GEORGE R. R.

MARTIN

TAHT OYUNLARI

Epsilon

Taht Oyunları

Buz ve Ateşin Şarkısı 1

George R. R. Martin

İngilizce aslından çeviren: Sibel Alaş

Epsilon Yayınları

Giriş

Ormana karanlık çökmeye başlarken, "Artık geri dönmeliyiz," diye ısrar etti Gared. "Yabanıllar öldü."

"Ölüler seni korkutuyor mu?" diye sordu Sör Waymar Royce. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Gared atılan yemi yutmadı. Yaşlı bir adamdı, ellisini geçmişti ve nice küçük lordun gelip geçtiğine şahitlik etmişti. "Ölü ölüdür," dedi. "Bizim ölülerle işimiz olmaz."

"Gerçekten öldüler mi?" diye fısıltıyla sordu Royce. "Öldüklerine dair kanıtımız var mı?"

"Will görmüş," diye cevap verdi Gared. "Will'in sözü benim için yeter kanıttır."

Will er ya da geç bu laf dalaşının içine çekileceğini biliyordu. Konu bir an önce konuşulsun da bitsin istiyordu. "Ölü adamlar şarkı söylemez, derdi annem," diyerek karıştı lafa.

"Sütannem de aynı şeyi söylerdi Will," diyerek karşılık verdi Royce. "Seni emziren bir kadından duyduğun hiçbir şeye inanma. Ölülerden bile öğrenebileceğin şeyler var." Yüksek sesi alacakaranlık çökmüş ormanda yankılandı.

"Önümüzde epey uzun bir yol var," diye hatırlattı Gared. "Sekiz günlük yol, belki dokuz. Koyu karanlık çökmek üzere."

Sör Waymar Royce karanlık onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi gökyüzüne baktı. "Günün bu saatlerinde hep olan şey. Yoksa karanlıkta erkekliğin mi gidiyor Gared?"

Will, Gared'ın dişlerini sıktığını, kalın siyah pelerininin başlığı altında gizlenmiş gözlerindeki zar zor bastırılmış öfkeyi görebiliyordu. Gared, Gece Nöbetçileri'nde tam kırk yılını geçirmişti, hem bir çocuk hem de bir erkek olarak. Alay konusu olmaya alışık değildi. Ama Gared'dan yükselen tek duygu öfke değildi. Will bu yaşlı adamın yaralanmış gururunun altında başka bir şey olduğunu hissediyordu. Derin bir korkuya dönüşmesi an meselesi olan gerginliğin tadı adeta ağzına geliyordu.

Will, Gared'ın huzursuzluğunu paylaşıyordu. Dört yıldır Sur'daydı. Sur'a ilk

yollandığında daha önce duyduğu bütün hikâyeler bir anda aklına gelmiş ve bağırsakları çözülmüştü. Bütün bunlara gülmüştü daha sonra. Çıktığı yüz kadar orman keşfinin sonrasında artık kıdemliydi ve güneylilerin Tekinsiz Orman dedikleri sonsuz karanlık, bu el değmemiş ıssızlık onu korkutmuyordu.

Bu geceye kadar. Bu gece bir şeyler başkaydı. Bu geceki karanlığın tüyleri diken diken eden bir keskinliği vardı. Dokuz gündür at üstünde, yoldaydılar. Önce kuzeye ve kuzeybatıya, ardından yine kuzeye, bir grup yabanıl akıncının peşinde Sur'dan gittikçe uzaklaşıyorlardı. Her gün bir öncekinden kötüydü ama bugün en beteriydi. Kuzeyden dondurucu bir rüzgâr esiyor, ağaçları kanlı canlı yaratıklarmış gibi hareket ettiriyordu. Will soğuk, merhametsiz ve onu hiç sevmeyen bir şeyin gözlerini üzerinde hissediyordu. Gared da hissetmişti aynı şeyi. Will'in tek istediği atını cehennemden kaçıyormuşçasına sürüp Sur'un güvenli havasını solumaktı. Ama bu kumandanınızla paylaşabileceğiniz bir arzu değildi.

Özellikle de böyle bir kumandanla.

Sör Waymar Royce çok sayıda varisi olan köklü bir ailenin en genç oğluydu. On sekiz yaşın bütün yakışıklılığına sahip, vakur, gri gözlü, bıçak gibi ince ve keskin bir genç adamdı. Simsiyah ve dev gibi savaş atının üstünde, küçük atlarının sırtında oturan Will ve Gared'a yukarıdan bakıyordu. Siyah deri çizmeler, siyah yün pantolon, siyah köstebek derisinden eldivenler, kat kat yün ve kaynatılmış deri üzerine geçirilmiş parlak örgü metalden siyah zırhını giyiyordu. Gece Nöbetçileri'nin Yeminli Kardeşlerinden biri olalı daha altı ay olmamıştı fakat kimse onun için bu yolculuğa yeterince hazır değil diyemezdi. En azından gardırobu göz önüne alındığında.

Pelerini şıklığının tacıydı. Samur kürkünden yapılmış, siyah, kalın ve günah kadar yumuşak. "Bahse girerim hepsini elleriyle öldürmüştür." Kışlada, şarap eşliğinde anlatmıştı Gared. "Kudretli savaşçımız onların küçük kafalarını kendi elleriyle büküp koparmıştır." Dinleyen herkes kahkahalara boğulmuştu.

Küçük atının üzerinde soğuktan titreyen Will, içerken hakkında kahkahalar attığın gencecik bir adamdan emir almak zor, diye düşündü. Gared da aynı şeyi hissediyor olmalıydı.

"Mormont izlerini sürmemiz gerektiğini söyledi, biz de sürdük," dedi Gared. "Öldüler. Artık bizim için sorun değiller. Önümüzde zorlu bir yol var. Bu havadan hiç hoşlanmadım. Eğer kar başlarsa dönüşümüz iki haftayı bulur. Kar başımıza gelebilecek en iyi şey aslında. Hiç buz fırtınasına yakalandınız mı lordum?"

Lord, Gared'ın söylediklerini duymamış gibi görünüyordu. Biraz sıkılmış,

biraz dikkati dağılmış halde gittikçe koyulaşan alacakaranlığa bakıyordu. Will, bu ruh halindeyken rahatsız edilmemesi gerektiğini öğrenecek kadar vakit geçirmişti şövalyeyle birlikte. "Bana neler gördüğünü tekrar anlat Will. Bütün ayrıntılarıyla, hiçbir şeyi atlamadan."

Will, Gece Nöbetçileri'ne katılmadan önce bir avcıydı. Daha doğrusu kaçak bir avcıydı. Mallister hürsüvarileri onu Mallister ormanlarında, elleri kana bulanmış halde Mallister geyiklerinden birini yüzerken yakalamıştı. Will ya siyahları giyecek ya da bir eli kesilecekti. Ormanda kimse Will kadar sessiz hareket edemezdi ve kara kardeşlerin bu yeteneği keşfetmesi uzun sürmemişti.

"Kampları buradan yaklaşık iki mil uzakta, şu görünen bayırın arkasında, bir dere kenarında," diye anlatmaya başladı Will. "Cesaret edebildiğim kadar yaklaştım. Kadınlı erkekli sekiz kişilerdi. Görebildiğim kadarıyla hiç çocuk yoktu. Büyük bir kayaya yaslanan bir baraka yapmışlardı. Gerçi kar üzerini iyice örtmüştü ama yine de seçiliyordu. Ateş yoktu ama ateş çukurları gün gibi ortadaydı. Uzun zaman kıpırdamadan onları izledim. O zamana kadar hiçbir insan evladı o kadar hareketsiz durmamıştır."

"Kan gördün mü?"

"Doğrusunu isterseniz, hayır," dedi Will.

"Hiç silah var mıydı?"

"Birkaç kılıç, bir iki yay, bir adamın da baltası vardı. Epey ağır görünüyordu. Çift bıçaklı zalim bir demir parçası. Tam yanında yerde, elinin altında duruyordu."

"Cesetlerin duruşlarını hatırlayabiliyor musun?"

Will omuz silkti. "Birkaçı kayaya yaslanmış duruyordu. Çoğu yerde yatıyordu. Düşmüşler gibi. Ölü gibi."

"Ya da uyuyor gibi," diyerek araya girdi Royce.

"Düşmüş gibi, ölü gibi," diye ısrar etti Will. "Demir ağacının orada, dalların arkasında tam göremediğim bir kadın vardı. Uzakgörenlerden." Belli belirsiz gülümseyerek devam etti. "Beni görmediğinden emin oldum. Yaklaştığımda onun da diğerleri gibi kımıldamadığını fark ettim." Hiç ummadığı bir şekilde titredi.

"Üşüdün mü?" diye sordu Royce.

"Biraz," diye mırıldandı Will. "Rüzgârdan lordum."

Genç şövalye kır saçlı silahlı adamına döndü. Buz tutup yere düşmüş yapraklar fısıltıyla konuşuyor gibiydi. Royce'un savaş atı huzursuzca kıpırdadı.

"Sence bu adamları ne öldürmüş olabilir Gared?" diye sordu en rahat tavrıyla. Uzun samur pelerinin kıvrımlarını düzeltti.

"Soğuk," dedi Gared demir sertliğinde, kendinden emin bir tavırla. "Soğuk öldürmüştür. Geçen kış soğuğun can aldığını gördüm. Çocukluğumun sonuna denk gelen bir önceki kışta da. İnsanlar on beş metreye kadar yükselen kardan ve buz fırtınalarının kuzeyden ulurcasına gelişinden bahseder. Asıl düşman soğuktur. Soğuk, Will'den bile sessiz çöker insanın üzerine. Önce titrersin ve dişlerin birbirine çarpmaya başlar. Ayaklarını yere vurur, şahane şaraplar ve ısıtan güzel ateşler hayal edersin. Yakar. Evet yakar. Hiçbir şey soğuk yakmasına benzemez. Fakat sadece kısa bir zaman için. Sonra içine girmeye başlar, bedenini doldurur. Savaşmaya gücün kalmaz. Olduğun yerde öylece durmak, usulca uykuya dalmak daha kolay gelir. Sona doğru yaklaşırken hiç acı çekmediğini söylerler. Önce zayıf düşer, uyku bastırmış gibi olurmuşsun. Ardından yavaş yavaş kaybolmaya başlarmış etraftaki her şey. IIık sıcak sütten bir denize gömülür gibi. Huzurlu bir bakıma. Huzurlu bir ölüm yani."

"Bu nasıl bir belagat Gared," diye iltifat etti Sör Waymar. "Böyle bir hitabet yeteneğin olduğundan şüphem yoktu zaten."

"Bir zamanlar soğuk benim de içime girdi lordum," dedi Gared. Pelerininin başlığını indirdi, bir zamanlar kulaklarının olduğu yeri gösterdi. "İki kulak, üç ayak parmağı ve sol elimin küçük parmağı. Ama ben yine de ucuz kurtuldum. Kardeşimi nöbette buz tutmuş bulduk. Yüzünde bir gülümseme ile donmuştu."

Sör Waymar omuz silkti. "Seni daha sıcak tutacak şeyler giymelisin Gared."

Gared genç lorda ters ters baktı. Üstat Aemon'ın donmuş kulaklarını kestiği yerdeki iki boşluk öfkeyle kıpkırmızı kesildi. "Kış iyice bastırdığında giysilerinizin sizi ne kadar sıcak tutabileceğini göreceğiz lordum," dedi. Başlığını kafasına çekti. Sessizce ve kasvet içinde atının üstünde kamburlaştı.

"Eğer Gared onları soğuk öldürdü diyorsa..." diyerek konuşmaya başladı Will.

"Sen geçen hafta nöbet tutmuş muydun Will?"

"Evet lordum." On küsür lanet nöbet olmuştu ki görevlendirilmediği tek bir hafta bile yoktu. Ne demeye çalışıyordu bu genç adam?

"Sur'un durumunu nasıl buldun peki?"

"Sur ağlıyordu lordum," dedi asık suratıyla. Artık küçük lordun lafı nereye getirmeye çalıştığını da anlamıştı. Sur ağlıyordu, yani ıslaktı. "Donmuş olamazlar. Sur ağlıyorsa o kadar soğuk yok demektir."

Royce başıyla onayladı. "Zeki çocuk. Evet, geçen hafta birkaç hafif don yaşadık. Kısa, şiddetsiz kar yağışları da vardı ama sekiz yetişkin insanı

donduracak zalimlikte bir soğuk olmadı. Üstelik bu insanlar kat kat deri ve kürk giyinmiş. Ayrıca barakaları ve ateşleri olduğunu da size hatırlatmak isterim." Şövalye kendinden emin ve kibirle gülümsüyordu. "Will, şimdi bize yolu göster. Bu ölüleri bizzat görmek istiyorum."

Yapılacak bir şey yoktu. Emir verilmişti. Görev onuru gereği emre uymakla yükümlülerdi.

Will en önden gidiyordu. Tüyleri kabarık küçük atına, yerdeki çalılıklar ve çer çöp içinde dikkatli adımlar attırmaya çalışıyordu. Bir gece önce hafif bir kar yağmıştı. Karın altı dikkatsiz ve tedbirsizler için tehlikelerle doluydu. Kar tabakasının altında taşlar, tökezletecek kökler ve gizli çukurlar vardı. Ağır ağır ilerleyen Will'in arkasından sabırsızca homurdanan dev siyah atıyla Sör Waymar Royce geliyordu. Bu savaş atı orman keşfi için hiç uygun değildi ama bunu küçük lorda anlatmak imkânsızdı. Gared en arkadaydı. Silahlı yaşlı adam kendi kendine mırıldanarak at sürüyordu.

Alacakaranlık koyulaştı. Bulutsuz gökyüzü derin bir mora döndü, eski bir çürüğün rengi gibi. Derken morluk siyaha devrildi. Yıldızlar üçer beşer görünmeye başladı. Yarım ay gökyüzündeki yerini aldı. Will ışık için şükrediyordu.

"Daha süratli gidebiliriz," dedi Royce, ay tam anlamıyla parlamaya başladığında.

"Bu atla olmaz," dedi Will. Korkusu onu küstahlaştırmıştı. "Belki lordum öne geçip bize öncülük etmek ister?"

Sör Waymar Royce cevap vermeye tenezzül etmedi.

Ormanın derinliklerinde bir kurt uludu.

Will yaşlı ve eğri büğrü bir demir ağacının altına sürdüğü atından indi.

"Neden duruyorsun?" diye sordu Sör Waymar.

"Bundan sonrasını yürümek çok daha akıllıca lordum. Zaten hemen şu bayırın ardındalar."

Royce bir an durakladı. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle uzaklara doğru baktı. Soğuk rüzgâr ağaçların arasından fısıldıyor gibiydi. Muhteşem samur pelerini sanki canlıymış gibi rüzgârla havalandı.

"Burada bir terslik var," diye mırıldandı Gared.

Genç şövalye küçümser gibi gülümsedi. "Öyle mi?"

"Hissedemiyor musunuz? Karanlığa kulak verin."

Will hissedebiliyordu. Dört yıldır Gece Nöbetçileri'ndeydi ama hiç bu kadar

korktuğunu hatırlamıyordu. Neydi bu?

"Rüzgâr. Yaprakların hışırtısı. Bir kurt. Erkekliğini alıp götüren hangi ses Gared?" Gared'ın cevap vermediğini gören Royce zarif bir hareketle atından indi. Hayvanı diğerlerinden epey uzaktaki alçak bir dala bağladı. Uzun kılıcını kınından çıkardı. Kabzasındaki muhteşem mücevherler ay ışığında parlıyor, ışık kusursuz çeliğin üzerinden akıyordu. Silah bir şaheserdi. Kalede dövülmüş ve görüntüsünden anlaşıldığı kadarıyla daha yeni yapılmıştı. Will bu kılıcın gerçek bir öfkeyle hiç savrulmadığını düşündü.

"Ağaçlar burada epey sıklaşıyor lordum. Korkarım kılıcınız size engel olur. Bir bıçak kullanmanız çok daha iyi," diye uyardı Will.

"Emir almak istersem söylerim Will," diye yanıtladı genç lord. "Gared, burada kal ve atlara göz kulak ol."

Gared atından indi. "Ateş lazım olacak, ben hallederim," dedi.

"Bu kadar aptal olamazsın ihtiyar, bu ormanda düşmanlarımız varsa ateş ihtiyacımız olan son şey bile değil."

"Ateşle korunduğumuz düşmanlarımız da var lordum. Ayılar, ulu kurtlar ve... ve başka şeyler..."

Sör Waymar Royce'un dudakları öfkeyle bir çizgi halini aldı. "Ateş yok dedim."

Gared'ın başlığı yüzünü kapatıyordu ancak Will yaşlı adamın şövalyeye bakışındaki keskin öfkenin parlaklığını görebiliyordu. Bir an için yaşlı adam kılıcını çekecek diye endişelendi. Gared'ın kılıcı kısa, çirkin bir silahtı. Kabzasının rengi terden atmıştı. Kenarı yıllardır kullanılmaktan aşınmıştı ama Gared kılıcına davranırsa Will şövalye üstüne beş kuruş iddiaya girmezdi.

Gared sonunda öfkesini kontrol altına alarak yere baktı. "Ateş yok," diye mırıldandı.

Royce bu sözü itaat kabul ederek Will'e döndü. "Yolu göster."

Will çalılıklar arasında ilerlemeye başladı. Daha önce altında durup etrafı seyrettiği muhafız ağacının olduğu bayıra doğru yürüdü. İnce bir kar tabakası altında kalan yol nemliydi ve çukurlarla doluydu. Kaygan ve taşlı zemin insanı kolaylıkla tökezletip düşürecek gizli köklerle sarılıydı. Will hiç ses çıkarmadan tırmanıyordu. Arkasından gelen küçük lordun zırhından gelen yumuşak metal şıngırtısını, yapraklara sürtündüğünde çıkan hışırtıları duyuyordu. Soylu, uzun kılıcı ve muhteşem samur pelerini dallara takıldıkça alçak sesle küfürler savuruyordu.

Ulu muhafız ağacı tam Will'in hatırladığı gibi bayırın tepesinde göründü. En

alçak dalları yerden otuz santim yükseklikteydi. Will ağacın dibine yüzüstü yattı. Gövdesi kar ve çamura gömülmüş halde aşağıdaki düzlüğü izlemeye başladı.

Bir an kalbinin durduğunu sandı. Nefes almaya cesaret edemiyordu. Düzlük ay ışığında gayet net görünüyordu. Ateş çukurundaki küller, üzeri karla kaplanmış baraka, dev kaya, yarı donmuş küçük dere, işte her şey aynen birkaç saat önce bıraktığı gibiydi.

Ama gitmişti, bütün cesetler gitmişti.

"Tanrılar!" diye bir ses geldi arkasından. Sör Wayrnar Royce bayırın tepesine ulaştığında kılıcıyla bir dalı kesti. Elinde uzun kılıcı, sırtında rüzgârla kabaran samur pelerini, sanki ay ışığında onu herkes görebilsin istiyormuş gibi muhafız ağacının tam yanında bütün ihtişamıyla ayakta duruyordu.

"Yatın yere!" diye telaşla fısıldadı Will. "Bir terslik var."

Royce kımıldamadı. Aşağıdaki boş düzlüğe bakıp gülümsedi. "Anlaşılan senin ölüler başka bir kamp kurmaya karar vermiş Will," dedi.

Will'in dili tutulmuştu. Bildiği kelimelerin hepsi onu terk etmiş gibiydi. Bu imkânsızdı. Gözleri, boşalmış kamp alanını baştan aşağı tarıyordu; sonunda baltada durdu. Çift taraflı büyük savaş baltası tam olarak son gördüğü yerde duruyordu. Dokunulmamıştı. Kıymetli bir silah...

"Ayağa kalk Will," diye emretti Sör Wayrnar. "Burada kimseler yok. Bir çalının altında saklamana izin veremem."

Will istemeyerek de olsa emre itaat etti.

Sör Waymar memnuniyetsizliğini gizlemeye çalışmadan Will'e bakıyordu. "İlk keşif gezimden Kara Kale'ye ellerim bomboş dönmeyeceğim. Bu adamları bulacağız!" dedi. Hızlıca etrafına bakındı. "Ağaca çık. Çabuk. Bir ateş görecek misin, bak."

Will tek kelime etmeden döndü. Tartışmak hiçbir şeye yaramayacaktı. Rüzgâr şiddetini arttırmıştı ve soğuk içine bıçak gibi işliyordu. Heybetli yeşil gri muhafız ağacına yöneldi. Tırmanmaya başladı. Ellerinin reçineye bulanması uzun sürmedi. Ağacın dikenleri arasında kayboldu. Hazmetmesi imkânsız bir yemek gibi bağırsaklarında birikmişti korku. Ormanın isimsiz tanrılarına bir dua fısıldadı. Ellerini daha rahat kullanabilmek için kınından çıkardığı kamasını dişlerinin arasına aldı. Ağzındaki metal tadı garip bir huzur duygusu veriyordu.

Aşağıda kalan küçük lordun, "Kim var orada?" diye bağırdığını duydu aniden. Will meydan okumadaki tereddütü hissetmişti. Tırmanmayı bıraktı. Dinlemeye, izleme başladı.

Orman cevapladı: Yaprakların hışırtısı, derenin buzlu akışı, uzaktaki bir kar

baykuşunun ötüşü.

Ötekiler, ses vermedi.

Will gözünün ucuyla, hareket eden bir şeyler gördü. Ormanın içinde adeta kayarak hareket eden solgun şekiller. Kafasını çevirdi. Karanlığın içinde salınan beyaz bir gölge fark etti. Ardından yok oldu gölge. Ağacın dalları rüzgârla birlikte zarifçe hareket ediyor, ahşap parmakları birbirine vurup sesler çıkarıyordu. Will aşağıda kalan soyluyu uyarmak için ağzını açtı fakat konuşamadı. Sözcükler boğazında donmuş gibiydi. Belki yanılıyordu. Belki de gördüğü şey sadece bir kuştu. Kara düşen bir yansıma. Ay ışığının aldatmacası. Hem, gerçekten, ne görmüştü ki?

"Will, neredesin?" diye seslendi Sör Waymar. "Bir şey görebiliyor musun?" Elinde kılıcı, tedirgin bir halde dönüp duruyordu. Gölgeleri o da hissetmiş olmalıydı ama tıpkı Will gibi o da bir şey görüp görmediğinden emin değildi. "Bana cevap ver Will! Hava neden bu kadar soğudu?"

Hava gerçekten soğumuştu. Will titreyerek tutunduğu dala sıkı sıkı sarıldı. Yüzü muhafız ağacının dev gövdesine yaslanmış haldeydi. Ağacın tatlı ve yapışkan reçinesini suratının her yerinde hissediyordu.

Ormanın karanlığından bir gölge çıkıp geldi. Royce'un tam önünde durdu. Uzundu. Eski kemikler gibi sert ve inceydi. Teni süt kadar beyazdı. Gölge hareket ettikçe zırhı renk değiştiriyor gibiydi. Önce yeni yağmış kar kadar beyaz, ardından gölgeler kadar kara, bazen ağaçların derin yeşil grisi üzerine damlamış gibi benekli. Gölge hareket ettikçe ay ışığı yakamoz gibi zırhın üstünde parlıyordu.

Will, Sör Waymar Royce'un tıslayarak konuştuğunu duydu. "Daha fazla yaklaşma!" diyerek uyardı soylu, karşısına çıkan şeyi. Sesi ergen çocuklarınki gibi çatallı çıkmıştı. Uzun samur kürkünü daha rahat savaşabilmek için omuzlarının arkasına attı ve kılıcını iki eliyle sıkı sıkı tuttu. Rüzgâr durmuştu. Çok soğuktu.

Öteki, sessiz adımlarla öne doğru geldi. Elinde Will'in bu zamana kadar benzerini görmediği bir uzun kılıç vardı. İnsan evladının bildiği hiçbir metal karışmamıştı bu kılıcın alaşımına. Ay ışığı altında canlı gibiydi, yarı şeffaftı. Kristalden bir dilimdi adeta. O kadar inceydi ki kenarından bakıldığında görünmüyordu. Kenarlarında belli belirsiz gerçek dışı mavi bir ışık peydahlanıyordu sonra. Will bir şekilde bu kılıcın her türlü usturadan daha keskin olduğunu hissetti.

Sör Waymar cesurca meydan okudu. "Haydi dans et benimle öyleyse." Kılıcını küstahça başının üzerine kaldırdı. Elleri kılıcın ağırlığıyla titredi. Belki

de soğuktu onu titreten. Ama tam o anda, Will bu genç soylunun artık bir çocuk olmadığını biliyordu. O, Gece Nöbetçileri'ndeki erkeklerden biriydi şimdi.

Öteki duraksadı. Will onun gözlerini görebiliyordu. Mavi. Hiçbir insan evladının sahip olmadığı kadar derin, başka bir mavi. Buz gibi yakan bir mavi. O mavi gözler yüksekte titreyen uzun kılıca sabitlenmişti; metalin üzerinden akan ay ışığına bakıyordu. Will sadece bir kalp atışı süresince umutlanmaya cesaret etti.

Gölgelerin arasından sessizce çıktılar. İlkinin ikiziydi sanki hepsi de. Üç tane... dört... beş... Sör Waymar onlarla gelen keskin soğuğu hissetmiş olmalıydı ama onları ne gördü ne de duydu. Will'in bağırarak onu uyarması gerekirdi. Onun göreviydi bu. Bağırırsa ölecekti. Titredi, sıkıca ağaca sarıldı ve sessizliğini bozmadı.

Solgun kılıç titreyerek havayı böldü.

Sör Waymar solgun kılıcı çeliğiyle karşıladı. İki kılıç birbirine değdiği anda metalin metale çarpışında çıkan o tanıdık ses duyulmadı. İnsan kulağının zar zor duyabileceği, yüksek perdeden tiz bir ses yankılandı. Acı içinde kıvranan bir hayvanın çığlığına benziyordu. Royce ikinci darbeyi karşıladı, ardından üçüncüsünü ve bir adım geri çekildi. Yeni bir hamleyi savuşturdu ve sonra yine geri çekildi.

Sağında, solunda, arkasında, Ötekiler'den oluşan bir izleyici grubu sessizce, sabırla, ifadesiz duruyordu. Eşsiz zırhlarının değişen renkleri onları ormanın içinde neredeyse görünmez kılıyordu ama dövüşe müdahale etmek için kıpırdamıyorlardı bile.

Kılıçlar tekrar ve tekrar buluştu. Will kulaklarını kapatmak, kılıçlar çarpıştıkça çıkan tuhaf, inleyen sesi duymamak istiyordu. Sör Waymar artık soluk soluğa kalmıştı. Burnundan çıkan nefes buhara dönüşüyordu. Kılıcı bembeyaz buz tutmuştu. Öteki'nin kılıcı aynı mavi ışıkla dans ediyordu.

Royce savunma yapmak için bir an geç kaldı. Öteki'nin solgun kılıcı soylunun metal örgü zırhını tam kolunun altından deldi. Soylu acı içinde bir çığlık attı. Zırhın örgüleri arasından sızmaya başlayan kanın, soğuk havada buharı tütüyordu. Kan damlaları kara düşer düşmez kızıl köz parçaları gibi görünüyordu. Sör Waymar elini darbe aldığı yere götürdü. Köstebek derisi eldivenleri akan kanı emdi.

Öteki, Will'in bilmediği bir dilde konuşmaya başladı. Sesi kış soğuğunda donmuş bir göl yüzeyinin çatlaması gibiydi ve ağzından çıkan kelimelerin alay yüklü olduğu anlaşılıyordu.

Royce ihtiyacı olan öfkeyi tekrar bulmuş gibi, "Robert için!" diye haykırdı ve hırıldanmaya başladı. Buz tutmuş uzun kılıcını iki eliyle havaya kaldırdı. Bütün gücüyle salladığı kılıç hasmının yanına indi. Öteki'nin savunması neredeyse tembelceydi.

Kılıçlar buluştuğunda çelik toza dönmüştü.

Ormanın karanlığında bir çığlık yankılandı ve uzun kılıç yüzlerce ince parçaya bölündü. Kılıç kıymıkları bir iğne yağmuru gibi etrafa saçıldı. Royce dizlerinin üstüne çöktü. Feryat ediyordu. Elleriyle gözlerini kapattı. Kan parmaklarının arasından akıyordu.

İzleyiciler gizli bir işaret almışçasına aynı anda yavaşça ileri doğru hareketlendi. Ellerindeki kılıçlar ölüm gibi, sessiz inip kalkıyordu. Merhametsiz ve soğuk bir kıyımdı. Solgun kılıçlar soylunun zırhını ipekmişçesine kesiyordu. Will gözlerini kapattı ama saçaklardan aşağı sarkan buzlar kadar delici kahkahaları duyabiliyordu.

Gözlerini tekrar açmaya cesaret ettiğinde aradan uzun zaman geçmişti ve artık bayırda kimseler yoktu.

Nefes almaktan bile korkarak ağaçta kaldı. Ay simsiyah gökyüzünü bir uçtan diğerine sürünerek geçiyordu. Sonunda kramp girmiş kasları ve soğuktan iyice uyuşmuş elleriyle ağaçtan inmeye başladı.

Royce'un bedeni sırtüstü karın üzerinde yatıyordu. Bir kolu fırlamıştı. Kalın samur kürkü birçok yerinden kesikti. Böyle cansız bedeniyle yerde yatarken Royce'un ne kadar genç olduğu görülebiliyordu. Daha çocuktu.

Will birkaç adım ötede soylunun kılıcından geriye kalanları gördü. Kılıcın ucu yıldırım çarpmış bir ağacın dalı gibi çatallaşmış, bükülmüştü. Dikkatlice etrafına baktı ve kılıcı aldı. Bu kırık kılıç bir ipucu olacaktı. Gared kılıcı gördüğünde neler olup bittiğini, neyle karşılaştıklarını anlayabilirdi. O anlamazsa Yaşlı Ayı Mormont ya da Üstat Aemon mutlaka bilirdi. Gared hâlâ atların yanında onları bekliyor muydu acaba? Acele etmeliydi.

Will doğruldu. Sör Waymar Royce hemen başında, ayaktaydı.

O kıymetli kıyafetleri paçavraya dönmüştü. Suratı darmadağındı, harabeydi. Kılıcından fırlayan bir kıymık sol göz kapağına saplanmıştı.

Sağ gözü açıktı. Gözbebeği mavi bir alevle yanıyordu sanki. Bu göz görüyordu. Canlıydı!

Kırık kılıç hissiz ellerinden kayıp yere düşerken Will dua etmek için gözlerini kapattı. Uzun zarif eller yanaklarını okşadı ve ardından boğazına sıkı sıkı yapıştı. En iyi köstebek derisinden yapılmış eldivenler kanla yapış yapış olmuştu ama

dokunuşları buz gibiydi.

Bran

Yaz mevsiminin bitmek üzere olduğunu hatırlatan bir serinlikle doğdu gün. Bir adamın boynunun vurulmasını izlemek için şafak vakti at üstünde yola çıktılar. Heyecandan iyice sinirleri gerilmiş Bran'la birlikte toplam yirmi kişiydiler. Bran ilk defa, lord babası ve erkek kardeşleriyle birlikte kral adaletinin yerine getirilmesini izleyecek kadar yetişkin farz edilmişti. Yaz mevsiminin dokuzuncu, Bran'ın hayatının yedinci senesiydi.

Adam, tepelerdeki küçük bir karakola götürüldü. Robb, adamın Sur'un Ötesindeki Kral Mance Rayder'e kılıç yeminiyle bağlanmış bir yabanıl olduğunu düşünüyordu. Bu düşünce Bran'ın tüylerini diken diken etmeye yetti. Yaşlı Dadı'nın şömine başında anlattığı korkunç hikâyeler geldi aklına. Yabanıllar zalim adamlardır, demişti dadı. Hepsi köle taciri, hırsız ve katildi. Devler ve mezarlardaki ölüleri yiyen yaratıklarla dostluk eder, gecenin karanlığında kız çocuklarını çalar, cilalanmış kadehlerden kan içerlerdi. Uzun Gece geldiğinde yabanılların kadınları Ötekiler'le düşüp kalkar ve onlardan yarı insan yarı canavar çocuklar doğururlardı.

Ama elleri ve ayakları bağlı halde karakolda kral adaletinin yerine getirilmesini bekleyen bu adam yaşlı ve cılızdı. Neredeyse Robb'la aynı boydaydı. Her iki kulağını ve bir parmağını soğuk ısırması yüzünden kaybetmişti. Tıpkı Gece Nöbetçileri'ndeki kardeşler gibi siyahlar giymişti ama kürkü yağlı ve eski püsküydü.

Soğuk sabah havasında insanların ve atların nefesleri buharlaşarak birbirine karışıyordu. Lord babasının emriyle adam bağlı olduğu duvardan çözülüp sürüklenerek önlerine getirildi. Robb ve Jon atlarının üzerinde sessiz ve dimdik oturuyorlardı. İkisinin arasında küçük midillisinin üzerinde oturan Bran yedi yaşından çok daha büyükmüş ve bütün bunlara daha önce de şahitlik etmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Hafif bir rüzgâr karakolun kapısını salladı. Başlarının üstünde Kışyarı'ndan Starklar'ın sancağı dalgalanıyordu; Buz beyazı zemin üstünde gri bir ulu kurt.

Bran'ın babası atının üstünde ciddi bir ifadeyle oturuyordu. Rüzgâr uzun kahverengi saçlarını dalgalandırıyordu. Özenle taranmış sık sakallarına düşen beyazlar onu yaşadığı otuz beş yıldan daha yaşlı gösteriyordu. Gri gözlerine acımasız bir bakış yerleşmişti bugün. Şömine başında oturup, yumuşak ve şefkatli sesiyle Kahramanlar Çağı'ndan ya da ormanın çocuklarından bahseden

adam o değildi sanki. Babam kendi yüzünden soyunup, Kışyarı Lordu Stark'ın yüzünü giymiş, diye düşündü.

Sabahın soğuğunda sorulan sorular ve verilen cevaplar vardı. Bran neler konuşulduğunu tam olarak hatırlamıyordu. Sonunda, babası hırpani adamın açıklığın tam ortasındaki demir ağacı kütüğüne getirilmesini emretti. Muhafızlardan ikisi sürükledikleri adamın kafasını sert siyah kütüğe bastırdı. Lord Eddard Stark atından indi ve muhafızı Theon Greyjoy tarafından kendisine uzatılan kılıcı aldı. "Buz"du kılıcın adı. Genişliği bir erkek eli kadardı. Kılıç neredeyse Robb'dan uzundu. Kılıç Valyria çeliğinden tılsımlarla dövülmüştü ve is kadar siyahtı. Hiçbir çeliğin kenarı Valyria çeliği kadar keskin olamazdı.

Babası eldivenlerini çıkardı ve muhafızlarının başı Jory Cassel'e uzattı. Buz'u iki eliyle kavradı. "Andallar'ın, Rhoynarlar'ın, İlk İnsanlar'ın Kralı, Yedi Krallık Lordu, Diyar'ın Koruyucusu, Baratheon Hanedanı'ndan Bu İsimle Anılan İlk Kral Robert adına; Kışyarı Lordu, Kuzey Muhafızı, Stark Hanedanı'ndan ben Eddard, seni ölüme mahkûm ediyorum," dedi ve devasa kılıcı başının üzerine kaldırdı.

Bran'ın yanına piç kardeşi Jon Kar yaklaştı. "Midilline sahip ol ve sakın gözlerini kaçırma. Babam mutlaka fark eder," diye fısıldadı.

Bran midillisinin dizginlerini sıkıca tuttu ve başka yere bakmadı.

Babası adamın kafasını tek ve kendinden emin bir vuruşla gövdesinden ayırdı. Yaz şarabı gibi kırmızı kan karın üzerine aktı. Atlardan biri şahlandı ve kaçmaması için sıkı sıkı dizginlenmesi gerekti. Bran gözlerini kandan alamıyordu. Kütüğün çevresindeki kar, kanı büyük bir istekle içiyor gibiydi. Bran kızıllaşan karı izledi.

Adamın kesik kafası kalın bir ağaç kökünün üstünde zıplayıp yuvarlanmaya başladı. Tam Greyjoy'un ayaklarının dibinde durdu. Theon ince, esmer, on dokuz yaşında genç bir adamdı ve hemen her şeyde eğlenilecek bir taraf bulurdu. Kahkaha atarak kesik başın üzerine bastı. Sonra güçlü bir tekme attığı baş fırlayıp gitti.

Greyjoy'un duyamayacağı kadar alçak sesle, "Pislik," diye mırıldandı Jon. Bir elini Bran'ın omzuna koydu. "İyi iş çıkardın," dedi ciddiyetle. Jon on dört yaşındaydı. Adalet işleri konusunda görüp geçirmişliği vardı.

Rüzgârın hız kesmesine ve ardından hafif güneş çıkmasına rağmen, uzun sürecek Kışyarı'na dönüşte hava daha soğuktu. Bran ve kardeşleri ana kafilenin epey önünde at sürüyordu ve Bran'ın midillisi onların büyük atlarına uyum sağlamakta zorlanıyordu.

"Kaçak cesurca öldü," dedi Robb. Uzun ve genişti gövdesi, her geçen gün biraz daha büyüyor gibiydi. Annesinin renklerini almıştı. Nehirovalı Tullyler'e özgü açık tene, kızıl kahve saçlara ve mavi gözlere sahipti. "En azından cesareti vardı," dedi.

"Hayır," dedi Jon Kar sakince. "Ondaki cesaret değildi. Gözlerinde ölüm korkusu vardı. Gözlerindeki korku görülebiliyordu Stark." Jon'un neredeyse siyaha çalan çok koyu gri gözleri vardı. O gözlerden hiçbir şey kaçmazdı. Robb'la aynı yaştalardı ama bu tek benzer taraflarıydı. Jon, Robb'un kaslı yapısına oranla inceydi. Robb beyaz tenliydi, Jon ise esmer. Jon seri ve zarifti, Robb'sa güçlü ve hızlı.

Robb etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Onun o gözlerini Ötekiler alsın," diyerek küfretti. "Bence iyi bir şekilde öldü. Ne dersin, köprüye kadar yarışalım mı?"

"Tamam," dedi Jon ve atını mahmuzlayarak öne fırladı. Robb bir küfür savurarak arkasından gitti. Patikadan aşağı doğru atlarını koşturuyorlardı. Rob gülüyor, naralar atıyordu. Jon sessiz ve kararlı alıyordu yolu. Dörtnala giden atlar yerdeki karı havaya savuruyordu.

Bran onlara yetişmek için hamle yapmadı. Midillisinin onların atlarıyla yarışamayacağını biliyordu. Kafası kesilen adamın gözlerini o da görmüştü ve o gözleri düşünüyordu. Bir süre sonra Robb'un kahkahası duyulmaz oldu ve orman yine sessizliğe gömüldü.

O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, ana kafilenin ona yetiştiğini babası seslenene kadar fark etmedi bile. "İyi misin Bran?" diye sordu babası, ses tonu şefkatliceydi.

"Evet baba," diye cevap verdi. Kürk ve derilere kuşanmış halde iri savaş atının üzerinde lord babası, Bran'a dev gibi görünüyordu. "Robb adamın cesurca öldüğünü söylüyor; Jon'sa korku içinde öldü diyor," dedi.

"Peki sen ne düşünüyorsun bu konuda?" diye sordu babası.

Bran düşündü. "Bir adam korkusuna rağmen cesur olamaz mı?" diyerek yanıtladı.

"Bir adamın gerçekten cesur olabileceği tek andır korktuğu an," dedi babası. "Peki bunu neden yaptığımı anlayabiliyor musun?"

"Çünkü o bir yabanıldı. Yabanıllar kadınları kaçırıp, Ötekiler'e satar."

Lord babası gülümsedi. "Yaşlı Dadı yine hikâyeler anlatmış sana. O adam yeminini bozmuş biriydi. Gece Nöbetçileri'nden firar etmiş bir kaçaktı. Hiçbir adam kaçaklardan daha tehlikeli değildir. Kaçaklar yakalandıklarında

öleceklerini bilirler ve bu yüzden en aşağılık ve en zalim suçları işlemekten çekinmezler. Ama benim sana sorduğum şey bu değildi. Ben sana adamın neden ölmesi gerektiğini sormadım. Neden ben infaz etmek zorundaydım, onu sordum."

Bran'ın bu soruya verecek bir cevabı yoktu. "Kral Robert'ın bir celladı var," dedi tereddüde.

"Evet, var," diye onayladı babası. "Ondan önceki Targaryen krallarının da olduğu gibi. Fakat bizim usulümüz kadimden geldiği üzeredir. Biz Starklar'ın damarında hâlâ İlk İnsanlar'ın kanı dolaşır. Biz cezanın, hükmü veren tarafından infaz edilmesi gerektiğine inanırız. Kılıcı, hükmü veren indirir. Bir adamın canını alacaksan, onun gözlerine bakıp son sözlerini dinleyecek cesaretin de olmalı. Bunu yapamıyorsan belki de ölmeyi hak etmiyordur hakkında hüküm verdiğin.

Bir gün Bran, Robb'un sancak beyi sen olacaksın. Kendin, kardeşin ve kralın adına yönetmen gereken bir kalen olduğunda adalet senin ellerinden dağıtılacak. O zaman geldiğinde, ölüm emri vermekten zevk duymamalısın ama cezayı infaz etme görevinden de kaçmamalısın. Beslediği cellatların ardına sığınan hükümdar, er geç unutur ölümün nasıl bir şey olduğunu."

Tam o sırada önlerindeki tepenin zirvesinde Jon belirdi. Elini sallayarak bağırdı. "Baba, Bran, çabuk gelin. Robb'un ne bulduğuna bakın!" dedi ve yine kayboldu.

Jory atını yanlarına sürdü. "Bir sorun mu var lordum?"

"Hiç şüphesiz," diye yanıtladı soylu baba. "Gidip oğullarımın nasıl bir haylazlık peşinde olduğunu görelim." Atını hızlıca tepeye doğru sürmeye başladı. Jory, Bran ve diğerleri onun arkasından ilerliyordu.

Robb'u köprünün kuzeyinde, nehir kenarında buldular. Jon hâlâ atının üstünde Robb'un yanında duruyordu. Ay dönümündeki bu yaz sonu karı ağır olmuştu. Robb dizlerine kadar kara gömülüydü. Başlığını kafasından çıkarmıştı, güneş saçlarında parlıyordu. Robb'un kollarının arasında bir şey vardı. İki çocuk fısıltıyla fakat heyecanlı bir şekilde konuşuyordu.

Süvariler, yamuk yumuk ve kar altında gömülü tuzaklarla dolu zeminde dikkatlice sürüyorlardı atlarını. Jory Cassel ve Theon Greyjoy iki kardeşin yanına ilk varanlar oldu. Greyjoy atını sürerken kahkahalar atıp şakalar yapıyordu ama aniden kesildi soluğu. Bran onun, "Tanrılar!" dediğini duydu. Greyjoy iyice huysuzlaşan atını dizginlemeye çalışırken kılıcına davrandı.

Jory çoktan kınından çıkarmıştı kılıcını. Şahlanan atını sakinleştirmeye

çalışıyordu. "Robb, hemen uzaklaş ondan!" diye bağırdı.

Robb sırıttı ve gözlerini kucağında taşıdığı şeyden ayırarak, "Sana bir şey yapamaz Jory," dedi. "Ölmüş."

Bran meraktan alev almış gibiydi. Tam midillisini zorlayıp dörtnala koşturacakken, babası herkesin köprünün yanında attan inmesini ve çocukların yanına yürüyerek gitmesini söyledi. Bran hızlıca atından aşağı inip koşmaya başladı.

O sırada Jon, Jory ve Theon da atlarından indi. "Yedi tepe aşkına, bu ne?" diyordu Theon Greyjoy kendi kendine.

"Bir kurt," dedi Robb.

"Bir ucube," dedi Greyjoy. "Şunun büyüklüğüne bir baksana!"

Bran ağabeylerinin yanına ulaşmak için neredeyse beline kadar gelen bir kar yığınıyla boğuşurken, kalbi göğsünden dışarı çıkacakmışçasına çarpıyordu.

Kanla kaplı büyük ve karanlık bir şekil, yarısına kadar karın içine gömülmüş halde duruyordu. Karmakarışık uzun tüyleri buz tutmuş, keskin çürüme kokusu bir kadın parfümü gibi üzerine yapışmıştı. Bran, içi kıvranan kurtçuklarla dolu iki göz çukuruna ve sapsarı dişlerin göründüğü geniş ağza baktı. Şeklin büyüklüğüydü asıl soluğunu kesen. Bu şey midillisinden bile büyüktü. Babasının hayvan barınağındaki en büyük köpekten katbekat büyüktü.

Jon, "Ucube değil. Bu bir ulu kurt. Diğer kurtlara nazaran çok daha büyük olurlar," dedi sakince.

"Sur'un bu tarafında bir ulu kurt görülmeyeli iki yüz yıl oluyor," diye karşılık verdi Theon Greyjoy.

"Ama şu an biri karşımızda duruyor, işte," dedi Jon.

Bran kara gömülmüş yaratıktan gözlerini alır almaz ağabeyinin kucağındaki tüy bohçasını gördü. Neşeli bir çığlık attı ve yanına yaklaştı. Robb'un kucağında gri siyah tüylü, gözleri henüz açılmamış bir yavru kurt vardı. Robb'un göğsü yavru için beşik olmuştu. Kafasını, deri kıyafetler arasında süt emecek meme arıyormuş gibi Robb'un göğsüne yaslamıştı. Hafif, acıklı sesler çıkarıyordu. "Korkmana gerek yok," dedi Robb. "Ona dokunabilirsin."

Bran tereddütle bir an için dokundu yavruya ve hemen geri çekti elini. "Al bakalım," dedi ağabeyi Jon ve kucağına başka bir yavru verdi. "Tam beş taneler." Bran kara oturdu ve kucağındaki yavru kurda sarıldı. Yanağına değen tüyler yumuşacık ve sıcaktı.

"Bunca yıl sonra diyarda gezinmeye başlayan ulu kurtlar. Hiç hoşlanmadım

bundan," diye mırıldandı Seyis başı Hullen.

"Bu bir alamet," dedi Jory.

Babalarının kaşları çatıktı. "Bu sadece bir hayvan leşi Jory," dedi. Leşin etrafında dönerken, çizmeleri altında ezilen buz tabakası çıtırdıyordu. "Anne kurdu neyin öldürdüğünü biliyor muyuz?"

"Boğazına bir şey takılmış," diye yanıtladı Robb. Daha babası soruyu sormadan cevabı bulduğu için gururlanmış gibiydi. "İşte orada, çenesinin tam altında."

Babası dizlerinin üstünde çöktü ve elini hayvanın başının altına koydu. Ulu kurdun boğazından hızla bir cisim çıkardı ve herkesin görebilmesi için havaya kaldırdı. Elinde kanla kaplı, çatal uçları kopmuş, kırık bir geyik boynuzu vardı.

Bütün kafile derin bir sessizliğe gömüldü. Herkes huzursuzca boynuza bakıyor ve kimse konuşmaya cesaret edemiyordu. Bran bile, neler olduğunu anlamamasına rağmen, korkuya esir düşmüştü.

Babaları elindeki boynuzu bir kenara fırlattı ve kanla kaplı ellerini karda temizledi. "Yavruları doğuracak kadar yaşayabilmesine şaşırdım," dedi. Sesi kafilenin üzerindeki korku büyüsünü bozmuş gibiydi.

"Belki de sağ değildi," dedi Jory. "Pek çok hikâye duydum. Belki de bu dişi, enikler dışarı çıkarken ölüydü."

"Ölüden doğan," dedi bir başka adam. "Uğursuzluk."

"Sorun yok," dedi Hullen. "Kısa zaman içinde enikler de ölmüş olacak."

Bran dehşetle bir çığlık attı.

"Ne kadar çabuk olursa, o kadar iyi," dedi Theon Greyjoy. Kılıcını çıkardı. "Şu yaratıkları bana verin."

Küçük yavru başına gelecekleri anlamış gibi kafasını Bran'ın elleri arasında hareket ettiriyordu. "Hayır!" diye bağırdı Bran öfkeyle. "O benim!"

"Kılıcını yerine koy Greyjoy," diye emreden bir sesle konuştu Robb. Sesi tıpkı babası gibi, bir gün olacağı kumandan gibi çıkmıştı. "Bu yavrular bizde kalacak."

"Bunu yapamayız evlat," dedi Hullen'ın oğlu Harwin.

"Yapılacak asıl merhametli şey onları şimdi öldürmek," diyerek lafa karıştı Hullen.

Bran destek almak istermişçesine babasına baktı fakat adam kaşlarını çatmış, somurtuyordu. "Hullen haklı oğlum. Soğuk ve açlıkla gelecek zor ve acılı bir

ölümden iyidir."

"Hayır!" diye bağırdı tekrar Bran. Gözleri yaşla dolmuştu ama babasının onu ağlarken görmesini istemiyordu. Kafasını çevirdi.

Robb inatla ısrar etti. "Sör Rodrik'in kızıl dişi köpeği geçen hafta yine doğurdu ama yavruların hiçbiri yaşamadı. Hâlâ fazlasıyla sütü vardır, emzirebilir."

"Emmeye çalıştıkları anda yavruları paramparça eder köpek."

"Lord Stark," dedi Jon. Babasına böyle resmi hitap etmesi garipti. Bran umutsuzca Jon'a bakıyordu. "Beş yavru var. Üç erkek, iki dişi," dedi Jon babasına.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu lord.

"Sizin de beş meşru evladınız var. Üç oğul, iki kız. Ulu kurt Stark Hanedanı'nın arması. Bu yavrular sizin çocuklarınız tarafından sahiplenilmek için doğmuş."

Bran babasının yüz ifadesinin değiştiğini gördü. Kafiledeki adamlar bakışıyordu. Bran yedi yaşında olmasına rağmen ağabeyi Jon'un ne yaptığını anlamıştı. Yavruların sayısı lordun çocuklarına denkti çünkü Jon kendisini hesaba katmamıştı. Kızları ve hatta bebek Rickon'u saymıştı ama kuzeyde gayrimeşru doğan şanssız çocuklara verilen "Kar" soyadını taşıyan kendisini toplamın dışında tutmuştu.

Babaları da Jon'un ne yaptığının farkındaydı. "Kendin için bir yavru istemez misin Jon?" dedi yumuşacık bir sesle.

"Bu ulu kurt Stark Hanedanı'nın sancağını onurlandırıyor," dedi Jon. "Ben bir Stark değilim baba."

Lord babaları düşünceli fakat takdir dolu bir ifadeyle baktı Jon'a. Robb çöken sessizliği bozdu. "Ben yavruyu ellerimle besleyeceğim baba. Bir havluyu süte bastıracağım ve yavru oradan emecek."

"Ben de!" diye bağırdı Bran.

Lord, kararlılıklarını tartıyormuş gibi oğullarına bakıyordu. "Söylemesi kolay, yapması zor," dedi. "Hizmetkârlarımızın vaktini bu işle harcamanızı istemem. Eğer bu yavrulara bakmak istiyorsanız, bütün işi kendiniz yapacaksınız. Anlaşıldı mı?"

Bran başıyla onayladı. Yavru kurt kollarının arasında hareket ediyor, sıcak diliyle yanağını yalıyordu.

"Ayrıca onları eğitmek zorundasınız. Sizi temin ederim ki barınak başı bu

canavarlara dokunmaz bile. Ve eğer bu yavruları ihmal eder, kötü yetiştirir, vahşileştirirseniz tanrılar yardımcınız olsun. Bunlar küçük bir ödül için maskaralık yapan ya da bir tekmeyle uzaklaştırabileceğiniz köpeklere benzemez. Bir ulu kurt adamın kolunu, bir köpeğin fareyi öldürdüğü gibi kolayca koparır yerinden. Bu yavruları büyütmek istediğinizden emin misiniz?"

"Evet baba," dedi Bran.

"Evet," diye onayladı Robb.

"Bu yavrular siz ne yaparsanız yapın ölecek."

"Ölmeyecekler. Onları yaşatacağız," dedi Robb.

"Öyleyse alıyorsunuz. Jory, Desmond, diğer yavruları da alın. Artık Kışyarı'na dönmemizin zamanı geldi."

Atlarına binip yola çıktıklarında, Bran zaferin şekerli tadını ağzında hissediyordu. Yavru kurdunu kıyafetindeki deri katlarının arasında sarmalamış, sıcak bedenine yaslamış, yolculuk için güvene almıştı. Şimdi yavrusuna ne isim vereceğini düşünüyordu.

Köprünün yarısına geldiklerinde Jon aniden durdu.

"Ne oldu Jon?" diye sordu babası.

"Duymuyor musunuz?"

Bran ağaçları sallayan rüzgârı, demir ağacından yapılmış köprüye vuran nal seslerini, aç yavrudan gelen gurultuları duyuyordu ama Jon bambaşka bir şeyi dinliyor gibiydi.

"İşte!" dedi Jon. Hemen atını çevirdi ve tam ters istikamete, köprünün başına doğru koşturdu. Ölü ulu kurdun olduğu yerde atından inip yere çöktü. Bir an sonra, yüzünde bir gülümsemeyle, kafileye doğru geliyordu.

"Diğer yavrulardan uzakta kalmış olmalı," dedi Jon.

"Ya da uzağa bırakılmış," dedi babaları altıncı yavruya bakarken. Bu yavrunun tüyleri bembeyazdı. Gözleri kan kadar kırmızıydı. Bran, diğer yavruların gözleri henüz açılmamışken, bu beyaz yavrunun gözlerinin neden açık olduğunu merak etti.

"Bu bir albino," dedi Theon Greyjoy. Eğleniyor gibiydi. "Bu enik diğerlerinden de önce can verir."

Jon Kar babasının himayesindeki çocuğa uzun ve soğuk bir bakışla cevap verdi. "Ben senin gibi düşünmüyorum Greyjoy," dedi. "Bu yavru benim."

Catelyn

Catelyn bu tanrı korusunu hiç sevememişti.

Üç Dişli Mızrak'ın Kızıl Çatal'ında, Nehirova'nın en güneyinde bir Tully olarak dünyaya gelmişti. Oradaki tanrı korusunda, uzun kızıl ağaçların ışıldayan dereler üzerine alaca benekler bıraktığı, kuşların gizli yuvalarında şarkılar söylediği, çiçek ve baharat kokan, parlak, havadar bahçeler vardı.

Kışyarı'nın tanrı korusu daha farklıydı. Çevresinde yükselen kasvetli duvarların ortasında, yüzyıllardır el sürülmemiş, üç dönümlük karanlık ve ilkel bir ormandı. Nemli toprak ve çürümüşlük kokuyordu. Burada kızıl ağaç yetişmiyordu. Burası, dalları gri yeşil dikenlerden oluşan zırhlar giymiş muhafız ağaçlarının, kudretli meşelerin ve en az kök saldıkları diyarın toprağı kadar yaşlı demir ağaçlarının ormanıydı. Birbirine yakın, kalın, koyu renkli ağaç gövdelerinin yüksekteki dalları iç içe geçerek, gökyüzünde sık örülmüş bir kubbe oluşturuyordu ve şekilsiz ağaç kökleri toprak altında güreşiyordu. Burası kuluçkaya yatmış gölgelerin ve derin sessizliklerin ormanıydı. Bu ormanda yaşayan tanrıların isimleri de yoktu.

Ama bu gece kocasını burada bulacağını biliyordu. Kocası ne zaman bir adamın canını alsa, gelip bu tanrı korusunda dua eder, sükûnet ve huzur arardı.

Catelyn yedi kutsal yağ ile vaftiz edilmiş ve Nehirova septinin gökkuşağı havuzunda isimlendirilmişti. Babası, büyükbabası ve onlardan öncekiler gibi İnanç'a mensuptu. Onların tanrılarının isimleri vardı ve yüzleri anne babasının yüzleri kadar tanıdıktı. Buhurdanlıklı bir asa, ışıkla adeta canlanan yedi kenarlı bir kristal, şarkı söylerken giderek yükselen sesler eşliğinde ibadet ederlerdi. Tullyler'in de, her hanedanın olduğu gibi bir tanrı korusu vardı ama koru huzur içinde gezinmek, kitap okumak ya da güneşin altında uzanıp dinlenmek içindi. İbadet sept denen ibadethanelerde yapılırdı.

Ned, Catelyn'in hatırına, yedi yüzlü tanrıları adına şarkı söyleyebilmesi için küçük bir sept inşa ettirmişti ama Starklar'ın damarlarında İlk İnsanlar'ın kanı dolaşıyordu. Onlar yeşil ormanın yaşlı, isimsiz, yüzü olmayan tanrılarına inanıyordu, ormanın çocukları gibi.

Korunun ortasında, siyah ve soğuk gölcüğün üzerine eğilmiş kadim bir büvet ağacı vardı. Ned bu ağacı "yürek ağacı" olacak seçmişti. Büvet ağacının kabuğu kemik kadar beyaz, yaprakları koyu kırmızıydı. Yapraklar kana bulanmış

binlerce el gibi görünürdü. Ulu büvet ağacının gövdesine, uzun, melankolik ifadeli bir surat oyulmuştu. İyice derin oyulmuş göz çukurları kurumuş reçine yüzünden kıpkızıldı ve tuhaf bir şekilde etraftaki her şeyi izliyor gibi dururdu. Yaşlıydı bu gözler, Kışyarı'ndan bile yaşlı. Eğer efsaneler doğruysa Mimar Brandon'ın ilk taşı yere koyuşunu, ardından kalenin granit duvarlarının yükselişini izlemişlerdi. Rivayete göre yüzyıllar önce, İlk İnsanlar, Dar Deniz'den gelmeden evvel ormanın çocukları oymuştu ağaçlara bu yüzleri.

Yeşil adamların ısrarla ağaçların nöbetini tuttuğu Yüzler Adası haricinde, güneydeki son büvet ağaçları da en az bin yıl önce kesilmiş ya da yakılmıştı. Burada durum başkaydı. Burada her kalenin bir tanrı korusu, her tanrı korusunun bir yürek ağacı ve her yürek ağacının bir suratı vardı.

Catelyn kocasını büvet ağacının altında, yosun tutmuş bir kayanın üstünde otururken buldu. Kılıcı Buz'u kucağına yatırmış, gece kadar karanlık sularla üzerindeki kanı temizliyordu. Tanrı korusunun zeminini binlerce yıldır kaplayan kalın humuslu toprak Catelyn'in ayak seslerini yutuyordu ama büvet ağacının gözleri her adımını izliyordu sanki. "Ned," diye seslendi usulca.

Ned karısına bakmak için kafasını kaldırdı. "Catelyn," dedi. Sesi mesafeli ve ciddiydi. "Çocuklar nerede?" diye sordu.

Catelyn'e her zaman sorduğu soruydu bu. "Mutfaktalar. Kurt yavrularına verecekleri isimleri tartışıyorlar." Pelerinini yere serdi. Sırtını büvet ağacına dayayarak gölcüğün kenarına oturdu. Sırtı ağaca dönük olmasına rağmen gözlerin onu izlediğini hissediyordu. Bu histen kurtulmaya çalıştı. "Arya çoktan yavruya âşık oldu. Sansa adeta büyülendi fakat Rickon alışamadı henüz."

"Korkuyor mu?" diye sordu Ned.

"Biraz," dedi Catelyn. "Daha üç yaşında."

Ned suratını buruşturdu. "Korkularıyla yüzleşmeyi öğrenmeli. Sonsuza kadar üç yaşında kalmayacak. Kış geliyor," dedi.

"Evet," diyerek onayladı Catelyn. Kocasının kelimeleri her zaman olduğu gibi onu ürpertmişti. Starklar'ın sözü. Her büyük hanedanın böyle sözleri vardı. Hanedan özdeyişleri, duaya benzeyen cümleler, zafer, onur, dürüstlük ve sadakatle ilgili iftihar dolu ifadeler. İnanç ve cesaret yeminleri. Starklar dışındaki bütün hanedanların sözleri bunları anlatırdı. Kış geliyor, derdi Starklar. Catelyn kim bilir kaçıncı kez, kuzeylilerin ne kadar tuhaf insanlar olduğunu düşündü.

"Hakkını vermem gerek, adam iyi bir şekilde öldü," dedi Ned. Elindeki yağlanmış deri parçasını özenle kılıcına sürüyordu. Metal koyu bir parlaklık kazanmaya başlamıştı. "Bran için de sevindim," diye devam etti. "Onu

görmeliydin. Gurur duyardın."

"Ben Bran'la her zaman gurur duyuyorum," diye yanıtladı Catelyn. Adamın kılıcını okşamasını seyrediyordu bir yandan. Kılıç dövülürken birbiri üzerine bindirilmiş yüzlerce katmanı seçebiliyordu. Catelyn kılıçlara hiç ilgi duymuyordu ama Buz'un kendine has güzelliğini inkâr edemezdi. Kılıç, Kıyamet'in kadim Özgür Kale'yi yıkmasından önce, Valyria'da demir ustalarının kılıç yaparken çekiçlerinin yanı sıra, büyü de kullandığı zamanlarda yapılmıştı. Buz tam dört yüz yaşındaydı ama dövüldüğü ilk günkü kadar keskindi hâlâ. Taşıdığı isim kendisinden de eskiydi. Kahramanlar Çağı'ndan kalan bir mirastı adı. O zamanlar Starklar, Kuzey Kralları'ydı.

"Bu seneki dördüncü adamdı bu," dedi Ned üzüntüyle. "Zavallı adam delirmiş gibiydi. Bir şey içine öyle derin bir korku salmıştı ki kelimelerimi duymuyordu bile." İçini çekti. "Benjen, Gece Nöbetçileri'ndeki kardeşlerin sayısının binin altına düştüğünü yazmış bana. Kaybettiğimiz adamlar sadece kaçaklar değil. Keşiflerde de adam kaybediyoruz."

"Yabanılların işi mi?" diye sordu Catelyn.

"Başka kimin işi olacak?" diye yanıtladı Ned. Buz'u kaldırdı ve soğuk çeliğe baştan aşağı baktı. "Daha da kötü olacak. Korkarım sancakları kaldırıp kuzeye gitmem, Sur'un Ötesindeki Kral'la meseleyi kökünden çözmek için hesaplaşmam gereken gün yaklaşıyor."

"Sur'un ötesine mi?" Bu düşünce Catelyn'i titretmeye yetmişti.

Ned karısının yüzündeki dehşeti gördü. "Mance Rayder bizi korkutabilecek bir adam değil," dedi.

"Sur'un ötesinde çok daha karanlık şeyler de var," diye yanıtladı Catelyn. Döndü ve arkasındaki büvet ağacına baktı. Ağaç soluk gövdesi, kıpkırmızı gözleri ve ağır düşünceleriyle onu izliyor, dinliyordu.

Ned şefkatle gülümsedi. "Yaşlı Dadı'dan çok hikâye dinliyorsun. Ötekiler, ormanın çocukları kadar ölü. Onlar ölüp gideli neredeyse sekiz bin yıl oldu. Üstat Luwin'e sorarsan, hiç yaşamadılar, der. Onları gerçekten görmüş olan kimse yok."

"Bu sabaha kadar bir ulu kurt gören de yoktu," diye hatırlattı Catelyn.

"Bir Tully kadınıyla tartışmamam gerektiğini şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydım," dedi Ned gülümseyerek. Buz'u kınına yerleştirdi. "Buraya bana korku masalları anlatmak için gelmiş olamazsın. Bu koruyu ne kadar az sevdiğini biliyorum, söyle bana leydim, neyin var?"

Catelyn kocasının elini avuçlarına aldı. "Bu sabah keder verici bir haber aldık

lordum. Düşüncelerini temizlemeden söylemek istemedim." Haberin yaratacağı darbeyi yumuşatmanın bir yolu yoktu, bu yüzden bir çırpıda söyledi Catelyn. "Çok üzgünüm sevgilim. Jon Arryn ölmüş."

Gözleri buluştu. Catelyn bu haberin kocasını nasıl sarsacağını biliyordu; lordun gözlerindeki hüzün dayanılmazdı. Ned gençliğinde Kartal Yuvası'nda eğitilmişti ve çocuğu olmayan Lord Arryn hem Ned'in, hem de himayesi altına aldığı diğer çocuk olan Robert Baratheon'ın ikinci babası olmuştu. Deli Kral İkinci Aerys Targaryen ikisinin de kellesini istediğinde, Kartal Yuvası Lordu Arryn, ay ve şahinle süslenmiş sancaklarını kaldırarak isyan etmiş, koruma sözü verdiği iki çocuğu teslim etmek yerine savaşmayı tercih etmişti.

Ve on beş yıl önce bir gün, Ned ve Lord Arryn, Nehirova'nın septinde, Lord Hoster Tully'nin iki kızıyla evlendiklerinde, bu ikinci baba aynı zamanda kardeşi olmuştu.

"Jon..." diye mırıldandı Ned. "Bu haber kesin doğru mu?" diye sordu.

"Zarfın üzerinde kralın mührü vardı ve mektup Robert'ın el yazısıyla yazılmıştı. Sana vermek üzere sakladım," dedi Catelyn. "Robert, Lord Arryn'ın çabuk öldüğünü de yazmış. Üstat Pycelle bile öyle çaresiz kalmış ki, daha fazla acı çekmemesi için lorda haşhaş sütü içirmiş."

"Ölüm karşısında küçük bir merhamet sanırım," dedi Ned. Catelyn onun yüzündeki derin acıyı görebiliyordu ama bu durumda bile kendisinden önce karısını düşünüyordu. "Ya kız kardeşin? Jon'un oğlu? Onlardan bir haber var mı?"

"Mektupta sadece iyi oldukları ve Kartal Yuvası'na döndükleri yazıyordu," dedi Catelyn. "Keşke Nehirova'ya gitselerdi. Kartal Yuvası çok yüksek ve ıssız bir yer. Üstelik orası her zaman kocasının yeri oldu, onun değil. Lord Jon'un hatıraları onu orada rahat bırakmayacak. Her taşın üzerinde bir anı kazılı. Kız kardeşimi tanıyorum. Şu anda ihtiyacı olan şey aile ve dost şefkati aslında."

"Amcan Vadi'yi bekliyor değil mi? Jon onu Geçit Şövalyesi ilan etmişti."

Catelyn başıyla onayladı. "Brynden'ın kardeşim ve oğlu için elinden geleni yapacağına eminim. Bu biraz teselli bulmamı sağlıyor ama yine de..."

"Yanına gitmelisin," dedi Ned. "Çocukları da götür. İçindeki boşluğu çocuk sesleri ve kahkahalarla doldur. O zavallı çocuğun da yalnız kalmaması gerek. Etrafında başka çocuklara ihtiyacı var şu anda. Lysa da kederiyle baş başa kalmamalı."

"Gidebilmeyi isterdim ama başka havadislerim de var," dedi Catelyn. "Mektupta, kralın seni ziyaret etmek üzere Kışyarı'na doğru yola çıktığı

yazıyor."

Ned'in duyduğunu anlaması için zaman geçmesi gerekti ama sonunda anladığında gözlerindeki karanlık kayboldu. "Robert buraya mı geliyormuş?" Kadın başıyla onayladığında, Ned'in yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Catelyn kocasının neşesini paylaşabilmek isterdi ama avlularda konuşulanları duymuştu. Boğazında kırık bir geyik boynuzuyla kara gömülmüş ölü bir ulu kurt. Dehşet sinsi bir yılan gibi koynuna girmişti. Alametlere hiç anlam yüklemeyen sevgili kocasına gülümsemek için zorladı kendini. "Bu habere sevineceğini biliyordum," dedi. "Sur'daki kardeşine de haber göndermeliyiz."

"Evet, elbette," diyerek onayladı Ned. "Benjen burada olmak isteyecektir. Üstat Luwin'e en hızlı haberci kuşunu salmasını söylemeliyim." Ayağa kalktı ve ellerinden tutup Catelyn'i de kaldırdı. "Lanetler olsun. Görüşmeyeli kim bilir kaç yıl oldu. Böyle son anda mı haber verilir? Mektupta kaç kişilik bir kafileyle geleceği yazıyor mu?"

"En az yüz şövalye, hizmetkârları, onların yarısı kadar da hürsüvari geleceğini tahmin ediyorum. Cersei ve çocukları da onlarla birlikteymiş."

"Robert onların güvenliği için aheste hareket edecektir. Bu çok iyi. Böylece hazırlanmak için biraz zaman kazanmış oluruz," dedi Ned.

"Kraliçe'nin erkek kardeşleri de kafiledeymiş" dedi Catelyn.

Ned bu haber karşısında yüzünü buruşturdu. Catelyn kocasının, kraliçenin ailesine karşı pek sevgi beslemediğini biliyordu. Casterly Kayası'nın Lannisterlar'ı her şey kazanıldıktan ve zafer kesinleştikten sonra koşmuşlardı Ned'in yardımına. Ned bunu asla affedememişti. "Ne yapalım, Robert'ın ziyaretinden alacağım keyfin bedeli birkaç Lannister'a katlanmaksa, seve seve. Robert sarayının yarısını beraberinde getiriyormuş gibi geldi bana."

"Diyar kralı takip eder," dedi Catelyn.

"Çocukları görmek de iyi olacak. Son gördüğümde, en küçükleri hâlâ Lannister kadınının memesini emiyordu. Şimdi beş yaşlarında olmalı değil mi?"

"Prens Tommen yedi yaşına geldi. Bran'la yaşıtlar. Lütfen Ned, diline biraz hâkim olmalısın. Lannister kadını dediğin kadın artık bizim kraliçemiz ve duyduğuma göre her geçen yıl biraz daha artıyormuş azameti."

Ned karısının elini sıktı hafifçe. "Bir ziyafet düzenlemeliyiz. Şarkıcılar olmalı. Robert mutlaka ava da çıkmak isteyecektir. Jory'yi şeref muhafızları birliğiyle birlikte güneye yollamalıyım ki kafileyi Kral Yolu'nda karşılayıp buraya kadar eşlik etsin. Ah, Tanrılar! Biz bu kadar insanı nasıl besleyeceğiz? Yola çoktan çıkmış dedin değil mi? Sen de, asil postun da kahrolun be adam!"

Daenerys

Ağabeyi, elbiseyi iyice görebilmesi için yukarı kaldırdı. "Şu güzelliğe bak. Haydi durma, dokun. Kumaşı hisset," dedi.

Dany elbiseye dokundu. Elbise o kadar yumuşaktı ki, parmaklarının arasından su gibi akıyordu adeta. Daha önce bu kadar yumuşak bir şey giyip giymediğini hatırlamıyordu. Olağanüstü yumuşaklığı neredeyse korkutucuydu. Ellerini elbiseden çekti. "Bu benim mi?"

"Yargıç İllyrio'nun armağanı," dedi Viserys gülümseyerek. Erkek kardeşinin neşesi epey yerindeydi bu akşam. "Elbisenin rengi gözlerindeki menekşeyi ortaya çıkaracak. Altın da takacaksın, ayrıca çok çeşitli mücevherler. İllyrio söz verdi. Bu gece bir prenses gibi görüneceksin."

Bir prenses... diye düşündü Dany. Prensesliğin nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Belki de gerçekten bilmediği içindi. "Bize neden bu kadar çok şey veriyor?" diye sordu. "Bizden istediği ne?" Neredeyse altı aydır yargıcın evinde kalıyorlardı. Onun yemeğini yiyor, hizmetçileri tarafından şımartılıyorlardı. Dany on üç yaşındaydı. Böylesi büyük hediyelerin bir karşılık beklemeden verilmeyeceğini bilecek kadar olgundu. Özellikle Özgür Şehir Pentos'ta.

"İllyrio aptal değil," dedi Viserys. Sıska, sinirli elleri ve soluk lila renkli gözleriyle hummalı bakan genç bir adamdı. "Yargıç, tahtıma kavuştuğumda dostlarımı unutmayacağımı biliyor."

Dany bir şey söylemedi. İllyrio aslında bir tüccardı. Değerli taşlar, baharatlar, ejderha kemikleri gibi iştah kabartan her şeyi alıp satardı. Dokuz Özgür Şehir'in hepsinde dostları vardı. Hatta Vaes Dothrak'ta ve çok daha uzak topraklarda, Yeşim Denizi'nin ardındaki efsanevi yerlerde bile tanıdıkları olduğu söyleniyordu. Doğru fiyat teklif edildiğinde neşe içinde satmayacağı bir dostu olmadığı da söylenenler arasındaydı. Dany yargıçla ilgili sokaklarda söylenenleri biliyordu, hepsini duymuştu ama erkek kardeşinin hayal ağlarını koparmak, onu hayal kurarken sorgulamak istemiyordu. Erkek kardeşi öfkelendiğinde korkunçlaşıyordu. Viserys böyle durumlara "Ejderhayı uyandırmak" diyordu.

Viserys elbiseyi kapının kenarına astı. "İllyrio sana banyo yaptırmaları için köleleri gönderecek. Şu ahır kokusunun, üstünden çıktığından emin ol. Khal Drogo'nun binlerce atı var, bu gece binecek başka türlü bir at arıyor." Eleştiri dolu bakışlarla kız kardeşini süzdü. "Hâlâ kambur duruyorsun. Duruşunu

düzelt," dedi. Kızın omuzlarını elleriyle geriye itti. "Artık bir kadının vücuduna sahip olduğunu göstermelisin onlara." Parmakları kızın yeni tomurcuklanan göğsünü yukarıdan aşağı doğru okşadı ve göğüs ucunu sıktı. "Bu gece beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın. Eğer uğratırsan sonuçlarına katlanırsın. Uyuyan ejderhayı uyandırmak istemezsin değil mi?" Parmakları göğüs ucunu zalimce büktü. Elbisesinin kalın kumaşı üzerinden hoyratça buruyordu göğüs ucunu. "İstemezsin değil mi?" diye tekrarladı.

"Hayır," diye yanıtladı Dany çaresizce.

Erkek kardeşi gülümsedi. "Harika." Kızın saçlarını adeta şefkatle okşadı. "Saltanatımın tarihini yazdıklarında benim tatlı kız kardeşim, bu gece başladığını söyleyecekler."

Ağabeyi odadan çıktığında Dany pencerenin önüne gitti ve körfezin sularını efkârla izlemeye başladı. Batan güneşin altında, Pentos'un kare tuğlalardan yapılmış binalarının siluetleri yan yana dizilmişti. Kırmızı rahiplerin gece ateşlerini yakarken söyledikleri şarkıları ve malikânenin duvarlarının ardında gürültüyle oyun oynayan pejmürde kıyafetli çocukların seslerini duyuyordu. Bir an için dışarıda onlarla olabilmeyi diledi. Yalın ayak, nefesi kesilmiş halde, paçavralar içinde, hiç geçmişi ve geleceği olmadan, Khal Drogo'nun malikânesindeki ziyafete davet edilmiş olmadan, dışarıda onlarla birlikte koşturabilmeyi hayal etti.

Batan güneşin ardında, Dar Deniz'in öbür kıyısında, yeşil tepeli, çiçeklerle kaplı ovaları olan, gürleyerek akan büyük nehirlerin bulunduğu, mavi gri dağların sırtına kondurulan koyu taşlardan örülü kalelere ev sahipliği yapan ve lordlarının sancağı altında savaşa giden zırhlı şövalyelerin olduğu bir yer vardı. Dothraklar o topraklara Rhaesh Andahli diyordu. Yani Andallar'ın yurdu. Özgür Şehirler'deyse, Batıdiyar ya da Gün Batımı Krallıkları denirdi. Erkek kardeşi çok daha basit bir isim bulmuştu: "Bizim topraklar." Bu iki kelime dudaklarından hiç eksik olmayan bir duaya dönüşmüştü. Sanki, yeterince tekrar ederse tanrılar duyacaktı onu. "Kan hakkıyla bizim, bizden hıyanetle çalınmış ama özde hâlâ bizim, sonsuza kadar bizim. Ejderhadan bir şey çalınamaz. Hayır çalınamaz. Ejderha unutmaz."

Belki ejderha hatırlıyordu ama Dany hatırlamıyordu. Ağabeyinin bizim topraklarımız dediği, Dar Deniz'in karşı kıyısındaki bu yerleri hiç görmemişti. Sürekli bahsettiği Casterly Kayası, Kartal Yuvası, Yüksek Bahçe, Arryn Vadisi, Dorne ve Yüzler Adası onun için anlamsız kelimelerdi sadece. İşgalci'nin ordularından korunmak için Kral Toprakları'ndan kaçtıklarında Viserys sekiz yaşındaydı. Daenerys ise annesinin rahminde bir tohumdu o zamanlar.

Ağabeyi o topraklardan sürülüşleriyle ilgili o kadar çok hikâye anlatmıştı ki, Dany gözünde canlandırabiliyordu bazen. Siyah yelkenlerine ay ışığı vuran gemiyle Ejderha Kayası'na kaçışları, ağabeyleri Rhaegar'ın Üç Dişli Mızrak'ın kanlı sularında İşgalci'ye karşı verdiği mücadele ve sevdiği kadını korurken ölmesi, Kral Toprakları'nın, Viserys'in İşgalci'nin köpekleri dediği Lannisterlar ve Starklar tarafından yağmalanması, Rhaegar'ın veliahtı bebeğin, annesi Dorne Prensesi Elia'nın göğsünden alınması ve bütün yalvarışlarına rağmen gözünün önünde katledilmesi, taht odasının duvarlarındaki cilalı ejderha kafataslarının şahitliğinde. Kral Katili'nin tek hamlede babalarının boğazını altın bir kılıçla kesmesi.

Dany kaçışlarından dokuz ay sonra, öfkeli bir fırtınanın adayı darmadağın etmesine ramak kala, Ejderha Kayası'nda doğmuştu. Yaşayanlar o fırtınanın korkunç olduğunu söylüyordu. Targaryen donanması, limanda demir atmış olmasına rağmen sular tarafından yutulmuştu. Siper duvarlarından sökülen büyük bloklar Dar Deniz'in vahşi sularına yapraklar gibi savrulmuştu. Annesi Dany'yi doğururken can vermişti ve bu sebeple ağabeyi Viserys onu hiç affetmemişti.

Dany, Ejderha Kayası'nı da hatırlamıyordu. Oradan da kaçmak zorunda kalmışlardı. Çünkü İşgalci'nin kardeşi yeni inşa ettiği donanmasıyla tekrar yelken açmıştı. Hanedanlarının sahip olduğu Yedi Krallık'tan ellerinde kalan sadece Ejderha Kayası idi ama orayı da uzun zaman ellerinde tutamayacaklardı. Ejderha Kayası'ndaki garnizon, onları İşgalci'ye satmaya hazırdı. Bir gece vakti Sör Willem Darry ve dört sadık adamı, ağabeyi ve kendisinin kaldığı çocuk odasına girmiş, onları ve sütannelerini tehlikeden uzaklaştırmak için alıp götürmüştü. Aynı gece Braavos'un güvenli kıyılarına doğru yelken açmışlardı.

Sör Willem'i hayal meyal hatırlıyordu. İri gri sakallı, yarı kör, hasta yatağından bile kükreyerek emirler yağdıran bir adamdı. Hizmetçilerin ödü kopardı ondan ama Dany'ye her zaman şefkat ve nezaket gösterirdi. "Küçük Prensesim" diye seslenirdi ona. Bazen de "Leydim" derdi. Sör Willem'in elleri eski deriler kadar yumuşaktı. Hasta yatağından hiç çıkmadı. Hastalığın nemli, sıcak, şekerli, tuhaf kokusu her geçen gün biraz daha çöküyordu üstüne. O zamanlar Braavos'taki kırmızı kapılı büyük evde yaşıyorlardı. Dany'nin kendisine ait bir odası vardı o evde. Penceresinin hemen dibinde bir limon ağacı vardı. Sör Willem öldükten sonra, hizmetçiler kalan parasının hepsini çaldı ve iki kardeşi kapının önüne koydu. Büyük kırmızı kapı yüzlerine kapandığında çok ağlamıştı Dany.

O günden beri adeta birer göçebe gibi yaşıyorlardı. Braavos'tan Myr'e, Myr'den Tyrosh'a, oradan Qohor'a, ardından Volantis'e, Lys'e. Hiçbir yerde uzun

süre kalmalarına izin vermiyordu ağabeyi. İşgalci'nin kiralık katillerinin hâlâ peşlerinde olduğunu söylüyordu ama Dany hiç görmemişti bahsettiği bu adamları.

İlk zamanlarda bütün yargıçlar, hükümdarlar ve tacir prensler, kalan son iki soylu Targaryen kardeşleri ağırlamaktan, sofralarında yedirip içirmekten memnuniyet duyuyordu. Fakat yıllar geçtikçe ve İşgalci, Demir Taht'ta oturmaya devam ettikçe, kapılar yüzlerine kapanmaya başladı. Hayatları her gün biraz daha merhametsizleşiyordu. Ellerinde kalan son hazine parçalarını sırayla satmak zorunda kalmışlardı. Annelerinin tacını sattıklarında ellerine geçen parayı bile son kuruşuna kadar harcamışlardı. Pentos'un sokaklarında ve meyhanelerinde, Viserys için "Yalvaran Kral" diyorlardı. Dany kendisine nasıl bir isim taktıklarını bilmek istemiyordu.

"Bir gün her şeyi geri alacağız tatlı kız kardeşim," diye sözler veriyordu Viserys. Elleri titriyordu bu konudan bahsederken. "Mücevherleri, ipekleri, Ejderha Kayası'nı, Kral Toprakları'nı, Demir Taht'ı ve Yedi Krallık'ı, bizden çalınan ne var ne yoksa hepsini geri alacağız." Viserys o gün için yaşıyordu. Daenerys'in geri istediği şeyse, kırmızı kapılı büyük ev, penceresinden ona gülümseyen limon ağacı ve asla yaşayamadığı çocukluğuydu.

Kapıya hafifçe vuruldu. "Gir," dedi Dany pencereden uzaklaşırken. İllyrio'nun hizmetçileri eğilerek selam verdiler ve işlerini yapmaya başladılar. Onlar köleydi. Yargıcın çok sayıdaki Dothraklı arkadaşlarından birinin hediyesi. Aslında Özgür Şehir Pentos'ta kölelik yoktu ama onlar köleydi işte. Yaşlı olanı bir fare kadar gri ve ufaktı, asla konuşmazdı ama genç bir kız olan diğer köle yaşlı kadın yerine de bol bol konuşurdu. İllyrio'nun favorisi, sarı saçlı bu on altı yaşındaki kız, işini yaparken sürekli gevezelik ederdi.

Küveti mutfaktan getirdikleri sıcak suyla doldurdular ve suya kokulu yağlar kattılar. Genç köle, Dany'nin kalın ve kaba pamuk kumaştan dikilmiş elbisesini çıkartıp küvete girmesine yardım etti. Su kaynar derecede sıcaktı ama Daenerys hiç ses çıkarmadı. Sıcak suyu seviyordu. Kendisini temiz hissediyordu sıcak suyun içinde. Ayrıca, ağabeyi ona bir Targaryen'ın asla sıcaktan korkmayacağını söylüyordu sık sık. "Bizimki Ejderha Hanedanı," diyordu. "Ateş bizim kanımızda var."

Yaşlı kadın, Dany'nin uzun gümüş rengi saçlarını özenle yıkadı ve dolaşmış yerlerini tarayarak açtı. İşini sessizce yapıyordu. Genç köle, Dany'nin sırtını ve ayaklarını keselerken, ona ne kadar şanslı olduğunu söylüyordu. "Drogo öyle zengin ki hizmetçileri bile altın boyunluklar takıyor. Khalasar'ında yüz binden fazla süvari görevli ve Vaes Dothrak'taki sarayında, her biri gümüş kapılı tam iki

yüz oda var." Daha pek çok şey anlatıyordu genç köle. Khal'ın ne kadar yakışıklı olduğunu, uzun boyunu, cesaretini, savaşlardaki korkusuzluğunu, canavarca ok atabildiğini, kusursuz bir binici olduğunu. Daenerys hiçbir şey söylemedi. Gereken yaşa geldiğinde ağabeyi Viserys ile evleneceğini düşünmüştü hep. Fatih Aegon'ın kız kardeşiyle evlendiği günden beri, Targaryenlar'ın kardeşleriyle evlendirilmesi gelenek halini almıştı. Viserys ona binlerce kez, kan saf kalmalı, demişti. Onların damarlarında kralların kanı dolaşıyordu. Valyria'nın kadim altın kanını, ejderhaların kanını taşıyorlardı ve bu soylu kana daha aşağıda bir kan karıştırılamazdı. Ama işte şimdi, ağabeyi Viserys, onu bir yabancıya, bir barbara satmaya kararlıydı.

Tamamen temizlendiğinde köleler küvetten çıkmasına ve kurulanmasına yardım etti. Genç köle saçlarını dökme gümüş gibi parlayıncaya kadar fırçaladı. Yaşlı kadın, Dothrak düzlüklerinden toplanmış baharatlı çiçeklerden yapılmış parfümü, küçük dokunuşlarla Dany'nin bileklerine, kulaklarının arkasına, göğüs uçlarına, dudaklarına ve bacaklarının arasına vaftiz edermişçesine sürdü. Yargıç İllyrio'nun gönderdiği mor erik rengi, gözlerinin menekşe rengini ortaya çıkaracak avuç içi kadar ipek elbiseyi üstüne giydirdiler. Genç köle ayaklarına işlemeli sandaletleri giydirirken, yaşlı kadın ametistlerle süslenmiş tacı başına yerleştirdi. Son olarak da, antik Valyria kabartmalarıyla süslenmiş ağır altın bir boyunluk boynuna geçirildi.

İşleri bittiğinde genç köle nefesi kesilmiş bir halde, "İşte şimdi bir prenses gibi görünüyorsunuz," dedi. İllyrio'nun nezaket göstererek yolladığı aynada kendine baktı Dany. Bir prenses, diye düşündü. Genç kölenin onu yıkarken söylediklerini hatırladı. Drogo o kadar zengindi ki, hizmetçileri bile altın boyunluklar takıyordu. Ürperdiğini hissetti. Çıplak kollarındaki tüyler diken diken olmuştu.

Erkek kardeşi serin giriş holünde, havuzun kenarında oturmuş, parmaklarıyla suya şekiller çizerek bekliyordu. Dany'yi görür görmez kalktı ve eleştiren gözlerle kızı süzmeye başladı. "Orada dur," dedi kıza. "Şimdi dön. Evet, güzel, nasıl desem, şey gibi görünüyorsun..."

"Kraliyete yakışır," diyerek tamamladı kemerli yolda aniden beliren Yargıç İllyrio. O kadar iri bir adamdan beklenmeyecek bir zarafetle hareket ediyordu. Alev renkli ipek elbisesinin altındaki katman katman yağları o yürüdükçe sallanıyordu. Her parmağında farklı değerli taşlardan yapılmış bir yüzük parıldıyordu. Uşağı, çatal şekilli sarı sakallarını gerçek altın gibi görünene kadar yağlayıp fırçalamıştı. Uzanıp kızın elini tutarken, "Bu muhteşem günde, Işık Tanrısı sizi binlerce ışık yağmuruyla kutsasın," dedi. Başını saygıyla öne eğerken gülümsedi. Altın sakallarının arasından çürük ve sararmış birkaç diş göründü. "Harika bir manzara gibi Majesteleri," dedi Viserys'e. "Drogo'nun aklı başından

gidecek."

"Bence çok sıska," dedi Viserys. Dany'ninkilerle aynı renk altın gümüş saçları gergince arkaya doğru taranmış ve ejderha kemiğinden bir tokayla sımsıkı toplanmıştı. Yüzünün sert ve gergin ifadesini tamamlayan bir görünüştü bu. Elini İllyrio'nun kendisine verdiği kılıcın kabzasına koydu ve "Khal Drogo'nun bu kadar genç bir kızı kadını olarak seçeceğine emin misin?" diye sordu.

"Onun kanı yeter," diyerek cevapladı İllyrio. "Kanı sayesinde khal için yeterince büyük. Ona bir bakın. Bu altın gümüş rengi saçlar, mora çalan gözler... bu kızda şüphesiz Valyria kanı var, kesinlikle, kesinlikle... Eski kralın kızı, mutlaka tahta çıkacak yeni kralın kız kardeşi, doğuştan soylu bir kadın. Drogo'nun bu kızı gördüğü anda etkilenmemesi mümkün değil." İllyrio elini bıraktığında Dany titrediğini fark etti.

"Belki de haklısın," dedi Viserys ama şüphe doluydu. "Barbarlar son derece düşük zevklere sahip. Oğlanlar, atlar, koyunlar..."

"Bunlardan Khal Drogo'ya bahsetmeseniz iyi olur," diye sözünü kesti İllyrio.

Viserys'in leylak rengi gözleri öfkeyle parıldadı. "Sen benim aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

Yargıç saygıyla eğildi. "Kral olduğunuzu düşünüyorum," dedi. "Krallar sıradan insanlar gibi dikkatli olmak zorunda hissetmezler. Eğer saygısızlık ettiysem özür dilerim." Döndü ve taşıyıcılarını çağırmak için ellerini birbirine vurdu.

İllyrio'nun özenle yapılmış tahtırevanına bindiklerinde Pentos sokakları zifiri karanlığa bürünmüştü. Bir düzine iri, güçlü adam taşıyordu tahtırevanı. Ellerinde soluk mavi camdan yapılmış yağlı fenerler taşıyan iki uşak önde yürüyüp yolu aydınlatıyordu. Kalın perdeli tahtırevanın içi ılık ve dardı. İllyrio'nun ağır parfümlerle bastırmaya çalıştığı kötü ten kokusu hissediliyordu.

Ağabeyi, başını yastığa dayamış halde yanında oturuyordu ama bunların hiçbirinin farkında değildi. Onun aklı Dar Deniz'in ötesindeydi. "Khalasar'ının tamamına ihtiyacım yok," dedi. Parmakları emanet kılıcın kabzasıyla oynuyordu. Dany ağabeyinin bir kez bile gerçekten kılıç kullanmadığını biliyordu. "Bana on bin yeter," dedi Viserys. "On bin Dothrak çığlıkçısıyla Yedi Krallık'ı yerle bir edebileceğimden eminim. Diyar gerçek kralı için ayaklanacaktır zaten. Tyrell, Redwyne, Darry ve Greyjoy'un da İşgalci'yi benden fazla sevmediklerinden eminim. Dorne halkı Prenses Elia ve bebeğinin intikamını almak için yanıp tutuşuyordur. Halk da bizim yanımızda yer alacaktır. Onlar da gerçek krallarının özlemini çekiyorlar." Tereddütle İllyrio'ya baktı. "Çekiyorlar, değil mi?"

"O insanlar sizin halkınız ve sizi seviyorlar," dedi Yargıç İllyrio şefkatli bir tavırla. "Diyarın dört bir yanında erkekler karakollarda kadehlerini gizli gizli sizin sağlığınıza kaldırıyor ve kadınlar ejderhalı sancaklar dikip, denizden geleceğiniz gün için saklıyor." Omuz silkti. "En azından benim casuslarım böyle olduğunu söylüyor," diye ekledi.

Dany'nin casusları yoktu. Denizin öbür kıyısında neler olduğunu bilmiyordu ama İllyrio'yla ilgili hiçbir şeye güvenmediği gibi, bu tatlı sözlerine de inanmıyordu. Ağabeyiyse memnuniyetle kafasını sallıyordu. "İşgalci'yi kendi ellerimle öldürmeliyim," dedi. Daha önce kimseyi öldürmemişti halbuki. "O benim ağabeyim Rhaegar'ı öldürdü. Babama yaptıklarının intikamını almak için Kral Katili Lannister'ı da ben öldürmeliyim."

"En uygunu bu olur," diye karşılık verdi Yargıç İllyrio. Dudaklarına yerleşmiş belli belirsiz alaycı gülüşü görebiliyordu Dany ancak erkek kardeşi buna dikkat bile etmedi. O perdeyi hafifçe aralamış zifiri karanlık sokağı seyrediyor, kim bilir kaçıncı kez Üç Dişli Mızrak Savaşı'nı kafasının içinde yaşıyordu.

Khal Drogo'nun dokuz kuleli malikânesi körfez sularının hemen yanında inşa edilmişti ve tuğladan örülmüş yüksek duvarlarını soluk renkli sarmaşıklar kaplamıştı. Burasının khal'a, Pentos'un yargıçları tarafından verildiğini söylemişti İllyrio. Özgür Şehirler, at efendilerine her zaman son derece cömert davranırdı. "Bu barbarlardan korktuğumuz için değil," diye açıklamıştı yargıç. "Işık Tanrısı şehir surlarımızı bir milyon Dothraklı'dan korumaya yeter de artar, Kırmızı rahipler böyle söylüyor... ama risk almaya ne gerek var? Onların dostluğunu kazanmak bize çok daha ucuza mal oluyor üstelik."

Tahtırevan tapınağın girişinde durduruldu ve perdeler bir muhafız tarafından sert bir hareketle çekildi. Muhafızın, Dothraklar'a özgü bakır teni ve koyu, badem şekilli gözleri vardı. Yüzünde hiç kıl yoktu. Kafasına, Lekesizler'in dikenli bronz başlığını giymişti. Soğuk bakışlarla tahtırevanın içindekileri süzdü. Yargıç İllyrio kaba Dothrak dilinde homurdanarak bir şeyler söyledi. Muhafız aynı şekilde karşılık verdi ve eliyle kapıya doğru gitmelerini işaret etti.

Dany, erkek kardeşinin emanet kılıcının kabzasını sımsıkı kavradığını fark etti. Belli ki en az Dany kadar gerilmişti. Tahtırevan malikâneye doğru hareket etmeye başlarken, "Saygısız hadım," diye mırıldandı Viserys.

Yargıç İllyrio'nun ağzından bal damlıyordu. "Bu geceki ziyafette pek çok önemli adam olacak. Böyle adamların fazlasıyla düşmanı da olur bilirsiniz. Siz dâhil olmak üzere, khal konuklarının güvenliğini sağlamak zorunda. Biliyorsunuz Majesteleri, şüphesiz ki İşgalci sizin başınız için bir servet ödemeye hazır."

"Ah! Evet," dedi Viserys karamsar bir sesle. "Seni temin ederim ki denedi İllyrio. Bizi takip etmek için tuttuğu pek çok bıçakçısı var. Ben son ejderhayım ve İşgalci ben sağ olduğum sürece rahat bir uyku uyuyamaz."

Tahtırevan yavaşladı ve durdu. Perdeler açıldı. Bir köle Daenerys'in aşağı inmesine yardım etmek için elini uzattı. Daenerys kölenin boyunluğuna bakmaktan kendini alamadı, alelade bronzdu. Onun ardından Viserys indi. Eli hâlâ sımsıkı, kılıcının kabzasını tutuyordu. Yargıç İllyrio'yu tahtırevandan indirmek için iki güçlü adamın yardımı gerekti.

Tapınağın içindeki hava baharat, çimdikalevi, tatlı limon ve tarçın kokularıyla ağırlaşmıştı. Onları Valyria Kıyameti'ni tasvir eden mozaik camlarının süslediği giriş holüne götürdüler. Duvarlarda siyah demirden yapılmış yağ ile yanan fenerler asılıydı. Taştan oyulmuş, birbirinin aynısı iki yaprak figürünün süslediği kemerin altındaki hadım, gelişlerini tatlı yüksek sesiyle bir ezgi eşliğinde duyurdu. "Targaryen Hanedanı'ndan Bu İsimle Anılan Üçüncü Kral, Andallar'ın, Rhoynarlar'ın ve İlk İnsanlar'ın Kralı, Yedi Krallık Lordu ve Diyar'ın Koruyucusu Viserys. Kız kardeşi, Ejderha Kayası Prensesi Daenerys Fırtınadadoğan. Saygıdeğer ev sahipleri Özgür Şehir Pentos Yargıcı İllyrio Mopatis."

Hadımın yanından geçerek soluk renkli sarmaşıklarla kaplanmış sütunların bulunduğu bir avluya çıktılar. Ay ışığı sarmaşıkların yapraklarını gümüş ve kemik renklerine boyuyordu. Etrafta gezinen diğer konukları gördüler. Konukların çoğu kızıl kahve tenli; iri, uzun sakallarına metal halkalar takmış Dothraklı at efendileriydi. Siyah saçları yağlanmış, örülmüş ve uçlarına ziller takılmıştı. Onların aralarında Pentos'tan, Myr'den ve Tyrosh'tan gelen kiralık katiller ve paralı askerler dolaşıyordu. Yargıç İllyrio'dan bile şişman bir Kırmızı rahip, İbben Limanı'ndan gelen kıllı adamlar. Yaz Adaları'nın abanoz kadar koyu tenli lordları da avludaydı. Daenerys hayretle seyrediyordu insanları ve oradaki tek kadın olduğunu büyük bir korkuyla aniden fark etti.

"Şurada duran üç kişi Drogo'nun kansüvarileri," diye fısıldadı yargıç. "Sütunun yanında duran Khal Moro, onun yanındaki oğlu Rhogoro. Yeşil sakallı adam Tyrosh Hükümdarı'nın erkek kardeşi. Onun arkasında duran da Sör Jorah Mormont."

Son isim Daenerys'in dikkatini çekmişti. "Bir şövalye mi?"

"Evet öyle," diyerek bıyıklarının altından gülümsedi İllyrio. "Yüce Rahip kendi elleriyle, yedi kutsal yağ ile vaftiz etmiş onu."

"Burada ne işi var?" diye sordu Daenerys.

"İşgalci onun kafasını istiyor," dedi yargıç. "Önemsiz bir hakarette bulunmuş.

Birkaç kaçak avcıyı Gece Nöbetçileri'ne teslim etmek yerine Tyroshlu bir köle tacirine satmış. Çok saçma bir yasa. İnsan kendi rehinesiyle ne istiyorsa yapabilmeli."

"Gece sona ermeden Sör Jorah'la konuşmak isterim," dedi Viserys. Dany merakla şövalyeyi izliyordu. Adam kendisinden epeyce büyüktü, kırkını geçmiş olmalıydı. Saçları dökülmeye başlamıştı ama çok güçlü ve zinde görünüyordu. İpekli ve pamuklu kıyafetler yerine, yün ve deriden yapılmış bir kıyafet giymişti. Koyu yeşil tuniğinin göğsüne iki ayağı üstünde duran siyah bir ayı figürü işlenmişti.

Hiç görmediği memleketinden gelen bu yabancı adama bakarken, yargıcın nemli elini omzuna koyduğunu fark etmemişti Dany. "İşte orada tatlı prensesim, khal'ın ta kendisi."

Dany kaçıp saklanmak istiyordu ama ağabeyi ona bakıyordu. Dany ağabeyini kızdırırsa ejderhanın uyanacağını biliyordu. Dönüp Viserys'in gece bitmeden kendisini evlendirmek istediği adama kaygıyla baktı.

Genç köle kız çok da yanılmamıştı. Khal Drogo avludaki en uzun adamdan bile bir baş daha uzundu. Yapılı gövdesine rağmen havada kayarcasına ilerliyor, yargıcın bahçesindeki panterden daha zarif ve çevik hareket ediyordu, Dany'nin hayal ettiğinden çok daha gençti. Otuz yaşından daha büyük olamazdı. Teni iyice parlatılmış bakır rengindeydi. Sık bıyıklarına altın ve bronz halkalar geçirilmişti.

"Gidip saygılarımı sunmalıyım," dedi Yargıç İllyrio. "Burada bekleyin. Onu yanınıza getiririm."

Yargıç, khal'a doğru paytak paytak ilerlerken erkek kardeşi Dany'nin kolunu elleriyle kavramıştı. Parmakları o kadar çok sıkıyordu ki Dany'nin canı yanıyordu. "Adamın saç örgüsünü görüyor musun tatlı kız kardeşim?"

Drogo'nun saç örgüsü gece kadar koyuydu ve kokulu yağlarla ağırlaşmıştı. Ucundaki ziller khal hareket ettikçe hafif sesler çıkarıyordu. Örgü neredeyse kalçalarından bile aşağı sarkıyor, ucu baldırlarına değiyordu.

"Örgüsünün ne kadar uzun olduğunu görüyor musun?" diye sordu Viserys. "Bir Dothraklı savaş kaybettiğinde, örgüsünü utanç içinde kesmek zorundadır. Böylece güçsüzlüğünü herkes görür. Khal Drogo hiç savaş kaybetmedi. O Ejderha Aegon'ın yeryüzüne yeniden gelişi gibi ve sen onun kraliçesi olacaksın."

Dany, Khal Drogo'ya baktı. Yüzü sert ve zalimdi. Gözleri bir akik parçası kadar soğuk ve karanlıktı. Kardeşi Viserys'in içindeki ejderha uyandığında Dany'nin canını yakardı bazen ama Dany kardeşinden şu anda Drogo'dan korktuğu gibi korkmazdı. "Onun kraliçesi olmak istemiyorum," diye fısıldadı

hafif, güçsüz bir sesle. "Lütfen, lütfen Viserys, istemiyorum, eve gitmek istiyorum."

"Ev mi?" diye çok hafif bir sesle sordu Viserys ama Dany o sesteki korkunç öfkeyi duyabiliyordu. "Eve nasıl gideceğiz tatlı kız kardeşim? Evimizi bizden aldılar." Dany'yi karanlığa, kimsenin onları göremeyeceği bir kuytuya çekti. "Eve nasıl gideceğiz?" diye tekrarladı. Kastettiği ev, Kral Toprakları, Ejderha Kayası ve kaybettikleri bütün diyardı.

Dany, İllyrio'nun evindeki odasından bahsediyordu. Evet, orası da gerçek bir yuva değildi ama şu anda ev diyebilecekleri tek yerdi. Ağabeyi bunu duymak istemiyordu. Orası onun için ev değildi. Kırmızı kapılı büyük ev de yuva olamamıştı onun için. Parmakları delercesine Dany'nin koluna gömülmüştü, bir cevap bekliyordu. Sonunda, "Bilmiyorum..." dedi Dany. Sesi kırılmıştı, gözleri yaşla doluydu.

"Ben biliyorum," dedi Viserys. "Eve bir orduyla gideceğiz benim tatlı kız kardeşim. Khal Drogo'nun ordusuyla. Bu uğurda bu gece onunla evlenmen ve yatağına girmen gerekiyorsa yapacaksın." Gülümsedi. "İhtiyacım olan orduya kavuşmak için tüm khalasar'la, kırk bin adamın hepsiyle ve hatta atlarıyla yatman gerekirse yatacaksın. Bütün ordunun seni becermesi gerekirse becerileceksin. Sadece Drogo olduğu için şükret bence. Belki zamanla ondan hoşlanabilirsin de. Şimdi hemen gözlerini kurula. İllyrio, Drogo'yu yanımıza getirecek ve o seni ağlarken görmeyecek!"

Dany arkasını döner dönmez iki adamın yaklaştığını gördü. Yargıç İllyrio gülümsemeler ve reveranslarla Khal Drogo'yu onların yanına getiriyordu. Dany henüz gözlerinden aşağı akmaya fırsat bulamamış yaşları elinin tersiyle kuruladı.

"Gülümse," dedi Viserys sinirli bir sesle. Eli hâlâ kılıcının kabzasındaydı. "Dik dur. Dur ki memelerin olduğunu görebilsin. Tanrılar biliyor ya, dik dursan bile ufacıklar zaten."

Dany gülümsedi ve dikleşerek göğüslerini öne çıkardı.

Eddard

Ziyaretçiler altın, gümüş ve parlatılmış çelikten bir nehir gibi kale kapılarından içeri aktı. Sancaktarlar, şövalyeler, yeminli kılıççılar ve hürsüvarilerden oluşan üç yüz kişilik nehrin üzerinde, taç giymiş geyiğiyle Baratheon sancağı, kuzey rüzgârıyla dalgalanıyordu.

Ned atlıların çoğunu tanıyordu. İşte dövülmüş altın kadar sarı saçlarıyla Sör Jaime Lannister ve korkunç şekilde yanmış yüzüyle Sandor Clegane geliyordu. Yanlarındaki uzun çocuk veliaht prensti ve arkalarındaki cüce adam da İblis Tyrion Lannister'dı.

Fakat kafilenin önünde at süren, kraliyet muhafızlarına mensup kar beyazı pelerinler giymiş iki şövalyenin eşlik ettiği şişman adam Ned'e yabancı göründü. Ta ki, savaş atının sırtından aşağı atlayıp tanıdık bir narayla kemiklerini kırmak istermişçesine Ned'e sarılana dek. "Ned! O ifadesiz yüzünü tekrar görmek ne güzel." Kral, Ned'i baştan aşağı süzüp bir kahkaha attı. "Hiç değişmemişsin."

Keşke Ned de aynı şeyleri söyleyebilseydi. Atlarını tahtı ele geçirmek için yan yana sürdükleri vakitten bu yana on beş yıl geçmişti. Fırtına Burnu Lordu, o zamanlar tertemiz tıraşlı, keskin bakışlı, genç bir kızın hayalindeki kadar kaslı bir adamdı. Zırhını kuşanıp hanedanına ait boynuzlu miğferini kafasına geçirdiği zaman iki metrelik bir deve dönüşür, diğer erkeklere tepeden bakardı. Bir devin gücüne sahipti zaten. Ned'in asla kaldıramayacağı ağırlıktaki demirden yapılmış dikenli savaş baltasını kendisine silah olarak seçmişti. O günlerde deri ve kan kokusu bir parfüm gibi üzerine sinmişti.

Şimdi üzerine sinen parfüm, parfümdü işte ve eni neredeyse boyu kadar olmuştu. Ned kralı en son dokuz yıl önce. Balon Greyjoy isyanı sırasında, kendisini Demir Adaları'nın kralı ilan eden serserinin haddini bildirmek için geyik ve ulu kurt güçlerini birleştirdiklerinde görmüştü. Greyjoy'un düşen kalesinde yan yana durdukları, Greyjoy'un teslim olduğu, Ned'in asi lordun oğlunu esir ve muhafız olarak himayesine aldığı günden bu yana, kral en az elli kilo almıştı. Demir kadar kara ve sert sakalı çenesinin altındaki iki kat gıdıyı ve aşağı sarkan iki yanağını saklıyordu ama devasa göbeğini ve gözlerinin altındaki siyah halkaları örtebilecek hiçbir şey yoktu.

Robert şu anda sadece Ned'in arkadaşı değil, aynı zamanda kralıydı. "Majesteleri, Kışyarı sizindir," dedi saygıyla.

O sırada kafiledeki diğer adamlar da atlarından inmeye başladı. Seyisler hayvanları almak için yanlarına gidiyordu. Robert'ın kraliçesi Cersei çocuklarıyla birlikte yayan giriş yapmıştı. Kırk güçlü yük atı tarafından çekilen, iki güverteli, yağlı meşeden ve varaklı metalden yapılmış tekerlekli kapalı araba kale kapısından geçemeyecek kadar genişti. Ned, kraliçesinin yüzüğünü öpmek için karda diz çökerken, Robert uzun zamandır görmediği kız kardeşine sarılıyormuş gibi sarılmıştı Catelyn'e. Ardından iki ailenin de çocukları öne çıktı ve tanıtıldı.

Resmi selamlaşmalar biter bitmez kral, ev sahibine, "Beni mahzen mezara götür Eddard," dedi. "Saygılarımı sunayım."

Ned, aradan onca yıl geçmesine rağmen bunu hatırladığı için krala büyük bir sevgi duydu. Hemen bir fener getirtti. Konuşmalarına gerek bile yoktu. Kraliçe itiraz etti. Şafak vaktinden beri yoldalardı. Herkes yorgundu ve üşümüştü. İlk önce temizlenip dinlenmeleri gerekirdi. Ölüler bekleyebilirdi. Daha fazla sızlanamadan Robert kraliçeye bir bakış attı. İkiz kardeşi Jaime sessizce kraliçenin koluna girdi ve kadın daha fazla konuşmadı.

Ned ve neredeyse tanıyamadığı kralı, birlikte mahzen mezarın merdivenlerinden aşağı inmeye başladılar. Sarmal taş merdivenler oldukça dardı. Ned elinde fenerle önden gidiyordu. "Kışyarı'na asla varamayacağımızı düşünmeye başlamıştım," diye şikâyet etti kral merdivenlerden inerken. "Güneyde Yedi Krallık'tan bahsederken, sana düşen bölgenin diğer altısının toplamından daha büyük olduğu unutuluyor."

"Umarım yolculuğunuz keyifli geçmiştir Majesteleri."

Robert homurdandı. "Bataklıklar, ormanlar ve mezralar. Boğaz'ın kuzeyinde neredeyse bir tane bile doğru düzgün han yok. Böylesine uçsuz bucaksız bir boşluk görmemiştim daha önce. Senin ahalin nerede?"

"Dışarı çıkamayacak kadar utangaçlar sanırım," diyerek takıldı Ned. Merdivenlerden yükselen soğuğu hissediyordu. Dünyanın derinliklerinden çıkıp gelen buz gibi bir nefes. "Kuzeyde yaşayanlar ortalıkta kral görmeye alışık değil."

Robert kıkırdadı. "Belki de hepsi karın altına saklanmıştır. Ne kar, Ned!" Kral dengesini sağlamak için bir eliyle duvara tutunarak merdivenlerden inmeye devam etti.

"Yaz sonlarında bu kar yağışı olağan," diye cevapladı Ned. "Umarım kafileyi fazla zorlamamıştır. Bu mevsimde genelde hafiftir yağış."

"Karınız Ötekiler'in başına yağsın!" diye bela okudu Robert. "Buralar kış

mevsiminde nasıl olur? Düşünürken bile titriyorum."

"Kışlar gerçekten zorlu olur," diye onayladı Ned. "Ama Starklar kolaylıkla atlatır. Her zaman atlattığımız gibi."

"Güneye gelmelisin Ned," dedi Robert. "Uçup gitmeden bir de yazın tadına bakmalısın. Yüksek Bahçe'de göz alabildiğince uzanan altın gül tarlaları var. Meyveler öyle taze olur ki, daha ağzına alır almaz dağılır. Karpuzlar, kavunlar, şeftaliler, ateş erikleri, daha önce böyle tatlı şeyler yememişsindir. Göreceksin, getirdim biraz. Rüzgârın en sert estiği Fırtına Burnu'nda bile hava öyle sıcaktır ki, hareket etmekte zorlanırsın. Ah Ned, kasabaları görmen gerek. Her yerde çiçekler, çeşitli yiyeceklerle dolup taşan pazar yerleri. Yaz şarapları öyle bol ve ucuz ki, sadece havayı koklayarak sarhoş olabilirsin. Herkes şişman ve zengin bizim oralarda." Kahkaha attı ve geniş göbeğine vurdu. "Ve kızlar!" dedi. Gözleri parlıyordu. "Sana yemin ederim ki, sıcak kızları iyice edepsizleştiriyor. Kalenin tam yanındaki nehirde çırılçıplak yüzüyorlar. Hava kürk ya da yün giyemeyecek kadar sıcak, sokaklarda bile kısacık ipek elbiseler içinde dolaşıyorlar. İpeği olmayan gümüş pamuklular içinde. Ama ne giyerlerse giysinler, sonunda terden sırılsıklam oluyorlar ve ince kumaşlar tenlerine yapışıyor. Çıplak görünüyorlar." Kral mutlulukla gülüyordu.

Robert Baratheon her zaman büyük iştahların adamı olmuştu. Zevk almasını bilen bir adamdı. Bu özellikler, Ned Stark'ı anlatmak için kullanılabilecek nitelemeler olmaktan çok uzaktı. Kral bu zevklerinin bedelini ödüyormuş gibi görünüyordu. Merdivenlerin sonuna kadar indiklerinde, Robert nefes nefese kalmıştı. Mahzen mezara adım attıklarında, kralın fener ışığıyla aydınlanan yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Majesteleri," diye seslendi Ned saygıyla. Elindeki feneri yarım bir çember çizecek şekilde mahzen mezarda gezdirdi. Gölgeler sallanıyor, hareket ediyordu. Titreyen fener ışığı bastıkları taşları ve mahzenin arkasına doğru ikişer ikişer sıralanmış granit sütunları aydınlatıyordu. Sütunların arasında, ölümlü bedenlerinden kalanları saklayan lahitlerin yanında, duvara yaslanmış tahtlarda ölüler oturuyordu. "O en sonda. Brandon ve babamla birlikte," dedi Ned.

Ned yolu göstermek için önde yürümeye başladı ve kral tek bir söz etmeden, yer altı soğuğundan titreyerek onu izledi. Stark Hanedanı'nın ölüleri arasında yürürken yere vuran ayaklarının sesleri taş zeminde çınlıyor, kubbede yankılanıyordu. Kışyarı Lordları geçişlerini izledi. Lahitlerin kapaklarını mühürleyen taş levhalara suratları oyulmuştu. Ayaklarının dibine kıvrılıp yatmış ulu kurtlarla birlikte uzun sıralar halinde oturmuş, kör gözleriyle sonsuz karanlığı seyrediyorlardı. Canlılar adım attıkça hareket eden gölgeler, tahtlarda

oturan heykellere can veriyor gibiydi.

Eski bir gelenek gereği, bir zamanlar Kışyarı Lordu olan ölülerin kızgın ruhları intikam almak için mezarlarından kalkıp gitmesin diye, her bir taş heykelin kucağına demir uzun kılıçlar konmuştu. En eski heykelin kucağına konan kılıç çoktan paslanıp neredeyse yok olmuş, bir zamanlar konduğu yerde birkaç kırmızı leke bırakmıştı. Ned ruhun serbest kalarak kalede dolaşıp dolaşmadığını merak etti. Dolaşmıyor olmasını umdu. Kışyarı'nın ilk lordları hüküm sürdükleri topraklar kadar sert ve acımasız adamlardı. Ejderha soylular denizin ötesinden gelene kadar, yüzyıllar boyunca hüküm sürmüşler ve kimsenin buyruğu altına girmemeye yemin etmişlerdi. Kendilerine Kuzey Kralları demişlerdi.

Ned sonunda durdu ve yağ ateşiyle etrafı aydınlatan feneri yukarı kaldırdı. Mahzen mezar karanlığa doğru uzadıkça uzuyordu ama bundan sonraki lahitler boş ve mühürsüzdü. Ölülerini, kendisini ve çocuklarını bekleyen kara delikler. Bu düşünce Ned'i ürpertti. "İşte burası," dedi.

Robert başıyla onayladı, diz çöktü ve kafasını öne eğdi.

Yan yana üç lahit vardı. Lord Rickard Stark, Ned'in babası, uzun sert hatlı bir yüze sahipti. Taş oyma ustası onu gayet iyi tanıyor olmalıydı. Tam bir izzet ifadesiyle, taştan parmakları kucağındaki kılıcı sıkıca kavramış halde oturuyordu tahtında ama gerçek hayatta bütün kılıçlar onu yarı yolda bırakmıştı. Hemen yanındaki daha küçük iki lahitte çocukları yatıyordu.

Brandon öldüğünde daha yirmisindeydi. Deli Kral Aerys Targaryen'ın emriyle, Nehirova'dan Catelyn Tully ile evlenmesine birkaç gün kala boğularak öldürülmüştü. Babası ölümünü izlemeye mecbur bırakılmıştı. Asıl veliaht oydu. Hükmetmek için doğan Ned'in ağabeyiydi.

Lyanna ise daha on altısındaydı. Etrafına bulaşan bir güzelliğe sahip küçücük bir kadın çocuk. Ned onu bütün kalbiyle seviyordu; Robert ondan da çok. Lyanna, Robert'ın kadını olacaktı.

"Çok daha güzeldi," dedi Robert acıyla heykele bakarken. "Bundan çok daha güzeldi." Gözleri heykelin gözlerine, ona tekrar can vermek istercesine bakıyordu. Sonunda ayağa kalktı. Ağırlığı dengede durmasını zorlaştırıyordu. "Ah! Kahretsin Ned. Onu böyle bir yere mi gömmek zorundaydın?" Sesi unutulmamış bir acının etkisiyle kükrer gibi çıkıyordu. "O karanlıktan fazlasını hak ediyor..."

"O Kışyarı'nın Stark'ı. Yeri burası."

"O tepelerde bir yerde olmalıydı. Bir meyve ağacının ve güneşin altında.

Başının üstünde gökyüzü ve bulutlar olmalıydı. Yağan yağmurlarla temizlenmeliydi."

"Ölürken yanındaydım," diye hatırlattı Ned. "Eve gelmek, Brandon ve babamın yanında huzurlu uykusuna yatmak istedi." Ned hâlâ kız kardeşinin sesini duyuyordu zaman zaman. Bana söz ver Ned. Odası kan ve gül kokuyordu. Bana söz ver Ned. Ateş bütün gücünü almıştı ve sesi bir fısıltıdan bile zayıf çıkıyordu ama Ned'in verdiği sözü duyduğu anda bütün korkusu kaybolup gitmişti. O anda kız kardeşinin nasıl gülümsediğini hatırlıyordu Ned. Sonra Lyanna hayata tutunmaktan vazgeçmişti. Avuçlarından gül yaprakları döküldü yere. Siyah ve ölü. Ned bundan sonrasını hatırlamıyordu. Onu sessiz bir acıyla kız kardeşinin bedenine sıkıca sarılmış halde bulmuşlardı. Kısa boylu ada adamlarından biri olan Howland Reed ayırmıştı iki kardeşin birbirine kenetlenmiş ellerini. Ned bunların hiçbirini hatırlamıyordu. "Ben Lyanna'ya yine çiçek getireceğim, o çiçekleri çok sever," demişti.

Kral hafifçe, dokunduğu canlı bir tenmişçesine taş levhadaki yüzün yanağını okşadı parmaklarıyla. "Lyanna'ya yaptıkları için Rhaegar'ı öldürmeye yemin ettim," dedi.

"Öldürdün," diye karşılık verdi Ned.

"Ama sadece bir kez," dedi Robert acıyla.

Üç Dişli Mızrak'ta nehrin sığ sularında karşı karşıya gelmişlerdi. Robert'ın elinde savaş baltası, başında boynuzlu miğferi vardı. Targaryen prensi simsiyah savaş zırhını giymişti. Göğüs plakasına yakutlarla işlenmiş üç başlı ejderha güneşin altında alev gibi yanıyordu. Dev savaş atlarının ayakları altında dövülen nehir suyu akan kanlar yüzünden kızıla boyanmıştı. Robert, ejderhalı zırha ve altındaki göğse savaş baltasıyla ölümcül bir darbe indirene kadar devam etti mücadeleleri. Ned savaş alanına geldiğinde Rhaegar suda cansız yatıyordu. Her iki tarafın askerleri de üç başlı ejderhadan suya dökülen yakutları toplamaya çalışıyordu.

"Her gece rüyalarımda tekrar tekrar öldürüyorum onu," diye itiraf etti Robert. "Bin kez ölse, yine de hak ettiği cezayı alamaz."

Ned'in söyleyecek bir şeyi yoktu. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Artık gitmeliyiz Majesteleri. Kraliçeniz sizi bekliyordur," dedi.

"Kraliçemi Ötekiler götürsün," dedi Robert hoşnutsuz bir sesle. Ağır ağır geldikleri yolu geri yürümeye başlamıştı. "Ve bir kez daha bana 'Majesteleri' dediğini duyacak olursam, kafanı mızrağa geçirtirim. Bizim aramızdaki bundan çok daha fazlası."

"Biliyorum," dedi Ned. Kraldan cevap gelmeyince, "Bana Jon'u anlat," diyerek devam etti.

Robert başını salladı. "Ben daha önce bu kadar ani hastalanan birini görmedim. Oğlumun isim günü için bir turnuva düzenledik. Onu o gün görseydin sonsuza kadar yaşayacağına yemin ederdin ama iki hafta sonra öldü. Hastalık bağırsaklarına düşmüş ateş gibiydi. Sanki içeriden yanarak tükendi." Bir sütunun yanında, uzun zamandır ölü olan bir Stark'ın mezarına tutunarak bir an durdu. "O yaşlı adamı seviyordum," dedi.

"İkimiz de seviyorduk," dedi Ned. Bir an sustu. "Catelyn kız kardeşi için endişeleniyor. Lysa yasıyla baş edebiliyor mu?" diye sordu.

Robert'ın ağzı acıyla çarpıldı. "Doğrusunu istersen baş edemiyor. Jon'u kaybetmek kadını deliye çevirdi. Bütün ısrarlarıma rağmen oğlunu Kartal Yuvası'na geri götürdü. Çocuğu Casterly Kayası'ndaki Tywin Lannister'ın himayesine gönderecektim. Jon'un erkek kardeşi yoktu. Başka oğulları da yok. Jon'un oğlunun bir kadın tarafından yetiştirilmesine razı mı olmalıydım?"

Ned bir çocuğu Lord Tywin'in himayesine vermektense bir yılan çukuruna atmayı tercih ederdi ama endişelerini söylemek yerine susmayı tercih etti. Bazı eski yaralar asla tamamen kapanmazdı ve en küçük bir sözle yeniden kanamaya başlardı. "Kadın biricik eşini kaybetti," dedi kelimelerini özenle seçerek. "Belki kocasının ardından oğlunu da yitirmekten korkmuştur. Çocuk daha çok küçük."

"Altı yaşında, hastalıklı ve Kartal Yuvası Lordu. Tanrılar ona merhamet etsin," dedi kral. "Lord Tywin daha önce hiçbir çocuğu himayesine almadı. Lysa onur duymalıydı aslında. Lannisterlar büyük ve soylu bir hanedan ama Lysa bu konuda konuşmayı bile reddetti. Gecenin bir yarısı, kimseye haber vermeden çekip gitti. Cersei fena halde kızdı." Derin bir nefes aldı. "Çocuğa benim adım verilmişti biliyorsun değil mi? Robert Arryn. Yani adaşım. Onu korumak üzere yemin ettim. Annesi onu benden uzaklara götürürse yeminimi nasıl tutabilirim?"

"Eğer kabul edersen çocuğu ben himayeme alabilirim," dedi Ned. "Lysa buna itiraz etmez. Lysa, Catelyn'in kardeşi, burada bizimle yaşayabilir."

"Hoş teklif dostum ama çok geç," diye karşılık verdi Robert. "Lord Tywin çoktan onay verdi. Çocuğu ondan başkasının himayesine vermek büyük bir hakaret olur."

"Yeğenimin sağlığını ve mutluluğunu, bir Lannister'ın gururundan daha fazla önemserim," diyerek itiraz etti Ned.

"Bir Lannister'la geceleri uyumadığın için böyle konuşabiliyorsun," dedi ve güldü Robert. Kahkahası mahzenin duvarlarında ve kubbeli tavanda yankılandı.

Simsiyah sakalının arasından beyaz dişleri görünüyordu. Kolunu Ned'in omzuna koydu. "Ah Ned," dedi. "Hâlâ çok ciddisin. Seninle konuşmak için birkaç gün beklemeyi planlamıştım ama görüyorum ki buna gerek yok. Gel, biraz yürüyelim."

Sütunların arasında mahzenin merdivenlerine doğru yürümeye başladılar. Taştan kör gözler onları izliyor gibiydi. Kralın kolu hâlâ Ned'in omzundaydı. "Bunca zamandan sonra, neden sonunda Kışyarı'na geldiğimi merak ediyor olmalısın."

Ned'in bazı şüpheleri vardı ama bunları dillendirmemeyi tercih etti. "Benim dostluğumu özlediğin için mutlaka," dedi hafifçe. "Ve Sur da var elbet Majesteleri. Sur'u görmeli, siperleri boyunca yürümeli ve Sur'u bekleyen adamlarımızla sohbet etmelisin. Gece Nöbetçileri eski ihtişamının soluk bir gölgesinden ibaret artık. Benjen diyor ki..."

"Kardeşinin neler söylediğini elbette en yakın zamanda dinleyeceğim ancak şimdi çok başka endişelerim var," diyerek sözünü kesti kral. "Sur sekiz bin yıldır ayakta. Birkaç gün daha bekleyebilir. Zor zamanlardan geçiyoruz Ned. İyi adamlara ihtiyacım var. Jon Arryn gibi adamlara. Kartal Yuvası Lordu, Doğu Muhafızı ve Kral Eli olarak uzun yıllar hizmet verdi. Onun boşluğunu doldurmak hiç kolay değil."

"Oğlu..." diye söze girdi Ned.

"Oğlu Kartal Yuvası'nın ve gelirinin varisi, başka bir şey değil," diyerek kesti Robert sertçe.

Bu tepkisi Ned'i şaşırtmıştı. Durdu ve krala döndü, kelimeler kendiliğinden ağzında döküldü. "Arrynlar daima Doğu Muhafızı oldu. Görev babadan oğula geçer."

"Yeterince büyüdüğü zaman görev yine ona teslim edilebilir belki," dedi Robert. "Ama ben bu yılı düşünmek zorundayım ve de gelecek yılı. Altı yaşında bir çocuğun orduya komuta edemeyeceği ortada."

"Barış zamanı unvan sembolik nasıl olsa. Çocuk unvanını korusun. Hizmetlerine karşılık Jon'a bu kadarını borçluyuz."

Kral memnuniyetsizliğini gizlemedi. Kolunu Ned'in omzundan çekti. "Yaptığı hizmet, bağlı olduğu kralına karşı yerine getirmesi gereken bir görevdi. Ona müteşekkir olmadığımı düşünme Ned ama oğlu babası gibi değil. Öyle saf bir çocuk doğunun sorumluluğunu asla alamaz." Sesinin tonu yumuşadı. "Bu kadar yeter. Tartışmamız gereken çok önemli bir makam var ve ben daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum. Benim sana ihtiyacım var Ned."

"Ben her zaman emrinizdeyim Majesteleri." Bunlar söylemesi gereken cümlelerdi ve söylemişti. Ardından duyacaklarından endişeliydi.

Robert onu duymamış gibiydi. "Kartal Yuvası'nda geçirdiğimiz o yıllar... Tanrılar, çok güzel yıllardı. Ben seni yine öyle yanımda istiyorum Ned. Seni güneyde, Kral Toprakları'nda istiyorum. Burada, dünyanın son noktasında, kimsenin işine yaramadığın bu yerde değil." Robert durdu. Karanlığa baktı. Bir an için bir Stark kadar melankolik göründü. "Sana yemin ederim ki, bir tahtta oturmak, bir tahtı kazanmaktan katbekat zor. Yasalarla uğraşmak sıkıcı bir iş ve sikkeleri saymak çok daha beter. Ve halk... bitip tükenmek bilmiyorlar. O kahrolası demir koltukta oturuyorum ve beynim uyuşana, popom düzleşene kadar şikâyetlerini dinliyorum. Hepsi bir şey istiyor. Kimi para, kimi arazi, kimi adalet. Ya söyledikleri yalanlar... Lordlarım ve leydilerim de onlardan matah değil. Yağcılarla ve aptallarla çevrilmiş haldeyim. Ned, insan çıldıracak gibi oluyor. Yarısı bana doğruyu söylemiyor diğer yarısıysa doğrunun ne olduğunu bile bilmiyor. Bazı geceler, keşke Üç Dişli Mızrak'ta kaybetseydim diyorum. Tamam, tabii ki içten gelerek değil, ama yine de..."

"Anlıyorum," dedi Ned yumuşak bir sesle.

Robert ona baktı. "Sanırım anlıyorsun," dedi. "Eğer anlıyorsan, aradığım adamın sen olduğun biliyorsun eski dostum." Gülümsedi. "Lord Eddard Stark, seni Kral Eli ilan ediyorum." Ned dizlerinin üzerine çöktü. Teklif onu şaşırtmamıştı. Kral onca yolu başka hangi sebeple gelmiş olabilirdi ki? Kral Eli, bütün Yedi Krallık'taki en güçlü ikinci adamdı. Kral adına konuşur, kralın ordularına kumandanlık eder, kralın adaletini uygulardı. Kralın yokluğunda ve hastalığında, Demir Taht'ta otururdu. Robert, Ned'e diyar kadar büyük unvan teklif ediyordu.

Ama bu, Ned'in dünyada istediği son şey bile değildi.

"Majesteleri, ben bu onura layık değilim," dedi.

Robert dayanamayarak espri kokan bir nara attı. "Eğer seni onurlandırmak isteseydim, emekliye ayırırdım. Ben yiyip içip göbeğimi büyütüp, erkenden mezara girmek için gereken her şeyi yaparken, sen krallığı yöneteceksin." Koca göbeğine vurdu. "Kral Eli'yle ilgili atasözünü bilir misin?" diye sordu.

Ned o atasözünü biliyordu. "Kral düşler, El yapar," dedi.

"Bir keresinde bir balıkçı kızla yatmıştım," dedi Robert. "Halk arasında bu atasözünün amiyane bir söylenişi daha varmış. Kral yer, El pisliğini toplar." Kafasını geriye atıp gürültülü bir kahkaha kopardı. Mahzenin karanlığından yankılanan kahkahasını soğuk gözlü ölü Starklar onaylamıyordu sanki.

Sonunda kahkahası hafifledi ve durdu. Ned hâlâ bir dizinin üzerinde yerdeydi, gözleri yukarıda krala bakıyordu. "Kahretsin Ned," diye şikâyet etti kral. "Hiç olmazsa bir gülümsemeyle beni eğlendirebilirsin."

"Burada kışlar öyle soğuk olur ki, insanın kahkahası boğazında donar ve boğarak öldürür adamı, der eskiler. Belki bu yüzden biz Starklar çok eğlenceli bir soy değiliz," dedi Ned hemen.

"Benimle güneye gel ve sana yeniden gülmeyi öğreteyim," diye söz verdi kral. "Bu kahrolası tahtı kazanmama yardım ettin. Şimdi onu elimde tutmama yardım et. Biz ikimiz birlikte hükmedecektik. Lyanna yaşıyor olsaydı seninle kardeş olacaktık. Sadece dostlukla değil, kanla bağlanmış olacaktık. Hâlâ çok geç değil. Benim bir oğlum var ve senin bir kızın. Benim Joff'um ve senin Sansa'n sayesinde hanedanlarımız birleşebilir. Tıpkı Lyanna ve benim bir zamanlar soylarımızı birleştireceğimiz gibi."

İşte bu teklif Ned'i şaşırtmıştı. "Sansa daha on bir yaşında."

Robert sabırsızca elini salladı. "Söz kesecek kadar büyük. Evlilik için üç beş yıl bekleyebilirler." Gülümsedi. "Haydi, artık ayağa kalk ve evet de kahrolası adam."

"Hiçbir şey bana daha büyük bir onur bahşedemez Majesteleri," diye cevapladı Ned. "Bütün bu onurlu teklifler son derece ani oldu. Düşünmek için biraz zaman bahşedebilir misiniz? Karımla da konuşmam gerek..."

"Evet, elbette. Catelyn'e de söyle. Düşünmen gerekiyorsa düşün." Kral elini uzattı ve Ned'i ayağa kaldırdı. "Sadece çok uzun bekletme beni. Bilirsin, o kadar sabırlı bir adam değilim."

Bir an, Ned'in içini korkunç bir his kapladı. Burası, kuzey, onun eviydi. Etraflarındaki taş heykellere baktı. Mezarlığın dondurucu sessizliğinde uzun bir nefes aldı. Ölülerin gözlerini üzerinde hissediyordu. Hepsi konuşulanları dinliyordu. Biliyordu. Ve kış geliyordu.

Jon

Çok sık olmasa da, Jon Kar'ın bir piç olarak doğmuş olmasına sevindiği anlar vardı. Sırayla elden ele dolaşan kulplu sürahiden şarap kadehini tekrar doldururken, bugünün de o günlerden biri olduğunu düşündü.

Genç şövalye yaverleriyle birlikte oturduğu sedirin arkasına sırtını yaslayarak yerine iyice yerleşti. Yaz şarabının meyveli, tatlı tadı ağzını kapladı ve dudaklarına bir gülümseme yerleşti.

Kışyarı'nın Büyük Salon'u duman yüzünden pusluydu. Hava kızartılmış et ve fırından yeni çıkan ekmek kokularıyla ağırlaşmıştı. Gri taş duvarları sancaklarla doluydu. Beyaz, altın rengi ve kızıl. Starklar'ın ulu kurdu, Baratheonlar'ın taçlı geyiği, Lannisterlar'ın aslanı. Salonun diğer ucundaki şarkıcı arp çalarak balad söylüyordu ama gürül gürül yanan ateşin homurtusu, kalaydan kadehlerin, tabakların şıngırtısı ve yüzlerce sarhoş adamın aynı anda konuşması şarkıcının sesini zar zor duyulur kılıyordu.

Kral için düzenlenen karşılama ziyafetinin dördüncü saatiydi. Jon'un kız ve erkek kardeşleri, Lord ve Leydi Stark'ın kral ve kraliçeyi ağırladığı yüksek platformun yanındaki alanda kraliyet ailesinin çocuklarıyla birlikte oturuyordu. Ziyafetin özelliği sebebiyle, soylu babası çocuklarının yalnızca birer kadeh şarap içmesine izin vermişti. Jon'un oturduğu bölümdeki hiç kimse onun susuzluğunu giderecek kadar içmesine engel olamazdı.

Etrafında oturan gençler, kadehi her boşaldığında biraz daha içmesi için teşvik ediyorlardı onu. Jon şaraba olan iştahının yetişkin bir adamınkine eş olduğunu düşünüyordu. Bu gençlerle birlikte oturmak eğlenceliydi. Muharebelerle ilgili öyküler anlatıyor, av ve yatak hikâyelerini paylaşıyorlardı. Kendi ziyafet arkadaşlarının kralın maiyetinden çok daha neşeli olduğundan emindi. Ziyaretçiler salona girdiğinde Jon'un onlarla ilgili merakı da son bulmuştu. Geçiş töreni oturduğu sıranın hemen yanında yapıldığı için, Jon bütün ziyaretçileri uzun uzun ve teker teker inceleyebilmişti.

Önce, kraliçeye eşlik eden lord babası salona girmişti. Kraliçe bütün o adamların anlattığı kadar güzeldi. Mücevherlerle süslü tacı altın sarısı saçlarının üzerinde parlıyordu. Tacın üzerindeki parlak zümrütler kadar yeşildi gözleri. Babası kraliçenin platforma çıkmasına yardım etmiş ve koltuğuna oturtmuştu ama kraliçe babasının yüzüne neredeyse hiç bakmamıştı. Jon henüz on dört yaşında olmasına rağmen, kraliçenin gülüşündeki sahteliği sezebiliyordu.

Onların peşinden, kolunda Leydi Stark'la birlikte Kral Robert giriş yapmıştı. Kral, Jon için büyük bir hayal kırıklığıydı. Babası sık sık kraldan bahsederdi. Onun nasıl korkusuz bir savaşçı olduğunu, Üç Dişli Mızrak'ın canavarı diye anıldığını, bütün diyarın en acımasız savaşçısı olarak tanındığını anlatırdı. Bir dev gibi tasvir edilen Robert Baratheon, kıpkırmızı suratlı, ipek elbiseleri terden ıslanmış, göbeği bedeninden önde giden bu şişman adam mıydı?

En son çocuklar girdi salona. Küçük Rickon en öndeydi. Üç yaşına rağmen büyük bir gururla uzun yürüyüşü tamamlayabilmişti. Rickon bir an için tam Jon'un önünde durakladığında, Jon kardeşini yürümeye devam etmesi için hafifçe itmek zorunda kalmıştı. Rickon'un hemen arkasından Robb geliyordu. Starklar'ın renkleri olan gri beyaz yün kıyafetler giymişti. Kolunda Prenses Myrcella vardı. Sekiz yaşlarında, küçücük bir kız çocuğuydu. Mücevherlerle süslenmiş fileli bir bonenin altından altın sarısı lüleleri dökülüyordu. Masaların arasından platforma doğru yürürlerken, kızın Robb'a utangaç bakışlar attığını ve gülümsediğini fark etmişti Jon. Sıkıcı bir kızdı. Robb kızın ne kadar aptal olduğunun farkında değildi. Kız tam bir aptal gibi sırıtıyordu.

Üvey kız kardeşlerine kraliyet ailesinin prensleri eşlik ediyordu. Arya, beyaz sarı saçları kendisininkilerden daha uzun olan tombul Tommen'la eşleşmişti. İki yaş daha büyük olan Sansa'nın şansına Veliaht Prens Joffrey Baratheon düşmüştü. Joffrey on iki yaşındaydı ama Jon'dan da Robb'dan da uzundu. Prens, kız kardeşinin saçlarını ve annesinin derin, yeşil gözlerini almıştı. Gür sarı bukleleri altın boyunluğuna ve yüksek kadife yakasının üzerine dökülüyordu. Sansa prensin yanında yürürken göz kamaştırıcı görünüyordu ama Jon prensin memnuniyetsizlikle kıvrılmış dudaklarını ve Kışyarı'nın Büyük Salonu'nu kibirle süzen gözlerini hiç sevmemişti.

Jon, prensin arkasından gelenlerle daha çok ilgileniyordu. Kraliçenin erkek kardeşleri, Casterly Kayası'nın Lannisterlar'ı. Aslan ve İblis. Onları birbirleriyle karıştırmak olası değildi. Sör Jaime Lannister, Kraliçe Cersei'nin ikiz kardeşiydi. Uzun ve sarışındı, tıpkı kraliçe gibi yemyeşil gözleri vardı ve bıçak keskinliğinde bir gülümsemeye sahipti. Kızıl ipek bir takım, uzun siyah çizmeler ve siyah saten bir pelerin giyiyordu. Hanedanının arması olan kükreyen aslan tuniğinin göğsüne altın iplikle işlenmişti. Onun yüzüne karşı Lannister Aslanı derler, arkasından "Kral Katili" diye konuşurlardı.

Jon gözlerini bu adamdan alamıyordu. Bir kral tam da böyle görünmeli, diye düşünüyordu adam önünden geçerken.

Sonra diğerini gördü. Kardeşinin ihtişamı yanında yarı yarıya görünmez hale gelen, paytak paytak yürüyen Tyrion Lannister. Tyrion, Lord Tywin'in en küçük

ve şüphesiz en çirkin oğluydu. Tanrılar Cersei ve Jaime'ye verdikleri kusursuz güzelliği bu adamdan esirgemişti. Cüceydi. Bodur bacaklarıyla kardeşinin ritmini yakalamakta zorlanıyordu. Kafası bedenine oranla anormal biçimde büyüktü. Dışarı çıkık alnı ve kaşlarının altında ezilmiş gibi görünen çirkin bir yüzü vardı. Bir gözü yeşil, diğeri siyahtı ve saçları beyaz denecek kadar sarıydı. Jon ilgiyle bu cüceyi seyrediyordu.

Salona en son girenler, Gece Nöbetçileri'nden amcası Benjen Stark ve babasının himayesindeki Theon Greyjoy oldu. Benjen, Jon'un yanından geçerken ona sıcak bir gülümsemeyle baktı. Theon'sa hiç ilgi göstermemişti ama bu Jon'u şaşırtacak bir tavır değildi. Herkes oturduktan, karşılıklı kadehler kalktıktan ve teşekkürler edildikten sonra ziyafet başladı.

Jon o andan beri içiyordu ve hiç durmamıştı. Masanın altından bir şey bacağına sürtündü.

Jon baktığında, kendisine geri bakan bir çift kırmızı göz gördü. "Yine mi acıktın?" diye sordu. Masanın ortasında yarısı hâlâ yenmemiş ballı tavuk duruyordu. Jon tavuğun bir budunu koparmak için uzandığında aklına daha iyi bir fikir geldi. Tavuğun tamamını bıçağına geçirip bacaklarının arasından masanın altına kaydırdı. Masanın altındaki Hayalet, sessiz bir vahşilikle kendisine verilen yiyeceği yemeye başladı. Kardeşlerinin yanlarında kurtlarını getirmelerine izin verilmemişti ama salonda o kadar fazla sokak köpeği vardı ki, kimse Jon'un yavru kurduna dikkat etmemişti. Jon bu yönden de şanslı olduğunu düşündü.

Gözleri batıyordu. Sert hareketlerle gözlerini ovuşturarak salondaki dumana küfretti. Büyük bir yudum şarap alırken, ulu kurt yavrusunun tavuğu iştahla mideye indirişini izledi.

Sokak köpekleri servis yapan kızların peşi sıra masaların arasında dolaşıyordu. Sarı gözlü siyah bir kırma, masanın altındaki tavuğun kokusunu aldı. Durdu ve tavuktan payına düşeni kapmak için masanın altına girdi. Jon iki hayvanın yüzleşmesini izlemeye başladı. Kırma, boynunu yere iyice yaklaştırıp sürünerek tavuğa doğru hareket etmeye başladı. Hayalet başını kaldırıp kırmızı ateş gibi gözlerini yaklaşan köpeğe dikti. Köpek meydan okurmuşçasına bir ses çıkardı. Ulu kurt yavrusunun üç katı büyüklüğündeydi ama Hayalet kıpırdamadı bile. Ödülünün başında dimdik durmaya devam etti ve kabarıp dişlerini gösterdi. Kırma sokak köpeği geriledi, havladı ve hareket etmekten vazgeçti. Ulu kurtla kapışamayacağını anlamış gibiydi. Arkasını döndü, gururunu kurtarmak için son bir kez havladıktan sonra uzaklaştı. Hayalet yemeğini yemeye devam etti.

Jon sırıtarak elini masanın altına götürüp kurdun beyaz kabarık tüylerini

okşadı. Yavru, Jon'un elini yavaşça yaladıktan sonra yemeğine geri döndü.

"Bu o kadar methini duyduğum ulu kurt yavrularından biri mi yoksa?" diye sordu tanıdık, dost bir ses.

Jon kafasını kaldırıp, başını az önce kendisinin kurdun başını okşadığı gibi okşayan amcasına mutlulukla baktı. "Evet," dedi. "Ona Hayalet adını koydum."

O sırada açık saçık bir hikâye anlatmakta olan bir şövalye yaveri hikâyesini kesti ve lordlarının kardeşine yer vermek için hareketlendi. Benjen Stark uzun bacaklarıyla sırada kendisine açılan yere atladı ve şarap kadehini Jon'un elinden aldı. "Yaz şarabı," dedi bir yudum aldıktan sonra. "Bundan daha lezzetlisini bulmak mümkün değil. Ne kadar içtin Jon?"

Jon gülümsedi.

Ben Stark bir kahkaha attı. "Tam da korktuğum gibi. Neyse, sanırım ilk kez tam anlamıyla zil zurna sarhoş olduğumda senden çok daha küçüktüm," dedi. Yakındaki bir tabaktan, üzerinden kahverengi sos damlayan kavrulmuş soğanı alıp ağzına attı. Soğan ağzında çıtırdadı.

Amcasının yüzünün keskin hatları vardı. Kayalık bir dağ zirvesi kadar sert bir adamdı ama mavi gri gözlerinde her zaman bir gülümseme bulunurdu. Gece Nöbetçileri'ne uygun şekilde sürekli simsiyah giyinirdi. Bu geceki kıyafeti en güzel siyah kadifeden yapılmıştı. Uzun siyah deri çizmeler giymişti. Gümüş tokalı, siyah, geniş bir kemeri vardı ve boynuna defalarca sarılmış ağır gümüş zincirler takmıştı. Benjen soğan yerken Hayalet'i neşeyle izliyordu. "Çok sessiz bir kurt bu," dedi.

"Diğerlerine hiç benzemiyor," diyerek karşılık verdi Jon. "Hiç ses çıkarmıyor. Ona bu yüzden Hayalet adını verdim ve bembeyaz tüyleri yüzünden. Diğer yavrular siyah ya da gri, hepsi koyu renk."

"Sur'un ötesinde hâlâ ulu kurtlar var. Keşif gezilerine çıktığımızda onların seslerini duyuyoruz." Benjen uzun uzun Jon'a baktı. "Sen yemeklerini kardeşlerinle birlikte yemiyor musun?" diye sordu.

"Genelde birlikte yiyoruz ama bu gece Leydi Stark bir piçin kraliyet ailesinin masasına oturmasının hakaret olacağını düşündü," diye cevap verdi Jon tatsız bir sesle.

"Anlıyorum," dedi Ben. Omzunun üstünden salonun diğer tarafındaki platforma yerleştirilmiş masaya baktı. "Sevgili kardeşim hiç de ziyafet havasında görünmüyor bu gece."

Babasının hali Jon'un da dikkatini çekmişti. Bir piç her şeye dikkat etmeyi, insanların bakışlarında gizlenmiş gerçekleri görmeyi öğrenmek zorundaydı.

Babası herkese nezaket gösteriyor, görgü kurallarına uygun davranıyordu ama üzerinde Jon'un daha önce hiç şahit olmadığı bir gerginlik vardı. İki koltuk ilerisinde oturan kral bütün gece içmişti. Büyük kara sakalının ardındaki yüzü kızarmıştı. Her şeyin şerefine kadeh kaldırmış, her jeste yüksek sesli kahkahalarla gülmüş, önüne getirilen her yiyeceğe açlıktan ölen bir adamın iştahıyla saldırmıştı. Yanında oturan kraliçeyse buzdan oyulmuş bir heykel kadar soğuk görünüyordu. "Kraliçe çok kızgın," dedi Jon, amcasına sessizce. "Kral gelir gelmez mahzen mezara indi ve kraliçe bundan hiç hoşlanmadı."

"Hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyorsun değil mi Jon?" diye sordu amcası, uzun dikkatli ve hesaplayan bakışların ardından. "Sur'da çok işimize yararsın sen."

Jon gururla kabardı. "Robb fiziksel olarak benden daha güçlü ama ben çok daha iyi bir savaşçıyım ve Hullen atın üstünde kimseden aşağı kalır yanım olmadığını söylüyor."

"Bunlar dikkate değer özellikler."

"Sur'a dönerken beni de yanında götür amca," dedi Jon heyecanla. "Eğer sen istersen babam izin verir. Bunu biliyorum." Amcası Benjen, Jon'a dikkatle bakmaya devam etti. "Sur bir çocuk için çok zorlu bir yer Jon," dedi.

"Ben neredeyse yetişkin bir erkek sayılırım," diyerek itiraz etti Jon. "Bir dahaki isim günümde on beş yaşıma basacağım ve Üstat Luwin piçlerin diğer çocuklardan daha çabuk olgunlaştığını söyler hep."

Benjen aşağı doğru sarkıttığı dudaklarının arasından, "Bu doğru," dedi. Masadan Jon'un şarap kadehini aldı, yanındaki sürahiden ağzına kadar doldurdu ve bir dikişte bütün kadehi içti.

"Daeron Targaryen, Dorne'u fethettiğinde daha on dördündeydi," dedi Jon. Bahsettiği Genç Ejderha, Jon'un kahramanlarından biriydi.

"Bütün bir yaz mevsimi boyunca süren bir savaştı o," dedi amcası. "Senin çocuk kral o toprakları alırken tam on bin adam kaybetti ve elinde tutmaya çalışırken bir elli bin adam daha. Birileri ona savaşın bir oyun olmadığını söylemeliydi." Bir yudum şarap daha içti. "Ayrıca..." ağzını elinin tersiyle sildi, "Daeron Targaryen öldüğünde on sekiz yaşındaydı. Hikâyenin bu bölümünü unuttun mu yoksa?"

"Hiçbir şeyi unutmadım!" diye parladı Jon. Şarap onu cesaretlendirmişti. Boyunu olduğundan daha uzun gösterebilmek için dimdik oturuyordu. "Ben Gece Nöbetçileri'nde hizmet etmek istiyorum amca," dedi.

Geceler boyu, kardeşleriyle yan yana yatarken uyumuyor ve bunu düşünüyordu. Robb bir gün Kışyarı Lordu olacaktı ve emrindeki büyük ordulara

Kuzey Muhafızı olarak kumandanlık yapacaktı. Bran ve Rickon onun sancak beyleri olacaklar ve ağabeyleri adına karakolları yöneteceklerdi. Kız kardeşleri Arya ve Sansa diğer büyük hanedanlardan prenslerle evlendirilecek ve kendi kalelerinin hanımları olmak üzere güneye gideceklerdi. Peki, Jon gibi bir piç ne kazanmayı umabilirdi?

"Benden ne istediğinin farkında değilsin Jon," dedi amcası. "Gece Nöbetçileri yeminli kardeşlerdir. Bizim ailemiz yoktur. Hiçbirimiz evlat sahibi olamayız. Bizim karımız görevimiz, sevgilimiz onurumuzdur."

"Bir piçin de onuru olabilir," dedi Jon. "Yemininizi etmeye hazırım ben."

"Sen daha on dört yaşında bir çocuksun," diye karşılık verdi Ben. "Bir erkek değilsin. Henüz değilsin. Bir kadınla tanışıp âşık olana kadar neden vazgeçtiğini anlaman mümkün değil."

"Bunları hiç önemsemiyorum ben," dedi Jon ateşle.

"Bilseydin önemserdin belki," dedi Benjen. "Eğer yeminin sana nelere mal olacağını bilseydin, bedeli ödemek için bu kadar hevesli olmayabilirdin oğlum."

Jon içinde bir öfke dalgasının kabardığını hissetti. "Ben senin oğlun değilim!" dedi.

Benjen Stark ayağa kalktı. "Ne yazık ki değilsin," diye karşılık verdi. Elini Jon'un omzuna koydu. "Kendi piçlerin olduğu zaman seninle tekrar konuşuruz, bakalım o zaman neler söyleyeceksin."

Jon titredi. "Benim asla piçim olmayacak. Asla!" Kelimeler ağzından yılan zehri gibi akmıştı.

Aniden masaya bir sessizlik çöktüğünü fark etti. Herkes susmuş ona bakıyordu. Gözlerinin yaşla dolduğunu hissetti. Kendisini ayağa kalkmak için zorladı.

Kalan son gurur kırıntısıyla, "Müsaadenizi rica ediyorum," dedi. Arkasını dönüp kimsenin onu ağlarken görmesine izin vermeden hızlıca uzaklaşmak istiyordu. Ne kadar fazla şarap içtiğinin farkında değildi. Yürümeye çalışırken yer ayağının altından kaydı, adımları birbirine dolaştı ve servis yapan bir kızın üzerine doğru yalpaladı. Kızın elindeki şarap sürahisi yere düşüp paramparça oldu. Etrafındakiler kahkaha atmaya başladığında, Jon'un yanaklarından sıcak gözyaşları süzülüyordu. Birkaç adam kollarından tutup dengesini bulmasına yardım etmek istedi ama Jon onları itip ellerinden kurtuldu ve yarı kör halde kapıya doğru koşmaya başladı. Hayalet arkasından geliyordu. İkisi birden karanlığa karıştı.

Avlu boş ve sessizdi. İç surların burçlarından birinde yalnız bir muhafız,

soğuktan korunmak için sıkıca pelerinine sarılmış halde bekliyordu. Orada öyle tek başına dururken sefil ve sıkılmış görünüyordu ama Jon o anda onunla yer değiştirmek için çok şeyden vazgeçerdi. Kale karanlık ve boştu. Jon daha önce terk edilmiş bir karakol görmüştü. Hareket eden hiçbir şeyin olmadığı, rüzgârlı, taş duvarların bir zamanlar orada yaşayanlarla ilgili sırlar sakladığı kederli bir yerdi. Bu gece Kışyarı, Jon'a o karakolu hatırlatıyordu.

Arkasındaki salonun pencerelerinden dışarı müzik sesleri sızıyordu ve bu Jon'un duymak istediği son şey bile değildi. Gözyaşlarının daha fazla akmasına izin vermemek için eliyle gözlerini sildi ve uzaklaşmak için yürümeye başladı.

"Hey evlat," diye seslendi biri. Jon dönüp baktı.

Tyrion Lannister, Büyük Salon'un kapısının üstündeki çıkıntıda oturuyor ve bütün dünyayı, çirkin yaratık heykelleri gargoyleler gibi seyrediyordu. Cüce Jon'a sırıtarak sordu. "Bu hayvan bir kurt mu?"

"Bir ulu kurt," dedi Jon. "Adı Hayalet." Gözlerini kapının üstünde oturan küçük adama dikti, bütün hayal kırıklığını unutmuş gibiydi. "Neden orada oturuyorsun? Neden ziyafette değilsin?" diye sordu.

"Çok sıcak, fazla gürültülü ve ben epey şarap içtim," diye yanıtladı cüce. "Uzun zaman önce insanın, ağabeyinin üzerine kusmasının pek nazik bir hareket olmadığını ödenmiştim. Kurduna yakından bakabilir miyim?"

Jon önce tereddüt etti fakat ardından başıyla onayladı. "Aşağı inebilir misin yoksa bir merdiven bulup getireyim mi?"

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi küçük adam. Kendisini oturduğu çıkıntıdan aşağı bıraktı. Jon bir an soluğunu tuttu ve cücenin havada bir takla atarak ellerinin üzerinde yere inmesini, ardından zıplayarak ayaklarının üzerinde dikilmesini hayretler içinde izledi.

Hayalet, cüceden tedirginlikle uzaklaştı.

Cüce üzerindeki tozları eliyle silkeledi ve güldü. "Sanının kurdunu ürküttüm, özür dilerim," dedi.

"O hiçbir şeyden korkmaz," dedi Jon. Dizinin üzerine çöktü ve seslendi. "Hayalet, gel buraya. Gel bakalım. Aferin işte böyle."

Yavru kurt, Jon'un yanına gelmiş burnunu sahibinin yüzüne sürmüştü ama cüceye tedirgin gözlerle bakıyordu. Tyrion Lannister yaklaşıp hayvanı okşamak istediğinde Hayalet bir adım geri çekilmiş, ağzını açarak dişlerini göstermiş ve hafif, kızgın sesler çıkarmaya başlamıştı.

"Hayalet! Otur," diye emretti Jon. "Aferin. Kıpırdamadan dur." Cüceye döndü. "Ona şimdi dokunabilirsin. Ben emir vermeden hareket etmeyecektir. Onu

eğittim," dedi.

"Anladım," dedi Lannister. Yavrunun kar beyazı tüylerini okşamaya başladı. "Uslu kurt."

"Eğer ben yanında olmasaydım, boğazını birkaç saniye içinde paramparça edebilirdi," dedi Jon. Bu şimdilik doğru değildi ama çok kısa zaman sonra olacaktı.

"Bu durumda en iyisi senin yakınlarda durman," diye karşılık verdi cüce. Bedeninden büyük başını yana eğdi ve farklı renklerdeki gözleriyle Jon'a baktı. "Ben Tyrion Lannister."

"Biliyorum," dedi Jon. Ayağa kalktı. Ayaktayken cüceden çok daha uzundu ve bu kendisini garip hissettirmişti.

"Sen Ned Stark'ın piçisin değil mi?"

Jon buz kestiğini hissetti. Dudakları çizgi halini aldı ve hiçbir şey söylemedi.

"Seni gücendirdim mi?" diye sordu Lannister. "Özür dilerim. Cüceler düşünceli davranmak zorunda değildir. Nesiller boyu rengarenk giysiler içinde zıplayıp soytarılık etmek, cücelere istedikleri kadar kötü giyinme ve akıllarına gelen her kahrolası şeyi söyleme özgürlüğünü vermiş." Sırıttı. "Ama sen piçsin değil mi?"

Jon gergindi. "Eddard Stark benim babamdır," dedi.

Lannister dikkatlice Jon'un yüzünü inceliyordu. "Evet," dedi. "Aslında görebiliyorum. Sen kardeşlerinin hepsinden daha fazla kuzeylisin."

"Üvey kardeşlerim," diye düzeltti Jon. Cücenin söyledikleri onu gururlandırmıştı ama belli etmemeye çalışıyordu.

"Sana bir tavsiyede bulunmama izin ver," dedi Lannister. "Nereden geldiğini, kim olduğunu asla unutma, çünkü etrafındaki kimse unutmaz bunu. Kendi gerçeğini güce çevir. Böylece hakkındaki gerçek asla zayıf noktan olmaz. Gerçeğin senin zırhın olsun ki, kimse seni o gerçeği kullanarak incitemesin."

Jon kimseden tavsiye alacak durumda değildi. "Sen bir piç olmakla ilgili ne bilebilirsin ki?"

"Babalarının gözünde bütün cüceler piçtir."

"Sen annenin karnından çıkmış safkan bir Lannister'sın."

"Gerçekten öyle miyim?" diye sordu cüce alaycı bir tavırla. "Bunu babama da söylemelisin. Annem beni doğururken öldü ve babam asla emin olamadı."

"Ben annemin kim olduğunu bilmiyorum," dedi Jon.

"Bir kadın olduğu şüphesiz. Genelde öyle olur." Cüce acıklı bir gülüşle baktı Jon'a. "Şunu unutma evlat. Bütün cüceler birer piç olabilir ama bütün piçler birer cüce olmaya mecbur değil." Sonra arkasını döndü ve ziyafete katılmak için salona doğru yürümeye başladı ıslık çalarak. Salonun kapısı açıldığında üzerine vuran ışık avluda kocaman bir gölge yarattı ve bir an için Tyrion Lannister bir kral endamında göründü.

Catelyn

Kışyarı'nın Büyük Kulesi'ndeki en sıcak oda Catelyn'in yatak odasıydı. Isınmak için çok ender ateş yakmaya ihtiyaç duyulurdu. Kale doğal sıcak su kaynakları üzerine inşa edilmişti ve kaynar sular bir insanın damarlarında dolaşan kan misali duvarlarda dolaşır, soğuğu taşlardan alır götürürdü. Cam korumalı bahçeler bu sayede sıcak nemle dolar ve toprak donmaktan korunurdu. Küçük avlulardaki onlarca açık havuz gece ve gündüz tüterdi. Bu durum yaz mevsimi için küçük bir ayrıntıydı ama kış geldiğinde ölümle yaşam arasındaki çizgi demekti.

Catelyn'in banyosu her daim sıcak ve buharlıydı. Duvarları dokunulamayacak kadar sıcak olurdu. Sıcaklık ona Nehirova'yı hatırlatırdı. Lysa ve Edmure ile birlikte geçirdikleri sıcak yaz günlerini. Ned sıcağa asla tahammül edemezdi. Starklar kış insanlarıydı. Ned, ona kış için yaratıldığını söylediğinde gülerler ve Catelyn kocasıyla, kaleyi yanlış yere inşa ettirmişsin, diye dalga geçerdi.

Yataktaki işleri bittiğinde, Ned her zaman yaptığı gibi yataktan aşağı atladı ve karşı duvardaki ağır perdeleri kenara çekerek yüksek dar pencereyi açtı, soğuk gece havasının odaya dolmasını sağladı.

Ned öylece çırılçıplak ve elleri boş halde pencerenin önünde dururken soğuk rüzgâr bedeninde dolaşıyordu. Catelyn yatağın kürk örtülerini çenesine kadar çekti ve kocasını izlemeye başladı. Böyle çıplakken daha ufak tefek ve kırılgan görünüyordu sanki. Tıpkı on beş yıl önce Nehirova septinde evlendiği genç adam gibi. Kocasının hızlı ve sert sevişmesinden ötürü kasıkları ağrıyordu ama kötü bir ağrı değildi bu. Kocasının tohumunu içinde hissedebiliyordu. Orada kalıp kök salması için dua etti. Rickon'un doğumu üstünden üç yıl geçmişti. O kadar yaşlanmamıştı. Kocasına bir oğul daha verebilirdi.

"Teklifini kabul etmeyeceğim," dedi Ned Catelyn'e dönerken. Gözleri düşünceli, sesi ağır ve tereddütlüydü.

Catelyn yatakta doğruldu. "Bunu yapamazsın. Yapmamalısın."

"Benim görevim burada, kuzeyde. Robert'ın Eli olmak gibi bir arzum yok."

"O bunu anlamayacaktır. O artık kral ve krallar sıradan adamlar gibi düşünmez. Eğer ona hizmet etmeyi reddedersen sebebini merak edecek ve eninde sonunda krallığına karşı geldiğini düşünmeye başlayacaktır. Bu durumun bizi içine düşüreceği tehlikeyi göremiyor musun?"

Ned kafasını salladı. Karısının söylediklerine inanmak istemiyordu. "Robert asla beni ya da ailemden birini incitmek istemez. Biz onunla kardeşten daha yakınız. Beni canı kadar sever. Teklifini reddettiğimde bağırır, çağırır, kükrer, küfreder ama bir hafta içinde tekrar birlikte kahkahalar atarız. Ben Robert'ı iyi tanırım."

"Evet, sen Robert'ı iyi tanırdın ama kral bir yabancı artık senin için." Catelyn kara gömülü halde bulunan ulu kurdu ve boğazına saplanmış geyik boynuzunu hatırladı. Kocasının anlamasını sağlamak zorundaydı. "Bir kral için gurur her şey demektir lordum. Robert onca yolu sana bu onurlu görevi sunmak için tepti. Sana bahşettiği onuru yüzüne geri fırlatamazsın."

"Onur mu?" diyerek acı acı güldü Ned.

"Evet, onun gözünde öyle."

"Ya senin gözünde?"

"Ve benim gözümde," diye bağırdı Catelyn. Artık kızgındı. Ned neden anlayamıyordu? "Öz oğlunu kızımızla evlendirmek istiyor. Buna onur değil de ne dersin? Sansa bir gün kraliçe olabilir. Onun oğulları, Sur'dan Dorne dağlarına kadar her yeri yönetebilir. Bütün bunlarda bu kadar yanlış olan nedir?"

"Tanrılar! Sansa daha on bir yaşında Catelyn. Ve Joffrey... Joffrey..."

Sözünü Catelyn tamamladı. "Joffrey veliaht prens, Demir Taht'ın varisi. Babam beni kardeşin Brandon'la evlendirmeye söz verdiğinde daha on iki yaşındaydım."

Catelyn'in söyledikleri Ned'in dudaklarının acıyla bükülmesine sebep oldu. "Evet. Brandon. Brandon ne yapılması gerektiğini bilirdi. O hep en iyisini bilirdi. Her şey Brandon içindi aslında. Kışyarı, sen, her şey. O Kral Eli ve kraliçenin babası olmak için doğmuştu. Ben bu kadehin bana uzatılmasını istememiştim."

"Belki istememiştin," dedi Catelyn. "Ama Brandon öldü ve kadeh sana uzatıldı. Şimdi o kadehin içindekini içmek zorundasın. Tadını sevsen de sevmesen de."

Ned arkasını döndü, yüzünü karanlığa çevirdi. Ayı, yıldızları ve belki de surlardaki muhafızları izlemeye koyuldu.

Catelyn yumuşamıştı ve kocasının çektiği acıyı görebiliyordu. Eddard Stark onunla, ölen kardeşi Brandon yerine evlenmişti. Ölen kardeşin soluk gölgesi hâlâ aralarındaydı. Tıpkı adını bilmediği, Ned'in piç oğlunun annesi olan kadının gölgesi gibi.

Odanın kapısı beklenmedik şekilde gürültüyle çalındığında yataktan kalkıp

kocasının yanına gitmek üzereydi. Ned öfkeyle bağırdı. "Kim o?"

Kapının dışından Desmond'ın sesi duyuldu. "Lordum, Üstat Luwin geldi ve acilen huzurunuza çıkmak için yalvarıyor."

"Ona rahatsız edilmek istemediğim emrini verdiğimi söyleyin."

"Evet lordum, söyledim ama ısrar ediyor."

"Pekâlâ. İçeri gelsin."

Ned gardıroba yönelip kalın bir sabahlığı sırtına geçirdi. Catelyn odanın ne kadar soğuduğunu fark etti. Kürk örtüleri tekrar kafasına kadar çekti. "Artık pencereleri kapatsak iyi olacak," dedi.

Ned dalgın bir şekilde başıyla onayladı. O sırada Üstat Luwin içeri girdi.

Üstat ufak yapılı, gri bir adamdı. Gri gözleri her şeyi görürdü. Yılların kafasında bıraktığı tek tük saçları da griydi. Elbisesi gri yünden yapılmıştı ve beyaz kürklerle kalınlaştırılmıştı. Stark renkleri. Elbisesinin kollarının içlerinde gizli cepler vardı. Luwin bu ceplere sürekli bir şeyler saklar ve bunlardan yepyeni başka şeyler yapardı. Kitaplar, mesajlar, çocuklar için oyuncaklar, garip aletler. Hepsi kollarının içindeki gizli ceplere doldurulmuş olurdu. Catelyn üstadın kollarını hareket ettirebilmesine bile şaşırırdı.

Üstat konuşmak için kapının kapanmasını bekledi. "Lordum," dedi. "Lütfen istirahatiniz sırasında sizi rahatsız ettiğim için bağışlayın. Bana bir mesaj bırakıldı."

Ned tedirgin görünüyordu. "Bırakıldı mı? Kim tarafından? Bir süvari mi geldi? Bana haber verilmedi."

"Süvari gelmedi lordum. Sadece oymalı ahşap bir kutu. Şekerleme yaptığım sırada gözlem evindeki masamın üzerine bırakılmış. Hizmetkârlarım kimseyi görmediklerini söylüyor ama kralın kafilesinden biri bırakmış olmalı. Onlar dışında güneyden gelen kimse yok çünkü."

"Ahşap bir kutu mu dediniz?" diye sordu Catelyn.

"Kutunun içinde gözlem evlerinde kullanılan kusursuz bir mercek vardı. Kalitesinden anladığım kadarıyla Myr'de yapılmış. Myr'deki mercek ustaları eşsizdir."

Ned'in kaşları çatılmıştı. Böyle saçmalıklara hiç tahammül edemediğini Catelyn bilirdi. "Bir mercek," dedi Ned. "Bunun benimle ne ilgisi var peki?"

"Ben de aynı soruyu sordum kendime," dedi Üstat Luwin. "Bana kalırsa ortada görünenden daha fazla bir anlamı var bu merceğin."

Catelyn kalın kürklerin altında titriyordu. "Mercek daha iyi görmemizi

sağlayan bir araçtır."

"Gerçekten de öyledir," dedi Üstat. Mensubu bulunduğu üstat topluluğunun alameti olan zincirini çekiştirdi. Her halkası farklı bir metalden yapılmış, elbisesinin altında, boyun bölgesinde sıkıca duran ağır bir zincirdi.

Catelyn içindeki korkunun büyüdüğünü hissediyordu. "Daha iyi görmemizi istedikleri şey ne olabilir ki?" diye sordu.

"Ben de kendime bu soruyu sordum," dedi Üstat Luwin. Kolunun içindeki cepten rulo haline getirilmiş bir kâğıt çıkardı. "Merceği aldıktan sonra kutuyu incelemeye başladım. Gizli bir bölmenin içinde bu kâğıttaki mesajı buldum ama bana yazılmamış."

Ned elini uzattı. "Bana ver de okuyayım öyleyse."

Luwin hareket etmedi. "Özür dilerim lordum. Mesaj size de değil. Leydi Catelyn'e özel olarak gönderilmiş. Yaklaşabilir miyim leydim?"

Catelyn başıyla onayladı ama konuşamıyordu. Üstat mesajın yazılı olduğu kâğıdı yatağın yanındaki komidinin üzerine bıraktı. Mesaj mavi mumla mühürlenmişti. Üstat eğilerek selam verdi ve geri çekilmeye başladı.

"Orada kal," diye emretti Ned. Sesi çok ciddi çıkıyordu. Catelyn'e baktı. "Ne oldu leydim? Titriyorsun."

"Korkuyorum," dedi Catelyn. Titreyen elleriyle uzanıp rulo halindeki kâğıdı aldı. Çıplak olduğunu unutup elleriyle çenesine kadar çektiği kürk örtüyü bırakmıştı. Mavi mührün üzerinde Arryn Hanedanı'nın arması olan ay ve şahin vardı. "Bu mesaj Lysa'dan," dedi Catelyn. "Bizi mutlu etmeyecek. Bu mesajda korkunç bir acı var Ned. Bunu hissediyorum."

Ned'in yüzü iyice karanlıklaşmış, ciddileşmişti. "Haydi aç."

Catelyn mührü açtı.

Gözleri kelimeleri taramaya başladı. Önce hiçbirine anlam veremedi ama sonra birden hatırladı. "Lysa işini şansa bırakmamış. İkimiz de küçük birer kızken gizli bir dil geliştirmiştik, mesaj o dilde yazılmış."

"Okuyabiliyor musun?"

"Evet."

"Bize de söyle o halde."

"Belki ben artık çekilmeliyim," dedi Üstat Luwin.

"Hayır," dedi Catelyn. "Sizin fikrinizi alacağız." Kürk örtüyü üzerinden tamamen atıp yataktan aşağı indi. Odanın diğer tarafına yürürken, gece rüzgârı

mezar soğuğu gibi çıplak tenine çarpıyordu.

Üstat Luwin gözlerini kaçırdı. Ned son derece şaşkındı. "Ne yapıyorsun?"

"Ateş yakıyorum," diye cevapladı Catelyn. Gardıroptan bir sabahlık alıp üzerine geçirdi ve şömineye eğildi.

"Üstat Luwin..." diye konuşmaya başladı Ned.

"Benim bütün çocuklarımı Üstat Luwin doğurttu, şimdi ahlâkçılık taslamanın sırası değil." Şöminenin zeminine kâğıt parçaları, onların üzerine de kütükler yerleştirdi.

Ned karısının yanına gitti. Kadını kolundan tuttu ve ayağa kaldırdı. Yüzleri birbirinden sadece bir iki santim uzaklıktaydı. "Leydim. Lütfen söyle! Mesaj ne diyor?"

Catelyn kaskatı kesildi. Yumuşak bir sesle, "Bir uyarı," dedi. "Eğer dikkate alacak kadar akıllı olursak."

Ned'in gözleri kadının yüzündeydi. "Devam et."

"Lysa, Jon Arryn'ın öldürüldüğünü söylüyor."

Ned'in parmakları karısının kolunu iyice sıkıyordu. "Kim tarafından?"

"Lannisterlar," dedi Catelyn. "Kraliçe tarafından."

Ned karısının kolunu bıraktı. Kadının teni kıpkırmızı olmuştu. "Tanrılar," diye fısıldadı. Sesi boğuktu. "Tuttuğu yas kardeşini hasta etmiş. Ne dediğini bilmiyor."

"Evet biliyor," dedi Catelyn. "Lysa bazen düşünmeden hareket eder, doğru. Ama bu mesaj dikkatlice planlanmış, zekice gizlenmiş. Eğer yanlış birinin eline geçerse sonunun ölüm olacağını biliyormuş. Canını tehlikeye atması için sıradan bir şüpheden çok daha fazlası olması gerek." Catelyn kocasının yüzüne baktı. "İşte şimdi başka şansın kalmadı. Kral Eli olmak zorundasın. Onunla güneye gitmeli ve gerçeği öğrenmelisin."

Catelyn kocasının bambaşka bir sonuca vardığını anlamıştı. "Benim bildiğim bütün gerçekler burada," dedi Ned. "Güney kesinlikle uzak durmamız gereken bir yılan yuvası."

Üstat Luwin yumuşak boynunu zedeleyen zincirini çekiştiriyordu. "Kral Eli olmak büyük bir gücü beraberinde getirir lordum. Lord Arryn'ın ölümüyle ilgili gerçeği bulacak, katilini kralın adaletinin önüne çıkaracak ve Leydi Lysa'yla oğlunu koruyacak gücü getirir."

Ned çaresizce odanın içinde gezdirip duruyordu gözlerini. Catelyn gidip ona sarılmak istiyordu ama şimdilik yapamazdı. Önce çocuklarının iyiliği için zafer

kazanmalıydı. "Robert'ı kardeş gibi sevdiğini söylüyorsun Ned. Onu Lannisterlar'ın arasında, tehlike içinde bırakmaya kalbin razı olacak mı?"

"İkinizi de Ötekiler alsın!" diye küfretti Ned. Onlara arkasını dönüp pencerenin kenarına gitti. Ne Catelyn ne de Üstat konuşuyordu. Eddard Stark evine sessizce veda ederken usulca beklediler. Sonunda onlara döndüğünde Ned'in sesi yorgun ve melankoli doluydu. Göz pınarları nemlenmişti. "Babam kralının isteği üzerine bir kez güneye gitti ve bir daha evine dönemedi."

"Başka bir devirdi ve başka bir kral vardı," dedi Üstat Luwin.

"Evet," dedi Ned uyuşmuş gibi. Şöminenin yanında duran koltuğa oturdu. "Catelyn, sen Kışyarı'nda kalmalısın."

"Hayır!" diye itiraz etti Catelyn. Korkmuştu. Bu onun cezası mıydı? Bir daha kocasının yüzünü görememek ve kollarını bedeninde hissedememek miydi cezası?

"Evet," dedi Ned. Sesinden hiçbir itirazı kabul etmeyeceği belliydi. "Ben Robert'ın işlerini yaparken, kuzeyi benim yerime sen yönetmelisin. Kışyarı'nda mutlaka bir Stark bulunmalı. Robb on dört yaşında. Kısa zamanda erkek olacak. Hükmetmeyi öğrenmeli ama ben bunun için yakınında olamayacağım. Onu konseylere götür. Zaman geldiğinde hazır olmalı."

"Tanrılardan o vaktin daha uzun yıllar gelmemesini dilerim," dedi Üstat Luwin.

"Üstat Luwin, sana kendi kanımdanmışsın gibi güvenirim. Büyük ve küçük her meselede eşime akıl ver. Oğluma bilmesi gereken her şeyi öğret. Kış geliyor."

Üstat Luwin başıyla onayladı. Hüzünlüydü. Sonra sessizlik çöktü, ta ki Catelyn, cevabından çok korktuğu soruyu sormaya cesaret edene kadar. "Diğer çocuklarımız ne olacak?"

Ned ayağa kalktı, karısına sarıldı. "Rickon çok küçük. O, Robb ve seninle birlikte burada kalacak. Diğer çocuklar benimle beraber güneye gelecek."

"Ben buna dayanamam," dedi Catelyn titreyerek.

"Dayanmak zorundasın," dedi Ned. "Sansa artık mecburen Joffrey ile evlenecek. Kimse gerçek niyetimizden şüphelenmemeli. Arya'nın da güney sarayına uyum sağlamayı öğrenmesi gerek. Birkaç yıl içinde o da evlenecek çağa gelecek."

Sansa'nın güneyde ışıldayacağını düşündü Catelyn. Arya'nın da biraz incelik öğrenmesi iyi olacaktı. İsteksizce de olsa, kalbinde onlardan ayrılmaya yetecek gücü buldu. Ama Bran'dan değil. Bran'dan asla ayrılamazdı. "Tamam," dedi.

"Ama lütfen Ned. Bana olan aşkının hatırına Bran'ı götürme. Bran'ın burada Kışyarı'nda kalmasına izin ver. O daha yedi yaşında."

"Babam beni Kartal Yuvası'na yolladığında sekiz yaşındaydım," dedi Ned. "Sör Rodrik, Robb ve Prens Joffrey arasında bir huzursuzluk olduğunu söylüyor. Bu hiç iyi değil. Bran bu uzaklık arasındaki köprü olabilir. O tatlı bir çocuk; çabucak güldüren, sevmesi çok kolay bir çocuk. Prenslerin arasında büyümeli ve Robert'la benim dost olduğumuz gibi dost olmalı onlarla. Bu ailemizin güvende olması için gerekli."

Catelyn, Ned'in haklı olduğunu biliyordu ama bilmek acısını hiç hafifletmiyordu. Demek hepsini birden kaybedecekti. Ned, iki kızı ve bir tanesi sevgili Bran. Sadece Robb ve bebek Rickon kalıyordu ona. Şimdiden yapayalnız hissediyordu kendisini. Kışyarı uçsuz bucaksız bir yerdi. "Onu duvarlardan uzak tut," dedi cesurca. "Bran'ın tırmanmayı ne kadar sevdiğini bilirsin."

Ned karısının gözündeki yaşları daha yanaklarına süzülmeden öptü. "Teşekkür ederim leydim," diye fısıldadı. "Bütün bunlar çok zor. Biliyorum."

"Ya Jon Kar ne olacak lordum?" diye sordu Üstat Luwin.

Catelyn çocuğun adı geçince gerilmişti. Ned karısının öfkeyle dolduğunu hissetti.

Birçok erkeğin başka kadınlardan piçler peydahladığını bilerek büyümüştü Catelyn. Evliliklerinin ilk yılında, Ned uzak topraklarda savaştayken, bir kadınla yattığını ve kadının Ned'in piç oğlunu dünyaya getirdiğini öğrenmek onu şaşırtmamıştı. Her erkek gibi Ned'in de ihtiyaçları vardı. Evinden uzakta neredeyse bir yıl geçirmişti. Ned güneyde savaşırken, Catelyn babasının güvenli kalesinde Nehirova'da kalmıştı. Catelyn'in aklı çok az tanıdığı kocasında değil, meme emen oğlu Robb'daydı zaten. Savaş sırasında kocasıyla yatıp kalkan sokak kadınları umrunda değildi. Eğer Ned'in tohumları o kadınlardan birinin rahminde tutunursa, Ned gerekeni yapar, çocuğun ihtiyaçlarını giderirdi.

Fakat Ned bundan fazlasını yapmıştı. Stark erkekleri diğer erkeklere benzemiyordu. Ned savaş dönüşü piç oğlunu da yanında Kışyarı'na getirmiş ve bütün kuzeye "oğlum" diyerek tanıtmıştı. Catelyn, Nehirova'dan evi Kışyarı'na döndüğünde, Jon ve sütannesi kaleye çoktan yerleşmişlerdi.

Catelyn'in yüreği dağlanmıştı onları gördüğünde. Ned çocuğun annesi hakkında tek söz bile etmiyordu ama kalede sır saklamak kolay değildi. Hizmetkârlar, asker kocalarının anlattıkları hikâyeleri söyleyip duruyordu. Bu dedikodulara göre Genç Lord Eddard Stark, Aerys'ın Kral Muhafızları'nın yedi şövalyesinden en kıyıcı olanı, Sabah Kılıcı diye anılan Sör Arthur Dayne'i teke tek bir mücadele sırasında öldürmüştü. Daha sonra Eddard Stark, öldürdüğü

şövalyenin kılıcını, şövalyenin Yaz Denizi sahillerindeki Kayanyıldız isimle kalede yaşayan güzeller güzeli kız kardeşine teslim etmek üzere yola çıkmıştı. Leydi Ashara Dayne ince uzun, büyüleyici menekşe rengi gözleri olan genç bir kadındı. Catelyn'in cesaretini toplayıp kocasının yüzüne karşı soru sorabilmesi iki hafta almıştı. Bir gece yataklarında yatarken hikâyenin aslı olup olmadığını soruvermişti.

Uzun evlilikleri boyunca Catelyn'in kocasından korktuğu tek gece o geceydi. Buz gibi bir sesle, "Bana asla Jon hakkında soru sormayacaksın," diye bağırmıştı Ned. "Jon benim kanımı taşıyor ve senin bütün bilmen gereken de bu. Ve şimdi sen bana, bu hikâyeleri ve o adı nereden duyduğunu söyleyeceksin." Catelyn korkuyla itaat etmişti kocasına. Ertesi günden itibaren bütün sesler kesilmiş ve Leydi Ashara Dayne'in adı bir daha Kışyarı'nda hiç anılmamıştı.

Jon'un annesi her kimse Ned onu gerçekten sevmiş olmalıydı. Catelyn'in söylediği hiçbir söz çocuğun onlarla yaşamasına engel olamamıştı. Bu konuda affedemiyordu kocasını. Evet bütün kalbiyle âşıktı Ned'e ama yüreğinde Jon'a karşı en ufak bir sevgi kırıntısı bile bulamıyordu. Ned'in hatırına, gözü önünde olmayan düzinelerce piç çocuğun varlığına katlanabilirdi ama Jon her zaman gözünün önündeydi ve büyüdükçe diğer bütün çocuklarından fazla Ned'e benziyordu. Bu her şeyden beterdi. "Jon buradan gitmeli," dedi.

"Jon ve Robb çok yakınlar. Düşünmüştüm ki..."

"Burada kalamaz," dedi Catelyn kocasının sözünü bitirmesini beklemeden. "O senin oğlun, benim oğlum değil. Benimle kalmasını istemiyorum." Acımasızca konuştuğunun farkındaydı ama gerçek buydu. Ned, Jon'u onun yanında, Kışyarı'nda bırakarak çocuğa iyilik etmiş olmayacaktı.

Ned'in gözlerindeki bakış ızdırap doluydu. "Onu güneye götüremeyeceğimi biliyorsun. Sarayda ona bir yer olmayacak. Piçlerin soyadını almış bir çocuk... hakkında neler söyleneceğini, Jon'un nasıl incineceğini biliyorsun."

Catelyn, kocasının gözlerindeki sessiz yalvarıştan kalbini korumak istiyormuş gibi kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Dostun Robert'ın da düzinelerce piçi olduğu söyleniyor."

"Ve onlardan biri bile sarayda hiç görünmedi!" diyerek parladı Ned. "Lannister kadını icaplarına baktı. Kahretsin Catelyn. Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun? Jon sadece bir çocuk. O..."

Ned'in öfkesi başına vurmuştu. Daha fazla ve daha kötü şeyler söylemek üzereyken Üstat Luwin araya girdi. "Bir çözüm var aslında," dedi sessizce. "Kardeşiniz Benjen birkaç gün önce Jon'la ilgili konuşmak için bana geldi. Dediğine göre çocuk siyahları giymeye gönüllüymüş."

Ned şaşkın görünüyordu. "Gece Nöbetçileri'ne mi katılmak istiyormuş?"

Catelyn hiçbir şey söylemedi. Ned'in bu sorunu kendi aklında çözmesi gerekiyordu ve onun konuşması hayırlı olmayacaktı. Mutluluk içinde öpebilirdi o anda Üstat Luwin'i. Mükemmel çözümü getirip önlerine koymuştu. Benjen Stark yeminli bir kardeşti. Jon Kar, onun asla sahip olamayacağı evlat yerine geçebilirdi. Jon yemin ettiğinde, o da asla baba olmamaya söz vermiş olacaktı. Böylece, bir gün Catelyn'in torunları ve Jon'un çocukları arasında miras kavgası çıkması olasılığı da ortadan kalkıyordu.

"Sur'da nöbetçilik yapmak çok onurlu bir görevdir lordum," dedi Üstat.

"Üstelik bir piç bile Gece Nöbetçileri'nde yükselebilir," dedi Ned ama sesinden kafasının hâlâ karışık olduğu anlaşılıyordu. "Jon daha çok küçük. Bunu yetişkin bir adam olduğunda isteseydi başkaydı ama şimdi, tanrılar aşkına, çocuk daha ön dört..."

"Büyük bir fedakârlık," dedi Luwin. "Ama bunlar zor zamanlar lordum. Jon'un yolu, sizinkinden ya da hanımınızınkinden daha merhametsiz değil."

Catelyn kaybedeceği üç çocuğunu düşündü. Sessizce durmak kolay değildi.

Ned tekrar pencereye döndü. Uzun yüzü düşünce ve endişe doluydu. Sonunda içini çekti ve, "Pekâlâ. Sanırım en iyisi bu. Ben'le konuşacağım," dedi.

"Jon'a söylemeli miyiz lordum?"

"Zamanı gelince ben söyleyeceğim. Hazırlık yapmalıyız. Toparlanıp yola çıkmamız en az on beş gün alır. Bu son günlerin tadını çıkarmasına izin vermeliyim. Yaz kısa zaman sonra bitecek ve Jon'un çocukluğu da öyle. Zamanı geldiğinde ona ben söyleyeceğim."

Arya

Arya'nın dikişleri yine yamuk yumuk olmuştu.

Önündeki kumaşa somurtarak baktıktan sonra, diğer kızlarla yan yana oturan kardeşi Sansa'nın dikişlerine göz attı. Sansa'nın iğne işi kusursuzdu. Herkes böyle söylüyordu. Bir keresinde Rahibe Mordane, "Sansa'nın elleri kadar yetenekli, ince eller görmedim," demişti leydi annelerine. Leydi Catelyn, Arya'nın ellerini sorduğunda, "Onun elleri bir demircininkiler gibi," cevabını vermişti.

Arya, Rahibe Mordane'in düşüncelerini okumuş olmasından korkarak endişeyle odanın diğer tarafına baktı ama rahibe bugün hiç dikkat etmiyordu ona. Gülümseyerek ve hayranlıkla Prenses Myrcella'nın yanında oturuyordu. Kraliyet ailesinden bir kıza kadın sanatlarını öğretmek ayrıcalığı sıkça yaşadığı bir durum değildi. Memnuniyetini, kraliçe kızını derse getirdiğinde de söylemişti. Arya, Prenses Myrcella'nın dikişlerinin de kendi dikişleri gibi yamuk olduğunu görebiliyordu ama Rahibe Mordane'in mutluluk dolu yüzüne bakan, kızın kusursuz iş çıkardığını sanırdı.

Önündeki kumaşa bakıp dikişleri kurtarmanın bir yolunu aradı ama içini çekerek bıraktı elindeki iğneyi. Hüzünle kız kardeşine baktı. Odanın diğer tarafında bir yandan iğne oyasını yapıyor bir yandan mutlulukla sohbet ediyordu. Sör Rodrik'in küçük kızı Beth Cassel ayaklarının dibinde oturuyor, Sansa'nın söylediği her kelimeyi dikkatle dinliyordu. Yanlarındaki diğer kız Jeyne Poole, Sansa'nın kulağına eğilmiş bir şeyler fısıldıyordu.

"Ne konuşuyorsunuz?" diye sordu Arya birdenbire.

Jeyne tedirgince baktı. Beth'in yanakları kızarmıştı. Sansa mahçup olmuş görünüyordu. Hiçbiri cevap vermedi.

"Söylesenize," diye ısrar etti Arya.

Jeyne, Rahibe Mordane'in dinlemediğinden emin olmak için diğer tarafa baktı. Prenses Myrcella bir şeyler anlatıyor, rahibe de diğer kızlarla birlikte kıkırdıyordu.

"Prens hakkında konuşuyorduk," dedi Sansa. Sesi hafif bir öpücük kadar yumuşak çıkmıştı.

Arya hangi prensten bahsettiklerini hemen anlamıştı. Tabii ki Joffrey hakkında konuşuyorlardı. Uzun ve yakışıklı olan. Ziyafette de Sansa'yla birlikte oturmuştu

zaten. Arya da şişman olanına kalmıştı elbette.

"Joffrey, Sansa'dan hoşlanıyor," diye fısıldadı Jeyne. Bu işte bir payı varmış gibi gururla konuşmuştu. Kışyarı'nın kâhyasının kızıydı ve Sansa'nın en yakın arkadaşıydı. "Hatta ziyafet akşamı Sansa'ya ne kadar güzel olduğunu söylemiş."

Küçük Beth kendi kendine rüyadaymış gibi sarılarak, "Prens, Sansa'yla evlenecek," dedi. "Sansa bütün diyarın kraliçesi olacak."

Sansa yanakları kızaracak kadar alçak gönüllüydü. Yanaklarının kızarması ona yakışıyordu. Zaten yaptığı her şeyi zarafetle ve yakışık alacak şekilde yapıyordu. Arya içlenerek baktı ablasına. "Beth böyle hikâyeler uydurmamalısın," dedi Sansa. Sözleri küçük kızı incitmesin diye hafifçe saçlarını okşamıştı konuşurken. Daha sonra Arya'ya baktı. "Sen prens hakkında ne düşünüyorsun sevgili kardeşim? Yakışıklı değil mi?"

"Jon, onun kıza benzediğini söylüyor."

Sansa iğne oyasına devam ederken iç geçirdi. "Zavallı Jon. Kendisi bir piç olduğu için kıskanıyor," dedi.

"O bizim ağabeyimiz," diye bağırdı Arya. Yüksek sesi akşamüstü sessizliğini bıçak gibi kesmişti.

Rahibe Mordane gözlerini kaldırdı. Kemikli yüzü, keskin bakışları ve sanki somurtmak için yaratılmış incecik dudakları vardı. Şimdi de somurtuyordu. "Neden bahsediyorsunuz çocuklar?" diye sordu.

"Üvey ağabeyimiz," diyerek düzeltti Sansa. Sesi edepli ve yumuşaktı. Rahibeye gülümsedi. "Kardeşim Arya ve ben, bugün prensesin bize katılmasından ne kadar memnun olduğumuzu konuşuyorduk," dedi.

Rahibe Mordane başıyla onayladı. "Gerçekten hepimiz için büyük bir onur," dedi. Prenses Myrcella neler olduğundan emin olamadan, yapılan iltifat karşısında gülümsedi. Rahibe ayağa kalkarak elbisesinin kırışan yerlerini düzeltti ve odanın diğer ucuna yürümeye başladı. "Arya sen neden oyanı işlemiyorsun? Şu dikişlerine bir bakayım."

Arya çığlık atmak istiyordu. Rahibenin dikkatini çekip onu bu tarafa getirmek tam da Sansa'nın işiydi zaten. "İşte burada," diye uzattı kumaşını. Teslim olmuş gibi görünüyordu.

Rahibe kumaşı inceledi. "Ah Arya, Arya, Arya. Bu işe yaramaz. Bu hiçbir işe yaramaz."

Herkes Arya'ya bakıyordu. Bu çok fazlaydı. Sansa kız kardeşinin utancına gülmeyecek kadar iyi yetiştirilmişti ama Jeyne herkes yerine sırıtıyor gibiydi. Prenses Myrcella bile durumuna üzülmüş görünüyordu. Arya gözlerinin yaşla

dolduğunu hissetti ve sandalyesinden hızlıca kalkarak kapıya doğru koştu.

Rahibe Mordane arkasından seslendi. "Arya! Hemen buraya gel. Sakın bir adım daha atayım deme. Bu terbiyesizliğini leydi annene anlatacağım. Soylu prensesin önünde hepimizi utandırıyorsun."

Arya kapıda durdu ve döndü. Gözlerinden yaşlar akıyor, dudaklarını ısırıyordu. Katılaşmış vücuduyla hafif bir reverans yapacak kadar eğildi ve prensese, "İzninizle leydim," dedi.

Myrcella ona göz kırptı ve yardım almak ister gibi yanındaki kızlara baktı. Ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu ama Rahibe Mordane tereddütsüzdü. "Sen nereye gittiğini sanıyorsun Arya?" diyerek üsteledi.

Arya rahibeye baktı. "Gidip bir ata nal çakmalıyım," dedi mümkün olan en sevimli tavırla. Rahibenin yüzünde beliren şaşkınlıktan zevk almıştı. Hızlıca arkasını döndü ve ayaklarının izin verdiği kadar hızlı merdivenlerden aşağı indi.

Haksızlıktı bu. Sansa her şeye sahipti. Ablası ondan iki yaş büyüktü. Belki Arya doğduğunda bu yüzden hiçbir şey kalmamıştı. Sık sık böyle olduğunu düşünüyordu. Sansa dikiş dikebiliyor, dans edebiliyordu. Şiir yazabiliyordu. Arp ve zil çalabiliyordu. Hepsinden daha kötüsü, Sansa çok güzeldi. Annelerinin, Tullyler'e özgü çıkık elmacık kemiklerini ve gür kızıl kestane saçlarını almıştı. Arya'nın saçlarıysa donuk koyu kahverengiydi. Yüzü uzun ve sertti. Jeyne ona eskiden Arya Atsurat der ve ne zaman yanına gelse kişnerdi. Arya'nın ablasından daha iyi yapabildiği tek şeyin ata binmek olması da üzücüydü. Ata binmenin yanı sıra ev idaresi işlerinde de Sansa'dan daha iyiydi gerçi. Sansa'nın sayılarla arası hiç yoktu. Eğer Sansa gerçekten Prens Joffrey ile evlenecekse, çok iyi bir kâhyaları olması şarttı.

Merdivenlerin hemen başındaki muhafız odasında bekliyordu Nymeria. Arya'yı görür görmez hemen ayaklarının dibine geldi. Arya güldü. Hiç kimse sevmiyor olsa dahi, bu küçük kurt yavrusu çok seviyordu onu. Her yere birlikte gidiyorlardı. Geceleri Arya'nın odasında, yatağın dibinde uyuyordu yavru. Annesi yasaklamamış olsa Nymeria'yı da dikiş dersine götürürdü. Acaba o zaman Rahibe Mordane dikişlerinin ne kadar kötü olduğundan şikâyet edebilir miydi?

Arya yavrunun bağını çözerken ufaklık da hafif hafif elini dişliyordu kızın. Yavrunun sapsarı gözleri güneş ışığı vurduğunda iki altın sikke gibi parlıyordu. Arya ona, halkını Dar Deniz'in öbür kıyısına geçiren savaşçı Rhoyne kraliçesinin adını vermişti. Bu bile büyük skandala yol açmıştı. Sansa kendi yavrusuna "Leydi" adını vermişti elbette. Arya komik bir surat yaparak kurt yavrusuna sıkıca sarıldı. Nymeria kulağını yalamaya başlayınca kıkırdadı.

Rahibe Mordane annesine çoktan haber vermiş olmalıydı. Onu bulmak için odasına bakacaklardı ama Arya karşılaşmak istemiyordu. Daha önemli bir işi vardı. Çocuklar avluda eğitimdeydi. Robb'un, Prens Joffrey'yi sırtüstü yere devirmesini izlemek istiyordu. "Gel," diye seslendi Nymeria'ya. Koşmaya başladı, yavru kurt zar zor ona yetişmeye çalışıyordu.

Cephanelik ve Büyük Kule'yi birbirine bağlayan kapalı köprünün bütün avluyu gören bir penceresi vardı. O pencereden talimi izleyebilirdi.

Nymeria'yla birlikte nefes nefese pencereye vardılar. Jon da oradaydı. Çenesini dizine dayamış halde pervaza tünemiş, avludakileri izliyordu. Kendisini öyle kaptırmıştı ki, bembeyaz kurt yavrusu Arya ve Nymeria'nın yanına gitmek için hareketlenene kadar geldiklerini fark etmedi bile. Nymeria dikkatli adımlarla diğer kurda yaklaştı. Bütün yavrulardan hızlı büyüyen Hayalet onu kokladı, dikkatli ve hafif birkaç ısırıktan sonra iki kurt da yere yattı.

Jon merakla kız kardeşine baktı. "Senin dikiş dersinde olman gerekmiyor mu kardeşim?" diye sordu.

Arya yüzünü buruşturdu. "Bu dövüşü kaçırmak istemedim."

Jon gülümsedi. "Öyleyse gel bakalım yanıma."

Arya pervaza tırmanıp Jon'un yanına oturdu. Aşağıdan homurtular ve çarpma sesleri geliyordu.

Arya talimdekilerin küçük çocuklar olduğunu gördüğünde hayal kırıklığına uğradı. Bran'ın giysileri o kadar fazla koruyucu yünle kaplanmıştı ki, kuş tüyü bir yatak üzerine bağlanmış zannedilebilirdi. Zaten yeterince tombul olan Prens Tommen giydiği yün koruyucularla tam bir yuvarlak şeklini almıştı. Yaşlı Sör Rodrik Cassel'in gözetiminde, ellerindeki tahta kılıçlarla birbirlerine dokunurken sözde şövalye hareketleri yapıyor, inliyor, homurdanıyorlardı. Silah Ustası Sör Rodrik, dillere destan beyaz sakallarıyla kaya sağlamlığında bir adamdı. Çocuk ve yetişkin adamlardan oluşan bir düzine kadar muhafız, avludaki çocukları izliyor, tezahürat yapıyordu. Aralarında en çok sesi duyulan Robb'du. Arya, Robb'un hemen yanında, siyah yeleğine hanedanının arması deniz canavarı işlenmiş olan Theon Greyjoy'u fark etti. Greyjoy yüzündeki alaycı ifadeyle oturuyor, avluda yalpalayan çocukları seyrediyordu. Çocukların ikisi de bitap düşmüştü, talim uzun zamandır devam ediyor olmalıydı.

"Dikiş işinden biraz daha zor sanırım," dedi Jon.

"Dikiş işinden biraz daha eğlenceli," diyerek karşılık verdi Arya. Jon gülümseyip kardeşinin saçlarını muzipçe karıştırdı. Arya yanaklarının kızardığını hissetti. Jon'la her zaman çok yakın olmuşlardı. Tıpkı kendisi gibi,

Jon'un yüzü de babasının kopyasıydı. Sadece ikisi benziyordu babalarına. Sansa, Bran ve hatta bebek Rickon, dış görünüşlerini Tullyler'den almışlardı. Büyüleyen bir surat ve ateş gibi yanan saçlar. Arya daha küçük bir çocukken kendisinin de bir piç olduğunu düşünürdü. Bu korkusunu Jon'a söylemiş ve teselliyi yine Jon'da bulmuş, meşru bir Stark olduğuna Jon tarafından ikna edilmişti.

"Sen neden aşağıda onlarla birlikte değilsin?" diye sordu Arya, Jon'a.

Jon yarım yamalak bir gülümsemeyle cevap verdi. "Piçlerin, prenslere zarar vermesine izin yok," dedi. "Prenslerin vücutlarındaki morluklar soylu darbelerden kaynaklanmak zorunda."

"Of!" dedi Arya. Mahcup olmuştu. Bilmeliydi. Bugün ikinci kez, hayatın hiç de adaletli olmadığını düşündü.

Bran, Prens Tommen'a bir darbe indirdi. "Ben Bran'dan daha iyi dövüşebilirim," dedi Arya. "O yedi yaşında, bense dokuz oldum."

Jon on dört yaşının bilgeliğiyle kız kardeşine baktı. "Çok sıskasın," dedi. Arya'nın kolunu sıkarak kaslarını kontrol etti. İçini çekip kafasını iki yana salladı. "Bu kaslarla bırak bir kılıcı sallamayı, kaldıramazsın bile," dedi.

Arya kolunu hızlıca geri çekti ve kızgın gözlerle Jon'a baktı. Jon yine Arya'nın saçlarını karıştırdı gülerek. Bran ve Tommy'nin birbirleri etrafında dönmelerini seyrettiler.

"Prens Joffrey'yi gördün mü?" diye sordu Jon.

Arya ilk bakışta görmemişti ama gözleriyle etrafı tarayınca yüksek taş duvarın gölgesinde duran prensi gördü. Prens, Arya'nın tanımadığı genç adamlarla çevriliydi. Lannisterlar'ın ve Baratheonlar'ın yaverleri olmalılardı. Yanlarında onlardan daha büyük adamlar da vardı. Şövalyeler olduklarını tahmin etti Arya.

"Cübbesinin kollarına bak," dedi Jon.

Arya baktı. Prensin cübbesinin göğsüne, süslü püslü bir kalkan işlenmişti. İğne işi kusursuzdu. Cübbenin kolları uçlarına doğru ikiye ayrılıyordu. Bir kanadında kraliyet ailesinin taçlı geyiği, diğerinde Lannisterlar'ın aslanı vardı.

"Lannisterlar çok kibirlidir," dedi Jon. "Kraliyet armasının altında olmak yeterlidir sanırsın ama hayır. Annesinin soyunu kralın soyuyla bir tutmaya çalışıyor."

"Kadınlar da önemlidir," diye itiraz etti Arya.

Jon kıkırdadı. "Belki sen de aynı şeyi yapmalısın kardeşim. Tully ve Stark armalarını birleştirebilirsin mesela," dedi.

"Ağzında balık tutan bir kurt mu?" diyerek güldü Arya. "Bu çok aptalca

görünür. Ayrıca, eğer bir kız savaşamayacaksa bir arması olması da saçma."

Jon omuz silkti. "Kızlar aile armasına sahip olabiliyor ama kılıç kuşanamıyorlar. Piçler kılıç kuşanabiliyorlar ama aile arması taşıyamıyorlar. Kuralları ben koymuyorum sevgili kardeşim."

Avludan bir bağırış duyuldu. Prens Tommen tozlar içinde yuvarlanıyor, ayağa kalkmak için uğraşıyor ama beceremiyordu. Üzerindeki koruyucu yünler yüzünden sırtüstü devrilmiş bir kaplumbağaya benziyordu. Bran prensin tam başucunda, kılıcı havada, prens ayağa kalkar kalkmaz bir darbe daha indirmek üzere bekliyordu. İzleyenler kahkaha atmaya başladı.

"Tamam!" diye bağırdı Sör Rodrik. Elini uzattığı prensin ayağa kalkmasına yardım etti. "İyi bir dövüş oldu. Lew, Donnis, zırhlarını çıkarmalarına yardım edin." Etrafa bakındı. "Prens Joffrey, Robb. Bir kez daha karşılaşmaya ne dersiniz?"

Bir önceki mücadele yüzünden kan ter içinde olan Robb heyecanla öne çıktı. "Memnuniyetle."

Joffrey, Sör Rodrik'in çağrısıyla güneşin altına doğru yürüdü. Saçları altın gibi parlıyordu. Sıkılmış görünüyordu. "Bu oyun çocuklar için Sör Rodrik," dedi.

Theon Greyjoy'un kahkahası duyuldu. "Sizler zaten çocuksunuz," dedi alay ederek.

"Robb çocuk olabilir ama ben bir prensim. Stark çocuklarına oyuncak bir kılıç savurmaktan yoruldum."

"İndirdiğinden çok daha fazla darbe aldığını unutuyorsun," dedi Robb. "Yoksa korkuyor musun?"

Prens Joffrey, Robb'a baktı. "Dehşete kapıldım hatta," dedi. "Benden o kadar büyüksün ki." Lannister adamlarından bazıları gülmeye başladı.

Jon aşağıda olup bitenleri kızgınlıkla izliyordu. "Joffrey gerçek bir pislik," dedi Arya'ya.

Sör Rodrik düşünceli bir halde beyaz sakallarını okşuyordu. "Ne teklif ediyorsunuz?" diye sordu prense.

"Gerçek çelik."

"Tamamdır," diye atıldı Robb. "Pişman olacaksın."

Silah ustası, Robb'u susturmak için elini çocuğun omzuna koydu. "Gerçek çelik çok tehlikeli. Kenarları köreltilmiş turnuva kılıçları kullanmanıza izin verebilirim."

Joffrey bir şey söylemedi ama Arya'nın daha önce görmediği yanık suratlı,

siyah saçlı yabancı bir adam kalabalığın arasından çıkıp prensin önüne atıldı ve, "Karşınızdaki prensiniz. Siz kim oluyorsunuz da kılıcının kenarının ne kadar keskin olacağına karar veriyorsunuz sör?" diye sordu.

"Kışyarı'nın silah ustasıyım. Benim kim olduğumu unutmasan iyi edersin Clegane," diye cevap verdi Sör Rodrik.

"Siz burada kadınları mı eğitiyorsunuz?" diye ısrar etti yüzü yanık adam. Bir boğa kadar kaslıydı.

"Ben şövalye yetiştiriyorum." karşılığını verdi Sör Rodrik. "Hazır olduklarında, yeterli yaşa geldiklerinde çelik kullanacaklar."

Yüzü yanık adam, Robb'a döndü. "Kaç yaşındasın evlat?"

"On dört."

"Ben on iki yaşımdayken adam öldürdüm. Emin ol, kılıcımın kenarları köreltilmiş değildi."

Arya, Robb'un öfkelendiğini görebiliyordu. Bu konuşmalar çocuğun gururunu incitmişti. Sör Rodrik'e döndü. "Gerçek kılıç kullanmamıza izin verin. Onu yenebilirim."

"Öyleyse onu turnuva kılıcıyla yen," dedi Sör Rodrik.

Joffrey sıkılmış gibi omuz silkti. "Büyüdüğünde gelip beni tekrar gör Stark. Tabi o zaman çok yaşlanmış olmazsan." Lannister adamlarından bir kahkaha daha yükseldi.

Robb'un ettiği küfürler avluda yankılanıyordu. Arya şaşkınlık içinde elini ağzını götürdü. Theon Greyjoy, Robb'u kolundan çekerek prensten uzaklaştırdı. Sör Rodrik kaygıyla sakalını çekiştiriyordu.

Prens Joffrey esnermiş gibi yaparak kardeşi Tommen'a döndü. "Haydi Tommen. Oyun saati bitti. Çocukları dadılarıyla baş başa bırakalım."

Bu sözler Lannister adamlarının daha fazla gülmesine ve Robb'un daha çok küfür etmesine sebep oldu. Sör Rodrik'in beyaz sakallarının altındaki yüzü de öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Prens ve Lannister adamları güven içinde uzaklaşana kadar Greyjoy, Robb'u sımsıkı tuttu.

Jon onların avludan ayrılmalarını seyrederken, Arya da Jon'u izliyordu. Yüzü tanrı korusunun kalbindeki gölcük kadar durgundu. Sonunda pervazdan aşağı atladı. "Gösteri sona erdi," dedi. Eğilip Hayalet'in kulaklarının arkasını okşadı. Beyaz kurt kafasını sahibinin bacaklarına sürtüyordu. "Şimdi koşa koşa odana git küçük kardeşim," dedi Jon, Arya'ya. "Rahibe Mordane küplere binmiştir. Ne kadar uzun saklanırsan cezan o kadar ağır olacak. Bütün kış boyunca dikiş

dikmeye mahkûm edilebilirsin. Bahar geldiğinde, donmuş parmaklarının arasına yapışmış bir iğneyle, öylece hareketsiz halde bulabiliriz seni."

Arya, Jon'un söylediklerini komik bulmamıştı. "İğne işlerinden nefret ediyorum. Bu hiç adil değil!" diye bağırdı.

"Hiçbir şey adil değil," diyerek karşılık verdi Jon. Kardeşinin saçlarını son kez karıştırdı ve yürümeye başladı. Hayalet sessizce onu takip ediyordu. Nymeria da arkalarından gitmek için hareketlendi ama Arya'nın onlarla gitmediğini görünce kızın yanına geldi.

Sonunda isteksizce diğer yöne yürümeye başladı Arya.

İşler Jon'un düşündüğünden daha kötüydü. Arya'nın odasında bekleyen Rahibe Mordane değildi. Rahibe Mordane ve Arya'nın leydi annesiydi.

Bran

Av kafilesi şafak vakti yola çıkmıştı. Kral akşamki ziyafet için yaban domuzu avlamak istiyordu. Prens Joffrey babasıyla birlikte ava gittiği için Robb'un da kafileye katılmasına izin verilmişti. Benjen amca, Jory, Theon Greyjoy, Sör Rodrik ve hatta kraliçenin tuhaf cüce kardeşi bile kafileye katılmıştı. Bu son avdı. Ertesi sabah güneye doğru yola çıkıyorlardı.

Bran, Jon, Rickon ve kızlar kalede bırakılmıştı. Rickon bebekti işte. Kızlar da, kızdı. Jon ve beyaz kurdu ortalıkta görünmüyorlardı. Bran, Jon'u fazla aramamıştı. Jon'un ona çok kızgın olduğunu hissediyordu. Jon bu aralar herkese çok kızgın gibiydi ama Bran sebebini anlayamıyordu. Gece Nöbetçileri'ne katılmak için Ben amcayla birlikte Sur'a gidecekti. Bu en az kralla güneye gitmek kadar iyi bir şeydi. Arkada bıraktıkları Robb'du aslında, Jon değil.

Bran günlerdir bir an önce yola çıkmak için sabırsızlanıyordu. Kral Yolu'nda sadece kendisine ait bir atı sürecekti. Midilli değil, gerçek bir at. Babası Kral Eli olacak ve Kral Toprakları'ndaki, Ejderha Lordları'nın inşa ettirdiği Kızıl Kale'de yaşayacaklardı. Yaşlı Dadı, o kalede hayaletlerin gezindiğini ve zindanlarında korkunç şeyler olduğunu anlatmıştı. Bütün bunları düşünmek Bran'ı titretiyordu ama o korkmuyordu. Babası yanında olacaktı; ayrıca bütün şövalyeleri ve yeminli kılıççılarıyla kral.

Branda bir gün Kral Muhafızları şövalyelerinden biri olacaktı. Yaşlı Dadı, onların bütün diyarın en iyi kılıç kullanan adamları olduğunu söylerdi. Sadece yedi kişilerdi. Beyaz zırh giyer, evlenmez ve çocuk sahibi olmaz, bütün hayatlarını yalnızca kralı korumaya adarlardı. Bran onlarla ilgili bütün hikâyeleri biliyordu. Hepsinin adı müzik gibi gelirdi kulağına. Ayna Kalkanlı Serwyn. Sör Ryam Redwyne. Ejderha Şövalyesi Prens Aemon. Yüzyıllar önce, birbirlerinin kılıcında ölen ikizler, Sör Erryk ve Sör Arryk. Kardeşin kardeşle savaştığı o mücadeleye Ejderhaların Dansı derdi ozanlar. Beyaz Boğa. Gerold Hightower. Sabah Kılıcı Sör Arthur Dayne. Cesur Barristan.

Kral Muhafızları'nın ikisi Kral Robert'la birlikte Kışyarı'na gelmişti. Bran onlarla konuşmaya hiç cesaret edememiş, büyülenmiş gibi izlemişti iki adamı da. Sör Boros geniş çeneli, kel bir adamdı ve Sör Meryn'in sarkık göz kapakları ve pas rengi bir sakalı vardı. Sör Jaime Lannister tıpkı hikâyelerde anlatılan şövalyelere benziyordu. Kral Muhafızları'ndan biriydi ama Robb onun eski deli kralı öldürdüğünü, bu yüzden artık muhafız sayılamayacağını söylüyordu.

Hayattaki en büyük şövalye, Kral Muhafızları Lord Kumandanı Sör Barristan Selmy, nam-ı diğer Cesur Barristan idi. Babası, Kral Toprakları'na vardıklarında Bran'ı Sör Barristan ile tanıştırma sözü vermişti. Bran bu zamana kadar hayalini kurduğu dünyayı görmek ve ancak düşleyebileceği yeni bir hayata başlamak için yola çıkacakları vakte kadar günleri duvarına işaretliyordu.

İşte son gün gelmişti ve Bran kendini kaybolmuş hissediyordu. Kışyarı bildiği tek yuvaydı. Babası bugün herkese veda etmesi gerektiğini söylemişti ve Bran da denemişti. Av kafilesi yola çıktıktan sonra, geride bırakacağı insanları ziyaret etmeyi düşünmüştü. Yaşlı Dadı, Aşçı Gage, Demirci Mikken, sürekli gülümseyerek Bran'ın midillisiyle ilgilenen "Hodor"dan başka kelime bilmeyen Seyis Hodor ve cam korumalı bahçeye her gittiğinde Bran'a böğürtlenler veren o adam... Hepsine veda etmek istemişti.

Ama işe yaramamıştı. Önce ahırlara gitmiş ve midillisini kendi bölmesine bağlı halde bulmuştu. Küçük atı orada duruyordu ama artık onun midillisi değildi. Şimdi Bran'a büyük, gerçek bir at vereceklerdi. Birdenbire oturup ağlamak istedi Bran. Hodor ve diğer seyisler gözyaşlarını görmesin diye koşarak ahırdan uzaklaştı. Veda töreni başlamadan bitmişti. Bütün sabahı tanrı korusunda yavru kurdunu eğitmekle geçirmişti. Attığı dalı geri getirsin diye uğraşıyordu ama kurt yavrusu hiç oralı değildi. Yavru barınaktaki bütün köpeklerden çok daha akıllı ve zekiydi ama bir dalın peşinde koşmak hiç ilgisini çekmiyordu sanki.

Yavruya hâlâ bir isim verememişti. Robb kendi yavrusuna Boz Rüzgâr diyordu çünkü yavru çok hızlı koşuyordu. Sansa kurduna Leydi adını takmıştı. Arya, adı şarkılarda geçen savaşçı bir kraliçenin ismini uygun görmüştü ve bebek Rickon'un kurdu Tüylüköpek adını almıştı. Bran, bir ulu kurt yavrusuna verilebilecek en saçma ismin bu olduğunu düşünüyordu. Jon'un beyaz kurdu Hayalet adını almıştı. Keşke önce Bran düşünseydi bu ismi. Kendi kurdu beyaz değildi ama olurdu yine de. En az yüz değişik isim geçmişti aklından ama hiçbiri kulağına iyi gelmiyordu.

Tanrı korusunu boylu boyunca koşarken, kıyısında büvet ağacının büyüdüğü gölden geçmemek için uzun yolu tercih etti. Büvet ağacı onu korkutuyordu. Ağaçların gözleri ve kana bulanmış gibi görünen elleri olmamalıydı. Yavru kurt da koşarak onu takip ediyordu. Muhafız ağacının hemen yanındaki cephanelik duvarının dibinde, "Sen burada kal," dedi yavruya. "Otur. Aferin. Kıpırdama."

Kurt söyleneni yaptı. Bran yavrunun başını okşadı, döndü ve muhafız ağacının yere en yakın dallarından birini yakalayıp kendini yukarı çekti. Kurt yavrusu aniden ulumaya başladığında, daldan dala kolaylıkla atlayarak ağacın yarı

boyuna tırmanmıştı bile.

Bran aşağı baktı. Yavru kurt sessizleşti. Kısık sarı gözleriyle Bran'ı izliyordu. Garip bir ürperti dolaştı Bran'ın bedeninde ama tırmanmaya devam etti. Kurt tekrar uludu. "Sessiz ol," diye bağırdı Bran. "Otur, orada kal. Sen annemden bile betersin." Bran ağacın tepesine tırmanıp oradan cephaneliğin çatısına atlayana ve gözden kaybolana dek sürdü kurdun uluması.

Kışyarı'nın çatıları Bran'ın ikinci evi gibiydi. Annesi sık sık Bran'ın yürümeye başlamadan önce tırmanmayı öğrendiğini söylerdi. Bran ilk adımını ne zaman attığını hatırlamıyordu. İlk kez nereye tırmandığını da hatırlamıyordu. Yani annesinin söylediği doğru olabilirdi.

Kışyarı, her yöne dağılmış taş duvarlardan, kulelerden, avlulardan ve tünellerden oluşan gri bir labirentti bir çocuk için. Kalenin daha eski bölümlerindeki koridorlar öyle garip eğimlere sahipti ki hangi katta olduğunu şaşırabilirdi insan. Üstat Luwin, kalenin taştan canavar bir ağaç gibi dallanıp budaklanarak büyüdüğünü söylerdi. Dalları kalınlaşıp birbirine dolanmış, kökleri yeryüzünün derinliklerine kadar inmişti.

Bran çatıdan baktığında bütün Kışyarı görüş alanındaydı. Başının üstüne uçan kuşlar, ayaklarının altında sürüp giden hayat. Gözlerinin önüne serilen bu manzarayı seviyordu. İlk Kule'deki, yağmurun aşındırıp şekilsizleştirdiği gargoylelerin üzerine tüneyip saatlerce izleyebilirdi her şeyi. Avluda ahşap ve demir işleriyle uğraşan adamları, cam korumalı bahçede sebzeleriyle ilgilenen bahçıvanları, kuyunun başında çamaşır yıkayıp dedikodu yapan kızları, barınaklarda bir o yana bir bu yana amaçsızca koşan köpekleri, sessiz tanrı korusunu. Çatıda öylece durup kalede akan hayatı izlemek kendisini bir lord gibi hissettiriyordu. Robb'un bile anlayamayacağı bir hâkimiyet hissiydi bu.

Kışyarı'nın sırlarını da öğrenmişti Bran. Kaleyi yapan ustalar bütün toprakları aynı seviyeye getirmemişti. Kışyarı'nın duvarları ardında tepeler ve vadiler vardı. Çan kulesinin dördüncü katıyla kuşluğun ikinci katını birbirine bağlayan üstü kapalı bir köprü olduğunu öğrenmişti. İç sura güney kapısından girip üç kat tırmanır, bütün Kışyarı'nı boylu boyunca dolaşan dar tünele girip, tünelin sonuna kadar yürürse, otuz metre yükseklikteki duvarlarla çevrili kuzey kapısının zeminine varacağını da biliyordu. Bran, bütün bunları Üstat Luwin'in bile bilmediğinden emindi.

Annesi, Bran'ın tırmandığı duvarlardan birinden düşüp öleceğinden endişe ediyordu. Bran ısrarla asla düşmeyeceğini söylüyordu ama annesini buna inandırmak imkânsızdı. Ayaklarını toprakta tutacağına dair yemin ettirmişti bir kere. Bran yeminini on beş gün boyunca zar zor tutmuştu ama bir gece kardeşleri

derin uykudayken, odasının penceresinden çatılara atlamıştı yine.

Ertesi gün suçluluk hissiyle dolu bir halde suçunu itiraf etmişti. Lord Eddard, bir geceyi tanrı korusunda geçirip günahından temizlenmesini emretmişti. Cezasının şartlarını yerine getirip getirmediğini kontrol etmek amacıyla iki de muhafız görevlendirmişti. Ertesi sabah Bran ortalarda görünmüyordu. Uzun aramalardan sonra onu, korudaki en büyük muhafız ağacının en yüksek dallarından birinde uyurken bulmuşlardı.

Bran'ı aşağı indirdiklerinde babası bütün kızgınlığına rağmen kahkahalarına engel olamamıştı. "Sen benim oğlum değilsin," demişti. "Çünkü sen bir sincapsın. İlle de bir yerlere tırmanmak zorundaysan, tırman o zaman. Ama annen görmesin."

Bran annesine yakalanmamak için elinden gelen dikkati göstermişti ama aslında kadını kandıramadığını da biliyordu. Babası tırmanmasına yasak getirmediği için annesi farklı yöntemlerle engel olmaya çalışıyordu Bran'a. Yaşlı Dadı, kimsenin sözünü dinlemeyip sürekli yüksek yerlere tırmanan ve o yükseklikte yıldırım çarpmasına maruz kalan, düştüğü yerde gözleri kargalar tarafından oyulan yaramaz bir çocuğun hikâyesini anlatmıştı mesela. Bran hiç etkilenmemişti. Kendisinden başka kimsenin gitmediği yıkık kulenin tepesi karga yuvalarıyla doluydu. Bazen oraya gitmeden önce ceplerini mısır taneleriyle doldurur, mısırları kendi elleriyle kargalara yedirirdi. Kargalar Bran'ın gözlerini oymakla hiç de ilgilenmiyordu.

Daha sonra Üstat Luwin Bran'ın boyutlarında çömlek çamurundan bir çocuk yapmış, ona Bran'ın kıyafetlerini giydirmişti. Çömlek çocuğu çatılardan birinden aşağı bırakmıştı. Yüksekten düşerse başına neler geleceğini göstermekti amacı. İzlemesi epey eğlenceliydi ama Bran yine etkilenmemişti. Üstat'a bakıp, "Ama ben çömlekten yapılmadım. Hem merak etmeyin, ben asla düşmem," demişti.

Sonra da muhafızlar uğraşmıştı bir süre. Bran'ı ne zaman çatılarda görseler çıkıp onu kovalıyor, aşağı indirmeye çalışıyorlardı. İçlerinde en eğlenceli olan yöntem buydu. Kardeşleriyle oynadığı bir oyun gibiydi ve her zaman Bran kazanıyordu. Muhafızlardan hiçbiri Bran kadar yükseğe tırmanamıyordu zaten. Jory dâhil. Çoğu zaman çatılarda olduğunu fark etmiyorlardı bile. Kimse yukarılara bakmıyordu. Tırmanmanın en güzel tarafı da buydu işte. Yükseklerde olmak, görünmez olmak gibiydi sanki.

Tırmanmanın içinde yarattığı duyguyu seviyordu asıl. Her taşa birer birer tutunarak kendini yukarı çekmek, el ve ayak parmaklarıyla her taşın arasına sıkı sıkı tutunmak. Tırmanırken çizmelerini ve çoraplarını çıkarıyor, çıplak ayakla tırmanıyordu. İki değil dört eli varmış gibi hissediyordu bu sayede. Tırmanışı

bittikten sonra kaslarının ince ince, tatlı tatlı yanmasını seviyordu. Yüksekteki hava bir kış şeftalisi kadar tatlı ve serin oluyordu. Kuşları da seviyordu. Yıkık kuleye yerleşmiş kargaları, taşların arasındaki boşluklara yuvalanmış serçeleri, eski cephaneliğin tozlu tavan arasında yaşayan baykuşu. Bran hepsini tanıyordu.

Ama her şeyden önemlisi, kendisinden başka kimsenin gidemeyeceği yerlere gitmeyi ve Kışyarı'nın ayakları altına serilmiş gri manzarasına kendisinden başka kimsenin göremeyeceği şekilde bakmayı seviyordu.

Tırmanmayı en sevdiği yer yıkık kuleydi. Bir zamanlar gözetleme kulesi olarak kullanılan yapı Kışyarı'nın en yüksek kulesiydi. Çok uzun zaman önce, babasının doğumundan da yüz yıl önce kuleye bir yıldırım düşmüş ve büyük bir yangın çıkmıştı. Kulenin üçte biri içeri doğru yıkılmış ve tamir edilmemişti. Babası bazen kulenin zeminindeki yıkıntılar içinde yuvalanan hayvanları temizletmek için adamlarını yollardı ama kulenin tepesine Bran ve kargalardan başka gelen giden olmazdı.

En yukarı tırmanmanın iki yolunu biliyordu. Birincisi dışarıdan, doğrudan kulenin taşlarına tutuna tutuna tırmanmaktı ama aralarındaki harç çoktan dökülmüş olan taşların çoğu gevşemişti. Bran bütün ağırlığını o taşlara tutunarak yukarı çekmekten çekiniyordu.

En iyi yol, işe tanrı korusundan başlamaktı. Muhafız ağacına tırmanıp oradan eski cephaneliğin çatısına atlamak, muhafız koğuşunun çatısına geçmek, kimse duymasın diye çıplak ayakla çatıdan çatıya yol almak. Bu rota kalenin en eski yapısı ve göründüğünden çok daha yüksek olan İlk Kule'nin kör noktasına çıkıyordu. Kalenin bu tarafında örümcekler ve farelerden başka yaşayan kimse yoktu ve eski taşları tırmanmaya hâlâ çok uygundu. İlk Kule'nin tepesine tırmandıktan sonra ortası boş çatı boyunca dışarı doğru sıralanmış gargoylelere varılıyordu. Heykelden heykele atlayarak çatının kuzey tarafına erişiliyordu. Tam orada, yıkık kule, İlk Kule'ye doğru eğilimliydi. İyice gerilip, çok iyi bir sıçrayışla yıkık kulenin taşlarına tutunmak mümkündü. Ondan sonra, yıkık kulenin kuş yuvasına çıkan siyahlaşmış taşlarına sıkıca tutunup üç metre kadar tırmanmak kalıyordu geriye. Zirvede, mısır yemek için bekleyen kargalar Bran'ı karşılıyordu.

Bran gelen sesleri duyduğunda, zaman içinde tekrarlaya tekrarlaya kusursuzlaştırdığı hareketlerle bir gargoyleden diğerine atlıyordu. Ses duyduğuna o kadar çok şaşırmıştı ki neredeyse dengesini kaybediyordu. İlk Kule'de daha önce hiç kimseyi görmemişti.

"Bundan hiç hoşlanmadım," diyordu kadın. Hemen altındaki sıra sıra pencerelerin sonuncusundan geliyordu kadının sesi. "Kral Eli sen olmalıydın."

"Tanrılar korusun," diyerek cevap verdi bir erkek sesi. "Bu istediğim bir görev değil. Bir sürü iş demek."

Bran heykele tutunmuş, havada asılı kalmıştı. Dinliyordu. Hareket etmekten çekiniyordu. Bir sonraki heykele sıçramak için hamle yaptığında ayağını görebilirlerdi.

"Bu durumun bizi nasıl tehlikeye soktuğunu göremiyor musun?" dedi kadın. "Robert bu adamı öz kardeşi gibi seviyor."

"Robert'ın midesi kendi öz kardeşlerini bile kaldırmıyor," diye karşılık verdi adam. "Aslında onu suçlamıyorum. Stannis herkesin midesinde hazımsızlık yaratır."

"Aptalmış gibi davranma. Stannis ve Renly başka konu. Eddard Stark başka. Robert bu adamın her lafını dinleyecektir. İkisi de kahrolsun. Seni Kral Eli ilan etmesi için ısrarcı olmalıydım ama Stark'ın görevi reddedeceğinden emindim."

"Kendimizi şanslı saymalıyız," dedi adam. "Kral rahatlıkla kardeşlerinden birini, hatta Serçeparmak'ı Kral Eli ilan edebilirdi, tanrılar korusun. Onurlu düşmanı, ihtiraslı düşmana yeğlerim. Böylece gece uyku uyurum."

Bran babası hakkında konuştuklarını duymuştu. Daha fazlasını duymak istiyordu. Birkaç adım daha... Eğer pencerenin önünde sallanırsa onu mutlaka göreceklerdi.

"Adamı çok dikkatle izlemeliyiz," dedi kadın.

"Ben seni izlemeyi tercih ederim," diye karşılık verdi adam. Sıkılmış gibiydi. "Haydi yanıma gel."

"Lord Eddard bugüne kadar Boğaz'ın güneyinde olanlarla hiç ilgilenmedi. Hiç. Sana söylüyorum, niyeti bize karşı ayaklanmak. Yoksa hangi sebeple esas makamını terk etsin?"

"Yüzlerce sebeple. Görev. Onur. Adam adını tarihe büyük harflerle yazdırmaya kararlı, karısından uzaklaşmak istiyor ya da her ikisini birden. Belki de sadece hayatında ilk kez olsun sıcak bir yerde bulunmak istiyor."

"Karısı, Lysa Arryn'ın kız kardeşi. Lysa'nın suçlamalarıyla bizi karşılamak için buraya gelmemiş olması da garip."

Bran aşağı baktı. Pencerenin beş on santim genişliğinde dar bir çıkıntısı vardı. Kendisini oraya bırakmayı denedi ama çok uzaktı. Yetişemiyordu.

"Kendine boşuna dert ediniyorsun. Lysa Arryn korkak bir inek."

"O korkak inek Jon Arryn'ın yatağını paylaşıyordu."

"Eğer bir şey bilseydi, Kral Toprakları'ndan kaçmadan önce Robert'a giderdi."

"Robert kadının o aptal oğlunu Casterly Kayası'na göndermeyi kabul etmişken mi? Hayır. Hiç sanmıyorum. Oğlunun hayatının, sessiz kalmasına bağlı olduğunun farkında. Şu anda Kartal Yuvası'nda güvende olduğu için iyice cesaretlenebilir."

"Anneler!" dedi adam. Kelime ağzından bir küfürmüş gibi çıkmıştı. "Sanırım doğurmak sizlerin beynine bir şey yapıyor. Hepiniz çıldırmış gibi davranıyorsunuz." Güldü. "Bırak istediği kadar cesaretlensin Leydi Arryn. Ne biliyor olursa olsun, ne bildiğini sanıyorsa sansın, elinde kanıtı yok." Bir an durakladı. "Var mı yoksa?"

"Sence kral bir kanıta ihtiyaç duyar mı? Sana söylüyorum. Beni sevmiyor."

"Ve bu kimin suçu sevgili kız kardeşim?"

Bran pencerenin çıkıntısını tekrar inceledi. Kendini aşağı bırakabilirdi. Çıkıntı ayaklarının üstünde duramayacağı kadar dardı ama atlayıp elleriyle tutunabilir, sonra kendini yukarı çekebilirdi. Yalnız... Mutlaka ses çıkacaktı. Pencereye gelebilirlerdi. Konuşulanların ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamıyordu ama bu konuşulanları duymaması gerektiği ortadaydı.

"Sen de Robert kadar körsün," diyordu kadın.

"Aynı şeyi gördüğümü söylüyorsan, evet," dedi adam. "Kralına ihanet etmek yerine ölmeyi tercih edecek bir adam görüyorum."

"Bir krala ihanet etmişti, unuttun mu yoksa?" dedi kadın. "Robert'a sadık olduğunu biliyorum, buna hiç şüphe yok. Peki Robert öldüğünde ve Joff tahta geçtiğinde ne olacak? Ne kadar erken olursa o kadar güvende oluruz. Kocam her geçen gün biraz daha şüpheci oluyor. Stark'ın yanında olması onu daha da beter edecek. Hâlâ onun kardeşine âşık. On altı yaşında, soluk, ölü bir kıza. Beni yeni bir Lyanna için bir kenara atması ne kadar sürecek sence?"

Bran birdenbire çok korkmuştu. Bütün istediği, geldiği yoldan geri dönüp kardeşlerini bulmaktı. Fakat onlara ne anlatacaktı? Daha yakına gitmesi gerektiğini fark etti. Konuşanların kim olduğunu görmek zorundaydı.

Adam içini çekti. "Geleceği daha az düşünmeli ve şu anda sahip olduklarının tadını çıkarmalısın," dedi.

"Kes şunu!" diye bağırdı kadın. Bran bir tokat sesi, ardından adamın kahkaha attığını duydu.

Bran kendini yukarı çekerek gargoylenin üzerine tırmandı. Oradan çatıya, ardından pencerenin tam üstündeki diğer heykele çıktı. Şimdi seslerin geldiği pencerenin üstündeydi.

"Bütün bu konuşmalar çok yorucu olmaya başladı kardeşim. Yanıma gel ve

sessiz ol," dedi adam.

Bran heykelin üzerine oturdu. Kendini tepe taklak aşağı bırakarak heykele bacaklarıyla sıkıca tutundu. Bacaklarından heykele asılı halde başını iyice uzattı. Dünya böyle tepetaklak çok garip görünüyordu. Kar yüzünden hâlâ ıslak olan aşağıdaki avlu dönerek hareket ediyor gibiydi.

Bran pencereden baktı.

Odanın içinde bir adam ve kadın güreşiyordu. İkisi de çıplaktı. Bran kim olduklarını anlayamıyordu çünkü adamın sırtı dönüktü ve bedeni duvara doğru iyice yapışmış kadının yüzünü gizliyordu.

Islak ve yumuşak sesler çıkarıyorlardı. Bran öpüştüklerini anlamıştı. Gözleri fal taşı gibi açık, korkuyla izliyordu. Nefesi boğazında sıkışmış gibiydi. Adamın bir eli kadının bacaklarının arasındaydı. Kadının canını yakıyor olmalıydı çünkü kadın inlemeye başlamıştı. "Dur. Dur. Lütfen dur," diyordu kadın. "Ah, lütfen..." Ama sesi hafif ve güçsüz çıkıyordu ve adamı kendisinden uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmıyordu. Elleri adamın sarı lüleli saçlarını okşuyordu. Sonra adamın kafasını göğüslerine doğru çekti.

Bran kadının yüzünü gördü. Gözleri kapalı, ağzı açıktı. İnliyordu. Başı öne arkaya gidip geldikçe altın renkli saçları savruluyordu. Kadını tanımıştı Bran. Kraliçeydi.

Bran fark etmeden bir ses çıkarmış olmalıydı. Kadının gözleri aniden açıldı. Kraliçe, Bran'ı gördü ve çığlık attı.

Her şey bir anda oldu. Kraliçe, adamı üzerinden hızlıca itti. Bağırıyor, eliyle Bran'ı gösteriyordu. Bran kendisini yukarı çekmeye çalıştı; çok hızlı hareket ediyordu ve dikkati dağılmıştı. Elleri heykelin pürüzsüz yüzeyinde kaydı, panikledi, bacakları çözüldü ve düştü. Pencere gözünün önünde kayıyordu, başı dönüyor ve midesi bulanıyordu. Pencerenin kenarına tutunmak için elini uzattı ama ıskaladı. Diğer elini uzattı, bu sefer tutunmayı başarmıştı. Hızla duvara çarptı. Darbe soluğunu kesmişti. Sadece tek eliyle tutunduğu pencerede asılı kaldı.

Kenarına tutunduğu pencerede yüzler belirdi.

Kraliçe. Bran şimdi yanındaki adamı da tanımıştı. Aynadaki akisler misali benziyordu adam ve kadın.

"Bizi gördü," dedi kadın tiz bir sesle.

"Evet, gördü," dedi adam.

Bran'ın eli tutunduğu yerden kaymaya başladı. Hemen diğer elini pervaza uzattı. Tırnakları taşa geçmiş gibiydi. Adam aşağı uzandı. "Düşmeden elimi tut

istersen," dedi.

Bran adamın kolunu yakaladı ve bütün gücüyle tutundu. Adam onu yukarı çekti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu kadın şaşkınlıkla.

Adam, kadını duymazdan geldi. Çok güçlüydü. Bran'ı pervazda ayağa kaldırdı. "Kaç yaşındasın evlat?"

"Yedi," dedi Bran. Düşmediği için rahatlamıştı ama korkuyla titriyordu. Tırnakları adamın koluna geçmişti. Farkına vararak kolu bıraktı.

Adam kadına baktı. "Aşk uğruna yaptığım şeyler," dedi iğreniyormuş gibi ve Bran'ı tek eliyle aşağı itti.

Çığlıklar atarak pencereden boşluğa düştü Bran. Tutunabileceği tek bir yer yoktu. Hızla avluya doğru yaklaşıyordu.

Uzakta bir yerlerde bir kurt uluyordu. Yıkık kulenin üstünde mısır bekleyen kargalar dolanıyordu.

Tyrion

Kışyarı'nın büyük taş labirentinde bir yerde bir kurt uludu. Bir yas bayrağı gibi dalgalanıyordu ses kalede.

Tyrion Lannister başını okuduğu kitaptan kaldırdı. Kütüphanenin sıcak ve rahat havasına rağmen, duyduğu sesle ürpermişti. Bir kurdun ulumasında insanı olduğu yerden alıp götüren, karanlık bir ormanın ortasında çırılçıplak bırakan bir şeyler olduğunu düşündü.

Ulu kurt tekrar uluduğunda ağır kitabın deri kapağını kapattı. Kitap uzun zaman önce ölmüş bir üstat tarafından, mevsimlerin değişimi üzerine yazılmış yüz yaşında bir eserdi. Esneyen ağzını elinin tersiyle örttü. Okuma lambasının alevi titriyordu. Yağı hemen hemen bitmişti. Şafak vakti olduğunu odaya sızan hafif ışıktan anlamıştı. Bütün gece okumuştu kitabı ama bu yeni bir şey değildi. Tyrion Lannister'ın uykuyla arası yoktu.

Oturduğu sıradan kalkarken bacaklarının iyice uyuşmuş olduğunu fark etti. Biraz ovuşturarak bacaklarına can vermeye çalışırken, topallaya topallaya okuma masasında uyuya kalan rahibin yanına gitti. Başı önünde hâlâ açık duran kitabın üstüne düşmüştü. Kitabın adına bir göz attı. Yüce Üstat Aethelmure'nin Hayatı idi. "Tabii ki uyursun. Chalye," dedi hafif bir sesle. Genç adam gözlerini kırpıştırarak, şaşkın halde irkildi. Mensubu olduğu topluluğun kristal kolye başlığı boynundaki gümüş zincirin ucunda sallanıyordu. "Ben kahvaltı etmeye gidiyorum," dedi Tyrion Lannister. "Sen kitapları raflara geri koy. Valyria yazmalarına özellikle dikkat et. Parşömenler çok kuru. Ayrmidon tarafından kaleme alınmış Savaş Makineleri kitabı çok ender bulunur bir eserdir ve sendeki tek eksiksiz nüsha." Chayle hâlâ tam uyanamamış halde, ağzı açık, Tyrion'a bakıyordu. Tyrion sabırla talimatlarını tekrar etti, rahibin omzuna hafifçe vurdu ve onu işiyle baş başa bıraktı.

Dışarı çıktığında, soğuk sabah havasını ciğerlerine doldurdu ve kütüphane kulesinin dik taş merdivenlerinden aşağı inmeye başladı. Ağır ağır iniyordu çünkü sarmal merdivenin basamakları dar ve yüksek, onun bacakları kısa ve eğriydi. Yavaş yavaş doğan güneş Kışyarı'nın duvarlarını henüz tam olarak aydınlatmamıştı ama aşağıdaki avluda adamlar koşturmaya başlamıştı bile. Sandor Clegane'in sert sesi ona kadar ulaşıyordu. "Çocuğun ölmesi ne kadar uzun sürdü. Biraz acele etse ne iyi olur."

Tyrion aşağı baktığında, yanında Tazı'yla birlikte duran Joffrey'yi gördü.

Etraflarını uşaklar sarmıştı. "Hiç değilse sessiz ölüyor," dedi Joffrey. "Bütün gürültüyü kurt yapıyor. Dün gece hiç uyutmadı uluması."

Yaverinin başına yerleştirdiği siyah miğfer yüzünden sert toprağa dev gibi gölgesi düşüyordu Clegane'in. "Eğer sizi memnun edecekse ben o yaratığı susturabilirim," dedi Joffrey'ye, siperi açık miğferinden. Yaveri uzun kılıcını eline verdi. Sabah havasından bir dilim kesiyormuş gibi savurduğu kılıcın ağırlığını kontrol etti. Arkasındaki avludan çeliğin çeliğe çarpma sesleri geliyordu.

Bu fikir prensi mutlu etmiş gibiydi. "Bir köpeği öldürmek için öbür köpeği gönder," dedi. "Kışyarı'nda o kadar çok kurt var ki, Starklar birinin eksildiğini fark etmez bile."

Tyrion son basamaktan aşağı atlayıp avluya çıktı. "Ben seninle aynı fikirde değilim sevgili yeğenim," dedi. "Adını verebileceğim bazı prenslerin aksine, Starklar altıya kadar saymasını biliyor."

Joffrey'nin yüzü kızaracak kadar terbiyesi vardı en azından.

"Boşluklardan gelen bir ses," dedi Sandor. Miğferinin altından birini arıyormuş gibi sağa sola bakınıyordu. "Ruhlar konuşuyor olmalı!"

Joffrey güldü. Muhafızı tiyatro sanatçılarına özgü bu farsı oynarken hep gülerdi zaten. Tyrion bu oyuna alışıktı. "Ses buradan, aşağıdan geliyor," dedi.

Uzun adam yere doğru iyice eğildi ve Tyrion'ı o an görmüş gibi yaptı. "İşte ufak Lord Tyrion," dedi. "Lütfen bağışlayın, orada olduğunuzu göremedim."

"Bugün senin terbiyesizliklerinle uğraşacak havada değilim," dedi Tyrion ve yeğenine döndü. "Joffrey, Lord ve Leydi Stark'a gidip taziyelerini sunmakta çok geç kaldın."

Joffrey'de küçük prens çocuklarına has bir huysuzluk görünüyordu. "Benim tesellimin onlara ne faydası olabilir ki?"

"Hiç," dedi Tyrion. "Ama senden beklenen doğru tavır budur. Yokluğun fark ediliyor."

"Stark çocuğu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ağlayıp sızlayan bir kadına hiç tahammül edemem."

Tyrion çocuğa yaklaştı ve yüzüne çok sert bir tokat attı. Prensin yanağı kıpkırmızı olmuştu.

"Tek bir kelime edersen, bir tokat daha yersin," dedi.

"Seni anneme söyleyeceğim," diye bağırdı Joffrey.

Tyrion çocuğa ilkinden çok daha sert bir tokat daha savurdu. Şimdi iki yanağı

da kıpkırmızıydı.

"Gidip annene söyle. Ama önce Lord ve Leydi Stark'a gideceksin. Önlerinde diz çöküp onlara ne kadar üzgün olduğunu, eğer onların bir parça iyi hissedebilmesi için yapabileceğin en küçük bir şey varsa emirlerinde olduğunu, bu acılı vakitlerinde onlar için dua edeceğini söyleyeceksin. Anladın mı? Anladın mı?"

Çocuk ağlayacak gibi görünüyordu ama kendisini tutup başıyla hafifçe onayladı ve eli yanağında geniş avlu boyunca koşmaya başladı. Tyrion arkasından onu izliyordu.

Üzerine bir gölge düştü. Döndüğünde Clegane'in ona bir tepe gibi, dik dik yukarıdan baktığını fark etti. Simsiyah zırhı güneşi emen bir mürekkep kâğıdı gibi görünüyordu. Miğferinin siperini indirdi. Miğferin bu ön kısmı dişlerini gösteren bir köpek şeklinde yapılmıştı. İlk görenler bu görüntüden ürkerdi ama Tyrion, Clegane'in iğrenç şekilde yanmış yüzünü kapatan bu miğferin onun görünüşünü iyileştirdiğini düşünürdü.

"Prens bunu asla unutmayacaktır ufak lord," dedi Tazı. Kahkahası miğferinin içinde garip bir sese dönüşmüştü.

"Umarım unutmaz," dedi Tyrion. "Eğer unutacak olursa, sen iyi bir köpek ol da bunu ona hatırlat." Avluya göz gezdirdi. "Ağabeyimin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Kraliçeyle birlikte kahvaltı ediyorlar."

"Ah!" dedi Tyrion. Clegane'e üstünkörü bir selam verdi. Islık çalarak, kısa bacaklarının izin verdiği ölçüde seri adımlarla uzaklaştı. Bugün Tazı'nın karşısına çıkacak ilk şövalyeye acıyordu. Adam gerçekten asabi yapılıydı.

Misafir evinin kahvaltı odasında, soğuk ve neşesiz bir sofra kurulmuştu. Jaime, Cersei ve çocuklarla birlikte masada oturuyordu. Alçak, fısıltılı seslerle konuşuyorlardı.

"Robert hâlâ yatıyor mu?" diye sordu Tyrion, davet edilmediği masaya otururken.

Kız kardeşi, Tyrion doğduğu andan beri değişmeyen, tiksinti dolu delici bakışlarıyla baktı. "Kral hiç yatmadı. Lord Eddard Stark'la birlikte. Onların acısını çok derinden paylaşıyor," diye yanıtladı.

"Robert'ımızın çok büyük bir kalbi var," dedi Jaime tembel bir gülümsemeyle. Jaime'nin gerçekten ciddiye aldığı hemen hemen hiçbir şey yoktu ama Tyrion onun bu özelliğini kabullenmişti. Zorlu ve acı dolu çocukluğu sırasında, ona az da olsa saygı ve şefkat gösteren tek kişi Jaime olmuştu. Sırf bu yüzden onun

yaptığı her hatayı affetmeye gönüllü oluyordu Tyrion.

Bir hizmetkâr masaya yaklaştı. "Ekmek," dedi Tyrion. "Ve şu küçük balıklardan iki tane, onları mideye indirebilmek için bir kupa siyah bira. Ah, ayrıca jambon. Kapkara olana kadar kızartın." Hizmetkâr reverans yaptı ve ayrıldı. Tyrion kardeşlerine döndü. Biri erkek, diğeri kız ikizler. Bu sabahki kostümleri de birbirine benziyordu. İkisi de gözlerinin renklerine uygun koyu yeşil kıyafetler seçmişlerdi. Altın rengi bukleleri özenle taranmıştı ve bilek, parmak ve boyunlarında çeşitli aksesuarlar parıldıyordu.

Tyrion bir ikizi olmasının nasıl bir şey olacağı fikrini düşündüğü anda kafasından çıkardı. Kendisine her gün aynada bakmak bile yeterince kötüyken, bir ikizinin olması katlanılamayacak bir eziyet olurdu herhalde.

Prens Tommen sordu. "Bran'dan haber var mı amca?"

"Dün akşam hasta odasına uğradım. Pek bir değişiklik yoktu ama üstat bunun iyiye işaret olduğunu söylüyor."

"Brandon'ın ölmesini istemiyorum," dedi Tommen hüzünle. Sevgi dolu bir çocuktu. Ağabeyine hiç benzemiyordu. Jaime ve Tyrion'ın da bir bezelye kabuğunun içindeki tanelere benzediği söylenemezdi.

"Lord Eddard'ın Brandon adında bir erkek kardeşi vardı," dedi Jaime eğleniyormuş gibi. "Targaryenlar tarafından esir alınıp öldürülmüştü. Pek uğurlu bir isim olduğu söylenemez."

"O kadar da şanssız olmayabilir," dedi Tyrion. Hizmetkâr tabağını getirmişti. Kara ekmekten koca bir ısırık kopardı.

Cersei endişeyle Tyrion'ı inceliyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Tyrion çarpık bir gülüşle karşılık verdi. "Tommen'ın duası gerçek olabilir. Üstat, çocuğun yaşama şansı olduğunu söylüyor." Birasından bir yudum içti.

Myrcella neşe dolu bir nefes aldı. Tommen endişeli de olsa gülümsüyordu ama Tyrion'ın izlediği çocuklar değildi. Jaime ve Cersei arasındaki gergin bakış çok kısa sürmüştü ama Tyrion'ın gözlerinden kaçmamıştı. Cersei sonunda konuşmaya başladı. "Küçücük bir çocuğun acı içinde kıvranmasına izin veren kuzey tanrıları çok merhametsiz olmalı."

"Üstat tam olarak ne söyledi?" diye sordu Jaime.

Kızarmış jambon Tyrion'ın ağzında çıtırdadı. Lokmasını uzun uzun çiğnedikten sonra, "Eğer çocuk ölecek olsaydı en başta ölürdü, diye düşünüyor. Ama hiçbir değişiklik olmadan dört gündür dayanıyor."

"Bran iyileşebilir mi sence amca?" diye sordu Prenses Myrcella. Küçük kız

annesinin bütün güzelliğini almıştı ama huylarını ve ruhunu alamamıştı.

"Bel kemiği kırılmış küçüğüm ve bacak kemikleri de paramparça olmuş. Onu bal ve suyla canlı tutuyorlar yoksa açlıktan ölür. Eğer uyanırsa doğru düzgün yemek yiyebilir ve iyileşir belki ama artık yürüyemez."

"Eğer uyanırsa..." diye tekrarladı Cersei. "Bu mümkün mu?"

"Bunu sadece tanrılar bilir," dedi Tyrion. "Üstadınki umut yalnızca. Şu yavru kurdun çocuğu hayatta tuttuğuna yemin edebilirim. O yaratık gece gündüz çocuğun penceresinin altında uluyor. Ne zaman kovalasalar geri geliyor. Üstat bir keresinde ses girmesin diye pencereyi kapattıklarını ve kapatır kapatmaz Bran'ın ağırlaştığını söyledi. Tekrar açtıklarında çocuğun kalp atışları kuvvetlenmiş."

Kraliçe ürperdi. "Bu hayvanlarda doğal olmayan bir şeyler var. Tehlikeliler. Hiçbirinin bizimle güneye gelmesine müsaade etmeyeceğim."

"Bu konuda biraz zorlanacaksın kardeşim," dedi Jaime. "Kızlar nereye gitse hayvanlar da peşlerinde."

Tyrion balığını yemeye başladı. "Yakın zamanda yola çıkıyorsunuz öyleyse?"

"Bir an önce çıkmak isterdim," dedi Cersei. "Çıkıyorsunuz da ne demek? Tanrılar, sakın bana burada kalacağını söyleme."

Tyrion omuz silkti. "Benjen Stark ağabeyinin piç oğluyla birlikte Gece Nöbetçileri'ne dönüyor. Onlarla birlikte gidip, hakkında o kadar hikâye duyduğumuz Sur'u görmek istiyorum."

Jaime güldü. "Umarım üzerine siyahları geçirmeyi düşünmüyorsundur kardeşim."

Tyrion kahkaha attı. "Kim, ben mi bekâr yemini edeceğim? Dorne'dan Casterly Kayası'na kadar bütün fahişeler arkamdan ağlar. Hayır, sadece Sur'un en yüksek yerinde durup dünyanın ucunda işemek istiyorum."

Cersei rahatsız olmuş görünüyordu. "Çocukların bu edepsiz dili duymalarına gerek yok. Tommen, Myrcella, gelin." Önde Cersei, ardında eğitimli yavruları, hızlı adımlarla kahvaltı odasını terk ettiler.

Jaime Lannister düşünceli gözlerle kardeşine baktı. "Oğlu ölümün gölgesinden kurtulmadan Stark buradan ayrılmaya asla razı olmaz," dedi.

"Eğer Robert emrederse olur. Ve Robert mutlaka emredecek. Lord Eddard'ın burada oğlu için yapabileceği hiçbir şey yok."

"Bu eziyete bir son verebilir," dedi Jaime. "Benim oğlum olsaydı yapardım."

"Bu önerini Lord Eddard'a söylememeni tavsiye edeceğim kardeşim.

Nezaketle karşılık vermeyecektir."

"Çocuk yaşasa bile bir sakat olacak. Sakattan da beter, grotesk bir yaratık. Tanrılar bana temiz bir ölüm bahşetsin."

Tyrion omuzlarını tuhaf bir hareketle silkerek cevap verdi. "Grotesklerden laf açılmışken, sana katılmadığımı belirtmeliyim. Ölüm acımasız bir son ama hayat olasılıklarla dolu."

Jaime gülümsedi. "Sen küçük ve sapık bir iblissin değil mi?"

"Ah, evet öyleyim," dedi Tyrion. "Çocuğun uyanmasını istiyorum, bize neler anlatacağını çok merak ediyorum."

Jaime'nin gülüşü bozuk süt gibi kesildi. "Tyrion, benim kıymetli kardeşim," dedi karamsar bir tonla. "Bazı zamanlar, senin kimin tarafında olduğunu merak ediyorum."

Tyrion'ın ağzı balık ve ekmek doluydu. Siyah birasından büyük bir yudum alarak ağzındakileri midesine indirdi ve bir kurt gibi baktı Jaime'ye. "Neden böyle konuşup beni yaralıyorsun sevgili Jaime," dedi. "Ailemizi ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Jon

Jon basamakları ağır ağır tırmandı. Bunun son tırmanışı olabileceğini düşünmekten kaçınıyordu. Hayalet sessizce arkasından geliyordu. Dışarıda yağan kar savrularak kale kapılarından içeri giriyordu. Avlu gürültülü ve kalabalıktı ama kalın duvarların içi hâlâ ılık ve sessizdi. Hatta Jon'un istediğinden çok daha sessiz.

Sahanlığa ulaştığında uzun süre korkuyla bekledi. Hayalet eline burnunu sürüyordu. Bu onu biraz cesaretlendirdi. Gücünü topladı ve odaya girdi.

Leydi Stark yatağın başucundaydı. Neredeyse on beş gündür, gece gündüz hep oradaydı. Bir an bile Bran'ın başından ayrılmamıştı. Yemeğini odaya götürmüşlerdi. Sert küçük bir yatağı Bran'ın yatağının yanına koydurtmuştu ama söylenene göre hemen hemen hiç uyumuyordu. Oğlunu kendisi besliyordu. Bal, su ve bitkisel bir karışımla hayatta tutuyordu Bran'ı. Bir kez bile çıkmamıştı odadan ve Jon bu yüzden kardeşini görmeye gelememişti.

Ama artık vakit kalmamıştı.

Bir an kapıda durdu. Konuşmaya, içeri girmeye korkuyordu. Pencere açıktı. Aşağıdaki kurdun uluması duyuluyordu. Hayalet sesi duydu ve kafasını kaldırdı.

Leydi Stark ona baktı. Bir an kim olduğunu çıkaramamış gibi göründü. Sonunda göz kapakları hareket etti. "Sen burada ne yapıyorsun?" diye sordu, düz, duygusuz, garip bir ses tonuyla.

"Bran'ı görmeye geldim," dedi Jon. "Ona veda etmeye."

Kadının yüzü değişmedi. Uzun kızıl kahve saçları soluklaşmış ve karmakarışık olmuştu. On beş gün içinde yirmi yıl birden yaşlanmış gibiydi. "Ettin işte, şimdi buradan git."

Bir yanı hızlıca kaçmak istiyordu ama bu Bran'ı son görüşü olabilirdi. Korkarak bir adım attı. "Lütfen," dedi.

Kadının gözlerinden buz gibi bir bakış geçti. "Sana git dedim. Seni burada istemiyoruz."

Bir zamanlar bu laflar onun koşarak uzaklaşmasına hatta ağlamasına sebep olabilirdi. Şimdi onu sadece kızdırıyordu. Çok yakında Gece Nöbetçileri'nde Yeminli Kardeşler'den olacaktı ve Catelyn Tully Stark'tan çok daha tehlikeli şeylerle baş edecekti. "O benim kardeşim," dedi.

"Muhafızları mı çağırayım?"

"Çağırın," diye yanıtladı Jon. "Kardeşimi görmekten alıkoyamazsınız beni." Odanın diğer ucuna, yatağın karşı tarafına yürüdü. Yatak Leydi Stark ve Jon arasında kalmıştı. Öylece uzanan Bran'a baktı.

Leydi Stark, Bran'ın bir elini tutuyordu. Eli pençe gibi görünüyordu. Bu yatan çocuk hatırladığı Bran'a benzemiyordu hiç. Erimiş, yok olmuş gibiydi. Derisi kemiklerinin üzerinde gerilmişti. Örtünün altında kalan bacakları Jon'u rahatsız edecek şekilde tuhaf bir biçimde kıvrılmıştı. Gözleri derin göz çukurlarına iyice gömülmüştü. Gözleri açıktı ama hiçbir şey görmüyordu. Sanki sonbahar kardeşini de kurutmuştu. İlk şiddetli rüzgârın savurup mezara bırakacağı bir yaprağa dönmüştü Bran.

"Bran," dedi. "Daha önce gelemedim affet beni. Korkuyordum." Yaşlar gözlerinden sel gibi akıyordu ama umrunda değildi. "Lütfen ölme Bran. Hepimiz seni bekliyoruz. Ben, Robb, kızlar, herkes..."

Leydi Stark izliyordu. Seslenip kimseyi çağırmamıştı. Jon bunun bir kabulleniş olduğunu düşündü. Pencerenin dibinde tekrar uludu kurt. Bran'ın isim koymaya vakit bulamadığı kurt.

"Şimdi gitmek zorundayım," dedi Jon. "Benjen amca bekliyor. İyice kuzeye, Sur'a gidiyorum. Bugün, kar başlamadan yola çıkmak zorundayız." Bran'ın yolculuk için ne kadar heyecanlı olduğunu hatırladı. Bütün bunlar Jon'un dayanabileceğinden fazlaydı. Kardeşini arkasında böyle bırakmak istemiyordu. Jon gözyaşlarını sildi, eğildi ve hafifçe öptü Bran'ı.

"Burada benimle kalmasını istemiştim," dedi Leydi Stark hafif bir sesle.

Jon endişeyle kadını izliyordu. Kadın ona bakmıyordu bile. Evet Jon'la konuşuyordu ama bir yarısı onun odada olduğunun farkında bile değildi.

"Kalması için dua etmiştim. O benim en kıymetli çocuğumdu. Septe gittim ve yedi yüzlü tanrıya yedi kez dua ettim, Ned fikrini değiştirsin ve Bran burada benimle kalsın diye. Bazen dualar karşılık buluyor işte."

Jon ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Bu sizin hatanız değil," diyebildi tuhaf bir sessizlikten sonra.

Kadının gözleri Jon'a kilitlendi. Gözler zehir doluydu. "Senin affına ihtiyacım yok piç!" dedi.

Jon gözlerini kaçırdı. Bran'ın tek eline sarılmış ağlıyordu kadın. Jon diğer eli tuttu. "Elveda," dedi.

Kadının sesini duyduğunda kapıya varmıştı. "Jon." Yürümeye devam edebilirdi ama Leydi Stark ona ilk kez adıyla hitap etmişti. Arkasını dönüp baktı.

Kadın sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu yüzüne.

"Evet?" dedi.

"Onun yerinde sen olmalıydın," dedi kadın ve Bran'ın yanına döndü. Bütün vücudu sarsılarak ağlıyordu. Jon onu ağlarken görmemişti daha önce.

Jon avluya kadar yürüdü. Hayatının en uzun yürüyüşüydü.

Avlu gürültülüydü ve karmakarışıktı. Arabalar yükleniyor; adamlar bağırıyor; nal çakılan, eyer giydirilen atlar sırayla ahırlardan çıkarılıyordu. Kar hafiften yağmaya başlamıştı ve herkes bir an önce yola çıkma telaşındaydı.

Robb, o karmaşanın tam ortasında etrafa emirler yağdırıyordu. Bran'ın düşmesi ve annesinin böyle çökmesi sanki onu büyütmüş ve güçlendirmişti. Boz Rüzgâr yanındaydı.

"Benjen amca seni arıyor," dedi Jon'a. "Bir saat önce yola çıkmak istiyordu."

"Biliyorum," dedi Jon. "Birazdan." Etrafındaki hengameyi seyretti. "Ayrılmak düşündüğümden zor olacak."

"Benim için de öyle," dedi Robb. Saçlarına düşen kar taneleri vücut ısısıyla eriyordu.

Jon başını salladı. Kendisinde konuşacak cesareti bulamıyordu.

"Ölmeyecek," dedi Robb. "Bunu biliyorum."

"Siz Starklar'ı öldürmek kolay değil," dedi Jon, düz ve yorgun bir sesle. Bran'a yaptığı ziyaret bütün gücünü tüketmişti.

Robb, Jon'u rahatsız eden bir şeyler olduğunun farkındaydı. "Annem..."

"Annen... gerçekten nazik davrandı," dedi Jon.

Robb rahatlamış görünüyordu. "Güzel," dedi. Gülümsedi. "Seni bir dahaki görüşümde siyahları giyinmiş olacaksın."

Jon gülümsemek için zorladı kendini. "Siyah hep benim rengimdi," dedi. "Sence ne zaman görüşürüz?" diye sordu.

"Çok uzak bir vakitte değil," diye söz verdi Robb. Jon'u kendisine çekti ve sıkıca sarıldı kardeşine. "Yolun açık olsun Kar."

Jon da sarılmıştı ona. "Senin de Stark," dedi. "Bran'a iyi bak."

"Söz, bakacağım." Ayrıldılar ve hüzün dolu bakışlarla süzdüler birbirlerini. "Benjen amca seni görürsem ahırlara yollamamı söylemişti," dedi Robb sonunda.

"Veda etmem gereken biri daha var," dedi Jon.

"Ben seni hiç görmedim öyleyse," dedi Robb. Jon, kardeşini karın ortasında, etrafı arabalar, atlar ve kurtlarla çevrili halde bıraktı. Cephaneliğe kadar kısacık bir yol vardı. Eşyalarını aldı ve cephaneliğe giden kapalı köprüye doğru gitti.

Arya odasında, demir ağacından yapılmış cilalı bir sandığa eşyalarını yerleştiriyordu. Sandık, Arya'dan büyüktü. Nymeria, Arya'nın toplanmasına yardım ediyordu. Arya sadece parmağıyla işaret ediyor, yavru kurt zıplayarak gidiyor, sonra dişlerinin arasında bir ipek parçasıyla geri geliyordu. Hayalet'in kokusunu aldığında yaptığı işi bıraktı ve oturup hafif sesler çıkarmaya başladı.

Arya döndü ve Jon'u gördü. Sevinç içinde oturduğu yerden kalktı ve incecik kollarını ağabeyinin boynuna doladı. "Gittin diye korkmuştum," dedi nefes nefese. "Dışarı çıkıp insanlarla vedalaşmama izin vermiyorlar."

"Yine ne yaptın?" diye sordu Jon gülerek.

Arya kollarını Jon'un boynundan çekerek somurttu. Oda darmadağın kıyafetlerle doluydu. "Hiçbir şey yapmadım." Üçte biri ancak dolmuş dev sandığı işaret ederek, "Her şeyimi toplayıp sandığa yerleştirmiştim," dedi. "Sonra Rahibe Mordane geldi ve bütün sandığı boşaltıp, en baştan başlamam gerektiğini söyledi. Eşyalarım yeterince düzgün katlanmamış sözde. Eğitimli bir güney hanımefendisi eşyalarını rastgele sandığa tıkıştırmazmış."

"Sen öyle mi yapmıştın peki?"

"Öyle yapmasaydım da sonuçta karmakarışık olmayacak mıydı sanki? Nasıl katlandığı ne fark eder ki?"

"Rahibe Mordane için fark ediyor demek ki," dedi Jon. "Nymeria'nın sana yardım etmesini de onaylamaz o." Dişi kurt altın sarısı gözleriyle, sessiz ve dikkatlice Jon'u izliyordu. "Toplanmayı bitirmediğin iyi olmuş aslında. Çünkü sana vereceğim şeyin de özenle yerleştirilmesi gerekiyor."

Arya'nın yüzü sevinçle parladı. "Bir hediye mi?"

"Öyle de diyebilirsin. Kapıyı kapat."

Arya heyecanla fakat dikkatlice koridoru kontrol etti. "Nymeria buraya gel. Kapıda bekle." İçeri gireceklere karşı onları uyarması için kurdu dışarıda bıraktı ve kapıyı kapattı. Jon hediyesini sardığı kalın kumaş tomarını açmaya başlamıştı. İçinden çıkan şeyi Arya'ya uzattı.

Arya'nın, tıpkı Jon'unkilere benzeyen koyu gözleri kocaman açıldı. "Bir kılıç!" dedi, soluğu heyecandan kesilmiş halde.

Kılıcın kını yumuşak gri deriden yapılmıştı. Bir günah kadar esnekti. Jon kılıcı yavaşça kınından çıkarırken, soğuk çeliğin derin mavi pırıltısını görebiliyordu Arya. "Bu oyuncak değil," dedi Jon. "Tutarken bile çok dikkatli

olmasın yoksa kendini kesebilirsin. Kenarları ustura kadar keskin, tıraş olacak kadar."

"Kızlar tıraş olmaz ki," dedi Arya.

Jon güldü. "Belki de olmalılar. Rahibe Mordane'in bacaklarını gördün mü hiç?"

Arya da sırıttı. "Üstelik çok cılız," dedi.

"Sen de öylesin," dedi Jon. "Bu kılıcı Mikken'a senin için özel olarak yaptırttım. Bu çeşit kılıçları Pentos'ta, Myr'de ve diğer Özgür Şehirler'de kiralık katiller kullanıyor. Bir vuruşta bir adamın kellesini koparmaz ama hızlı olursan, büyük delikler açabilir."

"Ben hızlı olabilirim."

"Her gün talim yapmak zorundasın." Kılıcı Arya'nın eline verdi. Nasıl tutacağını gösterdi ve geri çekildi. "Tutuşu nasıl, dengede hissediyor musun?" diye sordu.

"Sanırım," dedi Arya.

"İlk ders," dedi Jon. "Saplamak için sivri ucu kullanmalısın."

Arya kılıcın kör tarafıyla sertçe vurdu Jon'a. Darbe Jon'un canını epey yakmıştı ama kendisini aptal gibi sırıtırken buldu. "Hangi ucu kullanacağımı biliyorum," dedi Arya. Yüzünden şüphe dolu bir ifade geçti. "Rahibe Mordane bunu elimden alır."

"Eğer sende olduğunu bilmezse alamaz."

"Kiminle talim yapacağım ben?"

"Mutlaka birini bulursun," dedi Jon. "Kral Toprakları gerçek bir şehir, Kışyarı'ndan binlerce kez büyük. Kendine talim yapacak birisini bulana kadar avlularda eğitim yapanları izle dikkatle. Sürekli koş, at sür ve iyice güçlen. Ve ne yaparsan yap, asla..."

Arya cümlenin devamını biliyordu. İkisi aynı anda söylediler.

"Sansa'ya... asla... söyleme!"

Jon kızın saçlarını okşadı. "Seni özleyeceğim küçük kardeşim."

Arya ağlayacak gibi duruyordu. "Keşke sen de bizimle birlikte gelseydin," dedi.

"Bazen farklı yollar aynı kaleye çıkar. Kim bilir?" dedi Jon. Kendisini tutacak, üzülmeyecekti. "Artık gitsem iyi olur. Benjen amcayı biraz daha bekletirsem, Sur'daki ilk yılımı tuvalet kabı temizleyerek geçireceğim."

Arya son bir kez sarılmak için Jon'a doğru atıldı. "Önce kılıcını bırak," diye uyardı Jon gülerek. Arya kılıcını kenara koydu ve ağabeyinin yüzünü öpücüklere boğdu.

Jon kapıya gitti, arkasını dönüp bir kez daha baktığında, Arya'nın kılıcı tekrar eline aldığını gördü. "Unutmadan, her iyi kılıcın bir adı vardır," dedi.

"Buz gibi," dedi Arya. Elindeki kılıca baktı. "Bunun da bir adı var mı? Ah! Varsa hemen söyle."

"Tahmin edemiyor musun?" diye gülerek sordu Jon. "Senin en sevdiğin şeyin adı."

Arya'nın kafası karıştı önce. Sonra hemen anladı. Çok akıllıydı. Yine aynı anda söylediler.

"İğne!"

Kuzeye giden uzun yol boyunca, Arya'nın kahkahası ısıttı Jon'un içini.

Daenerys

Daenerys Targaryen, Pentos'un surlarının ardındaki geniş arazide, korkutucu ve barbarca bir ihtişamla Khal Drogo ile evlendi. Düğün açık arazide yapılmıştı çünkü Dothraklar önemli her şeyin gökyüzü altında yapılması gerektiğine inanırdı.

Drogo bütün khalasar'ını düğüne davet etmiş ve hepsi gelmişti. Kırk bin Dothraklı savaşçı, sayısız kadın, çocuk ve köle, şehrin duvarlarının arkasında kalabalık bir sürü halinde, ottan örülmüş çadırlar kurmuşlar, önlerine çıkan her şeyi yemişler ve her geçen gün Pentos şehrinin iyi sakinlerini daha çok tedirgin etmişlerdi.

"Yargıç dostlarım Şehir Muhafızları'nın sayısını iki katına çıkardı," dedi İllyrio. Drogo'nun malikânesinde ballı ördek ve portakallı biber çıtırı yerken. Khal, khalasar'ına katılmıştı. Malikânesi düğün gününe kadar Daenerys ve ağabeyine tahsis edilmişti.

"Onlar şehir hazinesinin yarısını paralı askerlere ve kiralık katillere vermeden önce Prenses Daenerys'i çabucak evlendirelim," diye şaka yaptı Sör Jorah Mormont. Sürgün şövalye, Dany'nin Khal Drogo'ya satıldığı gece Viserys'e kılıcını sunmuş, Viserys de bu hediyeyi iştahla kabul etmişti. O andan beri Mormont sürekli yanlarındaydı.

Yargıç İllyrio, çatal şekilli sakallarının altından gülmüştü yapılan şakaya ama Viserys eğleniyor gibi görünmüyordu. "İsterse yarın alabilir kızı," dedi. Dany'ye baktı. Dany gözlerini ağabeyinden kaçırdı. "Bedelini ödediği takdirde," diye ekledi Viserys.

İllyrio, parlak taşlarla süslü yüzükler takılmış parmaklarını havada isteksizce salladı. "Size söyledim. Her şey ayarlandı. Bana güvenin. Khal size bir taç vadetti ve ona sahip olacaksınız."

"Evet. Ama ne zaman?" diye sordu Viserys.

"Khal ne zaman uygun görürse," diye cevap verdi İllyrio. "Önce kızı alacak, düğünün ardından düzlükler boyu sürecek olan geçit törenini tamamlayacak ve gelinini Vaes Dothrak'taki dosh khaleen'e tanıtacak. Bütün bunlardan sonra belki. Ve kehanet savaştan yana çıkarsa elbette."

Viserys sabırsızlıktan köpürüyordu. "Dothrak kehanetlerinin içine edeyim," dedi. "İşgalci hâlâ babamın tahtında oturuyor. Daha ne kadar beklemek

zorundayım?"

İllyrio omuz silkti. "Neredeyse bütün hayatınız boyunca beklediniz yüce kralım. Birkaç ay ya da birkaç yıl daha beklemenin ne zararı var?"

Doğuya, Vaes Dothrak'a kadar gitmiş olan Sör Jorah başıyla yargıcı onayladı. "Size sabır göstermenizi tavsiye ederim Majesteleri," dedi. "Dothraklar sözlerine sadık insanlardır ama işleri kendilerinin uygun gördüğü şekilde ve zamanda hallederler. Düşük seviyeli insanlar khal'dan yardım dilenebilir ama ona asla çıkışmamalıdır."

Viserys öfkeyle parladı. "Diline dikkat et Mormont," dedi. "Yoksa ben dilini kesip almasını bilirim. Ben düşük seviyeden bir adam değilim. Ben gerçek Yedi Krallık Lordu'yum. Ejderha asla dilenmez."

Sör Jorah saygıyla başını eğdi. Yargıç İllyrio gizemli bir şekilde bıyıklarının altından güldü. Kızarmış ördeğin kanadını kopardı. Kanattan koca bir ısırık alırken çenesinden akan yağlı ballı sos sakalına damlıyordu. Artık ejderhalar yok, diye düşündü Dany ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemezdi.

Ama o gece rüyasında bir ejderha gördü. Viserys ona vuruyor, canını yakıyordu. Dany çıplaktı. Korkuyla sakarlaşmıştı. Ağabeyinden kaçmaya çalışıyordu ama vücudu hantallaşmış gibiydi. Viserys tekrar saldırdı. Dany kaçmaya çalışırken tökezleyip yere yuvarlandı. "Ejderhayı uyandırdın. Ejderhayı uyandırdın. Ejderhayı uyandırdın." Ağabeyi vücuduna tekmeler atarken bağırıyordu. "Ejderhayı uyandırdın." Baldırları kanla kayganlaşmıştı. Gözlerini kapatıp inlemeye başladı. İnlemesine cevap verir gibi bir ses duydu sonra. Korkunç bir yırtılma ve büyük bir ateşin harlı sesi. Gözlerini açtığında Viserys gitmişti. Etraf ateşten sütunlarla çevriliydi ve tam ortalarında bir ejderha duruyordu. Devasa kafasını ağır ağır Dany'ye çevirdi. Sıvı kor gözleri Dany'nin gözlerini bulduğu anda uyandı Dany. Titriyordu ve ter içinde kalmıştı. Daha önce hiç bu kadar korkmamıştı...

...ta ki sonunda düğün günü gelene kadar.

Şafak vakti başlayıp, akşam karanlığı çökene dek içki, yemek ve kavga dolu bitmez bir gün boyunca sürdü tören. Ottan örülmüş çadırların arasına hazırlanmış devasa toprak yüksekliğin üzerinde, Khal Drogo'nun yanına, bir Dothraklı denizinin üzerine oturtulmuştu Dany. Daha önce aynı yerde toplanmış bu kadar büyük bir kalabalık görmemişti. Bu kadar korkunç ve tuhaf insanlar da görmemişti. At efendileri, Özgür Şehirler'i ziyaret ettikleri sırada parfümler sürünüp, iyi kumaşlardan yapılmış elbiseler giyiyor olabilirlerdi ama bu açık arazide özlerine dönmüşlerdi. Hem kadınlar, hem erkekler çıplak göğüslerinin üstüne boyalı deri yelekler giymiş, bacaklarına at kılından yapılmış, bronz

madalyonlarla süslenmiş tozluklar geçirmişlerdi. Savaşçılar uzun saç örgülerini tandır çukurlarından aldıkları hayvan yağıyla yağlıyorlardı. Tıka basa bal ve biberle kızartılmış at eti yiyor, mayalı at sütü ve İllyrio'nun lezzetli şaraplarıyla sarhoş oluyorlardı. Yanan ateşlerin üzerinden birbirlerinin ellerine vuruyor, gürültüyle kahkahalar atıyorlardı. Sesleri kaba ve yabancı geliyordu Dany'nin kulağına.

Viserys hemen Dany'nin altında oturuyordu. Göğsüne kızıl bir ejderha işlenmiş yeni siyah tuniğinin içinde çok ihtişamlı görünüyordu. İllyrio ve Sör Jorah onun yanına oturtulmuştu. Khal'ın kansüvarilerinin hemen altında, itibarlı bir yerde oturuyorlardı ama Dany erkek kardeşinin lila rengi gözlerindeki korkunç öfkeyi görebiliyordu. Kız kardeşinden daha aşağı bir seviyede oturtulmaktan hiç hoşlanmamıştı. Hizmetkârların önce khal ve geline sunduğu yiyeceklerle dolu tabaklar önüne geldiği zaman öfkesinden ateş soluyordu. Kızgınlığını bastırmaktan başka çaresi yoktu ve öyle yaptı. Saatler geçtikçe ve Viserys kendisine hakaret edildiğini düşündükçe daha karanlık oldu yüzü.

Dany bu uçsuz bucaksız kalabalığın ortasında, daha önce hiç olmadığı kadar yalnızdı. Erkek kardeşi ona sürekli gülümsemek zorunda olduğunu söylemişti. Yüz kasları ağrıyana ve gözyaşları davetsizce gözlerine yerleşene kadar gülümsemişti Dany. Elinden geldiğince gizledi gözyaşlarını. Viserys ağladığını görürse neler olacağını biliyordu. Khal Drogo'nun vereceği tepkiden korkuyordu. Önüne envai çeşit yiyecek getiriliyordu. Dumanı üzerinde et parçaları, siyah kalın sosisler, Dothraklar'a özgü kan tartları, çeşit çeşit sebze haşlamaları, Pentos'un mutfaklarından getirilmiş lezzetli hamur işleri. Dany hepsini geri çeviriyordu. Midesi alt üst olmuştu ve bir lokmayı bile midesinde tutamayacağını biliyordu.

Konuşabileceği kimse de yoktu. Khal Drogo bağırarak emirler yağdırıyor, eğilip alt sırasında oturan kansüvarilerine şakalar yapıyor, aldığı cevaplara yüksek sesle gülüyordu ama Dany'ye hiç bakmıyordu. Konuştukları ortak bir dil de yoktu. Dothrak dili Dany'nin kulağı için anlaşılmaz seslerden ibaretti. Khal, Pentos'ta konuşulan melez Valyria dilinden birkaç kelime biliyordu; Yedi Krallık'ın Ortak Dil'ini ise hiç bilmiyordu. İllyrio ya da Viserys'le konuşmaya bile razıydı ama oturdukları yerden onu duymaları mümkün değildi.

İpek düğün giysisinin içinde sessizce oturdu. Elindeki ballı şarap kadehinden küçük yudumlar alıyor, kendi kendine konuşuyordu. Ben ejderha kanındanım. Ben Daenerys Fırtınadadoğan'ım. Ben Ejderha Kayası Prensesi'yim. Ben Fatih Aegon'ın kanı ve tohumuyum.

Öldürülen ilk adamı gördüğünde daha yeni öğlen oluyordu. Davullar Khal için

dans eden kadınlara eşlik ediyordu. Drogo gösteriyi ifadesiz bir yüzle seyrediyordu ama kadınların hareketlerini takip ediyor, kadınların kapmak için dövüşeceği bronz madalyaları araziye fırlatıyordu.

Savaşçılar da izliyordu dans eden kadınları. Sonunda bir savaşçı dans eden kadınların arasına daldı, kadınlardan birini kolundan yakaladı ve yere yatırdı. Oracıkta, bir aygırın bir kısrağa arkasından yaklaşıp yüklenmesi gibi kadının üzerine bindi. İllyrio bunun olabileceğini söylemişti. "Dothraklar, khalasar'larında tıpkı hayvanlar gibi çiftleşir. Bir khalasar'da gizlilik diye bir şey yoktur ve bizler gibi utanç da duymazlar," demişti.

Dany gözlerini çiftleşen çiftten kaçırdı ancak neler olup bittiğini fark ettiğinde kanı dondu. Kadınların arasına ikinci bir savaşçı karıştı, sonra bir üçüncüsü. Ardından iki adam aynı kadına yaklaştı. Artık gözlerini kaçırması, görmemesi imkânsızdı. Bir çığlık duydu. İtiş kakış başlamıştı. O anda, ustura keskinliğinde, yarı kılıç yarı tırpan gibi bir silah olan arakh'ların çekildiğini gördü. İki savaşçı birbiri etrafında dönüyor, karşısındakinin üzerine atlıyor, arakh'larını başlarının üzerinde sallıyor, bıçaklar buluştuğu anda çığlık atıyor, küfür ediyordu. Bir ölüm dansı başlamıştı. Kimse karışmıyordu.

Ölüm dansı başladığı gibi aniden bitti. Arakh'lar, Dany'nin takip edemediği bir hızla çarpışıp titredi. Savaşçılardan biri adımını şaşırdı. Diğer adam elindeki silahla havada düzgün bir yay çizerek Dothraklı'nın tam belinin üzerine indirdi bıçağını. Adam göbek deliğinden omurgasına kadar ikiye ayrıldı ve bütün iç organları yere döküldü. Ölen kaybetmişti. Sağ kalan savaşçı en yakın kadını kendine çekti. Az önce uğruna kavga ettikleri kadın bile değildi oracıkta üstüne çıktığı. Köleler ölü savaşçının leşini alıp götürdü ve kadınların dansı kaldığı yerden devam etti.

Yargıç İllyrio, Dany'yi bu konuda da uyarmıştı. "En az üç ölünün olmadığı bir Dothrak düğünü sıkıcı sayılır," demişti. Khal'ın düğünü daha da eğlenceli olmak zorundaydı. Gün bitmeden, bir düzine adam ölmüştü.

Saatler geçtikçe Dany'nin korkusu büyüyordu. Artık bütün yapabildiği çığlık atmamak için kendisini zorlamaktı. Dothraklar'dan korkuyordu. Canavarlar, korkunç yaratıklar gibilerdi. Belki de gerçek insan değillerdi. İnsan görünümlü canavarlardı belki. Ağabeyinden de korkuyordu. Onu hayal kırıklığına uğratırsa kendisine yapabileceklerinden. Ama en çok, gece olduğunda, ağabeyi, onu bir bronz maske kadar ifadesiz ve zalim yüzüyle yanında oturan sarhoş dev adama verdiğinde, yıldızların altında olacaklardan korkuyordu.

Ben ejderhanın kanıyım, dedi kendine tekrar.

Sonunda güneş batmaya başladığında, Khal Drogo ellerini birbirine vurdu ve

davullar, sesler, ziyafet, her şey o anda durdu. Drogo ayağa kalktı, Dany'yi çekip ayağa kaldırdı. Sıra Dany'ye gelinlik hediyelerini vermeye gelmişti.

Hediyeler verildikten ve güneş battıktan sonra ilk kez ata binecekler ve ardından gerdeğe gireceklerdi. Dany bu düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalışıyordu ama bu imkânsızdı. Titremesine engel olmak için kendi kendine sarıldı.

Ağabeyi Viserys üç köle kız hediye etmişti. Dany bu hediyeler için Viserys'in tek sikke bile harcamadığını biliyordu. Hiç şüphesiz kızların parasını İllyrio ödemişti. İrri ve Jhiqui, bakır tenli, siyah saçlı, badem gözlü Dothraklı kızlardı. Doreah ise sarı saçlı mavi gözlü bir Lys kızıydı. "Bunlar sıradan hizmetçiler değil sevgili kız kardeşim," dedi Viserys. "İllyrio ve ben üçünü de titizlikle senin için seçtik. İrri sana ata binmeyi öğretecek. Jhiqui'den Dothrak dilini öğreneceksin ve Doreah sana aşk oyunlarını ve bir kadın olmayı öğretecek." Güldü, "Doreah'ın işindeki ustalığına hem ben, hem İllyrio kefil olabiliriz," dedi.

Sör Jorah Mormont hediyesi için özür diledi. "Çok küçük bir şey prensesim ama sürgündeki fakir bir şövalyenin gücü ancak bunlara yetiyor," dedi. Önüne bazı eski kitaplar bıraktı. Yedi Krallık'ın tarihi ve şarkıları üzerine, Ortak Dil'de yazılmış kıymetli kitaplardı. Şövalyeye bütün kalbiyle teşekkür etti.

Yargıç İllyrio'nun emriyle, sedir ağacından yapılmış bir sandığı taşıyan iki köle aceleyle geldi. Dany sandığı açtığında Özgür Şehirler'de üretilen en iyi kadifelerin, en iyi ipeklerin olduğu kumaş yığınını gördü. Kumaşların üstünde üç dev yumurta vardı. Dany nefesini tuttu. Bunlar gördüğü en güzel şeylerdi. Her biri farklıydı. Öyle zengin ve parlak renklerle süslenmişlerdi ki, Dany önce mücevherlerle kaplı olduklarını düşündü. Çok büyüklerdi, Dany iki eliyle ancak bir tanesini kavrayabiliyordu. Birini dikkatlice kaldırdı. Bir çeşit seramikten, porselenden hatta üfleme camdan yapılmış olabileceğini düşünmüştü ama yumurta bunlardan yapılmış olamayacak kadar ağırdı. İçi dolu taş gibiydi. Üzerinde küçük, çok ince parlak pullar vardı. Yumurtayı elinde çevirdikçe, ince pulların batan güneş ışığında parlayan cilalanmış metal parçalarına benzediğini fark etti. Bir yumurta koyu yeşildi ve Dany döndürdükçe farklı renklerde parlayan bronz beneklerle kaplıydı. Diğeri çok açık bej rengiydi ve üzerinde altın damarlar görülüyordu. Sonuncusu siyahtı. Gece yarısı denizlerinin olabileceği kadar siyah ama üzerindeki kızıl dalgalar ve girdaplarla capcanlıydı. "Bunlar nedir?" diye sordu. Sesi kısık ve merak doluydu.

"Asshai'nin ardındaki Gölge Topraklar'dan gelen ejderha yumurtaları," dedi Yargıç İllyrio. "Geçen çağlar onları taşa çevirmiş ama güzellikleriyle göz alıyorlar."

"Onları sonsuza dek hazine gibi saklayacağım," dedi Dany. Daha önce pek çok hikâyesini duyduğu bu yumurtalardan hiç görmemişti. Görebileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Gerçekten olağanüstü hediyelerdi; Dany yargıcın böyle bonkör davranabileceğini de biliyordu. Kendisinin Khal Drogo'yo satılmasında üstlendiği rol sayesinde atlar ve kölelerden oluşan bir servet kazanmıştı.

Khal'ın kansüvarileri Dany'ye geleneksel üç silahı hediye olarak sunmuşlardı ve silahlar son derece ihtişamlıydı. Haggo, gümüş tutacaklı deri bir kamçı verdi. Cohollo'nun hediyesi görkemli bir arakh'tı ve Qotho ejderha kemiğinden çift kıvrımlı bir yay hediye etti. Yay Dany'nin boyundan büyüktü. Yargıç İllyrio ve Sör Jorah, bu hediyeleri nasıl reddedeceğini ona öğretmişti. "Bu hediyeler büyük bir savaşçıya layık. Kanımın kanı, ben bir kadınım. Bu hediyeleri benim yerime soylu kocamın kabul etmesine izin verin." Böylece Khal Drogo da "gelinlik hediyelerini" almıştı.

Diğer Dothraklılar da hediye yağdırmıştı. Terlikler, mücevherler, saçları için gümüş halkalar, madalyonlu kemerler, boyalı deri yelekler, yumuşak kürkler, kum ipekleri, esanslar, iğneler, tüyler, mor camdan küçük şişeler ve hatta bin fare derisinden yapılmış bir elbise. "Çok güzel bir armağan bu Khaleesi," dedi İllyrio hediye hakkında açıklama yaptıktan sonra. "Çok uğurludur." Hediyeler büyük tepecikler halinde etrafında yığılmıştı. Hayal edebileceğinden fazla hediye. İsteyebileceğinden ve kullanabileceğinden çok daha fazla.

Son olarak Khal Drogo kendi düğün hediyesini verdi Dany'ye. Hediyeyi getirmek için yanından ayrıldığında sesler azalmış ve sonunda bütün khalasar sus pus olmuştu. Drogo döndüğünde, daha önce hediye verenler iki yana çekilerek Drogo'nun getirdiği ata yol açmışlardı.

Olağanüstü güzel, kusursuz genç bir dişiydi. Dany karşısındakinin sıradan bir at olmadığını bilecek kadar anlıyordu atlardan. Bu hayvanda nefes kesen bir şeyler vardı. Kış denizi kadar griydi rengi ve yelesi gümüş bir duman gibiydi.

Çekinerek elini uzattı, hayvanın boynunu ve gümüş yelesini okşadı. Khal Drogo, Dothrak dilinde bir şeyler söyledi. İllyrio tercüme etti. "Khal, saçlarının gümüşü için gümüş, diyor," dedi.

"Çok güzel," diye mırıldandı Dany.

"Bu at khalasar'ın gururudur," dedi İllyrio. "Adetlere göre khaleesi, khal'ın yanındaki konumuna uygun bir bineğe sahip olmalıdır."

Drogo yanına geldi ve elini Dany'nin beline koydu. Dany'yi bir çocuğu kaldırırmış gibi kolayca kaldırdı ve ince Dothrak eyerinin üzerine oturttu. Dany'nin alışık olduğu eyerlerden çok daha küçüktü. Ne yapacağını bilmez halde

atın üstünde kaldı, ona kimse bununla ilgili bilgi vermemişti. "Ne yapmalıyım?" diye sordu İllyrio'ya.

Sör Jorah cevap verdi. "Dizginleri elinize alın ve sürün. Çok uzağa gitmenize gerek yok."

Dany dizginleri tedirgince eline aldı, ayaklarını alçak üzengilere geçirdi. Çok iyi bir binici sayılmazdı. Daha çok gemilerde, at arabalarında ve tahtırevanlarda yolculuk etmişti. Düşüp kendisini rezil etmemek için dua ederek atın gövdesine diziyle hafifçe vurdu.

Ve saatlerdir ilk defa korkmayı unuttu. Belki de, hayatında ilk defa korkmuyordu.

Gümüşi at telaşsız, ipek gibi adımlarla yürümeye başlarken, kalabalık önlerinden çekilip onlara yol açtı. Dany atın düşündüğünden daha hızlı hareket etmeye başladığını fark etti ama bu korkutucu değil heyecan vericiydi. At tırıs koşmaya başladı ve Dany gülümsedi. Dothraklar dört bir yana saçılıp yolu açıyordu. Hayvan, Dany'nin bacaklarındaki en küçük gerilimi, dizginlerdeki en hafif dokunuşu hissediyor ve hemen cevaplıyordu. Atı dörtnala koşturmaya başladı. Dothraklar tezahürat yapıyor, gülüyor, bağırıyor ve yoldan kaçışıyordu. Geri dönmek için atı çevirdiğinde, yolunun üstünde içinden alevler çıkan bir ateş çukuru olduğunu gördü. Yolun iki yanı da insanlarla doluydu ve duracak yer yoktu. Daha önce hiç hissetmediği bir cesaret doldurdu içini ve atını ateşe doğru dörtnala sürdü.

Gümüş at, kanatları varmış gibi alevlerin üstünden uçarak atladı.

Yargıç İllyrio'nun önüne gelip durduğunda, "Khal Drogo'ya söyle, bana rüzgârı verdi," dedi. Şişman Pentoslu sarı sakallarını sıvazladı ve Dany'nin söylediklerini Dothrak dilinde tekrarladı. Dany yeni kocasının ilk kez gülümsediğini gördü.

Tam o sırada güneşin son ışıkları Pentos'un yüksek batı surlarının ardında kayboluyordu. Dany zaman mefhumunu yitirmişti. Khal Drogo, kansüvarilerine kendi atını getirmelerini emretti. Kaslı, kızıl bir aygırdı atı. Khal hayvanı eyerlerken, Viserys gümüş atı üzerinde duran Dany'ye sinsice yaklaştı. Parmaklarını kızın bacaklarına geçirdi ve, "Onu memnun et kardeşim, yoksa sana yemin ederim ki ejderha daha önce hiç uyanmadığı gibi uyanır," dedi.

Ağabeyinin sözleriyle Dany'nin korkusu geri geldi. Yine on üç yaşında, olacaklara hazırlıksız, yapayalnız bir kız çocuğuna dönüşmüştü.

Gökyüzünde yıldızlar görünmeye başladığında bütün khalasar'ı ve ottan çadırları geride bırakarak Drogo'yla birlikte yola çıktılar. Khal Drogo ona tek bir

söz bile söylemedi. Kızıl aygırını dörtnala sürüyor, geçtiği yerlerde toz bulutları bırakıyordu. Uzun saç örgüsündeki küçük çanlar hafif sesler çıkarıyordu. "Ben ejderhanın kanıyım," dedi fısıltıyla. "Ben ejderhanın kanıyım." Cesaretini kaybetmemeye çalışıyordu. "Ben ejderhanın kanıyım." Ejderha asla korkmazdı.

Ne kadar yol gittiklerini ya da ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu Dany ama sonunda durduklarında hava tamamen kararmıştı. Küçük bir dere kenarındaki bir çimenliğe gelmişlerdi. Drogo atından aşağı atladı ve Dany'yi indirdi. Drogo'nun elleri arasında cam kadar kırılgan hissediyordu bedenini. Kolları ve bacakları suya dönüyordu sanki. İpek gelinlik kıyafeti içinde, çaresizce ve titreyerek, Drogo'nun atları bağlamasını izledi. Sonunda Drogo dönüp ona baktığında ağlamaya başladı.

Khal Drogo tuhaf bir ifadesizlikle ağlamasını seyrediyordu. "Hayır," dedi sonra. Elini uzattı, keçe gibi sert başparmağıyla Dany'nin gözyaşlarını sildi.

"Ortak Dil'i biliyorsun," dedi Dany.

"Hayır," dedi adam tekrar.

Belki sadece bu kelimeyi biliyordu ama Dany'nin düşündüğünden bir kelime fazla biliyordu yine de. Nedense kendisini biraz iyi hisseder gibi oldu. Drogo parmaklarını Dany'nin altın gümüş saçları arasında hafifçe gezdirdi ve Dothrak dilinde bir şeyler mırıldanmaya başladı. Dany adamın ne söylediğini anlayamıyordu ama sesinin tonunda bu adamdan hiç beklemediği bir sıcaklık vardı.

Parmağını Dany'nin çenesinin altına koyup başını kaldırdı. Herkese baktığı gibi yukarıdan bakıyordu Dany'ye de. Onu kollarının altından tutup kaldırdı ve derenin kenarındaki yuvarlak bir kayaya oturttu. Kendisi de Dany'nin tam karşısına, yere oturdu. Sonunda başları aynı seviyedeydi. "Hayır," dedi.

"Bildiğin tek kelime bu mu?" diye sordu Dany.

Drogo cevap vermedi. Uzun saç örgüsü toprağa yayılmıştı. Örgüsünü sağ omzunun üzerinden önüne aldı ve çanları teker teker çıkarmaya başladı. Dany bir süre adamı seyrettikten sonra çanları çıkarmasına yardım etmeye başladı. Bitirdiklerinde Drogo bir hareket yaptı. Dany anladı. Yavaşça ve dikkatle khal'ın örgüsünü açmaya koyuldu.

Uzun sürmüştü. Bütün o vakit boyunca hiç sesini çıkarmadan onu izledi adam. Bitirdiğinde kafasını salladı ve saçları sırtına yayıldı. Yağlı ve parlak saçları koyu bir nehir gibi akıyordu. Dany daha önce bu kadar uzun, bu kadar sık, bu kadar siyah saçlar görmemişti.

Sıra Drogo'ya gelmişti. Dany'yi soymaya başladı.

Elleri becerikli ve şaşılacak kadar nazikti. Teker teker, dikkatlice üzerindeki ipekleri çıkarırken Dany hareket etmeden oturuyor, adamın gözlerine bakıyordu. Küçük göğüsleri çıplak kaldığında, kendisine engel olamadı ve elleriyle göğüslerini kapattı. "Hayır," dedi Drogo. Nazikçe fakat kesin bir hareketle ellerini göğüslerinden çekti ve tekrar Dany'nin kafasını kaldırıp gözlerine baktı. "Hayır," dedi.

"Hayır," diye cevapladı Dany.

Kızı ayağa kaldırıp kendine çekti ve üzerindeki son ipek parçayı da çıkardı. Gece havası serindi, Dany'nin çıplak tenini ürpertiyordu. Titredi, tüyleri diken diken olmuştu. Bundan sonra olacaklardan korkuyordu ama bir süre hiçbir şey olmadı. Khal Drogo, karşısına bağdaş kurup oturdu ve onu izledi. Kızın vücudunu gözleriyle içiyor gibiydi.

Bir süre sonra Dany'nin vücuduna dokunmaya başladı. Başta çok hafif, ardından biraz sertleşerek. Dany adamın sınırsız kuvvetini hissediyordu ama dokunuşları canını yakmıyordu. Ellerini avuçlarına aldı. Her parmağını ayrı ayrı okşadı. Tek elini bacaklarına götürdü. Sonra yüzüne dokundu, parmaklarını dudaklarında gezdirdi, saçlarının arasında dolaştırdı. Çevirdiği kızın sırtını ovdu, işaret parmağı omurgası boyunca gezindi.

Sonunda göğüslerine dokunduğunda aradan saatler geçmiş gibiydi. Hassas teni karıncalanmaya başlayana kadar elleri göğüslerinde gezindi. Başparmağını göğüs uçlarında dolaştırdı. Sonra parmaklarının arasına aldığı göğüs uçlarını çekti. Önce çok hafif, ardından şehvetle. Göğüs uçları iyice kabarmış ve sızlamaya başlamıştı.

Durdu, Dany'yi kucağına aldı. Dany heyecanlanmış, nefes nefese kalmıştı ve kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu. Kızın yüzünü kocaman ellerinin arasına aldı ve gözlerine baktı. "Hayır?" dedi. Bir soruydu bu.

Dany kocasının elini tutup ıslak bacak arasına götürdü. Parmağını içine sokarken, "Evet," dedi.

Eddard

Çağrı geldiğinde henüz şafak vaktine saatler vardı, dünya durgun ve griydi.

Alyn, Ned'i sertçe sarsarak uykusundan uyandırmıştı. Ned şafak vakit öncesi serinliğine sendeleyerek ve sersemlemiş halde çıktığında kendi atının eyerlenmiş, kralınsa çoktan atına binmiş olduğunu gördü. Robert kalın kahverengi eldivenler, başlıklı ağır kürk bir pelerin giyiyordu. Bu halde ata binmiş bir ayı gibi görünüyordu. "Uyan Stark!" diye gürledi. "Uyan, uyan! Konuşmamız gereken çok önemli meseleler var."

"Elbette," dedi Ned. "İçeri girin Majesteleri." Alyn kış çadırının giriş kanadını kaldırdı.

"Hayır, hayır, hayır!" dedi Robert. Ağzından her kelimeyle birlikte buhar çıkıyordu. "Kamp kulaklarla dolu. Ayrıca biraz dolaşmak ve şu senin memleketinin tadına bakmak istiyorum." Sör Boros ve Sör Meryn'in, bir düzine muhafızla birlikte Robert'ın arkasında beklediğini gördü Ned. Uykuyu gözlerinden silmek, giyinmek ve atına atlamaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Devasa bir savaş atına binen Robert kafilenin hızını belirliyordu. Ned, Robert'ın tam yanında dörtnala gidiyor, onun hızına ayak uyduruyordu. Atını sürerken bir soru sormuştu ama rüzgâr ağzından çıkan kelimeleri alıp götürdüğü için kral onu duyamamıştı. Kısa zamanda Kral Yolu'ndan ayrıldılar ve sisten göz gözü görmez hale gelmiş düzlüklerde yol almaya başladılar. Muhafızlar onları duyamayacak kadar geride kalmıştı ama Robert yavaşlamıyordu.

Alçak bir bayır yoluna girdiklerinde şafak sökmeye başlamıştı. Robert nihayet atını durdurdu. Ana kafilenin millerce güneyindeydiler artık. Robert çok heyecanlı ve coşkuluydu. "Tanrılar!" dedi gülerek. "Dışarı çıkıp bir erkek gibi at sürmek çok iyi geldi. Sana yemin ederim Ned, sürünerek ilerleyen kafile beni deli edebilir." Robert Baratheon asla sabırlı bir adam olmamıştı. "Şu kahrolası tekerlekli araba sürekli gıcırdıyor, inliyor, her tümseği bir dağmış gibi geçiyor. Yemin ederim, o sefil şey bir aks daha kırarsa, kendi ellerimle ateşe veririm. Cersei yürüsün!"

Ned güldü. "Meşaleyi yakıp ben veririm sana."

"İyi dost!" Kral, Ned'in omzuna vurdu. "İçimden bir ses hepsini orada bırak ve atına atlayıp git diyor," dedi.

Ned yine gülümsedi. "Bunu içinden gelerek söylediğine inanıyorum."

"İnan ki öyle, inan ki öyle," dedi kral. "Ne dersin Ned? Sadece sen ve ben, Kral Yolu'nda iki serseri şövalye. Kılıçlarımız belimizde ve yolumuza ne çıkacağı bir tek tanrılara malum. Belki bir çiftçinin kızı ya da bir taverna fahişesi ısıtır bu gece yatağımızı."

"Yapabilseydik keşke," dedi Ned. "Ama sorumluluklarımız var Majesteleri. Diyara karşı, çocuklarımıza karşı, benim sevgili leydime, sizin kraliçenize karşı sorumluluklarımız var. O iki çocuk mazide kaldı."

"Sen eskiden de çocuk değildin," diye homurdandı Robert. "Ama bir keresinde... adı neydi kızın, şu senin halk kızının? Becca? Hayır, o benimkilerden biriydi. Tanrılar onu korusun, simsiyah saçlar, kocaman gözler, o gözlerde boğulabilirdin. Seninkinin adı... Aleena? Hayır. Söylemiştin ama... Merryl miydi yoksa? Hangisinden bahsettiğimi biliyorsun, şu senin piçinin anasını soruyorum."

"Adı Wylla'ydı," dedi Ned soğuk bir nezaketle. "Ondan bahsetmemeyi tercih ederim."

"Wylla, evet," dedi kral. Sırıtıyordu. "Lord Eddard Stark'a sadece bir saat için bile olsa sorumluluklarını unutturabildiğine göre tam bir kadın olmalı. Onun nasıl biri olduğunu hiç anlatmadın bana..."

Ned'in dudakları öfkeyle gerilmişti. "Anlatmayacağım da. Unut gitsin Robert. Bana duyduğun dostluk hatırına unut gitsin. Hem kendimi, hem Catelyn'i küçük düşürdüm. Hem tanrıların hem de insanların gözünde günah işledim."

"Tanrılar aşkına kendine biraz merhamet et, Catelyn'i doğru düzgün tanımıyordun bile."

"Onu karım olarak almıştım ve çocuğumu taşıyordu ama."

"Kendine çok yükleniyorsun Ned. Her zaman böyleydin. Kahretsin! Hangi kadın yatağında Kutsanmış Bâkir'i ister ki?" Dizine vurdu. "Tamam, istemiyorsan seni sıkıştırmayacağım ama her zaman öyle diken üstündeymiş gibi görünüyorsun ki arma olarak kirpiyi seçmen gerektiğini düşünüyorum."

Doğan güneşin ilk ışıkları şafağın solgun sisleri arasında parlamaya başladı. Sislerin arasında, çorak ve kahverengi, uçsuz bucaksız bir düzlük görünür oldu. Dümdüz araziye serpilmiş geniş ve alçak tümsekler ortaya çıktı. Ned tümsekleri göstererek, "İlk İnsanlar'ın hendek mezarları," dedi.

Robert yüzünü buruşturdu. "Atlarımızı bir mezarlığın üzerinde mi sürdük?"

"Kuzey toprakları hendek mezarlarla doludur Majesteleri," dedi Ned. "Buralar çok eski topraklar."

"Ve çok soğuk topraklar," diye homurdandı Robert. Kürkpelerinine iyice

sarındı. Muhafızları bayırın dibinde, onların epey arkasında bekliyordu. "Neyse, seni buraya mezarlıklardan ya da piçinin annesinden bahsetmek için getirmedim. Lord Varys'in gece süvarilerinden biri Kral Toprakları'ndan geldi. Bak şuna." Kral kemerinden bir kâğıt parçası çıkarıp Ned'e uzattı.

Hadım Varys, kralın muhbir başıydı. Bir zamanlar Aerys Targaryen'a hizmet etmişti, şimdi Robert'ın emrindeydi. Ned elleri titreyerek kâğıdı aldı. Leydi Arryn'ı ve korkunç iddialarını düşünüyordu ama mesajda Leydi Arryn'la ilgili bir şey yoktu. "Bu bilginin kaynağı kim?" diye sordu.

"Sör Jorah Mormont'u hatırlıyor musun?"

"Onu nasıl unutabilirim?" dedi Ned

Ayı Adası'nın Mormontlar'ı eski bir hanedandı. Soylu ve gururluydular ama toprakları uzak, soğuk ve fakirdi. Sör Jorah, kaçak avcıları Tyroshlu köle tacirlerine satarak aile hazinesini büyütmeye çalışmıştı. Mormontlar Starklar'ın sancak beyleri olduğu için, bu şerefsiz hareket kuzeyin adını lekelemişti. Ned batıya, Ayı Adası'na kadar uzun bir yolculuk yapmıştı ama adaya vardığında, Sör Jorah Mormont'un Buz'dan ve kralın adaletinden çok uzaklara doğru yelken açtığını öğrenmişti. O günden bu yana beş yıl geçmişti.

"Sör Jorah şu anda Pentos'ta. Sürgününü sona erdirecek bir kraliyet affının peşinde," diyerek izah etti Robert. "Lord Varys onu en iyi şekilde kullanıyor."

"Köle taciri muhbir olmuş yani," dedi Ned tiksintiyle. Mektubu geri verdi. "Onun bir leşe dönüşmesini tercih ederim."

"Varys muhbirlerin, leşlerden daha fazla işe yaradığını söylüyor," dedi Robert. "Jorah'ı bir kenara bırakırsak, sen bu mesajdan ne anlıyorsun?"

"Daenerys Targaryen bir at efendisiyle evlenmiş. Bundan bize ne? Düğün hediyesi mi göndereceğiz?"

Kral kaşlarını çattı. "Bir bıçak yollayabiliriz mesela. Sağlam keskin bir bıçak ve bıçağı kullanacak bir adam."

Ned kralın öfkesine şaşırmamıştı. Robert'ın Targaryenlar'a duyduğu nefret bir deliliğe dönüşmüştü. Tywin Lannister, bağlılığını göstermek amacıyla Rhaegar'ın karısının ve bebeğinin cesetlerini Robert'a getirdiğinde, Ned ve kral arasında çok şiddetli bir tartışma geçmişti. Ned, Tywin'in yaptığına cinayet, Robert'sa savaş demişti. Ned, öldürülen prenses ve bebeğinin daha küçücük çocuklar olduğunu söylediğinde, "Ben ortada çocuk değil, ejderha yumurtaları görüyorum," diye cevap vermişti Robert. Aynı gün, Ned korkunç bir kızgınlıkla, savaşın son çarpışmalarında tek başına mücadele etmek üzere, güneye doğru yola çıkmıştı. İkisinin tekrar bir araya gelip barışması için bir ölüm daha

gerekmişti. Lyanna'nın ölümü ve ortak acıları onları tekrar yakınlaştırmıştı.

Ned bu defa öfkesine hâkim olmaya kararlıydı. "Majesteleri, kız küçük bir çocuk. Siz masumları öldüren Tywin Lannister gibi değilsiniz." Anlatılanlara göre, Rhaegar'ın küçük kızı saklandığı yatağın altından çekilip çıkarıldığında korkuyla ağlıyordu. Oğlu henüz kucakta taşınacak kadar küçük bir bebekti ama Tywin Lannister'ın askerleri onu annesinin koynundan almış ve kafasını duvara çarparak öldürmüşlerdi.

"Peki sence ne kadar masum kalacak?" dedi Robert sert bir şekilde. "Bu çocuk er ya da geç bacaklarının arasını açacak ve benimle uğraşacak yeni ejderha enikleri doğuracak."

"Buna rağmen," dedi Ned, "çocukları öldürmek... aşağılık bir... sözü bile edilemez..."

"Sözü bile edilemez mi?" diye sordu Robert. "Asıl sözü bile edilemeyecek olan, aşağılıkça olan, Aerys'ın kardeşin Brandon'a yaptıklarıydı. Ve Rhaegar... Lyanna'ya kaç kere tecavüz etti sence? Kaç yüz kere?" Öyle yüksek sesle bağırıyordu ki atı huysuzlanıp kişnemeye başladı. Kral iyice çekti dizginlerini. Atı sakinleştirmeye çalışırken kızgın bir şekilde parmağını Ned'in yüzüne doğrulttu. "Elimin uzandığı her Targaryen'ı tek tek geberteceğim. Meşhur ejderhaları kadar ölü olacaklar ve mezarlarına işeyeceğim."

Ned, bu kadar öfkeliyken Robert'a meydan okumaması gerektiğini biliyordu. Eğer geçen bunca yıl Robert'ın intikam ateşini bir parça bile söndüremediyse Ned'in o an söyleyeceği hiçbir şey işe yaramazdı. "Ellerin bu kıza uzanamıyor, öyle değil mi?" dedi.

Kralın dudakları acıyla büküldü. "Tanrılar kahretsin ki hayır. Pentoslu sefil bir peynir tüccarı kızı ve ağabeyini mülkünün duvarları arasına almış ve etrafları da şapkalı hadımlarla çevrili. Kızı bir Dothraklı'ya satmış. İkisini de yıllar önce, onlara ulaşmak gayet kolayken gebertmeliydim ama Jon senden beterdi. Ben de onu dinleyecek kadar büyük bir aptaldım."

"Jon Arryn bilge bir adamdı ve en iyi Kral Eli'ydi," dedi Ned.

Robert homurdandı. Öfkesi geldiği hızla gidiyor gibiydi. "Bu Khal Drogo'nun göçebe aşiretinde en az yüz bin adam olduğu söyleniyor. Jon buna ne derdi?"

"Dar Deniz'in karşı kıyısında oldukları sürece bir milyon Dothrak bile krallık için tehdit değildir, derdi. Barbarların gemisi yok. Açık denizlerden hem korkuyor, hem nefret ediyorlar," diye cevap verdi Ned sakince.

Kral eyerinin üzerinde huzursuzca hareket etti. "Belki Özgür Şehirler'de satılık gemiler vardır. Sana söylüyorum Ned, bu evlilikten hiç hoşlanmadım.

Yedi Krallık'ta bana hâlâ İşgalci diyenler var. Savaşta Targaryenlar'ın yanında yer alan halkı unuttun mu? Şimdi sessizce oturuyorlar ama ellerine bir şans geçmeye görsün, hem beni hem oğullarımı uykumuzda öldürürler. Eğer Yalvaran Kral arkasında Dothrak aşiretiyle gelirse hainleri ona destek olur."

"Denizi geçemez," dedi Ned. "Eğer bir şekilde geçmeyi becerirse, denize döker, geri yollarız onu. Sen önce yeni Doğu Muhafızı'nı ilan..."

Kral kükredi. "Son kere söylüyorum, Arryn'ın oğlunu Doğu Muhafızı ilan etmeyeceğim. Çocuğun senin yeğenin olduğu biliyorum ama Dothraklar'la yatağa giren Targaryenlar etrafımızdayken, krallığın dörtte birinin bile sorumluluğunu hasta bir çocuğa vermek delilik olur."

Ned bu cevaba hazırlıklıydı. "Yine de, doğuya bir muhafız atamak zorundasın. Eğer bu görevi Arryn'a vermeyeceksen kendi erkek kardeşlerinden birine verebilirsin. Stannis, Fırtına Burnu'ndaki kuşatma sırasında kendisini kanıtladı mesela."

Kralın bir süre düşünmesine izin verdi. Kral kaşlarını çatmış huzursuzca oturuyordu. Rahatsız olmuş gibiydi.

"Tabi görevi bir başkasına söz vermediysen," diyerek devam etti Ned.

Robert bir an mahçup göründü sonra toparlandı ve, "Eğer söz vermişsem ne olacak?" diye sordu.

"Jaime Lannister, değil mi?"

Robert atının gövdesine vurdu ve bayırdan aşağı, hendek mezarlara doğru inmeye başladı. Ned hemen arkasından geliyordu. Kral gözleri yola sabitlenmiş halde atını sürerken, "Evet," dedi. Sert ve kesin tek bir kelimeyle kapandı konu.

"Kral Katili," dedi Ned. Demek ki kulağına gelen dedikodular doğruydu. Şimdi tehlikeli sularda yüzdüğünün farkındaydı. "Kifayetli ve cesur bir adam, buna şüphe yok," dedi kelimelerini dikkatle seçerek. "Ama babası hali hazırda Batı Muhafızı ve bu onur ona geçecek. Hiçbir adam hem doğuyu hem batıyı aynı anda elinde tutmamalı." Onu asıl rahatsız eden konuyu, yani diyar ordularının yarısının bir Lannister'ın emrine verilmesinden duyduğu hayal kırıklığını dile getirmedi.

"Bu mücadeleyi düşman araziye çıktığında veririm," dedi Robert inatla. "Şu anda Lord Tywin, Casterly Kayası'nda sonsuza dek oturacakmış gibi görünüyor ve Jaime Lannister'ın yakın zamanda onun yerine geçebileceğinden şüpheliyim. Şimdi bunlarla canımı sıkma Ned. Taş yerine koyuldu çoktan."

"Majesteleri, açık konuşabilir miyim?"

"Seni durdurmak mümkün değil nasılsa," diye homurdandı Robert. Uzun

kahverengi otların arasında yol alıyorlardı.

"Jaime Lannister'a güveniyor musunuz?"

"O benim karımın ikizi. Kral Muhafızları'nın Yeminli Kardeşler'inden. Hayatı, serveti ve onuru bana ait."

"Bütün bunlar bir zamanlar da Aerys Targaryen'a aitti," diye hatırlattı Ned.

"Ona neden güvenmeyeyim? Ona emrettiğim her şeyi eksiksiz yerine getirdi. Kılıcı üzerinde oturduğum tahtı kazanmama yardım etti."

Kılıcı üzerinde oturduğun tahtı lekeledi, diye geçirdi içinden Ned ama kelimelerin dudaklarından çıkmasına izin vermedi. "Bir başka kralın canını kendi canıyla korumak üzere yemin etmişti ama o kralın boğazını kendi kılıcıyla kesti," dedi.

Atını bir çukurun kenarında aniden durdurarak, "Yedi Cehennem! Biri Aerys'ı öldürmek zorundaydı!" diye bağırdı Robert, atını eski bir hendek mezarın önünde aniden dizginleyerek. "Eğer Jaime öldürmeseydi sen ya da ben yapmak zorunda kalacaktık."

"Biz kralın yeminli muhafızları değildik ama," dedi Ned. Robert'ın bütün gerçeği duymasının vakti gelmişti artık. Tam orada ve o anda. "Üç Dişli Mızrak'ı hatırlıyor musun?"

"Tacımı orada kazandım, elbette hatırlıyorum."

"Rhaegar seni yaralamıştı," diye hatırlattı Ned. "Targaryen kurtulup kaçınca, bana onu takip etme emri verdin. Rhaegar'ın ordusundan geri kalanlar Kral Toprakları'na kaçtı. Peşlerinden gittik. Aerys birkaç bin sadık adamıyla Kızıl Kale'deydi. Kapıların bize kapalı olacağını düşünmüştüm."

Robert sabırsızlıkla kafasını salladı. "Ama bunun yerine, adamlarımızın çoktan şehri ele geçirdiğini gördünüz. Yani?"

"Bizim adamlarımızın değil. Lannisterlar'ın," dedi Ned sabırla. "Kale burçlarında Lannisterlar'ın aslanlı sancağı dalgalanıyordu, taçlı geyik değil. Ve şehri hile ile ele geçirmişlerdi."

Savaş bir yıla yakın sürmüştü. Küçük ve büyük her rütbeden lordlar, Robert'ın sancağı altına girmiş, bir kısmı da Targaryenlar'ın yanında savaşmayı tercih etmişti. Batı Muhafızı olan Casterly Kayası'nın Lannisterlar'ı mücadeleden uzak durmuş, hem kraliyetin, hem isyancıların çağrılarını duymazdan gelmişlerdi. Aerys Targaryen, Lord Tywin Lannister ve on iki bin güçlü adamdan oluşan ordusunu kale kapısında gördüğünde, dualarının yanıt bulduğunu düşünmüş olmalıydı. Deli Kral son deliliğini kapılarını Lannisterlar'a açarak yapmıştı.

"Hile Targaryenlar'ın yabancı olduğu bir şey değil," dedi Robert. Öfke yeniden dolduruyordu içini. "Lannisterlar yine de iyi davranmış onlara. Çok daha fazlasını hak ediyorlardı. Bununla uykularımın kaçacağını düşünüyorsan, yanılıyorsun."

"Sen orada değildin," dedi Ned acı dolu bir sesle.

Uykularının kaçmasına alışmıştı o. Tam on dört yıldır birlikte yaşadığı bu yalanlar hâlâ uykularını bölüyordu. "O fetihte onurlu hiçbir şey yoktu."

"Onurunu Ötekiler alsın!" diye küfretti Robert. "Herhangi bir Targaryen'ın onurlu bir şey yaptığını gördün mü sen hiç? Lyanna'nın mezarına git ve ejderhanın onurunu ona sor!"

"Üç Dişli Mızrak'ta Lyanna'nın öcünü aldın sen." Bana söz ver Ned, diye fısıldadı kız kardeşi.

"Ama öç almak onu geri getirmedi. Tanrılara lanet olsun. Tanrılar bana anlamsız bir zafer bahşetti. Bir taç... Onlara Lyanna için dua etmiştim. Kız kardeşin... Yanımda olmalıydı. Sana sorarım Ned, bir taç giymenin ne manası var şimdi? Tanrılar kralların ve çiftçilerin dualarıyla aynı şekilde dalga geçiyor."

"Tanrılar adına konuşamam Majesteleri... ama o gün taht odasına girdiğimde gördüklerimi anlatabilirim," dedi Ned. "Aerys, kendi kanında boğulmuş halde, yerde ölü yatıyordu. Duvarlardaki ejderha kafatasları olup biteni seyrediyor gibiydi. Her yer Lannister adamlarıyla doluydu. Jaime altın zırhının üzerine Kral Muhafızları'nın beyaz pelerinini giymişti. O hali hâlâ gözümün önünde. Kılıcı bile simlere bulanmıştı sanki. Başında aslan kafası şeklinde bir miğfer, şövalyelerinden iyice yukarıda oturuyordu. Nasıl parlıyordu görmeliydin."

"Bunlar zaten bildiğim şeyler," dedi kral memnuniyetsizlik ifade eden bir sesle.

"Ben hâlâ atımın üzerindeydim. Beni izliyormuş gibi görünen sıra sıra ejderha kafataslarının arasından geçip tam tahtın önünde durdum. Tahtta oturan Jaime'nin altın kılıcı bacaklarının arasındaydı ve ucundan Aerys'ın kanı damlıyordu. Hiçbir şey söylemeden ona baktım ve bekledim. Sonunda Jaime bir kahkaha atıp miğferini çıkardı. "Korkma Stark," dedi. "Arkadaşımız Robert için tahtı ısıtıyorum sadece. Bu koltuğun çok rahatsız olduğunu ona söylemelisin."

Robert başını arkaya atıp kükreyerek gülmeye başladı. Sesinden korkan kargalar çalılıklardan havalanmıştı. "Sence, tahtımda birkaç dakika oturmaya cesaret etti diye Lannister'a güvenmemem mi gerekiyor yani?" diye sordu. Bir kahkaha daha attı. "Jaime on yedi yaşındaydı Ned. Daha bir çocuktu."

"Bir çocuk ya da erkek olması fark etmez. Tahta oturmaması gerektiğini

biliyordu."

"Belki çok yorulmuştu," dedi Robert. "O kahrolası odada kıçını koyup dinlenebileceğin başka bir yer yok ve çocuk doğru söylemiş, o taht gerçekten çok rahatsız." Kral kafasını salladı. "Artık Jaime'nin korkunç sırrını bildiğime göre konuyu kapatabiliriz. Şu devlet işlerinden, sırlardan, kavgalardan gerçekten bıktım Ned. Bütün bunlar en az sikkeleri saymak kadar sıkıcı. Hadi gel, tıpkı eskiden olduğu gibi at koşturalım. Rüzgârı yeniden saçlarımda hissetmek istiyorum." Atını mahmuzladı, mezarın üzerinden atlayarak bayırdan aşağı doğru dörtnala koşturmaya başladı. Arkasına toprak yağdırıyordu.

Ned atını hemen hareket ettirmedi. Söyleyecek sözü kalmamıştı ve kendisini çaresiz hissediyordu. Neden orada olduğunu, neden yola çıktığını sorguladı kim bilir kaçıncı kez. Burada ne işi vardı? Jon Arryn değildi Ned. Kralın azgınlıklarını törpüleyip ona akıl öğretemezdi. O ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin, Robert yine bildiğini okuyacaktı. Ned, Kışyarı'na aitti. Acı içindeki karısı Catelyn ve oğlu Bran'ın yanında olmalıydı.

Ama bir erkek, her zaman ait olduğu yerde kalamıyordu işte. Kadere boyun eğmiş bir halde atını mahmuzladı ve kralı takip etmeye başladı.

Tyrion

Kuzey sonsuza kadar uzuyordu.

Tyrion Lannister haritaları gayet iyi okuyabiliyordu ama Kral Yolu denen vahşi patikada at sürerek geçirdiği on beş gün arazinin, haritalardan çok farklı olduğunu öğretmişti ona.

Kraliyete özgü yolculuk debdebesi içinde, insan bağırışları, at kişnemeleri, araba gıcırtıları, kraliçenin dev arabasının takırtıları, yağmaya başlayan hafif karın telaşı etraflarını sarmış halde kralın kafilesiyle aynı gün yola çıkmışlardı. Kral Yolu kalenin ve şehrin hemen arkasında uzanıyordu. Yolun başında sancaktarlar, arabalar, sıra sıra şövalyeler ve hürsüvarilerle kraliyet kafilesi güneye yönelirken Tyrion Lannister, Benjen Stark ve yeğeniyle birlikte kuzeye doğru yol almaya başlamıştı.

Oradan sonra hava iyice soğudu ve sessizlik çöktü.

Yolun batısında, yüksek gözetleme kuleleriyle dolu, gri ve engebeli kayalık tepeler vardı. Yolun doğusunda daha alçak, göz alabildiğince geniş, hafif dalgalı araziler görülüyordu. Dar ve debisi yüksek nehirlerin üzerlerine taş köprüler inşa edilmiş, ahşap ve taş duvarlı karakolların etrafındaki küçük çiftlikler araziye yayılmıştı. Yolda hareketlilik vardı. Geceleri konaklayabilecekleri salaş hanlar yol boyunca sıralanmıştı.

Ama Kışyarı'ndan ayrılmalarının üçüncü gününde, çiftlik arazileri yerini sık ormanlara bıraktı ve Kral Yolu ıssız bir hal aldı. Kat ettikleri her milde tepeler biraz daha dikleşiyor ve vahşileşiyordu. Yolculuklarının beşinci gününde, omuzlarına kardan pelerinler giymiş gibi görünen canavarvari, soğuk, gri mavi ve devasa dik dağlara dönüşmüştü tepeler. Kuzeyden esen rüzgârla büyük tüy şeklindeki buz kristalleri, yüksek tepelerden sancak misali süzülerek iniyordu.

Batısında dağlardan bir duvar olan, kuzey-kuzeydoğu yönünde kıvrılan yol, meşe, yaprak dökmeyen ağaçlar ve dikenli siyah çalılardan oluşan, Tyrion'ın daha önce hiç görmediği kadar karanlık ve yaşlı bir ormana getirmişti kafileyi. "Kurt Ormanı," demişti Benjen Stark ve gerçekten de, geceleri uzaklardan ve bazen o kadar da uzak olmayan yerlerden korkunç kurt ulumaları duyuluyordu. Jon Kar'ın beyaz ulu kurt yavrusu gelen seslere kulak kabartıyor ama asla kendi ulumasıyla cevap vermiyordu. Tyrion bu hayvanda çok rahatsız edici bir şeyler olduğunu düşünüyordu.

Kurdu saymazsa, kafile sekiz mevcuttan oluşuyordu. Tyrion bir Lannister olmasının gereği olarak iki adamıyla katılmıştı kafileye. Benjen Stark'ın yanında sadece piç yeğeni ve Gece Nöbetçileri için aldığı birkaç yeni at vardı. Kurt Ormanı'na girmeden önce bir gece geçirdikleri ahşap duvarlı orman karakolunda Yoren isimli bir yeminli kardeş kafileye katıldı. Yoren'in yüzü, kıyafeti kadar siyah sakallarının ardına gizlenmişti. Kambur ve sinsi görünüşlü bir adamdı ama eski bir kök kadar sağlam ve taş gibi sert duruyordu. Yanında Parmaklar'dan gelen pejmürde kıyafetli iki köylü genç vardı. "Tecavüzcüler," demişti Yoren iki gence soğuk gözlerle bakarak. Tyrion anlamıştı. Sur'daki hayat çok zordu ama hadımlaştırma cezasına tercih edilirdi.

Beş adam, üç çocuk, bir ulu kurt, yirmi at ve Üstat Luwin tarafından Benjen Stark'a verilmiş olan bir kafes dolusu kuzgun. Kral Yolu için epey tuhaf bir kafileydi şüphesiz. Hatta herhangi bir yol için çok tuhaf bir kafileydi.

Jon Kar'ın, Yoren ve yanındaki suratsızları yüzünde rahatsız bir ifadeyle, kaygıyla izlediğini fark etmişti Tyrion. Yoren'in omzu çarpıktı. Ekşi ekşi kokuyordu. Saçları ve sakalları yağlı, kirli ve bit doluydu. Kıyafetleri eski ve yamalıydı, uzun zamandır yıkanmadığı belliydi. İki genç acemi ondan da beter kokuyordu. Gençler aptal oldukları kadar zalim de görünüyorlardı.

Jon'un, Gece Nöbetçileri'nin tümünün amcasına benzediğini düşünerek büyük bir yanlışlık yaptığını anlamıştı Tyrion. Yoren ve yanındakiler, Jon için çok sert bir uyanış olmalıydı. Jon için üzüldü. Zor bir hayat seçmişti... Daha doğrusu, onun adına zor bir hayat seçilmişti.

Tyrion, Jon'un amcası Ben'e en ufak bir sempati duymuyordu. Benjen Stark, ağabeyinin Lannisterlar'a karşı olan tiksintisini paylaşıyordu. Benjen'a, Sur'u ziyaret etmek istediğini söylediğinde, "Seni uyarmalıyım Lannister, Sur'da senin alışık olduğun hanlardan yok," demişti tepeden bakarak.

"Beni yatıracak bir yer bulacağından şüphe etmiyorum, gördüğün üzere gayet küçüğüm," diyerek yanıtlamıştı Tyrion.

Kraliçenin kardeşine kimse hayır diyemezdi; bu sorunu kökünden hallediyordu ama Stark hiç memnun değildi. "Yolculuktan hiç hoşlanmayacağını garanti edebilirim," dedi ve yola çıktıkları andan itibaren bu sözünü doğrulayacak her şeyi yaptı.

Yolculuklarının ilk haftasının sonunda, Tyrion'ın baldırları at sürmekten çürümüş, bacakları kramplar yüzünden tutmaz hale gelmiş ve kemiklerine kadar donmuştu ama şikâyet etmedi. Benjen Stark'a bu keyfi yaşatacağına lanetlenmeyi tercih ederdi.

Bir ayı postu sayesinde ufak da olsa bir intikam alabilmişti Tyrion. Benjen,

Gece Nöbetçileri'ne özgü centilmenliği biraz abartarak, yırtık pırtık, eski ve küf kokan bir ayı kürkü vermeyi önermişti. Tyrion'ın nazikçe reddedeceğini düşünmüştü büyük ihtimalle. Tyrion postu zarif bir gülümsemeyle kabul etti. Kışyarı'ndan yola çıktıklarında yanına en sıcak tutan kıyafetlerini almıştı ama yol ilerledikçe anlamıştı ki hiçbir kıyafet yeterince kalın değildi bu soğukta. Buralar soğuktu ve daha da soğuyordu. Geceleri donma noktasının altına düşüyordu sıcaklık. Rüzgâr, her türlü yünü kolaylıkla kesecek kadar bileylenmiş esiyordu. Stark kabul görmeyeceğini düşündüğü centilmenliği için çoktan pişman olmuştu herhalde. Belki Lannisterlar'la ilgili iyi bir ders de almıştı. Lannisterlar, centilmence yapılmış olsun ya da olmasın, işe yarar hiçbir teklifi geri çevirmezdi. Lannisterlar kendilerine sunulanı alırdı.

Kafile kuzeye doğru yol alırken, çiftlikler ve karakollar giderek küçüldü ve seyrekleşti. Sonunda başlarını sokacak tek bir çatı kalmayana dek Kurt Ormanı'nın içinde yol aldılar. Artık ellerinde olanlarla hayatta kalacaklardı.

Tyrion'ın bir kamp kurarken işe yarayabilecek bir adam olduğu söylenemezdi. Çok kısa, çok sakar, çok ayak altındaydı. Bu yüzden, Stark, Yoren ve diğerleri derme çatma barakalar kurarken, atları bağlarken ve ateş yakarken, ona kürkünü ve deri şarap matarasını alıp kitap okumak kalmıştı.

Yolculuklarının on sekizinci günüydü. Casterly Kayası'ndan kuzeye kadar yanında getirdiği, nadir bulunur amber kokulu Yaz Adaları şarabı ve ejderhaların özelliklerini ve tarihlerini anlatan bir kitabı vardı. Lord Eddard'ın izniyle, Kışyarı kütüphanesinden az bulunur birkaç kitap ödünç almış ve kuzey yolculuğunda yanında getirmişti.

Buz gibi akan berrak bir derenin yanında, kamp gürültülerinin uzağında kendine rahat bir yer buldu. Grotesk görünümlü, çok yaşlı bir meşe ağacı kendisini rüzgârdan koruyacak doğal bir barınak görevi görüyordu. Kürküne iyice sarılarak ağacın gövdesine yaslandı, şarabından bir yudum aldı ve ejderhaların özelliklerini okumaya başladı. Yüksek demir ihtivalarından ötürü ejderha kemikleri siyahtır, diyordu kitap. Çelik kadar sağlam ama buna rağmen çok hafif ve son derece esnektir. Elbette ateşe karşı dayanıklıdır. Dothraklar'ın ejderha kemiğinden yapılmış yayları kullanmaları şaşırtıcı değildir. Ahşap yay kullanan hiçbir bir okçu, ejderha yayı kullanan bir okçunun menziline yetişemez.

Tyrion ejderhalara karşı hastalık derecesinde bir ilgi duyuyordu. Kız kardeşinin düğünü için Kral Toprakları'na ilk geldiğinde, ejderha kafataslarıyla dolu taht odasını görmekte ısrar etmişti ama Kral Robert kafataslarının yerine sancaklar astırmıştı. Tyrion inadından vazgeçmemiş ve sonunda kafataslarının atıldığı soğuk ve nemli mahzeni bulmuştu.

Kafataslarını etkileyici ve hatta korkutucu bulacağını düşünmüştü ama onları güzel bulacağı aklına gelmemişti. Çok güzellerdi. Oniks kadar siyah ve pürüzsüzlerdi. Elindeki meşalenin ışığında parıldıyorlardı. Kemiklerin ateşi sevdiğini hissediyordu Tyrion. Meşaleyi en iri kafataslarından birinin ağzına soktu, duvarda dans eden, zıplayan gölgeleri izledi. Dişleri, uzun ve kıvrımlı elmas bıçaklar gibiydi. Meşalenin alevi kafatasları için hiçbir şey demekti. Onlar kim bilir hangi büyük ateşlerle yıkanmışlardı. Tyrion kafataslarının önünde yürürken boş göz çukurlarının kendisini izlediğine yemin edebilirdi.

On dokuz kafatası vardı. En yaşlı olanı üç bin yaşından daha büyüktü. En genciyse, en fazla yüz elli yaşında olmalıydı. En genç olan kafatası aynı zamanda en küçük olandı. İri bir bekçi köpeğinin kafatası kadardı ve çok şekilsizdi. Ejderha Kayası'nda yumurtadan çıkmış son iki ejderhadan geri kalan buydu. Onlar Targaryen ejderhalarının sonuncularıydı. Belki de dünyadaki son ejderhalardı ve çok kısa yaşayabilmişlerdi.

Hikâyelere ve şarkılara konu olmuş üç ulu canavara kadarki kafatasları, küçükten büyüğe doğru dizilmişti. Üç ulu canavara tanrıların isimlerini vermişti ozanlar. Balerion, Meraxes ve Vhaghar. Aegon Targaryen ve kız kardeşi Kral Toprakları'na salmıştı bu üç canavarı. Tyrion, kafataslarının açık ağızları arasında soluksuz ve huşu içinde öylece durmuştu. Vhaghar'ın boğazından içeri bir atla girebilirdi insan ama asla geri çıkamazdı. Meraxes daha da büyüktü. Ve en irileri, Kara Dehşet Balerion, bir dev boğayı, hatta İben Limanı'nın arkasındaki soğuk arazilerde dolandıkları söylenen, dev boğalardan daha iri, kıllı mamutlardan birini tek lokmada yutabilirdi.

Tyrion o soğuk ve nemli mahzende, meşalesinin alevi tükenene dek, Balerion'un göz çukurları boşalmış kafatasını seyrederek uzun zaman kaldı. Karşısındaki kafatasının gerçek halini kafasında canlandırmaya çalıştı. Bu büyüklükteki bir ejderhanın dev kanatlarını açarak, ağzından alevler çıkararak gökyüzünde dolandığını hayal etti.

Tyrion'ın ceddinden Kaya'nın Kralı Loren, Menzil Kralı Mern'le güçlerini birleştirip Targaryen istilasına karşı koyduğunda, ejderha ateşinin karşısında durmayı denemişti. Bu en az üç yüz yıl önceydi. O zamanlar Yedi Krallık, büyük diyarın bölünmüş eyaletleri değil, gerçek ve bütün bir krallıktı. İki kralın dalgalanan altı yüz sancağı, beş bin atlı şövalyesi, elli binden fazla hürsüvarisi ve silahlı adamı vardı. Ejderha Aegon, bu sayının beşte biri kadar adama sahipti ve vakanüvislerin söylediklerine göre, çoğu Aegon'ın devirdiği eski kralın askerleriydi ve sadakatleri şüpheliydi.

Ordular, Menzil'in hasat vakti gelmiş altın buğday tarlalarıyla dolu geniş

düzlüklerinde karşı karşıya gelmişti. Güç birliği yapmış iki kral ordularına hareket emri verdiklerinde Targaryen ordusu titremiş ve kaçmaya başlamıştı. Vakanüvisler bir an için istilanın zaferle bastırıldığını yazmaya niyetlenmişlerdi... ama sadece bir an için. Aegon Targaryen ve kız kardeşi gelene kadar.

Vhaghar, Meraxes ve Balerion'un aynı anda serbest bırakıldığı tek gündü o. Ozanlar ejderhaların serbest bırakıldığı o yere Ateş Tarlası adını verdi.

O gün Menzil Kralı Mern de dâhil yaklaşık dört bin adam kül oldu. Kral Loren kaçmayı başarmış, Targaryenlar'a teslim olup onlara bağlılık yemini edebilecek kadar uzun süre yaşamış ve şimdi Tyrion'ın minnettarlık duyduğu bir oğul sahibi de olmuştu.

"Neden bu kadar çok okuyorsun?"

Tyrion sesin geldiği yere baktı. Jon Kar birkaç adım uzağında duruyor merakla kendisini seyrediyordu. Tyrion okuduğu sayfanın arasına parmağını koyup kitabı kapattı. "Bana bak ve ne gördüğünü söyle," dedi.

Çocuk şüpheyle bakıyordu. "Bu bir çeşit hileli soru mu? Seni görüyorum işte. Tyrion Lannister."

Tyrion içini çekti. "Bir piçsin ama olağanüstü nezaket sahibisin Kar," dedi. "Gördüğün şey bir cüce. Kaç yaşındasın, on iki mi?"

"On dört," dedi Jon.

"On dört yaşındasın ve benim asla olamayacağım kadar uzunsun. Benim bacaklarım kısa, çarpık ve zar zor yürüyorum. Atımın üstünde düşmeden durabilmem için özel yapılmış bir eyere ihtiyacım var. Bilmek ilgini çekebilir belki, eyeri kendim tasarladım. Çünkü ya böyle özel bir şey yapacaktım ya da çocuklar gibi bir midilli sürecektim. Bir köyde doğsaydım, beni ya ölüme terk ederlerdi ya da ucube gösterileri düzenleyen bir köle tacirine satarlardı ama gel gör ki, Casterly Kayası'nda bir Lannister olarak doğdum ve orada bir ucube olmak her şeyden beter. Benden bazı beklentiler var. Babam yirmi yıl boyunca Kral Eli olarak görev yaptı ama aynı kralı kendi elleriyle öldürdü. Görüyorsun, hayat ironilerle dolu. Kız kardeşim yeni kralla evlendi ve benim iğrenç yeğenim babasından sonraki kral olacak. Benim de hanedanıma katkıda bulunmam gerek, öyle değil mi? Ama nasıl? Tamam, bacaklarım çok kısa olabilir ve kafam bedenime oranla çok büyük, aslında kafamın benim zekâma uygun şekilde büyük olduğunu düşünüyorum. Güçlü ve zayıf noktalarımla ilgili gerçekçi algılara sahibim. Benim silahım zekâm. Erkek kardeşimin kılıcı var, Kral Robert'ın savaş baltası var ve benim de zekâm... ve zekânın keskin kalabilmesi için kitaplar gerekli. Tıpkı bir kılıcın keskin kalabilmesi için biley taşına gerek

olduğu gibi." Tyrion kitabın deri kapağına vurdu. "İşte bu yüzden bu kadar çok okuyorum Kar."

Çocuk söylenenleri sessizce sindiriyordu. Lord Stark'ın adını alamamış olsa da yüzünü kesinlikle almıştı. Uzun, vakur bir surat, hiçbir sırrı açık etmeyen mesafeli bir ifade. Çocuğun annesi her kimse, kendisinden bir iz bırakmamıştı çocuğa. "Şimdi neyle ilgili okuyorsun?" diye sordu Kar.

"Ejderhalar," dedi Tyrion.

"Neye yarar ki? Artık ejderha yok," dedi çocuk kendinden emin bir tavırla.

"Öyle söylüyorlar," diye yanıtladı Tyrion. "Çok üzücü değil mi? Ben senin yaşındayken, bir gün kendi ejderhama sahip olmayı hayal ederdim."

"Gerçekten mi?" diye sordu çocuk şüpheyle. Belki de Tyrion'ın kendisiyle dalga geçtiğini düşünüyordu.

"Ah, evet. Topal, cüce ve çirkin bir çocuk bile bir ejderhanın sırtına oturduğunda dünyaya tepeden bakabilir." Tyrion ayı derisini bir kenara koydu ve ayağa kalktı. "Eskiden Casterly Kayası'nın kuytularında ateşler yakar ve saatlerce alevleri izlerdim. Bunların ejderha alevi olduğunu hayal ederdim. Bazen alevlerin içinde babamın, bazen de kız kardeşimin yandığını düşlerdim." Jon korkuyla ama büyülenmiş gibi Tyrion'a bakıyordu. Tyrion garip bir kahkaha attı. "Bana öyle bakma piç. Sırrını biliyorum. Sen de aynı şeyleri düşlüyorsun."

"Hayır," diye itiraz etti Jon dehşetle. "Ben asla..."

"Hayır? Asla?" Tyrion bir kaşını kaldırdı. "Pekâlâ, Starklar'ın sana olağanüstü iyi davrandıklarına şüphe yok. Leydi Stark'ın seni kendi çocuklarından hiç ayırmadığına eminim. Ve erkek kardeşin Robb sana hep nezaketle davranmıştır. Neden davranmasın ki? Ona Kışyarı, sana da Sur miras kalıyor. Ve baban... babanın seni Sur'a sepetlemesi için yeterince geçerli sebebi vardır sanırım."

"Yeter," dedi Jon Kar. Yüzü öfkeyle kararmıştı. "Gece Nöbetçileri'nde hizmet etmek onurlu bir iştir."

Tyrion güldü. "Sen buna inanmayacak kadar akıllı bir çocuksun. Gece Nöbetçileri, toplumda yeri olmayan atıkların üst üste yığıldığı bir çöplük sadece. Senin Yoren'e ve yanındakilere nasıl baktığını gördüm. O adamlar senin yeni kardeşlerin Jon Kar. Onları sevdin mi? Karanlık köylüler, hırsızlar, kaçak avcılar, tecavüzcüler ve senin gibi piçler Sur'un duvarlarına yığılıp, sütannenin anlattığı hikâyelerdeki canavarları ve yaratıkları bekler. İyi haber, o canavarlar ve yaratıklar gerçekte yok ve görevinizin tehlikeyle uzaktan yakından ilgisi yok. Kötü haberse, orada öylece olmayan yaratıkları beklerken hayalarınız donacak ama çocuk sahibi olmamaya yemin edeceğinize göre bu da dert değil."

"Yeter, sus!" diye bağırdı çocuk. Bir adım ileri yürüdü. Yumruklarını sıkmıştı ve ağlamak üzereydi.

Birdenbire, gereksizce kendini suçlu hissetti Tyrion. Çocuğun omzuna dokunup teselli etmek ya da özür dilemek düşüncesiyle o da bir adım ileri çıktı.

Kurdun daha önce nerede olduğunu, nasıl yaklaştığını göremedi. Jon'a doğru yürürken bir anda sırtüstü kayalık zemine düştü. Elindeki kitap yuvarlandı. Ani ve şiddetli darbe soluğunun kesilmesine sebep olmuştu. Ağzı kan, çürük yaprak ve toprak doldu. Doğrulmaya çalıştığında sırtında korkunç bir kasılma hissetti. Düşerken kemikleri burkulmuş olmalıydı. Dişlerini öfkeyle gıcırdattı, bir ağaç köküne tutunup kendini çekti ve oturur hale geldi. Elini uzattı ve, "Yardım et," dedi çocuğa.

Kurt birdenbire aralarına girdi. Ses çıkarmıyordu. Lanet olası hayvan hiçbir zaman ses çıkarmıyordu zaten. Parlak kırmızı gözleriyle dimdik bakıyor ve keskin dişlerini gösteriyordu. Tyrion elini geri çekti. "Öyleyse yardım etme. Siz ikiniz uzaklaşana kadar burada böyle oturacağım."

Jon, Hayalet'in kalın beyaz tüylerini okşadı. Artık gülümsüyordu. "Bana nazikçe sor," dedi.

Tyrion Lannister'ın içi öfkeyle kabardı ama bastırmasını bildi. Hayatında ilk kez aşağılanmıyordu ve bu son da olmayacaktı. Bu seferkini biraz hak etmişti hatta. "İnce yardımlarınızı benden esirgemezseniz size daima müteşekkir olurum Jon," dedi abartılı bir nezaketle.

"Otur Hayalet," dedi çocuk. Ulu kurt oturdu ama gözlerini Tyrion'dan ayırmıyordu. Jon, Tyrion'ın arkasına geldi, ellerini kollarının altına koydu ve adamı ayaklarının üzerine kaldırdı. Sonra kitabı yuvarlandığı yerden alıp uzattı.

"Bana neden saldırdı?" diye sordu Tyrion kurda bir bakış atarak. Elinin tersiyle ağzındaki kanı ve çamuru sildi.

"Belki senin bir yaratık olduğunu zannetmiştir."

Tyrion keskin bir bakış attı Jon'a. Ardından bir kahkaha attı. Engel olamadığı bir neşe içine dolmuş ve burun deliklerinden izinsizce dışarı taşmıştı sanki. "Ah, Tanrılar!" dedi, kafasını sallayarak. Kendi kahkahasında boğulacaktı az daha. "Sanırım bir yaratık gibi görünmeyi tercih edeceğim. Canavarlara neler yapıyordur kim bilir."

"Bilmek istemezsin," dedi Jon, deri şarap matarasını Tyrion'a uzattı.

Tyrion mataranın kapağını açtı, kirlenmiş ağızlığı eliyle temizledi ve şaraptan büyük bir yudum aldı. Şarap soğuk bir alev gibi ağzından aşağı inerken boğazını ve midesini ısıttı. Matarayı Jon'a uzattı. "Biraz ister misin?"

Çocuk matarayı aldı ve bir yudumu boğazından aşağı dikkatlice indirdi. "Hepsi doğru değil mi?" dedi işi bittiğinde. "Gece Nöbetçileri hakkında söylediklerin."

Tyrion başıyla onayladı.

Jon'un dudakları ince bir çizgi halini almıştı. "Neyse ne. Yapacak bir şey yok."

Tyrion gülümsedi. "Bu iyi piç," dedi. "Pek çok adam korkunç gerçekle yüzleşmek yerine, gerçeği görmezden gelmeyi tercih eder."

"Pek çok adam," dedi Jon. "Ama sen değil."

"Hayır," dedi Tyrion, "Ben değil. Artık ejderhalar hakkında hayal kurmuyorum. Ejderhalar artık yok." Deri mataranın kapağını kapattı. "Hadi, artık kampa dönsek iyi olacak, yoksa amcan sancakları kaldırır."

Kampa dönen yol kısaydı ama çok engebeliydi ve bacaklarına kramplar girmişti. Birbirine dolaşmış sık ağaç köklerinin üzerinden geçerken Jon yardım teklif etti ama Tyrion kabul etmedi. Bütün hayatı boyunca yoluna çıkan engelleri tek başına aşmak zorunda kalmıştı, şimdi de öyle yapacaktı. Kampa vardıklarında eve gelmiş gibi hissetti yine de. Çadırlar, rüzgârdan korunmak amacıyla uzun zaman önce terk edilmiş karakolun yıkık duvarlarına dayandırılmıştı. Atlar beslenmiş ve bağlanmış; bir ateş yakılmıştı. Yoren bir taşın üzerine oturmuş elindeki sincabın derisini yüzüyordu. Haşlamanın iştah açıcı kokusu Tyrion'ın burnunu doldurdu. Haşlama kazanının başında duran adamı Morrec'in yanına gitti. Morrec, daha Tyrion bir şey söylemeden kepçeyi uzattı. Tyrion aldı ve yemeğin tadına baktı. Kepçeyi geri verdi. "Biraz daha biber," dedi.

Benjen Stark yeğeniyle birlikte kalacağı çadırdan çıktı. "İşte buradasın. Kahretsin Jon, böyle tek başına kaybolma bir daha. Seni Ötekiler aldı sandım!"

"Yaratıklar aldı," dedi Tyrion gülerek. Jon Kar gülümsedi. Stark, Yoren'e şaşkın bir bakış attı. Yaşlı adam omuzlarını silkip yaptığı kanlı işe geri döndü.

Yüzülen sincap haşlamaya eklendi. Siyah ekmek, sert peynir ve haşlamadan oluşan yemeklerini ateşin etrafında yediler. Tyrion deri matarasındaki şaraptan herkese ikram etti. Sonunda Yoren bile mahmurlaşmıştı. Birer birer çadırlarına çekilip uyudular. Jon haricinde herkes uykuya daldı. O gecenin ilk nöbetini tutacaktı.

Tyrion her zaman olduğu gibi geceyi en son bitiren kişiydi. Adamlarının kendisi için hazırladığı çadıra girerken arkasını döndü ve Jon Kar'a baktı. Çocuk hâlâ vakur olan yüzüyle ateşin kenarında oturuyor ve derin derin alevleri izliyordu.

Tyrion Lannister'ın yüzünden hüzünlü bir gülümseme geçti. Yatağına gitti.

Catelyn

Üstat Luwin elinde bir okuma lambası ve muhasebe defterleriyle Bran'ın hasta odasına geldiğinde, Ned ve kızların gidişinin üstünden sekiz gün geçmişti. "Hesaplara bakmakta çok geciktik leydim," dedi Üstat. "Kralın ziyaretinin bize ne kadara mal olduğunu bilmek istersiniz."

Catelyn hasta yatağındaki Bran'a baktı, alnına düşen saçlarını eliyle geriye doğru taradı. Çok uzamış saçlarını artık kesmesi gerekiyordu. "Hesaplara bakmaya ihtiyacım yok Üstat Luwin," dedi gözlerini Bran'dan ayırmadan. "O ziyaretin bize neye mal olduğunu biliyorum. Lütfen defterleri geri götürün."

"Leydim, kralın maiyeti oldukça yüksek iştaha sahipti. Her şeyi gözden geçirip stoklarımızı..."

"Defterleri geri götürün dedim. Kâhya ihtiyaçlarımızla ilgilenir," diyerek kesti kadın, Üstat Luwin'in sözünü.

"Bir kâhyamız yok," diye hatırlattı Üstat Luwin. Tıpkı küçük iğrenç bir fare gibi, bir türlü rahat bırakmaz, diye düşündü Catelyn. "Poole, Lord Eddard'ın rahat edebileceği bir mekân hazırlamak üzere güneye, Kral Toprakları'na gitti."

Catelyn umursamazca başını salladı. "Ah, evet, unutmuşum." Bran çok solgun görünüyordu. Çocuğun yatağını pencerenin yanına çektirmeyi düşünüyordu. Sabah güneşi Bran'a iyi gelebilirdi.

Üstat Luwin elindeki lambayı duvardaki göze koydu ve fitili ayarladı. "Acil olarak ilgilenmeniz gereken pek çok iş var leydim," dedi. "Kâhyanın yanı sıra, Jory'nin yerini almak üzere bir baş muhafız atamamız gerek ve ayrıca bir seyis başı..."

Catelyn'in etrafı tarayarak Üstat Luwin'in gözlerini buldu. "Bir seyis başı mı?" Sesi bir kamçının sesi gibi çıkmıştı.

Üstat sarsılmıştı. "Evet leydim, Hullen, Lord Eddard'la güneye gittiği..."

"Küçük oğlum burada kemikleri paramparça ve ölmek üzere yatıyor Luwin. Ve sen benimle yeni seyis başını konuşmak istiyorsun öyle mi? Ahırlarda ne olduğu beni zerre kadar ilgilendiriyor mu sanıyorsun? Bran'ın gözlerinin bir an için açılacağını bilsem, ahırlardaki bütün atları, kendi ellerimle memnuniyetle yüzerim. Bunu anlayabiliyor musun Luwin? Anlayabiliyor musun?"

Üstat başını eğdi. "Elbette anlıyorum leydim," dedi. "Fakat atamalar..."

"Ben atamalarla ilgileneceğim," dedi Robb.

Catelyn onun odaya girdiğini fark etmemişti ama işte orada tam kapının yanında duruyordu. Catelyn avazı çıktığı kadar bağırarak konuşmuştu. Birdenbire halinden utandı. Ona neler oluyordu? Çok yorgundu ve başı sürekli ağrıyordu.

Üstat Luwin bakışlarını Catelyn'den Robb'a çevirdi. "Boşalan mevkileri doldurmak üzere, uygun adamların isimlerinden oluşan bir liste hazırlamıştım," dedi kolunun içinden çıkardığı kâğıdı Robb'a uzatırken.

Robb listeye bir göz attı. Catelyn onun dışarıdan geldiğini anlamıştı. Saçları rüzgârdan dağılmış, yüzü soğuktan kızarmıştı. "Uygun adamlar," dedi Robb. "Yarın atamalarla ilgili konuşuruz." Kâğıdı Üstat'a geri uzattı.

Kâğıt Luwin'in cübbesinin kolunun içinde kayboldu.

"Şimdi bizi yalnız bırakın," dedi Robb. Üstat Luwin eğilerek selam verdi ve odadan çıktı. Robb arkasından kapıyı kapattı ve annesine döndü. "Anne, sen ne yapıyorsun?"

Catelyn oğlunun tıpkı kendisi gibi göründüğünü düşünürdü hep. Bran, Rickon ve Sansa gibi, kızıl kahve saçları ve mavi gözleriyle Tully renklerine boyanmıştı ama bugün ilk kez Eddard Stark'ı görüyordu oğlunun yüzünde. Kuzey kadar sert ve keskin. "Ne mi yapıyorum?" diye sordu, şaşkın halde. "Bunu nasıl sorabilirsin? Ne yaptığımı düşünüyorsun? Kardeşine bakıyorum. Kardeşin Bran'la ilgileniyorum."

"Sen bu yaptıklarına Bran'la ilgilenmek mi diyorsun? Bran düştüğünden beri bu odadan hiç çıkmadın. Babam ve kızlar yola çıktığında kapıya bile inmedin."

"Onlarla burada vedalaştım. Gidişlerini şu pencereden izledim." Gitmesin diye yalvarmıştı Ned'e. Şimdi değil. Bütün bu olanlardan sonra değil. Artık her şey değişmişti. Ned bunu göremiyor muydu? Konuşması işe yaramadı. Ned'in başka seçeneği yoktu, öyle söylemişti. Ve gitti. Gitmeyi seçti. "Kardeşini bırakamam. Bir an için bile. Her anın onun son anı olabileceğini bilerek bırakamam. Eğer... Eğer... Burada kalmak zorundayım." Bran'ın parmaklarını ellerinin arasına aldı. İncecik ve kırılgandı parmakları. Ellerinde hiç güç yoktu ama derisinin altındaki damarlardan hâlâ hayat akıyordu. Sıcacıktı.

Robb'un sesi yumuşadı. "O ölmeyecek anne. Üstat Luwin en tehlikeli zamanları geride bıraktığını söylüyor."

"Peki ya Üstat Luwin yanılıyorsa? Ya Bran'ın muhtaç olduğunu an ben burada olmazsam?"

"Rickon da sana muhtaç," dedi Robb sertçe. "Daha üç yaşında. Neler olup

bittiğini anlayamıyor. Herkesin onu terk ettiğini düşünüyor. Bütün gün peşimde. Bacaklarıma tutunup ağlıyor. Onunla ne yapacağımı bilemiyorum." Bir an sustu. Küçük bir çocukken yaptığı gibi alt dudağını ısırdı. "Anne, ben de sana muhtacım. Çok çabalıyorum ama... her şeyin altından tek başıma kalkamam." Robb'un sesi kırgınlıkla doldu bir an ve Catelyn tam o anda oğlunun daha on dört yaşında olduğunu hatırladı. Kalkıp yanına gitmek istedi ama eli hâlâ Bran'ın elindeydi, hareket edemedi.

Kulenin dışında bir kurt ulumaya başladı. Catelyn titredi.

"Bran'ın kurdu," dedi Robb. Pencereyi açtı, havası iyice ağırlaşmış kule odasına gece havası dolmaya başladı. Ulumanın şiddeti arttı. Soğuk, yalnız bir ses. Melankoli ve çaresizlik dolu.

"Kapat," dedi Catelyn. "Bran'ı sıcak tutmamız gerek."

"Bran'ın bu şarkıları duyması gerek," diye karşılık verdi Robb. Kışyarı'nda bir yerde, ikinci bir kurt, ilkinin şarkısına eşlik etmeye başladı. Sonra üçüncüsü katıldı koroya. "Tüylüköpek, Boz Rüzgâr," dedi Robb. "Eğer dikkatlice dinlersen seslerini birbirinden ayırt edebilirsin."

Catelyn titriyordu. Acısı yüzünden, soğuk yüzünden, kurtların uluması yüzünden. Her gece uluyan kurtlar, soğuk rüzgâr, hiç değişmeyen, hep aynı boş gri kale, yatağında ölü gibi uzanan her tarafı kırık oğlu, çocuklarının en tatlısı, en zarifi, gülmeyi ve tırmanmayı seven, şövalyelik hayalleri kuran güzel Bran. Her şey bitmişti artık. Bran'ı gülerken duyamayacaktı bir daha. Hıçkırıklara boğulmuş halde bıraktı Bran'ın parmaklarını. Elleriyle kulaklarını kapattı. "Onları sustur!" diye bağırdı. "Dayanamıyorum, onları sustur. Sustur. Gerekirse hepsini öldür ama onları sustur."

Yere ne zaman, nasıl düştüğünü hatırlamıyordu Catelyn. Ama yerdeydi işte ve Robb güçlü kollarıyla ona sarılmış yerden kaldırıyordu. "Korkma anne," dedi. "Onlar Bran'ı asla incitmez." Catelyn'i odanın köşesindeki dar yatağa götürüp yatırdı. "Gözlerini kapat," dedi şefkatle. "Dinlen biraz. Üstat Luwin, Bran'ın düştüğü günden beri hiç uyumadığını söyledi."

"Yapamam," dedi Catelyn. "Tanrılar beni affetsin Robb, yapamam. Ya ben uyurken ölürse. Ya ölürse. Ya ölürse..." Kurtlar hâlâ uluyordu. Catelyn bir çığlık atıp tekrar kulaklarını kapattı. "Ah, Tanrılar! Robb, kapat pencereyi."

"Eğer bana uyuyacağına söz verirsen," dedi Robb ve pencereye gitti. Kapatmak için uzandığı anda kurtların ulumalarına yeni sesler karıştı. "Köpekler," diye fısıldadı. "Daha önce hiç yapmamışlardı..." Catelyn, Robb'un soluksuz kaldığını fark etti. Oğluna baktı. Yağlı lambanın ışığında bembeyaz görünüyordu Robb'un yüzü. "Yangın," diye fısıldadı Robb.

Yangın, diye düşündü Catelyn ve hemen ardında Bran. "Bana yardım et," dedi telaşla. "Bran'ı taşımam için yardım et."

Robb onu duymamış gibi görünüyordu. "Kütüphane kulesi yanıyor," dedi.

Catelyn açık pencereden titreyen kızıl alevleri görebiliyordu. Birden rahatladı. Kütüphane kulesi geniş avlunun diğer tarafındaydı. Yangının kendi bulundukları bölüme sıçraması mümkün değildi. "Tanrılara şükür," diye fısıldadı.

Robb delirmiş gibi görünen annesine baktı. "Anne burada kal. Yangını söndürür söndürmez yanına geleceğim," dedi. Koşarak odadan çıktı. Catelyn oğlunun muhafızlara bağırdığını ve hepsinin aceleyle, basamakları üçer beşer atlayarak merdivenlerden indiklerini duydu.

Dışarıdan, "Yangın!" diyen bağrışlar, çığlıklar, koşturan ayak sesleri, ürkmüş atların kişnemeleri, köpeklerin çılgın havlamaları geliyordu. Kurtların uluması durmuştu. Ses kalabalığını dinlerken fark etmişti kurtların sustuğunu. Bütün kale gürültüden inlerken kurtlar sessizliğe gömülmüştü.

Catelyn pencereye yaklaşırken yedi yüzlü tanrısına sessiz bir şükür duası etti. Kütüphane kulesinin pencerelerinden yukarı büyük alevler uzanıyor, simsiyah bir duman gökyüzünü kaplıyordu. Catelyn, Starklar'ın asırlar boyu biriktirip özenle korudukları kitapları düşünüp üzüldü. Pencereyi kapattı.

Pencereden uzaklaşıp arkasını döndüğünde, adam orada, odada, onunla birlikteydi.

"Burada olmaman gerekiyordu," diye mırıldandı adam. "Burada kimsenin olmaması gerekiyordu."

Küçük, kısa, kirli kahverengi elbiseler giymiş bir adamdı ve at gibi kokuyordu. Catelyn ahırlarda çalışan bütün adamları tanırdı, bu onlardan biri değildi. Sıska, sarı saçları iyice seyrekleşmiş, gözleri kemikli yüzünün göz çukurlarına iyice batmış soluk renkli bir adamdı ve elinde bir hançer vardı.

Catelyn önce adamın elindeki hançere, sonra Bran'a baktı. "Hayır," diye fısıldadı. Kelime boğazına takılmış, zar zor ağzından çıkmıştı.

Adam onu duymuş olmalıydı. "Bu merhamettir," dedi. "O zaten ölü."

"Hayır," diye bağırdı Catelyn, bu sefer yüksek sesle, "Hayır, yapamazsın." Yardım çağırmak için hızla pencereye koştu ama adam Catelyn'den çok daha hızlıydı. İnanılmaz bir serilikle kadını yakaladı, tek elini ağzına bastırırken diğer elindeki hançeri soluk borusuna dayadı. Adamın leş kokusu dayanılmazdı.

Catelyn uzandı, iki eliyle birden var kuvvetiyle kavradığı hançeri boğazından uzaklaştırdı. Adam kulağının dibinde küfürler savuruyordu. Kesilen ellerinden akan kanlar yüzünden parmakları kayıyordu ama hançeri bırakmadı. Adam,

soluğunu kesmek istiyormuş gibi, elini daha fazla bastırdı Catelyn'in ağzına. Catelyn kafasını biraz çevirip, adamın elinden bir parçayı dişlerinin arasına kıstırmayı başardı. Bütün gücüyle ısırdı. Adam acıyla bağırdı. Catelyn dişlerini adamın etine iyice geçirdi. Adam aniden elini ağzından çekti. Catelyn'in ağzında kan tadı vardı. Ciğerlerine hava doldurdu ve çığlık atmaya başladı. Adam, Catelyn'i saçlarından tutup, Bran'ın yatağından uzağa savurdu. Catelyn tökezleyip yere düştü. Adam tam tepesinde, derin soluklar alarak ve titreyerek duruyordu. Hançer hâlâ kanlar içindeki sağ elinde sıkıca kavranmıştı. "Senin burada olmaman gerekiyordu," diye tekrarlıyordu aptal gibi.

Catelyn adamın arkasında, açık kapıdan içeri bir gölgenin girdiğini gördü. Çok hafif, hırlamadan çok daha hafif, fısıltı bile denemeyecek kadar hafif bir ses duydu. Adam da bir şekilde duymuş olmalıydı çünkü ulu kurt tam üzerine atladığı sırada arkasını dönmüştü. Adam ve ulu kurt, hâlâ yerde olan Catelyn'in üzerine doğru düştüler. Ulu kurt adamı tam boğazından yakalamış, altına almıştı. Adamın feryadı saniye sürmedi. Kurt başını çevirdiğinde, adamın boğazının yarısını parçalamıştı.

Catelyn'in yüzüne saçılan kan ılık bir yağmur gibiydi.

Kurt, Catelyn'e bakıyordu. Ağzı kıpkırmızı ve ıslaktı. Altın rengi gözleri karanlık odada parlıyordu. Bran'ın kurdu olduğunu fark etti Catelyn. Elbette Bran'ın kurduydu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, soluk sesiyle. Titreyen elini kurda uzattı. Kurt ağır adımlarla yaklaştı ve sert ve ıslak diliyle kadının elindeki kanı yalamaya başladı. Bütün kanı temizlediğinde sessizce döndü ve Bran'ın yatağına zıpladı. Uzanıp Bran'ın yanına yattı. Catelyn isterik kahkahalar atmaya başladı.

Robb, Üstat Luwin ve Sör Rodrik, Kışyarı muhafızlarının yarısıyla birlikte odaya girdiklerinde Catelyn'i o halde buldular. Sonunda kahkahası durduğunda onu sıcak örtülere sardılar ve Büyük Kule'ye, kendi odasına götürdüler. Yaşlı Dadı elbiselerini çıkardı, kaynar suyla doldurduğu küvete sokarak üzerindeki kanları yumuşak bir bezle temizledi.

Daha sonra yaralarını sarmak için Üstat Luwin geldi. Ellerindeki kesikler çok derindi. Neredeyse kemiklerine kadar iniyordu. Adamın saçlarını çektiği yerdeki kafa derisi çıplaktı ve kanıyordu. Üstat çekeceği büyük ağrıların henüz başlamadığını söyledi ve uyuması için haşhaş sütü içirdi.

Sonunda Catelyn gözlerini kapattı.

Gözlerini yeniden açtığında ona dört gün boyunca uyuduğunu söylediler. Catelyn başını sallayıp yatağın içinde doğrularak oturdu. Bran'ın düşmesinden bu yana olan her şey korkunç bir kâbus gibi görünüyordu şimdi ona. Acı ve

kanla dolu bir kâbus. Ama ellerindeki sızı her şeyin gerçek olduğunu hatırlatıyordu. Kendisini çok zayıf hissediyordu, başı dönüyordu ama garip bir şekilde metanetliydi. Sanki omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı.

"Bana biraz bal ve ekmek getirin," dedi hizmetçilere. "Üstat Luwin'e sargılarımın değiştirilmesi gerektiğini haber verin." Hizmetçiler şaşırmış halde ona baktılar ve emirlerini yerine getirmek için koştular.

Catelyn geçen günlerde nasıl davrandığını hatırlayıp utandı. Herkesi hayal kırıklığına uğratmıştı. Çocuklarını, kocasını, hanedanını. Bunu bir daha asla yapmayacaktı. Nehirovalı bir Tully'nin nasıl güçlü olabileceğini bütün kuzeye kanıtlayacaktı.

Robb, yemeğinden önce geldi. Rodrik Cassel, kocasının muhafızı Theon Greyjoy ve Hallis Mollen da yanındaydı. Hallis Mollen kare sakallı, kaslı bir muhafızdı. Robb onun muhafızların yeni kumandanı olduğunu söyledi. Oğlu kaynatılmış deriden yapılmış kıyafetler ve zırh giyiyordu, kılıcı vardı.

"Kimmiş?" diye sordu Catelyn.

"Adını kimse bilmiyor," diye yanıtladı Hallis Mollen. "Kışyarı'ndan değil leydim ama onu geçtiğimiz haftalar içinde kalenin çevresinde dolanırken görenler var."

"Kralın kafilesinden biriydi o halde. Ya da Lannisterlar'ın bir adamı. Diğerleri yola çıktığında o burada kalmış olmalı."

"Olabilir," dedi Hal. "Son zamanlarda Kışyarı'nı dolduran onca yabancıyı düşününce adamın kimlerden olduğunu tahmin etmek oldukça güç."

"Üzerine sinen kokuya bakılırsa ahırlarda saklanmış," dedi Greyjoy.

"Bunca adamın dikkatini çekmemeyi nasıl başarmış?" diye sordu Catelyn sert bir sesle.

Hallis Mollen mahçup görünüyordu. "Lord Eddard'ın güneye götürmek için aldığı ve Gece Nöbetçileri'ne yolladığımız hayvanlardan sonra ahırlar iyice boşaldı leydim. Seyislerden saklanırken zorluk çekmemiş bu yüzden. Hodor adamı görmüş olabilir. Son zamanlarda çok garip davrandığını söylüyorlar ama ne kadar aptal olduğunu düşününce..." Hal başını salladı.

"Adamın nerede uyuduğunu bulduk," diye lafa karıştı Robb. "Samanların arasına deri bir kese içinde doksan gümüş geyik saklamış."

"Oğlumun hayatının bu kadar ucuza satılmadığını öğrendiğime sevindim," diye karşılık verdi Catelyn acı bir sesle.

Hallis Mollen kafası karışmış halde Catelyn'e bakıyordu. "Lütfen beni affedin

leydim, adamın oğlunuz için geldiğini mi düşünüyorsunuz?"

Greyjoy şüpheliydi. "Bu delilik," dedi.

"Bran için gelmişti," dedi Catelyn. "Orada olmamam gerektiğini tekrar edip duruyordu. Yangını görüp bütün muhafızlarla birlikte kuleye koşacağımı düşünerek kütüphaneyi ateşe vermiş olmalı. Eğer yarı deli halde olmasaydım her şey tam da planladığı gibi gidecekti."

"Biri neden Bran'ı öldürmek istesin. Tanrılar! O uyuyan küçük ve çaresiz bir çocuk," dedi Robb.

Catelyn ilk oğluna meydan okuma dolu bir bakış yöneltti. "Eğer bir gün kuzeyin hâkimi olacaksan, böyle meseleleri inceden inceye sen düşünmelisin Robb. Kendi soruna kendin yanıt bul. Uyuyan bir çocuğu kim, neden öldürmek ister?"

Robb cevap veremeden ellerinde mutfakta yeni hazırlanmış taze yiyecekler dolu tabaklarla hizmetçiler geldi. Catelyn'in istediğinden çok daha fazla yiyecek getirmişlerdi. Sıcak ekmek, tereyağı, bal, böğürtlen konservesi, bir dilim jambon, az haşlanmış yumurta, bir kalıp peynir ve bir demlik nane çayı. Yiyeceklerle birlikte Üstat Luwin de gelmişti.

"Oğlum nasıl Üstat?" diye sordu. Yiyecekleri görünce hiç iştahı olmadığını anlamıştı.

Üstat Luwin bakışlarını kaçırarak, "Bir değişiklik yok leydim," dedi.

Bu Catelyn'in beklediği cevaptı. Ne daha az, ne daha fazla. Hançer hâlâ saplıymış ve kemiklerine kadar giriyormuş gibi zonkluyordu elleri. Hizmetçileri yolladı ve tekrar Robb'a döndü. "Sorunun cevabını bulabildin mi?"

"Birileri Bran'ın uyanmasından korkuyor," dedi Robb. "Bran'ın söyleyeceği ya da yapacağı şeylerden korkuyor. Bran'ın bildiği bir şeyden korkuyor."

Catelyn oğluyla gurur duymuştu. "Çok iyi." Yeni muhafız kumandanına döndü. "Bran'ın güvenliğini sağlamalıyız. Ortada bir katil vardı, başkaları da olabilir."

"Kaç muhafız emredersiniz leydim?" diye sordu Hal.

"Kocam Lord Eddard burada olmadığına göre Kışyarı Lordu oğlum Robb Stark'tır," dedi Catelyn.

Robb olduğundan daha uzun görünüyordu adeta. "Hasta odasına gece ve gündüz orada bekleyecek bir adam yerleştirin. Bir tane de odanın kapısına. Odaya çıkan merdivenlerin başına iki adam koyun. Benim ya da annemin izni olmadan Bran'ın odasına kimse girmeyecek."

"Nasıl emrederseniz lordum."

"Hemen şimdi yerine getirin," dedi Catelyn.

"Ulu kurt odasında kalsın," diye ekledi Robb.

"Evet," diyerek onayladı Catelyn. Sonra bir kez daha, "Evet," dedi.

Hallis Mollen eğilerek selam verdi ve odadan ayrıldı.

"Leydi Stark, katilin kullandığı hançere dikkat etme fırsatınız oldu mu?" diye sordu Sör Rodrik.

"Şartlar dikkatle incelememe izin vermedi ama çok keskin olduğuna yemin edebilirim," dedi Catelyn acı bir gülümsemeyle. "Neden sordunuz?"

"Adamın ölüsünü bulduğumuzda hançer hâlâ elindeydi. Öyle bir adamın elinde o kadar mükemmel bir silah olması sıra dışı bir durum. Hançeri iyice inceledim. Kesici kısmı Valyria çeliğinden yapılmış. Kabzası ejderha kemiğinden. Böyle bir hançerin o sefilin elinde olması doğal değil. Biri hançeri özellikle vermiş ona."

Catelyn düşünceli bir halde kafasıyla onayladı. "Robb, kapıyı kapat," dedi.

Robb annesine şaşırmış gibi baktı ama kadının söylediğini yaptı.

"Size birazdan söyleyeceğim şeyler bu odadan dışarı asla çıkmamalı. Bunun için şeref yemini etmenizi istiyorum. Şüphelendiğim şeylerin sadece yarısı bile doğruysa, Ned ve kızlarım ölümcül bir tehlikenin ortasına doğru yol alıyorlar demektir. Söyleyeceğim şeylerin bir kelimesi bile yabancı kulaklara ulaşırsa, bu onların hayatlarına mal olur."

"Lord Eddard benim ikinci babamdır," dedi Theon Greyjoy. "Yeminim sizindir."

"Benim yeminim de sizindir," dedi Üstat Luwin.

"Ve benimki de," dedi Sör Rodrik.

Catelyn oğluna baktı. "Ya sen Robb?"

Robb başıyla onayladı.

"Kız kardeşim Lysa, kocası ve Kral Eli Lord Arryn'ın Lannisterlar tarafından öldürüldüğünü düşünüyor," diye anlatmaya başladı Catelyn. "Bran'ın düştüğü gün, Jaime Lannister'ın av kafilesine katılmadığını hatırladım. Burada, kalede kalmıştı." Odada ölüm sessizliği vardı. "Bran'ın tırmanırken düşmediğini düşünüyorum." Catelyn bir an sessiz ve hareketsiz kaldı. "Bran kuleden aşağı atıldı."

Şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu. "Bu çok büyük bir şüphe leydim," dedi

Sör Rodrik. "Kral Katili bile küçücük masum bir çocuğu öldürmekten çekinir."

"Çekinir mi?" diye sordu Theon Greyjoy. "Hiç sanmıyorum."

"Lannisterlar'ın hırslarının ve kibirlerinin sınırı yoktur," dedi Catelyn.

"Bran tanıdığım en iyi tırmanıcıydı ve Kışyarı'nın duvarlarındaki her taşı avcunun içi gibi bilirdi," dedi Üstat Luwin düşünceli bir halde.

"Tanrılar!" diye bağırdı Robb. Gencecik yüzü öfkeyle kararmıştı. "Eğer bu doğruysa bedelini mutlaka ödeyecek." Kılıcını çıkarıp havada salladı. "Onu kendi ellerimle öldüreceğim."

Sör Rodrik kızdı. "Onu hemen kınına sok," dedi. "Lannisterlar şu anda yüzlerce fersah uzakta. Kılıcını kullanmayacaksan asla kınından çıkarma. Bunu sana daha kaç kere söylemek zorundayım sersem çocuk?"

Robb mahçup bir halde kılıcı kınına yerleştirdi. Şimdi yine bir çocuk gibi görünüyordu. "Görüyorum ki oğlum gerçek kılıç kuşanmış," dedi Catelyn Sör Rodrik'e.

Yaşlı silah ustası, "Artık zamanının geldiğini düşündüm," diye cevapladı.

Robb tedirgin halde annesine bakıyordu. "Gelmişti ve geçiyordu bile," dedi Catelyn. "Pek yakında Kışyarı'nın tüm kılıçları lazım olabilir, en iyisi tahtadan yapılmamış olanlar."

Theon Greyjoy elini kılıcını kabzasına götürdü. "Leydim, eğer işler o noktaya gelirse, hanedanımın size borcu büyüktür," dedi.

Üstat Luwin zincirini, boynunu zedeleyen yerinden çekiştirdi. "Elimizdekiler sadece varsayım. Suçlamak üzere olduğumuz adam kraliçenin sevgili kardeşi. Kraliçe bu suçlamayı hoş karşılamayacak. Kanıt bulmalıyız ya da sonsuza kadar sessiz kalmalıyız," dedi.

"Kanıtımız hançer," dedi Sör Rodrik. "O mükemmellikteki bir bıçak dikkatlerden kaçmayacaktır."

Catelyn gerçeği öğrenmenin tek bir yolu olduğunu fark etti. "Biri Kral Toprakları'na gitmeli," dedi.

"Ben giderim," diye atıldı Robb.

"Hayır," dedi Catelyn. "Senin yerin burası. Ne olursa olsun Kışyarı'nda daima bir Stark bulunmalı." Görkemli beyaz sakalıyla oynayan Sör Rodrik'e baktı. Gri kıyafetleri içindeki Üstat Luwin'e. Sırım gibi, genç ve çılgın Greyjoy'a. Kimi göndermeliydi? Kime yeterince güvenebilirdi? Ve aniden cevabı buldu. Sargılar yüzünden taş misali hareketsiz parmaklarıyla üzerindeki örtüleri zorlanarak kenara itti. Yataktan çıktı. "Benim gitmem gerek," dedi.

"Leydim," dedi Üstat Luwin. "Bu gerçekten akıllıca olur mu? Lannisterlar'ın sizin gidişinizi şüpheyle karşılayacakları muhakkak."

"Bran'a ne olacak?" diye sordu Robb. Zavallı çocuğun iyice kafası karışmış gibiydi. "Onu öylece bırakamazsın."

"Bran için yapabileceğim her şeyi yaptım," dedi yaralı elini oğlunun koluna koyarak. "Onun hayatı şimdi tanrıların ve Üstat Luwin'in ellerinde. Bana sen hatırlatmıştın Robb, düşünmem gereken başka çocuklarım da var."

"Fazlaca muhafıza ihtiyacınız olacak leydim," dedi, Theon Greyjoy.

"Hal komutasında bir manga yollarım," dedi Robb.

"Hayır," diye karşılık verdi Catelyn. "O derece büyük bir kafile fazlaca dikkat çeker. Lannisterlar'ın oraya gittiğimi bilmelerini istemiyorum."

Sör Rodrik itiraz etti. "En azından benim gelmeme izin verin leydim. Kral Yolu tek başına bir kadın için çok tehlikeli olabilir."

"Kral Yolu'nu kullanmayacağım," dedi Catelyn. Bir an düşündü ve başıyla onayladı. "İki atlı, bir atlı hızında yol alır; arabalı kalabalık bir kafiledense çok daha süratlidir. Sizin gelmenizi seve seve kabul ediyorum Sör Rodrik. Beyaz Bıçak üzerinden Beyaz Liman'a giderek bir gemi kiralayacağız. Hızlı atlar ve kuvvetli rüzgâr sayesinde, Ned ve Lannisterlar'dan çok daha önce varırız Kral Toprakları'na." Ve sonra, diye düşündü, ne göreceksek, göreceğiz.

Sansa

Kahvaltı sırasında, Lord Eddard Stark'ın şafak sökmeden ayrıldığını haber verdi Rahibe Mordane, Sansa'ya. "Kral çağırttı. Yine ava çıktıklarını tahmin ediyorum. Bu topraklarda hâlâ yaban öküzleri yaşadığı söyleniyor."

"Hiç yaban öküzü görmedim," dedi Sansa ve masanın altındaki Leydi'ye bir dilim jambon verdi. Ulu kurt bir kraliçe zarafetiyle jambonu Sansa'nın elinden aldı.

Rahibe Mordane, Sansa'nın hareketini onaylamadığını belirtir şekilde burun çekti. "Bir leydi köpeğini masada beslemez," dedi. Bir parça petek kopardı ve balı, ekmeğinin üzerine akıttı.

"O bir köpek değil, bir ulu kurt," diyerek düzeltti Sansa. O sırada Leydi sert diliyle Sansa'nın parmaklarını yalıyordu. "Üstelik babam kurtlarımızın yanımızda durabileceğini söyledi."

Rahibe Mordane'in kızgınlığı geçmemişti. "Sen iyi bir kızsın Sansa ama bu hayvan söz konusu olduğunda vahşi yapılı kardeşin Arya'dan bir farkın kalmıyor," dedi. "Adı geçmişken, bu sabah Arya nerelerde?"

"Aç değilmiş," diye yanıtladı Sansa. Kız kardeşinin saatler önce mutfağa gittiğinden ve tatlı diliyle yamak çocuktan yiyecek bir şeyler aldığından emindi.

"Bugün şık giyinmesi gerektiğini Arya'ya hatırlatmalıyız. Gri kadifelerini giyebilir mesela. Kraliçe ve Prenses Myrcella ile saray arabasında bir geziye davet edildik. Hepimiz en zarif halimizde olmalıyız."

Sansa en zarif halindeydi zaten. Erkenden kalkıp hazırlanmıştı. Uzun kızıl kahve saçlarını parlayıncaya kadar fırçalamış ve en iyi mavi ipeklilerini giymişti. Bir haftadan fazla zamandır bu günü bekliyordu. Kraliçeyle geziye çıkmak büyük bir onurdu ve daha önemlisi Joffrey de orada olabilirdi. Sevgili nişanlısı. Evlenmelerine daha uzun yıllar olmasına rağmen, prensin nişanlısı olduğunu düşünmek midesinde kelebeklerin uçuşmasına sebep oluyordu. Sansa, Joffrey'yi gerçekten tanımıyordu ama ona çoktan âşık olmuştu. Joffrey hayalini kurduğu prensti: Uzun, yakışıklı, güçlü ve saçları altın sarısı. Onunla geçirebildiği kısa zamanlar Sansa için çok kıymetliydi. Sansa'yı bugünle ilgili endişelendiren tek şey Arya'ydı. Arya'nın her şeyi bir anda mahvedebilmek gibi bir özelliği vardı. "Ben ona hatırlatırım," dedi Sansa. "Ama o yine kafasına göre giyinecektir." Çok utanç verici bir şeyler giymemesini umdu. "İzninizle kalkabilir miyim?"

"Kalkabilirsin," dedi Rahibe Mordane bir parça daha bal ve ekmek alırken. Sansa oturduğu sıradan kalktı ve hanın ortak salonundan dışarı çıktı. Leydi de arkasından gitti.

Dışarıda, bağıran ve küfreden adamların ortasında durdu bir an. Adamlar yeniden yola çıkmak için çadırları ve barakaları toplayıp, tahta tekerlekleri gıcırdayan arabalara yüklüyordu. Han üç katlı, kocaman taş bir binaydı. Sansa'nın gördüğü hanların en büyüğüydü ama bu büyüklükte bir han bile kraliyet kafilesinin üçte birini zar zor konuk edebiliyordu. Babasının maiyeti ve yolda kendilerine katılan hürsüvarilerle birlikte dört yüz kişiyi bulmuştu toplam insan sayısı.

Üç Dişli Mızrak'ın kıyısında oturan Arya'yı gördü. Nymeria'nın tüylerine yapışıp kuruyan çamurları temizlemeye çalışıyordu. Kurdun bu işten keyif almadığı belliydi. Arya yavruyu hareketsiz tutmakta zorlanıyordu. Üzerinde dün ve daha önceki gün giydiği aynı deri binici kıyafetleri vardı.

"Daha şık bir şeyler giysen iyi olur. Rahibe Mordane öyle istiyor. Bugün kraliçe ve Prenses Myrcella ile birlikte yolculuk edeceğiz."

"Ben gelmiyorum," dedi Arya. Nymeria'nın matlaşmış tüylerinin arasından bir topak çamuru çıkarmak için uğraşıyordu. "Mycah'yla birlikte nehir boyunca dolaşıp yakut arayacağız."

"Yakut mu? Ne yakutu?" diye sordu Sansa.

Arya, bir aptala bakar gibi baktı ablasına. "Rhaegar'ın yakutları," dedi. "Burası Kral Robert'ın Rhaegar'ı öldürüp tacını kazandığı yer."

Sansa kız kardeşini hayretle dinliyordu. "Yakut arayamazsın. Prenses bizi bekliyor. Kraliçe ikimizi de davet etti."

"Hiç umrumda değil," diye yanıtladı Arya. "Arabasının penceresi bile yok. Dışarıyı seyredemiyorsun."

"Ne seyredeceksin ki zaten?" dedi Sansa. Çok rahatsız olmuştu. Kraliçenin daveti onu çok heyecanlandırmıştı ama aptal kız kardeşi yine her şeyi mahvedecekti. Tam da korktuğu gibi. "Yol boyunca tarlalar, çiftlikler ve karakollardan başka bir şey yok."

"Evet var," dedi Arya inatla. "Ara sıra bizimle birlikte yolculuk etsen görürdün."

"At sürmekten nefret ediyorum," dedi Sansa hararetli bir şekilde. "Her tarafını toz ve çamurla doldurup ağrıtmaktan başka bir şeye yaramıyor."

Arya omuz silkti. "Rahat dur, canını yakmaya çalışmıyorum ki," dedi Nymeria'ya. Sansa'ya döndü. "Geçen gün Boğaz'ı geçerken daha önce hiç

görmediğim otuz altı çeşit çiçek saydım. Mycah da bana bir aslan kertenkelesi gösterdi."

Sansa titredi. Boğaz'ı tam on iki günde geçmişlerdi. Uçsuz bucaksız bir bataklığın tam ortasından geçen daracık bir patikada yol almak zorunda kalmışlardı. Sansa bu yolculuğun her dakikasından nefret etmişti. Hava nemli ve yapış yapıştı. Yol o kadar dardı ki, geceleri doğru düzgün kamp bile kuramamışlardı. Bataklığa yarı gömülmüş ağaçların sık dalları etraflarını sarmıştı. Dalların üzerleri soluk renkli iğrenç mantarlarla doluydu. Bataklığın üzerinde yüzen kocaman renkli çiçekler vardı ama yanılıp birini koparmaya kalkarsan bataklığa gömülüp kaybolman an meselesiydi. Ağaçlarda sinsice bekleyen yılanlar vardı. Aslan kertenkeleleri, dişleri ve gözleri olan siyah kütükler misali yarıya kadar bataklığa gömülü yüzüyordu.

Bunların hiçbiri Arya'yı durduramazdı elbette. Bir gün at kişnemesini anımsatan sırıtmasıyla geldi. Saçları karmakarışık, üstü başı çamur içindeydi. Babasına bir demet yeşil ve mor çiçek uzattı. Sansa, babasının Arya'ya kızacağını ve soylu bir hanımefendi gibi davranması gerektiğini hatırlatacağını ummuştu ama babası teşekkür edip Arya'ya sarıldı. Babasının bu tavırları Arya'yı daha da cesaretlendiriyordu.

Topladığı mor çiçeklere zehir öpücüğü dendiği anlaşıldı daha sonra. Arya'nın kolları çiçeğin zehriyle kabardı. Sansa bunun iyi bir ders olacağını düşünmüştü ama ne fayda. Ertesi gün, cahil bir köylü kadını gibi, kahkahalar atarak kollarını çamurla kapladı Arya. Arkadaşı Mycah, çamurun kaşıntıyı keseceğini söylemişti çünkü. Kolları ve omuzları morluklarla doluydu üstelik. Arya yatmak için geceliğini giyerken görmüştü Sansa. Kollarını o kadar morartmayı nasıl becermişti, bir tek yedi tanrılar bilirdi.

Arya hâlâ Nymeria'nın tüylerini temizliyordu. Güneye giden yolda gördüklerini anlatmaya devam etti. "Geçen hafta perili bir gözetleme kulesi gördük. Ondan önceki gün vahşi bir at sürüsünü kovaladık. Nymeria'nın kokusunu aldıklarında nasıl koşuşturmaya başladıklarını görmeliydin." Nymeria yine kıpırdanmaya başladı. "Kımıldama işte. Daha diğer yanını temizleyeceğim. Çamur içinde kalmışsın," diye kızdı Arya.

"Kafileden ayrılman yasak, babam öyle söylemişti," diye hatırlattı Sansa.

Arya omuz silkti. "Çok uzağa gitmedim zaten. Hem Nymeria da yanımdaydı. Her zaman uzaklaşmıyorum hem. Bazen arabaların yanında yol alıyorum ve insanlarla sohbet ediyorum. Bu da çok eğlenceli."

Arya'nın sohbet etmekten hoşlandığı insanları tanıyordu Sansa; Şövalye yaverleri, seyisler, hizmetçi kızlar, ihtiyar adamlar, çıplak çocuklar ile soyları

belirsiz ve dedikleri anlaşılmaz hürsüvariler. Arya herkesle arkadaşlık edebiliyordu. Mycah en beterleriydi. Bir kasabın oğluydu, on üç yaşındaydı, yabaniydi. Et arabasında uyuyor, leş gibi mezbaha kokuyordu. Çocuğun görünüşü bile Sansa'nın midesinin kalkmasına yetiyordu ama Arya onun arkadaşlığını ablasının arkadaşlığına tercih ediyordu.

Sansa'nın sabrı tükenmek üzereydi. "Benimle gelmek zorundasın," dedi sertçe. "Rahibe Mordane seni bekliyor."

Arya duymazdan geldi. Nymeria'nın tüylerini temizlerken sert bir hareket yapınca hayvan homurdanarak geri kaçtı. "Buraya gel!" dedi Arya.

"Limonlu kek ve çay ikram edilecek," dedi Sansa. Tam bir yetişkin gibi ve akıllıca konuşuyordu. Sansa eğildi, bacağına sürtünen Leydi'nin kulaklarını hayvanın hoşlandığı şekilde okşadı. Leydi oturarak Arya'nın, Nymeria'nın peşinde koşmasını izlemeye başladı. "Leş gibi kokan yaşlı bir atın üstünde terleyip sağını solunu morartmayı, kuş tüyü yastıklara uzanıp kraliçeyle kek yemeye tercih ediyorsun. Neden böyle yapıyorsun Arya?" diye sordu.

"Kraliçeyi sevmiyorum," dedi Arya umursamazca. Sansa'nın nefesi tutuldu. Arya'nın böyle bir şey söylemeye cesaret ettiğine inanamıyordu. Arya zırvalamaya devam etti. "Nymeria'yı yanıma almama da izin vermiyor," dedi ve kurt yavrusunu kovalamaya devam etti. Nymeria tetikte izliyordu Arya'yı.

"Saray arabasına kurt alınmaz," dedi Sansa. "Prenses Myrcella'nın kurtlardan korktuğunu da biliyorsun."

"Myrcella tam bir süt çocuğu." Arya, Nymeria'yı boynundan yakaladı ama kemerindeki fırçayı çıkarıp tüylerine değdirdiği anda bir hamle yaparak tekrar kurtuldu hayvan. Arya sinirlendi, elindeki fırçayı yere attı ve, "Kötü kurt," diye bağırdı Nymeria'nın arkasından.

Sansa gülümsemesine engel olamadı. Barınak başı, hayvanların, sahiplerine çektiklerini söylemişti ona bir zamanlar. Leydi'ye hafifçe sarıldı. Kurt nazikçe yanağını yaladı. Sansa güldü. Sesini duyan Arya arkasını dönerek ikisine baktı. "Ne dediğin umrumda değil, ben at sırtında yolculuk ediyorum." Ata benzeyen uzun suratındaki inadı gördü Sansa. Bu ifade, Arya'nın söylenen her şeyin tersini yapacağı anlamına geliyordu.

"Tanrılar şahit ki bazen tam bir çocuk gibi davranıyorsun Arya," dedi. "Ben de yalnız giderim, böylesi çok daha iyi olur. Bütün limonlu keki Leydi'yle birlikte yeriz. Sensiz çok daha iyi vakit geçireceğimizden eminim."

Dönüp gitmek üzereyken Arya'nın bağırdığını duydu. "Senin de Leydi'yi götürmene izin vermeyecekler," dedi ve Nymeria'nın arkasından koşarak

uzaklaştı. Sansa cevap verecek vakit bulamamıştı.

Kendisini yalnız ve aşağılanmış hissederek, Rahibe Mordane'in beklediği hana doğru yürümeye başladı. Leydi onu takip ediyordu. Gözleri yaşlarla dolmuştu, uzun yolu tercih etti. O her şeyin iyi ve güzel olmasını istiyordu sadece. Tıpkı şarkılarda olduğu gibi. Arya neden Prenses Myrcella gibi tatlı, nazik ve zarif olamıyordu? Öyle bir kız kardeşi olmasını çok isterdi.

Sansa, iki yıl arayla doğmuş iki kız kardeşin nasıl bu kadar farklı insanlar olduğunu anlayamıyordu. Arya, ağabeyleri Jon gibi bir piç olsaydı her şey daha kolay olurdu. Jon'a benziyordu zaten. Leydi annesinin soylu özelliklerinden hiçbiri Arya'da yoktu. Jon'un annesinin halktan bir kadın olduğunu duymuştu. Sansa küçük bir kızken, yaratıkların gerçek kız kardeşini çalarak Arya'yla değiştirmiş olabileceğini düşünmüş ve annesine söylemişti bunu. Annesi gülerek hayır demişti. Arya onun kızıydı ve Sansa'nın öz kardeşiydi. Kanının kanıydı. Annesinin yalan söylemesi için bir sebep olmadığına göre anlattıkları doğru demekti.

Kampın ortasına vardığında bütün gerginliğini unuttu. Kraliçenin arabasının etrafı bir kalabalıkla çevriliydi. İnsanların heyecanlı konuşmaları arı vızıltıları gibi duyuluyordu. Arabanın kapıları açıktı. Kraliçe ahşap basamakların üstünde durmuş, aşağıdaki birine gülümsüyordu. "Konsey bize büyük bir onur bahşetti değerli lordlarım," dediğini duydu Sansa.

"Neler oluyor?" diye sordu tanıdığı bir yavere.

"Konsey, yolun geri kalanında kafileye eşlik etmeleri için Kral Toprakları'ndan süvarileri yollamış, krala tazim muhafızları," diye cevapladı adam.

Sansa gelenleri görmek için can atıyordu. Kalabalığın arasında kendisine yol açmak için Leydi'yi önünde yürütmeye başladı. Ulu kurdu gören insanlar hemen kenara çekiliyordu. Arabaya yaklaştığında, kraliçenin önünde diz çökmüş olan iki şövalyeyi gördü. Şövalyelerin muhteşem zırhları gözlerini kamaştırdı.

Şövalyelerden biri, gümüş tokaları güneşte parıldayan, yeni yağmış kar kadar beyaz, mineli pullarla işlenmiş örgü bir zırh giymişti. Miğferini çıkardığında adamın saçlarının zırhı kadar beyaz olduğunu gördü Sansa. Yaşlıydı ama son derece güçlü ve zarif görünüyordu. Kral Muhafızları'na has saf beyaz pelerin omuzlarından aşağı sarkıyordu.

Diğer şövalye yirmili yaşlarındaydı. Zırhı koyu orman yeşiliydi. Sansa'nın hayatı boyunca gördüğü en yakışıklı adamdı. Uzun ve sağlam yapılıydı. Simsiyah saçları omuzlarına düşüyordu. Yüzü kusursuzca tıraş edilmişti. Zırhıyla aynı renk yemyeşil gözlerinin içi gülüyordu. Kolunun altında, geyik

boynuzlu altın miğferi parlıyordu.

Sansa ilk bakışta üçüncü yabancıyı görmemişti. O diğerleri gibi dizlerinin üzerinde değildi. Kenarda, atların yanında duruyor, kraliçeyi ve şövalyeleri izliyordu. Yüzü çiçek bozuğuydu. Gözleri iyice göz çukurlarına kaçmıştı ve elmacık kemikleri içeri doğru göçmüştü. Yaşlı değildi ama kulaklarının arkasından çıkan saçlarından başka saç yoktu kafasında. Onlar da bir kadın saçı kadar uzundu. Zırhı, kaynatılmış deri üzerine geçirilmiş örgü zincirden yapılmıştı. Rengi çelik grisiydi. Gösterişsiz, sade zırhın uzun zamandır kullanıldığı belliydi. Sırtına astığı kılıcının kabzası omzunun üzerinden görünüyordu. Kılıç belinde taşıyamayacağı kadar uzundu.

"Kral ava çıktı ama döndüğünde sizleri burada görmekten büyük memnuniyet duyacaktır," diyordu kraliçe önünde diz çökmüş iki şövalyeye. Sansa gözlerini üçüncü adamdan ayıramıyordu. Adam bakışlarının ağırlığını hissetmiş olmalıydı. Kafasını ağır ağır çevirip Sansa'ya baktı. Leydi hırladı. Sansa Stark'ın içini, o ana kadar hiç hissetmediği bir dehşet duygusu doldurdu. Bir adım geri gitti ve birine çarptı.

Güçlü kollar Sansa'yı omuzlarından yakaladı. Sansa önce onu tutanın babası olduğunu sandı ama kafasını kaldırıp baktığında Sandor Clegane'in yanık yüzünü ve alaycı bir gülümsemeyle çarpılmış dudaklarını gördü. "Titriyorsun kızım," dedi. "Seni bu kadar çok mu korkutuyorum?"

Korkutuyordu. Adamın ateşle mahvolmuş yüzünü gördüğü ilk andan beri korkuyordu bu adamdan ama şu anda, diğerinden korktuğunun yarısı kadar bile korkmuyordu Sandor Clegane'den. Geriye doğru bir adım atıp adamın kollarından kurtuldu. Tazı gülüyordu. Leydi, adamla arasına girdi, uyarı yapar gibi hırlamaya başladı. Sansa kurda sarılmak için dizlerinin üzerine yere çöktü. İnsanlar etrafında toplanmaya başlamıştı. Ağızları açık Sansa'ya bakıyorlardı. Sansa kıkırdamalarını duyabiliyordu.

"Bir kurt," dedi adamın biri. "Yedi Cehennem! Bu bir ulu kurt," dedi bir diğeri. "Kampta ne işi var bunun?" diye sordu başka bir adam. Tazı, çatallı sesiyle cevap verdi. "Starklar bunları sütanne olarak kullanıyor." Sansa, iki yeni şövalyenin de kendisine ve Leydi'ye baktıklarını fark etti. Kılıçları ellerindeydi. Sansa korkmuş ve utanmıştı. Gözleri yaşlarla doluydu.

Kraliçenin sesini duydu. "Joffrey, onun yanına git."

Ve prens gelmişti.

"Onu rahat bırakın," dedi Joffrey. Siyah deri ve mavi yünlü elbisesi, güneşin altında taç gibi parlayan sarı saçlarıyla çok yakışıklı görünüyordu. Sansa'ya elini uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Ne oldu tatlı leydim? Neden korktunuz?

Sizi kimse incitemez. Kılıçlarınızı hemen kaldırın, hepiniz. Bu ulu kurt leydimin evcil hayvanıdır, hepsi bu. Ve sen Tazı, hemen uzaklaş. Nişanlımı korkutuyorsun."

Sadık Tazı saygıyla eğildi ve kalabalığın arasında sessizce kayboldu. Sansa dengede durmakta zorluk çekiyordu. Kendisini aptal gibi hissediyordu. O Kışyarı'ndan bir Stark'tı. Soylu bir hanımefendiydi ve bir gün kraliçe olacaktı. "Beni korkutan Tazı değildi tatlı prensim," diye açıklamaya çalıştı. "Diğeriydi."

İki yabancı şövalye birbirine baktı. "Payne mi?" diyerek güldü yeşil zırhlı şövalye.

Beyaz zırhlı yaşlı şövalye nazik bir ses tonuyla konuştu. "Sör İlyn zaman zaman beni bile korkutur leydim. Dehşet verici bir siması vardır," dedi.

"Tam da olması gerektiği gibi," dedi arabadan inmiş olan kraliçe. Kalabalık kenarlara çekilip kraliçe için yol açıyordu. "Eğer hainler Kral Adaleti'nden korkmuyorsa, göreve yanlış adam atamışsınız demektir."

Sansa sonunda konuşabilecek gücü buldu. "Kesinlikle doğru adamı atamışlar Majesteleri," dedi ve etrafındaki kalabalıktan bir kahkaha tufanı yükseldi.

"Çok iyi söyledin çocuğum," dedi beyazlar içindeki yaşlı şövalye. "Tam Eddard Stark'ın kızına uygun konuştun. Adetlere uygun tanışma fırsatı bulamamış olsak da sizi tanımaktan şeref duydum. Ben Kral Muhafızları'ndan Sör Barristan Selmy." Eğildi.

Sansa bu adı biliyordu. Rahibe Mordane'in yıllar boyunca ona öğrettiği bütün nezaket kuralları teker teker aklına geliyordu şimdi. "Kral Muhafızları Lord Kumandanı, Kral Robert'ın ve bir önceki kral Aerys Targaryen'ın danışmanı, şeref bana aittir yüce şövalye. Uzak kuzeyde bile, ozanlar Cesur Barristan adına övgüler dizer."

Yeşil zırhlı şövalye tekrar güldü. "Yaşlı Barristan demeliydin. Ona böyle güzel iltifatlar etme çocuğum, kendisini yeterince beğeniyor zaten." Sansa'ya gülümsedi. "Şimdi kurt kız, eğer benim adımı da böyle kolaylıkla söyleyebilirsen, Kral Eli'mizin kızı olduğuna kesinlikle ikna olacağım."

Sansa'nın yanında duran Joffrey gerilmişti. "Nişanlımla nasıl konuştuğunuza dikkat edin," dedi.

Sansa, prensin öfkesini yatıştırmak için, "Cevap verebilirim," dedi aceleyle. Yeşil zırhlı şövalyeye gülümsedi. "Miğferinizde altın geyik boynuzu var lordum. Erkek geyik kraliyet hanedanının armasıdır. Kral Robert'ın iki erkek kardeşi var. Fevkalade genç olmanızı hesaba katarsak, siz Renly Baratheon olmalısınız. Fırtına Burnu Lordu ve kralın danışmanı Renly Baratheon. İşte adınızı

söyledim."

Sör Barristan güldü. "Fevkalade genç olmasını hesaba katarsak, o ancak havalı züppe olabilir, ben böyle diyorum."

Kalabalıktan bir kahkaha yükseldi, kahkaha fırtınasını Lord Renly'nin kendisi başlatmıştı. Birkaç dakika önceki gerginlik kaybolmuştu ve Sansa kendisini rahat hissediyordu... ta ki Sör İlyn Payne önündeki iki adamı omuzlarından itip, gülmeyen suratıyla karşısına dikilene dek. Tek kelime etmeden duruyordu. Leydi dişlerini gösterip homurdanmaya başladı. Sansa eliyle hafifçe hayvanın başına dokundu. "Eğer sizi gücendirdiysem özür dilerim Sör İlyn," dedi.

Bir cevap bekliyordu ama adam konuşmadı. Cellat, önce elbiselerini, ardından elbiselerinin altındaki tenini soyup, ruhunu çırılçıplak bırakıyormuşçasına Sansa'ya bakıyordu. Hiç ses çıkarmadan arkasını dönüp uzaklaştı.

Sansa bir şey anlamamıştı. Prense döndü. "Yanlış bir şey mi söyledim Majesteleri? Benimle neden konuşmadı?"

"Sör İlyn son on dört senedir pek konuşkan bir adam değil," dedi Lord Renly hafif bir gülümsemeyle.

Joffrey amcasına tiksinti dolu gözlerle baktı ve Sansa'nın elini avuçlarına aldı. "Aerys Targaryen dilini sıcak bir kerpetenle kestirmiş," dedi.

"Fakat kılıcıyla herkesten daha iyi konuşur," diye lafa karıştı kraliçe. Zarafetle gülümsedi. "Sansa, kral ve baban dönmeden önce saygıdeğer danışmanlarla konuşmamız gereken önemli konular var. Myrcella ile olan gezimizi üzülerek ertelemek zorundayım. Lütfen sevgili kız kardeşine özürlerimi ilet. Joffrey, belki sen benim yerime konuğumla ilgilenebilirsin bugün."

"Benim için zevktir anne," dedi Joffrey resmi bir tonla. Sansa'nın koluna girerek onu arabadan uzaklaştırdı. Sansa'nın ruhu uçuyor gibiydi. Prensiyle bütün bir gün geçirecekti. Taparcasına Joffrey'ye baktı. Nasıl da cesur, diye düşündü. Sansa'yı Sör İlyn'den ve Tazı'dan kurtarışı tıpkı şarkılardaki hikâyelere benziyordu. Ayna Kalkanlı Serwyn'in, Prenses Daeryssa'yı devlerden kurtarışı ya da Ejderha Şövalyesi Prens Aemon'ın, Kraliçe Naerys'ı Sör Morgil şeytanının iftiralarına karşı savunması gibiydi.

Prensin elinin, koluna dokunuşu kalp atışlarını hızlandırdı. "Ne yapmak istersiniz leydim?" diye sordu Joffrey.

Sadece seninle olmak, diye geçirdi içinden Sansa ama, "Siz ne yapmak isterseniz," diye cevap verdi.

Joffrey bir an düşündü. "At binelim mi?"

"At sürmeye bayılırım!" dedi Sansa.

Joffrey yanlarında yürüyen Leydi'ye baktı. "Kurdunuz atları korkutuyor ve siz de benim köpeğimden korkuyorsunuz. İkisini de burada bırakalım ve baş başa gidelim, ne dersiniz?"

Sansa tereddüt etti. "Nasıl isterseniz," dedi kafası karışmış halde. "Leydi'yi bir yere bağlayabilirim ama ben sizin bir köpeğiniz olduğunu bilmiyordum."

Joffrey güldü. "Aslında annemin köpeği. Beni korumakla görevli, koruyor da," dedi.

"Ah, Tazı'dan bahsediyorsunuz." Daha önce anlayamadığı için kendine kızdı. Eğer böyle aptal görünürse Prens asla âşık olmazdı ona. "O olmadan uzaklaşmak güvenli olur mu?"

Joffrey bu sorudan rahatsız olmuş gibiydi. "Korkmanıza gerek yok leydim," dedi. "Ben yetişkin bir erkek sayılırım ve kardeşleriniz gibi tahta kılıç kullanmıyorum. Kavgada ihtiyacım olan tek şey budur." Kılıcını kınından çıkarıp Sansa'ya gösterdi. On iki yaşında bir çocuğun ellerine göre yapılmış, parlak mavi çelikten, kalede dövülmüş çift kenarlı bir kılıçtı. Kabzasının tutma yeri deri ve baş kısmı altından bir aslan kafasıydı. Sansa kılıca hayranlıkla baktı. Joffrey şimdi memnun şekilde gülümsüyordu. "Aslan Dişi," dedi.

Ulu kurdu ve Tazı'yı arkalarında bırakıp, yanlarına sadece Aslan Dişi'ni alarak, Üç Dişli Mızrak'ın kuzey kıyısı boyunca, doğuya doğru yol aldılar.

Şahane bir gündü. Büyülü bir gündü. Hava ılıktı ve muhteşem çiçek kokularıyla ağırlaşmıştı. Buradaki ormanlar Sansa'nın kuzeyde hiç görmediği zarif ağaçlarla doluydu. Prens Joffrey, rüzgâr gibi bir süvari atına biniyordu. Atı o kadar hızlı koşturuyordu ki Sansa kendi bindiği kısrakla ona yetişmekte zorlanıyordu. Nehir kenarındaki mağaraları keşfettiler, bir gölgekedisini yuvasına kadar takip ettiler. Acıktıklarında, bacasından duman tüten bir orman karakoluna girdiler. Joffrey karakoldakilere prensleri ve prenslerinin nişanlısı için yemek ve şarap getirmelerini emretti. Nehirden taze tutulmuş alabalık yediler. Sansa daha önce hiç içmediği kadar şarap içmişti. "Babam sadece ziyafetlerde tek bir kadeh şarap içmeme izin verir," diye itiraf etti.

"Benim nişanlım dilediği kadar şarap içebilir," dedi Joffrey, Sansa'nın kadehini tekrar doldururken.

Yemekten sonra daha ağır yol almaya başladılar. Joffrey, Sansa için şarkılar söyledi. Sesi gür, yüksek ve tatlıydı. İçtiği şarap yüzünden hafifçe dönüyordu Sansa'nın başı. "Artık geri dönmemiz gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Birazdan," dedi Joffrey. "Savaş meydanı biraz ileride, nehrin kıvrıldığı yerde. Babam, Rhaegar Targaryen'ı tam orada öldürmüş. Göğsünü ezmiş, hem de

zırhının üstünden." Joffrey hayali bir savaş baltasını havada sallıyor, Sansa'ya nasıl olduğunu anlatmaya çalışıyordu. "Sonra dayım Jaime yaşlı Aerys'ı öldürmüş ve babam kral olmuş. Bu ses de ne böyle?"

Sesi Sansa da duymuştu. Ormanın içinde bir yerden, ahşap takırtısına benzeyen bir ses geliyordu. Tak, tak, tak... "Bilmiyorum," dedi. Ses onu tedirgin etmişti. "Joffrey, lütfen geri dönelim."

"Ne olduğunu görmek istiyorum," dedi Joffrey ve atını sesin geldiği tarafa doğru sürdü. Sansa'nın onu takip etmekten başka seçeneği yoktu. Yaklaştıkça sesler arttı ve seçilebilir oldu. Ahşabın ahşaba vurduğu anda çıkan sese, ağır soluma sesleri ve homurtular karıştı.

"Burada birileri var," dedi Sansa korkuyla. Ulu kurdunun yanında olmasını istedi.

"Yanımda güvendesin," dedi Joffrey. Aslan Dişi'ni kınından çıkardı. Çelik kılıç deri kınından çekilirken çıkan ses Sansa'yı titretti. "Buradan," dedi, atını ağaçların arasına sürerken.

Biraz ileride, nehre bakan bir düzlükte, şövalyecilik oynayan bir erkek ve kız çocuğu çıktı karşılarına. Tahta kılıçlarla dövüşüyorlardı. Düzlükte koşturuyorlar, birbirlerine kılıç savuruyorlardı. Erkek, kızdan epeyce büyüktü, bir baş daha uzundu ve çok daha güçlüydü. Zafer ondan yana görünüyordu. Kız, kirli deriler giyinmiş sıska bir çocuktu. Erkek, kılıç darbelerini başarıyla karşılıyordu ama hepsini değil. Kız, bir hamle yaptı. Öteki, kılıç darbesini kendi kılıcıyla karşıladı. Ani bir hareketle kılıcını kızın parmaklarının üstüne indirdi. Kız acı içinde bağırıp kılıcını düşürdü.

Prens Joffrey kahkaha attı. Erkek çocuk şaşkın bir şekilde etrafına bakınıyordu. Prens ve Sansa'yı gördüğünde kılıcını çimenlere bıraktı. Kız, acısını gidermek için eklemlerini emerken onlara bakıyordu. Sansa dehşet içinde, "Arya!" diye bağırdı.

"Gidin buradan," diye geri bağırdı Arya. Kızgındı ve gözleri yaş doluydu. "Burada ne arıyorsunuz? Bizi rahat bırakın."

Joffrey, Arya'ya, sonra Sansa'ya, sonra tekrar Arya'ya baktı. "Kız kardeşin mi?" Sansa utanç içinde başıyla onayladı. Joffrey, kızıl saçlı, çilli suratlı hantal çocuğu inceledi. "Peki sen kimsin çocuk?" diye sordu. Karşısındaki çocuk Joffrey'den büyük olmasına rağmen, prens tam bir yetişkin tonuyla konuşmuştu.

"Mycah," diye mırıldandı çocuk. Prensi tanımıştı, gözlerini kaçırdı, "Lordum," diye ekledi.

"Kasabın oğlu," dedi Sansa.

"O benim arkadaşım," dedi Arya sert bir şekilde.

"Şövalye olmak isteyen bir kasap oğlu, öyle mi?" Joffrey elinde kılıcıyla atından indi.

"Kılıcını yerden al kasabın oğlu," dedi. Gözleri parlıyordu. Çok eğlendiği belliydi. "Bakalım bir şövalye olacak kadar iyi misin?"

Mycah korkudan donmuş halde duruyordu.

Joffrey çocuğa doğru yürüdü. "Kılıcını al dedim. Yoksa sadece küçük kızlarla mı dövüşüyorsun?"

"O istemişti lordum. O istemişti."

Sansa, Arya'ya bakınca çocuğun doğru söylediğini anlamıştı ama Joffrey anlayacak halde değildi. Şarap yüzünden iyice vahşileşmişti. "Kılıcını yerden alacak mısın?"

Mycah kafasını salladı. "Bu sadece bir sopa lordum. Sadece bir sopa."

"Ve sen de sadece kasabın oğlusun, bir şövalye değil." Joffrey, Aslan Dişi'ni kaldırdı ve kılıcı çocuğun elmacık kemiğine, tam gözünün altına dayadı. Kasabın oğlu yaprak gibi titriyordu. "Vurduğun kız benim soylu nişanlımın kız kardeşidir. Bunu biliyor muydun?" Kılıcın dayalı olduğu yerdeki etten kan sızmaya ve çocuğun yüzünden aşağı süzülmeye başladı.

"Dur!" diye çığlık attı Arya.

Sansa korkmuştu. "Sen karışma Arya," dedi.

"Korkma ona zarar vermeyeceğim... fazla zarar vermeyeceğim," dedi Joffrey gözlerini Mycah'tan hiç ayırmadan.

Arya sonunda hamle yaptı.

Sansa kısrağından hemen indi ama yetişememişti. Arya tahta kılıcı iki eliyle birden bütün gücüyle savurdu. Tahta kılıç prensin kafasının arkasında ikiye ayrılırken sert bir ses çıkardı. Her şey bir anda, Sansa'nın dehşet dolu gözlerinin önünde oldu. Joffrey küfürler saydırarak arkasını döndü. Mycah ağaçlara doğru koşabildiğince hızlı kaçtı. Arya prense bir darbe daha savurdu ama bu kez darbeyi Aslan Dişi'yle karşıladı Joffrey. Kırık tahta kılıç Arya'nın elinden uçtu. Joffrey'nin kafası kanlar içindeydi. Gözlerinden alevler çıkıyordu. Sansa titriyordu. "Hayır! Hayır durun. Durun diyorum. İkiniz de durun. Her şeyi mahvediyorsunuz," diye bağırıyordu ama onu duyan yoktu. Arya yerden iri bir taş aldı ve Joffrey'nin kafasına fırlattı ama taş Joffrey'nin atına denk geldi. Süvari atı acıyla kişnedi ve Mycah'ın arkasından, dörtnala ormanın içine doğru koşmaya başladı. "Durun, durun artık" diye çığlıklar atıyordu Sansa. Joffrey, kılıcıyla

Arya'ya doğru bir hamle yaptı. Bağırıyor, korkunç küfürler ediyordu. Arya geri kaçtı. Artık korkmuş görünüyordu. Joffrey kızın peşini bırakmadı. Sonunda kızı yakalayıp bir ağacın gövdesine bastırdı. Sansa ne yapacağını bilmiyordu. Gözleri ağlamaktan kör olmuş bir halde, çaresizce onlara bakıyordu.

Aniden gri bir gölge geçti Sansa'nın yanından. Nymeria gelmişti. Joffrey'nin üzerine atladı. Kılıç tutan koluna dişlerini geçirdi. Kılıç Joffrey'nin elinden düştü. Ulu kurt, prensi yere yıktı ve çimenlerin üzerinde yuvarlanmaya başladılar. Kurt hırıltılar çıkarıyor, prens acı içinde bağırıyordu. "Alın şunu üzerimden, alın!"

Arya'nın sesi havada kamçı gibi yankılandı. "Nymeria!"

Ulu kurt, Joffrey'yi bıraktı ve Arya'nın yanına gitti. Prens inleyerek, yaralı kolunu tutmuş halde çimenlerin arasında yatıyordu. Elbiseleri kan içinde kalmıştı. "Sana zarar vermedi... fazla vermedi," dedi Arya. Aslan Dişi'ni düştüğü yerden aldı. Elinde kılıçla Joffrey'nin başına dikildi.

Joffrey korku dolu bir çığlık attı. "Hayır," dedi. "Bana zarar verme, anneme söylerim."

"Onu rahat bırak!" diye bağırdı Sansa kız kardeşine.

Arya dönerek kılıcı bütün gücüyle havaya savurdu. Mavi çelik güneş ışığıyla parıldayarak nehrin sularına gömüldü. Joffrey inledi. Arya, peşinde Nymeria'yla birlikte atına doğru koştu.

Onlar gittikten sonra Sansa, Joffrey'nin yanına geldi. Prensin gözleri acıdan kapanmıştı. Yanına oturdu. "Joffrey," diyerek ağladı. "Ah! Sana ne yaptılar böyle, sana neler yaptılar. Zavallı prensim. Sakın korkma. Şimdi karakola gideceğim ve senin için yardım getireceğim." Elini prensin saçlarına götürdü ve hafifçe okşadı.

Prensin gözleri açıldı. Gözlerinde tiksinti ve aşağılamadan başka hiçbir şey yoktu. "Git öyleyse," dedi ve yüzüne tükürdü. "Sakın dokunma bana!"

Eddard

"Onu buldular lordum!"

Ned heyecanla ayağa kalktı. "Bizim adamlar mı, yoksa Lannisterlar mı?"

"Jory bulmuş," diye yanıtladı Kâhya Vayon Poole. "Zarar görmemiş."

"Tanrılara şükür," dedi Ned. Bütün adamları tam dört gündür Arya'yı arıyordu. Kraliçenin adamları da avdaydı. "Nerede peki? Jory'ye onu hemen buraya getirmesini söyleyin."

"Üzgünüm lordum," dedi Poole. "Kapıda bekleyenler Lannister adamlarıydı ve Jory kızı getirir getirmez kraliçeye haber verdiler. Kralın huzuruna götürüldü."

"Kahrolası kadın!" dedi Ned kapıya doğru yürürken. "Sansa'yı bulun ve kabul salonuna getirin. Onun söyleyeceklerini de dinlememiz gerek." Kulenin merdivenlerini öfkeyle inmeye başladı. İlk üç gün aramaları o yönetmişti ve bir saat bile uyumamıştı. Bu sabah kalbi öyle büyük bir acıyla dolmuştu ki adım atmaya mecali kalmamıştı. Ama şimdi duyduğu öfke bütün gücünü geri getirmiş gibiydi.

Kalenin avlusunu geçerken adamlar ona sesleniyordu ama Ned hepsini duymazdan geldi. Aceleyle yürüyordu. İçinden koşmak geliyordu ama o Kral Eli'ydi ve sakinliğini korumak zorundaydı. Onu izleyen gözlerin farkındaydı. Ne yapacağını merak eden insanların fısıltıları kulağına geliyordu.

Kale, Üç Dişli Mızrak'ın atla yarım gün güneyinde, kendi halinde bir yapıydı. Nehrin her iki kıyısında Arya ve kasabın oğlunu arama çalışmaları sürerken, kraliyet kafilesi kale lordu Sör Raymun Darry'nin davetsiz misafiri olmuştu. Hoş karşılanan konuklar değillerdi. Sör Raymun kralın barışı altında yaşıyordu ama ailesi Üç Dişli Mızrak'taki mücadelede Rhaegar'ın ejderhalı sancağı altında savaşmıştı. Sör Raymun'ın savaş sırasında ölen üç kardeşini ne kendisi ne de kral unutmuştu. Kralın, Darry'nin, Lannisterlar'ın ve Starklar'ın adamları, o kadar kişi için çok küçük olan kaleye tıkışmıştı. Gerilim her geçen gün artıyordu.

Kral, Sör Raymun'ın kabul salonunu kendisine tahsis etmişti. Ned herkesi orada buldu. Salon çok kalabalıktı. Fazlasıyla kalabalık olduğunu düşündü. Robert ve ikisi baş başa kalsalar, sorunu dostça çözebilirlerdi.

Robert odanın en dibinde, Darry'nin yüksek koltuğuna yayılmış oturuyordu. Yüzü sıkkındı. Cersei Lannister ve oğlu yanındaydı. Kraliçe elini oğlunun

omzuna koymuştu. Çocuğun kolu hâlâ kalın ipek sargılar içindeydi.

Arya tam odanın ortasında ayakta duruyordu. Yanında Jory Cassel vardı. Odadaki bütün gözler küçük kızın üzerindeydi. "Arya!" diye bağırdı Ned. Kızına koştu. Çizmeleri taş zeminde sesler çıkarıyordu. Arya babasını gördüğünde bir çığlık attı ve ağlamaya başladı.

Ned bir dizinin üzerine çöktü ve kızını kollarının arasına aldı. Arya sarsılarak titriyordu. "Özür dilerim," diye hıçkırdı. "Özür dilerim. Özür dilerim."

"Biliyorum," dedi Ned. Kollarının arasında kaybolmuş küçük kız çok zayıf ve kırılgandı. Bunca soruna yol açtığına inanmak mümkün değildi. "Bir yerine bir şey oldu mu?"

"Hayır," dedi. Yüzü kir içindeydi. Gözyaşları yanağında izler bırakıyordu. "Biraz açım. Sadece böğürtlen yedim, yiyecek başka bir şey yoktu."

"Seni en kısa zamanda doyururuz," dedi Ned. Kralın tam karşısında ayağa kalktı. "Bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu. Gözlerini salonda gezdirdi. Dost bakışlar arıyordu. Kendi adamları dışında arkadaşça bakan ancak birkaç insan vardı salonda. Sör Raymun Darry hislerini ustalıkla saklıyordu. Lord Renly'nin yüzünde her anlama gelebilecek yarım bir gülümseme vardı. Sör Barristan sıkıntılıydı. Geri kalanlar Lannister adamlarıydı ve düşmanca bakıyorlardı. Jaime Lannister ve Sandor Clegane'in hâlâ Üç Dişli Mızrak'ın kuzeyinde arama yapıyor olmaları iyiydi. "Neden kızımın bulunduğu bana haber verilmedi? Neden önce bana getirilmedi?" diyerek kükredi Ned. Sesi taş duvarlarda yankılanıyordu.

Ned, Robert'a hitaben konuşmuştu ama cevap veren Cersei Lannister oldu. "Kralınla bu tonda konuşmaya nasıl cesaret edersin?"

Kral bağırdı. "Sessiz ol kadın!" Koltuğunda doğruldu. "Üzgünüm Ned. Amacım küçük kızını korkutmak değildi. Onu hemen buraya getirip şu işi çabucak çözmek akıllıca göründü."

"Hangi işmiş bu?" diye buz gibi bir sesle sordu Ned.

Kraliçe bir adım öne çıktı. "Sorduğun sorunun cevabını gayet iyi biliyorsun Stark," dedi. "Bu senin kızın ve kasap arkadaşı oğluma saldırdı. Kızının hayvanı, oğlumun kolunu koparmaya çalıştı."

"Bu doğru değil," diye bağırdı Arya. "Sadece biraz ısırdı çünkü Joffrey Mycah'a zarar veriyordu."

"Joff bize olanları anlattı," dedi Kraliçe. "Sen ve kasap arkadaşın, Joff'a sopalarla vururken, kurdunu oğlumun üzerine salmışsın."

"Hayır böyle olmadı," dedi Arya. Tekrar ağlamak üzereydi. Ned elini kızının

omzuna koydu.

"Evet böyle oldu. Üçü birden bana saldırdı. Bu kız Aslan Dişi'ni nehre attı," dedi prens. Ned, çocuğun konuşurken Arya'ya bakamadığını fark etmişti.

"Yalancı!" diye bağırdı Arya.

"Kes sesini!" dedi Joffrey.

"Yeter!" diye gürledi kral. Koltuğundan kalkmıştı, sesi öfkeliydi. Salona sessizlik çöktü. Arya'ya baktı. "Şimdi çocuğum, bana neler olduğunu anlatacaksın. Hepsini. Hiç yalan söylemeden. Krala yalan söylemek çok büyük bir suçtur." Dönüp oğluna baktı. "Daha sonra da senin sıran gelecek. O zaman kadar çeneni kapalı tutacaksın."

Arya hikâyesini anlatırken Ned kapının açıldığını duydu. Vayon Poole, Sansa'yı getirmişti. Arya konuşurken sessizce salonun kenarında beklediler. Arya, Joffrey'nin kılıcını nehre attığı bölümü anlatırken, Renly Baratheon gülmeye başladı. Kral kızmıştı. "Sör Barristan, lütfen sevgili kardeşim kendi kahkahasında boğulmadan önce onu dışarı çıkarın," dedi.

Lord Renly gülmekten soluksuz kalmış halde, "Ağabeyim nezaket gösteriyor, kapıyı kendim bulabilirim," dedi. Joffrey'nin önünde bir reverans yaptı. "Belki daha sonra, sıçan büyüklüğündeki dokuz yaşında bir kızın, elindeki bir sopayla sizi nasıl alt ettiğini ve kusursuz kılıcınızı nehre nasıl attığını bana anlatırsınız prensim." Salondan çıktı. Kapı arkasından kapanırken, "Aslan Dişi," dediğini ve bir kahkaha daha attığını duydu Ned.

Prens Joffrey olanları kendi ağzından anlatmaya başladığında yüzü bembeyazdı. Anlattığı hikâye Arya'nın anlattığından çok farklıydı. Konuşması bittiğinde kral koltuğundan ağır ağır kalktı. Orada olmayı hiç istemediği belliydi. "Yedi Cehennem," dedi. "Ben bütün bunlardan ne sonuç çıkaracağım. Biri başka bir hikâye anlatıyor, diğeri başka."

"O gün orada olan biri daha vardı," dedi Ned. "Sansa, buraya gel." Ned Arya'nın kaybolduğu gün, Sansa'dan bütün hikâyeyi dinlemişti. Gerçeği biliyordu. "Bize neler olduğunu anlat."

Büyük kızı tereddütlü adımlarla salonun ortasına geldi. Beyaz dikişli, mavi kadifeden bir elbise giymişti. Kızıl kahve saçları parlıyordu. Boynuna gümüş bir kolye takmıştı. Önce kız kardeşine, sonra prense baktı. "Bilmiyorum," dedi gözünde yaşlarla. "Hatırlamıyorum. Her şey o kadar hızlı oldu ki, göremedim..."

"Seni rezil!" diye bağırdı Arya. Ablasının üzerine doğru bir ok gibi fırladı. Sansa'yı yere yatırıp yumruklamaya başladı. "Yalancı. Yalancı. Yalancı!"

"Arya, dur!" diye bağırdı Ned. Jory, Arya'yı Sansa'nın üzerinden aldı. Arya

hâlâ tekme atıyordu. Sansa korkmuştu ve titriyordu. "Canın yandı mı?" diye sordu Ned. Sansa gözlerini Arya'dan alamıyordu. Ned'i duymamıştı.

"Bu kız, o sefil kurt kadar yabani," dedi Cersei Lannister. "Robert, bu vahşinin cezalandırılmasını istiyorum."

"Yedi cehennem!" diye küfretti Robert. "Cersei şu kıza bir bakar mısın? Küçücük bir çocuk. Ne yapmamı istiyorsun? Sokaklarda kırbaçlatarak dolaştırayım mı? Kahretsin! Çocuk bunlar, çocuklar kavga eder. Bu mesele kapanmıştır. Kimsede kalıcı bir hasar yok."

Kraliçe öfkeden kudurmak üzereydi. "Joff ömrü boyunca bu yara izleriyle gezecek," dedi.

Robert Baratheon oğluna baktı. "Gezse ne olacak?" diye karşılık verdi. "Belki o izlerden kendine bir ders çıkarır. Ned, kızını disiplin altına al. Ben de oğluma aynı şeyi yapacağım."

"Seve seve Majesteleri," dedi. Sonunda rahatlamıştı.

Robert salondan ayrılmak için yürümeye başlamıştı ama kraliçenin işi henüz bitmemişti. "Peki oğlumu paramparça etmeye kalkan o ulu kurda ne olacak?" diye sordu.

Kral durdu, arkasını döndü. "Lanet kurdu unutmuştum," dedi.

Ned, Jory'nin kollarındaki Arya'nın yüzündeki endişeyi görebiliyordu. Jory hemen cevap verdi, "Ulu kurdun izine rastlayamadık Majesteleri."

Robert bundan memnun olmuş görünüyordu. "Rastlayamadınız mı? İyi o zaman."

Kraliçe sesini yükseltti. "Bana o hayvanın postunu getirene yüz altın ejderha vereceğim."

"Epey pahalı bir postmuş," diye homurdandı Robert. "Benim bu işle hiç ilgim yok. Kürkünü Lannister altınlarıyla al kadın."

Kraliçe küstah gözlerle krala baktı. "Böylesine cimri olduğunu bilmiyordum," dedi. "Benim evlendiğim kral, daha güneş batmadan yatağımın önüne sererdi o kurdun postunu."

Robert'ın yüzü öfkeyle karardı. "Olmayan bir kurdun postunu ayaklarına sermek iyi numara olurdu gerçekten," dedi.

"Ama bir kurt var," dedi Cersei. Sesi hafif çıkmıştı ama yeşil gözleri zaferle parlıyordu. Salondakilerin kraliçenin söylediklerini anlaması için kısa bir zaman geçmesi gerekti ama anladıklarında kral aksi bir şekilde omuz silkti. "Öyle olsun. Sör İlyn'i gönder, halletsin."

"Robert ciddi olamazsın," diyerek itiraz etti Ned.

Kral daha fazla tartışma istemiyordu. "Bu kadar yeter Ned. Başka laf duymak istemiyorum. Ulu kurtlar son derece vahşi yaratıklar. Diğerinin oğluma saldırdığı gibi, bu da bir gün senin kızına saldıracak. Kıza bir köpek al. Çok daha mutlu olur," dedi.

Sansa neden bahsettiklerini anlamıştı sonunda. Korku dolu gözlerle babasına baktı. "Leydi'den bahsetmiyorlar değil mi?" Babasının yüzünde gerçeği görüyordu. "Hayır!" dedi. "Hayır, Leydi değil. Leydi kimseyi ısırmadı. O iyi bir..."

"Leydi orada değildi," diye bağırdı Arya. "Onu rahat bırakın!"

"Onları durdur," diye yalvardı babasına Sansa. "Bunu yapmalarına izin verme. Lütfen, lütfen! Leydi yapmadı. Nymeria yaptı. Her şeyi Arya yaptı. Leydi değildi diyorum. Leydi'yi öldürmelerine izin verme. Leydi uslu bir hayvan." Ağlamaya başladı.

Ned'in elinden ağlayan kızına sarılmaktan başka bir şey gelmiyordu. Salonun diğer ucundaki Robert'a baktı. Eski dostu, kardeşinden daha yakını olan adama. "Lütfen Robert," dedi. "Bana duyduğun sevgi adına, kardeşime duyduğun aşk adına, lütfen."

Kral önce Ned'e, ardından karısına baktı. Tiksinti dolu bir sesle, "Tanrılar seni kahretsin kadın!" dedi.

Ned yavaşça kızından ayrıldı. Son dört günde yaşadığı bütün yorgunluk bir anda üzerine çökmüştü. Krala baktı. "Öyleyse kendin yap Robert." Sesi çelik kadar sert ve keskin çıkmıştı. "En azından kendin yapacak kadar cesur ol."

Robert, Ned'e baktı. Bakışları ölü bakışları kadar ifadesizdi. Tek söz söylemeden ağır adımlarla salondan çıktı. Salona sessizlik çökmüş gibiydi.

"Ulu kurt nerede?" diye sordu Cersei Lannister kocası salondan çıktığında. Yanındaki Prens Joffrey sırıtıyordu.

"Hayvan kapıdaki kulübeye bağlı Majesteleri," diye yanıtladı Sör Barristan Selmy.

"İlyn Payne'e haber gönderin," dedi kraliçe.

"Hayır," dedi Ned. "Jory, kızları odalarına götür ve bana Buz'u getir." Kelimeler boğazına safra gibi takılmıştı ama konuşmayı başarmıştı yine de. "Eğer yapılması şartsa, ben yapacağım."

Cersei Lannister şüphe dolu gözlerle bakıyordu Ned'e. "Sen mi Stark? Neden böyle bir şey yapmak isteyesin ki? Bir hile mi yoksa?"

Herkes Ned'e bakıyordu ama bıçak gibi kesen Sansa'nın gözleriydi. "O kurt kuzeyden. Bir kasaptan daha fazlasını hak ediyor," dedi Ned.

Gözlerinde acı, kulağında kızının inlemeleri olduğu halde dışarı çıktı. Ulu kurt bağlandığı yerde duruyordu. Ned bir süre durdu hayvanın yanında. "Leydi," dedi. Çocukların yavrulara taktıkları isimlere dikkat etmemişti hiç. Nedense şimdi yavruya bakarken, hepsinin isimlerini hak ettiğini fark ediyordu. Leydi en küçük, en sevimli, en iyi huylu olanlarıydı. Altın sarısı gözleriyle Ned'e baktı. Ned hayvanın sıkı, gri tüylerini okşadı.

Kısa bir zaman sonra Jory, Buz'u getirdi.

Her şey bittiğinde Jory'ye döndü. "Dört adam seç. Hayvanın bedenini alsınlar ve kuzeye götürsünler. Kışyarı'na gömsünler," dedi.

"Onca yol?" dedi Jory hayretle.

"Evet, onca yol," diye onayladı Ned. "Lannister kadınının eli bu hayvanın postuna değmeyecek."

Sonunda biraz uyumak için kaleye doğru yürürken, aramadan dönen Sandor Clegane ve adamlarının kale kapısından girdiklerini gördü.

Sandor'un savaş atının arkasında, ağır görünen, kanlı bir pelerine sarılmış bir şey olduğunu fark etti. "Kızınızdan bir ize rastlamadık El," dedi Sandor atından inerken. "Fakat aramanın tamamıyla boşa gittiğini söyleyemem. Kızınızın evcil hayvanını bulduk." Atının arkasındaki şeyi dürtüp yere attı. Bohça Ned'in ayaklarının dibine düştü.

Ned yere eğilip pelerini açmaya başladı. Arya'ya söyleyeceği kelimeleri bulmaya çalışıyordu bir yandan. Pelerini tamamen açtı. Kanlar içinde yatan Nymeria değildi. Kasabın oğlu Mycah'tı. Çocuğun bütün vücudu kurumuş kanla kaplıydı. Vücudu acımasız bir kılıç darbesiyle neredeyse ikiye bölünmüştü.

"Onu kovaladın mı?" diye sordu Ned.

Tazı'nın gözleri, iğrenç köpek çenesi görünümlü miğferinin altında parıldıyordu. "Kaçmaya çalıştı," dedi. Ned'e baktı ve bir kahkaha attı. "Ama yeterince hızlı değildi."

Bran

Yıllardır düşüyormuş gibi hissediyordu.

Uç, diye fısıldadı bir ses karanlığın içinden ama Bran uçmayı bilmiyordu, bütün yapabildiği düşmekti. Üstat Luwin çömlek çamurundan bir çocuk yaptı. İyice sertleşip kırılganlaşıncaya kadar fırında pişirdi. Bran'ın kıyafetlerini giydirdi ve çatıdan aşağı attı. Bran çocuğun nasıl kırıldığını hatırladı. "Ama ben asla düşmem," dedi düşerken.

Zemin kendisinden o kadar uzaktaydı ki, etrafında dönüp duran gri sis bulutunun içinden zar zor görünüyordu. Ama ne kadar hızlı düştüğünün farkındaydı ve aşağıda onu neyin beklediğini biliyordu. Rüyalarında bile sonsuza dek düşemezdi insan. Tam yere çarpacağı sırada uyanacaktı. Tam yere çarpacağı sırada herkes uyanırdı uykusundan.

Ya uyanmazsan? diye sordu ses.

Zemin şimdi daha yakındı. Hâlâ çok, çok uzakta, binlerce mil uzakta ama az önce olduğundan daha yakında. Karanlık çok soğuktu. Güneş yoktu, yıldızlar yoktu. Sadece ona çarpmak için bekleyen zemin, gri sis bulutları ve fısıldayan ses. Ağlamak istiyordu.

Ağlama. Uç.

"Yapamıyorum," dedi Bran. "Yapamıyorum. Yapam..."

Nasıl bilebilirsin ki? Hiç denedin mi?

Ses yüksek ve tizdi. Bran nereden geldiğini anlayabilmek için etrafına bakındı. Elinin uzanamayacağı bir mesafede, bir karga dönerek onunla birlikte yere yaklaşıyordu. "Bana yardım et," dedi Bran.

Yardım etmeye çalışıyorum, diye cevapladı karga. Hiç mısırın var mı?

Bran elini cebine götürdü. Karanlığın, etrafında döndüğünü fark ediyordu. Başı dönüyordu. Elini cebinden çıkardığında birkaç altın renkli mısır tanesi havada uçuşmaya başladı. Mısırlar da onunla birlikte düşüyordu.

Karga avcuna kondu ve taneleri yemeye başladı.

"Sen gerçekten bir karga mısın?" diye sordu Bran.

Ya sen gerçekten dürüyor musun? diye sordu karga.

"Bu yalnızca bir rüya," dedi Bran.

Rüya mı? diye sordu karga.

"Yere çarpığımda uyanacağım," dedi Bran, kuşa.

Yere çarptığında öleceksin, dedi karga. Mısır tanelerini yemeye döndü.

Bran aşağı baktı. Artık dağların kar dolu zirvelerini görebiliyordu. Ve derin ormanlar içinde gümüş ipliklere benzeyen nehirleri. Gözlerini kapattı ve ağlamaya başladı.

Bunun sana bir faydası yok, dedi karga. Sana söyledim. Tek çözüm uçmak, ağlamak değil. Hem ne kadar zor olabilir ki? Ben yapabiliyorum. Karga, Bran'ın elinin etrafında uçmaya başladı.

"Senin kanatların var," dedi Bran.

Belki senin de vardır.

Bran tüy bulmak umuduyla omuzlarını yokladı.

Bazı kanatların farklı biçimleri vardır, dedi karga.

Bran kollarına ve bacaklarına bakıyordu. Çok zayıftı. Bir deri bir kemik denecek kadar zayıf. Her zaman bu kadar zayıf mıydı? Hatırlamaya çalıştı. Sislerin arasında altın gibi parlayan bir yüz belirdi. "Aşk uğruna yaptığım şeyler," dedi.

Bran çığlık attı.

Karga gaklayarak uçmaya başladı. Hayır bunu hatırlama, dedi çığlık kadar tiz sesiyle. Bunu unut. İhtiyacın olan şey bu değil. Geride bırak. Arkanda bırak. Bran'ın omuzlarına kondu ve gagalamaya başladı. Altın yüz kayboldu.

Bran çok daha hızlı düşüyordu artık. O yeryüzüne yaklaştıkça, gri sis bulutu uluyordu. Gözleri yaşlarla dolu, "Bana ne yapıyorsun?" diye sordu kargaya.

Uçmayı öğretiyorum.

"Ben uçamam!"

Şu anda uçuyorsun.

"Düşüyorum."

Her uçuş düşüşle ballar, dedi karga. Aşağı bak.

"Korkuyorum..."

AŞAĞI BAK.

Bran aşağı baktı. Bütün iç organları sıvılaşıyormuş gibi hissetti. Zemin ona doğru koşuyordu sanki. Bütün dünya beyaz, kahverengi ve yeşillerden oluşmuş bir halı gibi önüne serilmişti. Her şey o kadar net görünüyordu ki, Bran bir an

için unuttu korkmayı. Bütün diyarı ve içindeki herkesi görebiliyordu.

Bir kartalın gözlerine göründüğü gibi görünüyordu Kışyarı. Uzun kuleler bodur ve bastırılmıştı. Duvarlar toprağa çizilmiş gri çizgiler gibiydi. Üstat Luwin'i gördü. Bronz bir tüpün ucundan gökyüzünü seyrediyor, kaşlarını çatıp defterine notlar alıyordu balkonunda. Kardeşi Robb, elinde gerçek bir kılıçla avluda talim yapıyordu. Bran'ın hatırladığından daha uzun ve güçlü görünüyordu. İyi huylu dev Hodor'u gördü. Omzuna aldığı örsü Mikken'ın dökümhanesine götürüyordu. Ağır demir parçasını saman balyası kadar hafifmiş gibi taşıyordu. Tanrı korusunun ortasında, kara göle düşen gölgesinin üzerine eğilmiş büyük beyaz büvet ağacını gördü. Yaprakları rüzgârla titriyordu. Bran'ın baktığını hissedince kanlı gözlerini gölden ayırıp, bilgece Bran'ı izlemeye başladı.

Bran doğuya çevirdi gözlerini. Bir kadırga, Isırık'ın sularında süratle yol alıyordu. Küçük bir kamarada, önündeki masanın üzerindeki kanlı hançere bakarak tek başına oturuyordu annesi. Kürekçiler bütün güçleriyle kürek çekiyordu. Sör Rodrik küpeşteye dayanmış, küreklerin yarattığı sarsıntıyla titriyordu. Büyük bir fırtına yaklaşıyordu. Kara bulutların arasında şimşek parıltıları vardı ama nedense kadırgadakiler yaklaşan fırtınayı göremiyordu.

Güneye baktı. Üç Dişli Mızrak'ın ihtişamla akan mavi yeşil suları oradaydı. Yüzü kederle dolu babasının krala yalvarışını, geceleri ağlayarak uykuya dalan Sansa'yı ve içi sırlarla dolu Arya'nın sessizce onu seyredişini gördü. Etrafları gölgelerle çevriliydi. Gölgelerden biri, kül kadar siyah bir tazı gölgesiydi. Diğeri güneş gibi sarı ve sıcak bir zırh kuşanmıştı. Taş zırhlı dev bir gölge diğer ikisinin üzerine eğilmiş halde duruyordu. Miğferinin siperini açtığında görünen bir surat değildi. Miğferin içinde karanlıktan ve yoğun siyah bir kan gölünden başka bir şey yoktu.

Gözlerini kaldırdı. Dar Deniz'in ötesi kristal kadar net görünüyordu. Özgür Şehirler, Dothrak denizi ve ötesi, bir dağın eteğindeki Vaes Dothrak, büyülü toprakların kıyısındaki Yeşim Denizi, ejderhaların güneş ışığı altında uyandığı, Gölge'nin yanındaki Asshai.

Sonunda kuzeye baktı. Mavi bir kristal gibi parlayan Sur'u ve soğuk bir yatakta tek başına yatan piç kardeşi Jon'u gördü. Jon'un yüzü bembeyazdı. Bedeninin ısınabildiği günlerin anısı onu terk etmiş gibiydi. Sonra Sur'un ötesine baktı. Karla kaplı uçsuz bucaksız ormanların, Donuk Kıyı'nın, buz tutmuş beyaz mavi nehirlerin, üzerinde canlı hiçbir şeyin olmadığı ölümcül toprakların ötesine. Kuzeye, kuzeye ve daha kuzeye. Dünyanın sonundaki ışık perdesine baktı ve ardından perdenin de ötesine. Gözlerini kışın kalbine dikti. Bir çığlık

attı. Ölesiye korkuyordu. Gözyaşlarının ısısı yanaklarını yakıyordu.

Artık biliyorsun, dedi omzunda oturan karga. Neden yaşamak zorunda olduğunu artık biliyorsun.

Bran, "Neden?" dedi anlamayarak. Düşüyor, düşüyordu.

Çünkü kış geliyor.

Omzunda duran kargayla bakıştılar. Üç gözü vardı karganın ve üçüncü gözü korkunç bir şeyler biliyordu. Bran aşağı baktı. Artık aşağıda kardan, soğuktan, ölümden ve delici uçlarıyla ona sarılmayı bekleyen buz kulelerinden başka bir şey yoktu. Ucu sivri mızraklar gibi bekliyorlardı onu. Kulelerin tepesi binlerce rüyacının kemikleriyle doluydu. Bran çaresizdi, korkuyordu.

"Bir adam korkusuna rağmen cesur olamaz mı?" dediğini duydu kendi sesinin.

Ve babası cevap verdi. "Bir adamın gerçekten cesur olabileceği tek andır korktuğu an."

Şimdi Bran, dedi karga aceleyle. Seçimini yap. Uç ya da öl.

Ölüm çığlıklar atarak ona doğru geliyordu.

Bran kollarını açtı ve uçtu.

Görünmez kanatlar rüzgârı içti, havayla doldu ve Bran'ı yukarı çekti. Aşağıdaki buzdan iğneler geri çekilmeye başladı. Başının üzerindeki gökyüzü açıldı. Bran süzülüyordu. Bu tırmanmaktan güzeldi. Bu her şeyden güzeldi. Dünya tekrar küçülmeye başladı.

"Uçuyorum!" diye bağırdı mutluluktan sarhoş bir halde.

Fark ettim, dedi üç gözlü karga. Rüzgârı kanatlarının altına aldı, kanatlarını tam yüzünün önünde çırpmaya başladı. Bran'ı yavaşlatıyor, görmesini engelliyordu. Kanatları yüzüne çarpıyordu. Acımasızca gagalamaya başladı. Bran alnında, tam gözlerinin arasında kör edici bir ağrı hissetti.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı acıyla.

Karga gagasını açtı ve Bran'ın yüzüne gakladı. Tiz bir korku çığlığı. Gri sis bulutu bir duvak gibi dönerek açılmaya başladı. Karganın aslında bir kadın olduğunu gördü. Siyah saçlı bir hizmetçi kadın. Bran kadını bir yerlerden tanıyordu. Evet, Kışyarı'ndan tanıyordu kadını. Hatırlamıştı. Kışyarı'nda olduğunu fark etti sonra. Serin kulelerden birindeki yüksek bir yatakta yatıyordu. Kadın elindeki su dolu çanağı yere düşürdü, koşmaya başladı. "Uyandı! Uyandı!" diye bağırıyordu.

Bran alnına, iki gözünün arasına dokundu. Karganın onu gagaladığı yer hâlâ acıyordu ama kan ya da yara yoktu gözlerinin arasında. Çok güçsüz

hissediyordu, başı dönüyordu. Yataktan kalkmaya çalıştı ama hiçbir şey olmadı.

Yatağın kenarında bir hareket hissetti sonra ve bir şey bacaklarının üzerine oturdu. Hissedemiyordu. Güneş gibi parlayan bir çift sarı göz ona bakıyordu. Odanın penceresi açıktı ve içerisi çok soğuktu ama kurdun tüyleri sıcacık bir banyo gibi ısıtıyordu Bran'ı. Yavru kurdu olduğunu fark etti Bran, gerçekten öyle miydi? Çok büyümüştü. Yavruyu okşamak için elini uzattı. Eli yaprak gibi titriyordu.

Robb kule merdivenlerini koşarak çıktığından nefes nefese odaya girdiğinde ulu kurt, Bran'ın yüzünü yalıyordu. Bran sakince baktı. "Onun adı Yaz," dedi.

Catelyn

"Bir saat içinde Kral Toprakları'na varmış olacağız."

Catelyn küpeşteden döndü ve gülümsemek için zorladı kendini. "Kürekçileriniz var güçleriyle çalıştılar kaptan. Minnettarlığımın göstergesi olarak hepsine birer gümüş geyik vereceğim."

Kaptan Moreo Tumitis yarım bir reverans yaptı. "Çok cömertsiniz Leydi Stark. Sizin gibi soylu bir leydiyi taşımak onlar için yeterli bir ödüldür," dedi.

"Yine de gümüşleri alacaklar."

Moreo gülümsedi. "Siz nasıl isterseniz," dedi. Adam Ortak Dil'i çok hafif bir Tyrosh aksanıyla, gayet akıcı bir şekilde konuşuyordu. Otuz yıldır Dar Deniz'in üzerinde yelken açtığını söylemişti Catelyn'e. Önce kürekçi, ardından serdümen ve sonunda kendi ticari kadırgalarının kaptanı olarak. Fırtına Dansçısı adamın dördüncü gemisiydi ve en hızlı olanıydı. Çift direkli, altmış kürekçili bir gemiydi.

Catelyn ve Sör Rodrik'in nehir kıyısı boyunca süren dörtnala yolculuklarının sonunda vardıkları Beyaz Liman'da buldukları en hızlı geminin bu olduğuna şüphe yoktu. Tyroshlar açgözlülükleriyle nam salmıştı. Sör Rodrik, Üç Kız Kardeş'ten bir balıkçı teknesi kiralamaları konusunda ısrar etmişti ama Catelyn kadırga kiralamakta kararlıydı. Kararına sadık kalması iyi olmuştu. Yolculukları boyunca rüzgâr onların lehine esmemişti. Kadırganın kürekçileri olmasaydı hâlâ Parmaklar'da oyalanıyor olacaklardı. Şimdiyse Kral Toprakları'na ve yolculuklarının sonuna yaklaşmışlardı.

Çok yakın, diye düşündü Catelyn. Hançerin kemiklerine kadar kestiği elleri sargıların altında hâlâ sızlıyordu. Acı unutmaması için kırbaçlıyordu onu. Sol elinin son iki parmağını bükemiyordu ve diğer parmakları da asla eskisi kadar hareketli olamayacaktı ama bu Bran'ın hayatı için ödenmiş çok küçük bir bedeldi.

Sör Rodrik güvertede göründü. Moreo çatal şekilli yeşil sakallarının ardından, "Sevgili dostum, daha iyi olmana sevindim," dedi. Tyroshlar parlak renkleri seviyordu. Sakallarında bile.

"Evet," dedi Sör Rodrik. "İki gündür ölmemek derdindeyim." Catelyn'e reverans yaptı. "Leydim."

Gerçekten de daha iyi görünüyordu. Beyaz Liman'da gemiye bindikleri günkü

halinden biraz daha zayıftı ama en azından kendisi gibi görünmeye başlamıştı. Isırık'taki güçlü rüzgârlarla başı hoş olmamıştı ve Ejderha Kayası'nın açıklarında beklenmedik bir fırtınaya yakalandıklarında az kalsın denizin sularına gömülüyordu. Her nasılsa, düştüğü sırada bir ipe tutunmayı başarmıştı ve Moreo'nun üç adamı onu güçlükle güverteye çekmişti.

"Kaptan bana yolculuğumuzun bitmek üzere olduğunu anlatıyordu," dedi Catelyn.

Sör Rodrik'in yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Bu kadar çabuk mu?" Meşhur beyaz sakalları olmadan bir tuhaf görünüyordu suratı. Daha ufak tefek gibi ve en az on yıl daha yaşlı. Isırık'ın sularında, küpeştenin üzerinden eğilip şiddetli rüzgâra karşı kusarken üçüncü kez kurtarılamaz şekilde mahvolmuştu sakalları ve yapılacak en iyi şey mürettebattakilerden birinin usturasına teslim olmaktı.

"Ben sizi yalnız bırakayım," dedi Moreo. Eğilerek selam verdi ve gitti.

Kadırga suların üzerinde yağ gibi akıyordu. Kürekler mükemmel bir zamanlamayla aynı anda suları dövüyordu. Sör Rodrik küpeşteye tutundu, önlerinden geçen kıyıya baktı. "Muhafızların en cesuru olamadım," dedi.

Catelyn adamın omzuna dokundu. "İşte buradayız Sör Rodrik. Sağ salim geldik ve önemli olan da bu," dedi. Katı ve becerisiz parmaklarıyla pelerinin içindeki hançeri yokladı. Hançer hep yanındaydı ve kaybolmadığından emin olabilmek için sürekli ona dokunması gerektiğini hissediyordu. "Şimdi kralın silah ustasına ulaşmalıyız. Dua edelim de güvenilir bir adam olsun."

"Sör Aron Santagar kibirli fakat dürüst bir adamdır." Sör Rodrik'in elleri sakallarıyla oynamak için yüzüne gitti ama kim bilir kaçıncı kez oluyordu, sakalları yoktu. Şaşkın görünüyordu. "Hançeri tanıyabilir, evet... ama leydim, kıyıya çıktığımız an itibarıyla tehlikedeyiz. Saray sizi bir bakışta tanıyacak adamlarla dolu."

Catelyn'in dudakları gerildi. "Serçeparmak," diye mırıldandı. Yüzü gözlerinin önüne geldi; bir çocuk yüzü ama çocuk değildi artık. Babası yıllar önce ölmüştü ve o Lord Baelish'ti şimdi. Buna rağmen hâlâ Serçeparmak diyordu insanlar ona. Bu adı, uzun zaman önce Nehirova'da Catelyn'in kardeşi Edmure takmıştı ona. Baelish'in ailesi Parmaklar'ın en mütevazı arazilerine sahipti ve kendisi yaşına göre çok kısa ve zayıftı.

Sör Rodrik boğazını temizledi. "Lord Baelish bir zamanlar..." Kullanacağı nazik bir kelime arıyordu.

Catelyn nezaket düşünecek halde değildi. "Babamın himayesi altındaydı.

Nehirova'da birlikte büyüdük. Onu kardeşim gibi görürdüm ama onun bana karşı olan hisleri... kardeşlikten öteydi. Brandon Stark'la evleneceğim duyurulduğunda Petyr, Brandon'ı düelloya davet etti. Brandon yirmi yaşındaydı, Petyr on beşine yeni basmıştı. Çılgınlıktı. Petyr'ın canına kıymaması için Brandon'a yalvarmak zorunda kalmıştım. Brandon bir yara iziyle kurtulmasına izin verdi. Sonra babam uzaklara gönderdi onu. Bir daha hiç karşılaşmadık. Brandon öldüğünde bana bir mektup yollamıştı ama mektubu açmadan yaktım. Brandon yerine ağabeyiyle evlendirileceğimi biliyordum."

Sör Rodrik'in eli yine olmayan sakalına gitti. "Serçeparmak şimdi küçük konseyde," dedi.

"Yükseleceğini biliyordum," dedi Catelyn. "Her zaman çok zekiydi, küçük bir çocukken bile. Ama zeki olmakla erdemli olmak arasında fark var. Yılların ona neler yaptığını merak ediyorum."

Asmadaki halat donanımlarının üzerinden bağıran gözcünün sesi duyuldu. Kaptan Moreo güvertenin karşı ucundan koşarak geldi. Sağa sola emirler yağdırıyordu. Karşıda Kral Toprakları'nın ihtişamlı üç tepesi görünürken, Fırtına Dansçısı'nın güvertesinde hummalı bir hareket başladı.

Bu tepelerin üç yüz yıl önce ormanlarla kaplı olduğunu biliyordu Catelyn. Şiddetli akan nehrin denize döküldüğü Karasu'nun kuzey kıyılarında sadece bir avuç balıkçı yaşıyordu o zamanlar. Sonra Fatih Aegon, Ejderha Kayası'ndan yelken açtı. Ordusunun kıyıya çıktığı yer burasıydı. Toprak ve tahtadan ilk derme çatma tabyasını en yüksek tepenin üstüne kurmuştu.

Şimdiyse şehir bütün kıyıya yayılmıştı. Catelyn'in görebildiği her yer binalarla doluydu. Malikâneler, köşkler, tahıl ambarları, tuğladan depolar, ahşap hanlar, esnaf tezgâhları, tavernalar, mezarlıklar, genelevler hepsi birbirinin üzerine yığılmıştı. Bu kadar uzaktan bile balık pazarının gürültüsünü duyabiliyordu. Binaların arasında ağaçlı geniş yollar, eğri büğrü caddeler, iki adamın yan yana yürüyemeyeceği kadar dar ara sokaklar vardı. Visenya Tepesi, yedi kristal kuleli Baelor'un Yüce Septi ile taçlanmıştı. Şehrin diğer yanında, Rhaenys Tepesi'nde, Ejderha Çukuru'nun kararmış duvarları vardı. Büyük kubbesi çökmüş ve harabeye dönmüştü. Bronz kapıları neredeyse bir asırdır kapalıydı. Rahibeler Caddesi iki tepe arasından bir ok kadar düz geçiyordu. İyice uzakta yüksek ve sağlam şehir surları görünüyordu.

Deniz kenarında yüz kadar iskele yan yana sıralanmıştı ve liman gemilerle doluydu. Açık deniz balıkçılarının tekneleri ve nehir kaçakçılarının sandalları gidip geliyor; yolcu taşıyan denizciler Karasu'da seferler yapıyor; Braavos, Pentos ve Lys'ten yük dolu ticaret gemileri limana yaklaşıyordu. Catelyn,

kraliçenin şatafatlı saltanat kayığını gördü: İbben Limanı'ndan gelmiş, geniş gövdesi katran kaplı balina avı gemisinin yanında bağlıydı. Nehrin yukarı kısmında bir düzine kadar altın savaş gemisi yelkenleri toplanmış, demir kürekleri suya batar çıkar halde duruyordu.

Hepsinden yukarıda, Aegon'ın yüksek tepesindeki Kızıl Kale öfkeyle aşağıdakilere bakıyordu. Demir burçlarla taçlanmış yedi büyük davul kulesi, heybetli ve korkunç gözetleme kulesi, kubbeli geçitler ve kapalı köprüler, kışlalar, zindanlar, tahıl ambarları, okçu yuvalarıyla dolu yekpare sur. Bütün kale soluk kırmızı taştan inşa edilmişti. İnşa emrini Fatih Aegon vermişti. Kale, oğlu Zalim Maegor tarafından tamamlanmıştı. Kalenin inşası bittiğinde, inşaatta çalışan her taş ustasının, her ahşap işçisinin ve her mimarın başı kesilmişti. Ejderha lordlarının yaptırdığı kalenin sırlarını sadece ejderha kanından olanların bileceğine dair yemin etmişti Zalim Maegor.

Ama şimdi, kalenin mazgallı siperlerinde uçuşan sancaklar siyah değil altın rengiydi ve bir zamanlar üç başlı ejderhanın ateş soluduğu yerde Baratheon Hanedanı'nın taçlı erkek geyiği vardı.

Yaz Adaları'ndan gelen uzun direkli bir kuğu gemisi limandan ayrılmış, beyaz yelkenleri rüzgârla şişmiş halde yola çıkmıştı. Kıyıya doğru kürek çeken Fırtına Dansçısı'nın yanından geçti.

"Leydim," dedi Sör Rodrik. "Yatağımda uzanırken, yapabileceğimiz en iyi hareketin ne olabileceği üzerine düşündüm. Siz kaleye girmemelisiniz. Ben sizin yerinize gider ve dışarıda güvenli bir yerde buluşmak üzere Sör Aron'u getiririm."

Kadırga limandaki iskelelerden birine doğru yanaşırken Catelyn, yaşlı adamın yüzünü inceledi. Moreo, Özgür Şehirler'de konuşulan kaba Valyria dilinde bağırıyordu. "Siz de en az benim kadar tehlikede olursunuz," dedi Catelyn.

Sör Rodrik gülümsedi. "Hiç sanmam. Bu sabah sudaki aksime baktım ve ben bile kendimi tanıyamadım. Beni sakallarım olmadan gören son kişi annemdi, o da öleli kırk yıl oldu. Güvende olacağıma inanıyorum leydim," dedi.

Moreo kükreyerek bir emir verdi. Altmış kürek tekmiş gibi aynı anda sudan çıktı, geriye çevrildi ve tekrar suya indi. Kadırga yavaşladı. Bir emir daha geldi. Kürekler gövdeye çekildi. Geminin burnu rıhtıma vurduğunda Tyroshlu denizciler gemiyi bağlamak için aşağı atladı. Moreo heyecanla ve gülümseyerek geldi. "İşte leydim, emrettiğiniz gibi Kral Toprakları'ndayız. Bu limana daha önce hiçbir geminin bizim kadar hızlı ve güvenli girmediğine emin olabilirsiniz. Eşyalarınızı kaleye taşıtmak için yardıma ihtiyacınız olacak mı?"

"Kale'ye gitmeyeceğiz. Bize rahat, temiz ve nehirden uzak olmayan bir han

önerebilirsiniz belki."

Tyroshlu adam yeşil sakallarını sıvazladı. "Elbette. Tavsiye edebileceğim, size uygun birkaç müessese biliyorum ama önce, cesaretimin bağışlanmasını dileyerek, ödemenin diğer yarısı meselesini konuşmak isterim. Yolculuk sonunda ödenecek diye anlaşmıştık. Ve bir de, cömertlik göstererek söz verdiğiniz gümüşler var. Altmış geyik demiştiniz yanılmıyorsam."

"Kürekçiler için," diye hatırlattı Catelyn.

"Ah, tabii ki öyle," dedi Moreo. "Ama bununla beraber, Tyrosh'a dönene kadar gümüşleri benim saklamam daha iyi olur. Gümüşleri kürekçilere burada verirseniz hepsini eğlencede harcarlar ve karılarıyla çocuklarına götürecek hiçbir şey kalmaz ceplerinde."

"Para harcamanın çok daha kötü yolları da bulunabilir," diyerek araya girdi Sör Rodrik. "Kış geliyor."

"Bir erkek kendi seçimini kendi yapmalıdır," dedi Catelyn. "Gümüşleri onlar kazandı ve nasıl harcayacakları benim meselem değil."

"Nasıl isterseniz leydim," dedi Moreo reverans yaparak ve gülümseyerek.

Moreo'dan emin olamayan Catelyn kürekçilere gümüşleri kendi elleriyle verdi. Her adama bir gümüş ve eşyalarını Moreo'nun tavsiye ettiği, Visenya Tepesi'ndeki hana taşıyan iki adama bir bakır. Han, Yılanbalığı Sokağı'nda derme çatma eski bir binaydı. Sahibi şaşı, suratsız yaşlı bir kadındı. Catelyn ve Sör Rodrik'e şüpheyle bakmış, Catelyn'in verdiği sikkenin gerçek olup olmadığını kontrol etmek için dişiyle ısırmıştı. Binanın derme çatma haline rağmen odalar geniş ve havadardı. Moreo, Kral Toprakları'ndaki en iyi balık buğulamanın bu handa yapıldığını söylemişti ama her şeyden önemlisi, hanın sahibi kadın onların isimlerini hiç merak etmiyordu.

"Ortak salona inmemeniz iyi olur," dedi Sör Rodrik. Eşyalarını odalarına yerleştirmişlerdi. "Böyle bir yerde bile casus gözler olabilir." Başlıklı koyu renk pelerinin altında bir örgü zırh, hançer ve kılıç vardı. "Gece olmadan Sör Aron'la birlikte geleceğim," diye söz verdi. "Şimdi dinlenin siz leydim," dedi.

Catelyn gerçekten yorgundu. Yolculuk uzun ve tüketiciydi. Catelyn de eskisi kadar genç sayılmazdı artık. Odasının penceresi sokağı, diğer binaların çatılarını ve Karasu manzarasını görüyordu. Yolda hızlı adımlarla yürüyen Sör Rodrik'i izledi bir süre. Rodrik kalabalığın arasında kaybolunca onun tavsiyesini dinlemeye karar verdi. Yatak kuş tüyü yerine samanla doldurulmuştu ama Catelyn uykuya dalmakta hiç zorluk çekmedi.

Kapısındaki yumruk sesiyle uyandı.

Yatağından fırladı. Penceresinden görünen Kral Toprakları'nın çatıları batmaya başlayan güneşle kızıla boyanmıştı. Düşündüğünden daha fazla uyumuştu. Kapı tekrar yumruklandı ve bir ses, "Kral adına kapıyı açın," diye bağırdı.

"Bir dakika," diye seslendi Catelyn. Üzerine pelerinini aldı. Hançer masanın üstündeydi. Ağır ahşap kapıyı açmadan önce hançeri kaptı.

Odaya giren adamlarının üzerinde Şehir Muhafızları'nın giydiği siyah örgü zırh ve altın renkli pelerin vardı. Başlarındaki, Catelyn'in elindeki hançeri görüp gülümsedi. "Ona ihtiyacınız yok leydim, biz size kaleye kadar eşlik edeceğiz sadece," dedi.

"Kimin emriyle?" diye sordu Catelyn.

Adam, Catelyn'e bir kurdele gösterdi. Catelyn'in nefesi boğazında sıkıştı. Kurdelenin üstündeki gri mühürde bir alaykuşu vardı. "Petyr," dedi. Bu kadar çabuk. Sör Rodrik'in başına bir şey gelmiş olmalıydı. Muhafıza baktı. "Kim olduğumu biliyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır leydim," diye yanıtladı adam. "Lord Serçeparmak sizi ona götürmemizi ve kesinlikle kötü muamele görmemenizi emretti."

Catelyn başıyla onayladı. "Lütfen dışarıya, giyinmemi bekleyin," dedi.

Ellerini odadaki çanakta temizledi ve yeni sargılar sardı. Korsesini giymeye, kahverengi pelerininin düğmesini kapatmaya çalışırken parmaklarının ne kadar kalın ve garip olduğunu gördü. Serçeparmak burada olduğunu nasıl öğrenmişti? Sör Rodrik asla söylemezdi. Sör yaşlı olabilirdi ama son derece inatçı ve sadıktı. Geç mi kalmışlardı yoksa? Lannisterlar Kral Toprakları'na onlardan önce mi varmışlardı? Hayır. Böyle olsaydı Ned de burada olurdu ve yanına gelirdi. Peki nasıl?..

Sonra Moreo geldi aklına. Kahrolası adam kim ve nerede olduklarını biliyordu. Verdiği bilgi karşılığında iyi para almış olmasını umdu.

Adamlar Catelyn için bir at getirmişti. Yola çıktıklarında sokak lambaları yakılmaya başlamıştı. Bütün gözler altın pelerinli muhafızlar arasında at süren Catelyn'i izliyor gibiydi. Kızıl Kale'ye vardıklarında kalenin yivli kapıları indirilmişti ve büyük kapılar hava kararğı için kapatılmıştı ama kalenin pencereleri titreşen ışıklarla capcanlıydı. Muhafızlar duvarların dışında atlarından indiler ve Catelyn'i dar bir arka kapıya götürdüler. Oradan da sonu gelmez kule merdivenlerine.

Petyr odada yalnızdı. Ağır ahşap bir masada oturuyor, bir yağ lambasının ışığında bir şeyler yazıyordu. Muhafızlar Catelyn'i odaya soktuklarında kalemini

bıraktı ve baktı. "Cat," dedi hafif bir sesle.

"Buraya neden bu şekilde getirildim?"

Serçeparmak masadan kalktı ve muhafızlara kaba bir el işareti yaptı. "Bizi yalnız bırakın." Adamlar odadan çıktı. "Sana nezaketsizlik etmediklerine eminim," dedi adamlar çıktıktan sonra. "Onlara sana nasıl davranmaları gerektiği konusunda çok net emirler verdim." Catelyn'in ellerini gördü. "Ellerin..."

Catelyn ima edilen soruyu duymazdan geldi. "Bir hizmetçi kadın gibi kolumdan çekilip bir yerlere götürülmeye alışık değilim," dedi buz gibi sesiyle. "Sen küçük bir çocukken bile nezaket kurallarını bilirdin."

"Seni kızdırmışım leydim," dedi. "Amacım asla bu değildi." Pişman görünüyordu. Gözlerindeki bakış Catelyn'e eski günleri anımsattı. Muzip bir çocuktu ama yaramazlıkları ortaya çıktıktan sonra hep bu ifade olurdu yüzünde. Ona verilmiş bir hediye gibiydi bu hali. Yıllar onu çok değiştirmemişti. Petyr ufak tefek bir çocuktu. Büyüyünce de ufak tefek bir adam olmuştu. Catelyn'den birkaç parmak kısaydı. İnce ve çevik. Yüzünün keskin hatları ve gülen gri yeşil gözleri aynı Catelyn'in hatırladığı gibiydi. Çenesinde bir keçisakalı vardı şimdi ve daha otuz yaşına gelmemiş olmasına rağmen saçlarında gümüş teller saçılmıştı. Pelerinine işlenmiş gümüş alaykuşuyla uyumluydu saçları. Çocukken de severdi gümüşü.

"Burada olduğumu nasıl öğrendin?" diye sordu Catelyn.

"Lord Varys her şeyi bilir," diye cevapladı muzipçe. "Birazdan bize katılacak ama önce ben seninle yalnız görüşmek istedim. Uzun zaman oldu Cat. Kaç yıl?"

Catelyn hukuklarından dem vuran bu soruyu duymazdan geldi. Daha önemli sorular vardı. "Yani beni, Kral Örümceği buldu," dedi.

Serçeparmak ürkmüş gibi, "Ona böyle hitap etme. Çok hassastır. Hadım olduğu için belki," dedi. "Bu şehirde olup biten her şeyi bilir Varys. Bazen olmadan önce bilir. Her yerde muhbirleri var. Küçük kuşlarım diyor onlara. Kuşlarından biri senin geldiğini haber almış. Tanrılara şükür ki önce bana söyledi."

"Neden sen?"

"Neden ben olmayayım? Ben hazine başıyım. Kralın danışmanlarından biriyim. Selmy ve Lord Renly, Robert'ı karşılamak üzere kuzeye gitti ve Lord Stannis de Ejderha Kayası'nda. Burada sadece ben ve Üstat Pycelle kaldık. Bana gelmekle en doğru şeyi yaptı. Ben her zaman kardeşin Lysa'nın dostu oldum, bunu da gayet iyi biliyor."

"Varys olanları da bili..."

"Lord Varys her şeyi bilir... senin neden burada olduğun dışında her şeyi." Bir kaşını kaldırdı. "Neden buradasın?"

"Bir eşin kocasının yanında olmayı istemeye, kızlarını özlemeye hakkı var, değil mi? Buna kim hayır diyebilir?"

Serçeparmak güldü. "Ah, bu güzeldi leydim ama lütfen bunlara inanmamı bekleme. Seni çok iyi tanıyorum. Tullyler ne der hep?"

Catelyn'in boğazı kurumuştu. "Aile, Görev, Onur," diye ezbere söyledi sertçe. Serçeparmak onu gerçekten iyi tanıyordu.

"Aile, Görev, Onur," diye tekrar etti Petyr. "Bunlar senin Kışyarı'nda, El'in seni bıraktığı yerde kalman için yeterli sebepler. Hayır leydim, bir şey olmuş. Bu ani yolculuk çok acil bir durum olduğunu anlatıyor zaten. Yalvarırım yardım etmeme izin ver. Eski dostlar birbirlerine güvenmek konusunda tereddüt etmemeli." Kapıya yumuşak bir şekilde vuruldu. "Girin," diye seslendi Serçeparmak.

Kapıdan, parfüme bulanmış, pudralanmış, bir yumurta kadar kel ve toparlak bir adam girdi. Mor ipek bir cübbenin üstüne, altın ipliklerden örülmüş bir yelek giymişti. Ayaklarında sivri burunlu kadife terlikler vardı. "Leydi Stark," dedi kadının ellerini elleri arasına alırken, "Bunca yıldan sonra sizi tekrar görmek ne büyük bir mutluluk." Elleri bakımlı ve yumuşacıktı. Nefesi leylak gibi kokuyordu. "Ah, zavallı elleriniz. Yoksa elleriniz yandı mı tatlı leydim? Parmaklar çok hassas olur... Sevgili Üstat Pycelle olağanüstü merhemler hazırlar, size bir kavanoz gönderteyim mi?"

Catelyn ellerini çekti. "Teşekkürler lordum ama kendi üstadımız Luwin yaramla ilgilendi."

Varys başını kederle salladı. "Oğlunuzun durumuyla ilgili haberleri aldığımda ölümüne üzüldüm leydim. O kadar küçük yaşında... Tanrılar çok zalim," dedi.

"İşte bu konuda sizinle hemfikiriz Lord Varys," diye karşılık verdi Catelyn. Lord unvanını konsey üyesi olduğu için almıştı. Varys sadece örümcek ağlarının lordu ve küçük kuşlarının efendisiydi aslında.

Hadım yumuşak ellerini iki yana açtı. "Eşinize, yani yeni El'imize de fevkalade saygı duyarım leydim. Her ikimizin de Kral Robert'ı sonsuz sevdiğini biliyorum."

"Evet," dedi Catelyn kendini zorlayarak. "Buna hiç şüphe yok."

"Hiçbir kral, Kral Robert kadar sevilmedi," dedi Serçeparmak. "En azından Lord Varys'in kulaklarının olduğu yerlerde." Muzipçe sırıttı.

"Muhterem leydi," dedi Varys büyük saygıyla, "Özgür Şehirler'de olağanüstü

şifacılar var. Sevgili oğlunuz için birini göndermemi isterseniz tek sözünüz yeter."

"Üstat Luwin, Bran için yapılabilecek her şeyi yapıyor," diye karşılık verdi Catelyn. Burada, bu adamlarla Bran'ı konuşmayacaktı. Serçeparmak'a çok az güveniyordu, Lord Varys'e zerre kadar güven duymuyordu. Onlara kederini göstermeyecekti. "Lord Baelish buraya getirildiğim için size teşekkür etmem gerektiğini söyledi."

Varys küçük bir kız gibi kıkırdadı. "Ah evet. Sanırım suçluyum. Umarım beni bağışlarsınız leydim." Bir koltuğa oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi. "Hançeri bize göstermenizin bir mahsuru var mı diye meraklanıyorum," dedi.

Catelyn Stark inanamaz gözlerle baktı hadıma. Bu adam gerçekten bir örümcek, diye düşündü bir an için düşündüğünün gerçek olduğuna inanarak. Kimsenin bilmesinin mümkün olmadığı şeyleri biliyordu. Hançerden haberdar olması mümkün değildi. Eğer... "Sör Rodrik'e ne yaptınız?" diye sordu sert bir ses tonuyla.

Serçeparmak'ın kafası karışmıştı. "Kendimi savaş alanına mızraksız çıkmış şövalye gibi hissediyorum. Hangi hançerden bahsediyorsunuz? Sör Rodrik kim?"

"Sör Rodrik Cassel, Kışyarı'nın silah ustasıdır," diye bilgi verdi Varys. "Telaşlanmayın leydim. Kıymetli şövalyeye hiçbir şey olmadığına dair güvence verebilirim size. Bugün öğle saatlerinde kaleye haber gönderdi. Cephanelikte Sör Aron Santagar ile buluştu ve özel bir hançer hakkında konuştular. Kaleden birlikte ayrıldılar ve kaldığınız şu sefil hana gittiler. Hâlâ oradalar. İçiyorlar ve sizin dönüşünüzü bekliyorlar. Sör Rodrik sizi handa bulamayınca oldukça telaşlandı."

"Bütün bunları nasıl biliyorsun?"

"Küçük kuşlarım fısıldıyor leydim," dedi gülümseyerek. "Konular bilgim dâhilindedir güzel leydim. Benim hizmetimin doğası bu." Omuz silkti. "Hançer şu an yanınızda, öyle değil mi?"

Catelyn hançeri pelerininin içinden çıkardı ve adamın önündeki sehpaya attı. "İşte burada. Belki küçük kuşlarınız bu hançerin kime ait olduğunu da fısıldar bize."

Varys abartılı bir özenle hançeri aldı ve başparmağını bıçağının üzerinde gezdirdi. Parmağından sızan kanı görünce bir çığlık attı ve hançeri masaya düşürdü.

"Dikkatli olun. Son derece keskin," dedi Catelyn.

"Hiçbir şey Valyria çeliği kadar keskin olamaz," dedi Serçeparmak. Varys kan akan parmağını emiyor, küskün ama ikaz dolu gözlerle Catelyn'e bakıyordu. Serçeparmak hançeri eline alıp sapını inceledi. Hançeri havaya attı ve düşerken diğer eliyle yakaladı. "Kusursuz bir denge," dedi. "Bu hançerin sahibini mi bulmak istiyorsun? Bu yüzden mi buralara kadar geldin? Sör Aron'a gitmene gerek yoktu ki leydim. Bana gelmeliydin."

"Ve gelseydim, bana ne söyleyecektin?"

"Sana Kral Topraklarında bu hançere sahip olabilecek yalnızca bir kişi var diyecektim." Hançerin ucunu başparmağı ve işaret parmağının arasına aldı. Hançeri omzunun üstüne doğru kaldırdı ve ustaca bir bilek hareketiyle odanın karşı duvarına fırlattı. Hançer bir ok gibi yol aldı ve meşe kapıya gömüldü. Saplandığı yerde titriyordu. "Bu benim."

"Senin mi?" Hiç anlam veremiyordu Catelyn. Petyr, Kışyarı'na gelmemişti.

"Prens Joffrey'nin isim gününde düzenlenen turnuvaya kadar benimdi." Hançeri saplandığı yerden çıkarmak için meşe kapıya doğru yürüdü. "Mızrak müsabakasında, sarayın yarısı gibi ben de Sör Jaime üzerine bahse girdim." Petyr'ın yüzündeki mahçup gülümseme, onu yine bir çocukmuş gibi gösteriyordu. "Loras Tyrell, Sör Jaime'yi atından düşürünce hepimiz biraz fakirleştik haliyle. Sör Jaime yüz altın ejderha kaybetti. Kraliçe zümrüt bir kolye ucu ve ben de bu hançeri. Majesteleri zümrüdünü geri aldı ama diğer her şey kazananda kaldı."

"Kim?" diye sordu Catelyn talepkâr şekilde. Ağzı korkudan kurumuştu. Parmakları yine sızlıyordu.

Lord Varys Catelyn'i izlerken, "İblis," dedi Serçeparmak. "Tyrion Lannister."

Jon

Avlu kılıçların şarkısıyla çınlıyordu.

Yün, kaynatılmış deri ve örgü metalden yapılmış zırhının altında buz gibi terler döken Jon baskısını arttırdı. Grenn acemice bir savunma yaparken geriye doğru tökezledi. Kılıcını tekrar havaya kaldırdığında Jon eğilerek kılıcın altına girdi ve çocuğun bacağının arkasına bir darbe indirdi. Hareketi çocuğun yalpalamasına sebep oldu. Grenn'in yukarıdan savrulan kılıcı, miğferini ezen bir başka darbeyle yanıtlandı. Grenn bir yan darbe denemeye kalkıştığında Jon çevik bir hareketle kılıcın menzilinden kaçtı ve çocuğun koluna bir karşı darbe indirdi. Grenn dengesini tamamen kaybederek yere düştü. Jon çocuğun bileğine vurarak kılıcını elinden düşürdü. Grenn acı dolu bir çığlık attı.

"Yeter!" diye bağırdı Sör Alliser Thorne, Valyria çeliği kadar keskin bir sesle.

Grenn kolunu tutuyordu. "Bu piç kolumu kırdı," dedi.

"Bu piç seni sakatladı, o boş kafatasını ikiye ayırdı ve elini kesip attı. Daha doğrusu kılıçların keskin kenarları olsaydı bunlar olacaktı. Şanslısın ki Gece Nöbetçileri'nde süvari kadar seyis yardımcısına da ihtiyacımız var," dedi Sör Alliser. Jeren ve Kurbağa'ya döndü. "Şu yaban öküzünü yerden kaldırın, cenaze hazırlıkları yapması gerekiyor."

Diğer çocuklar Grenn'i yerden kaldırırken Jon miğferini çıkardı. Yüzüne çarpan dondurucu sabah havası iyi gelmişti. Kılıcına doğru eğildi, derin bir nefes aldı ve kısa bir an zaferinin tadını çıkardı.

"Bu bir uzun kılıç, yaşlı bir adamın bastonu değil. Bacakların ağrımaya başladı mı Lord Kar?" diye sordu Sör Alliser sert sesiyle.

Jon bu isimden nefret ediyordu. Talimlerin başladığı ilk gün, Sör Alliser alay etmek için bu şekilde hitap etmişti Jon'a ve diğer çocuklar da ona böyle seslenmeye başlamıştı. Uzun kılıcı kınına yerleştirdi. "Hayır," dedi.

Thorne ona doğru geldi. Adım attıkça, giydiği siyah deri kıyafetten gıcırdama sesleri geliyordu. Elli yaşlarında, kısa, çevik ve güçlü bir adamdı. Siyah saçlarına aklar düşmüştü ve gözleri oniks gibiydi. "Şimdi de gerçeği söyle," diye emretti.

"Yoruldum," diye itiraf etti Jon. Mücadeleden geri kalan morlukların sızısını hissetmeye başlamıştı ve kılıcın ağırlığından dolayı kol kasları yanıyordu.

"Güçsüzsün."

"Kazandım."

"Hayır, o yaban öküzü kaybetti."

Diğer çocuklardan biri kıs kıs güldü. Jon cevap vermemesi gerektiğini biliyordu. Sör Alliser'in karşısına çıkardığı herkesi yenmişti ama hiçbir şey kazanamamıştı. Silah ustasından aldığı tek ödül hor görülmekti. Thorne'un kendisinden nefret ettiğine inanmıştı ama diğer çocuklardan daha fazla nefret ediyordu.

"Bu kadar yeter," dedi. "Midem bugün daha fazla beceriksizliği kaldırmaz. Eğer Ötekiler karşımıza çıkarsa dua edelim de okçuları olsun çünkü okçu yeminden başka bir halt olmaz sizden."

Jon cephaneliğe giden diğer çocukları takip etti, yalnız yürüyordu. Burada hep yalnız yürüyordu. Eğitim aldığı grupta yirmi kadarlardı ama birine bile arkadaşım diyemiyordu. Çoğu ondan iki üç yaş büyüktü ama biri bile on dört yaşındaki Robb'un yarısı etmezdi dövüşte. Dareon hızlıydı ama kendisine vurulmasından korkuyordu. Pyp kılıcını hançermiş gibi kullanıyordu. Jeren bir kız kadar güçsüzdü. Grenn ağır ve hantaldı. Halder'in darbeleri zalim ve güçlüydü ama karşısındakinin ataklarına bodoslama dalıyordu. Onlarla geçirdiği her dakika biraz daha tiksiniyordu Jon hepsinden.

İçeride, diğerlerini görmezden gelerek kılıcını ve kınını duvardaki kancaya astı. Sırasıyla zırhını, derilerini ve terden sırılsıklam olmuş yünlülerini çıkardı. Geniş odanın her iki ucunda yanan demir kömür sobalarına rağmen titredi. Soğuk her vakit yanındaydı burada. Birkaç yıl içinde sıcak hissetmenin nasıl bir şey olduğunu unutacaktı.

Kabaca dokunmuş günlük siyah elbiselerini giyerken aniden yorgunluk çöktü üstüne. Pelerininin bağlarını beceriksiz parmaklarıyla bağlamaya çalışırken bir sıraya oturdu. Çok soğuk, diye düşündü. Kışyarı'nın sıcak koridorlarını hatırladı. Bir adamın damarlarında dolaşan kan gibi sıcak sular dolaşırdı Kışyarı'nın duvarlarında. Kara Kale'de neredeyse hiç sıcaklık yoktu. Buranın duvarları soğuktu, insanları daha da soğuk.

Gece Nöbetçileri'nin böyle olacağını Tyrion Lannister dışında kimse söylememişti ona. O cüce kuzeye yaptıkları yolculuk sırasında bütün gerçeği anlatmıştı ama çok geçti artık. Babası Sur'un böyle bir yer olduğunu biliyor muydu acaba? Biliyor olmalıydı. Bunu düşünmek canının daha fazla yanmasına sebep oluyordu.

Dünyanın sonundaki bu buz gibi yerde amcası bile terk etmişti onu. Cana

yakın Benjen Stark bambaşka bir adama dönüşmüştü burada. O Baş Korucu'ydu. Günlerini gecelerini Lord Kumandan Mormont, Üstat Aemon ve diğer üst düzey korucularla birlikte geçiriyordu. Jon, zalim Sör Alliser Thorne'un himayesine verilmişti.

Geldiklerinin üçüncü gününde, Benjen Stark'ın önderliğindeki altı kişilik bir ekibin Tekinsiz Orman'a keşfe çıkacaklarını duymuştu. Amcasını büyük ortak salonda bulmuş ve onunla gitmek için yalvarmıştı. Benjen kaba ve net bir şekilde terslemişti Jon'u. "Burası Kışyarı değil," dedi yediği eti çatal ve hançerle keserken. "Sur'da sadece hak ettiği şeye sahip olur insan. Sen korucu değilsin Jon. Üzeri hâlâ yaz kokan yeşil bir çocuksun."

Jon bir aptal gibi devam etmişti tartışmaya. "Bir dahaki isim günümde on beş yaşında olacağım. Yetişkin bir erkek sayılacağım."

Benjen Stark kükremişti. "Sen bir çocuksun ve Sör Alliser, Gece Nöbetçileri'ne uygun bir erkek olduğunu söyleyene kadar da bir çocuk olarak kalacaksın. Eğer buraya gelirken, taşıdığın Stark kanının sana kolaylıklar sağlayacağını düşündüysen yanılmışsın. Bütün aile bağlarımızı koparırız biz burada. Babanın kalbimde her zaman yeri olacak ama benim asıl kardeşlerim bu adamlardır." Elindeki hançerle salondaki soğuk, sert, karalara bürünmüş adamları işaret etmişti.

Ertesi sabah, amcasının gidişini görmek için erkenden uyanmıştı Jon. Koruculardan biri neşeyle şarkı söyleyerek aygırını eyerliyordu. Ben Stark adama gülümsedi ama yeğenine bir tebessümü yoktu. "Sana daha kaç kere hayır demek zorundayım Jon? Döndüğümde konuşacağız."

Amcası atını bir tünele doğru sürerken, Tyrion Lannister'ın Kral Yolu'nda söylediklerini hatırladı ve zihninde Benjen Stark'ın kanlar içinde karda yattığını canlandırdı. Bu düşünce midesini bulandırdı. Ona neler oluyordu böyle? Sonra hücresinin yalnızlığında Hayalet'i buldu. Yüzünü hayvanın kalın beyaz tüylerine gömdü.

Eğer yalnız olmak zorundaysa, yalnızlığını kalkanı haline getirecekti. Kara Kale'de bir tanrı korusu yoktu. Yalnızca küçük bir sept ve septin sarhoş rahibi. Jon, eski ya da yeni hiçbir tanrıya dua etme isteği duymuyordu içinde. Eğer tanrılar gerçekten varsa, kış kadar acımasız ve zalimdiler.

Gerçek kardeşlerini özlüyordu. Işıldayan parlak gözleriyle bir parça şeker için yalvaran bebek Rickon'u; en yakın arkadaşı ve bir dakikalarının ayrı geçmediği Robb'u; inatçı, meraklı ve Jon'la Robb'un peşinden hiç ayrılmak istemeyen sevgili Bran'ı. Kızları da özlüyordu. Piç kelimesinin ne anlama geldiğini öğrendiği andan itibaren, Jon'a sadece "üvey kardeşim" diyen Sansa'yı bile

özlüyordu. Ve Arya... Kabuk tutmuş dizleri, karmakarışık saçları, sürekli yırttığı kıyafetleriyle, korkusuz, cana yakın, sıska, tatlı küçük Arya'yı, Robb'dan bile çok özlüyordu. Arya da kendisi gibi uyum sağlayamayanlardandı. Ama... o, Jon'u gülümsetecek bir şeyler bulurdu hep. Şu an Arya'nın yanında olmak, saçlarını bir kez daha karıştırmak ve aynı cümleyi onunla aynı anda söyleyebilmek için her şeyini feda edebilirdi.

"Bileğimi kırdın piç."

Jon gözlerini kaldırdı. Grenn kalın boynu ve kırmızı yüzüyle üzerine eğilmişti. Arkasında üç arkadaşı vardı. Todder'ı tanıyordu. Eğitimdeki çocuklar ona Toad yani Kurbağa diyorlardı. Garip sesli, kısa, çirkin bir çocuktu. Diğer ikisi, Yoren'in Parmaklar'dan getirdiği tecavüzcü çocuklardı. Jon isimlerini hatırlamıyordu. Hemen hemen hiç konuşmamıştı onlarla. Her ikisi de içlerinde onurdan zerre bile taşımayan zorba hayvanlardı.

Jon ayağa kalktı. "Nazikçe sorarsan diğerini de memnuniyetle kırarım," dedi. Grenn on altı yaşındaydı ve Jon'dan bir baş daha uzundu. Diğerleri de Jon'dan daha iriydi ama onu korkutmuyorlardı. Avluda hepsini teker teker yenmişti daha önce.

"Belki de biz senin kemiklerini kırarız," dedi tecavüzcülerden biri.

"Deneyin," dedi Jon duvarda asılı kılıcına uzanırken. Çocuklardan biri Jon'un kolunu yakaladı ve geriye doğru büktü.

"Bizim kötü görünmemize sebep oluyorsun," dedi Kurbağa.

"Siz benimle tanışmadan önce de kötü görünüyordunuz," diye cevap verdi Jon.

Kolunu biraz daha büktü çocuk. Canı yanıyordu ama hiç ses çıkarmadı.

Kurbağa biraz daha yaklaştı. "Küçük lordun bir ağzı da varmış meğer," dedi. Küçük ve parlak gözleri domuz gözlerine benziyordu. "Bu ağzı annenden mi aldın piç? Annen kim, bir fahişe mi yoksa? Bana adını söyle. Belki benim altıma da yatmıştır birkaç kez." Güldü.

Jon bir yılan gibi kıvrılarak, kolunu tutan çocuğun ayağına topuğuyla vurdu. Çocuktan bir çığlık yükseldi ve Jon'un kolunu bıraktı. Kurbağa'nın üzerine atlayıp bir sıranın üstüne devirdi. İki eliyle boğazını sıkıp göğsüne oturdu. Kafasını yere vurmaya başladı.

Parmaklar'dan gelen iki çocuk, Jon'u Kurbağa'nın üzerinden çekip yere fırlattı. Grenn yerdeki Jon'u tekmelemeye başladı. Gümbürdeyen bir ses cephaneliğin kasvetli havasını kestiğinde, Jon tekmelerden kurtulmak için yerde yuvarlanmaya başlamıştı. "HEMEN KESİN ŞUNU. HEMEN!"

Jon ayağa kalktı. Donal Noye öfkeyle çocuklara bakıyordu. "Dövüşler avluda yapılıyor," dedi zırh ustası. "Cephaneliğimde kavga istemem. Burada benim kavgam olur ve bu hiç hoşunuza gitmez."

Kurbağa yere oturdu. Eliyle kafasına dokundu, parmakları kana bulandı. "Beni öldürmeye çalıştı," dedi.

"Doğru söylüyor, ben şahidim," dedi tecavüzcülerden biri.

"Bileğimi kırdı," diyerek tekrar konuştu Grenn. Noye görebilsin diye kolunu yukarı kaldırdı.

Zırh ustası çocuğun bileğine göz ucuyla baktı. "Sadece bir morluk, basit bir burkulma. Üstat Aemon'a git sana bir merhem versin. Todder, sen de gidip şu kafanı göster. Geri kalanlar hücrelerinize dönün," dedi. "Sen değil Kar. Sen burada kal." Diğerleri cephanelikten ayrılırken Jon uzun tahta sıraya yığılır gibi oturdu. Çocuklar tehdit eden gözlerle ve gelecekte başına açacakları dertleri söz veren bakışlarla dışarı çıktılar. Jon'un kolu zonkluyordu.

"Gece Nöbetçileri'nin bulabildiği her adama ihtiyacı var," dedi Noye yalnız kaldıklarında. "Todder gibi adamlara bile. Onu öldürmek sana onur kazandırmaz."

Jon'un gözleri öfkeyle parladı aniden. "Annemin bir..."

"...fahişe olduğunu söyledi, duydum. Söylese ne olur?" diye sordu Noye. "Lord Eddard Stark bir fahişeyle yatmaz. Onun onuru..."

"...bir piç peydahlamaktan alıkoymadı onu," dedi Jon soğuk bir şekilde. "Öyle değil mi?"

Jon öfkeden buz kesmişti. "Gidebilir miyim?"

"Ben git dediğim zaman gidebilirsin."

Jon üzerinden dumanlar tüten sobaya dikti gözlerini. Noye kalın parmağını Jon'un çenesine koyup kafasını çevirdi. "Seninle konuştuğumda bana bak çocuk."

Jon baktı. Zırh ustasının göğsü bir bira fıçısı gibi genişti ve göğsüne uygun bir göbeği vardı. Burnu düz ve kocamandı. Yüzü her zaman tıraş istiyormuş gibi görünüyordu. Siyah yün tuniğinin kolu, uzun kılıç şekilli gümüş bir iğneyle omzuna tutturulmuştu. "Kelimeler anneni bir fahişe yapmaz. O neyse odur. Kurbağa'nın söylediği hiçbir şey gerçeği değiştirmez. Biliyor musun, anneleri gerçekten fahişe olan pek çok adam var Sur'da."

Benim annem değil, diye düşündü Jon inatla. Annesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Eddard Stark ona hiçbir şey anlatmamıştı ama bazen rüyasında

görürdü annesini. Yüzünü görecekmiş gibi bile olurdu bazen. Rüyalarındaki annesi çok güzeldi, asil bir kandandı ve nazikti.

"Soylu bir lordun piçi olmanın zor olduğunu mu düşünüyorsun? Şu çocuk, Jeren, bir rahibin tohumu ve Cotter Pyke bir taverna fahişesinin mahzende doğurduğu oğlu. Şimdi Kıyıdaki Doğugözcüsü'nün kumandanı."

"Umrumda değil," diye karşılık verdi Jon. "Onlar umrumda değil, sen, Thorne ve Benjen Stark da umrumda değilsiniz. Hiç kimse umrumda değil. Buradan nefret ediyorum. Burası... çok soğuk."

"Evet. Soğuk, zor ve acımasız. Burası Sur. Bunlar da Sur'da yürüyen adamlar. Sütannenin anlattığı hikâyelere benzemez. O hikâyelerin üstüne işe. Sütannenin üstüne işe. Gerçek burada ve sen hayatın boyunca buradasın. Bizim gibi."

"Hayat," diye tekrarladı Jon acı dolu bir sesle. Zırh ustası hayattan bahsedebilirdi. Onun bir hayatı olmuştu. Fırtına Burnu kuşatmasında bir kolunu kaybettikten sonra siyahları kuşanmıştı o. Ondan önce, kralın kardeşi Stannis Baratheon'ın zırh ustasıydı. Yedi Krallık'ı bir ucundan diğerine gezip görmüştü. Ziyafetlere katılmış, kadınlarla yatmış, yüz kadar çatışmada savaşmıştı. Kral Robert'ın, Üç Dişli Mızrak'ta Rhaegar Targaryen'ın göğsüne inen savaş baltasını Donal Noye'un dövdüğü söyleniyordu. Jon'un asla yapamayacağı her şeyi yapmıştı ve otuzunu geçip yaşlandıktan sonra, omzuna aldığı balta darbesinin yarası kapanmayıp, sonunda kolu omzundan ayrıldıktan sonra, bir sakata dönüştükten sonra Sur'a gelmişti. Tam bir hayat yaşayıp, o hayatı bitirdikten sonra.

"Evet, hayat," dedi Noye. "Uzun ya da kısa bir hayat olmasına sen karar vereceksin. Bu şekilde davranmaya devam edersen, bir gece kardeşlerinden biri keser boğazını."

"Onlar benim kardeşim filan değil. Benden nefret ediyorlar çünkü onlardan iyiyim."

"Hayır. Senden nefret ediyorlar çünkü sen onlardan iyiymişsin gibi davranıyorsun. Sana bakıyorlar ve kalede büyümüş, kendisini lord zanneden bir piç görüyorlar. Sen bir lord değilsin. Bunu asla unutma. Senin soyadın Kar, Stark değil. Sen bir piç ve bir zorbasın."

"Zorba mı?" Jon kelimeyi söylerken boğulacak gibi oldu. Bu öyle haksız bir suçlamaydı ki nefesi kesilmişti. "Bana saldıran onlardı. Dört kişi birden üzerime geldiler."

"Avluda küçük düşürdüğün dört kişi üzerine geldi. Muhtemelen senden korkan dört kişi. Seni dövüşürken izledim. Senin yaptığın şeye talim denemez.

Elinde keskin kenarlı bir kılıç olsa hepsi ölü etlerdi şimdi. Bunu biliyorum, sen de biliyorsun, onlar da biliyor. Onlara hiçbir şey bırakmıyorsun. Onları utandırıyorsun. Kendinle gurur duymana neden oluyor mu bu?"

Jon tereddüt etti. Kazandığında gurur duyuyordu elbette. Neden duymasındı ki? Ama zırh ustası sanki Jon yanlış bir şey yapıyormuş gibi konuşuyordu. "Hepsi benden büyük," dedi kendini savunur bir sesle.

"Daha büyükler, daha iriler ve daha kuvvetliler, bu doğru. Ama Kışyarı'ndaki silah ustasının sana kendinden büyüklerle savaşmayı öğrettiğine bahse girerim. Kimdi o? Yaşlı bir şövalye mi?"

"Sör Rodrik Cassel," dedi Jon tedirgin bir şekilde. Bu soruda bir tuzak vardı, hissediyordu.

Donal Noye, Jon'un suratına doğru eğildi. "Şimdi şunu düşün çocuk. Bu çocukların hiçbiri Sör Alliser'den başka silah ustası görmedi. Onların babaları çiftçi, arabacı, kaçak avcı, demirci, madenci ya da bir ticaret gemisinde kürekçi. Güvertelerde, Kral Yolu'ndaki genelevlerde ve tavernalarda, Lannis Limanı'nın ve Eski Şehir'in sokaklarında dövüş üzerine ne öğrenebilirlerdi sence? Buraya gelmeden önce birkaç kez sopa sallamışlardır belki ama sana yemin ederim ki bu yirmi çocuktan birinin bile cebine gerçek bir kılıç alacak kadar sikke girmemiştir." Bakışı zalimceydi. "Pekâlâ, zaferlerinin tadı şimdi nasıl geliyor ağzına Lord Kar?"

"Bana böyle seslenme," diye bağırdı Jon. Sesi sert çıkmıştı ama kızgınlığı güç kaybetmişti. Birdenbire suçlu ve utanmış hissetmişti kendini. "Hiç böyle düşünmemiştim. Ben asla..."

"Düşünmeye başlasan iyi edersin," diye uyardı Noye. "Düşün ya da yastığının altında bir hançerle uyu. Şimdi gidebilirsin."

Cephanelikten çıktığında gün neredeyse yarılanmıştı. Bulutların arasından güneş görünüyordu. Sırtını güneşe verdi ve gözlerini güneş ışığıyla kristal gibi parıldayan alev mavisi Sur'a dikti. Bunca haftadan sonra bile Sur'un görüntüsü ürpertiyordu Jon'u. Yüzyıllardır esen rüzgârlarların taşıdığı toprak Sur'u aşındırmış, kabarcıklar oluşturmuş ve üzerini zar gibi kaplamıştı. Çoğu zaman bulutlu havaların rengi gibi soluk griydi rengi... ama güneş çıktığında parlıyordu. Işıkla can buluyordu sanki. Gökyüzünü yarısına kadar kaplayan mavi beyaz dev bir uçuruma dönüşüyordu.

Sur, Kral Yolu'ndan ilk kez göründüğünde, "İnsan eliyle yapılmış en büyük yapı," demişti Benjen Stark, Jon'a. "Ve hiç şüphesiz en işe yaramayanı," diye eklemişti Tyrion Lannister sırıtarak. Sur'a yaklaştıkça İblis'in sesi bile kesilmişti. Kuzey ufuk çizgisinde, doğuya ve batıya doğru uzanan, uçsuz bucaksız ve

kırılmaz, soluk mavi Sur hattı millerce öteden bile görülebiliyordu. Burası, dünyanın sonu, diyordu sanki.

Sonunda Kara Kale'yi gördüklerinde, kalenin ahşap iç kaleleri ve taş kuleleri, buzdan bir duvarın altındaki kar örtüsüne dağılmış siyah oyuncak bloklar gibi göründü gözlerine. Kara kardeşlerin tarihi kalesi Kışyarı'na benzemiyordu, gerçek bir kale bile değildi. Kalenin surları yoktu. Doğusu, batısı ya da güneyi savunulamaz durumdaydı. Gece Nöbetçileri'nin ilgilendiği tek yön kuzeydi. Kuzey ve Sur'un arkasında uzanan daha kuzey. Yüksekliği iki yüz otuz metreydi. Barındırdığı iç kalelerin en yükseğinden üç kat daha uzun. Amcası, tepesinin bir düzine zırhlı atlının yan yana gidebileceği kadar geniş olduğunu söylemişti. Dev mancınıkların belli belirsiz hatları ve devasa ahşap vinçler, kocaman kuşların iskeletleri gibi tepede duruyordu. Aralarında yürüyen siyahlara bürünmüş adamlar birer karınca gibi görünüyordu.

Cephaneliğin dışında durup öylece seyrederken, Sur'u ilk gördüğü günkü kadar kendinden geçmiş haldeydi. Sur böyleydi. Bazen, gökyüzünün ve üzerine bastığı toprağın orada olduğunu unuttuğu gibi, Sur'un da orada olduğunu unutuyordu ama bazı zamanlarda dünyada Sur'dan başka hiçbir şey yokmuş gibi geliyordu. Sur, Yedi Krallık'tan daha yaşlıydı. Altında durup Sur'u izlemek Jon'un başını döndürüyordu. Üzerine yığılmış karın ezici ağırlığını hissedebiliyordu. Kar bir çığ halinde üzerinden inecek olsa, bütün dünya altında kalırdı, Jon biliyordu.

"Arkasında ne olduğunu merak ediyor insan," dedi tanıdık bir ses.

Jon arkasını döndü. "Lannister seni görmedim... yani, yalnız olduğumu sanıyordum," dedi.

Tyrion Lannister kat kat kürklere öyle bir sarınmıştı ki küçük bir ayı gibi görünüyordu. "Bir adamın bilinçsizliği çok şey anlatabilir. Neler öğrenebileceğini tahmin bile edemezsin."

"Benden öğrenebileceğin bir şey yok," dedi Jon. Sur'a vardıklarından beri çok az görmüştü cüceyi. Kraliçenin kardeşi olduğu için Sur'un onur konuğuydu. Kumandan, Kral Kulesi'nde bir oda tahsis etmişti kendisine; gerçi neredeyse yüzyıldır bir kralın Sur'u ziyaret ettiği görülmemişti. Lannister yemeklerini Mormont'un masasında yiyor, günlerini Sur'un kenarlarında at sürerek, gecelerini de Sör Alliser, Bowen Marsh ve diğer üst düzey askerlerle zar atıp içerek geçiriyordu.

"Ah, ben gittiğim her yerde bir şeyler öğrenebilirim," dedi Tyrion. Elindeki yamuk yumuk yürüme sopasını Sur'a doğru kaldırdı. "Ne diyordum... sence neden bir adam böyle bir duvar inşa eder ve diğeri arkasında ne olduğunu bilme

ihtiyacı duyar hemen?" Başını yana eğdi ve farklı renklerdeki meraklı gözleriyle Jon'a baktı. "Sen de arkasında ne olduğunu bilmek istiyorsun, değil mi?"

"Önemli bir şey yok," dedi Jon. O, Benjen Stark'ın korucularıyla birlikte at sürmek, Tekinsiz Orman'ın sırlarına şahit olmak, Mance Rayder'in yabanıllarıyla dövüşmek ve diyarı Ötekiler'den korumak istiyordu ama neler istediğinden bahsetmemek daha iyiydi bazen. "Korucular buz ve karla kaplı ormanlar, donmuş göller ve dağlardan başka bir şey olmadığını söylüyor."

"Ve canavarlarla yaratıklar," dedi Tyrion. "Onları unutmayalım, yoksa bu kocaman şeyi neden buraya dikmiş olsunlar. Öyle değil mi Lord Kar?"

"Bana Lord Kar deme."

Cüce bir kaşını kaldırdı. "Sana iblis denmesini mi tercih edersin? Sözleriyle seni incitebildiklerini onlara hissettirirsen alaylarından asla kurtulamazsın. Eğer sana bir isim vermeye kalkıyorlarsa, ismi al ve kendine mal et. Böylece, seni bir daha onunla yaralayamazlar." Elindeki sopayla yolu gösterdi. "Gel biraz yürü benimle. Ortak salonda iğrenç bir haşlama servis edecekler. Elimde bir tas kaynayan bir şey olması iyi gelebilir."

Jon da acıkmıştı, cüceyle yürümeye başladı. Adımlarını cücenin kısa ve garip adımlarına uydurmak için yavaşladı. Rüzgâr şiddetini arttırıyordu ve eski ahşap yapıların çıtırdama seslerini duyabiliyorlardı. Uzaktan, ağır bir kepengin çarpma sesi geliyordu. Tekrar ve tekrar, unutulmuş. Boğuk bir gümlemenin ardından çatılardan birinden bir kar yığını koptu ve ayaklarının dibine düştü.

"Kurdunu göremedim," dedi Lannister yürürken.

"Talime çıktığımda eski ahıra bağlıyorum. Bütün atları doğudaki ahırlara götürdüler, orada kimse rahatsız etmiyor onu. Diğer vakitlerde benim yanımda. Hücrem Hardin Kulesi'nde."

"Siperleri yıkılmış olan kule o, değil mi? Avlusu parçalanmış taşlarla dolu ve içkinin su gibi aktığı gecelerin sonunda Kral Robert'ın yamulduğu kadar eğilimli. Bütün bu binaların terk edilmiş olduğunu sanıyordum."

Jon omuz silkti. "Nerede uyuduğun kimsenin umrunda değil. Eski iç kalelerin çoğu boş ve girip istediğin hücrede uyuyabilirsin." Bir zamanlar tam beş bin savaşçı, onların hizmetkârları, atları ve silahları vardı Kara Kale'de. Şimdiyse o sayının beşte biri kadar adam ancak vardı ve kalenin bazı bölümleri harabeye dönmüştü.

Tyrion Lannister güldü, nefesi soğuk havada buharlaştı. "Sevgili babana söyleyeyim de biraz taş ustası tutuklatsın, yoksa kalen tamamen çökecek."

Jon, Tyrion'ın alay ettiğini biliyordu ama gerçek ortadaydı. Sur boyunca

sıralanmış on dokuz kale vardı ama sadece üç tanesi kullanılıyordu. Rüzgârlı gri kıyıdaki Doğugözcüsü, Sur'un bittiği yerde dağların dibinde Gölge Kule ve ikisinin arasında kalan, Kral Yolu'nun sonundaki Kara Kale. Diğer kaleler uzun zamandır boştu. Sessiz, tekinsiz, siyah pencerelerinden içeri ıslık çalan soğuk rüzgârlar giren, balkonları ölülerin ruhlarıyla dolu metruk binalardı.

"Tek başıma olmam daha iyi," dedi Jon inatla. "Diğerleri Hayalet'ten korkuyor."

"Akıllı çocuklarmış," dedi Tyrion ve konuyu değiştirdi. "Amcanın çok uzaklarda olduğunu söylüyorlar."

Jon, kızgınlık anında dilediği dileği hatırladı. Kanlar içinde karda yatan Benjen Stark'ın görüntüsü geldi aklına. Cüce, insanların aklından geçenleri okuyabiliyordu bazen, bu yüzden hemen kafasını diğer tarafa çevirdi Jon. Cücenin, gözlerindeki suçluluğu görmesini istemiyordu. "İsim günümden önce döneceğini söylemişti," dedi. İsim günü gelip geçmişti oysa. On beş gün önceydi. Kimsenin umrunda olmamıştı. "Sör Waymar Royce'u arıyorlar, babası Lord Arryn'ın sancak beyi. Benjen amca, Gölge Kule'ye kadar gidebileceklerini söylemişti. Dağlara kadar gitmek demek bu, epey uzun bir yol."

"Son zamanlarda pek çok iyi korucunun kaybolduğunu duydum," dedi Tyrion ortak salonun merdivenlerine vardıklarında. "Canavarlar ve yaratıklar bu yıl çok acıkmış belli ki."

Harıl harıl yanan dev şömineye rağmen geniş salon serindi. Yüksek ahşap tavanın girintilerinde karga yuvaları vardı. Jon kuşların sesini duyabiliyordu. Aşçı bir tas haşlama ve bir somun kara ekmek getirdi. Grenn, Kurbağa ve diğer çocuklar şömineye yakın bir sıraya oturmuş, yüksek sesle konuşuyor, küfürler ediyor ve gülüyorlardı. Jon salona girdiğinde bir an düşünceli gözlerle onlara bakmış ve sonra salonun diğer ucunda, çocuklardan epey uzakta bir köşe bulmuştu.

Tyrion Lannister karşısına oturdu. Önündeki haşlamayı şüpheyle kokluyordu. "Arpa, soğan, havuç," diye mırıldandı. "Biri bu aşçılara, turp et değil demeli," dedi.

"Bu kuzu eti haşlaması," dedi Jon. Eldivenleri çıkarıp tastan yükselen buhara tuttu ellerini. Yemeğin kokusu ağzını sulandırmıştı.

"Kar."

Jon, Sör Alliser'in sesini tanıyordu ama bu sefer sesinde gizemli bir tını vardı.

"Lord Kumandan seni görmek istiyor. Hemen."

Jon bir an hareket etmekten bile korktu. Lord Kumandan onu neden görmek

isteyebilirdi ki? Benjen'dan haber aldılar, diye düşündü endişeyle. Benjen ölmüştü işte, dileği gerçek olmuştu. "Amcam mı?" diye soruverdi telaşla. "Sağ salim döndü mü?"

"Lord Kumandan bekletilmeye alışık değildir," diye yanıtladı Alliser. "Ben de, emirlerimin bir piç tarafından sorgulanmasına alışık değilim," diye ekledi öfkeyle.

Tyrion Lannister sırayı itti ve ayağa kalktı. "Ağır ol Thorne, çocuğu korkutuyorsun," dedi.

"Seni ilgilendirmeyen konulara karışma Lannister. Senin burada yerin yok."

"Ama sarayda bir yerim var," dedi cüce gülümseyerek. "Doğru kulağa edilecek tek bir kelime, bir daha tek bir çocuğa bile eğitim veremeden, yaşlı ve huysuz bir adam olarak ölmene yeter. Şimdi söyle, Yaşlı Ayı neden çocuğu görmek istiyor. Amcasından bir haber mi var?"

"Hayır," dedi Sör Alliser. "Bambaşka bir konu. Bu sabah Kışyarı'ndan haberci kuş geldi. Kar'ın kardeşiyle... üvey kardeşiyle," diyerek düzeltti, "ilgili bir mesaj getirdi."

"Bran," diye bağırdı Jon. Ayağa fırladı. "Bran'a bir şey oldu."

Tyrion Lannister elini Jon'un omzuna koydu. "Gerçekten çok üzgünüm Jon," dedi.

Jon adamı duymadı bile. Tyrion'ın elini omzundan itti ve salonun çıkışına doğru hızlıca yürümeye başladı. Kapıya vardığında koşuyordu artık. Kar birikintilerini yara yara Kumandan Kulesi'ne doğru koştu. Kapıdaki muhafızları geçip merdivenleri ikişer ikişer tırmanmaya başladı. Lord Kumandan'ın huzuruna çıktığında, çizmeleri sırılsıklamdı, deli gibi bakıyordu ve kalbi göğsünü yaracakmışçasına atıyordu. "Bran!" dedi. "Bran'la ilgili ne diyor mesaj?"

Jeor Mormont, Gece Nöbetçileri'nin Lord Kumandan'ı, yaşlı ve huysuz bir adamdı. Kocaman kel bir kafası ve kabarık gri bir sakalı vardı. Omzunda duran kuzgunu elindeki mısır taneleriyle besliyordu. "Okuma bildiğini söylemişlerdi," dedi. Omzunu silkeledi. Kuzgun kanatlanıp pencereye uçtu ve konduğu yerden Kumandan'ı izlemeye başladı. Mormont kemerinden bir kâğıt çıkarıp Jon'a uzatırken, kuzgun nahoş sesiyle, "Mısır, mısır, mısır," diyordu.

Jon, üzerinde ulu kurt olan beyaz mum mührün kenarlarında dolaştırdı parmağını. Mührü kopardı. Robb'un el yazısını tanımıştı ama okudukça bulanıklaşıyordu harfler. Ağladığını fark etti. Gözyaşlarının arasından mana kazandı sonunda kelimeler. Başını kaldırdı, "Uyanmış," dedi. "Tanrılar onu geri

vermiş."

"Sakat," dedi Mormont. "Üzgünüm çocuğum, mesajın devamını oku."

Jon geri kalan kelimelere baktı ama önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Bran yaşayacaktı. "Kardeşim yaşayacak," dedi Mormont'a. Lord Kumandan başını iki yana salladı, bir avuç mısır alıp kuzguna ıslık çaldı. Kuzgun omzuna uçtu. "Yaşayacak, yaşayacak," diye bağırıyordu.

Jon, yüzünde bir gülümseme, elinde Robb'un mektubu merdivenlerden aşağı koştu. "Kardeşim yaşayacak," diye bağırdı muhafızlara. Muhafızlar bakıştı. Ortak salona gitti. Tyrion Lannister yemeğini bitirmek üzereydi. Küçük adamı kollarının altından tutup havaya kaldırdı, döndürdü, "Bran yaşayacak," diye bağırıyordu. Lannister şaşkındı. Jon adamı yere indirdi ve mektubu uzattı. "Oku," dedi.

Salondakiler etrafına toplanmış meraklı gözlerle onu izliyordu. Jon, Grenn'in birkaç adım geride durduğunu fark etti. Eli kalın yün bir sargıyla sarılıydı. Rahatsız ve huzursuz görünüyordu. Jon yanına gitti. Grenn bir adım geri kaçıp elini kaldırdı. "Benden uzak dur piç," dedi.

Jon çocuğa gülümsedi. "Bileğin için gerçekten üzgünüm. Robb bir seferinde aynı hamleyi bana yapmıştı. Tahta bir kılıçla vurmasına rağmen cehennem gibi acımıştı. Seninki çok daha kötü olmalı. Eğer istersen sana o hamleyi karşılamayı öğretirim," dedi.

Alliser Thorne, Jon'u duymuştu. "Lord Kar şimdi de benim yerime geçmek istiyor," dedi. Küçümseme dolu bir kahkaha attı. "Bir kurda jönglörlük öğretmek, bu yaban öküzlerine o hamleyi karşılamayı öğretmekten daha kolaydır," dedi.

"Sizinle bu bahse girerim," diye yanıtladı Jon. "Hayalet'i jonglör olarak görmek hoşuma gider."

Jon, Grenn'in nefesinin kesildiğini fark etti. Salona sessizlik çöktü.

Sonra Tyrion Lannister kıkırdamaya başladı. Yan masada oturan üç kara kardeş kahkaha attı. Kahkaha bütün salona, en uçtaki sıralara ve hatta aşçılara kadar sıçrayıp yayıldı. Sonunda Grenn bile gülüyordu.

Sör Alliser gözlerini Jon'dan ayırmamıştı. Salon kahkahalarla inlerken yüzü karardı ve kılıç tuttuğu eli bir yumruğa dönüştü. "Bu, hayatının hatasıydı Lord Kar," dedi. Ses tonu yakıcıydı ve düşmanlık kokuyordu.

Eddard

Eddard Stark, Kızıl Kale'nin kule uzunluğundaki bronz kapılarından içeri girerken yorgun, ağrılı, aç ve huzursuzdu. Kralın kâhyası, Yüce Üstat Pycelle'in küçük konseyi acil olarak toplantıya çağırdığını söylediğinde hâlâ atının üzerindeydi ve uzun sıcak bir banyonun, kızarmış ördek etinin ve kuş tüyü yatakların hayalini kuruyordu. Uygun olduğunda, El'in de toplantıda olması rica edilmişti. "Yarın sabah uygun olacak," diye terslendi Ned atından inerken.

Kâhya yerlere kadar eğildi. "Konsey üyelerine üzüntünüzü iletirim," dedi.

"Hayır. Kahretsin," dedi Ned. Daha göreve başlamadan konsey üyelerini gücendirmek istemiyordu. "Onları göreceğim. Daha insan içine çıkılır bir şeyler giymem için birkaç dakika bekleyin."

"Elbette lordum," dedi kâhya. "Size Lord Arryn'ın El Kulesi'ndeki odalarını tahsis ettik. Eşyalarınızın oraya götürülmesini sağlayacağım."

"Teşekkürler," dedi Ned. Binici eldivenlerini çıkarıp kemerine sıkıştırdı. Maiyeti arkasındaki kapıdan giriş yapıyordu. Kendi kâhyası Vayon Poole'u görüp seslendi. "Konseyin acil olarak bana ihtiyacı varmış. Kızlarımın odalarını bul ve yerleştir. Odalarında kalsınlar. Arya'nın keşif için odasından çıkması kesinlikle yasak." Poole reverans yaptı. Ned kraliyet kâhyasına döndü. "Arabalarım hâlâ şehrin içinden geçip gelmeye çalışıyor. Uygun elbiselere ihtiyacım var," dedi.

"Benim için zevktir," dedi kâhya.

Böylece, Ned kemiklerine kadar yorgun halde, ödünç alınmış kıyafetler içinde konsey odasına girdi. Küçük konseyin dört üyesi kendisini bekliyordu.

Mekân zengin bir şekilde döşenmişti. Yerlere hasır yerine Myr halıları serilmişti. Odanın bir köşesinde, Yaz Adaları'ndan gelen, geniş ahşap bir panel üzerine oyulmuş, parlak renklerle boyanmış, yüz farklı harikulade canavar tasviri vardı. Duvarlar, Norvos'tan, Qohor'dan ve Lys'ten getirilmiş goblenlerle süslüydü. Kapının her iki yanında, gözleri cilalı siyah mermerden yapılmış birer Valyria sfenksi duruyordu.

Konsey üyelerinden Ned'in en sevmediği olan hadım Varys, Ned odaya girer girmez abartılı jestleriyle konuşmaya başladı. "Lord Stark, Kral Yolu'nda yaşadığınız sıkıntıları duyunca ölümüne üzüldüm. Hepimiz her gün septe gittik ve Prens Joffrey için mumlar yaktık. Bir an evvel sağlığına kavuşması için

dualar ettim ben." Adamın ellerindeki pudra Ned'in kollarında izler bıraktı. Adamın kendisi de mezarlıklara bırakılan çiçekler gibi kokuyordu.

"Tanrılarınız sizi duymuş olmalı," dedi. "Prens her geçen gün biraz daha güçleniyor." Soğuk, mesafeli fakat nazikçe konuşmuştu. Kendini adamın ellerinden kurtardı ve ahşap panelin altında duran Lord Renly'ye yöneldi. Renly'nin yanındaki adam, boyundan anlaşıldığı üzere Serçeparmak olmalıydı. Robert tahtı kazandığında Renly sekiz yaşında bir çocuktu ama büyüdükçe ağabeyinin bir eşi olmuştu. Ned bu durumu rahatsız edici buluyordu. Renly'ye ne zaman baksa sanki yıllar geriye doğru akıyor, Üç Dişli Mızrak'taki zaferin tadını çıkaran Robert tam yanında duruyormuş gibi hissediyordu.

"Görüyorum ki sağ salim gelmişsiniz Lord Stark," dedi Renly.

"Siz de öyle," diye yanıtladı Ned. "Beni bağışlamalısınız, ne zaman size baksam ağabeyiniz Robert'ı görmüş gibi oluyorum."

"Kötü bir kopyayım," dedi Renly omuzlarını silkerek.

"Buna rağmen çok daha iyi giyineni," diyerek lafa karıştı Serçeparmak. "Lord Renly saraydaki hanımların hepsinden daha fazla para harcıyor üst baş için."

Doğruydu. Lord Renly'nin elbisesi koyu yeşil kadifeden yapılmıştı. Yeleğine on iki altın geyik dikilmişti. Altın dikişli kısa bir pelerin rahatça omuzlarından sarkıyordu, yakası zümrüt bir broşla kapatılmıştı. "Bundan daha beter suçlar var," diyerek güldü Renly. "Mesela senin giyim tarzın."

Serçeparmak imayı duymazdan geldi. Dudağında hürmetsiz bir gülümsemeyle Ned'e bakıyordu. "Uzun yıllardır sizinle tanışma fırsatı bulmak istiyordum Lord Stark. Leydi Catelyn'in benden bahsettiğine eminim."

"Etti," diye cevapladı Ned soğuk bir tonla. Yorumdaki belli belirsiz kibir onu kızdırmıştı. "Anladığım kadarıyla kardeşim Brandon'ı da tanıyormuşsunuz."

Renly Baratheon güldü. Varys daha iyi duyabilmek için yanlarına geldi.

"Gayet iyi tanırdım," dedi Serçeparmak. "Hâlâ bana bıraktığı bir izi taşıyorum. Brandon benden bahseder miydi?"

"Sık sık ve epey hararetle," dedi Ned konuşmanın son bulmasını umarak. Oynadıkları bu oyunu sevmiyordu. Sözlerle yapılan düellolara sabrı yoktu.

"Hararetin siz Starklar'ı hasta ettiğini sanırdım," dedi Serçeparmak. "Burada, güneyde, sizlerin buzdan yapıldığınız ve Boğaz'ın biraz altına indiğinizde eridiğiniz söylenir."

"Bu yakınlarda erimeyi düşünmüyorum Lord Baelish. Bundan emin olabilirsiniz," dedi Ned. Konsey masasına döndü ve, "Üstat Pycelle, iyi

olduğunuzu umuyorum," dedi.

Masanın başındaki yüksek sandalyede oturan Yüce Üstat nazikçe gülümsedi ve, "Benim yaşımdaki bir adam için gayet iyi sayılırım lordum ama eskisinden çok daha çabuk yoruluyorum," dedi. Zarif yüzündeki geniş alnına, iyice kelleşen kafasının tam tepesinden bir tutam beyaz saç dökülüyordu. Üstat zinciri, Luwin'in taktığı boğucu basit metale benzemiyordu. İki düzine ağır zincirin birbirine sarılarak oluşturduğu, boynundan göğsüne kadar her yerini kaplayan devasa bir gerdanlık takıyordu. Gerdanlığın her bir halkası insan evladının bildiği farklı bir metalden dökülmüştü. Siyah demir, kırmızı altın, parlak bakır, mat kurşun, çelik, kalay, soluk gümüş, pirinç, bronz ve platin. Lal taşları, ametistler ve siyah inciler metal zincirleri süslüyordu. Gerdanlığın üzerine gelişigüzel yakutlar ve zümrütler serpiştirilmişti. "Belki hemen başlarız," dedi Yüce Üstat. İki elini karnının üzerinde birleştirmişti. "Biraz daha oyalanırsak uyuyakalacağımdan endişe ediyorum."

"Başlayalım," dedi Ned. Masanın başındaki kral koltuğu boştu. Koltuğun yastıklarına Baratheon Hanedanı'nın taçlı erkek geyiği işlenmişti. Ned, kralın sağ kolu olarak hemen yanındaki koltuğa oturdu. "Lordlarım, sizi beklettiğim için özür dilerim," dedi resmi bir tonla.

"Siz Kral Eli'siniz," dedi Varys. "Bizler, ne isterseniz hizmetinizdeyiz Lord Stark."

Diğer üyeler de koltuklarına otururken Eddard Stark oraya ait olmadığını bir kez daha anladı. Bu oda, bu adamlar ona göre değildi. Robert'ın Kışyarı'nda, mahzen mezarda söylediklerini hatırladı. Etrafım yağcılarla ve aptallarla sarılı. Konsey masasına baktı, bu adamlardan hangisi yağcı, hangisi aptal merak ediyordu ama şimdiden kimin kim olduğunu da biliyordu aslında. "Beş kişiyiz," dedi.

"Lord Stannis, kral kuzeye gittikten kısa bir süre sonra Ejderha Kayası'na gitti. Cesur Barristan'ımız da Kral Muhafızları Kumandanı olarak kralımıza eşlik ediyor," dedi Varys.

"Belki Sör Barristan ve kralın bizlere katılmasını beklemeliyiz," diye teklif etti Ned.

Renly Baratheon yüksek sesle güldü. "Sevgili ağabeyimin bizleri soylu varlığıyla onurlandırmasını beklersek, çok bekleriz."

"İyi kralımız Robert'ın yapacak çok önemli işleri var. Bazı basit meseleleri onun yükünü hafifletmek amacıyla bizler karara bağlıyoruz," dedi Varys.

"Lord Varys'in asıl söylemek istediği, bütün bu para, adalet ve ekin işleri

ağabeyimi gözyaşlarına boğacak kadar fazla sıkıyor," dedi Renly. "Bu yüzden krallığı yönetme işi de bize kalıyor. Ara sıra bize bazı emirler yollamıyor değil." Cebinden sıkıca katlanmış bir kâğıt çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. "Bu sabah bana süratle önden gitmemi ve Yüce Üstat Pycelle'e acil bir konsey toplantısı düzenlemesini söylememi emretti. Bizim için çok acil bir görevi varmış."

Serçeparmak gülümsedi ve masadaki kâğıdı Ned'e uzattı. Ned kraliyet mührüyle kapatılmış kâğıdı açtı ve düzeltti. Kralın acil emirlerinin ne olduğunu merak ediyordu. Giderek artan bir inanmazlıkla yazılanları okudu. Robert'ın ahmaklıklarının bir sonu gelmeyecek miydi? Bu yazılan şeyi onun adına Ned mi yapacaktı? Bu yaraya bastırılmış tuz gibiydi. "Tanrılar yardım etsin!" dedi.

"Lord Stark'ın bize söylemeye çalıştığı şey," diyerek duyurusuna başladı Renly. "Majesteleri, Kral Eli'nin görevine başlaması şerefine bir turnuva düzenlememizi emretti."

"Ne kadar?" diye sordu Serçeparmak kibarca.

Ned cevabı mektuptan okudu. "Şampiyona kırk bin altın ejder, ikinciye yirmi bin, meydan dövüşünün galibine yirmi bin ve ok müsabakasının kazananına on bin."

"Doksan bin altın," diyerek içini çekti Serçeparmak. "Diğer giderleri de göz ardı etmemeliyiz. Robert olağanüstü bir ziyafet isteyecektir. Bu aşçılar, marangozlar, hizmetçi kızlar, şarkıcılar, dansçılar ve soytarılar demek..."

"Yeterinden fazla soytarımız var," dedi Lord Renly.

Yüce Üstat Pycelle, Serçeparmak'a döndü ve sordu. "Hazine bu masrafları karşılayabilecek durumda mı?"

"Hangi hazineden bahsediyorsunuz?" diyerek yanıtladı Serçeparmak dudaklarını bükerek. "Aptal rolü yapmanın gereği yok Üstat. Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki hazine yıllardır boş. Parayı borç almak zorunda kalacağım. Lannisterlar'ın eli açık davranacağından şüphem yok. Lord Tywin'e hali hazırda üç milyon ejder borçluyuz. Bir yüz bin daha bir şey fark ettirmeyecektir."

Ned donmuş gibiydi. "Kraliyetin üç milyon altın borcu mu var?"

"Kraliyetin altı milyon altın borcu var Lord Stark. Büyük alacaklılar Lannisterlar. Lord Tyrell'den, Braavos'un Demir Bankası'ndan ve bazı Tyroshlu ticaret birliklerinden de borç almak zorunda kaldık. Son zamanlarda da İnanç'ın kapısını çalmak zorunda kaldım. Yüce Rahip, Dorne'lu bir balıkçıdan bile beter pazarlık ediyor."

Ned dehşete düşmüştü. "Aerys Targaryen altınlarla dolup taşan bir hazine

bırakmıştı. Hazinenin bu hale gelmesine nasıl izin verdiniz?"

Serçeparmak omuz silkti. "Hazine başı parayı bulur, Kral ve El'i harcar," dedi.

Ned, "Lord Arryn'ın, Robert'ın diyara dilenmesine izin verdiğine inanmamı beklemeyin," dedi hararetle.

Yüce Üstat Pycelle kafasını iki yana salladı. Boynundaki zincirler şıngırdadı. "Lord Arrys tedbirli bir adamdı ama Majesteleri'nin verilen akıllıca tavsiyeleri her zaman dinlediği söylenemez."

"Benim soylu ağabeyim turnuvaları, ziyafetleri pek sever ama kendi deyimiyle 'sikke saymak'tan nefret eder," dedi Lord Renly.

"Majesteleriyle konuşacağım. Bu turnuva kraliyetin karşılayamayacağı bir aşırılık," dedi Ned.

"Elbette konuşun ama biz yine de hazırlıklara başlasak iyi olur," diye karşılık verdi Renly.

"Başka bir gün," dedi Ned. Masadakilerin ona bakışından, sesinin çok sert çıktığı anlaşılıyordu. Artık Kışyarı'nda, kendisinden büyük tek adamın kral olduğu yerde olmadığını unutmamalıydı. Burada, kendi konumuna denk insanların önde geleniydi sadece. "Lütfen bağışlayın lordlarım," dedi daha yumuşak bir sesle. "Yorgunum. Toplantıya bir ara verelim ve dinlenip kendimize geldiğimizde kaldığımız yerden devam edelim." Diğerlerinin onayını beklemeden masadan kalktı. Hepsini başıyla selamladı ve kapıya yöneldi.

Dışarı çıktığında, arabaların ve süvarilerin hâlâ kale kapısından içeri aktığını gördü. Avlu bağrışan adamlar, çamur ve atlardan ibaret bir karışıklık içindeydi. Kralın henüz gelmediği söylendi kendisine. Üç Dişli Mızrak'taki tatsızlıktan sonra, Starklar ve maiyetleri, kralın kafilesinden epeyce önde, Lannisterlar'dan ve gerilimden uzakta yol almışlardı. Robert'ı hemen hemen hiç görmemişti. Büyük saray arabasında yolculuk ettiği ve sürekli sarhoş olduğu söyleniyordu. Eğer durum buysa varmasına daha saatler var demekti ama yine de Ned'in arzu ettiği kadar geç gelmeyecekti. İçini ezen öfkeyi hatırlaması için Sansa'nın yüzüne bakması yeterliydi. Yolculuklarının son on beş günü tam anlamıyla bir trajediydi. Sansa sürekli Arya'yı suçluyor, ölmesi gerekenin Nymeria olduğunu söylüyordu. Ve Arya, arkadaşı kasabın oğlunun öldürüldüğünü duyduğu günden beri kendi düşünceleri içinde kaybolmuş gibiydi. Sansa her gece ağlayarak uykuya dalıyordu. Arya ise kendi sessizliğine gömülmüş halde gün boyunca dalıp duruyordu. Eddard Stark, Kışyarı'nın Starkları için ayrılmış buzdan bir cehennemi düşünüyordu.

Dış avluyu geçip yivli kapıdan iç avluya girdi. El Kulesi olduğunu tahmin

ettiği kuleye doğru yürürken aniden Serçeparmak çıktı önüne. "Yanlış yoldan gidiyorsun Stark, benimle gel," dedi.

Ned tereddütle adamı takip etti. Serçeparmak onu bir kuleye, merdivenlerden aşağıya, gömme bir iç bahçeye ve duvarlarında içi boş zırhların nöbet tuttuğu bir koridora götürdü. Bunlar Targaryenlar'ın kutsal kalıntılarıydı. Göğüslerine ejderhalar oyulmuş siyah çelikten savaş zırhları şimdi tozlanmış ve unutulmuştu. "Odama giden yol bu değil," dedi Ned.

"Öyle olduğunu söylemedim zaten," diye cevap verdi Serçeparmak. "Seni, boğazını kesip cesedini duvarların arkasına saklayacağım bir zindana götürüyorum." Sesinden alay akıyordu. "Bunun için vaktimiz yok Stark," dedi. "Karın seni bekliyor."

"Sen nasıl bir oyun oynuyorsun Serçeparmak? Catelyn, Kışyarı'nda, buradan yüzlerce fersah uzakta."

Serçeparmak'ın gri yeşil gözleri neşeyle parıldıyordu. "Eğer öyleyse, birilerinin kusursuz bir taklit yeteneği var demektir. Son kez söylüyorum, benimle gel ya da onu kendime saklayayım." Hızla merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Ned endişeyle adamı takip etti. Bugünün sonu gelecek mi diye merak ediyordu artık. Böyle entrikalar Ned'e göre değildi ama Serçeparmak gibi adamlar için entrika, et ve şaraptı.

Merdivenlerin sonunda meşe ve demirden yapılmış ağır bir kapı vardı. Petyr kalın sürgüyü çekti ve Ned'e kapıdan girmesini söyleyen bir baş hareketi yaptı. Kızıl pembe gün batımına, nehirden epeyce yüksekteki dik bir kayalığa çıkmışlardı. "Kalenin dışına çıktık," dedi Ned.

"Sen kandırılması güç bir adamsın Ned," dedi Serçeparmak alaycı gülüşüyle. "Dışarıda olduğumuzu gökyüzünden mi anladın, yoksa güneş mi ele verdi beni? Arkamdan yürü. Kayalıklarda keskin oyuklar var. Düşüp ölmemeye çalış. Catelyn'e ölümünü açıklamam zor olabilir." Bütün bunları söylerken kayalığın kenarına gelmiş, aşağı inmeye başlamıştı bile. Bir maymun kadar seri hareket ediyordu.

Ned bir an dik kayalığı inceledi ve ağır ağır adamı takip etmeye başladı. Serçeparmak'ın bahsettiği oyukları görebiliyordu. Bazı oyuklar, nereye bakacağını bilmeden bakan gözlerin göremeyeceği kertiklerdi. Aşağıdaki nehir baş döndürecek kadar uzakta görünüyordu. Ned kafasını kayalığa dayadı ve mecbur kalmadıkça aşağı bakmamaya karar verdi.

Sonunda, suyun kıyısındaki çamurlu patikaya indiğinde, Serçeparmak'ı bir

kayaya dayanmış elma yerken buldu. Elinde elmanın çöpü kalmak üzereydi. "Yaşlanıyorsun ve yavaşlıyorsun Stark," dedi elindeki elma çöpünü nehrin sularına fırlatırken. "Neyse, yolun kalanını atla gideceğiz." İki atın beklediğini gördü Ned. Ata bindi ve adamın arkasından, şehre doğru giden patikada yol almaya başladı.

Bir zaman sonra üç katlı, ahşap, köhne bir binanın önünde dizginlerini çekti Serçeparmak. Binanın pencereleri yavaşça çöken akşam karanlığında lamba ışıklarıyla parlıyordu. Müzik sesi ve yüksek kahkahalar pencerelerden taşıp nehir sularına kadar ulaşıyordu. Kapısının yanındaki ağır bir zincire, kurşun kaplı kırmızı camdan yapılmış süslü bir yağ lambası asılmıştı.

Ned aceleyle atından indi. "Bir genelev," dedi. Serçeparmağı omuzlarından tuttu ve kendine çevirdi. "Bu kadar yolu bir geneleve gelmek için mi teptik?"

"Karın içeride," dedi Serçeparmak.

Bu son hakaretti. "Brandan sana fazlasıyla nazik davranmış," dedi ve adamın göğsüne vurdu, sırtını duvara yasladı. Kemerinden çıkardığı hançerini boynuna dayadı.

"Lordum, hayır!" diye bağırdığını duydu telaşlı bir sesin. "Doğruları söylüyor." Arkasından ayak sesleri geliyordu.

Ned elinde hançeri döndü ve beyaz saçlı yaşlı bir adamın kendisine doğru geldiğini gördü. Adam kabaca örülmüş kahverengi bir elbise giymişti ve koştukça çenesinin altındaki deri sallanıyordu. "Sen bu işe karışma," diye bağırdı adama ve o anda gördüğü simayı hatırladı. Şaşkınlık içinde hançerini indirdi. "Sör Rodrik?"

Rodrik Cassel başıyla onayladı. "Leydiniz yukarıda sizi bekliyor."

Ned'in kafası iyice karışmıştı. "Catelyn gerçekten burada mı? Bu Serçeparmak'ın tuhaf şakalarından biri değil mi?"

"Değilmiş gibi görünüyor Stark," dedi Serçeparmak. "Beni takip et ve biraz daha fazla zampara, biraz daha az Kral Eli gibi görünmeye çalış. Tanınman hiç işimize gelmez. Yürürken birkaç meme avuçlayabilirsin hatta."

Bir salona girdiler. Şişman bir kadın edepsiz şarkılar söylüyor, keten iç çamaşırları ve renkli ipeklerden avuç içi kadar elbiseler giymiş genç ve güzel kızlar bedenlerini müşterilerine dayıyor, kucaklara oturuyorlardı. Kimsenin Ned'e dikkat ettiği yoktu. Serçeparmak onu üçüncü kata çıkardı, uzun bir koridorun sonundaki kapıya götürdü. Sör Rodrik aşağıda bekliyordu.

Catelyn odadaydı. Ned'i görünce ağlayarak koştu ve sıkıca boynuna sarıldı.

"Leydim," dedi Ned. Sesi merak ve endişe yüklüydü.

"Ah, işte bu harika. En azından onu tanıdın," dedi Serçeparmak kapıyı kapatırken.

"Hiç gelmeyeceksin diye korktum," diye fısıldadı Catelyn kafasını Ned'in göğsüne yaslayarak. "Petyr bana haberler getiriyordu. Arya ve genç prens arasında geçenleri de duydum. Kızlarım nasıl?"

"İkisi de yas tutuyor, ikisi de öfkeli," diye yanıtladı Ned. "Cat, anlayamıyorum. Kral Toprakları'nda ne işin var? Neler oldu? Yoksa Bran..." Aklına gelen soru, öldü mü? idi ama soruyu ağzından çıkaramadı.

"Evet Bran ama düşündüğün gibi değil," dedi Catelyn.

Artık kaybolmuştu Ned. "Peki ne? Neden buradasın sevgilim? Burası nasıl bir yer?"

"Tam da göründüğü gibi bir yer," dedi Serçeparmak pencerenin pervazına rahatça otururken. "Bir genelev. Soylu bir leydiyi aramak için bakılacak son yer bile değil. Bu müessesenin sahibi benim, bu yüzden ayarlamaları yapmak zor olmadı. Cat'in burada olduğunu Lannisterlar'ın öğrenmemesi gerekiyordu."

"Neden?" diye sordu Ned. Catelyn'in ellerini gördü sonra. Daha yeni, kırmızı kesik izlerini, sol elinin son iki parmağındaki bükülmeyi ve ellerinin tuhaf duruşunu. "Yaralanmışsın." Karısının ellerini ellerine aldı ve avuçlarına baktı. "Tanrılar! Bunlar çok derin kesikler... bir kılıç darbesi ya da... Bu kesikler nasıl oldu leydim?"

Catelyn pelerininin altından bir hançer çıkarıp Ned'in ellerine bıraktı. "Bu hançer, Bran'ın boğazını kesip bütün kanını vücudundan boşaltmak üzere yollandı," dedi.

Ned sarsılmıştı. "Ama... Kim... Neden?"

Catelyn parmağını Ned'in dudaklarına koydu. "İzin ver anlatayım sevgilim. Böyle daha çabuk hallederiz. Dinle."

Ned dinledi. Catelyn, kütüphanedeki yangından Varys'e, muhafızlardan Serçeparmak'a kadar olan her şeyi anlattı. Eddard Stark elinde hançer, neredeyse şuurunu kaybetmiş şekilde yatağın kenarında oturarak dinledi. Bran'ın ulu kurdu çocuğun canını kurtarmıştı. Yavruları ilk bulduklarında Jon ne demişti? Bu yavrular, sizin çocuklarınız tarafından sahiplenilmek için doğmuş. Ve Ned, Sansa'nın yavrusunu bir hiç uğruna kendi elleriyle öldürmüştü. Hissettiği şey suçluluk muydu? Yoksa korku mu? Eğer bu kurtlar çocuklarına tanrılar tarafından gönderildiyse, nasıl bir aptallık etmişti Ned?

Kendisini zorlayarak ve acı içinde hançer hakkında düşünmeye başladı. "İblis'in hançeri," diye tekrar etti. Hiç manası yoktu. Hançerin ejderha kemiği

kabzasını sıkıca tuttu ve ahşap masaya sapladı. Hançer, Ned'le alay ediyormuş gibi, ahşabın içinde dimdik duruyordu. "Tyrion Lannister neden Bran'ın ölmesini istesin? Zavallı çocuk ona hiçbir şey yapmadı ki."

"Siz Starklar'ın kulağında kardan başka bir şey yok mu?" diye sordu Serçeparmak. "İblis asla tek başına hareket etmez."

Ned ayağa kalktı ve odanın içinde volta atmaya başladı. "Eğer bu işte kraliçenin ya da tanrılar korusun, Robert'ın eli varsa... hayır, buna inanamam." Ama kelimeler ağzından çıktığı anda, hendek mezarlardaki o soğuk sabahı, Robert'ın kiralık katillerini Targaryen Prensesi'ne göndereceğini söylediği konuşmayı, Rhaegar'ın daha bebek olan oğlunu, bebekten geri kalan kana bulanmış kafatasını, Darry'nin kabul salonunda ona sırtını dönüp uzaklaşmasını hatırladı. Ned, Sansa'nın yalvarışını kulaklarında duyuyordu hâlâ. Lyanna da öyle yalvarmıştı bir zamanlar.

"Kralın bu durumu bilmiyor olması daha yüksek ihtimal," dedi Serçeparmak. "Bu ilk de olmaz. Robert görmek istemediği şeylere gözlerini kapatmak konusunda epey tecrübe sahibi oldu."

Ned'in buna verecek cevabı yoktu. Vücudu neredeyse ortasından ikiye ayrılmış kasap çocuğu geldi gözlerinin önüne. Olay sonrasında tek kelime etmemişti kral. Ned'in başı zonkluyordu.

Serçeparmak masaya eğildi ve hançeri saplandığı yerden çıkardı. "Suçlama her halükarda hainlik sayılacaktır. Kralı suçlayın ve daha kelimeler ağzınızdan çıkamadan İlyn Payne'le dans edin. Kraliçe... Eğer kanıt bulursanız ve eğer Robert'ı dinlemeye ikna edebilirseniz, belki..."

"Kanıtımız var," dedi Ned. "Hançer elimizde."

Serçeparmak hançeri havaya attı, tekrar tuttu ve, "Bu mu?" dedi. "Güzel bir çelik parçası ama bu hançerin iki tarafı da keskin lordum. İblis hançerin Kışyarı'nda çalındığına ya da kaybolduğuna yemin edecektir ve kiralık katil de ölü olduğuna göre onu kim yalancılıkla suçlayabilir?" Hançeri Ned'e uzattı. "Benim naçizane tavsiyem, hançeri nehre atıp, dövüldüğünü bile unutmak olacak lordum," dedi.

Ned soğuk gözlerle baktı. "Lord Baelish, ben Kışyarı'nın Stark'ıyım. Oğlum sakat halde ve belki de ölmek üzere yatağında yatıyor. Karda bulunmuş bir kurt yavrusu yardımına koşmasaydı hem o, hem Catelyn şu anda ölü olacaktı. Eğer bütün bunları unutabileceğime inanıyorsanız, kardeşimin karşısına kılıçla çıktığınız günkü kadar aptalsınız demektir."

"Bir aptal olabilirim Stark... ama kardeşin on dört yıldan fazladır donmuş

mezarında çürürken ben hâlâ buradayım. Onun yanında çürümeye niyetliysen seni kararından döndüren ben olmayayım ama bu kafileye dâhil olmamayı tercih ederim, çok teşekkürler."

"Sen herhangi bir kafileye isteyerek dâhil edeceğim son adam bile değilsin, Lord Baelish."

Elini kalbinin üstüne koyup, "Beni derinden yaraladın Stark," dedi Serçeparmak. "Bana sorsalar, ben siz Starklar'ın yorucu insanlar olduğunu söylerim ama Cat benim anlayamadığım nedenlerden ötürü size bağlanmış. Onun hatırı için, aptallık olduğunu bile bile, seni hayatta tutmaya çalışacağım. Evet aptallık ama Cat'in ricasına hayır demem mümkün değil."

"Petyr'a, Lord Arryn'ın ölümüyle ilgili şüphelerimizden bahsettim. Gerçeği öğrenmemiz için bize yardım edecek."

Eddard Stark aldığı bu haberden hoşlanmamıştı ama yardıma ihtiyaçları olduğu da gerçekti. Serçeparmak bir zamanlar bir kardeş kadar yakındı Catelyn'e. Tahammül edemediği bir adamla uzlaşmak zorunda kalacağı ilk durum değildi bu. "Pekâlâ," dedi hançeri kemerine sıkıştırırken. "Varys'ten bahsettin, hadım her şeyi biliyor mu?"

"Benim ağzımdan bir şey çıkmadı," dedi Catelyn. "Bir aptalla evlenmedin Lord Stark. Ama Varys'in her şeyden haberdar olmak için kullandığı kendi yöntemleri var. Kimsenin bilemeyeceği şeyleri biliyor. Büyülü güçleri olduğuna inanıyorum Ned, yemin ederim."

"Sadece çok sayıda muhbiri var," dedi Ned.

"Sadece bu değil," diye ısrar etti Catelyn. "Sör Rodrik ve Sör Aron Santagar büyük gizlilik içinde buluştular ama Örümcek, sohbetlerini bütün detaylarıyla biliyordu. Ben Varys'ten korkuyorum."

Serçeparmak gülümsedi. "Siz Lord Varys'i bana bırakın tatlı leydim. Kullanacağım kelimelerin müstehcenliğini bağışlayın ama o adamın hayaları benim avcumda." Elini yuvarlak bir şey tutuyormuş gibi kıvırdı. "Yani bir erkek olsaydı ve hayaları olsaydı. Biliyorsunuz, perde açılırsa kuşlar ötmeye başlar ve Varys buna hiç memnun olmaz. Sizin yerinizde olsaydım, Varys'ten çok Lannisterlar'la ilgili endişe duyardım."

Ned endişelenmek için Serçeparmak'ın uyarısına ihtiyaç duymuyordu. Arya'nın bulunduğu günü düşünüyordu. Kraliçenin bakışlarını görmüş, ama bir kurt var derken çıkan yumuşak ve hafif sesini duymuştu. Mycah isimli çocuğu, Lord Arryn'ın ani ölümünü, Bran'ın düşüşünü, damarlarındaki bütün kanın bir kılıç üzerinde akıtıldığı, kendi taht odasında ölü yatan Aerys Targaryen'i

düşünüyordu. "Leydim," dedi Catelyn'e dönerek, "Burada yapabileceğin bir şey kalmadı. Bir an önce Kışyarı'na dönmeni istiyorum. Eğer bir kiralık katil geldiyse, başkaları da gelebilir. Bran'ın ölümünü emreden kimse, çocuğun hâlâ yaşadığını haber alacaktır."

"Kızlarımı görmeyi umuyordum..." dedi Catelyn.

"Bu yapılacak en büyük hata olur," diye uyardı Serçeparmak. "Kızıl Kale meraklı gözlerle doludur ve çocuklar konuşur."

"Doğru söylüyor sevgilim," dedi Ned. Karısına sarıldı. "Sör Rodrik'le birlikte Kışyarı'na dönün. Ben kızlara göz kulak olacağım. Evimize, oğullarımıza dön ve onların güvende olmalarını sağla."

"Öyle olsun lordum." Catelyn yüzünü kaldırdı ve Ned onu öptü. Bükülmüş parmaklarını umutsuzca, sonsuza kadar Ned'in kollarının arasında, güvende kalmak istiyormuşçasına sırtına saplamıştı.

"Lord ve leydi kendileri için bir oda isterler mi?" diye sordu Serçeparmak. "Seni uyarmalıyım Stark, genelde böyle şeyler için para alırız burada."

"Yalnız kalacağımız birkaç dakika yeterli," dedi Catelyn.

"Pekâlâ," dedi Serçeparmak kapıya doğru yürürken. "Uzun sürmesin. Yokluğumuz fark edilmeden ben ve El, kaleye dönmeliyiz."

Catelyn, Serçeparmak'ın yanına gitti, ellerini tuttu. "Bana olan yardımlarını asla unutmayacağım Petyr," dedi. "Adamların beni almaya geldiğinde bir dosta mı yoksa bir düşmana mı götürüldüğü mü bilmiyordum ama şimdi biliyorum ki bir dosta değil, kaybettiğimi sandığım kardeşime götürülmüşüm."

Petyr Baelish gülümsedi. "Ben uslanmaz bir duygusalım tatlı leydi ama bunu kimsenin bilmemesi en iyisi olur. Konseyi, zalim ve günahkârın teki olduğuma inandırmam yıllarımı aldı. Bütün o emeklerin boşa gitmesini istemem."

Ned adamın söylediklerinin tek kelimesine inanmamıştı ama nezaketini bozmadan, "Ben de şükran duyuyorum Lord Baelish," dedi.

"İşte şimdi bir hazinem var," dedi Serçeparmak odadan çıkarken.

Kapı kapandığında Ned karısına döndü. "Eve ulaştığında Helman Tallhart ve Galbart Glover'a benim mührümle kapatılmış buyruklarımı gönder. Her ikisi de yüzer okçu çıkarsın ve Moat Cailin'i güçlendirsinler. İki yüz azimli okçu, Boğaz'ı bir orduya karşı savunabilir. Lord Manderly'ye Beyaz Liman'daki savunmayı düzeltmesini, güçlendirmesini ve yeterli adamla donatmasını emret. Bugün itibarıyla Theon Greyjoy'un son derece iyi gözlenmesini istiyorum. Eğer bir savaş çıkarsa babasının donanmasına şiddetle ihtiyacımız olacak."

"Savaş?" Catelyn'in yüzü korkuyla bembeyaz olmuştu.

"İş o noktaya gelmeyecek, sana söz veririm," dedi Ned söylediğinin doğru olması için dua ederek. Karısını tekrar kollarına aldı. "Lannisterlar zayıf olanlara karşı merhametsiz. Aerys Targaryen bunu en acı şekilde öğrendi ama arkalarında bütün diyar olmadan kuzeye gelmeye cesaret edemezler. Arkalarında bütün diyar yok. Ben her şey yolundaymış gibi aptalı oynayacağım bu maskeli baloda. Buraya neden geldiğimi unutma sevgilim. Eğer Lannisterlar'ın Jon Arryn'ı öldürdüğüne dair kanıt bulursam..."

Catelyn'in, kollarında titrediğini hissetti Ned. "Eğer bulursan, ne olacak aşkım," dedi yaralı elleriyle kocasına tutunan Catelyn.

Ned, işin tehlikeli kısmının bu olduğunu biliyordu. "Bütün adalet kraldan akar," dedi Catelyn'e. "Gerçeği bulduğumda Robert'a gitmeliyim." Ve onun düşündüğüm adam olması için dua etmeliyim. Ve yılların değiştirdiğinden korktuğum adam olmaması için dua etmeliyim.

Tyrion

"Gerçekten bu kadar erken ayrılmak zorunda mısınız?" diye sordu Lord Kumandan.

"Geç bile kaldım Lord Mormont," diye cevapladı Tyrion. "Kardeşim Jaime bana neler olduğunu merak etmeye başlamıştır. Beni siyahları giymeye ikna ettiğinizi zannedecek."

"Keşke edebilseydim." Mormont bir yengeç ayağı aldı ve yumruğuyla kırdı. Yaşlıydı ama bir ayı kadar güçlüydü. "Çok zeki bir adamsınız Tyrion. Sur'da sizin gibi adamlara çok ihtiyacımız var."

Tyrion sırıttı. "Öyleyse Yedi Krallık'taki bütün cüceleri toplayıp size yollamalıyım Lord Mormont," dedi. Gülüşürlerken elindeki yengeç bacağının etini dudaklarıyla çekti ve bir yenisine uzandı. Yengeçler bu sabah bir fıçı karın içine koyulmuş halde Doğugözcüsü'nden gelmişti ve taptazeydi.

Sör Alliser masadaki tek gülmeyen adamdı. "Lannister bizimle dalga geçiyor."

"Sadece sizinle Sör Alliser," dedi Tyrion. Bu sefer masadan yükselen kahkahalar daha temkinli ve tedirgindi.

Thorne'un aşağılama dolu kara gözleri Tyrion'dan hiç ayrılmıyordu. "Yarım adamdan bile küçük biri için çok cesur bir dilin var. Belki sen ve ben birlikte bir avlu gezisi yapmalıyız."

"Neden?" diye sordu Tyrion. "Yengeçler burada."

Bu sözler daha da fazla gülüşmeye sebep olmuştu. Alliser, dudakları incecik bir çizgi halinde ayağa kalktı. "Gel de şakalarını elinde çelik varken yap."

Tyrion dikkatlice kendi sağ eline baktı. "Dışarı neden çıkayım, işte elimde çelik var zaten. Gerçi yengeç çatalı şeklinde ama olsun. Düello yapalım mı?" Sandalyesinin üstüne çıktı ve elindeki küçük çatalı Alliser'in göğsüne batırmaya başladı. Kuledeki oda kahkahalarla inliyordu. Kahkahadan boğulmak üzere olan Lord Kumandan'ın ağzından yengeç etleri saçılıyordu. Kuzgunu bile eğlenceye katılmıştı. Pencerenin kenarından, "Düello! Düello! Düello!" diye bağırıyordu.

Sör Alliser Thorne odadan çıktı. O kadar dik ve kasılarak yürüyordu ki, gören poposunda bir hançer var sanırdı.

Mormont hâlâ nefes almaya çalışıyordu. Tyrion sırtına vurdu. "Ödül kazananındır," diye duyurdu. "Thorne'un payına düşen yengeçler benimdir,"

dedi.

Sonunda Lord Kumandan normale dönmüştü. "Siz edepsiz bir adamsınız, bizim Sör Alliser'i kışkırttınız," dedi azarlarmış gibi.

Tyrion oturdu ve şarabından bir yudum aldı. "Eğer bir adam göğsüne bir hedef tahtası boyamış geziyorsa er ya da geç biri o tahtaya ok fırlatacaktır. Sizin Sör Alliser'inizden daha esprili ölü adamlar gördüm ben."

Bir nar kadar yuvarlak ve kırmızı olan Lord Kâhya Bowen Marsh, "O kadar da değil," diye itiraz etti. "Eğittiği delikanlılara taktığı komik isimleri bir duymalısınız."

Tyrion o komik isimlerden birkaçını duymuştu. "Bahse girerim ki delikanlıların da ona uygun gördüğü birkaç komik isim vardır," dedi. "Gözlerinizdeki buz çapaklarını temizleyin lordlarım, Sör Alliser'in genç çocukları delmek yerine ahırlarınızı temizlemesi lazım."

"Nöbet'te seyis yamağı açığımız yok," diye homurdandı Mormont. "Son zamanlarda bize sadece onlardan gönderiyorlar hatta. Seyis yamakları, hırsızlar ve tecavüzcüler. Sör Alliser kutsanmış bir şövalyedir. Benim kumandan oluşumdan beri siyahları giyen az sayıdaki şövalyeden biridir. Kral Toprakları'nda cesurca savaşmıştır."

"Yanlış safta," dedi Lord Jaremy Rykker kuru bir sesle. "Biliyorum, çünkü mücadele sırasında orada, yanındaydım. Tywin Lannister bize muhteşem iki seçenek sundu: Ya siyahları giyin ya da akşam çökmeden önce kafanızı mızraklara geçirteyim. Alınmayın lütfen Tyrion."

"Alınmadım Sör Jaremy. Babam mızraklara geçirilmiş kafalara aşırı bir ilgi duyar. Özellikle onu bir şekilde rahatsız eden insanların mızrağa geçirilmiş kafalarına. Sizinki kadar asil bir yüzü görünce, Kral Kapısı'nın üzerindeki şehir duvarına nasıl da yakışacağını düşünmüştür. Bence de orada çok çarpıcı görünürdünüz."

"Teşekkür ederim," dedi Sör Jaremy aşağılayan bir tonda.

Lord Kumandan Mormont boğazını temizledi. "Bazen Sör Alliser'in sizinle ilgili yanılmadığını düşünüyorum Tyrion. Bizimle ve buradaki yüce amacımızla dalga geçiyorsunuz."

Tyrion omuz silkti. "Kendimizi çok fazla ciddiye almamamız için ara sıra hepimizle dalga geçilmeli Lord Mormont. Biraz daha şarap lütfen," dedi kadehini havaya kaldırarak.

Rykker kadehi doldururken, "Küçük bir adam için içki iştahınız epeyce," dedi Bowen Marsh.

Masanın diğer ucunda oturan Üstat Aemon, "Bence Tyrion Lannister oldukça büyük bir adam," diye karşılık verdi. Sesi çok hafif çıkmıştı ama Gece Nöbetçileri'nin bütün üst düzey kumandanları konuşmayı kesti. Yaşlı Üstat'ın söyleyeceklerini duymak önemliydi. "Bence Tyrion, burada, tam dünyanın sonunda aramıza katılmış bir dev."

Tyrion nazikçe yanıtladı, "Bana pek çok isim takıldığını duydum lordum ama dev onlardan biri değil."

"Öyle de olsa ben bu dediğimin doğruluğuna inanıyorum." Süt beyazı bulutlu gözlerini Tyrion'a çevirmişti.

Belki de hayatında ilk kez, Tyrion uygun kelimeleri bulamıyordu. Başını hafifçe eğip, "Çok naziksiniz Üstat Aemon," dedi.

Kör adam gülümsedi. Buruşuk, saçsız, yaşadığı yüzyılın ağırlığı altında çekmiş ve bu yüzden üstat zinciri boynuna bol gelmeye başlamış, küçücük bir adamdı. "Bana pek çok isim takıldığını duydum ama nazik onlardan biri değil," diye yanıtladı. Bu sefer gülmeye başlayan Tyrion oldu.

Epey sonra, yemek denen ciddi iş bittiğinde, Mormont ateşin yanındaki koltuklardan birine davet etti Tyrion'ı ve gözlerini yaşartacak kadar sert bir içki ikram etti. İçerlerken, "Kral Yolu bu kadar kuzeyde son derece tehlikelidir," dedi.

"Jyck ve Morrec yanımda ve Yoren güneye dönüyor," diye karşılık verdi Tyrion.

"Yoren tek başına yetmez. Gece Nöbetçileri en az Kışyarı'na kadar size eşlik etmeli." Mormont'un ses tonundan kararına itiraz edilemeyeceği anlaşılıyordu. "Üç adam yeterli olacaktır," diye ekledi.

"Eğer ısrar ediyorsanız, tamam lordum," dedi Tyrion. "Genç Kar'ı yollayabilirsiniz. Kardeşlerini görme fırsatı onu memnun edecektir."

Mormont kalın gri sakalının altından homurdandı. "Kar mı? Ah, Stark'ın piçi. Hiç zannetmiyorum. Genç olanlar geride bıraktıkları hayatı tamamen unutmalı. Annelerini, babalarını, kardeşlerini, herkesi. Bir ev ziyareti duyguları karıştırmaktan başka bir işe yaramaz. O duygular hiç dokunulmadan unutulmalı. Mesela benim kendi kanımdan... kız kardeşim Maege, oğlumun sadakatsizliği yüzünden Ayı Adası'nı yönetiyor artık. Hiç tanışmadığım yeğenlerim var." İçkisinden bir yudum daha aldı. "Ayrıca, Jon Kar daha çocuk. Sizin gerçekten güçlü üç yetişkin kılıca ihtiyacınız olacak"

"Beni bu kadar düşünmenizden dolayı duygulandım Lord Mormont," dedi. Sert içki hafifçe başını döndürüyordu ama lordun ondan bir şey istediğini fark

etmeyecek kadar sarhoş değildi. "Bu nezaketinizin karşılığını verebilmek isterdim," dedi.

"Verebilirsiniz," dedi Mormont sözü dolaştırmadan. "Kız kardeşiniz kralın yanındaki tahtta oturuyor. Erkek kardeşiniz iktidar sahibi bir şövalye ve babanız Yedi Krallık'ın en güçlü lordu. Onlara Gece Nöbetçileri'nin içinde bulunduğu durumdan bahsedin. Kendi gözlerinizle gördünüz. Gücümüz neredeyse bin adama düştü. Burada altı yüz kişi, Gölge Kule'de iki yüz, Doğugözcüsü'nde ondan da az ve onların üçte biri kadar savaşçı. Sur yüz fersah uzunluğunda. Bir düşünün, eğer bir saldırıyla karşılaşırsak, Sur'un bir milini korumak için sadece üç adam düşüyor."

"Üç nokta bir adam," dedi Tyrion esneyerek.

Mormont onu duymamış gibi görünüyordu. Yaşlı adam ellerini ateşte ısıttı. "Benjen Stark'ı, Yohn Royce'un oğlunu aramak için gönderdim. Royce denen çocuk hâlâ yaz çimenleri kadar yeşildi ama bir şövalye olduğundan, kendi ekibine komuta etmekle onurlandırılması gerektiğini düşünüp ısrar etti. Lord babasını gücendirmemek için kabul ettim. Yanına en iyi adamlarımdan ikisini verdim ama yine de büyük aptallık ettim."

"Aptallık," diye onayladı kuzgun. Tyrion kuşa baktı. Kuzgun, boncuk gibi siyah gözleriyle adamın tepesine tünemiş kanatlarını çırpıyordu. "Aptallık," diye tekrarladı. Kuşun boğazını sıksa Mormont onu yanlış anlardı şüphesiz. Yazık.

Lord Kumandan sinir bozucu kuşun farkında bile değildi. "Gared benim kadar yaşlıydı ve benden daha uzun zamandır Sur'daydı ama yeminini bozmuş ve kaçmış. Buna asla inanmazdım ama Lord Eddard bana Kışyarı'ndan onun kesik kafasını yolladı. Royce'tan haber yok. Bir kaçak ve iki kayıp. Şimdi de Benjen Stark'tan iz yok." Derin derin iç çekti. "Onu aramaya kimi göndereceğim? İki yıla, yetmişime giriyorum. Taşıdığım yük için çok yaşlı ve çok yorgunum ama şimdi her şeyi bıraksam ardımdan kim alacak görevi? Alliser Thorne mu? Bowen Marsh mı? O adamların ne olduğunu görmemek için Üstat Aemon kadar kör olmalıyım. Gece Nöbetçileri zorba çocukların ve yorgun yaşlı adamların yeri oldu. Bu gece masamda oturanlar dışında en fazla yirmi adam okuyabiliyor. Hatta daha azı düşünebiliyor, plan yapabiliyor ve önderlik edebiliyor. Bir zamanlar yaz ayları inşaatla geçirilirdi, her yeni Lord Kumandan, Sur'u bir öncekinden daha yükseğe çıkarmak için çalışırdı. Şimdiyse tek yaptığımız hayatta kalmaya çalışmak."

Adamın ölümüne açık yürekli olduğunu hissediyordu Tyrion. Yaşlı adam adına üzüldü. Lord Mormont hayatının büyük bir bölümünü Sur'da geçirmişti ve şimdi bütün o yılların bir anlamı olduğuna inanmaya ihtiyacı vardı. "Size söz

veriyorum kral ihtiyaçlarınızdan haberdar olacak," dedi Tyrion kederle. "Babamla ve kardeşim Jaime'yle de konuşacağım." Gerçekten konuşacaktı. Tyrion Lannister verdiği sözü tutardı. Cümlesinin devamını getirmedi. Kral Robert'ın onu duymazdan geleceğini, Lord Tywin'in aklını yitirip yitirmediğini soracağını ve Jaime'nin sadece kahkaha atacağını söyleyemedi.

"Siz genç bir adamsınız Tyrion," dedi Mormont. "Kaç kış gördünüz?"

Tyrion omuz silkti. "Sekiz, dokuz. Yanlış hatırlamıyorsam," dedi.

"Ve hepsi de kısaydı," dedi Mormont.

"Tıpkı söylediğiniz gibi lordum." Öldürücü bir kış mevsiminde doğmuştu. O kışı yaşayan üstatlar, üç yıl süren korkunç ve zalim bir kış olduğunu söylüyordu ama Tyrion'ın hatırlayabildiği ilk anılar bahar zamanındandı.

"Ben küçük bir çocukken, uzun bir yaz mevsiminin daha uzun bir kış mevsimi getirdiği söylenirdi. Bu yaz tam dokuz yıl sürdü ve onuncusu kapıda. Bunu bir düşün Tyrion."

"Ben küçük bir çocukken, eğer insanlar yeterince iyi olurlarsa tanrıların hiç bitmeyen bir yaz mevsimi vereceğini söylerdi sütannem," diye karşılık verdi Tyrion. "Belki de gerçekten iyi davranmıştır insanlar ve sonunda Muazzam Yaz gelmiştir." Sırıttı.

Lord Kumandan eğleniyormuş gibi görünmüyordu. "Bu söylediğinize inanacak kadar aptal değilsiniz lordum. Günler kısalmaya başladı bile. Yanılmak imkânsız. Aemon, kendi bulgularıyla örtüşen mektuplar aldı Hisar'dan. Yaz sonu tam burnumuzun dibinde." Mormont uzandı ve Tyrion'ın elini pençe gibi kavradı. "Anlamalarını sağlamak zorundasınız. Sizi temin ederim lordum, karanlık yaklaşıyor. Ormanda vahşi şeyler var. Ulu kurtlar, mamutlar, yabani öküz büyüklüğünde kar ayıları ve rüyalarımda çok daha karanlık şekiller gördüm."

"Rüyalarınızda," diye tekrar etti Tyrion. Çok sert bir içkiye daha ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Mormont sağır gibiydi. "Doğugözcüsü'ndeki balıkçılar, sahilde ak yürüyenlere rastlamışlar."

Tyrion bu sefer dilini tutamadı. "Lannis Limanı'ndaki balıkçılar da sık sık mezgite rastlıyor."

"Denys Mallister, insanların Gölge Kule'den geçerek, akın akın güneye gittiğini yazmış. Kaçıyorlar lordum... ama neyden kaçıyorlar?" Mormont pencereye yürüdü ve geceyi izlemeye başladı. "Bu kemikler çok yaşlı ama daha önce böyle bir soğuk hissetmedi Lannister," dedi. "Söylediklerimi krala anlat,

sana yalvarırım. Kış geliyor ve Uzun Gece çöktüğünde, kuzeyden gelen karanlıkla diyar arasında sadece Gece Nöbetçileri olacak. Hazır olamazsak tanrılar yardımcımız olsun."

"Eğer bu gece biraz uyuyamazsam tanrılar bana yardımcı olsun. Yoren sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkmaya kararlı." Tyrion içkiden ağırlaşmış ve sohbetin kasvetinden bunalmış halde ayağa kalktı. "Bana gösterdiğiniz nezaket ve konukseverlik için teşekkür ederim Lord Mormont," dedi.

"Onlara anlat Tyrion. Onlara anlat ve inanmalarını sağla. Bana bu şekilde teşekkür et." Islık çaldı, kuzgun gelip omzuna kondu. Mormont gülümsedi ve cebinden bir avuç mısır çıkardı. Tyrion lordun yanından ayrıldı.

Dışarıda acı bir soğuk vardı. Kürküne iyice sarınıp eldivenlerini yukarı doğru çekerken, Kumandan Kulesi'nin önünde buz tutmuş halde nöbet bekleyen zavallılara başıyla selam verdi. Avluyu boylu boyunca geçerek kendi odasının bulunduğu Kral Kulesi'ne varabilmek için cüce bacaklarının becerebildiği kadar hızla yürümeye çalışıyordu. Adımları kar yığınlarını eziyor, yerdeki buz tabakası çizmelerinin altında çıtırdıyor ve soluğu buharlaşıp bir sancak gibi önünden gidiyordu. Ellerini koltukaltlarına sokup hızlandı. Morrec'in, kızgın tuğlalarla yatağını ısıtmayı unutmamış olmasını diliyordu.

Sur, Kral Kulesi'nin arkasında, ay ışığında parıldıyordu. Devasa ve gizemli. Tyrion bir an için durdu ve Sur'a baktı. Bacakları soğuktan ve hızlı hareket etmekten ağrıyordu.

Aniden tuhaf bir delilik kapladı içini. Dünyanın sonuna bir kez bakmak istiyordu. Bu onun son şansıydı. Yarın güneşle birlikte güneye dönmek için yola çıkacaktı ve bu buzdan cehenneme tekrar gelmek için bir sebep bulamıyordu. Kral Kulesi hemen önündeydi ama odasındaki sıcaklığı ve yumuşak yatağını arkasında bırakarak Sur'un soluk ve geniş siperliklerine doğru yürümeye devam etti.

Donmuş ve buzun içine gömülmüş tahta merdivenler, büyük ve kaba kirişlere sıkıca bağlanmış halde güney cephesine doğru uzanıyordu. Bir ileri bir geri sallanıyor, bir yıldırımın kolları gibi çatallanmış halde yukarı tırmanıyordu. Kara kardeşler merdivenin göründüğünden çok daha sağlam olduğunu söylemişlerdi ama Tyrion'ın bacakları tırmanmayı düşünemeyecek kadar fazla ağrıyordu. Tırmanmak yerine kuyunun arkasındaki demir kafese gitti, güçlükle içine tırmandı ve çan ipini bütün gücüyle çekti. Üç kez.

Ona sonsuzmuş gibi gelen bir süre, kafesin içinde, Sur'a arkasını verip bekledi. Tyrion orada ne işi olduğunu düşünmeye başlamış, ani deliliğini bir kenara bırakıp yatağına dönmeye karar vermişti ki kafes sarsıldı ve yukarı

çıkmaya başladı.

Yavaşça tırmanıyordu. Önce sallantılarla ve duraklamalarla, ardından daha sarsıntısız şekilde. Zemin her dakika biraz daha geride kalıyordu. Kafes sallandı, Tyrion sıkı sıkı demir çubuklara tutundu. Kalın eldivenlerinin üstünden bile demir çubukların soğukluğu hissediliyordu. Morrec odasındaki şömineyi yakmıştı. Başını takdirle salladı. Lord Kumandan'ın kaldığı kale karanlıktı. Yaşlı Ayı'nın ondan daha duyarlı olduğu ortadaydı.

Sonunda kulelerden daha yükseğe çıktı ve hâlâ santim santim yukarı tırmanıyordu. Kara Kale ay ışığının altında çürümüş gibi görünüyordu. Bu yükseklikten bakınca, penceresiz kuleleri, ufalanan duvarları, parçalanmış taşlarla boğulmuş avlularıyla perişan ve yalnızdı Kara Kale. Daha ileride Köstebek Kasabası'nın ışıkları görünüyordu. Bu küçük kasaba Kral Yolu'nun yarım fersah kadar güneyindeydi. Çevredeki dağlardan inen, ay ışığının altında parıldayan donmuş su dereleri, düzlükleri kesiyordu. Dünyanın geri kalanı rüzgârlarla yıkanan tepeler ve karla kaplanmış kayalıklardan oluşan kasvetli bir boşluktu.

"Yedi cehennem! Cüceymiş," diye bir ses duydu sonunda. Kafes aniden durdu ve ileri geri yavaşça sallanmaya başladı.

"Kahretsin! Onu içeri getirin." Bir homurtu yükseldi. Kafes yana doğru kayarken halatlardan sesler gelmeye başladı. Sonunda Sur ayaklarının altındaydı. Tyrion kafesin sallanması tamamen durana kadar bekleyip kapısını açtı ve buz tutmuş zemine atladı. Siyahlar giymiş bir gölge vince doğru eğilmiş, bir diğeri de eldivenli eliyle kafesi tutmuştu. Yüzleri yün atkılarla sarılmıştı ve sadece gözleri görünüyordu. Üzerlerine kat kat simsiyah deriler ve yünler giymişlerdi. "Gecenin bu saatinde ne istiyorsun?" diye sordu vincin yanında duran adam.

"Son bir bakış."

Adamlar iyice tatları kaçmış gibi bakıştı. "İstediğin kadar bak," dedi diğeri. "Yalnız, sakın düşme küçük adam. Yaşlı Ayı derimizi yüzmesin." Büyük vincin hemen yanında ahşap küçük bir baraka vardı. Adamlar barakanın kapısını açıp içeri girdikleri sırada, sobadaki ateşin sıcaklığını içinde hissetti Tyrion. Kapı kapandı ve yalnız kaldı.

Buradaki soğuk insanı ısırıyordu ve rüzgâr ısrarlı bir âşık gibi giysilerini Tyrion'ın üzerinden söküp çıkartmaya çalışıyordu. Sur'un tepesi Kral Yolu'nun pek çok kısmından daha genişti, yani düşme tehlikesi söz konusu değildi ama zemin Tyrion'ın dilediğinden çok daha fazla kaygandı. Kardeşler, yürüme yollarının üzerlerine mıcır döküyorlardı ama binlerce adımın ağırlığı altında ezilen Sur tekrar buzla kaplanıyor, mıcırlar buzların arasında kayboluyor ve yol

yine düzleşip kayganlaşıyordu. O zaman, yine taş kırma vakti gelmiş oluyordu.

Yine de Sur'un üzerinde yürümek Tyrion'ın beceremeyeceği bir iş değildi. Önce doğuya, sonra batıya çevirdi kafasını. Sur iki yanında akıp gidiyordu. Ne başı ne sonu belli, önü ve arkası karanlık uçurumlar olan uzun beyaz bir yoldu Sur. Batı. Batıya doğru yürümeye karar verdi belli bir sebep olmaksızın. Mıcırları en yeni görünen yürüme yolunu tutturdu.

Çıplak yanakları kıpkırmızı olmuştu ve bacakları her zamankinden fazla çığlık atıyordu ama Tyrion umursamadı. Rüzgâr etrafında küçük hortumlar yaratıyor, çizmelerinin altındaki mıcır taşları çıtırdıyordu. Uzakta beyaz bir kurdele halinde tepeler görünüyor, batı ufkuna doğru iyice yükselip kayboluyorlardı. Dev bir mancınığın yanından geçti. Bir şehir suru kadar yüksekti. Kaldırma kolu tamir edilmek için çıkarılmış ve sonra unutulmuştu. Tabanı Sur'a gömülmüş kırık, dev bir oyuncağa benziyordu.

Mancınığın arkasından, "Orada kim var? Kıpırdama!" diyen bir ses yükseldi.

Tyrion durdu. "Eğer uzun süre kıpırdamadan durursam buz tutarım Jon," dedi Tyrion. Tüylü solgun bir şekil yavaşça yanına sokuldu ve kürkünü koklamaya başladı. "Selamlar Hayalet."

Jon Kar yanına yaklaştı. Kat kat yün ve deri kıyafetlerinin içinde olduğundan daha iri ve ağır görünüyordu. Pelerinin başlığı yüzünü kapatmıştı. Ağzını örten kaşkolu aşağı çekerek, "Lannister, seni burada göreceğimi hiç düşünmezdim," dedi. Kendi boyundan uzun demir bir mızrak taşıyordu ve belinden deri kabzalı bir kılıç sarkıyordu. Boynunda gümüş kaplı, siyah bir savaş borusu asılıydı.

"Ben de burada görüleceğimi düşünmezdim," diyerek güldü Tyrion. "Bir delilik anı sonucunda geldim. Hayalet'e dokunsam elimi koparır mı sence?"

"Ben yanındayken bir şey yapmaz," dedi Jon.

Tyrion kurdun kulaklarının arkasını kaşıdı. Kırmızı gözler sakince izliyordu Tyrion'ı. Yaratık artık göğsüne kadar geliyordu. Bir yıl sonra kurdun kendisine yukarıdan bakacağını düşünüp üzüldü. "Erkeklik organlarını dondurmak dışında, burada ne yapıyorsun bu gece sen?" diye sordu Jon'a.

"Gece nöbetine verildim. Yine," dedi Jon. "Sör Alliser nöbet kumandanının benimle yakından ilgilenmesini sağlayacak kadar nazik davrandı. Geceleri uykusuz kalırsam sabah talimlerinde çuvallayacağımı düşünüyor ama şu ana kadar hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim."

Tyrion sırıttı. "Hayalete jonglörlük yapmayı öğretti mi bari?"

"Hayır," dedi Jon gülümseyerek, "Ama Grenn kendisini Halder'e karşı savunabildi ve Pyp kılıcını eskisi kadar sık düşürmüyor."

"Pyp?"

"Gerçek adı Pypar. Kocaman kulaklı küçücük bir çocuk. Thorne daha doğru dürüst kılıç tutmayı bile öğretmemiş ona. Grenn'i çalıştırırken beni gördü ve yardımımı istedi." Kuzeye baktı. "Bir mil boyunca yürüyüp Sur'u gözetlemeliyim. Benimle yürür müsün?" diye sordu.

"Eğer ağır ağır yürürsen," diye cevapladı Tyrion.

"Nöbet kumandanı, kanımın donmaması için sürekli yürümem gerektiğini söyledi ama ne kadar hızlı yürüyeceğimi söylemedi."

Jon'u beyaz bir gölge gibi takip eden Hayalet'le birlikte yürümeye başladılar. "Yarın sabah gidiyorum," dedi Tyrion.

"Biliyorum," dedi Jon tuhaf bir hüzünle.

"Güneye gitmeden önce Kışyarı'nda bir mola vermeyi düşünüyorum. İletmemi istediğin bir mesaj var mı?"

"Robb'a, Gece Nöbetçileri'nin kumandanı olacağımı ve onun güvenliğini sağlayacağımı söyle. Kızlarla birlikte iğne oyası dersi alsın ve Mikken'a, at nalı yaptırmak için kılıcını erittirsin."

"Robb benden çok daha büyük. Ölümüme sebep olacak herhangi bir mesajı iletmeyi reddediyorum," dedi Tyrion kahkahalar atarak.

"Rickon eve ne zaman döneceğimi soracaktır. Nereye gittiğimi, neden gittiğimi açıklamaya çalış eğer yapabilirsen. Ona bütün eşyalarımı alabileceğini söyle, buna bayılır."

Bugün insanların kendisinden çok fazla şey beklediğini düşündü Tyrion. "Bütün bunları bir mektuba yazabileceğini biliyorsun değil mi?"

"Rickon okuma yazma bilmiyor ve Bran..." Aniden durdu. "Bran'a ne mesaj yollayacağımı bilmiyorum. Ona yardım et Tyrion."

"Ben ona nasıl yardım edebilirim? Acılarını azaltabilecek bir üstat değilim. Ona bacaklarını geri verebilecek büyülerim de yok."

"İhtiyacım varken bana yardım ettin."

"Sana bir yardımım olmadı. Sadece sözler."

"O halde, Bran'a da sözlerinle yardım et."

"Topal bir adamdan, sakat bir adama dans etmeyi öğretmesini istiyorsun," dedi Tyrion. "Ders ne kadar samimi olursa olsun sonuç grotesk olacaktır. Ama bir kardeşi sevmenin ne demek olduğunu biliyorum Lord Kar. Bran'a yardımı olacak, gücümün yettiği her şeyi yapmaya hazırım."

"Teşekkür ederim lordum." Eldivenlerini çıkardı ve çıplak elini Tyrion'a uzattı. "Arkadaş."

Tyrion garip bir şekilde duygusal hissetti kendini. "Akrabalarımın çoğu piç ama ilk kez bir piç arkadaşım oluyor." O da eldivenlerini çıkardı ve Jon'un elini sıktı. Et ete. Çocuğun el sıkışı güçlü ve kararlıydı.

Eldivenlerini tekrar ellerine geçirdiklerinde Jon aniden döndü ve alçak, buzlu kuzey tırabzanına yürüdü. Tam önünde, Sur dik ve keskin aşağı iniyordu. Tam önünde karanlıktan ve vahşilikten başka bir şey yoktu. Tyrion onu takip etti. Yan yana dünyanın bittiği yerde durdular.

Gece Nöbetçileri ormanın Sur'a yarım milden fazla yaklaşmasına izin vermiyordu. Demir ağaçlarından, muhafız ağaçlarından ve meşelerden oluşan sık koru asırlar önce Sur'un dibinden sökülmüş, Sur'la orman arasında geniş çorak bir arazi bırakılmıştı. Bu sayede hiçbir canlı görünmeden Sur'a yaklaşamıyordu. Tyrion, son yirmi yıl içinde bu vahşi ormanın üç kale arasında tekrar kök salmaya başladığını duymuştu. Sur'un gölgesinde devasa gri yeşil muhafız ağaçları ve soluk beyaz büvet ağaçları yetişiyordu. Kara Kale sürekli yakacak odun açlığı duyduğu için buradaki orman hâlâ kardeşlerin baltalarıyla Sur'dan uzak tutuluyordu.

Yeterince uzak değildi yine de. Tyrion, aradaki boşluğun dibinde, Sur'un karşısına dikilmiş ikinci bir sur gibi görünen karanlık ağaçlara bakıyordu. Bu ağaçlara bir kez bile insan baltası değmemişti. Birbirine karışmış dalların, binlerce yıllık kök düğümlerinin arasına ay ışığı bile giremiyordu. Bu ormanın sürekli kara kara düşündüğünü ve insan denen yaratıktan haberi olmadığını söylüyordu korucular. Gece Nöbetçileri'nin buraya Tekinsiz Orman demeleri boşuna değildi.

Etrafta ateş olmadan, keskin rüzgâr bir mızrak gibi bağırsaklarına kadar işliyorken orada öylece duran Tyrion, Ötekiler hakkında konuşulanlara, geceden gelen düşmanlara inanabileceğini hissetti bir an. Yaratıklar ve canavarlar hakkında yaptığı şakalar artık o kadar güldürücü gelmiyordu nedense.

"Amcam oralarda bir yerde," dedi Jon mızrağına yaslanıp hüzünle ormanın karanlığını seyrederken. "Beni buraya nöbete yolladıkları ilk gece, Benjen amcanın o gece döneceğini ve benim onu ilk gören olup boynuzu üfleyeceğimi düşünmüştüm. Ne o gece, ne de ondan sonraki bir gecede geldi."

"Biraz zaman ver," dedi Tyrion.

Uzak kuzeyden bir kurt uluması duyuldu. Ona bir diğeri katıldı ardından. Hayalet kulaklarını kabartıp dinlemeye başladı. "Eğer dönmezse, yanıma Hayalet'i alıp gideceğim ve onu bulacağım," dedi Jon Kar.

"Sana inanıyorum," dedi Tyrion ama aklında geçen, Peki seni kim bulacak? sorusuydu. Titredi.

Arya

Babası yine konsey üyeleriyle tartışmıştı. Yemek masasına geç gelen babasının yüzünden okunuyordu her şey. Son zamanlarda hep geç geliyordu zaten. Ned Stark, Küçük Salon'a girdiğinde, ilk yemek olan koyu kabak çorbası masadan çoktan kaldırılmıştı. Kralın bin kişiye ziyafet verebileceği kadar geniş olan Büyük Salon'la karıştırmamak için, buraya Küçük Salon adını takmışlardı. Bu salon iki yüz kişiyi ağırlayabilirdi ve yüksek kubbeli bir tavanı vardı.

Jory, "Lordum," dedi Lord Stark salona girdiğinde ve ayağa kalktı. Diğer muhafızlar da onunla birlikte kalktı. Bütün adamlar beyaz saten şeritli, ağır gri yünden yeni pelerinler giyiyordu. Her pelerinin yaka kıvrımına, muhafızların El'in maiyetinden olduğunu belli eden, dövülmüş gümüşten yapılmış el şekilli broşlar takılmıştı. Sadece elli muhafız vardı ve bu yüzden sıralar boştu.

"Oturun," dedi Ned Stark. "Görüyorum ki bensiz başlamışsınız. Bu şehirde hâlâ aklı başında olan birkaç adama rastlamak memnuniyet verici." Yemeğin devam etmesi için bir el işareti yaptı ve servis kaldığı yerden devam etti. Hizmetçiler, sebze ve sarımsakla kızartılmış kaburga dolu tabakları masaya getirmeye başladı.

"Bir turnuva düzenleneceğinden bahsediliyor avluda lordum," dedi Jory otururken. "Kral Eli olarak göreve başlamanızın şerefine, mızrak müsabakası yapmak ve ziyafete katılmak üzere diyarın dört bir yanından şövalyeler geleceğini söylüyorlar."

Arya babasının bunları duymaktan mutlu olmadığını görebiliyordu. "Bunun arzu ettiğim son şey bile olmadığını da söylüyorlar mı?" diye sordu babası.

Sansa'nın gözleri önündeki tabak kadar büyümüştü. "Bir turnuva!" dedi heyecanla. Rahibe Mordane ve Jeyne Poole'un arasında, Arya'dan, babasından azar işitemeyeceği kadar uzakta oturuyordu. "Bizim izlememize izin verilecek mi baba?" diye sordu.

"Bu konudaki tavrımı biliyorsun Sansa. Görünüşe bakılırsa Robert'ın oyunlarını organize etmeli ve adıma düzenlediği turnuvadan onur duyuyormuş gibi yapmak zorundayım ama kızlarımı da bu aptallığın bir parçası yapmak zorunda değilim."

"Ah, lütfen baba. Ben de görmek istiyorum."

Rahibe Mordane konuştu. "Prenses Myrcella da orada olacak lordum ve o

Sansa'dan küçük. Sarayın bütün hanımları turnuvayı izleyecek. Sizin adınıza düzenlenen bu büyük olayda ailenizden üyeler bulunmaması oldukça tuhaf görünecektir."

Babası acı çekiyor gibi görünüyordu. "Galiba haklısınız. Sansa için bir yer ayarlayacağım." Arya'ya baktı. "İkiniz için de," dedi.

"Onların aptal turnuvası umrumda değil," diye yanıtladı Arya. Prens Joffrey'nin de orada olacağını biliyordu ve prensten nefret ediyordu.

Sansa başını kaldırdı. "Olağanüstü bir olay olacak, sen zaten orada istenmezsin."

Babasının yüzünden bir öfke dalgası geçti. "Yeter Sansa!" dedi. "Biraz daha konuşursan fikrimi değiştireceğim. Aranızdaki bu bitmek tükenmek bilmeyen savaştan ölümüne yoruldum. Siz kardeşsiniz ve sizden buna uygun davranmanızı istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Sansa dudağını ısırdı ve başıyla onayladı. Arya kederli gözlerini tabağına indirdi. Gözleri yaşla dolmuştu ama ağlamamaya kararlıydı. Elinin tersiyle gözlerini sildi.

Masadan çıkan tek ses çatal bıçakların metalik şıngırdamasıydı o andan sonra. Lord Stark, "İzinlerinizi rica ediyorum. Bu akşam pek iştahım yok," dedi ve salondan ayrıldı.

O gittikten sonra Sansa ve Jeyne Poole heyecanla dedikodu yapmaya başladı. Masanın diğer ucundaki Jory yapılan bir şakaya güldü, Hullen atlardan bahsetmeye başladı. "Senin savaş atın mızrak dövüşü için çok uygun olmayabilir. Aynı şeyler değil. Hayır, hayır. Kesinlikle aynı şeyler değil." Adamlar bunların hepsini daha önce de duymuştu. Desmond, Jacks ve Hullen'ın oğlu Harwin hep birlikte Hullen'ın sesini bastırdı. Porther biraz daha şarap istedi.

Kimse Arya'yla konuşmuyordu ama onun umrunda değildi. Böylesini seviyordu zaten. Eğer izin verselerdi bütün yemeklerini odasında tek başına yerdi. Bazen veriyorlardı. Babası kralla, lordlarla ya da oradan buradan gelmiş elçilerle yemek zorunda kaldığı zaman. Diğer vakitlerde babasının salonunda, sadece Sansa ve babasıyla birlikte yiyordu yemeklerini. İşte o yemeklerde erkek kardeşlerini çok özlüyordu. Bebek Rickon'la oynamak, Robb'un gülümsemesini görmek istiyordu. Keşke Jon yine saçlarını karıştırsaydı. Jon'un, küçük kardeşim deyip, cümleleri onunla birlikte bitirmesini özlemişti. Hepsi gitmişti artık. Sansa'dan başka kimsesi kalmamıştı ve Sansa, babaları mecbur bırakmadıkça Arya'yla tek kelime konuşmuyordu.

Kışyarı'nda, yemeklerinin çoğunu Büyük Salon'da yerlerdi. Babası, adamlarını

yanında tutmak isteyen bir lordun, adamlarıyla birlikte yemek yemesi gerektiğini söylerdi. "Seni takip eden adamları tanımalısın ve onların da seni tanımasına izin vermelisin," demişti bir seferinde Robb'a. "Adamlarından bir yabancı uğruna ölmelerini isteyemezsin." Kışyarı'ndaki sofralarında fazladan bir yer hazırlanırdı ve her akşam farklı bir adam kendilerine katılırdı. Bazen Vayon Poole gelirdi ve para işleri, ekmek stokları ve hizmetkârlar konuşulurdu; bazen Mikken aralarına katılırdı ve saatlerce zırhlardan, kılıçlardan, çeliği dövme ısısından ve su vermenin en ideal yöntemlerinden bahsedilirdi. Bir akşam bitip tükenmez at sohbetleriyle Hüllen gelirdi, bir diğerinde kütüphaneden Rahip Chayle, sonra Jory, Sör Rodrik ve hatta hikâyeleriyle birlikte masaya oturan Yaşlı Dadı.

Arya, babasının masasında oturup adamlarıyla sohbetini dinlemeye bayılırdı. Dışarıdaki insanları dinlemeyi de severdi. Kayış kadar sert hürsüvarileri, soylu şövalyeleri ve gözüpek şövalye yaverlerini ve yaşlı savaşçıları. Onlarla kartopu oynar, mutfaktan tart çalmalarına yardım ederdi. Karıları ona çörekler verir. Arya onların bebeklerine isimler uydururdu. Çocuklarıyla "canavarlar ve genç kızlar", "hazineyi sakla ve kaleme gel" oynardı. Şişko Tom, "Arya Ayakaltı" derdi ona çünkü Arya her zaman ayakaltındaydı. Bu adı "Arya Atsurat"tan daha fazla severdi.

Orası Kışyarı'ydı, bir dünya uzaklıktaydı. Şimdi her şey değişmişti. Buraya geldiklerinden beri ilk kez adamlarla birlikte yemek yiyorlardı ve Arya her anından nefret ediyordu. Konuşmalarından, gülmelerinden, anlattıkları hikâyelerden, hepsinden nefret ediyordu. Onlar Arya'nın dostlarıydı. Bir zamanlar kendini güvende hissederdi onların yanında ama artık biliyordu ki onların dostluğu yalandı. Kraliçenin Leydi'yi öldürmesine izin vermişlerdi. Bu yeterince kötü değilmiş gibi Tazı, Mycah'ı bulmuştu. Jeyne Poole'un söylediğine göre Mycah'ın bedenini öyle küçük parçalara ayırmışlardı ki, babasına bir torbaya koyarak vermişlerdi. Zavallı kasap, torbadakinin parçalanmış bir domuz olduğunu düşünmüştü. Kimse sesini yükseltmemişti. Kimse kılıcına davranmamıştı. Kimse hiçbir yapmamıştı. Her zaman cesurca konuşan Harwin, bir şövalye olacak olan Alyn, muhafızların başı Jory, kimse sesini çıkarmamıştı. Hatta babası bile.

O benim arkadaşımdı, diye fısıldadı yemek tabağına. Kimsenin duyamayacağı kadar hafif bir sesle. Çatalını bile değdirmediği kaburgalar tabağında soğumuş, üzerleri donmuş yağ ile kaplanmıştı. Onları görünce midesi bulandı. Masadan kalktı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun genç leydi?" diye sordu Rahibe Mordane.

"Aç değilim." Arya'nın nezaket kurallarını hatırlaması biraz güçleşmişti.

"İzninizle çekilebilir miyim?"

"Hayır, çekilemezsin," dedi rahibe. "Yemeğine neredeyse hiç dokunmadın. Şimdi otur ve tabağındakileri bitir."

"Sen bitir!" diye bağırdı Arya ve kimsenin onu durdurmasına fırsat vermeden kapıya doğru koştu. Adamlar gülerken, Rahibe Mordane arkasından sesleniyordu. Sesi giderek yükseliyordu.

El Kulesi'nin kapısında bu sefer muhafız olarak Şişko Tom vardı. Kendisine doğru koşarak gelen Arya'yı görüp göz kırptı ve ardından rahibenin bağırdığını duydu. "Dur bakalım ufaklık," deyip Arya'yı yakalamaya çalıştı ama Arya adamın bacaklarının arasından geçip kulenin sarmal merdivenlerini tırmanmaya başladı. Adımları taş merdivenleri döverken, Şişko Tom oflayıp poflayarak arkasından yetişmeye çalışıyordu.

Yatak odası, bütün Kral Toprakları'nda Arya'nın sevdiği tek yerdi. Kapısı yüzünden seviyordu bu odayı. Demir sürgülü dev meşe kapının sürgüsünü çektiğinde odasına kimse giremiyordu. Rahibe Mordane, Şişman Tom, Sansa, Jory, Tazı, kimse. Sürgüyü çekti.

Kapı kapandığında, ağlayabilecek kadar güvendeydi artık.

Pencereye gidip kenarına oturdu. Ağlayarak ve herkesten nefret ederek. En çok da kendinden nefret ediyordu. Her şey onun suçuydu. Kötü olan her şeyin sebebi oydu. Sansa öyle söylemişti ve Jeyne de.

Şişko Tom kapıyı yumrukluyordu. "Arya, kızım, her şey yolunda mı? Orada mısın?" diye bağırıyordu.

"Hayır!" dedi Arya. Yumruk sesi durdu. Şişko Tom'un uzaklaştığını duydu. Bu adamı kandırmak ne kadar da kolaydı.

Arya yatağının ayakucunda duran sandığa gidip kapağını kaldırdı ve iki eliyle birden giysilerini çıkarıp yere atmaya başladı. İpekler, satenler, kadifeler, yünler havada uçuşuyordu. Aradığı şey sandığın dibindeydi. Arya yavaşça sakladığı yerden aldı ve keskin kılıcını kınından çıkardı.

İğne.

Mycah'ı düşündü yine ve gözleri yaşlarla doldu. Onun suçuydu, onun suçuydu, onun suçuydu. Eğer ona birlikte şövalyecilik oynayalım demeseydi...

Kapı yine yumruklanıyordu, az öncekinden daha şiddetli. "Arya Stark, bu kapı hemen açılacak, beni duyuyor musun?"

Arya elinde İğne'yle döndü. Kılıcı havada salladı ve, "Buraya girmezsen çok daha iyi olur," diye uyardı.

"El bunu mutlaka duyacak!" diye tehdit etti rahibe.

"Umrumda değil!" diye yanıtladı Arya öfkeyle. "Git buradan!"

"Bu uygunsuz tavırlarının hesabını vereceksin genç leydi, buna yemin ederim." Arya, rahibenin uzaklaşan ayak seslerini duyana kadar kapıyı dinledi.

Elinde İğne, tekrar pencereye döndü. Aşağıdaki avluya baktı. Keşke Bran gibi tırmanabilseydi. Pencereden çıkar, kuleden aşağı iner ve bu korkunç yerden uzaklaşırdı. Sansa'dan, Rahibe Mordane'den ve Prens Joffrey'den. Hepsinden uzaklara kaçardı. Mutfaktan biraz yiyecek çalar, en iyi çizmelerini giyer, İğne'yi ve sıcak tutacak bir pelerinini alırdı yanına. Üç Dişli Mızrak'ın kenarındaki ormanda Nymeria'yı bulurdu ve birlikte Kışyarı'na dönerlerdi. Ya da Sur'daki Jon'un yanına giderlerdi. Keşke Jon orada olsaydı. Belki bu kadar yalnız hissetmezdi.

Kapı bu sefer yumuşakça çalındı. Arya pencereden kapıya döndü ve bütün hayalleri uçup gitti. "Arya kapıyı aç. Konuşmamız gerek," dedi babasının hafif sesi.

Arya kapıya gitti ve sürgüyü çekti. Babasının yanında kimse yoktu. Kızgın değil üzgün görünüyordu ve bu Arya'nın kendisini kötü hissetmesine sebep oldu. "İçeri girebilir miyim?" Arya başıyla onayladı ve gözlerini utanç içinde yere indirdi. Babası kapıyı kapattı. "Bu kimin kılıcı?"

"Benim." Arya elindeki İğne'yi unutmuştu.

"Onu bana ver."

Arya kılıcını teslim etti. Bir daha İğne'yi eline alıp alamayacağını düşünüyordu. Babası kılıcı ışığa doğru kaldırdı, kılıcın iki kenarını da inceledi. Ucuna başparmağıyla dokundu. "Bir Braavos kılıcı ama yapanın imzasını tanımamak mümkün değil. Bu Mikken'ın işi."

Babasına yalan söylemezdi, gözlerini yere indirdi.

Lord Eddard Stark içini çekti. "Dokuz yaşındaki kızım, kendi demir ustamın elinden çıkmış bir kılıçla silahlanıyor ve benim hiçbir şeyden haberim yok," dedi. "Kral Eli'nden Yedi Krallık'ı yönetmesi bekleniyor ama ben daha kendi ailemin içinde neler olup bittiğini bilemiyorum. Arya, sen bu kılıca nasıl sahip oldun? Bunu nereden aldın?"

Arya dudaklarını ısırdı ve sessiz kaldı. Jon'a ihanet edemezdi. Karşısındaki babası olsa bile.

Bir süre sonra, "Aslında nereden aldığın o kadar önemli değil," dedi babası. Elindeki kılıca hüzünle baktı. "Bu çocuk oyuncağı değil. Hele bir kız için hiç uygun değil. Kılıçlarla oynadığını bilse Rahibe Mordane ne der acaba?"

"Ben oyun oynamıyordum," diye diretti Arya. "Rahibe Mordane'den nefret ediyorum."

"Yeter!" dedi babası. Sesi sert çıkmıştı bu sefer. "Rahibe sadece görevini yapıyor ve tanrılar biliyor ki sen bunu bir mücadeleye dönüştürüyorsun. Annen ve ben, seni bir leydiye dönüştürmesi görevini vererek imkânsız bir iş yapmasını bekliyoruz zavallı kadından."

"Ben bir leydi olmak istemiyorum," diye parladı Arya.

"Bu oyuncağı dizimin üzerinde ikiye ayırıp bu saçmalığa bir son vermeliyim."

"İğne kırılmaz!" dedi Arya savunmaya geçerek ama sesi sözlerine ihanet etmişti.

"Bir adı da var, öyle mi?" Babası içini çekti. "Ah Arya. Senin içinde vahşilik var çocuğum. Buna kurt kanı derdi babam eskiden. Lyanna'nın içinde de vardı bir parça ve Brandon'ın içinde de, bir parçadan çok daha fazla. İkisini de erkenden mezara soktu o kan." Arya babasının sesindeki hüznü duyabiliyordu. Kardeşlerinden ya da babasından sık bahsetmezdi. İkisi de Arya doğmadan uzun yıllar önce ölmüştü. "Eğer lord babam izin verseydi, Lyanna da bir kılıç taşırdı. Bana onu hatırlatıyorsun bazen ve hatta ona benziyorsun."

"Lyanna çok güzelmiş," dedi Arya şaşkın halde. Herkes Lyanna'nın güzelliğinden bahsederdi ama bu asla Arya için söylenen cümlelerden biri değildi.

"Evet güzeldi," diye onayladı Ned Stark. "Çok güzeldi, söz dinlemezdi ve çok genç yaşında toprağa girdi." Kılıcı havaya kaldırdı. "Arya, bu kılıçla... İğne? Kimi delik deşik etmeyi düşünüyorsun? Sansa'yı mı? Yoksa Rahibe Mordane'i mi? Kılıç dövüşüyle ilgili ilk kural nedir biliyor musun?"

Aklına, Jon'un verdiği dersten başka bir şey gelmiyordu. "Düşmanına sivri ucu sapla," dedi bir çırpıda.

Babası bir kahkaha attı. "İşin özü bu sanırım," dedi.

Arya umutsuzca anlatmak ve babasının anlamasını sağlamak istiyordu. "Ben öğrenmeye çalışıyordum ama..." Gözleri tekrar yaşlarla doldu. "Mycah'a birlikte talim yapmayı ben önerdim." Bütün acı ilk günkü gibi gelip yüreğine oturmuştu. Titreyerek arkasını döndü. "Ondan ben istemiştim. Benim hatam. Benim..."

Babası arkasından sarıldı Arya'ya. Kendisini yavaşça döndüren babasının göğsünde ağlamaya başladı. "Hayır tatlı kızım. Arkadaşın için yas tut ama kendini suçlama. Kasabın oğlunu sen öldürmedin. Onun kanı Tazı'nın ellerine bulaştı. Onun ve hizmet ettiği zalim kadının ellerine."

"Onlardan nefret ediyorum," dedi Arya ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözleriyle babasına bakıp hıçkırarak. "Tazı'dan, kraliçeden, kraldan ve Prens Joffrey'den. Joffrey yalan söyledi. Onun söylediği gibi olmamıştı olaylar. Sansa'dan da nefret ediyorum çünkü her şeyi hatırlıyordu ama Joffrey onu sevsin diye o da yalan söyledi."

"Hepimiz yalan söylüyoruz," dedi babası. "Yoksa Nymeria'nın kaçtığına inandığımı mı sanıyordun?"

Arya suçlulukla kızardı. "Jory söylemeyeceğine söz vermişti."

"Sözünü tuttu zaten," dedi babası gülümseyerek. "Bazı şeyleri bilmek için birinden duymaya gerek yok. Kör bir adam bile o kurdun seni isteyerek bırakmayacağını bilir."

"Ona taş atmak zorunda kaldık," dedi Arya korkunç bir kederle. "Ona koşmasını söyledim, kaç ve özgür ol dedim, artık seni istemiyorum dedim. Ormanda başka kurtlar da vardı. Jory onlarla oynayabileceğini, onlarla geyik avlayabileceğini söyledi ama Nymeria peşimden ayrılmıyordu. Sonunda taş atmak zorunda kaldım. İki kere isabet etti taşlar. İnleyip bana baktı. Çok utandım ama doğru olanı yaptım. Doğru olanı yaptım değil mi baba? Kraliçe onu öldürtürdü."

"Doğru olanı yaptın," dedi babası. "Ve söylediğin yalan... onursuz bir yalan değildi." Arya'ya sarıldığında İğne'yi kenara bırakmıştı. Kılıcı tekrar eline aldı. Pencereye yürüyüp bir an orada durdu ve dışarıyı, avluyu izledi. Dönüp Arya'ya baktığında gözleri düşünceliydi. Pencerenin kenarına oturdu ve İğne'yi kucağına koydu. "Arya otur, sana bir şeyleri anlatmaya çalışmam gerek."

Endişeli bir halde yatağının ucuna oturdu. "Benim kaygılarımı omuzlarına alamayacak kadar küçüksün ama aynı zamanda Kışyarı'nın Stark'ısın. Bizim sözümüzü biliyorsun değil mi?"

"Kış geliyor," diye fısıldadı Arya.

"Zor ve zalim zamanlar," dedi babası. "Üç Dişli Mızrak'ta ve Bran düştüğünde sen de tadına baktın o zamanların. Sen uzun yazda doğdun tatlı kızım ve yazdan başka mevsim bilmiyorsun ama kış gerçekten geliyor. Ailemizin armasını hatırla Arya."

"Ulu kurt," dedi Arya, Nymeria'yı düşünerek. Dizlerini çenesine çekip oturdu. Birdenbire korkmuştu.

"Sana kurtlarla ilgili bir şey anlatayım Arya. Kış geldiğinde ve kar düştüğünde yalnız kurt ölür ama sürü yaşamaya devam eder. Yazın tartışmalar ve çekişmeler olabilir ama kış geldiğinde birbirimizi korumak, sıcak tutmak ve güçlerimizi

birleştirmek zorundayız. Birinden nefret etmen gerekiyorsa bize gerçekten zarar verecek insanlardan nefret et. Rahibe Mordane iyi bir kadın ve Sansa senin kardeşin. Ay ve güneş kadar farklı olabilirsiniz ama kalbinizden çıkıp damarlarınızdan akan kan aynı. Senin ona ihtiyacın var, onun da sana ihtiyacı var... ve tanrılar biliyor ki, benim ikinize de ihtiyacım var."

Babasının sesi öyle yorgun çıkıyordu ki Arya üzüldü. "Sansa'dan gerçekten nefret etmiyorum." Sözü yarı gerçek, yarı yalandı.

"Seni korkutmak istemiyorum çocuğum ama yalan da söyleyemem. Karanlık ve tehlikeli bir yere geldik. Burası Kışyarı değil. Kötülüğümüzü isteyen düşmanlarımız var. Bu senin söz dinlemez, itaat etmez halin, kaçışların, kızgın lafların... Kışyarı'nda bir çocuk oyunuydu bunlar ama burada, kış kapımızdayken bambaşka bir sorun. Artık büyümenin zamanı geldi."

"Büyüyeceğim," diye söz verdi Arya. Babasını o anda sevdiğinden daha fazla sevmemişti hiç. "Ben de güçlü olabilirim. Ben de en az Robb kadar güçlü olabilirim," dedi.

Kabzası dışarı bakar şekilde, İğne'yi Arya'ya uzattı. "Al."

Arya meraklı gözlerle kılıca bakıyordu. Bir an, kılıcın kaybolacağından korkup dokunamadı. "Haydi al, o senin," dedi babası.

"Ben de kalabilir mi? Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye cevapladı babası gülümseyerek. "Bunu şimdi senden alırsam, daha on beş gün geçmeden yastığının altında bir gürz bulacağımdan eminim. Ne kadar üstüne gelirse gelsin ablanı kesmeyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum, yapmayacağım." Arya kılıcını sıkıca göğsüne bastırırken babası odadan ayrıldı.

Ertesi sabah kahvaltıda Rahibe Mordane'den özür diledi ve affını rica etti. Rahibe, Arya'ya şüpheli gözlerle baktı. Babası başıyla onayladı.

Üç gün sonra öğlen vakti, babasının kâhyası Vayne Poole, Arya'yı Küçük Salon'a yolladı. Masalar ve sıralar duvarın dibine çekilmişti. Salonda kimse yokmuş gibiydi ama bir süre sonra yabancı bir ses, "Geç kaldın oğlum," diye bağırdı. Gölgelerin arasından zayıf, kel ve kocaman burunlu bir adam çıktı. Elinde ahşap eğitim kılıçlarından iki tane vardı. "Yarın tam öğlen vakti burada olacaksın." Aksanlı konuşuyordu. Özgür Şehirler'in aksanı vardı dilinde. Braavos, belki de Myr.

"Sen kimsin?" diye sordu Arya.

"Senin dans eğitmeninim." Tahta kılıçlardan birini Arya'ya attı. Arya uzandı ama yakalayamadı, tahta kılıç yere düştü. "Yarın yakalayacaksın, şimdi kılıcı

yerden al."

Ahşaptı ama tutacağı, kabzası ve el korumasıyla bir kılıçtı. Arya kılıcı yerden aldı ve iki eliyle kavrayıp önünde tuttu. Düşündüğünden ağırdı. İğne'den çok daha ağırdı.

Kel adam dişlerini birbirine vurdu. "Bu böyle tutulmaz oğlum," dedi. "İki elinle birden kaldırman gereken büyük kılıçlardan değil bu. Tek elinle tutacaksın."

"Çok ağır," dedi Arya.

"Seni güçlendirecek kadar ağır. Ahşabın içi kurşun dolu, böylece dengeyi de öğrenebilirsin. Şimdi ihtiyacımız olan şey, o kılıcı tek elinle tutman."

Arya sağ elini kılıcın kabzasından çekti ve terlemiş avcunu üzerine sildi. Kılıcı sol eliyle tuttu. Eğitmen bundan memnun olmuşa benziyordu. "Sol el iyidir. Her şey tersine döner ve düşmanların şaşırır. Duruşun yanlış. Vücudunu yana çevir, evet, böyle. Bir mızrak kadar sıskasın, biliyorsun değil mi? Bu iyi bir şey. Hedef küçük. Şimdi tutuşa bakalım." Arya'ya yaklaştı ve ellerini inceledi. Parmaklarını ayırdı, kabzaya doğru şekilde yerleştirdi. "Evet, evet işte böyle. Çok fazla sıkma. Kılıcı nazikçe tutmalısın."

"Ya düşürürsem?" diye sordu Arya.

"Çelik kolunun bir parçası gibi olmalı," dedi kel adam. "Kolunun bir parçasını düşürebilir misin? Hayır. Syrio Forel, dokuz yıl boyunca, Braavos'un Denizaslanı Lordu'nun baş kılıcıydı. O böyle şeyleri bilir. Sen onu dikkatle dinle oğlum."

Arya'ya üçüncü kez oğlum diyordu. Sonunda, "Ben bir kızım," diye itiraz etti Arya.

"Kız ya da erkek, sen bir kılıçsın, hepsi bu," dedi Syrio Forel. Dişlerini birbirine vurdu. "Aynen öyle, tutuş doğru. Bir savaş baltası tutmadığını unutma, elindeki..."

"...İğne," diye tamamladı Arya.

"Aynen öyle. Şimdi dansa başlayacağız. Unutma çocuk, bu Batıdiyarlıların demir dansı değil, şövalyelerin çekme ya da dövme dansı da değil. Bu suikastçilerin dansı, su dansı. Hızlı ve kıvrak. Bütün insanlar sudan yapılmıştır bunu biliyor muydun? Onları deldiğinde sıvı vücutlarından akar ve ölürler." Bir adım geri gitti ve kendi tahta kılıcını havaya kaldırdı. "Şimdi bana bir hamle yapmayı deneyeceksin."

Arya adama hamle yapmaya çalıştı. Vücudundaki her kas ayrı ayrı yanana kadar tam dört saat boyunca denedi. Syrio Forel dişlerini birbirine vurup ona ne

yapması gerektiğini söyledi durdu.

Ertesi gün gerçek eğitim başladı.

Daenerys

Bayırın tepesinde, atını Dany'nin yanında durdurmak için dizginleri çekerken, "Dothrak denizi," dedi Sör Jorah Mormont.

Tam önlerinde, uçsuz bucaksız, bomboş, ufuk çizgisine ve hatta daha ötesine kadar uzanan dümdüz arazi seriliydi. İşte bu, deniz, diye düşündü Dany. Burada dağlar, ağaçlar, şehirler, yollar yoktu. Rüzgâr estikçe dalgalar gibi hareketlenen upuzun yemyeşil otlar vardı sadece. "Nasıl bir yeşil," dedi Dany.

"Şu anda öyle," diyerek onayladı Sör Jorah. "Bir de çiçeklendiğinde görmelisin burayı. Bir ufuktan diğerine kadar, koyu kırmızı çiçeklerden oluşan bir kan denizine benzer. Kurak mevsimde bir bronz denize dönüşür. Ve bu sadece hranna çocuğum. Burada daha yüzlerce çeşit ot büyür. Limon gibi sarı otlar, çivit rengi otlar, mavi otlar, turuncu otlar ve gökkuşağı gibi rengarenk olanlar. Asshai'nin ardındaki Gölge Topraklar'da, at üstündeki bir adamdan daha uzun, sütcamı rengindeki hayalet otlarından okyanuslar olduğu söylenir. Diğer otları yaşatmaz, geceleri lanetlilerin ruhlarıyla ışıl ışıl parlarlarmış. Dothraklar hayalet otlarının bir gün bütün dünyayı kaplayacağına ve hayatın o gün biteceğine inanırlar."

Bu düşünce Dany'yi ürpertmişti. "Şimdi bunlardan bahsetmek istemiyorum," dedi. "Burası o kadar güzel ki ölen şeyler hakkında düşünmek istemiyorum."

"Nasıl emrederseniz Khaleesi," dedi Sör Jorah saygıyla.

Dany arkasından gelen sesleri duydu ve döndü. O ve Jorah, birlikte gezintiye çıktıkları kafilenin epey önünden gitmişlerdi ve şimdi geri kalanlar bayırı tırmanarak yanlarına geliyordu. Hizmetçisi İrri ve khas'ının okçuları su gibi akarak hareket ediyorlardı ama Viserys kısa üzengiler ve küçük eyerle mücadele halindeydi. Ağabeyi sefil durumdaydı buralarda. Aslında gelmemeliydi. İllyrio onu uyarmış ve Pentos'ta kalmasını, evinde konuk olmasını önermişti ama Viserys kabul etmemişti. Borcunu ödeyene kadar Drogo'nun yanında kalacaktı. Kendisine söz verilen tacı alana kadar Drogo'nun yanından ayrılmaya niyeti yoktu. "Eğer beni kandırmaya çalışırsa ejderhayı uyandırır ve acının ne demek olduğunu öğrenir," demişti. Elini emanet kılıcının üzerine koymuş ve yeminler etmişti. İllyrio bu yemini gizli kapaklı bir alayla dinlemiş ve Viserys'e iyi şanslar dilemişti.

Dany ağabeyinin sızlanmalarını dinlemek istemiyordu bugün. Gün

kusursuzdu. Gökyüzü masmaviydi. Döne döne uçarak avlanan bir şahin vardı başlarının üstünde. Her rüzgâr esişinde önlerindeki yeşil deniz dalgalanıyordu. Viserys'in bu muhteşem günü mahvetmesine izin vermeyecekti.

"Burada bekle," dedi Dany, Sör Jorah'a. "Hepsine oldukları yerde kalmalarını söyle. Benim emrim olduğunu söyle."

Şövalye gülümsedi. Sör Jorah yakışıklı bir adam değildi. Omuzları ve boynu bir boğanınkine benziyordu. Siyah ve kalın tüyler, kollarını ve göğsünü öyle bir kaplamıştı ki kafasına yeterli tüy kalmamıştı. Ama gülümsemesi Dany'de bir güven duygusu uyandırıyordu. "Bir kraliçe gibi konuşmasını öğreniyorsun Daenerys," dedi.

"Bir kraliçe gibi değil, bir khaleesi gibi," dedi Dany. Atını çevirdi ve bayırdan aşağı tek başına koşturmaya başladı.

İniş dik ve engebeliydi ama Dany korkmuyordu. Yolun bütün tehlikesi ve eğlencesi birbirine karışıp kalbindeki bir şarkıya dönüşüyordu. Bütün hayatı boyunca bir prenses olduğunu söylemişti Viserys ama Daenerys Targaryen gümüşün üzerine bindiği ana kadar bir prenses gibi hissetmemişti hiç.

En başlarda kolay olmamıştı. Düğünlerinin ertesi sabahı khalasar kamp alanını dağıtmış ve Vaes Dothrak'a doğru doğuya yolculuk etmeye başlamışlardı. Üçüncü günün sonunda Dany öleceğini düşünmüştü. Kalçalarında iğrenç ve kanlı eyer yaraları oluşmuştu. Baldırları morarmış, elleri dizgin tutmaktan su toplamış, sırt ve bacak kasları artık oturur halde bile duramayacağı kadar gerilmişti. Akşam olduğunda atından inebilmesi için hizmetkârlarının yardımına ihtiyaç duyuyordu.

Gecelerde de teselli bulamıyordu. Khal Drogo at sırtındayken onu görmezden geliyordu. Tıpkı düğünlerinde olduğu gibi. Gecelerini savaşçıları ve kansüvarileriyle içerek, at yarıştırarak, kadınların danslarını, erkeklerin ölümlerini izleyerek geçiriyordu. Onun hayatının bu kısmında Dany'ye yer yoktu. Tek başına ya da Sör Jorah ve ağabeyiyle yemek yiyor, ağlayarak uykuya dalıyordu. Ama her gece, şafak vaktinden biraz önce, Drogo onun çadırına geliyor, aygırına bindiği sertlikle Dany'nin üzerine biniyordu. Dany'ye, Dothraklılar'ın usulünce arkasından yaklaşıyordu hep ve bunun için minnettardı Dany. Böylece gözyaşlarını saklıyor, hıçkırık seslerini yastığına gömüyordu. Drogo işi bittiğinde gözlerini kapatıp horlayarak uykuya dalıyordu ve Dany vücudu morluklar ve ağrılar içinde, her yanı uyuyamayacak kadar sızlar halde, Drogo'nun yanında uzanıyordu.

Günler ve geceler geçti. Sonunda Dany bir an daha dayanamayacağını düşünür hale gelmişti. Böyle yaşayacağına kendini öldürmeye karar vermişti ki...

O gece uyuduğunda rüyasında ejderhayı gördü yine. Viserys yoktu bu sefer. Ejderhayla yalnızdı. Ejderhanın pulları simsiyahtı ve kanla ıslanmış, yapış yapış olmuştu. Kendi kanı olduğunu anladı Dany. Ejderhanın gözleri erimiş magmadandı ve ağzından ateş bulutları çıkıyordu. Şarkı söyler gibiydi. Kollarını açtı ve alevlerin onu almasına, sakinleştirmesine, temizlemesine izin verdi. Etinin dağlandığını, karardığını ve üzerinden aktığını, kanının kaynayıp buharlaştığını hissediyordu ama acı duymuyordu. Güçlü, yenilenmiş ve cesur hissediyordu.

Ve ertesi gün, garip bir şeklide, hiçbir yeri eskisi kadar ağrımıyordu artık. Sanki tanrılar onu duymuş ve haline acımışlardı. Hizmetkârları bile ondaki değişikliği fark etmişlerdi. "Khaleesi, sorun nedir, hasta mısınız?" diye sordu Jhiqui.

"Hastaydım," diye yanıtladı Dany. İllyrio'nun düğün hediyesi olarak verdiği ejderha yumurtalarının yanında duruyordu. Kabuğunda hafifçe parmaklarını dolaştırarak en büyük yumurtayı okşadı. Siyah ve kırmızı, diye düşündü, rüyamdaki ejderha gibi. Elinin altındaki taşın ısınmaya başladığını hissediyordu... yoksa hâlâ rüya mı görüyordu? Elini gergin bir halde geri çekti.

O saat itibarıyla her an biraz daha kolaylaştı her şey. Bacakları güçlendi, su toplamış elleri iyileşti ve nasır bağladı. Yumuşak baldırları toplandı, deri misali kıvraklaştı.

Khal, Dany'ye Dothrak tarzı biniciliği öğretmesi için İrri'ye emir vermişti ama Dany'nin asıl öğretmeni kısrağıydı. Hayvan, Dany'nin her duygusunu biliyormuş, onunla aynı zihni paylaşıyormuş gibi hareket ediyordu. Dothraklar sert ve duygusuz insanlardı. Atlarına bir isim vermek onlara göre değildi. Bu yüzden Dany, sadece gümüş olduğunu düşünüyordu atının. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok sevmemişti.

Ata binmek eziyet olmaktan çıktığında, Dany geçtikleri toprakların olağanüstü güzelliklerine dikkat etmeye başlamıştı. Khalasar'ın en önünde at süren Drogo'nun ve kansüvarilerinin yanında yol aldığı için, gittikleri her yer yemyeşil ve mahvolmamış haldeyken çıkıyordu karşılarına. Arkalarındaki sürü bastığı toprağı eziyor, geçtiği nehirleri çamura buluyor ve gerisinde boğucu toz bulutları bırakıyordu ama Dany'nin önüne çıkan araziler hep yemyeşil ve dokunulmamış oluyordu.

İnişli çıkışlı Norvos tepelerinden, kasaba sakinlerinin, beyaz alçı duvarların üzerinden meraklı gözlerle onları izlediği çiftliklerden geçtiler. Üç geniş ve durgun nehir aştılar. Dördüncüsü dar, hızlı akan ve tehlikeli bir nehirdi. Hayaletlerin siyah mermer sütunlar arasında inlediği söylenen, harap olmuş

büyük bir şehrin kalıntılarının kenarındaki masmavi ve yüksek bir şelalenin dibinde kamp kurdular. Bir Dothrak oku kadar düz ve bin yaşındaki Valyria yollarında yarıştılar. Ağaçların gövdelerinin bir şehir kapısı kadar geniş olduğu ve yaprakların altın bir tente gibi başlarının üzerinde durduğu Qohor Ormanı'nda iki hafta ilerlediler. Ormanda boynuzlu ulu geyikler, leoparlar, benekli kaplanlar, iri mor gözlü ve gümüş tüylü lemur maymunları yaşıyordu ama daha khalasar yaklaşmadan bir anda ortadan kayboluyorlardı ve Dany onları görmeye fırsat bulamıyordu.

Acısı silik bir anıya dönüşüyordu. At üzerinde geçen gün bittiğinde hâlâ ağrılar hissediyordu ama bu sefer tuhaf bir tatlılık vardı ağrılarında. Her sabah eyerine istekle biniyor ve önlerindeki topraklarda onu hangi olağanüstü güzelliklerin beklediğini merak ediyordu. Gecelerden bile haz almaya başlamıştı. Drogo arkasından üzerine çıktığında hâlâ ağlıyordu zaman zaman ama sürekli acı çekmiyordu artık.

Bayırın dibinde onu çevreleyen otlar uzun ve yumuşaktı. Atını yavaşlatıp kendini yeşil denizin içinde kaybetti, şükürler olsun ki yalnızdı. Khalasar'da bir an bile yalnız kalamıyordu. Khal Drogo'yu sadece sabaha karşı görüyordu ama hizmetçiler yemeğini yediriyor, banyosunu yaptırıyor, geceleri çadırının hemen dışında uyuyor, bir an yanından ayrılmıyorlardı. Drogo'nun kansüvarileri ve khas adamları sürekli çevresindeydi. Ağabeyi Viserys istenmeyen bir gölge gibi gece ve gündüz hep yanındaydı. Dany şimdi de, Viserys'in bayırın tepesinden gelen, sinirden iyice tizleşmiş sesini duyabiliyordu. Sör Jorah'a öfkeyle bağırıyordu. Dany atını sürmeye, Dothrak denizine karışmaya devam etti.

Yeşil, Dany'yi yuttu. Hava atının, terinin ve saçlarının yağ kokusuna karışmış toprak ve çimen kokuyordu. Dothrak kokusuydu bunlar. Onlar bu kokulara aitti. Dany havayı içine çekti, gülmeye başladı. Birdenbire dünyayı ayaklarının altında hissetmek, ayak parmaklarını siyah ve yoğun toprağa gömmek için büyük bir arzu duydu içinde. Eyerinden inip uzun çizmelerini ayağından çıkarırken, kısrağı denizde otlaması için bıraktı.

Viserys beklenmedik bir yaz fırtınası gibi geldi ve atının dizginini sertçe çekerek hışımla Dany'nin hemen yanında durdu. "Nasıl cesaret edersin?" diye bağırdı Dany'ye. "Bana emirler mi veriyorsun? Bana?" Atından indi, tökezledi. Tekrar dengesini bulmaya çalışırken yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi. Omuzlarından tutup Dany'yi sarsmaya başladı. "Kim olduğunu unuttun mu? Kendine bir bak! Kendine bir bak!"

Dany'nin bakmaya ihtiyacı yoktu. Ayakları çıplaktı, saçları yağ içindeydi, Dothraklara özgü binici derileri ve düğün hediyesi olarak verilen boyalı

yeleklerden birini giyiyordu. Tam da buralara aitmiş gibi görünüyordu. Viserys'in şehir ipeklileri ve örgü zırhı çamurlanmış, lekelenmişti.

Viserys hâlâ bağırıyordu. "Sen ejderhaya emir veremezsin. Anlıyor musun? Yedi Krallık Lordu'yum ben. Bir at efendisinin fahişesi bana emir veremez." Elleri Dany'nin yeleğinin altına gitti. Parmakları göğüslerini deliyordu. "Dediğimi duyuyor musun?"

Dany sertçe itti ağabeyini.

Viserys, lila rengi gözleri hayretle büyümüş halde Dany'ye baktı. Dany kendini ona karşı hiç savunmamıştı daha önce. Asla karşılık vermemişti. Viserys'in yüzü öfkeyle çarpıldı. Dany biliyordu, şimdi canı çok yanacaktı.

Bir çatırtı.

Kamçı bir şimşek gibi ses çıkarmıştı. Halat Viserys'i boynundan yakaladı ve geri çekti. Viserys şaşkın ve nefes alamaz halde çimenlere yuvarlandı. Yerde nefes almak için çabalarken, Dothrak süvarileri bağrışıyordu. Elinde kamçı tutan genç Jhogo, soru olduğu belli olan bir şeyler söyledi Dany'ye ama Dany bir kelimesini bile anlamıyordu. İrri yanlarına geldi, ardından Sör Jorah ve khas'tan diğerleri. "Jhogo, onun öldürülmesini ister misiniz, diye soruyor Khaleesi," dedi İrri.

"Hayır," diye yanıtladı Dany. "Hayır."

Jhogo bunu anlamıştı. Diğer bir adam yüksek sesle bir şey söyledi ve Dothraklı adamlar gülmeye başladı. İrri tercüme etti. "Quaro, onu öldürmeseniz bile, saygılı davranmasını öğretmek için bir kulağını kesmeniz gerektiğini düşünüyor," dedi.

Ağabeyi yerde, dizlerinin üzerinde, elleri yerdeki toprağa batmış halde ağlıyordu. Hâlâ nefes alabilmek için mücadele veriyordu. Kamçı tam soluk borusunun üstünde sımsıkı sarılıydı.

"Ona zarar verilmesini istemediğimi söyle," dedi.

İrri, söylediklerini Dothrak dilinde tekrarladı. Jhogo kamçıyı tekrar çekti. Viserys ipin ucundaki bir kukla gibi düştü. Deri halattan kurtulunca tekrar yere serildi. Boğazında, kamçının derin bir kesik bıraktığı yerde kandan bir kolye vardı.

"Böyle bir şeyin olabileceği konusunda onu uyarmıştım leydim," dedi Sör Jorah. "Ona, emrettiğiniz gibi bayırda kalmasını söylemiştim."

"Söylediğinizden şüphem yok," dedi Dany. Viserys'e bakıyordu. Yerde yatmış, ciğerlerine hava doldurmaya çalışıyordu. Yüzü kıpkırmızıydı ve hıçkırıyordu. Çok acınası bir haldeydi. Aslında geçmişte de her zaman acınası bir halde

olmuştu. Dany daha önce nasıl görememişti bunu? İçinde, eskiden o büyük korkunun durduğu yerde, şimdi bir boşluk vardı.

"Atını alın," diye emretti Dany, Sör Jorah'a. Viserys ağzı açık Dany'ye bakıyordu. Kız kardeşinin bunları söyleyebildiğine inanamıyordu. Aslında Dany de inanamıyordu bunları söyleyebildiğine. "Erkek kardeşim bizim arkamızda yürüyecek ve khalasar'a yayan olarak dönecek." Dothraklar arasında, ata binmeyen adam, adam sayılmazdı. Aşağı seviyenin en aşağısındaydı. Gururu ve onuru olmazdı. "Herkes onun gerçek halini görsün."

"Hayır!" diye bağırdı Viserys. Diğer adamların anlayamayacağı Ortak Dil'de Sör Jorah'a yalvarıyordu. "Vur ona Mormont. Canını yak onun. Bunu sana kralın emrediyor. Bu Dothraklı köpekleri öldür ve ona bir ders ver."

Sürgündeki şövalye önce Dany'ye ardından ağabeyine baktı. Çıplak ayakları, çamura bulanmış parmaklarıyla Dany'ye, ipeklileri ve kılıcıyla yerde kıvranan Viserys'e. Dany şövalyenin yüzünden, verdiği kararı okuyabiliyordu. "Yürüyecek Khaleesi," dedi. Dany gümüşüne binerken Viserys'in atını aldı.

Viserys şövalyeye baktı ve toprakta oturmaya devam etti. Hiç ses çıkarmıyordu ve kımıldamıyordu. Dany ve diğerleri atlarına binmiş uzaklaşırken Viserys'in gözleri zehir doluydu. Kısa zaman içinde uzun otların arasında görünmez oldu. Dany biraz endişelenmişti. "Sizce yolu bulabilir mi?" diye sordu Sör Jorah'a.

"Ağabeyiniz kadar kör bir adam bile izlerimizi takip edebilir," diye cevapladı Sör Jorah.

"Çok gururludur. Geri dönmeyecek kadar utandı."

Jorah güldü. "Başka nereye gidebilir ki? Eğer o khalasar'ın yerini bulamazsa, khalasar onu mutlaka bulur. Dothrak denizinde boğulmak mümkün değil çocuğum."

Dany adamın söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Khalasar sürekli yürüyen büyük bir şehir gibiydi ama kör gibi yürümüyordu. Bir tuzağa, düşmana ya da oyuna karşı uyarmak için, ana kafilenin çok önünde giden keşifçiler vardı her zaman. Kafilenin yan açıklarındaki eşlikçi süvariler de dikkatle koruyordu khalasar'ı. Gözlerinden bir şey kaçması mümkün değildi. Burada, bu topraklarda, ait oldukları yerlerde mümkün değildi bu. Bu araziler onların bir parçasıydı. Artık Dany'nin de bir parçasıydı.

"Ona vurdum," dedi. Sesi düşünceliydi. O anda, az önce olan her şey bir rüya gibi gelmeye başlamıştı. "Sör Jorah, sizce... döndüğünde çok öfkeli olacak..." Titriyordu. "Ejderhayı uyandırdım. Öyle değil mi?"

Sör Jorah homurdandı. "Bir ölüyü uyandırabilir misin kızım? Büyük ağabeyin Rhaegar son ejderhaydı ve Üç Dişli Mızrak'ta öldü. Viserys bir yılan gölgesi bile değil."

Şövalyenin bu delici sözleri Dany'yi sarsmıştı. O güne kadar inandığı her şeyi sorguluyordu şimdi. "Siz... siz ona kılıç yeminiyle bağlanmıştınız."

"Evet bunu yaptım kızım," dedi Sör Jorah. "Eğer ağabeyin bir yılanın gölgesinden ibaretse, ona yeminle bağlanmış hizmetkârları nedir?" Sesi acı doluydu.

"O hâlâ gerçek kral. O..."

Sör Jorah atını durdurup Dany'ye baktı. "Şimdi gerçeklerden konuşalım. Sen Viserys'i tahtta otururken görmek ister misin gerçekten?"

Dany düşündü. "İyi bir kral olamaz. Olabilir mi?"

"Ondan kötüleri olmuştu ama sadece birkaç tane." Şövalye atını tekrar hareketlendirdi.

Dany hemen yanında sürüyordu kısrağını. "Yine de, halk onu bekliyor. Yargıç İllyrio halkın onun için ejderha sancakları diktiğini ve Dar Deniz'in ötesinden çıkıp geleceği gün için dua ettiğini söylüyor," dedi.

"Halk yağmur, sağlıklı çocuklar ve uzun bir yaz mevsimi için dua eder sadece," dedi Sör Jorah. "Soylu lordların kendi aralarında oynadığı taht oyunları onların hiç umrunda değildir. Onlar sadece huzur içinde yaşamak ister." Omuz silkti. "Taht oyunları onların hiç umrunda değildir."

Dany uzunca bir süre sesini çıkarmadan sürdü atını. Bir bilmece oyununu çözer gibi Sör Jorah'ın sözlerini anlamaya çalışıyordu. Halkın, tahtta oturanın İşgalci ya da gerçek kral olmasını umursamaması, Viserys'in bütün hayatı boyunca Dany'ye anlattığı şeylere tamamen ters düşüyordu ama düşündükçe Sör Jorah'ın söyledikleri gerçekle daha çok örtüşüyordu.

"Siz ne için dua ediyorsunuz Sör Jorah?" diye sordu.

"Ev," dedi şövalye özlem dolu sesiyle.

"Ben de ev için dua ediyorum," dedi Dany.

Sör Jorah güldü. "Öyleyse bir etrafına bak Khaleesi," dedi.

Dany baktı ama düzlükler değildi gördüğü. Kral Toprakları'ndaki, Fatih Aegon'ın yaptırdığı Kızıl Kale'ydi. Dany'nin doğduğu Ejderha Kayası'ydı. Dany'nin zihin gözü her pencerede bin meşalenin yandığını görüyordu. Dany'nin zihin gözünde her kapı kırmızıya boyanmıştı.

"Ağabeyim Yedi Krallık'ı asla geri alamayacak," dedi. Bunu aslında uzun

zamandır bildiğini fark etti. Bunu bütün hayatı boyunca biliyordu aslında ama yüksek sesle söylemeye, hatta fısıldamaya bile cesaret edememişti. İşte şimdi Sör Jorah'a, bütün dünyaya söylüyordu.

Sör Jorah tartan gözlerle baktı Dany'ye. "Alamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Kocam ona bir ordu verse bile orduyu Kral Toprakları'na çıkaramaz," dedi. "Bir sikkesi bile yok ve onun adına yemin etmiş tek şövalye, onun bir yılan gölgesi bile olmadığını düşünüyor. Dothraklar onun zayıflığıyla alay ediyor. Bizi asla eve götüremeyecek."

"Akıllı çocuk," diyerek gülümsedi Sör Jorah.

"Ben çocuk değilim," dedi Dany kızarak. Topuklarıyla ata vurdu ve gümüş şaha kalkarak dörtnala koşmaya başladı. Daha hızlı, daha hızlı, Jorah, İrri ve diğerleri çok geride kalana kadar, saçlarında ılık rüzgâr ve yüzünde batan güneşin kızıllığı daha hızlı koşturdu kısrağı. Khalasar'a vardığında akşam olmuştu.

Köleler çadırını bir yaz gölcüğünün kenarına kurmuşlardı. Ottan devşirilmiş çadırlardan gelen insan seslerini duyabiliyordu. Kısa zaman sonra, bayırda yanında olan adamlar otların arasında neler olduğunun hikâyesini anlatmaya başladıklarında kahkahalar yükselecekti kamp yerinden. Viserys sürünerek kampa vardığında, her adam, her kadın onun bir yürüyen olduğunu bilecekti. Khalasar da hiçbir şey sır olarak kalmazdı.

Dany gümüşü tımar edilmesi için kölelere teslim etti ve çadırına girdi. Duvarları ipeklerle kaplanmış çadırın için serin ve loştu. Kapı kanadını kapattığı anda, çadırın köşesinde duran ejderha yumurtalarına ateşten parmakların dokunduğunu görür gibi oldu. Bir anda binlerce kızıl alev gözlerinin önünde yüzmeye başladı. Gözlerini kırptı ve alevler kayboldu.

Taş, dedi kendi kendine. Bunlar sadece İllyrio bile taş olduklarını söyledi ve ejderhalar öldü. Avcunu siyah yumurtanın üzerine koydu ve parmaklarını kıvrımları üzerinde açtı. Taş ılıktı. Sıcaktı hatta. "Güneş," diye fısıldadı. "Yolda güneş ısıtmış olmalı yumurtaları."

Hizmetçilerine banyosunu hazırlamalarını emretti. Doreah çadırın dışında bir ateş yaktı. İrri ve Jhiqui büyük bakır küveti –bir düğün hediyesi daha– getirip gölden su taşımaya başladılar. Su buharlar çıkaracak kadar ısındığında İrri, Dany'nin küvete girmesine yardım etti ve ardında o da küvete girdi.

"Bir ejderha gördün mü hiç?" diye sordu İrri sırtını keselerken ve Jhiqui saçlarının arasına girmiş kum tanelerini temizlerken. İlk ejderhaların, Asshai'nin ardındaki Gölge Topraklar'dan ve Yeşim Denizi'nin kıyılarından geldiğini

duymuştu. Belki oralarda hâlâ yaşayanlar vardı.

"Ejderhalar öldü, Khaleesi" dedi İrri.

"Öldü," diyerek onayladı Jhiqui, "çok, çok zaman önce."

Viserys, son Targaryen ejderhasının bir buçuk asır önce, Ejderha Felaketi Üçüncü Aegon'ın hükümdarlığı sırasında öldüğünü söylemişti. O kadar önce değilmiş gibi geliyordu Dany'ye. "Her yerde mi?" diye sordu hayal kırıklığı içinde. "Doğudakiler bile mi?" Kıyamet, Valyria ve Uzun Yaz Toprakları'nın üzerine çöktüğünde batıdaki büyücülük ölmüştü; ne fırtına ozanları, ne büyüyle dövülmüş çelikler, ne de ejderhalar kurtulabilmişti ama Dany doğuda her şeyin farklı olduğunu duyardı hep. İnsan başlı, aslan gövdeli akrep kuyruklu mantikorların hâlâ Yeşim Denizi'nin adalarında gezindiği, şahmaranların Yi Ti'nin vahşi ormanlarını istila ettiği, Asshai'de, fırtına ozanlarının, cincilerin, kâhinlerin işlerini açık açık yapabildiği ve gölge bağcılarının, kan büyücülerinin gece karanlığında korkunç büyülerle uğraştığı söylenirdi. Neden ejderhalar da olmasındı ki?

"Ejderha yok," dedi İrri. "Cesur adamlar onları öldürdü. Ejderhaların çok korkunç ve şeytani yaratıklar olduğu bilinir."

"Bilinir," diyerek onayladı Jhiqui.

"Qarth'tan gelen bir tüccar, ejderhaların aydan geldiğini söylemişti bana bir keresinde," dedi sarışın Doreah. Elindeki havluyu Dany için ateşin üzerinde ısıtıyordu. Jhiqui ve İrri, Dany'yle yaşıttı. Drogo, babalarının khalasar'ını yerle bir edince bu kızları köle olarak almıştı. Doreah daha büyüktü. Yirmi yaşlarındaydı. İllyrio, Lys'teki bir zevk evinden getirmişti onu.

Dany merakla ve hızla kafasını çevirince, ıslak gümüş saçları gözlerinden geçerek savruldu. "Aydan mı?"

"Bana ayın bir yumurta olduğunu söylemişti, Khaleesi. Bir zamanlar gökyüzünde iki tane ay varmış ama bir tanesi güneşe fazla yaklaşmış ve sıcaktan çatlamış. Binlerce ama binlerce ejderha güneşe doğru savrulmuş ve alevleri yutmuş. İşte bu yüzden alev soluyorlarmış. Bir gün, gökteki bu ay da güneşe yaklaşıp çatlayacak ve ejderhalar geri dönecek."

İki Dothraklı kız kıkırdayıp gülüştüler. "Sen saman kafalı bir kölesin," dedi İrri. "Ay bir yumurta değil. Ay bir tanrı. Güneşin karısı. Bu bilinir."

"Bilinir," diye onayladı Jhiqui.

Küvetten çıktığında Dany'nin teni kızarmıştı. Jhiqui, vücudunu yağlamak için Dany'yi yatırdı. İrri üzerine baharatlı çiçekler ve tarçından yapılmış parfüm döktü. Doreah gümüş gibi parlayana kadar saçlarını fırçaladı. Dany ayı,

yumurtaları ve ejderhaları düşünüyordu.

Meyve, peynir ve kızarmış ekmekten oluşan basit bir akşam yemeği getirildi. Yanında ballı şarap vardı. "Doreah, gel ve bu akşam benimle birlikte ye," dedi Dany diğer hizmetçilerini yollarken. Lysli kızın bal rengi saçları ve gökyüzü gibi gözleri vardı.

Yalnız kaldıklarında kız gözlerini yere indirdi. "Beni onurlandırdınız Khaleesi," dedi ama bu onur değil hizmetti. Ay gökyüzünde iyice tırmanana kadar oturup konuştular.

O gece Drogo çadırına geldiğinde Dany onu bekliyordu. Drogo çadırın kapısında durdu ve şaşırmış halde Dany'ye baktı. Dany ayağa kalktı, üzerindeki ipeklileri sıyırıp yere attı ve, "Bu gece dışarı çıkmalıyız lordum," dedi. Dothraklar insan için önemli olan her şeyin gökyüzünün altında yapılması gerektiğine inanırlardı.

Khal Drogo, saçlarındaki çanlar hafif sesler çıkarırken, ay ışığının altında yürüyen Dany'yi takip etti. Çadırının birkaç adım uzağındaki, çimenlerden yapılmış yatağa geldiklerinde Dany kocasını kendine çekti. Drogo arkasını döndürmeye çalıştığında elini adamın göğsüne koyup, "Hayır," dedi. "Bu gece gözlerine bakacağım."

Khalasar'da gizlilik denen şey yoktu. Drogo'yu soyarken insanların izlediğini biliyor ve konuşma seslerini duyuyordu. Doreah'ın öğrettiği her şeyi kocasına yaparken bütün khalasar'ın gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu ama önemli değildi. O, khaleesi idi ve önemli olan, Drogo'nun gözleriydi. Kocasının üzerine çıktı ve gümüşü sürdüğü gibi çılgınca ve korkusuzca hareket etmeye başladı. Khal Drogo zevk anına ulaştığında Dany'nin adını bağırdı.

Jhiqui, Dany'nin karnındaki belli belirsiz yumuşak çıkıntıyı okşayıp, "Khaleesi, karnınızda çocuk var," dediğinde, Dothrak denizinin içlerindeydiler.

"Biliyorum," demişti Dany.

On dördüncü isim günüydü.

Bran

Rickon aşağıdaki avluda kurtlarla birlikte koşturuyordu.

Bran, pencerenin hemen kenarındaki koltuğunda oturmuş onu izliyordu. Rickon nereye koşarsa koşsun Boz Rüzgâr ondan önce hareket ediyor ve çocuğun önünü kesiyordu. Rickon onu görüyor, neşeli bir çığlık atıyor ve başka yöne doğru koşmaya başlıyordu. Tüylüköpek patilerinin ucunda zıplıyor, diğer kurtlar ona yaklaştığında dört dolanıyor ve onları ısırmaya çalışıyordu. Büyüdükçe tüyleri koyulaşmış ve sonunda simsiyah olmuştu. Gözleri yeşil alevler gibiydi. Bran'ın Yaz'ı en arkadan geliyordu. Sarı altın renginde her şeyi gören gözleri ve gümüş bir dumana benzeyen tüyleri vardı. Boz Rüzgâr'dan daha küçük ve daha kurnazdı. Bran, onun yavrular arasındaki en zeki kurt olduğunu düşünüyordu. Rickon küçük bebek ayaklarıyla avlunun sert zeminini döverken Bran kardeşinin attığı kahkahaları dinliyordu.

Gözleri battı. Aşağıda olmak, kahkahalarla gülerek koşmak istiyordu. Kendisine kızdı ve akmalarına izin vermeden gözyaşlarını eliyle sildi. Sekizinci isim günü gelip geçmişti. Artık yetişkin bir erkek sayılırdı ve ağlamak yetişkin erkeklere göre bir şey değildi.

"Sadece yalandı," dedi üzüntü dolu sesiyle. Rüyasında gördüğü kargayı hatırlamıştı. "Ben uçamıyorum. Ben yürüyemiyorum bile."

"Kargalar yalancıdır," dedi Yaşlı Dadı. Bir koltukta oturuyor ve iğne oyası yapıyordu. "Bir karga hikâyesi biliyorum."

"Daha fazla hikâye duymak istemiyorum," diyerek terslendi Bran. Bir zamanlar Yaşlı Dadı'yı ve hikâyelerini severdi. Önceden. Şimdi her şey farklıydı. Yaşlı Dadı'yı bütün gün Bran'ın yanında tutuyorlardı. Ona yemek yedirmesi için, onu temizlemesi için, ona arkadaşlık etmesi için, onun yalnız kalmaması için ama her şey daha kötü oluyordu. "Aptal hikâyelerinden nefret ediyorum."

Yaşlı Dadı dişsiz ağzıyla Bran'a gülümsedi. "Benim hikâyelerim mi? Hayır küçük lordum. Benim hikâyelerim değil hiçbiri. Hikâyeler benden önce de vardı ve benden sonra da olacak. Sizden önce ve sonra da."

Bran acıyarak, Yaşlı Dadı'nın çok çirkin bir kadın olduğunu düşündü. Çekip küçülmüş gibiydi. Buruş buruştu. Merdivenleri bile çıkamayacak kadar güçsüzdü. Pembe derili kafasının üzerinde bir tutam beyaz saç kalmıştı. Kimse gerçekten kaç yaşında olduğunu bilmiyordu. Daha Bran'ın babasının küçük bir

çocuk olduğu zamanlarda bile ona Yaşlı Dadı diyorlardı. Kışyarı'ndaki en yaşlı insan olduğuna dair şüphe yoktu. Belki de Yedi Krallık'taki en yaşlı insandı. Yaşlı Dadı, annesi doğum sırasında ölen Brandon Stark'a sütannelik yapmak için gelmişti kaleye. Brandon, Lord Rickard'ın, yani Bran'ın büyükbabasının büyük erkek kardeşiydi, belki de küçük erkek kardeşiydi ya da Lord Rickard'ın babasının kardeşiydi. Yaşlı Dadı her seferinde farklı anlatıyordu bu kardeşlik bağını ama her anlatışında, küçük çocuk, bir yaz soğuğu sırasında üç yaşında ölüyordu. Yaşlı Dadı, çocuğun ölümünün ardından kendi çocuklarıyla birlikte Kışyarı'nda kalmıştı. Kral Robert'ın tahtı kazandığı mücadeleler sırasında her iki oğlu da ölmüştü ve torunlarını Balon Greyjoy isyanında Pyke surlarında kaybetmişti. Kızları uzun zaman önce evlenmiş, uzaklara gitmiş ve ölmüştü. Kendi kanından kalan tek akrabası ahırlarda çalışan eksik akıllı dev Hodor'du. Yaşlı Dadı, sanki asırlar boyunca, iğne oyası işleyerek ve hikâyelerini anlatarak yaşayıp durmuştu.

"Kimin hikâyeleri olduğu umrumda değil," dedi Bran. "Hikâyelerden nefret ediyorum." Bran hikâye dinlemek istemiyordu. Yaşlı Dadı'yı da istemiyordu. O, annesinin ve babasının yanında olmasını istiyordu. Yaz'la birlikte dışarı çıkmak ve onun yanında zıplamak istiyordu. Yıkık kuleye tırmanmak ve kargalara mısır yedirmek istiyordu. Tekrar midillisine binmek ve ağabeylerinin yanında at sürmek istiyordu. Bran, her şey eskiden olduğu gibi olsun istiyordu.

"Hikâyelerden nefret eden bir çocukla ilgili bir hikâye de biliyorum," dedi Yaşlı Dadı. Yüzünde aptal bir gülümseme vardı ve iğnesi kumaşın üzerinde ptt pıt ptt diye sesler çıkarıyordu. Bran çığlık atmak üzereydi.

Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Karga onu uçması için kandırmıştı ama uyandığında her yeri kırıktı ve dünya değişmişti. Herkes onu terk etmişti. Babası, annesi, kız kardeşleri ve hatta piç ağabeyi Jon bile gitmişti. Babası, ona gerçek bir at vereceğine ve birlikte Kral Toprakları'na yolculuk edeceklerine söz vermişti ama yola Bran olmadan çıkmıştı. Üstat Luwin hem Lord Eddard'a, hem annesine, hem Jon'a haberci kuşlarla mesajlar yollamıştı ama hiçbiri cevap bile vermemişti. "Kuşlar çoğu zaman yolda kaybolur çocuğum," demişti Üstat Luwin. "Burasıyla Kral Toprakları arasında millerce yol ve bir sürü şahin var, mesajlar yerlerine gitmemiş olabilir." Bran, o uyurken herkes ölmüş gibi hissediyordu. Belki de Bran ölmüştü ve herkes onu unutmuştu. Jory, Sör Rodrik ve Vayon Poole da gitmişti. Ve Hullen ve Harwin ve Şişman Tom ve muhafızların dörtte biri.

Sadece bebek Rickon ve Robb buradaydı ama Robb artık bambaşka biriydi. O, Lord Robb'du artık ya da olmaya çalışıyordu. Gerçek bir kılıç kuşanmıştı ve hiç gülümsemiyordu. Bütün günlerini muhafızlarla tatbikat ve kılıç talimi

yaparak geçiriyordu. Avludan kılıç sesleri eksik olmuyordu. Bran umutsuzluk içinde ağabeyini izliyordu penceresinden. Robb geceleri Üstat Luwin'le birlikte oturuyordu. İkisi ya sohbet ediyorlar ya da hesap defterlerini inceliyorlardı. Bazen Hallis Mollen ile birlikte atlarına biniyor ve uzaklardaki karakolları teftişe çıkıyorlardı. Günlerce dönmedikleri oluyordu. Robb ne zaman uzun süre için ortadan kaybolsa bebek Rickon, Bran'a geliyor ve ağabeylerinin bir daha dönüp dönmeyeceğini soruyordu ağlayarak. Lord Robb, Kışyarı'nda olduğu zamanlarda bile, Hallis Mollen ve Theon Greyjoy'a ayırdığı vaktin azıcık bir kısmını bile kardeşleri için ayıramıyordu.

"Sana Mimar Brandon'ın hikâyesini anlatabilirim istersen, sen en çok onu severdin," dedi Yaşlı Dadı.

Binlerce ve binlerce yıl önce Mimar Brandon, Kışyarı'nı inşa etmişti ve hatta Sur'u da onun yaptığı söylenirdi. Bran hikâyeyi biliyordu ama en sevdiği hikâye bu değildi. Yaşlı Dadı onu diğer Brandonlar'dan biriyle karıştırıyor olmalıydı. Yaşlı Dadı bazen Bran'ı yıllarca önce emzirdiği bebek zannediyor, bazen de daha Bran doğmadan önce Deli Kral tarafından öldürülen amcası Brandon olduğunu sanıyordu. Dadı o kadar uzun zamandır yaşıyordu ki, baktığı bütün Brandonlar'ın kafasında tek kişi haline geldiğini söylemişti annesi bir keresinde.

"O benim en sevdiğim hikâye değil," dedi Bran. "Ben korkunç olanları severdim." Avludan bir kargaşa sesi yükseldi ve Bran pencereye döndü. Rickon avlunun diğer ucundaki muhafız kulübesine doğru koşuyordu ama Bran neler olduğunu oturduğu yerden göremiyordu. Bacaklarına bir yumruk indirdi, hiçbir şey hissetmiyordu.

"Ah benim tatlı yaz çocuğum, sen korkuyu ne bilirsin ki? Korku kışta gelir benim küçük lordum. Kar otuz metre yükselir. Kuzeyden ulumalı buz fırtınaları esmeye başlar. Korku uzun gecede gelir. Gece çöker ve güneş yıllarca yüzünü göstermez. Çocuklar karanlıkta doğar, karanlıkta büyür ve karanlıkta ölür. Ulu kurtlar iyice acıkır, ak yürüyenler ormanlarda dolaşır."

"Ötekiler yani," diye sordu Bran, mızmızlanarak.

"Ötekiler," diye onayladı Yaşlı Dadı. "Binlerce ve binlerce yıl önce, daha önce hiç görülmemiş uzunlukta sert ve soğuk bir kış çökmüştü dünyanın üzerine. Gece bir neslin hayatı boyunca sürmüştü. Krallar, tıpkı ahırlarında ölen domuz çiftçileri gibi titreyerek ölmüştü kalelerinde. Kadınlar, çocuklarının buz tutarak öldüğünü görmektense elleriyle boğarak öldürmüşlerdi evlatlarını. Ağlamışlardı ama sıcak gözyaşları yanaklarında donmuştu." Yaşlı Dadı ve elindeki iğneleri aynı anda sustu. Üzeri zarla kaplanmış gözleri ve bembeyaz kesilmiş yüzüyle Bran'a baktı. "Böyle hikâyeleri mi seviyordun?"

"Evet," dedi Bran gönülsüzce. "Ama sadece..."

Yaşlı Dadı başıyla onayladı. İğnesi yine ses çıkarmaya başladı. Pıt, pıt, pıt. "İlk kez o karanlıkta geldi Ötekiler. Onlar soğuk yaratıklardı, ölü yaratıklardı. Güneşten, ateşten, demirden ve damarında sıcak kan akan her canlıdan nefret ederlerdi. Karakolların, şehirlerin ve bütün diyarın üzerine korku saldılar. Kahramanları, hatta orduları, soluk ve ölü atlarının üzerinden uzanıp keserek onar onar öldürdüler. İnsanların kılıçları onları durduramadı. Bakireler ve bebekler için bile merhamet yoktu içlerinde. Buz tutmuş ormanlarda bakireleri avladılar ve hizmetkârlarını ölü bebek etleriyle beslediler."

Yaşlı Dadı'nın sesi fısıltıya dönüşmüştü. Bran duyabilmek için merakla öne doğru eğildi.

"Andallar'ın gelişinden, kadınların Dar Deniz'in ötesindeki Rhoyne şehirlerinden kaçışından önceydi bunlar. O zamanlardaki krallık, İlk İnsanlar'ın krallıklarıydı ve onlar da diyarı ormanın çocuklarından almışlardı. Ama ormanın çocukları sık ormanların içinde, ağaçların arasındaki gizli şehirlerinde ve boş tepelerde yaşamaya devam ettiler, ağaçların üzerindeki yüzleriyle nöbet tuttular. Soğuk ve ölüm dünyayı kaplarken, çocukları bulmaya kararlı son kahraman, insan ordularının kaybettiği şeyleri kadim büyülerle geri alabileceğini umarak ölü topraklara girdi. Yanında kılıcı, atı, köpeği ve bir düzine dostu vardı. Ormanın çocuklarının gizli şehirlerini asla bulamayacağını düşünüp umudunu kaybettiği ana kadar yıllarca aradı. Dostları birer birer ölmüştü. Ve atı ve köpeği. Kılıcı öylesine buz tutmuştu ki kullanmaya kalktığında ellerinde parçalandı. Ötekiler kesilen ellerinden akan kanın kokusunu aldılar ve yanlarında tazı büyüklüğündeki ölü örümceklerle sessizce izini sürdüler..."

Odanın kapısı gürültüyle açıldı, Bran'ın kalbi korkudan duracak gibi oldu. Gelen Üstat Luwin'di ve hemen arkasında yüzündeki kocaman gülümsemesiyle Hodor vardı. "Hodor!" dedi Hodor, her zamanki gibi.

Üstat Luwin gülümsemiyordu. "Bir ziyaretçiniz var, sizi görmek istiyor," dedi.

"Hikâye dinliyorum," diye itiraz etti Bran.

"Hikâyeler bekleyebilir küçük lordum. Döndüğünüzde bıraktığınız yerde bulursunuz hikâyeleri," dedi Yaşlı Dadı. "Ziyaretçiler o kadar sabırlı değildir ve çoğu zaman yanlarında kendi hikâyelerini de getirirler."

"Kim?" diye sordu Bran, Üstat Luwin'e.

"Tyrion Lannister ve Gece Nöbetçileri'nden birkaç adam. Kardeşiniz Jon'dan da mesaj getirmişler. Şu anda Lord Robb kendileriyle görüşüyor. Hodor, Bran'ın salona inmesine yardım et."

"Hodor!" dedi Hodor gülümseyerek. Kafasını kapıya çarpmamak için eğilerek edaya girdi. Boyu neredeyse iki buçuk metre idi. Bu devin Yaşlı Dadı'yla aynı kanı taşıdığına inanmak mümkün değildi. Bran, yaşlandığında onun da büyük büyük ninesi gibi çekerek ufalıp ufalmayacağını düşündü. Hodor bin yaşına kadar yaşasa da olmayacak bir şeydi bu.

Hodor, Bran'ı saman kaldırıyormuş gibi kolaylıkla kaldırıp göğsünde taşımaya başladı. Her zaman ahır gibi kokardı ama Bran hiç rahatsız olmazdı bundan. Hodor'un kolları ağaç gövdeleri gibi kalındı, çok kaslıydı ve kahverengi kalın tüylerle doluydu. "Hodor!" dedi tekrar. Theon Greyjoy, Hodor'un çok şey bilmediğini ama kendi adını bildiğinden hiç şüphe edilemeyeceğini söylemişti. Bunu Yaşlı Dadı'ya söylediklerinde kıkırdamıştı kadın. Hodor'un gerçek adının Walder olduğunu ve Hodor isminin nereden çıktığını kimsenin bilmediğini itiraf etmişti. Hodor, bildiği tek kelime olan "Hodor"u sık sık tekrar edince, Yaşlı Dadı da ona böyle seslenmeye başlamıştı ve adı Hodor kalmıştı.

Yaşlı Dadı'yı iğne oyası ve hatıralarıyla birlikte kuledeki odada bıraktılar. Hodor, dudağında melodisiz bir mırıldanmayla Bran'ı merdivenlerden aşağı indirdi ve koridordan geçirdi. Üstat Luwin arkalarından geliyor, dev adamın adımlarına yetişebilmek için neredeyse koşuyordu.

Robb babasının yüksek koltuğunda oturuyordu. Kaynatılmış deriden yapılmış bir örgü zırh ve yeni Lord Robb yüzünü giymişti. Theon Greyjoy ve Hallis Mollen arkasında ayakta duruyorlardı. Gri taş duvarın dibinde, yüksek ve dar pencerelerin altında bir düzine muhafız sıralanmıştı. Salonun ortasında cüce ve hizmetkârları, arkasında Gece Nöbetçileri'nin siyahlarını kuşanmış dört yabancı adam duruyordu. Bran, salondaki gergin havayı Hodor onu kapıdan içeri sokar sokmaz hissetmişti.

"Gece Nöbetçileri'nin her adamı Kışyarı'nda arzu ettiği kadar kalabilir, hoş gelmişlerdir," dedi Robb, Lord Robb sesiyle. Kılıcını kınından çıkarmış, sanki bütün dünya görebilsin diye dizlerinin üzerine yatırmıştı. Kınından çıkarılmış bir kılıçla konuk karşılamanın ne anlama geldiğini Bran bile biliyordu.

"Gece Nöbetçileri'nin her adamı ama ben değil. Sözlerinden bu anlamı mı çıkarmalıyım evlat?" diye sordu cüce.

"Babamın ve annemin yokluğunda Kışyarı Lordu benim ve ben senin evladın değilim," dedi Robb kılıcının ucunu Tyrion Lannister'a doğrultarak.

"Eğer gerçek bir lordsan, lord nezaketini de öğrenmelisin," diye yanıtladı cüce kendisine doğrultulmuş kılıcı görmezden gelerek. "Görüyorum ki babanın bütün nezaketini piç kardeşin almış."

"Jon," diye fısıldadı Bran, Hodor'un kollarında.

Cüce arkasını döndü ve Bran'ı gördü. "Demek doğruymuş, çocuk yaşıyor. Siz Starklar'ı öldürmek hiç kolay değil," dedi,

"Ve siz Lannisterlar bunu unutmasa iyi olur," diye karşılık verdi Robb. "Hodor, Bran'ı buraya getir."

"Hodor!" dedi Hodor. Kışyarı Lordları'nın, kendilerine Kuzey Kralları dedikleri zamanlardan beri oturdukları yüksek koltuklardan birine oturttu Bran'ı. Koltuk buz gibi taştan yapılmıştı ve üzerine oturan sayısız adamın sağrısıyla cilalanıp pürüzsüzleşmişti. Dev kollarının uçlarına ulu kurtlar oyulmuştu. Bran oturur oturmaz kollara sımsıkı yapıştı. Hissiz bacakları aşağıda sallanıyordu. Bu dev koltukta otururken kendisini küçücük bir bebek gibi hissediyordu.

Robb bir elini Bran'ın omzuna koydu. "Bran'a anlatacağın şeyler olduğunu söylemiştin, işte kendisi burada, Lannister," dedi.

Bran cücenin gözlerinin farkındaydı ve kendini gergin hissediyordu. Gözlerinden biri siyah, biri yeşildi ve o gözler Bran'ı inceliyor, tartıyordu. "Bana senin oldukça mükemmel bir tırmanıcı olduğun söylendi Bran. O gün neler olduğunu, nasıl düştüğünü anlat bana."

"Ben asla," diye diretti Bran. O asla düşmezdi. Asla, asla, asla.

"Çocuk nasıl düştüğünü, o günkü tırmanışını ve ondan önceki günü hatırlamıyor," dedi Üstat Luwin yumuşak bir sesle.

"İlginç," dedi Tyrion Lannister.

"Kardeşim sorulara cevap vermek üzere burada bulunmuyor Lannister," dedi Robb sertçe. "Anlatacaklarınızı anlatın ve yola koyulun."

"Sana bir hediye getirdim Bran," dedi cüce. "Ata binmeyi sever misin evlat?"

"Çocuk bacaklarını kullanamıyor," diyerek öne çıktı Üstat Luwin. "Bir atın üzerinde oturamaz."

"Saçmalık," dedi Tyrion Lannister. "Doğru bir at ve eyer sayesinde bir sakat bile at sürebilir."

Kullandığı kelime Bran'ın kalbini bir hançer gibi kesmişti. Gözleri birdenbire yaşlarla doldu ve, "Ben bir sakat değilim," diye bağırdı.

"Ben de bir cüce değilim o zaman. Babam bunu duyunca çok mutlu olacak," dedi cüce. Theon Greyjoy güldü.

"Nasıl bir at ve eyer öneriyorsunuz?" diye sordu Üstat Luwin.

"Akıllı bir at," diye cevapladı Tyrion. "Çocuk atı yönlendirmek için bacaklarını kullanamaz, bu yüzden atın özel olarak eğitilmesi gerek. Dizginlere ve sesli komutlara yanıt vermeyi öğrenmeli. Daha önce hiç eğitim almamış bir at

olmasını tavsiye ederim, böylece bildiği şeyleri unutturmak için vakit harcamak zorunda kalmazsınız." Kemerinden bir kâğıt çıkardı. "Bunu eyer ustanıza verin. O ne yapması gerektiğini anlayacaktır."

Üstat Luwin kâğıdı cücenin elinden aldı. Merakla ve şüpheyle kâğıdı açtı. "Anladım," dedi. "Mükemmel şekilde çizmişsiniz lordum. Bu gerçekten işe yarar. Bunu benim düşünebilmem gerekirdi."

"Benim daha kolay düşünmem doğal," dedi Tyrion. "Kendi kullandığım eyerden çok farklı değil çünkü."

"Gerçekten ata binebilecek miyim?" diye sordu Bran. Onlara inanmak istiyordu ama bunun da başka bir yalan olduğundan korkuyordu. Karga uçabileceğini söylemişti ama o yürüyemiyordu.

"Evet bineceksin," dedi cüce. "Ve sana söz veriyorum, atın üstünde herkes kadar uzun olacaksın."

Robb Stark'ın kafası karışmıştı. "Bu bir çeşit tuzak mı Lannister? Bran'a neden yardım etmek istiyorsun ki?"

"Çünkü kardeşin Jon benden bunu yapmamı istedi. Ayrıca kırıklara, sakatlara ve piçlere karşı bir şefkat var kalbimde." Elini kalbinin üzerine koyup sırıttı.

Avlunun kapısı açıldı. Rickon soluksuz kalmış halde salona girerken güneş içeriyi doldurdu. Kurtlar da onunla birlikte gelmişti. Çocuk, gözleri faltaşı gibi açılmış halde kapıda durdu ama kurtlar yürümeye devam edip gözlerini Tyrion Lannister'a diktiler. Havayı kokladılar. Önce Boz Rüzgâr homurdanmaya başladı, ardından Yaz homurtuya eşlik etti. Biri sağdan biri soldan, cüceye doğru ağır ağır yürümeye başladı.

"Kurtlar kokundan hoşlanmadı Lannister," dedi Greyjoy.

"Belki artık yola çıkmalıyım," dedi Tyrion. Bir adım geri gitti... ve Tüylüköpek bir anda gölgelerin arasından çıkarak adamın arkasında hırlamaya başladı. Tyrion geriledi. Yaz diğer tarafından adamın üzerine atladı. Tyrion sendeleyerek kurttan uzaklaşmaya çalıştı ama Boz Rüzgâr öne fırlayıp adamın kolunu yakaladı ve elbisesinden bir parça kopardı.

"Hayır!" diye bağırdı Bran, Lannister'ın adamları kılıçlarına davranırken. "Yaz, hemen buraya gel. Bana gel!"

Ulu kurt sahibinin sesini duydu ve Bran'a baktı. Bir kez daha Tyrion'a döndü ve ağır adımlarla Bran'ın yanına gidip, koltuktan aşağı sarkan bacaklarının dibine oturdu.

Robb soluğunu tutmuştu. Nefesini dışarı bırakarak "Boz Rüzgâr!" diye bağırdı. Ulu kurt sessiz ve yavaş bir şekilde ona doğru yürümeye başladı. Şimdi

sadece Tüylüköpek kalmıştı. Yeşil alevden yapılmış gözleri yanarak hâlâ küçük adama hırlıyordu.

"Rickon, onu yanına çağır," diye bağırdı Robb. Bebek Rickon kendine geldi ve, "Tüylüköpek, bana gel, bana," diye seslendi. Siyah ulu kurt cüceye son bir kez hırladı ve zıplayarak Rickon'un yanına gitti. Minik çocuk kurdun boynuna sarıldı.

Tyrion Lannister atkısını çözdü ve alnında biriken teri atkısıyla sildi. İfadesiz bir sesle, "Ne kadar ilginç," dedi.

"İyi misiniz lordum?" diye sordu Tyrion'ın kılıcı hâlâ elinde olan adamı, bir yandan da ulu kurtlara kötü kötü baktı.

"Elbisemin kolu yırtıldı, pantolonumun arkası açıklanamaz bir şekilde ıslandı ama gururum dışında yaralanan bir yerim yok."

Robb bile sarsılmış görünüyordu. "Kurtlar... Neden böyle yaptıklarını bilmiyorum..."

"Beni akşam yemekleriyle karıştırdıklarına şüphe yok," diyerek Robb'a reverans yaptı Tyrion. "Onları üzerimden aldığınız için teşekkür ediyorum genç lord. Beni son derece hazmedilemez bulacaklardı. Ve şimdi, gerçekten yola koyuluyorum."

"Bir dakika lordum," dedi Üstat Luwin. Robb'un yanına gitti ve fısıltıyla bir şeyler konuştular. Bran neler söylediklerini duymaya çalışıyordu ama sesleri ona ulaşmıyordu.

Robb sonunda kılıcını kınına koyup ayağa kalktı. "Ben... ben size karşı kabalık etmiş olabilirim lordum. Kardeşim Bran için son derece düşünceli bir şey yaptınız ve..." Robb duruşunu düzeltmek için çabalıyordu, "Kışyarı konukseverliği isterseniz sizin de emrinizdedir."

"Samimiyetsiz nezaketini boşa harcama çocuk. Benden hiç hoşlanmıyorsun ve beni burada istemiyorsun. Surların dışında, kış kasabasında bir han gördüm. Bu geceyi orada geçirirsem her ikimiz de daha rahat uyuruz. Bakarsın, birkaç bakır sikke karşılığında, bu gece yatağımı benim için ısıtacak bir fahişe bile bulurum." Omuzları çarpık, siyah sakallı Gece Nöbetçisi'ne dönüp konuştu. "Yoren, gün ışımaya başladığında güneye doğru yol almaya devam edeceğiz. Beni yolda bulacağından hiç şüphem yok." Döndü ve kısa bacaklarıyla kapıya doğru yürüdü, Rickon'un yanından geçti ve salondan çıktı. Adamları arkasından onu takip etti.

Gece Nöbetçileri'nin dört adamı kaldı. Robb kendinden emin olmayan bir duruşla onlara döndü ve, "Sizlere birer oda hazırlattım. Odalarda yolun

yorgunluğunu ve tozunu üzerinizden atmanız için yeterli sıcak su da var. Bu akşam yemekte bizi onurlandırmanızı bekliyorum," dedi. Kelimeler ağzında o kadar yakışıksız duruyordu ki Bran bile bunların kalpten gelen cümleler değil, ezberlenmiş bir konuşma olduğunu fark edebiliyordu. Kara kardeşler de Robb'a aynı şekilde teşekkür etti.

Hodor, Bran'ı kuledeki odasına geri götürürken Yaz da onları takip etti. Yaşlı Dadı koltuğunda uyuya kalmıştı. Hodor, "Hodor!" diyerek hafifçe horlayan Yaşlı Dadı'yı kucaklayıp götürdü. Bran yatağında uzanırken düşüncelere daldı. Robb, bu akşam Gece Nöbetçileri'yle birlikte yemek yiyeceklerini söylemişti. "Yaz," diye seslendi. Yatağa tırmanan kurda sıkıca sarıldı, hayvanın sıcak nefesini yanağında hissetti. "Tekrar ata binebileceğim," diye fısıldadı küçük arkadaşına. "Çok yakında seninle birlikte ormanda ava çıkacağız. Bekle ve gör." Bir süre sonra uykuya daldı.

Rüyasında yine tırmanıyordu. Eski ve penceresiz bir kulenin kararmış taşları arasına parmaklarını geçirmeye ve ayaklarından destek almaya çalışarak yukarı çıkıyordu. Tırmandı, tırmandı. Bulutların arasından karanlık gökyüzüne kadar çıktı ama kule hâlâ uzanıyordu. Aşağı bakmak için durduğunda başı döndü. Parmaklarının kaydığını hissetti. Haykırarak hayatta kalmak için tutundu. Yeryüzü binlerce mil uzakta kalmıştı ve Bran uçamıyordu. Uçamıyordu işte. Kalp çarpıntısı dinene ve nefesi geri gelene kadar bekledi ve tırmanmaya devam etti. Sadece yukarı gidiyordu yol. Gidilecek başka yer yoktu. Epeyce yukarısında, üzerlerine vuran ay ışığıyla görünür hale gelen gargoyleleri fark etti. Kolları acıyla zonkluyordu ama durup dinlenmeye cesaret edemedi. Kendini daha hızlı tırmanmak için zorladı. Gargoyleler, sobadaki közler gibi kızıl gözleriyle onun tırmanışını izliyorlardı. Bir zamanlar aslan heykelleriydiler belki ama şimdi çarpık ve grotesk görünüyorlardı. Kulağa korkunç gelen taştan sesleriyle, fısıltıyla konuştuklarını duyabiliyordu Bran. Onları dinlememeliydi. Dinlememeliydi. Onları duymadığı sürece güvendeydi. Gargoyleler kendilerini yapıştıkları taştan çekip serbest kaldıklarında ve Bran'ın tırmandığı yere doğru düşmeye başladıklarında Bran güvende olmadığını biliyordu. "Hiçbir şey duymadım," dedi ağlayarak. "Duymadım. Duymadım."

Karanlıkta nefessiz kalmış halde uyandı ve üzerine eğilmiş dev bir gölge gördü. "Ben bir şey duymadım," diye fısıldadı. "Hodor!" diye yanıtladı gölge ve masadaki mumu yaktı. Bran rahatlayarak bir nefes aldı.

Hodor, Bran'ın yüzünde biriken teri yumuşak bir bezle sildi ve usta elleriyle nazikçe üstüne temiz kıyafetler giydirdi. Yemek vakti geldiğinde kucağına alıp, şöminenin önüne kurulmuş uzun masanın hazır olduğu Büyük Salon'a indirdi. Masanın başındaki büyük lord koltuğu boştu. Robb o koltuğun hemen sağ

yanındaki koltuğa oturmuştu ve Bran tam onun karşısına oturtuldu. O akşam yemekte süt domuzu, güvercin tartı ve tereyağlı turp vardı. Aşçı, yemekten sonra bal tatlısı servis edeceğine söz vermişti. Boz Rüzgâr ve Tüylüköpek salonun bir köşesinde bir kemik için kavga ederken, Yaz, Bran'ın elinden masadaki artıkları yiyordu. Kışyarı'nın köpekleri Büyük Salon'un kapısına bile gelmiyorlardı artık. Bran başlarda garipsemişti bunu ama şimdi doğal geliyordu.

Yoren, Gece Nöbetçileri'nin en büyüğü olduğu için kâhya onu Robb'la Üstat Luwin'in arasına oturtmuştu. Çok uzun zamandır yıkanmıyormuş gibi ekşi ekşi kokuyordu adam. Domuz etinden bir parçayı dişleriyle kopardı, kaburgalardan birini kırdı ve kemiğin içindeki iliği emdi. Jon'un adı geçtiğinde omuz silkti ve, "Sör Alliser'in belası," dedi. Diğer adamlar güldüler ama Bran bir şey anlamadı. Robb, amcaları Benjen'la ilgili soru sorduğunda kara kardeşler kasvetli bir sessizliğe gömüldü.

"Ne oldu?" diye sordu Robb.

Yoren ellerini yeleğine sildi. "Kötü haberler var lordum ve bize sunduğunuz et ve ekmeğe karşı edilecek en kötü teşekkür ama soruyu soran adam cevabına katlanacak kadar cesur olmalı. Stark gitti."

Adamlardan diğeri, "Yaşlı Ayı onu Waymar Royce'u aramaya yolladı ama o geri dönmedi, uzun zaman oldu lordum," dedi.

"Çok uzun zaman," diye ekledi Yoren. "Artık ölmüş olduğu kesin gibi."

"Amcam ölmedi," diye karşılık verdi Robb. Sesi öfkeli ve yüksekti. Ayağa kalktı ve elini kılıcının kabzasına götürdü. "Beni duyuyor musunuz? Amcam ölmedi!" Sesi taş duvarlarda yankılanıyordu ve Bran birden çok korktu.

Ekşi kokulu yaşlı Yoren, Robb'a baktı. Hiç etkilenmemişti. Dişlerinin arasına sıkışmış eti çıkarmaya çalışırken, "Siz ne derseniz lordum," dedi.

Kara kardeşlerin en genç olanı, "Tekinsiz Orman'ı Benjen Stark'tan daha iyi bilen kimse yok Sur'da. Geri döneceğinden eminim," dedi.

"Pekâlâ," dedi Yoren. "Belki döner, belki de dönemez. O ormanlara pek çok iyi adam daha önce de gitti ve bazıları hiç geri gelmedi."

Bran'ın tek düşünebildiği Yaşlı Dadı'nın anlattığı hikâyeydi. Ötekileri, ölü adamları ve tazı büyüklüğündeki örümcekler tarafından beyaz ağaçların arasında avlanan son kahramanı düşünüyordu. Bir an için çok korktu ama sonra hikâyenin nasıl bittiğini hatırladı. "Çocuklar ona yardım edecektir," diye bağırdı. "Ormanın çocukları."

Theon Greyjoy kişner gibi güldü. "Bran, ormanın çocukları binlerce yıldır ölü ve onlardan geriye kalan tek şey ağaçlara oyulmuş yüzler," dedi Üstat Luwin.

"Bu dediğiniz burası için doğru olabilir," diye lafa karıştı Yoren. "Ama Sur'un ötesi için kim konuşabilir? Orada neyin ölü neyin canlı olduğunu bilmek kolay değil."

O gece yemekten sonra Bran'ı odasına Robb taşıdı. Boz Rüzgâr önden gidiyor. Yaz onları takip ediyordu. Robb yaşına göre çok kuvvetliydi ve Bran bir bez bebek kadar hafifti ama kulenin merdivenleri dikti. Odaya geldiklerinde Robb nefes nefese kalmıştı.

Bran'ı yatağına yatırıp üstünü örttü ve mumu söndürdü. Bir süre karanlığın içinde, yatağın yanındaki koltukta oturdu. Bran onunla konuşmak istiyordu ama ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Senin için bir at bulacağız," dedi sonunda Robb fısıltıyla.

"Geri gelecekler mi Robb?" diye sordu Bran.

"Evet," dedi Robb. Sesinde acı bir umut vardı. Bran bu konuşanın Lord Robb değil, ağabeyi Robb olduğunu duyabiliyordu. "Annemiz kısa zaman içinde evde olacak. Belki biz de atlarla gidip onu yolda karşılarız. Seni ata binerken görmek onun için ne büyük bir sürpriz olur değil mi?" Bran karanlıkta bile ağabeyinin gülümsediğini hissedebiliyordu. "Sonrada kuzeye doğru yola devam ederiz. Sur'a doğru. Jon'a geleceğimizi haber bile vermeyiz. Bir gün, sadece sen ve ben öylece karşısına dikiliriz. Tam bir macera olur."

"Bir macera," diye tekrarladı Bran. Ağabeyinin hıçkırıklarını duyabiliyordu. Odanın karanlığında gözyaşlarını göremiyordu ama elini uzatıp ağabeyinin elini buldu. Parmakları kenetlendi.

Eddard

"Lord Arryn'ın ölümü hepimiz için çok büyük bir üzüntüydü lordum," dedi Yüce Üstat Pycelle. "Ölümüne dair bulguları sizinle paylaşmaktan mutluluk duyarım. Lütfen oturun. Hafif bir şeyler atıştırmak ister miydiniz? Biraz hurma? Ayrıca cennet elması var, enfes. Artık şarap içemiyorum ama size balla tatlandırılmış buzlu süt ikram edebilirim. Bu sıcaklarda gerçekten serinletici oluyor."

Sıcak inkâr edilemezdi. Ned, ipek tuniğinin terle göğsüne yapıştığını hissedebiliyordu. Ağır ve nemli hava ıslak bir battaniye gibi şehrin üstüne serilmişti. Fakir halk, havasız ve kalabalık mahallelerinden kaçıp biraz nefes almak, rahat uyuyabilmek umuduyla rüzgârlı tek bölge olan su kenarına akın ettiği için nehir kıyısı zaptedilemez şekilde kalabalıklaşıyordu. "Çok büyük nezaket göstermiş olursunuz," dedi Ned otururken.

Pycelle gümüşten küçük bir zili baş ve işaret parmağının arasında tutup zarifçe salladı. Dal gibi ince ve genç bir hizmetçi kız içeri girdi. "Kral Eli ve benim için buzlu süt getir çocuğum ve lütfen iyice tatlandırılmış olmasına özen göster," dedi Üstat.

Kız içecekleri getirmek için çıkarken Yüce Üstat ellerini karnının üstünde birleştirdi. "Halk, yazın son yılının en sıcak yıl olduğunu söyler. Bu doğru değildir aslında ama öyle hissediliyor değil mi? Böyle günlerde siz kuzeylilerin yaz karlarını kıskanıyorum doğrusu." Yaşlı adam oturduğu yerde hareket edince boynundaki mücevher kaplı zincir hafif sesler çıkardı. "Kral Maeker'ın zamanındaki yaz bundan daha sıcaktı şüphesiz ve çok daha uzun sürmüştü. Hisar'da bile aptallar vardı o zaman. Hiç bitmeyecek olan Muazzam Yaz'ın sonunda geldiğine inanmışlardı ama yazın yedinci yılında hava aniden bozdu. Kısacık bir sonbaharın ardından uzun ve korkunç bir kış mevsimi başladı. O yaz gerçekten çok sıcak geçmişti. Gündüzleri Eski Şehir'den buharlar yükseliyordu ve hayat ancak gece olduğunda başlıyordu. Nehir kenarındaki bahçelerde yürüyüşler yapıp tanrılar hakkında konuşurduk. O gecelerin kokularını hâlâ hatırlarım lordum; Parfüm, tatlı meyve kokuları, neredeyse patlayacak halde kavunlar, şeftaliler, narlar, gecegölgeleri ve ay tomurcukları. O zamanlar genç bir adamdım, hâlâ zincirimi dövüyordum. O zamanlar sıcak, şimdi olduğu kadar rahatsız etmiyordu beni." Pycelle'in göz kapakları öyle sarkmıştı ki sürekli yarı uyur haldeymiş gibi görünüyordu. "Özürlerimi kabul edin Lord Eddard. Buraya

daha babanız doğmadan önce yaşanmış yazların anılarını dinlemeye gelmediniz. Yaşlı bir adamın sayıklamalarını bağışlayın. Korkarım zihin de kılıç gibi. Eski olanlar paslanıyor sonunda. Ah, işte sütlerimiz de geldi." Hizmetçi kız tepsiyi masaya bıraktı, Pycelle kıza gülümsedi. Sütü aldı, tadına baktı ve başıyla onayladı. "Tatlı çocuğum, gidebilirsin," dedi.

Kız çıktığında, Pycelle solgun ve sulu gözleriyle Ned'e baktı. "Evet, nerede kalmıştık? Lord Arryn'la ilgili soru sormuştunuz..."

"Sormuştum," dedi Ned. Sütten küçük bir yudum aldı. Gayet iyi soğutulmuştu ama onun damağı için fazla tatlıydı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse El, bazı zamanlar kendinde değilmiş gibi görünüyordu," dedi Pycelle. "Uzun yıllardır konseyde yan yana oturuyorduk ve bazı işaretler kolayca okunabiliyordu ama ben o işaretleri uzun zamandır omuzlarında olan ve tüm gücüyle, tüm sadakatiyle yerine getirdiği görevin ağırlığına yordum. O geniş omuzları diyarın büyük dertleri altında çökmüş gibiydi. Bunun yanı sıra oğlu her zaman hastaydı ve leydi eşi çocuğu gözünün önünden bir an olsun ayıramayacak kadar endişe doluydu. Bütün bunlar güçlü bir adamın bile yorulmasına sebep olur. Lord Arryn genç bir adam değildi. Yorgun ve dertli görünmesini doğal buluyordum ama şimdi o kadar emin değilim." Kafasını ağır ağır iki yana salladı.

"Onu öldüren son rahatsızlığıyla ilgili neler söyleyebilirsiniz?"

Yüce Üstat çaresizlik dolu bir hüzün içinde ellerini iki yana açtı. "Bir gün bana gelip bir kitap istedi. Her zamanki gibi zinde ve sağlıklıydı ama bir şeyler onu çok rahatsız ediyormuş gibi görünüyordu. Ertesi sabah öyle büyük ağrıları vardı ki yataktan bile kalkamadı. Üstat Colemon midesini üşütmüş olabileceğini düşündü. Hava çok sıcaktı ve El, serinlemek için sürekli soğutulmuş şarap içiyordu. Lord halsizleşmeye devam edince ben bizzat gidip onu muayene ettim ama tanrılar bana onu iyileştirecek gücü bahşetmedi."

"Üstadı buradan gönderdiğinizi duydum."

Pycelle'in baş hareketi buzullar kadar ağır ve düşünceliydi. "Evet gönderdim ve korkarım Leydi Lysa beni asla affetmeyecek. Belki haksızdım ama o gün için en doğru olanı yaptım. Üstat Colemon benim oğlum gibidir, yeteneklerinden asla şüphe etmedim ama o daha çok genç. Genç bir zihin, genelde yaşlı bir bedenin zayıflıklarından habersizdir. Lord Arryn'a sürekli bağırsak söktürücü karışımlar ve biber suyu veriyordu. Bu ilaçların onu öldürmesinden endişe ettim."

"Lord Arryn son saatlerinde size herhangi bir şey söyledi mi?"

Pycelle'in alnı buruştu. "Ateşi çok yüksekti. Sürekli Robert diye sayıklıyordu

ama oğlunu mu yoksa kralı mı çağırdığını anlamıyorduk. Leydi Lysa oğullarının hasta odasına girmesine izin vermiyordu. O da hastalık kapabilir diye endişeliydi. Kral Robert geldi. Saatlerce hasta yatağının başında oturup, Lord Arryn'ın morali düzelir, iyileşmesine yardım eder umuduyla eski günlerden bahsetti. Lorda duyduğu sevgi son derece şiddetliydi."

"Başka bir şey yok mu? Ölmeden önce son birkaç cümle?"

"Onu kurtarmak için hiç umut kalmadığından emin olduğumda, daha fazla acı çekmemesi için lorda haşhaş sütü içirdim. Gözlerini kapatmadan hemen önce, krala ve Leydi Lysa'ya bir şeyler fısıldadı, oğlu için bir hayır duası. Tohum güçlü, dedi. Sonunda konuşması anlaşılamayacak kadar bozuldu. Ölüm ertesi sabaha kadar gelmedi ama o andan sonra lord acı çekmedi ve bir daha hiç konuşmadı."

Aşırı tatlılığından rahatsız olmamaya çalışarak bir yudum daha süt içti Ned. "Sizce Lord Arryn'ın ölümünde doğal olmayan bir şey var mıydı?"

"Doğal olmayan mı?" Üstat'ın sesi fısıltı kadar alçaktı. "Hayır, böyle olduğunu söyleyemem. Üzücüydü şüphesiz ama ölüm başlı başına en doğal şeydir Lord Eddard. Jon Arryn şu anda dinleniyor. Sonunda bütün yüklerinden kurtuldu."

"Onun ölümüne sebep olan şu hastalık, daha önce başka adamların da bu şekilde öldüğünü gördünüz mü?" diye sordu Ned.

"Yaklaşık kırk yıldır Yedi Krallık'ın Yüce Üstadı'yım," diye yanıtladı Pycelle. "Kıymetli Kral Robert'ımızın, ondan önce Aerys Targaryen'ın ve onun babası İkinci Jaehaerys'in ve hatta birkaç ay için bile olsa Jaehaerys'in Benzersiz olarak anılan babası Beşinci Aegon hükümdarlığında görev yaptım. Hatırlayamayacağım kadar çok sayıda hastalığa şahit oldum lordum. Size şunu söyleyebilirim, her vaka kendine özgüdür ve her vaka bazı açılardan diğerine benzer. Lord Jon'un ölümü diğer gördüklerimden daha garip değildi."

"Karısı böyle düşünmüyor."

Yüce Üstat başıyla onayladı. "Şimdi hatırlıyorum, Leydi Lysa sizin soylu eşinizin kız kardeşiydi. Yaşlı bir adamın açık konuşmasını bağışlarsanız, acı en sağlam ve en disiplinli zihinlerin bile karışmasına sebep olabilir ve Leydi Lysa asla o kadar sağlam bir kadın olamadı. Yaptığı son ölü doğumdan sonra her gölgede düşmanlar görmeye başladı. Lord eşinin ölümü onu paramparça etti ve iyice kaybolmasına sebep oldu."

"O halde, Lord Arryn'ın ölüm sebebinin ani ve beklenmedik bir hastalık olduğuna eminsiniz."

"Eminim," dedi Pycelle üzüntü içinde. "Eğer hastalık değilse lordum, başka ne

olabilir ki?"

"Zehir," dedi Ned fısıltıyla.

Pycelle'in uyur gibi görünen gözleri faltaşı gibi açıldı. Yaşlı üstat huzursuzca koltuğunda kıpırdandı. "Çok rahatsız edici bir düşünce. Burası, böyle şeylerin yaygın olduğu Özgür Şehirler'den biri değil. Yüce Üstat Aethelmure, her insanın kalbinde cinayet fikri taşıdığını ama buna rağmen zehircilerin aşağılıktan da aşağıda olduğunu söyler." Bir an sessiz kaldı, gözleri düşünceli bir hal aldı. "Söylediğiniz şey mümkün lordum ama ben böyle olduğunu düşünmüyorum. Her tedbirli üstat bilinen bütün zehirleri tanır ve ben Lord Arryn'da o zehirlerden herhangi birinin işaretlerine rastlamadım. Ayrıca El, son derece sevilen bir adamdı. Hangi insan kılığına bürünmüş canavar öyle soylu bir lordu öldürmek ister?"

"Zehir, kadın silahıdır, diye duymuştum."

Pycelle düşünceli bir halde elini kafasına götürdü. "Kadınların, namertlerin ve... hadımların." Boğazını temizledi ve yoğun bir balgam topunu hasırların üstüne tükürdü. Üstlerindeki kuşlukta bir kuzgun gakladı. "Lord Varys'in Lys'te bir köle olarak dünyaya geldiğini biliyor muydunuz? Örümceklere güvenmemek gerek lordum."

Bu Ned'in öğrenmeye ihtiyaç duyduğu bir şey değildi. Varys'te, Ned'in tüylerini diken diken eden tuhaf bir şeyler vardı. "Bunu aklımda tutacağım Üstat ve yardımlarınız için teşekkür ederim. Yeterince vaktinizi aldım." Ayağa kalktı.

Yüce Üstat Pycelle koltuğundan ağırca ve zar zor kalkarak kapıya kadar Ned'e eşlik etti. "Umarım kafanızı biraz rahatlatacak kadar yardımım dokunmuştur. Size hizmet edebileceğim başka bir konu varsa sormanız yeterlidir."

"Son bir şey," dedi Ned. "Jon'un hastalanmadan önce sizden aldığı kitabı incelemek isterim."

"Korkarım son derece sıkıcı bulursunuz. Yüce Üstat Malleon tarafından kaleme alınmış büyük hanedanların tarihiyle ilgili kalın ve ağır bir cilt."

"Yine de bir bakmak istiyorum."

Yaşlı adam kapıyı açtı. "Nasıl isterseniz. Buralarda bir yerde olmalı. Bulur bulmaz odanıza gönderirim."

"Bana çok nazik davrandınız," dedi Ned. Sonra, sanki aklına son anda gelmiş gibi, "Son bir soru daha, Kralın, Jon'un hasta yatağının başında saatlerce oturduğunu söylemiştiniz. Kraliçe de yanında mıydı?" diye sordu.

"Neden? Hayır," dedi Pycelle. "O ve çocuklar kraliçenin babasıyla birlikte Casterly Kayası'na gitmişti. Lord Tywin, Prens Joffrey'nin isim günü için ve oğlu

Jaime'nin turnuva şampiyonu olduğunu görmek umuduyla konuğumuz olmuştu. Turnuvada büyük hayal kırıklığı yaşadığını söyleyebilirim. Lord Arryn'ın ölüm haberini kraliçeye iletmek bana düştü. Daha önce kalbi bu kadar ağır bir haberci kuş salmamıştım hiç."

"Kara kanatlara yüklü kara haberler," diye mırıldandı Ned. Küçük bir çocukken, Yaşlı Dadı'dan öğrendiği bir deyişti.

"Balıkçı hanımları böyle söyler," diye onayladı Pycelle. "Ama her zaman doğru değildir. Üstat Luwin'in kuşu kanatlarında oğlunuz Bran'ın haberlerini taşıyarak geldiğinde, kaledeki her kalp mutlulukla çarptı, öyle değil mi?"

"Dediğiniz gibi Üstat."

"Tanrılar merhametlidir." Pycelle başıyla selam verdi. "Ne zaman isterseniz gelin lordum, ben hizmet etmek için buradayım."

Evet, diye düşündü Ned. Ama kime?

Odasına geri dönerken El Kulesi'nin sarmal merdivenlerinde kızı Arya'yla karşılaştı. Kollarını açmış tek ayağı üstünde dengede durmaya çalışıyordu. Sert ve pürüzlü taşlar çıplak ayağını sıyırıyordu. "Arya, ne yapıyorsun?"

"Syrio bir su dansçısının tek ayak üstünde ve sadece parmaklarıyla yere basarak saatlerce durabileceğini söylüyor." Dengede kalabilmek için kollarını çırpıyordu.

Ned gülümsedi. "Hangi parmakla?" diye dalga geçerek sordu.

"Herhangi bir parmakla," diyerek yanıtladı Arya. Bir ayağından diğerine geçmek için zıpladı ve tam düşecekken dengesini yeniden sağladı.

"Tek ayak üstünde duruşunu burada çalışmak zorunda mısın? Bu merdivenlerden düşersen düşüşün fena olur."

"Syrio bir su dansçısının asla düşmeyeceğini söylüyor." İki ayağının üstüne basmak için bacağını indirdi. "Baba, artık Bran gelip bizimle yaşayabilir mi?"

"Daha çok uzun zaman bu mümkün değil tatlı kızım," dedi Ned. "Gücünü tamamen geri kazanması gerek."

Arya dudağını ısırdı. "Bran büyüdüğünde ne yapacak peki?"

Ned kızının yanında diz çöktü. "Bu sorunun cevabını bulmak için Bran'ın önünde yıllar var Arya," dedi. "Şimdilik yaşayacağını bilmek bize yeter." Kışyarı'ndan haber getiren kuş geldiğinde, kızlarını kalenin tanrı korusuna götürmüştü Ned. Kalenin tanrı korusundaki siyah kavaklar, karaağaç ve akçaağaçlar nehre yukarıdan bakıyordu. Bu korudaki yürek ağacı, yaşlı dallarına is böğürtleni sarmaşıkları dolanmış ulu bir meşeydi. Meşenin dibinde diz

çökmüşler, bir büvet ağacıymış gibi dua edip şükranlarını sunmuşlardı. Ay tepeye çıktığında Sansa uyuyakalmıştı ve birkaç saat sonra da Arya, Ned'in pelerininin altında uykuya teslim olmuştu. Uzun ve karanlık saatler boyunca Ned tek başına nöbete durmuştu. Şafak şehrin üzerinde sökmeye başladığında, ejderhanın sıcak nefesi kızlarının üzerine vurmuştu. "Rüyamda Bran'ı gördüm," diye fısıldamıştı Sansa. "Gülümsüyordu."

"O bir şövalye olacaktı," diyordu şimdi Arya. "Kral Muhafızları şövalyesi. Hâlâ şövalye olabilir mi?"

"Hayır," dedi Ned. Kızına yalan söylemesi için bir sebep yoktu. "Ama bir gün, büyük bir hanedanın lordu olup kralın konseyinde yer alabilir. Mimar Brandon gibi kaleler inşa edebilir. Gün Batımı Denizi'nde büyük gemiler yüzdürebilir. Ya da annenin İnanç'ına geçip bir Yüce Rahip olabilir." Ama bir daha asla ulu kurduyla birlikte koşamaz, diye düşündü kelimelere dökülmesi imkânsız bir hüzün içinde. Asla bir kadınla yatamaz ve asla kendi oğlunu kollarının arasında tutamaz.

Arya başını yana eğip, "Ben de kralın konseyinde yer sahibi olabilir miyim? Ben de Mimar Brandon gibi kaleler inşa edebilir miyim? Yüce Rahip olabilir miyim?"

Ned hafifçe kızının alnını öptü. "Sen bir gün bir kralla evleneceksin ve onun kalesini yöneteceksin. Oğulların soylu şövalyeler, prensler, lordlar ve evet belki Yüce Rahipler olacak."

Arya yüzünü buruşturdu ve, "Hayır, o Sansa," dedi. Tek bacağını yukarı kaldırıp dengede durma dersine kaldığını yerden devam etti. Ned içini çekti ve kızının yanından ayrıldı.

Odasına girdiğinde terden lekelenmiş ipeklilerini üzerinden çıkardı ve yatağın yanındaki büyük çanaktan aldığı soğuk suyu başından aşağı döktü. Yüzünü kuruladığı sırada Alyn odasına girdi. "Lordum, Lord Baelish dışarıda ve huzurunuza çıkmak istiyor," dedi.

"Onu salona götür," dedi Ned. Bulabildiği en hafif temiz tuniği üstüne geçirdi. "Birazdan yanında olacağım."

Ned girdiğinde Serçeparmak pencerenin pervazına oturmuş, avluda kılıç talimi yapan Kral Muhafızları'nı izliyordu. "Keşke yaşlı Selmy'nin zihni de kılıcı kadar keskin olsaydı," dedi. "Konsey toplantılarımız çok daha canlı geçerdi."

"Sör Barristan, Kral Toprakları'ndaki en kahraman ve en onurlu adamlardan biridir," dedi Ned. Kral Muhafızları'nın beyaz saçlı, yaşlı kumandanına çok derin bir saygı duyuyordu.

"Ve en yorucu olanlarından biri," diye ekledi Serçeparmak. "Yine de turnuvada çok iyi iş çıkaracağını söylemek zorundayım. Geçen yılki turnuvada Tazı'yı atsız bırakmıştı ve dört yıl önceki turnuvanın da şampiyonuydu."

Turnuvada kimin şampiyon olacağı Eddard Stark'ı zerre kadar ilgilendirmiyordu. "Burada bulunmanızın bir sebebi var mı Lord Baelish, yoksa sadece penceremden görünen manzaranın tadını çıkarmaya mı geldiniz?"

Serçeparmak gülümsedi. "Soruşturmanızda size yardım edeceğime dair Cat'e söz vermiştim ve ediyorum," dedi.

Duydukları Ned'i şaşırtmıştı. Söz versin ya da vermesin, aklı sürekli kurnazlığa çalışan bu adama bir an için bile güvenemiyordu. "Bana getirdiğiniz bir bilgi mi var?"

"Biri," diye düzeltti Serçeparmak. "Daha doğrusu dördü. El'in hizmetkârlarını sorgulamayı düşündünüz mü?"

Ned kaşlarını çattı. "Şansım olsa sorgulardım. Leydi Arryn, Kartal Yuvası'na dönerken bütün maiyetini de beraberinde götürdü." Bu açıdan Ned'e köstek olduğu söylenebilirdi. Lord Arryn'a yakın olan herkes, Jon'un kendi üstadı, kâhyası, muhafız kumandanı, şövalyeleri ve hizmetçileri, herkes Lysa'yla birlikte gitmişti.

"Maiyetinin çoğunluğunu," dedi Serçeparmak. "Hepsini değil. Birkaçı burada kaldı. Hamile bir mutfak hizmetçisi aciliyetle Lord Renly'nin seyislerinden biriyle evlendirilmiş. Şehir Muhafızları'na katılmış bir seyis yamağı, hırsızlık suçuyla uzaklaştırılmış bir bulaşıkçı çocuk ve Lord Arryn'ın yaveri hâlâ burada."

"Yaveri mi?" Ned bunu duyduğuna sevinmişti. Bir yaver hizmet ettiği adamla ilgili hemen her şeyden haberdar olurdu.

"Vadi'den Sör Hugh," dedi Serçeparmak. "Lord Arryn'ın ölümünden sonra kral tarafından şövalye ilan edilmiş."

"Ona hemen haber göndermeliyim," dedi Ned. "Ve diğerlerine de."

"Lordum lütfen pencereye gelme nezaketi gösterin." "Neden?"

"Gelin de göstereyim lordum."

Ned kaşları çatık halde pencereye doğru yürüdü. Petyr elini avlunun diğer ucuna doğrultarak, "Avlunun öte tarafında, cephaneliğin kapısının önündeki merdivenlerde oturmuş, biley taşıyla kılıç bileyen genç adamı görüyor musunuz?"

"Evet, ne olmuş?"

"O Varys'in muhbirlerinden biri. Örümcek bu aralar size ve yaptığınız her şeye

karşı büyük merak duyuyor." Oturduğu yerden diğer tarafa döndü. "Şimdi surlara bakın. Batıya, ahırların yukarısına. Siperlere dayanmış muhafızı görüyor musunuz?"

Ned adamı görebiliyordu. "Hadımın kuşlarından biri mi?"

"Hayır. Bu kraliçenin kuşlarından biri. Bu kuleyi gören muhteşem bir manzarası olduğuna dikkat ettiniz mi? Tam sizi gözleyip not tutabilecek bir noktada duruyor. Benim bile bilmediğim başkaları da var. Kızıl Kale muhbir gözlerle dolu. Catelyn'i neden bir genelevde sakladım sanıyorsunuz?"

Eddard Stark böyle entrikaları sevmiyordu. "Yedi cehennem!" diye küfretti. Duvarda duran adam gerçekten de onu izliyor gibiydi. Rahatsız oldu ve hemen pencerenin önünden geri çekildi. "Bu lanet şehirde herkes birinin muhbiri mi?"

"O kadar da değil." Elindeki parmakları saydı. "Neden? Kral var, siz varsınız, ben varım... gerçi bir düşününce, kral, kraliçeye çok fazla şey anlatıyor ve ben sizden de emin değilim." Ayağa kalktı. "Her şeyinizi anlattığınız, çok güvendiğiniz bir adamınız var mı?"

"Evet," dedi Ned.

"O halde, Valyria'da size seve seve satabileceğim bir sarayım var," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Soruma en akıllıca cevap hayırdı lordum. Ama madem evet dediniz, o erdemli adamınızı Sör Hugh ve diğerlerine gönderin. Bütün hareketleriniz izleniyor ama Örümcek Varys bile sizin kendi adamlarınızı gece gündüz, her saat izlettiremez." Kapıya doğru yürümeye başladı.

"Lord Petyr," diye seslendi Ned. "Ben... Ben yardımlarınız için minnettarım. Belki sizi güvenmemekle hata ettim."

Serçeparmak keçisakalına dokundu. "Çok ağır öğreniyorsunuz Lord Stark," dedi. "Bana güvenmemek, atınızdan indiğiniz andan itibaren yaptığınız en akıllıca şeydi."

Jon

Yeni acemi, talim avlusuna geldiğinde Dareon'a bir yan darbeyi nasıl karşılayacağını öğretmeye çalışıyordu Jon. "Bacakların daha açık olmalı, dengeni kaybetmek istemezsin. Evet, böyle daha iyi. Şimdi, darbeyi karşılarken kendi ekseninde dönmelisin. Bütün ağırlığını kılıcına ver."

Dareon durdu ve miğferinin siperini açtı. "Yedi tanrılar!" dedi. "Şuna bir baksana Jon."

Jon döndü. Miğferinin göz aralığından baktığında o güne kadar rastladığı en şişman çocuğu gördü. Çocuk cephaneliğin kapısında duruyordu. En az yüz elli kilo olmalıydı. Kalın paltosunun kürklü yakası çenesinin altında kaybolmuştu. Soluk renkli gözleri ay gibi yuvarlak yüzünde huzursuzca hareket ediyordu. Şişman, terli ellerinin avuçlarını üzerine sildi. "Bana... dediler ki... bana eğitim için... buraya gelmemi söylediler," dedi. Kiminle konuşacağını bilemiyor gibiydi.

"Bir soylu," dedi Pyp çocuğa bakarken. "Güneyden, muhtemelen Yüksek Bahçe civarlarından." Pyp, bütün Yedi Krallık'ı mim oyuncularından kurulu bir kumpanyayla birlikte gezmişti ve bir insanın nereden geldiğini, nerede doğduğunu sadece konuşmasına bakarak anlayabilmekle övünürdü.

Çocuğun iyi bir terzi elinden çıktığı belli olan paltosunun yakasına, kızıl dikişlerle, yürüyen bir avcı figürü işlenmişti. Jon bu armayı tanımıyordu. Sör Alliser yeni acemiye baktı ve, "Güneyde hırsızlar ve kaçak avcılar tükenmiş olmalı," dedi. "Şimdi Sur'u korusun diye domuz göndermeye başladılar. Sizin zırhınız kürklerden ve kadifelerden mi yapıldı Domuz Lordu?"

Çok zaman geçmeden yeni aceminin kendi zırhını da yanında getirdiği anlaşıldı. Yünle takviye edilmiş yelek, kaynatılmış deri, metal örgü ve miğfer. Hatta üzerine yürüyen avcı arması oyulmuş deri ve ahşaptan yapılmış dev bir kalkan. Getirdiklerinin hiçbiri siyah olmadığı için Sör Alliser çocuğu cephaneliğe gönderip siyahları kuşanmasını emretti ama bu iş bütün bir sabah sürdü. Donal Noye, çocuğun devasa göbeği yüzünden, bir zırhlı yeleği ikiye ayırıp, yanlarına deri parçalar ekleyip tekrar dikmek zorunda kaldı. En büyük miğferin kafasına geçebilmesi için siperinin çıkartılması gerekti. Derilerin bağcıkları bacaklarının ve kollarının etrafına o kadar sıkı bağlanmak zorunda kalmıştı ki çocuk güçlükle hareket edebiliyordu. Üzerine savaş kıyafetleri geçirilmiş çocuk, çok fazla pişirilip şiştiğinden zarını patlatmak üzere olan bir

sosise benzedi sonunda. "Umarım göründüğün kadar beceriksiz değilsindir," dedi Alliser. "Halder, bakalım Sör Domuzcuk neler yapabiliyormuş."

Jon Kar yüzünü buruşturdu. Halder bir taş ocağında dünyaya gelmişti ve bir taş ustasının çıraklığını yapmıştı. On altı yaşındaydı. Uzun ve kaslıydı. Jon'un burada hissettiği en güçlü darbeler ondan geliyordu. "Bu iş bir fahişenin poposundan daha çirkin olacak," dedi Pyp. Oldu da.

Dövüş bir dakika bile sürmedi. Şişman çocuğun yamyassı olmuş miğferinden ve parmaklarının arasından kan sızıyordu. "Teslim oluyorum," diye bağırdı tiz bir çığlıkla. "Teslim oluyorum, bana vurma." Rast ve diğer çocuklar kahkahalar atıyordu.

Sör Alliser o anda bile dövüşü bitirmedi. "Ayağa kalk Sör Domuzcuk," dedi. "Kalk ve kılıcı yerden al." Şişman çocuk yapıştığı yerden kımıldamayınca, Thorne, Halder'e döndü. "Bu domuz yerden kalkana kadar, kılıcının düz tarafıyla vur ona." Halder düşmanının yanaklarına hafifçe vurdu. "Bundan daha sert vurabilirsin," diye bağırdı Alliser. Halder uzun kılıcını iki eliyle birden kavradı ve bütün gücüyle aşağı indirdi. Darbe öyle sertti ki kılıcın düz kenarıyla vurmuş olmasına rağmen şişman çocuğun üzerindeki deri açıldı. Yeni çocuk acı içinde, kulak tırmalayan bir çığlık attı.

Jon Kar bir adım ileri çıktı. Pyp elini uzatıp Jon'u kolundan tuttu. "Jon, hayır," diye fısıldadı endişeli gözlerle Sör Alliser Thorne'a bakarken.

"Ayağa kalk," dedi tekrar Thorne. Şişman çocuk ayağa kalkmak için çabaladı ama kayıp tekrar yere düştü. "Sör domuzcuk kavramaya başladı," dedi Alliser. "Yeniden."

Halder başka bir darbe için kılıcını tekrar kaldırdı. "Bize bir dilim domuz jambonu kes," diye bağırdı Rast gülerek.

Jon, Pyp'in elinden kurtuldu ve "Halder, yeter!" dedi.

Halder, Sör Alliser'e baktı.

"Piç konuşur, köylüler titrer," dedi Alliser soğuk ve keskin sesiyle. "Buradaki silah ustasının ben olduğumu hatırlatırım Lord Kar."

"Şuna bir bak Halder," dedi Jon, elinden geldiğince Sör Alliser'i görmezden gelerek. "Düşmüş bir düşmana vurmak sana onur kazandırmaz. Zaten teslim oldu." Jon şişman çocuğun yanında dizlerinin üstüne çöktü.

Kılıcını indirdi ve, "Teslim oldu," diye tekrarladı Halder.

Sör Alliser, oniks gözlerini Jon'un üzerine sabitlemişti. "Görünüşe bakılırsa bizim piç âşık oldu," dedi. Jon yerdeki çocuğun ayağa kalkmasına yardım ediyordu. "Bana kılıcını göster Lord Kar."

Jon uzun kılıcını çıkardı. Bir noktaya kadar Sör Alliser'e karşı gelmeyi göze alabiliyordu ama o noktayı çoktan geçmişti.

Thorne gülümsedi. "Piç, leydi sevgilisini korumak istiyor. O halde hemen bir talim yapalım. Fare, Sivilce, Taş Kafa'ya yardım edin." Rast ve Albett, Halder'in yanına gitti. "Üçünüz, Leydi Domuzcuk'u inletmeye yetersiniz ama önce Piç'i geçmeniz gerek."

Jon, "Arkamda kal," dedi şişman çocuğa. Sör Alliser, Jon'un üzerine sık sık iki düşman salardı ama ilk kez üç kişi çıkarıyordu karşısına. Bu gece yatağa morluklar ve kanlı yaralar içinde gireceğini biliyordu. Saldırıya karşı kendini hazırladı.

Pyp aniden Jon'un yanında bitti. "Üçe karşı iki daha iyi bir savunma olur," dedi neşe içinde. Miğferinin siperini kapattı ve kılıcını çekti. Henüz Jon itiraz edemeden Grenn üçüncü olarak aralarına katıldı.

Avluya bir ölüm sessizliği çöktü. Jon, Sör Alliser'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. "Neden bekliyorsunuz?" diye sordu Alliser, Fare ve diğerlerine. Sesi bu sefer aldatıcı şekilde yumuşaktı ama ilk hareket Jon'dan geldi. Halder kılıcını kaldırmakta çok geç kalmıştı.

Jon, çocuğu geri çekilmeye zorladı. Her darbeye saldırı hamlesiyle karşılık vererek çocuğu nefessiz bıraktı. Düşmanını tanı, demişti Sör Rodrik bir keresinde. Jon Halder'i tanıyordu. Halder zalimce güçlü olmasına rağmen sabırsızdı ve savunması başarısızdı. Eğer sinirleri yeterince bozulursa bütün savunmasının çökeceği gün batımı kadar ortadaydı.

Diğerleri de dövüşe dâhil olduğunda, avlu çeliğin çeliğe çarpmasından çıkan seslerle inliyordu. Jon başına inecek vahşi bir darbenin önünü kesti. Kılıçlar birbirine çarptığında ortaya çıkan geri tepme Jon'un bütün koluna yürüdü. Halder'in kaburgalarına indirdiği bir yan darbenin ödülü, çocuğun acı dolu bağırışı oldu. Karşı saldırı Jon'u omzundan yakaladı. Metal örgü zırh ezildi ve acı Jon'un boynuna yükseldi. Halder ise ataktan sonra dengesini kaybetmişti. Jon çocuğun bacağına bir darbe indirip ayaklarını yerden kesti ve Halder küfrederek yere düştü.

Grenn, tam da Jon'un öğrettiği gibi Albett'e kaldırabileceğinden fazlasıyla yükleniyordu ama zor saldırı hamleleriyle karşı karşıyaydı. Rast ondan iki yaş büyük ve yirmi kilo daha ağırdı. Jon onun arkasına geçti ve tecavüzcünün miğferini zil gibi çaldı. Rast sersemlemiş haldeyken, onun savunmasının altına kaydı, çocuğu yere devirdi ve kılıcının ucunu boğazına dayadı. Jon diğer tarafa doğru hareketlendi. İki kılıçla birden karşı karşıya kalan Albett geri çekildi ve bağırdı. "Teslim oluyorum."

Sör Alliser gösteriyi tiksintiyle izliyordu. "Mim oyuncularının kötü farsı bugün için yeterince uzadı," diyerek avludan ayrıldı. Dövüş sonunda bitmişti.

Dareon, Halder'in ayağa kalmasına yardım etti. Taş ustasının oğlu miğferini çıkarıp avlunun diğer ucuna fırlattı. "Bir an için sonunda seni yendiğimi düşünmüştüm Kar," dedi.

"Bir an için yendin zaten," diye cevapladı Jon. Zırhının altındaki omzu zonkluyordu. Kılıcını kınına yerleştirdi ve miğferini çıkarmaya çalıştı ama kolunu kaldırdığı anda acıdan dişlerini sıktı.

"Ben yapayım," dedi bir ses. Kalın parmaklar miğferin bağlarını çözdü ve miğferi nazikçe Jon'un başından çıkardı. "Sana zarar verdi mi?"

"Daha önce de her tarafımın morardığı oldu," dedi Jon. Omzuna dokunup ovuşturdu. Avlu boşalmaya başlamıştı.

Halder miğferini ezdiğinde çocuğun başından akan kan saçlarında donmuştu. "Benim adım Samwell Tarly. Boynuz..." Durdu dudaklarını ısırdı. "Yani Boynuz Tepe'dendim, ta ki... buraya siyahları kuşanmaya gelene... Babam Yüksek Bahçe'nin Tyrellleri'nin sancak beyi Lord Randyll. Ben eskiden onun varisiydim ama..." Sesi duyulmaz oldu.

"Benim adım Jon Kar. Kışyarı Lordu Eddard Stark'ın piçiyim."

Samwell Tarly başıyla onayladı. "Eğer... yani istersen, bana Sam diyebilirsin. Annem beni Sam diye çağırır."

"Sen de ona Lord Kar diyebilirsin," dedi onlara katılan Pyp. "Annesinin ona nasıl seslendiğini bilmek istemezsin."

"Bunlar Grenn ve Pypar," dedi Jon.

"Grenn çirkin olanımız," dedi Pyp.

Grenn suratını astı. "Sen benden daha çirkinsin, benim yarasaya benzeyen kulaklarım yok en azından," dedi.

"Hepinize teşekkür ederim," dedi şişman çocuk hüzün içinde.

"Neden ayağa kalkıp dövüşe devam etmedin?" diye sordu Grenn.

"Aslında kalkmak istedim. Gerçekten. Ben sadece...Yapamadım. Bana daha fazla vurmasını istemedim." Yere baktı. "Ben korkağın tekiyim. Lord babam da her zaman bunu söyler."

Grenn yıldırım çarpmış gibi duruyordu. Her zaman söyleyecek sözü olan Pyp bile tek kelime edemiyordu. Ne tür bir adam kendisini korkak ilan ederdi ki?

Samwell Tarly düşüncelerini yüzlerinden okumuş olmalıydı. Jon'un gözlerine

baktı ama ürkek hayvanlar gibi hemen başını başka tarafa çevirdi. "Ben... ben özür dilerim," dedi. "Ben aslında... böyle olmak istemiyorum." Cephaneliğe doğru ağır adımlarla yürümeye başladı.

Jon arkasından seslendi. "Yara aldın. Yarın daha iyi olursun," dedi.

Sam üzüntü dolu gözlerle omzunun üstünden baktı. "Ben asla daha iyi olmam."

Şişman çocuk gittiğinde Grenn homurdandı. "Kimse korkakları sevmez," dedi huzursuz bir sesle. "Keşke ona yardım etmeseydik. Ya bizim de korkak olduğumuzu düşünürlerse?"

"Sen bir korkak olamayacak kadar aptalsın," dedi Pyp.

"Değilim," dedi Grenn.

"Evet öylesin. Sana ormanda bir ayı saldıracak olsa kaçamayacak kadar aptalsın."

"Kaçarım. Senden çok daha hızlı koşarım hem de." Birden sustu, kaşlarını çatarak Pyp'in sırıtışını izledi ve az önce ne söylediğini fark etti. Boynu öfkeden kıpkırmızı kesildi. Jon, onları laf dalaşı yapar halde bırakıp cephaneliğe gitti. Kılıcını astı ve hasar görmüş zırhını çıkardı.

Kara Kale'de hayatın akışı belliydi. Sabahları kılıç talimi, öğleden sonraları iş. Kara kardeşler, gelen acemilerin hangi alanda kabiliyetleri olduğunu anlamak için onları çeşitli görevlere atıyordu. Lord Kumandan'ın masasına yiyecek koymak için, yanında Hayalet'le birlikte çıktığı av görevlerine gönderildiği öğleden sonraları seviyordu Jon. Ama avda geçirdiği her gün karşılığında bir düzine gününü tek kollu demirci Donal Noye körelmiş bıçakları bileylerken biley taşını çevirerek ya da Noye yeni bir kılıç döverken körükleri pompalayarak geçiriyordu. Diğer zamanlarda mesaj getirip götürüyor, nöbetçilik yapıyor, ahırların yerlerini temizliyor, oklara tüy yapıyor, Üstat Aemon kuşlarıyla uğraşırken ona yardım ediyor, Bowen Marsh'ın hesap ve kayıt defterleriyle ilgileniyordu.

Bu öğleden sonra nöbet kumandanı, onu yeni kırılmış taşla dolu dört varille beraber vinç kafesine, Sur'un tepesindeki buzlanmış yürüme yollarına mıcır döksün diye yollamıştı. Yanında Hayalet olmasına rağmen yalnız ve sıkıcı bir işti ama Jon önemsemiyordu. Havanın açık olduğu günlerde, Sur'un tepesinden dünyanın yarısı görünüyordu ve hava her zaman soğuk ve esintiliydi. Jon burada düşünebiliyordu. Bu sefer kendini Samwell Tarly bakında düşünürken yakaladı. Ve... garip bir şekilde, Tyrion Lannister'ı düşünürken. Tyrion'ın bu şişman çocuktan neler çıkaracağını merak ediyordu. Pek çok adam, gerçeklerle

yüzleşmektense, gerçeği görmemeyi tercih eder, demişti cüce ona. Dünya, kahraman taklidi yapan korkaklarla doluydu ve Samwell Tarly'nin yaptığı gibi korkak olduğunu itiraf etmek tuhaf bir cesaret gerektiriyordu.

Ağrıyan omzu yüzünden iş uzun sürmüştü. Sonunda mıcır dökme işi bittiğinde akşamüstü olmuştu. Batı semasını kan kızılına boyayan gün batımını izledi. Sonunda kuzeye karanlık çökerken boş varilleri yuvarlayarak kafese soktu ve vinççi adama kendisini aşağı indirmesi için bir işaret verdi.

Hayaletle birlikte ortak salona girdiklerinde akşam yemeği bitmek üzereydi. Bir grup kara kardeş şöminenin yanında sıcak şarap içiyordu. Arkadaşları batı duvarının dibindeki bir sırada oturmuş gülüşüyorlardı. Pyp bir hikâyenin ortasındaydı. Kumpanyacının kocaman kulaklı oğlu yüz farklı ses çıkarabiliyordu. Doğuştan yalancıydı. Hikâyelerini yaşayarak, karakterleri canlandırarak anlatıyordu. Bir an bir kral, hemen ardından soytarı oluyordu. Bir fahişe ya da bakire bir prenses olduğu zaman çıkardığı tiz kadın sesi dinleyenleri öyle çok güldürüyordu ki, gözlerinden yaşlar geliyordu. Hadım karakterlerini canlandırdığında, ortaya Sör Alliser'in karikatürize edilmiş ama yine de son derece gerçek bir kopyası çıkıyordu. Jon da herkes kadar hoşlanıyordu Pyp'in hikâyelerinden... ama bu sefer yanlarına gitmedi ve bir sıranın ucunda, diğerlerinden olabildiğince uzakta tek başına oturan Samwell Tarly'ye doğru yürüdü.

Jon tam karşısına oturduğunda, şişman çocuk aşçının bu gece akşam yemeği olarak pişirdiği domuz tartının son parçasını yiyordu. Hayalet'i gördüğünde gözleri fal taşı gibi hayretle açıldı. "Bu bir kurt mu?"

"Bir ulu kurt," dedi Jon. "Adı Hayalet. Ulu kurt babamın hanedanının armasıdır."

"Bizim armamız yürüyen bir avcı," dedi Samwell.

"Avı sever misin?"

Şişman çocuk, "Nefret ederim," dedi ürpererek. Yine ağlayacakmış gibi görünüyordu.

"Şimdi ne oldu?" diye sordu Jon. "Neden hep bu kadar korkmuş haldesin?"

Sam tabağındaki yemeğe baktı ve başını endişeyle iki yana salladı. Konuşmaya bile korkuyor gibiydi. Jon, Pyp'in kadın seslerinden birini çıkardığını duydu. Salon kahkahayla inledi. Jon ayağa kalktı. "Haydi, dışarı çıkalım," dedi.

Çocuğun yuvarlak şişman yüzü kuşku doluydu. "Neden? Dışarıda ne yapacağız?" diye sordu.

"Konuşacağız," diye cevap verdi Jon. "Sur'u gördün mü?"

"Şişmanım, kör değil. Tabii ki gördüm," dedi Samwell Tarly. "Neredeyse iki yüz otuz metre yüksekliğinde." Jon'un söylediği gibi kalktı yine de. Üzerinde kürkle kaplanmış paltosu vardı. Hâlâ temkinli bir şekilde, sanki bir tuzağın ortasına götürülüyormuş gibi endişeyle, ortak salondan çıkan Jon'u takip etti. Hayalet yanlarında yürüyordu. "Böyle bir yer olduğunu düşünmemiştim," dedi Sam yürürken. Sözcükler ağzından çıkarken soluğu buharlaşıyordu. Yürümek çocuğu daha şimdiden nefes nefese bırakmıştı. "Bütün binalar yıkılmak üzere ve burası çok... çok..."

"Soğuk?" Kalenin üzerine sert bir ayaz çöküyordu ve Jon çizmelerinin altında çıtırdayan donmuş ayrık otlarının seslerini duyabiliyordu.

Sam perişan halde başıyla onayladı. "Soğuktan nefret ederim," dedi. "Geçen gece birdenbire uyandım, ateş de sönmüştü. Sabah olmadan donarak öleceğimden emindim."

"Senin geldiğin yerler daha sıcak olmalı."

"Geçen aya kadar hiç kar görmemiştim. Babamın beni kuzeye getiren adamlarıyla hendek mezarlardan geçiyorduk ki gökyüzünden şu beyaz şey düşmeye başladı. Yumuşak bir yağmur gibi. Önce çok güzel olduğunu düşündüm, gökyüzünden tüyler yağıyordu sanki ama durmadan yağmaya devam etti ve sonunda ben kemiklerime kadar dondum. Adamların sakalları buz tuttu ama kar hiç bitmedi. Sonsuza kadar yağacağından korktum."

Jon gülümsedi.

Yarımay ışığında hafifçe parlayan Sur önlerinde belirdi. Yıldızlar keskin ve parlak yanıyordu gökyüzünde. "Benden oraya çıkmamı isteyecekler mi?" diye sordu Sam. Kıvrılarak yukarı tırmanan eski ahşap merdivenleri gördüğünde yüzü bayat süt gibi ekşimişti. "Eğer bu merdivenlerden çıkmak zorunda kalırsam ölürüm."

"Bir vinç var," dedi Jon kafesi işaret ederek. "Seni onunla yukarı çekebilirler."

Samwell Tarly burnunu çekti. "Yüksek yerlerden nefret ederim."

Bu çok fazlaydı. Jon inanmazlık dolu gözleriyle çocuğa baktı. "Her şeyden korkar mısın sen?" diye sordu. "Anlamıyorum. Eğer gerçekten korkaksan burada ne işin var? Bir korkak neden Gece Nöbetçileri'ne katılmak ister?"

Samwell Tarly uzunca bir süre Jon'a baktı ve yuvarlak yüzü çöktü. Buz tutmuş toprağa oturup hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Hıçkırıklarının şiddetiyle bütün bedeni sarsılıyordu. Jon Kar hiçbir şey söyleyemeden, elinden bir şey gelmeden durup çocuğu izledi. Hendek mezarların üzerine yağan kar gibi, çocuğun

ağlaması da sonsuza dek sürecek sandı.

Hayalet ne yapması gerektiğini biliyordu. Ağır ağır yerde oturan çocuğa yaklaştı ve yanaklarından dökülen sıcak gözyaşlarını yalamaya başladı. Çocuk önce şaşkın bir çığlık attı ve nasıl olduysa, bir anda hıçkırıklarının yerini kahkahalar aldı.

Jon Kar da çocukla birlikte gülmeye başladı. Buz tutmuş toprağın üzerine, çocuğun yanına çöktü. Hayalet aralarına oturdu. Robb'la birlikte, yaz karının içine gömülmüş kurt yavrularını nasıl bulduklarını anlattı. Üzerinden bin yıl geçmiş gibi geliyordu şimdi. Kışyarı'ndan bahsederken buldu kendini sonra.

"Oraları rüyamda görüyorum bazen," dedi. "Uzun boş koridorlardan geçiyorum. Sesim duvarlarda yankılanıyor ama cevap veren olmuyor. Sonra daha hızlı yürümeye başlıyorum. Kapıları açıyorum, bağırarak isimler söylüyorum ama aslında kimi aradığımı bile bilmiyorum. Rüyaların çoğunda babama sesleniyorum, bazılarında Robb'a, küçük kardeşim Arya'ya ya da amcama." Benjen Stark'ı düşünmek onu acıya boğuyordu. Amcası hâlâ kayıptı. Yaşlı Ayı onu aramaları için bir keşif grubu çıkarmıştı. Sör Jaremy Rykker iki aramaya öncülük etmiş ve Quorin Halfhand, Gölge Kule'nin uzaklarına kadar gitmişti ama amcasının yolu işaretlemek için ağaçların üzerine bıraktığı birkaç çentikten başka bir şey bulamamışlardı. Kuzeybatının kayalık tepelerinde işaretler birdenbire kesilmiş ve Benjen Stark'ın izi tamamen kaybolmuştu.

"Rüyanda kimseyi bulabiliyor musun?" diye sordu Sam.

Jon kafasını iki yana salladı. "Hayır, kimseyi bulamıyorum. Kale her zaman bomboş oluyor." Bu rüyalardan kimseye bahsetmemişti ve şimdi neden Sam'e anlattığını da bilmiyordu ama konuşmak kendisini iyi hissetmesini sağlamıştı. "Kuşluktaki kuzgunlar bile gitmiş oluyor ve ahırlarda sadece kemikler var. Onları gördüğümde çok korkuyorum ve koşmaya başlıyorum. Kapıları vurarak açıyorum, merdivenleri üçer üçer tırmanıyorum, biri, herhangi biri sesimi duysun diye çığlıklar atıyorum. Sonra kendimi mahzen mezarın kapısının önünde buluyorum. İçerisi çok karanlık ve merdivenler döne döne aşağı iniyor. İçimden bir ses aşağı inmem gerektiğini söylüyor, inmek zorunda olduğumu biliyorum ama inmek istemiyorum. Aşağıda beni bekleyen şeyden korkuyorum. Aşağıda, Kışyarı'nın eski lordları, ayaklarının dibinde taştan kurtlar, kucaklarında kılıçlarıyla tahtlarında oturuyorlar ama beni korkutan onlar değil. Ben bir Stark değilim, benim bu mezarda işim yok diye çığlık atıyorum ama işe yaramıyor. Aşağı inmek zorundayım, biliyorum. Duvarlara tutunarak merdivenlerden inmeye başlıyorum. Elimde bir meşale yok, gittikçe daha da karanlık oluyor. Karanlık arttıkça çığlıklar atmak istiyorum." Anlatmayı kesti.

Kaşları çatılmıştı. Utanmıştı. "Hep burada uyanıyorum işte." Hücresinin karanlığında, buz gibi terler dökmüş halde, titreyerek uyanıyordu. Hayalet hemen yanına geliyor ve ısısıyla Jon'a huzur veriyordu. Jon, yüzünü ulu kurdun beyaz tüyleri arasına gömüp tekrar dalıyordu uykuya. "Sen rüyanda Boynuz Tepe'yi görüyor musun hiç?" diye sordu Sam'e.

"Hayır," dedi Samwell Tarly. Dişlerini sıkmış, dudakları gerginlikten bir çizgi halini almıştı. "Oradan nefret ediyorum." Çocuk, Hayalet'in kulaklarının arkasını okşadı ve Jon sessizliğe müdahale etmedi. Uzun bir zaman sonra Samwell Tarly konuşmaya başladı. Jon sessizce dinledi ve korkaklığını itiraf eden bu şişman çocuğun kendini nasıl Sur'da bulduğunu öğrendi.

Tarlyler, Güney Muhafızı ve Yüksek Bahçe Lordu Mace Tyrell'in sancakbeyi olan, eski ve soylu bir aileydi. Lord Randyll Tarly'nin büyük oğlu olan Samwell, zengin toprakların, sağlam bir kalenin ve hikâyelere konu olmuş, Valyria çeliğinden dövülmüş, beş yüz yıldır babadan oğula geçen ve iki elle kullanılan Yürek felaketi isimli büyük kılıcın varisiydi.

Samwell doğduğunda lord babasının hissettiği tarif edilmez gurur, çocuk büyüyüp şişmanladıkça, yumuşadıkça ve tuhaflaştıkça kaybolmuştu. Sam müzik dinlemeyi, şarkı yazmayı, yumuşak kadifeler giymeyi, kalenin mutfağında aşçılarla oynamayı, limonlu keklerin kokusunu ve böğürtlen tartlarını seviyordu. Onun tutkuyla bağlı olduğu şeyler kitaplar, kediler ve bütün sakarlığına rağmen danstı. Kan görmeye dayanamıyordu. Bir tavuğun kesilmesini bile izleyemiyordu. Boynuz Tepe'ye en az bir düzine silah ustası getirilmiş ve Sam'e, tam babasının istediği gibi bir şövalye olmayı öğretmeye çalışmışlardı. Çocuğa küfürler etmişler, falakaya yatırmışlar, tokatlamışlardı. Aç bırakmışlardı. Bir adam, bir asker gibi hissetsin diye zırhıyla uyumaya zorlamıştı. Bir diğeri annesinin kıyafetlerini giydirmiş, utanç duymasını sağlamak için o kıyafetler içinde dış surlar boyunca yürütmüştü. Bütün bunlar Sam'in daha fazla şişmanlamasına ve daha korkak olmasına yaramıştı sadece. Sonunda lord babasının hayal kırıklığı öfkeye ve tiksintiye dönüşmüştü. "Bir keresinde, Qarth'tan bembeyaz tenli ve mavi dudaklı büyücüler geldi kaleye," dedi. Sesi iyice fısıltıya dönmüştü. "Bir öküz kestiler ve beni onun sıcak kanında yıkanmaya zorladılar ama söyledikleri gibi daha cesur olmadım. Midem bulandı ve kustum."

Sonunda, üst üste üç kız çocuk doğurduktan sonra, Leydi Tarly ikinci bir erkek bebek getirmişti dünyaya. O günden başlayarak Lord Randyll, Sam'i görmezden gelmişti. Bütün vaktini, tam istediği gibi korkusuz ve dayanıklı olan yeni oğluna adamıştı. Samwell yıllarca müziğiyle ve kitaplarıyla birlikte huzur içinde yaşamıştı.

On beşinci isim gününe kadar. Şafak vakti uykusundan sarsılarak uyandırılmış ve eyerlenmiş atına götürülmüştü. Üç silahlı adam, Boynuz Tepe yakınlarındaki ormana kadar ona eşlik etmişlerdi. Babası ormandaydı ve avladığı bir geyiğin derisini yüzüyordu. "Artık yetişkin bir erkeksin ve benim varisimsin," demişti Lord Randyll Tarly, büyük oğluna. "Seni evlatlıktan reddetmem için yeterli bir şey yapmadın ama Dickon'un olması gereken arazileri ve unvanı senin almana izin veremem. Yürek felaketi, onu kaldıracak kadar kuvvetli bir adama gitmeli; sen o kılıcın kabzasına bile dokunacak değerde değilsin. Bu sebeplerle, senin bugünden itibaren siyahları giymene karar verdim. Bütün mirasını kardeşine devredecek ve akşam çökmeden kuzeye doğru yola çıkacaksın.

Eğer gitmezsen, yarın seninle birlikte ava çıkacağız. Bu ormanda bir yerde atın tökezleyecek, sen eyerden düşeceksin ve öleceksin... yani ben annene böyle olduğunu anlatacağım. O bir kadın kalbi taşıyor ve seni bile sevmeyi başarabiliyor. Sakın bana karşı gelmenin kolay olacağını düşünme. Seni bir domuz gibi avlamak bana büyük haz verir. Çünkü gerçekte, sen domuzdan başka bir şey değilsin." Geyiği yüzdüğü hançeri yere bırakırken kolları dirseklerine kadar kırmızıya boyanmıştı. "İşte, seçim senin. Ya Gece Nöbetçileri," kolunu yüzdüğü geyiğin içine sokup kalbi elleriyle söktü ve üzerinden kan damlayan yüreği havaya kaldırdı, "ya da bu."

Sam, sanki bütün bunlar bir başkasının başına gelmiş gibi anlatmıştı hikâyesini ve ilginçtir ki anlatırken bir kez bile ağlamamıştı. Hikâyesi bittiğinde yan yana oturmaya devam ettiler ve rüzgârı dinlediler. Bütün dünyada duyulan tek ses rüzgârın sesiydi sanki.

Sonunda Jon, "Artık ortak salona dönmemiz gerek," dedi.

"Niye?" diye sordu Sam.

Jon omuz silkti. "Sıcak elma şarabı vardır ya da istersen baharatlı sıcak şarap. Bazı geceler, eğer havasında olursa Dareon şarkı söyler bize. Eskiden bir şarkıcıymış... gerçek bir şarkıcı değil de, çırak şarkıcı."

"O buraya nasıl gelmiş?" diye sordu Sam.

"Goldengrovelu Lord Rowan, onu kızının yatağında yakalamış. Kız Dareon'dan iki yaş büyük ve Dareon'un pencereye tırmanmasına yardım bile etmiş ama kızın babasının gözünde bu bir tecavüz. O da kendini burada bulmuş işte. Üstat Aemon onu şarkı söylerken dinlediğinde, üzerine bal dökülmüş şimşek demişti sesi için." Jon gülümsedi. "Ara sıra Kurbağa da şarkı söyler. Tabi ona şarkı söylemek dersen. Babasının şarap mahzeninde öğrendiği sarhoş şarkıları. Pyp onun sesi için, üzerine çiş dökülmüş osuruk diyor." İkisi birden kahkaha attı.

"İkisini de dinlemek isterim ama onlar beni yanlarında istemezler," dedi Sam. Yüzü düşünceli ve endişeliydi. "Yarın yine dövüşmemi isteyecek, değil mi?"

"İsteyecek," demek zorundaydı Jon.

Sam güçlükle ayağa kalktı. "En iyisi uyumaya çalışayım," dedi. Paltosuna sıkıca sarıldı ve paytak adımlarıyla uzaklaştı.

Jon ortak salona döndüğünde diğer çocuklar hâlâ oradaydı. "Nerelerdeydin sen?" diye sordu Pyp.

"Sam'le konuşuyordum," diye yanıtladı Jon.

"O gerçek bir korkak," dedi Grenn. "Akşam yemeğinde, tartını aldığı sırada burada hâlâ boş yer vardı ama yanımıza gelip oturamayacak kadar korkmuştu."

"Domuz Lordu bizimle gelip oturmaya tenezzül etmeyecek kadar kıymetli olduğunu sanıyor," dedi Jeren.

"Bu akşam domuz tartı yediğini gördüm. Sakın tabağındaki kardeşlerinden biri olmasın?" diye lafa karıştı Kurbağa. Domuz sesleri çıkarmaya başladı.

"Kesin şunu!" diye bağırdı Jon.

Jon'un ani çıkışıyla şaşıran çocuklar sustu. "Beni dinleyin," dedi Jon ve işlerin nasıl olacağını sakince anlattı. Pyp, tam da Jon'un umduğu gibi destek verdi ama Halder karşı çıktı ki bu oldukça şaşırtıcıydı. Grenn önce kararsızdı ama Jon onu hizaya getirecek doğru kelimeleri biliyordu. Birer birer bütün çocukları sıraya dizdi. Kimini ikna etti, kimini tatlı tatlı kandırdı, kimini utandırdı ve hak eden bazılarını da tehdit etti. Sonunda hepsiyle anlaştı... Rast hariç.

"Siz kızlar canınız nasıl istiyorsa öyle yapın ama Thorne beni Bayan Domuzcuk'un üstüne salarsa, kendime kalın bir dilim domuz jambonu keserim," dedi ve kahkahalar atarak salondan ayrıldı.

O gece, bütün kale uykudayken üç kişi Rast'ın hücresini ziyaret etti. Grenn çocuğun kollarını tutarken bacaklarının üstüne oturdu. Hayalet göğsüne atladı ve kırmızı gözleri alev gibi yanarken çocuğun boğazını hafifçe kanatacak kadar ısırdı. "Nerede uyuduğunu biliyoruz, bunu sakın unutma," dedi Jon fısıltıyla.

Ertesi sabah Jon, Rast'ı, Albett ve Kurbağa'ya tıraş olurken usturanın nasıl elinden kaydığını anlatırken duydu.

O günden sonra, ne Rast ne diğerleri Samwell Tarly'ye zarar verecek bir hareket yaptı. Sör Alliser Thorne onları çocuğun karşısına çıkardığında, Sam'in beceriksiz ve güçsüz ataklarına karşı tembel savunmalar yapmakla yetindiler. Sör Alliser öfkelendikçe, hepsine korkak, kadın, kız diye bağırdı ve tehditler savurdu ama Sam hiç yara almadı. Birkaç gece sonra, Jon'un zorlamasıyla,

akşam yemeğinde çocukların masasına, Halder'in yanına oturdu. Sohbetlerine katılabilmesi için bir on beş gün daha geçmesi gerekti. Sonunda o da, Pyp'in çıkardığı seslere gülmeye, Grenn'le şakalaşmaya başladı.

Samwell Tarly şişman, tuhaf ve korkak olabilirdi ama aptal değildi. Bir gece Jon'un hücresine gitti. "Nasıl yaptığını bilmiyorum ama senin yaptığını biliyorum," dedi. Utanarak gözlerini kaçırdı. "Daha önce bir arkadaşım olmamıştı hiç."

"Biz arkadaş değiliz," dedi Jon. Elini Sam'in omzuna koydu. "Biz kardeşiz."

Sam gittikten sonra gerçekten kardeş olduklarını düşündü Jon. Robb, Bran ve Rickon babasının oğullarıydı, onları bütün kalbiyle seviyordu ama asla onlardan biri olmadığını biliyordu. Catelyn Stark bunu çok daha önceden görebilmişti. Kışyarı'nın gri taş duvarları hâlâ rüyalarına giriyordu ama asıl hayatı Kara Kale'deydi artık. Sam, Grenn, Halder, Pyp ve Gece Nöbetçileri'nin siyahlar giymiş diğer tutunamamışları onun asıl kardeşleriydi.

"Amcam doğru söylemiş," diye fısıldadı Hayalet'e. Amcasını bir kez daha görüp bunu ona da söyleyebilecek miydi, merak etti.

Eddard

"Bütün bu sorunların sebebi Kral Eli Turnuvası," diyerek kral konseyine şikâyetlerini bildirdi Şehir Muhafızları Kumandanı.

"Kralın turnuvası," diyerek düzeltti Ned. "Sizi temin ederim ki Kral Eli'nin bu turnuvada zerre dahli yok."

"Adını ne isterseniz koyun lordum. Diyarın dört bir yanından şövalyeler akın ediyor ve her bir şövalye iki hürsüvari, üç zanaatkâr, silahlı altı adam, bir düzine tacir, iki düzine fahişe ve saymaya cesaret edemeyeceğim kadar fazla hırsızı da beraberinde getiriyor. Bu lanetli sıcak yüzünden şehir zaten cinnetin sınırındaydı ve şimdi bütün bu ziyaretçilerle... geçen gece bir boğulma olayı, bir taverna kavgası, üç bıçaklı dövüş, bir tecavüz, iki yangın, çok sayıda hırsızlık ve Rahibeler Caddesi'nde sarhoşlar arası bir at yarışı oldu. Ondan önceki gece, Büyük Sept'te kesik bir kadın başı bulundu. Gökkuşağı havuzunda yüzer halde. Kimse başın kime ait olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyor."

"Dehşet verici," dedi Varys tiz bir sesle.

Lord Renly Baratheon o kadar anlayışlı değildi. "Şehirde kralın barışını temin edemiyorsanız, belki de bunu yapabilecek biriyle değiştirilmelisiniz Janos," dedi.

İri yarı, geniş çeneli Janos Slynt öfkeden bir kurbağa gibi şişip kızardı. "Ejderha Aegon bile bu şehirde huzuru sağlayamazdı lordum, daha çok adama ihtiyacım var."

"Kaç adam?" diye sordu Ned masaya eğilerek. Her zaman olduğu gibi Robert konsey toplantısına gelme zahmetini göstermemişti ve bu yüzden Ned, Kral Eli olarak konuşmak zorundaydı.

"Ne kadar çok olursa o kadar iyi lordum."

"Elli yeni adam tutun," dedi Ned. "Lord Baelish size gerekli olan parayı temin edecek."

"Edecek miyim?" dedi Serçeparmak.

"Edeceksiniz. Bir şampiyonun kesesine girecek kırk bin altın ejder bulabildiğinize göre, şehirde kralın barışını sağlamak için birkaç sikke daha bulmakta zorlanmazsınız." Ned, Janos Slynt'e döndü. "Size, kendi maiyetimden silahlı yirmi sağlam adam vereceğim. Kalabalık, şehirden ayrılana kadar Şehir Muhafızları'na hizmet edecekler."

"Minnettarım Lord El," dedi Slynt reverans yaparak. "Onlardan son derece iyi şekilde istifade edeceğimden şüpheniz olmasın."

Kumandan konsey toplantısından ayrıldığında Eddard Stark konsey üyelerine döndü. "Şu aptallık sona erdiğinde rahat bir nefes alacağım," dedi. Bütün bu masraf ve kaos yeterince mide bulandırıcı değilmiş gibi, açık yaraya tuz basarmışçasına "Kral Eli Turnuvası" diyorlardı bu aptallığa. Ve Robert, Ned'in kendisini onurlandırılmış hissetmesi gerektiğine samimiyetle inanıyordu!

"Krallık böyle olaylardan karlı çıkıyor lordum," dedi Yüce Üstat Pycelle. "İyi olana zafer duygusu yaşatıyor ve halk günlük sorunlarından bir nebze de olsa uzaklaşıyor."

"Ve pek çok cep sikkelerle doluyor," diye ekledi Serçeparmak. "Şehirdeki her han tıka basa dolu ve fahişeler bacakları açık yürüyor. Her adımlarında üstlerinden şıkır şıkır sesler geliyor."

Lord Renly güldü. "Ağabeyim Stannis aramızda olmadığı için şanslıyız. Genelevlerin yasaklanması gerektiğini söylediği konsey toplantısını hatırlıyor musunuz? Kral yemek yemeyi, tuvalete gitmeyi ve nefes almayı da yasaklayalım mı, diye sormuştu. Sık sık, Stannis'in o çirkin kızının nasıl olduğunu merak ederim. Adam karısıyla yatmaya, savaş alanına yürüyen bir asker edasıyla, gözlerinde görev kararlılığı varmış gibi bir tuhaflıkla gidiyor."

Ned kahkahaya eşlik etmedi. "Ben de ağabeyiniz Stannis'i merak ediyorum. Ejderha Kayası'ndaki ziyareti ne zaman bitecek ve konsey masasındaki yerini ne zaman alacak, meraktayım."

"Bütün fahişeleri denize döktüğümüz zaman geri döneceğinden hiç şüphem yok," dedi Serçeparmak ve bir kahkaha fırtınası daha koptu.

"Bugün fahişelerle ilgili yeterince söz duydum, yarın devam ederiz," dedi Ned ve kalktı.

Ned, El Kulesi'ne döndüğünde kapıda Harwin bekliyordu. "Jory'yi odama gönder ve babana atımı hazırlamasını söyle," dedi kaba bir şekilde.

"Emredersiniz lordum."

Kızıl Kale ve "Kral Eli Turnuvası" onu çiğ çiğ yutuyormuş gibi hissediyordu Ned merdivenleri tırmanırken. Catelyn'in kollarındaki huzuru, Robb ve Jon'un avludan yükselen kılıç seslerini, Kışyarı'nın serin günlerini ve soğuk gecelerini özlüyordu.

Odasına geldiğinde, konsey toplantısında giydiği ipeklileri üstünden çıkardı. Jory'nin gelmesini beklerken Üstat'ın kendisine gönderdiği kitabı alıp biraz oturdu. Yedi Krallık'ın Büyük Hanedanlarının Kökleri ve Tarihçeleri; Necip

Lordların ve Soylu Leydilerin ve Çocuklarının Ayrıntılı Vasıfları. Yazan Yüce Üstat Malleon. Pycelle doğru söylemişti. Bu kitabı okumak eziyet verecek ölçüde sıkıcıydı ama Lord Arryn'ın bu kitabı özellikle aramasının bir sebebi olmalıydı ve bu yüzden Ned kitabı okumak zorundaydı. Bu sarı sayfaların arasında bir sır gömülüydü ve Ned o sırrı bulmalıydı. Ama neydi o sır? Kitap yüz yıldan daha uzun zaman önce yazılmıştı. Üstat Malleon düğünlerin, doğumların ve ölümlerin tozlu listelerini bir araya getirdiği zamanda, şu an hayatta olan hiç kimse doğmamıştı bile.

Lannister Hanedanı'yla ilgili olan bölümü tekrar açtı. Aradığı sırrın önüne düşmesi umuduyla sayfaları ağır ağır çevirmeye başladı. Lannisterlar çok eski bir aileydi. Kökleri, Kahramanlar Çağı'nda yaşamış bir düzenbaz olan Akıllı Lann'e kadar gidiyordu. Akıllı Lann en az Mimar Brandon kadar efsaneviydi ve hikâyecilerle ozanların nezdinde çok daha fazlasıydı. Şarkılardaki Lann, Casterlyleri, Casterly Kayası'ndan silahlarla değil, zekâsıyla çıkarmış bir adamdı ve lüleli saçlarının rengini parlatmak için güneşten ışık çalmıştı. Ned bu adamın şimdi yaşıyor olmasını ve şu lanet olası kitaptaki sırrı ortaya çıkarmasını diledi.

Kapının sertçe çalınması Jory'nin geldiğini haber veriyordu. Ned, önündeki kitabı kapattı, adamına içeri girmesini söyledi. "Şehir Muhafızları'na yirmi adam tahsis edeceğime söz verdim," dedi. "Adamları seçme işini sana bırakıyorum. Alyn'a emrimi ilet ve adamların kavga çıkarmak için değil, kavgalara engel olmak için gönderildikleri anladıklarından emin ol." Ned kalktı, sedir ağacından yapılmış sandığı açtı ve içinden ince bir iç tuniği aldı. "Seyis yamağını buldun mu?"

"Artık muhafız lordum," dedi Jory. "Bir daha asla bir ata dokunmayacağına dair yemin ediyor."

"Neler söyledi?"

"Lord Arryn'ı iyi tanıdığını iddia ediyor, sözde sıkı dostlarmış," diye homurdandı Jory. "Kral Eli'nin, seyis yamaklarının isim günlerini hiç unutmadığını ve onlara birer sikke verdiğini söylüyor. Atlarla özel bir ilişkisi varmış. Onları asla fazla zorlamazmış ve sürekli elmayla havuç getirdiği için atlar onu çok severmiş."

"Elmalar ve havuçlar," diye tekrarladı Ned.

Görünüşe bakılırsa, bu çocuk da hiç işe yaramayacaktı ve Serçeparmak'ın bulduğu dört kişinin sonuncusuydu. Jory hepsiyle teker teker görüşmüştü. Sör Hugh nezaketsiz, temkinli ve ancak yeni şövalye ilan edilmiş bir adamın olabileceği kadar küstahtı. Eğer El onunla konuşmak istiyorsa onu kabul etmekten memnunluk duyacağını ama önemsiz bir baş muhafız tarafından

sorguya çekilmeyi kabul edemeyeceğini söylüyor... ama önemsiz bulduğu muhafız kendisinden on yaş büyüktü ve onun hiçbir zaman olamayacağı kadar iyi bir kılıç dövüşçüsüydü. Mutfak hizmetçisi kız en azından nazik davranmıştı. Lord Jon'un okuması gerekenden çok daha fazla okuduğunu, küçük oğlunun rahatsızlığıyla ilgili sürekli üzgün ve sıkıntılı olduğunu ve karısına sık sık aksilik ettiğini söylemişti. Şimdi ayakkabıcılık yapan bulaşıkçı çocuk Lord Arryn'la hiç yüz yüze gelmemişti ama küçük mutfak, onun dedikodularıyla doluydu: Lord, kralla tartışmıştı; lord, yemek seçiyordu; lord, oğlunu Ejderha Kayası'na gönderiyordu; lord, av tazıları yetiştirmeye merak salmıştı; lord, yeni bir zırh yaptırmak için zırh ustasını ziyaret etmiş, zırh soluk gümüşten yapılacakmış, göğsüne mavi yeşim taşından ve sedeften bir şahin kakılacakmış, modelin seçimine yardım etmek için bizzat kralın kardeşi de lordla birlikte gitmiş, hayır, hayır, Lord Renly değil, Lord Stannis.

"Muhafız çocuk dikkate değer bir şey hatırlıyor mu?"

"Seyis yamağı, Lord Jon'un kendi yaşının yarısındaki gençlerden daha sağlıklı ve güçlü olduğuna yemin ediyor. Söylediğine göre sık sık Lord Stannis'le birlikte at gezilerine çıkıyorlarmış."

Yine Stannis, diye düşündü Ned. Bu durumu biraz garip buluyordu. Arryn ve Stannis samimi sayılırlardı ama dost değillerdi. Robert, Kışyarı'na gelmek için kuzeye doğru yolculuk ederken Stannis, Ejderha Kayası'na, ağabeyi adına fethettiği Targaryen ada kalesine gitmişti. Ne zaman geri döneceğiyle ilgili de tek laf etmemişti. "Bu geziler sırasında nerelere gittiklerini biliyor muyuz?" diye sordu Ned.

"Çocuk bir geneleve gittiklerini söylüyor."

"Bir geneleve mi?" diye sordu Ned. "Kartal Yuvası Lordu ve Kral Eli bir geneleve mi gidiyormuş? Hem de Stannis Baratheon'la birlikte?" Duyduğuna inanmadığını belli eden bir edayla başını salladı. Lord Renly bu dedikoduyu duysa ne yapardı diye merak etti. Robert'ın şehvetleri krallıktaki müstehcen sarhoş şarkılarına konu olmuştu ama Stannis başkaydı. Robert'tan sadece bir yaş küçüktü ama amansız, nükteden anlamaz, bağışlamaz ve göreviyle ilgili acımasız bir adamdı.

"Çocuk bunların doğru olduğu konusunda ısrarlı. El yanına üç muhafız almış; sonradan atlarını aldığında adamlar bu konuyla ilgili şakalar yapıyorlarmış."

"Hangi genelev peki?"

"Çocuk bilmiyor lordum ama muhafızlar biliyor olabilir."

"Lysa'nın onları Vadi'ye götürmüş olması büyük talihsizlik," dedi Ned.

"Tanrılar bize engel olmak için ellerinden geleni yapıyor. Leydi Lysa, Üstat Colemon, Lord Stannis... Jon Arryn'a gerçekte ne olduğunu bilmesi muhtemel herkes binlerce fersah uzakta."

"Lord Stannis'i Ejderha Kayası'ndan geri çağırmayı düşünüyor musunuz?"

"Henüz değil," dedi Ned. "Bütün bunların ne olduğuyla ilgili bir fikrim olmadan ve Stannis'in nerede durduğunu bilmeden olmaz." Bu konu Ned'in başını ağrıtıyordu. Stannis neden gitmişti? Lord Arryn'ın ölümünde bir rol oynamış mıydı? Ya da korkuyor muydu? Stannis bir yılını kuşatma altındaki Fırtına Burnu'nda, Lord Tyrell ve Redwyne surların dışında ziyafet sofraları kurarken surların içinde fare ve ve çizme derisi yiyip hayatta kalarak geçirmiş ve Fırtına Burnu'nu vermemişti. Böyle bir adamın herhangi bir şeyden korkacağını düşünmek mümkün değildi.

"Lütfen bana yeleğimi getir. Üzerinde ulu kurt arması olan gri yeleği. Bu zırh ustasının kim olduğumu anlamasını istiyorum. Belki konuşmaya daha hevesli olur."

Jory gardıroba gitti. "Lord Renly, kralın kardeşi olduğu kadar Lord Stannis'in de kardeşi," dedi.

"Buna rağmen, anlıyoruz ki o gezilere davet edilmemiş." Ned, Lord Renly hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Arkadaşça tavırlarına ve samimiyet dolu gülümsemelerine bir anlam yükleyemiyordu. Birkaç gün önce Ned'i bir kenara çekmiş ve pembe altından nefes kesici bir kapaklı madalyon göstermişti. Madalyonun içinde, canlı renklerle Myr usulü resmedilmiş, karaca gözlü, açık kahverengi saçlı bir kız minyatürü vardı. Renly kızın Ned'e birini hatırlatıp hatırlatmadığını öğrenmek konusunda çok heyecanlı görünüyordu. Ned cevap vermeyip sadece omuz silktiğinde hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Kızın, Loras Tyrell'in kız kardeşi Margaery olduğunu söylemiş ve pek çok kişinin bu kızı Lyanna'ya benzettiğini eklemişti. "Hayır," demişti Ned şaşkınlıkla. Robert'ın genç haline bu kadar benzeyen Renly, Lyanna'ya benzettiği genç bir kıza tutku duyuyor olabilir miydi? Bu durum Ned'e basit bir tuhaflıktan çok daha fazlası gibi görünmüştü.

Jory yeleği Ned'in arkasında tuttu ve Ned kollarını geçirdi. Jory yeleği bağlarken, "Lord Stannis turnuva için buraya gelir belki," dedi Ned.

"Bu gerçekten büyük talih olur lordum," diye karşılık verdi Jory.

Ned uzun kılıcına uzanırken, "Diğer bir değişle hiç ihtimal yok," diyerek tatsızca gülümsedi.

Jory, Ned'in pelerinini omuzlarına koydu ve yakasını El rozetiyle kopçaladı.

"Zırh ustası Çelik Caddesi'nin sonundaki dükkânının üst katında, büyük bir evde yaşıyor," dedi. "Alyn yolu biliyor lordum."

Ned başıyla onayladı. "Beni gölgeleri kovalamak için yollara düşürüyorsa, tanrı o bulaşıkçı çocuğu korusun." Ned'in bulaşıkçı çocuktan öğrendiği şeyler zar zor işe yarar bilgilerdi ama Ned'in tanıdığı Jon Arryn mücevherli gümüş zırhlar kuşanacak bir adam değildi. Çelik çelikti, insanı korumaya yarardı, süslenmek için kullanılmazdı. Lord Arryn da dünya görüşünü değiştirmiş olabilirdi elbette. Konsey masasına oturduktan sonra dünyaya farklı gözlerle bakan ilk adam da olmazdı. Ama bu değişim Ned'in merakını cezbedecek kadar büyüktü.

"Benden istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Sanırım genelevleri dolaşmaya başlamalısın."

"Bu çok zor bir görev lordum," diyerek sırıttı Jory. "Diğer adamlar da memnuniyetle yardım eder. Porther iyi bir başlangıç yapmıştı zaten."

Ned'in en sevdiği at eyerlenmiş halde avluda bekliyordu. Atına binip avludan çıkarken Varly ve Jacks hemen yanında atlarını sürmeye başladı. Çelik başlıklar ve metal zırhlar içinde eriyor olmalıydılar ama hiç şikâyet etmiyorlardı. Lord Eddard Stark, sırtında uçuşan gri beyaz peleriniyle kalenin büyük kapısından çıkıp şehrin pisliğine girdiği anda bütün gözler üzerine çevrildi. Ned atını tekmeledi ve hayvan koşmaya başladı. Muhafızları Ned'i takip etti.

Şehrin kalabalık caddelerinde ilerlerken sık sık dönüp arkasına bakıyordu Ned. Tomard ve Desmond ondan çok daha önce yola çıkmış ve gideceği istikamette onları izleyecek birilerine karşı yol üstünde yer tutmuşlardı ama buna rağmen Ned izlenmediğinden emin olamıyordu. Kralın örümceği ve örümceğin kuşları, gerdek gecesine girecek genç bir bakire gibi sıkıntılı hissetmesine sebep oluyordu.

Çelik Caddesi, haritalardaki adıyla Nehir Kapısı'nın, halk arasındaki ismiyle Çamur Kapısı'nın yanındaki pazar yerinde başlıyordu. Uzun tahta ayaklar üzerindeki bir mim sanatçısı, peşindeki çıplak ayaklı bir çocuk sürüsüyle birlikte kalabalığın içinde dev bir böcek taklidi yaparak yürüyordu. Bir başka yerde, yırtık pırtık kıyafetler giymiş, en fazla Bran yaşında olan iki küçük çocuk, kendilerini izleyen kalabalığın tezahüratları ve küfürleri eşliğinde ellerindeki sopalarla düello yapıyordu. Penceresinden dışarı eğilip elindeki bir kova pis suyu çocukların başına döken yaşlı kadın mücadeleye son verdi. Duvarların gölgesinde, tekerlekli at arabalarının yanında duran çiftçiler müşteri bulabilmek için bağırıyorlardı. "Elmalar. Harika elmalar. Yarı fiyatına, ucuz elmalar. Kan karpuzları burada, bal kadar tatlı karpuzlar. Turplar, soğanlar, kökler var."

Çamur Kapısı açıktı ve altın renkli pelerinleri içindeki Şehir Muhafızları'ndan

bir manga, mızraklarına dayanmış halde kapı kanatlarının altında bekliyordu. Batıdan sıra halinde gelen süvariler göründüğünde muhafızlar hareketlendi. Etrafa emirler yağdırarak caddedeki atlı arabaları ve yayaları ayak altından çekip, gelen şövalyenin geçmesi için yolu açtılar. Kapıdan giren ilk süvari uzun, siyah bir sancak taşıyordu. Esen rüzgârla canlıymış gibi hareket eden ipek sancağın üstünde, gece karanlığını kesen mor bir şimşek arması vardı. Lord Beric için yol açın! Lord Beric için yol açın! diye bağırdı süvari. Hemen arkasından lordun kendisi göründü. Siyah savaş atının üzerinde, yaldızlı siyah pelerini içinde son derece çarpıcı görünen kızıl altın rengi saçlı genç bir şövalye. "Kral Eli Turnuvası'na katılmak için mi buradasınız lordum?" diye sordu Şehir Muhafızları'ndan bir adam. "Kral Eli Turnuvası'nı kazanmak için buradayım," diye bağırdı genç lord. Yolun kenarlarında birikmiş kalabalıktan tezahürat sesleri yükseldi.

Ned, Çelik Caddesi'nin başladığı yerde meydandan döndü. Açık ocaklarının başında çalışan demircileri, zırhları içinde sokaklarda dolanan süvarileri, eski bıçaklar ve usturalar satan kır saçlı hırdavatçıları geçerek yüksek bir tepeye doğru uzanan dolambaçlı yolda ilerlemeye başladı. Yolun yukarılarına çıktıkça daha büyük binalar çıkıyordu karşılarına. Aradıkları adam yolun en tepesinde, üst katları dar sokağa taşan, büyük, alçı sıvalı ahşap bir evde yaşıyordu. İki kanatlı kapının üzerinde abanoz ve büvet ağacına oyulmuş bir savaş sahnesi vardı. Bir çift taş şövalye girişte nöbet tutuyordu. Üzerlerine giydirilmiş kırmızı cilalı çelikten zırhlarla, birer boynuzlu ata ve kızıl akbabaya dönüştürülmüşlerdi. Ned atını Jacks'e teslim etti ve kapıyı omzuyla açarak içeri girdi.

Genç ve zayıf hizmetçi kız, Ned'in pelerininin boynuna iliştirilmiş rozeti ve yeleğinin göğsündeki armayı görünce heyecanlandı. Zırh ustası aceleyle, gülümseyerek ve reveranslar yaparak Ned'in yanına geldi. "Kral Eli için şarap," dedi hizmetçi kıza ve Ned'e eliyle koltuğu işaret etti. "Ben Tobho Mott, lordum, lütfen, lütfen keyfinize bakın." Adamın boynundaki gümüş kolyenin ucunda güvercin yumurtası büyüklüğünde bir safir sallanıyordu. Kollarına gümüş ipliklerle çekiçler işlenmiş siyah kadife bir elbise giyiyordu. "Kral Eli Turnuvası için yeni silahlar lazımsa doğru yere geldiniz lordum." Ned adamın söylediklerini düzeltmeye lüzum görmedi. "Benden çıkan işler oldukça pahalıdır ama bu yüzden özür dileyemem lordum," dedi, birbirinin aynısı gümüş kadehlere şarap doldururken. "Bendeki işçiliği Yedi Krallık'ın hiçbir yerinde bulamazsınız, inanın. Dilerseniz tüm ocakları gezin ve kendiniz kıyaslayın. Her köy demircisi metal zırh yapabilir ama benim yaptığım iş başlı başına bir sanattır."

Ned şarabından bir yudum aldı ve adamın devam etmesine izin verdi. Çiçek Şövalyesi de zırhını buradan almıştı. İyi çelikten anlayan bütün soylu lordlar,

hatta kralın öz kardeşi Lord Renly bile Tobho'nun dükkânına gelirdi. Ned, Renly'nin yeni zırhını görmüş müydü? Üzerine altın geyik kakılmış koyu yeşil olan zırhı. Şehirdeki hiçbir zırh ustası öylesine derin bir yeşil yakalayamazdı çünkü Tobho çeliğin içine renk katmanın sırrını biliyordu. Çeliği boyamak ve emaylamak kalfaların emekleme işiydi. Belki de Kral Eli buraya yeni bir kılıç almaya gelmişti. Tobho, Valyria çeliğini dövmeyi küçük bir çocukken Qohor'un ocaklarında öğrenmişti. Sadece büyü yapmayı bilen bir adam eski silahları alıp onları yeniden dövebilirdi. "Ulu kurt Stark Hanedanı'nın arması değil mi? Ulu kurt şeklinde öyle bir miğfer yaparım ki, sokakta sizi gören çocuklar korkuyla kaçışır," dedi.

Ned gülümsedi. "Lord Arryn için kartal biçiminde bir miğfer yaptınız mı?"

Tobho Mott uzunca bir süre durakladı ve elindeki şarap kadehini kenara bıraktı. "Lord Arryn ve kralın kardeşi Lord Stannis beni aradılar ama üzülerek söylüyorum ki müşterim olma onurunu bahşetmediler."

Ned, hiçbir şey söylemeden adama bakarak bekledi. Yıllar içinde, sessizliğin sorulardan daha çok cevap bulduğunu öğrenmişti. Bu da o anlardan biriydi.

"Onlar sadece çocuğu görmek istediler," dedi zırh ustası. "Ben de onları ocağa götürdüm."

"Çocuk," diye tekrarladı Ned. Bahsettiği çocuğun kim olduğuyla ilgili hiç fikri yoktu. "Çocuğu ben de görmek isterim," dedi.

Tobho Mott, dikkatli ve soğuk bakışlarla Ned'i süzdü. "Nasıl isterseniz lordum," dedi. Sesinde, az önceki arkadaşça tondan eser kalmamıştı. Ned'i, dar bir avluya açılan arka kapıdan çıkardı ve bütün işin yapıldığı mağaraya benzer bir taş ambara götürdü. Zırh ustası ambarın kapısını açtığında Ned'in yüzüne korkunç bir sıcak hava dalgası çarptı. Bir ejderhanın ağzında yürüyormuş gibi hissetti. İçeride, her köşede bir demir ocağı yanıyordu, hava duman ve sülfür kokuyordu. Çıplak göğüslü çırak çocuklar körükleri pompalarken, kalfalar sadece alınlarındaki teri silmeye yetecek kadar kısa bir süre kafalarını işten kaldırdı.

Usta, Robb'un yaşlarında, uzun ve kaslı bir delikanlıya seslendi. "Lord Stark, yeni Kral Eli," dedi. Genç adam, sulu mavi gözleriyle Ned'e bakarken terden sırılsıklam olmuş saçlarını eliyle alnından çekti. Saçları uzun, gür, dağınık ve mürekkep kadar siyahtı. Çenesinde daha yeni bitmeye başlayan sakallarının gölgesi vardı. "Bu delikanlı Gendry. Yaşına göre çok güçlüdür ve çok çalışkandır. Kral Eli'ne yaptığın miğferi göster delikanlı." Çocuk neredeyse utanarak onları çalıştığı sıraya götürdü ve üzerinde kusursuzca kıvrılmış iki boynuz olan boğa kafası şeklindeki miğferi gösterdi.

Ned miğferi elinde döndürerek inceledi. Miğfer parlatılmamış çiğ çelik halindeydi ama mükemmelce şekillendirilmişti. "Bu gayet ince bir iş. Miğferi memnuniyetle satın almak isterim."

Delikanlı miğferi kapar gibi aldı Ned'in elinden. "Satılık değil," dedi.

Tobho Mott yıldırım çarpmış gibi görünüyordu. "Evlat, karşındaki Kral Eli. Eğer bu miğferi istiyorsa hediye etmen gerekir. Sormakla bile sana büyük onur bahşetti."

"Ben bunu kendime yaptım," dedi çocuk inatla.

"Sizden yüzlerce kez özür dilerim lordum," dedi usta. "Çocuk yeni çelik kadar ham; yeni çelik kadar iyi dövülmesi gerekiyor. Bu miğfer eninde sonunda bir kalfanın işi, size daha önce hiç görülmemiş bir miğferi kendi ellerimle yapacağıma söz veriyorum."

"Af gerektirecek bir şey yapmadı. Gendry, Lord Arryn seni görmeye geldiği zaman neyle ilgili konuştunuz?"

"Bana sorular sordu lordum."

"Nasıl sorular?"

Çocuk omuz silkti. "Nasıl olduğumu, burada bana iyi davranıp davranılmadığını, işi sevip sevmediğimi ve annemle ilgili sorular. Kim olduğuyla ilgili, nasıl biri olduğuyla ilgili."

"Sen bunlara ne cevap verdin peki?"

Çocuk yine alnına düşen bir tutam siyah saçı elleriyle geri itti. "Annem ben küçükken öldü. Sarı saçları vardı. Bana şarkılar söylediğini hatırlıyorum, bir birahanede çalışıyordu."

"Lord Stannis de sorular sordu mu sana?"

"Kel olan mı? O tek kelime etmedi. Sadece dik dik bakıp durdu. Sanki kızına tecavüz etmişim gibi."

"O pis diline dikkat et, Kral Eli'yle konuşuyorsun," diye parladı usta. Çocuk gözlerini yere indirdi. "Çok zeki bir delikanlıdır ama fazla inatçı. Şu miğfer... diğerleri buna boğa kafalı dediler diye yaptı onu."

Ned elini çocuğun başına koyup gür siyah saçlarını okşadı. "Bana bak Gendry." Delikanlı kafasını kaldırdı. Ned çocuğun yüzünü inceledi. Çenesinin şeklini, buz mavisi gözlerini. Evet, diye düşündü, şimdi anlıyorum. "Haydi işine dön delikanlı, seni rahatsız ettiğim için üzgünüm." Ned, ustayla birlikte eve doğru yürümeye başladı. "Çocuğun çıraklık ücretini kim ödedi?" diye sordu usulca.

Mott rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Çocuğu gördünüz. Çok güçlü bir delikanlı. Onun elleri çekiç tutmak için yaratılmış. Gelecek vadediyor. Onu ücret ödemeden aldım."

"Şimdi de gerçekler," dedi Ned ısrarla. "Sokaklar güçlü çocuk dolu. Senin bir çırağı ücret ödemeden aldığın gün Sur'un yıkılacağı gündür. Kim ödedi?"

"Bir lord," dedi isteksizce. "İsim vermedi ve giysisinde bir arma da yoktu. İki kat ücret ödedi, hem çocuğun eğitimi hem de benim konuşmamam için."

"Tarif et."

"Tıknaz, geniş omuzlu bir adamdı. Sizin kadar uzun değildi. Kahverengi sakalları vardı ama aralarından kızıllar göründüğüne yemin edebilirim. Zengin görünüşlü, gümüş dikişli, mor kadifeden bir pelerin giyiyordu ama pelerinin başlığı yüzünü gizliyordu, tam olarak göremedim." Bir an tereddüt etti. "Lordum, ben bela istemiyorum," dedi.

"Hiçbirimiz bela istemiyoruz ama bunlar belalı zamanlar Mott Usta," diye karşılık verdi Ned. "Çocuğun kim olduğunu biliyorsun."

"Ben altı üstü bir zırh ustasıyım lordum, sadece bana söyleneni bilirim."

"Çocuğun kim olduğunu biliyorsun," diye tekrarladı Ned sabırla. "Bu bir soru değil."

"Çocuk benim çırağım," dedi usta. "Bana gelmeden önce kim olduğu beni hiç ilgilendirmez."

Ned başıyla onayladı. Zırh Ustası Tobho Mott'tan hoşlandığına karar verdi. "Eğer bir gün Gendry, bir kılıç dövmek yerine kullanmak isterse onu bana gönder. Çocukta bir savaşçı görünüşü var. O zaman kadar size şükran duyacağım. Ayrıca size söz veriyorum, eğer çocukları korkutmak için bir miğfer istersem geleceğim ilk yer sizin dükkânınız olacak."

Muhafızı kapıda atıyla birlikte bekliyordu. "Bir şeyler öğrenebildiniz mi lordum?" diye sordu Jory, Ned atına binerken.

"Öğrendim," dedi Ned. Jon Arryn kralın piçinden ne öğrenmek istemiş olabilirdi ve bu merakını neden hayatıyla ödemişti?

Catelyn

"Leydim, başınızı örtmelisiniz, üşüteceksiniz," dedi Sör Rodrik kuzeye doğru at sürerlerken.

"Bu sadece su Sör Rodrik," diye karşılık verdi Catelyn. Saçları sırılsıklam olmuş, ağırlaşmıştı. Bir tutam kızıl saç alnına yapışmıştı. Ne kadar vahşi ve pejmürde göründüğünü tahmin edebiliyordu ama bu sefer hiç umursamıyordu bunu. Güney yağmuru ılık, yumuşak ve bir annenin öpücüğü kadar zarifti. Yağmur onu çocukluğuna, Nehirova'nın uzun gri günlerine geri götürmüştü. Tanrı korusunu, nemden iyice ağırlaşıp yere yaklaşan ağaç dallarını ve dökülmüş yapraklar arasında kahkahalar atarak dolaşan erkek kardeşini hatırladı. Kız kardeşi Lysa'yla birlikte çamurdan kurabiyeler yaparlardı. Elleri ve parmaklarının araları, kahverengi yapış yapış çamurla dolardı. Yaptıkları çamur kurabiyelerini Serçeparmak'a ikram ederlerdi. Bir keresinde o kadar fazla çamur yemek zorunda kalmıştı ki bir hafta hasta yatmıştı. Hepsi ne kadar da gençti o zamanlar.

Catelyn bütün bunları neredeyse unutmuştu. Kuzeyde sert ve soğuk inerdi yağmur. Gece yağmurları buza dönüşürdü. Ekinleri besleyen yağmur aynı zamanda onların katili olurdu ve en güçlü adamlar bile kendilerine sığınacak bir yer arardı. Kuzeyin yağmurları küçük kızların oyunlarına eşlik edemezdi.

"Yağmur içime işledi," diye şikâyet etti Sör Rodrik. "Korkarım kemiklerim bile ıslandı." Etraflarındaki ağaçlar iyice sıklaşmıştı. Yapraklarda biriken yağmur sularının damlama seslerine, çamurlu zemini döven at nallarının çıkardığı ıslak sesler karışıyordu. "Bu gece bir ateşe ihtiyacımız var leydim ve şöyle sıcak bir yemek her ikimize de iyi gelecektir."

"İleride, yolların kesiştiği yerde bir han var," dedi Catelyn. Genç bir kızken babasıyla çıktığı yolculuklar sırasında defalarca kalmıştı o handa. Lord Hoster Tully, orta yaş zamanlarında bir türlü yerinde duramazdı. Sürekli yolculuk halindeydi. Catelyn şişman hancı kadını hâlâ hatırlıyordu. Masha Heddle isimli kadın gece gündüz tütün yaprağı çiğnerdi. Çocuklar için her zaman bitmek tükenmek bilmez gülümsemeleri ve tatlı kekleri olurdu. İçleri bal dolu tatlı kekleri çok severdi Catelyn ama o gülümsemelerden ödü kopardı. Tütün yapraklarının dişlerinde bıraktığı koyu kızıl lekeler yüzünden kadının gülümseyişi kanlı bir korkuya dönüşürdü.

"Bir han," dedi Sör Rodrik özlemle. "Keşke... ama tehlikeyi göze alamayız.

Eğer tanınmak istemiyorsak daha küçük bir sığınak aramamız en iyisi olacaktır..." Yoldan gelen sesleri duyduğunda sustu. Topraktaki su birikintilerini döven nal sesleri, zırhların şıngırtısı ve at kişnemesi. "Süvariler," diye uyardı ve eli kılıcının kabzasına gitti. Kral Yolu'nda bile tedbirli davranmaktan zarar gelmezdi.

Yolun hafifçe kıvrıldığı yere doğru sesleri takip ettiler ve onları gördüler. Bir sıra zırhlı adam kabarmış nehri gürültüyle geçiyordu. Catelyn dizginlerini çekerek geçmelerini bekledi. Sıranın en önünde giden adam, sırılsıklam olmuş ve hamura dönmüş bir sancak taşıyordu. Muhafızların giydiği çivit rengi pelerinlerin omuzlarında Denizgözcüsü'nün gümüş kartalı vardı. "Mallisterlar," diye fısıldadı Sör Rodrik, Catelyn'in kulağına, sanki Catelyn bunu bilmiyormuş gibi. "Leydim, başlığınızı kafanıza geçirirseniz iyi olacak."

Catelyn kıpırdamadı. Lord Jason Mallister da adamların arasındaydı. Hemen yanında oğlu vardı ve etrafları muhafızlarla çevriliydi. Yaverleri arkalarından gidiyordu. Kral Eli Turnuvası için Kral Toprakları'na gittiklerini anlamıştı Catelyn. Kral Yolu geçen hafta boyunca sivrisinek sürüsü gibi yolcularla doluydu. Şövalyeler ve süvariler, yanlarında arpları ve davullarıyla birlikte yolculuk eden şarkıcılar, şerbet otu, mısır ya da bal dolu fıçılarla yüklenmiş ağır at arabaları, tüccarlar, zanaatkârlar ve fahişeler. Hepsi güneye gidiyordu.

Cesurca Lord Jason'ı inceledi. Catelyn onu en son kendi düğününde görmüştü. Lord Jason düğün ziyafeti boyunca Catelyn'in amcasıyla şakalaşıp durmuştu. Mallisterlar, Tullyler'in sancak beyiydi ve düğün hediyeleri son derece bonkörceydi. Adamın eskiden koyu kahverengi olan saçları şimdi beyazlamıştı ve yüzü zaman içinde çöküp keskinleşmişti ama yıllar ihtişamından hiçbir şey götürmemişti. Atını hiçbir şeyden korkmayan bir erkek gibi sürüyordu. Catelyn bir an kıskançlık hissetti, kendisi pek çok şeyden korkar olmuştu. Süvariler önlerinden geçerken, Lord Jason zarifçe bir selam verdi ama bu hareket soylu bir lordun yoldaki yabancılara gösterdiği nezaketten ibaretti. Adamın korkusuz gözlerinde Catelyn'i tanıdığına dair bir ışık yoktu ve oğlu başını kaldırmaya zahmet bile etmemişti.

"Sizi tanımadı," dedi Sör Rodrik hayretle.

"Yolun kenarında, ıslak ve yorgun, çamur içinde iki yabancı gördü. O iki yabancıdan birinin bağlı bulunduğu lordun kızı olduğu aklına bile gelmez. Bence han gayet güvenli Sör Rodrik."

Üç Dişli Mızrak'ın büyük yol ağzının kuzeyindeki hana vardıklarında neredeyse gece olmuştu. Masha Heddle, Catelyn'in hatırladığından çok daha şişman ve yaşlıydı şimdi. Hâlâ tütün yaprağı çiğniyordu ama korkutucu

gülümsemesiyle değil, gelişigüzel bir bakışla karşıladı onları. "Merdivenlerin sonunda iki odam var, başka oda yok," dedi tütün yaprağını çiğnemeye ara vermeden. "Çan kulesinin altında, bu yüzden yemekleri kaçırmazsınız ama bazıları da odaları çok gürültülü bulur. Yapabileceğim bir şey yok. Tıka basa doluyuz. Ya bu odaları ya da yolu seçeceksiniz."

Odaları seçtiler. Daracık merdivenin sonundaki tavan arasına sıkışmış, alçak tavanlı tozlu iki oda. "Çizmelerinizi aşağıda bırakın," dedi Masha sikkeleri aldıktan sonra. "Çocuk onları temizleyip getirir. Merdivenlerimin ve odalarımın çamur içinde kalmasını istemem. Çana dikkat edin. Geç kalanlar yemek yiyemez." Ne gülümseme vardı, ne de tatlı keklerin kokusu.

Akşam yemeğini haber veren çan çaldığında çıkan ses sağır ediciydi. Catelyn kuru kıyafetler giydi, pencerenin kenarına oturup pervaza vuran yağmuru seyretti. Penceredeki bulanık camın üzeri küçük baloncuklarla doluydu; dışarıda kalan yüzü toz içindeydi ve yağmur suyu çamurlaşıp üzerinden akıyordu. Catelyn, büyük yolların birleştiği ağzı zorlukla görebiliyordu.

Yolların birleştiği yer onu duraksattı. Buradan batıya dönseler kolaylıkla Nehirova'ya varabilirlerdi. Her ihtiyaç duyduğunda, babası ona bilgece tavsiyeler vermişti ve Catelyn şimdi babasıyla konuşmak, onu gelen fırtınaya karşı uyarmak istiyordu. Eğer Kışyarı bir savaşa hazırlanmak zorunda kalırsa, Kral Toprakları'na çok daha yakın olan Nehirova'nın, batının üzerine gölge gibi çökmüş Casterly Kayası'nın gücü karşısında daha sıkı hazırlıklara ihtiyacı olacaktı. Keşke babası biraz daha güçlü olsaydı. Hoster Tully iki yıldır yatalaktı ve Catelyn babasına yeni dertler yüklemek istemiyordu.

Doğu yolu daha yabani ve tehlikeliydi. Kayalık tepelerden ve sık ormanlardan geçip Ay Dağları'na varmak, yüksek geçitleri ve derin uçurumları aşıp Arryn Vadisi'ne gitmek ve vadinin arkasındaki Parmaklar'a ulaşmak zorundaydılar. Vadinin yukarısında kalan Kartal Yuvası, gökyüzüne kadar uzanan kuleleriyle yüksek ve zaptedilemezdi. Orada kız kardeşini ve... Ned'in aradığı cevaplardan bazılarını bulabilirdi. Lysa'nın mektubuna yazmayı göze alamadığı başka şeyler bildiğinden emindi. Belki Ned'in, Lannisterlar'ı mahvetmek için aradığı kanıt Lysa'daydı ve eğer bir savaş çıkacak olursa Arrynlar'a ve onlara yeminle bağlı doğudaki lordlara ihtiyaç duyacaklardı.

Bütün bunlara rağmen, dağ yolu korkunç tehlikelerle doluydu. Gölgekedileri geçitlerin arasında sinsice dolaşıyordu. Sık sık toprak kaymaları oluyordu ve dağlarda kanun tanımaz haydutlar yaşıyordu. Dağlardan hırsızlık ve cinayet için iniyorlar, onları aramak için Vadi'den şövalyeler çıktığında kar gibi eriyip yok oluyorlardı. Kartal Yuvası'nın gördüğü en cesur adam olan Lord Arryn bile, dağ

yolunu kullanmak zorunda kaldığında kafilesini en iyi muhafızlarıyla güçlendiriyordu. Catelyn'in tek muhafızı, zırh olarak sadakat kuşanmış yaşlı bir şövalyeydi.

Hayır, diye düşündü. Nehirova ve Kartal Yuvası beklemek zorundaydı. Oğullarının ve görevinin beklediği Kışyarı'na dönmeliydi. Boğaz'ı güven içinde geçtiklerinde kendini Ned'in sancak beylerinden birine ifşa edebilir ve Kral Yolu'nu gözlemeleri amacıyla yola süvariler gönderilmesini emredebilirdi.

Yağmur yol ağzının ilerisindeki arazileri görmesine engel oluyordu ama Catelyn bütün çevreyi yeterince net olarak görebiliyordu hafızasında. Pazar yeri yolların kesiştiği noktanın biraz yukarısındaydı ve ordan yaklaşık bir mil uzaklıkta bir köy vardı. Köyün ortasındaki septin etrafında elli kadar beyaz kır evi bulunuyordu. Şimdi sayıları artmış olmalıydı çünkü yaz uzun ve huzurlu geçmişti. Oranın kuzeyinde, Üç Dişli Mızrak'ın Yeşil Çatal'ı boyunca, bereketli vadiler ve yeşil ormanların arasında, büyük kasabalardan ve sağlam karakollardan geçen Kral Yolu uzanıyordu.

Catelyn oralardaki herkesi tanıyordu: Birbirlerinin ezeli düşmanı olan ve babasının sürekli aralarını yapmak zorunda kaldığı Blackwoodlar ve Brackenlar; Harrenhal'un mağaravari mahzenlerinde hayaletleriyle birlikte yaşayan, soyunun sonuncusu Leydi Whent; çabucak parlamasıyla ünlü, tam yedi karısından uzun yaşamış ve ikiz kalelerini çocuklarla, torunlarla, torunlarının çocuklarıyla, piçleriyle ve piçlerinin çocuklarıyla dolduran Lord Frey. Bu insanların hepsi Tullyler'in sancak beyleriydi ve Nehirova'ya hizmet edeceklerine dair kılıç yemini etmişlerdi. Bir savaş çıkması durumunda bu yeminlerin yeterli olup olmayacağını düşündü Catelyn. Babası yeryüzüne gelmiş en güvenilir adamdı ve savaş halinde bütün sancak beylerini çağıracağına hiç şüphe yoktu ama onlar gelecek miydi? Darryler, Rygerlar ve Mootonlar da Nehirova'ya hizmet etmek için yemin etmişlerdi ama Üç Dişli Mızrak'ta Rhaegar Targaryen'ın yanında savaşmışlardı. Lord Frey ancak çatışma bittikten sonra yardıma koşmuştu. Hangi ordunun safına katılmak için geldiği her zaman bir muamma olarak kalmıştı (Zafer kazanılır kazanılmaz Nehirova için geldiğine dair teminat vermişti ve babası ona öldü de gelemedi anlamında Merhum Lord Frey adını takmıştı.) İş savaşa varmamalı, diye düşündü Catelyn endişeyle. Buna izin vermemeliydiler.

Çan sesinin kesildiği anda Sör Rodrik geldi. "Bu akşam karnımız doysun istiyorsak acele etmeliyiz leydim," dedi.

"Boğaz'ı geçene kadar şövalye ve leydi olmamamız daha iyi," diye karşılık verdi Catelyn. "Sıradan iki yolcu, mesela bir aile meselesi için yola çıkmış bir baba kız olmamız daha iyi."

"Siz nasıl isterseniz leydim," dedi Rodrik ve Catelyn gülmeye başladığı anda ne söylediğinin farkına vardı. "Eski alışkanlıklardan kurtulmak kolay değil ley... kızım." Ellerini olmayan sakallarına götürdü ve öfkeyle içini çekti.

Catelyn adamın koluna girdi. "Gidelim sevgili babacığım," dedi. "Masha Heddle'ın iyi bir masa kuracağından emin olabilirsiniz ama ona iltifat etmemeye çalışın. Gülümsemesini görmeyi gerçekten istemezsiniz."

Bir yanında sıralanmış fıçılar, diğer tarafında bir şömine olan ortak salon uzun ve esintiliydi. Masalara servis yapan genç çocuk, elinde et şişleriyle bir oraya bir buraya koştururken, Masha ağzında tütün yaprağıyla fıçılardan bardaklara bira dolduruyordu.

Sıralar kalabalıktı. Kasaba halkı ve çiftçiler her türden yolcuyla rahatça kaynaşıyordu. Yol ağzından gelen yolcuların günlük dostlukları tuhaf ilişkiler çıkarıyordu ortaya. Elleri siyah ve mor boyacılar, pis kokulu nehir balıkçılarıyla aynı sırayı paylaşıyordu. Kaslı bir demir işçisi yaşlı ve bilge bir rahibin yanında sıkışmış halde oturuyordu. Dişli paralı askerlerle yumuşak huylu tüccarlar iyi dostlarmış gibi sohbet ediyordu.

Catelyn'i rahatsız edecek kadar fazla kılıç vardı salonda. Şöminenin yanında Brackenlar'ın kızıl aygırlı armasını taşıyan üç adam duruyordu. Hemen yanlarında, mavi çelik zırhlar ve gümüş grisi pelerinler giymiş büyükçe bir grup vardı. Omuzlarında tanıdık bir arma taşıyorlardı, Frey Hanedanı'nın kuleleri. Catelyn adamların yüzünü inceledi ama hepsi Catelyn'i tanıyamayacak kadar gençti. İçlerinden en büyüğü, Catelyn kuzeye gittiğinde en fazla Bran yaşında olmalıydı.

Sör Rodrik mutfağa yakın bir sırada iki boş yer buldu. Masadaki yakışıklı bir genç güzel parmaklarıyla ahşap bir arp çalıyordu. "Yedi tanrılar sizi kutsasın iyi insanlar," dedi. Önünde boş bir şarap kadehi duruyordu.

"Sizi de, güzel şarkıcı," diye cevap verdi Catelyn. Sör Rodrik, hemen şimdi, dediği belli olan bir ses tonuyla, ekmek, et ve bira istedi. On sekiz yaşlarındaki genç şarkıcı cesaretle onları izliyordu. Art arda fırlatılan okların hızıyla, bir cevap için dahi duraklamadan nereden geldiklerini, nereye gittiklerini, ne haberler getirdiklerini sordu. Çocuğun sorduğu en güvenli soruyu cevaplayarak, "İki hafta önce Kral Toprakları'ndan yola çıktık," dedi Catelyn.

"Benim gitmek üzere olduğum yerden geliyorsunuz," dedi çocuk. Tam da Catelyn'in düşündüğü gibi, onların anlatacaklarını duymak değil, kendi anlatacaklarının duyulmasını istiyordu. Bir şarkıcının duymaktan en çok hoşlandığı ses, kendi ağzından çıkan sesti. "Kral Eli Turnuvası, dolgun keseli zengin lordlar demek. Geçen turnuvadan taşıyabileceğimden çok daha fazla

gümüşle dönmüştüm... ya da dönmüş olacaktım. Eğer bütün gümüşlerimi Kral Katili'nin üzerine yatırmasaydım."

"Tanrılar kumarbazları sevmez," dedi Sör Rodrik sertçe, kuzeydendi ve turnuvalar konusunda Starklar gibi düşünüyordu.

"Beni sevmediklerine şüphe yok," dedi şarkıcı. "Zalim tanrılarınız ve Çiçek Şövalyesi bir olup işimi bitirdi."

"Bu sana iyi bir ders olmuştur," dedi Rodrik.

"Oldu gerçekten. Bu sefer sikkelerimi Sör Loras'ın üstüne koyacağım."

Sör Rodrik'in eli yerinde yeller esen sakallarına gitti ama daha şarkıcıyı azarlayacak kelimeler bulamadan servis yapan çocuk seke seke masaya geldi. İçi açık ekmekleri önlerine serdikten sonra, ekmeklerin içini şişlerden çıkardığı, üzerinden sular damlayan kahverengi et parçalarıyla doldurdu. Diğer şişte küçük soğanlar, acı biberler ve tombul mantarlar diziliydi. Hizmetçi çocuk biralarını getirmek için koştuğunda Sör Rodrik şehvetle yemeğini yemeye başladı.

"Benim adım Marillion," dedi şarkıcı çocuk. Ahşap arpının bir telini çekti. "Beni daha önce bir yerlerde çalarken görmüşsünüzdür mutlaka."

Çocuğun söyledikleri Catelyn'i gülümsetti. Göçebe şarkıcıların çok azının yolu Kışyarı'na düşerdi ama çocukluğundan hatırlıyordu böyle şarkıcıları. "Korkarım ki görmedim," dedi.

Şarkıcı çocuk ahşap arpıyla dokunaklı bir akor çaldı. "Çok yazık," dedi. "Bugüne kadar duyduğunuz en iyi şarkıcı kim peki?"

"Braavoslu Alia," diye cevapladı Rodrik bir anda.

"Ah, ben o yaşlı sopadan çok daha iyiyim," diye karşılık verdi Marillion. "Şarkıma verecek bir gümüşünüz varsa size seve seve kanıtlayabilirim."

"Birkaç bakır sikkem var ama senin ulumanı dinlemektense onları bir kuyuya atmayı yeğlerim," dedi Sör Rodrik homurdanarak. Rodrik'in müzikle ilgili fikirlerini herkes bilirdi. Müzik çok güzel bir şeydi fakat sadece kızlar için. Sağlıklı genç bir adamın elinde kılıç olmalıydı, bir arp değil.

"Büyükbabanızın çok aksi bir tabiatı var," dedi Marillion, Catelyn'e dönerek. "Ben sesimle sizi ve güzelliğinizi onurlandırmak istemiştim. Doğrusu, ben krallara ve soylu lordlara şarkı söylemek için yaratılmışım."

"Ah, bunu görebiliyorum," dedi Catelyn. "Lord Tully'nin şarkılara ve şarkıcılara hayranlık beslediğini duymuştum, Nehirova'da şarkı söylediğinizden eminim."

"Belki de yüz kere söylemişimdir," dedi şarkıcı çocuk. "Hatta kalelerinde

benim için ayrılmış bir oda vardır. Genç lordla kardeş kadar yakınız."

Catelyn, Edmure bu konuda ne derdi, diye merak ederek gülümsedi. Bir zamanlar şarkıcı bir çocuk, hoşlandığı kızla yatmıştı ve Edmure o günden beri şarkıcılardan nefret ederdi. "Ya Kışyarı?" diye sordu Catelyn. "Hiç kuzeye yolculuk ettiniz mi?"

"Neden edeyim?" dedi Marillion. "Orada sadece buz ve ayı postları var, üstelik Starklar'ın anladığı tek müzik türü, kurtların uluması."

Catelyn, salonun diğer ucundaki kapının açıldığını duydu.

"Hancı," diye seslendi bir hizmetkâr. "Ahıra götürülmesi gereken atlarımız var ve efendim Lord Lannister bir oda ve sıcak banyo emrediyor."

"Tanrılar!" dedi Rodrik, Catelyn onu susturmaya fırsat bulamadan. Parmaklarını adamın koluna geçirmişti.

Masha Heddle reveranslar yapıyor ve iğrenç dişlerini açığa çıkaracak şekilde gülümsüyordu. "Çok özür dilerim lordum, lütfen affedin, tamamen doluyuz, her oda dolu."

Catelyn dört kişi olduklarını gördü. Gece Nöbetçileri'nin siyahlarına kuşanmış yaşlı bir adam, iki hizmetkâr ve... o. Küçücük ama atılgan haliyle salonun ortasında duruyordu. "Adamlarım ahırınızda uyuyabilir ve benim de, açıkça gördüğünüz üzere, büyük bir odaya ihtiyacım yok." Alayla sırıttı. "Yani ateş yanıyorsa ve samanların üzerinde pireler uçuşmuyorsa bana yeter."

Masha Heddle kendinden geçmiş gibiydi. "Sayın lordum, hiçbir şey yok, biliyorsunuz turnuva... ah."

Tyrion Lannister kesesinden bir sikke çıkardı, havaya fırlattı ve düşerken yakaladı, tekrar fırlattı. Salonun diğer ucunda oturan Catelyn bile altının parıltısını görebilmişti.

Soluk mavi pelerinli bir hürsüvari ayağa fırladı, "Benim odam sizindir lordum," dedi.

Tyrion Lannister altın sikkeyi adama doğru fırlatırken, "İşte ben böylesine zeki adam derim," dedi. Cüce, Masha Heddle'a döndü. "Hiç değilse yemek işini halledebilirsin, değil mi?"

"Ne isterseniz lordum, ne arzu ederseniz," dedi hancı.

Boğazına takılıp ölsün, diye düşündü Catelyn. Gözlerinin önüne, nefessiz kalan ve kendi kanında boğulmak üzere olan Bran geldi.

Lannister masalara baktı. "Adamlarıma bu insanlara ne verdiysen onlardan getir. İkişer porsiyon olsun, uzun yoldan geliyoruz. Kendim için de kızarmış

ördek, tavuk, hindi, hangisi varsa... ve en iyisinden bir sürahi şarap. Yoren, benimle yemek yer misin?"

"Yerim lordum," diye yanıtladı kara kardeş.

Marillion zıplayarak ayağa kalkana kadar cüce salonun o bölümüne bir kez bile bakmamıştı. Catelyn, kendi oturduğu yerle cücenin olduğu bölüm arasındaki kalabalık sıralara şükretmekle meşguldü. "Ah, efendim Lord Lannister," diye bağırdı Marillion. "Yemek yerken sizi eğlendirmekten onur duyarım. Lütfen, babanızın Kral Toprakları'ndaki zaferini anlatan şarkıyı söylememe izin verin."

"Yemeğimi mahvedecek daha kötü bir şey düşünemiyorum," dedi cüce kuru bir sesle. Farklı renklerdeki gözleriyle şarkıcıya şöyle bir baktıktan sonra kafasını başka yöne çeviriyordu ki... Catelyn'i gördü. Şaşkın bakışlarla bir an durdu. Catelyn başını diğer tarafa çevirdi ama geç kalmıştı. Cüce gülümsüyordu. "Leydi Stark, bu ne kadar beklenmedik bir sürpriz," dedi. "Sizi Kışyarı'nda göremeyince üzülmüştüm."

Marillion, Catelyn'e bakakaldı. Şaşkınlığı hayal kırıklığına dönüşürken Catelyn ağır ağır ayağa kalktı. Sör Rodrik'in sessizce küfür ettiğini duydu. Keşke şu adam Sur'da kalsaydı, diye düşündü. Keşke...

"Leydi... Stark?" dedi Masha Heddle kalın sesiyle.

"Burada son konakladığımda hâlâ Catelyn Tully idim," dedi hancıya. Salonda yükselen fısıltıları duyuyordu ve bütün gözlerin üzerinde olduğunu biliyordu. Bir an salona baktı. Şövalyelerin ve yeminli kılıççılarının yüzlerini inceledi. Deli gibi çarpan kalbini yavaşlatmaya çalışıyordu. Riski göze alacak mıydı? Düşünmek için vakit yoktu. Sadece o an ve kulaklarında çınlayan kendi sesi vardı artık. "Sen, köşedeki," diye seslendi o ana kadar dikkatini çekmeyen yaşlı adama. "Paltona işlenmiş siyah yarasa Harrenhal arması mı?"

Adam ayağa kalktı. "Evet leydim," dedi

"Ve Leydi Whent, benim sevgili babam Nehirovalı Lord Hoster Tully'nin sadık bir dostu mu?"

"Öyle leydim."

Sör Rodrik yavaşça ayağa kalktı ve kılıç kınının bağını gevşetti. Cüce şaşkın gözlerle ve donuk bir ifadeyle onları izliyordu.

"Kızıl aygır arması Nehirova'da her zaman hoş karşılanmıştır. Babam Jonos Bracken'ı en eski dostlarından ve en güvenilir sancak beylerinden biri kabul eder."

Silahlı üç adam şüpheyle birbirlerine baktı.

Aralarında biri, "Lordumuz bu güveni onur sayar," dedi tereddütle.

"Babanızın bunca iyi dostu olmasına gıpta ettim ama bütün bunların amacının ne olduğunu anlayamıyorum Leydi Stark," dedi Tyrion Lannister.

Catelyn adamın söylediklerini duymazdan geldi ve mavi gri pelerinler giymiş olan gruba döndü. Meseleyi çözecek olan asıl grup buydu. Yirmi kişiden fazlalardı. "Sizin armanızı da tanıyorum," dedi. "Freyler'in ikiz kaleleri. Soylu lordunuz afiyette mi sörlerim?"

Biri ayağa kalktı. "Lord Walder gayet iyi leydim. Doksanıncı isim gününde yeni bir eş almayı planlıyor. Babanızdan, varlığıyla düğününü onurlandırmasını rica etti."

Tyrion Lannister kişner gibi güldü ve o anda Catelyn adamı ele geçirdiğini biliyordu. "Bu adam evime konuk olarak geldi ve yedi yaşındaki oğlumu öldürmek için bir komplo hazırladı." Bütün salonun duyabileceği kadar yüksek sesle ve eliyle Tyrion'ı işaret ederek konuşmuştu. Sör Rodrik elinde kılıcıyla Catelyn'in yanında durdu. "Kral Robert ve hizmet ettiğiniz lordlar adına, bu adamı yakalamanızı ve onu kral adaletini beklemek üzere Kışyarı'na götürmeme yardım etmenizi istiyorum."

Catelyn hangisinin daha tatmin edici olduğuna karar veremiyordu: Aynı anda çekilen bir düzine kılıcın sesi ve Tyrion Lannister'ın gözlerindeki bakış.

Sansa

Sansa, Kral Eli Turnuvası'na Rahibe Mordane ve Jeyne Poole ile birlikte, incecik sarı ipekten perdeleri olan küçük bir tahtırevanla gitti. Perdelerin ipeği o kadar inceydi ki Sansa rahatlıkla dışarıyı seyredebiliyordu. Bütün dünya altın rengine boyanmış gibiydi. Şehir surlarının dışında, nehrin hemen yanında yüz tane büyük çadır kurulmuştu ve halktan binlerce kişi oyunları seyretmek için akın akın geliyordu. Turnuvanın ihtişamı Sansa'yı soluksuz bırakmıştı; ışıl ışıl zırhlar, gümüşler ve altınlarla süslenmiş savaş atları, kalabalıktan yükselen tezahürat sesleri, rüzgârda dalgalanan sancaklar ve şövalyeler... en çok da şövalyeler.

Babasının kendileri için ayırttığı, soylu lordların ve leydilerin oturduğu bölümün hemen yukarısındaki yerlerine oturduklarında, "Şarkılardan daha güzel," diye fısıldadı Sansa. O gün çok özenerek giyinmişti. Saçlarının kestane rengini ortaya çıkaran yeşil bir elbise vardı üstünde. İnsanların ona baktığını biliyor, gülümsüyordu.

Adlarına yüzlerce şarkı yazılmış şövalyelerin çıkışlarını izlediler. Her gelen bir öncekinden daha ihtişamlıydı. Kral Muhafızları'nın yedi şövalyesi meydana çıktı. Jaime Lannister haricinde hepsi süt rengi pullu zırhlar giymişti ve pelerinleri yeni yağmış kar kadar beyazdı. Sör Jaime'nin pelerini de beyazdı ama pelerininin altındaki her şey altındı. Kafasındaki aslan şekilli miğfer ve altın rengi kılıcıyla tepeden tırnağa sarı parlıyordu. Sör Gregor Clegane, nam-ı diğer Yürüyen Dağ, bir çığ gibi gürleyerek yanlarından geçti. Sansa, iki yıl önce Kışyarı'nda konuk olan Lord Yohn Royce'u hatırlıyordu. "Zırhı bronzdan yapılmış ve binlerce yıllık. Onu kötülüklerden koruması için üzerine sihirli harflerle tılsımlar yazılmış," diye fısıldadı Jeyne'e. Rahibe Mordane, gümüşlerle işlenmiş çivitlerin içindeki kartal miğferli Lord Jason Mallister'ı gösterdi. Üç Dişli Mızrak'ta Rhaegar'ın üç sancaktarını öldürmüştü. Kızlar, uçuşan kırmızı pelerinli, başı tıraş edilmiş savaşçı rahip Myrli Thoros'u gördüklerinde kıkırdamaya başladılar, ta ki Rahibe, o adamın elindeki alevli kılıçla Pyke duvarlarını delik deşik ettiğini söyleyene kadar.

Parmaklar'dan, Yüksek Bahçe'den, Dorne dağlarından gelen, henüz adlarına şarkılar yazılmamış genç şövalyeleri, ünsüz hürsüvarileri, yeni yaverleri, soylu lordların küçük oğullarını ve adı az duyulmuş sülalelere mensup delikanlıları Sansa tanımıyordu. Henüz isimlerini duyuracak başarılar elde etmemişlerdi ama

Sansa ve Jeyne, bir gün Yedi Krallık'ta bu şövalyeler adına da şarkılar söyleneceğinden emindi. Sör Balon Swann. Dorne Hudutları'ndan Bryce Caron. Babalarınınki gibi bronz tılsımlarla işlenmiş gümüş kalkanlarını taşıyan, Bronz Yohn'un varisi Sör Andar Royce ve küçük kardeşi Sör Robar. Mavi zırhlarına Redwynelar'ın kırmızı üzüm salkımı işlenmiş ikiz kardeşler Sör Horas ve Sör Hobber. Lord Jason'ın oğlu Patrek Mallister. Yaşlı Lord Walder Frey'in oğulları ve torunları olan, Geçit'in altı Frey'i: Sör Jared, Sör Hosteen, Sör Danwell, Sör Emmon, Sör Theo, Sör Perwyn ve yaşlı lordun piç oğlu Martyn Nehir.

Jeyne Poole, gece kadar kara derisinin üstüne kızıl tüylerle süslenmiş yeşil bir pelerin giyen, Yaz Adaları'nda sürgün edildiği söylenen Prens Jalabhar Xho'yu gördüğünde çok korktuğunu itiraf etmişti ama mor bir yıldırımla kesilmiş siyah kalkanını taşıyan, kırmızı altın rengi saçlı genç Lord Beric Dondarrion'u gördüğünde, bir an bile düşünmeden onunla evleneceğini söylemişti.

Kralın genç ve yakışıklı kardeşi Fırtına Burnu'ndan Lord Renly ve Tazı da mızrak yarışlarının yapılacağı meydana girdi. Jory, Alyn ve Harwin, Kışyarı ve kuzey adına yarışıyorlardı. Jory alanda göründüğünde, "Diğerlerinin yanında dilenci gibi kaldı," dedi Rahibe Mordane. Sansa bu görüşe katılmak zorundaydı. Jory'nin zırhı basit ve düz, süssüz, mavi gri çelikten yapılmıştı ve ince gri pelerini kirli bir paçavra gibi omuzlarından sarkıyordu. Buna rağmen ilk mızrak turunda Horas Redwyne'ı atından düşürmeyi başarmıştı. İkinci turda Freyler'den birini atsız bıraktı. Üçüncü karşılaşmada, kendisi de zırhı kadar soluk olan Lothor Brune isimli bir hürsüvariyle dövüştü. İki adam da atlarından düşmediler ama kral, Lothor Brune'un duruşunun daha dengeli ve mızrak darbelerinin daha güçlü olduğuna karar vererek onu kazanan ilan etti. Alyn ve Harwin daha da az başarı gösterebildi. Harwin ilk turda, Kral Muhafızları'ndan Sör Meryn karşısında kaybetti ve Alyn, Sör Balon Swann tarafından kolaylıkla elendi.

Mızrak müsabakası sabahtan akşam karanlığına kadar devam etti. Mızrak meydanı, darmadağın bir toprak yığınına dönüşene kadar büyük savaş atlarının toynaklarıyla ezildi. Süvarilerin her çarpışmasında Sansa ve Jeyne aynı anda tezahürat çığlıkları attı. İnsanlar taraf oldukları şövalyeler için seslerini yükseltirken mızraklar parçalara ayrılıyordu. Ne zaman bir adam atından düşse Jeyne Poole korkak küçük bir kız gibi elleriyle gözlerini kapatıyordu ama Sansa ondan çok daha dayanıklıydı. Bir leydi turnuvalarda nasıl davranacağını bilmeliydi. Rahibe Mordane bile Sansa'nın duruşuna dikkat etmiş ve başıyla onaylamıştı.

Kral Katili ata kusursuzca biniyordu. Sör Andar Royce ve Dorne Hudutları Lordu Bryce Caron'ı at gezisindeymiş gibi rahatlıkla devirdi. Ardından, daha önceki karşılaşmalarda kendisinden otuz kırk yaş daha genç şövalyeleri tek

darbede indiren Sör Barristan Selmy'yi zorlu bir mücadele sonunda yendi.

Sandor Clegane ve iri yarı kardeşi Yürüyen Dağ lakaplı Sör Gregor da durdurulamaz savaşçılar arasındaydı. Önlerine çıkan herkesi birer birer devirdiler. Günün en dehşet verici anı Sör Gregor'un ikinci mızrak mücadelesinde yaşandı. Gregor'un mızrağı, Vadi'den gelen genç bir şövalyenin boğaz zırhının altına öyle şiddetli bir darbeyle girdi ki, genç şövalye o anda canını kaybetti. Genç şövalyenin cansız bedeni Sansa'nın oturduğu yerin birkaç metre ilerisine düştü. Her biri diğerinden daha zayıf kalp vuruşlarıyla şövalyenin kanı yere boşaldı. Zırhı yepyeniydi. Çeliğin üstüne güneş vurdukça, zırhın kollarından ateş akıyormuş gibi görünüyordu. Pelerini güzel bir yaz günündeki gökyüzü gibi maviydi. Kenarlarına sıra sıra hilaller işlenmişti. Kan pelerine doğru yürüdükçe rengi koyulaştı ve hilaller teker teker kızıla boyandı.

Jeyne Poole öyle şiddetli hıçkırıyordu ki Rahibe Mordane toparlansın diye onu götürmek zorunda kaldı. Sansa ellerini kucağında birleştirmiş halde büyülenmiş gibi şövalyeye bakıyordu. Daha önce ölen bir adam görmemişti. Kendisinin de ağlıyor olması gerekirdi ama gözyaşları akmıyordu bir türlü. Belki bütün gözyaşları Leydi ve Bran için ağlarken bitmişti. Jory, Sör Rodrik ya da babasına bir şey olsaydı başkaydı tabi. Ölen genç şövalye ona bir şey ifade etmiyordu. Adını duyar duymaz unuttuğu, Arryn Vadisi'nden gelen bir yabancıydı. Şimdi adını bütün dünya unutacaktı. Onun adına hiç şarkı yazılamayacağını düşündü Sansa. İşte bu üzücüydü.

Cansız bedeni alanın dışına taşıdılar. Bir çocuk elinde kürekle geldi ve yere akan kanın üzerini toprakla örttü. Mızrak müsabakası kaldığı yerden devam etti.

Sör Balon Swann da Gregor karşısında kaybetti ve Lord Renly, Tazı'ya yenildi. Renly atından öyle vahşice düşürülmüştü ki, ayakları havada, savaş atının sırtından geriye doğru uçtu. Başı yere çarptığında herkesin duyabileceği kadar yüksek bir kırılma sesi çıktı. Kalabalık nefesini tuttu ama hemen ardından miğferindeki altın geyik boynuzlarından birinin kırıldığı anlaşıldı. Lord Renly ayağa kalktığında, insanlar kralın genç ve yakışıklı kardeşini çılgınca alkışlıyordu. Renly kırılan altın boynuzu aldı ve büyük bir zarafetle kendisini yenen adama uzattı. Tazı homurdanarak boynuzu aldı ve seyircilere doğru fırlattı. Kalabalık bir parça altın için kavga etmeye ve yumruklaşmaya başladı ta ki Lord Renly yanlarına gidip onları sakinleştirene dek. Rahibe Mordane geri döndüğünde yalnızdı. Jeyne Poole'un kendisini iyi hissetmediğini ve onu kaleye götürmek zorunda kaldığını anlattı ama Sansa, Jeyne'i çoktan unutmuştu.

Daha sonra, damalı bir pelerin giyen düşük seviyeli bir şövalye, Beric Dondarrion'ın atını öldürerek kendini rezil etti ve hükmen mağlup sayıldı. Lord

Beric eyerini başka bir ata taşıdı ama çok kısa bir zaman sonra Myrli Thoros tarafında atından düşürülerek elendi. Sör Aron Santagar ve Lothor Brune, üç kez sonuç alamadan dövüştü. Ardından Sör Aron, Lord Jason Mallister'a yenildi ve Brune, Yohn Royce'un genç oğlu Robar tarafından elendi.

Sonunda sadece dört kişi kaldı; Tazı ve canavar kardeşi Gregor, Kral Katili Jaime Lannister ve Çiçek Şövalyesi olarak anılan genç adam.

Sör Loras, Güney Muhafızı ve Yüksek Bahçe Lordu Mace Tyrell'in en küçük oğluydu. On altı yaşında, sahadaki en genç süvariydi ama sabahki ilk mızrak turlarında Kral Muhafızları'ndan üç şövalyeyi düşürmeyi başarmıştı. Sansa daha önce bu kadar güzel birini görmemişti. Kalkanına binlerce farklı çiçek emaylanmıştı ve kar beyazı aygırının üzerine atılmış battaniyeye kırmızı beyaz güller saplanmıştı. Kazandığı her zaferin ardından, battaniyeden beyaz bir gül çıkarıyor, seyircilerin arasında oturan genç kızlardan birine uzatıyordu.

Loras son dövüşünde genç Royce'un karşısına çıktı. Sör Loras, Royce'un kalkanını ikiye ayırıp onu eyerinden düşürdüğünde bakır harflerle yazılmış koruma tılsımının çok da koruyucu olmadığı anlaşıldı. Loras alanda zafer turunu atarken Royce inleyerek yerde oturuyordu. Sonunda alana bir tahtırevan getirdiler ve genç lordu çadırına taşıdılar. Sansa bunu göremedi çünkü gözlerini Loras'tan alamıyordu. Kar beyazı at gelip tam önünde durduğunda kalbi yerinden çıkacakmış gibi hissetti.

Loras diğer genç kızlara beyaz güller vermişti ama bu sefer eline aldığı gül kırmızıydı. "Tatlı leydim," dedi, "hiçbir zafer güzelliğinizin yarısı etmez." Sansa ürkekçe gülü aldı. Delikanlının güzelliğiyle çarpılmıştı. Loras'ın kahverengi lüleli saçları dağılmıştı ve gözleri sıvı altın gibiydi. Gülün tatlı kokusunu içine çekti, Loras meydandan ayrıldıktan sonra bile sıkı sıkı tutuyordu elindeki gülü.

Sansa sonunda kafasını kaldırdığında, tepesine dikilmiş ona bakan bir adamla karşılaştı. Babası yaşlarında, kısa boylu, keçisakallı, saçları hafiften beyazlamış bir adamdı. "Onun kızlarından biri olmalısın," dedi. Adamın gri yeşil gözleri dudaklarındaki gülümsemeye rağmen gülmüyordu. "Sen de Tully görünüşü var."

"Ben Sansa Stark," dedi Sansa rahat görünmeye çalışarak. Adam kürk yakalı ağır bir pelerin giymişti. Pelerinin boynu gümüş bir alaykuşu iğnesiyle kapatılmıştı. Soylu lordların çaba gerektirmez rahat tavırlarıyla konuşuyordu. "Adınızı bağışlamadınız lordum," dedi Sansa.

Rahibe Mordane hemen lafa girdi. "Tatlı çocuğum, kendisi Lord Petyr Baelish, kralın küçük konseyinden."

"Annen bir zamanlar benim güzellik kraliçemdi," dedi adam sessizce. Nefesi nane kokuyordu. "Onun saçlarını almışsın." Sansa'nın alnına düşen bir tutam saçı

geri iterken yavaşça yanağını okşadı. Aniden arkasını dönüp uzaklaştı.

Sonunda ay gökyüzünde göründü, seyirciler yoruldu ve kral kalan üç mızrak müsabakasının ertesi sabah, meydan dövüşünden önce yapılmasına karar verdi. Seyirciler günün mızrak karşılaşmalarından ve yarın sabahki müsabakalardan bahsederek evlerinin yolunu tutarken, kraliyet mensupları ziyafete katılmak üzere nehir kıyısına doğru hareketlendi. Devasa büyüklükteki altı bizon, yanan ateşlerin üzerinde saatlerdir çevriliyordu. Aşçı yamakları ağır ağır dönen kızarmış bizonları sürekli yağlıyor ve baharatlarla tatlandırıyorlardı. Görkemli çadırların dışına masalar ve sıralar kurulmuştu. Sofralar yeni pişirilmiş ekmeklerle, sebzelerle ve çileklerle donatılmıştı.

Sansa ve Rahibe Mordane için, kral ve kraliçenin oturduğu yüksek platformda son derece itibarlı yerler ayrılmıştı. Prens Joffrey gelip Sansa'nın sağına oturduğunda Sansa biri boğazını sıkıyormuş gibi hissetti. O korkunç olayın olduğu günden beri Joffrey onunla hiç konuşmamıştı ve Sansa da tek kelime söylemeye cesaret edememişti. Önce Leydi'ye olanlar için Joffrey'den nefret ettiğini düşünmüştü ama sonra, asıl nefret edilecek kişilerin kraliçe ve Arya olduğuna karar vermişti. Joffrey suçsuz sayılırdı. Eğer Arya olmasaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı.

Joffrey'den bu gece nefret edemezdi. Nefret edilemeyecek kadar yakışıklı görünüyordu. Her iki yakasına sıra sıra dikilmiş altın aslan başlarıyla süslü koyu mavi bir takım giymişti. Safirlerle ve altınlarla süslenmiş bir prens tacı takıyordu. Saçları metal kadar parlaktı. Sansa prensin onunla konuşmayacağından, daha da beteri yine nefret dolu sözler söyleyip onu ağlatarak masadan kaçıracağından korkarak Joffrey'ye baktı.

Beklediğinin tam aksine, Joffrey gülümsedi ve Sansa'nın elini dudaklarına götürdü. Şarkılardaki prensler gibi yakışıklı ve zarifti. "Güzelliğiniz Sör Lonas'ın gözlerini kamaştırdı leydim," dedi.

Sansa sakin ve ağırbaşlı görünmeye çalışarak, "Çok ince bir davranışta bulundu," dedi. Kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. "Sör Loras gerçek bir şövalye. Ne dersiniz lordum, sizce yarın kazanabilecek mi?"

"Hayır," dedi Joffrey. "Köpeğim onun işini bitirir. O olmazsa dayım Jaime halleder. Ve birkaç yıl içinde mızrak meydanına girecek yaşa geldiğimde ben hepsini hallederim." Elini kaldırarak bir sürahi buzlu şarap getirtti ve Sansa'nın kadehini doldurdu. Sansa tedirginlikle rahibeye baktı. Joffrey rahibenin kadehini de doldurduğunda kadın başıyla onayladı, nazikçe teşekkür etti ve başka bir şey söylemedi.

Hizmetkârlar boşalan kadehleri bütün gece boyunca doldurup durdular ama

Sansa şarabın tadına baktığını bile hatırlamıyordu. Şaraba ihtiyacı yoktu. Gecenin büyüsüyle sarhoş olmuştu. Bu ihtişam başını döndürüyordu. Ve bütün hayatı boyunca hayal ettiği, şimdi gerçekleşmesini umut edebileceği güzellikler ayaklarını yerden kesiyordu. Kral çadırının önüne yerleşmiş şarkıcılar geceyi müzikle dolduruyordu. Bir jonglör yanan labutlarla gösteri yapıyordu. Kralın soytarısı, yuvarlak yüzlü, aptal Ay Oğlan uzun tahta bacakların üstünde dans ediyordu. Herkesle öyle acımasız bir ustalıkla alay ediyordu ki Sansa çocuğun gerçekten aptal olmadığını düşündü. Rahibe Mordane bile Ay Oğlan karşısında kendisini tutamamıştı. Soytarı, Yüce Rahip hakkındaki kısa şarkıyı söylediğinde öyle çok güldü ki şarabı elbisesine döküldü.

Ve Joffrey bu gece çok nazikti. Bütün gece konuşup Sansa'yı güldürdü, ona iltifatlar edip konseyle ilgili dedikoduları anlattı, Ay Oğlan'ın şakalarını açıkladı. Sansa kendisini gecenin büyüsüne kaptırdı. Bütün kuralları ve sol yanında oturan rahibeyi unuttu.

Bütün gece boyunca masaya yemekler gelip gitti; arpalı geyik eti çorbası, üzerine kırılmış fındık serpilmiş kuru üzümlü ıspanak salatası, sarımsak ve balla pişirilmiş salyangoz. Sansa daha önce salyangoz yememişti. Joffrey salyangozu kabuğundan nasıl çıkaracağını öğretti ve ilk lokmayı kendi elleriyle yedirdi. Daha sonra nehirden taze taze tutulup kilde pişirilmiş alabalıklar servis edildi. Prens sert kabuğu kırıp içindeki beyaz balık etini yemesine yardım etti. Sonunda kızarmış bizon etleri masaya getirildi. Joffrey etten kraliçelere layık bir dilim kesip Sansa'ya servis yaptı. Joffrey'nin hareketlerinden sağ kolunun hâlâ sorunlu olduğu anlaşılıyordu ama hiç şikâyet etmiyordu.

En son tatlı ekmekler, güvercin tartları, tarçınla lezzetlendirilmiş elma tatlıları ve şekerle kaplanmış limonlu kekler sunuldu. Sansa o kadar fazla doymuştu ki, çok sevmesine rağmen küçük bir dilim limonlu keki zar zor yiyebildi. İkinci dilimi yiyebilir miyim diye düşündüğü sırada kral bağırmaya başladı.

Kral Robert gelen her yemeğin ardından daha fazla gürültü yapar olmuştu. Zaman zaman, çatal bıçak seslerinin, insan gürültülerinin ve şarkıların arasından kralın kahkahalarını ya da yüksek sesle sağa sola emirler verdiğini duyabiliyordu Sansa ama uzakta oturduğu için kralın söylediklerini tam olarak anlayamıyordu.

Şimdiyse herkes kralı duyabiliyordu. "Hayır," diye gürledi diğer bütün sesleri bastırarak. Kralı ayakta, kıpkırmızı ve öfke içinde görmek Sansa'yı şaşırtmıştı. Kralın elinde bir şarap kadehi vardı ve kör kütük sarhoştu. "Sen bana ne yapıp yapamayacağımı söyleyemezsin kadın!" diye bağırdı Kraliçe Cersei'ye. "Burada kral benim, anlıyor musun? Buralara ben hükmediyorum. Yarın dövüşeceğim diyorsam, dövüşürüm!"

Herkes olanları izliyordu. Sansa, Sör Barristan'ı, kralın kardeşi Renly'yi ve gündüz yanağını okşayıp tuhaf tuhaf konuşan kısa boylu adamı gördü ama hiçbiri krala müdahale etmiyordu. Kraliçenin yüzü maske gibiydi. Bütün kanı öyle bir çekilmişti ki görenler onu kardan yapılmış bir heykel sanabilirdi. Ayağa kalktı, elbisesinin eteklerini topladı ve fırtına gibi masadan ayrıldı. Hizmetkârları peşinden koşturdu.

Jaime Lannister bir elini kralın omzuna koydu, kral adamı sertçe itti. Lannister dengesini kaybedip yere düştü. Kral bir kahkaha patlattı. "Soylu şövalye, seni hâlâ yere serebilirim. Bunu sakın unutma Kral Katili." Şarap kadehini tutan eliyle göğsüne vurdu. Şarap saten tuniğinin üzerine döküldü. "Bana savaş baltamı verin ve görün, kimse benim karşımda duramaz!"

Jaime Lannister ayağa kalktı ve, "Söylediğiniz gibi Majesteleri," dedi. Sesi sertti.

Lord Renly gülümseyerek öne çıktı ve, "Şarabını üstüne döktün Robert, sana yeni bir kadeh getireyim," dedi.

Joffrey elini Sansa'nın kol una koyduğunda Sansa prense döndü. "İyice geç oldu," dedi prens. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı, Sansa'yı görmüyor gibiydi. "Kaleye dönüşte birinin eşlik etmesini ister misiniz?"

"Hayır," diye başladı Sansa. Rahibe Mordane'e baktı ve kadının kafası önüne düşmüş halde sızdığını gördü. Hafif hafif horluyordu hatta. "Yani... evet, teşekkür ederim, büyük nezaket göstermiş olursunuz. Çok yoruldum ve kaleye giden yol çok karanlık. Çok mutlu olurum."

Joffrey seslendi, "Köpek!"

Sandor Clegane karanlığın içinden çıkıp bir anda yanlarında belirdi. Zırhını çıkarmış, göğsüne deriden bir köpek kafası dikilmiş kırmızı yün bir tunik giymişti. Meşalelerin alevi yanmış yüzünü kızıla boyuyordu. "Buyrun Majesteleri," dedi.

"Nişanlımı kaleye götür, güvenliğini sağla," diye emretti prens kaba bir şekilde. İyi geceler bile demeden Sansa'yı Tazı'yla bırakıp gitti.

Sansa, Tazı'nın onu izlediğini hissediyordu. "Yoksa seni kaleye Joff'un götüreceğini mi düşünmüştün?" diyerek güldü. Kahkahası bağlanmış azgın köpeklerin havlamalarına benziyordu. "Boşuna heveslenmişsin." Sansa'yı çekti. "Acele et, uykusu gelen bir sen değilsin. Çok fazla içtim ve yarın öz kardeşimi öldürmek zorunda kalabilirim." Bir kahkaha daha attı.

Birdenbire paniğe kapılan Sansa, Rahibe Mordane'in omzuna vurdu ama kadın uyanacağına daha yüksek sesle horlamaya başladı. Kral Robert masadan

ayrılmıştı ve sıralar boşalmaya başlamıştı. Sansa'nın güzel rüyası ziyafetle birlikte sona ermişti.

Tazı eline bir meşale alarak yolu aydınlattı. Sansa hemen yanında yürüyordu. Yol engebeli ve taşlıydı. Meşalenin titrek alevinde şekil değiştirip hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Sansa gözlerini yere indirmişti, sadece adımlarına bakıyordu. Önlerine sancaklar dikilmiş ve zırhlar asılmış çadırların yanından geçtiler. Sessizlik, attıkları her adımda daha da ağırlaşıyordu. Sansa, Tazı'nın yüzüne bakamıyordu, adam onu çok korkutuyordu ama o nezaket kurallarını öğrenerek büyümüştü. Gerçek bir leydinin adamın yüzündeki yanıktan rahatsız olmaması gerekirdi. "Bugün cesurca mücadele ettiniz Sör Sandor," dedi kendini zorlayarak.

Tazı homurdandı. "O sörlerini ve içi boş komplimanları kendine sakla küçük kız. Ben şövalye değilim. Şövalye olan ağabeyim. Bugün onu da izledin mi?"

"Evet," dedi Sansa titreyerek. "Ağabeyiniz..."

"Cesur muydu?"

Sansa'yla alay ettiği anlaşılıyordu. "Kimse ona karşı koyamadı," demeyi başardı Sansa. Söylediği yalan değildi.

Sandor Clegane karanlık boş yolun ortasında aniden durdu. Sansa'nın da durmaktan başka çaresi yoktu. "Rahibeler iyi eğitmiş. Şu Yaz Adaları'ndaki küçük kuşlardan birisin, öyle değil mi? Kendisine ezberletilen küçük güzel cümleleri tekrar ederek konuşan kuşlardan biri."

"Bu tavrınız hiç hoş değil." Sansa kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissediyordu. "Beni korkutuyorsunuz. Şimdi gitmek istiyorum."

"Kimse ona karşı koyamaz," dedi testere gibi bir sesle. "Bu doğru. Kimse Gregor'un karşısında duramaz. Bugünkü çocuk, ikinci mızrak turundaki, bak o çok iyi işti. Olanları gördün, değil mi? Aptal oğlan. Bu turnuvada yeri yoktu. Parasız, yaversiz. O zırhı giymesine yardım edecek kimsesi yoktu. Boyun zırhı doğru dürüst bağlanmamıştı. Gregor bunu fark etmedi mi zannediyorsun? Sör Gregor Clegane'in mızrağının çocuğun boynuna tamamen şans eseri girdiğini mi düşünüyorsun? Küçük, sevimli, konuşkan kız, sen buna inanıyor musun? Bir kuş kadar aptalsın gerçekten. Gregor'un mızrağı Gregor nereye istiyorsa oraya gider. Bana bak. Bana bak!" Sandor Clegane eliyle Sansa'nın çenesini tuttu ve onu yüzüne bakmaya zorladı. Meşaleyi iyice suratına yaklaştırdı. "İşte sana güzellik. İyice bak. Bakmak istediğini sen de biliyorsun. Kral Yolu'ndan gelirken bana nasıl baktığını ve ben sana bakınca kafanı nasıl başka yere çevirdiğini görmedim mi sanıyorsun? Şimdi iyice bak."

Eli demir bir kapan gibi Sansa'nın çenesini sıkıştırıyordu. Öfke dolu sarhoş gözleri kızın gözlerinden ayrılmıyordu. Sansa bakmak zorundaydı.

Yüzünün sağ tarafı zayıftı, yanak hatları keskin, kalın kaşın altındaki göz griydi. Burnu geniş ve kancalıydı. Seyrelmiş saçları simsiyahtı. Kafasının sağ tarafındaki saçları iyice uzatmış ve diğer tarafa doğru taramıştı çünkü bu suratın diğer tarafında saç yoktu.

Yüzünün sol yanı tam bir harabeydi. Kulağı yanmış ve yerinde bir boşluk kalmıştı. Gözü hâlâ duruyordu ama etrafı buruş buruş derilerden oluşmuş bir yara yığınıydı. Kayış kadar sert siyah et parçaları derin yarıklarla, hareket ettikçe açılıp kapanan kırmızı ve ıslak çatlaklarla doluydu. Çenesinden bir parça deri tamamen kopup gitmişti ve açıkta kalan kemik seçilebiliyordu.

Sansa ağlamaya başlayınca adam onu serbest bıraktı. Meşaleyi toprakta söndürdü. "Bunun için söyleyecek güzel bir şeyler ezberlemedin mi küçük kız? Rahiben bunun için bir iki kompliman öğretmedi mi sana?" Sorularına bir cevap alamayınca devam etti, "Çoğu bir savaş sırasında oldu zannediyor. Bir mücadelede, bir yangında ya da bir düşmanın meşalesiyle. Bir aptal, ejderha nefesiyle olup olmadığını bile sordu." Bu sefer daha yumuşak ama acı dolu bir kahkaha attı. "Sana nasıl olduğunu anlatacağım küçük kız," dedi. Sansa'ya doğru eğildi. Nefesindeki şarap kokusu hissediliyordu. "Senden daha küçüktüm, altı ya da yedi yaşlarında. Bir ahşap ustası babamın himayesindeki bir köyde dükkân açtı ve minnettarlığını göstermek için bize tahta oyuncaklar gönderdi. Bana ne getirildiğini hatırlamıyorum ama benim istediğim oyuncak Gregor'a gönderilendi. Ahşap bir şövalye. Parlak renklere boyanmış, her eklemi hareketli. Eklemlerine ipler bağlanmıştı, böylece savaştırabiliyordun onu. Gregor benden beş yaş büyük. Oyuncağın onun için hiçbir anlamı yoktu. O çoktan gerçek silahlarla oynamaya başlamıştı. Uzundu ve bir ayı kadar güçlüydü. Ben de ahşap şövalyeyi aldım ama oynamaya korkuyordum, korkmakta haklıydım çünkü Gregor beni yakaladı. Odada bir soba vardı. Gregor hiçbir şey söylemeden beni bir kolunun altına sıkıştırıp yüzümü sobadaki közlerin içine daldırdı. Çığlıklarımı hiç umursamadan öylece közlerin arasına gömdü yüzümü. Şimdi ne kadar güçlü olduğunu görüyorsun, o zaman bile üç iri adam beni onun elinden zorla çekip alabildi. Rahipler yedi cehennem hakkında vaaz verip duruyor. Onlar ne biliyor olabilir ki? Cehennemi ancak oraya gitmiş biri bilebilir. Babam herkese yatağımın alev aldığını söyledi ve üstadımız yüzüm için merhem verdi. Merhem! Gregor da merhemlerini aldı. Dört yıl sonra onu yedi kutsal yağ ile yağladılar, o şövalye yemini etti ve Rhaegar Targaryen omzuna dokunup, 'Ayağa kalkın Sör Gregor,' dedi."

Pürüzlü sesi hafifleyip duyulmaz oldu. Sansa'nın gözlerinden saklanmış, gece

karanlığını üstüne çekmiş dev bir şekil, yere çökmüş halde öylece duruyordu. Sansa adamın düzensiz nefes alışını duyabiliyordu, üzgündü ve korkusu kaybolmuştu.

Sessizlik uzadıkça uzadı ve Sansa tekrar korkmaya başladı ama kendisi için değil, adam için korkuyordu. "O gerçek bir şövalye değilmiş," diye fısıldadı.

Tazı kafasını geri atıp güldü. Sansa ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam kolunu tuttu. "Hayır," dedi kükrer gibi. "Hayır küçük kuş, o gerçek bir şövalye değil."

Şehir içine giden yol boyunca Sandor Clegane tek kelime konuşmadı. Atlı arabaların olduğu yere geldiklerinde, sürücüye Kızıl Kale'ye gideceklerini söyledi ve Sansa'nın ardından içeri girdi. Sessizlik içinde meşalelerle aydınlatılmış yolları geçerek Kral Kapısı'ndan girdiler. Sandor kalenin yan kapılarından birini açıp onu kaleye soktu. Yanık yüzü seyiriyordu ve gözleri düşünceliydi. Kule merdivenlerini çıkarken Sansa'nın bir basamak ardından geliyordu. Sansa'yı odasının bulunduğu koridora kadar götürdü.

"Teşekkürler lordum," dedi Sansa ürkekçe.

Tazı onu kolundan yakaladı ve iyice üstüne eğildi. "Sana bu gece anlattıklarım," diye başladı cümlesine. Sesi her zamankinden daha korkutucuydu. "Eğer sana söylediklerimin bir kelimesini bile Joffrey'ye anlatırsan... ya da babana, kız kardeşine... herhangi birine..."

"Anlatmam, yemin ediyorum," diye fısıldadı Sansa.

Ama yeterli değildi. "Eğer herhangi birine anlatacak olursan," cümlesini tamamladı, "seni öldürürüm."

Eddard

"Son duasını ben yaptım," dedi Sör Barristan Selmy arabanın arkasındaki cansız bedene bakarak. "Burada kimsesi yokmuş. Vadi'de annesi olduğunu söylediler."

Soluk şafak aydınlığında uyuyor gibi görünüyordu genç şövalye. Yakışıklı bir delikanlı değildi ama ölüm sert yüz hatlarını yumuşatmıştı. Sessiz rahibeler ona en güzel kıyafetlerini giydirmişti. Boğazındaki mızrak deliğini kapatması için uzun boyunlu kadife bir tunik. Eddard Stark delikanlıya baktı ve kendisi yüzünden ölüp ölmediğini merak etti. Henüz Ned onunla konuşmaya fırsat bulamadan, bir Lannister sancak beyi boğazını delmişti. Bu bir tesadüf olabilir miydi? Bunu asla öğrenemeyeceğini düşündü.

"Hugh dört yıl boyunca Lord Arryn'ın yaverliğini yapmıştı," diye devam etti Selmy. "Kral kuzeye yola çıkmadan önce, Jon'un anısına çocuğu şövalye ilan etmişti. Delikanlı çok hevesliydi ama korkarım ki hazır değildi."

"Şövalyelik için mi?"

"Ölüm için."

Delikanlının kana bulanmış hilalli mavi peleriniyle üzerini örttü Ned. Annesi oğlunun neden öldüğünü sorduğunda, Kral Eli Turnuvası'nda Lord Eddard Stark için dövüşürken öldüğünü söyleyeceklerdi. Bu düşünce Ned'e acı veriyordu. "Bu çok anlamsız. Savaş bir oyuna dönüştürülmemeli." Ned arabanın yanında duran, gözleri hariç her tarafını kapatan grilere bürünmüş kadına döndü. Sessiz rahibeler delikanlıyı defin için hazırlamıştı. Ölünün yüzüne bakmak şanssızlık getirirdi. "Zırhını Vadi'ye yollayın. Anneciği onu saklamak isteyecektir."

"Zırh epey gümüş eder," dedi Sör Barristan. "Çocuk bu turnuva için özel olarak yaptırmış. Sade ama iyi bir işçilik. Demir ustasına olan borcunu ödeyebildi mi bilmiyorum."

"Dün ödedi lordum, ederinden çok daha fazlasını ödedi," dedi Ned. Sessiz rahibeye döndü. "Zırhı annesine gönderin, demir ustasıyla ben ilgilenirim." Rahibe başını indirdi.

Daha sonra Sör Barristan'la birlikte kralın çadırına doğru yürüdüler. Kamp alanı canlanmaya başlamıştı. Ateş çukurlarında kızartılan sosislerin baharatlı ve sarımsaklı kokusu havaya yayılıyordu. Genç yaverler aldıkları emirleri yerine getirmek için koşuştururken, efendileri esneyip gerinerek güne başlamaya

çalışıyordu. Koltuk altına ördek sıkıştırmış olan bir hizmetkâr onları gördüğünde dizlerinin üzerine çöktü, "Lordlarım," dedi. Kolunun altındaki ördek kanatlarını çırparak kaçmaya çalışıyordu. Çadırların dışına asılmış kalkanlar sahiplerinin kim olduklarını bağırıyor gibiydi: Denizgözcüsü'nün gümüş kartalı, Bryce Caron'ın bülbülü, Redwynelar'ın salkım üzümü, benekli domuz, kızıl öküz, yanan ağaç, beyaz koç, üç sarmal, tek boynuzlu mor at, dans eden kız, kara engerek, ikiz kuleler, boynuzlu baykuş ve tabii ki Kral Muhafızları'nın gösterişli beyaz arması.

Sör Meryn'in kalkanının önünden geçerken, "Kral bugünkü meydan dövüşüne katılmak istiyor," dedi Sör Barristan. Ned kalkana baktı. Loras Tyrell, Meryn'i attan düşürdüğü sırada mızrağıyla derin bir yarık bırakmıştı ahşabın üstünde.

"Evet," dedi Ned huzursuzca. Jory gece onu uyandırmış ve haberleri vermişti. Sonrasında iyi uyuyamamasına şaşmamak gerekirdi.

Sör Barristan rahatsız görünüyordu. "Gecelerin güzelliği şafakla biter ve şaraptan doğan çocuklar gün ışığında terk edilir, derler."

"Öyle derler," diye onayladı Ned. "Ama Robert bunu yapmaz." Diğer adamlar sarhoş cesaretiyle ağızlarından çıkan şeyleri tekrar düşünebilirdi ama Robert Baratheon söylediği her şeyi kelimesi kelimesine hatırlar ve geri adım atmazdı.

Kralın çadırı nehrin hemen kıyısındaydı, sabah sisinin içinde boğulmuştu. Altın rengi ipekten yapılmış çadır bütün kamptaki en büyük ve en görkemli yapıydı. Girişin hemen dışında Robert'ın savaş baltası duruyordu. Baratheon Hanedanı'nın taçlı erkek geyiğiyle süslenmiş devasa çelik kalkan hemen yanındaydı.

Ned, Robert'ı şarap sarhoşluğundan uyanamamış halde hâlâ yatarken bulmayı ummuştu ama şans ondan yana değildi. Robert elindeki parlak bira kupasıyla, zırhını bağlamaya çalışan iki genç yavere küfür edip duruyordu. Yaver çocuklardan biri, "Majesteleri, bu zırh küçük yapılmış size olmuyor," dedi neredeyse ağlayarak. Robert'ın kalın boğazına bağlamaya çalıştığı boyun zırhı elinden düştü ve yerde yuvarlandı.

"Yedi cehennem!" diye küfretti Robert. "Bu işi de kendim yapmak zorunda mıyım? İkinizin de üstüne edeyim ben. Orada öylece durup zırlama Lancel. Al şunu yerden!" Delikanlı fırlayıp boyun zırhını alırken, Robert gelen konuklarını gördü. "Şu sersemlere bak Ned. Bu iki yaveri bana karım buldu. İkisi de işe yaramazdan da beter. Bir zırhı doğru dürüst giydirmeyi bile beceremiyorlar. Bir de yaver olacaklar. Bunlar olsa olsa ipek giyinmiş domuz."

Ned'in çocukların neden iş yapamaz olduklarını anlaması için sadece bakması yeterliydi. "Çocukların bir suçu yok," dedi krala. "Zırhına sığamayacak kadar

şişmansın Robert."

Robert Baratheon birasından uzun ve büyük bir yudum aldı, boş kupayı gecelik kürkünün üzerine fırlattı, ağzını elini tersiyle sildi ve, "Şişman? Şişman öyle mi? Sen kralınla böyle mi konuşuyorsun?" diye sordu. Ardından bir kahkaha koyverdi. "Ah, lanet olası Ned. Her zaman haklı olmak zorunda mısın?"

Kral kendilerine dönene kadar gergin bir şekilde gülümsüyordu yaverler. "Siz, evet siz ikiniz. El'i duydunuz. Kral bu zırha giremeyecek kadar şişman. Gidip Sör Aron Santagar'ı bulun. Zırh için göğüs genişletici bir parçaya ihtiyacım olduğunu söyleyin. Hadi! Ne bekliyorsunuz?"

Çocuklar aceleyle çadırdan çıkmaya çalışırken çarpıştı. Robert onlar gidene kadar ciddiyetini korumayı başardı ama yalnız kaldıklarında kahkahalarla sarsılıyordu.

Sör Barristan Selmy de kralla birlikte gülüyordu. Hatta Eddard Stark bile hafifçe gülümsemişti. Buna rağmen, kasvetli düşünceler içini oymaya devam ediyordu. Genç yaverleri incelemekten kendini alamamıştı. Yakışıklı, zarif ve iyi yetiştirilmiş delikanlılardı. Altın renkli bukleleri olan çocuk ancak Sansa'nın yaşındaydı. Diğeri on beş civarında olmalıydı. Kum rengi saçları vardı ve kraliçenin koyu yeşil gözlerine sahipti.

"Ah, keşke Santagar'ın yüzünü görebilseydim. Umarım çocukları başka bir yere göndermek zorunda kalır da o iki aptal bütün gün koşturur."

"Şu delikanlılar," dedi Ned, "Lannisterlar mı?"

Robert gözlerinde biriken yaşları silerken başıyla onayladı. "Kuzenler. Lord Tywin'in erkek kardeşinin çocukları. Ölü kardeşlerinden birinin. Belki de sağ olanlarından birinindir, bilemiyorum. Hatırlamıyorum. Karımın oldukça kalabalık bir sülalesi var."

Ve oldukça hırslı bir sülale, diye düşündü Ned. İki yaver çocukla bir alıp veremediği yoktu ama kralın gece ve gündüz kraliçenin akrabalarıyla kuşatılmış olması onu rahatsız ediyordu. Lannisterlar'ın mevki ve itibara düşkünlükleri sınır tanımıyordu. "Dün gece kraliçeyle aranda tatsız konuşmalar geçtiğini duydum."

Robert'ın bütün neşesi bir anda kaçtı. "Kadın beni meydan dövüşüne katılmaktan men etmeye kalktı. Şu anda kalede somurtmakla meşgul. Kız kardeşin beni asla bu şekilde utandırmazdı."

"Sen Lyanna'yı benim tanıdığım gibi tanımıyordun. Sen onun güzelliğini gördün sadece ama güzelliğinin altındaki sert çelikle hiç karşılaşmadın. Sana o dövüşte hiç işin olmadığını söylerdi."

"Sen de mi?" diye kükredi kral. "Sen huysuz bir adamsın Stark. Kuzeyde fazla

kaldın, kanın donmuş senin. Benimki hâlâ akıyor." Söylediklerini kanıtlamak istermiş gibi göğsüne vurdu.

"Sen kralsın," diye hatırlattı Ned.

"O Demir Taht'ta oturmam gerektiğinde oturuyorum işte. Sırf orada oturuyorum diye diğer adamların arzuladığı şeyleri isteyemez miyim? Ara sıra biraz şarap, yatakta kıvranan bir kadın, bacaklarımın arasında atımı hissetmek? Yedi cehennem Ned! Birilerine vurmak istiyorum."

Sör Barristan lafa karıştı, "Majesteleri, bir kralın meydan dövüşünde yarışması görülmüş şey değil. Diğer yarışmacılara büyük haksızlık olur. Size saldırmayı kim göze alabilir ki?"

Robert bu sefer geri adım atacakmış gibi görünüyordu. "Neden? Hepsi göze alabilir. Tabi güçleri yeterse. Ve son dövüşe kadar gelen..."

"...sen olursun," diye kralın cümlesini tamamladı Ned. Selmy'nin lafı doğru yere getirdiğini anlamıştı. Meydan dövüşünün tehlikeleri Robert için tatlı bir heyecandı ama az önce duydukları gururuna dokunmuştu. "Sör Barristan haklı. Yedi Krallık'ta sana zarar vermeyi göze alabilecek tek bir adam bile yoktur."

Kral ayağa kalktı, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Siz bana bu beş para etmez korkakların kazanmama izin vereceğini mi söylüyorsunuz?"

"Böyle olacağı muhakkak," dedi Ned ve Sör Barristan sessizce başını sallayarak onayladı.

Robert bir an için öyle öfkelenmişti ki konuşamadı. Çadırın diğer ucuna yürüdü, döndü, tekrar yürüdü, yanlarına geldi. Gözleri öfke doluydu. Zırhın göğüs plakasını yerden aldı ve Sör Barristan'a attı. "Dışarı çık," dedi soğuk bir sesle. "Seni öldürmeden hemen dışarı çık."

Sör Barristan çadırdan hemen çıktı. Kralın sesini duyduğunda Ned de onun arkasından gitmek üzereydi. "Sen kal, Ned."

Ned geri döndü. Robert tekrar bira kupasını aldı, köşedeki bira fıçısından doldurup Ned'e uzattı. "İç," dedi kabaca.

"İstemiyorum..."

"İç. Kralın emrediyor."

Ned kupayı alarak içti. Siyah, koyu ve göz yaşartacak kadar sert bir biraydı.

Robert oturdu. "Lanet olsun Ned Stark. Sen ve Jon Arryn, ikinizi de çok sevdim. Bana neler ettiniz böyle? Kral sen olmalıydın. Ya da Jon."

"Sizin daha iyi gerekçeleriniz vardı Majesteleri."

"Sana içmeni söyledim, tartışmanı değil. Beni sen kral yaptın, en azından kralı dinleyecek kadar nezaket göster. Bana bir bak Ned. Kral olmanın bana yaptıklarına bir bak. Tanrılar! Zırhına giremeyecek kadar şişmanlamış bir kral. Ben bu hale nasıl geldim?"

"Robert..."

"İç ve sessiz kal, kral konuşuyor. Bu lanet olası tahtı kazanırken hiç olmadığım kadar canlıydım ben ve şimdi o tahtta otururken hiç olmadığım kadar ölüyüm. Ve Cersei... Onun için Jon Arryn'a teşekkür etmeliyim. Lyanna benden alındıktan sonra evlenmeye hiç niyetim yoktu benim ama Jon kraliyetin bir veliahta ihtiyacı olduğunu söyledi. Cersei Lannister iyi bir seçim olur dedi. Viserys Targaryen bir gün babasının tahtını almaya kalkışırsa, bu evlilik Lord Tywin'i bana bağlayacaktı." Kral kafasını salladı. "O yaşlı adamı seviyordum, yemin ederim ki seviyordum ama şimdi düşününce, o Ay Oğlan'dan bile büyük bir aptaldı. Cersei'ye baktığında güzel bir kadın görürsün ama gerçekte buz gibidir. Bacaklarının arasını açmak o kadar zordur ki, Casterly Kayası'nın bütün altınlarını orasında saklıyor sanırsın. Eğer içmeyeceksen birayı bana ver de ziyan olmasın." Kupayı Ned'in elinden aldı, bütün birayı bir dikişte içti ve geğirdi. "Kızın için üzgünüm Ned. Kurt için yani. Benim oğlum yalan söylüyordu biliyorum. Ruhum üzerine bahse girerim ki yalan söylüyordu. Benim oğlum... Çocuklarını seviyorsun değil mi?"

"Bütün kalbimle," dedi Ned.

"Sana bir sır vereyim. Tahttan vazgeçmeyi düşündüm defalarca. Yanıma savaş baltamı ve atımı alıp Özgür Şehirler'e giden gemilerden birine binmeyi hayal ettim. Bir şövalye gibi savaşmayı, kadınlarla düşüp kalkmayı. Ben bunlar için yaratılmışım. Beni durduran nedir biliyor musun? Tahtta oturan Joffrey ve hemen yanında durup kulağına ne yapacağını fısıldayan Cersei'nin gözlerimin önüne gelişi. Benim oğlum. Bu çocuk nasıl benim oğlum olabilir Ned?"

"O daha küçük bir çocuk," dedi Ned kendini zorlayarak. Prens Joffrey'den hoşlandığı söylenemezdi ama Robert'ın sesindeki acıyı duyuyordu. "Sen onun yaşındayken nasıl asiydin hatırlasana."

"Benim oğlum asi olsa bu kadar düşünmezdim. Sen onu hiç tanımıyorsun. Ah, belki de haklısın. Jon benden umudunu kesiyordu zaman zaman ama ben yine de iyi bir kral oldum." Robert sessizce dinleyen Ned'e baktı, "Şimdi konuşabilir ve benimle aynı fikirde olduğunu söyleyebilirsin."

"Majesteleri," diye dikkatlice konuşmaya başladı Ned.

Robert, Ned'in sırtına vurdu. "Benim Aerys'tan daha iyi bir kral olduğumu söyle de kurtul. Sen onur ve aşk söz konusu olduğunda asla yalan söylemezsin

Ned Stark. Hâlâ gencim ve sen burada benim yanımdasın. Artık her şey farklı olacak. Bu krallıkla ilgili şarkılar söylenecek. Lannisterlar'ın canı cehenneme. Burnuma jambon kokusu geliyor. Sence bugün kim şampiyon olur? Mace Tyrell'in oğlunu gördün mü? Çiçek Şövalyesi diyorlar delikanlıya. İşte o çocuğun babası olmak her adama gurur verir. Geçen turnuvada Kral Katili'ni altın poposunun üzerine oturttu. Cersei'nin yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Karnım ağrıyana kadar gülmüştüm. Çocuğun şafak vakti kadar güzel on dört yaşında bir kız kardeşi varmış, Renly söyledi..."

Nehir kenarına kurulan sofrada siyah ekmek, kaynatılmış ördek yumurtası, soğanla kızarmış balık ve jambon yiyerek kahvaltı ettiler. Kralın hüznü sabah sisiyle birlikte dağıldı. Robert portakal yerken, çocukluklarında Kartal Yuvası'nda geçirdikleri bir sabahı hatırlayıp anlatmaya başladığında neşesi geri gelmişti. "...Jon'a bir fıçı portakal vermişti hatırlıyor musun? Ama portakallar çürüktü. Ben de elimdekini salonun duvarına fırlatayım derken, portakal gidip Dacks'in burnuna çarptı. Onu hatırlıyor musun? Redfort'un yüzü çiçek bozuğu yaveri. O da bana bir portakal fırlattı. Daha Jon müdahale edip yüzümüze etmeye fırsat bulamadan Büyük Salon'da portakallar uçuşmaya başladı." Robert gürültülü kahkahalar atıyordu. Ned bile gülümsüyordu. O günü hatırlamıştı.

Bu konuşan Ned'in birlikte büyüdüğü çocuktu. Bu tanıdığı ve sevdiği Robert Baratheon'dı. Eğer Bran'a yapılan saldırının arkasında Lannisterlar'ın olduğunu kanıtlayabilirse, Jon Arryn'ı öldürenlerin onlar olduğunu ispatlayabilirse dinlerdi bu adam. Cersei ve Kral Katili tarih olurdu. Eğer Lord Tywin batıyı ayaklandırmaya cesaret ederse, Üç Dişli Mızrak'ta Rhaegar'ı ezdiği gibi onu da ezerdi Robert. Açıkça görebiliyordu artık.

Bu kahvaltı, Eddard Stark'ın uzun zamandır yediği her şeyden daha lezzetliydi. Kahvaltı boyunca daha kolay, daha sık gülümsedi. Turnuvanın tekrar başladığı zamana kadar. Son mızrak müsabakalarını Sansa'yla birlikte izlemeye söz vermişti; Rahibe Mordane bugün rahatsızdı ve Sansa mızrak finalini izlemeye kararlıydı. Ned, Robert'ı gördü, kralın yanındaki koltuk boştu. Cersei turnuvaya gelmemeyi tercih etmişti. Bu durum bile Ned'e umut veriyordu.

Kalabalığı yararak kızının oturduğu bölüme doğru yürüdü ve ilk karşılaşma için borular çalarken Sansa'yı buldu. Sansa kendisini öyle bir kaptırmıştı ki Ned'in geldiğini fark etmedi bile.

Meydana ilk çıkan Sandor Clegane oldu. Gri siyah zırhının üzerine zeytin yeşili bir pelerin giymişti. Pelerin ve tazı başı miğferi süssüzlüğünün istisnalarıydı.

Jaime Lannister, kızıl doru savaş atının üzerinde mızrak meydanına çıktığında,

"Kral Katili'nin üstüne yüz altın ejder," diye bağırdı Serçeparmak. Jaime'nin atına yaldızlı bir örme zırh giydirilmişti ve adamın kendisi de tepeden tırnağa ışıldıyordu. Mızrağı bile Yaz Adaları'nın altın ağacından yapılmıştı.

"Anlaştık," diye geri bağırdı Lord Renly. "Tazı bu sabah onu yemek istiyor gibi görünüyordu."

"Aç köpekler bile kendilerini besleyen eli ısırmamaları gerektiğini bilir," diye cevap verdi Serçeparmak kuru bir sesle.

Miğferinin siperini ses çıkacak kadar sert kapatan Sandor Clegane pozisyon aldı. Sör Jaime Lannister seyircilerin arasındaki bir kadına öpücük gönderdi, miğferinin siperini zarifçe kapattı ve mızrak meydanının bir ucunda o da yerini aldı. İki yarışmacı da mızraklarını aldı.

İki adamın da kaybettiğini görmek Ned Stark'ı çok mutlu ederdi ama Sansa neredeyse nemli gözlerle ve sabırsızca izliyordu. Atların dörtnala koşmasıyla seyirciler coştu ve derme çatma bir şekilde yapılmış olan izleyici yerleri sallanmaya başladı. Tazı atının üzerine eğildi, mızrağını kaya gibi sağlam tutuyordu ama Jaime Lannister tam darbe alacağı sırada eyerinin üzerinde yana kaymayı başardı. Clegane'in vuruşu aslan armalı altın kalkanda kaybolurken kendi kalkanı da sert bir darbe aldı; ahşap parçalara ayrılmıştı. Sandor Clegane sendeledi ve eyerinden düşmemek için çabaladı. Sansa soluğunu tutmuştu. Kalabalıktan heyecan dolu sesler yükseldi.

"Paranı nasıl harcayacağımı düşünüyorum," dedi Serçeparmak, Lord Renly'ye.

Tazı zar zor da olsa eyerinin üstünde kalmayı başarmıştı. Atını sertçe durdurup döndürdü ve ikinci geçiş için meydanın başına gitti. Jaime Lannister kırılan mızrağını attı, zarif bir hareketle yaverinden yeni bir mızrak aldı. Tazı atını tekrar dörtnala koşturmaya başladı. Jaime de onu karşılamak için aynı hızda sürüyordu atını. Jaime tam darbeden önce eyerinin üstünde kaydığında, bu defa Sandor da aynı yöne doğru kaydı. Buluşan mızraklar havada paramparça oldu. Mızrak kıymıkları yere düşerken binicisiz bir kızıl doru savaş atı alanda tek başına yürüyor ve yiyecek ot arıyordu. Jaime Lannister toprak zeminde yuvarlanıyordu. Altınlar içinde ve çökmüş halde.

"Tazı'nın kazanacağını biliyordum," dedi Sansa.

Serçeparmak onu duymuştu, "İkinci karşılaşmayı kimin kazanacağını da biliyorsan, Lord Renly ceplerimi tamamen boşaltmadan söyle," diye seslendi. Ned gülümsedi.

"İblis'in burada olmaması büyük talihsizlik, iki kat fazla altın kazanabilirdim," diye karşılık verdi Renly.

Jaime Lannister sonunda ayağa kalkmıştı ama miğferi başında ters dönmüştü ve yere çarpan kısmı ezilmişti. Şimdi kafasından çıkmıyordu. Seyirciler parmaklarıyla göstererek Jaime'yi yuhalıyordu. Lordlar ve leydiler gülüşmelerini saklamaya çalışıyor olsalar da bunu başaramıyorlardı. Kral Robert'ın herkesten daha yüksek sesle kahkahalar attığını duyabiliyordu Ned. Sonunda, Jaime Lannister'ı kolundan tutup bir demir ustasına götürmek zorunda kaldılar. Kör ve adımları karışmış halde.

Bütün bunlar olurken, Sör Gregor Clegane meydandaki yerini almıştı. Dev gibiydi. Ned Stark'ın gördüğü en iri adamdı. Robert Baratheon ve kardeşleri de iri erkeklerdi. Tazı da öyleydi. Kışyarı'ndaki eksik akıllı seyis Hodor'un yanında bütün kale cüce gibi kalırdı ama Gregor Clegane, nam-ı diğer Yürüyen Dağ bütün bu iri adamlara tepeden bakacak büyüklükteydi. Boyu iki buçuk metreye yakındı, aşırı geniş omuzları ve küçük bir ağacın gövdesine benzeyen kolları vardı. Bindiği savaş atı zırhlı bacaklarının arasında bir midilli gibi görünüyordu ve uzun mızrağı elinde bir süpürge sapı gibi kalmıştı.

Kardeşinin aksine Gregor sarayda yaşamıyordu. Savaşlar ve turnuvalar için tek başına yolculuk eden, yalnızlığı tercih etmiş bir adamdı. Kral Toprakları düştüğünde Lord Tywin'in yanında yer almıştı. On yedi yaşında yeni şövalye ilan edilmiş genç bir delikanlıydı o zamanlar. O yaşında bile gövdesi ve acımasızlığıyla isim yapmıştı. Bebek Prens Aegon Targaryen'ı duvara fırlatıp kafatasını ezen kişinin Gregor olduğu söylenirdi. Bebeği öldürdükten sonra Dorne Prensesi Elia'ya tecavüz ettiği, ardından kılıçtan geçirdiği de söylenenler arasındaydı. Bütün bunlar Gregor'un duyabileceği yerlerde söylenemezdi.

Ned Stark, Gregor'la konuştuğunu hatırlamıyordu. Gregor, Balon Greyjoy isyanı sırasında onlarla birlikteydi ama bin atlıdan biriydi sadece. Ned adamı izledi. Dedikodulara kulak asan biri değildi ama Gregor Clegane hakkında söylenenler dehşet vericiden de öteydi. Çok yakında üçüncü kez evlenecekti ve ilk iki karısının ölümüyle ilgili korkunç söylentiler vardı. Gregor'un kalesindeki hizmetkârların şüpheli şekilde ortadan kaybolduğu, köpeklerin bile büyük salona girmekten korktukları konuşulurdu. Kız kardeşini öldüren tuhaf olay, erkek kardeşinin yüzünü harabeye çeviren yangın ve babasının hayatına mal olan açıklanamaz bir av kazası. Aile kalesi, bütün hazine ve mallar Gregor'a kalmıştı. Küçük kardeşi Sandor aynı gün kaleyi terk edip yeminli kılıççı olarak Lannisterlar'ın hizmetine girmiş ve bir ziyaret için dahi geri dönmemişti.

Çiçek Şövalyesi alana girdiğinde kalabalıktan meraklı mırıltılar yükseldi. Ned kızının, "Ah! Çok yakışıklı," diye fısıldadığını duydu. Sör Loras Tyrell bir fidan gibi inceydi. Göz kamaştıracak kadar parlatılmış gümüş zırhına siyah sarmaşıklar ve ufak beni unutma çiçekleri işlenmişti. Çiçeklerdeki mavilerin

safirlerle elde edildiğini seyircilerle aynı anda fark etti Ned. Binlerce insan aynı anda soluksuz kalmış gibiydi. Delikanlının omuzlarından ağır bir pelerin sarkıyordu. Yün pelerinine yeni açmış yüzlerce beni unutma çiçeği dikilmişti. Gerçek çiçekler.

Şövalyenin atı da kendisi gibi inceydi. Süratle koşmak için yaratılmış gri ve güzel bir kısrak. Gregor Clegane'in aygırı, kısrağın kokusunu aldığında kişnedi. Yüksek Bahçe'den gelen çocuk atına dizleriyle bir komut verdi ve at bir dansçı zarafetiyle kenara kaydı. Sansa, Ned'in koluna yapıştı. "Baba, Sör Gregor'un ona bir şey yapmasına izin verme," dedi. Sansa'nın, Sör Loras'ın dün verdiği kırmızı gülü yakasına taktığını fark etti Ned. Jory bundan da bahsetmişti.

"Bunlar turnuva mızrakları. Uçları köreltilmiş, sadece darbe için kullanılıyor. Yani kimseye bir şey olmayacak," dedi Ned. Ama dün boğazı delinerek can veren çocuğu unutmamıştı ve kelimeler boğazında takılıyordu.

Sör Gregor atını zaptetmekte zorlanıyordu. Aygır çığlık atar gibi kişniyor, kafasını sallıyor ve yeri dövüyordu. Yürüyen Dağ ayağındaki zırhlı çizmelerle hayvanı sertçe tekmeledi. At şaha kalktığında Gregor az kalsın yere düşüyordu.

Çiçek Şövalyesi, kralı selamladı, meydanın ucundaki yerini aldı ve mızrağını hazır etti. Sör Gregor atının dizginleriyle savaşarak pozisyon aldı ve dövüş aniden başladı. Dağ'ın aygırı dörtnala koşup rüzgâr gibi öne fırladı. Şövalyenin kısrağı ipek gibi akarak koşmaya başladı. Sör Gregor, söz dinlemeyen atının dizginleriyle boğuşup hayvanı düz bir çizgide koşturmaya çalışırken kalkanını kaldırdı, mızrağını doğrulttu ve bir an sonra Loras Tyrell tepesindeydi. Mızrağının ucu tam oraya dayanmıştı. Göz açıp kapatıncaya kadar Dağ yere yuvarlandı. O kadar iriydi ki, bir metal ve et düğümü halinde atını da kendisiyle birlikte düşürdü.

Ned alkışları, tezahüratları, ıslıkları, hayret dolu mırıltıları ve heyecanlı konuşmaları duydu. Dağ'ın tuhaf kahkahası da seslere karışmıştı. Çiçek Şövalyesi meydanın başına döndü. Mızrağı bile kırılmamıştı. Halk delikanlı için deliye dönmüştü.

Meydanın tam ortasındaki Gregor düğümden kurtularak ayağa kalktı. Miğferini çıkarıp yere fırlattı. Öfkeden gözleri kararmıştı, saçları yüzüne düşüyordu. "Kılıcım!" diye bağırdı yaverine. Çocuk koşarak kılıcı efendisine getirdi. Aygır, Gregor'un yanında duruyordu.

Gregor Clegane kılıcını öyle bir öfkeyle savurdu ki, hayvanın başı gövdesinden tek hamlede neredeyse tamamen ayrıldı. Kalabalığın tezahürat sesleri bir kalp atışı kadar kısa zamanda feryatlara dönüştü. Aygır dizlerinin üzerine düştüğü sırada, Gregor elinde kanlı kılıcıyla Çiçek Şövalyesi'ne doğru

yürümeye başlamıştı bile. "Durdurun onul" diye bağırdı Ned ama sesi gürültüde kayboldu. Herkes bağırıyordu. Sansa ağlıyordu.

Her şey bir anda oldu. Çiçek Şövalyesi kendi kılıcını almak için bağırdığında, Gregor yaver çocuğu iterek yere savurdu ve genç şövalyenin atının dizginlerini yakaladı. Kısrak kan kokusunu almıştı, şaha kalktı. Loras güçlükle eyerinin üstünde kalmayı başardı. Sör Gregor kılıcını iki eliyle savurarak delikanlının göğsüne indirdi ve genç şövalye atından düştü. Kısrak panikle koşmaya başladı. Gregor kılıcını ölüm vuruşu için ikinci kez havaya kaldırdığında, "Çocuğu rahat bırak," dedi sert bir ses. Pençe gibi eller Gregor'u çekip çocuktan uzaklaştırdı.

Dağ sessiz bir öfkeyle kendi etrafında döndü, kılıcını öldürücü bir açıyla ve bütün gücüyle indirdi ama Tazı hamleyi kendi kılıcıyla karşıladı. Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca, iki kardeş kılıçlarını birbirine sallayıp durdu. Loras Tyrell güvenli bir mesafeye götürülmüştü. Ned, Gregor'un kılıcının vahşi darbelerle Tazı'nın miğferine indiğini üç kez görmüştü ama Tazı ağabeyinin miğfersiz başına tek bir hamle bile yapmadı.

Sonunda her şeyi bitiren kralın sesi oldu... kralın sesi ve yirmi kılıç. Jon Arryn onlara, bir kumandanın etkileyici bir savaş sesine ihtiyacı olduğunu söylemişti ve Robert, Üç Dişli Mızrak'ta bunun doğruluğunu kanıtlamıştı. Şimdi yine o sesiyle bağırıyordu. "BU ÇILGINLIĞI HEMEN DURDURUN," diye kükredi. "KRALINIZ ADINA!"

Tazı hemen bir dizinin üstüne çöktü. Sör Gregor'un kılıcı havayı kesti ve sonunda o da durdu. Kılıcını yere atıp Kral Muhafızları tarafından çevrelenmiş Robert'a baktı. Kral Muhafızları'ndan başka yirmi şövalye ve muhafız daha vardı. Gregor döndü ve Sör Barristan Selmy'yi iterek yürümeye başladı. "Bırakın gitsin," dedi Robert. Ve her şey bitti.

"Tazı şimdi şampiyon mu oldu?" diye sordu Sansa.

"Hayır," dedi Ned. "Tazı ve Çiçek Şövalyesi arasında son bir karşılaşma olacak."

Ama sonuçta Sansa haklı çıktı. Birkaç dakika sonra Sör Loras Tyrell üzerinde basit yün bir takımla sahaya geri geldi ve, "Size hayatımı borçluyum. Gün sizindir sör," dedi.

"Ben sör değilim," diye yanıtladı Sandor ama zaferi, ödülü ve hayatında ilk kez insanların sevgisini kazandı. Sandor alandan ayrılıp çadırına giderken seyirciler onu çılgınca alkışlıyordu.

Sansa ve Ned ok meydanına doğru yürürken Lord Renly ve Serçeparmak onlara katıldı. "Tyrell kısrağının kızgınlık zamanında olduğunu biliyordu bence,"

dedi Serçeparmak. "Yemin ederim ki çocuk her şeyi baştan planlamış. Gregor iri, vahşi aygırları tercih eder. Çocuk bunu biliyor olmalı." Bu fikir Serçeparmak'ı çok eğlendirmiş gibiydi.

Sör Barristan Selmy o kadar eğleniyormuş gibi görünmüyordu. "Hileli işlerde çok az onur vardır," dedi sertçe.

"Çok az onur ve yirmi bin altın," diye karşılık verdi Serçeparmak.

Öğleden sonra, Dorne Hudutları'ndan Anguy isimli bir genç, kısa mesafelerde elenen diğer okçuların ardından, yüz adım mesafesinde Sör Balon Swann ve Jalabhar Xho'yu eleyerek okçuluk müsabakasını kazandı. Ned, Alyn'ı delikanlıya göndererek El Muhafızları'nda bir görev önerdi ama zafer, şarap ve daha önce hiç görmediği kadar fazla altının pırıltısıyla kör kütük sarhoş olan çocuk görevi reddetti.

Meydan dövüşü üç saat sürdü. Hürsüvariler, düşük rütbeli şövalyeler ve isim yapmaya çalışan yeni yaverlerden oluşan kırk kişi dövüşlere katılmıştı. Ellerindeki kör silahlarla, kan ve çamura bulanmış halde, önce güç birliği yapan küçük gruplar halinde mücadele verdiler. Gruplardaki adamlar teker teker devrildikten sonra, sahada tek adam kalana kadar birebir dövüşe devam ettiler. Kafası kazınmış, alev kılıçlı deli adam Myrli Thoros meydan dövüşünün galibi oldu. Daha önce de pek çok müsabaka kazanmıştı. Elindeki alevli kılıç atları korkutuyordu ve kendisi hiçbir şeyden korkmuyordu. Meydan dövüşünün final çetelesi; üç kırık bacak, bir kırık kürek kemiği, bir düzine kırık parmak, öldürülmek zorunda kalınan iki at, sayılamayacak kadar fazla kesik, çürük ve burkulmaydı. Ned, Robert dövüşe katılmadığı için şükrediyordu.

Ned akşamki ziyafette uzun zamandır olmadığı kadar umut doluydu. Robert'ın neşesi yerindeydi, Lannisterlar ortada yoktu, hatta kızları bile ağırbaşlı davranıyordu. Jory, Arya'yı ziyafete katılması için yanlarına getirmişti ve Sansa kız kardeşiyle nezaketle konuşuyordu. "Turnuva olağanüstüydü," dedi içini çekerek. "Sen de gelmeliydin. Dans dersin nasıl geçti?"

"Her tarafım ağrıyor," dedi Arya bacağındaki kocaman bir morluğu gururla göstererek.

"Çok kötü bir dansçı olmalısın," dedi Sansa şüphe dolu bir ifadeyle.

Daha sonra, Sansa bir grup şarkıcının söylediği "Ejderhaların Dansı" denen iç içe geçmiş karışık baladları dinlerken Ned, Arya'nın bacağındaki morluğu inceledi. "Umarım Syrio Forel sana fazla yüklenmiyordur," dedi.

Arya tek ayağının üstünde durdu. Gün geçtikçe daha başarılı oluyordu bu işte. "Syrio her acının bir ders olduğunu ve her dersin insanı daha güçlü kıldığını

söylüyor," dedi.

Ned kaşlarını çattı. Syrio Forel denen adamın çok methini duymuştu ve kusursuz Braavos stili Arya'nın ince kılıcı için çok uygundu ama... birkaç gün önce Arya gözlerine siyah bir kumaş parçası bağlamış halde ortalıkta dolaşıyordu. Syrio'nun ona kulaklarıyla ve teniyle görmeyi öğrettiğini söyledi. Bu olaydan önce de dönüşler ve ters taklalar çalışıyordu kız. "Arya, bunu yapmaya devam etmek istediğinden emin misin?" diye sordu Ned.

Arya başıyla onayladı. "Yarın kedi yakalayacağız."

"Kedi," diyerek iç geçirdi Ned. "Belki bir Braavoslu'yu tutmakla hata ettim. İstersen derslere Jory ile devam edebilirsin. Ya da Sör Barristan'a gizlice sorabilirim. Yedi Krallık'taki en iyi kılıç dövüşçüsüydü gençliğinde."

"Onları istemem. Ben Syrio'yu istiyorum," dedi Arya.

Ned elini saçlarına götürdü. İşinde iyi olan her silah ustası, göz bağlamak, tek ayak üstünde durmak, kedi kovalamak, atlı arabaların tepesinden atlamak gibi saçmalıklara hiç bulaşmadan kılıç kullanmanın inceliklerini öğretebilirdi Arya'ya ama Ned kızını iyi tanıyordu ve onun inatçı çenesiyle tartışmanın hiçbir faydası olmayacaktı. "Nasıl istersen," dedi. Eninde sonunda Arya derslerden sıkılacaktı nasılsa. "Ama lütfen dikkatli ol."

"Olurum," diye söz verdi Arya zıplayarak ayak değiştirirken.

İlerleyen saatlerde, kızlarıyla şehirden geçip kaleye döndükten ve Sansa'yı rüyalarıyla, Arya'yı yaralarıyla yataklarına güven içinde yatırdıktan sonra, El Kulesi'nin tepesindeki odasına gitti. Gün çok sıcak geçmişti. Odası kapalı kaldığı için havasızdı. Ağır pencereyi açtı ve serin gece rüzgârı odayı doldurdu. Büyük Avlu'nun diğer tarafındaki Serçeparmak'ın odasında titrek bir mum ışığı olduğunu fark etti. Vakit gece yarısını epey geçmişti. Nehir kıyısındaki eğlenceler artık bitiyor olmalıydı.

Hançeri eline aldı ve incelemeye başladı. Tyrion'ın turnuvada ödül olarak kazandığı, Bran'ı öldürsün diye Kışyarı'na yolladığı hançer. Neden? Cüce neden Bran'ın ölmesini istiyordu? Kim, ne sebeple Bran'ın ölmesini isteyebilirdi?

Hançer, Bran'ın düşmesi, bunlar bir şekilde Jon Arryn'ın ölümüyle bağlantılıydı ama Jon'un ölümündeki sır perdesi hâlâ ilk günkü gibi kapalı duruyordu. Lord Stannis turnuva için Kral Toprakları'na dönmemişti. Lysa Arryn, Kartal Yuvası'nın yüksek duvarları arasında sessizliğini koruyordu. Yaver ölmüştü ve Jory hâlâ genelevleri araştırıyordu. Robert'ın piç oğlundan başka hiç kimseye ulaşamamıştı.

Zırh ustasının aksi çırağı Robert'ın oğluydu. Ned'in bundan hiç şüphesi yoktu.

Baratheon özellikleri çocuğun yüzüne, gözlerine, çenesine ve siyah saçlarına mühürlenmişti. Renly o yaşta bir çocuğun babası olamayacak kadar gençti, Stannis bir piç peydahlayamayacak kadar soğuk ve onurluydu. Gendry, Robert'ın oğluydu.

Ama bunu bilmek Ned'e ne kazandırıyordu? Yedi Krallık'ın dört bir yanında başka piç çocukları da vardı kralın. Annesi soylu bir kadın olan, Bran yaşlarındaki piçini açıkça kabul etmişti. Çocuk, Lord Renly'nin Fırtına Burnu'ndaki kale kumandanı himayesine verilmişti.

Ned, Robert'ın ilk çocuğunu da hatırlıyordu. Daha kendisi bile bir çocukken, Vadi'de bir kızın babası olmuştu. Tatlı küçük bir kızdı. Fırtına Burnu'nun genç lordu bebeğin üstüne titriyordu. Robert bebeğin annesine olan ilgisini kaybettikten sonra bile, ufaklıkla oynamak için günlük ziyaretlerine devam etmişti. Ned istese de istemese de bu ziyaretler sırasında Robert'a eşlik etmek zorunda kalmıştı çoğu zaman. Kız şimdi on sekiz, on dokuz yaşlarında olmalıydı. Robert onun babası olduğu gün çok daha küçüktü. Garip bir durum.

Cersei lord kocasının piçlerinden memnun değildi elbette ama yıllar geçtikçe kralın bir ya da yüz piçi olması arasında bir fark kalmamıştı onun için. Yasaların ve geleneklerin gayrimeşru çocuklara tanıdığı haklar yok denecek gibiydi. Gendry, Fırtına Burnu'ndaki çocuk, Vadi'deki kız, Robert'ın meşru çocukları için tehlike değildi.

Düşünceleri kapının hafifçe vurulmasıyla kesildi. "Bir adam sizi görmek istiyor lordum," dedi Harwin. "Adını vermek istemiyor."

"İçeri yolla," dedi Ned merakla.

Ziyaretçisi, çizmeleri kurumuş çamurla kaplı, en kaba ipliklerden dokunmuş kahverengi ağır bir cübbe giymiş, yüzü başlığının altında gizlenmiş ve elleri kat kat yenin içinde kaybolmuş tıknaz bir adamdı.

"Kimsin?" diye sordu Ned.

"Bir dost," diye cevapladı cübbeli adam garip alçak bir ses tonuyla. "Yalnız konuşmalıyız Lord Stark."

Merak tedbirden ağır basmıştı. "Harwin, bizi yalnız bırak," diye emretti. Kapı kapanıp yalnız kaldıklarından emin olana kadar adam başlığını çıkarmadı.

"Lord Varys?" dedi Ned hayretle.

"Lord Stark," dedi Varys nazik bir tonla, bir koltuğa otururken. "Sizinle bir şeyler içebilir miyiz?"

Ned iki kadehe yaz şarabı doldurdu ve birini Varys'e uzattı. "Bir adım yanınızda yürüsem de sizi tanıyamazdım," dedi şaşkınlıkla. Hadımı ipekler,

satenler, kadifeler içinde görmeye alışmıştı ve karşısında oturan adam leylak değil ter kokuyordu.

"Ben de tam böyle olmasını umuyordum," dedi Varys. "Bazı kişilerin ikimizin özel olarak konuştuğunu bilmesi iyi olmaz. Kraliçe sizi yakından izliyor. Bu arada, şarap seçiminiz kusursuz. Teşekkür ederim."

"Diğer muhafızlarımı geçmeyi nasıl başardınız?" diye sordu Ned. Porther ve Cayn kulenin kapısında nöbet tutuyorlardı ve Alyn da merdivenlerin başındaydı.

"Kızıl Kale'de sadece hayaletlerin ve örümceklerin bildiği yollar vardır." Özür dilermiş gibi gülümsedi. "Çok vaktinizi almayacağım lordum. Bilmeniz gereken bazı şeyler var. Siz Kral Eli'siniz ve kral bir aptal." Hadımın az önceki hafif ve tuhaf ses tonu kaybolmuştu. Şimdi kamçı gibi sert ve tiz bir sesle konuşuyordu. "Evet biliyorum, sizin arkadaşınız ama buna rağmen bir aptal... ve başına gelecekler var. Eğer siz onu kurtarmazsanız. Bugün kıyısından döndü. Meydan dövüşü sırasında kralı öldüreceklerdi."

Ned bir an şaşkınlık içinde sözsüz kaldı. "Kim?"

Varys bir yudum şarap içti. "Bunu bana samimiyetle soruyorsanız Robert'tan daha büyük bir aptalsınız demektir ve ben yanlış safta duruyor olurum."

"Lannisterlar," dedi Ned. "Kraliçe... hayır, buna inanamam. Cersei bile bu kadar hain olamaz. Krala dövüşmemesini o söylemişti."

"Dövüşmesini yasaklamıştı. Hem de kardeşinin, şövalyelerinin ve konsey üyelerinin yarısının gözlerinin önünde. Bir düşünün, kralın meydan dövüşüne gireceğinden emin olmak için daha iyi bir yöntem geliyor mu aklınıza?"

Ned'in içinde korkunç bir huzursuzluk vardı. Hadım çok doğru bir tespit yapmıştı. Robert Baratheon'a, yapamazsın, edemezsin gibi şeyler söyle ve yapacağından emin ol. "Dövüşseydi bile, kim krala saldırmaya cesaret edebilirdi ki?"

Varys omuz silkti. "Meydan dövüşünde kırk atlı adam vardı. Lannisterlar'ın dostu çoktur. Bütün o hengameyi bir düşünün. Çığlık atan atlar, kırılan kemikler, elinde alevli kılıcıyla Myrli Thoros. Majestelerine kazayla denk gelen bir darbeye, o kargaşanın içinde kim cinayet diyebilirdi?" Sürahiye uzanıp kadehini tekrar doldurdu. "Kralın işini bitirdikten sonra katili başında diz çöküp acı içinde ağlayabilirdi. Hıçkırıklarını duyabiliyorum. Soylu ve zarif dul üzüntü dolu adama acır, nazikçe ayağa kaldırır ve affedildiğini söylerdi. İyi Kral Joffrey'nin, adamı bağışlamaktan başka seçeneği kalmazdı." Hadım elini yanağına götürdü. "Belki de Cersei, Sör İlyn'e adamın başını vurmasını emrederdi. Lannisterlar için daha az risk, küçük dostları için de kötü bir sürpriz olurdu bu."

Ned öfkesinin kabardığını hissediyordu. "Siz bu komployu biliyordunuz ve hiç ses çıkarmadınız mı?"

"Benim emrimde kuşlar var, savaşçılar değil."

"Bana çok daha önce haber verebilirdiniz."

"Ah evet. Gelip anlatırdım. Siz ne yapardınız? Doğruca Robert'a giderdiniz. Ve Robert bütün bunları duyduğunda ne yapardı? Merak ediyorum."

Ned düşündü. "Hepsine lanet okur ve onlardan korkmadığını göstermek için yine de o meydana çıkardı."

Varys ellerini iki yana açtı. "Bir itirafım daha olacak Lord Eddard. Sizin ne tepki vereceğinizden de emin değildim. Neden bana gelmedin? diye soruyorsunuz. Neden olduğunu söylemeliyim. Çünkü size güvenemedim lordum."

"Siz bana güvenemediniz?" Ned gerçek bir şaşkınlıkla sormuştu bunu.

"Kızıl Kale'de iki çeşit insan yaşar Lord Eddard," dedi Varys. "Diyara sadık olanlar ve sadece kendilerine sadık olanlar. Bu sabaha kadar sizin hangi gruba ait olduğunuzdan emin değildim... anlamak için bekledim... ve şimdi kesin olarak biliyorum." Bir an için samimiyetle gülümsedi ve bir an için gerçek yüzüyle kalabalıkta taktığı maske bir oldu. "Kraliçenin sizden niye bu kadar çok korktuğunu anlamaya başladım. Evet lordum, anlıyorum."

"Onun korkması gereken kişi sizsiniz," dedi Ned.

"Hayır. Ben neysem oyum. Kral beni kullanıyor ama bundan utanç duyuyor. Robert'ımız en kudretli savaşçı ama onun gibi bir adamın bile yılanlara, casuslara ve hadımlara zaafı var. Gün gelir de kraliçe kralın kulağına öldür şu adamı diye fısıldarsa, İlyn Payne göz açıp kapatıncaya kadar koparır benim kafamı. Zavallı Varys için kim yas tutar? Kuzeyde ya da güneyde, örümceklerin arkasından ağıtlar yakılmaz." Uzanıp hafifçe Ned'in koluna dokundu. "Ama siz Lord Stark, sanıyorum... hayır biliyorum ki... sizi öldürtemez, kraliçe istese bile. Ve bizim kurtuluşumuz bu olabilir."

Bütün bunlar çok fazlaydı. Eddard Stark Kışyarı'na dönmeyi istedi bir an. Sade, temiz, Sur'un ardındaki yabanıllardan ve soğuktan başka düşman olmayan kuzeye gitmek istedi. "Robert'ın pek çok sadık dostu olduğundan eminim," dedi. "Kardeşleri ve..."

"...karısı mı?" diye lafını kesti Varys. "Robert'ın kardeşleri Lannisterlar'dan nefret ediyor buna şüphe yok. Ama kraliçeden nefret etmekle Robert'ı sevmek aynı şeyler değil. Sör Barristan onurunu seviyor. Yüce Üstat Pycelle itibarını ve Serçeparmak Serçeparmak'ı seviyor."

"Kral Muhafızları..."

"Sadece kâğıttan bir kalkan," dedi hadım. "Bu kadar şaşırmış görünmeyin Lord Stark. Jaime Lannister da Beyaz Kılıçlar'ın Yeminli Kardeşler'inden biri ve onun yemininin ne kadar ettiğini hepimiz biliyoruz. Ryam Redwyne ve Ejderha Şövalyesi Prens Aemon'ın beyaz pelerinler giydiği günler artık toza döndü, şarkılarda kaldı. O yedi şövalyenin arasında sadece Sör Barristan Selmy gerçek çeliktendir ve o da artık yaşlı. Sör Boros ve Sör Meryn kemiklerine kadar kraliçeye ait ve diğerleriyle de ilgili ciddi şüphelerim var. Hayır lordum, kılıçlar kınlarından gerçekten çıkarıldığında, Robert'ın yanındaki tek gerçek dost siz olacaksınız."

"Robert'ın bunlardan haberi olmalı," dedi Ned. "Bu anlattıkların doğruysa, bu anlattıklarının ufacık bir bölümü bile doğruysa, kral bunları duymalı."

"Peki önüne hangi kanıtlarla gideceğiz? Onların lafına karşılık benim lafım. Küçük kuşlarımın laflarına karşı kraliçenin, Kral Katili'nin, erkek kardeşlerinin, konseyin, doğu ve batı muhafızlarının, Casterly Kayası'nın tüm kudreti. Doğrudan Sör İlyn'i çağırın daha iyi, zaman kazanmış oluruz. Ben yolun nerede bittiğini biliyorum."

"Buna rağmen, söylediklerin doğruysa, zaman kollayıp tekrar deneyeceklerdir."

"Deneyecekler doğrusu," dedi Varys. "Ve korkarım ki fazla beklemeden deneyecekler. Siz onları telaşlandırıyorsunuz Lord Eddard. Küçük kuşlarım sürekli dinleyecek. Belki biz, siz ve ben yani, onları birlikte oyalayabiliriz." Kalktı ve cübbesinin başlığını kafasına geçirdi. Yüzü tekrar kayboldu. "Şarap için teşekkür ederim. Tekrar konuşacağız. Bir dahaki konsey toplantısında bana her zamanki gibi aşağılama dolu tavrınızla davrandığınızdan emin olun. Bunu yapmakta zorlanmayacağınızdan eminim."

Ned seslendiğinde hadım kapıya varmıştı. "Varys." Hadım döndü. "Jon Arryn nasıl öldü?"

"Bunu ne zaman soracağınızı merak ediyordum."

"Anlat."

"Adına Lys'in gözyaşları diyorlar. Çok zor bulunur ve çok pahalı bir şey. Su tadında, su gibi berrak. Ardında bir iz de bırakmıyor. Tam bu odada, Lord Arryn'a çeşnici kullanması için yalvarmıştım ama beni dinlemedi. Böyle bir şeyi, ancak insandan aşağılık bir yaratığın yapabileceğini söyledi bana."

Ned hikâyenin gerisini biliyordu. "Zehri kim içirdi ona?"

"Aynı masada şarabını ve etini paylaşan yakın bir dostu ama hangisi? Çok

fazla dostu vardı. Lord Arryn zarif ve insanlara güvenen bir adamdı." Hadım içini çekti. "Bir çocuk vardı. Her şeyini Jon Arryn'a borçluydu. Dul leydi bütün maiyetiyle birlikte Kartal Yuvası'na gittiğinde o Kral Toprakları'nda kaldı. Son zamanlarda işlerinin iyi gittiğini duydum. Beni, genç bir adamın hayatta başarılı olduğunu görmekten fazla mutlu eden bir şey yok." Sesi yine kamçı gibiydi ve her kelimesiyle bir kez daha vuruyordu. "Hilalli pelerini ve yepyeni zırhıyla turnuvadan iyi bir miktar kazanabilirdi, zamansız ölmesi kötü oldu. Siz daha onunla konuşamadan hayatını kaybetti."

Ned zehirlenmiş gibi hissediyordu. "Yaver," dedi. "Sör Hugh." Çarklar içinde dönen çarklar; onların içinde dönen başka çarklar. Ned'in kafası zonkluyordu. "Neden? Neden şimdi? Jon Arryn on dört yıldır Kral Eli'ydi. Ne yapıyordu ki onu öldürmek zorunda kaldılar?"

"Soru soruyordu," dedi Varys kapıdan çıkarken.

Tyrion

Şafak öncesi serinliğinde Chiggen'ın atını kesmesini izleyen Tyrion Lannister, Starklar'ın borç hanesine bir çizik daha attı. Paralı asker, at leşinin gövdesini deri yüzme bıçağıyla deştiğinde hayvanın içinden buharlar çıktı. Ustalıkla hareket eden elleri boşa tek kesik bile atmıyordu. İşini çabucak bitirmeliydi çünkü gölgekedileri kanın kokusunu alıp yükseklerden yanlarına inecekti.

"Bu gece hiçbirimiz aç kalmayacağız," dedi Bronn. Bir deri bir kemik hali, siyah gözleri ve siyah fırça gibi sakalıyla kendisi de bir gölgeydi.

"Bazılarımız kalacak," dedi Tyrion. "At eti yemekten hiç hoşlanmam. Özellikle kendi atımın etini."

"Et ettir," dedi Bronn omuzlarını silkerek. "Dothraklar at etini domuz ya da dana etinden daha çok seviyor."

"Beni bir Dothrakla mı karıştırıyorsun?" dedi Tyrion yüzünü ekşiterek. Dothrakların at eti sevdikleri doğruydu. Sakat doğan çocuklarını da khalasar'ı takip eden vahşi köpeklere yiyecek olarak bırakıyorlardı. Dothrak adetlerinin kendisine cazip gelen bir yanı yoktu.

Chiggen hayvanın gövdesinden ince bir dilim et kesti ve incelemek için havaya kaldırdı. "Tadına bakmak ister misin cüce?"

"Kardeşim Jaime, o atı yirmi üçüncü isim günümde hediye etmişti bana," dedi boğuk bir sesle.

"Ona bizim adımıza teşekkür et öyleyse. Bir daha görürsen tabi." Chiggen sarı dişlerini göstererek sırıttı ve çiğ eti iki lokmada midesine indirdi. "Tadına bakılırsa safkan," dedi.

"Soğanla birlikte kızartırsan daha lezzetli olacak," dedi Bronn.

Tyrion hiçbir şey söylemeden topallayarak uzaklaştı. Soğuk kemiklerine kadar işlemişti ve bacakları yürümesine engel olacak kadar çok ağrıyordu. Belki de ölü kısrağı şanslıydı. Tyrion'ın önünde saatler sürecek uzun bir yol vardı. Sonra bir lokma ekmek yiyecek, sert ve soğuk bir zeminde kısacık rahatsız bir uyku uyuyacak, tekrar yola düşecekti. Ertesi gün de aynı şeyler olacaktı. Ve sonraki gün de ve ondan sonrakinde de. Bu eziyetin ne zaman biteceğini sadece tanrılar biliyordu. "Lanet olası kadın!" diye mırıldandı. Kendisini tutsak alanların yanına doğru yürümek için debelenirken hatırladı. "Lanet olası Starklar!"

Anı kafasında hâlâ canlı ve acıydı. Bir an kendisine yemek ısmarlıyordu, bir sonraki an salon dolusu silahlı adamla karşı karşıyaydı. Jyck kılıcına davranırken şişman hancı kişniyordu, "Kılıç olmaz, burada olmaz, lütfen lordlarım."

Kılıçlarını çekmiş adamlar onları paramparça etmeden önce Jyck'in kolunu tutup indirmişti Tyrion. "Sen nezaket kurallarından habersiz misin Jyck? Sevgili hancı kılıç olmaz dedi. Onu dinle." Kendini gülümsemeye zorlamıştı ama gülümsemesi mide bulandırıcı olmalıydı, çünkü tam o anda midesi bulanıyordu. "Çok kötü bir hata yapıyorsunuz Leydi Stark. Oğlunuza yapılan saldırıyla benim hiçbir ilgim yok. Size şerefim üzerine..."

"Lannister şerefi," dedi kadın sadece. Bütün salonun görebileceği şekilde ellerini havaya kaldırdı sonra. "Bu kesikler onun hançeriyle oldu. Oğlumun boğazını kesmek üzere gönderilmiş hançerle."

Tyrion salondaki öfkenin Catelyn'in ellerindeki kesiklerle beslenip büyüdüğünü, yoğunlaştığını hissedebiliyordu. Salonun arka tarafında oturan sarhoş bir hırpani, "Öldürün onu," diye tısladı ve bütün salon, Tyrion'ın inanamayacağı kadar kısa bir an içinde bu lafı tekrar etmeye başladı. Birkaç dakika önce dostça davranan yabancılar, ava çıkmış tazılar gibi Tyrion'ın kanını istiyordu şimdi.

Tyrion yüksek sesle konuşmaya başladı. Sesindeki endişeyi gizlemeye çalışıyordu. "Eğer Leydi Stark bir suça karıştığıma inanıyorsa, ben kendi rızamla gidip sorgulanmaya razıyım," dedi.

Yapılacak en doğru şey buydu. Direnmek erkenden mezara girmek anlamına geliyordu. Stark kadınının yardım çağrısına on iki güçlü kılıç yanıt vermişti: Harrenhallar'ın adamı, Brackenlar'ın üç adamı, tükürmeye cesaret edecek olsa bile canını almaya hazır görünen iki paralı asker ve ne yaptıklarıyla ilgili en ufak fikirleri olmayan bir grup tarla işçisi. Bütün o adamlara karşı Tyrion'ın neyi vardı? Kemerindeki hançeri ve iki adamı. Jyck iyi bir kılıç dövüşçüsüydü ama Morrec kılıç söz konusu olduğunda adamdan bile sayılmazdı. O biraz seyis, biraz aşçı, biraz da hizmetkârdı ama bir savaşçı olmadığı kesindi. Yoren ne hissederse hissetsin kılıcına dokunamazdı çünkü kara kardeşler diyarın kavgalarına karışmayacaklarına dair yemin etmişlerdi. Yoren hiçbir şey yapamazdı.

Nitekim Leydi Stark'ın yanındaki yaşlı şövalye, "Silahlarını alın," diye emir verdiğinde Yoren sessizce kenara çekildi ve paralı asker Bronn öne çıkarak Jyck'in elindeki kılıca ve üzerlerindeki hançerlere el koydu. Salondaki gerilim gözle görünür şekilde azalmaya başladığında, "Güzel," dedi yaşlı adam, "Harika." Tyrion adamın huysuz ve boğuk sesini tanımıştı. Kışyarı'nın silah

ustası sakalsızdı.

Şişman hancı, Catelyn Stark'a yalvarırken ağzından kızıl tükürükler saçılıyordu. "Onu burada öldürmeyin leydim!"

"Onu hiçbir yerde öldürmeyin," dedi Tyrion.

"Başka bir yere götürün, burada kan akmasın leydim. Beni büyük lordların meselelerine karıştırmayın."

"Onu Kışyarı'na götürüyoruz," dedi Catelyn ve Tyrion düşündü. Güzel, belki... ama durumu daha iyi idrak edebilmesi için salona bir an göz gezdirmesi yeterli oldu. Gördüğü her şeyin onu mutsuz ettiği söylenemezdi. Ah, Stark kadını gerçekten çok akıllıca davranmıştı, buna şüphe yoktu. Adamları, babası adına ettikleri yeminleri halk içinde kabul etmeye zorlamış ve ardından yardımlarını istemişti. Bunu yapanın bir kadın olması da epey işe yaramıştı. Buna rağmen, kazandığı zafer tam anlamıyla tatmin edici sayılmazdı. Kabaca sayabildiği kadarıyla salonda elli kadar kılıçlı adam vardı ama Catelyn Stark'ın açık yardım çağrısına ancak bir düzinesi cevap vermişti. Diğerleri korkmuş, afallamış ya da huzursuz olmuştu. Freyler'den sadece ikisi ayağa kalkmıştı ama kumandanları hareketsiz kalınca onlar da hemen oturmuşlardı. Cesaret edebilse gülerdi Tyrion.

"O halde Kışyarı," dedi gülmek yerine. Çok uzun bir yoldu. Bunu ilk elden biliyordu. Geldiği onca mesafeyi şimdi geri dönecekti. Yolda pek çok şey olabilirdi. "Babam bana ne olduğunu merak edecektir," diyerek konuşmaya devam etti, odasını ona veren kılıçlı adama bakarak. "Bugün burada neler olduğunun haberini getiren kişiye önemli bir miktar ödül verecektir." Lord Tywin bunu asla yapmazdı elbette ama Tyrion serbest kaldığında borcunu seve seve öderdi.

Sör Rodrik leydisine baktı. Tam da olması gerektiği gibi endişeliydi. "Adamları da onunla birlikte gelecek," diye duyurdu yaşlı adam. "Ve bizimle gelmeyenlere, bu gece burada olanlarla ilgili sessiz kalacakları için teşekkür ediyorum."

Tyrion kahkaha atmamak için kendisiyle savaşıyordu. Sessiz mı? Yaşlı aptal. Bütün hanı beraberinde götürse bile, onlar oradan ayrılır ayrılmaz yayılacaktı haberler. Cebinde altın sikke olan hürsüvarinin şimşek hızıyla Casterly Kayası'na gideceğini tahmin ediyordu. O olmazsa başka biri. Yoren hikâyeyi kuzeye götürecekti. Şu aptal şarkıcı olayla ilgili şarkılar söyleyecekti. Freyler kalelerine döndükleri anda olanları lordlarına bildirecekti ve lordun ne yapacağını sadece tanrılar bilebilirdi. Lord Walder Frey, Nehirova için yemin etmişti ama her zaman kazanan tarafın yanında yer alacak kadar hesapçı bir adam olduğu için bu yaşına kadar sağ kalmıştı. Kral Toprakları'na mutlaka bir haberci kuş salacaktı;

bundan çok daha fazlasını da yapabilirdi.

Catelyn Stark hiç vakit kaybetmedi. "Hemen yola çıkmalıyız. Dinlenmiş atlara ve erzağa ihtiyacımız olacak. Sizler, Stark Hanedanı'nın sonsuz minnettarlığı sizindir. Tutsaklarımızı Kışyarı'na götürürken onlara gözcülük etmeye gönüllü olanlar varsa en iyi şekilde ödüllendirileceklerine söz veriyorum." Bu son sözleri işitmek bir salon dolusu aptal için yeterliydi. Sürü halinde öne çıktılar. Tyrion yüzlerini inceledi, hepsi ödüllendirilmeliydi gerçekten. Tyrion, onları hayal ettikleri şekilde olmasa da ödüllendireceğine yemin etti.

Adamlar onu bir bohça gibi dışarıya çıkarıp kalın bir iple ellerini bağlarken Tyrion'ın içinde korku yoktu. Onu Kışyarı'na götürmeyi başaramayacaklardı. Buna bahse girebilirdi. Haberci kuşların salındığı gün içinde süvariler peşlerine düşecekti. Nehir lordlarından biri babasına yaranmak için mutlaka bu duruma el koymayı düşünecekti. Tyrion kendisini kurnazlığından dolayı kutlarken biri kafasına bir başlık geçirip onu bir eyerin üstüne oturttu.

Yağmur altında dörtnala koşan atlarla yola çıktılar. Aradan uzun zaman geçmeden Tyrion'ın baldırlarına kramp girmiş ve sağrısı zonklamaya başlamıştı. Epey yol alıp handan iyice uzaklaştıklarında bile, Catelyn Stark atların temposunu dörtnaldan tırısa düşürüp yola devam etti. Engebeli yollarda sefilce bir yolculuk yapıyorlardı ve Tyrion'ın kafasına geçirilmiş başlıkla körleşen gözleri her şeyi daha beter ediyordu. Her dönemeçte ve engebede atından düşme tehlikesi yaşıyordu. Başlık sesleri boğduğu için diğerlerinin ne konuştuğunu tam olarak duyamıyordu. Yağmurun sırılsıklam ettiği başlık yüzüne yapışmıştı ve nefes alması bile bir mücadeleye dönüşmüştü. Ellerini bağladıkları ip bileklerini kesiyordu ve zaman geçtikçe daha fazla sıkıyordu çünkü bilekleri iyice şişmişti. Bir şöminenin önünde kızarmış ördek yemek üzereydim ve lanet olası aptal şarkıcı ağzını açtı, diye düşündü keder içinde. Sefil şarkıcı da onlarla birlikte gelmişti. "Bu hikâyeden muhteşem bir şarkı çıkacak ve o şarkıyı yazan ben olacağım," demişti Catelyn'e. Bu muhteşem maceranın bir parçası olmak ve nasıl sonlandığını görmek istiyordu. Lannister süvarileri geldiğinde şarkıcının bu macerayı muhteşem bulup bulmayacağını merak ediyordu Tyrion.

Yağmur sonunda dindi. Şafak güneşi kafasındaki başlıktan içeri sızdığı sırada, Catelyn Stark'ın durma emri verdiğini duydu. Kaba eller onu atından sertçe aşağı çekti, bileklerini çözdü ve başlığı kafasından çıkardı. Dar ve kayalık yolu, yüksek tepeleri, çevredeki vahşi doğayı ve ufuk çizgisindeki yüksek karlı dağları gördüğünde bütün umudunu kaybetti. "Bu yüksek yol," dedi nefesini tutarak. Suçlar gibi Leydi Stark'a dikti gözlerini. "Bu doğu yolu. Kışyarı'na gittiğimizi söylemiştiniz!"

Catelyn Stark acımasız bir gülümseme bahşetti. "Birkaç kere ve epey yüksek sesle söyledim hem de," dedi. "Sizi aramaya çıkan arkadaşlarınızın o yöne doğru gideceğinden şüphem yok. Onlara iyi yolculuklar dilerim."

Şimdi bile, aradan günler geçmesine rağmen o anı düşünmek Tyrion'ı öfkeyle dolduruyordu. O bütün hayatı boyunca, tanrıların ona verdiği tek hediye olan zekâsıyla gurur duymuştu ve şimdi yedi kere lanet olasıca, dişi kurt Catelyn Stark her dönemeçte ondan bir adım öndeydi. Bu durum, gururunu kaçırılmış olmaktan daha fazla incitiyordu.

Sadece atların beslenmesi ve su içmesi için mola verip aynı hızla yola devam ediyorlardı. Artık kafasında başlık yoktu. İkinci geceden sonra ellerini de çözmüşlerdi. Tepelere çıktıkça Tyrion'ı gözetleme gereği bile duymamaya başlamışlardı. Artık kaçacağından korkmuyor gibiydiler ve haklıydılar. Çok yüksek ve yaban bir yerdeydiler. Yol taşlı bir patikadan daha geniş değildi. Kaçmaya kalksa, tek başına ve erzaksız nereye kadar gidebilirdi? Gölgekedileri onu paramparça ederdi ve dağlarda, ancak güçlü kılıçlara boyun eğecek kanun tanımaz katil haydutlar yaşıyordu.

Stark kadını bütün tehlikelere rağmen korkusuzca yol almaya devam ediyordu. Tyrion nereye gittiklerini biliyordu. Başlığı kafasından ilk çıkardıkları anda istikametlerinin neresi olduğunu anlamıştı. Bu dağlar Arryn Hanedanı'na aitti. Yani ölü Kral Eli Jon Arryn'ın Tullyli dul karısına, yani Catelyn Stark'ın kız kardeşine... ve burada kimse Lannisterlar'ın dostu değildi. Tyrion, Leydi Arryn'ı Kral Toprakları'nda geçirdiği yıllardan tanıyordu ve tanışıklıklarını yenilemeye hiç hevesi yoktu.

Kendisini tutsak alanlar yüksek yolun biraz altındaki dere kenarında toplanmıştı. Atlar derenin buz gibi suyuyla midelerini doldurmuştu. Şimdi de kayaların aralarında biten kahverengi otları yiyorlardı. Jyck ve Morrec, asık suratları ve perişan halleriyle yan yana duruyordu. Mohor mızrağına yaslanmış halde tepelerine dikilmişti. Kafasındaki yuvarlak demir başlık bir kâseye benziyordu. Hemen yanlarındaki şarkıcı Marillion yere oturmuş ahşap arpını yağlıyor ve rutubetin telleri ne hale getirdiğiyle ilgili şikâyet edip duruyordu.

Tyrion yanlarına yaklaştığında, düşük rütbeli şövalye Sör Willis Wode, "Biraz dinlenmeliyiz leydim," diyordu Catelyn Stark'a. Leydi Whent'in adamıydı ve Catelyn Stark yardım istediğinde ilk ayağa kalkan o olmuştu.

"Sör Willis doğru söylüyor leydim," dedi Sör Rodrik. "Bu kaybettiğimiz üçüncü at ve..."

"Lannisterlar bizi bulursa çok daha fazla at kaybederiz," diye hatırlattı Catelyn. Yüzü rüzgâr yanığıyla sertleşmişti ama kararlılığından hiçbir şey

kaybetmemişti.

"Burada öyle bir ihtimal yok," diyerek lafa karıştı Tyrion.

"Leydi sana fikrini sormadı cüce," dedi, kısa diken diken saçları ve domuza benzeyen yüzüyle tam bir ahmak olan Kurleket. Brackenlar'ın adamlarındandı. Lord Jonos'un hizmetindeki süvarilerden biriydi. Tyrion hepsinin adını ezberlemek için çaba harcamıştı, böylece daha ileriki bir zamanda, kendisine gösterdikleri zarif muamele için teşekkürlerini sunabilecekti. Bir Lannister borcunu mutlaka öderdi. Kurleket bunu öğrenecekti. Arkadaşları Lharys ve Mohor da öğrenecekti. Sevgili Sör Willis, paralı askerler Bronn ve Chiggen'a da öğretecekti. Topal, iblis ve ipek sözcüklerine kafiyeler bulmak için erkekçe mücadele veren tenor sesli ahşap arplı Marillion'a daha da özenle anlatacaktı dersi.

"Bırakın konuşsun," diye emretti Catelyn Stark.

Tyrion Lannister bir kayanın üstüne oturdu. "Peşimizdekiler şu anda büyük ihtimalle Boğaz'ı geçiyor. Sizi Kral Yolu'nda yakalayacaklarını düşünüyor olmalılar... tabi birilerinin peşimizde olduğunu sadece varsayıyoruz, olmayabilirler. Ah, babam mutlaka haberleri almıştır ama... beni bütün kalbiyle sevdiğini söyleyemem." Söylediği yarım yalan sayılırdı. Lord Tywin şekilsiz oğluyla zerre kadar ilgilenmezdi ama soyuna yapılan bir hakareti kabullenmesi mümkün değildi. "Bunlar zalim topraklar Leydi Stark. Vadi'ye varana kadar herhangi bir destek alamayacaksınız ve ölen her at diğerlerinin daha fazla zorlanması demek. Daha beteri, beni kaybetmek riskine giriyorsunuz. Ufak bir adamım ve güçlü değilim. Ben ölecek olursam bütün bu yaptıklarınız hangi amaca hizmet edecek?" Bu söyledikleri yalan değildi. Tyrion atların bu temposuna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

"Bütün bu yaptıklarımın amacı senin ölmen diyebiliriz Lannister," diye karşılık verdi Catelyn.

"Bence değil," dedi Tyrion. "Eğer ölmemi istiyor olsaydınız tek sözünüz yeterdi. Şu sadık dostlarınızdan biri memnuniyetle kırmızı bir gülücük kondururdu ağzıma." Kurleket'e baktı ama adam sözlerindeki ince alayı anlayamayacak kadar sığdı.

"Starklar yatakta adam öldürmez."

"Ve bunu ben de yapmam," dedi Tyrion. "Size tekrar söylüyorum, oğlunuza yapılan saldırıyla hiç ilgim yok benim. Size daha kaç kere yemin etmeliyim? Leydi Stark, bana inansanız da, inanmasanız da, o hançer benim değil. Ben aptal bir adam değilim. Sadece aptal bir adam kendi hançerini kullanarak arkasında böyle bir iz bırakır."

Kısa bir an için Catelyn'in bakışlarında bir tereddüt görür gibi oldu ama kadın, "Petyr neden yalan söylesin bana?" dedi.

"Bir ayı neden ormanda pisler?" diye karşılık verdi Tyrion. "Çünkü onun tabiatı bu. Yalan söylemek, nefes almak kadar doğaldır Serçeparmak gibi bir adam için. Bunu anlamak zorundasınız. Gerçekleri anlamak zorundasınız, hepiniz."

Catelyn, Tyrion'a doğru bir adım attı. İfadesi sertti. "Ve bu ne demek oluyor Lannister?"

Tyrion kafasını yana yatırdı. "Neden konseydeki her adama, sizin bekâretinizi nasıl aldığını anlatıyor Leydi Stark?"

"Yalan söylüyorsun," dedi Catelyn Stark.

"Ah! Seni aşağılık iblis," dedi Marillion şaşkınlıkla.

Kurleket deri yüzme bıçağını çıkardı. Zalim ve keskin bir siyah demir parçası. "Sadece söyleyin leydim. Bu iblisin yalancı dilini ayaklarınızı dibine atayım." Bu fikir domuza benzeyen gözlerini heyecanla doldurmuştu.

Catelyn Stark buz gibi yüzüyle Tyrion'a baktı. Daha önce hiç olmadığı kadar soğuktu üstelik. "Petyr Baelish bir zamanlar bana âşıktı. Bu karşılıksız aşkı hepimiz için trajediydi ama saf, temiz ve gerçekti. Alay edilecek bir yanı da yoktu. Benimle evlenmek istedi. İşin gerçeği budur. Siz gerçek bir şeytansınız Tyrion Lannister."

"Ve siz gerçek bir aptalsınız Leydi Stark. Serçeparmak'ın gerçekten sevdiği tek kişi Serçeparmak'tır ve size yemin ederim ki sizden istediği şey evlenmek değildi. Dolgun göğüslerinizi, tatlı dudaklarınızı ve sıcak bacak aranızı istemişti."

Kurleket, Tyrion'ı saçlarından yakaladı ve sertçe geri çekti kafasını. Bıçağını boğazına dayadı, "Kanını akıtayım mı leydim?" diye sordu.

"Beni öldür ve gerçek de benimle birlikte ölsün," dedi Tyrion nefes almaya çalışarak.

"Bırakın konuşsun," dedi Catelyn Stark.

Kurleket, Tyrion'ın saçını isteksizce bıraktı.

Tyrion derin bir nefes aldı. "Serçeparmak kendi hançerinin benim elime nasıl geçtiğini anlattı size? Buna cevap verin."

"Prens Joffrey'nin isim gününde düzenlenen turnuvada bahis oynayarak kazanmışsınız."

"Kardeşim Jaime'nin, Çiçek Şövalyesi tarafından yenildiği gün. Hikâyesi bu

muydu?"

"Buydu," diyerek onayladı Catelyn. Alnında bir çizgi belirdi.

"Süvariler!"

Tiz uyarı üstlerindeki kayalık tepeden gelmişti. Onlar dinlenirken yolu gözlemesi için Lharys'i tepeye tırmandırmıştı Sör Rodrik.

Uzunca gelen bir an boyunca kimse yerinden kıpırdamadı. İlk hareketlenen Catelyn Stark oldu. "Sör Rodrik, Sör Willis, hemen atlara!" diye bağırdı. "Diğer hayvanları da alın. Mohor, tutsakları gözle..."

"Bizi silahlandırın," dedi Tyrion ayağa kalkıp kadının koluna asılmıştı. "Bütün kılıçlara ihtiyacınız olacak."

Kadının ona hak verdiğini yüz ifadesinden anlayabiliyordu Tyrion. Dağ haydutları soylu aileler arasındaki düşmanlıkları umursamazdı. Lannisterlar'ı da, Starklar'ı da aynı iştahla kılıçtan geçirirlerdi. Tıpkı iki ailenin birbirini kılıçtan geçirmek istediği gibi. Belki sadece Catelyn'e dokunmazlardı. O hâlâ çocuk doğurabilecek kadar gençti. Ama kadın hâlâ tereddütlüydü.

"Onları duyabiliyorum!" diye seslendi Sör Rodrik. Tyrion durdu ve kulak kabarttı: Nal sesleri, bir düzine, belki daha fazla. Ve gittikçe yaklaşıyorlardı. Birden herkes silahını kapıp atlara koşmaya başladı.

Lharys aceleyle tepeden inerken çakıl taşları yağmur gibi üstlerine yağdı. Adam nefes nefese Catelyn Stark'ın önüne düştü. "Yirmi adam, belki daha fazla. Süt Yılanları ya da Ay Kardeşleri olduklarını tahmin ediyorum. Galiba gizli gözcüleri vardı leydim. Burada olduğumuzu biliyorlar."

Sör Rodrik Cassel uzun kılıcını eline alarak atına binmişti bile. Mohor demir uçlu mızrağını iki eline almış ve hançerini dişlerinin arasına sıkıştırmış halde dev bir kayanın arkasında pusuya yatmıştı. "Sen! Şarkıcı çocuk," diye seslendi Sör Willis Wode. "Şu göğüs zırhını takmama yardım et." Marillion'ın yüzü süt rengini almıştı. Arpına sıkı sıkı sarılmış halde donup kalmıştı ama Tyrion'ın adamı Morrec hemen ayağa kalkıp şövalyeye yardım etmeye koştu.

Tyrion hâlâ Catelyn Stark'ın kolunu tutuyordu. "Başka şansınız yok. Üç kişiyiz, bizi gözetlesin diye bıraktığınız adamla dört kişi... Dört adam ölümle yaşam arasındaki fark demek burada."

"Kavga bittiğinde silahını teslim edeceğine dair bana söz ver."

"Söz mü?" At sesleri iyice yakından geliyordu artık. Tyrion'ın yüzünde çarpık bir sırıtma vardı. "Sözüm sizindir leydim... size Lannister şerefim üzerine yemin ederim."

Bir an, kadın yüzüne tükürecek sandı Tyrion. "Onlara silah verin," diye bağırdı Catelyn Stark ve hemen uzaklaştı. Sör Rodrik, Jyck'e kılıcını ve kınını atıp düşmanla karşılamak için atını çevirdi. Morrec kendine bir yay ve ok çantası buldu, yolun kenarında diz çökerek düşmanları beklemeye koyuldu. İyi kılıç kullanamıyordu ama fena bir okçu sayılmazdı. Bronn, Tyrion'a çift kenarlı bir balta verdi.

"Daha önce hiç baltayla dövüşmedim." Elindeki silah yabancı ve tuhaf geliyordu. Kısa bir sapı, ağır bir başı ve ucunda tehlikeli görünen bir dikeni vardı.

"Kütük kesiyormuşsun gibi düşün," dedi Bronn. Sırtında asılı duran uzun kılıcını çekti. Tükürdü, atını döndürüp Chiggen ve Sör Rodrik'e katılmak için koşturdu. Sör Willis de atına bindi. Siyah uzun kuş tüyleriyle süslenmiş, incecik bir göz aralığı olan miğferini tek eliyle başına geçirmeye çalışıyordu.

"Kütükten kan gelmez," dedi Tyrion, belli birine hitap etmeden. Çevrede iri bir kaya aradı ve Marillion'ın arkasında saklandığı kayayı görüp koştu. "Kenara kay."

"Başka yere git!" diye çığlık attı çocuk. "Ben bir şarkıcıyım, bu kavgaya karışmak istemiyorum."

"Ne? Yoksa macera hevesin geçti mi?" dedi Tyrion. Şarkıcı çocuğu kenara kayması için tekmeledi ve sadece tek kalp atışı sonra haydutlar oradaydı.

Ne hanedan arması, ne sancak, ne savaş borusu, ne davullar vardı. Sadece Morrec ve Lharys'in attığı okların sesi duyuldu. Kaynatılmış deriler kuşanmış, birbirinden farklı zırhların içindeki kara ve zayıf adamlar, alacakaranlığın içinden bir anda çıkıp geldi. Eldivenli ellerinde her türden silah vardı: Uzun kılıçlar, mızraklar, bileylenmiş oraklar, çivili sopalar, hançerler ve ağır demir tokmaklar. İki elle kullanılan büyük kılıcı olan, gölge postundan yapılmış bir cübbe giyen atlı iri bir adam grubun başını çekiyordu.

Sör Rodrik bağırdı, "Kışyarı!" Savaş naraları atan Bronn ve Chiggen'la birlikte adamı karşılamaya gitti. Başının üzerinde dikenli bir gürz sallayan Sör Willis onları takip etti. "Harrenhal! Harrenhal!" diye çığırıyordu. Tyrion bir an öne fırlayıp baltasını sallamak ve Casterly Kayası! diye bağırmak için dayanılmaz bir istek duydu ama çılgınlığı hemen geçti ve tekrar kayanın dibine oturdu.

Ürkmüş atların kişnemelerini ve birbirine çarpan metallerin sesini duyuyordu. Chiggen'ın kılıcı miğfer takmamış zırhlı bir haydutun yüzüne indi. Bronn adamların içine kasırga gibi daldı ve sağdan soldan kesici darbeler savurmaya başladı. Sör Rodrik gölge postu giymiş iri adamla dövüşüyordu. Birbirlerine

darbe üstüne darbe indirirlerken, atları da karşılıklı dans ediyordu. Jyck eyersiz bir ata atladı ve üzerinde zırh olmadığı halde kavganın tam ortasına doğru ilerledi. Tyrion, gölge postlu adamın boğazına saplanmış bir ok gördü. Adam çığlık atmak için ağzını açtığında ağzından ses yerine kan çıktı. O düşerken, Sör Rodrik başka biriyle dövüşmeye başlamıştı.

Marillion tiz bir sesle bağırdı. Arkasında saklandıkları kayanın üzerinden bir at atlarken başını ahşap arpıyla korumaya çalışıyordu. Atlı onlara dönüp üzerlerine geldiği sırada Tyrion kalktı ve dikenli baltasını iki eliyle savurdu. Balta tok bir sesle atın boğazına gömüldü. Hayvan acı bir çığlıkla yere devrilirken Tyrion az kalsın dengesini kaybediyordu. Baltayı hayvanın boğazından çıkarmayı başardı ve devrilen atın altında kalmaktan son anda kurtuldu. Marillion o kadar talihli değildi. At ve binicisi şarkıcının üzerine devrilip düğüm haline geldi. Haydut atın altında kalan ayağını kurtaramadan Tyrion adamın boğazına baltasını indirdi.

Baltayı adamın boğazından çıkarmaya çalışırken Marillion'ın inleyen sesini duydu. "Biri bana yardım etsin. Tanrılar bana merhamet gösterin. Kanım akıyor."

"Sanırım o atın kanı," dedi Tyrion. Marillion'ın eli ölü hayvanın altından sürünerek çıktı. Toprakta yürüyen beş ayaklı bir örümcek gibi görünüyordu. Tyrion ayağını elin üzerine bastırdı ve tatmin edici bir çatırtı sesi duydu. Baltasını omzuna alıp giderken, "Orada kal ve ölü taklidi yap," diye tavsiyede bulundu şarkıcıya.

Her şey aynı anda oldu sonra. Ortalık bağrışlar, çığlıklar ve dökülen kanın ağır kokusuyla doldu. Dünya oradaki keşmekeşten ibaret gibiydi. Kulağının yanından oklar geçti ve kayalara çarpıp dağıldı. Bronn'un atsız kaldığını ve iki kılıçla birden dövüştüğünü gördü. Tyrion mücadelenin kıyısında kaldı. Kayadan kayaya atlıyor ve geçen atların bacaklarına baltasıyla darbeler indiriyordu. Yerde yatan yaralı bir haydut gördü, adamı öldürdü ve yarım miğferini aldı. Miğfer başına tam oturmamıştı ama hepten korumasız kalmayacağı için memnundu. Jyck karşısındaki hayduta bir kılıç kesiği verirken sırtından öldürücü bir darbe aldı. Tyrion, Kurleket'in cesedine takılıp tökezledi. Domuzun yüzü bir gürz darbesiyle ezilmişti. Tyrion cesedin elindeki kamayı almaya çalışırken, silahın kabzasından anlamıştı adamın Kurleket olduğunu. Tam kamayı kemerine sıkıştırırken kadının çığlığını duydu.

Catelyn Stark kayalık dağın dibinde üç adam tarafından kıstırılmıştı. Adamlardan biri hâlâ atının üstündeydi, diğer ikisi kadının tam karşısındaydı. Leydi Stark şekilsiz parmaklarıyla bir hançer tutuyordu ama sırtı kayalara dayalıydı ve üç yanı da adamlarla çevrilmişti. Bırak sürtüğün işini bitirsinler,

diye düşünüyordu Tyrion. Ne güzel olur. Buna rağmen hâlâ onlara doğru ilerliyordu. Adamlar onun geldiğini fark edemeden, baltasını birinin dizlerinin arkasına indirdi. Ağır balta adamın bacağını kemiğine kadar kopardı. Çürümüş ağaç gövdesi gibi ikiye ayrıldı bacak. Kanayan kütükler, diye düşündü anlamsızca. İkinci adam üstüne yürüdü ve kılıcını kaldırdı. Tyrion savrulan kılıcın altında çömeldi ve baltasını savurdu. Adam geriye doğru düşerken Catelyn Stark adamın arkasından boynunu tutup hançeriyle boğazını kesti. Atlı adam önemli bir işi olduğunu hatırlamış gibi, bir anda dörtnala koşup uzaklaştı.

Tyrion etrafa bakındı. Bütün düşmanları ya ölmüş ya da kaybolmuştu. Nasıl olduysa, o farkına yaramadan sona ermişti mücadele. Ölen atlar ve can çekişen adamlar inleyerek yerde yatıyordu ve kendisinin onlardan biri olmaması şaşkınlık vericiydi. Parmaklarını açtı, balta elinden düştü. Elleri kanla yapış yapış olmuştu. Bütün bir gün dövüştüklerine yemin edebilirdi ama güneş bir parça bile kıpırdamamıştı yerinden.

"İlk dövüşün müydü?" diye sordu Bronn. Jyck'in ölü bedenine eğilmiş adamın çizmelerini çıkarıyordu. İyi çizmelerdi doğrusu. Lord Tywin'in adamlarına uygun, ağır deriden, yağlanmış ve esnek. Bronn'un giydiği çizmelerden çok daha iyi.

Tyrion başıyla onayladı. "Babam benimle gurur duyacak," dedi. Bacaklarına korkunç kramplar giriyordu. Ayakta durmakta zorlanıyordu ama garip bir şekilde, dövüş sırasında en küçük bir ağrı bile hissetmemişti.

"Şimdi sana bir kadın lazım," dedi Bronn siyah gözlerinde tuhaf bir pırıltıyla. Çizmeleri torbasına attı. "Kan döktükten sonra bir kadınla yatmaktan iyisi yoktur, sözüme inan."

Chiggen, homurdanıp dudaklarını yalayacak kadar bir süre için haydutların cesetlerini yağmalamayı bıraktı.

Tyrion, Sör Rodrik'in yaralarını saran Leydi Catelyn'e baktı. "Onun da gönlü varsa, ben dünden razıyım," dedi. Süvariler kahkahaya boğuldu. Tyrion gülümsedi ve düşündü, İşte buna başlangıç denir.

Daha sonra dere kıyısına gitti ve buz gibi suyla yüzündeki kanları temizledi. Diğerlerinin yanına dönerken etraftaki cesetlere baktı. Ölü haydutlar zayıf ve perişan adamlardı. Atları sefil, az gelişmiş, kaburgaları sayılacak kadar zayıf hayvanlardı. Bronn ve Chiggen'ın bile almaya tenezzül etmediği, hiç de etkileyici olmayan silahları vardı. Tokmak, dikenli sopa, orak... Elindeki uzun kılıçla Sör Rodrik'in karşısına çıkan gölge postundan cübbe giymiş adamı hatırladı. Adamın bedenini bulduğunda, aslında hiç de iri olmadığını fark etti. Cübbesi gitmişti ve kılıcı fena halde hasar görmüş, paslanmış, ucuz çelikten

başka bir şey değildi. Haydutların arkasında dokuz ölü beden kalmasına şaşırmamak gerekirdi.

Kendilerinin üç ölüsü vardı. Lord Bracken'ın iki adamı Kurleket, Mohor ve kendi adamı Jyck. Eyersiz atıyla tam bir gösteri yapmıştı Jyck. Ölümüne aptal, diye düşündü Tyrion.

"Leydi Stark, bir an bile kaybetmeden bütün hızımızla yola koyulmalıyız," dedi Lord Willis. "Haydutları şimdilik savdık ama fazla uzakta değillerdir."

"Ölülerimizi gömmeliyiz Sör Willis," diye karşılık verdi leydi. "Bunlar cesur adamlardı ve ben onların gölgekedileriyle kargalara yem olmasını istemiyorum."

"Zemin mezar kazılamayacak kadar kayalık," dedi Sör Willis.

"Öyleyse mezar yapmak için taş toplarız," diye ısrar etti kadın.

"Siz dilediğiniz kadar taş toplayın," diyerek lafa karıştı Bronn. "Ama bu işi ben ve Chiggen olmadan yapın. Ölü adamların üzerine taş yığmaktan daha acil işlerim var... nefes almak mesela." Mücadeleden sağ kurtulanların yüzüne baktı. "Akşama sağ çıkmak isteyenler peşimizden gelsin."

"Leydim, adam doğru söylüyor," dedi Sör Rodrik yorgunluk dolu sesiyle. Yaşlı şövalye kavga sırasında sol omzuna derin bir yara almıştı ve boynunda ciddi bir mızrak sıyrığı vardı. Sesi kendisi kadar yaşlı çıkıyordu o an. "Burada oyalanırsak tekrar saldırmaları an meselesi. İkinci bir saldırıdan sağ çıkamayız."

Catelyn'in yüzünden öfkesi okunuyordu ama başka seçeneği yoktu. "Tanrılar bizi affetsin. Hemen yola çıkıyoruz."

Artık binek açıkları kalmamıştı. Tyrion eyerini Jyck'in atına taşıdı. Atın halinden üç dört gün daha dayanabileceği anlaşılıyordu. Lharys gelip, "Kamayı bana ver cüce," dediğinde, Tyrion ata tırmanmaya çalışıyordu.

Çoktan atına binmiş olan Catelyn Stark yukarıdan bakarak, "Bırak onda kalsın," dedi. "Baltası da sırtında asılı olsun. Yeni bir saldırıyla karşılaşırsak işe yarayabilir."

Atına tırmanırken, "Teşekkür ederim leydim," dedi Tyrion.

"Gereksiz," diye cevapladı Catelyn sert bir şekilde. "Size eskisinden fazla güvenmiyorum." Tyrion verecek bir cevap düşünemeden kadın uzaklaştı.

Tyrion çaldığı miğferi kafasına geçirdi ve Bronn'dan baltasını aldı. Bu yolculuğa nasıl başladığını hatırladı. Elleri bağlı, kafasına bir başlık geçirilmiş olarak çıktığı yola bu halde devam ediyor olması önemli bir gelişmeydi. Catelyn Stark'ın ona güvenmemesi sorun değildi. Baltası sırtında olduğu sürece yarışta bir adım öndeydi.

Sör Willis Wode grubun başında ilerliyordu. Bronn en geriden geliyordu. Leydi Stark ikisinin arasında güvene alınmıştı ve yanında gölge gibi Sör Rodrik vardı. Marillion küskün gözlerle Tyrion'a bakıyordu. Şarkıcının birkaç kaburgası, ahşap arpı ve arp için lazım olan dört parmağı kırılmıştı. Buna rağmen günü tamamen kayıpla geçirdiği söylenemezdi. Gölge postundan yapılmış, siyah üzerine beyaz çizgili muhteşem kürk cübbe, nasıl olduysa onun sırtında bulmuştu kendisini. Marillion cübbenin kıvrımları arasında kaybolmuş halde bakıyordu ve ilk defa söyleyecek bir şey bulamıyordu.

Daha yarım mil yol almadan, gölgekedilerinin kükremelerini duydular. Kısa bir an sonra da, arkalarında bıraktıkları cesetler için yapılan kavganın sesleri ulaştı kulaklarına. Marillion'ın suratı bembeyaz oldu. Tyrion atını Marillion'ın yanına sürdü. "Korkak ve tokat gayet iyi kafiye oluyor," dedi. Atını tekmeleyerek hızlandı, Sör Rodrik ve Leydi Catelyn'in yanına doğru gitti.

"Daha evvel size anlatıyordum ki konuşmamız çok kaba bir şekilde bölündü," dedi. "Serçeparmak'ın size anlattığı hikâyede önemli hatalar var. Buna inanır mısınız bilmem Leydi Stark ama ben asla aileme karşı bahse girmem."

Arya

Tek kulaklı kara kedi sırtını kamburlaştırdı ve Arya'ya tısladı.

Arya binaların arasındaki dar geçide atladı. Çıplak ayaklarının üzerine ustaca ve hafifçe düşerek hemen dengesini buldu. Kalp atışlarını dinledi, derin derin nefes alıp verdi. Gölge kadar sessiz, dedi kendi kendine, tüy kadar hafif. Siyah erkek kedi tedbirli gözlerle Arya'nın gelişini izliyordu.

Kedileri yakalamak zor işti. Kolları henüz iyileşmemiş izlerle doluydu ve her iki dizi de taklalar atıp yerlerde yuvarlanırken kanayıp yara olmuştu. En başta aşçının tembel ve şişman kedisi bile Arya'yı alt etmeyi başarmıştı ama Syrio onu gece gündüz çalışmaya zorlamıştı. Elleri kolları kanar halde Syrio'ya koştuğunda, "O kadar yavaş mısın? Daha hızlı ol kızım. Düşmanların sana tırmık atmakla kalmayacak," demişti. Tırmık izlerinin üstüne Myr ateşi denen bir merhem sürmüştü. İlaç öyle kötü yakıyordu ki Arya çığlık atmamak için dudaklarını ısırmak zorunda kalmıştı. Sonra, onu yine kedilerin peşine düşmeye yollamıştı Syrio.

Kızıl Kale kedilerle doluydu. Güneşin altında yayılıp yatan tembel yaşlı kediler, kuyruklarını sallayan soğuk gözlü fare avcısı kediler, iğne gibi tırnakları olan küçük kedi yavruları, bakımlı ve tüyleri taranmış leydi kedileri, çöp yığınlarını karıştıran kötü huylu sokak kedileri. Arya hepsini teker teker kovalayıp yakalamış ve gururla Syrio'ya götürmüştü ama... bu hariç. Bu tek kulaklı siyah şeytanı bir türlü yakalayamıyordu. "Kalenin gerçek kralı bu işte," dedi altın pelerinli adamlardan biri. "Günahtan daha yaşlı ve iki kat kötü. Bir keresinde kral, kalede kraliçenin babası için ziyafet düzenliyordu. Bu siyah piç masanın üstüne atladı ve Lord Tywin'in parmakları arasından bütün bir bıldırcını kapıp götürdü. Kral öyle bir kahkaha attı ki patlayacak sandık. Sen bu kediden uzak dur çocuğum."

Arya bu kedinin peşinden kalenin etrafında, iki kez El Kulesi'nin çevresinde, iç kale avlusu etrafında, ahırlarda, dolambaçlı merdivenlerde, domuz ağılında, altın pelerinli muhafızların kışlasında, nehir suru dibi boyunca, bir yukarı bir aşağı Hain Yolu'nda, bir kuyunun etrafında, tuhaf tuhaf binaların arasında öyle çok koşmuştu ki, artık nerede olduğunu bile bilmiyordu.

İşte şimdi sıkıştırmıştı onu. İki yandaki yüksek duvarların arası dardı ve kedinin arkasında penceresiz, uzun, yekpare bir duvar vardı. Gölge Kadar sessiz, diye tekrarladı, ileri kaydı, tüy kadar hafif.

Kediden üç adım uzaktayken kara şeytan fırladı. Sola, sonra sağa, tekrar sola, sağa. Arya önünü kesiyordu. Erkek kedi bir kez daha tısladı ve Arya'nın bacaklarının arasından kaçmak için öne atıldı. Yılan kadar kaygan, diye düşündü Arya ve kedi ellerinin arasında sıkıştı. Kedinin pençeleri deri yeleğini yolarken, Arya hayvanı iyice göğsüne bastırmış halde kendi etrafında dönüyor ve kahkahalar atıyordu. Hayvanı iki gözünün arasından hızlıca öptü ve kedi, yüzüne tırmık atamadan kafasını geriye çekti. Kedi miyavlayıp tükürdü.

"Bu oğlan, kediye ne yapıyor?"

Arya bir anda ürktü ve kediyi elinden düşürdü. Sesin geldiği tarafa döndü. Kara şeytan göz açıp kapatıncaya kadar ortadan kayboldu. Dar aralığın başında altın lüleli, mavi saten elbiseli, porselen bebekler kadar güzel görünen bir kız duruyordu. Yeleğine inciler ve zıplayan bir geyik işlenmiş, belinde minyatür bir kılıç asılı küçük tombul bir çocuk kızın yanındaydı. Prenses Myrcella ve Prens Tommen. Bir yük atı kadar iri bir rahibe, arkasında kırmızı pelerinli iki Lannister muhafızıyla birlikte çocukların yanına geldi.

"O kediye ne yapıyordun çocuk," diye sordu Prenses Myrcella. Kardeşine döndü ve kıkırdayarak, "İşte sana sefil bir oğlan, şuna bir bak," dedi erkek kardeşine.

"Sefil ve pis kokulu bir oğlan," diye karşılık verdi Tommen.

Beni tanımadılar, diye düşündü Arya. Hatta benim bir erkek çocuğu olduğumu sanıyorlar. Bunda şaşılacak bir şey yoktu aslında. Ayakları çıplaktı ve yüzü gözü pislik içindeydi. Deri yeleği kedi tırmıklarıyla paralanmıştı. Paçaları yaralı dizlerinin üstüne kadar sıyrılmış kaba kumaşlı kahverengi bir pantolon giyiyordu. Kedi yakalamaya çalışırken ipek elbiseler giyilemezdi elbette. Çabucak başını indirdi ve bir dizinin üstüne çöktü. Belki kim olduğunun farkına varmazlardı. Eğer varırlarsa hikâyenin sonu gelmezdi. Rahibe Mordane'in kanı donardı ve Sansa utancından bir daha asla konuşmazdı Arya'yla.

Şişman ve yaşlı rahibe bir adım öne yürüdü. "Oğlum buraya nasıl geldin? Kalenin bu kısmında olman yasak," dedi.

"Bu tipleri dışarıda tutmak imkânsız, fareleri dışarıda tutmaya benziyor," dedi muhafızlardan biri.

"Kimin oğlusun? Cevap ver," diye ısrar etti rahibe. "Senin sorunun nedir? Sağır mısın?"

Arya'nın sesi boğazında takılıp kalmıştı. Eğer konuşursa Myrcella ve Tommen onu mutlaka tanıyacaktı.

"Godwyn, onu buraya getir," dedi rahibe. Uzun boylu muhafız Arya'ya doğru

yürümeye başladı.

Korku, güçlü bir el gibi boğazını sıkmaya başlamıştı. Hayatı konuşmasına bağlı olsa bile ağzından tek kelime çıkaracak durumda değildi. Durgun su kadar sakin, dedi kendi kendine.

Godwyn yanına geldiğinde Arya hareket etti. Yaz ipeği kadar yumuşak. Sol tarafa doğru eğildi. Muhafızın parmak uçları ancak omzuna değebilmişti. Sonra adamın etrafında yarım bir tur atıp önüne geçti. Muhafız arkasına döndüğünde Arya dar aralığın başına doğru hızla koşmaya başlamıştı bile. Geyik kadar seri. Rahibe onu yakalamak için hamle yaptığında, kadının mermer sütunlar kadar kalın ve beyaz bacaklarının arasından kaydı. Prens Tommen'a çarpıp yere düşürdü ve çocuk bir "Off!" sesi çıkarırken üstünden atladı. İkinci muhafızın yanından kayarak geçti ve bütün gücüyle koşmaya başladı.

Arkasından bağrışmalar ve giderek yaklaşan ayak sesleri geliyordu. Kendini yere atıp yuvarlandı. Kırmızı pelerinli muhafız tökezledi. Arya tekrar ayağa kalktı. Hemen başının üstünde yüksek ve dar bir pencere gördü. Zıpladı, pervaza tutundu ve kendisini yukarı çekti. Pencereden içeri kayarken soluğunu tuttu. Yılan balığı kadar kaygan. Odanın içine, şaşkın haldeki bir kadının önüne düştü. Kadın kalktı, elbisesinin eteklerini tuttu ve Arya tekrar koşmaya başladı. Kapıdan uzun koridora, oradan bir bahçe avlusuna çıktı. Avlunun köşesinden dönüp bir duvarın üstünden atladı ve dar bir pencereden zifiri karanlık bir odaya girdi. Sesler iyice arkasında kalmıştı sonunda.

Arya nefes nefeseydi ve nerede olduğunu bilmiyordu. Kaybolmuştu. Onu tanıyıp tanımadıklarını merak ediyordu ama tanımadıklarından hemen hemen emindi. Çok hızlı hareket etmişti. Geyik kadar seri.

Sırtını duvara verip karanlıkta oturdu ve kovalamaca seslerini dinledi ama sadece kalbinin atışını duyabiliyordu. Gölge kadar sessiz, dedi kendine. Nerede olduğunu merak etti. Kızıl Kale'ye ilk geldiklerinde kale içinde kaybolduğunu görüyordu kâbuslarında. Kızıl Kale, Kışyarı'ndan daha küçüktü ama rüyalarında uçsuz bucaksız bir yer haline geliyordu. Hiç sonu yokmuş gibi görünen taş labirentler Arya yürüdükçe şekil değiştiriyordu. Duvarlarına solmuş goblenler asılı kasvetli koridorlarda, bir türlü sonu gelmeyen sarmal merdivenlerde, avlularda, köprülerin üzerinde koşuyordu ve sesi boş kalede yankılanıp duruyordu. Bazı odaların kızıl duvarlarından kan damlıyordu ve odaların hiçbirinde pencere olmuyordu. Bazen babasının sesini duyuyordu ama sese doğru ne kadar hızlı koşarsa koşsun ses ondan uzaklaşıyor, sonunda tamamen yok oluyor ve Arya karanlıkta tek başına kalıyordu.

Şu anda da çok karanlıktı. Dizlerini göğsüne çekti ve titredi. On bine kadar

sessizce sayıp bekleyebilirdi. O zamana kadar peşindekiler vazgeçmiş olurdu ve Arya da sessizce olduğu yerden çıkar, eve dönmenin bir yolunu bulurdu.

Gözleri karanlığa iyice alışmış halde seksen yediye kadar saydığında odanın hafifçe aydınlanmaya başladığını fark etti. Yavaş yavaş çevresindeki nesneler şekillenmeye başladı. Kocaman aç gözler karanlığın içinden Arya'ya bakıyordu ve loş ışıkta uzun keskin dişli bir çene belli belirsiz seçilebiliyordu. Kaça kadar saydığını unuttu. Gözlerini kapattı, dudaklarını ısırdı ve korkuyu başından savdı. Gözlerini tekrar açtığında canavarlar gitmiş olacaktı. Syrio'nun orada, yanında olduğunu ve kulağına fısıldadığını hayal etti. Durgun su kadar sakin. Ayı kadar güçlü. Dişi kurt kadar gözü kara. Gözlerini açtı.

Canavarlar hâlâ oradaydı ama artık korkusu kalmamıştı.

Arya ağırca ayağa kalktı ve temkinli adımlarla yürümeye başladı. Canavar kafaları her taraftaydı. Merakla birine dokundu, gerçek olup olmadıklarını anlamak istiyordu. Parmakları devasa bir çeneye değdi. Gayet gerçekti. Eline değen kemik pürüzsüz, soğuk ve sertti. Parmağını çenedeki bir dişin üzerinde gezdirdi. Siyah ve keskin. Karanlıktan yapılmış bir hançer. Titredi.

"Bunlar ölü," dedi yüksek sesle. "Bunlar kafatası; bana zarar veremezler." Ama canavar Arya'nın orada olduğunu biliyordu sanki. Boş göz çukurlarının loş odada kendisini izlediğini hissediyordu ve bu loş, mağaraya benzer yerde Arya'dan hiç hoşlanmayan bir şeyler var gibiydi. Yavaşça uzaklaştı kafatasından ve daha büyük bir başkasına çarptı. Bir an, kafatasının keskin dişinin bir parça et koparmak için omzunu ısırdığını düşündü. Arya döndü, keskin diş deri yeleğine takıldı ve kocaman bir parçayı koparıp aldı. Koşmaya başladı. Önünde diğerlerinden de büyük bir kafatası daha belirdi ama Arya yavaşlamadı bile. Bir kılıç uzunluğundaki dişlerin üstünden atladı, çenelerin arasından geçti ve kendini kapıya attı.

Ağır ahşap kapının üstünde bulduğu büyük demir halkayı çekti. Kapı sıkışmıştı, halkaya bir daha asıldı. Kapı içeri doğru ağırca açılırken, korkunç bir gıcırdama sesi çıkıyordu. Ses o kadar yüksekti ki, Arya bütün şehrin duyabileceğini düşündü. Kapı, arasından kayıp geçilecek kadar açıldığında kendini dışarı attı.

Eğer az önceki oda için karanlık deniyorsa, çıktığı yer yedi cehennemin en koyu kara çukuru olmalıydı. Durgun su kadar sakin, dedi kendine. Gözlerinin karanlığa alışması için uzunca bir süre bekledi ama o zaman bile görebildiği tek şey az önce çıktığı kapının belli belirsiz gri hatlarıydı. Ellerini yüzünün önünde salladı, havayı hissetti, hiçbir şey göremiyordu. Kördü. Bir su dansçısı bütün duyularıyla görür, diye hatırlattı kendine. Gözlerini kapattı, bir, iki, üç, nefesini

düzenledi ve ellerini kollarını karanlığa uzattı.

Parmakları sol tarafta pürüzlü bir duvara değdi. Duvarı takip etti. Karanlıkta küçük ve tedbirli adımlarla ilerledi. Bütün koridorlar bir yere çıkar. İçeri giren bir yol varsa, dışarı da çıkıyordur. Korku, kılıçtan derin keser. Arya korkmayacaktı. Duvar birdenbire bitti ve yüzüne serin bir esinti vurdu. Çok uzun bir yoldan gelmiş gibi hissediyordu. Saçları alnına yapışmıştı.

Epey aşağıdan geldiği belli olan sesler duydu. Çizmelerin toprağa sürtünmesi, uzaktan gelen insan konuşmaları. Bir an için, bir meşalenin uzak ve titrek ışığı duvara vurdu ve Arya nerede olduğunu anladı. Yerin derinliklerine inen, yedi metre çapındaki aksıyla muazzam büyüklükteki kara kuyunun en tepesindeydi. Büyük taşlar merdiven görevi görsünler diye büyük sarmal duvara sabitlenmişti. Sonsuzmuşçasına döne döne aşağı iniyorlardı. Yaşlı Dadı'nın anlattığı cehennem merdivenleri gibiydi. Ve bir şey, dünyanın bağırsaklarından çıkıp yukarı tırmanıyordu...

Arya kafasını aşağı uzattı ve yüzüne çarpan soğuk ve karanlık nefesi hissetti. Aşağıda yanan meşaleyi gördü, o kadar yükseklikten bir mum alevi gibi görünüyordu. İki adam vardı, devasa gölgeleri duvardaydı. Kuyuda yankılanan seslerini duyabiliyordu. Ağır ağır yukarı çıkıyorlardı.

"...piçlerden birini buldu," dedi bir adam. "Diğerleri de yakında ortaya çıkar. Bir gün, iki gün, on beş gün..."

"Peki gerçeği öğrendiğinde ne olacak? Ne yapacak?" diye sordu diğer ses Özgür Şehirler'in akıcı aksanıyla.

"Bunu sadece tanrılar bilir," diye cevap verdi ilk ses. Meşaleden yükselen, yükseldikçe bir yılan gibi kıvrılan gri isi görebiliyordu Arya. "Aptallar, oğlunu öldürmeye çalıştılar, daha kötüsü bu işi yüzlerine gözlerine bulaştırdılar. O bütün bunların altında kalacak bir adam değil. Söylemedi deme, aslanlar ve kurtların birbirlerinin boğazına saldırmasına az kaldı, biz istesek de istemesek de."

"Çok erken, çok erken," dedi aksanlı ses. "Savaş hiç iyi olmaz. Hazır değiliz. Ertele."

"İstersen zamanı da durdurayım. Sen beni büyücü mü sandın?"

Diğer ses kıkırdadı. "Büyücüden farkın yok." Meşale serin havayı yaladı. Gölgeler neredeyse Arya'nın tepesine gelmek üzereydi. Az bir zaman sonra meşaleyi taşıyan adam Arya'nın görüş sahasına girmişti. Arkadaşı hemen arkasındaydı. Arya hızla merdivenlerden çekildi, duvarın iyice dibine sokuldu ve yüzüstü yatıp zeminde kayboldu.

"Benden ne yapmamı istiyorsun," diye sordu meşaleyi taşıyan deri cübbeli iri

adam. Ayağındaki ağır çizmelere rağmen sessizce ve kayarak yürüyormuş gibi görünüyordu. Çelik başlığının altındaki yaralı yüzü yuvarlaktı ve yeni uzamış koyu sakalları vardı. Kaynatılmış deri üstüne örgü bir zırh giymişti. Kemerinden bir kama ve bir kısa kılıç sarkıyordu. Adamdaki bir şey Arya'ya garip bir şekilde tanıdık gelmişti.

"Eğer bir El öldüyse, ikincisi neden ölmesin?" dedi, aksanlı ve sarı çatal sakallı adam. "Sen bu dansı daha önce de yaptın dostum." Arya aksanlı sesin sahibini daha önce hiç görmediğine emindi. İğrenç şekilde şişmandı ama buna rağmen tüy gibi yürüyordu. Vücudundaki yağları ancak bir su dansçısının yapabileceği şekilde parmak uçlarında taşıyordu sanki. Meşalenin ışığında parıldayan, parmaklarındaki kırmızı altın ve mat gümüşten yüzükler yakut, safir ve kesik sarı kaplan gözleriyle süslenmişti. Her parmağında bir yüzük vardı, hatta bazı parmaklarında iki.

"Mazi, şimdi değil. Bu El, önceki değil," dedi yaralı adam salona girerken. Taş kadar katı, gölge kadar sessiz, dedi Arya kendine. Meşalenin parlak alevi tam gözlerinin önünde olduğu için, duvarın dibine sinmiş halde duran Arya'yı göremiyorlardı.

"Evet, belki öyle," dedi çatal sakallı adam. Uzun tırmanıştan sonra soluklanmak için duraklamıştı. "Her halükarda zamana ihtiyacımız var. Prenses hamile. Khal oğlunun doğumunu beklemeden harekete geçmeyecektir. Şu vahşilerin nasıl adamlar olduğunu bilirsin."

Meşaleyi taşıyan adam durdu. Arya şiddetli bir gürültü duydu. Meşale alevinde kıpkırmızı görünen kocaman bir kaya plakası, kendisine yakışır bir gümbürtüyle tavandan yere indi. Arya az kalsın çığlık atacaktı. Kuyuya açılan giriş yekpare ve geçilmez bir duvarla kapatılmıştı şimdi.

"Eğer çok yakında harekete geçmezse geç kalmış olur," dedi çelik başlıklı adam. "Bu artık iki oyunculu bir oyun değil. Stannis Baratheon ve Leydi Arryn artık uzanamayacağım kadar uzakta ve duyduğuma göre adam topluyorlarmış. Çiçek Şövalyesi, Yüksek Bahçe'ye bir mektup yolladı. Babasından, kız kardeşini saraya göndermesini istiyor. Kız on dört yaşında, bir içim su ve yumuşak başlı. Sör Renly ve Sör Loras, Robert'ın kızı yatağına almasını istiyor. Onunla evlenmesini, onu yeni kraliçe ilan etmesini istiyor. Serçeparmak... onun ne çeşit bir oyun oynadığını bir tek tanrılar bilir. Ama asıl uykumu kaçıran Lord Stark. Piçten haberi var ve kitap onda. Gerçeği öğrenmesi artık an meselesi. Şimdi de karısı, Tyrion Lannister'ı kaçırdı, Serçeparmak sağ olsun. Lord Tywin bu hakaret karşısında deliye dönecek ve Jaime'nin o cüce iblise karşı tuhaf bir şefkati var. Eğer Lannisterlar kuzeye girmeye kalkışırlarsa, Tullyler de hareketsiz kalmaz.

Sen ertele diyorsun, bense acele et. En iyi jonglörler bile aynı anda yüz labutu düşürmeden havada tutamaz."

"Sen kaç jonglöre bedelsin eski dostum. Sen gerçek bir sihirbazsın. Senden sadece bir süre daha sihir yapmanı istiyorum." Salonda ilerleyerek canavarlı odaya doğru ilerlemeye başladılar.

"Elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi usulca, meşaleyi taşıyan adam. "Altın lazım ve elli kuş daha."

Arya adamların iyice uzaklaşmasını bekledi ve sürünerek arkalarından gitti. Gölge kadar sessiz.

"O kadar çok mu?" Meşalenin ışığı Arya'dan uzaklaştıkça sesler belirsizleşiyordu. "Senin istediklerini bulmak zor... yazılanları anlamak için çok genç... belki daha büyükleri... o kadar kolay ölmez..."

"Hayır... Genç olanlar daha güvenli... onlara nazik davran..."

"...çenelerini tutarlarsa..."

"...tehlikeli..."

Arya, sesler tamamen duyulmaz olduktan sonra bile, kendisini çağıran dumanlı bir yıldıza benzeyen meşaleyi hâlâ görebiliyordu. İki kez gözden kaybolacak gibi oldu ama Arya dümdüz ilerlemeye devam etti. Her iki seferde de kendini dik ve dar merdivenlerin başında buldu. Meşale onun olduğu yerden aşağıda parlıyordu. Aceleyle merdivenlerden inerek ışığın olduğu yere gitmeye çalıştı. Bir taşa takılıp tökezledi ve düştü. Elinin altında ahşapla desteklenmiş toprak bir zemin vardı. Geldiği yolun daha önceki bölümleri cilalı taştan yapılmıştı.

Peşlerinden millerce gitmiş olmalıydı. Sonunda kaybolmuşlardı. İleride başka gidecek yer yoktu. Tekrar duvarı buldu ve takip etti. Kör ve kaybolmuş. Karanlıkta Nymeria'nın da onunla birlikte yürüdüğünü hayal ediyordu. Sonunda, dizlerine kadar gelen, leş gibi kokan bir suyun içinde buldu kendini. Keşke Syrio'nun söylediği gibi su üstünde dans edebilseydi. Bir daha ışık göremeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Yüzünde rüzgârı hissettiğinde hava tamamen kararmıştı.

Nehre akan bir kanalizasyonun ağzında buldu kendini. Öyle kötü kokuyordu ki hemen oracıkta üstündekileri çıkarıp nehrin karanlık sularına atladı. Kendisini temiz hissedene kadar yüzdü ve titreyerek kıyıya çıktı. Nehrin kenarında kirli kıyafetlerini ovuşturarak yıkamaya çalışırken yanından geçen atlı adamlar, ay ışığı altında iki büklüm çamaşır yıkayan çırılçıplak küçücük kızı ya görmediler ya da umursamadılar.

Kaleden millerce uzaktaydı ama Aegon Tepesi'ndeki Kızıl Kale'yi görebilmek için, Kral Toprakları'nın neresinde olursan ol kafanı kaldırıp yukarı bakman yeterliydi. Kalenin giriş kapısına vardığında kıyafetleri hemen hemen kurumuştu. Yivli kapı indirilmiş, kapı parmaklıkları takılmıştı. Yan kapılardan birine gitti. İçeri alınmasını söylediği muhafız alaycı gözlerle ona baktı. "Haydi uzaklaş buradan," dedi adam. "Mutfak artıkları bitti. Karanlık çöktükten sonra dilenmek yasak."

"Ben dilenci değilim," dedi Arya. "Burada yaşıyorum."

"Sana uzaklaş dedim. Duyman için kulağına bir boru dayamak mı lazım?"

"Babamı görmek istiyorum."

Muhafızlar bakıştı. "Ben de kraliçeyi becermek istiyorum ama bir şey olduğu yok," dedi genç olan muhafız.

Yaşlı olan iyice sinirlenmişti. "Baban kim senin sefil oğlan? Şehrin fare avcısı mı?"

"Kral Eli," dedi Arya.

İki muhafız birden gülmeye başladı. Yaşlı muhafız bir köpeğe vuracakmış gibi Arya'ya doğru hareketlendi ama Arya gelen hareketi daha başlamadan görmüştü. Hemen geri çekildi ve adam ona dokunmadı bile. "Oğlan değilim. Kışyarı'ndan Arya Stark'ım. Bana parmağını değdirecek olursan babam kafanı kazığa geçirir. Bana inanmıyorsan El Kulesi'nden Jory Cassel'i ya da Vayon Poole'u çağırabilirsin." Ellerini beline koydu. "Şimdi, kapıyı açacak mısın, yoksa duyman için kulağına bir boru mu dayamak lazım?"

Harwin ve Şişman Tom'un nezaretinde girdiği salonda, dirseğinin yanında hafifçe yanan yağlı bir lamba duran babası tek başınaydı. Lord Stark'ın önünde o güne kadar gördüğü en kalın kitap duruyordu. Okunaksız yazılarla dolu sarı sayfaları kurumuş dev cilt, rengi solmuş deriyle kaplıydı. Harwin'in açıklamasını dinledikten sonra kitabı kapattı babası. Adamları teşekkür ederek gönderdi. Yüzü kaya gibi sertti.

"Seni bulmaları için adamlarımın yarısını seferber ettiğimin farkında mısın?" diye sordu Eddard Stark yalnız kaldıklarında. "Rahibe Mordane korkudan kendini kaybetti. Saatlerdir septte sağ salim geri dönmen için dualar ediyor. Arya, benim iznim olmadan kale kapısının dışına kesinlikle çıkamayacağını biliyorsun."

"Kale kapısından çıkmadım," diye atıldı. "Yani, amacım dışarı çıkmak değildi. Aşağıdaki mahzenlerdeydim ve yolum bir tünele çıktı. Gidilecek başka yol yoktu. Çok karanlıktı. Etrafı görebileceğim bir meşale ya da mum bulamadığım

için tünelin duvarını takip etmek zorunda kaldım. Canavarlar yüzünden mahzene geldiğim yoldan geri dönemedim. Baba, seni öldürmekten bahsediyorlardı! Canavarlar değil, o iki adam. Beni görmediler çünkü gölge kadar sessiz ve taş kadar sert duruyordum. Senin bir kitabın ve bir piçin olduğunu söylediler. Bir El öldüyse, diğeri de ölebilir dediler. Bahsettikleri kitap bu mu? Piç derken Jon'dan bahsediyorlardı herhalde."

"Jon mu? Arya sen neden bahsediyorsun? Bunları kim söyledi?"

"Onlar söyledi. Parmakları yüzüklü, çatal sakalı sarı, şişman bir adam ve çelik başlıklı, örgü zırhlı öteki adam. Şişman olan, ertelemek zorundayız, dedi ama diğeri daha fazla jonglörlük yapamam çünkü kurtlarla aslanlar birbirlerinin boğazına sarılacak dedi." Gerisini hatırlamaya çalışıyordu ama duyduğu her şeyi tam olarak anlayamamıştı. Ve şimdi bütün duydukları karmakarışık olmuştu kafasının içinde. "Şişman olan prenses hamile dedi. Çelik başlığı olan meşaleyi taşıyordu. İşin maskaralığa döndüğünü de söyledi. Acele etmeleri gerektiğini söyledi. Sanırım sihirbazdı."

"Bir sihirbaz," dedi Ned gülümsemeden. "Uzun bir sakalı ve sivri uçlu yaldızlı bir şapkası da var mıydı?"

"Hayır! Yaşlı Dadı'nın hikâyelerindeki gibi değil. Sihirbaz gibi görünmüyordu. Arkadaşı ona bir sihirbaz olduğunu söylüyordu."

"Seni uyarıyorum Arya. Bütün bunları uyduruyorsan..."

"Hayır! Söylediğim gibi! Mahzendeki gizli kapılı yerdeydi. Ben kedi yakalıyordum ve..." Prens Tommen'ı devirdiğini anlatırsa babası gerçekten sinirlenecekti, "...sonra o pencereyi buldum. O odada canavarlar vardı."

"Sihirbazlar ve canavarlar," dedi babası. "Çok ilginç bir macera yaşadığın anlaşılıyor. Şu konuşmalarını duyduğun adamlar maskaralıktan ve jönglörlükten bahsediyorlardı değil mi?"

"Evet," dedi Arya. "Ama..."

"Arya, onlar oyunculardı büyük ihtimalle," dedi babası. "Turnuvadan üç beş sikke kazanmak umuduyla Kral Toprakları'na gelen en az bir düzine kumpanya var. O iki ahmağın kale içinde ne işleri vardı emin değilim ama belki kral özel bir gösteri için çağırtmıştır onları."

"Hayır," diyerek inatla kafasını salladı Arya. "Onlar oyuncu değil..."

"Hiçbir durumda insanları gizlice takip etmemeli ve casusluk yapmamalısın. Ayrıca, kızımın başıboş kedilerin arkasından koşup duvarlardan atlamasını, garip pencerelerden içeri girmesini de hoş karşılamıyorum. Şu haline bir bak tatlı kızım. Kolların tırmıklarla dolu. Bu iş fazla uzadı. Syrio Forel'e onunla

konuşmak istediğimi..."

Sözü kapının çalınmasıyla kesildi. "Lord Eddard, rahatsız ettiğim için bağışlayın," dedi Desmond kapıyı açarken. "Kara kardeşlerden bir adam burada ve huzurunuza çıkmak için yalvarıyor."

"Benim kapım Gece Nöbetçileri'ne her zaman açıktır," dedi Lord Stark.

Desmond adamı odaya getirdi. Adam çirkin ve kamburdu. Uzun zamandır kesilmemiş bir sakalı ve daha uzun zamandır yıkanmamış leş gibi giysileri vardı. Buna rağmen babası adamı nezaketle karşıladı ve adını sordu.

"Adım Yoren lordum," dedi adam. "Bu saatte geldiğim için özür dilerim." Arya'nın önünde eğildi. "Bu ufaklık oğlunuz olmalı. Sizin görünüşünüzü almış."

"Ben kızım," dedi Arya bezginlikle. Adam Sur'dan geliyorsa Kışyarı'ndan da geçmiş olmalıydı. "Ağabeylerimi tanıyor musunuz?" diye sordu heyecanla. "Robb ve Bran, Kışyarı'ndalar. Jon, Sur'da. Jon Kar. O da Gece Nöbetçileri'ne katıldı. Onu tanıyor olmalısınız. Kırmızı gözlü, beyaz bir ulu kurdu var... Jon keşiflere çıkmaya başladı mı? Bu arada, ben Arya Stark." Kokan kıyafetler içindeki adam şaşırmış halde Arya'ya bakıyordu ama Arya bir türlü konuşmasına engel olamıyordu. "Sur'a geri dönerken bir mektup götürebilir misiniz? Bir mektup yazarsam Jon'a verebilir misiniz?" Arya ağabeyinin yanında olmasını istiyordu o anda. Jon ona inanırdı. Karanlık odaya, canavarlara, çatal sakallı şişman adama, çelik başlıklı sihirbaza, Arya'nın anlattıklarına Jon inanırdı.

"Kızım sık sık nezaket kurallarını unutuyor," dedi Eddard Stark belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Lütfen bağışlayın Yoren. Sizi kardeşim Benjen mi yolladı?"

"Beni yaşlı Mormont'tan başka kimse yollamadı lordum. Sur'a adam toplamak için buradayım ve Robert'ın bir dahaki konsey toplantısında dizimin üstüne çöküp ihtiyaçlarımızı haykıracağım. Belki kral ve El'in zindanlarında kurtulmak istedikleri birkaç pislik vardır. Şimdi burada konuşma sebebimiz Benjen Stark elbette. Onun kanı kara akardı. O kan onu sizin kardeşiniz olduğu kadar benim de kardeşim yapar. Onun uğruna geldim. Zor yoldan geldim. Az kalsın atım ölüyordu ama diğerlerini arkamda bırakmayı başardım."

"Diğerleri mi?"

Yoren tükürdü. "Paralı askerler, hürsüvariler ve öbür çöplükler. Han onlarla doluydu. Hepsi kokuyu aldı. Kan kokusunu, altın kokusunu. Sonuçta ikisi de aynı kokuyor. Hepsi Kral Toprakları'na doğru yola çıkmadı. Bazıları Casterly Kayası'na gidiyor ve kaya buradan daha yakın. Lord Tywin şimdiye kadar haberleri almış olmalı. Buna emin olabilirsiniz."

"Hangi haberleri?"

Yoren, Arya'ya baktı. "Bunları yalnızken anlatsam daha iyi lordum," dedi.

"Dediğiniz gibi olsun. Desmond, kızımı odasına götür." Arya'yı alnından öptü. "Sohbetimize yarın sabah devam edeceğiz," dedi.

Arya kök salmış gibi olduğu yerde duruyordu. "Jon'a kötü bir şey olmadı değil mi?" diye sordu Yoren'e. "Ya Benjen amcama?"

"Benjen Stark için bir şey diyemem. Kar'a gelince, son gördüğümde gayet iyiydi. Beni düşündüren başka şeyler var."

Desmond, Arya'nın elini tuttu. "Gidelim küçük leydim. Babanızı duydunuz."

Arya'nın itaat etmekten başka seçeneği yoktu. Keşke yanında Desmond yerine Şişman Tom olsaydı. O zaman kapının önünde oyalanmak için bir bahane bulur, Yoren'in anlatacaklarını duyabilirdi ama Desmond kandırılamayacak kadar sabit fikirliydi. "Babamın kaç muhafızı var?" diye sordu odasına doğru yürürlerken.

"Burada, Kral Toprakları'nda mı? Elli."

"Onu kimsenin öldürmesine izin vermezsiniz değil mi?"

Desmond güldü. "Bu konuda hiç endişe etmeyin küçük leydim. Lord Eddard'ı gece gündüz kolluyoruz. Ona kimse zarar veremez."

"Lannisterlar'ın elliden fazla adamı var," dedi Arya.

"Evet bu doğru ama bir kuzeyli kılıç, on güneyli kılıç eder. Siz rahat rahat uyuyabilirsiniz."

"Ya bir sihirbaz onu öldürsün diye gönderildiyse?"

"O durumda," dedi Desmond uzun kılıcını çekerek, "sihirbazlar da diğer insanlar gibi başını kestiğinde ölüyor."

Eddard

"Robert, sana yalvarıyorum. Ağzından çıkanları kulağın duyuyor mu? Bir çocuğu öldürtmekten bahsediyorsun."

"O fahişe hamile!" Kralın yumruğu konsey masasının üstüne indi ve odayı gök gürültüsü gibi inletti. "Seni bunun olacağına dair uyarmıştım Ned. Hendek mezarlarda sana bunun olacağını söylemiştim ama beni dinlemedin. Şimdi dinleyeceksin. Onları ölü istiyorum. Hem anneyi hem karnındaki bebeği, ikisini de. Ayrıca Viserys de ölecek. Yeterince açık mı? Hepsinin ölüsünü istiyorum!"

Diğer konsey üyeleri orada değilmiş gibi yapmak için olağanüstü çaba harcıyordu. Ned'den daha akıllı olduklarına şüphe yoktu. Eddard Stark'ın hayatındaki en yalnız anlardan biriydi. "Eğer bunu yaparsan şerefin sonsuza kadar lekelenecek."

"Onlar ölsün de, gerekirse şerefim lekeli olsun. Kendi boğazımın üstünde sallanan baltanın gölgesini göremeyecek kadar kör değilim ben."

"Balta yok," dedi Ned, kralına. "Sadece yirmi yıl önceki bir gölgenin gölgesi o gördüğün. Tabi öyle bir gölge varsa..."

"Varsa mı?" dedi Varys hafif bir sesle. "Lordum beni tanımıyorsunuz. Ben krala ve konseye yalan istihbarat getirmem."

Ned soğuk bakışlarla hadımı süzdü. "Siz bu masaya, dünyanın öbür ucundaki bir hainin fısıltılarını getiriyorsunuz lordum," diye karşılık verdi. "Belki Mormont yanılıyor, belki Mormont yalan söylüyor."

"Sör Jorah bana yalan söylemeyi göze alamaz," dedi Varys gülümseyerek. "Buna inanın lordum. Prenses hamile."

"Öyle olsun. Eğer yanılıyorsanız korkmaya gerek yok. Eğer kız düşük yaparsa korkmaya gerek yok. Eğer oğlan yerine kız doğurursa korkmaya gerek yok, eğer bebek doğum sırasında ölürse korkmaya gerek yok."

"Ya erkek doğurursa?" diye bağırdı Robert. "Ya o bebek yaşarsa?"

"Aramızda hâlâ Dar Deniz olacak. Dothraklar'ın atları yüzme öğrendiği gün korkarım."

Kral şarabından bir yudum aldı ve masanın karşı ucunda duran Ned'e doğru eğildi. "Yani sen bana, ejderha dölü, kıyılarıma ordusuyla çıkana kadar hiçbir şey yapmamamı öneriyorsun. Bu doğru mu?"

"Bu 'ejderha dölü' hâlâ annesinin karnında," dedi Ned. "Aegon bile sütten kesilmeden önce fethe çıkamamıştı."

"Tanrılar! Bir boğa kadar inatçısın Stark." Kral, konsey masasına göz gezdirdi. "Sizler dilinizi mi yuttunuz? Bu donmuş yüzlü ahmağın aklını başına getirecek bir sözünüz yok mu?"

Varys kaypakça gülümsedi ve elini hafifçe Ned'in koluna koydu. "Vicdan muhasebenizi anlayabiliyorum Lord Stark, emin olun ki anlayabiliyorum. Bu kötü haberleri konsey masasına taşımaktan da büyük üzüntü duyuyorum. Hakkında konuştuğumuz şey korkunç ve utanç verici, evet. Ama biz hükmedenler, diyarın iyiliği için, bizi derinden üzse de bazen utanç verici şeyleri yapmak zorunda kalabiliyoruz."

Lord Renly omuz silkti. "Mesele bana gayet basit görünüyor. Viserys ve kız kardeşini yıllar önce öldürmeliydik ama kardeşim Majesteleri Robert, Jon Arryn'ı dinleyerek büyük bir hata yaptı."

"Merhamet asla hata değildir Lord Renly," dedi Ned. "Üç Dişli Mızrak'ta, Sör Barristan bir düzine iyi adamımızı kılıçtan geçirdi. Robert'la benim arkadaşlarımızı. Sör Barristan yaralı ve ölmek üzereyken bize getirildiğinde Roose Bolton onun boğazını kesmek için kollarını sıvadı hemen. Fakat ağabeyiniz Robert, 'Bir şövalyeyi sadık ve iyi bir dövüşçü olduğu için öldürmeyeceğim,' dedi. Barristan'ın yaralarını iyileştirmek için kendi üstadını görevlendirdi." Soğuk gözlerle krala baktı, "Keşke o merhametli adam bugün de burada olsaydı," dedi.

Robert utanmış ve yüzü kızarmıştı. "İkisi aynı şey değil," diyerek itiraz etti. "Sör Barristan Kral Muhafızları'nın şövalyesiydi."

"Oysa Daenerys daha on dört yaşında bir kız çocuğu," dedi Ned. Konuyu mantık sınırlarının ötesinde zorladığının farkındaydı ama sessiz kalamazdı. "Sana sorarım Robert, biz neden Targaryenlar'a karşı ayaklandık? Çocukların ölmesine engel olmak için değildiyse niye?"

"Targaryenlar'ın sonunu getirmek için," diye kükredi kral.

"Majesteleri, sizin Rhaegar'dan korktuğunuzu hiç düşünmedim." Sesindeki küçümsemeyi gizlemeye çalıştı ama başarılı olamadı. "Yıllar, doğmamış bir çocuğun gölgesinden korkup titreyecek kadar zayıflattı mı sizi?"

Robert'ın rengi mora döndü. "Daha fazla ileri gitme Ned," diye uyardı parmağını El'e doğrultarak. "Burada kralın kim olduğunu unuttun mu yoksa?"

"Hayır Majesteleri," dedi Ned. "Ya siz?"

"Yeter!" diye haykırdı kral. "Konuşmaktan sıkıldım. Ya bu işi bitiririm ya da

lanetlenirim. Sizler ne diyorsunuz?"

"Kız öldürülmeli," dedi Lord Renly.

"Başka seçeneğimiz yok," diye mırıldandı Varys. "Üzücü, çok üzücü."

Sör Barristan Selmy soluk mavi gözleriyle krala baktı ve, "Majesteleri, düşmanı savaş alanında yenmek onurlu iştir ama doğmamış bir çocuğu anne karnında öldürmenin onurlu hiçbir yanı yoktur. Lütfen beni affedin ama bu konuda Lord Stark'ın yanında yer alacağım."

Yüce Üstat Pycelle boğazını temizledi. Bu işi dakikalarca uzatacak gibi göründü bir an. "Benim makamım hükmedene değil, diyara hizmet gerektirir. Bir zamanlar, şimdi Kral Robert'a tavsiyelerde bulunduğum gibi. Kral Aerys'a da sadakatle tavsiyeler verdim, yani bu kızın doğacak çocuğuna karşı kötü bir duygum yok. Buna rağmen size sormalıyım, eğer tekrar bir savaş çıkarsa kaç asker ölür? Kaç köy küle döner? Kaç bebek anne koynundan alınıp mızrağa geçirilir?" Elini gösterişli beyaz sakalına götürdü, sonsuz üzgün, sonsuz yorgun şekilde. "On binlerce insanın sağ kalması için Daenerys Targaryen'ın bugün ölmesi daha mantıklı, hatta daha iyi niyetli bir şey olmaz mı?"

"İyi niyetli," dedi Varys. "Ah, çok doğru ve çok güzel söylediniz Yüce Üstat. Tanrılar Daenerys Targaryen'a bir erkek evlat bahşederse diyar kana bulanır."

Serçeparmak sona kalmıştı. Ned baktığında adam esniyordu. "Çok çirkin bir kadınla yatağa girmek zorunda kalınca yapılacak en iyi şey gözlerini kapatıp işini görmektir," dedi. "Beklemek kadını güzelleştirmez. Öp ve bitir."

"Öp?" diye tekrarladı Sör Barristan tiksintiyle.

"Çeliğin öpücüğü," diye karşılık verdi Serçeparmak.

Robert, Ned'e döndü. "Sonuç ortada Ned. Sen ve Selmy bu konuda çoğunluk sağlayamadınız. Şimdi asıl önemli soru, kızı kim öldürecek?"

"Mormont bir kraliyet affı bekliyor," diye hatırlattı Lord Renly.

"Hem de umutsuzca," diye ekledi Varys. "Ama aynı zamanda hayatta kalmak da ister. Prenses, Vaes Dothrak'a yaklaştı. Oralarda onun yanında bıçak çekmek bile ölüm demektir. Bir khaleesi'ye bıçak göstermeye kalkan zavallı bir Dothraklı adamın başına gelenleri size anlatırsam bu gece uyuyamazsınız." Elini pudralı yanağına götürdü. "Şimdi, zehir... diyelim ki Lys'in gözyaşları. Khal Drogo karısının ölümünün doğal yollarla olmadığını asla anlayamaz."

Yüce Üstat Pycelle'in gözleri büyüdü. Şüphe dolu bakışlarını hadımın üstüne dikti.

"Zehir korkakların silahıdır," dedi kral.

Ned yeterince duymuştu. "On dört yaşında bir kızı öldürmek için kiralık katil gönderebiliyorsun ve hâlâ onurdan mı bahsediyorsun?" Sandalyesini geri itip kalktı. "Kendin yap Robert. Kılıcı, hükmü veren indirir. Onu öldürmeden önce gözyaşlarını gör, son sözlerini dinle. Ona en azından bu kadarını borçlusun."

"Tanrılar!" dedi kral. Laf ağzından öyle bir çıkmıştı ki, içindeki patlamaya hazır öfkeyi güçlükle zaptettiği belliydi. "Lanet olası, ciddisin." Dirseğinin yanındaki şarap sürahisine uzandı ve boş olduğunu gördü. Sürahiyi alıp bütün gücüyle duvara fırlattı. Sürahi küçük parçalara ayrıldı. "Şarabım da sabrım da tükendi. Bu kadar konuşma yeter. İşi bitirin."

"Ben cinayetin bir parçası olmayacağım Robert. Eğer bunu yapacaksan üstüne mührümü basmamı bekleme."

Bir an için Robert, Ned'in söylediklerini anlamamış gibi göründü. Kendisine karşı gelinmesi sık tattığı bir yemek değildi. Duydukları kafasında anlam kazanmaya başladıkça yüzü değişti. Gözleri kısıldı ve boğazından alnına doğru kızardı. Parmağını öfkeyle Ned'e doğrulttu. "Sen Kral Eli'sin Ned Stark. Ben ne emrediyorsam onu yapacaksın ya da ben kendime yeni bir El bulacağım."

"Yeni El'e başarılar diliyorum." Ned pelerininin boğazına iğnelenmiş görev nişanı olan süslü gümüş El rozetini yavaşça çıkardı. Masanın üstüne, tam kralın önüne bıraktı. O rozeti boynuna takan ve bütün kalbiyle sevdiği dostu olan adamı acıyla hatırladı. "Senin bundan çok daha iyi bir adam olduğunu sanıyordum Robert. Ben çok daha soylu bir adamı kral yaptık sanıyordum," dedi.

Robert'ın yüzü morarmıştı. "Dışarı çık!" diye bağırdı. Kendi öfkesinde boğulacak gibiydi. "Dışarı çık lanet olası. Seninle işim bitti. Ne bekliyorsun? Defol. Kışyarı'na koş. Bir daha yüzüne bakmayacağım, emin ol. Bir daha yüzüne baktığımda kafan mızrakta olur!"

Ned reverans yaptı ve tek kelime bile etmeden topuğunun üstünde döndü. Sırtında Robert'ın gözlerini hissedebiliyordu. Ned konsey odasından çıkarken toplantı kaldığı yerden devam etti. "Braavos'ta Yüzsüz Adamlar denen bir topluluk var," dedi Üstat Pycelle.

"Onların ne kadar pahalı olduğuyla ilgili bir fikriniz var mı?" diye şikâyet etti Serçeparmak. "Onlara ödeyeceğimizin yarısıyla paralı askerlerden kurulu küçük bir ordu alınır. Üstelik sıradan bir tüccar için geçerli bu. Bir prenses için kim bilir ne kadar isterler."

Kapı Ned'in arkasından kapandı ve sesler kesildi. Kral Muhafızları'ndan Sör Boros Blount, beyaz peleriniyle kapıda bekliyordu. Göz ucuyla merak dolu bir bakış yöneltti Ned'e ama soru sormadı.

El Kulesi'ne giden avluyu geçerken hava ağır ve iç bunaltıcıydı. Yakın zamanda yağmur düşeceğini hissedebiliyordu. Ned bundan mutluluk duyardı. Belki de yağmurla kendisini daha az kirlenmiş hissedebilirdi. Odasına geldiğinde Vayon Poole'u çağırttı. Kâhya hemen geldi, "Beni görmek istemişsiniz El, dedi."

"Artık El değilim," diye karşılık verdi Ned. "Kral ve ben bir anlaşmazlık yaşadık. Kışyarı'na dönüyoruz."

"Bir an önce hazırlıklara başlarım lordum. On beş gün içinde yola çıkmaya hazır oluruz."

"On beş günümüz olmayabilir. Bir günümüz bile olmayabilir. Kral, kafanı mızrağa geçirilmiş görmek istiyorum gibi şeyler söyledi." Ned kaşlarını çattı. Kralın ona zarar verebileceğine gerçekten inanmıyordu, Robert bunu yapmazdı. Şimdi öfke doluydu ama Ned güven içinde gözünün önünden kaybolduğunda, öfkesi her zaman olduğu gibi soğuyup gidecekti.

Her zaman olduğu gibi? Birdenbire, huzursuzca Rhaegar Targaryen'ı düşünürken buldu kendini. On beş yıldır ölü ve Robert ondan ilk günkü kadar nefret ediyor. Rahatsız edici bir gerçekti. Catelyn ve cüceyle ilgili mesele vardı bir de. Yoren geçen gece onu uyarmıştı. O konu gün ışığı gibi ortaya çıkacaktı ve kral öfkesinden deliye dönecekti... Tyrion Lannister'ın Robert için zerre kadar değeri yoktu ama olay gururuna dokunacaktı ve kraliçenin ne yapacağını kestirmek zordu.

"Benim önceden yola çıkmam en iyisi olacak. Yanıma kızlarımı ve birkaç muhafızı alacağım. Geri kalanınız hazırlıklarınız bitince yola çıkarsınız. Jory'yi bilgilendir ama başka kimseye tek kelime söyleme. Ben ve kızlar kaleden ayrılana dek hiçbir şey yapma. Kale gözlerle, kulaklarla dolu. Ne planladığımın bilinmesini istemiyorum."

"Emredersiniz lordum."

Kâhya ayrıldığında Eddard Stark pencereye gitti ve pervaza oturdu. Robert ona başka bir seçenek bırakmamıştı. Ona teşekkür borçluydu. Kışyarı'na dönmek iyi olacaktı. Oradan hiç ayrılmamalıydı. Oğulları onu bekliyordu. Belki evine döndükten sonra, Catelyn'le bir oğulları daha olurdu. Gençlerdi hâlâ. Son zamanlarda sık sık karla ilgili rüyalar görüyordu. Ve Kurt Ormanı'nın derin sessizliğiyle ilgili rüyalar.

Bunlara rağmen kaleden ayrılma fikri onu sinirlendiriyordu. Çok şey yarım kalacaktı. Robert ve konseyindeki korkak yağcıların diyarı meteliksiz bırakması çok yakındı... daha kötüsü, borçlarına karşılık krallığı Lannisterlar'a satabilirlerdi. Jon Arryn'ın ölümü de hâlâ kafasındaydı. Jon'un öldürüldüğüne ikna olacak kadar ipucu elde etmişti ama bunlar bir hayvanın ormandaki ayak

izleriydi sadece. Henüz canavarın kendisini görememişti. Yakınlarda bir yerde pusuya yatıp gizlenmiş bir hain olduğunu hissedebiliyordu.

Birdenbire Kışyarı'na deniz yoluyla dönebileceği geldi aklına. Ned bir deniz adamı değildi; normal şartlarda Kral Yolu'ndan gitmeyi tercih ederdi ama bir gemiyle yola çıktığı takdirde Ejderha Kayası'na uğrayıp Stannis Baratheon'la görüşebilirdi. Pycelle denizin öte tarafına haberci kuzgunla bir mektup göndererek, Ned'in Sör Stannis'ten konseydeki yerine dönmesini rica ettiğini bildirmişti. Henüz bir cevap gelmemişti ve bu sessizlik Ned'in şüphelerinin artmasına sebep oluyordu. Stannis, Jon Arryn'ın ölümüne sebep olan sırrı biliyordu, Ned bundan emindi. Aradığı gerçek, Targaryen Hanedanı'nın kadim ada kalesinde onu bekliyor olabilirdi.

Peki o gerçeği bulduğunda ne olacak? Bazı sırların açığa çıkmaması daha güvenlidir. Bazı sırlar en güvendiğin ve en sevdiğin insanlarla bile paylaşılamayacak kadar tehlikelidir. Ned, Catelyn'in getirdiği hançeri kemerinden çıkardı. İblis'in hançeri. Cüce neden Bran'ın ölmesini istiyordu? Çocuğu susturmak için şüphesiz. Bu yepyeni bir sır mıydı? Yoksa aynı örümcek ağının başka bir ucu mu?

Robert bütün bunların bir parçası olabilir miydi? Buna inanması zordu ama bir zamanlar Robert'ın bir çocuk katili olabileceğine inanmak da zordu. Catelyn, Ned'i uyarmaya çalışmıştı. Kral senin için bir yabancı. Kral Toprakları'ndan ne kadar çabuk ayrılırsa o kadar iyi olacaktı. Eğer yarın kuzeye giden bir gemi varsa, Ned'in de o gemide olması gerekiyordu.

Vayon Poole'u tekrar çağırttı ve öğrensin diye limana yolladı. Derhal ve sessizce. "Bana çok hızlı bir gemi ve ehil bir kaptan bul," dedi. "Geminin kamaralarının boyutu ya da rahatlığı umrumda değil. Hızlı ve güvenli olsun yeter. Bir an önce ayrılmak istiyorum."

Poole henüz odadan çıkmadan Tomard bir ziyaretçisi olduğunu haber vermek için girdi. "Lord Baelish sizi görmek istiyor lordum."

Ned bir an adamı görmemeyi düşündü ama henüz tamamıyla özgür değildi. Özgür kalana dek onların oyununu oynamalıydı. "İçeri gönder Tom."

Lord Petyr, sanki bu sabah hiçbir şey olmamış gibi aylak aylak odaya girdi. Gümüş ve bej renkli kadife bir takım, siyah tilki kürkleriyle süslenmiş ipek bir pelerin ve artık yüzüne yapışmış olan o alaycı gülümsemesini giymişti.

Ned adamı soğukça karşıladı. "Neden burada olduğunuzu sorabilir miyim Lord Baelish?"

"Çok vaktinizi almayacağım, zira Leydi Tanda'yla akşam yemeği yiyeceğiz.

Bofa balığı tartı ve kızarmış süt domuzu. Beni kız kardeşiyle evlendirmeye çalışıyor. Bu yüzden sofrası her daim muhteşem. Doğrusunu isterseniz, o domuzla her an evlenebilirim ama siz kimseye söylemeyin, bofa balığına bayılıyorum."

"Sizi yılan balıklarınızdan ayırmak istemem," dedi Ned küçümseyen bir bakışla. "Şu anda sizden daha az görmek istediğim birinin adı aklıma gelmiyor."

"Ah, eğer biraz daha düşünürseniz birkaç isim bulacağınızdan hiç şüphem yok. Mesela Varys. Cersei. Ya da Robert. Kral size çok dargın. Bu sabah siz aramızdan ayrıldıktan sonra hakkınızda epey konuştu. Hatırladığım kadarıyla, küstahlık ve nankörlük kelimeleri epey sık kullanıldı."

Ned adama cevap vermeye tenezzül etmedi. Oturmasını da söylemedi ama Serçeparmak bir koltuğa kuruldu. "Siz ayrıldıktan sonra onları Yüzsüz Adamlar'ı tutmamaları için ikna etmek bana düştü. Bunun yerine Varys, prensesin işini halledenin lord ilan edileceği haberini her yere yayacak."

Ned tiksintiyle dolmuştu. "Yani kiralık katillere unvan veriyoruz artık."

Serçeparmak omuz silkti. "Unvanlar ucuz. Yüzsüz Adamlar çok pahalı. Doğrusunu isterseniz, Targaryen kızına, sizin o şerefle ilgili sözlerinizden daha çok yardım ettim. Bırakın lordluk hayaliyle sarhoş olan birkaç paralı asker onu öldürmeyi denesin. Büyük ihtimalle yüzlerine gözlerine bulaştıracaklar ve Dothraklar'ın gözü her zamankinden daha fazla kızın üzerinde olacak. Yüzsüz Adamlar'dan biri gitseydi, kız şu an gömülüyor olurdu."

Ned kaşlarını çattı. "Konsey masasında oturup çirkin kadınlardan, çeliğin öpücüklerinden bahsediyorsunuz ve şimdi bana gerçek niyetinizin kızı korumak olduğunu söylüyorsunuz. Siz benim nasıl bir aptal olduğumu sanıyorsunuz?"

"Epeyce büyük bir aptal doğrusu," dedi Serçeparmak gülerek.

"Cinayet fikri sizi hep böyle eğlendirir mi Lord Baelish?"

"Beni eğlendiren cinayet değil Lord Stark. Sizsiniz. İncecik bir buz tabakasının üstünde dans etmeye çalışan bir adam gibi hükmetmeye çalışıyorsunuz. Suya çok soylu bir düşüş yaşayacağınızı söyleyebilirim. Bu sabah ilk çatlağın sesini duydum."

"İlk ve son," dedi Ned. "Burada işim kalmadı."

"Kışyarı'na ne zaman dönmeyi planlıyorsunuz lordum?"

"Mümkün olduğunca çabuk. Bu sizi neden ilgilendiriyor?"

"İlgilendirmiyor... ama akşamüstü hâlâ burada olursanız, adamınız Jory'nin umutsuzca bulmaya çalıştığı geneleve götürebilirim sizi. Catelyn'e

söylemeyeceğime söz veriyorum."

Catelyn

"Leydim, keşke geleceğinizi haber verseydiniz," dedi Sör Donnel Waynwood atları geçidi tırmanırken. "Eşlik edecek adamlar gönderirdim. Yüksek yol bu kadar küçük bir grup için hiç güvenli değil."

"Bunu üzülerek öğrendik Sör Donnel," diye karşılık verdi Catelyn. Kalbi taşa dönmüş gibi hissediyordu. Buraya kadar gelebilmesi için tam altı cesur adamın ölmesi gerekmişti ve Catelyn'in gözlerinde onlar için dökecek yaş kalmamıştı sanki. İsimleri bile hafızasından siliniyor gibiydi. "Haydutlar tarafından kıstırıldık. İlk saldırıda üç adam kaybettik. İkinci saldırıda iki adam daha. Tyrion Lannister'ın hizmetkârı yaraları iltihap kapınca ateşlendi ve öldü. Sizin adamlarınızın seslerini duyunca hepimizin sonunun geldiğinden emindim." Ellerinde kılıçları, sırtları kayalara dayanmış halde, son bir dövüş için hiç umutları olmadan beklemişlerdi. Cüce bir kayaya oturmuş, iğneleyici şakalar yapıp baltasını bilerken Bronn, Arryn Hanedanı'nın ay ve şahinli sancağını taşıyan atlıları görmüştü. Catelyn daha önce bu kadar mutluluk verici bir manzaraya şahit olmamıştı.

"Lord Jon öldüğünden beri haydutlar cesaretlendi," dedi Sör Donnel. Dürüst, sevecen, geniş burunlu, koyu kahverengi saçlı, yirmilerinde genç bir adamdı. "Bana kalsa, yanımda yüz adamla dağa çıkıp barınaklarını bulur ve onlara unutamayacakları bir ders verirdim ama kız kardeşiniz müsaade etmiyor. Şövalyelerinin, Kral Eli Turnuvası'nda dövüşmesini bile yasakladı. Bütün kılıçlarımızın Vadi'yi korumak için kalede kalması gerektiğini söylüyor... Vadi'yi kime karşı koruyacağımızdan kimse emin değil. Bazıları Gölgeler diyor." Sustu ve endişeli gözlerle Catelyn'e baktı. Kiminle konuştuğunu yeni hatırlamış gibiydi. "Umarım dedikodu yapıyor gibi olmadım leydim. Saygısızlık etmek istememiştim."

"Dürüstçe bir sohbeti saygısızlık saymam Sör Donnel." Kız kardeşinin neden korktuğunu biliyordu. Gölgeler değil, Lannisterlar, diye düşündü Bronn'un yanında at süren cüceye bakarak. Chiggen öldükten sonra iki adamın içtikleri su ayrı gitmez olmuştu. Cüce fazla uyanıktı. Dağ yoluna ilk girdiklerinde bu küçük adam Catelyn'in esiriydi. Elleri ve gözleri bağlı, çaresiz. Peki şimdi neydi bu adam? Hâlâ bir esir. Buna rağmen eyerinde asılı bir savaş baltası, kemerinde kaması, sırtında Marillion'la zar oynarken kazandığı gölge postu cübbe ve üstünde Chiggen'ın ölüsünden yağmaladığı örme zırh olduğu halde at üstünde

yolculuk ediyordu. Kız kardeşi Lysa ve Jon Arryn'ın oğlunun hizmetindeki şövalyeler ve kılıçlı adamlardan ikisi cüceyi kollarken diğerleri Catelyn ve perişan haldeki çetesini çevrelemişti ama Tyrion Lannister'da en küçük bir korku belirtisi yoktu. Yanılmış olabilir miyim? diye düşündü kim bilir kaçıncı kez. Bu adam masum olabilir miydi gerçekten? Jon Arryn'ın ölümüyle, Bran'a yapılan saldırıyla bir ilgisi olmayabilir miydi? Ve eğer masumsa Catelyn ne duruma düşerdi? Buraya gelene kadar tam altı adam can vermişti.

Azimliydi, bütün şüpheleri kafasından uzaklaştırdı. "Kaleye vardığımızda Üstat Colemon'a aciliyetle birini yollarsanız çok sevinirim. Sör Rodrik'in yaraları yüzünden ateşi var." Birkaç kez yaşlı ve cesur şövalyenin yolculuğu tamamlayamayacağından korkmuştu. Yolculuğun sonlarına doğru eyerinin üzerinde güçlükle oturabiliyordu. Bronn defalarca şövalyeyi kaderiyle baş başa bırakmaları gerektiğini söylemişti ama Catelyn şiddetle itiraz etmişti. Sonunda yaşlı şövalyeyi eyerine bağladılar ve Catelyn, Marillion'ı şövalyeye göz kulak olmakla görevlendirdi.

Sör Donnel cevap vermeden önce tereddüt etti. "Leydi Lysa üstadın Kartal Yuvası'ndan asla ayrılmaması için emir verdi. Sürekli olarak Lord Robert'ın yanında olmasını istiyor," dedi. "Kale girişinde yaralılarımızla ilgilenen bir rahibimiz var. Adamınızın yaralarıyla da ilgilenir."

Catelyn bir üstadın bilgisine bir rahibin dualarından daha çok güvenirdi. Bunu yüksek sesle söyleyecekken kalenin burçlarını gördü. Burçların her iki yanında dağ kayalarına inşa edilmiş siperler vardı. Geçidin ancak dört adamın yan yana yürüyebileceği kadar daralan noktasında, birbirine üstü kapalı taş bir köprüyle bağlanmış, sırtları dağın kayalık yamaçlarına yaslı iki yüksek gözcü kulesi görünüyordu. Burçlardaki, köprüdeki ve okçu deliklerindeki yüzler sükûnet içinde etrafı gözlüyordu. Tepeye varmalarına çok az kala atlı bir şövalye onları karşıladı. Atı ve zırhı griydi ama pelerinindeki renkler çelik mavisi ve kırmızıydı. Nehirova'nın renkleri. Pelerininin omzuna altın ve obsidiyen camından yapılmış parlak, siyah bir balık figürü iğnelenmişti. "Kanlı Kapı'dan geçmek isteyenler kim?" diye seslendi.

"Sör Donnel Waynwood, Leydi Catelyn Stark ve yanındakiler," diyerek cevapladı genç şövalye.

Geçit Şövalyesi miğferinin siperini kaldırdı. "Leydi gözüme tanıdık görünmüştü zaten. Evinden çok uzaklardasın küçük Cat," dedi.

"Sen de öyle amca," diyerek karşılık verdi Catelyn. Tüm yaşadıklarına rağmen gülümseyebilmişti. Bu pürüzlü, dumanlı sesi duymak onu yirmi yıl öncesine, çocukluk günlerine götürmüştü yine.

"Benim evim sırtımda," dedi amcası huysuzlanır gibi.

"Senin evin benim kalbimde," diye karşılık verdi Catelyn. "Çıkar şu miğferini de yeniden yüzünü göreyim."

"Korkarım ki yıllar yüzümü çok güzelleştirmedi," dedi Brynden Tully ve miğferini çıkardı. Amcası yalan söylemişti. Yüz hatları derinleşmiş, kızıl kahve saçlarının yerini gri teller almıştı ama gülümsemesi, gökyüzü kadar mavi gözlerindeki neşe ve tırtıl gibi şişman kaşları aynı kalmıştı. "Lysa geldiğini biliyor mu?"

"Önceden haber verecek kadar zaman yoktu," diye cevapladı Catelyn. Diğerleri arkadan geliyordu. "Biz tam fırtınadan önce geldik amca."

"Vadi'ye girme iznimiz var mı?" diye sordu Sör Donnel. Waynwoodlar resmi seremonilere düşkün insanlardı.

"Gerçek Doğu Muhafızı, Vadi'nin Savunucusu, Kartal Yuvası Lordu Robert Arryn adına Vadi'ye girmenize izin veriyor ve sizi kral barışına uygun davranmakla mükellef kılıyorum," diye yanıtladı Sör Brynden. "Gelin."

Kahramanlar Çağı'nda bir düzine ordunun paramparça olduğu Kanlı Kapı'nın gölgesinde amcasının arkasından atını sürdü Catelyn. Dağlar taş binaların arkasında aniden açıldı ve yeşil arazilerden, mavi gökyüzünden ve başı karlı uzaktaki dağlardan oluşan muhteşem bir manzara gözünün önüne serildi. Nefesi kesilmişti. Arryn Vadisi gün ışığıyla yıkanıyordu. Huzurlu ve bereketli siyah topraklar, ağır akan geniş nehirler, güneşte ayna gibi parlayan ve kenarlarındaki yükseltilerle korunan yüzlerce küçük derenin eklenmesiyle, sisli doğuya doğru genişliyordu manzara. Yüksek arazilerde buğday, mısır, arpa yetişiyordu ve Yüksek Bahçe'nin bal kabakları bile burada yetişenlerden daha büyük, meyveleri buradakilerden daha tatlı olamazdı. Vadi'nin batı ucunda, yüksek yolun son geçide bağlanarak iki mil aşağıdaki düzlüğe doğru inmeye başladığı yerde durdular. Vadi burada daralıyordu. İki yakasının arası yarım günlük yol mesafesine iniyordu. Buradan bakıldığında kuzey dağları öyle yakın görünüyordu ki, Catelyn ellerini uzatsa onlara dokunabilecekmiş gibi hissediyordu. Bütün dağların üzerine eğilmiş sivri doruk, dağlara bile tepeden bakan dağ, Devin Mızrağı'nın zirvesiydi. Dağın Vadi'nin tabanından üç buçuk mil yukarıdaki zirvesi buzlu sislerin arasında kaybolmuştu. Alyssa'nın Gözyaşları denen şiddetli şelale, dağın devasa sol omzunda hayalet gibi akıyordu. Onca mesafeden bile, kara kayaların arasında gümüş iplik gibi parlayan akan suları görebiliyordu Catelyn.

Catelyn'in durduğunu gören amcası yanına geldi ve işaret etti. "İşte orada, Alyssa'nın Gözyaşları'nın hemen yanında. Dikkatlice bakarsan ve güneş de

doğru açıyla vurursa, ara sıra beyaz ışıklar gibi parladığını görebilirsin sadece."

Yedi Kuleler, demişti Ned. Gökyüzünün göğsüne saplanmış beyaz hançerler gibi. O kadar yüksekler ki, siperlerinde durup aşağıdaki bulutları seyredebilirsin. "Daha ne kadar yol var," diye sordu amcasına.

"Akşam çökerken dağda oluruz ama tırmanış bir gün daha sürer."

Arkalarından gelen Sör Rodrik'in sesi duyuldu. "Leydim, korkarım ki ben bugün daha fazla yol gidemeyeceğim." Tekrar çıkmaya başlayan sakallarının arkasındaki yüzü çökmüştü. O kadar yorgun görünüyordu ki Catelyn adamın attan düşmesinden korktu.

"Gitmemeniz de gerekir zaten," dedi. "Sizden rica ettiğim her şeyi misliyle yaptınız. Kartal Yuvası'na giden yolun kalanında amcam bana eşlik eder. Lannister benimle gelmeli ama diğerlerinizin burada kalıp dinlenmemesi için bir sebep yok."

"Onları misafir etmekten onur duyarız," dedi Sör Donnel nezaketle. Dört yol ağzındaki handan birlikte yola çıktıkları adamlardan sadece Sör Rodrik, Bronn, Sör Willis Wode ve şarkıcı Marillion kalmıştı geriye.

"Leydim," dedi Marillion atını öne doğru sürerek. "Lütfen sizinle Kartal Yuvası'na gelmeme izin verin. Bu masalın başına şahitlik ettiğim gibi sonunu da görmek istiyorum." Çocuk iyice yorgundu ama sesi azimliydi ve gözleri ateş gibi parlıyordu.

Catelyn şarkıcıdan onlarla birlikte gelmesini istememişti. Bu çocuğun kendi başına verdiği bir karardı. Onca cesur adamın öldüğü ve bir mezarları bile olmadan geride bırakıldığı bu zorlu yolculuktan sağ çıkmayı becerebilmişti. İşte buradaydı. Uzayan sakalı yüzünden neredeyse yetişkin bir erkek gibi görünüyordu. Sadece buraya kadar gelebildiği için bile ona bir şeyler borçluydu belki Catelyn. "Pekâlâ," dedi.

"Ben de geleceğim," diyerek öne çıktı Bronn.

Catelyn bundan memnuniyet duymadı. Bronn olmadan Vadi'ye kesinlikle varamazlardı, bunu biliyordu. Bugüne kadar gördüğü en korkusuz savaşçılardan biriydi ve kılıcıyla önlerine çıkan pek çok engeli ortadan kaldırmıştı ama buna rağmen Catelyn bu adamdan hoşlanmıyordu. Cesaret ve güç sahibiydi ama içinde en ufak bir nezaket ya da sadakat duygusu yoktu. Son zamanlarda sürekli Lannister'ın yanında at sürüyordu ve Catelyn ikisinin gizli şakalarla gülüştüğünü görmüştü defalarca. Burada iki adamın yolunu ayırmayı tercih ederdi ama Marillion'a kendisiyle birlikte gelebileceğini söylemişken aynı hakkı Bronn'dan sakınmak uygunsuz olacaktı. "Nasıl isterseniz," dedi Catelyn ama adamın

aslında izin istemediğinin de farkındaydı.

Sör Willis Wode, Sör Rodrik'in yanında kaldı. Yumuşak sesli bir rahip, şövalyenin yaralarıyla ilgileniyordu. İki şövalyenin sefil haldeki zayıf atlarını da arkalarında bıraktılar. Sör Donnel, Kartal Yuvası'na ve Ay Kapıları'na haberci kuşlar göndererek geldiklerini bildireceğine dair söz verdi. Ahırlardan, üzerlerine tüylü battaniyeler serilmiş, yere sağlam basan dağ aygırları getirildi. Bir saat içinde tekrar yola çıkmak için hazırlardı. Vadi zeminine inmeye başladıklarında Catelyn amcasıyla yan yana at sürüyordu. Arkalarından Tyrion Lannister, Bronn, Marillion ve Brynden'ın altı adamı geliyordu.

Yolun üçte birini aştıkları sırada, diğerlerinin duyamayacağı bir mesafede yol alırken Brynden Tully, Catelyn'e döndü ve, "Bana şu bahsettiğin fırtınayı anlat çocuğum," dedi.

"Uzun yıllar oldu, çocuk değilim amca," diye başladı Catelyn ve bütün olanları anlattı. Lysa'nın mektubunu, Bran'ın düşüşünü, hançerli suikastçiyi, Serçeparmak'ı ve Tyrion Lannister'la handa karşılaşmalarını anlatmak tahmin etmediği kadar uzun sürmüştü.

Amcası sessizlik içinde dinledi. Kalın kaşlarının altındaki gözleri, adamın kaşları iyice çatıldıkça görünmez oldu. Brynden Tully insanları dinlemeyi bilen bir adamdı... Catelyn'in babası hariç. Lord Hoster'ın kardeşiydi. Ondan beş yaş küçüktü. Catelyn kendini bildiğinden beri babası ve amcası arasında süregelen bir savaş vardı. Catelyn sekiz yaşlarındayken ikisinin bir tartışmasına şahit olmuştu. Lord Hoster, "Sen Tully sürüsünün kara keçisisin," demişti kardeşi Brynden'a. Amcası kahkahalar atarak aile armaları olan sıçrayan alabalığı göstermiş ve kara bir keçi değil, ancak kara bir balık olabileceğini söylemişti. O günden sonra da karabalık amcasının şahsi arması haline gelmişti.

İki adam arasındaki savaş Lysa ve Catelyn'in düğünlerine kadar devam etmişti. Amcası düğün ziyafetinde Nehirova'dan ayrılacağını, Lysa ve yeni kocası Kartal Yuvası Lordu'na hizmet edeceğini söylemişti. Catelyn'in kardeşi Edmure nadiren yolladığı mektuplarda, babasının o günden beri Brynden'ın adını ağzına almadığını yazıyordu.

Her şeye rağmen Catelyn'in çocukluk ve gençlik yılları boyunca, babası onlarla konuşamayacak kadar meşgul, annesi ilgilenemeyecek kadar hastayken, Lord Hoster'ın çocuklarının kimi zaman gözyaşlarıyla, kimi zaman anlatacak hikâyeleriyle koşup sarıldıkları adam Karabalık Brynden olmuştu. Catelyn'i, Lysa'yı, Edmure'u... ve evet, babasının himayesindeki çocuk Petyr Baelish'i bile, tıpkı şimdi olduğu gibi sabırla dinler, şakalarına güler, çocuksu dertlerine derman olmaya çalışırdı.

Catelyn'in anlattıklarını sonuna kadar dinledikten sonra, atı kayalık yolda ilerlerken uzunca bir süre sessizliğini korudu amcası. "Babana haber vermeliyiz," dedi sonunda. "Lannisterlar harekete geçtiği takdirde, Kışyarı uzak. Vadi dağların arasında güvende ama Nehirova tam yollarının üzerinde."

"Ben de aynı şeyden korkuyorum," diye itiraf etti Catelyn. "Kartal Yuvası'na vardığımızda Üstat Colemon'a bir haberci kuş yollamasını söylemeliyim." Nehirova'dan başka yerlere de mesajlar göndermeliydi. Ned'in, kuzeyin güçlendirilmesiyle ilgili sancak beylerine verdiği emirleri yerlerine ulaştırmalıydı. "Vadi'deki hava nasıl?" diye sordu.

"Öfkeli," dedi Brynden Tully. "Lord Jon çok sevilen bir adamdı ve kralın, yaklaşık üç yüz yıldır Arryn Hanedanı'na ait bir onuru Jaime Lannister'a vermesi büyük bir hakaret olarak algılandı. Lysa oğluna Gerçek Doğu Muhafızı olarak hitap etmemizi emretti ama kimse buna kanmıyor. Kral Eli'nin ölümünü şüpheli bulan sadece kız kardeşin değil. Kimse Jon Arryn öldürüldü demeye cesaret edemiyor ama şüphenin gölgesi büyüdükçe büyüyor." Sıkıntıyla Catelyn'e baktı. "Bir de çocuk var tabi."

"Çocuk mu? Ona ne oldu?" Keskin bir dönemeci alırken, altından geçtikleri geniş bir kaya çıkıntısına başını çarpmamak için atının üzerinde eğildi.

Amcasının sesi endişe doluydu. "Lord Robert," diyerek içini çekti. "Altı yaşında, sürekli hasta ve bebeklerini elinden aldığın anda ağlamaya meyilli. Jon Arryn'ın gerçek varisi ama bazıları onun babasının yerini alamayacak kadar zayıf olduğunu düşünüyor. Nestor Royce son on dört yıldır, Jon Arryn Kral Toprakları'nda görevdeyken, Kartal Yuvası'nın baş vekilharçlığını yaptı ve birçok insan Lord Robert belirli bir yaşa gelene kadar onun hükmetmesi gerektiği kanaatinde. Diğerleri de Lysa'nın derhal tekrar evlenmesinin şart olduğuna inanıyor. Talipler şimdiden savaş alanına çıkmış kargalar gibi toplanmaya başladı. Kartal Yuvası onlarla dolu."

"Bunu bekliyordum," dedi Catelyn. Şaşırılacak bir durum değildi. Lysa hâlâ çok gençti ve Dağlar Krallığı'yla Vadi azımsanamayacak kadar büyük düğün hediyeleriydi. "Lysa'nın tekrar evlenmeye niyeti var mı?"

"Uygun bir aday olursa evlenebileceğini söylüyor ama daha şimdiden Lord Nestor'ı ve düzgün bir düzine adamı reddetti bile. Bu sefer kocasını kendisinin seçeceğine dair yemin etti."

"Bu konuda onu suçlayacak son kişi sen olmalısın."

Sör Brynden yüzünü buruşturdu. "Suçlamıyorum ama... Lysa oyun oynuyormuş gibi geliyor bana. Bu oyundan keyif alıyor ama asıl amacı Lord Robert büyüyüp yeterli yaşa gelene ve unvanındaki gibi Kartal Yuvası Lordu

olana kadar tek başına hükmetmek."

"Bir kadın da en az bir erkek kadar akıllıca hükmedebilir," dedi Catelyn.

"Doğru kadın hükmedebilir," dedi amcası göz ucuyla Catelyn'e bakarak. "Hata yapma Catelyn. Lysa sana benzemiyor." Bir an tereddüt etti. "Dürüst olmam gerekirse, korkarım ki kız kardeşini umduğun kadar... yardımsever bulmayabilirsin."

Catelyn'in kafası karışmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kral Toprakları'ndan dönen Lysa, kocası El ilan edildiğinde güneye giden kızla aynı kişi değil artık. O yılları zorluklarla geçti. Bunu bilmelisin. Lord Arryn görevine son derece bağlı bir adamdı ve onların evliliğinin sebebi politikaydı, tutku değil."

"Benim evliliğimde olduğu gibi."

"Evlilikleriniz aynı şekilde başladı ama seninkinin sonu Lysa'nınkinden mutlu oldu. İki ölü bebek doğurdu ve dört düşük yaptı. Lord Arryn'ın ölümü... Catelyn, tanrılar senin kız kardeşine sadece bir çocuk bağışladı ve Lysa sadece o çocuk için yaşıyor. Zavallı oğlan. Çocuğun Lannisterlar'a verildiğini görmektense buraya kaçmasına şaşırmamak gerek. Kız kardeşin korkuyor çocuğum ve en çok korktuğu şey Lannisterlar. Oğlunu aslanın ağzından alabilmek için gece yarısı bir hırsız gibi kaçtı Kızıl Kale'den ve... şimdi sen aslanı onun kapısına kendi ellerinle getirdin."

"Zincirlere bağlı olarak," dedi Catelyn. Yolun sağ tarafında karanlığa düşen derin bir yarık vardı. Catelyn atının dizginlerini çekerek küçük dikkatli adımlar atmasını sağladı.

"Ah," dedi amcası. "Dönüp arkalarından ağır ağır gelen Tyrion Lannister'a baktı. "Eyerinde bir balta, kemerinde bir kama ve ona aç bir gölge gibi eşlik eden bir paralı asker görüyorum. Peki zincirler nerede tatlı kızım?"

Catelyn huzursuzca hareket etti eyerinin üstünde. "Cüce rızası dışında burada. Üzerinde zincirler olsun ya da olmasın, o benim esirim. Onun suçlarının hesabını vermesini Lysa da en az benim kadar istiyordur. Lannisterlar'ın öldürdüğü adam onun lord kocasıydı ve beni Lannisterlar'a karşı uyaran mektubu da kendisi yazmıştı."

Karabalık Brynden huzursuzca gülümsedi. "Umarım yanılmıyorsundur çocuğum," deyip içini çekti. İç çekişi, yanılıyorsun diyordu Catelyn'e.

Güneş batıya doğru iyice ilerlediğinde, atlarının toynakları altındaki yolun yokuşu düzleşmeye başlamıştı. Yol genişledi ve düz ilerler hale geldi. Catelyn artık kır çiçeklerini ve yeşil çimenleri görebiliyordu. Vadi'nin düzlüklerinde

ilerlemek çok daha kolaydı ve yol çok daha eğlenceliydi. Yemyeşil ağaçlıklardan, sakin küçük köylerden, bahçelerden, altın başak tarlalarından, güneş ışığıyla yıkanmış bir düzine küçük dereden geçtiler. Amcası, çift sancak taşıyan bir sancaktarı önden yollamıştı. Sancaklardan üstte olanı Arryn Hanedanı'nın ay ve şahiniyle, altta olanı da Brynden'ın kendi arması karabalıkla süslüydü. Çiftliklerin, tüccarların atlı arabaları ve alt seviyeli hanedanların süvarileri onların geçmesi için çekilerek yolu açıyordu.

Buna rağmen Devin Mızrağı'nın eteklerindeki büyük kaleye vardıklarında hava tamamen kararmıştı. Kalenin surlarını titrek meşale alevleri aydınlatıyor, ay ışığı hendek suyunun üzerinde dans ediyordu. Açılır kapanır köprü havaya kaldırılmıştı ve yivli kapı aşağı indirilmişti. Catelyn kapı kulübesinde ve ilerideki kare kulelerde ışıklar olduğunu gördü.

"Ay Kapıları," dedi amcası arkalarından gelenler atlarını durdurmak için dizginlerini çekerken. Sancak taşıyıcı kapı kulübesindeki muhafızlara selam vermek için hendeğin kenarına kadar gitti. "Lord Nestor'ın makamı. Bizi bekliyor olmalı. Yukarı bak."

Catelyn başını kaldırıp yukarı baktı. Önce kayalardan, ağaçlardan ve karanlığa bir kefen gibi örtülmüş yıldızsız gökyüzü kadar siyah devasa dağdan başka bir şey göremedi. Ardından, yukarıda belli belirsiz parlayan ışığı; dağın dik yamacına kurulmuş, turuncu renkli gözlerle tepeden bakan kuleyi fark etti. Onun da üstünde, çok daha yukarıda bir başkası ve daha da yukarıda, yanıp sönen titrek ışıklardan ibaret bir üçüncüsü. Ve nihayet gökyüzünde, şahinlerin yüksekten uçtuğu yerde, ay ışığında parlayan bir beyazlık. Bu inanılmaz yükseklikteki soluk kulelere bakarken başı dönüyordu.

Marillion'ın hayretler içinde, "Kartal Yuvası," diye mırıldandığını duydu.

Tyrion Lannister'ın tiz sesi araya girdi. "Arrynlar ziyaretçilerden pek hoşlanmıyor olmalı. Bu karanlıkta dağa tırmanmayı planlıyorsanız, beni şimdi buracıkta öldürün daha iyi."

"Geceyi burada geçireceğiz ve yarın sabah tırmanacağız," dedi Brynden.

"Sabırsızlıkla bekliyorum," diye karşılık verdi cüce. "Oraya nasıl tırmanacağız? Daha önce keçiye binmedim hiç."

"Katırlarla," dedi Brynden gülümseyerek.

"Dağa oyulmuş basamaklar var," dedi Catelyn. Ned, Robert Baratheon ve Jon Arryn'la birlikte burada geçirdiği gençlik yıllarını anlatırken bahsetmişti basamaklardan.

Amcası başıyla onayladı. "Bu karanlıkta görmemiz mümkün değil ama

basamaklar orada. Atların geçemeyeceği kadar dar ve dik ama katırlar yolun çoğunu gidebiliyor. Tepeye çıkan yol üç yol kalesiyle korunuyor. Taş, Kar ve Gök. Katırlar bizi Gök'e kadar götürecek."

Tyrion Lannister endişeli gözlerle baktı, "Peki ondan sonrası?"

Brynden gülümsedi. "Ondan sonrası katırların bile çıkamayacağı kadar dik. Yolun kalanını yayan gideceğiz. Belki siz sepetle çıkmayı tercih edersiniz. Kartal Yuvası, Gök'ün hemen üstünde dağa tutunur. Kilerlerinde aşağıdan yukarı malzeme taşıyan altı büyük vinç vardır. Tercih ederseniz, elmalar, ekmekler ve bira fıçılarıyla birlikte yukarı çekilmenizi sağlayabilirim Lord Lannister."

Cüce bir kahkaha koyuverdi. "Tıpkı bir bal kabağıymışım gibi," dedi. "Heyhat, Lannister soyadını taşıyan oğlunun bir sepet turpla birlikte kaderine kavuştuğunu duyan babam nasıl da hayal kırıklığına uğrar. Siz yayan olarak çıkacaksanız, korkarım benim de öyle yapmam gerekecek. Biz Lannisterlar'ın da belli bir gururu var."

"Gurur mu?" dedi Catelyn terslenerek. Cücenin alaycı tavrı ve rahat konuşmaları onu sinirlendirmişti. "Bazılarımız ona kibir diyoruz. Kibir, açgözlülük ve güç arzusu."

"Ağabeyimin kibirli bir adam olduğuna şüphe yok." diye karşılık verdi Tyrion Lannister. "Babam açgözlülüğün timsalidir ve tatlı ablam Cersei'nin aldığı her nefes güç kazanma arzusuyla doludur. Buna rağmen ben... ben küçük bir kuzu kadar masumum. Sizin için melememi ister misiniz?" Sırıttı.

Catelyn bir cevap veremeden köprünün gıcırdayak indirildiğini ve yağlanmış ağır zincirlerin çekilerek kale kapısının yukarı kaldırıldığını duydu. Silahlı adamlar ellerindeki meşalelerle yolu aydınlatırken, amcası önden giderek hendeği geçmeleri için yolu gösterdi. Vadi Baş Vekilharcı, Ay Kapıları Muhafızı Lord Nestor Royce şövalyeleriyle çevrelenmiş halde avluda bekliyordu onları. "Leydi Stark," dedi reverans yaparak. Çok iri, fıçı göğüslü bir adamdı ve reveransı çok acemice görünmüştü.

Catelyn atından inerek adamın yanına gitti. "Lord Nestor," dedi. Adamı gıyaben tanıyordu. Royce Hanedanı'nın daha alt seviyede bir koluna mensup adam, Bronz Yohn'un kuzeniydi. Hatırı sayılır, saygı görür bir lorddu. "Çok uzun ve yorucu bir yoldan geldik. Bu gece çatınızın misafirperverliğine sığınmak için izin isterim."

"Çatım sizindir leydim," diye karşılık verdi Lord Nestor. "Ama kız kardeşiniz Leydi Lysa geldiğinizi haber alır almaz Kartal Yuvası'ndan bir mesaj yolladı bana. Sizi derhal görmek istiyormuş. Yanınızda gelenler bu gece burada konaklayacaklar ve sabahın ilk ışıklarıyla yukarı gönderilecekler."

Amcası atından atladı. "Bu nasıl bir çılgınlık?" dedi öfkeyle. Brynden Tully sözlerinin sivri yerlerini törpüleyecek bir adam değildi. "Gecenin köründe, üstelik dolunay bile yokken yukarı tırmanmak mı? Lysa bile bunun kırık bir boyunla biteceğini bilebilir."

"Katırlar yolu biliyor Sör Brynden," dedi, Lord Nestor'ın yanına gelen on yedi, on sekiz yaşlarında sırım gibi bir genç kız. Koyu renk saçları kısacık ve dümdüz kesilmişti. Deri binici kıyafetleri ve örme zırh giyiyordu. Lorddan çok daha zarif bir şekilde Catelyn'e reverans yaptı. "Size söz veriyorum leydim, en ufak bir zarar görmeyeceksiniz. Sizi yukarı çıkarmak benim için onurdur. Defalarca gece tırmanışı yaptım. Mychel bana baban bir keçi olmalı diyor."

Kız öyle kendinden emin ve sevimli bir ukalaydı ki Catelyn gülümsedi. "Adın nedir çocuğum?"

"Mya Taş, leydim, sizi memnun ederse."

Catelyn memnun olmamıştı. Yüzündeki gülücüğü devam ettirebilmek için çaba harcaması gerekti. Taş, Vadi'deki piç soyadıydı. Tıpkı kuzeydeki Kar, Yüksek Bahçe'deki Çiçek gibi. Yedi Krallık'ın her birinde, kendi aile adları olmayan çocuklara verilen belli soyadları vardı. Catelyn'in karşısındaki bu kızla bir derdi yoktu ama aklına Ned'in Sur'daki piçi gelmişti ve bu düşünce onu aynı anda hem kızdırmış hem suçlu hissettirmişti. Cevap verebilmek için kendini zorladı.

Lord Nestor sessizliği bozan kişi oldu. "Mya akıllı bir kızdır. Sizi Leydi Lysa'ya götürme sözü veriyorsa, bunu yapacağını biliyorum. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı."

"O halde kendimi sana emanet ediyorum Mya Taş," dedi. "Lord Nestor, sizi esirime göz kulak olmakla görevlendiriyorum."

"Ve ben de sizi bu esir açlıktan ölmeden bir kadeh şarap ve iyice kızartılmış bir hadım horoz getirmekle görevlendiriyorum," dedi Tyrion. "Bir kadın da isterdim ama sanırım bu fazla ileri gitmek olur." Paralı asker Bronn kahkaha attı.

Lord Nestor sataşmayı duymazdan geldi. "Emredersiniz leydim. Dediğiniz gibi yapılacak." Sonunda cüceye bakmaya tenezzül etti ve, "Lannister Lordu'nu bir kule hücresine götürün, kendisine et ve sebze verin," dedi.

Tyrion Lannister hücresine götürülürken Catelyn amcasını ve diğerlerini orada bırakarak piç kızın peşinden kaleden çıktı. Yüksek avluda eyerlenmiş iki katır hazır bekliyordu. Gökyüzü mavisi bir pelerin giymiş olan muhafız dar yan kapıyı açarken Mya, Catelyn'in katıra binmesine yardım etti. Kapının ötesinde bir çam ve ladin ormanıyla, kara bir duvar gibi görünen dağ vardı. Dağa derince oyulmuş

gökyüzüne yükselen basamaklar oradaydı. "Bazı insanlar gözlerini kapatmanın daha kolay olduğunu söyler," dedi Mya. Katırları kapıdan geçirerek ormana çıkarıyordu. "Başları döndüğünde ya da korktuklarında katırlara çok sıkı tutunurlar ama hayvanlar bunu sevmez."

"Ben Tully olarak doğdum ve bir Stark'la evlendim," dedi Catelyn. "Öyle kolay kolay korkmam. Bir meşale yakmayı düşünüyor musun?" Basamaklar zifiri karanlıktı.

Kız yüzünü buruşturdu. "Meşaleler sizi sadece kör eder. Böyle açık bir gecede ay ve yıldızların ışığı yeterlidir. Mychel bende baykuş gözleri olduğunu söylüyor." Katıra atladı ve hayvanı ilk basamağa doğru yürüttü. Catelyn'in bindiği katır kendi kendine diğerini takip etmeye başladı.

"Mychel'den daha evvel de bahsettin," dedi Catelyn. Katırlar ağır ağır ama yere sağlam basarak güvenli bir şekilde hareket ediyordu. Catelyn bu durumdan memnundu.

"Mychel benim aşkım," diyerek açıkladı Mya. "Mychel Redfort. Sör Lyn Corbray'in yaveri. Seneye ya da ondan sonraki yıl şövalye ilan edildiğinde evleneceğiz."

Tıpkı Sansa gibi konuşuyordu. Masum hayalleriyle mutlu. Catelyn gülümsedi ama gülümsemesi hüzün doluydu. Redfortlar'ın, Vadi'nin eski ailelerinden biri olduğunu biliyordu. Damarlarında İlk İnsanlar'ın kanı vardı. Mychel kızın aşkı olabilirdi ama Redfort'un bir piçle evlenmesi mümkün değildi. Oğlanın ailesi çok daha uygun bir kızla evlenmesi için gerekeni yapacaktı. Bir Corbray ya da Waynwood ya da Royce. Belki de Vadi'nin dışından daha itibarlı bir hanedanın kızı. Eğer Mychel Redfort bu kızla yatarsa, bunu çarşafın başka tarafında yapacaktı.

Tırmanış Catelyn'in umduğundan daha kolaydı. Ağaçlar dar patikanın üzerine iyice eğilip birbirine dolaşarak, ay ışığını bile sızdırmayan yeşil ve doğal bir kubbe oluşturduğu için, uzun ve karanlık bir tünelde yol alıyorlarmış gibi hissediliyordu ama katırlar yolu biliyordu ve yere sağlam basıyorlardı. Mya Taş'a karanlıkta görebilen gözler bahşedildiği de gerçekti. Kıvrılarak yukarı çıkan basamakları döne döne tırmanarak yukarı doğru yol alıyorlardı. Basamaklara düşen iğne yapraklar yeri tamamen kapladığı için katırların adım sesleri yumuşuyor, neredeyse duyulmaz hale geliyordu. Sessizlik Catelyn'i sakinleştirmiş, hayvanların ağır ve emin adımları eyerinin üzerinde beşikteymişçesine sallanmasına sebep olmuştu. Çok geçmemişti ki uykuyla savaşıyordu.

Belki de bir süre için kaybetmişti o savaşı çünkü önünde aniden beliren demir

perçinli kapıyla irkildi. "Taş," dedi Mya neşeyle. Katırdan iniyordu. Aşılması zor taş duvarların üzerine sıra sıra demir kazıklar dikilmişti ve iki yuvarlak kalın kule, iç kalenin tepesinden bakıyordu. Kapı Mya'nın seslenmesiyle açıldı. İçeri girdiklerinde yol kalesinin cüsseli şövalyesi Mya'yı ismiyle selamladı ve et şişle birlikte kızartılmış soğan ikram etti. Catelyn ne kadar acıktığının farkında değildi. Yeni katırlar eyerlenirken, ikram edilenleri avluda ayakta yedi. Etlerin suyu çenesinden aşağı akıp pelerinine damlıyordu ama Catelyn bunu umursamayacak kadar açtı.

Sonra yeni katırlara binerek yıldızların ışığında tekrar yola koyulma vakti geldi. Tırmanışın ikinci bölümü Catelyn için daha korkutucuydu. Patika daha dar, basamaklar daha aşınmış ve dikti. İlerledikleri yol çakıl taşları ve kaya parçalarıyla doluydu. Mya en az on kez katırından inip dağdan düşen kaya parçalarını temizlemek zorunda kaldı. "Hayvanların bacaklarının burada kırılmasını istemezsiniz," dedi. Catelyn kızla hemfikirdi. Şimdi irtifayı daha kolay hissedebiliyordu. Ağaçlar seyrelmişti ve rüzgâr sert esiyordu. Boralar elbiselerini uçuruyor, saçlarını yüzüne yapıştırıyordu. Basamaklar zaman zaman birbirinin üstüne biniyordu. Aşağıda kalan Taş'ı ve daha da aşağıdaki, meşaleleri artık mum ışığına benzeyen Ay Kapıları'nı görebiliyordu.

Kar, Taş'tan daha küçüktü. Tek bir müstahkem kule, ahşap bir iç kule ve sıvanmamış bir kaya duvarın arkasına gizlenmiş bir ahırdan ibaretti ama aşağıdaki yol kalesinin bütün taş merdivenlerine hükmedecek şekilde Devin Mızrağı'na yuvalanmıştı. Kartal Yuvası'na ulaşmaya niyetlenmiş bir düşmanın, basamak basamak Taş'tan yukarı tırmanması ve o sırada Kar'dan yağan ok ve kaya yağmuruna dayanabilmesi gerekirdi. Kar'ın kumandanı genç ve heyecanlı şövalye onlara biraz ekmek ve peynir yemelerini, ateşin karşısında ısınıp dinlenmelerini önerdi ama Mya teklifi reddetti. "Yola devam etmeliyiz leydim," dedi. "Arzu ederseniz." Catelyn başıyla onayladı.

Ahırlardan bir kez daha yeni katırlar getirildi. Catelyn'inki beyazdı. Mya hayvanı gördüğünde gülümsedi. "Beyazca iyi bir hayvandır leydim. Buzda bile sağlam yürür ama dikkatli olmalısınız. Sizden hoşlanmazsa çifte atar," dedi.

Beyaz katır Catelyn'i sevmiş gibi görünüyordu, tanrılara şükür tekmelenmemişti. Yerde buz da yoktu ve Catelyn bunun için de şükrediyordu. "Yüzlerce yıl önce karın ilk başladığı yer burasıymış. Annem söylerdi," dedi Mya. "Burası her zaman bembeyazmış ve buz hiç erimezmiş." Omuz silkti. "Ben dağın bu kadar alt kısmında hiç kar görmedim. Belki de eskiden öyleydi."

Çok genç, diye düşündü Catelyn. Kendisinin hiç böyle olup olmadığını düşünüyordu. Bu kız ömrünün yarısını yaz mevsiminde geçirmişti ve bütün

bildiği buydu. Kış geliyor çocuğum, demek istedi. Kelimeler dudağındaydı, az kalsın söylüyordu. Belki de en sonunda bir Stark oluyordu.

Kar'ın üstünde rüzgâr canlı bir yaratık gibiydi. Issız ormanlardaki kurtlar gibi uluyor, sonra onları kandırmak istermişçesine tamamen yok oluyordu. Yıldızlar burada daha parlaktı ve dokunsan uzanabilirmişsin gibi yakın görünüyorlardı. Boynuzlu ay karanlık gökyüzünde devasaydı. Tırmanışları sürdükçe, Catelyn yukarı bakmanın aşağı bakmaktan çok daha iyi olduğuna karar verdi. Basamaklar asırlarca buz altında kalmaktan ve üzerlerine basan sayısız katır toynağından dolayı çatlak çatlaktı. Yükseklikleri Catelyn'in yüreğini ağzına getirmeye yetiyordu. Yolun, iki sivri kaya arasında kalan tepe gibi yüksek bölümüne geldiklerinde Mya katırdan indi. "Hayvanları yürütmek en iyisi," dedi. "Buradaki rüzgâr biraz zorlu olabilir leydim."

Catelyn katırdan kaskatı olmuş halde indi ve önündeki patikaya baktı. Yaklaşık yedi metre uzunluğunda ve bir metre genişliğindeydi ama her iki yanında da sarp uçurumlar vardı. Rüzgârın tiz çığlığını duyabiliyordu. Mya hafif adımlarla yürümeye başladı. Arkasından gelen katırını gören, bir avluda rahat rahat dolaşıyormuş sanırdı. Sıra Catelyn'deydi. İlk adımını atar atmaz korkudan çenesi kitlendi. Boşluğu, rüzgârın yarattığı dipsiz ve karanlık anaforları hissedebiliyordu. Titreyerek durdu. Hareket etmeye korkuyordu. Rüzgâr bir çığlık attı, onu uçurumdan aşağı atmak istiyormuşçasına pelerininden çekti. Catelyn ürkekçe geriye doğru bir adım attı ama katırı tam arkasındaydı, hareket edemedi. Burada öleceğim, diye düşündü. Sırtından buz gibi terler aktığını hissediyordu.

"Leydi Stark," diye seslendi Mya. Kızın sesi binlerce mil öteden geliyordu sanki. "İyi misiniz leydim?"

Catelyn gururundan kalan son parçayı da yutup, "Ben... Ben bunu yapamayacağım çocuğum," diye bağırdı.

"Evet yapabilirsiniz," dedi piç kız. "Yapabileceğinizi biliyorum. Baksanıza patika ne kadar geniş."

"Bakmak istemiyorum." Patika, dağ, katırlar, gökyüzü, bütün dünya etrafında hızla dönüyor gibi hissediyordu. Catelyn gözlerini kapattı. Nefesini düzeltmeye çalıştı.

"Sizi almaya geliyorum," diye seslendi Mya. "Kımıldamayın leydim."

Kımıldamak Catelyn'in yapabileceği son şey bile değildi. Rüzgârın çığlığını ve taşa sürtünen deri seslerini dinledi. Mya gelmişti. Nazikçe kolunu tutuyordu. "İsterseniz gözlerinizi açmayın. Şimdi ipi bırakın, Beyazca kendi başının çaresine bakabilir... Çok iyi leydim. Ben sizi yürüteceğim, çok kolay,

göreceksiniz. Şimdi benim için bir adım atın. İşte böyle. Ayağınızı yavaşça öne kaydırın. Bakın oldu. Şimdi bir adım daha. Kolay işte. İsteseniz koşabilirsiniz bile. Bir adım daha. Evet." Piç kız adım adım sabırla karşıya geçirdi kör ve titreyen Catelyn'i. Katırlar arkalarından sakince geliyordu.

Gök adı verilen yol kalesi, dağın yamacına yaslanmış hilal şekilli yüksek bir duvardan öte bir şey değildi ama Valyria'nın meşhur tepesiz kuleleri bile Catelyn'e bundan daha güzel görünemezdi. Sonunda kar krallığı başlıyordu burada. Gök'ün eskimiş taşları buzla kaplanmıştı ve çıkıntılardan uzun buz mızrakları sarkıyordu.

Mya Taş muhafızlara seslendiğinde doğuda şafak sökmeye başlamıştı. Kapılar açıldı. İçeride sadece bir dizi rampa ve üst üste yığılmış her boydan kayalar, taşlar vardı. Burada korkunç bir çığ başlatmak dünyanın en kolay işiydi hiç şüphesiz. Kayalardan oluşan bir yüz önlerinde esniyordu sanki. "Ahırlar ve kışlalar ileride," dedi Mya. "Kalenin son bölümü dağın içinde. Epey karanlıktır ama en azından rüzgârdan kurtulacaksınız. Katırlar ancak buraya kadar gelebiliyor. Burdan sonrasını bir bacaya tırmanmak gibi düşünün. Basamaklardan çok, taştan yapılmış dik bir merdivene benzer. Çok zor değil. Bir saat sonra oradayız."

Catelyn yukarı baktı. Tam kafasının üstünde, soluk şafak aydınlığında, Kartal Yuvası'nın temellerini belli belirsiz seçebiliyordu. Tırmanacakları mesafe iki yüz metreden fazla olamazdı. Aşağıdan bakıldığında küçük bir bal peteği gibi görünüyordu. Amcasının vinçler ve sepetlerle ilgili söylediklerini hatırladı. "Lannisterlar'ın belli bir gururu olabilir ama Tullyler aklıselimle doğmuştur," dedi Mya'ya. "Bütün gün ve gece hayvan sırtındaydım. Bir sepet sarkıtmalarını söyle, geri kalan yolu turplarla gideceğim."

Catelyn Stark sonunda Kartal Yuvası'na ulaştığında güneş dağların arasında yükselmişti çoktan. Gökyüzü mavisi bir pelerin giymiş, göğüs zırhına ay ve şahin dövülmüş gri saçlı iri bir adam olan, Arryn ailesinin baş muhafızı Sör Vardis Egen, Catelyn'in sepetten çıkmasına yardım etti. Adamın hemen yanında, çok az saçlı, çok uzun boyunlu, zayıf ve huzursuz Üstat Colemon vardı. "Leydi Stark, ne kadar güzel ve beklenmedik bir ziyaret," dedi Sör Egen. Üstat Colemon onaylar gibi başını salladı. "Gerçekten öyle leydim, gerçekten öyle. Kardeşinize geldiğinizi haber verdim. Vardığınız anda uyandırılmak istediğini emretmişti."

"Umarım rahat bir gece uykusu uyuyabilmiştir," diye karşılık verdi Catelyn. Sesindeki kinayeyi kimse fark etmemiş gibi görünüyordu.

Adamlar onu vinç odasından sarmal bir merdivene götürdü. Kartal Yuvası diğer önemli hanedanların kalelerine kıyasla küçük bir yerdi. Devasa dağın

omuzlarında, birbirine sıkıca bağlanıp deste haline gelmiş oklara benzeyen yedi ince uzun kule. Burada ahırlara, hayvan barınaklarına, dökümhanelere ihtiyaç yoktu ama ambarlarının Kışyarı'nınkilerden daha büyük olduğunu ve bu kulelerde en az beş yüz kişinin rahatlıkla yaşayabileceğini söylemişti Ned bir keresinde. Buna rağmen, seslerin yankılandığı boş taş koridorlardan geçerken, Catelyn'e terk edilmiş gibi görünüyordu burası.

Lysa odasında tek başına bekliyordu Catelyn'i. Geceliği hâlâ üzerinde, yatağının kenarında oturuyordu. Uzun kızıl kahve saçları çıplak omuzlarına ve sırtına dökülmüş, karmakarışık olmuştu. Bir hizmetçi arkasına geçmiş saçlarını tarıyordu ama Catelyn odaya girdiğinde Lysa heyecanla ayağa fırlayıp gülümsedi. "Cat," dedi. "Ah, Cat. Seni görmek ne güzel. Benim tatlı kız kardeşim." Koşup kollarını Catelyn'in boynuna doladı. "Ne kadar zaman oldu?" diye mırıldandı. "Ah, uzun, çok uzun zaman oldu."

Tam olarak beş yıl olmuştu doğrusu. Lysa için beş zalim yıl. Paylarına düşeni yaşamışlardı. Lysa, Catelyn'den iki yaş küçüktü ama daha yaşlı görünüyordu şimdi. Boyu daha kısaydı. Vücudu kalınlaşmış, yüzü yuvarlaklaşmıştı. Tullyler'in mavi gözleri onda da vardı ama soluklaşmış gibiydi o gözler. Küçücük ağzının kenarları aşağı doğru sarkmıştı. Düğün gününde Nehirova septinde yanında duran, ince, dik göğüslü kızı hatırladı. Ne kadar güzel ve hayat doluydu. Kız kardeşinin güzelliğinden geriye, beline kadar şelale gibi dökülen uzun kızıl kahve saçları kalmıştı sadece.

"İyi görünüyorsun," diyerek yalan söyledi Catelyn. "Ama... yorgun gibisin."

Kız kardeşi kollarını çözdü. "Yorgunum. Ah, evet yorgunum." Odadaki diğer insanların farkına yeni varmış gibiydi. Hizmetçisine, Üstat Colemon'a ve Sör Vardis'e, "Bizi yalnız bırakın," dedi. "Kardeşimle baş başa görüşmek istiyorum." İnsanlar odadan çıkarken Catelyn'in elini tuttu...

...ve kapı kapanır kapanmaz bıraktı. Catelyn kardeşinin yüzünün bir anda değiştiğini gördü. Güneşin bir anda bulutların arasına girmesi gibiydi. "Sen aklını mı kaçırdın?" diye sordu öfkeyle. "Haber vermeden, izin istemeye gerek görmeden onu buraya getirmen, bizi Lannisterlar'la olan kavganın içine çekmen..."

"Benim kavgamın mı?" Catelyn duyduklarına inanamıyordu. Lysa'nın buz gibi sesi kalbinde büyük bir yangın çıkarmıştı. "Bu önce senin kavgandı sevgili kardeşim. Bana o lanetli mektubu yollayan, kocanın Lannisterlar tarafından öldürüldüğünü söyleyen sendin."

"Seni uyarmak için söyledim. Onlardan uzak durmanı sağlamak için. Onlarla savaşman için değil. Tanrılar aşkına Cat, sen ne yaptığının farkında mısın?"

"Anne?" dedi hafif bir ses. Lysa endişeyle döndü. Ağır geceliğinin eteği de etrafında dönmüştü. Kartal Yuvası Lordu Robert Arryn, elindeki bez bebeğe sıkı sıkı sarılmış kapının önünde duruyordu. Acı verecek kadar zayıf, yaşına göre az gelişmiş, bütün hayatını hastalıklarla geçirmiş bir çocuktu. Titriyordu zaman zaman. Üstatlar titreme hastalığı demişti. "Sesler duydum."

Şaşırılacak bir şey değil, diye düşündü Catelyn. Lysa neredeyse bağırarak konuşmuştu. Bakışları hançer gibiydi. "Bu senin teyzen Catelyn, bebeğim. Kardeşim Leydi Stark. Onu hatırlıyor musun?"

Çocuk boş gözlerle Catelyn'e baktı. "Sanırım," dedi. Catelyn çocuğu en son gördüğünde daha bir yaşında bile değildi oysaki.

Lysa şöminenin kenarına oturdu ve, "Anneye gel tatlım," dedi. Çocuğun yatak kıyafetlerini düzeltip ince kahverengi saçlarını okşadı. "Çok güzel bir çocuk, öyle değil mi? Ve çok güçlü. Duyduğun şeylere inanma sakın. Jon en doğrusunu biliyordu. Tohum güçlü, dedi bana. Son sözleri. Robert'ın ismini söyleyip durdu. Kolumu o kadar sıkı tuttu ki iz bıraktı. Onlara söyle, Tohum güçlü. Onun tohumu. Benim bebeğimin ne kadar güçlü bir adam olacağını herkes bilsin istedi."

"Lysa, eğer Lannisterlar'la ilgili haklıysan çabucak harekete geçmemiz için önemli sebeplerimiz var. Biz..."

"Bebeğin önünde konuşma," dedi Lysa. "Çok duygusal bir doğası var. Öyle değil mi tatlım?"

"Çocuk, Kartal Yuvası Lordu ve Vadi'nin Savunucusu," diye hatırlattı Catelyn. "Bunlar duygusal olunacak zamanlar değil. Ned işin savaşa varacağını düşünüyor."

"Sessiz ol!" diye terslendi Lysa. "Çocuğu korkutuyorsun." Küçük Robert omzunun üstünden Catelyn'e baktı ve titremeye başladı. Elindeki bez bebeği düşürerek iyice annesine yaslandı. "Korkma küçük bebeğim," diye fısıldadı Lysa. "Annen burada, kimse sana zarar veremez." Geceliğinin önünü açtı. Solgun renkli, ağır ve ucu kıpkırmızı göğsünü dışarı çıkardı. Çocuk istekle yakaladı annesinin göğsünü. Yüzünü memeye gömdü ve emmeye başladı. Lysa çocuğun saçlarını okşuyordu.

Catelyn bildiği bütün kelimeleri unutmuştu. Jon Arryn'ın oğlu. Kendi bebeğini hatırladı, üç yaşındaki Rickon'u. Bu çocuğun yarı yaşındaki, katbekat korkusuz Rickon'u. Vadi'deki lordların neden endişelendiğini anlıyordu şimdi. Kralın oğlanı annesinden uzaklaştırıp, Lannisterlar'ın himayesine vermeye çalışmasının nedenini ilk kez anlıyordu...

"Burada güvendeyiz," dedi Lysa. Catelyn'e mi, oğlana mı söylediği belli değildi.

"Aptal olma," diye karşılık verdi Catelyn. Öfkelenmişti. "Kimse güvende değil. Burada saklanırsan Lannisterlar seni unutur zannediyorsan yanılıyorsun."

Lysa elleriyle oğlunun kulaklarını kapattı. "Dağları aşıp ordularını buraya getirebilseler, Kanlı Kapı'yı geçebilseler bile Kartal Yuvası zaptedilemez bir yerdir. Kendi gözlerinle gördün. Kimse buraya çıkamaz."

Catelyn kardeşini tokatlamak istiyordu. Amcası Brynden onu uyarmaya çalışmıştı. "Zaptedilemez kale yoktur," dedi.

"Bu kale öyle," diye ısrar etti Lysa. "Herkes öyle söylüyor. Benim sorunum, şu senin getirdiğin İblis'le ne yapacağım?"

"Kötü bir adam mı?" diye sordu Arryn Vadisi Lordu. Ağzından dışarı attığı göğüs ucu ıslak ve kırmızıydı.

"Çok kötü bir adam," dedi Lysa göğsünü kapatırken. "Ama annen küçük bebeğinin zarar görmesine asla izin vermez."

"Uçur onu," dedi Robert hevesle.

Lysa çocuğun başını okşadı. "Belki de öyle yaparız," diye mırıldandı. "Belki de tam olarak bunu yapmalıyız."

Eddard

Serçeparmak'ı genelevin ortak mekânında, mürekkep kadar siyah derisinin üzerine tüylü bir elbise giymiş uzun boylu hoş bir kadınla sohbet ederken buldu. Heward şöminenin yanında, etine dolgun bir fahişeyle ceza oyunu oynuyordu. Görünüşe göre o ana kadar kemerini, pelerinini, zırhını ve sağ çizmesini çıkarmak zorunda kalmıştı. Fahişeyse elbisesinin düğmelerini göbeğine kadar açmıştı. Jory Cassel yağmur vuran pencerenin önünde durmuş gülümseyerek Heward'ın taşlarını açmasını izliyordu. Eğlendiği her halinden belli oluyordu.

Ned merdivenlerin dibine gelince durdu ve eldivenlerini giydi. "Gitme zamanımız geldi. Buradaki işim bitti," dedi.

Heward kalktı ve aceleyle eşyalarını toplamaya başladı. "Emredersiniz lordum," dedi Jory. "Wyl'in atları kapıya getirmesine yardım edeyim." Kapıya doğru yürüdü.

Serçeparmak acele etmeden herkesle vedalaştı. Elini öptüğü siyah kadının kulağına bir şeyler fısıldadı. Kadın yüksek sesle güldü. Serçeparmak, Ned'in yanına geldi. "Sizin işiniz mi, yoksa Robert'ın işi mi?" dedi hafif bir sesle. "Kral Eli kralın rüyalarını görür, derler. Kralın sesiyle konuşur, kralın kılıcıyla hükmeder. Bu aynı zamanda kralın kadınlarını becerdiğiniz anlamına da..."

"Lord Baelish," diyerek kesti Ned. "Çok fazla varsayımda bulunuyorsunuz. Yardımınız için müteşekkir olmadığımı sanmayın. Siz olmadan bu genelevi bulmamız yıllar sürebilirdi ama bu saçmalıklarınıza katlanmak zorundayım anlamına gelmiyor. Artık Kral Eli de değilim."

"Ulu kurt dikenli bir canavar olmalı," dedi Serçeparmak ağzını keskin bir ifadeyle bükerek.

Ahırlara doğru yürüdükleri sırada, yıldızsız gökyüzünden ılık fakat sicim gibi yağmur boşalıyordu. Ned pelerininin başlığını kafasına çekti. Jory atını getirdi. Hemen yanındaki genç Wyl bir eliyle Serçeparmak'ın atını getirirken, diğer eliyle kemerini bağlamaya çalışıyordu. Ahır kapısında yarı çıplak bir fahişe göründü. Kadın Wyl'e sırıtıyordu.

"Kaleye geri mi dönüyoruz lordum?" diye sordu Jory. Ned başıyla onayladı ve eyerine atladı. Serçeparmak da atına binmişti. Jory ve diğerleri onları takip etti.

"Chataya'nın işlettiği çeşitli müesseseler var," dedi Serçeparmak atını sürerken. "Birkaç tanesini satın almayı düşünüyorum. Genelev satın almak gemi

almaktan çok daha iyi bir yatırım. Fahişelerin batma riski yok ve korsanlar üstlerine çıktıklarında herkes gibi altın ödüyor." Lord Petyr kendi yaptığı şakaya kendi güldü.

Ned adamın gevezelik etmesine izin verdi. Adam bir süre sonra sustu ve yola sessizlik içinde devam ettiler. Kral Toprakları'nın caddeleri bomboş ve karanlıktı. Yağmur, insanları çatılarının altında kalmaya zorlamıştı. Yağmur eski günahlar kadar acımasız ve kan kadar sıcak, Ned'in kafasına vuruyordu. İri damlalar yüzünden aşağı süzülüyordu.

Uzun zaman önce Kışyarı'nda, babaları, Lyanna'yı Fırtına Burnu'nun genç lorduyla evlendireceğine söz verdiği gece, "Robert'a tek yatak asla yetmez," demişti Lyanna. "Vadi'de bir yerde bir çocuğu olduğunu duydum." Ned kız kardeşine sıkıca sarılmıştı. Kızın söylediklerini inkâr edemez, ona yalan söyleyemezdi. Robert'ın nişanlanmadan önce ne yaptığının bir önemi olmadığını ve onun Lyanna'yı bütün kalbiyle seven âşık bir adam olduğunu anlatmıştı. Lyanna sadece gülümsemişti. "Aşk tatlıdır sevgili Ned ama bir adamın doğasını değiştiremez."

Kız o kadar küçüktü ki Ned yaşını sormaya cesaret edemedi. Robert'a satıldığında bakire olduğuna şüphe yoktu. İyi bir genelev, dolgun keseli müşterileri için güzel bakireler bulabilirdi kolayca. Açık kızıl saçları, burnunu ve yanaklarını kaplayan çilleri vardı. Tek göğsünü çıkarıp bebeğinin ağzına verdiğinde göğüslerinin de çilli olduğunu görmüştü Ned. "Adını Barra koydum," dedi kız, bebeği emzirirken. "Tıpkı ona benziyor, değil mi lordum? Burnu ve saçları tıpkı onunkiler gibi..."

"Benziyor," dedi Ned. Bebeğin yumuşacık siyah saçlarını okşadı. Parmaklarının arasında siyah ipek gibiydi saçları. Ned'e, Robert'ın ilk kızını hatırlattı.

"Onu gördüğünüz zaman söyleyin lordum... eğer zahmet olmazsa, ona bebeğin ne kadar güzel olduğunu söyleyin."

"Söylerim," diye söz verdi Ned. Bu onun lanetiydi. Robert sonsuz aşk için söz verir ve daha sabah olmadan unuturdu. Ned verdiği sözlere sadıktı. Lyanna ölürken ona verdiği sözleri ve o sözleri tutmak için ödediği bedelleri hatırladı.

"Ve ona başka kimseyle birlikte olmadığımı da söyleyin. Bütün eski ve yeni tanrılar üstüne yemin ederim lordum. Chataya, bebek olduğu için altı ay izin verdi bana ve belki o zamana kadar o bana geri gelir. Mücevher ya da başka bir şey istemem, sadece o gelsin. Bana her zaman iyi davranmıştır."

Sana iyi davranmış, diye düşündü Ned. "Söyleyeceğim çocuğum, sana söz veriyorum. Barra hiçbir şeyden yoksun kalmayacak."

Kız gülümsedi. Gülümsemesi o kadar heyecanlı ve o kadar tatlıydı ki, Ned kalbinin ikiye bölündüğünü hissetti. Jon Kar'ın tıpkı kendisininkine benzeyen yüzü gözlerinin önüne geldi. Madem tanrılar piçlere bu kadar çatık kaşlarla bakacaktı, erkekleri neden önüne geçilemez şehvetlerle doldurmuşlardı ki? "Lord Baelish, Robert'ın piçleriyle ilgili neler biliyorsunuz?"

"Her şeyden önce, sizden çok daha fazla piçi olduğunu biliyorum."

"Kaç tane?"

Serçeparmak omuz silkti. Pelerininin sırtından minik yağmur dereleri akıyordu. "Ne fark edecek ki? Sürüsüyle kadınla yatarsanız bazıları size böyle hediye verir işte. Kral ise yattığı kadınların sayısı mevzusunda hiç utangaç değildir. Fırtına Burnu'ndaki oğlanı biliyorsunuz zaten. Onu Sör Stannis'in düğününde peydahlamıştı. Başka türlüsü de olamazdı zaten. Çocuğun annesi bir Florent'ti. Leydi Selyse'in yeğeni ki Leydi Selyse de kralın yatak arkadaşlarından biriydi. Renly'nin anlattığına göre, düğün ziyafeti sırasında, Stannis yeni geliniyle dans ederken Robert kızı kapmış ve gerdek odasına götürüp dans etmekte olan yeni evlilerin yatağını dağıtmış. Lord Stannis bunu karısının aile şerefine yapılmış bir hakaret olarak algılayıp doğan çocuğu Renly'nin yanına postalamış." Serçeparmak göz ucuyla Ned'e baktı. "Söylentilere göre Lord Tywin'in üç yıl önce düzenlediği turnuva için batıya gittiğinde, Casterly Kayası'ndaki bir genelevde çalışan bir fahişeden de ikiz piçleri olmuş. Cersei durumu öğrendiğinde bebekleri öldürtmüş ve anneyi bir köle tacirine vermiş. Kendi evine bu kadar yakınlarda böyle bir şey olması Lannister gururuna dokunmuş olmalı."

Ned Stark yüzünü ekşitti. Kraliyetteki her soylu lordun arkasından böyle çirkin hikâyeler uydurulurdu. Cersei Lannister'ın yaptıklarına inanabilirdi ama Robert bir köşede sessizce durup onun yaptıklarına göz yumabilir miydi? Eskiden tanıdığı Robert asla yapmazdı bunu ama eskiden tanıdığı Robert, görmek istemediği şeylere gözünü tamamen kapatmak konusunda şimdi olduğu kadar tecrübeli değildi. "Jon Arryn kralın gayrimeşru çocuklarıyla neden böyle aniden ilgilenmeye başladı?"

Kısa adam yine omuz silkti. "O Kral Eli'ydi. Büyük ihtimalle Robert, çocukların iyi bakılıp bakılmadığını öğrenmek istemiştir."

Ned kemiklerine kadar ıslanmıştı ve ruhu soğumuştu. "Bundan başka bir sebep olmalı. Yoksa neden öldürülsün?"

Serçeparmak iyice ıslanan saçlarını salladı ve güldü. "Şimdi anlıyorum. Lord Arryn, Majesteleri'nin sayısız kadının karnını çocukla doldurduğunu öğrendi ve bu yüzden susturulması gerekti. Mesele çok karışık sayılmaz. Bu sırları bilen bir

adamın yaşamasına izin ver ve güneşin doğudan doğması gibi bir gün ağzından her şeyi çıkarsın."

Ned'in kaşlarını çatmaktan başka verecek cevabı yoktu. Yıllardır ilk kez Rhaegar Targaryen'ı hatırlıyordu. Rhaegar'ın da devamlı gittiği genelevler olup olmadığını düşündü. Her nasılsa, olmadığını biliyordu.

Yağmur şiddetini iyice arttırdı. İnsanın yüzüne iğne gibi vuruyor, yerleri tokmak gibi dövüyordu. Sokaklardan kara su nehirleri akıyordu, Jory seslendi. "Lordum!" Sesi uyarı doluydu ve o anda cadde askerlerle doldu.

Ned deri üzerine geçirilmiş örgü zırhlara, savaş eldivenlerine, baldır korumalarına, miğferlere ve göğüslere işlenmiş altın aslanlara göz attı. Askerlerin yağmurla ıslanıp ağırlaşmış pelerinleri sırtlarından sarkıyordu. Ned'in saymaya vakti yoktu ama en az on kişiydiler. Ellerinde uzun kılıçları ve çelik kalkanlarıyla yan yana dizilip yolu kesmişlerdi. Wyl'in, "Arkadalar!" diye bağırışını duydu. Döndüğünde geri dönüş yollarını kesmiş olan diğer adamları gördü. Jory kılıcını kınından çıkarırken, "Yolu açın ya da ölün," diye bağırdı.

"Kurtlar uluyor," dedi askerlerin lideri. Ned adamın yüzünden yağmur sularının süzüldüğünü görebiliyordu. "Ne yazık ki çok küçük bir sürü," diye ekledi adam.

Serçeparmak atını dikkatlice, adım adım ileri sürdü. "Bu ne demek oluyor? Karşınızdaki Kral Eli."

"Kral Eli idi." Kızıl dore atının toynakları çamurla dolmuştu. Yolu kesen askerler onun geçmesi için iki yana açıldı. Göğüs kalkanına dövülmüş altın Lannister aslanı kükrüyordu. "Dürüst olmam gerekirse şu anda onun ne olduğunu bilmiyorum."

"Lannister, bu yaptığın delilik," dedi Serçeparmak. "Bırak geçelim. Kalede bekleniyoruz. Sen ne yaptığını zannediyorsun?"

"O ne yaptığını biliyor," dedi Ned sakince.

Jaime Lannister gülümsedi. "Çok doğru. Erkek kardeşimi arıyorum. Onu hatırlıyorsun değil mi Lord Stark? Kışyarı'nda bizimle birlikteydi. Açık saçlı, iki gözü farklı renkte, sivri dilli kısa bir adamdır kendisi."

"Gayet iyi hatırlıyorum," dedi Ned.

"Aldığım haberlere göre kardeşim eve dönüş yolunda bazı sorunlarla karşılaşmış. Lord babam epey rahatsız oldu. Küçük de olsa bir ihtimal, sen benim kardeşimin kötülüğünü isteyenlerin kim olduğunu biliyorsundur belki. Biliyor musun?"

"Erkek kardeşin benim emrimle suçlarının hesabını vermek üzere alındı," dedi

Ned.

Jaime Lannister kükredi. "Lordlarım..."

Sör Jaime uzun kılıcını kınından çekti ve aygırını ileri sürdü. "Bana kılıcını göster Eddard Stark," diye bağırdı. "Gerekirse seni Aerys'ı doğradığım gibi doğrarım ama elinde kılıcınla ölmeni tercih ederim." Aşağılayan soğuk gözleriyle Serçeparmak'a baktı. "Lord Baelish, sizin yerinizde olsam pahalı kıyafetlerimin kan lekesi olmaması için buradan aceleyle uzaklaşırdım."

Serçeparmak acele etmedi. "Şehir Muhafızları'nı getireceğim," dedi Ned'e. Lannister barikatı geçmesi için açıldı. Serçeparmak atını mahmuzlayarak köşeyi dönüp kayboldu.

Ned'in adamları kılıçlarını çekmişti fakat yirmi kişiye karşı üç kişiydiler. Kapılardan, pencerelerden uzanan başlar olayı izlemeye başlamıştı ama kimsenin karışmaya niyeti yoktu. Ned'in adamları atlıydı. Jaime Lannister haricinde diğer askerler yayandı. Bir yardırma hareketi ile barikatı dağıtıp geçebilirlerdi ama daha sağlam ve emin bir taktik varmış gibi geliyordu Ned'e. "Beni öldür," dedi Kral Katili'ne. "Beni öldür ve Catelyn kardeşin Tyrion'ı parçalara ayırsın."

Jaime Lannister, son ejderha kralın kanını akıtmış kılıcının ucuyla Ned'in göğsünü dürttü. "Yapabilir mi? Nehirova'nın onurlu Catelyn Tully'si bir esiri katledebilir mi? Bence... yapamaz." İçini çekti. "Ama kardeşimin hayatını bir kadının onuruna güvenip tehlikeye atmayacağım." Jaime kılıcını kınına soktu. "Şimdi Robert'a koş ve ona seni nasıl korkuttuğumu anlat. Umrunda olacak mı merak ediyorum doğrusu." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve atını döndürdü. Barikatı geçtiği sırada askerlerin başındaki adama baktı. "Tregar, Lord Stark'a bir zarar gelmesin," dedi.

"Emredersiniz lordum," diye karşılık verdi adam.

"Ama... buradan en ufak bir ders almadan ayrılmasını da istemeyiz. O halde..." Gülümsedi ve gecenin karanlığında parlayan beyaz dişleri göründü. "Adamlarını öldürün."

"Hayır!" diye bağırdı Ned kılıcına davranırken. Wyl'in çığlığı duyulduğunda Jaime çoktan dörtnala uzaklaşmıştı. Askerler iki taraftan çevrelerini sardı. Ned adamlardan birini atıyla ezerek devirdi. Önüne çıkan kırmızı pelerinli hayaletleri keserek hareket etmeye çalışıyordu. Jory Cassel atını mahmuzladı ve saldırıya geçti. Çelik nallı bir tekme askerlerden birinin yüzüne inerek mide bulandırıcı bir kırılma sesi çıkardı. İkinci asker geri çekildi ve Jory o anda serbest kaldı. Wyl ölmek üzere olan atının üstünden aşağı çekildiğinde bir küfür savurdu. Kılıçlar yağmur altında birbirleriyle buluşuyordu. Ned atını Wyl'e doğru koşturdu ve

kılıcını Tregar'ın miğferine indirdi. Darbenin şiddetiyle adamın dişleri birbirine geçmişti. Tregar dizlerinin üzerine düştü. Miğferindeki aslan arması ortadan ikiye ayrılmıştı ve kan yüzünden aşağı akıyordu. Heward atının dizginlerini tutmuş adamın ellerini kesmeye çalışırken tam karnına bir mızrak yedi. Jory aniden aralarında belirdi tekrar. Kılıcından kırmızı bir sel akıyordu. "Hayır!" diye bağırdı Ned bütün gücüyle. "Jory, çekil!" Ned'in atı altından kaydı ve çamurun içine yığıldı. Bir an kör edici bir acı ve ağzında kan tadı hissetti Ned.

Jory'nin atının bacaklarını kesip adamı hayvanın üstünden aldıklarını ve yerde sürüklediklerini gördü. Askerler Jory'nin üstüne kapandı ve kılıçlar inip kalkmaya başladı. Ned'in atı toparlanıp ayağa kalktığında Ned de kalkmayı denedi ama tekrar olduğu yere yığıldı. Boğazından yükselecek çığlığı yuttu. Baldırından çıkmış kemik parçalarını görebiliyordu ve bu uzun bir süre için gördüğü son şey oldu.

Gözlerini tekrar açtığında Lord Eddard Stark ölü adamlarıyla yalnızdı. Atı yanına yaklaştı, kanı kokladı ve dörtnala uzaklaştı. Ned bacağındaki acıya dişlerini sıkıp dayanmaya çalışarak bedenini çamur içinde sürükledi. Saniyeler değil de yıllar geçiyor gibiydi. İnsanlar ışıklı pencerelerinden olanları izlemiş, ara sokaklardaki kapılarının önlerine çıkmaya başlamışlardı ama kimse yardım etmek için kımıldamıyordu. Serçeparmak ve Şehir Muhafızları, orada, caddenin tam ortasında, Jory Cassel'in ölü bedenine sarılmış halde buldular Ned'i.

Altın pelerinliler bir sedye buldu. Kaleye dönüş yolu ızdırapla bulanıklaştı ve Ned birkaç kez bayıldı. Şafak vaktinin griliğinde ilerideki Kızıl Kale'yi gördüğünü hatırlıyordu. Kalenin soluk kızıl taşları yağmurla yıkanmış ve kan kırmızısına dönüşmüştü.

Yüce Üstat Pycelle üstüne eğiliyordu. Elinde bir kadeh tutuyor ve Ned'e fısıldıyordu. "İçin lordum. Haşhaş sütü. Ağrılarınızı azaltır." Bir yudum almış, Pycelle'in başka birine şarap kaynatmasını ve temiz ipek sargılar getirmesini söylediğini duymuştu. Duyduğu son şeyler bunlardı.

Daenerys

Vaes Dothrak'ın At Kapısı, toynakları yerden otuz metre yükseklikte birbirine değerek kavisli bir kemer oluşturan şaha kalkmış iki devasa bronz attan yapılmıştı.

Dany duvarları olmayan, hatta... görünürde binaları bile bulunmayan bir şehrin neden bir kapısı olduğunu anlayamıyordu ama muhteşem iki at, arkalarındaki uzak mor dağların manzarasına çerçeve oluyordu. Khal Drogo yanında kansüvarileriyle khalasar'ına liderlik ederek onları tanrı yolundan geçirirken, bronz atların gölgesi rüzgârla dalgalanan çimenlerin üzerine düşüyordu.

Dany, Sör Jorah ve tekrar ata binmiş olan ağabeyi Viserys'le birlikte yan yana yol alıyordu. Ağabeyini khalasar'a yürüyerek dönmekle cezalandırdığı çimenlikteki o günden sonra, Dothraklılar gülerek Khal Rhae Mhar demeye başlamışlardı Viserys'e. Yani, Çıplak Ayaklı Kral. Ertesi gün Khal Drogo ona at arabalarında bir yer önermiş ve Viserys kabul etmişti. İnatçı cehaleti yüzünden kendisiyle nasıl alay edildiğini anlamamıştı. At arabaları hadımlar, sakatlar, doğum yapan kadınlar, çok küçük ve çok yaşlı olanlar içindi. Bu durum ona yeni bir isim kazandırdı. Khal Rhaggat, Çekçek Kralı. Viserys, khal'ın bu teklifle Dany adına özür dilediğini sanmıştı. Gerçeği ağabeyine söylemesin diye Sör Jorah Mormont'a yalvarmak zorunda kalmıştı Dany. Viserys'in daha fazla utanmasını istememişti. Sör Jorah biraz utanmanın krala iyi geleceğini söyledi ama Dany'nin ricasını kırmadı. Viserys'in tekrar at üstüne binebilmesi için, Dany'nin Drogo'ya epey yalvarması ve Doreah'tan öğrendiği yatak oyunlarını oynaması gerekmişti.

Bronz kemeri geçtiklerinde, "Şehir nerede?" diye sordu. Etrafta ne bir bina ne de insanlar vardı. Sadece çimenler ve iki yanına Dothraklar'ın yüzyıllardır yağmaladıkları çeşitli topraklardan getirilmiş anıtların sıralandığı yol.

"İleride," diye cevapladı Sör Jorah. "Dağların altında."

At Kapısı'nın ötesinde, yağmalanmış tanrılar ve çalıntı kahramanlar yolun iki yanında durmuş geçişlerini izliyordu. Dany gümüş atını sürerken, ölü şehirlerin unutulmuş ilahları kırık yıldırım oklarını gökyüzüne fırlatıyordu. Yüzleri delik deşik ve lekeli, isimleri zamanın sisleri arasında kaybolmuş taştan krallar tahtlarında oturmuş onlara bakıyordu. Mermer kaidelerin üzerine yerleşmiş, çiçeklere bürünmüş kıvrak bakireler dans ediyor, ellerindeki kırık testilerden

yola hava döküyorlardı. Yolun yanındaki çimenlerin üstünde canavarlar oturuyordu; gözlerinin yerinde mücevherler olan demir ejderhalar, kükreyen grifonlar, saldırmaya hazır çatallı kuyruklarıyla mantikorlar ve Dany'nin isimlerini bilmediği daha onlarca farklı canavar. Bazı heykellerin güzelliği Dany'nin nefesini kesiyordu ama bazıları öyle şekilsiz ve ürkütücüydü ki bakmaya cesaret edemiyordu. O heykellerin büyük ihtimalle Asshai'nin ardındaki Gölge Topraklar'dan geldiğini söyledi Sör Jorah.

"Ne kadar çoklar," dedi Dany gümüş atı ağır adımlar atarken. "Ve ne çok farklı yerden gelmişler."

Viserys etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Ölü şehirlerin çöplükleri," dedi. Çok az Dothraklı'nın anlayabildiği Ortak Dil'i kullanmaya özen gösteriyordu. Buna rağmen Dany arkasını dönüp bir duyan olmuş mudur diye khas adamlarına bakma ihtiyacı hissetti. Viserys kaygısızca konuşmaya devam ediyordu. "Bu vahşilerin bütün bildiği, kendilerinden daha iyi insanların yaptığı şeyleri çalmak... ve öldürmek." Güldü. "Öldürmeyi gerçekten biliyorlar, onlara bu yüzden ihtiyacım var zaten."

"Onlar artık benim halkım," dedi Dany. "Onlara vahşiler dememelisin kardeşim."

"Ejderha arzu ettiği gibi konuşur," dedi Viserys... Ortak Dil'de. Arkalarında at süren Aggo ve Rakharo'ya baktı ve aşağılayıcı bir ifadeyle güldü. "Görüyorsun işte, vahşiler medeni insanların konuştuğu dili anlayamıyorlar." On beş metre boyunda, tek parçalı yosun bağlamış bir heykelin yanından geçiyorlardı. Viserys sıkıntı dolu gözlerle heykele baktı. "Drogo'nun bana ordumu vermesi için bu harabelerin içinde daha ne kadar oyalanacağız? Beklemekten sıkıldım," dedi.

"Prensesin, Dothraklı dosh khaleen'e takdim edilmesi..."

"Kocakarılara, evet," diye şövalyenin sözünü kesti Viserys. "Ve karnındaki enik için bir kehanet şarlatanlığı yapılacağını da söylemiştin. Bunlardan bana ne? At eti yemekten de bu vahşilerin iğrenç kokusundan da bıktım." Adetler gereği tuniğinin geniş ve kat kat koluna dikilmiş lavanta kesesini kokladı. Kese pek işe yaramıyor olmalıydı çünkü tunik leş gibiydi. Viserys'in Pentos'tan ayrılırken giydiği ipekliler ve ağır yünlüler yolda iyice kirlenmiş ve terden çürüyecek hale gelmişti.

"Batı Pazarı'nda damağınıza uygun şeyler bulabilirsiniz Majesteleri," dedi Sör Jorah. "Özgür Şehirler'in tüccarları buraya sık sık gelir ve mal satar. Khal verdiği sözü uygun gördüğü bir vakitte yerine getirecektir."

"Getirse iyi olur," dedi Viserys. "Bana bir taç söz verildi ve onu almaya kararlıyım. Ejderhayla alay edilmez." Altı memesi ve dağ gelinciği kafası olan

bir heykel görüp daha yakından incelemek için gitti.

Dany rahatlamıştı ama daha az tedirgin sayılmazdı. Ağabeyi onu duyamayacak kadar uzaklaştığında Sör Jorah'a döndü, "Güneşime ve yıldızıma dua ediyorum ki onu daha fazla bekletmesin," dedi.

Şövalye düşünceli gözlerle Viserys'in arkasından bakıyordu. "Ağabeyiniz zamanını Pentos'ta geçirmeliydi. Onun khalasar'da yeri yok. İllyrio onu uyarmaya çalıştı."

"On bin adamını alır almaz gidecek. Lord kocam ona altın bir taç söz verdi."

Sör Jorah homurdandı. "Evet Khaleesi, ama... Dothraklar biz batılılardan daha farklı bakıyor bu meselelere. Ben de, İllyrio da defalarca anlattık ama ağabeyiniz anlamıyor. At efendileri tüccar değil. Viserys sizi sattığını düşünüyor ve bedelinizi talep ediyor. Ama Drogo için siz bir hediyesiniz ve Viserys'e bir hediye vermesi gerekiyor... uygun gördüğü zamanda. Hediye istenmez, hele khal'dan asla. Khal'dan hiçbir şey talep edilmez."

"Onu böyle bekletmek doğru değil." Dany, ağabeyini neden savunduğunu bilmiyordu aslında. "Viserys, on bin Dothrak çığlıkçısıyla Yedi Krallık'ı silip süpürebileceğini söylüyor."

Sör Jorah yüzünü buruşturdu. "Viserys on bin süpürgeyle bir ahırı bile süpüremez."

Dany, şövalyenin sesindeki aşağılayan tona şaşırmış gibi bile yapamazdı. "Peki... eğer Viserys değil de bir başkası olsa?" diye sordu. "Orduyu bir başkası yönetse? Çok daha güçlü birisi, Dothraklar Yedi Krallık'ı fethedebilirler mi?"

Atları ağır ağır tanrı yolunda giderken Sör Jorah düşündü. "Sürgün hayatımın en başlarında Dothraklar'la karşılaştığımda, onların bindikleri at kadar vahşi, yarı çıplak barbarlar olduğunu düşünmüştüm. Bu soruyu bana o gün sorsaydınız hiç tereddüt etmeden bin tane iyi şövalyenin on bin Dothraklı'yı kaçırmaya yeteceğini söylerdim."

"Peki şimdi sorarsam?"

"Şimdi," dedi şövalye. "Şimdi o kadar emin olamam. Bütün şövalyelerden daha iyi biniciler, kesinlikle daha korkusuzlar ve onlardan çok daha iyi okçular. Yedi Krallık'taki okçular kalkan duvarlarının ardında ya da okçu deliklerinde yayan olarak savaşırlar. Dothrak okçuları at sırtında savaşıyor. Saldırırken de geri çekilirken de aynı şekilde ölümcüller... ve leydim, çok kalabalıklar. Sadece sizin lord kocanızın khalasar'ında tam kırk bin atlı savaşçı var."

"Bu gerçekten çok büyük bir sayı mı?"

"Ağabeyiniz Rhaegar da Üç Dişli Mızrak'a bu kadar adam getirmişti," dedi

Sör Jorah. "Ama bu sayının sadece onda biri şövalyelerdi. Geri kalanlar okçu, hürsüvari ve mızraklı piyadelerdi. Rhaegar düştüğünde pek çoğu silahlarını atıp savaş meydanından kaçtı. Sizce böyle bir ayak takımı, kana susamış kırk bin çığlıkçının saldırısı karşısında ne kadar dayanabilir? Kaynamış deriler ve örgü zırhlar onları dinmeyen bir ok yağmurundan ne kadar koruyabilir?"

"Çok dayanamazlar," dedi Dany. "Zırhları da onları pek korumaz."

Sör Jorah başını salladı. "İnanın prensesim. Eğer Yedi Krallık lordlarında, tanrıların kaza verdiği kadar akıl varsa iş asla savaşa varmaz. Süvariler kuşatmaları sevmez. Yedi Krallık'taki en zayıf kaleyi bile alabileceklerinden kuşku duyarım ama Robert Baratheon bir savaşa mahal verecek kadar aptalsa..."

"Peki öyle mi?" diye sordu Dany. "Yani, aptal mı?"

Sör Jorah bir an düşündü. "Robert'ın bir Dothraklı olarak doğması gerekirmiş," dedi sonunda. "Kocanız size, elinde kılıcıyla düşmanını karşılamak yerine taş duvarların ardında saklanan bir adamın ancak bir korkak olabileceğini söyleyecektir. İşgalci bu fikre katılır. Güçlü bir adamdır... ve cesaretli. Bir Dothrak sürüsüyle açık arazide karşılaşmayı göze alacak kadar korkusuz. Ama etrafındaki adamlar... Onların düdüğü başka hava çalar. Kardeşi Stannis, Lord Tywin Lannister, Eddard Stark..." Yere tükürdü.

"Bu Lord Stark denen adamdan nefret ediyorsunuz, değil mi?"

"Birkaç bitli kaçak avcı ve o kıymetli onuru yüzünden sevdiğim her şeyi elimden aldı," dedi acı bir sesle. Dany adamın acısının ilk günkü kadar taze olduğunu görebiliyordu. Şövalye hemen konuyu değiştirdi. "İşte orada," dedi elini uzatarak. "Vaes Dothrak. At efendilerinin şehri."

Khal Drogo ve kansüvarileri, onları büyük Batı Pazarı'ndan geçirip, pazaryerinin arkasındaki geniş yollara çıkardı. Dany gümüş atının üstünde onları takip ederken etraftaki tuhaf şeylere bakıyordu. Vaes Dothrak o güne kadar gördüğü şehirlerin hem en büyüğü, hem de en küçüğüydü. Pentos'un on katı büyüklüğünde olduğunu tahmin ediyordu. Duvarsız, sınırsız, rüzgârlı geniş yolları çimenlerle, yabani çiçeklerle, çamurla kaplı uçsuz bucaksız bir araziydi. Batının Özgür Şehirleri'nde kuleler, papaz evleri, kulübeler, köprüler, dükkânlar, konaklar birbirlerinin üstüne yığılmış halde her yeri doldururdu ama Vaes Dothrak tembelce yayılmış, güneşin altında kavrulan eski, kibirli ve bomboş bir şehirdi.

Binalar bile çok tuhaf görünüyordu gözüne. Taştan oyulmuş çadır biçimli yapılar, neredeyse kale büyüklüğünde ottan yapılmış papaz evleri, devrilecekmiş gibi duran ahşap kuleler, basamaklı mermer piramitler, ağaç kütüklerinden inşa edilmiş çatısız konaklar vardı. Bazı saraylar duvar niyetine dikenli çalılarla

çevrelenmişti. "Hiçbir bina diğerine benzemiyor," dedi Dany.

"Ağabeyiniz kısmen haklıydı," dedi Sör Jorah. "Dothraklar inşa etmez. Bundan bin yıl önce, ev yapmak istediklerinde toprağa derin bir çukur kazar ve üstünü otlarla kapatırlardı. Burada gördüğünüz yapılar yağmaladıkları yerlerden getirdikleri köleler tarafından inşa ediliyor. Her biri kendi halkının alışkanlıklarına göre binalar yapıyor."

Konakların çoğu, hatta en büyük olanları bile terk edilmiş gibi görünüyordu. "Burada yaşayan insanlar nerede?" diye sordu Dany. Pazar yeri koşuşan çocuklar ve yüksek sesle konuşan adamlarla doluydu ama görebildiği diğer her yer, kendi işine bakan birkaç hadım dışında bomboştu.

"Sadece dosh khaleen kocakarıları, onların köleleri ve hizmetçileri sürekli olarak kutsal şehirde kalırlar," diye açıkladı Sör Jorah. "Buna rağmen, tüm khal'lar bütün khalasar'larıyla birlikte Ana'ya dönmek isterse, Vaes Dothrak hepsini aynı anda barındıracak kadar büyüktür. Kocakarılar o büyük buluşmanın bir gün olacağı kehanetinde bulundu; Vaes Dothrak bütün çocuklarını kucaklayabilmek için her zaman hazır."

Khal Drogo; Yi Ti, Asshai ve Gölge Topraklar'dan ticaret için gelen kervanların durduğu Doğu Pazarı'nın yakınında, Dağların Anası'nın gölgesinde dur emri verdi. Dany, İllyrio'nun evindeki köle kızın, Drogo'nun iki yüz odalı, gümüş kapılı sarayını anlattığı günü hatırlayıp gülümsedi. "Saray" dedikleri şey, yaklaşık on üç metre uzunluğunda ahşap kaplı duvarları olan, ziyafet salonlarını andıran, kocaman, mağaramsı bir alandan ibaretti. Çatısı, seyrek görülen yağmurlar yağarken kapatılabilecek, sonsuz gökyüzü içeri girsin istendiğinde açılabilecek dikişli ipeklerle kaplanmıştı. Salonun çevresinde yüksek çitli, yeşil otlu geniş at bahçeleri, ateş çukurları, minyatür tepecikler gibi görünen, çimenlerle kaplı yüzlerce yuvarlak toprak ev vardı.

Küçük bir köle ordusu önden gidip Drogo'nun gelişi için hazırlıklar yapmıştı. Her binici eyerinden atladıktan sonra belindeki arakh'ı çıkarıyor ve taşıdığı diğer silahlarla birlikte bekleyen bir köleye veriyordu. Khal Drogo bile istisna değildi. Sör Jorah, Vaes Dothrak'ta silah taşımanın ve özgür bir adamın kanını dökmenin yasak olduğunu anlatmıştı. Birbiriyle düşmanlığı olan khalasar'lar bile, Dağların Anası'nın eteklerindeyken sorunlarını bir kenara koyar ve aynı sofrada ekmekle suyu paylaşırdı. Dosh khaleen kocakarıları, bütün Dothraklar'ın tek kan, tek khalasar, tek sürü olduğu hükmünü vermişti.

İrri ve Jhiqui, Dany'nin gümüşten inmesine yardım ederlerken Cohollo geldi. Drogo'nun üç kansüvarisinden en yaşlı olanıydı. Bodur, kel ve çarpık burunlu bir adamdı. Dişleri yirmi yıl önce, genç khalakka'yı kaçırıp babasının düşmanlarına

satmayı planlayan paralı askerlerin savurduğu bir gürz tarafından kırılmıştı. Drogo doğduğu gün adamın hayatı ona bağlanmıştı.

Her khal'ın kansüvarileri vardı. Önceleri batıdaki Kral Muhafızları gibi olduklarını sanmıştı Dany ama bu çok daha ileri bir meseleydi. Jhiqui'nin öğrettiğine göre, bir kansüvarisi khal'ın sadece koruması değil, kardeşi, gölgesi, en korkusuz arkadaşıydı. Drogo, "Kanımın kanı," diyordu onlar için. Gerçekten öyleydiler. Aynı hayatı paylaşıyorlardı. Eski Dothrak geleneklerine göre, bir khal öldüğünde, ölümün karanlık yollarında tek başına at sürmesin diye kansüvarileri de onunla birlikte ölürdü. Eğer khal bir düşman tarafından öldürüldüyse, kansüvarileri onun intikamını alana kadar hayatta kalır ve işleri bittiğinde mutlulukla mezara girerdi. Bazı khalasar'larda, kansüvarileri khal'ın şarabını, yemeğini, çadırını hatta karısını paylaşırdı ama at istisnaydı. Bir adamın atı sadece ve sadece kendisine aitti.

Daenerys, Drogo'nun eski gelenekleri devam ettirmiyor olmasından memnundu. Paylaşılmak hoşuna gitmezdi. İhtiyar Cohollo ona nazik davranıyordu ama diğer kansüvarilerinden korkuyordu. Haggo dev gibi ve sessizdi. Çoğu zaman Dany'nin kim olduğunu unutmuş gibi öfkeyle bakıyordu. Qotho'nun gözleri zalimdi ve acı çektirmeye hazır elleri vardı. Adam ne zaman Doreah'ın kolundan tutsa kızın teninde morluklar oluşuyordu. İrri onun yüzünden çoğu gece ağlayarak uyuyordu. Atı bile Qotho'dan korkuyormuş gibi görünüyordu.

Her şeye rağmen, bu adamların hayatı Drogo'nun hayatına bağlanmıştı ve Dany'nin onları kabul etmekten başka seçeneği yoktu. Bazen, babası da böyle adamlar tarafından korunsaydı her şey farklı olurdu diye düşünüyordu. Şarkılardaki Kral Muhafızları soylu, sadık, dürüst, vakur adamlardı ama babasını onlardan biri öldürmüştü. Şimdi adına Kral Katili denen yakışıklı şövalye ve Cesur Barristan, İşgalci'nin tarafına geçmişti. Yedi Krallık'taki bütün adamların böyle hain olup olmadıklarını merak ediyordu Dany. Doğuracağı çocuk Demir Taht'a oturduğunda, onu Kral Muhafızları'nın hıyanetinden koruyacak kansüvarilerinin olmasını sağlayacaktı.

"Khaleesi," dedi Cohollo, Dothrak dilinde, "Kanımın kanı Drogo, bu akşam Dağların Anası'na tırmanıp, sağ salim döndüğü için tanrılara kurban vereceğini size iletmemi emretti."

Dany, Dağların Anası'na sadece erkeklerin çıkabileceğini biliyordu. Kadınların dağa adım atması yasaktı. "Güneşime ve yıldızıma, onun hayaliyle uyuyacağımı ve sabırsızlıkla dönüşünü bekleyeceğimi söyleyin," diye karşılık verdi. Müteşekkirdi. Dany hamileliği yüzünden çok kolay yoruluyordu ve bir

gece dinlenmekten büyük mutluluk duyacaktı. Hamileliği Drogo'nun Dany'yi daha fazla arzulamasına sebep olmuştu ve son zamanlardaki yatak oyunları Dany'yi fazlasıyla yoruyordu.

Doreah onu khal ve kendisi için hazırlanmış oyuk tepeye götürdü. Topraktan bir çadıra benzeyen oyuğun için loş ve serindi. Üzerindeki yol pisliğinden arınmak, yorgun kemiklerini dinlendirmek için, "Jhiqui, banyomu hazırla," diye emretti. Bir süre buralarda oyalanacağım, yarın tekrar gümüş atının sırtına binmek zorunda olmadığını bilmek iyi hissettirmişti.

Su tam sevdiği gibi kaynar durumdaydı. Jhiqui saçlarını yıkarken, "Bu akşam ağabeyime hediyelerini vereceğim," dedi. "Kutsal şehirde bir kral gibi görünmeli. Doreah, gidip onu bul ve akşam yemeğinde bana katılmasını rica et." Viserys, Lysli kıza diğer hizmetçilerden daha iyi davranıyordu. Yargıç İllyrio, Pentos'ta Viserys'in kızla yatmasına izin vermişti. Belki nezaketinin sebebi buydu. "İrri, pazara git. Meyve ve et al. At eti olmasın da ne olursa olsun."

"At eti en iyisidir. Adamı güçlü yapar," dedi İrri.

"Viserys at etinden nefret ediyor."

"Siz nasıl emrederseniz khaleesi."

Büyük bir keçi budu ve bir sepet taze meyve sebzeyle geri döndü. Jhiqui, eti tatlı ot ve ateş baklalarıyla pişirirken balla tatlandırdı. Kavun, nar, erik ve Dany'nin daha önce görmediği tuhaf doğu meyveleri vardı. Dany ağabeyine hediye olarak yaptırttığı kıyafetleri çıkardı. Etekleri beyaz ketenle süslenmiş bir tunik, dize kadar çıkan deri sandallar, bronz tokalı zincir bir kemer ve üzerine ateş soluyan bir ejderha resmi boyanmış deri yelek. Bir dilenci gibi görünmezse Dothraklar ona biraz saygı duyarlar diye umuyordu ve belki çimenlerde yaşadıkları tatsızlıktan sonra bozulan ilişkileri biraz düzelirdi. Viserys hâlâ Dany'nin kralıydı ve ağabeyiydi. İkisi de ejderhanın kanını taşıyordu.

Kum ipeğinden, gri dikişli çimen yeşili bir pelerini diğer hediyelerin yanına koyuyordu ki, Doreah'ı kolundan çekerek sürükleyen Viserys geldi. Kıza vurduğu belliydi. Doreah'ın bir gözü kıpkırmızı olmuştu. "Bana bu fahişeyle emirler yollamaya nasıl cesaret edersin?" dedi ve kızı yere fırlattı.

Viserys'in öfkesi Dany'yi şaşırtmıştı. "Ben sadece... Doreah, ona ne söyledin?"

"Khaleesi, beni affedin. İstediğiniz gibi ona gittim ve akşam yemeğinde size katılmasını emrettiğinizi ilettim."

"Kimse ejderhaya emir veremez," diye bağırdı Viserys. "Ben senin kralınım. Sana onun kafasını yollamalıydım."

Lysli kız çığlık attı. Dany bir dokunuşla kızı sakinleştirdi. "Korkma, sana zarar

vermeyecek. Sevgili ağabeyim, lütfen kızı bağışla. Yanlış ifade etmiş. Ben ondan rica etmesini istemiştim, Majesteleri." Ağabeyinin kolunu tutup odanın diğer yanına sürükledi. "Bak, bunlar senin için."

Viserys şüpheyle kaşlarını çattı. "Bunlar ne?"

"Yeni elbiseler. Senin için yaptırdım." Utanarak gülümsedi.

Viserys baktı ve homurdandı, "Dothrak pılı pırtısı. Şimdi de beni giydirmeye mi kalkışıyorsun?"

"Lütfen... Bunları giyersen daha serin, daha rahat olacaksın. Düşündüm ki... belki onlar gibi giyinirsen..." Dany ejderhayı uyandırmadan cümleyi nasıl tamamlayacağını bilemiyordu.

"İstersen saçlarımı da örelim."

"Ben asla..." Niye hep bu kadar zalim olmak zorundaydı? O sadece yardım etmek istiyordu. "Senin bir örgün olamaz, çünkü henüz bir zafer kazanmadın."

Yanlış şeyler söylemişti. Viserys'in lila rengi gözleri öfkeyle yanıyordu ama hizmetçiler içeride, khas kapıdayken Dany'ye dokunmaya cesaret edemiyordu. Pelerini eline aldı ve kokladı. "Bu gübre gibi kokuyor, belki atıma battaniye yaparım," dedi.

"Onu senin için özel olarak Doreah'a diktirdim," dedi. Kırılmıştı. "Bu kıyafetler bir khal'a layık."

"Ben Yedi Krallık Lordu'yum. Üstü çimen lekesi kaplı, saçlarına çanlar takmış bir vahşi değilim." Viserys tükürdü. Dany'nin kolunu yakaladı. "Sen kim olduğunu unuttun fahişe. Ejderhayı uyandırdığında o kocaman göbeğin seni koruyacak mı sanıyorsun?"

Parmakları koluna gömüldü. Canı yanıyordu. Dany bir an, ağabeyinin öfkesi karşısında sinmiş o küçük kız çocuğu gibi hissetti kendini. Kolunu uzattı ve eline gelen ilk şeyi yakaladı. Ağabeyine hediye edeceği bronz tokalı, ağır zincir kemer. Bütün gücüyle savurdu.

Zincir Viserys'in yüzüne çarptı. Bronz tokanın yardığı yanağından kan boşalıyordu. "Kim olduğunu unutan sensin," dedi. "O gün çimenlikte hiç mi bir şey öğrenmedin sen? Şimdi beni bırak, yoksa khas'ı çağıracağım. Ve dua et de Khal Drogo bütün bunları duymasın yoksa karnını boydan boya kesip kendi bağırsaklarını yedirir sana."

Viserys ayağa kalktı. "Krallığımın başına geçtiğimde bugün için pişman olacaksın fahişe," dedi. Yırtılmış yanağını tutarak odadan çıktı. Hediyelerini bırakmıştı.

"Yemeğiniz hazır khaleesi," diye seslendi Jhiqui.

"Aç değilim," diye yanıt verdi Dany üzüntü içinde. "Siz paylaşın ve Sör Jorah'a da yollayın." Bir an sonra ekledi. "Bana yumurtalardan birini getirin."

İrri, koyu yeşil kabuklu yumurtayı getirdi. Dany yumurtayı çevirdikçe pullarının arasındaki bronz benekler parlıyordu. Yan yatıp kıvrıldı, kum ipeğinden yapılmış pelerini üstüne çekti. Yumurtayı şişmiş karnıyla, hassaslaşmış küçük göğüslerinin arasındaki boşluğa yerleştirdi. Çok güzeldi. Bazen, bu yumurtalara sadece yakın olmak bile kendisini güçlü ve cesur hissetmesine yetiyordu. Yumurtaların içine kapatılmış taş ejderhalardan kuvvet çekiyor gibiydi.

Orada öylece yatıp yumurtaya dokunurken içindeki çocuğun hareket ettiğini hissetti... kardeşine, kanına uzanıyordu sanki. "Sen ejderhasın," diye fısıldadı karnındaki bebeğe. "Gerçek ejderha sensin. Biliyorum, bunu biliyorum." Gülümsedi ve uykuya daldı. Rüyasında evini görecekti.

Bran

Hafif bir kar yağıyordu. Bran, tenine değer değmez eriyip, yağmurların en zarifi gibi yanaklarından akan kar tanelerini yüzünde hissedebiliyordu. Atının üzerinde dimdik oturmuş demir yivli kapının yukarı çekilmesini izliyordu. Ne kadar sakin olmaya çalışırsa çalışsın kalbi çırpınıp duruyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Robb.

Bran korkusunu belli etmemeye çalışarak başıyla onayladı. Düştüğü günden beri Kışyarı'nın dışına çıkmamıştı ama şimdi çıkacak ve bütün şövalyeler gibi gururla atını sürecekti.

"Gidelim o zaman," dedi Robb. İğdiş edilmiş atını mahmuzladı ve hayvan yivli kapıdan geçti.

Bran, "Yürü," diye fısıldadı atına. Hayvanın boynuna hafifçe dokundu ve doru kısrak ileri atıldı. Bran'ın Dansçı adını verdiği at iki yaşındaydı. Joseth, bir atın hak etmediği kadar zeki olduğunu söylüyordu. Dizginlere, sese ve dokunmaya tepki vermesi için özel olarak eğitilmişti. Bran şimdiye kadar sadece avlunun içinde binmişti hayvana. Önceleri, İblis'in kendisi için çizdiği aşırı büyük eyerde atın sırtına bağlanmış halde otururken, Joseth ya da Hodor hayvanı idare etmişti ama son on beş gündür kısrağı kendi başına sürüyor, çemberler çizerek koşturuyor ve her çemberde biraz daha cesaretleniyordu.

Kapı kulübesinin altından, iner kalkar köprünün üstünden ve dış duvarların arasından geçtiler. Yaz ve Boz Rüzgâr zıplayarak peşlerinden geliyor, havayı kokluyordu. Hemen arkalarından uzun yayı ve iyice sivriltilmiş oklarla dolu kuburuyla Theon Greyjoy geliyordu. Aklında bir geyik avı olduğunu söylemişti. Onu, zırh gömlekle ve başlıklı dört muhafız takip ediyordu. Hullen güneye gitmek için ayrıldıktan sonra Robb'un seyis başılık görevine getirdiği sopa gibi zayıf bir adam olan Joseth muhafızların yanındaydı. En geride, bir eşeğe binmeyi tercih eden Üstat Luwin vardı. Bran, Robb'la yalnız olmayı tercih ederdi ama Hal Mollen buna kesinlikle izin vermedi ve Üstat Luwin de onu destekledi. Bran'ın atından düşüp yaralanma ihtimaline karşı Üstat yanında olmalıydı.

Şimdilerde ahşap tezgâhların bomboş olduğu pazar yeri kalenin arkasındaydı. Kasabanın çamurlu yollarından, yan yana dizilmiş, sıvasız taş ve ahşaptan inşa edilmiş küçük, temiz evlerin önlerinden geçtiler. Ancak beş evden biri doluydu. Odun ateşinin ince dumanı evlerin bacalarından kıvrılarak yükseliyordu. Diğer

evler hava soğudukça dolacaktı. Kar yağmaya başladığında ve buz fırtınaları kuzeyden uluyarak geldiğinde, çiftçiler donmuş tarlalarını, uzak barakalarını terk edecek, at arabalarını yükleyecek ve kış kasabası tekrar hayata dönecek demişti Yaşlı Dadı. Bran bunun olduğunu görmemişti daha önce ama Üstat Luwin o günün çok yaklaştığını söylüyordu. Uzun yaz bitmek üzereydi. Kış geliyor.

Kasabalılardan bazıları endişe dolu gözlerle ulu kurtlara bakıyordu. Biri taşıdığı odunları korkudan düşürdü ama kasaba halkının çoğu bu görüntüye alışmıştı artık. Çocukları gördüklerinde bir dizleri üstüne çöküp kafalarını eğiyorlardı ve Robb tam bir lord gibi her birini teker teker başıyla selamlıyordu.

Başlarda, bacaklarıyla atın gövdesine tutunamadığı için hayvanın sallanma hareketi yüzünden kendisini dengesiz hissediyordu Bran ama büyük eyerin kalın kolu ve yüksek sırtlığı vücudunu sıkı sıkı tutuyor, göğsünün ve baldırlarının üzerinden geçen kayışlar düşmesine engel oluyordu. Bir süre sonra sallanma hareketi doğal gelmeye başladı, endişesi kayboldu ve yüzüne neşeli bir gülücük geldi.

Kasaba birahanesi Dumanlı Kütük'ün tabelasının altında iki fahişe kız duruyordu. Theon Greyjoy onlara seslendiğinde, kızlardan daha küçük olanı kızardı ve yüzünü elleriyle kapattı. Theon atını Robb'un yanına sürdü. "Tatlı Kyra," dedi gülerek. "Yatakta küçük bir gelincik gibi çığlıklar atıyor ama sokakta ona bir söz söylemeye gör, bir bakire gibi pembeleşiyor. Bir gece Kyra ve Bessa'yla olanları anlatmış mıydım..."

"Kardeşimin duyacağı yerlerde anlatma zaten," dedi Robb, Bran'a bakarak.

Bran kafasını çevirdi ve duymamış gibi yaptı ama Greyjoy'un gözlerini üstünde hissedebiliyordu. Hiç şüphesiz gülümsüyordu Theon. Zaten sürekli gülümsüyordu. Sanki bütün dünya, sadece onun kadar zeki birinin anlayacağı büyük bir şakadan ibaretti. Robb, Greyjoy'a gıpta eder, onun yanında olmaktan keyif alırdı ama Bran babasının muhafızına hiçbir zaman ısınamamıştı.

Robb yanına geldi. "Çok iyi gidiyorsun Bran," dedi.

"Daha hızlı gitmek istiyorum," dedi Bran.

Robb gülümsedi. "Nasıl istersen." Hadım atını tırıs adıma geçirdi. Kurtlar peşinden koşmaya başladı. Bran dizginleri sertçe kısrağının boynuna vurdu ve hayvan ritmi yakaladı. Theon Greyjoy'un bağırdığını ve ardından gelen atların nal seslerini duydu.

Bran'ın pelerini kabardı ve rüzgârda uçuşmaya başladı. Kar taneleri hızla yüzüne çarpıyordu. Robb iyice öne geçmişti. Ara sıra arkasına bakıyor, Bran ve diğerlerinin onu takip ettiğinden emin oluyordu. Bran dizginleri bir daha vurdu.

Dansçı ipeksi bir hareketle dörtnala koşmaya başladı. Mesafe azalıyordu. Kış kasabasının iki mil uzağında, Kurt Ormanı'nın girişinde Robb'a yetiştiğinde diğerleri çok gerilerinde kalmıştı. "At sürebiliyorum!" diye bağırdı Bran sırıtarak. Neredeyse uçmak kadar güzeldi.

"Seninle yarışırdım ama kaybetmekten korkuyorum," dedi Robb. Sesi hafif ve neşeliydi ama Bran bir terslik olduğunu hissediyordu yine de.

"Yarışmak istemiyorum." Bran kurtları görmek için çevresine bakındı ama ikisi de ormana girip çoktan kaybolmuştu. "Dün gece Yaz'ın nasıl uluduğunu duydun mu?"

"Boz Rüzgâr da huzursuzdu," dedi Robb. Kızıl kahve saçları dağılmıştı ve çenesini kaplayan kızıl kirli sakallar on beş yaşından daha büyük görünmesine sebep oluyordu. "Bazen bir şeyler bildiklerini düşünmeden edemiyorum... bir şeyler sezdiklerini." Robb içini çekti. "Sana neyi ne kadar anlatmam gerektiğini hiç bilemiyorum Bran. Keşke biraz daha büyük olsaydın."

"Sekiz yaşındayım!" dedi Bran. "Sekiz, on beşten çok küçük sayılmaz; ben Kışyarı'nın senden sonraki varisiyim."

"Öylesin," dedi Robb. Sesi hüzünlü çıkmıştı, hatta biraz korkulu. "Bran, sana bir şey söylemem gerek. Dün gece haberci bir kuş geldi. Kral Toprakları'ndan. Üstat Luwin beni uyandırdı."

Bran paniğe kapıldı. Kara kanatlara yüklü kara haberler. Yaşlı Dadı hep böyle söylerdi ve son zamanlarda gelen bütün haberci kuşlar bu atasözünün doğruluğunu kanıtlamıştı. Robb, Gece Nöbetçileri Kumandanı'na mesaj göndermişti. Cevap olarak gelen kara kanatlı kuş Benjen Stark'ın hâlâ kayıp olduğu haberini getirmişti. Sonra Kartal Yuvası'ndan annesi bir kuş yollamıştı ama o da iyi haberlerle gelmemişti. Ne zaman döneceğini söylemiyordu, sadece İblis'i esir aldığını yazmıştı. Bran o küçük adamdan hoşlanıyordu aslında ama Lannister ismi tüylerini diken diken ediyordu. Lannisterlar'la ilgili bir şey vardı, hatırlaması gereken bir şey ama ne zaman hatırlamaya çalışsa başı dönüyor ve midesi taşlaşıyordu. Robb o günün tamamını kapalı kapılar ardında, Üstat Luwin, Theon Greyjoy ve Hallis Mollen ile geçirmişti. Daha sonra, en hızlı atlara binen süvariler Robb'un emirlerini kuzeyin dört bir yanına taşımışlardı. Bran, İlk İnsanlar tarafından inşa edilen, Boğaz'ın üstündeki eski kale Moat Cailin'den bahsedildiğini duymuştu. Kimse ona neler olduğunu anlatmıyordu ama iyi bir şeyler olmadığı ortadaydı.

Şimdi bir kuzgun daha gelmişti. Bran iyi haberler almayı umuyordu. "Kuş annemden mi gelmiş? Eve mi dönüyormuş?"

"Mesaj, Kral Toprakları'ndaki Alyn'dan geldi. Jory Cassel ölmüş. Wyl ve

Heward da öyle. Kral Katili yapmış." Robb başını kaldırıp yağan kara baktı. Kar taneleri yüzünde eridi. "Tanrılar onları huzur içinde uyutsun."

Bran ne diyeceğini bilmiyordu. Yumruk yemiş gibiydi. Jory, daha Bran'ın doğumundan önce Kışyarı'nın baş muhafızıydı. "Jory'yi öldürmüşler mi?" Jory'nin onu çatılarda kovaladığı zamanlar geldi aklına. Avludan zırhı ve kalkanıyla geçişi. Büyük Salon'daki masada her zamanki yerinde oturuşu, yemek yerken yaptığı şakalar. "Biri neden Jory'yi öldürmek ister ki?"

Robb uyuşmuş gibi kafasını salladı. Acı gözlerine yerleşmişti. "Bilmiyorum... ve Bran, daha beteri de var. Babam mücadele sırasında devrilen bir atın altında kalmış. Alyn'ın yazdığına göre bacak kemiği parçalanmış ve... Üstat Pycelle ona haşhaş sütü içiyormuş ama ne zaman... uyanacağından..." At nallarının seslerini duyunca başını çevirdi ve onlara yaklaşan Theon Greyjoy'yla diğerlerini gördü. "Ne zaman uyanacağından emin değiller," diye bitirdi anlatacaklarını. Elini kılıcının kabzasına koydu ve Lord Robb sesiyle tekrar konuştu. "Bran, sana söz veriyorum, bunun unutulmasına izin vermeyeceğim."

Sesindeki bir şeyler Bran'ın daha çok korkmasına sebep olmuştu. Theon Greyjoy gelip yanlarında durdu. "Ne yapacaksın?" diye sordu Bran.

"Theon sancak beylerini çağırmamız gerektiğini düşünüyor."

"Kana kan," dedi Theon. Greyjoy ilk kez gülümsemiyordu. Uzun esmer yüzünde aç bir bakış vardı. Siyah saçları gözlerine düşüyordu.

"Sancak beylerini sadece lord çağırabilir," dedi Bran kar taneleri etraflarında uçuşurken.

"Eğer babanız ölürse Robb, Kışyarı Lordu olacak," diye karşılık verdi Theon Greyjoy.

"Babam ölmeyecek," diye bağırdı Bran.

Robb kardeşinin elini tuttu. "Ölmeyecek," dedi sakince. "Ama... kuzeyin onuru şimdi benim ellerimde. Babam ayrılırken seni ve Rickon'u bana emanet etti ve sizler için güçlü olmamı söyledi. Ben artık yetişkin bir adamım Bran."

Bran titredi. "Keşke annem burada olsaydı," dedi acı içinde. Üstat Luwin'e bakındı. Eşeğinin üstünde, hâlâ çok geride olan adamı gördü. "Üstat Luwin de sancak beylerini çağırman gerektiğini söylüyor mu?"

"Üstat, yaşlı bir kadın gibi çekingen," dedi Theon.

"Babam ona her konuda danışır," diye hatırlattı Bran. "Annem de öyle."

"Ben de dinliyorum onu," dedi Robb. "Herkesi dinliyorum."

Bran'ın evden ayrılırken hissettiği neşe, kar taneleri gibi eriyip yok olmuştu.

Çok kısa bir zaman önce Robb'un sancak beylerini çağırıp savaş başlatması fikri onu heyecanla doldururdu ama şu an sadece büyük bir korku hissediyordu. "Artık geri dönebilir miyiz?" diye sordu. "Üşüyorum."

Robb etrafa bakındı. "Biraz daha dayanabilir misin? Kurtları bulmamız lazım."

"Ben de en az sizin kadar dayanabilirim," diye cevapladı Bran. Üstat Luwin, Bran'ı eyer ağrılarına karşı uyarıp geziyi kısa tutmalarını istemişti ama Bran ağabeyinin önünde zayıflığını kabul etmek istemiyordu. İnsanların sürekli titizlenmesinden, nasıl olduğunu sormasından bıkmıştı.

"Gidip avcıları avlayalım o zaman," dedi Theon Greyjoy. Atlarını Kral Yolu'ndan çıkardılar ve Kurt Ormanı'na girdiler. Theon geride kaldı, muhafızlarla şakalaşıyordu.

Ağaçların altı güzeldi. Bran dizginleri hafifçe tutarak atı ağır ağır yürütüyor, çevreyi seyrediyordu. Bu ormanı iyi tanıyordu ama Kışyarı'ndan dışarı çıkmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki her şeyi ilk kez görüyormuş gibi hissediyordu. Çam iğnelerinin keskin rayihası, nemle çürüyen yaprakların topraksı kokusu, hayvanların bıraktığı belli belirsiz misk ve uzaklarda pişirilen yemeklerin aroması burun deliklerini dolduruyordu. Eski bir meşe ağacının karla kaplı dalları arasında dolaşan siyah bir sincap gördü, bir imparatoriçe örümceğinin gümüşümsü ağını incelemek için durakladı.

Theon ve diğerleri sesleri duyulamayacak kadar geride kalmıştı. Bir derenin belli belirsiz sesi geliyordu uzaktan. Akıntıya yaklaştıkça ses büyüdü ve sonunda hızla akan derenin kıyısına vardıklarında Bran'ın gözleri doldu.

"Bran, neyin var?" diye sordu Robb.

Bran kafasını salladı. "Jory bizi buraya getirmişti, onu hatırladım. Alabalık tutmak için. Sen de vardın, hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," diye cevapladı Robb. Sessizce ve hüzün dolu.

"Ben bir şey yakalayamamıştım ama Kışyarı'na dönerken Jon bana kendi tuttuğu balığı vermişti. Jon'u bir daha görebilecek miyiz?"

"Kral geldiğinde Benjen amcayı görmüştük. Jon da ziyarete gelecek, göreceksin." Su şiddetli akıyordu. Robb atından indi, hayvanı suyun sığ yerine yürütüp derenin karşısına geçti. Suyun en derin yeri baldırlarına geliyordu. Atını bir dala bağladı ve Bran'la Dansçı'yı almak için geri döndü. Bran, kayaların ve köklerin üzerinden köpürerek akan suyun serpintileri yüzüne çarpınca gülümsedi. Bir an için eskisi kadar güçlü hissetti kendini, eskisi gibi bütün. Kafasını kaldırıp ağaçlara baktı, onlara tırmanmayı hayal etti. Ağaçların en

tepesine kadar tırmansa bütün orman ayaklarının altına serilirdi.

Ağaçların arasından gelen uzun uluma sesini duyduklarında karşıya geçmişlerdi. Bran kafasını uzatıp dinledi. "Yaz," dedi. Söz ağzından çıktığı anda ikinci uluma sesi ilkine karıştı.

"Bir şey öldürmüşler," dedi Robb atına binerken. "En iyisi gidip onları bulayım. Burada kal. Theon ve diğerleri birazdan burada olur."

"Ben de seninle gelmek istiyorum," dedi Bran.

"Tek başıma daha hızlı bulurum onları." Robb atını mahmuzladı ve ağaçların arasında kayboldu.

Robb gittiğinde ağaçların üstüne geldiğini hissetti Bran. Kar daha fazla yağmaya başlamıştı artık. Toprağa düşen taneler hemen eriyordu ama kayaların üstü ve ağaçların dalları ince bir kar battaniyesiyle örtülmüştü. Bekledikçe huzursuzlandığının farkına vardı. Hiçbir işe yaramadan aşağı sarkan bacaklarını hissetmiyordu ama göğsünün üzerindeki kayışlar çok sıkı ve bunaltıcıydı. Kan iyice emen eldivenlerinin içindeki elleri soğumuştu. Theon, Üstat Luwin, Joseth ve diğerlerinin nerede kaldığını merak etmeye başlamıştı.

Yaprakların hışırtısını duyduğunda, dostlarını göreceğini sanarak dizginlerini çekip Dansçı'yı döndürdü ama karşılaştığı hırpani adamlar yabancıydı.

"İyi günler," dedi gergin bir halde. Adamların çiftçi ya da ormancı olmadıklarını ilk bakışta anlamıştı. Birdenbire, üstündeki kıyafetlerin ne kadar zengin göründüğünü hatırladı. Gümüş düğmeli koyu gri yün paltosu yeniydi. Pelerininin kürklü yakasına ağır bir gümüş broş iğnelenmişti. Çizmeleri ve eldivenleri de kürkle kaplıydı.

Güneş yanığı yüzü kıpkırmızı olmuş iri, kel adam, "Tek başına mısın?" diye sordu. "Kurt Ormanı'nda kaybolmuş zavallı bir çocuk."

"Kaybolmadım," dedi Bran. Adamların kendisine bakışını hiç beğenmemişti. Dört kişi saymıştı ama kafasını çevirdiğinde arkasında duran iki kişi daha gördü. "Ağabeyim az önce ormana girdi ve muhafızım birazdan burada olacak."

"Muhafızın, öyle mi?" dedi ikinci adam. "Peki neyi koruyacaklar küçük lordum? Pelerininde gördüğüm broş gümüş mü?"

"Güzelmiş," dedi bir kadın sesi. Görünüşünden kadın olduğu anlaşılmıyordu. Uzun ve kaslıydı. Saçları, yuvarlak yarım bir miğferin altında gizlenmişti ve yüzü diğer adamlarınki gibi sertti. Elindeki çelik ucu paslanmış mızrak, kara meşeden yapılmış, yaklaşık üç metrelik bir silahtı.

"Şu broşa bir göz atalım," dedi iri kel adam.

Bran endişeyle adama bakıyordu. Neredeyse lime lime olmuş giysileri leş gibiydi. Orası burası mavi, kahverengi, yeşil parçalarla yamanmıştı ama griye dönmüş pelerininin bir zamanlar siyah olduğu belliydi. Gri sakallı adamın da siyah paçavralar giydiğini fark etti aniden. Ulu kurtları buldukları gün, babasının kafasını kestiği adamı hatırladı. Babası, adamın yeminini bozup Gece Nöbetçileri'nden firar etmiş bir kaçak olduğunu söylemişti. Hiçbir adam kaçaklardan daha tehlikeli değildir, demişti Lord Stark. Kaçaklar yakalandıklarında öleceklerini bilirler ve bu yüzden en aşağılık ve en zalim suçları işlemekten çekinmezler.

"Broşu ver delikanlı," dedi iri adam elini uzatarak.

"Atı da alacağız," dedi bir diğeri. Robb'dan daha kısa, geniş suratlı, soluk sarı saçları olan bir kadındı konuşan. "Hemen in attan. Acele et."

"Hayır," diyebildi Bran. "İnemem..."

Bran, Dansçı'yı dörtnala koşturmayı akıl edemeden, iri adam dizginleri yakaladı. "İnebilirsin küçük lord... kendi iyiliğin için ineceksin."

"Stiv, şuna baksana nasıl bağlanmış," dedi uzun kadın, mızrağının ucuyla Bran'ın eyerini göstererek. "Doğru söylüyormuş, inemez."

"Demek kayışlar var," dedi Stiv. Kemerine bağlanmış bir keseden hançerini çıkardı. "Kayışların icabına bakmak kolay."

"Sen sakat mısın?" diye sordu kadınların kısa boylu olanı.

Bran parladı. "Ben Kışyarı'ndan Brandon Stark'ım. Atımı rahat bıraksanız iyi olur, yoksa hepinizin ölürsünüz."

Gri kirli sakallı sıska adam kahkaha attı. "Bu çocuk kesinlikle bir Stark," dedi. "Akıllı adamların yalvaracağı yerde, ancak bir Stark tehditler savuracak kadar aptal olabilir."

"O minicik aletini kesip ağzına tık," dedi kısa boylu kadın. "Bak o zaman nasıl da susacak."

"Çirkin olduğun kadar aptalsın Hali," dedi uzun boylu kadın. "Bu çocuğun ölüsü işimize yaramaz, canlısı kıymetli... Tanrılara lanet olsun. Benjen Stark'ın kanından bir esire sahip olmak için Mance'in neler vereceğini bir düşünsene."

"Mance'e lanet olsun," dedi iri adam. "Oraya geri dönmek mi istiyorsun Osha? Sen Hali'den daha aptalsın o halde. Ak yürüyenler bir esirinin olmasını umursar mı sence?" Bran'a döndü. Baldırlarının üstünden geçen kayışı hançeriyle kesti. Deri iç çekermiş gibi bir ses çıkararak ikiye ayrıldı.

Adam çok hızlı, umursamadan ama derinden kullanmıştı hançeri. Bran

kafasını indirip bacaklarına baktığında, yarılan tozluklarının arasından beyaz tenini gördü. Ve kan akmaya başladı. Kızıl lekenin yayılışını izlerken başı dönüyordu ve garip bir şekilde orada değilmiş gibi hissediyordu kendini. Canı yanmamıştı. Bacaklarında en ufak bir his yoktu. İri adam şaşkınlıkla homurdandı.

"Hançerini hemen bırakırsan çabuk ve acısız bir ölüm yaşayacağına dair söz veriyorum," dedi Robb.

Bran umutsuzca kafasını kaldırdı. İşte gelmişti. Gerginlikle çatlayan sesi söylediği kelimelerin gücünü azaltmıştı. Atının üstündeydi. Hayvanın arkasında, kanlar içinde bir geyik leşi vardı. Kılıcı elindeydi.

"Bu ağabeyi olmalı," dedi gri kirli sakallı adam.

"Bu epey korkusuzmuş," diyerek alay etti kısa boylu kadın. "Bizimle dövüşmeyi mi düşünüyorsun evlat?"

"Aptal olma delikanlı, altı kişiye karşı tek başınasın," dedi Osha mızrağını doğrulturken. "Atından in, kılıcını da yere at. Binek ve geyik için nazikçe teşekkür edelim ve kardeşinle birlikte evine dönmene izin verelim."

Robb ıslık çaldı. Islak yaprakların üzerindeki hafif adımların yumuşak sesini duydular. Çalılar ayrıldı, alçak dallar üzerlerindeki kar yükünü atarak çekildi, yeşilliğin ortasında Boz Rüzgâr ve Yaz belirdi. Yaz havayı koklayarak hırladı.

"Kurtlar," dedi Hali nefesini tutarak.

"Ulu kurtlar," diyerek düzeltti Bran. Hâlâ yavru olan ulu kurtlar yetişkin herhangi bir kurt kadar iriydi ama diğer kurtlarla aralarındaki farkı görmek neye bakacağını bilen gözler için kolaydı. Üstat Luwin ve barınak başı Farlen, Bran'a öğretmişti. Bir ulu kurdun bedenine oranla daha büyük bir kafası ve daha uzun bacakları vardı. Burnuyla çenesi belirgin biçimde daha ince ve daha belirgin olurdu. Orada, yağan karın altında sessizce duran kurtlarda keskin ve korkunç bir hal vardı. Boz Rüzgâr'ın burnuna taze kan bulaşmıştı.

"Köpekler," dedi iri adam aşağılar gibi. "İnsanı kurt postundan bir pelerin kadar sıcak tutan başka bir şey olmadığını duymuştum." Sertçe hayvanları işaret etti. "Alın!"

Robb bağırdı, "Kışyarı!" Atını mahmuzladı. Paçavralar içindeki adamlar yaklaşırken, hayvan derenin kenarına fırladı. Elinde balta olan bir adam, bağırarak, korkusuzca atıldı ama Robb'un kılıcı adamın yüzüne inince insanı hasta eden bir kırılma sesi duyuldu. Parlak kan damlaları her yere sıçramıştı. Zayıf suratlı diğer adam Robb'un atının dizginlerini yakalamak için hamle yaptı, bir an için yakaladı da... Boz Rüzgâr atılıp adamı yere devirdi. Bir şapırtı ve

çığlık duyuldu. Adam suya gömülürken hançerini vahşice, rastgele sallıyordu. Kurt da suya daldı. İkisi birden akan suların arasında kaybolurken dere kızıla boyandı.

Robb ve Osha akıntının ortasında mücadele halindeydi. Kadının mızrağı Robb'un göğsüne bir, iki, üç kez atılan çelik başlı bir yılana benziyordu ama Robb her hamleyi uzun kılıcıyla karşılıyordu. Dördüncü ya da beşinci hamlede, kadın fazla gerilince dengesini kaybetti ve Robb atını ileri sürerek kadını suya gömdü.

Birkaç adım ilerideki Yaz, Hali'nin üzerine atladı. Bıçak gövdesinin yan tarafına değdi. Kurt hırlayarak kenara kayıp bıçaktan uzaklaştı ve tekrar saldırdı. Bu sefer çenesi, kadının baldırına kilitlendi. Kısa boylu kadın iki eliyle tuttuğu bıçağı aşağı doğru savurdu ama Yaz bıçağın gelişini fark etmiş gibi görünüyordu. Bir an için kadının bacağını bırakıp geri çekildi. Ağzı pantolon derisi, kumaş ve kanlı insan eti doluydu. Hali tökezleyip düştüğünde bir kez daha saldırdı ve kadını sırtüstü suya düşürdü. Dişlerini kadının karnına geçirdi.

Altıncı adam katliamdan koşarak kaçtı... ama fazla uzağa değil. Dere kıyısından yukarı doğru tırmanmaya çalışırken, Boz Rüzgâr suların içinde beliriverdi. Silkelenip tüylerinden damlayan sulardan kurtuldu ve olduğu yerden fırlayarak adamın peşinden koşmaya başladı. Tek bir hamleyle dişlerini adamın dizinin arkasına geçirdi ve arka diz bağlarını kopardı. Adam çığlıklar içinde sırtüstü derenin sularına gömülürken Boz Rüzgâr boğazına doğru atıldı.

Sonunda sadece iri adam ayakta kalmıştı, Stiv. Hançeriyle Bran'ın göğüs kayışlarını kesti, çocuğu kolundan yakaladı ve hızla çekti. Bran düştü ve yere yığıldı. Hissiz bacakları birbirine dolandı, tek ayağı suya girdi. Dere suyunun soğukluğunu hissedemiyordu ama Stiv'in boğazına dayadığı hançerin soğuk çeliğini hissedebilmişti. Stiv, "Geri çekil," diye bağırdı Robb'a. "Yoksa çocuğun boğazını keserim, yemin ederim."

Robb soluk soluğa atının dizginlerini çekti. Gözlerindeki öfke kayboldu. Kılıç tutan kolu aşağı indi.

Bran o anda her şeyi gördü. Yaz, Hali'yi parçalıyor, karnından parlak mavi yılanlar çekip çıkartıyordu. Kadının gözleri açıktı. Bakıyor gibiydi. Kadının ölü mü, diri mi olduğunu anlayamıyordu. Gri kirli sakallı adam ve diğeri hareketsiz yatıyordu ama Osha emekleyerek mızrağına ulaşmaya çalışıyordu. Boz Rüzgâr ağır ağır kadına yaklaştı. "Şunları yanına çağır," diye bağırdı Stiv. "İkisini de yanına çağır."

"Boz Rüzgâr, Yaz, buraya gelin," dedi Robb.

Ulu kurtlar durarak başlarını çevirdi. Boz Rüzgâr hemen Robb'un yanına

döndü. Yaz yerinden kımıldamıyordu. Gözlerini Bran'a ve onu tutan adama dikmişti. Hırladı. Çenesi ıslak ve kıpkırmızıydı, gözleri alev almış gibiydi.

Osha ayağa kalmak için mızrağının küt ucundan destek alıp kendini yukarı çekti. Robb'un kılıcıyla kesilmiş omzundan kan akıyordu. Bran, iri adamın yüzünden aşağı süzülen terleri görebiliyordu. Stiv'in de en az kendisi kadar korkmuş olduğunu fark etti. "Starklar," dedi adam hafif bir sesle. "Kahrolası Starklar." Sesini yükseltti. "Osha, kurtları öldür ve çocuğun kılıcını al."

"Kendin öldür," diye karşılık verdi Osha. "O canavarların yanına gitmiyorum."

Stiv bir an ne yapacağını bilemedi. Elleri titriyordu. Bran, bıçağın boynuna dayandığı yerden kan sızdığını hissedebiliyordu. Adamın kokusu burnunu doldurmuştu. Korku kokuyordu. "Sen," diye seslendi Robb'a. "Bir adın var mı?"

"Ben Robb Stark. Kışyarı'nın varisiyim."

"Bu çocuk senin kardeşin mi?"

"Evet."

"Onun sağ kalmasını istiyorsan benim dediklerimi yapacaksın. Atından in."

Robb bir an tereddüt etti. Sonra yavaşça atından indi. Elinde kılıcı, ayakta durdu.

"Şimdi, kurtları öldür."

Robb kımıldamadı.

"Öldür dedim. Ya kurtlar, ya kardeşin."

"Hayır!" diye çığlık attı Bran. Robb adamın dediğini yapsa bile, kurtlar öldüğü anda ikisini birden öldürecekti Stiv.

Kel adam boştaki eliyle Bran'ın saçlarını yakaladı ve çocuk acı içinde kıvranana kadar zalimce büktü. "Sen sesini kes, kötürüm. Beni duyuyor musun?" Daha fazla büktü. "Beni duyuyor musun?"

Arkalarındaki ağaçların arasından bir vınlama sesi duyuldu. Otuz santimlik, ucu ustura kadar keskinleştirilmiş ok Stiv'in göğsüne girince, adamdan nefessiz bir boğulma sesi yükseldi. Ok, kanla boyanmış gibi kıpkırmızı parlıyordu.

Bran'ın boğazına dayanmış olan hançer yere düştü. İri adam sallandı ve yüzüstü derenin sularına yığıldı. Göğsündeki ok kırıldı. Bran, adamın döne döne sulara karışmasını izledi.

Osha, ağaçların arasından çıkıp gelen elleri kılıçlı muhafızlara bakıyordu. Mızrağını yere attı. "Merhamet edin lordum," dedi Robb'a.

Muhafızlar yapılan katliamdan geri kalanlara benizleri solmuş halde bakıyordu. Kurtlardan tedirgin oldukları açıktı. Yaz, karnını doyurmak için Hali'nin cesedine döndüğünde Joseth elindeki bıçağı düşürdü ve kusmak için çalılara doğru koştu. Bir ağacın arkasından çıkan Üstat Luwin bile sarsılmıştı ama sadece bir an için. Sonra başını salladı ve derenin karşısına geçip Bran'ın yanına gitti. "Yaralı mısın?"

"Bacağımı kesti," dedi Bran. "Ama hissetmiyorum."

Üstat eğilip yarayı incelerken Bran kafasını diğer yana çevirdi. Theon Greyjoy, elinde yayı, bir muhafız ağacının yanında duruyordu. Gülümsüyordu. Her zaman gülümsüyordu. Ayağının dibindeki yumuşak toprakta en az yarım düzine ok vardı ama adamın işini bitirmeye bir tanesi yetmişti. "Ölü bir düşmandan daha güzeli yok," dedi.

"Jon, senin bir pislik olduğunu söylerdi hep," dedi Robb yüksek sesle. "Seni avluya zincirlemeliyim ki Bran senin üzerinde ok talimi yapsın."

"Kardeşinin hayatını kurtardığım için bana teşekkür ediyor olman gerekirdi."

"Ya isabet ettiremeseydin?" dedi Robb. "Ya adamı sadece yaralasaydın? Ya adamın eli kaysaydı ya da senin okun Bran'a isabet etseydi? Adam bir göğüs zırhı giyiyor olabilirdi. Siyah pelerininden başka bir şey göremiyordun ki. Kardeşime ne olurdu o durumda? Hareket etmeden önce bunu düşündün mü Theon Greyjoy?"

Robb muhafızlara döndü. "Siz neredeydiniz?" diye sordu öfkeyle. "Hemen arkamızdan geldiğinizden emindim."

Adamlar endişeyle bakıştı. "Sizi takip ediyorduk lordum," dedi en genç olan muhafız Quent. "Ama Üstat Luwin'in kıçını, lütfen affedin, bekledik ve sonra..." Muhafız, Theon'a baktı ve hemen gözlerini kaçırdı. Utanmıştı.

"Bir hindi gördüm," dedi Greyjoy. Sorgudan hoşlanmadığı her halinden beliydi. "Senin çocuğu yalnız bırakacağını nereden bilebilirdim?"

Robb dönüp tekrar Theon'a baktı. Bran ağabeyini daha önce bu kadar öfkeliyken gördüğünü hatırlamıyordu ama Robb sesini çıkarmadı. Üstat Luwin'in yanında dizlerinin üstüne çöktü. "Kardeşimin yaraları ağır mı?" diye sordu.

"Sadece sıyrık," dedi Üstat. Bir bez parçasını derede ıslatıp yaraları temizledi. "Adamlardan ikisi siyahları kuşanmış," dedi Robb'a, bir yandan işini yaparken.

Robb başını çevirdi. Perişan haldeki pelerini suyun üstünde hareket eden Stiv'e baktı. "Gece Nöbetçileri'nden firar eden kaçaklar," dedi düşünceli bir sesle. "Kışyarı'na bu kadar yaklaşabilmeleri için akıllarını kaybetmiş olmaları

gerekir."

"Aptallık ve çaresizliği ayırt etmek zordur bazen," dedi Üstat Luwin.

"Onları gömelim mi lordum?" diye sordu Quent.

"Onlar bizi gömmezdi," diye karşılık verdi Robb. "Kafalarını kesin, Sur'a gönderelim. Bedenleri de aç kargalara yem olsun."

"Peki bunu ne yapacağız?" Parmağıyla Osha'yı gösteriyordu.

Robb kadına doğru yürüdü. Kadın ondan bir baş daha uzundu ama dizlerinin üstüne çökmüştü. "Bana hayatımı bağışlayın lordum ve sizin olayım."

"Benim mi? Benim bir yemin bozanla ne işim olabilir?"

"Ben yemin bozmadım. Stiv ve Wallen, Sur'dan geldiler. Ben değil. O kara kargaların arasında bir kadına yer yok."

Theon Greyjoy yanlarına geldi. "Onu kurtlara ver," dedi Robb'a. Kadının gözleri Hali'den geri kalanlara gitti ve aynı anda uzaklaştı. Kadın şiddetle titriyordu. Muhafızlar bile mideleri kalkmış gibi görünüyordu.

"Bu bir kadın," dedi Robb.

"Bir yabanıl," diye karşılık verdi Bran. "Beni öldürmemeleri gerektiğini, böylece Mance Rayder'a götürebileceklerini söyledi."

"Bir adın var mı?" diye sordu Robb.

"Adım Osha lordum," diye mırıldandı kadın korkuyla.

Üstat Luwin ayağa kalktı. "Onu sorgulasak iyi olur," dedi.

Bran ağabeyinin rahatladığını görebiliyordu. "Siz nasıl isterseniz Üstat. Wayn, kadının ellerini bağla. Bizimle birlikte Kışyarı'na gelecek ve... ağzından çıkacaklarla ya ölecek ya da yaşayacak."

Tyrion

"Yemek istemek sen?" diye sordu Mord ters ters bakarak. Kısa ve kalın parmaklı elinde bir tabak haşlanmış fasulye vardı.

Tyrion Lannister açlıktan ölüyordu ama bu vahşinin önünde zayıflığını göstermemeye kararlıydı. Hücresinin köşesindeki leş gibi saman yatağından seslenerek, "Bir kuzu budu gayet iyi olur," dedi. "Yanına biraz soğan ve bezelye, yeni pişirilmiş sıcak ekmek ve tereyağ, bir sürahi de ballı şarap. Daha kolay olacaksa bira da içebilirim. Fazlasıyla seçici görünmek istemem."

"Fasulye," dedi Mord. "Al." Tabağı uzattı. Tyrion içini çekti. Zindancı yüz elli kilo ağırlığında, çürük dişleri kahverengiye dönmüş, düğme gibi siyah gözleri olan iğrenç bir aptallık yığınıydı. Bir balta sol kulağını ve yanağının yarısını kesip almıştı. Yüzünün sol yanı kaygan bir yara izinden ibaretti. Çirkin olduğu kadar tahmin edilebilir bir adamdı ama Tyrion açtı. Tabağa uzandı.

Mord sırıtarak tabağı çekti. "Burada, al," dedi. Tabağı Tyrion'ın ulaşamayacağı yükseklikte tutuyordu.

Cüce kaskatı vücuduyla ayağa kalktı. Bütün eklemleri ağrıyordu. "Her yemekte bu aptal oyunu oynamak zorunda mıyız?" diye sordu. Tabağı almak için bir hamle daha yaptı.

Mord ayağını sürüyerek biraz daha geri gitti. Çürük dişlerinin arasından hâlâ sırıtıyordu. "Burda, yemek. Cüce adam." Tabağı kol uzaklığında, hücrenin bitip gökyüzünün başladığı sınırın dışında tutuyordu, kolunu dışarı uzatmıştı. "Sen, yemek istemek? Burda. Gel. Al."

Tyrion'ın kolları tabağa uzanamayacak kadar kısaydı ve hücrenin gökyüzüne açıldığı sınıra doğru bir adım bile atmaya niyeti yoktu. Mord'un ağır beyaz göbeğiyle bir kez itmesi, Kartal Yuvası'nın nice tutsakları gibi Tyrion'ın da aşağıdaki Gök'ün taşlarında mide bulandırıcı bir püreye dönüşmesine yeterdi. "Tekrar düşündüm de, hiç aç değilmişim," dedi. Hücrenin diğer ucuna çekildi.

Mord homurdandı ve kalın parmaklarını açtı. Rüzgâr tabağı kapıp uçurdu. İçindekiler havaya savruldu. Hem tabak hem içindekiler gözden kaybolurken bir avuç fasulye rüzgârla birlikte hücreye girdi. Zindancı kahkaha attı. Koca göbeği bir kâse puding gibi titriyordu.

Tyrion öfkeyle dolduğunu hissetti. "Seni becerdiğim çiçek bozuğu kıçlı fahişe evladı," deyip tükürdü. "Ölümün kanlı ishalden olsun."

Mord hücreden çıkarken, çelik burunlu çizmelerini Tyrion'ın kaburgalarına gömerek küfrün karşılığını verdi. Tyrion saman kaplı zemine düşerken acıyla iki büklüm oldu. "Seni ellerimle öldüreceğim, yemin ederim," diye bağırdı. Ağır demir kapı, zindancının arkasından kapandı. Tyrion delikte dönen anahtarların sesini duydu.

Arrynlar'ın gülünesi şekilde zindan adını verdikleri garip hücredeki köşesine sürünerek gitmeye çalışırken, kendisi kadar küçük bir adam için tehlikeli büyüklükte bir ağza sahip olduğunu düşünüyordu. Yatak yorgan niyetine kullandığı tek şey olan incecik battaniyenin altına kıvrıldı. Marillion'dan kazandığı gölge postundan cübbenin yanında olmasını isterdi. Cübbe kan ve küf kokuyordu ama en azından sıcak tutuyordu. Mord cübbeyi görür görmez Tyrion'ın elinden almıştı.

Pençe gibi keskin boralar battaniyesini çekiştiriyordu. Hücresi bir cüce için bile sefilce küçüktü. Köşesinden sadece bir buçuk metre ileride, bir duvar olması gereken yerde zemin bitiyor ve gökyüzü başlıyordu. Bol bol temiz hava, güneş ışığı alıyor, geceleri ay ve yıldızlar gözlerinin önünde parlıyordu ama Tyrion, Casterly Kayası'nın bağırsaklarındaki en karanlık çukuru bir an bile düşünmeden bu hücreye tercih ederdi.

"Uçacaksın," demişti Mord onu hücreye soktuğu ilk gün. "Yirmi, otuz, belki elli gün. Sonra uçacaksın."

Bütün krallıkta tutsakların kaçmasının hoş görüldüğü tek zindan Arrynlar'ın zindanıydı. İlk gün, saatlerce cesaretini toplamaya çalıştıktan sonra, Tyrion karnının üstünde sürünerek hücrenin sınırına gitmiş, kafasını hafifçe dışarı çıkararak aşağı bakmıştı. Yüz seksen metre aşağıdaki Gök'le arasında havadan başka bir şey yoktu. Kafasını olabildiğince ileri uzattığında, sağında, solunda ve altındaki hücreleri görebiliyordu. Taştan bir bal peteğindeki arıydı ve biri kanatlarını koparmıştı.

İçinde gece ve gündüz rüzgârın çığlık attığı hücre soğuktu ama en beteri, zemin meyilliydi. Hafif bir eğimdi ama yeterliydi. Gözlerini kapatmaktan, uykusunda yuvarlanıp boşluktan aşağı düşerken aniden dehşet içinde uyanmaktan korkuyordu. Gökyüzü hücrelerinin insanı nasıl delirttiğini anlayabiliyordu.

Hücrenin daha önceki konuklarından biri, Tanrılar beni kurtarsın, yazmıştı duvara, yüksek ihtimalle kanla. Mavi beni çağırıyor. Tyrion bunları yazan adamın kim olduğunu, başına ne geldiğini merak etmişti önceleri ama sonra bilmemesinin daha hayırlı olacağına karar vermişti.

Keşke ağzını kapalı tutabilseydi...

Arryn Hanedanı'nın ay ve şahinle süslü sancakları altındaki büvet ağacından oyulmuş tahtta oturan sefil oğlan başlatmıştı her şeyi. Bütün hayatı boyunca birileri tepeden bakmıştı Tyrion'a ama adam boyuna gelmek için popolarının altına yastıklar koyulan, sulu gözlü altı yaşındaki oğlan çocuklarının tepeden bakmalarına alışık değildi. "Kötü adam bu mu?" diye sormuştu çocuk, elindeki bebeği sıkı sıkı tutarken.

"Evet," demişti Leydi Lysa. Oğlunun tahtının hemen yanındaki daha alçak ve daha küçük başka bir tahtta oturuyordu. Pudralanmış, parfümlenmiş, sarayındakilere iyi görünmek için maviler giyinmişti.

"Ne kadar küçük," demişti Kartal Yuvası Lordu kıkırdayarak.

"Bu adam Lannister Hanedanı'ndan, babanı katleden İblis Tyrion." Sesini Kartal Yuvası'nın Yüksek Salonu'nda, süt beyazı duvarlarında ve ince uzun sütunlarında çınlayacak ve herkesin duymasına yetecek kadar yükseltti. "Bu adam Kral Eli'ni katletti."

"Ah, onu da mı ben öldürdüm?" dedi Tyrion aptal gibi.

Başını önüne eğip çenesini kapalı tutsa ne iyi olurdu. Bunu şimdi görebiliyordu, yedi cehennem, o zaman da görebilmişti. Arrynlar'ın Yüksek Salonu uzun ve çıplaktı. Mavi damarlı beyaz mermer duvarları men edici bir soğuklukla kaplıydı ama salondaki yüzler duvarlardan çok daha soğuktu. Casterly Kayası'nın gücünden çok uzaktaydı ve Arryn Vadisi'nde tek bir Lannister dostu yoktu. İtaat ve sessizlik en iyi savunması olacaktı.

Ama Tyrion'ın ruh hali akıllıca davranmasına engel olmuştu. Kartal Yuvası'na tırmanmakla geçen günün son durağında, kaskatı kesilmiş bacakları onu taşıyamayacak hale gelmiş ve Tyrion küçük düşmüştü. Bronn yolun geri kalanında onu kucağında taşımış ve böylesi bir aşağılanma öfke alevlerinin üstüne kızgın yağ boşaltmıştı. "Görünüşe göre ben oldukça meşgul küçük bir adammışım," demişti salonda, sesindeki acı alayla. "Bunca katliam ve cinayet için nasıl vakit bulduğumu ben bile merak ediyorum."

Kimlerle dans ettiğini unutmaması gerekirdi. Lysa Arryn ve yarı deli hastalıklı oğlu, ince alaylara düşkünlükleriyle tanınmıyorlardı; özellikle alay konusu kendileri olduğunda.

"İblis," dedi Lysa buz gibi sesiyle. "Şu alaycı diline dikkat edecek ve oğlumla saygılı bir üslupla konuşacaksın. Aksi takdirde pişman olursun, emin ol. Burası Kartal Yuvası ve etrafında gördüğün Vadi şövalyeleri, Jon Arryn'ı seven sadık adamlar. Hepsi benim için ölür."

"Leydi Arryn, bana en ufak bir zarar gelirse, kardeşim Jaime bu adamların

sizin için öldüğünü görmekten mutluluk duyar." Kelimeler ağzından çıktığı anda yanlış şeyler söylediğini biliyordu Tyrion.

"Uçabilir misin Lannister Lordu?" diye sormuştu Lysa. "Bir cücenin kanatları var mıdır? Eğer yoksa, bundan sonra aklınıza gelen ilk tehdidi yutmanız daha akıllıca olur."

"Tehdit etmiyorum," diye karşılık vermişti Tyrion. "Kesin olan bir şeyi söylüyorum."

Küçük Lord Robert bunları duyduğunda ayağa zıplayıp elindeki bebeği yere düşürmüştü. "Sen bize zarar veremezsin," diye bağırmıştı. "Burada kimse zarar veremez bize. Ona söyle anne. Ona bize kimsenin zarar veremeyeceğini söyle." Çocuk seğirmeye başlamıştı.

"Kartal Yuvası zaptedilemez bir kaledir," demişti Leydi Lysa sakince. Oğlunu kendine çekip şişman kollarıyla sarmıştı. "İblis bizi korkutmaya çalışıyor tatlı bebeğim. Bütün Lannisterlar yalancıdır. Benim küçük bebeğime kimse zarar veremez."

Lanetler olsun ki kadının söyledikleri doğruydu. Buraya çıkmanın nasıl bir şey olduğunu gördükten sonra, zırhlar içinde bir şövalyenin, yukarıdan yağan ok ve taş yağmuru altında, her adımda bir düşmanla savaşarak tepeye tırmanmasının nasıl bir mücadele olacağını tahmin edebiliyordu. Kâbus, kafasında canlanan görüntüyü tanımlamaya yetmiyordu. Kartal Yuvası'nın asla kuşatılmamış olması şaşkınlık verici değildi.

Bütün bunlara rağmen Tyrion kendini susturmayı başaramıyordu. "Zaptedilemez değil," dedi. "Zaptedilmesi biraz zahmetli."

Küçük Robert titreyen elini Tyrion'a doğrultup, "Sen bir yalancısın," diye bağırmıştı. "Anneciğim, onu uçarken görmek istiyorum." Gök mavisi pelerinler giymiş iki muhafız Tyrion'ı kollarından tutarak ayaklarını yerden kesmişlerdi.

Catelyn Stark sesini yükseltmeseydi neler olacağını sadece tanrılar bilirdi. Tahtların altında durduğu yerden seslendi, "Kardeşim, bu adamın benim esirim olduğunu hatırlaman için sana yalvarıyorum. Zarar görmesine müsaade etmiyorum."

Lysa Arryn soğuk gözlerle ablasına baktı. Ayağa kalkıp uzun eteklerini yerde sürüyerek Tyrion'ın yanına gitti. Tyrion bir an için kadının kendine saldıracağını sandı ama kadın muhafızlara onu indirmelerini emretti. Adamlar Tyrion'ı yere bıraktı. Tyrion uyuşan bacaklarının üstünde duramadı ve düştü.

Dizlerinin üstüne kalkmaya çalışırken kayda değer bir gösteri sunuyor olmalıydı. Sol bacağına kramp girdi ve tekrar düştü. Arrynlar'ın Yüksek

Salonu'nda bir kahkaha tufanı koptu.

"Kız kardeşimin konuğu ayakta duramayacak kadar yorgun," diye açıklamıştı Leydi Lysa. "Sör Vardis, onu zindana indirin. Gökyüzü hücrelerimizden birinde dinlenmek kendisine ziyadesiyle iyi gelecektir."

Tyrion kendisini çekerek yerden kaldıran muhafızların arasında sallanıyordu. Ayaklarıyla havayı tekmeliyordu. Yüzü utançtan kıpkırmızı kesilmişti. "Bunu unutmayacağım," dedi muhafızlar onu götürürken.

Unutmadı da. Unutmamak ne işine yarayacaksa.

Başlarda bu tutsaklık halinin çok uzun sürmeyeceğini düşünerek kendini avutuyordu. Lysa Arryn onu küçük düşürmek istemişti. Hepsi buydu. Yakında birini gönderip Tyrion'ı aldıracaktı. Eğer o bir şey yapmazsa bile Catelyn Stark onu sorgulamak isteyecekti. Bu sefer dilini tutmayı da bilecekti Tyrion. Onu öldürmeye cesaret edemezlerdi. O hâlâ bir Lannister'dı. Bir damla kanının akıtılması savaş anlamına geliyordu. En azından Tyrion böyle düşünüyordu.

Ama artık çok emin değildi.

Belki de onu tutsak alanların niyeti onu orada bırakıp çürümeye terk etmekti. Ama bu çürümeye uzun süre dayanacak kadar gücünün olmadığından korkuyordu. Gün geçtikçe daha zayıf düşüyordu. Eğer önce açlıktan ölmezse, Mord'un şiddetli tekmelerinden ve yumruklarından ciddi hasarlar alması an meselesiydi.

Acı ve açlıkla birkaç gece daha geçirirse mavi onu da çağıracaktı, buna emindi.

Hücresinin duvarları dışında (sanki duvar varmış gibi) neler olduğunu merak ediyordu. Haberleri aldığında Lord Tywin'in süvariler gönderdiğinden şüphesi yoktu. Jaime tam o anda, Ay Dağları'ndan geçirdiği bir kafileye önderlik ediyor olabilirdi... tabi kuzeye, Kışyarı'na gitmek üzere yola çıkmadıysa. Vadi dışındakilerden herhangi birinin aklına Catelyn Stark'ın onu burada sakladığı gelir miydi acaba? Haberleri duyduğunda Cersei'nin ne yaptığını merak ediyordu. Kral bir an önce serbest bırakılmasını emredebilirdi. Ama asıl önemli olan, Robert'ın kimi dinleyeceğiydi. Cersei'yi mi yoksa Kral Eli'ni mi? Tyrion, kralın, kız kardeşine olan aşkı konusunda hayaller görmüyordu.

Cersei aklını başına toplayabilirse, Tyrion'ın yargılanmasında bizzat bulunmayı talep edebilirdi. Ned Stark bile kralın onuruna gölge düşürmeden buna itiraz edemezdi. Tyrion şansını mahkemede denemekten mutluluk duyardı. Kaç cinayetle suçlanırsa suçlansın, görebildiği kadarıyla Starklar'ın elinde bir kanıt yoktu. İddialarını Kral Toprakları'nda, Demir Taht odasında sunmalılardı.

Bu onların sonu demek olurdu. Keşke Cersei bütün bunları görebilecek kadar aklı başında olsaydı...

Tyrion Lannister içini çekti. Kız kardeşi kıvrak zekâlı bir kadın sayılırdı ama kibir gözünü kör ediyordu. Cersei bütün bunların içindeki aşağılamayı görebilir ama fırsatı fark edemezdi. Jaime daha da kötüydü. Aceleci, kafasının dikine giden ve çabuk öfkelenen bir adamdı. Kardeşi Jaime'nin, kılıcıyla kesip ikiye ayırmak yerine çözmeyi denediği bir düğüm görmemişti Tyrion.

Starklar'ın oğlunu susturmak için kiralık katil gönderenin hangisi olduğunu merak ediyordu ve Jon Arryn'ın ölümünde gerçekten parmakları olup olmadığını. Eğer eski El öldürüldüyse, cinayet ustaca ve kurnazca işlenmişti. Jon yaşındaki bir adamın ani bir hastalıkla ölmesi gayet doğaldı ama Brandon'ın peşine çalıntı hançer taşıyan bir kiralık katil yollanması son derece dikkatsizce ve acemiceydi. Ve düşününce... Bu çok tuhaf değil miydi?

Tyrion titredi. İşte şimdi çirkin bir şüphe düşmüştü içine. Belki de bu toprakların tek canavarları ulu kurtlar ve aslanlar değildi. Durum böyleyse, birileri onu maşa olarak kullanmıştı. Tyrion Lannister kullanılmaktan nefret ederdi.

Buradan kurtulmak zorundaydı, hem de derhal. Mord'u alt ederek kaçma şansı hiç yoktan daha azdı. Kimsenin ona iki yüz metre uzunluğunda bir halat vereceği de yoktu. Dilini kullanacaktı. Onu bu hücreye tıkan ağzı, aynı şekilde buradan çıkarabilirdi de.

Zeminin eğimini görmezden gelmek için elinden gelen her şeyi yaparak kendini ayağa kalkmaya zorladı.Yumruğuyla demir kapıya vurmaya başladı. "Mord," diye bağırdı, "zindancı! Mord, buraya gel!" Sonunda ayak seslerini duyana kadar tam on dakika aralıksız kapıyı yumrukladı. Kapı gürültüyle açılmadan hemen önce geri çekildi.

"Sen, gürültü yapmak," diye kükredi Mord kanlı gözleriyle Tyrion'a bakarak. Etli elinden, yumruğuna iki kez dolanmış kalın ve geniş deri bir kayış sarkıyordu.

Ona korktuğunu asla belli etme, diye hatırlattı Tyrion kendine. "Zengin olmak ister misin?" diye sordu.

Mord vurdu. Deri kayışı elinin tersiyle neredeyse tembelce savurmuştu ama kayış Tyrion'ı kolundan yakaladı. Darbenin şiddetiyle sarsıldı ve acıdan dişlerini sıkmak zorunda kaldı. "Yok konuşmak, cüce adam," diye uyardı Tyrion'ı.

"Altın," dedi Tyrion gülümser gibi yaparak. "Casterly Kayası altınlarla dolu... ahhhh..." Bu seferki darbe elinin düzünden gelmişti ve Mord gücünü koluna

vererek savurmuştu kayışı. Kayış şaklayarak Tyrion'ı kaburgalarından yakaladı ve yere düşürdü. Kendini zindancıya bakmak için zorladı. "Bir Lannister kadar zengin," diye inledi. "İnsanlar böyle der Mord..."

Mord domuz gibi homurdandı. Kayış havada bir ıslık çalarak Tyrion'ın yüzüne indi. Acı öyle şiddetliydi ki yere düştüğünü hatırlamıyordu. Gözlerini açtığında yerde yatıyordu. Kulakları çınlıyordu ve ağzı kanla doluydu. Ayağa kalkmasına yardım edecek bir yerlere tutunmak için elini uzattı ve parmakları... hiçbir şeye dokunmuyordu. Tyrion yanmış gibi hızla geri çekti elini. Çılgına dönen nefesini durdurmak için çabaladı. Hücrenin tam sınırına yuvarlanmıştı. Mavi sadece birkaç santim uzağındaydı.

"Daha konuşmak mı sen?" Mord kayışı iki eliyle tutup sertçe çekti. Çıkan ses Tyrion'ı irkiltti. Zindancı kahkaha attı.

Beni buradan aşağı atamaz, dedi Tyrion kendine umutsuzca. Catelyn Stark beni sağ istiyor. Zindancı beni öldürmeye cesaret edemez. Elinin tersiyle ağzındaki kanı sildi, sırıttı ve, "Bu epey sıkı bir vuruştu Mord," dedi. Adam kendisiyle alay edilip edilmediğini tartıyormuş gibi durdu ve Tyrion'a yan yan baktı. "Senin gibi güçlü bir adam benim çok işime yarar." Kayış tekrar üstüne inecekken, Tyrion bu sefer kenara kaçmayı başardı. Omzuna aldığı hafif bir darbeyle kurtulmuştu. "Altın," diye tekrar etti. Bir yengeç gibi yamula yamula arkaya doğru yürüyordu. "Burada ömrün boyunca bir arada göremeyeceğin kadar fazla altın. Araziler, atlar, kadınlar almaya yetecek kadar... bir lord olabilirsin. Lord Mord." Ağzındaki kan pıhtısını gökyüzüne doğru tükürdü.

"Yok altın," dedi Mord.

En azından dinliyor, diye düşündü Tyrion. "Beni yakaladıklarında kesemi aldılar ama altınlar hâlâ benim. Catelyn Stark insan kaçırabilir ama kaçırdığı insanı soymaz. Bu onurlu bir davranış olmaz. Bana yardım et ve bütün altın senin olsun." Mord'un kayışı Tyrion'ı yalayıp geçti ama bu seferki darbe yarı istekli, amaçsız, yavaş ve küçümseyiciydi. Tyrion kayışı tuttu ve bırakmadı. "Senin için en küçük bir tehlike bile yok. Bütün yapman gereken bir mesaj iletmek."

Zindancı kayışı çekerek Tyrion'ın elinden kurtardı. "Mesaj," dedi sanki böyle bir kelimeyi ilk kez duyuyormuş gibi. Kaşları çatılmış, alnında derin kırışıklıklar oluşmuştu.

"Beni duydun lordum. Söyleyeceklerimi leydiye ilet. Ona de ki..." Ne diyecekti? Lysa Anyn'ı ne yumuşatabilirdi? Birdenbire geldi ilham... "Ona suçlarımı itiraf etmek istediğimi söyle." Mord kolunu kaldırdı ve Tyrion bir darbe daha alacağından emin olarak kendine sarıldı ama bu defa tereddütlüydü

zindancı. Gözlerinde aynı anda hem şüphe hem de açgözlülük pırıltıları vardı. Altını istiyordu ama kandırılmaktan endişeleniyordu. Defalarca kandırılmış bir adam olduğundan emindi Tyrion. "Yalan. Cüce adam. Beni kandırmak."

"Sana verdiğim sözü yazıya dökeceğim," dedi Tyrion.

Okuryazar olmayanların bazıları yazıyı aşağılar, bazıları da, yazı bir çeşit sihirmiş gibi ilahi bir saygı duyardı. Ne talihliydi ki Mord ikinci kümeye dâhildi. Zindancı kayışı indirdi. "Yaz, altın. Çok altın."

"Ah, çok altın," diyerek onayladı Tyrion. "Kese sadece tadımlık dostum. Kardeşimin zırhı som altından." İşin aslı, Jaime'nin kalkanı altın kaplamalı çeliktendi ama zindancının aradaki farkı bilmediğinden emindi.

Mord bir süre elindeki kayışla oynayarak düşündü. Sonunda insafa geldi, kâğıt ve mürekkep getirmek için hücreden çıktı. Tyrion mektubu yazmayı bitirdiğinde, zindancı kaşlarını çatmış şüpheyle kâğıda bakıyordu. "Şimdi hemen mesajımı götür," dedi Tyrion.

Gecenin geç bir vaktinde onu almaya geldiklerinde uykusunda titriyordu. Mord kapıyı açtı ama sessizliğini korudu. Sör Vardis Egen çizmesinin ucuyla dürterek Tyrion'ı uyandırdı. "Kalk bakalım İblis. Leydim seni görmek istiyor."

Tyrion gözlerini ovuşturdu ve hissetmekte zorlandığı somurtuk bir ifade yerleştirdi yüzüne. "Görmek istediğine şüphe yok ama benim onu görmek istediğimi nereden çıkardınız?"

Sör Vardis öfkeyle homurdandı. Tyrion, Kral Toprakları'nda Kral Eli maiyetinin baş muhafızlığını yaptığı yıllardan tanıyordu Sör Vardis'i. Köşeli ve ifadesiz bir surat, gümüş rengi saçlar, güçlü bir beden ve hiçe yakın espri kabiliyeti. "Senin isteklerin beni hiç ilgilendirmiyor. Hemen kalk, yoksa seni taşıtmak zorunda kalırım."

Tyrion güçlükle ayağa kalktı. "Soğuk bir gece," dedi bir arkadaşıyla sohbet ediyormuş gibi. "Sizin Yüksek Salon çok esintili, soğuk almak istemem. Mord, iyi bir dost ol ve bana cübbemi getir."

Zindancı kafası karışmış halde, şüpheyle Tyrion'a baktı.

"Cübbem," diye tekrar etti Tyrion. "Güvenli bir yerde saklamak üzere benden aldığın gölgekedisi kürkünden yapılmış cübbe. Hatırlıyorsun değil mi?"

"Şu lanet cübbeyi getir," dedi Sör Vardis.

Mord söylenmeye cesaret edemedi. İleride bunun hesabını soracağını gayet açık anlatan bir bakışla Tyrion'ı süzdü ve cübbeyi getirmeye gitti. Cübbeyi tutsağın omuzlarına koyduğunda Tyrion gülümsedi. "Çok teşekkürler. Ne zaman bu cübbeyi giysem seni hatırlayacağım." Uzun cübbenin eteğini tutarak savurdu

ve döndü. Günlerdir ilk defa ısınıyordu. "Lütfen yolu gösterin Sör Vardis," dedi.

Yüksek Salon duvarlardaki apliklere yerleştirilmiş elli meşalenin aleviyle ışıl ışıl parlıyordu. Leydi Lysa, göğsüne incilerle ay ve şahin işlenmiş siyah ipekten bir elbise giymişti. Gece Nöbetçileri'ne katılamayacağına göre, Tyrion'ın itiraflarını dinlemek için bir yas kıyafetini uygun bulmuş olmalıydı. Gevşek bir örgü halinde örülmüş uzun kızıl kahve saçları sol omzunun üstünden akıyordu. Oturduğu tahtın yanındaki yüksek ve daha büyük taht boştu. Küçük lord şu anda uykusunda titriyor olmalıydı. Tyrion en azından bunun için müteşekkir olabilirdi.

Derin bir reverans yaptı ve etrafa göz gezdirmek için bir an durdu. Leydi Arryn, tam da Tyrion'ın umduğu gibi, itiraflara şahitlik etmeleri için şövalyelerini ve hizmetlilerini de çağırmıştı. Sör Brynden Tully'nin yüzünün keskin hatlarını, Lord Nestor Royce'un kaba suratını gördü. Nestor'ın yanında, siyah saçlı, karmakarışık sakallı, genç varisi Sör Albar oturuyordu. Vadi'nin önemli ailelerinin çoğu temsil ediliyordu. Tyrion bir kılıç kadar ince Sör Corbray'i, gutlu bacaklarıyla oturan Lord Hunter'ı, dul Leydi Waynwood'u daha önce de görmüştü. Diğerleri tanımadığı sancakların altında oturuyorlardı; kırık mızrak, yeşil yılan, yanan kule, kanatlı kadeh.

Vadi Lordları arasında, yüksek yolda birlikte yolculuk ettiği yol arkadaşları da vardı. Henüz tam iyileşmemiş yaraları yüzünden hâlâ solgun olan Sör Rodrik, Sör Willis'le yan yana oturuyordu. Şarkıcı Marillion kendine yeni bir ahşap arp bulmuştu. Tyrion gülümsedi. Bu gece burada olacak hiçbir şeyin gizli kalmasını istemiyordu ve hikâyeyi bir şarkıcıdan başka kimse, uzak yakın her yere taşıyamazdı.

Bronn, salonun arkasındaki bir sütunun dibine rahatça yayılmıştı. Hürsüvarinin gözleri Tyrion'ın üstünde sabitlenmişti ve eli kılıcının kabzasındaydı. Tyrion uzun uzun adama baktı. Merak ediyordu...

Önce Catelyn Stark konuştu. "Bize, suçlarınızı itiraf etmek istediğiniz söylendi."

"İstiyorum leydim," diye yanıtladı Tyrion.

Lysa Arryn kardeşine gülümsedi. "Gökyüzü hücreleri sonunda hepsinin direncini kırar," dedi. "Tanrı onları o yükseklikte rahatça görür ve saklanmak için karanlık bir delik bulamazlar."

"Bu adam bana kırılmış gibi görünmüyor," dedi Catelyn.

Lysa ablasını duymazdan geldi. "Ne diyeceğin varsa söyle," diye emretti Tyrion'a.

Şimdi zarları atma zamanı, diye düşündü Tyrion ve tekrar Bronn'a baktı.

"Nereden başlasam? Ben acımasız, küçük bir adamım, itiraf ediyorum. Suçlarım ve günahlarım sayılamayacak kadar fazla leydilerim, lordlarım. Fahişelerle yattım, bir değil yüzlerce kez. Öz babamın ölmesini diledim, kraliçemiz kız kardeşimin de." Arkasında oturan birinin kıkırdadığını duydu. "Hizmetkârlarıma her zaman nezaketle davranmadım. Kumar oynadım. Kumarda hile bile yaptım. İtiraf ederken yüzüm kızarıyor. Soylu lordlar ve leydiler hakkında çok zalim ve zehirli şeyler söyledim." Bir kahkaha yükseldi. "Bir keresinde..."

"Sessizlik!" diye bağırdı Leydi Lysa. "Sen ne yaptığını sanıyorsun cüce?"

Tyrion başını yana eğdi. "Neden? Suçlarımı itiraf ediyorum leydim."

Catelyn Stark öne çıktı. "Oğlumu öldürmek için kiralık katil göndermekle ve Jon Arryn'a suikast düzenlemekle suçlanıyorsun," dedi.

Tyrion umutsuzca omuz silkti. "Bu suçları itiraf edemem leydim. Hiçbir cinayet hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Leydi Lysa büvet ağacından yapılmış tahttan kalktı. "Benimle alay edilmesine izin vermeyeceğim. Küçük oyununu oynadın İblis. Umarım eğlenmişsindir. Sör Vardis, onu zindana geri götürün... ama bu sefer daha küçük bir hücreye koyun. Daha eğimli bir hücre olsun."

"Siz Vadi'de adaleti böyle mi yerine getiriyorsunuz?" diye kükredi Tyrion. Sesi öyle şiddetli çıkmıştı ki Sör Vardis olduğu yerde donup kaldı. "Onur denen şey Kanlı Kapı'nın dışında mı kalıyor? Beni itham ediyorsunuz, suçlamaları kabul etmiyorum ve dondurucu bir hücreye tıkılıp aç bırakılıyorum." Başını kaldırdı ve yüzündeki kanlı morlukları herkes görebilsin diye öylece kaldı. "Kral adaleti nerede? Kartal Yuvası, Yedi Krallık'tan bağımsız bir yer mi? Suçlandığımı söylüyorsunuz. Pekâlâ. Bir mahkeme talep ediyorum. Konuşmama izin verin, gerçeklerim ya da yalanlarım, insanların ve tanrıların huzurunda yargılansın."

Yüksek Salon fısıltılara boğulmuştu. Kadını ele geçirmişti. Tyrion bundan emindi. O bir soyluydu. Krallığın en güçlü lordunun oğluydu. Kraliçenin kardeşiydi. Mahkeme talebi reddedilemezdi. Mavi pelerinli muhafızlar Tyrion'ı izliyordu. Sör Vardis onlara hazır ola geçmelerini emretti ve Leydi Lysa'ya baktı.

Küçük dudakları öfkeli bir gülümsemeyle çarpılmıştı. "Eğer yargılanır ve suçlu bulunursanız, kral adaletinin yasaları gereği, suçlarınızın cezasını kanınızla ödemek zorunda kalırsınız. Ama biz Kartal Yuvası'nda cellat bulundurmuyoruz Lannister Lordu. Ay Kapısı'nı açın."

İzleyiciler ikiye bölündü. İnce uzun iki mermer sütunun arasında, üzerine hilal oyulmuş büvet ağacından bir kapı vardı. Bir çift muhafız kapıya doğru yürürken

seyircilerden yakın olanlar kenara çekildi. Muhafızlardan biri kapıdaki ağır bronz barı kaldırdı, diğeri kapıyı içeri doğru çekti. Omuzlarındaki mavi pelerinler kapıdan gelen sert rüzgârla havalanıp uçuşmaya başladı. Kapının arkasında uçsuz bucaksız, bomboş gökyüzünden başka bir şey yoktu.

"Kral adaletine iyice bak," dedi Lysa Arryn. Duvarlardaki meşaleler titredi ve teker teker sönmeye başladı.

"Lysa, bence bu hiç akıllıca değil," dedi Catelyn Stark, kara rüzgâr Yüksek Salonu silip süpürürken.

Kız kardeşi onu duymazdan geldi. "Demek bir mahkeme istiyorsun Lannister Lordu, o halde bir mahkeme kurulacak. Oğlum anlatacağın her şeyi dinleyecek ve bir karara varacak. Şimdi çıkabilirsin... şu ya da bu kapıdan."

Kadın kendisiyle gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. Tyrion şaşırmamıştı. Mahkemeye başkanlık edecek olan hastalıklı oğluyken, mahkeme fikrinin onu korkutmasını beklemek aptalca olurdu. Tyrion, Ay Kapısı'na baktı. Anne, onu uçarken görmek istiyorum, dedi hastalıklı oğlan. Burnu sümüklü küçük enkaz kim bilir kaç adamı bu kapıdan aşağı yollamıştı?

"Teşekkür ederim merhametli leydim," dedi Tyrion. "Ama Lord Robert'ı rahatsız etmek için bir neden göremiyorum. Tanrılar benim masum olduğumu biliyor. Onların kararını bekleyeceğim, insanlarınkini değil. Çarpışmayla yargılanmayı talep ediyorum."

Arrynlar'ın Yüksek Salonu'nu kahkahalar doldurdu. Lord Nestor Royce burnundan soluyordu. Sör Willis kıkırdıyor, Sör Lyn Corbray çatlayacakmış gibi gülüyordu. Diğerleri gözlerinden yaş gelinceye kadar kahkaha atmaya devam etti. Marillion, parmakları kırık eliyle arpına dokunup neşeli bir akor çaldı. Ay Kapısı'ndan döne döne içeri giren rüzgâr bile ıslık çalıyor gibiydi.

Lysa Arryn'ın sulu gözlerinde şüphe vardı. Tyrion kadının dengesini bozduğunu biliyordu. "Bunu talep etmeye hakkınız var," dedi.

Pelerinine yeşil yılan işlenmiş genç bir şövalye öne çıktı ve bir dizinin üstüne çöktü. "Leydim, davanızın kılıcı olmak için size yalvarıyorum," dedi.

"Onur bana ait olmalı," dedi yaşlı şövalye Lord Hunter. "Lord kocanıza beslediğim sevginin hatırına bu infazı gerçekleştirmeme izin verin."

"Babam, Vadi'nin Baş Vekilharcı olarak yıllarca Lord Jon'a hizmet verdi. Benim de oğluna hizmet etmeme izin verin."

"Tanrılar insanlara adil sebeplerle lütuf bahşeder," dedi Sör Lyn Corbray. "Bu işi, işinin ehli bir kılıç üstlenmeli ve o kılıcın kimde olduğunu hepimiz biliyoruz." Alçak gönüllülükle gülümsedi.

Bir düzine adam aynı anda konuşarak dinlenmeyi talep etti. Tyrion, kendisini öldürmeye gönüllü bunca insanın varlığını umut kırıcı buldu. Belki de bu iyi bir plan değildi.

Leydi Lysa elini kaldırarak salonu susturdu. "Sizlere teşekkür ederim lordlarım. Eminim oğlum da benim kadar minnettar olacaktır. Yedi Krallık'taki hiçbir şövalye Vadi'nin şövalyeleri kadar cesur ve sadık olamaz. Bu onuru hepinize bahşetmek isterdim ama sadece bir kişiyi seçebilirim. Sör Vardis, siz benim kocamın sağ koluydunuz. Onur size aittir."

Ah! Mükemmel, diye düşündü Tyrion. "Benim için uygundur," dedi.

Lysa, Tyrion'a baktı. "Çarpışmayla yargılanmayı talep ettiniz," dedi.

"Ve şimdi adıma dövüşecek bir şövalye seçmeyi talep ediyorum," diye karşılık verdi Tyrion. "Tıpkı sizin bir şövalye seçtiğiniz gibi. Kardeşim Jaime bu onura seve seve aday olur."

"Çok kıymetli Kral Katili'niz buradan binlerce fersah uzakta."

"Bir haberci kuş gönderin. Memnuniyetle gelmesini beklerim."

"Yarın sabah Sör Vardis'le karşılaşacaksınız."

Tyrion, Marillion'a döndü. "Hey şarkıcı, bu geceyle ilgili bir şarkı yazdığında, Leydi Arryn'ın bir savaşçı seçme hakkımı elimden nasıl aldığını ve beni yarı sakat, morluklar içinde ve en zayıf halimle, en iyi şövalyesiyle dövüşmek zorunda bıraktığını da yaz."

"Ben senin hiçbir hakkını elinden almadım," dedi Leydi Lysa. Sesi hırçınlıkla tizleşmişti. "Adına dövüşecek şövalyeyi göster İblis... tabi senin uğruna ölmeyi göze alacak bir adam bulabilirsen." Tyrion, Yüksek Salona baktı. Kimse kımıldamıyordu. Devasa bir pot kırmıştı belki de.

Salonun arkasında bir hareketlenme oldu.

"Cüce adına ben dövüşeceğim," dedi Bronn.

Eddard

Eski rüyalarından birini gördü. Beyaz pelerinler içinde üç şövalye, çoktan düşmüş bir kale ve kandan yatağında yatan Lyanna.

Dostları onunla birlikte at sürüyordu rüyasında, tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi. Jory'nin babası onurlu Martyn Cassel, sadık Theo Wull, bir zamanlar Brandon'ın yaveri olan, iyi kalpli, yumuşak sesli Sör Mark Ryswell, adalı Howland Reed ve muhteşem kızıl aygın üstünde Lord Dustin. Ned bu adamların yüzünü kendi yüzünü tanıdığı gibi tanıyordu ama yıllar bir adamın anılarına sülük gibi yapışıyordu, asla unutmamaya yemin edilmiş olanlara bile. Dostları birer gölgeden ibaretti rüyasında, sisten atların üzerindeki gri hayaletler.

Üç kişiye karşı yedi kişiydiler rüyasında, tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi. Ama öyle sıradan üç kişi değildi onlar. Beyaz pelerinleri rüzgârla savrulurken, arkalarında Dorne'un kızıl dağları, yuvarlak kulenin önünde bekliyorlardı. Ve onlar gölgelerden ibaret de değildi. Şimdi bile alev gibi net görünüyordu yüzleri. Sabah Kılıcı Sör Arthur Dayne dudağında hüzünlü bir gülümsemeyle duruyordu. Dev kılıcı Şafak'ın kabzası sağ omzunun üstünde görünüyordu. Sör Oswell Whent tek dizinin üstüne çökmüş, bir biley taşıyla bıçağını biliyordu. Beyaz emaye kaplı miğferinin üstünde hanedanının arması kanatları açık kara yarasa vardı. Korkusuz yaşlı şövalye Sör Gerold Hightower, nam-ı diğer Beyaz Boğa, Kral Muhafızları Kumandanı, ikisinin arasında duruyordu.

"Üç Dişli Mızrak'ta sizi aradım," dedi Ned.

"Orada değildik," diye yanıtladı Sör Gerald.

"Orada olsaydık İşgalci çok üzülürdü," dedi Sör Oswell.

"Kral Toprakları düştüğünde Jaime Lannister kralınızı katletti ve ben sizin nerelerde olduğunuzu merak ettim."

"Uzaklardaydık," dedi Sör Gerald. "Uzaklarda olmasaydık Aerys hâlâ tahtında oturuyor ve bizim sözde kardeşimiz yedi cehennemde yanıyor olurdu."

"Fırtına Burnu'na kuşatmayı kaldırmak için geldim," dedi Ned. "Lord Tyrell ve Lord Redwyne sancaklarını dikti ve dizlerinin üzerine çöktü. Sizin de onların arasında olacağınızdan emindim."

"Bizim dizlerimiz o kadar kolay bükülmez," dedi Sör Arthur Dayne.

"Sör Willem Darry, kraliçeniz ve Prens Viserys'i alıp Ejderha Kayası'na kaçtı,

onunla yelken açarsınız diye düşünmüştüm."

"Sör Willem iyi ve dürüst bir adamdır," dedi Sör Oswell.

"Ama Kral Muhafızları'ndan değil," diye ekledi Sör Gerold. "Kral Muhafızları kaçmaz."

"Ne o zaman, ne de şimdi," dedi Sör Arthur. Miğferini taktı.

"Bir yemin ettik," dedi Sör Gerold.

Ned'in hayaletleri gölgelerden yapılmış kılıçlarıyla geldi. Üç kişiye karşı yedi kişiydiler.

"İşte şimdi başlıyor," dedi Sabah Kılıcı Sör Arthur Dayne. Şafak'ı kınından çıkardı ve iki eliyle birden tuttu. Sütcamı kadar soluk kılıç, ışıkla can buluyordu.

"Hayır," dedi Ned. Sesi hüzün doluydu. "İşte şimdi bitiyor." Çelikler ve gölgeler birbirine karışırken, Lyanna'nın çığlığını duydu. "Eddard!" Kan rengi gökyüzünde, gül yapraklarından bir fırtına koptu, ölümün gözleri kadar mavi.

"Lord Eddard," diye seslendi Lyanna tekrar.

"Söz veriyorum," diye fısıldadı Ned. "Lya sana söz..."

"Lord Eddard," diyen bir erkek sesi yankılandı karanlıkta.

Eddard Stark inleyerek gözlerini açtı. El Kulesi'nin yüksek pencerelerinden ay ışığı sızıyordu odaya.

"Lord Eddard?" Bir gölge yatağının kenarında duruyordu.

"Ne kadar... Ne kadar zamandır?" Çarşaf karışmış, bacağı kırık tahtasıyla birlikte sargılanmıştı.

"Altı gün ve yedi gece." Vayon Poole'un sesiydi. Kâhya, Ned'in dudaklarına bir kadeh uzattı. "İçin lordum."

"Ne?.."

"Sadece su. Üstat Pycelle susayacağınızı söyledi."

Ned içti. Dudakları kuru ve çatlaktı. Su bal kadar tatlı geliyordu.

"Kral emirler gönderdi," dedi Vayon Poole kadeh boşaldığında. "Sizinle konuşmak istiyor lordum."

"Sabah olunca," dedi Ned. "Daha güçlü olduğumda." Şimdi Robert'ı göremezdi. Gördüğü rüya onu bir kedi yavrusu kadar güçsüzleştirmişti.

"Lordum, uyandığınız an sizi ona göndermemizi emretti." Yatağın yanındaki mumlardan birini yakarak oyalanmaya çalıştı.

Ned küfür etti. Robert asla sabırlı bir adam olmamıştı. "Ona, ayağa

kalkamayacak kadar bitkin olduğumu söyleyin. Beni mutlaka görmek istiyorsa onu seve seve burada ağırlarım. Umarım uykusunun en tatlı yerinde uyandırırsınız. Ve bana hemen..." Jory'yi çağırın demek üzereydi ki hatırladı. "Baş muhafızı çağırın."

Kâhya odadan ayrıldıktan birkaç dakika sonra Alyn, Ned'in yanına geldi. "Lordum."

"Poole bana altı gün olduğunu söyledi," dedi Ned. "Bu arada neler olduğunu öğrenmeliyim."

"Kral Katili şehirden kaçtı," dedi Alyn. "Söylentilere göre Casterly Kayası'na, babasının yanına gitmiş. Herkes Leydi Catelyn'in İblis'i nasıl tutsak aldığından bahsediyor. Sizin muhafızlarınızın sayısını arttırdım, uygunsa."

"Uygun," dedi Ned. "Ya kızlarım?"

"Her gün yanınızdalardı lordum. Sansa sessizce dua etti ama Arya..." Tereddüt etti. "Sizi getirdikleri günden beri tek kelime konuşmadı. O çok korkusuz küçük bir kız lordum. Daha önce bu kadar öfkeli bir kız çocuğu görmedim, hiç."

"Ne olursa olsun, kızlarımın güvende olmasını istiyorum," dedi Ned. "Korkarım ki bunlar sadece başlangıç."

"Onlara en ufak bir zarar gelmeyecek Lord Eddard," dedi Alyn. "Hayatımı ortaya koyarım."

"Jory ve diğerleri..."

"Onları Sessiz Rahibeler'e verdim. Kuzeye, Kışyarı'na gönderilmeleri için. Jory büyükbabasının yanında yatmak isterdi." Jory büyükbabasının yanında yatacaktı çünkü babası uzak güneyde gömülüydü. Martyn Cassel diğerleriyle birlikte telef olmuştu. Ned daha sonra kaleyi düşürmüş ve kalenin kanlı taşlarını tepede sekiz mezar yapmak için kullanmıştı. Rhaegar'ın oraya neşe kalesi dediği söylenirdi ama Ned için o kale acı hatıralardan ibaretti. Üç kişiye karşı yedi kişiydiler, buna rağmen sadece ikisi sağ kalmıştı. Ned ve adalı küçük adam Howland Reed. Bunca yıl sonra tekrar o rüyayı görmenin iyiye alamet olmadığını biliyordu.

Vayon Poole odaya döndüğünde, "Gayet iyi yapmışsın Alyn," diyordu Ned. Kâhya reverans yaptı. "Majesteleri dışarıda ve kraliçe de yanında lordum."

Ned kendini biraz yukarı çekti. Bacağı acıyla titredi. Cersei'nin gelmesini beklemiyordu. Gelmesi iyiye işaret değildi. "İçeri gönderin ve bizi yalnız bırakın. Konuştuklarımız bu odanın dışına asla çıkmamalı." Poole sessizce odadan ayrıldı.

Robert kıyafet seçmek için epey vakit harcamış gibi görünüyordu. Siyah ve

altın kare desenli kumaştan dikilmiş pelerin, göğsüne altın iplikle Baratheon Hanedanı'nın taçlı erkek geyiği işlenmiş siyah kadife bir takım ve altın renkli bir gömlek giymişti. Elinde bir sürahi şarap vardı ve yüzü içmekten kıpkırmızı kesilmişti. Cersei Lannister odaya kralın yanında girdi. Başında mücevherlerle süslü küçük bir taç vardı.

"Majesteleri, lütfen bağışlayın, ayağa kalkamıyorum."

"Önemli değil," dedi kral sertçe. "Biraz şarap? Arbor'dan. İyi hasat."

"Küçük bir kadeh," dedi Ned. "İçtiğim haşhaş sütleri yüzünden başım hâlâ çok ağır."

"Senin durumunda olan bir adam kafası hâlâ omuzlarının üstünde olduğu için şükretmeli," dedi kraliçe.

"Sessiz ol kadın," diye terslendi Robert. Ned'e bir kadeh şarap uzattı. "Bacağın hâlâ ağrıyor mu?"

"Biraz," dedi Ned. Başı dönüyordu ama kraliçenin önünde herhangi bir zayıflık göstermesi söz konusu bile değildi.

"Pycelle bacağının tamamen iyileşeceğine dair yemin etti," dedi Robert. Yüzü asıktı. "Catelyn'in ne yaptığını biliyorsun sanırım."

"Biliyorum." Ned küçük bir yudum şarap içti.

"Bundan memnun değilim Ned," diye homurdandı Robert.

"Siz hangi hakla benim kanıma el uzattınız?" diye bağırdı Cersei. "Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz?"

"Kral Eli," dedi Ned buz gibi bir sesle. "Bizzat sizin kocanız tarafından, huzuru ve kral adaletini sağlamak üzere göreve getirildim."

"Kral Eli'ydin," diye başladı Cersei, "Ama şimdi..."

"Sessizlik!" diye kükredi Robert. "Bir soru sordun ve cevabını aldın." Cersei sustu ama öfkeden buz kesmiş gibiydi. Robert, Ned'e döndü. "Huzur sağlamak için diyorsun. Huzuru böyle mi sağladın Ned? Yedi adam öldü..."

"Sekiz," diyerek düzeltti Cersei. "Tregar bu sabah Lord Eddard'ın savurduğu kılıç yüzünden öldü."

"Kral Yolu'ndan adam kaçırmalar ve benim sokaklarımda sarhoş halde katliamlar," dedi Robert. "Bunu kabul edemem Ned."

"Catelyn'in İblis'i almak için gayet geçerli sebepleri..."

"Bunu kabul edemem dedim. Onun geçerli sebeplerine lanet olsun. Hemen cüceyi serbest bırakmasını emredeceksin ve Jaime'yle barışacaksın."

"Sırf Jaime Lannister bana bir ders vermek istedi diye üç adamım gözlerimin önünde katledildi. Bunu unutmam mı gerekiyor?"

"O çatışmanın sorumlusu erkek kardeşim değildi," dedi Cersei, krala. "Lord Stark sarhoş halde bir genelevden dönüyormuş. Adamları Jaime ve adamlarına saldırmış. Tıpkı karısının Kral Yolu'nda Tyrion'a saldırdığı gibi."

"Sen beni gayet iyi tanırsın Robert," dedi Ned. "İstersen Lord Baelish'e sor. O da oradaydı."

"Serçeparmak'la konuştum. Çatışma başlamadan önce Şehir Muhafızları'nı almaya gittiğini söylüyor ama bir fahişe evinden çıktığınızı kabul ediyor."

"Bir fahişe evi mi? Lanet olsun Robert. Oraya kızını görmek için gittim. Annesi ona Barra adını vermiş. Vadi'de, delikanlı olduğumuz yıllarda dünyaya gelen ilk kızına benziyor." Konuşurken kraliçeyi izliyordu. Kadının yüzü ifadesiz ve soluk bir maske gibiydi. En ufak bir duyguyu ele vermiyordu.

Robert öfkeden kızardı. "Barra," dedi homurdanarak. "Bu beni mutlu mu etmeli yani? Lanet olsun o kıza. Onun daha akıllı olacağını düşünmüştüm."

"Kız daha on beş yaşında. Bir fahişe ve sen onun akıllı olacağını mı düşünmüştün?" diye sordu Ned hayretle. Bacağı fena halde zonklamaya başlamıştı. "O küçük aptal çocuk sana âşık Robert."

Kral göz ucuyla kraliçeye baktı. "Bu kraliçenin yanında konuşmaya uygun bir konu değil," dedi.

"Söyleyeceğim hiçbir şey kraliçenin yanında konuşmaya uygun değil," diye karşılık verdi Ned. "Kral Katili'nin şehirden kaçtığı söylendi bana. Onu adalet karşısına çıkarmam için izin ver."

Kral düşünceli bir halde elindeki kadehi çeviriyordu. Bir yudum şarap içti. "Hayır," dedi. "Bu saçmalığın daha fazla sürmesini istemiyorum. Jaime senin üç adamını katletti ve sen de onun beş adamını. Bu iş burada bitiyor."

"Senin adaletten anladığın bu mu?" diyerek parladı Ned. "Eğer buysa, artık El'in olmadığım için mutluyum."

Kraliçe, kocasına baktı. "Eğer bir kimse, bir Targaryen'la böyle konuşmaya cesaret etseydi..."

"Beni Aerys'la mı kıyaslıyorsun sen?" diyerek böldü Robert.

"Seni krallarla kıyaslıyorum. Jaime ve Tyrion, evlilik kanunları ve aramızdaki bağlarla senin öz kardeşlerin. Starklar kardeşlerinden birini buradan sürdü ve diğerini kaçırdı. Bu adam aldığı her nefeste senin onurunu lekeliyor ve sen hâlâ uysalca bacağının nasıl olduğunu sorup ona şarap ikram ediyorsun."

Robert'ın yüzü öfkeyle kararmıştı. "Sana daha kaç kere dilini tutmanı söyleyeceğim ben kadın?"

Cersei'nin bakışları aşağılama doluydu. "Tanrılar ikimize nasıl da büyük bir şaka yapmışlar. Etek giymesi gereken senmişsin, benim de zırh kuşanmam gerekirmiş."

Öfkeden morarmış kral, elinin tersiyle kadının yüzüne acımasız bir tokat attı. Cersei masaya çarpıp yere düştü ama buna rağmen canının yandığını belirten en küçük bir ses çıkarmadı. Elini, şimdiden kızarmaya başlayan soluk ve pürüzsüz yanağına götürdü. Yarın sabah yüzünün yarısı çürüklerle kaplanacaktı. "Bunu bir onur madalyası olarak takacağım," dedi.

"Sessizce tak, yoksa seni tekrar onurlandırırım," dedi Robert. Muhafızlara seslendi. Sör Meryn Trant odaya girdi. "Kraliçe yoruldu. Ona odasına kadar eşlik edin." Şövalye, Cersei'nin yerden kalkmasına yardım etti ve tek kelime etmeden odadan ayrıldılar.

Robert sürahiye uzanıp kadehini tekrar şarapla doldurdu. "Bu kadının bana neler yaptığını görebiliyor musun Ned?" Kadehi ellerinin arasında sıkı sıkı tutarak oturdu. "Benim sevgili karım. Çocuklarımın annesi." Artık öfkeli değildi. Ned, Robert'ın gözlerinde hüzün ve korku olduğunu görebiliyordu. "Ona vurmamalıydım. Bu hiç... bu hiç krala yakışır değildi." Ellerine baktı. Sanki ellerinin nerede olduğundan emin değilmiş gibiydi. "Her zaman güçlüydüm... Karşımda kimse duramazdı, kimse. Peki, vuramadığın biriyle nasıl dövüşürsün?" Aklı karışmıştı, kafasını salladı. "Rhaegar... Rhaegar kazandı. Lanet olsun. Onu öldürdüm Ned. Dikenli baltamı siyah zırhına öyle bir vurdum ki balta zırhı geçip o kara kalbine çarptı ve adam ayaklarımın dibinde öldü. Adıma şarkılar yazdılar. Ama yine de o kazandı. O şimdi Lyanna'ya sahip, ben de bu kadına." Kadehi kafasına dikti.

"Majesteleri," dedi Ned Stark. "Konuşmalıyız..."

Robert parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Konuşmaktan ölümüne yoruldum. Sabah Kral Ormanı'na ava gidiyorum. Söyleyeceklerin ben dönene kadar bekleyebilir."

"Eğer tanrılar merhamet ederse sen döndüğünde burada olmayacağım. Kışyarı'na dönmemi emretmiştin, unuttun mu?"

Robert ayağa kalktı. Dengesini bulmak için yatağın direklerinden birine tutundu. "Tanrılar çok seyrek merhamet eder Ned. İşte sana düşen merhamet de bu." Pelerininin içindeki cepten gümüş bir rozet çıkarıp yatağın üstüne attı. "Sevsen de sevmesen de sen benim El'imsin lanet olası. Gitmeni yasaklıyorum."

Ned gümüş rozeti aldı. Bir seçeneği yokmuş gibi görünüyordu. Bacağı zonkluyordu ve kendini bir çocuk kadar çaresiz hissediyordu. "Targaryen kızı..."

Kral kükredi. "Yedi cehennem. Yine başlama Ned. O konu kapandı. Daha fazla dinlemeyeceğim."

"Beni dinlemeyeceksen, neden ısrarla El olmamı istiyorsun?"

"Neden mi?" Robert güldü. "Neden olmasın? Birinin bu kahrolası krallığı yönetmesi gerek. Şu rozeti tak. Sana yakışıyor. Ve eğer onu bir kez daha yüzüme fırlatırsan, o kahrolası şeyi Jaime Lannister'ın yakasına takarım."

Catelyn

Güneş Arryn Vadisi'nin doğusunda yükselmeye başlarken, gökyüzü pembe sarı renklere bürünmüştü. Catelyn Stark, penceresinin dışındaki, üzerine zarif desenler oyulmuş taş korkuluğa ellerini koymuş ışığın yayılmasını seyrediyordu. Şafak ormanlardan ve arazilerden sürünerek geçerken, Catelyn'in altındaki dünya siyahtan çivit rengine, ardından yeşile dönüyordu. Alyssa'nın Gözyaşları'na ait hayalet suların, Devin Mızrağı'nın omzundan eteklerine doğru uzun düşüşüne köpürerek başladığı yerden soluk ve beyaz bir sis tabakası yükseliyordu. Catelyn, suyun hafif dokunuşunu yüzünde hissedebiliyordu.

Alyssa Arryn kocasının, erkek kardeşlerinin ve bütün çocuklarının katledilişini izlemek zorunda kalmış, buna rağmen yaşarken tek damla gözyaşı dökmemişti. Öldüğünde, sevdiği tüm erkeklerin yattığı kara vadi toprakları onun gözyaşlarıyla sulanmadan Alyssa'nın huzur bulamayacağına karar vermişti tanrılar. Öleli tam altı bin yıl olmuştu ve selin tek damla suyu bile dağın çok altında ve uzağında kalan vadi zeminine ulaşamamıştı. Öldüğünde kendi gözyaşlarının ne kadar büyük bir şelaleye dönüşeceğini merak etti Catelyn. "Devamını anlat," dedi.

"Kral Katili'nin Casterly Kayası'nda yerlileri topladığı söyleniyor," dedi Sör Rodrik Cassel. "Erkek kardeşiniz bir mektup gönderdi. Kaya'ya süvariler yolladığını, Lord Tywin'in amacını açıklamasını talep ettiğini ancak bir cevap alamadığını yazmış. Edmure, Altın Diş'in altındaki geçidi korumaları için Lord Vance ve Lord Piper'ı görevlendirmiş. Lannister kanıyla sulanmadan, Tully topraklarının zerresini kimseye vermeyeceğine dair yemin etmiş size."

Catelyn doğan güneşi izlemekten vazgeçti. Güneşin güzelliği hissettiği karanlığı aydınlatmaya yetmiyordu. Adilce başlayan bir günün bu kadar haksızca sona ermesi zalimce geliyordu ona. "Edmure yola süvariler çıkarıp yeminler ediyor ama o Nehirova Lordu değil. Lord babamdan ne haberler var?"

"Mektupta Lord Hoster'dan bahsedilmiyor leydim." Sör Rodrik sakallarını çekiştirdi. Uzun süren yatak istirahati boyunca kar beyazı sakalları iyice uzamıştı. Artık yine kendisi gibi görünüyordu.

"Babam son derece hasta olmasaydı Nehirova'nın muhafızlığını Edmure'a vermezdi," dedi Catelyn. "Haberci kuş buraya gelir gelmez uyandırılmalıydım."

"Üstat Colemon söyledi, kız kardeşiniz uykunuzu bölmemenin daha iyi

olacağını düşünmüş."

"Uyandırılmalıydım," diye ısrar etti Catelyn.

"Yine üstadın söylediğine göre, kız kardeşiniz sizinle düellodan sonra konuşmayı planlamış."

"Yani bu şarlatanlığı sürdürmek niyetinde." Yüzünü buruşturdu. "Cüce onu bir flüt gibi çaldı ama kız kardeşim melodiyi duyamayacak kadar sağır. Bu sabah ne olursa olsun, biz buradan ayrılmalıyız artık. Benim yerim oğullarımın yanı. Kışyarı. Eğer kendinizi yola çıkacak kadar güçlü hissediyorsanız, Lysa'dan bize Martı Kasabası'na kadar eşlik edecek muhafızlar isteyeceğim. Oradan da bir gemiye bineriz."

"Bir gemi daha mı?" Sör Rodrik'in yüzü yeşile dönmek üzereydi ki kendisini toparladı. "Nasıl isterseniz leydim."

Catelyn'in emrine verilmiş hizmetçiler odaya geldiklerinde yaşlı şövalye dışarı çıktı. Hizmetçiler giyinmesine yardım ederken, eğer kız kardeşiyle düellodan önce konuşursa fikrini değiştirebileceğini düşünüyordu. Lysa'nın değişen ruh halleri verdiği kararları etkiliyordu ve ruh hali her saat başı değişiyor gibiydi. Nehirova'daki küçük utangaç kız gitmiş, yerine kibirli, korkak, zalim, hayalperest, huzursuz, cesaretsiz, inatçı, kendini beğenmiş ve en kötüsü tutarsız, yetişkin bir kadın gelmişti.

Zindancı iki büklüm halde karşılarına çıkıp cücenin suçlarını itiraf etmek istediği mesajını getirdiğinde, İblis'le özel olarak konuşmaları gerektiğini ısrarla söylemişti Lysa'ya. Ama hayır. Kız kardeşi bunu, Vadi'nin yarısının gözleri önünde sergilenen bir gösteriye dönüştürmeden duramazdı. Ve şimdi de bu...

"Lannister benim esirim," dedi Sör Rodrik'e, kule merdivenlerinden inip Kartal Yuvası'nın beyaz ve soğuk koridorlarından geçerlerken. Catelyn gümüş kemerli gri yün bir elbise giymişti. "Kız kardeşim bunu hatırlamalı."

Kız kardeşinin kapısına geldiklerinde odadan fırtına gibi çıkan amcası Brynden'la karşılaştılar. "Aptallar festivaline katılacak mısın?" diye parladı Sör Brynden. "İşe yarayacağını bilsem, kız kardeşine bir tokat at, aklı başına gelsin diyeceğim ama işe yaramayacağını biliyorum. Elini çürüttüğünle kalırsın."

"Nehirova'dan bir mektup gelmiş. Edmure'dan..."

"Biliyorum çocuğum." Brynden'ın pelerinine iğnelenmiş karabalık rozetinden başka süsü yoktu. "Ben de Üstat Colemon'dan öğrendim. Tecrübeli bin adamla birlikte acil olarak Nehirova'ya gitmek için izin istedim kız kardeşinden. Bana ne cevap verdi biliyor musun? Vadi bin adamını birden hiçbir yere gönderemez. Bir adamını bile gönderemez amca, dedi. Sen Geçit Şövalyesi'sin. Senin yerin

burası." Lysa'nın odasının kapısından çocuksu bir kahkaha duyuldu ve amcası omzunun üstünden kederle arkasına baktı. "Ona Geçit için yeni bir şövalye bulabileceğini söyledim. Karabalık olsun ya da olmasın ben Tully Hanedanı'nın bir üyesiyim. Akşam olmadan Nehirova'ya doğru yola çıkmış olacağım."

Catelyn şaşırmış gibi yapmayacaktı. "Tek başına mı? Benim kadar sen de biliyorsun ki yüksek yolda tek başına hayatta kalamazsın. Sör Rodrik ve ben de Kışyarı'na dönüyoruz. Bizimle gel amca. Ben sana bin adam veririm. Nehirova yalnız başına savaşmayacak."

Brynden bir an düşündü ve başıyla onayladı. "Öyle olsun. Uzun bir yol ama dediğin gibi yapacağım. Seni aşağıda bekliyorum." Hızlı adımlarla uzaklaştı. Pelerini arkasında uçuşuyordu.

Catelyn ve Sör Rodrik bakıştı. Tiz çocuk kıkırdamalarının geldiği kapıdan geçerek odaya girdiler.

Lysa'nın salonu, mavi çiçekler ekilmiş ve çevresi uzun beyaz kulelerle kapatılmış yuvarlak, çimenlik bir bahçeye açılıyordu. Mimarlar bu alanı bir tanrı korusuna çevirmek niyetindeydiler ama Kartal Yuvası dağın kayalık zemini üzerine kurulmuştu. Vadi'den yukarı ne kadar toprak taşınırsa taşınsın büvet ağaçları burada kök satamıyordu. Hal böyle olunca, Kartal Yuvası'nın lordları bu bahçeyi çimenlendirmiş, çiçekli alçak fundalıkların arasına gelişigüzel heykeller dikmişlerdi. İki şövalyenin hayatını ortaya koyacağı ve Tyrion Lannister'ın kendi hayatını tanrıların ellerine bırakacağı yer burasıydı.

Lysa'nın saçları yeni taranmıştı. Kemik rengi kadife bir elbise giymiş, süt beyazı boynuna safirler ve aytaşlarından yapılmış bir kolye takmıştı. Şövalyeler, hizmetliler ve en kıdemlisinden en düşük seviyelisine kadar lordlar çevresini sarmış halde terastan aşağıdaki dövüş alanına bakıyordu. Lordlardan çoğu hâlâ Lysa'nın yatağına girmeyi, onunla evlenmeyi ve Arryn Vadisi'ne onunla birlikte hükmetmeyi hayal ediyordu. Catelyn'in Kartal Yuvası'nda konuk olduğu günlerden çıkardığı sonuç, bunun nafile bir hayal olduğuydu.

Robert'ın koltuğunu yükseltmek için ahşap bir platform inşa edilmişti. Kartal Yuvası Lordu platformun üstünde oturuyor, iki ahşap şövalyeyi dövüştüren kambur kuklacıyı kıkırdayarak, ellerini çırparak izliyordu. Koyu kaymakla dolu ibrikler ve böğürtlen sepetleri etrafa yerleştirilmişti. Konuklar işlemeli gümüş kadehlerden portakal kokulu şaraplar içiyordu. Amcasının Aptallar Festivali demesine şaşırmamak gerekirdi.

Terasın diğer ucundaki Lysa, Lord Hunter'ın yaptığı bir şakaya neşe içinde güldü ve Sör Lyn Corbray'in hançerinin ucundaki böğürtleni ağzına aldı. Lysa'nın en uygun bulduğu talipler bu ikisiydi... en azından bugün için. Catelyn

hangi adamın daha uygunsuz olduğunu söylemekte zorlanırdı. Lord Hunter gut hastalığıyla yarı sakat hale gelmiş, Jon Arryn'dan bile daha yaşlı, birbirinden açgözlü üç huysuz oğluyla lanetlenmiş bir adamdı. Sör Lyn bambaşka bir aptaldı. İnce uzun ve yakışıklı, köklü ama gücü azalmış bir hanedanın varisi, kibirli, düşüncesiz, asabi biriydi... ve söylentilere göre kadın cazibesine ilgi duymamakla isim yapmıştı.

Lysa, Catelyn'i gördüğünde sevgiyle sarıldı ve yanağına ıslak bir öpücük kondurdu. "Ne kadar güzel bir sabah, değil mi? Şarabı mutlaka denemelisin tatlı kardeşim. Lord Hunter kendi mahzeninden çıkarıp yollama nezaketi gösterdi."

"Teşekkür ederim, istemem. Lysa konuşmalıyız."

"Daha sonra," dedi Lysa. Arkasını dönüp yürümeye başlamıştı bile.

"Şimdi," dedi Catelyn. Sesi düşündüğünden daha yüksek çıkmıştı. Adamlar dönüp baktı. "Lysa, bu şarlatanlığı devam ettiremezsin. İblis sağ olduğu sürece kıymetli. Ölüsü sadece karga yemi olur. Ve şövalyesi galip gelirse..."

"Bu olasılık çok düşük leydim," diyerek güvence verdi Lord Hunter. İri lekelerle kaplı elini Catelyn'in omzuna koymuştu. "Sör Vardis cesaretli bir savaşçıdır. Paralı askerin işini çabucak bitirir."

"Bitirir mi lordum?" dedi Catelyn soğuk bir sesle. "Şüphe duyarım." Bronn'un yüksek yolda nasıl dövüştüğünü gözleriyle görmüştü. Diğer adamlar ölmüşken onun yolculuğu sağ bitirmesi tesadüf değildi. Bir panter gibi hareket ediyordu. Kılıcı kolunun devamıydı sanki.

Lysa'nın talipleri çiçeğe uçan bal arıları gibi etrafını sarmıştı. "Kadınlar bu meselelerden pek anlamazlar," dedi Sör Morton Waynwood. "Sör Vardis bir şövalye leydim. Ve diğer adam, onun gibilerin hepsi özünde korkaktır. Toplu bir mücadele sırasında, etraflarında kendileri gibi binlerce arkadaşları varken yeterli olabilirler ama birebir dövüşlerde bütün cesaretleri paçalarından akıp gider."

"Bu meselelerden iyi anladığınızı söylüyorsunuz," Catelyn ağzında acı bir tat bırakacak bir nezaketle konuşuyordu. "Cücenin ölümü bize ne kazandırır? Kardeşini dağdan aşağı atmadan önce mahkemeye çıkarmış olmamız Jaime'nin zerre kadar umrunda olacak mı sizce?"

"İblis'in başını kesin," dedi Sör Lyn Corbray. "Kral Katili kardeşinin kesik kafasını aldığında bunun ciddi bir uyarı olduğunu anlar."

Lysa başını sabırsızca iki yana salladı. "Lord Robert onun uçtuğunu görmek istiyor," dedi. Bütün sorunu çözmüş gibi konuşuyordu. "Bunun tek sorumlusu İblis. Dövüşle yargılanmayı kendisi istedi."

"Leydi Lysa istese de bu talebi geri çeviremezdi. Onu reddetmenin onurlu bir

yolu yoktu," diyerek lafa karıştı Lord Hunter.

Catelyn adamları duymazdan gelerek kız kardeşine döndü. "Tyrion Lannister benim esirim. Bunu sana hatırlatırım."

"Ve ben de sana hatırlatırım. O cüce benim lord kocamı öldürdü!" Sesini yükseltti. "O kral Eli'ni zehirledi ve benim tatlı bebeğimi babasız bıraktı. Şimdi yaptıklarının bedelini ödeyecek." Sertçe döndü ve uzaklaştı. Sör Lyn, Sör Morton ve diğer talipler, soğuk birer baş selamı verdikten sonra kuyruk gibi Lysa'nın arkasından gittiler.

"Sizce o mu yaptı?" diye sordu Sör Rodrik yalnız kaldıklarında. "Lord Jon'u cüce mi öldürdü? İblis şiddetle inkâr ediyor bunu."

"Lord Arryn'ı Lannisterlar'ın öldürdüğüne inanıyorum," diye cevap verdi Catelyn. "Ama Tyrion mı, Jaime mi, kraliçe mi yoksa hepsi birden mi yaptı söyleyemem." Lysa, Kışyarı'na gönderdiği mektupta Cersei'nin adını vermişti ama şimdi katilin Tyrion olduğundan emindi... Belki fikrini değiştirmesinin sebebi cüce burada elinin altındayken, kraliçenin binlerce fersah uzakta, güneyde, Kızıl Kale'de güvende olmasıydı. Catelyn kardeşinden gelen mektubu okumadan yakmış olmayı diliyordu zaman zaman.

Sör Rodrik sakalına dokundu. "Zehir, evet... Bu cücenin işi olabilir, gayet mantıklı. Cersei'nin işi de olabilir. Zehir, kadın silahıdır, denir. Söz meclisten dışarı leydim. Kral Katili... O adamdan hoşlandığım söylenemez ama zehirle adam öldürecek biri olmadığını biliyorum. Altın kılıcından damlayan kanı görmeye düşkün. Peki, gerçekten zehir miydi leydim?"

Catelyn huzursuzca kaşlarını çattı. "Başka hangi silah ölümünü doğalmış gibi gösterebilirdi?" Lord Robert'ın tiz sesiyle fare gibi güldüğünü duydu. Ahşap şövalyelerden biri, diğeri tarafından ortadan ikiye ayrılıp içinden kan yerine kırmızı simler döküldüğünde çok mutlu olmuştu. Yeğenine baktı ve içini çekti. "Bu çocuk korkunç şekilde eğitimsiz. Annesinden alınıp adam gibi eğitilmezse asla hükmedecek kadar güçlü olamayacak."

"Lord babası da sizinle aynı fikirdeydi," dedi bir ses. Catelyn arkasını döndü. Üstat Colemon karşısındaydı. "Çocuğu Ejderha Kayası'nın himayesine yollamayı planlıyordu. Biliyorsunuz... ah, ben haddimi aştım." Bol üstat zincirinin altındaki adem elması tedirgince yukarı aşağı hareket ediyordu. "Sanırım Lord Hunter'ın olağanüstü şarabından fazlaca içtim. Kan dökülmesi fikri sinirlerimi tamamen harap ediyor..."

"Yanılıyorsunuz Üstat. Çocuk Ejderha Kayası'na değil, Casterly Kayası'na gönderilecekti ve bütün ayarlamalar Lord Jon'un ölümünün ardından, kız kardeşimin rızası alınmadan yapılmıştı."

Üstat kafasını iki yana öyle hızlı sallıyordu ki, tuhaf şekilde uzun olan boynu sonunda bir kuklanın boynuna benzemişti. "Hayır, affınıza sığınarak leydim, çocuğun gönderilmesine karar veren bizzat Lord Jon..."

Terasın altından yüksek bir zil sesi geldi. Hem soylu lordlar, hem hizmetçi kızlar yaptıkları her şeyi heyecanla bırakarak teras korkuluklarına doğru hareketlendiler. Aşağıda, gök mavisi pelerinli iki muhafız Tyrion Lannister'ı bahçeye getiriyordu. Kartal Yuvası'nın tombul rahibi bahçenin ortasına dikilmiş, damarlı mermerden oyulmuş, Alyssa'yı temsil eden ağlayan kadın heykeline kadar eşlik etti Tyrion'a.

"Kötü küçük adam," dedi Lord Robert kikirdeyerek. "Anne onu uçurabilir miyim? Onu uçarken görmek istiyorum."

"Daha sonra tatlı bebeğim," diye söz verdi Lysa.

"Önce mahkeme, sonra infaz," dedi Sör Corbray.

Kısa bir zaman sonra iki savaşçı, bahçenin karşılıklı köşelerinde belirdi. Şövalyeye iki genç yaver eşlik ediyordu. Paralı askerin yanında Kartal Yuvası'nın silah ustası vardı.

Sör Vardis Egen tepeden tırnağa çelikler içindeydi. Yastıklı koruyucu yeleğinin ve örme zırhının üstü çelikle kaplanmıştı. Mavi beyaz renklerle emaylamış, üzerlerine ay ve şahin işlenmiş büyük rondelalar, zırhın göğüs ve kollarının birleştiği hassas ek yerini güçlendiriyordu. Sağlam bir boyunluk boğazını örterken, metal bir eteklik belinden baldırlarına kadar olan bölgeyi koruyordu. Miğferinin alın kısmı kanatlarını açmış bir şahinle süslenmişti. Miğferinin siperi incecikti, ibikli bir metal parçayla kapanıyordu.

Bronn o kadar hafif bir zırh giymişti ki şövalyeyle kıyaslandığında çıplak gibi kalıyordu. Üzerinde kaynatılmış deriye geçirilmiş örme metal zırh; çelikten yapılmış yuvarlak, burun koruyuculu yarım miğfer ve örgü metal başlık vardı sadece. Bacaklarını incik plakalı uzun çizmeleri koruyordu ve eldivenlerinin parmaklarına siyah demirden diskler dikilmişti. Bu kadar hafif giyinmesine rağmen düşmanından hâlâ yarım el uzundu... ve Bronn, eğer gözleri Catelyn'i yanıltmıyorsa, Sör Vardis'ten en az on beş yıl gençti.

Ağlayan kadın heykelinin altında karşılıklı diz çöktüler. Tyrion Lannister ikisinin arasında duruyordu. Rahip, belindeki yumuşak kumaş torbadan kesik kristal bir küre çıkardı. Küreyi başının iyice üstüne kaldırdı ve ışık kristalde kırıldı. İblis'in yüzünde gökkuşakları dans ediyordu. Rahip yüksek ve ilahi bir sesle tanrılara seslendi. Aşağı bakmalarını, şahit olmalarını, bu adamın ruhunda saklı gerçeği bulmalarını, eğer masumsa ona hayat ve özgürlük bahşetmelerini, eğer suçluysa ölümle cezalandırmalarını istedi. Sesi kulelerde yankılanıyordu.

Sesin son yankısı da sustuğunda, rahip kristali indirip hızlıca bahçeden ayrıldı. Tyrion eğildi ve muhafızlar onu götürmeden önce Bronn'un kulağına bir şeyler fısıldadı. Paralı asker kahkahalar atarak ayağa kalktı ve dizine yapışan çimenleri eliyle silkeledi.

Robert Arryn, Kartal Yuvası Lordu, Vadi'nin Savunucusu, yükseltilmiş koltuğunda sabırsızlıkla kıpırdanıp duruyordu. "Ne zaman dövüşecekler?" diye sordu şikâyet eder gibi.

Sör Vardis'in ayağa kalkması için yaverlerinden birinin yardımı gerekti. Diğer yaver, neredeyse bir buçuk metre boyunda, meşe ağacından yapılmış ve çelik düğmelerle güçlendirilmiş ağır bir kalkan getirip şövalyenin sol koluna bağladı. Kartal Yuvası'nın silah ustası benzer bir kalkanı Bronn'a önerdi ama adam elini sallayarak istemedi. Üç gündür hiç dokunulmamış simsiyah sakalları neredeyse bütün yüzünü, boğazını kaplamıştı ama tıraş olmamasının sebebi usturasızlık değildi. Tehlikeli bir pırıltıyla parlayan kılıcı her gün saatlerce bilenmiş, sonunda parmak değdirilemeyecek kadar keskinleşmişti.

Sör Vardis savaş eldivenli elini uzattı ve yaveri çift kenarlı uzun bir kılıcı adamın eline verdi. Kılıcın çeliğinin üstüne incecik gümüşlerle gökyüzü motifleri işlenmişti. Kabzasının başına bir şahin kafası kondurulmuştu ve el koruması kanat şeklindeydi. "Bu kılıcı Jon için Kral Toprakları'nda yaptırmıştım," dedi Lysa gururla. "Ne zaman Robert'ın yerine Demir Taht'ta otursa bu kılıç yanında olurdu. Olağanüstü bir silah, değil mi? Öcünün kendi kılıcıyla alınmasının çok uygun olacağını düşündüm."

İşli kılıcın çok güzel olduğu şüphe götürmezdi ama Sör Vardis'in kendi kılıcıyla çok daha rahat olacağını anlamıştı Catelyn. Yine de sesini çıkarmadı. Kız kardeşiyle yaptığı nafile tartışmalardan yorulmuştu.

"Dövüşsünler!" diye bağırdı Lord Robert.

Sör Vardis, Kartal Yuvası Lordu'na döndü ve kılıcını kaldırdı. "Kartal Yuvası ve Vadi için!"

Tyrion Lannister, bahçenin diğer ucundaki balkonda muhafızların gözetiminde oturuyordu. Bronn ona döndü ve bir saygı selamı verdi.

"Senin emrini bekliyorlar," dedi Leydi Lysa oğluna.

"Dövüşün!" diye çığlık attı çocuk. Koltuğuna yapışmış halde duran elleri titriyordu.

Sör Vardis ağır kalkanını kaldırarak öne çıktı. Bronn ona doğru döndü. Bir kez, iki kez, deneme amaçlı kılıçlarını birbirine vurdular. Paralı asker bir adım geri çekildi. Şövalye kalkanını yüksek tutarak ilerledi. Kılıcını kaldırıp savurdu

ama Bronn zamanında geri çekildi, kılıç sadece havayı kesmişti. Bronn sağına doğru döndü. Sör Vardis kalkanı aralarında tutarak onu takip etti. Eğimli zemine sağlam basmaya dikkat ederek öne doğru bir hamle yaptı. Paralı asker yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle geri çekildi. Sör Vardis kılıcını savurarak bir hamle daha yaptı ama Bronn kılıçtan zıplayarak kaçtı ve yosun bağlamış bir kayanın üzerine çıktı. Şövalye adamın bacaklarına hamle yapmak istedi ama Bronn kılıcın yetişemediği bir noktada duruyordu.

"Adam tam bir korkak," dedi Lord Hunter. "Kaçma da dövüş ödlek sefil," diye bağırdı. Diğer sesler de bu fikirdeydi.

Catelyn, Sör Rodrik'e baktı. Adam kısa hareketlerle başını iki yana salladı. "Sör Vardis'in onu kovalamasını istiyor. Bu kadar ağır bir zırh ve kalkan en güçlü adamların bile yorulmasına sebep olur."

Catelyn hayatı boyunca her gün kılıç talimi yapan adamlar görmüştü ve en az elli turnuva izlemişti ama burada olan çok farklı ve ölümcül bir dövüştü. Küçük bir adım şaşırması ölüm demekti. Mücadeleyi izlerken şahit olduğu başka bir düello geldi hatırına. Dün gibi netti.

Nehirova'nın alt avlusunda karşılaşmışlardı. Brandon, Petyr'ın sadece metal örgü yelek, göğüs koruması ve miğfer giydiğini görünce hemen hemen bütün zırhını çıkarmıştı. Petyr, üstünde taşıyabileceği bir uğur vermesi için Catelyn'e yalvarmıştı ama Catelyn isteğini geri çevirmişti. Babasının, kendisiyle evlendirmek üzere söz verdiği adam Brandon Stark'tı ve Catelyn, üzerine Nehirova'nın sıçrayan alabalığını işlediği soluk mavi mendili uğur olarak ona vermişti.

Mendili Brandon'ın avuçlarına koyarken yalvarmıştı. "O sadece küçük, aptal bir çocuk ve ben onu kardeşim gibi seviyorum. Onun ölümünü izlemek bana büyük acı verir." Nişanlısı, soğuk gri Stark gözleriyle bakmış ve ona âşık bu çocuğun hayatını bağışlayacağına söz vermişti.

Düello neredeyse başladığı anda bitmişti. Brandon yetişkin bir adamdı. Serçeparmak'ı önüne katmış, her adımda üstüne çelik yağdırarak avlunun diğer ucuna, oradan su merdivenlerine kadar sürmüştü. Petyr en az on iki yerinden kanıyor ve sendeliyordu. Defalarca, "Pes et!" diye bağırmıştı Brandon ama Serçeparmak her defasında inatla başını sallayıp dövüşe devam etmişti. Nehir suyu ayak bileklerini geçtiğinde Brandon artık dövüşü bitirmeye karar vermişti. Zalim bir kılıç darbesi Petyr'ın giydiği ince örgü zırhı ve deriyi parçalamış, kaburgalarının hemen altında derin bir kesik açmıştı. Catelyn yaranın ölümcül olduğundan emindi. Petyr yere düşerken Catelyn'e bakmış ve fısıltıyla adını söylemişti. Örgü zırhından parlak kırmızı kan boşalıyordu.

Bu onun yüzünü son görüşü olmuştu... Kral Toprakları'nda yanına götürülene dek.

Serçeparmak'ın Nehirova'dan ayrılacak kadar iyileşmesi on beş gün sürmüştü ama Catelyn'in babası yattığı kuleye gitmesini ve onu ziyaret etmesini yasaklamıştı. Lysa çocuğu iyileştirmek için uğraşan üstada yardım etmişti. O zamanlar utangaç ve yumuşak huylu bir kızdı. Edmure da Petyr'ı ziyaret etmişti ama çocuk onu görmek istemediğini söylemişti. Düello sırasında Edmure, Brandon'ın yaverliğini yapmıştı ve Serçeparmak bunu asla affetmemişti. Yola çıkacak kadar iyileştiğinde, Lord Hoster Tully onu kapalı bir at arabasıyla Parmaklar'a, doğduğu rüzgârlı kayalıklara yollamıştı. Petyr Baelish iyileşmeye orada devam edecekti.

Birbirine çarpan çelik sesleri Catelyn'i sıçratıp şimdiki zamana döndürdü. Sör Vardis elinde kılıcı ve kalkanıyla, sağlam ataklarla Bronn'un üstüne gidiyordu. Paralı asker her darbeyi dikkatlice inceliyor, tam zamanında geri çekiliyor kıvrak hareketlerle kayaların, kütüklerin üzerinde sıçrıyor ve gözlerini bir an olsun düşmanının üzerinden ayırmıyordu. Şövalyeden çok daha hızlıydı. Catelyn bunu rahatlıkla söyleyebilirdi. Sör Vardis'in gümüş işlemeli kılıcı henüz bir kez bile Bronn'a dokunamamıştı ama Bronn'un çirkin gri kılıcı şövalyenin çelik zırhlı kolundan ısırıklar almıştı.

Bronn yana kayıp ağlayan kadın heykelinin arkasına saklandığı anda dövüşün kısa heyecanı bir anda bitti. Sör Vardis olduğu yerden sert bir hamle yaptı, kılıcı Alyssa'nın bembeyaz kalçasından göz alıcı bir kıvılcım çıkmasına sebep oldu.

"Güzel dövüşmüyorlar anne," diye şikâyet etti Kartal Yuvası Lordu. "Ben onların dövüşmesini istiyorum."

"Dövüşecekler tatlı bebeğim," diyerek lordu sakinleştirdi Lysa. "Paralı asker bütün gün kaçamaz."

Lysa'nın terasındaki bazı lordlar şarap içerek sohbet etmeye başlamıştı ama Tyrion Lannister farklı renklerdeki gözleriyle dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi iki adamın dansını izliyordu.

Bronn heykelin arkasından hızla ve sertçe çıktı. Hâlâ sola doğru kayıyordu. İki eliyle havaya kaldırdığı kılıcına, şövalyenin kalkansız sağ tarafına inecek şekilde eğim verdi. Sör Vardis hamleyi beceriksizce engellemişti. Paralı askerin kılıcı miğferine indi. Bir metal sesi duyuldu ve miğferdeki şahin kanatlarından biri ezildi. Sör Vardis yarım adım kadar geri çekilip toparlandı, kalkanını kaldırdı. Bronn'un kılıcı ahşap kalkana inince yüzüne meşe kıymıkları yağdı. Paralı asker tekrar sola, kalkandan uzağa kaydı ve Sör Vardis'in karnına bir darbe indirmeyi başardı. Kılıcın ustura kadar keskin ucu şövalyenin zırhında parlak bir

kesik bıraktı.

Sör Vardis arkada kalan ayağından güç alarak öne atıldı, gümüşlü kılıcı havada vahşi bir yay çizerek aşağı indi. Bronn darbeyi kılıcıyla karşıladı, dans eder gibi kenara kaydı. Sör Vardis hızını kesemedi ve heykele çarptı. Sendeleyerek geri geri yürüdü. Sağa sola bakarak gözünün önünden kaybolan düşmanını aradı. Miğferinin incecik göz aralığı görüşünü azaltıyordu.

"Tam arkanızda Sör!" diye bağırdı Lord Hunter ama geç kalmıştı. Bronn kılıcını iki eliyle kaldırıp şövalyenin kılıç tutan koluna bütün gücüyle indirdi. Zırhın dirsek eklemine inen darbe ince metali ezdi. Şövalye homurdandı, döndü, kılıcını havaya kaldırdı. Bronn bu sefer olduğu yerde kaldı. Kılıçlar birbiriyle buluştu. Çelik şarkılar bahçeyi doldurdu ve Kartal Yuvası'nın beyaz kulelerinde yankılandı.

"Sör Vardis yaralandı," dedi Sör Rodrik, Catelyn'e ciddi bir sesle.

Söylemesine gerek yoktu. Catelyn'in gözleri vardı. Şövalyenin kolundan ve dirseğinden akan kanı görebiliyordu. Şövalyenin kılıcı her seferinde daha ağır ve daha alçak kalkıyordu artık. Yeni bir darbeden korunmak için kalkanını kaldırıp yan döndü ama Bronn kedi kadar çevik bir hareketle şövalyenin diğer yanına kaydı. Gittikçe güçleniyor gibiydi. Darbeleri izler bırakıyordu. Şövalyenin zırhının her yanı derin parlak kesiklerle ışıldıyordu. Sağ baldır koruması, ezilmiş miğferi, göğüs plakası, boyunluğu. Sağ kolundaki ay ve şahinli rondela tam ortadan ikiye ayrılmış kayışın ucundan sarkıyordu. Miğferindeki hava deliklerinden, zar zor nefes aldığını duyabiliyorlardı.

Kibirleriyle kör olmuş lordlar ve şövalyeler bile aşağıda neler olduğunu görebiliyorlardı. Ama kız kardeşi değil. "Yeter Sör Vardis!" diye seslendi Leydi Lysa. "İşini hemen bitirin. Bebeğim yorulmaya başladı."

Sör Vardis leydisinin emirlerine sadık bir adamdı. Son emrine bile. Bir an ezilmiş zırhının içinde geri doğru sendelerken, bir sonraki an öne doğru hamle yapmak için fırladı. Ani saldırı Bronn'un dengesini bozdu. Sör Vardis paralı askerin üstüne çullandı ve kalkanının kenarını adamın yüzüne indirdi. Neredeyse, neredeyse... Bronn'un ayağı yerden kaydı, sendeledi, bir kayaya takıldı, düşmemek için ağlayan kadına tutundu. Kalkanını kenara atan Sör Vardis tekrar Bronn'a doğru atıldı ve kılıcını kaldırdı. Sağ kolu dirseklerinden parmaklarına kadar kan içindeydi artık. Buna rağmen, son hamlesi Bronn'un kafasını gövdesinden ayırabilirdi... eğer paralı asker darbeden kaçmak yerine orada bekleseydi.

Bronn hızla geri çekildi. Şövalyenin gümüş işlemeli kılıcı korkunç bir şiddetle ağlayan kadının mermer dirseğine indi ve üst tarafından üçte birlik bir kısmı

kırıldı. Bronn kolunu heykelin sırtına dayadı. Alyssa Arryn'ın iyice yıpranmış benzeri sallandı ve büyük bir gürültüyle devrildi. Sör Vardis Egen heykelin altında kaldı.

Bronn bir kalp atışı kadar kısa zaman sonra üstündeydi. Şövalyenin kırılmış rondelasından geri kalanları çekip zırhın en zayıf noktasını açığa çıkarmaya çalışıyordu. Sör Vardis, başı kırılıp kopmuş heykelin gövdesinin altında yan yatar halde sıkışmıştı. Paralı asker kılıcını son kez kaldırdı, bütün gücüyle şövalyenin koltuk altından içeri, kaburgalarına doğru soktu. Catelyn şövalyeden bir inleme sesi çıktığını duydu. Sör Vardis Egen sarsıldı ve hareketsizleşti.

Kartal Yuvası'na derin bir sessizlik çöktü. Bronn yarım miğferini çıkarıp çimenlerin üstüne attı. Suratına inen kalkan yüzünden ağzı ezilmiş, kan içinde kalmıştı. Kömür kadar siyah saçları terden sırılsıklamdı. Kırılan dişlerini yere tükürdü.

"Bitti mi anne?" diye sordu Kartal Yuvası Lordu.

Hayır, diye cevap vermek istedi Catelyn. Daha yeni başlıyor.

"Evet," dedi Lysa asık suratıyla. Sesi buz kadar soğuk, baş muhafızı kadar ölüydü.

"Şimdi küçük adamı uçurabilir miyiz?"

Bahçenin diğer ucundaki Tyrion Lannister ayağa kalktı. "Bu küçük adamı değil," dedi "Bu küçük adam turplarla birlikte sepete binip aşağı iniyor, çok teşekkür ederim."

"Sanıyorsunuz ki..." diye konuşmaya başladı Lysa.

"Arryn Hanedanı'nın temsilcilerinin kendi sözlerini hatırlayacağını sanıyorum," diyerek sözünü kesti Tyrion Lannister. "Onur kadar yüksek."

"Onu uçurabileceğimi söyledin bana," diye bağırdı Lord Robert, annesine. Titremeye başladı.

Leydi Lysa'nın yüzü öfkeyle kıpkırmızı olmuştu. "Tanrılar onun masum olduğuna karar verdi bebeğim. Onu serbest bırakmaktan başka bir seçeneğimiz yok." Sesini yükseltti. "Muhafızlar, Lannister Lordu'nu ve... yaratığını gözümün önünden alın. Kanlı Kapı'ya kadar kendilerine eşlik edin ve ikisini de özgür bırakın. Kendilerine at ve Üç Dişli Mızrak'a kadar yetecek erzak verin. Bütün eşyalarının ve silahlarının kendilerine iade edildiğinden emin olun. Yüksek yolda ihtiyaçları olacak."

"Yüksek yol," dedi Tyrion Lannister. Lysa belli belirsiz, zalimce gülümsedi. Bunun da bir çeşit ölüm cezası olduğunu anlamıştı Catelyn. Tyrion Lannister da anlamış olmalıydı. Buna rağmen, cüce alaycı bir reveransla Lysa'yı selamladı.

"Siz nasıl emrederseniz leydim," dedi. "Yolu biliyoruz."

Jon

"Siz de eğittiğim diğer bütün çocuklar gibi işe yaramazsınız," diye bağırdı Sör Alliser Thorne. Hepsi avluda toplanmıştı. "Sizin elleriniz gübre küreği tutmak için yaratılmış, kılıç değil. Bana bıraksalar çoğunuzu bir domuz sürüsüne göndermiştim çoktan. Ama dün gece, Gueren'in Kral Yolu'ndan beş yeni çocuk getirdiği haberini aldım. Belki biri, hatta ikisi üzerlerine işeyecek kadar değerli olabilir. Yeni gelenlere yer açmak için sekizinizi Lord Kumandan'a vermeye karar verdim. Canı ne isterse onu yapsın." Birer birer çocukların adını saymaya başladı. "Kurbağa, Taşkafa, Öküz, Âşık, Sivilce, Maymun, Sör Ahmak." En son Jon'a baktı. "Ve Piç."

Pyp neşeli bir ses çıkardı ve kılıcını savurdu. Sör Alliser sürüngen gözlerini çocuğun üstüne dikti. "Size Gece Nöbetçileri'nin adamı diyecekler ama buna inanırsanız şarlatanların maymunlarından daha aptalsınız demektir. Hâlâ yeşilsiniz ve üstünüz yaz kokuyor. Kış geldiğinde sivrisinekler gibi öleceksiniz." Ve bu söylediklerinden sonra Sör Alliser avludan ayrıldı.

İsimleri okunmamış çocuklar gülerek, küfrederek, tebrik ederek sekizinin çevresinde toplandı. Halder kılıcının düz tarafıyla Kurbağa'nın poposuna vurarak bağırdı. "Gece Nöbetçileri'nin Kurbağa'sı." Pyp, kara kardeşlerden birinin kara bir ata ihtiyacı olduğunu haykırdıktan sonra Grenn'in sırtına atladı ve bağrışarak, yumruklaşarak, birlikte yere yuvarlandılar. Dareon cephaneliğe koştu ve ekşi şarap dolu deri bir matarayla geri döndü. Matarayı aptallar gibi sırıtarak elden ele geçirirlerken, Jon avlunun diğer ucundaki kurumuş ağacın altında tek başına duran Samwell Tarly'yi gördü. Yanına giderek matarayı uzattı. "Bir yudum ister misin?"

Sam başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim Jon."

"İyi misin?"

"Çok iyiyim, gerçekten" diye yalan söyledi şişman çocuk. "Sizin adınıza çok mutlu oldum." Yuvarlak yüzü büküldü ve zorla gülümsedi. "Bir gün Baş Korucu olacaksın. Bir zamanlar amcanın olduğu gibi."

"Hâlâ amcamın olduğu gibi," diye düzelti Jon. Benjen Stark'ın öldüğüne inanmıyordu. Daha fazla bir şey söyleyemeden Halder'in seslendiğini duydu. "Hepsini tek başına içebileceğini mi sandın?" Pyp matarayı elinden kapıp gülerek uzaklaşmaya başlarken Grenn, Pyp'i kolundan yakaladı. Çocuk deri

matarayı elinde sıkınca şarap mataranın ağzından yükselip Jon'un yüzüne fışkırdı. Halder iyi şarabı ziyan ettikleri için terslendi. Jon kekeleyerek çırpındı. Matthar ve Jeren avlu duvarına tırmanıp kartopu atmaya başladı.

Jon çocuklardan kurtulduğunda üstü başı kar ve şarap lekesi kaplıydı. Samwell Tarly gitmişti.

Aynı akşam, Üçparmak Hobb olayı kutlamak için çocuklara özel bir et yemeği pişirdi. Jon o akşam ortak salona gittiğinde Lord Kâhya bizzat Jon'u şöminenin yakınındaki bir masaya davet etti. Kendisinden büyükler yanından geçerken tebrik edermiş gibi omzuna dokundu. Çok yakında kara kardeş olacak sekiz delikanlı, sarımsak ve sebzelerle kızartılmış, çevresine tereyağında pişmiş sarı turplar yerleştirilmiş, taze naneyle süslü kuzuyla ziyafet çektiler. Bowen Marsh, "Lord Kumandan'ın kendi masasından," diyerek yeni yiyecekler getirdi. Ispanak salatası, nohut, yeşil turp ve ardından kâse kâse böğürtlenle tatlı krema.

"Sizce bizi bir arada tutarlar mı?" diye sordu Pyp, karınları tıka basa doyduktan sonra.

Kurbağa yüzünü buruşturdu. "Umarım tutmazlar. Şu senin kepçe kulaklarını görmekten hasta oldum."

"Oy," dedi Pyp. "Senin benden matah bir yanın olsa bari. Sen bir korucu olacaksın Kurbağa. Bu kesin. Çünkü seni kaleden mümkün olduğunca uzakta tutmak istiyorlar. Eğer Mance Rayder saldırırsa miğferini çıkarıp yüzünü göster, çığlık ata ata kaçar."

Grenn haricinde herkes güldü. "Umarım korucu olurum."

"Herkes korucu olmak ister," dedi Matthar. "Siyahları kuşanan her adam Sur'da yürür ve hepsi eline çeliği alıp Sur'u korumayı umar. Ama Gece Nöbetçileri'nin kalbi, koruculardır. Sur'un ötesine gidip Tekinsiz Orman'ın derinliklerine dalan, Gölge Kule'nin batısındaki buzlu dağların zirvelerine çıkan, yabanıllarla, devlerle, canavar gibi kar ayılarıyla mücadele eden hep onlar oldu, yine onlar olacak."

"Herkes değil," dedi Halder. "Ben inşaatçılardan olmak isterim. Sur bakımsızlıktan yıkılırsa korucular ne işe yarar?"

İnşaatçı kısmından taşçılar ve marangozlar kaleleri ve kuleleri tamir eder; madenciler tünel kazar, yol ve patikalar için taş kırar; ormancılar Sur'a fazla yaklaşmasın diye Tekinsiz Orman'ı budar. Denilir ki bir keresinde, Tekinsiz Orman'ın derinliklerindeki donmuş göllerden devasa buz blokları çıkarıp kızaklarla Sur'un güneyine getirmişler ve Sur'u daha da yükseltmek için kullanmışlar. Bütün bunlar asırlar önce olmuştu. Şimdi inşaatçıların yaptıkları

tek şey, Doğugözcüsü'nden Gölge Kule'ye kadar yürüyüp çatlakları ve erimeleri belirlemek, ellerinden gelirse de tamir etmekti.

"Yaşlı Ayı aptal değil," dedi Dareon. "Senden iyi inşaatçı olur ve Jon da sağlam bir korucu olacak. İçimizde en iyi at binen ve kılıç kullanan o. Amcası da Baş Korucu'ydu, ölme..." Az kalsın ağzından çıkıyordu kelimeler. Huzursuzca sustu.

"Benjen Stark hâlâ Baş Korucu," dedi Jon Kar. Önündeki böğürtlen kâsesiyle oynuyordu. Herkes amcasının hayatından umudu kesmiş olabilirdi ama o kesmemişti. Böğürtlen kâsesini itti ve masadan kalktı.

"Bunları yemeyecek misin?" diye sordu Kurbağa.

"Senin olsun," dedi Jon. Hobb'un hazırladığı ziyafet yemeklerine neredeyse hiç dokunmamıştı. "Bir lokma daha yiyecek halim kalmadı." Cübbesini kapının yanındaki kancadan aldı ve kapıyı omuzlayıp dışarı çıktı.

Pyp arkasından koştu. "Jon, neyin var?"

"Sam," dedi Jon. "Bu akşam yemekte yoktu."

"Onun yemeği kaçırdığı görülmüş şey değil," dedi düşünceli halde. "Belki de hastalanmıştır."

"Korkuyor. Onu yalnız bırakıyoruz." Kışyarı'ndan ayrıldığı günü, o hüzünlü vedalaşmaları hatırladı. Her yanı kırık halde yatan Bran'ı, saçları karla kaplanmış Robb'u, İğne'yi aldıktan sonra kendisine sarılıp öpücükler konduran Arya'yı. "Vedalaştıktan sonra hepimiz görevlerimizle meşgul olacağız. Bazılarımız Doğugözcüsü'ne, bazılarımız Gölge Kule'ye yollanacak. Sam eğitimde kalacak. Rast, Cuger ve gelen yeni çocuklarla birlikte. Onların nasıl insanlar olduğunu ancak tanrılar biliyor ama Sör Alliser bulduğu ilk fırsatta hepsini Sam'in üstüne salacak."

Pyp yüzünü buruşturdu. "Sen elinden geleni yaptın."

"Elimizden gelen yeterli değildi," dedi Jon.

Hayalet'i almak için Hardin Kulesi'ne gittiğinde çok huzursuzdu. Kurtla yan yana ahırlara yürüdüler. Diğerlerinden daha ürkek olan atlar onlar içeri girdiğinde bölme kapılarını tekmeleyip kulaklarını geri yatırdı. Jon kısrağını eyerledi. Hayvana binip ay ışığı altında Kara Kale'den güneye doğru sürdü. Hayalet önünden koşarak gidiyordu ve göz açıp kapatıncaya kadar karanlıkta kayboldu. Jon ulu kurdu geri çağırmak için seslenmedi. Bir kurdun avlanması gerekiyordu.

Nereye gideceğini bilerek çıkmamıştı yola. Sadece at sürmek istemişti. Bir süre dere boyunu takip etti, kayaların üstünden akan buzlu suyun çıtırtılarını

dinledi. Daha sonra Kral Yolu'na çıkan patikaya saptı. Dar, taşlı, köklerle kaplı patika önünde uzadıkça uzuyordu. Yol onu belli bir yere götürmeyecek olsa da Jon'un içini sonsuz bir özlemle doldurmuştu. Kışyarı bu yolun aşağısındaydı, ondan sonra Nehirova, Kral Toprakları, Kartal Yuvası ve diğer bütün yerler; Casterly Kayası, Yüzler Adası, kızıl Dorne dağları, Braavos'a bağlı yüzlerce ada, Valyria'nın dumanlı harabeleri. Jon'un asla göremeyeceği yerler. Dünya bu yolun üstündeydi... ve Jon yoldaydı.

Yemin ettiğinde Jon'un evi Sur olacaktı. Üstat Aemon gibi yaşlı bir adam olana kadar. "Henüz yeminimi etmedim," diye mırıldandı. Cezasını çekmemek için siyahları kuşanmaya razı olmuş bir suçlu değildi. Buraya kendi rızasıyla gelmişti ve isterse ayrılmakta özgürdü... yemin edene kadar. Atını sürmeye devam etmesi yeterdi ve her şeyi geride bırakırdı. Ay tekrar dolunaya döndüğünde Kışyarı'nda, kardeşlerinin yanında olurdu.

Üvey kardeşlerin, diye hatırlattı içinden bir ses. Leydi Stark da seni hasretle beklemiyor. Kışyarı'nda Jon'a yer yoktu. Kral Toprakları'nda olmadığı gibi. Öz annesinin yanında bile bir yer yoktu onun için. Bunu düşünmek üzüyordu Jon'u. Annesinin kim olduğunu merak ediyordu. Nasıl biriydi, Eddard Stark onu neden bırakmıştı? Ya bir fahişe ya da kocasını aldatan bir kadındı, aptal çocuk. Karanlık ve onursuzdu. Yoksa neden Eddard Stark ondan bahsetmekten bile utansın?

Jon Kar arkasını dönüp baktı. Kara Kale'nin ışıkları tepenin ardında saklanıyordu ama Sur oradaydı. Ay ışığında solgun, uçsuz bucaksız ve soğuk, bir ufuk çizgisinden diğerine koşup duruyordu.

Atını çevirdi ve eve doğru yol almaya başladı.

Kumandan Kulesi'nin ışıklarını gördüğünde Hayalet geri dönmüştü. Atın hemen yanında yürümeye başlayan kurdun çenesi kanla kızıla boyanmıştı. Jon yine Samwell Tarly'yi düşünüyordu. Ahırlara vardığında ne yapması gerektiğini biliyordu.

Üstat Aemon'ın odası kuşluğun altındaki geniş ahşap iç kaledeydi. Yaşlı ve zayıf adamın ihtiyaçlarıyla ilgilenen ve işlerinde yardım eden iki genç kâhyası vardı. Kardeşler, Gece Nöbetçileri'ndeki en çirkin iki adamın üstada verildiğini söyleyerek dalga geçerdi. Üstat kör olduğu için onlara bakmak zorunda kalmıyordu. Clydas kısa, kel ve çenesizdi. Bir köstebek gibi pembe gözleri vardı. Chett'in boynunda güvercin yumurtası büyüklüğünde bir beze vardı, yüzü iri sivilceler ve çıbanlar yüzünden kırmızıydı. Belki bu yüzden sürekli öfkeliymiş gibi görünüyordu.

Kapıyı açan Chett oldu. "Üstat Aemon'la konuşmam gerek," dedi Jon.

"Üstat uyuyor, senin de uyuyor olman gerekirdi. Sabah gel, belki seni kabul eder." Kapıyı kapatmaya başladı.

Jon ayağını kapının arasına koydu. "Onunla şimdi konuşmam lazım. Yarın çok geç olacak."

Chett öfkeyle kaşlarını çattı. "Üstadın gece uykusundan uyandırılmaması gerek. Onun ne kadar yaşlı olduğunu biliyor musun?"

"Ziyaretçilerine senden çok daha nazik davranması gerektiğini bilecek kadar yaşı var," dedi Jon. "Eğer çok önemli olmasaydı onu rahatsız etmezdim."

"Ya izin vermezsem?"

Jon çizmesini kapının arasına iyice yerleştirdi. "Mecbur kalırsam bütün gece burada böyle durabilirim."

Kara kardeş bezgince bir ses çıkardı ve Jon'u içeri almak için kapıyı açtı. "Kütüphanede bekle. Odun var. Bir ateş yak. Üstat senin yüzünden soğuk almasın."

Chett, Üstat Aemon'ı kütüphaneye getirdiğinde kütükler mutlu çıtırtılarla alev alev yanıyordu. Üstat uyku kıyafetlerinin içindeydi ama boynunda mevkisinin nişanı olan kolyesi vardı. Bir üstat kolyesini uyurken bile çıkarmazdı. "Ateşin yanındaki koltuğa oturmak iyi olur," dedi yüzüne vuran sıcaklığı hissedince. Üstat rahatça oturduğunda Chett adamın bacaklarına kürk battaniye örttü ve gidip kapıda beklemeye başladı.

"Sizi uyandırdığım için bağışlayın Üstat," dedi Jon.

"Beni uyandırmadın," diye karşılık verdi Üstat Aemon. "Yaşlandıkça daha az uykuya ihtiyacım olduğunu fark ettim, epey de yaşlandım. Gecelerin yarısını hayaletlerle birlikte, elli yıl önce olanları sanki dünmüş gibi hatırlayarak geçiriyorum. Bir gece yarısı ziyaretçisinin esrarı hoş bir değişiklik. Söyle bakalım Jon Kar, bu saatte neden beni görmek istedin?"

"Samwell Tarly'nin eğitimden alınıp Gece Nöbetçileri'nin bir kardeşi olarak kabul edilmesini rica etmek için."

"Bu Üstat Aemon'ın ilgileneceği bir mesele değil," dedi Chett.

"Lord Kumandan acemileri Sör Alliser'e verir," dedi Üstat yumuşak sesiyle. "Bir çocuğun yemin etmeye hazır olup olmadığına ancak Sör Alliser karar verebilir. Bunu sen de biliyorsun. Neden bana geldin o halde?"

"Lord Kumandan sizi dinler," dedi Jon. "Gece Nöbetçileri'nin hastaları ve yaralıları da sizin sorumluluğunuzda."

"Peki arkadaşın Samwell hasta ya da yaralı mı?"

"Olacak," dedi Jon. "Eğer yardım etmezseniz." Üstat Aemon'a her şeyi, hatta Rast'ın boynuna Hayalet'i çıkarttıkları günü bile anlattı. Üstat sessizce dinledi ama Chett'in yüzü duyduğu her kelimeyle biraz daha kararmıştı. "Biz onu korumak için orada olmadığımızda Sam hayatta kalamaz," diyerek bitirdi Jon. "Kılıç konusunda çok beceriksiz. Daha on yaşına gelmemiş kız kardeşim Arya bile onu parçalara bölebilir. Sör Alliser onu dövüşmeye zorlarsa yaralanması ya da ölmesi an meselesi."

Chett daha fazla dayanamadı. "Ben o çocuğu ortak salonda gördüm," dedi. "Tam bir domuz. Ve eğer anlattıkların doğruysa iflah olmaz bir korkak aynı zamanda."

"Belki öyle," dedi Üstat Aemon. "Söyle bana Chett, böyle bir çocuğu sen ne yapardın?"

"Olduğu yerde bırakırdım. Sur güçsüzlere uygun bir yer değil. Kaç sene sürerse sürsün eğitimde kalıp hazırlanmalı. Sör Alliser ya onu adam eder ya da öldürür. Buna tanrılar karar verir."

"Bu aptalca," dedi Jon. Düşüncelerini toplamak için derin bir nefes aldı. "Bir keresinde Üstat Luwin'e o zincirleri neden taktığını sormuştum."

Üstat Aemon kemikli buruş buruş parmaklarını ağır metal halkalara götürdü. "Devam et," dedi.

"Üstatlar hizmet etmek için doğduklarını unutmasınlar diye boyunluklarının zincirden yapıldığını söylemişti bana. Neden her halkanın farklı bir metalden yapıldığını sormuştum sonra, gri cübbesine gümüşün daha fazla yakışacağını söylemiştim. Üstat Luwin gülmüştü. Bir üstat zincirini öğrendikçe döver demişti. Farklı bir metalden yapılmış her halkanın, farklı bir konuyu öğrendikten sonra dövüldüğünü anlattı. Altın halka hesap ve hazine işlerini öğrenince, gümüş olan hastalıkları tedavi etmeyi öğrenince, demir olan savaş meselelerini öğrenince dövülürmüş. Diğer metallerin de pek çok anlamı varmış tabi. Bir üstada hizmet ettiği diyarı hatırlatırmış boynundaki halkalar. Öyle değil mi? Lordların metali altındır, şövalyelerinki çelik ama iki halkadan zincir yapılmaz. Gümüş, demir, bronz, bakır, kalay ve diğerleri de gerekir. Tıpkı çiftçiler, tüccarlar, demirciler ve diğerlerinin olması gerektiği gibi. Bir zincirin her çeşit metale ihtiyacı vardır ve bir diyarın her çeşit insana."

Üstat Aemon gülümsedi. "Yani?"

"Gece Nöbetçileri'nin de her çeşit insana ihtiyacı var. Yoksa neden hem korucular, hem inşaatçılar hem kâhyalar olsun? Lord Randyll, Sam'i bir savaşçıya dönüştürmeyi başaramadı. Sör Alliser de başaramayacak. Ne kadar hızlı vurursanız vurun, kalayla demiri birlikte dövemezsiniz ama birlikte

dövülmüyor olmaları kalayı değersiz kılmaz. Sam neden bir kâhya olmasın ki?"

Chett öfkeyle homurdandı. "Ben kâhyayım. Bunun kolay bir iş olduğunu mu sanıyorsun? Korkaklara göre bir iş mi sence? Gece Nöbetçileri'ni canlı tutan kâhyalardır. Avlanırız, çiftçilik yaparız, atlara bakarız, inekleri sağarız, ateş yakarız, yemek pişiririz. Giydiğiniz elbiseleri kim dikiyor sanıyorsun? Malzemeleri güneyden kim getiriyor? Kâhyalar."

Üstat Aemon daha nazikti. "Arkadaşın avlanabiliyor mu?"

"Nefret ediyor," demek zorunda kaldı Jon.

"Tarla sürebilir mi? At arabası ya da kayık kullanabilir mi? Bir inek yüzebilir mi?"

"Hayır."

Chett çirkin bir kahkaha attı. "Yumuşak küçük lordlara iş verildiğinde neler olduğunu gördüm. Onları tavadaki kızgın yağın başına koysan, elleri su toplayıp kanar. Odun kessinler diye ellerine balta versen kendi ayaklarını koparırlar."

"Sam'in herkesten daha iyi yapabileceği bir şey var."

"Evet?" dedi Üstat Aemon.

Kıpkırmızı çıbanlarıyla kapıda dikilen Chett'e endişeyle baktı. "Size yardım edebilir," dedi bir çırpıda. "Hesap yapabiliyor, okuma yazmayı iyi biliyor. Chett'in okuması yazması yok ve Clydas zor görüyor. Sam, babasının kütüphanesindeki her kitabı okumuş. Kuzgunlardan da anlıyor. Hayvanlar onu seviyor nedense. Hayalet bile onunla iyi geçiniyor. Savaşmanın dışında iyi yapabileceği pek çok şey var. Gece Nöbetçileri'nin her türden adama ihtiyacı var. Neden işe yarayabilecek bir adamın ölmesine izin verelim ki?"

Üstat Aemon gözlerini kapattı. Jon bir an adamın uyuduğundan endişelendi. Sonunda, "Üstat Luwin seni iyi yetiştirmiş Jon Kar," dedi. "Zekân da kılıcın kadar keskin."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Söylediklerini düşüneceğim anlamına geliyor," dedi kesinlik ifade eden bir sesle. "İşte şimdi uyumaya hazırım. Chett, genç kardeşimizi kapıya kadar geçir."

Tyrion

Titrek kavak ağaçlarının altındaki çalılıklarda kendileri için siper kurdular. Atları dereden su içerken Tyrion çevredeki ağaç dallarını topluyordu. Yerdeki çatallı dalı aldı ve inceledi. "Bu işe yarar mı? Ateş yakmaktan anlamam. Bu işleri benim için Morrec yapardı."

"Ateş mi?" dedi Bronn yere tükürerek. "Sen ölümüne mi susadın cüce? Yoksa aklını tamamen kaçırdın mı? Bir ateş millerce uzaktaki haydutları bile çekip yanımıza getirir. Bu yolculuğu sağ olarak bitirmek istiyorum Lannister."

"Peki nasıl sağ kalmayı umuyorsun?" diye sordu Tyrion. Bulduğu dalı kolunun altına sıkıştırdı ve daha fazlasını bulabilmek için çalılıklara daldı. Sırtı ağrıyordu. Taş yüzlü Lord Lyn Corbray, onları şafak vakti Kanlı Kapı'ya götürüp bir daha gelmemelerini söyleyerek yolculadığından beri at üstündeydiler.

"Yola savaşarak devam etme şansımız yok," dedi Bronn. "Ama iki kişi on kişiden daha hızlı mesafe alır ve daha az dikkat çeker. Bu dağlarda ne kadar az oyalanırsak nehir kıyısına o kadar çabuk varırız. Son sürat at koşturmalıyız derim ben. Geceleri yolculuk edip gündüzleri saklanmalıyız. Yoldan mümkün olduğunca uzak durmalıyız. Sessiz olmamız ve ateş yakmamamız lazım."

Tyrion Lannister iç çekti. "Kusursuz bir plan Bronn. İstiyorsan dene ama sana mezar kazmak için oyalanmayacağım, lütfen affet."

"Benden daha fazla dayanabileceğini mi düşünüyorsun cüce?" diyerek sırıttı paralı asker. Sör Vardis'in kalkanıyla kırılmış dişinin yerindeki siyah boşluk göründü.

Tyrion omuz silkti. "Gece son sürat at koşturmak dağdan hızlıca yuvarlanıp kafatasını kırmak demek. Ben ağır ve telaşsız gitmeyi tercih ederim. At eti sevdiğini biliyorum Bronn ama bu sefer atlarımız ölürse bir gölgekedisine eyer takmak zorunda kalırız... ve doğrusunu söylemem gerekirse, biz ne yaparsak yapalım haydutlar bizi bulacak. Her yerde gözleri var."

Bronn yüzünü buruşturdu. "O halde öleceğiz Lannister," dedi.

"Öyleyse rahat içinde ölmeyi tercih ederim," diye karşılık verdi Tyrion. "Ateş lazım. Gece dondurucu olacak. Ayrıca bir kâse sıcak yemek içimizi ısıtır ve moralimizi düzeltir. Sence buralarda bir av bulabilir miyiz? Leydi Lysa bizim için tuzlu et, sert peynir ve bayat ekmekten oluşan bir ziyafet torbası hazırlatmış ama en yakın üstat bu kadar uzaktayken dişimi kırmak istemiyorum."

"Et bulabilirim." Bronn'un siyah gözleri kuşkuyla Tyrion'a bakıyordu. "Seni o aptal ateşinin başında yalnız bırakıp gitmem gerekir aslında. Eğer atını alırsam yolu tamamlama şansım iki katına çıkar. O zaman ne yaparsın cüce?"

"Büyük ihtimalle ölürüm," dedi. Yerden bir dal daha aldı.

"Bunu yapacağımı düşünmüyor musun?"

"Hayatın söz konusu olursa hiç düşünmeden yapacağını biliyorum. Arkadaşın Chiggen'ın karnına bir ok saplandığında onu hemen susturmak için çok hızlı davranmıştın." Bronn adamın kafasını tek hareketle bükmüş ve bıçağının ucunu kulağının hemen altına sokmuştu. Catelyn Stark'a adamın aldığı yara yüzünden öldüğünü söylemişti.

"Neredeyse ölüydü," dedi Bronn. "İnlemeleri haydutları üstümüze çekiyordu. Chiggen da aynısını yapardı. Üstelik o arkadaşım değildi, yan yana at sürmek zorunda kaldığım bir adamdı sadece. Sakın yanılma cüce, senin için dövüştüm ama seni sevmiyorum."

"İhtiyacım olan şey kılıcındı zaten, sevgin değil," dedi Tyrion. Kollarında biriken dalları yere attı.

Bronn sırıttı. "Bir paralı asker kadar cesursun, hakkını vereyim. Senin için dövüşeceğimi nereden biliyordun?"

"Bilmek mi?" Bodur bacaklarının üstüne tuhaf bir şekilde çömelerek odunları üst üste yığmaya başladı. "Sadece kumar oynadım. Handa, sen ve Chiggen benim tutsak alınmama yardım ettiniz. Neden? Diğerleri meseleyi görev olarak görüyordu. Bağlı oldukları lordun onuru için mücadele ediyorlardı. Ama siz ikiniz ne bir lorda bağlısınız ne bir göreviniz var ne de korunacak bir onurunuz. O halde bu işe neden karıştınız?" Bıçağını çıkardı, çıra olarak kullanmak için bir daldan ince parçalar kesmeye başladı. "Bir paralı asker yaptığı herhangi bir işi neden yapar? Altın için. Leydi Catelyn'in, yardımlarınız karşılığında sizi ödüllendireceğini sanmıştınız, belki de sizi hizmetine alacağını düşündünüz. Ah, işte oldu. Umarım bu çıralar işe yarar. Çakmaktaşın var mı?"

Bronn kemerindeki keseye iki parmağını soktu ve taşı ileri doğru attı. Tyrion çakmaktaşını havada yakaladı.

"Teşekkürler," dedi. "Olay şu, sen Starklar'ı tanımıyorsun. Lord Eddard Stark gururlu, onurlu ve dürüst bir adam. Karısı ondan da beter. Sonunda sana üç beş sikke verirdi elbet, buna şüphe yok. Sana iğrenerek bakar, birkaç nazik laf geveler, sikkeleri eline tutuştururdu ama hepsi bu olurdu. Starklar hizmetlerine alacakları adamda sadakat, cesaret ve onur arar. Dürüst olmak gerekirse sen de, Chiggen da onlar için aşağı tabakadan pisliklersiniz." Bir kıvılcım umuduyla

çakmaktaşını bıçağına sürtüp duruyordu ama boşuna.

"Çok cesur bir dilin var küçük adam," dedi Bronn. "Bir gün biri o dilini kökünden kesip sana yedirir."

"Evet, herkes böyle söylüyor," dedi Tyrion, Bronn'a bakarak. "Seni üzdüm mü? Çok affedersin... ama pislik olduğun bir gerçek. Bronn, doğru anla. Görev, onur, dostluk, bunlar sana ne ifade ediyor? Hiç yorulma, cevabı ikimiz de biliyoruz. Ama aptal değilsin. Vadi'ye vardığımız anda Catelyn Stark'ın sana ihtiyacı kalmamıştı ama benim vardı ve biz Lannisterlar'ın asla tükenmeyen tek şeyi, altındır. Kumar oynamak zorunda kaldığım an gelince, en çok ilgilendiğin şeyin kimde olduğunu hatırlayacak kadar zekice davranmanı umdum, ki sen de öyle yaptın." Taşı tekrar bıçağa sürttü. Hâlâ kıvılcım yoktu.

"Bana ver," dedi Bronn çömelerek. "Ben yaparım." Bıçağı ve çakmaktaşını Tyrion'ın elinden alıp daha ilk denemesinde sağlam bir kıvılcım çıkardı. Çıraların üstünden incecik bir duman kıvrılarak yükseldi.

"İyi iş," dedi Tyrion. "Bir pislik olabilirsin ama fazlasıyla işe yarar bir adamsın ve kılıç işinde neredeyse ağabeyim Jaime kadar iyisin. Ne istersin Bronn? Altın? Arazi? Kadın? Hayatta kalmamı sağla ve hepsine sahip ol."

Bronn hafifçe çıralara üfledi, alevler yükselmeye başladı. "Ya ölürsen?"

"O zaman, arkamdan samimi gözyaşları döküp yas tutan biri olur," dedi Tyrion sırıtarak. "Ben ölürsem altın da ölür."

Odunlar güzelce tutuşmuştu. Bronn ayağa kalktı. Çakmaktaşını tekrar kesesine koydu, bıçağı Tyrion'a attı. "Gayet adil," dedi. "Kılıcım senindir... ama her pislediğinde dizlerimin üstüne çöküp lordum filan dememi bekleme. Ben kimsenin yağcısı değilim."

"Arkadaşı da değilsin," dedi Tyrion. "Karlı çıkacağın bir işle karşılaştığın anda bana da ihanet edeceğinin farkındayım. Tıpkı Leydi Stark'a ihanet ettiğin gibi. Beni satmaya niyetlendiğin bir gün gelirse şunu hatırla Bronn, ben iki katını veririm, fiyat her ne olursa olsun. Yaşamayı seviyorum. Şimdi, bize şöyle güzel bir akşam yemeği bulabilir misin?"

"Atlara göz kulak ol," dedi Bronn. Belinde asılı uzun bıçağını kınından çıkardı, ağaçların arasında kayboldu.

Bir saat sonra atlar tımar edilip beslenmişti, ateş neşeyle çıtırdıyordu ve genç bir keçinin budu ateşin üstünde cızırdayarak kızarıyordu. "Tek eksiğimiz bu yavruyu mideye indirmeyi kolaylaştıracak iyi bir şarap," dedi Tyrion.

"Şarap, bir de kadın ve bir düzine kılıçlı adam," diye karşılık verdi Bronn. Ateşin dibinde bağdaş kurmuş, yağ taşıyla kılıcını ovuyordu. Taş çeliğin üstünde

bir yukarı bir aşağı gidip geldikçe çıkan sürtünme sesi insana tuhaf bir güven duygusu veriyordu. "Karanlığın çökmesine az kaldı," dedi paralı asker. "İlk nöbeti ben tutarım... ne faydası olacaksa. Bizi uykumuzda öldürmeleri daha iyi olur belki de."

"Ah, biz uykuya dalmadan çok önce burada olurlar." Kızaran etin kokusu Tyrion'ın ağzını sulandırmıştı.

Bronn ateşin ardından ona baktı. "Bir planın var senin," dedi açıkça, çeliği taşa sürterek.

"Bir umudum var diyelim," dedi Tyrion. "Bir kez daha zar atacağım."

"Hayatlarımız üstüne kumar oynayacaksın."

Tyrion omuz silkti. "Başka ne seçeneğimiz var?" Ateşin üzerine eğilip etten bir dilim kesti. "Ahh," dedi mutlu bir şekilde eti çiğnerken. Yağlar çenesinden aşağı akmaya başladı. "Biraz sert, baharat lazım ama şikâyet etmeyeceğim. Kartal Yuvası'nda olsaydım bir tabak haşlanmış fasulye için uçurumun kenarında dans etmem gerekirdi."

"O zindancıya bir kese altın verdin yine de."

"Bir Lannister borcunu mutlaka öder."

Tyrion içi altın dolu deri keseyi uzattığında Mord bile altınları gerçekten aldığına inanamamıştı. Kesenin ağzını açıp içindeki altınları gördüğü an zindancının gözleri haşlanmış yumurta gibi büyümüştü. "Gümüşleri kendime ayırdım ama sana altın sözü vermiştim zaten," demişti Tyrion gülerek. Mord gibi bir adamın, bütün ömrü boyunca tutsakları tırtıklayarak kazanabileceğinden çok daha fazla altın vardı kesede. "Ve unutma, bu sadece başlangıç. Eğer bir gün Leydi Arryn'a kölelik etmekten bıkıp Casterly Kayası'na gelirsen borcumun geri kalanını da öderim sana." Mord, altın sikkeler iki elini birden doldurmuş halde dizlerinin üstüne çökmüş, Tyrion'ın dediğini yapacağını söylemişti.

Bronn bıçağını buta geçirip eti ateşten aldı. Kömürleşen deriyi ayırıp eti büyük dilimler halinde kesmeye başladı. Tyrion iki somun ekmek çıkarıp içlerini oydu. "Nehre varmayı başarırsak ne yapacaksın?" diye sordu paralı asker.

"Ah! Her şeyden önce, kuş tüyü bir yatak, bir fahişe ve bir sürahi şarap." Tyrion içini oyduğu ekmeği uzattı ve Bronn ekmeği etle doldurdu. "Sonra ya Casterly Kayası ya da Kral Toprakları. Bir hançerle ilgili sormam gereken çok önemli sorular var."

Paralı asker eti çiğneyip yuttu. "Öyleyse doğru söylüyordun, hançer senin değildi gerçekten."

Tyrion belli belirsiz gülümsedi. "Bir yalancı gibi mi görünüyorum sana?"

Sonunda karınları doyduğunda yıldızlar parlamaya başlamıştı ve yarım ay dağların üstünde yükseliyordu. Tyrion gölge postu cübbesini yere serdi ve eyerini yastık olarak kullandı. "Dostlarımız gelmek için acele etmedi."

"Onların yerinde olsam bir tuzaktan korkardım," dedi Bronn. "Onları buraya çekmek istemesek neden bu kadar göz önünde olalım?"

Tyrion kıkırdadı. "O zaman bir de şarkı tutturup onların korkuyla kaçmasını sağlayalım." Islık çalmaya başladı.

"Sen delisin cüce," dedi Bronn bıçağıyla tırnaklarının arasındaki yağları temizlerken.

"Senin müzik aşkın yok mu Bronn?"

"Müziği bu kadar seviyorsan senin yerine dövüşmesi için şarkıcıyı seçmeliydin."

Tyrion sırıttı. "İşte bu çok eğlenceli olurdu. Sör Vardis'i ahşap arpıyla savuşturması gözlerimin önünde canlanıyor." Islık çalmaya devam etti. "Bu şarkıyı biliyor musun?" diye sordu.

"Orada burada, genelevlerde, hanlarda filan duymuştum."

"Myr dilinde. Adı 'Aşkımın Mevsimleri.' Sözlerini anlayabilen için güzel ve hüzünlü bir şarkıdır. Yattığım ilk kız sürekli bu şarkıyı söylüyordu, hiç aklımdan çıkmadı." Tyrion gökyüzüne baktı. Soğuk ve berrak bir geceydi. Yıldızlar dağların üstünde hakikat kadar parlak ve acımasız ışıldıyordu. "O kızla böyle bir gecede karşılaşmıştım," dedi kendi kendine. "Çığlıkları duyduğumuzda Jaime'yle birlikte Lannis Limanı'ndan dönüyorduk. Aniden, koşarak yola çıktı. Peşinde iki adam vardı, bağırıyorlar, tehditler savuruyorlardı. Ben atımdan inip kızı korumaya çalıştım, Jaime kılıcını çıkarıp adamların peşine düştü. Benden bir yaş büyüktü. İnce, uzun, kalbini acıtacak kadar güzel, siyah saçlı bir kız. Aşağı tabakadan, yarı aç ve kirli... ama yine de çok güzel. Elbisesinin sırtı yırtılmıştı, pelerinimi çıkarıp omuzlarına örttüm. Jaime ormana giren adamları takip etti. Geri döndüğünde hem adını hem hikâyesini öğrenmiştim kızın. Bir çiftçinin kızıymış, babası ölünce yetim kalmış. O gece şeye gidiyormuş... Aslında hiçbir yere.

Jaime kızın peşindeki adamları bulmak için köpürüyordu. Kanun tanımaz adamların Casterly Kayası'nın bu kadar yakınında yoldaki insanlara saldırması öyle sık görülen bir şey değildi. Jaime bu olayı hakaret olarak algıladı. Kızı tek başına bir yere gönderemezdik çünkü çok korkmuştu, ben de onu en yakın hana götürüp karnını doyurmayı teklif ettim. Ağabeyim de Kaya'ya dönüp adamları bulmak için yardım almaya gitti.

Kız inanamayacağım kadar açtı. Konuşa konuşa iki bütün tavuk yedik, üçüncüsünün de yarısını. Koca bir sürahi şarap içtik. Daha on üç yaşındaydım, şarap iyice başıma vurdu. Sonra bir baktım ki kızla aynı yataktayım. Kız utangaçtı, ben daha utangaçtım. O cesareti nereden bulduğumu hiç bilmiyorum. Bekâretini aldığımda ağladı ama sonra beni öptü ve bu şarkıyı söylemeye başladı. Sabah uyandığımda sırılsıklam âşıktım."

"Hem de sen," dedi Bronn. Eğleniyormuş gibiydi.

"Çok saçma değil mi?" Tyrion tekrar ıslıkla şarkıyı çalmaya başladı. "Onunla evlendim," diye itiraf etti sonra.

"Casterly Kayası'ndan bir Lannister bir çiftçinin kızıyla evlendi öyle mi? Bunu nasıl becerdin?"

"Ah, bir delikanlının pek çok yalan, elli gümüş sikke ve sarhoş bir rahiple yapabileceği şeyleri duysan aklın başından gider. Onu Casterly Kayası'na götürmeye cesaret edemedim, o yüzden bir kasaba evine yerleştirdim. On beş gün boyunca evcilik oyunu oynadık. Sonra rahibin ayılacağı tuttu ve lord babama her şeyi itiraf etti." Tyrion, bunca yıl geçtikten sonra bile bunu söylemenin kendisini bu kadar yalnız hissettirmesine şaşırdı. Belki de yalnızca yorgunluktandı bu. "Ve evliliğim bitti." Kalktı, sönmekte olan ateşin gidip gelen ışığına baktı.

"Baban kızı uzağa mı gönderdi?"

"Bundan çok daha iyisini yaptı," dedi Tyrion. "Önce ağabeyime bana gerçekleri anlatmasını söyledi. Kız fahişeymiş meğer. Her şeyi Jaime ayarlamış. Yolu, kızı kovalayan adamları, hepsini. Artık bir kadınla yatma zamanımın geldiğini düşünmüş. Benim ilk seferim olduğunu bildiği için iki katı para ödeyip bir bakire bulmuş işte.

Jaime itirafını yaptıktan sonra babam bana bir hayat dersi vermek için karımı yanımıza getirtti ve kızı muhafızlara verdi. Ona iyi para ödediler doğrusu. Her adamdan bir gümüş sikke. Hangi fahişe bu kadar iyi kazanır? Beni muhafız barakasının köşesine oturtup izlememi emretti. Sonunda kızın o kadar çok gümüşü olmuştu ki, avuçlarına sığmayıp yere düşüyordu. Kız..." Duman, Tyrion'ın gözlerini yakıyordu. Boğazını temizleyip kafasını ateşten çevirdi, yüzünü karanlığa döndü. "Lord Tywin sonunda benim de ödeme yapmamı söyledi," dedi fısıltı gibi bir sesle. "Ve bana kızın ücretini ödememem için bir altın verdi. Çünkü ben bir Lannister'dım ve daha kıymetliydim."

Bir süre sonra yine aynı sesi duydu. Bronn kılıcını taşla bileyliyordu. "On üç, otuz ya da üç yaş, hiç fark etmez, bana böyle bir şey yapan adamı sağ bırakmazdım ben."

Tyrion dönüp Bronn'un yüzüne baktı. "Bir gün böyle bir fırsatın olabilir. Sana söylediğim şeyi hatırla. Bir Lannister borcunu mutlaka öder." Esnedi. "Galiba biraz uyumayı deneyeceğim. Ölmek üzere olduğumuz zaman beni uyandır."

Gölge postu cübbeye dolandı ve gözlerini kapattı. Yer çok soğuk ve taşlıydı ama bir süre sonra uykuya daldı. Rüyasında gökyüzü hücresini gördü. Bu kez tutsak değil zindancıydı, büyük bir zindancı. Elindeki deri kayışla babasına vuruyor, onu hücrenin sınırına doğru itiyordu. Gökyüzüne doğru...

"Tyrion." Bronn'un fısıltılı uyarısı aciliyet ifade ediyordu.

Tyrion hemen uyandı. Alevler sönmüş, sadece közler kalmıştı ve etrafta gölgeler sürünüyordu. Bronn dizinin üstüne kalktı, bir elinde uzun bıçağı, diğerinde kılıcı vardı. Tyrion elini kaldırdı, hareketi hiç kımıldama, diyordu. "Gel de ateşimizi paylaş. Hava çok soğuk," diye seslendi gölgelere. "İkram edecek şarabımız yok ama keçi etimizi paylaşırız."

Hareket eden gölgeler durdu. Tyrion, ay ışığında parlayan metali gördü. "Bizim dağımız," diye bağırdı ağaçların içinden bir ses. Sert ve düşmanca. "Bizim keçimiz."

"Sizin keçiniz," diye onayladı Tyrion. "Sen kimsin?"

"Tanrılarınızla karşılaştığınızda, onlara benim Taş Kargalar'dan Gurn'un oğlu Gunthor olduğumu söyleyin," dedi başka bir ses. Ayağının altında bir dalı ezerek ışığa çıktı. Boynuzlu miğferi ve uzun kılıcı vardı. Zayıf bir adamdı.

"Ve Dolf'un oğlu Shagga." Bu ilk konuşan adamın sesiydi, derin ve ölümcül. Kocaman bir kaya parçası sola kaydı, ayağa kalktı ve bir adama dönüştü. Sağlam, ağır ve güçlü görünüyordu. Baştan ayağa deriler giyinmişti. Sağ elinde küt bir sopa, sol elinde bir balta vardı. Yanlarına yaklaşırken silahlarını birbirine vurdu.

Diğerleri de adlarını söylemeye başladı: Conn, Torrek, Jaggot ve Tyrion'ın duyar duymaz unuttuğu en az on isim daha. Birkaçının kılıcı ve bıçağı vardı, diğerleri ahşap mızraklar, yabalar ve oraklar savuruyordu. Tyrion cevap vermek için hepsinin ismini söylemesini bekledi. "Ben, Kaya'nın Aslanları Lannisterlar klanından, Tywin'in oğlu Tyrion. Yediğimiz keçinin ücretini memnuniyetle öderiz."

"Bize verecek neyin var Tywin'in oğlu Tyrion?" diye sordu, adının Gunthor olduğunu söyleyen ve diğerlerinin lideri gibi görünen adam.

"Kesemde gümüşler var," dedi Tyrion. "Bu giydiğim zırh benim için çok büyük ama Conn'a tam olur. Ve savaş baltam Shagga'nın eline o ahşap saplı baltadan daha çok yakışır."

"Yarım adam zaten bizim olan gümüşlerle bize ödeme yapacakmış," dedi Conn.

"Conn doğru söylüyor," diyerek onayladı Gunthor. "Gümüşlerin bizim, atların bizim, silahların bizim. Bize canından başka verecek hiçbir şeyin yok senin. Nasıl ölmek istersin Tywin'in oğlu Tyrion?"

"Kendi yatağımda, midem şarap doluyken ve seksenli yaşlarımda," diye cevap verdi Tyrion.

En iri olanları, Shagga kahkaha attı ama diğerleri eğleniyormuş gibi görünmüyordu. "Conn, atlarını al," diye emretti Gunthor. "Öbür adamı öldür, yarım adamı yakala. Keçi sağıp kadınları güldürebilir."

Bronn ayağa kalktı. "İlk kim ölmek ister?"

"Hayır!" dedi Tyrion sertçe. "Gurn'un oğlu Gunthor, beni dinle. Benim hanedanım güçlü ve zengindir. Eğer Taş Kargalar bu dağlardan sağ salim geçmemize yardım ederse, lord babam üstünüze altın yağdırır."

"Alçak topraklardaki lordların altınları yarım adamların verdiği sözler kadar kıymetsizdir," dedi Gunthor.

"Ben yarım adam olabilirim ama düşmanlarımla yüzleşecek cesarete sahibim," diye karşılık verdi Tyrion. "Taş Kargalar kayaların arkasına saklanıp Vadi'nin şövalyelerini görünce korkuyla kaçışmaktan başka ne yapıyor?"

Shagga öfkeyle kükredi ve sopasıyla baltasını birbirine vurdu. Jaggot, uzun ahşap mızrağının ateşle sertleştirilmiş ucuyla Tyrion'ın yüzünü dürttü. Tyrion kıpırdamamak için elinden geleni yaptı. "Çalabildiğiniz en iyi silahlar bunlar mı?" dedi. "Belki bir koyunu öldürmeye yeter... koyun kendini savunmazsa tabi. Babamın demircilerinin tükürdüğü çelik bile bunlardan daha iyidir."

"Küçük adam," diye kükredi Shagga. "Ben hayalarını kesip keçilere yedirdiğim zaman baltamla nasıl dalga geçeceksin?"

Ama Gunthor elini kaldırdı. "Durun, söyleyeceklerini dinlemek istiyorum. Analar aç kalıyor; çelik, altından daha fazla karın doyuruyor. Bize hayatın karşılığında ne vereceksin Tywin'in oğlu Tyrion? Kılıç? Mızrak? Zırh?"

"Hepsini ve daha fazlasını," diye cevapladı Lannister gülümseyerek. "Size Arryn Vadisi'ni vereceğim."

Eddard

Kızıl Kale'nin mağaramsı taht odasındaki yüksek ve dar pencerelerden içeri giren akşam güneşi, bir zamanlar ejderha kafataslarının asılı olduğu duvarlarda koyu kırmızı şeritler bırakıyordu. Şimdi parlak yeşiller, kahverengiler ve mavilerle işlenmiş capcanlı av sahnelerinin olduğu goblenlerin örttüğü duvarlardaki tek renk, kan kırmızısıymış gibi geliyordu Ned Stark'a.

Fatih Aegon'ın yüksek, kadim tahtında oturuyordu. Taht; mızrak uçları, kılıçlar ve grotesk bir zevkle eğilip bükülmüş metallerden bir ucubeydi. Tıpkı Robert'ın kendisini uyardığı gibi cehennem kadar rahatsız bir tahttı. Zonklayan kırık bacağı her geçen dakika daha da beter arttırıyordu rahatsızlığını. Tahtın oturma yerindeki demir giderek sertleşiyor, sırt bölümündeki dişli çelik yaslanmayı imkânsız kılıyordu. Fatih Aegon demir ustalarına, düşmanlarının elinden aldığı kılıçlardan görkemli bir taht dövmelerini emrettiğinde, bir kral asla rahat oturmamalıdır, demişti. Fatih Aegon'ın kibrine lanet olsun, diye düşündü Ned, ve Robert'ın av merakına da lanet olsun.

"Bunların haydutlar olmadıklarından kesinlikle emin miyiz?" diye sordu, tahttan alçaktaki konsey masasında oturan Varys. Yüce Üstat Pycelle huzursuzca kıpırdandı. Serçeparmak bir kalemle oynuyordu. Konsey üyelerinden toplantıya katılan sadece onlardı. Kral Ormanı'nda beyaz erkek geyik görüldüğü haberi gelince Prens Joffrey, Sandor Clegane, Balon Swann ve konseyin yarısıyla birlikte Lord Renly ve Sör Barristan da ava çıkan krala katılmışlardı. Kralın yokluğunda Demir Taht'ta Ned oturmak zorundaydı.

Ned en azından oturabiliyordu, konsey üyeleri dışındakiler ya ayakta durmak ya da diz çökmek zorundaydı. Dilekçe sahipleri uzun kapıların yanında yığılmıştı. Şövalyeler, kıdemli lordlar ve leydiler goblenlerin altında, halktan insanlar koridorlarda, gümüş ya da altın pelerinli muhafızlar, herkes, bir yerde ayakta duruyordu.

Köylüler diz çökmüşlerdi. Erkekler, kadınlar, çocuklar, hepsi paçavralar içindeydi, üstleri başları kan içindeydi. Yüzleri korkuyla gerilmişti. Onları buraya şahitlik etsinler diye getiren şövalye arkalarında duruyordu.

"Haydutlar mı, Lord Varys?" Sör Raymun Darry'nin sesinden küçümseme akıyordu. "Ah, evet haydutlardı. Lannister haydutları."

Ned salondaki gerginliği hissedebiliyordu. Lordlar ve hizmetçiler aynı

merakla kulak kabartmış dinliyordu. Şaşırmış gibi yapamazdı. Catelyn'in, Tyrion Lannister'ı kaçırmasından bu yana batı son derece tehlikeli bir yer haline gelmişti. Hem Nehirova, hem Casterly Kayası sancak beylerini çağırmıştı. Ordular Altın Diş'in hemen altındaki geçitte yığılmaya başlamıştı. Kan dökülmesine artık ramak kalmıştı. Artık asıl sorun, kanayan yaranın nasıl iyileştirileceğiydi.

Yüzündeki kırmızı şarap renkli doğum lekesi olmasa yakışıklı denebilecek, üzgün bakışlı Sör Karyl Vance dizlerinin üstünde duran köylüleri gösterdi. "Sherrer ahalisinden geri kalanlar sadece bunlar Lord Eddard Stark. Diğerleri, Göçmen Köyü ve Şarlatan Kıyısı'ndaki insanlarla birlikte öldü."

"Kalkın," diye emretti Ned köylülere. Dizlerinin üstünde konuşan insanlara güvenmiyordu. "Hepiniz, ayağa kalkın."

Sherrer ahalisi birer ikişer ayağa kalktı. Çok yaşlı bir adamın kalkmak için yardıma ihtiyacı oldu ve Sör Arys Oakheart'a bomboş gözlerle bakan, kanlı kıyafetler içindeki genç bir kız dizlerinin üstünde kaldı. Sör Arys, kralı... ya da bu durumda Kral Eli'ni korumaya yemin etmiş Kral Muhafızları'nın bembeyaz zırhı içinde, Demir Taht'ın hemen dibinde duruyordu.

"Joss," dedi Sör Raymun Darry, biracı önlüğü giymiş, tombul, kelleşmeye başlamış bir adama. "Sherrer'de neler olduğunu El'e anlat."

Joss başıyla onayladı. "Majesteleri uygun görürse..."

"Majesteleri, Karasu'nun ötesinde avlanıyor," dedi Ned. Bütün hayatını Kızıl Kale'den birkaç günlük yol mesafesinde geçirmiş bir adamın, kralının neye benzediğiyle ilgi en ufak fikri olmamasına şaşırıyordu. Ned, göğsüne Starklar'ın ulu kurdunun işlendiği beyaz keten bir takım giyiyordu. Siyah yün pelerininin yakası görev nişanı gümüş El armasıyla kapatılmıştı. Siyah, beyaz ve gri. Gerçeğin bütün tonları. "Ben Lord Stark'ım. Kral Eli. Bana kim olduğunu ve bu süvarilerle ilgili bildiklerini anlat."

"Benim Sherrer'da, taş köprünün yakınlarında bir birahanem var... vardı lordum. Boğaz'ın güneyindeki en iyi biraların bende olduğunu söylerler, bağışlayın lordum. Biralarım da her şeyim gibi gitti. Geldiler, çatlayana kadar içtiler, geri kalanı da çatımı ateşe vermeden önce döküp ziyan ettiler. Eğer yakalayabilselerdi kanımı da dökeceklerdi lordum."

"Bizi yakıp küle çevirdiler lordum," dedi, adamın yanında duran bir çiftçi. "Gecenin bir yarısı, güneyden at sırtında geldiler. Tarlaları, evleri yaktılar. Onlara engel olmaya çalışanların hepsini öldürdüler. Yağmacı haydutlardan değillerdi lordum. Mallarımızı çalmaya gelmemişlerdi. Süt ineğimi katlettiler, sonra da sineklerle kargalara yem olsun diye öylece ortada bıraktılar."

"Benim çırağımı öldürdüler," dedi, kafası sargılı, demirciler gibi kol kasları olan tıknaz bir adam. Konseye gelmek için en iyi kıyafetlerini giymişti ama pantolonunun poposu yamalıydı ve pelerini yolculuk sırasında lekelenip tozlanmıştı. "Çocuğu arazide atlarıyla bir oraya bir buraya koşturdular. Kahkahalar atarak, mızraklarıyla dürte dürte oradan oraya sürdüler. Oyun oynuyorlarmış gibi. Sonunda çocuk yoruldu, tökezleyip düştü. Bir mızrakla deşilene kadar çığlık atıp durdu."

Hâlâ dizlerinin üzerinde olan kız başını iyice yukarı kaldırıp tahtta oturan Ned'e baktı. "Benim de annemi öldürdüler. Ve onlar... onlar..." Ne söyleyeceğini hatırlamıyormuş gibi kesildi sesi. Hıçkırmaya başladı.

Hikâyenin devamını Sör Raymun Darry anlattı. "Göçmen Köyü'ndeki insanlar karakola sığınmış ama duvarlar ahşaptır. Süvariler duvara boylu boyunca kuru saman yığıp ateşe vermişler, insanları diri diri yakmışlar. Göçmenler köy kapısını açıp yangından kaçmak isteyince, kapıdan her çıkanı teker teker oklarıyla vurmuşlar. Meme emen bebeklere ve annelerine bile acımamışlar."

"Dehşet verici," diye mırıldandı Varys. "İnsan evladı nasıl bu kadar zalim olabilir?"

"Bize de aynı şeyi yapabilirlerdi ama Sherrer karakolunun duvarları taştan," dedi Joss. "İçlerinden biri bizi dumanla dışarı çıkarmak istedi ama en büyükleri nehrin yukarısında daha sulu meyveler olduğunu söyleyince Şarlatan Kıyısı'na doğru uzaklaştılar."

Ned öne doğru eğilirken parmaklarına dayanan çeliğin soğuğunu hissediyordu. Her parmak arasında bir bıçak vardı. Bükülmüş kılıçların sivri uçları, tahtın kollarından birer pençe gibi çıkıyordu. Aradan geçen üç yüz yıla rağmen bazısı hâlâ kesecek kadar keskindi. Demir Taht dikkatsiz birisi için tuzak doluydu. Bu tahtı dövmek için, tam bin tane kılıcın Kara Dehşet Balerion'un nefesiyle eritildiği söylenirdi şarkılarda. Tahtı dövmek tam elli dokuz gün sürmüştü ve sonunda, ustura kadar keskin köşeleri, dikenleri, bıçak gibi metal şeritleri olan kambur bir canavar çıkmıştı ortaya. İnsan öldürebilecek bir tahttı bu ve eğer hikâyeler gerçekse, öldürmüştü de.

Eddard Stark bu tahtta ne işi olduğunu anlayamıyordu ama oturuyordu işte ve bu insanlar adalet için ondan medet umuyordu. Öfkesini dizginlemeye çalışarak sordu. "Bu adamların Lannisterlar olduğuna dair ne kanıtınız var? Kırmızı pelerinler mi giyiyorlardı? Aslanlı sancakları mı vardı?"

"Lannisterlar bile bu kadar aptal olamaz," diye çıkıştı Sör Marq Piper. Ufak tefek, kasıntı bir horoz gibiydi. Ned'in ciddiye alamayacağı kadar genç ve aşırı ateşli bir delikanlıydı ama Catelyn'in erkek kardeşi Edmure Tully'nin sıkı

dostuydu.

"Bütün adamlar zırhlı ve atlıydı lordum," diye sakince cevap verdi Sör Karyl. "Çelik uçlu mızraklar, uzun kılıçlar ve savaş baltaları taşıyorlardı." Sağ kalan köylülerden birine döndü, "Sen. Evet sen, kimse sana zarar vermeyecek. El'e, bana anlattıklarını anlat."

Yaşlı adam başıyla onayladı. "Sürdükleri atlar savaş atlarıydı. Sör Willum'a ait ahırlarında yıllarca çalıştım ben, farkı bilirim. Tanrılar benim şahidim olsun, o atlardan biri bile saban çekmemiştir."

"İyi binekli haydutlar," dedi Serçeparmak. "Atları son yağmaladıkları yerden aldılar belki."

"Atlı adamlar kaç kişiydi?" diye sordu Ned.

"En az yüz kişilerdi," diye yanıtladı Joss. Onunla aynı anda, kafası sargılı demirci de cevap veriyordu, "Elli." Ve hemen arkasındaki büyük annesi, "Yüzlerce, yüzlerce. Bir ordu gibiydiler lordum."

"Fazlasıyla haklısın iyi kadın," dedi Lord Eddard. "Sancakları yoktu diyorsunuz. Peki ne çeşit zırhlar giyiyorlardı? Kalkanlarında ya da miğferlerinde süslemeler, armalar var mıydı?"

Biracı Joss kafasını salladı. "Maalesef yoktu lordum. Zırhları düzdü ama... adamların lideri, o da diğerleri gibi zırhlanmıştı ama diğerlerinden çok farklıydı. Devlerin tarihe gömüldüğünü söyleyenler o adamı bir kez görmeli. Yemin ederim. Bir öküz kadar iriydi, sesiyle taşları kırılabilir."

"Yürüyen Dağ!" dedi Sör Marq bağırarak. "Bundan şüphe edilebilir mi? Bu katliam Sör Gregor Clegane'in işi."

Ned salondan yükselen mırıltıları duydu. Koridorlardan bile gergin fısıltılar geliyordu. Sör Marq söylediklerinde haklıysa, bunun ne anlama geldiğini soylu lordlar kadar sıradan köylüler de biliyordu. Sör Gregor Clegane, Lord Tywin Lannister'ın sancak beyiydi.

Köylülerin dehşet dolu yüzlerini inceledi. Bu kadar korkmuş olmaları şaşırtıcı değildi. Kral, elleri kanlı Lord Tywin'in kızıyla evliydi. Evlilik yoluyla kralın babası olmuş bir adamı ele vermek için buraya getirildiklerini sanıyorlardı. Ned, şövalyelerin onlara bir seçenek bırakıp bırakmadığını merak etti.

Yüce Üstat Pycelle hantalca ayağa kalktı. Boynundaki zincirler şıngırdadı. "Sör Marq, affınıza sığınarak, bahsettiğiniz haydutun Sör Gregor Clegane olduğundan emin olamazsınız. Krallıkta pek çok iri adam var."

"Yürüyen Dağ kadar iri olanları da var mı?" dedi Sör Karly. "Ben hiç görmedim."

"Burada bulunan hiç kimse görmedi," diye ekledi Sör Raymun öfkeyle.

"Onun yanında erkek kardeşi bile bir kukla kadar küçük kalıyor. Lordlarım, açın gözlerinizi. Cesetlerin üstünde mührünü görmeniz mi gerek? O, Gregor'du."

"Sör Gregor neden haydutluk etsin?" diye sordu Pycelle. "Bağlı olduğu soylu lord sayesinde sağlam bir kaleye ve kendi arazilerine hükmediyor. Bu adam kutsanmış bir şövalye."

"Suçlu bir şövalye," dedi Sör Marq. "Lord Tywin'in kudurmuş köpeği."

"Soylu El," diyerek Ned'e döndü Pycelle. "Bu kıymetli şövalyeye Lord Tywin'in kraliçemizin babası olduğunu hatırlatmanızı rica ederim."

"Teşekkür ederim Yüce Üstat Pycelle," dedi Ned. "Siz söylemeseydiniz, hiçbirimiz hatırlayamayabilirdik bunu."

Tahtın durduğu yüksek noktadan, salonun diğer ucundaki adamların kapıdan sessizce sıvıştığını görebiliyordu. Toprak altına giren yabani tavşanlar diye geçti aklından... ya da kraliçenin peynirinden bir ısırık almak isteyen fareler. Rahibe Mordane ve yanında duran Sansa'yı gördü bir an. Öfkelendi. Burası küçük bir kıza uygun değildi. Gerçi, bugünkü konsey toplantısında, diğer toplantılarda olduğu gibi dilekçecileri dinlemek, birbirine düşman köylülerin arasını yapmak, sınır taşlarının tekrar yerleştirilmesi için hakemlik etmek gibi sıkıcı işler olmayacağını bilemezdi Rahibe Mordane.

Aşağıdaki konsey masasından oturan Lord Baelish, elindeki kaleme olan ilgisini kaybedip öne eğildi. "Sör Marq, Sör Karyl, Sör Raymun, sizlere bir soru sormak zorundayım. Bu karakollar sizin korumanız altındaydı. Bütün bu kıyım ve ateşe verme olayları olurken sizler neredeydiniz?"

Sör Karyl Vance cevap verdi, "Altın Diş'in aşağısındaki geçitte babama katılmıştım. Sör Marq da oradaydı. Sör Edmure Tully bu katliamın haberini aldığında, hemen küçük bir kuvvetle köylere gitmemizi ve sağ kalanları kralın huzuruna götürmemizi emreden bir mesaj yollamış."

Sör Raymun Darry konuştu. "Sör Edmure beni bütün askerlerimle birlikte Nehirova'ya çağırdı. Ben haberleri aldığımda Nehirova surlarının karşısındaki nehir kıyısında kamp kurmuş, gelecek emirleri bekliyordum. Kendi topraklarıma ulaştığımda Sör Gregor ve solucanları Kızıl Çatal'ı çoktan geçmiş, Lannister tepelerine doğru yola çıkmışlardı."

Serçeparmak düşünceli bir halde, parmağını çenesine götürdü. "Ya tekrar gelirlerse sör?"

"Tekrar gelirlerse yaktıkları toprağı onların kanıyla sulayacağız," dedi Sör Marq Piper ateşli bir sesle.

"Sör Edmure, sınıra bir günlük mesafede olan her köye ve karakola adamlarını gönderdi," diye açıkladı Sör Karyl. "Bir daha gelirlerse işleri kolay olmayacak."

Ve bu, tam da Lord Tywin'in istediği şey, diye düşündü Ned. Nehirova'nın kanını parça parça akıtıp güçsüz bırakmak. Çocuğu kılıç çekmeye mecbur etmek. Karısının erkek kardeşi gençti. Cesareti sağduyusundan fazlaydı. Topraklarının her zerresini, o topraklarda yaşayan her adamı, her kadını, her çocuğu kanının son damlasına kadar savunacaktı ve Lord Tywin bunu gayet iyi bilecek kadar kurnazdı.

"Köyleriniz ve karakollarınız güvendeyse tahttan talebiniz nedir?" diye sordu Lord Petyr.

"Üç Dişli Mızrak lordları kral huzurunu korumak için çalışıyor," dedi Raymun Darry. "Lannisterlar bu huzuru bozdu. Onlara çelikle cevap vermek için izin istiyoruz. Göçmen Köyü, Şarlatan Kıyısı ve Sherrer Kasabası'nın insanları için adalet talep ediyoruz."

"Edmure da, Gregor Clegane'den kanlı hesap sormamız gerektiğini düşünüyor," dedi Sör Marq. "Buna rağmen, ihtiyar Lord Hoster saldırıya geçmeden önce buraya gelip kralın müsaadesi için yalvarmamızı emretti."

Tanrılar ihtiyar Lord Hoster'dan razı olsun öyleyse. Tywin Lannister bir aslan olduğu kadar bir tilkiydi de. Eğer Tywin Lannister, Gregor Clegane'i yakıp yıkmak için gönderdiyse –ki Ned bundan emindi– gece karanlığında, sancaksız, sıradan yağmacı haydutlar gibi tanınmayacak şekilde gitmelerini de emretmiş olmalıydı. Nehirova'nın karşı saldırısı söz konusu olursa, Cersei ve babası huzuru bozanların Lannisterlar değil Tullyler olduğunu iddia edecekti. Robert'ın kimin lafına inanacağını ancak tanrılar bilebilirdi.

Yüce Üstat Pycelle tekrar ayağa kalktı. "Soylu El, Eğer Gregor Clegane ettiği kutsal yeminleri yağma ve tecavüz için bozduysa, bu insanlar onun bağlı olduğu lorda gidip şikâyetlerini bildirebilir. Bunlar tahtı ilgilendiren meseleler değildir. Gidip Lord Tywin'den adalet talep etmeliler."

"Adalet kralındır," dedi Ned. "Kuzey, güney, doğu ya da batı, her yerdeki adalet Robert adına sağlanır."

"Kral adaleti," dedi Yüce Üstat Pycelle. "Öyle olsun. O halde, bu meselenin çözümünü kral dönene kadar..."

"Kral nehrin ötesinde avlanıyor ve daha günlerce dönmeyebilir," dedi Lord Eddard. "Robert bana bu görevi onun tahtında oturmam, onun kulaklarıyla duymam ve onun sesiyle konuşmam için verdi ve ben de bunu yapacağım... buna rağmen, kendisine haber verilmesi konusunda hemfikirim." Goblenlerin altında

tanıdık bir yüz gördü. "Sör Robar."

Sör Robar Royce öne çıktı ve reverans yaptı. "Lordum."

"Babanız kralla birlikte ava gitti," dedi Ned. "Onlara bugün burada neler olduğunu ve neler konuşulduğunu iletebilir misiniz?"

"Derhal lordum."

"Gregor Clegane'den intikamımızı almamıza müsaade var mı?" diye sordu Marq Piper.

"İntikam? Ben adaletten bahsettiğimizi sanıyordum. Clegane'in topraklarını yakmak, halkını kılıçtan geçirmek sadece sizin yaralı gururunuzu tamir etmeye yarar, adalet ve huzuru sağlamaya değil." Genç şövalye cevap veremeden Ned köylülere döndü. "Sherrer halkı, evlerinizi ve tarlalarınızdaki ekinleri geri verememem. Ölülerinizi canlandıramam. Ama size kralımız Robert adına adalet sağlayabilirim."

Salondaki bütün gözler Ned'in üstüne sabitlenmişti. Bekliyorlardı. Ned kollarından güç alarak, kırık bacağı sargı içinde inlerken ayağa kalkmayı başardı. Acıyı hissetmiyormuş gibi yapmak için çabalıyordu. Şimdi zayıflık gösterecek zaman değildi. "İlk İnsanlar, kılıcı, hükmü verenin kullanması gerektiğine inanırdı ve biz kuzeyde hâlâ bu inanca göre hareket ederiz. Benim vereceğim cezanın infazı için başka birini yollamaktan hiç memnun olmayacağım ama başka seçeneğim yok gibi görünüyor." Eliyle kırık bacağını gösterdi.

"Lord Eddard!" Ses salonun batı duvarından, cesaretle öne çıkan gencecik yakışıklı bir delikanlıdan gelmişti. Üzerinde zırhı yokken on altı yaşından bile küçük görünüyordu Sör Loras Tyrell. Soluk mavi ipekliler giymişti. Belindeki zincir kemerde, hanedanının arması olan altın güller sıralıydı. "Cezayı sizin yerinize infaz etme onurunu bana bahşetmeniz için yalvarıyorum. Bu görevi bana verin lordum, sizi hayal kırıklığına uğratmayacağıma yemin ederim."

Serçeparmak kikirdedi. "Sör Loras, sizi tek başınıza Gregor Clegane'e yollarsak, bize kesik başınızı, ağzınıza koca bir erik tıkılı halde geri gönderir. Yürüyen Dağ herkesin adaletine boyun eğecek bir adam değildir."

"Ben Gregor Clegane'den korkmuyorum," dedi Sör Loras mağrurca.

Ned ağır ağır, Aegon'ın şekilsiz tahtına tekrar oturdu. Duvar boyunca dizilmiş insanların yüzlerine baktı. "Lord Beric," diye seslendi. "Myrli Thoros, Sör Gladden, Lord Lothar." Adı söylenen adamlar bir bir öne çıktı. "Her biriniz yirmi adamınızı alarak sözlerimi Gregor Clegane'e götüreceksiniz. Benim adamlarımdan yirmisi de sizinle birlikte gelecek. Lord Beric Dondarrion,

rütbenize uygun olarak kumandan sizsiniz."

Altın kızıl saçlı genç lord eğildi. "Emredersiniz Lord Eddard."

Ned bütün salonun duyması için sesini yükseltti. "Andallar'ın, Rhoynarlar'ın, İlk İnsanların Kralı, Yedi Krallık Lordu, Diyar'ın Koruyucusu, Baratheon Hanedanı'ndan Bu İsimle Anılan İlk Kral Robert'ın adına; Stark Hanedanı'ndan ben Kral Eli Lord Eddard, derhal batıya at sürmenizi, Üç Dişli Mızrak'ın Kızıl Çatal'ını kralın sancağı altında geçmenizi, suçlu şövalye Sör Gregor Clegane ve işbirlikçilerine kral adaletini götürmenizi emrediyorum. Gregor Clegane'in suçluluğunu ilan ediyor; diyar tebaası haklarını, bütün rütbelerini ve unvanlarını kaldırıyor; arazilerine, mülklerine, gelirlerine el koyuyor ve onu ölüme mahkûm ediyorum. Tanrılar ruhunu bağışlasın."

Sesin yankılanması kesildiğine, Çiçek Şövalyesi kafası karışmış halde sordu. "Lord Eddard, ben?"

Ned tahtından delikanlıya baktı. O kadar yüksekten Robb kadar genç görünüyordu çocuk. "Kimse yiğitliğinizden şüphe edemez Sör Loras, ancak biz adalet peşindeyiz, sizse intikam." Tekrar Lord Beric'e döndü. "Günün ilk ışıklarıyla yola çıkın. Böyle meselelerin ivedilikle halledilmesi gerekir." Elini kaldırdı. "Taht bugün başka talep dinlemeyecek," dedi.

Alyn ve Porther tahtın dik demir merdivenlerini tırmanarak Ned'in inmesine yardım ettiler. Aşağı inerlerken, Sör Loras'ın somurtkan bakışlarla kendisini izlediğini biliyordu Ned ama taht odasının zeminine vardıklarında delikanlı gitmişti.

Varys, Demir Taht'ın dibinde, konsey masasındaki kâğıtları topluyordu. Serçeparmak ve Yüce Üstat Pycelle salondan ayrılmıştı. "Siz benden cesur bir adamsınız lordum," dedi hadım, hafif bir sesle.

"Neden öyle Lord Varys?" diye sordu Ned kabaca. Bacağı zonkluyordu, kelime oyunlarıyla uğraşacak hali yoktu.

"Yerinizde ben olsaydım Sör Loras'ı gönderirdim. Gitmeyi çok istiyordu. Lannisterlar'ı düşmanı olarak gören bir adam, Tyrelller'in dostluğunu memnuniyetle kabul eder."

"Sör Loras çok genç," dedi Ned. "Hayal kırıklığını kolayca unutacaktır."

"Ya Sör İlyn?" Hadım parmağını pudralı tombul yanağına götürdü. "Nam-ı diğer Kral Adaleti. Onun görevini yapmak için başka adamlar yolladığınızı duyunca... bazıları bunu ölümcül bir hakaret olarak görebilir."

"Niyetim hakaret etmek değildi," dedi Ned. Dilsiz şövalyeye hiç güvenmiyordu. Cellatlardan hoşlanmamasıydı belki bu güvensizliğin sebebi.

"Payneler, Lannisterlar'ın sancak beyidir bunu unutmayın. Lord Tywin'e karşı sorumluluğu olmayan birilerini göndermek yapılacak en doğru olan şeydi."

"Çok akıllıca davrandığınıza şüphe yok," dedi Varys. "Buna rağmen, salonun arkalarında duran Sör İlyn'i şöyle bir görme şansım oldu. O soluk gözlerini bize dikmişti. Çok mutlu görünmediğini söyleyebilirim. Umarım o da hayal kırıklığını kolayca unutur. İşini yapmayı çok seviyor da..."

Sansa

"Sör Loras'ın gitmesine izin vermedi," dedi Sansa, Jeyne Poole'a. Konsey toplantısının olduğu günün akşamı, bir yağ lambasının ışığında, soğuk akşam yemeklerini yiyorlardı. "Sanırım bacağı yüzünden." Lord Eddard akşam yemeğini yatak odasında Alyn, Harwin ve Vayon Poole ile birlikte yiyordu. Kırık bacağını dinlendirmesi gerekiyordu. Rahibe Mordane bütün gün salonda ayakta durduğu için bacak ağrılarından şikâyetçiydi. Arya'nın gelip Jeyne ve Sansa'ya katılması gerekiyordu ama dans dersinden çıkışı gecikmişti.

"Bacağı mı?" dedi Jeyne emin değilmiş gibi. Sansa'yla yaşıt, siyah saçlı, güzel bir kızdı. "Sör Loras'ın bacağına ne olmuş ki?"

"Onun bacağı değil," dedi Sansa bir tavuk budunu nazikçe ısırırken. "Babamın bacağı şapşal. Canı o kadar çok acıyor ki, öfkeleniyor. Yoksa mutlaka Sör Loras'ı gönderirdi, buna eminim."

Sansa babasının kararına hâlâ şaşırıyordu. Çiçek Şövalyesi öne çıkıp konuşmaya başladığında, Yaşlı Dadı'nın anlattığı hikâyelerin gerçek olduğunu görecek sanmıştı. Sör Gregor bir canavardı ve Sör Loras da onu yok etmeye yeminli gerçek kahraman. Belindeki altın gülleri, gözlerinin üstüne düşen koyu kahverengi saçları ve yakışıklı yüzüyle gerçek bir kahraman gibi görünüyordu zaten. Ve sonra, Lord Eddard onu reddetti. Sansa bu duruma fazlasıyla sinirlenmişti. Rahibe Mordane'le birlikte salonun merdivenlerinden inerken açık açık da dile getirmişti bunu. Ama rahibe, babasının kararlarını sorgulamanın Sansa'ya düşmediğini söylemişti.

Tam o sırada Lord Baelish'in sesini duymuşlardı. "Bilemiyorum Rahibe. Babasının bazı kararları gerçekten sorgulanmalı. Bu genç hanım güzel olduğu kadar akıllı bence." Lord Baelish öyle uzun ve derin bir reverans yapmıştı ki, Sansa adam kendisine iltifat mı ediyor yoksa kendisiyle dalga mı geçiyor anlamamıştı.

Rahibe Mordane adamın kendilerini duyduğunu fark edince çok sinirlenmişti. "Kız sadece konuşuyor lordum. Aptalca gevezelikler. Hiçbir şey kastetmiyordu."

Lord Baelish küçük keçisakalına dokunarak, "Hiçbir şey mi? Bana söyle çocuğum, sen görevin Sör Loras'a verilmesini hangi sebeplerle istiyordun?" dedi.

Sansa'nın, canavar ve kahramanla ilgili düşüncelerini açıklamaktan başka çaresi kalmamıştı, Kralın konsey üyesi gülümsedi. "Pekâlâ, bunlar benim

gerekçelerim olmazdı ama..." Sansa'nın yanağına dokundu ve elmacık kemiklerinin üstünde parmağını hafifçe gezdirdi. "Hayat bir şarkı değil tatlım. Bir gün üzülerek öğreneceksin bunu."

Sansa bunların hepsini Jeyne'e anlatmak istemiyordu. Lord Baelish'le olan konuşmasını hatırlamak bile onu huzursuz etmişti nedense.

"Kral Adaleti olarak bilinen kişi Sör İlyn, Sör Loras değil. Lord Eddard onu göndermeliydi aslında," dedi Jeyne.

Sansa titredi. Sör İlyn'i ne zaman görse titriyordu. Çıplak teninde sürünerek ilerleyen ölü yaratıklar varmış gibi hissettiriyordu adamın bakışları. "Sör İlyn de ikinci canavar gibi. Babam onu göndermediği için mutluyum."

"Lord Beric de Sör Loras kadar kahraman. Çok cesur ve yürekli."

"Öyledir herhalde," dedi Sansa emin olamıyormuş gibi. Beric Dondarrion yeterince yakışıklıydı ama çok yaşlıydı, neredeyse yirmi iki yaşına gelmişti. Çiçek Şövalyesi çok daha doğru bir seçim olurdu. Jeyne'in böyle konuşması doğaldı çünkü Lord Beric'i mızrak müsabakasında gördüğü ilk andan beri ona âşıktı. Sansa, Jeyne'in aptallık ettiğini düşünüyordu çünkü eninde sonunda Jeyne bir kâhyanın kızıydı ve adama ne kadar âşık olursa olsun, Lord Beric kendi seviyesinin o kadar altında bir kıza dönüp bakmazdı. Jeyne lordun yarı yaşında olmasaydı bile.

Bütün bunları Jeyne'e söylemek nezaketsizlik olurdu elbette, bu yüzden sütünden bir yudum alıp konuyu değiştirdi. "Rüyamda beyaz erkek geyiği, Joffrey'nin yakaladığını gördüm," dedi. Aslında bu Sansa'nın dileğiydi ama rüya demesi daha iyi olacaktı. Rüyaların kehanetlerle dolu olduğunu herkes bilirdi. Beyaz erkek geyikler son derece seyrek görülen büyülü yaratıklardı ve Sansa, geyiği avlamanın o sarhoş kraldan çok Joffrey'nin hakkı olduğuna kesinlikle inanıyordu.

"Bir rüya mı? Gerçekten mi? Ne gördün? Prens Joffrey geyiğin yanına gitti, çıplak eliyle onu okşadı ve hiç zarar vermedi değil mi?"

"Hayır," dedi Sansa. "Geyiği altın bir okla vurdu ve bana getirdi." Şarkılarda, hiçbir şövalye büyülü hayvanları öldürmez, onları çıplak elleriyle okşar ve zarar vermeden bırakırdı ama Joffrey'nin ava çıkmayı, avını öldürme kısmını ne kadar sevdiğini biliyordu. Ama sadece hayvanları. Sansa, Jory'nin ve diğer zavallı adamların öldürülmesinde Joffrey'nin hiç suçu olmadığını biliyordu. Onları Joffrey'nin zalim amcası Kral Katili öldürmüştü. Babası o konuda çok öfkeliydi ama Joffrey'yi suçlamak büyük haksızlık olurdu. Arya'nın yaptığı bir şey için Sansa'nın suçlanması gibi.

"Öğleden sonra kız kardeşini gördüm," dedi Jeyne, sanki Sansa'nın düşüncelerini okumuştu. "Amuda kalmış, ellerinin üzerinde ahırlara doğru yürüyordu. Neden böyle bir şey yapıyor ki?"

"Arya'nın yaptığı hiçbir şeyin sebebini bilmiyorum." Sansa ahırlardan nefret ediyordu. Gübre ve sinek dolu, iğrenç kokan yerlerdi. At binmeye çıkacakları zaman bile ahırlara gitmez, seyisin atı eyerleyip avluya getirmesini isterdi. "Konseyde neler olduğunu duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum," dedi Jeyne.

"Sur için yalvarmaya gelmiş bir kara kardeş vardı. Yaşlı ve pis kokulu bir adam." Sansa bundan hiç hoşlanmamıştı. Bütün kara kardeşlerin amcası Ben gibi olduğunu hayal etmişti hep. Şarkılarda, Sur'un kara şövalyeleri denirdi onlar için ama bugün gördüğü adam kamburdu, iğrençti ve sanki bitliymiş gibi görünüyordu. Eğer Gece Nöbetçileri gerçekten böyle adamlardan oluşuyorsa, üvey kardeşi Jon için üzgündü. "Babam salondaki şövalyelere, siyahları kuşanıp soylarını onurlandırmaya gönüllü olup olmayacaklarını sordu ama kimse öne çıkmadı. Hal böyle olunca, zindanlardan seçtiği adamları Yoren'e verdi. Onun ardından Dorne Hudutları'ndan gelen iki kardeş hürsüvari babamın huzuruna çıkarak kılıç yeminiyle krala bağlanmak istediklerini söylediler. Babam yeminlerini kabul etti..."

Jeyne esnedi. "Limonlu kek var mı?"

Sansa lafının kesilmesinden hoşlanmadı ama limonlu kekin bugün taht odasında olanlardan daha heyecan verici olduğunu kabul etmesi gerekirdi. "Bir bakalım," dedi.

Mutfaktakiler bugün limonlu kek yapmamışlardı ama en az onun kadar lezzetli soğuk çilek tartı buldular. Kulenin merdivenlerinde oturdular, kıkırdayarak, dedikodu yaparak, sırlarını paylaşarak tartlarını yediler. Sansa yatmak için odasına giderken en az Arya kadar asi hissediyordu kendini.

Ertesi sabah güneş doğmadan uyandı ve adamlarını avluya toplayan Lord Beric'i izledi. Şafak vakti, önlerinde dalgalanan üç sancakla birlikte yola çıktılar. Baratheonlar'ın taç giymiş erkek geyikli sancağı en üstte dalgalanıyordu. Starklar'ın ulu kurdu ve Lord Beric'in kendi hanedanının arması olan çatallı yıldırım daha kısa iki direğe asılmıştı. Bir şarkının hayat bulması gibiydi, çok heyecan vericiydi. Kılıçların metalik sesleri, meşalelerin göz kırpan alevleri, rüzgârla dans eden sancaklar, kişneyen homurdanan atlar, yivli kale kapısı açılırken kendini göstermeye başlayan güneş. Gümüş renkli zırhları ve gri pelerinleriyle Stark adamları özellikle göz kamaştırıcıydı.

Stark sancağını Alyn taşıyordu. Atının dizginlerini çekerek Lord Beric'in

yanında durup sohbet etmeye başladığında Sansa gururla doldu. Alyn, Jory'den daha yakışıklıydı ve bir gün şövalye olacaktı.

Adamlar yola çıktıktan sonra El Kulesi öyle boş görünüyordu ki kahvaltıda Arya'ya rastlamak bile sevindirdi Sansa'yı. "Herkes nerede?" diye sordu Arya bir kan portakalının kabuğunu elleriyle soymaya çalışırken. "Babam onları Jaime Lannister'ı avlasınlar diye mi gönderdi?"

Sansa içini çekti. "Lord Beric'le birlikte Sör Gregor Clegane'in başını kesmeye gittiler." Tahta bir kaşıkla yulaf lapası yiyen Rahibe Mordane'e döndü. "Lord Beric, Sör Clegane'in kesik başını kendi kapısının sivri demirlerine mi geçirecek yoksa buraya, krala mı getirecek, rahibe?" Dün gece Jeyne'le bu konuyu tartışmışlardı.

Rahibe dehşet içindeymiş gibi görünüyordu. "Bir leydi böyle konuları kahvaltısını ederken tartışmaz. Senin görgü kuralların nerede kaldı Sansa? Son zamanlarda en az kız kardeşin kadar kötü tavırlar sergiliyorsun."

"Gregor ne yapmış?" diye sordu Arya.

"Karakol yakıp insanları öldürmüş. Kadınları ve çocukları da."

Arya kaşlarını çattı. "Jaime Lannister, Jory'yi, Heward'ı ve Wyl'i öldürdü. Tazı Mycah'ı katletti. Birilerinin de onların kafasını kesmesi gerek."

"Aynı şeyler değil," dedi Sansa. "Tazı, Joffrey'nin yeminli kılıcı. Senin kasap çocuğu, prense saldırmıştı."

"Yalancı," dedi Arya. Parmakları portakala öyle derin girmişti ki kıpkırmızı sular fışkırdı.

"Hiç durma, bana bir sürü kötü isim tak," dedi Sansa umursamıyormuş gibi. "Joffrey ile evlendiğim zaman cesaret edemeyeceksin. Önümde reverans yapıp, bana majesteleri demek zorunda kalacaksın." Arya masanın diğer ucundan elindeki portakalı fırlatınca Sansa çığlık attı. Tam alnının ortasına isabet etmişti. Çenesinden kırmızı sular damlarken portakal da kucağına düştü.

"Yüzünüzde portakal suyu var Majesteleri," dedi Arya.

Portakal suyu alnından akıyor, gözlerini yakıyordu. Bir mendille yüzünü sildi. Kucağına düşen portakalın, yepyeni fildişi rengi ipek elbisesine neler ettiğini görünce bir çığlık daha attı. "Sen korkunç birisin," diye bağırdı. "Leydi yerine seni öldürmeleri gerekirdi!"

Rahibe Mordane öfkeyle ayağa kalktı. "Lord babanız bu olanları mutlaka duyacak. Odalarınıza gidin. Derhal. Derhal!"

"Ben de mi?" dedi Sansa. Gözleri yaşla dolmuştu. "Bu haksızlık."

"Bu mesele tartışmaya açık değil. Gidin!"

Sansa başını dik tutarak yürümeye başladı. O bir gün kraliçe olacaktı; kraliçeler ağlamazdı. En azından herkesin görebileceği yerlerde. Odasına girdiğinde kapıyı kapattı ve elbisesini çıkardı. Kan portakalı elbisesinin üstünde kocaman kırmızı bir leke bırakmıştı. "Ondan nefret ediyorum!" diye bağırdı. Elbiseyi top haline getirip, dün geceden şöminede kalan küllerin üstüne fırlattı. Lekenin iç eteğine de geçtiğini görünce kendine verdiği söze rağmen hıçkırmaya başladı. Öfkeyle üstündeki her şeyi çıkardı, kendini yatağa attı ve uyuyana kadar ağladı.

Rahibe Mordane kapısını çaldığında öğlen olmuştu. "Sansa, baban seni görmek istiyor."

Sansa kalktı. "Leydi," diye fısıldadı. Bir an, ulu kurdun odada onunla birlikte olduğunu, üzgün ve anlayışlı altın rengi gözleriyle ona baktığını sandı. Rüya görmüştü. Leydi'yle birlikte koşuyorlardı ve... hatırlamaya çalışmak, yağmuru elleriyle yakalamaya çalışmak gibiydi. Rüya uzaklaşıp gitti. Leydi yine ölüydü.

"Sansa!" Kapı bu sefer daha şiddetle çalınıyordu. "Beni duyuyor musun?"

"Evet rahibe," diye seslendi Sansa. "Giyinmem için biraz zaman verin lütfen." Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu ama güzel görünmek için elinden geleni yaptı.

Rahibe Mordane'le birlikte babasının salonuna girdiklerinde, Lord Eddard deri ciltli kalın bir kitabın üzerine eğilmişti. "Buraya gel Sansa," dedi. Rahibe Mordane, Arya'yı getirmeye gitmişti. "Yanıma otur." Kitabı kapattı.

Rahibe Mordane'in ellerinin arasında kısılıp kalmış Arya kıvranarak odaya girdi. Sansa, soluk yeşil damask kumaşından hoş bir elbise giymişti ama kız kardeşinin üzerinde sabah kahvaltısında giydiği deri ve kaba yünden yapılmış pejmürde kıyafetler vardı hâlâ. "İşte diğeri de burada," dedi Rahibe Mordane.

"Teşekkürler Rahibe Mordane. İzin verirseniz kızlarımla yalnız konuşmak istiyorum." Rahibe reverans yaptı ve salondan çıktı.

"Her şeyi Arya başlattı," dedi Sansa aceleyle. "Bana yalancı dedi ve portakal fırlattı. Elbisem mahvoldu. Prens Joffrey ile nişanlandığımızda kraliçenin hediye ettiği fildişi renkli ipek elbise. Prensle evleneceğim için benden nefret ediyor. Her şeyi mahvetmeye çalışıyor baba. Güzel, iyi, harikulade olan hiçbir şeye tahammül edemiyor."

"Yeter Sansa." Lord Eddard'ın sesi sabırsız ve sert çıkmıştı.

Arya gözlerini kaldırdı. "Özür dilerim baba. Hatalıydım. Tatlı ablamın beni affetmesini rica ediyorum."

Sansa o kadar çok şaşırmıştı ki bir an ne diyeceğini bilemez halde kaldı. Sonunda konuştu. "Ya elbisem ne olacak?"

"Belki... Elbiseni yıkayabilirim," dedi Arya.

"Yıkamak işe yaramaz," dedi Sansa. "Gece gündüz yıkasan da fark etmez çünkü ipek mahvoldu."

"O zaman... Sana yenisini yaparım," dedi Arya.

Sansa kafasını kaldırdı ve küçümseyen bir ses tonuyla, "Sen mi? Sen domuz ahırlarını temizlerken giyilebilecek bir elbise bile dikemezsin," dedi.

Lord Eddard içini çekti. "Sizi buraya elbiselerle ilgili çağırmadım," dedi. "İkinizi de Kışyarı'na geri göndermeye karar verdim."

Sansa bir kez daha söyleyecek söz bulamıyordu. Donup kalmış gibiydi. Gözleri yine ıslanmıştı.

"Gönderemezsin," dedi Arya.

"Lütfen baba," demeyi başardı sonunda Sansa. "Lütfen yapma."

Ned Stark yorgun bir gülümsemeyle kızlarına baktı. "Sonunda aynı fikirde olduğunuz bir konu bulduk," dedi.

"Ben yanlış bir şey yapmadım," dedi Sansa yalvarır gibi. "Gitmek istemiyorum." Kral Toprakları'nı seviyordu. Konseyin şaşasını, ipekliler, kadifeler, mücevherler içindeki soylu leydileri ve lordları, kalabalık şehri. Turnuva bütün hayatı boyunca gördüğü en heyecanlı olaydı ve henüz görmediği pek çok şey vardı. Hasat festivalleri, kumpanyaların gösterileri, maskeli balolar. Bütün bunları kaybetmek istemiyordu. "Arya'yı gönder. Yemin ederim ki her şeyi o başlattı. Baba lütfen, çok iyi davranacağıma söz veriyorum. Burada kalmama izin ver, tıpkı kraliçe gibi iyi, soylu ve zarif davranacağım."

Babasının ağzı tuhaf bir biçimde bükülmüştü. "Sansa, sizi kavga ettiğiniz için göndermiyorum, gerçi tanrılar biliyor didişmelerinizden bezdim ama sizi Kışyarı'na güvenliğiniz için yolluyorum. Adamlarımdan üçü sokağın ortasında köpekler gibi katledildi ve Robert ne yaptı? Ava çıktı."

Arya çirkin bir şekilde dudaklarını çiğniyordu. "Syrio da bizimle birlikte gelebilir mi?"

"Senin aptal dans eğitmenin kimin umrunda?" diye parladı Sansa. "Baba, şimdi hatırladım. Ben buradan gidemem. Prens Joffrey ile evleneceğim." Müstakbel kocası için cesaretle gülümsemeye zorladı kendini. "Onu seviyorum baba, gerçekten seviyorum. Kraliçe Naerys'ın Ejderha Şövalyesi Prens Aemon'ı sevdiği kadar çok seviyorum. Jonquil'in Sör Florain'i sevdiği kadar çok. Onun

kraliçesi olmak ve ondan bebeklerim olsun istiyorum."

"Tatlı kızım, beni dinle," dedi babası yumuşak bir sesle. "Yeterince büyüdüğün zaman, sana yakışır, seni hak eden, cesur, nazik, güçlü, soylu bir lordla evlenmeni sağlayacağım. Seni Prens Joffrey ile nişanlamamız korkunç bir hataydı. O çocuk Prens Aemon değil. Bana inan."

"Evet öyle!" diye ısrar etti Sansa. "Ben nazik ve cesur birini istemiyorum. Ben onu istiyorum. Birlikte çok mutlu olacağız. Tıpkı şarkılarda olduğu gibi, göreceksin. Ona altın saçlı bir oğlan çocuğu vereceğim ve oğlum bir gün diyarın kralı olacak. Gelmiş geçmiş en büyük kral. Kurt kadar cesaretli ve aslan kadar gururlu."

Arya yüzünü ekşitti. "Babası Joffrey olursa biraz zor," dedi. "O yalancı, korkak ve bir geyik, aslan değil."

Sansa gözyaşlarının aktığını hissediyordu. "Hayır! Sarhoş babasına hiç benzemiyor o," diye bağırdı kardeşine, üzüntüsünden kendini kaybetmiş gibiydi.

Babası şaşkın halde ona bakıyordu. "Tanrılar," dedi. "Çocuktan al haberi..." Rahibe Mordane'e seslendi. "Sizi götürmesi için hızlı bir ticari kadırga arıyorum. Bu günlerde deniz, Kral Yolu'ndan daha güvenli. Uygun bir gemi bulduğum anda Rahibe Mordane ve muhafızlarla birlikte yola çıkacaksınız... ve evet, Syrio da gelecek, tabi hizmetime girmeyi kabul ederse. Bununla ilgili kimseye bir şey söylemeyin. Planlarımızı kimsenin bilmemesi çok daha iyi olur. Yarın tekrar konuşacağız."

Rahibe Mordane ile birlikte merdivenlerden inerken Sansa ağlıyordu. Her şeyini elinden alıyorlardı; turnuvaları, konseyi, prensini, hepsini. Onu, Kışyarı'nın soğuk gri duvarlarına geri gönderiyorlardı ve hayatı boyunca orada kapalı kalacaktı. Hayatı daha başlamadan son buluyordu.

"Ağlamayı kes çocuğum," dedi Rahibe Mordane. "Babanız sizler için en iyi olanı bilir."

"O kadar da kötü değil Sansa," dedi Arya. "Bir kadırgayla yolculuk edeceğiz. Güzel bir macera olacak. Tekrar Robb'la, Bran'la, Yaşlı Dadı'yla, Hodor'la ve diğerleriyle birlikte olacağız." Sansa'nın kolunu tuttu.

"Hodor!" diye bağırdı Sansa. "Senin Hodor'la evlenmen gerek, sen de tıpkı onun gibi çirkin, kıllı ve aptalsın!" Kolunu kardeşinin elinden çekti, koşarak odasına girdi ve kapıyı çarparak kapattı.

Eddard

"Acı tanrıların bir hediyesidir Lord Eddard," dedi Yüce Üstat Pycelle. "Kemiğin kaynadığı, etin iyileştiği anlamına gelir. Şükretmelisiniz."

"Bacağımın zonklaması durduğunda şükredeceğim."

Pycelle yatağın yanındaki masaya bir matara bıraktı. "Haşhaş sütü. Ağrınız dayanılmaz olursa için."

"Zaten çok fazla uyuyorum."

"Uyku en iyi şifacıdır."

"En iyi şifacı sizsiniz diye düşünüyordum."

Pycelle belli belirsiz gülümsedi. "Sizi böyle keskin espriler yaparken görmek çok güzel lordum." Ned'e doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Bu sabah haberci kuzgun geldi. Kraliçeye babasından bir mektup getirdi. Bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Kara kanatlara yüklü kara haberler," dedi Ned. "Ne diyor?"

"Sör Gregor Clegane için yolladığınız adamlar hususunda son derece öfkeli," diye cevapladı Pycelle. "Böyle olmasından endişe ediyordum. Hatırlarsanız konsey masasında defalarca dile getirmiştim."

"Bırakın istediği kadar öfkelensin," dedi Ned. Bacağının her zonklamasında, Jaime Lannister'ın gülümsemesini ve kollarında ölü yatan Jory'yi hatırlıyordu. "Bırakın kızına istediği kadar mektup yazsın. Lord Beric krala ait bir sancak taşıyor. Lord Tywin kral adaletini engellemeye çalışırsa Robert'a hesap verir. Majesteleri'nin avlanmaktan daha fazla sevdiği bir şey varsa, o da kendisine ayaklanan lordların haddini bildirmektir."

Pycelle doğrulurken üstat zinciri ses çıkardı. "Sizin dediğiniz gibi olsun. Sabah tekrar ziyaret ederim." Yaşlı adam aceleyle eşyalarını toplayıp odadan ayrıldı. Üstadın hiç vakit kaybetmeden kraliyet dairesine gidip kraliçeye laf taşıyacağından hemen hemen hiç şüphesi yoktu Ned'in. Bilmeniz gerektiğini düşündüm... sanki babasından gelen mektubun haberini vermesini emreden Cersei'nin ta kendisi değilmiş gibi. Verdiği cevabın, kadının o kusursuz dişlerini titretmesini diledi. Robert'tan üstada anlattığı kadar emin olamıyordu aslında ama kraliçenin bunu bilmesine gerek yoktu.

Bir kadeh ballı şarap istedi. Şarap da zihnini bulandırıyordu ama haşhaş sütü

kadar değil. Düşünme yeteneğini kaybetmemesi gerekiyordu. Jon Arryn'ın kendini öldürtecek ne yaptığını, öğrendikleriyle ilgili harekete geçecek kadar yaşayıp yaşamadığını en az bin kez sormuştu kendine. Belki de harekete geçtiği için öldürülmüştü Jon.

Bazen çocukların masum gözleri yetişkin insanların göremediği şeyleri görebiliyordu tuhaf bir şekilde. Sansa büyüdüğü zaman, her şeyi açıkça görmesini sağladığını söyleyecekti kızına. Hiçbir şey bilmeden, sarhoş babasına hiç benzemiyor o, demişti öfkeli bir sesle ve basit gerçek Ned'in önüne ölüm kadar soğuk bir şekilde serilmişti. Jon Arryn'ı öldüren kılıç buydu, diye düşündü Ned. Ve o kılıç Robert'ı da öldürecek. Çok daha yavaş ama kesin bir ölüm olacak. Kırık kemikler zamanla iyileşiyordu ama bazı ihanetler iltihap yapıyor ve ruhu zehirliyordu.

Yüce Üstat Pycelle'den bir saat kadar sonra Serçeparmak geldi. Göğsüne siyah iplikle alaykuşu işlenmiş kırmızı bir takım ve siyah beyaz çizgili bir pelerin giyiyordu. "Uzun süre kalamayacağım lordum," dedi. "Leydi Tanda beni öğle yemeğine bekliyor. Bana yağlı bir dana kızarttıracağından şüphem yok. Gerçi dana, kızı kadar yağlı olursa patlayıp ölürüm muhtemelen. Bacağınız nasıl?"

"Şiş, ağrılı ve beni deliye döndürecek kadar kaşıntılı."

Serçeparmak tek kaşını kaldırdı. "Öyleyse bir daha üstünüze at düşmemesine dikkat edin. Bir an önce iyileşmeniz gerekiyor. Diyar iyice kaynamaya başladı. Varys batıdan çok karanlık fısıltılar duyuyor. Hürsüvariler ve paralı askerler Casterly Kayası'na yığılıyormuş. Lord Tywin'in doyumsuz sohbeti için olmadığına eminim."

"Kraldan haber var mı?" diye sordu Ned. "Robert daha ne kadar avlanmayı düşünüyor?"

"Bir seçeneği olsa, siz de kraliçe de yaşlılıktan ölene kadar ormanda kalır gibi geliyor bana," diye cevapladı Serçeparmak gülümseyerek. "Böyle bir seçeneği olmadığına göre bir şeyler öldürür öldürmez geri dönecektir. Beyaz erkek geyiği bulmuşlar... daha doğrusu hayvandan geri kalanları bulmuşlar. Bir kurt geyiği onlardan önce yakalamış ve krala sadece boynuzlarla toynaklar kalınış. Robert, ormanın derinliklerinde devasa bir yaban domuzu olduğunu duyana kadar çok öfkeliymiş. O hayvanı avlayana kadar rahat etmez. Prens Joffrey, Royceler, Sör Balon Swann ve kafileden yirmi kişi bu sabah döndü. Diğerleri hâlâ kralın yanında."

"Ya Tazı?" diye sordu Ned kaşlarını çatarak. Jaime Lannister babasının yanına gittiğinden beri Lannister kabilesinde onu en çok endişelendiren adam Sandor Clegane'di.

"Ah, o da Joffrey ile birlikte döndü ve hemen kraliçenin yanına gitti." Serçeparmak gülümsedi. "Lord Beric'in, ağabeyinin kafasını kesmek için yola çıktığını öğrendiği anda, Sandor'un yakınındaki çalılıklarda bir sinek olabilmek için yüz gümüş geyik verirdim," dedi.

"Kör bir adam bile Tazı'nın ağabeyinden nasıl nefret ettiğini görebilir."

"Ah, evet. Ama en nefret ettiği adamı siz öldürüyorsunuz. Dondarrion, Yürüyen Dağ'ın kafasını kestiğinde, bütün Clegane toprakları ve hazinesi Sandor'un olacak ama sizin yerinizde olsam teşekkür beklemezdim. Şimdi müsaadenizle lordum, Leydi Tanda ve yağlı danaları beni bekliyor."

Serçeparmak kapıya yürürken masadaki kalın kitabı gördü ve durup sayfalarını karıştırmaya başladı. Yedi Krallık'ın Büyük Hanedanlarının Kökleri ve Tarihçeleri; Necip Lordların ve Soylu Leydilerin ve Çocuklarının Ayrıntılı Vasıfları, diye yüksek sesle okudu. "Bundan daha sıkıcı bir okuma işi olamaz. Bir uyku iksiri mi lordum?"

Bir an için her şeyi anlatmayı düşündü Ned ama Serçeparmak'ın kitapla ilgili yaptığı laf oyununda onu çok rahatsız eden bir şey vardı. Çok kurnaz bir adamdı ve dudağındaki alaycı gülümseme hiç kaybolmuyordu. "Jon Arryn hastalandığında bu kitabı okuyordu," dedi temkinli bir tonla. Serçeparmak'ın tepkisini merak ediyordu.

Ve adam her zamanki gibi ince bir alayla karşılık verdi: "Öyleyse ölüm onu epey rahatlatmıştır." Lord Petyr Baelish reverans yaparak odadan çıktı.

Eddard Stark bir küfür savurdu. Kendi adamları dışında güvenebileceği kimse yoktu bu şehirde. Serçeparmak, Catelyn'i saklamış, Ned'in araştırmalarına yardım etmişti ama o gece Jaime ve adamları geldiğinde kendi postunu kurtarmak için o kadar acele etmesi Ned'i hâlâ rahatsız ediyordu. Varys ondan da beterdi. Sadakat yeminlerine rağmen, hadım çok fazla şey biliyor, çok az şey yapıyordu. Yüce Üstat Pycelle her geçen gün daha fazla Cersei'nin köpeğiymiş gibi görünüyordu. Sör Barristan yaşlı ve muhafazakâr bir adamdı, Ned ona öğrendiklerini anlatsa, görevini yapması gerektiğini söylerdi.

Çok az zaman vardı, durum düşündürücüydü. Kral birkaç gün içinde dönecekti ve Ned'in görev onuru, öğrendiği her şeyi Robert'a anlatmasını gerektiriyordu. Vayon Poole kızlarının Kışyarı'na dönmesi için Rüzgâr Cadısı isimli bir kadırga bulmuştu. Gemi Braavos açıklarındaydı ve üç gün içinde şehre varacaktı. Artık kızlarının güvenliğini bahane ederek yapması gereken şeyleri erteleyemezdi.

Gece rüyasında Rhaegar Targaryen'ın çocuklarını görmüştü. Tywin Lannister kendi muhafızlarının kırmızı pelerinlerine sarılı ölü bedenleri Demir Taht'ın

önüne sermişti. Zekice davranmıştı, kırmızı pelerinlerin içinde o kadar kötü görünmüyordu kan. Kızın ayakları çıplaktı, üzerinde hâlâ geceliği vardı. Ve oğlan, oğlan...

Ned bunun tekrar olmasına izin veremezdi. Diyar bir deli krala daha dayanamazdı, bir intikam ve kan dansı daha olmamalıydı. Çocukların hayatını kurtarmak için bir yol bulmak zorundaydı.

Robert merhamet gösterebilirdi. Affettiği tek adam Sör Barristan değildi. Yüce Üstat Pycelle, Örümcek Varys, Lord Balon Greyjoy, hepsi bir zamanlar Robert'ın düşmanlarıydı ama hepsi onun dostluğuna, rütbelere ve sadakat yeminlerine karşılık mevkilere sahip olmuşlardı. Robert, cesur bir düşmana gösterdiği saygıyı ona da gösterirdi.

Ama bu farklı bir durumdu. Karanlıktaki zehir, ruha saplanmış bir bıçak. Robert bunu asla affetmezdi. Tıpkı Rhaegar'ı affedemediği gibi. Hepsini öldürecek, dedi kendi kendine.

Buna rağmen Ned sessiz kalamazdı. Robert'a karşı sorumlulukları vardı. Krallığa, Jon Arryn'ın gölgesine ve... bir şekilde gerçeğin tam ortasına düşmüş Bran'a karşı sorumluydu. Bran gerçeği öğrenmemiş olsaydı onu neden katletmek istesinlerdi ki?

Öğleden sonra çocuklarının Şişman Tom dediği, zencefil sakallı, tombul muhafız Tommard'ı çağırttı. Jory'nin vefatı, Alyn'ın gidişiyle muhafızlarının komutası Tommard'a kalmıştı. Bunu düşününce biraz huzursuzlandı Ned. Tommard sağlam, nazik, sadık ve hevesli bir adamdı ama neredeyse elli yaşına gelmişti. Gençliğinde bile çok hareketli olduğu söylenemezdi. Ned, muhafızlarının yarısıyla beraber en iyi savaşçılarını batıya göndermekle bir hata yapmıştı belki.

"Yardımına ihtiyacım olacak," dedi Tommard yanına geldiğinde. Adam ne zaman Ned'in huzuruna çıksa telaşlanıyordu. "Beni tanrı korusuna götür."

"Bacağınız bu durumdayken akıllıca olur mu lordum?"

"Olmaz ama gitmem gerek."

Tommard, Varly'yi çağırdı. Ned iki adamın omuzlarına tutunarak kulenin merdivenlerinden inip avluyu geçmeyi başarabildi. "Muhafızların iki katına çıkarılmasını istiyorum," dedi Tommard'a. "Benim iznim olmadan kimse El Kulesi'ne girmeyecek ve buradan dışarı çıkmayacak."

Tom düşündü. "Lordum, Alyn ve diğerlerinin yokluğu yüzünden hali hazırda epey sıkıştık."

"Kısa bir zaman için," dedi Ned. "Nöbet sürelerini uzatın."

"Emredersiniz lordum," dedi Tom. "Size nedenini sorabilir miyim?"

"Sormasan daha iyi," diye yanıt verdi Ned kesin bir ifadeyle.

Güney tanrılarının şehrinde bulunan tanrı korusu her zamanki gibi boştu. Adamlar yürek ağacının dibine oturmasına yardım ederlerken, Ned'in bacağı çığlıklar atıyordu. "Teşekkür ederim," dedi. Kemerinden, katlanıp kendi mührüyle kapatılmış bir kâğıt çıkardı. "Bunu acilen gitmesi gereken yere götürün."

Tommard kâğıdın üstündeki ismi okuduğunda dudağını ısırdı. "Lordum..."

"Sana söylediğimi yap," dedi Ned.

Sessiz tanrı korusunda ne kadar zaman beklediğini bilmiyordu. Burası huzur doluydu. Ağaçlar kalenin ihtişamını gizliyordu. Kuşların sesini, böceklerin mırıltısını, meltemle hışırdayan yaprakları duyabiliyordu. Yürek ağacı, üzerinde gözler olmayan, kahverengi yaşlı bir meşeydi ama Ned burada tanrılarının varlığını hissedebiliyordu. Bacağı daha az zonkluyor gibiydi.

Güneş surların ve kulelerin üstünde kırmızıya dönerken, gün batımında geldi kadın. Ned'in söylediği gibi tek başına gelmişti. İlk kez sade giyinmişti. Deri çizmeler ve binici kıyafeti. Kahverengi pelerininin başlığını çıkardığında, yüzündeki çürüğü gördü Ned. Kralın vurduğu yerdeki kızgın morluk sarıya dönmeye başlamıştı ve şişlik inmişti.

Cersei, "Neden burada?" diye sordu Ned'e tam yanında ayakta dururken.

"Böylece tanrılar bizi görebilir," diye cevapladı Ned.

Ned'in yanına çimenlerin üstüne oturdu. Her hareketinden zarafet akıyordu. Sapsarı bukleleri rüzgârda uçuşuyordu. Gözleri yaz yaprakları kadar yeşildi. Ned daha önce onun güzelliğine dikkat etmemişti ama şimdi görebiliyordu. "Jon Arryn'ın ölümüne sebep olan gerçeği biliyorum," dedi.

"Biliyor musunuz?" Kraliçe bir kedi kadar tetikte, Ned'in yüzünü inceliyordu. "Beni buraya bu yüzden mi çağırdınız Lord Stark? Bilmeceler çözmek için mi? Yoksa amacınız, karınızın Tyrion'ı kaçırdığı gibi kaçırmak mı beni?"

"Buna inanıyor olsaydın buraya asla gelmezdin," dedi Ned. Hafifçe kadının yanağına dokundu. "Bunu daha önce de yaptı mı?"

"Birkaç kez," dedi yüzünü Ned'den uzaklaştırarak. "Ama yüzüme vurmamıştı daha önce. Jaime görse onu öldürürdü çünkü. Kardeşim Jaime, arkadaşından yüz tane eder."

"Kardeşin mi?" dedi Ned. "Yoksa âşığın mı?"

"İkisi de," diye cevap verdi kadın. Gözünü bile kırpmadan gerçeği söylemişti.

"Çocukluğumuzdan beri üstelik. Hem neden olmasın? Targaryenlar kanlarını saf tutmak için üç yüz yıldır kardeşleri evlendiriyor. Jaime'yle ben kardeşten daha öteyiz. Biz onunla anne karnını paylaştık. Benim ayağımı tutarak dünyaya gelmiş o, eski üstadımız anlatmıştı. O benim içimdeyken kendimi... tamamlanmış hissediyorum." Bir gülücüğün hayaleti geçti dudaklarından.

"Oğlum Bran..."

Cersei gözlerini Ned'den kaçırmadı. "Bizi gördü. Çocuklarını seviyorsun, değil mi?"

Meydan dövüşünün yapıldığı sabah Robert da aynı soruyu sormuştu. Ned aynı cevabı verdi. "Bütün kalbimle."

"Ben de çocuklarımı öyle seviyorum."

Ned düşündü, Hiç tanımadığım bir çocuğun hayatına karşılık, Arya'nın, Sansa'nın, Bran'ın, Rickon'un ya da Robb'un hayatı söz konusu olsaydı ne yapardım? Ya Catelyn, Jon'un hayatına karşılık kendi doğurduğu çocukların hayatı söz konusu olsaydı, ne yapardı? Cevabı bilmiyordu. Asla öğrenmemek için dua etti.

"Üçü de Jaime'den," dedi Ned. Bu bir soru değildi.

"Tanrılara şükür," diye karşılık verdi Cersei.

Tohum güçlü. Jon Arryn ölüm döşeğinde böyle söylemişti ve tohum gerçekten güçlüydü. Onca piç ve simsiyah saçları. Yüce Üstat Malleon, aslan ve boynuz arasında doksan yıl önce gerçekleşmiş son evliliği kitabında yazmıştı. Tya Lannister, hüküm süren lordun üçüncü oğlu Gowen Baratheon ile evlenmişti. İlk ve tek oğulları iri, gürbüz, simsiyah saçlı, daha adı konmadan ölmüş bir bebekti. Bu evlilikten otuz yıl kadar önce bir Lannister, Baratheonlar'dan bir bakireyle evlenmişti. Üç kız bir erkek çocukları olmuştu. Çocukların hepsinin saçları simsiyahtı. Ned kurumuş sarı sayfaların arasında ne kadar geri giderse gitsin, altının kömür önünde eğildiğini görmüştü.

"On iki yıl," dedi Ned. "Nasıl oldu da kraldan hamile kalmadın?"

Kendini savunur gibi başını kaldırdı. "Senin sevgili Robert'ın rahmime bir çocuk bıraktı bir kez." Sesi tiksintiyle kalınlaşmıştı. "Kardeşim beni temizleyecek bir kadın buldu. Robert asla öğrenmedi. Dürüst olmam gerekirse onun bana dokunmasına tahammül edemiyorum. Yıllardır içime girmesine izin vermedim. Fahişelerinden ayrılıp yatak odama gelmeye vakit bulduğunda, onu memnun etmek için başka yollar kullanıyorum. Gerçi ne yaparsak yapalım, kral her zaman körkütük sarhoş olduğu için sabah hiçbir şey hatırlamıyor."

Herkes nasıl bu kadar kör olabilmişti? Gerçek bunca zamandır tam önlerinde

duruyordu. Gerçek çocukların yüzlerinde yazılıydı. Ned'in midesi bulanıyordu. "Robert'ın tahta oturduğu günü hatırlıyorum, tam bir kraldı," dedi sessizce. "Onu bütün kalbiyle sevebilecek bin tane kadın bulabilirdi. Ondan bu kadar nefret etmeni sağlayacak ne yaptı sana?"

Gece karanlığında yanan yeşil alevler gibi parladı gözleri. "Düğün gecemizde, ilk kez bir yatağı paylaştığımızda bana senin kız kardeşinin adını söyledi. Üstümdeydi, içimdeydi ve kulağıma fısıldadı: Lyanna."

Ned Stark solgun mavi gülleri hatırladı ve içinden hıçkırmak geldi bir an. "Hanginize daha fazla acımam gerektiğini bilmiyorum," dedi.

Söylediği şey kraliçeyi eğlendirmiş gibiydi. "Acımanı kendine sakla Lord Stark. Benim ihtiyacım yok."

"Ne yapmak zorunda olduğumu biliyorsun."

"Zorunda?" Elini Ned'in sağlam bacağına, tam dizinin üstüne koydu. "Gerçek bir erkek istediğini yapar, yapmak zorunda olduğu şeyi değil." Parmakları ağır ağır Ned'in bacağını okşamaya başladı, kalçalarına kadar çıktı, sözlerin en tatlısını veriyor gibiydi. "Krallığın güçlü bir El'e ihtiyacı var. Joff daha yıllarca tahta çıkamayacak. Kimse yeni bir savaş istemiyor. Ben hiç istemiyorum." Elleri Ned'in yüzünü, saçlarını okşadı. "Eğer dostlar düşman olabiliyorsa, düşmanlar da dost olabilir. Karın binlerce fersah uzakta ve Jaime babamın yanına kaçtı. Bana nazik davran Ned. Asla pişman olmayacağına söz veririm."

"Aynı teklifi Jon Arryn'a da yaptın mı?"

Ned'e bir tokat attı.

"Bunu bir onur madalyası olarak takacağım," dedi Ned kuru bir sesle.

"Onurmuş," diye parladı Cersei. "Bana soylu lord rolü oynamaya kalkma. Sen beni ne sanıyorsun? Senin de bir piçin var. Onu gördüm. Annesi kimdi merak ediyorum. Evi yanarken tecavüz ettiğin Dorne'lu bir köylü kızı mı? Bir fahişe mi? Yoksa şövalyenin yas tutan kız kardeşi Leydi Ashara mı? Kendini denize atmış diye duydum. Neden yaptı sence? Kılıçtan geçirdiğin ağabeyi için mi, yoksa elinden aldığın evladının hasreti yüzünden mi? Söyle bana pek soylu ve onurlu lordum, senin Robert'tan, benden ya da Jaime'den ne farkın var?"

"En başta, ben çocuk öldürmüyorum. Beni çok iyi dinle leydim. Çünkü sadece bir kez söyleyeceğim. Kral avdan döndüğünde ona bütün gerçeği açıklayacağım. Bu yüzden, o dönmeden gitmiş olman gerek. Çocuklarınla birlikte. Senin yerinde olsam Casterly Kayası'na gitmezdim. Özgür Şehirler'e, hatta daha uzağa, Yaz Adaları'na ya da İbben Limanı'na doğru yelken açardım. Rüzgâr ne kadar hızlı eserse."

"Sürgün," dedi. "Tadımı acı bir kadeh."

"Babanın, Rhaegar'ın çocuklarına sunduğu kadehten daha tatlı," dedi Ned. "Hak ettiğinden daha iyi. Babanın ve kardeşlerinin de seninle gelmesi en iyisi olur. Lord Tywin'in altınları sayesinde rahatça yaşayabilir ve sizi koruyacak paralı askerler tutabilirsiniz. İhtiyacınız olacak. Nereye kaçarsan kaç, Robert'ın öfkesi seni takip edecektir buna şüphen olmasın."

Kraliçe ayağa kalktı. "Ya benim öfkem Lord Stark?" diye sordu yumuşak bir sesle. Gözleri Ned'in yüzünü inceliyordu. "Krallığı kendine saklamalıydın. Alman için önünde duruyordu. Jaime, Kral Toprakları'nın düştüğü gün onu Demir Taht'ta otururken bulduğunu anlatmıştı bana. Bütün yapman gereken merdivenleri çıkmak ve tahta oturmaktı. Ne acıklı bir hata."

"Tahmin edebileceğinden çok daha fazla hata yaptım," dedi Ned. "Ama o tahta oturmamak onlardan biri değildi."

"Alı, evet öyle lordum," diye ısrar etti Cersei. "Taht oyununda ya kazanırsın ya ölürsün. İkisinin arası yoktur."

Çürük yanağını başlığının altına gizledi ve Ned'i karanlıkta, meşe ağacının dibinde, tanrı korusunun sessizliğinde, siyah lacivert gökyüzünün altında yalnız bıraktı. Yıldızlar görünmeye başlamıştı.

Daenerys

Khal Drogo'nun getirip önüne bıraktığı çiğ ve kanlı yürekten, soğuk gece havasında buharlar tütüyordu. Drogo'nun kolları dirseğine kadar kırmızıya boyanmıştı. Ellerinde taş bıçakları olan kansüvarileri, arkasındaki yaban aygırı ölüsünün yanında, kumda diz çökmüşlerdi. Çukurun kireç taşı kaplı duvarlarında parlayan turuncu meşale alevleri, aygırdan akan kanın siyah görünmesine sebep oluyordu.

Dany şişmiş yumuşak karnını okşadı. Yüzü boncuk boncuk terlemişti ve ter kaşlarından aşağı süzülüyordu. Vaes Dothrak'ın kocakarıları, kırışık suratlarında çakmak taşı gibi parlayan gözleriyle Dany'yi izliyordu. Dany korkmuş gibi görünemezdi, tereddüt edemezdi. Aygırın kanlı kalbini iki eliyle birden alıp ağzına götürürken, sert ve adaleli ete dişlerini geçirirken, ben ejderhanın kanıyım, diye hatırlattı kendine.

IIık kan ağzını doldurdu ve çenesinden aşağı aktı. Yüreğin tadı yüzünden öğürecek gibi oldu ama kendini çiğneyip yutmak için zorladı. Dothraklar, çiğ aygır yüreğinin karnındaki erkek evladı güçlendireceğine ve korkusuz kılacağına inanıyordu ama bunun için bütün yüreği yiyip bitirmesi gerekiyordu. Kandan boğulursa, eti yutamayıp kusarsa kehanetler gerçekleşmeyecek demekti. Çocuk kız olabilirdi, hastalıklı doğabilirdi ya da doğum sırasında ölebilirdi.

Hizmetçileri tören için hazırlanmasına yardım etmişti. Hamilelik yüzünden iyice hassaslaşan midesine rağmen, kâse kâse yarı pıhtılaşmış kan içmişti. Artık çenesi ağrıyana kadar İrri'nin hazırladığı kurutulmuş at etini çiğnemişti. Açlığın çiğ yüreği yemesine yardım edeceğini umarak törenin yapılacağı akşamdan önceki gece ve gündüz boyunca aç bırakmıştı kendini.

Yaban aygırının kalbi kastan ibaretti ve Dany'nin her lokmayı dişleriyle koparması, iyice çiğnedikten sonra yutması gerekiyordu. Dağların Anası'nın gölgesindeki Vaes Dothrak'ın kutsal topraklarına çelik girmesi yasaktı, eti tırnak ve dişleriyle parçalamalıydı. Midesi kalkıyordu ama yemeye devam etti. Ağzı kan içinde kalmıştı. Yüzü kan içindeydi, sanki dudakları patlamış gibiydi.

Khal Drogo bronz bir kalkan kadar sert yüzüyle Dany'yi izliyordu. Yağlanmış uzun siyah saç örgüsü parlıyordu. Bıyığına altın halkalar, örgüsüne altın çanlar takmıştı. Belinde som altından yapılmış ağır bir kemer vardı ama vücudu çıplaktı. Dany ne zaman daha fazla yiyemeyeceğini hissetse ona baktı. Çiğnedi ve yuttu, çiğnedi ve yuttu, çiğnedi ve yuttu. Sonlara doğru, Drogo'nun siyah

badem gözlerinde gurur görür gibi olduğunu düşündü ama emin değildi. Khal'ın yüzü aklından geçeni kolay kolay ele vermezdi.

Sonunda bitti. Son lokmayı yutmak için kendini zorlarken yüzü ve elleri kanla yapış yapış olmuştu. Dönüp dosh khaleen kocakarılarına baktı.

"Khalakka dothrae mr'anha!" dedi elinden geldiği kadar iyi Dothrakça konuşarak. "İçimde bir prens at koşturuyor." Hizmetçisi Jhiqui'yle birlikte günlerce tekrar etmişti bu cümleyi.

Elinde kuru ve bükülmüş bir dal tutan tek gözlü, en yaşlı kocakarı kollarını gökyüzüne kaldırdı. "Khalakka dothrae!" diye bağırdı. "Prens at koşturuyor!"

"Koşturuyor," dedi diğer kadın. "Rakh! Rakh! Rakh haj!" diye bağırdılar hep beraber. "Bir oğlan, bir oğlan, güçlü bir oğlan."

Bronz kuşlar kanat çırpıyormuş gibi çaldı ziller. Uzun bir savaş borusu en pes sesiyle derin derin öttü. Yaşlı kadınlar şarkı söylemeye başladılar. Boyanmış deri yeleklerinin altındaki terden ve yağdan parlayan kurumuş göğüsleri ileri geri sallanıyordu. Hizmetlerindeki hadımlar bronz sobaların içlerini kurumuş otlarla doldurdu ve kokulu duman aya, yıldızlara doğru yükselmeye başladı. Dothraklar, yıldızların alevden yapılmış atlar olduğuna inanırdı. Geceleri gökyüzünde dörtnala koşan kalabalık bir aygır sürüsü.

Duman iyice yukarı yükseldiğinde, en yaşlı, tek gözlü kocakarı geleceğe daha iyi bakabilmek için gözünü kapattı. Derin bir sessizlik çöktü. Uzaklarda uçan gece kuşlarının kanatlarını, meşalelerden çıkan çıtırtıları ve tıslamaları, göl suyunun hafif ve sakin sesini duyabiliyordu Dany. Dothraklar gecenin gözleriyle ona bakıyor, bekliyorlardı.

Khal Drogo elini Dany'nin koluna koydu. Adamın parmaklarındaki gerginliği hissedebiliyordu. Dosh khaleen geleceğin dumanına gözünü dikmişken bir khal bile korkunun tadına bakabiliyordu. Dany'nin hizmetçileri tam arkasında titreyerek bekliyordu.

En sonunda kocakarı gözünü açtı ve kollarını yukarı kaldırdı. "Yüzünü gördüm ve toynaklarından çıkan gök gürültüsünü duydum," diye açıkladı incecik, titrek sesiyle.

"Toynaklarından çıkan gök gürültüsü," dedi diğerleri hep bir ağızdan.

"Arkasına aldığı rüzgâr kadar hızlı ve khalasar'ı dünyayı kaplayacak kadar kalabalık. Adamlarının ellerinde otlar kadar ince kenarlı, ustura gibi keskin arakh'lar var. Düşmanları onun önünde titreyecek. Karıları onun ardından kan ağlayıp, üzüntüden kendi etlerini kesecek. Saçlarındaki ziller gelişini haber verecek ve taş çadırların içindeki beyaz adamlar onun adını duyduklarında

dehşete düşecek." Tek gözlü kocakarı titredi ve sanki korkuyormuş gibi Dany'ye baktı. "Prens at koşturuyor. O dünyanın tepesine çıkacak aygır olacak."

"Dünyanın tepesine çıkacak aygır!" diye bağırdı izleyenler. Sesleri gecede uzun süre yankılandı.

Tek gözlü kocakarı Dany'ye baktı. "Dünyanın tepesine çıkacak aygırın ismi ne olacak?"

Cevap vermek için ayağa kalktı Dany. "Ona Rhaego diyeceğiz," dedi Jhiqui'den öğrendiği kelimelerle. Dothraklar hep bir ağızdan Rhaego diye bağırırken, ellerini korumak istermiş gibi göğüslerinin altındaki yuvarlak karnına koydu. "Rhaego," diye çığlık atıyorlardı. "Rhaego, Rhaego, Rhaego!"

Khal Drogo çukurdan çıkmasına yardım ederken oğlunun ismi kulaklarında çınlıyordu. Kansüverileri arkalarındaydı. Bir geçit alayı, onları Dağların Anası'na açılan atlı kapıya giden, Vaes Dothrak'ın kalbinden geçen, geniş ve otlarla kaplı tanrı yoluna kadar götürdü. Önce köleleri ve hadımlarıyla birlikte dosh khaleen kocakarılar geldi. Bazıları gururla dimdik yürürken, bazıları titrek ve yaşlı bacaklarının üstünde debeleniyor, oymalı bastonlardan destek alıyordu. Hepsi bir zamanlar khaleesi idi. Kocaları ölüp de yeni bir khal başa geçtiğinde, eski khaleesi'ler kalabalık Dothrak ulusuna hükmetmek üzere buraya yollanıyordu. En kudretli khal bile dosh khaleen bilgeliği ve gücü karşısında eğilirdi. Buna rağmen Dany, istese de istemese de bir gün onların arasına gönderilebileceğini düşündüğünde titriyordu.

Bilge kadınların ardından diğerleri geldi: Khal Ogo ve oğlu khalakka Fogo, Khal Jommo ve karıları, Drogo'nun khalasar'ının önde gelenleri, Dany'nin hizmetçileri, khal'ın köleleri ve hizmetçileri, ayrıca başka bir sürü insan. Hepsi beraber tanrı yolunda yürürken ziller çalıyor, davullar ilahi bir ritmle vuruyordu. Yol boyunca sıralanmış çalıntı kahramanlar ve ölü insanların tanrıları, karanlıkta düşüncelere dalmış gibi duruyordu. Geçit alayının iki yanında koşturan kölelerin taşıdığı meşalelerin ışıkları devasa anıtların üzerinde titriyor, onları adeta canlandırıyordu.

"Rhaego ismi, ne demek?" diye sordu Khal Drogo yürürlerken. Yedi Krallık'ın Ortak Dil'inde konuşmuştu. Dany fırsat oldukça birkaç kelime öğretiyordu kocasına. Drogo kolay öğreniyordu, aklına koyduğu şeyi mutlaka yapıyordu ama aksanı o kadar kaba ve barbarcaydı ki Viserys ve Sör Jorah söylediği tek kelimeyi bile anlayamıyordu.

"Ağabeyim Rhaegar korkusuz bir savaşçıydı güneşim ve yıldızım," dedi Dany. "Ben doğmadan önce öldü. Sör Jorah, onun son ejderha olduğunu söylüyor."

Khal Drogo baktı. Yüzü bronz bir maske gibiydi ama uzun siyah bıyıklarının

ve altın halkalarının altında belli belirsiz bir gülümseme görür gibi oldu Dany. "İsim, iyi. Dan Ares karım, ay ışığım."

Etrafı sazlıklarla çevrili, Dothrakların Dünyanın Rahmi dedikleri göle geldiler. Su sakin ve durgundu. Jhiqui, binlerce yıl önce ilk insanın bu gölün derinliklerinden ilk atın sırtında çıktığını anlatmıştı Dany'ye.

Dany çamurlanmış giysilerini üstünden çıkarıp yere atarken geçit alayı gölün sazlık kıyısında bekliyordu. Çırılçıplak halde dikkatli adımlarla göle girdi. İrri gölün dibi olmadığını söylemişti ama Dany uzun sazları iterek ilerlerken ayak parmaklarının arasında hareket eden balçık zemini hissediyordu. Ay ışığı gölün durgun ve siyah sularının üstünde parlıyor, Dany hareket ettikçe kırılıp şekilden şekle giriyordu. Suyun soğukluğu kalçalarına tırmanıp alt dudaklarını öptüğünde tüyleri diken diken oldu. Aygır kanı ellerinde ve ağzının çevresinde kurumuştu. Eğildi, avuçlarını suyla doldurup yüzüne çarptı. Khal ve diğerleri onu izlerken kendini ve içindeki çocuğu gölün sularıyla arındırdı. Dosh khaleen yaşlı kadınlarının fısıltılarını duyabiliyordu. Ne konuştuklarını merak ediyordu.

Titreyerek ve üzerinden sular akarak gölden çıktığında, hizmetçisi Doreah elinde ipek bir elbiseyle ona doğru yürüdü ama Khal Drogo kızı durdurdu. Onaylayan gözlerle Dany'nin iyice şişmiş göğüslerine ve karnına bakıyordu. Ağır kemerinin tuttuğu deri at pantolonunun içindeki erkekliğinin kabardığını görebiliyordu Dany. Kocasının yanına gitti ve kemerini çözmesine yardım etti. Devasa Khal'ı, Dany'yi kalçalarından tutup bir çocukmuş gibi havaya kaldırdı. Örgüsündeki çanlar hafifçe çınlıyordu.

Dany kollarını kocasının boynuna doladı ve adam içine girerken yüzünü göğsüne gömdü. Üç sert vuruş ve bitmişti. "Dünyanın tepesine çıkacak aygır," diye fısıldadı Drogo kalın sesiyle. Elleri hâlâ at kanı kokuyordu. Zevkin zirvesine vardığında Dany'nin boğazını sertçe ısırmıştı ve içinden çıktığında tohumları Dany'nin bacaklarının arasından akıyordu. Doreah ipek elbiseyi sırtına geçirirken İrri yumuşak terliklerini giydirdi.

Khal Drogo kemerini taktı ve atların göl kıyısına getirilmesini emretti. Khaleesi'yi gümüş atına bindirme onuru Cohollo'nun oldu. Drogo aygırına atladı ve ay ışığıyla yıkanan tanrı yolunda koşturup uzaklaştı. Dany gümüşle birlikte ağır bir tempo tutturdu.

Khal Drogo'nun sarayının tepesini örten ipek tavan bu gece açılmıştı ve ay ışığı onlarla birlikte içeri giriyordu. Taş kaplı üç büyük ateş çukurundaki alevler dört metre yüksekliğe kadar çıkıyordu. Hava kızarmış et ve ekşi kısrak sütü kokuyordu. Büyük alan çok kalabalıktı. İsimleri ve rütbeleri geçit alayına katılmak için yeterli olmayanlar yerdeki minderlerde oturuyordu. Dany gümüşün

üstünde kemerli kapıdan girip salonun tam ortasında durduğunda bütün gözler üzerindeydi. Dothraklar göğüsleri ve karnı için çığlıklar atıyor, içindeki hayatı kutluyordu. Dany söyledikleri her şeyi anlamıyordu ama aralarından bir cümle gayet iyi seçiliyordu. "Dünyanın tepesine çıkacak aygır." Binlerce ağız aynı anda söylüyordu.

Davulların ve boruların sesi geceyi dolduruyor, yarı çıplak kadınlar et, erik, hurma ve nar dolu alçak masaların üstünde dans ediyordu. Erkeklerin yarısı kesik kısrak sütüyle sarhoştu ama bu gece, çelik girmesine ve kan dökülmesine izin verilmeyen topraklarda arakh'ların çekilmeyeceğini biliyordu Dany.

Khal Drogo aygırından indi ve yüksek sıradaki yerini aldı. Şehre geldiklerinde khalasar'larıyla birlikte Vaes Dothrak'ta olan Khal Ogo ve Khal Jommo, Drogo'nun sağına ve soluna oturtularak onurlandırılmıştı. Hemen altlarındaki sırada üç khal'ın kansüvarileri oturuyordu. Onların da altında Khal Jommo'nun dört karısı vardı.

Dany gümüşten indi ve dizginlerini bir köleye uzattı. Doreah ve İrri kendisi için minderler hazırlarken ağabeyine bakındı. Bu kadar kalabalık bir alanda bile solgun yüzü, altın gümüş saçları ve dilenci kıyafetleriyle Viserys'i seçmek çok kolay olurdu ama ortalarda görünmüyordu.

Duvarların dibinde, alçak masaların etrafındaki ince kilimler ve düz minderler üstünde oturan, örgüleri erkekliklerinden bile kısa adamların arasında gezindi bakışları ama sadece siyah gözler ve bakır tenler gördü. Ortadaki ateş çukurunun yakınında duran Sör Mormont'u fark etti. Yüksek kıdemli olmasa da itibarlı bir yerdi. Dothraklar şövalyenin cesaretini kılıçla ölçmüşlerdi. Dany, Jhiqui'yi göndererek adamı masasına davet etti. Mormont hemen geldi ve bir dizinin üstüne çöktü. "Khaleesi, emirlerinizi bekliyorum."

Dany yanındaki kabarık mindere eliyle vurdu, "Oturun ve benimle sohbet edin," dedi.

"Onur duyarım." Şövalye bağdaş kurarak mindere oturdu. Bir köle, şövalyenin önünde eğilerek bir tabak olgun incir ikram etti. Adam bir incir aldı ve yarısını ısırdı.

"Ağabeyim nerede?" diye sordu Dany. "Ziyafet için şimdiye kadar gelmiş olmalıydı."

"Majesteleri'ni bu sabah gördüm," dedi Sör Jorah. "Batı Pazarı'na gidip şarap alacağını söylüyordu."

"Şarap mı?" dedi Dany düşünceli bir halde. Viserys kısrak sütüne tahammül edemiyordu. Son günlerde sık sık Batı Pazarı'na gidiyor, büyük kervanlarla

doğudan ve batıdan gelen tüccarlarla birlikte içiyordu. Onların sohbetini kız kardeşinin sohbetinden daha cazip bulduğu aşikârdı.

"Şarap," diyerek onayladı Sör Jorah. "Kervanları koruyan paralı askerlerden bazılarını ordusuna katılsınlar diye iknaya çalışıyor." Kölelerden biri masaya kan tartı getirdi. Şövalye iki eliyle birden tarta saldırdı.

"Bu akıllıca mı?" dedi Dany. "Askerlere verecek altını yok. Ya ihanete uğrarsa?" Kervanları koruyan paralı askerler onur denen şeyi bilmezdi ve Kral Toprakları'ndaki İşgalci, ağabeyinin kafası için gayet iyi bir ödül verebilirdi. "Onunla birlikte gidip güvenliğini sağlamalıydınız. Sonuçta siz onun yeminli kılıcısınız."

"Vaes Dothrak'tayız," diye hatırlattı adam. "Burada kimse kılıç taşıyamaz ve kimse kan dökemez."

"Buna rağmen adamlar ölür," diye karşılık verdi Dany. "Jhogo anlattı. Bazı tüccarlar yanlarında iri hadımlar getiriyormuş. Hırsızlık yapanları elleriyle boğuyormuş adamlar. Böylece kan akmıyor, tanrılar öfkelenmiyormuş."

"Öyleyse dua edelim de ağabeyiniz hiçbir şey çalmayacak kadar akıllı olsun." Sör Jorah ağzına bulaşan yağı elinin tersiyle sildi ve masaya eğildi. "Sizin ejderha yumurtalarınızı almaya niyetlendi. Ona, yumurtalara dokunduğu anda ellerini bileklerinden ayıracağımı söyledim."

Dany donup kalmıştı, söyleyecek laf bulamıyordu. "Yumurtalarım... ama onlar benim. Yargıç İllyrio bana düğün hediyesi olarak verdi onları. Viserys yumurtaları neden istesin? Onlar sadece taş..."

"Aynı şey elmaslar, yakutlar, ateş opalleri için de söylenebilir prenses... ve ejder yumurtaları çok daha ender rastlanır taşlar. Birlikte içtiği tüccarlar, o taşlardan sadece biri için kendi erkeklik organlarını bile satar. Üç tane ejderha yumurtasıyla dilediği kadar paralı asker alabilir Viserys."

Dany bunu bilmiyordu, hiç şüphelenmemişti. "Öyleyse... onları almalı. Çalmasına gerek yoktu, sadece istemesi yeterdi. O benim ağabeyim... ve benim gerçek kralım."

"O sizin ağabeyiniz," diye kabul etti Sör Jorah.

"Anlamıyorsunuz sör," dedi Dany. "Annem beni doğururken ölmüş. Babam ve ağabeyim Rhaegar onlardan çok daha önce. Eğer Viserys yanımda olup bana onlarla ilgili şeyler anlatmasaydı isimlerinden başka hiçbir şey bilmezdim. Geriye sadece o kaldı. Sadece o. Sahip olduğum tek aile Viserys."

"Artık öyle değil Khaleesi," dedi Sör Jorah. "Siz artık Dothraklar'a aitsiniz. Karnınızda dünyanın tepesine çıkacak aygır var." Kadehini kaldırdı. Bir köle,

ekşi kokan ve kesildiği için parça parça akan kısrak sütüyle doldurdu kadehi.

Dany köleyi bir el hareketiyle gönderdi. Kısrak sütünün kokusu bile midesini alt üst etmeye yetiyordu ve yemek için onca uğraştığı aygır yüreğini kusmaya niyeti yoktu. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu. "Nedir bu aygır? Herkes bağırıp duruyordu ama hiçbir şey anlamadım."

"Aygır, eski kehanetlerde geleceği söylenen khal'lar khal'ıdır çocuğum. Bütün Dothraklılar'ı tek bir khalasar'da toplayacağı ve dünyanın sonuna at süreceği vadedilmiştir. Dünya üstündeki her insanın onun khalasar'ına katılacağı söylenir."

"Ah!" dedi Dany kısık bir sesle. İpek elbisenin üstünden karnını okşadı. "Adını Rhaego koydum."

"İşgalci'nin kanını dondurmaya yetecek bir isim."

Doreah aniden gelip Dany'nin kolunu çekiştirdi. "Leydim," diye fısıldadı telaşla, "Ağabeyiniz..."

Dany, uzun çatısız alan boyunca baktı ve kendisine doğru yalpalayan adımlarla gelen Viserys'i gördü. Sendelemesinden anlaşıldığı üzere aradığı şarabı bulmuştu. Ve cesaretini arttıran başka bir şey daha.

Yağlı ve lekeli kırmızı ipeklilerini giymişti. Siyah kadife pelerini ve eldivenleri güneşten solmuştu. Deri çizmeleri iyice kuruyup çatlamıştı. Altın gümüş saçları dolaşmıştı. Belindeki deri kının içinde uzun bir kılıç taşıyordu. Dothraklar gözlerini kılıca dikti. Dany adamların küfürler ettiğini, tehditler savurduğunu duydu. Sesler dalga dalga büyüyordu. Müzik davulların gergin kekelemesiyle durdu.

Dany'nin kalbi dehşet duygusuyla sıkışıyordu. "Yanına gidin," dedi Sör Jorah'a. "Onu durdurun, buraya getirin. Eğer istediği ejderha yumurtalarını almaksa tamam deyin." Şövalye hızla ayağa kalktı.

"Kız kardeşim nerede?" diye bağırdı Viserys, şaraptan kalınlaşmış sesiyle. "Ziyafetine katılmak için geldim. Bensiz başlamaya nasıl cüret edersiniz? Kimse kraldan önce sofraya oturamaz. Nerede o? Fahişe, ejderhadan saklanamaz."

Üç ateş çukurundan en büyüğünün orada durdu. Etrafındaki Dothrakların suratlarına şöyle bir baktı. Mekânda beş bin adam vardı ancak Ortak Dil'i bilenlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Sözleri anlaşılmazdı fakat sarhoş olduğunu anlamak için yüzüne bakmak kâfiydi.

Sör Jorah yanına gitti. Kolundan tutarak kulağına bir şeyler fısıldadı ama Viserys kolunu çekip kurtuldu. "Ellerini üstümden çek! Kimse izin istemeden ejderhaya dokunamaz."

Dany endişeyle yüksek sıraya baktı. Drogo yanında oturan iki khal'a bir şeyler söylüyordu. Khal Jommo sırıttı ve Khal Ogo yüksek sesle kahkaha atmaya başladı.

Kahkahayı duyan Viserys gözlerini kaldırdı. "Khal Drogo," dedi kalın bir sesle ama nerdeyse nazik bir şekilde. "Ziyafet için buradayım." Sör Jorah'tan uzaklaştı ve üç khal'a katılmak üzere yüksek sıraya doğru yürümeye başladı.

Khal Drogo ayağa kalktı. Dany'nin anlayamayacağı kadar hızlı bir şekilde onlarca kelime söyledi ve elini ileri uzattı. "Khal Drogo yüksek sırada yeriniz olmadığını söylüyor," diye tercüme etti Sör Jorah. "Khal Drogo yerinizin orası olduğunu söylüyor."

Viserys khal'ın işaret ettiği, salonun en gerisinde, duvarın köşesinde, daha iyi adamların görmek zorunda kalmaması için gölgede bırakılmış, aşağının da aşağısı kansız delikanlıların, kör ve sakat yaşlıların oturduğu, etten uzak, itibardan daha da uzak yere baktı. "Burası krala layık bir yer değil," diye duyurdu.

"Yer, orası," dedi Khal Drogo, Dany'den öğrendiği Ortak Dil'de. "Orası. Çıplak Ayaklı Kral için." Ellerini birbirine vurdu. "At arabası getirin! "Khal Rhaggat için."

Beş bin Dothraklı aynı anda kahkaha atıp bağırmaya başladı. Sör Jorah, Viserys'in yanında durmuş, kulağına bağırarak bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama salondaki gök gürültüsü gibi sesler yüzünden ne söylediğini duyamıyordu Dany. Ağabeyi de bağırarak cevap verdi Sör Jorah'a. İki adam, Mormont, Viserys'i yere serene kadar itişti.

Viserys kılıcını çekti.

Çıplak çelik, ateş çukurlarından yükselen alevlerin ışığında kıpkırmızı parladı. "Benden uzak dur!" diye tısladı. Sör Jorah bir adım geri gitti ve Viserys yalpalayarak ayağa kalktı. Yargıç İllyrio'nun kral gibi görünsün diye ödünç verdiği kılıcını başının üstünde salladı. Dothraklar dört bir yandan bağırıyor, küfür ediyordu.

Dany dehşet dolu bir çığlık attı. Bu topraklarda silah çekmenin ne anlama geldiğini ağabeyi bilmiyorsa bile Dany biliyordu.

Çığlığını duyan Viserys döndü, ona baktı ve o gece ilk kez kız kardeşini gördü. "İşte buradaymış," dedi gülümseyerek. Dany'ye doğru yürümeye başladı. Önündeki düşman duvarını aşmaya çalışıyormuş gibi kılıcını savura savura ilerliyordu ama yolunda duran kimse yoktu aslında.

"Kılıç... yapmamalısın, lütfen," diye yalvardı Dany. "Lütfen Viserys. Bu

yasak. Kılıcını bırak ve benimle minderlerde otur. İçki var, yemek var. İstediğin şey ejderha yumurtaları mı? Senin olsun, ama yalvarırım kılıcı bırak."

"Ne diyorsa onu yap aptal," diye bağırdı Sör Jorah. "Hepimizin ölümüne sebep olmadan dediğini yap."

Viserys güldü. "Bizi öldüremezler. Kutsal şehrin sınırları içinde kan dökemez onlar ama ben dökebilirim." Kılıcının ucunu Dany'nin göğüslerinin arasına dayadı ve ağır ağır karnına doğru indirdi. "Almaya geldiğim şeyi istiyorum," dedi Dany'ye. "Bana söz verilen tacı istiyorum. Seni satın aldı ama ücretini ödemedi. Ona yaptığımız ticareti hatırlat yoksa seni geri alırım. Seni ve yumurtaları. Kanlı dölü onda kalabilir. Karnını kesip piçini çıkarırım ve burada bırakırım." Kılıcın ucu ipeği deldi ve göbeğine battı. Viserys aynı anda hem hıçkırıyor, hem kahkaha atıyordu. Bu adam bir zamanlar Dany'nin ağabeyiydi.

Hizmetçisi Jhiqui, sesi çok uzaktan geliyormuşçasına sessiz, korku içinde hıçkırıyor, duyduklarını tercüme etmemek için yalvarıyordu. Tercüme ederse Khal Drogo onu atının arkasına bağlar, Dağların Anası'na kadar sürüklerdi. "Korkma," dedi Dany. "Ona ben anlatacağım."

Yeterince kelime bilmiyordu Dany ama Khal Drogo'nun konuşması bittiğinde, Dothrak dilinde öfkeyle söylediği cümlelerden duyduklarını anladığını biliyordu. Hayatının güneşi yüksek sıranın merdivenlerinden aşağı indi. "Ne söyledi?" diye sordu bir zamanlar ağabeyi olan adam korkuyla.

Salona öyle bir sessizlik çökmüştü ki, Khal Drogo her adım attığında örgüsünde sallanan zillerin çıkardığı hafif sesler duyuluyordu. Kansüvarileri bakırdan gölgelermiş gibi takip ediyordu. Daenerys buz kesmişti. "Bakınca titretecek kadar muhteşem bir altın taç takman gerektiğini söyledi," dedi.

Viserys gülümsedi ve kılıcını indirdi. En hüzünlü şeydi bu. Daha sonra kalbini parçalayan en hüzünlü şey... gülümsemesi. "Bütün istediğim buydu," dedi. "Bana söz verilen şeydi."

Hayatının güneşi yanına geldiğinde Dany bir koluyla beline sarıldı. Khal'ın bir kelimesiyle kansüvarileri öne çıktı. Qotho bir zamanlar ağabeyi olan adamın kollarını tuttu. Haggo kocaman ellerinin tek bir hareketiyle bileğini kırdı. Cohollo kılıcı sakatlanan elinden aldı. Viserys hâlâ anlamamıştı. "Hayır," diye bağırdı. "Bana dokunamazsınız. Ben ejderhayım, ejderha! Taç giyeceğim!"

Khal Drogo kemerini çıkardı. Kemerin üstündeki ağır ve gösterişli som altın madalyonların her biri, bir erkek eli büyüklüğündeydi. Drogo emreder bir sesle bir şey söyledi. Aşçı kölelerden biri ateş çukurundaki demir yahni kazanını çıkarıp içindeki yemeği yere boşalttı ve kazanı tekrar çukura götürdü. Drogo kemerini kazanın içine attı ve ifadesiz bir yüzle altın kemerin kırmızıya

dönüşmesi, şeklini kaybetmesini izledi. Kocasının siyah gözlerinde dans eden alevleri görebiliyordu Dany. Bir köle at kılından yapılmış eldivenleri uzattı. Drogo köleye hiç bakmadan eldivenleri aldı ve ellerine geçirdi.

Viserys keskin çığlıklar atmaya başladı. Ölümle yüzleşen bir korkağın sözsüz çığlıkları. Çırpınıyor, tekmeliyordu. Bir köpek gibi inliyor, bir çocuk gibi ağlıyordu. Dothraklar onu sıkı sıkı tutuyordu. Sör Jorah, Dany'nin yanına geldi. Elini omzuna koydu. "Yalvarırım arkanızı dönün prensesim," dedi.

"Hayır." Kollarını karnının üstüne sardı.

Sonunda Viserys ona baktı. "Kardeşim, lütfen... Dany durmalarını söyle... tatlı kız kardeşim..."

Altın yumuşayıp akar hale geldiğinde Drogo alevlerin içine uzanıp kazanı aldı. "Taç!" diye kükredi. "İşte. Çekçek Kralı'na taç." Ve kazanı, bir zamanlar Dany'nin ağabeyi olan adamın kafasına geçirdi.

O korkunç demir miğfer yüzünü kapladığında Viserys Targaryen'ın çıkardığı sesler bir insana ait değildi. Ayağı tuhaf ve çılgın bir hızla toprağı tekmeliyordu. Sonra yavaşladı ve durdu. Erimiş altın damlaları göğsüne indi ve kırmızı ipeği delip geçti... ama bir damla kan akmamıştı.

O ejderha değildi, diye düşündü Dany, garip bir şekilde sakindi. Ateş ejderhaları öldüremez.

Eddard

Daha önce binlerce kez yürüdüğü gibi, Kışyarı'nın altındaki mahzen mezarda yürüyordu. Kış Kralları buzdan gözleriyle geçişini izliyordu ve ayaklarının dibindeki ulu kurtlar başlarını çevirip hırlıyordu. Sonunda, Lyanna ve Brandon'la yan yana yatan babasının mezarına geldi. Bana söz ver Ned, diye fısıldadı Lyanna'nın heykeli. Mavi güllerden bir taç giyiyordu ve gözlerinden kan akıyordu.

Ned Stark aniden uyandı. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve çarşaflara dolanmıştı. Odası zifiri karanlıktı. Biri kapıyı yumrukluyordu. "Lord Eddard," diye seslendi biri yüksek sesle.

"Bir dakika." Sersemlemiş halde ve çırılçıplak karanlık odada yürüdü. Kapıyı açtığında yumruğu hâlâ havada olan Tommard ve Cayn'in arasında duran kraliyet kâhyasını gördü. "Lord El, Majesteleri huzura çıkmanızı emrediyor. Hemen."

Demek ki Robert avdan dönmüştü. Vakit gece yarısını çoktan geçmişti. "Giyinmemi bekleyin." Ned kâhyayı kapıda bıraktı. Cayn kıyafetlerini giymesine yardım etti; beyaz keten bir tunik, gri pelerin, sarılı bacağına giren paçası kesilip bollaştırılmış bir pantolon, görev nişanı rozet ve en sonunda ağır, gümüş bir kemer. Valyria hançerini kemerine taktı.

Cayn ve Tomard onu avludan geçirirken Kızıl Kale karanlık ve sakindi. Surların üzerindeki dolunay yere yakın görünüyordu. Siperlerdeki altın pelerinli muhafız gece kontrollerini yapıyordu.

Kraliyet daireleri Kızıl Kale'nin tam ortasındaki, dikenli tellerle çevrili kuru bir hendeğin ve üç metre kalınlığındaki duvarların arkasına kurulmuş, kalenin içinde ayrı bir kaleye benzeyen, yekpare ve kare şekilli Maegor Hisarı'ndaydı. Hendek köprüsünün sonunda nöbet tutan Sör Boros Blount, beyaz zırhı içinde bir hayalete benziyordu. Kalenin içine girdikten sonra iki muhafız daha gördü Ned; Sör Preston Greenfield merdivenlerin başında, Sör Barristan Selmy kralın odasının kapısında bekliyordu. Beyazlar içinde üç adam, diye düşündü. Hatırladığı şey tüylerini ürpertmişti. Sör Barristan Selmy'nin yüzü giydiği zırh kadar soluklaşmıştı. Bir şeylerin korkunç şekilde yanlış gittiğini anlamak için adamın suratına bakmak yeterliydi. Kraliyet kâhyası kapıyı açtı. "Kral Eli, Lord Eddard Stark," diyerek gelişini duyurdu.

"Buraya getirin," diye seslendi Robert. Sesi tuhaf bir şekilde pürüzlüydü.

Odanın karşılıklı iki ucunda yanan ikiz sobalardan yayılan ışık duvarları kederli bir kızıla boyuyordu. İçerideki sıcaklık boğucuydu. Robert cibinlikli yataktaydı. Lord Renly kapalı pencerelerin önünde huzursuzca hareket ederken, Yüce Üstat Pycelle yatağın yanında duruyordu. Hizmetçiler bir oraya bir buraya koşturuyor, sobaları sürekli odunla besliyor ve şarap kaynatıyorlardı. Cersei Lannister yatağın ayak dibine oturmuştu. Saçları uykudan kalkmış gibi hafifçe dağınıktı ama gözlerinde uykudan eser yoktu. Tom ve Cayn, Ned'in odanın diğer ucuna yürümesine yardım ederlerken kadının gözleri Ned'in üzerindeydi. Hâlâ rüyadaymış gibi çok ağır hareket ediyordu Ned.

Robert'ın ayağında çizmeleri vardı. Ned, kralın üstüne örtülü battaniyenin ucundan çıkan çizmeye yapışmış çamuru ve otları görebiliyordu. Yerde, üzeri kırmızı kahverengi lekelerle dolu, kesilmiş bir binici yeleği vardı. Oda duman, kan ve ölüm kokuyordu.

"Ned," diye fısıldadı kral onu gördüğünde. Yüzü süt kadar beyazdı. "Gel... daha yakına gel."

Adamları Robert'ın yanına gitmesi için yardım etti. Ned yatağın direklerinden birine tutunup dengesini buldu. Ne kadar kötü olduğunu anlaması için Robert'a bakması yeterliydi. "Ne?.." diye başladı cümlesine ama kelimeler boğazında düğümlendi.

"Bir yaban domuzu," dedi Lord Renly. Hâlâ av kıyafetlerinin içindeydi. Pelerininde kan lekeleri vardı.

"Bir şeytan," diye hırladı kral. "Benim hatam. Çok fazla şarap içmiştim. Lanet olsun bana. Iskaladım."

"Geri kalanınız neredeydi?" diye sordu Ned ciddi bir sesle. "Sör Barristan ve Kral Muhafızları neredeydi?"

Renly'nin dudağı seğirdi. "Ağabeyim yaban domuzunu tek başına haklayacağını söyledi ve kenarda durmamızı emretti."

Eddard Stark battaniyeyi kaldırdı.

Yarayı kapatmak için ellerinden geleni yapmışlardı ama faydası olmamıştı. Yaban domuzu bir canavar olmalıydı. Uzun dişiyle, kasığından göğüs ucuna kadar yarmıştı kralı. Yüce Üstat Pycelle'in yaraların üstüne koyduğu şaraplı sargılar şimdiden kanla simsiyah olmuştu. Yaradan yükselen koku dayanılmazdı. Ned'in midesi kalktı, battaniyeyi örttü.

"Kötü kokuyor," dedi Robert. "Ölüm kokusu bu, burnum kokuyu almıyor sanıyorsan yanılıyorsun. Piç beni fena benzetmiş, değil mi?" Kralın

gülümsemesi yarasından da beterdi. Dişleri kıpkırmızıydı. "Tam gözünün içine hançeri soktum. Sor da söylesinler. Sorsana."

"Gerçekten öyle," diye mırıldandı Lord Renly. "Ağabeyimin emriyle leşi yanımızda getirdik."

"Ziyafet için," diye fısıldadı Robert. "Şimdi bizi yalnız bırakın. Hepiniz çıkın. Ned'le konuşmam gerek."

"Robert, tatlı lordum..." diye başladı Cersei.

"Size çıkın dedim," diye parladı Robert, eski öfkesinin soluk bir gölgesi gibi. "Bunun neresini anlayamıyorsun kadın?"

Cersei eteğini ve gururunu toplayıp odadan çıktı. Lord Renly ve diğerleri onu takip etti. Yüce Üstat Pycelle oyalandı. Krala beyaz ve koyu bir sıvı verirken elleri titriyordu. "Haşhaş sütü Majesteleri," dedi. "İçin. Ağrılarınızı azaltır."

Robert kadehi elinin tersiyle itip devirdi. "Git başımdan yaşlı aptal. Yakında zaten uyuyacağım. Dışarı çık."

Yüce Üstat Pycelle sert bakışlarla krala baktı ve odadan çıktı.

"Sana lanet olsun Robert," dedi Ned yalnız kaldıklarında. Bacağının zonklaması o kadar kötüydü ki acıdan kör olduğunu düşündü. Belki de üzüntüydü gözlerini bulanıklaştıran. Yatağın kenarına, arkadaşının yanına oturdu. "Neden hep kafanın dikine gitmek zorundasın?"

"Boşver Ned," dedi Robert homurdanarak. "O piçi öldürdüm, değil mi?" Bir tutam siyah saç gözlerinin arasına düştü. "Sana da aynısını yapmalıyım aslında. Adamın huzurla avlanmasına bile müsaade etmezsin sen. Sör Robar beni buldu. Gregor'un kellesi. Çirkin bir fikir. Tazı'ya söylemedik. İyi haberi Cersei versin." Kahkahası, bir acı dalgasıyla birlikte inlemeye dönüştü. "Tanrılar biraz merhamet edin," diye mırıldanıp acısını yuttu. "Şu kız. Daenerys. Sadece bir çocuk, haklıydın... bu yüzden, o kız... tanrılar domuzu yolladı... beni cezalandırmak için..." Kral öksürmeye başladı, ağzından kan geliyordu. "Hataydı... sadece bir çocuk... Varys, Serçeparmak, hatta kardeşim, işe yaramazlar... bir tek sen söyledin bana..." Acı içinde ve güçlükle elini uzattı, "Kâğıt ve mürekkep. Bak orada, masanın üstünde. Sana söyleyeceklerimi yaz."

Ned kâğıdı kucağına koyup düzeltti ve mürekkebi aldı. "Emrinizdeyim Majesteleri."

"Bu mektup, Baratheon Hanedanı'ndan, Andallar'ın Kralı... şu kahrolası unvanların hepsini yaz işte, devamını biliyorsun... Ben Robert Baratheon'ın sözü ve vasiyetidir. Ölümüm halinde Kışyarı Lordu, Kral Eli, Lord Eddard Stark'ın, Kral Vekili ve Diyar'ın Koruyucusu olarak görev yapmasını emrediyorum.

Oğlum Joffrey yeterli yaşa gelene kadar Lord Stark'ın hükmetmesini...

"Robert..." Joffrey senin oğlun değil, demek istedi ama Robert'ın yüzünde öyle bir eziyet kazılıydı ki daha fazla canını yakamazdı. Başını öne eğdi ve yazdı. Kralın "oğlum" dediği cümleyi "veliahtım" olarak değiştirdi sadece. Bu kandırmaca, kendini lekelenmiş gibi hissettiriyordu. Sevgi uğruna söylediğimiz yalanlar, diye düşündü. Tanrılar beni affetsin. "Başka ne yazmamı istiyorsun?"

"Yaz... ne yazman gerekiyorsa. Korumak ve savunmak, eski ve yeni tanrılar, sen kelimeleri bilirsin. Yaz. İmzalayacağım. Öldüğümde vasiyetimi konseye verirsin."

"Robert," dedi Ned, kederden boğulmuş sesiyle. "Bunu yapma. Sakın ölme. Diyarın sana ihtiyacı var."

Robert, Ned'in elini tutup iyice sıktı. "Sen çok kötü bir yalancısın Eddard Stark," dedi acı içinde. "Diyar... diyar ne kadar sefil bir kral olduğumu biliyor. Aerys kadar kötü bir kral oldum ben. Tanrılar affetsin."

Ned, "Hayır," dedi ölüm döşeğindeki arkadaşına. "Aerys kadar kötü değil. Hiç o kadar kötü değil."

Robert hafifçe gülümsemeyi başardı. "En azından şu son kararımın çok doğru olduğunu söyleyecekler. Sen beni hayal kırıklığına uğratmazsın. Artık sen hükmedeceksin. Benden daha fazla nefret edeceksin bu işten ama işini doğru yapacaksın. Daha bitiremedin mi yazmayı?"

"İşte burada Majesteleri," deyip kâğıdı uzattı. Kral gözleri kör halde imzaladığı kâğıdın kenarına bir parça kan bulaştı. "Mühürlenirken şahitler olması gerek."

"Yaban domuzunu cenaze ziyafetimde ikram edin," dedi Robert. "Ağzına bir elma tıkıştırın ve çıtır çıtır kızartın. O piçi mideye indirin. Yemekten patlasan bile umrumda değil. Bana söz ver Ned."

"Söz veriyorum." Bana söz ver Ned, diye yankılandı Lyanna'nın sesi.

"Kız, Daenerys. Yaşamasına izin ver. Eğer çok geç olmadıysa, onlarla konuş ve onu öldürmelerine engel ol. Ve oğluma yardım et Ned. Benden daha iyi bir adam olmasını sağla." Yüzü acıyla çarpıldı. "Tanrılar, merhamet edin."

"Edecekler dostum," dedi Ned. "Edecekler."

Kral gözlerini kapattı, dinleniyormuş gibi görünüyordu. "Bir domuz tarafından öldürüldü," dedi. "Buna gülmek gerek ama canım çok yanıyor."

Ned gülemiyordu. "İnsanları çağırayım mı?"

Robert başıyla hafifçe onayladı. "Nasıl istersen. Tanrılar, burası neden bu

kadar soğuk?"

Hizmetçiler aceleyle odaya dalıp ateşi besledi. Kraliçe gitmişti, bu bile biraz rahatlama sayılırdı. Cersei'nin azıcık akla varsa gün doğmadan kaleden ayrılacağını düşünüyordu Ned. Gitmekte geç bile kalmıştı.

Kral Robert karısını özlüyormuş gibi görünmüyordu. Kâğıdın üzerine akıtılan erimiş sıcak sarı muma mührünü basarken, erkek kardeşi Renly ve Yüce Üstat Pycelle'e şahitlik etmelerini emretti. "Şimdi bana ağrım için bir şeyler içirin ve ölmeme izin verin."

Yüce Üstat Pycelle yeni bir kadeh haşhaş sütü hazırladı. Bu defa son damlasına kadar içti kral. Boş kadehi yere attığında siyah sakallarında beyaz damlalar vardı. "Rüya görecek miyim?"

Ned cevapladı. "Göreceksin lordum."

"İyi öyleyse," dedi gülümseyerek. "Lyanna'ya sevgilerini sunacağım Ned. Çocuklarıma iyi bak."

Dostunun söyledikleri karnının içinde kıvrılan bir bıçak gibi acıttı Ned'in canını. Bir an kaybolmuş gibi hissetti. Yalan söylemek için yeterli güç bulamadı. Sonra piçleri hatırladı; annesinin göğsündeki küçük Barra, Vadi'deki Mya, dökümhanedeki Gendry ve diğerleri. "Çocuklarına kendi çocuklarım gibi bakacağım," dedi.

Robert başıyla onayladı ve gözlerini kapattı. Haşhaş sütü yüzündeki acı ifadesini alıp götürürken yastıklara gömülen arkadaşını izledi Ned. Robert sonunda uykuya yenik düştü.

Yüce Üstat Pycelle yatağın yanına gelirken boynundaki ağır zincir ses çıkarıyordu. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım lordum ama yaralar ölümcül. Onu geri getirmeleri tam iki gün sürmüş, yarayı kapatmaya çalıştığımda çok geç olmuştu. Majesteleri'nin acısını azaltabilirim ama artık sadece tanrılar iyileştirebilir onu."

"Ne kadar zaman var?" diye sordu Ned.

"Şimdiye dek ölmüş olmalıydı. Hayata bu kadar azimle tutunan bir adam daha görmedim ben."

"Ağabeyim her zaman güçlüydü," dedi Lord Renly. "Çok akıllı değildi belki ama hep güçlüydü." Odanın eritici sıcağı yüzünden kaşlarından ter damlıyordu. Genç, yakışıklı ve esmer haliyle Robert'ın hayaleti gibiydi. "Domuzu katletti. Bütün iç organları karnından dışarı dökülüyordu ama bir şekilde hayvanı öldürmeyi becerdi," dedi. Sesi şaşkınlık doluydu.

"Düşmanı hâlâ ayaktaysa, Robert savaş alanından asla ayrılmaz," dedi Ned.

Sör Barristan Selmy, hâlâ odanın dışında, merdivenlerde nöbet tutuyordu. "Üstat Pycelle ona haşhaş sütü içirdi," dedi Ned, şövalyeye. "Benim iznim olmadan kimse yanına girip rahatsız etmesin onu."

"Emredersiniz lordum," dedi Sör Barristan. Olduğundan daha yaşlı görünüyordu. "Kutsal görevimi yapmakta başarısız oldum."

"En sadık şövalye bile, kendine bu kadar zarar veren bir kralı koruyamaz," dedi Ned. "Robert domuz avlamayı severdi. En az bin domuzu öldürdüğüne ben şahidim." Bacaklarını ayırır, mızrağını doğrultur, domuzun saldırdığı ana kadar hiç kıpırdamadan bekler, hayvan tam üstüne atıldığı sırada bir küfür eder ve tek bir mızrak atışıyla avının işini bitirirdi. "Ölümünün bu yüzden olacağını kimse bilemezdi."

"Böyle konuşmakla nezaket gösteriyorsunuz Lord Eddard."

"Kral anlattı. Şarap yüzünden diyor."

Beyaz saçlı şövalye başıyla onayladı. Düşünceliydi. "Domuzun ininden çıktığını gördüğümüzde kral eyerinin üstünde sallanıyordu. Buna rağmen hepimize uzakta durmamızı emretti."

"Bir şey merak ediyorum Sör Barristan," dedi Ned. "Krala şarabı kim vermişti?"

Ned hadımın geldiğini duymamıştı ama kafasını çevirdiğinde Varys yanlarındaydı. Yerlere kadar uzun siyah kadife bir elbise giyiyordu ve yanakları yeni pudralanmıştı.

"Şarap kralın kendi matarasındaydı," dedi Sör Barristan.

"Sadece bir matara mı? Avda insan epey susar."

"Saymadım ama birden fazla olduğu kesin. Matara ne zaman boşalsa yaveri yenisini getiriyordu."

"Görevine çok bağlı bir çocuk," dedi Varys. "Kralının susuz kalmaması için önlemini almış."

Ned'in ağzında acı bir tat vardı. Robert'ın göğüs zırhı için oradan oraya koşturduğu sarı saçlı iki delikanlıyı hatırladı. Kral o geceki ziyafette bu hikâyeyi anlatmış ve titreyene kadar gülmüştü. "Hangi yaver?"

"Büyük olan," dedi Sör Barristan. "Lancel."

"Delikanlıyı iyi tanırım," dedi Varys. "Güçlü bir oğlan. Lord Tywin'in yeğeni ve kraliçenin kuzeni. Umarım zavallı delikanlı kendini suçlamıyordur. Kendi gençliğimi hatırlıyorum da, çocuklar çok masum ve hassas oluyor."

Varys'in de bir zamanlar çocuk olduğu kesindi ama masum olduğu bir vakit var mıydı merak ediyordu Ned. "Çocuklar demişken, Robert, Daenerys Targaryen'la ilgili kararından vazgeçti. Her ne planladıysanız hemen iptal etmenizi istiyorum."

"Yazık," dedi Varys. "Çok geç olmuş olabilir. Korkarım ki kuşlar uçtu. Ama elimden geleni yapacağım lordum. İzninizle." Reverans yaptı ve merdivenlerde kayboldu. Yumuşak terlikleri basamaklara sürtündükçe fısıltı gibi sesler çıkıyordu.

Tomard ve Cayn, Ned'in köprüden geçmesine yardım ederlerken Lord Renly, Maegor Hisarı'ndan çıktı. Ned'e seslendi. "Biraz zamanınızı ayırırsanız sevinirim," dedi.

Ned durdu. "Elbette."

Renly yanına doğru yürümeye başladı. "Adamlarınızı gönderin," dedi. Köprünün ortasında buluştular. Altlarındaki kuru hendeğin etrafına çekilmiş dikenli tellerin zalim uçları ay ışığında gümüş gibi parlıyordu.

Ned bir baş hareketi yaptı. Tommard ve Cayn saygıyla eğilerek uzaklaştı. Lord Renly temkinli gözlerle, avlunun uzak köşesinde duran Sör Boros'a ve hemen arkalarındaki kapıda bekleyen Sör Preston'a baktı. "Şu mektup," dedi eğilerek. "Kral vekâletiyle mi ilgiliydi? Ağabeyim sizi Diyar'ın Koruyucusu mu ilan etti?" Bir cevap almak için beklemedi. "Lordum, emrimde otuz şahsi muhafızım var. Lordlar ve şövalyelerden oluşan pek çok dosta da sahibim. Bana bir saat müsaade edin ve yüz kılıçlı adamı emrinize vereyim."

"Yüz kılıçlı adamla ne yapacağım lordum?"

"Saldırı! Hemen şimdi, bütün kale uykudayken." Tekrar Sör Boros'a baktı ve temkinli bir fısıltıyla konuşmaya devam etti. "Joffrey'yi annesinden almalı ve avcumuzda tutmalıyız. Koruyucu olmuş fark etmez, kralı eline alan krallığı da almış demektir. Myrcella ve Tommen'ı da yakalamalıyız. Çocukları bizim elimizdeyken Cersei bize karşı hareket edemez. Konsey Koruyucu Lord'luğunuzu onaylar ve Joffrey'yi himayenize verir."

Ned buz gibi gözlerle baktı adama. "Robert henüz ölmedi. Tanrılar onu korusun. Korumazlarsa, onun son sözlerini duymaları için konseyi toplarım ve gücün el değiştirmesi konusu tartışılır ama Robert dünya üstündeki son saatlerini yaşarken, onun koridorlarında kan dökmeyeceğim ve korku dolu küçücük çocukları yataklarından çekip almayacağım."

Lord Renly bir adım geri gitti. Bir yay kadar gergindi. "Kaybettiğiniz her an Cersei'ye hazırlık yapmak için biraz daha vakit kazandırıyor. Robert öldüğünde

her ikimiz için de çok geç olabilir."

"O halde dua edelim de Robert ölmesin."

"Bu ihtimal çok düşük," dedi Renly.

"Tanrılar bazen merhamet gösterir."

"Ama Lannisterlar göstermez." Lord Renly döndü ve hendeği geçerek ağabeyinin ölüm döşeğinde yattığı kuleye girdi.

Ned odasına döndüğünde çok yorgun ve kederli hissediyordu kendini ama uyuması söz konusu değildi. Taht oyununda ya kazanırsın ya ölürsün, demişti Cersei Lannister tanrı korusunda. Lord Renly'nin teklifini geri çevirmekle doğru bir şey yapıp yapmadığını merak ediyordu. Böyle entrikalar Ned'e göre değildi ve çocukları tehdit etmek onursuzca bir işti ama Cersei kaleden ayrılmak yerine kalıp savaşmayı tercih ederse Renly'nin yüz kılıcına ve daha fazlasına ihtiyacı olacaktı.

"Bana Serçeparmak'ı getirin," dedi Cayn'e. "Eğer odasında değilse yanınıza istediğiniz kadar adam alın ve onu bulana kadar Kral Toprakları'ndaki her genelevi, her şaraphaneyi arayın. Gün doğmadan önce mutlaka bana getirin." Cayn eğildi ve odadan ayrıldı. Ned, Tomard'a döndü. "Rüzgâr Cadısı akşam rüzgârıyla yelken açacak. Muhafızları seçtiniz mi?"

"Porther'in komutasında on adam."

"Yirmi olsun ve senin kumandanda," dedi Ned. Porther cesur bir adamdı ama gözü fazla karaydı. Kızlarını daha sağduyulu ve daha sakin bir adamın koruması gerekiyordu.

"Nasıl emrederseniz lordum," dedi Tom. "Tekrar Kışyarı'nı göreceğim için üzüldüm diyemem. Karımı özledim."

"Kuzeye doğru kıvrıldığınızda Ejderha Kayası'ndan geçeceksiniz. Benim için bir mektup götürmeni istiyorum."

Tomard'ın gözlerinde endişeli bir bakış vardı. "Ejderha Kayası mı lordum?" Targaryen Hanedanı'nın ada kalesinin korkunç bir namı vardı.

"Kaptan Qos'a, adayı görür görmez benim sancağımı çekmesini söyle. Beklenmedik ziyaretçilerden rahatsız olabilirler. Bizzat Lord Stannis Baratheon'a şahsen iletmen için bir mektup vereceğim sana. Başka kimseye değil. Ne kâhyasına, ne baş muhafızına, Stannis'in kendisine iletilecek."

"Emredersiniz lordum."

Tomard odadan çıktığında masada yanan mumun alevini seyretmeye daldı Ned. Kederi bir an dayanılmayacak gibi oldu. Tanrı korusundaki yürek ağacının

önünde diz çöküp kendisine bir kardeşten daha yakın olan Robert'ın hayatı için tanrılara yalvarmaktan başka bir şey yapmak istemiyordu. Çocuklarını veliahtlıktan çıkararak kralla olan arkadaşlığına ihanet ettiğini fısıldayacaktı insanlar daha sonra. Tanrıların her şeyin doğrusunu bilmesini ve Robert'ın gerçeği mezarında yatarken öğrenmesini umut etti.

Kralın son mektubunu eline aldı. Altın mumla mühürlenmiş beyaz bir parşömen, birkaç kısa cümle ve kan lekesi. Zafer ve yenilgi arasındaki çizgi ne kadar inceydi. Ve ölümle yaşam arasındaki.

Önüne yeni bir kâğıt aldı ve kuş tüyü kalemini mürekkebe batırdı. Baratheon Hanedanı'ndan Majesteleri Lord Stannis Baratheon'a, diye başladı. Siz bu mektubu aldığınızda, on beş yıldır kralımız olan ağabeyiniz Robert ölmüş olacak. Kral Ormanı'nda çıktığı av gezisi sırasında bir yaban domuzu parçaladı...

Elleri durma noktasına geldiğinde kâğıdın üstündeki kelimeler eğilip bükülüyormuş gibi görünüyordu. Sör Jaime ve Lord Tywin küçük düştükleri için sessizce acı çekecek adamlar değildi. Kaçmaktansa kalıp savaşacaklardı. Jon Arryn'ın ölümünden sonra Lord Stannis'in tedbirli davrandığına şüphe yoktu ama Lannisterlar kuvvetleriyle ilerlemeye başlamadan önce, derhal Kral Toprakları'na dönmek üzere yelken açması gerekiyordu.

Ned her kelimeyi özenle seçti. Sonunda yazmayı bitirdiğinde, Kışyarı Lordu, Kral Eli, Diyar'ın Koruyucusu Eddard Stark, diye imzaladı mektubu. Kâğıdı iki kez katladı. Mührü mumun alevinde eritti.

Mühür mumu yumuşarken vekilliğinin kısa süreceğini düşündü. Yeni kral kendine yeni bir El seçecekti ve Ned eve gitmekte özgür olacaktı. Kışyarı düşüncesi soluk bir tebessüm getirdi yüzüne. Bran'ı gülerken duymak, Robb ile ava gitmek, Rickon'u oyun oynarken seyretmek istedi. Kendi yatağında, karısı Catelyn'e sarılarak, düşsüz ve derin bir uyku uyumanın özlemini çekiyordu.

Cayn döndüğünde, erimiş beyaz mumun üzerine ulu kurt mührünü basıyordu. Desmond da Cayn ile birlikteydi ve aralarında Serçeparmak vardı. Ned muhafızlarına teşekkür edip onları yolladı.

Lord Petyr, kolları kabarık mavi kadife bir tunik ve alaykuşu desenli gümüş rengi bir pelerin giyiyordu. "Sanırım sizi tebrik etmem gerekiyor," dedi bir koltuğa otururken.

Ned sinirlendi. "Kral ağır yaralı ve ölüm döşeğinde."

"Biliyorum," dedi Serçeparmak. "Robert'ın sizi Diyar'ın Koruyucusu seçtiğini de biliyorum."

Ned'in gözleri, kralın masada duran mührü kırılmamış mektubuna gitti. "Peki

bunu nasıl biliyorsunuz lordum?"

"Varys biraz ipucu vermişti ve siz de şu an doğruladınız."

Ned'in ağzı öfkeyle kıvrıldı. "Varys de, küçük kuşları da kahrolsun. Catelyn haklı. Bu adamın kara büyüleri var. Ona hiç güvenmiyorum."

"Mükemmel, öğreniyorsunuz." Serçeparmak öne eğildi. "Ama gecenin bir vakti hadımdan bahsetmek için buraya getirtmediniz beni."

"Hayır," dedi Ned. "Jon Arryn'ın ölümüne sebep olan sırrı biliyorum. Robert arkasında meşru bir veliaht bırakmayacak. Joffrey ve Tommen, Jaime'nin piçleri. Kraliçeyle olan çarpık ilişkisinin meyveleri."

Serçeparmak tek kaşını kaldırdı. "Korkunç," dedi, aslında hiç şaşırmadığını belli eden bir ses tonuyla. "Peki ya kız? Ona da şüphe yoktur. Yani kral öldüğünde..."

"Krallık erkek kardeşlerinin en büyüğü olan Lord Stannis'e geçecek."

Lord Petyr meseleyi düşünürken parmağını keçisakalına götürdü. "Öyle görünüyor. Eğer..."

"Eğer mi lordum? Bu hususta eğer yok. Stannis gerçek veliaht. Hiçbir şey bu gerçeği değiştiremez."

"Stannis sizin yardımınız olmadan tahtı ele geçiremez. Eğer biraz aklınız varsa Joffrey'nin tahta çıkması için uğraşırsınız."

Ned taş kadar sert gözlerle adama baktı. "Sizde onur denen şeyin zerresi bile yok mu?"

"Zerresi vardır belki," dedi umursamaz bir tavırla. "Beni dinleyin. Stannis ne sizin ne de benim dostum. Kendi öz kardeşleri bile o adama tahammül edemiyor. Adam demir gibi sert ve aşırı muhafazakâr. Kendisine yeni bir konsey oluşturup yeni bir El seçeceğine şüphe yok. Tacı önüne koyduğunuz için size teşekkür edecektir ama sırf bunu yaptınız diye size sevgi beslemeye başlamayacak. Stannis, Cersei ve piçleri ölmeden rahat oturamaz o tahtta. Kızının kafası bir kazığa geçirilirken Lord Tywin'in bir köşede sessizce oturacağını mı sanıyorsunuz? Casterly Kayası ayaklanacak, tek başına değil hem de. Robert bir zamanlar Aerys'a hizmet etmiş adamları sadakatleri karşılığında bağışladı ama Stannis o kadar affedici biri değil. Fırtına Burnu'nda yaşadıklarını asla unutmayacak ve Lord Tywin'le Lord Redwyne'a da unutturmayacak. Ejderha sancağı altında savaşan ve Balon Greyjoy'yla birlikte ayaklanan her adamın korkmak için çok geçerli sebepleri olacak. Demir Taht'ı Stannis'e verirseniz, sizi temin ederim ki diyar kana bulanacak.

Şimdi, madalyonun öbür yüzüne de bakalım. Joffrey daha on iki yaşında ve

Robert kraliyetin başına sizi getirdi. Kral Eli ve Diyar'ın Koruyucusu sizsiniz. Güç sizde lordum. Bütün yapmanız gereken uzanıp almak. Lannisterlar'la barışın. Kızınız Sansa'yı Joffrey ile evlendirin. Küçük kızınızı da Prens Tommen ile. Varisiniz de Prenses Myrcella'yla evlensin. Joffrey'nin tahta geçmesi için yeterli yaşa gelmesine daha dört yıl var. Sizi bir baba olarak benimsemesi için yeterli bir süre. Benimsemezse... dört yıl uzun zaman lordum. Lord Stannis'ten kurtulmaya yetecek kadar uzun. O zaman Joffrey'nin küçük kirli sırrını açıklarız ve Lord Renly'yi tahta oturturuz."

"Biz mi?" diye sordu Ned.

Serçeparmak omuz silkti. "Sırtınızdaki yükleri paylaşacak biri lazım. Size pahalıya patlamayacağımdan emin olabilirsiniz."

"Demek pahalıya patlamayacaksınız," dedi Ned buz gibi sesiyle. "Lord Baelish, bana önerdiğiniz şey ihanet."

"Kaybedersek, evet."

"Unutmuşsunuz," dedi Ned. "Jon Arryn'ı, Jory Cassel'i ve bunu unutmuşsunuz." Belinden hançeri çıkarıp masanın üstüne, ikisinin arasına koydu. Ejderha kemiğinden yapılmış sapı, Valyria çeliğinden dövülmüş bıçağıyla, doğru ve yanlış, gerçek ve yalan, yaşam ve ölüm arasındaki fark kadar keskin görünüyordu hançer. "Oğlumun boğazını kesmek için bir adam yolladılar Lord Baelish."

Serçeparmak içini çekti. "Korkarım ki unutmuşum lordum," dedi. "Lütfen beni bağışlayın. Bir Stark'la konuştuğumu unutmuşum. Yani, Stannis ve savaş diyorsunuz."

"Bu bir seçim meselesi değil. Stannis gerçek veliaht."

"Lord Koruyucu'yla tartışamam. Benden ne istiyorsunuz o halde? Belli ki akıl istemiyorsunuz."

Ned iğrenirmişçesine, "Verdiğiniz... aklı unutmak için elimden geleni yapacağım," dedi. "Sizi buraya Catelyn'e verdiğiniz söz için çağırdım. Bunlar hepimiz için tehlikeli zamanlar. Robert beni Koruyucu ilan etti, bu doğru ama bütün dünyanın gözünde Joffrey hâlâ onun oğlu ve veliahtı. Kraliçenin emrinde her dediğini gözünü kırpmadan yapacak on kadar şövalye ve yüz kılıçlı adam var. Bu sayı benim kalan muhafızlarımı yok etmek için yeterli. Ve şu anda Jaime Lannister arkasında adamlarıyla birlikte baba evinden buraya doğru yola çıkmış olabilir."

"Sizinse bir ordunuz yok." dedi Serçeparmak, masadaki hançeri parmağıyla ağır ağır döndürüp oyun oynarken. "Lannisterlar ve Lord Renly arasında pek

sevgi olmadığını söyleyebilirim. Bronz Yohn Royce, Sör Balon Swann, Sör Loras, Leydi Tanda, Redwyne ikizleri... her birinin maiyeti ve konseyde yeminli kılıçları var."

"Renly otuz şahsi muhafıza sahip, diğerleri daha da az. Hepsinin benimle birlikte olacağını varsaysam bile bu sayı yeterli değil. Altın pelerinlileri almam lazım. Şehir Muhafızları'nda iki bin adam var. Hepsi de kaleyi, şehri ve kral barışını korumaya yeminli."

"Ah, ama kraliçe başka, El başka kral gösterirse hangi kralın barışını koruyacaklar?" Lord Petyr hançere hızla vurdu. Hançer fırıl fırıl dönmeye başladı. Sonunda yavaşladı ve sivri ucu Serçeparmak'ta durdu. "İşte cevabınız," dedi gülümseyerek. "Onlara paralarını ödeyen adamın sözüne uyacaklar." Arkasına yaslandı ve Ned'e baktı. Gri yeşil gözleri alay doluydu. "Onurunu bir zırh gibi giyiyorsun Stark. Seni güvende tutacak sanıyorsun ama ağırlığı hareket etmeni güçleştirmekten başka bir işe yaramıyor. Beni buraya çağırmanın gerçek nedenini biliyorsun. Benden ne yapmamı istediğini biliyorsun. Ne yapılması gerektiğini biliyorsun... ama bu onurlu bir iş değil. Bu yüzden kelimeler boğazında sıkışıp kalıyor."

Ned'in boynu gerilimden kaskatı kesilmişti. Öyle öfkeliydi ki ağzından çıkacaklara güvenemedi bir an.

Serçeparmak güldü. "Söylemeniz için zorlamalıyım sizi ama bu çok zalimce olur lordum... o yüzden korkmayın. Catelyn'e olan sevgimden ötürü derhal Janos Slynt'e gideceğim ve Şehir Muhafızları'na sahip olmanızı sağlayacağım. Altı bin altın yetecektir. İki bin kumandana, iki bin rütbelilere ve iki bin de askerlere. Bu fiyatın yarısına da alabiliriz ama işi şansa bırakmayacağım." Gülümsedi, hançeri masadan aldı ve Ned'e uzattı, önce kabzasını.

Jon

Samwell Tarly hoplayarak sıraya oturduğunda Jon elma turtası ve sulu sosisten oluşan kahvaltısını yiyordu. "Septe çağırıldım," dedi çocuk heyecanlı bir fısıltıyla. "Beni eğitimden alıyorlar. Seninle ve diğerleriyle birlikte kara kardeşlerden olacağım. Buna inanabiliyor musun?"

"Vay canına! Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Üstat Aemon'ın yardımcısı olup kütüphaneyle ve kuzgunlarla ilgileneceğim. Okuma yazma bilen birine ihtiyacı varmış, mektuplar için."

"Bu işi en iyi sen yaparsın," dedi Jon gülümseyerek.

Sam heyecanla etrafına baktı. "Gitme zamanı geldi mi? Geç kalmamalıyım. Fikirlerini değiştirebilirler." Yabani otlarla kaplı avludan geçerlerken neredeyse zıplayarak yürüyordu Sam. IIık ve güneşli bir gündü. Sur'un yüzeyinden sular akıyor, buzlar parlayıp ışıldıyordu.

Septin içindeki büyük kristal, kuzeye bakan pencerelerden giren güneş ışığını yakalıyor, kaidenin üzerine gökkuşağı seriyordu. Sam'i gördüğünde Pyp'in ağzı hayretle açıldı ve Kurbağa yanındaki Grenn'i dürttü ama kimse bir şey söylemeye cesaret edemedi. Rahip Celladar havayı kokularla dolduran bir buhurdanlık sallıyordu. Koku, Leydi Catelyn'in Kışyarı'ndaki küçük septini hatırlattı Jon'a. Rahip Celladar ilk kez ayık görünüyordu.

Yüksek rütbeliler güruh halinde septe girdi: Clydas'a tutunan Üstat Aemon, buz bakışlı zalim Sör Alliser, siyah yün yeleği ve tokası ayı pençesi şeklindeki kemeriyle Kumandan Mormont. Onların arkasından, üç adamın kısımlarına bağlı olan orta rütbeliler geliyordu; kırmızı yüzlü Lord Kâhya Bowen Marsh, Mimar Başı Othell Yarwyck ve Benjen Stark'ın yokluğunda korucuların kumandanlığını yapan Sör Jaremy Rykker.

Mormont kaidenin önünde durdu. Gökkuşağı kel kafasında parlıyordu. "Siz buraya kanun tanımaz insanlar olarak geldiniz. Kaçak avcılar, gaspçılar, hırsızlar, katiller. Bize çocuk olarak geldiniz. Tek başınıza, zincirlere bağlı, onursuz, dostsuz, zengin ya da fakir, bize geldiniz. Bazılarınız onurlu ailelerin soyadlarını taşıyarak, bazılarınız piç soyadlarıyla, bazılarınızsa bir ismi bile olmadan. Bütün bunların burada önemi yok. Bütün bunlar mazide kaldı. Sur'da hepimiz tek aileyiz.

Akşam vakti güneş batarken ve bizler geceyle yüzleşmeye hazırlanırken

yeminlerinizi edeceksiniz. O andan itibaren Gece Nöbetçileri'nin Yeminli Kardeşler'ine mensup olacaksınız. Bütün suçlarınız unutulacak ve bütün günahlarınız bağışlanacak. Bu yüzden sizler de eski hayatlarınıza ait bağımlılıklarınızı, sadakatlerinizi ve düşmanlıklarınızı unutmalısınız. Bütün garezlerinizi, hatalarınızı, eski sevgilerinizle birlikte bir kenara koyun. Burada hayata yeniden başlayacaksınız.

Gece Nöbetçileri'nin adamı hayatını diyara adar. Bir krala, lorda ya da soylarının onuruna değil. Altına, zafere ya da bir kadına da değil. Sadece diyara ve diyar halkına. Bir kara kardeş evlenmez, çocuk yapmaz. Kadınımız görev, sevgilimiz onurdur. Sizler, sahip olacağımız tek evlatlarsınız.

Yemin lafızlarını öğrendiniz. O yemini etmeden önce iyice düşünün. Siyahları bir kez giydikten sonra geri dönüş yoktur. Firar etmenin cezası ölümdür." Yaşlı Ayı bir an durakladı ve devam etti. "Aramızdan ayrılmak isteyenleriniz varsa şimdi ayrılmalı. Haklarında kötü düşünülmeyecek."

Kimse kıpırdamadı.

"Çok iyi," dedi Mormont. "Akşam vakit burada, Rahip Celladar'ın ve bağlı olduğunuz yüksek rütbelilerin önünde yemin edeceksiniz. İçinizde eski tanrılara ibadet eden var mı?"

Jon ayağa kalktı. "Ben varım lordum," dedi.

"Öyleyse tıpkı amcan Benjen Stark gibi yeminini bir yürek ağacının önünde etmek istersin," dedi Mormont.

"Evet lordum," diye karşılık verdi Jon. Septin tanrılarıyla işi yoktu onun. Starklar'ın damarında İlk İnsanlar'ın kanı dolaşıyordu.

Grenn'in arkadan fısıldadığını duydu. "Burada tanrı korusu yok. Var mı? Buralarda hiç tanrı korusu görmedim."

"Gelip seni karın içine gömmeden önce vahşi bir öküz sürüsünü bile fark edemezsin sen," diye cevap verdi Pyp.

"Fark ederim. Hem de sürü iyice uzaktayken görürüm," dedi Grenn.

Grenn'in merakını Mormont giderdi. "Kara Kale'de tanrı korusu lazım değil. Sur'un ötesindeki Tekinsiz Orman, Andallar Dar Deniz'in ötesinden Yedi'yi getirmeden önce Alacakaranlık Çağı'nda nasıl duruyorsa hâlâ öyle duruyor. Şu anda bulunduğumuz noktadan yarım fersah kadar uzakta büvet ağaçlarını bulabilirsin. Belki tanrılarına da rastlarsın."

"Lordum." Jon, Samwell Tarly'nin arka sıralardan gelen sesini duyduğunda şaşkınlıkla arkasına döndü. Şişman çocuk ayağa kalkmış terli avuçlarını tuniğine sürtüyordu. "Ben de gidebilir miyim? Yeminimi büvet ağacının önünde etmek

için?"

"Tarly Hanedanı eski tanrılara mı ibadet ediyor?"

"Hayır lordum," diye cevapladı Sam. Ürkek ve incecik çıkmıştı sesi. Çocuğun yüksek rütbelilerden, özellikle Mormont'tan çok korktuğunu biliyordu Jon. "Bana, babam ve onun babası gibi Boynuz Tepe septinde Yedi'nin ışığında isim kondu. Bin yıldır bütün Tarlyler'in ismi orada konuyor."

"Babanın ve hanedanının tanrılarını neden bırakıyorsun?" diye merakla sordu Sör Jaremy Rykker.

"Artık benim hanedanım Gece Nöbetçileri. Yedi dualarıma hiç karşılık vermedi. Belki eski tanrılar duyar beni."

"Nasıl istersen evladım," dedi Mormont. Sam yerine oturdu. Jon da. "Hepinizi, yetenekleriniz ve ihtiyaçlarımız doğrultusunda kısımlara dağıttık." Bowen Marsh öne çıktı ve Yaşlı Ayı'ya bir kâğıt uzattı. "Halder, inşaatçılara," diyerek okumaya başladı. Halder resmi bir şekilde başıyla onayladı. "Grenn, koruculara. Albett, inşaatçılara. Pypar, koruculara." Pyp, Jon'a baktı ve kocaman kulaklarını oynattı. "Samwell, kâhyalara." Sam rahatlayarak nefesini bıraktı, elindeki ipek mendille alnındaki teri sildi. "Matthar, koruculara. Dareon, kâhyalara. Todder, koruculara. Jon, kâhyalara."

Kâhyalara? Jon duyduklarına inanamadı. Mormont yanlış okumuş olmalıydı. Bir hata yaptıklarını söylemek için ayağa kalktığı sırada gözlerini üstüne dikmiş olan Sör Alliser'i gördü. Gözleri obsidiyen camları gibi parlıyordu. Jon anladı.

Yaşlı Ayı elindeki kâğıdı katladı. "Üstleriniz size görevlerinizle ilgili talimatlar verecek. Bütün tanrılar sizleri korusun kardeşlerim." Lord Kumandan yarım bir reveransla onları selamladı ve septten ayrıldı. Sör Alliser ince bir gülümsemeyle Jon'u izliyordu. Jon silah ustasını hiç bu kadar mutlu görmemişti.

"Korucular, benimle gelin," diye bağırdı Sör Jaremy Rykker. Ağır ağır ayağa kalkan Pyp, Jon'a baktı. Kulakları kızarmıştı. Grenn'in ağzı kulaklarındaydı. Ortadaki garipliğin farkına varmamıştı. Matt ve Toad ikisinin arkasına takıldı. Sör Jaremy'yi takip ederek septten çıktılar.

"İnşaatçılar," diye bağırdı Othell Yarwyck. Halder ve Albett adamın peşinden gitti.

Jon olanlara inanamıyormuş gibi etrafına bakındı. Üstat Aemon kör gözleriyle göremediği ışığa doğru bakıyordu. Rahip kaidedeki kristalleri düzenliyordu. Sıralarda sadece Dareon ve Sam kalmıştı. Bir şarkıcı, bir şişman oğlan... ve Jon.

Lord Kâhya Bowen Marsh ellerini birbirine sürterek geldi. "Samwell, sen kütüphanede ve kuşlukta Üstat Aemon'a yardım edeceksin. Chett köpeklerle

ilgilenmek için barınaklara verildi. Aemon'a gece gündüz yakın olabilmek için Chett'in eski hücresinde yatacaksın. Üstada iyi bakacağına eminim. Sana güveniyorum. Çok yaşlı ve bizim için çok kıymetli.

Dareon, bana senin soylu lordlara defalarca şarkı söylediğin ve onlarla aynı sofrada oturup et ve şarap paylaştığın anlatıldı. Seni Doğugözcüsü'ne gönderiyoruz. Damak tadın sayesinde, ticaret kadırgaları geldiğinde Cotter Pyke'a yardımcı olabilirsin. Tuzlanmış et ve balık için çok fazla ödüyoruz ve son zamanlarda gelen zeytinyağının tadı berbat. Oraya vardığında kendini Borcas'a tanıt. Seni gemiler arasında meşgul edecek bir şeyler bulacaktır."

Marsh gülümseyerek Jon'a döndü. "Lord Kumandan seni şahsi kâhyası olarak seçti Jon," dedi. "Kumandan Kulesi'nde, onun odasının hemen yanındaki hücrede kalacaksın."

"Peki görevim ne olacak?" diye sordu Jon sertçe. "Lord Kumandan'a yemek servisi yapıp elbiselerini giymesine yardım mı edeceğim? Sıcak banyosunu mu hazırlayacağım?"

"Kesinlikle," dedi Marsh. Jon'un ses tonu onu kızdırmıştı. "Ve mesajlarını getirip götüreceksin, odasındaki şömineyi yakacaksın, her gün çarşaflarını değiştireceksin, senden ne istiyorsa onu yapacaksın."

"Beni bir hizmetçi mi sandınız?"

"Hayır," dedi septin arkalarında oturan Üstat Aemon. Clydas ayağa kalkmasına yardım etti. "Seni Gece Nöbetçileri'nin bir adamı sandık... ama belki de yanıldık."

Jon, koşup dışarı çıkmamak için kendini zor zaptediyordu. Bütün hayatını bir kız gibi dikiş dikerek ve mandırada yağ yaparak mı geçirecekti? "Gidebilir miyim?" diye sordu sertçe.

"Nasıl istersen," diye cevap verdi Bowen Marsh.

Dareon ve Sam de onunla birlikte çıktı. Sessizce avluya doğru inmeye başladılar. Jon, Sur'a baktı. Yüzeyindeki buzların erimesiyle akan sular yüzlerce ince parmak gibi görünüyordu. Jon o kadar öfkeliydi ki Sur'u elleriyle yıkabilirdi ve bütün dünya Sur'un altında kalırdı.

"Jon," dedi Samwell Tarly heyecanlı bir sesle. "Bekle. Ne yaptıklarını göremiyor musun?"

Jon öfkeyle ona döndü. "Sör Alliser'in kanlı ellerini görüyorum. Bütün gördüğüm bu. Beni utandırmak istedi ve başardı."

Dareon, Sam'e baktı. "Kâhyalık senin ve benim zevklerimiz için çok uygun ama Lord Kar için değil," dedi.

"Ben hepinizden daha iyi kılıç kullanıyorum ve daha iyi ata biniyorum," diye parladı Jon. "Bu haksızlık."

"Haksızlık mı?" diye sordu Dareon acı bir alayla. "Kız anasından doğduğu gün gibi çıplak beni bekliyordu. Penceresine tırmanmama yardım etti ve sen haksızlıktan mı bahsediyorsun?" Yürüyüp uzaklaştı.

"Kâhya olmakta utanılacak bir şey yok," dedi Sam.

"Bütün hayatımı yaşlı bir adamın iç çamaşırlarını yıkayarak geçirmek istediğimi mi düşünüyorsun?"

"Yaşlı adam dediğin Gece Nöbetçileri Kumandanı," diye hatırlattı Sam. "Gece ve gündüz onunla birlikte olacaksın. Evet, kadehine şarap doldurup çarşaflarını değiştireceksin ama aynı zamanda mektuplarını okuyacak, onunla birlikte toplantılara katılacak ve bir mücadele esnasında yaverliğini yapacaksın. Her şeyi bileceksin, her şeyin bir parçası olacaksın. Hatırlasana, Lord Kâhya seni özellikle istediğini söyledi.

Ben küçükken babam konsey toplantılarına katılmam için ısrar ederdi. Yüksek Bahçe'ye gidip Lord Tyrell'in önünde diz çöktüğünde yanında olmamı isterdi. Gerçi daha sonra bütün bunları Dickon'a yaptırır oldu ve beni unuttu. Anlasana, veliahtının yanında olmasını istiyordu. Veliahtının seyretmesini, dinlemesini, öğrenmesini istiyordu. Bahse girerim Mormont da seni bu yüzden istedi Jon. Başka ne olabilir ki? Seni kumandan olabilmen için yetiştirecek."

Jon'un kafası karışmıştı. Sam doğru söylüyordu. Eddard Stark, Kışyarı'ndaki toplantılarına Robb'un da katılmasını sağlardı sık sık. Sam haklı olabilir miydi? Gece Nöbetçileri'nde bir piç bile yükselebilir demişlerdi. "Ben bunu istememiştim," dedi inatla.

"Burada hiçbirimiz bir şey isteyecek konumda değiliz," diye karşılık verdi Sam.

Jon birdenbire utandı.

Belki korkaktı belki değil, Samwell Tarly bir erkek gibi kaderini kabullenecek cesareti bulmuştu. Sur'da sadece hak ettiklerine sahip olur insan, demişti Benjen Stark, Jon'un onu sağ gördüğü son gece. Sen bir korucu değilsin Jon. Üzeri hâlâ yaz kokan yeşil bir çocuksun sadece." Piçler diğer çocuklardan daha çabuk büyür derlerdi. Sur'da ya büyürsün ya da ölürsün.

Jon derin derin içini çekti. "Haklısın, çocuk gibi davranıyorum."

"Yani burada kalacak ve benimle birlikte yemin edecek misin?"

"Eski tanrılar bizi bekliyor olacak," diye cevap verdi kendini gülümsemeye

zorlayarak.

Öğlen vakti yola çıktılar. Sur'da kapı yoktu. Ne Kara Kale'de, ne de Sur'un uzandığı üç yüz mil boyunca. Buzların içine oyulmuş dar bir tünelden aşağı doğru yürüyerek ilerlediler. Tünel kıvrılıp döndükçe, soğuk ve karanlık duvarların arasında sıkışıyorlardı. Yolları üç kez demir parmaklıklarla kesildi ve Bowen Marsh anahtarlarını çıkarıp kalın zincirlere asılı kilitleri açarken beklemek zorunda kaldılar. Jon, Lord Kâhya'nın arkasında hareketsiz beklerken üzerindeki sonsuz ağırlığın baskısını hissediyordu. Tünel mahzen mezarlardan daha soğuktu ve hava daha durgundu. Sur'un kuzey tarafından gün ışığına çıktıklarında Jon tuhaf bir rahatlama hissetti.

Sam aniden parlayan güneş yüzünden gözlerini kırpıştırdı ve endişeyle etrafına bakındı. "Yabanıllar... Gelmezler değil mi? Sur'a bu kadar yaklaşmaya cesaret edemezler, öyle değil mi?"

"Hiç etmediler," dedi Jon. Eyerine tırmandı. Bowen Marsh ve onlarla birlikte gelen korucular atlarına bindiğinde Jon bir ıslık çalarak Hayalet'i çağırdı. Hayalet zıplayarak tünelden çıktı.

Lord Kâhya'nın atı kişnedi ve ulu kurttan uzaklaştı. "Bu canavarı da götürmeye kararlı mısın?"

"Evet lordum," dedi Jon. Hayalet başını kaldırdı. Havanın tadını almaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Göz açıp kapatıncaya kadar ayrık otlarıyla kaplı geniş alanda koşmaya başladı ve ağaçların arasında kayboldu.

Ormana girdiklerinde bambaşka bir dünyadaydılar artık. Jon, babasıyla, Jory ile ve kardeşi Robb'la birlikte sık sık ava çıkardı. Kışyarı civarındaki Kurt Ormanı'nı gayet iyi biliyordu. Tekinsiz Orman da aynıydı ama bir şekilde çok farklı olduğunu hissediyordu insan.

Belki, bilgi yaratıyordu bu farkı. Dünyanın sonunu geçene kadar at sürmüşlerdi ve bu her şeyi değiştirmişti. Her gölge daha karanlık görünüyor, her ses daha uğursuz duyuluyordu. Sık ağaç dalları birbirine dolanıyor, akşam güneşi ormanın içine giremiyordu. Atların toynakları altında çıtırdayan ince buz tabakasından çıkan ses, kemiklerin kırılması gibi geliyordu kulağa. Rüzgârla sallanan yaprakların hışırtısını her duyduğunda buz gibi parmaklar omurgasının üstünde geziniyormuş gibi hissediyordu Jon. Sur arkalarında uzanıyordu artık. Buradan ötede ne olduğunu yalnız tanrılar biliyordu.

Ormanın derinliklerindeki bir açıklıkta, çember şeklinde yerleşmiş dokuz büvet ağacına vardıklarında güneş batmaya başlamıştı. Jon çok derin bir nefes aldı ve Sam Tarly'nin ağaçları izlediğini gördü. Kurt Ormanı'nda bile yan yana büyümüş iki ya da üçten fazla büvet ağacı bulunmazdı. Dokuz ağaçtan oluşmuş

bir grup duyulmuş şey değildi. Dökülen yapraklar, üstü kırmızı altı siyah bir halı gibi zemini örtmüştü. Ağaçların pürüzsüz geniş gövdeleri soluk kemik rengindeydi ve gövdelere oyulmuş yüzlerin gözleri içeri çökmüştü. Göz çukurlarına dolup kuruyan reçine kıpkırmızıydı ve yakut kadar sertti. Marsh Bowen çemberin dışında atlarından inmelerini emretti. "Burası kutsal bir yer, saygısızlık etmemeliyiz."

Çemberin içine girdiklerinde Samwell Tarly ağır ağır dönerek ağaçların gövdelerine oyulmuş yüzlere teker teker baktı. Her biri diğerinden farklıydı. "Bizi izliyorlar," diye fısıldadı. "Eski tanrılar."

"Evet," dedi Jon. Sam'le birlikte diz çöktüler.

Güneş batıda kaybolup gün siyah bir geceye dönerken yeminlerini ettiler.

"Sözlerimi duyun ve yeminime şahit olun," dediler ezbere. Sesleri çemberi doldurdu. "Gece çöküyor ve son nefesime kadar sürecek nöbetim başlıyor. Evlenmeyeceğim. Mülk edinmeyeceğim. Baba olmayacağım. Hiç taç takmayacak, zafer kazanmayacağım. Nöbette yaşayacak, nöbette öleceğim. Ben karanlıktaki kılıç, duvardaki gözcüyüm. Ben soğukta yanan ateş, şafak vaktindeki ışığım. Ben uyurları uyandıran nida, diyar halkını koruyan kalkanım. Bu gece ve gelecek tüm gecelerde, hayatımı ve onurumu Gece Nöbetçileri'ne adıyorum."

Ormana sessizlik çöktü. "Birer çocuk olarak diz çöktünüz," dedi Bowen Marsh. "Şimdi Gece Nöbetçileri'nin erkekleri olarak ayağa kalkın."

Jon, kalkmasına yardım etmek için elini Sam'e uzattı. Korucular gülümseyerek etraflarında toplandı ve onları tebrik etti. Yaşlı ve huysuz ormancı Dywen tebrik edenler arasında değildi. "Artık geri dönmek için yola çıksak iyi olacak lordum," dedi Bowen Marsh'a. "Karanlık çöküyor ve gecenin kokusunda hiç hoşuma gitmeyen bir şeyler var."

Hayalet aniden geri döndü. Büvet ağaçlarının arasında ağır adımlarla yürüdü. Beyaz kürk ve kırmızı gözler, diye düşündü kaygıyla. Tıpkı ağaçlar gibi...

Kurdun dişlerinin arasında bir şey vardı. Siyah bir şey. "O nedir?" diye sordu Bowen Marsh kaşlarını çatarak.

"Buraya gel Hayalet," dedi Jon yere çömelerek. "Bana getir."

Ulu kurt, Jon'a doğru koştu. Sam Tarly derin bir nefes aldı.

"Tanrılar bizi korusun," diye mırıldandı Dywen. "Bu bir el."

Eddard

Kısa ve huzursuz uykusundan at toynaklarının gök gürültüsüne benzeyen sesleriyle uyandığında, şafağın solgun gri ışığı odasının penceresinden içeri giriyordu. Aşağıdaki avluya bakmak için kafasını masadan kaldırdı. Avludaki deri kıyafetli, zırhlı, kırmızı pelerinli adamlar sabahı çelik sesleriyle dolduruyor, içi saman dolu kuklalara saldırarak at üstünde kılıç talimi yapıyorlardı. Ned, atını avlunun sert toprak zemininde dörtnala koşturarak elindeki çelik uçlu mızrağı bir kuklanın kafasına saplayan Sandor Clegane'i izledi. Kuklanın kafası dağıldı ve samanlar etrafa saçıldı. Lannister muhafızları şakalaşıp küfürler ediyordu.

Bu cesaret gösterisi benim için mi? diye merak etti Ned. Eğer öyleyse, Cersei düşündüğünden de aptaldı. Kahrolası kadın. Neden kaçıp gitmedi? Ona şans üstüne şans verdim...

Hava kapalı ve kasvetliydi. Ned kahvaltısını kızları ve Rahibe Mordane'le birlikte yapmıştı. Sansa hâlâ mutsuzdu. Üzgün gözlerle tabağına bakmış ve yemeyi reddetmişti ama Arya önüne konan her şeyi kurt gibi silip süpürmüştü. "Syrio bu akşam gemiye binmeden önce son bir ders yapacak kadar vaktimiz olacağını söyledi," dedi. "Yapabilir miyiz baba? Her şeyim hazır."

"Çok kısa bir ders olsun ve yola çıkmadan önce yıkanıp üstünü değiştirecek zaman kalmasına da özen göster. Öğlen yola çıkmak için hazır olmanızı istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Öğlen," dedi Arya.

Sansa başını tabağından kaldırdı. "O dans dersine gidebilecekse ben neden Prens Joffrey ile vedalaşmaya gidemiyorum?"

"Ben ona memnuniyetle eşlik ederim Lord Eddard," dedi Rahibe Mordane. "Gemiyi kaçırmamız söz konusu bile olmaz."

"Prens Joffrey'ye gitmen akıllıca olmaz Sansa, üzgünüm."

Sansa'nın gözleri yaşlarla doldu. "Ama neden?"

"Sansa, lord baban her şeyin en iyisini bilir," dedi Rahibe Mordane. "Onun kararlarını sorgulamamalısın."

"Bu haksızlık!" diye bağırdı. Masadan hızla kalktı, sandalyesi devrildi, koşarak salondan çıktı.

Rahibe Mordane ayağa kalktı ama Ned oturmasını söyleyen bir baş hareketi yaptı. "Bırakın gitsin Rahibe. Hepimiz sağ salim Kışyarı'na döndüğümüzde ona anlatmaya çalışacağım." Rahibe başını eğdi ve kahvaltısını bitirmek üzere masaya oturdu.

Kahvaltıdan bir saat kadar sonra Yüce Üstat Pycelle, Ned'in odasına geldi. Boynundaki yüce üstat zincirinin ağırlığı artık taşınamayacak kadar artmış gibi iyice çökmüştü omuzları. "Lordum, Kral Robert gitti. Sükûnet içinde yatsın."

"Hayır," dedi Ned. "O sakinlikten hiç hoşlanmaz. Kahkahalarla, parlak zaferlerin neşesiyle yatsın." Hissettiği boşluğun büyüklüğüne şaşırdı. Bu haberi alacağını biliyordu ama duyduğunda içinde bir şeyler öldü. Ağlama özgürlüğü karşılığında bütün unvanlarından vazgeçmeye razıydı... ama o Robert'ın El'iydi ve dehşetle beklediği vakit gelmişti. "Lütfen konsey üyelerini odama çağırma nezaketi gösterin," dedi Pycelle'e. El Kulesi kendi çabaları ve Tommard sayesinde güvendeydi ama aynı şeyi konsey odası için söyleyemezdi.

"Lordum, kraliyet meseleleri yarına kadar bekleyebilir. Acımız çok taze."

Ned sessiz fakat kararlıydı. "Bir an önce toplanmalıyız."

Pycelle reverans yaptı. "El nasıl emrederse," dedi ve hizmetkârlarını konsey üyelerine haber götürmeye yolladı. Ned'in ikram ettiği tatlı birayı ve gösterdiği oturma yerini memnuniyetle kabul etti.

Davete ilk yanıt veren bembeyaz pelerini içindeki Sör Selmy Barristan oldu. "Lordlarım, şu anda benim yerim genç kralın yanı," dedi. "Ayrılmam için izin vermenizi rica ediyorum."

"Sizin yeriniz burası Sör Barristan," diye karşılık verdi Ned.

Gelen ikinci üye Serçeparmak'tı. Üzerinde dün gece giydiği mavi kadifeliler ve alaykuşu desenli pelerin vardı hâlâ. Çizmeleri at sürmekten tozlanmıştı. "Lordlarım," dedi gülümseyerek neye gülümsediği hiç belli olmadan. Ned'e döndü. "Bana verdiğiniz küçük görev yerine getirildi Lord Eddard."

Varys lavanta kokularıyla birlikte içeri girdi. Tombul yüzü fırçalanmış, pembeleşmiş ve pudralanmıştı. "Küçük kuşlar çok hüzünlü şarkılar söylüyor bugün," dedi otururken. "Diyar ağlıyor. Başlayalım mı?"

"Lord Renly geldiğinde başlayacağız," dedi Ned.

Varys hüzün dolu gözleriyle baktı. "Korkarım ki Lord Renly şehirden ayrıldı."

"Şehirden ayrıldı mı?" Ned, Renly'nin desteğine güveniyordu.

"Şafaktan bir saat önce, Sör Loras Tyrell ve elli adamla birlikte gitti," diye açıkladı Varys. "Son görüldüklerinde dörtnala güneye doğru yol alıyorlarmış.

Yüksek Bahçe'ye ya da Fırtına Burnu'na gittiklerine şüphe yok."

Renly ve yüz kılıçlı adamından hayır gelmeyecek. Ned burnuna gelen kokulardan hoşlanmamıştı ama yapacak bir şey yoktu. Robert'ın son mektubunu çıkardı. "Kral dün gece beni yanına çağırdı ve son sözlerini yazıya dökmemi istedi. Yüce Üstat Pycell'le ve Lord Renly kralın mektubu mühürlemesine şahitlik etti. Mektup kralın ölümünden sonra konsey toplantısında açılmak üzere kapatıldı. Sör Barristan, rica etsem?"

Kral Muhafızları'nın Lord Kumandanı kâğıdı aldı ve inceledi. "Kral Robert'ın mührü. Mühür sağlam." Mektubu açtı ve okudu. "Lord Eddard, Diyar'ın Koruyucusu ve veliaht tahta çıkacak yaşa gelene kadar kral vekili olmak üzere atanmıştır."

Gel gör ki tahta çıkacak yaşta zaten, diye düşündü Ned ama düşüncesini dillendirmedi. Ne Pycelle'e ne de Varys'e güveniyordu. Sör Barristan, yeni kralı olarak bildiği çocuğu korumak için şeref yemini etmişti. Yaşlı şövalyenin Joffrey'yi bırakması kolay değildi. Bir kandırmacaya ihtiyaç duymak ağzında acı bir tat bırakıyordu ama yumuşak adımlar atması, konseyi elinde tutması ve sağlam bir şekilde vekillik makamına oturana kadar bu oyunu oynaması gerekiyordu. Sansa'yla Arya'a sağ salim eve döndüklerinde ve Lord Stannis bütün gücüyle Kral Toprakları'na geri geldiğinde gerçek veliaht meselesiyle ilgilenmek için gerekli vakit olacaktı.

"Konseyden, Robert'ın vasiyetini yerine getirerek beni Koruyucu Lord olarak onaylamasını talep ediyorum," dedi. Adamların yüzüne bakıyor, Üstat Pycelle'in yarı açık gözlerinin, Serçeparmak'ın alaycı gülümsemesinin, Varys'in titrek parmaklarının ardında hangi düşüncelerin saklı olduğunu merak ediyordu.

Kapı açıldı. Tommard odaya girdi. "Affedin lordum, kraliyet kâhyası ısrarla..."

Kâhya içeri girdi ve başını eğdi. "Saygı değer lordlarım, kral acilen küçük konseyin toplanıp huzuruna çıkmasını emrediyor."

Ned, Cersei'nin hızlı hareket edeceğini biliyordu, bu çağrı onu şaşırtmamıştı. "Kral öldü," dedi kâhyaya. "Buna rağmen seninle geleceğiz. Tom, lütfen muhafızları ayarla."

Serçeparmak, Ned'in merdivenlerden inmesine yardım etti. Varys, Pycelle ve Sör Barristan hemen arkalarından geldi. Zırhlı ve silahlı iki sıra muhafız avluda onları bekliyordu. Konsey üyelerine avlu boyunca eşlik ederlerken gri pelerinleri rüzgârda uçuşuyordu. Ortalıkta Lannisterlar'a ait silahlı adam görünmüyordu ama Ned kapılarda ve duvarlarda bekleyen sarı pelerinlileri görünce kendini daha rahat hissetti.

Taht odasının kapısında, siyah ve altın renkli bir zırh giyen Janos Slynt tarafından karşılandılar. Miğferi kolunun altındaydı. Kumandan hafifçe eğilerek selam verdi. Adamları altı metre yüksekliğindeki bronz kemerli devasa meşe kapıları açtı.

Kraliyet kâhyası konsey üyelerini içeri aldı. "Andallar'ın, Rhoynarlar'ın, İlk İnsanların Kralı, Yedi Krallık Lordu, Diyar'ın Koruyucusu, Baratheon ve Lannister Hanedanlarından, Bu İsimle Anılan İlk Kral Majesteleri Joffrey'nin önünde eğilin."

Joffrey'nin oturduğu Demir Taht'ın önüne gitmek için uzun bir yol yürüdü Ned. Serçeparmak'ın kolundan destek alıp yarı topallayarak kendisini kral ilan etmiş çocuğa ağır ağır yaklaştı. Diğerleri arkasından geliyordu. Bu tahtın önüne ilk geldiğinde at sırtındaydı. Elinde bir kılıç tutuyordu ve Targaryenlar'ın ejderhaları, Jaime Lannister'ı zorla tahttan indirişini izliyordu. Joffrey'nin tahttan o kadar kolay kalkıp kalkmayacağını merak etti.

Sör Jaime ve Sör Barristan dışındaki Kral Muhafızları tahtın önünde hilal şeklinde sıralanmıştı. Tam zırh kuşanmışlardı. Tepeden tırnağa emaylanmış çelikle kaplılardı. Omuzlarından uzun pelerinleri sarkıyordu. Beyaz parlak kalkanları kollarına bağlanmıştı. Cersei ve diğer iki çocuğu, Sör Boros'la Sör Meryn'in yanında duruyordu. Kraliçe, köpük kadar hafif Myr dantelleriyle süslenmiş, deniz yeşili ipek bir elbise giymişti. Parmağında, üzerine güvercin yumurtası büyüklüğünde zümrüt yerleştirilmiş altın bir yüzük, başında yüzüğüyle uyumlu bir taç vardı.

Onların üstünde, sivri metallerin arasında Prens Joffrey oturuyordu. Altın renkli takım ve kırmızı satenden dikilmiş bir pelerin giyiyordu. Sandor Clegane tahtın dibindeki dar ve dik merdivenlerin ilk basamağında duruyordu. O da zırhlıydı. Kolunda çelik bir kalkan, başında köpek kafası şeklindeki miğferi vardı.

Tahtın arkasında, bellerinde uzun kılıçlar asılı yirmi zırhlı Lannister muhafızı yer almıştı. Kırmızı pelerinleri omuzlarından sarkıyordu. Miğferlerine altın aslanlar işlenmişti. Ama Serçeparmak verdiği sözü tutmuştu. Robert'ın av sahneleriyle dolu goblenlerinin asılı olduğu duvar boyunca altın pelerinli Şehir Muhafızları diziliydi. Gergin ve temkinli bir halde bekliyorlardı. Adamların ellerinde siyah demir uçlu iki buçuk metrelik mızraklar vardı. Sayıları Lannister muhafızlarından beş kat fazlaydı.

Ned sonunda tahtın önüne geldiğinde bacağı acıdan alev almış gibiydi. Serçeparmak'ın omzuna tutunarak ağırlığını dengeledi.

Joffrey ayağa kalktı. Kırmızı pelerinine altın iplikle aslanlar ve taçlı geyikler

işlenmişti. "Konseye, taç giymem için gerekli hazırlıkların yapılmasını emrediyorum," beyanı geldi çocuktan. "On beş gün içinde taç giyme töreni yapılacak. Bugün kıymetli konsey üyelerinin sadakat yeminlerini kabul edeceğim."

Ned, Robert'ın mektubunu çıkardı. "Varys, mektubu Leydi Lannister'a verebilir misin lütfen?"

Hadım mektubu Cersei'ye verdi. "Diyar'ın Koruyucusu," diye yüksek sesle okudu kadın. "Ardına sığındığınız kalkan bu mu? Bir kâğıt parçası mı?" Mektubu ikiye yırttı, sonra bir daha. Kâğıt parçalarını havaya savurdu.

"Onlar kralın sözleriydi," dedi Sör Barristan hayretler içinde.

"Artık yeni bir kralımız var," diye karşılık verdi Cersei Lannister. "Lord Eddard, son konuşmamızda bana bazı tavsiyelerde bulunmuştunuz. Şimdi benim de size tavsiyede bulunmama izin verin. Hemen dizlerinizin üstüne çökün ve oğluma sadakat yemini edin. Ben de, Kral Eli görevinizden ayrılıp sağ kalmanıza, adına ev dediğiniz o gri çöplüğe geri dönmenize izin vereyim."

"Keşke yapabilseydim," dedi Ned acımasız bir ses tonuyla. Eğer Cersei bu sorunu burada ve şimdi halletmek için şartları zorluyorsa Ned'e seçenek bırakmıyor demekti. "Oğlun tahtla ilgili hiçbir hak talep edemez. Robert'ın gerçek veliahtı Lord Stannis."

"Yalancı!" diye çığlık attı Joffrey. Yüzü kıpkırmızıydı.

"Anne, bu ne demek? Joff kral değil mi şimdi?" diye sordu Prenses Myrcella üzüntülü bir tavırla.

"Kendinizi kendi ağzınızla mahkûm ettiniz Lord Stark," dedi Cersei Lannister. "Sör Barristan, bu haini yakalayın."

Kral Muhafızları Lord Kumandanı tereddüt etti. Etrafı göz açıp kapatıncaya kadar zırhlı Lannister muhafızlarıyla çevrildi.

"Artık ihanet kelimelerden fiile geçiyor," dedi Cersei. "Sör Barristan'ın yalnız olduğunu mu sanıyorsunuz lordum?" Tazı uzun kılıcını çekerken metalin metale sürtmesinden doğan o uğursuz ses duyuldu. Kral Muhafızları ve Lannisterlar'ın yirmi adamı kılıçlarını çekip Tazı'yı desteklemek için hareketlendi.

"Onu öldürün!" diye bağırdı Demir Taht'ta oturan çocuk kral. "Size emrediyorum, hepsini öldürün!"

"Bana hiç seçenek bırakmadın," dedi Ned, Cersei Lannister'a. Janos Slynt'e seslendi. "Kumandan, kraliçeyi ve çocukları göz altına alın. Kraliyet dairelerine götürün ve çıkmalarına izin vermeyin. Kilit altında olsunlar ama hiçbirine zarar gelsin istemiyorum."

"Şehir Muhafızları!" diye bağırdı Janos Slynt miğferini kafasına geçirirken. Altın pelerinli yüz adam mızraklarını hazırlayıp toplandı.

"Kan dökülmesini istemiyorum," dedi Ned, kraliçeye. "Adamlarına geri çekilmelerini söyle ve kimse zarar..."

En yakınında duran altın pelerinli muhafız, tek ve keskin bir atışla mızrağını Tomard'ın sırtına sapladı. Şişko Tom'un kaburgalarının arasındaki kırmızı noktadan hızla yayıldı kan, kılıcı elinden düştü. Adam daha kılıcı yere çarpmadan ölmüştü.

Ned bağırmakta geç kalmıştı. Janos Slynt kendi elleriyle Varly'nin boğazını kesti. Cayn döndü, arkasındaki mızraklı muhafızı seri kılıç darbeleriyle geri sürdü. Kurtulmak için bir şansı var gibi görünürken Tazı adamın üstüne atıldı. Sandor Clegane'in ilk darbesi Cayn'in kılıç tutan elini bileğinden ayırdı. İkinci darbe adamı omzundan göğüs boşluğuna kadar yardı.

Adamları teker teker ölürken Ned'in kemerindeki hançeri hızlı bir hamleyle aldı Serçeparmak. Hançeri kınından çıkarıp Ned'in boynuna dayadı. Gülümsemesi özür diler gibiydi. "Bana güvenme demiştim sana, biliyorsun."

Arya

"Yukarı," dedi Syrio kılıcını Arya'nın kafasına sallarken. Arya hamleyi karşıladı. Birbirine çarpan tahta kılıçlardan çatırtı sesi çıktı.

"Sola," diye bağırdı adam ve kılıcı ıslık çalarak geldi. Arya'nın kılıcı yeni hamleyi karşılamak için sertçe sola indi. Çarpışmanın şiddeti adamın dişlerinin birbirine vurmasına sebep oldu.

"Sağa," dedi. "Aşağı," ve "Sol," ve "Sol." Tekrar. Syrio gittikçe hızlanarak Arya'nın üstüne doğru ilerledi. Arya her hamleyi dikkatle inceleyerek geri çekildi.

"Davran," diyerek uyaran Syrio hamle yaptığı an kız seri bir şekilde yana sıçradı. Arya kılıcını savuşturduğu adamın omzuna karşı hamle yaptı. Neredeyse değmişti, o kadar ki kız sırıttı. Terden sırılsıklam olmuş saçları gözüne düştü. Elinin tersiyle geri itti saçlarını.

"Sola," diye şarkı söyledi Syrio. "Aşağı." Adamın kılıcı bulanıklaşmıştı ve tahta kılıçların sesi salonu dolduruyordu. "Sol. Sol. Yukarı. Sol. Sağ. Aşağı. Sol!"

Tahta kılıç Arya'yı tam göğsünün üstünden yakaladı. Ani, keskin bir sancı duydu ama hamleyi karşılayamamış olması daha fazla acıtmıştı. "Ahh," diye bağırdı. Bu akşam, denizin üstünde bir yerlerde, uyumak için gemideki kamarasına gittiğinde göğsünde taptaze bir çürük olacaktı. Her acı bir derstir ve her ders bizi daha güçlü kılar, diye hatırlattı kendine.

Syrio geri çekildi. "İşte şimdi ölüsün."

Arya yüzünü buruşturdu. "Hile yaptın," dedi kızgınlıkla. "Sol dedin ama sağa gittin."

"Aynen öyle ve şimdi sen ölü bir kızsın."

"Ama yalan söyledin."

"Yalan olan sözlerimdi. Gözlerim, kolum gerçeği bağırıyordu ama sen görmüyordun."

"Hiç de öyle değil," dedi Arya. "Her saniye sana bakıyordum."

"Bakmak, görmek değildir ölü kız. Su dansçısı görür. Gel, kılıcını bırak. Şimdi de duyma zamanı."

Duvarın arkasındaki banka oturan Syrio'nun yanına gitti. "Syrio Forel,

Braavos'un Denizaslanı Lordu'nun baş kılıcıydı. Bu nasıl oldu biliyor musun?"

"Çünkü şehirdeki en iyi kılıç dövüşçüsü sendin."

"Aynen öyle. Ama neden? Diğer adamlar benden daha güçlüydü, hızlıydı, gençti, peki neden Syrio en iyileriydi? Şimdi sana anlatacağım." Serçe parmağının ucunu yavaşça göz kapağına bastırdı. "Görmek, gerçekten görmek, bu işin özüdür."

"Dinle beni. Braavos'un gemileri, rüzgârın estiği en uzak yerlere kadar gider. Tuhaf ve harikulade yerlere. Geri döndüklerinde, gemilerin kaptanları yakaladıkları garip hayvanları Denizaslanı Lordu'nun hayvanat bahçesine getirir. Öylelerini hiç görmemişsindir. Çizgili atlar; cambazların tahta bacakları kadar uzun boyunlu, upuzun bacaklı yaratıklar, kahverengi noktalı devasa yaratıklar; inek kadar büyük, tüylü fare-domuzlar; iğneli mantikorlar; yavrularını keselerinde taşıyan kaplanlar; pençeleri bacakları olmayan, tuhaf yürüyüşlü kanca dişli uzun kertenkeleler. Syrio Forel bunların hepsini gördü.

İşte bahsettiğim gün, lordun baş kılıcı ölmüş. Denizaslanı Lordu beni çağırttı. Bir sürü adam yanına gitmişti ama hepsi de geri gönderilmişti. Huzuruna çıktığımda oturuyordu. Kucağında şişman sarı bir kedi vardı. Kaptanlarından biri hayvanı çok uzak bir adadan getirmiş, öyle söyledi. 'Daha önce buna benzeyen bir şey gördün mü?' diye sordu bana.

'Her gece, Braavos'un ara sokaklarında onun gibi binlercesini görüyorum,' dedim. Denizaslanı Lordu kahkaha attı ve o gün onun baş kılıcı oldum."

Arya yüzünü buruşturdu. "Anlayamıyorum."

Syrio dişlerini birbirine vurdu. "Hayvan, bildiğin sıradan bir kediden başka bir şey değildi. Gelen diğer adamlar tuhaf ve olağanüstü bir yaratıkla karşılaşacaklarını düşündükleri için baktıkları şeyi öyle görmüşlerdi. Ne kadar iri olduğundan bahsettiler ama herhangi bir kediden daha iri değildi, lordun sofrasında oturup beslendiği için şişmandı sadece. Ne kadar küçük ve tuhaf kulakları olduğunu söylediler ama hayvanın kulaklarının ucu bir kedi kavgası sırasında kopmuştu aslında. Lord ona 'kızım' diye seslendiği için diğerleri de öyle düşünüyordu ama erkek bir kedi olduğu gün gibi ortadaydı. Anlayabiliyor musun?"

"Sen ortada olanı gördün."

"Aynen öyle. Sana lazım olan tek şey, gözlerini açmak. Kalbimiz bizi aldatır, kafamız oyunlar oynar ama gözlerimiz gerçeği görür. Gözlerinle bak. Kulaklarınla duy. Ağzınla tat al. Burnunla kokla. Teninle hisset. Bunların ardından düşünmek gelir ve onun ardından da gerçeği öğrenmek."

"Aynen öyle," dedi Arya sırıtarak.

Syrio da hafifçe gülümsedi. "Düşünüyorum da, Kışyarı'na vardığımızda şu senin İğne'yi eline alma vaktin gelmiş olacak bence."

"Evet!" dedi Arya heyecanla. "Nasıl kılıç kullandığımı Jon'a..."

Küçük Salon'un büyük ahşap kapıları gürültüyle açıldı. Arya telaşla döndü.

Kapı kemerinin altında, arkasında beş Lannister muhafızıyla birlikte Kral Muhafızları'ndan bir şövalye duruyordu. Baştan ayağa zırhlıydı ama miğferinin siperi açıktı. Arya, adamın sarkık göz kapaklarını ve pas rengi sakalını Kışyarı'ndan hatırlamıştı. Kralla birlikte gelen şövalyelerden biriydi; Sör Meryn Trant. "Arya Stark," dedi. "Bizimle gel çocuğum."

Arya tereddütle dudaklarını ısırdı. "Ne istiyorsunuz?"

"Baban seni görmek istiyor."

Arya bir adım ileri çıktı ama Syrio Forel onu kolundan tuttu. "Peki, Lord Eddard kendi adamları yerine neden Lannister muhafızlarını gönderdi? Merak ediyorum."

"Haddini bil dans hocası," dedi Sör Meryn. "Bu seni ilgilendiren bir mesele değil."

"Babam sizi göndermez," dedi Arya ve tahta kılıcına davrandı. Lannister adamları güldü.

"Sopanı bırak küçük kız," dedi Sör Meryn. "Ben Kral Muhafızları'nın Yeminli Kılıcıyım. Beyaz Kılıçlar."

"Eski kralı öldüren Kral Katili de öyleydi," dedi Arya. "İstemezsem sizinle gelmek zorunda değilim."

Sör Meryn Trant'ın sabrı tükenmişti. "Alın şunu," dedi adamlarına.

Üç adam öne çıktı. Arya'ya doğru attıkları her adımda zırhları çınlıyordu. Arya korkmaya başlamıştı. Kalbinin hızını yavaşlatmak için korku, kılıçtan derin keser, dedi kendine.

Syrio Forel, kendini Arya ve muhafızların arasına attı. Elindeki tahta kılıcın ucunu hafifçe çizmesine vuruyordu. "Orada durun. Siz erkek misiniz, yoksa bir çocuğu tehdit eden köpekler mi?"

"Yoldan çekil ihtiyar," dedi kırmızı pelerinlilerden biri.

Syrio tahta kılıcını kaldırıp adamın miğferine indirdi. "Ben Syrio Forel. Benimle saygılı konuşacaksınız."

"Seni kel piç," dedi adam. Uzun kılıcına davrandı. Syrio'nun kılıcı kör edici

bir hızla tekrar hareket etti. Arya, tahta kılıç yere çarparken korkunç bir kırılma sesi duydu. "Elim!" diye haykırdı muhafız, diğer eliyle kırık parmaklarını tutarken.

"Bir dansçı için epey hızlısın," dedi Sör Meryn.

"Sen de bir şövalye için oldukça ağırsın," diye karşılık verdi Syrio.

"Braavoslu'yu öldürün, kızı da alın," diye emretti beyaz zırhlar içindeki adam.

Dört Lannister muhafızı kılıçlarını çekti. Parmakları kırık olan beşinci adam yere tükürdü ve sol eliyle hançerini çıkardı.

Syrio Forel dişlerini birbirine vurdu. Düşmanına vücudunun sadece bir yanını gösteren su dansçısı pozisyonunu aldı. "Arya, çocuğum, bugün yeterince dans ettik. Şimdi hemen koş ve babana git," diye seslendi Arya'ya hiç bakmadan. Gözlerini muhafızlardan ayırmıyordu.

Arya onu yalnız bırakmak istemiyordu ama Syrio ona dediklerini yapmasını öğretmişti. "Geyik kadar seri," diye fısıldadı.

"Aynen öyle," dedi Syrio, Lannisterlar yaklaşırken.

Kendi tahta kılıcını sıkı sıkı tutar halde geri çekildi Arya. Şimdi Syrio'yu izlerken, yaptıkları düellolarda adamın kendisiyle dalga geçtiğini fark ediyordu. Kırmızı pelerinliler ellerindeki çelik kılıçlarla üç yandan Syrio'nun üstüne yürüdü. Göğüslerinde ve kollarında örgü zırhlar vardı. Bellerinden baldırlarına kadar olan bölgeyi korumak için pantolonlarına çelik plakalar dikilmişti. Sadece alt bacaklarında koruma yoktu ve elleri çıplaktı. Miğferleri burun korumalıydı ama göz kısımları açıktı.

Syrio adamların kendisine ulaşmasını beklemeden soluna döndü. Arya daha önce bu kadar hızlı hareket eden bir insan görmemişti. Bir kılıç darbesini tahta kılıcıyla kesti ve ikincisinden dönerek kurtuldu. İlk adam ikinci adamın üstüne doğru yalpaladı. Syrio muhafızın arkasına bir tekme indirince iki adam birden yere yuvarlandı. Üçüncü muhafız yerdeki adamların üstünden atladı ve kılıcını Syrio'nun boğazına doğru savurdu. Su dansçısı kılıcın altında çömeldi ve yukarı doğru hamle yaptı. Muhafız, eskiden sol gözünün olduğu boşluktan kanlar akarken, çığlık atıp yere devrildi.

Düşen adamlar ayağa kalkıyordu. Syrio birini tekmeleyip tekrar düşürdü ve diğerinin kafasındaki çelik miğferi kaptı. Hançerli muhafız, bıçağını Syrio'ya savurdu ama Syrio darbeyi elindeki miğferle karşıladı. Adamın dizini tahta kılıcıyla kırdı. Son kırmızı pelerinli bir küfür etti ve iki eliyle birden tuttuğu kılıcıyla saldırıya geçti. Syrio sağa yuvarlandı. Muhafızın kılıcı, yerden kalkmaya çalışan miğfersiz adamın boynuyla omzunun arasına indi. Çelik,

adamın örgü zırhını geçerek etine gömüldü. Dizlerinin üstündeki adam acı bir çığlık attı. Syrio düşmanın soluk borusuna bir darbe indirdi. Muhafız boğuk bir çığlık atarak yere yuvarlanırken yüzü kararmaya başlamıştı.

Arya mutfağa açılan arka kapıya gittiğinde, beş adam yerde, ya ölü ya da ölmek üzere halde yatıyordu. Sör Meryn Trant'ın küfrettiğini duydu. "Kahrolası beceriksizler," dedi ve uzun kılıcını kınından çıkardı.

Syrio Forel yine su dansçısı pozisyonunu aldı ve dişlerini birbirine vurdu. "Arya, kızım," diye seslendi. "Hemen git."

Gözlerinle bak, demişti. Arya gördü; beyaz zırhı içinde, elinde uzun kılıç olan bir şövalye. Tepeden tırnağa korumalı, bacakları, boğazı ve elleri çelik kaplı. Gözleri beyaz miğferinin içinde saklı. Buna karşılık; Syrio, üstünde deri bir yelek, elinde tahta bir kılıç. "Syrio, kaç!" diye çığlık attı.

"Braavos'un baş kılıcı kaçmaz," dedi Syrio, Sör Meryn kılıcını savururken. Dans edercesine kılıçtan uzaklaştı. Göz açıp kapatıncaya kadar şövalyenin kafasına, dirseğine, boğazına onlarca darbe indirdi. Ahşap; miğfere, kolluklara ve boyun zırhına indikçe çelik çınlıyordu. Arya donup kalmıştı. Sör Meryn ileri çıktı. Syrio geriledi. İlk darbeyi karşıladı, ikincisinden kaçtı, üçüncüyü savuşturdu.

Dördüncüsü tahta kılıcını ikiye ayırdı, içindeki kurşunu kesip geçti.

Arya hıçkırarak döndü ve koşmaya başladı.

Panikten kör olmuş halde mutfağa dalarak aşçıların ve bulaşıkçı çocukların arasından geçti. Elinde ahşap bir tepsiyle önüne dikilen aşçı yardımcısı kızı itti. Fırından yeni çıkmış, üstünden dumanlar tüten ekmekler yere saçıldı. Elindeki satırla ağzı açık halde Arya'ya bakan, kolları dirseklerine kadar kanla kaplı iri yarı kasabın etrafında dönerken arkasından bağrışmalar geliyordu.

Syrio'dan öğrendiği her şey kafasının içinde koşturup duruyordu. Geyik kadar seri. Gölge kadar sessiz. Korku, kılıçtan derin keser. Yılan kadar kaygan. Durgun su kadar sakin. Korku, kılıçtan derin keser. Ayı kadar güçlü. Ayı sansarı gibi sert. Korku, kılıçtan derin keser. Kaybetmekten korkan adam çoktan kaybetmiştir. Korku, kılıçtan derin keser. Korku, kılıçtan derin keser. Korku, kılıçtan derin keser. Tahta kılıcının sapı terden ıslanmıştı. Kale merdivenlerine vardığında nefes nefeseydi. Bir an donup kaldı. Yukarı mı? Aşağı mı? Yukarı çıkan merdivenler konsey odasını El Kulesi'ne bağlayan kapalı köprüye çıkıyordu. Ama oraya giderse çok tahmin edilebilir bir şey yapmış olacaktı. Asla yapmanı bekledikleri yapma, demişti Syrio. Arya dar ve dik merdivenleri üçer beşer atlayarak döne döne aşağı indi. Üst üste istiflenip altı metreyi bulmuş bira fıçılarının olduğu mağaramsı bir mahzene çıktı merdivenler. Duvardaki yüksek

ve küçük pencereden sızan ince ışık dışında mahzen karanlıktı.

Mahzen çıkmaz yoldu. Buraya indiği merdivenlerden başka girişi ya da çıkışı yoktu. Geldiği yoldan geri dönmeye cesaret edemedi ama burada da kalamazdı. Babasını bulup neler olduğunu anlatmak zorundaydı. Babası onu korurdu.

Tahta kılıcını beline taktı ve fıçıdan fıçıya atlayarak duvardaki pencereye ulaştı. İki eliyle pervazı tutarak kendini yukarı çekti. Duvar bir metre kalınlığındaydı ve pencere yukarı doğru kıvrılıp dışarı açılan bir tünel şeklindeydi. Arya gün ışığına doğru süründü. Başı yer seviyesine ulaştığında avlunun diğer ucundaki El Kulesi'ne baktı.

Sağlam ahşap kapı kırılmıştı ve üzeri balta darbesine benzeyen yarıklarla doluydu. Merdivenlerde yüzüstü yatan bir ceset vardı. Pelerini bedenine dolanmıştı. Cesedin üzerindeki pelerinin beyaz saten şeritli gri yünden yapıldığını fark etti dehşet içinde. Cesedin kime ait olduğunu göremiyordu.

"Hayır," diye fısıldadı. Neler oluyordu? Babası neredeydi? Kırmızı pelerinliler neden onu almaya gelmişlerdi? Canavarları bulduğu gün sarı sakallı adamın söylediklerini hatırladı. Eğer bir El öldüyse, ikincisi neden ölmesin? Arya gözlerinin ıslandığını hissetti. Etrafı dinlemek için nefesini tuttu. El Kulesi'nin pencerelerinden gelen bağrışmaları, kavga ve kılıç seslerini duydu.

Geri dönemezdi. Babası...

Arya gözlerini kapattı. Hareket edemeyecek kadar korkmuştu bir an. Jory'yi, Heward'ı, Wyl'i ve merdivenlerde yatan muhafızı öldürmüşlerdi. Babasını öldürmüş olabilirlerdi ve yakalanırsa kendisi de öldürülebilirdi. "Korku, kılıçtan derin keser," dedi yüksek sesle ama bir su dansçısıymış gibi yapmak işe yaramıyordu. Syrio bir su dansçısıydı ve beyazlı şövalye onu öldürmüştü büyük ihtimalle. O sadece tahta kılıçlı küçük bir kızdı. Yalnızdı ve korkuyordu.

Sürünerek avluya çıktı. Dikkatlice etrafına bakarak ayağa kalktı. Kale terk edilmiş gibi görünüyordu. Kızıl Kale hiçbir zaman böyle boşalmazdı. Bütün insanlar duvarların arkasında saklanıyor olmalıydı. Arya odasının penceresine baktı. Sonra, duvarın dibinden hiç ayrılmadan, gölgeden gölgeye atlayarak El Kulesi'nden uzaklaştı. Kedi kovalıyormuş gibi düşündü kendisini ama bu sefer kedi kendisiydi ve yakalanırsa öldürülecekti.

Arya, sırtını mümkün olduğunca duvarlardan ayırmadan, binaların arasından ve duvarların üstünden geçerek görünmeden ahırlara kadar gitmeyi başardı. İç avluyu geçtiği sırada bir düzine altın pelerinli, kimin tarafında olduklarını bilmeden koşturarak yanından geçmişlerdi ama iyice kamburunu çıkarıp gölgelere saklanan Arya'yı fark etmemişlerdi.

Arya kendini bildi bileli Kışyarı'nın seyis başı olan Hullen ahır kapısının dibinde iki büklüm halde yatıyordu. O kadar çok yerinden bıçaklanmıştı ki tuniğinin üstüne kırmızı çiçeklerden desenler yapılmış gibi görünüyordu. Arya adamın öldüğünden emindi ama yanına yaklaşınca Hullen gözlerini açtı. "Arya Ayakaltı," diye fısıldadı. "Babanı... lordu... uyarmalısın." Ağzından kan köpükleri çıktı. Seyis başı gözlerini kapattı ve bir daha konuşmadı.

İçeride başka cesetler de vardı. Birlikte oyun oynadığı tımarcı bir çocuk ve babasının muhafızlarından üç adam. Kasalar ve sandıklarla yüklü bir at arabası ahır kapısının yakınında terk edilmiş halde duruyordu. Saldırıya uğradıkları sırada limana gitmek üzere at arabasını yüklüyorlardı belli ki. Arya daha yakına gitti. Cesetlerden biri, ziyafet gecesi kılıcını gösterip babasını koruyacağına dair söz veren Desmond'a aitti. Sırtüstü yerde yatıyor ve sinekler ölü gözlerinin üstünde uçuşurken tavana bakıyordu. Hemen yanında kırmızı pelerinli bir Lannister muhafızının cesedi vardı. Ama sadece bir. Bir kuzeyli kılıç on güneyli kılıç eder, demişti Desmond. "Seni yalancı," diye bağırdı ve ani bir öfkeyle cesedi tekmelemeye başladı.

Ahırdaki hayvanlar, kan kokusu yüzünden huzursuzlanmıştı. Arya'nın tek amacı bir at eyerleyip binmek ve hem kaleden hem şehirden uzaklaşmaktı. Bütün yapması gereken Kral Yolu'nda kalmaktı. Yol onu Kışyarı'na kadar götürecekti. Duvardan bir dizgin ve bir eyer aldı.

At arabasının arkasından geçerken yerde bir sandık gördü. Ya kavga sırasında ya da araba yüklenirken düşmüştü. Ahşap kırılmış ve sandığın içindekiler yerlere saçılmıştı. Arya asla giymediği ipeklileri, satenleri ve kadifeleri hemen tanıdı. Kral Yolu'nda sıcak tutacak giysilere ihtiyacı vardı ama... bununla beraber...

Arya darmadağın olmuş kıyafetlerin arasında toprağa çöktü. Birkaç ağır yün kıyafet, kadife bir etek, ipek bir tunik ve iç çamaşırı buldu. Annesinin diktiği kabarık bir elbise, satabileceği ufak gümüş bir bilezik. Sandığın kırık kapağını kenara çekip İğne'yi bulmak için içini aramaya başladı. Kılıcı sandığın dibine, elbiselerin altına gizlemişti ama her şey darmadağındı şimdi. Kılıcın çalındığından korktu bir an. Sonra, saten bir elbisenin altından eline çarpan sert çeliği hissetti.

"İşte burada," diye tısladı arkasından gelen bir ses.

Arya panikle döndü. Yağlı tuniğinin altından kirli iç gömleği sarkan seyis yamağı oğlan sırıtarak Arya'nın arkasında duruyordu. Bir elinde tırpan vardı ve çizmeleri gübreye bulanmıştı. "Kimsin?" diye sordu oğlana.

"O beni tanımıyor ama ben onu tanıyorum. Evet tanıyorum. Kurt kız."

"Bir at eyerlememe yardım et," dedi Arya. İğne'yi almak için elini sandığın

dibine uzattı. "Babam Kral Eli'dir. Bana yardım edersen seni ödüllendirir."

"Baban öldü," dedi oğlan. Arya'ya doğru yürüdü. "Beni ödüllendirecek olan kişi kraliçe. Buraya gel."

"Uzak dur!" diye bağırdı Arya. Parmakları İğne'nin kabzasını kavradı.

"Sana gel dedim." Oğlan sıkıca Arya'nın kolunu yakaladı.

Syrio Forel'in o güne kadar öğrettiği her şey bir kalp atımı kadar kısa sürede uçup gitti aklından. Bütün hatırlayabildiği Jon'un söyledikleriydi. O ilk ders.

Kılıcın ucunu vahşi ve çılgınca bir güçle yukarı doğru oğlana soktu.

İğne oğlanın deri yeleğini delip geçti, göbeğinin beyaz etine girdi ve kürek kemiklerinin arasından çıktı. Çocuk elindeki tırpanı düşürdü, iç çekmekle hıçkırmak arasında yumuşak bir ses çıkardı. Elleri kılıcın gövdesinde birleşti. İç gömleği kızıla boyanırken, "Tanrılar," diye inledi. "Çıkar şunu."

Arya kılıcı çıkardığında çocuk öldü.

Atlar inliyordu. Arya çocuğun başında duruyordu. Ölümün yüzünü görmek korkutucuydu. Çocuk yere yıkılırken ağzından kan boşalmıştı. Karnındaki delikten hâlâ kan akıyor ve bedeninin yanında küçük bir kan gölü oluşuyordu. Elinde kırmızıya boyanmış İğne, ağır adımlarla geri gitti. Buradan uzaklaşmalıydı. Seyis yardımcısının suçlayan gözlerinden uzak güvenli bir yere gitmeliydi.

Eyeri ve dizginleri yerden alıp kısrağına koştu. Eyeri atın sırtına atarken kale kapılarının kapatılmış olabileceğini düşündü dehşet içinde. Yan kapılarda da muhafızlar vardı muhtemelen. Belki adamlar onu tanımazdı. Bir oğlan zannedebilirlerdi. Belki de geçmesine izin... hayır. Tanıdık olsun ya da olmasın kaleye tüm giriş çıkışların engellenmesi için emir almış olmalılardı.

Eyer Arya'nın elinden kaydı ve tok bir sesle yere düşerek küçük bir toz bulutu kaldırdı. İçinde canavarların olduğu odayı tekrar bulabilir miydi? Emin değildi ama denemek zorunda olduğunu biliyordu.

Ayırdığı eşyaları bir araya topladı ve üstüne bir pelerin giydi. İğne'yi pelerinin kıvrımlarına sakladı. Diğer eşyaları bohça halinde toplayıp kolunun altına sıkıştırdı. Sürünerek ahırın diğer ucuna gitti. Arka kapıyı açıp dikkatlice dışarıyı inceledi. Uzaktan gelen kılıç seslerini ve bir adamın acı dolu inlemesini duydu. Kıvrımlı merdivenleri inmeli, küçük mutfağı ve domuz ahırını geçmeliydi. Geçen sefer, siyah erkek kediyi kovalarken böyle gitmişti... ama bu yol sarı pelerinlilerin kulübesinin tam arkasına çıkıyordu. Onlara görünemezdi. Başka bir yol düşünmeye çalıştı. Eğer kalenin diğer ucuna kadar gidebilirse nehir duvarı boyunca ilerler ve tanrı korusunun içinden geçebilirdi... ama önce avlu vardı

önünde. Duvarlardaki Şehir Muhafızları'nın önüne serilmiş avluyu geçmek zorundaydı.

Duvarlarda bu kadar fazla adam görmemişti hiç. Çoğu zırhlı ve kalkanlı sarı pelerinlilerdi. Avluyu koşarak geçmeye kalksa ne yaparlardı? O kadar uzaktan ve o yükseklikten kim olduğunu anlayabilirler miydi? Umurlarında olur muydu?

Hemen gitmesi gerektiğini biliyordu ama hareket edemeyecek kadar çok korkuyordu.

Durgun su kadar sakin, diye fısıldadı bir ses. Arya öyle şaşırmıştı ki neredeyse bohçasını düşürüyordu. Deli gibi çevresine bakınmaya başladı ama ahırda kendisinden, atlardan ve cesetlerden başka kimse yoktu.

Gölge kadar sesiz, dedi ses. Kendi sesi miydi, yoksa Syrio'nun sesi mi? Anlayamıyordu ama ses korkusunu yatıştırmıştı.

Ahırdan çıktı.

Bu hayatı boyunca yaptığı en korkutucu şeydi. Koşup saklanmak istiyordu ama dünyanın bütün vakti onunmuş gibi ve sanki korkmak için hiçbir sebebi yokmuşçasına ağır yürümeye zorladı kendini. Onların gözlerini üzerinde hissedebiliyordu; elbiselerinin altında, teninde kıvrılarak gezinen böcekler gibiydiler. Hiç yukarı bakmadı. Bakar da onları görürse cesareti onu terk edecekti, biliyordu. Bohçasını yere atıp koşmaya başlayacak ve bir bebek gibi ağlayacaktı. İşte o zaman yakalayacaklardı onu. Gözlerini yerden kaldırmadı. Avlunun diğer ucundaki kraliyet septine vardığında buz gibi terler döküyordu ama kimse onu işaret edip çığlıklar atmamıştı.

Sept açık ve boştu. İçeride, elli kadar dua mumu kokulu bir sessizlik içinde yanıyordu. Tanrıların iki mumun yokluğunu fark etmeyeceklerini düşündü ve mumları yenine sıkıştırdı. Arkadaki pencereden çıktı. Siyah kediyi sıkıştırdığı dar aralığı bulmak kolaydı ama gerisinde kayboldu. Pencerelerden girip çıktı, duvarların üzerinden atladı, karanlık kilerlere girdi, gölge kadar sessiz. Ağlayan bir kadının sesini duydu. Canavarların beklediği mahzenin alçak ve dar penceresini bulmak bir saatten fazla vaktini aldı.

Bohçasını pencereden içeri attı ve elindeki muma eğildi. Mumu yakmak riskli olmuştu; mahzeni bulmadan önce girdiği son odadaki ateş köz olmuş ve Arya alevi canlandırmak için kömürlere üflerken sesler duymuştu. Elini titreyen mum alevine siper etmiş, insanlar tam odaya girerken pencereden çıkmıştı. Kim olduğunu göz ucuyla bile görememişlerdi.

Canavarlar onu korkutmuyordu bu kez. Neredeyse eski dostlarını görmüş gibi olmuştu. Mumu başının üstüne kaldırdı. Her adım attığında sanki onun geçişini

izliyormuş gibi dönüyordu gölgeler. "Ejderhalar," diye fısıldadı. İğneyi pelerininin altından çıkardı. İncecik kılıç çok küçük, ejderhalar kocamandı ama nedense elinde çelik varken kendini çok daha iyi hissediyordu.

Kapının dışındaki penceresiz koridor Arya'nın hatırladığı kadar karanlıktı. İğne, sol elindeydi, kılıç elinde. Mumu sağ avcunda tutuyordu. Erimiş sıcak mumlar parmaklarına akıyordu. Büyük kuyunun girişi koridorun sol ucundaydı. Arya sağa döndü. Bir yanı koşmak istiyordu ama mumu söndürmekten korkuyordu. Farelerin ciyaklama seslerini duyuyordu. Mum alevinde parlayan bir çift küçük göz de görmüştü ama fareler onu korkutmuyordu. Onu korkutan başka şeyler vardı. Burada saklanmak ne kadar kolay olurdu. Sihirbazdan ve sarı çatal sakallı adamdan saklanmayı başarmıştı. Ama seyis yamağının duvara yaslanmış halde durduğunu görüyor gibiydi. İğne'nin kestiği ellerindeki derin yaralardan kan akıyordu. Arya'yı yakalamak için önünden geçmesini bekliyor olabilirdi. Belki mumu söndürmek Arya için daha iyi olacaktı.

Korku, kılıçtan derin keser, diye fısıldadı yine içindeki ses. Arya, Kışyarı'ndaki mahzen mezarı hatırladı. Orası bu koridordan çok daha korkutucu bir yerdi. Onları gördüğünde henüz küçücük bir çocuktu. Ağabeyi Robb, Sansa'yı, Arya'yı ve o zamanlar ancak Rickon yaşında olan bebek Bran'ı mahzen mezara götürmüştü. Sadece bir mumları vardı. Ayaklarının dibindeki ulu kurtları ve kucaklarındaki kılıçlarıyla tahtlarında oturan Kış Kralları'nın taş yüzlerine bakarken, bebek Bran'ın gözleri bir tabak kadar büyümüştü.

Robb onları mahzen mezarın en dibine götürmüş ve kendi boş lahitlerini göstermişti. Sansa sönecek endişesiyle küçük kalın muma bakıyordu sürekli. Yaşlı Dadı mahzen mezarda örümcekler ve köpek büyüklüğünde fareler olduğunu anlatmıştı. Sansa bunları Robb'a söylediğinde ağabeyi gülümsemişti. "Örümceklerden ve farelerden daha beter şeyler var," diye fısıldamıştı. "Burası ölülerin yürüdüğü yer." Tam o sırada derin, pes ve titretici sesi duymuşlardı. Bebek Bran, Arya'nın ellerine yapışmıştı.

Kapağı açık lahitten kana susamış, solgun, bembeyaz bir ruh çıktığında Sansa çığlıklar atarak mahzenin merdivenlerine doğru koşmaya başlamış, Bebek Bran, Robb'un bacağına sarılmıştı. Arya yerinden kımıldamamış ve ruha bir yumruk atmıştı. Ruh dedikleri, kendini una bulamış Jon'du aslında. "Seni aptal!" diye bağırmıştı Sansa. "Bebeği korkuttun." Ama Jon ve Robb katıla katıla gülmüşlerdi. Hemen sonra Arya ve Bran da gülmeye başlamıştı.

Arya bu anıyla gülümsedi ve o anda karanlık korkutucu olmaktan çıktı. Seyis yamağı ölmüştü. Onu Arya öldürmüştü. Eğer karanlıkta çıkıp üstüne atlarsa tekrar öldürürdü. Evine gidiyordu. Eve döndüğünde her şey düzelecekti.

Kışyarı'nın gri duvarlarının ardında güvende olacaktı.

Sansa

Sansa'yı almak için üçüncü günde geldiler.

Sade kesimli ama kolları ve yakaları zevkli oyalarla süslenmiş gri yün bir elbise giymeyi tercih etti. Hizmetçileri olmadan gümüş düğmelerini iliklemekte zorlandı. Jeyne'i yanına getirmişlerdi ama kız işe yaramıyordu. Babası için sürekli ağlıyordu, yüzü ağlamaktan şişmişti.

Sonunda düğmeleri iliklemeyi başarınca, "Babanın iyi olduğundan hiç şüphem yok," diyerek Jeyne'i rahatlatmaya çalıştı. "Kraliçeden onu görmen için izin isteyeceğim." Bu nezaketinin kızı biraz neşelendireceğini düşünmüştü ama Jeyne ona bakıp daha fazla ağlamaya başladı. Ne kadar çocukça davranıyordu.

İlk gün Sansa da ağlamıştı. Katliam başladığında Maego Hisarı'ndaki kapısı kilitlenmiş odanın güvenli duvarları arasında bile korkmamak kolay değildi. Bebekliğinden beri her gün kılıç sesleri duymuştu fakat bu sefer dövüşün gerçek olduğunu bilmek büyük fark yaratıyordu. İlk defa duyuyormuş gibi hissettiği kılıç seslerinin arasından hüzün dolu ağlamalar, öfkeli küfürler, yardım çığlıkları, yaralı insanların inlemeleri de yükseliyordu. Halbuki şarkılardaki şövalyeler çığlık atmaz, yardım dilenmezdi.

İlk gün ağlamıştı. Kilitli kapısını yumruklayarak neler olduğunu öğrenmek için yalvarmıştı. Babasını görmek istediğini haykırmıştı ya da Rahibe Mordane'i, kralı, yakışıklı prensini. Kapıdaki muhafızlar onu duyduysa da cevap vermemişlerdi. Kapı sadece bir kez, Jeyne Poole getirildiğinde açılmıştı. Kız titriyordu ve yüzünde çürükler vardı. "Herkesi öldürüyorlar," diye çığlık attı. Uzun uzun anlattı. Tazı, savaş baltasıyla odasının kapısını kırmıştı. El Kulesi'nin merdivenleri cesetlerle doluydu ve basamaklar kandan yapış yapış olmuştu. Sansa arkadaşını teselli edebilmek için kendi gözyaşlarını kurutmuştu. O gece aynı yatakta, kız kardeşlermiş gibi birbirlerine sarılarak uyumuşlardı.

İkinci gün daha da kötüydü. Sansa'nın kapatıldığı oda Maegor Hisarı'nın en yüksek kulesinin tepesindeydi. Odanın penceresinden ızgaralı kapının kapatıldığını ve kuru hendeğin üstündeki açılır kapanır köprünün yukarı kaldırıldığını görebiliyordu. Kale içindeki kale Maegor Hisarı asıl kaleden ayrılmıştı. Mızraklı ve oklu Lannister muhafızları duvarlarda cirit atıyordu. Çatışmalar bitmiş, Kızıl Kale'nin üzerine ölüm sessizliği çökmüştü. Duyulan tek ses Jeyne Poole'un sonu gelmez hıçkırmalarıydı.

Onlara yemek veriyorlardı; sabahları sert peynir, taze ekmek ve süt, öğlenleri kızarmış tavuk ve sebze, akşamları da dana eti ve arpa çorbası. Ama yemekleri getiren hizmetçiler Sansa'nın sorularını cevaplamıyorlardı. İkinci günün akşamında Sansa'nın El Kulesi'ndeki odasından kıyafetlerini ve Jeyne'in birkaç parça eşyasını getirmişlerdi. Kadınlar da en az Jeyne kadar korkmuş görünüyordu. Sansa onlarla konuşmaya çalıştığında vebalı birinden kaçar gibi telaşla odadan çıkmışlardı. Kapılardaki muhafızlar dışarı çıkmalarına hâlâ izin vermiyordu.

"Lütfen, kraliçeyle tekrar konuşmam gerek," diyerek yalvarmıştı Sansa, o gün gördüğü herkese yalvardığı gibi. "Benimle konuşmak isteyecektir. Bunu biliyorum. Onunla konuşmak istediğimi söyleyin. Kraliçeyi bulamazsanız, Prens Joffrey'ye iletin. O benim nişanlım, zamanı gelince evleneceğiz."

İkinci gün güneş batarken septteki devasa çanın derin ve yankılı sesi duyuldu. Çanın uzun ağır vuruşları Sansa'yı dehşet duygusuyla doldurdu. Bir süre sonra Visenya Tepesi'ndeki Yüce Baelor Septi'nin cevap veren çanları çınlamaya başladı. Sesler büyük bir fırtınayı haber veren gök gürültüleri gibi şehre yayıldı.

"Nedir bu?" diye sordu Jeyne kulaklarını kapatarak. "Çanlar neden çalıyor?"

"Kral öldü." Sansa bunu nereden bildiğini açıklayamazdı ama bir şekilde biliyordu işte. Ağır ve sonu gelmez çan sesleri bir ağıt gibi odalarını doldurdu. Düşmanlar kaleyi kuşatıp Kral Robert'ı mı öldürmüşlerdi? Çatışmaların sebebi bu muydu?

Huzursuz ve korku içinde yatağa girmişti o gece. Onun yakışıklı Joffrey'i kral mı olmuştu şimdi? Yoksa onu da mı öldürmüşlerdi? Joffrey ve babası için endişeleniyordu. Keşke birileri ona neler olduğunu anlatsaydı...

O gece rüyasında tahtta oturan Joffrey'yi gördü. Kendisi de altın renkli elbisesiyle onun yanındaydı. Başında bir taç vardı ve tanıdığı herkes önünde diz çöküp saygılarını sunuyordu.

Ertesi sabah, üçüncü günün sabahında, Kral Muhafızları'ndan Sör Boros Blount onu kraliçeye götürmek için geldi.

Sör Boros kısa bacaklı geniş göğüslü çirkin bir adamdı. Yanakları sarkık, burnu dümdüz, saçları gri ve seyrekti. Bugün beyaz kadifeler giymişti. Kar gibi pelerininin yakası altın bir aslan broşuyla kapatılmıştı. Aslanın gözleri minik yakutlardan yapılmıştı. "Bu sabah olağanüstü yakışıklı görünüyorsunuz Sör Boros," dedi Sansa. Şartlar ne olursa olsun bir leydi nezaket kuralları çerçevesinde davranmalıydı ve Sansa bir leydi olmak için doğmuştu.

"Siz de öyle leydim," diyerek karşılık verdi Sör Boros düz bir sesle. "Benimle

gelin. Kraliçe bekliyor."

Sansa'nın odasının kapısında kırmızı pelerinli, miğferlerine aslan işlenmiş kılıçlı adamlar bekliyordu. Onlara nazikçe gülümsedi ve iyi günler diledi. İki gün önce Sör Arys Oakheart tarafından Maegor Hisarı'ndaki bu odaya getirildiğinden beri ilk kez dışarı çıkıyordu. "Senin güvenliğini sağlamak için tatlım," demişti kraliçe. "Eğer kıymetlisine bir zarar gelirse Joffrey beni asla affetmez."

Sansa, Sör Boros'un onu kraliyet dairelerine götüreceğini düşünmüştü ama bunun yerine Maegor Hisarı'nın dışına çıkardı. Köprü yine aşağı indirilmişti. İşçiler ipe bağlı bir adamı boş hendeğin dibine indirmeye çalışıyorlardı. Sansa aşağı bakınca dipteki sivri uçlu kazıklardan birine saplanmış bir ceset gördü. Soru sormaya korkarak, daha fazla bakmaya korkarak, cesedin tanıdığı biri olmasından korkarak hemen kaçırdı gözlerini.

Kraliçe Cersei'yi konsey odasında buldular. Uzun masanın en başında oturuyordu. Önü kâğıtlar, mumlar ve mühür mumu bloklarıyla doluydu. Salon, Sansa'nın o ana kadar gördüğü bütün salonların en muhteşemiydi. Kapının iki yanındaki ikiz sfenkslere ve oyma tabloya hayranlıkla baktı.

Bir diğer kral muhafızı olan Sör Mandon tarafından içeri alındıklarında, "Majesteleri kızı getirdim," dedi Sör Boros.

Sansa, Joffrey'nin de burada olmasını ummuştu ama prens salonda değildi. Kral danışmanlarının üçü masadaydı. Lord Petyr Baelish kraliçenin sol yanında oturuyordu. Masanın ucunda Yüce Üstat Pycelle vardı. Lord Varys ikisinin arasında gidip geliyordu, adamdan çiçek kokuları yükseliyordu. Hepsinin siyahlar içinde olduğunu fark etti üzüntüyle. Yas kıyafetleri...

Kraliçe, vücudunu çenesinin altından ayak parmaklarına kadar örten, yüksek yakalı, siyah ipek bir elbise giymişti. Elbisenin üst kısmına yüzlerce yakut dikilmişti. Taşlar, sanki kraliçenin bedeni kan ağlıyormuş gibi gözyaşı şeklinde kesilmişti. Cersei ona gülümsedi ve Sansa bunun hayatında gördüğü en tatlı, en hüzünlü gülümseme olduğunu düşündü. "Sansa, güzel çocuğum," dedi kraliçe. "Beni görmek istediğini biliyordum, seni daha önce ağırlayamadığını için affet lütfen. Halledilmesi gereken pek çok mesele vardı, hiç boş vaktim olmadı. Hizmetlilerim seninle yeterince ilgilendiler mi?"

"Hepsi çok nazik ve tatlı davrandılar Majesteleri. Sorduğunuz için çok teşekkür ederim," dedi Sansa nezaketle. "Yalnız, kimse bizimle konuşmadı ve neler olduğunu anlatmadı..."

"Biz mi?" diye sordu Cersei şaşkınlıkla.

"Kâhyanın kızını onun yanına yerleştirdik," dedi Sör Boros. "Onu ne yapacağımızı bilemedik."

Kraliçe kaşlarını çattı. "Bir dahaki sefere sorun," dedi keskin bir sesle. "Sansa'nın kafasını hangi tuhaf masallarla doldurduğunu tanrılar bilir."

"Jeyne korkuyor," dedi Sansa. "Hiç durmadan ağlıyor. Babasını görmesi için sizden izin isteyeceğime söz verdim."

Yüce Üstat Pycelle gözlerini indirdi.

"Babası iyi, değil mi?" diye sordu Sansa endişeyle. Çatışmalar çıktığını biliyordu ama bir kâhyaya kimse zarar vermezdi. Vayon Poole kılıç bile taşımıyordu.

Kraliçe Cersei sırayla konsey üyelerinin yüzlerine baktı. "Sansa'nın yok yere canının sıkılmasını istemiyorum. Küçük arkadaşını ne yapacağız lordlarım?"

Lord Petyr öne eğildi. "Ben kız için bir yer bulurum."

"Şehirde olmasın," dedi kraliçe.

"Beni aptal mı sanıyorsunuz?" diye karşılık verdi Lord Petyr.

Kraliçe bunu duymazdan geldi. "Sör Boros, kızı Lord Petyr'ın dairesine götürün ve adamlarına lord gelene kadar ona göz kulak olmaları emrini verin. Kıza da Serçeparmak'ın onu babasını görmeye götüreceğini söyleyin, bu onu sakinleştirir. Sansa odasına dönmeden kız gitmiş olsun."

"Emredersiniz Majesteleri," dedi Sör Boros. Reverans yaptı, topuğunun üstünde döndü ve salondan çıktı. Beyaz pelerini havayı hareketlendirdi.

Sansa'nın kafası karışmıştı. "Anlayamıyorum," dedi. "Jeyne'in babası nerede? Onu neden Sör Boros değil de Lord Petyr götürüyor?" Tam bir leydi gibi davranacağına dair kendine söz vermişti. Kraliçe kadar zarif, annesi Catelyn gibi güçlü olacaktı ama korkuya teslim olmuştu yine. Ağlayacakmış gibi hissetti bir an. "Onu nereye göndereceksiniz? Jeyne yanlış bir şey yapmadı. O iyi bir kızdır."

"Seni üzdü," dedi kraliçe yumuşacık bir sesle. "Bunu kabul edemeyiz. Bu konu kapandı. Lord Baelish ona çok iyi bakılmasını sağlayacak, sana söz veriyorum." Yanındaki koltuğun minderine elini vurdu. "Gel otur Sansa. Seninle konuşmak istediğim bir konu var."

Sansa kraliçenin yanına oturdu. Cersei tekrar gülümsedi ama bu gülümseme Sansa'nın kendini iyi hissetmesine sebep olmadı. Varys yumuşak ellerini birbirine sürtüyordu. Yüce Üstat Pycelle gözlerini önündeki kâğıtlardan kaldırmıyordu ama Serçeparmak'ın onu izlediğini hissedebiliyordu Sansa. Bu

küçük adamın bakışları kendini çıplak hissetmesine sebep oluyordu.

"Tatlı Sansa," dedi Kraliçe Cersei elini hafifçe omzuna koyarak. "Ne güzel bir çocuksun. Umarım Joffrey'nin ve benim seni ne kadar sevdiğimizi biliyorsundur."

"Seviyor musunuz?" dedi Sansa nefesi kesilir gibi. Serçeparmak unutulmuştu. Prens onu seviyordu. Gerisi önemli değildi.

Kraliçe gülümsedi. "Seni kendi kızım yerine koyuyorum ve senin Joffrey'yi nasıl sevdiğini biliyorum." Hüzünle başını salladı. "Korkarım ki sana babanla ilgili kötü haberler vermek mecburiyetindeyim. Metin olmak zorundasın çocuğum."

Kraliçenin sessiz sözleri Sansa'yı ürpertmişti. "Nedir?"

"Baban bir hain tatlım," dedi Varys.

Yüce Üstat Pycelle başını kaldırdı. "Kral Robert'a, prensi kendi çocuğu gibi koruyacağına dair söz verdiğini kulaklarımla duydum ama kral öldüğü an küçük konseyi topladı ve tahtı gerçek varis olan Prens Joffrey'den almak için planlar yapmaya başladı."

"Hayır," dedi Sansa şaşkınlıkla. "Babam böyle bir şey yapmaz."

Kraliçe bir mektuba uzandı. Kâğıt yırtılmıştı ve üzerinde kuruyan kan yüzünden katılaşmıştı ama kırılmış mühür babasına aitti. "Bu mektubu babanın baş muhafızının odasında bulduk. Merhum kocamın ağabeyi Lord Stannis'e yazılmış. Baban Stannis'e, gelip tahtı almasını teklif etmiş."

"Lütfen Majesteleri. Bir yanlışlık olmalı," dedi Sansa. Hissettiği dehşet duygusu yüzünden başı dönüyordu, bayılacak gibiydi. "Lütfen babamı çağırtın. Size anlatır. O asla böyle bir mektup yazmış olamaz. Kral Robert onun en iyi arkadaşıydı."

"Robert da öyle düşünüyordu çocuğum," dedi kraliçe. "Bu ihanet onun kalbini derinden yaralardı. İyi ki bu mektubu görecek kadar yaşamadı." İçini çekti. "Sansa, tatlım, bunun bizi ne kadar zor bir duruma düşürdüğünü anlamalısın. Sen masumsun ve olanlarda hiç suçun yok ama bir hainin kızısın. Oğlumla evlenmene nasıl müsaade edebilirim?"

"Ama ben onu seviyorum," dedi Sansa. Kafası karışmıştı, korkuyordu. Ona ne yapacaklardı? Babasına ne yapmışlardı? Böyle olmaması gerekiyordu. Joffrey ile evlenecekti, onlar nişanlıydı. Evliliklerinin rüyasını bile görmüştü. Babasının yaptığı hata her ne ise, bu yüzden Sansa'nın cezalandırılması adaletli değildi.

"Bunu çok iyi biliyorum çocuğum," dedi Cersei tatlı ve nazik sesiyle. "Sevmeseydin bana gelip babanın seni bizden uzaklara yollayacağını

söylemezdin. Söylemenin sebebi aşktan başka ne olabilir?"

"Sebebi aşktı," dedi Sansa. "Babam vedalaşmama bile izin vermemişti." Sansa iyi olan kızdı, söz dinleyen kız. Ama o sabah, babasının söylediklerini umursamayarak Rahibe Mordane'e görünmeden odasından kaçtığında Arya kadar asi hissediyordu kendini. Daha önce hiç bu kadar cüretkâr bir şey yapmamıştı ve Joffrey'yi bu kadar çok seviyor olmasaydı o gün de yapmazdı. "İstediğim tek şey Joffrey'nin aşkıyken, beni Kışyarı'na geri götürüp düşük seviyeli bir şövalyeyle evlendirecekti. Onunla konuşmaya çalıştım ama beni dinlemedi." Kral onun son umuduydu. Kral, Sansa'yı Joffrey ile evlendirmesi için babasına emir verirse babası emre uymak zorunda kalırdı. Ama Sansa kraldan korkuyordu. Kral Robert bağırarak kaba saba konuşuyordu ve hemen her zaman sarhoştu. Büyük ihtimalle Sansa'yı hemen babasına gönderirdi. Tabi Sansa kralı görmeyi başarabilirse. Hal buyken kraliçeye gitmekten başka seçeneği kalmamıştı. Kraliçeye içini döktü. Kadın onu dinlemiş ve tatlılıkla teşekkür etmişti... İşte o konuşmadan sonra Sör Arys, Maegor Hisarı'ndaki odaya götürmüştü Sansa'yı. Kapıya da muhafız koymuştu. "Lütfen," diye bitirdi konuşmasını. "Joffrey ile evlenmeme izin vermelisiniz. Ona çok iyi bir eş olacağım. Bir gün ben de sizin kadar iyi bir kraliçe olacağım. Söz veriyorum."

Kraliçe Cersei diğerlerine baktı. "Konsey üyesi lordlarım. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Zavallı çocuk," diye mırıldandı Varys. "Majesteleri, bu kadar saf ve temiz bir aşkı inkâr etmek zalimlik olur... buna rağmen, elimizden ne gelir? Babası suçlu." Çaresiz bir üzüntü içinde ellerini ovuşturdu.

"Bir hainin tohumlarından doğan çocuğun içinde ihanet doğal olarak vardır," dedi Yüce Üstat Pycelle. "Şimdi tatlı bir kız ama bundan on yıl sonra ne çeşit hainlikler yapacağını kim bilebilir?"

"Hayır," dedi Sansa dehşet içinde. "Ben... Ben asla... Ben Joffrey'ye asla ihanet etmem. Onu seviyorum. Yemin ederim ki seviyorum."

"Ah, çok dokunaklı," dedi Varys. "Fakat kan, yeminden koyu akar, derler. Doğru söylerler."

"Bana babasından çok annesini hatırlatıyor," dedi Lord Baelish sessizce. "Ona bir bakın. Saçları, gözleri... Catelyn de bu yaşlarda tıpkı böyle görünüyordu."

Kraliçe huzursuzca Sansa'ya baktı; Sansa ise hâlâ kraliçenin yemyeşil gözlerindeki iyiliği görebiliyordu. "Çocuğum," dedi. "Babana hiç benzemediğinden bir emin olabilseydim, Joffrey'imle evlenmen beni her şeyden daha fazla mutlu ederdi. Oğlumun seni bütün kalbiyle sevdiğini biliyorum." İçini çekti. "Ama buna rağmen, Lord Varys ve Yüce Üstat Pycelle'in söyledikleri

doğru. Kan ağır basar. Kız kardeşin kurdunu oğlumun üzerine salmıştı."

"Ben Arya gibi değilim," dedi Sansa. "Hain kanını o taşıyor, ben değil. Ben iyi olanım. İsterseniz Rahibe Mordane'e sorun. Ben sadece Joffrey'nin sevgili sadık karısı olmak istiyorum."

Kraliçe yüzünü incelerken gözlerinin ağırlığını üstünde hissediyordu Sansa. "Söylediklerinde samimi olduğuna inanıyorum çocuğum," dedi. Diğerlerine döndü. "Lordlarım, bu kızın kan bağı olan diğer kişiler bu zor zamanlarda bize sadık kalırlarsa, endişelerimizi yatıştırmak konusunda çok yol kat etmiş oluruz."

Yüce Üstat Pycelle uzun beyaz sakalını sıvazladı. Geniş alnı düşünmekten kırışmıştı. "Lord Eddard'ın üç oğlu var," dedi.

Serçeparmak, "Önemsiz çocuklar," deyip omuz silkti. "Sizin yerinizde olsam Leydi Catelyn ve Tullyler konusunda endişelenirdim."

Kraliçe, Sansa'nın elini avuçlarının arasına aldı. "Çocuğum, okuma yazma biliyor musun?"

Sansa başıyla onayladı ama endişelenmişti. Diğer kardeşlerinden çok daha iyi okuyup yazabiliyordu fakat sayılar söz konusu olunca umutsuzdu.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi kraliçe. "Belki sen ve Joffrey için hâlâ bir umut vardır..."

"Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Annene ve erkek kardeşine birer mektup yazmalısın. Büyük olana... neydi adı?"

"Robb," dedi Sansa.

"Babanın ihanet haberi er ya da geç onlara da ulaşacak, senden duymaları çok daha iyi olur. Onlara babanın krala nasıl ihanet ettiğini anlatmalısın."

Sansa, Joffrey'yi umutsuzca seviyordu ama kraliçenin istediği şeyi yapmaya cesareti olduğunu düşünmüyordu. "Ama babam asla... Ben... Majesteleri, ben ne yazacağımı bilemem."

Kraliçe elini okşadı. "Biz sana ne yazman gerektiğini söyleyeceğiz çocuğum. Ağabeyine ve Leydi Catelyn'e kral barışını korumalarını tavsiye etmen çok önemli."

"Tavsiyeyi ciddiye almamaları onlar için iyi olmaz," dedi Yüce Üstat Pycelle. "Onları seviyorsan aklın yolunu seçmeleri için ikna etmelisin."

"Leydi annen senin için ölümüne endişelenecektir şüphesiz," dedi kraliçe. "Sana ne kadar iyi baktığımızı, nasıl nezaketle davrandığımızı ve istediğin her şeyi yerine getirdiğimizi yazmalısın. Onlara Kral Toprakları'na gelmelerini ve

oğlum Joffrey'ye bağlılık yemini etmelerini söyle. Eğer bunları yaparlarsa... anlayacağız ki senin kanın lekeli değil. Ve kadınlığın çiçek açtığında, Yüce Baelor Septi'nde tanrının ve insanların huzurunda kralla evleneceksin."

Kralla evleneceksin. Bu kelimeler Sansa'nın nefesini kesmişti ama yine de tereddütlüydü. "Belki... babamı bir kez görüp onunla konuşabilirsem..."

"İhanet?" dedi Varys, ipucu yakalamış gibi.

"Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun Sansa," dedi kraliçe. Bakışları taş kadar sertti. "Sana babanın suçlarını anlattık. Eğer söylediğin kadar dürüst ve sadıksan onu neden görmek istiyorsun?"

"Ben... Ben sadece..." Sansa'nın gözleri doldu. "Lütfen, o yaralı... ya da..."

"Lord Eddard'a zarar verilmedi," dedi kraliçe.

"Ama... Ona ne olacak?"

"Buna kral karar verecek," diye açıkladı Yüce Üstat Pycelle.

Kral! Sansa gözyaşlarını geri itti. Joffrey artık kraldı. Babası ne yapmış olursa olsun, Sansa'nın yakışıklı prensi ona zarar vermezdi. Eğer gidip babası için merhamet dilenirse Joffrey'nin geri çevirmeyeceğinden emindi. Sansa'yı seviyordu. Kraliçe bile öyle söylemişti. Evet, Joff babasını cezalandırmak zorundaydı ama belki onu Kışyarı'na ya da Dar Deniz'in ötesindeki Özgür Şehirler'den birine yollardı. Sadece birkaç yıl için. O zamana kadar Joffrey ve Sansa evlenmiş olurdu. Sansa kraliçe ilan edilince, babasına kraliyet affı vermesi için ikna edebilirdi kralı.

Ancak... Robb ve annesi bir ihanette bulunurlarsa, sadakat yemini etmeyi reddederse ya da sancak beylerini çağırırlarsa her şey altüst olurdu. Joffrey özünde iyi ve nazik biriydi ama bir kral asilere karşı sert olmak zorundaydı. Sansa anlamalarını sağlamalıydı. Buna mecburdu.

"Mektupları... yazacağım," dedi.

Kraliçe, dudağında gün doğumu kadar sıcak bir gülümsemeyle eğildi ve Sansa'yı yanağından öptü. "Yazacağını biliyordum," dedi. "Bugün burada ne kadar cesur ve akıllı davrandığını anlattığımda Joffrey seninle gurur duyacak."

Sonunda Sansa dört mektup yazdı. Annesi Leydi Catelyn Stark'a, erkek kardeşlerine, Kartal Yuvası'ndaki teyzesi Leydi Lysa Arryn'a, Nehirova'daki Lord Hoster Tully'ye. Yazmayı bitirdiğinde elleri kaskatı kesilmiş ve mürekkep lekeleriyle dolmuştu. Babasının mührü Varys'teydi. Sansa Beyaz mühür mumunu, mum alevinde eritip dikkatle mektupların üzerine döktü ve hadımın her mektuba teker teker Starklar'ın ulu kurtlu mührünü basmasını izledi.

Sör Mandon Moore tarafından Maegor Hisarı'ndaki odasına getirildiğinde Jeyne Poole ve bütün eşyaları gitmişti. Daha fazla ağlama duymayacağını düşünüp şükretti ama oda Jeyne yokken daha soğuktu sanki. Şömineyi yaktıktan sonra bile. Şöminenin yanına bir koltuk çekti ve en sevdiği kitabı eline aldı. Florian ve Jonquil'in; Leydi Shella ve Gökkuşağı Şövalyesi'nin; yürekli Prens Aemon'ın ve kardeşinin kraliçesine beslediği lanetli aşkın hikâyeleri arasında kendini kaybetti.

Kız kardeşiyle ilgili hiçbir şey sormadığının farkında vardığında vakit gece yarısını geçmişti.

Jon

"Othor," dedi Sör Jaremy Rykker. "Hiç şüphe yok. Ve bu da Jafer Flowers." Ayağıyla cesedi çevirdi ve beyaz suratlı ölü adam, mavi, masmavi gözleriyle gökyüzüne bakmaya başladı. "Bunlar Benjen Stark'ın adamları. İkisi de."

Amcamın adamları, diye düşündü Jon uyuşmuş gibi. Tanrılar, ben yeşil bir çocuktum. Beni yanında götürseydi şimdi burada ölü yatan ben olacaktım...

Jafer'in sağ bileği Hayalet'in dişleri sayesinde parçalanmış et ve kemikten ibaret bir harabeye dönmüştü. Sağ eli Üstat Aemon'ın kulesinde sirke dolu bir kavanozun içinde yüzüyordu. Hâlâ kolunda olan sol eli giydiği siyah pelerin gibi kararmıştı.

"Tanrılar merhamet edin," diye fısıldadı Yaşlı Ayı. Atından aşağı atlayıp dizginlerini Jon'a uzattı. Hava garip şekilde sıcaktı bu sabah. Lord Kumandan'ın geniş alnında boncuk boncuk ter damlaları vardı. Atı çok huzursuzdu. Kişniyor, gözlerini deviriyor, dizginlerinin müsaade ettiği ölçüde ölü adamların uzağına kaçıyordu. Jon tuttuğu dizginleri bollaştırıp hayvanın birkaç adım geri gitmesini sağladı. Hayvan şahlanmasın diye çabalıyordu. Atların hiçbiri buradan hoşlanmamıştı. Jon da öyle.

Köpekler atlardan da beterdi. Tazılar hiç işe yaramayınca Jon ve diğerlerini buraya Hayalet getirmişti. Barınak başı Bass, iz sürebilmeleri için tazılara eli koklatmaya çalıştığında hayvanlar çıldırmış, hırlayıp havlayarak kaçmaya çalışmışlardı. Şimdi bile havlıyor, tasmalarını çekiştiriyor ve huzursuzca hareket edip uzaklaşmak istiyorlardı. Chett hayvanlara küfür edip duruyordu.

Bu sadece bir orman, dedi Jon kendine. Ve bunlar da altı üstü ölü. Daha önce de ölü görmüştü.

Dün gece yine Kışyarı rüyasını görmüştü. Boş kalede dolaşıyor, babasını arıyor ve mahzen mezara iniyordu ama rüya bu sefer her zaman bittiği yerde bitmemişti. Karanlıkta taşın taşa sürttüğünü duymuştu. Dönüp bakmış ve lahitlerin kapaklarının teker teker açıldığını görmüştü. Ölü krallar soğuk ve karanlık mezarlarından ağır ağır çıkarlarken Jon kör karanlıkta sıçrayarak uyanmıştı. Kalbi çekiç gibi vuruyordu. Hayalet yanına gelip burnunu yüzüne sürttüğünde bile dehşet duygusunu içinden atamamıştı. Tekrar uyumaya cesaret edememişti. Sur'a çıkıp, doğudan yükselen güneşin ilk ışıklarını görene kadar huzursuzca yürüyüp durmuştu. Sadece bir rüyaydı. Ben artık Gece

Nöbetçileri'nin kardeşiyim. Küçük korkak bir çocuk değilim.

Samwell Tarly ağaçların altında, atların arkasına saklanmaya çalışarak kıvrılıp kalmıştı. Yüzü kesik süt rengine dönmüştü. Şu ana kadar korkuyla ağaçların arasına dalıp kusmamıştı ama cesetlere de bir kez bile bakmamıştı. "Bakamam," diye fısıldadı çaresizlik içinde.

"Bakmak zorundasın," dedi Jon diğerlerinin duymaması için iyice alçak sesle konuşarak. "Üstat Aemon seni buraya onun gözü olman için yolladı, öyle değil mi? Bakmazsan gözlerin ne işe yarar?"

"Evet ama... Ben bir korkağım Jon."

Jon elini Sam'in omzuna koydu. "Yanımızda bir düzine korucu var. Köpekler var. Hayalet de burada. Sana kimse zarar veremez Sam. Haydi git bak. En zoru ilk bakıştır."

Sam titreyen başıyla onayladı. Cesaretini toplamak için ne kadar çok uğraştığı açıkça görülüyordu. Yavaşça başını çevirdi. Gözleri faltaşı gibi açıldı. Jon kolunu tuttu, kaçamazdı.

"Sör Jaremy," dedi Yaşlı Ayı. "Benjen Stark, Sur'dan çıktığında yanında altı adamı vardı. Diğerleri nerede?"

Sör Jaremy başını salladı. "Keşke bilseydim."

Mormont bu cevaptan hiç memnun olmadı. "İki kardeşimiz neredeyse Sur'un dibinde katledilmiş ama buna rağmen korucularınız ne bir şey duymuş, ne de görmüş. Gece Nöbetçileri bu kadar mı düştü? Ormanda hâlâ devriyeler geziyor mu?"

"Evet lordum fakat..."

"Hâlâ nöbet tutuluyor mu?"

"Tutuluyor ama..."

"Bu adamın bir savaş borusu var," dedi Mormont, Othor'u göstererek. "O boruya dokunmadan öldüğünü mü varsaymalıyım? Yoksa sizin korucuların hepsi kör oldukları kadar sağırlar mı?"

Sör Jaremy öfkeden kızardı. "Savaş borusu ötmedi lordum, ötseydi korucularını duyardı. Ormana arzu ettiğim kadar devriye çıkaramıyorum çünkü bunu yapacak yeterli adamım yok. Ve Benjen kaybolduğundan bu yana, sizin emrinizle Sur'a çok daha yakın duruyoruz."

Yaşlı Ayı homurdandı. "Evet, neyse, dediğin gibi olsun." Sabırsızca bir el işareti yaptı. "Bana nasıl öldüklerini anlat."

Sör Jaremy, adının Jafer Flowers olduğunu söylediği adamın başucunda yere

çöküp kafasını saçlarından tuttu. Cesedin saman kadar kurumuş saçları elinde kaldı. Şövalye bir küfür savurdu ve adamın kafasını avcuyla diğer tarafa itti. Cesedin boynundaki devasa kesik büyük bir ağız gibi açıldı. Kafayı cesedin boynuna bağlı tutan sadece birkaç tendondu. "Bu iş baltayla yapılmış."

"Bence de," diye mırıldandı yaşlı ormancı Dywen. "Belki de Othor'un kendi baltasıyla lordum."

Jon, sabah kahvaltısının midesinde döndüğünü hissediyordu, yine de dudaklarını iyice sıkıp diğer cesede bakmak için kendini zorladı. Othor iri çirkin bir adamdı ve iri çirkin bir cesede dönüşmüştü. Görünürde bir balta yoktu. Othor'u hatırladı. Korucuların yola çıktığı gün müstehcen şarkılar söylüyordu. Şarkı söylediği günler bitmişti işte. Elleri haricinde bütün derisi süt beyazına dönmüştü. Elleri tıpkı Jafer'in elleri gibi kapkaraydı. Kurdeşen gibi bedenine yayılmış ölümcül yaralarını sertleşmiş kuru kan plakaları örtüyordu. Ama gözleri açıktı. Safir kadar mavi gözleri gökyüzüne dikilmişti.

Sör Jaremy ayağa kalktı. "Yabanıllar da balta kullanıyor."

"Yani, bunun Mance Rayder'in işi olduğunu düşünüyorsun. Sur'un bu kadar yakınında mı?"

"Başka kim olabilir lordum?"

Jon sorunun cevabını verebilirdi. Biliyordu. Hepsi biliyorlardı. Ama hiçbiri kelimeyi ağzından çıkartmayacaktı. Ötekiler, çocukları korkutmak için uydurulmuş bir hikâye sadece. Bir zamanlar gerçekten yaşamış olsalar bile, sekiz bin yıldır ölüler. Düşüncesi bile kendini aptal hissetmesine sebep olmuştu. Gece Nöbetçileri'nin yetişkin erkeklerinden biriydi artık. Bir zamanlar Robb, Arya ve Bran'la beraber Yaşlı Dadı'nın dizinin dibine oturup hikâyeler dinleyen çocuk değildi.

Lord Kumandan Mormont homurdandı. "Benjen Stark, Sur'a bu kadar yakın bir noktada bir yabanıl saldırısıyla karşılaşsaydı daha fazla adam almak için hemen kaleye döner, yabanılları yedi cehennemin hepsinde kovalar, sonra da bana kesik başlarını getirirdi."

"Tabi kendisi de katledilmediyse," diye diretti Sör Jaremy.

Sözler hâlâ acıtıyordu. Uzun zaman olmuştu. Benjen Stark'ın yaşadığına inanmak aptalcaydı belki ama Jon'un inadı dillere destandı.

"Benjen Stark kaybolalı neredeyse altı ay oldu lordum," diye devam etti Sör Jaremy. "Orman uçsuz bucaksız. Yabanıllar onu herhangi bir noktada yakalamış olabilir. Bahse girerim ki bu ikisi gruptan sağ kalan son kişilerdi. Büyük ihtimalle bize dönmeye çalışıyorlardı ama Sur'un güvenliğine varamadan

düşmanlar tarafından saldırıya uğradılar. Cesetler taze, bu adamlar bir günden fazladır ölü olamaz..."

"Hayır," dedi Sam, fare gibi bir sesle.

Jon çok şaşırdı. Sam'in tedirgin, incecik sesi duymayı beklediği son ses bile değildi. Şişman oğlan rütbelilerden korkuyordu ve Sör Jaremy de sabrıyla ün yapmış biri değildi.

"Sana fikrini sormadım çocuk," dedi sertçe Rykker.

"Bırakın konuşsun sör," dedi Jon.

Mormont önce Sam'e, sonra Jon'a, ardından yine Sam'e baktı. "Delikanlının söyleyeceği bir şey varsa duymak istiyorum," dedi. "Yaklaş delikanlı, seni o atların arkasındayken göremiyoruz."

Sam, Jon'un ve atların yanından geçti. Gözle görünür şekilde terliyordu. "Lordum... Bir gündür ölü olamazlar... bakın... kan..."

"Evet?" diye homurdandı Mormont sabırsızca. "Kana ne olmuş?"

"Kan görünce iç çamaşırlarına pisliyor," diye bağırdı Chett. Korucular kahkaha attı.

Sam alnındaki teri sildi. "Bakın, görebilirsiniz... Hayalet... Jon'un kurdu... bakın cesedin bileğini kopardı ama... kan akmamış. Babam... yani Lord Randyll, hayvan yüzerken bana izlettirirdi." Sam kafasını iki yana salladı. Çenesi titriyordu. Cesetlere bir kez bakmıştı ve artık kafasını çeviremiyordu. "Taze ceset olsa... kan hâlâ akardı lordum. Sonra... sonra pıhtılaşırdı. Yapış yapış... jöle gibi..." Sam kusacakmış gibi görünüyordu. "Bu adamlar... bileğine bakın. Kupkuru. Çatlak çatlak..

Jon, Sam'in ne demeye çalıştığını anlamıştı. Ölü adamın bileğindeki parçalanmış damarları görebiliyordu. Kanı simsiyah bir toza dönüşmüştü. Buna rağmen Jaremy Rykker ikna olmamıştı. "Eğer bir günden fazladır ölü olsalardı ormandaki hayvanlar cesetleri şimdiye kadar paramparça ederdi. Üstelik cesetler kokmuyor."

Karın gelişinin bile kokusunu alabilmekle böbürlenen yaşlı ormancı Dywen cesede eğilip kokladı. "Çiçek gibi koktukları söylenemez ama çürük ceset kokusu da yok," dedi.

"Çünkü onlar... çürümüyor," dedi Sam. Parmağıyla işaret etti. Tombul eli hafifçe titriyordu. "Bakın... kurtçuk ya da solucan yok... burada, ormanda yatıyorlar ama hayvanlar onları parçalamamış... sadece Hayalet. Kurt dışında..."

"Dokunulmamışlar," dedi Jon hafifçe. "Ve Hayalet farklı. Köpekler ve atlar

cesetlere yaklaşmıyor."

Korucular bakıştı, çocuğun söylediklerinin doğru olduğunu hepsi görebiliyordu. Mormont kaşlarını çattı. Bir cesetlere, bir köpeklere bakıyordu. "Chett, tazıları buraya getir."

Chett denedi. Küfretti, tasmaları çekti, tekmeledi ama köpekler karşı koyuyordu. Birini sürükleyerek getirmeye çalıştı, hayvan hırlayıp havlayarak direndi ve sonunda Chett'e saldırdı. Chett tasmayı elinden bıraktı ve sırtüstü düştü. Hayvan üstünden atladı ve ağaçların arasında kayboldu.

"Bunlar... burada bir yanlışlık var," dedi Sam Tarly heyecanla. "Kan... kıyafetleri kan lekesi dolu... etleri kurumuş... bu... bu..." Sam derin bir nefes aldı, yutkundu. "Bu yaralar... korkunç yaralar... her yerde kan olmalıydı. Öyle değil mi?"

"Belki de burada ölmediler," dedi Dywen. "Belki birileri onları buraya bizim için bıraktı. Uyarı gibi bir şey." Yaşlı ormancı şüphe dolu gözlerle Othor'un cesedine bakıyordu. "Bana aptal diyebilirsiniz ama Othor'un gözleri daha önce mavi değildi."

Sör Jaremy çok şaşkın görünüyordu. "Flowers'ın gözleri de değildi," dedi hayretle. Dönüp tekrar ölü adamlara baktı.

Ormana sessizlik çöktü. Sam'in sert nefesleri ve Dywen'in dişlerini emme sesinden başka bir şey duyulmadı bir süre. Jon, Hayalet'in yanında çömelmişti.

"Yakın onları," dedi adamlardan biri. Jon kim olduğunu anlayamamıştı. "Evet yakın," diye tekrar etti bir diğeri.

Yaşlı Ayı inatla başını iki yana salladı. "Olmaz," dedi. "Üstat Aemon'ın onları incelemesini istiyorum. Cesetleri Sur'a götüreceğiz."

Bazı emirleri vermek uygulamaktan kolaydı. Cesetleri pelerinlere sardılar ama Dywen ve Hake onları bir atın sırtına bağlamaya kalkışınca hayvan çıldırdı. Kişneyerek şaha kalkıyordu. Sağa sola çifteler atıyordu. Hatta yardıma gelen Ketter'ı ısırdı. Cesetleri başka atlara bağlamaya çalışan korucuların da şansı yaver gitmedi. En uysal atlar bile bu yükü sırtlamak istemiyordu. Sonunda, buldukları uzun ağaç dallarına pelerinlerini gererek cesetleri kendileri taşımak zorunda kaldılar. Sur'a dönmek için yola çıktıklarında vakit öğleni epeyce geçmişti.

Mormont, "Bu ormanın aranmasını istiyorum," diyerek Sör Jaremy'ye emir verdi. "Her ağaç, her taş, on fersah çapındaki bütün toprak aranacak. Elindeki bütün adamları kullan, yetmezse kâhyalardan ormancı ve avcıları al. Benjen Stark ve adamları, ölü ya da diri bu ormanın içinde bir yerdeyse bulunacak. Bu

ormanda bizden başka birileri varsa benim haberim olacak. İzlerini sürecek ve onları yakalayacaksın. Mümkünse canlı olarak. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı lordum," dedi Sör Jaremy. "Söylediğiniz gibi yapılacak."

Mormont yolun devamında düşüncelere dalmış halde konuşmadan at sürdü. Jon hemen arkasında onu takip etti. Lord Kumandan Kâhyası sıfatıyla olması gereken yer orasıydı. İnsanın yağmur yağmasını dilediği, gri, kapalı, boğucu bir gündü. Hiç rüzgâr yoktu, ağaçların yaprakları kımıldamıyordu. Hava nemli ve ağırdı. Jon'un giysileri üzerine yapışmıştı. IIıktı, fazla ılıktı. Sur sürekli ağlıyordu. Günlerdir o kadar çok ağlamıştı ki, Jon, Sur'un küçüldüğünü düşünüyordu.

Eski insanlar böyle havalara yaz ruhu derdi. Mevsimin hayaletlerini serbest bıraktığı anlamına gelirdi. Hayaletler serbest kaldıktan sonra soğuk gelecekti. Uyarmışlardı, uzun bir yaz, uzun bir kış demekti. Bu yaz mevsimi tam on yıldır sürüyordu. Jon daha kucaktaki bir bebekken başlamıştı.

Hayalet bir süre onlarla koştu ve sonra ormanda kayboldu. Jon, ulu kurt yanında değilken kendini çıplak hissediyordu. Her gölgeye huzursuzca bakarken yakalıyordu kendini. Birdenbire, Kışyarı'nda küçük bir çocukken Yaşlı Dadı'dan duyduğu hikâyeler geldi aklına. Yaşlı Dadı'nın sesini ve iğnesinin pıt pıtlarını bile duyuyordu sanki. Ötekiler karanlıkta at üstünde geldi, derdi fısıltıyla. Onlar soğuk yaratıklardı, ölü yaratıklardı. Güneşten, ateşten, demirden ve damarında sıcak kan akan her canlıdan nefret ederlerdi. Karakolların, şehirlerin ve bütün krallığın üzerine korku saldılar. Kahramanları, hatta orduları, soluk ve ölü atlarının üzerinden uzanıp keserek onar onar öldürdüler. İnsanların kılıçları onları durduramadı. Bakireler ve bebekler için bile merhamet yoktu içlerinde. Buz tutmuş ormanlarda bakireleri avladılar ve hizmetkârlarını ölü bebeklerin etleriyle beslediler...

Yaşlı meşe ağaçlarının üstünden Sur'u gördüğü zaman rahatlamış hissetti kendini. Mormont aniden dizginlerini çekti ve atını döndürdü. "Tarly, buraya gel," dedi havlar gibi.

Jon, kısrağının üstünde ağır ağır yol alan çocuğun yüzündeki ani korkuyu gördü. Başının dertte olduğunu düşündüğüne hiç şüphe yoktu. "Şişmansın ama aptal değilsin evlat," dedi Yaşlı Ayı. "Orada çok iyi iş çıkardın. Sen de öyle Kar."

Sam'in yüzü neredeyse parlak kırmızı olana dek kızardı ve saygılarını sunmakla ilgili bir şeyler kekelerken dili iyice dolandı. Jon gülümsedi.

Ağaçların altından çıktıklarında Mormont bodur atını hızlandırdı ve Hayalet ormanın içinden fırlayarak yanlarına geldi. Avının kırmızıya boyadığı çenesini yalıyordu. Sur'un tepesindeki adamlar grubun yaklaştığını gördü. Jon, gözcünün

büyük borusunun millerce alana yayılan derin ve çatallı sesini duydu. Tek ve uzun bir üfleyiş ağaçların arasında titredi ve buzda yankılandı.

UUUUUUUUUUooooooooooooooooooooooooooooo.

Ses ağır ağır kayboldu. Tek üfleyiş korucuların döndüğü anlamına geliyordu. En azından bir gün için korucu oldum, diye düşündü Jon. Ne olursa olsun, bunu benden alamazlar.

Atlarını buzlu tünelden geçirirlerken Bowen Marsh ilk kapıda onları bekliyordu. Lord Kâhya'nın yüzü kızarmıştı ve çok huzursuz görünüyordu. Kapının demir çubuklarına asılırken, "Lordum, bir haberci kuş geldi, mektubu bir an önce görmelisiniz," dedi.

"Nedir?" diye sordu Mormont homurdanarak.

Marsh cevap vermeden önce garip bir şekilde Jon'a baktı. "Mektup Üstat Aemon'da. Sizi salonunda bekliyor."

"Pekâlâ. Jon, atımı al ve Sör Jaremy'ye cesetleri depoya koymasını söyle. Üstat Aemon onları incelemek için hazır oluncaya kadar orada kalsınlar."

Atları ahırlara götürürken herkesin ona baktığının farkındaydı Jon ve bundan rahatsızlık duyuyordu. Sör Alliser Thorne avluda öğrencilerine eziyet etmekle meşguldü ama Jon'u görünce talime ara verip, belli belirsiz yarım bir sırıtmayla Jon'u süzdü. Tek kollu Donal Noye cephaneliğin kapısında duruyordu. "Tanrılar seninle olsun Jon," diye seslendi.

Bir terslik var, diye düşündü Jon. Çok büyük bir terslik var.

Ölü adamları etlerin, tahılların ve bazen bira fıçılarının saklandığı Sur'un altındaki soğuk ve karanlık mahzenlerden birine taşıdılar.

Jon kendi atıyla ilgilenmeden önce Mormont'un atına su ve yem verilip tımarlanması sağlandı. Sonra arkadaşlarını aramaya gitti. Grenn ve Kurbağa nöbetteydi ama ortak salondaydı. "Neler oluyor?" diye sordu Pyp'e.

Pyp sesini iyice alçaltarak, "Kral ölmüş," dedi.

Jon donup kaldı. Robert Baratheon, Kışyarı'nı ziyaret ettiğinde yaşlı görünüyordu, şişmandı ama sağlıklıydı ve kimse bir hastalıktan bahsetmemişti.

"Clydas mektubu Üstat Aemon'a okurken nöbetçilerden biri duymuş." öne doğru eğildi. "Çok üzgünüm Jon. Kral babanın arkadaşıydı değil mi?"

"Kardeş kadar yakındılar," dedi Jon. Babasının Kral Eli olarak kalıp kalmayacağını merak etti. Joffrey'nin böyle bir şey yapması çok olası değildi. Babasının ve kız kardeşlerinin Kışyarı'na dönebileceği anlamına geliyordu bu. Belki onları ziyaret etmesine izin bile verirlerdi. Arya'nın sırıtmasını tekrar

görmek ve babasıyla sohbet etmek ne iyi olurdu. Ona annemi soracağım, diye karar verdi. Artık bir erkeğim. Bana anlatmasının zamanı geldi de geçiyor bile. Annem bir fahişe olsa bile umrumda değil, gerçeği bilmek istiyorum.

"Hake ölülerin amcanın adamları olduğunu söylüyor," dedi Pyp.

"Evet," dedi Jon. "Onunla giden altı adamdan ikisi. Öleli çok olmuş... ama cesetler bir tuhaf."

"Tuhaf mı?" dedi Pyp merakla. "Ne kadar tuhaf?"

"Sam sana anlatır," diye karşılık verdi Jon. Cesetlerden bahsetmek istemiyordu. "Gidip Yaşlı Ayı'nın bana ihtiyacı var mı bakayım."

Korku ve merak karışımı bir duyguyla tek başına Kumandan Kulesi'ne doğru yürüdü. Nöbetteki kardeşler ona ciddiyetle bakıyordu. "Yaşlı Ayı odasında," dedi biri. "Seni soruyordu."

Jon başıyla onayladı. Ahırlardan hemen buraya gelmeliydi. Hızlıca kule merdivenlerini tırmandı. Ya şarap istiyor ya da şöminenin yakılmasını, hepsi bu, dedi kendine.

Odaya girdiğinde Kumandan'ın kuzgunu bağırmaya başladı. "Mısır! Mısır! Mısır!"

"Buna inanabiliyor musun? Onu daha yeni besledim," diye homurdandı Yaşlı Ayı. Pencerenin kenarında oturmuş bir mektup okuyordu. "Bana bir kadeh şarap getir, bir kadeh de kendine doldur," dedi.

"Kendime mi lordum?"

Mormont gözlerini mektuptan kaldırıp Jon'a baktı. Bakışında acıma vardı, Jon bunu görebiliyordu. "Ne dediğimi duydun," dedi.

Jon, abartılmış bir dikkatle şarap doldurdu. Duyacaklarını geciktirmek için çabalıyor gibiydi. Kadehler dolduğunda mektupta yazılanlarla yüzleşmekten başka seçeneği kalmamıştı. "Otur evlat," diye emretti Mormont. "İç."

Jon ayakta kaldı. "Babam. Öyle değil mi?"

Mormont parmağını mektuba vuruyordu. "Baban ve kral," dedi. "Sana yalan söylemeyeceğim evlat. Haberler korkunç. Bir kral daha göreceğimi düşünmüyordum doğrusu. Robert benim yarı yaşımdaydı ve bir boğa kadar güçlüydü." Büyük bir yudum şarap içti. "Kralın avlanmayı sevdiğini söylerlerdi. Çok sevdiğimiz şeyler felaketimizi hazırlar evlat. Bunu sakın unutma. Oğlum karısına çok âşıktı. O kibirli kadına. Eğer o kadın olmasaydı, kaçak avcıları satmak aklının ucundan geçmezdi."

Jon adamın ne dediğini anlayamıyordu. "Lordum, anlamıyorum. Babama ne

oldu?"

"Sana oturmanı söylemiştim," diye homurdandı Mormont. "Otur!" diye bağırdı kuzgun. "Bir de iç kahrolası çocuk. Bu bir emirdir Kar."

Jon oturdu ve bir yudum şarap içti.

"Lord Eddard zindana atılmış. Hainlikle suçlanıyor. Robert'ın kardeşleriyle birlikte Prens Joffrey'nin tahta çıkmasını engellemek için komplo hazırladıkları söyleniyor."

"Hayır," dedi Jon telaşla. "Bu mümkün değil. Babam krala asla ihanet etmez!"

"Nasıl diyorlarsa öyle kabul edeceğiz," dedi Mormont. "Sorgulamak ne benim, ne de senin haddin."

"Ama bu yalan!" diye üsteledi Jon. Babasının bir hain olduğunu nasıl söyleyebilirlerdi? Hepsi birden çıldırmış mıydı? Lord Eddard Stark asla yapmazdı bu onursuzluğu... yapar mıydı?

Bir piç peydahlamıştı, diye fısıldadı içindeki zayıf ses. Onur bunun neresinde? Ya annene ne demeli? Adını ağzına bile almıyordu baban.

"Lordum, babama ne olacak? Onu öldürecekler mi?"

"Gerçekten bilemiyorum delikanlı. Birkaç mektup göndermeyi düşünüyorum. Bazı konsey üyeleri gençlik yıllarından tanıdıklarım. Yaşlı Pycelle, Sör Barristan, Lord Stannis... Babanın yaptığı ya da yapmadığı her neyse, onun büyük bir lord olduğu gerçeği değişmez. Buraya gelip siyahları giymesine izin verilmeli. Tanrılar biliyor ki Lord Eddard gibi adamlara ihtiyacımız var."

Jon, geçmişte hainlikle suçlanmış adamların Sur'a gelmelerine ve onurlarını geri kazanmalarına izin verildiğini biliyordu. Lord Eddard neden gelmesindi? Babası Sur'da. Bu çok tuhaf bir düşünceydi ve garip şekilde rahatsız ediciydi. Onu Kışyarı'ndan koparıp siyahları giymeye zorlamak canavarımsı bir adaletsizlikti ama hayatı söz konusuysa...

Peki Joffrey buna müsaade eder miydi? Prensin Kışyarı'ndaki hallerini hatırlıyordu. Robb ve Sör Rodrik'le nasıl da dalga geçmişti. Jon'a dikkat bile etmemişti. Piçler onun aşağılamalarına bile layık değildi. "Lordum, kral sizi dinler mi?" diye sordu Mormont'a.

Yaşlı Ayı omuz silkti. "Bir çocuk kral... Annesini dinler diye tahmin ediyorum. Cücenin onlarla olmaması büyük talihsizlik. Sonuçta kralın dayısı ve buradaki halimizi gördü. Gerçi, leydi annenin onu kaçırması iyi olmadı ama..."

"Leydi Stark benim annem değil," dedi Jon sertçe. Tyrion Lannister, Jon'un arkadaşı olmuştu. Eğer Lord Eddard öldürüldüyse en az kraliçe kadar Leydi

Stark da suçluydu. "Lordum, ya kız kardeşlerim? Arya ve Sansa. Babamla birlikteydiler."

"Pycelle kızlardan bahsetmemiş ama onlara iyi davranıldığından şüphem yok. Mektubumda onları da soracağım." Mormont başını salladı. "Bütün bunlar daha kötü bir zamana denk gelemezdi. Diyarın güçlü bir krala en çok ihtiyaç duyduğu vakit, bu vakit. Önümüzde uzun ve karanlık geceler var. Kemiklerimde bile hissediyorum." Uzun uzun, düşünceli gözlerle Jon'a baktı. "Umarım aklından aptalca bir şey yapmayı geçirmiyorsun evlat."

O benim babam, diye cevap vermek istedi Jon ama Mormont'un duymak istediği şeyin bu olmadığını biliyordu. Boğazı kurumuştu. Bir yudum şarap daha içti.

"Senin görevin burada," diye hatırlattı Lord Kumandan. "Siyahları giydiğinde eski hayatın sona erdi. Kral Toprakları'nda neler yaptıkları bizi ilgilendirmiyor." Jon cevap vermeyince Mormont şarabını bitirdi ve, "Artık gidebilirsin. Bugün sana daha fazla ihtiyacım olmayacak. Yarın sabah şu mektubu yazmama yardım edersin," dedi.

Jon odadan çıkışını hatırlamıyordu. Kendini kulenin merdivenlerinden inerken buldu. Düşünceliydi. O benim babam. Yanındakiler kız kardeşlerim, beni nasıl ilgilendirmezler?"

Dışarıda, nöbetçilerden biri döndü ve, "Güçlü ol evlat. Tanrılar zalimdir," dedi Jon'a.

Biliyorlar, diye düşündü Jon. "Babam hain değil," dedi pürüzlü bir sesle, boğuluyormuş gibi. Rüzgâr çıkmıştı. Kuleye girdiği zamana göre çok daha soğuktu avludaki hava. Yalancı yaz sona eriyordu.

Günün geri kalanı rüyadaymış gibi geçti. Jon nereye gittiğini, ne yaptığını, kimlerle konuştuğunu hatırlayamıyordu. Hayalet onunla birlikteydi, sadece bunu biliyordu. Ulu kurdun sessiz varlığı ona huzur veriyordu. Kızlar bu kadarına bile sahip değil, diye düşündü. Kurtlar onların güvenliğini sağlayabilirdi ama Leydi öldürüldü ve Nymeria kayıp. Kızlar yapayalnız.

Güneş battığında sert kuzey rüzgârı esmeye başladı. Jon, akşam yemeği için ortak salona giderken rüzgârın Sur'un ve buzlu siperlerin üstünde ıslık çaldığını duyabiliyordu. Hobb soğanlı ve havuçlu geyik eti yahnisi pişirmişti. Jon'un tabağına fazladan bir porsiyon yahni doldurup ekmeğin çıtır ucunu da yanına koyunca Jon anladı. Biliyor. Salona baktı. Bütün başlar aynı anda kendi önlerine döndü. Gözler nazikçe başka yere baktı. Hepsi biliyor.

Arkadaşları ona koştu. "Rahipten baban için bir mum yakmasını istedik," dedi

Matthar. "Bu bir yalan. Hepimiz biliyoruz. Grenn bile biliyor." Pyp onayladı, Grenn başını salladı, Sam elini Jon'un omzuna koydu. "Sen artık benim kardeşimsin. Baban da benim babam sayılır," dedi şişman çocuk. "Eğer ormana gidip büvet ağacında dua etmek istersen seninle gelirim."

Büvet ağaçları Sur'un dışında, Tekinsiz Orman'daydı ama Sam'in samimi olduğunu biliyordu Jon. Bunlar benim kardeşlerim, dedi içinden. Robb, Bran ve Rickon kadar kardeş...

Sonra, kamçı kadar sert ve keskin bir kahkaha duydu. Sör Alliser'in sesiydi. "Sadece piç değilmiş, bir hainin piçiymiş," diyordu etrafındaki adamlara.

Jon göz açıp kapatıncaya kadar hançerini çekip masanın üstüne çıktı. Pyp onu yakalamaya çalıştı ama Jon bacağını hemen çekip masadan aşağı atladı. Koştu, Sör Alliser'in elindeki kaseye bir tekme attı. Yahni etrafa saçılırken Alliser geri kaçtı. İnsanlar bağırıyordu fakat Jon onları duymuyordu. Elindeki hançeri Sör Alliser'in yüzüne doğru savurarak adamın üstüne atıldı ama henüz adama ulaşamadan Sam, Jon'la Alliser'in arasına girdi. Pyp bir maymun gibi Jon'un sırtına tırmandı. Kurbağa elindeki hançeri aldı.

Jon'u hücresine götürmelerinden epey zaman sonra, omzunda kuzgunuyla birlikte Mormont hücreye geldi. "Sana aptalca bir şey yapma demiştim evlat," dedi Yaşlı Ayı. "Evlat," diye tekrarladı kuzgun. Mormont hayal kırıklığıyla başını salladı. "Senin için büyük umutlarım vardı."

Yüksek rütbeliler ona ne olacağıyla ilgili bir karara varıncaya dek hücresinden çıkmamasını söyleyerek kılıcını ve hançerini aldılar. Emre uyacağından emin olmak için kapısına bir nöbetçi diktiler. Arkadaşlarının ziyarete gelmesi yasaklanmıştı ama Mormont, Hayalet'in yanında kalmasına izin vermişti. Yapayalnız sayılmazdı.

"Benim babam hain değil," dedi Hayalet'e herkes hücreden çıktığında. Hayalet sessizce ona bakıyordu. Jon sırtını duvara dayayarak yere oturdu, dizlerini çenesine çekti ve yatağının yanındaki masada yanan muma dikti gözlerini. Alevler titriyor, sallanıyor ve hücredeki gölgeler hareket ediyordu. Oda gittikçe kararıyor ve soğuyordu. Bu gece uyumayacağım, diye düşündü Jon.

Buna rağmen sızmış olmalıydı. Uyandığında bacakları uyuşmuştu ve mum çoktan eriyip bitmişti. Hayalet arka ayaklarının üstünde kapıyı tırmalıyordu. Jon, hayvanın boyunun ne kadar uzadığını fark edince şaşırdı. "Hayalet, ne var oğlum?" diye seslendi hafifçe. Ulu kurt başını çevirdi, dişlerini gösterip hırlayarak Jon'a baktı. Bu hayvan çıldırdı mı? diye düşündü Jon. "Hayalet, benim," diye mırıldandı korktuğunu belli etmemeye çalışarak. Ama titriyordu. Hem de şiddetle. Hava ne zaman bu kadar soğumuştu?

Hayalet kapıdan geri çekildi. Kapıyı tırmaladığı yerde derin oyuklar kalmıştı. Jon gittikçe artan bir dehşetle kurda bakıyordu. "Kapıda biri var, öyle değil mi?" diye fısıldadı. Kurt yerde sürünerek geriledi. Boynundaki beyaz tüyler dikleşmişti. Nöbetçi, diye düşündü Jon. Kapısına bir nöbetçi dikmişlerdi. Hayalet adamın kokusu alıyor, hepsi bu, dedi kendine.

Yavaşça ayağa kalktı. Titremesini durduramıyordu, kılıcının yanında olmasını isterdi. Üç büyük adım onu kapının önüne getirdi. Kapının kolunu tuttu ve içeri doğru çekti. Ahşabın gıcırdama sesi yüzünden neredeyse zıplıyordu.

Nöbetçi, kemikleri yokmuş gibi bükülmüş halde merdivenlerin başında yatıyordu. Jon adamın yüzünü görüyordu. Nöbetçi karnının üstüne yatmış olmasına rağmen Jon adamın yüzünü görüyordu. Kafası tamamen geriye çevrilmişti.

Bu mümkün değil, dedi kendine. Burası Lord Kumandan Kulesi. Gece gündüz korunuyor. Bu olamaz. Rüyadayım. Bir kâbus görüyorum.

Hayalet yanından geçip kapıdan dışarı çıktı. Merdivenlere koştu. Durdu, kafasını çevirip Jon'a baktı. Tam o sırada, bir anahtarın dönme şıngırtısını ve taş zemine sürtünen çizmelerin sesini duydu Jon. Sesler yukarıdan geliyordu. Lord Kumandan'ın odasından.

Bu bir kâbus olmalıydı. Rüya değildi.

Nöbetçinin kılıcı hâlâ kınındaydı. Jon eğildi ve kılıcı aldı. Çeliği avuçlarında hissedince cesareti geri geldi. Merdivenleri çıktı. Hayalet ağır adımlarla önünde yürüyordu. Merdivenlerin her kıvrımında gölgeler saklıydı. Jon her şüpheli gölgeye kılıcının ucunu doğrultarak dikkatlice tırmanıyordu.

Birdenbire Mormont'un kuzgununun tiz çığlığını duydu. "Mısır, mısır, mısır, mısır, mısır, mısır," diye bağırıyordu kuş. Hayalet ileri atıldı ve Jon hızlıca arkasından gitti. Mormont'un kapısı ardına kadar açıktı. Ulu kurt içeri girdi. Jon bir an kapıda durup gözlerinin karanlığa alışması için bekledi. Pencerelerdeki ağır perdeler sıkı sıkı örtülmüştü ve oda mürekkep kadar siyahtı. "Kim var orada?" diye seslendi.

Ve onu gördü. Gölgelerin içinde bir gölge, Mormont'un salonundan yatak odasına açılan kapıdan kayarak geçti. İnsan şekilli, kapkara, cübbeli ve başlıklı... ama başlığın altındaki gözleri masmavi bir ışıkla parıldıyordu...

Hayalet sıçradı. Adam ve Hayalet, bir çığlık ya da bir hırlama olmaksızın birlikte yere yuvarlandı. Bir sandalyeye çarptılar, üzeri kâğıtlarla dolu bir masayı devirdiler. Mormont'un kuzgunu odanın içinde kanat çırparak "Mısır, mısır, mısır, mısır," diye çığlıklar atıyordu. Jon kendisini Üstat Aemon gibi kör

hissediyordu. Sırtını duvardan ayırmadan pencereye doğru kaydı ve perdeyi hızla aşağı çekerek koparıp yere indirdi. Ay ışığı odayı doldurdu. Beyaz kürke batmış kapkara elleri gördü. Şiş siyah parmaklar ulu kurdun boğazını sıkıyordu. Hayalet çırpınarak dönmeye çalışıyor, bacakları havayı dövüyordu ama bir türlü kurtulamıyordu.

Jon'un korkmaya vakti yoktu. Bağırarak ve elindeki uzun kılıcı bütün gücüyle aşağı savurarak öne doğru atıldı. Çelik, kumaşı, deriyi ve kemiği keserek indi ama çıkan ses doğru değildi. Burnunu dolduran koku o kadar tuhaf ve o kadar soğuktu ki Jon neredeyse kusacaktı. Yerdeki kolu ve eli gördü. Kapkara parmaklar bir ay ışığı havuzunda çırpınıyordu. Hayalet diğer elden kurtuldu ve geri çekildi. Kırmızı dili ağzından dışarı sarkıyordu.

Başlıklı adam bembeyaz suratını kaldırdı ve Jon bir saniye bile tereddüt etmeden adamın yüzünü biçti. Kılıç burnunun yarısını koparıp almış, eti kemiğe kadar yararak bir yanağından diğer yanağına uzanan derin bir kesik açmıştı. Adamın gözleri, o gözler, alev almış mavi yıldızlar gibiydi. Jon bu suratı tanıyordu. Othor, dedi içinden geri adım atarak. Tanrılar, o öldü. O öldü! Onun ölü olduğunu gördüm.

Ayak bileğine sürtünen bir şey hissetti. Siyah parmaklar tırnaklarını bacağına geçirmişti. Kol, bacağında yukarı tırmanıyor, yünü ve deriyi parçalıyordu. Jon bir çığlık attı ve kılıcın sivri ucuyla kolu bacağından ayırıp ileri fırlattı. Kol parmaklarını açıp kapatarak yerde kıvranıyordu.

Ceset ileri doğru sendeledi. Hiç kan yoktu. Tek kolu kopmuştu, yüzünün yarısı kesilmişti ama hiçbir şey hissetmiyormuş gibi görünüyordu. Jon uzun kılıcı kaldırıp önünde tuttu. "Uzak dur!" diye bağırdı, sesi tiz çıkmıştı. "Mısır," diye bağırdı kuzgun, "mısır, mısır." Kesik kol cübbenin kol yeninden dışarı çıkmaya çalışıyordu. Beş tane kapkara başı olan beyaz ve solgun bir yılan gibiydi. Hayalet atıldı ve parmakları dişlerinin arasında ezdi. Parmak kemikleri çatırdadı. Jon kılıcını cesedin boynuna doğru savurdu ve çeliğin iyice derine girdiğini hissetti.

Ölü Othor, Jon'un üstüne atılıp ayaklarını yerden kesti.

Yere devrilmiş masanın ayakları kürek kemiğine çarpınca Jon'un nefesi kesildi. Kılıç. Kılıç neredeydi? Kahrolası kılıcı bulamıyordu. Çığlık atmak için ağzını açtığında, ceset ölü parmaklarını Jon'un ağzına soktu. Öğürerek parmakları dışarı çıkmak için uğraştı ama ölü adam çok ağırdı. Elini bütün gücüyle Jon'un boğazından aşağı doğru itiyordu. Buz gibi soğuk parmaklar Jon'u boğmak üzereydi. Cesedin yüzü tam Jon'un yüzünün önündeydi şimdi. Parlak mavi gözleri buz tabakasıyla kaplıydı. Jon tırnaklarıyla yaratığın soğuk etini

yoldu ve bacaklarını tekmeledi. Yumruk atmaya çalışıyordu. Nefes almaya çalışıyordu...

Cesedin ağırlığı aniden üstünden kalktı, parmakları boğazından çıktı. Jon titreyerek ve kusarak yana yuvarlandı. Hayalet gelmişti. Ulu kurt dişlerini cesedin karnına geçirip paramparça etti. Kılıcını aramak aklına gelmeden önce, yarı şuursuz halde kurdu izledi...

Ve Lord Mormont'u gördü. Çıplak, uyku mahmuru, elinde bir yağ lambasıyla kapının önünde duruyordu. İyice ezilmiş ve parmakları olmayan kol lorda doğru sürünüyordu.

Bağırmaya çalıştı ama sesi gitmişti. Ayağa kalktı, kola bir tekme atıp yağ lambasını Yaşlı Ayı'nın elinden kaptı. Alev titredi, neredeyse sönecekti. "Yan," diye çığlık attı kuzgun. "Yan, yan, yan!"

Döndü ve yere indirdiği perdeyi gördü. Lambayı iki eliyle birden top haline gelmiş kumaşın üstüne fırlattı. Metal eğildi, cam kırıldı ve yağ kumaşa yayıldı. Perdeler şiddetli bir alev sesiyle tutuştu. Jon'un yanağına vuran sıcaklık, bugüne kadar bildiği bütün öpücüklerden daha güzeldi. "Hayalet!" diye bağırdı.

Hayalet cesedi bıraktı ve Jon'un yanına koştu. Ceset, karnından karanlık yılanlar dökülürken ayağa kalkmaya çalışıyordu. Jon ellerini alevlerin içine daldırdı ve yanan perdeyi yerden alıp ölü adamın üstüne attı. Bırakın yansın, diye dua etti kumaş cesedi örterken. Tanrılar, yalvarırım, bırakın yansın.

Bran

Karstarklar soğuk ve rüzgârlı bir sabah geldiler. Karhold'daki kalelerinden üç yüz atlı adam ve iki bin piyade getirmişlerdi. Kafile yaklaşırken, mızraklarının sivri çelik uçları solgun güneş ışığında parıldıyordu. Kafilenin önünde ilerleyen bir adam, taşıdığı kendinden büyük davula vurarak piyadelerin yürüyüş ritmini belirliyordu. Davulun tok ve pes sesi yankılanıyordu, güm, güm, güm.

Bran, dış duvarların tepesindeki gözcü deliğinde Hodor'un sırtında oturmuş, Üstat Luwin'den ödünç aldığı bronz uzak görme tüpünden bakarak adamların gelişini izliyordu. Adamların lideri Lord Rickard'ı. Oğulları Harrion, Eddard ve Torrhen, hanedanlarının arması olan beyaz güneş ışıkları işlenmiş siyah sancağın altında, onun yanında at sürüyorlardı. Yaşlı Dadı onların damarlarında da yüzyıllardır Stark kanı dolaştığını anlatmıştı ama adamlar birer Stark gibi görünmüyordu Bran'a. Çok iriydiler. Yüzleri sakallarla kaplıydı ve uzun saçları omuzlarına dökülüyordu. Pelerinleri deriden yapılmıştı. Ayı, fok ve kurt derisinden.

Bunlar sonunculardı, biliyordu. Diğer lordların hepsi ordularıyla birlikte buradaydı. Bran onlarla birlikte at sürmek, tıkış tıkış dolmaya başlayan kış kasabasını görmek, pazar yerindeki kalabalığın arasına karışmak, at arabalarının tekerlekleri ve toynaklar altında ezilen sokaklarda dolaşmak için can atıyordu ama Robb kaleden ayrılmasını yasaklamıştı. "Seni koruması için görevlendirebileceğimiz fazladan adamımız yok," diye açıklamıştı yasağın sebebini.

"Yanıma Yaz'ı alırım," diye itiraz etmişti Bran.

"Çocuk gibi davranma Bran," demişti Robb. "Sen benden iyi biliyorsun. Daha iki gün önce Dumanlı Kütük'te, Sör Bolton'ın bir adamı Sör Cerwyn'in adamlarından birini bıçakladı. Leydi annem seni riske attığımı duyacak olursa derimi yüzer." Bunları söylerken Lord Robb sesini kullanmıştı ağabeyi. Bran itirazın işe yaramayacağını biliyordu.

Kurt Ormanı'nda olanlar yüzündendi her şey. Bran biliyordu. O günü düşününce hâlâ kâbuslar görüyordu. Bir bebek kadar çaresiz kalmıştı o gün. Ancak Rickon'un kendisini savunabileceği kadar kabiliyeti vardı, belki de daha az. Rickon hiç değilse adamları tekmelerdi. Durumu utanç vericiydi. Robb, Bran'dan sadece birkaç yaş büyüktü. Eğer o yetişkin bir adam sayılıyorsa, Bran da sayılırdı. Kendi kendini korumayı başarabilmeliydi.

Bir yıl evvel, olayın öncesinde, kasabayı ziyaret etmek, çatılara tırmanıp tek başına sıvışmak anlamına gelse bile gidebilirdi. O günlerde merdivenlerden aşağı koşabiliyor, midillisine tek başına binebiliyor ve tahta kılıcını Prens Tommen'ı toprağa gömecek kadar iyi kullanabiliyordu. Ama şimdi sadece izliyordu. Üstat Luwin'in mercek tüpünden bakıyordu. Üstat ona bütün sancakları öğretmişti; Gloverlar'ın kızıl üstüne gümüşle işlenmiş zırhlı yumruğu, Leydi Mormont'un siyah ayısı, Dehşet Kalesi'nden Roose Bolton'ın iğrenç, derisi yüzülmüş adamı, Hornwoodlar'ın yaban geyiği, Cerwynler'in savaş baltası, Tallhartlar'ın üç muhafız ağacı ve Umber Hanedanı'nın parçalanmış zincirler içindeki kükreyen korkunç devi.

Lordlar ve oğulları, şövalyeleri ve adamlarıyla birlikte Kışyarı'na ziyafete geldikten kısa bir zaman sonra Bran yüzleri de ezberlemişti. Büyük Salon bile bu kadar adamı aynı anda alacak kadar büyük değildi. Bu yüzden, Robb sancak beylerini sırayla ağırlamıştı. Bran her seferinde ağabeyinin sağ yanındaki en itibarlı koltuğa oturtulmuştu. Bazı sancak beyleri Bran'ı soğuk bakışlarla süzmüş, küçük ve hatta sakat bir çocuğun kendi yerlerinden daha itibarlı bir yerde hangi hakla oturduğunu merak etmişlerdi.

Lord Karstark ve oğulları dış duvar kapısından içeri girerken, "Şimdi kaç kişi oldular?" diye sordu Bran, Üstat Luwin'e.

"Yaklaşık on iki bin."

"Kaç şövalye?"

"Yeterince," dedi Üstat Luwin bir parça sabırsızlıkla. "Şövalye olabilmek için sancağını septe götürmeli ve yedi kutsal yağ ile vaftiz edilip yemin etmelisin. Kuzeyde Yedi'ye inanan çok az büyük hanedan var. Geri kalanlar eski tanrılara ibadet ediyor. Bu yüzden kimseye şövalyelik unvanı verilmiyor... ama bu lordlar, oğulları ve onların yeminli kılıçları son derece cesur, sadık ve onurlu adamlar. Bir adamın değerini adının önüne koyulmuş bir sör unvanı belirlemez. Bunu sana yüzlerce kez söyledim."

"Yine de, kaç şövalye?" diye sordu Bran.

Üstat Luwin içini çekti. "Üç yüz, belki de dört yüz... şövalye olmayan zırhlı ve kılıçlı üç bin adamın yanı sıra."

"Lord Karstark sonuncuydu," dedi Bran düşünceli bir halde. "Robb bu gece onun için ziyafet verecek."

"Hiç kuşkusuz verecek."

"Gitmelerine ne kadar kaldı?"

"Hemen gitmeli. Yoksa geç kalacak," dedi Üstat Luwin. "Kış kasabası tıka

basa doldu ve ordusu burada biraz daha kamp yaparsa kırsal bölgeyi silip süpürecek. Diğerleri ona katılmak için Kral Yolu boyunca bekliyor. Seyyar şövalyeler, Boğaz'dan gelen adalılar, Lord Manderly ve Lord Flint. Nehir topraklarında çatışmalar çoktan başladı ve ağabeyinin gitmesi gereken fersahlarca yol var."

"Biliyorum," dedi Bran. Sesi sıkıntısını yansıtıyordu. Bronz tüpü Üstat Luwin'e geri uzattı ve adamın tepesindeki saçların ne kadar fazla inceldiğini fark etti. Saçlarının arasından pembe kafa derisini görebiliyordu. Bütün hayatı boyunca kafasını kaldırarak aşağıdan baktığı adamı bu şekilde yukarıdan görmek garip hissettiriyordu ama Hodor'un sırtında oturunca herkese yukarıdan bakardı insan. "Daha fazla izlemek istemiyorum. Hodor, beni kaleye götür."

"Hodor," dedi Hodor.

Üstat Luwin boruyu kolundaki cebe soktu. "Bran, lord ağabeyinin seni görmek için vakti olmayacak. Lord Karstark'ı ve oğullarını karşılamak zorunda."

"Robb'u rahatsız etmeyeceğim. Tanrı korusuna gitmek istiyorum." Elini Hodor'un omzuna koydu. "Hodor."

Kulenin granit iç duvarlarına oyulmuş bir dizi geniş girinti, dik bir duvar merdiveni oluşturuyordu. Hodor melodisiz bir mırıldanma eşliğinde bir elini diğerinin altına koyarak aşağı inerken, Hodor'un sırtına bağlanmış garip oturakta oturan Bran zıplayıp duruyordu. Üstat Luwin bu oturağı özel olarak Bran için tasarlamıştı. Kadınların, topladıkları odunları sırtlarında taşımak için kullandığı sepetleri görünce gelmişti bu oturak fikri aklına. Gerisi basitti, bacakların geçeceği iki delik ve Bran'ın ağırlığını eşit olarak dağıtmak için birkaç kayış. Dansçı'ya binmek kadar iyi değildi ama Dansçı'nın gidemediği yerler vardı ve bu oturakla taşınmak bebek gibi Hodor'un kollarının arasında taşınmaktan daha az utanç vericiydi. Hodor da bu oturağı sevmiş gibi görünüyordu ama konu Hodor olunca kesin olarak bir şey söylemek zordu. Asıl karışık konu kapılardı. Hodor bazen sırtında oturan Bran'ı unutuyordu ve kapılardan geçmek ağrılı bir meseleye dönüşebiliyordu.

Yaklaşık on beş gündür o kadar çok gelen giden oluyordu ki Robb iki yivli kapının sürekli açık olmasını ve aradaki açılır kapanır köprünün devamlı aşağıda bırakılmasını emretmişti. Geceleri bile. Bran kuleden çıktığında Lord Karstark'ın uzun bir sıra halindeki zırhlı mızraklı adamları iki duvar arasındaki hendeği geçiyor, lordlarının önderliğinde kaleye giriş yapıyorlardı. Siyah demir miğferler ve beyaz güneş ışığı desenli siyah yün pelerinler giyiyorlardı. Hodor kendi kendine gülümseyerek zırhlı adamların yanında koşturmaya başladı. Çizmeleri köprünün ahşap zemininden pat küt sesler çıkarıyordu. Adamlar tuhaf bakışlarla

onları süzüyor, bazısı da kahkahalar atıyordu ama Bran canının sıkılmasına izin vermiyordu. Oturağı Hodor'un sırtına bağladıkları ilk gün, "İnsanlar sana bakacak," diye uyarmıştı Üstat Luwin. "Bakacaklar, konuşacaklar ve bazıları da seninle alay edecek." İstedikleri kadar alay etsinler, diye düşündü Bran. Yatak odasında kimse onunla dalga geçmiyordu ama hayatının geri kalanını yatakta geçirmeyecekti.

Köprü kulübesinin yivli kapısından geçerlerken, Bran iki parmağını ağzına götürüp ıslık çaldı. Yaz avlu boyunca koşarak Bran'ın yanına geldi. Karstark adamları atlarını zaptetmekte zorlanıyordu. Hayvanlar gözlerini deviriyor ve kişniyordu. Biri şahlanarak bağırmaya başladı. Binicisi küfürler ederek dizginlere asılmaya çalışıyordu. Ulu kurdun kokusu atları çıldırtmıştı ama Yaz uzaklaşır uzaklaşmaz sakinleşeceklerdi. "Tanrı korusu," diye hatırlattı Hodor'a.

Kışyarı'nın içi de kalabalıktı. Avlu kılıç sesleriyle, at arabası gıcırtılarıyla ve köpek havlamalarıyla inliyordu. Cephaneliğin kapıları açıktı. Mikken dökümhanede ter içinde demir dövüyordu. Bran bütün hayatı boyunca bu kadar yabancıyı bir arada görmemişti. Kral Robert babasını ziyarete geldiği zaman bile.

Hodor alçak bir kapıdan geçmek için eğilince Bran da çarpmamak için kafasını eğip kamburlaştı. Uzun ve loş bir koridor boyunca yürüdüler. Yaz da ağır adımlarla yanlarında yürüyordu. Bran hayvanın tüylerini okşamak istedi ama uzanamayacağı kadar yüksekte oturuyordu.

Tanrı korusu, Kışyarı'ndaki karmaşa denizinin ortasında sessiz ve sakin bir ada gibiydi. Hodor sık meşelerin, muhafız ağaçlarının ve demir ağaçlarının arasından geçerek büvet ağacının dibindeki durgun göle geldi. Homurtular çıkararak büvet ağacının kıvrımlı dallarının altında durdu. Bran elleriyle sepetin iki yanına tutunup bedeninin ağırlığını kollarıyla taşıyarak kendini yukarı çekti ve ölü bacaklarını deliklerden çıkardı. Büvet ağacının kırmızı yaprakları yüzüne değiyordu. Hodor onu sepetin içinden alıp suyun kenarındaki düz bir kayanın üstüne oturttu. "Bir süre yalnız kalmak istiyorum," dedi Hodor'a. "Sen gidip yüz. Havuzlara git."

"Hodor." Hodor ağaçların arasında yürümeye başladı ve bir süre sonra görünmez oldu. Tanrı korusunun diğer ucunda, konuk evinin pencerelerinin altında, üç küçük havuzu besleyen bir sıcak su kaynağı vardı. Havuzlardan gece gündüz sıcak buharlar yükselirdi ve konuk evinin duvarı kalın bir yosun tabakasıyla kaplanmıştı. Hodor soğuk sudan nefret ederdi ve biri yanına sabunla yaklaşmaya kalkarsa vahşi bir kediye dönüşürdü ama koyu yeşil derinliklerden yukarı çıkıp patlayan hava baloncuklarının sesini taklit ederek en sıcak havuzun

içinde saatlerce neşeyle oturabilirdi.

Yaz, suya atlayıp Bran'ın hemen yanına yerleşti. Bran kurdun çenesinin altını okşadı. İkisi de huzur bulmuştu. Bran tanrı korusunu önceden de severdi ama son zamanlarda çok sık burada buluyordu kendini. Hatta büvet ağacı bile eskisi kadar korkutmuyordu onu. Ağacın solgun gövdesine oyulmuş kırmızı derin gözler hâlâ onu izliyordu ama şimdi bir şekilde huzur duyuyordu o bakışlardan. Eski tanrılar, Starklar'ın, İlk İnsanlar'ın ve ormanın çocuklarının tanrıları, babasının tanrıları onu koruyup kolluyordu. Bran düştüğünden beri çok fazla düşünüyordu. Düşünüyor, düşlüyor ve tanrılarla konuşuyordu.

"Lütfen her şeyi düzeltin ve Robb gitmek zorunda kalmasın," diye dua etti hafif bir sesle. Elini durgun suyun içinde hareket ettirip gölcüğün karşı kıyısına dalgalar gönderdi. "Lütfen burada kalmasını sağlayın. İlle de gitmek zorundaysa, eve sağ salim dönmesine izin verin. Annem, babam ve kızlarla birlikte. Ve lütfen... lütfen Rickon'un anlaması için yardım edin."

Küçük erkek kardeşi, Robb'un savaşmak için uzaklara gideceğini öğrendiğinden beri bir kış fırtınası kadar vahşi davranıyordu. Sürekli ağlıyordu ve öfkeliydi. Yemek yemiyor, geceleri çığlıklar atarak hıçkırıyordu. Hatta bir seferinde, uyuması için ninni söyleyen Yaşlı Dadı'yı yumruklamıştı ve ertesi sabah ortadan yok olmuştu. Robb kale ahalisinin yarısını onu aramakla görevlendirmişti. Sonunda Rickon'u mahzen mezarda, ölü bir kralın kucağından aldığı paslı bir kılıçla heykellere saldırırken bulmuşlardı. Tüylüköpek yeşil gözlü bir şeytan gibi karanlıkların içinden süzülüp gelmişti. Ulu kurt da en az Rickon kadar vahşiydi. Gage'in kolunu ısırmıştı ve Mikken'ın kalçasından hatırı sayılır bir parça et koparmıştı. Hayvanı Robb ve Boz Rüzgâr yakalamıştı. Farlen siyah ulu kurdu barınağa zincirlemişti ama şimdi Tüylüköpek'ten ayrıldığı için daha da fazla ağlıyordu Rickon.

Üstat Luwin, Kışyarı'nda kalması için Robb'u ikna etmeye çalışmıştı. Bran da hem kendisi hem Rickon için yalvarmıştı ama Robb inatla kafasını sallamış ve, "Gitmek istemiyorum ama mecburum," demişti.

Bu kısmen yalandı. Bran, Boğaz'ın düşmesini engellemek ve Lannisterlar'a karşı Tullyler'e yardım etmek için birilerinin gitmesi gerektiğini anlayabiliyordu ama Robb gitmek zorunda değildi. Hal Mollen'a, Theon Greyjoy'a ya da sancak beylerinden birine emir verebilirdi. Üstat Luwin de bunu yapmasını önermişti ama ağabeyi dinlememişti bile. "Babam adamlarını ölmeye gönderip bir korkak gibi Kışyarı'nın duvarlarının arkasında saklanmazdı," demişti Lord Robb sesiyle.

Robb bir yabancıymış gibi geliyordu artık Bran'a. Henüz on altıncı isim gününü görmemiş olmasına rağmen gerçek bir lorda dönüşmüştü. Babasının

sancak beyleri bile bunu fark etmişlerdi. İçlerinden çoğu, kendi yöntemleriyle Robb'u sınamıştı. Roose Bolton ve Robett Glover aynı anda ordunun kumandanı olmayı talep etmişti. İlki ateşli ve heyecanlı bir şekilde, ikincisi gülümseyerek ve reverans yaparak. Erkek zırhları kuşanmış, gri saçlı, tıknaz leydi Maege Mormont, torunu olacak yaşta bir çocuktan emir alamayacağını Robb'a kabaca söylemişti ama sonradan, Robb'la evlendirmek istediği bir torunu olduğu anlaşılmıştı. Yumuşak sesli Lord Cerwyn daha ileri gidip kızını yanında getirmişti. Otuz yaşlarında, yemeklerde babasının sol yanında oturup gözlerini tabağından kaldırmayan, tombulca bir ev kızıydı. Neşeli Lord Hornwood'un kızı yoktu ama yanında bir sürü hediye getirmişti. İlk gün bir at, ertesi gün bir geyik budu, sonrakinde gümüşle kaplanmış bir savaş boynuzu. Hediyeler karşılığında istediği bir şey yoktu... Yalnız, büyükbabasından alınan bir karakolun geri verilmesi, kuzeydeki bir bayırın avlanma haklarının kendine bırakılması ve Beyaz Bıçak'ın etrafına duvar çekme izni verilmesi hiç de fena olmazdı, tabi Lord Robb uygun görürse.

Robb tıpkı babasının yapacağı gibi, hepsini teker teker, sabırla ve nezaketle yanıtladı ve bir şekilde herkesi hizaya getirdi.

Adamları tarafından İri Jon diye anılan, Hodor kadar uzun ve onun iki katı genişliğindeki Lord Umber, yürüyüş sırasında Homwoodlar'ın ve Cerwynler'in arkasında yer aldığı takdirde ordusuyla birlikte eve döneceğini söyleyerek tehdit ettiğinde, Robb adama nasıl arzu ederse öyle yapmasını söylemişti. Ve Boz Rüzgâr'ın boynunu okşarken eklemişti, "İşimiz bitince kuzeye geri yürüyeceğiz, sizi kalenizden söküp alacağız ve bir yemin bozan olmak suçuyla asacağız." İri Jon elindeki bira kupasını küfrederek şöminedeki alevlerin içine fırlatmış, Robb'a henüz yeşil bir çocuk olduğunu ve ot sıçması gerektiğini söylemişti. Hallis Mollen adamın üstüne atıldığında adam Mollen'ı yere devirmiş ve Bran'ın o güne kadar gördüğü en uzun, en çirkin kılıcı kınından çıkarmıştı. Sıralarda oturan oğulları, kardeşleri ve yeminli kılıçları ayağa kalkarak ellerini kılıçlarına götürmüşlerdi.

Buna rağmen Robb sadece tek kelime söylemiş ve göz açıp kapatıncaya kadar Lord Umber sırtüstü yere serilmişti. Kılıcı kendisinden bir metre kenarda fırıl fırıl dönüyordu ve Boz Rüzgâr tarafından iki parmağı kopartılmış elinden kan boşalıyordu. "Bağlı olduğun lorda kılıç çekmenin cezası ölümdür demişti lord babam," dedi Robb. "Ama sizin tek amacınızın tabağımdaki eti kesmek olduğundan hiç şüphem yok." Lord Umber kıpkırmızı parmak köklerini emerek ayağa kalkmaya çalışırken Bran'ın bağırsakları çözülmüştü ama İri Jon şaşırtıcı bir şekilde kahkaha atmaya başlamış, "Etiniz çok kanlıymış," demişti.

Bu olaydan sonra nasıl olduysa İri Jon, Robb'un sağ kolu ve en güvenilir

savaşçısı haline gelmişti. Sonuçta Robb'un bir Stark olduğunu, bacaklarını kaybetmek istemeyenlerin, çocuğun önünde diz çökmesi gerektiğini yüksek sesle herkese anlatıp duruyordu.

O gece, Büyük Salon'daki bütün ateşler söndükten sonra, Robb bembeyaz bir suratla ve titreyerek Bran'ın odasına gelmişti. "Beni öldürecek sandım," diye itiraf etti. "Hal'ı nasıl yere fırlattığını gördün mü? Sanki Rickon'u fırlatıyormuş gibiydi. Tanrılar, gerçekten korktum ve bu adamların en kötüsü İri Jon değil. O sadece en gürültücü olan. Lord Roose'un hiç sesi çıkmıyor mesela ama adam bana her baktığında Dehşet Kalesi'ndeki o odayı hatırlıyorum. Boltonlar düşmanlarının derilerini o odaya asıyorlarmış."

"Bu Yaşlı Dadı'nın hikâyelerinden biri sadece," demişti Bran şüpheli bir sesle. "Öyle değil mi?"

"Bilmiyorum." Başını endişeli bir şekilde sallamıştı. "Lord Cerwyn kızını bizimle birlikte güneye götürmeye kararlı. Kendisine yemek pişirmesi için olduğunu söylüyor. Theon, kızı bir gece yatağımda bulacağımdan emin. Keşke... keşke babam burada olsaydı."

İşte bu aynı fikirde oldukları tek konuydu. Robb, Bran ve Rickon, üçü de babalarının yanlarında olmasını istiyordu. Lord Eddard binlerce fersah uzakta bir zindanda esirdi. Ya da hayatı için savaş veren bir kaçak. Belki de ölü. Kimse emin değildi. Her gelen farklı bir hikâye anlatıyordu ve her hikâye bir öncekinden daha korkunç oluyordu. Babasının muhafızlarının kafaları kazıklara geçirilmiş halde Kızıl Kale'nin duvarlarında çürüyordu. Kral Robert babasının kollarında ölmüştü. Baratheonlar Kral Toprakları'nı kuşatmışlardı. Lord Eddard kralın korkunç kardeşi Renly'yle birlikte güneye kaçmıştı. Arya ve Sansa, Tazı tarafından öldürülmüştü. Leydi Stark. İblis Tyrion'ı öldürüp cesedini Nehirova duvarlarına asmıştı. Lord Tywin önüne çıkan herkesi kılıçtan geçirerek Kartal Yuvası'na doğru ilerliyordu. Şarapla kör kütük sarhoş olmuş bir yolcu, Rhaegar Targaryen'ın mezarından kalktığını, eski kahramanlarla birlikte babasının tahtını geri almak üzere Ejderha Kayası'na yürüdüğünü bile anlatmıştı.

Kuzgun, babasının mührüyle kapatılmış ve Sansa'nın el yazısıyla yazılmış mektubu getirdiğinde korkunç gerçek daha inanılır hale gelmemişti. Kız kardeşinin yazdıklarını okurken Robb'un yüzüne yerleşen o ifadeyi asla unutmayacaktı Bran. "Babamın kralın kardeşleriyle birlikte bir komplo hazırladığını söylüyor," demişti okurken. "Kral Robert ölmüş. Ben ve annem sadakat yemini vermek için Kızıl Kale'ye çağrılıyoruz. Joffrey ile evlendiği zaman babamın hayatı için ona yalvaracakmış." Elini yumruk haline getirip Sansa'nın mektubunu parmaklarının arasında buruşturmuştu. "Ve Arya hakkında

hiçbir şey söylemiyor. Tek kelime bile. Tanrılar onu kahretsin. Bu kızın neyi var?"

Bran'ın içi üşümüştü. "Kurdunu kaybetti," demişti zayıf bir sesle. Babasının dört muhafızının Leydi'nin cesediyle birlikte güneyden geldikleri günü hatırlamıştı. Adamlar açılır kapanır köprüden geçerlerken Yaz, Boz Rüzgâr ve Tüylüköpek kederle ulumaya başlamıştı. İlk Kule'nin gölgesinde, soluk mezar taşlarıyla dolu, Kış Lordları'nın sadık dostlarını gömdüğü eski bir hayvan mezarlığı vardı. Robb ve Rickon mezar taşlarının arasında huzursuzca dolanırken, adamlar Leydi'nin cesedini oraya gömmüşlerdi. Hayvan güneye gitmiş ve kuzeye sadece kemikleri dönmüştü.

Büyükbabaları Lord Rickard da amcaları Brandon ve iki yüz adamıyla birlikte güneye gitmişti bir zamanlar. Hiçbiri geri dönmemişti. Babası da gitmişti güneye. Sansa, Arya, Jory, Hullen, Şişman Tom ve diğerleri de gitmişti. Sonra annesi ve Sör Rodrik. Onlar da geri dönmemişti. Ve şimdi Robb gitmeye kararlıydı. Kral Toprakları'na sadakat yemini etmeye gitmeyecekti. Elinde bir kılıçla Nehirova'ya doğru yola çıkacaktı. Lord Eddard söylendiği gibi zindana atılmışsa, öleceği kesindi. Bran anlatamayacağı kadar fazla korkuyordu.

"Robb gitmek zorundaysa onu koruyup kollayın," dedi Bran eski tanrılara. Büvet ağacının kızıl gözleriyle izliyordu tanrılar onu. "Adamlarını, Hal, Quent ve diğerlerini, Lord Umber, Leydi Mormont ve bütün lordları da koruyun. Ve sanırım Theon'u da. Onlara göz kulak olun ve güvende tutun. Lannisterlar'ı yenmelerine ve babamı eve getirmelerine yardım edin."

Tanrı korusu hafif bir rüzgârla iç çekti ve kırmızı yapraklar titreyip fısıldadı. Yaz dişlerini gösterdi.

"Onları duydun mu evlat?" diye sordu bir ses.

Bran başını kaldırdı. Gölcüğün karşısındaki yaşlı meşe ağacının altında, yüzü yaprakların gölgesiyle örtülmüş Osha duruyordu. Yabanıl, üzerinde zincirler varken bile bir kedi kadar hızlı hareket ediyordu. Yaz, gölcüğün etrafını dolanıp kadının yanına gitti ve kokladı. Uzun kadın irkildi.

"Yaz, buraya gel," dedi Bran. Ulu kurt kadını son bir kez kokladı, döndü ve geri geldi. Bran kollarını hayvanın boynuna doladı. "Burada ne işin var?" diye sordu kadına. Kurt Ormanı'ndaki o günden sonra ilk kez görüyordu tutsağı ama mutfakta çalışmaya yollandığını biliyordu.

"Onlar benim de tanrılarım," diye cevapladı Osha. "Sur'un ötesinde onlardan başka tanrı yoktur." Saçları uzamıştı. Kahverengi ve dağınık. Bu yüzden kadın gibi görünmeye başlamıştı artık. Bir de, zırhını ve binici kıyafetlerini aldıklarında giymesi için verdikleri kaba kumaşlı kahverengi elbise yüzünden

tabi. "Gage istediğim zamanlarda buraya gelip dua etmeme izin veriyor ara sıra. Ben de eteğimin altında ne isterse yapmasına izin veriyorum. Benim için bir şey değil bunlar. Hem ellerindeki un kokusunu seviyorum ve Stiv'den daha nazik." Tuhaf bir reveransla eğildi. "Seni yalnız bırakayım. Parlatılması gereken tencereler var."

"Hayır, kal," diye emretti Bran. "Tanrıları duymakla ilgili söylediklerin ne anlama geliyor?"

Osha baktı. "Sen onlardan bir şeyler istedin ve onlar da sana cevap veriyor. Kulaklarını aç, dinle, duyacaksın."

Bran dinledi. "Sadece rüzgâr," dedi bir süre sonra emin değilmiş gibi. "Yapraklar hışırdıyor."

"Rüzgârı tanrılar göndermiyorsa kim gönderiyor peki?" Gölcüğün diğer tarafında tam Bran'ın karşısına oturdu. Hafif bir şıngırtı sesi duyuldu. İki ayak bileğine Mikken'ın yaptığı, arasında ağır bir zincir olan kelepçeler takılmıştı. Zincir küçük adımlarla yürüyebileceği kadar uzundu ama koşamaz, tırmanamaz, ata binemezdi. "Tanrılar seni görüyor evlat. Sesini duyuyorlar. Şu hışırtı, o da onların konuşması."

"Ne söylüyorlar?"

"Üzgünler. Lord ağabeyine gittiği yerde yardım etmeyecekler. Eski tanrıların güneyde gücü yoktur. Oralardaki bütün büvet ağaçları binlerce yıl önce kesildi. Gözleri olmadan ağabeyini nasıl görebilirler?"

Bran bunu hiç düşünmemişti. Korktu. Eğer tanrılar bile ağabeyine yardım edemeyecekse ne umutları kalırdı? Belki Osha tanrıları yanlış anlıyordu. Başını eğip tekrar duymaya çalıştı. Tanrıların üzüntüsünü duyabiliyor gibiydi ama hepsi buydu.

Hışırtı çoğaldı. Bran boğuk ayak sesleri ve bir mırıltı duydu. Hodor gülümseyerek ve çırılçıplak ağaçların arasından çıktı. "Hodor."

"Sesimizi duymuş olmalı," dedi Bran. "Hodor, elbiselerini unutmuşsun."

"Hodor," diyerek onayladı Hodor. Boynundan aşağı sular akıyordu. Serin hava yüzünden bedeninden buharlar çıkıyordu. Vücudu kahverengi kıllarla kaplıydı. Bacaklarının arasından uzun ve ağır erkekliği sarkıyordu.

Osha çarpık bir gülümsemeyle Hodor'a bakıyordu. "İşte ben buna iri adam derim," dedi. "Bu adamın damarında dev kanı akmıyorsa ben de kraliçeyim."

"Üstat Luwin dev diye bir şey olmadığını söylüyor. Hepsi ölüymüş. Tıpkı ormanın çocukları gibi. Tarla süren adamların ara sıra rast geldiği kemiklerinden başka hiçbir şeyleri kalmamış dünyada."

"Üstat Luwin bir kere de Sur'un ötesinde at sürsün bakalım," dedi Osha. "Orada devleri bulur. Ya da devler onu bulur. Erkek kardeşim bir tanesini öldürmüştü. Dişiydi. Boyu üç metre vardı. Bodur sayılır aslında çünkü dört beş metreye kadar uzadıkları bilinir. Vahşi yaratıklar. Dişi olanların da kocaları gibi sakalları var, o yüzden hangisi kadın hangisi erkek ayırt etmek zor. Dişileri, insan erkekleri kaçırıp âşıkları olarak kullanır. Melez kan oradan geliyor işte. Kaçırılan insan kadınlar için durum daha zor. Erkek devler o kadar iridir ki, bir insan kadını hamile bırakmaya çalışırken içini yırtarlar." Sırıttı. "Ama sen benim neden bahsettiğimi anlamıyorsun değil mi, evlat?"

"Evet anlıyorum," dedi Bran. Çiftleşmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Avluda çiftleşen köpekleri izlemişti. Bir aygırın bir kısrağın arkasına bindiğini de görmüştü. Ama bu konulardan bahsetmek onu rahatsız ediyordu. Hodor'a baktı. "Gidip elbiselerini al Hodor," dedi. "Üstünü giy."

"Hodor." Dev adam, alçak dalların altından geçerken eğilerek geldiği yoldan geri gitti.

Hodor'un gerçekten korkunç derecede iri olduğunu düşündü Bran arkasından bakarken. "Sur'un ötesinde devler var mı sahiden?" diye sordu Osha'ya şüpheyle.

"Devler ve devlerden çok daha kötü şeyler küçük lord. Beni sorguladıklarında ağabeyine, üstadına ve şu sürekli gülümseyen Greyjoy çocuğuna anlatmaya çalıştım. Soğuk rüzgârlar esmeye başladı ve insanlar ateşlerini söndürüp geri gelmemek üzere gittiler... geri gelenlerse artık insan değil. Tuhaf mavi gözlü, kapkara elli insansı yaratıklar. Stiv, Hali ve diğer aptallarla neden güneye kaçtım sanıyorsun? Mance kalıp savaşmakta ısrarlı. Savaşabileceğini düşünüyor. Ak yürüyenleri, ormanda gezen korucularla bir tutuyor ama o hiçbir şey bilmiyor. Kendine istediği kadar Sur'un Ötesindeki Kral desin ama Gölge Kule'den uçan yaşlı bir kara kargadan başka bir şey değil aslında. O kışın tadını bilmiyor. Ben orada doğdum evlat. Tıpkı annem gibi, onun annesi gibi, annesinin annesi gibi. Özgür Halk'ın insanlarıyız biz. Biz gördük." Osha zincirlerini şıkırdatarak ayağa kalktı. "Lord ağabeyine anlatmaya çalıştım. Daha dün onu avluda gördüm. Saygıyla 'Lord Stark' diye seslendim ama bana görünmezmişim gibi baktı ve o pek şirin hödük İri Jon Umber beni itekleyip lordun yolunu temizledi. İstedikleri gibi olsun. Zincirlerimi takıp dilimi tutarım. Dinlemeyen bir adam duyamaz."

"Bana anlat. Robb beni dinler."

"Dinler mi göreceğiz. Ona aynen şunu söyleyin küçük lordum. Yanlış istikamete doğru at sürüyor. Kılıcını kuzeyde çekmeli. Güneyde değil, anlıyor musun?"

Bran başıyla onayladı. "Ona söyleyeceğim."

Ama o gece, Büyük Salon'da verilen ziyafet sırasında Robb aralarında değildi. Yaklaşan uzun yürüyüşün son detaylarını konuşmak üzere, yemeğini İri Jon, Lord Rickard ve diğer sancak beyleriyle beraber odasında yiyordu. Büyük masanın başındaki koltuğu doldurmak görevi Bran'a kalmıştı. Lord Karstark'ın oğullarını ve soylu dostlarını ağabeyinin yerine ağırlayacaktı. Hodor'un sırtındaki sepetin içinde Büyük Salon'a gelip masanın başındaki yüksek koltuğa oturduğu sırada, konuklarının hepsi masadaki yerlerini çoktan almışlardı. İki hizmetçi Bran'ın sepetten çıkmasına yardım etti. Salondaki bütün yabancı gözlerin üstünde olduğunu hissedebiliyordu Bran. Salona sessizlik çökmüştü. "Lordlarım," diye duyurdu Hallis Mollen, "Kışyarılı Brandon Stark."

"Ocağımıza hoş geldiniz," dedi Bran aşırı resmi bir ses tonuyla. "Dostluğumuzun onuruna size et ve şarap ikram ediyorum."

Lord Rickard'ın en büyük oğlu Harrison Karstark ayağa kalkarak reverans yaptı ve kardeşleri de onu takip ettiler ama yerlerine oturur oturmaz iki küçük kardeşin kadeh tokuşturma sesleri ardında, aralarında fısıldaştığını duydu Bran. "...böyle yaşayacağıma bir an önce ölmeyi isterdim," dedi babasının adaşı Eddard. Torrhen, oğlanın içinin de dışı kadar kırık olduğunu ve kendi canını alamayacak kadar korkaklaştığını mırıldandı.

Kırık, diye düşündü Bran bıçağını sıkı sıkı tutarken. Artık bundan ibaret miydi? Kırık Bran? Öfkeyle, "Kırık olmak istemiyorum," diye fısıldadı yanında oturan Üstat Luwin'e. "Ben şövalye olmak istiyorum."

"Bazıları benim görevimi yapanlara akıl şövalyeleri der," diye karşılık verdi Luwin. "Sen istediğin zaman herkesten daha zeki bir çocuk oluyorsun Bran. Bir gün üstat zinciri takabileceğin hiç aklına geldi mi? Öğrenebileceklerinin sınırı yok."

"Ben sihir öğrenmek istiyorum," dedi Bran. "Karga bana uçabileceğimi söyledi."

Üstat Luwin içini çekti. "Sana tarih, şifacılık ve bitki bilimi öğretebilirim. Sana kuzgunların dilini, kale inşa etmeyi, yıldızlara bakarak dümen kıran gemicilerin seyrüsefer bilgisini öğretebilirim. Sana günleri ölçmeyi, mevsimleri hesaplamayı öğretebilirim. Eski Şehir'deki Hisar'da daha bin farklı şey öğretebilirler sana. Ama Bran, sana hiç kimse sihir yapmayı öğretemez."

"Çocuklar öğretebilir," dedi Bran. "Ormanın çocukları." Bu, tanrı korusunda Osha'ya verdiği sözü hatırlattı Bran'a. Kadının söylediklerini Üstat Luwin'e anlattı.

Üstat nezaketle dinledi. "Bence yabanıl kadın hikâye anlatmak konusunda Yaşlı Dadı'ya ders verebilir," dedi Bran susunca. "İstersen onunla konuşurum

ama ağabeyini bu saçmalıklarla meşgul etmemeni öneririm sana. Devler ve ormandaki ölü adamlara sıra gelene kadar ilgilenmesi gereken pek çok şey var. Babanı esir alanlar Lannisterlar, Bran, ormanın çocukları değil." Elini hafifçe Bran'ın koluna koydu. "Sana söylediğim şeyi bir düşün evlat."

Ve iki gün sonra, rüzgârla süpürülmüş gökyüzünde kızıl bir şafak sökerken, kendini kapı kulübesinin arkasındaki avluda, Dansçı'nın sırtında ağabeyiyle vedalaşırken buldu Bran.

"Artık Kışyarı Lordu sensin," dedi Robb. Gri bir aygıra biniyordu. Üzerine kadim kurt başı oyulmuş çelik takviyeli gri beyaz ahşap kalkanı atının yan tarafına asılıydı. Rengi açılmış derilerin üzerine geçirilmiş örgü zırh giyiyordu. Omuzlarında kürk kaplı pelerini, belinde hançeri ve kılıcı vardı. "Ben dönene kadar benim yerimi almalısın. Tıpkı benim, babamın yerini aldığım gibi."

"Biliyorum," dedi Bran çaresizce. Hiç bu kadar küçük, yalnız ve korkmuş hissetmemişti. Nasıl lord olunur bilmiyordu.

"Üstat Luwin'in tavsiyelerini dinle. Rickon'a iyi bak. Savaş biter bitmez geri döneceğimi söyle ona."

Rickon aşağı inmek istememişti. Yukarıda odasındaydı, asi ve kırmızı gözlü. Bran vedalaşmak isteyip istemediğini sorduğunda, "Hayır!" diye çığlık atmıştı. "HAYIR vedalaşmıyorum!"

"Ona anlattım," dedi Bran. "Kimse geri dönmüyor, diyor."

"Sonsuza kadar bir bebek olarak kalamaz. O bir Stark, neredeyse dört yaşına geldi." Robb içini çekti. "Annem çok yakında dönmüş olacak. Ben de babamı getireceğime söz veriyorum."

Savaş atını çevirdi ve koşturup uzaklaştı. Boz Rüzgâr atın peşi sıra koşmaya başladı. Hızlı ve çevik. Gri bir direğin üstüne asılı kadim kurtlu Stark sancağını taşıyan Hallis Mollen kafilenin önünde ilerliyordu. İri Jon ve Theon Greyjoy, Robb'un iki yanında yer almıştı. Şövalyeler de onların yanlarında iki sıra halinde dizilmişti. Çelik uçlu mızrakları güneşte parıldıyordu.

Huzursuzluk içinde Osha'nın söylediklerini hatırladı Bran. Yanlış istikamete doğru at sürüyor. Bir an için atını dörtnala koşturup bağırarak uyarmak istedi ağabeyini ama Robb yivli kapının ardında kaybolunca o an geçip gitmişti.

Kalenin duvarlarının dışından kükremeye benzer sesler yükseliyordu. Piyadeler ve kasaba halkı omzunda pelerini dalgalanan, kadim kurduyla yan yana yol alan, muhteşem aygırı üstündeki Kışyarı Lordu Robb Stark için çılgınca bağırıyordu. Onun için asla böyle bağırmayacaklarını acıyla fark etti Bran. Babasının ve ağabeyinin yokluğunda Kışyarı Lordu olabilirdi ama o hâlâ Kırık

Bran'dı. Atından kendi başına inmeyi bile beceremiyordu, düşmek dışında...

Sonunda uzaktan gelen sesler susup etraf boşaldığında Kışyarı terk edilmiş ve ölü görünüyordu. Bran geride kalanların yüzlerine baktı, kadınlar, çocuklar ve yaşlılar... ve Hodor. Dev adamın gözlerine korku dolu ve yalnız bir bakış yerleşmişti. "Hodor," dedi keder içinde.

"Hodor," diye karşılık verdi Bran, ne anlama geldiğini merak ederek...

Daenerys

Khal Drogo tatmin olduktan sonra yer yatağından kalktı ve Dany'nin baş ucunda bir kule gibi dikildi. Sobada yanan ateşin kızıl alevlerinde teni bronz gibi ışıldıyordu ve eski dövüşlerin göğsünde bıraktığı silik yara izleri görülüyordu. Dağınık mürekkep karası saçları omuzlarından aşağı akıyor belinin altına kadar iniyordu. Erkekliği ıslak ıslak parlıyordu. Khal'ın uzun bıyıklarının altındaki ağzı öfkeyle bükülmüştü. "Dünyanın tepesine çıkacak aygırın demir koltuklara ihtiyacı yok," dedi.

Dany, uzun ve muhteşem kocasına bakabilmek için dirseğinin üstünde doğruldu. En çok saçlarını seviyordu adamın. Saçları hayatı boyunca bir kez bile kesilmemişti. Bir kez bile yenilmemişti. "Kehanetler, aygır dünyanın her ucuna koşacak diyor," dedi.

"Dünya kara tuz denizinde bitiyor," diye karşılık verdi Drogo. Çanaktaki sıcak suya bir parça bez daldırıp vücudundaki teri ve yağı sildi. "Hiçbir at zehirli sudan geçemez."

"Özgür Şehirler'de binlerce gemi var," dedi Dany, daha önce defalarca söylediği gibi. "Yüz ayaklı ahşap atlar. Rüzgârla kanatlanıp denizleri uçarak geçiyorlar."

Khal Drogo bunları duymak istemiyordu. "Ahşap atlardan ve demir koltuklardan konuşmayacağız artık." Elindeki bezi attı ve giyinmeye başladı. "Bugün otlara gidip avlanacağım, karım kadın," dedi boyalı deri yeleğini üstüne geçirirken. Üstünde altın, gümüş ve bronz madalyonlar olan kemerini beline taktı.

"Peki güneşim ve yıldızım," dedi Dany. Kansüvaririleriyle birlikte hrakkar'ın peşine düşeceklerdi. Bu toprakların iri beyaz aslanı. Eğer zaferle geri dönerlerse kocasının neşesi yerinde olacaktı, belki o zaman Dany'yi dinlerdi.

En vahşi yaratıklar khal'ı korkutmuyordu. Yeryüzünde nefes alan hiçbir insandan çekinmiyordu ama deniz bambaşka bir meseleydi. Dothraklar'a göre atların içemediği her su zehirliydi. Okyanusların gri yeşil kabarık suları onları batıl bir tiksintiyle dolduruyordu. Drogo en cesur, en gözü kara, en güçlü at efendisiydi ama konu deniz olunca değil. Dany onu bir gemiye bindirmenin bir yolunu bulabilseydi...

Khal ve kansüvarileri sırtlarında yaylarıyla yola çıktıklarında Dany

hizmetçilerini çağırdı. Kendisini öyle şişman ve hantal hissediyordu ki, eskiden etrafında dört dönen hizmetçilerin varlığı onu son derece rahatsız ederken, şimdi güçlü kolları ve hünerli ellerinden gelen her türlü yardımı memnuniyetle karşılıyordu. Onu ovalayıp temizlediler ve uçuşan, bol, ipek bir elbise giydirdiler. Doreah saçlarını tararken Jhiqui'yi Sör Jorah Mormont'u bulması için gönderdi.

Şövalye hemen geldi. At kılından yapılmış binici pantolonu ve boyalı deri yelek giyiyordu. Bir süvariye benzemişti. Geniş göğsü ve kaslı kolları sık siyah kıllarla kaplıydı. "Prensesim, emriniz nedir?"

"Kocamla konuşmalısınız," dedi Dany. "Dünyanın tepesine çıkacak aygırın dünyadaki bütün topraklara sahip olacağını ve zehirli suyu geçmesine gerek olmadığını söylüyor. Rhaego doğduktan sonra khalasar'ıyla birlikte doğuya gidip Yeşim Denizi'nin çevresindeki toprakları ele geçirecekmiş."

Şövalye düşünceli görünüyordu. "Khal, Yedi Krallık'ı hiç görmedi," dedi. "Onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Ara sıra oralar hakkında düşünüyorsa bile, fırtınalı denizlerin ortasında kayalara tutunmuş, Lorath ya da Lys gibi küçücük şehirler olduğunu varsayıyordur. Doğunun zenginlikleri ona çok daha cazip geliyor."

"Ama batıya gitmeli," dedi Dany umutsuzca. "Lütfen anlamasını sağlayın." Dany de Yedi Krallık'ı hiç görmemişti ama ağabeyinin anlattığı hikâyeler sayesinde hepsini avcunun içi gibi biliyordu sanki. Viserys belki bin kez Dany'yi oralara götüreceğine söz vermişti ama sözleri de onunla birlikte ölmüştü.

"Dothraklar her şeyi kendi sebepleriyle, kendilerine uygun gördükleri zamanda yaparlar," dedi şövalye. "Sabırlı olun prenses. Ağabeyinizin düştüğü yanlışa düşmeyin. Eve döneceğiz, size söz veriyorum."

Ev? Bu kelime Dany'yi hüzünlendiriyordu. Sör Jorah'ın Ayı Adası vardı. Peki Dany için ev neresiydi? Birkaç hikâye, aklına dua gibi yazılmış birkaç isim, kırmızı bir kapının gittikçe silikleşen hayali... Vaes Dothrak sonsuza dek evi miydi artık? Dosh khaleen kocakarılarına baktığında kendi geleceğine mi bakıyordu yoksa?

Sör Jorah yüzündeki hüznü görmüş olmalıydı. "Dün gece devasa bir kervan geldi Khaleesi. Tam dört yüz at, Tüccar Kaptan Byan Votyris kumandasında, Norvos ve Qohor'dan dolaşarak Pentos'tan gelmişler. Belki İllyrio mektup göndermiştir. Batı Pazarı'na gitmek ister misiniz?"

Dany hareketlendi. "Evet isterim," dedi. Bir kervan şehre geldiğinde pazar canlanıyordu. Adamların bu sefer hangi hazinelerle geldiği asla tahmin edilemezdi ve Özgür Şehirler'de olduğu gibi Valyria dilinde konuşan insanları

duymak Dany'ye iyi geliyordu. "İrri, bana bir tahtırevan hazırlat."

"Khas'ınıza haber vereyim," dedi Sör Jorah çekilirken.

Drogo onunla birlikte olsaydı Dany gümüş atına binerdi. Dothraklı kadınlar neredeyse doğurdukları ana kadar at üstünden inmiyordu ve Dany de kocasına zayıf görünmek istemiyordu ama hazır khal avdayken, bir tahtırevanın yumuşak minderlerine uzanıp kırmızı ipek perdeler sayesinde güneşten korunarak Vaes Dothrak'ta dolaşmak hiç fena olmazdı. Sör Jorah da atını eyerledi. Khas'tan dört genç savaşçı ve Dany'nin hizmetçileriyle birlikte tahtırevanın hemen yanında at sürdü.

Hava bulutsuz ve sıcaktı. Gökyüzü masmaviydi. Rüzgâr estiğinde yoğun çimen ve toprak kokusu burnunu dolduruyordu. Tahtırevan çalıntı anıtların önünden geçerken gölgelere girip çıkıyordu. Dany sallanarak ölü kahramanların ve unutulmuş kralların yüzlerini inceliyordu; yanıp küle dönmüş şehirlerin tanrılarının dualara yanıt verip vermeyeceğini merak etti.

Eğer ben ejderhanın kanından olmasaydım burası benim evim olabilirdi, diye düşündü hüzünle. O khaleesi idi, güçlü bir kocası ve hızlı bir atı vardı. Etrafında pervane olan hizmetçilere, onun güvenliği için canını verecek savaşçılara, yaşlandığında dosh khaleen'de onu bekleyen itibarlı bir mevkiye sahipti... ve bir gün dünyaya hükmedecek bir oğlan taşıyordu karnında. Bütün bunlar herhangi bir kadın için yeterli olabilirdi... ama ejderha için değil. Viserys ölünce sadece Dany kalmıştı. O tek ejderhaydı. O kralların ve fatihlerin tohumundandı. Karnındaki çocuk da öyleydi. Bunu asla unutmamalıydı.

Batı Pazarı kerpiç evlerle, hayvan kümesleriyle ve kireç sıvalı meyhanelerle çevrilmiş, kare şeklinde çok geniş bir alandı. Yerden yükselen kapılı tepecikler, toprağın derinliklerinden yeryüzüne çıkmaya çalışan yaratıkların hörgüçleri gibi görünüyor, esneyen kara ağızları aşağıdaki mağaramsı serin mahzenlere açılıyordu. Pazarın içi, sıra sıra dizilmiş tezgâhlar ve yamuk yumuk koridorlardan oluşan bir labirente benziyordu.

Pazar yerine vardıklarında yüz civarı tüccar, getirdikleri malları kervandan indirip tezgâhlara yerleştirmekle meşguldü. Bütün kalabalığa ve harekete rağmen Dany'nin Pentos ve diğer Özgür Şehirler'de gördüğü tıklım tıklım pazar yerleriyle kıyaslandığında Batı Pazarı suskun ve terk edilmiş görünüyordu. Tüccarlar, Vaes Dothrak'a doğudan ve batıdan geliyorlardı ama amaçlarının getirdikleri malları satmaktan çok takas etmek olduğunu anlatmıştı Sör Jorah. Kutsal şehrin huzurunu bozmadıkları, Dağların Anası'na ya da Dünyanın Rahmi'ne saygısızlık etmedikleri ve dosh khaleen'i geleneksel hediyeler olan tuz, tohum ve gümüşle onurlandırdıkları sürece, tüccarların güven içinde gelip

gitmelerine izin veriliyordu. Dothraklar alışveriş işini tam manasıyla kavrayamıyorlardı.

Dany, bütün o tuhaf kokuları, sesleri ve görüntüsüyle Doğu Pazarı'nı seviyordu. Çoğu sabahını orada, ağaç yumurtası, keçiboynuzu ve yeşil fasulye kemirerek, büyücülerin ulumaya benzeyen şarkılarını dinleyerek, gümüş kafeslere kapatılmış mantikorları, dev gri filleri ve Jogos Nhai'den getirilen siyah çizgili beyaz atları izleyerek geçiriyordu. İnsanları seyretmekten de hoşlanıyordu: Siyah ve sessiz Asshaililer'i; uzun ve solgun Qarthlılar'ı; parlak gözlü ve maymun kuyruğuna benzeyen şapkalarıyla Yi Ti'den gelen insanları; burunlarında, göğüs uçlarında demir halkalar, yanaklarında yakutlar olan Bayasabhadlı, Shamyrianalı ve Kayakayanayalı savaşçı bakireleri; göğüsleri, kolları, bacakları dövmelerle dolu, yüzleri maskelerin ardında gizli, ürkütücü Gölge Adamlar'ı. Doğu Pazarı Dany için sihir ve sırlarla dolu bir yerdi.

Batı Pazarı ise ev gibi kokuyordu.

İrri ve Jhiqui tahtırevandan inmesine yardım ederlerken havayı kokladı; hissettiği keskin biber ve sarımsak kokusu, Dany'ye uzun zaman önce Tyrosh ve Myr'de geçen günlerini hatırlatıp gülümsetti. Ardından Lys'in çarpıcı derecede tatlı parfüm kokularını aldı. Zarif Myr dantelleri ve renk renk enfes yünleri taşıyan köleleri gördü. Kervan nöbetçileri bakır miğferleri, sarı pamuktan örülmüş dize gelen tunikleri ve deri kemerlerinden sarkan boş kılıç kınlarıyla birlikte koridorların arasında geziniyorlardı. Bir tezgâhın arkasında, üzeri altın ve gümüş desenlerle süslenmiş çelik göğüs plakası olan ve miğferine masal yaratıkları işlenmiş bir zırh sergileniyordu. Hemen yan tezgâhtaki oldukça genç kadın, Lannis Limanı'ndan getirdiği altın işlerini, yüzükleri, broşları, önden bağlamalı kolyeleri ve son derece titizlikle işlenmiş madalyonları satıyordu. Kadının tezgâhını iri bir hadım koruyordu. Kadife kıyafetleri ter lekeleriyle kaplanmış kel ve dilsiz hadım tezgâha yaklaşanları korkutucu bakışlarıyla süzüyordu. Koridorun sonunda, Yi Ti'den gelmiş şişman bir kumaş taciri, Pentoslu bir adamla yeşil boya kumaşı üstüne sıkı bir pazarlık yapıyordu. Yi Tili kafasını öne arkaya sallarken şapkasının maymun kuyruğu da kafasıyla birlikte gidip geliyordu.

Tezgâhların arasındaki gölgelik koridorda yürürken, "Küçük bir kızken pazar yerinde oyun oynamaya bayılırdım," dedi Dany, Sör Jorah'a. "Çok canlıydı oralar. Bütün o bağrışan, kahkaha atan insanlar, göz kamaştıran güzel eşyalar... gerçi bir şey satın alacak sikkemiz olmazdı ama... ara sıra bir sosis ya da ballı parmak... Yedi Krallık'ta ballı parmak var mı? Tyrosh'ta pişirilenlerden ?"

"Çörek mi? Bilemiyorum prensesim." Şövalye eğildi, "Bana az bir zaman için

müsaade ederseniz, gidip kaptanı bulayım ve mektup var mı öğreneyim."

"Pekâlâ. Ben de bulmanıza yardım edeyim."

"Sizin yorulmanıza hiç gerek yok," dedi Sör Jorah. Sabırsızca gözlerini kaçırdı. "Siz pazarın keyfini çıkarın. İşimi bitirir bitirmez size katılacağım."

Kalabalığın arasında aceleyle yürüyen şövalyeye bakarken, Garip, diye düşündü Dany. Neden onunla gitmesini istemediğini anlayamamıştı. Kaptanla konuştuktan sonra bir kadın bulmak istiyordu belki. Fahişelerin bu kervanlarda yolculuk ettiğini biliyordu. Bazı adamlar çiftleşme konusunda tuhaf şekilde utangaç oluyorlardı. Omuz silkti. "Gelin," dedi diğerlerine.

Dany pazardaki gezisine kaldığı yerden devam edince hizmetçileri de peşine takılıp onu takip etti. "Ah, şuna bak," diye seslendi Doreah'a. Bir taş ocağının üstünde et ve soğan kızartan ufak bir kadının tezgâhını işaret ederek, "İşte bahsettiğim sosis çeşidi buydu," dedi. "Bol bol acı biber ve sarımsak kullanarak pişiriyorlar." Yaptığı keşiften çok mutlu olmuştu, diğerlerinin de sosis yerken ona katılmalarında ısrar etti. Hizmetçileri sırıtıp kıkırdayarak sosisleri kurt gibi midelerine indirdiler ama khas'ın gençleri eti koklayıp şüpheyle inceliyordu. Birkaç lokma yedikten sonra, "Bunlar benim hatırladıklarımdan farklılar," dedi Dany.

"Pentos'ta sosisleri domuz etinden yapıyorum," diye yanıtladı yaşlı kadın. "Ama bütün domuzlarım Dothrak denizinde öldü Khaleesi. O yüzden at eti kullandım fakat baharatı aynıdır."

"Ah," dedi Dany hayal kırıklığıyla ama Quaro sosisten çok memnun kalmış gibiydi, bir tane daha istedi. Rakharo onu geçmek zorundaydı ve gürültülü bir geğirmeyle üçüncüsünü de aldı. Dany kıkırdadı.

"Drogo, ağabeyiniz Khal Rhaggat'a taç giydirdikten sonra hiç gülmemiştiniz Khaleesi, sizi yine gülerken görmek güzel," dedi İrri.

Dany utangaç bir şekilde gülümsedi. Tekrar gülümsemek tatlıydı gerçekten. Küçük bir kız gibi hissetmişti kendini.

Sabahın yarısını pazarda gezinerek geçirdiler. Dany, Yaz Adaları'ndan getirilmiş kuş tüyü bir pelerin görüp beğendi ve pelerini ona hediye ettiler. Hediye karşılığında kemerinden çıkardığı gümüş bir madalyonu tüccara verdi. Dothraklar alışveriş meselesini böyle hallediyorlardı. Bir kuş satıcısı kırmızı yeşil bir papağana Dany'nin adını söylemeyi öğretti. Dany yine güldü ama kuşu almayı reddetti. Khalasar'da kırmızı yeşil bir papağanla ne yapabilirdi ki? Ama ona çocukluğunu hatırlatan kokulu yağ ve parfümlerden onlarca şişe aldı. Kırmızı kapılı büyük evi bir kez daha görebilmesi için gözlerini kapatıp onları

koklaması yeterliydi. Doreah, bir sihirbazın tezgâhındaki doğurganlık muskasına uzun uzun bakınca muskayı aldı ve hizmetçisine hediye etti. İrri ve Jhiqui için de hediye bulması gerektiğini düşündü.

Köşeyi döndüklerinde, yüksük büyüklüğündeki kadehlerle şaraplarını tattıran bir şarap tüccarının tezgâhını gördüler. Adam, "Tatlı kırmızılar," diye bağırıyordu kusursuzca konuştuğu Dothrak dilinde. "Lys, Volantis ve Arbor'dan gelen tatlı kırmızılarım var. Lys'ten beyazlarım var. Tyrosh'tan armut konyağı, ateş şarabı, biber şarabı, Myr. Dumanböğürtleni'nin solgun yeşil nektarları. Andalish ekşileri. Hepsi burda, hepsi burda." Ufak tefek. ince, yakışıklı bir adamdı. Sarı saçları tam Lys tarzına uygun olarak kıvrılmış ve parfümlenmişti. Dany tezgâhın önünde duraklayınca adam eğildi. "Khaleesi tatmak ister mi? Dorne'dan tatlı kırmızı getirdim leydim. Eriklerin, vişnelerin ve koyu meşelerin şarkısını söylüyor. Bir fıçı, bir kadeh, bir yudum? Tadına bir kez bakın, çocuğunuza benim adımı vereceksiniz."

Dany gülümsedi. "Oğlumun bir adı var ama yine de yaz şarabını tadacağım," dedi Valyria dilinde, Özgür Şehirler'de kullanılan aksanla. Aradan geçen bunca zamandan sonra kelimeler diline garip gelmişti. "Sadece tadımlık lütfen."

Üstündeki kıyafetler, yağlanıp örülmüş saçları ve güneşte bronzlamış cildi yüzünden tüccar onu Dothraklı sanmış olmalıydı. Konuştuğunda adam şaşkınlık içinde bakakalmıştı. "Leydim, siz... Tyroshlu... olabilir misiniz?"

"Dilim Tyroshlu, kılığım Dothraklı ama ben Batıdiyar'dan, Gün Batımı Krallıkları'ndanım," diye yanıtladı Dany.

Doreah öne çıktı. "Atlı adamların khaleesi'si, Yedi Krallık Prensesi, Targaryen Hanedanı'ndan Daenerys Fırtınadadoğan'la konuşma onuruna nail oldunuz," dedi.

Şarap tüccarı tek dizinin üstüne çöküp başını eğdi, "Prensesim."

"Kalkın," diye emretti Dany. "Şu bahsettiğiniz şarabı tatmak istiyorum."

Adam kalktı. "Bu Dorne sirkesi bir prensese göre değil. Arbor'dan sek kırmızım var. Taze, nefis. Lütfen size bir fıçı hediye etmeme izin verin."

Khal Drogo, Özgür Şehirler'e yaptığı ziyaretlerde üstün bir şarap zevki geliştirmişti. Böyle nadir bir şarabın onu çok memnun edeceğini biliyordu Dany. "Beni onurlandırmış olursunuz sör," dedi adama tatlı bir mırıldanmayla.

"Onur bana aittir." Adam tezgâhın arkasından küçük bir meşe fıçı çıkardı. Fıçının üzerinde yakılarak işlenmiş bir salkım üzüm motifi vardı. "Redwyne Hanedanı'nın arması," dedi adam. "Arbor'dan. Bundan daha iyi bir şarap yok."

"Khal Drogo ile birlikte içeceğiz. Aggo, fıçıyı tahtırevanıma götür lütfen."

Dothraklı genç şarap fıçısını götürürken şarap tüccarının gözleri parlıyordu.

Sör Jorah'ın, "Hayır. Aggo, fıçıyı yere bırak," diyen sesini duyana kadar şövalyenin geri döndüğünün farkına varmamıştı Dany.

Aggo, Dany'ye baktı. Dany tereddüt ederek başıyla onayladı. "Sör Jorah, bir terslik mi var?"

"Canım çekti. Şarapçı, aç şu fıçıyı."

Satıcı yüzünü buruşturdu. "Bu şarap khaleesi'ye layık. Sizin zevkinize göre değil sör," dedi.

Sör Jorah tezgâha iyice yanaştı. "Eğer açmazsan fıçıyı kafanda kırıp ben açacağım." Kutsal şehirde silah taşıyamıyordu ama eklemleri kılla kaplı, güçlü, sert ve büyük elleri yeterince tehlikeliydi. Şarap tüccarı bir an tereddüt ettikten sonra fıçının tıpa kapağını bir çekiçle kırdı.

"Doldur," diye emretti Sör Jorah. Dany'nin khas'ından dört genç savaşçı, çatık kaşları ve koyu badem gözleriyle şövalyeye bakıyorlardı.

"Böyle zengin bir şarabı nefes aldırmadan içmek bir suç," diye karşılık verdi şarap tüccarı adam. Çekici hâlâ yerine bırakmamıştı.

Jhogo'nun eli kamçısına gitti ama Dany koluna dokunarak delikanlıyı durdurdu. "Sör Jorah'ın istediğini yapın," dedi. İnsanlar durup onları izlemeye başlamıştı.

Şarap tüccarı sıkıntılı bir ifadeyle Dany'ye baktı ve, "Prenses nasıl emrederse," dedi. Fıçıyı yerden kaldırmak için çekici bir kenara bıraktı. Yüksük büyüklüğündeki tatma kadehlerine şarap doldurdu. Şarabı o kadar özenli boşalttı ki bir damlası bile kadehlerin dışına dökülmedi.

Sör Jorah kadehi kaldırıp kokladı. Yüzü asıktı.

"Güzel, değil mi?" dedi şarap tüccarı. "Meyvenin kokusunu alabiliyor musunuz sör? Arbor esansı. Şunun tadına bakın ve dilinize değen en zengin, en iyi şarap olmadığını söyleyin lordum."

Sör Jorah kadehi adama uzattı. "Önce siz tadın," dedi.

"Ben mi?" diyerek güldü adam. "Ben bu nadir şarabı içmeye layık biri değilim lordum. Hem, kendi malını içen bir şarap tüccarı zavallıdır." Gülümsemesi samimi gibiydi ama Dany adamın alnında biriken ter damlalarını görebiliyordu.

"İçeceksin," dedi Dany sertçe. "Kadehi hemen kafana dik yoksa Sör Jorah bütün fıçıyı ağzından içeri boşaltabilsin diye seni yere yatırmalarını emrederim."

Şarap satıcısı omuz silkti, kadehe uzandı... ama kadeh yerine fıçıyı kaptı ve iki eliyle birden Dany'ye fırlattı. Sör Jorah fıçı çarpmasın diye Dany'yi itti. Şarap

fıçısı omzuna çarpıp yere düştü ve paramparça oldu. Dany tökezleyerek dengesini kaybetti. "Hayır!" diye bağırıp ellerinin üstüne düşmek için kollarını uzattığında Doreah onu yakaladı ve geri itti. Böylece karnının değil bacaklarının üstüne düştü Dany.

Tüccar tezgâhın üstüne zıplayarak Aggo'yla Rakharo'nun arasından geçmek için hareketlendi. Quaro, arakh'ına uzandı ama silahı belinde değildi. Tam o anda, şarap satıcısı Quaro'yu iterek tezgâhların arasından aşağı doğru koşmaya başladı. Dany, Jhogo'nun kamçısının sesini duydu ve deri kayışın kıvrılarak tüccarın bacağını yakaladığını gördü. Adam yüzüstü toprağa yuvarlandı.

Bir düzine kervan nöbetçisi koşarak geldi. Yanlarında efendileri Norvoslu Tüccar Kaptan Byan Votyris de vardı. Kaptan eski deri gibi cildi ve kulaklarına kadar uzanan bıyıkları olan ufak tefek bir adamdı. Tek kelime bile edilmeden neler olduğunu anlamış gibi görünüyordu. Yerdeki şarap tüccarını göstererek, "Bu sefil adamı götürün, khal'ı bekleme keyfi yaşasın," diye emretti. İki nöbetçi tüccarı ayağa kaldırdı. "Bütün mallarını da size hediye ediyorum prenses," dedi Dany'ye. "Pişmanlığımızın küçük bir göstergesi."

Doreah ve Jhiqui, Dany'nin ayağa kalkmasına yardım etti. Kırık fıçıdan dökülen zehirli şarap toprağa yayılıyordu. Dany titreyerek, "Nasıl bildiniz?" diye sordu Sör Jorah'a. "Nasıl?"

"Adama kadehi uzatana kadar bilmiyordum Khaleesi" dedi şövalye. "Öncesinde de İllyrio'nun mektubunu okudum. Korktum." Gözleri pazar yerindeki yabancıların yüzlerinde dolaştı. "Gelin, bunları burada konuşmayalım."

Geri dönerlerken Dany ağlamak üzereydi. Ağzında o çok iyi bildiği tat vardı: Korku. Yıllarca Viserys'ten korkarak yaşamıştı. Bu ondan da beterdi. Artık sadece kendisi için korkmuyordu, bebeği de vardı. Oğlu onun korkusunu hissetmiş olmalıydı, karnının içinde huzursuzca hareket ediyordu. Dany ona uzanabilmeyi, dokunabilmeyi, onu sakinleştirebilmeyi istiyordu. Karnını okşadı. "Sen ejderhanın kanısın küçüğüm," diye fısıldadı tahtırevan sallanarak ilerlerken. "Sen ejderhanın kanısın. Ejderha korkmaz."

Kapılı küçük tepeciğin altı Dany'nin Vaes Dothrak'taki eviydi. Sör Jorah dışında herkesin gitmesini emretti. Minderlere uzanırken sordu, "Söyleyin bana, İşgalci miydi?"

"Evet." Şövalye katlanmış bir parşömen çıkardı. "Yargıç İllyrio'dan Viserys'e yazılmış bir mektup. Robert Baratheon sizin ve ağabeyinizin öldürülmesi karşılığında toprak ve unvan verecekmiş."

"Ağabeyime mi?" Hıçkırması yarı kahkaha gibiydi. "Henüz haberi yok değil

mi? İşgalci'nin toprakları ve unvanları Drogo'ya vermesi gerekecek." Bu sefer kahkahası yarı hıçkırma gibiydi. Korumak istermiş gibi kendine sarıldı. "Ve ben, dediniz. Sadece ben mi?"

"Siz ve bebek."

"Hayır. Oğlumu benden alamaz." Ağlamayacaktı. Karar vermişti. Korkuyla titremeyecekti. İşgalci şimdi ejderhayı uyandırdı, dedi kendi kendine... ve gözleri, kadife yuvalarında dinlenen ejderha yumurtalarına gitti. Üzerlerindeki yeşil, kızıl, altın pulcukların ışıltıları, havada yüzerek yumurtaların etrafında dönüp duruyordu. Tıpkı bir kralın etrafında dolanan nedimler gibi.

Onu ele geçiren delilik korkuyla doğmuş olmaktan mı kaynaklanıyordu? Yoksa kanında tuhaf bir bilgelik mi gömülüydü? Dany anlayamıyordu. Kendi sesinin, "Sör Jorah, sobayı yakın," dediğini duydu.

"Khaleesi?" Şövalye ona endişeyle bakıyordu. "Hava çok sıcak. Emin misiniz?"

Daha önce hiç bu kadar emin olmamıştı. "Evet. Biraz üşüdüm. Sobayı yakın."

Şövalye reverans yaptı. "Nasıl emrederseniz."

Kömürler tutuştuğunda Sör Jorah'ı gönderdi. Sadece yanıp çatlayacak. O kadar güzel ki. Eğer mahvolursa Sör Jorah bana aptal diyecek. Ama yine de... Ama yine de...

İki eliyle birden taşıdığı yumurtayı ateşin içine koydu ve közlerin ortasına itti. Yumurta ısıyı içtikçe üzerindeki pullar parlıyordu sanki. Alevler küçük kırmızı dilleriyle taşı yalıyordu. Diğer iki yumurtayı da siyah olanın yanına, közlerin arasına yerleştirdi. Sobadan uzaklaştığında boğazındaki nefesi bile titriyordu.

Kömürler kül olana kadar izledi. Yükselen kıvılcımlar bacadan dışarı çıkıp gitti. Isı dalgalar halinde yumurtaların pürüzsüz yüzeyinde gezindi. Ve hepsi buydu.

Ağabeyin Rhaegar son ejderhaydı, demişti Sör Jorah. Dany üzüntüyle yumurtalara baktı. Ne bekliyordu ki? Bunlar binlerce yıl önce canlıydı ama şimdi güzel birer taştı sadece. Ejderhalar çıkmayacaktı. Bir ejderha hava ve ateş demekti. Canlı et demekti, ölü taş değil.

Khal Drogo döndüğünde soba yine soğuktu. Drogo'nun arkasından gelen Cohollo'nun atına büyük beyaz bir aslan yüklenmişti. Gökyüzünde yıldızlar görünmeye başlamıştı. Khal aygırından aşağı atladı. Hrakkar'ın pençe darbeleriyle yaralanmış bacağını gösterirken kahkaha atıyordu. "Sana onun postundan bir pelerin yaptıracağım ay ışığım," dedi Dany'ye.

Dany o sabah pazarda olanları anlattığında kahkaha kesildi. Khal Drogo

sessizliğe gömüldü.

"Bu zehirci ilkti ama son olmayacak," diye uyardı Sör Jorah. "Bir adam lordluk unvanı için çok şeyini tehlikeye atabilir."

Drogo bir süre sessizliğini korudu. "Bu zehir satıcısı ay ışığımdan kaçtı. Peşinden koşması onun için daha iyi olurdu. Koşacak. Jhogo, Andal Jorah, sürümden hangi atı isterseniz seçin, sizindir. Benim kızılımı ve ay ışığımın gümüşünü bırakın, hangisini isterseniz seçin. Yaptıklarınız için size hediyemdir.

Ve Drogo'nun oğlu Rhaego, dünyanın tepesine çıkacak aygır. Onun için de bir hediyem var. Ona, annesinin babasına ait demir koltuğu vereceğim. Ona Yedi Krallık'ı vereceğim. Ben, Drogo, khal, bunu yapacağım."

Sesi yükseldi ve gökyüzüne çıktı. "Khalasar'ı alıp batıya, dünyanın bittiği yere gideceğim. Daha önce hiçbir khal'ın yapmadığını yapacak, ahşap atların üstünde tuzlu kara denizi geçeceğim. Demir giysili adamları öldürecek, taştan evlerini yerle bir edeceğim. Kadınlarına tecavüz edip çocuklarını köle yapacağım ve onların kırık dökük tanrılarını Dağların Anası'nın önünde diz çöktürmek için Vaes Dothrak'a getireceğim. Ben, Bharbo'nun oğlu Drogo, yemin ediyorum. Dağların Anası'nın önünde, yukarıdaki yıldızların şahitliğinde, yemin ediyorum."

Drogo'nun khalasar'ı iki gün sonra Vaes Dothrak'tan ayrıldı. Güneybatıya doğru çılgınca at sürüyorlardı. Başlarında kızıl aygırının üstündeki Khal Drogo vardı. Gümüşünün sırtındaki Daenerys kocasının yanında yol alıyordu. Şarap satıcısı elleri ve boynu prangalanmış halde, yalınayak arkalarında koşuyordu. Zincirleri Dany'nin gümüşüne bağlıydı. Dany atını sürdükçe peşinden koşuyordu. Çıplak ayak. Tökezleye tökezleye. Ona hiç zarar gelmeyecekti... koşabildiği sürece.

Catelyn

Sancaklar net olarak göremeyeceği kadar uzaktaydı ama ancak Starklar'ın gri kadim kurdu olabilecek kar beyazı zemin üzerindeki koyu şekil çöken sise rağmen seçiliyordu. Catelyn onları kendi gözleriyle gördüğünde atının dizginlerini çekti ve başını şükranla öne eğdi. Tanrılar iyiydi. Geç kalmamıştı.

"Bizim gelişimizi bekliyorlar leydim," dedi Sör Wylis Manderly. "Lord babamın söz verdiği gibi."

"Onları daha fazla bekletmeyelim sör." Sör Brynden Tully atını mahmuzladı ve sancaklara doğru hızla koşturmaya başladı. Catelyn hemen yanında atını sürüyordu.

Sör Wylis ve kardeşi Sör Wendel, yirmi küsür şövalye, bir o kadar yaver, iki yüz mızraklı süvari, hürsüvariler, kılıçlı adamlar ve ellerinde uzun oklar, çatallar, mızraklar taşıyan piyadelerden oluşan yaklaşık bin beş yüz adamın liderliğini yaparak Catelyn'le amcasını takip ediyorlardı. Lord Wyman, Beyaz Liman'ın savunmasını kontrol etmek için geride kalmıştı. Yaklaşık altmış yaşındaki adam atına rahatça binemeyecek kadar tıknazlaşmıştı. Catelyn'in gemisini karşıladığında, "Bir savaş daha göreceğimi bilseydim daha az yılan balığı yerdim," demişti iki eliyle karnına vurarak. Parmakları sosis gibi kalındı. "Oğullarım sizi sağ salim oğlunuza götürecek, şüpheniz olmasın."

Oğullarının ikisi de Catelyn'den büyüktü. Babalarına bu kadar çok çekmemiş olmalarını dilerdi Catelyn. Sör Wylis'in de kendi atına binemeyecek kadar şişman olmasına çok az kalmıştı. Catelyn daha genç olan Sör Wendel'in gördüğü en şişman adam olduğunu söyleyebilirdi, tabi önce şövalyenin babası ve ağabeyiyle tanışmasaydı. Wylis sessiz ve resmiydi. Wendel gürültücü ve girişken. İkisinin de çok gösterişli pala bıyıkları vardı ve kafaları bir bebeğin poposu kadar keldi. Yemek lekeleriyle mahvolmamış tek kıyafetleri yok gibiydi. Catelyn her iki adamı da yeterince seviyordu. Babalarının söz verdiği gibi onu Robb'a getirmişlerdi. Gerisi önemli değildi.

Oğlunun doğuya bile gözcüler göndermiş olması Catelyn'i memnun etmişti. Lannisterlar gelecekse güneyden geleceklerdi ama Robb'un dikkatli davranması iyiydi. Oğlum savaşa giden bir ordunun başında, diye düşündü inanmakta hâlâ zorlanarak. Kışyarı ve Robb için çok endişeleniyordu ama bir yandan da gurur duyduğunu inkâr edemezdi. Robb sadece bir yıl önce küçük bir çocuktu. Peki şimdi neydi? Merak ediyordu.

Gözcü süvariler Manderly sancaklarını –mavi yeşil denizden yükselen, elinde üç dişli mızrak tutan beyaz bir balıkadam– gördüler ve dostça selamladılar. Catelyn ve beraberindekileri kamp kurabilecek kadar kuru, yüksek bir alana götürdüler. Sör Wylis adamlarına dur emri verdi ve ateşlerin yakıldığından, atların bakımlarının yapıldığından emin olmak için geride kaldı. Sör Wendel bağlı bulunduğu lorda saygılarını sunmak amacıyla Catelyn ve amcasıyla birlikte ilerlemeye devam etti.

İlerledikleri zemin nemli ve yumuşaktı. Dumanlı bataklık kömürü ateşlerinin, sıra sıra atların, ekmek ve tuzlu et yüklü at arabalarının arasında atlarını sürerlerken hayvanların toynaklarının altında ezilen toprak hafifçe kayıyordu. Araziden daha yüksekte kalan bir kaya katmanının üstünde, duvarları gemi yelkeni bezinden yapılmış bir lord çadırının yanından geçtiler. Catelyn armayı tanıdı. Hornwoodlar'ın koyu turuncu zemin üzerindeki kahverengi yaban geyiği.

Catelyn sislerin arasından karşıdaki Moat Cailin kulelerini gördü... ya da kulelerden geri kalanları. Bir zamanlar Kışyarı'nın duvarları kadar yüksek olan perde duvarların devasa büyüklükteki siyah lav taşı blokları, oyuncak ahşap küpler gibi devrilmiş, yumuşak çamurlu toprağa gömülmüştü. Bin yıldır çürüyen ahşap iç kaleden geriye, bir zamanlar orada olduğunu hatırlatan bir kütük parçası kalmıştı. İlk İnsanlar'ın büyük kalesinden kalanların hepsi kırık dökük üç kuleydi... eğer hikâyecilerin anlattıkları doğruysa onlar da yirmi kuleden geri kalanlardı zaten.

Kapı Kulesi fena durumda değilmiş gibi görünüyordu. Hatta her iki yanında, yaklaşık iki metre boyundaki eski duvarlar gururla dikiliyordu. Bir zamanlar güney ve batı duvarlarının birleştiği yerde çamura batmış Ayyaş Kulesi, bir mide dolusu şarabı kusmak üzere olan bir adam gibi öne eğilmişti. Ve efsanelerde söylenildiğine göre, ormanın çocuklarının denizin çekicini istemek için isimsiz tanrıları çağırdığı Çocuklar Kulesi tacının yarısını kaybetmişti. Devasa bir canavar gelmiş, tepesindeki ızgaralı siperlerden büyük bir ısırık alıp çamura tükürmüş gibi görünüyordu. Üç kule de yosun bağladığı için yemyeşildi. Kapı Kulesi'nin kuzey duvarındaki çatlakta, kıvrımlı dalları hayalet derisinden beyaz örtülerle süslenmiş gibi görünen bir ağaç büyüyordu.

Gözlerinin önüne serilen manzarayı görünce, "Tanrılar merhamet edin," dedi Sör Brynden. "Bu Moat Cailin mi? Burası olsa olsa..."

"...ölüm tuzağı olur," diyerek tamamladı Catelyn. "Nasıl göründüğünü biliyorum amca. İlk gördüğümde ben de aynı şeyi düşünmüştüm ama Ned bu harabenin göründüğünden daha zorlu olduğunu söylemişti bana. Bu üç kule her yönden gelen bütün yollara hâkim ve düşmanlar ilerlemek için aralarından

geçmek mecburiyetinde. Bataklığı geçmenin bir yolu yok. Batıran kumlar, içe çeken çukurlar ve yılanlarla dolu. Kulelere saldırmak isteyen bir ordu bel hizasına kadar kara çamurla ve aslan kertenkeleleriyle dolu hendeği geçmek ve yosun yüzünden iyice kayganlaşmış duvarları aşmak zorunda. Diğer kulelerden atılan ateşli oklarla da mücadele etmeleri gerek." Zalimce gülümsedi. "Ve gece olduğunda güneyli kanına susamış acımasız hayaletlerin ortaya çıktığı da söylenir."

Sör Brynden kıkırdadı, "Hatırlat da buralarda fazla oyalanmayayım," dedi. "Son baktığımda ben de bir güneyliydim."

Üç kulenin tepesine de sancak direkleri dikilmişti. Ayyaş Kulesi'nde Karstarklar'ın güneş ışıklı sancağı, Starklar'ın kadim kurdunun altında dalgalanıyordu. Çocuklar Kulesi'ne İri Jon'un zincirlere bağlı dev adamı asılmıştı. Kapı Kulesi'nde Stark sancağı tek başına duruyordu. Robb bu kuledeydi. Catelyn, Sör Brynden ve Sör Wendel'le birlikte, yeşil siyah çamurlarla kaplı arazi üstüne kütük ve taş yerleştirerek yapılmış yolda dikkatlice at sürerek kuleye doğru ilerledi.

Oğlunu bataklık kömürü yakılan isli bir şöminenin olduğu esintili salonda, babasının sancak beyleriyle kuşatılmış halde buldu. Robb hararetli bir şekilde İri Jon ve Roose Bolton'la konuşuyordu. Oturduğu büyük taş masanın üstü yığın yığın haritalarla, kâğıtlarla kaplıydı. Annesinin geldiğini görmemişti bile... ama kurdu fark etmişti. Gri canavar şöminenin karşısında uzanıyordu. Catelyn salona girdiğinde kafasını çevirdi ve altın gözleri Catelyn'in gözlerini buldu. Lordlar sırayla sustu. Robb bu ani sessizlik yüzünden başını kâğıtlardan kaldırdığında onu gördü. "Anne?" dedi duygusal bir ses tonuyla.

Catelyn oğluna koşmak, güzel alnını öpmek, zarar gelmesini engellemek için onu sıkı sıkı kollarının arasına alıp saklamak istedi... ama burada, lordlarının gözü önünde yapmaması gerekirdi. Artık yetişkin bir erkek rolüne soyunmuştu ve Catelyn bunu ondan alamazdı. Masa niyetine kullandıkları lav taşı tabakasının diğer ucunda durdu. Ulu kurt ayağa kalktı, yavaş adımlarla yanına geldi. Bir kurttan çok daha iri görünüyordu. Boz Rüzgâr ellerini koklarken, "Sakal bırakmışsın," dedi Robb'a, Catelyn.

Robb utanmış gibi sakallı çenesini ovuşturdu. "Evet," dedi. Çenesindeki tüyler saçlarından daha kızıldı.

"Beğendim," dedi Catelyn. Nazikçe kurdun kafasını okşadı. "Kardeşim Edmure'a benzemişsin." Boz Rüzgâr oyun oynar gibi hafifçe parmaklarını dişledi ve ateşin karşısındaki yerine geri döndü.

Ulu kurdun ardından selamlamak, saygılarını sunmak, önünde diz çöküp elini

alnına koymak için Catelyn'e doğru ilk hareketlenen Sör Helman Tallhart oldu. "Leydi Catelyn, her zamanki gibi çok güzelsiniz. Zor zamanlarda görmekten mutluluk duyulacak bir yüz." Hemen arkasından Gloverlar geldi. Galbart, Robett, İri Jon Umber ve diğerleri birer birer Catelyn'e saygılarını sundu. Theon Greyjoy sonuncularıydı. "Sizi burada görmeyi beklemiyordum leydim," dedi diz çökerken.

"Ben de buraya gelmeyi düşünmüyordum," diyerek cevap verdi Catelyn. "Beyaz Liman'a vardığımda Lord Wyman'dan, Robb'un sancak beylerini çağırdığını öğrenene kadar gelmek gibi bir niyetim yoktu. Oğlunu tanıyorsunuz, Lord Wendel." Wendel Manderly bir adım öne çıktı ve göbeğinin izin verdiği kadar derin bir reverans yaptı. "Ve benim hizmetime girmek için kız kardeşim Lysa'nın yanındaki görevinden ayrılan amcam Sör Brynden Tully."

"Karabalık," dedi Robb. "Bize katıldığınız için teşekkür ederim sör. Sizin cesaretinizde adamlara ihtiyacımız var. Sör Rodrik de seninle birlikte mi anne? Onu özledim."

"Sör Rodrik, Beyaz Liman'dan kuzeye devam etti. Onu Kale Kumandanı ilan ettim ve biz dönene kadar Kışyarı'nın sorumluluğunu ona bıraktım. Üstat Luwin önemli bir danışman ama savaş sanatlarında deneyimli değil."

"Bu konuda bir endişeniz olmasın Leydi Stark," dedi İri Jon kalın sesiyle. "Kışyarı güvende. Kılıçlarımızı Tywin Lannister'ın, çok affedersiniz, bir tarafına sokacağız ve ardından Ned'i almak için Kızıl Kale'ye gideceğiz."

"Leydim, müsaade ederseniz bir sorum olacak," dedi Dehşet Kalesi Lordu Roose Bolton. Çok hafif bir sesle konuşmuştu ama buna rağmen diğer bütün adamlar susup onu dinlemeye başlamıştı. Gözleri renksiz denecek kadar soluktu, rahatsız edici bir görüntüsü vardı. "Lord Tywin'in oğlunu tutsak aldığınızı öğrendik. Onu da yanınızda getirdiniz mi? Öyle bir rehineden faydalanabiliriz."

"Tyrion Lannister tutsağımdı ama artık değil," demek zorunda kaldı Catelyn. Bu haber şaşkınlık dolu mırıltılardan oluşan bir gürültüyle karşılandı. "Lordlarım, ben de bu durumdan en az sizin kadar rahatsızım. Aptal kız kardeşimin de yardımıyla tanrılar onun özgür bir adam olmasına karar verdi." Kız kardeşine duyduğu tiksintiyi böylesine açık etmemesi gerektiğini biliyordu ama Kartal Yuvası'ndan ayrılışı tatsız olmuştu. Lord Robert'ı himayesine alıp birkaç yıl için Kışyarı'na götürmeyi teklif etmişti. Diğer çocuklarla birlikte olmanın ona iyi geleceğini söyleme cesaretini göstermişti. Lysa'nın öfkesine şahit olmak korkutucuydu. "İstersen kardeşim ol, oğlumu benden çalmaya kalkışırsan burayı Ay Kapısı'ndan terk edersin." Bundan sonra söylenecek hiçbir şey kalmamıştı.

Lordlar daha fazla soru sormak için sabırsızlanıyorlardı ama Catelyn elini kaldırdı. "Daha sonra bol bol konuşacağız ama şimdi yol yorgunuyum. Oğlumla yalnız konuşmak istiyorum. Beni mazur göreceğinizden eminim lordlarım." Adamlara bir seçenek bırakmamıştı. Lord Homwood başı çekti ve bütün sancak beyleri kalkıp reverans yaparak salondan ayrıldılar. "Sen de Theon," dedi Greyjoy'un oyalandığını görünce. Greyjoy gülümsedi ve çıktı.

Masada peynir ve bira vardı. Catelyn bir kupa doldurdu, bir yudum aldı, oturdu ve oğluna bakmaya başladı. Son gördüğü halinden daha uzundu. Sakalları yaşından büyük görünmesine sebep oluyordu. "Edmure ilk kez sakal bıraktığında on altı yaşındaydı," dedi.

"Ben de çok yakında on altı oluyorum," diye karşılık verdi Robb.

"Ama şu an on beşsin ve bir orduyu yönetiyorsun. Neden korktuğumu anlayabiliyor musun Robb?"

Gözlerinde inatçı bir bakış belirdi. "Başka kimse yoktu."

"Kimse yok muydu?" dedi Catelyn. "Az önce bu salonda gördüğüm adamlar kimdi? Roose Bolton, Rickard Karstark, Galbart, Robert Glover, İri Jon, Helman Tallhart... Onlardan herhangi birine kumandanlık verebilirdin. Tanrılar aşkına, Theon Greyjoy'u bile gönderebilirdin, benim tercihim olmamasına rağmen."

"Onlar Stark değil," dedi Robb.

"Ama onlar yetişkin birer erkek Robb. Savaş görmüş insanlar. Sen daha bir yıl öncesine kadar tahta kılıç savuruyordun."

Oğlunun gözlerinde parlayan öfkeyi gördü ama öfke yandığı hızla söndü ve bir anda yine o küçük çocuk oldu. "Biliyorum," dedi kabul etmiş bir ses tonuyla. "Beni... Kışyarı'na geri mi gönderiyorsun?"

Catelyn içini çekti. "Göndermeliyim. Asla ayrılmaman gerekirdi ama gönderemem. Artık olmaz. Çok yol aldın. Sen bir gün bu adamların lordu olacaksın. Şimdi seni, akşam yemeği yemeden odasına gitme cezası almış küçük bir çocuk gibi geri gönderirsem, o gün geldiğinde bunu hatırlayacak ve kahkaha atacaklar. Sana saygı duymaları, hatta senden korkmaları gereken gün gelecek. Kahkaha korkunun ilacıdır. Senin güvende olmanı istememe rağmen sana bu kötülüğü yapmayacağım."

"Teşekkür ederim anne," dedi Robb. Sesinin resmi tonu hissettiği rahatlamayı gizleyemiyordu.

Catelyn uzandı ve oğlunun saçına dokundu. "Sen benim ilk çocuğumsun Robb. Sana bakıyorum ve kıpkırmızı bir suratla, ağlayarak dünyaya geldiğin günü hatırlıyorum."

Robb ayağa kalktı ve şömineye doğru yürüdü. Catelyn'in dokunuşundan rahatsız olduğu açıktı. Boz Rüzgâr başını oğlanın bacaklarına sürttü. "Babamı... biliyor musun?"

"Evet." Robert'ın ölümü ve Ned'in zindana atılmasıyla ilgili aldığı haberler Catelyn'i ölümüne korkutmuştu ama oğlunun bunu görmesine izin veremezdi. "Beyaz Liman'a çıktığımda Lord Manderly söyledi. Kardeşlerinden bir haber aldın mı?"

"Bir mektup geldi," dedi Robb ulu kurdun boynunu okşayarak. "Senin için de bir mektup vardı." Masaya gitti, kâğıt ve harita yığınlarının arasında bulduğu buruşturulmuş bir parşömenle geri döndü. "Bu bana yazdığı mektup. Seninkini getirmek aklıma gelmedi."

Robb'un ses tonundaki tuhaflık Catelyn'i rahatsız etmişti. Kâğıdı düzeltti ve mektubu okudu. Merakı önce öfkeye, ardından korkuya dönüştü. "Bu Cersei'nin mektubu, kız kardeşinin değil," dedi okumayı bitirince. "Gerçek mesaj Sansa'nın yazmadıklarında saklı. Bütün mektup Lannisterlar'ın ona ne kadar iyi ve nazik davrandıklarıyla ilgili... ben tehdidin sesini tanırım, fısıltıyla konuşsa bile. Sansa'yı rehine olarak tutuyorlar ve bırakmaya niyetli değiller."

"Arya'dan bahsetmiyor bile," dedi Robb kederle.

"Hayır," diye karşılık verdi Catelyn. Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmek istemiyordu. Şimdi değil, burada değil.

"Umuyordum ki... cüce hâlâ sende olsaydı rehine değiş tokuşu..." Robb, Sansa'nın mektubunu aldı ve buruşturdu. Kâğıdın görüntüsünden bunu ilk kez yapmadığı anlaşılıyordu. "Kartal Yuvası'ndan haber var mı? Lysa teyzeme bir mektup yazıp yardım istedim. Lord Arryn'ın sancak beylerini çağırdı mı? Vadi'nin şövalyeleri gelip bize katılacak mı?"

"Sadece biri. En iyi olanları. Amcam... ama Brynden Karabalık önce bir Tully elbette. Kız kardeşimin Kanlı Kapı'nın ötesine geçmeye niyeti yok."

Bu haber Robb'un hiç hoşuna gitmedi. "Anne, biz ne yapacağız? Bütün bu orduyu bir araya topladım. On sekiz bin adam ama hâlâ... emin olamıyorum." Gözleri parlayarak annesine baktı. O gururlu genç lord bir anda kaybolmuş, yerine bir çocuk gelmişti, çare için annesine sarılan on beş yaşında bir çocuk...

Bu iyi değildi.

"Bu kadar çok korktuğun nedir Robb?" diye sordu Catelyn şefkatle.

"Ben..." İlk damla gözyaşını saklamak için kafasını diğer tarafa çevirdi. "İlerlesek... kazansak bile... Sansa ve babam Lannisterlar'ın elinde. Onları öldürecekler. Öyle değil mi?"

"Böyle düşünmemizi istiyorlar."

"Blöf yaptıklarını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum Robb. Bildiğim tek şey artık seçeneğinin olmadığı. Kral Toprakları'na gidip bağlılık yemini edersen oradan asla ayrılamazsın. Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp Kışyarı'na geri dönersen lordların sana olan saygısını kaybedersin. Bazıları Lannisterlar'a bile katılabilir. O zaman kraliçeyi korkutan çok az şey kalır ve tutsaklarına her istediğini yapabilir. En iyi seçeneğimiz, tek gerçek seçeneğimiz düşmanı savaş meydanında yenmek. Lord Tywin'i ya da Kral Katili'ni ele geçirebilirsek bir rehine değiş tokuşu söz konusu olur ama meselenin özü bu değil. Yeterince güç sahibi olduğun sürece senden korkacaklar ve babanla kız kardeşin güvende olacak. Cersei savaşın kendi aleyhine ilerlemesi ihtimaline karşı onları sağ tutacak kadar zeki bir kadın."

"Ya savaş onun aleyhine ilerlemezse anne?" diye sordu Robb. "Ya bizim aleyhimize olursa?"

Catelyn oğlunun elini tuttu. "Robb, senin için gerçeği yumuşatmaya çalışmayacağım. Kaybedersek hiçbirimiz için bir şans kalmayacak. Casterly Kayası'nın kalbinde taştan başka bir şey olmadığı söylenir. Rhaegar'ın çocuklarının kaderini hatırla."

Genç oğlunun gözlerindeki korkuyu gördü. Ama o gözlerde metanet de vardı. "Öyleyse mağlup olmayacağım," diye yemin etti.

"Nehir topraklarındaki çatışmalar hakkında bildiklerini anlat bana," dedi Catelyn. Oğlunun gerçekten hazır olup olmadığını öğrenmek zorundaydı.

"On beş günden daha az bir zaman önce, Altın Diş'in aşağısındaki tepelerde bir çatışma oldu," dedi Robb. "Edmure dayım geçidi tutmaları için Lord Piper ve Lord Vance'i gönderdi ama Kral Katili tepelerine binip onları bozguna uğratmış. Lord Vance öldürülmüş. Son aldığımız haberlere göre Lord Piper amcama ve diğer sancak beylerine katılmak için Nehirova'ya doğru kaçıyor ama Kral Katili peşinde. En kötü haber bu değil. Geçitte mücadele devam ettiği sırada Lord Tywin ikinci Lannister ordusunu güneyden dolaştırarak getiriyormuş. Jaime'nin komutasındakinden daha büyük bir ordu.

Babam bunu biliyor olmalıydı, çünkü orduyu karşılamak üzere kralın sancağı altında yürüyen adamlar yollamış. Bir Güney Lordu'na, Lord Erik ya da Lord Derik gibi bir adı var, emir vermiş. Lord, Sör Raymun Darry, birkaç şövalye ve babamın kendi muhafızlarından bir grup adamla yola çıkmış ama her şey bir tuzaktan ibaretmiş. Lord Derik, Kızıl Çatal'ı geçer geçmez Lannisterlar tepelerine binmiş. Kralın sancağı parçalanmış. Şarlatan Kasabası'na doğru geri çekilmeye çalıştıklarında Gregor Clegane onları arkadan sıkıştırmış. Lord Derik

ve birkaç kişi daha kaçmış olabilir ama Sör Raymun'ın ve Kışyarı'ndan adamlarımızın öldürüldüğü kesin. Lord Tywin'in Kral Yolu'nu kapattığı ve şu anda Harrenhal üstünden kuzeye doğru ilerlediği söyleniyor. Önüne çıkan her yeri yakıp yıkıyormuş."

Zalim ve daha da zalimleşiyor, diye düşündü Catelyn. Durum tahmin ettiğinden daha kötüydü. "Onunla burada karşı karşıya gelmeyi mi düşünüyorsun?"

"Eğer buralara kadar gelirse evet ama kimse geleceğini düşünmüyor. Babamın Bozsu Gözcüsü'ndeki dostu Howland Reed'e haber yolladım. Eğer Lannisterlar Boğaz'a çıkarsa, adalılar yolun her adımında onları kılıçtan geçirecek ama Lord Galbart Glover, Lord Tywin'in bunu yapmayacak kadar akıllı olduğunu söylüyor. Roose Bolton da onunla aynı fikirde. Lord Tywin'in Üç Dişli Mızrak'a yakın kalacağını ve Nehirova tek başına kalana kadar Nehir lordlarının kalelerini teker teker alacağını düşünüyorlar. Onunla karşılaşmak için güneye doğru ilerlemeliyiz." Robb'un anlattıkları Catelyn'i kemiklerine kadar titretmişti. On beş yaşında bir çocuğun, Lord Tywin ve Jaime Lannister gibi tecrübeli kumandanlara karşı ne kadar şansı olabilirdi ki? "Güneye gitmek akıllıca olur mu? Burada gayet sağlam duruyorsunuz. Eski zamanlarda Moat Cailin'de konuşlanan Kuzey Kralları'nın, kendi kuvvetlerinden on kat kalabalık orduları kolayca yenilgiye uğratabildiği söylenir."

"Evet ama erzağımız ve malzemelerimiz azalıyor. Burası yaşaması kolay bir arazi değil. Lord Manderly'nin bize katılmasını bekliyorduk. Şimdi oğulları geldiğine göre ilerlememiz gerek."

Sancak beylerinin, oğlunun sesiyle konuştuğunu fark etmişti. Bu lordların pek çoğunu Ned'le birlikte defalarca Kışyarı'nda sofrasında ağırlamıştı. Her birinin ne çeşit adamlar olduğunu biliyordu. Robb'un bilip bilmediğini merak etti.

Yine de söylediklerinde mantık vardı. Oğlunun topladığı bu ordu Özgür Şehirler'deki sabit ordular ya da maaşlı muhafızlardan kurulmuş birlikler gibi değildi. Çoğu sıradan halkın içinden gelen küçük çiftçiler, balıkçılar, hayvancılar, işçiler, dericiler, hancı çocukları ve tüccarlardı. Aralarında paralı askerler ve yağma peşinde olan hürsüvariler de vardı. Lordları onları çağırdığında gelirlerdi... ama sonsuza dek kalmazlardı. "İlerlemek iyi," dedi oğluna. "Ama nereye? Ne amaçla? Planın ne?"

Robb tereddüt etti. "İri Jon, Lord Tywin'in önüne çıkarak onu şaşırtmamız gerektiğine inanıyor. Ama Gloverler ve Karstarklar daha sakin davranıp Tywin'in ordusuyla karşılaşmadan Nehirova'ya giderek Kral Katili'ne karşı Sör Edmure dayımın ordusuyla birleşmemiz gerektiğini düşünüyor." Elini darmadağın kızıl

saçlarının arasında gezdirdi. Mutsuz görünüyordu. "Ama Nehirova'ya vardığımızda... emin değilim."

"Emin ol," dedi Catelyn oğluna. "Ya da eve dönüp tahta kılıcını yeniden eline al. Roose Bolton ve Rickard Karstark gibi adamların önünde kararsız görünemezsin. Hata yapma Robb. Bu adamlar senin sancak beylerin, arkadaşların değil. Kendini kumandan ilan ettin. Komuta et."

Robb duyduklarını anlayamıyormuş gibi şaşkın bir ifadeyle annesine baktı. "Dediğin gibi olacak anne."

"Sana tekrar soruyorum. Planın ne?"

Robb harita yığınının arasından renkleri solmuş ve çiziklerle dolu eski bir deri parçası aldı. Derinin bir ucu sürekli kıvrılmaktan dolayı havaya kalktı. Robb hançerini yukarı kalkan köşenin üstüne koydu. "Her iki planın da kendine göre akıllıca olan tarafları var ama... bak, Lord Tywin'in ordusunun etrafından dolaşmayı denersek onun ve Kral Katili'nin ordusunun arasında sıkışma riskimiz var ve ona saldırırsak... aldığım raporlara göre o benden daha fazla adama ve zırhlı ata sahip. İri Jon, eğer arkadan saldırırsak bunun sorun yaratmayacağı görüşünde. Ama bana sorarsan Tywin Lannister gibi çok zaferler kazanmış bir adamı şaşırtmak o kadar kolay değil."

"Güzel," dedi Catelyn. Haritanın üstüne eğilmiş oğlunun sesinde Ned'in yankılarını duyabiliyordu. "Anlatmaya devam et."

"Ben, Moat Cailin'de çoğu okçu küçük bir kuvvet bırakıp geçide ilerlemeyi tercih ederim. Boğaz'ın aşağısına vardığımızda orduyu ikiye bölerim. Piyadeler, Kral Yolu'ndan aşağı doğru devam ederken süvariler, Yeşil Çatal'ı, İkizler'den geçer." Haritadaki bir noktayı işaret etti. "Lord Tywin güneye geldiğimizi haber alınca ana ordumuzu karşılamak için kuzeye doğru ilerleyecektir. Böylece süvarilerimiz Nehirova'nın batı yakasına rahatça iner." Robb oturup arkasına yaslandı. Gülümsemeye cesaret edemiyordu ama annesinin övgüsünü bekler gibi bir hali vardı.

Catelyn kaşlarını çatarak haritaya eğildi. "İkiye böldüğün ordunun arasına nehri koyuyorsun."

"Ve aynı nehri Jaime Lannister'la Lord Tywin'in arasına da koyuyorum," dedi Robb hevesle. Sonunda gülümsedi. "Yeşil Çatal'ın üstünde Robert'ın tacı kazandığı yakut geçidinin aşağısında başka geçit yok. Ta İkizler'e kadar. Oradaki köprü Lord Frey'in kontrolünde. Lord Frey, babanın sancak beyi, öyle değil mi?"

Merhum Lord Frey, diye düşündü Catelyn. "Evet öyle," dedi. "Ama babam ona hiç güvenmezdi ve senin de güvenmemeni tavsiye ederim."

"Güvenmem," diye söz verdi Robb. "Peki, ne düşünüyorsun?"

Catelyn kendine rağmen etkilenmişti. Bir Tully gibi görünüyor ama hâlâ babasının oğlu. Ned onu iyi yetiştirmiş, diyordu içinden. "Sen hangi kuvvetin başında olacaksın?"

"Atlıların," diye cevap verdi bir çırpıda. Yine tıpkı babası gibi. Ned de en tehlikeli görevi kendisi üstlenirdi.

"Ya piyadeler?"

"İri Jon, Lord Tywin'i ezip geçmemiz gerektiğini söyleyip duruyor. Bu onuru ona bırakacağım sanırım."

Bu ilk hatalı adımı olurdu. Catelyn oğlunun gururunu incitmeden bunu nasıl söyleyebilirdi? "Baban, İri Jon'un tanıdığı en korkusuz adam olduğunu söylemişti bir zamanlar."

Robb sırıttı. "Boz Rüzgâr iki parmağını koparttı ve adam kahkaha attı. Yani benimle aynı fikirde misin?"

"Baban korkusuz bir adam değildir," dedi Catelyn. "O cesurdur. İkisi aynı anlama gelmez."

Robb bir an düşündü. "Lord Tywin ve Kışyarı arasındaki tek şey, doğu kuvveti olacak," dedi düşünceli bir halde. "Onlar ve burada, Moat'ta bırakacağım okçular. Bu durumda korkusuz bir adama ihtiyacım yok, değil mi?"

"Hayır. Korkusuz birinden çok, soğukkanlı ve feraset sahibi birine ihtiyacın var bence."

"Roose Bolton," dedi bir çırpıda. "O adam beni korkutuyor."

"O halde dua edelim de Tywin Lannister'ı da korkutsun."

Robb başıyla onayladı ve haritayı katladı. "Gerekli emirleri vereceğim ve seni Kışyarı'na götürecek muhafızları ayarlayacağım."

Catelyn hem Ned hem de inatçı bir cesarete sahip oğlu için güçlü olmaya zorlamıştı kendini. Umutsuzluğu ve korkuyu giymek istemediği elbiselermiş gibi bir kenara bırakmıştı... ama şimdi görüyordu ki elbiseler çoktan üstüne geçirilmişti.

Gözlerinden aniden boşalan yaşlar etrafı bulanıklaştırırken, "Kışyarı'na gitmiyorum," dediğini fark etti. "Babam Nehirova'nın duvarlarının arkasında ölüyor olabilir. Kardeşim düşmanlarla kuşatılmış. Onların yanında olmalıyım."

Tyrion

Kara Kulaklar'dan Cheyk'in kızı Chella, etrafı gözlemek amacıyla önden gitmişti ve yol kavşağındaki ordunun haberini getiren de oydu. "Yaktıkları ateşlere bakılırsa en az yirmi bin kişiler," dedi. "Kırmızı sancakları var. Altın rengi aslanlı."

"Baban mı?" diye sordu Bronn.

"Ya da kardeşim Jaime," diye cevap verdi Tyrion. "Yakında öğreniriz." Perişan haldeki haydutlardan oluşan ekibine baktı. Taş Kargalar, Ay Kardeşleri, Kara Kulaklar ve Yanık Adamlar'dan oluşan yaklaşık üç yüz kişi, kurmayı düşündüğü ordunun sadece çekirdeğiydi. Daha o anda bile, Gunthor oğlu Gurn diğer klanlardan adam topluyordu. Lord babasının bu deri pelerinli, çalıntı silahlı adamları gördüğünde ne düşüneceğini merak ediyordu. Doğrusunu söylemesi gerekirse kendisi bile ne düşüneceğini bilmiyordu. Onların kumandanı mıydı, yoksa esiri mi? Çoğu zaman her ikisi birdenmiş gibi görünüyordu. "Aşağı tek başıma at sürsem daha iyi olacak," dedi.

"Tywin oğlu Tyrion için daha iyi olacak," dedi Ay Kardeşleri adına konuşan Ulf.

Shagga öfkeyle baktı. Onu bu halde görmek ürkütücüydü. "Dolf oğlu Shagga bundan hoşlanmadı. Shagga yarım adamla gidecek. Yarım adam yalan söylüyorsa Shagga onun kafasını uçuracak..."

"...ve keçilere yedirecek, tamam," dedi Tyrion. "Shagga, sana bir Lannister sözü verdim. Geri döneceğim."

"Senin sözüne niye güvenelim ki?" diye sordu Chella. Erkek gibi dümdüz, sert, ufak tefek bir kadındı ve aptal değildi. "Alçak toprakların lordları klanlarımıza daha önce de yalan söyledi."

"Beni kırıyorsun Chella," dedi Tyrion. "Ben artık dost olduğumuzu düşünüyordum. Ama istediğiniz gibi olsun, benimle gelin. Taş Kargalar adına Shagga ve Conn, Ay Kardeşleri adına Ulf, Yanık Adamlar adına Timett oğlu Timett." Adını söylediği klan üyeleri birbirlerine şüpheci gözlerle baktı. "Geri kalanlar ben çağırana kadar burada beklesin. Ben yokken birbirinizi öldürmemeye ve sakat bırakmamaya çalışın."

Atını mahmuzladı ve hızla yola koyuldu. Adamlara onu takip etmek ya da geride kalmaktan başka seçenek bırakmamıştı. Tyrion için ne yaptıklarının bir

önemi yoktu. Oturup bütün gün ve gece konuşmadıkları sürece. Haydutlarla ilgili sorun buydu. Klandaki her adamın sesinin duyulması gerektiğine dair tuhaf bir prensipleri vardı ve akıllarına gelen her konuda, hiç susmayacakmışçasına konuşuyorlardı. Kadınların bile konuşma hakkı vardı. Bütün yaptıkları konuşmakken Vadi'yi küçük soygunlar dışında yüzyıllardır tehdit edememeleri şaşırtıcı değildi. Tyrion bunu değiştirmeye niyetliydi.

Bronn yanında at sürüyordu. Kısa süreli bir homurdanmanın ardından haydutlardan beş adam, az gelişmiş, midilliye benzeyen ve taşlı yollarda keçi gibi ilerleyen küçük atlarına atlayıp onları takip etmeye başlamıştı.

Taş Kargalar birlikte at sürüyordu. Chella ve Ulf da birbirlerine yakın ilerlemeye özen gösteriyordu. Ay Kardeşleri ve Kara Kulaklar arasında sıkı bir bağ vardı. Timett oğlu Timett tek başına geliyordu. Ay Dağları'ndaki her klan, cesaretlerini kanıtlamak için kendi etlerini dağlayan ve rivayete göre ziyafetlerde bebekleri kızartıp yiyen Yanık Adamlar'dan korkuyordu. Erkeklik çağına geldiğinde sol gözünü ateşte kızdırdığı hançeriyle çıkaran Timett'ten diğer yanık adamlar bile korkuyordu. Tyrion'ın anladığına göre, erkeklik yaşına gelmiş bir delikanlının meme ucunu, bir parmağını ya da gerçekten çok cesursa (ya da deliyse) bir kulağını yakıp koparması normal sayılıyordu. Timett'in klanındakiler, onun gözünü çıkarmayı tercih etmesinden o kadar etkilenmişlerdi ki ona savaş kumandanlığına denk geldiği anlaşılan kırmızı el unvanını layık görmüşlerdi.

Tyrion bu hikâyeyi duyduğunda, "Kralları neyini yakıp kopardı merak ediyorum," demişti Bronn'a. Paralı asker sırıtarak bacaklarının arasını avuçlamıştı... Ama Bronn bile Timett hakkında konuşurken saygılı bir dil kullanmaya özen gösteriyordu. Eğer bir adam kendi gözünü çıkaracak kadar çıldırmışsa, düşmanlarına karşı nazik olması beklenemezdi.

Kafile, dağ eteğine inerken, uzak gözcüler taştan yapılmış sıvasız kulelerden etrafı tarıyorlardı. Tyrion bir kuzgunun havalandığını gördü. Yüksek yolun iki kaya çıkıntısı arasında kıvrıldığı yerdeki ilk barikat noktasına geldiler. Bir metre uzunluğundaki toprak duvar, yolu kesiyordu. On iki okçu duvarın arkasında konuşlanmıştı. Tyrion beraberindeki adamları durdurdu. "Kumandan kim?" diye bağırdı.

Okçuların kumandanı bir anda ortaya çıktı. Lordunun oğlunu tanıyıp adamlarını onun emrine vermesi daha da kısa sürdü. Kararmış tarlaların ve yanmış karakolların arasından geçip nehir topraklarına, Üç Dişli Mızrak'ın Yeşil Çatal'ına doğru indiler. Tyrion ortalıkta hiç ceset göremiyordu ama havada kuzgunlar ve leşçi kargalar dolaşıyordu. Burada bir çatışma olmuştu, hem de

kısa zaman önce.

Yol ağzından yarım fersah kadar ileride, ucu sivri kazıklardan oluşturulmuş ve mızraklı adamlar ve okçular konuşlandırılmış bir barikata vardılar. Barikatın arkasında göz alabildiğince geniş bir kamp alanı uzanıyordu. Yüzlerce ocağın ateşinden ince dumanlar yükseliyor, zırhlı adamlar ağaçlar altına oturmuş kılıçlarını bileyliyor ve çamurlu toprağa dikilmiş direklerin tepesinde tanıdık sancaklar dalgalanıyordu.

Bir grup atlı, barikata yaklaşan Tyrion ve beraberindekilere doğru ilerlemeye başladı. Başlarındaki şövalye üzeri ametist taşlarıyla süslenmiş gümüş bir zırh ve gümüş mor çizgili bir pelerin giyiyordu. Kalkanına tek boynuzlu at oyulmuştu ve miğferinin alnından yukarı bir metre uzunluğunda kıvrımlı bir boynuz çıkıyordu. Tyrion şövalyeyi selamlamak için dizginlerini çekti. "Sör Flement."

Sör Flement Brax miğferin siperini kaldırdı. "Tyrion," dedi şaşkınlıkla. "Lordum, hepimiz öldüğünüzden ya da..." Şüpheyle haydutlara baktı. "Yanınızdakiler..."

"Can yoldaşları ve sadık adamlar," dedi Tyrion. "Lord babamı nerede bulabilirim?"

"Yol ağzındaki hanı komuta merkezine çevirdi."

Tyrion güldü. Yol ağzındaki han! Belki de her şeye rağmen tanrılar vardı. "Onu hemen görmek istiyorum."

"Emredersiniz lordum." Sör Flement atını çevirdi ve emirler yağdırdı. Üç sıra kazık geçiş için yol açmak amacıyla barikattan çekildi. Tyrion kafilesini barikattan geçirdi.

Lord Tywin'in kampı fersah fersah uzuyordu. Chella'nın yirmi bin adam tahmini yanlış sayılmazdı. Sıradan adamlar açıkta kamp halindeydiler ama şövalyeler için ev büyüklüğünde çadırlar kurulmuştu. Tyrion, Presterlar'ın kızıl öküzlü sancağını, Lord Crakehall'ın benekli ayısını, Marbrandlar'ın yanan ağacını, Lyddenler'in porsuğunu gördü. Tyrion'ı gören şövalyeler ona sesleniyor, klan adamlarına bakan sıradan adamlarsa şaşkınlıklarını gizleyemeyerek aralarında fısıldaşıyorlardı.

Shagga'nın da çok şaşkın olduğuna şüphe yoktu. Bütün hayatı boyunca bu kadar adamı, atı ve silahı bir arada görmemiş olduğu kesindi. Kafiledeki diğer adamlar duygularını gizlemekte biraz daha başarılıydılar ama Tyrion onların da en az Shagga kadar şaşkın olduğundan emindi. Bu çok iyiydi. Lannisterlar'ın gücünden etkilendikleri ölçüde yönetilmeleri o kadar kolay olurdu.

Han ve ahırlar hemen hemen hatırladığı gibiydi ama çevresindeki kasaba

kapkara temellerden ve yıkık dökük evlerden ibaretti. Evlerin ortasına kurulmuş bir darağacında üstü kuzgunlarla dolu bir ceset sallanıyordu. Tyrion yaklaşırken kuzgunlar siyah kanatlarını çırpıp bağırarak havalandılar. Atından indi ve cesetten geri kalanlara baktı. Kuşlar kadının gözlerini, dudaklarını ve yanaklarının çoğunu yemişti. Açığa çıkmış çene kemikleri yüzünden kadının ağzına kanlı bir gülümseme yerleşmiş gibi görünüyordu. İçini çekerek, "Bir oda, yemek ve bir sürahi şarap istemiştim sadece," diye hatırlattı kadına.

Ahırda çalışan çocuklar atlarını almak için çıkıp koşturdu. Shagga kendi atını vermek istemedi. "Delikanlı atını çalmak için istemiyor," diyerek güvence verdi Tyrion. "Doyuracak, su verecek ve tüylerini tarayacak." Shagga'nın pelerininin de iyice bir fırçalanmaya ihtiyacı vardı aslında ama bunu söylemek zarif bir davranış olmazdı. "Sana söz veriyorum, atına bir şey olmayacak."

Shagga tereddüt ederek dizginlerini bıraktı. "Bu, Dolf oğlu Shagga'nın atı," diye delikanlıya kükredi.

"Eğer atını geri getirmezse hayalarını kesip keçilere yedirirsin," dedi Tyrion. "Bulabilirsen tabi."

Kırmızı pelerinler ve altın aslan işlemeli miğferler giymiş iki muhafız, hanın tabelası altında, kapının iki yanında bekliyordu. Tyrion adamları tanıdı. "Babam?"

"Ortak salonda lordum."

"Adamlarım yemek ve içki ister," dedi Tyrion. "Hemen getirtin." Hana girdi. Ve babası karşısındaydı.

Casterly Kayası Lordu, Batı Muhafızı Lord Tywin Lannister ellilerinin ortasında bir adamdı ama buna rağmen yirmi yaşında bir delikanlı kadar güçlüydü. Oturur haldeyken bile uzundu. Uzun bacakları, geniş omuzları ve dümdüz bir karnı vardı. İnce kolları kaslıydı. Sarı saçları azalmaya başladığında, berberine hepsini kazımasını emretmişti. Lord Tywin yarım yamalak şeylere inanmazdı. Sakallarını ve bıyıklarını da usturadan geçirmişti ama favorileri duruyordu. Altın rengi sık favorileri kulaklarından çenesinin altına kadar yüzünün iki yarısını kaplıyordu. Açık yeşil renk gözlerinde altın hareler vardı. Bir keresinde aptallar aptalı bir adam, Lord Tywin'in pisliğinde bile altın olduğunu söylemişti. Bazıları, o aptalın Casterly Kayası'nın bağırsaklarında hâlâ yaşadığını söylerdi.

Tyrion ortak salona girdiğinde, babası yaşayan tek erkek kardeşi Sör Kevan Lannister'la birlikte bira içiyordu. Amcası şişmanca ve kel bir adamdı. İri çenesinin hattı boyunca bırakılmış, kısa tıraşlı çember sakalı vardı. Tyrion'ı ilk amcası gördü. "Tyrion," dedi şaşırmış halde.

"Amca," diye karşılık verdi Tyrion. Derin bir reverans yaptı. "Ve lord babam. Sizleri burada bulmak ne büyük mutluluk."

Lord Tywin sandalyesinden kıpırdamadı ama gözlerle uzunca inceledi oğlunu. "Görüyorum ki ölümcül kaderinle ilgili dedikodular asılsızmış."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim baba," dedi Tyrion. "Koşup bana sarılarak kendini yormanı istemem." Salonun diğer ucundaki masaya doğru giderken, kısa bacakları yüzünden paytak paytak yürüdüğünün farkındaydı. Babasının gözleri ne zaman onun üstünde olsa bütün deformasyonlarını ve eksikliklerini son derece rahatsız edici bir duyguyla hissediyordu. Bir sandalyeye tırmanıp kendine babasının birasından bir kupa doldurduktan sonra, "Benim için savaş alanına çıkman ne büyük incelik," dedi.

"Benim gözümde senin yüzünden başlamış bir savaş bu," diye karşılık verdi Lord Tywin. "Ağabeyin Jaime bir kadının ellerine asla tutsak düşmezdi."

"Jaime ve benim farklı olduğumuz konularından biri bu. Eğer fark ettiysen o benden uzundur aynı zamanda."

Lord Tywin nükteyi duymazdan geldi. "Hanedanımızın onuru söz konusuydu. Yola düşmekten başka seçeneğim yoktu. Kimse bir Lannister'ın kanını bedel ödemeden dökemez."

"Beni kükrerken duyun!" dedi Tyrion sırıtarak. Bu, Lannister Hanedanı'nın sözüydü. "Dürüst olmam gerekir. Birkaç kez kıyısından dönmüş olsam da, gerçekte bir damla kanım bile dökülmedi. Morrec ve Jyck öldürüldü."

"Sanırım yeni adamlar isteyeceksin."

"Zahmete girme baba. Ben kendime birkaç adam buldum." Bir yudum bira içti. Mayalı, kahverengi bir biraydı. Neredeyse çiğnenecek kadar koyuydu. İyi biraydı doğrusu. Babasının hancı kadını asması büyük talihsizlikti. "Peki savaş nasıl gidiyor?"

Amcası cevap verdi. "Şimdilik gayet iyi. Sör Edmure ilerleyişimizi durdurabilmek için sınırları boyunca birlikler yerleştirdi ama baban ve ben onları küçük parçalara ayırdık."

"Ağabeyin zaferden zafere koşuyor," dedi babası. "Altın Diş'te Lord Piper ve Lord Vance'i ezip geçti. Nehirova'nın duvarlarının aşağısında Tullyler'in kalabalık gücüne karşı koydu. Üç Dişli Mızrak lordlarını bozguna uğrattı. Sör Edmure Tully pek çok sancak beyi ve şövalyesiyle birlikte esir alındı. Lord Blackwood sağ kalanları Nehirova'ya geri götürmek istedi ama orada Jaime tarafından kuşatıldılar. Geri kalanlar kendi kalelerine kaçıştı."

"Baban ve ben sırayla ilerledik," dedi Kevan Lannister. "Lord Blackwood'un

yenilmesiyle birlikte Kuzgunağaç düştü ve Leydi Whent savunma için yeterli adamı olmadığından Harrenhal'u teslim etti. Sör Gregor, Piperlar'ı ve Brackenlar'ı yerle bir etti..."

"Yani hiç rakibiniz kalmadı?" dedi Tyrion.

"Tam olarak öyle değil," dedi Kevan Lannister. "Denizgözcüsü hâlâ Mallisterlar'ın elinde ve Walder Frey askerlerini İkizler'e yığıyor."

"Sorun değil," dedi Lord Tywin. "Frey savaş alanına sadece zafer kokusu aldığında çıkar ve şu an kokladığı tek şey harabeler. Jason Mallister tek başına savaşacak gücü bulamaz. Jaime, Nehirova'yı alır almaz her ikisi de diz çökecek. Eğer Arrynlar ve Starklar bizimle karşılaşmak için ilerlemezlerse bu savaş bizim demektir."

"Yerinizde olsam Arrynlar'la ilgili pek endişelenmezdim. Starklar başka konu. Lord Eddard..."

"...bizim tutsağımız," dedi babası. "Kızıl Kale'nin dibindeki zindanda çürürken bir orduyu yönetemez."

"Hayır, yönetemez," diyerek onayladı Kevan Lannister. "Ama oğlu sancak beylerini çağırdı ve güçlü bir orduyla Moat Cailin'de konuşlandı."

"Çeliğe su verilmedikçe, kılıç kesmez," dedi Lord Tywin. "Robb Stark henüz bir çocuk. Sancakların rüzgârda dalgalanmasını, savaş borularının ötmesini seviyordur şüphesiz ama sonuçta kıyım işi bu. Midesinin kaldıracağını hiç zannetmiyorum."

Tyrion onun yokluğunda işlerin epey ilginçleştiğini anlıyordu. "Peki bu 'kıyım işi' yapılırken korkusuz kraliyet ailemiz ne durumda?" diye sordu Tyrion. "Benim güzel ve ikna edici kız kardeşim en iyi arkadaşını zindana atması için Robert'ı nasıl kandırdı?"

"Robert Baratheon öldü," dedi babası. "Kral Toprakları'nda yeğenin hüküm sürüyor."

İşte bu Tyrion'ı gerçekten şaşırtmıştı. "Kız kardeşim hüküm sürüyor demek istiyorsun." Büyük bir yudum bira daha içti. Kocasının yerine geçen Cersei'nin yönettiği diyar bambaşka bir yer haline gelecekti.

"Eğer işe yaramak istiyorsan sana bir görev vereceğim," dedi babası. "Karyl Vance ve Marq Piper arkamızda iplerini kopartmış halde dolaşıyorlar. Kızıl Çatal'ın karşısındaki topraklarımıza saldırıyorlar."

Tyrion Lannister bir tıs sesi çıkardı. "Karşılık vermeye cüret etmişler. Normalde bu terbiyesizliğin cezasını vermekten mutluluk duyardım ama başka bir yerde çok önemli işlerim var baba."

"Öyle mi?" dedi Lord Tywin hiç etkilenmediğini belli eden bir tavırla. "Ned Stark'a olan bağlılığından dolayı kahramanlık hayalleri kuran Lord Beric Dondarrion gözcü gruplarımızı taciz edip bize rahatsızlık veriyor. Kılıcını ateşe vermekten hoşlanan şu şişman rahip bozuntusu da onunla birlikte. Kaçmadan önce onlarla ilgilenebilir misin? Yüzüne gözüne bulaştırmadan elbette."

Tyrion elinin tersiyle ağzını sildi ve gülümsedi. "Baba, bana yirmi, elli... kaç kişi varsa aklında, verecek kadar güveniyor olman yüreğimi ısıttı. Bu kadar adamı gözden çıkarabileceğinden emin misin? Pekâlâ, sorun değil. Lord Beric ve Thoros'la karşılaşırsam ikisinin de icabına bakarım." Sandalyesinden indi, beyaz peynir ve meyvelerle dolu yuvarlak masaya gitti. "Ama önce tutmam gereken bazı sözler var," dedi bir dilim peynir keserken. "Üç bin miğfer ve bir o kadar da zırhlı yelek edinmem gerek. Ayrıca kılıçlar, mızraklar, oklar ve çelik uçlar, gürzler, savaş baltaları, çelik eldivenler, boğazlıklar, göğüs plakaları ve bütün bunları taşımak için at arabaları..."

Arkasındaki kapı o kadar büyük gürültüyle açıldı ki Tyrion neredeyse peynirini düşürüyordu. Kevan Lannister küfrederek ayağa kalkarken, muhafızların kumandanı kapının çarpmasıyla uçarak şömineye çarptı. Adam soğuk küllerin içine yuvarlandı. Miğferi ezilmişti. Shagga muhafızın kılıcını eline aldı ve bir ağaç dalı kırıyormuş gibi kolayca dizinde ikiye ayırıp ortak salonun ortasına fırlattı. Haydutun peynirden daha keskin kokusu arkasından gelip salonu doldurmuştu. "Kırmızı pelerinli küçük adam," dedi muhafıza. "Bir daha Dolf oğlu Shagga'ya çıplak kılıç gösterirsen o kılıçla hayalarını kesip ateşte kızartır."

"Ne? Bu sefer keçi yok mu?" dedi Tyrion peynirini ısırırken. Diğer klan haydutları da Bronn'un peşi sıra ortak salona girdiler. Paralı asker, ne yapayım der gibi omuz silkti.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Lord Tywin buz gibi sesiyle.

"Benimle buraya kadar geldiler baba. Bizimle kalabilirler mi? Çok fazla yemiyorlar hem."

Kimse gülmüyordu. "Siz vahşiler savaş konseyimize hangi hakla giriyorsunuz?" diye sordu Kevan Lannister.

"'Vahşiler' mi alçak toprakların lordu?" Conn yıkansa yakışıklı bir adam olurdu. "Bizler özgür adamlarız. Özgür adamların sahip olduğu hakla bütün savaş konseylerine girebiliriz."

"Hangisi aslan lordu?" diye sordu Chella.

"İkisi de yaşlı adamlar," dedi henüz yirminci yılını görmemiş olan Timett oğlu

Timett.

Sör Kevan elini kılıcının kabzasına götürdü ama Lord Tywin iki parmağını hafifçe kardeşinin koluna değdirerek onu yeterince çabuk durdurdu. Lord Tywin soğukkanlı görünüyordu. "Tyrion, bütün nezaket kurallarını unuttun mu? Lütfen bizi... saygıdeğer konuklarınla tanıştır."

Tyrion parmaklarını yaladı. "Memnuniyetle," dedi. "Bu güzel kız, Kara Kulaklar'dan Cheyk'in kızı Chella."

"Ben kız değilim," diye itiraz etti Chella. "Oğullarımın elli kulak kesmişliği vardır."

Tyrion, "Elli kulak daha alırlar umarım," diyerek Chella'dan uzaklaştı. "Bu, Coratt'ın oğlu Conn. Saçları çıkmış Casterly Kayası gibi görünen de Dolf oğlu Shagga, Taş Kargalar'dan. Bu, Ay Kardeşleri'nden Umar'ın oğlu Ulf. Bu, Yanık Adamlar'ın kırmızı eli Timett oğlu Timett. Ve son olarak, belli bağımlılıkları olmayan paralı asker Bronn. Onu tanıdığım şu kısa süre içinde iki kez taraf değiştirdiğine şahit oldum. İkinizin iyi anlaşması gerek baba." Bronn'a ve klan üyelerine döndü. "Size babamı tanıştırmama izin verin," dedi. "Lannis Limanı Kalkanı, Batı Muhafızı, Casterly Kayası Lordu, bir zamanların ve yakın geleceğin Kral Eli, Lannister Hanedanı'ndan Tytos oğlu Tywin Lannister."

Lord Tywin ayağa kalktı. Vakur ve dikkatli. "Ay Dağları'nın savaşçı klanlarının yetenekleri batıda bile dillere destandır. Sizi kalelerinizden alıp buralara kadar getiren nedir lordlarım?"

"Atlar," dedi Shagga.

"İpek ve çelik için aldığımız söz," dedi Timett oğlu Timett.

Tyrion, Arryn Vadisi'ni üstünde dumanlar tüten bir harabeye çevirmek üzere yaptığı teklifi anlatacaktı ama şansı olmadı. Kapı yeniden gürültüyle açıldı. Ulak, Lord Tywin'in önünde diz çökerken hızlıca Tyrion'ın adamlarına baktı. "Lordum," dedi. "Sör Addam, Stark ordusunun yol ağzına doğru ilerlediğini iletmemi emretti."

Lord Tywin Lannister gülümsemedi. Lord Tywin asla gülümsemezdi ama Tyrion yıllar içinde babasının keyifli anlarını yüzünden okumayı öğrenmişti. "Kurtçuklar inlerinden çıkıp aslanlarla oynamaya gelmişler demek," dedi tatmin dolu bir sesle. "Kusursuz. Sör Addam'a gidip geri çekilmesini söyle. Biz oraya varana kadar kuzeylilerle çarpışmasın ama kanatlarını rahatsız edip iyice güneye kaymalarını sağlasın."

"Emrettiğiniz gibi lordum." Süvari salondan çıktı.

"Burada gayet iyi konuşlandık," dedi Kevan Lannister. "Kıyıya yakınız,

kendimizi kazıklarla ve çukurlarla çevirdik. Eğer güneye geliyorlarsa bırakalım gelsinler ve onları burada kıralım."

"Çocuk, sayımızı görünce cesaretini kaybedip geri çekilebilir," diye karşılık verdi Lord Tywin. "Starklar'ı ne kadar erken kırarsam, Stannis Baratheon'la o kadar çabuk hesaplaşırım. Davulculara toplanma ritmi vurmalarını söyle ve Jaime'ye, Robb Stark'ın üzerine yürüdüğümü haber ver."

"Emrettiğiniz gibi," dedi Kevan Lannister.

Tyrion babasının vahşi klan haydutlarına dönüşünü suratsız bir hayranlıkla izledi. "Dağların adamlarının korkusuz savaşçılar olduğu söylenir," dedi Lord Tywin.

"Doğrudur," dedi Taş Kargalar'dan Conn.

"Kadınları da öyledir," diye ekledi Chella.

"Düşmanlarıma karşı benimle birlikte at sürün. Oğlumun size söz verdiği her şeyi fazlasıyla alacaksınız."

"Bize kendi sikkelerimizle mi ödeme yapacaksın?" dedi Umar oğlu Ulf. "Oğlunun sözü varken, bir de babasının sözü neden gerek ki?"

"Ben şu da gerekir gibi bir şey söylemedim," diye yanıt verdi Lord Tywin. "Benim sözlerim tamamen nezaket icabıdır, başka bir şey değil. Bize katılmanıza gerek yok. Kuzeyliler çelik ve buzdan yapılmıştır. En gözü kara şövalyelerim bile onlarla yüz yüze gelmekten korkar."

Ah, kusursuz iş, diye düşündü Tyrion çarpık bir gülümsemeyle.

"Yanık Adamlar kimseden korkmaz, Timett oğlu Timett aslanlarla at sürecek."

"Yanık Adamlar nereye giderse Taş Kargalar oraya onlardan önce varır," dedi Conn ateşle. "Biz de at süreceğiz."

"Dolf oğlu Shagga onların hayalarını kesip kargalara yedirecek."

"Aslan lorduyla gideceğiz," dedi Chella. "Ama yarım adam bizimle gelirse. Canını verdiği sözle satın aldı. Vadettiği çelik elimize değene kadar hayatı bizimdir."

Lord Tywin benekli gözlerini oğluna çevirdi.

"Keyifle," dedi Tyrion teslim olmuş bir gülümsemeyle.

Sansa

Taht odasının duvarları çırılçıplak kalmıştı. Kral Robert'ın sevdiği av goblenleri indirilmiş, odanın bir köşesine dağınık halde atılmıştı.

Sör Mandon Moore, Kral Muhafızları'ndan diğer ikisinin yanındaki yerini almak üzere tahtın altına gitti. Sansa ilk kez yanında bir muhafız olmadan kapıda oyalanıyordu. Kraliçe iyi davranışlarının ödülü olarak Sansa'ya kale özgürlüğü vermişti ama yine de gittiği her yerde yanında bir refakatçi bulunuyordu. "Müstakbel gelinim için onur muhafızları," demişti kraliçe ama Sansa kendini onurlandırılmış hissetmiyordu.

"Kale özgürlüğü," duvarların dışına çıkmamak üzere verilmiş bir söz karşılığı Kızıl Kale içinde istediği her yere gidebilmesi anlamına geliyordu. Bu Sansa'nın memnuniyetle verdiği bir sözdü. İstese de duvarların dışına çıkamazdı. Kalenin bütün kapıları Janos Slynt'in altın pelerinlileri ve Lannisterlar'ın muhafızları tarafından gece gündüz gözleniyordu. Ayrıca, kaleden ayrılabiliyor olsa bile nereye gidecekti ki? Avluda yürümek, Myrcella'nın bahçesinden çiçek toplamak ve septe gidip babası için dua etmek Sansa için yeterliydi. Zaman zaman tanrı korusunda da dua ediyordu. Starklar hâlâ eski tanrılara ibadet ediyordu.

Bu, Joffrey'nin hükümdarlığının ilk büyük konsey toplantısıydı. Sansa bu yüzden biraz heyecanlıydı. Taht odasının batı pencerelerinin altında bir sıra Lannister muhafızı vardı. Doğu pencerelerinin altına da Şehir Muhafızları'ndan altın pelerinliler sıralanmıştı. Sıradan halkın arasında hiç hareketlilik yoktu ama balkonun altındaki irili ufaklı lordlar ve leydilerden oluşan küçük grup huzursuzca hareket ediyordu. Yirmi kişiden fazla değillerdi. Hâlbuki Kral Robert'ı bekleyen yüzlerce insan olurdu.

Sansa selamlama sözleri mırıldanarak aralarından geçti ve kendine önlerde bir yer buldu. Siyahi Jalabhar Xho'yu, kederli Sör Aron Santagar'ı, Redwyne ikizleri Dehşet ve Salya'yı tanımıştı ama içlerinden hiçbiri onu hatırlamış gibi görünmüyordu. Hatırladıysalar bile gri veba yüzünden ondan kaçıyor olmalıydılar. Hastalıklı Lord Gyles, Sansa'nın yaklaştığını görünce elini yüzüne götürdü ve öksürüğe yakalanmış gibi yaptı. Ayyaş Lord Dontos tam Sansa'yı selamlayacakken, Sör Balon Swann adamın kulağına bir şeyler fısıldadı ve Lord Dantos diğer tarafına döndü.

Lordların geri kalanları ortalıkta görünmüyordu. Sansa hepsinin birden nerede olabileceğini merak etti. Umutsuzca dost yüzler aradı ama bir kişi bile ona

bakmıyordu. Vaktinden çok önce ölmüş bir kızın hayaleti gibiydi.

Yüce Üstat Pycelle her zamanki gibi uyuklar halde, eli sakalında konsey masasında tek başına oturuyordu. Lord Varys'in ayakları hiç ses çıkarmadan aceleyle salona geldiğini gördü Sansa. Çok geçmeden Lord Baelish gülümseyerek arkadaki yüksek kapılardan içeri girdi. Öne doğru yürürken Sör Balon ve Sör Dontos'la ayaküstü sohbet etti. Sansa'nın karnında tedirgin kelebekler uçuyordu. Korkmama gerek yok, dedi kendine. Korkmam için hiç sebep yok. Her şey iyi olacak. Joff beni seviyor ve kraliçe de öyle. Kendisi söyledi.

Salonda habercinin sesi yankılandı. "Andallar'ın, Rhoynarlar'ın, İlk İnsanlar'ın Kralı, Yedi Krallık Lordu, Baratheon ve Lannister Hanedanlarından Bu İsimle Anılan İlk Kral Majesteleri Joffrey'yi selamlayın. Diyar'ın Koruyucusu, Batı Işığı, Vekil Kraliçe, Majesteleri'nin Leydi Annesi, Lannister Hanedanı'ndan Cersei'yi selamlayın."

Beyaz zırhlı Sör Barristan Selmy, Joffrey ve annesini kapıdan geçirdi. Sör Arys Oakheart, kraliçeye eşlik ediyordu. Joffrey'nin yanında Sör Boros Blount vardı. Jaime Lannister dışındaki altı Beyaz Kılıç salondaydı. Sansa'nın prensi – hayır, artık kralı– basamakları ikişer ikişer çıkarak Demir Taht'a oturdu. Annesi konsey üyeleriyle birlikte oturuyordu. Joff kırmızılarla kesilmiş siyah kadifeler giyiyordu. Uzun yakalı altın rengi pelerini pırıl pırıl parlıyordu. Başında yakutlar ve siyah elmaslarla süslenmiş altın bir taç vardı.

Joffrey salona bakmak için kafasını çevirdiğinde Sansa'yla göz göze geldi. Gülümsedi ve konuşmaya başladı. "Bir kralın görevi sadık olmayanları cezalandırmak ve sadakat sahiplerini ödüllendirmektir. Yüce Üstat Pycelle, kararlarımı okumanızı emrediyorum."

Pycelle ayağa kalktı. Kürk yakalı, altın düğmeli, olağanüstü gösterişli kırmızı bir cübbe giymişti. Cübbesinin dökümlü kolundan bir parşömen çıkardı, açtı ve bir isim listesi okumaya başladı. Okunan her ismin konsey huzuruna çıkması ve Joffrey'ye sadakat yemini etmesi emrediliyordu. Bu emri yerine getirmeyenler hain sayılacak, unvanları alınacak ve toprakları krallığa devredilecekti.

Pycelle'in okuduğu isimler Sansa'nın nefessiz kalmasına sebep oldu. Lord Stannis Baratheon, leydi karısı ve kızı. Sör Renly Baratheon. Lord Royce lordlarının her ikisi ve oğulları. Sör Loras Tyrell. Lord Mace Tyrell, kardeşleri, amcaları ve oğulları. Kırmızı rahip Myrli Thoros. Lord Beric Dondarrion. Leydi Lysa Arryn ve oğlu küçük lord Robert. Lord Hoster Tully, kardeşi Sör Brynden ve oğlu Sör Edmure. Lord Jason Mallister. Dorne Hudutları'ndan Lord Bryce Caron. Lord Tytos Blackwood. Lord Walder Frey ve varisi Sör Stevron. Lord

Karyl Vance. Lord Jonos Bracken. Leydi Shella Whent. Dorne Prensesi Doran Martell ve bütün oğulları. Ne kadar çoklar, diye düşündü Pycelle okumaya devam ederken. Bu mesajların teker teker gönderilmesi için büyük bir kuzgun sürüsü gerek.

Ve sonlara doğru Sansa'nın dehşetle beklediği isimler okundu. Leydi Catelyn Stark. Robb Stark. Brandon Stark. Rickon Stark. Arya Stark. Sansa nefes alamadı. Arya. Arya'nın gelip sadakat yemini etmesini istiyorlardı... Demek ki kadırgaya binip kaçmayı başarmıştı. Şimdi Kışyarı'nda güvendeydi...

Yüce Üstat Pycelle parşömeni tekrar yuvarladı, yenine soktu ve sağ kolundan yeni bir parşömen çıkardı. Boğazını temizleyip devam etti. "Hain Eddard Stark'tan boşalan göreve, Majesteleri'nin emriyle Batı Muhafızı ve Casterly Kayası Lordu Tywin Lannister getirilecektir. Lord Tywin, Kral Eli sıfatıyla kralın sesiyle konuşacak, düşmanlara karşı ordularını yönetecek ve kraliyet işlerini yerine getirecektir. Majesteleri emretti. Küçük Konsey onayladı."

"Hain Stannis Baratheon'dan boşalan göreve, Majesteleri'nin leydi annesi Vekil Kraliçe Cersei Lannister getirilecektir. Majesteleri'nin en sağlam destekçisi Kraliçe Cersei küçük konseyde yer alacak, bilgelikle ve adaletle hükmetmesi için Majesteleri'ne destek olacaktır. Majesteleri emretti. Küçük Konsey onayladı."

"Majesteleri'nin emriyle Kral Toprakları'nın sadık hizmetkârı, Şehir Muhafızları Kumandanı Sör Janos Slynt lordluk rütbesine yükseltilecek, eski Harrenhal makamı bütün toprakları ve gelirleriyle birlikte kendisine devredilecektir. Kendisinden sonra oğulları ve torunları, sonsuza kadar bu onuru taşıma hakkına sahip olacaktır. Lord Slynt, Majesteleri'nin küçük konseyinde yer alacak ve diyarın idaresinde Majesteleri'ne danışmanlık yapacaktır. Majesteleri böyle emretti. Küçük Konsey onayladı."

Sansa, Janos Slynt salona girdiği zaman oluşan hareketliliği göz ucuyla izledi. Mırıltılar bu sefer daha yüksek ve daha kızgındı. Soyları binlerce yıl geriye giden onurlu lordlar, sıradan halkın içinden gelen bu kurbağa suratlı kel adam aralarından geçerken yol açtı. Slynt'in siyah kadife yeleğine dikilmiş altın pullar adam yürüdükçe birbirine çarpıp sesler çıkarıyordu. Pelerini siyah ve altın renkli damalarla süslenmişti. Oğulları olduğu anlaşılan iki çirkin oğlan taşıdıkları kendilerinden daha uzun metal kalkanların ağırlığı altında ezilmemeye çabalayarak babalarının önünde yürüyordu. Janos Slynt, gece siyahı zemin üstüne işlenmiş kanlı bir altın mızrağı kendine sancak arması olarak seçmişti. Bu arma, Sansa'nın tüylerini diken diken yapmıştı.

Lord Slynt yerine otururken Yüce Üstat Pycelle devam etti. "Son olarak,

hainlik ve karmaşa dolu bu günlerde, sevgili Robert'ımızın da ölümüyle birlikte, Kral Joffrey'nin güvenliği en önemli meselemizdir..." Kraliçeye baktı.

Cersei ayağa kalktı. "Sör Barristan Selmy, öne çıkın."

Sör Barristan bir heykel kadar dik ve hareketsiz Demir Taht'ın önünde duruyordu. Öne çıktı, bir dizinin üstüne çöküp başını öne eğdi. "Majesteleri, emrinizdeyim."

"Ayağa kalkın Sör Barristan," dedi Cersei Lannister. "Miğferinizi çıkarabilirsiniz."

"Leydim?" Sör Barristan ayağa kalkarken miğferini çıkardı ama neden olduğunu anlayamamış gibi görünüyordu.

"Uzun yıllar boyunca kraliyete sadakatle hizmet ettiniz sör ve bu topraklarda yaşayan her kadın ve erkek size teşekkür borçlu. Buna rağmen, korkarım ki göreviniz sona erdi. Kral ve konsey artık ağır yüklerinizden kurtulmanız gerektiği kanaatinde."

"Ağır... yüklerim mi? Ben... anlamıyorum."

Yeni lord ilan edilmiş Janos Slynt küstah ve kalın bir sesle konuştu. "Majesteleri artık Kral Muhafızları Kumandanı olmadığınızı söylemeye çalışıyor."

Beyaz saçlı uzun boylu şövalye orada öylece dururken küçülüyormuş, zor nefes alıyormuş gibi görünüyordu. "Majesteleri," dedi sonunda. "Kral Muhafızları yeminli kardeşlerden oluşur. Yeminimiz ömür boyu geçerlidir. Bu yemin ancak ölümle bozulur ve görev o zaman biter."

"Kimin ölümüyle Sör Barristan?" diye sordu Cersei. Kraliçenin sesi ipek kadar yumuşaktı ama ağırlığı bütün salonun üstüne çöktü. "Sizin ölümünüz mü? Yoksa kralınki mi?"

"Babamın ölmesine göz yumdunuz," dedi Joffrey oturduğu yüksek tahttan seslenerek. "Kimseyi koruyamayacak kadar yaşlısınız."

Sansa şövalyenin yeni kralına delici gözlerle baktığını gördü. Sör Barristan daha önce hiç bu kadar yaşlı görünmüyordu. "Majesteleri," dedi. "Ben yirmi üçüncü yaşımda Kral Muhafızı olarak seçildim. Elime kılıç aldığım ilk gün itibarıyla tek hayalim buydu. Hanedanıma ait her şeyden görevim için vazgeçtim. Evlenmek üzere olduğum kız, kuzenimle evlendirildi. Hayatımı kraliyete adayacaktım ve bu yüzden toprağa ve oğullara ihtiyacım yoktu. Sör Gerold Hightower, kralı bütün gücümle koruyacağıma... onun kanına karşılık kendi kanımı dökeceğime... dair ettiğim yemini bizzat duydu... Babanıza hizmet etmeden önce Sabah Kılıcı Sör Arthur Dayne'le birlikte, Beyaz Boğa ve Dorne

prensi Lewyn'le yan yana savaştım. Kral Aerys ve ondan önce babası Jaehaerys'in kalkanı oldum... Üç kral..."

"Ve hepsi ölü," dedi Serçeparmak.

"Sizin vaktiniz geçti," diye duyurdu Cersei Lannister. "Joffrey etrafında genç ve güçlü adamlar istiyor. Konsey, Sör Jaime Lannister'ın Beyaz Kılıçlar Yeminli Kardeşler'inin Lord Kumandanı atanarak sizin yerinizi almasına karar verdi."

"Kral Katili," dedi Sör Barristan tiksinti dolu bir sesle. "Kılıcını, korumaya yemin ettiği kralın kanıyla yıkamış onursuz bir şövalye."

"Sözlerinize dikkat edin," diye uyardı kraliçe. "Sevgili kardeşimden, kralımızın kendi kanından bahsediyorsunuz."

Lord Varys diğerlerinden daha yumuşak bir tavırla konuştu. "Hizmetlerinizi görmezden geliyor değiliz sevgili sör. Lord Tywin Lannister size Lannis Limanı'nın kuzeyinde, deniz kıyısındaki topraklardan hatırı sayılır büyüklükte bir arazi, sağlam bir kale inşa edebilmeniz için yeterli altın ve adam, her ihtiyacınıza koşacak hizmetkârlar vermeyi kabul etti."

Sör Barristan keskin gözlerle baktı. "İçinde ölecek bir delik ve gömülmem için adamlar. Teşekkür ederim lordlarım... ama merhametinize tüküreyim." Uzandı ve pelerinini boynunda tutan ağır kopçayı açtı. Ağır beyaz kumaş omuzlarından akarak bir yığın halinde yere düştü. Miğferini yere atınca sert bir metal sesi salonda yankılandı. "Ben bir şövalyeyim," dedi. Göğüs zırhının gümüş bağlarını çözdü, onu da yere attı. "Ve bir şövalye olarak öleceğim."

"Görünüşe bakılırsa çıplak bir şövalye olarak," dedi Serçeparmak.

Herkes gülüyordu. Tahtında oturan Joffrey, lordlar, Janos Slynt, Kraliçe Cersei ve daha birkaç dakika önce kardeşleri olan diğer Kral Muhafızları. Onu en fazla bu üzmüştür, diye düşündü Sansa. Orada öylece tek başına duran, utanmış, yüzü kızarmış, konuşamayacak kadar öfkeli yaşlı ve cesur adam için kalbi parçalanıyordu. Sör Barristan sonunda kılıcını çekti.

Sansa birinden soluğu kesiliyormuş gibi bir ses çıktığını duydu. Sör Boros ve Sör Meryn şövalyeyi durdurmak için öne çıktılar ama Sör Barristan'ın gözlerindeki aşağılama dolu keskin bakış onları durdurdu. "Korkmayın sörlerim, kralınız güvende... bu da sizin sayenizde değil. Şu dakika bir hançerle peynir keser gibi beşinizi birden kılıçtan geçiririm. Kral Katili'nin komutasında görev yapmayı kabul ettiyseniz hiçbiriniz beyaz giymeye layık değilsiniz demektir." Kılıcını Demir Taht'ın dibine fırlattı. "Al evlat. İstersen bunu da eritip diğerlerine katabilirsin. Şu beş sefilin elindeki kılıçlardan daha fazla işine yarar. Belki kılıcımın üstünde, tahtı senden aldığında Lord Stannis oturur."

Uzun yolu kullanarak salondan çıkmak için yürümeye başladı. Güçlü ve sert adımları duvarlarda yankılanıyordu. Lordlar ve leydiler geçmesi için yolu açtı. Büyük meşe kapılar Sör Barristan'ın arkasından kapanana kadar salonda çıt yoktu. Sansa şövalyenin ardından çıkan sesleri duyuyordu: Yumuşak fısıltılar, huzursuz mırıldanmalar, konsey masasından gelen kâğıt hışırtıları. "Bana evlat dedi," dedi hırçınca Joffrey. Sesi küçücük bir oğlan çocuğu gibi çıkmıştı. "Amcam Stannis hakkında da konuştu," dedi.

"Boş konuşmalar," diye karşılık verdi Hadım Varys. "Hiçbir anlamı yok."

"Amcalarımla birlikte bir komplo hazırlıyor olabilir. Yakalanıp sorgulanmasını istiyorum." Kimse kıpırdamadı. Joffrey sesini yükseltti. "Yakalanmasını emrediyorum, dedim!"

Janos Slynt konsey masasından kalktı. "Altın pelerinlilerim konuyla ilgilenecek Majesteleri."

"Güzel," dedi Kral Joffrey. Lord Janos salonun çıkışına doğru yürümeye başladı. Üzerinde yeni armaları olan kalkanları taşımaya çalışan oğulları babalarına yetişmek için koşturuyordu.

"Majesteleri, artık işimize geri dönecek olursak, altı kişi kaldılar. Kral Muhafızları'nızın bir kılıca daha ihtiyacı var," diye hatırlattı Serçeparmak.

Joffrey gülümsedi. "Onlara anlat anne."

"Kral ve konsey, Kral Toprakları'ndaki hiçbir adamın kralı kendi yeminli kılıcı Sandor Clegane'den daha iyi koruyamayacağına karar verdi," dedi.

"Buna ne diyorsun köpek?" diye sordu Joffrey.

Tazı'nın sert yüzünden duygularını anlamak kolay değildi. Bir süre düşündü. "Neden olmasın?" dedi. "Vazgeçmek zorunda kalacağım bir karım ya da topraklarım yok. Olsa da kimin umurunda?" Ağzının yanık kısmı çarpıldı. "Ama sizi uyarıyorum. Şövalye yemini etmem."

"Kral Muhafızları'nın Yeminli Kardeşler'i her zaman şövalyelerden seçilmiştir," dedi Sör Boros sert bir ifadeyle.

"Şimdiye kadar öyleydi," diye karşılık verdi Tazı korkutucu, pürüzlü sesiyle. Sör Boros sessizleşti.

Kral'ın habercisi öne çıktığında Sansa vaktin geldiğini fark etti. Elbisesinin eteklerini huzursuzca düzeltti. Krala olan saygısından ötürü yas kıyafetleri giymişti ama güzel görünmek için özel bir çaba harcamıştı. Arya'nın mahvettiği, kraliçenin hediyesi fildişi ipek elbiseyi giyiyordu ama kumaşı siyaha boyattığı için leke görünmüyordu artık. Saatlerce mücevherlerini karıştırdıktan sonra zarif ve sade gümüş bir kolyede karar kılmıştı.

Habercinin sesi duyuldu. "Eğer salonda bulunanlardan birinin krala anlatacağı bir meselesi varsa şimdi konuşsun ya da bir dahaki toplantıya kadar sussun."

Sansa titredi. Şimdi, dedi kendine. Bunu şimdi yapmalıyım. Bir adım attı. Ardından bir adım daha. Tanrılar bana cesaret verin. Lordlar ve leydiler geçmesi için yolu açtı. Gözlerinin ağırlığını üstünde hissediyordu Sansa. Leydi annem kadar güçlü olmalıyım. "Majesteleri," dedi zayıf, titrek bir sesle.

Demir Taht'ın durduğu yerin yüksekliğinden dolayı Joffrey salondaki herkesten daha iyi bir görüş açısına sahipti. Sansa'yı ilk gören o oldu. "Öne gelin leydim," dedi gülümseyerek.

Gülümsemesi Sansa'yı sardı. Kendini güçlü ve güzel hissetmesine sebep oldu. Beni seviyor. O beni seviyor. Sansa başını kaldırıp Joffrey'ye doğru yürüdü. Ne çok hızlı, ne çok ağır. Ne kadar huzursuz olduğunu onlara göstermemeliydi.

"Stark Hanedanı'ndan Leydi Sansa," diye duyurdu haberci.

Demir Taht'ın önünde, Sör Barristan'ın pelerininin, miğferinin ve göğüs zırhının olduğu yerde durdu. "Kralla ve konseyle paylaşacak bir meselen mi var Sansa?" diye sordu konsey masasında oturan kraliçe.

"Evet," dedi Sansa. Elbisesini mahvetmemek için yerdeki pelerinin üstüne diz çöküp, siyah ve korkunç tahtın üstünde oturan prensine baktı. "Eskiden Kral Eli olan babam Lord Eddard Stark için merhamet istiyorum Majesteleri," dedi. Bu cümleyi yüzlerce kez tekrar etmişti.

Kraliçe içini çekti. "Sansa, beni hayal kırıklığına uğrattın. Sana hain kanıyla ilgili söylediklerimi hatırlamıyor musun?"

"Babanız çok korkunç suçlar işledi leydim," dedi Yüce Üstat Pycelle.

"Ah zavallı küçük şey," diye iç geçirdi Varys. "O daha bir bebek lordlarım. Ne istediğini bilmiyor."

Sansa sadece Joffrey'ye bakıyordu. Beni dinlemeli, diye düşündü. Kral tahtında kıpırdandı. "Bırakın konuşsun," dedi. "Söyleyeceklerini duymak istiyorum."

"Teşekkür ederim Majesteleri," dedi Sansa gülümseyerek. Sadece Joffrey için, küçük gizli bir gülümsemeydi. Dinliyordu. Sansa dinleyeceğini baştan beri biliyordu.

"İhanet ölümcül bir tohum," dedi Pycelle ciddi bir ifadeyle. "Tohumundan köküne, yaprağına kadar yok edilmeli ki yayılmasın."

"Babanın suçlarını inkâr mı ediyorsun?" diye sordu Lord Baelish.

"Hayır lordlarım," dedi Sansa. Böyle olmayacağını biliyordu.

"Cezalandırılması gerektiğini biliyorum. Benim bütün istediğim merhamet. Lord babam yaptıklarına pişman olmak zorunda, bunun farkındayım. Kral Robert onun arkadaşıydı. Babam kralı çok severdi. Bunun doğru olduğunu hepiniz biliyorsunuz. Kral Robert ısrar edene kadar asla Kral Eli olmak gibi bir isteği yoktu. Ona yalan söylemiş olmalılar. Lord Renly, Lord Stannis ya da başka biri ona yalan söylemiş olmalı. Yoksa..."

Kral Joffrey tahtın kollarını sıkı sıkı tutarak öne eğildi. Kırık kılıç uçları parmaklarının arasından çıkıyordu. "Benim kral olmadığımı söyledi. Bunu neden söyledi?" dedi.

"Bacağı kırıktı," diye karşılık verdi Sansa. "Çok fazla ağrısı vardı ve Üstat Pycelle ona sürekli haşhaş sütü veriyordu. Haşhaş sütünün zihni bulandırdığı bilinir. Yoksa asla böyle bir şey söylemezdi."

Varys, "Bir çocuğun inancı... ne tatlı bir masumiyet. Buna rağmen, çocuktan al haberi de derler," dedi Varys.

"İhanet ihanettir," dedi Pycelle.

Joffrey tahtında huzursuzca kıpırdanıyordu. "Anne?"

Cersei Lannister düşünceli gözlerle Sansa'yı inceledi. "Eğer Lord Eddard suçlarını itiraf etseydi saçmalıkları için pişmanlık duyduğuna inanabilirdik," dedi sonunda.

Kral Joffrey ayağa kalktı. Lütfen, dedi Sansa içinden. Lütfen, lütfen benim tanıdığım gibi bir kral ol. Nazik ve soylu. Lütfen. "Söyleyeceğin başka bir şey var mı?" diye sordu Sansa'ya.

"Sadece... bana olan sevginizin hatırına bana bu iyiliği yapın prensim," dedi Sansa.

Kral Joffrey, Sansa'yı süzdü. "Tatlı sözlerin beni duygulandırdı," dedi vakur bir tavırla. Her şeyin çok iyi olacağını anlatmak istiyormuş gibi başını sallıyordu. "İstediğini yapacağım... ama önce baban suçunu itiraf etmeli ve benim kral olduğumu söylemeli. Aksi takdirde merhametimi kazanamaz."

"Söyleyecek," dedi Sansa kalbi sızlayarak. "Söyleyeceğini biliyorum."

Eddard

Yerdeki saman yığını idrar kokuyordu. Bir pencere, bir yatak, hatta bir tuvalet kovası bile yoktu. Güherçile plakalarıyla kaplı soluk kızıl duvarları, demirle güçlendirilmiş minik tahta parçalarından yapılmış on santim kalınlığındaki kapıyı hatırladı. Onu içeri tıkarlarken bir an için görebilmişti. Kapı üstüne kapandığında artık hiçbir şey göremez olmuştu. Karanlık mutlaktı. Kör olduğu söylenebilirdi.

Ya da ölü. Kralıyla birlikte gömülmüş. "Ah Robert," diye mırıldandı eli soğuk taş duvarı hissederken. Her hareket edişinde bacağı zonkluyordu. Kışyarı'nın mahzen mezarında Robert'ın yaptığı şakayı hatırladı. Kral yer, El pisliğini toplar, demişti Robert. Nasıl da gülmüştü. Ama yanılmıştı. Kral ölür, El gömülür, diye düşündü Ned.

Zindan, Kızıl Kale'nin altında, düşünmeye cesaret edemeyeceği kadar derinde bir yerdeydi. Zalim Maegor hakkında anlatılan hikâyeleri hatırladı. Kalenin yapımında çalışan bütün taş işçilerini, kalenin sırlarını asla açığa çıkaramasınlar diye öldürmüştü.

Hepsine lanet okuyordu: Serçeparmak, Janos Slynt ve altın pelerinlileri, kraliçe, Kral Katili, Pycelle, Varys, Sör Barristan ve hatta Robert'ın kendi kanı, en ihtiyaç duyulduğu sırada kaçmayı tercih eden Lord Renly. Ama sonunda, en çok lanet ettiği adam kendisiydi. "Aptal," diye bağırdı karanlığa. "Üç kere lanet olası kör aptal."

Cersei Lannister'ın yüzü karanlıkta yüzüyor gibiydi. Saçlarında güneş ışıkları parlıyordu ama gülüşü alay doluydu. "Taht oyununda ya kazanırsın ya ölürsün," diye fısıldadı. Ned oynamış ve kaybetmişti. Onun aptallığının bedelini sadık adamları kanlarıyla ödemişti.

Kızlarını düşündüğünde hıçkırarak ağlamak istiyordu ama gözyaşları akmıyordu bir türlü. Bu durumda bile Kışyarı Stark'ıydı o. Acısı ve öfkesi içinde buz tutmuştu.

Hareket etmediği zaman bacağı daha az zonkladığı için hiç kıpırdamadan duruyordu. Ne kadar zamandır o halde olduğunu bilmiyordu. Güneş ve ay yoktu. Duvarların üstündeki işaretleri göremiyordu. Gözlerini kapatıp açtı, bir değişiklik olmamıştı. Uyudu, uyandı, tekrar uyudu. Hangisinin daha eziyet verici olduğunu bilmiyordu. Uyumak mı? Uyanmak mı? Uyuduğu zaman rüya

görüyordu: Karanlık, rahatsız edici, kan ve tutulmamış sözlerle dolu kötü rüyalar. Uyandığında düşünmekten başka yapacak bir şey yoktu ve düşündüğü şeyler en kötü kâbusundan beterdi. Catelyn'i düşünmek ısırganlardan yapılmış bir yatağa yatmak gibiydi. Nerede olduğunu, ne yaptığını merak ediyordu. Onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

Saatler günlere devrilmişti ya da öyle hissediyordu. Kırık bacağı ağrıyordu ve kaşınıyordu. Baldırına dokunduğunda elinin altındaki etinin yandığını hissediyordu. Duyduğu tek ses kendi nefesiydi. Bir zaman sonra, sadece bir ses duyabilmek için kendi kendine konuşmaya başlamıştı. Aklını yitirmemek için planlar yapıyordu. Karanlığın içinde umuttan kaleler inşa ediyordu. Robert'ın kardeşleri Ejderha Kayası ve Fırtına Burnu'nda orduları topluyordu. Alyn ve Harwin diğer muhafızlarla birlikte Sör Gregor Clegane'in işini hallettikten sonra Kral Toprakları'na dönüyordu. Catelyn haberleri alır almaz kuzeyi ayağa kaldırıyordu. Nehrin, dağın ve Vadi'nin şövalyeleri ona katılıyordu.

Robert hakkında çok fazla düşünür olmuştu. Robert'ı genç yüzüyle, uzun, yakışıklı, kafasında geyik boynuzlu miğferi, elinde savaş baltası, atının üstünde boynuzlu bir tanrı gibi oturduğu zamanlardaki haliyle hatırlıyordu. Karanlıkta sesini duyuyor, dağ gölleri gibi mavi ve berrak gözlerini görüyordu. "Şu halimize bak Ned," dedi Robert. "Tanrılar, biz bu hale nasıl düştük? Sen buradasın ve beni bir domuz öldürdü. Biz birlikte taht kazanmıştık..."

Seni yarı yolda bıraktım Robert, diye düşündü Ned. Sana yalan söyledim. Senden gerçeği sakladım. Seni öldürmelerine izin verdim.

Kral onu duydu. "Sen kasıntı bir aptalsın," diye homurdandı. "Dinlemeyecek kadar gururlusun. Gurur yenilebiliyor mu Stark? Onurun çocuklarına kalkan olabilecek mi?" Kralın yüzü çatlayıp açılmaya başladı. Eti yarılıyordu. Sonunda elini yüzüne götürüp deriyi yüzdü ve maskeyi çıkardı. Robert değildi. Konuşan Serçeparmak'tı. Sırıtıyor, Ned'le alay ediyordu. Ağzını açtığında söylediği yalanlar soluk gri güvelere dönüşüp uçtu.

Koridordan gelen ayak seslerini duyduğunda Ned yarı uyur haldeydi. Önce hayal gördüğünü düşündü. Kendi sesinden başka bir ses duymayalı çok uzun zaman olmuştu. Ateşi vardı. Bacağı yüzünden ızdırap çekiyordu. Dudakları kuruyup çatlamıştı. Ağır ahşap kapı gürültüyle açıldığında içeri giren ışık gözlerini yaktı.

Zindancı önüne bir testi itti. Kil testi soğuktu ve nem yüzünden ıslaktı. Ned testiyi iki eliyle birden kavradı ve iştahla kafasına dikti. Su ağzından taşıp sakallarından akıyordu. Artık kusacağını hissedene kadar içti. "Ne kadar zaman oldu?.." diye sordu daha fazla içemeyeceğini anladığında.

Zindancı zırhlı bir yelek giymiş, fare suratlı, karmakarışık sakallı, insan kılıklı bir korkuluktu. "Konuşmak yok," dedi. Testiyi Ned'in elinden kaptı.

"Lütfen," dedi Ned. "Kızlarım..." Kapı yüzüne kapandı. Işık kaybolurken gözlerini kırptı, başını göğsüne indirdi ve samanların üstüne kıvrıldı. Artık idrar ve dışkı kokmuyordu. Artık hiçbir şey kokmuyordu.

Uykuyla uyanıklık arasında da bir fark kalmamıştı artık. Hatıra bir rüya kadar canlı, karanlığın içinden sürünerek geldi. Yalancı baharın yılıydı. Yine on sekiz yaşındaydı. Kartal Yuvası'ndan Harrenhal'daki turnuvaya gidiyordu. Çimenlerin derin yeşilini görebiliyor, havada uçuşan polenlerin kokusunu duyabiliyordu. IIık günler, serin geceler ve yaz şarabının şekerli tadı. Brandon'ın kahkahalarını, Robert'ın meydan dövüşündeki deli cesaretini hatırladı. Sağındaki ve solundaki bütün adamları atsız bıraktığında nasıl da gülmüştü. Kral çadırının önündeki çimenlerin üstüne diz çöküp, Kral Aerys'a onu kendi canı pahasına koruyacağına dair yemin eden altın pullu beyaz zırhı içindeki genç Jaime Lannister'ı hatırladı. Sonra Sör Oswell Whent, Jaime'nin ayağa kalkmasına yardım etmişti ve bizzat Lord Kumandan Sör Gerold Hightower, Kral Muhafızları'nın kar rengi pelerinini Jaime'nin omzuna koyup boynunu bağlamıştı. Beyaz Kılıçlar'ın altısı da yeni kardeşlerini selamlamak için oradaydı.

Ama mızrak müsabakası başladığında gün, Rhaegar Targaryen'ın günüydü. Veliaht prens içinde öleceği zırhı giymişti o gün: Işıl ışıl parlayan siyah zırhının göğüs plakasına hanedanının arması olan üç başlı ejderha yakut taşlarla işlenmişti. Atını koştururken arkasında kızıl ipekten bir tüy bulutu dalgalanıyordu. Hiçbir mızrak ona dokunamıyor gibiydi. Brandon'ı atından düşürdü. Bronz Yohn Royce da onun karşısında duramadı ve hatta meşhur Sabah Kılıcı Sör Arthur Dayne'i bile yendi.

Veliaht prens son karşılaşmada Sör Barristan'ı yendikten sonra, şampiyonluk tacını almak üzere alanda zafer turunu atarken, Robert, Jon ve yaşlı Lord Hunter'la şakalaşıyordu. Ned bütün kahkahaların kesildiği anı dün gibi hatırlıyordu. Prens Rhaegar Targaryen atını koşturdu, karısı Dorne Prensesi Elia Martell'in yanından duraklamadan geçti, güzellik kraliçesi tacını Lyanna'nın kucağına bıraktı. Ned buz mavisi kış güllerinden yapılmış tacı hâlâ görebiliyordu.

Ned Stark çiçeklerden yapılmış tacı almak için uzanmıştı ama gül yapraklarının arasına dikenler saklanmıştı. Sivri ve zalim uçların etine geçtiğini hissetti. Parmaklarının arasından ağır ağır akan kanı gördü ve karanlıkta titreyerek uyandı.

Bana söz ver Ned, diye fısıldadı kız kardeşi yattığı kan yatağında. Lyanna kış

güllerinin kokusunu severdi.

"Tanrılar beni koruyun," diye ağladı Ned. "Aklımı kaçırıyorum."

Tanrılar cevap vermeye tenezzül etmedi.

Zindancı her su getirdiğinde Ned bir gün daha geçtiğini anlıyordu. Önceleri kızlarından ve hücresinin dışındaki dünyadan haber alabilmek umuduyla adama yalvarıyordu. Hakaretler ve tekmelerden başka cevap alamadı. Sonra, karnına kramplar girmeye başladığında, haber yerine yiyecek için yalvarır oldu. Hiçbir şey değişmedi. Yemek yoktu. Belki Lannisterlar açlıktan ölmesini istiyorlardı. "Hayır," dedi kendi kendine. Eğer Cersei ölmesini istiyor olsaydı, taht odasında adamlarıyla birlikte onun kafasını da keserdi. Ned'i canlı istiyordu. Zayıf, umutsuz ama canlı. Erkek kardeşi Catelyn'in elindeydi. Ned'i öldürmek İblis'ten vazgeçmek anlamına geliyordu.

Hücresinin dışından gelen zincir şıngırtılarını duydu. Kapı gıcırtıyla açılırken kendini ışığa doğru attı. Meşalenin alevi gözlerini kamaştırdı. "Yemek," diye inledi.

"Şarap," diye cevap verdi bir ses. Aynı zırhlı yeleği ve dikenli başlığı giyiyor olmasına rağmen bu her zamanki zindancı değildi. Daha tıknaz ve kısa bir adamdı. "İçin Lord Eddard," diyerek deri şarap matarasını Ned'e uzattı.

Ses tuhaf bir biçimde tanıdıktı ama Ned'in sahibini çıkarması biraz vaktini aldı. "Varys?" dedi kafası karışmış halde. Adamın yüzüne dokundu. "Ben... rüya mı görüyorum? Buradasın." Hadımın yüzü siyah sık sakallarla kaplıydı. Ned elleriyle fırça gibi kılları hissediyordu. Hadım kendini leş gibi ter ve ekşi şarap kokan vahşi bir zindancıya dönüştürmüştü. "Sen nasıl... sen ne çeşit bir büyücüsün?"

"Susamış bir büyücü," dedi Varys. "İçin lordum."

Ned beceriksiz elleriyle matarayı aldı. "Bu Robert'a verdikleri zehirden mi?"

"Beni yanlış tanıyorsunuz," dedi Varys üzüntüyle. "Haklısınız, bir hadımı kimse sevmez. Matarayı bana verin." Mataradan içti. Dudağının kenarından çenesine doğru biraz şarap aktı. "Turnuva gecesi bana ikram ettiğiniz şarap kadar kaliteli sayılmaz ama diğer şaraplardan daha zehirli de değil," dedi ağzını silerken. "Alın."

Ned bir yudum içti. "Berbat." Şarabı geri çıkaracakmış gibi hissetti.

"Bütün adamlar tatlının yanında ekşiyi de tatmak zorundadır. Soylu lordlar ve hadımlar bu konuda eşittir. Zamanınız geldi lordum."

"Kızlarım..."

"Küçük kızınız Sör Meryn'den kurtulup kaçmayı başardı," dedi. "Onu bulamadım. Lannisterlar da bulamadı. Bu iyi bir şey. Yeni kralımız onu pek sevmiyor. Büyük kızınız hâlâ Joffrey ile nişanlı. Cersei onu yakınlarında tutuyor. Birkaç gün önce konseye geldi ve sizin için merhamet diledi. Orada olmanızı isterdim, çok duygulanırdınız." Heyecanla öne doğru eğildi. "Ölü bir adam olduğunuzun farkındasınızdır diye düşünüyorum Lord Eddard."

"Kraliçe beni öldüremez," dedi Ned. Yüzüyor gibiydi. Şarap sertti ve uzun zamandır bir şey yememişti. "Cat... Cat kardeşini esir tutuyor..."

"Yanlış kardeşini," diyerek iç geçirdi Varys. "Ve onu da kaybetti zaten. İblis'in, ellerinin arasından kayıp gitmesine izin verdi. Cüce, Ay Dağları'nda bir yerde çoktan ölmüştür diye düşünüyorum."

"Eğer bu doğruysa boğazımı kesip işimi bitir." Başı dönüyordu, yorgundu ve kalbi keder doluydu.

"Kanınız istediğim son şey bile değil."

Ned öfkelendi. "Muhafızlarımı keserlerken kraliçenin yanında durup izledin ve ağzını açıp tek kelime etmedin."

"Yine olsa, yine aynı şeyi yaparım. Hatırladığım kadarıyla silahım, zırhım yoktu ve Lannister muhafızlarıyla çevriliydim." Hadım kafasını yana eğerek merakla Ned'e baktı. "Küçük bir çocukken, hadım edilmeden önce, bir kumpanyayla birlikte Özgür Şehirler'i dolaştım. Bana, tıpkı oyunlarda olduğu gibi gerçek hayatta da her insanın oynaması gereken bir rol olduğunu öğrettiler. Saray da aynıdır. Kral Adaleti korkutucu olmalı, hazine başı tutumlu, Kral Muhafızları Kumandanı cesur... muhbir başı da entrikacı, yağcı ve vicdansız. Cesur bir muhbir başı, korkak bir şövalye kadar işe yaramaz olur." Matarayı aldı ve bir yudum şarap içti.

Ned, bir oyuncunun yara izlerinin ve sahte sakalının ardındaki gerçekleri görmeye çalışarak hadımın yüzünü inceledi. Biraz daha şarap içti. Bu sefer daha kolay yutmuştu. "Beni bu delikten çıkarabilir misin?"

"Çıkarabilirim... ama çıkarır mıyım? Hayır. Çok fazla soru sorulur ve cevaplar beni gösterir."

Ned daha farklı bir cevap beklemiyordu. "Oldukça açık sözlüsün."

"Hadımlarda gurur, muhbir örümceklerde vicdan yoktur lordum."

"Hiç olmazsa bir mesaj götürebilir misin benden?"

"Bu mesajın ne olduğuna bağlı. Size kâğıt ve mürekkep getirebilirim. Mektubunuzu yazar bana verirsiniz. Yazdıklarınızı okurum ve yerine ulaştırıp ulaştıracayacağıma karar veririm. Mesajın, emellerime uygun olup olmadığına

bakarım."

"Sizin emelleriniz. Peki nedir bu emeller Lord Varys?"

"Barış," dedi Varys hiç tereddüt etmeden. "Kral Toprakları'nda, Kral Robert'ı hayatta tutmayı bütün ruhuyla isteyen tek adam vardıysa o da bendim," dedi içini çekerek. "Tam on beş yıl boyunca onu düşmanlarından korudum ama arkadaşlarından koruyamadım. Joffrey'nin doğumuyla ilgili sırrı bildiğinizi kraliçeye hangi çılgınlık sonucu söylediniz?"

"Merhamet çılgınlığı," diye itiraf etti Ned.

"Ah," dedi Varys. "Elbette. Siz dürüst ve onurlu bir adamsınız Lord Stark. Bazen bunu unutuyorum. Hayatımda sizin gibi adamlarla çok fazla karşılaşmadım." Gözlerini hücrede gezdirdi. "Dürüstlük ve onurun size ne kazandırdığını görünce sebebini anlıyorum."

Ned Stark sırtını rutubetli duvara yasladı ve gözlerini kapattı. Bacağı zonkluyordu. "Kralın içtiği şarap... Lancel'i sorguladın mı?"

"Ah evet. Matarayı Lancel'e, Cersei vermiş ve Robert'ın en sevdiği şarap olduğunu söylemiş." Varys omuz silkti. "Avcılık çok tehlikeli bir iştir. Domuz işini halledemeseydi attan düşecekti, bir ağaç engereği tarafından ısırılacaktı ya da yolunu şaşırmış bir oka kurban gidecekti... Orman, tanrıların mezbahasıdır. Kralı öldüren şarap değildi. Sizin merhametinizdi."

Ned de bundan korkuyordu. "Tanrılar beni bağışlasın."

"Eğer tanrılar gerçekten varsa bağışlayacaklardır," dedi Varys. "Kraliçe her halükarda daha fazla beklemeyecekti. Robert kontrolden çıkmıştı. Kardeşleriyle uğraşmaya başlamadan önce Robert'tan kurtulması gerekiyordu. Stannis ve Renly iyi ikili doğrusu. Çelik el zırhı ve ipek eldiven." Elinin tersiyle ağzını sildi. "Aptallık ettiniz lordum. Serçeparmak size Joffrey'nin krallığını onaylamanızı söylediğinde onu dinlemeliydiniz."

"Sen... bunu nereden biliyorsun?"

Varys gülümsedi. "Bir şekilde biliyorum, sizin için önemli olan bu. Yarın kraliçe tarafından ziyaret edileceğinizi de biliyorum."

Ned yavaşça gözlerini kaldırdı. "Neden?"

"Cersei sizden korkuyor lordum ama sizden daha fazla korktuğu başka düşmanları da var. Sevgilisi Jaime nehir topraklarında savaşta. Lysa Arryn Kartal Yuvası'nda taş ve çelikle korunur halde oturuyor, kraliçeye sevgi beslediği söylenemez. Dorne'da Marteller hâlâ Prenses Elia ve bebeğinin yasını tutuyor. Ve şimdi de oğlunuz arkasında kuzey ordularıyla Boğaz'a doğru yürüyor."

"Robb sadece bir çocuk," dedi Ned korkarak.

"Ordusu olan bir çocuk," diye karşılık verdi Varys. "Ama dediğiniz gibi, nihayetinde çocuk. Cersei'nin uykusuz geceler geçirmesine sebep olanlar kralın kardeşleri aslında... özellikle Lord Stannis. Meşru bir talebi var. Çok deneyimli bir savaş kumandanı ve kesinlikle merhametsiz bir adam. Gerçekten haklı bir adamdan daha korkutucu bir şey yok dünyada. Stannis'in Ejderha Kayası'nda ne yaptığını kimse bilmiyor ama bahse girerim ki deniz kabukları değil kılıçlı adamlar topluyordur. İşte Cersei'nin kâbusu bu: Babası ve kardeşi güneyde Starklar ve Tullyler'le mücadele ederek güçlerini harcarken, Stannis gelecek, kendini kral ilan edecek ve Joffrey'nin bukleli sarı saçlı kafasını uçuracak... tabi Cersei'nin kafasını da. Gerçi oğlu için daha fazla endişelendiğine inanıyorum."

"Stannis Baratheon, Robert'ın gerçek veliahtı. Kanunlara göre tahtın sahibi o. Tahta çıkışını memnuniyetle karşılarım."

Varys tısladı. "Cersei bunu duymak istemeyecektir, bana inanın. Stannis tahtı alabilir. Ama siz dilinizi tutmazsanız onu kutlamak için sadece kafanızın kökü kalır. Sansa öyle güzel merhamet diledi ki, bunu mahvederseniz yazık olur. Yaşamak niyetiniz varsa, hayatınız size geri veriliyor. Cersei aptal değil. Evcil bir kurdun ölü bir kurttan daha faydalı olacağını biliyor."

"Kralımı öldüren, adamlarımı katleden ve oğlumu sakat bırakan bir kadına hizmet etmemi mi istiyorsun?" Ned'in sesi inanmazlıkla kalınlaşmıştı.

"Ben sizden diyara hizmet etmenizi istiyorum," dedi Varys. "Kraliçeye sefil ihanetinizi itiraf edeceğinizi söyleyin. Oğlunuza emir verin, kılıcını bıraksın. Joffrey'yi gerçek veliaht olarak ilan edin. Stannis ve Renly'nin onursuz işgalciler olduğunu söylemeyi teklif edin. Yeşil gözlü dişi aslanımız şerefli bir adam olduğunuzu biliyor. Cersei'ye istediği sükûneti ve Stannis'le uğraşmak için yeterli vakti verir, sırrının sizinle birlikte mezara gideceğine inandırırsanız hayatınızın geri kalanını siyahları giyinerek Sur'da, kardeşinizle ve gayrimeşru oğlunuzla birlikte geçirebilirsiniz."

Jon'u düşünmek Ned'i utanç duygusuyla ve kelimelere dökülemeyecek kadar derin bir üzüntüyle doldurdu. Keşke oğlunu bir kez daha görebilse, oturup onunla konuşabilseydi... İyice kirlenmiş sargıların altındaki bacağına bıçak gibi keskin bir ağrı girdi. Parmaklarını çaresizce açıp kapatarak acıdan kasıldı. "Bu entrika sırf senin mi? Yoksa Serçeparmak'la birlikte mi hazırladınız?"

Duydukları hadımı eğlendirmiş gibiydi. "Qohor'un Kara Keçi'siyle evlenmeyi tercih ederim. Serçeparmak, Kral Toprakları'ndaki en şeytani ikinci adam. Onu kendi seçtiğim fısıltılarla besliyorum, avcundayım sanıyor... Tıpkı Cersei gibi."

"Ve tıpkı benim gibi," dedi Ned. "Söyleyin Lord Varys, siz gerçekte kime

hizmet ediyorsunuz?"

Varys belli belirsiz gülümsedi. "Diyara hizmet ediyorum lordum. Bundan nasıl şüphe duyabilirsiniz? Kaybettiğim erkekliğim üzerine yemin ederim. Ben diyar için çalışıyorum ve diyara huzur gerek." Şarabın son yudumunu içti ve boş matarayı kenara attı. "Pekâlâ, cevabınız nedir Lord Eddard? Kraliçe geldiğinde duymak istediği şeyleri söyleyeceğinize dair söz verin bana."

"Versem de, içinde adam olmayan bir zırh misali boş kalacaktır sözüm. Hayatım benim için o kadar kıymetli değil."

"Yazık," diyerek kalktı hadım. "Peki ya kızınızın hayatı lordum? Ne kadar kıymetli?"

Ned'in kalbi titredi. "Kızım..."

"Küçük masum kızınızı unuttuğumu mu sandınız lordum? Kraliçe kesinlikle unutmadı."

"Hayır," diye yalvardı Ned çatallaşmış sesiyle. "Varys, tanrılar aşkına merhamet et. Bana ne isterseniz yapın ama kızımı entrikalarınızın dışında bırakın. Sansa daha çocuk."

"Rhaenys de çocuktu. Prens Rhaegar'ın kızı. Sizinkilerden küçük, pek şirin bir şeydi. Balerion diye küçük siyah bir kedisi vardı. O kediye ne olduğunu hep merak etmişimdir. Rhaenys, kedisiyle gerçek Kara Dehşet Balerion'muş gibi oyun oynamayı severdi ama odasının kapısını kırarak içeri girdikleri o gün, Lannisterlar'ın ona gerçek bir ejderhayla küçük bir kedi arasındaki farkı öğretmeleri uzun sürmedi." Varys, dünyanın bütün acılarını omzundaki bir bohçada taşıyan bir adam gibi uzunca ve kederle içini çekti. "Yüce Rahip bir gün, günah işleyen adam çile çeker, demişti bana. Söyleyin Lord Eddard... eğer bu doğruysa, siz soylu lordların taht oyunlarında neden masumlar çile çeker hep? Kraliçenin ziyaretini beklerken bunu bir düşünün. Şunu da düşünün: Bir dahaki ziyaretçinizin elindeki tepside ekmek, peynir ve haşhaş sütü... ya da Sansa'nın kafası olabilir.

Ve sevgili lordum, karar tamamıyla sizindir."

Catelyn

Ordu, yol ağzından Boğaz'ın kara çamurlu arazilerine inip ardındaki nehir topraklarına yayıldığında Catelyn'in endişeleri çoğalmıştı. Durgun ve sert ifadesiyle maskelemeye çalıştığı bütün korkusu içindeydi ve aştıkları her fersahta biraz daha büyüyordu. Günleri gerilimli, geceleri huzursuzdu ve gökyüzünde gördüğü her kuzgun dişlerine kadar titremesine sebep oluyordu.

Babası için korkuyordu ve uğursuz sessizliğinin sebebini merak ediyordu. Kardeşi Edmure için korkuyordu ve bir mücadele sırasında Kral Katili'yle karşı karşıya gelirse ona yardım etmeleri için tanrılara yalvarıyordu. Ned için, kızları için, Kışyarı'nda bıraktığı güzel oğulları için korkuyordu. Onlar için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onların düşüncesini bir kenara koyup kendisini toparlamaya çalışıyordu. Gücünü Robb için saklamalısın, dedi kendine. Şu anda sadece ona yardım edebilirsin. Kuzey kadar sert ve cesur olmak zorundasın. Catelyn Tully. İşte şimdi gerçek bir Stark olmalısın. Tıpkı oğlun gibi.

Robb, dalgalanan Kışyarı sancağının altında, en önde at koşturuyordu. Her gün farklı bir lorddan ona katılmasını istiyor, böylece yol boyunca planları hakkında konuşabiliyorlardı. Fark gözetmeden her lordu sırayla onurlandırıyor, tıpkı babası gibi birbirlerine karşı ağırlıklarını tartarak her adamını dinliyordu. Ned'den ne kadar çok öğrenmiş, diye düşünüyordu Catelyn oğlunu izlerken. Ama öğrendikleri yeterli olacak mı?

Karabalık yüz hızlı at ve adam seçmiş, ordunun hareketini gizlemek ve yolu kontrol etmek amacıyla onların epey önüne geçmişti. Sör Brynden'ın süvarilerinin getirdiği raporlar Catelyn'in tatmin etmiyordu. Lord Tywin'in ordusu hâlâ güneyde, günlerce yol uzaktaydı... ama Geçit Lordu Walder Frey, Yeşil Çatal üzerindeki kalelerine yaklaşık dört bin adamlık bir kuvvet yığmıştı.

"Yine geç kaldı," dedi Catelyn haberi aldığında. Tıpkı Üç Dişli Mızrak'ta olduğu gibiydi. Kardeşi Edmure kendisine bağlı sancak beylerini çağırmıştı, Lord Frey'in Nehirova'ya gidip adamlarıyla birlikte Tully ordusuna katılması gerekirdi ama o yine kalesinde oturuyordu işte.

"Dört bin adam," diye tekrar etti Robb kızgınlıktan öte kafası karışmış bir ifadeyle. "Lord Frey, Lannisterlar'la tek başına savaşmayı düşünüyor olamaz. Kuvvetini bize katacağına şüphe yok."

"Yok mu?" diye sordu Catelyn. Robb ve bugünkü yol arkadaşı Robett Glover'a

katılmak için öne çıkmıştı. Arkalarındaki adamlar ağır ağır ilerleyen bir mızrak, ok ve sancak ormanı gibi görünüyordu. "Ben şüphe ederim. Walder Frey'den hiçbir şey bekleme, böylece bir sürprizle karşılaşmazsın."

"Lord Frey babanın sancak beyi."

"Bazı adamlar yeminlerini diğerlerinden daha fazla ciddiye alır Robb. Walder Frey'in Casterly Kayası'yla arası, babamı rahatsız edecek ölçüde iyi olmuştur her zaman. Oğullarından biri Tywin Lannister'ın kız kardeşiyle evli. Bu küçük bir ayrıntı elbette. Lord Frey'in yıllar içinde çok fazla çocuğu oldu ve hepsi birileriyle evlenecek kuşkusuz ama yine de..."

"Lannisterlar'la bir olup bize ihanet edeceğini mi düşünüyorsunuz leydim?" diye sordu Robett Glover.

Catelyn içini çekti. "Doğrusunu söylemem gerekirse Lord Frey'in kendisi bile Lord Frey'in ne yapacağını bilmiyor. Yaşlı adamlardaki ihtiyat, delikanlılardaki hırs var onda, kurnazlıkta da hiç geri kalmaz."

"İkizler'den geçmek zorundayız anne," dedi Robb hararetli bir şekilde. "Nehri geçmenin başka yolu yok. Sen de biliyorsun."

"Evet. Bunu Walder Frey de biliyor. Emin ol."

O gece Kral Yolu'na ve nehre eşit mesafedeki bataklıkların kuzey köşesinde kamp kurdular. Theon Greyjoy önlerinde ilerleyen Sör Brynden'dan yeni haberler getirdi. "Sör Brynden, Lannisterlar'la karşı karşıya geldiğini size iletmemi istedi. En az bir düzine gözcü bu yakınlarda Lord Tywin'e rapor götüremeyecekmiş. Aslında hiç götüremeyecekler," dedi Theon sırıtarak. "Uzak keşifçilerinin başında Sör Addam Marbrand varmış. Geçtiği yerleri yakıp yıkarak güneye doğru çekiliyormuş. Nerede olduğumuzu aşağı yukarı biliyormuş ama Karabalık ikiye bölündüğümüz zamanı asla bilmeyeceğine dair yemin ediyor."

"Tabi Lord Frey söylemezse," dedi Catelyn sert bir sesle. "Theon, amcamın yanına döndüğünde ona İkizler'in çevresine en iyi okçularını yerleştirmesini söyle. Burçlardan kalkan her kuzgunu indirsinler. Hareketlerimizi Lord Tywin'e uçuracak tek bir haberci kuş istemiyorum."

"Sör Brynden bunu da önceden düşündü leydim," dedi Theon kibirli bir gülümsemeyle. "Birkaç kuzgun daha düşürürsek ziyafet vermeye yeter. Tüylerini de size şapka yapmak için saklayacağım."

Amcası Brynden'ın kendinden çok daha önde olduğunu bilmeliydi Catelyn. "Lannisterlar tarlalarını yakıp karakollarını yağmalarken Freyler ne yapıyormuş peki?"

"Sör Walder ve Sör Addam'ın savaşçıları arasında bir mücadele olmuş," diye yanıtladı Theon. "Buradan yarım günlük mesafede Freyler tarafından kargalara yem olsun diye asılmış Lannister cesetleri gördük. Buna rağmen Lord Walder'ın kuvvet çoğunluğu hâlâ İkizler'de bekliyor."

Bunun Lord Walder'ın mührü olduğunu düşündü Catelyn. Geride dur, bekle, mecbur bırakılmadığın sürece risk alma.

"Eğer Lannisterlar'la savaştıysa belki yeminini tutmaya kararlıdır," dedi Robb.

Catelyn o kadar emin değildi. "Kendi topraklarını müdafaa etmek farklı, Lord Tywin'in karşısına meydan savaşında çıkmak farklı," dedi.

Robb, Theon Greyjoy'a döndü. "Karabalık, Yeşil Çatal'ı geçmenin başka bir yolunu bulabildi mi?"

Theon kafasını salladı. "Nehir çok kabarık ve şiddetli akıyor. Sör Brynden bu kadar kuzeyde geçecek sığ bir nokta bulamayacağımızı söyledi."

"O geçit şart," dedi Robb burnundan soluyarak. "Belki atlarımız nehrin karşısına yüzebilir. Ama sırtlarında zırhlı adamlar varken bu imkânsız. Çeliklerimizi, zırhlarımızı, miğferlerimizi ve mızraklarımızı karşıya yüzdürmek için sallar yapmamız gerekir ama bunun için ne ağacımız ne de yeterli vaktimiz var. Lord Tywin kuzeye yürüyor..." Elini yumruk haline getirdi.

"Lord Frey'in yolumuzu kesmeye çalışması için çıldırmış olması gerekir," dedi Theon olağan özgüveniyle. "Ondan beş kat daha kalabalığız. Mecbur kalırsan İkizler'i alabilirsin Robb."

"O kadar kolay olmaz ve zamanında alınamaz," diye uyardı Catelyn. "Siz kuşatma için hazırlık yaparken Lord Tywin ordusunu getirip arkadan saldırır."

Robb'un gözleri Catelyn ve Greyjoy arasında gidip geliyor, bir cevap arıyor ama bulamıyordu. Bir an için zırhına, kılıcına ve sakalına rağmen on beş yaşından bile küçük göründü. "Lord babam ne yapardı?" diye sordu annesine.

"Karşıya geçecek bir yol bulurdu," diye cevap verdi Catelyn. "Ne pahasına olursa olsun."

Ertesi sabah haber getirmek için bizzat Sör Brynden Tully geldi. Geçit Şövalyesi'yken giydiği ağır çelik zırh yerine, süvarilerin kullandığı metal örgü zırhlardan giyiyordu ama pelerinini hâlâ obsidiyen camından yapılmış karabalık iğnesi tutuyordu.

Atından inen amcasının yüzü mezarlık gibiydi. "Nehirova surlarının hemen aşağısında bir çatışma olmuş," dedi asık suratla. "Esir aldığımız bir Lannister gözcüsünden öğrendik. Kral Katili, Edmure komutasındaki ordusunu bozguna uğratmış ve Üç Dişli Mızrak lordlarını dağıtmış."

Soğuk bir el Catelyn'in kalbini sıktı. "Kardeşim?"

"Yaralı ve esir alınmış," dedi Sör Brynden. "Lord Blackwood ve diğer sağ kalanlar Nehirova'da, Jaime'nin ordusunun kuşatması altında."

Robb gergin görünüyordu. "Onları zamanında kurtarmak için ufacık bir umut istiyorsak şu lanet nehrin karşısına geçmek zorundayız."

"Bu kolayca yapılacak bir şey değil," diye uyardı Sör Brynden. "Lord Frey bütün gücünü kale duvarlarının içine çekti. Kapılar kapalı ve sürgülü."

"Kahrolası adam," diye küfretti Robb. "Eğer yaşlı aptal geçmeme razı olmazsa bana duvarlarını yerle bir etmekten başka seçenek bırakmayacak. Gerekirse İkizler'i yerle bir ederim. Bu hoşuna gider mi bakalım?"

"Huysuz bir çocuk gibi konuşuyorsun Robb," dedi Catelyn sertçe. "Bir çocuk bir engelle karşılaşır ve aklına ilk gelen gidip engeli devirmek olur. Bir lord, kılıçla başarılamayacak şeylerin sözlerle başarılabileceğini bilmek zorundadır."

Robb, bu ağır eleştiri karşısında kızardı. "Ne demek istediğini anlat anne," dedi hafif bir sesle.

"Freyler tam altı yüz yıldır geçidi ellerinde tutuyor. Altı yüz yıldır bir kez bile geçiş bedelini almadıkları olmadı."

"Ne bedeli, ne istiyorlar?"

Catelyn gülümsedi. "İşte biz de ne istediklerini öğrenmek zorundayız."

"Ya bedelini ödemeyi reddersem?"

"O zaman en iyisi Moat Cailin'e geri çekilip Lord Tywin'i beklemen olur. Ya da kendine kanatlar bulman. Başka bir seçenek göremiyorum." Catelyn atını mahmuzlayarak uzaklaştı. Söylediklerini düşünmesi için oğlunu yalnız bıraktı. Yeri annesi tarafından işgal ediliyormuş gibi hissetmesi iyi olmazdı. Ona cesaret kadar akıl da öğrettin mi Ned? Ona diz çökmeyi de öğrettin mi? Yedi Krallık'ın toprakları bu dersi asla öğrenememiş cesur adamların mezarlarıyla doluydu.

Geçit lordlarının evi olan İkizler, öncü birliklerinin görüş alanına girdiğinde neredeyse öğlen vakti gelmişti.

Yeşil Çatal burada iyice derinleşiyor ve çok şiddetli akıyordu ama Freyler yüzyıllar önce nehrin üzerine bir köprü inşa etmiş ve geçenlerden aldıkları paralarla zengin olmuşlardı. Köprü pürüzsüz gri taşlardan yapılmış, aynı anda iki büyük arabanın yan yana geçebileceği kadar geniş, devasa bir kemerdi. Köprünün tam ortasında yükselen Su Kulesi, okçu pencereleri, ölüm delikleri ve yivli kapılarıyla hem nehre, hem de yola hâkimdi. Freyler köprüyü tam üç nesilde tamamlamıştı. İzinsiz geçişleri engellemek için köprünün yapımı

tamamlanır tamamlanmaz her iki ucuna da sağlam ahşap kaleler inşa etmişlerdi.

Ahşap kaleler yerlerini uzun zaman önce taş kalelere bırakmıştı. İkizler – alçak, çirkin, her açıdan birbirinin aynısı, aradaki köprüyle bağlanmış iki korkutucu kale– asırlardır geçidi gözlüyordu. Yüksek perde duvarlar, derin hendekler, ağır meşe ve demir kapılar girişleri koruyordu. Köprünün ayakları geniş iç kalelerin içinden yükseliyordu ve her iki uçta da yivli kapılar ve gözcü kuleleri vardı. Su Kulesi ise köprüyü savunmak üzere yapılmıştı.

Kalelerin çatışmayla alınamayacağını anlaması için tek bir bakış Catelyn'e yeterli olmuştu. Burçlar mızraklarla, kılıçlarla ve akrep mancınıklarla donatılmıştı. Her ok penceresinde ve ölüm deliğinde birer okçu konuşlanmıştı. Açılır kapanır köprüler havaya kaldırılmış, yivli kapılar indirilmiş ve sürgülenmişti.

İri Jon onları bekleyen şeyi gördüğünde bağırıp küfretmeye başladı. Lord Rickard Karstark sessizliğe gömüldü. "Buraya taarruz edemeyiz lordlarım," dedi Roose Bolton.

"Ve öteki yakadaki kaleyi kontrol altına alamadıktan sonra kuşatmayla alınamaz," diye ekledi Helman Tallhart, sıkıntı dolu bir şekilde. Derin yeşil suların karşısındaki batı kalesi, doğudaki kardeşinin yansıması gibi görünüyordu. "Zamanımız olsaydı bile, ki açıkça yok, yapılamazdı."

Kuzey lordları kaleyi incelerken sürgülü bir iskele açıldı ve ahşap bir köprü hendeğin üzerine indi. Lord Walder'ın pek çok oğlundan dördünün önderlik ettiği bir düzine şövalye onları karşılamak için ileri yürüdü. Sancaklarının gümüş grisi zemini üzerinde ikiz kaleler vardı. Lord Walder'ın varisi Sör Stevron Frey konuştu. Sör Stevron altmış yaşını geçmiş, kendi torunları olan, yorgun, yaşlı, sinsi bir adamdı ama nezaketi elden bırakmamıştı. "Lord babam sizleri karşılamak için beni gönderdi. Bu kudretli orduyu kimin yönettiğini öğrenmek istiyor."

"Ben," dedi Robb atını öne sürerek. Robb zırhlıydı. Atının yan tarafında asılı olan kalkanının üzerine Starklar'ın kadim kurdu işlenmişti ve Boz Rüzgâr yanında yürüyordu.

Yaşlı şövalyenin sulu gri gözleri Robb'a biraz alayla bakıyor olsa da atı kadim kurdun varlığından huzursuzlanmıştı. Kişneyerek hayvandan uzaklaşmaya çalışıyordu. "Lord babam kalede onunla sofrasını paylaşıp burada bulunma amacınızı açıklamanızı rica ediyor."

Şövalyenin sözleri bir mancınıktan atılan koca taşlar gibi lordların içine düştü. Hiçbiri onaylamıyordu. Küfür ettiler, tartıştılar, birbirlerine bağırdılar.

"Bunu yapmamalısınız lordum," dedi Galbart Glover, Robb'a. "Lord Walder'a güvenemeyiz."

Roose Bolton başıyla onayladı. "Oraya yalnız girdiğiniz anda artık onun elindesiniz. Sizi Lannisterlar'a satabilir, bir zindana kapatabilir ya da boğazınızı kesebilir."

"Eğer bizimle konuşmak istiyorsa kapılarını açsın ve sofrasını hepimizle paylaşsın," dedi Sör Wendel Manderly.

"Ya da buraya teşrif etsin ve Robb'la burada, hem bizim, hem sizin adamlarınızın gözleri önünde konuşsun," diye önerdi kardeşi Sör Wylis.

Catelyn Stark lordların endişelerine katılıyordu ama Sör Stevron'un duyduklarından hoşlanmadığını görebiliyordu. Birkaç cümle sonra bütün şanslarını yitireceklerdi. "Ben gideceğim," dedi yüksek sesle.

"Siz mi leydim?" İri Jon'un kaşları iyice çatılmıştı.

"Anne, bundan emin misin?" diye sordu Robb. Onun emin olmadığı çok açıktı.

"Hiç olmadığım kadar," diyerek yalan söyledi Catelyn. "Lord Walder babamın sancak beyidir. Onu bebekliğimden beri tanırım. Bana zarar vermez." Tabi kendi çıkan söz konusu değilse, dedi içinden ama bazı gerçeklerin söylenmemesi daha iyiydi ve bazı yalanlar gerekliydi.

"Babamın Leydi Catelyn'le konuşmaktan memnun olacağına eminim," dedi Sör Stevron. "İyi niyetimizin bir göstergesi olarak kardeşim Sör Perwyn, Leydi Catelyn dönene kadar burada sizinle birlikte kalacak."

"Kendisini onur konuğumuz kabul ederiz," diye karşılık verdi Robb. Onları karşılamaya gelen dört Frey'in en genç olanı Sör Perwyn atından indi ve dizginlerini kardeşlerinden birine uzattı. "Annemin gün batımına kadar dönmüş olmasını istiyorum Sör Stevron," dedi Robb. "Burada fazla oyalanmaya niyetli değilim," diye ekledi.

Sör Stevron Frey nazik bir şekilde başıyla onayladı. "Nasıl isterseniz lordum." Catelyn atını ileri sürdü ve geriye bakmadı. Lord Walder'ın oğulları çevresini sardı.

Babası bir keresinde Lord Walder'ın bütün Yedi Krallık'ta bir tarafından ordu çıkarabilecek tek adam olduğunu söylemişti Catelyn'e. Geçit Lordu onu doğu kalesinin büyük salonunda, yaşayan yirmi oğlu (dışarıdaki Sör Perwyn'le birlikte sayılan yirmi bir oluyordu) kendisinin otuz altı, oğullarının on dokuz erkek torunu, sayısız kızı, kız torunları, piçleri ve piç torunlarıyla birlikte karşıladığında Catelyn adamın ne demek istediğini anlamıştı.

Lord Walder doksan yaşında, iyice kurumuş, pembe kel kafası karaciğer lekeleriyle kaplı, gut yüzünden tek başına yürüyemeyecek kadar hasta, aksi bir adamdı. On altı yaşında solgun ince bir kız olan son karısı hizmetkârlar lordu içeri taşırken tahtırevanın yanında yürüyordu. Kız, sekizinci Leydi Frey idi.

"Bunca yıldan sonra sizi tekrar görmek büyük mutluluk lordum," dedi Catelyn.

Yaşlı adam Catelyn'e şüphe dolu gözlerle bakıyordu. "Öyle mi? Ben bundan emin değilim. Tatlı sözlerini kendinize saklayın Leydi Catelyn. Oğlunuz yanıma gelmeyecek kadar gururlu mu? Sizinle ne işim var benim?"

Catelyn, İkizler'e son geldiğinde genç bir kızdı. Lord Walder o zamanlarda da aksi, keskin dilli ve nezaketten nasibini almamış bir adamdı. Yıllar onu daha da kötü yapmıştı. Kelimelerini dikkatle seçmeli ve yaşlı adamın sözlerinden rahatsız olmamalıydı.

"Baba," dedi Sör Stevron kınama dolu bir tavırla. "Leydi Catelyn sizin davetiniz üzerine burada, unuttunuz mu?"

"Sana soran oldu mu? Lord Frey olmadın daha. Ben ölene kadar da olmayacaksın. Babanı öldü mü sanıyorsun? Senden emir alacak değilim."

"Soylu konuğumuzun önünde bu konuşmaların olması çok yakışıksız baba," dedi genç oğullarından biri.

"Şimdi de piçlerimden nezaket dersi alıyorum," diye yakındı Lord Frey. "Canım nasıl isterse öyle konuşurum. Ben üç kral ve bir o kadar da kraliçe gördüm. Senin gibilerden ders almaya ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun Ryger? Annene tohumumu ilk akıttığım zaman keçi sağıyordu." Kırmızı yüzlü genç adamı bir parmak işaretiyle salondan gönderdi ve oğullarından ikisine döndü. "Danwell, Whalen, inmeme yardım edin."

Oğulları Lord Frey'i tahtırevandan indirdi ve sırt dayama yerine bir köprüyle birbirine bağlı iki kale figürü oyulmuş, siyah meşeden yapılma yüksek Frey makamına oturttular. Lordun genç karısı sürünerek yürüyormuş gibi geldi ve adamın bacaklarına bir battaniye örttü. Sonunda yerleştiğinde Catelyn'i çağırdı ve kâğıt gibi kuru dudaklarıyla elini öptü. "İşte, gerekli nezaketi gösterdim. Belki oğullarım çenelerini kapatır şimdi. Neden buradasınız Leydi Catelyn?"

"Kapılarınızı açmanızı rica etmek için lordum," diye cevapladı Catelyn nezaketle. "Oğlum ve sancak beyleri nehri geçip yollarına devam etmek için sabırsızlanıyor."

"Nehirova'ya mı?" Kıkırdadı. "Ah, söylemenize gerek yok. Henüz kör değilim. Yaşlı adam hâlâ harita okuyabiliyor."

"Nehirova'ya," diye onayladı Catelyn. İnkâr etmesi için sebep yoktu. "Sizi de orada görmeyi beklerdim lordum. Hâlâ babamın sancak beyisiniz, öyle değil mi?"

"Hah," dedi Lord Walder, yarı homurdanma, yarı gülme gibi bir ses çıkararak. "Savaşçılarımı çağırdım. Evet çağırdım. Buradalar. Onları duvarlarda görmüşsünüzdür. Niyetim bütün güçlerim bir araya geldiğinde yola çıkmaktı Leydi Catelyn. Daha doğrusu oğullarımı yollamak. Gördüğünüz gibi ben yürüyecek durumda değilim." Söylediklerini onaylayacak birini arıyormuş gibi salona bakındı ve elli yaşlarında tıknazca, uzun bir adama seslendi. "Ona söyle Jared. Niyetimin böyle olduğunu söyle."

"Öyleydi leydim, şerefim üzerine," dedi Sör Jared Frey. İkinci karısından dünyaya gelen oğullarından biriydi.

"Beceriksiz kardeşinizin mücadeleyi biz daha yola çıkamadan kaybetmesi benim hatam mı?" Sırtını koltuğunun minderlerine yasladı ve kendi açısından anlattığı olayın mantığını çürütmesini bekliyormuş gibi meydan okuyan gözlerle Catelyn'e baktı. "Kral Katili'nin onu bir kalıp peyniri baltayla kesiyormuşçasına kolayca alt ettiğini duydum. Oğullarım neden hızla güneye, ölüme koşsun? Güneye gidenlerin hepsi tekrar kuzeye kaçıyor."

Catelyn memnuniyetle bu yaşlı adamın yüzüne tükürür, bedenini bir ateşin üzerinde çevire çevire kızartırdı ama köprüyü açtırmak için sadece birkaç saat vakti kalmıştı. "Bütün bu söylediklerіniz Nehirova'ya daha çabuk gitmemiz için yeterli sebepler," dedi Catelyn sakin bir tavırla. "Nerede konuşabiliriz lordum?"

"Zaten konuşuyoruz," dedi Lord Frey. Lekeli pembe kafasını döndürdü. "Neyi seyrediyorsunuz?" diye bağırdı sülalesine. "Hepiniz çıkın. Leydi Stark benimle yalnız görüşmek istiyor. Sadakatimi gözden geçirecek olabilir. Hah. Hepiniz gidin. Kendinize yapacak işe yarar bir şeyler bulun. Evet, sen de çık kadın. Dışarı, dışarı, dışarı." Oğulları, kızları, torunları, piçleri, yeğenleri bir nehir gibi salonun dışına akarken Lord Frey, Catelyn'e doğru eğilip, "Hepsi ölmemi bekliyor," diye itiraf etti. "Stevron tam kırk yıldır bekliyor ama onu hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyorum. Hah. O lord olsun diye neden öleyim? Sorarım size. Ölmeyeceğim."

"Yüz yaşınıza kadar yaşamanızı dilerim."

"İşte bu onları kudurtur. Hiç şüphe yok. Şimdi, ne söylemek istiyorsunuz?"

"Karşıya geçmek istiyoruz," dedi Catelyn.

"Ah, öyle mi? Bunu zaten biliyorum. Size neden izin vereyim?"

Catelyn bir an öfkeyle doldu. "Eğer kendi burçlarınıza tırmanacak kadar güçlü

olsaydınız, oğlumun yirmi bin kişilik bir ordusu olduğunu kendiniz görebilirdiniz Lord Frey."

"Lord Tywin buraya geldiğinde yirmi bin taze ceset olacaklar," diye karşılık verdi yaşlı adam. "Beni korkutmaya çalışmayın leydim. Kocanız Kızıl Kale'nin dibinde bir hücrede. Babanız hasta, ölüyor olabilir. Ağabeyiniz, Jaime Lannister'ın elinde. Benim korkmam için ne sebep var? Oğlunuzdan mı korkacağım? Oğullarınıza karşılık oğullarımı koysam, sizinkiler öldüğünde benim elimde hâlâ on sekiz evlat kalır."

"Babama edilmiş bir yemininiz var," diye hatırlattı Catelyn.

Kafasını sallayıp güldü. "Ah, evet. Ağzımdan çıkmış bir takım sözler... ama krala da yemin ettim diye hatırlıyorum. Artık kral Joffrey. Bu durumda siz, oğlunuz ve yanınızdakiler asilerden başka bir şey değilsiniz. Eğer kuş kadar beynim olsaydı sizi haşlamaları için Lannisterlar'a yardım ederdim."

"Neden etmiyorsunuz?" diye üstüne gitti Catelyn.

Lord Frey küçümseme dolu bir ifadeyle homurdandı. "Muhteşem ve gururlu Lord Tywin. Batı Muhafızı, Kral Eli, aman ne büyük adam. Altın şuyu, altın buyu, orada aslanları, burada aslanları. Bahse girerim çok fazla fasulye yiyor ve aynı benim gibi gaz çıkarıyor ama bunu asla kabul etmez. Bu kadar böbürlenecek neyi var ki? Sadece iki oğlu var, birisi de yamuk yumuk bir yaratık. Oğullarımız karşılaşsa, onunkiler öldükten sonra bana hâlâ on dokuz buçuk evlat kalır." Yüksek sesle kıkırdadı. "Eğer Lord Tywin yardımımı istiyorsa ayağıma gelip istemeli."

Bu, Catelyn'in duymak istediği şeydi. "Yardımınızı istiyorum lordum," dedi alçak gönüllü bir tavırla. "Kocam, babam ve oğullarım da benim sesim vasıtasıyla rica ediyorlar."

Lord Walder kemikli parmağıyla Catelyn'in yüzüne dokundu. "Tatlı sözlerini kendinize saklayın leydim. Öyle sözleri karımdan duyuyorum zaten. Onu gördünüz mü? On altı yaşında taze bir çiçek ve bütün balı benim. Seneye bu zamanlarda bana bir oğul vereceğine bahse girerim. Belki de o oğlanı varis yaparım. Bu diğerlerini kudurtmaz mı?"

"Size pek çok oğul vereceğinden eminim."

Kafası yukarı aşağı hareket ediyordu. "Lord babanız düğünüme gelmedi. Bunu hakaret olarak kabul ediyorum, ölüyor olsa da. Bundan öncekine de gelmemişti. Bana Merhum Lord Frey diyor. Benim ölü olduğumu mu düşünüyor? Size yemin ederim ki değilim. Tıpkı babasını gömdüğüm gibi onu da gömerim. Sizin aileniz beni her zaman aşağıladı. İnkâr etmenize, yalan

söylemenize gerek yok, bunun doğru olduğunu siz de biliyorsunuz. Yıllar önce babanıza gidip, oğlunu kızımla evlendirmesini rica ettim. Neden olmasın? Edmure'dan bir iki yaş büyük bir kızım için düşünmüştüm. Ama Edmure ona ısınmazsa başka kızlarım da vardı. Genç olanlar, yaşlı olanlar, bakireler, dullar, canı nasıl isterse. Ama hayır. Lord Hoster duymak bile istemedi. Tatlı sözler söyledi, bahaneler uydurdu. Bütün istediğim bir kız evlattan kurtulmaktı.

Şu sizin kız kardeşiniz de en az o kadar kötü. En fazla bir yıl önceydi, Jon Arryn hâlâ Kral Eli'ydi. Turnuvaya oğullarımı izlemeye gittim. Stevron ve Jared mızrak müsabakasına çıkamayacak kadar yaşlı artık ama Danwell, Hosteen ve Perwyn yarıştı. Piçlerimden birkaçı da meydan dövüşüne katıldı. Beni o kadar utandıracaklarını bilseydim, o kadar yol gidip yorulmazdım. Hosteen'in o Tyrell eniği tarafından atsız bırakıldığını görmek için onca yolu teptim. Çocuk, Hosteen'in yarı yaşında. Papatya Şövalyesi diyorlar ya da öyle bir şey. Danwell alt seviyeli bir şövalyeye yenildi! Bazen bu ikisinin benden olup olmadığını merak ediyorum. Üçüncü karım bir Crakehall'dı. Crakehall kadınları fahişe ruhludur. Neyse, boşverin. Daha siz doğmadan önce ölmüş bir kadından size ne?

Kız kardeşinizden bahsediyordum. İki erkek torunumun, Lord ve Leydi Arryn'ın himayesinde saraya alınmasını istedim. Karşılığında onların oğlunu himayeme alıp burada, İkizler'de eğitmeyi teklif ettim. Benim torunlarım kralın sarayında bulunamayacak kadar değersiz mi? İyi eğitimli, iyi huylu sessiz çocuklardır. Walder, Merrett'in oğlu. Ona benim adımı verdiler. Öbürü... hah, adını hatırlamıyorum... o da başka bir Walder olabilir. Çocuklarına sürekli benim adımı verip duruyorlar, böylece onları kayıracağımı düşünüyorlar... onun babası hangisiydi şimdi?" Yüzü kırıştı. "Neyse, Lord Arryn teklifimi reddetti. Bu konuda kız kardeşinizi suçluyorum. Teklifimi duyduğunda sanki oğlunu bir kumpanyaya satmayı önermişim ya da oğlanı alıp hadım edeceğimi söylemişim gibi donup kaldı. Sonra Lord Arryn, oğlunu Ejderha Kayası'na gönderip Stannis Baratheon'ın himayesine vereceğini söyledi. Kız kardeşiniz tek bir nezaket sözü etmeden, fırtına gibi çekip gitti. Lord benden yüzlerce kez özür diledi ama özür ne işe yarar? Sorarım size."

Catelyn kaşlarını çattı. "Ben, Lysa'nın oğlunun Casterly Kayası'na, Lord Tywin'in himayesine gönderileceğini biliyordum."

"Hayır. Lord Stannis'e verilecekti," dedi Walder Frey rahatsız olmuş bir tavırla. "Sizce ben Lord Stannis'i, Lord Tywin'den ayıramaz mıyım? İkisi de sıçamayacak kadar gururlu birer kıç deliği. Neyse, boşverin. İkisinin arasındaki farkı biliyorum. Hatırlayamayacak kadar yaşlı olduğumu mu düşünüyorsunuz? Doksan yaşındayım ve hafızam gayet kuvvetli. Bir kadınla neler yapılır, onu da hatırlıyorum. Yeni karım seneye bu zamanlar bana bir erkek evlat daha verecek.

Ya da bir kız. Buna engel olmak mümkün değil. Kız ya da erkek. Kıpkırmızı, buruş buruş ve bağırarak doğacak. Ve karım ona ya Walder ya da Walda adını koymak isteyecek."

Leydi Walder'ın bebeğine ne isim koyacağı Catelyn'in umrunda değildi. "Lord Arryn'ın, oğlunu Stannis Baratheon'ın himayesine vereceğinden emin misiniz?"

"Evet, evet, evet," dedi yaşlı adam. "Ama adam öldü. Şimdi ne fark eder ki? Nehri geçmek istediğinizi söylemiştiniz."

"Evet, istiyoruz."

"Ama geçemezsiniz," dedi Lord Walder gevrek bir ses tonuyla. "Ben izin vermediğim takdirde geçemezsiniz. Neden izin vereyim? Tullyler ve Starklar bana hiç dostluk göstermedi." Koltuğuna iyice yaslandı, kollarını göğsünde birleştirip sırıttı. Bir cevap bekliyordu.

Geri kalanı pazarlıktan ibaretti.

Kalenin kapıları açıldığında güneş ağır ağır batıdaki tepelerin arasına gömülüyordu. Köprü gıcırtılarla aşağı indirildi. Yivli kapı yukarı çekildi ve Leydi Catelyn, oğlunun ve sancak beylerinin yanına dönmek üzere atıyla köprüde ilerledi. Yanında çeşitli rütbelerden mavi çelik zırhlar giymiş mızraklı adamlara önderlik eden Sör Jared Frey, Sör Hosteen Frey, Sör Danwell Frey ve Lord Walder'ın piç oğlu Ronel Nehir vardı.

Robb annesini karşılamak için atını öne doğru koşturdu. Boz Rüzgâr aygırla yarışıyordu. "Tamamdır," dedi Catelyn. "Lord Walder geçmene izin veriyor. Ayrıca, İkizler'i savunmak için burada kalacak olan dört yüz adam dışında bütün kılıçları da senin. Kendi adamlarından da dört yüz kişiyi burada bırakmanı tavsiye ederim. Kılıçlılardan ve okçulardan oluşan bir grup. Lord Walder kendisine güç katacak bir teklifi geri çeviremez... ama başlarına güvenebileceğin bir adam ver. Lord Walder'ın sözünü tutmak konusunda yardıma ihtiyacı olabilir."

"Nasıl istersen anne," diye karşılık verdi Robb adamlarını incelerken. "Belki... Sör Helman Tallhart. Ne dersin?"

"İyi seçim."

"Peki karşılığında bizden ne istedi?"

"Birkaç kılıçlı adam ayırabilirsen, Lord Walder'ın iki torununa Kışyarı'na kadar eşlik edecek refakatçilere ihtiyacım var," dedi Catelyn. "Onları muhafız olarak himayemize almayı kabul ettim. İkisi de küçük çocuk. Biri yedi, diğeri sekiz yaşında. Galiba ikisinin adı da Walder. Kardeşin Bran kendi yaşlarında iki arkadaşa sevinecektir."

"Hepsi bu mu? İki çocuk? Bu karşıya geçmek için ödenecek küçük bir..."

"Lord Frey'in oğlu Olyvar da bizimle birlikte gelecek," diyerek devam etti Catelyn. "Senin özel yaverin olacak. Babası kısa zamanda iyi bir şövalye olmasını arzuluyor."

"Bir yaver," deyip omuz silkti Robb. "İyi. Bu da iyi. Eğer..."

"Ayrıca, kız kardeşin Arya sağ salim eve dönerse, her ikisi de uygun yaşa geldiğinde Lord Walder'ın en küçük oğlu Elmar'la evlenecek."

Robb şaşkın görünüyordu. "Arya bundan hiç hoşlanmayacak."

"Ve sen de savaş bittiğinde, Lord Walder'ın kızlarından biriyle evleneceksin. Lord Frey istediğin kızı seçebileceğini söyleyerek nezaket gösterdi. Senin için uygun olabilecek pek çok kızı olduğunu düşünüyor."

Robb kıpırdamadı bile. "Anlıyorum," dedi.

"Onaylıyor musun?"

"Reddedebilir miyim?"

"Karşıya geçmek istiyorsan, hayır."

"Onaylıyorum," dedi Robb. Daha önce hiçbir zaman bu kadar erkek görünmemişti. Oğlanlar kılıçlarla oynayabilirdi ama ne anlama geldiğini bilerek bir evlilik anlaşması yapmak lordlara özgü bir işti.

Hilal şeklindeki ay nehrin üzerinde yüzerken karşıya geçtiler. İki sıralı ordu çelikten bir yılan gibi kıvrılarak batı kalesinin kapılarını aşıp ileri doğru yollarına devam etmek üzere, doğu kalesinin kapısından iç kaleye, oradan da köprüye çıktı.

Catelyn yılanın başında oğlu, amcası Brynden ve Sör Stevron Frey'le birlikte yol alıyordu. Şövalyeler, mızrakçılar, hürsüvariler, binek okçulardan oluşan atlı birliklerinin onda dokuzu arkalarından geliyordu. Hepsinin birden köprüyü geçmesi saatler sürdü. Catelyn daha sonra, sayısız at toynağının köprüde yankılanan sesini, Lord Walder'ın tahtırevanı üstünde geçişi izleyişini, Su Kulesi'ndeki ok pencerelerinden ve ölüm deliklerinden bakan gözleri hatırlayacaktı.

Kuzey ordusunun mızraklı, kılıçlı ve okçu piyadelerden oluşan büyük bir bölümü Roose Bolton komutasında doğu kıyısında kaldı. Robb, Roose Bolton'a güneye doğru yürümesini ve Lord Tywin komutasında kuzeye giden devasa Lannister ordusunu karşılamasını emretti.

İyi ya da kötü. Oğlu zarı atmıştı.

Jon

"İyi misin Kar?" diye sordu Lord Mormont.

"İyi," diye ciyakladı kuzgunu. "İyi."

"İyiyim lordum," diyerek yalan söyledi Jon. Yüksek sesle. Sanki yüksek sesle söylerse gerçekliğine kendisi de inanabilirmiş gibi. "Ya siz?"

Mormont kaşlarını çattı. "Ölü bir adam beni öldürmeye kalktı. Nasıl olayım?" Çenesinin altını kaşıdı. Gri sakallarının bir bölümü yangın sırasında yandığı için hepsini usturaya vurmuştu. Yeni yeni uzamaya başlayan kirli sakalı onu iyice yaşlı, çökmüş ve asık suratlı gösteriyordu. "İyi görünmüyorsun," dedi Jon'a. "Elin nasıl?"

"İyileşiyor." Jon sargılı parmaklarını açıp kapattı. Alev almış perdeleri tuttuğunda tahmin ettiğinden daha kötü yanmıştı. Sağ kolu elinden dirseğine kadar ipek sargılarla sarılmıştı. Elini ateşe soktuğunda hiçbir şey hissetmemişti ama ızdırap sonradan gelmişti. Derisindeki derin yarıklardan sıvılar akmıştı. Parmaklarının arasında karafatma büyüklüğünde kan dolu, korkunç baloncuklar çıkmıştı. "Üstat ellerimde izler kalacağını ama onun dışında tamamen iyileşeceğimi söyledi."

"Yara izi olan bir el o kadar önemli değil. Sur'da sürekli eldiven giyiyor olacaksın."

"Dediğiniz gibi lordum." Jon'u rahatsız eden şey yaraları değil, ardından olanlardı. Üstat Aemon'ın içirdiği haşhaş sütüne rağmen ağrısı korkunçtu. En başlarda, sanki hâlâ alevlerin içindeymiş gibi gece gündüz yanıyordu elleri. Onları kar ya da tıraşlanmış buz dolu çanaklara soktuğunda rahatlıyordu sadece. Onu yatağının içinde kıvrılmış halde, acıdan inleyip ağlarken gören tek canlının Hayalet olmasına şükrediyordu. Geceler sonra ilk kez uyuduğunda rüya görmüştü ve bu daha da beterdi. Rüyasında ona saldıran cesedin mavi gözleri, kapkara elleri vardı ve yüzü babasının yüzüydü. Rüyasını Mormont'a anlatmaya cesaret edememişti.

"Dywen ve Hake dün gece döndü," dedi Mormont. "Amcandan bir iz bulamamışlar. Tıpkı diğerleri gibi."

"Biliyorum." Jon arkadaşlarıyla birlikte yemek yemek için ortak salona gitmeye zorlamıştı kendini. Salondaki herkes korucuların yaptığı aramanın başarısızlığından bahsediyordu.

"Biliyor musun?" diye homurdandı Mormont. "Buralarda herkes her şeyi nasıl öğreniyor?" Sorusuna bir yanıt beklemiyordu. "Görünüşe göre o... yaratıklardan sadece iki tane vardı. Tanrılara şükür. Ne olduklarını bilmiyorum ama onlara insan diyemem. Eğer bunlardan daha varsa... düşüncesi bile korkunç. Gerçi onlardan birkaçıyla daha karşılaşacağımızı biliyorum. Bunu iliklerimde bile hissediyorum. Üstat Aemon da aynı fikirde. Soğuk rüzgârlar esmeye başladı. Yaz bitmek üzere ve daha önce görülmemiş bir kış geliyor."

Kış geliyor. Stark sözü, daha önce hiç olmadığı kadar uğursuz ve keder dolu gelmişti Jon'un kulağına. "Lordum, dün gece haberci bir kuş geldiği söyleniyor," dedi Mormont'a çekinerek.

"Geldi. Ne olmuş?"

"Babamdan haber almayı umuyordum."

"Babam," diye bağırdı yaşlı kuzgun. Mormont'un omuzlarında yürürken başını öne arkaya sallıyordu. "Babam."

Lord Kumandan kuşun gagasını tutup ağzını kapatmak için uzandı ama kuş sıçrayıp kafasına çıktı. Kanatlarını çırpıp odanın diğer ucuna, pencerenin yukarısındaki lambanın üstüne kondu. "Keder ve gürültü," diye homurdandı Mormont. "Kuzgunlar sadece buna yarıyor gibi. Bu sefil kuşa neden katlanıyorum ki ben? Eğer Lord Eddard'dan bir haber gelseydi sana söylemez miydim sanıyorsun? Piçsen de onun kanındansın. Mesaj Sör Barristan Selmy hakkındaydı. Görünüşe göre Kral Muhafızları'ndan çıkarılmış. Onun yerine kara köpek Clegane getirilmiş. Sör Barristan'ı hainlik suçuyla arıyorlar. Aptallar, onu yakalamak için iki muhafız yollamışlar ama şövalye ikisini de kılıçtan geçirip kaçmış." Mormont, Cesur Barristan olarak tanınan bir şövalyenin üzerine, Şehir Muhafızları'nın altın pelerinlilerini salan kişi hakkındaki fikrini hiç inkâr etmeyen bir tavırla burnundan soludu. "Ormanda beyaz gölgeler, koridorlarımızda yürüyen sessiz cesetler var ama tahtta bir çocuk oturuyor," dedi tiksintiyle.

Kuzgun çılgın gibi bağırmaya başladı. "Çocuk, çocuk, çocuk, çocuk."

Mormont'un tek güvencesinin Sör Barristan olduğunu hatırladı Jon. Eğer şövalye devrildiyse Mormont'un mektubunu kim alacaktı? Ellerini yumruk yaptı. Yanık parmaklarından yukarı doğru bir acı yükseldi. "Kardeşlerime ne olmuş?"

"Mektupta Lord Eddard'dan ya da kızlardan bahis yok." Rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Belki de mektubum onlara varmadı. Aemon en iyi kuşlarıyla iki kopya göndermişti ama belli mi olur? Pycelle cevaplamaya tenezzül etmemiş bile olabilir. İlk kez yaptığı bir şey değil, sonuncu da olmaz. Korkarım ki Kral Toprakları'nda zerre kadar değerimiz yok. Bize sadece bilmemizi istedikleri

şeyleri söylüyorlar. Bu yeterli değil."

Sen de bana sadece bilmemi istediğin beyleri söylüyorsun ve bu da yeterli değil, dedi Jon içinden. Kardeşi Robb sancak beylerini çağırmış, savaşmak için güneye doğru yola çıkmıştı ama Jon'a tek kelime söylenmemişti... Sam Tarly gelen mektubu Üstat Aemon'a okuduğu günün gecesinde, mektubun içeriğini gizli gizli ve sürekli ne kadar yanlış bir şey yaptığını söyleyerek Jon'a anlatmıştı. Kardeşinin gittiği savaşın Jon'u hiç ilgilendirmediğini düşünüyorlardı şüphesiz. Jon evinin artık burada, yeni kardeşlerinin yanında, Sur'da olduğunu kendine ne kadar tekrarlarsa tekrarlasın korkak gibi hissetmekten alamıyordu kendini.

"Mısır," diye bağırıyordu kuzgun. "Mısır, mısır."

"Ah, biraz sus," dedi Yaşlı Ayı. "Jon, Üstat Aemon ellerini ne zaman kullanabileceğini söyledi mi?"

"Yakında," diye cevapladı Jon.

"Güzel." Mormont, Jon'la arasındaki masanın üstüne, gümüş işli metal bir kının içinde duran uzun bir kılıç koydu. "Al. Yakında bunu kullanabileceksin demek ki."

Kuzgun kanatlarını çırpıp masanın üstüne kondu. Başını merakla yana eğdi. Jon tereddüt etmişti. Bunun ne demek olduğuyla ilgili hiç fikri yoktu. "Lordum?"

"Gümüş kabza başı yangında erimiş. Kabza koruması ve sapı da yanmış. Eh işte, kuru deri ve ahşap, ne olacak? Ama kılıcın kendisi... zarar verebilmek için yüz katı sıcak bir ateş lazım." Mormont meşe masanın üstündeki kılıcı Jon'a doğru itti. "Yanan yerleri yeniden yaptırdım. Al."

"Al," diye tekrarladı kuzgun, gagasıyla tüylerini düzelterek. "Al, al."

Jon sol elini kullanarak kılıcı beceriksizce masanın üstünden aldı. Sargılı sağ elini hâlâ zor hareket ettiriyordu. Kılıcı dikkatle kınından çıkardı ve göz hizasına kaldırdı.

Kabzası, uzun kılıcın ağırlığını dengelemek için kurşunla desteklenmiş mermerden yapılmıştı. Mermer, dişlerini gösteren bir kurt şeklinde oyulmuştu ve gözlerine iki tane lal taşı yerleştirilmişti. Tutacağı saf deridendi. Siyah ve yumuşak. Terle ya da kanla lekenmemiş. Bıçağı Jon'un alıştığı kılıçların bıçağından on beş santim kadar daha uzundu. Sadece kesmek için değil, sokmak için de dövülmüştü. Üzerinde üç derin oluk vardı. Babasının kılıcı Buz, iki elle kullanılan gerçek bir çift el kılıcıydı. Bu kılıçsa bazı yerlerde adına piç kılıcı da denen bir buçuk el kılıçlardandı. Kurtlu kılıç büyüklüğüne rağmen Jon'un daha önce savurduğu kılıçlardan çok daha hafifti. Jon kılıcı döndürdüğünde üst üste defalarca katlanmış çeliğin koyu renk katmanlarını seçebildi. "Bu Valyria çeliği

lordum," dedi merakla. Babası Buz'a dokunmasına izin verirdi. Bu çeliğin nasıl göründüğünü, nasıl hissedildiğini biliyordu.

"Öyle," dedi Yaşlı Ayı. "Babamın kılıcıydı ve ondan önce de onun babasının. Tam beş asırdır Mormontlar'ın. Zamanında onu ben de savurdum ve siyahları giydiğimde oğluma verdim."

Bana oğlunun kılıcını veriyor. Jon buna inanmakta zorlanıyordu. Kılıç kusursuzca dengelenmişti. Keskin kenarları ışıkla buluştukça parlıyordu. "Oğlunuz..."

"Oğlum, Mormont Hanedanı'na leke sürdü ama kaçarken kılıcı bırakacak kadar onurlu davrandı en azından. Kız kardeşim kılıcı bana gönderdi. Ne zaman baksam oğlumun utancını hatırladığım için bir kenara kaldırmıştım. O geceki yangından sonra yatak odamdaki küllerin arasında bulana kadar varlığını unutmuştum. Gerçek kabzasında gümüş bir ayı başı vardı ama o kadar aşınmıştı ki ayı olduğu belli olmuyordu artık. Bir kurt başının senin için daha uygun olacağını düşündüm. İnşaatçıların arasında çok iyi bir taş oyma ustası var."

Jon, Bran'ın yaşlarındayken, her çocuk gibi kahramanca şeyler yapmanın hayalini kurardı. Kahramanlıklarının detayları her hayalde farklı olurdu ama babasının hayatını kurtarmayı düşlerdi çoğu zaman. Bu kahramanlığından sonra babası onu gerçek bir Stark ilan ederdi ve Buz'u Jon'a verirdi. O zamanlarda bile bunun aptalca bir hayal olduğunu biliyordu. Hiçbir piç, babasının kılıcını savurmazdı. Bunu hatırlamak bile utandırıyordu onu. Hangi türden bir adam öz kardeşinin doğumla gelen hakkını çalmayı düşlerdi? Buna hakkım yok, diye düşündü. Buz'u ne kadar hak ediyorsam bunu da o kadar hak ediyorum. Yanık parmaklarını sıktı. Derisinin altında şiddetli bir zonklama hissetti. "Lordum, beni onurlandırdınız ama..."

"'Ama'ları bırak evlat," diyerek sözünü kesti Mormont. "Sen ve kurdun olmasaydı şimdi burada oturmuyordum. Cesurca dövüştün... ve daha önemlisi hızlı düşündün. Ateş! Elbette kahrolası. Bizim hatırlamamız gerekirdi. Uzun Gece daha önce de gelmişti. Ah, sekiz bin yıl epey zaman demek ama yine de Gece Nöbetçileri hatırlamazsa kim hatırlayacak?"

"Kim?" diye bağırdı konuşkan kuzgun. "Kim?"

O gece tanrılar Jon'un yalvarışını duymuştu gerçekten. Ateş ölü adamın giysilerini tutuşturmuştu. Etini mum gibi eritip, kemiklerini kuru ağaç dalları gibi yakıp tüketip bitirmişti. Ceset odanın içinde yalpalayarak dolanmış, eşyalara çarpıp alevler içinde yere yığılmıştı. Jon, ateşten bir hareyle çevrelenmiş, saçları saman gibi alev almış, eriyen derileri yere akarken kemikleri ortaya çıkan o yüzü hatırlıyordu en fazla. Othor'u eline geçiren hangi şeytani güçse, alevler onu

durdurmayı başarmıştı. Küllerin arasında buldukları çarpık şey yanmış etten ve kömürleşmiş kemiklerden ibaretti. Ama kâbuslarında yeni bir yüzü oluyordu cesedin. Yanan bedende Lord Eddard'ın yüzü vardı. Siyahlaşıp yarılan deri babasının derisiydi. Eriyip iğrenç bir gözyaşı gibi yanaklarından aşağı akan babasının gözleriydi. Jon bu rüyayı neden gördüğünü, ne anlama geldiğini bilmiyordu ama rüya onu anlatamayacağı kadar fazla korkutuyordu.

"Kılıcın ederi, hayatım karşısında bir hiç," dedi Mormont. "Al şunu, daha fazla itiraz istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet lordum." Jon'un parmaklarının arasındaki yumuşak deride elinin hatları vardı. Sanki kılıç daha şimdiden onun tutuşuna göre şekil alıyordu. Jon onur duyması gerektiğini biliyordu. Duyuyordu da; ama yine de...

O benim babam değil, dedi kendine. Benim babam Lord Eddard Stark. Onu unutmayacağım. Bana kaç kılıç verirlerse versinler. Lord Mormont'a başka bir kılıcın hayalini kurduğunu söyleyemezdi...

"Nezaket lafları da istemiyorum. Yani bana teşekkür etme. Çeliği cesaretinle onurlandır, sözlerinle değil."

Jon başıyla onayladı. "Bir adı var mı lordum?"

"Bir zamanlar vardı. Uzunpençe."

"Pençe," diye bağırdı kuzgun, "pençe."

"Uzunpençe çok uygun bir isimmiş." Jon deneme amaçlı kılıcı savurdu. Sol eli beceriksiz ve hantaldı ama buna rağmen kılıç kendi kendine hareket ediyormuş gibi havada rahatlıkla aktı. "Ayılar gibi kurtların da pençeleri vardır."

Yaşlı Ayı buna sevinmiş gibi görünüyordu. "Evet sanırım var. Bunu omzuna asman gerekir. Birkaç santim daha uzayana kadar belinde taşıyamazsın. Çift el ataklarını da geliştirmen lazım. Yanıkların iyileştiğinde Sör Endrew sana birkaç hamle öğretir."

"Sör Endrew?" Jon bu adı daha önce duymamıştı.

"Sör Endrew Tarth. İyi bir adam. Silah ustası olarak göreve başlamak üzere Gölge Kule'den geliyor. Sör Alliser Thorne dün Kıyıdaki Doğugözcüsü'ne gitti."

Jon kılıcı indirdi. "Neden?" diye sordu aptal gibi.

Mormont homurdandı. "Çünkü onu gönderdim. Başka neden olabilir? Hayalet'in, Jafer Flowers'in bileğinden kopardığı eli taşıyor. Oradan bir gemiye binip eli Kral Toprakları'na götürmesini emrettim. Gidip şu çocuk kralın önüne koysun bakalım. Sanırım bu Joffrey'nin ilgisini çeker... Ayrıca Sör Alliser soylu bir aileden gelen, kutsanmış bir şövalyedir. Konseyde eski dostları var. Onu

görmezden gelmeleri taç giymiş bir kargayı görmezden gelmek kadar zor olur."

"Karga," Jon, kuzgunun sesinin içerlemeyle dolu olduğunu düşündü.

"Ayrıca," diyerek devam etti Lord Kumandan kuzgunun itirazını ciddiye almadan, "Bu ikinizin arasına bir ceza gibi görünmeden binlerce fersah koyuyor." Parmağını Jon'a doğrulttu. "Ortak salonda yaptığın saçmalığı onayladığımı sanma sakın. Cesaret bir miktar aptallığı telafi edebilir ama artık bir çocuk değilsin. Bunca sene yaşadın. Orada duran bir erkeğin kılıcı ve onu sallayanın da bir erkek olması gerek. Bundan böyle erkek gibi davranmanı istiyorum senden."

"Emredersiniz lordum." Jon kılıcı metal kının içine soktu. Kendisi için seçeceği bir kılıç olmamasına rağmen çok soylu bir hediyeydi ve Jon'u Alliser Thorne'un zalimliğinden kurtaracak olması onu çok daha soylu kılıyordu.

Yaşlı Ayı çenesini kaşıdı. "Yeni çıkan sakalların ne çok kaşındırdığını unutmuşum," dedi. "Yapacak bir şey yok. Elin görevine devam edecek kadar iyileşti mi?"

"Evet lordum."

"Güzel. Bu gece epey soğuk olacak. Baharatlı sıcak şarap istiyorum. Bana bir sürahi kırmızı bul. Ekşi olmasın ve baharatlar konusunda cimri davranma. Hobb'a söyle, bana bu sefer de haşlanmış koyun eti gönderirse onu haşlarım. Son yolladığı but grileşmişti. Kuş bile dokunmadı." Kuzgunun kafasını başparmağıyla okşadı, kuş memnuniyet ifade eden bir ses çıkardı. "Şimdi git, işlerim var."

Sağlam eliyle taşıdığı kılıcıyla birlikte sarmal merdivenlerden inerken nöbetteki muhafızlar Jon'a gülümsedi. "Tatlı çelik," dedi adamlardan biri. "Sen bunu hak ettin Kar," dedi diğeri. Jon gülümsemek için kendini zorladı. İçinden gelmiyordu. Mutluluk duyması gerektiğini biliyordu ama olmuyordu işte. Eli zonkluyordu. Ağzında bir öfke tadı vardı ama kime, neden öfkeli olduğunu bile bilmiyordu.

Lord Mormont'un yangından sonra taşındığı Kral Kulesi'nden çıktığında altı arkadaşının dışarıda pusuya yattığını gördü. Ambarın kapısına bir hedef tahtası asmışlardı, sözde okçuluk yeteneklerini geliştiriyorlardı ama Jon pusuya yatanları görür görmez tanırdı. Kapıdan çıkar çıkmaz Pyp'in bağırdığını duydu. "Gel de bir görelim."

"Neyi?" diye sordu Jon.

Kurbağa yanına sokuldu. "Pembe kalçalarını, başka neyi olacak?"

"Kılıcı," dedi Grenn. "Kılıcı görmek istiyoruz."

Jon suçlayan gözlerle arkadaşlarına baktı. "Biliyordunuz."

Pyp sırıttı. "Hepimiz Grenn kadar aptal değiliz."

"Öylesiniz," dedi Grenn. "Siz daha aptalsınız."

Halder özür diler gibi omuz silkti. "Kabzanın taşını oyarken Pate'e yardım ettim," dedi. "Lal taşlarını da Köstebek Kasabası'ndan arkadaşın Sam aldı."

"Daha bile önceden biliyorduk," dedi Grenn. "Rudge dökümhanede Donal Noye'a yardım ediyor. Yaşlı Ayı yanmış kılıcı getirdiğinde oradaymış."

"Kılıç dedik!" diye ısrar etti Matt. Diğerleri de koro halinde ona katıldı. "Kılıç, kılıç, kılıç."

Jon, Uzunpençe'yi kınından çıkarıp arkadaşlarına gösterdi. İyice görebilmeleri için sağına soluna çevirdi. Piç kılıcı soluk güneş ışığında parıldadı. Siyah ve ölümcül. "Valyria çeliği," diye açıkladı. Hissetmesi gerektiği kadar mutlu ve gururlu konuşmaya çalışıyordu.

"Valyria çeliğinden yapılmış usturası olan bir adam duymuştum. Tıraş olurken kendi kafasını uçurmuş," dedi Kurbağa.

Pyp sırıttı. "Gece Nöbetçileri tam beş bin yıldır var. Ama bahse girerim ki Kumandan Kule'sini yaktığı için ödüllendirilen ilk kara kardeş Jon'dur."

Çocuklar güldü ve hatta Jon bile gülümsemek zorunda kaldı. Çıkardığı yangın aslında kulenin tamamını yakmamıştı ama Yaşlı Ayı'nın odalarının olduğu son iki kat hatırı sayılır ölçüde hasar almıştı. Yangın aynı zamanda Othor'un ölümcül cesedini de yok ettiği için kimse hasarın üstünde durmamıştı.

Diğer ceset, bir zamanlar bir kolcu olan Jafer Flowers'in tek elli leşi en az bir düzine kılıç tarafından küçük parçalara ayrılmıştı... ama Sör Jaremy Rykker ve dört adamı katlettikten sonra. Sör Jaremy cesedin başını kılıcıyla gövdesinden ayırmış olmasına rağmen, başsız ceset kendi hançerini kınından çıkarıp Sör Rykker'in bağırsaklarını deşmişti. Güç ve cesaret, zaten ölü olduğu için devrilemeyen düşmanlara karşı işe yaramamıştı. Silahlar ve zırhlar bile bir adamı korumaya yetmiyordu bazen.

Bu ağır düşünceler Jon'un kırılgan ruh halini iyice bozmuştu. "Yaşlı Ayı'nın akşam yemeği için gidip Hobb'u görmem gerek," dedi kılıcı tekrar kınına sokarken. Arkadaşları iyi niyetliydi ama onu anlamıyorlardı. Bu onların suçu değildi. Onlar Othor'la dövüşmek zorunda kalmamıştı. Onun ölü ve mavi gözlerinin pırıltısını görmemişlerdi. Ölü, kapkara parmaklarını hissetmemişlerdi. Nehir topraklarındaki savaştan haberi yoktu onların. Nasıl anlayabilirlerdi ki? Aniden döndü ve arkadaşlarından uzaklaştı. Pyp arkasından seslendi ama Jon umursamadı.

Yangından sonra geri taşındığı yıkık Hardin Kulesi'ndeki hücresine gitti. Hayalet kapının kenarına kıvrılmış uyuyordu ama Jon'un ayak seslerini duyar duymaz başını kaldırdı. Kurdun kırmızı gözleri lal taşından daha koyu, insanlardan daha bilge bakıyordu. Jon dizlerinin üstüne çöktü, kurdun başını okşadı ve ona kılıcın kabzasını gösterdi. "Bak, bu sensin."

Hayalet kendisine benzeyen taş kurdu kokladı ve diliyle tadına baktı. Jon gülümsedi. "Asıl onurlandırılması gereken sensin," dedi ve onu yaz karlarının arasında bulduğu günü hatırladı. Diğer kurt yavrularını almış giderlerken Jon bir ses duyup geri dönmüştü. Oradaydı. Bembeyaz tüyleri yüzünden neredeyse görünmez olmuştu. Yapayalnızdı, diye düşündü Jon. Sürüdekilerden ayrıydı. Farklıydı. O yüzden uzaklaştırılmıştı.

"Jon?" Kafasını kaldırdı. Samwell Tarly topuklarını huzursuzca yere vurarak kapıda duruyordu. Yanakları kızarmıştı. Sırtındaki kalın kürk cübbesi yüzünden kış uykusuna hazırlanan bir ayı gibi görünüyordu.

"Sam." Jon ayağa kalktı. "Ne oldu? Kılıcı mı görmek istiyorsun?" Diğerleri biliyorsa Sam'in bildiğine de şüphe yoktu.

Şişman çocuk kafasını iki yana salladı. "Bir zamanlar babamın kılıcının varisiydim," dedi üzüntüyle. "Yürek felaketi. Lord Randyll ona dokunmama birkaç kez izin verdi. Valyria çeliğinden yapılmıştı. Güzeldi ama o kadar keskindi ki yanlışlıkla kız kardeşlerimden birini keserim diye korktum. Şimdi Dickon'un olacak." Terli avuçlarını cübbesine sildi. Üstat Aemon seni görmek istiyor."

Sargılarının değişme vakti gelmemişti. Jon merakla kaşlarını çattı. "Neden?" diye sordu. Sam perişan görünüyordu. Bu Jon için yeterli bir cevaptı. "Ona söyledin, değil mi?" dedi öfkeyle. "Bana anlattığını söyledin."

"Ben... Jon, söylemek istemedim. O sordu... Bence biliyordu... Kimsenin göremediği şeyleri görüyor."

"O kör," dedi Jon sertçe. Çok sinirlenmişti. "Yolu kendim bulurum." Sam'i orada öylece, ağzı açık, titrer halde bırakıp gitti.

Üstat Aemon'ı kuşlukta kuzgunları beslerken buldu. Clydas da oradaydı. Parça et dolu bir kovayı bir kafesten diğerine taşıyordu. "Sam beni görmek istediğinizi söyledi."

Üstat başıyla onayladı. "Evet istedim. Claydas, kovayı Jon'a ver. Belki bana yardım etme nezaketini gösterir." Pembe gözlü kambur kardeş kovayı Jon'a uzattı ve merdivenden aşağı indi. "Eti kafeslerin içine at," dedi Üstat Aemon. "Gerisini kuşlar hallediyor."

Jon kovayı sağ eline geçirdi ve diğer elini kanlı et parçalarının arasına daldırdı. Kuzgunlar çığlıklar atmaya, kafeslerin demir tellerine iyice yaklaşıp gece siyahı kanatlarıyla metali dövmeye başladı. Etler çok küçük parçalara ayrılmıştı. Avcundaki çiğ etleri kafese fırlattığında çığlıklar ve kanat sesleri çoğaldı. İki iri kuş aynı et parçası için mücadele edince havaya siyah tüyler uçuştu. Jon elini hızla kovaya daldırıp aceleyle biraz daha et attı. "Lord Mormont'un kuzgunu mısır ve meyve seviyor."

"Onunki ender bulunan bir kuş," dedi Üstat. "Kuzgunların çoğu tahıl yer ama asıl tercih ettikleri ettir. Et onları güçlendirir. Korkarım kan kokusunu da fazlasıyla seviyorlar. Bu açıdan insanlara benziyorlar ve tıpkı insanlar gibi kuzgunlar da birbirinden farklı."

Jon'un buna karşılık söyleyecek bir şeyi yoktu. Neden çağırıldığını merak ederek kuşlara et atmaya devam etti. Yaşlı adam arzu ettiği anda sebebini söyleyecekti şüphesiz. Üstat Aemon acele ettirilecek bir adam değildi.

"Kumrular ve güvercinler de haberci kuş olarak eğitilebilir," diye devam etti Üstat. "Ama kuzgunlar daha kuvvetli, daha iri, daha cesur, çok daha zeki uçuculardır. Şahin saldırılarına karşı kendilerini daha iyi koruyabilirler... ama kuzgunlar siyahtır ve leş yerler. Bu yüzden bazı inançlı insanlar onlardan tiksinir. Kutsanmış Baelor'un bütün kuzgunları kumrularla değiştirdiğini biliyor muydun?" Üstat beyaz gözlerini Jon'a çevirip gülümsedi. "Gece Nöbetçileri kuzgunları tercih eder."

Jon'un kovanın içindeki eli dirseğine kadar kana bulanmıştı. "Dywen, yabanılların bize karga dediğini söylüyor," dedi.

"Karga, kuzgunun zavallı kuzenidir. Her ikisi de siyahlar içinde dilencilerdir. Nefret edilen ve yanlış anlaşılmış."

Jon ne hakkında ve neden konuştuklarını anlıyor olmayı isterdi. Onun kumrular ve kuzgunlarla ne işi vardı? Yaşlı adamın Jon'a söyleyecekleri varsa lafı dolandırmadan söyleseydi ya.

"Jon, Gece Nöbetçileri'ndeki kardeşlerin neden evlenmediğini ve çocuk sahibi olmadığını merak ettin mi hiç?" diye sordu Üstat Aemon.

Jon omuz silkti. "Hayır," dedi. Biraz daha et attı. Sol eli kandan kayganlaşmıştı ve sağ elindeki kova yüzünden yanık parmakları zonkluyordu.

"Böylece sevemezler," dedi yaşlı adam. "Sevgi, onuru mahveder, vazifeyi katleder."

Üstat Aemon'ın söyledikleri Jon'a doğru gelmiyordu ama sesini çıkarmadı. Üstat yüz yaşındaydı. Gece Nöbetçileri'nin en yüksek rütbeli adamlarından

biriydi. Ona karşı fikir söylemek Jon'un haddini aşması demekti.

Yaşlı adam Jon'un şüphelerini hissetmiş gibiydi. "Söyle bana Jon, gün olur da bir gün, lord baban onuru ve sevdikleri arasında seçim yapmak zorunda kalırsa hangisini tercih eder?"

Jon tereddüt etti. Lord Eddard sevgi uğruna bile olsa asla onurunu lekeleyecek bir şey yapmaz demek istiyordu ama içindeki o küçük ses yine konuşmaya başladı. Bir piç peydahladı, onur bunun neresinde? Ya annene karşı olan vazifesi? Adını ağzına bile almıyor. "Doğru olan şeyi yapardı," diye yanıtladı, tereddütünü telafi etmek ister gibi, "Şartlar ne olursa olsun," diye ekledi.

"Öyleyse Lord Eddard çok nadir bir şahsiyet. Pek çoğumuz o kadar güçlü değiliz. Bir kadının aşkıyla kıyasladığında onurun ne kıymeti kalır? Kollarına aldığın yeni doğmuş bir bebekle kıyasladığında vazifenin ne önemi vardır? Ya da gülümseyen bir kardeşin hatırası aklına düştüğünde... Rüzgâr ve kelimeler. Rüzgâr ve kelimeler. Bizler sadece insanız ve tanrılar bizi sevebilen yaratıklar olarak tasarlamış. Sevgi bizim en büyük zaferimiz ve en büyük trajedimiz.

Gece Nöbetçileri'ni kuran adamlar, diyarla kuzey karanlığının arasındaki tek kalkanın cesaretleri olduğunu biliyorlardı. Kararlılıklarının zayıflamaması için sadakatlerinin bölünmemesi gerektiğinin farkındaydılar. Bu yüzden karıları ve çocukları olamazdı.

Ama kardeşleri vardı. Onlara hayat veren anneleri, isimlerini koyan babaları. Birbiriyle düşman yüz farklı krallıktan geliyorlardı. Zamanın değişebileceğini ama insanların değişmeyeceğini biliyorlardı. Bu sebeple, Gece Nöbetçileri'nin diyardaki kavgalara karışmayacağına dair yemin ettiler.

Yeminlerini bozmadılar. Aegon, Kara Harren'in başını kesip krallığına el koyduğunda, Harren'in ağabeyi Sur'un kumandanıydı. Emrinde on bin kılıçlı adam vardı. Ama savaşa yürümedi. Yedi Krallık'ın yedi krallık olduğu zamanlarda, üç dördünün savaş halinde olmadığı tek nesil geçmezdi. Nöbet hiçbirine müdahale etmedi. Andallar, Dar Deniz'i geçip İlk İnsanlar'ın krallığını yerle bir ettiklerinde, öldürülen kralların oğulları yeminlerine sadık kaldı ve görevlerinin başından ayrılmadı. Sayılamayacak kadar çok yılda hep böyle oldu. İşte onur için ödenen bedel budur.

Ortada korkacak bir şey yokken, bir korkak da herhangi bir adam kadar cesur olabilir. Ve ortada ödenecek bedel yokken bizler vazifemizin başında dururuz. Böyle olunca onur denen yolda yürümek ne kadar kolaydır. Ama er ya da geç her adamın hayatına zor günler gelir. O yolda yürümenin kolay olmadığı günler. Seçim yapmak zorunda kaldığı günler."

Kuzgunlardan birkaçı hâlâ yiyordu. Gagalarının arasından lime lime olmuş çiğ

et parçaları sarkıyordu. Diğer kuşlar Jon'u izliyor gibiydi. Jon küçük siyah gözlerin ağırlığını üstünde hissediyordu. "Ve bu benim günüm... bunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?"

Üstat Aemon döndü ve beyaz gözleriyle Jon'a baktı. Onu görüyormuş gibi. Onu kalbine kadar görebiliyormuş gibi. Jon kendini çırılçıplak kalmış, bütün sırları açığa çıkmış gibi hissediyordu. Kovayı iki eliyle birden kavradı ve kalan et parçalarının hepsini bir kerede kafese boşalttı. Et ve kan her yere saçılarak kuzgunları dağıttı. Havalandılar ve vahşice çığlık atmaya başladılar. Diğerlerinden daha hızlı olan kuşlar dalıp et parçalarını alıyor ve hızla yutuyordu. Jon boş kovayı yere bıraktı.

Yaşlı adam kuru, lekeli elini Jon'un omzuna koydu. "İçini yakar evlat," dedi yumuşak sesiyle. "Ah, evet. Seçmek zorunda kalmak... her zaman yürek yaktı, hep yakacak. Biliyorum."

"Bilmiyorsunuz," dedi Jon kederle. "Kimse bilmiyor. Ben bir piç olsam da o benim babam..."

Üstat Aemon içini çekti. "Sana anlattığım şeylerin hiçbirini duymadın mı Jon? İlk olduğunu mu düşünüyorsun?" Kelimelerin ötesinde bir yorgunluğu tarif ediyormuş gibi yaşlı başını salladı. "Tanrılar yeminimin gücünü üç farklı zamanda sınadı. Bir kez çocukluğumda, bir kez yetişkin bir erkekken ve bir kez de yaşlılığımda. Gücüm kayboldu. Gözlerim soldu. Ve son seçimim en az ilk seçimim kadar zalimceydi. Kuzgunlarım güneyden, kendi hanedanımdan, kanatlarına kara haberler yüklenip geldiler. Soyum kırılmıştı, aynı kanı taşıdığım insanlar ölmüştü. Tek başlarına ve utanç içinde. Bu yaşlı, kör ve kırılgan halimle ne yapabilirdim? Emzikteki bir bebek kadar çaresizdim. Onlar kardeşimin zavallı torununun boğazını keserken ve onun oğlunu katlederken ve hatta küçük bebekleri..."

Jon yaşlı adamın gözlerinde parlayan gözyaşlarını görünce donup kaldı. "Siz kimsiniz," diye sordu neredeyse dehşet içinde.

Adamın yaşlı dudaklarında dişsiz bir gülümseme belirdi. "Hisar'ın üstatlarından biriyim sadece. Kara Kale'ye ve Gece Nöbetçileri'ne hizmet etmek için yemin vermiş biri. Bu yola girenler yemin edip üstat zincirlerini taktıklarında soy isimlerinden de vazgeçer." Yaşlı adam iyice incelmiş boynunda bollaşan zincire dokundu. "Babamın adı Maekar'dı. Hanedanından bu isimle anılan ilk kral. Onun ölümünden sonra benim yerime tahta kardeşim Aegon geçti. Büyükbabam bana Ejderha Şövalyesi Prens Aemon'ın adını vermiş. Aemon onun amcasıymış ya da babası. Artık hangi hikâyeye inanırsan."

"Aemon... Targaryen?" Jon inanamıyordu.

"Bir zamanlar öyleydim," dedi yaşlı adam. "Bir zamanlar. Yani Jon, evet biliyorum... Sana kalmanı ya da gitmeni söylemeyeceğim. Bu kendi başına yapmak zorunda olduğun bir seçim. Çünkü hayatının geri kalanını o seçimle yaşayacaksın. Tıpkı benim gibi." Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Tıpkı benim gibi..."

Daenerys

Çatışma sona ermişti. Dany gümüşün üzerinde ölülerin arasında dolaşıyordu. Hizmetçileri ve khas'ının adamları gülümseyerek, birbirleriyle şakalaşarak arkasından geliyorlardı.

Araziye ekili çavdarlar ve mercimekler atların toynaklarıyla toprağa gömülmüştü. Dothraklar, oklardan ve arakh'lardan yepyeni bir tarla yapıp etrafı kanla sulamışlardı. Ölmek üzere olan atlar Dany yanlarından geçtikçe kafalarını kaldırıp çığlık atıyordu. Yaralı adamlar inleyerek dualar ediyordu. Jaqqa rhan, yani baltalı merhamet adamları ölülerin arasında dolaşıyor, hem ölülerin, hem ölmekte olanların kafalarını kesiyordu. Bir grup küçük kız merhamet adamlarının peşinden gidiyor, cesetlerden çıkardıkları oklarla sepetlerini dolduruyordu. Hepsinden sonra, khalasar'ın peşinden hiç ayrılmayan, zayıf ve aç vahşi köpek sürüsü gelip cesetleri kokluyordu.

Koyunlar öleli çok olmuştu. Karınlarından oklar çıkmış, sinekler yüzünden siyaha boyanmış gibi görünen binlerce koyun vardı. Koyunları öldürenlerin Khal Ogo'nun atlıları olduğunu biliyordu Dany. Drogo'nun khalasar'ındaki adamlar oklarını koyunlara harcamaz, çobanları öldürmeyi tercih ederdi.

Kasaba ateşe verilmişti. Kara dumanlar çevreyi bulandırarak mavi gökyüzüne çıkıyordu. Süvariler kuru çamurdan yapılmış yıkık duvarların arkasında bir ileri bir geri hareket ederek, dumanın arasından görebildikleri sağ kalmışları kamçılarıyla bir araya topluyorlardı. Ogo'nun khalasar'ındaki kadınlar ve çocuklar, yenilgilerine ve esir düşmüşlüklerine rağmen sessiz bir gururla yürüyorlardı. Onlar artık birer köleydi ama bundan korkmuyormuş gibi görünüyorlardı. Kasaba halkı için durum farklıydı. Dany onlara acıyordu çünkü dehşetin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu. Kararmış ve ifadesiz yüzleriyle anneler ağlayan çocuklarının ellerinden tutmuş, sendeleyerek yürüyorlardı. Aralarında çok az erkek vardı. Sakatlar, korkaklar ve büyükbabalar.

Sör Jorah, bu kasabada yaşayan insanların kendilerine Lhazareenler dediğini söylemişti ama Dothraklar onlara haesh rakhi yani Kuzu İnsanlar adını takmıştı. Dany bir zamanlar onları Dothraklar'la karıştırabilirdi çünkü onların da badem şekilli gözleri vardı ve bakır tenliydiler. Ama şimdi, basık ve düz suratlarıyla, tuhaf şekilde kısacık kesilmiş saçlarıyla çok yabancı görünüyorlardı Dany'ye. Koyun sürüleri güdüyor ve sebzeyle besleniyorlardı. Khal Drogo onların nehrin güney kıyısına ait olduğunu söylemişti. Dothrak denizinin otları koyunlara göre

değildi.

Dany, bir oğlanın fırlayarak nehre doğru koştuğunu gördü. Bir atlı çocuğun yolunu kesti, döndürdü ve diğer adamlar etrafını çevirip kamçılarını yüzüne indirmeye başladı. Dörtnala gelen başka bir atlı çocuğa arkasından yaklaştı, baldırlarından kan akana kadar kamçıladı. Bir diğerinin kamçısı ayak bileğine dolandı. Çocuk yerde daireler çizerek sürüklendi. Sonunda oyun oynamaktan sıkılan adamlar artık ayağa kalkamayacak hale gelen çocuğun sırtına bir ok sapladı.

Sör Jorah, Dany'yi kasabanın kırık kapısının dışında karşıladı. Zırhının üstüne koyu yeşil bir pelerin giymişti. Zırh eldiveni, bacak koruması ve miğferi koyu yeşil çelikten yapılmıştı. Dothraklar zırhı yüzünden şövalyeyle dalga geçip korkak olduğunu söylemişlerdi ama Sör Jorah bu hakareti adamların yüzüne geri tükürmüştü. Öfke patlamış, uzun kılıç arakh'larla buluşmuştu. Alay edenlerin arasında sesi en yüksek çıkan adam, kan kaybından ölmek üzere yolun gerisinde bir yerde bırakılmıştı.

Sör Jorah atını sürerken düz tepeli miğferinin siperini kaldırdı. "Kocanız sizi kasabanın içinde bekliyor."

"Drogo yaralanmadı, değil mi?"

"Birkaç kesik," diye cevap verdi Sör Jorah. "Önemli bir şey yok. Bugün iki khal'ı kılıçtan geçirdi. Önce Khal Ogo, ardından onun yerine geçip yeni khal olacak oğlu Fogo. Kocanızın kansüvarileri saçlarından zillerini kesip aldı. Şimdi Drogo'nun her adımı eskisinden biraz daha gürültülü."

Ogo ve oğlu, Viserys'in taçlandırıldığı ziyafet sırasında Drogo'yla beraber yüksek sırayı paylaşmışlardı ama orası Vaes Dothrak'tı. Dağların Anası'nın eteklerinde bütün khalasar'lar kardeşti ve düşmanlıklar bir kenara bırakılmak zorundaydı. Otla kaplı arazide durum farklıydı. Khal Drogo, Ogo'yu yakaladığında Ogo'nun khalasar'ı kasabaya saldırıyordu. Atların toprak duvarlar ardında yarattığı toz bulutunu görünce Kuzu İnsanlar'ın ne düşündüğünü merak ediyordu Dany. Belki birkaçı, genç ve aptal olanlardan, tanrıların onları duyup yardım gönderdiğini, kurtulduklarını sanmıştı.

Yolun karşısında Dany'nin yaşlarında bir kız tiz çığlıklar atarak ağlıyordu. Dany, kızın bir atlı tarafından yüzüstü cesetlerin üstüne itildiğini gördü. Adam kızın üstüne çıkıp içine girerken, diğer atlılar tepelerinde durmuş sıralarının gelmesini bekliyordu. Dothraklar'ın Kuzu İnsanlar'a getirdiği kurtuluş buydu.

Kafasını çevirirken, ben ejderhanın kanıyım, diye hatırlattı kendine Daenerys Targaryen. Dişlerini sıktı, kalbini katılaştırdı ve kapıya doğru atını sürmeye devam etti.

"Ogo'nun süvarilerinin çoğu kaçtı," dedi Sör Jorah. "Buna rağmen yaklaşık on bin esir var."

Köleler, diye düşündü Daenerys. Khal Drogo onları nehrin alt bölgesine, Köle Koyu'ndaki kasabalardan birine götürecekti. Ağlamak istiyordu ama güçlü olmak zorundaydı. Bu bir savaş. Savaşlar böyle olur. Bu Demir Taht için ödediğin bedel.

"Khal'a onları Meereen'e götürmesini tavsiye ettim," dedi Sör Jorah. "Bir köle kervanının vereceği fiyattan çok daha fazlasını verirler orada. İllyrio'nun söylediğine göre geçen yıl o kasabada bir veba salgını olmuş. Genelevler sağlıklı genç kızlar için normalin iki katı ücret ödüyormuş. On yaşının altındaki erkek çocuklar için ise üç katını. Eğer yolculuk sırasında ölmezlerse, elimizdeki esirlerin satışından kazanacağımız altınlarla lazım olan gemilerin hepsini satın alabilir, yelken açacak gemicileri tutarız."

Tecavüze uğrayan kız yürek parçalayan bir ses çıkardı. Hıçkırıklara karışmış uzun bir çığlık. Dany dizginlerini sımsıkı tuttu ve gümüşü döndürdü. "Durdurun onları," diye emretti Sör Jorah'a.

"Khaleesi?" Şövalyenin sesi şaşkınlık doluydu.

"Beni duydunuz," dedi Dany. "Onları durdurun." Dothrak dilinin sert aksanıyla khas'ına konuşuyordu. "Jhogo, Quaro, siz de Sör Jorah'a yardım edin. Tecavüz istemiyorum."

Savaşçılar tereddütle birbirlerine baktı.

Sör Jorah atını Dany'ye yaklaştırdı. "Prensesim, merhametli bir kalbiniz var ama anlamıyorsunuz. Bu her zaman böyledir. Bu adamlar khal için kan akıttılar ve şimdi de ödüllerini alıyorlar."

Yolun karşısındaki kız hâlâ çığlık atıyordu. Tekdüze lisanı Dany'nin kulaklarına yabancıydı. İlk adam işini bitirmişti ve ikincisi kızın üstündeydi.

"O bir kuzu kız," dedi Quaro. Dothrak dilinde konuşuyordu. "Onun bir değeri yok Khaleesi. Atlılar onu onurlandırıyor. Kuzu İnsanlar koyunlarla yatar. Bu bilinir."

"Bilinir," diyerek onayladı hizmetçisi İrri.

"Bilinir," dedi Drogo'nun hediye ettiği gri aygırın üstündeki Jhogo. "Eğer çığlığı sizi rahatsız ettiyse Jhogo size onun dilini getirir Khaleesi." Arakh'ını çekti.

"Ona zarar verilmesini istemiyorum," dedi Dany. "O benim. Size emrettiğim şeyi yapın. Aksi takdirde Khal Drogo'ya hesap verirsiniz."

"Ai, Khaleesi," dedi Jhogo atını mahmuzlarken. Quaro ve diğerleri onu takip etti. Saçlarındaki ziller çınlıyordu.

"Onlarla gidin," dedi Dany, Sör Jorah'a.

"Emredersiniz." Şövalye ona merak dolu gözlerle bakıyordu. "Siz gerçekten ağabeyiniz gibisiniz."

"Viserys?" dedi Dany, anlamamıştı.

"Hayır," diye cevap verdi şövalye. "Rhaegar." Atını koşturdu.

Dany, Jhogo'nun bağırdığını duydu. Tecavüzcüler ona gülüyordu. İçlerinden biri Jhogo'ya karşı geldi. Jhogo arakh'ını çekti ve adamın kafası omuzlarından aşağı düşüp yuvarlandı. Kahkahalar adamlar silahlarına davranırken küfürlere dönüşmüştü ama tam o sırada Quaro, Aggo ve Rakharo yanlarında belirdi. Aggo gümüş atının üzerindeki Dany'yi göstererek adamlara bir şeyler söyledi. Atlılar siyah gözleriyle Dany'ye baktı. Öfkeli oldukları belliydi. Biri yere tükürdü. Diğerleri küfrederek atlarına bindi.

Bütün bunlar olup biterken, kızın üzerindeki adam içine girip çıkmaya devam etmişti. Aldığı zevk yüzünden yanı başında olanları duymamış, görmemişti. Sör Jorah atından indi ve zırh eldivenli eliyle adamı kızın üzerinden çekip attı. Dothraklı çamurun içinde yuvarlandı. Elinde bir bıçakla hemen ayağa kalktı ve Aggo'nun boğazına sapladığı okla öldü. Mormont kızı cesetlerin üzerinden alarak kan lekesi dolu peleriniyle sardı. Kızı Dany'nin yanına getirdi. "Onu ne yapmak istiyorsunuz?"

Kız titriyordu. Gözleri kocaman olmuştu ve matlaşmıştı. Saçları kanla yapış yapıştı. "Doreah, yaralarıyla ilgilen. Sen atlılar gibi görünmüyorsun, belki senden korkmaz. Diğerleriniz, benimle gelin." Atıyla kırık kapıdan girdi.

Kasabanın içi daha beter durumdaydı. Evlerin çoğu yanıyordu ve jaqqa rhan görevinin başındaydı. Dar ve kıvrımlı patikalar başsız cesetlerle doluydu. Tecavüz edilen başka kadınların yanından geçtiler. Dany her seferinde dizginlerini çekti, khas'ını gönderip tecavüzü durdurmalarını emretti ve kadınları köle olarak aldı. Tecavüzden kurtardığı kırk yaşlarında şişmanca bir kadın, Ortak Dil'de konuşarak Dany'ye şükranlarını sundu. Diğerleri boş gözlerle bakmıştı sadece. Dany üzülerek ondan korktuklarını fark etti. Onları çok daha kötü bir kader için kurtardığını düşünüyorlardı.

"Hepsine sahip çıkamazsın çocuğum," dedi Sör Jorah dördüncü kez durduklarında. Adamları yeni kölelerini gümüşün arkasında bir sürü halinde yürütüyordu.

"Ben khaleesi'yim, Yedi Krallık'ın varisiyim. Ejderhanın kanıyım," diye

hatırlattı Dany. "Ne yapamayacağımı söylemek sizin haddiniz değil." Kasabanın diğer tarafında yanan bir ev alevler içinde, gürültüyle çöktü. Dany çığlıkları ve korkmuş çocukların ağlamalarını duydu.

Khal Drogo'yu çamurdan duvarlarıyla, kahverengi soğana benzeyen kubbesiyle, kare şeklinde, penceresiz bir tapınağın önünde otururken buldular. Hemen yanında boyundan yüksek bir kelle yığını vardı. Kuzu İnsanlar'ın kısa oklarından biri kolunun etli üst kısmına saplanmıştı. Göğsündeki geniş kesikten akan kan bedeninin yarısını kırmızıya boyamıştı. Üç kansüvarisi yanındaydı.

Jhiqui, iyice büyüyen karnı yüzünden hantallaşmış Dany'nin attan inmesine yardım etti. Dany khal'ın yanına gidip önünde diz çöktü. "Güneşim ve yıldızım yaralanmış," dedi. Arakh kesiği genişti ama çok derin sayılmazdı. Sol göğüs ucu gitmişti. Kanlı ve büyük bir deri parçası, ıslak bir havlu gibi göğsünden aşağı sarkıyordu.

"Sadece çizik ay ışığım. Ogo'nun kansüvarilerinden birinin arakh'ı yaptı," dedi Khal Drogo, Ortak Dil'de. "Onu öldürdüm. Ogo'yu da kestim." Kafasını salladı. Örgüsündeki ziller şıngırdadı. "Bu duyduğun Ogo. Khalakka'sı Fogo'yu kestiğimde yeni khal olmuştu."

"Benim güneş ışığımın karşısında hiç kimse duramaz," dedi Dany. "Sen dünyanın tepesine çıkacak aygırın babasısın."

Atlı bir savaşçı geldi, eyerinin üstünden eğilerek Haggo'yla konuştu. Dany'nin anlayamayacağı kadar seri konuşuyorlardı ama öfkeli cümleler kurdukları belliydi. İri yarı kansüvarisi khal'a dönmeden önce ağır ve kızgın gözleriyle Dany'ye baktı. "Bu, Ko Jhaqo'nun khas'ından Mago," dedi. "Khaleesi onun ganimetini almış. Üstüne çıkmaya hak kazandığı kuzu kızlardan birini."

Khal Drogo'nun yüzü sert ve ifadesizdi ama Dany'ye çevirdiği gözleri merak doluydu. "Bana bu işin doğrusunu anlat ay ışığım," dedi Dothrak dilinde.

Dany daha iyi anlaşılmak için khal'ın kendi dilinde, sade ve tane tane olanları anlattı.

Konuşması bittiğinde Drogo'nun kaşları çatılmıştı. "Savaşların sonunda böyle olur. O kadınlar artık bizim kölemiz ve onlara canımız ne istiyorsa yaparız."

"Benim canım da onları korumak istiyor," dedi Dany fazla ileri gidip gitmediğini merak ederek. "Eğer savaşçıların bu kadınların üstüne çıkmak istiyorlarsa onlara nazik davransınlar. Onları karıları olarak alsınlar. Kadınları khalasar'a katsınlar ki kadınlar da yeni oğlanlar doğursun."

Kansüvarilerinin en zalimi olan Qotho kahkaha attı. "Atlar kuzuyla ürer mi?"

Adamın sesindeki bir şeyler Dany'ye Viserys'i hatırlatmıştı. Öfkeyle

kansüvarisine döndü. "Ejderhalar hem atları hem kuzuları yer," dedi.

Khal Drogo gülümsedi. "Bakın nasıl da öfkeleniyor!" dedi. "İçindeki benim oğlum. Dünyanın tepesine çıkacak aygır. Onu ateşiyle dolduruyor. Atını ağır sür Qotho... eğer annesi seni oturduğun yerde ateşe vermezse, oğlu çamurda boğar. Ve sen Mogo, çeneni kapat ve binecek başka kadın bul. Bunlar khaleesi'nin." Dany'ye uzanmak için kolunu kaldırdı ama ani bir acıyla suratı değişti ve başını diğer tarafa çevirdi.

Dany kocasının çektiği ızdırabı görebiliyordu. Yaraları Sör Jorah'ın söylediğinden çok daha ağırdı. "Şifacılar nerede?" diye sordu sertçe. Khalasar'da iki çeşit şifacı vardı; şifalı bitkici kısır kadınlar ve köle hadımlar. Kısır kadınlar merhemlerle, iksirlerle, büyülerle çalışırdı. Hadımlarsa iğnelerle, bıçaklarla ve alevlerle. "Neden khal'la ilgilenmiyorlar?"

"Khal tüysüz adamları gönderdi Khaleesi," dedi yaşlı Cohollo. Dany, kansüvarisinin sol omzunda derin bir yara olduğunu gördü.

"Çok fazla atlı yaralandı," dedi Drogo inatçı bir tavırla. "Önce onları iyileştirsinler. Bu ok sinek ısırığından farksız. Kesik de oğluma göstereceğim yeni bir yara izi sadece."

Dany kocasının göğsündeki yüzülmüş derinin altındaki kasları görüyordu. Koluna saplı okun açtığı delikten hâlâ kan sızıyordu. "Khal Drogo bekletilemez," diye ısrar etti. "Jhogo, hemen şu hadımları bul ve buraya getir."

"Gümüş Leydi," dedi arkasındaki kadınlardan biri. "Ben Kudretli Süvari'nin yaralarıyla ilgilenebilirim."

Dany arkasına döndü. Kendisine köle olarak aldığı şişman, düz burunlu, daha önce ona teşekkürlerini sunmuş olan kadın konuşuyordu.

"Khal kuzularla yatan bir kadının yardımına muhtaç değil," diye kükredi Qotho. "Aggo, şunun dilini kes hemen."

Aggo saçlarını çekip bıçağını boğazına dayadı.

Dany elini kaldırdı. "Hayır. O benim. Bırakın konuşsun."

Aggo önce Dany'ye, ardından Qotho'ya baktı ve bıçağını indirdi.

"Niyetim kötü değil cesur biniciler," dedi kadın. Akıcı bir şekilde Dothrak dilinde konuşuyordu. Üzerindeki kıyafetlerin hafif ve kaliteli yünden yapıldığı belliydi ama yırtılmış, çamurlanmış ve kanla ıslanmıştı. Elbisenin yırtılmış yakalarını çekiştirip göğüslerini örtmeye çalıştı. "Şifa sanatında maharet sahibiyim."

"Kimsin sen?" diye sordu Dany.

"Adım Mirri Maz Duur. Bu tapınağın tanrıkadınıyım."

"Maegi," diye homurdandı Haggo. Eli arakh'ına gitti. Bakışı karanlıktı. Dany adamın kullandığı kelimeyi, ateş başında oturdukları bir gece Jhiqui'nin anlattığı hikâyeden hatırlıyordu. Maegi, şeytanlarla düşüp kalkan, en kara büyülerle uğraşan, ruhsuz, zalim, korkunç kadınlara verilen isimdi. Gece karanlığı çöktüğünde insanlara yaklaşır, bedenlerinden güçlerini ve canlarını emerdi bu kadınlar.

"Ben bir şifacıyım," dedi Mirri Maz Duur.

"Kuzuların şifacısı," diye bağırdı Qotho. "Kanımın kanı, bu maegi'yi öldür ve tüysüz adamları bekle derim."

Dany kansüvarisinin patlamasını görmezden geldi. Bu yaşlı, şişman ve şefkatli kadın bir maegi gibi görünmüyordu. "Şifa sanatını nerede öğrendin Mirri Maz Duur?"

"Benden önceki tanrıkadını annemdi. Bana Yüce Çoban'ı memnun edecek bütün şarkıları ve duaları ezberletti. Köklerden, yapraklardan ve meyvelerden kutsal merhemler ve dumanlar yapmayı öğretti. Daha genç ve güzel olduğum zamanlarda, bir kervanla Gölge'nin oradaki Asshai'ye gidip onların büyücülerinden dersler aldım. Çeşit çeşit topraklardan bir sürü gemi geliyordu Asshai'ye. Ben de orada kalıp uzaklarda yaşayan insanların şifa yöntemlerini öğrenmeye çalıştım. Jogos Nhai'den gelen bir ay ozanından doğum şarkıları öğrendim. Sizin insanlarınızdan biri bana otun, atın ve mısırın büyülerini öğretti. Gün Batımı Krallıkları'ndan bir üstat derimizin altında yatan sırları gösterdi."

"Bir üstat mı?" dedi Sör Jorah.

"Kendine Marwyn derdi," diye cevap verdi kadın. Ortak Dil'de konuşmuştu. "Denizden. Denizin ötesinden. Yedi Krallık demişti. Gün Batımı Krallıkları. Erkekleri çelikten yapılmış ve ejderhalar hüküm sürüyormuş."

"Asshai'de bir üstat," dedi Sör Jorah şaşkınlıkla. "Söyle bana tanrıkadını, Marwyn dediğin adamın boynunda ne vardı?"

"Onu boğacakmış gibi görünen bir zincir, Demir Lord. Farklı farklı metallerden halkalar."

Şövalye, Dany'ye baktı. "Sadece Eski Şehir'deki Hisar'da yetişmiş olan üstatlar o zincirleri takar," dedi. "O adamlar şifacılık hakkında her şeyi bilir."

"Benim khal'ıma neden yardım etmek istiyorsun?"

"Bütün insanlar tek bir sürüdür. Bize öyle öğretildi," diye cevap verdi Mirri Maz Duur. "Yüce Çoban beni dünyaya kuzularını iyileştirmem için yolladı. Hangisi, nerede karşıma çıkarsa."

Qotho, kadının yüzüne sert bir tokat attı. "Bizler kuzu değiliz maegi."

"Kes şunu," dedi Dany öfke dolu sesiyle. "O benim kölem ve ona zarar vermemeni emrediyorum."

Khal Drogo ikna olmuştu. "Bu okun kolumdan çıkması gerek Qotho."

"Evet Kudretli Süvari," dedi Mirri Maz Duur, elini moraran yanağına götürmüştü. "Göğsünüzün de yıkanıp dikilmesi gerek. Yoksa yara iltihaplanır."

"Yap öyleyse," diye emretti Khal Drogo.

"Kudretli Süvari, aletlerim ve merhemlerim tapınağın içinde. Şifa güçleri orada çok kuvvetlidir."

"Ben seni taşırım kanımın kanı," dedi Haggo.

Khal Drogo adamı eliyle uzaklaştırdı. "Bir erkeğin yardımına ihtiyacım yok," dedi. Sesi sert ve gururluydu. Kendi başına ayağa kalktı. Herkese yukarıdan bakan bir kule gibiydi. Ogo'nun arakh'ıyla kesilmiş göğsünden taze bir kan dalgası aktı. Dany hızlıca kolunun altına girdi. "Ben erkek değilim," diye fısıldadı. "Bana yaslanabilirsin." Drogo kocaman kolunu Dany'nin omzuna koydu. Çamur duvarlı tapınağa girerlerken Dany kocasının ağırlığının bir kısmını taşıdı. Üç kansüvarisi onları takip ediyordu. Dany, Sör Jorah ve khas adamlarına kapıda nöbet tutmalarını ve kendileri içerideyken tapınağın ateşe verilmesini engellemelerini emretti.

Bir dizi küçük odadan geçerek tapınağın ortasındaki kubbeli büyük salona girdiler. Tavandaki gizli pencerelerden giren soluk ışık salonu bir parça aydınlatıyordu. Duvarlardaki apliklere asılmış meşaleler dumanlar çıkararak yanıyordu. Toprak zemine koyun postları serilmişti. "Oraya," dedi Mirri Maz Duur eliyle kaideyi göstererek. Mavi damarlı devasa taş bloğun üzerine, koyun sürülerinin başında yürüyen çobanlar oyulmuştu. Khal Drogo'yu yatırdılar. Yaşlı kadın sobaya bir avuç dolusu kuru yaprak attı. Salon hoş kokulu bir dumanla doldu. "Siz dışarıda bekleseniz iyi olur," dedi adamlara.

"Bizler onun kanının kanıyız," diye karşılık verdi Cohollo. "Burada kalacağız."

Qotho, Mirri Maz Duur'un yanına yaklaştı. "Şunu bil Kuzu Tanrısı'nın karısı, khal acı çekerse sen de çekersin." Hançerini çıkarıp kadına gösterdi.

"Ona zarar vermeyecek," dedi Dany. Bu düz burunlu, yassı suratlı yaşlı kadına güvenebileceğini hissediyordu. Hem onu tecavüzcülerin elinden kurtarmıştı.

"İlle de kalacaksanız yardım edin o zaman," dedi Mirri kansüvarisine. "Kudretli Süvari çok güçlü. Oku etinden çıkarırken onu tutun. Kımıldamaması

gerek." Oymalı bir sandıktan şişeler, kutular, bıçaklar ve iğneler çıkarırken yırtık elbisesinin üst kısmı beline kadar düştü. Hazırlığı bittiğinde okun dikenli sapını kırarak gövdesini dışarı çekti. Tekdüze Lhazareen dilinde şifa şarkıları söylüyordu. Sobanın üstünde kaynattığı bir sürahi şarabı yaraların üstüne döktü. Khal Drogo bir küfür savurdu ama kımıldamadı. Kadın okun açtığı yarayı ıslak yapraklarla sardı ve derisi yüzülmüş göğsüyle ilgilenmeye başladı. Yüzülmüş deriyi yerine çekmeden önce, açık yarayı soluk yeşil bir merhemle kapladı. Khal dişlerini iyice sıkıp çığlığını yuttu. Tanrıkadını gümüş bir iğne ve bir makara ipek iplikle deriyi dikmeye başladı. İşi bittiğinde dikişlerin üzerine kırmızı bir merhem sürüp yapraklarla örttü. Bütün göğsü lime lime olmuş bir kuzu derisiyle sardı. "Size öğreteceğim duaları okumalı ve kuzu derisini tam on gün on gece göğsünüzde tutmalısınız," dedi. "Ateşiniz çıkacak. Kaşıntınız olacak. Ve yara iyileştiğinde çok büyük bir iz kalacak."

Khal Drogo doğruldu. "Ben yara izlerime şarkı söylerim kuzu kadın." Kollarını esnetip, kaşlarını çattı.

"Şarap ya da haşhaş sütü içmeyin," diyerek devam etti kadın. "Ağrınız olacak ama zehir ruhlarıyla savaşabilmek için bedeninizin güçlü kalması gerek."

"Ben khal'ım," dedi Drogo. "Ağrının üstüne tükürür, canım ne isterse onu içerim. Cohollo, bana yeleğimi getir." Yaşlı adam aceleyle dışarı çıktı.

"Az önce doğum şarkılarından bahsettin..." dedi Dany çirkin Lhazareenli kadına.

"Ben o kanlı yatakla ilgili her şeyi bilirim Gümüş Leydi. Daha bir bebek bile kaybetmedim," diye karşılık verdi Mirri Maz Duur.

"Zamanım yaklaştı," dedi Dany. "Mümkünse doğumu senin yaptırmanı isterim."

Khal Drogo kahkaha attı. "Ay ışığım, bir köleden bir şey rica etmezsin, yapmasını söylersin. Sen ne emredersen onu yapar." Kaideden aşağı atladı. "Gelin kanımın kanları. Aygırlar bizi bekler. Burası küle dönmüş. Yola çıkma vaktidir."

Haggo, khal'ı takip etti ama Qotho, Mirri Maz Duur'a sert bir bakış bahşedecek kadar oyalandı. "Unutma maegi, khal yaşadıkça yaşarsın."

"Siz nasıl söylerseniz süvari," dedi kadın şişelerini ve kavanozlarını toplarken. "Yüce Çoban sürüyü korur."

Tyrion

Kral Yolu'na yukarıdan bakan tepedeki karaağacın altına cilalanmamış uzun çam bir masa yerleştirilmiş, üzerine altın rengi bir örtü serilmişti. Lord Tywin, baş şövalyeleri ve sancak beyleriyle birlikte çadırının hemen yanına kurulmuş bu masada akşam yemeğini yiyordu. Uzun bir direğe takılmış kırmızı ve altın renkli sancağı rüzgârla dalgalanıyordu.

Tyrion geç kalmıştı. Eyer ağrıları içinde paytak adımlarla bayırı tırmanıp babasına doğru yürürken ne kadar gülünç göründüğünün fazlasıyla farkındaydı. Bugünkü yol uzun ve yorucuydu. Bu gece iyice içip sarhoş olabileceğini düşünüyordu. Alacakaranlıktı. Hava uçuşan ateş böcekleriyle canlanmıştı.

Aşçılar et servis ediyordu: Her birinin ağzına farklı meyveler tıkılmış, iyice kızartılıp çıtır çıtır olmuş beş süt domuzu. Etin kokusu ağzını sulandırdı. Amcasının yanındaki yerine otururken, "Geciktiğim için affedin," dedi.

"Belki seni ölülerimizi gömmekle görevlendirmeliyim Tyrion," dedi Lord Tywin. "Savaşa da masaya geldiğin kadar geç geleceksen, sen vardığında biz bütün işi bitirmiş oluruz."

"Ah, benim için birkaç köylü ayıracağından hiç şüphem yok baba," diyerek karşılık verdi Tyrion. "Çok fazla ayırmana gerek yok. Açgözlülük etmek istemem." Şarap kadehini doldurdu ve servis yapan adamın domuzu dilimlemesini izledi. Adamın bıçağı domuzun çıtır çıtır derisini kesince, etten sıcak, lezzetli sular aktı. Tyrion'ın yıllardır gördüğü en iyi manzaraydı.

"Sör Addam'ın uzak keşifçileri Stark ordusunun İkizler'i geçip güneye doğru ilerlediğini haber verdi," dedi babası tabağı et dilimleriyle doldurulurken. "Lord Frey'in adamları da orduya katılmış. Kuzeyimizde, en fazla bir günlük mesafedeler."

"Lütfen baba," dedi Tyrion. "Yemek yemek üzereyim."

"Stark'ın oğluyla karşılaşma düşüncesi dizlerinin bağını mı çözüyor Tyrion? Ağabeyin Jaime olsa onunla karşılaşmak için can atar."

"Şimdi şu domuzla karşılaşmayı tercih ediyorum. Robb Stark bu kadar yumuşak değil, bu kadar güzel de kokmaz."

Depolardan ve malzemelerden sorumlu ekşi suratlı Lord Lefford öne eğildi. "Vahşi arkadaşlarınız sizin gönülsüzlüğünüzü paylaşmıyorlardır umarım. Öyleyse iyi çeliklerimizi boşa harcamış oluruz."

"Vahşi arkadaşlarım iyi çeliklerimizi çok iyi şekilde değerlendirecekler lordum," diye karşılık verdi Tyrion. Lord Lefford'dan, Ulf'un dağ eteklerinden topladığı üç yüz adamı donatacak kadar zırh ve silah istediğinde, lord silah değil de bakire kızlarını veriyormuş gibi davranmıştı.

Lord Lefford kaşlarını çattı. "İri ve kıllı olanla karşılaştım bugün. Bir değil iki savaş baltası olması gerektiğini söyleyen adamla."

"Shagga iki elini birden kullanarak öldürmeyi seviyor," dedi Tyrion. Üstünden dumanlar tüten domuz etiyle dolu tabağı önüne getirilmişti.

"Ahşap saplı savaş baltasını hâlâ sırtında taşıyor zaten."

"Shagga üç baltanın iki baltadan daha iyi olduğunu düşünüyor." Tuz tabağından bir çimdik tuz alıp kızarmış etinin üstüne serpti.

Sör Kevan masaya eğildi. "Çarpışmalar başladığında seni ve vahşi arkadaşlarını öncü kuvvete katmak gibi bir düşüncemiz var."

Sör Kevan pek nadir olarak Lord Tywin'in önceden düşünmemiş olduğu şeyleri "düşünürdü." Tyrion hançerinin ucuyla büyük bir parça et alıp ağzına götürdü. "Öncü kuvvet?" diye tekrarladı şüpheyle. Babası ya Tyrion'ın yeteneklerine karşı yepyeni bir saygı duymaya başlamıştı ya da utanç verici oğlundan sonsuza kadar kurtulmaya karar vermişti. Tyrion hangisi olduğunu kederle hissetti.

"Yeterince zalim görünüyorlar," dedi Sör Kevan.

"Zalim?" Tyrion eğitimli bir kuş gibi amcasının söylediklerini tekrar ettiğini fark etti. Babası eleştiren gözlerle ve söylediği her kelimeyi tartarak onu izliyordu. "Size ne kadar zalim olduklarını anlatayım. Geçen akşam Ay Kardeşleri'nden biri sadece bir sosis için Taş Kargalar'dan birini bıçakladı. Bugün kamp kurduğumuzda Taş Kargalar'dan üç adam sosisi alanı kıstırıp boğazını yardılar. Belki de sosisi geri almaya çalışıyorlardı, bilemiyorum. Shagga adamın aletini kesecekti ki Bronn son anda onu durdurdu. Buna rağmen Ulf kan parası istiyor, Conn ve Shagga ödemeyi reddediyor."

"Askerlerin disiplinsiz davranmasının sebebi başlarındaki kumandanın acizliğidir," dedi babası.

Ağabeyi Jaime adamlarının istekle onu takip etmesini ve gerekirse uğruna ölmesini sağlayabilecek bir yeteneğe sahipti her zaman. Tyrion'a böyle bir hediye bahşedilmemişti. O sadakati altınla satın alır, itaate ismini kullanarak zorla sahip olurdu. "Daha büyük bir adam onları korkutup disiplin sağlayabilirdi. Bunu mu demek istiyorsun baba?"

Lord Tywin kardeşine döndü. "Eğer oğlumun adamları emirlerine itaat

etmeyecekse öncü kuvvet onun için doğru yer olmayabilir. Ordunun arkasında yük arabalarımızı korurken çok daha rahat edeceğine şüphe yok."

"Bana nezaket gösterme baba," dedi öfkeyle. "Eğer bana vereceğin başka görev yoksa öncü kuvvetin başına geçeceğim."

Lord Tywin cüce oğlunu inceledi. "Başa geçmekle ilgili bir şey söylemedim. Sör Gregor'un emrinde olacaksın."

Tyrion bir parça domuz etini ağzına attı, biraz çiğnedi ve öfkeyle yere tükürdü. "Sandığım kadar aç değilmişim," dedi. Sıradan aşağı beceriksizce indi. "İzninizi rica ediyorum lordlarım."

Lord Tywin başını hafifçe indirip izin verdi. Tyrion dönüp uzaklaşmaya başladı. Bayırdan aşağı zorlanarak inerken bütün gözlerin sırtında olduğunu biliyordu. Arkasından bir kahkaha fırtınası koptu ama dönüp bakmadı. Yedikleri süt domuzuyla boğulmalarını diledi.

Karanlık çöktü ve bütün sancakları siyaha boyadı. Lannister kampı Kral Yolu ve nehir arasında millerce uzanıyordu. Onca adam, at ve ağacın arasında kaybolmak çok kolaydı. Tyrion kayboldu. Bir düzine devasa çadırın ve yüzlerce ateş çukurunun yanından geçti. Çadırların üstünde uçuşan ateş böcekleri gezgin yıldızlar gibi görünüyordu. Sarımsaklı sosislerin kokusunu duydu. Baharatlarla kızartılan etin kokusu o kadar cezbediciydi ki midesi guruldadı. Uzakta bir yerde yüksek sesle müstehcen şarkılar söyleniyordu. Kıkırdayan bir kadın koşarak yanından geçti. Koyu renk pelerinin altındaki bedeni çıplaktı. Arkasındaki adam ağaç köklerine takılıp tökezleyerek kadının peşinden koşuyordu. Biraz daha ileride, küçük bir su akıntısının kenarındaki iki adam karşılık durmuş atak ve çekilme talimi yapıyordu. Göğüsleri çıplak ve terliydi.

Kimse Tyrion'a bakmadı. Kimse onunla konuşmadı. Kimse onu umursamadı. Çevresi Lannister Hanedanı için yemin etmiş yirmi bin adamla doluydu ve Tyrion yalnızdı.

Karanlığın içinden Shagga'nın sarsıcı kahkahasını duydu ve sesi takip edip Taş Kargalar'ın küçük köşesine gitti. Coratt'ın oğlu Conn elindeki bira kupasını kaldırarak seslendi, "Tyrion Yarım adam! Gel, ateşimizin önüne otur. Taş Kargalar'ın etini paylaş. Öküzümüz var."

"Görebiliyorum Coratt'ın oğlu Conn." Küçük bir ağaç büyüklüğündeki kazığa geçirilmiş öküz harlı ateşin üstünde sallanıyordu. İki adam öküzü çevire çevire kızartırken yağ ve kan ateşe akıyordu. "Teşekkür ederim. Öküz kızardığında beni çağırın." Görünüşe bakılırsa savaş başlamadan önce kızarabilirdi. Yürümeye devam etti.

Her klan kendi ateşini yakmıştı. Kara Kulaklar, Taş Kargalar'la birlikte yemek yemiyordu. Taş Kargalar da Ay Kardeşleriyle. Ve Yanık Adamlar'la kimse. Lord Lefford'un deposunda bulduğu mütevazı çadır dört ateşin ortasına kurulmuştu. Bronn'u yeni hizmetkârlarla birlikte şarap içerken buldu. Lord Tywin, Tyrion'a bir hizmetçi ve bir seyis göndermiş, hatta bir de yaver için ısrar etmişti. Küçük bir ateşin etrafından oturmuşlardı. Yanlarında on sekiz yaşından fazla olmayan, zayıf, siyah saçlı bir kız vardı. Tyrion kızı biraz inceledikten sonra küllerdeki balık kılçıklarını gördü. "Ne yediniz?"

"Alabalık yedik lordum," dedi seyis. "Bronn tuttu."

Alabalık, diye düşündü. Süt domuzu. Tanrılar babamı kahretsin. Üzüntüyle kılçıklara baktı, midesi zil çalıyordu.

Adı talihsizce Podrick Payne olan yeni yaveri söylemek üzere olduğu şeyi yuttu. Delikanlı, Sör İlyn Payne'in uzak bir akrabasıydı, kral celladının... Ve bir dili olmasına rağmen hemen hemen cellat kadar sessizdi. Tyrion emin olmak için dilini dışarı çıkarttırmıştı bir seferinde. "Evet, kesinlikle bir dil," demişti ardından. "Ama bir gün bu dili kullanmayı da öğrenmelisin."

Bazen kendisine zalim bir şaka yapmak amacıyla gönderildiğini düşündüğü delikanlının ağzından laf almak için uğraşacak gücü yoktu şimdi. Tyrion tekrar kıza döndü. "Bu o mu?" diye sordu Bronn'a.

Kız zarafetle ayağa kalktı ve Tyrion'a neredeyse bir buçuk metre yukarıdan baktı. "Evet lordum," dedi. "Ve sizin için sakıncası yoksa kendisi konuşabilir."

Tyrion kafasını yana eğdi. "Ben Tyrion, Lannister Hanedanı'ndan. Adamlar beni İblis diye çağırır."

"Annem bana Shae adını koymuş. Adamlar beni... sık sık çağırır."

Bronn güldü. Tyrion da gülümsemişti. "Çadırın içine gir Shae, senin için bir sakıncası yoksa." Kumaş kapıyı kaldırıp kızı çadıra soktu. İçeride, bir mum bulmak için eğildi.

Bir askerin hayatının belli avantajları yok değildi. Kamp kurulan her yere gelen takipçiler olurdu. Bugünkü yürüyüş bittikten sonra Tyrion, Bronn'u düzgün bir fahişe bulmaya göndermişti. "Mümkün olduğu kadar genç ve güzel yüzlü birini tercih ederim," demişti. "Geçtiğimiz bir yıl içinde yıkanmış olursa mutluluk duyarım. Yıkanmamışsa yıkayıp getir. Ona kim olduğumu mutlaka anlat ve ne olduğum konusunda uyarmayı unutma." Jyck bu konuda her zaman özenli davranmazdı. Kendisine zevk vermek üzere tutuldukları lordu ilk gördüklerinde kızların gözlerine Tyrion'ın görmek istemediği o tuhaf bakış belirirdi.

Mumu kaldırdı ve kıza tekrar baktı. Bronn iyi iş çıkarmıştı doğrusu. Ceylan gözlüydü. Zayıftı. Göğüsleri küçük ve dikti. Hem utangaç, hem küstah, hem de cesur bir gülümsemesi vardı. Bu Tyrion'ın hoşuna gitmişti. "Elbisemi çıkarayım mı lordum?" diye sordu.

"Birazdan. Bakire misin Shae?"

"Sizi memnun ederse lordum," diye cevapladı utangaç bir tavırla.

"Beni memnun eden gerçeği söylemen olur kızım."

"Evet, ama bu size iki katına patlar."

Tyrion bu kızla gayet iyi anlaşacaklarına karar verdi. "Ben bir Lannister'ım. Bende altın çok ve epey cömert olduğumu göreceksin... ama senden bacaklarının arasında olandan daha fazlasını istiyorum, onu da istiyorum elbette. Benimle çadırımı paylaşacaksın, şarabımı dolduracaksın, günün sonunda bacaklarımı ovup ağrısını alacaksın... ve seni bir günlüğüne ya da bir yıllığına da tutsam, benimle olduğun süre içinde başka bir adamın yatağına girmeyeceksin."

"Gayet makul." İnce, kötü kumaştan dikilmiş elbisesinin eteklerini tuttu ve zarif bir hareketle yukarı kaldırıp başının üstünden çıkardı. Elbisenin altında Shae'den başka bir şey yoktu. "Eğer mumu bir kenara bırakmazsanız parmaklarınızı yakacak lordum."

Tyrion mumu yere bıraktı. Kızın elini tutup hafifçe kendine çekti. Shae onu öpmek için eğildi. Ağzında bal ve karanfil tadı vardı. Parmakları becerikliydi ve Tyrion'ın düğmelerini çözerken deneyimli olduğu da anlaşılmıştı.

İçine girdiğinde kız onu hafif zevk inlemeleriyle ve kısa heyecanlı soluklarla karşıladı. Tyrion kızın aldığı zevkin gerçekliğinden şüpheliydi ama değilse bile öyle iyi rol yapıyordu ki gerçek olup olmamasının önemi kalmıyordu. Gerçeğin bu kadarına karşı açlık duymuyordu.

Sonrasında, kız kollarının arasında sessizce yatarken, Tyrion ona ihtiyacı olduğunu fark etti. Ona ya da onun gibi birine. Bir kadınla yatmayalı neredeyse bir yıl olmuştu, son seferi babasıyla ve ağabeyiyle birlikte Kışyarı'na gitmeden önceydi. Yarın sabah ya da ondan sonrakinde ölebilirdi. Ve ölürse mezarına girerken aklında sadece Shae olurdu. Ne babası, ne Leydi Arryn ne de Leydi Catelyn Stark.

Kız yanında uzanırken kolunun altında sıkışmış göğüslerinin yumuşaklığını hissediyordu. Bu güzel bir duyguydu. Aklına bir şarkı geldi. Hafiften, sessizce ıslık çalmaya başladı.

"Bu nedir lordum?" diye mırıldandı Shae.

"Hiç," dedi Tyrion. "Çocukken öğrendiğim bir şarkı. Hepsi bu. Hadi uyu

tatlım."

Kızın gözleri kapanıp nefesi ağırlaştığında, Tyrion onu uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça yanından kalktı. Çırılçıplak dışarı çıktı. Yaverin üstünden atlayarak çadırın arka tarafına su dökmeye gitti.

Bronn bağdaş kurmuş, atları bağladıkları yere yakın bir kestane ağacının altında oturuyordu. Gözleri fal taşı gibi açık halde kılıcının keskin kenarına yağ taşını sürüyordu. Bronn diğer adamlar gibi uyumuyordu. "Onu nereden buldun," diye sordu Tyrion işerken.

"Bir şövalyeden aldım. Adam vermeye gönüllü değildi ama senin adını duyunca fikrini değiştirdi... tabi hançerimi boğazına dayamam da etkili olmuştur."

"Harika," dedi Tyrion son damlanın düşmesi için aletini sallarken. "Bana bir fahişe bul dediğimi hatırlıyorum ama bana bir düşman yarat dediğimi anımsayamadım."

"Güzel olanların hepsi sahiplenilmiş," dedi Bronn. "Dişsiz bir nineyi tercih ediyorsan kızı hemen geri götüreyim."

Tyrion, Bronn'un oturduğu yere yaklaştı. "Babam şu söylediğini saygısızlık kabul eder ve seni küstahlığın yüzünden madenlere yollardı."

"İyi ki baban değilsin o zaman," diye karşılık verdi Bronn. "Burnu çıbanlarla dolu bir tane vardı. Onu ister misin?"

"Senin kalbini kırmış olurum," dedi Tyrion. "Shae bende kalsın. Onu aldığın şövalyenin adını bir yere not aldın mı? Mücadele sırasında yanımda olsun istemem."

Bronn ayağa kalktı. Kedi kadar hızlı, kedi gibi zarif. Kılıcını elinde çeviriyordu. "Mücadele sırasında yanında ben olacağım cüce."

Tyrion başıyla onayladı. Çıplak tenine çarpan hava ılıktı. "Bu savaştan sağ çıkmamı sağla, ne dilersen dile."

Bronn uzun kılıcı sağ elinden sol eline attı ve havada savurdu. "Senin gibileri kim öldürmek ister ki?"

"Babam mesela. Beni öncü kuvvete koydu."

"Ben de aynı şeyi yapardım. Büyük kalkanlı küçük bir adam. Okçuları şaşkına çevirirsin."

"Seni tuhaf bir şekilde eğlenceli buluyorum," dedi Tyrion. "Delirmiş olmalıyım."

Bronn kılıcını kınına soktu. "Buna hiç şüphe yok."

Tyrion çadırına döndüğünde Shae dirseğinin üzerine kalktı ve uykulu gözlerle, "Uyandım ama lordum gitmişti," dedi.

"Lordun geldi işte." Kızın yanına girdi.

Shae'nin eli Tyrion'ın bacaklarının arasına gitti ve sertliğini hissetti. "Evet gelmiş," diye fısıldadı eli yukarı aşağı hareket ederken.

Kıza, Bronn'un onu aldığı adamı sordu. Önemsiz bir lordun emrindeki adamlardan biriydi. "Onun gibilerden korkmanıza gerek yok lordum," dedi kız elleri hâlâ gidip gelirken. "O küçük bir adam."

"Peki ya ben neyim?" diye sordu Tyrion. "Bir dev mi?"

"Ah, evet" dedi kız. Tyrion'ın üstüne çıktı ve onu bir dev olduğuna neredeyse inandırdı. Tyrion o gece gülümseyerek uykuya daldı...

...ve gece karanlığında boruların sesiyle uyandı. Shae omzunu dürtüyordu. "Uyanın lordum. Korkuyorum."

Uyku sersemliğiyle doğruldu ve battaniyeyi attı. Boruların sesi geceyi yırtıyordu. Vahşi ve telaşlı. Çabuk, çabuk, çabuk, diyen bir çığlık gibi. Bağrışmalar, birbirine çarpan mızrakların sesi, at kişnemeleri duyuluyordu ama henüz savaş beklenmiyordu. "Babamın boruları," dedi. "Savaş için toplanma çağrısı. Stark'ın hâlâ bir günlük mesafede olduğunu sanıyordum."

Shae kendini kaybetmiş gibi başını sallıyordu. Gözleri kocamandı ve bembeyaz olmuştu.

Tyrion homurdanarak kalktı ve çadırdan çıktı. Yaverine seslendi. Nehrin üzerinden kalkan sis uzun beyaz parmaklar gibi geceye yayılıyordu. Şafak öncesinin serinliğinde adamlar ve atlar telaş içinde koşuşturuyor, eyerler bağlanıyor, at arabaları yükleniyor, ateşler söndürülüyordu. Borular tekrar öttü. Çabuk, çabuk, çabuk. Şövalyeler bağıran atlarına biniyor, piyadeler kılıçlarını bellerine takıp koşmaya başlıyordu. Yaveri Pod'u bulduğunda çocuk hafifçe horlayarak hâlâ uyuyordu. Tyrion kaburgalarına sert bir tekme attı. "Zırhımı getir. Çabuk ol." Bronn çoktan zırhını giymiş ve atına binmiş halde sislerin arasından geldi. Ezilmiş yarım miğferini takmıştı. "Neler olduğunu biliyor musun?" diye sordu Tyrion.

"Stark çocuğu gizlice üstümüze yürümüş," dedi Bronn. "Gece Kral Yolu'ndan aşağı kıvrılmış ve şimdi yarım milden daha yakın, kuzeyimizde. Savaş düzeni alıyor."

Çabuk, dedi borular bir kez daha. Çabuk, çabuk, çabuk.

"Klan adamlarını at sürmeye hazırla." Tyrion çadırına girdi. "Giysilerim nerede?" bağırdı Shae'ye. "Hayır, deri olanları diyorum kahrolası. Evet.

Çizmelerimi getir."

Giyindiğinde yaveri de zırhını getirmişti. Olduğu kadarıyla idare etmek zorundaydı. Tyrion'ın şekilsiz bedeni için ustaca yapılmış mükemmel bir zırhı vardı ama kahrolsun ki Tyrion burada tehlikedeyken zırh Casterly Kayası'nda güvendeydi. Lord Lefford'un deposundan aldığı çeşitli parçaları bir araya getirip bir zırh yapmaya çalışmıştı; bir örgü zırh ve miğfer, ölü bir şövalyenin boyun zırhı, etekli bacak koruması, dikenli çelik çizmeler. Kimi süslü, kimi değil, birbiriyle uyumsuz ve Tyrion'a uymayan toplama parçalar. Göğüs plakası çok daha büyük bir adama göre yapılmıştı ve normalden büyük kafası için tepesinde otuz santimlik bir diken olan kova şeklinde bir miğfer bulmuşlardı.

Shae kilitleri kapatıp bağcıkları bağlayan Pod'a yardım etti. "Eğer ölürsem benim için ağla," dedi Tyrion fahişeye.

"Nasıl bileceksin? Ölmüş olacaksın."

"Bilirim."

"Evet, bilirsin." Shae büyük miğferi lordun kafasına geçirdi ve Pod boyun zırhına bağladı. Tyrion kılıç ve bıçakla ağırlaşmış kemerinin tokasını taktı. Hazırlıklar bittiği sırada seyis zırhlarla donatılmış savaş atını getirdi. Ata binebilmek için yardıma ihtiyaç duydu, kendini bir ton ağırlığında hissediyordu. Pod demir ağacından yapılmış, çelikle kuvvetlendirilmiş kalkanını koluna sabitledi. Son olarak savaş baltasını getirdiler. Shae birkaç adım geri çekilip, "Lordum çok korkunç görünüyor," dedi.

"Lordun uygunsuz bir zırhın içindeki bir cüce gibi görünüyor," diye karşılık verdi huysuz bir sesle. "Ama nezaketin için teşekkür ederim. Podric, savaş aleyhimize biterse hanımefendiyi sağ salim evine götür." Baltasıyla selam verdi, atını döndürdü ve uzaklaştı. Midesi düğümlenmiş gibiydi. Arkasında kalan hizmetkârlar aceleyle çadırı toplamaya koyuldu. Ufukta güneşin ilk ışıkları yükselirken, kırmızı parmaklar gibi görünen ordu doğuya doğru yayılmaya başladı. Batıdaki gökyüzü yıldızlarla lekelenmiş koyu mor renkteydi hâlâ. Tyrion güneşin doğuşunu son kez izliyor olabileceğini düşündü. Bu düşüncenin bir korkaklık emaresi olup olmadığını merak etti. Ağabeyi Jaime bir çarpışmadan önce ölüm hakkında düşünüyor muydu acaba?

İnsanın ruhunu üşüten sesiyle bir savaş borusu duyuldu uzaklardan. Klan adamları küfürler ederek ve edepsiz şakalar yaparak zayıf atlarına bindi. Çoğu akşamdan kalmaydı. Tyrion önlerine geçip atını mahmuzladığında yükselen güneş havadaki sis bulutlarını eritmeye başlamıştı. Toynaklar altında ezilen otların üstünde çiy damlaları parlıyordu. Sanki oralardan geçen bir tanrı bir torba elması toprağın üstüne serpmişti. Adamlar Tyrion'ın peşine düştü. Her klanın

başında kendi lideri vardı.

Lord Tywin'in ordusu şafak vaktinin loş aydınlığında dikenleri parıldayan demir bir gül gibi açıldı.

Amcası merkezi komuta edecekti. Sör Kevan, Kral Yolu'nda sancaklarını yükseltti. Ok kılıflarını kemerlerine asan okçu piyadeler üç uzun sıra halinde yolun doğusunda ve batısında konuşlandı. Yayları gerili halde sakince bekliyorlardı. Mızraklı adamlar kareler oluşturarak okçuların arasına yerleşti. Daha geride çeşitli rütbelerden kılıçlı, mızraklı ve baltalı askerler konumlarını aldı. Sör Kevan, sancak beyleri Lord Lefford, Lord Lyden ve Lord Serrett üç yüz atlı tarafından çevrelendi.

Sağ kanat ağır zırhlı dört bin küsür süvariden oluşuyordu. Sör Addam Marbrand'ın komutasındaki şövalyelerin dörtte üçünden fazlası demirden bir yumruk gibi sağ kanatta bir araya gelmişti. Sancak taşıyıcı Marbrand'ın turuncu ve duman renkli sancağını havaya kaldırdığında Tyrion uzun direğin üstünde dalgalanan yanan ağacı gördü. Onun arkasında Sör Flement'in tek boynuzlu mor atı, Crakehall'un benekli ayısı, Swyft'in horozu ve diğerleri uçuşuyordu.

Lord Tywin çadırının kurulu olduğu tepedeki yerini aldı. Yanında beş bin süvari ve piyadeden oluşan yedek güç vardı. Her zaman yedek kuvvetin başında olmayı tercih ederdi. Savaşı yukarıdan izler, yedek ordusunu en çok ihtiyaç duyulan anda en gerekli noktaya göndermek üzere beklerdi.

Lord Tywin o kadar mesafeden bile göz alıcı görünüyordu. Savaş zırhı Jaime'nin altın kaplı zırhını bile utandıracak kadar parlaktı. Altın tellerden örülmüş pelerini o kadar ağırdı ki atını dörtnala koştururken bile hareket etmiyordu. Eyerine bindiğinde devasa savaş atını örtecek kadar genişti. Sıradan bir kopçanın bu kadar ağır bir pelerini tutması mümkün olmadığından, birbirinin eşi iki minyatür dişi aslan, pelerini zırhın omuzlarına sabitliyordu. Miğferinin tepesinde tek pençesiyle havayı tırmalıyor gibi görünen muhteşem yeleli erkek bir aslan uzanıyordu. Üç aslan da altından yapılmıştı ve gözleri yakuttandı. Zırhı koyu kırmızı renkle emaylanmış ağır çelikten dövülmüştü. Bacak koruması ve eldivenleri altın dallarla süslenmişti. Zırhın eklem yerlerindeki rondelalar güneş şeklindeydi. Kırmızı çelik o kadar fazla parlatılmıştı ki üzerine güneş ışığı vurduğunda alev almış gibi görünüyordu.

Tyrion düşmanın davul seslerini duyabiliyordu artık. Robb Stark'ı son gördüğü haliyle hatırlıyordu. Elinde çıplak ve parlak kılıcı, Kışyarı'nın Büyük Salonu'nda babasının yüksek koltuğunda oturuyordu. Gölgelerin içinden çıkan ulu kurtların ona nasıl saldırdığını hatırladı ve hırlayan, ısıran, dişlerini yüzüne geçirmeye çalışan hayvanları tekrar görür gibi oldu. Çocuk kurtları da savaşa getirmiş

miydi acaba? Bu düşünce onu rahatsız etti.

Kuzeyliler uzun ve uykusuz ilerleme yüzünden yorgun olmalıydı. Tyrion çocuğun ne düşündüğünü merak etti. Onları uykularında hazırlıksız yakalamayı mı ummuştu? Buna pek ihtimal yoktu, hakkında ne söylenirse söylensin Tywin Lannister için aptal denilemezdi.

Öncü kuvvet sol kanatta yığılmaya başlamıştı. Önce, sarı zemin üzerinde üç siyah köpeğin olduğu sancak göründü. Sancağın altında Tyrion'ın bugüne kadar gördüğü en büyük atın sırtında oturan Sör Gregor vardı. Bronn adama baktı ve sırıttı. "Savaşta her zaman büyük adamı takip et."

Tyrion sert gözlerle baktı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü kusursuz bir hedef olur. Şu dev adam arazideki bütün okçuların dikkatini çekecek."

Tyrion güldü ve Yürüyen Dağ'a tekrar baktı. "İtiraf ediyorum hiç bu açıdan düşünmemiştim."

Clegane'in üstünde göz alıcı tek bir şey yoktu. Zırhı mat ve gri düz çelikten yapılmıştı. Üzerinde arma ya da süsleme yoktu ve yıllardır kullanılmaktan çizik içindeydi. Bir hançer taşıyormuş gibi kolaylıkla kaldırdığı devasa çift el kılıcının ucuyla adamlarına durmaları gereken noktaları işaret ediyordu. "Kaçanı kendi elimle keserim," diye kükredi Tyrion'ı fark ettiğinde. "İblis! Solu al. Nehri tut. Becerebilirsen tabi."

Solun solu. Sol kanadı indirmek için Stark'ın suda koşabilen atlara ihtiyacı vardı. Tyrion adamlarını nehir kıyısına götürdü. "Bakın," diye bağırdı baltasıyla işaret ederek. "Nehir." Suyun yüzeyinde hâlâ sis perdesi vardı, çamur yeşili akıntı perdenin altında döne döne akıyordu. "Nehir bizim. Ne olursa olsun suya yakın kalın. Görüşünüzü asla kaybetmeyin. Nehirle aramıza kimsenin girmesine izin vermeyin. Suyumuzu kirletmeye kalkarlarsa hayalarını kesip balıklara yedirin."

Shagga'nın her iki elinde de birer balta vardı. Baltaları birbirine vurdu. "Yarım adam!" diye bağırdı. Diğer Taş Kargalar da ona katıldı. Ardından Ay Kardeşleri de. Yanık Adamlar bağırmıyorlardı ama kılıçlarını ve mızraklarını birbirine vuruyorlardı. "Yarım adam! Yarım adam! Yarım adam!"

Tyrion atını çevirip araziye baktı. Nehrin etrafındaki yumuşak ve çamurlu zemin kaymaya müsait ve engebeliydi. Kral Yolu'na doğru hafif yokuş halini alıyordu. Doğuya doğru uzanan bölümleri taşlı ve çatlaklarla doluydu. Tepe yamaçlarında birkaç ağaç görünse de, arazinin geneli boştu. Kalbi uzaktan gelen davul sesleriyle beraber çarpıyordu. Çelik ve deri katmanlarının altındaki

alnından soğuk terler akıyordu. Yürüyen Dağ Gregor Clegane'i izledi. Bağırıyor, atının üstünde kanat hattı boyunca bir yukarı bir aşağı gidip sağa sola emirler yağdırıyordu. Sol kanatta da atlılar vardı ama sağ kanadın atlıları şövalyeler ve ağır mızraklılardan oluşan demir bir yumrukken, sol kanat batının süprüntülerinden ibaretti: Deri yelekli atlı okçular, savaş disiplini bilmeyen bir yığın hürsüvari, paralı askerler, ellerinde babalarının paslı kılıçlarını taşıyan çiftçi oğlanlar, Lannis Limanı'ndan toplanmış az eğitimli çocuklar... ve Tyrion'ın dağ klanı adamları.

Tyrion'ın dile getirmediği düşüncesine ses veriyormuş gibi, "Karga yemi," dedi Bronn. Tyrion başıyla onaylayabildi sadece. Babası aklını tamamen kaçırmış mıydı? Mızrak yoktu. Tamamen öfkesiyle karar verip hareket eden zalim bir adamın komutasındaki bir avuç okçu ve yetersiz silahlarıyla zırhsız savaşan üç beş düşük seviyeli şövalyeyle sol kanadı nasıl sağlam tutabilirdi?

Bunu düşünmeye vakit yoktu. Davul sesleri iyice yaklaşmıştı. Vuruşlar derisinin altına girerek ellerini seğirtiyordu. Bronn kılıcını çekti ve düşman aniden karşılarında belirdi. Mızrak ve kalkanlardan örülmüş bir duvarın ardında, tepelerden kayar gibi iniyorlardı.

Tanrılara lanet olsun, kalabalığa bak, dedi içinden Tyrion. Babasının daha fazla adamı olduğunu biliyordu halbuki. Bölük kumandanları zırhlı atlarıyla en önden geliyordu. Yanlarında sancak taşıyıcıları vardı. Hornwoodlar'ın yaban geyiğini, Karstarklar'ın güneş ışıklarını, Lord Cerwyn'in savaş baltasını, Gloverlar'ın zırhlı yumruğunu ve Freyler'in ikiz kulelerini gördü. Babası, Lord Frey'in ona katılacağından emindi oysa. Her yerde Stark Hanedanı'nın buz beyazı sancağı dalgalanıyordu. Uzun direklerin üstünde ulu kurtlar koşturuyor gibi görünüyordu. Çocuk nerede? diye düşündü Tyrion.

Bir boru öttü. Hooooooooooooooo, diye bağıran bir çığlık. Uzun ve kalın ses kuzey rüzgârları kadar soğuktu. Lannister boruları cesur ve meydan okur bir sesle cevap verdi, ta-TA, ta-TA, ta-TAAAAAAA. Bu cevap nedense küçük ve endişeli geldi Tyrion'ın kulağına. Bağırsaklarındaki hareketi hissediyordu. Rahatsız bir sıvı kıpırdanması. Kusarak ölmemeyi umuyordu.

Borular sustuğunda havayı tıslamaya benzer sesler doldurdu. Yolun sağ tarafını koruyan okçular ağır bir ok yağmuru başlatmışlardı. Kuzeyliler kükreyerek ok yağmurunun içine daldı. Lannister oklarının yüzlercesi, binlercesi şelale gibi üstlerine akıyordu. Kuzeyliler tökezleyip yere düşerken kükremeler çığlıklara dönüşüyordu. Kısa bir zaman sonra ikinci yağmur dalgası geldi. Okçular yaylarına üçüncü okları yerleştirmeye başlamıştı.

Borular bir kez daha öttü. ta-TA, ta-TA, ta-TAAAAAAA. Sör Gregor uzun

kılıcını kaldırarak bir emir verdi ve o anda bin adam bağırarak emri cevapladı. Tyrion atını mahmuzladı ve cevaba kendi sesini kattı. Öncü kuvvet ilerliyordu. "Nehir," diye bağırdı dağ adamlarına. "Unutmayın, nehri kesin." Atlar eşkin koşuyla ilerlerken Tyrion en öndeydi ama bir an sonra Chella kan donduran bir çığlık atıp atını dörtnala kaldırdı. Shagga bağırarak onu takip etti. Bütün dağ adamları atlarını mahmuzlayıp koşturmaya başladı ve Tyrion'ı tozlar içinde arkada bıraktılar.

Düşman mızrakçı birlikleri, çelik dikenleri olan iki katlı dev bir kirpi gibi hilal şeklinde konuşlanmış, üstlerine Karstarklar'ın güneşi oyulmuş kalkan duvarının arkasında bekliyorlardı. Onlara ilk ulaşan Gregor Clegane oldu. Arkasında deneyimli adamlardan oluşan bir grup zırhlı asker vardı. Atların yarısı düşman mızraklarının önüne gelmeden önce ürküp koşmayı bıraktı. Diğerleri sivri ve keskin uçlar göğüslerine saplandıkça öldü. Tyrion en az bir düzine adamın düştüğünü gördü. Diken uçlu bir mızrak Gregor'un aygırının boğazına girdi. Hayvan demir nallı ayaklarını havaya kaldırarak şahlandı. Çılgına dönen aygır sıranın içine daldı. Dört bir yandan kalkan darbeleri alıyordu ama kalkan duvarın bir bölümü ağırlığının altında yıkılmıştı. Kuzeyliler hayvanın ölüm çiftelerinden uzaklaşmak için geri çekildi. Aygırı kan kusup son nefesini verirken Yürüyen Dağ çift el kılıcıyla birlikte dimdik ayağa kalktı.

Shagga, duvar tekrar kapanmadan hızla mızrakçıların arasına daldı. Diğer Taş Kargalar da onu takip etti. Tyrion bağırdı, "Yanık Adamlar! Ay Kardeşleri! Peşimden gelin!" Fakat çoğu zaten onun önündeydi. Dörtnala koşan atı düştüğünde havaya fırlayan Timett oğlu Timett'i fark etti. Ay Kardeşleri'nden birinin Karstaklar'ın mızrağına geçirildiğini gördü. Conn'un atının bir adamın kaburgalarını kırmasını izledi. Tepelerinde oklar uçuşuyordu. Hangi tarafın okları olduğunu söylemek mümkün değildi ama zırhları geçip ete saplanarak, Lannisterlar'ı da Starklar'ı da aynı şekilde deviriyorlardı. Tyrion başının üstüne kaldırdığı kalkanıyla saklandı.

Demir dikenli kirpi dağılmak üzereydi. Kuzeyliler atlı saldırı karşısında geri çekiliyorlardı. Tyrion, Shagga'nın üstüne doğru koşan mızrakçıyı gördü. Shagga'nın baltası adamı göğsünden yakaladı ve zırhını, derisini, kaslarını, geçip ciğerine kadar saplandı. Baltanın başı göğsüne indiği anda, ayaktayken ölmüştü adam. Shagga buna rağmen döndü, can çekişip tökezleyen adamın kalkanını sol elindeki baltayla ikiye ayırdı. Mızraklı asker sonunda yere düştüğünde Shagga baltalarını birbirine vurup kükredi.

Düşman şimdi Tyrion'ın üstündeydi. Dövüş, atının çevresindeki birkaç metrelik alanda sınırlanmıştı. Mızraklı adamın göğsüne doğru yaptığı hamleyi baltasıyla savurup mızrağı yere düşürmeyi başardı. Adam ikinci bir hamle

denemek için mızrağını alırken atını ileri sürerek adamın üstünden geçti. Bronn üç düşman askerle çevrilmişti. İlk adamın saplamaya çalıştığı mızrağın başını kılıcıyla kopardı. Ters taraftan savurduğu kılıcı ikinci adamın yüzüne indi.

Fırlatılan bir mızrak soldan gelerek tok bir sesle Tyrion'ın kalkanına saplandı. Atını çevirip mızrağı fırlatan adamın peşinden gitti ama adam kalkanını kafasının üstüne kaldırdı. Tyrion adamın çevresinde turlayarak kalkanına üst üste balta darbeleri indirmeye başladı. Ahşap kıymıkları havada uçuşuyordu. Kuzeyli sonunda dengesini kaybederek sırtüstü yere yapıştı. Kalkanı üstüne düşmüştü. Tyrion'ın baltası adama yetişmiyordu ve attan inmek gereksiz olacaktı. Tyrion kuzeyliyi yerde bıraktı ve başka birinin peşine düştü. Arkadan yetiştiği adamın sırtına yukarıdan aşağı doğru güçlü bir darbe indirdi. Darbenin şiddetiyle kendi koluna da bir sancı girdi. Bu ona bir an için duraklama fırsatı vermişti. Dizginlerini çekip nehre baktı. İşte oradaydı. Sağ tarafta. Bir şekilde geri dönmeyi başarmıştı.

Yanık Adamlar'dan biri yanından geçti. Atının üstüne yığılmıştı. Karnından giren ok sırtından çıkıyordu. Artık ona kimse yardım edemezdi ama bir kuzeylinin koşarak gelip dizginlerini tuttuğunu görünce Tyrion harekete geçti.

Düşmanı onu kılıcıyla karşıladı. Uzun ve zayıf bir adamdı. Örgü zırh giyiyordu. Dizlerine kadar inen pul çelikten bacak koruması vardı. Miğferini kaybetmişti. Kaşlarının arasındaki yarıktan akan kan gözlerine iniyordu. Tyrion adamın yüzüne bir darbe indirebilmek için baltasını salladı ama adam darbeyi savuşturdu. "Cüce," diye bağırdı. "Geber!" Tyrion atıyla adamın çevresinde çember çizip omzuna ve kafasına darbe indirmeye çalışırken adam da onunla birlikte kendi etrafında dönüyordu. Çelik çeliğe çarptı ve Tyrion düşmanının kendisinden çok daha hızlı ve güçlü olduğunu fark etti. Bronn yedi cehennemin hangisindeydi? Adam kılıcını vahşice savururken, "Geber!" diye bağırdı. Tyrion kalkanını son anda yukarı kaldırabilmişti. Kalkan darbenin şiddetiyle içe doğru çökmüş gibi görünüyordu. Kıymık parçaları kolundan aşağı düştü. "Geber!" diye kükredi adam. Tyrion'a iyice sokulup kılıcını miğferinin alnına indirdi. Öyle şiddetli bir darbeydi ki Tyrion'ın kulakları çınlamaya başladı. Adam kılıcını çelik miğfere sürterek geri çektiğinde tüyler ürperten bir gıcırtı sesi çıktı. Uzun adam sırıttı... Tyrion'ın savaş atı bir yılan gibi öne fırlayıp adamın yüzünü ısırana kadar. Yanağındaki bütün et kopmuştu. Kemiği görünüyordu. Adam çığlık attı. Tyrion baltasını düşmanının kafasına gömdü. "Sen geber," dedi adama. Öyle de oldu.

Baltasını saplandığı yerden kurtardığında birinin bağırdığını duydu. "Eddard!" diye çınladı ses. "Eddard ve Kışyarı için!" Şövalye başının üstünde dikenli bir gürz sallayarak Tyrion'ın üstüne atıldı. Daha Tyrion ağzını açıp Bronn'u

çağırmak için bağıramadan iki savaş atı çarpıştı. Gürzün dikenleri zırhının ince metalli kol eklemine girdiğinde Tyrion kolunda kör edici bir acı hissetti. Baltası elinden düşmüştü. Kılıcını çekmeye çalıştı ama gürz döne döne tam suratına doğru geliyordu. Mide bulandırıcı bir ezilme sesi duydu. Düşüyordu. Yere çarptığını hatırlamıyordu ama gözlerini açıp baktığında sadece gökyüzünü görebildi. Yana dönüp ayağa kalmayı deneğinde korkunç bir acı bütün bedenine yayıldı. Arz titriyor gibiydi. Onu yere seren şövalye tepesinde dikiliyordu. "İblis Tyrion," dedi eğilirken. "Artık benimsin. Teslim oluyor musun Lannister?"

Evet, diye düşündü Tyrion ama kelime boğazında takılıp kaldı. Garip bir ses çıkardı, dizlerinin üstüne kalkmaya çalıştı. Umutsuzca bir silah arıyordu. Kılıcı, bıçağı, ne olursa...

"Teslim oluyor musun?" Şövalye zırhlı savaş atının üzerinden eğiliyordu. Adam da atı da devasa görünüyordu. Gürz tembel bir hareketle dönmeye devam ediyordu. Tyrion'ın elleri uyuşmuştu, bulanık görüyordu, kını boştu. "Teslim ol ya da öl," dedi şövalye. Gürzün dönüşü hızlanmıştı.

Tyrion, şövalyenin atına başını yaslayarak ayağa kalkmaya çalıştı. Hayvan korkunç bir çığlık atıp şahlandı. Tyrion'ın kafasına kan ve bağırsak boşaldı. At bir çığ gibi yere düştü. Bundan sonra hatırladığı ilk şey miğfer siperinin çamurla dolduğu ve bir şeyin ayağını ezdiği oldu. Ayağını kurtadı, boğazı konuşamayacak kadar sıkışmış gibiydi. "Teslim..." diye hırıltıya benzer bir ses çıkarmayı başardı.

"Evet," diye inledi bir ses.

Tyrion görebilmek için miğferindeki çamuru temizledi. At ondan uzakta, sahibinin üstüne düşmüştü. Şövalyenin bacağı atın altında kalmıştı ve kolu garip bir açıyla bükülmüştü. "Teslim ol," dedi tekrar. Şövalye sağlam eliyle kılıcını alıp Tyrion'ın ayak dibine itti. "Teslim oluyorum lordum."

Kafası karmakarışık halde eğilip kılıcı aldı. Kolunu hareket ettirdiğinde dirseğinden omzuna doğru korkunç bir ağı yayıldı. Savaş daha ileri kaymış gibi görünüyordu. Onun olduğu kanatta çok sayıda ölüden başka kimse kalmamıştı. Sör Kevan mızrakçılardan oluşan merkez kuvvetini öncü kuvvete destek vermek için sol kanada çekmiş ve kuzeylileri tekrar tepelere itmişlerdi. Mücadele tepe eteklerinde sürüyordu. Mızraklar çelikle güçlendirilmiş yeni bir kalkan duvarını delmeye çalışıyordu. Tyrion çatışmayı seyrederken bir ok yağmuru daha indi. Kalkan duvarın arkasındaki adamlar bu ölümcül yağmurun altında eziliyorlardı. "Sanırım kaybediyorsunuz sör," dedi atın altında kalan şövalyeye. Adam cevap vermedi.

Arkasından gelen nal seslerini duyduğunda telaşla döndü. Dirseğindeki eziyet

yüzünden kılıcını kaldırabilecek durumda değildi. Bronn dizginlerini çekip yanında durdu.

"Pek de işe yaramadın doğrusu," dedi Tyrion.

"Kendi başına gayet iyi idare etmişsin gibi görünüyor," diye karşılık verdi Bronn. "Gerçi miğferinin dikenini kaybetmişsin."

Tyrion eliyle miğferinin tepesini yokladı. Diken, kesilmiş gibi pürüz bırakmadan kırılmıştı. "Kaybetmedim. Nerede olduğunu tam olarak biliyorum. Atımı gördün mü?"

Atı buldukları sırada borular tekrar ötüyor, Lord Tywin'in yedek kuvveti nehir boyunca ilerleyip önüne çıkanları süpürerek araziye iniyordu. Tyrion, kırmızı ve altın renkleriyle dalgalanan Lannister sancakları altında fırtına gibi esen babasının araziden geçişini izledi. Etrafını saran beş yüz şövalyenin taşıdığı mızrakların uçları güneşle parlıyordu. Stark duvarından geri kalanlar, yedek kuvvetin balyoz gibi ataklarıyla cam misali paramparça oldu.

Tyrion zırhının içinde zonklayan şişmiş kolu yüzünden katliama katılmak için harekete geçmedi. Bronn'la birlikte adamlarını aramaya gittiler. Birçoğunu ölülerin arasında buldular. Umar oğlu Ulf pıhtılaşmaya başlamış bir gölünün ortasında yatıyordu. Ay Kardeşleri'nden en az bir düzine adam daha çevresine yayılmıştı. Shagga, bedeni oklarla delinmiş halde bir ağacın dibine yığılmıştı. Conn'un kafası kucağındaydı. Tyrion atından inerken ikisinin de ölü olduğunu düşünüyordu ama Shagga'nın gözleri açıldı. "Coratt oğlu Conn'u öldürdüler," dedi. Conn'un gövdesinde göğsünün üstündeki kırmızı noktadan başka iz yoktu ve o noktaya giren mızrakla ölmüştü. Bronn, Shagga'yı ayağa kaldırdığında, iri adam vücuduna saplanan okları yeni fark ediyormuş gibi baktı. Okları teker teker çekip çıkarmaya başladı. Örgü zırhında ve deri yeleğinde açılan deliklere küfrediyor, etine saplanmış birkaç oku çekerken kedi gibi miyavlıyordu. Onlar oklarla uğraşırken Cheyk kızı Chella atıyla yanlarına geldi ve kopardığı dört kulağı gösterdi. Timett oğlu Timett'i, Yanık Adamlar'dan kardeşleriyle birlikte ölü cesetleri yağmalarken buldular. Tyrion Lannister'ın arkasında savaşa katılan üç yüz dağ adamının hemen hemen yarısı hayatta kalmayı başarmıştı.

Sağ kalanları ölülerin başında bıraktı. Bronn'u esir aldığı şövalyenin yanına yolladı ve tek başına babasını bulmaya gitti. Lord Tywin nehir kıyısına oturmuş, yaveri göğüs zırhının kilitlerini açarken değerli taşlarla süslenmiş kadehinden şarap içiyordu. "Tatlı bir zafer," dedi Sör Kevan, Tyrion'ı gördüğünde. "Vahşilerin iyi savaştı."

Babasının bakışları üzerindeydi. Altın lekeli yeşil gözleri o kadar soğuk bakıyordu ki Tyrion ürperdi. "Bu seni şaşırttı mı baba? Planlarını mı bozduk?

Hepimizin ölmesi gerekiyordu ve ölmedik mi?"

Lord Tywin ifadesiz bir yüzle kadehteki bütün şarabı içti. "En disiplinsiz adamları sol kanada yerleştirdim, bu doğru. Dağılacaklarını düşündüm. Robb Stark yeşil bir çocuk. Akıllıdan ziyade cesur. Sol kanadın çöktüğünü görünce bir zafer hayaliyle merkeze girer diye tahmin ettim. Bütün gücüyle saldırdığında Sör Kevan'ın mızraklıları onu nehre sürecekti ve ben de yedek kuvveti suya indirecektim."

"Ve beni bu katliamın tam ortasına yerleştirirken planlarından bahsetmek aklına gelmedi."

"Düzmece bir yenilgi inandırıcı olmazdı," dedi babası. "Ayrıca, paralı askerlerle ve vahşilerle yoldaşlık eden bir adamla planlarımı paylaşmam."

"Vahşi yoldaşlarımın dansını mahvetmesi kötü olmuş o halde." Tyrion çelik eldivenini çıkarıp yere attı. Kolundaki zonklama yüzünden zıplamak üzereydi.

"Robb Stark, o yaşta bir çocuktan beklemediğim kadar ihtiyatlı olduğunu kanıtladı," dedi Lord Tywin. "Buna rağmen zafer zaferdir. Yaralanmışsın."

Tyrion'ın sağ kolu kan içindeydi. "Fark etmen ne büyük incelik baba," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Üstatlarından birini gönderme nezaketinde bulunur musun? Tabi, tek kollu cüce bir oğlun olması fikri hoşuna gidiyorsa..."

Lord Tywin cevap veremeden telaşlı bir ses duyup kafasını çevirdi. "Lord Tywin!" Babası ayağa kalkarken Sör Addam Marbrand aceleyle atından indi. Hayvanın ağzından köpüklü kanlar çıkıyordu. Sör Addam tek dizinin üstüne çöktü. Uzun boylu ve zinde bir adamdı. Koyu bakır rengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Bronz renkle emaylanmış çelik zırhının göğüs plakasına hanedanının arması olan yanan ağaç işlenmişti. "Lordum, birkaç kumandanı esir aldık. Lord Cerwyn, Sör Wylis Manderly, Harrion Karstark ve Freyler'in dördü. Lord Hornwood öldü. Ve maalesef Roose Bolton kaçmayı başardı."

"Peki ya çocuk?" diye sordu Lord Tywin.

Sör Addam tereddüt etti. "Stark'ın oğlu onlarla birlikte değildi lordum. Atlı ordusunun büyük bir bölümüyle İkizler'den ayrıldığını ve süratle Nehirova'ya gittiğini haber aldık."

Yeşil bir çocuk, dediğini hatırladı Tyrion. Akıllıdan ziyade cesur. Kahkahalarla gülerdi ama kolu çok acıyordu.

Catelyn

Orman fısıltılarla doluydu.

Ay ışığı, vadinin tabanındaki taşlı yatağında döne döne akan nehrin üzerinde göz kırpıyordu. Adamlar tedirgin ifadelerle sessizce kendi aralarında konuşurken ağaçların arkasındaki atlar hafifçe kişniyor, nemli ve yapraklarla kaplı toprağı eşeliyorlardı. Catelyn ara sıra birbirine değen mızrakların tıkırtısını, örme zırhlardan çıkan metalik şıngırtıları duyuyordu ama bu sesler bile boğuktu.

"Gelmesine az kaldı leydim," dedi Hallis Mollen. Mücadele esnasında Catelyn'in muhafızı olmak istemiş, Kışyarı'nın baş muhafızı sıfatıyla bu onurun kendisine verilmesi gerektiğini söylemişti. Robb bu talebi geri çevirmemişti. Catelyn, onu korumakla ve savaş aleyhlerinde sonuçlanırsa kendisini sağ salim Kışyarı'na götürmekle görevlendirilmiş otuz adam tarafından çevrilmişti. Robb elli adam kalmasını istemişti. Catelyn on adamın yeterli olacağı konusunda ısrar etmişti. Savaş sırasında bir kılıcın bile önemi büyüktü. Sonunda otuz adamda anlaşmışlardı ama ikisi de bu neticeden memnun kalmamıştı.

"Geldiği zaman göreceğiz," dedi Catelyn. Gelmesinin ölüm anlamına gelebileceğinin de farkındaydı. Belki Hal'un ölümü, belki kendisinin... ya da Robb'un. Kimse güvende değildi. Tüm hayatlar tehlikedeydi. Catelyn ormanın fısıltılarını ve nehir akıntısının şarkısını dinlerken, ılık rüzgârı saçlarında hissederken beklemekten memnundu.

Beklemeye alışıktı zaten. Hayatındaki bütün adamlar bekletmişti onu. "Beni bekle küçük Cat," derdi babası savaşa, saraya ya da pazara giderken. Catelyn, Kızıl Çatal ve Tökeztaş önünde akıp giderken Nehirova'nın duvarlarında sabırla beklerdi. Geleceğini söylediği vakitlerde gelmezdi her zaman babası. Onun dönüşünü görmek umuduyla kahverengi kısrağının sırtında nehir boyunca bir yukarı bir aşağı dolaşırken, mazgallardan ve okçu pencerelerinin arasından yolu gözlerken günler geçerdi bazen. "Beni bekledin mi?" diye sorardı döndüğünde eğilip Catelyn'e sarılırken. "Söyle bakalım küçük Cat, beni bekledin mi?"

Brandon Stark da Catelyn'i bekletmekte payına düşeni yapmıştı. "Çok uzun sürmeyecek leydim," diye yemin etmişti. "Döndüğümde evleneceğiz." Ama sonunda o gün geldiğinde, septte yanında duran kardeşi Eddard idi.

Dudağında verilmiş sözlerle savaşa gitmeden önce yeni geliniyle sadece on beş gün geçirebilmişti Ned. En azından sözleri dışında bir şeyler de bırakıp

çıkmıştı yola. Oğlunu vermişti ona. Ay dokuz kez büyüyüp küçülmüş, babası kuzeyde savaştayken Nehirova'da doğmuştu Robb. Acı ve kan içinde oğlunu doğururken Ned'in bu küçücük bebeği görüp göremeyeceğini bile bilmiyordu Catelyn, oğlunu. O kadar minikti ki...

Ve şimdi de Robb yüzünden bekliyordu... Robb ve beklemeyi hiç öğrenemediği söylenen Jaime Lannister yüzünden. Amcası Brynden, "Kral Katili acelecidir ve çok çabuk öfkelenir," demişti Robb'a. Bu söylediğinin gerçekliğine güvenip, hayatları ve zafer umutları üstüne bir kumar oynamışlardı.

Robb korkuyorsa bile belli etmiyordu. Catelyn adamların arasında dolaşan, birinin omzuna dokunan, bir diğeriyle şakalaşan, huysuz bir atı sakinleştirmeye çalışan başka birine yardım eden oğlunu izledi. Yürüdükçe zırhından hafif sesler çıkıyordu. Sadece başı çıplaktı. Rüzgârda dalgalanan, tıpkı kendisininkilere benzeyen kızıl kahve saçlarına bakarken, oğlunun ne zaman bu kadar büyüdüğünü merak etti. Sadece on beş yaşındaydı ve kendisi kadar uzundu.

Onun daha uzun boylu olmasına izin verin, diye yalvardı tanrılara. On altı, yirmi, elli yaşlarını yaşasın. Babası kadar uzun olmasına izin verin. Kollarına kendi oğlunu almasına. Lütfen, lütfen, lütfen. Catelyn, uzun boylu, sakallı, ayaklarının dibinden ayrılmayan bir ulu kurtla dolaşan bu genç adama bakıyor ve çok uzun zaman önce göğsüne yatırdıkları küçücük bebeği görüyordu.

Hava ılıktı ama Nehirova'yı düşünmek Catelyn'in titremesine yetiyordu. Nerede kaldılar? diye merak ediyordu. Amcası yanılmış olabilir miydi? Pek çok şeyin gerçekleşmesi söylediklerinin doğru olmasına bağlıydı. Robb ordunun hareketini gizlemesi için üç yüz mızraklı adam vererek Karabalık'ı önden yollamıştı. "Jaime'nin haberi yok," demişti Brynden döndüğünde. "Hayatım üstüne bahse girerim. Okçularım sayesinde tek bir haberci kuş bile ona ulaşamadı. Gözcü süvarileriyle karşılaştık ama bizi görenler gördüklerini anlatacak kadar uzun yaşayamadı. Yeni bir birlik göndermek zorunda. Hiçbir şey bilmiyor."

"Ordusu kaç kişi?" diye sormuştu oğlu.

"On iki bin piyade. Kalenin çevresinde, nehirlerin arasında üç ayrı kamp kurmuşlar," diye cevaplamıştı amcası. Yüzünde Catelyn'in çok iyi tanıdığı o zalim gülümseme vardı. "Nehirova'yı kuşatmanın başka yolu yok ama bu onların sonu olacak. İki ya da üç bin atlı asker."

"Kral Katili'nin bir adamımıza karşı üç adamı var," dedi Galbart Glover.

"Doğru," dedi Brynden. "Ama Jaime'nin sahip olmadığı çok önemli bir şey var."

"Nedir?" diye sordu Robb.

"Sabır."

Orduları İkizler'den ayrıldıktan sonra kalabalıklaşmıştı. Onlar Mavi Çatal'ın çıktığı yerden dolaşıp güneye doğru dörtnala giderken, Lord Jason Mallister kendi ordusunu Denizgözcüsü'nden çıkartıp yolda onlara katılmıştı. Edmure'un ordusu Nehirova'nın duvarlarının altında bozguna uğradığında kuzeye kaçan düşük seviyeli şövalyeler, küçük lordlar, kumandansız kalmış silahlı adamlar da orduya dâhil olmuşlardı. Jaime Lannister onların gelişini haber alamadan şimdi oldukları yere varmak için olağanüstü bir hızla yol almışlardı ve vakit gelmek üzereydi.

Catelyn oğlunun ata binişini izledi. Lord Walder'ın oğlu Olyvar Frey hayvanı tutuyordu. Robb'dan iki yaş büyüktü ama on yaş daha genç ve telaşlıydı. Robb'un kalkanını yerine bağlayıp miğferini uzattı. Oğlu, Catelyn'in o çok sevdiği yüzüne miğferini geçirdiğinde, az önce oğlunun oturduğu yerde gri aygırının üstünde dimdik duran genç bir şövalye vardı. Ay ışığı ağaçların arasına giremiyordu, karanlıktı. Oğlu kafasını çevirip ona baktığında, Catelyn miğferin içinde sadece siyahlık gördü. "Hatta gitmek zorundayım anne," dedi. "Babam savaştan önce adamlarına görünmelisin derdi."

"Git o zaman," dedi Catelyn. "Seni görsünler."

"Bu onlara cesaret verir," dedi Robb.

Peki bana kim cesaret verecek? diye düşündü Catelyn ama sessizliğini bozmadı ve oğluna gülümsedi. Robb atını çevirdi ve ağır ağır uzaklaştı. Boz Rüzgâr yanında yürüyordu. Savaş muhafızları onu takip etti. Robb, Catelyn'i muhafızları kabul etmesi için zorladığında, Catelyn oğlunun da korunması konusunda ısrar etmişti. Sancak beyleri bu ısrarı makul karşılamış ve lordların oğulları Genç Kurt'la birlikte at sürme onuru için birbirleriyle yarışmışlardı. Robb'u bu isimle anıyorlardı. Torrhen Karstark ve kardeşi Eddard otuz kişinin arasındaydı. Patrek Mallister, Küçük Jon Umber, Daryn Hornwood, Theon Greyjoy ve en az beş Frey gibi gençlerin yanı sıra, Sör Wendel Manderly ve Robert Flint gibi deneyimli adamlar da Robb'un muhafızları arasındaydı. Hatta korumalarından biri kadındı: Leydi Maege'nin kızı ve Ayı Adası'nın varisi Dacey Mormont. Neredeyse iki metre boyundaki Dacey, diğer kızların bebeklerle oynadığı yaşlarda eline gürz almıştı. Bazı lordlar bu konuda biraz homurdanmıştı ama Catelyn onların şikâyetlerini duymazdan gelmişti. "Bunun hanedanlarınızın onuruyla alakası yok," dedi onlara. "Oğlumu sağ tutmak amacımız."

Ve iş oraya varırsa, diye düşündü, otuz kişi yeter mi? Altı bin kişi yeter mi?

Uzakta bir kuş öttü. Kuşun tiz ve titrek sesi Catelyn'in boynunu tutan soğuk bir el gibiydi. Bir kuş cevap verdi. Sonra üçüncüsü, dördüncüsü. Kışyarı'nda geçirdiği onca yıldan sonra kuşların bu ötüşünü tanıyordu artık. Örümcekkuşu, kuzey kuşlarındandı. Bazen kışın tam kalbinde, tanrı korusu bembeyaz ve durgunken çıkarlardı ortaya.

Geliyorlar, diye düşündü Catelyn.

"Geliyorlar leydim," diye fısıldadı Hal Mollen. Zaten ortada olanı işaret eden bir adam olmuştu her zaman. "Tanrılar bize yardım etsin."

Catelyn başıyla onayladı. Ormana sessizlik çökmüştü. Onları duyabiliyordu. Uzaktaydılar ama yaklaşıyorlardı. Pek çok atın toynakları, kılıçların, mızrakların ve zırhların metalik sesleri, insan uğultuları, biraz kahkaha, biraz küfür.

Yıllar gelip geçiyor gibiydi. Sesler şiddetlendi. Daha fazla kahkaha duydu, biri yüksek sesle emirler veriyordu, suları döverek dereden geçiyorlardı. Bir at kişnedi. Bir adam küfür etti. Ve sonra Catelyn onu gördü... Ağaç dallarının arasından vadi tabanına bakarken bir anlığına görmüştü ama o olduğunu biliyordu. Bu kadar mesafeden bile Sör Jaime Lannister'ı bir başkasıyla karıştırmak mümkün değildi. Ay ışığı zırhını ve saçlarının altın rengini gümüşe boyamıştı. Kırmızı pelerini siyah görünüyordu. Miğfer takmıyordu.

Bir an oradaydı, bir an sonra gitmişti. Gümüşi zırhı ağaçların arasında görünmez oldu. Diğerleri arkasından geliyordu. Şövalyeler, yeminli kılıçlar ve hürsüvarilerden oluşan uzun sıralar. Lannister atlarının dörtte üçü.

"Marangozları kuşatma kulelerini inşa ederken çadırında oturacak bir kumandan değil," demişti Brynden. "Daha şimdiden, uzak keşifçileri avlamak ya da direnen bir karakolu yerle bir etmek için şövalyeleri ve süvariyle birlikte üç kez akına çıktı."

Robb başıyla onaylamış, amcasının çizdiği haritayı incelemişti. Harita okumayı ona Ned öğretmişti. "Onu buraya sürün," dedi parmağıyla işaret ederek. "Tully sancağı altında birkaç yüz adam. Daha fazla değil. Sizin peşinize düştüğünde biz de –parmağını haritanın üstünde kaydırdı– burada bekliyor olacağız."

Burası gecenin sessizliği, ay ışığı, gölgeler, ayakların altındaki ölü yapraklardan oluşan halı, nehir yatağına doğru inen ağaçlıklı bayır, eğim arttıkça azalan çalılıklardı.

Burası gri aygırına binip Catelyn'e son kez bakan ve kılıcıyla selam veren oğluydu.

Burası, Maege Mormont'un, pes sesiyle vadiye yayılan, son Lannister

süvarisinin de tuzağa girdiğini haber veren savaş borusuydu.

Boz Rüzgâr kafasını geriye atıp uludu.

Ses Catelyn'i delip geçmiş, titretmişti. Korkunç bir sesti ama içinde bir şarkı gizliydi. Bir an için aşağıdaki Lannisterlar'a acıdı. Demek ölümün sesi buymuş, diye düşündü.

İri Jon kendi borusu üflediğinde karşı bayırdan HAAroooooooooo diye cevap geldi. Mallisterlar'ın ve Freyler'in boruları, doğuya ve batıya intikam diye bağırıyordu. Kuzeyden, vadinin daralıp bir dirsek gibi büküldüğü yerden, Lord Karstark'ın borusu yas dolu pes sesiyle karanlık koroya katıldı. Aşağıdaki akıntıda adamlar bağırıyor, atlar şahlanıyordu.

Robb'un ağaç dallarının arasına gizlediği okçular oklarını fırlatmaya başladıklarında Fısıltılı Orman bütün nefesini bir anda boşalttı ve gece adamların ve atların çığlıklarıyla inledi. Çevresindeki adamlar mızraklarını kaldırdı. Zalim uçları gizleyen toprak ve yapraklar dağılarak keskin çeliği açığa çıkardı. Oklar ikinci kez tıslamaya başladığında, Robb'un, "Kışyarı!" diye bağırdığını duydu Catelyn. Oğlu atını tırısa kaldırıp adamlarının önünde bayırdan aşağı koşturdu.

Catelyn, Hal Mollen ve kendisini çevreleyen diğer muhafızlarla birlikte sessizce atının üstünde oturdu ve beklemeye başladı. Babasını, Brandon'ı, Ned'i beklediği gibi. Bayırın en tepesindeydi ve sık ağaçlar aşağıda olup bitenleri görmesini engelliyordu. Bir kalp atışı, iki, dört... ve birdenbire ormanın içinde Catelyn ve korumalarından başka kimse yoktu. Geri kalan herkes eriyip yeşile karışmıştı.

Vadinin karşı tarafındaki bayıra baktığında İri Jon'un süvarilerinin ağaçların arasından çıktığını gördü. Uzun ve sonu gelmez bir sıra halinde karanlığın içinden fırladıklarında, Catelyn'in bir an için bütün görebildiği mızrak uçlarına vuran ay ışığından ibaretti. Gümüş alevlerle süslenmiş söğüt ağaçları bayırdan aşağı yürüyordu.

Gözlerini kırptı, bayırdan aşağı inenler sadece savaşçılardı. Ölmek ya da öldürmek için koşuyorlardı.

Mücadelenin bundan sonrasını gördüğünü söyleyemezdi ama yankılarla çınlayan vadinin sesini duyabiliyordu. Kırılan bir mızrağın çatırtısı, kılıçların sesi, "Lannister!" "Kışyarı!" ve "Tully!" çığlıkları. Görecek başka bir şey olmadığını fark ettiğinde gözlerini kapattı ve dinledi. Savaş hemen yanındaymış gibi canlandı. Nal seslerini, suyu döven çelik çizmeleri, kalkanların tok takırtılarını, çeliğin çeliğe sürtünüşünü, okların tıslamalarını, davulların vuruşunu, binlerce atın tüyler ürperten çığlıklarını duydu. Adamlar küfür ediyor, merhamet için yalvarıyordu. Kimine merhamet ediliyor, kimine edilmiyor; kimi

yaşıyor, kimi de ölüyordu. Bayırlar, sesleri tuhaflaştırıyordu. Sanki yanı başında ona sesleniyormuş gibi Robb'u duydu bir kez. "Bana! Bana!" Ulu kurdun hırlamasını, uzun ve keskin dişlerinin birbirine çarpmasını, etin yırtılmasını ve hem insanlardan hem atlardan yükselen acı ve dehşet çığlıklarını duydu. Sadece bir kurt mu vardı? Emin olmak kolay değildi.

Sesler sadece bir kurdun sesi kalana kadar yavaş yavaş azaldı ve kayboldu. Doğuda kızıl bir şafak sökerken Boz Rüzgâr uludu.

Robb gri aygırıyla indiği vadiden, alaca bir iğdişle döndü. Kalkanındaki kurt başı ikiye ayrılmıştı ve meşenin üstünde derin yarıklar vardı ama Robb yara almamış gibi görünüyordu. Ama daha yakına geldiğinde zırhlı eldiveninin ve kolunun kanla ıslanmış olduğunu gördü Catelyn. "Yaralanmışsın," dedi.

Robb elini kaldırdı, parmaklarını açıp kapattı. "Hayır," dedi. "Bu... Torrhen'in kanı, belki. Ya da..." Kafasını salladı. "Bilmiyorum."

Adamlarından bir grup dişlerini göstere göstere sırıtarak bayıra geldi. Theon ve İri Jon önlerindeydi. Aralarında, sürükleyerek getirdikleri Sör Jaime Lannister vardı. Adamı Catelyn'in atının önüne fırlattılar. "Kral Katili," diye duyurdu Hal gereksizce.

Lannister kafasını kaldırdı. Dizlerinin üstündeydi. "Leydi Stark," dedi. Yanağındaki derin yarıktan kan akıyordu ama altın saçları ay ışığında parlıyordu. "Size kılıcımı sunardım ama sanırım kaybettim."

"İstediğim şey kılıcınız değil sör," dedi Catelyn. "Bana babamı, ağabeyimi verin. Bana kızlarımı ve Ned'i verin."

"Korkarım onları da kaybettim."

"Yazık olmuş," dedi Catelyn sertçe.

"Öldür şunu Robb," dedi Theon Greyjoy. "Kafasını kes."

"Hayır," diye karşılık verdi Robb kanlı eldivenini çıkarırken. "Yaşarken daha çok işime yarar. Ayrıca babam savaş esirlerinin mücadeleden hemen sonra öldürülmesini asla affetmez."

"Akıllı adam," dedi Jaime Lannister. "Ve onurlu."

"Alın şunu ve zincirleyin," dedi Catelyn.

"Leydinin söylediklerini yapın," diye emretti Robb. "İyi korunduğundan da emin olun. Lord Karstark kafasını mızrağa geçirmek istiyor."

"Geçirecek de," dedi İri Jon, Lannister zincirlerle bağlanmak üzere götürülürken.

"Lord Karstark onun ölmesini neden istiyor?" diye sordu Catelyn.

Robb, Ned'in sık sık yaptığı gibi düşünceli gözlerle ormana baktı. "Onları... öldürdü..."

"Lord Karstark'ın oğullarını," diyerek açıkladı Galbart Glover.

"İkisini de," dedi Robb. "Torrhen ve Eddard. Daryn Hornwood'u da."

"Lannister'ın cesareti için kimse bir şey söyleyemez," dedi Glover. "Kaybettiğini anlayınca adamlarını toplayıp vadiyi tırmanmaya başladı. Lord Robb'a ulaşıp onu öldürmek istiyordu, neredeyse başaracaktı."

"Torrhen'in elini kopardı. Daryn'in kafatasını kırdıktan sonra kılıcı yanlışlıkla Eddard Karstark'ın boynuna indi," dedi Robb. "Benim adımı bağırıyordu. Eğer onu durdurmaya çalışmasalardı..."

"...Lord Karstark yerine yas tutan ben olurdum," dedi Catelyn. "Adamların yemin ettikleri şeyi yaptı Robb. Onlar lordlarını korumak için yemin etmişti. Onlar için kederlen. Onları onurlandır. Ama şimdi yas tutacak vaktin yok. Yılanın başını kesmiş olabilirsin ama bedeni babamın kalesine dolanmış halde. Biz sadece bir çarpışmayı kazandık, savaşı değil."

"Ama ne çarpışma!" dedi Theon Greyjoy heyecanla. "Diyar, Ateş Tarlası'ndan beri böyle zafer görmedi leydim. Lannisterlar düşen her adamımız karşılığında on adam kaybetti. En az yüz şövalyeyi ve bir düzine sancak beyi lordu esir aldık. Lord Westerling, Lord Banefort, Sör Garth Greenfield, Lord Estren, Sör Tytos Brax, Dorne'lu Mallor... ve Jaime'den başka üç Lannister daha. Lord Tywin'in öz yeğenleri. Kız kardeşinin iki oğlu ve ölü kardeşinin bir oğlu..."

Lord Tywin?" diyerek böldü Catelyn. "Lord Tywin'i de alma şansınız oldu mu Theon?"

"Hayır," diye cevap verdi Theon kısaca.

"Alana kadar bu savaş bitmez."

Robb kafasını kaldırıp saçlarını gözünden çekti. "Annem haklı. Önümüzde Nehirova var."

Daenerys

Sinekler Khal Drogo'nun etrafında uçuyordu. Kanatları vızıldıyor, zar zor duyulan kesintisiz ses Dany'yi dehşetle dolduruyordu.

Güneş yüksek ve acımasızdı. Alçak tepelerin kayalık çıkıntılarından sıcak dalgalar yükseliyordu. Ter damlaları Dany'nin şişkin göğüsleri arasından yavaşça iniyordu. Atlarının düzenli adımları, Drogo'nun örgüsündeki ziller ve arkalarından duyulan uzak mırıltılar dışında ses yoktu.

Dany sinekleri izledi.

Arılar kadar iri, iğrenç, morumsu ve parlaktılar. Dothraklar onlara kansinekleri diyordu. Bataklıklarda ve kirli sularda yaşar, atların ve insanların kanını içer, yumurtalarını leşlere bırakırlardı. Drogo onlardan nefret ederdi. Biri ne zaman yanına gelse, Drogo'nun eli bir yılan gibi atılıp sineği yakalardı. Iskaladığını hiç görmemişti Dany. Sineğin çılgınca kanat çırptığını duyana kadar avcunun içinde tuttuktan sonra yumruğunu sıkar, elini tekrar açtığında sinek avcunun içindeki kırmızı bir lekeye dönüşmüş olurdu.

Şimdi sineğin biri Drogo'nun aygırının sağrısı boyunca yürüyordu. Hayvan sinirli bir şekilde kuyruğunu savurup sineği kovdu. Diğer sinekler Drogo'nun etrafını sarmıştı ama khal hiç tepki vermiyordu. Gözleri uzaktaki tepelere takılıp kalmıştı, elindeki dizginler iyice bollaşmıştı. Boyalı yeleğinin altındaki yara incir yapraklarıyla kapatılıp mavi bir çamurla sıvanmıştı. Hepsini bitkici kadın hazırlamıştı. Mirri Maz Duur'un göğsüne sardığı kuzu derisi kaşındırıp yakınca, kadına maegi diye küfürler ederek altı gün önce sargılarını çıkarıp atmıştı Drogo. Mavi çamur daha rahatlatıcıydı ve bitkici kadın ona bol bol haşhaş şarabı da yapmıştı. Drogo son üç gündür çok fazla şarap içiyordu. Haşhaş şarabı içmediğinde mayalı kısrak sütü ya da biber birasına dadanıyordu...

Ama hemen hemen hiç yemek yemiyordu. Geceleri kıvranarak inliyordu. Yüzünün ne çok süzüldüğünü görüyordu Dany. Karnındaki Rhaego son zamanlarda çok hareketliydi, bir at gibi tekmeler atıyordu ama bu bile Drogo'yu eskiden olduğu gibi heyecanlandırmıyordu. Drogo'nun acı dolu uykuları, her sabah yüzüne bir çizgi daha ekliyordu. Dany artık korkmaya başlamıştı. Şafak vakti atlarına bindiklerinden beri Drogo tek kelime etmemişti. Dany konuştuğunda küçük bir homurtudan başka cevap alamamıştı ve öğlen vaktinden beri o kadarı bile yoktu.

Kansineklerinden biri khal'ın çıplak omzuna kondu. Bir diğeri boynundan ağzına doğru yürümeye başladı. Aygır ağır adımlarla yol alırken Drogo'nun bedeni sallanıyor, örgüsünün zillerinden sesler çıkıyordu.

Dany gümüşü aygırın yanına yaklaştırdı. "Lordum," dedi hafifçe. "Drogo, güneşim ve yıldızım."

Dany'yi duymuyor gibiydi. Kansineği bıyığının üstünde yürüdü ve burnunun kenarında durdu. Dany içini çekti, "Drogo." Uzanıp omzuna dokundu.

Khal Drogo eyerinin üstünde hafifçe döndü, yavaşça yana kaydı ve bütün ağırlığıyla yere düştü. Sinekler bir an için havalandılar, çember çizerek uçtular ve tekrar az önce oldukları yere kondular.

"Hayır," dedi Dany dizginlerini çekerken. Karnını hiç umursamadan atından aşağı atlayıp Drogo'ya koştu.

Yerdeki otlar kuru ve kahverengiydi. Dany yanına diz çökerken Drogo acıyla bağırdı. Nefes nefeseydi ve Dany'yi tanımıyormuş gibi boş gözlerle bakıyordu. "Atım," diye inledi. Dany kocasının göğsündeki sinekleri eliyle kovaladı. Drogo'nun teni yanıyordu.

Khal'ın kansüvarileri arkalarından geliyordu. Dany atını dörtnala koşturmaya başlayan Haggo'nun bağırdığını duydu. Cohollo atından inip yanlarına geldi. "Kanımın kanı," dedi yere çökerken. Diğer ikisi atlarının üstünde kaldı.

Drogo, "Hayır," diyerek Dany'nin kollarından kurtulmaya çalışıyordu. "At sürmeliyiz. Ata binmeliyiz. Hayır."

"Atından düştü," dedi Haggo aşağı bakarken.Yüzü sakin görünüyordu ama sesi düşünceliydi.

"Böyle konuşma," dedi Dany. "Bugün yeterince yol aldık. Burada kamp kuracağız."

"Burada mı?" Haggo çevreye baktı. Arazi kahverengi, kuru ve çetindi. "Burası kamp kurulacak bir yer değil."

"Kadınlar bize ne yapacağımızı söyleyemez," dedi Qotho. "Khaleesi bile."

"Burada kamp kuracağız," diye tekrarladı Dany. "Haggo, Khal Drogo'nun emri olduğunu söyle. Nedenini sorarlarsa benim vaktimin yaklaştığını ve yola devam edemediğimi anlat. Cohollo, köleleri getir. Khal'ı hemen çadıra sokmalıyız. Qotho..."

"Bana emir veremezsin Khaleesi," dedi Qotho.

"Mirri Maz Duur'u bul," dedi Dany. Tanrıkadını diğer Kuzu İnsanlar'la birlikte uzun köle sırasında olmalıydı. "Onu sandığıyla birlikte bana getir."

Qotho çakmak taşı gibi sert gözleriyle atının tepesinden Dany'ye baktı. "Maegi," deyip tükürdü. "Bunu yapmayacağım."

"Yapacaksın," dedi Dany. "Aksi takdirde Drogo uyandığında bana karşı geldiğini öğrenecek."

Qotho atını çevirdi ve öfke içinde uzaklaştı... ama Dany onun Mirri Maz Duur'la birlikte geri döneceğini biliyordu. Köleler Khal Drogo'nun çadırını, öğlen güneşinden az da olsa koruyan kara taşlı bir kaya çıkıntısının dibine, gölgeye kurdular. Buna rağmen Doreah ve İrri'yle Drogo'yu taşıdıkları kum ipeği çadırın içi boğucuydu. Yere kalın, desenli halılar serilmiş, çadırın dört köşesine minderler yığılmıştı. Dany'nin Kuzu Adamlar'ın çamur surların dışında kurtardığı ürkek kız Eroeh sobayı hazırladı. Drogo'yu örme bir şiltenin üstüne yatırdılar. "Hayır," diye mırıldandı Drogo, Ortak Dil'de. "Hayır, hayır." Bütün söyleyebildiği buydu.

Doreah, khal'ın kemerini açıp yeleğini ve binici pantolonunu çıkarırken Jhiqui deri çizmelerinin bağcıklarını çözüyordu. İrri çadırın kapısını açıp içeriyi havalandırmak istedi ama Dany izin vermedi. Kimsenin Drogo'yu böyle kendinden geçmiş ve zayıf bir halde görmesini istemiyordu. Khas onlara yetişip kamp arazisine geldiğinde adamlarını çadırın kapısına dikti. "Benim iznim olmadan kimse içeri girmeyecek," dedi Jhogo'ya. "Hiç kimse."

Eroeh korkulu gözlerle Drogo'ya bakıyordu. "Ölüyor," diye fısıldadı.

Dany kıza bir tokat attı. "Khal ölemez. O dünyanın tepesine çıkacak aygırın babası. Onun örgüsü bir kez bile kesilmedi. O hâlâ babasının verdiği zilleri saçında taşıyor."

"Khaleesi, o atından düştü," dedi Jhiqui.

Dany titreyerek ve gözleri yaşlarla dolu halde arkasını döndü. O atından düştü! Düşmüştü. Dany görmüştü, kansüvarileri görmüştü. Hizmetçiler görmüştü. Khas'ın da gördüğüne şüphe yoktu. Kim bilir başka kimler görmüştü? Burada sır saklanmazdı. Dany bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Atını süremeyen bir khal hüküm de süremezdi. Drogo atından düşmüştü.

"Onu yıkamamız gerek," dedi inatla. Umutsuzluğa kapılmayacaktı. "İrri, hemen küveti getir. Doreah, Eroeh, su bulun, soğuk su, yanıyor." İnsan etine bürünmüş yangın gibiydi.

Köleler ağır bakır küveti çadırın köşesine yerleştirdi. Doreah ilk kova suyu getirdiğinde Dany bir parça ipeği ıslatıp Drogo'nun alnına, yanan cildine koydu. Dany'nin gözlerinin içine bakıyordu ama onu tanımıyordu. Ağzını açtığında dudaklarının arasından tek kelime çıkmıyordu. Sadece inliyordu Drogo. "Mirri

Maz Duur nerede?" diye bağırdı. Korku sabrını tüketiyordu.

"Qotho onu bulacak," dedi İrri.

Köleler küveti sülfür kokan ılık suyla doldurdu. Kavanozlarca acı yağ ve avuç avuç nane yapraklarıyla suyu yumuşattılar. Onlar banyoyu hazırlamakla uğraşırken, Dany içinde büyüyen çocuğuyla birlikte kocasının yanına çöktü. Titreyen parmaklarıyla, o gece ilk kez yıldızların altında yaptığı gibi örgüsünü açtı. Zillerini teker teker çıkarıp özenle kenara koydu. Drogo iyileştiğinde bunları isteyecek, dedi kendi kendine.

Aggo kafasını çadır kapısından uzattığında içeri biraz temiz hava girdi. "Khaleesi, Andal geldi. İçeri girmek için yalvarıyor."

Dothraklar, Sör Jorah'a Andal diyordu. "Gelsin," dedi Dany beceriksizce ayağa kalkmaya çalışırken. "İçeri gönderin." Yapılacak bir şey varsa, bilebilecek kişi oydu.

Sör Jorah Mormont kafasını eğerek çadırın içine girdi ve gözlerinin loş ışığa alışması için bir an bekledi. Acımasız güney ışığı altında ince, bol bir pantolon ve dizlerine kadar çıkan bağcıklı, açık binici sandaletleri giyiyordu. At kılından yapılmış yamuk yumuk kemerine kılıcı asılıydı. Rengi açılmış beyaz deri yeleğinin altında bir şey yoktu. Teni güneşten kızarmıştı. "Haber bütün khalasar'da kulaktan kulağa yayılıyor," dedi. "Khal Drogo'nun atından düştüğü söyleniyor."

"Ona yardım edin," diye yalvardı Dany. "Beni söylediğiniz kadar seviyorsanız, ona yardım edin."

Şövalye, Dany'nin yanına çömeldi. Uzun uzun Drogo'ya baktı. Ardından Dany'ye döndü. "Hizmetçilerinizi gönderin," dedi.

Dany boğazı korkuyla sıkışmış halde bir el hareketi yaptı. İrri diğer kızları toplayıp çadırdan çıktı.

Yalnız kaldıklarında Sör Jorah hançerini çıkardı. Onun kadar iri bir adamdan beklenmeyecek bir incelikle Drogo'nun göğsündeki siyah yaprakları ve kurumuş mavi çamuru kazımaya başladı. Çamur, Kuzu İnsanlar'ın duvarları kadar sertleşmişti ve onlar kadar kolay çatlıyordu. Sör Jorah çamur tabakasını hançeriyle kırdı, etin üstündeki kalıntıları temizledi ve yaprakları teker teker kaldırdı. Yaradan mide bulandırıcı şekerli bir koku yükseldi. Dany kokunun yoğunluğundan boğulacak gibi hissetmişti. Yapraklar kan ve irinle sertleşmişti. Drogo'nun göğsü siyahlaşmış, eti çürümeye başlamıştı.

"Olamaz," diye fısıldadı Dany yanakları gözyaşlarıyla ıslanırken. "Hayır, olamaz. Tanrılar yardım edin, hayır."

Khal Drogo görünmeyen bir düşmanla savaşıyormuş gibi hareket etti. Açık yarasından ağır ayır, koyu ve simsiyah kan akmaya başladı.

"Khal ölü sayılır prensesim."

"Hayır, ölemez. Ölmemeli. Sadece bir kesikti." Dany, Drogo'nun kocaman ellerini küçücük ellerinin arasına alıp sıkı sıkı tuttu. "Ölmesine izin vermeyeceğim..."

Sör Jorah acı acı güldü. "Khaleesi ya da kraliçe, bu emir her ikisini de aşıyor. Gözyaşlarını sakla çocuğum. Onun için yarın ağlarsın. Ya da bir sene sonra. Şimdi yas tutmak için vaktimiz yok. O ölmeden bir an önce gitmeliyiz."

Dany anlamıyordu. "Gitmek mi? Nereye gitmeliyiz?"

"Asshai'ye derim. İyice güneyde, bilinen dünyanın sonunda. Orada bizi Pentos'a götürecek bir gemi bulabiliriz. Çok zor bir yolculuk olacak, sakın yanılma. Khas adamlarına güveniyor musun? Bizimle gelirler mi?"

"Khal Drogo beni korumaları için emir verdi onlara," dedi Dany pek emin olamadan... "Ama ölürse..." Karnına dokundu. "Anlamıyorum. Neden kaçmak zorundayız? Ben khaleesi'yim. Drogo'nun varisini taşıyorum. Drogo'dan sonra khal olacak..."

Sör Jorah kaşlarını çattı. "Dinle beni prenses. Dothraklar annesinin memesinde bir bebeğin peşinden gitmez. Onlar Drogo'nun gücüne boyun eğiyorlar. Sadece buna. Öldüğünde Jhaqo, Pono ve diğer kos'lor onun yerine geçmek için savaşacak ve khalasar kendi kendini tüketecek. Savaşı kazanan kendine başka rakip istemeyecek. Bebeğin doğduğu anda göğsünden çekip alınacak ve köpeklere yem olacak."

Dany kendine sarıldı. "Ama neden?" diye ağladı. "Küçücük bir bebeği neden öldürmek istesinler?"

"Çünkü o Drogo'nun oğlu ve kâhin onun dünyanın tepesine çıkacak aygır olduğunu söylüyor. Düşmanının büyümesini beklemeden yok etmek isteyecek."

İçindeki çocuk konuşulanları duymuş gibi Dany'nin karnını tekmeledi. Dany Viserys'in hikâyelerini hatırladı. İşgalci, Rhaegar'ın oğlunu öldürmüştü. Onun oğlu da küçük bir bebekti. Annesinin memesinden alınıp duvara fırlatılmıştı. Erkekler işlerini böyle hallediyordu. "Oğluma zarar vermelerine müsaade etmem. Khas'ıma onu korumalarını emrederim ve Drogo'nun kansüvarileri..."

Sör Jorah, Dany'yi omuzlarından tuttu. "Kansüvarileri khal'la birlikte ölür. Bunu sen de biliyorsun çocuğum. Dünya üstündeki son görevleri seni Vaes Dothrak'a kocakarıların yanına götürmek. Bu görevi yerine getirdiklerinde gece topraklarında Drogo'yla buluşacaklar."

Dany şövalyenin doğru söylediğini biliyordu. Vaes Dothrak'a gidip o korkunç yaşlı kadınların arasında yaşamak istemiyordu. Drogo onun yalnızca güneşi ve yıldızı değildi. O, Dany'yi koruyan kalkandı. "Onu bırakmayacağım," dedi inatla, çaresizlikle. Tekrar elini tuttu. "Bırakmayacağım."

Çadırın kapısı açılınca Dany arkasına döndü. Mirri Maz Duur içeri girdi. Khalasar'ın arkasından yürüdüğü onca günlük yol yüzünden ayakları kanlı sular toplamış, gözlerinin altı çökmüştü. Kadının arkasından sandığını taşıyan Haggo ve Qotho geldi. Kansüvarileri, Drogo'nun yarasını gördüğünde sandık Haggo'nun ellerinin arasından kayıp yere düştü. Qotho'nun ağzından havayı donduran bir küfür çıktı.

Mirri Maz Duur ölü kadar durgun gözleriyle Drogo'ya baktı. "Yara iltihaplanmış," dedi.

"Bu senin işin maegi," dedi Qotho.

Haggo, Mirri'nin yüzüne kadını devirecek kadar sert bir yumruk attı. Yere düşen kadını tekmelemeye başladı.

"Dur!" diye çığlık attı Dany.

Qotho, Haggo'yu kadından uzaklaştırırken, "Tekme bir maegi'ye merhamet olur," dedi. "Onu dışarı çıkar. Onu bir kazığa bağlayacağım. Gelen geçen her adam üstüne binecek. Herkes işini bitirince köpekler becerecek. Gelincikler bağırsaklarını deşecek. Kargalar gözleriyle ziyafet çekecek. Kansinekleri yumurtalarını onun rahmine bırakacak ve irin akan göğüslerini emecek..." Demir gibi parmaklarını kadının koluna gömdü ve ayağa kaldırdı.

"Hayır," dedi Dany. "Ona zarar verilmeyecek."

Qotho'nun dudakları kahverengi dişlerini açığa çıkararak alaycı bir gülümsemeyle çarpıldı. "Hayır mı? Bana hayır mı dedin? Dua et de seni maegi'nin yanındaki kazığa bağlamayayım. Sen de en az onun kadar suçlusun."

Sör Jorah kınını bollaştırarak ikisinin arasına girdi. "Diline hakim ol kansüvarisi. Prenses hâlâ khaleesi."

"Kanımın kanı yaşadığı sürece," dedi Qotho şövalyeye. "Khal öldüğü zaman karısı hiç kimse değil."

Dany içinin sıkıştığını hissetti. "Khaleesi olmadan önce ejderhanın kanıydım ben. Sör Jorah, khas adamlarımı çağırın."

"Hayır," dedi Qotho. "Gidiyoruz. Şimdilik... Khaleesi." Haggo'yla birlikte çadırdan çıktılar.

"Bu senin için iyi değil prenses," dedi Mormont. "Dothraklara göre

kansüvarileri khal'la aynı hayatı paylaşır ve Qotho hayatının bittiğini biliyor. Ölü bir adam hiçbir şeyden korkmaz."

"Kimse ölmedi," dedi Dany. "Sör Jorah kılıç gücünüze ihtiyacım olabilir. Gidip zırhınızı giyinseniz iyi olur." Kendine bile itiraf edemediği kadar çok korkuyordu.

Şövalye reverans yaptı. "Nasıl isterseniz," diyerek dışarı çıktı.

Dany, Miri Maz Duur'a döndü. Kadının gözlerinde tedirginlik vardı. "Bir kere daha kurtardın hayatımı," dedi.

"Sen de onu kurtarmalısın," dedi Dany. "Lütfen..."

"Bir köleden bir şey rica etmezsin," dedi Mirri sertçe. "Yapmasını söylersin." Şiltenin üstünde ateşler içinde yatan Drogo'nun yanına gidip uzun uzun ona baktı. "Rica ya da emir hiç fark etmez. Bir şifacının onun için yapabileceği bir şey yok." Khal'ın gözleri kapanmıştı. Mirri parmağıyla tek gözünü açtı. "Ağrısı için haşhaş sütü içti değil mi?"

"Evet," dedi Dany.

"Ona ateşkabuğu ve ısırmabenilerden lapa yapmıştım, yarayı kuzu derisiyle sarmıştım."

"Yaktığını söyledi. Çıkardı. Bitkici kadın ona rahatlatıcı ıslak bir merhem yaptı."

"Evet yakar. Ateşin büyülü iyileştirme güçleri vardır. Sizin tüysüz adamlarınız bile bilir bunu."

"Ona yeni bir lapa hazırla," diye yalvardı Dany. "Bu sefer çıkarmasına asla izin vermem."

"Artık çok geç leydim," diye karşılık verdi Mirri. "Artık sadece gideceği karanlık yolu kolaylaştırabilirim. Gece topraklarında acı çekmeden atını sürsün diye."

Kadının söyledikleri Dany'nin göğsüne saplanmış bir bıçak gibiydi. Tanrıları bu kadar kızdıracak ne yapmıştı? Sonunda güvenli bir yer bulmuştu kendine. Sonunda sevginin ve umudun tadını almıştı. Sonunda eve dönebilecekti. Ve şimdi her şeyi kaybediyordu. "Hayır," diye yalvardı. "Onu kurtar. Seni özgür bırakacağım, yemin ederim. Bir yolu olmalı... bir büyü, bir..."

Mirri Maz Duur ayağa kalktı ve gece kadar siyah gözleriyle Dany'ye baktı. "Bir büyü var," dedi fısıltıdan bile hafif bir sesle. "Ama zor ve kara bir büyü leydim. Bazıları ölümün daha temiz olduğunu söyler. Büyüyü Asshai'de öğrendim ve ders için büyük bedel ödedim. Hocam Gölge Topraklar'dan bir kan

büyücüsüydü."

Dany ürperdi. "O halde sen gerçekten bir maegi'sin..."

"Öyle miyim?" Mirri Maz Duur gülümsedi. "Şu anda kocanızı sadece bir maegi kurtarabilir Gümüş Leydi."

"Başka bir yol yok mu?"

"Yok."

Khal Drogo sarsılarak bir nefes aldı.

"Yap," dedi Dany. Korkmamalıydı. O ejderhanın kanıydı. "Kurtar onu."

"Bir bedeli var," diye uyardı tanrıkadını.

"At, altın, ne istersen veririm."

"At ya da altın işe yaramaz. Bu kan büyüsü leydim. Hayatın bedeli ancak ölümle ödenir."

"Ölüm?" Kollarını kendini korumak ister gibi bedenine sardı. Topuklarının üstünde ileri geri sallanıyordu. "Benim ölümüm mü?" Gerekirse Drogo uğruna ölebileceğini düşündü. Ejderhanın kanını taşıyordu. Korkmazdı. Ağabeyi Rhaegar da sevdiği kadın uğruna ölmüştü.

"Hayır," dedi Mirri Maz Duur. "Sizin ölümünüz değil Khaleesi."

Dany bir rahatlama duygusuyla titredi. "Yap."

Maegi başıyla onayladı. "Madem istediniz, öyle olacak. Hizmetçilerinizi çağırın."

Rakharo ve Quaro küvete sokarken Drogo çaresizce debelendi. "Hayır," dedi mırıltıyla. "Hayır, ata binmemiz gerek." Suya girdiğinde bütün gücü üzerinden akıp gitmiş gibi görünüyordu.

"Atını getirin," dedi Mirri Maz Duur. Jhogo devasa aygırı çadırın içine soktu. Hayvan ölüm kokusu aldığında gözlerini devirerek kişneyip şahlandı. Üç adam zar zor tutu atı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Dany.

"Kana ihtiyacımız var," diye cevapladı Mirri. "Tek yolu bu."

Jhogo elini arakh'ına götürerek geriledi. On altı yaşında, kamçı gibi ince, korkusuz, neşeli, dudaklarının üstünde ilk bıyıklarının gölgesi görünmeye başlamış bir delikanlıydı. Dany'nin önünde diz çöktü. "Khaleesi, bunu yapmamalısınız. Bırakın bu maegi'yi öldüreyim."

"Onu öldürürsen khal'ı öldürmüş olursun," dedi Dany.

"Bu kan büyüsü. Bunu yapmak yasak."

"Ben khaleesi'yim ve yasak değil diyorum. Khal, Vaes Dothrak'ta bir atın kalbini çıkardı ve ben oğlumuzun gücüne güç katsın diye onu yedim. Bu da aynı. Aynı."

Rakharo ve Quaro, hayvanı khal'ın çoktan ölmüş gibi görünür halde yattığı, suyuna kan ve iri akan küvetin yanına getirmeye kalktıklarında aygır bağırarak şahlandı. Mirri Maz Duur, Dany'nin anlamadığı bir dilde bir şarkı mırıldandı ve elinde bir bıçak belirdi. Dany bıçağın nereden çıktığını görmemişti. Çok eski görünüyordu. Kırmızı bronzdan dövülmüş yaprak şekilli bir bıçaktı. Üzerinde kadim işlemeler vardı. Maegi bıçağı aygırın asil başının altına sokup boğazını boylu boyunca kesti. Hayvan, boğazından kırmızı bir nehir gibi oluk oluk kan akarken titriyordu. Khas adamları tutmuyor olsa yere devrilecekti. Atın kanı döne döne Drogo'nun yattığı suya karışırken, "Ey aygırın gücü, at binenin içine ak," diyordu Mirri. "Ey yaratığın gücü, adamın içine ak."

Jhogo aygırın ağırlığının altında debelenirken dehşete düşmüş gibi görünüyordu. Ölü ete dokunmaktan çekiniyor ama bırakmaktan da korkuyordu. Sadece bir at, diye düşündü Dany. Eğer bir atın hayatıyla Drogo'nunkini satın alabilecekse bin kat fazlasını ödemeye hazırdı.

Sonunda atı bıraktıklarında Drogo'nun yattığı su kıpkırmızıydı ve suda onun yüzünden başka bir şey görünmüyordu. Mirri Maz Duur'un atın leşiyle işi yoktu. "Yakın onu," dedi Dany. Böyle yapılması gerektiğini biliyordu. Bir adam öldüğünde atı da öldürülür, gece topraklarında sırtına binebilsin diye sahibiyle birlikte cenaze alevlerinin içine yatırılırdı. Adamlar leşi sürükleyerek çadırdan çıkardı. Her yer kana bulanmıştı. Çadırın ipek duvarları bile kırmızıya boyanmış, yerdeki halılar kanla ıslanmıştı.

Soba yakıldı. Mirri Maz Duur kömürlerin üstüne kırmızı bir toz serpti. Toz, dumana baharatlı ve hoş bir koku katmasına rağmen Eroeh hıçkırarak dışarı kaçtı. Dany'nin içi korkuyla doldu ama geri dönemeyecek kadar fazla yol almışlardı. Hizmetçilerini gönderdi. "Siz de onlarla gidin Gümüş Leydi," dedi Mirri Maz Duur.

"Kalacağım," dedi Dany. "Bu adam beni yıldızların altında aldı ve içimdeki çocuğa can verdi. Onu bırakmayacağım."

"Gitmek zorundasınız. Şarkıyı okumaya başladığımda bu çadıra kimse girmemeli. Şarkı eski ve karanlık güçleri uyandıracak. Bu gece burada ölüler dans edecek. Hiçbir canlı onlara bakmamalı."

Dany çaresizce boyun eğdi. "Kimse girmeyecek." Küvete eğilip Drogo'nun alnından öptü. "Onu bana geri getir," diye fısıldadı Mirri Maz Duur'a. Dışarı

çıktı.

Dışarıda, güneş ufuk çizgisinde alçalmaya başlamıştı. Gökyüzü çürük bir kırmızıydı. Khalasar kamp kurmuştu. Çadırlar ve minderler göz alabildiğince araziye yayılmıştı. Sıcak bir rüzgâr esti. Jhogo ve Aggo aygırı yakmak için bir ateş çukuru kazıyordu. Bronz maskeler kadar sert yüzlerden meydana gelen bir kalabalık Dany'nin etrafına toplanmış, kapkara gözlerle onu izliyordu. Sör Jorah'ı gördü. Zırhını ve derilerini giymişti. Alnından ter akıyordu. Önündeki insanları ite ite Dany'nin yanına geldi. Dany'nin arkasında bıraktığı kıpkırmızı ayak izlerini gördüğünde yüzündeki bütün kan çekildi. "Sen ne yaptın küçük aptal?" dedi pürüzlü bir sesle.

"Onu kurtarmak zorundaydım."

"Kaçabilirdik," dedi şövalye. "Seni sağ salim Asshai'ye götürebilirdim prenses. Buna gerek..."

"Ben gerçekten sizin prensesiniz miyim?" diye sordu adama.

"Öyle olduğunu biliyorsun. Tanrılar ikimizi de korusun."

"Öyleyse şimdi bana yardım edin."

Sör Jorah'ın yüzü kederlendi. "Keşke nasıl yapacağımı bilebilseydim."

Mirri Maz Duur'un sesi yükseldi. Ulumaya benzer bir inleme Dany'nin sırtını ürpertti. Dothraklar'dan bazıları endişeyle mırıldanarak geri çekildi. İçeride yanan soba yüzünden çadır ışıldıyordu. Dany kana bulanmış kum ipeğinin ardında hareket eden gölgeleri izledi.

Mirri Maz Duur dans ediyordu ve yalnız değildi.

Dany, Dothraklar'ın yüzündeki çırılçıplak korkuyu gördü. "Bu olamaz," diye gürledi Qotho.

Onun döndüğünü görmemişti Dany. Cohollo ve Haggo da onunla birlikteydi. Bıçaklarla, iğnelerle ve ateşle şifa veren hadımları getirmişlerdi.

"Olacak," diye karşılık verdi Dany.

"Maegi," diye kükredi Haggo. Ve yaşlı Cohollo, Drogo'nun doğduğu gün hayatı ona bağlanan Cohollo, Dany'ye her zaman nazik davranan Cohollo, Dany'nin yüzüne tükürdü.

"Öleceksin maegi," diye ant içti Qotho. "Ama önce diğer maegi ölmeli." Arakh'ını çekip çadıra doğru yürümeye başladı.

"Hayır," diye bağırdı Dany. "Oraya giremezsin." Adamı omzundan yakaladı ama Qotho onu savurdu. Karnındaki çocuğu korumak için kollarını göbeğine siper ederek dizlerinin üstüne düştü Dany. "Onu durdurun," diye bağırdı khas'a.

"Onu öldürün!"

Rakharo ve Quaro çadır kapısının iki yanında durdu. Quaro'nun eli kamçısına gittiği anda Qotho bir dansçı zerafetiyle arakh'ını havaya kaldırıp bir yay çizerek aşağı indirdi. Arakh, Quaro'nun omzuna indi. Parlak çelik deriyi, kası ve kemiği kesip geçti. Genç savaşçı bedeninden kanlar boşalarak geriye düştü.

Qotho arakh'ını geri çekerken, "At efendisi," diye seslendi Sör Jorah. "Bir de beni dene." Uzun kılıcını kınından çıkardı.

Qotho bir küfür savurarak döndü. Arakh hızla hareket ederken Quaro'nun kanı sıcak rüzgârla yağan bir yağmur gibi etrafa serpildi. Arakh, Sör Jorah'ın yüzünden sadece birkaç santim uzakta uzun kılıçla çarpıştı. Qotho öfkeden ulurken iki silah titreyerek birbirlerini tuttu. Şövalye, zırhını giymişti. Eldiveni, boyunluğu, bacak koruması ve göğüs plakası vardı ama miğferi başında değildi.

Şövalye üzerine atılırken Qotho yıldırım gibi yanıp sönen arakh'ını başının üzerinde çevirerek geriledi. Şövalye elinden gelen en iyi şekilde hamle yapmaya çalışıyordu ama arakh o kadar hızlı savruluyordu ki Qotho'nun dört arakh'ı bir o kadar da kolu varmış gibi görünüyordu. Dany zırha inen metalin sesini duydu. Kıvrımlı bıçak zırh eldivenini sıyırıp geçerken metallerin arasından kıvılcımlar saçıldı. Bu sefer gerileyen Sör Mormont oldu. Qotho hamle yapmak için öne çıktı. Şövalyenin yüzünün sol yanından kan akıyordu ve kalçasına aldığı bir darbe bacak korumasında derin bir yarık açarak topallamasına sebep oldu. Qotho şövalyeye, korkak, süt çocuğu, demir elbiseli hadım diye bağırarak alay ediyordu. "Şimdi gebereceksin!" dedi arakh'ı kızıl alaca karanlıkta parlarken. Bebek çılgınca Dany'nin karnını tekmeliyordu. Arakh zırhın yarılmış yerinden içeri dalarak şövalyenin bacağına saplandı.

Mormont inledi, tökezledi. Dany karnında ani bir sancı hissetti. Bacaklarının arası ıslanmıştı. Qotho bir zafer çığlığı attı ama arakh'ı kemiğe denk gelmişti ve bir an orada takılı kaldı.

Bu yeterliydi. Sör Jorah bütün gücüyle kılıcını aşağı indirdi. Et, kas ve kemik parçalandı. Qotho'nun kolu incecik bir deri parçasına ve sinire bağlı halde sallanıyordu. Şövalyenin bir sonraki darbesi Dothraklı'nın kulağına indi. Darbenin şiddetiyle Qotho'nun kafası patlayacakmış gibi göründü.

Dothraklar bağırıyorlardı, Mirri Maz Duur çadırın içinde bir insana ait olmayan seslerle uluyordu, Quaro ölürken su diye yalvarıyordu. Dany yardım için çığlık attı ama kimse onu duymuyordu. Rakharo, Haggo'yla dövüşüyordu. Jhogo'nun kamçısı şimşek gibi bir ses çıkararak şaklayıp Haggo'nun boğazına dolanana kadar arakh'ın arakh'la dansı devam etti. Jhogo kamçıyı geri çekti, kansüvarisi geriye doğru tökezledi, dengesini ve silahını kaybetti. Rakharo

uluyarak öne çıktı ve arakh'ını iki eliyle birden savurarak Haggo'nun başına indirdi. Silahın ucu iki gözünün arasına saplandı. Kalabalığın arasından bir taş fırlatıldı. Dany'nin omzu yarılmıştı, kanıyordu. "Hayır," diye ağladı. "Hayır bunu durdurun. Bu bedel çok fazla." Havada taşlar uçuşmaya başladı. Dany emekleyerek çadıra doğru gitmeye çalıştı ama Cohollo onu saçlarından yakalayarak kafasını arkaya çekti. Dany boğazına dayanan çeliğin soğukluğunu hissetti. "Bebeğim," diye bağırdı. Belki tanrılar o anda duymuştu çığlığını, Cohollo ölmüştü. Aggo'nun fırlattığı ok adamın koltuk altından girip ciğerlerini ve kalbini delmişti.

Dany sonunda kafasını kaldıracak gücü bulduğunda kalabalığın dağılmaya başladığını gördü. Dothraklar ağır ağır çadırlarına ve şiltelerine gidiyordu. Bazıları eyerlerine atlayıp uzaklaşıyordu. Güneş batmıştı. Ateş çukurları öfkeyle çıtırdayıp havaya turuncu közler tükürüyordu. Dany ayağa kalkmaya çalıştı ama ızdırap onu bir devin elleri gibi yakalayıp sıktı. Soluğu kesildi. Bütün yapabildiği kısa nefesler almak için çabalamaktı. Mirri Maz Duur'un sesi bir ağıt gibi yükseliyordu. Çadırın içinde gölgeler dönüyordu.

Bir el göğsünün altına girdi, Sör Jorah onu yerden kaldırıyordu. Şövalyenin yüzü kan içindeydi ve kulağının yarısı kopmuştu. Tekrar sancı girdi, adamın kollarının arasında kıvranıyordu. Şövalyenin hizmetçilere seslendiğini duydu. Hepsi bu kadar korkuyor mu? Cevabı biliyordu. Bir acı dalgası daha vurdu. Dany çığlığını yuttu. Oğlunun iki elinde de hançer var gibiydi. Sanki karnını deşerek dışarı çıkmak için uğraşıyordu. "Doreah, kahrol," diye bağırdı Sör Jorah. "Buraya gel, ebe kadınları çağır."

"Gelmeyecekler. Onun lanetlendiğini söylüyorlar."

"Gelecekler, yoksa kafalarını keserim."

Doreah hıçkırdı. "Hepsi gitti lordum."

"Maegi," dedi biri. Aggo muydu? "Onu maegi'ye götürün."

Hayır, demek istedi Dany. Oraya girmemeliyiz. Ama ağzını açtığında uzun bir acı çığlığı çıktı ve bütün vücudundan ter boşaldı. Bunların neyi var? Göremiyorlar mı? Çadırın içinde gölgeler dans ediyordu. Sobanın ve küvetin etrafında dönüyorlardı. İpek duvarların arkasındaki karanlık şekillerden bazıları insan gibi görünmüyordu. İri bir kurdun gölgesini gördü Dany. Ve ateşte yanan bir adamınkini.

"Kuzu Kadın doğum yatağının bütün sırlarını biliyor," dedi İrri. "Öyle söylemişti, duydum."

"Evet," diye onayladı Doreah. "Ben de duydum."

Hayır, diye bağırdı Dany. Belki sadece bağırdığını sandı çünkü dudaklarının arasından bir fısıltı bile çıkmamıştı. Onu taşıyorlardı. Gözlerini açıp ölü gökyüzüne baktı. Siyah, ıssız ve yıldızsız. Hayır, lütfen. Mirri Maz Duur'un sesi yükseldi, bütün dünya onun sesiyle dolmuş gibiydi. Gölgeler! diye çığlık attı Dany. Dansçılar!

Sör Jorah onu çadırın içine taşıdı.

Arya

Dükkânlardan gelen taze ekmeğin kokusu, Arya'nın o güne kadar kokladığı bütün parfümlerden daha güzeldi. Derin bir nefes aldı ve güvercine doğru yaklaştı. Etine dolgun kuşun kahverengi benekleri vardı. Yerdeki kırıntıları yemekle meşguldü ama Arya'nın gölgesi üstüne düşer düşmez havalandı.

Arya'nın tahta kılıcı kuşu yerden bir metre yukarıda yakaladı ve güvercin uçuşan kahverengi tüylerin arasında yere düştü. Arya göz açıp kapatıncaya kadar kuşun tepesinde bitti. Bir kanadını yakaladı. Hayvan kanat çırpıp gagalıyordu. Kuşu avcuna aldı. Kırıldığını hissedene kadar boynunu çevirdi.

Kedi yakalamaktan daha kolaydı.

Yoldan geçen bir rahip soru soran gözlerle Arya'ya baktı. "Burası güvercin yakalamak için en iyi yer," dedi Arya üstünü silkeleyip yere düşen kılıcını alırken, "kırıntılar için geliyorlar." Rahip hemen uzaklaştı.

Güvercini kemerine bağlayıp yolun aşağısına doğru yürümeye başladı. Bir adam, içinden böğürtlenli, limonlu ve kayısılı kek kokuları yükselen bir el arabasını itiyordu. Arya'nın midesinden gurultular geliyordu. "Bir tane alabilir miyim?" diye sordu. "Bir dilim limonlu ya da hangisi olursa..."

Adam Arya'yı baştan aşağı süzdü. Gördüğü şeyden hoşlanmadığı belliydi. "Üç bakır," dedi.

Arya parmaklarını ahşap kılıcının üstünde tıklattı. "Şişman bir güvercinle takas edelim," dedi.

"Güvercinini Ötekiler alsın," diye cevap verdi adam.

Kekler hâlâ sıcaktı. Fırından yeni çıkmışlardı ve kokuları ağzını sulandırıyordu ama üç bakırı yoktu... bir bakırı da yoktu. Syrio'nun görmek hakkında söylediklerini hatırlayarak adama baktı. Kısa boyluydu. Küçük, yuvarlak bir göbeği vardı. Yürürken sol ayağı hafifçe topallıyordu. Bir kek alıp kaçarsa adamın onu asla yakalayamayacağını düşünüyordu ki, "Kirli ellerini tezgâhımdan uzak tut. Altın pelerinliler hırsız lağım fareleriyle nasıl baş edeceklerini çok iyi bilir," dedi adam.

Arya tedirginlikle arkasına baktı. Şehir Muhafızları'ndan iki altın pelerinli bir ara sokağın başında duruyordu. Altın sarısına boyanmış ağır pelerinleri neredeyse yere değecek kadar uzundu. Siyah çizmeler ve eldivenler giymişlerdi. Birinin belinde uzun bir kılıç asılıydı, diğeri demir bir sopa taşıyordu. Keklere

son kez iştahla baktı ve el arabasının başından ayrılıp uzaklaştı. Muhafızlar onunla hiç ilgilenmemişti ama onları görmek bile midesinin düğümlenmesine sebep oluyordu. Mümkün olduğunca Kızıl Kale'den uzak kalmaya çalışsa da, bu kadar mesafeden bile yüksek kırmızı duvarlarda çürüyen kafaları görebiliyordu. Kalabalık karga sürüleri çığlıklar atarak kafaların üstünde uçuyordu. Sinekler kadar çoklardı. Bit Çukuru'nda, altın pelerinlilerin Lannisterlar'la bir oldukları, kumandanlarına Üç Dişli Mızrak'ta arazi, lordluk unvanı ve konseyde bir sandalye verildiği konuşuluyordu.

Başka şeyler de duyuyordu Arya. Korkutucu şeyler. Ona göre hiç mantığı olmayan şeyler. Bazıları, babasının Kral Robert'ı öldürdüğünü ve hemen ardından Lord Renly tarafından öldürüldüğünü söylüyordu. Bazıları, iki sarhoş kardeşin kavga ettiği ve kralın, Lord Renly tarafından öldürüldüğü konusunda ısrar ediyordu. Lord Renly'nin gecenin bir yarısı adi bir hırsız gibi şehirden kaçmasının başka ne sebebi olabilirdi? Bir hikâyeye göre kral avlanırken bir domuz tarafından öldürülmüştü, bir diğerine göre de bir domuzu yerken ölmüştü. Midesini o kadar çok doldurmuştu ki masada çatlayıp kalmıştı. Hayır masada ölmüş ama Örümcek Varys onu zehirlemiş diye anlatıyordu birisi, bir başkası kralı zehirleyenin kraliçenin ta kendisi olduğunu iddia ediyordu. Hayır frengiden öldü. Hayır bir kılçık yüzünden boğuldu.

Bütün hikâyelerin tek bir ortak yönü vardı; Kral Robert ölmüştü. Yüce Baelor Septi'nin yedi kulesindeki çanlar bütün bir gün ve gece çalmıştı. Yaslarının gök gürültüsü bronz bir nehir gibi bütün şehre akmıştı. Çanların sadece bir kralın ölümünün ardından böyle çalındığını söylemişti bir dericinin oğlu.

Bütün istediği eve gitmekti ama Kral Toprakları'ndan ayrılmak düşündüğü kadar kolay değildi. Bütün dudaklarda bir savaş söylentisi vardı ve şehir surlarındaki altın pelerinliler en az kafasındaki bitler kadar kalabalıktı. Geceleri Bit Çukuru'ndaki çatılarda ya da ahırlarda uyuyordu ve bölgeye pek uygun bir isim verildiğinin farkına varması çok uzun sürmemişti.

Kızıl Kale'den kaçtığından bu yana her gün, şehrin yedi kapısını da sırayla ziyaret ediyordu. Ejderha Kapısı, Aslan Kapısı ve Eski Kapı şimdi kapalı ve sürgülüydü. Çamur Kapısı ve Tanrı Kapısı açıktı ama sadece şehre girenlere. Şehirden çıkışların o kapılardan yapılması yasaklanmıştı. Şehirden çıkmasına izin verilenler Kral Kapısı'nı ve Demir Kapı'yı kullanıyordu ama oralarda da kırmızı pelerinli, aslan miğferli Lannister muhafızları sürekli nöbet tutuyordu. Arya, Kral Kapısı'na yakın bir hanın çatısından kapıyı gözlemişti. Lannister muhafızları bütün arabaları ve kervanları arıyorlardı, süvarileri heybelerini açmaya zorluyorlardı, adım atmaya kalkan herkesi sorguluyorlardı.

Bazen Karasu'yu yüzerek geçmeyi düşünüyordu ama akıntı çok şiddetliydi ve sular derindi. Gemiye binecek ya da kayıkçılara verecek sikkesi de yoktu.

Babası ona asla çalmamasını öğretmişti ama nedenini hatırlamak gittikçe güçleşiyordu. Eğer bir an önce şehirden ayrılmazsa altın pelerinlilerle karşılaşmayı göze almak zorunda kalacaktı. Tahta kılıcıyla kuş avlamayı öğrendiğinden beri aç kalmıyordu ama bu kadar çok güvercin yemenin onu hasta edeceğinden korkuyordu. Bit Çukuru'nu bulmadan önce birkaçını çiğ çiğ yemişti.

Çukur'daki ara sokaklarda yan yana sıralanmış güveççiler vardı. Dükkânlardaki büyük toprak kazanlar yıllardır kaynıyordu. Güvercinin yarısı karşılığında bir gün önceden kalan bir somun ekmek ve "bir kâse kahverengi" veriyorlardı. Hatta kuşun tüylerini kendin yolarsan, diğer yarısını bir şişe geçirip senin için çıtır çıtır kızartıyorlardı. Arya bir bardak süt ve bir dilim limonlu kek için dünyaları verebilirdi ama kahverengi de fena sayılmazdı. İçine genelde arpa, havuç, soğan, turp, hatta bazen elma parçaları koyuyorlardı. Üstü genelde koyu bir yağ tabakasıyla kaplı oluyordu. Arya, kahverenginin içindeki etin kaynağını düşünmemeye çalışıyordu çoğu zaman. Arada bir parça balık da yiyordu.

Tek sorun güveççilerin asla boş olmamasıydı. Yemeğini midesine indirirken kendisini izleyen gözleri hissedebiliyordu. Bazıları çizmelerine ya da pelerinine bakıyordu ve Arya onların ne düşündüğünü biliyordu. Ama bazı gözlerin kıyafetlerinin altına baktığını hissediyordu ki onların ne düşündüğünü anlayamıyordu, asıl korkutucu olan buydu. Birkaç kez onu takip etmiş ve ara sokaklarda kovalamışlardı ama şimdiye kadar onu yakalamayı başaran çıkmamıştı.

Satmayı düşündüğü gümüş bilezik, kaleden kaçtığı ilk gece Domuz Çıkmazı'ndaki yıkık bir evde uyurken iyi kıyafetleriyle birlikte çalınmıştı. Hırsızlar sadece üstündeki pelerinini, deri kıyafetlerini, tahta kılıcını... ve İğne'yi bırakmışlardı. Arya, İğne'nin üstüne yatmış olmasa onu da alırlardı çünkü değeri bütün çalınanların toplamından daha fazlaydı. O günden beri, beline astığı kılıcını gizlemesi için pelerinini sağ omzundan aşağı sarkıtarak dolaşıyordu. Hırsızları korkutması için tahta kılıcını sol elinde herkesin görebileceği şekilde taşıyordu ama güveççilerin olduğu ara sokakta, elinde bir savaş baltası taşısa da korkmayacak adamlar vardı. Bu durum bayat ekmek ve güvercine karşı iştahını kapatmaya yeterli oluyordu. Bazı geceler o adamların bakışlarına maruz kalmaktansa aç uyumayı tercih ediyordu.

Şehrin dışına çıkabilse böğürtlen toplayabilir, elma ve kiraz çalabileceği meyve bahçeleri bulabilirdi. Güneye gelirken Kral Yolu üstünde birkaç tanesine

rastladığını hatırlıyordu. Ormanda kökleri kazabilir, hatta tavşanların peşine düşebilirdi. Şehir içinde fareler, kediler ve çelimsiz köpeklerden başka kovalanacak bir şey yoktu. Güveççilerin köpek leşleri için bir avuç bakır ödediğini duymuştu ama bunu düşünmek bile istemiyordu.

Un Caddesi'nin aşağı kısmı dolambaçlı ara sokaklar ve kesişen yollardan oluşan bir labirent gibiydi. Arya altın pelerinlilerle arasındaki mesafeyi korumaya çalışarak kalabalığın arasında dolaşıyordu. Her zaman caddenin ortasından yürümesi gerektiğini öğrenmişti. Ara sıra at arabalarından ve atlardan kaçmak zorunda kalıyordu ama en azından onların geldiğini görebiliyordu. Kenarlardan yürürsen insanlar seni kolaylıkla çekip alabilirdi. Bazı ara sokaklardaysa duvarlara sürüne sürüne yürümekten başka çare yoktu. Binalar birbirine öyle yakındı ki biraz daha eğimli olsalar birbirlerine değebilirlerdi.

Yuvarlanan bir çemberin arkasından bağıra çağıra koşan küçük çocuklar yanından geçti. Arya üzüntüyle onlara baktı. Bran, Jon ve bebek Rickon'la birlikte çember oynadığı günleri hatırlamıştı. Rickon'un ne kadar büyüdüğünü, Bran'ın mutsuz olup olmadığını merak etti. Jon'un orada olup "küçük kız kardeşim" demesi, saçını karıştırması için her şeyini verebilirdi. Gerçi saçlarının karıştırılmaya ihtiyacı yoktu. Su birikintilerinde kendisini görebiliyordu. Saçlarının daha fazla karışması mümkün değildi.

Ona uyuyacak bir yer verecek bir arkadaş edinmek umuduyla sokakta gördüğü çocuklarla konuşmaya çalışıyordu ama yanlış şeyler söylüyor olmalıydı. Çocuklar ona tedirgin gözlerle bakıyor ve onlara fazla yaklaşırsa koşarak uzaklaşıyorlardı. Çocukların ablaları ve ağabeyleri Arya'ya cevaplayamayacağı sorular soruyor, onunla alay ediyor, kızın eşyalarını çalmaya çalışıyordu. Daha dün, Arya'nın iki katı yaşındaki zayıf, çıplak ayaklı bir kız Arya'yı yere serip deri çizmelerini almaya kalkışmıştı ama Arya tahta kılıcıyla kızın kulağına vurup kan içinde kaçmasını sağlamıştı.

Bit Çukuru'na giden yokuştan aşağı inmeye başladığında başının üstünde bir martı dönerek uçuyordu. Arya düşünceli gözlerle kuşa baktı ama kılıcının o yüksekliğe ulaşması imkânsızdı. Martı denizi düşünmesine sebep oldu. Belki kurtuluş denizdeydi. Yaşlı Dadı ticari kadırgalara binip maceradan maceraya koşan delikanlıların hikâyelerini anlatırdı eskiden. Belki Arya da böyle yapabilirdi. Nehir kıyısına gitmeye karar verdi. Bugün Çamur Kapısı'nı ziyaret etmemişti ve nehir kıyısı da oraya yakındı zaten.

Arya nehre vardığında iskeleler garip bir şekilde sessizdi. Balık pazarını boylu boyunca yürüyen iki altın pelerinliyi gördü ama adamlar ona dikkat etmiyorlardı. Tezgâhların yarısı boştu ve rıhtımda her zamankinden çok daha az gemi vardı.

Altın rengine boyanmış kraliyet savaş gemilerinden üçü, kürekleri inip kalktıkça gövdeleriyle suyu yararak savaş düzeninde Karasu'da hareket ediyordu. Arya bir süre gemileri izledikten sonra nehir boyunca yürümeye başladı.

Üçüncü iskelede, gri ve beyaz renkli yün pelerinler giymiş muhafızları gördüğünde bir an için kalbinin durduğunu sandı. Kışyarı'nın renkleri gözlerini yaşlarla doldurmuştu. Muhafızların arkasında üç direkli bir kadırga demir atmıştı. Arya kadırganın gövdesine yazılmış ismi okuyamıyordu. Tuhaf kelimeler Myr, Braavos hatta Yukarı Valyria dilinde yazılmış olabilirdi. Yanından geçen bir liman işçisini kolundan yakaladı. "Bu gemi nedir?" diye sordu.

"Myr'den Rüzgâr Cadısı," diye cevap verdi adam.

"Hâlâ burada," diye bağırdı Arya. Liman işçisi ona şaşkın gözlerle baktı, omuz silkti ve yoluna devam etti. Arya iskeleye doğru koştu. Rüzgâr Cadısı babasının kiraladığı gemiydi. Onları eve götürecekti ve hâlâ bekliyordu. Arya çoktan gitmiş olduğunu düşünmüştü.

Muhafızlardan biri eli kılıcının kabzasında volta atarken diğer ikisi oturmuş zar atıyordu. Arya kendisini ağlarken görmelerini istemediği için durdu ve gözlerini kuruladı. Gözleri, gözleri, gözleri, neden...

Gözlerinle bak, diye fısıldadı Syrio.

Arya baktı. Babasının bütün adamlarını tanırdı. Gri beyaz pelerinli üç muhafız yabancıydı. "Sen," diye seslendi volta atan muhafız. "Burada ne arıyorsun oğlum?" Zar oynayan adamlar kafalarını kaldırıp baktı.

Arya koşarak kaçmamak için kendisini zor tutuyordu ama kaçmaya başladığı anda peşine düşeceklerini biliyordu. Kendini adamlara doğru yürümeye zorladı. Onlar bir kız çocuğu arıyordu ama Arya'nın bir erkek olduğunu sanmışlardı. Öyleyse Arya da bir erkek çocuğu olurdu. "Bir güvercin almak ister misiniz?" diye sordu. Belinde asılı olan güvercini gösterdi.

"Defol buradan," dedi muhafız.

Arya adamın dediğini yaptı. Korkmuş gibi görünmek için rol yapmaya ihtiyacı yoktu. Diğer muhafızlar oyunlarına geri döndü.

Bit Çukuru'na nasıl geldiğini hatırlamıyordu ama kaldırımsız dar sokağa vardığında nefes nefeseydi. Çukur'un kendine has bir kokusu vardı. Domuz ahırlarının, dericilerin ve ahırların kokusu, ucuz meyhaneler ve genelevlerden yükselen ekşi kokulara karışıyordu. Arya labirentin içinde yürüdü. Bir güveççiden yükselen kaynar kahverenginin kokusu burnuna çarpana kadar güvercininin kaybolduğunu fark etmemişti. Koşarken belinden düşmüş

olmalıydı. Belki de o farkına bile varmadan biri çalmıştı. Bir an için ağlamak istedi yine. Şimdi tekrar Un Caddesi'ne gidip şişman bir güvercin yakalamak zorundaydı.

Şehrin diğer ucundan gelen çan sesleri duyuldu.

Arya dikkat kesilerek dinledi. Çanların bu çalışının ne anlama geldiğini merak ediyordu.

"Bu ne şimdi?" diye seslendi güveç dükkânındaki bir adam.

"Yine çanlar çalıyor, tanrılar bizi korusun," diye bağırdı yaşlı bir kadın.

Renkli ipekler içindeki bir fahişe, bir binanın ikinci kattaki penceresini açıp, "Şimdi de çocuk kral mı öldü?" diye seslendi pencereden sokağa doğru sarkarak. "Çocuk işte. Asla çok dayanmazlar." Kahkaha atmaya başladığında pencerede beliren çıplak bir adam kadının arkasından kollarını beline doladı. Boynunu ısırıp sallanan ağır göğüslerini avuçladı.

"Seni aptal pislik," diye karşılık verdi sokaktaki bir adam. "Kral falan ölmedi, bunlar çağrı vuruşları. Sadece bir kulenin çanı çalıyor. Kral öldüğünde şehirdeki bütün çanlar çalınır."

"Isırmayı kes, yoksa ben senin zillerini çalacağım," dedi kadın arkasından sarılmış adamı dirseğiyle iterek. "Kral ölmediyse kim öldü o zaman?"

"Bu bir çağrı," diye tekrarladı sokaktaki adam.

Arya'yla yaşıt gibi görünen iki çocuk bir su birikintisinde zıplayıp etrafa çamur saçarak sokaktan geçti. Yaşlı bir kadın küfür etti ama onlar hiç umursamadan koşturmaya devam etti. Diğer insanlar da çanların sebebini anlamak için tepeye doğru yürümeye başlamıştı. Arya, diğerlerinden daha ağır yürüyen bir erkek çocuğunun peşinden koştu. "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı. "Neler oluyor?"

Çocuk yürümeye ara vermeden arkasına baktı. "Altın pelerinliler onu septe taşıyor," diye cevap verdi.

"Kimi?" diye bağırdı Arya daha hızlı koşmaya başlarken.

"El," dedi çocuk. "Bugün başı kesilecekmiş, Buu öyle söyledi."

Bir araba yolda derin bir tekerlek izi bıraktı. Çocuk yarığın üstünden atladı ama fark etmeyen Arya tökezleyip düştü. Yere önce yüzü çarptı. Bir taşa denk gelen dizi sıyrıldı, el parmakları ezildi. İğne bacaklarının arasında sallanıyordu. Sol elinin başparmağı kanla kaplanmıştı. Kanı emdiğinde tırnağının yarısının etinden ayrıldığını gördü. Elleri zonkluyordu. Dizleri de kan içinde kalmıştı.

"Yolu açın!" diye bağırdı biri sokağın karşısından. "Redwyne lordları için yolu

açın!" Dörtnala koşan devasa atların sırtındaki dört muhafız tarafından ezilmeden önce can havliyle kenara kaçtı Arya. Bordo ve mavi damalı pelerinler giyiyorlardı. Hemen arkalarından kestane rengi kısraklara binmiş iki genç lord geliyordu. Arya, çilli ve kare yüzlü Redwyne ikizleri Sör Horas ve Sör Hobber'i daha önce yüzlerce kez görmüştü. Sansa ve Jeyne Poole ikizleri ne zaman görseler Sör Dehşet'le Sör Salya diyerek kıkırdarlardı. Ama ikizler komik görünmüyordu bugün.

Herkes hızla aynı yöne doğru koşuyor, çanın ne için olduğunu anlamak istiyordu. Çanlar şimdi daha büyük şiddetle vuruyor gibiydi. Arya insanlardan oluşan akıntıya katıldı. Etinden ayrılan tırnağı öyle kötü zonkluyordu ki ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Etrafındaki heyecan dolu sesleri dinleyerek dudaklarını ısırıp yürümeye devam etti.

"...Kral Eli Lord Stark'ı Yüce Baelor Septi'ne götürüyorlar."

"Çoktan öldüğünü duydum."

"Yakında, çok yakında. Kafasını kesecekler."

"Çoktan kestiler. Hain."

Arya konuşabilmek için çabalıyordu. "O asla..." diye başladı cümlesine ama o sadece bir çocuktu ve tepesinde konuşan diğer adamların sesi onun sesini bastırıyordu.

"Aptal! Kafasını falan kesmeyecekler. Yüce Sept'in merdivenleri ne zamandan beri vatan hainleriyle süsleniyor?"

"İyi de onu orada şövalye falan ilan edecekleri yok ki. Kral Robert'ı öldürenin Stark olduğunu duydum. Ormanda boğazını kesmiş sonra da kralı bir yaban domuzunun öldürdüğünü söylemiş."

"Ah, bu doğru değil. Kralı erkek kardeşi öldürmüş. Şu Renly denen. Miğferindeki altın boynuzlarla yapmış."

"Sen şu yalancı çeneni kapat kadın. Ne dediğini bilmiyorsun. Genç lord dürüst ve iyi bir adam."

Rahibeler Caddesi'ne vardıklarında kalabalık neredeyse üst üsteydi artık. Arya kendini Visenya Tepesi'ne doğru giden insan nehrinin akışına bıraktı. Beyaz mermer meydanda iğne atılsa yere düşmezdi. İnsanlar heyecanla bağrışıyor, Büyük Baelor Septi'ne biraz daha yakınlaşabilmek için itişip kakışıyordu. Çanlar burada sağır ediciydi.

Arya kılıcını sıkı sıkı tutmuş, emekleyerek atların bacaklarının arasından ilerliyordu. Kalabalığın tam ortasında bütün görebildiği kollar, bacaklar, karınlar ve septin yedi uzun kulesiydi. Bir araba gördü. Tepesine tırmanıp etrafı izlemeyi

düşündü ama diğer insanlar da aynı şeyi akıl etmiş olmalıydı. Arabacı bir küfür savurup kamçısıyla çevresindeki kalabalığı dağıttı.

Arya çıldırmış gibiydi. Kalabalığın önüne geçmek için bütün gücüyle insanları iterek ilerlemeye çalıştığında dev bir heykel kaidesinin dibine savruldu. Başını kaldırıp rahip kral Kutsal Baelor'a baktı. Kılıcını beline takıp kaideye tırmandı. Tırnağı kopmuş parmağından akan kan beyaz mermerin üstünde kırmızı izler bırakıyordu ama devam etti ve kralın ayaklarının arasına çıktı.

İşte o an babasını gördü.

Lord Eddard iki muhafızın arasında, septin kapılarının dışındaki rahip minberinde duruyordu. Göğsüne kurt işlenmiş gri kadife bir takım ve yakası kürklü gri yün bir pelerin giyiyordu ama Arya'nın daha önce hiç görmediği kadar zayıflamıştı. Yüzü acıyla çekilmiş gibiydi. Ayakta durmaktan çok ayakta tutuluyordu sanki. Kırık bacağındaki sargı grileşmiş ve çürümüştü.

Bizzat Yüce Rahip, babasının yanındaydı. Kısa boylu ve çok şişmandı. Uzun, beyaz bir cübbe giymişti. Başında, her hareket ettiğinde gökkuşağı oluşturan, saf altın ve kristallerden yapılmış gösterişli bir taç vardı.

Septin kapılarında ve yüksek mermer minberin iki yanında lordlardan ve şövalyelerden oluşan bir grup bekliyordu. Aralarında olan Joffrey'yi fark etmemek mümkün değildi. Bütün giysileri kırmızıydı. İpeklere ve satenlere zıplayan geyikler, kükreyen aslanlar işlenmişti. Başına altın bir taç takmıştı. Kraliçe annesi hemen yanındaydı. Kırmızı şeritli siyah bir yas elbisesi giyiyordu. Başında siyah elmaslarla süslenmiş bir duvak vardı. Arya, dört kral muhafızı ile birlikte duran, kar beyazı bir pelerin ve gri bir zırh giymiş Tazı'yı tanıdı. Desenli damask kumaşından yapılmış bir elbise ve yumuşak terlikleri içindeki Varys'i gördü. Gümüş pelerinli, keçisakallı küçük adamın da bir zamanlar annesi için düello yapınış lord olduğunu tahmin etti.

Ve işte hepsinin ortasında, gökyüzü mavisi ipeklilerini giymiş, bileklerine gümüş bilezikler takmış, kızıl saçları yıkanıp kıvrılmış Sansa duruyordu. Arya kaşlarını çattı. Sansa'nın o insanların arasında ne işi vardı? Ve neden o kadar mutlu görünüyordu?

Bir sıra altın pelerinli, mızraklı adam kalabalığı geride tutmaya çalışıyordu. Başlarında, altın işlemeli siyah bir zırh kuşanmış irice bir adam vardı. Kumandanın pelerini gerçek altın ipliklerden örülmüş gibi parıldıyordu.

Çanlar sonunda sustu ve büyük meydana bir sessizlik çöktü. Babası konuşmaya başladı ama sesi öyle zayıf ve ince çıkıyordu ki Arya ne söylediğini duyamıyordu. İnsanlar bağırmaya başladı. "Ne? Daha yüksek sesle konuş!" Altın pelerinli adam babasını sertçe dürttü. Onu rahat bırak! diye bağırmak istedi Arya

ama kimsenin onu dinlemeyeceğini biliyordu. Dudaklarını ısırdı.

Babası sesini yükseltti ve baştan başladı. "Ben Kışyarı Lordu ve Kral Eli Eddard Stark," dedi. Sesi meydanda çınlıyordu. "Buraya tanrıların ve insanların huzurunda yaptığım hainliği itiraf etmek için geldim."

"Hayır," diye mırıldandı Arya. Kalabalık bağırıp çığlık atmaya başlamıştı. Havada küfürler, hakaretler uçuşuyordu. Sansa yüzünü ellerinin arkasına sakladı.

Babası sesini iyice yükseltti. "Kralın bana olan inancına, arkadaşım Robert'ın güvenine ihanet ettim," diye bağırdı. "Çocuklarını koruyacağıma dair yemin etmeme rağmen, daha Robert'ın kanı soğumadan oğlunu tahttan indirip öldürme ve tahtı kendim için ele geçirme planı yaptım. Yüce Rahip, Kutsal Baelor ve Yedi söylediklerime şahitlik etsin; Joffrey Baratheon, Demir Taht'ın tek gerçek veliahtıdır, Yedi Krallık Lordu'dur ve Diyar'ın Koruyucusu'dur."

Kalabalıktan bir taş fırlatıldı. Arya taşın babasına çarptığını görünce çığlık attı. Altın pelerinliler düşmemesi için babasını tuttu. Alnındaki yarıktan kan boşalıyordu. Gökyüzünden taş yağmaya başladı. Bir tanesi babasının solundaki muhafıza denk geldi. Bir diğeri altın ve siyah zırhlı şövalyenin göğüs plakasına çarptı. Kral Muhafızları'ndan iki şövalye kalkanlarını kaldırarak Joffrey ve kraliçenin önüne geçti.

Arya elini pelerininin içine götürerek İğne'nin kabzasını tuttu. Daha önce hiçbir şeyi sıkmadığı bir güçle kılıcın başını sıkıyordu. Tanrılar, ne olur onu koruyun, diye dua etti. Babamın canını yakmalarına izin vermeyin.

Yüce Rahip, Joffrey ve annesinin önünde diz çöktü. "Günah işleyen cezasını çeker," dedi Arya'nın babasınınkinden çok daha yüksek ve pes bir sesle. "Bu adam bu kutsal mekânda, tanrıların ve insanların gözü önünde günahlarını itiraf etti." Ayağa kalkıp kollarını gökyüzüne uzattığında başındaki tacın etrafında gökkuşakları dans ediyordu. "Tanrılar adaletlidir. Kutsal Baelor onların aynı zamanda merhametli de olduğunu öğretti bize. Bu haine ne yapılmalı Majesteleri?"

Bin ağız aynı anda bağırıyordu ama Arya ne dediklerini duymuyordu. Prens Joffrey... hayır, Kral Joffrey... şövalyelerin kalkanlarının arkasından çıktı. "Annem, Lord Eddard'ın siyahları giymesine izin vermemi rica etti ve Leydi Sansa da babasının hayatı için yalvardı." Sansa'ya baktı ve gülümsedi. Arya bir an için dualarının kabul edildiğini düşündü ama Joffrey kalabalığa dönüp konuşmaya devam etti. "Fakat onlarda yumuşak kadın kalbi var. Kralınız olarak ben, hainlik gibi büyük bir suçun cezasız kalmasına göz yumamam. Sör İlyn, bana hainin başını getirin."

Kalabalık kükredi. Arya, insanlar birbirlerini itip üstüne tırmandığı heykelin

kaidesine yaslandıkça heykelin sallandığını hissediyordu. Yüce Rahip, kralın pelerinini tuttu. Varys kollarını sallaya sallaya krala doğru koşturuyordu. Hatta kraliçe bile oğluna hararetle bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama Joffrey kafasını iki yana salladı. Kral Adaleti Sör İlyn zırh giymiş etsiz bir iskelet gibi aralarından yürümeye başladığında lordlar ve şövalyeler iki yana açıldı. Arya uzaktan belli belirsiz bir ses halinde Sansa'nın çığlığını duydu. Dizlerinin üstüne düşmüş, delirmiş gibi ağlıyordu. Sör İlyn minberin merdivenlerini tırmandı.

Arya, İğne'yi kınından çekerek heykelin ayaklarının arasından kalabalığın içine atladı. Üstüne düştüğü kasap önlüğü giymiş adamı yere devirdi. O anda kendisine çarpan biri yüzünden az kalsın o da düşüyordu. Etrafı koşturan, itekleyen insanlarla çevriliydi, yerdeki zavallı kasabın üstüne basarak geçiyorlardı. Arya, İğne'yi savurarak kendisine yol açıyordu.

Sör İlyn Payne minbere çıktığında altın ve siyah zırhlı şövalye emri verdi. Altın pelerinliler Lord Eddard'ı başı kenardan dışarı sarkacak şekilde mermere yatırdı.

Bir adam, "Hey sen!" diye bağırdı Arya'ya ama Arya adamı devirip geçti. İnsanları iterek, aralarından kıvrılarak, karşısında duran herkese kılıcını sallayarak ilerliyordu. Bir el beceriksizce bacaklarını yakalamaya çalıştı, Arya tekmeleyerek elin sahibinden kurtuldu. Bir kadın yere düştü, Arya kadının sırtına basarak yürümeye devam etti. Ama işe yaramıyordu. İşe yaramıyordu, çok fazla insan vardı. Kendisine bir delik açtığı anda yolu tekrar kapanıyordu. Bir adam Arya'yı yumrukladı. Sansa'nın çığlıkları hâlâ duyuluyordu.

Sör İlyn sırtına asılı kından bir çift el kılıcı çıkardı. Kılıcı havaya kaldırdığında güneş koyu renk metalin üstünden dans ederek aktı ve kılıcın her türlü usturadan daha keskin kenarları ışıldadı. Buz, diye düşündü Arya. Elindeki kılıç Buz. Gözyaşları onu kör bırakarak yanaklarından aşağı akmaya başladı.

Kalabalığın içinden aniden çıkan bir çift kol Arya'yı omuzlarından yakaladı. Kollar üstüne öyle sert atılmıştı ki İğne, Arya'nın elinden uçarak uzağına düştü. Ayakları yerden kesilmişti. Adam, Arya'yı bez bir bebekmiş gibi kolaylıkla kaldırmıştı. Karmakarışık uzun siyah saçlı, sakallı ve çürük dişli bir surat kendi suratına yaklaşıp, "Bakma!" diye hırladı.

"Ben... ben..." diye hıçkırdı Arya.

Yaşlı adam, Arya'yı öyle sert salladı ki dişleri birbirine vurdu. "Çeneni ve gözlerini kapat oğlum." Çok, çok uzaktan gelen bir ses duydu Arya. Yumuşak, iç çeker gibi bir ses. Sanki bir milyon insan aynı anda nefesini bırakmıştı. Yaşlı adamın demir gibi parmakları koluna gömülmüştü. "Bana bak. Evet, aynen böyle, bana." Adamın nefesi ekşi şarap kokuyordu. "Hatırladın mı oğlum?"

Hatırlamasını sağlayan kokuydu. Arya adamın yağlı saçlarını gördü, çarpık omuzlarını örten iyice yıpranmış siyah pelerinini ve kendisine bakan kısık kara gözlerini. Babasını ziyaret eden kara kardeşi hatırlıyordu.

"Hatırladın, değil mi? İşte zeki bir oğlan," dedi adam. Tükürdü. "Buradaki işleri bitti. Benimle geleceksin ve çeneni kapalı tutacaksın." Arya cevap vermek için ağzını açtığında adam onu bir kez daha salladı. Bu sefer daha şiddetli. "Çeneni kapat, dedim."

Meydan boşalıyordu. İnsanlar kendi hayatlarına dönmek için dağılırken çevrelerindeki baskı azaldı. Arya'nın hayatıysa elinden alınmıştı. Uyuşmuş halde adamın yanında yürümeye başladı. Yoren, evet adı Yoren'di, diye düşündü. Adam İğne'yi uzatana kadar onu aldığının farkında bile değildi Arya. "Umarım bunu kullanmayı beceriyorsundur oğlum," dedi adam.

"Ben erkek..." diyerek cümleye başladı Arya.

Adam onu bir kapıya doğru itti. Kirli ellerini saçına geçirip kafasını geri doğru çekti. "...akıllı bir erkek değilim demeye çalışıyorsun değil mi?"

Öbür elinde bir hançer vardı.

Hançer gözlerinin önünde parladığında Arya tekmeler savurarak kendini çıldırmış gibi geri çekti ama adam saçlarını sıkı sıkı yakalamıştı. Öyle kuvvetli tutuyordu ki, kafa derisinin açıldığını hissetti. Dudaklarında gözyaşlarının tuzlu tadı vardı.

Bran

Adamların en yaşlıları ilk isim günlerinden bu yana en fazla on yedi, on sekiz yıl yaşamıştı. Biri yirmisini geçmişti. Diğerleri daha gençti, on altı, belki de daha küçük.

Bran onları Üstat Luwin'in kulesinin balkonundan izliyordu. Tahta kılıçlarını ve sopalarını savururken bağırıyorlar, kasılıyorlar, küfürler ediyorlardı. Avlu tahta kılıç sesleriyle doluydu ve darbeler ete ya da deri kıyafetlere denk geldiğinde sık sık ahlamalar, inlemeler yükseliyordu. Sör Rodrik delikanlıların arasında dolaşıyordu. Beyaz sakallarının altındaki yüzü kızarmıştı. Bütün çocuklara teker teker homurdanıyordu. Bran yaşlı şövalyeyi hiç bu kadar kızgın gördüğünü hatırlamıyordu. "Hayır," deyip duruyordu Sör Rodrik. "Olmuyor, olmuyor, olmuyor."

"İyi dövüşmüyorlar," dedi Bran şüpheyle. Bir parça eti parçalamakla meşgul olan Yaz'ın boynunu okşadı. Etin kemikleri hayvanın dişlerinin arasında çatırdıyordu.

Üstat Luwin iç geçirdi, "Maalesef öyle," diyerek katıldı Bran'a. Üstat, Myr merceği takılmış bir tüpten bakıyor, sabah karanlığında gökyüzüne asılı kalmış bir göktaşını gözleyip konumuyla ilgili notlar alıyordu. "Ama yeterli zamanda... Sör Rodrik haklı, duvarlarımızı koruyacak adamlara ihtiyacımız var. Baban en iyi muhafızlarımızı Kral Toprakları'na götürdü ve diğerlerini de ağabeyin aldı. Pek çoğu geri dönemeyecek, onların yerini alacak adamlar bulmamız gerek."

Bran kederli bir ifadeyle avludaki oğlanlara baktı. "Eğer hâlâ bacaklarım olsaydı hepsini yenerdim." Eline kılıç aldığı son günü hatırladı. Kral, Kışyarı'na gelmişti. Tahta bir kılıçla dövüşmüştü ama Prens Tommen'ı en az elli defa yere sermişti. "Sör Rodrik bana teber kullanmayı öğretmeli. Uzun saplı bir balta kullanabilsem Hodor da bacaklarım yerine geçer. İkimiz bir şövalye olabiliriz."

"Bu epey... sıra dışı olur," dedi Üstat Luwin. "Bir adam dövüşürken kolları, bacakları ve zihni uyum içinde olmalı Bran."

Sör Rodrik avluda bağırıyordu. "Ördek gibi dövüşüyorsunuz. Biriniz gagalıyor, diğeriniz de gagalayarak karşılık veriyor. Savuştur! Darbeyi kes. Ördek dövüşü yetmez. Bunlar gerçek kılıç olsaydı daha ilk gagada kolunuz kopardı." Yaşlı şövalye, gülen bir çocuğa baktı. "Demek gülüyorsun. Küstahlık ediyorsun ve tıpkı bir kirpi dövüşüyorsun..."

"Bir zamanlar kör bir şövalye varmış," dedi Bran inatla. "Yaşlı Dadı anlatmıştı. İki ucunda da keskin bıçakları olan uzun bir direği varmış. Onu salladığında aynı anda iki adamı birden doğrarmış."

"Symeon Yıldızgöz," dedi Üstat Luwin defterine bazı numaralar yazarken. "Gözlerini kaybedince göz çukurlarına yıldız şekilli safirler koymuş ya da ozanlar öyle olduğunu söylüyor. Bu sadece bir hikâye Bran. Tıpkı Aptal Florian hakkındaki hikâyeler gibi. Kahramanlar Çağı'na ait bir masal. Bu rüyaları bir kenara bırakmalısın, kalbini kırmaktan başka bir işe yaramaz."

Rüyalardan bahsedilmesi Bran'a başka bir şey hatırlatmıştı. "Dün gece rüyamda kargayı gördüm yine. Üç gözlü olanı. Pencereden odama girdi ve onunla gitmemi söyledi, ben de gittim. Birlikte lahitlere indik. Babam oradaydı, konuştuk. Üzgündü."

"Peki neden üzgündü?" Üstat tüpünden bakıyordu.

"Sanırım Jon'la ilgili bir mesele yüzünden." Son gördüğü, diğer kargalı rüyalardan çok daha fazla rahatsız ediciydi. "Hodor mahzen mezara inmek istemiyor."

Üstat, Bran'ı yarım kulakla dinliyordu. Gözlerini tüpten kaldırdı. "Hodor ne istemiyor?"

"Mahzen mezara inmek istemiyor. Uyandığımda, babam gerçekten orada mı diye bakmak için beni mahzene götürmesini söyledim. Önce ne dediğimi anlamadı ama ben onu adım adım yürütüp mahzenin merdivenlerine götürdüğümde aşağı inmedi. İlk basamakta öylece durdu ve, 'Hodor,' dedi. Karanlıktan korkuyormuş gibiydi ama benim meşalem vardı. O kadar kızdım ki tıpkı Yaşlı Dadı'nın yaptığı gibi ensesine vurmak istedim." Üstat Luwin'in kaşlarının çatıldığını görünce aceleyle ekledi, "Elbette vurmadım."

"İyi. Hodor bir insan, yürüsün diye vurabileceğin bir katır değil."

"Rüyamda bir kargayla birlikte mahzene uçtum ama uyandığımda bunu yapamıyorum."

"Neden mahzen mezara inmek istedin?"

"Size söyledim. Babam orada mı diye bakmak için."

Üstat boynundaki zinciriyle oynadı. Huzursuz olduğu zamanlarda hep böyle yapıyordu. "Bran, güzel çocuğum, bir gün Lord Stark oradaki tahtında babası, büyükbabası ve Kışyarı'nın bütün lordlarıyla birlikte yan yana oturacak ama tanrıların izniyle bunun olmasına daha uzun yıllar var. Baban kraliçenin esiri olarak Kral Toprakları'nda. Onu mahzen mezarda bulamazsın."

"Ama dün gece oradaydı. Onunla konuştum."

"İnatçı çocuk," diyerek içini çekti Üstat. Defterini kenara bıraktı. "Gidip bakmak ister misin?"

"Gidemem çünkü Hodor oraya gitmiyor. Merdivenler çok dar ve dik olduğu için Dansçı da mahzene inemiyor."

"Sanırım bu sorunu çözebilirim."

Hodor yerine yabanıl kadın Osha çağırıldı. Uzun ve güçlüydü, şikâyet de etmiyordu. Nereye gitmesi söylense itiraz etmeden gidiyordu. "Ben hayatımı Sur'un ötesinde geçirdim, kara bir delik beni korkutmaz lordlarım," dedi.

"Yaz, buraya gel," dedi Bran kadın onu kaslı kollarıyla kaldırırken. Ulu kurt kemiğini bıraktı, Bran'ı avludan geçirip yer altındaki soğuk mahzene giden sarmal merdivenlerden indiren Osha'yı takip etti. Üstat Luwin elinde bir meşale taşıyarak önden yürüyordu. Bran, kadının onu sırtında değil de kucağında taşımasını –çok fazla– umursamıyordu. Osha, Kışyarı'na geldiğinden beri bütün bağlılığıyla hizmet ettiği ve iyi davranışlarda bulunduğu için Sör Rodrik ayaklarındaki zincirin çıkarılmasına izin vermişti. Buna rağmen ona hâlâ tam olarak güvenilmediğinin bir göstergesi olan iki demir halka ayak bileklerindeydi ama halkalar merdivenlerden emin adımlarla inmesine engel olmuyordu.

Bran mahzen mezara en son ne zaman indiğini hatırlamıyordu. Önce olduğu kesindi. Küçükken, Robb, Jon ve kızlarla birlikte mahzen mezarda oyun oynarlardı.

Hepsinin orada, onun yanında olmasını istedi. Mahzen mezar bu kadar karanlık ve korkutucu görünmezdi o zaman. Yaz, ona da bulaşan kederle yürürken aniden durdu, kafasını kaldırdı ve ölü havadaki serinliği kokladı. Dişlerini çıkarıp sürünerek geri geri gitti. Üstat Luwin'in taşıdığı meşalenin alevi yüzünden gözleri altın gibi parlıyordu. Demir gibi sert olan Osha bile huzursuz olmuş gibi görünüyordu. Taş tahtlarında oturan granit Starklar'a bakarak, "Zalim adamlarmış," dedi.

"Onlar Kış Kralları'ydı," diye fısıldadı Bran. Burada yüksek sesle konuşmak yanlışmış gibi geliyordu nedense.

Osha gülümsedi. "Kışın kralı yoktur. Eğer kışı görseydin bunu bilirdin yaz çocuğu," dedi.

"Onlar binlerce yıl boyunca Kuzey Kralları idi," dedi Üstat Luwin. Granit heykellerin iyice görünebilmesi için meşaleyi yukarı kaldırdı. Heykellerden bazıları tüylü ve sakallıydı, ayaklarının dibinde yatan kurtlar kadar vahşi görünüyorlardı. Yüz hatları kucaklarında duran uzun kılıçlar gibi sertti. "Sert devirlerin çetin adamları. Gelin." Hızlı adımlarla mahzende ilerledi, sütunların

ve sayısız kabartmalı levhanın arasından geçti. Havaya kaldırdığı meşalenin alevi ateşten bir dil gibi arkasından gidiyordu.

Mahzen mağara gibiydi. Kışyarı'ndan daha uzundu. Jon bir keresinde, mahzenin altında daha eski kralların gömülü olduğu daha derin katlar bulunduğunu söylemişti. Meşaleyi gözden kaybetmek hiç iyi olmazdı. Kucağında Bran'ı taşıyan Osha bile alevin peşinden giderken, Yaz ilerlemeyi reddediyordu.

"Tarihini hatırlıyor musun Bran?" diye sordu Üstat Luwin. "Osha'ya bu adamların kim olduklarını ve yaptıkları şeyleri anlat, anlatabilirsen."

Bran önünden geçen granit yüzlere baktı ve hikâyeleri sırayla aklına geldi. Hikâyelerini Üstat Luwin anlatmıştı ve Yaşlı Dadı da canlı kılmıştı. "Bu Jon Stark. Deniz istilacıları doğuya çıktıklarında onları püskürttü ve Beyaz Liman'da bir kale yaptırdı. Oğlunun adı Rickard Stark'tı. Babamın babası olan Rickard değil, başka biri. Rickard, Marsh Kralı'ndan Boğaz'ı aldı ve kralın kızıyla evlendi. Şu çok zayıf, uzun saçlı ve seyrek sakallı olan heykel Theon Stark. Ona Aç Kurt derlerdi çünkü her zaman savaş halindeydi. Melankolik ifadeli uzun adam da Brandon, denizi çok sevdiği için onu da Gemici Brandon diye anarlardı. Onun lahdi boş. Çünkü Gün Batımı Denizi'ni aşarak batıya gitmek için yelken açtı ama onu bir daha gören olmadı. Aynı ismi taşıyan oğlu Brandon'a, kederinden babasının bütün gemilerini ateşe verdiği için Yangın Brandon adını taktılar. Şuradaki heykel Rodrik Stark'a ait. Bir güreş müsabakasında Ayı Adası'nı kazanıp Mormontlar'a verdi. Bu da Torrhen Stark, Diz Çöken Kral. Son Kuzey Kralı, ilk Kışyarı Lordu'ydu. Fatih Aegon'a teslim oldu. Ah, şurada da Cregan Stark var. Bir keresinde Prens Aemon'la dövüşmüştü ve prens ondan daha iyi bir kılıç savaşçısıyla karşılaşmadığını söylemişti." Mahzen mezarın sonuna gelmek üzereydiler ve Bran'ın içi hüzünle dolmaya başlamıştı. "Ve işte büyükbabam, Lord Rickard. Deli Kral Aerys tarafından başı kesilmiş. Yanındaki lahitlerde kızı Lyanna ve oğlu Brandon yatıyor. Ben değil, başka bir Brandon, babamın kardeşi. Onların heykellerinin olmaması gerekir aslında. Heykeller sadece krallar ve lordlar için ama babam onları o kadar çok seviyordu ki heykellerini yaptırdı."

"Kız çok güzelmiş," dedi Osha.

"O kral Robert'ın nişanlısıydı, evleneceklerdi ama Prens Rhaegar, Lyanna'yı kaçırıp ona tecavüz etti," diye açıkladı Bran. "Robert onu geri almak için savaş başlattı. Üç Dişli Mızrak'ta Rhaegar'ı baltasıyla öldürdü ama Lyanna öldü, sonuçta onu geri alamadı."

"Hüzünlü bir hikâye," dedi Osha. "Ama boş lahitler daha hüzünlü."

"Bu, zamanı geldiğinde Lord Eddard'ın konacağı lahit," dedi Üstat Luwin. "Rüyanda babanı burada mı gördün Bran?"

"Evet," diye cevap verdi liran. Rüyayı hatırlamak onu ürpertmişti. Huzursuzca lahde baktı, tüyleri diken diken olmuştu. Bir ses mi duymuştu? Burada biri mi vardı?

Üstat Luwin kapağı açık lahde doğru bir adım attı, meşale elindeydi. "Bak, burada değil işte ve daha uzun yıllar da olmayacak. Rüyalar sadece rüyadır çocuğum." Meşaleyi dev bir canavarın ağzına sokuyormuş gibi derin lahdin içine soktu. "Görüyor musun? Burada hiç kimse..."

Karanlık hırlayarak üzerine atıldı.

Bran yeşil alevler gibi yanan gözler, parlayan dişler ve simsiyah tüyler gördü. Üstat Luwin bir çığlık attı. Meşale elinden fırlayıp Brandon Stark'ın yüzüne çarptı, ayaklarının dibine düştü, alevler bacaklarını yalamaya başladı. Meşalenin gidip gelen ışığında Üstat Luwin'in ulu kurtla cebelleştiğini gördüler. Üstat bir eliyle hayvanın çenesini yumrukluyordu, diğer eline kurdun dişleri geçmişti.

"Yaz!" diye bağırdı Bran.

Yaz, arkalarındaki karanlıktan koşarak geldi. Tüylüköpek'in üstüne atladı. Üstat Luwin kan içinde kalmış eliyle dizlerinin üstüne kalkmaya çalışırken iki ulu kurt gri ve siyah bir bohça gibi birbirlerini ısırıp pençeler savurarak yuvarlanmaya başladı. Osha, Bran'ı Lord Rickard'ın ulu kurduna yaslayarak Üstat Luwin'in yardımına koştu. Duvarlarda altı metre boyundaki ulu kurt gölgeleri dövüşüyordu.

"Tüylü," diye bağırdı zayıf bir ses. Bran başını kaldırıp baktığında babasının açık lahdinin yanında duran Rickon'u gördü. Tüylüköpek, Yaz'a son bir pençe attıktan sonra dövüşü bıraktı ve Rickon'un yanına gitti. "Babamı rahat bırak," diye Üstat Luwin'i uyardı Rickon. "Onu rahat bırak."

"Rickon, babamız burada değil," dedi Bran yumuşak bir sesle.

"Evet burada. Onu gördüm." Rickon'un yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Onu dün gece burada gördüm."

"Rüyanda mı?"

Rickon başıyla onayladı. "Onu bırakın. Onu rahat bırakın. O eve dönüyor. Söz verdiği gibi eve geliyor."

Bran daha önce Üstat Luwin'i bu kadar kafası karışmış halde görmemişti. Tüylü köpeğin dişleri tarafından parçalanan kolundan kan damlıyordu. "Osha, meşale!" dedi acıyla. Osha sönmeden meşaleyi yakaladı. Brandon Stark'ın bacakları isten kapkara olmuştu. "Bu... bu yaratığın barınakta zincirli olması

gerekiyordu," dedi Üstat Luwin.

Rickon ulu kurdun kanla kaplı çenesine hafifçe okşadı. "Onu ben serbest bıraktım. Zincirleri sevmiyor," dedi. Parmaklarını yaladı.

"Rickon, benimle gelmek ister misin?" diye sordu Bran.

"Hayır, burayı seviyorum."

"Ama burası karanlık. Ve soğuk."

"Ben korkmuyorum. Burada babamı beklemek zorundayım."

"Benimle bekleyebilirsin," dedi Bran. "Birlikte bekleriz. Sen, ben ve kurtlarımız." Ulu kurtlar yaralarını yalıyordu. İkisi de tetikteydi.

"Bran," dedi Üstat sertçe. "İyi niyetli olduğunu biliyorum ama Tüylüköpek serbest bırakılamayacak kadar vahşi. Ben saldırdığı üçüncü adamım. Onu kale içinde serbest bırakırsak birini öldürmesi an meselesi. Gerçekler acıdır ama bu hayvanın zincirlenmesi ya da..." Tereddüt etti.

...öldürülmesi gerekir, diye düşündü Bran ama sadece, "Bu hayvan zincirlenmek için yaratılmamış, sizin kulenizde bekleyeceğiz, hepimiz," dedi.

"Bu mümkün değil," diye karşılık verdi Üstat.

Osha sırıttı. "Yanlış hatırlamıyorsam burada lord olan çocuk," dedi. Meşaleyi Üstat Luwin'e geri verdi ve Bran'ı yerden kaldırıp kucağına aldı. "Luwin'in kulesine gidiyoruz."

"Geliyor musun Rickon?"

Kardeşi başıyla onayladı. "Eğer Tüylü de gelirse," dedi. Osha ve Bran'ın peşinden koşmaya başladı. Üstat Luwin'in onları takip etmekten başka çaresi kalmamıştı. Endişeli gözlerle kurtları izliyordu.

Üstat Luwin'in kulesi o kadar dağınıktı ki Bran onun onca eşyanın arasında aradığı şeyleri bulabilmesine hayret ediyordu. Masalar ve sandalyeler üst üste yığılmış kitaplarla doluydu. Raflara sıra sıra kavanozlar dizilmişti. Mobilyalar eriyip tükenmiş mumların izleriyle ve kurumuş mum gölcükleriyle kaplıydı. Myr mercekli uzun tüp balkona açılan kapının önünde duruyordu. Duvarlar gölge ve yıldız haritalarıyla kaplıydı. Her yerde kâğıtlar, kalemler ve mürekkep benekleri vardı. Bunlar yetmiyormuş gibi, her şey çatı kirişindeki kuzgunların pisliğiyle lekelenmişti. Osha, Üstat Luwin'in talimatlarıyla adamın yarasını yıkayıp sargılarken, kuşların yukarıdan gelen tiz ötüşleri duyuluyordu. "Bu saçmalık," dedi küçük gri adam. Osha kurt ısırıklarının üstüne yakan bir merhem sürüyordu. "Evet, ikinizin de aynı rüyayı görmüş olması kulağa garip geliyor ama düşününce gayet doğal. Babanızı çok özlediniz ve şu anda esir olduğunu

biliyorsunuz. Korku insanın zihnini ateşe verebilir ve tuhaf şeyler düşündürür. Rickon olup biteni anlayamayacak kadar küçük..."

"Dört yaşındayım," dedi Rickon. Mercek tüpünden İlk Kule'deki gargoylelere bakıyordu. Ulu kurtlar yuvarlak salonun iki ucunda oturmuş yaralarını yalıyordu.

"...çok küçük ve ah, yedi cehennem, bu fena yakıyor, hayır, durma, bu kadarı yeterli değil. Dediğim gibi, çok küçük ama sen rüyaların sadece rüya olduğunu bilecek kadar büyüdün Bran."

"Bazıları sadece rüyadır ama bazıları da değildir." Osha adamın kolundaki derin yarığın üstüne açık kırmızı renkteki ateş sütünü döktü. Luwin soluğunu tuttu. "Ormanın çocukları size rüyalar hakkında bir şeyler anlatabilir."

Üstat Luwin'in gözlerinden yaşlar süzülüyordu ama başını inatla salladı. "Bahsettiğin çocuklar... sadece rüyalarda yaşıyor. Çoktan ölüp kayboldular. Tamam, bu yeterli. Şimdi sargılar. Önce pamukları koy, sonra da sar. Sıkıca. Kolum kanayacak."

"Yaşlı Dadı çocuklar ağaçların şarkılarını biliyor, der. Kuş gibi uçar, balık gibi yüzerlermiş. Hayvanlarla konuşabilirlermiş," dedi Bran. "Öyle güzel şarkı söylerlermiş ki duyar duymaz bebek gibi ağlamaya başlarmışsın."

"Bütün bunları büyülerle yaparlarmış," diye karşılık verdi Üstat Luwin. "Keşke şimdi burada olsalardı. Kolumu acı çektirmeden iyileştirirlerdi ve Tüylüköpek'e insanları ısırmamasını söylerlerdi." Öfkeyle büyük siyah kurda baktı. "Bundan bir ders çıkar Bran. Büyülere bel bağlayan insanlar camdan kılıçlarla düello yapar. Çocuklar da öyleydi. Bak, sana bir şey göstereyim." Ayağa kalkıp salonun diğer ucuna gitti. Elinde yeşil bir kavanozla geri döndü. Kavanozun kapağını açıp bir avuç parlak siyah ok ucu çıkardı. "Şunlara bir bak."

Bran bir tanesini aldı. "Camdan yapılmış," dedi. Rickon merakla masanın üstüne eğildi.

"Ejderha camı," dedi Osha. Üstat Luwin'in yanında oturmuş adamın elini sargılamaya devam ediyordu.

"Obsidiyen," diye ısrar etti Üstat Luwin yaralı kolunu tutarak. "Yeryüzünün derinliklerinde, tanrıların ateşleriyle eritilmiş. Binlerce yıl önce ormanın çocukları bunlarla avlanırdı. Çocuklar metalleri bilmiyordu. Zırh yerine yapraklardan dokunmuş uzun tunikler giyip bacaklarını ağaç kabuklarıyla örtüyorlardı böylece ağaçların arasında görünmez oluyorlardı. Kılıç yerine obsidiyenden yapılmış bıçaklar taşıyorlardı."

"Hâlâ taşıyorlar." Osha ısırıkların üstüne yumuşak pamukları yerleştirdi ve pamuklu sargı şeritleriyle yarayı sıkı sıkı sardı.

Bran mızrak ucunu gözüne iyice yaklaştırdı. Siyah cam ince ve parlaktı. Çok güzel göründüğünü düşünüyordu. "Bu bende kalabilir mi?" diye sordu.

"Nasıl istersen," dedi Üstat.

"Ben de istiyorum," dedi Rickon. "Dört tane istiyorum. Ben dört yaşındayım."

Luwin, Rickon'un sayarak uçları kavanozdan almasına izin verdi. "Çok dikkatli ol. Hâlâ keskinler, bir tarafını kesme," dedi.

"Bana çocukları anlatın," dedi Bran. Bu çok önemliydi.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu Üstat.

"Her şeyi."

Üstat Luwin boynuna dolanmış zinciriyle oynadı. "Alacakaranlık Çağı'nın insanlarıydı. İlktiler, krallardan ve krallıklardan önce," dedi. "O zamanlarda kaleler, karakollar, şehirler yoktu. Burayla Dorne Denizi arasındaki pazar kasabaları kadar olanlar bile yoktu. Hiç insan da yoktu. Şimdi Yedi Krallık dediğimiz yerde sadece ormanın çocukları yaşardı.

Koyu renkli güzel insanlardı. Küçük heykeller kadarlardı. Boyları yetişkinliklerinde bile bir çocuğun boyu kadar olurdu. Ormanın derinliklerindeki mağaralarda, ağaç kovuklarında ve gizli orman kasabalarında yaşarlardı. Küçük oldukları için çevik ve zariftiler. Kadınlar ve erkekler, büvet ağaçlarından yapılmış yaylarla ve tuzaklarla bir arada avlanırlardı. Tanrıları ormanın, suların ve kayaların isimleri saklı tanrılarıydı. Onların bilge adamlarına yeşil peygamberler denirdi. Ormanı kollayıp gözetmeleri için büvet ağaçlarına suratları oyan onlardır. Ormanın çocuklarının nereden geldiklerini, ne kadar hüküm sürdüklerini kimse bilmiyor.

Ama on iki bin küsür yıl önce, Dorne'un Kırık Kol'u henüz kırılmadan evvel, İlk İnsanlar doğudan geldi. Bronz kılıçları vardı ve büyük deri kalkanları. Ata biniyorlardı. Daha önce Dar Deniz'in bu tarafında hiç at görülmemişti. Şüphesiz ki ormanın çocukları atlardan, İlk İnsanlar'ın ağaçlardaki yüzlerden korktuğu kadar korktu. İlk İnsanlar çiftlikler ve karakollar kurarken suratlı ağaçları kesip ateşe verdi. Ormanın çocukları korkudan donakalmış halde savaşa girdi. Eski şarkılar, yeşil peygamberlerin denizi yükseltip topraklarını temizlemek için kara büyüler yaptığını, Kol'u kırdıklarını anlatır ama kapıyı kapatmakta geç kalmışlardı. Savaş, toprak hem çocukların hem İlk İnsanlar'ın kanıyla kıpkırmızı kesilene kadar sürdü. Ama çocukların daha fazla kanı dökülmüştü. Çünkü insanlar onlardan daha iri ve güçlüydü. Üstelik ahşap, taş ve obsidiyen, bronz karşısında yeterli değildi. Sonunda her iki ırkın bilge adamları meseleye el koydu. İlk İnsanlar'ın şefleri ve kahramanları, çocukların yeşil peygamberleri ve

orman dansçılarıyla, Tanrı Gözü denen devasa göldeki küçük adada, büvet ağaçlarının ortasında buluştu.

Antlaşma orada imzalandı. Kıyı şeritleri, yüksek düzlükler, parlak otlaklar, dağlar ve bataklıklar İlk İnsanlar'a verildi ama derin ormanlar sonsuza dek çocuklarda kalacaktı ve diyardaki hiçbir büvet ağacına bir daha asla balta vurulmayacaktı. Tanrılar, Antlaşma'ya şahitlik etsin diye adadaki bütün büvet ağaçlarına birer surat verildi. Yüzler Adası'nı korumak üzere yeşil peygamberler kutsal bir birlik oluşturdu.

Antlaşma sayesinde İlk İnsanlar ve ormanın çocukları arasında dört bin yıl süren bir barış dönemi başladı. Zaman içinde İlk İnsanlar beraberlerinde getirdikleri tanrılarını bile bir kenara koyup ormanın adı saklı tanrılarına ibadet etmeye başladı. Antlaşma'nın imzalanması Alacakaranlık Çağı'na son verip Kahramanlar Çağı'nı açtı."

Bran parlak siyah ok ucunu avcunun ortasına koyup elini kapattı. "Ama siz ormanın çocuklarının artık olmadığını söylediniz."

"Varlar," dedi Osha son sargıyı dişleriyle koparırken. "Sur'un kuzeyinde işler farklıdır. Çocuklar oraya gitti. Devler ve diğer eski ırklar da öyle."

Üstat Luwin içini çekti. "Kadın, yasalara göre ölü ya da zincirlere bağlı olman gerekirdi. Starklar sana hak ettiğinden çok daha fazla nezaket gösterdi. Onlara olan borcunu çocukların kafalarını saçmalıklarla doldurarak ödemen çok yakışıksız."

"Bana nereye gittiklerini söyleyin. Bilmek istiyorum," dedi Bran

"Ben de," diye katıldı Rickon.

"Ah, pekâlâ," diye mırıldandı Üstat Luwin. "Antlaşma, İlk İnsanlar'ın hüküm sürdüğü Kahramanlar Çağı, Uzun Gece ve Yedi Krallık'ın doğuşu boyunca devam etti. Ama yüzlerce asır sonra denizi geçen başkaları da oldu.

İlk önce, çelik ve ateşle birlikte Andallar geldi. Uzun boylu, sarışın, savaşçı bir ırk. Yeni tanrıların yedi köşeli yıldızı göğüslerine boyanmıştı. Savaş yüzyıllar sürdü. Sonunda altı güney krallığı onlara boyun eğdi. Sadece burada, Boğaz'ı geçmeye çalışan ordular Kuzey Kralları tarafından geri püskürtüldü ve İlk İnsanlar'ın hükümdarlığı devam etti. Andallar bütün büvet ağaçlarını yaktı, suratları kesti, karşılarına çıkan bütün çocukları kılıçtan geçirdi ve her yerde eski tanrılar yerine Yedi'nin zaferini ilan etti. Ormanın çocukları kuzeye kaçtı..."

Yaz ulumaya başlamıştı.

Üstat Luwin irkilerek anlatmaya ara verdi. Tüylüköpek ayağa kalkıp kardeşinin ulumasına katılınca Bran'ın kalbi dehşetle sıkıştı. "Geliyor," diye

fısıldadı çaresizce. Dün geceden beri bildiğini fark etti. Karga onu vedalaşması için mahzen mezara götürdüğünden beri biliyordu aslında. Biliyordu ama inanmamıştı. Üstat Luwin'in haklı olmasını istiyordu. Karga, diye düşündü. Üç gözlü karga...

Uluma başladığı gibi aniden kesildi. Yaz, salonun diğer tarafındaki Tüylüköpek'in yanına gidip kardeşinin yaralarını yalamaya başladı. Pencerelerden kanat sesleri duyuldu.

Bir kuzgun pencerenin pervazına konup gagasını açtı. Keder dolu, boğuk bir ses çıkardı.

Rickon ağlamaya başladı. Ok uçları teker teker avcundan döküldü. Bran kardeşini kendine çekip sıkı sıkı sarıldı.

Üstat Luwin kuzguna kanatları olan bir akrepmiş gibi bakıyordu. Uykusunda yürüyormuşçasına ağır hareket ederek pencereye gitti. Bir ıslık çaldı ve kuzgun sıçrayıp sargılı koluna kondu. Kanatlarında kurumuş kan vardı. "Bir şahin," diye mırıldandı Üstat. "Belki bir baykuş." Mektubu kuzgunun bacağından aldı.

Üstat kağıdı açarken Bran titriyordu. Kardeşine daha sıkı sarılarak, "Nedir?" diye sordu.

"Ne olduğunu biliyorsun evlat," dedi Osha elini Bran'ın başına koyarak.

Üstat Luwin uyuşmuş gibi onlara baktı. Küçük gri adamın gri cübbesinin kolunda kan, gri gözlerinde yaş vardı. "Lordlarım," dedi pürüzlü ve titreyen bir sesle. "Biz... biz onun yüzünü çok iyi tanıyan bir taş oyma ustası bulmalıyız..."

Sansa

Maegor Hisarı'nın tam ortasındaki kule odasında Sansa kendini karanlığa teslim etmişti.

Bütün perdeleri kapatıp uyumuş, ağlayarak uyanmış ve tekrar uyumuştu. Uyuyamadığı zamanlarda örtülerin altında acıyla titriyordu. Hizmetçiler gidip geliyor, yemek getiriyordu ama Sansa yemeğin görüntüsüne bile katlanamıyordu. Yemekler, hizmetçiler gelip tepsileri alana kadar pencerenin yanındaki masada üst üste yığılıyor, bozuluyordu.

Bazen kesintisiz ve rüyasız uyuyordu. Uyandığında gözlerini kapattığı andan çok daha yorgun ve kederli hissediyordu kendini ama bunlar en iyi zamanlardı. Çünkü gördüğü rüyalarda babası oluyordu. Uyanık ya da uykuda, onu görüyordu. Altın pelerinlilerin onu mermere yatırdığını görüyordu. Sör İlyn'in minbere doğru yürüdüğünü, Buz'u kınından çıkardığını, o anı... o anı... başka tarafa bakmak istemişti. Gerçekten istemişti. Dizleri çözülmüş, yere düşmüştü ama kafasını bir türlü başka tarafa çevirememişti. İnsanlar çığlık atıyordu. Prensi ona gülümsemişti. Gülümsemişti ve Sansa kendini güvende hissetmişti. Sadece bir an için, prensi o lafları edene kadar. Babasının bacakları... hatırladığı şey buydu. Sör İlyn kılıcı indirdiğinde... babasının bacaklarının nasıl kasıldığını...

Belki ben de ölürüm, diye düşündü ve bu hiç de kötü olmazdı. Kendini pencereden aşağı atsa bütün acısı bir anda dinerdi ve ozanlar yıllar sonra onun kederiyle ilgili şarkılar yazardı. Bedeni kırık ve masum bir halde aşağıdaki taşlarda uzanır, ona ihanet edenleri utandırırdı. Sansa pencereyi açtı... ama bütün cesareti bir anda kayboldu ve ağlayarak kendini yatağa attı.

Hizmetçiler yemeğini getirdiklerinde onunla konuşmaya çalışıyordu ama Sansa cevap vermiyordu. Bir kere Üstat Pycelle de şişeleri ve mataralarıyla birlikte gelerek hasta olup olmadığına bakmıştı. Alnına dokunmuş, elbiselerini çıkartmış, hizmetçi kız onu tutarken tepeden tırnağa muayene etmişti. Giderken bitkilerden ve ballı sudan yapılmış bir şişe şurup bırakmış, her gece içmesini söylemişti. Sansa içmişti ve yine uyumuştu.

Odasına adım adım yaklaşan uğursuz ayak sesleri duydu rüyasında. Bir adam ağır ağır merdivenleri tırmanıyor, yatak odasına doğru yaklaşıyordu. Arya titreyerek kapının arkasına saklandı. Yaklaşan Sör İlyn'di, biliyordu. Elinde Buz vardı, Sansa'nın kafasını kesmek için geliyordu. Kaçacak, saklanacak bir yer yoktu. Sonunda ayak sesleri tam kapının önünde durdu. Adam ölü gözleri ve

çiçek bozuğu suratıyla sessizce bekliyordu. Tam o sırada çıplak olduğunu fark etti Sansa. İki büklüm yere çökerek kendini elleriyle örtmeye çalıştı. Kapı gıcırtıyla açıldı, büyük kılıcın ucu göründü...

Sansa sayıklayarak uyandı. "Lütfen, Lütfen. Uslu duracağım. İyi davranacağım. Lütfen, yapmayın." Ama odada söylediklerini duyacak kimse yoktu.

Sonunda odasına gerçekten geldiklerinde hiç ayak sesi duymadı. Kapısını açan Sör İlyn değil bir zamanlar onun prensi olan Joffrey idi. Sansa kıvrılmış halde yatağında yatıyordu. Perdeleri kapalıydı, öğlen vakti mi yoksa gece yarısı mı söyleyemezdi. Duyduğu ilk şey kapının çarpılması oldu. Sonra yatağının cibinliği çekildi. Aniden gözlerine giren ışığı engellemek için elini kaldırdığında Sansa onları gördü.

"Bugün konsey toplantısında bana eşlik edeceksin," dedi Joffrey. "Yıkan ve benim nişanlıma yakışır şekilde giyin." Sandor Clegane prensin yanında duruyordu. Kahverengi sade bir takım ve yeşil renkli yelek giyiyordu. Arkalarında Kral Muhafızları'ndan beyaz pelerinli iki şövalye vardı.

Sansa yatak örtüsünü çenesine kadar çekti. "Hayır," diye ağladı. "Lütfen... beni rahat bırakın."

"Eğer kalkıp kendin giyinmezsen Tazı seni giydirir," dedi Joffrey.

"Size yalvarıyorum prensim..."

"Ben artık kralım. Tazı, onu yataktan çıkar."

Sandor Clegane, güçsüzce karşı koymaya çalışan Sansa'yı belinden kavrayıp kuş tüyü yatağından kaldırdı. Sansa'nın örtündüğü battaniye yere düştü. Üstünde çıplaklığını zar zor kapatan incecik bir gecelik vardı. "Sana söyleneni yap çocuk," dedi Sandor Clegane. "Giyin." Sansa'yı gardıroba doğru itti, neredeyse nazikçe.

Sansa geri çekildi. "Kraliçenin söylediklerini yaptım. Mektupları yazdım. Onun söylediği şeyleri yazdım. Bana merhametli olacağınıza söz vermiştiniz. Lütfen, eve gitmeme izin verin. Yemin ederim ki iyi olacağım. Bende hain kanı yok. Ben sadece evime dönmek istiyorum," dedi. Sonra görgü kurallarını hatırlayarak, "Sizin için sakıncası yoksa," diye zayıf bir sesle ekledi.

"Benim için sakıncası var," dedi Joffrey. "Annem hâlâ seninle evlenmek zorunda olduğumu söylüyor. Böylece burada benimle kalacaksın ve itaat edeceksin."

"Seninle evlenmek istemiyorum," diye bağırdı Sansa. "Sen benim babamın kafasını kestirdin!"

"O bir haindi. Onun canını bağışlayacağıma söz vermemiştim. Eğer senin baban olmasaydı onu canlı canlı yaktırırdım ya da parçalattırırdım ama ona temiz bir ölüm imkânı verdim."

Sansa, Joffrey'ye baktı. Onu ilk defa gerçekten görüyordu. Aslan desenli kırmızı bir takım giyiyordu. Altın renkli pelerininin yüksek yakası yüzünü çevreliyordu. Onu nasıl o kadar yakışıklı bulduğunu şimdi anlayamıyordu. Dudakları yağmurdan sonra ortaya çıkan solucanlar kadar kırmızı ve yumuşaktı. Gözleri kibirli ve zalim bakıyordu. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı.

Kral Joffrey'nin yüzü sertleşti. "Annem, bir kralın karısına vurmasının doğru olmadığını söyler. Sör Meryn."

Daha Sansa düşünemeden şövalye Sansa'nın önündeydi. Sansa elleriyle yüzünü korumaya çalışırken şövalye eldivenli eliyle kulağına bir yumruk savurdu. Sansa yere düştüğünü hatırlamıyordu ama gözlerini açtığında yerdeki battaniyenin yanında, dizlerinin üzerindeydi. Kafası çınlıyordu. Sör Meryn Trant tepesinde dikiliyordu. Beyaz eldivenine kan bulaşmıştı.

"Şimdi bana itaat edecek misin? Yoksa sana bir ders daha versin mi?" dedi Joffrey.

Sansa'nın kulağı uyuşmuştu. Elini kulağına götürdüğünde parmakları ıslandı. "Nasıl... nasıl emrederseniz lordum."

"Majesteleri," diye düzeltti Joffrey. "Seni konsey salonunda göreceğim." Arkasını dönüp odadan çıktı.

Sör Meryn ve Sör Arys onu takip etti ama Sandor Clegane oyalanıp onu sertçe ayağa kaldırdı. "Ona ne istiyorsa ver ve acıdan kurtul kızım," dedi.

"Ne... benden ne istiyor? Lütfen söyleyin."

"Gülümsemeni, güzel kokmanı ve onun sevgili leydisi olmanı istiyor," diye hırladı Tazı. "Rahibenin sana ezberlettiği güzel cümleleri duymak istiyor... ve ondan korkmanı."

Tazı gittikten sonra Sansa tekrar yerdeki örtülerin üstüne çöktü. Hizmetçiler çekinerek odaya girdi. "Banyom için sıcak su getirin lütfen," dedi Sansa. "Parfüm ve çürüğü kapatmak için pudra da istiyorum." Yüzünün sağ tarafı şişmişti ve sızlıyordu ama Joffrey'nin onu güzel görmek isteyeceğinden emindi.

Sıcak su ona Kışyarı'nı hatırlattı ve kendini daha güçlü hissetti. Babasının öldüğü günden beri yıkanmamıştı. Banyo suyunun nasıl kirlendiğini görünce şaşırdı. Hizmetçiler yüzündeki kanları temizledi, sırtını keseledi, saçlarını yıkadı ve kızıl saçlarını lüle lüle olana kadar fırçaladı. Sansa onlarla hiç konuşmadı. Kendi hizmetçileri değillerdi. Lannisterlar'ın hizmetindeydiler ve Sansa onlara

hiç güvenmiyordu. Sıra giyinmeye geldiğinde turnuvada giydiği yeşil elbiseyi seçti. O geceki ziyafette Joffrey'nin ne kadar zarif olduğunu hatırladı. Belki bu elbise sayesinde Joff'da hatırlardı ve Sansa'ya daha iyi davranırdı.

Beklerken bir bardak süt içip bir iki tatlı çörek yedi. Sör Meryn geldiğinde öğlen olmuştu. Şövalye beyaz zırhını, altın pullardan yapılmış metal yeleğini, tepesinde altın güneş figürü olan uzun miğferini, bacak korumalarını, zırhlı eldivenlerini ve yakası aslan şeklinde altın bir iğneyle tutturulmuş ağır yün pelerinini giymişti. Miğferinin siperi çıkarılmıştı. Gözlerinin altındaki torbalar, geniş çirkin ağzı ve beyazlamaya başlamış pas rengi sakalları görünüyordu. Daha birkaç saat önce Sansa'ya vuran kendisi değilmiş gibi saygıyla reverans yapıp, "Leydim," dedi. "Majesteleri sizi tahta odasına götürmem için beni gönderdi."

"Eğer gelmeyi reddedersem beni yumruklamanızı da söyledi mi?"

"Gelmeyeceğinizi mi söylüyorsunuz leydim?" Şövalye ifadesiz gözlerle bakıyordu. Sansa'nın yüzündeki morluğa dikkat bile etmiyordu.

Sansa'dan nefret etmiyordu, bu çok açıktı. Sansa onun için sadece bir... şeydi. "Hayır," dedi Sansa ayağa kalkarak. Öfkelenmek istiyordu. Adamın canını yakmak istiyordu. Kendisine bir kez daha vurmaya kalkarsa, kraliçe olduğunda onu sürgüne gönderebileceğini söyleyip adamı tehdit etmek istiyordu... ama Tazı'nın söylediklerini hatırladı. "Majesteleri ne emrettiyse onu yapacağım."

"Tıpkı benim gibi," dedi Sör Meryn.

"Evet... ama siz gerçek bir şövalye değilsiniz Sör Meryn." Bunu duyan Sandor Clegane olsaydı kahkahalarla güleceğini biliyordu Sansa. Diğer adamlar küfür eder, sessiz olması için onu uyarır hatta affetmesi için yalvarırdı. Sör Meryn Trant bunların hiçbirini yapmadı. Açıkça umursamıyordu.

Balkon Sansa için ayrılmıştı. Başını dik tuttu ve kendini ağlamamak için zorladı. Joffrey, Demir Taht'ta oturmuş, adına adalet dediği şeyi dağıtmakla meşguldü. On davadan dokuzu canını sıkıyordu. Hoşuna gitmeyen konuları konsey üyelerine bırakıyor, Lord Baelish, Kraliçe Cersei ya da Yüce Üstat Pycelle meseleyi çözmeyi çalışırken huzursuzca kıpırdanıp duruyordu. Canı bir karar vermek istediğinde kraliçe annesi bile onu yönlendiremiyordu.

Önüne bir hırsız getirildi. Oracıkta, bütün konseyin önünde adamın elini Sör İlyn'e kestirdi. Bir arazi yüzünden anlaşmazlığa düşmüş iki şövalyenin şikâyetlerini dinlediğinde ertesi sabah bir düello yapmalarına karar verdi. "Ölümüne," diye ekledi. Bir kadın, hainlik suçuyla idam edilen bir adamın kafasının kendisine verilmesi için diz çöküp yalvardı. Adama âşık olduğunu, onu uygun bir şekilde gömmek istediğini söyledi. "Eğer bir haine âşık olduysan sen

de hainsindir," dedi Joffrey. İki altın pelerinli kadını zindanlara götürmek için sürükledi.

Siyah kadife bir takım ve altın renkli pelerin giyen kurbağa suratlı Lord Slynt, Joffrey'nin her kararını başıyla onaylıyordu. Sansa, babasını Sör İlyn'in önüne fırlatan adamın iğrenç yüzüne bakıyor, onun canını yakabilmeyi diliyordu. Keşke bir kahraman çıkıp gelse, bu adamı birinin önüne fırlatıp kafasını kestirseydi. Kahramanlar artık yok, diye fısıldadı içinden bir ses. Lord Petyr'ın bu salonda ona söylediği şeyleri hatırladı Sansa. "Hayat bir şarkı değil tatlım. Bir gün üzülerek öğreneceksin bunu." Gerçek hayatta canavarlar kazanıyor, dedi Sansa kendine. Ve Tazı'nın soğuk, sert sesini duydu bu sefer. "Ona ne istiyorsa ver ve acıdan kurtul kızım."

Son dava, Kral Robert hakkında alay dolu bir şarkı yazmakla suçlanan şişman bir han şarkıcısının davasıydı. Kral Joffrey adama arpını almasını ve söz konusu şarkıyı konsey önünde söylemesini emretti. Şarkıcı ağlayarak o şarkıyı bir daha asla söylemeyeceğine dair yeminler etti ama kral ısrarlıydı. Kral Robert'ın domuzla dövüşünü anlatan komik bir şarkıydı. Kralı öldüren domuzdu, Sansa bunu biliyordu ama şarkıdaki domuz kraliçeymiş gibi geliyordu kulağa. Şarkı bittiğinde Joffrey adama merhamet edeceğini duyurdu. Şarkıcının ya parmakları ya da dili kesilecekti. Karar verme özgürlüğü kendisine aitti ve hangisini tercih edeceğini bildirmek için bir gün vakti vardı. Janos Slynt başıyla onayladı.

Sansa bu davanın son olduğunu bildiği için rahatladı ama çilesinin henüz bitmediğini anladı. Konsey, habercinin sesiyle dağıldığında balkondan ayrıldı ve kıvrımlı merdivenlerin başında kendisini bekleyen Joffrey'yi gördü. Tazı ve Sör Meryn de yanındaydı. Genç kral inceleyen gözlerle Sansa'yı süzdü. "Sabahki halinden çok daha iyi görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim Majesteleri," diyerek karşılık verdi Sansa. Boş sözlerdi ama Joffrey'yi gülümsetmeye yetmişti.

"Benimle yürü," diye emretti Joffrey kolunu Sansa'ya uzatarak. Sansa'nın kabul etmekten başka çaresi yoktu. Bir zamanlar Joffrey'nin eline dokunmak Sansa'nın içini titretirdi ama şimdi eti yanıyor gibiydi. "İsim günümün gelmesine çok az kaldı," dedi Joffrey. Taht odasının arka kapısından çıktılar. "Bana ne hediye vereceksin?"

"Ben... ben henüz düşünmedim lordum."

"Majesteleri," dedi Joffrey sert bir sesle. "Sen gerçekten çok aptal bir kızsın, öyle değil mi? Annem öyle olduğunu söylüyor."

"Öyle mi?" Olup biten onca şeyden sonra Joffrey'nin sözlerinin onu incitmemesi gerekirdi ama bir şekilde hâlâ canını yakıyordu. Kraliçe ona her

zaman çok nazik davranmıştı.

"Ah, evet. Doğacak çocuklarımız için endişeleniyor. Senin kadar aptal olmalarından korkuyor ama ona endişelenmemesini söyledim." Kral bir işaret verdi ve Sör Meryn onlar için kapıyı açtı.

"Teşekkür ederim Majesteleri," diye mırıldandı Sansa. Tazı haklıydı, diye düşündü. Ben sadece küçük bir kuşum. Bana ezberletilenleri tekrar eden bir kuş. Güneş batı duvarına doğru alçalmıştı ve Kızıl Kale kan gibi parlıyordu.

"Çocuk doğuracak yaşa geldiğin an seni hamile bırakacağım," dedi Joffrey talim avlusunu geçerlerken. "Eğer ilk doğurduğun aptal olursa senin kafanı kestirip daha akıllı bir kadın bulacağım. Sence ne zaman çocuk doğurabileceksin?"

Sansa o kadar utanmıştı ki Joffrey'nin yüzüne bakamıyordu. "Rahibe Mordane... asil kanlıların çoğunun on iki ya da on üç yaşında çiçek açtığını söyler."

Joffrey başıyla onayladı. "Bu taraftan." Sansa'yı kapı kulübesine doğru götürüyordu. Siperlere çıkan merdivenlerin başına.

Sansa titreyerek Joffrey'den uzaklaştı. Birdenbire nereye gittiklerini anlamıştı. "Hayır. Yalvarırım yapma. Beni oraya gitmeye zorlama."

Joffrey dudaklarını sıktı. "Hainlerine ne olduğunu sana göstermek istiyorum," dedi.

Sansa çıldırmış gibi başını sallıyordu. "Gitmeyeceğim, gitmeyeceğim!"

"İstersen Sör Meryn seni sürükleyerek götürsün," dedi Joffrey. "Ama bu hoşuna gitmez. Benim istediğimi yapman daha iyi olur." Uzanıp Sansa'nın kolunu tuttu. Sansa geri çekildi ve Tazı'ya çarptı.

"Dediğini yap kızım," dedi Sandor Clegane, Sansa'yı tekrar krala doğru iterken. Dudakları yüzünün yanık kısmına doğru bükülmüştü ve Sansa adamın sözlerinin devamını duyar gibi oldu. Seni her halükarda yukarı çıkaracak, bu yüzden istediği şeyi yap.

Sansa, Joffrey'nin koluna girmek için kendini zorladı. Tırmanış en kötü kâbuslardan daha beterdi. Her basamak ayrı bir savaş gibiydi. Her adımda ayağını derin bir bataklıktan çekip çıkarıyormuş gibi zorlanıyordu ve binlerce, binlerce basamak vardı. Dehşet onu basamakların sonunda bekliyordu.

Kapı kulübesinin yüksek siperlerinden bakınca bütün dünya önüne serilmiş gibi görünüyordu. Sansa, Visenya Tepesi'ndeki Yüce Baelor Septi'ne baktı. Babası orada ölmüştü. Rahibeler Caddesi'nin karşı ucunda Ejderha Çukuru'nun kararmış harabeleri vardı. Batıda şişman güneş Tanrı Kapısı'nın ardına

gizlenmeye başlamıştı. Tuz Denizi, Sansa'nın arkasında kalıyordu. Güneyde balık pazarı, rıhtım ve Karasu'nun şiddetli suları bulunuyordu. Kuzeyde...

Kuzeye döndü, şehre baktı, caddeler, ara sokaklar, tepeler, çukurlar ve daha fazla cadde, daha fazla ara sokak gördü. Ama onların gerisinde açık araziler, çiftlikler, tarlalar ve ormanlar olduğunu biliyordu. Onların da gerisinde, kuzeyde, iyice kuzeyde Kışyarı vardı.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Joffrey. "Görmeni istediğim şey burada."

Her iki metrede bir okçu delikleri olan yüksek siper korkulukları Sansa'nın çenesine kadar çıkıyordu. Kafalar siper boyunca, bütün şehir görsün diye uzun kazıklara geçirilmiş halde okçu deliklerinin arasına dizilmişti. Sansa siperdeki yürüme yoluna çıktıkları anda kafaları görmüştü ama şehre, batan güneşe, kalabalık caddelere bakmak çok daha iyiydi. Beni kafalara bakmam için zorlayabilir ama onları görmem için zorlayamaz, dedi kendi kendine.

"İşte bu da baban," dedi Joffrey. "Tazı, şu kafayı çevir de yüzünü görsün."

Tazı kafayı saçlarından tutup çevirdi. Kesik baş, çürümeden daha uzun dayanması için katrana batırılmıştı. Sansa sakince ve hiç görmeden kafaya baktı. Lord Eddard'a benzemediğini düşündü. Hatta gerçek gibi görünmüyordu. "Daha ne kadar bakmak zorundayım?"

Joffrey hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Diğerlerini de görmek ister misin?" Uzun bir sıra halinde daha pek çok kafa vardı.

"Majesteleri nasıl isterse."

Joffrey, Sansa'yı siper yolu boyunca yürüttü. On iki kafa ve iki boş kazığın önünden geçtiler. "Bu iki kazığı amcalarım için ayırdım," diye açıkladı kral. "Renly ve Stannis için." Diğer kafalar babasından çok daha önce ölmüş olanlara aitti. Katrana bulanmış olmalarına rağmen tanınmayacak haldeydiler. Kral birini eliyle işaret ederek, "Bu senin rahiben," dedi ama Sansa kafanın bir kadın kafası olduğunu bile fark edememişti. Çenesi tamamen çürümüştü. Kuşlar bir kulağını ve yanaklarının çoğunu yemişti.

Sansa bunca zaman boyunca Rahibe Mordane'e ne olduğunu merak etmişti ama aslında bilmesi gerekirdi. "Onu neden öldürttün?" diye sordu. "O tanrı adına yemin etmiş..."

"O bir haindi," dedi Joffrey asık suratla. Sansa bir şekilde onu üzüyordu. "Bana isim günümde ne vereceğini söylemedin. Belki de ben sana bir şey vermeliyim. Bu kafayı ister misin?"

"Siz nasıl isterseniz lordum," dedi Sansa.

Joffrey gülümsediğinde Sansa onun kendisiyle dalga geçtiğini anlamıştı.

"Ağabeyin de bir hain, biliyorsun, değil mi?" dedi. Rahibenin kafasını yine şehre doğru çevirdi. "Ağabeyini Kışyarı'ndan hatırlıyorum. Tazı ona tahta kılıç lordu demişti. Dememiş miydin Tazı?"

"Demiş miydim? Hatırlamıyorum," diye cevap verdi Sandor Clegane.

Joffrey huysuz bir tavırla omuz silkti. "Ağabeyin dayım Jaime'yi yenmiş. Annem bunun ihanet olduğunu söylüyor. Duyduğu zaman ağladı. Bütün kadınlar zayıf yaratıklar. Annem bile. Güçlüymüş gibi yapıyor ama değil. İsim günü ziyafetimden sonra bir ordu toplayıp ağabeyini öldürmeye gideceğim. Sana hediye olarak onu vereceğim Leydi Sansa. Ağabeyinin kafasını."

Sansa kendini delirmiş gibi hissetti ve kendi sesinin, "Belki de ağabeyim bana sizin kafanızı verir," dediğini duydu.

Joffrey sinirlendi. "Benimle asla böyle alay etmemelisin. Gerçek bir kadın kocasıyla alay etmez. Sör Meryn, ona öğretin."

Şövalye bu sefer Sansa'yı çenesinin altından yakalayıp kafasını sıkı sıkı tuttu. Önce sağdan sola sert bir tokat attı. Sonra daha sert, soldan sağa. Sansa'nın dudağı açıldı ve kan çenesinden aşağı akmaya başladı. Kan gözyaşlarının tuzuna karıştı.

"Sürekli ağlamamalısın. Gülümserken çok daha güzelsin," dedi Joffrey.

Sansa gülümsedi. Sör Meryn'in bir kez daha vuracağından korkuyordu. Ama gülümsemesi yeterli değildi. Kral kafasını iki yana sallayıp, "Ağzındaki kanı sil, iğrenç görünüyorsun," dedi.

Dış korkuluklar Sansa'nın çenesine kadar çıkıyordu ama siper duvarının avluya bakan tarafında yirmi yirmi beş metre uzunluğunda düşüşten başka bir şey yoktu. Bütün yapması gereken onu itmekti. Tam oracıkta duruyordu, tam oracıkta. Solucan dudaklarıyla Sansa'ya gülümsüyordu. Yapabilirsin, dedi kendine. Yapabilirsin. Hemen, şimdi yap. Onunla birlikte aşağı düşebilirdi. Umrunda değildi. Hiç umrunda değildi.

"İşte," dedi Sandor Clegane, Joffrey ile Sansa'nın arasında yere çömelirken. O kadar iri bir adamdan beklenmeyecek bir özenle Sansa'nın yırtılan dudağındaki kanı sildi.

O an geçmişti. Sansa gözlerini aşağı indirdi. "Teşekkür ederim," dedi Tazı'ya. O iyi yetiştirilmiş bir kızdı ve nezaket kurallarını hiçbir zaman unutmazdı.

Daenerys

Kanatlar hummalı rüyalarını gölgeliyordu.

"Ejderhayı uyandırmak istemezsin, öyle değil mi?"

Yüksek taş kemerlerin altındaki uzun koridorda yürüyordu. Arkasına bakmıyordu. Arkasına bakmamalıydı. Önünde bir kapı vardı. Uzaktan minicik görünüyordu ama bu kadar mesafeden bile kırmızı olduğu seçilebiliyordu. Daha hızlı yürüdü. Çıplak ayakları yerde kanlı ayak izleri bırakıyordu.

"Ejderhayı uyandırmak istemezsin, öyle değil mi?"

Toprak ve ölüm kokan parlak Dothrak denizinin üstündeki güneşi gördü. Rüzgârın hareket ettirdiği otlar su gibi dalgalandı. Drogo onu güçlü kollarının arasında tutuyordu. Bacaklarının arasını okşuyor, onu açıyor ve sadece kendisine ait olan ıslaklığı uyandırıyordu. Güpegündüz gökyüzünde beliren yıldızlar yukarıdan onlara gülümsüyordu. "Ev," diye fısıldadı Drogo onun içine girip tohumlarını boşaltırken ama yıldızlar aniden kayboldu. Dev kanatlar mavi gökyüzünü süpürdü ve dünya alev aldı.

"Ejderhayı uyandırmak istemezsin..."

Sör Jorah'ın yüzü süzülmüştü ve hüzün doluydu. "Rhaegar son ejderhaydı," dedi ona. Taş yumurtaların köz gibi kıpkırmızı olduğu sobanın üstünde yarı saydam ellerini ısıtıyordu. Şeffaf ve rüzgârdan daha etkisiz teniyle bir an oradaydı, sonra kaybolmaya başladı. "Son ejderha," diye fısıldadı ve yok oldu. Dany arkasındaki karanlığı hissetti, kırmızı kapı hiç olmadığı kadar uzaktaydı.

"Ejderhayı uyandırmak istemezsin..."

Viserys çığlıklar atarak önünde duruyordu. "Ejderha asla yalvarmaz fahişe. Ejderhaya emir veremezsin. Ben ejderhayım ve taç giyeceğim." Erimiş altın mum gibi akarak yüzünü kapladı. Etinde derin yarıklar açılıyordu. "Ben ejderhayım ve taç giyeceğim!" diye ciyakladı. Parmakları bir yılan gibi atılıp göğüs uçlarını yakaladı. Gözleri patlayıp irin gibi yanaklarından aşağı akarken bile parmakları göğüs uçlarını sıkıyor, buruyordu.

"Ejderhayı uyandırmak istemezsin..."

Kırmızı kapı çok uzağındaydı ve arkasından gelen buzlu nefesi hissediyordu. Nefes onu yakalarsa ölümden daha beter ölecekti biliyordu. Karanlıkta tek başına sonsuza kadar inleyecekti. Koşmaya başladı.

"Ejderhayı uyandırmak..."

İçindeki sıcaklığı hissediyordu. Rahminde bir ateş yanıyordu. Oğlu uzun boylu ve gururluydu. Bakır renginde teni, badem şekilli lila gözleri vardı. Dany'ye gülümsedi. Ellerini onun ellerine doğru uzattı ama ağzını açtığında dışarı alevler boşaldı. Dany, göğsünün içinde yanan kalbini görebiliyordu. Birdenbire kayboldu. Mum alevine kapılmış bir pervane gibi küle döndü. Dany çocuğu için ağladı. Göğsünü emecek tatlı bir ağzın umudu için gözyaşı döktü ama yaşlar tenine değer değmez buharlaşıyordu.

"Ejderhayı uyandırmak..."

Solgun kral kıyafetleri giymiş hayaletler koridorda sıralanmıştı. Ellerinde alevlerden yapılmış kılıçlar tutuyorlardı. Gümüş saçları, altın saçları, platin beyazı saçları vardı. Gözleri opaldi, ametistti, turmalindi, yeşimdi. "Daha hızlı," diye bağırdılar. "Daha hızlı, daha hızlı." Koştu. Ayağını bastığı taş eriyordu. Bir çığlık atıp kendini ileri attı. Sırtına bıçak gibi bir ağrı saplandı ve teninin açıldığını hissetti. Yanan kanın kokusunu duydu. Kanatların gölgesini gördü. Ve Daenerys Targaryen uçtu.

"Ejderhayı uyandırmak..."

Önündeki kırmızı kapı açıldı. Artık çok yakındı. Çok yakın. Koridor bulanıklaştı. Peşindeki nefes geri çekiliyordu. Ayağının altındaki taşlar yok olmuştu. Dothrak denizinin üstünde uçuyordu. Yükseğe, daha yükseğe. Yeşil otlar rüzgârıyla dalgalanıyordu ve kanatlarını gören bütün canlılar korkuyla kaçışıyordu. Evin kokusunu duyuyordu. Evi görebiliyordu. İşte oradaydı. Tam şu kapının arkasında. Yeşil tarlalar, büyük taş evler ve onu sıcak tutacak kucaklar. Oradaydı. Hızla kapıyı açtı.

"...ejderha..."

Zırhı kadar kara bir aygırın sırtındaki ağabeyi Rhaegar'ı gördü. Miğferinin ince göz aralığının içinde alevler ışıldıyordu. "Son ejderha," diye fısıldadı Sör Jorah zayıf sesiyle. "Son, son." Dany ağabeyinin siyah cilalı miğfer siperini kaldırdı. Miğferin içindeki kendi suratıydı.

Bundan sonra, çok uzun bir zaman, sadece acı vardı. İçindeki ateş ve gökyüzündeki yıldızlar.

Küllerin tadıyla uyandı.

"Hayır," diye inledi, "Hayır, lütfen."

"Khaleesi," diyerek korkuyla üstüne eğildi Jhiqui.

Çadır gölgeyle boğulmuştu. Durgun ve kapalı. Dany sobadan yükselen küllerin yukarıdaki duman deliğine doğru uçmasını izledi. Uçuyordum, diye

düşündü. Kanatlarım vardı. Uçuyordum. Ama sadece bir rüyaydı. "Bana yardım et," diye fısıldadı kalkmak için çabalarken. "Bana..." Sesi taze yaralar kadar çiğdi ve ne istediğini bilmiyordu. Canı neden bu kadar fazla yanıyordu? Sanki vücudu parçalara ayrılmış, o parçalardan tekrar bir araya getirilmişti. "Bana..."

"Evet khaleesi," dedi Jhiqui ve hızla çadırdan çıktı. Bağırıyordu. Dany'nin bir şeye, birine ihtiyacı vardı ama... neye? Önemli olduğunu biliyordu. Dünyadaki en önemli şey oydu. Yan tarafına dönüp dirseğinin üstünde doğrulmaya çalıştı. Bacağına dolanan battaniyeden kurtulmak için uğraştı. Hareket etmek çok zordu. Başı dönüyordu. Mecburum...

Dany'yi yerdeki kilimlerin üstünde, yumurtalara doğru sürünerek ilerken buldular. Sör Jorah Mormont onu kucağına alıp ipek şiltesinin üzerine yatırırken Dany güçsüzce karşı koymaya çalışıyordu. Sör Jorah'ın omzunun üstünden üç hizmetçisini gördü. İşte, gölge halindeki bıyığıyla Jhogo ve basık suratlı Mirri Maz Duur da oradaydı. "Mecburum," demeye çalıştı onlara. "Mecburum..."

"...uyuyun prenses," dedi Sör Jorah.

"Hayır," dedi Dany. "Lütfen, lütfen."

"Evet." Sör Jorah onu ipeklere sardı. Oysa Dany alev alev yanıyordu. "Uyuyun ve gücünüzü geri kazanın Khaleesi. Bize geri dönün." Mirri Maz Duur geldi. Maegi. Dudaklarına bir kadeh uzatıyordu. Dany ekşi sütün tadını aldı. Kadehte başka bir şey daha vardı. Yoğun ve acı bir şey. IIık sıvı çenesinden aşağı akıyordu. Yutkundu. Çadır iyice loşlaştı ve tekrar uykunun kucağına düştü. Bu defa rüya yoktu. Kıyısız kara denizin sularında sükûnet ve huzur içinde yüzdü.

Bir süre sonra –bir gece, bir gün, bir yıl, bilmiyordu– uyandı. Çadır hâlâ karanlıktı. İpek duvarlar dışarıdaki rüzgârla sallanıyordu. Dany bu kez kalkmaya çalışmadı. "İrri," diye seslendi. "Jhiqui, Doreah." Hepsi birden hemen geldi. "Boğazım kuru," dedi. "Çok kuru." Ona su getirdiler. IIık ve tatsızdı ama Dany iştahla içti. Jhiqui'yi biraz daha getirmesi için gönderdi. İrri bir bez parçasını ıslatıp Dany'nin alnını sildi. "Hastalanmışım," dedi Dany. Dothraklı kız başıyla onayladı. "Ne kadar zaman oldu?" Alnındaki bez rahatlatıcıydı ama İrri o kadar üzgün görünüyordu ki Dany korktu. "Çok zaman," diye fısıldadı kız. Jhiqui elinde bir sürahiyle geldiğinde yanında Miri Maz Duur da vardı. Yeni uyanmış gibiydi. "İçin," dedi Dany'nin kafasını kaldırıp kadehi ağzına tekrar götürürken ama bu sefer kadehte şarap vardı. Tatlı, tatlı şarap. Dany içti, kafasını geriye yaslayıp kendi soluğunu dinledi. Kollarındaki ve bacaklarındaki ağırlığı hissedebiliyordu. Uyku tekrar bedenine yürürken "Bana... getirin..." diye mırıldandı. Sesi zayıflamıştı, dili dolanıyordu.

"Neyi khaleesi?" diye sordu maegi. "Neyi getirmemizi istiyorsunuz?"

"Yumurtalar... Lütfen... Ejderha..." Kurşun misali ağırlaşmış kirpiklerini açık tutamayacak kadar güçsüzdü.

Üçüncü kez uyandığında duman deliğinden çadıra altın renkli gün ışığı giriyordu ve ejderha yumurtalarından biri kollarının arasındaydı. Açık renkli olana sarılmıştı. Pulları kemik rengindeydi, altın ve bronz damarları vardı. Dany yumurtanın sıcaklığını hissediyordu. İpek renkli örtülerin altındaki teni terden parlıyordu. Ejderha çiyi, diye düşündü. Parmaklarını yumurtanın kabuğunda, altın damarlar üzerinde gezdirdi. Yumurtanın içindeki bir şeyin kıvrılıp gerinerek kendisine cevap verdiğini hissetti. Bu onu korkutmamıştı. Bütün korkuları terk etmişti onu. Korkuları küle dönmüştü.

Dany alnına dokundu. Terin altındaki teni serindi. Ateşi düşmüştü. Doğrulup şiltesinin içinde oturdu. Bir an başı döndü ve bacaklarının arasına derin bir sancı girdi. Buna rağmen kendini güçlü hissediyordu. "Su," dedi, sesini duyan hizmetçiler yanına koştular. "Bir sürahi su. Ne kadar soğuk olursa o kadar iyi. Ve meyve, en iyisi hurma."

"Emredersiniz Khaleesi."

"Sör Jorah'ı da çağırın," dedi Dany ayağa kalkarken. Jhiqui omuzlarına ipek bir pelerin örttü. "IIık bir banyo istiyorum. Ve Mirri Maz Duur da..." Her şeyi birdenbire hatırladı. Yalpaladı. "Khal Drogo," demek için zorladı kendini hizmetçilerin yüzüne korkuyla bakarken. "O hâlâ..."

"Khal yaşıyor," dedi İrri fısıltı gibi bir sesle. Ama Dany, kelimeler ağzından çıkarken kızın gözlerine yerleşen karanlığı görmüştü. İrri kaçarcasına çadırdan çıkıp su getirmeye gitti.

Dany, Doreah'a döndü. "Anlat bana."

"Ben... ben Sör Jorah'ı çağırayım," dedi Lysli kız. Kafasını öne eğerek çadırdan çıktı.

Jhiqui de çadırdan kaçmaya hazırlanırken Dany onu kolundan yakaladı. "Neler oluyor? Bilmek zorundayım. Drogo... ve bebeğim." Bebeğini neden şimdiye kadar hatırlamamıştı? "Oğlum, Rhaego... o nerede? Oğlumu istiyorum."

Jhiqui gözlerini yere indirdi. "Bebek... yaşamadı Khaleesi," dedi. Sesi ürkek bir fısıltıdan ibaretti.

Dany kızın kolunu bıraktı. Oğlum öldü, diye düşündü Jhiqui çadırdan çıkarken. Her nasılsa baştan beri biliyordu. İlk sefer Jhiqui'nin gözyaşlarıyla uyandığı andan beri biliyordu. Hayır, uyanmadan önce biliyordu hatta. Gördüğü rüya birdenbire ve bütün ayrıntılarıyla kafasında canlandı. Rüyasındaki uzun, bakır tenli, gümüş saç örgülü, alevler içinde kalan adamı hatırladı.

Ağlamalıydı, biliyordu. Buna rağmen gözleri kül kadar kuruydu. Rüyasında çok ağlamıştı ve gözyaşları yanaklarında buharlaşmıştı. İçimdeki bütün acılar yandı, dedi kendine. Üzgündü ama... Rhaego'nun ondan uzaklaştığını hissediyordu. Sanki hiç var olmamıştı.

Birkaç dakika sonra Sör Jorah ve Mirri Maz Duur çadıra girdiklerinde, Dany hâlâ sandıkta duran ejderha yumurtalarının başındaydı. Sandıktakilerin de birlikte uyuduğu yumurta kadar sıcak olduğunu hissediyordu. Tuhaftı. "Sör Jorah, buraya gelin," dedi. Adamın elini tutup kırmızı damarlı siyah yumurtanın üstüne koydu. "Ne hissediyorsunuz?"

"Kabuk. Kaya kadar sert." Şövalye tedirgindi. "Pullar."

"Ya sıcaklık?"

"Taş soğuk." Sör Jorah elini çekti. "Prenses, iyi misiniz?" diye sordu. "Bu kadar güçsüzken ayağa kalkmanız doğru mu?"

"Güçsüzken mi? Gayet güçlüyüm Jorah." Şövalyeyi memnun etmek için bir mindere uzandı. "Bana çocuğumun nasıl öldüğünü anlat."

Şövalye kafasını çevirdi. Gözlerinde hayaletler var gibiydi. "Çocuk hiç yaşamamış prenses. Kadınlar çocuğun..."

Dany bekledi ama Sör Jorah cümlenin devamını getiremiyordu. Yüzü utançla karardı. Ceset gibi görünüyordu.

"Canavar gibiydi," diyerek şövalyenin yerine konuştu Mirri Maz Duur. Sör Jorah güçlü bir adamdı ama Dany o anda maegi'nin daha güçlü olduğunu anlamıştı. Daha güçlü, daha zalim ve kesinlikle daha tehlikeliydi. "Ucubeydi. Onu kendim dışarı çektim. Kertenkeleler gibi pullarla kaplıydı, kördü. Dikenli bir kuyruğu ve yarasalarınkine benzeyen küçük kanatları vardı. Ona dokunduğumda eti, kemiklerinin üstünden aktı. İçi kurtçuklarla doluydu ve çürümüşlük kokuyordu. Yıllardır ölüydü."

Karanlık, diye düşündü Dany. Arkasından gelip onu ele geçirmeye çalışan karanlık. Eğer arkasına dönüp baksaydı karanlığın içinde kaybolacaktı. "Sör Jorah beni bu tentenin içine taşıdığında oğlum yaşıyordu ve güçlüydü," dedi. "Onun tekmelerini, doğmak için verdiği savaşı hissedebiliyordum."

"Öyle olabilir," diye karşılık verdi Mirri Maz Duur. "Ama o yaratık rahminizden çıktığında benim anlattığım gibiydi. Ölüm çadırın içindeydi Khaleesi."

"Sadece gölgeler vardı," diye yalanladı Sör Jorah ama Dany adamın sesindeki kararsızlığı duyabiliyordu. "Seni gördüm maegi. Seni gördüm. Yalnızdın, gölgelerle dans ediyordun."

"Mezarların uzun gölgeleri olur Demir Lord," dedi Mirri. "Uzun ve karanlık. Sonunda hiçbir ışık onları zaptedemez."

Oğlunu Sör Jorah'ın öldürdüğünü biliyordu Dany. Ne yaptıysa sevgi ve sadakat yüzünden yapmıştı ama bebeğini hiçbir canlının girmemesi gereken bir yere sokup karanlığa yem etmişti. Sör Jorah da bunu biliyordu. Solgun yüzü, boş gözleri, topallaması her şeyi anlatıyordu. "Gölgeler size de dokundu Sör Jorah," dedi. Şövalye cevap vermedi. Dany tanrıkadınına döndü. "Hayatın bedelinin ancak ölümle ödenebileceğini söylemiştin. Attan bahsettiğini düşünmüştüm," dedi.

"Hayır," dedi Mirri Maz Duur. "Bu sizin kendinize söylediğiniz bir yalandı. Bedelin ne olduğunu biliyordunuz."

Biliyor muydu? Gerçekten biliyor muydu? Dönüp arkama bakarsam karanlığın içinde kaybolurum. "Bedel ödendi," dedi Dany. "At, bebeğim, Quaro, Qotho, Haggo ve Cohollo. Bedel ödendi ve ödendi ve ödendi." Minderden kalktı. "Drogo nerede? Bana onu göster tanrıkadını, maegi, kan büyücüsü, her neysen. Bana oğlum karşılığında ne aldığımı göster."

"Emredersiniz Khaleesi," dedi yaşlı kadın. "Gelin, sizi ona götüreyim."

Dany düşündüğünden daha kuvvetsizdi. Sör Jorah bir kolunu ona dolayarak ayakta durmasına yardım etti. "Bunu daha sonra da yapabilirsiniz prensesim," dedi Sör Jorah sessizce.

"Onu şimdi görmeliyim Sör Jorah," diye karşılık verdi Dany.

Çadırın karanlığından sonra dışarıdaki gün ışığı kör edecek kadar parlaktı. Güneş erimiş altın gibi kaynıyordu, arazi kuru ve boştu. Hizmetçileri ellerinde şarap, su ve meyvelerle bekliyordu. Jhogo, Sör Jorah'ın Dany'yi taşımasına yardım etmek için yanlarına koştu. Aggo ve Rakharo arkasında kaldı. Kuma vuran güneş yüzünden hiçbir şey göremiyordu, Dany elini kaldırıp gözlerine siper etti. Bir ateş çukurundaki külleri, tembelce dolanıp yiyecek ot arayan küçük bir at sürüsünü, sağa sola saçılmış çadırları ve şilteleri gördü. Birkaç çocuk onu seyretmek için etrafına toplandı. Biraz ileride kendi işleriyle meşgul olan kadınlar vardı. Yaşlı adamlar yorgun gözleriyle gökyüzüne bakıyor, üstlerine konan kansineklerini kovuyordu. Kırk bin kişinin çadır kurduğu kamp yerinde sadece rüzgâr ve toz vardı şimdi.

"Drogo'nun khalasar'ı gitmiş," dedi Dany.

"At süremeyen khal, khal değildir," dedi Jhogo.

"Dothraklar sadece güçlü olanı takip eder," dedi Sör Jorah. "Üzgünüm prensesim, onları tutmanın bir yolu yoktu. Kendini Khal Pono ilan ederek önce

Ko Pono ayrıldı. Pek çoğu onun peşinden gitti. Jhaqo'nun aynı şeyi yapması uzun sürmedi. Geride kalanlar gece yarısı küçüklü büyüklü gruplar halinde kaçtı. Şu anda Dothrak denizinde en az bir düzine yeni khalasar var. Bir zamanlar sadece Drogo'nun olan tek khalasar'dan dağılanlar."

"Yaşlılar kaldı," dedi Jhogo. "Korkanlar, güçsüzler ve hastalar. Biz yemin edenler. Biz de kaldık."

"Drogo'nun at sürüsünü de aldılar Khaleesi," dedi Rakharo. "Onlara engel olacak kadar kalabalık değildik. Kölelerimizi de götürdüler. Hem sizinkileri, hem Khal Drogo'nunkileri. Çok azını burada bıraktılar."

"Eroeh?" diye sordu Dany. Zavallı çocuğu Kuzu İnsanlar'ın kasabasında tecavüzden kurtardığı günü hatırladı.

"Onu, Khal Jhaqo'nun kansüvaririsi olan Mago aldı," diye yanıtladı Jhogo. "Defalarca hem üstünden hem altından onu sürdü. Sonra da yeni khal'ına verdi. Jhaqo da kızı diğer kansüvarilerine verdi. Hepsinin işi bittiğinde boğazını kestiler."

"Bu o kızın kaderiydi Khaleesi," dedi Aggo.

Dönüp arkama bakarsam karanlığın içinde kaybolurum. "Çok zalim bir kadermiş," dedi Dany. "Ama Mago'nun karşılaşacağı kader kadar zalim değil yine de. Size eski ve yeni tanrıların, kuzu tanrının, at tanrının, var olan her tanrının huzurunda yemin ediyorum. Size Dağların Anası'nın, Dünyanın Rahmi'nin adına yemin veriyorum, Mago ve Ko Jhaqo ile işim bittiğinde, Eroeh'e gösterdikleri kadar merhamet için yalvarıyor olacaklar."

Dothraklar şüpheli gözlerle birbirlerine baktı. "Khaleesi," dedi İrri, bir çocuğa anlatıyormuş gibi, "Jhaqo artık khal oldu. Arkasında yirmi bin atlı var."

Dany başını yukarı kaldırdı. "Ve ben de Daenerys Fırtınadadoğan'ım. Targaryen Hanedanı'nın Daenerys'iyim. Fatih Aegon'ın, Zalim Maegor'ın, eski Valyria'nın kanıyım. Ben ejderhanın kızıyım. Size yemin ediyorum, o adamlar çığlıklar atarak ölecek. Şimdi beni Khal Drogo'ya götürün."

Drogo, çıplak kızıl toprağa yatmış güneşe bakıyordu.

Vücuduna onlarca kansineği konmuştu ama onların farkında değil gibiydi. Dany sinekleri kovalayıp onun yanına çömeldi. Gözleri kocaman açıktı ama görmüyordu. Dany daha ilk bakışta onun kör olduğunu anlamıştı. Adını fısıldadı ama duymuyordu. Göğsündeki yara iyileşebileceği kadar iyileşmişti. Geri kalan gri kırmızı yara izi mide bulandırıcıydı.

"Neden burada, güneşin altında tek başına?" diye sordu Dany.

"Sıcağı seviyor, prenses," dedi Sör Jorah. "Göremediği halde sürekli güneşe

bakıyor. Yönlendirilirse yürüyor, nereye götürülürse oraya gidiyor ama daha uzağa değil. Ağzına yemek konduğunda yiyor, su verildiğinde içiyor."

Dany güneşini ve yıldızını hafifçe alnından öptü. Ayağa kalkıp Mirri Maz Duur'un karşısına dikildi. "Büyülerinin bedeli çok yüksekmiş maegi," dedi.

"Yaşıyor," diye karşılık verdi Mirri Maz Duur. "Hayat istemiştiniz, bedelini ödediniz."

"Bu, Drogo gibi bir adam için hayat sayılmaz. Onun hayatı kahkahalarıydı, ateş çukurunda kızartılan etti, bacaklarının arasındaki attı. Onun hayatı elindeki arakh'tı, düşmanıyla karşılaşmaya giderken saçında çınlayan çanlardı. Onun hayatı kansüvarileriydi, bendim, ona vereceğim oğuldu."

Mirri Maz Duur cevap vermedi.

"Ne zaman eskisi gibi olacak?" diye sordu Dany talepkâr bir sesle.

"Güneş batıdan doğup, doğudan battığı zaman," dedi Mirri Maz Duur. "Denizler kuruduğu, dağlar rüzgârda yaprak gibi sallandığı zaman. Rahminiz uyanıp canlı bir çocuk taşıdığı zaman. O zaman eskisi gibi olacak işte. Daha önce değil."

Dany, Sör Jorah'a ve diğerlerine döndü. "Bizi yalnız bırakın. Maegi'yle baş başa konuşmak istiyorum." Mormont ve Dothraklar çekildi. "Biliyordun," dedi Dany herkes gittiğinde. Hem içi hem dışı ağrıyordu ama öfkesi ona güç veriyordu. "Ne satın aldığımı biliyordun, bedelini biliyordun ve de göz yumdun."

"Onlar tapınağımı yaktı, hataları buydu," dedi iri, düz burunlu kadın hafif bir sesle. "Bu, Yüce Çoban'ı kızdırdı."

"Bu tanrıların işi değil," dedi Dany sertçe. Dönüp arkama bakarsam karanlığın içinde kaybolurum. "Beni kandırdın. İçimdeki çocuğu öldürdün."

"Dünyanın tepesine çıkacak aygır şehirleri yakamayacak. Khalasar'ı insanları küle çeviremeyecek."

"Seni korudum," dedi Dany ızdırap içinde. "Senin hayatını kurtardım."

"Kurtarmak mı?" Lhazareenli kadın yere tükürdü. "Üç atlı birden üstüme çıktı. Bir erkeğin bir kadını aldığı gibi değil, arkadan, bir köpeğin dişi bir köpeği aldığı gibi. Siz yanımdan geçerken dördüncüsü içimdeydi. Beni nasıl kurtardınız? Tanrımın evinin yandığını gördüm. Orada iyi adamları iyileştiriyordum. Evimi yaktılar. Yollarda yığın yığın kesik kafalar vardı. Ekmeğimi pişiren fırıncının koparılmış başını gördüm. Daha üç ay önce ölügöz ateşinden kurtardığım çocuğun bedeninden ayrılmış kafasını gördüm. Atlılar kırbaçlarını sırtlarına indirirken ağlayan çocukları duydum. Tekrar söyleyin bana, siz neyi kurtardınız?"

"Hayatını!"

Mirri Maz Duur zalim bir kahkaha attı. "Khal'ınıza bakın ve her şey gittikten sonra kalan hayatın neye benzediğini görün."

Dany khas adamlarını çağırdı ve onlara Mirri Maz Duur'un ellerini, ayaklarını bağlamalarını emretti. Maegi, sanki bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi Dany'ye gülümsedi. Dany tek bir sözüyle kadının kafasını kestirebilirdi ama... eline ne geçecekti? Bir baş? Eğer hayat değersizse ölümün kıymeti ne idi?

Drogo'yu Dany'nin çadırına götürdüler. Dany bir banyo hazırlamalarını emretti. Bu kez suda kan yoktu. Kocasını kendi elleriyle yıkadı. Kollarını ve göğsünü temizledi. Yumuşak bezlerle yüzünü sildi. Uzun siyah saçlarını sabunladı. Hatırladığı kadar parlak olana kadar saçlarını taradı. İşi bittiğinde çoktan karanlık olmuştu, Dany yorgunluktan tükenmişti. Yemek ve içecek için durakladı ama bir inciri kemirmek ve birkaç yudum su içmekten başka bir şey yapamadı. Uyku iyi bir kaçış olurdu ama yeterince uyumuştu... Çok uzun uyumuştu doğrusu. Bu geceyi Drogo'ya vermeliydi. Yaşadıkları ve belki de yaşayacakları bütün geceler için.

Drogo'yu dışarı, karanlığa çıkardığında birlikte geçirdikleri ilk geceyi hatırladı. Dothraklar bütün önemli şeylerin açık havada, gökyüzünün altında yapılması gerektiğine inanıyordu. Nefretten çok daha güçlü duyguların olduğunu söyledi kendine. Maegi'nin Asshai'de öğrendiği büyülerden çok daha eski ve hakikatli sihirler vardı. Gökyüzü karanlıktı, ay yoktu ama milyonlarca yıldız alev alev yanıyordu. Bunu bir kehanet olarak kabul etti.

Burada battaniye gibi yumuşak çimenler yoktu. Toprak sert ve çıplaktı. Ağaçlar rüzgârla hareket etmiyordu ve insanı müziğiyle sakinleştiren, korkularını alıp götüren sular akmıyordu. Dany yıldızların yeteceğini söyledi kendine. "Hatırla Drogo," diye fısıldadı. "Evlendiğimiz günü hatırla, birlikte ilk ata binişimizi. Rhaego'yu yaptığımız geceyi hatırla, bütün khalasar etrafımızdayken gözlerinin yüzüme bakışını. Dünyanın Rahmi'nin serin ve temiz sularını hatırla güneşim ve yıldızım. Hatırla ve bana geri dön."

Doğum içini parçalamıştı, Drogo'yu içine alamazdı ama Doreah'tan başka yollar öğrenmişti. Ellerini kullandı ve ağzını ve göğüslerini. Tırnaklarını etine geçirdi, onu öpücüklerle kapladı, dualar etti, kulağına hikâyeler fısıldadı. Sonunda onu gözyaşlarıyla yıkadı. Ama Drogo hissetmiyor, konuşmuyor, uyanmıyordu.

Boş ufuk çizgisinde şafak sökmeye başladığında Dany kocasını gerçekten yitirdiğini biliyordu artık. "Güneş batıdan doğup, doğudan battığı zaman," dedi hüzünle. "Denizler kuruduğu, dağlar rüzgârda yaprak gibi sallandığı zaman.

Rahmim uyanıp canlı bir çocuk taşıdığı zaman. İşte o zaman bana döneceksin güneşim ve yıldızım, daha önce değil."

Asla, diye bağırdı karanlık. Asla, asla, asla.

Dany çadırın içinden bir yastık aldı. İpek kılıflı, kuş tüyü bir yastık. Tekrar Drogo'nun, güneşinin ve yıldızının yanına giderken yastığı göğsüne dayadı. Dönüp arkama bakarsam karanlığın içinde kaybolurum. Yürümek bile canını yakıyordu. Uyumak istiyordu. Uyumak ve rüya görmemek.

Dizlerinin üstüne çöktü. Drogo'nun dudaklarını öptü ve yastığı kocasının yüzüne bastırdı.

Tyrion

"Oğlum ellerinde," dedi Lord Tywin.

"Ellerinde lordum," dedi haberci yorgunluktan kısılmış sesiyle. Yırtılmış paltosunun göğsündeki benekli domuz arması kurumuş, kanla kaplanmıştı.

Oğullarından biri, dedi Tyrion içinden. Jaime'yi düşünerek bir yudum şarap içti, tek laf etmedi. Kolunu yukarı kaldırdığında kısa süren savaşının tadını anımsıyordu. Ağabeyini seviyordu ama Casterly Kayası'nın bütün altınlarını verseler bile Fısıltılı Orman'da onunla birlikte olmak istemezdi.

Lord babasının bütün adamları ve sancak beyleri, habercinin hikâyesini duyduklarında sessizliğe gömülmüşlerdi. Uzun ve esintili ortak salonun sonunda yanan şöminenin çatırtıları ve tıslamaları dışında ses duyulmuyordu.

Güneye yaptığı uzun ve zorlu yolculuğun ardından bir geceliğine bile olsa bir handa kalmak fikri Tyrion'ı sevince boğmuştu... gerçi, bütün o tatsız anılarıyla birlikte yine bu handa kalmamayı tercih ederdi. Babası eziyet verici bir tempo belirlemişti ve hızlarının bedelini ödemişlerdi. Mücadele sırasında yaralanan adamları ellerinden geldiğince toparlamışlar, diğerlerini kendi başlarının çaresine bakmak üzere arkalarında bırakmışlardı. Her sabah birkaç kişiyi daha yol kenarlarında terk etmişlerdi, uyuyan ve bir daha uyanamayan adamları. Her öğleden sonra birkaç kişi daha yolda yıkılıp kalmıştı. Ve her gece birkaç kişi daha karanlığa karışarak gizlice kaçıp gitmişti. Tyrion da onlarla gidebilmeyi isterdi.

Yaveri, Nehirova'dan korkunç haberler getiren bir süvari geldiğini bildirmek için onu uyandırdığında, hanın üst katındaki odasında kuş tüyü yatağının ve yanında yatan Shae'nin sıcaklığının tadını çıkarıyordu. Her şey boşa gitmişti şimdi. Güneye varmak için aceleyle alınan yol, sonu gelmez zorlu yürüyüş, yol kenarında bırakılan bedenler... hepsi bir hiç uğrunaydı. Robb Stark, Nehirova'ya günler, günler önce varmıştı.

"Bu nasıl olabilir?" diye inledi Sör Harys Swyft. "Nasıl? Fısıltılı Orman'dan sonra bile Nehirova'yı çeliklerle bağlamıştınız, dev bir orduyla kuşatmıştınız... Sör Jaime ordusunu hangi çılgınlık sonucu bölüp üç ayrı kamp kurdu? Bu durumun gücünü azaltacağını bilmiyor muydu?"

Senden iyi biliyordu, seni çenesiz korkak, diye düşündü Tyrion. Jaime, Nehirova'yı kaybetmiş olabilirdi ama Swyft gibi en büyük başarısı çenesiz kızını

Sör Kevan'la evlendirerek kendini Lannisterlar'a yamamak olan utanmaz dalkavukların ağabeyine laf etmesine katlanamıyordu.

Amcası Sör Kevan, Tyrion'ın çıkaracağı sesten çok daha sakin bir sesle, "Ben de aynısını yapardım," diye karşılık verdi. "Siz Nehirova'yı hiç görmediniz Sör Harys. Görseydiniz Jaime'nin çok fazla seçeneği olmadığını bilirdiniz. Kale, arazilerin bittiği, Tökeztaş'ın Kızıl Çatal'a karıştığı noktada kurulmuş. Bu nehirler bir üçgenin iki kenarını oluşturur. Bir tehlike söz konusu olduğunda Tullyler bent kapaklarını açıp üçüncü kenarda geniş bir hendek oluşturarak Nehirova'yı bir adaya dönüştürür. Kalenin duvarları suyun içinden dimdik yükselir. Gözetleme kuleleri karşı kıyıları fersah fersah tarayabilecek bir görüş açısına sahiptir. Bir kuşatmacının bütün yolları kesebilmesi için Tökeztaş'ın kuzeyine, Kızıl Çatal'ın güneyine ve hendeğin batısına üç kamp kurması gerekir. Başka seçenek yoktur."

"Sör Kevan doğru söylüyor lordlarım," dedi haberci. "Kampların etrafına sivriltilmiş direklerden çitler ördük ama habersiz yakalandığımız ve nehirler tarafından iletişimimiz kesildiği için yeterli olmadı. İlk olarak kuzeydeki kampa saldırdılar. Kimse bunu beklemiyordu. Marq Piper malzeme arabalarımıza dadanmıştı ama elliden fazla adamı yoktu. Sör Jaime bir gece önce onların hesabını görmek için yola çıkmıştı. En azından biz onlar olduklarını sanıyorduk çünkü Stark ordusunun Yeşil Çatal'ın doğusundan güneye doğru gittiğini haber almıştık..."

"Ya keşif birlikleriniz?" diye sordu Gregor Clegane. Yüzü kayalardan oyulmuş gibiydi. Teni şöminenin alevleriyle turuncuya boyanmıştı ve göz çukurları gölgelenmişti. "Hiçbir şey görmemişler mi? Sizi uyarmadılar mı?"

Üstü başı kan lekeleriyle kaplı haberci başını iki yana salladı. "Uzak keşifçilerimiz kayboluyordu. Marq Piper'ın işi olduğunu sandık. Geri dönen birlikler de hiçbir şey görmemişti."

"Hiçbir şey göremeyen adamın gözleri işe yaramıyor demektir," dedi Dağ. "Onun gözlerini oyup bir sonraki keşifçiye verirsin. Dört gözün, iki gözden daha iyi göreceğini söylersin. Baktın ki görmüyor, bir dahaki keşifçinin altı gözü olur."

Lord Tywin Lannister kafasını çevirip Sör Gregor'a baktı. Tyrion, babasının gözbebeklerinde gördüğü altın pırıltısının onaylama mı, tiksinti mi olduğunu anlayamadı. Lord Tywin bulunduğu danışma meclislerinde sessizce dinlemeyi, her şeyi duyduktan sonra konuşmayı tercih ederdi. Tyrion da babasının bu huyunu taklit etmeye çalışırdı ama Lord Tywin'in şimdiki sessizliği onun için bile sıra dışıydı. Şarabına dokunmuyordu.

"Gece geldiklerini söylediniz," dedi Sör Kevan.

Haberci başıyla onayladı. "Öncü birliklerini Karabalık kumanda ediyordu. Asıl saldırı için nöbetçilerimizi temizledi ve çitlerimizi yıktı. Adamlarımız neler olduğunu anlayana kadar süvarileri nehir boyundan akmaya, kamp içinde kılıçlar ve meşalelerle dörtnala koşturmaya başlamışlardı. Ben nehirlerin arasındaki batı kampındaydım. Uyuyordum. Dövüş seslerini duyup çadırların ateşe verildiğini gördüğümüzde Lord Brax sallara binip karşıya geçmemizi söyledi ama akıntı bizi nehrin aşağısına sürükledi ve Tully duvarlarındaki mancınıklardan taş atılmaya başladı. Bir salın ikiye ayrıldığını gördüm, üç tanesi alabora oldu. Adamlarımız nehrin sularına gömülüp boğuldu... Karşıya geçmeyi başaranlar da karşılarında Starklar'ı buldu."

Mor ve gümüş renkli bir cübbe giyen Sör Flement Brax'ın yüzünde, duyduğuna anlam veremeyen bir adamın ifadesi vardı. "Lord babam..."

"Üzgünüm lordum," dedi haberci. "Bindiği sal devrildiğinde Lord Brax ağır bir zırh giyiyordu. Son derece cesurdu."

Son derece aptaldı, diye düşündü Tyrion. Elindeki kadehi çeviriyor, şarabın derinliğine bakıyordu. Gece karanlığında, derme çatma bir salın üstüne ağır zırhlarla binip düşmanının beklediği karşı kıyıya geçmek cesaretse, Tyrion korkak olmayı tercih ederdi. Üstündeki zırhın ağırlığıyla kara sulara gömülürken Lord Brax'ın kendini cesur hissedip hissetmediğini merak etti.

"Nehirlerin arasındaki kamp da istila edildi," diyordu haberci. "Biz karşıya geçmeye çalışırken batıdan iki sıra halinde daha fazla Stark geldi. Zırhlı atları vardı. Lord Umber'in ve Mallisterlar'ın sancaklarını gördüm ama gelen ordunun başında çocuk vardı. Yanında devasa bir kurt koşturuyordu. Ben görmedim ama o canavarın dört adam öldürdüğünü ve bir düzine atı parçaladığını söylüyorlar. Mızrakçılarımız bir kalkan duvarı oluşturup ilk atağı kestiler ama Tully onların çarpıştığını görünce Nehirova kapılarını açtı ve Tytos Blackwood açılır kapanır köprünün üstünden bir saldırı başlatıp bizimkileri arkadan yakaladı."

"Tanrılar bizi korusun," dedi Lord Lefford.

"İri Jon Umber hazırladığımız kuşatma kulelerimizi ateşe verdi. Lord Blackwood, diğer esirlerle birlikte zincire vurduğumuz Sör Edmure Tully'yi buldu, onu ve diğerlerini kurtardı. Güney kampımız Sör Forley Prester'ın komutasındaydı. Sör Forley diğer kamplarımızı kaybettiğimizi anlayınca iki bin mızrakçı ve bir o kadar okçuyu düzenli bir şekilde geri çekti ama hürsüvarilerin başındaki Tyroshlu paralı asker sancaklarını indirip düşmanın yanında yer aldı."

"Lanet olsun ona." Amcası Kevan'ın sesi şaşkın değil öfkeliydi. "Jaime'ye o adama güvenmemesini söylemiştim. Para için dövüşen adamın sadakati

kesesinedir."

Lord Tywin parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. Konuşulanları dinlerken sadece gözleri hareket ediyordu. Altın rengi uzun favorilerinin çevrelediği yüzü o kadar durgundu ki bir maske zannedilebilirdi ama Tyrion babasının saçsız başındaki ter damlacıklarını görebiliyordu.

"Bu nasıl olabilir?" diye bağırdı tekrar Sör Harys Swyft. "Sör Jaime esir, kuşatma dağıtılmış... bu bir felaket!"

"Zaten bildiğimiz bir şeyi tekrar tekrar dile getirdiğiniz için hepimizin size minnettar olduğundan şüphem yok Sör Harys," dedi Sör Addam Marbrand. "Asıl soru, şimdi ne yapacağız?"

"Ne yapabiliriz ki? Jaime'nin ordusu katledilmiş, esir alınmış, bir kısmı da kaçmış. Starklar ve Tullyler malzeme hattımızı ele geçirmiş. Batıyla bağlantımız kesilmiş. Canları isterse Casterly Kayası'na bile gidebilirler. Onları ne durdurabilir? Lordlarım, yenildik. Barış yolları aramalıyız."

"Barış?" Tyrion kadehini elinde çevirdi. Şarabı bir yudumda içti. Yere fırlattığı kadeh bin parçaya bölündü. "İşte size barış Sör Harys. Sevgili yeğenim Kızıl Kale'nin duvarlarını Lord Eddard'ın başıyla süslemeye karar verdiğinde barış böyle kırıldı. Şu paramparça kadehten şarap içmek, Robb Stark'ı barış için ikna etmekten daha kolay olur. Savaşı o kazanıyor... yoksa fark etmediniz mi?"

"İki çarpışma, savaş değildir," diyerek ısrar etti Sör Addam. "Daha kaybetmeye çok var. Stark çocuğuna bir de kendi çeliğimi savurmak isterim."

"Belki rehine takası karşılığında ateşkesi kabul eder," diye önerdi Lord Lefford.

"Bire karşı üç kişi takas edilmediği sürece biz terazinin kefesinde hafif kalırız," diye karşılık verdi Tyrion. "Ağabeyim karşılığında onlara ne vereceğiz? Lord Eddard'ın çürüyen kafasını mı?"

"Lord Eddard'ın kızlarının Kraliçe Cersei'nin elinde olduğunu duydum," dedi Lefford umutla. "Eğer çocuğa kız kardeşlerini geri verirsek..."

Sör Addam aşağılama dolu bir tavırla homurdandı. "Jaime Lannister'ın hayatını iki küçük kızın hayatıyla takas etmek için tam bir aptal olmalı."

"Bu halde Sör Jaime'nin hayatını fidye karşılığında kurtaracağız," dedi Lord Lefford.

Tyrion gözlerini devirdi. "Starklar'ın altına ihtiyacı olursa Jaime'nin zırhını eritirler."

"Eğer ateşkes talep edersek zayıf olduğumuzu düşünürler," dedi Sör Addam.

"Bir an önce üstlerine yürümeliyiz."

"Saraydaki dostlarımız da taze kuvvetle bize katılmaya ikna olacaktır," dedi Sör Harys. "Birimiz de Casterly Kayası'na dönüp yeni bir ordu oluşturmalıyız."

Lord Tywin Lannister ayağa kalktı. "Oğlum ellerinde," dedi bir kez daha. Sesi, deriyi kesen bir kılıç gibi konuşmaları böldü. "Beni yalnız bırakın. Hepiniz."

Tyrion itaat ederek diğerleriyle birlikte ayrılmak için ayağa kalktı ama babası ona bakarak, "Sen değil Tyrion. Sen kal. Kevan, sen de. Diğerleriniz, dışarı."

Tyrion tekrar sıraya oturdu. Şaşkınlıktan konuşamıyordu. Sör Kevan salonun diğer ucundaki şarap fıçılarına doğru yürüyordu. "Amca, rica etsem bana da..."

"Al." Babası hiç dokunmadığı şarap kadehini Tyrion'a uzattı.

Tyrion şimdi tam anlamıyla şaşkına dönmüştü.

Lord Tywin oturdu. "Stark hakkında söylediklerinde haklısın. Lord Eddard sağ olsaydı Kışyarı ve Nehirova'yı barış yapmaya zorlayabilirdik ve bu bize Robert'ın kardeşleriyle uğraşmak için yeterli vakit kazandırırdı. Ölü..." Ellerini yumruk haline getirdi. "Çılgınlık. Tam bir çılgınlık."

"Joff daha çocuk," dedi Tyrion. "Onun yaşlarındayken ben de pek çok aptallık yaptım."

Babası sert bir şekilde Tyrion'a baktı. "Şimdilik bir fahişeyle evlenmediği için şükretmeliyiz sanırım."

Tyrion bir yudum şarap içti. Kadehi yüzüne fırlatsa babasının nasıl görüneceğini merak etti.

"Durumumuz düşündüğünden çok daha kötü," diyerek devam etti babası. "Görünüşe göre yeni bir kralımız var."

Sör Kevan darbe yemiş gibi görünüyordu. "Yeni bir... ne? Joffrey'ye ne yaptılar?"

Lord Tywin'in dudakları ince bir tiksintiyle hafifçe kıvrıldı. "Hiçbir şey... şimdilik. Torunum hâlâ Demir Taht'ta oturuyor ama hadım güneyden gelen fısıltılar duymuş. Renly Baratheon on beş gün önce Yüksek Bahçe'de Margaery Tyrell'le evlenmiş ve şimdi de tacı istiyor. Gelinin babası ve oğulları diz çöküp Renly'ye kılıç yemini vermiş."

"Bunlar endişe verici haberler." Sör Kevan kaşlarını çattı. Alnında bir derinlik oluşmuş gibi görünüyordu.

"Kızım bir an önce Kral Toprakları'na gitmemizi, Kızıl Kale'yi Lord Renly ve Çiçek Şövalyesi'ne karşı savunmamızı emretti." Yüzü gerildi. "Dikkatinizi çekerim, emretti. Kral ve konsey adına."

"Kral Joffrey bu haberleri nasıl karşıladı?" diye sordu Tyrion kara bir keyifle.

"Cersei şimdilik ona bir şey söylememeyi uygun görüyor," diye cevapladı Lord Tywin. "Joffrey'nin, Renly'nin üstüne bizzat yürümek isteyeceğinden endişe ediyor."

"Hangi orduyla?" diye sordu Tyrion. "Bizim ordumuzu ona vermeyi düşünmüyorsun umarım?"

"Şehir Muhafızları'nı almaktan bahsediyormuş," dedi Lord Tywin.

"Eğer Şehir Muhafızları'nı alırsa şehri savunmasız bırakır," dedi Sör Kevan. "Bu durumda Ejderha Kayası'ndaki Lord Stannis..."

"Evet." Lord Tywin oğluna baktı. "Soytarı elbiseleri giymek için yaratılmış olduğunu düşünürdüm Tyrion ama görülüyor ki yanılmışım."

"Ah baba," dedi Tyrion. "Bu sözlerin neredeyse övgü gibi geldi kulağıma." Masanın üstüne doğru eğildi. "Stannis'ten ne haber? Büyük olan o, Renly değil. Kardeşinin tacı istemesini o nasıl karşılıyor?"

Babası kaşlarını çattı. "En başından beri Stannis'in diğerlerinin toplamından çok daha tehlikeli olduğunu hissediyordum. Henüz bir şey yapmadı ama Varys fısıltılar duyuyor. Stannis gemiler inşa ettiriyor, Stannis paralı askerler topluyor, Stannis Asshai'den gölge bağcıları getiriyor. Bütün bunlar ne anlama geliyor? Bütün bunlar doğru mu?" Rahatsızlığını belli eder şekilde omuz silkti. "Kevan, bize haritayı getir."

Sör Kevan kendisine söyleneni yaptı. Lord Tywin kenarlarını düzelterek deri haritayı açtı. "Jaime bizi zor bir duruma düşürdü. Roose Bolton ve ordusundan geri kalanlar kuzeyimizde. Düşmanlarımız İkizler'i ve Moat Cailin'i aldı. Robb Stark batıyı tutuyor. Yani bir çarpışmayı daha göze almadan Lannis Limanı'na ya da Kaya'ya çekilemeyiz. Jaime esir ve ordusu neredeyse tamamen yok oldu. Myrli Thoros ve Beric Dondarrion iaşe kafilelerimize bela olmaya devam ediyor. Doğumuzda Arrynlar var. Stannis Baratheon, Ejderha Kayası'nda. Güneyde, Yüksek Bahçe ve Fırtına Burnu sancak beylerini çağırıyor."

Tyrion güldü. "Bir nefes al baba. En azından Rhaegar Targaryen hâlâ ölü."

"Bize sadece şakalarınla katkıda bulunacağını ummamıştım Tyrion," dedi Lord Tywin.

Sör Kevan suratını asarak haritanın üstüne eğildi. "Robb Stark'ın yanında Edmure Tully ve Üç Dişli Mızrak lordları da var artık. Toplam güçleri bizimkini aşacak. Ve Roose Bolton da arkamızdayken... Tywin, eğer burada kalırsak üç ordunun arasında sıkışacağımızdan korkuyorum."

"Burada kalmak gibi bir niyetim yok. Renly Baratheon, Yüksek Bahçe'den

çıkmadan önce genç Lord Stark'la olan işimizi bitirmeliyiz. Bolton beni endişelendirmiyor. Çok tedbirli bir adam ve Yeşil Çatal'da onun daha da tedbirli olmasını sağladık. Peşimize düşmek için acele etmeyecektir. Bu yüzden yarın sabah Harrenhal'a doğru yola çıkıyoruz. Kevan, Sör Addam'ın uzak keşifçileri hareketimizi gizlesin. Ne kadar adama ihtiyacı varsa hepsini ver. Dörtlü gruplar halinde yola çıksınlar. Kimsenin kaybolmasını istemiyorum."

"Nasıl isterseniz lordum ama... neden Harrenhal? Orası tatsız, şanssız bir yer. Bazıları lanetli olduğunu bile söyler."

"Söylesinler," diye karşılık verdi Lord Tywin. "Sör Gregor'u sal. Yağmacılarıyla birlikte bizim önümüzden gitsin. Vargo Hoat ve hürsüvarilerini de önden gönder. Sör Amory Lorch'u da. Her birinin en az üç yüz atlı adamı olsun. Onlara, Tanrı Gözü'nden Kızıl Çatal'a kadar olan bütün nehir topraklarını yanarken görmek istediğimi söyle."

"Yanacak lordum," dedi Sör Kevan kalkarken. "Gidip emirleri vereyim." Reverans yapıp salondan ayrıldı.

Yalnız kaldıklarında Lord Tywin, Tyrion'a baktı. "Biraz yağma senin vahşileri mutlu edebilir. Onlara Vargo Hoat'la birlikte gidebileceklerini söyle. İstedikleri gibi yağmalasınlar. Eşya, silah, kadın, ne isterlerse alıp geri kalanı yaksınlar."

"Shagga ve Timett'e nasıl yağma yapacaklarını anlatmak bir horoza nasıl öteceğini söylemeye benzer," dedi Tyrion. "Fakat onları yanımda tutmayı tercih ederim." Disiplinsiz ve söz dinlemez olabilirlerdi ama onlar Tyrion'ın vahşileriydi. Tyrion babasının adamlarından çok onlara güveniyordu. Onları başkasına hediye edecek değildi.

"O halde adamlarını kontrol altında tutmayı öğrensen iyi olur. Şehri yağmalamalarına göz yummam."

"Şehir mi?" Tyrion'ın kafası karışmıştı. "Hangi şehirden bahsediyoruz?"

"Kral Toprakları. Seni saraya gönderiyorum."

Bu, Tyrion'ın aklına gelecek son şey bile değildi. Şarabına uzandı, bir an düşündü ve bir yudum aldı. "Ve ben orada ne yapacağım?"

"Hükmedeceksin," dedi babası sertçe.

Tyrion gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü. "Sevgili ablamın bu konuda söyleyecek birkaç lafı olacaktır."

"Canı ne isterse söylesin. Hepimizi mahvetmeden önce oğlunun dizginlenmesi gerekiyor. Konseydeki şarlatanları suçluyorum. Dostumuz Petyr, saygıdeğer Yüce Üstat, çüksüz ucube Lord Varys. Joffrey aptallık üstüne aptallık yaparken bunlar ne çeşit fikirler veriyor? Janos Slynt denen adamı lord yapmak kimin

fikriydi? Bu adamın babası bir kasaptı ve ona Harrenhal'u veriyorlar. Harrenhal kralların makamıdır! Oradan içeri adım atmaya bile layık değil. Kendisine arma olarak kanlı bir mızrak seçmiş diye duydum, bana kalsa kanlı bir satır daha uygun olurdu." Lord Tywin henüz sesini yükseltmemişti ama Tyrion babasının altın gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu. "Selmy'yi göndermelerine ne demeli? Mantık bunun neresinde? Evet, o yaşlı bir adam ama Cesur Barristan isminin diyarda hâlâ bir şanı var. Hizmet ettiği her adama onur verdi. Tazı için aynı şeyler söylenebilir mi? Köpeğini masanın altından beslersin, yüksek koltuklarda yanında oturtmazsın." Parmağını Tyrion'ın yüzüne uzattı. "Eğer Cersei oğlunu yontamıyorsa bu işi sen yapacaksın ve konsey bizimle oyun oynarsa..."

Tyrion biliyordu. "Mızraklar," diyerek iç geçirdi. "Kafalar. Duvarlar."

"Görüyorum ki benden birkaç şey öğrenmişsin."

"Tahmin ettiğinden fazlasını baba," diye cevap verdi Tyrion sessizce. Şarabını bitirip kadehini düşünceli bir halde kenara koydu. Bir yanı, itiraf ettiğinden çok daha fazla memnundu. Bir yanıysa nehrin yukarısındaki çarpışmayı hatırlıyor, yine mi sola gönderildiğini merak ediyordu. "Neden ben?" diye sordu başını yana eğerek. "Neden amcam değil? Neden Sör Flement ya da Serrett değil? Neden... büyük bir adam değil?"

Lord Tywin aniden ayağa kalka. "Sen benim oğlumsun."

İşte o anda anladı Tyrion. Onu çoktan gözden çıkardın, dedi içinden.. Seni adi piç, Jaime senin için ölüden farksız. Elinde sadece ben kaldım. Tyrion babasını tokatlamak istedi. Hançerini çekip göğsünü yarmak, köylülerin söylediği gibi kalbi gerçekten sert altından mı yapılmış bakmak istedi. Ama orada öylece oturdu. Sessiz ve sakin.

Lord Tywin salondan çıkmak için yürürken Tyrion'ın yere fırlattığı kadehin kırıkları ayaklarının altında çıtırdıyordu. "Son bir şey," dedi babası kapıya vardığında. "Fahişeyi saraya götürmeyeceksin."

Tyrion babası gittikten sonra uzunca bir zaman tek başına ortak salonda oturdu. Sonunda, çan kulesinin altındaki çatı katında olan küçük odasına gitti. Odanın tavanı epey alçaktı ama bu bir cüce için sorun değildi. Odanın penceresinden babasının kurdurduğu darağacını görebiliyordu. Hancı kadının ipte sallanan bedeni gece rüzgârıyla sallanıyordu. Teni tıpkı Lannisterlar'ın umutları gibi çürümüş, incelmişti.

Tyrion kuş tüyü yatağın kenarına oturduğunda Shae uykusunda mırıldanarak döndü. Tyrion elini örtülerin altına sokup kızın yumuşak göğüslerini avuçladı. Shae gözlerini açtı, "Lordum," dedi gülümseyerek.

Tyrion kızın göğüs uçlarının sertleştiğini hissetti ve onu öptü. "Seni Kral Toprakları'na götürmeyi düşünüyorum tatlım," diye fısıldadı.

Jon

Jon Kar eyerin bağını sıkarken kısrak hafifçe kişnedi. "Sakin ol güzel leydi," dedi yumuşak bir sesle. Hayvanı okşayıp sakinleştirdi. Rüzgâr ahırın içinden geçti. Ölümün soğuk nefesi yüzüne çarpıyordu ama Jon umursamıyordu. Bohçasını yaralı ve beceriksiz elleriyle eyerinin kenarına bağladı. "Hayalet," diye seslendi hafifçe. Kurt amber gibi gözleriyle hemen yanına geldi.

"Jon, lütfen. Bunu yapmamalısın."

Ata bindi. Dizginleri tutup hayvanı çevirdi ve geceyle yüzleşti. Samwell Tarly ahır kapısının önündeydi. Omzunun üstünden dolunay yükseliyordu. Gölgesi bir devin gölgesine benziyordu. Devasa ve kara. "Yolumdan çekil Sam."

"Jon gidemezsin," dedi Sam. "Buna izin vermeyeceğim."

"Canını yakmak istemem," dedi Jon. "Sam kenara çekil, yoksa seni ezip geçeceğim."

"Geçmeyeceksin. Beni dinlemelisin. Lütfen..."

Jon atını mahmuzladı ve kısrak kapıya doğru atıldı. Sam bir an için kıpırdamadan durdu. Yüzü dolunay kadar solgundu. Ağzı hayretle açıldı. Kısrak neredeyse üstüne biniyorken kenara kaçtı. Yuvarlanıp düştü. Hayvan çocuğun üstünden atlayarak gecenin içine daldı.

Jon ağır cübbesinin başlığını kafasına çekti ve atı hızla koşturmaya başladı. Yanındaki Hayalet'le birlikte uzaklaştıkları Kara Kale sessiz ve sakindi. Arkasında kalan Sur'daki nöbetçilerin etrafı izlediklerini biliyordu ama onlar kuzeye bakıyorlardı, güneye değil. Eski ahırlarda düştüğü yerden kalkmak için debelenen Sam Tarly'den başka hiç kimse gittiğini görmemişti. Sam kötü düşmüştü. Jon ona bir şey olmamasını diledi. Çocuk öyle ağır ve dengesizdi ki kenara kaçıp yere yuvarlandığında kolunu kırmış ya da ayak bileğini burkmuş olabilirdi. "Onu uyardım," dedi Jon yüksek sesle. "Hem bu mesele onu hiç ilgilendirmezdi." Yanık parmaklarını açıp kapatarak elini gevşetmeye çalıştı. Parmakları hâlâ canını yakıyordu ama sargıları çıkarmak iyi gelmişti.

Kıvrılmış bir kurdele gibi ilerleyen Kral Yolu'nun çevresindeki tepelere ayın gümüşi ışığı vuruyordu. Ayrıldığının farkına varılmadan önce mümkün olduğu kadar Sur'dan uzaklaşmalıydı. Sabah olduğunda yoldan ayrılıp tarlalardan, derelerden ve çalılıkların içinden gidecekti ama şu anda sürat gizlenmekten daha önemliydi. Nereye gittiğinin tahmin edilmesi çok zor değildi zaten.

Yaşlı Ayı sabahın ilk ışıklarıyla birlikte uyanıyordu. Yani, Jon'un Sur'la arasına mümkün olduğunca fazla mesafe koyması için şafağa kadar vakti vardı... tabi Sam Tarly ona ihanet etmezse. Şişman çocuk görevine bağlıydı ve çok kolay korkuyordu ama Jon'u ağabeyi gibi seviyordu. Eğer sorgulanırsa konuşacağına şüphe yoktu ama Kral Kulesi'nde bekleyen nöbetçilere gidip Mormont'u uyandırmalarını da söylemezdi.

Jon, Yaşlı Ayı'nın kahvaltısını almak için mutfağa gitmediğinde onu arayacaklardı. Hücresine girdiklerinde Uzunpençe'yi yatağının üstünde bulacaklardı. Kılıçtan ayrılması çok zor olmuştu ama Jon onu yanına alacak kadar onursuz değildi. Utanç içinde kaçmak zorunda kaldığında Jorah Mormont bile yapmamıştı bunu. Yaşlı Ayı o kılıca daha fazla layık olan birini bulacaktı mutlaka. Jon yaşlı adamı düşündüğünde üzülüyordu. Oğlunun ihanetiyle açılan ve hâlâ taze olan yarasına tuz ekecekti Jon'un gidişi. Ona olan güveninin karşılığı bu olmamalıydı ama başka seçenek yoktu. Ne yaparsa yapsın birisine ihanet etmiş olacaktı.

Şu anda bile gerçekten onurlu olan şeyi yapıp yapmadığından emin değildi. Güneylilerin işi kolaydı. Onların konuşabilecekleri rahipleri vardı. Onlara tanrıların isteklerini ileten, doğruyu yanlıştan ayırmalarına yardım eden rahiplere gidebiliyorlardı. Starklar eski, isimsiz tanrılara bağlıydı ve büvet ağaçları dinler ama cevap vermezdi.

Kara Kale'nin son ışıkları da görünmez olduğunda Jon kısrağı yavaşlatıp yürütmeye başladı. Çok uzun bir yolu ve sadece bir atı vardı. Güneye giden yol boyunca çiftçi köyleri ve karakollar olduğunu biliyordu. İhtiyacı olursa kısrağını yeni bir atla takas edebilirdi. Ama bineği yaralanmadığı sürece bunu yapmaya niyeti yoktu.

Yakında yeni kıyafetlere de ihtiyacı olacaktı. Baştan sonra siyahlara bürünmüştü; uzun sürücü çizmeleri, kabaca dokunmuş tozluklar, tunik, deri takım ve ağır bir cübbe. Uzun kılıcı ve hançeri köstebek derisi kınlarının içindeydi. Bohçasında siyah zırhlı yeleği ve baş koruması vardı. Yakalanırsa bunlar ölümü anlamına gelirdi. Siyahlar içindeki bir yabancı, Boğaz'ın kuzeyindeki her karakol ve kasabada soğuk bir şüpheyle karşılanırdı. Peşine düşmeleri uzun sürmezdi. Üstat Aemon'ın kuzgunu havalandığı anda güvenli tek bir yer bulamayacağını biliyordu Jon. Kışyarı'nda bile. Bran onu içeri almak isteyebilirdi ama Üstat Luwin daha akıllıca davranırdı. Tam da yapması gerektiği gibi kalenin kapılarını kapatıp Jon'u oradan gönderirdi. Kışyarı'na hiç gitmemek en iyisiydi.

Daha dün ayrılmış gibi bütün ayrıntılarıyla kaleyi anımsadı; kule gibi uzun

granit duvarlar, duman, köpek ve kavrulan et kokan Büyük Salon, babasının çalışma odası, Jon'un uyuduğu küçük kule odası. Bir yanı, Bran'ın kahkahalarını tekrar duymayı, Gage'in dana rostolarından yemeyi, Yaşlı Dadı'nın ormanın çocukları ve Aptal Florian hikâyelerini dinlemeyi her şeyden fazla istiyordu.

Ama Sur'dan bunlar için ayrılmamıştı. Babasının oğlu, Robb'un kardeşi olduğu için terk etmişti Sur'u. Uzunpençe kadar iyi bir kılıç bile onu bir Mormont yapmıyordu. Aemon Targaryen da değildi Jon. Yaşlı adam üç kez seçim yapmak zorunda kalmış ve her seferinde onuru seçmişti ama o da Jon değildi. Jon şu anda bile, Üstat Aemon çok zayıf ve korkak olduğundan mı, yoksa çok dürüst ve güçlü olduğu için mi kalmayı tercih etmişti, emin değildi. Buna rağmen, yaşlı adamın seçimlerin acılı olduğu hakkındaki konuşmalarının ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu.

Tyrion Lannister, çoğu adam gerçeklerle yüzleşmek yerine gerçeği inkâr eder demişti. Jon'un inkârla işi bitmişti artık. Kendisini inkâr etmeyecekti. O, Jon Kar'dı. Bir piçti. Bir yemin bozandı. Annesiz, dostsuz ve lanetliydi. Hayatının geri kalanında –ne kadar kaldıysa– yabancı, gerçek adını söyleyemeyen, sessizce gölgelerde saklanan adam olacaktı. Yedi Krallık'ın neresine giderse gitsin bir yalanı yaşamak zorunda kalacaktı, aksi takdirde karşılaştığı her adamın eli ona kalkacaktı. Ama bütün bunlar önemli değildi. Kardeşinin yanında durup babasının intikamını alabilecek kadar sağ kalabildiği sürece bunların hiç önemi yoktu.

Robb'u son gördüğü haliyle hatırlıyordu, avluda kızıl saçlarında karlar erirken. Kardeşine gizlice, kılık değiştirmiş halde gitmesi gerekecekti. Kendisini gösterdiğinde Robb'un yüzünün alacağı şekli merak etti. Kardeşi kafasını sallayıp gülümseyecek... ve diyecekti ki...

Kardeşinin gülümsediğini göremiyordu Jon. Kafasında ne kadar canlandırmaya çalışırsa çalışsın, göremiyordu. Ulu kurtları buldukları gün kafası babası tarafından kesilen kaçağı düşündü. "Yemin ettin," demişti Lord Eddard. "Kara kardeşlerin, eski ve yeni tanrıların huzurunda yemin ettin." Desmond ve Şişman Tom adamı kütüğe sürüklemişti. Bran'ın gözleri kocaman olmuştu ve Jon ona midillisini sıkı tutmasını hatırlatmak zorunda kalmıştı. Theon Greyjoy, Buz'u getirdiğinde babasının gözlerine yerleşen bakışı hatırladı Jon. Karın üstüne saçılan kanı, Greyjoy'un tekmelediği kesik kafayı.

O günkü kaçağın yerinde kardeşi Benjen Stark olsaydı babasının ne yapacağını merak etti. Bir şey değişir miydi? Değişirdi. Değişmeliydi... Robb da ona kucak açacaktı, buna şüphe yoktu. Yoksa...

Bunları düşünmenin sırası değildi. Dizginlere yapıştığında parmakları derin

derin zonklamaya başladı. Kısrağı mahmuzlayıp dörtnala koşturdu. Şüphelerinden kaçmak istiyormuş gibi Kral Yolu'nda hızla ilerliyordu. Jon ölümden korkmuyordu ama sıradan bir suçlu gibi elleri bağlı halde kafasının kesilmesini de istemiyordu. Ölecekse, elinde bir kılıçla babasının katilleriyle dövüşürken ölmeliydi. O gerçek bir Stark değildi, hiç olmamıştı... ama bir Stark gibi ölebilirdi. Lord Stark'ın dört oğlu var desinler istiyordu. Üç değil.

Hayalet yarım mil boyunca kırmızı dili dışarıda koşarak Jon'un hızına sadık kaldı. At ve binicisi başlarını aynı şekilde alçaltarak daha hızlı koşmaya başladı. Kurt yavaşladı, durdu, izledi. Kırmızı gözleri ay ışığında parladı ve atın arkasında kayboldu. Jon, kurdun kendi hızıyla onu takip edeceğini biliyordu.

Yolun her iki yanındaki ağaçların arasından göz kırpan ışıkları gördü. Biraz ileride Köstebek Kasabası vardı. Kasabaya girerken bir köpek havladı, ahırdaki katırlardan birinin sesini duydu ama bunlar dışında etraf sessiz ve sakindi. Üç beş evin ahşap penceresinden şöminelerde yanan ateşlerin ışığı sızıyordu.

Köstebek Kasabası göründüğünden çok daha büyüktü çünkü kasabanın dörtte üçü toprak altındaydı. Derin ve ılık mahzenler tünellerle bağlıydı. Kasabanın genelevi bile yer altındaydı. Yüzeyde, kapısına kırmızı bir fener asılmış küçücük bir ahşap kulübeden başka bir şey yoktu. Sur'daki adamların buradaki fahişeler için "gömülü hazine" dediklerini duymuştu. Kara kardeşlerinden herhangi birinin bu gece burada hazine kazısı yapıp yapmadığını merak etti. Aslında bu da yemin bozmaktı ama kimsenin umrunda değildi.

Jon, kasaba iyice arkasında kalana kadar yavaşlamadı. Sonunda durduklarında hem kısrak hem kendisi ter içinde kalmıştı. Titreyerek attan indi, yanık eli sızlıyordu. Ay ışığında pırıl pırıl parlayan bir kar birikintisi ağaçların altında ağır ağır eriyordu. Damlayan sular küçük sığ gölcükler oluşturuyordu. Jon eğilip ellerini suyun içine daldırdı. Erimiş kar suyu buz gibi soğuktu. Avcuyla sudan biraz alıp içti. Yanakları seğirmeye başlayana kadar yüzünü yıkadı. Parmakları günlerdir olmadığı kadar kötü sızlıyordu. Başı da zonkluyordu. Ben doğru olanı yapıyorum, dedi kendine. Öyleyse niye bu kadar kötü hissediyorum?

Kısrak terden köpük içinde kalmıştı, Jon hayvanı dizginlerinden tutarak biraz yürüttü. Yol iki atlının yan yana geçemeyeceği kadar dardı. Taşlarla kaplıydı ve ince su akıntılarıyla kesiliyordu. Bu yolda o kadar hızlı at sürdüğü için aptal gibi hissediyordu, yol kırık bir boyun için davetiye gibiydi. Jon içine nasıl bir delilik girdiğini merak etti. Ölmek için bu kadar acelesi var mıydı?

Uzaktaki ağaçların arasından korkmuş bir hayvan sesi gelince başını kaldırdı. Kısrağı huzursuzca kişniyordu. Kurdu bir av mı bulmuştu? Ellerini ağzına götürerek, "Hayalet!" diye bağırdı. "Hayalet buraya gel." Aldığı tek cevap,

bağırmasıyla havalanan bir baykuşun kanat sesleri oldu.

Kaşlarını çatarak yoluna devam etti. Kuruyana kadar bir yarım saat daha kısrağı yürüttü. Hayalet ortaya çıkmamıştı. Jon ata binip yola devam etmek istiyordu ama kurt için endişelenmeye başlamıştı. "Hayalet," diye bağırdı tekrar. "Neredesin? Buraya gel. Hayalet!" Bu ormanın içindeki hiçbir canlı, hatta yarı büyümüş bir kurt bile ulu kurda zarar veremezdi. Eğer bir... hayır, Hayalet bir ayıya saldırmayacak kadar akıllıydı ve etrafta bir kurt sürüsü olsa Jon ulumalarını mutlaka duyardı.

Yemek yemeye karar verdi. Yiyecek midesini sakinleştirirdi. Hayalet de geri dönmek için biraz zaman kazanmış olurdu. Henüz bir tehlike yoktu. Kara Kale hâlâ uykudaydı. Heybesinde bir parça peynir, biraz ekmek ve çürümeye başlamış kahverengi bir elma buldu. Mutfaktan biraz jambon ve tuzlu et de aşırmıştı ama eti yarın için saklayacaktı. Et bitince avlanmak zorunda kalacaktı ve bu onu epey yavaşlatacaktı.

Kısrağı Kral Yolu'nda otlarken Jon bir ağacın altına oturup peyniri ve ekmeği yemeye başladı. Elmayı sona saklıyordu. Biraz yumuşamıştı ama içi hâlâ ekşi ve suluydu. Kuzeyden gelen atların sesini duyduğunda elmayı çöpüne kadar yemişti. Jon hızla ayağa kalkarak atına doğru yürüdü. Onları atlatabilir miydi? Hayır, çok yakındılar. Jon'u mutlaka duyarlardı ve Kara Kale'den geliyorlarsa...

Kısrağı yolun dışına, bir muhafız ağacın kalın dallarının arkasına çekti. "Sessiz ol," dedi fısıltıyla. Yolu gözlemek için çömeldi. Eğer tanrılar merhametliyse atlılar geçip giderdi. Küçük bir ihtimalle gelenler Köstebek Kasabası'nın çiftçileri de olabilirdi, belki tarlalarına gidiyorlardı ama gecenin bu vakti tarlada ne işleri vardı...

Kral Yolu'nda koşturan atların gittikçe yakınlaşan toynak seslerini dinledi. En az beş ya da altı kişi olmalıydılar. Ağaçların arasından sesleri de gelmeye başlamıştı.

"...bu yoldan geldiğinden emin misin?"

"Emin olamayız."

"Doğuya doğru gitmiş olabilir. Ya da yoldan çıkıp ormana dalmıştır. Ben öyle yapardım."

"Bu karanlıkta mı? Aptal. Boynunu kırmadan at sürmeyi becersen bile kaybolur, sabah kendini yine Sur'da bulurdun."

"Bulmazdım." Grenn'in sesi gergin geliyordu. "Güneye doğru yol alırdım. Yıldızlara bakarak yönleri bulabilirsin."

"Ya hava bulutlu olursa?" diye sordu Pyp.

"O zaman yola çıkmazdım."

Araya bir ses daha karıştı. "Ben olsaydım nereye giderdim biliyor musunuz? Köstebek Kasabası'na. Hazine için kazı yapardım." Kurbağa'nın tiz kahkahası Jon'un kısrağının hafifçe kişnemesine sebep olmuştu.

"Sessiz olun," dedi Halder. "Bir şey duydum."

"Hani, nerede? Ben hiçbir şey duymadım." Atlar durdu.

"Sen kendi gazını bile duyamazsın."

"Duyabilirim," dedi Grenn.

"Sessiz!"

Hepsi birden susup dinlemeye başladı. Jon nefesini tuttu. Sam, dedi içinden. Yaşlı Ayı'ya gitmemişti ama gidip yatağına da yatmamıştı. Diğer çocuklara haber vermişti. Aptallar, şafak vakti yataklarında olmazlarsa onları da kaçak sayacaklardı. Bunlar ne yaptıklarını sanıyordu?

Sessizlik uzadıkça uzuyordu. Jon çömeldiği yerden çocukların atlarının bacaklarını görebiliyordu. Sonunda, "Ne duydun?" diye sorarak sessizliği bozdu Pyp.

"Bilmiyorum," dedi Halder. "Bir ses. At sesi gibi gelmişti ama..."

Jon gözünün ucuyla ağaçların arasında hareket eden soluk bir şekil gördü. Yapraklar titredi. Hayalet aniden gölgelerin arasından çıkarak geldi. Öyle birdenbire ortaya çıkmıştı ki Jon'un kısrağı ürküp kişnedi. "İşte!" diye bağırdı Halder.

"Ben de duydum!"

"Hain," dedi Jon ulu kurda. Eyerine atlayıp ağaçların arasına dalmak için kısrağı çevirdi ama daha dört metre gidemeden çocuklar peşine düştü.

"Jon!" diye bağırdı Pyp.

"Atını durdur. Hepimizi birden atlatamazsın."

Jon onlarla yüz yüze gelmek için kısrağı döndürürken kılıcını çekti. "Uzaklaşın. Size zarar vermek istemiyorum ama mecbur kalırsam yaparım."

"Yediye karşı bir kişi mi?" Halder bir işaret verdi. Çocuklar Jon'un etrafını sardı.

"Benden ne istiyorsunuz," diye sordu Jon.

"Seni ait olduğun yere götürmek istiyoruz," dedi Pyp.

"Benim yerim kardeşimin yanı."

"Senin kardeşlerin biziz," dedi Grenn.

"Seni yakalarlarsa başını keserler, bunu biliyorsun." Kurbağa sinirli bir kahkaha attı. "Bu çok aptalca. Bunu sadece Öküz yapar."

"Yapmam," dedi Grenn. "Ben bir yemin bozan değilim. Yemini her kelimesine inanarak ettim."

"Ben de öyle," dedi Jon. "Anlamıyor musunuz? Babamı öldürdüler. Savaş var. Kardeşim Robb nehir topraklarında dövüşüyor..."

"Biliyoruz," dedi ciddi bir tavırla. "Sam bize her şeyi anlattı."

"Baban için üzgünüz," dedi Grenn. "Ama bir şey değişmez. Yemin ettin ve ayrılamazsın. Ne olursa olsun."

"Mecburum," diye bağırdı Jon.

"Sen yemin ettin," diye hatırlattı Pyp. "Gece çöküyor ve son nefesime kadar sürecek nöbetim başlıyor."

"Nöbette yaşayacak, nöbette öleceğim," diye ekledi Grenn başını sallayarak.

"Bana cümleleri tekrar etmenize gerek yok. En sizin kadar iyi biliyorum onları," dedi Jon. Öfkelenmişti. Her şeyi daha da zorlaştırıyorlardı.

"Ben karanlıktaki kılıç," diye devam etti Halder.

"Duvardaki gözcüyüm," diyerek katıldı Kurbağa.

Jon yüzlerine küfür etti. Umursamıyorlardı. Pyp atını Jon'a yaklaştırdı. "Ben soğukta yanan ateş, şafak vaktindeki ışığım. Ben uyurları uyandıran nida, diyar halkını koruyan kalkanım."

"Geri dur," diye uyardı Jon kılıcını göstererek. "Ciddiyim Pyp." Zırhları yoktu. Jon mecbur kalırsa onları parçalara ayırabilirdi.

Matthar arkasına sokulup koroya katıldı. "Bu gece ve gelecek tüm gecelerde..."

Jon ayağını kısrağının gövdesine vurdu. Bir çemberin içinde dönüyordu. Çocuklar çevresini sarmıştı, gittikçe çemberi daraltıyorlardı.

"...hayatımı ve onurumu..." Halder soldan yaklaştı.

"...Gece Nöbetçileri'ne adıyorum," diyerek bitirdi Pyp. Jon'un dizginlerine uzandı. "İşte seçeneklerin önünde. Beni öldür ya da benimle birlikte gel."

Jon kılıcını kaldırdı... ve çaresizce indirdi. "Kahrolun," dedi. "Hepiniz kahrolun."

"Seni bağlamak zorunda mıyız? Yoksa sorun çıkarmadan bizimle at süreceğine söz veriyor musun?"

"Kaçmayacağım, eğer kastettiğin buysa." Hayalet ağaçların arasından çıktı. Jon ulu kurda baktı. "Çok yardımcı oldun," dedi. Kırmızı gözler ona her şeyi biliyormuş gibi bakıyordu.

"Acele etmemiz gerek," dedi Pyp. "Şafaktan önce dönemezsek Yaşlı Ayı hepimizin kafasını kestirir."

Jon geriye nasıl döndüklerini hatırlamıyordu. Yol daha kısa sürmüş gibiydi, belki de aklı başka yerde olduğundan. Dönüş temposunu Pyp belirlemişti, dörtnala. Köstebek Kasabası gelip geçti, genelevin kırmızı feneri çoktan sönmüştü. Hızlı yol aldılar. Jon, Kara Kale'nin kulelerini gördüğünde şafağa daha bir saat vardı. Kara Kale evi gibi görünmüyordu bu sefer.

Jon'u geri getirebilirlerdi ama kalmaya zorlayamazlardı. Savaş sabaha bitmeyecekti, ne de ondan sonraki sabah. Arkadaşları gece gündüz başında bekleyemezdi. Sabırlı davranır, onları vazgeçtiğine inandırırdı... ve sonra, iyice gevşediklerinde tekrar kaçardı. Bir dahaki sefere Kral Yolu'nu kullanmayacaktı. Sur boyunca doğuya gidebilirdi. Belki denizi geçerdi. Daha uzun ama daha güvenli bir yol olurdu. Hatta batıya, dağlara gidebilirdi ve yüksek geçitlerden güneye kıvrılırdı. Bu yabanılların yoluydu, zor ve tehlikeliydi ama en azından kimse onu takip edemezdi. Kral Yolu'nun ya da Kışyarı'nın yakınına bile gitmeyecekti.

Samwell Tarly onları eski ahırlarda bekliyordu. Uyuyamayacak kadar gergindi, bir saman balyasına yaslanmış oturuyordu. Ayağa kalkıp üstünü temizledi. "Seni buldukları için sevindim Jon," dedi.

"Ben sevinmedim," diye karşılık verdi Jon atından inerken.

Pyp atından aşağı atladı ve iğreniyormuş gibi aydınlanan gökyüzüne baktı. "Şu atları yerlerine götürmemize yardım et Sam," dedi. "Önümüzde uzun bir gün var ve Lord Kar sayesinde güne hiç uyumadan başlıyoruz."

Şafak söktüğünde Jon her sabah yaptığı gibi mutfağa gitti. Üçparmak Hobb bir şey söylemeden Yaşlı Ayı'nın kahvaltı tepsisini verdi. Bugün kahvaltıda iyi haşlanmış üç kahverengi yumurta, kızarmış ekmek, jambon ve bir kâse pörsümüş erik vardı. Jon tepsiyi Kral Kulesi'ne götürdü. Yaşlı Ayı pencerenin yanına oturmuş bir şeyler yazıyordu. Kuzgun mırıldanarak adamın omuzlarında dolaşıyordu. Jon içeri girdiğinde, "Mısır, mısır, mısır," diye bağırdı. "Tepsiyi masanın üstüne bırak," dedi Yaşlı Ayı kafasını kaldırarak. "Biraz bira içeceğim."

Jon pencereyi açtı, dış pervazdaki bira fıçısını alıp bir kupayı doldurdu. Hobb'un Duvar'dan verdiği limon hâlâ soğuktu. Jon limonu yumruğunun içinde ezdi, suları parmaklarının arasından akıyordu. Mormont birasını limonlu içerdi ve hâlâ kendi dişlerine sahip olmasının sebebinin de bu olduğunu söylerdi.

"Babanı çok sevdiğine şüphe yok," dedi Mormont, Jon bira kupasını ona uzatırken. "Çok sevdiğimiz şeyler felaketimizi hazırlar delikanlı. Bunu sana söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedi Jon sessizce. Babasının ölümü hakkında konuşmak istemiyordu. Mormont'la bile.

"Bunu hiç unutmadığından emin ol. Acı gerçekler tutunması en zor olanlardır. Bana tabağımı getir. Yine mi jambon var? Yorgun görünüyorsun. Ay ışığı yolculuğun zorlu muydu?"

Jon'un boğazı kurudu. "Biliyor musunuz?"

"Biliyor," dedi Mormont'un omzundaki kuzgun. "Biliyor."

Yaşlı Ayı homurdandı. "Beni bir odun kadar beynim var diye mi Gece Nöbetçileri Lord Kumandanı yaptıklarını sanıyorsun Jon? Aemon gideceğini söyledi bana. Ben de ona geri döneceğini söyledim. Ben adamlarımı tanırım... ve çocuklarımı da. Seni Kral Yolu'na onur çıkardı... ve seni geri getiren de onur."

"Beni arkadaşlarım geri getirdi," dedi Jon.

"Ben seni geri getirenin senin onurun olduğunu söylemedim ki." Mormont kahvaltı tabağını inceliyordu.

"Babamı öldürdüler. Hiçbir şey yapmadan oturmamı mı bekliyordunuz?"

"Doğrusunu istersen tam da yaptığın şeyi yapmanı bekliyorduk." Ağzına bir erik atıp çekirdeğini tükürdü. "Seni gözlemesi için bir nöbetçiye emir verdim. Kale'den ayrıldığın görüldü. Eğer kardeşlerin seni geri getirmeseydi yol üstünde bir yerden alınacaktın, arkadaşın olmayanlar tarafından. Tabi kuzgun gibi kanatları olan bir atın varsa başka olurdu. Var mı?"

"Hayır." Jon kendini bir aptal gibi hissediyordu.

"Yazık. Öyle bir at çok işimize yarayabilirdi."

Jon dimdik durdu. Kendi kendine iyi öleceğini söylemişti en azından bunu yapabilirdi. "Kaçmanın cezasını biliyorum lordum. Ölmekten korkmuyorum."

"Öl!" diye bağırdı kuzgun.

"Yaşamaktan da korkmuyorsundur umarım," dedi Mormont. Jambonunu hançeriyle kesip bir parçasını kuşuna verdi. "Kaçak değilsin... şimdilik. Burada duruyorsun işte. Geceleri Köstebek Kasabası'na giden her delikanlının kafasını kesseydik Sur'u sadece hayaletler korurdu. Belki yarın tekrar kaçmayı düşünüyorsundur ya da on beş gün sonra. Öyle mi? Umduğun bu mu evlat?"

Jon sesini çıkarmadı.

"Ben de böyle düşünmüştüm." Bir yumurtanın kabuğunu soydu. "Baban öldü delikanlı. Onu geri getirebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır."

"İyi," dedi Mormont. "Ölülerin geri geldiğini gördük. Sen ve ben. Ve bu tekrar görmek isteyeceğim bir şey değil. "Yumurtayı iki lokmada yuttu ve dişlerinin arasında kalan bir kabuk parçasını tükürdü. "Kardeşin, arkasında kuzeyin bütün gücüyle beraber savaş meydanında. Sancak beylerinden herhangi biri, tek bir emirle Sur'dakinden daha fazla kılıçlı adam toplayabilir. Neden senin yardımına ihtiyaçları olduğunu düşünüyorsun? Sen o kadar kudretli bir savaşçı mısın? Cebinde kılıcına büyü yapacak bir cin mi taşıyorsun?"

Jon'un verecek cevabı yoktu. Kuzgun gagasıyla bir yumurtanın kabuğunu kırmaya çalışıyordu. Bir delik açtı. Yumurtanın beyazından ve sarısından küçük lokmalar aldı.

Yaşlı Ayı içini çekti. "Bu savaşta yaralanan yalnızca sen değilsin. Kız kardeşim senin kardeşinin ordusuyla yürüyor. Onun kızı da öyle. İkisi de erkek zırhları içinde. Maege yaşlı, inatçı, tez canlı ve cesaretli bir cadıdır. Dürüst olmak gerekirse o cadının yanında olmaya pek tahammül edemem ama bu, benim kız kardeşimi senin üvey kız kardeşlerini sevdiğinden daha az sevdiğim anlamına gelmez." Mormont kaşlarını çatarak son yumurtasını aldı ve kabuğu kırılana kadar avcunun içinde sıktı. "Belki de gelir. Öyle olsa bile, katledilirse onun için yas tutarım ama beni kaçarken göremezsin. Ben de senin gibi o yemini ettim. Benim yerim burası... senin yerin nerede evlat?"

Benim yerim yok, demek istedi Jon. Ben bir piçim. Haklarım yok, adım yok, annem yok ve şimdi bir babam da yok. "Bilmiyorum."

"Ben biliyorum," dedi Lord Kumandan Mormont. "Soğuk rüzgârlar yükseliyor Kar. Sur'un ötesindeki gölgeler uzadı. Cotter Pyke öküzlerin ve geyiklerin büyük sürüler halinde güneye ve doğuya, deniz kıyısına doğru göçtüğünü yazmış. Adamlarından biri Doğugözcüsü'nün sadece üç fersah uzağında devasa, şekilsiz ayak izlerine rastlamış. Gölge Kule'deki korucular tamamen terk edilmiş köyler buluyor. Sör Denys geceleri dağlarda yanan dev ateşler gördüklerini söylüyor. Akşam çöktükten sonra yanıyor, şafağa kadar sönmüyormuş. Quorin Halfhand, Gorge'un derinliklerinden bir esir almış. Adam Mance Ryder'in tüm halkını bulduğu yeni bir kaleye yığdığına dair yemin ediyormuş, kim bilir hangi amaçla. Geçen yıl kaybettiğimiz tek korucunun amcan Benjen olduğunu mu sanıyorsun?"

"Benjen," diye öttü kuzgun. "Benjen, Benjen, Benjen."

"Hayır," dedi Jon. Başkaları da kaybolmuştu. Çok adam kaybolmuştu.

"Kardeşinin savaşının bizim savaşımızdan daha önemli olduğunu mu düşünüyorsun?" diye kükredi yaşlı adam.

Jon dudaklarını ısırdı. Kuzgun kanatlarını çırptı. "Savaş, savaş, savaş, savaş."

"Daha önemli değil," dedi Mormont. "Tanrılar bizi korusun evlat. Ne körsün ne de aptal. Ölü adamlar karanlıkta avlanmaya çıktıklarında Demir Taht'ta kimin oturduğu önemli mi olacak sanıyorsun?"

"Hayır," dedi Jon. Bu açıdan düşünmemişti hiç.

"Seni bize lord baban yolladı Jon. Nedenini kim söyleyebilir?"

"Neden? Neden? Neden?" dedi kuzgun.

"Bütün bildiğim, Starklar'ın damarlarında İlk İnsanlar'ın kanının aktığı. Sur'u İlk İnsanlar inşa ettiler ve onların bütün unutulan şeyleri hatırladıkları söylenir. Şu senin canavarın... bizi ormandaki bedenlere götürdü, merdivenlerdeki cesede karşı uyardı. Sör Jaremy buna tesadüf derdi ama Sör Jaremy öldü, ben yaşıyorum." Mormont hançerini ucuyla bir parça jambon aldı. "Senin burada olmak için doğduğunu düşünüyorum. Ve Sur'un ötesine gittiğimizde senin ve kurdunun yanımızda olmanızı istiyorum."

Sözleri Jon'un heyecanla ürpermesine sebep oldu.

"Sur'un ötesi?"

"Beni duydun. Ben Stark'ı bulmaya kararlıyım. Ölü ya da diri. Zavallı gibi burada oturup karın, buzun ve rüzgârın gelmesini beklemeyeceğim. Bu defa Gece Nöbetçileri, Sur'un Ötesindeki Kral'ın, Ötekiler'in ve orada başka ne varsa hepsinin üstüne bütün gücüyle yürüyecek. Nöbet'i bizzat ben komuta edeceğim." Hançerin ucunu Jon'un göğsüne doğrulttu. "Lord Kumandan'ın yaveri ve kâhyası da onunla gitmek zorundadır... ama her sabah yine kaçtın mı diye merak ederek uyanmak istemiyorum. Yani, senden bir cevap istiyorum Lord Kar. Ve hemen şimdi istiyorum. Gece Nöbetçileri'nin kardeşi misin? Yoksa sadece savaşçılık oynamak isteyen bir piç misin?"

Jon Kar duruşunu düzeltti ve derin bir nefes aldı. Beni affedin. Baba, Robb, Bran, Arya... size yardım edemediğim için beni affedin. Yaşlı adam doğru söylüyor. Benim yerim burası. "Ben... ben size aidim lordum. Sizin adamınızım. Yemin ediyorum. Bir daha kaçmayacağım."

Yaşlı Ayı homurdandı. "Güzel. Şimdi gidip kılıcını kuşan."

Catelyn

Catelyn Stark'ın daha bebek olan oğlunu kucağında taşıyıp Nehirova'nın dışına çıkardığı, Tökeztaş'ı küçük bir tekneyle geçip kuzeye doğru yolculuğuna başladığı günün üstünden bin yıl geçmiş gibiydi. Şimdi eve dönmek için yine Tökeztaş'ı geçiyordu ama bu sefer oğlu kundak yerine kalkan ve zırh giyiyordu.

Adamlar kürek çekerken Robb teknenin ucunda oturmuş Boz Rüzgâr'ın başını okşuyordu. Yanında Theon Greyjoy vardı. Amcası Brynden, İri Jon ve Lord Karstark'la birlikte ikinci tekneyle arkalarından geliyordu.

Catelyn teknenin arkasına oturmuştu. Tökeztaş'ın sularında hızla yol alıyorlardı. Kuvvetli akıntıyla Değirmen Kulesi'nin yanından geçtiler. Catelyn, kulenin içindeki su çarkının ıslak ve gıcırtılı sesini genç kızlığından hatırlıyordu, ses dudaklarında hüzünlü bir gülümsemeye sebep oldu. Kalenin kumtaşı duvarlarındaki askerler ve hizmetçiler kendisinin ve Robb'un adını bağırıyor, "Kışyarı!" diye haykırıyorlardı. Bütün siperlerde Tully sancağı dalgalanıyordu. Coşku dolu bir görüntü olmasına rağmen Catelyn'in yüreği kıpırdamıyordu. Kalbinin bir daha canlanıp canlanmayacağını merak ediyordu Catelyn. Ah, Ned...

Değirmen Kulesi'nin altında geniş bir dönüş yapıp köpüren suya daldılar. Su Kapısı'nın devasa kemeri göründü. Büyük demir yivli kapıyı yukarı çeken ağır zincirlerin inlemeleri duyuldu. Tekneler yaklaşırken kapı ağır ağır yukarı kalkıyordu. Catelyn, yükselen kapının alt yarısının pastan kırmızıya döndüğünü gördü. Dikenli kazıklar başlarının sadece birkaç santim üzerinde dururken geçtiler, üstlerine çamur damlıyordu. Catelyn demirlere bakıp pasın ne kadar derine işlemiş olabileceğini, bir darbeye ne kadar dayanabileceğini, değiştirilmesinin gerekli olup olmadığını merak etti. Son zamanlarda kafasının içi böyle düşüncelerle doluydu.

Kemerin ve duvarların altından geçerken gün ışığından karanlığa daldılar ve sonra yine aydınlıktaydılar. Çevrelerinde, taşlara sabitlenmiş zincirlere bağlı irili ufaklı pek çok tekne vardı. Babasının muhafızları ve erkek kardeşi su merdivenlerinin başında bekliyordu. Sör Edmure Tully kabarık kahve kızıl saçlı, kızıl sakallı, tıknazca genç bir adamdı. Üstündeki göğüs plakası mücadele sırasında derin çizikler ve kesikler almıştı. Mavi kırmızı pelerini kan ve dumanla lekelenmişti. Kardeşinin yanında çengel burunlu, kısa saçları ve sakalları hafiften ağarmış Lord Tytos Blackwood duruyordu. Parlak sarı zırhı özenle

kakılmış siyah asma yapraklarıyla süslenmişti. Zayıf omuzlarından kuzgun tüyünden yapılmış bir pelerin sarkıyordu. Edmure'u Lannister kampından kurtaran atağa Lord Tytos önderlik etmişti.

"Onları içeri alın," diye emretti Edmure. Üç adam dizlerine kadar suyun içine girip ellerindeki kancalı uzun direklerle tekneyi yakına çektiler. Boz Rüzgâr zıplayıp tekneden çıkınca adamlardan biri direği düşürüp sendeledi ve sırtüstü suya devrildi. Adam şaşkın bir ifadeyle doğrulmaya çalışırken diğerleri kahkaha atıyordu. Theon Greyjoy teknenin kenarına atlayıp Catelyn'i belinden tutarak kaldırdı, kendi çizmeleri suyun içine girerken onu kuru bir basamağa bıraktı.

Edmure merdivenleri inip ablasına sarıldı. "Tatlı kardeşim," diye mırıldandı pürüzlü sesiyle. Derin mavi gözleri ve gülümsemek için yaratılmış dudakları vardı ama şimdi gülümsemiyordu. Yorgun ve perişan görünüyordu. Mücadele yüzünden yaralanmış, acıdan bitkin düşmüştü. Boynu sargılıydı. Catelyn özlemle kardeşine sarıldı.

Ayrıldıklarında, "Senin acın benim acımdır Cat," dedi. "Lord Eddard'ın başına gelenleri duyduğumuzda... Lannisterlar bunu ödeyecek, sana söz veriyorum. İntikamını alacaksın."

"İntikam bana Ned'i geri getirecek mi?" dedi Catelyn sertçe. Acısı yumuşak kelimeler için çok tazeydi henüz. Şimdi Ned'i düşünemezdi. Düşünmeyecekti. Güçlü olmak zorundaydı. "Bunlar bekleyebilir. Babamı görmeliyim."

"Seni odasında bekliyor," dedi Edmure.

"Lord Hoster yatalak halde leydim," diye açıkladı babasının kâhyası. Bu iyi adam ne zaman bu kadar fazla yaşlanmıştı? "Sizi hemen yanına götürmemi emretti."

"Onu ben götüreceğim," dedi Edmure. Su merdivenlerini çıkıp Brandon ve Lord Petyr'ın Catelyn için düello yaptığı alt avluyu geçtiler. Kalenin devasa kumtaşı duvarları gökyüzüne uzanıyordu. Alabalık armalı miğferler takmış iki muhafızın nöbet tuttuğu büyük kapıdan içeri girdiklerinde, "Durumu ne kadar kötü?" diye sordu Catelyn. Daha soruyu sorarken alacağı cevaptan korkuyordu.

Edmure'un gözleri keder doluydu. "Üstat fazla vaktinin kalmadığını söylüyor. Sürekli ve şiddetli ağrıları var."

Catelyn'in içini kör bir öfke doldurdu. Edmure'a, Lysa'ya, Lannisterlar'a, üstatlara ve Ned'e ve babasına ve her ikisini de ondan alıp götüren zalim tanrılara öfke duyuyordu. "Bunu öğrendiğin anda bana haber göndermeliydin."

"İzin vermedi. Düşmanlarımızın ölüm döşeğinde olduğunu bilmelerini istemedi. Diyar bu kadar karışıkken Lannisterlar hassas durumunu bilirlerse..."

"...saldırırlar diye düşündü," diyerek kardeşinin cümlesini tamamladı Catelyn. Bu senin hatan, diye fısıldadı içindeki bir ses. Cüceyi kendi başına yakalamaya kalkışmasaydın...

Sessizce sarmal merdiveni tırmandılar.

İç kale tıpkı Nehirova gibi üçgen şeklindeydi. Lord Hoster'ın odası da öyle. Odanın balkonu, kumtaşından yapılmış dev bir geminin pruvası gibi doğuya doğru dışarı çıkıyordu. Kale Lordu bu balkondan baktığı zaman bütün duvarlarını, burçlarını ve nehirlerin birleştiği noktayı rahatlıkla görebiliyordu. Babasının yatağını balkonun önüne taşımışlardı. "Güneş altında durup nehirleri izlemeyi seviyor," diye açıkladı Edmure. "Baba, bak sana kimi getirdim. Cat seni görmek için eve döndü..."

Hoster Tully her zaman dev gibi bir adam olmuştu. Gençliğinde uzun ve geniş, yaşlanmaya başladığında biraz şişmanca. Ama şimdi küçülmüş gibi görünüyordu. Kemiklerinde et ve kas kalmamıştı sanki. Yüzü bile sarkmıştı. Catelyn onu son gördüğünde saçları ve sakalları kahverengiydi, aralarına ince gri teller karışmıştı. Şimdi bütün saçları bembeyazdı.

Edmure'un sesini duyunca babası gözlerini açtı. "Küçük Cat," diye fısıldadı. Sesi zayıf, hafif ve acıyla çatal çataldı. "Benim küçük Cat'im." Catelyn'in ellerini tuttuğunda yüzünden yorgun bir gülümseme geçti. "Yolunu gözledim..."

"Sizi yalnız bırakayım," dedi Edmure. Odadan çıkmadan önce eğilip babasının alnını öptü.

Catelyn dizlerinin üstüne çöküp babasının ellerini sıkı sıkı tuttu. Kocaman elleri vardı ama bir deri bir kemikten ibaretti artık. Ellerindeki bütün güç çekilmişti. "Bana söylemeliydin," dedi Catelyn. "Bir süvari, bir kuzgun..."

"Süvariler yakalanıp sorgulanır," dedi babası. "Kuzgunlar vurulup düşer..." Yüzü bir acı dalgasıyla kasıldı ve parmakları Catelyn'in eline geçti. "Karnımda yengeçler var sanki. Sürekli ısırıyorlar. Gece ve gündüz. Alevli makasları var. Üstat Vyman bana rüya şarabı yapıyor, haşhaş sütü de... çok fazla uyuyorum... ama sen geldiğinde uyanık olmak istedim. Lannisterlar kardeşini aldığında... çok korktum... Seni bir kez daha göremeden öleceğimden korktum..."

"Buradayım baba," dedi Catelyn. "Oğlum Robb da burada. O da seni görmek istiyor."

"Oğlun," diye fısıldadı babası. "Benim gözlerimi almıştı, hatırlıyorum..."

"Almıştı. Ve sana Jaime Lannister'ı da getirdik. Zincirlere bağlı halde. Nehirova tekrar özgür baba."

Lord Hoster gülümsedi. "Gördüm. Geçen gece, onlara görmeliyim dedim...

Beni kapı kulübesine taşıdılar, burca çıkardılar, oradan izledim. Ah, ne kadar güzeldi... meşaleler dalgalar gibiydi, nehrin karşısından gelen çığlıkları duyuyordum... tatlı çığlıkları. Kuşatma kulesinin yıkıldığını gördüğümde ölebilirdim, mutlu ölürdüm ama önce çocuklarımı görmeliydim. Bunu yapan senin oğlun muydu? Senin Robb'un muydu?"

"Evet," dedi Catelyn gururla. "Robb'du... ve Brynden. Erkek kardeşin de burada baba."

"Brynden." Babasının sesi güçsüz bir fısıltı haline dönüşmüştü. "Karabalık... geri mi döndü? Vadi'den mi geldi?"

"Evet."

"Yaz Lysa?" Rüzgâr ince gri saçlarının arasından geçti. "Tanrılar aşkına, kız kardeşin, o da burada mı?"

Lord Hoster'ın sesi öyle büyük bir umutla ve istekle doluydu ki, gerçeği söylemek zordu. "Hayır baba, üzgünüm..."

"Ah." Yüzü düştü. Gözlerindeki ışık söndü. "Ummuştum ki... Onu da son bir kez görürüm diye..."

"Lysa, Kartal Yuvası'nda oğluyla birlikte."

Lord Hoster başını salladı. "Oğlu şimdi Lord Robert oldu, zavallı Arryn ölünce... hatırlıyorum. O neden sizinle gelmedi?"

"O korkuyor lordum. Kartal Yuvası'nda güvende olduğunu hissediyor." Babasının çizgilerle dolu alnını öptü. "Robb bekliyor. Onu görecek misin? Ve Brynden'ı?"

"Senin oğlun," diye fısıldadı babası. "Evet. Cat'in oğlu... benim gözlerimi almıştı, hatırlıyorum. Onu buraya getir."

"Ya kardeşini?"

Babası nehirlere baktı. "Karabalık," dedi. "Hâlâ evlenmedi mi? Hâlâ bir kızı karısı yapmadı mı?"

Ölüm döşeğinde bile, diye düşündü Catelyn üzüntüyle. "Evlenmedi baba. Bunu biliyorsun. Ve asla evlenmeyecek."

"Ona söyledim... ona emrettim. Evlen! Ben onun lorduydum. Ona uygun eşi bulmak benim hakkımdı. İyi bir eş. Bir Redwyne. Köklü bir hanedan. Tatlı bir kızdı... Bethany, evet... Zavallı çocuk. Hâlâ bekliyor. Evet hâlâ..."

"Bethany Redwyne yıllar önce Lord Rowan'la evlendi baba. Üç çocuk doğurdu."

"Neyse işte," diye homurdandı Lord Hoster. "Kıza tükürdü. Redwynelar'a tükürdü. Bana tükürdü. Ağabeyine, lorduna... Karabalık. Başka teklifler de vardı. Lord Bracken'ın kızı mesela. Walder Frey... üç kızından biri olabilirdi. Evlendi mi? Biriyle bile? Herhangi biriyle?"

"Evlenmedi," dedi Catelyn. "Ama seni görmek için, Nehirova'yı kurtarmak için onca yolu tepip geldi. Eğer Sör Brynden yardım etmeseydi ben şu an burada olamazdım."

"O hep bir savaşçıydı," diye hırladı babası. "Bak o işi becerebiliyor. Geçit Şövalyesi." Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. "Onu bana gönder. Ama daha sonra. Şimdi biraz uyuyacağım. Kavga edemeyecek kadar yorgunum. Karabalık'ı daha sonra bana gönder..."

Catelyn hafifçe babasını öptü. Beyaz saçlarını düzeltti. Onu, önünden nehirler akan kulesinin gölgeleri içinde yalnız bıraktı. Yaşlı adam daha Catelyn odadan çıkmadan uyuyakalmıştı.

Alt avluya döndüğünde Sör Brynden'ı ıslak çizmeleriyle su merdivenin başında durmuş, Nehirova muhafızlarının kumandanıyla konuşurken buldu. Karabalık, Catelyn'i görür görmez yanına geldi. "O nasıl?"

"Ölüyor," dedi Catelyn. "Korktuğumuz gibi."

Amcasının sert yüzü derin acısını saklayamıyordu. Parmaklarını gri saçlarının arasında gezdirdi. "Beni görecek mi?"

Catelyn başıyla onayladı. "Kavga edemeyecek kadar yorgun olduğunu söyledi."

Brynden Karabalık kıkırdadı. "Buna inanamayacak kadar yaşlı bir savaşçıyım ben. Lord Hoster, biz cenaze ateşini yakarken bile beni Redwynelar'ın kızıyla ilgili azarlayacak. Gerekirse kemikleriyle."

Catelyn gülümsedi. Bunun doğru olduğunu biliyordu. "Robb'u göremedim."

"Sanırım Greyjoy'yla birlikte salona gitti."

Theon Greyjoy, Büyük Salon'daki sıralardan birinde oturmuş bira içiyor, Fısıltılı Orman'daki katliamı anlatarak Lord Hoster'ın garnizonunu eğlendiriyordu. "Bazıları kaçmaya çalıştı ama vadinin iki ucunu da kapatmıştık. Ellerimizdeki kılıçlarla, mızraklarla karanlığa daldık. Lannisterlar, Robb'un ulu kurdu üstlerine atladığında Ötekiler'in saldırısına uğradıklarını sanmışlardır. Kurdun bir adamın kolunu kopardığını gözlerimle gördüm. Atlar hayvanın kokusuyla çılgına döndü. Kaç adam atların sırtından düştü anlatamam..."

"Theon," diyerek araya girdi Catelyn. "Oğlumu nerede bulabilirim?"

"Lord Robb tanrı korusuna gitti leydim."

Ned de bunu yapardı. O benim olduğu kadar Ned'in de oğlu. Bunu unutmamalıyım. Ah, Ned...

Robb yeşil yapraklardan oluşmuş bir kubbenin altında, uzun kızıl ağaçların, yaşlı karaağaçların arasında, suratı öfkeden çok hüzünle oyulmuş yürek ağacının, bir büvet ağacının önünde diz çökmüştü. Uzun kılıcı, ucu toprağa saplanmış halde dimdik yanında duruyordu. Eli kılıcının kabzasındaydı. İri Jon Umber, Rickard Karstark, Maege Mormont, Galbart Glover ve diğerleri Robb'un etrafında diz çökmüşlerdi. Hatta kuzgun tüyü pelerini rüzgârla havalanan Tytos Blackwood bile aralarındaydı. Onlar eski tanrılara dua ediyor, diye geçirdi içinden. Kendine hangi tanrıya dua edeceğini sordu Catelyn. Cevabı bilmiyordu.

Onların duasını bölmeyecekti. Tanrılar gerekli saygıyı görmeliydi... Ned'i ve babasını ondan alan zalim tanrılar bile. Catelyn bekledi. Nehir rüzgârı ağaçların arasında geziniyordu. Sağa döndüğünde bir yanı sarmaşıklarla kaplanmış Değirmen Kulesi'ni görebiliyordu. Orada öylece beklerken bütün anıları kafasına hücum ediyordu. Babası ata binmeyi bu ağaçların arasında öğretmişti ona. Edmure şu karaağaçtan düşerek kırmıştı kolunu. O ve Lysa, ilerideki kameriyenin altında Petyr'la öpücük oyunu oynamıştı.

Yıllardır aklına gelmemişti bu hikâye. Ne kadar da küçüktüler. Catelyn ancak Sansa'nın yaşlarında, Lysa henüz Arya'dan küçük, Petyr ufak tefek ama şevkli. Kızlar zaman zaman ciddi, ara sıra kıkırdayarak Petyr'ı sırayla öpmüşlerdi. Anısı o kadar canlıydı ki Petyr'ın terli parmaklarını ve nane kokan nefesini hissediyordu. Tanrı korusunda yetişen naneleri çiğnemeye bayılırdı Petyr. Başı dertten kurtulmayan cesur bir çocuktu. Oyun bitip kız kardeşiyle yalnız kaldıklarında, "Dilini ağzıma sokmaya çalıştı," diye itiraf etmişti Catelyn. "Bana da aynısını yaptı," demişti Lysa utanarak. "Hoşuma gitti."

Robb yavaşça ayağa kalkıp kılıcını kınına soktu. Oğlunun tanrı korusunda bir kızı öpüp öpmediğini merak etti Catelyn. Öptüğüne şüphe yoktu. Jeyne Poole'un nemli gözlerle Robb'a baktığına defalarca şahit olmuştu. Hizmetçi kızlar da aynı gözlerle izlerdi oğlunu, hatta on sekiz yaşından büyük olanlar bile.

Savaşa katılmış, kılıcıyla adamlar öldürmüştü, tabii ki bir kızı da öpmüş olmalıydı. Catelyn'in gözleri yaşlarla dolmuştu. Öfkeyle sildi gözyaşlarını.

"Anne," dedi Robb, Catelyn'in beklediğini görünce. "Bir konsey toplamalıyız. Karar verilmesi gereken konular var."

"Büyükbaban seni görmek istiyor," dedi Catelyn. "Robb, o çok hasta."

"Sör Edmure söyledi. Çok üzgünüm anne. Hem Lord Hoster, hem senin için.

Ama önce toplanmalıyız. Güneyden haberler aldık. Renly Baratheon ağabeyinin tacını istiyormuş."

"Renly mi?" diye sordu Catelyn hayretler içinde. "Lord Stannis olacağından çok emindim..."

"Biz de öyle leydim," dedi Galbart Glover.

Savaş konseyi Büyük Salon'da, kırık bir kare şeklinde düzenlenmiş dört uzun masanın etrafında toplandı. Lord Hoster toplantıya katılamayacak kadar güçsüzdü. Gençliğinin güneşle ışıldayan nehirlerini düşleyerek balkonunda uyuyordu. Tullyler'in yüksek koltuğunda Edmure oturuyordu. Yanında Brynden Karabalık vardı. Nehirova'nın sancak beyleri sağdaki ve soldaki uzun masalara yerleşmişti. Nehirova zaferinin haberleri Üç Dişli Mızrak'ın kaçak lordlarına ulaşmış, onların geri dönmesini sağlamıştı. Babası Altın Diş'te öldüğü için artık bir lord olan Karyl Vance, Sör Marq Piper'la birlikte gelmişti. Sör Raymun'ın, Robb yaşlarındaki oğlu Darry'yi de yanlarında getirmişlerdi. Taş Çit'ten gelen öfkeli ve küstah Lord Jonos Bracken salona girmiş, masa düzeninin elverdiği ölçüde Tytos Blackwood'un uzağına oturmuştu.

Kuzey lordları karşı masaya yerleşmişti. Sayıları daha azdı. Catelyn ve Robb, Edmure'un tam karşısında oturuyordu. İri Jon, Robb'un solundaydı. Theon Greyjoy, Galbart Glover ve Leydi Mormont sırayla Catelyn'in sağ tarafında yer alıyordu. Gözleri kederle dolu Lord Karstark yıkanmamış ve taranmamış sakallarıyla bir kabusun içindeymiş gibi yerine oturdu. Fısıltılı Orman'da iki oğlunu birden kaybetmişti ve Tywin Lannister'a karşı Yeşil Çatal civarında yürüyen ordudaki büyük oğlundan haber alınamıyordu.

Tartışmalar gece boyunca sürdü. Her lordun konuşma hakkı vardı ve konuştular... ve bağırdılar ve küfrettiler ve uzlaştılar ve ikna ettiler ve kadehlerini masaya vurdular ve pazarlık ettiler ve tehditler savurdular ve terk ettiler ve geri döndüler, gülümseyen ya da asılmış suratlarıyla. Catelyn oturup hepsini dinledi.

Roose Bolton diğer ordularından geri kalan askerleri geçit ağzında yeniden bir araya getirmişti. Sör Helman Tallhart ve Walder Frey hâlâ İkizler'i tutuyordu. Lord Tywin'in ordusu Üç Dişli Mızrak'ı geçmiş Harrenhal'a doğru ilerliyordu. Diyarda iki kral vardı fakat anlaşma yoktu.

Sancak beylerinin çoğu bir an önce Harrenhal'a yürümek ve Lord Tywin'in ordusuyla karşılaşıp Lannister gücünü tamamen yok etmek istiyordu. Genç ve ateşli Marq Piper, Harrenhal yerine batıya yürüyüp Casterly Kayası'nı düşürmek istiyordu. Diğer lordlar sabırlı olmayı önerdi. Jason Mallister, Nehirova'nın Lannisterlar'ın malzeme hattının üstünde olduğunu hatırlattı. Kendi yorgun birlikleri dinlenip tekrar güç kazanırken, Lord Tywin'in yeni asker ve iaşe

bulmasına fırsat vermeden uygun zamanı kollayabilirlerdi. Lord Blackwood bu fikre katılmıyordu. Fısıltılı Orman'da başladıkları işi hemen bitirmek zorunda olduklarını söyledi. Harrenhal'a yürümeli ve Roose Bolton'ın ordusunu da yanlarında götürmeliydiler. Bracken her zaman olduğu gibi Blackwood'un her söylediğine muhalif oluyordu. Lord Jonos Bracken, Kral Renly'ye bağlılık yemini etmeleri gerektiği konusunda ısrarlıydı. Güneye gidip kuvvetlerini onun ordusuna katmalıydılar.

"Renly kral değil," dedi Robb. İlk kez konuşmuştu. Tıpkı babası gibi dinlemesini biliyordu.

"Joffrey'ye bağlı olamazsınız lordum," dedi Galbart Glover. "O sizin babanızı öldürdü."

"Bu onu şeytan yapar ama Renly'yi kral yapmaz," diyerek karşılık verdi Robb. "Joffrey hâlâ Robert'ın en büyük meşru oğlu. Bu durumda diyarın bütün yasalarına göre tahtta oturmak onun hakkı. Eğer ölürse, ki öldüğünü görmek isterim, kendinden küçük bir erkek kardeşi var. Tommen sıradaki ikinci veliaht."

"Tommen da bir Lannister," diye patladı Sör Marq Piper.

"Söylediğiniz doğru," dedi Robb huzursuzca. "Buna rağmen ikisi de kral olmasa bile Renly nasıl olabilir? O Robert'ın küçük erkek kardeşi. Lord Stannis'ten önce tahta oturamaz."

Leydi Mormont onayladı. "Lord Stannis'in talebi haklı."

"Renly taç giydi," dedi Marq Piper. "Yüksek Bahçe ve Fırtına Burnu, krallığını kabul etti. Dorneluların da edeceğinden şüphe yok. Eğer Kışyarı ve Nehirova da güçlerini onlara katarsa yedi büyük hanedandan beşi Renly'yi kabul etmiş olur. Arrynlar da katılırsa altı! Kaya'ya karşı altı! Lordlarım, daha bu yılın sonu gelmeden hepsinin kafasını mızraklara geçirmiş oluruz. Kraliçe, oğlu, Lord Tywin, İblis, Kral Katili, Sör Kevan, hepsinin kafasını! Kral Renly'yle birleşirsek kazanacağımız şey budur. Stannis'te bütün bunları bir kenara atmamıza değecek ne var?"

"Doğrular," dedi Robb inatla. Catelyn oğlunun Ned gibi konuştuğunu düşündü.

"Öyleyse Stannis'i desteklemek niyetindesin?" diye sordu Edmure.

"Bilemiyorum," dedi Robb. "Ne yapmam gerektiği konusunda çok dua ettim; tanrılar cevap vermedi. Lannisterlar hainlik iddiasıyla babamı öldürdü. Bunun bir yalan olduğunu hepimiz biliyoruz. Buna rağmen Joffrey gerçek kralsa ve ona karşı ayaklanırsak bizler hain olacağız."

"Lord babam temkinli olmamızı önerirdi," dedi Sör Stevron. Yüzünde

Freyler'e özgü o sinsi gülümseme vardı. "Bekleyelim. Bırakalım bu iki kral kendi taht oyununu oynasın. Savaşları bitince kazananın önünde diz çökeriz ya da ayaklanırız. Tercih bizim. Renly ordu kuruyor. Bu durumda Lord Tywin ateşkes önerisine sıcak bakacaktır. Ve tabi oğlunu sağ salim geri almayı da istiyor. Soylu lordlarım, bana izin verin Harrenhal'a gidip onunla şartlarımızı ve fidye konusunu konuşayım, böylece..."

Sesi salondan yükselen öfke nidalarının arasında boğuldu. "Korkak!" diye haykırdı İri Jon. "Ateşkes için yalvarmak bizi zayıf gösterir," dedi Leydi Mormont. "Fidyenin canı cehenneme. Kral Katili'ni serbest bırakmamalıyız," diye bağırdı Rickard Karstark.

"Neden barış olmasın?" diye sordu Catelyn.

Bütün lordlar Catelyn'e bakıyordu ama o sadece Robb'un gözlerini görüyordu. "Leydim, onlar babamı katletti. Sizin kocanızı," dedi Robb sertçe. Kılıcını kınından çıkarıp masanın üstüne koydu. "Lannisterlar'la aramdaki tek barış budur."

İri Jon haykırarak onayladı. Diğerleri de bağırarak, masaya yumruklarını vurarak, kılıçlarını çekerek ona katıldı. Catelyn herkes susana kadar bekledi. "Lordlarım," dedi salon sessizleştiğinde, "Lord Eddard sizin başınızdı ama ben onunla aynı yatağı paylaştım, çocuklarını doğurdum. Onu sizden az sevdiğimi mi düşünüyorsunuz?" Sesi kederle kırılıyordu ama Catelyn derin bir nefes alarak kendini toparladı. "Robb, eğer bu kılıç onu geri getirebilecek olsaydı, Ned'i yine yanımda dururken görene kadar onu kınına geri sokmana izin vermezdim... ama Ned öldü ve yüz tane Fısıldayan Orman zaferi bile onu geri getiremez. Ned Öldü. Ve Daryn Hornwood ve Lord Karstark'ın cesur oğulları ve pek çok iyi adam. Hiçbiri geri dönmeyecek. Buna rağmen daha fazla ölüm mü istiyoruz?"

"Siz bir kadınsınız leydim," dedi İri Jon kalın sesiyle. "Kadınlar bu konuları anlayamıyor."

"Kadınlar duygusaldır," dedi Lord Karstark. Yüzünde taze acısının izleri vardı. "Bir erkeğin intikam alması gerekir."

"Bana Cersei Lannister'ı verin Lord Karstark ve size bir kadının ne kadar duygusal olabileceğini göstereyim," diye karşılık verdi Catelyn. "Savaş taktiklerini ve stratejilerini sizin kadar anlamıyor olabilirim... Ama beyhudeliği bilirim. Ned hainlik iftirasıyla zindana atılmışken ve Lannister orduları nehir topraklarına saldırırken savaşa girdik. Özgürlüğümüzü ve lordumuzu geri almak için çarpıştık.

Birini hallettik, diğeri sonsuza kadar elimizden gelmeyecek. Hayatımın sonuna kadar Ned'in yasını tutacağım ama yaşayanları da düşünmek

zorundayım. Kızlarım hâlâ kraliçenin elinde, onları geri istiyorum. Eğer iki Stark karşılığında dört Lannister vermem gerekirse veririm ve tanrılara şükrederim. Robb, senin güvende olmanı istiyorum. Kışyarı'nda babanın makamında oturmanı ve kuzeyi idare etmeni. Senin yaşayacak bir hayatın olsun istiyorum, bir kızla evlenmeni, çocuk sahibi olmanı. Bütün bunların bittiğini görmek istiyorum. Ben evime dönmek istiyorum lordlarım. Ben evime dönüp kocam için ağlamak istiyorum."

Catelyn konuşmasını bitirdiğinde salonda çıt çıkmıyordu.

"Barış," dedi amcası Brynden. "Barış tatlıdır leydim... ama hangi şartlarda? Eğer ertesi sabah kılıcını baştan dövdürmen gerekecekse onu bir saban demirine vurmak anlamsızdır."

"Oğullarımın kemikleriyle Karhold'a döneceksem Torrhen'im ve Eddard'ım ne uğruna öldü?" diye sordu Rickard Karstark.

"Doğru," dedi Lord Bracken. "Gregor Clegane tarlalarımı yaktı, halkımı kılıçtan geçirdi, Taş Çit'i harabeye çevirdi. Onu gönderenlerin önünde diz mi çökeceğim şimdi? Eğer her şey eskisi gibi olacaktıysa biz ne için savaştık?"

Lord Blackwood, Catelyn'i şaşırtarak söylenenlere katıldı. "Kral Joffrey ile anlaşma sağladığımızda Kral Renly nezdinde hainlik yapmış olmayacak mıyız? Ya aslan, geyiğin karşısında diz çökerse? O zaman ne yapacağız?"

"Siz kendi adınıza ne karar verirseniz verin. Ben bir Lannister'a asla kralım demeyeceğim," diye duyurdu Marq Piper.

"Ben de! " diye bağırdı küçük Darry. "Asla!"

Bağrışmalar tekrar başladı. Catelyn çaresizlik içinde masada oturmaya devam etti. Neredeyse başardığını düşünmüştü. Onu dinler gibi olmuşlardı, neredeyse... ama o an geçmişti. Barış olmayacaktı, iyileşmek için zaman olmayacaktı, emniyet içinde bir düzen olmayacaktı. Bağrışan, pazarlık eden, öfkeli, rahatsız ama her şeye rağmen Robb'un arkasından gelen lordları dinlerken oğluna baktı. Walder Frey'in kızlarından biriyle evlenmeye söz vermişti ama Catelyn onun gerçek gelinini görebiliyordu artık: Masanın üstüne yatırdığı kılıç.

Kızlarını düşünüyordu. Onları bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu. İri Jon ayağa kalktı.

"LORDLARIM!" diye bağırdı. Sesi salonda yankılandı. "İki krala söyleyeceğim sadece şudur!" diyerek yere tükürdü. "Renly Baratheon benim umrumda değil. Stannis de öyle. Yüksek Bahçe'deki ya da Dorne'daki çiçekli bir koltukta oturup bana ve benim insanlarıma neden onlar hükmetsin? Onlar Sur'u, Kurt Ormanı'nı, İlk İnsanlar'ın hendek mezarlarını ne bilir? Onların tanrıları bile

yalan. Lannisterlar burama kadar geldi artık. Ötekiler'e yem olsunlar." Sırtına asılı kınına uzanıp devasa çift el kılıcını çekti. "Neden biz yine kendi kendimizi yönetmiyoruz? Ejderhalarla evlenmiştik ve ejderhaların hepsi öldü!" Kılıcının ucunu Robb'a doğrulttu. "Benim önünde diz çökeceğim tek kral tam burada oturuyor lordlarım," diyerek gürledi. "Kuzey Kralı!"

Ve tek dizinin üstüne çöküp kılıcını Robb'un ayaklarının dibine bıraktı.

"İşte bu şartlarda barışa varım," dedi Lord Karstark. "Kızıl Kale ve Demir Taht onların olsun." Uzun kılıcını kınından çıkarıp İri Jon'un yanında diz çöktü, "Kuzey Kralı!" diye haykırdı.

Maege Mormont ayağa kalktı. "Kış Kralı!" diye bağırdı. Gürzünü yerdeki kılıçların yanına koydu. Nehir lordları ayağa kalktı. Blackwood, Bracken, Mallister asla Kışyarı'ndan yönetilmemiş büyük hanedanlardı ama Catelyn'in gözlerinin önünde ayağa kalkıyor, kılıçlarını çekiyor, diz çöküyor ve diyarda Ejderha Aegon'ın gelip yedi krallığı tek bir krallık yaptığı zamandan bu yana, üç yüz yıldır duyulmayan o kelimeleri haykırıyorlardı... Catelyn'in babasının salonunun kirişleri o sözcüklerle titriyordu:

"Kuzey Kralı!"

"Kuzey Kralı!"

"KUZEY KRALI!"

Daenerys

Toprak kızıl, ölü ve çatlaktı. İyi oduna rastlamak zordu. Adamlar budaklı kavak ağaçlarıyla, mor çalılarla ve kahverengi otlarla dönmüştü. En düzgün iki ağacı alıp budadılar, kabuklarını soydular. Gövdelerini ikiye bölerek yerde bir kare oluşturdular. Karenin içini çalılarla, ağaç gövdelerinden soydukları kabuklarla, kuru otlarla doldurdular. Rakharo ellerinde kalan küçük sürüden bir aygır seçti. Hayvan Khal Drogo'nun kızıl aygırına benzemiyordu ama ona benzeyen bir at yoktu zaten. Aggo ata bir elma yedirerek karenin ortasına getirdi ve iki kaşının ortasına baltasını indirdi.

Elleri ve ayakları bağlı olan Mirri Maz Duur gözlerindeki endişeli bakışla tozların arasından onları izliyordu. "Bir atı öldürmek yetmez," dedi Dany'ye. "Kan tek başına hiçbir işe yaramaz. Büyü yapmak için gerekli duaları bilmiyorsunuz, onları bulacak kadar bilge de değilsiniz. Kan büyüsünü çocuk oyunu mu sanıyorsunuz siz? Bana küfür eder gibi maegi diyorsunuz ama maegi, bilge demektir. Siz çocuksunuz ve bir çocuğun cehaletiyle hareket ediyorsunuz. Her ne yapmaya çalışıyorsanız işe yaramayacak. Beni şu iplerden kurtarın, size yardım edeyim."

"Maegi'nin anırmaları beni yordu," dedi Dany, Jhogo'ya. Adamın kamçısı kadının sırtına indi ve tanrıkadını bir daha konuşmadı.

At leşinin üstüne yontulmuş kütüklerden, küçük ağaç gövdelerinden, büyük ağaçların kollarından ve bulabildikleri en düzgün dallardan bir platform yaptılar. Ağaçlar batıdan doğuya doğru dizilmişti. Gün batımından gün doğumuna doğru. Platformun üstüne Drogo'ya ait olan şeyleri yerleştirdiler: Çadırı, boyalı yeleği, eyeri ve dizginleri, bir erkek olduğunda babasının verdiği kamçıyı, Khal Ogo'yu doğradığı arakh'ı, gösterişli ejderha kemiği yayı. Aggo, kansüvarilerinin düğün gecesinde hediye ettikleri silahları da koymak istedi ama Dany izin vermedi. "Onlar benim," dedi. "Onları saklayacağım." Drogo'nun eşyalarının üzerine bir kat daha çalı ve kuru ot serildi.

Güneş en yüksek noktasına doğru ağır ağır tırmanırken Sör Jorah kolundan tutarak Dany'yi kenara çekti. "Prenses..." diye başladı.

"Bana niye prenses diyorsunuz?" diyerek meydan okudu Dany. "Ağabeyim Viserys sizin kralınızdı, öyle değil mi?"

"Öyleydi leydim."

"Viserys öldü. Ben onun veliahtıyım. Targaryen Hanedanı'nın son kanıyım. Önceden onun olan her şey artık benim."

"...kraliçem," dedi Sör Jorah tek dizinin üstüne çökerken. "Önceden onun olan kılıcım artık sizindir Daenerys. Kalbim de öyle. Yüreğim asla Viserys'e bağlanmamıştı. Ben sadece bir şövalyeyim ve size sürgünden başka teklif edecek bir şeyim yok. Ama beni dinleyin. Khal Drogo'yu bırakın artık, gitsin. Yalnız kalmayacaksınız. Siz istemediğiniz takdirde kimse sizi Vaes Dothrak'a götürmeyecek yemin ederim. Dosh khaleen'e katılmak zorunda değilsiniz. Benimle doğuya gelin. Yi Ti, Qarth, Yeşim Denizi, Asshai. Hiç görülmemiş harikaları görürüz, tanrıların bize verdiği en güzel şarapları içeriz. Yalvarırım Khaleesi. Ne yapmaya çalıştığınızı biliyorum. Yapmayın. Ne olur yapmayın."

"Yapmak zorundayım," dedi Dany. Şefkatle şövalyenin yüzüne dokundu. Hüzünle. "Anlamıyorsunuz."

"Onu sevdiniz, anlıyorum," dedi Sör Jorah umutsuzluk dolu sesiyle. "Ben de bir zamanlar sevgili karımı sevmiştim ama onunla birlikte ölmedim. Siz benim kraliçemsiniz, kılıcım sizin ama siz Drogo'nun cenaze ateşine tırmanırken bir kenarda durup izlememi beklemeyin. Sizi yanarken seyretmeyeceğim."

"Korktuğunuz şey bu mu?" diye sordu Dany. Eğilip şövalyenin alnını hafifçe öptü. "O kadar çocuk değilim tatlı sör."

"Amacınız onunla birlikte ölmek değil mi? Bana yemin eder misiniz kraliçem?"

"Yemin ederim." Kendisine ait olan Yedi Krallık'ın Ortak Dil'inde konuşmuştu.

Platformun üçüncü katı kuzeyden güneye doğru dizilmiş parmak kalınlığında ince dallardan ve yapraklı kuru çubuklardan oluşuyordu. Buzdan ateşe doğru. Onların üstüne minderleri, ipek şilteleri serdiler. İşleri bittiğinde güneş batıda alçalmaya başlamıştı. Dany, Dothraklar'ı yanına çağırdı. Yüz kişiden az kalmışlardı. Her şey başlarken Aegon'ın yanında kaç kişi olduğunu merak etti. Önemli değildi.

"Sizler benim khalasar'ım olacaksınız," dedi. "Köle yüzleri görüyorum. Boyunluklarınızı çıkarın. Artık özgürsünüz. İsterseniz gidebilirsiniz. Kimse size zarar vermeyecek. Eğer kalırsanız kız kardeş erkek kardeş gibi, karı koca gibi yaşayacağız." Simsiyah gözler boş bakışlarla, endişeyle onu izliyordu. "Çocuklar görüyorum, kadınlar, buruşmuş yüzler. Dün ben de bir çocuktum. Bugün bir kadınım. Yarın yaşlanacağım. Bana elinizi, yüreğinizi verin. Her zaman bir yeriniz olacak." Üç genç khas savaşçısına döndü. "Jhogo, sana düğün gecemde bana hediye edilen gümüş saplı kamçıyı veriyorum. Seni ko ilan ediyorum ve

yeminini bekliyorum. Benim kanımın kanı olarak yaşamanı ve ölmeni istiyorum. Yanımda at sürmeni ve beni korumanı istiyorum."

Jhogo kamçıyı Dany'nin elinden aldı ama kafası karışmıştı. Tereddütle, "Khaleesi, bu olamaz. Bir kadının kansüvarisi olmak beni utandırır," dedi.

"Aggo," dedi Dany, Jhogo'nun söylediklerine kulak asmadan. Dönüp arkama bakarsam karanlığın içinde kaybolurum. "Sana düğün gecemde bana hediye edilen ejderha kemiğinden yayı veriyorum." Çifte kıvrımlı, siyah ve kusursuz, Dany'den daha uzun bir yaydı. "Seni ko ilan ediyorum ve yeminini bekliyorum. Benim kanımın kanı olarak yaşamanı ve ölmeni istiyorum. Yanımda at sürmeni ve beni korumanı istiyorum."

Aggo gözlerini yere indirerek yayı aldı. "Yemin edemem. Khalasar'ı ancak bir erkek yönetilebilir ve sadece bir erkek, savaşçısını ko ilan edebilir."

"Rakharo," dedi Dany kendisini reddeden Aggo'dan dönerek. "Sana düğün gecemde bana hediye edilen büyük altın arakh'ı veriyorum. Seni de ko ilan ediyorum ve yeminini bekliyorum. Benim kanımın kanı olarak yaşamanı ve ölmeni istiyorum. Yanımda at sürmeni ve beni korumanı istiyorum."

"Siz khaleesi'siniz," dedi Rakharo arakh'ı alırken. "Sizin yanınızda at sürer ve sizi korurum. Sizi Vaes Dothrak'a, Dağların Anası'nın eteklerine götürüp dosh khaleen'e teslim edene kadar. Başka söz veremem."

Dany başıyla onayladı. Verilen cevapların hiçbirini duymamış gibi sakindi. Savaşçılarının sonuncusuna döndü. "Sör Jorah Mormont," dedi. "Benim ilk ve en büyük şövalyem, size verecek bir düğün hediyem kalmadı ama size söz veriyorum, bir gün benim ellerimden daha önce hiç görülmemiş güzellikte bir kılıç alacaksınız. Bıçağı ejderha nefesiyle eritilmiş Valyria çeliğinden dövülmüş olacak. Yemininizi bekliyorum."

"Yemin ediyorum kraliçem," dedi Sör Jorah. Diz çöküp kılıcını Dany'nin ayaklarının dibine bıraktı. "Size hizmet edeceğime, itaat edeceğime, gerekirse uğrunuzda öleceğime yemin ediyorum."

"Karşımıza çıkan ne olursa olsun?"

"Karşımıza çıkan ne olursa olsun."

"Yemin ettiniz. Dilerim ki bu yemin için asla pişmanlık duymazsınız." Dany şövalyeyi ayağa kaldırdı. Adamın başına uzanabilmek için parmaklarının ucunda yükseldi ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu ve, "Siz Kraliçe Muhafızları'nın ilkisiniz," dedi.

Çadırına giderken herkesin gözünün üstünde olduğunu biliyordu. Dothraklar aralarında fısıldaşıyor, bademgözlerinin ucuyla onu izliyordu. Onun delirdiğini

düşündüklerinin farkındaydı Dany. Belki de gerçekten delirmişti. Bunu çok yakında öğrenecekti. Dönüp arkama bakarsam karanlığın içinde kaybolurum.

İrri küvete girmesine yardım etti. Küvet kaynar suyla doluydu ama Dany ne irkildi ne de sesini çıkardı. Sıcağı seviyordu. Sıcak su kendisini temiz hissetmesini sağlıyordu. Jhiqui, Dany'nin Batı Pazarı'ndan aldığı gül kokulu yağı suya kattı. Doreah saçlarını taradı. İrri sırtını keseledi. Dany gözlerini kapatıp sıcak suyun ve hoş kokuların onu sarmalamasına izin verdi. Kaynar suyun bacaklarının arasındaki ağrıyı emdiğini hissediyordu. Su içine girdiğinde ürperdi. Bütün ağrısı ve gerginliği çözülmüştü. Kendini suya bıraktı.

Temizlendiğinde hizmetçileri küvetten çıkmasına yardım etti. İrri ve Jhiqui onu kuruladı. Doreah, sıvı gümüşten bir nehir gibi omuzlarından dökülene kadar saçlarını fırçaladı. Bileklerine, kulaklarının arkasına, süt dolu ağır göğüs uçlarına baharat kokulu, tarçınlı parfümler sürdüler. Son dokunuş bacaklarının arası içindi. Kadınlığının dudakları arasında hafifçe kayan İrri'nin parmakları, bir âşığın yumuşak ve serin öpücüğü gibiydi.

Daha sonra Dany hepsini gönderdi. Drogo'nun gece topraklarına doğru çıkacağı yolculuğun son hazırlıklarını yapmalıydı. Kocasının vücudunu temizledi. Saçlarını fırçalayıp yağladı. Drogo'nun saçları Dany'nin parmaklarından son kez akıyordu. Onlara ilk kez dokunduğu düğün gecelerini hatırladı. Saçları hiç kesilmemişti. Kaç adam saçı hiç kesilmeden ölebilirdi? Yüzünü Drogo'nun saçlarına gömüp kokladı. Toprak ve çimen, at ve duman kokuyordu. Drogo kokuyordu. Beni affet hayatımın güneşi, dedi içinden. Bütün yaptıklarım ve yapmak zorunda olduklarım için affet beni. Bedelini ödedim yıldızım. Ama çok ağır bir bedeldi. Çok ağırdı...

Dany kocasının saçlarını ördü. Bıyıklarına gümüş halkaları, örgüsüne teker teker çanlarını taktı. Altın, bronz, ne çok çan vardı. Düşmanları bu çanların sesini duyar duymaz titreyip zayıflardı. At kılından yapılmış binici pantolonunu giydirdi. Uzun çizmelerini. Gümüş ve altın madalyonları olan kemerini beline taktı. Yaralı göğsüne boyalı yeleğini geçirdi. İyice solmuş, eskimiş olanı. Drogo en çok bunu severdi. Kendisi için bol ipek bir pantolon seçti. Bağları dizlerine kadar çıkan sandaletlerini ve Drogo'nunkine benzeyen yeleğini.

Hizmetçileri çağırıp Drogo'yu cenaze ateşine taşımalarını söylediğinde güneş kaybolmak üzereydi. Jhogo ve Aggo, khal'ın bedenini çadırdan çıkarırken Dothraklar sessizce bekliyordu. Dany savaşçıların arkasından yürüyordu. Drogo'yu ipek şiltelerin üstüne yatırdılar. Başı kuzeydoğuya, Dağların Anası'nın olduğu tarafa bakıyordu.

"Yağ," diye emretti. Kavanozları getirip dalları, yaprakları, çalıları, minderleri,

ipek şilteleri ıslattılar. Sonunda hava güzel kokularla ağırlaştı, ağaç dallarından yağ damlaları düşüyordu. "Yumurtalarımı getirin," dedi Dany. Sesindeki bir şey onların aceleyle koşmasına sebep oldu.

Sör Jorah, Dany'nin kolunu tuttu. "Kraliçem, yumurtalar gece topraklarında Drogo'nun işine yaramaz. Onları Asshai'de satmamız daha akıllıca olur. Sadece birini satsak bizi tekrar Özgür Şehirler'e götürecek bir gemi alabiliriz. Üçünü birden satsak ömrünüzün sonuna kadar varlıklı bir kadın olarak yaşarsınız."

"Onlar bana satmam için verilmedi," dedi Dany.

Platforma tırmanıp yumurtaları, güneşinin ve yıldızının etrafına dizdi. Siyah olanı kalbinin, yeşil olanı kafasının yanına koydu. Kemik rengi yumurtayı bacaklarının arasına yerleştirdi. Eğilip kocasını son kez öptüğünde dudaklarındaki yağın şekerli tadını aldı.

Aşağı inerken Mirri Maz Duur'un onu izlediğini fark etti. "Sen delisin," dedi tanrıkadını pürüzlü sesiyle.

"Delilikle bilgelik arasındaki yol o kadar uzun mu?" diye sordu sordu Dany. "Sör Jorah, maegi'yi odunlara bağlayın."

"Odunlara mı? Kraliçem... Hayır. Beni dinleyin..."

"Dediğimi yapın." Dany öfkeyle patlayana kadar şövalye tereddütlüydü. "Bana yemin ettiniz. Karşımıza çıkan ne olursa olsun. Rakharo, ona yardım edin."

Tanrıkadını ağaç yığınına sürüklenip Drogo'nun eşyalarının yanına bağlanırken çığlık atmıyordu. Dany kendi elleriyle kadının üstüne yağ kavanozunu boşalttı. "Bana öğrettiğin bütün dersler için teşekkür ederim Mirri Maz Duur."

Kadının saçlarından ve elbiselerinden yağ damlıyordu. "Çığlıklarımı duymayacaksın," dedi Dany'ye.

"Duyacağım," dedi Dany. "Ama istediğim çığlıkların değil. Yalnızca hayatını istiyorum. Bana söylediklerini hatırlıyorum. Hayatın bedeli ancak ölümle ödenir." Mirri Maz Duur ağzını açtı ama bir şey söyleyemedi. Dany, maegi'nin donuklaşmış kara gözlerindeki aşağılamanın kaybolduğunu fark etti. Gözlerinde korkuya benzer bir şeyler vardı. Artık güneşin tamamen batmasını ve ilk yıldızın görünmesini beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Bir at efendisi öldüğünde, gece topraklarında kolayca yol alabilsin diye atı da onunla birlikte ölürdü. Bedenleri gökyüzünün altında yakılır ve khal alevden atının sırtına binip yıldızların arasındaki yerini alırdı. Khal hayatta ne kadar cesursa yıldızı karanlık gökyüzünde o kadar parlak olurdu.

İlk Jhogo gördü. "İşte," dedi fısıltıyla. Dany başını kaldırıp baktı. Doğudaydı. Görünen ilk yıldız kıpkızıl yanan bir kuyruklu yıldızdı. Kan kırmızısı, ateş kırmızısı, ejderhanın kuyruğu. Bundan daha güçlü bir işaret bekleyemezdi Dany.

Meşaleyi Aggo'nun elinden alıp ağaç dallarının arasına yerleştirdi. Yağ hemen alev aldı. Sadece bir nefes sonra çalılar ve kuru otlar tutuştu. Kıvılcımlar küçük ve hızlı kırmızı fareler gibi yağın üstünden kabuklara, kabuklardan yapraklara, yapraklardan dallara sıçrayarak ağaçların üstünü kapladı. Yükselen ısı bir sevgilinin sıcak nefesi gibi yumuşakça Dany'nin yüzüne çarptı ama saniyeler içinde dayanılmayacak kadar arttı ve Dany geri çekilmek zorunda kaldı. Ağaçlar çatırdıyordu. Mirri Maz Duur tiz sesiyle ulur gibi şarkı söylemeye başladı. Alevler dönerek, kıvrılarak, birbirleriyle yarışıyormuşçasına yükseliyordu. Akşam karanlığı titrek ışıklarla aydınlanırken hava alevlerin sıcaklığıyla eriyor gibiydi. Alevler Mirri Maz Duur'u sardı. Kadının sesi gittikçe yükseldi, tizleşti... Kısa bir nefes aldı, sonra tekrar, sonra tekrar ve şarkısı korkunç bir çığlığa dönüştü.

Alevler Drogo'nun etrafındaydı artık. Giysileri yanmaya başladı. Bir an sonra khal havada yüzen turuncu ipekliler, kıvrılarak yükselen gri ve yağlı dumanlar tarafından sarmalanmıştı. Dany'nin dudakları aralandı. Nefesini tutuyordu. Bir yanı Sör Jorah'ın korktuğu gibi alevlerin içine dalmak, Drogo'nun yanına gidip ondan af dilemek, onu son kez içine almak, alevler derilerini eritip kemiklerinden ayırırken ona karışıp sonsuza dek bir olmak istiyordu.

Yanan insan etinin kokusunu duyuyordu. Ateş çukurlarında kızartılan at etinin kokusundan farksızdı. Cenaze ateşi derinleşen karanlıkta kükreyerek büyüyor, Mirri Maz Duur'un hafiflemiş çığlığını boğarak uzun dilleriyle gökyüzünü yalıyordu. Duman koyulaştıkça Dothraklar öksürerek geri çekiliyordu. Ateşin devasa turuncu damlaları cehennem rüzgârında sancaklarını açtı. Kütükler tıslayıp çatırdıyor, dumanla birlikte yükselen kıvılcımlar yeni doğmuş ateş böcekleri gibi karanlıkta parıldıyordu. Isı dalgası kızıl kanatlarını şiddetle çırpıp havaya çarparak Dothraklar'ı geri itti. Sör Jorah bile çekilmişti ama Dany kıpırdamadan olduğu yerde duruyordu. O ejderhanın kanıydı, ateş onun içindeydi.

Dany ateş yığınına bir adım daha yaklaşırken bunun gerçekliğini çok daha önce anladığını fark etti. Sadece sobanın ısısı yeterli değildi. Alevler düğün gecesinde dans eden kadınlar gibi önünde kıvrılıyordu. Dönüyorlar, şarkı söylüyorlar, turuncu, kırmızı, sarı duvaklarını savuruyorlardı. İzlemesi korkunç ve bir o kadar güzeldi. Dany alevlere kucak açtı. Teni kızarmıştı, parlıyordu. Bu da bir düğün, diye düşündü. Mirri Maz Duur susmuştu. Tanrıkadını onun bir çocuk olduğunu söylemişti ama çocuklar büyürdü, çocuklar öğrenirdi.

Bir adım daha attı. Ayaklarının altındaki kumun sıcaklığını sandaletlerinin tabanından bile hissediyordu. Bir zamanlar yaşlar akan yanaklarından, göğüslerinden, bacaklarının arasından ter süzülüyordu. Sör Jorah arkasından bağırıyordu ama artık önemli değildi. Önemli olan tek şey ateşti şimdi. Alevler fevkaladeydi. Hayatında gördüğü en güzel şeylerdi. Her biri kızıl, turuncu ve sarılara bürünmüş, dumandan pelerinler giymiş büyücülerdi. Kızıl ateş aslanları, sarı devasa yılanlar, mavi alevden yapılmış boynuzlu atlar gördü. Balıklar, tilkiler, canavarlar, kurtlar, parlak kuşlar ve hepsi birbirinden güzel çiçekler veren ağaçlar gördü. Dumandan vücuda gelmiş, mavi alev yeleli dev gibi gri bir aygır gördü. Evet sevgilim. Evet güneşim ve yıldızım. Şimdi atına bin. Şimdi atını sür.

Yeleği erimeye başlamıştı, çıkarıp attı. Dany alevlere biraz daha yaklaşırken boyalı deri bir anda tutuştu. Alevlerin karşısındaki göğüsleri çıplaktı. Şişmiş, kızarmış göğüs uçlarından süt akıyordu. Şimdi, diye düşündü. Şimdi. Bir anlığına önünde Khal Drogo'yu gördü. Dumandan atına binmişti, elinde alevden bir kamçı vardı. Gülümsedi ve kamçı tıslayarak cenaze ateşinin üstüne indi.

Çatlayan bir taşın sesini duydu. Ağaçlardan, çalılardan ve otlardan kurulu yığın hareket etmeye, kendi içine doğru çökmeye başlamıştı. Köz haline gelmiş odun parçaları Dany'nin üstüne düşüyordu. Dany kıvılcımlar ve küllerle yıkanıyordu. Alevlerin arasından başka bir şey daha düştü, zıplayarak, yuvarlanarak gelip ayağının dibinde durdu. Kırılmış, üstünden dumanlar tüten, altın damarlı, kıvrımlı bir taş parçasıydı. Dünya bir kükreme sesiyle doldu. Kadınlar ve çocuklar hayret dolu çığlıklar atıyordu ama ateş duvarının arkasındaki Dany onları güçlükle duyabiliyordu.

Hayatın bedeli ancak ölümle ödenir.

Şimşek gibi gürültülü ve keskin ikinci çatlama sesi duyuldu. Duman Dany'nin etrafında dönerek, kıvrılarak yükseliyordu. Cenaze ateşi bir kez daha sallandı. Dany ürkmüş atların bağrışlarını, Dothrakların korku ve dehşet dolu çığlıklarını duydu. Sör Jorah onun adını haykırıyor, lanetler okuyordu. Hayır, demek istedi ona. Hayır güzel şövalyem, benim için korkma. Ateş benim. Ben Daenerys Fırtınadadoğan. Ejderhanın kızı. Ejderhanın gelini. Ejderhanın annesi. Göremiyor musun? GÖREMİYOR MUSUN? Alevleri ve dumanı yerden on metre yükseğe püskürten bir patlamayla ateş yığını tamamen çöktü. Dany korkusuzca alev fırtınasının içine yürüyüp çocuklarını çağırdı.

Üçüncü çatlama, dünya ikiye ayrılıyormuşçasına şiddetli bir sesle geldi.

Ateş sonunda sönüp toprak üstünde yürünecek kadar soğuduğunda Sör Jorah, Dany'yi küllerin ortasında, kararmış kütüklerin, hâlâ parlayan közlerin, insan ve

at kemiklerinin arasında buldu. Çırılçıplaktı, teni isle kaplıydı. Giysileri küle dönmüştü. Güzelim saçları yanıp yok olmuştu... ama Dany hiç zarar görmemişti.

Kemik ve altın rengi ejderha sol göğsünü emiyordu. Yeşil ve bronz olan sağ göğsündeydi. Siyah ve kızıl olan omuzlarına uzanmış, uzun eğri boynu Dany'nin çenesinin altına girmişti. Jorah'ı gördüğünde başını kaldırdı ve köz kırmızısı gözleriyle şövalyeye baktı.

Sör Jorah dilsiz kalmıştı, dizlerinin üstüne düştü. Khas savaşçıları şövalyenin yanına geldi. Arakh'ını Dany'nin ayaklarının dibine ilk bırakan Jhogo oldu. "Kanımın kanı," diye mırıldandı yüzünü tüten toprağa sürerken. "Kanımın kanı," dedi Aggo. "Kanımın kanı," diye yankılandı Rakharo'nun sesi.

Onların ardından hizmetçileri geldi. Ve diğerleri. Kadınlar, erkekler ve çocuklar, Dothraklar. Onların kendine ait olduğunu anlaması için Dany'nin bir kez bakması yetmişti. Bugün, yarın ve sonsuza dek Dany'ye aittiler. Drogo'ya asla ait olmadıkları gibi.

Daenerys Targaryen ayağa kalkarken, ağzından ve burun deliklerden dumanlar çıkararak tısladı siyahı. Diğer ikisi ağızlarını Dany'nin göğsünden çekerek seslerini bu çağrıya kattı. Şeffaf kanatları açılıp havayı titretti. Ve yüzlerce yıldan sonra ilk defa gece, ejderha şarkılarıyla can buldu.

Ekler

Baratheon Hanedanı

Büyük Hanedanlar içinde mazisi en kısa olan. Fetih Savaşları sırasında kuruldu. Kurucusu Orys Baratheon'ın, Ejderha Aegon'ın gayrimeşru erkek kardeşi olduğu söylenir. Orys rütbe rütbe yükselerek Aegon'ın en korkusuz kumandanlarından biri oldu. Kibirli Argilac'ı yenilgiye uğratarak katlettiğinde Aegon, kendisini Argilac Kalesi, arazileri ve kızıyla ödüllendirdi. Orys kızla evlendi. Karısının sancağını, unvanlarını ve hanedan sözünü kabul etti. Baratheon Hanedanı'nın arması, altın zemin üstünde taç giymiş siyah bir erkek geyiktir. Baratheon Hanedanı'nın sözü: Gazap Bizimdir.

KRAL ROBERT BARATHEON, Hanedanından bu isimle anılan ilk kral,
— karısı, Lannister Hanedanı'ndan KRALİÇE CERSEİ,
— çocukları:
— PRENS JOFFREY, Demir Taht'ın veliahtı, on iki yaşında,
— PRENSES MYRCELLA, sekiz yaşında,
— PRENS TOMMEN, yedi yaşında,
— kardeşleri:
— STANNİS BARATHEON, Ejderha Kayası Lordu,
— karısı, Florent Hanedanı'ndan LEYDİ SELYSE,
— kızı, SHIREEN, dokuz yaşında,
— RENLY BARATHEON, Fırtına Burnu Lordu,
— küçük konseyi:
— YÜCE ÜSTAT PYCELLE,
— LORD PETYR BAELİSH, nam-ı diğer SERÇEPARMAK, hazine başı,
— LORD STANNİS BARATHEON, donanma başı,
— LORD RENLY BARATHEON, kanun başı,
— SÖR BARRİSTAN SELMY, Kral Muhafızları Lord Kumandanı,
— VARYS, hadım, nam-ı diğer ÖRÜMCEK, muhbir başı,
— maiyeti ve hizmetkârları:
— SÖR İLYN PAYNE, Kral Adaleti, cellat,
— SANDOR CLEGANE, nam-ı diğer TAZI, Prens Joffrey'nin yeminli muhafızı,
— JANOS SLYNT, sıradan halktan, Kral Toprakları'nın Şehir Muhafızları Kumandanı,
— JALABHAR XHO, Yaz Adaları'ndan sürgün bir prens,
— AY OĞLAN, saray soytarısı,

— LANCEL ve TYREK LANNİSTER, kralın yaverleri, kraliçenin kuzenleri,
— SÖR ARON SANTAGAR, silah ustası,
— Kral Muhafızları:
— SÖR BARRİSTAN SELMY, Lord Kumandan,
— SÖR JAİME LANNİSTER, nam-ı diğer KRAL KATİLİ,
— SÖR BOROS BLOUNT,
— SÖR MERYN TRANT,
— SÖR ARYS OAKHEART,
— SÖR PRESTON GREENFİELD,
— SÖR MANDON MOORE.

Fırtına Burnu'na bağlılık yemini etmiş büyük hanedanlar Selmy, Wylde, Trant, Penrose, Errol, Estermont, Tarth, Swann, Dondarrion ve Caron'dır.

Ejderha Kayası'na bağlılık yemini etmiş büyük hanedanlar Celtigar, Velaryon, Seaworth, Bar Emmon ve Sunglass'tır.

Stark Hanedanı

Starklar'ın kökleri Mimar Brandon ve kadim Kış Kralları'na uzanır. Binlerce yıl boyunca Kuzey Kralları olarak Kışyarı'ndan hükmettiler. Hükümdarlıkları Diz Çöken Kral olarak anılan Torrhen Stark'ın, savaşmak yerine Ejderha Aegon'a bağlılık yemini etmesiyle son buldu. Stark Hanedanı'nın arması buz beyazı zemin üstünde gri bir ulu kurttur. Stark Hanedanı'nın sözü: Kış Geliyor.

EDDARD STARK, Kışyarı Lordu, Kuzey Muhafızı,
— karısı, Tully Hanedanı'ndan LEYDİ CATELYN,
— çocukları:
— ROBB, Kışyarı varisi, on dört yaşında,
— SANSA, on bir yaşında, büyük kız,
— ARYA, dokuz yaşında, küçük kız,
— BRANDON (ya da Bran), yedi yaşında, erkek çocuğu,
— RİCKON, üç yaşında, erkek çocuğu,
— JON KAR, on dört yaşında gayrimeşru erkek çocuğu,
— THEON GREYJOY, Stark himayesinde, muhafızı, Demir Adaları'nın varisi,
— kardeşleri:
— {BRANDON}, ağabeyi, II. Aerys Targaryen'ın emriyle öldürüldü,
— {LYANNA}, Dorne dağlarında öldü,
— BENJEN, kardeşi, Gece Nöbetçileri korucusu,
— maiyeti ve hizmetkârları:
— ÜSTAT LUWİN, danışman, şifacı, hoca,
— VAYON POOLE, Kışyarı Kâhyası,
— JEYNE, kızı, Sansa'nın en yakın arkadaşı,
— JORY CASSEL, baş muhafızı,
— HALLİS MOLLEN, DESMOND, JACKS, PORTHER, QUENT, ALYN, TOMARD, VARLY, HEWARD, CAYN ve muhafızlar,
— SÖR RODRİK CASSEL, silah ustası, Jory'nin amcası,
— BETH, kızı,
— RAHİBE MORDANE, Lord Eddard'ın kızlarının hocası,
— RAHİP CHAYLE, kale septinin ve kütüphanesinin sorumlusu,
— HULLEN, seyis başı,
— HARWİN, oğlu, muhafız,
— JOSETH, seyis ve at eğitmeni,

— FARLEN, barınak başı,
— YAŞLI DADI, hikâye anlatıcı, eski sütanne,
— HODOR, büyük büyük torunu, seyis yamağı,
— GAGE, aşçı,
— MIKKEN, demirci ve zırh ustası,
— başlıca sancak beyleri:
— SÖR HELMAN TALLHART,
— RICKARD KARSTARK, Karhold Lordu,
— ROOSE BOLTON, Dehşet Kalesi Lordu,
— JON UMBER, nam-ı diğer İRİ JON,
— GALBART ve ROBETT GLOVER,
— WYMAN MANDERLY, Beyaz Liman Lordu,
— MAEGE MORMONT, Ayı Adası Leydisi.

Kışyarı'na bağlılık yemini etmiş büyük hanedanlar Karstark, Umber, Flint, Mormont, Hornwood, Cerwyn, Reed, Manderly, Glover, Tallhart ve Bolton'dır.

Lannister Hanedanı

Sarı saçlı, uzun boylu, yakışıklı ve güzel Lannisterlar, batı vadilerinde ve tepelerinde kudretli bir krallık kurmuş Andal maceracılarının kanını taşır. Anne tarafından, Kahramanlar Çağı'nın efsanevi düzenbazı Akıllı Lann'den gelmekle övünürler. Casterly Kayası ve Altın Diş'teki altın madenleri onları Büyük Hanedanlar'ın en zengini yapmıştır. Lannister Hanedanı'nın arması, kırmızı zemin üstünde altın bir aslandır. Lannister Hanedanı'nın sözü: Beni kükrerken duyun!

TYWİN LANNİSTER, Casterly Kayası Lordu, Batı Muhafızı, Lannis Limanı Kalkanı,

— karısı, {LEYDİ JOANNA}, aynı zamanda kuzeni, doğum sırasında öldü,

— çocukları:

— SÖR JAİME, nam-ı diğer KRAL KATİLİ, Casterly Kayası varisi, Cersei'nin ikizi,

— KRALİÇE CERSEİ, Kral I. Robert Baratheon'ın karısı, Jaime'nin ikizi,

— TYRİON, nam-ı diğer İBLİS, cüce,

— kardeşleri:

— SÖR KEVAN, büyük erkek kardeşi,

— DORNA, karısı, Swyft Hanedanı'ndan,

— LANCEL, büyük oğlu, kral yaveri,

— WİLLEM ve MARTYN, ikiz oğulları,

— JANEI, bebek kızları,

— GENNA, kız kardeşi, Sör Emmon Frey'le evli,

— SÖR CLEOS FREY, oğulları,

— TION FREY, yaver,

— {SÖR TYGETT}, erkek kardeşi, frengiden öldü,

— Dul karısı, DARLESSA, Marbrand Hanedanı'ndan,

— oğlu, TYREK, kral yaveri,

— {GERİON}, en küçük erkek kardeşi, denize açıldı ve dönmedi,

— JOY, gayrimeşru kızı, on yaşında,

— kuzeni, Sör STAFFORD LANNİSTER, merhume Leydi Joanna'nın kardeşi,

— kızları, CERENNA VE MYRİELLE,

— oğlu, Sör DAVEN LANNİSTER,

— danışmanı, ÜSTAT CREYLEN,

— önde gelen şövalyeleri ve lord sancak beyleri:
— LORD LEO LEFFORD,
— SÖR ADDAM MARBRAND,
— SÖR GREGOR CLEGANE, nam-ı diğer YÜRÜYEN DAĞ,
— SÖR SWYFT,
— LORD ANDROS BRAX,
— SÖR FORLEY PRES TER,
— SÖR AMORY LORCH,
— VARGO HOAT, Özgür Şehir Qohor'dan bir paralı asker.

Casterly Kayası'na bağlılık yemini etmiş büyük hanedanlar Payne, Swyft, Marbrand, Lydden, Banefort, Lefford, Crakehall, Serrett, Broom, Clegane, Prester ve Westerling'dir.

Arryn Hanedanı

Arrynlar'ın kökleri, Andal soylularından en eski ve en saf şecereye sahip olan Vadi ve Dağ Kralları'na uzanır. Arryn Hanedanı'nın arması, gök mavisi zemin üstünde ay ve şahindir. Arryn Hanedanı'nın sözü: Onur Kadar Yüksek.

{JON ARRYN}, Kartal Yuvası Lordu, Vadi'nin Savunucusu, Doğu Muhafızı, Kral Eli, yakın zamanda öldü,

— ilk karısı, {Royce Hanedanı'ndan LEYDİ JEYNE}, doğum sırasında öldü. Kızı ölü doğdu,

— ikinci karısı, {Arryn Hanedanı'ndan LEYDİ ROWENA}, aynı zamanda kuzeni, soğuk algınlığından öldü, çocuğu olmadı,

— üçüncü karısı, Tully Hanedanı'ndan LEYDİ LYSA, dul,

— çocukları:

— ROBERT ARRYN, altı yaşında, hasta, erkek çocuğu, yeni Kartal Yuvası Lordu ve Vadi'nin Savunucusu,

— maiyeti ve hizmetkârları:

— ÜSTAT COLEMON, danışman, şifacı, hoca,

— SÖR VARDİS EGEN, baş muhafız,

— SÖR BRYNDEN TULLY, nam-ı diğer KARABALIK, Geçit Şövalyesi, Leydi Lysa'nın amcası,

— LORD NESTOR ROYCE, Vadi Baş Vekilharcı,

— SÖR ALBAR ROYCE, oğlu,

— MYA TAŞ, hizmetinde, gayrimeşru bir kız çocuğu,

— LORD EON HUNTER, Leydi Lysa'nın talibi,

— SÖR LYN CORBAY, Leydi Lysa'nın talibi,

— MYCHEL REDFORT, yaveri,

— LEYDİ ANYA WAYNWOOD, bir dul,

— SÖR MORTON WAYNWOOD, oğlu, Leydi Lysa'nın talibi,

— SÖR DONNEL WAYNWOOD, oğlu,

— MORD, zalim bir zindancı.

Kartal Yuvası'na bağlılık yemini etmiş büyük hanedanlar Royce, Baelish, Egen, Waynwood, Hunter, Redfort, Corbray, Belmore, Melcolm ve Hersy'dir.

Tully Hanedanı

Tullyler binlerce yıldır Nehirova'daki verimli toprakların ve büyük kalenin sahibi olmalarına rağmen kral olarak hükmetmediler. Nehir toprakları, Fetih Savaşları sırasında Adalar Kralı Kara Harren'a aitti. Harren'ın büyükbabası Kral Harwyn Hardhand, Üç Dişli Mızrak'ı, ataları üç yüz yıl önce Boğaz'a kadar bütün toprakları fethederek Nehir Kralları'nın sonuncusunu katleden Fırtına Kral Arrec'ten almıştı. Kanlı ve zalim bir hükümdar olan Kara Harren hükmettiği insanlar tarafından sevilmezdi. Nehir lordlarının çoğu onu terk ederek Aegon'ın ordusuna katıldı. Bu lordlardan ilki Nehirovalı Edmyn Tully idi. Harren ve soyu, Harrenhal'un yakılışı sırasında ortadan kalkınca Aegon, Tully Hanedanı'nı nehir topraklarıyla ödüllendirdi ve diğer nehir lordlarına Tully Hanedanı'na bağlılık yemini etmelerini emretti. Tully Hanedanı'nın arması, dalgalı mavi ve kırmızı zemin üstünde zıplayan gümüş bir alabalıktır. Tully Hanedanı'nın sözü: Aile, Görev, Onur.

HOSTER TULLY, Nehirova Lordu,
— karısı, {Whent Hanedanı'ndan LEYDİ MİNİSA}, doğum sırasında öldü,
— çocukları:
— CATELYN, büyük kızı, Lord Eddard Stark'la evli,
— LYSA, küçük kızı, Lord Jon Arryn ile evlendi,
— SÖR EDMURE, Nehirova varisi,
— kardeşleri:
— SÖR BRYNDEN, nam-ı diğer, KARABALIK.
— maiyeti:
— ÜSTAT VYMAN, danışman, şifacı, hoca,
— SÖR DESMOND GRELL, silah ustası,
— SÖR ROBİN RYGER, baş muhafız,
— UTHERYDES WAYN, Nehirova Kâhyası,
— şövalyeleri ve lord sancak beyleri:
— JASON MALLİSTER, Denizgözcüsü Lordu,
— PATREK MALLİSTER, oğlu, varisi,
— WALDER FREY, Geçit Lordu,
— çok sayıda oğlu, torunu ve gayrimeşru çocuğu,
— JONOS BRACKEN, Taş Çit Lordu,
— TYTOS BLACKWOOD, Kuzgunağaç Lordu,
— SÖR RAYMUN DARRY,

— SÖR VANCE,
— SÖR MARQ PIPER,
— SHELLA WHENT, Harrenhal Leydisi,
— SÖR WİLLİS WODE, hizmetindeki şövalye.

Nehirova'ya bağlılık yemini etmiş küçük hanedanlar Darry, Frey, Mallister, Bracken, Blackwood, Whent, Ryger, Piper ve Vance'tir.

Tyrell Hanedanı

Tyrelller, Dorne Hudutları ve Karasu'dan, Gün Batımı Denizi kıyılarına kadar uzanan verimli güneybatı ovalarına hükmeden Menzil Kralları'nın vekilharcı olarak yükseldi. Soylarını anne tarafından İlk İnsanlar'ın asma dallardan ve çiçeklerden yapılma taç giyerek topraktan hayat fışkırtan bahçıvan kralı Garth Greenhand'e dayandırırlar. Eski soyun son üyesi Kral Mern, Ateş Tarlası'nda can verdiğinde, vekilharcı Harlen Tyrell, Yüksek Bahçe'yi Aegon Targaryen'a vererek ona bağlılık yemini etti. Aegon onu kaleyle ve Menzil'le ödüllendirdi. Tyrell Hanedanı'nın arması, çimen yeşili zemin üstünde altın bir güldür. Tyrell Hanedanı'nın sözü: Güçlenerek Büyür.

MACE TYRELL, Yüksek Bahçe Lordu, Güney Muhafızı, Dorne Hudutları'nın Savunucusu, Menzil Yüksek Mareşali,

— karısı, Eski Şehir'in Hightower Hanedanı'ndan LEYDİ ALERİE,

— çocukları:

— WİLLAS, büyük oğlu, Yüksek Bahçe varisi,

— SÖR GARLAN, nam-ı diğer GALLANT, ikinci oğlu,

— SÖR LORAS, nam-ı diğer ÇİÇEK ŞÖVALYESİ, küçük oğlu,

— MARGAERY, on dört yaşında, kız çocuğu,

— dul annesi, LEYDİ OLENNA, Redwyne Hanedanı'ndan, Diken Kraliçesi diye anılır.

— kardeşleri:

— MİNA, kız kardeşi, Lord Paxter Redwyne'la evli,

— JANNA, kız kardeşi, Sör Joran Fossoway'le evli,

— amcaları:

— GARTH, nam-ı diğer KOCAMAN, Yüksek Bahçe'nin Lord Vekilharcı,

— GARSE ve GARRETT ÇİÇEK, gayrimeşru oğulları,

— SÖR MORYN, Eski Şehir'in Şehir Muhafızları Lord Kumandanı,

— ÜSTAT GORMON, Hisar hocası,

— maiyeti:

— ÜSTAT LOMYS, danışman, şifacı, hoca,

— IGON VYRWEL, baş muhafız,

— SÖR VORTİMER CRANE, silah ustası,

— şövalyeleri ve lord sancak beyleri:

— PAXER REDWYNE, Arbor Lordu,

— karısı, Tyrell Hanedanı'ndan LEYDİ MİNA,

— çocukları:
— SÖR HORAS, Dehşet adıyla alaya alınır, Hobber ile ikizdir,
— SÖR HOBBER, Salya adıyla alaya alınır, Horas ile ikizdir,
— DESMERA, on beş yaşında, kız çocuğu,
— RANDYLL TARLY, Boynuz Tepe Lordu,
— SAMWELL, büyük oğlu, Gece Nöbetçileri'nden,
— DICKON, küçük oğlu, Boynuz Tepe Varisi,
— ARWYN OAKHEART, Eski Meşe Leydisi,
— MATHİS ROWAN, Goldengrove Lordu,
— LEYTON HİGHTOWER, Eski Şehir Sözcüsü, Liman Lordu,
— SÖR JON FOSSOWAY.

Yüksek Bahçe'ye bağlılık yemini etmiş büyük hanedanlar Vyrwel, Florent, Oakheart, Hightower, Crane, Tarly, Redwyne, Rowan, Fossoway ve Mullendore'dur.

Greyjoy Hanedanı

Pykelı Greyjoylar, köklerinin Kahramanlar Çağı'nın Boz Kral'ına uzandığını söylerler. Efsaneler, Boz Kral'ın sadece batı adalarına değil denize de hükmettiğini ve bir denizkızıyla evlendiğini anlatır.

Denizden gelen akıncılar –yağmaladıkları insanlar tarafından "demir adamlar" olarak anılırlardı– binlerce yıl boyunca İbben Limanı ve Yaz Adaları'na kadar uzanan denizlere açılarak korku saldılar. Savaşlardaki cesaretleriyle ve kutsal özgürlükleriyle övünürlerdi. Her adanın kendine ait bir "tuz kralı" ve bir "kaya kralı" vardı. Büyük Adalar Kralı, bu krallar arasından seçilirdi. Kral Urron, seçim için bir araya geldikleri bir toplantıda bütün kralları katledip tahtı verasate bağladı. Nesli bin yıl sonra adaların Andallar tarafından ele geçirilmesiyle yok oldu. Diğer ada lordları gibi Greyjoylar da fatihlerle evlilik yoluyla bağ kurdu.

Demir Krallar, kılıç ve ateş marifetiyle ana karadan da topraklar alarak hâkimiyet alanlarını adalardan öteye genişletti. Kral Qhored'in fermanının "İnsanların deniz tuzu kokusunu alabildikleri ve dalgaların sesini duyabildikleri her yerde" geçerli olduğu sözlerden öte bir gerçekti. Sonraki asırlarda, Qhored'in nesli Arbor'ı, Eski Şehir'i, Ayı Adası'nı ve batı kıyısının çoğunu kaybetti. Ancak, Fetih Savaşları başladığında Kral Kara Harren, Boğaz'dan Karasu'ya kadar bütün topraklara hükmediyordu. Harren ve oğulları Harrenhal'un düşmesiyle yok oldu ve Aegon Targaryen nehir topraklarını Tully Hanedanı'na verirken, Demir Adaları lordlarından sağ kalanların eski geleneklerini canlandırmalarına ve liderlerini seçmelerine müsaade etti. Pykelı Lord Vickon Greyjoy lider seçildi.

Greyjoy Hanedanı'nın arması, siyah zemin üstünde altın bir deniz canavarıdır. Greyjoy Hanedanı'na ait söz: Biz Tohum Ekmeyiz.

— BALON GREYJOY, Demir Adaları Lordu, Tuz ve Kaya Kralı, Deniz Rüzgârı'nın Oğlu, Orakçı Pyke Lordu,

— karısı, Harlaw Hanedanı'ndan LEYDİ ALANNYS,

— çocukları:

— {RODRIK}, büyük oğulları, Greyjoy İsyanı sırasında Denizgözcüsü'nde öldürüldü,

— {MARON}, ikinci oğulları, Greyjoy İsyanı sırasında Pyke surlarında öldürüldü,

— ASHA, kızları, Kara Rüzgâr'ın kaptanı,

— THEON, yaşayan tek oğulları, Pyke varisi, Lord Eddard Stark'ın muhafızı,

— kardeşleri:

— EURON, nam-ı diğer KARGAGÖZ, Sükûnet'in kaptanı, haydut, korsan ve yağmacı,

— VİCTARİON, Demir Donanması Lord Kaptanı,

— AERON, nam-ı diğer BUHARSAÇ, Boğulmuş Tanrılar rahibi.

Pyke'a bağlılık yemini etmiş küçük hanedanlar Harlaw, Stonehouse, Merlyn, Sunderly, Botley, Tawney, Wynch, Goodbrother'dır.

Martell Hanedanı

Rhoyne kraliçesi savaşçı Nymeria, on bin gemisini Yedi Krallık'ın en güney ucu olan Dorne'a çıkardı ve Lord Mors Martell ile evlendi. Lord Mors, Nymeria'nın yardımıyla bütün düşmanlarını alt ederek bütün Dorne'u hakimiyetine aldı. Rhoyne etkisi bugün dahi güçlüdür. Bu nedenle Dorne'lu hükümdarlar "Kral" yerine, "Prens" unvanını benimserler. Dorne yasalarına göre unvan en büyük erkek çocuğa değil, yaşayan en büyük çocuğa geçer. Bütün Yedi Krallık içinden sadece Dorne, Ejderha Aegon tarafından hiçbir zaman fethedilmedi. İki yüz yıl sonra kılıç değil, evlilik ve anlaşma yoluyla kalıcı olarak krallığa katıldı. Barışçı Kral II. Daeron savaşçıların yapamadığını Dorne Prensesi Myriah'la evlenerek ve kendi kız kardeşini hükmeden Dorne Prensi'yle evlendirerek başardı. Martell Hanedanı'nın arması, altın mızrak saplanmış kızıl güneştir. Martell Hanedanı'nın sözü: Eğilmez, Bükülmez, Kırılmaz.

DORAN NYMEROS MARTELL, Güneş Mızrağı Lordu, Dorne Prensi,
— karısı, Özgür Şehir Norvos'tan MELLARIO,
— çocukları:
— PRENSES ARIANNE, büyük kızları, Güneş Mızrağı varisi,
— PRENS QUENTYN, büyük oğulları,
— PRENS TRYSTANE, küçük oğulları,
— kardeşleri:
— {PRENSES ELİA}, Prens Rhaegar Targaryen'ın karısı, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,
— çocukları:
— {PRENSES RHAENYS}, küçük kızı, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,
— {PRENS AEGON}, bebek oğlu, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,
— PRENS OBERYN, Kızıl Kobra,
— maiyeti:
— AREO HOTAH, Norvoslu bir paralı asker, baş muhafiz,
— ÜSTAT CALEOTTE, danışman, şifacı, hoca,
— EDRİC DAYNE, Kayanyıldız Lordu.

Güneş Mızrağı'na bağlılık yemini etmiş büyük hanedanlar Jordayne, Santagar, Allyrion, Toland, Yronwood, Wyl, Fowler, Dayne'dir.

Eski Hanedan: Targaryen Hanedanı

Ejderha kanı taşıyan Targaryenlar'ın kökü, Valyria'nın kadim Özgür Kale'nin soylu lordlarına uzanır. Soylarının hususiyeti –bazılarına göre insana ait olmayan– çarpıcı güzellikleridir. Lila, menekşe ya da çivit rengi gözleri, gümüş-altın ya da platin rengi saçları vardır.

Ejderha Aegon'ın ataları, Valyria Kıyameti'nden ve arkasından gelen kıyımdan ve kaostan kaçarak Dar Deniz'in adalarından biri olan taşlı Ejderha Kayası'na sığındı. Aegon kız kardeşleri Visenya ve Rhaenys ile birlikte bu adadan yelken açarak Yedi Krallık'ı fethetti. Valyria adetlerine göre evlilikler kardeşler arasında yapılırdı. Aegon her iki kız kardeşini de eş olarak aldı ve her ikisinden de birer erkek evlat sahibi oldu. Targaryen Hanedanı'nın arması, siyah zemin üstünde üç başlı kırmızı bir ejderhadır. Ejderhanın başları Aegon ve kız kardeşlerini temsil eder. Targaryen Hanedanı'na ait söz: Ateş ve Kan.

Targaryen Hükümdarlığı

Aegon'ın Karaya Çıkışı'ndan başlayarak tarih sırasıyla.

1-37 — I. Aegon — Fatih Aegon, Ejderha Aegon.

37-42 — I. Aenys — Aegon ve Rhaenys'in oğlu.

42-48 — I. Maegor — Zalim Maegor, Aegon ve Visenya'nın oğlu.

48-103 — I. Jaehaerys — Yaşlı Kral, Arabulucu, Aenys'in oğlu.

103-129 — I. Viserys — Jaehaerys'ın torunu.

129-131 — II. Aegon — Viserys'in büyük oğlu. [II. Aegon'ın tahta çıkışına, kendisinden bir yaş büyük ablası Rhaenyra muhalefet etti. Aralarında geçen, ozanların Ejderhaların Dansı dediği çarpışmada ikisi de öldü.]

131-157 — III. Aegon — Ejderha Felaketi, Rhaenyra'nın oğlu. [Targaryen ejderhalarının sonuncusu, III. Aegon'ın hükümdarlığı sırasında öldü.]

157-161 — I. Daeron — Genç Ejderha, Çocuk Kral, III. Aegon'ın büyük oğlu. [Daeron, Dorne'u fethetti fakat elinde tutamadı. Genç yaşta öldü.]

161-171 — I. Baelor — Sevgili Yüce Rahip ve kral, III. Aegon'ın ikinci oğlu.

171-172 — II. Viserys — III. Aegon'ın küçük kardeşi.

172-184 — IV. Aegon — Değersiz Aegon, Viserys'in büyük oğlu. [Küçük erkek kardeşi Ejderha Şövalyesi Prens Aemon koruyucu ve söylentilere göre

Kraliçe Naerys'ın âşığıydı.]

184-209 — II. Daeron — Kraliçe Naerys'ın, Aegon ya da Aemon'dan olan oğlu. [Daeron, Dorne Prensesi Myriah'la evlenerek Dorne'u krallığa kattı.]

209-221 — I. Aerys — II. Daeron'un ikinci oğlu. [Varis bırakmadı.]

221-233 — I. Maekar — II. Daeron'un dördüncü oğlu.

233-259 — V. Aegon — Benzersiz Aegon, Maekar'ın dördüncü oğlu.

259-262 — II. Jaehaerys — Benzersiz Aegon'ın ikinci oğlu.

262-283 — II. Aerys — Deli Kral, Jaehaerys'ın tek oğlu.

II. Aerys'ın tahttan indirilip varisiyle birlikte öldürülmesi ve Prens Rhaegar Targaryen'ın Üç Dişli Mızrak'ta Robert Baratheon tarafından katledilmesiyle ejderha kralların hükümdarlığı bitmiştir.

Son Targaryenlar

{KRAL AERYS TARGARYEN}, Hanedanından Bu İsimle Anılan İkinci Kral, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında Jaime Lannister tarafından öldürüldü,

— karısı ve kız kardeşi, Targaryen Hanedanı'ndan {KRALİÇE RHAELLA}, Ejderha Kayası'nda doğum esnasında öldü,

— çocukları:

— {PRENS RHAEGAR}, Demir Taht'ın veliahtı, Üç Dişli Mızrak'ta Robert Baratheon tarafından öldürüldü,

— karısı, {PRENSES ELİA}, Martell Hanedanı'ndan, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında öldürüldü,

— çocukları:

— {PRENSES RHAENYS}, küçük kızı, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında öldürüldü,

— {PRENS AEGON}, bebek, Kral Toprakları'nın işgali sırasında öldürüldü,

— PRENS VİSERYS, kendisine Hanedanından Bu İsimle Anılan Üçüncü Viserys ve Yedi Krallık Lordu unvanlarını verdi. Yalvaran Kral olarak anılır,

— PRENSES DAENERYS, Daenerys Fırtınadadoğan olarak anılır, on üç yaşında, kız çocuğu.

Haritalar

KUZEY
K
Donuk Kıyı
Tekinsiz Orman
Sur
Gölge Kule
Kara Kale
Kıyıdaki Doğugözcüsü
Ayı Adası
Kurt Ormanı
Kışyanı
Kral Yolu
Beyaz Bıçak
Dehşet Kalesi
Katrfield
Hendek Mezarlar
Beyaz Liman
Mont Caifin
Boğaz
Boğaz Gözcüsü
Isırık
Üç Kız Kardeş
Parmaklar
İkizler
Demir Adalar
Denizgözcüsü
Kartal Yuvası
Karnı Kapı
Acıyın Vadisi
Yeşil Çatal
Mavi Çatal
Kızıl Çatal
Nehirova

GÜNEY
Üç Kız Kardeş
Parmaklar
Kral Yolu
Demir Adalar
Denizgecesü
Yeşil Çatal
Mavi Çatal
Kızıl Çatal
Aktın Vadisi
Kartal Yuvası
Kanlı Kapı
Martı Kasabası
Iykiz
Tükeztaş
Nehirova
Harmonhal
Altın Diş
Tarın Gözü
Kral Yolu
Ejderha kayası
Casterly Kayası
Lanis Limanı
Kral Toprakları
Kırmızı
Menzil
K
Kral Ormanı
Tarth
Fırtına Burnu
Yüksek Bahçe
Dorne Hudutları
Dorne Denizi
Eski Şehir
Kayanyıldız
DORNE
Kırık Kol
Güneş Mızrağı
Arbor

GEORGE R. R.
MARTIN

KRALLARIN ÇARPIŞMASI

Epsilon

Kralların Çarpışması

Buz ve Ateşin Şarkısı 2

George R. R. Martin

İngilizce aslından çeviren: Sibel Alaş

Epsilon Yayınevi

Kralların Çarpışması

Orijinal Adı: A Clash of Kings
Yazarı: George R. R. Martin
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Sibel Alaş
Editör: Yasin Özdemir
Düzelti: Hayri Murat Tuna
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

Kısım I: 1. Baskı, Ekim 2011 / 2. Baskı, Kasım 2011
Kısım II: 1. Baskı, Kasım 2011

E-kitap: 1. Sürüm, Haziran 2014
Kısım I'in Kasım 2011 tarihli 2. baskısı ve Kısım II'nin Kasım 2011 tarihli 1. baskısı esas alınıp birleştirilerek hazırlanmıştır.

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 1999 George R. R. Martin

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cd. No:123 K:1 Topkapı/İstanbul
Sertifika No: 16053
Tel: (0 212) 482 99 10
Fax: (0 212) 482 99 78

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (0 212) 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Giriş

Kuyruklu yıldız, Ejderha Kayası'nın dik uçurumları üstündeki pembe mor gökyüzünde kanayan kırmızı bir kesik gibi şafağa serilmişti.

Üstat, odasının rüzgârlı balkonundaydı. Kuzgunlar uzun yolculuklarının sonunda buraya gelirdi. Üstadın iki yanında yükselen, cehennem tazısı ve ejderha şeklindeki dört metrelik gargoyleler, kuzgun pislikleriyle kaplıydı. Bunlar kadim kalenin duvarlarına tünemiş, kara kara düşünen binlerce yaratık heykelinden sadece ikisiydi. Üstat, Ejderha Kayası'na ilk geldiğinde rahatsız olduğu taştan oyulmuş bu grotesk ordunun varlığına yıllar geçtikçe alışmıştı. Onların eski dostlar olduğunu düşünüyordu şimdi. Üçü birlikte, içlerinde kötü bir önseziyle gökyüzüne bakıyordu.

Üstat kehanetlere inanmazdı. Buna rağmen... Cressen bu yaşına kadar bu kadar parlak bir kuyruklu yıldız görmemişti. Bu renkte olana da rastlamamıştı. Kan, alev ve günbatımı gibi, korkunç bir renk. Gargoylelerin, böylesini görüp görmediklerini merak etti. Onlar üstattan çok daha uzun zamandır buradaydı ve o göçüp gittikten sonra da nice vakitler burada olacaklardı. Taştan diller bir konuşabilseydi...

Ne büyük aptallık. Mazgallara yaslandı. Parmaklarının altındaki siyah taşlar pürüzlüydü. Aşağıdaki deniz kudurmuştu. *Yaratık heykelleriyle, gökyüzündeki alametlerle konuşuyorum. Ben işi bitmiş yaşlı bir adamım. Tekrar sersem bir çocuğa dönüşüyorum.* Tüm ömrü boyunca zorlukla elde ettiği bilgeliği, sağlığı ve gücüyle birlikte uçup gidiyor muydu? O, Eski Şehir'deki Hisar'da eğitilmiş, zincir sahibi olmuş bir üstattı. Kafasını cahil bir çiftçi gibi hurafelerle doldurursa neye dönüşürdü?

Ama yine de... Ama yine de... Kuyruklu yıldız artık gündüzleri de parlıyordu. Kalenin arkasındaki Ejderhadağı'nın sıcak menfezlerinden solgun gri buharlar yükseliyordu. Ve dün sabah, beyaz bir kuzgun, beklediği haberi Hisar'dan getirmişti. Yaz mevsiminin bittiğini haber veren mektubun geleceğini uzun zamandır biliyordu ama bilmek korkuyu azaltmıyordu. Bunların hepsi alametti.

İnkâr edilemeyecek kadar fazlaydılar. *Bütün bunlar ne anlama geliyor?* diye çığlık atmak istedi.

“Üstat Cressen, ziyaretçilerimiz var,” dedi Pylos. Cressen’in vakur tefekkürünü bölmek istemiyormuş gibi yumuşak bir sesle konuşmuştu ama üstadın kafasını dolduran saçmalıkları bilseydi bağırırdı. “Prenses, beyaz kuzgunu görmek istiyor.” Kızın lord babası artık kral olduğu için Pylos ona *prenses* diyordu. Büyük tuz denizinin ortasında tüten yalçın kayalıkların kralıydı ama kraldı işte. “Soytarısı da onun birlikte.”

Yaşlı adam, ejder heykeline tutunarak alacakaranlığa sırtını döndü. “Beni koltuğuma götür ve onları içeri gönder.”

Pylos, adamın kolundan tutarak içeri girmesine yardım etti. Cressen gençken hızlı adımlarla yürürdü şimdi ise sekseninci isim gününe çok az kala, bacakları kırılgan ve dengesizdi. İki yıl önce düşerek kalça kemiğini kırmıştı ve tam olarak iyileşememişti. Geçen yıl hastalandığında, Lord Stannis’in adayı kapatmasından birkaç gün önce, Hisar’dan göndermişlerdi Pylos’u... işlerde yardımcı olması için demişlerdi ama Cressen gerçeği biliyordu. Pylos, yaşlı adam öldükten sonra görevi devralmak için yollanmıştı. Üstat bunu sorun etmemişti. Yerine birinin geçmesi gerekiyordu ve istediğinden daha erken olacaktı bu...

Genç adam onu kitaplarla ve kâğıtlarla dolu masanın koltuğuna oturttu. “Kızı içeri al. Bir leydiyi bekletmek büyük kabalıktır.” Acele etme kabiliyetini yitirmiş bir adamın acelesini ifade eder güçsüz bir hareketle elini salladı. Cildi buruş buruş ve lekeliydi. Derisi öyle incelmişti ki alttaki damarlarının ve kemiklerinin şeklini görebiliyordu. Bir zamanlar sağlam ve becerikli olan elleri şimdi nasıl da titriyordu...

Pylos geri döndüğünde kız yanındaydı. Her zamanki gibi utangaç görünen kızın arkasından, ayaklarını sürüyerek, sekerek tuhaf bir şekilde yürüyen soytarısı geliyordu. Soytarının kafasında, üstüne geyik boynuzları bağlanmış ve çanlar asılmış, teneke kovadan bozma bir miğfer vardı. Her atılan adımda çanların her biri farklı seslerle çalıyordu. *Çın çın, ding dong, kling kling.*

“Bu kadar erken bir saatte bizi görmeye gelen kimdir Pylos?” diye sordu Cressen.

“Ben ve Yamalı geldik üstat.” Riyasız mavi gözler Cressen’e bakıyordu. Ne

yazık ki güzel bir yüzü yoktu. Lord babasının köşeli ve çıkıntılı çenesini, annesinin şanssız kulaklarını almıştı. Henüz beşikteyken geçirdiği gri hastalık sebebiyle yüzünde şekil bozuklukları da vardı. Yüzünün bir yarısı yanağından boynuna kadar ölü ve hareketsizdi. Gri ve siyah lekelerle dolu taşlaşmış cildi pul pul ve çatlaktı. "Pylos beyaz kuzgunu görebileceğimizi söyledi."

"Gerçekten de görebilirsiniz," diye karşılık verdi Cressen. Hayatı boyunca yeterince reddedilmiş bu kıza hiçbir zaman hayır diyemezdi. Kızın adı Shireen'di. Bir sonraki isim gününde on yaşında olacaktı. Üstat Cressen'in gördüğü en hüzünlü çocuktu. *Onun hüznü benim utancımdır,* diye düşündü yaşlı adam. *Kifayetsizliğimin bir başka eseri.* "Üstat Pylos, bana bir iyilik yapın ve beyaz kuzgunu Leydi Shireen için kuşluktan getirin."

"Benim için zevktir." Pylos nazik bir gençti. Yirmi beş yaşından büyük olamazdı ama altmış yaşında bir adamın ağırbaşlılığına sahipti. Keşke içinde biraz neşe, biraz *hayat* olsaydı; burada ihtiyaç duyulan şey buydu. Kasvetli yerlere, ağırbaşlılık değil ışık lazımdı. Sırtında dağın dumanlı gölgesi, ıslak bir sonsuzluğun ortasında tuz ve fırtınayla sarılmış yalnız bir kale olan Ejderha Kayası'nın kasvetinden şüphe edilemezdi. Bir üstat gönderildiği yere gitmek zorundaydı. Cressen de on iki yıl kadar önce lorduyla birlikte buraya gelmişti. Hizmet etti, iyi hizmet etti ama Ejderha Kayası'nı asla sevemedi, yuvası gibi hissedemedi. Son zamanlarda, kırmızı kadının rahatsız edici suretini gördüğü huzursuz rüyalardan, nerede olduğunu bilemeden uyanıyordu.

Soytarı, kuşluğun dik mermer merdivenlerini tırmanan Pylos'u seyretmek için kel ve yamalı kafasını çevirdi. Baş hareketiyle birbirine çarpan çanlar çınladı. "Deniz altında yaşayan kuşların tüy yerine pulları var," dedi. *Çın çın.* "Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh."

Yamalı, bir soytarı için bile acınacak haldeydi. Belki bir zamanlar alaylı sözleriyle kahkaha fırtınaları koparabiliyordu ama deniz bu gücü ondan almıştı. Kıvrak zekâsının yarısı ve hafızasının tamamı onu terk etmişti. Vücudu ham ve aşırı şişmandı. Seğirmeleri ve titremeleri vardı. Çoğu zaman anlaşılmaz şeyler söylüyordu. Ona gülen tek insan bu küçük kızdı artık. Yaşaması ya da ölmesi de sadece bu küçük kızın umrundaydı.

Çirkin bir küçük kız, zavallı bir soytarı ve bir üstat, üç kişilerdi... *İşte*

insanları gülmekten ağlatacak bir hikâye. “Gel benimle otur çocuğum.” Cressen kızı baş işaretiyle yanına çağırdı. “Çok erken bir saatte geldin. Daha şafak vakti. Yatağında olmalıydın.”

“Kötü rüyalar gördüm,” dedi Shireen. “Ejderhalarla ilgili. Beni yemeye geliyorlardı.”

Üstat Cressen bildi bileli küçük kız kâbuslarla lanetlenmişti. “Bu konuyu daha önce konuşmuştuk,” dedi yumuşak bir sesle. “Ejderhalar canlanamaz. Artık sadece taştan oyulmuşları var çocuğum. Çok eski zamanlarda adalarımız büyük Özgür Valyria Bölgesi’nin en batı noktasıydı. Bu kaleyi de Valyrialılar yaptı. Onlar, taşa bizim bilmediğimiz yöntemlerle şekil verirlerdi. Bir kaleyi savunabilmek için iki duvarın birleştiği her noktada bir kule olmak zorundadır. Valyrialılar, kalelerinin korkutucu görünmesi için bu kuleleri ejderha şeklinde yaptılar. Yine aynı sebeple kale duvarlarının mazgallarını sade yapmak yerine gargoylelerle donattılar.” Kızın küçük pembe elini, kendi lekeli ve kırılgan ellerinin arasına alıp nazikçe sıktı. “Korkulacak hiçbir şey yok.”

Shireen ikna olmamıştı. “Ya gökyüzündeki şey? Dalla ve Matrice, kuyunun yanında konuşuyordu. Kırmızı kadın, anneme bunun ejderhanın soluğu olduğunu söylemiş. Dalla duymuş. Eğer ejderhalar soluk alabiliyorsa, bu onların canlandığı anlamına gelmez mi?”

Kırmızı kadın, diye düşündü Üstat Cressen öfkeyle. *Deliliğiyle annenin aklını doldurduğu yetmiyormuş gibi kızın rüyalarını da zehirlemek zorunda mıydı?* Dalla’yla ciddi bir konuşma yapıp bu saçmalıkları yaymaması konusunda onu uyaracaktı. “Gökyüzündeki şey bir kuyruklu yıldız tatlı kızım. Cennette kaybolmuş, kuyruğu olan bir yıldız. Çok yakında gidecek. Biz de ömrümüz boyunca onu bir daha göremeyeceğiz. İzle ve gör.”

Shireen cesaret ifade eden bir baş hareketiyle onayladı. “Annem, beyaz kuzgunun yazın bittiği anlamına geldiğini söyledi.”

“Bu doğru leydim. Beyaz kuzgunlar sadece Hisar’dan havalanır.” Cressen’in eli boynundaki zincire gitti. Her halkası farklı bir metalden dökülmüş, her metalin farklı bir ilmin ustalığını simgelediği üstat zincirine. Gençliğinde çok daha rahat ve gururla taşıdığı zincir, boynuna ağır ve soğuk geliyordu artık. “Diğer kuzgunlardan daha iri ve daha zeki olurlar. Sadece çok önemli mesajları

taşımak için eğitilirler. Bize gönderilen kuzgun, Yüce Meclis'in toplandığını, diyarın dört bir yanındaki üstatların gözlemlerini ve bulgularını anlatan raporları değerlendirdiğini ve Muazzam Yaz'ın bittiğini duyurduğunu haber veren bir mektup getirdi. Bu yaz; on yıl, iki ay ve on altı gün sürdü. Bilinen en uzun yaz mevsimiydi."

"Artık hava soğuyacak mı?" Shireen yaz çocuğuydu. Gerçek soğukla ilgili bir fikri yoktu.

"Zaman içinde," diye cevap verdi Cressen. "Eğer tanrılar merhametli olursa, bize ılık bir sonbahar ve bereketli hasatlar verirler. Böylece kış için hazırlık yapabiliriz." Halk arasında, uzun bir yazın daha uzun bir kış getirdiği söylenirdi ama küçük kızı bu hikâyelerle korkutmanın gereği yoktu.

Yamalı, çanlarını çınlattı. "Denizin altında *her zaman* yaz mevsimi olur," dedi şarkı söyler gibi. "Denizkızları saçlarına istiridye kabukları takar, gümüş yosunlardan elbiseler yapar. Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh."

"Ben de gümüş yosunlardan bir elbisem olsun isterdim," diyerek kıkırdadı Shireen.

"Denizin altında kar yukarı doğru düşer," dedi soytarı. "Ve kemik kadar kuru yağmurlar yağar. Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh."

"Gerçekten kar yağacak mı?" diye sordu küçük kız.

"Yağacak," dedi Cressen. *Umarım yıllar sonra yağar ve umarım kısa sürer.* "Ah, Pylos da kuşu getirdi işte."

Shireen mutluluk dolu bir çığlık attı. Cressen bile kuşun son derece etkileyici göründüğünü kabul etmek zorundaydı. Kar gibi beyaz, bir şahinden daha iri, parlak siyah gözlü kuş sıradan bir albino değil, Hisar'da yetiştirilen safkan bir beyaz kuzgundu. "Buraya gel," dedi kuzguna. Kuş, kanatlarını açıp havalandı, güçlü bir kanat çırpma sesiyle odanın diğer ucuna uçtu ve Cressen'in masasına kondu.

"Kahvaltınızı getireyim," dedi Pylos. Cressen başıyla onayladı. "Bu hanım. Leydi Shireen," dedi üstat, kuzguna. Kuzgun, selamlıyormuş gibi beyaz başını yukarı aşağı hareket ettirdi. *"Leydi,"* diye öttü. *"Leydi."*

Küçük kızın ağzı şaşkınlıkla açıldı. *"Konuşuyor!"*

"Birkaç kelime. Söylediğim gibi, çok zeki hayvanlardır."

“Zeki kuş, zeki adam, çok çok zeki soytarı,” dedi Yamalı, çınlayarak. “Ah, çok çok çok zeki soytarı.” Şarkı söylemeye başladı. *“Gölgeler dans etmeye geldi lordum, dans etmeye lordum, dans etmeye lordum.”* Bir ayağından diğerine, sonra tekrar öbürüne zıplayarak devam etti. *“Gölgeler kalmaya geldi lordum, kalmaya lordum, kalmaya lordum.”* Her kelimede başını sallıyordu, geyik boynuzuna asılmış çanlarından sesler çıkıyordu.

Beyaz kuzgun bir çığlık atarak havalandı ve kuşluk merdivenlerinin demir korkuluklarına uçtu. Shireen utanmış gibi görünüyordu. “Sürekli bu şarkıyı söylüyor. Ona susmasını söylüyorum ama dinlemiyor. Bu şarkı beni korkutuyor. Onu siz susturun.”

Peki bunu nasıl yapacağım? diye düşündü yaşlı adam. *Bir zamanlar onu sonsuza kadar susturabilirdim ama şimdi...*

Yamalı, kaleye geldiğinde daha çocuktu. Sevgiyle hatırlanan Lord Steffon, onu Dar Deniz’in öteki tarafındaki Volantis’te bulmuştu. Kral –o günlerde henüz delirmemiş olan eski kral II. Aerys Targaryen– evlenebileceği bir kız kardeşi olmayan Prens Rhaegar’a uygun bir eş adayı bulmak üzere Lord Steffon’ı Volantis’e yollamıştı. Lord, görevinden eli boş dönmeden on beş gün önce, “Muhteşem bir soytarı bulduk,” diye yazmıştı Cressen’e. “Daha çocuk ama maymun gibi kıvrak ve bir düzine saray nedimi kadar zeki. Aynı zamanda jonglör, bilmececi, sihirbaz ve tam dört farklı dilde şarkı söyleyebiliyor. Özgürlüğünün bedelini ödedik ve onu beraberimizde eve getirmeyi umuyoruz. Robert’ın ona bayılacağına şüphe yok ve belki de zaman içinde Stannis’e biraz gülümsemeyi bile öğretebilir.”

O mektubu hatırlamak Cressen’i hüzünlendirdi. Değil Yamalı, kimse Stannis’e gülmeyi öğretememişti. Fırtına birdenbire kopmuştu ve Gemikıran Koyu adının hakkını verdiğini kanıtlamıştı. Lordun çift direkli kadırgası *Gururlu Rüzgâr* kaleden görülebilen bir noktada parçalanmıştı. Lordun iki oğlu, babalarının gemisinin kayalara çarpışını ve ardından sular tarafından yutuluşunu siperlerden izlemişti. Yüz kürekçi ve denizci, Lord Steffon Baratheon ve leydi karısıyla birlikte boğulmuştu. Dalgalar şişmiş cesetleri kazadan günler sonra bile Fırtına Burnu kıyısına taşımaya devam etmişti.

Soytarı üçüncü günde kıyıya vurmuştu. Üstat Cressen, ölülerin kimliklerini

belirlemek için diğer adamlarla birlikte kıyıya inmişti. Onu bulduklarında çırılçıplaktı. Cildi bembeyaz kesilmiş, buruşmuş ve ıslak kumlarla kaplanmıştı. Cressen onun da ölü olduğunu düşünmüştü ama Jommy kolundan tutup sürüklemeye başladığında çocuk öksürüp su kusmuş ve doğrulmuştu. Jommy ölene dek, Yamalı'nın teninin buz gibi ve yapış yapış olduğuna dair yemin edip durmuştu.

Soytarının denizde kayıp olarak geçirdiği iki günü kimse açıklayamamıştı. Balıkçılar, denizkızlarının ona su altında solumayı öğrettiğini ve bunun karşılığında da onun tohumlarını aldıklarını anlatmaktan hoşlanıyordu. Yamalı hiçbir şey söylememişti. Lord Steffon'ın mektubunda bahsettiği sivri dilli zeki çocuk, Fırtına Burnu'na varamamıştı. O gün kıyıda buldukları kişi bambaşka biriydi. Vücudu ve zihni kırılmıştı, konuşma yeteneğini kaybetmiş gibiydi. Buna rağmen yüzüne bakınca kim olduğu hemen anlaşılıyordu. Özgür Şehir Volantis'te, kölelerin ve hizmetkârların yüzüne dövme yapmak gibi bir âdet vardı. Çocuğun boynundan kafa derisine kadar olan kısmı; kare kare, alaca bulaca, kırmızı yeşil dövmelerle kaplıydı.

O yıllarda kale kumandanı olan ihtiyar Sör Harbert, "Bir enkaz, delirmiş ve acı çekiyor. Bu halde ne kendine ne başkasına faydası var. Çocuğu haşhaş sütü dolu bir kupayla sonsuz bir uykuya yatırırsanız ona en büyük iyiliği yapmış olursunuz," demişti. Cressen bunu reddetmişti ve sonunda çocuğu hayatta tutarak zafer kazanmıştı. Ama bunca yıl sonra bile, Yamalı'nın bu zaferden haberi olup olmadığını anlamak mümkün değildi.

Soytarı başını sallayarak, çanlarından sesler çıkararak şarkı söylemeye devam ediyordu. *"Gölgeler dans etmeye geldi lordum, dans etmeye lordum, dans etmeye lordum."*

"Lordum," diye bağırdı beyaz kuzgun. *"Lordum, lordum, lordum."*

"Bir soytarı aklına geleni söyler," dedi Cressen huzursuz prensese. "Onun söylediği şeyleri ciddiye almamalısın. Yarın bambaşka bir şarkı hatırlar ve bunu unutur." *Tam dört farklı dilde şarkı söyleyebiliyor,* diye yazmıştı Lord Steffon...

Pylos kapıda göründü. "Üstat, affedersiniz."

"Yulaf lapasını unutmuşsun," dedi Cressen neşeli bir sesle. Bu hiç de Pylos'a göre değildi.

“Üstat, Sör Davos dün gece dönmüş, mutfakta konuşurlarken duydum. Bir an önce öğrenmek istersiniz diye düşündüm.”

“Davos... dün gece mi dedin? Şimdi nerede?”

“Kralla birlikte. Bütün geceyi beraber geçirmişler.”

Bir zamanlar, Lord Stannis saat gecenin kaçı olursa olsun üstadı uyandırır, ondan akıl almak için yanında olmasını isterdi. “Bana haber verilmeliydi,” diyerek şikâyet etti Cressen. “Uyandırılmalıydım.” Elini, Shireen’in elinden çekti. “Beni affet leydim, babanla görüşmek zorundayım. Pylos, bana kolunu ver. Kalede çok fazla merdiven var. Sırf benimle alay etmek için her gece birkaç tane daha ekliyorlar sanki.”

Shireen ve Yamalı, iki üstadın arkasında ilerledi ama küçük kız bir süre sonra yaşlı Cressen’in ağır adımlarından sıkılıp koşmaya başladı. Soytarı delice sesler çıkaran çanlarıyla birlikte ona yetişmeye çalışıyordu.

Deniz Ejderi Kulesi’ne tırmanırken kalelerin güçsüz insanlar için uygun yerler olmadığını düşündü Cressen. Lord Stannis, Taş Davul’un tepesindeki Boyalı Masa Odası’nda olmalıydı. Taş Davul, Ejderha Kayası’nın merkez iç kalesiydi. Fırtınalar sırasında inleyen eski duvarları yüzünden bu adı almıştı. Oraya varmak için kemerli yolları yürümek, gargoyleler tarafından korunan orta ve iç duvarlar boyunca ilerlemek, siyah demir kapılardan geçmek ve Cressen’in düşünmek istemediği kadar fazla basamak tırmanmak zorundalardı. Genç adamlar basamakları ikişer ikişer çıkabilirdi ama kırık kalçalı yaşlı bir adam için her adım eziyet demekti. Ama Lord Stannis üstada gelmeyi düşünmemişti, o halde üstat bu işkenceyi göze alacaktı. En azından yanında Pylos vardı. Bunun için şükrediyordu.

Kemerli yolda yürürken dış avluyu, siper duvarlarını ve duvarların arkasındaki balıkçı kasabasını rahatça gören bir sıra yüksek okçu penceresinin önünden geçtiler. Avludaki okçular, “Tak, çek, bırak,” komutlarıyla atış talimi yapıyordu. Oklar salındığında çıkan ses havalanan bir kuş sürüsünün sesini andırıyordu. Nöbetçiler siper duvarlarının üstünde gidip geliyor, gargoylelerin arasından dışarıda kamp kurmuş orduyu izliyorlardı. Hava, yemek ateşlerinin dumanıyla puslanmıştı. Lordlarının sancağı altında kahvaltı edecek tam üç bin adam için yemek hazırlanıyordu. Gelişigüzel yayılmış kampın ilerisindeki liman,

demir atmış gemilerle doluydu. Son altı ayda Ejderha Kayası'na yaklaşan hiçbir geminin yola devam etmesine izin verilmemişti. Lord Stannis'in üç güverteli, üç yüz kürekli savaş kadırgası *Hiddet* bile, iri gövdeli karakların ve gökelerin ortasında neredeyse küçük görünüyordu.

Taş Davul'un kapısında bekleyen nöbetçiler, görür görmez tanıdıkları bir kişi olan üstadın içeri girmesine izin verdi. "Sen burada bekle," dedi Cressen, Pylos'a. "Onunla yalnız görüşmem daha iyi olur."

"Merdiven çok uzun üstat."

Cressen gülümsedi. "Bunu unuttuğumu mu sanıyorsun? Bu basamaklara o kadar fazla bastım ki her birinin adını biliyorum."

Tırmanışın yarısında kararından pişmanlık duymaya başladı. Soluklanmak ve kalça ağrısının biraz olsun geçmesini beklemek için durduğunda taş zemine sürtünen çizmelerin sesini duydu ve aşağı inen Sör Davos'u gördü.

Davos göze çarpmayan bir adamdı. Aşağı tabakadan geldiği, yüzünün sıradan hatlarında yazılıydı. Uzun zamandır kullanıldığı belli olan, tuz lekeleriyle kaplı, güneşten solmuş yeşil pelerini zayıf omuzlarından aşağı sarkıyordu. Kahverengi saçlarına ve gözlerine uygun, kahverengi bir takım giymişti. Boynunda ince bir kayışın ucuna takılmış küçük deri bir kese vardı. Kısa sakallarına griler düşmeye başlamıştı. Sakat sol eline deri bir eldiven takmıştı. Cressen'i gördüğünde durdu.

"Sör Davos, ne zaman döndünüz?" diye sordu Cressen.

"Sabah karanlığında. En sevdiğim vakitlerdir." Hiç kimsenin karanlıkta Davos Kısael kadar iyi gemi yüzdüremeyeceği söylenirdi. Lord Stannis tarafından şövalye ilan edilmeden önce Yedi Krallık'taki en ünlü ve en gizemli kaçakçıydı.

"Ve?"

Adam başını iki yana salladı. "Aynen sizin uyardığınız gibi. Onun için ayaklanmayacaklar üstat. Onu sevmiyorlar."

Hayır, diye düşündü Cressen. *Sevmiyorlar ve asla sevmeyecekler. Güçlü, kifayetli, adil... evet, ziyadesiyle akıllı... ama bunlar yeterli değil, hiçbir zaman olmadı.* "Hepsiyle konuştun mu?"

"Hepsi? Hayır. Sadece benimle görüşmeyi kabul edenlerle. Asil kanlılar

benden de hoşlanmıyor. Ben onlar için her zaman Soğan Şövalyesi olacağım.” Küt parmaklarını kıvırarak sol elini yumruk haline getirdi. Stannis, başparmağı hariç bütün parmaklarını son eklem yerlerinden budamıştı. “Gulian Swann ve yaşlı Penrose’la yemek yedim. Tarthlar da bir gece yarısı buluşmasını kabul ettiler. Diğerleri... Beric Dondarrion kayıp, öldüğü düşünülüyor. Lord Caron, Renly’nin yanında. Turuncu Bryce, Gökkuşağı Muhafızları’na katılmış.”

“Gökkuşağı Muhafızları?”

“Renly kendisi için yeni bir Kral Muhafızları grubu oluşturmuş,” diye açıkladı bir zamanların kaçakçısı. “Ama bu yedi şövalye beyazlar giyinmiyor. Her birinin kendine ait bir rengi var. Loras Tyrell muhafızların kumandanı olmuş.”

Bu tam da Renly Baratheon’ı cezbedecek bir fikirdi... İhtişamlarını gözler önüne serecek şatafatlı kostümler içinde yeni ve görkemli bir şövalye grubu. Renly küçük bir çocukken bile parlak renkleri, iyi kumaşları severdi. Oyunları da elbette. “Bana bak!” diye bağırırdı, Fırtına Burnu’nun koridorlarında gülerek koşarken. “Bana bak, ben ejderhayım,” ya da, “Bana bak, ben sihirbazım, ben yağmur tanrısıyım.”

O zamanların simsiyah saçlı cesur çocuğu, şimdi yirmi bir yaşında yetişkin bir adamdı ama hâlâ oyun oynamayı seviyordu. *Bana bak, ben kralım,* diye düşündü Cressen üzüntüyle, *Ah Renly, güzel çocuğum, sen ne yaptığını biliyor musun? Bilseydin de umrunda olur muydu? Onu benden başka umursayan kimse yok mu?* “Lordlar red cevaplarını nasıl açıkladılar?”

“Bazıları nazikçe, bazıları sözünü esirgemeden konuştu. Bazıları bahaneler sıraladı. Kimi söz verdi, kimi de yalan söyledi.” Davos omuz silkti. “Sonuçta kelimelerin önemi yok.”

“Ona umutlandırıcı bir haber vermedin mi?”

“Yalan olurdu. Ben bunu yapamam. Ona sadece gerçekleri söyledim.”

Üstat Cressen, Davos’un şövalye ilan edildiği günü hatırladı. Fırtına Burnu kuşatmasından sonraydı. Lord Stannis ve beraberindeki küçük ordu, Lord Tyrell ve Lord Redwyne’ın büyük ordularına karşı bir yıla yakın direnmiş, kaleyi vermemişti. Deniz, Redwyne’ın emrindeki, Arbor’ın şarap renkli sancağını dalgalandıran kadırgalarla doluydu. Kalenin içindeki atlar çoktan kesilip

yenmişti. Kediler ve köpekler bitmişti. Sıra otlar ve farelerdeydi. Sonunda, kara bulutların yıldızları sakladığı yeni ay gecesi geldi. Davos, karanlığı bir pelerin gibi giyinerek Redwyne kordonunu ve Gemikıran Koyu'nu geçmeyi göze aldı. Siyah gövdeli, siyah yelkenli, siyah kürekli küçük gemisi soğan ve tuzlu balık doluydu. Yeterli sayılmazdı ama kale içindeki orduyu Lord Eddard Stark gelip kuşatmayı kırana kadar hayatta tutmaya yetmişti.

Lord Stannis, Davos'un Gazap Burnu'nda seçkin bir arazi, küçük bir kale ve şövalyelik unvanıyla ödüllendirileceğini ama yıllarca kaçakçılık yapmanın cezası olarak da sol elinin parmaklarının kesileceğini söyledi. Davos bu teklifi kabul etti ama cezayı infaz edenin Stannis olmasını istedi; daha aşağı biri tarafından cezalandırılmayı kabul etmiyordu. Lord Stannis, temiz ve pürüzsüz kesikler olması için bir kasap satırı kullandı. Daha sonraki zamanlarda Davos yeni evinin adını, deniz serveti anlamında Seaworth koydu. Gri zemin üzerinde siyah bir gemiyi sancağı olarak seçti. Geminin yelkenlerinde soğanlar vardı. Bir zamanların kaçakçısı, parmaklarını kesen Lord Stannis'in ona iyilik yaptığını söylüyordu. Törpüleyip temiz tutmak zorunda olduğu dört tırnaktan kurtulmuştu.

Böyle bir adamın yersiz umutlar vermeyeceğini, sert gerçekleri yumuşatmaya çalışmayacağını düşündü Cressen. "Gerçek, Lord Stannis gibi bir adam için bile yutulması zor bir lokma olabilir Sör Davos. Bütün gücüyle Kral Toprakları'na dönmeyi, düşmanlarını bozguna uğratıp hakkı olanı almayı düşünüyor. Ama şimdi..."

"Eğer bu yetersiz orduyla Kral Toprakları'na giderse alacağı tek şey ölüm olur. Ona da anlatabildiğim kadar anlattım ama gururunu bilirsiniz." Davos sol elini kaldırdı, "Bu adam mantıklı düşünmeye başladığında benim parmaklarım yeniden çıkmış olacak," dedi.

Yaşlı adam içini çekti. "Siz elinizden geleni yaptınız. Şimdi ben kendi sesimi sizinkine eklemeliyim." Bitkin bir halde tırmanışına devam etti.

Lord Stannis Baratheon'ın sığınağı, kara taşlı çıplak duvarlarında pusulanın dört yönüne bakan dar ve uzun pencereler olan, çok geniş, yuvarlak bir odaydı. Tam ortada, odaya adını veren büyük masa duruyordu. Masa, Fetih'ten önce Aegon Targaryen'ın emriyle devasa bir ahşap bloktan oyulmuştu. Boyalı Masa'nın uzunluğu on altı metreyi geçiyordu. Eni en geniş yerinde altı metreyi

buluyordu ve en dar yeri bir metre kadardı. Aegon'ın ahşap ustaları, masayı Batıdiyar şeklinde oymuştu. Bütün yarımadalar ve koylar oyulduktan sonra masanın kenarlarında tek bir düz nokta bile kalmamıştı. Üç yüzyıldır kullanılmaktan kararmış yüzeyine, Aegon zamanındaki Yedi Krallık çizilmişti; nehirler ve dağlar, kaleler ve şehirler, göller ve ormanlar.

Odadaki tek sandalye, masanın, Ejderha Kayası'nın Batıdiyar kıyısında kapladığı alanı tasvir eden tarafına özenle yerleştirilmiş ve geniş masayı iyice görebilmek için yükseltilmişti. Sandalyede oturan adamın üstünde dar bir deri yelek ve kahverengi kaba yünden dokunmuş pantolon vardı. Üstat Cressen içeri girdiğinde adam kafasını kaldırdı. "Seni çağırsam da çağırmasam da geleceğini biliyordum ihtiyar," dedi. Sesinde sıcaklık yoktu, çok ender olurdu.

Ejderha Kayası Lordu ve Yedi Krallık'ın Demir Taht'ının gerçek veliahtı Stannis Baratheon, geniş omuzlu, kaslı bir adamdı. Yüzü, çelik kadar sertleşene dek güneşte bırakılmış deriler gibi katıydı, insanlar Stannis'ten bahsederken sık sık sert sözcüğünü kullanırdı. Stannis gerçekten sertti. Daha otuz beş yaşına gelmemiş olmasına rağmen kafasında küçük bir tutam siyah saç kalmıştı. Saçları kulaklarının arkasında bir tacın gölgesi gibi kıvrılıyordu. Ağabeyi merhum Kral Robert son yıllarında sakal bırakmıştı. Üstat Cressen kralın o halini hiç görmemişti ama görenler, sakalının kalın, uzun ve vahşi olduğunu söylemişlerdi. Stannis bu duruma cevap verir gibi kendi sakalını ince ve kısa tıraş ettirmişti. Sakalı, köşeli çenesinin ve kemikli yanaklarının üstüne düşmüş mavi siyah bir gölge gibi görünüyordu. Karanlık denizler kadar koyu mavi gözleri, kalın kaşlarının altındaki iki açık yara gibiydi. Ağzı, soytarıların en neşelisine bile umutsuzluk verirdi; öfke, keder ve en sert emir sözleri için yaratılmıştı. Solgun ince dudakları ve perçinlenmiş çene kasları ona nasıl gülümsendiğini unutturmuştu, nasıl gülündüğünü hiçbir zaman öğrenmemişti zaten. Üstat Cressen, gece sessizliği çöktüğünde lordun diş gıcırdatmalarını yarım kale uzaktan duyar gibi olurdu bazen.

"Bir zamanlar beni uyandırırdınız," dedi yaşlı adam.

"Bir zamanlar gençtin. Şimdiyse yaşlı ve hastasın. Uykuya ihtiyacın var." Stannis yumuşak kelimelerle konuşmayı beceremezdi. Ağzından çıkanlar tam olarak aklından geçenlerdi ve bu tavrı kaldıramayacak olanlar kelimeleriyle

ezilebilirdi. “Davos’un anlattıklarını er ya da geç öğrenecektin nasıl olsa. Hep öğrenirsin, öyle değil mi?”

“Öğrenmezsem size bir faydam dokunmaz,” dedi Cressen. “Merdivenlerde Davos’la karşılaştık.”

“Sana her şeyi anlattı sanırım. O adamın parmaklarıyla birlikte dilini de kısaltmalıydım.”

“İşe yaramaz bir elçi olurdu.”

“Halihazırda işe yaramaz bir elçi zaten. Fırtına lordları benim için ayaklanmayacaklarmış. Görünüşe göre benden hoşlanmıyorlar ve davamın haklılığı umurlarında değil. Korkak olanlar kale duvarlarının arkasına saklanıp rüzgârın hangi yöne doğru eseceğine bakacak, kimin kazanacağını anlamaya çalışacak. Cesur olanlar çoktan Renly’nin yanında yer aldı. *Renly!*” Ağzındaki zehri tükürür gibi söylemişti kardeşinin ismini.

“Kardeşiniz son on üç yıldır Fırtına Burnu Lordu. Bu adamlar onun sancak beyleri...”

“Onun,” diyerek araya girdi Stannis. “Kanunlara göre benim olmalıydı. Ben Ejderha Kayası’nı istemedim. Bu kaleyi aldım çünkü Robert bana buradaki düşmanlarının kökünü kazımamı emretmişti. Ona bir donanma inşa ettim, onun işini yaptım. Ağabeyine karşı sorumluluk hisseden bir kardeş olarak görevimi yerine getirdim. Renly’nin de aynı şeyi benim için yapması gerekir. Peki, Robert bana nasıl teşekkür etti? Beni Ejderha Kayası Lordu ilan ederek. Ama Fırtına Burnu’nu ve bütün gelirini Renly’ye verdi. Fırtına Burnu, üç yüzyıldır Baratheon Hanedanı’na ait, yasalar gereği, ağabeyim Demir Taht’a oturduğunda, bana geçmeliydi.”

Bu, çok derinden hissedilen eski bir kindi ve hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Stannis’in en zayıf noktasıydı. Ejderha Kayası çok eski ve sağlam bir kale olmasına rağmen buraya bağlılık yemini etmiş lordlar küçük hanedanların mensuplarıydı ve yönettikleri kayalık adalarda çok az insan yaşıyordu. Stannis ihtiyaç duyduğu büyük orduyu toparlayamıyordu. Myr ve Lys’ten paralı askerler getirtmişti ama kalede kamp kurmuş olan ordu Lannister Hanedanı’nın gücünü dağıtmak için yeterli değildi.

“Robert size karşı bir haksızlık yaptı,” dedi Cressen. Kelimelerini dikkatle

seçmeye çalışıyordu. “Fakat bazı mantıklı sebepleri de vardı. Ejderha Kayası asırlarca Targaryen Hanedanı’na aitti. Bu kaleyi ancak güçlü bir adam yönetebilirdi ve Renly o zamanlar çocuktu.”

“Renly hâlâ çocuk,” dedi Stannis, sesi boş odada çınladı. “Tacı başımdan kapmayı planlayan bir hırsız çocuk. Renly tahtı hak etmek için ne yaptı bugüne kadar? Konsey masasında oturup Serçeparmak’la şakalaştı. Göz alıcı zırhlarıyla turnuvalara katıldı ve kendinden iyi şövalyeler tarafından atından düşürüldü. Kral olması gerektiğini düşünen kardeşim Renly’nin hikâyesi budur. Sorarım sana, tanrılar neden bu kardeşlerle cezalandırdı beni?”

“Tanrılar adına cevaplar veremem.”

“Son zamanlarda hiç cevap vermiyormuşsun gibi geliyor bana. Renly’nin üstadı kim? Belki onu çağırtmalıyım, belki ondan akıl istemeliyim. Kardeşim tacımı çalmaya karar verdiğinde üstadı ona ne söylemiştir sence? Meslektaşın, hain kanı taşıyan sevgili kardeşime ne akıl vermiştir?”

“Lord Renly’nin birine akıl danışması beni şaşırtırdı Majesteleri.” Lord Steffon’ın üç erkek evladının en küçüğü Renly, mantığından ziyade içgüdüleriyle hareket eden, cesur fakat pervasız bir genç adam olmuştu. Bu açıdan ağabeyi Robert’a benziyordu ve diğer ağabeyi Stannis’le taban tabana zıttı.

“*Majesteleri,*” diye tekrar etti Stannis acıyla. “Benimle alay ediyorsun. Ben nerenin kralıyım? Ejderha Kayası ve Dar Deniz’deki üç beş kayalık; işte benim krallığım.” Yüksek sandalyesinden aşağı inip masanın önünde dikildi. Gölgesi, Karasu Nehri’nin ağzına ve şimdi Kral Toprakları olan boyalı ormanın üstüne düştü. Hükmetmek istediği diyar önündeydi, tam elinin altında ama bir dünya kadar uzak. “Bu akşam sancak beylerimle birlikte yemek yiyeceğim. Velaryon, Bar Emmon, Celtigar ve diğerleri. Dürüst olmak gerekirse işe yaramaz bir grup ama kardeşim Renly’nin bana bıraktığı bunlar. Şu Lysli korsan Salladhor Saan, ona olan borçlarımın çetelesini tuttuğu defterle birlikte gelecek. Lord Sunglass, Yedi’nin emirleriyle ilgili dindar homurtular çıkarırken, Myrli Morosh beni dalgalara ve güz fırtınalarına karşı uyaracak. Celtigar fırtına lordlarından hangilerinin bize katılacağını öğrenmek isteyecek. Velaryon bir an önce harekete geçmeyeceksek adamlarını alıp kalesine dönmekle tehdit edecek. Bu adamlara

ne cevap vereceğim ben? Ben ne yapmalıyım?”

“Lordum, sizin gerçek düşmanınız Lannisterlar,” diye yanıtladı Üstat Cressen. “Eğer kardeşiniz ve siz onlara karşı bir olursanız...”

“Renly’yle birlikte hareket etmeyeceğim.” Stannis’in sesindeki kararlılık itiraz kabul etmeyeceğini anlatıyordu. “Kendi kendini kral ilan etmişken bunu yapmayacağım.”

“Renly’yle birlikte değil o halde,” diyerek teslim oldu üstat. Lord inatçı ve gururluydu. Onu verdiği karardan döndürmenin bir yolu yoktu. “Diğerleri de işinize yarayabilir. Eddard Stark’ın oğlu Kuzey Kralı ilan edildi. Arkasında bütün Kuzey’in, Kışyarı’nın ve Nehirova’nın gücü var.”

“Yeşil bir oğlan,” dedi Stannis. “Kendini kral sanan biri daha. Parçalanmış bir diyarı kabul mü etmeliyim?”

“Yarım bir krallık, hiç olmayan bir krallıktan iyidir,” dedi Cressen. “Babasının intikamını almak için uğraşan delikanlıya yardım ederseniz...”

“Eddard Stark’ın intikamını neden alayım? Adam benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ah, *Robert* onu severdi. Bir kardeş gibi severdi hem de, bunu kim bilir kaç kez duydum? Onun kardeşi Eddard Stark değildi, *bendim* ama bana olan tavırlarından hiç anlaşılmazdı kardeş olduğumuz. Fırtına Burnu’nu onun için savundum. Mace Tyrell ve Paxter Redwyne duvarlarımızın dibinde ziyafet sofraları kurarken adamlarım açlıktan öldü. Peki, Robert bana teşekkür etti mi? Hayır. Kuşatmayı kırdığı için Stark’a teşekkür etti. Biz ot ve fare yiyorduk. Robert’ın tek emriyle koca bir donanma kurdum. Ejderha Kayası’nı onun adına aldım. Elimi sıkıp, *‘İyi iş çıkardın kardeşim, ben sensiz ne yapardım,’* dedi mi? Hayır. Willem Darry’nin, bebeği ve Viserys’i alıp kaçmasına izin vermekle suçladı beni, sanki durdurabilirmişim gibi. On beş yıl boyunca onun konseyinde oturup Jon Arryn’ın diyarı yönetmesine yardım ettim, ağabeyim sarhoş olmakla, fahişelerle yatmakla meşguldü. Jon öldüğünde sevgili ağabeyim beni El ilan etti mi? Hayır. Dörtnala at koşturup arkadaşı Ned Stark’a gitti ve bu makamı ona teklif etti. Bu karar ikisi için de iyi olmadı. Gördük.”

“Bütün bunlar oldu lordum,” dedi Cressen nazikçe. “Size karşı büyük hatalar yapıldı ama mazi, tozdan ibaret artık. Starklar’la birleşirseniz geleceği kazanabilirsiniz. Birlikte hareket edebileceğiniz başkaları da var. Leydi Arryn

mesela. Kocasını kraliçe öldürdüyse intikam almak isteyecektir. Bir oğlu var, Jon'un vârisi. Kızınızı onunla nişanlarsanız..."

"Çocuk güçsüz ve hasta," diyerek itiraz etti Stannis. "Babası bile oğlunun zavallılığını görebiliyordu. Çocuğunu himayeme alarak Ejderha Kayası'na getirmemi teklif etmişti. Burada hizmet etmek, çocuğa iyi gelebilirdi ama lanet olası Lannister kadını, biz daha gerekli ayarlamaları yapamadan Lord Arryn'ı zehirletti. Leydi Arryn, çocuğu Kartal Yuvası'nda saklıyor şimdi. Oğlundan asla ayrılmaz, emin olabilirsiniz."

"Öyleyse Shireen'i Kartal Yuvası'na göndermelisiniz," diye ısrar etti üstat. "Ejderha Kayası bir çocuk için son derece kasvetli bir yer. Soytarısı da onunla birlikte gider. Böylece etrafında tanıdık bir yüz de olur."

"Tanıdık ve iğrenç." Stannis düşünceli bir halde kaşlarını çattı. "Belki... denemeye değer..."

"Yedi Krallık'ın gerçek kralı, işgalcilerden ve dul kadınlardan yardım mı dilenecek?" diye sordu bıçak gibi keskin bir kadın sesi.

Üstat Cressen döndü ve başıyla selam verdi. "Leydim," dedi. Kadının gelişini duymadığı için kendine kızmıştı.

Lord Stannis sert bir tonla, "Ben dilenmem. Bunu unutmasan iyi olur kadın," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim lordum." Leydi Selyse kocası kadar uzundu. Bedeni ve yüzü inceydi. Kemerli bir burnu ve göze çarpan kulakları vardı. Dudağının üstündeki hafif bıyık gölgesi dikkat çekiyordu. Her gün lanetler okuyarak yolmasına rağmen tüylerden kurtulamıyordu. Gözleri solgun, dili haşin, sesi kamçı gibiydi. Şimdi kamçısını şaklatıyordu. "Leydi Arryn sana sadakat göstermeye mecbur. Starklar, Renly ve diğerleri de. Sen onların gerçek kralısın. Yasaların ve tanrının zaten sana verdiği hak için onlardan yardım istemek, onlarla pazarlık etmek hiç uygun olmaz."

Tanrı demişti leydi, *tanrılar* değil. Kırmızı kadın ele geçirdiği leydinin kalbini ve ruhunu Yedi Krallık'ın eski ve yeni tanrılarından döndürüp Işık Tanrısı dedikleri yeni bir ilaha tapmasını sağlamıştı.

"Tanrın adaletini kendine saklasın," diye karşılık verdi Lord Stannis. Karısının ateşle bağlandığı yeni inancı kabul etmiyordu. "Benim kılıca ihtiyacım

var, duaya değil. Bir yerlere bir ordu sakladın da benim mi haberim yok?” Sesinde en ufak bir sevgi kırıntısı yoktu. Stannis kadınların yanında huzursuz olurdu, kendi karısının yanında bile. Robert’ın konsey masasında oturmak için Kral Toprakları’na gittiğinde Selyse’yi kızlarıyla birlikte Ejderha Kayası’nda bırakırdı. Çok az mektup yazardı ve ziyaretleri mektuplarından da az olurdu. Evlilik yatağındaki kocalık görevini senede bir ya da iki kez yerine getirirdi ve bu görevden en ufak bir keyif almazdı. Bir zamanlar özlemle istediği erkek çocuğa hiç sahip olamamıştı.

“Erkek kardeşlerimin, amcalarımın ve kuzenlerimin orduları var,” dedi leydi. “Florent Hanedanı, sancağını güçlendirecektir.”

“Florent Hanedanı en fazla iki bin kılıç çıkarabilir,” diye karşılık verdi Stannis. Yedi Krallık’taki bütün hanedanların mevcut güçlerini ezbere bildiği söylenirdi. “Kardeşlerine ve amcalarına gerekenden fazla güveniyorsun leydim. Florent toprakları, Yüksek Bahçe’ye çok yakın. Lord amcan, Mace Tyrell’in gazabını göze alamaz.”

“Bir yol daha var,” dedi Leydi Selyse masaya yaklaşırken. “Şu pencerelerden dışarı bakın lordum. Beklediğiniz işaret gökyüzünde yanıyor. Kırmızı. Ateş kırmızısı. Gerçek tanrının, alevsi kalbinin kırmızısı. Bu *onun* sancağı... ve senin! Bir ejderhanın sıcak nefesi gibi nasıl da yayılmış cennete. Sen Ejderha Kayası Lordu’sun. Kuyruklu yıldız artık senin vaktinin geldiğine işaret ediyor Majesteleri. Bu apaçık ortada. Bu kayalık adadan yelken açmak zorundasın, tıpkı bir zamanlar Fatih Aegon’ın yaptığı gibi. Sadece yemin et ve Işık Tanrısı’nın gücünü kucakla.”

“Işık Tanrısı önüme kaç kılıç koyacak?” diye sordu Stannis ısrarla.

“Kaç kılıca ihtiyacın varsa,” diye yanıtladı karısı. “En başta Fırtına Burnu’nun ve Yüksek Bahçe’nin kılıçlarını, lordlarını ve sancak beylerini.”

“Davos çok farklı şeyler söylüyor,” dedi Stannis. “Bahsettiğin kılıçlar Renly’ye bağlılık yemini etti. Onlar alımlı kardeşim Renly’yi seviyorlar, tıpkı bir vakitler Robert’ı sevdikleri gibi... Zaten beni hiç sevmediler.”

“Evet, doğru,” dedi leydi. “Ama ya Renly ölürse...”

Stannis iyice kısılmış gözleriyle karısına baktı, sonunda sessizliği bozan Cressen oldu. “Bunun sözü bile edilemez. Majesteleri, Renly ne tür aptallıklar

yapmış olursa olsun...”

“*Aptallık mı?* Ben onun yaptıklarına ihanet derim.” Stannis karısına döndü. “Kardeşim genç ve güçlü, büyük bir ordusu var ve gökkuşağı şövalyeleri tarafından korunuyor.”

“Melisandre alevlere baktı ve Renly’nin ölümünü gördü.”

Cressen dehşete düşmüştü. “Kardeş katli... lordum, bu *şeytanlık*, düşüncesi bile korkunç... lütfen beni dinleyin.”

Leydi Selyse hesaplı bakışlarla Cressen’i süzdü. “Kocama vereceğiniz akıl nedir üstat? Yarım bir krallık için Starklar’a yalvarmasını ve kızımızı, Lysa Arryn’a satmasını mı söyleyeceksiniz?”

“Senin fikirlerini dinledim Cressen,” dedi Lord Stannis. “Şimdi de leydinin fikirlerini duyacağım. Çekilebilirsin.”

Üstat Cressen selam vererek döndü. Kapıya doğru ağır ağır yürürken sırtında Leydi Selyse’nin gözlerini hissedebiliyordu. Merdivenin son basamağına indiğinde zar zor ayakta durabiliyordu. “Bana yardım et,” dedi Pylos’a.

Odasına döndüğünde genç üstadı yolladı ve gargoylelerle birlikte denizi izlemek için tekrar balkonuna çıktı. Salladhor Saan’ın savaş gemilerinden biri kalenin yanından geçiyordu. Kürekler suya girip çıkarken geminin şeritli gövdesi gri yeşil suları yarıyordu. Üstat, adanın arkasında kaybolana kadar gemiyi izledi. *Benim korkularım da böyle kolayca kaybolacak mı?* Bunlara şahit olmak için mi bu kadar uzun yaşamıştı?

Bir üstat, zincirini boynuna taktığında sahip olabileceği çocuklardan vazgeçmiş olurdu ama Cressen kendisini bir baba gibi hissetmişti sık sık. Robert, Stannis, Renly... Hırçın deniz Lord Steffon’ı aldıktan sonra onun üç oğlunu büyütmüştü. Bir kardeşin diğerini öldürmesini seyretmek zorunda kalacak kadar hastalıklı bir iş mi yapmıştı? Buna izin veremezdi. Buna izin *vermeyecekti.*

Her şeyin kalbinde kadın vardı. Leydi Selyse değil, *diğeri.* Kırmızı kadın. Hizmetçiler adını söylemeye korktukları için ona bu lakabı takmışlardı. “Ben onun adını söyleyeceğim,” dedi cehennem tazısı heykeline. “Melisandre.” Asshai’den gelen büyücü, gölge bağcısı Melisandre. Işık Tanrısı, Ateşin Kalbi, Gölgelerin ve Alevlerin İlahı R’hllor’un rahibesi Melisandre. Deliliği, Ejderha Kayası’nın dışına taşmaması gereken Melisandre.

Sabah güneşinin parlaklığından sonra salonu gözüne loş ve kasvetli göründü. Yaşlı adam titreyen elleriyle bir mum yakarak kuşluğa çıkan merdivenlerin arkasındaki çalışma odasına gitti. Merhemleri, iksirleri ve ilaçları duvardaki raflara özenle dizilmişti. En alt raftaki seramik kavanozların arkasında, koyu mavi camdan yapılmış, serçe parmağından daha büyük olmayan bir şişe buldu. Salladığında şıngırdadı. Cressen camın üzerindeki toz tabakasını silip şişeyi masasına götürdü. Sandalyesine yığılır gibi oturup tıpayı çıkardı ve şişenin içindekileri masaya boşalttı. Birer tohum büyüklüğündeki on iki kristal, masadaki parşömenin üstüne saçıldı. Mum ışığında mücevher gibi parıldayan kristallerin rengi o kadar göz alıcı bir mordu ki Cressen daha önce bu rengin böyle bir tonunu hiç görmediğini düşündü.

Boynundaki üstat zinciri çok ağır geliyordu. Serçe parmağının ucuyla kristallerden birine dokundu. *Yaşamın ve ölümün gücünü barındırmak için çok ufak.* Dünyanın öte ucunda, sadece Yeşim Denizi'ndeki adalarda yetişen özel bir bitkiden yapılmıştı. İyice yaşlanmış yapraklar limonla ıslatılır, Yaz Adaları'nda yetişen ender bulunur baharatların katıldığı şekerli suya yatırılırdı. Yapraklar özünü suya bıraktıktan sonra çıkarılır, karışıma kül eklenerek suyun yoğunlaşması sağlanır ve kristalize olana kadar beklenirdi. Yapımı zordu ve çok uzun zaman alırdı. Gerekli malzemeler ender bulunurdu ve çok pahalıydı. Nasıl yapıldığını Lys'teki simyacılar ve Braavos'taki Yüzsüz Adamlar bilirdi... bir de üstatlar... ama Hisar'ın duvarları dışında bundan bahsedilmezdi. Bir üstadın gümüş halkayı şifa sanatını öğrendiği zaman taktığını bütün dünya bilirdi ama iyileştirmeyi bilen bir adamın öldürmeyi de bildiğini herkes unuturdu.

Cressen, Asshai'de yaprağa ne isim verdiklerini, Lysli zehircilerin kristallere hangi ismi taktığını hatırlamıyordu. Hisar'da bu kristallere kısaca boğucu denirdi. Bir kadeh şarabın içinde çözülür, içen adamın boğaz kaslarını en güçlü ellerden daha beter sıkar, soluk borusunu kapatırdı. Kurbanın yüzü, ölüm büyüten kristal tohumlar gibi morarırdı ama boğaza takılan bir lokma ekmek yüzünden de ölebilirdi insan.

Bu akşam Lord Stannis sancak beylerine bir ziyafet verecekti. Karısı da orada olacaktı... ve kırmızı kadın da. Asshai'den gelen Melisandre.

Dinlenmeliyim, dedi Cressen kendine. *Bütün gücümü toplamalıyım. Ellerim*

titrememeli ve cesaretim kaybolmamalı. Yapacağım şey korkunç ama gerçeklenmeli. Eğer tanrılar varsa, şüphesiz ki affedeceklerdir. Son zamanlarda iyi uyumuyordu. Kısa bir şekerleme bile akşamki görevi için kendine gelmesine yeterdi. Bitkin halde yatağına gitti. Kuyruklu yıldızın, kâbuslarının ortasında göz kamaştıracak kadar canlı parıldayan kırmızı ve ateşli ışığını gözlerini kapattığında bile görebiliyordu. *Belki de o benim kuyruklu yıldızımdır,* diye düşündü sonunda uykuya yenik düşerken. *Kan alameti, cinayet kehaneti... evet...*

Uyandığında hava tamamen kararmıştı. Odası simsiyahtı ve vücudundaki bütün eklemler ağrıyordu. Başı zonklayarak kalktı. Bastonunu ararken güçlükle ayakta duruyordu. *Geç kaldım,* diye düşündü. *Beni çağırmadılar.* Halbuki her ziyafete çağrılır, tuzun yakınında, Stannis'in yanında otururdu. Lordun yüzü gözlerinin önüne geldi, şimdiki hali değil, güneş ağabeyinin üstünde parlarken soğuk gölgelerde saklanan çocuk hali... Yaptığı her şeyi Robert ondan önce ve daha iyi yapmış olurdu. Zavallı çocuk... Cressen, *onun* iyiliği için acele etmeliydi.

Kristalleri bıraktığı yerde, parşömenin üzerinde buldu ve aldı. Lys'teki zehircilerin taktığı kapaklı yüzüklerden birine sahip değildi ama üstat cübbesinin geniş kollarının içinde irili ufaklı sayısız cep vardı. Boğucu tohumları ceplerden birine sakladı, odasının kapısını açtı ve, "Pylos," diye seslendi. Cevap alamayınca sesini yükseltti, "Pylos, neredesin? Yardıma ihtiyacım var." Hâlâ yanıt gelmiyordu. Bu tuhaftı. Odası sadece birkaç basamak aşağıda olan genç adam, Cressen'i rahatlıkla duyabilirdi.

Cressen sonunda hizmetçilere seslenmek zorunda kaldı. "Acele edin," diye bağırdı. "Çok fazla uyumuşum. Yemek yiyor olmalılar... ve içiyorlar. Uyandırılmalıydım." Üstat Pylos'a ne olmuştu? Bir türlü anlam veremiyordu.

Yine o uzun yolu geçmek zorundaydı. Deniz kokusuyla keskinleşmiş rüzgâr, yüksek okçu pencerelerinde fısıldıyordu. Duvarlarda ve kampta meşale alevleri titriyordu. Yüzlerce yemek ateşi gördü. Bir yıldız tarlası yeryüzüne düşmüş gibiydi. Kuyruklu yıldız gökyüzünde kırmızı ve kötü niyetli ışıklar saçıyordu. Üstat, *böyle şeylerden korkmayacak kadar yaşlı ve bilgeyim,* dedi kendine.

Büyük Salon'un kapıları taştan bir ejderhanın ağzına yerleştirilmişti. Hizmetçilere kapıda kalmalarını söyledi. İçeri yalnız girmeliydi, aciz ve güçsüz

görünmek istemiyordu. Bastonuna iyice yaslanarak son birkaç basamağı çıktı ve ejderhanın dişinde durdu. İki nöbetçinin çift kanatlı ağır kırmızı kapıyı açmasıyla dışarı doğru bir ses ve ışık fırtınası geldi. Cressen ejderhanın boğazına indi.

Çatal bıçak şıngırtılarının, masalardan yükselen insan mırıltılarının arasından Yamalı'nın şarkısını duydu. *"...dans etmeye lordum, dans etmeye lordum."* Sabah söylediği aynı korkunç şarkıyı söylüyordu yine. *"Gölgeler kalmaya geldi lordum, kalmaya lordum, kalmaya lordum."* Aşağıdaki masalar, kopardıkları kara ekmek parçalarını balık buğulamanın suyuna banan şövalyelerle, okçularla, paralı asker kumandanlarıyla doluydu. Başkalarının verdiği ziyafetlerin aksine, bu masalardan kahkahalar, ölçüsüz bağrışmalar yükselmiyordu. Lord Stannis bu tarz aşırılıklara asla müsaade etmezdi.

Cressen, kralın lordlarla birlikte oturduğu yüksek masaya doğru ilerledi. Büyük adımlarla Yamalı'nın etrafından dolaşmak zorunda kaldı. Çanlarını çınlatarak dans eden soytarı, üstadın yaklaştığını ne görmüş ne de duymuştu. Soytarı bir ayağından diğerine zıplarken dengesini kaybedip yaşlı adamın üstüne doğru yalpaladı. Cressen'in bastonu elinden fırladı. Soytarı ve üstat, kolları ve bacakları birbirlerine dolanmış halde yere yuvarlandılar. Salonda bir kahkaha fırtınası koptu. Hallerinin komik olduğu aşikârdı. Soytarının lekeli yüzü, altında duran üstadın yüzüne yapışmış gibiydi. Geyik boynuzlu, çanlı, kovadan bozma miğferi kafasından fırlamıştı. "Deniz altında *yukarı* doğru düşersin," dedi. "Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh." Kıkırdayarak yana doğru yuvarlandı, ayağa kalktı ve dans etti.

Üstat belli belirsiz gülümseyip elinden geldiğince doğrulmaya çalıştı. Kalçası o kadar kötü ağrıyordu ki bir an için bu bölgedeki kemiklerinin tekrar kırıldığından korktu. Güçlü kolların bedenine sarıldığını hissetti, biri onu ayağa kaldırıyordu. Kendisine yardım eden şövalyeyi görebilmek için arkasına dönerken, "Teşekkür ederim sör," dedi.

"Üstat," diye karşılık verdi Leydi Melisandre. Sesi, Yeşim Denizi'nin şarkılarıyla tatlandırılmış gibiydi. "Daha dikkatli olmalısınız." Her zamanki gibi tepeden tırnağa kırmızılar içindeydi. Ateş kadar parlak ince ipekten dikilmiş uzun ve bol elbisenin kollarındaki ve göğsündeki kesiklerin altından, daha koyu,

kan kırmızısı astar görünüyordu. Boynuna taktığı tek yakutlu kırmızı altın kolye bütün üstat zincirlerinden daha sıkıydı. Saçları, sıradan kızıl saçlar gibi turuncuya ya da çilek rengine çalmıyordu. Koyu kırmızı bakır rengi saçları meşalelerin alevinde yanıyordu. Gözleri bile kırmızıydı... ama pürüzsüz teni bembeyazdı, lekesizdi, mum kadar solgundu. Ceylan gibiydi. Zarif, şövalyelerin çoğundan daha uzun, iri göğüslü, ince belliydi. Yüzü kalp şeklindeydi. Kadının gözleriyle bir kez buluşan erkek gözleri kolay kolay başka tarafa bakamazdı, bir üstadın gözleri bile. Hemen herkes onun güzel olduğunu söylüyordu. Güzel değildi, kırmızıydı, korkunçtu ve kırmızıydı.

"Ben... teşekkür ederim leydim."

"Sizin yaşınızda bir adam dikkatli adımlar atmalı," dedi Melisandre nezaketle. "Gece karanlık ve dehşet dolu."

Üstat bu cümleyi biliyordu. Yeni inancın dualarından birinde geçiyordu. *Benim için anlamsız. Benim kendi inancım var.* "Sadece çocuklar karanlıktan korkar," dedi kadına. Cümlesini bitirir bitirmez Yamalı şarkı söylemeye başladı, *"Gölgeler dans etmeye geldi lordum, dans etmeye lordum, dans etmeye lordum."*

"İşte size bir muamma," dedi Melisandre. "Akıllı bir soytarı ve aptal bir üstat." Eğilip Yamalı'nın yere düşen miğferini aldı ve Cressen'in başına taktı. Üstadın kulaklarına inen teneke kovanın üstündeki çanlar hafifçe çınladı. "Üstatlık zincirinize yakışacak bir taç oldu," dedi. Salondaki herkes gülüyordu.

Cressen dişlerini sıktı, öfkesini geçiştirmeye çabalıyordu. Kadın, onun zayıf ve zavallı olduğunu düşünüyordu ama gece sona ermeden bunun tam tersi olduğunu öğrenecekti. Yaşlı olabilirdi ama hâlâ Hisar'ın üstatlarından biriydi. "Bana taç değil gerçekler gerek," dedi kırmızı kadına. Soytarının miğferini başından çıkardı.

"Bu dünyada Eski Şehir'de öğretilmeyen gerçekler de var." Melisandre ipek elbisesini uçuşturarak döndü. Kral Stannis ve kraliçeyle birlikte oturduğu yüksek masaya doğru yürümeye başladı. Cressen miğferi Yamalı'ya verdi ve masaya gitti.

Ona ait olan sandalyede Pylos oturuyordu.

Yaşlı adam durdu ve baktı. "Üstat Pylos," dedi sonunda, "Beni uyandırmadınız."

“Majesteleri sizi rahatsız etmememi emretti.” Genç adam utanacak kadar terbiyeliydi en azından. “Majesteleri size ihtiyaç olmadığını söylemişti.”

Cressen sessizce bekleyen şövalyelere, kumandanlara ve lordlara baktı. Yaşlı ve sevimsiz Lord Celtigar fildişi renkli, yengeç desenli bir tunik giymişti. Yakışıklı Lord Velaryon deniz yeşili ipeklileri tercih etmişti. Boynuna, sarı saçlarının rengine uyan denizatı şeklinde altın bir kolye takmıştı. On dört yaşında, şişmanca bir delikanlı olan Lord Bar Emmon mor kadifelere bürünmüştü. Sör Axell Florent, kızıl renkli tilki kürkünün içinde bile sıradan görünüyordu. Sofu Lord Sunglass’ın boynu, bilekleri ve parmakları ay taşlarıyla süslenmişti. Lysli kaptan Salladhor Saan kızıl satenler, altın zincirler ve mücevherler içinde güneş ışığı gibi parıldıyordu. Yalnızca Sör Davos sade giyinmişti. Üzerinde basit kahverengi bir takım ve yeşil yünden dokunmuş bir gömlek vardı. Ve yalnızca Sör Davos hüzün dolu gözleriyle üstadın gözlerine bakabilmişti.

“İşime yaramayacak kadar hastasın ve kafan karışık yaşlı adam.” Lord Stannis’in sesiydi ama bu konuşan, o olamazdı. “Bundan böyle danışmanım Pylos olacak. Sen artık kuşluğa tırmanamadığın için kuzgunlarla o ilgileniyordu zaten. Bana hizmet etmeye çalışırken kendini öldürmeni istemem.”

Üstat Cressen gözlerini kırpıştırdı. *Stannis, lordum, benim zavallı çocuğum, hiç sahip olmadığım oğlum, bunu yapmamalısın. Sana nasıl değer verdiğimi, senin için yaşadığımı, her şeye rağmen sevdiğimi bilmiyor musun? Evet, seni sevdim. Robert’ı, Renly’yi sevdiğimden daha fazla. Çünkü sen sevilmeyendin, bana en çok ihtiyaç duyan sendin.* Ama Cressen sadece, “Nasıl emrederseniz lordum... fakat karnım aç. Masanızda oturamaz mıyım?” dedi. *Senin yanında, benim yerim orası.*

Sör Davos ayağa kalktı, “Majesteleri, Üstat Cressen benim yanımda otursa onur duyarım.”

“Nasıl isterseniz.” Lord Stannis hemen sağ yanındaki en itibarlı sandalyede oturan Melisandre’ye döndü. Leydi Selyse sol yanındaydı, yüzünde mücevherleri kadar parlak, sinsi bir gülümseme vardı.

Sör Davos’un oturduğu yere bakınca çok uzak, diye düşündü Cressen. Lordların yarısı yüksek masayla Davos’un arasındaydı. *Boğucuyu kadının*

kadehine atmak için çok daha yakınında olmalıyım, nasıl yapacağım?

Üstat, şövalyenin masasına doğru ağır ağır ilerlerken Yamalı salonda zıplayarak dolaşıyordu. “Biz burada balık yiyoruz,” dedi soytarı gülerek. “Denizin altında balıklar bizi yiyor. Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh.”

Üstat masaya otururken Sör Davos yaşlı adama yer açmak için kenara kaydı. “Bu gece hepimiz rengârenk giyinmeliydik çünkü olanlar soytarı işi,” dedi. Sesi endişe doluydu. “Kırmızı kadının alevleri bir zafer haberi vermiş. Stannis harekete geçmeyi planlıyor. Ordunun yetersizliği umrunda bile değil. Bu kadın işini bitirdiğinde hepimiz Yamalı’nın gördüğü şeyleri göreceğiz korkarım. Denizin dibindeki şeyleri.”

Cressen ısınmak istiyormuş gibi ellerini cübbesinin kollarına soktu. Parmakları sert kristal tohumlara değdi. “Lord Stannis,” dedi.

Stannis, kırmızı kadınla konuşmaya ara verip başını çevirdi ama cevap veren Leydi Selyse oldu. “*Kral* Stannis. Kafanız çok karışık üstat.”

“O yaşlı bir adam, aklı gidip geliyor,” dedi Stannis kaba bir şekilde. “Ne var Cressen? Ne diyeceksin?”

“Yelken açmaya karar vermişsiniz. Bu durumda Starklar’la ve Leydi Arryn’la uzlaşmanız çok önemli...”

“Hiç kimseyle, hiçbir uzlaşma yapmıyorum,” diye karşılık verdi Stannis Baratheon.

“Işık karanlıkla uzlaşamaz,” diye ekledi Leydi Selyse, kocasının elini tuttu.

Stannis başıyla onayladı. “Starklar bana ait olan krallığın yarısını çalmaya çalışıyor. Lannisterlar, Demir Taht’a el koydu ve benim kendi kanım, kardeşim Renly yasalar önünde bana ait olan kılıçları ve kaleleri aldı. Hepsi işgalci. Hepsi düşmanım.”

Onu kaybettim, diye düşündü Cressen çaresizlik içinde. Bir yolunu bulup Melisandre’ye yaklaşabilseydi... kadehine uzanmak zorundaydı. “Siz Robert’ın gerçek veliahtısınız. Yedi Krallık’ın, Rhoynarlar’ın, Andallar’ın, İlk İnsanlar’ın gerçek kralısınız. Buna rağmen, müttefikleriniz olmadan zafer umamazsınız.”

“Müttefiki var,” dedi Leydi Selyse. “R’hllor, Işık Tanrısı, Ateşin Kalbi, Gölgelerin ve Alevlerin İlahı.”

“Tanrılar pek güvenilir müttefikler değildir ve bahsettiğiniz tanrının burada

bir gücü yok," diye diretti Cressen.

"Gücü olmadığını mı düşünüyorsunuz?" Melisandre başını çevirdiğinde yakut kolyesi ışığı yakaladı ve bir an için kuyruklu yıldız kadar parlak göründü. "Bu kadar aptalca konuşacaksanız tacınızı tekrar takmanız gerekir üstat."

"Evet," diyerek onayladı Leydi Selyse. "Yamalı'nın miğferi sana çok yakışıyor yaşlı adam. Onu kafana tak. Emrediyorum."

"Denizin altında kimse miğfer giymez," dedi Yamalı. "Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh."

Lord Stannis'in gözleri ağır kaşlarıyla gölgelenmişti, çok öfkeli olduğu zamanlarda yaptığı gibi dişlerini sıkıyordu. "Soytarı," diye seslendi. "Leydi emretti, Cressen'e miğferini ver."

Hayır, diye düşündü yaşlı üstat, *bu sen değilsin. Bu senin yapacağın iş değil. Sen her zaman adildin. Her zaman serttin ama asla zulmetmedin, asla. Sen alay nedir bilmedin, kahkahaları ne kadar bildiysen...*

Yamalı dans ederek, çanlarını çınlatarak geldi. *Çın çın, ding dong, kling kling.* Soytarı boynuzlu kovayı başına geçirirken yaşlı adam sessizce durdu. Üstadın başı kovanın ağırlığıyla eğildi. Çanlar çınladı. "Belki bizim için şarkı da söylemeli," dedi Leydi Selyse.

"Haddini aşma kadın," diye karşılık verdi Lord Stannis. "O yaşlı bir adam ve bana iyi hizmetleri var."

Ve sana son bir kez daha hizmet edeceğim sevgili lordum, benim zavallı, yalnız çocuğum, diye düşündü Cressen ve aniden çözümü gördü. Sör Davos'un yarı dolu şarap kadehi tam önünde duruyordu.

Kol cebindeki sert kristal parçasını alıp başparmağının ve işaret parmağının arasında sıkıca tuttu ve kadehe uzandı. *Yumuşak, becerikli hareketler, şimdi tökezlememeliyim,* dua etti ve tanrılar bu defa yardım etti. Göz açıp kapayıncaya kadar parmaklarının arası boşalmıştı. Elleri yıllardır böyle sağlam, böyle becerikli olmamıştı. Davos'tan başka kimsenin görmediğinden emindi. "Belki de gerçekten aptallık ediyorum Leydi Melisandre. Benimle bir kadeh şarap paylaşır mısınız? Tanrınızın, Işık Tanrısı'nın şerefine bir kadeh?"

Kırmızı kadın yaşlı adamı inceledi. "Nasıl isterseniz."

Üstat herkesin kendisini izlediğinin farkındaydı. Masadan kalktı, yürümeye

başlayacakken Davos kolunu tutup, “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

“Yapılması gereken şeyi,” diye cevap verdi Üstat Cressen. “Diyarın huzuru ve lordumun iyiliği için yapılması gereken şeyi.” Davos’un kolundan kurtuldu. Bir damla şarap yere döküldü.

Kırmızı kadın yüksek masanın başında yaşlı adamı karşıladı. Bütün gözler ikisinin üzerindeydi ama Cressen sadece kadını görüyordu. Kırmızı ipek, kırmızı gözler, kırmızı yakut. Elini Cressen’in elinin üstüne koyarken kadının kırmızı dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Teni sıcaktı, alev almış gibiydi. “Şarabı dökmek için geç kalmış sayılmazsınız üstat,” dedi.

“Hayır,” diye fısıldadı yaşlı adam pürüzlü sesiyle. “Hayır.”

“Nasıl isterseniz.” Asshaili Melisandre kadehi aldı ve başına dikti. Cressen’e uzattığı kadehin içinde sadece bir yudum şarap kalmıştı. “Şimdi de siz için üstat.”

Cressen’in elleri titriyordu ama kendini güçlü olmaya zorladı. Bir Hisar üstadı korkmamalıydı. Şarabın ekşi tadı diline yayıldı. Boşalan kadeh elinden düşüp paramparça oldu. “Tanrımın burada da gücü *var* lordum,” dedi kadın. “Ve ateş temizler.” Boğazındaki yakut kıpkırmızı ışıldıyordu.

Cressen konuşmaya çalıştı ama kelimeler nefes borusunda tıkanıp kalmıştı. Soluk almak için çabaladıkça öksürüğü tiz bir ıslığa dönüştü. Çelik parmaklar boğazını sıkıyordu. Dizlerinin üstüne düşerken kırmızı kadını, güçlerini, sihrini, tanrısını inkâr edercesine kafasını sallıyordu. Başındaki miğfere asılmış ziller *aptal, aptal, aptal* diye çınlıyordu şimdi. Acıma dolu bakışlarıyla yaşlı adamı izleyen kadının kıpkırmızı gözlerinde mum alevleri dans ediyordu.

Arya

Kışyarı’nda ona “Arya Atsurat” derlerdi ve bundan daha kötüsünün olamayacağını düşünürdü. Ama bu, kimsesiz oğlan Lommy Yeşilel ona “Yumurtakafa” adını takmadan önceydi.

Dokunduğunda, kafasını bir yumurta gibi *hissediyordu* gerçekten. Yoren tarafından sokak arasına sürüklendiğinde, adamın onu öldüreceğini sanmıştı ama ekşi kokan yaşlı adam, Arya’yı sadece sıkı sıkı tutmuş, kızın karmakarışık olmuş uzun saçlarını hançeriyle kesmişti. Rüzgârın, kir içindeki kahverengi saç yumaklarını babasının öldürüldüğü tapınağın merdivenlerine uçuruşunu hatırlıyordu. “Şehirden çocuk ve yetişkin adamlar götürüyorum,” demişti Yoren keskin hançerini kafa derisine götürürken. “Şimdi hiç kıpırdama *oğlum.*” Yaşlı adam işini bitirdiğinde, Arya’nın kafasında yeni çıkmış sakallar gibi sert bir çalılık kalmıştı.

Daha sonra, Kral Toprakları’ndan Kışyarı’na kadar olan uzun yol boyunca, adının Öksüz Arry olacağını söylemişti adam ona. “Şehir kapısından çıkmak sorun değil ama yol bambaşka bir mesele. Berbat yoldaşlarla uzun bir yolculuk yapacaksın. Sur’a tam otuz kişi götürüyorum. Bazısı çocuk, bazısı yetişkin. Onların Sur’daki piç ağabeyine benzediğini düşünme sakın.” Adam, onu sertçe sarsarak devam etmişti konuşmaya. “Lord Eddard bana zindanlardaki adamları verdi, orada küçük lordlar bulamadım. Bu adamların yarısı, af ya da üç beş gümüş karşılığında bir an bile duraksamadan seni kraliçeye satar. Diğer yarısı da aynı şeyi yapar ama önce sana tecavüz eder. Çişin geldiğinde ormana git ve tek başına işe. İşemek en zoru olacak, bu yüzden ihtiyacın olandan fazla su içme.”

Kral Toprakları’ndan ayrılmak adamın dediği gibi kolay olmuştu. Lannister muhafızları kapıya gelen herkesi durduruyordu ama Yoren muhafızlardan birine adıyla seslenince kapılar hemen açılmıştı. Kimse Arya’ya dikkat etmemişti. Onlar, Kral Eli’nin soylu kızını arıyorlardı, saçları kısacık kırpılmış sıska bir erkek çocuğunu değil. Arya dönüp arkasına bakmamıştı. Nehrin yükselmesini ve bütün şehri yutmasını dilemişti. Bit Çukuru’nu, Kızıl Kale’yi, Yüce Sept’i, *her*

şeyi ve *herkesi*. Özellikle Prens Joffrey'yi ve annesini. Böyle bir şeyin mümkün olmadığını biliyordu, mümkün olsaydı bile Sansa da şehirle birlikte boğulacaktı. Bunu hatırladığında sadece Kışyarı için dua etmeye karar vermişti.

Yoren işemek konusunda yanılmıştı, yolculuğun en zor tarafı bu değildi. Arya için en büyük zorluk Lommy Yeşilel ve Al Turta'ydı. İkisi de kimsesiz oğlanlardı. Yoren, çocuklardan bazılarını bir öğün yemek ve çıplak ayaklarına geçirecekleri ayakkabılar karşılığında sokaklardan toplamıştı, diğerleri zindanlardan alınmıştı. "Nöbet'in iyi adamlara ihtiyacı var ama sizinle idare etmek zorundayım," demişti çocuklara.

Zindanlardan toparladığı yetişkin adamların çoğu hırsız, kaçak avcı ve tecavüzcüydü. Kara hücrelerden çıkardığı üç adam en beterleriydi. Yoren bile onlardan korkuyor olmalıydı çünkü adamları ayakları ve kolları zincirlenmiş halde arabalardan birinin en arkasında tutuyordu. Onların Sur'a varana kadar orada kalacaklarına dair yemin etmişti. Birinin burnu yoktu, yüzünün ortasında, burnunun kesildiği yerde koca bir delik vardı. Yüzünde iltihaplı gözenekler olan sivri dişli, iğrenç, kel ve şişman adamın gözleri insan gözüne bile benzemiyordu.

Yoren, Kral Toprakları'ndan beş araba çıkartmıştı. Arabalar Sur için gerekli malzemelerle doluydu: Deri ve kumaş topları, dökme demir külçeleri, kitaplar, kâğıtlar, mürekkep, bir balya ekşi yaprak, kavanozlarca yağ, ilaç ve baharat dolu sandıklar. Arabaları yük atları çekiyordu ve Yoren çocuklar için iki süvari atıyla bir düzine eşek satın almıştı. Arya gerçek bir atın sırtında yolculuk etmeyi tercih ederdi ama eşeğe binmek arabalara tıkılmaktan iyiydi.

Büyükler onunla ilgilenmiyordu ama çocuklar konusunda o kadar şanslı sayılmazdı. Aralarındaki en küçük çocuktan iki yaş küçüktü, daha ufak tefek ve zayıf olduğu da ortadaydı. Lommy ve Turta, Arya'nın sessizliğini kızın korkak, aptal ya da sağır olmasına yormuştu. "Yumurtakafa'nın kılıcına bakın hele," dedi Lommy bir sabah, buğday tarlalarının ve meyve bahçelerinin olduğu bir araziden geçiyorlardı. Lommy, hırsızlık yaparken yakalanmadan önce bir boyacının çırağıydı, kolları yeşil beneklerle kaplıydı. Kahkahası, sürdüğü eşeğin anırmasına benziyordu. "Yumurtakafa gibi bir lağım faresi bu kılıcı nereden bulmuş olabilir?"

Arya öfkeyle dudaklarını ısırdı. Arabaların önünde at süren Yoren'in sırtını

görebiliyordu ama ağlayarak adamın yanına gidip yardım dilenmemeye kararlıydı.

“Belki de küçük bir yaverdir,” dedi Turta. Ölmüş olan annesi fırıncıydı. Çocuk sabahtan akşama kadar bir el arabasını iterek sokaklarda dolaşır, “Turtalarım var, al turtalar, turta,” diye bağırırdı. “Sen aptal bir lordun minik yaveri olmalısın.”

“Bir yaver olamaz, şuna baksana. Bence o gerçek bir kılıç bile değil. Tenekeden yapıldığına bahse girerim.”

Arya, çocukların İğne’yle dalga geçmesinden nefret etmişti. Eşeğini aniden durdurup onlara bakmak için arkasını döndü. “Bu kılıç kale çeliğinden dövüldü sizi aptallar. Çenenizi kapatsanız iyi olacak.”

Çocuklar ıslık çalmaya başladılar. “Bu kılıcı nereden aldın Yumurtasurat?” diye sordu Turta ısrarla.

“Yumurtakafa,” diye düzeltti Lommy. “Nereden alacak, çalmıştır.”

“Çalmadım!” diye bağırdı Arya. İğne’yi ona Jon Kar hediye etmişti. Ona Yumurtakafa demelerine katlanabiliyordu ama hırsızlıkla suçlanmaya tahammülü yoktu.

“Eğer çaldıysa kılıcı ondan alabiliriz,” dedi Turta. “Sonuçta onun malı sayılmaz. Böyle bir silah çok işime yarar.”

“Hadi al, bakalım becerebilecek misin?” diye meydan okudu Lommy.

Turta eşeğini tekmeleyerek Arya’nın yanına gitti. “Hey, Yumurtakafa, kılıcı bana ver.” Saçları saman rengindeydi, şişman suratı güneşten yanmıştı, soyuluyordu. “Kullanmayı bilmiyorsun nasıl olsa.”

Çok iyi biliyorum, diyebilirdi Arya. *Bu kılıçla tıpkı senin gibi şişman bir çocuğu öldürdüm. Kılıcı tam göbeğine sapladım ve öldü. Eğer beni rahat bırakmazsan seni de öldürürüm.* Ama bunları söylemeye cesaret edemedi. Yoren’in ahırdaki ölü çocuktan haberi yoktu, öğrenirse ne yapacağını kestiremiyordu Arya. Zindanlardan gelen adamların arasında katiller olduğundan emindi, arabaya zincirlenmiş üç adamın cinayet işlediğine hiç şüphe yoktu ama kraliçe onları aramıyordu, yani aynı şey sayılmazdı.

“Şu aptala bak,” diye anırdı Lommy Yeşilel. “Neredeyse ağlayacak. Ağlamak mı istiyorsun Yumurtakafa?”

Önceki gece rüyasında babasını görmüş, ağlamıştı. Uyandığında gözleri kan çanağına dönmüştü ama kuruydu. Hayatı buna bağlı olsa bile tek damla gözyaşı dökemezdi artık.

“Ağlamayacak, altına işeyecek,” dedi Turta.

“Onu rahat bırakın.” Grubun arkasında yolculuk eden gür siyah saçlı delikanlı konuşmuştu. Lommy, delikanlının sürekli parlattığı ama asla giymediği boynuzlu miğfer yüzünden ona Boğa adını takmıştı. Boğa’yla dalga geçmeye cesaret edemiyordu. Çocuk diğerlerinden büyüktü ve yaşına göre iriydi. Geniş omuzları, güçlü görünen kolları vardı.

“Kılıcını Turta’ya versen iyi edersin Arry,” dedi Lommy. “İstediği şeyi mutlaka alır. Bir çocuğu tekmeleyerek öldürdü, sana da aynısını yapabilir.”

“Evet, onu yere devirdim ve öldürene kadar hayalarını tekmeledim,” diye böbürlendi Turta. “Onu paramparça ettim. Hayaları patladı, aleti de kapkara kesildi. Kılıcı bana ver.”

Arya tahta talim kılıcını belinden çekti. “Bunu alabilirsin,” dedi. Kavga etmek istemiyordu.

“Bu sadece bir sopa.” Arya’ya iyice yaklaştı ve İğne’ye uzanmaya çalıştı.

Arya tahta kılıcını oğlanın bindiği eşeğin sağrısına indirdi. Hayvan anırarak zıplayınca Turta yere düştü. Arya eşeğini çocuğun yanına sürdü ve İğne’nin ucunu ayağa kalkmaya çalışan oğlanın karnına dayadı. Ani bir hareketle kılıcın küt yanını yüzüne savurdu. Çocuğun burnundan acı bir kırılma sesi çıktı, burun deliklerinden kan boşalıyordu. Turta inlemeye başladığında Arya ağzı açık halde olanları izleyen Lommy’ye döndü. “Sen de bu kılıcı mı istiyordun?” diye bağırdı. Hayır, istemiyordu. Boyalı elleriyle yüzünü kapadı ve ciyaklamaya başladı.

Boğa bağırdı, “Arkanda!” Arya döndü. Turta dizlerinin üstüne kalkmıştı ve elinde kocaman bir kaya parçası vardı. Çocuğun taşı fırlatmasına izin verdi, taş tam kafasına çarpacakken eşeğinin üstüne eğildi ve hızla Turta’nın yanına uçtu. Çocuk elini kaldırdı. Arya tahta kılıcıyla oğlanın eline vurdu, ardından yüzüne, dizlerine. Turta, Arya’nın üstüne atılmak için hareketlendi ama o hemen kenara çekilerek kılıcını çocuğun başına indirdi. Oğlan tekrar yere düştü. Yüzü kan ve toprağa bulanmıştı. Arya su dansçısı pozisyonunu aldı ve bekledi. Çocuk

yeterince yakına geldiğinde kılıcıyla bacaklarının arasına bir hamle yaptı. O kadar sert vurmuştu ki tahta kılıcın keskin kenarları olsa oğlanın kalçalarını parçalardı.

Yoren, Arya'yı çocuğun üstünden aldı. Pantolonu ıslanmış olan Turta leş gibi kokuyordu. Arya üst üste darbeler indirirken çığlıklar atıyordu. Arya'nın elinden kılıcı kapıp, *"Yeter,"* diye kükredi kara kardeş. "Bu aptalı öldürmek mi istiyorsun?" Lommy ve diğerleri bağırmaya başladı. Yoren onlara döndü. "Çenenizi kapatın yoksa ben kapatırım. Sizi arabaların arkasına bağlarım ve Sur'a kadar sürüklerim." Tükürdü. "Seni daha da beter ederim Arry. Benimle geleceksin, *hadi.*"

Herkes Arya'ya bakıyordu. Arabanın arkasına zincirlenmiş üç adam bile. Şişman olan sivri dişlerini birbirine vurup tısladı ama Arya onu görmezden geldi.

Yoren küfürler edip lanetler okuyarak Arya'yı yol kenarındaki ormanın içine sürükledi. "Bende kuş kadar beyin olsaydı seni Kral Toprakları'nda bırakırdım. Beni duyuyor musun *oğlum?*" Bu kelimeleri havlar gibi söylüyordu hep, Arya'nın duyacağından emin olmak ister gibi küçük bir ısırık ekliyordu. "Kemerini çöz, pantolonunu aşağı indir. Seni kimse göremez, dediğimi yap." Arya suratını asarak adamın dediğini yaptı. "Şu meşe ağacına git, yüzünü ağaca dön. Evet, işte böyle." Arya kollarını ağacın gövdesine doladı ve yüzünü sert kabuğa bastırdı. "Şimdi çığlık at," dedi Yoren. "Kuvvetli bir çığlık at."

Atmayacağım, diye düşündü Arya inatla, ama Yoren'in sopası çıplak bacaklarına indiğinde ağzından bir feryat yükseldi. "Bunun acıttığını mı düşünüyorsun?" dedi Yoren. "Bir de şunun tadına bak." Sopa ıslık çalarak bacaklarına indi. Arya düşmemek için ağaca sıkı sıkı sarılırken tekrar çığlık attı. "Bir tane daha." Arya kendini kastı, dudaklarını ısırdı, sopanın ıslığını duydu. Darbenin şiddetiyle sarsıldı, tekrar inledi. *Ağlamayacağım,* diye söz verdi kendine. *Ben bir Stark'ım. Benim armamda ulu kurt var. Ulu kurtlar ağlamaz.* Sol bacağından aşağı kan aktığını hissediyordu. Poposu ve baldırları acıyla yanıyordu. "Dikkatini çekmeyi başarabilmişimdir belki," dedi Yoren. "Bir dahaki sefere kardeşlerine saldırmadan önce, onlara yaptığının mislinin başına geleceğini hatırla. Beni anlıyor musun? Pantolonunu yukarı çek."

Onlar benim kardeşlerim değil, diye düşündü Arya pantolonunu çekmek için eğilirken ama aklından geçeni söylememesi gerektiğini biliyordu.

Yoren ona bakıyordu. “Canın yandı mı?”

Syrio Forel’den öğrendiği gibi, *durgun su kadar sakin,* dedi kendine. “Biraz.”

Yoren tükürdü. “Şu Turta denen oğlanın canı seninkinden fazla yanıyor. Babanı o öldürmedi kızım. Lommy de öldürmedi, o sadece hırsız. Bu çocuklara vurmak babanı geri getirmeyecek.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı Arya.

“Sana bilmediğin bir şey söyleyeyim o zaman. Arabaları yüklemiştim, her şey hazırdı. Tam yola çıkıyordum ki bir adam geldi. Bana bir çocuk, bir kese altın ve bir mektup verdi, kimden olduğu önemli değil. Lord Eddard’ın siyahları giyeceğini söyledi, bekle dedi, onu da götüreceksin. O meydanda ne işim vardı sanıyorsun? Ama bir şeyler yanlış gitti.”

“Joffrey,” diyerek içini çekti Arya. *“Biri onu öldürmeli.”*

“Biri onu öldürecek ama ben değil. Sen de değil.”

Yoren, Arya’dan aldığı tahta kılıcı geri verdi. “Arabada ekşi yapraklar var,” dedi yola geri dönerlerken. “Onlardan çiğne, ağrını azaltır.”

Yaprağın tadı tuhaftı ve Arya’nın tükürüğünü kırmızıya boyamıştı ama ağrısını biraz hafifletmişti. O gün yola yürüyerek devam etti. Ve ertesi gün ve sonraki gün de. Çürükleri yüzünden eşeğe binemiyordu. Turta’nın durumu daha beterdi. Yoren, arabalardan birindeki fıçıların yerini değiştirip çocuk için bir yer hazırlamak zorunda kalmıştı. Turta, şalgam çuvallarının arasında yatıyor, araba sallandıkça inliyordu. Lommy yaralı değildi ama Arya’dan mümkün olduğunca uzak duruyordu. “Sen ne zaman ona baksan tir tir titriyor,” demişti Boğa. Arya cevap vermemişti. Kimseyle konuşmamak daha güvenliydi.

O gece, yere serdiği incecik battaniyesinin üstüne yatıp gökyüzündeki kuyruklu yıldızı izledi. Yıldız hem çok güzel hem de çok korkunçtu. Boğa, yıldıza “Kızıl Kılıç” diyordu. Yeni dökülmüş, hâlâ kıpkırmızı olan sıcak çeliğe benzediğini düşünüyordu. Kafasını eğip gözlerini kısarak baktığında kılıcı Arya da görebilmişti ama onun gördüğü yeni bir kılıç değildi, Buz’du, babasının büyükkılıcıydı. Kat kat Valyria çeliğinden dövülmüştü ve kırmızılığı Lord

Eddard'ın kanıydı. Kral Adaleti Sör İlyn Payne lordun kafasını kestiğinde kanı kılıca bulaşmıştı. Yoren, o gün meydanda Arya'nın gözlerini kapatmıştı. Arya babasının kafasının kesildiğini görmemişti ama Sör Payne işini bitirdiğinde Buz tıpkı bu kuyruklu yıldız gibi görünüyor olmalıydı.

Sonunda uykuya daldı ve rüyasında evini gördü. Kral Yolu, Kışyarı'ndan sonra Sur'a gidiyordu. Yoren onu Kışyarı'nda bırakıp yola devam edecekti. Arya annesini, Robb'u, Bran'ı, Rickon'u görmek için can atıyordu ama en çok Jon Kar'ı özlemişti. Keşke Kışyarı'ndan *önce* Sur'a varmanın bir yolu olsaydı. Jon onun saçlarını dağıtır, "Küçük kardeşim," derdi. Aynı anda, "Seni özledim," derlerdi birbirlerine. Tıpkı eskiden her şeyi aynı anda söyledikleri gibi. Bunu çok istiyordu Arya. Bunu her şeyden çok istiyordu.

Sansa

Kral Joffrey’nin isim günü parlak ve rüzgârlı bir şafakla başladı. Devasa kuyruklu yıldız dağınık bulutların arasında ışıldıyordu. Sansa kuledeki odasının penceresinden yıldızı izlerken Sör Arys Oakheart geldi. Sansa’yı turnuva alanına götürecekti. “Sizce yıldız ne anlama geliyor?” diye sordu Sansa adama.

“Nişanlınıza zafer vadediyor,” diye cevapladı Sör Arys. “Majesteleri’nin isim gününde alev alev yanıyor. Sanki tanrılar gökyüzünde onun sancağını açmışlar. Halk ona, Kral Joffrey’nin Yıldızı ismini vermiş.”

Sansa, Joffrey’ye anlatılan hikâyenin bu olduğundan emindi ama gerçekliğinden şüpheliydi. “Hizmetçilerin yıldıza Ejderha Kuyruğu dediğini duydum.”

“Kral Joffrey bir zamanlar Ejderha Aegon’ın oturduğu tahtta oturuyor,” dedi Sör Arys. “O, ejderhanın veliahtı. Lannister Hanedanı’nın rengi tıpkı bu yıldızın rengi gibi kırmızı. Bu da bir alamet. Kuyruklu yıldız, Joffrey’nin tahta çıkışını müjdelemek için gönderildi, bundan eminim. Düşmanlarını yeneceği anlamına geliyor.”

Bu doğru mu? diye düşündü Sansa. *Tanrılar bu kadar zalim olabilir mi?* Annesi Catelyn ve ağabeyi Robb da Joffrey’nin düşmanıydı artık. Babası kralın emriyle öldürülmüştü. Annesi ve ağabeyi de mi öldürülecekti? Kuyruklu yıldız kırmızıydı. Joffrey bir Lannister olduğu kadar bir Baratheon’dı aynı zamanda ve Baratheonlar’ın arması altın sarısı zemin üzerinde siyah erkek geyikti. Tanrıların Joffrey için altın bir yıldız göndermeleri gerekmez miydi?

Sansa panjurları kapattı ve hızla pencereden uzaklaştı. “Bugün çok güzel görünüyorsunuz leydim,” dedi Sör Arys.

“Teşekkür ederim sör.” Joffrey’yle birlikte turnuvaya gitmek zorunda kalacağını bildiği için o sabah yüzüne ve kıyafetlerine çok özen göstermişti. Uçuk mor ipekten dikilmiş bir elbise giymiş, Joffrey’nin hediye ettiği ay taşlarıyla süslenmiş saç filesini takmıştı. Elbisenin uzun kolları, kollarındaki morlukları saklıyordu. Morluklar da Joffrey’nin hediyesiydi. Robb’un Kuzey

Kralı ilan edildiğini öğrendiğinde Joffrey öfkeden çılgına dönmüş ve Sansa'yı dövmesi için Sör Boros'u göndermişti.

"Gidelim mi?" dedi Sör Arys. Kolunu Sansa'ya uzattı, birlikte odadan çıktılar. Kral Muhafızları'ndan biri mutlaka peşinde oluyordu. Sansa, Sör Arys'i diğerlerine tercih ediyordu. Sör Boros aşırı öfkeli bir adamdı, Sör Meryn buz gibiydi, Sör Mandon'ın ölü gözleri Sansa'yı huzursuz ediyordu ve Sör Preston ona aptal bir çocukmuş gibi davranıyordu. Sör Arys nazik bir adamdı, Sansa'ya saygı gösteriyordu. Hatta bir keresinde, Joffrey şövalyeye Sansa'ya vurmasını emretmiş ama adam emre karşı çıkmıştı. Sonunda *vurmuştu* ama Sör Boros ya da Sör Meryn kadar sert değildi. Diğer şövalyeler hiç sorgulamadan Joffrey'nin emirlerini yerine getiriyordu... Tazı hariç. Joff, nişanlısını cezalandırmak için Tazı'ya emir vermiyordu. Bu iş için diğer beş şövalyeyi kullanıyordu.

Sör Arys'in açık kahverengi saçları, fena sayılmayacak bir yüzü vardı. Beyaz ipek pelerininin omzuna iğnelenmiş yaprak şekilli altın broşu ve tuniğinin göğsüne altın iplikle işlenmiş meşe ağacı armasıyla bugün gayet etkileyici görünüyordu. "Bugün kim kazanacak sizce?" diye sordu Sansa şövalyenin kolunda basamakları inerken.

"Ben," diye cevap verdi Sör Arys gülümseyerek. "Ama korkarım ki bugünkü zafer çok haz verici olmayacak. Alan küçük ve az katılımcı var. Hürsüvariler ve yaverlerle birlikte en fazla iki sıra mızrak dövüşü alanına girecek. Yeşil oğlanları atlarından düşürmek çok onurlu bir zafer sayılmaz."

Son turnuvanın çok farklı olduğunu hatırladı Sansa. Kral Robert turnuvayı Lord Eddard onuruna düzenlemişti. Efsanevi şövalyeler turnuvada yarışmak için diyarın dört bir yanından gelmiş, bütün şehir oyunları izlemek için alana akın etmişti. Sansa o günkü ihtişamı hatırlıyordu: Nehir boyunca sıralanmış, kapılarına şövalyelerin kalkanları asılmış görkemli çadırlar, rüzgârla dans eden ipek flamalar, parlak çelik zırhların ve altın kaplı mahmuzların üstüne vuran güneş. Gündüzler toynak sesleriyle ve davulların gümbürtüsüyle inlemiş, geceler ziyafetlerle ve şarkılarla canlanmıştı. Hayatının en büyülü günleriydi ama şimdi başka bir çağa ait hatıralara dönüşmüşlerdi. Robert Baratheon da, Sansa'nın babası da ölmüştü. Hainlik suçlamasıyla Yüce Baelor Septi'nin merdivenlerinde başı kesilmişti. Diyarda üç kral vardı artık. Üç Dişli Mızrak'ta kıran kırana bir

savaş yaşanıyordu. Şehir huzursuz insanlarla doluydu. Joffrey için düzenlenen turnuvanın Kızıl Kale'nin kalın duvarları arasında yapılması şaşkınlık verici değildi.

"Kraliçe de turnuvayı izleyecek mi?" Sansa kraliçenin yanında kendini güvende hissediyordu çünkü kadın Joffrey'yi dizginliyordu.

"Maalesef izlemeyecek leydim. Konsey acil bir meseleyi görüşmek üzere toplanıyor." Şövalye iyice alçak bir sesle konuşmaya başladı. "Lord Tywin ordusunu Harrenhal'a götürüyor. Halbuki kraliçe şehre gelmesini ve ordusunu Lannister gücüne katmasını emretmişti. Majesteleri bu yüzden çok öfkeli." Kırmızı pelerinli, aslan miğferli bir sıra Lannister muhafızı yanlarından geçerken Sör Arys sustu. Şövalye dedikodu yapmaya bayılıyordu ama etrafta onu duyacak kimse olmadığı zamanlarda...

Marangozlar dış avluda yüksek bir galeri ve mızrak dövüşü meydanı inşa etmişti. Alan gerçekten küçüktü ve turnuvayı izlemeye gelen zayıf kalabalık sıraların ancak yarısını dolduruyordu, İzleyici grubu; altın pelerinli Şehir Muhafızları'ndan, Lannister Hanedanı'nın lordları ve leydilerinden oluşuyordu ama sayıları çok azdı. Lannisterlar'ın çoğu konseydeydi. Gri suratlı Lord Gyles Rosby, pembe bir ipek mendilin kenarına öksürüyordu. Leydi Tanda kızları tarafından kıskaca alınmıştı; sıkıcı Lollys ve yılan dilli Falyse. Gidecek başka yeri olmayan siyahi sürgün prens Jalabhar Xho izleyiciler arasındaydı. Dadısının kucağına verilmiş olan Leydi Ermesande de galerideydi. Dedikodulara göre bebek en kısa zamanda kraliçenin kuzenlerinden biriyle evlendirilecekti, böylece leydinin arazileri Lannisterlar'ın olacaktı.

Kral, kızıl renkli ve gölgeli kameriyedeki koltukta oturuyordu. Bir bacağını koltuğun ahşap kolunun üstüne atmıştı. Prenses Myrcella ve Prens Tommen kralın yanındaydı. Sandor Clegane kraliyet locasının arkasında, ayaktaydı, parmaklarını kılıç kemerine geçirmişti. Kral Muhafızları'na has beyaz pelerini geniş omuzlarından aşağı sarkıyordu. Yakasına mücevherli bir broş takmıştı. Kaba yünden yapılmış kahverengi takımının ve deri yeleğinin üstündeki kar beyazı kumaş tuhaf bir görüntü oluşturuyordu. Tazı, Sansa'yı gördüğünde, "Leydi Sansa," diyerek gelişini duyurdu. Sesi, ağaç kesen bir testerenin çıkardığı gürültüye benziyordu. Yüzündeki ve boğazındaki yanık izleri yüzünden

konuşurken ağzı seğiriyordu.

Prenses Myrcella, Sansa'nın adını duyduğunda utangaç bir gülümsemeyle selam verdi ama Prens Tommen heyecanla ayağa zıpladı. "Sansa, duydun mu? Bugün turnuvada ata bineceğim. Annem izin verdi." Tommen sekiz yaşındaydı. Sansa onu görünce kardeşi Bran'ı hatırlıyordu. Aynı yaştaydılar. Bran, Kışyarı'ndaydı, sakattı ama güvendeydi.

Sansa tekrar onunla birlikte olabilmek için her şeyden vazgeçerdi. "Düşmanın için endişelenmeye başladım bile," dedi Prens Tommen'a.

"Düşmanı samanla doldurulmuş bir korkuluk olacak," dedi Joff ayağa kalkarken. Kral, üstüne kükreyen bir aslan kakılmış altın kaplamalı bir göğüs zırhı giymişti. Her an savaş girdabına çekilmeyi bekliyormuş gibi görünüyordu. Bugün on üç yaşına girmişti, yaşına göre uzundu. Yemyeşil gözleri, Lannisterlar'a özgü altın rengi saçları vardı.

"Majesteleri," dedi Sansa reverans yaparak.

Sör Arys eğilerek selam verdi, "İzninizi rica ediyorum Majesteleri, turnuva için hazırlanmam gerek," dedi.

Joffrey küçük bir el hareketiyle adamı gönderdi ve Sansa'yı tepeden tırnağa inceledi. "Sana verdiğim ay taşlarını takman beni mutlu etti."

Demek kral bugün centilmeni oynamaya karar vermişti. "Zarif hediyeniz ve nazik sözleriniz için teşekkür ederim. İsim gününüzün muhteşem geçmesi için dua ediyorum Majesteleri."

"Otur," dedi Joffrey yanındaki boş koltuğu işaret ederek. "Duydun mu? Yalvaran Kral ölmüş."

"Kim?" Sansa bir an Robb'dan bahsettiğini düşündü.

"Viserys. Deli Kral Aerys'in son oğlu. Ben doğmadan önce Özgür Şehirler'e kaçmış, kendine kral diyormuş. Annemin anlattığına göre sonunda Dothrak efendisi onu taçlandırmış. Hem de erimiş altınla." Güldü. "Çok komik, sence de öyle değil mi? Targaryenlar'ın arması ejderhadır. Ağabeyin Robb'un bir ulu kurt tarafından öldürülmesi kadar komik. Belki onu ele geçirdikten sonra kurtlara yem ederim. Sana söylemiş miydim? Onu teke tek bir dövüşe çağırmayı düşünüyorum."

"Bunu görmeyi çok isterim Majesteleri." *Tahmin edebileceğinden çok.* Sansa

sakin ve nazik bir ton kullanarak konuşmuştu, Joffrey gözlerini kısmış kendisiyle alay edilip edilmediğini anlamaya çalışıyordu. “Bugünkü müsabakalara katılacak mısınız?” diye sordu Sansa, çabucak.

Kral kaşlarını çattı. “Annem, kendi adıma düzenlenen bir turnuvada yarışmamın uygun olmayacağını söyledi. Katılsaydım şampiyon ben olurdum. Öyle değil mi Tazı?”

Tazı’nın ağzı seğirdi. “Bu gruba karşı mı? Neden olmasın?”

Babasının adına düzenlenen turnuvada Tazı’nın şampiyon olduğunu hatırladı Sansa. “Bugün yarışacak mısınız lordum?” diye sordu adama.

Clegane’in sesi aşağılama doluydu. “Zırhımı giymeme bile değmez. Bu sivrisinek turnuvası.”

Kral kahkaha attı. “Köpeğim çok gürültülü havlıyor. Turnuvada dövüşmesini emretmeliyim sanırım. Hem de ölümüne.” Joffrey, şövalyeleri ölümüne dövüştürmekten büyük zevk alıyordu.

“Bir şövalyeden olurdunuz,” diye karşılık verdi Tazı. Şövalye yemini etmemişti. Şövalye olan ağabeyinden de nefret ediyordu.

Borazanların sesi duyuldu. Kral koltuğuna yaslandı ve Sansa’nın elini tuttu. Bir zamanlar bu hareketiyle kalbini titretebildiği leydisinin merhamet yalvarışlarına babasının kesik kafasıyla cevap vermişti. Joffrey’nin dokunuşu midesini bulandırıyordu artık ama hissettiklerini belli etmemesi gerektiğini biliyordu. Hiç kıpırdamadan oturmaya devam etti.

“Kral Muhafızları’ndan Sör Meryn Trant,” diye duyurdu çığırtkan. Sör Meryn avlunun batısından alana giriş yaptı. Altın işlemeli beyaz bir kalkan taşıyordu. Gri yeleli süt beyazı bir atın sırtındaydı. Arkasında uçuşan pelerini bir kar tarlası gibi görünüyordu, elinde dört metrelik bir mızrak vardı.

“Arbor’ın Redwyne Hanedanı’ndan Sör Hobber,” diye bağırdı çığırtkan. Sör Hobber alana avlunun doğusundan girdi. Sırtına bordo mavi örtü serilmiş siyah bir aygır sürüyordu. Mızrağı aynı renk şeritlerle süslenmişti. Hanedanının arması olan üzüm salkımı kalkanına oyulmuştu. Redwyne ikizleri, tıpkı Sansa gibi kraliçenin gönülsüz misafirleriydi. Bu turnuvada yarışmalarının kimin fikri olduğunu merak etti Sansa. İkizlerin fikri olmadığına şüphe yoktu.

Cümbüş başının işaretiyle müsabıklar mızraklarını kaldırdılar ve atlarını

mahmuzladılar. Galeride oturan muhafız, leydi ve lordlardan tezahürat sesleri yükseldi. Şövalyeler, ahşap ve çelik sesleri çıkararak alanın ortasında buluştu. Beyaz mızrak ve şeritli mızrak çarpıştı ve birbirlerine değdikleri anda her ikisi de parçalanarak kıymıklara ayrıldı. Hobber Redwyne darbenin etkisiyle geri savruldu ama atının üstünde kalmayı başardı. Alanın başına dönmek için atlarını çeviren şövalyeler parçalanmış mızraklarını attılar ve yaverlerinin getirdiği yeni mızrakları aldılar. Sör Hobber'in ikizi Sör Horas kardeşini cesaretlendirmek için bağırıyordu.

Sör Meryn ikinci geçişte mızrağını Sör Hobber'in göğsüne isabet ettirdi. Hobber dengesini tamamen kaybetti ve gürültüyle yere yıkıldı. İkizi Horas küfrederek alana koştu ve kardeşini kenara çekti.

"Kötü bir mücadele," dedi Kral Joffrey.

"Kızıl Gözcü'nün Taş Miğfer'inden Sör Balon Swann," diye bağırdı çığırtkan. Sör Balon'ın büyük miğferinin alnında beyaz kanatlar vardı. Kalkanına, birbirine sarılmış siyah ve beyaz kuğular oyulmuştu. *"Harrenhal Lordu Janos'un varisi, Slynt Hanedanı'ndan Morros."*

"Şu beceriksiz serseme bak," diyerek güldü Joff. Bütün avlunun duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmuştu. Morros çok yeni ve deneyimsiz bir yaverdi. Mızrağını ve kalkanını aynı anda tutmakta zorlanıyordu. Mızrak şövalyelerin silahıydı. Sansa, Slyntler'in aşağı tabakadan geldiğini biliyordu. Lord Janos, Joffrey tarafından Harrenhal lordluğuna ve konsey üyeliğine yükseltmeden önce Şehir Muhafızları'nın kumandanıydı, asillerden değildi.

Umarım düşer ve rezil olur, diye düşündü Sansa. *Umarım Sör Balon onu öldürür.* Joffrey, Sansa'nın babasının öldürülmesini emrettiğinde, Lord Eddard'ın kesik kafasını saçlarından tutarak yerden alan, kralın ve meydandaki herkesin görebilmesi için yukarı kaldıran Janos Slynt'in ta kendisiydi. Sansa hıçkırarak, çığlıklar atarak olanları izlemişti.

Morros altın işli siyah zırhının üstüne altın-siyah damalı bir pelerin giymişti. Kalkanına, babasının yeni hanedanı için seçtiği kanlı mızrak oyulmuştu. Morros atını mahmuzladı ama elindeki kalkanla ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu. Sör Balon'ın mızrağı kalkandaki armanın ortasına girdi, Morros mızrağını düşürdü, dengesini kaybetmemek için çabaladı ama başaramadı.

Atından düşerken tek ayağı üzengiye takıldı, hayvan huysuzlanarak alanın başına doğru koşmaya başlayınca Morros kafası yere çarpa çarpa sürüklendi. Joffrey bağırarak çocukla alay ediyordu. Sansa şaşkındı, tanrılar dileğini duymuş olmalıydı. Morros'u sonunda atından kurtardıklarında oğlan kanlar içindeydi ama yaşıyordu. "Tommen, senin için yanlış bir düşman seçmişiz," dedi kral, erkek kardeşine. "Samandan yapılmış şövalyeler bile bu ahmaktan daha iyi dövüşür."

Sıra Sör Horas Redwyne'a gelmişti. İkizinden daha iyi bir çıkış yaptı. Mavi-beyaz çizgili zemin üzerindeki gümüş grifinlerle süslenmiş atıyla dövüşen ve kendisinden çok daha büyük olan rakibinin hakkından geldi. Yaşlı şövalye göz kamaştırıyordu ama kötü bir savaşçıydı. Joffrey dudaklarını büktü. "Bu çok zayıf bir gösteri."

"Sizi uyarmıştım," dedi Tazı. "Sivrisinekler."

Kral iyice sıkılmıştı. Bu durum Sansa'yı huzursuz ediyordu. Başını öne eğip sessizce oturmaya karar verdi. Joffrey Baratheon sıkıldığında en basit bir söz bile öfkesinin kabarmasına yeterli olabilirdi.

"Lord Baelish'in emrindeki Hürsüvari Lothor Brune," diye duyurdu çığırtkan. *"Hollard Hanedanı'nından Sör Dontos, nam-ı diğer Kırmızı."*

Ufak tefek hürsüvari, üstü çentiklerle dolu kalkanıyla avlunun batısından alana girdi ama rakibi ortalıkta görünmüyordu. Bir süre sonra üzerine kızıl ve kırmızı ipekliler serilmiş kestane rengi bir aygır piste çıktı ama Sör Dontos hayvanın sırtında değildi. Sonunda, adam küfürler yağdırarak avluya geldi. Üzerinde göğüs plakası ve miğferinden başka hiçbir şey yoktu. Teni solgundu, sıskaydı. Atının peşinde koştururken erkeklik organı bacaklarının arasında sallanıyordu. İzleyiciler bağırmaya, hakaretler yağdırmaya başladı. Sör Dontos nihayet atın dizginlerini yakaladı, hayvanın üstüne çıkmaya çalıştı ama öyle sarhoştu ki çıplak ayağını üzengiye geçiremiyordu.

Kalabalıktan kahkahalar yükseliyordu, herkes gülüyordu... kral hariç. Joffrey, Sansa'ya baktı. Gözlerinde Sansa'nın çok iyi tanıdığı o bakış vardı. Yüce Baelor Septi'nin merdivenlerinde Lord Eddard Stark için ölüm emri verdiği andaki o bakış. Sör Dontos sonunda vazgeçti, atın dizginini bıraktı, toprak zemine oturdu. "Kaybettim," diye bağırdı. "Bana şarap getirin."

Kral ayağa kalktı. “Kilerden bir fıçı şarap getirin,” dedi. “Fıçının içinde boğulduğunu görmek istiyorum.”

Sansa’nın soluğu kesildi. “*Hayır,* yapamazsın,” dedi kendi sesi.

Joffrey başını çevirdi, “Ne dedin?”

Sansa konuştuğuna inanamıyordu. Çıldırmış mıydı? Konsey üyelerinin yarısının önünde krala *hayır* demek? Niyeti bir şey söylemek değildi, sadece... Sör Dontos sarhoştu, aptaldı, işe yaramazdı ama kimseye zarar vermemişti.

“Bana yapamayacağımı mı söyledin? Doğru mu duydum?”

“Lütfen,” dedi Sansa. “Ben sadece... kötü şans getirir... Majesteleri, isim gününüzde birini öldürtmek kötü şans getirir.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi Joffrey. “Onu bu kadar önemsiyorsan seni de onunla birlikte boğdurtayım.”

“Onu hiç önemsemiyorum Majesteleri,” diye kekeledi Sansa umutsuzca. “İsterseniz boğdurun, isterseniz kafasını kestirin ama... bunu yarın yapın. İsim gününüzde değil... size kötü şans getirmesini istemem. Berbat bir şans. Bütün şarkılarda söylenir.”

Joffrey kaşlarını çattı. Sansa’nın yalan söylediğini biliyordu, yüzünden belliydi. Bunun için kanını akıtacaktı.

“Kız doğru söylüyor,” dedi Tazı. “Bir adam isim gününde ne ekerse bütün yıl boyunca onu biçer.” Sesi dümdüzdü. Kralın ona inanıp inanmaması umrunda değilmiş gibi konuşmuştu. Söylediği gerçek olabilir miydi? Sansa bilmiyordu. Cezadan kurtulabilmek için bir hikâye uydurmuştu.

Joffrey memnuniyetsiz bir ifadeyle koltuğuna oturdu, parmağını Sör Dontos’a doğrulttu, “Götürün şunu. Yarın sabah öldürülecek. Aptal adam.”

“Evet, aptal,” dedi Sansa. “Sizse bunu görebilecek kadar zekisiniz. Bir şövalye değil soytarı olmalıymış. Ona rengârenk giysiler giydirip palyaçoluk yaptırmalısınız. Kolay bir ölümün merhametini hak etmiyor bence.”

Kral, Sansa’nın yüzünü inceledi. “Annemin söylediği kadar aptal değilsin galiba.” Sesini yükseltti. “Leydimi duydun mu Dontos? Bugünden itibaren benim yeni soytarımsın. Ay Oğlan’la birlikte yatacak ve soytarı kıyafetleri giyeceksin.”

Ölüm korkusuyla ayılmış olan Dontos dizlerinin üstüne kalktı. “Teşekkür

ederim Majesteleri. Size de teşekkür ederim leydim.”

Lannister muhafızları şövalyeyi bir bohça gibi sürükleyip götürürken cümbüş başı, kameriyeye yaklaştı. “Majesteleri, Brune için yeni bir rakip mi çağırayım, yoksa diğer müsabakaya mı geçelim?”

“Hiçbiri. Bunlar sivrisinek, şövalye değil. İsim günüm olmasaydı hepsini öldürtürdüm. Turnuva bitti. Şunları gözümün önünden alın.”

Cümbüş başı eğilerek selam verdi. Prens Tommen onun kadar itaatkâr değildi, “Ben de yarışacaktım.”

“Bugün değil.”

“Ama ata binmek istiyorum.”

“Ne istediğin umrumda değil.”

“Annem ata binebileceğimi söyledi.”

“Annesi söylemiş,” diye alay etti Joffrey. “Çocuk gibi davranma.”

“Biz çocuğuz,” diye itiraz etti Myrcella. “Çocuk gibi davranmamız *gerekir.*”

Tazı güldü, “İşte şimdi sizi alt etti Majesteleri.”

Joffrey yenilmişti. “Pekâlâ. Küçük kardeşim bile bu şövalyelerden beter olamaz. Usta, korkuluğu getirin. Tommen sivrisinek olmak istiyor.”

Tommen bir sevinç çığlığı attı ve küçük tombul bacaklarıyla koşarak hazırlanmaya gitti. “İyi şanslar,” diye seslendi Sansa çocuğun arkasından.

Prens Tommen’ın midillisi eyerlenirken, korkuluk alanın sonuna yerleştirildi. Tommen’ın rakibi; çocuk boyutlarında, içi samanla doldurulmuş deri bir savaşçıydı. Bir direğin üstüne oturtulmuştu, kendi etrafında dönebiliyordu. Bir elinde kalkan, diğer elinde sahte bir mızrak vardı. Biri saman şövalyenin kafasına boynuzlu bir miğfer takmıştı. Joffrey’nin babası Robert Baratheon da boynuzlu bir miğfer giyerdi. Ve amcası Renly de... Renly kendini kral ilan etmiş ve vatan hainliğiyle suçlanmıştı.

İki yaver, prense gümüş kızıl renkli gösterişli zırhını giydirdi. Miğferinin tepesinde kızıl tüyler uçuşuyordu. Baratheonlar’ın taçlı erkek geyiği ve Lannisterlar’ın aslanı kalkanının üstünde birlikte oynuyorlardı. Yaverler prensin ata binmesine yardım etti. Kızıl Kale’nin silah ustası Sör Aron Santagar, Tommen’a yaprak şekilli, gümüş kaplamalı, sekiz yaşlarında bir çocuğun eline göre yapılmış bir uzunkılıç uzattı.

Tommen kılıcı havaya kaldırdı. “Casterly Kayası!” diye bağırarak midillisini mahmuzladı ve meydanın diğer ucunda bekleyen korkuluğa doğru koşturdu. Leydi Tanda ve Lord Gyles’in başlattığı coşkulu tezahürata Sansa da katıldı. Kral sessizce izliyordu.

Tommen, midillisini seri bir tırısa kaldırdı, kılıcını kafasının üstünde heyecanla salladı ve saman şövalyenin kalkanına güçlü bir darbe indirdi. Direğin üstündeki korkuluk dönmeye başladı. Elindeki sahte mızrak prensin ensesine sertçe çarptı. Tommen dengesini kaybederek eyerinden kaydı, yepyeni kalkanıyla birlikte yere düştü. Kılıcı elinden uçup gitmişti. Midillisi avlu boyunca koşmaya başladı. Seyircilerden alay dolu sesler yükseliyordu ama en şiddetli kahkahalar Kral Joffrey’den geliyordu.

“Ah!” diye bağırdı Prenses Myrcella. Kameriyeden çıktı ve kardeşine doğru koşmaya başladı.

Sansa tuhaf ve temkinsiz bir cesaretle, “Siz de onunla gitmelisiniz,” dedi krala. “Küçük kardeşiniz yaralanmış olabilir.”

Joffrey omuz silkti, “Yaralanmışsa ne olur?”

“Ona yardım etmeli ve ne kadar iyi dövüştüğünü söylemelisiniz.” Sansa kendi konuşmasına engel olamıyordu.

“Dengesini kaybedip atından düştü. İyi dövüşmedi.”

“Bakın,” diye araya girdi Tazı. “Bu çocukta cesaret var. Tekrar deneyecek.”

Yaverler tekrar atına binmesi için prense yardım ediyordu. *Keşke Joffrey yerine Tommen büyük kardeş olsaydı,* diye düşündü Sansa. *Onunla evlenmekten çekinmezdim.*

Kapı kulübesinden gelen sesler herkesi şaşırttı. Büyük kale kapısını yukarı kaldıran ağır zincirlerin sesi duyuldu. “Kapının açılmasını kim söyledi?” diye bağırdı Joffrey. Şehrin karışıklığı yüzünden kale kapısı günlerdir kapalıydı.

Bir grup süvari, at ve çelik sesleriyle beraber yivli kapının altından geçerek avluya girdi. Tek eli kılıcının kabzasında olan Clegane kralın yanına geldi. Beklenmedik ziyaretçiler yaralı, bitkin ve toz içindeydi ama sancaklarında Lannisterlar’ın aslanı vardı. Bazıları kırmızı pelerinli, zırhlı Lannister savaşçılarıydı ama grubun yarısından fazlası, parlak çelik kılıçlar ve lime lime kıyafetler kuşanmış olan hürsüvarilerden ve paralı askerlerden oluşuyordu... bir

de diğerleri vardı. Yaşlı Dadı'nın hikâyelerinden fırlamış gibi görünen canavari yabaniler. Tuhaf hayvan postları ve deriler giymişlerdi. Uzun saçları, vahşi sakalları vardı. Bazılarının kafalarında, kollarında kanlı sargılar sarılıydı. Bazısının bir gözü, kulağı ya da parmağı eksikti.

Tam ortalarında, kızıl savaş atının sırtındaki tuhaf yüksek eyerinin üstünde ileri geri sallanan, insanların İblis diye andığı, kraliçenin cüce kardeşi Tyrion Lannister duruyordu. İçe doğru çökmüş şekilsiz suratını gizlemek için sakal bırakmıştı ama saçları ve sakalları birbirine dolaşmış sert teller gibi karmakarışıktı. Siyah beyaz çizgili bir gölgekedisi postu omuzlarından aşağı sarkıyordu. Dizginler sol elindeydi, sağ kolunun tamamı ipek sargılarla kaplıydı. Bütün bunlar dışında Sansa'nın Kışyarı'ndan hatırladığı kadar ucube görünüyordu adam. İblis atından indi.

Prens Tommen midillisini mahmuzladı ve dörtnala avlunun diğer ucuna doğru koşturdu, sevinç çığlıkları atıyordu. Deve benzeyen, yüzü sakallarının arkasında tamamen kaybolmuş vahşi bir adam çocuğu tek eliyle eyerinden kaldırdı ve yere, dayısının yanına bıraktı. Avlu Tommen'ın kahkahalarıyla çınlıyordu, Tyrion gülümseyerek çocuğun sırtına vurdu. İkisinin aynı boyda olduğunu görmek Sansa'yı şaşırtmıştı. Myrcella da koşarak kardeşinin arkasından gitti. Cüce, kızı belinden tutup kaldırdı ve havada döndürdü.

Küçük adam, prensesi yere bıraktığında hafifçe alnından öptü ve hâlâ kameriyede olan Joffrey'ye doğru paytak adımlarıyla yürümeye başladı. İblis'in adamlarından ikisi, çok yakınından takip ederek arkasından yürüyordu. Adamlardan biri kedi gibi hareket eden siyah saçlı, siyah gözlü bir paralı askerdi. Diğeri, gözünün olması gereken yerde boş bir çukur bulunan genç bir yabaniydi. Tommen ve Myrcella da onların peşine takıldı. Cüce, Joffrey'nin önünde diz çöktü. "Majesteleri."

"Sen," dedi Joffrey.

"Ben," diye onayladı İblis. "Dayın ve büyüğün olarak daha saygılı bir karşılama beklerdim doğrusu."

"Senin öldüğünü söylemişlerdi," dedi Tazı.

Küçük adam, gözlerini Tazı'ya çevirdi. Gözlerinden biri yeşil, diğeri siyahtı ve ikisi de buz gibi bakıyordu. "Kralla konuşuyordum, itiyle değil."

“Ölmediğin için çok mutluyum,” dedi Prenses Myrcella.

“Bu konuda hemfikiriz küçüğüm,” diye karşılık verdi Tyrion, Sansa’ya döndü. “Leydim, kayıplarınız için üzgünüm. Tanrılar çok zalim.”

Sansa verecek bir cevap bulamıyordu. Bu adam onun kayıpları için nasıl üzgün olabilirdi ki? Onunla alay mı ediyordu? Zalim olan tanrılar değildi, Joffrey idi.

“Senin kaybın için de üzgünüm Joffrey,” dedi cüce.

“Ne kaybı?”

“Soylu baban olabilir mi mesela? Siyah sakallı, iri ve cesur bir adamdı, biraz uğraşırsan onu hatırlayabileceğinden eminim. Senden önceki kraldı.”

“Ah, o mu? Evet, çok hüzünlü bir hikâye. Bir domuz tarafından öldürüldü.”

“Anlatılan hikâye bu, öyle değil mi Majesteleri?”

Joffrey yüzünü astı. Sansa bir şey söylemek zorunda olduğunu hissediyordu. Rahibe Mordane her zaman ne derdi? *Nezaket bir leydinin kalkanıdır.* Sansa zırhını kuşandı ve konuştu, “Annem sizi esir aldığı için üzgünüm lordum.”

“Bunun için çok sayıda insan üzgün,” diyerek karşılık verdi Tyrion. “Ve işim bittiğinde bazıları çok daha fazla üzgün olabilir... ama duyarlılığınız için teşekkür ederim. Joffrey, anneni nerede bulabilirim?”

“Konseyimle birlikte,” diye yanıtladı kral. “Ağabeyin Jaime mücadeleleri kaybediyor.” Olanlar *onun* suçuymuş gibi kızgın gözlerle Sansa’ya baktı. “Starklar’a esir düşmüş. Nehirova’yı kaybettik ve bunlar yetmiyormuş gibi, Sansa’nın aptal ağabeyi kendini kral ilan etmiş.”

Cüce alay dolu bir ifadeyle gülümsedi. “Bugünlerde pek çok aptal kendisini kral ilan ediyor.”

Joff bu sözlerden ne anlam çıkaracağını bilemiyormuş gibi görünüyordu. Alayı sezmişti. “Neyse, yaşadığın için mutluyum dayıcığım. Bana isim günü hediyesi getirdin mi?”

“Getirdim. Zekâmı.”

“Robb Stark’ın kafasını getirmeni tercih ederdim,” dedi Joffrey, Sansa’ya bakarak. “Tommen, Myrcella, gelin.”

Sandor Clegane kralı takip etmeden önce bir an oyalandı. “Senin yerinde olsam dilime sahip çıkardım küçük adam,” dedi ve sahibinin peşine takıldı.

Sansa, cüce ve canavarlarıyla yalnız kalmıştı. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. “Kolunuzdan yaralanmışsınız,” deyiverdi sonunda.

“Yeşil Çatal’daki mücadele sırasında sizin kuzeyli savaşçılarınızdan biri koluma gürzle vurdu. Atımdan düşmem sayesinde kurtuldum elinden.” Sansa’nın yüzünü inceleyen cücenin alaycı gülümsemesi şefkatli bir ifadeyle yer değiştirdi. “Sizi bu kadar hüzünlü kılan babanız için tuttuğunuz yas mı?”

“Benim babam vatan hainiydi,” dedi Sansa bir çırpıda. “Annem ve erkek kardeşim de vatan haini.” Bu cümleleri söylemek Sansa’nın çabucak öğrendiği bir refleksti. “Ben sevgili Joffrey’ye sadığım.”

“Buna şüphe yok. Kurtlarla çevrili bir ceylan kadar sadık.”

“Aslanlar,” diye fısıldadı Sansa bilinçsizce. Endişeyle etrafına bakındı. Onu duyacak kimse yoktu.

Lannister uzanıp Sansa’nın elini tuttu, hafifçe sıktı. “Ben sadece küçük bir aslanım ve yemin ederim ki size saldırmayacağım.” Reverans yaptı. “Şimdi izninizi istiyorum. Kraliçe ve konseyle görülecek acil bir işim var.”

Sansa, tuhaf adımlarla yürüyen Tyrion’ı izledi. *Joffrey’den çok daha nazik konuşuyor,* diye düşündü, *ama kraliçe de benimle nazik bir şekilde konuşuyordu. Bu adam bir Lannister. Joffrey’nin dayısı. Dostum değil.* Sansa, Joffrey’yi bütün kalbiyle sevmişti bir zamanlar. Ve kraliçeye tapmış, güvenmişti. Sevgisine ve güvenine babasının başıyla cevap vermişlerdi. Sansa bir kez daha aynı hatayı yapmayacaktı.

Tyrion

Sör Mandon Moore, Kral Muhafızları'nın kar beyazı kıyafetleri içinde kefene sarılmış bir ölü gibi görünüyordu. "Majesteleri'nin emri var. Konseyi toplantı esnasında rahatsız edemezsiniz."

"Çok küçük bir rahatsızlık vereceğim sör." Tyrion cebinden bir parça parşömen çıkardı. "Babamdan bir mektup getirdim, bildiğiniz üzere kendisi Kral Eli'dir. Mektupta mührü var."

Söylediklerini ilk seferinde anlamayan bir aptalla konuşuyormuş gibi, "Majesteleri rahatsız edilmek istemiyor," dedi Sör Mandon kelimeleri ağır ağır söyleyerek.

Jaime, Kral Muhafızları'ndaki en tehlikeli şövalyenin –kendisinden sonra– Sör Moore olduğunu söylemişti bir keresinde. Çünkü adamın bir sonraki adımının ne olacağını yüzünden anlamak imkânsızdı. Tyrion küçük bir ipucu bulmak isterdi doğrusu. İş kılıçlara davranmaya varırsa, Bronn ve Timett şövalyenin hakkından kolaylıkla gelirdi ama işe Joffrey'nin muhafızlarından birini katlederek başlamak iyiye alamet olmazdı. Şövalye tarafından kapıdan çevrilmeyi kabul ederse de otoritesini kaybederdi. Gülümsedi. "Sör Mandon, henüz eşlikçilerimle tanışmadınız. Bu, Timett oğlu Timett. Kendisi Yanık Adamlar'ın Kırmızı El'idir. Ve bu da Bronn. Lord Arryn'ın muhafız başı Sör Vardis Egen'i hatırlar mısınız?"

"Evet, kendisini tanırım," dedi şövalye. Gri gözleri ifadesiz ve ölüydü.

"Tanırdınız," diye düzeltti Bronn ince bir gülümsemeyle. Sör Mandon, Bronn'un söylediklerini duymuş gibi yapmaya bile tenezzül etmedi.

"Öyle olsun," diye mırıldandı Tyrion. "Sör, ablamı mutlaka görüp babamın mektubunu kendisine vermeliyim. Nezaket gösterip bize kapıyı açar mısınız lütfen?"

Beyaz şövalye yanıt vermedi. Tyrion salona zorla girmeye karar vermişken şövalye kenara çekildi. "Siz girebilirsiniz, yanınızdakiler burada kalacak."

Küçük bir zafer, diye düşündü Tyrion, *ama yeterince tatlı.* İlk sınavından

geçmişti. Tyrion Lannister kendisini neredeyse uzun biri gibi hissederek kapıyı omzuyla itip konsey salonuna girdi. Küçük konseyin beş üyesi şaşkındı. “Sen,” dedi Cersei Lannister, sesinde hem şaşkınlık hem aşağılama vardı.

“Joffrey’nin nezaket derslerini kimden aldığını anlamaya başlıyorum.” Tyrion durakladı, giriş kapısının iki yanında duran Valyria sfenkslerine hayranlıkla baktı. Kendine güveni tammış gibi görünmek istiyordu çünkü Cersei zayıflığın kokusunu hemen alırdı.

Cersei en ufak bir sevgi kırıntısı barındırmayan yeşil gözleriyle Tyrion’ı inceledi. “Burada ne işin var?”

“Lord babamızdan bir mektup getirdim.” Ağır adımlarla masaya gitti ve sıkıca yuvarlanmış parşömeni bıraktı.

Hadım Varys mektubu aldı ve pudralı elleriyle döndürdü. “Lord Tywin zarif bir adam. Mühür mumunun altın rengine bayıldım.” Hadım mührü yakından inceledi. “Bu mühür kesinlikle gerçek.”

“Elbette gerçek,” dedi Cersei parşömeni Varys’in elinden alırken. Mührü kırdı ve parşömeni açtı.

Tyrion mektubu okuyan ablasını izledi. Cersei kendisi için kral koltuğunu seçmişti. Demek ki Joffrey, tıpkı Robert gibi konsey toplantılarına katılma zahmetini göstermiyordu. Tyrion, Kral Eli koltuğuna oturdu. Böylesinin uygun olacağını düşünmüştü.

“Bu saçmalık,” dedi kraliçe sonunda. “Babam, kendisine ait makamda oturması için Tyrion’ı göndermiş. Kendisi aramıza katılana kadar Tyrion’ı Kral Eli olarak kabul etmemizi istiyor.”

Yüce Üstat Pycelle uzun beyaz sakallarını sıvazladı ve ağır ağır başını salladı. “O halde Lord Tyrion’a hoş geldiniz demekle yükümlüyüz.”

“Öyle,” diye onayladı Janos Slynt. Gıdısı sarkmış, kelleşmeye başlamış adam kurbağaya benziyordu. Epey yukarı zıplamayı becermiş bir kurbağaya. “Size gerçekten ihtiyacımız var lordum. Şehir asilerle doldu, gökyüzünde bir alamet var, sokaklarda her gün yeni bir ayaklanma...”

“Peki bu kimin suçu Lord Janos?” diye sordu Cersei sert bir ses tonuyla. “Şehirdeki düzeni sağlamakla yükümlü olan sizsiniz. Sen de öyle Tyrion. Savaş meydanlarında daha çok işimize yararsın.”

Tyrion güldü. “Hayır, savaş meydanlarındaki işim bitti. Koltukta oturmayı at sırtında oturmaya tercih ederim. Elimde savaş baltası yerine şarap kadehi olması daha iyi. O davul seslerine, parlak zırhlara, sürekli kişneyip hareket eden atlara ne demeli? Davullar fena halde başımı ağrıtıyor. Zırhıma vuran güneş, beni hasat şenliklerinde kesilen hindiler gibi kızartıyor. Atlar her yere pisliyor. Şikâyet ettiğimi sanmayın sakın, Arryn Vadisi’nde gördüğüm konukseverliğin yanında davullar, at pisliği ve sivrisinekler, cennet gibi kalır.”

Serçeparmak güldü. “İyi söylediniz Lannister. Siz de benim gibi kanaatkâr bir adamsınız.”

Ejderha kemiğinden sapı, Valyria çeliğinden dövülmüş bıçağı olan hançeri hatırlayan Tyrion gülümsedi. *Çok yakında bununla ilgili bir konuşma yapacağız Serçeparmak,* diye düşündü. Lord Petyr’ın bu konuyu da eğlendirici bulup bulmayacağını merak ediyordu. “Size hizmet etmeme izin verin, küçük de olsa yardımım dokunacaktır.”

Cersei mektubu tekrar okudu. “Yanında kaç adam var?”

“Birkaç yüz. Çoğu kendi adamlarım. Babam bu işin bir parçası olmaya çok gönüllü değil. Adam savaşın ortasında.”

“Renly ordusuyla şehre gelirse ya da Stannis, Ejderha Kayası’ndan yelken açmaya karar verirse birkaç yüz adam ne işe yarar? Ben babamdan bir ordu istiyorum, babam bana bir cüce gönderiyor. Kral Eli’ni *kral* atar ve konsey atamayı onaylar. Joffrey, El olarak lord babamızı seçti.”

“Ve Lord babamız da beni seçti.”

“Bunu yapmaya yetkisi yok. Joffrey’nin onayı olmadan mümkün değil.”

“Bu konuyu onunla görüşmek istersen Lord Tywin ordusuyla birlikte Harrenhal’da,” dedi Tyrion nazik bir şekilde. “Lordlarım, lütfen bizi biraz yalnız bırakın, ablamla özel olarak konuşmak istiyorum.”

Varys ayağa kalktı. Yüzünde her zamanki yapmacık gülümsemesi vardı. “Ablanızın tatlı sesine kim bilir nasıl hasret kalmışsınızdır. Lordlarım, iki kardeşi baş başa bırakmalıyız. Diyarın dertleri biraz bekleyebilir.”

Janos Slynt tereddüt etti. Üstat Pycelle oyalandı ama sonunda ikisi de kalktı. Serçeparmak bekledi. “Sizin için Maegor Hisarı’nda bir oda hazırlatayım mı?”

“Teşekkürler Lord Petyr ama Eddard Stark’ın El Kulesi’ndeki eski odasına

yerleşmeyi düşünüyorum.”

Serçeparmak güldü. “Siz benden daha cesur bir adamsınız Tyrion. Orada kalan son iki El’e neler olduğunu *biliyorsunuz,* değil mi?”

“İki mi? Beni korkutmaya çalışıyorsanız dört demeliydiniz.”

“Dört?” Serçeparmak tek kaşını yukarı kaldırdı. “Lord Arryn’dan önceki El’lerin de korkunç sonları mı olmuştu? Bu meselelere önem veremeyecek kadar küçüktüm o zamanlar.”

“Aerys Targaryen’ın son El’i, Kral Toprakları’nın işgali sırasında öldürüldü. El Kulesi’ne yerleşmeye vakti oldu mu emin değilim gerçi. Zira sadece on beş gün görevinde kalabildi. Ondan önceki El yanarak can verdi. Onlardan da önceki iki El sürgünde beş parasız ölmüştü. Kral Toprakları’ndan adını ve servetini kaybetmeden tek parça halinde ayrılabilen yegâne El lord babamdır.”

“Büyüleyici,” dedi Serçeparmak. “Zindanlara yerleşmek için daha fazla sebebim oldu.”

Belki gerçekten yerleşirsin, diye düşündü Tyrion ama düşündüğünü söylemek yerine, “Cesaret ve aptallık kardeştir, derler. El Kulesi’ndeki lanet her neyse, gözünden kaçacak kadar minik bir adam olduğumu düşünüyorum,” dedi.

Janos Slynt güldü. Serçeparmak gülümsedi. Yüce Üstat reverans yaparak iki adamla birlikte salondan ayrıldı.

“Babam seni sıkıcı tarih dersleri vermen için yollamamıştır umarım,” dedi Cersei yalnız kaldıklarında.

“Ablamın tatlı sesine nasıl da hasret kalmışım,” diyerek içini çekti Tyrion.

“Şu hadımın dilini kızgın bir makasla kesmeyi nasıl da istiyorum,” diye karşılık verdi Cersei. “Babam aklını mı kaçırdı? Yoksa bu mektubu zorla mı yazdırdın ona?” Artan bir rahatsızlıkla mektubu tekrar okudu. “Beni neden seninle meşgul ediyor? Bizzat onun gelmesini istemiştim.” Mektubu avcunun içinde buruşturdu. “Ben Joffrey’nin vekiliyim. Babama bir kral *emri* verdim!”

“Ve seni ciddiye almadı,” dedi Tyrion. “Çok büyük bir ordusu var. İstediğini yapabilir. Seni ciddiye almayan ilk insan da değil. Yanılıyor muyum?”

Cersei dişlerini sıktı. Tyrion, ablasının öfkeden kızardığını görebiliyordu. “Bu mektubun sahte olduğunu söyleyip seni zindana atmalarını emredebilirim. *Bunu* herkesin ciddiye alacağından emin olabilirsin.”

Tyrion ince bir buz tabakasının üstünde yürüdüğünün farkındaydı. Tek yanlış adım boğulmasına sebep olurdu. “Evet, alırlar ama seni ciddiye alması gereken asıl adam, büyük bir orduya sahip olan babamızdır. Bunu unutma. Hem, beni neden zindana attırmak isteyesin ki? Ben sana yardım etmek için buradayım sevgili ablacığım.”

“*Senin* yardımına ihtiyacım yok. Ben babamın gelmesini emrettim.”

“Evet,” dedi Tyrion sessizce. “Ve Jaime’yi istedin.”

Cersei duygularını belli etmemeye çalışıyordu ama Tyrion onunla birlikte büyümüştü. Ablasının yüzünü en sevdiği kitaplardan biriymiş gibi okuyabiliyordu. Şimdi okuduğu şey öfkeydi ve korkuydu ve umutsuzluktu. “Jaime...”

“...senin olduğu kadar benim de kardeşim,” diyerek tamamladı Tyrion. “Bana destek ol. Jaime’yi sağ salim eve getireceğiz, söz veriyorum.”

“Nasıl?” diye sordu Cersei. “Robb Stark ve Leydi Catelyn, Lord Eddard’ın başını kestiğimizi unutmayacak.”

“Doğru,” dedi Tyrion. “Buna rağmen, kızları hâlâ senin elinde. Büyük olanı Joffrey’yle birlikte avluda gördüm.”

“Sansa,” dedi kraliçe. “Küçük olanı da elimde tuttuğumu söylemek isterdim ama yalan olur. Robert’ın öldüğü gün kızı alması için Sör Meryn Trant’i yolladım ama kılıç öğretmeni araya girdi ve kız kaçtı. O günden beri hiç görülmedi. Büyük ihtimalle ölmüştür. O gün çok fazla insan öldü.”

Tyrion iki Stark kızının da elinde olmasını tercih ederdi ama biri de işine yarardı. “Bana konseydeki dostlarımızdan bahset.”

Cersei kapıya baktı. “Neden?”

“Babamız onlardan hoşlanmıyor. Onu son gördüğümde, kafalarının siperlere çok yakışacağını düşünüyordu. Eddard Stark’ın kafasının yanında iyi görünürlermiş.” Masaya eğildi. “Sadakatlerinden emin misin? Onlara güveniyor musun?”

“Kimseye güvenmiyorum,” diye terslendi Cersei. “Ama onlara ihtiyacım var. Babam bize karşı oyun oynadıklarına mı inanıyor?”

“Şüpheleniyor demek daha doğru olur.”

“Neden? Ne biliyor?”

Tyrion omuz silkti. “Senin oğlunun hüküm sürdüğü şu kısa zaman içinde çok fazla saçmalık, şarlatanlık ve felaket yaşandığını düşünüyor. Bu durum, birilerinin Joffrey’ye kötü fikirler verdiğinin kanıtı.”

Cersei inceleyen gözlerle Tyrion’a baktı. “Joffrey’nin akıl hocalarına ihtiyacı yok. Her zaman güçlü bir iradesi oldu ve artık kral. Kendisine söyleneni değil, istediğini yapması gerektiğine inanıyor.”

“Taçlar, takıldıkları başlara tuhaf şeyler yapıyor,” dedi Tyrion. “Şu Eddard Stark meselesi... Joffrey’nin işi mi?”

Kraliçe yüzünü buruşturdu. “Stark’ı affetmesini söylemiştik. Böylece adam siyahları kuşanıp sonsuza kadar yolumuzdan çekilecekti ve oğluyla pazarlık etme şansımız olacaktı ama Joffrey seyirciler için daha heyecanlı bir gösteri istedi. Ne yapabilirdim? Bütün şehrin önünde Lord Stark’ın kafasının kesilmesini emretti. Sör İlyn ve Janos Slynt benim tek kelimeme ihtiyaç duymadan adamın kafasını uçurdu!” Yumruğunu sıktı. “Yüce Rahip, gerçek amacımız hakkında ona yalan söyleyerek saygısızlık ettiğimizi, Baelor Septi’ni kanla kirlettiğimizi söylüyor.”

“Haksız değil,” dedi Tyrion. “Şu *Lord* Slynt denen adam, bu işin bir parçası yani, öyle mi? Harrenhal’u ona vermek, konsey üyeliğine terfi ettirmek kimin dâhiyane fikriydi?”

“Düzenlemeleri Serçeparmak yaptı. Slynt’in altın pelerinlilerine ihtiyacımız vardı. Eddard Stark, Renly’yle birlikte bir komplo hazırlıyordu ve Stannis’e taht vadeden bir mektup yazmıştı. Her şeyi kaybedebilirdik. Kıyısından döndük. Sansa bana gelip babasının planlarını anlatmasaydı...”

Tyrion şaşırmıştı. “Gerçekten mi? Kendi kızı?” Sansa iyi yürekli, zarif, sevgi dolu bir kız gibi görünüyordu.

“Kız aşk sarhoşuydu. Joffrey için her şeyi yapmaya hazırdı. Joffrey kızın babasının başını kestirip yaptığı şeye merhamet deyince aşk son buldu elbette.”

“Majesteleri insanların kalbini kazanmak için sıra dışı yöntemler kullanıyor,” dedi Tyrion çarpık bir gülümsemeyle. “Sör Barristan Selmy’yi Kral Muhafızları’ndan çıkarmak da Joffrey’nin fikri miydi?”

Cersei içini çekti. “Joffrey, Robert’ın ölümünden sorumlu tutabileceği birini arıyordu. Varys, Sör Barristan’ı önerdi. Neden olmasın? Bu sayede Kral

Muhafızları'nın kumandanı Jaime oldu. Joff da köpeğinin önüne küçük bir kemik attı. Sandor Clegane'e çok düşkün. Selmy'ye arazi ve bir kale teklif ettik, yaşlı bir aptalın hak ettiğinden çok daha fazlaydı bence."

"O yaşlı aptalın, Çamur Kapısı'nda kendisini yakalamak isteyen iki altın pelerinliyi biçtiğini duydum."

Cersei çok huzursuz görünüyordu. "Janos daha fazla muhafız göndermeliydi. Arzu ettiğim kadar ehil bir adam değil."

"Sör Barristan, Robert Baratheon'ın Kral Muhafızları'nın kumandanıydı," diye hatırlattı Tyrion. "Aerys Targaryen'ın yedi şövalyesinden sağ kalmayı beceren bir o, bir de Jaime var. İnsanlar Sör Barristan'ı, Ayna Kalkanlı Serwyn'e ya da Ejderha Şövalyesi Prens Aemon'a duyduğu saygıyla anıyor. Cesur Barristan'ı Robb Stark'la ya da Stannis Baratheon'la yan yana at sürerken gördüklerinde ne düşünecekler?"

Cersei gözlerini kaçırdı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Babam düşündü," dedi Tyrion. "Beni *bu yüzden* gönderdi işte. Bu saçmalıklara bir son vermem ve oğlunu hizaya getirmem için."

"Joff sana karşı da itaatkâr olmayacak. Beni bile dinlemiyor."

"Olacak."

"Neden olsun?"

"Senin onu asla incitmeyeceğini biliyor."

Cersei gözlerini kıstı. "Oğluma zarar vermene müsaade edeceğimi düşünüyorsan havale geçiriyorsun demektir."

Tyrion içini çekti. Ablası asıl görmesi gereken şeyi yine atlamıştı. "Joffrey benim yanımda en az senin yanında olduğu kadar güvende olacak," dedi. "Ama tehdit altında olduğunu *hissettiği* sürece itaatkâr davranacak." Kraliçenin elini tuttu. "Sen benim ablamsın. Kabul etsen de etmesen de bana ihtiyacın var. O çirkin demir koltukta oturmaya devam etmek istiyorsa, oğlunun da bana ihtiyacı var."

Cersei, Tyrion'ın ona dokunmaya cesaret etmesinden dolayı şaşkındı. "Sen her zaman çok bilmişin tekiydin."

"Olmaya çalışıyorum," dedi Tyrion sırıtarak.

"Denemeye değer... sakın yanılma Tyrion. Onaylarsam Kral Eli olursun ama

gerçekte *benim* El'im olacaksın. Bütün niyetini ve planlarını benimle paylaşacaksın. Benim onayım olmadan *hiçbir şey* yapmayacaksın. Anlıyor musun?"

"Ah, anlıyorum."

"Kabul ediyor musun?"

"Elbette," diye yalan söyledi Tyrion. "Seninim ablacığım." *Olmam gerektiği sürece.* "Pekâlâ, artık ortak bir amacımız olduğuna göre aramızda hiç sır kalmamalı. Joffrey, Eddard Stark'ın başını kestirdi. Varys, Sör Barristan'dan kurtuldu. Serçeparmak, Janos Slynt'i başımıza sardı. Peki, Jon Arryn'ı kim öldürdü?"

Cersei elini salladı. "Nereden bileyim?"

"Kartal Yuvası'ndaki yaslı dul, kocasını benim öldürdüğümü düşünüyor," dedi Tyrion. "Bu çılgın fikre nasıl kapılmış olabilir?"

"Gerçekten bilmiyorum. Aptal Eddard Stark da beni aynı şeyle suçladı. Lord Arryn'ın benimle ilgili şüpheleri olduğunu ima etti. Benim..."

"Sevgili Jaime'le yattığını mı düşünüyordu?"

Cersei tokat attı.

"Babamız kadar kör olduğumu mu sanıyorsun?" dedi Tyrion yanağını ovuşturarak. "Kime yalan söylediğin benim umrumda değil. Ama bacaklarını bir kardeşine açarken diğerine kapaman haksızlık."

Cersei tokat attı.

"Nazik ol Cersei. Sadece şaka yapıyorum. Dürüst olmam gerekirse senden daha zarif bir fahişeyi tercih ederim. Jaime'nin sende kendi görüntüsünden başka ne gördüğünü hiçbir zaman anlayamadım."

Cersei tokat attı.

Tyrion'ın yanakları kızarmıştı ve yanıyordu, buna rağmen gülümsedi. "Bunu yapmaya devam edersen sinirlenebilirim."

"Sinirlenmen neden umrumda olsun?"

"Bazı yeni dostlarım var," dedi Tyrion. "Onları hiç sevmeyeceğinden eminim. Robert'ı nasıl öldürdün?"

"O kendini öldürdü. Ben sadece yardım ettim. Yaver Lancel, Robert domuzun peşine düştüğünde ona güçlü bir şarap ikram etti. En sevdiği ekşi

şaraptı ama alışık olduğundan üç kat daha sertti. Leş kokulu ahmak, şaraba bayıldı. İstediği anda içmeyi bırakabilirdi ama hayır, bir matarayı dibine kadar tükettikten sonra yenisini istedi. İşin geri kalanını da domuz halletti. Cenaze ziyafetine katılmalıydın Tyrion. Daha önce böyle lezzetli domuz yememişsindir. Aşçılar hayvanı mantar ve elmayla kızarttı. Tadı zafer gibiydi."

"Sen bir dul olmak için yaratılmışsın sevgili ablacığım." Tyrion, büyük sersem Robert Baratheon'ı severdi, belki de ablasının adama karşı duyduğu tiksinti yüzünden. "Neyse, beni tokatlama işin bittiyse gitmeliyim." Kısa bacaklarını tuhaf bir şekilde çevirip sandalyeden indi.

Cersei kaşlarını çattı. "Sana gitmen için izin vermedim. Jaime'yi nasıl kurtarmayı planlıyorsun? Bilmek istiyorum."

"Bir planım olduğunda söylerim. Fikirler meyve gibidir, olgunlaşmaları için zaman geçmesi gerekir. Biraz caddelerde dolaşıp şehrin nabzını tutmayı düşünüyorum." Elini kapıdaki sfenksin kafasına koydu. "Son bir isteğim var. Sansa Stark'a zarar gelmemesini sağla. Kızların *ikisini* birden kaybetmenin bize bir faydası olmaz."

Tyrion, kapının dışında bekleyen Sör Mandon'ı başıyla selamladı ve kubbeli koridorda yürümeye başladı. Bronn yanına geldi ama Timett ortalarda görünmüyordu. "Kırmızı El'imiz nerede?" diye sordu.

"Keşfe çıktı. Onun türü koridorlarda beklemek için yaratılmamış."

"Umarım önemli birilerini öldürmez." Tyrion'ın Ay Dağları'ndan topladığı klan üyeleri, kendi bildikleri şekilde sadık adamlardı ama aynı zamanda gururlu ve kavgacıydılar. Kendilerine yapılan gerçek ya da hayal ürünü hakaretlere çelikle karşılık vermeye meyilliydiler. "Onu bulmaya çalış. Hazır gitmişken bütün adamların doyurulmalarını ve yerlerine yerleştirilmelerini sağla. El Kule'sinin arkasındaki barakalarda kalmalarını istiyorum. Yalnız kâhyaya söyle, Taş Kargalar'ı, Ay Kardeşleri'nin yakınına yerleştirmesin ve Yanık Adamlar için sadece onlara ait bir bölüm hazırlasın."

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Kırık Örs'e döneceğim."

Bronn sırıttı. "Korumaya ihtiyacın var mı? Şehrin çok tehlikeli olduğu söyleniyor."

“Lannister muhafızlarının kumandanını çağıracağım. Cersei’den daha az Lannister olmadığımı hatırlaması gerek. Casterly Kayası için yemin etti, Joffrey ya da ablam için değil.”

Tyrion bir saat sonra, bir düzine kırmızı pelerinli Lannister muhafızıyla çevrilmiş halde Kızıl Kale’den ayrıldı. Yivli kapının altından geçerken duvarın tepesindeki kazıklara geçirilmiş başları gördü. Katran ve çürüme yüzünden kapkara kesilmişlerdi, tanınmayacak haldeydiler. “Kumandan Vylarr,” diye seslendi. “Yarın sabah bu kafaların indirilmesini istiyorum. Temizlemeleri için sessiz rahibelere verin.” Başların ait olduğu bedenleri bulmak cehennem kadar zorlu bir iş olacaktı ama yapılması gerekiyordu. Bazı şeyler savaşın ortasında bile usulüne uygun yapılmalıydı.

Vylarr tereddütlü görünüyordu. “Majesteleri üç boş kazık dolana kadar kafaların duvarda kalmasını emretti,” dedi.

“Kaba bir tahminde bulunayım,” diye karşılık verdi Tyrion. “Biri Robb Stark için, diğerleri de Lord Renly ve Lord Stannis için. Doğru muyum?”

“Evet lordum.”

“Yeğenim bugün on üç yaşına girdi Vylarr. Bunu unutmamaya çalış. Kafalar yarın sabah indirilmiş olacak. Aksi takdirde boş kazıklardan birinin beklenmedik bir kiracısı olabilir. Anlatabiliyor muyum, Kumandan?”

“Bizzat ilgileneceğim lordum.”

“Güzel.” Atını mahmuzlayarak tırısa kaldırdı ve muhafızları arkasında bıraktı.

Cersei’ye şehrin nabzını tutmaya gideceğini söylemişti, bu tamamen yalan sayılmazdı. Tyrion Lannister gördüklerinden memnun olmamıştı. Kral Toprakları’nın caddeleri her daim gürültülü, kalabalık ve hareketliydi ama bu sefer caddeler tehlike kokuyordu. Tyrion’ın daha önceki ziyaretlerinden hatırlamadığı bir tehlike kokusu. Dokumacılar Caddesi’ndeki bir çöplüğün kenarında, üstüne sokak köpekleri çullanmış bir ceset yatıyordu ama bu durum kimsenin umrunda değildi. Altın pelerinli, siyah örgü zırhlı, demir sopalı Şehir Muhafızları ikili gruplar halinde caddelerde dolaşıyor ve görüntüye şahit oluyorlardı.

Dükkânlar yiyecek satan çiftçilerle değil, lime lime kıyafetler içindeki

adamlarla doluydu. Ne fiyat verildiğini hiç umursamadan evlerinden getirdikleri eşyaları satmaya çalışıyorlardı. Rastladığı üç beş yiyecek tezgâhındaki ürünler, geçen yıl olduklarından üç kat daha pahalıydı. Bir seyyar mangalcı şişe geçirdiği fareleri kızartıyordu. *"Taze fareler,"* diye bağırıyordu. *"Taze farelerim var."* Taze farelerin yaşlı ve çürümüş farelere tercih edilmesi normaldi ama asıl korkutucu olan kasapların sattığı şeylerle kıyaslanınca farelerin daha iştah açıcı görünmesiydi. Un Caddesi'ndeki her dükkânın kapısında bir nöbetçi vardı. Böyle karışık zamanlarda fırıncılar bile ekmekten çok daha düşük bir fiyata paralı asker kiralayabilirdi.

"Şehirde yiyecek sıkıntısı mı var?" diye sordu Vylarr'a.

"Biraz," diye yanıt verdi adam. "Nehir topraklarındaki savaş ve Lord Renly'nin Yüksek Bahçe'de ayaklanması yüzünden güney ve batı yolları kapatıldı."

"Peki sevgili ablam bu konuda ne yaptı?"

"Kral huzurunu yeniden sağlayabilmek adına adımlar atıyor," dedi Vylarr. "Lord Slynt, Şehir Muhafızları'nın sayısını üç katına çıkardı. Kraliçe de savunmamızı güçlendirmek için bin adam tahsis etti. Taş ustaları şehir duvarlarını güçlendiriyor. Marangozlar yüzlerce mancınık inşa ediyor. Yay ustaları ok üretiyor, demirciler kılıç döküyor ve Simyacılar Loncası on bin kavanoz çılgınateş hazırlıyor."

Tyrion eyerinin üstünde huzursuzca hareket etti. Cersei'nin boş durmamasına memnun olmuştu ama çılgınateş tehlikeli bir sıvıydı. On bin kavanoz çılgınateş Kral Toprakları'nı kızgın küle çevirmeye yeterdi. "Ablam bu kadar şeyin bedelini ödeyecek altını nereden buldu?" Kral Robert'ın hazineyi bomboş ve borç içinde bıraktığı herkesin malumuydu. Simyacıların diğerkâmlıkla alakası yoktu.

"Lord Serçeparmak ödeme yapmanın bir yolunu mutlaka buluyor lordum. Şehre girişi vergiye bağladı."

"Evet, bu işe yarayabilir," dedi Tyrion. *Zekice. Zekice ve zalimce.* Savaşın sürdüğü bölgelerdeki on binlerce insan, Kral Toprakları'ndaki sözde güvenlik için şehre akın ediyordu. Tyrion, Kral Yolu'nda annelere, çocuklara ve aç gözleriyle atına ve arabasına bakan babalara rastlamıştı. Şehir kapılarına

vardıklarında, savaşla aralarına şehrin kalın duvarlarını koyabilmek için her ücreti ödeyeceklerdi... ama çılgınateşten haberdar olsalardı bir kez daha düşünürlerdi.

Kırık Örs isimli han o duvarların görüş alanında, Tyrion'ın bu sabah şehre girdiği Tanrı Kapısı'nın yakınındaydı. Atını avluya soktu, bir delikanlı yanına koşup inmesine yardım etti. "Adamlarınla birlikte Kızıl Kale'ye dönebilirsin. Geceyi burada geçireceğim," dedi kumandana.

Kumandan huzursuzlandı. "Burada güvende olacak mısınız lordum?"

"Bu sabah handan ayrıldığımda ortalık Kara Kulaklar'dan geçilmiyordu. Yanında Cheyk kızı Chella olmayan adam asla tam anlamıyla güvende sayılmaz." Tyrion paytak adımlarıyla hanın kapısına doğru ilerlemeye başladı. Söylediklerinin ne manaya geldiğini çözmeye çalışan kumandanı avluda bıraktı.

Hanın ortak salonuna girdiğinde neşe dolu sesler tarafından karşılandı. Chella'nın kalın kahkahasını, Shae'in şarkı gibi gülüşünü duydu. Kız şöminenin yanındaki yuvarlak masada oturmuş şarabını yudumluyordu. Yanında, Kara Kulaklar'dan üç haydut ve sırtı Tyrion'a dönük şişman bir adam vardı. Tyrion haydutları muhafız olarak kızın yanında bırakmıştı, şişman adamın han kâhyası olduğu tahmin ediyordu ki... Shae, Tyrion'ı gördü, seslendi ve yabancı ayağa kalkıp arkasına döndü. "Lordum, sizi gördüğüme çok sevindim," dedi aşırı bir coşkuyla. Pudralı yüzünde tam bir hadım gülümsemesi vardı.

Tyrion tökezledi. "Lord Varys, sizi burada görmeyi ummuyordum." *Ötekiler alsın seni. Kızı nasıl bu kadar çabuk buldun?*

"Rahatsızlık verdiysem özür dilerim lordum," dedi Varys. "Genç leydiyle tanışmak için sabırsızlanıyordum."

"Genç leydi," diye tekrar etti Shae. Kelimelerin tadını çıkarıyor gibiydi. "Kısmen doğruyu söylediniz lordum. Gencim."

On sekiz, diye düşündü Tyrion. *On sekiz yaşında, bir fahişe ama son derece zeki ve çarşafların arasında bir kedi kadar becerikli. Kapkara iri gözleri, kapkara yumuşak saçları... tatlı, yumuşak, aç ağzı... o benim! Lanet olası hadım.*
"Rahatsızlık veren ben oldum sanırım Lord Varys," dedi Tyrion, kendini nazik olmaya zorlayarak. "İçeri girdiğimde neşeli kahkahalarınızı duydum."

"Lordum Varys, Chella'nın kulaklarına iltifat ediyordu. Böyle muhteşem bir

zincir yapabilmek için çok fazla adam öldürmüş olması gerektiğini söylüyordu," diye açıkladı Shae. Tyrion, kızın Varys'e *lordum* derken kullandığı tondan rahatsız olmuştu; yatak oyunları oynarlarken Tyrion'a da aynı ses tonuyla lordum diyordu. "Chella ona dedi ki sadece bir korkak zaten yenilmiş bir adamı öldürür."

"Cesur kişi yenik düşmanını sağ bırakır ve kaybettiği kulağını geri alması, utancından kurtulması için bir şans verir," diye açıkladı Chella. Ufak tefek esmer kadının boynunda kurutulmuş tam kırk altı insan kulağından yapılmış bir kolye vardı. Tyrion bir keresinde kulakları saymıştı. "Düşmanlarından korkmadığını ancak bu şekilde kanıtlarsın," diye ekledi Chella.

Shae, "Lordum Varys, eğer Kara Kulaklar'dan olsaydım tek kulaklı adamların kâbusunu görmekten uyku bile uyuyamazdım," diyerek güldü.

"Benim asla karşılaşmayacağım bir problem. Ben korkak bir adamım, bu yüzden düşmanlarımı öldürüyorum," diye karşılık verdi Tyrion.

Varys kıkırdadı. "Bizimle birlikte bir kadeh şarap içer misiniz lordum?"

"Bir kadeh şarap alırım," dedi Tyrion, Shae'in yanına oturdu. Kız ve Chella neler döndüğünün farkında değildi ama Tyrion anlamıştı. Hadım, *Genç leydiyle tanışmak için sabırsızlanıyordum,* derken, *Bu kızı saklamaya çalıştın, ben nerede olduğunu buldum, kim ve ne olduğunu öğrendim, işte buradayım,* demek istemişti aslında. Tyrion kendisine ihanet edenin kim olduğunu merak ediyordu. Kâhya, ahırda çalışan çocuk, kapıdaki nöbetçi... ya da kendi adamlarından biri?

"Şehre Tanrı Kapısı'ndan girmeyi seviyorum," dedi Varys, Shae'in kadehine şarap doldururken. "Nöbetçi kulübesinin duvarındaki oymalar eşsizdir. Çok etkileyici, sizce de öyle değil mi? Yivli kapının altından geçenleri izliyormuş gibi görünürler."

"Dikkat etmedim lordum," diye karşılık verdi Shae. "Sizi memnun edecekse yarın bakarım."

Zahmet etme tatlım, diye düşündü Tyrion şarap kadehini elinde çevirirken. *Oymalar zerre kadar umrunda değil. Bizi izlediğini anlatmaya çalışıyor. Kapıdan geçtiğimiz andan itibaren şehirde olduğumuzu bildiğini söylüyor.*

"Dikkatli olmalısın çocuğum," diye uyardı Varys. "Kral Toprakları son zamanlarda hiç güvenli değil. Bu caddeleri avcumun içi gibi bilirim ama bugün

buraya gelirken ben bile korktum. Yalnız ve silahsızdım. Bunlar karanlık vakitler ve her yer kanun tanımaz adamlarla dolu. Ah, maalesef. Bu canavarların soğuk çelikleri ve çelikten soğuk kalpleri var.” *Ben yalnız ve silahsız gelmiş olabilirim ama diğerleri ellerinde kılıçlarla gelecek*, diyordu.

Shae sadece güldü. “Bana zarar vermeye kalkışan adamın kulakları eksilir çünkü Chella onu haklar.”

Varys, dünyanın en komik hikâyesini duymuş gibi bir kahkaha attı ama Tyrion’a çevirdiği gözlerinde neşeden eser yoktu. “Genç leydiniz son derece tatlı bir hanım. Sizin yerinizde olsam ona çok iyi bakardım.”

“Benim niyetim de bu. Ona zarar vermeye kalkışanı... Bir Kara Kulak olamayacak kadar kısayım ve cesaretle ilgili bir iddiam da yok.” *Duyuyor musun hadım? Senin konuştuğun dili biliyorum. Kıza zarar verenin başını keserim.*

“Sizi yalnız bırakayım,” dedi Varys, ayağa kalktı. “Ne kadar yorgun olduğunuzu tahmin ediyorum. Sadece hoş geldiniz demek istemiştim lordum. Gelişinizin beni çok mutlu ettiğini bilmenizi isterim. Konseyin size acil ihtiyacı var. Kuyruklu yıldızı gördünüz mü?”

“Kısayım, kör değil,” dedi Tyrion. Kral Yolu’nda gökyüzünün yarısını kaplıyormuş gibi görünüyordu yıldız. Ay ışığını bile gölgede bırakıyordu.

“Sokaktaki halk, yıldıza Kızıl Ulak diyor,” dedi Varys. “Yeni bir kraldan önce haberci olarak gökyüzüne gelir, yanacak ateşlere ve dökülecek kanlara karşı onu uyarırmış.” Hadım pudralı ellerini birbirine sürttü. “Gitmeden önce size bir bilmece bırakabilir miyim Lord Tyrion?” Sorusunun cevabını beklemedi. “Bir odanın içinde üç güçlü adam oturuyor; bir kral, bir rahip ve bir altın zengini. Ortalarında alt tabakadan gelen, pek de zeki olmayan bir paralı asker duruyor. Büyük adamların her biri, paralı askere diğer ikisini öldürmesini emrediyor. ‘Öldür,’ diyor kral, ‘Ben senin gerçek hükümdarınım.’ ‘Öldür,’ diyor rahip, ‘Ben tanrılar adına konuşuyorum.’ ‘Öldür,’ diyor zengin adam, ‘Bütün altınlarım senin olacak.’ Bana söyleyin lordum; kim ölür, kim sağ kalır?” Hadım derin bir reverans yaparak arkasını döndü ve ortak salonun kapısına doğru yürüdü.

Varys salondan çıktığında Chella anırır gibi bir ses çıkardı, Shae yüzünü buruşturdu. “Zengin olan sağ kalır, öyle değil mi?”

Tyrion düşünceli bir halde şarabını yudumladı. “Belki, belki de değil. Bu paralı askerin kim olduğuna bağlı.” Kadehini masaya bıraktı. “Hadi, yukarı çıkalım.”

Shae merdivenin son basamağında Tyrion’ı beklemek zorunda kaldı. Kızın bacakları uzun ve güçlüydü ama Tyrion’ın bacakları kısa, şekilsiz ve ağrılıydı. “Beni özledin mi?” diye sordu kız, Tyrion son basamağa çıktığında. Uzanıp elini tuttu.

“Umutsuzca,” diye itiraf etti Tyrion. Shae’in boyu bir yetmişin altındaydı ve Tyrion buna rağmen kıza bakmak için kafasını kaldırmak zorundaydı... ama bu umrunda değildi ancak kafasını kaldırarak görebildiği kız çok güzeldi.

“Kızıl Kale’de kaldığın her gün beni umutsuzca özleyeceksin,” dedi Shae odalarının kapısından içeri girerlerken. “El Kulesi’ndeki yalnız ve soğuk yatağında yatarken beni özleyeceksin.”

“Çok doğru,” diye karşılık verdi Tyrion. Elinde olsa kızı Kızıl Kale’ye götürürdü ama Lord Tywin bunu kesinlikle yasaklamıştı. *Fahişeyi saraya götürmeyeceksin,* diye emretmişti. Shae’i şehre getirmek yeterince büyük bir başkaldırı sayılırdı. Sahip olduğu bütün güç babasından geliyordu, kız bunu anlamak zorundaydı. “Çok uzakta olmayacaksın,” diye söz verdi. “Muhafızlarla ve hizmetçilerle dolu bir evin olacak. Müsait olduğum her an yanına geleceğim.”

Shae odanın kapısı kapattı. Odanın dar penceresi, Visenya Tepesi’ni taçlandıran Yüce Baleor Septi’ni görüyordu ama Tyrion bambaşka bir manzaranın tadını çıkarıyordu. Shae eğildi, elbisesinin eteklerini tuttu, kollarını başının üstüne kaldırıp elbiseyi yere attı, iç çamaşırlarına itibar etmiyordu. Tyrion’ın önünde durdu, “Asla huzurlu olmayacaksın,” dedi. Çırılçıplak, pembe ve cezbediciydi.

“Yatağa her girişinde beni düşüneceksin. Sertleşeceksin ama yanında seni rahatlatacak kimse olmayacak. Uyuyamayacaksın, tabi kendi işini...” Tyrion’ın çok sevdiği o fettan tavırla gülümsedi. “Oraya bu yüzden mi *El Kulesi* diyorlar lordum?”

“Sessiz ol ve beni öp,” dedi Tyrion.

Kızın dudaklarındaki şarap tadını alıyordu. Becerikli parmakları kemerine doğru uzanırken diri göğüsleri Tyrion’ın bedenine yaslanıyordu. “Aslan,” diye

fısıldadı kız, Tyrion üstünü çıkarmak için öpüşmeye ara verdiğinde. “Tatlı lordum, Lannister devi.” Tyrion, yatağa ittiği kızın içine girdi. Kız, Yüce Baelor’u mezarından kaldıracak kadar yüksek bir çığlık attı ve tırnaklarını Tyrion’ın sırtına geçirdi. Tyrion bundan daha tatlı bir can acısı bilmiyordu.

Aptal, dedi kendine işleri bittiğinde, içe göçmüş yatağın tam ortasında çarşaflara dolanmış halde yatarlarken. *Sen asla ders almayacak mısın cüce? O bir fahişe. Aletini değil, altınlarını seviyor. Tysha’yı hatırlamıyor musun?* Parmağını kızın göğüs ucunda gezdirdi. Dokunur dokunmaz sertleşmişti. Kızın göğüslerinde az önceki sevişmeden kalan ısırık izleri duruyordu.

“Peki şimdi ne olacak lordum? Artık Kral Eli’sin, ne yapacaksın?”

“Cersei’nin asla tahmin edemeyeceği bir şey,” diye mırıldandı Tyrion yüzünü kızın boynuna gömerken. “Ben... adalet sağlayacağım.”

Bran

Bran, pencere sekisinin sert mermerini kuş tüyü yatağına ve yastıklarına tercih ediyordu. Yataktayken duvarlar üstüne geliyor, tavan bütün ağırlığıyla başına inecekmiş gibi görünüyordu. Yataktayken Kışyarı zindana, odası hücreye dönüşüyordu. Pencere kenarında hayat vardı, dünya hâlâ onu çağırıyordu.

Yürüyemiyordu, tırmanamıyordu, avlanamıyordu, bir zamanlar yaptığı gibi eline tahta kılıcını alıp dövüşemiyordu ama hâlâ *bakabiliyordu.* Akşam çöktüğünde, kulelerdeki elmas şekilli camların ardında yanan mumların ve şöminelerin ışığıyla parıldamaya başlayan Kışyarı pencerelerini izlemeyi, yıldızlara şarkı söyleyen ulu kurtları dinlemeyi seviyordu.

Son zamanlarda ulu kurtlar sık sık rüyalarına giriyordu. *Benimle konuluyorlar, kardeş kardeşe,* diye düşünüyordu kurtların ulumasını duyduğunda. Onların dilini anlıyordu... tam olarak değil ama neredeyse... sanki bir zamanlar bildiği, sonradan unuttuğu bir dilde konuşuyorlarmış gibi. Walderlar onlardan korkuyor olabilirlerdi ama Starklar'ın damarlarında kurt kanı dolaşıyordu. Yaşlı Dadı söylemişti. "Bazı insanlarda diğerlerinden fazla vardır," demişti.

Yaz'ın uluması uzun ve kederliydi, özlem ve yas doluydu. Tüylüköpek'in uluması vahşiydi. Sesleri avlularda ve duvarlarda yankılanıyor, kalabalık bir kurt sürüsü Kışyarı'nı ele geçirmiş gibi kaleyi çınlatıyordu. Oysa sadece iki ulu kurt vardı... bir zamanlar altı taneydiler. *Onlar da kardeşlerini özlüyorlar mıdır?* diye düşündü Bran. *Boz Rüzgâr'ı, Nymeria'yı, Leydi'yi, Hayalet'i çağırıyorlar mıdır? Onların eve dönmesini, yeniden bir arada olmayı istiyorlar mıdır?*

Bran, kurtların son zamanlarda niye bu kadar fazla uluduğunu sorduğunda, "Bir kurdun aklından ne geçtiğini kim bilebilir ki?" demişti Sör Rodrik Cassel. Annesi Leydi Catelyn, yokluğunda kaleyi yönetme işini Sör Rodrik'e devretmiş, şövalyeyi Kale Kumandanı ilan etmişti. Adamın böyle sohbetlere ayıracak çok az vakti vardı artık.

"Özgürlük istedikleri için uluyorlar," demişti Farlen. Kışyarı'nın barınak

başıydı, tıpkı tazıları gibi o da ulu kurtları sevmiyordu. “Duvarlar arasında yaşamak istemiyorlar, onları suçlayabilir miyiz? Vahşi yaratıklar vahşi doğaya aittir.”

“Avlanmak istiyorlar,” demişti aşçı Gage kuyruk yağı küplerini büyük güveç tenceresine atarken. “Kurtlar insanlardan çok daha iyi koku alır. Av kokusu alıyorlar.”

Üstat Luwin bu fikirlere katılmamıştı. “Kurtlar genellikle ay çıktığında ulur. Kuyruklu yıldız için uluyorlar. Ne kadar parlak olduğunu görüyor musun Bran? Büyük ihtimalle onu ay zannediyorlar.”

“Kurtlar senin üstattan daha akıllı,” demişti yabanıl kadın. “Gri adamın unuttuğu gerçekleri onlar hatırlıyor.” Cümleleri söylerkenki tavrı Bran’ı ürpertmişti. Kuyruklu yıldızın ne anlama geldiğini sormuştu kadına. “Ateş ve kan,” demişti kadın. “Daha iyi şeyler değil evlat.”

Kütüphane yangınından kurtarabildikleri parşömenleri düzenlerken, yıldızın ne anlama geldiğini Rahip Chayle’a da sormuştu. “Mevsimleri kesen kılıç,” diye yanıtlamıştı Rahip Chayle ve çok kısa bir zaman sonra Eski Şehir’den beyaz bir kuzgun gelmiş, yaz mevsiminin bittiğini haber veren bir mektup getirmişti. Yani, Rahip Chayle haklıydı.

Yaşlı Dadı farklı düşünüyordu ve o herkesten daha uzun zamandır hayattaydı. “Ejderhalar,” demişti. Gözleri kör denebilecek kadar kötü durumdaydı, kuyruklu yıldızı görmemişti ama onu *koklayabildiğini* iddia ediyordu. “Ejderhalar geliyor evlat,” diye ısrar etmişti.

Hodor, sadece, “Hodor,” demişti. Bildiği tek kelime buydu.

Ve ulu kurtlar ulumaya devam etti. Nöbetçiler küfürler savurdu. Barınaktaki köpekler öfkeyle havladı. Ahırlardaki atlar bölmelerini tekmeledi. Walderlar tir tir titredi. Üstat Luwin bile uykusuzluktan şikâyet etti. Sadece Bran şikâyetçi değildi. Tüylüköpek, Küçük Walder’ı ısırınca, Sör Rodrik ulu kurtların tanrı korusundan çıkarılmamalarını emretmişti ama Kışyarı’nın duvarları seslerle tuhaf oyunlar oynuyordu. Bazen, uluma sesleri Bran’ın penceresinin altından, avludan geliyormuş gibi duyuluyordu. Bazen de kurtların gezici nöbetçiler gibi siperlerin üstünde yürüdüğüne yemin edebilirdi Bran. Keşke onları görebilseydi.

Nöbetçi Salonu’nun ve Çan Kulesi’nin üstünde asılı duran kuyruklu yıldızı

görebiliyordu. Daha uzakta, siyah siluetli gargoyleleri mor şafağa doğru uzanan alçak ve yuvarlak İlk Kule'yi de görüyordu. Bran bir zamanlar bu yapıların içindeki ve dışındaki bütün taşları avcunun içi gibi bilirdi. Herhangi bir çocuğun yolda yürüdüğü kolaylıkla hepsine tırmanmıştı. Çatılar onun gizli sığınaklarıydı. Yıkık kulenin tepesine yuvalanmış kargalar en iyi arkadaşlarıydı.

Ve sonra düştü.

Bran hatırlamıyordu ama herkes düştüğünü söylüyordu. Doğru olmalıydı. Ölümden dönmüştü. Düştüğü yere, yani İlk Kule'nin çatısından dışarı uzanan gargoylelere baktığında midesi tuhaf bir hisle düğümleniyordu. Artık tırmanamıyordu, yürüyemiyordu bile. Kılıç da sallayamıyordu. Bir şövalye olmaya dair kurduğu hayaller kafasının içinde çürüyordu.

Yaz, Bran'ın düştüğü gün ve kemikleri parçalanmış halde bilinçsizce yatağında yattığı bütün günler boyunca ulumuştu. Robb uzaklara gitmeden önce anlatmıştı bunu. Yaz, Bran için yas tutmuştu ve Tüylüköpek'le Boz Rüzgâr onun ağıtlarına eşlik etmişti. Babasının ölüm haberini taşıyan kanlı kuzgunun geldiği gece de ulumuştu kurtlar. O gece Rickon'la birlikte Üstat Luwin'in yuvarlak salonundaydılar, ormanın çocuklarından bahsediyorlardı. Kurtlar uluyarak Üstat Luwin'i pencereye çağırmıştı.

Peki şimdi kimin yasını tutuyorlar? diye düşündü kederle. Artık Kuzey Kralı olan ağabeyi Robb bir düşman tarafından katledilmiş olabilir miydi? Piç kardeşi Jon Kar, Sur'dan mı düşmüştü? Annesi ya da kız kardeşlerinden biri mi ölmüştü? Ya da üstadın, rahibin, Yaşlı Dadı'nın düşündüğü gibi bunun başka bir sebebi mi vardı?

Bu şarkıların ne anlama geldiğini bilmeliyim. Rüyalarında dağlara tırmanabiliyordu, bütün kulelerden daha yüksek buzlu dağlara. Zirveye çıkıyor, dolunayın tam altında duruyordu. Eskiden olduğu gibi bütün dünya ayaklarının altına seriliyordu.

"Uuuuu," diye bağırdı çekinerek. Ellerini ağzının iki yanına götürdü, başını kuyruklu yıldıza doğru kaldırdı, *"Uuuuuuuuuuu, huuuuuuuuuu,"* diye ulumaya başladı. Kulağa aptalca geliyordu. Bir çocuğun tiz, güçsüz ve sığ çığlıydı bu, bir kurdun uluması değil. Buna rağmen Yaz cevap verdi ve Tüylüköpek ona katıldı. Bran tekrar uludu. Sürüden geri kalanlar birlikte şarkı söylüyordu.

Sesi kapıya bir nöbetçi gelmesine sebep oldu. Burnunda kocaman bir yağ bezesi olan Samankafa, penceresinde uluyan Bran'ı görünce, "İyi misiniz prensim?" diye sordu.

Ona prens demeleri kendisini garip hissetmesine sebep oluyordu ama sonuçta o Robb'un veliahtıydı ve Robb, Kuzey Kralı ilan edilmişti. Kafasını çevirip nöbetçiye doğru ulumaya başladı, *"Uuuuuuuu, huuuuuu."*

Nöbetçi odadan çıktı, geri döndüğünde yanında Üstat Luwin vardı. "Evlat, bu canavarlar senin yardımın olmadan da yeterince gürültü yapıyorlar." Bran'ın yanına gelip elini alnına koydu. "Geç oldu, hemen uyumalısın."

"Kurtlarla konuşuyorum," dedi Bran, yaşlı adamın elini iterek.

"Samankafa'ya seni yatağına götürmesini mi emretmeliyim?"

"Yatağıma kendim gidebilirim." Mikken duvarlara demir barlar takmıştı, Bran kendini kollarıyla kaldırarak odanın içinde hareket edebiliyordu. Zor işti, çok ağır hareket ediyordu ve kol kasları yanıyordu ama kucakta taşınmaktan nefret ediyordu. "İstemezsem uyumak zorunda değilim."

"Bütün insanlar uyumak zorundadır Bran. Prensler bile."

"Uyuduğum zaman bir kurda dönüşüyorum. Kurtlar rüya görür mü?"

"Her yaratık rüya görür ama insanların gördüğü gibi değil."

"Ölüler rüya görür mü?" diye sordu babasını düşünerek. Bir taş ustası, Kışyarı'nın altındaki mahzen mezarda babasının granitten bir benzerini yapıyordu.

"Bazılar evet, bazıları hayır," diye cevap verdi üstat.

"Ağaçlar rüya görür mü?"

"Ağaçlar? Hayır."

"Görürler," dedi Bran kendinden emin bir tavırla. "Onlar ağaç rüyaları görür. Bazen rüyamda bir ağaç görüyorum. Tanrı korusundaki büvet ağacına benziyor. Bana sesleniyor. Kurtlu rüyalar daha güzel. Kokular alıyorum, hatta bazen kanın tadını hissedebiliyorum."

Üstat Luwin boynuna sarılmış üstat zincirine dokundu. "Diğer çocuklarla daha fazla zaman geçirseydin..."

"Çocuklardan nefret ediyorum," dedi Bran, Walderlar'ı kastederek. "Size onları göndermenizi söylemiştim."

Üstat Luwin'in yüz ifadesi sertleşti. "Freyler leydi annenin himayesinde. Onun emriyle buraya getirildiler. Onları göndermek senin haddin değil ve tavrın da hoş değil. Onları gönderirsek nereye gidecekler?"

"Evlerine. Onların yüzünden Yaz'ı göremiyorum."

"Küçük Walder Frey kendi arzusuyla saldırıya uğramadı," dedi üstat. "Ben de isteyerek ısırılmamıştım."

"Bunları yapan Tüylüköpek'ti." Rickon'un siyah ulu kurdu o kadar vahşiydi ki bazen Bran bile ondan korkuyordu. "Yaz, kimseyi ısırmadı."

"Yaz, tam da bu odanın ortasında bir adamın boğazını parçaladı, unuttun mu? İşin doğrusu, ağabeylerinin kar yığını içinde bulduğu küçük yavrular büyüdüler ve tehlikeli canavarlara dönüştüler. Frey oğlanları onlardan korkacak kadar akıllı."

"Aslında Walderlar'ı tanrı korusuna kapatmalıyız. Orada istedikleri kadar geçit lordu oyunu oynarlar. Yaz da benim yanıma döner. Eğer ben prenssem neden lafımı dinlemiyorsunuz? Dansçı'ya binmek istiyorum ama Göbekli kapıdan çıkmama izin vermiyor."

"Doğru olanı yapıyor. Kurt Ormanı tehlikelerle dolu. Son gezide olanlardan sonra bunu sen de biliyorsun. Bir hain tarafından esir alınıp Lannisterlar'a satılmak mı istiyorsun?"

"Yaz, beni korur," diye inat etti Bran. "Bir prensin yelken açmasına, ormanda domuz avına çıkmasına, mızrak müsabakası yapmasına izin verilmeli."

"Bran, çocuğum, neden kendine işkence ediyorsun? Belki bir gün bunların hepsini yaparsın. Daha sekiz yaşındasın."

"Bir kurt olmayı isterdim. O zaman ormanda yaşardım, istediğim zaman uyurdum ve Arya'yla Sansa'yı bulurdum. Onların kokusunu alırdım ve gidip onları kurtarırdım. Tıpkı Boz Rüzgâr gibi Robb'un yanında savaşa katılırdım. Kral Katili'nin boğazını dişlerimle parçalardım. O zaman savaş biterdi, herkes Kışyarı'na geri dönerdi. Eğer bir kurt olsaydım..." Uludu. *"Uuuuuuuuu."*

Luwin sesini yükseltti. "Gerçek bir prens..."

"UUUUUUUUU," Bran daha yüksek sesle ulumaya başladı. *"HUUUUUUU."*

Üstat teslim oldu. "Nasıl istersen çocuğum." Yarı bezgin, yarı üzgün bir

ifadeyle odadan çıktı.

Bran yalnız kaldığında ulumak bütün cazibesini yitirdi. Bir süre sonra sustu. Ben onları iyi karşılamıştım, dedi kendi kendine pişmanlık içinde. *Ben Kışyarı lorduydum, gerçek bir lord, öyle davranmadığımı söyleyemez.* Walderlar, İkizler'den Kışyarı'na geldiğinde onları ilk istemeyen Rickon olmuştu aslında. Dört yaşındaki çocuk çığlıklar atmış, bu yabancıları değil, annesini, babasını ve Robb'u istediğini söylemişti. Rickon'u sakinleştirip Freyler'i uygun şekilde karşılayan Bran olmuştu. Onlar için sofra kurdurmuş, onları şöminenin karşısında konuk etmişti. Üstat Luwin bile iyi iş çıkardığını söylemişti.

Ama bunlar oyundan önceydi.

Oyun bir kütük, bir çomak ve suyla oynanıyordu. İçinde epey bağrışma da vardı. Walderlar suyun en önemli şey olduğunu söylemişlerdi. Kütük yerine kalas parçası hatta taş bile kullanabilirdin ve çomak yerine ince bir dal parçası dahi olurdu. Bağırmak zorunda da değildin ama su olmazsa oyun da yoktu. Üstat Luwin ve Sör Rodrik, Kurt Ormanı'ndaki derelere gitmelerine izin vermedikleri için çocuklar tanrı korusundaki bulutlu gölcükte oynamaya karar verdiler. Walderlar, yer altından çıkan sıcak ve köpüklü suları ilk defa görüyorlardı ama ikisi de oyunun bu suda daha eğlenceli olacağından emindi.

Her iki çocuğun adı da Walder Frey'di. Büyük Walder, İkizler'de daha pek çok Walder olduğunu söylemişti. Hepsi büyükbabaları Lord Walder Frey'in adını almışlardı. Rickon bunu duyduğunda, "Kışyarı'nda herkesin *kendi* ismi vardır," demişti mağrur bir tavırla.

Oyun basitti. Kütük suyun içine koyuluyordu. Oyunculardan biri elinde sopasıyla kütüğün üstüne çıkıp geçit lordu oluyordu. Diğer oyuncu suyu geçmek istediğinde, "Ben geçit lorduyum, gelen kimdir?" diye soruyordu. Diğer oyuncu kim olduğunu ve geçidi kullanmasına neden izin verilmesi gerektiğini açıklayan bir konuşma yapıyordu. Lord, konuşma yapanın yemin etmesini emredip sorular sorabilirdi. Diğer oyuncu doğru cevap vermek zorunda değildi. "Belki," demek şartıyla yeminlerin bağlayıcılığı yoktu. Yani oyunun hilesi, geçit lorduna fark ettirmeden "belki" demekti. Daha sonra lordla dövüşüp yeni geçit lordu olabilirdi. "Belki," demediyse oyun dışında kalırdı. Lord arzu ettiği anda dövüşmeye karar verebilirdi ve çomak kullanmasına izin verilen tek oyuncu

oydu.

Oyun birbirlerini iteklemekten, birbirlerine vurmaktan ve, “Belki,” dendi mi denmedi mi diye tartışmaktan ibaret gibi görünüyordu. Küçük Walder sık sık lord oluyordu.

Kırmızı suratlı, göbekli oğlan daha uzun ve tıknaz olmasına rağmen Küçük Walder’dı. Büyük Walder’ın sert hatlı bir yüzü vardı, zayıftı ve diğer Walder’dan on beş santim kadar kısaydı. “Benden elli gün büyük,” diye açıklamıştı Küçük Walder. “Eskiden benden uzundu ama ben daha hızlı büyüdüm.”

“Kardeş değiliz, kuzeniz,” diye eklemişti Büyük Walder. “Ben Jammos’un oğlu Walder’ım. Babam, Lord Frey’in dördüncü karısından doğan oğlu. Küçük Walder ise Merrett’in oğludur. Büyükannesi, Lord Frey’in üçüncü karısı Crakehall. Benim yaşım daha büyük ama taht sırasında o benden daha önde.”

“Sadece elli iki gün büyüksün,” diye itiraz etmişti Küçük Walder. “Ve ikimiz de İkizler’i yönetemeyeceğiz aptal.”

“Ben yöneteceğim,” diye karşılık vermişti Büyük Walder. “Bizden başka Walderlar da var. Sör Stevron’un torunu Kara Walder veraset sırasında dördüncü. Sör Emmon’ın oğlu Kırmızı Walder var. Piç Walder var ama o vâris değil. Onun soyadı Nehir, Frey değil. Bir de Walda isimli kızlar var.”

“Ve Tyr. Tyr’i hep unutuyorsun.”

“Ama onun adı Wal*tyr,* Walder değil. Sırada çok arkamızdan geliyor, önemsiz. Ondan hiçbir zaman hoşlanmadım hem.”

Sör Rodrik, Jon Kar’ın eski odasını kuzenlere vermişti. Jon Kar, Gece Nöbetçileri’ne katılmıştı ve asla geri dönmeyecekti. Bran bundan nefret ediyordu. Freyler, Jon’un yerini almaya çalışıyordu sanki.

Walderlar aşçının yanında çalışan Şalgam ve Joseth’in kızları Bandy ve Shyra’yla geçit lordu oyunu oynarken Bran özlem dolu gözleriyle onları izlemişti. Walderlar, Bran’ın hakem olmasını ve oyuncuların, “Belki,” deyip demediğine karar vermesini istemişti ama oyun başladıktan kısa bir süre sonra Bran tamamen unutulmuştu.

Bağrışmaları ve su seslerini duyan diğer çocuklar da gelmişti: Barınaktaki kız Pella, Cayn’in oğlu Calon, Lord Eddard’la birlikte Kral Toprakları’nda can veren Şişman Tommy’nin oğlu Tomtom. Bir süre sonra hepsi sırılsıklam olmuş,

çamur içinde kalmıştı. Pella tepeden tırnağa kahverengi olmuştu. Kızın saçları yosunla kaplanmıştı. Kahkaha atmaktan nefes alamıyordu. Bran, lanet kuzgunun geldiği geceden beri böyle kahkahalar duymamıştı. *Eğer bacaklarımı kullanabiliyor olsaydım hepsini yenerdim,* diye düşünmüştü hüzünle. *Benden başka kimse geçit lordu olamazdı.*

Sonunda koşarak Rickon gelmişti, yanında Tüylüköpek vardı. Çomak için mücadele eden Şalgam'la Küçük Walder'ı izledi. Şalgam dengesini kaybedip gürültüyle suya gömülünce, "Ben! Şimdi de ben! Ben de oynamak istiyorum," diye bağırdı. Küçük Walder kabul etti. Tüylüköpek, Rickon'un arkasından gidince, "Hayır, kurtlar oynayamaz. Sen Bran'ın yanında kal," dedi Rickon, kurda. Ve kurt, Bran'ın yanında kaldı...

...Küçük Walder elindeki çomakla Rickon'un karnına vurana kadar. Siyah kurt bir anda yerinden fırlayıp kütüğe doğru atıldı. Su kana bulanmıştı, Walderlar çığlık atıyordu. Rickon kahkahalara boğulmuştu. Hodor bağırmaya başladı. "Hodor! Hodor! Hodor!"

Bu olaydan sonra, Rickon garip bir şekilde Walderlar'dan *hoşlandığına* karar verdi. Geçit lordu oyununu bir daha oynamadılar ama başka oyunlar da vardı; canavarlar ve kızlar, şatoma gel, kedi ve fare. Walderlar, Rickon'la birlikte mutfaktan kek çalıyor, duvarlar boyunca koşuyor, barınaktaki hayvanlara kemik atıyor ve Sör Rodrik'in gözetiminde kılıç talimi yapıyordu. Rickon onları mahzen mezara bile götürmüştü. Bran bunu duyduğunda, "Buna hakkın yok," diye bağırmıştı küçük kardeşine. "Orası bizim yerimiz. *Starklar*'ın yeri!" Ama Rickon umursamamıştı.

Odasının kapısı açıldı. Üstat Luwin'in elinde yeşil bir kavanoz vardı, Osha ve Samankafa da yaşlı adamın yanındaydı. "Sana bir uyku ilacı yaptım Bran."

Osha, Bran'ı kemikli kollarının altından tutup kaldırdı. Bir kadın için çok uzundu ve çelik gibi güçlüydü.

"Bu ilaç sayesinde rüyasız bir uyku uyuyacaksın," dedi Üstat Luwin kavanozun kapağını açarken. "Tatlı ve düşsüz bir uyku."

"Gerçekten mi?" diye sordu Bran. İnanmak istiyordu.

"Evet. İç."

Bran içti. Yoğun ve tortulu bir şuruptu ama içinde bal vardı, kolay

yutuluyordu.

“Sabaha kendini çok daha iyi hissedeceksin.” Luwin, Bran’a gülümsedi ve odadan çıktı.

Osha oyalandı. “Yine kurt rüyaları mı evlat?”

Bran başıyla onayladı.

“Bu kadar fazla direnmemelisin evlat. Yürek ağacıyla konuştuğunu gördüm. Belki tanrılar sana cevap veriyordur.”

“Tanrılar?” diye mırıldandı Bran. Gözleri kapanmaya başlamıştı bile. Osha’nın yüzü bulanıklaştı. *Tatlı, düşsüz bir uyku,* diye düşündü.

Ama üstüne karanlık örtüldüğünde yine tanrı korusundaydı. Yeşil gri muhafız ağaçlarının, zaman kadar yaşlı meşelerin arasında sessizce ilerliyordu. *Yürüyorum,* diye düşündü mutluluk içinde. Bir yanı bunun sadece bir rüya olduğunu biliyordu ama yürüyebilmenin düşü bile yatak odasındaki tavan, kapı ve duvarlardan ibaret olan gerçekten daha güzeldi.

Ağaçların altı karanlıktı ama kuyruklu yıldız yolunu aydınlatıyordu. Bran sağlam adımlar atıyordu, dört *sağlam* bacağıyla hareket ediyordu, güçlü ve hızlıydı. Ayaklarının altında yumuşakça çıtırdayan kuru yaprakları, kalın kökleri, sert taşları ve humuslu toprağın derin katmanlarını hissedebiliyordu. Güzel bir histi.

Keskin ve sarhoş edici kokular kafasını doldurmuştu: Sıcak havuzlardan yükselen çamurlu yosun, toprakta çürüyen yapraklar, meşelerdeki sincaplar. Sincapların kokusu, ağzındaki kan tadını ve dişlerinin arasında parçalanan kemiklerin sesini hatırlattı. Ağzı salya doldu. Karnını doyuralı yarım gün bile olmamıştı ama ölü et yemenin keyifli bir yanı yoktu. Ağaçların tepesinde, yaprakların arasında güvenle gevezelik eden sincapların sesini duyabiliyordu. Bran ve kardeşinin olduğu toprağa inmeyecek kadar akıllılardı.

Kardeşinin kokusunu da alıyordu: Tanıdık, topraksı, güçlü ve tüyleri kadar kara bir esans. Kardeşi öfke içinde duvarlar boyunca koşuyordu. Bıkmadan, yorulmadan, gece gündüz, çemberler çizerek arıyordu... bir av, bir çıkış yolu, annesini, kardeşlerini, sürüsünü... arıyor, arıyordu ama bir türlü bulamıyordu.

Ağaçların arkasında duvarlar yükseliyordu, insan eliyle üst üste dizilmiş ölü kayalar bu canlı korununun üstüne eğiliyordu. Gri lekelerle ve yosunlarla kaplı

ama bir kurdun zıplayıp aşamayacağı kadar yüksek ve kalın duvarlara açılmış bütün delikler, onu ve kardeşini ormana hapseden demir ve ahşap çubuklarla kapatılmıştı. Kardeşi her deliğin önünde duruyor, öfkeyle dişlerini gösteriyordu ama yollar hep kapalı kalıyordu.

İlk gece aynı şeyleri o da yapmıştı ve bunların işe yaramadığını öğrenmişti. Hırlamak yolları açmıyordu. Duvarlar diplerinde koşmakla geri gitmiyordu. Bacağını kaldırıp bir ağacı işaretlemek insanları uzakta tutmuyordu. Dünya üzerlerine kapanmıştı. Ama duvarlarla çevrili ormanın ötesinde hâlâ o gri, devasa mağara duruyordu. Hatırladı: *Kışyarı.* Aniden sesi duydu. İnsan elinden çıkmış gökyüzü kadar yüksek tepelerin arkasındaki gerçek dünya onu çağırıyordu. Ya cevap verecekti ya da ölecekti, biliyordu.

Arya

Şafaktan akşam karanlığına kadar yolculuk ediyorlardı. Ormanlardan, meyve bahçelerinden, özenle sürülmüş tarlalardan, küçük köylerden, kalabalık pazar kasabalarından, hisarlardan geçiyorlardı. Karanlık çöktüğünde kamp kuruyor ve kuyruklu yıldızın ışığında karınlarını doyuruyorlardı. Arya, ağaçların arasında parıldayan diğer kamp ateşlerini görebiliyordu. Kral Yolu her geçen gün biraz daha kalabalıklaşıyordu ve her akşam daha fazla kamp kuruluyordu.

Yol gece gündüz insanlarla doluydu; yaşlılar ve çocuklar, önemli adamlar ve sıradan insanlar, çıplak ayaklı kızlar ve henüz süt emen bebekleriyle kadınlar. Bazıları at arabalarında, bazıları öküzlerin çektiği üstü açık çiftlik arabalarının arkasında yolculuk ediyordu. Bazılarının bineği vardı: Yük atı, midilli, katır, eşek, yürüyebilen herhangi bir şey. Arya, bir demir ustasının içi aletlerle dolu el arabasını ittiğini görmüştü, arabanın içinde örs bile vardı. Bir süre sonra başka bir adamın başka bir el arabasını ittiğine şahit olmuştu ancak bu defa arabanın içinde battaniyelere sarılı iki bebek yatıyordu. Çoğu, sırtlarında eşyaları, yüzlerinde yorgun ve umutsuz bir ifadeyle yayan yolculuk ediyordu. Güneye doğru yürüyorlardı. Şehre, Kral Toprakları'na doğru. Onca insanın içinde Yoren ve kafilesi dışında kuzeye giden kimse yoktu.

Yolcuların çoğu silahlıydı. Arya hançerler, bıçaklar, oraklar, baltalar, üç beş kişinin elinde de kılıçlar görmüştü. Bazıları, ağaç kütüklerinden yapılmış tokmaklar ya da dallardan budanmış yumrulu sopalar taşıyordu. Yoren'in arabalarını gördüklerinde hemen silahlarına davranıyor, tehdit dolu bakışlarla kafileyi süzüyorlardı ama sonunda sessizce iki yana açılıp geçmelerine izin veriyorlardı. Otuz kişilik bir kafile arabalarında ne olduğu önemsenmeyecek kadar kalabalık sayılırdı.

Gözlerinle bak, dedi Syrio. *Kulaklarınla duy.*

Bir gün, deli bir kadın yolun kenarında durup kafileye bağırmıştı. "Aptallar! Hepinizi öldürecekler, ahmaklar!" Kadın korkuluk gibi zayıftı. Gözleri çökmüştü, ayakları kan içindeydi.

Ertesi sabah gösterişli bir tüccar, Yoren'in yanına gidip bütün arabaları ve arabaların içindekileri dörtte bir fiyatına satın almayı teklif etmişti. "Savaştayız, isterlerse her şeyine el koyabilirler. Mallarını bana satman çok daha akıllıca olur dostum." Yoren kafasını çevirip tükürmüştü.

Arya yoldaki ilk mezarı o gün görmüştü, yolun kenarında, küçük bir çocuğun üstünü örten küçük bir toprak yığını. Yumuşak toprağa bir kristal parçası saplanmıştı. Lommy kristali almak istediğinde Boğa çocuğa engel olmuş, ölülere saygısızlık etmemesini söylemişti. Birkaç fersah sonra Praed başka mezarlar göstermişti. Mezar görmedikleri tek gün geçmiyordu artık.

Arya bir gece, sebebini bilmediği bir korkuyla aniden uyanmıştı. Kızıl Kılıç gökyüzünü binlerce yıldızla paylaşıyordu. Yoren'in horlamasını, kamp ateşinin çıtırtılarını, hatta eşeklerin boğuk sesli kıpırdanmalarını duyabiliyordu ama gece tuhaf bir sessizliğe gömülmüş gibi geliyordu ona. Dünya nefesini tutmuştu sanki. O garip sessizlik Arya'yı ürpertmişti. Elini İğne'nin kabzasına koyarak tekrar uyumuştu.

Sabah olduğunda ve Praed uyanmadığında, Arya sessizliğin sebebini anlamıştı. Duyamadığı ses Praed'in öksürüğüydü. Onlar da bir mezar kazarak paralı asker Praed'i uyanamadığı yere gömdüler. Yoren, adamı toprakla örtmeden önce üstündeki değerli eşyaları aldı. Bir adam paralı askerin çizmelerine talip oldu, bir diğeri hançerine. Miğferi ve örgü zırhı paylaşıldı. Yoren, adamın uzunkılıcını Boğa'ya verdi. "Kolların güçlü. Belki bunu kullanmayı öğrenebilirsin," dedi. Tarber isimli bir çocuk Praed'in mezarına bir avuç meşe palamudu attı. Belki toprakta bir meşe ağacı büyür, mezarın yerini gösterirdi.

O akşam bir kasabada, duvarları sarmaşıklarla kaplı bir handa mola verdiler. Yoren kesesindeki sikkeleri saydı ve birer kap sıcak yemek için yeterli paraları olduğuna karar verdi. "Handa kalamayız, dışarıda kamp kuracağız ama kullanabileceğiniz bir hamam var. Sıcak suya ve sabuna ihtiyacı olan gidebilir."

Arya, artık Yoren kadar kadar kötü kokuyor olmasına rağmen hamama gitmeye cesaret edemezdi. Kıyafetlerinin içinde yaşayan bazı yaratıklar Bit Çukuru'ndan buraya kadar onunla birlikte gelmişti, onları boğmak doğru olmazdı. Tarber, Turta ve Boğa, yıkanmak isteyen adamların oluşturduğu sıraya

girdiler. Diğerleri hanın ortak salonuna gitti. Yoren at arabasının arkasına zincirlediği üç adama bile maşrapalarla bira gönderdi.

Sonunda herkes domuz turtası ve kızarmış elmayla karnını doyurdu. Hanın kâhyası hepsine birer kupa ısmarladı. “Kardeşlerimden biri yıllar önce siyahları kuşandı,” dedi adam. “Sör Malcolm’a ait mutfakta çalışırdı, akıllı bir delikanlıydı ama bir gün efendisinin masasından karabiber aşırırken yakalandı. Tadını seviyordu, hepsi bu. Sadece bir çimdik karabiber. Sör Malcolm sert adamdır. Sur’da karabiber var mı?” Yoren kafasını iki yana salladı. “Yazık. Lync biberi sever.”

Arya bira kupasından ufak bir yudum aldı. Babası ziyafetler sırasında biraz bira içmelerine izin verirdi. Sansa yüzünü buruşturup şarabın çok daha lezzetli olduğunu söylerdi ama Arya biranın tadından yeterince hoşlanıyordu. Elindeki kupa, babasını ve Sansa’yı düşünmesine sebep olmuştu.

Han, güneye giden insanlarla doluydu. Yoren tam tersi istikamete doğru yolculuk ettiklerini söylediğinde salondaki kalabalıktan hayret dolu sesler yükseldi. “Çok zaman geçmeden geri döneceksiniz,” dedi kâhya. “Kuzeye gitmek zor. Arazilerin yarısı yandı. İnsanlar karanlıkta gizlice yola çıkıp kaçmaya çalışıyor. Kaçamayanlar duvarların arkasında esir.”

“Bizim için fark etmez,” dedi Yoren inatla. “Tully ya da Lannister, Nöbet taraf tutmaz.”

Lord Tully benim büyükbabam, diye düşündü Arya. Onun için fark ediyordu ama dudağını ısırıp sessizce dinledi.

“Sadece Tullyler ve Lannisterlar değil,” dedi kâhya. “Ay Dağları’ndan inen vahşi adamlar da var. Taraf tutmadığını bir de onlara anlatmaya çalış istersen. Starklar da işin içinde. Genç Stark, merhum El’in oğlu...”

Arya başını uzatarak konuşulanları daha iyi duymaya çalıştı. Kâhya, Robb’dan mı bahsediyordu?

“Oğlan bir ulu kurtla birlikte savaşıyormuş,” dedi sarı saçlı bir adam.

“Aptalca dedikodular,” dedi Yoren.

“Bana söyleyen adam kendi gözleriyle görmüş. At büyüklüğünde bir ulu kurt olduğuna dair yemin etti.”

“Yemin etmek söylediklerini gerçek yapmaz Hod,” diye karşılık verdi kâhya.

“Mesela sen, bana olan borcunu ödeyeceğine dair yemin edip duruyorsun ama daha tek sikke bile vermedin.” Ortak salondan kahkaha sesleri yükseldi, sarı saçlı adamın yüzü kıpkırmızı kesildi.

“Kurtlar bu yıl çok kötüydü,” dedi yeşil pelerini yolculuk lekeleriyle kaplı, soluk benizli başka bir adam. “Tanrı Gözü civarındaki kurt sürüleri daha önce hiç olmadıkları kadar korkusuzca saldırdılar. Koyunları, köpekleri, inekleri parçaladılar. İnsanların yaşadığı yerlere yaklaşmaktan da çekinmiyorlar. Gece vakti ormanlarda dolaşmak hayatınıza mal olabilir.”

“Ah, bütün bunlar masal. Hiçbiri gerçek değil.”

“Ben aynı şeyleri kuzenimden duydum ve kuzenim yalancı biri değildir,” dedi yaşlı bir kadın. “Çok büyük bir sürü görmüş. En az yüz kurt varmış. İnsan katilleri. Sürünün lideri bir dişiymiş. Yedinci cehennemden gelen bir sürtük.”

Bir dişi kurt. Arya düşünceli bir halde elindeki bira kupasını çeviriyordu. Tanrı Gözü, Üç Dişli Mızrak’a yakın mıydı? Keşke bir haritası olsaydı. Nymeria’yı Üç Dişli Mızrak’ta bırakmıştı. Onu terk etmek istememişti ama Jory başka seçeneklerinin olmadığını söylemişti. Eğer kurt onlarla birlikte kalırsa Joffrey’yi ısırdığı için öldürülecekti. Joffrey ısırılmayı hak etmişti ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Nymeria’yı uzaklaştırmak için bağırmak, taş atmak zorunda kalmışlardı. Ulu kurt Arya’nın attığı taşlar gövdesine isabet edene kadar onları takip etmekten vazgeçmemişti. *Şimdi görse beni tanımaz,* diye düşündü Arya. *Tanısa da benden nefret ediyordur.*

Yeşil pelerinli adam, “O cehennem sürtüğünün köyün içine kadar girdiğini duydum,” diyerek lafa karıştı. “O gün pazar kurulmuş. Kalabalıkmış. Ulu kurt hiç çekinmeden insanların arasına girip annesinin kucağındaki bir bebeği kapmış. Lord Mooton bu hikâyeyi duyunca kurdu avlamak için yemin etmiş. Oğullarını da alıp av tazılarıyla birlikte kurdun izini sürmüş. Sürtüğün yuvasını bulmuşlar ama canlarını zor kurtarmışlar. Tazılardan biri bile sağ kalmamış.”

“Bu aptalca bir hikâye,” diye parladı Arya. Kendine hâkim olamamıştı. “Kurtlar bebek yemezler.”

“Sen bu konuda ne biliyorsun ki delikanlı?” diye sordu yeşil pelerinli adam.

Arya verecek bir cevap düşünemeden Yoren konuştu. “Bira oğlanı çarptı, hepsi bu.”

“Hayır çarpmadı. Kurtlar bebek *yemezler...*”

“Dışarı çık *delikanlı...* ve büyükler konuşurken çeneni kapalı tutmayı öğrenene kadar orada kal,” diye bağırdı Yoren. Arya’yı ahırlara açılan yan kapıya doğru sertçe itti. “Git dedim. Seyis atlarımıza su vermiş mi kontrol et.”

Arya öfkeyle dışarı çıktı. *“Yemezler,”* diye mırıldandı. Tekme attığı taş yuvarlandı, arabalardan birinin altında sıkışarak durdu.

“Delikanlı,” diye seslendi biri. Arkadaşça bir sesti. “Güzel delikanlı.”

Zincirlenmiş adamlardan biri konuşuyordu. Arya elini İğne’nin kabzasına götürerek temkinli adımlarla arabaya yaklaştı.

Adam elindeki boş bira maşrapasını havaya kaldırdı. “Bu adama biraz daha bira iyi gelecek. Bu kadar ağır zincirler insanı susatıyor.” Zincire vurulmuş üç adamdan en genç olanıydı. Güçlü ve yakışıklı görünüyordu. Her zaman gülümsüyordu. Yolculuk sırasında iyice kirlenip matlaşmış saçlarının yarısı kırmızı, yarısı beyazdı. “Bu adamın banyo yapmaya da ihtiyacı var,” diye ekledi Arya’nın ona baktığını görünce. “Senin gibi bir delikanlının da arkadaşa ihtiyacı var.”

“Benim arkadaşlarım var,” dedi Arya.

“Ben göremiyorum,” dedi burnu olmayan diğer esir. İri ve kısa bir adamdı, kocaman elleri vardı. Başı, kolları, göğsü ve hatta sırtı kapkara kıllarla kaplıydı. Adam, Yaz Adaları’ndan gelen bir kitapta gördüğü maymun resmini hatırlatıyordu Arya’ya. Yüzünün ortasındaki delik adama uzun süre bakmayı güçleştiriyordu.

Kel kafalı esir ağzını açıp devasa beyaz bir kertenkele gibi tısladı. Arya irkilerek geri çekilince adam ağzını iyice açtı, bir ağaç köküne benzeyen dilini dışarı çıkarıp sallamaya başladı. “Kes şunu,” diye bağırdı Arya.

“Hücre arkadaşlarını seçme özgürlüğün olmuyor,” dedi yakışıklı olan. Konuşma tarzındaki bir şeyler Syrio’yu hatırlatıyordu. “Bu iki beyefendi nezaket nedir bilmiyor. Bu adam onlar adına özür diliyor. Sana Arry diyorlar, öyle değil mi?”

“Yumurtakafa diyorlar,” diye karşılık verdi burunsuz esir. “Yumurtakafa Yumurtasurat Sopalıoğlan. Dikkatli ol Lorathlı. Sana kılıcıyla saldırabilir.”

“Bu adam yol arkadaşlarından utanıyor Arry,” dedi yakışıklı esir. “Bu adam,

Özgür Şehir Lorath'tan gelen Jaqen H'ghar. Bu adamın kötü huylu yol arkadaşlarının adı Rorge –maşrapasını burunsuz adama doğru kaldırdı– ve Isırgan." Isırgan iğne gibi sarı dişlerini göstererek tekrar *tıs*ladı. "Bir adamın adı olmalı, öyle değil mi? Isırgan konuşamıyor, yazamıyor ama dişleri çok keskin. Bu yüzden herkes ona Isırgan diyor ve o da gülümsüyor. Seni korkuttu mu?"

Arya arabadan uzaklaştı. "Hayır." *Bana zarar veremezler,* dedi kendine. *Zincirlerle bağlılar.*

Yakışıklı adam maşrapasının içini gösterdi. "Bu adamın ıslanmaya ihtiyacı var."

Burunsuz Rorge küfrederek boş bira maşrapasını Arya'ya fırlattı. Ellerine takılı demir halkalar yüzünden sakarca hareket ediyordu. Buna rağmen Arya kenara çekilmeseydi maşrapa tam kafasına isabet edecekti. "Bize bira getir sivilceli. *Hemen!*"

"Kes sesini!" Böyle bir durumda Syrio'nun ne yapacağını düşündü Arya. Tahta talim kılıcını çekti.

"Yakına gel," dedi Rorge. "Gel de o kılıcı kıç deliğine sokup seni kanlı kanlı becereyim."

Korku kılıçtan derin keser. Arya cesaretini toplayıp arabaya yaklaştı. Her adım bir öncekinden zordu. *Dişi kurt kadar gözü kara, durgun su kadar sakin.* Syrio'nun sözleri kafasında çınlıyordu, o asla korkmazdı. Arabanın tekerleğine dokunacak kadar yaklaşmıştı ki Isırgan zincirlerini şıngırdatarak ayağa kalktı ve Arya'ya doğru atıldı. Zincirler adamın ellerini Arya'nın suratından on santim geride durdurdu. Isırgan tısladı.

Arya adama vurdu. Küçük gözlerinin tam ortasına sert bir darbe.

Isırgan çığlık atarak geriledi. Kendini toparlayınca bütün gücünü zincirlere yükleyerek tekrar öne atıldı. Arabanın zeminine sabitlenen demir halkalara geçirilmiş zincirler iyice gerildi. Arya kuru ahşaptan çıkan çatırdama sesini duyabiliyordu. Isırgan'ın kollarındaki damarlar iyice kabarmıştı, kocaman elleri Arya'yı yakalamak için uzanıyordu. Zincirler bir kez daha engel oldu ve adam sonunda sırtüstü yere devrildi. Yanaklarındaki akıntılı yaralardan kan süzülüyordu.

"Bu delikanlıda akıldan çok cesaret var," dedi Jaqen H'ghar.

Arya geri geri yürüyerek arabadan uzaklaştı. Omzuna bir el dokunduğunu hissedince kılıcına davranarak hızla arkasına döndü ama gelen Boğa'ydı.

"Ne yapıyorsun?"

Boğa, kendini savunmak istiyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Yoren bu üçünün yanına yaklaşmamamızı söylemişti."

"Beni korkutmuyorlar," diye karşılık verdi Arya.

"Öyleyse sen aptalsın. *Beni* korkutuyorlar." Boğa elini kılıcının kabzasına götürdü. Rorge gülmeye başladı. "Şunların yanından uzaklaşalım."

Arya ayağıyla toprağı eşeledi ama Boğa'nın onu hanın kapısına doğru sürüklemesine izin verdi. Rorge'un kahkahaları ve Isırgan'ın tıslamaları arkalarından geldi. "Dövüşmek ister misin?" diye sordu Boğa'ya. Bir şeylere vurmak istiyordu.

Boğa şaşkınlık içinde Arya'ya bakıyordu. Hâlâ ıslak olan siyah saçları masmavi gözlerinin üstüne düşmüştü. "Canını yakarım."

"Yakamazsın."

"Ne kadar güçlü olduğumu bilmiyorsun."

"Ne kadar hızlı olduğumu bilmiyorsun."

"Bunu sen istedin Arry," dedi Boğa. Bir zamanlar Praed'e ait olan uzunkılıcı çekti. "Ucuz çelikten yapılmış ama gerçek bir kılıç."

Arya, İğne'yi kınından çıkardı. "Bu pahalı bir çelikten yapıldı. Yani seninkinden daha gerçek."

Boğa kafasını salladı. "Seni kesersem ağlamayacağına söz ver."

"Eğer sen de söz verirsen." Döndü ve su dansçısı duruşuna geçti. Boğa kıpırdamamıştı. Arya'nın arkasındaki bir şeye bakıyordu. "Sorun ne?" diye sordu Arya.

"Altın pelerinliler," dedi Boğa tedirgin bir ifadeyle.

Olamaz, diye düşündü Arya ama dönüp arkasına baktığında Şehir Muhafızları'ndan altı altın pelerinlinin Kral Yolu'nda olduğunu gördü. Biri yüksek rütbeliydi; dört altın diskle süslenmiş siyah emaylı bir göğüs zırhı giyiyordu. Hanın kapısında durdular. *Gözlerinle bak.* Syrio'nun sesi fısıltıya dönüşmüştü. Gözleri, eyerlerin altındaki beyaz köpükleri gördü, demek ki hayvanlar uzun zaman mola vermeden koşmuşlardı. *Durgun su kadar sakin* bir

şekilde kolunu tuttuğu Boğa'yı sık bir çalılığın arkasına götürdü.

"Neler oluyor? diye sordu Boğa. "Ne yapıyorsun, bırak beni."

"Gölge kadar sessiz," diye fısıldadı Boğa'yı yere çekerken. Yoren'in adamlarından bazıları hâlâ hamamın önünde sıra bekliyordu. "Hey siz," diye bağırdı altın pelerinlilerden biri. "Nöbet'e katılmak için şehirden ayrılanlar sizler misiniz?"

"Olabiliriz," diye yanıt verdi temkinli bir ses.

"Size katılmayı tercih ederiz," dedi yaşlı Reysen. "Sur çok *soğuk* diye duyduk."

Yüksek rütbeli muhafız atından indi. "Aranızdaki bir delikanlıyı götürmek üzere emir aldım..."

Yoren handan çıktı, eli siyah sakalındaydı. "Kimmiş o delikanlı?" diye sordu.

Diğer altın pelerinliler de atlarından indi. "Neden saklanıyoruz?" diye sordu Boğa fısıltıyla.

"Beni istiyorlar," dedi Arya. Boğa'nın kulakları sabun kokuyordu. "Sessiz ol."

"Kraliçe delikanlıyı istiyor yaşlı adam. Sen burnunu sokma," dedi yüksek rütbeli muhafız. Kemerinden mühürlü bir belge çıkardı. "İşte, Majesteleri'nin emri."

Boğa, çalılığın arkasında merakla başını sallıyordu. "Kraliçe *seni* neden istesin ki Arry?"

Arya çocuğun koluna vurdu. "Sessiz ol!"

Yoren emir belgesinin üstündeki mühre dokundu. "Güzelmiş," dedi. "Gel gör ki oğlan artık Gece Nöbetçileri'ne ait. Şehirdeyken ne yaptığının önemi yok."

"Kraliçe senin fikirlerini umursamaz yaşlı adam, ben de umursamam," dedi muhafız. "Oğlanı götüreceğiz."

Arya kaçmayı düşündü ama sürdüğü eşek muhafızların atlarından hızlı koşamazdı. Kaçmaktan yorulmuştu üstelik. Sör Meryn onu almaya geldiğinde kaçmıştı, babası öldürüldüğünde tekrar kaçmıştı. Gerçek bir su dansçısı olsaydı, İğne'yi çekip muhafızların önüne dikilir, hepsini öldürür ve bir daha kimseden kaçmak zorunda kalmazdı.

"Kimseyi götüremeyeceksiniz," dedi Yoren kararlı bir tavırla. "Bu işler için

kanunlar var.”

Altın pelerinli kılıcını çekti. “İşte sana kanun.”

Yoren çeliğe baktı. “Bu kanun değil, sadece kılıç. Bende de bir tane var.”

Muhafız gülümsedi. “Aptal olma yaşlı adam. Yanımda beş adam var.”

Yoren tükürdü. “Benim yanımda otuz adam var.”

Altın pelerinli güldü. “Bu sefiller mi?” diye sordu kırık burunlu başka bir muhafız. Kılıcını çekti, “İlk kim?” diye bağırdı.

Tarber saman balyasına saplanmış bir tırmığı aldı ve, “Ben,” diye karşılık verdi.

“Hayır ben,” dedi Kesik Jack. İri taş ustası üstünden hiç çıkarmadığı iş önlüğünün cebindeki çekici aldı.

“Ben,” diye bağırdı Kurz elindeki keskin deri yüzme bıçağıyla.

“Ben de,” dedi Koss yayını iyice gererek.

“Hepimiz,” dedi Reysen. Sürekli taşıdığı uzun ve sert kalas parçasını havaya kaldırdı.

Dobber çırılçıplak halde hamamdan çıktı. Bohça haline getirdiği kıyafetlerini kucağında taşıyordu. Dışarıda olup bitenleri görünce hançeri dışındaki bütün eşyalarını yere atıp, “Kavga mı var?” diye sordu.

“Öyle görünüyor,” dedi Turta. Yerden iri bir kaya parçası aldı. Arya gördüklerine inanamıyordu. Turta’dan *nefret ediyordu!* Oğlan kendini Arya için tehlikeye mi atıyordu?

Kırık burunlu muhafız olanları hâlâ eğlenceli buluyormuş gibi görünüyordu. “Kızlar, temiz bir dayak yemek istemiyorsanız taşlarınızı ve sopalarınızı kaldırın. Bir kılıcın hangi ucundan tutulacağını bile bilmiyorsunuz.”

“Ben *biliyorum!*” diye bağırdı Arya bu insanların da Syrio gibi onu korumaya çalışırken ölmesine izin vermeyecekti. Vermeyecekti! Çalılığın arkasından çıktı. Elinde İğne vardı, dansçı duruşuna geçti.

Kırık burunlu muhafız kahkaha attı. Yüksek rütbeli adam, Arya’yı süzdü. “Kılıcını kınına sok küçük kız. Kimse sana zarar vermek istemiyor.”

“Ben *kız* değilim,” diye bağırdı Arya öfkeyle. Bu adamların derdi neydi? O kadar yolu onu bulmak için gelmişlerdi. Şimdi tam karşılarında duruyordu ama adamlar sadece gülümsüyordu.

“Biz *onu* almaya geldik.” Muhafız kısakılıcının ucuyla Arya’nın arkasından çalılıktan çıkan Boğa’yı gösterdi.

Ama gözlerini bir an için bile olsa Yoren’den ayırmakla hata etmişti. Kara kardeşin kılıcı göz açıp kapayıncaya kadar yüksek rütbelinin boğazına dayanmıştı. “Kimseyi almayacaksın. Boğazının kesilmesini istiyorsan başka. Hâlâ ikna olmadıysan, şu hanın salonunda on beş kardeşim daha var. Senin yerinde olsaydım, boğazıma dayalı bıçaktan kurtulur, popomun yanaklarını şişman atımın sırtına koyar, dörtnala şehre doğru giderdim.” Tükürdü ve kılıcını biraz daha bastırdı. “Şimdi!”

Yüksek rütbelinin yumruğu çözüldü, kılıcı yere düştü.

“Bu bizde kalacak,” dedi Yoren. “Sur’da iyi kılıçlar lazım.”

“Dediğin gibi olsun. Ama sadece şimdilik.” Altın pelerinliler kılıçlarını kaldırıp atlarına bindi. “Sur’a çok hızlı gitseniz iyi olur yaşlı adam. Geri döndüğümde piç oğlanın başıyla birlikte seninkini de keseceğim.”

“Bunlardan daha iyi adamlarla gel,” dedi Yoren. Kılıcının küt tarafıyla muhafızın atının sağrısına vurdu. Hayvan koşmaya başladı. Diğer muhafızlar da yüksek rütbelinin arkasından gitti.

Muhafızlar gözden kaybolunca Turta sevinç çığlıkları atmaya başladı ama Yoren hiç olmadığı kadar kızgın görünüyordu. “Aptal! Bizimle işi bitti mi sanıyorsun? Bir dahaki sefere sakince yanıma gelip mühürlü bir belge uzatmayacak. Hamamdakileri dışarı çıkar. Hemen yola koyulmalıyız. Bütün gece at sürersek aramızı biraz açabiliriz belki.” Yüksek rütbelinin kılıcını yerden aldı. “Bunu kim ister?”

“Ben!” diye bağırdı Turta.

“Arry’nin üstünde denemeye kalkma,” dedi Yoren. Kılıcı çocuğa uzatıp Arya’ya doğru yürüdü ama Boğa’yla konuştu. “Kraliçe seni istiyor evlat.”

Arya’nın aklı karışmıştı. “Kraliçe neden *onu* istesin?”

Boğa kaşlarını çatarak Arya’ya baktı. “Seni neden istesin? Lağım faresinden başka bir şey değilsin!”

“Sen de piçin tekinden başka bir şey değilsin!” Bir piç taklidi yapıyor da olabilirdi. “Gerçek adın ne senin?”

“Gendry,” dedi oğlan kendi adının ne olduğundan emin değilmiş gibi.

“Herhangi biri sizi neden ister bilmiyorum,” dedi Yoren. “Sebebi ne olursa olsun sizi götüremezler. Atları alın. Altın pelerinli gördüğünüz anda, peşinizde ejderha kuyruğu varmış gibi Sur’a doğru koşturun. Onların geri kalanımızla derdi yok.”

“Sen hariç,” dedi Arya. “Muhafız senin kafanı da keseceğini söyledi.”

“O mesele,” dedi Yoren. “Kafamı omuzlarımın üstünden alabilirse, onun olsun.”

Jon

“Sam,” diye seslendi Jon yumuşak bir sesle.

Hava; kâğıt, toz ve mazi kokuyordu. Deri ciltli kitaplarla ve parşömenlerin saklandığı sepetlerle tıka basa dolu olan ahşap raflar tavana kadar uzanıyordu. Kitap yığınlarının arkasına gizlenmiş bir lambadan sarı, soluk bir ışık sızıyordu. Jon elindeki meşaleyi söndürdü. Çok eski ve kuru kâğıtlara ateşle yaklaşma riskini göze alamazdı. Işığı takip ederek ahşap kaplı tavanın altındaki dar koridorlarda ilerledi. Giydiği siyahlar onu gölgelerin arasındaki bir gölgeye dönüştürüyordu. Uzun suratlı, siyah saçlı, gri gözlü bir gölgeye. Köstebek derisinden yapılmış siyah eldivenler takmıştı. Sağ elinde bir eldiven vardı çünkü eli yanmıştı. Sol elinde bir eldiven vardı çünkü sadece tek eline eldiven taktığında kendisini aptal gibi hissediyordu.

Samwell Tarly, taş duvara oyulmuş gömme odadaki çalışma masasında oturuyordu. Sarı ışık duvara asılmış lambadan geliyordu. Jon’un ayak seslerini duyunca başını kaldırdı.

“Bütün gece burada mıydın?”

“Burada mıydım?” Sam şaşkın görünüyordu.

“Kahvaltıya gelmedin, yatağın da bozulmamış.” Rast, Sam’in kaçmış olabileceğini bile söylemişti ama Jon buna asla inanmazdı. Kaçmak bir çeşit cesaret gerektirirdi ve Sam cesur bir delikanlı sayılmazdı.

“Sabah mı oldu? Buradayken anlamak mümkün değil.”

“Sam, sen tatlı bir ahmaksın,” dedi Jon. “Sert ve soğuk zeminde yattığımız gecelerde o yatağı çok özleyeceksin.”

Sam esnedi. “Üstat Aemon bazı haritalar bulmam için yollamıştı. Lord Kumandan’a lazımmış. Zaman mefhumunu... Jon, *kitaplara* bak. Daha önce böyle kitaplar gördün mü? *Binlercesi* var!”

Jon etrafa bakındı. “Kışyarı’nın kütüphanesinde yüzlercesi var. Haritaları bulabildin mi?”

“Ah, evet.” Sosis kalınlığındaki tombul parmağıyla masanın üstünü kaplayan

kitapları, parşömenleri gösterdi. “En az bir düzine.” Kıvrılmış bir parşömeni açtı. “Boyalar solmuş ama haritacının işaretlediği yabanıl köylerini görebilirsin. Bir kitap daha var... nereye kayboldu bu? Az önce okuyordum.” Birkaç parşömeni kenara itince altta kalan deri ciltli, tozlu kitap ortaya çıktı. “İşte *bu*,” dedi saygı dolu bir ses tonuyla. “Bu kitap. Gölge Kule’den Donuk Kıyı’daki Issız Bölge’ye kadar yapılan bir keşfin kaydı. Redwyne isimli bir korucu tarafından yazılmış. Tarihler düşülmemiş ama Kuzey Kralı Dorren Stark’tan bahsediliyor. Yani Fetih’ten önce yazılmış olmalı. Jon, *devlerle* savaşmışlar! Hatta Redwyne ormanın çocuklarıyla pazarlık etmiş, her şey burada yazılı.” Olağanüstü bir özenle kitabın sayfalarını çevirmeye başladı. “Haritalar da çizmiş, bak...”

“Belki sen de kendi keşif gezini kaleme almalısın Sam.”

Jon cesaret verici bir tonla konuşmak istemişti ama buna rağmen yanlış şeyler söylemişti. Yarın sabah çıkacakları yolculuk Sam’in hatırlamak istediği son şey bile değildi. Parşömenleri rastgele karıştırmaya başladı. “Başka haritalar da var. İyice incelemek için yeterli vaktim olsaydı... her şey karmakarışık. Ben hepsini düzenleyebilirim, yapabileceğimi biliyorum ama zaman alır... doğrusunu söylemek gerekirse *yıllar* sürer.”

“Mormont’un, haritaları daha erken isteyeceğinden eminim.” Jon sepetten bir rulo aldı, üzerindeki toz tabakasına üfledi. Ruloyu açarken kâğıt tomarının bir köşesi pul pul döküldü. Kaşlarını çatarak, “Baksana bu ufalanıyor,” dedi.

“Biraz nazik ol.” Sam masanın arkasından dolanıp Jon’un yanına geldi. Yaralı bir hayvanı tutuyormuş gibi kâğıtları dikkatle elinden aldı. “Eskiden önemli kitapların nüshaları çıkarılırdı. İhtiyaç duyulduğu zaman kullanmak için. En eski olanların en az elli nüshası yazılmıştır.”

“Bunun nüshasını çıkarmakla uğraşma bence. Yirmi üç kasa tuzlu balık, on sekiz kavanoz balık yağı, bir varil tuz...”

“Envanter listesi,” dedi Sam. “Belki de bir satış faturası.”

“Altı yüzyıl önce kaç kasa tuzlu balık yendiğini kim umursar ki?” diye sordu Jon.

“Ben umursarım,” diyerek yanıt verdi Sam. Kâğıt tomarını özenle dürüp sepete geri koydu. “Bu çeşit kayıt defterlerinden çok fazla şey öğrenebilirsin. O zamanlar Nöbet’te kaç adam olduğunu anlayabilirsin mesela. Nasıl yaşadıklarını,

ne yediklerini...”

“Yemek yiyorlardı,” dedi Jon. “Ve tıpkı bizim gibi yaşıyorlardı.”

“Çok şaşırabilirsin Jon. Bu kütüphane bir hazine sayılır.”

“Eğer sen öyle diyorsan doğrudur,” dedi Jon ama şüpheliydi. Hazinede altın, gümüş ve değerli taşlar olurdu. Toz, örümcekler ve çürüyen deri ciltler değil.

“Öyle diyorum,” diye parladı şişman çocuk. Jon’dan büyüktü. Kanunların gözünde yetişkin bir erkek sayılıyordu ama onu çocuktan başka bir şey olarak düşünmek imkânsızdı. “Büvet ağaçlarına oyulmuş yüzlerin resimlerini buldum. Ormanın çocuklarının konuştuğu dille ilgili bir kitap da var. Bu kütüphanedeki kitaplardan bazıları Hisar’da bile yoktur. Eski Valyria parşömenleri, binlerce yıl önceki üstatlar tarafından tutulmuş mevsim kayıtları...”

“Kitaplar geri döndüğümüzde de burada olacaklar, bir yere gittikleri yok.”

“*Eğer* geri dönersek...”

“Yaşlı Ayı yanına tam iki yüz deneyimli adam alıyor, adamların dörtte üçü korucu. Qhorin Yarımel de Gölge Kule’den yüz adam getiriyor. Lord babanın Boynuz Tepe’deki kalesinde kalıyormuşsun gibi güvende olacaksın.”

Samwell Tarly hafifçe gülümsemeyi başarabildi. “Babamın kalesinde de hiçbir zaman güvende değildim.”

Tanrılar zalim şakalar yapıyor, diye düşündü Jon. Büyük keşif gezisine çıkmak için can atan Pyp, Kurbağa ve daha pek çok kardeş Kara Kale’de kalıyordu ama korkaklığını itiraf etmiş, iğrenç şekilde şişman, çekingen, ata binmekten aciz, kılıç kullanamayan Samwell Tarly, Tekinsiz Orman’la yüzleşmek zorundaydı. Yaşlı Ayı yanına iki kafes kuzgun alıyordu, böylece Kara Kale’ye yolculuklarıyla ilgili haberler gönderebilecekti. Üstat Aemon kördü ve bu zorlu yolculuğa dayanamayacak kadar yaşlıydı, bu yüzden onun yerini kâhyası almalıydı. “Kuzgunlarla ancak sen ilgilenebilirsin Sam. Üstelik Grenn’e mukayyet olabilmek için yardımına ihtiyacım var.”

Sam’in çenesi titredi. “Kuzgunlarla sen de ilgilenebilirsin. Grenn de ilgilenebilir, *herhangi* biri bu işi yapabilir,” dedi çaresiz, zayıf bir sesle. “Size ne yapmanız gerektiğini öğretirim. Sen de okuma yazma biliyorsun, Lord Mormont’un mesajlarını yazabilirsin.”

“Ben Yaşlı Ayı’nın kâhyasıyım. Aynı zamanda yaveri de olmak zorundayım.

Atıyla ilgileneceğim, çadırını kuracağım; kuzgunlarla uğraşacak vaktim olmayacak. Sam, sen yemin ettin. Gece Nöbetçileri'nin yeminli kardeşisin artık."

"Gece Nöbetçileri'nin yeminli bir kardeşi bu kadar korkmamalı."

"Hepimiz korkuyoruz. Korkmamak için aptal olmak gerek." Geçen iki yıl içinde keşfe çıkan pek çok korucu kaybolmuştu. Hatta Jon'un amcası Benjen Stark bile geri dönemeyenler arasındaydı. Amcasının iki adamını ormanda ölü bulmuşlardı ama Kale'ye getirdikleri cesetler gecenin karanlığında canlanmıştı. O geceyi hatırlayınca yanık parmakları kasıldı. Masmavi yanan gözleri ve kapkara kesilmiş soğuk elleriyle ayağa kalkan ölü Othor, Jon'un rüyalarına giriyordu hâlâ ama bunu Sam'e hatırlatmak yapılacak en yanlış şey olacaktı. "Korkmak utanılacak bir şey değil. Babam hep bunu söylerdi. Önemli olan korkuyla nasıl baş ettiğimizdir. Hadi, sana yardım edeyim de haritaları toparlayalım."

Sam başıyla isteksizce onayladı. Kitaplıkların oluşturduğu koridorlar o kadar dardı ki kütüphaneden tek sıra halinde çıkmak zorunda kaldılar. Mahzenin kapısı, kardeşlerin solucan yolu dediği, Kara Kale'nin iç kalelerini ve kulelerini birbirine bağlayan rüzgârlı tünellerden birine çıkıyordu. Solucan yolları yaz mevsimi süresince nadiren kullanılırdı ama kış bambaşka bir meseleydi. Kar kalınlığı neredeyse on beş metreyi bulup kuzeyden esen buz rüzgârları uluyarak geldiğinde bu tüneller Kara Kale'yi bir arada tutardı.

Çok *yakında*, diye düşündü Jon merdivenleri tırmanırken. Üstat Aemon'a yaz mevsiminin bittiği haberini getiren ulağı görmüştü. Hisar'dan gönderilen kuzgun, Hayalet kadar beyaz ve sessizdi. Jon çok küçük bir çocukken kış görmüştü ama herkes o kışın çok kısa sürdüğünü ve çok hafif geçtiğini söylerdi. Bu kış farklı olacaktı. Bunu iliklerinde hissediyordu.

Sonunda dışarı çıktıklarında Sam dik basamaklar yüzünden nefese nefese kalmıştı. Sert ve ani bir rüzgâr Jon'un pelerinini havalandırdı. Hayalet, tahıl ambarının önünde yatmış uyuyordu. Jon'un ayak seslerini duyar duymaz uyandı, beyaz kuyruğunu dikip yanına koştu.

Sam kafasını kaldırıp Sur'a baktı. İki yüz metreden yüksek buzlu bir dağ gibi gökyüzüne çıkıyordu. Jon, Sur'un canlı olduğunu düşünürdü bazen, sanki

kendisine ait ruh halleri vardı. Sur'un üstündeki buz tabakasının rengi ışıkla sürekli değişirdi. Bazen donmuş nehirler gibi mavi, bazen eski karlar gibi kirli beyaz, güneş bulutların arkasına saklandığında aşınmış taşlar gibi gri. Sur göz alabildiğince doğuya ve batıya uzanırdı. O kadar büyüktü ki kaleler ve uzun kuleler Sur'un yanında görünmez olurdu. Sur dünyanın sonuydu.

Ve biz Sur'un ötesine gidiyoruz.

Gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı ama bulutların arkasındaki kızıl ışık hâlâ görülüyordu. Kara kardeşler kuyruklu yıldıza (yarı şakayla) Mormont'un Meşalesi diyordu. Yaşlı adamın Tekinsiz Orman'daki yolunu aydınlatmak için tanrılar tarafından gönderilmiş olmalıydı.

"Kuyruklu yıldız iyice parlaklaştı, artık gündüzleri bile görülebiliyor," dedi Sam gözlerini elindeki kitapla gölgeleyerek.

"Kuyruklu yıldızı boşver. Yaşlı Ayı haritaları istiyor."

Hayalet koşarak önlerine geçti. Kale bu sabah terk edilmiş gibi görünüyordu. Korucuların çoğu hazine kazısı yapmak ve devrilene kadar içmek için Köstebek Kasabası'na gitmişti. Grenn de gidenler arasındaydı. Pyp, Kurbağa ve Halder, delikanlının ilk keşif gezisi onuruna ona ilk kadınını ısmarlayacaktı. Jon ve Sam'in de onlarla gelmelerini istemişlerdi ama Sam fahişelerden Tekinsiz Orman'dan korktuğu kadar korkuyordu ve Jon'un da bu işlere bulaşmaya niyeti yoktu. "Siz ne isterseniz yapın," demişti Kurbağa'ya. "Ben yeminime sadık kalacağım."

Septin yanından geçerken şarkı söyleyen sesler duydular. Koruculardan bazıları büyük mücadeleden önce fahişelerle birlikte olmak istemişti, bazıları da tanrılarla. Jon hangi adamların kendilerini daha iyi hissedeceklerini merak ediyordu. Tıpkı geneleve gitmediği gibi septe de gitmemişti. Onun tanrıları, kemik beyazı dallarını gökyüzüne doğru uzatan büvet ağaçlarının yaşadığı vahşi ormanlardaydı. *Yedi'nin gücü Sur'un ötesine geçmiyor,* diye düşündü. *Ama benim tanrılarım orada olacak.*

Sör Endrew Tarth cephaneliğin önünde acemilere talim yaptırıyordu. Acemiler dün gece, Yedi Krallık'ta dolaşıp Nöbet için adam arayan Conwy tarafından getirilmişti. Yeni grup; bastonuna dayanmış gri sakallı bir adam, kardeş gibi görünen iki sarışın oğlan, saten kıyafetleri lekelenmiş genç bir züppe,

yere yamuk basan bir sefil ve kendisini şövalye zanneden bir ahmaktan oluşuyordu. Sör Endrew sözde savaşçıya ne kadar çok yanıldığını göstermekle meşguldü. Sör Alliser'den çok daha yumuşak bir silah ustasıydı ama onun dersleri de morluklarla bitiyordu. Sam Tarly her kılıç darbesiyle irkiliyordu. Jon dövüşü yakından izliyordu.

"Sence işe yararlar mı Kar?" diye sordu cephaneliğin kapısında duran Donal Noye. Önlüğünü çıplak göğsünün üstüne geçirmişti, kesik kolunun kökü ortadaydı. Varil gibi geniş göğsü, kocaman göbeği, yassı burnu ve büyük çenesiyle göze hitap ettiği söylenemezdi ama iyi bir dost olduğunu kanıtlamıştı.

"Hepsi yaz kokuyor," dedi Jon, Sör Endrew rakibini yere devirirken. "Conwy bunları nereden bulmuş?"

"Bir lordun Martı Kasabası'nın yakınlarındaki zindanından," diye cevap verdi demir ustası. "Bir haydut, bir berber, bir dilenci, iki öksüz ve bir erkek fahişe. Diyarı bu adamlarla koruyacağız."

"Öğrenecekler," dedi Jon gülümseyerek. "Biz öğrendik."

Noye, Jon'u yakınına çekti. "Kardeşinden gelen haberleri duydun mu?"

"Dün gece." Conwy ve beraberindekiler kuzeye gelirken pek çok havadis de getirmişlerdi ve ortak salonda bu haberlerden başka bir şey konuşulmamıştı. Jon ne hissetmesi gerektiğini hâlâ bilmiyordu. Robb bir kral mı olmuştu? Birlikte oyunlar oynadığı, dövüştüğü, ilk şarabını paylaştığı kardeşi? *Ama bir annenin sütünü değil. Ben bir derenin kenarında diz çöküp avuçlarımla erimiş kar sularını içmeye çalışırken, Robb altın kadehinden yaz şarabı yudumlayacak.* "İyi bir kral olacak," dedi bütün sadakatiyle.

"Olacak mı gerçekten?" diye sordu demir ustası samimiyetle. "Umarım dediğin gibi olur evlat. Bir zamanlar Robert'ın da iyi bir kral olacağını düşünmüştüm ben."

"Robert'ın savaş baltasını senin dövdüğün söylenir," dedi Jon duyduklarını hatırlayarak.

"Evet. Onun adamıydım. Kolumu kaybedene kadar Fırtına Burnu'nun demircisi ve silah ustasıydım. Lord Steffon'a hizmet ettim, deniz onu almadan önce. Üç oğlunu da ilk isim günlerinden beri tanırım. Sana şunu söyleyebilirim evlat, Robert o tacı taktıktan sonra çok değişti. Bazı adamlar kılıçlara benzer,

dövüşmek için yapılmışlardır. Duvara asılıp bırakılırlarsa paslanırlar.”

“Ya kardeşleri?”

Demir ustası bir an düşündü. “Robert gerçek çelikti. Stannis saf demire benzer. Kara, sert ve güçlüdür ama bükülmeden önce kırılır. Renly bakırdır. Parlak, bakması hoş ama satmaya kalksan para etmez.”

Peki Robb hangi metal? Jon bu soruyu soramadı. Noye, Baratheonlar’ın adamıydı. Büyük ihtimalle Joffrey’nin gerçek kral, Robb’un vatan haini olduğunu düşünüyordu. Kara kardeşler arasında bu konuları derinlemesine konuşmayı engelleyen sessiz bir anlaşma vardı. Sur’a, Yedi Krallık’ın dört bir yanından adamlar gelirdi ve ne kadar yemin edilirse edilsin eski sadakatler, eski bağlılıklar kolay unutulur şeyler değildi. Bunu Jon’dan daha iyi bilen biri olamazdı. Sam’in babası, Yüksek Bahçe’ye bağlılık yemini etmiş bir hanedanının lorduydu. Yüksek Bahçe Lordu Tyrell, Renly’nin krallığını destekliyordu. Bazı konuları konuşmamak daha iyiydi. Gece Nöbetçileri taraf tutmuyordu. “Lord Mormont bizi bekliyor,” dedi Jon.

“Seni daha fazla tutmayayım. Yaşlı Ayı’yı bekletme,” dedi Noye. Jon’un omzuna vurarak gülümsedi. “Yarın sabah tanrılar sizinle olsun. Amcanı bul ve geri getir Kar, tamam mı?”

“Getireceğiz,” diye söz verdi Jon.

Lord Kumandan Mormont, odalarını harabeye çeviren yangından sonra Kral Kulesi’ne taşınmıştı. Hayalet’i kulenin kapısındaki nöbetçilerin yanında bıraktılar. “Yine merdivenler,” diye sızlandı Sam basamakları tırmanmaya başladıklarında. “Merdivenlerden nefret ediyorum.”

“Ormanda hiç merdiven olmayacak,” dedi Jon.

Lordun çalışma odasına girdiklerinde yaşlı adamın kuzgunu, *“Kar!”* diye ciyakladı. Mormont kuşun konuşmasını bölerek, “Haritaları bulman çok uzun sürdü,” dedi Sam’e. Kahvaltısından geri kalanları masanın diğer ucuna itip haritalar için yer açtı. “Şuraya bırak, daha sonra bakacağım.”

Küçük ağzını ve daha küçük çenesini sakalının arkasında saklayan korucu Thoren Smallwood, Jon ve Sam’e soğuk bir bakış attı. Sör Alliser Thorne’un yandaşıydı, ikisinden de hoşlanmıyordu. “Lord Kumandan’ın yeri Kara Kale’dir,” dedi odaya girenleri hiç umursamadan. “Bana kalırsa...”

Kuzgun kanatlarını çırpıp havalandı. *“Bana, bana, bana.”*

“Bir gün Lord Kumandan olursan canının istediğini yaparsın,” dedi Mormont. “Görüyorsun ki daha ölmedim. Bildiğim kadarıyla kardeşler tarafından yeni kumandan da ilan edilmedin.”

“Ben artık baş korucuyum. Benjen Stark kayıp ve Sör Jaremy öldürüldü,” dedi Smallwood inatla. “Keşif kumandanı ben olmalıyım.”

Mormont dinlemiyordu. “Önce Sör Waymar’ı, ardından Ben Stark’ı gönderdim. Şimdi de seni yollayıp ne zaman haber çıkar diye bekleyemem. Umudu kesip seni kayıp ilan edene kadar burada öylece oturamam.” Parmağını korucuya doğru uzattı. “Ayrıca, öldüğünden emin olana kadar Ben Stark baş korucudur. Eğer öldüyse, onun yerine gelecek adamı ben seçerim, sen değil. Daha fazla vaktimi harcama. Sabahın ilk ışığıyla yola çıkacağız, unuttun mu?”

Smallwood ayaklarını birbirine vurdu. “Emredersiniz kumandanım.” Kapıdan çıkarken, sanki her şeyin suçlusu oymuş gibi, öfke dolu gözlerle Jon’a baktı.

“Baş korucuymuş!” dedi Mormont, Sam’e bakarak. “Seni bile ondan daha önce baş korucu ilan ederim. Gelip yüzüme karşı keşfe çıkamayacak kadar yaşlı olduğumu söylüyor. Küstahlığa bak! Sana çok yaşlı gibi görünüyor muyum evlat?” Mormont’un karaciğer lekeleriyle dolu başından kaçan bütün saçlar, gri kümeler halinde çenesinde ve göğsünde toplanmış gibiydi. “*Narin* mi görünüyorum?”

Sam ağzını açtı ama zayıf bir inleme sesinden başka bir şey çıkmadı. Yaşlı Ayı ödünü koparıyordu. “Hayır. Hayır lordum,” diye lafa karıştı Jon. “Siz şey kadar güçlü görünüyorsunuz. Şey...”

“Beni kandırmaya çalışma Jon. Kanmam, biliyorsun. Şu haritalara bir bakalım.” Mormont hızlıca haritaları karıştırdı. “Bütün bulabildiğin bunlar mı?”

“Lll-orr-dum... Ben...” diye kekelemeye başladı Sam. “Ddda-ha fazla... vardı aa-ma... dd-üzensiz...”

“Bunlar çok eski,” diye şikâyet etti Mormont.

“Köyler ve kasabalar değişmiş olabilir ama nehirler, tepeler hâlâ aynıdır,” dedi Jon.

“Haklı olabilirsin,” diyerek onayladı Mormont. “Tarly, götüreceğimiz

kuzgunları seçtin mi?”

“Üss-tatt Aa-emon akk-şşam üü-stü ssee-çecek.”

“En iyi kuzgunları istiyorum. En zeki ve en güçlü olanları.”

“Güçlü,” diye bağırdı Mormont’un kuzgunu. *“Güçlü, güçlü, güçlü.”*

“Olur da ormanda katledilirsek, gelecek nesillerin nerede ve nasıl öldüğümüzü bilmelerini istiyorum.”

Katliam lafı zaten kekeleyen Sam’i tamamen sözsüz bıraktı. Mormont öne doğru eğildi. “Tarly, ben daha senin yarı yaşında bir çocukken, ağzım açık durursam bir gelinciğin iniyle karıştırıp boğazıma ineceğini söylerdi annem. Eğer söyleyecek bir şeyin varsa söyle. Yoksa ağzını kapat da gelincikler girmesin.” Terslenerek elini salladı. “Hadi git. Böyle saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok. Aemon seni bekliyordur.”

Sam yutkundu. Geri geri yürüyerek odadan çıkmaya çalışırken yerdeki halıya takılıp tökezledi.

“Bu oğlanın aptallığı da gövdesi kadar büyük mü?” diye sordu Lord Kumandan, Sam dışarı çıktığında. *“Aptal,”* diye öttü kuzgun. Yaşlı adam Jon’un cevap vermesi için beklemedi. “Lord babası, Kral Renly’nin konseyinde yüksek bir mevkiye getirilmiş. Sam’i elçi olarak yollamayı düşünüyordum ama... yollamasam daha iyi. Renly, kekeme ve şişman bir oğlanı dikkate almaz. Sör Arnell’i göndereceğim. Özgüveni var ve annesi Fossoweyler’den biri.”

“Kral Renly’den ne isteyeceksiniz lordum?”

“Diğerlerinden isteyeceklerimin aynısı. Adam, at, kılıç, zırh, tahıl, peynir, şarap, yün, çivi... Gece Nöbetçileri kibirli değildir. Bize verileni alırız.” Parmaklarını masaya vurdu. “Eğer rüzgâr iyi olursa Sör Alliser çok yakında Kral Toprakları’na varmış olur. Şu Joffrey denen çocuğun onu dinleyip dinlemeyeceğinden emin değilim gerçi. Lannister Hanedanı hiçbir zaman Nöbet’in dostu olmadı.”

“Sör Alliser onlara yaratığın kesik elini gösterecek.”

“Renly’ye gönderebileceğimiz bir el daha olsaydı keşke.”

“Dywen, Sur’un ötesinde her şeyi bulabileceğimizi söylüyor.”

“Ah, Dywen. Son orman keşfinden döndüğünde beş metre boyunda bir ayı gördüğünü de söylemişti,” diyerek güldü Mormont. “Kız kardeşimin bir ayıya

âşık olduğunu söylemişlerdi. *Bu* masala bile beş metrelik ayılardan önce inanırım. Gerçi, ölülerin canlandığı bir dünyada yaşadığımızı düşünürsek... ah, bir adam sadece gördüklerine inanmalı. Ölülerin yürüdüğünü gördüm ama dev ayıları görmedim." İnceleyen gözlerle uzun uzun Jon'a baktı. "Ellerden bahsediyorduk, senin elin nasıl?"

"Daha iyi." Jon köstebek derisi eldivenini çıkarıp elini gösterdi. Kolu, parmak uçlarından dirseğine kadar yanık izleriyle kaplıydı. Derisi hâlâ gergin ve hassastı ama iyileşiyordu. "Çok kaşınıyor. Üstat Aemon kaşıntının iyi olduğunu söyledi. Yanıma almam için bir merhem hazırladı."

"Uzunpençe'yi kullanabilecek misin?"

"Kesinlikle." Jon, Aemon'ın öğrettiği gibi açıp kapatarak parmaklarını esnetti. "Elimin eskisi kadar hareketli olabilmesi için parmaklarımı sürekli çalıştırmalıymışım."

"Aemon kör olabilir ama işinin ehlidir. Yirmi yıl daha yaşaması için tanrılara dua ediyorum. İsteseydi kral olabilirdi. Bunu biliyor muydun?"

Jon şaşırmıştı. "Babasının kral olduğunu söylemişti ama... onun küçük erkek çocuk olduğunu düşünmüştüm."

"Öyleydi. Büyükbabası Dorne'u diyara katan İkinci Daeron Targaryen'dı. Yaptığı anlaşmanın şartları gereğince bir Dorne prensesiyle evlendi. Prenses ona dört erkek evlat verdi. En küçükleri Aemon'ın babası Maekar'dı. Aemon onun üçüncü oğluydu. Sana hatırlatırım. Bütün bunlar benim doğumumdan çok daha önce oldu. Smallwood beni sanki bunları görmüş kadar yaşlıymışım gibi göstermeye çalışıyor."

"Aemon'a Ejderha Şövalyesi'nin adı verilmiş."

"Evet öyle. Bazıları, Kral Daeron'ın gerçek babasının Değersiz Aegon değil, Prens Aemon olduğunu söyler. Bu doğru bile olsa. Bizim Aemon'da Ejderha Şövalyesi'nin savaşçı doğası yok. Üstat, yavaş bir kılıcı ama çok hızlı bir zekâsı olduğunu söylemekten hoşlanır. Dedesi onu paketleyip Hisar'a yollamış. Dokuz ya da on yaşındayken sanırım... Taht sırasında da dokuz ya da onuncuydu."

Üstat Aemon yüz yaşını geçmişti. Kırılgan, güçsüz, yaşlılıktan ufalmış kör adamın bir zamanlar küçük bir çocuk olduğunu hayal etmek zordu.

Mormont devam etti. "İlk veliaht olan en büyük amcası bir turnuva

kazasında can verdiğinde Aemon kitaplarıyla meşguldü. İlk veliaht arkasında iki erkek evlat bıraktı ama çok zaman geçmeden oğlanların ikisi de Büyük Bahar Salgını'nda öldüler. Aynı salgın Kral Dareon'ı da aldı. Böylece taht, kralın ikinci oğlu Aerys'e geçti."

"Deli Kral Aerys mi?" Jon'un kafası karışmıştı. Aerys, Robert'tan önceki kraldı, yakın zamandan bahsediyorlardı.

"Hayır. Hanedanından Bu İsimle Anılan İlk Kral Aerys'ten bahsediyorum. Robert'ın tahttan indirdiği II. Aerys'ti."

"Kaç yıl önceydi?"

"Seksen yıla yakın," dedi Yaşlı Ayı. "Ve hayır, ben hâlâ doğmamıştım ama Aemon'ın üstat zincirinde bir düzineye yakın halka vardı. Aerys gelenekler gereği kendi kız kardeşiyle evlendi ve on küsur yıl tahtta kaldı. Bizim Aemon üstat yeminini etti ve bir lordun hizmetine girmek için Hisar'dan ayrıldı. Amcası, sebebi bulunamayan bir hastalık yüzünden aniden ölünce, Kral Dareon'ın dördüncü oğlu, yani Aemon'ın babası Maekar tahta geçti. Yeni kral bütün oğullarını yanına çağırdı, hepsinin konseyde görev almasını istiyordu ama Üstat Aemon teklifi reddetti. Yasalar gereği Yüce Üstat'a ait olması gereken mevkide oturmanın bir çeşit işgal sayılacağını söyledi ve en büyük ağabeyi Dareon'ın kalesinde göreve başladı. Dareon da öldü, bir fahişeden kaptığı frengi yüzünden galiba. Arkasında bıraktığı tek vâris yarım akıllı bir kız evlattı. Sıradaki veliaht Aerion'dı."

"Canavar Aerion mı?" Jon bu adı biliyordu. Ejderha Olduğunu Zanneden Prens, Yaşlı Dadı'nın en dehşet verici hikâyelerinden biriydi. Jon'un küçük kardeşi Bran bu hikâyeye bayılırdı.

"Evet. Ama o kendisine Parlakalev Aerion denmesini tercih ediyordu. Dostlarıyla birlikte olduğu bir gece, ejderhaya dönüşeceğini söyleyerek bir kavanoz çılgınateş içti ama tanrılar merhametliydi, onu bir cesede dönüştürdüler. Henüz bir yıl bile geçmeden Kral Maekar bir ayaklanma sırasında öldürüldü."

Jon'un tarih bilgisi kötü sayılmazdı, kendi üstadı onu yeterince eğitmişti. "Büyük Konsey yılıydı," dedi. "Lordlar, Prens Aerion'ın küçük oğlunu ve Prens Daeron'ın kızını yok sayarak tacı Aegon'a vermişlerdi."

"Evet ve hayır. Önce, tacı gizlice Aemon'a teklif ettiler. Aemon reddetti.

Tanrıların onu hükmetmek için değil, hizmet etmek için yarattığını söyledi. Bir yemin etmişti ve yeminini bozmayacaktı. Yüce Rahip onu azat edeceğini söylemesine rağmen Aemon kararından dönmedi. Aklı başında hiçbir adam, Aerion'ın kanlı tahtında oturmak istemedi. Daeron'ın kızı, erkek olmamasının yanı sıra eksik akıllıydı. Böylece tacı Aemon'ın en küçük kardeşi Aegon'a vermekten başka seçenekleri kalmadı. Ona Benzersiz Aegon adını taktılar. Dördüncü erkek evlattan olma dördüncü erkek evlattı. Üstat Aemon, kardeşinin yönetimine karşı olanlar tarafından kullanılmak isteneceğini biliyordu, bu yüzden Sur'a geldi. Erkek kardeşi, yeğeni, yeğeninin oğlu sırayla tahta oturup, sırayla ölürlerken o burada kaldı. Ve Jaime Lannister, Ejderha Kralları'nın sonunu getirdi."

"Kral," dedi kuzgun. Uçup Mormont'un omzuna kondu. Tekrar, *"Kral,"* diye bağırdı kafasını ileri geri oynatırken.

"Bu kelimeyi seviyor," dedi Jon gülümseyerek.

"Söylemesi kolay bir kelime, sevmesi de kolay."

"Bence sizin taç giymeniz gerektiğini düşünüyor lordum."

"Diyarda halihazırda üç kral var ve ikisinden hiç hoşlanmıyorum." Mormont parmağıyla kuzgunun boynunu okşadı ama bakışlarını Jon Kar'ın üstünden ayırmadı.

Jon kendini garip hissediyordu. "Lordum, bana Üstat Aemon'ın hikâyesini neden anlattınız?"

"Bir sebep olmak zorunda mı?" diye sordu Mormont kaşlarını çatarak. "Kardeşin Robb, Kuzey Kralı ilan edildi. Üstat Aemon'la ortak bir yanınız var. İkinizin erkek kardeşi de kral."

"İkimiz de aynı yemini ettik, ortak noktamız bu."

Yaşlı Ayı yüksek sesle güldü. Kuzgun havalanıp odanın diğer ucuna uçtu. "Bozulduğuna şahit olduğum her yemin için bir adam verselerdi Sur asla savunmasız kalmazdı."

"Robb'un Kışyarı Lordu olacağını hep biliyordum."

Mormont ıslık çaldı, kuzgun geri dönüp tekrar adamın omzuna kondu. "Lord olmak başka, kral olmak başka." Cebinden bir avuç mısır çıkarıp kuzguna uzattı. "Sen siyah zırhının içinde yaşayıp aynı zırhın içinde ölürken, Robb'u ipeklere,

satenlere, kadifelere saracaklar. O bir prensesle evlenip baba olacak ama sen asla evlenmeyeceksin, asla çocuk sahibi olmayacaksın. Robb hükmederken sen hizmet edeceksin. Ona *Majesteleri* diyecekler, sana kara karga. Ozanlar onun adına şarkılar yazacaklar ama senin bütün kahramanlıkların unutulacak. Bana bütün bunlardan hiç rahatsız olmadığını söyle Jon... ve ben de sana yalancı olduğunu söyleyeyim. Gerçeği biliyorum."

Jon bir yay kadar gergin halde ayağa kalktı. "Bunlar beni rahatsız ediyor olsa bile ne değişir? Ben bir piçim."

"Bir piç olarak ne *yapacaksın* peki?"

"Rahatsız olacağım," dedi Jon. "Ve yeminime sadık kalacağım."

Catelyn

Robb’un tacı, dökümhaneden yeni çıkmıştı ve oğlunun başı tacın ağırlığıyla eziliyormuş gibi geliyordu Catelyn Stark’a.

Kış Kralları’nın tarihi taçları üç asır önce kaybolmuştu. Torrhen Stark, Fatih Aegon’ın önünde diz çöküp bağlılık yemini ettiğinde taçları da vermişti. Aegon’ın o taçları ne yaptığını ancak tanrılar bilebilirdi. Lord Hoster’ın demir ustası iyi iş çıkarmıştı. Robb’un başındaki taç, Stark krallarının hikâyelerde anlatılan eski taçlarına benziyordu. Üstüne İlk İnsanlar’ın harfleri kakılmış, kılıç şeklindeki siyah demirden dokuz dikenle çevrelenmiş, bronzdan dövülmüş açık bir çember. Tacın üstünde altın, gümüş ya da değerli taşlardan süslemeler yoktu. Bronz ve demir, kış mevsimin metalleriydi, soğukla baş edecek kadar karanlık ve sert...

Nehirova’nın Büyük Salon’unda esirlerinin huzura çıkarılmasını bekliyorlardı. Catelyn oğlunu seyrediyordu. Robb kafasındaki tacı geri itti. Çember, kızıl gür saçlarının üstünde durdu. Birkaç dakika sonra tekrar öne çekti, daha sonra biraz çevirdi. Başındaki taçla rahat etmenin bir yolunu arıyor gibiydi. *Taç rahat taşınacak bir şey değil,* diye düşündü Catelyn oğlunu izlerken. *Hele taşıyan on beş yaşında bir çocuksa.*

Muhafızlar esiri getirdiğinde Robb kılıcını istedi. Olyvar Frey kılıcı uzattı. Robb çeliği kınından çıkararak kucağına yatırdı. “Majesteleri, getirilmesini emrettiğiniz adam karşınızda,” dedi, Tullyler’in muhafız başı Sör Robin Ryger.

“Kralın önünde diz çök Lannister!” diye bağırdı Theon Greyjoy. Sör Robin diz çökmesi için esiri itti.

Adamın bir aslan gibi görünmediğini düşündü Catelyn. Sör Cleos Frey, Lord Tywin Lannister’ın kardeşi olan Leydi Genna’nın oğluydu ama dillere destan Lannister güzelliğinden hiç sebeplenmemişti. Lannisterlar’ın sarı saçlarını, yeşil gözlerini değil, Yaşlı Lord Walder’ın ikinci oğlu Sör Emmon Frey’in fırça gibi kahverengi saçlarını, zayıf çenesini ve kemikli yüzünü almıştı. Sürekli kırpıştırdığı gözleri solgun ve suluydu. Belki adamın gözleri ışıktan rahatsız

olmuştu. Nehirova zindanları karanlıktı ve son günlerde oldukça kalabalıktı.

“Ayağa kalkın Sör Cleos.” Robb’un sesi babasının sesi kadar keskin çıkmamıştı ama on beş yaşında bir delikanlıya aitmiş gibi de duyulmuyordu. Savaş onu erken büyütmüştü. Sabah ışığı, kucağındaki çeliğin keskin kenarında parıldıyordu.

Ama Sör Cleos Frey’i ürküten, kılıç değil canavardı. Robb ulu kurdun adını Boz Rüzgâr koymuştu. İri hayvanın tüyleri duman grisiydi ve gözleri erimiş altın gibi görünüyordu. Ulu kurt ağır adımlarla adama yaklaşıp koklamaya başladığında salondaki herkes korkunun kokusunu aldı. Sör Cleos Frey, Fısıltılı Orman’da, düzinelerce adamın Boz Rüzgâr tarafından parçalandığı mücadelede esir düşmüştü.

Şövalye irkildi ve bütün salonu kahkahaya boğan bir beceriksizlikle geriledi. “Teşekkür ederim lordum.”

“*Majesteleri* diyeceksin,” diye kükredi Lord Umber. Robb’un kuzeyli sancak beylerinin en gürültücü olanıydı... ve aynı zamanda en korkusuz, en sadık adamı olduğu konusunda da ısrarlıydı. Robb’u kral ilan eden ilk lord oydu ve yeni hükümdarının onuruna en ufak bir leke sürülmesine izin vermiyordu.

“Majesteleri,” diye düzeltti Sör Cleos aceleyle. “Özür dilerim.” *Cesur bir adam değil,* diye düşündü Catelyn. Lannister olduğundan fazla Frey’di doğrusu. Adamın kuzeni olan Kral Katili çok daha farklı davranırdı. Sör Jaime Lannister’ın kusursuz dişlerinin arasından saygılı tek kelime bile çıkmamıştı.

“Sizi, Kral Toprakları’ndaki kuzeniniz Cersei Lannister’a mesajımı götürmeniz için hücrenizden çıkardım. En iyi otuz adamımla birlikte barış sancağı altında yolculuk edeceksiniz.”

Sör Cleos gözle görünür şekilde rahatlamıştı. “Majesteleri’nin mesajını kraliçeye götürmekten onur duyarım.”

“Şunu iyi anlayın,” dedi Robb. “Size özgürlüğünüzü iade etmiyorum. Büyükbabanız Lord Walder bana bağlılık yemini etti ve Frey Hanedanı’nın desteğini verdi. Kuzenlerinizin ve amcalarınızın çoğu Fısıltılı Orman’da benimle birlikte savaştı ama siz aslanlı sancağın altında dövüşmeyi tercih ettiniz. Bu durum sizi bir Lannister yapar. Diz çökecek, şövalyelik onurunuz üstüne yemin edeceksiniz. Bunu yaptıktan sonra mesajımı götürecek ve kraliçenin cevabıyla

birlikte buraya döneceksiniz. Esaretiniz devam edecek.”

Sör Cleos hiç düşünmeden cevap verdi. “Yeminim sizindir.”

“Bu salondaki herkes yemin ettiğini duydu,” diye uyardı Catelyn’in erkek kardeşi Sör Edmure Tully. Ölmek üzere olan babalarının yerine Nehirova ve Güney Lordları adına konuşuyordu. “Geri dönmediğiniz takdirde bütün diyarda bir yeminbozan olarak kabul edileceksiniz.”

“Yeminimi bozmayacağım,” dedi Sör Cleos gergin bir ifadeyle. “Mesaj nedir?”

“Bir barış teklifi.” Robb uzunkılıcını eline alarak ayağa kalktı. Boz Rüzgâr yanına geldi. Salona sessizlik çöktü. “Vekil Kraliçe’ye söyleyin, eğer şartlarımı kabul ederse bu kılıcı kınına sokacağım ve aramızdaki savaşı bitireceğim.”

Catelyn, salonun arka tarafında bekleyen Lord Karstark’ın bir grup muhafızı iterek dışarı çıktığını gördü. Salonda başka hareket yoktu. Robb olaya dikkat etmemişti. “Olyvar, mektubu getir,” diye emretti. Yaver kralın kılıcını alıp rulo haline getirilmiş parşömeni uzattı.

Robb parşömeni açtı. “İlk olarak kraliçe, kız kardeşlerimi serbest bırakacak ve Kral Toprakları’ndan Beyaz Liman’a kadar güven içinde getirilmelerini sağlayacak. Sansa’nın Joffrey Baratheon’la olan nişanı bozulacak. Kız kardeşlerimin sağ salim Kışyarı’na vardıkları haberini aldığımda, kraliçenin yaver kuzenleri Willem Lannister ve Tion Frey’i serbest bırakacağım. Onları Casterly Kayası’na ya da kraliçenin arzu ettiği herhangi bir yere zarar görmemiş bir halde teslim edeceğim.”

Catelyn Stark salondaki her bakışın, her çatık kaşın, her gergin ağzın, her suratın arkasındaki düşünceleri okuyabilmek isterdi.

“İkinci olarak Lord babamın kemikleri bana iade edilecek. Böylece arzu ettiği gibi Kışyarı’nda, kız kardeşi ve ağabeyiyle birlikte sonsuz uykusuna yatacak. Kral Toprakları’ndaki görevleri sırasında ölen Stark muhafızlarının kemikleri de iade edilecek.”

Kanlı canlı adamlar güneye gitmişti ve kuzeye sadece soğuk kemikleri geri dönecekti. *Ned bunların olacağını biliyordu,* diye düşündü Catelyn. *Onun yeri Kışyarı’ydı ama onu dinledim mi? Hayır. Gidip Kral El’i olması için ısrar ettim. Hanedanımızın, çocuklarımızın iyiliği için... bunlar benim suçum, başka*

kimsenin değil...

“Üçüncü olarak lord babamın kılıcı Buz bir an önce bana teslim edilecek. Burada, Nehirova’da.”

Sör Edmure Tully başparmaklarını kılıç kemerine geçirmiş halde ayağa kalktı, yüzü taş kadar ifadesizdi.

“Dördüncü olarak kraliçe, babası Lord Tywin’e Üç Dişli Mızrak’ın Yeşil Çatalı’ndaki mücadele sırasında esir alınan şövalyelerimizi ve lordlarımızı serbest bırakmasını emredecek. Bu emir yerine getirildiğinde ben de Fısıltılı Orman’da ve Kamplar Savaşı’nda esir aldığım adamları salacağım. Jaime Lannister hariç. Kral Katili, babasının iyi davranışlarını garanti altına almak üzere tutsağım olarak kalacak.”

Catelyn ne anlama geldiğini merak ederek Theon Greyjoy’un sinsi gülümsemesini inceledi. Bu genç adamın yüzünde sanki sadece kendisine malum olan bir sır biliyormuş gibi bir ifade vardı sürekli. Catelyn bu ifadeden hoşlanmıyordu.

“Son olarak Kral Joffrey ve Vekil Kraliçe, kuzey üstünde bir hâkimiyetleri olmadığını kabul edecekler. Bundan böyle onların diyarının bir parçası değiliz. Eskiden olduğu gibi özgür ve bağımsız bir krallığız. Boğaz’a kadar uzanan bütün Stark arazileri, Üç Dişli Mızrak ve kollarının suladığı bütün topraklar, batıda Altın Diş, doğuda Ay Dağları’na kadar her yer bizim hâkimiyetimiz altındadır.”

“KUZEY KRALI!” diye kükredi İri Jon Umber. Dev yumruğunu havaya kaldırmıştı. *“Stark! Stark! Kuzey Kralı!”*

Robb parşömeni dürdü. “Üstat Vyman bundan böyle bizim hâkimiyetimizde olan bölgenin sınırlarını gösteren bir harita çizdi. Bir nüshası kraliçeye götürülmek üzere size verilecek. Lord Tywin acilen bu sınırların dışına çekilecek ve yağmaları, ateşe vermeleri, akınları durduracak. Vekil Kraliçe ya da oğlu topraklarımızın gelirinden yararlanmayacak, vergi almayacak, halkımın hizmetini talep etmeyecek. Lordlarım ve şövalyelerim Lannister ve Baratheon Hanedanları için ettikleri yeminlerden, bu hanedanlara olan borçlarından ve zorunluluklarından azat edilecek. Bunlara ek olarak, Lannister Hanedanı karşılıklı olarak uygun bulunan on soyluyu esir olarak bize teslim edecek. Barışı korumak adına esir tutacağımız soylular itibarlarına uygun şekilde onur

konuklarımız olarak muamele görecekler. Anlaşmanın şartlarına sadık kalındığı takdirde, her yıl iki soylu esir serbest bırakılacak ve ailelerine sağ salim dönmeleri sağlanacak.” Robb, parşömeni şövalyenin ayaklarının dibine attı. “Şartlar burada yazılı. Kabul ederse ona barış veririm.” Islık çaldı. Boz Rüzgâr hırlayarak öne atıldı. “Etmezse, benden alacağı tek şey yeni bir Fısıltılı Orman olur.”

İri Jon bir kez daha, *“Stark!”* diye gürledi ve bu defa diğer sesler de ona katıldı. *“Stark! Stark! Stark! Kuzey Kralı.”* Ulu kurt başını arkaya atıp ulumaya başladı.

Sör Cleos’un yüzü kesik süt rengine dönmüştü. “Mesajınız kraliçeye ulaşacak Majesteleri.”

“Güzel,” dedi Robb. “Sör Robin, şövalyeye iyi bir yemek ve doğru düzgün kıyafetler verin. Sabah ilk ışıkla birlikte yola çıkacak.”

“Emredersiniz Majesteleri,” dedi Sör Robin Ryger.

“Buradaki işimiz bitti.” Robb, Boz Rüzgâr’la birlikte salondan ayrılmak için hareketlendiğinde bütün lordlar ve şövalyeler diz çöktü. Olyvar Frey kapıyı açmak için koştu. Catelyn erkek kardeşiyle birlikte Robb’un peşinden gitti.

“İyi iş çıkardın,” dedi oğluna salonun arka kapısından dışarı çıktıklarında. “Ama kurdunla yaptığın şu küçük gösteri bir kraldan çok, bir çocuğa yakışırdı.”

Robb, Boz Rüzgâr’ın boynunu okşadı. “Adamın yüzündeki ifadeyi gördün mü anne?” diye sordu gülümseyerek.

“Ben, Lord Karstark’ın salonu terk ettiğini gördüm.”

“Ben de.” Robb tacını iki eliyle birden çıkararak Olyvar Frey’e uzattı. “Şu çemberi odama götür.”

“Derhal Majesteleri.”

“Lord Karstark gibi hisseden daha pek çok adam olduğuna bahse girerim,” dedi Sör Edmure. “Lord Tywin’in adamları babamın topraklarına veba gibi yayılmışken barıştan nasıl bahsedebiliriz? Arazilerimizi yağmalıyor, halkımızı katlediyorlar. Tekrar söylüyorum, Harranhal’a yürümeliyiz.”

“Yeterince kuvvetimiz yok,” diye karşılık verdi Robb mutsuz bir sesle.

“Burada oturarak kuvvetlenecek miyiz?” diye ısrar etti Edmure. “Ordumuz her geçen gün küçülüyor.”

“Peki bu kimin hatası?” diye çıkıştı Catelyn erkek kardeşine. Robb’un taç giymesinin hemen ardından, nehir lordlarının kendi topraklarını savunmak için Nehirova’dan ayrılmaları gerektiği konusunda ısrar eden Edmure Tully’ydi. İlk gidenler Sör Marq Piper ve Lord Karyl Vance olmuştu. Onları Lord Jonos Bracken takip etmişti. Ve bu sabah, mücadeleler sırasında mucizevi bir şekilde hiç yara almayan Lord Jason Mallister, Denizgözcüsü’ndeki makamına geri dönmeye niyetli olduğunu açıklamıştı.

“Lordlarımın arazileri yakılıyor, insanları kılıçtan geçiriliyor. Burada hiçbir şey yapmadan oturmalarını isteyemezsiniz,” dedi Sör Edmure. “Lord Karstark’ın durumu farklı. O bir kuzeyli. Onun aramızdan ayrılması hainlik olur.”

“Ben onunla konuşurum,” dedi Robb. “Fısıltılı Orman’da iki oğlunu birden kaybetti. Çocuklarının katilleriyle barış yapmak istemediği için onu suçlayamayız... babamın katilleriyle...”

“Daha fazla kan dökmek ne babanı ne de Lord Rickard’ın oğullarını geri getirir,” dedi Catelyn. “Bir teklif yapmak zorundaydık. Gerçi daha akıllı bir adam daha tatlı şartlar koyardı.”

“Şartların bundan daha tatlısı beni kustururdu,” diye karşılık verdi Robb. İyice uzayan sakalları saçlarından daha kızıldı. Sakalları sayesinde daha cesur, daha vahşi, daha büyük göründüğünü düşünüyordu ama sakallı ya da sakalsız on beş yaşında bir çocuktu hâlâ. Catelyn, oğlunun da Lord Karstark gibi intikam peşinde olduğunu biliyordu. Onu bu zayıf barış teklifi için bile ikna etmek kolay olmamıştı.

“Cersei Lannister, Arya ve Sansa’yı birkaç önemsiz kuzen karşılığında geri vermez. Sen de gayet iyi biliyorsun ki kraliçe de kendi kardeşini istiyor.” Catelyn bütün bunları yüzlerce kez anlatmıştı ama bir kralı ikna etmek bir evlada söz geçirmekten zordu.

“Kral Katili’ni istesem de serbest bırakamam. Lordlarım bunu asla onaylamaz.”

“Lordların seni kral yaptı.”

“Ve kolayca *vazgeçebilirler.*”

“Eğer Arya ve Sansa’nın sağ salim eve gelmesinin bedeli tacınsa seve seve ödemelisin. Lordlarının yarısı Lannister’ı hücresinde öldürmek istiyor. Jaime

senin tutsağınken ölürse insanlar...”

“...hak ettiğini söylerler.”

“Kız kardeşlerin ne olacak?” diye sordu Catelyn sertçe. “Onlar da mı ölmeyi hak ediyor? Sana söylüyorum, eğer Jaime Lannister’a bir zarar gelirse, Cersei kanın karşılığını kanla verir.”

“Lannister’a zarar gelmeyecek,” dedi Robb. “İznim olmadan kimse yanına gitmiyor. Yiyeceği, suyu ve temiz bir yatağı var. Hak ettiğinden çok daha rahat yaşıyor. Arya ve Sansa için bile olsa onu serbest bırakmayacağım.”

Kendi oğlu ona *tepeden* bakıyordu, Catelyn anlamıştı. *Onu bu kadar çabuk büyüten savaş mı? diye merak etti. Yoksa kafasına taktıkları taç mı?* “Jaime Lannister’ın tekrar savaş alanına dönmesinden mi korkuyorsun? Gerçek bu mu yoksa?”

Boz Rüzgâr, Robb’un öfkesini hissetmiş gibi hırlamaya başladı. Edmure Tully elini ablasının omzuna koydu. “Cat, yapma. Çocuk haksız değil.”

“Bana çocuk deme,” diye bağırdı Robb dayısına dönerek. Öfkesini bir kez daha, bütün amacı onu desteklemek olan zavallı Edmure’dan çıkarıyordu. “Ben artık yetişkin bir adamım ve sizin *kralınızım* sör. Hayır, Jaime Lannister’dan korkmuyorum. Onu bir kez yendim, gerekirse tekrar yenerim.” Gözlerine düşen bir tutam kızıl saçı geri itti ve kafasını salladı. “Kral Katili’ni babamla takas edebilirdim ama...”

“...ama kız kardeşlerinle edemezsin?” dedi Catelyn. Sesi buz gibiydi. “Kızlar senin için yeterince önemli değil, öyle mi?”

Robb cevap vermedi ama gözleri hüzün doluydu. Mavi gözler, Tully gözleri, ona Catelyn’in verdiği gözler. Oğlunu yaralamıştı ama Robb da tıpkı babası gibi bunu belli etmeyecek kadar gururluydu.

Zalimce davrandım, dedi kendine. *Tanrılar, bana neler oluyor? Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor. Bunu biliyorum, bunu görüyorum ama yine de... Ned’i kaybettim, kızlarımı da kaybetmeye dayanamam.*

“Kız kardeşlerim için her şeyi yapacağım,” dedi Robb. “Kraliçenin biraz aklı varsa şartlarımı kabul eder. Aksi takdirde beni reddettiği gün için pişman olur.” Robb’un yüz ifadesi bu konuda daha fazla konuşmayacağını belli ediyordu. “Anne, İkizler’e gitmemekte kararlı mısın? Orada savaştan uzakta olursun ve

savaştan sonra evleneceğim kızı seçersin.”

Gitmemi istiyor, diye düşündü Catelyn üzüntüyle. *Krallar anneleriyle birlikte dolaşmaz ve ben ona sadece duymak istemediği şeyleri söylüyorum.* “Lord Walder’ın hangi kızıyla evleneceğine kendin karar verecek kadar büyüksün, annenin yardımına ihtiyacın yok Robb.”

“O halde Theon’la birlikte git. Yarın sabah yola çıkıyor. Bir grup tutsağın Denizgözcüsü’ne götürülmesi için Mallisterlar’a yardım edecek ve daha sonra Demir Adaları’na yelken açacak. Sen de bir gemi kiralayıp Kışyarı’na dönebilirsin. Bran ve Rickon’un sana ihtiyacı var.”

Ama senin yok. Söylemeye çalıştığın bu mu? “Babamın çok az vakti kaldı. O hayatta olduğu sürece Nehirova’da, onun yanında kalacağım.”

“Kralın olarak gitmeni emredebilirim.”

Catelyn oğlunun söylediği şeyi duymazdan geldi. “Tekrar ediyorum, senin yerinde olsam Pyke’a başkasını yollar Theon’u yakınımda tutardım.”

“Balon Greyjoy’la kendi oğlundan daha iyi pazarlık edebilecek biri var mı?”

“Jason Mallister,” dedi Catelyn. “Tytos Blackwood, Stevron Frey, herhangi biri... ama Theon değil.”

Robb kurdunun başını okşuyor, annesiyle göz göze gelmemeye özen gösteriyordu. “Theon bizim için cesurca savaştı. Bran’ı ormandaki yabanıllardan nasıl kurtardığını anlatmıştım sana. Lannisterlar anlaşmayı kabul etmezse Lord Greyjoy’un donanmasına ihtiyacım olacak.”

“Oğlunu esir olarak yanında tutarsan donanması zaten senin olur.”

“Hayatının yarısını esir olarak geçirdi.”

“Ve bunun bir sebebi var,” dedi Catelyn. “Balon Greyjoy güvenilir bir adam değildir. Sadece tek mevsim için bile olsa bir zamanlar o da taç taktı, hatırlatırım. Tekrar takmaya heveslenebilir.”

Robb ayağa kalktı. “Bu yüzden ona kin beslemem. Ben Kuzey Kralı’yım. Eğer istiyorsa o da Demir Adaları’nın kralı olsun. Lannisterlar’ı yenmeme yardım etsin, tacı kendi ellerimle vereyim ona.”

“Robb...”

“Theon’u gönderiyorum. İyi günler anne. Boz Rüzgâr, gel.” Robb hızlı adımlarla uzaklaştı, ulu kurt yanında yürüyordu.

Catelyn oğlunun gidişini izledi. Oğlunun ve yeni kralının. Tuhaf bir histi. Moat Cailin'de, *Komuta et,* demişti oğluna ve oğlu komuta ediyordu. "Babamı ziyaret edeceğim," dedi aniden. "Edmure benimle gel."

"Sör Desmond'ın eğittiği okçuları görmem gerek. Babamı daha sonra ziyaret ederim."

Eğer hâlâ yaşıyor olursa, diye düşündü Catelyn ama bir şey söylemedi.

Babasının ölüm döşeğinde yattığı merkez iç kaleye gitmenin en kısa yolu kızıl ağaçlar, meşeler ve kır çiçekleriyle dolu tanrı korusundan geçmekti. Ağaçların dallarındaki yapraklar beyaz kuzgunun on beş gün önce Hisar'dan getirdiği habere direniyormuş gibiydi. Yüce Meclis sonbaharın geldiğini duyurmuştu ama tanrılar bu haberi yapraklara ve rüzgâra vermeyi unutmuştu sanki. Catelyn bu nedenle şükran doluydu. Sonbahar ürkütücü bir mevsimdi, arkasından gelecek olan kış çok daha beterdi. En bilge adamlar bile bunun son hasatları olup olmadığını bilemezdi.

Nehirova Lordu Hoster Tully, Tökeztaş ve Kızıl Çatal'ın birleştiği noktaya bakan odasında ölüm döşeğindeydi. Catelyn odaya girdiğinde babası uyuyordu. Saçları ve sakalları kuş tüyü yatak kadar beyazdı. Bir zamanlar dev gibi olan bedeni içine giren ölüm yüzünden küçülmüş, kırılganlaşmıştı.

Lordun erkek kardeşi Karabalık, yatağın başucunda bekliyordu. Üstünde hâlâ örgü zırhı ve yolculuk sırasında leş gibi olmuş pelerini vardı. Çizmeleri tozlanmış, tabanları kuru çamurla kaplanmıştı. "Robb döndüğünü biliyor mu amca?" diye sordu Catelyn. Sör Brynden Tully, Robb'un gözü, kulağıydı. Keşif süvarilerinin kumandanıydı.

"Hayır. Kralın toplantıda olduğunu duyunca doğrudan buraya geldim. Majesteleri getirdiğim haberleri yalnızken duymak isteyecektir." Karabalık uzun boylu, yapılı, zinde bir adamdı. Kusursuzca tıraş edilmiş yüzü rüzgârdan yanmıştı. "O nasıl?" diye sordu. Catelyn, amcasının Robb'dan bahsetmediğini biliyordu.

"Hemen hemen aynı. Üstat ağrıları için haşhaş sütü ve rüya şarabı veriyor. Sürekli uyuyor ve çok az yemek yiyor. Her geçen gün biraz daha güçsüzleşiyor."

"Konuşabiliyor mu?"

"Evet... ama söylediklerinden bir anlam çıkarmak zor. Pişmanlıklarından

bahsediyor, yarım kalan işlerinden, uzun zaman önce ölmüş insanlardan. Bazen hangi mevsimde olduğumuzu hatırlamıyor, benim bile kim olduğumu bilmiyormuş gibi bakıyor. Geçen gün beni annemin adıyla çağırdı."

"Hâlâ özlüyor onu," dedi Sör Brynden. "Annene çok benziyorsun. Elmacık kemiklerin, çenen..."

"Sen annemi benden iyi hatırlıyorsun. Uzun zaman oldu." Yatağın kenarına oturdu ve babasının alnına düşen bir tutam beyaz saçı eliyle yukarı taradı.

"Yola her çıktığımda, dönüşümde onu sağ bulup bulmayacağımı merak ediyorum." Bütün anlaşmazlıklarına rağmen Lord Tully ve bir zamanlar reddettiği kardeşi arasında güçlü bağlar vardı.

"En azından barıştınız."

Bir süre hiç konuşmadan oturdular. Sonunda Catelyn başını kaldırdı. "Robb'un duyması gereken haberler getirdiğini söylemiştin."

Lord Hoster sesten rahatsız olmuş gibi inleyerek yan tarafına döndü.

Brynden ayağa kalktı. "Dışarı çıksak daha iyi olur. Onu uyandırmayalım."

Bir gemi pruvasını andıran üçgen balkona çıktılar. Sör Brynden kaşlarını çatarak gökyüzüne baktı. "Artık gündüz vakti de görünüyor. Adamlarım ona Kızıl Ulak diyor... peki haber ne?"

Catelyn gözlerini kaldırdı, mavi gökyüzündeki soluk kızıl patikaya baktı, tanrının yüzündeki derin bir kesik gibi görünüyordu. "İri Jon, eski tanrıların Ned'in intikamını almak için kırmızı sancak açtığını söyledi Robb'a. Edmure bir zafer alameti olduğunu düşünüyor, yıldızı uzun kuyruklu bir balığa benzetiyor: Tully renkleri, mavi üstüne kırmızı." İçini çekti. "Keşke ben de onlar kadar inançlı olabilseydim. Kırmızı aynı zamanda Lannisterlar'ın rengi."

"Bu onların kırmızısı değil. Bizim kırmızımız da değil. Nehrin çamurlu kırmızısına benziyor. Çocuğum, yukarıda gördüğümüz şey kan."

"Onların kanı mı? Yoksa bizimki mi?"

"Sadece tek tarafın kanadığı bir savaş görüldü mü bugüne kadar?" Brynden başını iki yana salladı. "Tanrı Gözü civarındaki bütün nehir toprakları kanla sulanıyor ve her yer alevler içinde. Savaş, güneyde Karasu'ya, kuzeyde Üç Dişli Mızrak'ın karşısına, neredeyse İkizler'e kadar yayıldı. Marq Piper ve Karyl Vance bazı küçük zaferler kazandı. Şu güneyli Lord Beric Dondarrion

adamlarıyla birlikte Lord Tywin'in keşif süvarilerini taciz edip ormana çekiliyor. Söylentiye göre Sör Burton Crakehall, Dondarrion'ın kafasını keseceğine dair yemin edip yola çıkmış ama bütün adamlarıyla birlikte Lord Beric'in tuzağına düşmüş. Bir adam bile sağ kalmamış."

"Ned'in Kral Toprakları'na götürdüğü muhafızlardan bazıları Lord Beric'in yanında," dedi Catelyn. "Tanrılar onları korusun."

"Eğer anlatılanlar doğruysa Dondarrion ve yanındaki kırmızı rahip, kendilerini gayet iyi saklayacak kadar zekiler. Ama babanın sancak beyleriyle ilgili hüzünlü hikâyeler var. Robb onların buradan ayrılmasına izin vermemeliydi. Sadece kendilerine ait olanı korumaya çalışırken darmadağın oldular. Bu aptallık Cat. Büyük aptallık. Jonos Bracken kendi kalesinin harabelerindeki bir çatışma sırasında yaralanmış ve yeğeni Hendry katledilmiş. Blackwood, Lannisterlar'ı topraklarından çıkarmış ama bütün ineklerini, domuzlarını ve her bir tahıl tanesini almışlar, geriye Kuzgunağaç Kalesi'nden ve kavrulmuş bir çölden başka savunacak bir şey kalmamış. Darryler'in adamları lordlarının kalesini geri almışlar ama daha on beş gün geçmeden Gregor Clegane tepelerine binmiş ve lord dâhil bütün kale garnizonunu kılıçtan geçirmiş."

Duydukları Catelyn'i dehşete düşürmüştü. "Darry daha çocuktu."

"Evet. Ve hanedanının son erkeğiydi. Oğlanı iyi bir fidye için sağ tutabilirlerdi ama Gregor gibi kudurmuş bir köpek için altının ne kıymeti olur? O canavarın kesik kafası diyara verilebilecek en güzel hediye."

Catelyn, Sör Gregor'un insan kılığına bürünmüş bir şeytan olduğunu biliyordu, buna rağmen... "Bana kesik kafalardan bahsetme. Cersei, Ned'in başını kargalara ve sineklere yem olsun diye Kızıl Kale'nin duvarına astırdı." Ned'in sonsuza kadar gittiğine inanmak hâlâ çok zordu. Bazı geceler karanlıkta uyanıyor, Ned'i bulmayı umarak yatağın diğer yanına bakıyordu. "Clegane, Lord Tywin'in pençesinden başka bir şey değil," dedi. Tywin Lannister –Casterly Kayası Lordu, Batı Muhafızı, Kraliçe Cersei ve Kral Katili Sör Jaime Lannister'ın babası, Joffrey Baratheon'ın büyükbabası– Catelyn'in gözünde gerçek tehlikeydi.

"Haklı sayılırsın," dedi Sör Brynden. "Ve Tywin Lannister aptal bir adam değil. Harrenhal'un güvenli duvarlarının ardında oturuyor. Bizim

topraklarımızdan topladıklarıyla ordusunu besliyor. Almaya tenezzül etmediği her şeyi yakıyor. Ortalığa saldığı tek köpek Gregor değil. Sör Amory Lorch ve Qohor'dan gelen paralı askerler de arazilerde. Bu adamların yakıp yıktığı yerleri gördüm. Bütün köyleri ateşe vermişler, tecavüz ettikleri kadınları doğramışlar, çocukları kılıçtan geçirip aç kurtlara ve vahşi köpeklere bırakmışlar... bütün bunlar bir ölünün bile midesini bulandırır."

"Edmure bunları duyduğunda öfkeden deliye dönecek."

"Lord Tywin de bunu istiyor zaten. Bu yaptıklarının bir amacı var. Bizi kışkırtarak savaşın içine çekmek istiyor Cat."

"Robb ona istediğini vermeye meyilli," dedi Catelyn. "Burada hiçbir şey yapmadan otururken bir kedi kadar huzursuz. Edmure, İri Jon ve diğerleri, onu harekete geçmesi için sıkıştıracak." Robb, Fısıltılı Orman'da yendiği Jaime Lannister'ın başsız kalan ordusunu Nehirova surlarının önündeki Kamplar Savaşı'nda imha ederek iki önemli zafer kazanmıştı. Bazı lordlar Robb'un yeni Fatih Aegon olduğunu söylüyordu.

Brynden Karabalık tek kaşını yukarı kaldırdı. "Daha büyük aptallık. Savaşın ilk kuralı düşmanına *asla* istediğini vermemektir Cat. Lord Tywin kendi seçtiği arazide savaşmak istiyor. Bütün amacı bizi Harrenhal'a çekmek."

"Harrenhal." Üç Dişli Mızrak'taki her çocuk, adalardan gelen demiradamların nehir topraklarını yönettiği ve Yedi Krallık'ın gerçekten yedi ayrı krallık olduğu zamanlarda Kral Kara Harren tarafından üç asır önce Tanrı Gözü'nün kıyısında inşa ettirilmiş devasa kale Harrenhal'la ilgili hikâyeler dinleyerek büyürdü. Harren, Batıdiyar'ın en büyük kalesinin inşa edilmesini emretmişti. Kale kırk yılda tamamlanmıştı. Harren'ın orduları komşularını yağmalayarak taş, ahşap, altın ve işçi sağlarken muazzam yapı, gölün kıyısında yükselmeye devam etmişti. Kızaklara zincirlenmiş binlerce adam taş ocaklarından yük çekerken ölmüştü. Bir o kadar duvar ustası kalenin olağanüstü yükseklikteki beş kulesini inşa ederken can vermişti. İşçiler kış mevsimlerinde donmuş, yaz mevsimlerinde yanmıştı. Üç bin yaşındaki büvet ağaçları yay ve sal yapımında kullanılmak için kesilmişti. Harren kendi rüyasını gerçekleştirmek için nehir topraklarını sefalete sürüklemişti. Harrenhal'un yapımının tamamlandığı ve Kral Harren'ın yeni evine taşındığı gün, Fatih Aegon, Kral

Toprakları'na çıkmıştı.

Catelyn, Yaşlı Dadı'nın çocuklara anlattığı hikâyeyi hatırlıyordu. *Kral Harren, kalın duvarların ve yüksek kulelerin ejderhalara karşı işe yaramayacağını acı bir şekilde öğrendi,* diye bitiyordu masal. *Çünkü ejderhalar uçabilir.* Harren ve bütün soyu, kaleyi yutan alev girdabında kül olmuştu. Harrenhal o günden beri kendisini ele geçiren her hanedana kötü şans getirmişti. En güçlü kale olabilirdi ama karanlıktı ve lanetlenmişti.

"Robb'un o lanetli yerde savaşmasına izin veremem," dedi Catelyn. "Bir şeyler yapmalıyız amca."

"Ve bir an önce yapmalıyız," diye ekledi Brynden. "Sana en kötü haberi henüz anlatmadım çocuğum. Batıya gönderdiğim adamlar Casterly Kayası'nda yeni bir ordu kurulduğunu öğrendiler."

Bir Lannister ordusu daha. Bu düşünce Catelyn'i hasta hissettirmişti. "Hemen Robb'a söylemeliyiz. Ordunun kumandanı kimmiş?"

"Sör Stafford Lannister olacağı söyleniyor," diye cevap verdi Sör Brynden. Dönüp nehirlere baktı, rüzgâr pelerinini savuruyordu.

"O da yeğenlerden biri mi?" Casterly Kayası'nın Lannisterlar'ı kalabalık ve doğurgandı.

"Kuzenlerden biri," diye düzeltti Sör Brynden. "Lord Tywin'in merhum karısının kardeşi. Yaşlı bir adam ve çok zeki de sayılmaz ama gayet sağlam ve akıllı bir oğlu var. Sör Daven."

"Dua edelim de orduyu araziye çıkaran oğul değil baba olsun."

"Onlarla karşılaşmamıza biraz daha zaman var. Yeni ordu paralı askerlerden, hürsüvarilerden, Lannis Limanı'ndan getirilen yeşil oğlanlardan oluşuyor. Sör Stafford ordunun tam anlamıyla hazır olduğuna inanmadan mücadele riskine girmez... bu hatayı yapmaz. Lord Tywin de Kral Katili'ne benzemez, acele etmeyecektir. Harrenhal'un duvarlarının ardından çıkmadan önce, sabırla yeni ordunun hazır olmasını bekleyecektir. Ancak..."

"Evet?"

"Başka bir tehdidi ortadan kaldırmak için Harrenhal'dan çıkmaya mecbur kalırsa yeni orduyu bekleyemez."

Sör Brynden düşünceli gözlerle Catelyn'e baktı. "Lord Renly."

“*Kral* Renly.” Catelyn, Renly’nin kendine layık gördüğü sıfata uygun bir şekilde ondan yardım isteyebilirdi.

“Olabilir,” dedi Karabalık yüzündeki tehlikeli gülümsemeyle. “Ama karşılığında mutlaka bir şey isteyecektir.”

“Her kralın istediği şeyi isteyecek,” dedi Catelyn. “Biat.”

Tyrion

Janos Slynt bir kasabın oğluydu ve et kesen bir adam gibi gülüyordu. “Biraz daha şarap?” dedi Tyrion.

“Hayır diyemem,” dedi Lord Janos kadehini uzatırken. Bir varil gibi yaratılmıştı ve yaratılışına uygun olarak içiyordu. “Harika bir kırmızı. Arbor şarabı mı?”

“Dorne,” dedi Tyrion. Eliyle küçük bir hareket yaptı ve hizmetçi kadehleri şarapla doldurdu. Küçük Salon’da Lord Janos Slynt’le baş başalardı. Tek mumun aydınlattığı masada oturuyorlardı. “Güzel keşif. Genelde Dorne şarapları bu kadar zengin olmaz.”

“Zengin,” dedi kurbağaya benzeyen adam. Bir dikişte kadehinin yarısını içti. Janos Slynt küçük ve zarif yudumlar alabilecek bir adam değildi. Tyrion adamın bu özelliğini zihnine not etti. “Evet, zengin. Aradığım kelime *tam* olarak buydu. Sizin kelimelerle aranız çok iyi Lord Tyrion. Ayrıca sizinle konuşmak da çok eğlenceli.”

“Böyle düşünmenize sevindim... ama ben sizin gibi bir lord değilim. Bana sadece *Tyrion* demeniz yeter de artar bile.”

“Nasıl isterseniz,” dedi Janos. Kadehi tekrar kafasına dikti. Çenesinden süzülen şarap siyah saten takımının yakasına damlıyordu. Takımının üstüne altın renkli kısa bir pelerin giymişti, pelerinin yakası minyatür bir mızrakla tutturulmuştu, mızrağın ucu koyu kırmızıydı. Ve adam iyice sarhoş olmuştu.

Tyrion ağzını eliyle kapatıp nazikçe geğirdi. Lord Janos’un aksine ölçülü içmişti ama midesi tamamen dolmuştu. El Kulesi’ne taşındıktan sonra yaptığı ilk iş, şehirdeki en iyi aşçı kadını bulup hizmetine almak olmuştu. Bu akşam yemeğinde öküz kuyruğu çorbası, sote edilmiş yaz sebzeleri, yengeç turtası, baharatlı balkabağı ve tereyağında kızartılmış bıldırcın yemişlerdi. Her yemek kendine yakışan şarapla birlikte servis edilmişti. Lord Janos daha önce bu kadar iyi bir yemek yemediğini itiraf etti.

“Harrenhal’a yerleştiğinizde çok daha iyilerini yiyeceğinize şüphe yok,” dedi

Tyrion.

“İşte bu doğru. Belki sizin aşçınızı hizmetime almalıyım. Ne dersiniz?”

“Bundan çok daha küçük şeyler uğruna savaş çıktığını söyleyebilirim,” diye karşılık verdi Tyrion. Yüksek sesle güldüler. “Harrenhal’u kabul etmekle ne kadar cesur bir adam olduğunuzu kanıtladınız. Orası çok kasvetli bir kale ve çok büyük... bakımı çok pahalı. Lanetli olduğu da söylenir.”

“Üst üste koyulmuş taşlardan mı korkacağım?” dedi Janos Slynt. “Cesur olduğumu söylüyorsunuz. Yükselmek için cesur olmak gerekir. Ben yükseldim. Bence siz de cesur bir adamsınız Tyrion. Kısa olabilirsiniz ama cesursunuz.”

“Çok zarifsiniz. Biraz daha şarap?”

“Hayır. Hayır. Aslında... neden olmasın? Cesur bir adam midesini iyice doldurmalı.”

“İşte bu doğru,” dedi Tyrion. Adamın kadehini ağzına kadar doldurdu. “Sizin yerinize Şehir Muhafızları Kumandanı olmasını önerdiğiniz isimlere baktım.”

“İyi adamlar. Önerdiğim altı isimden herhangi biri olabilir ama ben Allar Deem’i tercih ederdim. Sağ kolumdur. Sadıktır. Onu seçerseniz pişman olmazsınız. Kralımız da isterse elbette.”

“Elbette.” Tyrion küçük bir yudum şarap aldı. “Ben, Sör Jacelyn Bywatcr’ı düşünüyordum. Üç yıldır Çamur Kapısı’nın kumandanı. Balon Greyjoy İsyanı sırasında kahramanca hizmet etmiş ve bu yüzden Kral Robert tarafından şövalye ilan edilmişti. Listenizde onun ismini göremedim.”

“Bywater. Evet, cesur bir şövalye olduğuna şüphe yok ama... aynı zamanda dik kafalı. Tuhaf bir köpek. Diğer adamlar ondan hoşlanmıyor. Üstelik sakat. Tek elini Pyke’ta kaybetmiş. Ona şövalyeliği kazandıran da bu zaten. Bana sorarsanız kötü ticaret. Bir el karşılığında sör unvanı almak.” Güldü. “Sör Jacelyn kendini olduğundan büyük göstermeye meraklı ve gururuna çok düşkün. Onu olduğu yerde bırakmanız daha iyi olur Tyrion. Bana güvenin. Allar Deem bu iş için en doğru adam.”

“Deem’in şehir halkı tarafından pek sevilmediğini duydum.”

“Ondan korkuyorlar. Bu iyi.”

“Hakkında anlatılan hikâye neydi? Durun hatırlayayım. Bir genelevde sorun mu çıkarmış? Öyle bir şey.”

“Bu onun hatası değildi lor... Tyrion. Hayır. O kadını öldürmek istememişti. Tamamen kadının suçu. Deem, ona kenara çekilmesini ve görevini yapmasına izin vermesini söylemişti.”

“Yine de... bir anne ve çocuğundan bahsediyoruz. Bir annenin bebeğini korumaya çalışacağını tahmin etmeliydi.” Tyrion gülümsedi. “Şu peynirden biraz alın. Şaraba çok yakışıyor. Söyleyin bana, o hüzünlü görev için neden Deem’i seçmiştiniz?”

“İyi bir kumandan adamlarını tanır. Her adamın kendine has özellikleri vardır. Bir bebeğin işini bitirmek herkesin harcı değildir. Bebek, değersiz bir fahişenin eniği de olsa herkes yapamaz.”

“Sanırım haklısınız,” dedi Tyrion. Adamın değersiz bir fahişe dediğini duymak Shae’i, yıllar öncesinde kalan Tysha’yı ve bunca zamandır hem altınlarını hem tohumlarını alan diğer bütün kadınları düşünmesine sebep olmuştu.

Janos konuşmaya devam ediyordu. “Deem, zorlu görevleri yerine getirebilecek zorlu bir adamdır. Kendisine emredilen her şeyi yapar ve tek kelime etmez.” Bir dilim peynir aldı. “Gerçekten iyiymiş. Keskin bir tadı var. Bana keskin bir bıçak, biraz da keskin peynir versinler yeter. Mutlu bir adam olurum.”

Tyrion omuzlarını silkti. “Bence tadını çıkarın. Daha sonra bu çeşit keyifler için zaman bulamayacaksınız. Nehir toprakları yanıyor. Yüksek Bahçe’de yeni bir kral var, Renly. Oralarda iyi peynire rastlamak biraz zor olacak. Sizi şu fahişenin doğurduğu piçin üstüne salan kimdi peki?”

Lord Janos temkinli bakışlarla Tyrion’ı süzdükten sonra güldü. “Siz çok uyanık bir adamsınız Tyrion. Beni tuzağa düşürebileceğinizi düşünüyorsunuz, öyle değil mi? Ağzımdan laf alabilmek için şarap ve peynirden çok daha fazlası lazım. Bana görev verildiğinde soru sormam, görevimi yerine getirdikten sonra da tek kelime etmem. Bu özelliğimle gurur duyarım.”

“Tıpkı Deem gibi.”

“Aynen öyle. Ben Harrenhal’a gidince onu kumandan yapın. Pişman olmazsınız.”

Tyrion bir parça peynir aldı. Tadı gerçekten keskindi ve şarapla

küflendirilmişti; iyi tercih. “Kral kimi seçerse seçsin sizin yerinizi doldurmakta zorlanır, buna eminim. Lord Mormont da aynı sorunu yaşıyor.”

Lord Janos kafası karışmış gibi görünüyordu. “Ben onun bir kadın olduğunu sanıyordum. Ayılarla yattığı söylenen leydi. Ondan mı bahsediyorsunuz?”

“Hayır, onun ağabeyinden bahsediyorum. Jeor Mormont, Gece Nöbetçileri Kumandanı. Sur’a gittiğimde kendisiyle uzun uzun konuşmuştuk. Yerine geçecek iyi bir adam bulamamaktan şikâyetçiydi. Son yıllarda Sur’a iyi adamlar gönderilmiyor.” Tyrion sırıttı. “Eğer sizin gibi bir adamı olsaydı geceleri rahat uyurdu. Ya da şu sizin Allar Deem gibi.”

Lord Janos kahkaha attı. “Hiç ihtimal yok!”

“Belli olmaz,” dedi Tyrion. “Hayat insana tuhaf oyunlar oynuyor. Mesela Eddard Stark; hayatının Baleor Septi’nin merdivenlerinde son bulacağı aklına gelir miydi?”

“Bu çok az insanın aklına gelirdi,” diyerek kıkırdadı Janos.

Tyrion da güldü. “Orada olup görmek isterdim. Varys bile şaşırmış, öyle söylüyorlar.”

Lord Janos gülmekten katılmıştı. “Örümcek,” dedi. “Her şeyi herkesten önce o bilir, derler ama *bunu* bilemedi işte.”

“Nasıl bilebilirdi ki?” dedi Tyrion. “Stark’ın affedilmesi, siyahları kuşanıp Sur’a gönderilmesi için ablamı ikna eden kendisiydi.”

“Yani?” Janos Slynt gözlerini belli belirsiz kırpıştırarak Tyrion’a baktı.

“Ablam Cersei,” diye tekrar etti Tyrion, karşısındaki aptalın kimden bahsettiğini tam olarak kavraması için bir ton daha koyu bir sesle. “Vekil Kraliçe.”

“Evet,” dedi Janos. “Ama emri bizzat kral verdi lordum.”

“Kral on üç yaşında,” diye hatırlattı Tyrion.

“Yaşı ne olursa olsun bizim kralımız o ve onun sözü geçer,” dedi Janos. Kaşlarını çattı, çenesi titriyordu. “Yedi Krallık Lordu.”

“Krallardan biri,” dedi Tyrion alaycı bir gülümsemeyle. “Mızrağınıza bakabilir miyim?”

“Mızrağım mı?”

“Pelerininizdeki mızraktan bahsediyorum.”

Lord Janos kafası karışık bir halde broşu çıkarıp Tyrion'a uzattı.

"Lannis Limanı'nda çok daha iyi iş çıkarabilecek altın ustalarımız var," dedi Tyrion. "Mızrağın ucundaki kan rengi birkaç ton açık olmalıydı. Söyleyin lordum, mızrağı adamın sırtına saplayan siz miydiniz? Yoksa siz sadece emir mi verdiniz?"

"Emir verdim ve bugün olsa aynı şeyi yine yapardım. Lord Stark bir vatan hainiydi." Slynt'in kafasının kel kısmı pancar gibi kızarmıştı, altın renkli pelerini omuzlarından kayıp yere düştü. "Beni satın almaya çalıştı."

"Ama siz kendinizi halihazırda başka birine satmıştınız."

Slynt şarap kadehini yere fırlattı. "Siz sarhoşsunuz. Burada oturup onuruma hakaret etmenize izin vereceğimi sanıyorsanız..."

"Hangi onurdan bahsediyorsunuz? Tamam, Sör Jacelyn'den daha iyi bir tüccar olduğunuzu kabul ediyorum. Bir adamın sırtına saplanmış bir mızrak karşılığında lord unvanı ve koca bir kale aldınız. Üstelik mızrağı saplayan siz bile değildiniz." Elindeki broşu Janos Slynt'e attı. Broş adamın göğsüne çarpıp yere düştü, lord ayağa kalktı.

"Sesinin tonundan hiç hoşlanmadım lor... *İblis.* Ben Harrenhal Lordu ve konsey üyesiyim. Sen kim oluyorsun da benimle bu şekilde konuşabiliyorsun?"

Tyrion başını yana eğerek adama baktı. "Benim kim olduğumu gayet iyi biliyorsun Janos. Kaç oğlun var?"

"Benim oğullarımdan sana ne cüce?"

"Cüce?" Tyrion öfkelenmişti. "İblis iyiydi. Orada durmalıydın. Ben Lannister Hanedanı'ndan Tyrion'ım. Kuş kadar beynin varsa diz çöker, benimle konuştuğun için şükredersin, babamla konuşuyor da olabilirdin. *Şimdi söyle, kaç oğlun var?*"

Tyrion, adamın gözlerindeki korkuyu görebiliyordu.

"Üü-ç oğlum var lordum. Ve bir kızım. Lordum, lütfen..."

"Yalvarmana gerek yok," dedi Tyrion. Sandalyesinden aşağı kaydı. "Çocuklarına zarar gelmeyecek, söz veriyorum. Küçük oğlanlar yaver olarak himayeye gönderilecek. Eğer sadık bir şekilde hizmet verirlerse bir gün şövalye bile olabilirler. Lannister Hanedanı iyi hizmetkârlarını her zaman ödüllenmiştir. En büyük oğlun, Lord Slynt unvanını ve hanedan armanı devralacak." Yerdeki

minyatür mızrağı tekmeleyip salonun diğer ucuna fırlattı. “Kendisine arazi tahsis edeceğiz, böylece bir kale inşa ettirebilir. Harrenhal kadar olmayacak elbette ama ona yeter, kızına uygun bir eş bulmak da onun işi olacak.”

Janos Slynt’in yüzü kırmızıdan beyaza döndü. “Ben... bana ne yapmayı?..”

“Sana ne yapacağımı mı sormaya çalışıyorsun?” Tyrion cevap vermeden önce biraz oyalanıp adamın titremesini seyretti. “*Yaz Rüyası* isimli ticaret gemisi sabah erkenden yelken açacak. Geminin kaptanı Martı Kasabası’nda, Üç Kız Kardeş’te, Skagos Adası’nda ve Kıyıdaki Doğugözcüsü’nde demir atacaklarını söyledi. Lord Kumandan Mormont’u gördüğünde selamlarımı ilet. Gece Nöbetçileri’nin ihtiyaçlarını unutmadığımı söyle. Size uzun bir hayat ve başarılı nöbetler dilerim lordum.”

Janos Slynt başına gelecekleri tam anlamıyla kavradığında yüzü tekrar kızardı. Çenesini dışarı çıkararak, “Göreceğiz İblis. *Cüce.* Belki de o gemiye sen binersin. Buna ne diyeceksin? Belki de Sur’a sen gidersin.” Sinirli bir kahkaha attı. “Sen ve tehditlerin. Pekâlâ, göreceğiz. Ben kralın arkadaşıyım, bunun farkında mısın? Bakalım Joffrey bu konuda ne diyecek? Serçeparmak’la kraliçeye de soralım. Ah evet. Janos Slynt’in önemli dostları var. Yarın sabah yelken açanın kim olacağını göreceğiz. Gerçekten göreceğiz.”

Slynt, bir muhafız olmanın getirdiği alışkanlıkla topuğunun üstünde dönerek Küçük Salon’un kapısına doğru yürümeye başladı. Ayak sesleri mermer zeminde yankılanıyordu. Kapıya çıkan merdivenleri tırmandı, sertçe kapıyı açtı... ve uzun boylu, geniş çeneli, siyah göğüs zırhlı, altın pelerinli bir adamla yüz yüze geldi. Adamın yakasında demirden yapılmış bir el rozeti vardı. “Janos,” dedi adam. Gözleri kalın kaşlarının altında parlıyordu, saçları hafiften kırlaşmıştı. Adamın arkasında duran altı altın pelerinli ağır adımlarla Küçük Salon’a girdi. Janos Slynt geriledi.

“Lord Slynt,” diye seslendi Tyrion. “Sör Jacelyn Bywater’ı tanıyorsunuz sanırım. Kendisi Şehir Muhafızları’nın yeni kumandanıdır.”

“Size eşlik etmek için bekleyen bir muhafız grubu var lordum,” dedi Jacelyn. “Liman ıssız ve karanlık. Son zamanlarda caddeler de güvenli değil. Muhafızlar!”

Altın pelerinliler bir zamanlar kumandanları olan adamı almak için harekete

geçti. Tyrion, Sör Jacelyn'i yanına çağırdı ve dürülmüş bir parşömen uzattı. "Uzun bir yolculuk olacak. Lord Janos'un yalnız kalmasını istemem. Bu altı adamın da onunla birlikte *Yaz Rüyası*'na bindiğinden emin olun."

Bywater listedeki isimleri okuyunca gülümsedi. "Emredersiniz."

Tyrion sesini alçalttı. "Şu Deem denen adam. Kaptana söyleyin, eğer bu adam kazayla denize düşecek olursa kimse gemi mürettebatını sorumlu tutmaz."

"Kuzey sularının çok fırtınalı olduğunu duymuştum lordum." Sör Jacelyn reverans yaparak selam verdi ve Slynt'in yerdeki altın pelerinine basarak kapıya doğru yürüdü.

Tyrion tek başına masaya oturdu, kaliteli Dorne şarabından geri kalanı içmeye başladı. Hizmetçiler girip çıkıyor, masadaki tabakları kaldırıyordu. Onlara şaraba dokunmamalarını emretti. Hizmetçilerin işi bittiğinde salonun kapısında Varys göründü. Parfümüne uygun leylak rengi bir elbise giymişti. "Çok tatlı bir şekilde hallettiniz lordum."

"Öyleyse neden ağzımda acı bir tat var?" Parmaklarını şakaklarına koydu. "Allar Deem'i denize atmalarını söyledim. Aynı şeyi sana yapmak için can atıyorum."

"Sonuç sizi hayal kırıklığına uğratabilir," dedi Varys. "Fırtınalar gelir gider, dalgalar vurur, büyük balık küçük balığı yutar ve ben kürek çekmeye devam ederim. Lord Slynt'in bayıldığı şarabın tadına bakabilir miyim?"

Tyrion kaşlarını çattı, eliyle şarap sürahisini gösterdi.

Varys kendine bir kadeh şarap doldurdu. "Ah! Yaz kadar tatlı." Bir yudum daha içti. "Dilimin üstünde şarkı söyleyen üzümlerin sesini duyabiliyorum."

"Bu gürültü nereden geliyor diye merak ediyordum. Üzümlere susmalarını söyle. Kafam çatlamak üzere. Emri veren ablamdı. Çok sadık Janos Slynt'in söyleyemediği şey buydu. Altın pelerinlileri o geneleve *Cersei* yolladı."

Varys'in yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. Bunu en başından beri biliyor olmalıydı.

"Bu kısmı anlatmayı unutmuşsunuz," dedi Tyrion suçlayıcı bir ses tonuyla.

"Sizin tatlı ablanız," dedi Varys abartılı bir üzüntüyle. Dokunsalar ağlayacak gibi görünüyordu. "Söylemesi kolay bir şey değildi lordum. Ne tepki vereceğinizden de emin değildim. Beni bağışlayabilir misiniz?"

“Hayır,” diye çıkıştı Tyrion. “Tanrılar seni kahretsin. Tanrılar *onu* da kahretsin.” Cersei’ye dokunamazdı, bunu biliyordu. Çok istediği halde yapmazdı. Henüz değil. Yoksa çoktan yapmış mıydı? Ablası zalim oyunlarını oynamaya devam ederken Janos Slynt ve Allar Deem gibi zavallıları cezalandırmak, bir soytarının sahnelediği komik bir adalet müsameresinden başka bir şey değildi. İçi içini yiyordu. “Bundan böyle bana bildiğiniz her şeyi anlatacaksınız Lord Varys. *Her şeyi.*”

Hadım gülümsedi. “Bu epey vakit alır lordum. Çok fazla şey biliyorum.”

“Küçücük bir bebeğin hayatını kurtarmaya yetecek kadar bilmiyormuşsunuz.”

“Kahretsin ki hayır. Bir piç daha vardı. Bir delikanlı. Onun hayatını kurtarmak için gereken adımları attım ama itiraf ediyorum ki bebeğin tehlikede olabileceğini hiç düşünmedim. Henüz bir yaşına bile basmamış kız bebek. Annesi çocuk sayılabilecek bir fahişe. Bu iki zavallı nasıl bir tehdit oluşturabilirlerdi ki?”

“Robert’ın kızıydı,” dedi Tyrion kederle. “Görünüşe göre bu Cersei için yeterliydi.”

“Evet. Çok üzücü. Bebek ve annesinin ölümünden kendimi sorumlu tutuyorum. Kız çok gençti ve Robert’a âşıktı.”

“Âşık mıydı?” Tyrion ölü kızı hiç görmemişti ama onun zihninde kız Shae’di, Tysha’ydı. “Bir fahişe bir erkeği bütün kalbiyle sevebilir mi? Merak ediyorum. Hayır, cevap verme. Bazı şeylerin cevabını bilmemeyi tercih ederim.” Shae’i taş ve ahşaptan inşa edilmiş, kendi ahırı ve kuyusu olan güzel bir eve yerleştirmişti. Bütün ihtiyaçlarının giderilmesi için hizmetçiler tutmuştu. Yaz Adaları’ndan getirilen beyaz bir kuş, kıza dostluk ediyordu. Onu ipekler, satenler, gümüşler ve değerli taşlarla şımartmıştı. Güvende olması için kapısına muhafızlar yerleştirmişti. Bütün bunlara rağmen Shae huzursuz görünüyordu. Tyrion’la daha fazla vakit geçirmek, ona hizmet etmek, yardımcı olmak istediğini söylüyordu. “Bana çarşafların arasında gayet iyi yardım ediyorsun,” demişti Tyrion bir gece. Sevişmeleri yeni bitmişti. Kafası Shae’in göğsündeydi, kasıklarında tatlı bir ağrı vardı. Shae cevap vermemişti ama kızın gözlerindeki bakış duymak istediği şeyin bu olmadığını söylüyordu.

Tyrion içini çekerek şaraba uzandı ama aklına Lord Janos gelince sürahiyi geri itti. “Görünüşe göre ablam, Eddard Stark’ın ölümü hakkında yalan söylemiyormuş. Bu çılgınlık için biricik yeğenim Joffrey’ye teşekkür borçluyuz.”

“Kral Joffrey emir verdi, Sör İlyn Payne ve Janos Slynt bir an bile tereddüt etmeden emri yerine getirdiler...”

“...emirden daha önce haberleri varmış gibi. Evet, bunu daha önce konuşmuştuk ama hiçbir şey bulamadık. Aptallık.”

“Şehir Muhafızları artık sizin elinizde lordum. Bu sayede Majesteleri’nin daha fazla aptallık yapmasına engel olabilirsiniz. Yalnız, kraliçenin kendi muhafızları olduğunu da dikkate almak zorundayız...”

“Kırmızı pelerinliler mi?” Tyrion omuz silkti. “Vylarr, Casterly Kayası için bağlılık yemini etti. Burada babamın yetkisiyle bulunduğumu biliyor. Cersei babamın adamlarını bana karşı kullanmayı göze alamaz... üstelik sadece yüz kişiler. Benim kendi adamlarımın sayısı bile onlardan fazla. Eğer Bywater sizin anlattığınız gibi bir adamsa, *altı bin* altın pelerinlimiz de var.”

“Göreceksiniz; Sör Jacelyn cesur, onurlu, itaatkâr ve en önemlisi sadık bir adamdır.”

“Kime sadık, merak ediyorum?” Tyrion, Varys’e güvenmiyordu ama hadımın değerli olduğunu kabul etmek zorundaydı. Etrafta olup biten her şeyden haberi vardı, çok şey biliyordu. “Bana neden yardım ediyorsunuz Lord Varys?” diye sordu. Adamın yumuşak ellerini, pudralı yüzünü, hesaplı gülümsemesini inceledi.

“Siz El’siniz. Ben diyara, krala ve size hizmet ederim.”

“Jon Arryn ve Eddard Stark’a hizmet ettiğin gibi mi?”

“Lord Arryn ve Lord Stark’a elimden gelen en iyi şekilde hizmet etmeye çalıştım. Onların zamansız ölümleri beni gerçekten üzdü ve dehşete düşürdü.”

“Bir de *benim* nasıl hissettiğimi tahmin etmeye çalış. Sırada ben varmışım gibi geliyor.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Varys şarap kadehini çevirirken. “Güç dediğiniz tuhaf şeydir lordum. Handa sorduğum bilmeceyi düşünecek vaktiniz oldu mu?”

“Birkaç kez aklıma geldi,” dedi Tyrion. “Kral, rahip, zengin adam... kim

ölür, kim sağ kalır? Paralı asker kime itaat eder? Bu bilmecenin cevabı yok. Ya da birden fazla cevabı var. Her şey kılıcı tutan adama bağlı.”

“Ve kılıcı tutan adam son derece önemsiz biri,” dedi Varys. “Ne başında tacı var ne de avcunda altınları. Tanrıların gücü de onun yanında değil. Bütün varlığı keskin bir çelik parçası.”

“O çelik parçası yaşamla ölüm arasındaki çizgi.”

“Aynen öyle. Peki, asıl hükümdarımız eli kılıç tutan adamsa neden bütün güç kralınmış gibi davranıyoruz? Eli kılıç tutan güçlü bir adam, *neden* Joffrey gibi bir çocuk krala ya da onun babası gibi sarhoş bir budalaya itaat etsin?”

“Çünkü çocuk krallar ve sarhoş budalalar, eli kılıç tutan diğer güçlü adamları çağırabilir.”

“O halde, bahsettiğiniz diğer güçlü ve kılıçlı adamlar gerçek gücün sahibi olurlar. Olurlar mı? Ellerinde keskin çelikleri varken neden birine itaat ederler?” Varys gülümsedi. “Bazıları bilginin gerçek güç olduğunu söyler. Bazıları gücün tanrılardan geldiğine, bazılarıysa kanundan aktığına inanır. Ama o gün Baelor Septi’nin merdivenlerinde hem Yüce Rahip, hem adaletli Vekil Kraliçe, hem de bilge üstat kalabalığın içindeki herhangi biri kadar güçsüzdü. Lord Eddard’ı gerçekte kim öldürdü sizce? Emri veren Joffrey mi? Kılıcı sallayan Sör İlyn mi? Yoksa... başka biri mi?”

Tyrion kafasını salladı. “Şu lanet bilmecenin cevabını verecek misin, yoksa sadece başımı daha beter ağrıtmaya mı çalışıyorsun?”

Varys gülümsedi. “Güç, siz nerede olduğuna inanıyorsanız oradadır lordum. Ne eksik ne fazla.”

“Yani, güç yanılsamadan başka bir şey değil midir?”

“Duvara vuran gölgedir,” diye mırıldandı Varys. “Ama gölgeler öldürebilir. Ve bazen, küçük bir adamın çok büyük bir gölgesi olabilir.”

Tyrion güldü. “Lord Varys, sizden tuhaf bir şekilde hoşlanmaya başlıyorum galiba. Sizi hâlâ öldürebilirim ama en azından üzülürüm.”

“Bunu bir övgü olarak kabul edeceğim.”

“Sen nesin Varys?” Tyrion gerçekten bilmek istiyordu. “Bir örümcek olduğunu söylüyorlar.”

“Casuslar ve müzevirler pek sevilmez lordum. Ben diyarın sadık bir

hizmetkârıyım sadece.”

“Bir de hadımsın. Bunu unutmayalım.”

“Aklımdan çıktığı vakitler azdır.”

“İnsanlar bana yarımadam der ama yine de tanrıların bana daha iyi davrandığını düşünüyorum. Kısayım, bacaklarım çarpık, kadınların bana arzuyla baktığını söyleyemem... ama her şeye rağmen erkeğim. Yatağıma giren ilk kadın Shae değil. Bir gün evlenip baba olabilirim. Senin böyle umutların yok. Cüceler tanrıların şakasıdır ama hadımları insanlar yaratır. Seni kim kesti Varys? Ne zaman ve neden? Sen gerçekte kimsin?”

Hadım gülümsemeye devam ediyordu ama gözlerindeki bakışta kahkahadan eser yoktu. “Merakınız beni onurlandırdı lordum ama benim hikâyem uzun ve hüzünlü. Konuşmamız gereken ihanet hikâyeleri var.” Elbisesinin kolundan bir parşömen çıkardı. “Kraliyet kadırgası *Beyaz Yürek*’in kaptanı, Lord Stannis’e kılıcını ve gemisini teklif etmekle suçlanıyor.”

Tyrion içini çekti. “Sanırım bu adama kanlı bir ders vermemiz gerekecek.”

“Sör Jacelyn adamı ortadan kaldırabilir ama kralın huzurunda yapılacak bir yargılama diğer kaptanların sadakatinden emin olmaya yarar.”

Ve kral yeğenim de biraz oyalanmış olur. “Dediğiniz gibi olsun. Bırakalım da Joffrey’nin adaletini tatsın.”

Varys parşömenin üstüne işaret koydu. “Sör Horas ve Sör Hobber Redwyne yan kapılardan gizlice çıkmak için nöbetçilerden birine rüşvet vermişler. Pentos’tan gelen *Ay Yolcusu* isimli bir kadırgayla kaçmaları için gerekli ayarlamalar yapılmış. Gemiye kürekçi olarak bineceklermiş.”

“Birkaç yıl kürekçi olarak çalışmalarına izin veremez miyiz? Bakalım yeni işlerini sevecekler mi?” Gülümsedi. “Olmaz. Sevgili ablam değerli konuklarını kaybederse çılgına döner. Sör Jacelyn’i bilgilendirin. Rüşvet alan adamı yakalayın ve kendisine Gece Nöbetçileri’nde hizmet vermenin ne kadar onurlu bir görev olduğunu anlatın. Limana adamlar yollamayı da ihmal etmeyin. Redwyne ikizleri sikke sıkıntısı çeken başka nöbetçiler bulabilir.”

“Nasıl isterseniz.” Parşömene bir işaret daha koydu. “Adamınız Timett bu akşam Gümüş Caddesi’ndeki bir kumarhanede bir şarap tüccarının oğlunu öldürmüş. Çocuğun hile yaptığını söylemiş.”

“Gerçekten yapıyor muymuş?”

“Ah, hiç şüphe yok.”

“O zaman bu şehrin dürüst insanları Timett’e teşekkür borçlu. Kralın da teşekkürlerini sunacağından eminim.”

Hadım gergin bir şekilde gülümsedi ve bir işaret daha koydu. “Kutsal adam salgınımız var. Şu kuyruklu yıldız her köşe başında garip din adamları türemesine sebep oldu. Kendilerini rahip sananlar, peygamber ilan edenler, kâhinler... Şehirdeki dükkânların önünde dileniyorlar ve gelen geçen herkese korkunç kıyamet hikâyeleri anlatıyorlar.”

Tyrion omuz silkti. “Aegon’ın karaya çıkışının üstünden üç yüzyıl geçti. Kuyruklu yıldızın böyle bir etki yaratması doğal. Bırakın atıp tutsunlar.”

“Etrafa korku yayıyorlar lordum.”

“Bunun senin işin olduğunu sanıyordum.”

Varys eliyle ağzını kapattı. “Çok zalimsiniz. Son bir mesele daha var. Leydi Tanda dün akşam küçük bir ziyafet verdi. İncelemeniz için menüyü ve konuk listesini aldım. Şaraplar doldurulduğunda Lord Gyles ayağa kalktı ve kralın şerefine kadeh kaldıracağını söyledi. Balon Swann güldü ve, ‘Bunu yapmak için üç kadehe ihtiyacın var,’ dedi. Masadakilerin çoğu...”

Tyrion elini kaldırarak hadımın konuşmasını böldü. “Yeter. Bir ziyafet masasındaki ihanet konuşmaları beni ilgilendirmiyor Lord Varys.”

“Nazik olduğunuz kadar akıllısınız da lordum.” Parşömen hadımın kolunda kayboldu. “İkimizin de yapacak çok işi var. Sizi yalnız bırakayım.”

Hadım salondan ayrıldı. Tyrion uzunca bir süre tek başına oturdu ve mum ışığını izledi. Janos Slynt’in ortadan kaybolmasına ablasının ne tepki vereceğini tahmin etmeye çalışıyordu. Bundan memnun olmayacaktı, buna şüphe yoktu ama Lord Tywin’e şikâyet dolu bir mektup yazmaktan öte ne yapabilirdi? Şehir Muhafızları artık Tyrion’a aitti. Bunun yanı sıra emrinde yüz elli dağ adamı vardı. Bronn paralı askerlerden oluşan yeni bir muhafız grubu kuruyordu. Tyrion gayet iyi korunuyormuş gibi görünüyordu.

Eddard Stark da böyle düşünmüştür.

Tyrion, Küçük Salon’dan ayrılırken Kızıl Kale karanlık ve sessizdi. El Kulesi’ndeki odasına gitti. Bronn onu bekliyordu. “Slynt?” diye sordu.

“Lord Janos yarın sabah Sur’a doğru yelken açıyor. Varys, Joffrey’nin adamının yerine kendi adamımı koyduğumu düşünmemi istiyor. Aslında Serçeparmak’ın adamının yerine Varys’in adamını koydum. Bakalım neler olacak.”

“Sen en iyisini bilirsin. Timett birini öldürmüş...”

“Varys söyledi.”

Paralı asker şaşırmış gibi görünmüyordu. “Aptal çocuk. Tek gözlü bir adama hile yapmanın kolay olacağını düşünmüş olmalı. Timett oğlanın elini hançeriyle masaya çakmış ve kafasını koparmış. Hem de çıplak elleriyle. Parmaklarını kasarak yaptığı bir...”

“İğrenç detayları duymasam da olur. Akşam yediğim yemeği hâlâ hazmedemedim,” dedi Tyrion. “Adam toplama işi nasıl gidiyor?”

“Gayet iyi. Bu akşam üç asker daha buldum.”

“Hangilerini tutacağına nasıl karar veriyorsun?”

“Onları alıyorum, sorguluyorum, nerelerde savaştıklarını ve iyi birer yalancı olup olmadıklarını öğreniyorum.” Bronn gülümsedi. “Daha sonra onlara beni öldürme fırsatı veriyorum, benim de eşit şansım oluyor elbette.”

“Öldürdüğün oldu mu?”

“İşimize yarayacak olanları değil.”

“Ya biri seni öldürürse?”

“İşte o adamı kesinlikle almalısın.”

Tyrion biraz sarhoş, çokça yorgundu. “Söyle bana Bronn, eğer senden bir bebeği öldürmeni isteseydim, hâlâ annesinin memesini emen bir bebeği... yapar mıydın? Hiç soru sormadan?”

“Soru sormadan mı? Hayır.” Paralı asker başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürttü. “Ne kadar diye sorardım.”

Senin sevgili Allar Deem’ine neden ihtiyacım olsun ki Lord Slynt? Bende ondan yüzlercesi var. Gülmek istiyordu ve ağlamak ama en çok... Shae’i istiyordu.

Arya

Otların arasındaki yol iki araba tekerleğinin izinden biraz genişti.

İyi tarafı, kafilelerinin ne yöne gittiğini başkalarına söyleyebilecek kimseyle karşılaşmıyorlardı. Kral Yolu'nda akan insan nehri burada minik su damlalarına dönüşmüştü.

Kötü tarafı, patika bir yılan gibi kıvrılarak ilerliyordu, bazı yerlerde daha da darlaşıyor, hatta bazen tamamen kayboluyordu. Yabani otların içinde yarım fersaha yakın yol alıp tam umutlarını kaybetmişken tekrar karşılarına çıkıyordu. Arya patikadan nefret ediyordu. Arazi çok vahşi sayılmazdı; alçak tepelerden, aralarına otlaklar serpilmiş kademeli tarlalardan ve sığ derelerin akışını yavaşlatacak kadar sık söğütlerle kaplı koyaklardan geçiyorlardı ama yol o kadar dar ve kıvrımlıydı ki neredeyse sürünerek ilerlemek zorunda kalıyorlardı.

Onları yavaşlatan arabalardı aslında. Dingiller tıka basa dolu arabaların ağırlıyla çatırdıyor, tekerlekler ağır aksak dönüyordu. Her gün en az on kere durup çamura gömülen bir tekerleği kurtarmak zorunda kalıyorlardı. Bir keresinde, sık meşe ağaçlarının arasında uzanan patikada yol alırlarken, odun yüklü bir öküz arabasını çeken üç adamla karşı karşıya gelmişlerdi. Yanlarından geçip yola devam edecek bir boşluk yoktu. Adamların öküzü çözmesini, hayvanı ağaçların içine çekmesini, arabayı çevirmesini, öküzü tekrar arabaya bağlamasını ve geldikleri yoldan geri gitmelerini beklemek zorunda kalmışlardı. Öküz, arabalardan bile *yavaş* hareket ediyordu, bütün günü iki adım yol alamadan geçirmişlerdi.

Arya sürekli arkasına bakmaktan alamıyordu kendini, altın pelerinlilerin onlara ne zaman yetişeceğini merak ediyordu. Geceleri, duyduğu en küçük sesle irkiliyor, elini İğne'nin kabzasına götürüyordu. Kamp kurdukları yerlerin çevresine nöbetçiler yerleştiriyorlardı ama Arya kimseye güvenemiyordu, özellikle öksüz oğlanlara. Kral Toprakları'nın ara sokaklarında işe yarıyor olabilirlerdi ama bu arazilerde kimseye faydaları yoktu. Arya gölge kadar sessiz hareket ettiği zaman bütün nöbetçileri atlatabiliyordu. Hiç kimseye fark

ettirmeden ağaçların arasına dalıyor, onu kimsenin göremeyeceği bir yere gidip su döküyordu. Lommy Yeşilel'in nöbet tuttuğu bir gece sessizce bir meşe ağacına tırmanmış, daldan dala atlayarak çocuğun tepesine kadar ilerlemişti ama oğlanın ruhu bile duymamıştı. Üstüne atlamayı düşünmüştü ama çocuğun çığlığı bütün kampı uyandırırdı ve Arya, Yoren'den yine sopa yerdi.

Bütün çocuklar Boğa'ya çok özel biriymiş gibi davranıyordu artık. Kraliçe onun kafasını istediğine göre önemli biri olmalıydı ama Boğa bunu kabul etmiyordu. "Ben kraliçeye hiçbir şey yapmadım," demişti kızgın bir sesle. "Ben sadece işimi yapıyordum. Körükler, örsler, getir, götür. Hepsi bu. Zırh ustası olacaktım ama Üstat Mott gelip Gece Nöbetçileri'ne katılacağımı söyledi. Başka bir şey bilmiyorum." Sonra gidip miğferini parlatmaya başlamıştı. Güzel miğferdi. Pürüzsüz ve kıvrımlıydı, incecik bir siperi, iki tane kocaman boğa boynuzu vardı. Arya, yağlı bir kumaş parçasıyla miğferini parlatan delikanlıyı izlemişti. Boğa miğferi öyle fazla cilalıyordu ki yemek ateşinin alevleri çeliğin üstünde ışıldıyordu. Ama bunu hiçbir zaman takmıyordu.

Lommy, "Bahse girerim ki bu oğlan vatan haininin piçi," dedi bir gece, Gendry'nin duymaması için iyice alçak sesle konuşarak. "Kurt lordunu diyorum. Yüce Sept'te başı kesilen adam."

"Hayır onun oğlu değil," diye itiraz etti Arya. *Benim babamın sadece bir piçi var. O da Jon.* Atına binip tek başına eve gidebilmeyi dileyerek ağaçların arasında kayboldu. Kimseye fark ettirmeden eyerine atlayıp dörtnala uzaklaşabilirdi ama yolu gözleyecek, arkasını kollayacak, uyurken nöbet tutacak, altın pelerinlilerle karşılaştığında onunla birlikte dövüşecek kimsesi olmazdı. Yoren ve diğerleriyle birlikte kalmak daha güvenliydi.

"Tanrı Gözü'ne epey yaklaştık," dedi kara kardeş bir sabah. "Kral Yolu, Üç Dişli Mızrak'ı geçene kadar güvenli sayılmaz. Bu yüzden gölün çevresinden dolaşıp batı kıyısında kamp kuracağız. Bizi orada aramak kimsenin akına gelmez." Bir süre daha yol aldıktan sonra iki patikanın kesiştiği yerde arabaları batıya çevirdi.

Çiftlik arazileri yerlerini ormanlara bıraktı. Köyler ve karakollar daha ufak ve daha seyrekti. Burada tepeler daha yüksek, vadiler daha derindi. Yiyecek bulmak zorlaşmıştı. Yoren şehirden ayrılmadan önce arabaları tuzlu balık, kuru

ekmek, sarı peynir tekerleri, arpa ve fasulye çuvalları, domuz yağı ve şalgamla doldurmuştu ama hepsi son lokmasına kadar yenmişti. Kral Yolu'ndan ayrılmak zorunda kaldıklarında, Yoren kaçak avcılık yaptıkları için yakalanan Koss ve Kurz'a dönmüştü. Yoren adamları ormana salıyor, adamlar kazığa geçirdikleri bir geyik ya da kemerlerine astıkları bıldırcınlarla geri dönüp kafileye katılıyordu. Daha küçük oğlanlar böğürtlen topluyordu. Olur da bir meyve bahçesiyle karşılaşırlarsa, çitlerden atlayıp heybelerini elmalarla dolduruyorlardı.

Arya yetenekli bir tırmanıcı ve çok hızlı bir toplayıcıydı. Yalnız çalışmayı seviyordu. Bir gün şişman, kahverengi, uzun kulaklı bir tavşana rastgeldi. Tavşanlar kedilerden hızlı koşuyordu ama onlar kadar iyi tırmanamıyorlardı. Tavşana ahşap kılıcıyla vurdu, hayvanı kulaklarından yakalamayı başardı. Yoren, şişman tavşanı soğan ve yabani mantarlarla birlikte haşladı. Arya'ya bir butun tamamını verdi çünkü tavşanın sahibi oydu. Arya butu Gendry'yle paylaştı. Diğerlerine de koca birer kepçe yemek düştü. Hatta zincirlere bağlı üç adam bile karınlarını doyurdu. Jaqen H'ghar ikram için nazikçe teşekkür etti. Isırgan yağlı parmaklarını mutlulukla yaladı ama burunsuz adam Rorge alay dolu bir kahkaha atarak, "Artık bir avcımız var, Yumurtakafa Yumurtasurat Tavşankatili," diye bağırdı.

Beyazgül isimli küçük bir köyün hemen dışındaki mısır tarlasında bir grup tarla işçisi etraflarını sardı. Kara kardeşlerin tarladan aldığı mısırlar karşılığında sikke istiyorlardı. Yoren adamların ellerindeki keskin oraklara baktı ve birkaç bakır verdi. "Bir zamanlar kara kardeşler Dorne'dan Kışyarı'na kadar her yerde tanrı misafiri olarak ağırlanırdı. Soylu lordların sofralarına bile onur konukları olarak çağrılırdık," dedi aşağılama dolu sesiyle. "Şimdilerde sizin gibi korkaklar birkaç kurtlu elma karşılığında sikke istiyor." Tükürdü.

"Bunlar tatlı mısır. Senin gibi leş kokulu, yaşlı bir kara karga için fazla iyi," diyerek karşılık verdi adamlardan biri. "Hemen arazilerimizden çık, hırsızlarını da yanında götür. Yoksa seni kazığa geçirir, karga arkadaşlarını korkutup kaçırman için mısırların arasına dikerim."

O gece tatlı mısırları ateşte kızarttılar. Arya mısırların çok lezzetli olduğunu düşünüyordu ama Yoren bir lokma bile yiyemeyecek kadar öfkeliydi. Üstüne pelerini kadar kara bir bulut çökmüş gibi sıkıntılıydı. Huzursuzca bir aşağı bir

yukarı yürüyor, kendi kendine söyleniyordu.

Ertesi gün Koss telaşla kampa döndü. Yolun ilerisinde başka bir kamp gördüğünü söyledi. “Yirmi ya da otuz adam var,” diye uyardı Yoren’i. “Örgü zırhlar ve yarım miğferler giyiyorlar. Bazıları fena yaralanmış. Biri ölmek üzere, sesinden anladım. Mızrakları ve kalkanları da var ama sadece bir at gördüm, çok garip. Kokuya bakılırsa uzun zamandır oradalar.”

“Sancak gördün mü?”

“Sancak kahverengi. Üstünde sarı ve siyah benekli bir ağaç kedisi var.”

Yoren elindeki ekşi yaprağı ağzına atıp çiğnemeye başladı. “Kim olduklarını anlamadım,” dedi. “Dost da olabilirler düşman da. Ama o kadar kötü yaralanmışlarsa kim olurlarsa olsunlar atlarımızı almak isteyeceklerdir. Belki daha da fazlasını. En iyisi hiç görünmeden etraflarından dolaşmak.” Bu karar yollarını millerce uzatıp en az iki gün kaybetmelerine sebep olmuştu ama yaşlı adam bu kaybın küçük bir bedel olduğunu söylemişti. “Sur’da bol bol vaktiniz olacak. Hem de hayatınızın sonuna kadar. Oraya varmak için bu kadar sabırsızlanmanıza gerek yok.”

Tekrar kuzeye döndüklerinde arazilerin daha kalabalık gruplarca korunduğunu gördüler. Nöbetçiler yol kenarlarında bekliyor, soğuk gözleriyle gelip geçenleri inceliyordu. Atlı nöbetçiler de vardı. Eyerlerine astıkları baltalarla sınır çitleri boyunca geziyorlardı. Arya, bir arazinin kenarındaki kuru ağacın dallarının arasına gizlenmiş yaylı bir adam fark etti. Adam onları görür görmez yayına bir ok yerleştirip gerdi ve kafile iyice uzaklaşana kadar gözlerini üstlerinden ayırmadı. Yoren küfürler savuruyordu. “Ağaca tırmanmış bizi gözlüyor. Ötekiler gelince dallar onu gizleyecek mi bakalım? Çığlıklar ata ata Nöbet gelsin de onu kurtarsın diye yalvaracak.”

Bir gün sonra, Dobber akşam semasında parlayan kızıl bir ışık görüp diğerlerine seslendi. “Ya biz yolu şaşırıp tekrar batıya döndük ya da güneş kuzeyden batıyor artık.”

Yoren neler olduğunu daha iyi görebilmek için küçük bir tepeye tırmandı. “Yangın,” diye bağırdı, işaret parmağını yalayıp elini havaya kaldırdı. “Rüzgâr ters yöne esiyor, bize kadar gelmez. İzlemeye değer.”

İzlediler. Karanlık koyulaştıkça yangın daha büyük, daha parlak görünmeye

başladı. Bir süre sonra bütün gökyüzü alev almış gibiydi. Ara sıra duman kokusu bile alabiliyorlardı ama rüzgâr yönünü değiştirmedi ve alevler uzaklarında kaldı. Yangın şafak vaktine kadar sürdü, sonunda kendi kendine söndü. O gece kimse doğru düzgün uyumamıştı.

Yanan kasabaya vardıklarında öğlen olmuştu. Tarlalar tamamen kül olmuş, evlerin duvarları siyah kabuklara dönüşmüştü. Etraf yanık hayvan leşleriyle doluydu. Leşlerin üstünü kara bir battaniye gibi örten kargalar yanlarından geçen insanlardan rahatsız oluyor, öfkeli çığlıklar atarak havalanıyordu. Kasabanın içinden hâlâ duman tütüyordu. Ahşap dış duvar uzaktan güçlüymüş gibi görünüyordu ama kasabayı düşmanlardan koruyacak kadar güçlü olmadığı ortadaydı.

Arabaların önünde at süren Arya, dış duvarın üstündeki sivri kazıklara geçirilmiş yanık bedenler gördü, hepsinin elleri kendilerini yok eden alevlerle mücadele etmek istermiş gibi yüzlerindeydi. Dış duvara yaklaştıklarında Yoren kafileyi durdurdu. Arya ve diğer oğlanlara arabaların başında beklemelerini söyledi. Atından inerek Murch ve Kesik Jack'le birlikte kasabanın kapısına doğru yürümeye başladı. Kırık kapının üstünden atladıklarında duvarın arkasından bir karga sürüsü çığlıklar atarak havalandı. Arabalardaki kuzgunlar kargaların çığlıklarını boğuk gürültüleriyle yanıtladı.

Yoren ve yanındakilerin kasabaya girmesinin üstünden epey vakit geçince Arya, "Peşlerinden gitmeli miyiz?" diye sordu Boğa'ya.

"Yoren beklememizi söyledi." Delikanlının sesi bir garipti. Arya arkasını dönüp baktığında Gendry'nin boynuzlu miğferini giymiş olduğunu gördü.

Sonunda adamlar geri döndü. Yoren'in kucağında küçük bir kız çocuğu vardı. Murch ve Kesik Jack bir kadın taşıyordu. Küçük kız iki yaşından büyük olamazdı, boğazını sıkan bir şey varmış gibi boğuk bir sesle durmaksızın ağlıyordu. Kadının sağ kolu omuz kökünden kesilmişti, kan içindeydi. "Lütfen," diye fısıldıyordu sadece. "Lütfen, lütfen." Rorge kadının o halini eğlenceli bulmuştu. Yüzündeki koca delikten gürültülü bir kahkaha çıktı. Çok geçmeden Isırgan da gülmeye başladı. Murch küfredip seslerini kesmelerini söyleyene kadar gülmeye devam ettiler.

Yoren kadını arabalardan birinin arkasına yatırmalarını söyledi. "Acele

edin,” diye ekledi. “Akşam oluyor. Buraya kurtlar ve çok daha beter şeyler inecek.”

“Korkuyorum,” diye mırıldandı Turta kesik kollu kadın arabaya takınırken.

“Ben de,” diye itiraf etti Arya.

Turta, Arya’nın koluna dokundu. “Ben kimseyi tekmeleyerek öldürmedim Arry. Annemin yaptığı turtaları satıyordum, hepsi bu.”

Arya cesaret edebildiği kadar uzaklaşıp arabaların epey önünde at sürdü. Küçük kızın ağlamasını, kadının, “Lütfen,” diye yalvaran fısıltısını duymak istemiyordu. Yaşlı Dadı’nın anlattığı bir hikâyeyi hatırladı. Adamın biri, şeytani devler tarafından karanlık bir kalede esir tutuluyordu. Adam çok cesur ve akıllıydı, devleri kandırıp kaçmayı başarmıştı... ama kaleden çıkar çıkmaz Ötekiler adamı yakalamış, sıcak kanını içmişti. Arya o adamın neler hissettiğini şimdi anlıyordu.

Tek kollu kadın akşam çökerken öldü. Gendry ve Kesik Jack kadının mezarını bir akasyanın altına kazdı. Arya, rüzgâr estiğinde hareketlenen uzun dalların fısıltılarını duyabildiğini düşündü, *“Lütfen, lütfen, lütfen.”* Tüyleri diken diken olmuştu, koşarak mezardan uzaklaşmamak için kendini zor tuttu.

“Bu gece ateş yakmayacağız,” dedi Yoren. Akşam yemeğinde Koss’un bulduğu bir avuç yaban mantarını ve bir kâse kuru bezelyeyi yediler. Yakınlardaki küçük bir dereden aldıkları suyu içtiler. Suyun tuhaf bir tadı vardı. Lommy, derenin yukarısındaki çürüyen bedenlerin suyun tadını değiştirdiğini söyledi. Turta oğlanın üstüne atılmaya hazırlanıyordu ki yaşlı Reysen aralarına girip Lommy’yi kurtardı.

Arya açlığını bastırmak için çok fazla su içmişti. O gece uyuyabileceğini düşünmüyordu ama uyudu. Uyandığında etraf zifiri karanlıktı ve idrar torbası patlamak üzereydi. Kafiledekiler battaniyelerine, pelerinlerine sarınmış halde yayılmış uyuyordu. Arya; İğne’yi aldı, ayağa kalktı, dinlemeye başladı. Uyuyan adamların huzursuz kıpırdanmalarını, Rorge’un gıcırtıya benzeyen horlamasını, Isırgan’ın uyurken çıkardığı tuhaf tıslamayı duydu. Başka bir arabadan, çeliğe sürtünen taşın ritmik sesi geliyordu. Yoren ekşi yaprak çiğneyerek bıçağını bileyliyordu.

Gece nöbeti tutanların arasında Turta da vardı. Ağaçlara doğru yürüyen

Arya'yı gördüğünde, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Arya eliyle ormanı gösterdi.

"Hayır gitmiyorsun," dedi Turta. Kemerinde bir kılıç asılı olduğu için cesurlaşmıştı yine. Doğru düzgün kılıç savurmayı bilmiyordu halbuki. "Yoren bu gece herkesin kampa yakın kalmasını söyledi."

"Su dökmem lazım," dedi Arya.

"İyi ya, şu ağacın dibine yap işte," diye karşılık verdi çocuk. Eliyle ormanı göstererek, "Orada neler olduğunu bilemeyiz Arry. Kurt sesleri duydum," dedi.

Arya oğlanla kavga ederse Yoren sinirlenirdi. Korkmuş gibi görünmeye çalıştı. "Kurtlar mı? Gerçekten mi?"

"Duydum," diyerek onayladı Turta.

"Neyse, gitmesem de olur zaten." Battaniyesinin altına girdi ve Turta'nın ayak seslerini duyana kadar uyuyormuş gibi yaptı. Bir gölge kadar sessiz kalkıp kampın diğer tarafındaki ağaçların arasına girdi. Bu tarafta da nöbetçiler vardı ama onları atlatmayı başardı. Kimseye görünmemek için ormanın derinliklerine kadar yürüdü. Etrafta kimsenin olmadığından emin olunca pantolonunu indirip işini görmek için çömeldi.

Ağaçların altından gelen hışırtıları duyduğunda pantolonu bileklerine kadar indirmiş su döküyordu. *Turta beni takip etmiş*, diye düşündü endişeyle. Sonra, ay ışığıyla parlayan gözleri gördü. Midesi düğümlendi, İğne'ye uzandı. Gözler çoğaldı, iki, dört, sekiz, bütün bir sürü...

İçlerinden biri ağır adımlarla yanına yaklaştı. Gözlerini Arya'nın üstüne dikip dişlerini gösterdi. Arya, sabahleyin parçalanmış cesedi bulunduğunda Turta'nın nasıl böbürleneceğini düşünüyordu ama kurt döndü, koşmaya başladı ve bütün gözler bir anda kayboldu. Arya titreyerek temizlendi. Pantolonunu yukarı çekip Yoren'in çıkardığı sese doğru yürüdü. Arabaya tırmanıp yaşlı adamın yanına oturdu. "Kurtlar," dedi korkuyla. "Ormanda."

"Evet, oradalar," dedi Yoren. Dönüp Arya'ya bakmadı.

"Beni korkuttular."

"Öyle mi?" Tükürdü. "Senin soyundan gelenlerin kurtları sevdiğini sanıyordum."

"Nymeria bir ulu kurttu." Arya kendine sarıldı. "Ulu kurtlar farklıdır. Boşver,

Nymeria gitti zaten. Jorry'le birlikte kaçması için ona taş attık. Yoksa kraliçe tarafından öldürülecekti." Nymeria'dan bahsetmek Arya'yı üzüyordu. "O gün yanımda olsaydı babamın başını kesmelerine izin vermezdi."

"Öksüzlerin babası yoktur. Bunu unuttun mu yoksa?" Ekşi yaprak yaşlı adamın tükürüğünü kırmızıya boyamıştı, ağzı kan doluymuş gibi görünüyordu. "Korkmamız gereken tek kurt türü insan derisi giymiş olanlar. O kasabayı yakanlar mesela."

"Keşke evimde olsaydım," dedi Arya umutsuzluk içinde. Cesur olmak için, dişi bir kurt gibi gözü kara olmak için çok çabalıyordu ama bazen küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordu kendini, küçük bir kız çocuğuydu çünkü.

Kara kardeş balyadan bir yaprak daha alıp ağzına attı. "Belki de seni şehirde, bulduğum yerde bırakmalıydım evlat. Hepinizi orada bırakmalıydım. Daha güvende olurdunuz gibi geliyor bana."

"Umrumda değil. Ben eve gitmek istiyorum."

"Neredeyse otuz yıldır Sur'a adam götürüyorum." Yoren'in dudaklarında kanlı baloncuklar gibi görünen tükürükler vardı. "O kadar zaman içinde sadece üç adam kaybettim. Biri yaşlıydı, ateşten öldü. Bir delikanlıyı sıçarken zehirli yılan ısırdı. Beni uykumda öldürmeyi deneyen bir aptalı da ben hallettim." Nasıl hallettiğini göstermek için bıçağını boynuna dayadı. "Otuz yılda üç kişi." Ağzındaki ekşi yaprağı tükürdü. "Bir gemiye binmek çok daha akıllıca olurdu, yolda daha fazla adam bulacağımız yok. Akıllı bir adam gemiye binerdi ama ben... otuz yıldır Kral Yolu'nu kullanıyorum." Bıçağını kınına soktu. "Git de uyu evlat. Beni duydun mu?"

Arya uyumayı denedi. Ama kafasına kadar çektiği battaniyenin altında kurtların ulumasını duyuyordu... ve başka bir ses daha. Güçsüz, rüzgârla uçuşan bir fısıltı. Çığlık gibi.

Davos

Sabah havası tanrılardan yükselen dumanla kararmıştı.

Hepsi alevler içindeydi şimdi. Bakire ve Anne, Savaşçı ve Demirci, inci gözlü Yaşlı Hatun, altın sakallı Baba ve insandan çok hayvana benzetilerek oyulmuş Yabancı. Yaşlı ve kuru ahşap, kat kat boya ve cila, acımasız bir kıvılcımla tutuşmuştu. Isı titreyerek serin havada yükseliyordu. Kale duvarlarındaki gargoyleler ve taştan canavarlar bulanıklaşmıştı. Gözyaşlarından dokunmuş bir duvağın ardından bakıyormuş gibiydi Davos. *Ya da canavarlar titriyor, kıvrılıyor gibi...*

"Bu çok hastalıklı bir şey," dedi Allard. Alçak sesle konuşmayı akıl edebilmişti en azından. Dale mırıldanarak bu fikre katıldığını belli etti.

"Sessiz olun," dedi Davos. "Nerede olduğunuzu unutmayın." Oğulları iyi çocuklardı ama gençlerdi. Özellikle Allard fazla heyecanlı, fazla atılgandı. *Bir kaçakçı olarak kalsaydım Allard hayatını Sur'da geçirirdi. Onu bu kaderden Stannis kurtardı. Ona borçlu olduğum bir şey daha...*

Yüzlerce insan Yedi'nin yakılışına şahit olmak için kale kapısında toplanmıştı. Havayı saran koku mide bulandırıcıydı. Bütün hayatları boyunca taptıkları tanrıların yakılışını görmek en cesur askerleri bile huzursuz etmişti.

Kırmızı kadın ateşin çevresinde üç kez dolaştı. İlkinde Asshai dilinde dualar okudu, ikicisinde Valyria dilinde, üçüncüsünde Ortak Dil'de. Davos sadece son duaları anlayabildi. "R'hllor, karanlığımıza gel," dedi kadın. "Işık Tanrısı, bu sahte tanrıları sana kurban ediyoruz. Yedi tanrıyı, düşmanı sana veriyoruz. Onları al ve ışığını üstümüzden esirgeme, gece karanlık ve dehşet dolu." Kraliçe Selyse kadının söylediklerini tekrarladı. Stannis olanları ifadesiz bir yüzle seyrediyordu. Siyah-mavi bir gölgeye benzeyen kısa sakallarının altındaki çenesi sert ve gergindi. Sept için her zaman giydiklerinden daha gösterişli kıyafetler seçmişti.

Fatih Aegon yelken açmadan bir gece önce, bu septin olduğu yerde diz çöküp dua etmişti ama bu kutsal hatıra septi kraliçenin adamlarından

koruyamamıştı. Mihrapları devirdiler, heykelleri parçaladılar, vitraylı camları savaş baltalarıyla kırıp döktüler. Rahip Barre'nin elinden lanetler okumaktan başka bir şey gelmemişti ama Sör Hubard Rambton tanrılarını savunmak için üç oğlunu da septe göndermişti. Delikanlılar yakalanmadan önce kraliçenin dört adamını kılıçtan geçirmeyi başarmıştı. Lordların en ılımlısı ve en sofusu olan Guncer Sunglass artık onu destekleyemeyeceğini söylemişti Stannis'e, şimdi rahip ve Sör Hubard'ın sağ kalan iki oğluyla aynı hücreyi paylaşıyordu. Diğer lordlar derslerini çabuk öğrenmişlerdi.

Pek çok adam gibi Davos da bir mücadeleden önce Savaşçı'ya, yelken açmadan önce Demirci'ye, karısının karnında bir çocuk varken Anne'ye gidip dua ederdi ama tanrılar onun için hiçbir zaman çok şey ifade etmemişti. Şimdi onların yanışını seyrederken midesi bulanıyordu ve bu bulantının sebebi duman değildi.

Üstat Cressen bu çılgınlığı durdurabilirdi. Yaşlı adam, Işık Tanrısı'na karşı gelmiş ve bu saygısızlığı yüzünden cezalandırılmıştı. Halk arasında dolaşan dedikodu buydu. Davos gerçeği biliyordu. Üstat Cressen'in o şarap kadehine bir şey attığını görmüştü. Zehir. *Başka ne olabilir ki? Stannis'i Melisandre'den kurtarmak için bir kadeh ölüm içti ama kadın kendi tanrısı tarafından bir şekilde korundu.* Davos kırmızı kadını memnuniyetle öldürebilirdi ama bir Hisar üstadının bile başaramadığı şeyi o nasıl yapacaktı? Davos yükselmeyi becermiş eski bir kaçakçıydı sadece. Bit Çukuru'nun Davos'u. Soğan Şövalyesi.

Kırmızı, turuncu ve sarı alevlerden yapılmış elbiseler giyen tanrılar hoş bir ışık saçıyordu. Ahşap tanrı heykellerinin, Targaryenlar'ı Valyria'dan getiren geminin gövdesinden oyulduğunu söylemişti Rahip Barre, Davos'a. Asırlar boyunca defalarca boyanmış, cilalanmış, altınlarla, gümüşlerle, mücevherlerle süslenmişlerdi. "Bu güzellik onları R'hllor için daha cazip kılacak," demişti kırmızı kadın, Stannis'e onları indirip şehir kapılarından sürükleyip atmasını söylerken.

Bakire, Savaşçı'nın altında yatıyordu. Kolları ona sarılmak istiyormuş gibi iki yana açıktı. Alevlerin yüzünü yaladığı Anne'nin bedeni parçalara ayrılmak üzereydi, tam kalbine bir kılıç saplanmıştı. Yere ilk düşen Baba en alttaydı. Davos, Savaşçı'nın bükülüp kıvrılan ellerini ve kararıp teker teker düşen, birer

parça köze dönüşen parmaklarını seyretti. Alevlerin yakınındaki Lord Celtigar kesik kesik öksürdü, yengeç desenli mendiliyle buruşuk yüzünü kapattı. Myr'den gelen adamlar yanan ateşle ısınırken kendi aralarında şakalaşıyorlardı. Lord Bar Emmon'ın yüzü yeşile dönmüştü ve Lord Velaryon yanan tanrıları değil, kralı seyrediyordu.

Davos, adamın aklından geçenleri öğrenebilmek için çok şey verirdi ama Velaryon hissettiklerini onunla paylaşacak bir adam değildi. Dalgalar Lordu eski Valyria kanı taşıyordu, hanedanında Targaryen prensleriyle evlenmiş olan üç kadın vardı. Davos Seaworth balık ve soğan kokuyordu. Diğer lordlar için de durum aynıydı. Davos hiçbirine güvenemezdi ve onlar da Davos'u asla aralarına kabul etmeyeceklerdi. Oğullarını da küçümsüyorlardı. *Gün gelecek torunlarım onların torunlarıyla mızrak müsabakası yapacak, onların kanıyla benim kanım evlenecek, sancağım Velaryon'ın denizatı ve Celtigar'ın kırmızı yengeci kadar yüksekte dalgalanacak.*

Eğer Stannis tahtı kazanırsa. Kaybederse...

Sahip olduğum her şeyi ona borçluyum. Onu şövalyelik mertebesine yükselten Stannis'ti. Masasında itibarlı bir sandalye ve eskiden sahip olduğu küçük kaçakçı teknesinin yerine bir savaş kadırgası vermişti. Dale ve Allard da kadırga kaptanı olmuşlardı. Maric, *Hiddet*'in kürekçi başıydı. Matthos, *Kara Hayat*'ta babasına hizmet ediyordu ve Devan kralın sadık yaveriydi, bir gün şövalye ilan edilecekti. Diğer iki delikanlı da öyle. Marya, Gazap Burnu'ndaki küçük kalenin hanımıydı, etrafı ona *leydim* diyen hizmetkârlarla doluydu ve Davos kendi ormanında kızıl geyik avına çıkabiliyordu. Bütün bunları birkaç parmak ucu karşılığında Stannis Baratheon'dan almıştı. *Bana yaptığı şey adaletliydi. Bütün hayatım boyunca kralın yasalarına karşı geldim. Stannis benim sadakatimi kazandı.* Davos boynuna astığı küçük keseye dokundu. Parmakları onun şansıydı ve şimdi şansa ihtiyacı vardı. *Hepimizin şansa ihtiyacı var. En çok da Stannis'in.*

Solgun alevler gri gökyüzünü yalıyordu. Siyah duman kıvrılarak yükseliyordu. Rüzgâr yön değiştirip dumanı kalabalığın üstüne savurunca adamlar sulanan gözlerini ovuşturdu. Allard öksürüp küfrederek başını diğer yöne çevirdi. *Karşılaşacağımız şeylerin tadı böyle olacak,* diye düşündü Davos.

Bu savaş bitmeden önce daha pek çok şey yanıp küle dönecekti.

Melisandre tepeden tırnağa kızıl satenlere, kan rengi kadifelere bürünmüştü. Gözleri, boynunda alev almış gibi parlayan büyük yakut kadar kırmızıydı. "Asshai'nin eski kitapları uzun yaz mevsiminin ardından gelecek olan günü anlatır. O gün yıldızlar kanayacak ve soğuğun ağır nefesi dünyanın üstüne çökecek. O dehşet dolu gün geldiğinde, bir savaşçı alevlerin arasındaki kılıcı çekecek. O kılıç Işık Getiren'dir. Kahramanların Kızıl Kılıcı'nı tutan adam, Azor Ahai'nin yeniden hayata gelişi olacak ve karanlık onun ardında kalacak." Kırmızı kadın sesini iyice yükseltti. *"R'hllor'un kıymetlisi Azor Ahai! Savaşçı Işık, Ateşin Oğlu! Kılıcın seni bekliyor! Öne çık ve kılıcını al!"*

Stannis Baratheon savaşa yürüyen bir asker edasıyla öne çıktı. Yaverleri iki yanında sıralandı. Davos, oğlu Devan'ın kralın sağ eline uzun ve kalın bir eldiven giydirişini izledi. Oğlunun üstünde, yakasına kırmızı bir kalp işlenmiş beyaz takım vardı. Majesteleri'nin omzuna deri bir pelerin örten Bryen Farring de aynı şekilde giyinmişti. Davos uzaktan gelen çan şıngırtılarını duydu. "Denizin altında duman baloncuk gibi tüter. Alevler yeşil olur, mavi olur, siyah olur." Yamalı bir yerlerde şarkı söylüyordu. "Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh."

Kral dişlerini sıkarak alevlerin içine daldı. Deri pelerinini alevlerden korunmak için kendine siper etmişti. Doğrudan Anne'ye gitti, eldivenli eliyle heykelin kalbine saplanan kılıcın kabzasını tuttu, kılıcı sert bir çekişle yanan ahşaptan söktü, havaya kaldırarak alevlerin arasından çıktı. Korlaşmış çeliğin üstünde yeşil alevler dans ediyordu. Nöbetçiler koşarak kralın pelerinine yapışan küçük köz parçalarını silkeledi.

"Ateşin kılıcı!" diye bağırdı Kraliçe Selyse. Sör Axell Florent ve kraliçenin diğer adamları da çığlığa eşlik ettiler. *"Ateşin kılıcı! Yanıyor! Yanıyor! Ateşin kılıcı!"*

Melisandre kollarını başının üstüne kaldırdı. *"Bakın! Bir alamet söz verilmişti. İşte göründü! Işık Getiren'e bakın! Azor Ahai yeniden doğdu! Işık Savaşçısı'nı selamlayın! Ateşin Oğlu'nu selamlayın!"*

Kırmızı kadının söyledikleri bir çığlık dalgasıyla yanıt bulurken Stannis'in eldiveni içten içe yanmaya başlamıştı. Kral küfrederek kılıcın ucunu toprağa

sapladı, bacağındaki alevleri söndürdü.

“Lordum, ışığınız üstümüze doğsun!” dedi Melisandre.

“Gece karanlık ve dehşet dolu,” diye ekledi Selyse ve adamları. *Ben de tekrar etmeli miyim?* diye düşündü Davos. *Bu alevli tanrıyı kabul etti mi gerçekten?* Kesik parmakları seğirdi.

Stannis eldiveni çıkarıp yere attı. Alevlerin içindeki tanrılar tanınmaz hale gelmişti. Demirci’nin başı yere düşüp küle ve köze dönüştü. Melisandre, Asshai dilinde bir şarkı söylemeye başladı. Sesi dalgalar gibi yükselip alçalıyordu. Stannis deri pelerinini çıkardı, şarkıyı sessizce dinledi. Toprağa saplanmış halde duran Işık Getiren hâlâ kıpkırmızıydı ama kenarlarındaki alevler sönüp gitmişti.

Melisandre’nin şarkısı bittiğinde tanrılardan geriye kömürleşmiş odunlardan başka bir şey kalmamıştı ve kralın sabrı da tükenmek üzereydi. Kraliçenin kolunu tuttu ve Ejderha Kayası’na doğru yürümeye başladı. Işık Getiren’i olduğu yerde bırakmıştı. Kırmızı kadın durdu, kararmış kılıcı kralın deri peleriniyle tutarak topraktan çıkaran Devan ve Bryen’ı izledi. *Kahramanların Kızıl Kılıcı hurdaya benziyor,* diye düşündü Davos.

Ateşin çevresinde oyalanan lordlar seslerini iyice alçaltmış konuşuyorlardı. Davos’un kendilerini izlediğini görünce sustular. *Stannis devrilecek olursa hiç vakit kaybetmeden benden kurtulurlar.* Davos, Leydi Selyse’nin *–hayır, kraliçe, o artık Kraliçe Selyse, unuttun mu?–* dalkavuk şövalyelerinden ya da kadının onayını kazanmak için hiç tereddüt etmeden Işık Tanrısı’na tapan ihtiraslı lordlardan biri değildi.

Melisandre ve yaverler o çok kıymetli kılıçla birlikte gittiklerinde ateş sönmek üzereydi. Davos ve oğulları kıyıda demir atmış gemilere doğru ilerleyen kalabalığa katıldı. “Devan kendisini kanıtladı,” dedi Davos yürürken.

“Eldiveni düşürmeden tutmayı başardı, evet,” diye karşılık verdi Dale.

Allard başını salladı. “Devan’ın takımındaki kalp neyin nesiydi? Baratheon Hanedanı’nın arması taçlı erkek geyiktir.”

“Bir lord birden fazla arma seçebilir,” diye cevap verdi Davos.

Dale gülümsedi. “Siyah bir gemi ve soğan gibi mi baba?”

Allard yerdeki bir taşa tekme attı. “Soğanımızı Ötekiler alsın... ve şu kırmızı kalbi de. Yedi’yi yakmak çok yanlıştı.”

“Sen ne zamandan beri böyle dindarsın?” diye sordu Davos. “Bir kaçakçının oğlu tanrılar hakkında ne bilir?”

“Ben bir şövalyenin oğluyum baba. Bir şövalye olduğunu sen bile hatırlamıyorsan onlar nasıl hatırlasın?”

“Bir şövalyenin oğlusun belki ama bir şövalye değilsin,” dedi Davos. “Ve seni ilgilendirmeyen konulara burnunu sokmaya devam edersen asla olamazsın. Stannis bizim kralımız. Kararlarını sorgulamak bize düşmez. Biz onun gemilerini yüzdürür, emirlerini yerine getiririz, hepsi bu.”

“Konu açılmışken,” dedi Dale, “*Hortlak* için getirdikleri yeni küreklerden memnun değilim baba. Yeşil çamdan yapılmışlar. Uzun ya da kısa herhangi bir yolculukta hemen şişecekler.”

“*Leydi Marya’*da da aynı sorun var,” dedi Allard. “Kraliçenin adamları iyi ağaçları kendileri için ayırdı.”

“Bu konuyu kralla konuşacağım,” diye söz verdi Davos. Allard yerine Davos’tan duyması daha uygun olurdu. Oğulları iyi birer savaşçı ve daha da iyi denizciydiler ama lordlarla nasıl konuşulacağını bilmiyorlardı. *Onlar da tıpkı benim gibi aşağı tabakanın kanını taşıyorlar fakat bunu hatırlamaktan hoşlanmıyorlar. Sancağıma baktıklarında tek gördükleri o siyah gemi, gözlerini soğana kapatıyorlar.*

Liman, Davos’un daha önce hiç görmediği kadar kalabalıktı. Bütün iskeleler gemilere erzak taşıyan denizcilerle ve bütün hanlar içki içen, kumar oynayan ya da fahişe arayan askerlerle doluydu... boşuna arıyorlardı çünkü Stannis, adasına tek bir fahişenin bile çıkmasına müsaade etmezdi. Gemiler inci gibi yan yana dizilmişti; savaş kadırgaları, balıkçı tekneleri, dev karaklar ve şişman gökeler. En iyi palamar yerleri en büyük gemilere ayrılmıştı; *Lord Steffon*’la *Deniz Boynuzu*’nun arasında çalkalanan *Hiddet,* Lord Velaryon’un gümüş gövdeli *Akıntıtaşı Gururu* ve onun üç kız kardeşi, Lord Celtigar’ın süslü *Kızıl Pençe*’si ve uzun demir pruvalı, hantal *Kılıç Balığı.* Salladhor Saan’ın devasa *Valyrian*’ı, gövdeleri şeritli, daha küçük iki düzine Lys kadırgasıyla birlikte açık denizde demir atmıştı.

Kara Hayat, Hortlak ve *Leydi Marya*, dalgakıranın sonundaki salaş hanın yanında, yüz ya da daha az kürekli kadırgalar için ayrılmış palamar yerindeydi.

Davos susamıştı. Oğullarından ayrılıp hana gitti. Hanın kapı duvarında rüzgârdan ve tuzdan iyice aşınmış, hemen hemen bütün hatları eriyip kaybolmuş bel yüksekliğinde bir gargoyleye vardı. Davos'la eski arkadaş sayılırlardı. Elini hafifçe heykelin kafasına vurup içeri girdi. "Şans," diye mırıldandı.

Salladhor Saan gürültülü ortak salonun arka tarafında oturmuş ahşap bir kâsenin içinden üzüm yiyordu. Davos'u gördüğünde bir el işareti yaparak, "Sör, yanıma gel, üzüm ye," diye seslendi. Parlak ve sürekli gülümseyen bu Lysli adamın görkemi Dar Deniz'in her iki yakasında da dillere destandı. Bugün gümüş renkli göz alıcı bir takım giymişti. Tuniğinin kolları yere değecek kadar uzundu, düğmeleri yeşim taşından maymun şeklinde oyulmuştu. Lüleli beyaz saçlarının üstüne tavuskuşu tüyleriyle süslenmiş, pek neşeli yeşil bir şapka kondurmuştu.

Davos kalabalık masaların arasından geçerek adamın karşısındaki sandalyeye oturdu. Kaçakçılık yaptığı günlerde Salladhor Saan'dan sık sık yük alırdı. Tüccar, tefeci ve meşhur bir korsan olmasının yanı sıra Salladhor da kaçakçıydı. Dar Deniz Prensi olarak anılıyordu. *Yeterince zengin bir korsan ol ve seni prens ilan etsinler.* Lys'e yelken açıp bu yaşlı sahtekârı Stannis'e yardım etmeye ikna eden kişi Davos'tu.

"Tanrıların yakılışını izlemediniz lordum," dedi Davos.

"Lys'te kırmızı rahiplerin kocaman bir tapınağı var. Sevgili R'hllor için sürekli bir şeyler yakıp duruyorlar. Onların alevleri beni ziyadesiyle sıktı, çok yakında Kral Stannis de sıkılır." Bu söylediklerini birilerinin duyması hiç umrunda değilmiş gibi rahatça üzümleri yiyor, çekirdekleri dudaklarının arasında geveleyip yere tükürüyordu. "*Bin Renkli Kuş*'um dün geldi sör. Bir savaş kadırgası değil ticaret gemisi, Kral Toprakları'ndaydı. Biraz üzüm istemediğinden emin misin? Şehir açlıktan kırılıyormuş, öyle söyleniyor." Üzüm salkımını kaldırıp Davos'un yüzüne salladı ve gülümsedi.

"Biraya ihtiyacım var ve havadise."

"Batıdiyarlı adamlar çok aceleci oluyor," diye şikâyet etti Salladhor Saan. "Ne işe yarıyor ki? Hayatı aceleyle yaşayan mezara da aceleyle gider." Geğirdi. "Casterly Kayası Lordu, cüce oğlunu Kral Toprakları'nın başına göndermiş. O çirkin suratıyla düşmanları korkutacağını sanmıştır belki, ne dersin? Belki de

İblis'i savaş alanında gördüğümüzde gülmekten öleceğimizi düşünmüştür. Cüce, altın pelerinlilerin başındaki ahmağı sepetleyip yerine demir elli bir şövalye getirmiş." Bir üzüm tanesini alıp parmaklarının arasında ezdi.

Hizmetçi kız kendisine uzanan ellere vurarak masaların arasında dolaşıyordu. Davos bir kupa bira istedi. Saan'a dönüp, "Şehir iyi korunuyor mu?" diye sordu.

Adam omuz silkti. "Duvarlar yüksek ve sağlam ama duvarları kim koruyacak? Evet, mancınıklar ve alev topları kuruyor ancak altın pelerinlilerin sayısı az, üstelik çok yeşiller. Tavşana saldıran şahin kadar hızlı hücum edebilirsek büyük şehir bizimdir. Yelkenlerimizi şişirecek rüzgârlar için dua et ve sevgili kralın yarın sabah Demir Taht'a kurulsun. Cüceye soytarı kıyafetleri giydirir, yanaklarını mızrak uçlarımızla dürtüp dans ettiririz. Belki merhametli kralımız, Kraliçe Cersei'yi bana hediye eder de yatağım bir güzel ısınır. Ona hizmet edeceğim derken karılarımdan ayrı kaldım."

"Korsan," dedi Davos, "sizin karılarınız yok, sadece kapatmalarınız var. Hizmet ederek geçirdiğiniz her günün ve gemilerinizin karşılığını da fazlasıyla alıyorsunuz."

"Ben sadece söz aldım," dedi Saan hüzünlenmiş gibi. "Sör, ben altın isterim, kâğıtlara yazılmış sözler değil."

"Kral Toprakları'ndaki hazineyi ele geçirdiğimizde altınlarınızı da alacaksınız. Yedi Krallık'ta Stannis Baratheon'dan daha onurlu tek adam bulamazsınız. Sözünü tutacaktır." *Dünya ne tuhaf yer,* diye düşünüyordu Davos konuşurken. *Öyle bir dünya ki, bir kaçakçı bir kralın onuru için kefil arıyor.*

"Kral konuşuyor, konuşuyor, konuşuyor. Ben de konuşuyorum, bıraksın da şu işi bitirelim artık. Şu üzümler bile o şehirden daha sağlamdır eski dostum."

Hizmetçi kız birayı getirdi. Davos kıza bir bakır sikke verdi. "Kral Toprakları'nı söylediğiniz gibi alabiliriz," dedi kupayı ağzına götürürken. "Peki ne kadar elimizde tutabiliriz? Lord Tywin'in büyük bir orduyla beraber Harrenhal'da olduğunu biliyoruz ve Lord Renly..."

"Ah evet. Küçük kardeş," dedi, Salladhor Saan. "İşte bu pek iyi değil dostum. Kral Renly harekete geçmek üzere. Pardon, buralarda ona hâlâ *Lord* Renly diyorduk. Çok fazla kral var, bu kelime dilimi yormaya başladı. Renly;

genç kraliçesi, çiçekli şövalyeleri ve kudretli ordusuyla birlikte Yüksek Bahçe'den ayrıldı. Gülyolu üzerinden bahsettiğimiz büyük şehre doğru yürüyor."

"*Kraliçesiyle* birlikte mi dediniz?"

Saan omuz silkti. "Sebebini bilmiyorum. Belki kızın bacaklarının arasındaki sıcak çukurdan bir gece bile ayrı kalamıyordur. Belki de zafer kazanacağından emindir."

"Kralı haberdar etmeliyiz."

"Kral beni her gördüğünde kaşlarını çatıp titrememe sebep oluyor ama anlatmaya niyetliydim sör. At kılından dokunmuş bir gömlek giyip hiç gülümsemesem benden hoşlanmaya başlar mı sence? Neyse, bunları yapmayacağım zaten. Ben dürüst bir adamım. Beni istiyorsa ipeklerime ve satenlerime katlanmak zorunda. Olmadı gemilerimi sevildiğim bir yerlere doğru yüzdürürüm. O kılıç, Işık Getiren değildi eski dostum."

Konunun aniden değişmesi Davos'u huzursuz etmişti. "Kılıç?"

"Alevlerin arasından bir kılıç çekildi, evet. Adamlar bana bazı şeyler anlattı, gülümsememin güzelliğinden olmalı. Yanmış bir kılıç Stannis'in ne işine yarayacak?"

"*Yanan* bir kılıç," diye düzeltti Davos.

"Yanmış," dedi Salladhor. "Ve bu yüzden şükretmelisin dostum. Işık Getiren'in nasıl dövüldüğünü anlatan hikâyeyi bilir misin? Ben sana anlatayım. Dünyanın karanlığa gömüldüğü zamanlardı. Karanlığın karşısına dikilecek kahramanın daha önce hiç görülmemiş emsalsiz bir kılıcı olmalıydı. Azor Ahai otuz gün otuz gece hiç uyumadan tapınakta kaldı ve kutsal ateşte bir kılıç dövdü. Erit, döv, katla. Erit, döv, katla. Kılıç tamam olana kadar. Ama soğutmak için suya soktuğunda çelik parçalara ayrıldı.

O bir kahramandı, vazgeçip şu yediklerim kadar harika üzümler aramak ona göre değildi, baştan başladı. Bu sefer tam elli gün, elli gece tapınakta kaldı ve dövdüğü kılıç ilkinden daha iyi görünüyordu. Azor Ahai bir aslan yakaladı, çeliği hayvanın kalbinde soğutacaktı ama kılıç canavarın kalbine değer değmez yine parçalara bölündü. Azor Ahai'nin kederi büyüktü, ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Üçüncü kılıç için yüz gün, yüz gece çalıştı. Kılıç kutsal beyaz alevler içinde

parlarken karısını çağırdı. ‘Nissa Nissa,’ diye seslendi kadına, karısının adı buydu. ‘Göğsünü aç ve seni bu dünyadaki her şeyden daha fazla sevdiğimi unutma.’ Kadın, adamın dediğini yaptı, neden yaptığını sorma, bilmiyorum ve Azor Ahai sıcak çeliği karısının kalbine sapladı. Kadının acı dolu çığlığının ay yüzeyini çatlattığı söylenir. Kadının içindeki bütün kan, bütün cesaret, bütün güç çeliğe aktı. İşte, Kahramanların Kızıl Kılıcı Işık Getiren’in hikâyesi budur.

Ne söylemeye çalıştığımı anlayabiliyor musun eski dostum? Bugün gördüğün kılıcın yanık bir kılıçtan başka bir şey olmadığına sevinmelisin. Aşırı parlak ışık gözleri kör eder dostum ve ateş yakar.” Salladhor Saan son üzüm tanesini de ağzına attı. “Kral ne zaman yelken açmamızı emredecek?”

“Çok yakında,” dedi Davos. “Tanrısı izin verirse.”

“*Onun* tanrısı mı? Senin değil mi? Soğan Şövalyesi, Davos Seaworth’ün tanrısı nerede?”

Davos zaman kazanmak için birasını yudumladı. *Han çok kalabalık ve sen Salladhor Saan değilsin. Ne cevap vereceğini iyi düşün,* diye hatırlattı kendine. “Benim tanrım Kral Stannis’tir. Beni yarattı ve güveniyle kutsadı.”

“Bunu hatırlayacağım,” dedi Salladhor ayağa kalkarken. “İznini istiyorum. Üzümler beni acıktırdı ve akşam ziyafetim beni *Valyrian*’da bekliyor. Biberli kuzu, yanında mantar, soğan ve rezeneyle kızartılmış martı. Umarım en kısa zamanda Kral Toprakları’nda beraber yemek yeriz. Cüce bizim için şarkılar söylerken Kızıl Kale’de ziyafetler veririz. Kral Stannis’i gördüğünde, kara ayda denize açılmak zorunda kaldığım için bana otuz bin ejderha daha borçlandığını söyle lütfen. O tanrıları bana verseydi keşke, yakılmayacak kadar güzeldiler ve Pentos ya da Myr’de iyi para ederlerdi. Bana Kraliçe Cersei’yi verirse onu affedebilirim.” Lysli adam, Davos’un sırtına vurup hanın kapısına doğru yürüdü.

Sör Davos birasını yudumlayarak uzunca bir süre düşündü. Bir yıl önce, Kral Robert’ın oğlu Joffrey’nin isim günü için düzenlenen turnuvada Stannis’le birlikte Kral Toprakları’ndaydı. Myrli Thoros’u ve alevli kılıcını hatırladı. Adam meydan dövüşünde, kırmızı elbisesi ve kılıcının kenarlarında dans eden soluk yeşil alevlerle izlemeye değer bir manzara oluşturmuştu ama bunun bir sihir işi olmadığını herkes biliyordu, sonunda kılıç sönmüş ve Bronz Yohn Royce, Thoros’u sıradan gürzüyle yere devirmişti.

Şimdi gerçek bir ateş kılıcı var, gözlerimizin önünde bir mucize ama bedeli çok yüksek... Nissa Nissa'yı düşününce aklına kendi karısı Marya geldi; iyi huylu, tombul, sarkık göğüslü, şefkatli, güler yüzlü Marya dünyanın en güzel, en iyi kadınıydı. Karısının göğsüne bir kılıç sapladığını hayal etmeye çalıştı ve titredi. *Ben kahramanların hamurundan yoğrulmamışım,* dedi kendine. Eğer sihirli bir kılıcın fiyatı buysa, Davos'un ödemek istemeyeceği kadar yüksekti.

Birasını bitirdi, maşrapayı ileri itti ve handan ayrıldı. Kapıdaki gargoylenin başına vurup, "Şans," dedi. Şans hepsine lazım olacaktı.

Devan, kar beyazı bir binek atıyla birlikte *Kara Hayat*'a geldiğinde hava çoktan kararmıştı. "Majesteleri acilen Boyalı Masa Odası'na gidip kendisine katılmanızı emretti. At sürüp bir an önce orada olmalısınız."

Yaver kıyafetleri içinde parıldayan Devan'ı görmek güzeldi ama acil çağrılar Davos'u tedirgin ediyordu. *Yelken açmamızı mı emredecek?* diye merak etti. Bir an önce Kral Toprakları'na çıkmak isteyen tek kaptan Salladhor Saan değildi ama bir kaçakçı sabırlı olmayı öğrenmek zorundaydı. *Zafer umudumuz yok. Ejderha Kayası'na döndüğüm gün Üstat Cressen'e de söylemiştim. O günden beri hiçbir şey değişmedi. Sayımız az, düşmanımız çok kalabalık. Küreklerimizi suya değdirdiğimiz anda ölü sayılırız.* Aklından geçenlere rağmen ata bindi.

Taş Davul'a vardığında on kadar soylu şövalye ve sancak beyi kaleden ayrılıyordu. Lord Celtigar ve Velaryon küçük bir baş selamı vermekle yetinirken diğer adamlar Davos'u tamamen görmezden geldiler ama Sör Axell Florent bir iki kelime etmek için durdu.

Kraliçe Selyse'nin ağabeyi kalın kolları ve bacaklarıyla fıçı gibi bir adamdı. Florentler'e özgü büyük kulakları yeğeninkilerden bile genişti. Kulaklarının içinden fışkıran kalın tüyler kalede olup bitenleri duymasına engel olmazdı. Stannis'in Kral Toprakları'nda geçirdiği on yıl boyunca Kale Kumandanı olarak görev yapmıştı. Son zamanlarda kraliçenin en önemli adamlarından biri olmuştu. "Sör Davos, sizi gördüğüme memnun oldum," dedi.

"Ben de sizi gördüğüme lordum."

"Bu sabah da görmüştüm sizi. O sahte tanrıların alevleri mutlu bir ışık yaydı, öyle değil mi?"

"Gayet parlaktı," diye karşılık verdi Davos. Bu adama güvenmiyordu.

Florent Hanedanı, Renly'yi desteklediğini açıklamıştı.

"Işık Tanrısı sadık kullarına alevlerin arasından geleceği gösterirmiş bazen. Leydi Melisandre söyledi. Ben bu sabah alevlerin arasında bir düzine güzel dansçı gördüm. Sarı ipekli elbiseler giymiş genç bakireler yüce kral için dans ediyordu. Gördüklerim gerçekti sör. Majesteleri'ni bekleyen zaferin ve yasaların gözünde zaten onun olan Demir Taht'ın habercisiydi."

Stannis dans eden bakirelerden hoşlanmaz, diye düşündü Davos ama kraliçenin amcasını gücendirmeyi göze alamadı. "Ben sadece ateş gördüm," dedi. "Duman gözlerimi yaşartıyordu, o yüzdendir belki. İzninizi rica ediyorum lordum, kral beni bekliyor." Sör Axell'in neden onunla konuşma zahmetine girdiğini merak ederek adamın yanından ayrıldı. Axell kraliçenin adamıydı, Davos'sa kralın.

Stannis, Boyalı Masa'nın başında oturuyordu. Üstat Pylos yanındaydı. Masa karmakarışık kâğıt yığınlarıyla doluydu. Davos içeri girdiğinde, "Sör, gelip şu mektuba bir bakın," dedi kral.

Davos kralına itaat ederek masaya yaklaştı ve gelişigüzel seçtiği bir kâğıdı aldı. "Yeterince iyi görünüyor Majesteleri ama maalesef harfleri okuyamıyorum." Davos haritaları ve krokileri kolaylıkla çözebilirdi ama harfler onu aşıyordu. *Ama Devan okumayı öğrendi. Küçük Steffon ve Stannis de öyle.*

"Unutmuşum," dedi kral kaşlarını çatarak. "Pylos sen oku."

"Majesteleri." Üstat, masadaki yığının arasından bir kâğıt alıp boğazını temizledi. *"Ben, Fırtına Burnu Lordu Steffon Baratheon'dan olma, Estermont Hanedanı'ndan Leydi Cassana'dan doğma Stannis Baratheon'ım. Hanedanımın onuru adına, sevgili ağabeyim merhum Kral Robert Baratheon'ın, ardında meşru bir evlat bırakmadığını bildiririm. Oğlan Joffrey, oğlan Tommen ve kız Myrcella; Cersei ve kardeşi Kral Katili Jaime'nin ensest ilişkilerinin zelil ürünleridir. Doğumumun ve kanımın bana verdiği hakla, bugün itibariyle Demir Taht'ın ve Batıdiyar'ın Yedi Krallık'ının hâkimiyetini alıyorum. Bütün doğru adamlar bağlılıklarını bildirsin. Işık Tanrısı infaz etti, Rhoynarlar'ın, Andallar'ın ve İlk İnsanlar'ın Kralı, Yedi Krallık Lordu, Baratheon Hanedanı'ndan Bu İsimle Anılan İlk Kral Stannis Baratheon tarafından imzalanıp mühürlendi."*

“Kral Katili *Sör* Jaime olarak değiştir,” dedi Stannis. “Adam ne olursa olsun hâlâ bir şövalye. *Sevgili* ağabeyim demem gerekir mi emin değilim. Beni mecburiyetin ötesinde sevmezdi, ben de onu sevmezdim.”

“Zararsız bir nezaket Majesteleri,” dedi Pylos.

“Bir yalan. O kelimeyi çıkart,” diye karşılık verdi Stannis, Davos’a döndü. “Üstat yüz on yedi kuzgunumuz olduğunu söylüyor. Hepsini kullanmak niyetindeyim. Yüz on yedi kuzgun yüz on yedi mektubu Sur’dan Arbor’a kadar diyarın dört bir yanına uçuracak. Belki ancak yüz tanesi rüzgâra, şahinlere ve oklara karşı direnebilecek. Böyle olursa tam yüz üstat, mektubumu bir o kadar lorda okuyacak... lordlar mektupları ateşe atıp dudaklarını sessizlikle mühürleyecek. Bu soylu lordlar Joffrey’yi, Renly’yi, Robb Stark’ı seviyor. Onların gerçek kralı olmama rağmen beni reddetmek isteyecekler. Yani sana ihtiyacım var.”

“Ben her zaman olduğum gibi emrinizdeyim Majesteleri.”

Stannis başıyla onayladı. “*Kara Hayat*’la yelken açıp kuzeye gitmeni istiyorum. Martı Kasabası’na, Parmaklar’a, Üç Kız Kardeş’e ve hatta Beyaz Liman’a. Oğlun Dale, *Hortlak*’la güneye gidecek, Gazap Burnu’ndan Kırık Kol’a, Dorne kıyılarından Arbor’a kadar. İkiniz de birer sandık dolusu mektup taşıyacaksınız ve her limana, her karakola, her balıkçı kasabasına birer nüsha ulaştıracaksınız. Septlerin ve hanların kapılarına mektubumu asacaksınız. Okuma yazma bilen herkes bu mektubu okuyacak.”

“Okuma bilenlerin sayısı fazla değil.”

“Sör Davos doğru söylüyor Majesteleri. Bu mektubu insanlara yüksek sesle okumak çok daha faydalı olur.”

“Ama çok daha tehlikeli olur,” dedi Stannis. “Bu cümleler her yerde hoşgörüyle karşılanmayacak.”

“Yanıma şövalyeler verin. Mektubu onlara okuturum,” dedi Davos. “Şövalyeler benim söyleyeceğim her şeyden daha etkili olur.”

Stannis bu fikirden hoşlanmış gibi görünüyordu. “Evet bunu yapabilirim. Sana, savaşmak yerine okuyacak yüz şövalye vereceğim. Gerektiği zaman açıkça ortalarda ol, gerektiği zaman saklanmasını bil. Onca yıl içinde öğrendiğin bütün kaçakçı hilelerini kullan. Gece yolculuğu, gizli koylar, ne yapman

gerekirse yap. Eğer mektuplar biterse birkaç rahip kirala ve daha fazla nüsha çıkarttır. İkinci oğlundan da yararlanmayı düşünüyorum. *Leydi Marya*'yla Dar Deniz'e açılacak ve Özgür Şehirler'i dolaşacak. Oradaki nüfuz sahibi insanlara mesajımı iletecek. Bütün dünya benim hâkimiyetimden ve Cersei'nin haysiyetsizliğinden haberdar olacak."

Herkese anlatabilirsiniz, diye düşündü Davos, *ama anlattıklarınıza inanacaklar mı?* Düşünceli gözlerle Üstat Pylos'a baktı. Kral, bakışını yakalamıştı. "Üstat, siz yazma işine geri dönseniz iyi olacak. Daha pek çok nüsha çıkarmalısınız ve az vakit var."

"Nasıl emrederseniz," dedi Pylos, eğilerek selam verdi ve odadan çıktı.

"Majesteleri, Pylos iyi bir genç ama boynundaki zincire her bakışımda Üstat Cressen için yas tutuyorum."

"Yaşlı adamın ölümünden o sorumlu değil." Stannis şöminedeki alevlere baktı. "Cressen'in o ziyafete gelmesini istememiştim. Evet ona kızgındım, bana kötü fikirler veriyordu ama ölmesini asla istemedim. Ömrünün geri kalan üç beş yılını huzurla ve dinlenerek geçirmesini umuyordum, bunu hak etmişti ama – dişlerini sıktı– öldü. Pylos bana gayet iyi hizmet ediyor."

"Pylos sorunlarımızın en küçüğü. Mektup... Lordlarınızın mektupla ilgili ne düşündüğünü merak ediyorum?"

Stannis homurdandı. "Celtigar hayranlık verici olduğunu söyledi. Pisliğimi gösterseydim onu da hayranlık verici bulurdu. Diğerleri, kafalarını ördek gibi aşağı yukarı sallayıp durdular, Velaryon hariç hepsi. Velaryon bu meselenin kâğıtlara yazılmış kelimelerle değil kılıçla çözüleceğini söyledi. Sanki ben bunu bilmiyormuşum gibi. Lordlarımı Ötekiler alsın. Ben senin ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum."

"Sözleriniz cesur ve güçlü."

"Ve gerçek."

"Ve gerçek. Buna rağmen kanıtınız yok. Bu ensesti kanıtlamak için bir yıl öncekinden fazla delile sahip değilsiniz."

"Kanıt, Fırtına Burnu'nda. Robert'ın piçi. Benim düğün gecemde, gelinim için hazırlanmış yatakta peydahladığı oğlan. Delena, bir Florent'ti ve Robert'la yattığı gece bakireydi. Robert bu yüzden bebeği kabul etti. Adı Edric

Fırtına'ymış, ağabeyimin yüzünü aldığını söylüyorlar. İnsanlar oğlanı gördüklerinde önce ona, sonra Joffrey'ye ve Tommen'a bakacaklar. Şüphelenmeyecek tek kişi bile olacağını sanmıyorum."

"İnsanlar Fırtına Burnu'ndaki bir çocuğu nasıl görecek?"

Stannis parmaklarını Boyalı Masa'ya vurdu. "Bu ciddi bir zorluk. Onca zorluktan sadece biri." Gözlerini kaldırdı. "Mektupla ilgili söyleyecek başka şeylerin de var. Söyle de kurtul. Seni gereksiz nezaket cümleleri kur diye yanımda tutmuyorum. O işi lordlarım yapıyor zaten. Aklından ne geçiyorsa söyle Davos."

Davos başını öne eğdi. "Mektubun sonunda bir cümle vardı. Nasıldı? *Işık Tanrısı infaz etti...*"

"Evet?" Kralın yüzü gerilmişti.

"Halkınız bu cümleden hoşlanmayacak."

"Senin hoşlanmadığın gibi mi?" diye sordu Stannis sert bir sesle.

"Bu cümle yerine, *tanrıların ve insanların şahitliğinde* ya da *eski ve yeni tanrıların huzurunda* yazabilirdiniz."

"Birdenbire dindar mı kesildin kaçakçı?"

"Bu soruyu ben size soracaktım Majesteleri."

"Öyle mi? Görünüşe bakılırsa yeni tanrımı, yeni üstadımdan fazla sevmiyorsun."

"Yeni tanrınızı tanımıyorum," diye itiraf etti Davos. "Ama bu sabah yaktığınız tanrıları tanıyordum. Demirci, gemilerimin güvende olmasını sağladı. Anne, bana yedi güçlü oğul verdi."

"Yedi oğlunu da karın verdi sana. Ona da tapıyor musun? Bu sabah yaktıklarımız eski odunlardan başka bir şey değildi."

"Belki öyledir Majesteleri," dedi Davos. "Ama Bit Çukuru'nda yaşayan aç bir çocukken karnımı rahipler doyuruyordu."

"Şimdi *ben* doyuruyorum."

"Bana masanızda itibarlı bir yer verdiniz. Ben de bunun karşılığında size gerçekleri veriyorum. İnsanlarınızın elinden nesillerdir taptıkları tanrıları alıp adını bile telaffuz edemedikleri yeni bir tanrı verirseniz sizi sevmezler."

Stannis öfkeyle ayağa kalktı. "*R'hllor.* Çok mu zor? Beni sevmeyeceklerini

söylüyorsun. Ne zaman sevdiler ki? Hiç sahip olmadığım bir şeyi nasıl kaybedebilirim?" Güney penceresine gidip ay ışığının aydınlattığı denize baktı. "*Gururlu Rüzgâr*'ın paramparça oluşunu seyrettiğim gün tanrılara inanmaktan vazgeçtim ben. Annemi ve babamı zalimce öldüren tanrılara asla tapmayacağıma dair yemin ettim. Kral Toprakları'ndaki Yüce Rahip, Yedi'nin adaletinden ve iyiliğinden bahseder dururdu ama ikisi de insan elinden çıkar aslında."

"Eğer tanrılara inanmıyorsanız..."

"...bu yeni tanrıyla ne işim var?" diyerek Davos'un sözünü kesti. "Bunu ben de kendime sordum. Tanrılar hakkında çok az şey bilirim ve bildiğimden azını umursarım ama kırmızı rahiplerin güçleri var."

Evet ama ne çeşit güçler? "Cressen'in irfanı vardı."

"Yıllarca onun irfanını, senin kurnazlığını dinledim. Peki bana ne faydanız oldu kaçakçı? Fırtına lordları seni paketleyip geri yolladı. Bir dilenci gibi ayaklarına gidip gülünecek duruma düştüm. Artık dilencilik de yok, kahkahalar da. Demir Taht'ın sahibi benim. Ama onu nasıl ele geçireceğim? Diyarda dört kral var. Diğer üçü benden çok adama ve altına sahip. Benim gemilerim var... ve kırmızı kadına sahibim. Şövalyelerimin yarısı onun adını söylemekten bile korkuyor, bunu biliyor muydun? Başka hiçbir şey yapmasa da, kudretli adamları böylesine dehşete düşürebilen bir büyücü yabana atılamaz. Korkan adam mağlup adamdır. Ve belki de, kırmızı kadının yapabildiği *başka şeyler* de vardır. Öğreneceğim.

Gençliğimde yaralı bir atmaca bulmuştum ve onu iyileştirmiştim. Adını *Gururlukanat* koymuştum. Omzuma tüner, kanat çırpıp oda oda peşimde dolaşır, yemini elimden yerdi ama asla bir atmaca gibi gökyüzüne dikilmezdi. Onu açık araziye götürür uçururdum, en fazla ağaçların tepesine kadar yükselip geri dönerdi. Robert ona *Zayıfkanat* derdi. Robert'ın bir şahini vardı; Yıldırım, avını asla ıskalamazdı. Bir gün büyük amcamız Sör Harbert bana başka bir kuş denememi söyledi. 'Gururlukanat'la dolaşarak kendini aptal durumuna düşürüyorsun,' dedi. Haklıydı." Stannis Baratheon pencereye ve güney denizinde yüzen hayaletlere sırtını döndü. "Yedi'nin tanrıları bana sadece serçe getirdi. Yeni bir kuş denemenin vakti geldi Davos. *Kırmızı* bir şahin uçurmanın vakti geldi."

Theon

Pyke’ta güvenli bir demirleme yeri yoktu ama Theon Greyjoy babasının kalesini en son on yıl önce denizden gördüğü gibi görmek istiyordu. O gün Robert Baratheon’ın savaş kadırgası onu Eddard Stark’ın muhafızı olmak üzere adadan alıp götürmüştü. Theon kadırganın korkuluklarına tutunmuş, küreklerin suya çarparken çıkardığı sesi ve ustanın davullarını dinlemiş, uzaklaştıkça küçülen Pyke’ı ufukta kaybolana kadar seyretmişti. Şimdi, yaklaştıkça büyüyüşünü, denizden çıkıp önünde yükselişini görmek istiyordu.

Myraham isimli gemi yelkenlerinden sesler çıkararak ilerliyor, Theon’un isteğine itaat ediyordu. Geminin kaptanı rüzgâra, gemi mürettebatına ve soylu genç lordların aptallıklarına küfürler yağdırıyordu. Theon yüzünü denizden yükselen su serpintisinden korumak için pelerininin başlığını kafasına geçirdi ve evine baktı.

Kıyı keskin kayalardan ve zalim uçurumlardan ibaretti ve kale de onlar gibi görünüyordu; duvarları, kuleleri ve köprüleri aynı gri siyah taştan yapılmış, aynı tuzlu suyla ıslanmış, aynı koyu yeşil yosunlarla sarılmış ve aynı deniz kuşlarının pisliğiyle kaplanmıştı. Üstünde Greyjoylar’ın kalesinin yükseldiği uçurumlu arazi, bundan binlerce yıl önce okyanusun bağırsaklarına saplanmış bir kılıç gibi dikti ama dev dalgalar kılıcı gece gündüz döverek kırmış, parçalamıştı. Geriye, kızgın dalgaların çarpıp köpürdüğü üç çıplak ve çorak adayla, suyun içinden bir deniz tanrısına ait tapınağın sütunlarıymışçasına yükselen bir dizi yüksek kaya yığını kalmıştı.

Kasvetli, karanlık ve tehlikeli Pyke bu adaların ve sütunların üstünde onların bir parçasıymış gibi duruyordu. Perde duvar; uçurumun tepesiyle heybetli Büyük Kale’nin tamamen hâkim olduğu en geniş adayı birbirine bağlayan büyük taş köprünün ayaklarının etrafındaki dik burnu kapatıyordu. Daha uzakta, her biri kendi adalarının üzerine kurulmuş olan Mutfak Kalesi ve Kanlı Kale vardı. Yüksek kaya yığınlarına tutunan kuleler ve diğer dış binalar, sütunların birbirine yakın olduğu yerlerde üstü kapalı kemerli yollarla, olmadığı yerlerdeyse ip

köprülerle birbirine bağlanıyordu.

Deniz Kulesi kırık kılıcın ucundaki en uzak adada yükseliyordu, kalenin en eski bölümü olan yüksek ve yuvarlak kuleyi barındıran dik sütun durmak bilmeyen dalgalar yüzünden aşınmıştı. Kulenin zemin katları yüzyıllar boyunca taşlara yapışmış tuzla beyaza boyanmıştı. Orta katlar yosunlardan dokunmuş bir battaniyeyle sarılmış gibi yeşildi. Kulenin sivri tepesi geceleri yanan gözcü ateşlerinin isiyle kararmıştı.

Deniz Kulesi'nin üstünde babasının sancağı dalgalanıyordu. *Myraham,* sancağa işlenmiş armanın seçilemeyeceği kadar uzaktaydı ama Theon kumaşın üstünde ne olduğunu biliyordu: Greyjoy Hanedanı'nın altın deniz canavarı. Canavarın kolları siyah zemin üstünde kıvrılarak ileri doğru uzanıyordu. Sert rüzgârla demir direğin ucunda çırpınan sancak, havalanmak için mücadele veren bir kuş gibi görünüyordu. Ve bu sefer Starklar'ın ulu kurdu, gölgesini Greyjoylar'ın deniz canavarının üstüne düşürerek daha yüksekte uçmuyordu.

Theon daha önce bu kadar heyecan verici bir manzaraya şahit olmamıştı. Gökyüzündeki ince ve dağınık bulutların arasından kızıl kuyruklu yıldız görünüyordu. Mallisterlar, Nehirova'dan Denizgözcüsü'ne kadar olan bütün yol boyunca yıldızın ne anlama geldiğini tartışmıştı. *O benim kuyruklu yıldızım,* diye düşündü Theon. Elini kürklü pelerininin içine sokup iç cebindeki deri keseye dokundu. Kesenin içinde Robb Stark'ın taç değerindeki mektubu vardı.

"Kale hatırladığınız gibi mi lordum?" diye sordu kaptanın kızı, bedenini Theon'un koluna yaslayarak.

"Daha küçük görünüyor," diye itiraf etti Theon. "Belki uzakta olduğu içindir." *Myraham,* Eski Şehir'den gelen, şişman gövdeli, güneyli bir ticaret gemisiydi. Demir cevheriyle takas edilecek şarap fıçıları, kumaşlar ve baharatlar taşıyordu. Geminin kaptanı da şişman gövdeli bir güneyliydi. Kalenin ayaklarında köpüren kayalık deniz, adamın tombul dudaklarını titretmişti. Kaptan kıyıya yaklaşmaktan çekiniyordu. Demirdoğumlu bir dargemi kaptanı, gemisini kayalıklar boyunca yüzdürür, kapı kulübesiyle Büyük Kale'nin arasındaki yüksek köprünün altından geçirirdi ama Eski Şehirli tombul kaptanın bunu yapacak ustalığı, mürettebatı ya da cesareti yoktu. Güvenli bir mesafede kaldılar ve Theon, Pyke'a uzaktan bakmakla yetindi. Bu noktada bile Myraham

kayalıklardan uzak kalmak için ciddi bir mücadele vermek durumundaydı.

“Orası çok rüzgârlı olmalı,” dedi kaptanın kızı.

Theon güldü. “Rüzgârlı, soğuk ve rutubetli. Doğrusunu söylemek gerekirse zorlu ve kasvetli bir yer... ama babam zorlu yerlerin zorlu adamlar yetiştirdiğini söyler. Ve dünyaya zorlu adamlar hükmeder.”

Kaptan, Theon’un yanına gelip eğilerek selam verdiğinde yüzü deniz kadar yeşildi. “Artık liman yönüne dönebilir miyim lordum?”

“Dönebilirsin,” dedi Theon dudağında belli belirsiz bir gülümsemeyle. Alacağı altınlar adamı gurursuz bir dalkavuğa çevirmişti. Theon, Denizgözcüsü’nde adalardan gelen bir dargemi bulmayı ummuştu, o zaman çok farklı bir yolculuk olurdu bu. Demirdoğumlu kaptanlar gururlu ve inatçıydı, karşılarındaki adamın soylu kanına hayranlık duymazlardı. Adalar birinin başkasına hayranlık duyması için küçük yerlerdi ve dargemiler daha da küçük. Eğer söylendiği gibi her kaptan kendi gemisinin kralıysa, adalar için on bin kralın toprağı denmesi şaşırtıcı değildi. Bir fırtınada yemyeşil kesilip küpeştelere pisleyen bir kralın önünde diz çöküp tanrıymış gibi davranmak zordu. “İnsanları, Boğulmuş Tanrı yaratır,” demişti Kral Urron Kırmıziel binlerce yıl önce. “Ama taçlar insan eliyle yapılır.”

Bir dargemi yolculuk süresini de yarı yarıya azaltırdı. Dürüst olmak gerekirse *Myraham* suya indirilmiş bir banyo teknesine benziyordu. Kimse bir fırtına sırasında bu geminin içinde olmak istemezdi ama Theon her şeye rağmen mutluydu. İşte buradaydı, boğulmamıştı ve bu yolculuğun da kendine özgü iyi tarafları vardı. Tek kolunu kaptanın kızının beline sardı. “Lord Limanı’na yaklaştığımızda beni çağır,” dedi kaptana. “Aşağıda, kamaramda olacağız.” Kızın kolundan tutup geminin kıç tarafına doğru yürümeye başladı.

Kamara kaptana aitti aslında. Denizgözcüsü’nden yelken açtıklarında Theon’a tahsis edilmişti. Kimse kaptanın kızını Theon’a tahsis etmemişti ama kız kendi ayaklarıyla kamaraya gelmişti. Biraz şarap, biraz fısıltı ve kız oradaydı. Theon’un zevki için biraz tombul sayılırdı, teni de pürüzlüydü ama göğüsleri avuçlarını güzelce dolduruyordu ve yattığı ilk erkek Theon’du. Kızın o yaşta hâlâ bakire olması şaşırtıcıydı. Theon bu durumu eğlenceli bulmuştu. Kaptanın, kızıyla olan yakınlaşmasını onayladığını düşünmüyordu, aklından hiç

çıkmayan altın kesesi uğruna soylu lorda dalkavukluk edip öfkesini yutmaya çalışan adamı izlemek daha da eğlenceliydi.

Theon ıslak pelerinini çıkarırken, “Evinizi tekrar görmek sizi çok mutlu etmiş olmalı lordum,” dedi kız. “Kaç yıldır uzaklardaydınız?”

“On yıla yakın,” diye cevap verdi Theon. “Eddard Stark’ın muhafızı olmak için Kışyarı’na götürüldüğümde on yaşımdaydım.” Sözde muhafız, gerçekte tutsak olarak götürülmüştü. Hayatının yarısı esaret altında geçmişti... ama devamı öyle olmayacaktı. Hayatı tekrar kendisine aitti ve etrafta hiç Stark yoktu. Kaptanın kızını kendine çekip boynunu öptü. “Pelerinini çıkar.”

Kız utangaç bir tavırla başını öne eğdi ama kendisine söyleneni yaptı. Deniz suyuyla ağırlaşmış kumaş parçası omuzlarından aşağı düştüğünde kız hafifçe eğilip heyecanla gülümsedi. Gülümsediği zaman tam bir aptal gibi görünüyordu ama Theon bir kadının zeki olmasını beklemiyordu zaten. “Buraya gel,” dedi kıza.

Kız, Theon’a yaklaştı. “Daha önce Demir Adaları’nı görmemiştim hiç.”

“Şanslıymışsın,” dedi Theon. Parmaklarını kızın saçlarına götürdü. Koyu renk saçları rüzgârdan karışmış olmasına rağmen güzel görünüyordu. “Adalar sert ve kayalık yerlerdir. Rahat edilemeyecek kadar dar, umutsuzluk verecek kadar kasvetli. Ölüm her zaman yakındadır. Yaşam zalim ve yavandır. Erkekler bütün gecelerini içerek kimin işinin daha zor olduğunu konuşarak geçirir. Balıkçı denizle savaşır. Çiftçi ürün almak için verimsiz toprakları tırmalar durur. Doğrusunu istersen madencilerin hali hepsinden beterdir. Yerin altında, zifiri karanlıkta belleri kırılır. Ne uğruna peki? Demir, kurşun ve kalay. Bizim hazinelerimiz bunlardan ibarettir. Eski demiradamların yağmacı olması sebepsiz değil.”

Aptal kız anlatılanları dinliyormuş gibi görünmüyordu. “İzin verirseniz sizinle karaya çıkabilirim.”

“Karaya çıkabilirsin,” dedi Theon. “Ama korkarım benimle değil.”

“Şatonuzda çalışabilirim lordum. Balık temizlerim, ekmek pişiririm, yağ yaparım. Babam benim yaptığımdan daha lezzetli bir yengeç güveci yemediğini söyler. Bana mutfağınızda bir yer verirsiniz, ben de size yengeç pişiririm.”

“Geceleri yatağımı da ısıtır mısın?” Theon kızı kendine çekip elbisesinin

bağcıklarını çözmeye başladı. Elleri becerikli ve deneyimliydi. “Geçmiş zamanlarda yaşıyor olsaydık seni ganimet olarak eve götürür, karım yapardım, rızan olsa da olmasa da. Eski demiradamlar böyle şeyler yaparmış. Gerçekten tek karıları olurmuş, kendileri gibi demirdoğumlu kaya kadınları, yağmalar sırasında ele geçirdikleri kadınları da tuz karıları olarak tutarlarmış.”

Kızın gözleri kocaman açıldı. “Ben de sizin tuz karınız olayım lordum.”

“O günler geçmişte kaldı.” Theon parmağıyla kızın kahverengi meme ucunun çevresinde çemberler çiziyordu. “Rüzgârı yelkenlerimize doldurup ateş ve kılıçla denize açıldığımız, canımızın istediği her şeyi aldığımız günler çoktan bitti. Şimdi herkes gibi toprağı eşeliyor, denize ağlar atıyoruz. Kışı geçirmeye yetecek kadar tuzlu balığımız ve yulafımız olursa kendimizi şanslı kabul ediyoruz.” Kızın göğüs ucunu ağzına aldı, kız soluksuz kalana kadar ısırdı.

“Arzu ederseniz onu yine içime sokabilirsiniz,” diye fısıldadı kız Theon göğüs ucunu emerken.

Theon kafasını kaldırdı, kızın göğsü kıpkırmızı olmuştu. “Sana yeni bir şeyler öğretmek hoşuma gider,” dedi. “Kemerimi çöz ve bana ağzınla zevk ver.”

“Ağzımla mı?”

Başparmağını kızın dudaklarında gezdirdi. “Bu dudaklar o iş için yaratılmış tatlım. Eğer benim tuz karım olsaydın sana emrettiğim her şeyi yapmak zorunda kalırdın.”

Kız en başta çekingendi ama bütün aptallığına rağmen çabuk öğreniyordu. Ağzı da bacaklarının arasındaki delik kadar ıslak ve tatlıydı. Üstelik ağzı doluyken sersemce gevezelik edemiyordu. *Geçmiş zamanlarda yaşıyor olsaydık onu tuz karım olarak tutardım geçekten,* diye düşündü elini kızın kafasına götürürken. *Geçmiş zamanlarda, elimizde tırmık yerine balta tuttuğumuz, servet olsun, kadın olsun canımızın istediği her şeyi söküp aldığımız, Eski Kanun’a göre yaşadığımız yıllarda.* Geçmiş zamanlarda demiradamlar madenlerde çalışmaz, tarla sürmezdi; bunlar yağmaladıkları yerlerden getirdikleri esirlerin işiydi, keçilerin ve koyunların başında durmak gibi sefil işler de öyle. Demiradamlara uygun meşguliyet savaştı. Boğulmuş Tanrı, demiradamları yağma ve tecavüz için yaratmıştı, krallıklar kurmaları, isimlerini ateşe, kana ve şarkılara yazmaları için.

Ejderha Aegon yaktığı Kara Harren'ın krallığını zayıf yaratılışlı nehir insanlarına vererek Eski Kanun'un sonunu getirmişti. Demir Adaları bu değişiklikten sonra çok daha büyük bir diyarın önemsiz arka suları haline gelmişti. Demiradamların kanlı hikâyeleri adalarda yanan her şömine başında, hatta Pyke'ın yüksek duvarlarının arkasında hâlâ anlatılıyordu. Theon'un babası pek çok sıfatının yanı sıra Orak Lordu olarak anılıyordu. Greyjoy soyuna ait söz *Biz Tohum Ekmeyiz* idi.

Lord Balon'ın büyük isyanının sebebi anlamsız bir taç giyme isteği değil, Eski Kanun'u geri getirme umuduydu. Robert Baratheon, dostu Eddard Stark'ın da yardımıyla bu umut için kanlı bir son yazmıştı ama şimdi her iki adam da ölüydü. Onların yerini kifayetsiz çocuklar almıştı ve Fatih Aegon'ın fethettiği diyar ezilmiş, parçalara bölünmüştü. *Mevsim geldi,* diye düşündü Theon erkekliği kızın dudaklarının arasında gidip gelirken. *Bu mevsim, bu yıl, bugün ve asıl adam benim.* Edepsizce gülümsedi. Lord Balon'a, onun yapamadıklarını son doğanın, bebek ve tutsak Theon'un yaptığını söylediğinde babasının neler diyeceğini merak ediyordu.

Zevk anı fırtına gibi geldi ve kızın ağzı Theon'un tohumlarıyla doldu. Şaşıran kız geri çekilmeye çalıştığında Theon kızın saçlarını tutup kafasını kendine doğru bastırdı. Sonrasında kız, Theon'un yanına uzandı. "Lordumu memnun edebildim mi?"

"Yeterince," dedi Theon.

"Tuzluydu," diye mırıldandı kız.

"Deniz suyu gibi mi?"

Kız başıyla onayladı. "Ben denizi severim lordum."

"Ben de," dedi Theon kızın göğüs ucuyla oynarken. Doğru söylüyordu. Deniz, Demir Adaları'nın erkekleri için özgürlük demekti. Denizgözcüsü'nde *Myraham*'a bindiği an hatırlamıştı bunu. Sesler bütün eski duyguları geri getirmişti; halatların ve ahşapın gıcırdaması, kaptanın komutları, rüzgârla dolan yelkenlerin şaklamaları. Bu sesler Theon için kendi kalbinin atışı kadar tanıdıktı ve huzur veriyordu. *Bunu unutmamalıyım,* dedi kendine. *Bir daha asla denizden uzaklaşmamalıyım.*

"Beni de götürün lordum," diye yalvardı kaptanın kızı. "Şatonuza gelmesem

de olur. Bir köyde yaşarım, tuz karınız olurum.” Theon’un çenesine dokundu.

Greyjoy kızı kenara itip ranzadan aşağı atladı. “Benim yerim Pyke ve senin yerin bu gemi.”

“Artık burada kalamam.”

Theon pantolonunun bağcıklarını bağladı. “Neden?”

“Babam,” dedi kız. “Siz gidince beni cezalandıracak lordum. Bana küfürler edecek ve beni dövecek.”

Theon askıdan pelerinini alıp omuzlarına attı. “Babalar böyledir,” dedi pelerinin boğazını gümüş bir kopçayla tuttururken. “Ona mutlu olması gerektiğini söyle. Seni o kadar fazla becerdim ki büyük ihtimalle hamilesin. Bir kralın piçini doğurma onuru herkese kısmet olmaz.” Theon aceleyle kamaradan çıkarken kız bütün aptallığıyla arkasından bakıyordu.

Myraham ağaçlıklı bir burnun çevresini dönüyordu. Çamlarla kaplı uçurumların altındaki balıkçı tekneleri denizdeki ağlarını topluyordu. Şişman göke, teknelerin epey açığından dolaşıyordu. Theon etrafa daha iyi bakabilmek için geminin baş tarafına gitti. Önce kaleyi gördü, Botleyler’in karakolu. Theon küçük bir çocukken kale ahşaptı ama Robert Baratheon yapıyı yerle bir etmişti. Lord Sawane yıkılan ahşap binanın yerine taştan yeni bir kale yaptırmıştı. Şimdilik küçük olan kare şekilli kale, tepeyi taçlandırıyordu. Alçak köşe kulelerinin tepesinden, üstlerine gümüşi balık sürüleri işlenmiş açık yeşil sancaklar sarkıyordu.

Güvenliği şüpheli küçük kalenin altındaki Lord Limanı gemi kaynıyordu. Theon burayı en son gördüğünde, liman üstünde dumanlar tüten bir enkazdan ibaretti. Ateşe verilmiş dargemilerin ve parçalanmış kadırgaların kayalık kıyıya vuran iskeletleri ölü deniz canavarlarının kemiklerine benziyordu. Evler yıkık duvarlara ve soğuk küllere dönüşmüştü. Aradan geçen on yıldan sonra savaştan silik izler kalmıştı, insanlar yıkıntılardan topladıkları taşlarla yeni evler yapmış, çatıları için taze kesekler hazırlamışlardı. Rıhtımın yanına yeni bir han kurulmuştu. İlk katı kesik taştan, ikinci katı ahşaptan yapılmış bina eski handan çok daha büyüktü. Hanın arkasındaki kasaba septi yeniden inşa edilmemişti. Septten geriye yedi köşeli temelinden başka bir şey kalmamıştı. Robert Baratheon’ın gazabı, demiradamların yeni tanrılara olan inancını da yıkmış gibi

görünüyordu.

Theon Greyjoy tanrılardan çok gemilerle ilgileniyordu. Sayısız balıkçı teknesinin arasında, İbben'den gelen kara gövdeli bir gökenin yanında yük boşaltan Tyroshlu bir ticaret kadırgası gördü. Denize demir atmış ya da köpüklü kuzey kıyısına yanaşmış halde bekleyen en az elli ya da altmış tane dargemi vardı. Bazı yelkenlerde diğer adaların armaları göze çarpıyordu; Wynch'in kanlı ayı, Lord Goodbrother'ın siyah savaş borusu, Harlaw'un gümüş orağı. Theon'un gözleri amcası Euron'un gemisi *Sükûnet*'i aradı. Kırmızı, korkunç dargemi ortalıkta görünmüyordu ama babasının *Dev Denizcanavarı* sudaydı. Geminin pruvasını süsleyen, gri demirden dökülmüş mahmuz, şeklini geminin adından almıştı.

Lord Balon oğlunun ziyaret sebebini tahmin etmiş ve sancak beylerini mi çağırmıştı? Eli tekrar iç cebine, deri keseye gitti. Robb Stark ve Theon'dan başka kimsenin bu mektuptan haberi yoktu; böylesine büyük bir sırrı bir kuşun kanatlarına yükleyecek kadar aptal değillerdi. Ama Lord Balon da aptal bir adam değildi. Theon'un bunca yıl sonra eve dönmesinin gerçek nedenini anlamış ve ona göre hazırlık yapmış olabilirdi.

Bu olasılık Theon'u huzursuz etti. Babasının savaşı uzun zaman önce yenilgiyle bitmişti. Theon'un zamanı gelmişti artık; onun planı, onun zaferi ve onun tacı. *Ama dargemiler çağrıldıysa...*

Düşününce... çağrı sadece tedbir amaçlı da olabilirdi. Süregelen savaşın denize yayılma olasılığına karşı bir savunma hareketi. Yaşlı adamlar ihtiyatlı davranmayı severdi. Babası da, Demir Donanma'nın başındaki amcası Victarion da yaşlı adamlardı artık. Diğer amcası Euron'un bambaşka bir şarkı olduğuna şüphe yoktu ama *Sükûnet* limanda değildi. *Olmaması iyi,* diye düşündü Theon. *Bu sayede her şeyi çok daha çabuk halledebilirim.*

Myraham karaya yaklaşırken Theon güvertede huzursuzca volta atarak gözleriyle kıyıyı tarıyordu. Rıhtımda babasını bulmayı ummuyordu elbette ama Lord Balon oğlunu karşılamak için birilerini göndermiş olmalıydı. Kâhya Sylas Ekşidil, Lord Botley, belki Dagmer Yarıkçene. Dagmer'ın o biçimsiz yaşlı yüzünü görmek Theon'u sevindirirdi. Geleceğini biliyorlardı. Robb, Nehirova'dan kuzgunlar göndermişti ve Denizgözcüsü'nde Theon'u bekleyen

bir dargemi bulamadıklarında Jason Mallister kuzgunların kaybolduğunu düşünerek kendi kuşlarını Pyke'a yollamıştı.

Ama tanıdık bir yüz göremiyordu Theon. Ona Pyke'a kadar eşlik edecek şeref muhafızları da yoktu. Liman kendi işleriyle uğraşan sıradan insanlarla doluydu. Rıhtım işçileri Tyroshlu ticaret gemisinden şarap fıçıları indiriyordu. Balıkçılar bağrışarak o gün tuttukları balıkları satmaya çalışıyordu. Çocuklar liman boyunca koşturup oyun oynuyordu. Boğulmuş Tanrı'nın deniz suyu cübbesini giymiş bir rahip çakıl taşlarıyla kaplı sahilde iki at yürütüyordu. Hanın penceresinden dışarı sarkmış pasaklı bir kadın aşağıdan geçen İbbenli denizcilere sesleniyordu.

Gemiyi karşılamak için toplanan bir avuç liman tüccarı, *Myraham* iskeleye bağlanırken yüksek sesle sorular sormaya başladı. "Eski Şehir'den geliyoruz," dedi kaptan. "Elma ve portakal taşıyoruz. Arbor'dan şarap, Yaz Adaları'ndan kuş tüyü aldık. Baharat, deri, Myr danteli, leydiler için ayna da var. Eski Şehir'in en tatlı sesli iki ahşap arpı da bende." Geminin iskele tahtası gürültüyle aşağı indi. "Ve genç veliahtınızı size geri getirdim."

İskeledeki kalabalık boş ve umursamaz gözlerle Theon'a bakıyordu, onun kim olduğunu bilmedikleri ortadaydı. Bu durum Theon'u kızdırmıştı. Kaptanın avcuna bir altın ejderha sıkıştırdı. "Adamlarına söyle eşyalarımı taşısınlar." Bir cevap beklemeden iskele tahtasından aşağı indi. "Hancı," diye bağırdı. "Bana at getirin."

"Emredersiniz lordum," diye karşılık verdi adam eğilip selamlamadan. Theon demirdoğumluların ne kadar cesur ve pervasız olabileceklerini unutmuştu. "İşinize yarayacak bir atım var lordum. Nereye gideceksiniz?"

"Pyke." Aptal adam onu *hâlâ* tanımamıştı. Theon, göğsünde deniz canavarı arması olan iyi takımını giymemekle hata etmişti belki.

"Amacınız akşam çökmeden Pyke'a varmaksa bir an önce yola çıkmak istersiniz," dedi hanın kâhyası. "Oğlum sizinle gelip yolu gösterebilir."

"Oğluna ihtiyaç yok," dedi derin bir ses. "Atına da. Yeğenimi baba evine ben götüreceğim."

Konuşan adam, Theon'un sahilde gördüğü rahipti. Rahip ilerlerken iskeledeki insanlar dizlerinin üstüne çöküyordu. Hanın kâhyası, "Buharsaçlı,"

diye mırıldandı.

Siyah gözlü, sert bakışlı, kanca burunlu, ince uzun rahip; gri, yeşil ve mavi alacalı bir cübbe giymişti; Boğulmuş Tanrı'nın girdaplı renkleri. Omzuna deri kayışlı bir matara asılıydı. Uzun siyah saçları ve sakalları aralarına kurutulmuş deniz yosunları katılarak örülmüştü.

Theon aniden hatırladı. Babası çok ender yolladığı kısa mektuplardan birinde, en küçük kardeşinin bir fırtına sırasında kaybolduğunu, birkaç gün sonra sağ olarak kıyıya vurduğunu ve kendini dine adadığını yazmıştı. "Aeron amca?" dedi Theon şüpheyle.

"Yeğenim Theon," diye karşılık verdi rahip. "Baban seni karşılamamı söyledi. Gel."

"Bana birkaç dakika ver amca." Dönüp Myraham'a baktı. "Eşyalarımı getirin," diye emretti kaptana.

Bir miço, porsuk ağacından yapılmış yayını ve oklarını getirdi ama kıyafetlerinin olduğu bohçayı kaptanın kızı taşıyordu. "Lordum," dedi gözleri kan çanağına dönmüş kız. Theon bohçayı aldı. Kaptanın kızı kendi babasının, rahibin ve ada halkının yarısının gözleri önünde Theon'a sarılmak için kollarını uzattı.

Theon ustaca kenara çekilerek, "Teşekkür ederim," dedi.

"Lütfen," dedi kız. "Sizi çok seviyorum lordum."

"Gitmeliyim," diye karşılık verdi Theon. İskelenin yarısını çoktan yürümüş olan amcasının peşine takıldı, bir düzine uzun ve hızlı adımdan sonra adama yetişti. "Seni göreceğimi düşünmemiştim amca. On yıllık hasretten sonra beni karşılamaya lord babam ve leydi annem gelir ya da şeref muhafızlarıyla birlikte Dagmer'ı gönderirler sanmıştım."

"Pyke'ın Orak Lordu'nun emirlerini sorgulamak sana düşmez." Rahibin tavırları buz gibiydi, Theon'un çocukluğundan hatırladığı amcasına hiç benzemiyordu. Aeron Greyjoy bir zamanlar cana yakın, gülmeyi seven, şarkılardan, biradan ve kadınlardan hoşlanan bir adamdı. "Dagmer'a gelince, Yarıkçene babanın emriyle Eski Wyk'e gitti. Stonehouse ve Drumm Hanedanları'nı ayaklandıracak."

"Ne amaçla? Dargemiler neden toplandı?"

“Dargemiler neden toplanır?” Rahip, atları hanın suya bakan cephesine bağlayıp Theon’a döndü. “Bana doğru söyle yeğenim. Artık kurt tanrılarına mı ibadet ediyorsun?”

Theon ibadet etmiyordu ama bir rahibe söylenecek şey değildi bu, rahip öz amcası olsa bile. “Ned Stark bir ağaca ibadet ediyordu. Hayır, Starklar’ın tanrılarıyla işim yok.”

“Güzel. Diz çök.”

Zemin taşlarla doluydu ve çamurla kaplıydı. “Amca, ben...”

“*Diz çök.* Yoksa, yeşil topraklardan aramıza gelen kibirli bir lord musun artık?”

Theon diz çöktü. Bir amacı vardı ve amacına ulaşmak için Aeron’ın yardımı gerekebilirdi. Bir taç karşılığında pantolonuna biraz çamur ve at pisliği bulaşması yüksek bir bedel sayılmazdı.

“Başını öne eğ.” Rahip matarasının kapağını açıp içindeki deniz suyunu ağır ağır Theon’un kafasına döktü. Deniz suyu Theon’un saçlarından alnına süzüldü ve gözlerine girdi. Damlalar yanaklarını yıkadı. Bir parmak, pelerininin ve takımının içine girerek sırtına dokundu, omurgasında soğuk bir derecik aktı. Tuzlu su gözlerini iyice yakıyordu ve Theon bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Okyanusun tadını dudaklarında hissediyordu. “Kulun Theon’un tıpkı senin gibi denizden yeniden doğmasına izin ver,” diye dua etmeye başladı Aeron Greyjoy. “Onu tuzla kutsa, taşla kutsa, çelikle kutsa. Yeğenim, duayı hatırlıyor musun?”

“Zaten ölü olan ölemez,” dedi Theon.

“Zaten ölü olan ölemez,” diye tekrar etti amcası. “Ama yeniden doğar. Daha güçlü ve daha zorlu. Ayağa kalk.”

Theon tuz yüzünden yaşarmış gözlerini kırpıştırarak yerden kalktı. Amcası tek kelime etmeden mataranın ağzını kapatıp atına bindi. Theon onu takip etti. Birlikte taşlı tepeye doğru at sürerek Lord Botley’nin kalesinin yanından geçtiler, limanı ve hanı arkalarında bıraktılar. Rahip hiç konuşmadı.

“Hayatımın yarısını evden uzakta geçirdim,” diyerek sessizliği bozdu Theon. “Adalar çok değişti mi?”

“Erkekler balık avlıyor, toprak kazıyor ve ölüyor. Kadınlar kan ve acı içinde

kalarak çocuklar doğuruyor ve ölüyor. Gece gündüzü takip ediyor. Rüzgâr ve dalgalar aynı. Adalar tanrımızın onları yarattığı gibi duruyor."

Zalim bir adama dönüşmüş, diye düşündü Theon. "Kız kardeşimi ve leydi annemi Pyke'ta bulabilecek miyim?"

"Bulamayacaksın. Annen teyzenle birlikte Harlaw'da kalıyor. Son zamanlarda öksürüğü kötüleşmişti, orada rutubet daha az. Kız kardeşin *Kara Rüzgâr*'la Büyük Wyk'e yelken açtı, babanın mesajlarını götürüyor. Geri dönmesi çok uzun sürecek, emin olabilirsin."

Kara Rüzgâr, Theon'un ablası Asha'nın dargemisiydi. Bunun Theon'a hatırlatılmasına gerek yoktu, ablasını on senedir hiç görmemişti ama onun hakkında bu kadarını biliyordu. Robb Stark ulu kurduna Boz Rüzgâr adını vermişken Asha'nın gemisine kara demesi tuhaftı. "Greyjoylar bozdur, Starklar kara," diye mırıldandı gülümseyerek. "Ama görünüşüne göre iki soy da rüzgârlı."

Rahibin buna verecek cevabı yoktu.

"Peki senden ne haber amca?" diye sordu Theon. "Pyke'tan götürüldüğüm zamanlarda bir rahip değildin. Elinde bir kupa birayla masaya oturup istila şarkıları söylediğin vakitleri hatırlıyorum."

"Genç ve kibirliydim," dedi Aeron Greyjoy. "Ama deniz bütün aptallıklarımı ve kibrimi yıkayıp temizledi. Senin tanıdığın o adam boğuldu yeğenim. Ciğerleri deniz suyuyla doldu, gözlerindeki perdeyi balıklar yedi. Tekrar doğduğumda her şeyi net olarak görebiliyordum."

Zalim olduğu kadar deli de. Theon, amcasını eski haliyle seviyordu. "Amca, babam neden gemileri ve askerleri buraya çağırdı?"

"Pyke'a vardığımızda sebebini sana söyleyecektir."

"Ne planladığını şimdi öğrenmeliyim."

"Benden öğrenmeyeceksin. Bu konuyla ilgili hiç kimseyle konuşmama emri aldık."

"*Benimle* bile mi?" Theon öfkelenmişti. Savaşta kumandanlık etmiş, kralla avlanmış, turnuvalarda saygınlık kazanmış, Brynden Karabalık ve İri Jon Umber'le birlikte at sürmüş, Fısıltılı Orman'da dövüşmüş ve sayısız kadınla yatmıştı ama amcası ona hâlâ bir çocukmuş gibi davranıyordu. "Eğer babam

savaş planları yapıyorsa benim de bilmem gerekir. Ben *herhangi* biri değilim, Pyke'ın ve Demir Adaları'nın veliahtıyım."

"Göreceğiz."

Amcasının cevabı tokat gibiydi. "*Görecek miyiz?* Ağabeylerimin ikisi de öldü. Lordun yaşayan tek oğlu benim."

"Kız kardeşin de hayatta."

Asha, diye düşündü Theon kafası allak bullak olmuş halde. Ablası ondan üç yaş büyüktü ama yine de... "Bir kız, veliaht sırasında hiç erkek evlat kalmadıysa vâris olur," dedi ısrarla. "Haklarımın elimden alınmasına göz yummam. Uyarıyorum."

Amcası homurdandı. "Boğulmuş Tanrı'nın bir hizmetkârını mı uyarıyorsun yeğenim? Bildiğinden fazlasını unutmuşsun. Üstelik lord babanın bu kutsal adaları bir Stark'a bırakacağını düşünüyorsan aptalsın. Şimdi sessiz ol. Yolumuz senin gevezeliklerin olmadan da yeterince uzun."

Theon zor da olsa dilini tutmayı başardı. *Demek böyle olduğunu düşünüyorlar,* diye geçirdi içinden. Kışyarı'nda on yıl yaşamak insanı bir Stark yapabilirmiş gibi. Lord Eddard Stark onu kendi çocuklarının arasında büyütmüştü ama Theon kendini asla onlardan biri gibi hissetmemişti. Leydi Stark'tan mutfakta çalışan en önemsiz hizmetliye kadar kaledeki herkes, Theon'un Lord Balon'ın iyi tavırlarını güvenceye almak için tutulan bir esir olduğunu biliyor ve ona göre davranıyordu. Piç Jon Kar bile Theon'dan fazla saygı görüyordu.

Lord Eddard zaman zaman baba rolünü oynamayı denemişti ama Theon için Pyke'a kan ve ateş getiren, onu evinden alıp uzaklara götüren adam olmaktan öte gidememişti. Theon'un çocukluğu sert suratlı Starklar'dan korkmakla, mesafeli ve şüpheci Leydi Catelyn'den çekinmekle geçmişti.

Lord ve Leydi Stark'ın küçük çocukları, Theon'un Kışyarı'nda geçirdiği yılların çoğunda altları bezli bebeklerdi. Sadece Robb ve piç kardeşi Jon Kar, Theon'un konuşmaya tenezzül edeceği kadar büyüktü. Piç Jon asık suratlı, iç karartıcı, ince alayı hemen sezecek kadar zeki bir delikanlıydı ve Theon'un soylu kanını, Robb'un ona beslediği hayranlığı kıskanırdı. Robb'a gelince... Theon'un ona karşı kardeş duyguları beslediği söylenebilirdi ama eski savaşların hâlâ

unutulmadığı Pyke'ta bundan bahsetmemek çok daha hayırlı olurdu. Demir Adaları geçmişte yaşıyordu; şimdiki zaman katlanılamayacak kadar sert ve acıydı. Ayrıca, babası ve amcaları yaşlı adamlardı artık. Yaşlı lordlar tozlanmış savaşlarını mezara kadar götürürdü. Hiçbir şeyi unutmaz, daha azını affederlerdi.

Nehirova'dan Denizgözcüsü'ne kadar olan yolculuğunda kendisine eşlik eden Mallisterlar için de aynı durum söz konusuydu. Patrek Mallister fena bir arkadaş sayılmazdı, tıpkı Theon gibi, fahişeleri, şarabı ve aylaklığı seviyordu. Ama yaşlı Lord Mallister vârisinin Theon'la dostluk kurmaya başladığını fark ettiğinde Patrek'i bir kenara çekmiş, Denizgözcüsü'nün kıyıyı Demir Adaları'ndan gelen yağmacılara karşı korumak üzere inşa edildiğini hatırlatmıştı ve Yağmacıların başı Pyke'ın Greyjoylar'ıydı. Denizgözcüsü'nün Çınlayan Kule'si adını büyük bronz çanından alırdı, yağmacıların dargemileri batı ufkunda göründüğünde çan çalar, kasaba halkını ve çiftlik işçilerini savaşa çağırırdı.

"Çanın son üç yüzyıl içinde sadece bir kez çaldığını unutuyorlar," demişti Patrek babası tarafından uyarıldığı günün ertesinde. Theon'la birlikte elma şarabı içiyor, yaşlı adamın kendisine söylediklerini anlatıyordu.

"Ağabeyim Denizgözcüsü'ne saldırdığında," diye karşılık vermişti Theon. Lord Jason, Rodrik Greyjoy'u kale duvarlarının dibinde kılıçtan geçirmiş, demiradamları denize dökmüştü. "Baban bu sebeple ona düşmanlık duyduğumu düşünüyorsa bunun tek sebebi Rodrik'i hiç tanımıyor olmasıdır."

Bu konuşmanın üstüne kahkahalar atmışlar ve Patrek'in tanıdığı, genç bir değirmencinin şehvetli karısına gitmek için birbirleriyle yarışmışlardı. *Keşke Patrek yanımda olsaydı*, diye düşündü Theon. Bir Mallister ya da değil, suratsız amcası Rahip Aeron'dan çok daha cana yakın bir yol arkadaşı olacağı kesindi.

İlerledikleri yol dönüp dikleşerek çıplak ve taşlı tepelere çıktı. Kısa zaman sonra deniz görünmez oldu ama nemli hava hâlâ tuz kokuyordu. Ağır ve sabit bir ritim tutturmuşlardı. Terk edilmiş bir madenin ve küçük bir çoban kulübesinin yanından geçtiler. Yeni birisi olmuş kutsal Aeron Greyjoy konuşmaktan hoşlanmıyordu. İç sıkan bir sessizlikle yola devam ettiler. Sonunda Theon bu eziyete daha fazla dayanamadı. "Robb Stark yeni Kışyarı Lordu oldu," dedi.

Aeron atını sürmeye devam etti. "Bütün kurtlar birbirine benzer."

"Robb, Demir Taht'a olan bağlılık yeminini bozdu ve Kuzey Kralı ilan

edildi. Savaş sürüyor.”

“Üstatların kuzgunları denizin ve kayaların üstünde de uçabiliyor, bu eski ve soğuk bir haber.”

“Bu, yeni bir gün başlıyor demek amca.”

“Her sabah yeni bir gün başlıyor, bir öncekinden çok da farklı olmayan.”

“Nehirova’da olsaydın farklı şeyler duyardın. Kızıl kuyruklu yıldızın yeni çağı müjdeleyen bir haberci olduğu söyleniyor. Tanrılar tarafından gönderilen bir ulak.”

“Yıldız bir işaret,” diye kabul etti rahip. “Ama gönderen bizim tanrımız, onların tanrıları değil. Yanan bir meşale, atalarımızın taşıdıklarından. Boğulmuş Tanrı’nın denizden getirdiği alevlerle yanar ve dalgaların yükseleceğini haber verir. Tıpkı onun yaptığı gibi yelken açmamızın, ateşle ve kılıçla dünyanın üstüne yürümemizin zamanı geldi.”

Theon gülümsedi. “Daha fazla uzlaşamazdık .”

“Bir yağmur damlası fırtınayla ne kadar uzlaşabilirse, bir adam da tanrıyla o kadar uzlaşabilir.”

Bu yağmur damlası bir gün kral olacak yaşlı adam. Theon, amcasının asık suratına yeterince tahammül ettiğini düşünüp atını mahmuzladı ve gülümseyerek öne geçti.

Pyke’ın duvarlarına vardıklarında güneş batmaya başlamıştı. Uçurumdan uçuruma zıplayan hilal şekilli kara taşlı duvarın ortasında kapı kulübesi ve her iki ucunda üçer tane kare kule vardı. Theon, Robert Baratheon’ın mancınıklarından çıkan taşların duvarda bıraktığı izleri hâlâ görebiliyordu. Yıkılan eski güney kulesinin kalıntılarının arasından yeni bir kule yükseliyordu. Kulenin taşları açık griydi ve henüz ciğer otlarıyla sarılmamıştı. Robert Baratheon, elinde savaş baltası, yanında arkadaşı Ned Stark’la birlikte gediğini burada açmıştı, yıkıntıların ve cesetlerin üstünden geçerek kaleye girmişti. Theon olup bitenleri Deniz Kulesi’nden izlemişti, bazen rüyalarında hâlâ meşalelerin alevlerini görüyor, duvar yıkılırken çıkan mat gümbürtüyü duyuyordu.

Kapılar açıldı ve kazıkları küf bağlayan yivli kapı Theon için yukarı kaldırıldı. Burçların tepesindeki muhafızlar sonunda evine dönen Theon

Greyjoy'u yabancı gözlerle izliyordu.

Perde duvarın ardında, elli dönümlük, denize ve gökyüzüne dik bir burun vardı. Ahırlar, köpek barınakları ve diğer dış binalar buradaydı. Köpekler serbestçe ortalıkta koşuştururken koyunlar ve domuzlar ağıllara tıkılmıştı. Arazinin güneyi uçurumdu. Geniş taş köprü, burnu Büyük Kale'ye bağlıyordu. Theon eyerinden inerken uçuruma çarpan sert dalgaların sesini duyuyordu. Seyislerden biri atını almak için yanına geldi. Birkaç cılız çocuk ve köle, boş gözlerle onu seyrediyordu ama ne babasından ne de çocukluğundan hatırladığı yüzlerden eser vardı. *Baba ocağına dönüşüm acı ve kasvetli,* diye düşündü.

Rahip atından inmemişti. "Bu gece burada kalıp bizimle etimizi ve şarabımızı paylaşmayacak mısın amca?"

"Bana seni kaleye getirmem söylendi. Getirdim. Şimdi tanrımın işlerine dönmem gerek." Aeron Greyjoy atını çevirdi ve kazıklarından çamur damlayan yivli kapının altından geçti.

Şekilsiz gri bir elbise giymiş beli bükük yaşlı bir kadın tedirgin adımlarla Theon'a yaklaştı. "Lordum, sizi odanıza götürmek için gönderildim."

"Kimin emriyle?"

"Babanız emretti lordum."

Theon eldivenlerini çıkardı. "Yani, kim olduğumu biliyorsun. Babam neden beni karşılamak için burada değil?"

"Babanız sizi Deniz Kulesi'nde bekliyor lordum. Yol yorgunluğunuzu attıktan sonra."

Ben de Ned Stark'ın soğuk olduğunu düşünürdüm. "Peki sen kimsin?"

"Adım Helya. Babanızın kale kâhyasıyım."

"Kalenin kâhyası Sylas'tı. Herkes ona Ekşidil derdi." Yaşlı adamın ekşi şarap kokan soluğunu bugün bile hatırlıyordu Theon.

"Sylas beş yıl önce öldü lordum."

"Peki ya Üstat Qalen, o nerede?"

"O denizde uyuyor. Kuzgunlarla Wendamyr ilgileniyor artık."

Burada yabancı gibiyim, diye düşündü Theon. *Her şey aynı görünüyor ama hiçbir şey eskisi gibi değil.* "Bana odamı göster kadın," diye emretti. Kadın hafifçe eğildi, Theon'un önünde köprüye doğru yürümeye başladı. En azından

köprü Theon'un hatırladığı gibiydi: Dalgalar yüzünden iyice kayganlaşıp ciğer otlarıyla kaplanmış yaşlı taşlar, köprünün ayaklarının altında dev bir canavar gibi köpüren deniz, giysilerini yırtmaya çalışan tuzlu rüzgâr...

Theon onca yıl içinde baba ocağına dönüşünü her düşündüğünde kendisini Deniz Kulesi'ndeki eski odasının içinde hayal ederdi ama yaşlı kadın Kanlı Kule'ye doğru yürüyordu. Kanlı Kule'nin koridorları çok daha genişti ve daha iyi döşenmişti ama daha sıcak ve daha rutubetsiz değildi. Theon için ayrılan kısımdaki soğuk odaların tavanları o kadar yüksekti ki karanlıkta kaybolmuşlardı. Theon, Kanlı Kale'nin isminin bu odalardan geldiğini bilmese etkilenebilirdi. Bundan bin yıl önce Nehir Kralı'nın oğulları burada katledilmişti. Bedenleri, yataklarında küçük parçalara ayrılmış ve ana karadaki babalarına gönderilmişti.

Pyke'ta Theon'un ağabeylerinden başka Greyjoy öldürülmemişti. Bu uzun zaman önceydi. Theon'un etrafına hoşnutsuzlukla bakmasının sebebi odalardaki yaşlı hayaletlerin korkusu değildi. Duvarlardaki goblenler küf yüzünden yeşile dönmüştü. Yatak içeri göçmüştü ve rutubet kokuyordu. Örtüler eskimiş, paralanmıştı. Bu odalar en son onlarca yıl önce açılmış olmalıydı. Rutubet odanın kemiklerine kadar işlemişti. Theon, "Şömine yakılsın. Ve bir çanak sıcak su istiyorum," dedi yaşlı kadına. "Diğer odalardaki sobaları da yakın, soğuk biraz kırılsın. Ve tanrı aşkına, biri hemen şu örtüleri değiştirsin."

"Emredersiniz lordum," dedi yaşlı kadın ve odadan ayrıldı.

Bir süre sonra Theon'un istediği su getirildi. Sıcak değil ılıktı ve soğuması yakındı, üstelik deniz suyuydu ama uzun yolculuk sırasında ellerine, saçlarına ve yüzüne yapışan kiri temizlemeye yetti. İki köle sobaları yakarken Theon üstündeki kirli kıyafetleri çıkarıp babasıyla buluşmak için giyindi. Yumuşak siyah deriden yapılmış çizmelerini, gümüş grisi yün tozluğunu giymeyi tercih etti. Siyah kadife takımının göğsüne Greyjoylar'ın altın deniz canavarı işlenmişti. Boynuna ince bir altın zincir, beline rengi açılmış beyaz deriden bir kemer taktı. Kemerinin bir yanına hançerini, diğerine uzunkılıcını astı. Siyah ve altın rengi şeritli kınından çıkardığı hançerinin keskin kenarında başparmağını gezdirdi. Kemerindeki keseden aldığı küçük bir biley taşına hançerini birkaç kez sürttü. Silahlarını her zaman keskin tutmakla övünürdü. Odadan çıkarken

kölelere baktı. Altın iplikle işlenmiş siyah ipek eldivenlerini takarken, “Döndüğümde iyice ısıtılmış bir oda ve temiz örtüler bulmayı bekliyorum,” diye uyardı.

Theon, üstü kapalı taş yoldan geçerek Büyük Kale’ye döndü. Taş zeminde yankılanan ayak sesleri denizin biteviye homurtusuna karışıyordu. Deniz Kulesi’ne varabilmek için her biri bir öncekinden dar üç köprü daha geçmesi gerekti. Son köprü ahşap ve halattan yapılmıştı, rüzgâr estikçe canlı bir yaratıkmışçasına ayaklarının altında sallanıyordu. Köprünün ortasına geldiğinde Theon’un yüreği ağzındaydı. Epey aşağıdaki denizin şiddetli dalgaları keskin kayalıklara çarpıyor, su damlaları köprüye kadar çıkıyordu. Küçük bir çocukken bu köprüyü koşarak geçerdi Theon, gece karanlığında bile. *Bir çocuk, onu hiçbir şeyin incitemeyeceğini düşünür,* diye fısıldadı içindeki şüphe. *Ama bir yetişkin daha iyi bilir.*

Kapı, yeşil ağaçtan yapılmış ve demir çivilerle güçlendirilmişti. Theon kapının içeriden sürgülendiğini fark etti. Kapıyı yumrukladı. İnce bir kıymık ipek eldiveninin kumaşına takılınca bir küfür savurdu. Ahşap nemliydi ve yosun tutmuştu. İri demir çiviler paslanmıştı.

Bir süre sonra siyah zırhlı, yarım miğferli bir muhafız kapıyı açtı. “Oğul sen misin?”

“Yolumdan çekil, yoksa kim olduğumu öğreneceksin.” Adam kenara çekildi. Theon sarmal merdivenleri tırmanarak çalışma odasına çıktı. Babasını bir sobanın başında otururken buldu. Vücudunu ayak bileklerinden boğazına kadar örten fok derisi bir elbise giymişti. Taş zeminde yankılanan ayak seslerini duyan Demir Adaları Lordu, yaşayan tek oğlunu görmek için gözlerini kaldırdı. Lord, Theon’un hatırladığından daha ufak tefekti. Balon Greyjoy bütün hayatı boyunca zayıf bir adam olmuştu ama şimdi, tanrılar tarafından bir kazana atılmış, bütün etleri eriyip dökülene, sadece tüy ve deri kalana kadar kaynatılmış gibi görünüyordu. Kemik kadar inceydi, kemik kadar sertti. Yüzü çakmaktaşından oyulmuştu sanki. Gözleri de çakmak taşına benziyordu; sert ve siyah ama geçen yıllar ve tuzlu rüzgâr, boynunun biraz altına kadar inen uzun saçlarını kış denizinin grisine boyamış, tellerin arasına beyaz köpükler serpmişti.

“Dokuz yıl oldu, öyle değil mi?” dedi sonunda Lord Balon.

“On,” diye karşılık verdi Theon eldivenlerini çıkarırken.

“Buradan bir erkek çocuğu almışlardı. Şimdi nesin?”

“Bir erkek,” diye cevapladı Theon. “Senin kanından, senin veliahtın.”

Lord Balon kaşlarını çattı. “Göreceğiz.”

“Göreceksin,” diye söz verdi Theon.

“On yıl oldu diyorsun. Benim yanımda yaşadığın kadar Stark’ın yanında yaşadın ve şimdi buraya onun elçisi olarak geldin.”

“Onun elçisi olarak değil,” dedi Theon. “Lord Eddard öldü. Kraliçe Lannister tarafından başı kestirildi.”

“İkisi de öldü. Hem Stark hem de duvarlarımı taşlarıyla delik deşik eden Robert. Her ikisinin de mezara girdiğini göreceğime dair yemin etmiştim ve bunu gördüm.” Yüzünü buruşturdu. “Ama soğuk ve rutubet tıpkı onlar hayattayken olduğu gibi eklemlerimi ağrıtıyor hâlâ, ne işe yaradı?”

“İşe yaradı,” dedi Theon, babasına yaklaştı. “Bir mektup getirdim...”

“Seni Ned Stark mı böyle giydirdi?” diyerek Theon’un lafını kesti Balon Greyjoy. Theon’un giysilerini baştan ayağa süzdü. “Seni kadifelere, ipeklere sarıp tatlı kızları gibi süslemeyi mi seviyordu?”

Theon damarlarındaki bütün kanın yüzüne yürüdüğünü hissediyordu. “Ben kimsenin kızı olmadım. Giysilerimi tasvip etmediysen hemen değiştiririm.”

“Değiştireceksin.” Lord Balon kürkünü yere atıp ayağa kalktı. Theon’un hatırladığı kadar uzun değildi. “Boynuna taktığın şu değersiz takı, altınla mı satın alındı yoksa demirle mi?” Theon boynundaki altın zincire dokundu. Unutmuştu. *Çok uzun zaman oldu...* Eski Kanun’a göre kadınlar sikkeyle satın aldıkları takıları takabilirdi ama savaşçı erkekler sadece kendi elleriyle öldürdükleri düşmanların cesetlerinden yağmaladıkları mücevherleri kullanabilirdi. *Demirle ödemek,* denirdi buna.

“Bir bakire gibi kızardın Theon. Sana bir soru sordum. Altınla mı ödedin, demirle mi?”

“Altınla,” diye itiraf etti Theon.

Lord Balon parmaklarını zincire geçirip Theon’un kafasını koparmak istiyormuşçasına çekti, zincir ilk çekişinde koptu. “Kızım, keskin bir savaş baltasını bir sevgiliye tercih etti,” dedi Lord Balon. “Oğlumun bir fahişe gibi

süslenmesine izin verecek değilim.” Avcunun içinde sıktığı zinciri sobadaki kömürlerin arasına fırlattı. “Her şey tam korktuğum gibi olmuş. Yeşil topraklar seni yumuşatmış. Starklar seni kendilerine benzetmişler.”

“Yanılıyorsun. Ned Stark benim gardiyanımdı ama kanımda hâlâ tuz ve demir var.”

Lord Balon kemikli ellerini ısıtmak için sobaya döndü. “Öyle diyorsun ama Stark’ın küçük yavrusu seni iyi eğitimli bir kuzgun gibi buraya göndermiş, küçük mektubunu da boynuna bağlamış.”

“Getirdiğim mektup için küçük denemez,” diye karşılık verdi Theon. “Ve mektupta yaptığı teklif aslında benim fikrim.”

“Kurt kral artık sana mı danışıyor?” Bu fikir Lord Balon’ı eğlendirmiş gibi görünüyordu.

“Fikirlerime saygı duyuyor, evet. Onunla birlikte avlandık, birlikte eğitim aldık, aynı sofrada oturduk, yan yana savaştık. Onun güvenini kazandım. Beni ağabeyi gibi görüyor. Beni...”

“Hayır,” diye bağırdı Balon Greyjoy parmağını Theon’un yüzüne doğrultarak. “Burada değil, Pyke’ta değil. Benim duyabileceğim hiçbir yerde ona *kardeşim* demeyeceksin. Öz kardeşlerini kılıçtan geçiren adamın oğluna kardeşim demeyeceksin. Yoksa unuttun mu? Seninle aynı kanı taşıyan Rodrik ve Maron’ı unuttun mu?”

“Hiçbir şeyi unutmadım.” Eddard Stark, Theon’un iki ağabeyini birden öldürmüştü. Rodrik, Denizgözcüsü’nde Lord Jason Mallister’ın kılıcıyla can vermişti. Maron, eski güney kulesi çökerken yıkıntıların altında kalmıştı... ama Eddard Stark’ın bir şansı olsaydı ikisini de kendi elleriyle göz açıp kapayıncaya kadar katlederdi. “Ağabeylerimi gayet iyi hatırlıyorum,” dedi Theon ısrarla. Rodrik’in sarhoş kabalıklarını, Maron’ın zalim alaylarını ve sonu gelmez yalanlarını da hatırlıyordu. “Babamın kral olduğu zamanları da hatırlıyorum.” Robb’un mektubunu keseden çıkardı ve babasına uzattı. “Alın, mektubu okuyun... Majesteleri.”

Lord Balon mektubu aldı, mührü kırıp parşömeni açtı. Siyah gözleri satırların üstünde dolaştı. “Yani, çocuk bana tekrar taç takmamı öneriyor. Ve taç giymem için yapmam gereken tek şey onun düşmanlarını yok etmek.” İnce

dudaklarını bükerek gülümsedi.

“Robb şu anda Altın Diş’te,” dedi Theon. “Altın Diş düştüğünde Robb bir gün içinde tepelerde olacak. Lord Tywin’in ordusu Harrenhal’da, batıyla iletişimi kesildi. Kral Katili Nehirova’da esir. Batıda Robb’a karşı direnen tek kuvvet, Sör Stafford Lannister’ın yeşil ve acemi oğlanlardan toparladığı zavallı ordu. Sör Lannister kendini Robb ve Lannis Limanı’nın arasına yerleştirecek. Yani biz denizden çıkarma yaptığımızda şehir tamamen savunmasız durumda olacak. Eğer tanrılar yardım ederse, daha Lannisterlar bizim harekete geçtiğimizi fark etmeden Casterly Kayası’nı bile alabiliriz.”

Lord Balon yüzünü buruşturdu. “Casterly Kayası daha önce hiç düşürülemedi.”

“Şimdiye kadar.” Theon gülümsedi. *Ve nasıl tatlı bir zafer olacak.*

Babası Theon’un gülümsemesine karşılık vermedi. “Robb Stark’ın bunca yıl sonra seni bana yollamasının sebebi bu mu? Beni onun planına dâhil olmaya mı ikna edeceksin?”

“Bu benim planım, Robb’un değil,” dedi Theon gururla. *Benim planım, tıpkı zaferin de benim olacağı gibi. Ve zamanı gelince taç da benim olacak.* “Saldırıyı bizzat ben yöneteceğim. Ödül olarak, Lannisterlar’dan alacağımız Casterly Kayası’nı bana bağışlamanı istiyorum.” Casterly Kayası’nı almak Lannis Limanı’nı ve batının altınlarını da elinde tutmak demekti. Greyjoy Hanedanı’nın asla sahip olmadığı bir güç ve zenginlik anlamına geliyordu.

“Sadece bir fikir ve üç beş satır karalama için fazla değerli bir ödül seçtin.” Babası mektubu tekrar okudu. “Küçük yavru sana verilecek bir ödülden bahsetmiyor. Sadece, senin onun adına konuştuğunu, benim seni dinlemem gerektiğini, gemilerimi ve kılıçlarımı onun emrine amade etmem karşılığında bana bir taç vereceğini söylüyor.” Lordun çakmak taşını andıran gözleri oğlununkilerle buluştu. “Bana bir taç *verecekmiş*,” diye tekrarladı, sesi gittikçe keskinleşiyordu.

“Yanlış kelimeler seçmiş. Aslında söylemek istediği...”

“Ne söylemek istediyse onu yazmış. Ufaklık bana bir taç *verecekmiş* ve verilen her şey geri alınabilir.” Lord Balon mektubu buruşturup sobaya, kolyenin üstüne attı. Parşömen kıvrıldı, karardı ve alev aldı.

Theon dehşete düşmüştü. “Ne yaptın? Çıldırdın mı?”

Babası elinin tersiyle yanağına sert bir tokat indirdi. “Benimle konuşurken dikkatli ol. Artık Kışyarı’nda değilsin ve ben de yeni yetme Robb değilim. Greyjoy’um ben. Orak Lordu’yum. Tuz ve Kaya’nın Kralı’yım. Deniz Rüzgârı’nın Oğlu’yum ve hiç kimse bana taç veremez. Ben bedelini demirle öder alırım. Kendi tacımı *kendim* alırım, tıpkı Urron Kırmızıel’in beş bin yıl önce yaptığı gibi.”

Theon babasının ani öfkesi karşısında bir adım geriledi. Az önce yüzüne inen tokadın sızısı hâlâ yanağındaydı. “Al öyleyse,” dedi tükürerek. “Kendini Demir Adaları Kralı ilan et ve kimse umursamasın... savaş bitene kadar. Sonra gerçek kazanan, baksın ve kafasına demir bir taç takıp sahile tüneyen yaşlı aptalı görsün.”

Lord Balon kahkaha attı. “En azından korkak değilsin. Ve ben de aptal değilim. Gemilerimi düşmanı uzaktan izlemek için topladığımı mı sanıyorsun? Ben ateş ve kılıçla yeni bir krallık yaratmak niyetindeyim... ama işe batıdan başlamayacağım ve işimi çocuk kral Robb’un emrinde yapmayacağım. Casterly Kayası çok kuvvetli. Orayı alabiliriz ama elimizde tutamayız. Hayır, benim canım başka bir meyve çekiyor. Senin istediğin kadar sulu ve tatlı olmayabilir ama taze ve savunmasız.”

Neresi? diye sorabilirdi Theon ama cevabı zaten biliyordu.

Daenerys

Dothraklar, kuyruklu yıldıza *shierak qiya* adını vermişlerdi; Kanayan Yıldız. Yaşlı adamlar yıldızın hastalıklı bir kehanet olduğunu söylüyordu ama Daenerys Targaryen yıldızı ilk kez Khal Drogo'yu yaktığı ve ejderhalarını uyandırdığı gece görmüştü. Başını gökyüzüne kaldırmış, kalbinde bir heyecanla, *bu benim gelişimin habercisi,* demişti kendi kendine. *Bana yol göstermesi için tanrılar gönderdi onu.*

Ama aklından geçenleri söylediğinde hizmetçisi Doreah korku dolu bir ses çıkardı. "O yol kızıl topraklardan geçiyor *Khaleesi.* Süvariler korkunç ve zorlu bir yer olduğunu söylüyor."

"Kuyruklu yıldız o yoldan gitmemiz gerektiğini işaret ediyor," diye ısrar etti Dany... aslında, gidebileceği tek açık yol da oydu zaten.

Dothrak denizi denen çim okyanusundan geçmeyi göze alamazdı. Yolda karşılaşacakları ilk *khal* iyice hırpalanmış olan *khalasar*'ını yok ederdi. Savaşçıları öldürülür, geri kalanlar köle olarak alınırdı. Nehrin güneyindeki Kuzu İnsanlar'ın topraklarından da geçemezdi. *Khalasar,* savaş sevmeyen Kuzu İnsanlar karşısında bile kuvvetsizdi ve Lhazareenler'in Dany'yi sevmek için hiç sebebi yoktu. Meereen, Yunkai ve Astapor'daki limanlara doğru yol alabilirdi ama Rakharo onu Khal Pono'ya karşı uyarmıştı. Pono ve *khalasar*'ı, ellerindeki binlerce köleyi kıyıdaki iltihaplı yaralara benzeyen insan eti pazarlarında satmak için o yolu kullanarak Köle Körfezi'ne gidiyordu. "Pono'dan korkmam için ne sebep var?" diye sordu Dany. "Pono, Drogo'nun *ko*'suydu ve bana her zaman nazik davrandı."

"Size nazik davranan Ko Pono'ydu ama Khal Pono sizi düşünmeden öldürür," diye yanıtladı Sör Jorah. "Drogo'yu ilk terk eden oydu ve beraberinde on bin savaşçıyı da götürdü. Sizin sadece yüz savaşçınız var."

Hayır, diye düşündü Dany. *Sadece dört savaşçım var. Gerisi kadınlar, yaşlı adamlar ve saçı hiç örülmemiş oğlanlardan ibaret.* "Benim de ejderhalarım var," diye hatırlattı.

“Yumurtadan yeni çıktılar,” diye karşılık verdi Sör Jorah. “Tek *arakh* darbesi kafalarını koparır. Gerçi, Pono onları görür görmez kendisi için almayı tercih eder. Ejderha yumurtalarınız bütün değerli taşlardan daha kıymetliydi ama yaşayan ejderhalara paha biçilemez. Bütün dünyada sadece üç tane ejderha var ve onları gören her insan ele geçirmek isteyecektir kraliçem.”

“Onlar *benim*,” dedi Dany öfkeyle. Ejderhalar onun inancından, onun ihtiyacından, kocasının, oğlunun ve *maegi* Mirri Maz Durr’un ölümlerinden doğmuştu. Onlar dünyaya gelirken Dany alevlerin içine yürümüştü, şişmiş göğüslerinden süt içmişlerdi. “Ben sağken kimse onları benden alamaz.”

“Khal Pono’yla karşılaşırsanız uzun süre sağ kalamazsınız. Khal Jhogo ve diğerleriyle de karşılaşmamalısınız. Onların olmadığı yerlere gitmelisiniz.”

Dany, Sör Jorah’ı Kraliçe Muhafızları’nın birincisi seçmişti... ve Jorah’ın asık yüzlü tavsiyesi gökyüzündeki işaretle örtüştüğünde gidilecek yol kesinleşmişti. *Khalasar*’ını bir araya toplayıp gümüş atına bindi. Dany’nin saçları Drogo’nun cenaze ateşinde yanmıştı, hizmetçi kızlar Dany’ye, Drogo’nun öldürdüğü *hrakkar*’ın postunu giydirmişti, Dothrak denizinin beyaz aslanı. Aslanın korkunç kafası Dany’nin çıplak başını örtüyordu. Postu, omuzlarından beline kadar uzanan bir pelerin olmuştu. Kemik rengi ejderha sivri siyah pençelerini aslanın yelesine geçirdi ve kuyruğunu Dany’nin koluna doladı, Sör Jorah kraliçesinin yanındaki yerini aldı.

“Kuyruklu yıldızı takip edeceğiz,” dedi *khalasar*’ına. Ağzından çıkan lafa kimse itiraz edemezdi. Onlar eskiden Drogo’nun insanlarıydı ama şimdi Dany’ye aittiler. *Ateş Geçirmez* diyorlardı Dany’ye ve *Ejderhaların Anası* diye sesleniyorlardı. Dany’nin ağzından çıkan her kelime *khalasar* için kanundu.

Geceleri at sürüp gündüzleri çadırlarında güneşten saklandılar. Dany kısa zaman içinde Doreah’ın söylediklerinin doğru olduğunu anladı. Bu topraklar dost değildi. Arkalarında ölü atlardan bir iz bırakıyorlardı. Drogo’nun at sürüsündeki en iyi hayvanları Pono ve Jhogo alıp götürmüştü, Dany’ye yaşlı, hasta, zayıf atlar kalmıştı. İnsanlar da aynı durumdaydı. *Güçlü değiller,* dedi kendi kendine. *Ben onların gücü olmalıyım. Hiçbir korku, zayıflık, şüphe belirtisi göstermemeliyim. Kalbim ne kadar ürkmüş olursa olsun yüzüme baktıklarında Drogo’nun kraliçesini görmeliler.* Dany kendini on dört yaşından

çok daha büyük hissediyordu. Hayatında, gerçekten küçük bir kız çocuğu olduğu vakitler var mıydı bilemiyordu ama olmuşsa da artık bitmişti.

At sürdükleri üçüncü günde ilk ölümü gördüler. Dişsiz, yaşlı bir adam eyerinden düştü ve bir daha kalkamadı, bir saat sonra ölmüştü. Kansinekleri cesedinin üstünü kapladı ve yaşlı adamın kötü şansını diğerlerine taşıdı. "Yaşlıydı, zamanı gelmişti," dedi hizmetçi İrri. "Hiçbir adam dişlerinden uzun yaşamamalı." Diğerleri de bu fikre katıldı. Dany sürüdeki en yaşlı atın öldürülmesini emretti, böylece ölü adam gece topraklarına at sırtında gidebilirdi.

İki gece sonra bir kız bebek can verdi. Annesinin acı dolu inlemeleri bütün gün boyunca duyuldu ama yapacak bir şey yoktu. Zavallıcık at üstünde yolculuk edemeyecek kadar küçüktü. Gece topraklarının sonsuz siyah çimenliklerinde yeniden doğacaktı.

Kızıl topraklarda çok az yiyecek ve daha az su vardı. Arazi çoraktı, alçak tepeler ve çıplak düzlüklerle doluydu. Nehir yatakları ölü bir adamın kemikleri kadar kuruydu. Sürüdeki atlar ölü ağaçların kenarında ve kayaların diplerinde yetişen sert ve kahverengi şeytan otlarıyla besleniyordu. Dany keşif süvarilerini önden göndermişti ama süvariler ne bir dere ne de kuyu bulabilmişti. Sığ ve çamurlu küçük gölcükler güneşin altında buharlaşıyordu. Arazinin derinliklerine doğru yol aldıkça o gölcükler bile küçülmüş, seyrekleşmişti. Taş, kum ve kırmızı kilden ibaret bu toprakların tanrıları varsa, kuru ve yağmur dualarına sağır tanrılardı.

Önce şarapları bitti ve hemen ardından at efendilerinin şaraptan daha çok sevdiği kısrak sütü tükendi. Sert ekmeklerinin ve kuru etlerinin bitmesi de uzun sürmedi. Avcılar av bulamıyordu, karınlarını at leşleriyle doyurmaya başlamışlardı. Ölüm ardına ölüm geliyordu. Zayıf çocuklar, yüzleri buruşmuş kadınlar, aptallar, hastalar, aymazlar; bu acımasız topraklar hepsini istiyordu. Doreah iskelete dönmüş, göz çukurları derinleşmişti. Altın sarısı yumuşak saçları samana dönmüştü.

Dany de diğerleri gibi aç ve susuzdu. Göğüslerini dolduran süt kurumuştu ve yanık derisi lime lime dökülüyordu. Göğüs uçları çatlamıştı, kanıyordu. Bir baston kadar ince ve sertti; kendisi için değil ejderhalar için endişeleniyordu. Babası daha Dany doğmadan önce ölmüştü, ağabeyi Rhaegar da öyle. Annesi, o

fırtınalı gecede onu doğururken can vermişti. Babası yerine koyduğu tatlı Sör Willem Darry, Dany daha çok küçükken hastalığı yüzünden hayata veda etmişti. Tanrılar diğer ağabeyi Viserys'i, güneşi ve yıldızı Drogo'yu, hatta doğmamış oğlunu, herkesi ama herkesi almıştı. *Ejderhalarımı alamayacaklar,* diye yemin etti. *Alamayacaklar.*

Ejderhalar Dany'nin bir zamanlar Yargıç İllyrio'nun Pentos'taki evinde gördüğü cılız kedilerden daha büyük değildi... kanatlarını açana dek. Kanat genişlikleri gövdelerinden üç kat daha büyüktü. Kanatları şeffaf ve narin deriden yapılmış yelpazeler gibi açılıyordu, muhteşem renklere boyanmış ve ince uzun kemiklerin arasına gerilmişlerdi. Vücutları; boğaz, kuyruk ve kanatlardan ibaretmiş gibi görünüyordu. *Ne kadar da küçükler,* diye düşündü ejderhaları eliyle beslerken, daha doğrusu beslemeye çalışırken, çünkü yemek yemiyorlardı. Kanlı at eti parçalarını tıslayarak geri tükürüyorlardı, burun deliklerinden buhar yükseliyordu ve yemeyi reddediyorlardı... ta ki Dany, çocukken Viserys'in söylediği bir şeyi hatırlayana dek.

Sadece insanlar ve ejderhalar eti pişmiş yerler.

Hizmetçilerine at etlerini kızarttırdıktan sonra ejderhalar başlarını yılan gibi öne atarak ete hevesle saldırdılar. Et pişmiş olduğu sürece günde birkaç kere kendi ağırlıklarından fazlasını yiyorlardı ve sonunda büyümeye, güçlenmeye başladılar. Dany pullarının pürüzsüzlüğüne ve vücutlarından yükselen ısıya hayranlık duyuyordu. Isıları öyle belirgindi ki soğuk gecelerde vücutlarından buhar tüttüğü görülebiliyordu.

Her akşam, *khalasar* yola çıkmak için hazırlanırken, Dany ejderhalardan birini omzunda yolculuk etmesi için seçiyordu. İrri ve Jhiqui diğer iki ejderhayı eyerlerine bağladıkları ahşap kafeslerde taşıyordu. Atlarını Dany'ye yakın sürüyorlardı, böylece ejderhalar Dany'yi her zaman görebiliyordu, yavruları sakin tutmanın tek yolu buydu.

Uzun süren bir gece yolculuğunun sonunda Dany kansüvarilerine dönüp, "Aegon'ın ejderhalarına Eski Valyria tanrılarının adları verilmişti," dedi. "Visenya'nın ejderhasının adı Vhagar'dı. Rhaenys'inkinin adı Meraxes ve Aegon'ınki Kara Dehşet Balerion. Vhagar'ın nefesi öyle sıcakmış ki bir şövalyenin zırhını eritir, adamı da zırhın içinde pişirirmiş. Meraxes bir atı bütün

olarak yutabilirmiş ve Balerion... ateşi de kemikleri kadar siyahmış. Kanatları, üstünde uçtuğu kasabaları gölgeye boğacak kadar büyükmüş.”

Dothraklar huzursuzca yavrulara baktı. En iri olan parlak siyahtı. Pullarının üstünde, kanatlarının ve boynuzlarının canlı kızılından çizgiler vardı. *“Khaleesi,”* diye mırıldandı Aggo, “İşte bu Balerion. Onun yeniden doğmuş hali.”

“Haklı olabilirsin kanımın kanı,” dedi Dany hüzünle. “Ama bu yeni hayatın yeni bir adı olmalı. Tanrıların bizden aldığı bütün canların adlarıyla isimlendirmeliyim onları. Yeşil ejderha Üç Dişli Mızrak’ın yeşil kıyılarında ölen ihtişamlı ağabeyim Rhaegal’ın ismini almalı. Altın-kemik renkli olana Viserion adını vereceğim. Viserys zayıf, korkak ve acımasızdı ama her şeye rağmen ağabeyimdi. Onun ismini verdiğim ejderha onun yapamadıklarını yapacak.”

“Peki ya kara canavar ne olacak?” diye sordu Sör Jorah.

“Siyah olan Drogon’dur,” diye yanıtladı Dany.

Ejderhalar her geçen gün büyüyüp güçleniyordu ama khalasar solup ölmeye devam ediyordu. Arazi daha da çoraklaşmıştı. Şeytan otları bile azalmıştı; atlar açlıktan kırılıp telef oluyordu. Hayvanların sayısı o kadar azalmıştı ki *khalasar*’dakilerden bazıları yayan yolculuk etmek zorundaydı. Doreah ateşli bir hastalığa yakalandı, katettikleri her fersahta daha da kötüleşiyordu. Dudaklarında ve ellerinde kanlı uçuklar çıkmıştı, saçları tutam tutam dökülüyordu ve bir akşam atına binmeye çalışırken düştü, o kadar bile gücü kalmamıştı. Jhogo kızı orada bırakmaları ya da eyerine bağlamaları gerektiğini söyledi ama Dany, Dothrak denizindeki bir geceyi hatırladı. Lysli Doreah o gece Dany’ye Drogo’nun onu daha çok sevmesini sağlayacak sırları öğretmişti. Kıza kendi matarasından su içirdi, ıslak bezlerle alnını soğuttu ve titreyen kızı öldüğü ana kadar kollarının arasında tuttu. *Khalasar*’ının yola devam etmesine bundan sonra izin verdi.

Yol boyunca insana rastlamadılar. Dothraklar kuyruklu yıldızın onları bir cehenneme doğru götürdüğünden korkmaya başlamıştı. Dany bir sabah, siyah kayalıkların dibinde kamp kurdukları yerde Sör Jorah’ın yanına gidip, “Kayıp mı olduk?” diye sordu. “Bu uçsuz bucaksız toprakların bir sonu var mı?”

“Bir sonu var,” diye yanıtladı Sör Jorah bitkin bir halde. “Tacirlerin çizdiği

haritaları gördüm kraliçem. Bu topraklara çok az insan gelir ama doğuda büyük krallıklar, harikalarla dolu şehirler var. Yi Ti, Qarth, Gölge Topraklar'ın oradaki Asshai..."

"Oraları görebilecek kadar yaşayacak mıyız?"

"Size yalan söylemeyeceğim. Yol benim hayal etmeye cesaret gösterebileceğimden çok daha zorlu çıktı." Şövalyenin yüzü yorgundu ve grileşmişti. Drogo'nun öldüğü gece kansüvarileriyle dövüşürken kalçasına aldığı yara tam olarak iyileşmemişti. Dany, şövalye atına binerken yüzünün aldığı acı dolu ifadeyi görebiliyordu. "Yola devam etmek felaketimiz olacak belki, bilmiyorum... ama biliyorum ki geri dönmek mutlak felaketimizdir."

Dany şövalyeyi yanağından hafifçe öptü. Adamın gülümsediğini görmek kalbini ısıttı. *Onun için de güçlü olmalıyım,* diye düşündü cesaretle. *O bir şövalye olabilir ama ben ejderhanın kanıyım.*

Buldukları bir sonraki gölcük neredeyse kaynayacak kadar sıcaktı ve kükürt kokuyordu ama mataraları boşalmak üzereydi. Dothraklar suyu kavanozlarda soğutup kükürt kokusuna aldırmadan içtiler. Tadı berbattı ama su suydu, hepsi susuzluktan ölmek üzereydi. Dany umutsuzluk dolu gözleriyle ufuk çizgisine baktı. *Khalasar*'ının üçte birini kaybetmişti ve kırmızı sonsuzluk hâlâ önünde uzanıyordu. Başını gökyüzüne kaldırarak, *kuyruklu yıldız umutlarımla alay ediyor,* diye düşündü. *Dünyanın yarısını doğumuna şahit olduğum ejderhalarla birlikte bu çölde ölmek için mi geçtim ben?* Buna asla inanamazdı.

Ertesi gün şafak sökerken, kırmızı sert arazinin derin çatlaklı topraklarında zar zor yol alıyorlardı. Dany *khalasar*'a kamp kurma emrini vereceği sırada keşif süvarileri atlarını dörtnala koşturarak döndü. "Bir şehir var *Khaleesi,*" diye çığlıklar atıyorlardı. "Ay kadar beyaz, bir gelin kadar güzel bir şehir. Sadece bir saat uzaklıkta."

"Gösterin," dedi Dany.

Duvarları ve kuleleri bir ısı perdesinin ardında parlayan beyaz şehir o kadar güzeldi ki Dany şehre bakarken bir serap gördüğünden emindi. "Buranın neresi olduğunu biliyor musun?" diye sordu Sör Jorah'a.

Sürgün şövalye başını bezgince iki yana salladı. "Hayır kraliçem. Bu kadar uzak doğuya gelmemiştim hiç."

Uzaktaki beyaz duvarlar güvenlik ve rahatlık vadediyordu. İyileşmek, güçlenmek için bir fırsat sunuyordu ve Dany aceleyle oraya varmaktan başka bir şey istemiyordu. “Kanımın kanı, hemen oraya git, şehrin adını öğren ve nasıl bir karşılama beklememiz gerektiğini anlamaya çalış.”

“Emredersiniz *Khaleesi,*” diye karşılık verdi Aggo.

Süvarilerin geri dönmesi uzun sürmedi. Rakharo eyerinden aşağı sarkıyordu. Madalyonlu kemerinde, Dany tarafından kansüvarisi seçildiği gece hediye aldığı *arakh* asılıydı. “Bu şehir ölü *Khaleesi,*” dedi. “Adsız ve tanrısız. Şehir kapısı kırık. Caddelerde sadece sinekler ve rüzgâr dolaşıyor.”

Jhiqui titredi. “Tanrılar gittiğinde şeytani ruhlar gelir ve geceyle beslenir. Böyle yerler tam onlara göredir. Bu bilinir.”

“Bilinir,” diyerek onayladı İrri.

“Ben bilmem,” dedi Dany. Atını mahmuzladı ve *khalasar*’a yol gösterdi. Şehir kapısının kırık kemerinin altından geçip sessiz bir caddede ilerlemeye başladı. Sör Jorah ve kansüvarileri onu takip ettiler ve sonra, çok daha ağır ve isteksizce, diğer Dothraklar da Dany’nin peşine düştü.

Şehrin ne kadar zamandır terk edilmiş olduğunu anlamak mümkün değildi ama uzaktan çok güzel görünen beyaz duvarlar yakından yıkık dökük ve çatlaktı. Şehir labirenti andıran kıvrımlı dar sokaklarla doluydu. Binalar dip dibe inşa edilmişti, kireçli cepheleri çıplaktı, pencereleri yoktu. Sanki bir zamanlar burada yaşayanlar renkleri hiç bilmiyormuş gibi her şey beyazdı. Evlerden geri kalan moloz yığınlarının arasından geçtiler. Şehir yangın izleriyle doluydu. Altı dar sokağın birleştiği başka bir yerde Dany mermer bir heykel kaidesi gördü. Dothraklar bu şehre daha önce de gelmiş gibi görünüyordu. Bir zamanlar bu boş kaidenin üzerinde dikilen heykel, şimdi Vaes Dothrak’ın herhangi bir yerinde diğer çalıntı tanrılarla birlikte duruyordu belki. Dany farkında bile olmadan o kayıp heykelin yanından yüzlerce kez geçmiş olabilirdi. Omzunda yatan Viserion tısladı.

Harap haldeki bir binanın yanında, aralarında şeytan otları büyüyen taşlarla kaplı sokakta kamp kurdular. Dany birkaç adamını yıkıntılara bakmaları için yolladı. İsteksizce gittiler ama gittiler... ve kısa bir zaman sonra, yaşlı ve yaralı bir adam elinde incirler ve yüzünde mutluluk dolu bir ifadeyle geri döndü.

İncirler küçüktü, çürümek üzereydi ama insanlar birbirlerini dürterek, itişip kakışarak, açlıkla incirlere uzandılar ve ağızlarını meyvelerle doldurdular.

Diğer adamlar başka meyve ağaçlarının da olduğu müjdesiyle döndüler. Kapalı kapılar ardında gizli bir meyve bahçesi bulmuşlardı. Aggo, Dany'ye sarmaşıklar ve küçük yeşil üzümlerle dolu bahçeyi gösterdi. Jhogo temiz ve soğuk suyu olan bir kuyu keşfetmişti. Bir de insan kemikleri bulmuşlardı, gömülmemiş ölülerin kırık ve beyazlamış kafatasları. "Hayaletler," diye mırıldandı İrri. "Korkunç hayaletler. Burada kalmamalıyız *Khaleesi.* Bu şehir hayaletlere ait."

"Ben hayaletlerden korkmam," diye karşılık verdi Dany. "Ejderhalar hayaletlerden güçlüdür." *Ve şu anda incirler her şeyden daha önemli.* "Jhiqui'yle beraber git, banyo için temiz kum bul ve beni bu anlamsız konuşmalarınla daha fazla rahatsız etme."

Dany serin çadırına girdi ve sobada at eti kızartırken seçeneklerini düşündü. Burada onları idare edecek kadar su ve yiyecek, atların gücünü toplamasına yetecek kadar çimen vardı. Her sabah aynı yerde uyanmak, yeşil ağaçların gölgelerinde uzanmak, incir yemek, serin sulardan içmek, dilediğince dinlenmek ne güzel olurdu.

İrri ve Jhiqui ellerinde temiz beyaz kumla döndüklerinde Dany soyundu ve kızlar vücudunu kumla ovmaya başladılar. "Saçlarınız tekrar büyüyor *Khaleesi,*" dedi Jhiqui. Dany elini başının üstünde gezdirdi, yeni çıkan saçlarını hissetti. Dothrak erkeklerinin saçları yağlarla ovulur, örülür ve ancak bir savaşta yenilgiye uğradıkları zaman kesilirdi. *Belki ben de aynı şeyi yapmalıyım,* diye düşündü. *Drogo'nun gücünün benim içimde yaşamaya devam ettiğini khalasar'a hatırlatmak için.* Drogo saç örgüsü bir kez bile kesilmeden ölmüştü. Bu çok az erkeğe kısmet olacak bir onurdu.

Çadırın diğer ucundaki Rhaegal yeşil kanatlarını açtı ve yarım metre kadar yükseldi. Tekrar yere konduğunda kuyruğunu sağa sola sallayıp başını kaldırdı, çığlığa benzer bir ses çıkarttı. *Kanatlarım olsaydı ben de uçmak isterdim,* diye düşündü Dany. Eski Targaryenlar savaşa ejderhaların sırtında uçarak giderlerdi. Dany, bir ejderhanın sırtına binip boğazına tutunarak gökyüzünde gezinmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. *Bir dağın zirvesinden dünyayı*

seyretmekten daha güzeldir. Bütün dünya önüme serilir. Yeterince yüksekte uçabilirsem Yedi Krallık'ı bile görebilirim, hatta uzanıp kuyruklu yıldıza dokunabilirim.

İrri çadıra girdi ve Sör Jorah Mormont'un dışarıda beklediğini söyleyerek Dany'yi daldığı düşüncelerden uyandırdı. Kumla ovulan vücudu sızlayan Dany, "İçeri gönder," diye emretti. Aslan postuna sarındı. *Hrakkar* Dany'den çok daha iriydi, postu vücudunun kapanması gereken her yerini örtüyordu.

"Size bir şeftali getirdim," dedi Sör Jorah diz çökerek. Meyve o kadar küçüktü ki Dany'nin avcunun içinde kayboluyordu. Çok taze de sayılmazdı ama Dany bir ısırık aldığında ağzında hissettiği şekerli tadın güzelliğinden ağlayabilirdi. Sör Jorah batı duvarının dibinde bulduğu şeftali ağacını anlatırken Dany ağır ağır meyvenin tadını çıkardı.

"Meyve, su ve gölge," dedi Dany ağzı şeftali suyuyla yapış yapış bir halde. "Tanrılar karşımıza bu şehri çıkararak bize lütufta bulundu."

"Gücümüzü toparlayana kadar burada kalmalıyız," diyerek onayladı şövalye. "Kızıl topraklar güçsüz olanlara dostça davranmıyor."

"Hizmetçilerim bu şehirde hayaletler olduğuna inanıyor."

"Hayaletler her yerde," diye karşılık verdi Sör Jorah yumuşak bir sesle. "Nereye gidersek gidelim hayaletlerimizi de beraberimizde götürüyoruz."

Doğru, diye düşündü Dany. *Viserys, Drogo, oğlum Rhaego her zaman benimle birlikte.* "Bana kendi hayaletinin adını söyle Jorah. Benim hayaletlerimin hepsini tanıyorsun."

Şövalyenin yüzü karardı. "Onun adı Lynesse idi," dedi.

"Karın mı?"

"İkinci karım."

Ondan bahsetmek Jorah'ı kedere boğuyor, diye düşündü Dany. Şövalyenin hüznünü görebiliyordu ama gerçeği öğrenmek istiyordu. "Onun hakkında bütün söyleyeceklerin bu kadar mı?" Aslan postu omzundan aşağı kaydı, Dany cübbeyi düzeltti. "Güzel bir kadın mıydı?"

"Çok güzeldi." Sör Jorah gözlerini Dany'nin omzundan yüzüne kaldırdı. "Onu ilk gördüğümde yeryüzüne inmiş bir tanrıça olduğunu düşünmüştüm. Benden çok daha gençti. Eski Şehir'den Lord Leyton Hightower'ın en küçük

kızıydı. Amcası, sizin babanızın muhafız başı Beyaz Boğa'ydı. Hightower Hanedanı çok eski, güçlü, onurlu ve zengin bir hanedandır."

"Ve sadık," diye ekledi Dany. "Viserys söylemişti, hatırlıyorum. Her zaman sadakatle babamın yanında olmuşlar."

"Öyleydi," diye onayladı Sör Jorah.

"Evliliğinizi babanız mı ayarlamıştı?"

"Hayır. Bizim evliliğimiz... bu çok uzun ve sıkıcı bir hikâye kraliçem. Sizi bu saçma hikâyeyle yormak istemem."

"Yapacak bir işim yok," dedi Dany. "Lütfen anlat."

"Kraliçem nasıl emrederse." Şövalyenin kaşları çatıldı. "Benim yurdum... hikâyenin gerisini anlayabilmek için önce memleketimi anlamalısınız. Ayı Adası çok güzeldir ama uzaktır. Sık meşe ağaçları, uzun çamlar hayal edin. Çiçek veren çalılar, yosun tutmuş gri kayalıklar, buzlu ince dereler. Mormont kalesi iri kütüklerden yapılmıştır ve toprak çitlerle çevrilidir. Az sayıdaki çiftçinin dışında herkes kıyılarda balıkçılık yaparak yaşar. Ada kuzeydedir ve kışlar hayal edebileceğinizden çok daha zorlu geçer *Khaleesi.*

Her şeye rağmen, ada benim için uygundu ve asla kadınsız kalmıyordum. Evlenmeden önce ve hatta evlendikten sonra bile çiftçilerin kızlarından, balıkçıların karılarından payıma düşeni fazlasıyla aldım. Genç yaşımda babamın benim için seçtiği bir kızla evlenmiştim, Derinorman Kalesi'nden bir Glover. On yıl evli kaldık ya da on yıla yakın bir süre. Güzel sayılmazdı ama nazik bir kadındı. İlişkimiz tutkulu değildi, daha çok bir görevi yerine getirmek gibiydi. Bana bir erkek çocuk vermeyi çok istiyordu ama üç kez üst üste düşük yaptı. Son düşüğün verdiği hasardan kurtulamadı, kısa bir süre sonra hayatını kaybetti."

Dany şövalyenin elini tutup hafifçe sıktı. "Senin için üzgünüm, yürekten."

Sör Jorah başını salladı. "Daha sonra babam siyahları kuşandı ve ben Ayı Adası Lordu oldum. Benimle evlenmek isteyen pek çok kadın vardı ama ben henüz bir karar veremeden Lord Greyjoy, İşgalci'ye karşı ayaklandı ve Ned Stark arkadaşı Robert'a yardım etmek için sancak beylerini çağırdı. Son mücadele Pyke'taydı. Robert'ın mancınıkları Kral Balon'ın sur duvarlarında ilk gediği açtığında gedikten ilk giren Myrli bir rahip oldu ama ben de hemen onun

arkasındayım. Şövalyeliğimi de bu sayede kazandım.

Robert zaferini kutlamak için Lannis Limanı'nın dışında bir turnuva düzenledi. Lyneese'i orada gördüm işte, benim yarı yaşımda bir bakireydi. Babasıyla birlikte ağabeylerinin mızrak müsabakasını izlemek için Eski Şehir'den gelmişti. Gözlerimi ondan alamıyordum. Deli divane olmuş gibiydim. Mızrak müsabakasında üzerimde taşımak için bir uğur istedim ondan, bu isteğime karşılık vereceğini düşünmüyordum ama verdi.

İyi bir savaşçıydım *Khaleesi* ama daha önce turnuva şövalyesi olmamıştım. Lyneese'in verdiği mendil koluma bağlıydı. O mendil beni başka bir adama dönüştürmüştü. Müsabakaları ardı ardına kazanıyordum. Lord Jason Mallister'ı ayaklarımın dibine düşürdüm. Lord Bronz Yohn Royce'u da öyle. Sör Ryan Frey, kardeşi Sör Hosteen, Lord Whent, Güçlüboğa, hatta Kral Muhafızları'ndan Sör Boros Blount, hepsini teker teker atlarından indirdim. Son müsabakada Jaime Lannister'la karşılaştım. Hiçbir sonuç alamadan tam dokuz mızrak kırdım ve sonunda Robert şampiyonluk defnesini bana verdi. Defne yapraklarından yapılmış tacı Lyneese'in başına takıp onu güzellik ve aşk kraliçesi ilan ettim. Aynı gece babasına gidip kızıyla evlenmem için izin vermesini istedim. Dürüst olmam gerekirse sarhoştum, şaraptan çok zafer sarhoşluğuydu benimki. Aşağılayıcı bir reddediliş yaşasam yeriydi ama Lord Leyton beni geri çevirmedi. Orada, Lannis Limanı'nda evlendik ve on beş gün boyunca dünyanın en mutlu adamı bendim."

"Sadece on beş gün mü?" diye sordu Dany hayretle. *Bana bile bundan uzun bir mutluluk bahşedilmişi. Güneşim ve yıldızım Drogo'yla birlikte bundan daha uzun zaman mutluyduk.*

"Lannis Limanı'ndan Ayı Adası'na dönmemiz on beş gün sürdü. Benim yurdum Lyneese için büyük bir hayal kırıklığıydı. Çok soğuktu, çok rutubetliydi, çok uzaktı. Benim kalem onun için ahşap bir kulübeden ibaretti. Maskeli eğlencelerimiz, kumpanyalarımız, balolarımız, festivallerimiz yoktu. Topraklarımıza bir müzisyen uğramadan koca bir mevsim geçip gidebilirdi. Adada bir altın ustası olmadığından bahsetmeyeceğim bile. Yediğimiz yemekler bile kavga sebebi olmaya başladı. Benim aşçım kızartmalar ve haşlamalar dışında pek bir şey bilmiyordu. Lyneese'in balık ve geyik etinden bıkması da

uzun sürmedi.

Ben Lyneese'in bir gülümsemesi için canımı vermeye hazırdım. İyi bir aşçı bulmaları için adamlarımı Eski Şehir'e gönderdim. Lannis Limanı'ndan bir arpçı getirttim. Altın ustaları, kuyumcular, terziler, istediği her şeyi buldum onun için ama bulduklarım asla yeterli olmadı. Ayı Adası'nda bolca ayı ve ağaç vardır. Geri kalan her şey azdır. Karım için bir gemi inşa ettirdim. Festivaller, panayırlar görmek için Eski Şehir'e, Lannis Limanı'na yelken açıyorduk. Hatta bir keresinde Braavos'a kadar gittik. O yolculuk için tefecilerden yüklü miktarda borç almak zorunda kalmıştım. Lyneese'in kalbini bir turnuva sırasında kazanmıştım. Onunla evliyken de bir sürü turnuvaya katıldım ama büyümü çoktan kaybetmiştim. Kendimi bir daha toparlayamadım. Her yenilgi yenilenmesi gereken bir at daha, bir zırh daha demekti, altından kalkamadığım bir masraf. Sonunda eve dönmek için ısrar ettim, döndük ama problemlerimiz eskisinden çok daha büyüktü artık. Arpçının ve aşçının parasını ödeyemeyecek durumdaydım. Lyneese'e mücevherlerini satmak zorunda olduğumuzu söylediğimde çılgına döndü.

Sonrası... anlatmaktan utanç duyacağım şeyler yapmak zoruna kaldım. Altın için. Böylece karım mücevherlerine, müzisyenlerine, aşçısına sahip olmaya devam edebildi ama sonunda her şeyi kaybettim. Eddard Stark'ın Ayı Adası'na geldiğini duyduğumda onurumu bile kaybetmiştim. Onunla yüzleşip utanmaktansa kaçmayı tercih ettim. Karımı da benimle birlikte sürgüne götürdüm. Aşkımız dışında hiçbir şeyin önemi olmadığını söylüyordum kendime. Lys'e kaçtık, bir süre daha geçinebilmek için orada gemimi de sattım."

Şövalyenin sesi hüzünle kalınlaşmıştı. Dany adamı daha da üzmek istemiyordu ama hikâyenin sonunu merak ediyordu. "Karınız orada mı öldü?" diye sordu nazikçe.

"Sadece benim için," diye yanıtladı şövalye. "Daha bir sene dolmadan altınım tükendi ve paralı asker olarak çalışmak zorunda kaldım. Ben, Rhoyne'da Braavoslular'a karşı dövüşürken, Lyneese, Tregar Ormollen isimli tacir bir prensin malikânesine taşındı. Duyduğuma göre prensin baş metresiymiş ve adamın karısı bile ondan korkuyormuş."

Dany dehşet içindeydi. "Ondan nefret ediyor musun?"

“En az onu sevdiğim kadar,” diye cevap verdi Sör Jorah. “Beni bağışlayın kraliçem. Çok yorgun olduğumu hissediyorum.”

Dany şövalyenin gitmesine izin verdi. Adam çadırın kapısından çıkarken son bir soru sormak için seslendi. “Karınız nasıldı Sör Jorah, yani nasıl görünüyordu?”

Sör Jorah hüzünle gülümsedi. “Doğrusunu isterseniz size benziyordu Daenerys.” Reverans yaptı. “İyi uykular kraliçem.”

Dany titredi, cübbesine sıkıca sarındı. *Bana benziyormuş.* Bu, tam olarak anlayamadığı bazı şeyleri açıklıyordu. *Beni istiyor,* diye düşündü, *anlamıştı. Beni de onu sevdiği gibi seviyor. Bir şövalyenin kraliçesini sevdiği gibi değil, bir adamın bir kadını sevdiği gibi.* Kendini Sör Jorah’ın kollarında, onu öperken, ona zevk verirken, içine girmesine izin verirken hayal etti. Güzel değildi. Gözlerini kapattığında şövalyenin yüzü Drogo’nun yüzüne dönüşüyordu.

Khal Drogo, Dany’nin güneşi ve yıldızıydı. Onun ilk erkeğiydi ve belki de sonuncusu. *Maegi* Mirri Maz Duur, Dany’nin asla canlı bir çocuk doğuramayacağını söylemişti. Çocuk doğuramayan bir kadını kim isterdi ki? Üstelik Drogo’nun yerini hangi adam alabilirdi? Hangi adam saç örgüsü bir kez bile kesilmeden ölmüş, gece topraklarında at koşturan, yıldızlardan *khalasar*’ı olan Drogo’nun yerini doldurmaya cesaret edebilirdi?

Ayı Adası’ndan bahsederken Sör Jorah’ın sesindeki özlemi duymuştu. *Bana asla sahip olamaz ama bir gün ona evini ve onurunu geri verebilirim. Onun için bu kadarını yapabilirim.*

O gece hiçbir hayalet Dany’nin uykusunu bölmedi. Rüyasında Drogo’yla evlendiği geceyi gördü ama bu kez atların değil ejderhaların sırtındalardı.

Ertesi sabah kansüvarilerini yanına çağırdı. “Kanımın kanı,” dedi üçüne birden. “Size ihtiyacım var. Her biriniz üçer at seçin. Elimizdekilerden en güçlü, en sağlıklı olanları. Hayvanların taşıyabileceği kadar su ve yiyecek alın ve benden önce yola çıkın. Aggo güneybatıya gitsin, Rakharo güneye. Jhogo, sen güneydoğuya doğru yol al, *shierak qiya*’yı izle.”

“Peki ne arayacağız *Khaleesi?*” diye sordu Jhogo.

“Karşınıza ne çıkarsa,” diye yanıtladı Dany. “Başka şehirler, canlı ya da ölü. Kafileler, insanlar. Nehirler, göller ve büyük tuzlu deniz. Bu kızıl topraklar

nereye kadar uzanıyor ve bittiği yerde ne var öğrenin. Bu şehirden ayrıldığımızda neyle karşılaşacağımızı bilmek istiyorum, yine kör gözlerle yola çıkamam. Nereye gideceğimi ve oraya en kolay nasıl varacağımı bileceğim."

Ve kansüvarileri gitti. Dany, *khalasar*'ından sağ kalanlarla birlikte *Vaes Tolorro*'da kaldı, kemiklerin şehrinde. Günler geceleri, geceler günleri kovaladı. Kadınlar ölülerin bahçelerinden meyveler topladı. Erkekler atlarla ilgilenip eyerlerini, dizginlerini, nallarını tamir etti. Çocuklar kıvrımlı ara sokaklarda oyunlar oynadı; bronz sikkeler, mor cam kırıkları, yılan şekilli taş mataralar buldular. Kırmızı bir akrep bir kadını soktu. Kaybettikleri tek can o kadınınkiydi. Atlar kilo aldı. Dany, Sör Jorah'ın yarasıyla bizzat ilgilendi ve adam iyileşmeye başladı.

Önce Rakharo döndü. Kızıl toprakların güneye doğru uzadığını, sonunda zehirli suyun kıyısında bittiğini anlattı. Şehirle zehirli su arasında sadece kum, rüzgârdan aşınmış kayalar ve sivri dikenli sert bitkiler vardı. Bir ejderha iskeleti gördüğüne dair yemin ediyordu. İskelet o kadar büyüktü ki atını iskeletin devasa siyah çenesinin içinden geçirmişti. Başka bir şeye rastlamamıştı.

Dany kansüvarisinin emrine bir düzine güçlü adam vererek pazar yerindeki kayalıkları kaldırmasını istedi. Kayaların dibinde şeytan otu büyüyebiliyorsa, kayalar kalktığında başka bitkiler de yetişebilirdi. Yeterince kuyu vardı, toprağı işleyip ekebilirlerse şehir çiçek açardı.

Rakharo'dan sonra Aggo döndü. Güneybatı yakılmış ve terk edilmişti. İki şehir yıkıntısına rastlamıştı. İki şehir de Vaes Tolorro'dan daha küçüktü ama bunun dışında hemen hemen aynıydı. Rastladığı ilk şehrin duvarlarında paslı demir kazıklara geçirilmiş kafatasları vardı. Şehre girmeye cesaret edememişti ama ikinci şehri uzun uzun gezmişti. Bulduğu demir bileziği Dany'ye gösterdi. Bileziğin üstünde, Dany'nin başparmağı büyüklüğünde işlenmemiş bir opal taş vardı. Bazı parşömenlere de rastlamıştı ama parşömenler iyice kuruyup kırılganlaşmıştı. Aggo onları hiç ellemeden bulduğu yerde bırakmıştı.

Dany kansüvarisine teşekkür etti ve şehir kapısını onarmasını emretti. Düşmanlar eski zamanlarda kızıl toprakları geçip buraya kadar gelmiş ve şehri yıkmışlarsa yine gelebilirlerdi. "Hazırlıklı olmalıyız," dedi.

Günler geçmesine rağmen Jhogo geri dönmüyordu, Dany adamın

kaybolduğundan korkmuştu. Sonunda kansüvarisini aramayı bırakmaktan başka yapacak bir şeyleri kalmadığında, güneydoğudan şehre doğru at süren Jhogo'yu gördüler. Kansüvarisini ilk gören kişi Aggo'nun görevlendirdiği nöbetçilerden biriydi. Nöbetçinin çığlığı şehirde yankılanınca Dany kendi gözleriyle görmek için şehir duvarlarına koştu. Gerçekti. Jhogo dönmüştü ama yalnız değildi. Arkasında; garip, çirkin ve devasa yaratıklar süren tuhaf görünümlü üç yabancı vardı. Atlar yabancıların bindiği hayvanların yanında cüce gibi kalıyordu.

Şehir kapısına varmadan dizginlerini çektiler ve duvarların üstünden onları izleyen Dany'ye baktılar. "Kanımın kanı," diye seslendi Jhogo. "Büyük şehir Qarth'a gittim ve size kendi gözleriyle bakmaları için bu üçünü getirdim."

Dany yabancıları süzdü. "İşte burada duruyorum, istediğiniz kadar bakın... ama önce adlarınızı söyleyin."

Mavi dudaklı, soluk benizli yabancı gırtlaktan konuştuğu Dothrak dilinde cevap verdi, "Ben Pyat Pree. Büyük büyücüyüm."

Burnuna hızına takmış kel adam, Özgür Şehirler'de konuşulan Valyria dilinde cevapladı, "Ben, On Üçler'den Xaro Xhoan Daxos. Qarth'ın tacir prensiyim."

Yüzünde ahşap maske olan kadın Yedi Krallık'ın Ortak Dil'ini kullanarak, "Ben Gölge Topraklar'dan Quaithe. Ejderhaları arıyoruz," dedi.

"Daha fazla aramanıza gerek yok," dedi Dany. "Onları buldunuz."

Jon

Beyazağaç. Köy, Sam'in eski haritalarına göre isimlendirilmişti. Jon burayı bir köy olarak düşünemiyordu. Sıvasız taştan yapılmış tek odalı dört virane ev, küçük bir kuyunun ve boş bir koyun ağılının etrafına dizilmişti. Evlerin çatıları kesekle kaplıydı, pencereleri kırılmıştı. Soluk dalları ve koyu kırmızı yapraklarıyla devasa bir büvet ağacı evlerin üstünü örtüyordu.

Jon'un gördüğü en büyük ağaçtı bu. Gövdesi iki buçuk metre çapındaydı, dalları o kadar uzundu ki yaprakların altındaki köyün tamamı gölgedeydi. Jon'u asıl tedirgin eden ağacın büyüklüğü değil yüzüydü... özellikle ağzı. Ağacın gövdesine rastgele kazılmış bir ağız değildi bu; ince ince işlenmiş, bir koyunun sığabileceği kadar büyük ve derin oyulmuştu.

Bunlar koyun kemikleri değil. Küllerin arasındaki de bir koyunun kafatası değil.

Atının sırtında oturan Mormont kaşlarını çatarak, "Çok yaşlı bir ağaç," dedi. *"Yaşlı,"* diye onayladı omzuna tünemiş kuzgunu. *"Yaşlı, yaşlı, yaşlı."*

"Ve güçlü," diye ekledi Jon. Gücü hissedebiliyordu.

Örgü zırhı ve göğüs kalkanı içinde kapkara görünen Thoren Smallwood büvet ağacının yanında atından indi. "Şu yüze bakın. Batıdiyar'a gelen ilk insanların bu yüzlerden korkmasına şaşmamak gerek. Ben bile şu lanet olası ağaca bir balta vurmak istiyorum."

"Lord babam bir büvet ağacının önünde kimsenin yalan söyleyemeyeceğini söylerdi," dedi Jon. "Eski tanrılar insanların yalan söylediğini anlar."

"Benim babam da aynı şeye inanırdı," dedi Yaşlı Ayı. "Şu kafatasına bir bakayım."

Jon atından indi. Sırtındaki siyah deri omuz kınının içinde Uzunpençe vardı. Bir buçuk ellik piçkılıcını Jon'a Yaşlı Ayı hediye etmişti. *Bir piçe piçkılıcı yakışır,* diye şakalar yapmıştı adamlar. Kılıcın kabzası Jon için özel olarak yeniden yapılmıştı; kabzanın topuzu açık renk taştan kurt kafası şeklinde oyulmuştu. Bıçağı Valyria çeliğinden dövülmüştü; eski, hafif ve ölümcül

keskinlikteydi.

Diz çöküp eldivenli elini ağacın ağzından içeri soktu. Boşluk, kurumuş özsuyuyla kırmızıya boyanmış ve isle kararmıştı. Kafatasının altında, yarısına kadar küllere gömülmüş daha küçük ve çenesi kırık bir kafatası daha olduğunu gördü.

Kafatasını Mormont'a götürdüğünde Yaşlı Ayı kemiği iki eliyle havaya kaldırıp boş göz çukurlarına baktı. "Yabanıllar ölülerini yakar, bunu zaten biliyoruz. Ortalıkta hâlâ birkaç yabanıl varken onlara bunu neden yaptıklarını sorabilmek isterdim."

Jon dirilişine şahit olduğu ölüyü hatırladı. Yaratığın solgun yüzünde mavi alevler gibi yanan gözleri unutmamıştı. Yabanılların ölüleri neden yaktıklarını biliyordu, bundan emindi.

"Şu kemikler konuşabilseydi keşke," diye homurdandı Yaşlı Ayı. "Bu kafatasının sahibi bize çok şey söyleyebilirdi. Nasıl öldüğünü, onu kimin yaktığını, niye yaktığını anlatabilirdi. Bütün yabanıllar nereye kayboldu?" İçini çekti. "Ormanın çocukları ölülerle konuşabilirmiş, öyle rivayet edilir. Ama ben konuşamıyorum." Kafatasını tekrar büvet ağacının ağzına attı, küllerin üstüne düşen kafatası tok bir ses çıkarttı. "Şu evleri arayın. Dev, sen ağacın tepesine çık ve çevreye iyice bak. Tazıları da getirteceğim. Belki bu sefer sürülebilecek kadar yeni izler bulurlar." Sesinin tonundan çok da umutlu olmadığı anlaşılıyordu.

Hiçbir şeyin gözden kaçmadığından emin olmak için her evi ikişer adam aradı. Jon, aksi suratlı Eddison Tollett'le eşleşmişti. Kara kardeşler, gri saçlı, mızrak kadar ince yavere Efkârlı Edd adını takmıştı. "Ölülerin dirilmesi yeterince kötüydü," dedi Jon'a kasabanın diğer ucuna doğru yürürlerken. "Yaşlı Ayı şimdi de konuşsunlar istiyor. Bu işin sonu kötü olacak, sana garanti veriyorum. Hem, kemiklerin yalan söylemeyeceğini nereden biliyor? Ölüm bir insanı daha dürüst yapar mı? Bence ölüler çok sıkıcı insanlardır ve sürekli şikâyet ediyorlardır; toprak çok rutubetli, soğuk, benim mezar taşım daha büyük olmalıydı, *onun* bedeni neden benimkinden fazla kurtlandı..."

Jon, evin alçak kapısından geçebilmek için eğildi. İçeri girdiğinde zeminin toprak olduğunu gördü. İçeride, tavandaki baca deliğinin altında biriken küller dışında, orada bir insanın yaşadığına dair emare yoktu. "Yaşamak için fazla

kasvetli bir yer," dedi.

"Ben de buna benzer bir yerde doğdum," diyerek karşılık verdi Efkârlı Edd. "O zamanlar güzel yıllarımdı üstelik. Asıl zorluk daha sonra başladı." Odanın bir köşesinde, yatak niyetine kullanıldığı anlaşılan kuru samanla dolu bir şilte vardı. Edd özlem dolu gözlerle şilteye bakıyordu. "Tekrar bir yatakta uyuyabilmek için Casterly Kayası'nın bütün altınını feda ederdim," dedi.

"Sen buna yatak mı diyorsun?"

"Toprak zeminden daha yumuşak ve üzerinde bir çatı var, elbette yatak diyorum." Edd başını kaldırıp havayı kokladı. "Gübre kokusu alıyorum."

Belli belirsiz bir kokuydu. "Eski gübre," dedi Jon. Ev uzun zamandır boşmuş gibi görünüyordu. Şiltenin içine saklanmış bir şey olup olmadığını anlamak için eğilip elini samanların arasına soktu, ardından duvarları kontrol ettiler. İşleri uzun sürmemişti. "Burada hiçbir şey yok."

Hiçbir şey olmamasını bekliyordu zaten; Beyazağaç geldikleri dördüncü köydü ve hepsinde durum aynıydı. İnsanlar gitmişti, eşyalarını ve hayvanlarını alıp iz bırakmadan kaybolmuşlardı. Köylerin saldırıya uğradıklarına dair bir belirti de yoktu. Sadece... boştular. "Sence insanlara ne oldu?" diye sordu Jon.

"Bizim hayal edebileceğimizden çok daha kötü bir şey," diye yanıtladı Efkârlı Edd. "*Ben* hayal edebilirim ama etmemeyi yeğlerim. Seni korkunç bir sonun beklediğini bilmek, o sonu önceden düşünmeden de yeterince kötü."

Diğer adamların yanına döndüklerinde iki tazı kapıları kokluyordu. Diğer köpekler bütün kasabayı dolaşmıştı. Chett hayvanlara küfürler savurup duruyordu; sesi, asla bir kenara bırakamadığı öfkesiyle kalınlaşmıştı. Büvet ağacının kırmızı yapraklarının arasından süzülen ışık adamın yüzündeki çıbanların her zamankinden daha büyük ve iğrenç görünmesine sebep oluyordu. Jon'u gördüğünde gözleri kısıldı ve o gözlerde sevgi olduğu söylenemezdi.

Evlerin hiçbirinde hayat yoktu. *"Gitmişler,"* diye bağırdı Mormont'un kuzgunu. Tepelerine tünemek için büvet ağacının yüksek dallarına doğru kanat çırptı. *"Gitmişler, gitmişler."*

"Beyazağaç sadece bir yıl önce yabanıllarla doluydu." Thoren Smallwood, Mormont'tan daha fazla lord gibi görünüyordu. Bir zamanlar Sör Jaremy Rykker'a ait olan siyah bir örgü zırh ve işlemeli göğüs kalkanı giyiyordu. Ağır

pelerinin yakası samur kürkü kaplıydı ve Rykkerlar'ın arması olan çapraz çekiçler şeklinde yapılmış gümüş bir broşla tutturulmuştu. *Pelerin bir zamanlar Sör Rykker'a aitti...* ama mavi gözlü yaratık Sör Jaremy'yi almıştı ve Gece Nöbetçileri hiçbir şeyi ziyan etmezdi.

Keşif grubunun başı dürüst ve sakin Jarman Buckwell, "Bir yıl önce Robert kraldı ve diyar huzur içindeydi," dedi. "Bir yıl içinde çok fazla şey değişebilir."

"Tek şey hiç değişmedi," diye ısrar etti Sör Mallador Locke. "Daha az yabanıl, hâlâ daha az sorun demek. Onların ardından yas tutacak değilim. Başlarına ne geldiği umrumda değil. Hepsi katil ve yağmacı."

Jon, başlarının üstündeki kırmızı yapraklardan bir hışırtı geldiğini duydu. İki dal ayrıldı ve aralarından bir daldan diğerine bir sincap rahatlığıyla sıçrayan ufak tefek bir adam göründü. Bedwyck'in boyu bir buçuk metreden fazla değildi, yetişkin bir adam olduğu saçlarına düşen grilerden anlaşılırdı ancak. Diğer korucular ona Dev adını takmıştı. Bedwyck, başlarının hemen üstündeki çatala oturdu, "Kuzeyde su var," dedi. "Göle beziyor. Batıda taşlı tepeler gördüm, çok yüksek değiller. Başka bir şey yok lordlarım."

"Bu gece burada kamp kurabiliriz," diye önerdi Smallwood.

Yaşlı Ayı yukarı baktı, büvet ağacının kırmızı yaprakları ve kemik rengi dallarının arasından gökyüzünü görmeye çalışıyordu. "Hayır," dedi. "Dev, ne kadar zamanlık gün ışığımız var?"

"Üç saat lordum."

"Kuzeye doğru gideceğiz," diye duyurdu Mormont. "Göle varabilirsek kıyısında kamp kurarız ve yeterince şanslıysak biraz balık bile yakalarız. Jon, bana kâğıt getir. Üstat Aemon'a mektup yazmanın vakti geldi."

Jon eyer heybesinden parşömen, mürekkep ve tüy kalem çıkarıp Mormont'a verdi. *Beyazağaç,* diye karalamaya başladı Mormont. *Burası geldiğimiz dördüncü köy. Hepsi terk edilmiş. Yabanıllar gitmiş.* "Tarly'yi bul. Bu mektubu hemen göndersin," dedi parşömeni Jon'a uzatırken. Islık çaldı. Kuzgun tünediği daldan havalanıp kumandanın atının başına kondu. *"Mısır,"* diye bağırdı kuzgun kafasının öne arkaya hareket ettirerek. At kişnedi.

Jon atına bindi, hayvanı çevirdi ve koşturmaya başladı. Gece Nöbetçileri'nin büvet ağacının gölgesinden uzaktaki diğer adamları sıradan ağaçların altında

atlarını tımarlıyor, tuzlu kuru et kemiriyor, işiyor, kaşınıyor, sohbet ediyordu. Hareket emri verildiğinde konuşmalar kesildi ve adamlar eyerlerine çıktı. Jarman Buckwell'in keşif grubu önden yola koyuldu. Hemen arkalarında Thoren Smallwood'un komuta ettiği öncü grup vardı. Yaşlı Ayı'nın ana kuvvet grubu onların ardından gidiyordu. Sör Mallador Locke yük arabalarının başındaydı. Ve en sondaki artçı kuvveti Sör Ottyn Wythers komuta ediyordu. İki yüz adam ve bir o kadar binek yola düşmüştü yine.

Gündüzleri dere yataklarını ve hayvan izlerini takip etmişlerdi. "Korucu yolları" onları kökler ve yabani otlarla dolu vahşiliğin en derinlerine götürmüştü. Geceleri yıldızların altında kamp kurup kuyruklu yıldızı izlemişlerdi. Kara Kardeşler, Kara Kale'den neşeyle, şakalaşarak, birbirlerine hikâyeler anlatarak ayrılmıştı ama ormanın gittikçe artan sıkıntılı sessizliği hepsini karamsarlığa sürüklemişti. Şakalar tükenmiş, tahammül azalmıştı. Kimse korktuğunu itiraf edemiyordu –onlar Gece Nöbetçileri'nin adamıydı sonuçta– ama Jon çoğalan tedirginliği hissedebiliyordu. Dört bomboş köy, ortadan yok olan yabanıllar... hayvanlar bile kaçmıştı. Tekinsiz Orman her zamankinden daha tekinsizdi sanki. Kıdemli korucular da aynı fikirdeydi.

Jon yanık elini havalandırmak için eldivenini çıkardı. *Çirkin şeyler.* Eskiden Arya'nın saçlarını nasıl karıştırdığı geldi aklına birden. Sevgili küçük kız kardeşi. Arya'nın nasıl olduğunu merak ediyordu. Onun saçlarını bir daha karıştıramayacak olma ihtimali onu üzüyordu. Parmaklarını hareket ettirip rahatlatmaya çalıştı. Kılıç tuttuğu elinin tembelleşmesine, katılaşmasına izin vermesi sonunun gelmesi demekti, bunu biliyordu. Sur'un ötesine giden bir adama kılıç lazımdı.

Jon, Samwell Tarly'yi diğer kâhyaların yanında atlara su verirken buldu. Üç atın bakımından sorumluydu: Kendi atı ve her biri büyük kuzgun kafeslerini taşıyan iki yük atı. Jon'un geldiğini gören kuzgunlar kanatlarını çırpıp kafes çubuklarının arasından bağırdı. Bazılarından çıkan sesler kulağa kelimeler gibi geliyordu. "Bunlara konuşmayı mı öğrettin Sam?" diye sordu.

"Birkaç kelime işte," diye yanıtladı Sam. "Üç tanesi Kar diyebiliyor."

"Adımı bağıran tek kuş bile yeterince kötü aslında," dedi Jon. "Ve kar, kara kardeşlerin duymak isteyeceği bir kelime değil." Kar, kuzeyde ölüm anlamına

geliyordu.

“Beyazağaç’ta bir şey bulabildiniz mi?”

“Kemikler, küller ve boş evler,” diye yanıtladı Jon. Elindeki parşömeni Sam’e uzattı. “Mormont bunu hemen Aemon’a göndermeni istiyor.”

Sam kafesten bir kuzgun çıkardı, hayvanın tüylerini okşadı, ayağına mektubu bağladı ve, “Şimdi eve uç cesur kuş. Eve,” dedi. Kuzgun, çok akıllıca olmayan bir cevap verir gibi gakladı ve havalandı, ağaçların arasından gökyüzüne doğru kanat çırparak yola koyuldu. “Keşke beni de götürebilseydi,” dedi Sam.

“Hâlâ mı?” diye sordu Jon.

“Evet,” dedi Sam. “ama... eskisi kadar korkmuyorum artık, gerçekten. İlk gece, su dökmeye kalkan adamları boğazımı parçalamaya gelmiş yabanıllar sanıyordum. Gözlerimi kapatırsam bir daha açamayacağımdan emindim... ama her seferinde sabah oldu.” Belli belirsiz gülümsemeyi başardı. “Korkak olabilirim ama *aptal* değilim. Her yerim ağrıyor, yerde yatmaktan sırtım kaskatı kesildi ama korkmuyorum artık, bak.” Titremediğini göstermek için elini Jon’a doğru uzattı. “Haritalar üstünde çalışıyorum.”

Dünya garip bir yer, diye düşündü Jon. Sur’dan tam iki yüz cesur adam olarak ayrılmışlardı ve günler geçtikçe korkusu artmayan tek adam korkaklığıyla meşhur Samwell Tarly’ydi. “Neredeyse korucu oldun,” dedi gülümseyerek. “Yakında Grenn gibi öncü kuvvete katılmak da istersin. Bu konuyu Yaşlı Ayı’yla konuşayım mı?”

“Aklından bile geçirme!” Sam, fazla büyük cübbesinin başlığını kafasına geçirdi ve tuhaf hareketlerle atına bindi. İri, ağır ve aksak bir saban atıydı ama Sam kadar ağır bir adamı ancak bu hayvan taşıyabiliyordu, korucuların bindiği küçük ve çevik atlar Sam’in ağırlığını kaldıramazdı. “Keşke bu geceyi Beyazağaç’ta geçirebilseydik,” dedi Sam özlemle. “Tekrar bir çatının altında uyumak güzel olurdu.”

“Hepimize yetecek kadar çatı yok zaten,” dedi Jon, atına bindi. Sam’e gülümseyip hayvanı mahmuzladı. Kafile yola koyulmuştu. Tekrar köye girmeden etrafından dolaşarak peşlerine düştü. Beyazağaç denen yeri yeterince görmüştü.

Hayalet çalıların arasından öylesine ani çıktı ki Jon’un atı ürküp şahlandı.

Beyaz kurt, kafilenin epey uzağına av aramaya gitmişti ama Smallwood'un avcılarından daha şanslı sayılmazdı. Ormanlar da kasabalar gibi boşalmıştı. Bir gece, ateşin etrafında otururlarken Dywen söylemişti bunu. "Büyük bir kafileyiz," diye karşılık vermişti Jon. "Gürültümüz hayvanların korkup kaçmasına sebep oluyordur."

"Bir *şey*den korktukları kesin," demişti Dywen.

Jon'un atı sakinleşip koşmaya başladığında Hayalet, hayvanın peşine takıldı, zorlanmadan takip ediyordu. Jon yüksek çalılıkların etrafından dolaşan Mormont'a yetişti. "Kuzgun yola çıktı mı?" diye sordu Yaşlı Ayı.

"Evet lordum. Sam kuzgunlara konuşmayı öğretiyormuş."

Mormont sırıttı. "Bunu yaptığına çok pişman olacak. Bu lanet olası hayvanlar çok geveze ama duymaya değer bir şey söyledikleri yok."

Sonunda Jon konuşana kadar sessizlik içinde yol aldılar. "Amcam da bu kasabaları böyle bomboş bulduysa..."

"...neden boş olduklarını öğrenmeyi amaç edinmiştir," diye Jon'un cümlesini tamamladı Mormont. "Ve belki birileri ya da bir şeyler bunun bilinmesini istemiyordur. Qhorin bize katıldığında sayımız üç yüzü bulacak. Bizi karşılayacak düşman kim olursa olsun kolay lokma olmadığımızı görecek. Onları bulacağız Jon, sana söz veriyorum."

Ya da onlar bizi bulacak, diye düşündü Jon.

Arya

Nehir, sabah güneşiyle parlayan yeşil mavi bir kurdeleydi. Sık sazlık nehrin sığ kıyıları boyunca uzanıyordu. Arya yüzeyde, arkasında hareler bırakarak kayan bir su yılanı gördü. Bir şahin gökyüzünde çemberler çizerek tembelce uçuyordu.

Huzurlu bir yer gibi görünüyordu... Koss ölü bir adama rastlayana kadar. “İşte orada, kamışların arasında,” dedi parmağıyla işaret ederek. Arya cesedi gördü. Bir askerin bedeniydi, şişmiş ve şekilsizleşmişti. Adamın soluk yeşil pelerini bir ağaç kütüğüne takılmıştı. Bir gümüş balığı sürüsü askerin yüzünü kemiriyordu. “Size cesetler olduğunu söylemiştim,” dedi Lommy. “Su içerken tadını alabiliyordum.”

Yoren cesedi gördüğünde tükürdü. “Dobber, üstünde almaya değer bir şey var mı bak. Zırh, bıçak, sikke, ne olursa.” İğdiş edilmiş atını çevirip nehrin içine sürdü ama hayvan yumuşak çamur zeminde hareket etmekte zorlanıyordu ve sazlığın arkasında su derinleşiyordu. Yoren sinirlenerek geri döndü, atı dizlerine kadar kahverengi balçığa bulanmıştı. “Buradan karşıya geçemeyeceğiz,” dedi. “Koss, benimle beraber nehrin yukarısına gel, sığ bir geçit arayalım. Woth, Gerren siz aşağı doğru gidin. Geri kalanlar burada beklesin. Açıklara da nöbetçi koyun.”

Dobber ölü askerin kemerinde bir kese buldu. Kesenin içinde dört bakır sikke ve kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış bir tutam sarı saç vardı. Lommy ve Tarber çırılçıplak halde balçığa girdiler. Lommy bir avuç dolusu çamuru Al Turta’ya atıp bağırdı, “Çamurlu Turta! Çamurlu Turta!” Yoren gittiğinde at arabasının arkasına zincirlenmiş Rorge küfürler edip tehditler savurarak zincirlerini çözmelerini söyledi ama kimsenin onu umursadığı yoktu. Kurz çıplak elleriyle bir balık yakaladı. Arya adamın bunu nasıl yaptığını görmüştü. Adam nehrin sığ bir noktasında beklemişti, durgun su kadar sakin, balığı gördüğü anda bir yılan kadar çevik hareket edip ellerini hızla suya daldırmıştı. Kedileri yakalamak kadar zor görünmüyordu. Balıkların pençeleri yoktu.

Diğerleri geri döndüğünde öğlen olmuştu. Woth nehrin yarım mil aşağısında yakılmış ahşap bir köprü olduğunu söyledi. Yoren balyadan bir ekşi yaprak aldı. “Belki atları ve eşekleri yüzdürebiliriz ama arabaları karşıya geçirmemiz mümkün değil. Kuzeyden ve batıdan dumanlar yükseliyor. Yangın var. Nehrin bu tarafında kalmamız bizim için daha iyi olabilir.” Eline uzun bir sopa alıp çamurun üstüne bir çember çizdi, çemberin yanına yukarıdan aşağı doğru inen bir çizgi ekledi. “Bu Tanrı Gözü. Nehir güneye akıyor. Biz buradayız.” Nehir çizgisinin yanına, çemberin altına bir çukur açtı. “Düşündüğüm gibi, gölün etrafından dolaşarak batıya ilerleyemeyiz. Doğu bizi tekrar Kral Yolu’na çıkarır.” Elindeki sopayı yukarı hareket ettirerek çemberle çizginin kesiştiği noktaya götürdü. “Hatırladığım kadarıyla burada bir kasaba var. Taş bir karakolu var ve küçük bir lordun makamı da o kasabada. Sadece bir kule ama birkaç şövalyesi ve nöbetçileri olmalı. Nehir boyunca kuzey yönünde ilerlersek karanlık çökmeden oraya varabiliriz. Tekneleri vardır. Elimdeki her şeyi satıp bir tekne kiralamak niyetindeyim.” Çemberi ikiye bölen dik bir çizgi çizdi. “Tanrılar merhamet etsin. Yeterli rüzgârımız olursa Tanrı Gözü’nden Harren Kasabası’na gidebiliriz.” Sopanın ucunu çemberin tepe noktasına sapladı. “Oradan yeni atlar alabiliriz ya da Harrenhal’da konaklayabiliriz. Harrenhal, Leydi Whent’in makamıdır. Leydi, Gece Nöbetçileri’ne her zaman dostluk göstermiştir.”

Al Turta’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Harrenhal’da hayaletler var...”

Yoren tükürdü. “Senin kendi hayaletlerin onlar. Atlarınıza binin.” Sopayı çamurun içine attı.

Arya, Yaşlı Dadı’nın anlattığı Harrenhal hikâyelerini hatırlıyordu. Şeytan Kral Harren kendini kaleye kapatmıştı ve bunun üstüne Aegon ejderhalarını getirip burayı bir cenaze ateşine çevirmişti. Yaşlı Dadı kızgın ruhların hâlâ kararmış kulelerde dolaştığını söylerdi. Kaledeki insanlar geceleri gayet sağlıklı bir halde yataklarına girer, sabahları ölü bulunurlarmış, yanmış halde... Arya bu hikâyelere pek inanmazdı. Bütün bunlar doğru olsa bile çok uzun zaman önce olmuştu. Al Turta aptallık ediyordu; Harrenhal’da hayaletler yoktu, *şövalyeler* vardı. Arya, kimliğini Leydi Whent’e açıkladığında şövalyeler ona eşlik eder, evine kadar sağ salim götürürlerdi. Şövalyelerin işi buydu; onlar insanların güvende olmasını sağlardı, özellikle de kadınların.

Nehir patikası, Kral Yolu sayılmazdı ama geçtikleri diğer yol kadar kötü değildi. Arabalar doğru düzgün ilerlemeye başlamıştı nihayet. Akşam olmasına bir saat kadar kala ilk evi gördüler. Buğday tarlalarıyla çevrili, çatısı sazlarla kaplı küçük bir çiftlik eviydi. Yoren, seslenerek eve yaklaştı ama cevap alamadı. "Ölmüş olabilirler. Ya da saklanıyorlar. Dobber, Rey, benimle gelin." Üçü birlikte eve girdi. "Kimse yok," diye mırıldandı Yoren. "Hayvan da yok. Büyük ihtimalle kaçtılar. Kral Yolu'nda karşılaşmış bile olabiliriz." En azından arazi ve ev yakılmamıştı, etrafta cesetler yoktu. Garben evin arkasında bir tarla buldu. Yola çıkmadan önce heybelerini soğan, turp ve kabakla doldurdular.

Yolda biraz daha ilerledikten sonra yaşlı ağaçlarla çevrili bir ormancı kulübesi gördüler. Kesilmek için bekleyen kütükler düzenli bir şekilde evin önüne dizilmişti. Az ileride, suyun içindeki üç metrelik kazıkların üstüne oturtulmuş bir ev daha vardı. Her iki ev de boştu. Buğday, mısır ve arpa tarlalarından geçtiler ama ağaçlarda oturan ya da ellerinde oraklarla çitlerde nöbet tutan adamlar görmediler. Aradıkları kasaba sonunda karşılarına çıktı. Karakol duvarının etrafına yayılmış beyaz evler, ahşap çatılı bir sept, kasabanın batısındaki alçak tepeye inşa edilmiş lord kulesi... ama insanlardan yine iz yoktu, hiçbir yerde.

Yoren atının sırtında oturdu, sakallarını karıştırdı. "Bundan hiç hoşlanmadım," dedi. "Ama kasabayı bulduk, bir bakalım, çok *dikkatli* bakalım. Belki saklanan birilerini buluruz. Belki teknelerini bırakmışlardır ya da silahlarını."

Kara kardeş, on kişiyi, at arabalarını ve ağlayan kız çocuğunu korumaları için bıraktı. Diğer adamları kasabayı aramaları için beşer kişilik dört gruba böldü. Kasabanın lordunu ya da şövalyelerini bulmak umuduyla kuleye gitmeden önce, "Gözleriniz ve kulaklarınız açık olsun," dedi.

Arya; Gendry, Al Turta ve Lommy'yle birlikte kalmıştı. Yoren, bir zamanlar bir kadırgada kürekçilik yapmış ve bu yüzden içlerinde denizci sayılabilecek tek kişi olan geniş göbekli tıknaz Woth'a çocukları alıp göl kenarına gitmesini ve bir tekne olup olmadığına bakmasını söylemişti. Sessizliğe gömülmüş beyaz evlerin arasından geçerlerken Arya'nın tüyleri diken diken oldu. Bu küçük boş kasaba Arya'yı en az ağlayan kız çocuğunu ve tek kollu kadını buldukları yanmış köy

kadar korkutuyordu. İnsanlar neden her şeylerini geride bırakıp kaçmıştı? Onları bu kadar korkutan şey ne olabilirdi?

Güneş batıda alçalıyordu ve evlerin gölgeleri uzamıştı. Ani bir gürültü Arya'nın İğne'ye davranmasına sebep oldu ama ses rüzgârla çarpan ahşap bir panjurdan geliyordu. Kasabanın ıssızlığı yüzünden sinirleri iyice gerilmişti.

Evlerin ve ağaçların arasından gölü gördüğünde atını mahmuzladı. Woth ve Gendry'nin önüne geçti. Çakıl taşlarıyla dolu kıyının yanındaki çimlerin üstünde dörtnala at koşturmaya başladı. Batan güneş gölün yüzeyini dövülmüş bakır gibi parlatıyordu. Arya'nın rastladığı en büyük göldü bu. Karşı kıyısı görünmüyordu. Sol tarafta, suyun içindeki kalın kazıkların üstünde duran derme çatma bir han vardı. Sağ tarafta geniş bir iskele gördü. Doğuda, kasabadan suya doğru uzanan ahşap parmaklara benzeyen küçük rıhtımlar da vardı ama görünen tek su taşıtı hanın önündeki çakıl taşlarının üstünde ters çevrilmiş halde duran küçük sandaldı. "Gitmişler," dedi Arya bezginlikle. Şimdi ne yapacaklardı?

"Bir han var," dedi Lommy. "Sizce biraz yiyecek ya da bira bırakmışlar mıdır?"

"Gidip bakalım," dedi Al Turta.

"Aklınızdan bile geçirmeyin," dedi Woth. "Yoren bizi buraya bir tekne bulmamız için gönderdi."

"Bütün tekneleri götürmüşler," diyerek lafa karıştı Arya. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Bütün kasabayı baştan aşağı arasalar bile bu ters dönmüş işe yaramaz sandaldan başka bir şey bulamayacaklardı. Umutsuzluk içinde atından inip gölün kıyısında diz çöktü. Küçük dalgalar hafifçe bacaklarına çarpıyordu. Birkaç ateş böceği yanıp sönerek etrafında uçuşmaya başladı. Gölün yeşil suları gözyaşı kadar sıcaktı, tuzsuzdu sadece. Suyun tadı yaz mevsimine, çamura ve içinde büyüyen şeylere benziyordu. Arya avuçlarını suyla doldurup yüzüne çarptı. Günün tozunu, çamurunu, terini suratından çıkarmak istiyordu. Kafasını geriye doğru attığında su damlaları boynundan sırtına akmaya başladı. Su sayesinde kendini iyi hissetmişti. Bütün elbiselerini çıkarıp pembe bir su samuru gibi ılık suyun içinde yüzebilmek istedi. Belki Kışyarı'na kadar yüzebilirdi.

Woth arama için yardım etmesi gerektiğini söyledi. Arya da söyleneni yaptı. Atı kıyıda otlarken Woth'la birlikte kayıkhanelere girdi. Birkaç yelken, biraz

çivi, katılaşmış kovalarca katran, yeni doğurmuş bir kedi ile yavrularını buldular ama teknelerden eser yoktu.

Yoren ve diğerleri geri döndüğünde kasaba bir orman kadar karanlıktı. “Kule boş,” dedi Yoren. “Lord savaşa gitmiş olabilir. Belki de halkını güvenli bir yere götürmüştür, bilemiyorum. Kasabada ne bir at ne de bir domuz var ama karnımızı doyurabileceğiz. Bir kaz ve birkaç tavuk gördüm ve Tanrı Gözü güzel balıklarla dolu.”

“Bütün tekneler gitmiş,” dedi Arya.

“Hanın önündeki sandalı onarabiliriz,” dedi Koss.

“Bunu nasıl becereceğiz?” diye sordu Yoren.

“Çiviler var,” diye karşılık verdi Lommy. “Her yer ağaçlarla dolu. Kendi gemimizi bile yapabiliriz.”

Yoren tükürdü. “Gemi yapımı hakkında ne biliyorsun ki boyacının oğlu?” Lommy boş gözlerle Yoren’e baktı.

“Bir sal,” dedi Gendry. “Herkes bir sal inşa edebilir. İtmek için uzun sırıklar da yapabiliriz.”

Yoren düşünceli görünüyordu. “Göl sırıklarla geçilemeyecek kadar derin ama kıyıya yakın sığlıklarda kalırsak... arabaları bırakmamız gerekir. Belki de en iyisi bu. Bunu düşüneceğim.”

“Handa kalabilir miyiz?” diye sordu Lommy.

“Karakolda kalacağız ve kapıları sürgüleyeceğiz,” dedi Yoren. “Uyurken etrafımdaki taş duvarları hissetmek istiyorum.”

Arya konuşmadan duramadı. “Burada kalmamalıyız,” diye bağırıverdi. “Buranın halkı bile burada kalmamış. Kaçmışlar. Lord bile kaçmış.”

“Arry bir korkak,” diye bağırdı Lommy. Kahkaha attı.

“Ben korkak *değilim*,” diye bağırarak karşılık verdi Arya. “Ama burada yaşayan insanlar *korkmuşlar!*”

“Akıllı çocuk,” dedi Yoren. “Ama şunu da unutmamak gerek; burada yaşayan insanlar savaştaydı. Biz değiliz. Gece Nöbetçileri taraf tutmaz. Bu yüzden kimse bizim düşmanımız değildir.”

Ve bu yüzden kimse dostumuz da değil, diye düşündü Arya ama bu sefer çenesini tutmayı başardı. Lommy ve diğerleri ona bakıyordu. Arya çocukların

önünde korkak görünmek istemiyordu.

Karakolun kapıları demir çivilerle kuvvetlendirilmişti. İçeride, bir ağaç fidanı boyutlarında iki demir sürgü buldular. Zeminde direk delikleri ve kapılarda metal oluklar vardı. Sürgüleri kapıdaki oluklara yerleştirdiklerinde ortaya kocaman bir çarpı işareti çıktı. Yoren karakolu dolaştıktan sonra Kızıl Kale'yle kıyaslanmayacağını ama pek çok karakoldan daha sağlam olduğunu söyledi. Bir gece için güvende olmalarını sağlayacaktı. Ahşap yürüme yolu, üç metrelik siper duvarları sıvasız taştan örülmüştü. Karakolun kuzeyinde küçük bir arka kapı vardı. Gerren, eski ahırdaki saman yığının altında gizli bir kapak bulmuştu. Kapak, dar ve kıvrımlı bir tünele açılıyordu. İçinden geçerek tünelin gölün kıyısına çıktığını görmüştü. Yoren, kimsenin içeri girmeyeceğinden emin olmak için kapağın üstüne bir araba çekmelerini söyledi. Nöbet tutmak için üç gruba ayrıldılar. Tarber, Kurz ve Kesik Jack, etrafı tepeden gözetleyebilmek için kuleye gitti. Bir tehlike durumu olursa Kurz savaş borusunu çalıp kafileyi uyandıracaktı.

Bütün arabaları ve atları içeri alıp kapıları sürgülediler. Kasabanın ahırı çok sayıda hayvanı barındıracak büyüklükteydi ve tehlike durumlarında saklanmak için inşa edilmiş saz çatılı sığınak ahırdan da büyüktü. Koss arka kapıdan çıkıp kazı ve tavukları getirdi. Yoren yemek ateşi yaktı. Kalenin içinde büyük bir mutfak vardı ama bütün kap kacak götürülmüştü. Yemeği hazırlama görevi Arya, Gendry ve Dobber'a verildi. Dobber, Arya'ya tavukları yolmasını söyledi Gendry de odun kesecekti. "Neden odunları ben kesmiyorum?" diye sordu Arya ama onu duyan yok gibiydi. İsteksizce tavukların tüylerini yolmaya başladı. Yoren bir köşede oturmuş hançerini bileyliyordu.

Sonunda yemek hazırdı. Arya bir tavuk butu ve biraz soğan yedi. Lommy dâhil kimse konuşmuyordu. Yemekten sonra Gendry herkesten uzak bir köşede miğferini cilalamaya koyuldu. Nerede olduğunun bile farkında değilmiş gibi görünüyordu. Ağlayan kız hâlâ ağlıyordu. Al Turta'nın verdiği bir parça kaz etini hemen yedi ve daha fazla bir şey istemedi.

Arya ikinci nöbet grubundaydı, nöbet sırası gelene kadar biraz uyuyabilirdi. Sığınakta bir saman yığını bulup uzandı ama uykusu gelmiyordu. Yoren'in taşını ödünç alıp İğne'yi bileylemeye koyuldu. Syrio Forel, keskinliğini kaybetmiş bir

kılıcın bacaklarını kaybetmiş bir attan farksız olduğunu söylerdi. Al Turta saman yığının hemen yanında dikilip Arya'yı izlemeye başladı. "Böyle iyi bir kılıcın sende ne işi var?" diye sordu. Arya'nın gözlerindeki bakış çocuğu ürkütmüş olmalıydı. Turta, ellerini kendini savunur gibi havaya kaldırıp, "Onu çaldığını ima etmedim, sadece onu nereden aldığını merak ettim, hepsi bu," dedi.

"Ağabeyim verdi," diye mırıldandı Arya.

"Bir ağabeyin olduğunu bilmiyordum."

Arya yaptığı işi bırakıp sırtını kaşıdı. Saman yığını pirelerle doluydu. Birkaç pire fazla olsa ne fark ederdi? "Bir sürü ağabeyim var."

"Gerçekten mi? Senden küçük kardeşlerin de var mı?"

Bu konularda konuşmamalıyım, dedi Arya içinden. *Yoren çenemi kapalı tutmamı söylemişti.* "Yok," diye yalan söyledi. "Ağabeylerimin kılıçları var. Uzunkılıçlar. Beni rahatsız eden insanları nasıl öldüreceğimi de öğrettiler."

"Seni rahatsız etmeye çalışmıyordum, sadece konuşuyordum." Al Turta uzaklaştı. Arya saman yığınının üstüne kıvrılıp yattı. Sığınağın diğer ucundan tekrar ağlamaya başlayan küçük kızın sesi geliyordu. *Keşke biraz sussa,* diye geçirdi içinden. *Neden sürekli ağlıyor?*

Gözlerini kapadığını hatırlamıyordu ama uyumuş olmalıydı. Rüyasında uluyan bir kurt gördü. Ses o kadar korkunçtu ki uyandı. Kalbi hızla çarpıyordu. Doğrulup saman yığınının üstünde oturdu. "Al Turta, uyan." Ayağa kalktı. "Woth, Gendry, sesi duymadınız mı?" Çizmesinin tekini giydi.

Diğer saman yığınlarının üstünde uyuyan adamlar da teker teker kalkmaya başlamıştı. "Sorun nedir?" diye sordu Al Turta. "Hangi sesten bahsediyorsun?" diye seslendi Gendry. "Kötü bir rüya görmüştür," dedi başka bir adam.

"Hayır. Duydum. Bir kurttu," diye ısrar etti Arya.

"Senin kafanın içi kurtlarla dolu," diyerek alay etti Lommy. "Bırak ulusunlar," dedi Gerren. "Gerçekten duyduysan bile onlar dışarıda, biz içerideyiz." Woth başıyla onayladı. "Bir kaleyi yerle bir edebilen kurt görmedim daha önce."

"Size bir *kurttu* diyorum," diye bağırdı Arya çizmesinin diğer tekini giyerken. "Ters giden bir şeyler var. Birileri geliyor. *Kalkın!*"

Adamlar Arya'yla ikinci kez alay edemeden önce geceyi yırtan bir ses

duyuldu ama bu ses kurtlardan değil Kurz'un savaş borusundan geliyordu. Tehlikedeydiler. Göz açıp kapayana dek herkes kalkmış, giyinmeye başlamıştı. Sahip oldukları bütün silahları kuşandılar. Savaş borusunun sesi tekrar duyulduğunda Arya kapıya doğru koşuyordu. Hızla ahırı geçerken Isırgan zincirlerini çekerek kendini öne doğru attı ve Jaqen H'ghar at arabasının arkasından seslendi. "Çocuk! Tatlı çocuk! Savaş mı? Kızıl savaş mı? Çocuk bizi serbest bırak. Bu adam dövüşebilir. *Çocuk!*" Arya onları duymazdan geldi ve koşmaya devam etti. Duvarların dışından gelen at seslerini ve bağrışmaları duyabiliyordu.

Duvardaki yürüme yoluna çıktı. Korkuluklar fazla yüksek, Arya çok kısaydı. Taşların arasındaki boşluklara basıp tırmanarak neler olduğunu görmeye çalıştı. Bir an için kasabanın ateş böcekleriyle dolu olduğunu düşündü. Daha sonra, evlerin arasında ellerinde meşaleler taşıyan atlı adamların koşturduğunu fark etti. Bir çatının havalandığını gördü. Turuncu sıcak dilli alevler gece karanlığını yalıyordu. Kısa zaman sonra ateş her yerdeydi.

Gendry, Arya'nın yanına tırmandı, miğferini giymişti. "Kaç kişiler?"

Arya saymaya çalıştı ama atlı adamlar çok hızlı hareket ediyordu. Evlere fırlattıkları meşaleler havada dönerek ilerliyordu. "Belki yüz kişiler. Belki de iki yüz. Bilmiyorum." Gürleyen alevlerin arasından adamların seslerini duyabiliyordu. "Buraya gelmelerine az kaldı."

"İşte," diyerek parmağıyla işaret etti Gendry.

Bir grup atlı yanan binaların arasından karakola doğru ilerlemeye başlamıştı. Metal miğferleri, zırhları ve kalkanları alevler yüzünden turuncu sarı parlıyordu. Adamlardan biri uzun bir direğin ucuna asılmış bir sancak taşıyordu. Arya sancağın kırmızı olduğunu düşündü ama alevler yüzünden emin olamıyordu; her şey kırmızı, turuncu ya da sarı görünüyordu.

Yangın bir evden diğerine atlayarak ilerliyordu. Arya alevlerin bir ağacı tamamıyla yutuşunu izledi. Artık herkes uyanmıştı, kimi yürüme yolunda koşuşturuyor, kimi de ürkmüş hayvanlarla mücadele ediyordu. Yoren'in emirler yağdıran sesini duydu. Dizine bir şeyin sürtündüğünü hissetti. Aşağı baktığında ağlayan kızı gördü. Kız, Arya'nın bacağına sarılıyordu. "Git burdan!" Bacağını sallayıp kurtulmaya çalıştı. "Burada ne yapıyorsun? Gidip saklan aptal şey." Kızı

itekledi.

Süvariler kale kapısında dizginlerini çektiler. Dikenli, uzun miğfer giyen bir şövalye, "Siz *kaledekiler!*" diye bağırdı. *"Kralımız adına kapıyı açın!"*

"Aman, acaba hangi kralımız adına?" diye bağırdı yaşlı Reysen. Onu Woth susturdu.

Yoren kapının yanındaki burca tırmandı. Rengi atmış siyah pelerinini bir sopanın ucuna bağlamıştı. *"Atlılar, orada kalın!"* diye bağırdı. *"Bu kasabanın insanları gitmiş."*

"Peki sen kimsin yaşlı adam? Lord Beric'in korkak köpeklerinden biri mi?" dedi dikenli miğfer giyen şövalye. "Eğer aptal şişko Thoros oradaysa *bu* alevleri beğenip beğenmediğini sor ona."

"Burada öyle biri yok," diye bağırdı Yoren. "Nöbet'e götürülecek birkaç delikanlıdan başka kimse yok. Sizin savaşınızla işimiz yok." Pelerinini bağladığı sopayı havaya kaldırdı. "Bak. Bu, Gece Nöbetçileri'nin siyahı."

"Belki de Dondarrion Hanedanı'nın siyahı," diye karşılık verdi düşman sancağını taşıyan adam. Arya sancağın renklerini yanan kasabanın ışığıyla açık seçik görebiliyordu artık: Kırmızı zemin üzerinde altın bir aslan. "Lord Beric'in arması siyah zemin üzerinde mor yıldırımdır."

Arya, Sansa'nın yüzüne portakal fırlattığı ve ablasının fildişi rengi aptal ipek elbisesini portakal suyuyla mahvettiği sabahı hatırladı. O günkü turnuvada güneyli bir lord yarışıyordu. Hatta Sansa'nın aptal arkadaşı Jeyne lorda âşık olmuştu. Lordun miğferinde de yıldırım vardı ve babası aynı lordu Tazı'nın ağabeyinin kafasını kesmeye göndermişti. Bütün bunlar bin yıl önce olmuş gibi geliyordu Arya'ya. Başka bir hayatta, başka birinin başına gelmiş şeyler gibi... El'in kızı Arya Stark yaşamıştı bunları. Öksüz oğlan Arry değil. Arry lordları ve diğerlerini nereden tanıyabilirdi ki?

"Sen kör müsün be adam?" diye bağırdı Yoren. Sopayı ileri geri sallamaya başladı. "Bu siyahın üstünde kahrolası bir yıldırım görebiliyor musun?"

"Geceleri bütün sancaklar siyah görünür," diye karşılık verdi miğfer giyen şövalye. "Kapıyı açın. Aksi takdirde sizi kralın emirlerine karşı gelen kanun kaçakları sayacağız."

Yoren tükürdü. "Kumandanınız kim?"

“Benim.” Atlılar iki yana açılıp savaş atının sırtında oturan adama yol verdi. Yanan evlerin yansımaları kumandanın zırhında parıldıyordu. Kalkanına bir mantikor işlenmişti ve göğüs kalkanında şerit metalden süslemeler vardı. Miğferinin göz siperi açıktı, yüzü solgundu ve gözleri domuzlarınkine benziyordu. “Ben, Sör Amory Lorch. Casterly Kayası Lordu, gerçek kral Joffrey’nin El’i Lord Tywin’in sancak beyiyim.” Tiz, yüksek perdeli bir sesi vardı. “Kral adına size kapıyı açmanızı emrediyorum.”

Bütün kasaba yanmıştı. Gece havası dumanla doluydu ve közlerden yükselen kıvılcımlar gökyüzündeki yıldızlardan fazlaydı. Yoren sinirlenmişti. “Kapıyı açmak için bir sebebim yok. Kasabaya ne isterseniz yapın, umrumda değil ama bizi rahat bırakın. Sizin düşmanınız değiliz.”

Gözlerinle bak, diye bağırmak istedi Arya aşağıdaki adama. “Şövalye ya da lord olmadığımızı *göremiyorlar* mı?” diye fısıldadı.

“Bunu umursadıklarını sanmıyorum Arry,” diye cevap verdi Gendry.

Arya, Sör Amory’nin yüzüne baktı, Syrio’nun bakmayı öğrettiği şekilde. Ve Gendry’nin haklı olduğunu gördü.

“Eğer vatan hainleri değilseniz kapıyı açarsınız,” dedi Sör Amory. “Doğru söylediğinizden emin olacağız ve yolumuza gideceğiz.”

Yoren ekşi yaprak çiğniyordu. “Size söyledim. Burada bizden başka kimse yok. Sizi temin ederim.”

Miğferli şövalye bir kahkaha attı. “Karga bizi temin ediyormuş.”

“Yolunu mu kaybettin yaşlı adam?” diye dalga geçti mızrakçılardan biri. “Sur buradan çok uzaklarda.”

“Size bir kez daha emrediyorum. Kral Joffrey adına kapıyı açın ve sadakatinizi kanıtlayın,” dedi Sör Amory.

Yoren ekşi yaprağı çiğnemeye ara vermeden bir an için düşündü. Tükürdü. “Sanırım açmayacağım.”

“Öyle olsun. Kralın emrine karşı geldin. Asilerden olduğunu kabul ettin. Siyah pelerinli olman bir şey değiştirmez.”

“Yanımda delikanlılar var,” diye bağırdı Yoren.

“Delikanlılar, yaşlı adamlar aynı şekilde ölür.” Sör Amory yumruğunu kaldırdı ve bir mızrak havayı keserek gölgelerin arasından çıktı. Hedefi Yoren’di

ama mızrak Yoren'in yanındaki Woth'a saplandı. Mızrağın ucu boğazına girmiş, boynundan çıkmıştı. Kan, kara ve ıslaktı. Woth mızrağın sapını tuttu ve yere yığıldı.

"Duvarlara tırmanın ve hepsini öldürün," dedi Sör Amory bıkkın bir sesle. Havada mızraklar uçuşmaya başladı. Arya, Al Turta'yı tuniğinden çekip yere yatırdı. Duvarların dışından zırhların, kınlarından çıkan kılıçların, kalkanlara vurulan mızrakların, at nallarının sesi geliyordu. Atlıların homurtuları ve küfürleri seslere karışıyordu. Başlarının üstünden döne döne bir meşale uçtu ve havada alevden parmaklar bırakarak avlunun toprak zeminine düştü.

"Kılıçlar!" diye bağırdı Yoren. "Ayrılın, saldırdıkları noktalarda duvarı savunun. Koss, Urreg, arka kapıyı tutun. Lommy, Woth'a saplanan mızrağı al ve onun durduğu yerde dur."

Al Turta kılıcını kınından çıkarmaya çalışırken düşürdü. Arya kılıcı alıp oğlana verdi. "Kılıçla dövüşmeyi bilmiyorum," dedi yüzü kireç taşına dönmüş çocuk.

"Çok kolay," dedi Arya ama yalanı boğazında düğümlendi, korkuluklara tutunan bir el görmüştü. El, yanan kasabanın ışığında öyle açık seçik görünmüştü ki bir an için zaman durmuştu sanki. Parmakları küttü, derisi sertleşmişti, eklemleri kıllıydı ve tırnakları pislik doluydu. *Korku kılıçtan derin keser,* dedi kendine, elin arkasından gelen miğferi gördüğünde.

Kılıcını bütün gücüyle elin üstüne indirdi ve İğne'nin kalede dövülmüş çeliği korkuluğa tutunan parmakların eklemlerine girdi. *"Kışyarı!"* diye çığlık attı Arya. Kan fışkırdı. Parmaklar uçtu. Miğfer bir anda gözden kayboldu. "Arkanda!" diye bağırdı Turta. Arya döndü. İkinci adam sakallıydı ve miğferi yoktu. Korkuluğa rahat tırmanabilmek için kamasını dişlerinin arasında taşıyordu. Adam tek bacağını korkuluğun üstüne atarken Arya İğne'nin ucunu adamın gözlerine doğrulttu. Kılıcın hiç değmediği adam irkildi, dengesini kaybedip duvardan düştü. *Umarım yüzüstü düşer ve dili kesilir.* "Onlara bak, bana değil!" diye bağırdı Al Turta'ya. Duvara tırmanmaya çalışan bir sonraki adam karşısında Al Turta'yı buldu.

Sör Amory'nin merdiveni yoktu ama karakolun duvarları sıvasız, kesik taşlardan örülmüştü. Buraya tırmanmak kolaydı. Arya'nın aşağı düşürdüğü her

adam karşılığında bir yenisi geliyordu. Dikenli miğfer giyen şövalye sipere çıkmayı başarmıştı. Yoren pelerinini düşmanının miğferindeki dikenlere doladı. Adam kumaş yığınıyla boğuşurken Yoren kamasının ucunu zırhtan içeri soktu. Arya başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Havada meşaleler uçuşuyor, arkalarında uzun alevli diller bırakıyordu. Kırmızı sancaktaki altın aslanı gördü ve Joffrey'yi düşündü. Joffrey'nin de burada olmasını istedi. İğne'yi oğlanın küçük sinsi yüzüne geçirebilirdi. Koss ellerindeki baltalarla kale kapısını zorlayan dört adamı oklarla vurarak teker teker indirdi. Dobber yürüme yolunda başka bir adamla dövüşüyordu. Lommy yardıma koşup elindeki kaya parçasıyla adamın kafasını ezdi, adam artık ayağa kalkamayacak duruma gelene kadar da vurmaya devam etti ama Dobber'in karnına saplanmış bıçağı fark edince durdu. Dobber de bir daha ayağa kalkamayacaktı. Arya tek kolu kesilmiş bir delikanlının cesedinin üstünden atladı. Delikanlı Jon'dan daha büyük olamazdı. Arya ne yaptığından emin değildi. Qyle'ın, kalkanına yaban arısı oyulmuş bir şövalyenin önünde diz çöküp merhamet dilendiğini gördü. Şövalyenin kalkanı Qyle'ın yüzünü ezdi. Her şey kan, duman, çelik ve sidik kokuyordu. Birbirine karışmış kokular tek bir kokuymuş gibi duyuluyordu artık. Sıska adamın duvara ne zaman tırmandığını görmemişti ama görür görmez Gendry ve Al Turta'yla birlikte hasmının üstüne çullandı. Gendry'nin kılıcı adamın miğferine inip metali yardı. Miğferin altındaki adam keldi ve korkmuş görünüyordu, dişleri eksikti ve sakalları grileşmişti. Arya, *"Kışyarı! Kışyarı!"* diye bağırarak düşmanını öldürürken üzgündü. Al Turta ise kılıcını adamın cılız boğazına saplarken, *"Al Turta!"* diye bağırmıştı.

Gendry artık ölü olan sıska adamın kılıcını aldı ve avludaki düşmanlarla dövüşmek için aşağı atladı. Arya avluya baktı ve koşuşturan çelik gölgeler gördü. Alevler zırhlarının ve kılıçlarının üstünde parlıyordu. Duvarın bir noktasını delmiş olmalıydılar ya da arka kapıyı geçmeyi başarmışlardı. Duvardan atlayıp Syrio'nun öğrettiği şekilde Gendry'nin yanına indi. Gece çelik sesleriyle, yaralıların inlemeleriyle çınlıyordu. Arya bir an için nereye gideceğini bilemedi. Her tarafta ölüm vardı.

Ve Yoren'i gördü. Oradaydı, Arya'ya sesleniyordu. "*Delikanlı!*" diye bağırdı her zamanki gibi. "*Kaç* buradan. Bitti. Kaybettik. Toplayabildiğin kadar adam

topla. Sen, Gendry ve diğerleri, çocuklar. Kaçın. *Hemen!*”

“Nasıl?” dedi Arya.

“Gizli tünel,” diye bağırdı Yoren. “Ahırdaki.”

Kara kardeş elinde kılıcıyla tekrar düşmanın arasına daldı. Arya, Gendry’yi omzundan yakaladı. “*Kaçın* dedi,” diye bağırdı. “Gizli tünelden.” Gendry başıyla onayladı. Duvardaki Al Turta’ya seslendiler ve bir mızrakla baldırından yaralanan Lommy Yeşilel’i kanlar içinde yığıldığı yerde buldular. Grenn’i de buldular ama kötü yaralanmıştı, hareket edecek durumda değildi. Ahıra doğru koşarlarken keşmekeşin tam ortasında oturmuş ağlayan küçük kızı gördü Arya. Diğerleri koşmaya devam ederken, duman ve kanla sarılmış küçük kızı kolundan tuttu ve ayağa kaldırdı. Kız yürümüyordu. Tokat bile işe yaramamıştı. Arya’nın çocuğu sürüklemekten başka şansı kalmamıştı. İğne’yi sol eline alıp, sağ eliyle kızı sürüklemeye başladı. Gece kırmızıya boyanmıştı. *Ahır da yanıyor,* diye düşündü. Alevler ahırın duvarlarını yalıyordu. İçeride sıkışıp kalmış hayvanların çığlıkları duyuluyordu. Al Turta ahırın kapısında göründü. *“Arry acele et!”* diye bağırdı. “Lommy *gitti,* eğer gelmiyorsa kızı bırak!”

Arya bütün gücüyle çekerek kızı sürüklemeye devam etti. Al Turta tekrar ahıra girdi, Arya’yı ve kızı öylece bırakmıştı... ama Gendry geri döndü. Alevler parlak miğferinin üstüne vuruyor, boynuzları kor ateşten yapılmış gibi görünüyordu. Arya’nın yanına koştu ve küçük kızı omuzlarına aldı. *“Koş!”*

Ahır kapılarından girmek bir ocağa girmekten farksızdı. Hava dumanla doluydu. Duvarlar yerden tavana kadar alevlerle kaplıydı. Atlar ve eşekler bölmeleri tekmeliyor, şahlanıyor, korkunç sesler çıkarıyorlardı. *Zavallı hayvanlar,* diye düşündü Arya. Sonra at arabasını gördü ve arabanın arkasına zincirlenmiş üç adamı. Isırgan zincirlerinden kurtulmak için bütün gücüyle öne atılıyordu. Kelepçeleri bileklerini paramparça etmişti, kan içindeydi. Rorge arabayı tekmeliyor küfürler savuruyordu. “Çocuk!” diye bağırdı Jaqen H’ghar. “Tatlı çocuk!”

Gizli geçit sadece birkaç adım uzaktaydı ama alevler çok hızlı ilerliyordu. Ateş, ahşabı ve samanları Arya’nın inanamadığı bir hızla tüketiyordu. Tazı’nın yanık yüzünü hatırladı. “Tünel çok dar,” diye bağırdı Gendry. “Kızı buradan nasıl geçireceğiz?”

“Çek,” dedi Arya. “Sürükle.”

“İyi çocuklar, nazik çocuklar,” diye seslendi tekrar Jaqen H’ghar öksürerek.

“Şu kahrolası zincirleri çözün!” diye bağırdı Rorge.

Gendry ikisini de duymazdan geldi. “Sen önden git, sonra ufaklık, sonra da ben. Acele et. Yol epey uzun.”

“Odunları kestiğin baltayı nerede bıraktın?” diye sordu Arya.

“Sığınağın kapısında.” Gendry zincirli adamlara baktı. “Ben olsam eşekleri kurtarırdım. Vaktimiz yok.”

“Sen kızı al!” diye bağırdı Arya. “Onu dışarı çıkar!” Kırmızı alevden kanatlar hızla dışarı koşan Arya’yı sırtından yakalamaya çalışıyordu. Ahırın dışı serinlikle kutsanmış gibiydi ama her yer ölü adamlarla doluydu. Arya kılıcını atıp teslim olan Koss’u gördü. Düşman, delikanlıyı teslim olduğu yerde öldürdü. Her yer dumana boğulmuştu. Yoren yoktu. Balta Gendry’nin bıraktığı yerdeydi, sığınağın kapısına dizilmiş kütüklerin üstünde duruyordu. Baltayı aldığı anda çelik eldivenli bir el Arya’yı yakaladı. Arya seri bir hareketle döndü ve baltayı adamın bacaklarının arasına geçirdi. Adamın yüzünü görmedi. Gördüğü tek şey koyu renkli bir nehir gibi akan kandı. Ahıra geri dönmek bütün hayatı boyunca yaptığı en zor işti. Duman ahırın açık kapısından kocaman bir siyah yılan gibi kıvrılarak çıkıyordu. Arya içerideki zavallı hayvanların ve insanların çığlığını duyuyordu. Dudağını ısırıp içeri daldı. İyice eğilerek yere yakın hareket etmeye başladı, duman yerde daha inceydi.

Alevlerin tam ortasında kalmış bir eşek dehşet ve acı içinde bağırıyordu. Arya hayvanın yanan tüylerinin kokusunu aldı. Çatının tamamı alevler içindeydi. Tavandan yere korlaşmış ahşap, yanan samanlar ve sazlar dökülüyordu. Arya ağzını ve burnunu eliyle kapadı. Duman yüzünden arabayı göremiyordu ama Isırgan’ın sesini hâlâ duyabiliyordu. Sese doğru emekledi.

Bir tekerlek Arya’nın üstüne doğru geliyordu. Isırgan kendisini öne atarak zincirlerden kurtarmaya çalıştığında araba *zıplamış* ve otuz santim kadar öne gelmişti. Jaqen, Arya’yı görmüştü ama duman yüzünden değil konuşmak nefes almak imkânsızlaşmıştı. Arya baltayı arabanın içine fırlattı. Rorge baltayı yakaladı ve başının üstüne kaldırdı. Adamın burunsuz yüzünden aşağı terden bir nehir akıyordu. Arya koşmaya başladı, öksürüyordu. Çelik baltanın ahşaba

inerken çıkardığı sesleri duydu, tekrar ve tekrar. Bir an sonra, şimşek sesini andıran bir *çatırtı* duyuldu ve arabanın zemini bir kıymık fırtınası yaratarak dağıldı.

Arya kendini tünele attı ve bir buçuk metre kadar yuvarlandı. Ağzı toprakla dolmuştu ama umrunda değildi. Tat güzeldi. Ağzında çamur, su, solucan ve hayat tadı vardı. Yer altındaki hava serin ve karanlıktı. Yukarıda kan, kükreyen kırmızılık, boğucu duman ve can çekişen atların çığlıklarından başka bir şey yoktu artık. Kemerini döndürdü, böylece İğne hareket etmesini güçleştirmeyecekti. Emeklemeye başladı. Yaklaşık dört metre sonra sesi duydu, korkunç bir canavarın çıkaracağı türden bir ses. Sıcak duman ve kara tozlardan oluşan bir bulut cehenneme benzeyen kokusuyla gelerek Arya'yı sırtından yakaladı. Arya nefesini tuttu, yüzünü toprağa yapıştırdı ve seslendi. Kime seslendiğini bile bilmiyordu.

Tyrion

Kraliçe, Varys'i beklememekte ısrarlıydı. "Vatan hainliği yeterince büyük bir suç," dedi öfkeyle. "Ama bu, saklanmaya gerek bile duyulmamış apaçık bir hainlik. Ve hainlere ne yapacağımı yağcı bir hadımdan öğrenecek değilim."

Tyrion mektupları ablasının elinden aldı ve yan yana koyup karşılaştırdı. Birbirinin aynısı iki mektup vardı. Fakat mektupları farklı eller yazmıştı.

"Üstat Frenken ilk mektubu Stokeworth Kalesi'nde almış," diye açıkladı Yüce Üstat Pycelle. "İkinci nüsha ise Lord Gyles tarafından bize ulaştırıldı."

Serçeparmak sakalını sıvazladı. "Eğer Stannis *onlara* bile mektup yolladıysa Yedi Krallık'taki her lorda yollamıştır."

"Bu mektupların yakılmasını istiyorum. Hepsinin," dedi Cersei. "Bunlar, babamın ya da oğlumun kulağına gitmemeli."

"Babamın mektuplardan haberdar olduğunu düşünüyorum," dedi Tyrion kuru bir sesle. "Stannis, Casterly Kayası'na da, Harrenhal'a da birer kuzgun yollamıştır. Mektupları yakma meselesine gelince, hangi birini yakacaksın? Şarkı çoktan söylendi, şarap çoktan döküldü, orospu çoktan hamile kaldı. Nihayetinde bu mektuplar o kadar da önemli değil."

Cersei öfke dolu yeşil gözlerini Tyrion'a çevirdi. "Aklını tamamen kaçırdın mı sen? Mektupta yazılanları okudun mu? Kralımıza *oğlan Joffrey* diyor ve beni ensestle, zinayla, vatan hainliğiyle suçluyor!"

Çünkü hepsi doğru. Cersei'nin tamamen gerçek olduğunu bildiği ithamlara bu kadar kızabilmesi büyüleyiciydi. *Savaşı kaybedersek bir tiyatro kumpanyasına katılmalı. Bu işe doğuştan kabiliyeti var.* Ablasının lafının bitmesini bekledi. "Stannis, isyanını kabul edilebilir kılmak için sebepler bulmak zorunda. Başka ne yazmasını bekliyordun ki? 'Joffrey benim sevgili yeğenimdir, kardeşimin öz oğludur ve haklı veliahttır ama ben onun tacına göz diktim.' Bunları mı yazacaktı?"

"Bana fahişe demesine katlanmayacağım!"

Neden sevgili ablacığım? Jaime'nin seninle yatmak için para ödediğini

söylemiyor ki adam. Tyrion mektubu tekrar okuyormuş gibi yaptı. Bazı tuhaf cümleleri düşünüyordu... Yüksek sesle okudu. “Işık Tanrısı infaz etti.” Cersei’ye baktı. “Garip kelimeler seçmiş.”

Pycelle boğazını temizledi. “Özgür Şehirler’den gelen mektuplarda ve evraklarda bu kelimelere sık rastlanır. *Tanrıların şahitliğinde yazıldı* anlamına gelir. Kırmızı rahiplerin tanrısından bahsediyorum. Onların inancına göre kurulmuş bir cümle sanırım.”

“Hatırlarsanız, Varys birkaç yıl önce Leydi Selyse’nin bir kırmızı rahiple dost olduğunu söylemişti,” dedi Serçeparmak.

Tyrion parmaklarını mektuba vurdu. “Anlaşılıyor ki kocası da aynı şeyi yapmış. Bu durumu Stannis’in aleyhine kullanabiliriz. Yüce Rahip, Stannis’in tanrılarımızı inkâr ettiğini, tıpkı gerçek kralımızı yok saydığı gibi tanrılarımızı da yok saydığını duyursun...”

“Evet, evet,” dedi kraliçe sabırsızlıkla. “Ama önce bu pisliğin daha fazla yayılmasına engel olmalıyız. Konsey acilen bir yasa çıkarmalı. Ensestten bahseden ya da Joffrey’nin piç olduğunu söyleyen herkesin dili kesilmeli.”

Başıyla onaylayıp, “İleri görüşlü bir önlem,” dedi Yüce Üstat Pycelle, zinciriyle oynarken.

“Aptalca,” dedi Tyrion. “Bir adamın dilini kesmek onun yalancı olduğunu değil, onun ağzından çıkacak şeylerin seni korkuttuğunu kanıtlar sadece.”

“Sen ne yapmamızı önerirsin?” diye sordu kraliçe.

“Az şey. Bırak fısıldaşsınlar. Kısa zamanda hikâyeden sıkılacaklardır. Bunların tahtı ele geçirmek için uydurulmuş zavallı yalanlar olduğunu azıcık aklı olan herkes anlar. Stannis kanıt gösteriyor mu? Hiç olmamış bir şeyin kanıtını nasıl gösterebilir?” Tyrion mümkün olan en tatlı şekilde ablasına gülümsedi.

“Orası öyle,” dedi Cersei. “Yine de...”

“Majesteleri, kardeşiniz bu konuda haklı,” diyerek lafa karıştı Petyr Baelish. “Bu konuşmaları yasaklarsak yazılanların inanılırlığını arttırırız. Bu konuya aşağılar bir tavırla yaklaşmak en iyisi çünkü bunlar aşağılık yalanlar. Ama ateşe ateşle karşılık da vermeliyiz.”

Cersei tartan gözlerle Baelish’e baktı. “Ne çeşit bir ateş?”

“Benzer tabiatta bir hikâye belki ama daha inanılır cinsten. Lord Stannis

evlilik hayatının büyük bir kısmını karısından ayrı geçirdi. Aslında onu suçlamıyorum, Leydi Selyse'yle evli olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. Yine de, Stannis'in kızının aşağı tabakadan bir kan taşıdığı ve Stannis'in boynuzlu bir aptal olduğu masalını yayarsak... Sıradan insanlar lordların, özellikle Stannis gibi gururlu, acımasız ve suratsız lordların en kötü taraflarını duymaya ve duyduklarına inanmaya heveslidir."

"Asla çok sevilen bir lord olmadı, bu doğru." Cersei bir an düşündü. "Ona kendi diliyle cevap vereceğiz yani. Evet, bunu sevdim. Leydi Selyse'nin aşığı kim olacak peki? Hatırladığım kadarıyla iki erkek kardeşi var ve Ejderha Kayası'ndaki amcası bunca zamandır yanından hiç ayrılmadı."

"Sör Axell Florent, Ejderha Kayası'nın kumandanı." Tyrion kabul etmek istemese de Serçeparmak'ın planı umut vadediyordu. Stannis karısına aşk besleyen bir adam değildi ama onuru ve gururu için yapmayacağı şey yoktu. Üstelik şüpheci bir yaratılışa sahipti. Stannis ve onu takip edenler arasındaki güven bağını koparmak işlerine yarardı. "Kızın kulaklarının Florentler'inkilere benzediğini duymuştum."

Serçeparmak belli belirsiz gülümsedi. "Lys'ten gelen bir tacir elçi, Lord Stannis'in kızını çok sevdiğini söylemişti bir keresinde. Ejderha Kayası'nın kıyılarından geçiyormuş, kalenin bütün duvarlarında küçük kızın heykelleri varmış. 'Lordum, onlar gargoyleler, kızın heykelleri değil,' diye açıklama yapmak zorunda kalmıştım." Kıkırdadı. "Sör Axell, Shireen'in babasına hizmet ediyor olabilir ama bana soracak olursanız, en çok anlatılan hikâyeler en hayrete düşürücü olanlardır. Stannis'in grotesk bir soytarısı var. Yüzü dövmeli bir aptal."

Yüce Üstat Pycelle dehşet dolu gözleriyle Serçeparmak'a baktı. "Leydi Selyse'nin yatağına giren kişinin yarım akıllı bir soytarı olduğunu söylemeyeceksiniz herhalde."

"Selyse Florent'in yatağına girmek için yarım akıllı olmak gerekir," dedi Serçeparmak gülerek. "Yamalı Yüz'ün leydiye Stannis'i hatırlattığından eminim. En iyi yalan içinde gerçek kırıntısı barındıran yalandır. O kırıntı insanı düşünmeye zorlar. Bu soytarı küçük kıza bütün kalbiyle bağlı, bir an olsun onun yanından ayrılmıyor. Hatta birbirlerine benziyorlar. Shireen'in de yamalı bir yüzü var."

Pycelle duyduklarına anlam veremiyordu. “O lekeler zavallı kızın bebekken tutulduğu gri hastalıktan kaldı. Çocuk neredeyse hayatını kaybediyordu.”

“Ben kendi hikâyemi daha çok sevdim,” dedi Serçeparmak. “Sıradan halk da çok sevecek. O aptalların çoğu, hamileyken tavşan yiyen kadınların tavşan kulaklı çocuklar doğuracağına inanıyor.”

Cersei normalde Jaime için sakladığı gülümsetmelerinden birini Serçeparmak’a bağışladı. “Lord Petyr. Şeytani bir zekânız var.”

“Teşekkür ederim Majesteleri.”

“Ve başarılı bir yalancısınız,” diye ekledi Tyrion, ablasınınkinden daha soğuk bir gülümsemeyle. *Bu adam benim düşündüğümden daha tehlikeli, dedi içinden.*

Serçeparmak’ın gri yeşil gözleri, en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermeden cücenin birbirinden farklı bakışlarıyla buluştu. “Hepimizin kendine özgü yetenekleri var lordum.”

Kraliçe kendi intikam düşünceleri içinde kaybolmuştu, iki adam arasındaki alışverişin farkında değildi. “Yarım akıllı bir soytarıyla boynuzlanan şövalye. Dar Deniz’in bu yakasındaki her meyhanede Stannis konuşulacak ve kahkahalar atılacak.”

“Hikâye bizden çıkmamalı,” dedi Tyrion. “Bizden çıkarsa mektuba karşılık uydurulmuş bir yalan olduğu düşünülür.” *Gerçek olan da bu zaten.*

Çözüm yine Serçeparmak’tan geldi. “Fahişeler dedikodu yapmaya bayılır ve hepiniz biliyorsunuz ki benim birkaç genelevim var. Varys de birahanelere, dükkânlara laf salar.”

“Varys,” dedi Cersei kızgın bir tonla. “Varys *nerede?*”

“Ben de merak ediyorum Majesteleri.”

“Örümcek gece gündüz gizli ağlarını örüyor,” dedi Yüce Üstat Pycelle. “Ona hiç güvenmiyorum lordlarım.”

“Ama o sizin hakkınızda hep iyi şeyler söylüyor,” dedi Tyrion sandalyesinden kalkarken. Hadımın nerede olduğunu, ne yaptığını biliyordu ama diğerlerinin bunu öğrenmesine gerek yoktu. “Müsaadenizle lordlarım. Beni bekleyen başka işler de var.”

Cersei şüpheyle sordu, “Kralın işleri mi?”

“Seni rahatsız etmeye değmeyecek şeyler.”

“Bunun kararını ben veririm.”

“Sürprizimi bozmak mı istiyorsun?” dedi Tyrion. “Joffrey için bir hediye yaptırıyorum. Küçük bir zincir.”

“Bir zincire daha ihtiyacı var mı sence? Takabileceğinden fazla altın ve gümüş zinciri var zaten. Joff’un sevgisini hediyelerle kazanabileceğini düşünüyorsan...”

“Kral bana karşı sevgi *besliyor,* tıpkı benim de ona yönelik hislerim gibi. Ve bir gün *bu* bahsettiğim zincire hazine muamelesi yapacağından eminim.” Küçük adam reverans yaptı ve paytak adımlarıyla kapıya yöneldi.

Bronn konsey odasının dışında Tyrion’ı bekliyordu, ona El Kulesi’ne kadar eşlik edecekti. “Silah ustaları kabul salonunda huzuruna çıkmayı bekliyor,” dedi.

“Huzuruma çıkmayı bekliyor. Bu kulağıma hoş geldi. Bronn, neredeyse kraliyet maiyetinden biri gibi konuşmaya başladın, yakında diz çökmeyi de öğrenirsin.”

“Becerilesi cüce.”

“O işi Shae’le yapıyorum,” dedi Tyrion. Sarmal merdivenlerin tepesindeki Leydi Tanda’nın neşeyle kendisine seslendiğini duydu. Kadını duymamış gibi yaparak adımlarını sıklaştırdı. “Arabamı hazırlat, işim biter bitmez kaleden ayrılacağım.” Ay Kardeşleri’nden iki adam kulenin kapısında nöbetteydi. Tyrion nöbetçileri selamladı ve merdivenleri tırmanmaya başlarken yüzünü ekşitti. Yatak odasına çıkan merdivenler bacaklarını ağrıtıyordu.

Odasında, yatağının üstüne temiz kıyafetler koyan kâhyası delikanlıyı gördü. Podrick Payne o kadar utangaçtı ki Tyrion şüpheleniyordu, Lord Tywin’in bu oğlanı sırf alay etmek için kendisine verdiğini düşünmeden edemiyordu.

“Giysileriniz hazır lordum,” dedi Podric mırıldanarak. Başı öne eğikti, çizmelerine bakıyordu. Konuşmak için bile bütün cesaretini toplaması gereken çocuğun, Tyrion’ın yüzüne bakması mümkün değildi. “Toplantınız için. Zinciriniz de hazır. El’in zinciri.”

“Güzel. Giyinmeme yardım et.” Takımı siyah kadifeden dikilmişti ve aslan başı şeklindeki altın düğmelerle süslenmişti. Birbirine geçen el figürlerinden yapılmış zinciri som altındı ve boynuna birkaç kez dolanacak uzunluktaydı. Pod, etekleri altın iplikle dikilmiş kızıl renkli ipek pelerinini getirdi. Tyrion’ın boyuna

uygun olarak kesilmiş pelerin sıradan bir adamın ancak sırtını örterdi.

El'in özel kabul salonu kralınki kadar büyük değildi. Demir Taht'ın bulunduğu salonla kıyas bile götürmezdi ama Tyrion yerdeki Myr halılarına bayılıyordu. Halılar ve duvarlardaki goblenler salonu samimi ve sıcak bir yere dönüştürüyordu. Tyrion salona girerken kâhyası, "Tyrion Lannister, Kral Eli," diye duyurdu. Bu da hoşuna gitmişti. Bronn'un topladığı silah ustaları, zırh ustaları ve demirciler Tyrion salona girdiği anda dizlerinin üzerine çöktüler.

Tyrion yuvarlak altın pencerenin altındaki yüksek koltuğa oturup adamlara kalkmalarını emretti. "İyi adamlar, hepinizin çok meşgul kişiler olduğunuzu biliyorum, bu yüzden kısa keseceğim. Pod, lütfen." Pod, Tyrion'a yelken bezinden yapılmış bir heybe uzattı. Tyrion bağcığını çözdüğü heybeyi baş aşağı çevirdi. Heybenin içindekiler yere düşünce metalin halıya çarpmasından kaynaklanan *tok* ses duyuldu. "Bunları kalede yaptırdım ve aynılarından bin tane daha istiyorum."

Demir ustalarından biri yere çöküp heybenin içinden düşen nesneyi inceledi: Birbirine geçirilmiş son derece geniş üç çelik halka. "Kudretli zincir."

"Kudretli ama kısa," dedi Tyrion. "Bana benziyor. Ben çok daha uzununu istiyorum. Adınız nedir?"

"Bana Demirgöbek derler lordum." Adam geniş ve güçlüydü. Kolları bir boğanın boynu kadar kalındı. Yün ve deriden yapılmış basit bir kıyafet giyiyordu.

"Kral Toprakları'ndaki her dökümhanenin bu halkalardan yapmasını ve onları birleştirmesini istiyorum. Diğer bütün işlerini bir kenara bıraksınlar. Demir işiyle uğraşan her adam bütün gücünü bu zincirin yapımına vermeli, ustasından çırağına kadar herkes. Çelik Caddesi'nden her geçişimde çekiçlerin çınlayan seslerini duymak istiyorum, gece ve gündüz. Ve işin başına koyabileceğim bir adam arıyorum, güçlü bir adam. O adam sen misin Demirgöbek?"

"Olabilirim lordum. Ama kraliçenin istediği kılıçlar ve zırhlar ne olacak?"

Başka bir demirci konuştu. "Kraliçe yeni altın pelerinlileri silahlandırmak için kılıçlar, baltalar, hançerler, zırhlar yapmamızı emretmişti, üstelik çok sayıda lordum."

“Onlar bekleyebilir,” dedi Tyrion. “Önce zincir.”

“Lordum, lütfen affedin ama Majesteleri istenen sayıda iş çıkarmayanların ellerinin kendi çekiçleriyle ezileceğini söylemişti,” dedi bir başka demir ustası. “Kendi örsünün üstünde, kendi çekiciyle.”

Tatlı Cersei halkın bizi sevmesi için elinden gelen her şeyi yapıyor.

“Kimsenin elleri ezilmeyecek. Size söz veriyorum.”

“Demir fiyatları çok yükseldi,” dedi Demirgöbek. “Bu zinciri yapabilmek için büyük miktarda demire ihtiyaç var. Ayrıca ocaklar için kömür de gerek.”

“Lord Baelish ihtiyacınız olan miktarı size verecek,” dedi Tyrion. Bu kadarı için Serçeparmak’a güvenebilirdi. “Şehir Muhafızları demir bulmanıza yardım edecek. Gerekirse şehirde bulduğunuz her at nalını eritin.”

Zengin görünümlü yaşlı bir adam öne çıktı. İpek tuniğinin geniş düğmeleri gümüştü, pelerininin yakası tilki kürkü kaplıydı. Yere çöküp çelik halkaları inceledi. “Lordum,” dedi hüzünle. “Bu kaba bir iş. İçinde sanat yok. Sıradan demir ustalarının ve işçilerin yapacağı türden bir iş. Ama ben bir zırh ustasıyım. Affedin lordum, bu bana ya da usta dostlarıma göre bir iş değil. Biz şarkılar kadar keskin kılıçlar, tanrıların giyebileceği kusursuzlukta zırhlar yaparız. *Bunu* değil.”

Tyrion başını yana yatırdı ve yaşlı adamı tuhaf bakışlarıyla süzdü. “Adınız nedir silah ustası?”

“Adım Salloreon lordum. Kral Eli’mizin yüksek müsaadesi olursa onun için rütbesine ve hanedanına yakışır bir zırh yapmaktan şeref duyarım.” Ustalardan ikisi hafifçe güldü ama Salloreon heyecanla konuşmaya devam etti. “Bir kalkan ve pullu zırh gömlek de lazım. Pullar güneş kadar parlak olmalı ve kalkan koyu Lannister kırmızısıyla minelenmeli. Şeytan başı şeklinde bir miğfer öneririm, uzun altın boynuzlu. Savaş meydanına girdiğinizde düşmanlarınız korkuyla kaçışır.”

Şeytan başı, diye düşündü Tyrion. *Bu benimle ilgili ne anlatır?* “Usta Salloreon, bundan sonra bütün savaşlarımı bu koltukta yapmayı planlıyorum. İhtiyacım olan şey bu zincir, şeytan boynuzları değil. Size şöyle anlatayım. Zinciri ya yaparsınız ya da takarsınız. Tercih sizin.” Koltuktan kalktı ve kapıya doğru yürüdü, bir an için durup arkasına baktı ve salondan çıktı.

Bronn, Tyrion'ın arabası ve muhafızlarıyla birlikte kale kapısında bekliyordu. "Nereye gideceğimizi biliyorsun," dedi Tyrion. Arabaya binmesine yardım eden eli kabul etti. Aç şehri doyurmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Marangoz ustalarına yüzlerce balıkçı kayığı inşa ettirmişti. Kral Ormanı'nı açmış, avlanmayı bilen herkesin ormandan faydalanmasına izin vermişti. Hatta Şehir Muhafızları'nı yiyecek bulmaları için doğuya ve batıya göndermişti ama hâlâ her köşe başında suçlayan gözlerle karşılaşıyordu. Atlı arabanın perdeleri o gözleri görmesine engel oluyor, düşünmesi için boş zaman yaratıyordu.

Karagölge Sokağı'ndan Yüksek Aegon Tepesi'nin eteklerine doğru giderlerken sabahki olayları düşündü. Ablası, öfkesi yüzünden Stannis'in mektubunun gerçek önemini fark edememişti. Stannis'in iddiaları kanıt olmadan bir şey ifade etmiyordu; önemli olan adamın kendini kral ilan etmesiydi. *Renly bu konuda ne yapacak?* Sonuçta, *her ikisi* birden Demir Taht'ta oturamazdı.

Perdeyi birkaç santim çekerek caddeye göz attı. Kara Kulaklar arabanın iki yanında yol alıyordu. Öldürdükleri insanların kulaklarından yaptıkları tüyler ürpertici zincirler boyunlarında sallanıyordu. Bronn yolu açmak için en önden gidiyordu. Tyrion arabayı seyreden yayalara bakarak kendi kendine küçük bir oyun oynamaya başladı; muhbirleri diğerlerinden ayırt etmeye çalışıyordu. *En şüpheli görünenler büyük ihtimalle en masum olanlar,* diye düşündü. *Asıl dikkat etmem gerekenler en masum görünenler.*

Gideceği yer Rhaenys Tepesi'nin arkasındaydı ve yollar çok kalabalıktı. Arabanın sallanarak durması bir saati bulmuştu. Tyrion uyukluyordu, araba durunca gözlerini açıp ovuşturdu ve Bronn'un yardımıyla aşağı indi.

Ev iki katlıydı. İlk katı taştan, ikinci katı ahşaptan inşa edilmişti. Yapının köşesinden yuvarlak bir kule yükseliyordu. Pencerelerin çoğu panjurluydu. Kapının üstüne kızıl camlı, parlak metal çerçeveli bir fener asılmıştı.

"Bir genelev," dedi Bronn. "Burada ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bir genelevde ne yapılır sence?"

Paralı asker güldü. "Shae senin için yeterli değil mi?"

"Kamp için yeterliydi ama artık kampta değiliz. Benim gibi küçük adamların büyük iştahları olur. Ayrıca, buradaki kızların krala layık olduğunu duydum."

“Oğlan o yaşa geldi mi?”

“Joffrey değil, Robert’tan bahsediyorum. Bu ev onun en sevdiği mekânmış.” *Joffrey o yaşa geldi gerçekten. İlginç bir fikir olabilir.* “Sen ve Kara Kulaklar biraz eğlenmek isterseniz çekinmeyin. Ama dikkatli olun. Chataya’nın kızları pahalıdır. Cadde boyunca daha ucuz evler de var. Nereye gittiğinizi bilen bir adamı burada bırakın ki dönmek istediğim zaman sizi bulabileyim.”

Bronn başıyla onayladı. “Nasıl istersen.” Kara Kulaklar’ın hepsi sırıtıyordu.

Uçuşan ipeklilere bürünmüş uzun boylu bir kadın içeride Tyrion’ı bekliyordu. Kadının teni abanozdu ve sandal ağacı renginde gözleri vardı. “Ben Chataya,” dedi eğilerek. “Ve siz?..”

“İsimleri boşverelim. İsimler tehlikelidir.” Hava egzotik baharat kokuyordu ve zemindeki mozaik, sevişen iki kadını tasvir ediyordu. “Gayet hoş bir işletmeniz var.”

“Buraya sahip olmak için uzun süre işçilik yaptım. El’imizin mekânımı beğenmesi beni mutlu etti.” Kadının sesi sıvı amber gibiydi, uzak Yaz Adaları’nın aksanıyla akıyordu.

“Rütbeler de isimler kadar tehlikeli olabilir,” dedi Tyrion. “Bana birkaç kız gösterin.”

“Benim için zevktir. Kızlarım güzel oldukları kadar tatlıdır ve aşk sanatının her türünde mahirdir.” Zarif hareketlerle yürümeye başladı. Tyrion, kadının bacaklarının yarısı uzunluğundaki bacaklarıyla yetişmeye çalışıyordu.

Bir çiçek bahçesinde düş kuran kızların tasvir edildiği gösterişli Myr oymasının arkasına geçip, yaşlı bir adamın flütle neşeli melodiler çaldığı ortak salona görünmeden göz attılar. Minderli bir duvar nişinde oturan mor sakallı sarhoş bir Tyroshlu kucağındaki balıketli fahişeyi okşuyordu. Tyroshlu kızın dantelli kombinezonunu aşağı sıyırdıktan sonra şarap döktüğü göğüsleri yalamaya başladı. İki kız vitraylı pencerenin önünde oturmuş taş oynuyordu. Kızlardan çilli olanı bal rengi saçlarına mavi çiçeklerden yapılmış bir taç takmıştı. Diğer kızın teni cilalanmış kehribar kadar pürüzsüz ve kahverengiydi. Badem şeklindeki gözleri, küçük ve dik göğüsleriyle bir içim suydu. Her ikisi de uçuşan, incecik ipekler giyiyordu. Bellerine boncuk kemerler takmışlardı. Renkli camdan içeri giren ışık ince ipeği delip geçiyor, kızların genç ve nazik

bedenlerini gözler önüne seriyordu. Tyrion kasıklarının karıncalandığını hissetti. “Kehribar rengi olanı öneririm,” dedi Chataya.

“Çok genç.”

“On altı yaşında lordum.”

Joffrey için uygun yaşta, diye düşündü Bronn’un söylediklerini hatırlayarak. İlk kez bir kadınla yattığında kendisi çok daha küçüktü. Elbiselerini çıkardığında kızın nasıl da utangaç göründüğünü hatırladı. Uzun siyah saçları ve koyu mavi gözlerinde boğulabilirdi insan. Nitekim Tyrion’ın da başına gelen bu olmuştu. Çok uzun zaman önceydi... *Sen ne çeşit bir aptalsın cüce?* “Bu kız sizin topraklarınızdan mı geldi?”

“Onun damarlarında yaz kanı akıyor lordum ama kızım burada, Kral Toprakları’nda doğdu.” Tyrion’ın şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı ama Chataya konuşmaya devam etli. “Benim insanlarım bir yastık evinde çalışmayı utanç verici bulmaz. Zevk verme işinde usta olanlar Yaz Adaları’nda büyük saygı görür. Soylu genç kızların ve bakirelerin çoğu çiçek açtıktan sonra tanrıları onurlandırmak için birkaç yıl hizmet verir.”

“Tanrıların bu işle ne ilgisi var?”

“Tanrılar sadece ruhlarımızı değil bedenlerimizi de yarattılar, öyle değil mi? Bize seslerimizi verdiler ve onlara şarkılarla ibadet ettik. Bize ellerimizi verdiler ve onlar için tapınaklar inşa ettik. Ve bize arzuları verdiler. Sevişmek de bir ibadet şeklidir.”

“Hatırlatın da bunu Yüce Rahip’e anlatayım,” dedi Tyrion. “Aletimle dua edebiliyor olsaydım benden daha dindar bir adam bulamazdınız.” Elini salladı. “Önerinizi memnuniyetle kabul edeceğim.”

“Kızımı çağırayım, gelin.”

Kız merdivenlerin dibinde Tyrion’la buluştu. Shae’den uzundu ama annesinden kısaydı. Tyrion’ın öpebilmesi için eğildi. “Benim adım Alayaya,” dedi. Belli belirsiz annesinin aksanıyla konuşuyordu. “Gelin lordum.” Tyrion’ın elini tuttu. Önce iki kat merdiven çıktılar, ardından uzun bir koridordan geçtiler. Odalardan gülüşmeler ve zevk çığlıkları geliyordu. Tyrion’ın aleti iyice sertleşmişti. *Bu çok aşağılayıcı olabilir,* diye düşündü küçük kuleye çıkan merdivenleri tırmanan Alayaya’yı takip ederken. Tek kapı vardı. Kız kapıyı açtı,

Tyrion'ı odaya soktu ve kapıyı kapadı. Odanın içinde cibinlikli büyük bir yatak, erotik oymalarla süslenmiş uzun bir gardırop ve vitraylı dar bir pencere vardı.

"Çok güzelsin Alayaya," dedi Tyrion. "Tepeden tırnağa her yanın çok güzel. Ama benim şu anda asıl ilgilendiğim şey senin dilin."

"Lordum, çok eğitimli bir dilim olduğunu göreceksiniz. Onu ne zaman kullanmam ve ne zaman kullanmamam gerektiğini daha küçük bir kızken öğrendim."

"Bu beni memnun etti," diyerek gülümsedi Tyrion. "Peki, şimdi ne yapacağız? Bir önerin var mı?"

"Evet," dedi kız. "Lordum şu gardırobu açarsa aradığı şeyi bulacak."

Tyrion kızın elini öptü ve boş gardırobun içine girdi. Alayaya gardırobun kapısını Tyrion'ın üstüne kapadı. Gardırobun arka kısmı Tyrion'ın dokunmasıyla kaydı. Duvarın arkasındaki boşluk zifiri karanlıktı ama parmaklarının metale değdiğini hissedene kadar el yordamıyla etrafı araştırmaya devam etti. Metal merdiven basamağını eliyle kavradı, daha aşağıdaki basamağa da ayağını koydu ve inmeye başladı. Sokak seviyesinin epey altına indiğinde bir kapak açıldı. Kapağın altında toprak zeminli bir tünel vardı ve tünelin içinde elinde bir mumla Varys bekliyordu.

Varys kendisi gibi görünmüyordu. Taktığı dikenli miğferin altında çalı gibi sert, koyu renkli sakallar vardı. Üstüne kaynatılmış deri ve örme zincirden yapılmış zırh giymişti. Kemerine asılmış bir kılıcı ve hançeri bile vardı. "Chataya sizi memnun etti mi lordum?"

"Fazlasıyla," dedi Tyrion. "Bu kadına güvenebileceğimizden emin misin?"

"Oyunlarla dolu bu dünyada hiçbir şeyden emin olamam lordum ama Chataya'nın kraliçeyi sevmek için en ufak bir nedeni yok. Allar Deem'den kurtulmasını da size borçlu. Gidelim mi?" Tünelde yürümeye başladı.

Yürüyüşü bile farklı, diye düşündü Tyrion. Varys lavanta yerine şarap ve sarımsak kokuyordu. "Yeni kıyafetlerinizi çok beğendiğimi söylemeliyim," dedi yürürken.

"Yaptığım iş caddelerde bir şövalye ordusuyla dolaşmama izin vermiyor. Bu yüzden, kaleden dışarı çıkarken uygun kostümler seçiyorum. Size daha uzun hizmet edebilmek için bunu yapmalıyım."

“Deriler size yakışmış. Bir dahaki konsey toplantısına bu kıyafetle gelmelisiniz.”

“Ablanız bundan hoşlanmaz, lordum”

“Ablam iç çamaşırlarını pisletir.” Karanlıkta gülümsedi. “Buraya gelirken kraliçenin muhbirlerinden hiçbiri beni görmedi.”

“Bunu duyduğuma sevindim lordum. Ablanızın kuşlarından bazıları aynı zamanda benim kuşlarım. Kraliçenin bundan haberi yok elbette. Fark edilecek kadar dikkatsiz davrandıklarını düşünmek beni çok rahatsız eder.”

“Bir hiç yüzünden boş gardıroplara tırmanmak ve karanlık tünellerde sürünmek de *beni* çok rahatsız eder.”

“Bir hiç yüzünden değil lordum,” dedi Varys. “Burada olduğunuzu biliyorlar. Müşteri gibi davranıp Chataya’nın evine girmeye cesaret edemezler ama temkinli davranmak her zaman daha iyidir.”

“Bir genelevin altında neden gizli bir tünel olur?” diye sordu Tyrion.

“Tünel başka bir El için yaptırılmıştı. Onuru ve ahlâklı duruşu yüzünden genelevlere açıkça gidemeyen bir El için. Chataya tünelin varlığını bir sır olarak sakladı.”

“Ama sen biliyorsun.”

“Küçük kuşlar karanlık tünellerde uçuyor lordum. Dikkatli olun, basamaklar dik.”

Rhaenys Tepesi’nden üç cadde kadar uzaktaki bir ahırın içine açılan gizli kapıya vardılar. Tyrion gizli kapıyı sertçe çarpınca ahırdaki atlar kişnemeye başladı. Varys elindeki mumu söndürüp bir kirişin üstüne bıraktı. Tyrion etrafı inceliyordu. İğdiş edilmiş atın dişlerini kontrol etti. “Yaşlı,” dedi. “Ve rüzgâr beni endişelendiriyor.”

“Savaşa götürebileceğiniz bir at değil, doğru. Ama işinizi görecektir. Diğerleri de öyle.” Hadım duvarda asılı duran pelerini aldı. Yünlüydü, rengi solmuştu, eski püsküydü ve büyüktü. “İzin verir misiniz lordum?” Pelerini Tyrion’ın omuzlarına serip başlığı kafasına geçirdi. Tyrion tepeden tırnağa örtülmüştü. “İnsanlar görmeyi bekledikleri şeyleri görür.” Pelerini düzeltti. “Cücelere rastlamak çok olağan bir durum değildir, bu yüzden size bakan insanlar bir çocuk görecekler. Eski bir pelerin giyip babasının atına binmiş bir

çocuk. Babasının bazı ayak işlerini halletmeye gidiyor. Ama yine de geceleri gelmeniz daha iyi olur.”

“Bugünden sonra öyle yapmayı planlıyorum... ama şimdi Shae beni bekliyor.” Shae’i Kral Toprakları’nın en kuzeydoğu noktasında denize yakın dış duvarlı bir malikâneye yerleştirmişti ama takip edilmek korkusuyla bir kez bile ziyaretine gidememişti.

“Hangi atı alacaksınız?”

Tyrion omuz silkti. “Bu işimi görür sanırım.”

“Atı sizin için eyerleyeyim.” Varys duvardan eyer ve dizgin aldı.

Tyrion ağır pelerinin içinde rahatsızdı, huzursuzca kıpırdanıyordu. “Çok eğlenceli bir konsey toplantısını kaçırdınız. Stannis kendisini kral ilan etmiş.”

“Biliyorum.”

“Ablamı ve ağabeyimi ensest ilişki kurmakla suçluyor. Böyle bir şüpheye nasıl kapıldığını merak ediyorum doğrusu.”

“Belki bir kitap okumuştur. Piçlerin hepsinin aynı renk saçlara sahip olduğunu fark etmiştir. Tıpkı Jon Arryn ve Ned Stark gibi. Belki de birileri kulağına fısıldamıştır.” Hadım bir kahkaha attı ama bu seferki gülüşü her zamanki kıkırdamalarına benzemiyordu. Daha derin, daha gırtlaktan gelen bir ses çıkarmıştı.

“Senin gibi biri mi mesela?”

“Benden mi şüpheleniyorsunuz? Hayır ben değildim.”

“Sen olsaydın bile itiraf eder miydin?”

“Hayır. Ama bunca zamandır bildiğim bir sırrı neden şimdi paylaşayım? Bir kralı kandırmak başka iş, sazlıklardaki cırcır böceklerinden ve baca deliklerindeki kuşlardan saklanmak bambaşka. Ayrıca, piçleri herkes görebilirdi.”

“Robert’ın piçlerinden mi bahsediyorsun? Kaç piç vardı?”

“Benim bildiğim kadarıyla sekiz piçin babasıydı. Çocukların anneleri sarışındı, kızıldı, kestaneydi ama bütün bebekler kuzgunlar kadar siyahtı... Joffrey, Myrcella ve Tommen ablanızın bacaklarının arasından çıktıkları anda gerçek apaçık ortadaydı aslında.”

Tyrion başını salladı. *Kendi kocasından tek bir çocuk doğurmuş olsaydı*

şüpheler bertaraf edilebilirdi ama hayır, bu Cersei'ye göre olmazdı. "Eğer gerçeği fısıldayan siz değilseniz, kim?"

"Bir hain, şüphesiz." Varys eyerin kayışlarını sıktı.

"Serçeparmak mı?"

"Ben isim vermedim."

Hadım, Tyrion'ın ata binmesine yardım etti. "Lord Varys," dedi Tyrion eyerin üstünde otururken. "Bazen, bütün Kral Toprakları'ndaki en iyi dostum olduğunuzu düşünüyorum. Ve bazen en yaman düşmanım olduğunuzu."

"Ne tuhaf. Bende aynı şeyleri hissediyorum."

Bran

Güneşin soluk parmakları panjurların arasından odaya girmeden çok daha önce açılmıştı Bran'ın gözleri.

Kışyarı'nda hasat festivali için gelmiş konuklar vardı. Bu sabah avluda mızrakla hedef vuracaklardı. Bunu düşünmek bir zamanlar Bran'ın içini heyecanla doldururdu. Ama bu öncedendi.

Şimdi değil. Walderlar, Lord Manderly'nin maiyetinden yaverlerle birlikte mızrak kıracaktı ama Bran babasının çalışma odasında prensçilik oynayacaktı. "Dinle, belki lordluk hakkında birkaç şey öğrenirsin," demişti Üstat Luwin.

Bran prens olmayı asla istememişti. Şövalye olmayı düşlemişti her zaman: Parlak bir zırh ve dalgalanan sancaklar, mızrak ve kılıç, bacaklarının arasında bir savaş atı... Neden bütün gününü ancak yarısını anlayabildiği yaşlı adam konuşmalarını dinleyerek geçirmek zorundaydı? *Çünkü sen kırıksın,* diye hatırlattı içindeki ses. Minderli koltuğunda oturan sakat bir adam lord olabilirdi – Walderlar, lord büyükbabalarının yürüyemediğini, her yere tahtırevanla taşındığını söylemişti– ama bir şövalye olamazdı. Bran'ın görevi yaşlı adamlarla ilgilenmekti. "Sen ağabeyinin veliahtısın ve şu anda Kışyarı'ndaki tek erkek Stark'sın," demişti Sör Rodrik. Babalarının yokluğunda Kışyarı'na gelen lordları ve sancak beylerini Robb'un ağırladığını hatırlatmıştı.

Lord Wyman Manderly iki gün önce büyük bir atlı tahtırevanın içinde Beyaz Liman'dan gelmişti. Bir ata binemeyecek kadar şişmandı. Beraberinde epey kalabalık maiyetini de getirmişti: Şövalyeler, yaverler, sıradan lordlar, leydiler, müzisyenler, hatta bir jonglör. Parlak sancaklar ve rengârenk pelerinlerin pırıltısı. Bran misafirlerini babasının ulu kurtlu taş koltuğunda karşılamıştı. İlk karşılamanın ardından Sör Rodrik iyi iş çıkardığını söylemişti Bran'a. İşi bu kadarla bitseydi sorun yoktu ama görev daha yeni başlıyordu.

"Hasat festivali kusursuz bir bahane oldu," diye açıklamıştı Sör Rodrik. "Bir adam, sırf ördek yiyip şarap içmek için yüzlerce fersah yol gelmez. Sadece bizimle paylaşacak önemli meseleleri olanlar o yolculuğu göze alır."

Bran kafasının üstündeki taş tavana baktı. Robb ona çocukluk etmemesini söylerdi, bundan emindi. Ağabeyinin sesini duyar gibiydi, babasınınkini de öyle. *Kış geliyor. Ve sen artık yetişkin bir erkek sayılırsın Bran. Bir görevin var.*

Hodor gürültülü bir şekilde, gülümseyerek ve akortsuz bir melodi mırıldanarak odaya girdiğinde Bran kaderine razı olmuştu. Dev adam, Bran'ın yıkanıp temizlenmesine yardım etti. "Bugün beyaz yün takımımı giyeceğim," dedi Bran. "Ve gümüş broşumu istiyorum. Sör Rodrik bir lord gibi görünmemi ister." Bran elinden geldiği kadarıyla tek başına giyinmeyi tercih ediyordu ama bazı şeyleri yapmak –pantolonunu yukarı çekmek, çizmelerin bağcıklarını bağlamak– onu çok oyalıyordu. Hodor'un yardımıyla giyinme meselesi daha çabuk halloluyordu. Önemli olan Hodor'a bir şey yapmayı öğretmekti. Öğrendikten sonra her şeyi neredeyse kusursuzca yapabilirdi. İnsanı hayrete düşüren kuvvetine rağmen elleri zarifti. "Sen şövalye bile olabilirdin," dedi Bran. "Eğer tanrılar aklını almasaydı kudretli bir şövalye olurdun."

"Hodor?" Hodor dürüst kahverengi gözleriyle Bran'a baktı.

"Evet," dedi Bran. "Hodor." Kapıyı gösterdi.

Kapının yanındaki duvarda Bran'ı taşımak için yapılmış sepet asılıydı. Hodor kollarını geçirdiği sepetin kalın kayışlarını sıkıca göğsüne bağladı. Bran'ın yatağının kenarına gelip yere çöktü. Bran barlara tutunarak kendini yukarı kaldırdı, ölü bacaklarını sepetteki deliklerden içeri soktu.

"Hodor," dedi Hodor tekrar ayağa kalkarken. Dev seyis tek başına iki metreden uzundu. Hodor'un sırtındayken Bran'ın başı neredeyse tavana değiyordu. Kapıdan geçerken kafasını öne eğdi. Bir keresinde, Hodor taze ekmek kokusu almış ve sırtında Bran'ın olduğunu unutup mutfağa doğru *koşmuştu.* Bran'ın başı kapıya öyle kötü çarpmıştı ki Üstat Luwin dikiş atmak zorunda kalmıştı. Bu olaydan sonra Mikken, Bran'a cephanelikten sipersiz bir miğfer getirmişti ama Bran bunu çok ender kullanıyordu. Walderlar miğferi Bran'ın kafasında her gördüklerinde dalga geçiyorlardı.

Ellerini Hodor'un omuzlarına koydu ve sarmal merdivenden aşağı inmeye başladılar. Avludan kılıç, kalkan ve at sesleri gelmeye başlamıştı. Tatlı bir melodi gibiydi. *Sadece bakacağım,* diye düşündü Bran, *şöyle hızlıca bakacağım, hepsi bu.*

Beyaz Liman lordları, şövalyeleri ve askerleriyle birlikte öğlene doğru gelecekti. Avlu o zamana kadar yaverlerine aitti. Bran onlardan biri olabilmeyi o kadar çok istiyordu ki bunu düşünmek bile karnına ağrılar girmesine sebep oluyordu.

Avluya iki hedef koyulmuştu; kalın ve yüksek demir çubukların üstüne yerleştirilen kirişler kendi eksenleri etrafında dönebiliyordu. Kirişlerin bir ucunda kalkan, diğer ucunda içi toprak dolu çuvallar vardı. Kalkanlar kırmızıya ve altın rengine boyanmıştı ama üstlerindeki Lannister aslanları şekilsizdi, yaverlerin mızrak darbeleriyle çoktan yaralanmışlardı.

Bir sepet içinde avluya gelen Bran bu görüntüye daha önce şahit olmayanların bakışlarını üstüne çekmişti. Bu bakışları görmezden gelmeyi öğrenmişti artık. En azından iyi bir manzarası vardı; Hodor'un sırtındayken herkese yukarıdan bakıyordu. Walderlar'ın ata bindiğini gördü. İkizler'den getirilmiş iyi zırhları giymişlerdi. Gümüş rengi çeliğin üstünde mavi oymalar vardı. Büyük Walder'ın miğfer süsü kale şeklindeydi. Küçük Walder mavi ve gri ipek şeritler tercih etmişti. Kuzenlerin kalkanlarındaki ve pelerinlerindeki armalar da farklıydı. Küçük Walder, Freyler'in ikiz kulelerini, büyükannesinin hanedanının benekli ayısını ve annesinin hanedanının rençperini üzerinde taşıyordu; saygın Crakehall ve Darry Hanedanları. Büyük Walder'ın armaları Blackwood Hanedanı'nın ağaç ve kuzgunu, Paegesler'in birbirine dolanmış yılanlarıydı. *Soylu olmaya açlar galiba*, diye düşündü Bran, Walderlar mızraklarını alırken. Bir Stark'a ulu kurdu yeter.

Walderlar'ın alacalı gri atları hızlı, güçlü ve iyi eğitimliydi. Yan yana hedeflere saldırdılar. Her ikisi de kalkanlara temiz vuruşlar yaptı ve toprak dolu çuvallar dönüp onlara çarpmadan geri dönmeyi başardı. Küçük Walder kalkana daha güçlü vurmuştu ama Büyük Walder'ın at üstünde daha dengeli durduğunu düşündü Bran. Bu çocuklara karşı yarışmak için iki işe yaramaz bacağını birden vermeye hazırdı.

Küçük Walder kırık mızrağını attı, bir an Bran'a baktı ve dizginlerini çekti. "İşte çirkin bir at," dedi Hodor'u kastederek.

"Hodor at değil," diye karşılık Bran.

"Hodor," dedi Hodor.

Büyük Walder atını tırısa kaldırarak kuzeninin yanına geldi. “Evet, bir at kadar zeki olmadığı kesin.” Beyaz Liman’dan gelen birkaç delikanlı birbirlerini dürtüp gülmeye başladı.

“Hodor,” Kendisiyle alay edildiğinde habersiz Hodor içten bir gülümsemeyle Walderlar’a bakıyordu. “Hodor hodor?”

Küçük Walder’ın ağzı alayla yamuldu. “Gördün mü, birbirleriyle konuşuyorlar. Belki de *hodor* at dilinde ‘seni seviyorum’ demektir.”

“Çeneni kapat Frey.” Bran öfkeleniyordu.

Küçük Walder atını Hodor’a doğru sürüp hafifçe çarptı, sarsılıp geriye tökezledi. “Kapatmazsam ne olur?”

“Kurdunu üstüne salar kuzen,” diye uyardı Büyük Walder.

“Salsın bakalım. Kurt kürkünden yapılmış bir pelerin istiyorum zaten.”

“Yaz, senin o şişman kafanı kafanı koparır,” dedi Bran.

Küçük Walder çelik eldivenli yumruğunu göğüs kalkanına vurdu. “Kurdunun dişleri çelik mi, zırhımı delebilir mi?”

“Yeter!” Üstat Luwin’in sesi avludaki gök gürültüsü kadar şiddetli seslerin arasından duyuldu. Bran, üstadın konuşmaların ne kadarını duyduğunu bilemiyordu... ama işittiklerinin onu yeterince sinirlendirdiği ortadaydı. “Bütün bu tehditler anlamsız. Bu saçmalıkları daha fazla duymak istemiyorum. Siz Walderlar, İkizler’de de böyle mi davranıyorsunuz?”

“Canım isterse,” dedi hâlâ atının üstünde oturan Küçük Walder. Aşağılayıcı gözlerle üstada bakıyordu, *sen sadece bir üstatsın, bir Frey’le böyle konuşmaya cüret edemezsin,* dermiş gibi.

“Kışyarı’nda, Leydi Stark’ın hizmetindeki muhafızlarsınız ve bu şekilde davranamazsınız. Mesele nedir?” Çocuklara baktı. “Biriniz anlatacaksınız. Aksi takdirde...”

“Hodor’la alay ediyorduk,” diye itiraf etti Büyük Walder. “Prens Bran’ı üzdüysek özür dileriz. Amacımız sadece eğlenmekti.” Büyük Walder utanmayı biliyordu en azından.

Küçük Walder hâlâ hırçın görünüyordu, rahatsız olmuştu. “Ben de sadece eğleniyordum,” dedi sonunda.

Üstat Luwin’in kafasındaki kel nokta kıpkırmızı kesilmişti, Bran

görebiliyordu. Yaşlı adam daha önce hiç bu kadar sinirlenmemişti. “İyi bir lord güçsüz ve muhtaç olanı korur,” dedi Walderlar’a. “Hodor’la ilgili zalim şakalar yapmanıza hiçbir şekilde izin vermem. Beni duyuyor musunuz? Hodor iyi kalpli bir delikanlı. Sadık ve görevine bağlı. Bu sıfatları siz Walderlar için kullanamayacağım da ortada.” Üstat işaret parmağını Küçük Walder’a salladı. “Ve sen, tanrı korusundan ve kurtlardan uzak duracaksın. Aksi halde hesabını sorarım.” Topuklarının üstünde döndü, birkaç adım yürüdü, arkasına baktı. “Bran, Lord Wyman bekliyor.”

“Hodor, Üstat Luwin’i takip et,” dedi Bran.

“Hodor,” dedi Hodor. Uzun adımları, üstadın öfkeyle hareket eden bacaklarını Büyük Kule’nin merdivenlerinde yakaladı. Üstat Luwin kapıyı açtı. Bran, Hodor’un boynuna sarılıp kafasını eğdi.

“Walderlar...” diye başladı.

“Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum, bitti.” Üstat Luwin bitkin ve bezmiş görünüyordu. “Hodor’u savunmakta haklıydın ama orada olmaman gerekiyordu. Sör Rodrik ve Lord Wyman seni beklerken kahvaltılarını ettiler bile. Küçük bir çocukmuşsun gibi her seferinde gelip ben mi almalıyım seni?”

“Hayır,” dedi Bran. Utanmıştı. “Özür dilerim. Ben sadece...”

“Ne istediğini biliyorum,” dedi Üstat Luwin daha yumuşak bir sesle. “Keşke mümkün olsaydı Bran. Toplantıdan önce sormak istediğin bir şey var mı?”

“Savaş hakkında konuşacak mıyız?”

“Sen hiçbir şey hakkında konuşmayacaksın.” Üstadın sesi yine keskinleşmişti. “Hâlâ sekiz yaşında bir çocuksun...”

“Neredeyse dokuz!” diye itiraz etti Bran.

“Sekiz,” diye tekrar etti Luwin sertçe. “Lord Wyman ya da Sör Rodrik sana bir şey sormadığı sürece konuşma. Sadece nezaket cümleleri kur.”

Bran başıyla onayladı. “Bunu unutmayacağım.”

“Frey oğlanlarıyla aranda geçenleri Sör Rodrik’e anlatmayacağım.”

“Teşekkür ederim.”

Bran’ı ahşap masanın başındaki kadife döşemeli meşe sandalyeye oturttular. Eskiden bu sandalyede babası otururdu. Sör Rodrik, Bran’ın sağında. Üstat Luwin ise solunda yer aldı. Konuşulanları not alacak olan üstadın önü mürekkep

hokkaları, tüy kalemler ve parşömenlerle doluydu. Bran geç kaldığı için Lord Wyman'dan özür diledi.

"Prensler asla geç kalmaz," dedi Beyaz Liman Lordu dostça bir sesle. "Prenslerden önce gelenler erken gelmiştir, hepsi bu." Wyman Manderly kahkaha attı. Adamın neden ata binemediği apaçık ortadaydı; bütün atlardan daha ağır görünüyordu. Geniş olduğu kadar gevezeydi. Beyaz Liman'a atadığı yeni gümrük memurlarının onaylanmasını isteyerek konuşmaya başladı. Eski memurlar, yeni Kuzey Kralı'na ödenmesi gereken gümüşleri Kral Toprakları'nı desteklemek amacıyla kaçırıyordu. "Kral Robb'un kendi adına bastırılmış bir sikkesi olmalı," diye ekledi. "Ve bu sikkeleri basacak darphane Beyaz Liman'da kurulmalı." Bu konunun bütün sorumluluğunun, kral uygun görürse, kendisine verilmesini önerdikten sonra limanı nasıl kuvvetlendirdiğini anlatmaya koyuldu. Yapılan her işe ait maddi bedeli ince ince detaylandırdı.

Darphaneye ek olarak Kral Robb için bir savaş donanması kurulması gerektiğini söyledi. "Yüzyıllardır denizde kuvvetli değiliz. Yangın Brandon babasına ait gemileri ateşe verdiğinden beri. Bana gerekli altın sikkeleri verin ve bir yıl içinde Ejderha Kayası'yla Kral Toprakları'na aynı anda çıkarma yapabilecek bir donanma kurayım."

Savaş gemileri Bran'ı heyecanlandırmıştı. Kimse onun ne düşündüğünü sormuyordu ama Bran'a göre Lord Wyman'ın fikri harikaydı. Gemileri şimdiden görebiliyordu. Sakat bir adamın bir savaş gemisi kumandanı olup olamayacağını merak etti. Sör Rodrik lordun önerisini Kral Robb'a ileteceğini söylemekle yetindi. Üstat Luwin önündeki parşömene bir şeyler karalıyordu.

Öğlen vakti gelip geçti. Üstat Luwin, Tıfıl Tym'i mutfağa yolladı. Peynir, yulaf ekmeği ve tavuktan oluşan yemeklerini çalışma odasında yediler. Lord Wyman tavuğu şişman parmaklarıyla koparırken kuzeni Leydi Hornwood'la ilgili iltifat dolu cümleler kurdu. "Bir Manderly olarak doğdu biliyorsunuz. Belki yası bittikten sonra tekrar bir Manderly olmak ister, ha?" Tavuk kanadından bir ısırık alıp genişçe gülümsedi. "Ben de sekiz yıldır dulum. Yeniden evlenmemin zamanı geldi de geçiyor, öyle değil mi lordlarım? İnsan kendini yalnız hissediyor." Elindeki kemikleri atıp tavuğun buduna uzandı. "Leydi daha genç biriyle evlenmek isterse oğlum Wendel de bekâr. Şu anda güneyde Leydi

Catelyn'i koruyor. Döndüğünde bir kadın almak isteyeceğinden eminim. Cesur ve neşeli bir delikanlıdır. Leydiye tekrar gülmeyi öğretebilir, ha?" Çenesinden aşağı damlayan yağları tuniğinin koluyla sildi.

Bran avludan gelen kılıç seslerini duyuyordu. Evlilikler onun umrunda değildi. *Keşke ben de avluda olabilseydim.*

Lord Wyman masanın temizlenmesini bekledikten sonra Lord Tywin'den aldığı mektuptan bahsetti. Büyük oğlu Sör Wylis, Yeşil Çatal'daki mücadelede Lord Tywin tarafından esir alınmıştı. "Oğlumu fidyesiz iade etmeyi öneriyor ve bunun karşılığında ordumu Majesteleri'nin emrinden çekip savaşta yer almayacağıma dair yemin etmemi istiyor."

"Bu teklifi reddedeceksiniz elbette," dedi Sör Rodrik.

"Bu konuda endişeniz olmasın," diye karşılık verdi Lord Wyman. "Kral Robb'un Wyman Manderly'den daha sadık bir hizmetkârı yoktur. Öte yandan, oğlumun Harrenhal'da mecbur olduğundan fazla kalıp çürümesini izlemek de istemem. Orası hastalıklı bir yer. Lanetli olduğu söylenir. Böyle hikâyeleri yutacak bir adam değilim ama oranın uğursuz olduğu da ortada. Janos Slynt'in başına gelenlere bakın. Kraliçe tarafından Harrenhal Lordu ilan ediliyor, kraliçenin kardeşi tarafından devriliyor. Sur'a postalandığını söylüyorlar. Vakit geç olmadan esir değiş tokuşu yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Oğlum Wylis savaşı bir hücreden izlemek istemez. Cesurdur ve bir köpek kadar acımasızdır."

Toplantının sonlarına doğru Bran'ın vücudu bütün gün aynı sandalyede oturmaktan tutulmuştu. Aynı akşam Bran akşam yemeğini yerken başka bir ziyaretçinin Kışyarı'na gelişini haber veren boru duyuldu. Leydi Donella Hornwood beraberinde kalabalık bir maiyet getirmemişti; sadece kendisi ve turuncu kıyafetlerinde geyik başı arması olan altı yorgun ve silahlı adam. Leydi iyi dileklerini sunmak için Bran'ın huzuruna çıktığında, "Kayıplarınız için çok üzgünüz leydim," dedi Bran. Lord Hornwood, Yeşil Çatal'daki mücadelede öldürülmüştü ve tek oğlu Fısıldayan Orman'da katledilmişti. "Kışyarı bunları unutmayacak."

"Bunu bilmek güzel," dedi leydi. Solgun yüzünün her çizgisi acıyla kazınmış gibiydi. "Çok bitkinim lordum. Biraz dinlememe müsaade edersiniz müteşekkir

olurum.”

“Elbette,” dedi Sör Rodrik. “Yarın konuşmak için bolca vaktimiz olacak.”

Gün doğduğunda sabahın büyük bir bölümünü tahıllardan, sebzelerden ve tuzlu etlerden bahsederek geçirdiler. Hisar’daki üstatlardan sonbahar haberi geldiğinden beri her hasatın bir kısmı kış için saklanıyordu... ama görünüşe göre ne kadarının saklanacağına karar vermek için saatlerce konuşmak gerekiyordu. Leydi Hornwood hasatın beşte birini ayırıyordu. Üstat Luwin’in tavsiyesiyle dörtte bire çıkaracağına söz verdi.

“Bolton’ın piçi Dehşet Kale’sinde adam topluyor,” diye uyardı leydi. “Topladığı adamları İkizler’de savaşan babasının ordusuna katmasını umut ediyorum. Kendisine niyetini sordum ama bir Bolton’ın bir kadın tarafından sorgulanamayacağını söyledi bana. Bir piç olduğunu ve aslında Bolton soyadını taşımadığını unutmuş olmalı.”

“Bildiğim kadarıyla Lord Bolton çocuğu asla kabul etmedi,” dedi Sör Rodrik. “İtiraf etmeliyim ki delikanlıyı tanımıyorum.”

“Çok az insan tanır,” diye karşılık verdi leydi. “İki yıl öncesine kadar annesiyle yaşıyordu, Domeric ölene ve Bolton’ı veliahtsız bırakana dek. Lord Bolton bu kaybın ardından piçini Dehşet Kalesi’ne getirdi. Doğuştan sinsi bir oğlan ve en az kendisi kadar zalim bir hizmetkârı var. Adama Leş lakabını takmışlar. Söylendiğine göre hiç yıkanmıyormuş. Piçle birlikte sürekli ava çıkıyorlarmış ama avladıkları şey geyik değilmiş. İnanmaya korkacağım hikâyeler duyuyorum, bir Bolton için bile korkunç sayılacak şeyler. Kocam ve oğlum öldü, bu piç de gözlerini arazilerime dikti.”

Bran leydiye yüz silahlı asker vermeyi isterdi ama Sör Rodrik, “Bakmakla yetinir, aksi takdirde çok zalim bir karşılık alır. Güvende olacaksınız leydim... ama yasınız bittiğinde tekrar evlenmeyi düşünebilirsiniz belki.”

“Doğurganlık yıllarım geçti ve güzelliğim çoktan kayboldu,” dedi leydi yorgun bir gülümsemeyle. “Buna rağmen etrafımda avcı gibi dolaşan pek çok adam var, genç kızlığımda olduğundan daha fazla...”

“Taliplere sıcak bakmıyor musunuz?” diye sordu Üstat Luwin.

“Majesteleri emrederse tekrar evlenirim,” diye cevap verdi Leydi Hornwood. “Ama Mors Kargayemi babamdan daha yaşlı, sarhoş bir adam. Soylu kuzenim

Manderly'ye gelince, korkarım lordumun yatağı onun heybeti için yeterince geniş değil ve ben de onun yanında yatamayacak kadar ufak ve kırılganım."

Bran, bir adamla bir kadın aynı yatakta yattığında, adam kadının üstünde uyur diye biliyordu. Lord Manderly'nin altında yatmak devrilmiş bir atın altında yatmak gibi olurdu. Sör Rodrik dul leydiye gülümsedi. "Başka talipleriniz de olacak leydim. Size uygun eş adayları bulmalıyız."

"Çok uzaklarda aramamıza gerek yoktur belki."

Leydi salondan ayrıldıktan sonra Üstat Luwin güldü. "Sör Rodrik, bana sorarsanız leydinin size ilgisi var."

Sör Rodrik boğazını temizledi, rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Çok üzgündü," dedi Bran.

Sör Rodrik başıyla onayladı. "Üzgün ve kırılgan. Yaşına uygun davranan mütevazı birisi ama ağabeyinin diyarı için bir tehlike."

"Leydi mi?" dedi Bran şaşkınlıkla.

Üstat Luwin cevapladı. "Bir veliahtı yok. Hornwood topraklarında hak iddia eden pek çok insan çıkacaktır. Tallhartlar, Flintler, Karstarklar... Homwood Hanedanı'yla kadın soyundan bağı olan herkes. Lord Harys'in piçi, Derinorman Kalesi'nde Gloverlar'ın himayesinde. Bildiğim kadarıyla Dehşet Kalesi'nin bir talebi yok ama araziler yan yana ve Roose Bolton böyle bir fırsatı görmezden gelecek adam değil."

Sör Rodrik sakallarını sıvazladı. "Her halükârda leydi için uygun bir eş bulmak gerek."

"Neden onunla *siz* evlenmiyorsunuz?" diye sordu Bran. "Onun uygun ve mütevazı olduğunu söylediniz. Hem, Beth'in de bir annesi olur."

Yaşlı şövalye elini Bran'ın omzuna koydu. "İyi niyetli bir düşünce prensim ama ben sadece bir şövalyeyim ve çok yaşlıyım. Onun arazilerine ancak birkaç yıl göz kulak olabilirim. Ben öldüğümde leydi yine bugünkü durumuna düşer. Beth de zor durumda kalır."

"Lord Hornwood'un piçinin veliaht olmasına izin verin o halde," dedi Bran üvey ağabeyi Jon'u düşünerek.

"Bu, Gloverlar'ı ve Lord Hornwood'un ruhunu memnun edebilir belki ama Leydi Homwood bundan hoşlanmaz. Oğlan onun kanından değil."

“Yine de,” dedi Üstat Luwin, “olmayacak şey değil. Leydi Hornwood, kendisinin de söylediği gibi çocuk doğurma yıllarını geçti. Veliaht piç olmayacaksa kim olacak?”

“Müsaadenizi isteyebilir miyim?” Bran, yaverlerin avludan gelen seslerini duyuyordu. Kılıç talimi yapıyorlardı, çelik çeliğe çarpıyordu.

“Nasıl isterseniz prensim,” dedi Sör Rodrik. “İyi iş çıkardınız.” Bran’ın yüzü kızardı. Lord olmak korktuğu kadar sıkıcı değildi. Leydi Hornwood’la yapılan toplantı, Lord Manderly ile yapılandan çok daha kısa sürmüştü. Hava hâlâ aydınlıktı. Gidip Yaz’ı görebilirdi. Üstat Luwin ve Sör Rodrik izin verirse her gün birkaç saatini kurduyla geçirmekten hoşlanıyordu.

Hodor tanrı korusuna adım attığı anda Yaz, bir meşe ağacının altından fırladı; kurt sanki onların geleceğini biliyordu. Bran çalıların arasından onları izleyen güçlü siyah şekli de görmüştü. “Tüylü,” diye seslendi. “Buraya gel Tüylüköpek, bana gel.” Ama Rickon’un kurdu bir anda ortadan kayboldu.

Hodor, Bran’ın en çok sevdiği yeri biliyordu. Onu, bir zamanlar Lord Eddard’ın diz çöküp dua ettiği büvet ağacının dallarıyla gölgelenen gölün kenarına götürdü. Küçük dalgalar büvet ağacının sudaki yansımasını dans ettiriyordu. Bran bir an için bu yanılsamayı hayretle izledi.

Sonra gölün içinden büyük bir gürültüyle Osha çıktı. Hareket o kadar aniydi ki Yaz bile hırlayarak bir adım geriledi. Hodor dehşetle, *“Hodor, Hodor,”* diye çığlık atarak geri zıpladı, Bran omzunu hafifçe okşayıp sakinleştirene kadar bağırdı. Bran, “Nasıl yüzebiliyorsun?” diye sordu Osha’ya. “Soğuk değil mi?”

“Ben bebekken buz emiyordum evlat. Soğuğu severim.” Osha kayalara doğru yüzdü ve üstünden sular akarak gölden çıktı. Çıplaktı, soğuktan tüyleri ürpermişti. Yaz, kadının yanına gidip koklamaya başladı. “Dibe dokunmak istedim.”

“Gölün dibi olduğunu bilmiyordum.”

“Belki de yoktur,” dedi kadın, sırıttı. “Neye bakıyorsun evlat? Daha önce bir kadın görmedin mi?”

“Gördüm.” Bran yüzlerce kez kız kardeşleriyle birlikte banyo yapmıştı ve sıcak sularda yıkanan hizmetçi kadınları izlemişti ama Osha onlardan farklı görünüyordu. Yumuşak ve kıvrımlı değil, köşeli ve sertti. Bacakları kaslıydı,

göğüsleri iki boş kese gibiydi. “Çok yara izin var.”

“Her biri büyük zorluklarla kazanıldı.” Yerden aldığı kahverengi elbisesinin üstündeki yaprakları silkeledi. Elbiseyi başından geçirdi.

“Devlerle dövüşürken mi?” Osha, Sur’un ötesinde hâlâ devler olduğunu söylemişti. *Belki bir gün ben de bir dev görürüm.*

“İnsanlarla dövüşürken.” Bir ip parçasını kemer niyetine beline bağladı. “Çoğunlukla kara kargalarla. Hatta içlerinden birini öldürmüştüm,” dedi saçlarını silkelerken. Kışyarı’na geldiğinden beri saçları uzamıştı, artık kulaklarının altına kadar iniyordu. Bir zamanlar Kurt Ormanı’nda Bran’ı soyup öldürmeye çalışan kadından daha yumuşaktı şimdi. “Bugün mutfakta sen ve Freyler hakkında bir şeyler duydum. Mutfaktakiler konuşuyordu.”

“Kim konuşuyordu? Ne dediler?”

Osha sırttı. “Bir devle alay etmenin ne kadar aptalca olduğunu söylüyorlardı. Devi koruyan kişinin sakat bir çocuk olması da dünyanın tuhaf bir yer olduğunun kanıtıymış.”

“Hodor kendisiyle dalga geçildiğinin farkında değildi,” dedi Bran. “Olsaydı da kavga etmezdi.” Çok küçükken, annesi ve Rahibe Mordane’le birlikte pazar yerine gittikleri günü hatırladı. Aldıkları şeyleri taşıması için Hodor’u da pazara götürmüşlerdi. Hodor ortadan kaybolmuştu. Daha sonra onu bir sokak arasında bir grup çocuk tarafından sopalarla itilip kakılırken bulmuşlardı. *“Hodor!”* diye çığlıklar atıyor, sopalardan kaçmaya çalışıyor, yüzünü elleriyle örtüyordu ama işkencecilerine en ufak bir karşılık vermiyordu. “Rahip Chayle, Hodor’un zarif bir ruhu olduğunu söyler.”

“Evet,” dedi Osha. “Ama isterse bir adamın boynunu büküp koparacak kadar güçlü elleri de var. Neyse, şu Walder’a karşı dikkatli olmalı. Sen de öyle. Küçük diye çağırdıkları aslında büyük olan değil mi? Bence doğru bir sıfat almış. Cüssesi büyük, kalbi küçük ve kemiklerine kadar zalim.”

“Bana zarar vermeye cesaret edemez. Ne söylerse söylesin Yaz’dan deli gibi korkuyor.”

“Öyleyse göründüğü kadar aptal değil.” Osha ulu kurtların yanında hep temkinliydi. Ormandaki o gün, Yaz ve Boz Rüzgâr, iki yabanılı kanlı parçalara ayırmışlardı. “Belki de aptaldır ve aptallığı daha büyük bela anlamına gelir.”

Saçlarını bağladı. “Şu kurt rüyalarını görüyor musun hâlâ?”

“Hayır.” Rüyalar hakkında konuşmayı istemiyordu.

“Bir prens daha iyi yalan söylemeli.” Osha güldü. “Tamam, senin rüyaların seni ilgilendirir. Benim işim mutfakta. Gage tahta kaşığını sallaya sallaya bağırmaya başlamadan gitsem iyi olur. Müsaadenizle prensim.”

Kurt rüyalarından hiç bahsetmemeliydi, diye düşündü. Hodor, Bran’ı sırtına aldı ve odasına çıkan merdivenlere götürdü. Bran direnebildiği kadar direndi ama sonunda her zaman olduğu gibi uyku galip geldi. O gece rüyasında büvet ağacını gördü. Ağaç, derin kırmızı gözleriyle Bran’ı izliyor, büyük ve çarpık ağzının içine çağırıyordu onu. Üç gözlü karga kanatlarını çırparak ağacın kemik rengi dallarının arasından geldi ve bir kılıçtan daha keskin sesiyle çığlıklar atarak Bran’ın yüzünü gagalamaya başladı.

Boruların sesi Bran’ı uykusundan uyandırdı. Bran rüyanın devamını görmediğine şükrederek kendini yatağın diğer yanına doğru itti. Atların sesini ve şiddetli bağrışmaları duyabiliyordu. *Yeni ziyaretçiler gelmiş ve seslerinden anlaşılıyor ki sarhoşlar,* diye düşündü. Barlara tutunarak yatağından kalkıp pencere sekisine oturdu. Sancaktaki zincire vurulmuş deve bakılırsa gelenler Son Nehir’in ötesindeki kuzey topraklarında yaşayan Umberler’di.

Ertesi gün Umberler’den ikisi kabul salonuna geldi. Saçları ve sakalları en az giydikleri beyaz ayı postları kadar ak olan yaşlı adamlar, İri Jon’un amcalarıydı. Bir zamanlar bir karga, Mors’un öldüğünü sanıp adamın gözünü oymuştu. O gözünün yerinde ejderha camı vardı şimdi. Yaşlı Dadı’nın anlattığı hikâyeye göre Mors yumruğunun içine aldığı karganın başını ısırarak kopartmıştı. Bu olaydan sonra adı Kargayemi kalmıştı. Yaşlı Dadı, Mors’un kardeşi Hother’e neden Fahişefelaketi dendiğini hiç anlatmamıştı...

Masaya yeni oturmuşlardı ki Mors, Leydi Hornwood’la evlenmek için rızalarını istedi. “İri John, Genç Kurt’un sağ eli. Leydinin topraklarını bir Umber’den daha iyi koruyabilecek kimse var mı? Benden daha iyi bir Umber?”

“Leydi Donella hâlâ yas tutuyor,” dedi Üstat Luwin.

“Kürkümün altında yasını hemen geçirecek bir ilaç var,” diye karşılık verdi Mors, kahkaha attı. Sör Rodrik adama nazikçe teşekkür ederek konuyu leydiyle ve kralla konuşacağını söyledi.

Hother donanma istedi. “Yabanıllar kuzeyden akın akın geliyor. Daha önce hiç görmediğim kadar çoklar. Fok Körfezi’ni küçük sandallarla geçip kıyılarımıza çıkıyorlar. Doğugözcüsü’ndeki kargaların sayısı onları durduramayacak kadar az. Yabanıllar sansarlar kadar hızlı hareket ediyor. Dargemilere ve onları yüzdürecek güçlü adamlara ihtiyacımız var. Adamlarımızın çoğu İri Jon’la birlikte gitti. Hasadımızın yarısı orak sallayacak adamımız olmadığı için tohuma kaçtı.”

Sör Rodrik sakallarını çekiştirdi. “Uzun çamlar ve yaşlı meşe ağaçlarıyla dolu ormanlarınız var. Lord Manderly de pek çok gemi ustasına ve denizciye sahip. İkiniz birleşirseniz kıyılarınızı koruyacak sayıda dargemi inşa edebilirsiniz.”

“Manderly?” Mors Umber homurdandı. “Titreyen yağ tulumundan mı bahsediyorsunuz? Ona kendi adamları bile Lord Bofa Balığı diyor. Göbeğine bir kılıç saplasanız içinden binlerce bofa çıkar.”

“Evet, şişman,” diye kabul etti Sör Rodrik, “ama aptal değil. Onunla iş birliği yapacaksınız. Yapmazsanız kralımız sebeplerini öğrenir.” Ve Umberler, Bran’ı hayrete düşüren bir uysallıkla emri yerine getireceklerini söylediler. Biraz homurdanmakla yetinmişlerdi.

Onlar kabul salonundayken Derinorman Kalesi’nden Gloverlar ve Torrhen Kalesi’nden Tallhartlar gelmişti. Galbart ve Robett Glover; Derinorman Kalesi’ni, Robett’in karısının yönetimine bırakmıştı ama Kışyarı’na gelen, leydinin kendisi değil kâhyasıydı. “Leydim burada olamadığı için sizlerden özür diliyor. Bebekleri böyle bir yolculuğu kaldıramayacak kadar küçük, onları bırakamadı.” Bran kısa bir zaman sonra Derinorman Kalesi’ni yöneten kişinin leydi değil kâhya olduğunu anlamıştı. Adam hasatın sadece onda birini kış için saklanacağını söylüyordu. Bir falcıyla konuşmuştu. Falcı soğuk bastırmadan önce çok verimli yaz havalarının olacağı müjdesini vermişti. Üstat Luwin’in falcılar hakkında kuracağı çok renkli cümleleri vardı. Sör Rodrik hasatın beşte birinin saklanmasını emretti ve adamı Lord Hornwood’un piçi Larence *Kar*’la ilgili sorguya çekti. Kuzeyde soylu lordların piçlerine Kar soyadı verilirdi. Çocuk on iki yaşındaydı, kâhyanın söylediğine bakılırsa akıllı ve cesurdu.

“Piçle ilgili fikrin hayata geçebilir Bran,” dedi Üstat Luwin. “Bir gün çok iyi

bir Kışyarı Lordu olacaksın, bundan eminim.”

“Hayır olmayacağım.” Bran lord olamayacağını biliyordu, tıpkı şövalye olamayacağını bildiği gibi. “Robb bir Frey kızıyla evlenecek. Siz söylemiştiniz. Walderlar da aynı şeyi söylüyor. Oğulları olacak ve Robb’dan sonra lordluk onlara kalacak, bana değil.”

“Bu doğru olabilir Bran,” dedi Sör Rodrik. “Ama ben üç kez evlendim ve karılarım bana sadece kız evlat verdi. Şimdi yalnızca Beth var. Erkek kardeşim Martyn’in dört güçlü oğlu oldu ama sadece Jory bir erkek olabilecek kadar uzun yaşadı. Jory katledildiğinde Martyn’in soyu bitti. Yarınlardan bahsederken kesin cümleler kuramıyoruz.”

Ertesi gün sıra Leobald Tallhart’taydı. Havalardan, halkın akılsızlığından ve yeğeninin savaşa girmek için ne kadar hevesli olduğundan bahsetti. “Benfred kendi mızraklı birliğini kurdu. Hepsi delikanlı, hiçbiri on dokuz yaşından büyük değil. Herkes onun da genç bir kurt olduğunu düşünüyor. Onlara sadece genç tavşanlar olduklarını söylediğimde bana güldüler. Şimdi kendilerine Vahşi Tavşanlar diyorlar ve mızraklarının ucuna bağladıkları tavşan kürkleriyle kasabada at sürüp kahramanlık şarkıları söylüyorlar.”

Bran bunun kulağa harika geldiğini düşündü. Babası Sör Helman’la birlikte sık sık Kışyarı’na gelen pervasız ve gürültücü Benfred Tallhart’ı hatırladı. Delikanlı, Robb ve Theon Greyjoy’un arkadaşıydı. Ama duyduğu şeylerin Sör Rodrik’i memnun etmediği çok açıktı. “Eğer kralımızın daha fazla adama ihtiyacı olursa gereken emri verir,” dedi. “Yeğeninize Torrhen Kalesi’nde kalmasını söyleyin, babasının emri de buydu.”

“Söyleyeceğim sör,” dedi Leobald ve ardından Leydi Hornwood konusunu açtı. Zavallı kadının arazilerini koruyacak bir kocası ya da oğlu yoktu. Kendi karısı da bir Hornwood’du, merhum Lord Halys’in kız kardeşiydi. “Boş bir ev çok hüzünlüdür. Küçük oğlumu Leydi Donella’nın himayesine gönderebileceğimi düşündüm, onu kendi evladı gibi yetiştirebilir. Beren on yaşına basmak üzere, çok tatlı bir çocuk ve leydinin öz yeğeni. Leydiyi neşelendireceğinden eminim, hatta Hornwood soyadını bile alabilir...”

“Eğer vâris olarak seçilirse...” diye cümlesine başladı Üstat Luwin.

“...soy devam eder,” diyerek cümleyi Leobald tamamladı.

Bran ne cevap vereceğini biliyordu. “Fikirleriniz için teşekkür ederiz lordum,” dedi Sör Rodrik’in konuşmasına fırsat vermeden. “Konuyu ağabeyim Robb’a ve Leydi Hornwood’a anlatacağız.”

Leobald, Bran’ın konuşmasına şaşırmış gibi görünüyordu. “Minnettarım prensim,” dedi. Ama Bran, adamın sulu mavi gözlerindeki acımayı görebiliyordu. Bu sakatın *onun* oğlu olmadığına sevinen bir pırıltı bile vardı o gözlerde. Bir an için adamdan nefret etti.

Üstat Luwin adamı Bran’dan fazla sevmiş gibiydi. “Beren Tallhart aradığımız cevap olabilir,” dedi Leobald salondan ayrılığında. “Kan bağı sayesinde yarı Hornwood zaten. Eğer amcasının soyadını alırsa...”

“...küçük bir çocuk olduğu gerçeği değişmez,” dedi Sör Rodrik. “Leydinin arazileri için Mors Umber ve Roose Bolton’ın piçi gibilerden gelecek baskıyı unutmamalıyız. Bu konuyu çok detaylı düşünmek zorundayız. Meseleyi Robb’un önüne koymadan önce ona en iyi tavsiyeyi verecek durumda olmamız gerek.”

“Konu sadece şartlara göre davranmayı da gerektirebilir,” dedi Üstat Luwin. “Nehir topraklarında arazi sahibi olan ve Leydi Hornwood’la evlenmesi aynı zamanda güç birliği anlamına gelen bir lord. Üç Dişli Mızrak lordlarından biri. Bir Blackwood ya da Frey.”

“Leydi Hornwood bizim Freyler’imizden birini alabilir,” dedi Bran. “Eğer isterse ikisini birden alabilir.”

“Nazik davranmıyorsunuz prensim,” dedi Sör Rodrik.

Walderlar da nazik değil. Bran surat asıp masaya baktı ve hiçbir şey söylemedi.

İlerleyen günlerde diğer soylu hanedanlardan gelen kuzgunlar birbirini kovaladı, özür bildiren mektuplar taşıyorlardı. Dehşet Kalesi’nin piçi onlara katılamayacaktı. Mormontlar ve Karstarklar Robb’la birlikte güneydeydi. Leydi Flint hamileydi. Dulkadın Gözcüsü’nde salgın hastalık vardı. Sonunda, Stark Hanedanı’na bağlı bütün büyük soylar, yıllardır sazlıklarının dışına adım atmayan adalı Howland Reed’den ve kaleleri Kışyarı’na sadece yarım gün uzakta olan Cerwynler’den haber aldılar. Lord Cerwyn, Lannisterlar tarafından esir tutuluyordu ama on dört yaşındaki oğlu güneşli bir sabah iki düzine

mızrakçıyla birlikte geldi. Kale kapısından içeri girdiklerinde Bran avluda Dansçı'ya biniyordu. Gelenleri karşılamak için atını kapıya sürdü. Cley Cerwyn, Bran ve ağabeylerinin arkadaşıydı.

"İyi sabahlar Bran," diye seslendi Cley neşeyle. "Yoksa sana Prens Bran mı demeliyim?"

"Nasıl istersen."

Cley güldü. "Neden olmasın? Bugünlerde herkes ya kral ya da prens. Stannis'in mektubu Kışyarı'na da geldi mi?"

"Stannis? Bilmiyorum."

"O da kral olmuş," diye açıkladı Cley. "Kraliçe Cersei'nin öz kardeşiyle yattığını söylüyor. Yani Joffrey piçmiş."

"Zelil Joffrey," diye homurdandı Cerwyn şövalyelerinden biri. "Babası Kral Katili olan bir çocuğun inançsız olmasına şaşmamak gerek."

"Evet," dedi başka biri. "Tanrılar ensestten nefret eder. Targaryenlar'ı nasıl yok ettiklerine baksanıza."

Bran bir an için nefes alamadığını hissetti. Dev gibi bir el göğsüne bastırıyordu. Düşüyor gibi oldu ve Dansçı'nın dizginlerine umutsuzca tutundu.

Dehşeti yüzünden okunuyor olmalıydı. "Bran?" diye seslendi Cley Cerwyn. "Bran iyi misin? Bir kral daha işte, hepsi bu."

"Robb onu da yenecek." Dansçı'yı çevirip ahırlara doğru gitmeye başladı. Cley'in soru soran gözlerle onu izlediğini biliyordu. Bütün kanı kulaklarına hücum etmişti, kulakları çınlıyordu ve eyerine sıkı sıkı bağlanmış olmasa düşerdi.

O gece rüyasız bir uyku için babasının tanrılarına yalvardı. Tanrılar yakarışlarını duymamış olmalıydı ya da Bran'la alay ediyorlardı çünkü Bran o güne kadar gördüğü bütün kurt rüyalarından beter bir kâbus gördü.

"Uç ya da öl!" diye bağırdı üç gözlü karga. Bran ağladı, yalvardı ama kargada hiç merhamet yoktu. Önce Bran'ın sağ gözünü çıkardı, sonra sol. Bran karanlıkta kör kaldığında alnını gagalamaya başladı. Gagasının korkunç keskinlikteki ucu Bran'ın kafatasını deliyordu. Ciğerlerinin patlayacağını hissedene kadar çığlık attı. Başı bir baltayla yarılmışçasına acıyordu ama karga kafatasının içinden beyin parçaları ve kemik kırıntıları çıkararak gagasını geri

çektiğinde Bran tekrar görebiliyordu. Gördüğü şey korkuyla soluksuz kalmasına sebep oldu. Millerce yükseklikteki kuleye tırmanıyordu ve parmakları tutunduğu taşlardan kayıyordu, tırnakları taşı tırmalıyordu, işe yaramaz ölü bacakları onu aşağı çekiyordu. *"Yardım et!"* diye bağırdı. Gökyüzünde beliren altın adam onu kolundan yakalayıp yukarı çekti. Altın adam, Bran'ı boşluğa iterken, "Aşk uğruna yaptığım şeyler," diye mırıldanıyordu.

Tyrion

“Gençliğimdeki gibi iyi uyuyamıyorum artık,” dedi Yüce Üstat Pycelle, şafak vakti gerçekleşen toplantı için özür dilermiş gibi. “Hava aydınlanmadan uyanıyorum. Huzursuzca yatakta uzanıyorum ve halledilmemiş işler için endişelenip duruyorum,” diye devam etti. Gerçi ağır göz kapakları yüzünden sürekli uyuyormuş gibi görünüyordu.

Kuşluğun altındaki esintili odadaydılar. Pycelle sıkıcı ilmi konuşmasını sürdürürken hizmetçisi kaynamış yumurta, erik ve yulaf lapası servis ediyordu. “Bu zor günlerde karnını doyuramayan pek çok insan var. Bu yüzden soframı mütevazı tutmamın uygun olacağını düşünüyorum.”

“Takdire şayan bir düşünce,” dedi Tyrion. İri kahverengi yumurtanın kabuğunu kırarken üstadın yaşlılık lekeleriyle dolu kel kafasını düşünüyordu. “Benim bakış açım sizinkinden biraz farklı. Eğer yiyecek bir şey varsa yerim çünkü yarın olmayabilir.” Gülümsedi. “Söyleyin üstat, kuzgunlarınız da sizin kadar erken mi uyanır?”

Pycelle göğsüne kadar inen kar beyazı sakallarını sıvazladı. “Elbette öyle. Yemeğimiz bittikten sonra mürekkep ve tüy kalem getirteyim mi?”

“Gerek yok.” Tyrion mektupları yulaf lapasının yanına koydu. İkiz parşömenler sıkıca yuvarlanmış, uçları mühürlenmişti. “Hizmetçi kızı gönderin de rahat konuşalım.”

“Bizi yalnız bırak çocuğum,” diye emretti Pycelle. Hizmetçi kız aceleyle odadan çıktı. “Bu mektuplar, şimdi..

“Dorne Prensi Doran Martell için yazıldı.” Tyrion yumurtasının kırık kabuğunu soyup bir ısırık aldı, tuz lazımdı. “İki nüsha halinde tek mektup. En hızlı kuşlarınızı gönderin. Mesele çok önemli.”

“Kahvaltımız biter bitmez kuzgunları salarım.”

“Şimdi salın. Kahvaltımız bekleyebilir ama diyar beklemez. Lord Renly’nin ordusu Gülyolu’nda ve Stannis’in Ejderha Kayası’ndan ne zaman yelken açacağını kimse bilemez.”

Pycelle gözlerini kırpıştırdı. “Eğer lordum böyle istiyorsa...”

“Böyle istiyor.”

“Ben hizmet etmek için buradayım.” Üstat sandalyesinden ağır ağır kalktı. Boynundaki zincir yumuşak metalik sesler çıkarıyordu. Ağır bir takıydı, bir düzine üstat zinciri birbirine dolanmış ve değerli taşlarla süslenmişti. Altınlar, gümüşler ve platinler diğer metallerden çok daha fazlaymış gibi geliyordu Tyrion’a.

Pycelle öyle ağır hareket ediyordu ki Tyrion kuzgun kanatlarının sesini duyduğunda yumurtasını bitirmiş, eriklerin –Tyrion’ın damak zevkine göre fazla kaynatılmıştı ve çok suluydu– tadına bakmıştı. Şafak semasında yükselen kuzgunu izledi. Daha sonra odanın diğer ucundaki raf dolu labirente gitti.

Üstadın ilaçları etkileyici bir manzara oluşturuyordu: Ağızları mumla kapatılmış düzinelerce çanak, yüzlerce küçük şişe, süt camından yapılmış bir o kadar kavanoz, kurutulmuş bitkilerle dolu sayısız kutu... Hepsi, Pycelle’in kusursuz el yazısıyla, özenle etiketlenmişti. *Düzen seven bir zihin*, diye düşündü Tyrion. İlaçların sıralanma formülünü çözmüştü ve her şeyin tam da olması gerektiği yerde durduğunu fark etmişti. *Çok ilginç şeyler.* Şeker uyku, gece gölgesi ve haşhaş sütünü gördü. Lys’in gözyaşları, gri kefen, kurt afeti, şeytan dansı, yılan zehri, kör göz, dul kanı...

Ayak parmaklarının ucunda yükselip iyice yukarı uzandığında üst rafta duran küçük tozlu şişeye yetişti. Etiketi okuyunca gülümsedi ve şişeyi kolunun içine gizledi.

Üstat Pycelle sürünerek kuşluğun merdivenlerinden inmeye başladığında Tyrion kahvaltı masasına dönmüş, ikinci yumurtasını soymaya başlamıştı. “Kuşlar yola çıktı lordum,” dedi Pycelle, masaya oturdu. “Böyle bir mesele... evet ivedilikle ilgilenilmesi gerekir... çok önemli demiştiniz?”

“Ah, evet.” Yulaf lapası fazla katıydı. Tyrion’ın canı bal ve tereyağı istiyordu. Artık Kral Toprakları’nda bal ve tereyağı bulmak zordu ama Lord Gyles sayesinde kalede yeterince vardı. Son zamanlarda yedikleri yiyeceklerin çoğu Lord Gyles’ın ya da Leydi Tanda’nın topraklarından geliyordu. Savaş, şehrin kuzeyindeki Rosby ve Stokeworth’e sıçramamıştı henüz.

“Dorne Prensi... Bir şey sorabilir miyim?”

“Sormamanız daha iyi.”

“Nasıl isterseniz.” Pycelle’in merakı öyle yoğundu ki Tyrion kokusunu alabiliyordu. “Belki... kral konseyinde...”

Tyrion tahta kaşığını kâsesisin kenarına vurdu. “Konsey, krala *danışmanlık* etmek için var üstat.”

“Aynen öyle,” dedi Pycelle. “Ve kral...”

“...on üç yaşında bir çocuk. Ben onun sesiyle konuşuyorum.”

“Evet. Gerçekten. Kral Eli’siniz. Buna rağmen... kıymetli ablanız, Vekil Kraliçe’miz...”

“...narin beyaz omuzlarının üstünde çok fazla yük taşıyor. Ağırlığını daha da arttırmak istemem. Siz ister misiniz?” Tyrion başını yana eğip inceler gibi Pycelle’in yüzüne baktı.

Pycelle bakışlarını yemeğine çevirdi. Tyrion’ın birbirinden farklı renklerdeki gözleri adamı huzursuz ediyordu ve Tyrion uyumsuz bakışlarını kullanmakta çok ustaydı. “Ah,” diye mırıldandı yaşlı adam eriklerine bakarak. “Çok haklısınız lordum. Ne kadar düşüncelisiniz. Ablanızı bu yükten sakınmanız...”

“Ben böyle bir adamım işte,” dedi Tyrion, tatsız yulaf lapasını yemeye başladı. “Düşünceli davranmak zorundayım. Cersei benim öz ablam sonuçta.”

“Ve bir kadın,” dedi Üstat Pycelle. “Olağanüstü bir kadın... cinsiyetin verdiği hassaslığa rağmen bütün diyarın işleriyle uğraşmak kolay şey değil...”

Ah elbette, o narin bir güvercin, bunu bir de Eddard Stark’a sormak gerek. “Benimle aynı fikirde olmanıza sevindim. Konukseverliğiniz için ayrıca teşekkür ederim. Artık kalkmalıyım. Uzun bir gün beni bekliyor.” Kısa bacaklarını sallayarak sandalyeden indi. “Dorne’dan cevap alır almaz bana haber verme nezaketini gösterir misiniz?”

“Elbette lordum.”

“Sadece bana.”

“Ah... emin olabilirsiniz.” Pycelle’in karaciğer lekesi dolu elleri, boğulmak üzere olan bir adamın önündeki ipe tutunması gibi, sakallarına sıkı sıkı tutunuyordu. Bu görüntü Tyrion’ın kalbini sevinçle doldurdu. *Bir,* dedi içinden.

Paytak adımlarıyla alt avluya indi. Basamaklar bacaklarına iyi gelmiyordu. Güneş iyice yükselmiş ve kale hareketlenmişti. Nöbetçiler duvarları arşınlıyor,

şövalyeler ve askerler köreltilmiş kılıçlarla talim yapıyordu. Bronn bir kuyunun kenarında oturmuştu. Aralarında hasır bir sepet taşıyan iki alımlı hizmetçi kız salınarak adamın önünden geçti ama paralı asker başını çevirip kızlara bakmadı. “Bronn, senden utanıyorum,” dedi Tyrion kızları göstererek. “Önünde böyle tatlı bir manzara var ama sen manzarayı değil gürültücü öküzleri seyrediyorsun.”

“Bu şehirde, bir bakır sikke karşılığında istediğim fahişeyi alabileceğim yüzden fazla genelev var,” dedi Bronn. “Ama bir gün sağ kalmam şu senin öküzleri ne kadar dikkatli izlediğime bağlı olabilir.” Ayağa kalktı. “Mavi damalı pelerin giyen delikanlı kim? Kalkanında üç göz olanı soruyorum.”

“Adı sanı duyulmamış bir şövalye. Kendisine Tallad diyor. Neden sordun?”

Bronn gözüne düşen bir tutam saçı geri itti. “İçlerinde en iyisi o. Ama izle, ritmine bak. Her saldırdığında aynı darbeleri aynı sırayla indiriyor.” Sırıttı. “Bir gün benimle dövüşmek zorunda kalırsa bu sıralı darbeleri yüzünden ölür.”

“Joffrey’ye bağlılık yemini etti. Seninle dövüşmesi pek mümkün değil.” Avlunun diğer ucuna yürümeye başladılar. Bronn kendi uzun adımlarını Tyrion’ın kısa adımlarına uydurmaya çalışıyordu. Paralı asker son zamanlarda neredeyse saygın biri gibi görünüyordu. Koyu renk saçları temizdi, taranmıştı, tıraşlıydı. Şehir Muhafızları’nın siyah göğüs kalkanını giyiyordu. Omuzlarındaki Lannister kırmızısı ipek pelerinin üstünde altın el desenleri vardı. Pelerin, Tyrion’ın hediyesiydi, Bronn’u kişisel muhafız birliğinin kumandanı ilan ettiğinde vermişti. “Bugün derdinin dinlenmesini isteyen kaç kişi var?”

“Otuz kadar,” dedi Bronn. “Çoğu bir şeylerden şikâyet ediyor. Geri kalanı da bir şeyler istiyor. Her zamanki gibi işte. Evcil hayvanın geldi.”

Tyrion homurdandı. “Leydi Tanda mı?”

“Uşağı. Leydi seni yine akşam yemeğine davet ediyormuş. Yemekte domuz budu, dut soslu ördek dolması ve...”

“...kızı varmış,” diye tamamladı Tyrion yüzünü ekşiterek. Kızıl Kale’ye geldiği andan beri Leydi Tanda tarafından takip ediliyordu. Kadın silah olarak bofa balığı tartları, yaban domuzu kızartmaları, kremalı güveçler kullanıyordu. Nereden kapıldıysa, cüce bir lordun şişman, yumuşak ve geri zekâlı kızı Lollys için uygun bir koca olacağı fikrine kapılmıştı. Kızın otuz üç yaşında bir bakire olduğu söyleniyordu. “Özür dilediğimi söyle.”

“Ördek dolması çekmiyor mu canın?” diyerek sırıttı Bronn.

“Belki de ördeği sen yemelisin. Kızla da sen evlenirsin. Ya da daha iyisi, yemeğe Shaga’yı gönderelim.”

“Shaga kızı yiyip ördekle evlenir,” dedi Bronn. “Lolly, Shaga’dan bile ağır.”

“Öyle gerçekten,” diyerek onayladı Tyrion. İki kule arasındaki üstü kapalı yolda yürüyorlardı. “Başka kim beni istiyor?”

Paralı asker ciddileşti. “Braavos’tan gelen bir tefeci var. Yanında havalı belgeler, kâğıtlar filân getirmiş. Bir borç ödemesiyle ilgili olarak kralla görüşmek istiyor.”

“Joffrey yirmiye kadar saymayı biliyormuş gibi... Adamı Serçeparmak’a gönder. O bir yolunu bulup meseleyi çözer. Başka?”

“Üç Dişli Mızrak’tan gelen bir lord kalesinin yakıldığını, karısına tecavüz edildiğini ve köylülerinin öldürüldüğünü söylüyor. Babanın adamları yapmış.”

“Buna *savaş* dediklerinden eminim.” Tyrion bu işte Gregor Clegane kokusu olduğunu hissediyordu. Sör Amory Lorch da olabilirdi ya da babasının diğer köpeği Qohorik. “Joffrey’den ne istiyormuş?”

“Yeni köylüler,” dedi Bronn. “Bu kadar yolu ne kadar sadık olduğunu söylemek ve mükâfat dilenmek için gelmiş.”

“Yarın sabah biraz vakit ayırıp adamla görüşeceğim.” Gerçekten sadık ya da sadece yağcı olması bir şey değiştirmezdi. Bir nehir lordunun şikâyetleri dinlenmeliydi. “Rahat bir odaya yerleştirilsin ve sıcak yemek ikram edilsin. Bir çift iyi ve rahat çizme gönderilsin. Kral Joffrey’nin hediyesi olduğu söylensin.” Bir parça cömertlikten zarar gelmezdi.

Bronn başıyla onayladı. “Şikâyetlerinin duyulmasını isteyen bir sürü fırıncı, kasap ve manav da var.”

“Onlara geçen sefer de söyledim. Onlara verecek bir şeyim yok.” Kral Toprakları’na çok az miktarda yiyecek giriyordu. Çoğu, kale ve garnizon içindi. Sebze, meyve, kök ve un fiyatları mide bulandıracak ölçüde artmıştı. Tyrion, Bit Çukuru’ndaki güveççilerin kazanlarına ne çeşit etler attığını düşünmek bile istemiyordu. Balık olmasını umut etti. Deniz ve nehir hâlâ onlarındı... en azından Stannis gelene kadar.

“Koruma istiyorlar. Geçen gece bir fırıncı kendi fırınında yakılmış. Ekmek

için çok para istediğini söyleyip adamı kızartmışlar.”

“Gerçekten çok mu istiyormuş?”

“Bunu kendisine soramayız artık.”

“Adamı yememişler, öyle değil mi?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

“Bir dahaki sefere yiyecekler,” dedi Tyrion. “Onlara verebildiğim korumayı vereceğim. Şehir Muhafızları...”

“Saldırganların arasında Şehir Muhafızları’ndan adamlar da olduğunu iddia ediyorlar. Bizzat kralla görüşmek istiyorlar.”

“Aptallar.” Tyrion esnafı çok üzüldüğünü söyleyerek evlerine yollardı ama yeğeni kamçı ve mızrak kullanırdı. Belki de bunu hak ediyorlardı ama hayır, Tyrion buna cesaret edemezdi. Düşman er ya da geç Kral Toprakları’na girecekti ve o gün caddelerin krala düşman esnafla dolu olmaması gerekiyordu. “Kral Joffrey’nin çok üzgün olduğunu, onlar için elinden gelen her şeyi yapacağını söyleyin.”

“Ekmek istiyorlar, vaat değil.”

“Eğer bugün onlara ekmek verirsem, yarın sabah kapıda iki kat fazla insan buluruz. Başka?”

“Sur’dan gelen bir kara kardeş var. Bir kavanozun içinde çürüyen kesik bir el getirmiş, kâhya söyledi.”

Tyrion gülümsedi. “Eli kimsenin yememiş olmasına şaşırdım. Adamı görmeliyim sanırım. Yoren olabilir mi?”

“Hayır, değil. Thorne isimli bir şövalye.”

“Sör *Alliser* Thorne mu?” Tyrion’ın Sur’da tanıştığı onca kara kardeş arasında en az sevdiği adam Sör Alliser Thorne’du. Acımasız, kara ruhlu bir adamdı ve kendi değeriyle ilgili yanlış fikirlere sahipti. “Tekrar düşündüm de, Sör Alliser’i şimdi görmesem de olur. Ona dar bir hücre bulun. Şiltesi en az bir yıldır değiştirilmemiş olsun. Bırakalım da getirdiği el, kavanozda biraz daha çürüsün.”

Tyrion sarmal merdivenleri tırmanmaya başladığında Bronn güldü ve kendi yoluna gitti. Tyrion dış avluya vardığında kale kapısının yukarı kaldırılışını duydu. Ablası ve kalabalık bir grup ana kapıda bekliyordu.

Beyaz atının sırtında Tyrion'a yukarıdan bakan Cersei yeşillere bürünmüş bir tanrıça gibi görünüyordu. "Kardeşim," diye seslendi soğuk bir sesle. Janos Slynt meselesi kraliçeyi memnun etmemişti.

"Majesteleri," dedi Tyrion, nazikçe reverans yaptı. "Bu sabah çok güzel görünüyorsunuz." Kraliçenin tacı altındı, pelerini sedeflerle süslenmişti. Maiyeti arkasında sıralanmıştı: Kral Muhafızları'ndan Sör Boros Blount beyaz pullu zırh gömleğini giymişti; Sör Balon Swann'ın yayı gümüş renkli eyerinden sarkıyordu; Lord Gyles Rosby'nin öksürüğü her zamankinden daha beterdi; Simyacılar Loncası'ndan Alev Kehanetçisi Hallyne ve kraliçenin yeni gözdesi, merhum kralın yaveri, dul kraliçenin ısrarlarıyla şövalye ilan edilen kuzen Lancel Lannister. Vylarr ve yirmi adam daha gruba eşlik ediyordu. "Bu sabah nereye gidiyorsunuz Majesteleri?" diye sordu Tyrion.

"Yeni mancınıkları ve ateş toplarını denetlemek için şehir kapılarını gezeceğim. Şehir güvenliği konusunda hepimizin senin kadar duyarsız olduğunun düşünülmesini istemem." Cersei, aşağılama doluyken bile muhteşem görünen yeşil gözlerini Tyrion'a dikti. "Renly Baratheon'ın Yüksek Bahçe'den yola çıktığı haberini aldım. Gülyolu'na ulaşmış. Ordusunun tamamı onunla birlikte."

"Varys aynı raporu bana da sundu."

"Dolunaya kadar burada olabilir."

"Şu anki keyfe keder temposuyla olamaz," diye garanti verdi Tyrion. "Her gece ayrı bir kalede ziyafetlere katılıyor ve geçtiği her kasabada konsey düzenliyor."

"Ve her gün daha fazla adam onun sancağı altına giriyor. Ordusunun yüz bin askere ulaştığı söyleniyor."

"Biraz abartılmış gibi."

"Seni küçük aptal, Fırtına Burnu'nun ve Yüksek Bahçe'nin bütün kuvvetleri onun emrinde. Redwynelar haricindeki bütün Tyrell sancak beyleri de onun. Redwynelar için bana teşekkür borçlusun. Redwyne ikizleri benim elimde olduğu sürece Lord Paxter, Arbor'dan çıkmayacak ve savaşın dışında kaldığı için şükredecek."

"Çiçek Şövalyesi'ni güzel ellerinin arasından kaçırman büyük talihsizlik

oldu. Neyse, Renly'nin bizden önce düşünmesi gereken sorunları var. Babamız Harrenhal'da. Robb Stark Nehirova'da. Onun yerinde olsam ben de aynı şekilde davranırdım. Ağır ilerlerdim, diyara güç gösterisi yapardım, izlerdim ve beklerdim. Ben tatlı tatlı vakit öldürürken düşmanlarım birbirleriyle savaşırdı. Eğer Stark bizi bozguna uğratırsa güney, Renly'nin kucağına düşecek. Tek bir adam kaybetmeden hem de. Tam tersi olur da biz Stark'ı bozguna uğratırsak, Renly en zayıf düştüğümüz anda üstümüze saldıracak."

Cersei rahatlamış görünmüyordu. "Babam, ordusunu Kral Toprakları'na getirmeli. Bunu yapmasını sağla."

Senin kendini güvende hissetmenden başka hiçbir şeye yaramaz. "Ben ne zaman babamızın bir şey yapmasını sağlayabildim ki?"

Cersei soruyu duymazdan geldi. "Jaime'yi ne zaman kurtarmayı düşünüyorsun? O, yüz Tyrion eder."

Tyrion şımarıkça kıkırdadı. "Bunu sakın Leydi Stark'a söyleme lütfen. Jaime'yle takas edecek yüz Tyrion daha yok."

"Babam çıldırmış olmalı ki seni buraya yolladı. Sen gereksiz bile değilsin." Kraliçe dizginlerini çekip atını döndürdü. Ani bir tırısla kale kapısından çıktı. Sedefli pelerini arkasında uçuşuyordu. Maiyeti, kraliçeyi takip etti.

Renly Baratheon, Tyrion'ı korkutmuyordu doğrusu. Onu asıl endişelendiren kişi Renly'nin ağabeyi Stannis'ti. Renly halk tarafından çok seviliyordu ama daha önce hiç savaşmamış, ordu yönetmemişti. Stannis tam tersine sertti, soğuktu, acımasızdı. Ejderha Kayası'nda neler olduğunu bir öğrenebilseydi... ama casus olarak Kaya'nın açıklarına yolladığı balıkçılardan hiçbiri geri dönmemişti. Varys'in hizmetkâr olarak Ejderha Kaya'sına sokabildiği muhbirlerden bile ses çıkmıyordu. *Eğer Stannis, kardeşi Renly kapılara saldırırken denizden çıkarma yaparsa Joffrey'nin başı kazığa geçer. Daha kötüsü benim başım da onunkinin yanında olur.* İç karartan bir düşünce. Shae'i güvenli bir şekilde şehirden çıkartabilmek için plan yapmalıydı. En kötü ihtimal, en yakın olan gibi görünüyordu.

Podrick Payne, Tyrion'ın çalışma odasının kapısında durmuş yere bakıyordu. Tyrion'ın kemerine konuşarak, "Çalışma odanızda. Lordum, özür dilerim."

Tyrion içini çekti. "*Bana* bak Pod. İç çamaşırıma bakarak konuşman beni

huzursuz ediyor. Hele iç çamaşırı giymemişsem. Çalışma odamdaki kim?"

"Lord Serçeparmak." Delikanlı bir an için Tyrion'ın yüzüne bakmayı başardı. "Lord Petyr demek istedim. Lord Baelish yani. Hazine başı."

"Lord bir kafileymiş gibi anlattın." Delikanlı beline vurulmuş gibi aniden eğildi. Tyrion saçma bir şekilde kendini suçlu hissediyordu.

Mor renkli takımı ve sarı saten peleriniyle çok şık görünen Lord Petyr pencere sekisine oturmuş, eldivenli elini zarifçe dizinin üstüne koymuştu. "Kral elinde bir yayla tavşanlarla dövüşüyor," dedi. "Tavşanlar kazanıyor, gelip bakın."

Tyrion pencereden dışarı bakmak için ayak parmaklarının ucunda yükselmek zorunda kaldı. Yerde ölü bir tavşan yatıyordu. Bir diğeri karnına saplanan ok yüzünden ölmek üzereydi. Hedeflerine asla ulaşamamış oklar fırtınanın dağıttığı samanlar gibi toprak zemine saçılmıştı. "Şimdi!" diye bağırdı Joff. Avcılardan biri elinde tuttuğu yaban tavşanını saldı ve hayvan zıplayarak koşmaya başladı. Joffrey tetiği serbest bırakıp oku saldı ama ok tavşanın altmış santim açığından geçip gitti. Tavşan arka ayaklarının üstüne durdu, krala bakıp burnunu oynattı. Joff küfür ederek yayın ipini tekrar germek için makarayı çevirdi ama tavşan çoktan uzaklaşmıştı. "Bir tane daha," diye bağırdı kral. Avcı bir tavşan daha saldı. Hayvan koşmaya başladı. Joffrey'nin oku neredeyse Sör Preston'ın kasığına saplanacaktı.

Serçeparmak döndü. "Çocuk, yaban tavşanlarını sever misin?" diye sordu Podrick'e.

Podrick ziyaretçinin çizmelerine bakıyordu. Siyah iğne işleriyle süslenmiş kırmızı deriden, şık şeylerdi. "Yemek için mi lordum?"

"Bir sürü çömlek al," diye tavsiyede bulundu Serçeparmak. "Kısa zaman sonra bütün kaleyi tavşanlar saracak. Günde üç öğün tavşan yiyeceğiz."

"Şişte kızartılmış farelerden iyidir," dedi Tyrion. "Pod, bizi yalnız bırak. Tabi lordumuz serinletici bir şeyler içmek istemiyorsa."

"Teşekkür ederim, istemiyorum." Serçeparmak'ın yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "Cüceyle içki içersen Sur'da uyanırsın, diyorlar. Siyahlar beni solgun gösteriyor."

Korkmanıza gerek yok lordum, dedi Tyrion içinden. *Sizin için düşündüğüm*

yer Sur değil. Minderli yüksek koltuğa oturdu. “Bugün son derece şıksınız lordum,” dedi.

“Sorunluyum, *her gün* şık görünmek için dayanılmaz bir istek duyuyorum.”

“Takımınız yeni mi?”

“Gerçekten öyle. Çok dikkatlisiniz.”

“Mor ve sarı. Bunlar hanedanınızın renkleri mi?”

“Hayır. İnsanın her gün aynı renkleri giymekten sıkıldığını fark ettim.”

“Hançeriniz de oldukça göz alıcı.”

“Öyle mi?” Serçeparmak’ın gözlerinde fesatlık vardı. Hançeri belinden aldı. Sanki daha önce hiç görmemiş gibi inceledi. “Valyria çeliğinden. Sapı da ejderha kemiğinden yapıldı. Yine de önemsiz bir şey. İsterseniz sizin olabilir.”

“Benim mi?” Tyrion adamın yüzüne uzun uzun baktı. “Hayır, sanmıyorum. Asla benim olmadı.” *Biliyor,* diye düşündü Tyrion. *Aşağılık herif bildiğimi biliyor ve ona dokunamayacağımı düşünüyor.*

Kendisini altınla donatan asıl adam Petyr Baelish’ti, Jaime Lannister değil. Jaime’nin o meşhur altın zırhı, aslında altın suyuna batırılmış çelikten yapılmıştı ama Serçeparmak, ah... Tyrion tatlı Petyr hakkında birkaç şey öğrenmişti ve tiksintisi artmıştı.

Jon Arryn on yıl önce Petyr’e gümrükte önemsiz bir memurluk vermişti. Petyr, diğer tahsilatçıların topladığının üç katını toplayarak kısa zamanda göze girmişti. Kral Robert son derece pahalı zevkleri olan bir adamdı ve Serçeparmak gibi iki altını birbirine sürtüp üçüncüsünü yaratabilen bir adam Kral Eli için çok değerliydi. Serçeparmak’ın yükselişi yaydan fırlayan ok kadar hızlı olmuştu. Saraya gelişinin daha üçüncü yılında hazine başı seçilmiş, küçük konseye alınmıştı. Bugün kraliyet geliri, eski hazine başının zamanında olduğundan on kat fazlaydı... ama kraliyet borçları da bir o kadar büyümüştü. Serçeparmak usta bir jonglördü.

Ah, zekiydi. Altınları basitçe alıp bir kasaya kilitlemiyordu elbette. Kralın borçlarını takasla ödüyor ve kralın altınlarını kendi adına işletiyordu. Arabalar, dükkânlar, gemiler, evler satın alıyordu. Ucuzken un ambarlıyor, zamlandığında fahiş fiyatlara ekmek satıyordu. Kuzeyden yün, güneyden ipek, Lys’ten dantel getirtiyor, bunları boyuyor ve tekrar satıyordu. Altın ejderhalar yavrulayıp

çoğalıyordu ve Serçeparmak onları borç olarak dağıtıp yeni yavrularıyla birlikte geri alıyordu.

Yıllar içinde gerekli yerlere kendi adamlarını da yerleştirmişti. Anahtar Koruyucuları onun adamlarıydı, dördü birden. Kral Muhasebecisi ve Kral Terazi'si onun atadığı kişilerdi. Yani, hazineye bağlı çalışan üç kurumun başında da Serçeparmak'ın adamları vardı. Liman amirleri, mültezimler, gemi muhasebecileri, yün ve şarap simsarları, gümrük memurları; her on kişiden dokuzu Serçeparmak için çalışıyordu. Adamlar orta sınıftandı; tacirlerin oğulları, önemsiz lordlar, hatta bazen yabancılar. Ama ortadaki sonuca bakılacak olursa hepsi de asil kanlı seleflerinden daha akıllıydı.

Serçeparmak'ın atamalarını sorgulamak kimsenin aklına gelmemişti. Neden sorgulayacaklardı ki? Serçeparmak kimse için bir tehdit oluşturmuyordu. Nazik, güleç yüzlü, akıllı bir adamdı. Herkesin arkadaşıydı. Kralın ya da El'in istediği altınları hemen buluyordu. Önemsiz bir hanedanın üyesi olarak doğmuş bu adamın nesinden korkulurdu? Yanına çağıracağı sancak beyleri, kuvvetli bir kalesi, sağlam bir evlilik yapma ihtimali yoktu.

Bütün bunlara rağmen ona dokunmaya cesaret edebilir miyim? diye düşündü Tyrion. *Bir vatan haini olsa bile, cesaret edebilir miyim?* Emin değildi. En azından şimdi, savaş iyice hararetlenmişken dokunmamalıydı. Zaman içinde Serçeparmak'ın kilit noktalara yerleştirdiği adamları kendi adamlarıyla değiştirebilirdi ama...

Avludan bağrışmalar yükseldi. "Ah, Majesteleri bir tavşan vurdu," dedi Lord Baelish.

"Çok ağır hareket eden bir tavşan olduğuna şüphe yok," dedi Tyrion. "Lordum, siz Nehirova'da himayeye alınmıştınız. Duyduğuma göre gençliğinizde Tullyler'le yakın ilişkileriniz varmış."

"Öyle denebilir. Özellikle kızlarıyla."

"Ne kadar yakındınız?"

"Onların bekâretlerini ben aldım. Bu yakınlık yeterli mi?"

Yalan –Tyrion bunun bir yalan olduğundan hemen hemen emindi– adamın ağzından öyle rahat ve kolaylıkla çıkıyordu ki duyanın inanmaması mümkün değildi. Yalan söyleyen Catelyn Stark olabilir miydi? Hem bekâret meselesinde

hem de hançer hakkında yalan mı söylemişti? Tyrion yaş aldıkça hiçbir şeyin göründüğü kadar basit ve gerçek olmadığını öğrenmişti. “Lord Hoster’ın kızları tarafından pek sevilmediğimi itiraf etmeliyim,” dedi. “Benim yapacağım herhangi bir teklifi dinleyeceklerinden şüpheliyim. Ama aynı teklif sizin ağzınızdan çıktığında daha tatlı duyulabilir.”

“Bu, teklifin ne olduğuna bağlı. Eğer Sansa karşılığında ağabeyiniz Jaime’yi isteyecekseniz başka birinin vaktini harcayın, benimkini değil. Joffrey oyuncağından vazgeçmez ve Leydi Catelyn de sümüklü bir kız karşılığında Kral Katili’ni vermez.”

“Arya’yı da ele geçirmeyi planlıyorum. Adamlarım onu arıyor.”

“Aramak bulmak anlamına gelmez.”

“Bunu aklımda tutacağım lordum. Etkilemenizi istediğim asıl kişi Leydi Lysa. Onun için çok daha tatlı bir teklifim var.”

“Lysa, Catelyn’den daha kolay etki altına alınabilir, bu doğru ama aynı zamanda Catelyn’den daha ürkektir ve anladığım kadarıyla sizden nefret ediyor.”

“Benden nefret etmek için geçerli bir sebebi olduğunu düşünüyor. Onun kalesinde konuk edildiğimde kocasının katilinin ben olduğumu söyleyip durdu ve itirazlarıma kulak asmadı.” Öne eğildi. “Eğer ona Jon Arryn’ın gerçek katilini verirsem beni bir parça sevebilir.”

Duydukları Serçeparmak’ın ayağa kalkmasına sebep oldu. “Gerçek katil mi? Beni meraklandırdınız Tyrion. Kimden bahsediyorsunuz?”

Gülümseme sırası Tyrion’daydı. “Ben dostlarıma karşılık beklemeden hediyeler veririm. Lysa Arryn bunu anlamalı.”

“İstediğiniz Lysa’nın dostluğu mu, yoksa kılıçları mı?”

“Her ikisi de.”

Serçeparmak elini sakalına götürdü. “Lysa’nın kendine ait sıkıntıları var. Ay Dağları’nda yaşayan kabileler dağlardan inmeye başladı. Sayıları eskisinden daha fazla... ve daha iyi silahları var.”

“Can sıkıcı,” dedi adamları bizzat silahlandıran Tyrion Lannister. “Ona bu konuda yardım edebilirim. Bir sözümle...”

“Ve bu sözünüz ona neye mal olacak?”

“Leydi Lysa ve oğlunun Joffrey’ye bağlılık yemini etmesini istiyorum. Ve...”

“...Starklar’a ve Tullyler’e karşı savaşmasını mı?” Serçeparmak başını iki yana salladı. “Tatlınızın içinde böcek var lordum. Lysa şövalyelerini Nehirova’ya karşı savaşa sokmaz.”

“Ben de bunu istemiyorum zaten. Düşman kıtlığı çekmiyoruz. Onun kuvvetini Lord Renly’ye ya da Ejderha Kayası’ndan ayrılmaya karar verirse Lord Stannis’e karşı kullanacağım. Karşılığında da Vadi’ye huzur, Jon Arryn meselesine adalet getireceğim. Hatta, şu çok sevimli oğlunu Batı Muhafızı ilan edeceğim. *Onu uçarken görmek istiyorum.* Çocuğun sesini hâlâ duyabiliyordu. “Ve anlaşma sağlayabilirsek oğluna yeğenimi vereceğim.”

Serçeparmak’ın gri yeşil gözlerinde gerçek bir hayret ifadesi görmek Tyrion’ı sevindirmişti. “Myrcella mı?”

“Uygun yaşa geldiğinde Lord Robert’la evlenebilir. O vakte kadar da Leydi Arryn’ın himayesinde Kartal Yuvası’nda kalır.”

“Peki bu planlarınız hakkında kraliçemiz ne düşünüyor?” Tyrion omuzlarını silkince Serçeparmak kahkaha attı. “Ben de böyle düşünmüştüm. Tehlikeli bir küçük adamsınız Lannister. Evet, Lysa’ya bu şarkıyı söyleyebilirim.” Aynı sinsi gülüş tekrar yüzüne kondu. “Tabi canım isterse.”

Tyrion başıyla onayladı, bekledi. Serçeparmak’ın uzun suskunluklara dayanamadığını biliyordu.

“Öyleyse,” diye devam etti Lord Petyr bir an durakladıktan sonra. “Bu işten ben ne kazanacağım?”

“Harrenhal’u.”

Adamın yüzünü izlemek eğlenceliydi. Lord Baelish’in babası küçük lordların en küçüğüydü. Büyükbabası arazisi olmayan önemsiz bir şövalyeydi. Serçeparmak’a miras yoluyla geçen tek varlık Parmaklar’ın rüzgârlı kıyısındaki küçücük verimsiz toprak parçasıydı. Öte yandan Harrenhal geniş ve verimli arazileriyle Yedi Krallık’taki en zengin topraklardan biriydi ve muazzam kalesi diyardaki en sağlam kaleydi... ve Nehirova, Harrenhal’un yanında cüce gibi kalıyordu. Serçeparmak Nehirova’da büyümüş, Lord Hoster’ın kızına göz koyunca aşağılayıcı bir şekilde sürgün edilmişti.

Serçeparmak pelerininin kıvrımlarını sakince düzeltiyordu ama Tyrion adamın sinsi gözlerindeki aç ifadeyi görebiliyordu. *Onu ele geçirdim,* bunu

biliyordu. “Harrenhal lanetli bir yer,” dedi Serçeparmak, sıkılmış gibi görünmeye çalışıyordu.

“O zaman kaleyi yıkın ve kendinize arzu ettiğiniz gibi yeni bir kale yaptırın. Altın sıkıntısı çekmeyeceksiniz. Sizi Üç Dişli Mızrak’ın baş lordu yapmak niyetindeyim. Nehir Lordları güvenilir olmadıklarını kanıtladılar. Bırakın sizin için bağlılık yemini etsinler.”

“Tullyler dâhil mi?”

“İşimiz bittiğinde Tully kalırsa, evet.”

Serçeparmak bal peteğinden koca bir ısırık almış küçük bir oğlan çocuğu gibi görünüyordu. Arılara dikkat etmeye çalışıyordu ama bal çok tatlıydı. “Harrenhal, bütün toprakları ve bütün geliri,” dedi eğleniyormuş gibi. “Tek lafınızla beni diyarın en güçlü lordlarından biri yapıyorsunuz. Minnettar olmadığımı düşünmeyin lordum ama... neden?”

“Taht konusunda ablama en çok yardım eden sizdiniz.”

“Janos Slynt de yardım etti. Harrenhal kısa zaman önce ona bağışlanmıştı ama adam işe yaramaz olduğu anda geri alındı.”

Tyrion kahkaha attı. “Beni köşeye sıkıştırdınız lordum. Ne diyebilirim? Leydi Lysa’yı ele geçirmek için size ihtiyacım var. Janos Slynt’e ihtiyacım yoktu.” Yine omuzlarını silkti. “Sizin Harrenhal’da oturmanızı, Renly’nin Demir Taht’ta oturmasına tercih ederim. Bu yeterince açıklayıcı oldu mu?”

“Oldu gerçekten. Lysa’yı ikna edebilmek için onunla tekrar yatmam gerekebilir.”

“Bu görevi başarıyla yerine getireceğinizden şüphem yok.”

“Bir keresinde Ned Stark’a, çirkin bir kadınla yatağa girmek zorunda kalınca yapılacak en iyi şey gözlerini kapatıp işini görmektir demiştim.” Tyrion’ın birbirinden farklı renkteki gözlerinin içine baktı. “Bana on beş gün verin. İşlerimi yoluna koyup Martı Kasabası’na gidecek bir gemi ayarlayayım.”

“Benim için gayet uygun.”

Lord Baelish ayağa kalktı. “Bu epey güzel bir sabah oldu Lannister. Ve kârlı... her ikimiz için de.” Reverans yapıp kapıya yöneldi. Pelerini sarı bir girdap gibi görünüyordu.

İki, diye düşündü Tyrion.

Varys'i beklemek için yatak odasına gitti. Akşama doğru diye tahmin etti. Belki de ay yükseldikten sonra. Öyle olmasını istemiyordu. Bu gece Shae'i ziyaret edebilmeyi umuyordu. Aradan bir saat geçmeden Taş Kargalar'dan Galt, unlu adamın geldiğini söylediğinde Tyrion tatlı bir şaşkınlık yaşadı. "Yüce Üstat'ı öyle kıvrandırdığınız için çok zalim bir adamsınız," dedi hadım. "Yaşlı adam sırlara tahammül edemiyor."

"Bu duyduğum, bir kuzguna karasın diyen bir karganın sesi mi yoksa? Doran Martell'e ne önerdiğimi bilmek istemiyor musun?"

Varys kıkırdadı. "Belki de kuşlarım çoktan söylemiştir bana."

"Öyle mi gerçekten?" Bunu duymak istiyordu. "Anlat bakalım."

"Dorne savaştan uzak kalmayı tercih etti. Doran Martell sancak beylerini çağırdı ama hepsi bu. Martell'in Lannisterlar'a karşı beslediği nefret herkesin malumudur ve Renly'ye yardım edeceği düşünülüyor. Siz de onu vazgeçirmek istiyorsunuz."

"Bu çok açık zaten."

"Asıl bilmece iş birliğinin karşılığında ona ne önerdiğiniz. Prens duygusal bir adam. Hâlâ kız kardeşi Elia ve bebeği için yas tutuyor."

"Bir lord, duygularının hırsını yok etmesine asla izin vermez, demişti babam bir keresinde... ve bizim konseyimizde boş bir sandalye var. Lord Janos siyahları kuşandı, biliyorsunuz."

"Konseyde bir sandalye hafife alınamaz, haklısınız," dedi Varys. "Ama gururlu bir adama kız kardeşinin katlini unutturabilir mi?"

"Neden unutsun?" Tyrion gülümsedi. "Kız kardeşinin katillerini ölü ya da diri ona teslim edeceğime dair söz verdim. Savaştan *sonra* elbette."

Varys zekâ dolu gözlerle Tyrion'a bakıyordu. "Kuşlarım, Prenses Elia'nın ölürken bir isim haykırdığını söyledi."

"Herkesin bildiği sır, sır mıdır? Casterly Kayası'ndaki herkes Prenses Elia'yı öldüren kişinin Gregor Clegane olduğunu biliyordu. Küçük bebeğin kanı ve beyin parçaları ellerindeyken prensese tecavüz etmişti."

"Bu sır babanızın yeminli adamı hakkında."

"Elli bin Dorne askerinin kuduz bir köpekten daha kıymetli olduğunu söyleyecek biridir babam."

Varys pudralı yanağını sıvazladı. “Peki, ya Prens Doran katilin yanı sıra emri veren lordu da isterse...”

“İsyanı Robert Baratheon yönetiyordu. Sonuçta bütün emirler ona aitti.”

“Robert, Kral Toprakları’nda değildi.”

“Doran Martell de öyle.”

“Gururu için kan, hırsı için makam vereceksiniz. Altın ve arazi. Tatlı bir teklif... ama tatlılar zehirli olabilir. Prensin yerinde olsaydım, bu bal peteğine uzanmadan önce başka şeyler de isterdim. Bir iyi niyet göstergesi, ihanet ihtimaline karşı bir güvence. Ona kimi vereceksiniz?”

Tyrion içini çekti. “Zaten biliyorsun, öyle değil mi?”

“Madem öyle dediniz, evet. Tommen. MYRCELLA’yı hem Leydi Arryn’a, hem de Doran Martell’e veremeyeceğinize göre.”

“Bir dahaki sefere hatırlat da seninle tahmin etme oyunu oynamayayım. Hile yapıyorsun.”

“Prens Tommen iyi bir çocuk.”

“Eğer onu bu yaşında Cersei ve Joffrey’den ayırabilirsem, büyüdüğünde iyi bir adam bile olabilir.”

“İyi bir kral olabilir mi?”

“Kral Joffrey.”

“Ve Tommen onun veliahtı. Kralımızın başına bir şey gelirse doğuştan iyi tabiatlı, sevimli, kolay işlenebilir Tommen...”

“Çok şüpheci bir zihnin var Varys.”

“Bunu iltifat kabul ediyorum lordum. Prens Dorren ona sunduğunuz büyük onur karşısında duyarsız kalmayacaktır, buna şüphe yok. Ustaca bir plan yapmışsınız... ama küçük bir açığı var.”

Cüce kahkaha attı. “O açığın adı Cersei mi?”

“Hangi devlet işi bir annenin rahminde büyüttüğü meyvelere duyduğu sevgiden büyük olabilir? Zafer ve hanedanın iyiliği için birini uzaklara yollamayı göze alabilir belki ama ikisini birden? Kesinlikle kabul etmez.”

“Cersei’nin bilmediği şey bana zarar veremez.”

“Ya kraliçe planınız hayata geçmeden önce niyetinizi öğrenirse?”

“O zaman, en büyük düşmanımın ablam olmasını sağlayan adamın kim

olduğunu bilirim.”

Varys kıkırdadı. *Üç*, diye düşündü Tyrion.

Sansa

Eve dönmek istiyorsan bu gece tanrı korusuna gel.

Kelimeler yüzüncü okuyuşunda da ilk okuyuşundakilerin aynısıydı. Sansa, katlanmış parşömen parçasını yastığının altında bulmuştu. Oraya nasıl geldiğini, kimin gönderdiğini bilmiyordu. İmzalanmamıştı, mühürlenmemişti, el yazısı tanıdık değildi. Notu göğsüne bastırıp okuduklarını fısıltıyla tekrar etti. "Eve dönmek istiyorsan bu gece tanrı korusuna gel." Nefes aldı, hafifçe.

Bu ne anlama geliyordu? Ne kadar sadık olduğunu kanıtlamak için notu kraliçeye mi götürmeliydi? Sinirli bir şekilde karnını ovdu. Sör Meryn'in hediyesi olan morluk artık sarıya çalıyordu ama ağrısı hâlâ geçmemişti. Şövalyenin Sansa'ya yumruk atan elinde çelik eldiven vardı. Aslında Sansa'nın suçuydu. Duygularını saklamayı öğrenememişti. Joffrey'yi sinirlendiriyordu. Lord Slynt'in İblis tarafından Sur'a gönderildiğini duyduğu zaman çenesini tutamamış, "Umarım onu Ötekiler alır," demişti ve bu kralın hoşuna gitmemişti.

Eve gitmek istiyorsan bu gece tanrı korusuna gel.

Bu not dualarının karşılığı olabilir miydi? Sonunda onu kurtarmak için gerçek bir şövalye mi gönderilmişti? Belki Redwyne ikizlerinden biriydi, belki de Sör Balon Swann... hatta Sansa'nın sevgili arkadaşı Jeyne Poole'un âşık olduğu, kızıl saçlı, pelerininde yıldızlar parlayan Beric Dondarrion bile olabilirdi.

Eve gitmek istiyorsan bu gece tanrı korusuna gel.

Bu da Joffrey'nin zalim oyunlarından biri olabilir miydi, Lord Eddard'ın kesik başını göstermek için siperlere çıkardığı günkü gibi? Bu not, aslında sadık olmadığını kanıtlamak için kurnazca kurulmuş bir tuzak olabilirdi. Gece tanrı korusuna gittiğinde elinde Buz'la büvet ağacının altında bekleyen Sör İlyn Payne'i bulabilirdi.

Eve gitmek istiyorsan bu gece tanrı korusuna gel.

Kapı açıldı, Sansa elindeki notu oturduğu minderin altına sakladı. Gelen, oda hizmetçisiydi, kahverengi saçlı, çekingen olanı.

“Leydim bu gece banyo yapmak ister mi?”

“Ateşin yakılmasını istiyorum, üşür gibi oldum.” Sıcak bir gün olmasına rağmen *titriyordu.*

“Emredersiniz.”

Sansa şüphe dolu bakışlarla kızı izledi. Notu görmüş müydü? Pek ihtimal vermiyordu. Kimse gizli bir notu bu aptal görünüşlü kıza emanet etmezdi. Yine de Sansa kızı yeterince tanımıyordu. Kraliçe, Sansa’nın hizmetçilerini on beş günde bir değiştiriyordu. Böylece hiçbiriyle yakınlık kuramamasını sağlıyordu.

Ateş yanmaya başladığında Sansa kıza resmi bir şekilde teşekkür etti ve odadan çıkmasını söyledi. Her zamanki gibi aldığı emri hemen yerine getiren hizmetçi kızın gözlerinde sinsi bir bakış olduğunu düşündü Sansa. Sansa’nın her hareketini kraliçeye ya da Varys’e rapor ettiğine şüphe yoktu. Bütün hizmetçiler onu gözetliyordu. Bundan emindi.

Yalnız kalır kalmaz notu ateşe attı. Parşömenin kıvrılıp siyah dumanlar çıkararak yanışını izledi. *Eve gitmek istiyorsan bu gece tanrı korusuna gel.* Pencereye gitti. Ay rengi zırhının üstüne beyaz pelerin giyen kısa boylu bir şövalye, açılır kapanır köprünün üstünde volta atıyordu. Sör Preston Greenfield olmalıydı. Bu kadar kısa boylu başka şövalye yoktu. Sansa kale içinde istediği gibi dolaşmakta özgürdü, kraliçe bu izni vermişti ama gecenin bu saatinde Maegor Hisarı’ndan ayrılmaya kalkarsa Sör Preston nereye gittiğini mutlaka soracaktı. Adama ne cevap verecekti? Notu yaktığı için birdenbire mutlu oldu.

Elbisesini çıkarıp yatağına uzandı ama uyumadı. *Hâlâ orada mı? Ne kadar bekleyecek?* Böyle bir not gönderip hiç açıklama yapmamak çok zalimceydi. Kafasında bin bir düşünce dönüp duruyordu.

Keşke biri Sansa’ya ne yapması gerektiğini söyleyebilseydi. En iyi arkadaşı Jeyne’i ve Rahibe Mordane’i özlüyordu. Rahibenin başı, Stark Hanedanı’na hizmet eden herkes gibi kesilmişti. Jeyne’e ne olduğunu bilmiyordu. En iyi arkadaşı bir gün ortadan kaybolmuştu ve kızın adı bir daha anılmamıştı. Onları çok sık düşünmemeye çalışsa da bazen bütün anılar birdenbire kafasında canlanıyordu. Gözyaşlarına hâkim olmak güçleşiyordu. Zaman zaman kız kardeşini bile özlüyordu. Arya şu anda Kışyarı’nda güvendeydi. Dans ediyor, iğne oyası yapıyor, Bran’la ve bebek Rickon’la oynuyor ve hatta canı istediğinde

atına binip kış kasabasında dolaşıyordu. Sansa da ata binebiliyordu ama sadece avluda... bütün gün çember çizerek at sürmek sıkıcıydı.

Bağrışmaları duyduğunda uyanıktı. Birbirine karışmış insan sesleri önce uzaktan gelmiş, sonra iyice yükselmişti. Ne dedikleri anlaşılmıyordu. At sesleri, ayak sesleri ve emirler duyuluyordu. Görünmemeye çalışarak pencereden baktı. Meşaleler taşıyan mızraklı adamlar duvarların üstünde koşuşturuyordu. *Yatağına dön,* dedi kendi kendine. *Seni ilgilendiren bir durum yok. Şehirde yeni bir sorun daha çıktı, hepsi bu.* Kale içinde son zamanlarda, şehirdeki sorunlardan başka bir şey konuşulmuyordu. Savaştan kaçan insanlar akın akın şehre geliyordu. Hayatta kalabilmek için birbirlerini soyuyor, hatta öldürüyorlardı. Başka seçenekleri yoktu. *Yatağına dön.*

Ama baktığında şövalyenin gitmiş olduğunu gördü. Kuru hendeğin üstündeki köprü aşağıdaydı. Nöbetçi yoktu.

Sansa düşünmeden pencereden ayrılıp gardırobuna koştu. *Ah! Ben ne yapıyorum?* diye sordu kendine, giyinirken. Bu çılgınlık. Siper duvarlarında yanan sayısız meşaleyi görebiliyordu. Sonunda Renly ve Stannis gelmişler miydi? Joffrey'yi öldürüp ağabeylerinin tahtını ele mi geçireceklerdi? Eğer durum bu olsaydı muhafızlar köprüyü kaldırır, ana kaleden Maegor Hisarı'na geçişi keserlerdi. Sansa omzuna gri bir pelerin atıp et kesmek için kullandığı keskin bıçağı aldı. *Eğer bu bir tuzaksa onların zulmüne katlanmak yerine ölmeyi tercih ederim,* dedi kendi kendine. Bıçağı pelerininin altına sakladı.

Odasından gizlice çıkıp karanlığa karıştı. Bir sıra kırmızı pelerinli kılıçlı, aceleyle yanından geçip gitti. Sansa boş bırakılan köprüye koşmadan önce askerlerin iyice uzaklaşmasını bekledi. Avlu, kılıç kemerlerini bağlayan, atlarını eyerleyen adamlarla doluydu. Sör Preston, Kral Muhafızları'ndan üç şövalyeyle birlikte ahırın önünde duruyordu. Kralı gördüğünde Sansa'nın nefesi kesildi. Beyaz pelerinleri ay kadar parlak şövalyeler Joffrey'nin zırhını giymesine yardım ediyordu. Şükürler olsun ki Joffrey, Sansa'yı görmemişti. Bağırarak kılıcının ve yayının getirilmesini emrediyordu.

Sansa kalenin derinliklerine doğru koşarken sesler zayıfladı. Dönüp arkasına bakmaya korkuyordu. Kral onu izliyor olabilirdi... daha kötüsü peşinden geliyor olması ihtimaliydi. Sarmal merdivenler kıvrılarak tırmanıyor, dar pencerelerden

dışarı çıkan titrek ışıklarla aydınlanıyordu. Merdivenlerin son basamağına vardığında Sansa'nın kalbi deli gibi çarpıyordu. Gölgede kalan bir sütuna koştu ve yaslanıp soluklanmak için bir süre bekledi. Bacağına sürtünen şeyi hissettiğinde ölümüne korktu ama bu şey sadece siyah bir sokak kedisiydi. Yaratık, Sansa'ya tıslayıp koşarak uzaklaştı.

Sonunda tanrı korusuna vardığında kaleden gelen sesler iyice silikleşmiş, zor duyulur metal şıngırtılarına ve insan bağrışmalarına dönüşmüştü. Sansa pelerinine daha sıkı sarındı. Hava toprak ve yaprak kokuyordu. *Leydi burayı çok severdi,* diye düşündü. Bir kalenin tam kalbinde, şehrin tam ortasında olmasına rağmen tanrı korusunda vahşi bir şeyler vardı. Yaşlı tanrılar binlerce gözle insanları izliyordu.

Sansa, annesinin tanrılarını, babasınınkilere tercih ederdi. Heykelleri, vitraylardaki figürleri, yanan tütsülerin kokusunu, kristaller taşıyan rahipleri ve cübbelerini... lavicerttaşıyla, akikle ve sedefle kaplı mihraplarda sihirli oyunlar oynayan gökkuşaklarını seviyordu. Ama tanrı korusundaki tanrıların da mutlak güçleri olduğunu inkâr edemezdi. Özellikle geceleri. *Bana yardım et,* diye yalvardı. *Bana bir dost gönder, beni kurtaracak gerçek bir şövalye...*

Kabukların sertliğini elleriyle hissederek ağaçtan ağaca yürüdü. Yapraklar yanaklarını okşuyordu. Çok mu geç kalmıştı? Gerçekten onu bekleyen biri var mıydı? Sesini çıkarmaya cesaret edebilir miydi? Burası çok sessiz, çok sakin görünüyordu...

"Gelmeyeceğinden korkuyordum çocuğum."

Sansa döndü. Ağaçların arasından ağır, kalın boyunlu, yavaş hareket eden bir adam çıktı. Başlığı iyice öne çekilmiş gri bir pelerin giyiyordu ama ay ışığı adamın yanağına vurup lekeli ve damarlı cildini açığa çıkarır çıkarmaz Sansa onu çağıranın kim olduğunu anladı. "Sör Dontos," dedi hayal kırıklığıyla. "Siz miydiniz?"

"Evet leydim." Sansa'ya yaklaştı. Nefesindeki ekşi şarap kokusu fark edilmeyecek gibi değildi. "Benim." Elini uzattı.

Sansa geriledi. *"Yapma!"* Elini pelerininin altına sakladığı bıçağa götürdü. "Ne... benden ne istiyorsunuz?"

"Sadece yardım etmek," dedi Dontos. "Sizin bana yardım ettiğiniz gibi."

“Sarhoşsunuz, öyle değil mi?”

“Cesaretimi kaybetmemek için bir kadeh şarap içtim sadece. Yakalanırsam derimi yüzerler.”

Peki ya bana ne yaparlar? diye düşündü Sansa. Yine Leydi’yi hatırlamıştı. Leydi yalanı *koklayabilirdi*, evet yapabilirdi ama babası onu öldürmüştü, Arya yüzünden. Bıçağı alıp iki eliyle birden tuttu.

“Beni bıçaklayacak mısınız?” diye sordu Dontos.

“Yaparım,” dedi Sansa. “Söyleyin, sizi kim yolladı?”

“Kimse. Şövalyelik şerefim üstüne yemin ederim leydim.”

“Şövalye mi?” Joffrey adamın rütbesini geri almıştı. Dontos artık bir soytarıydı, Ay Oğlan’dan daha düşük dereceli bir soytarı. “Tanrılara bir şövalye için yalvardım,” dedi Sansa. “Dualar edip durdum. Bana yaşlı ve aptal bir soytarı mı yolladılar?”

“Bunu hak ettim... tuhaf olduğunu biliyorum... ama onca yıl şövalyeydim, aptaldım... ve şimdi bir soytarıyım... ama tekrar şövalye olabilirim leydim, kendimde o cesareti buldum, sizin sayenizde... sizin nezaketiniz, sizin cesaretiniz sayesinde. Beni siz kurtardınız, sadece Joffrey’den değil, kendimden de.” Sesi hüzünlendi. “Bir zamanlar, kahramanlar kahramanı bir şövalyeyken soytarı olmuş bir adam daha varmış, ozanlar söyler...”

“Florian,” diye fısıldadı Sansa. Baştan ayağa ürperdi.

“Tatlı leydim, sizin Florian’ınız olabilirim,” dedi Dontos dizlerinin üstüne çökerken.

Sansa elindeki bıçağı yavaşça aşağı indirdi. Başı dönüyordu, havada yüzüyormuş gibi hissediyordu kendini. *Çılgınlık bu. Kendimi bu sarhoşa emanet etmek çılgınlık ama böyle bir fırsat bir kez daha karşıma çıkar mı?* “Nasıl? Beni buradan nasıl çıkaracaksınız?”

Sör Dontos kafasını kaldırıp Sansa’nın yüzüne baktı. “Sizi kalenin dışına çıkarmak işin en zor kısmı. Ama kaleden çıkar çıkmaz sizi evinize götürecek bir gemi bulabilirim. Gerekli altını bulup plan yapacağım, hepsi bu.”

“Şimdi gidebilir miyiz?” diye sordu Sansa. Umut etmeye korkuyordu.

“Bu gece mi? Hayır leydim, korkarım bu mümkün değil. Önce, sizi kaleden güven içinde çıkarmanın bir yolunu bulmalıyım, uygun vakitte. Çabuk ya da

kolay olmayacak, beni de gözetliyorlar.” Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı. “Bıçağı kaldırabilir misiniz?”

Sansa bıçağı tekrar pelerininin içine sakladı. “Ayağa kalkın Sör.”

“Teşekkür ederim leydim.” Sör Dontos sakar hareketlerle ayağa kalkıp dizlerine yapışan yaprakları ve toprağı silkeledi. “Babanız diyarın gördüğü en hakikatli adamdı ve ben bir kenarda durup onu katletmelerini izledim. Hiçbir şey söylemedim, hiçbir şey yapmadım... ama Joffrey beni öldürmek istediğinde siz sesinizi yükselttiniz. Leydim, ben hiçbir zaman gerçek bir kahraman olmadım. Ne Ryam Redwyne ne de Cesur Barristan’dım. Bir turnuva kazanmadım, adım bir savaş hikâyesinde anılmadı ama... ben bir zamanlar *şövalyeydim* ve sizin sayenizde bunun ne anlama geldiğini hatırladım. Hayatım değersizdir ama sizindir.” Dontos elini büvet ağacının eğri büğrü dallarından birine koydu. Titriyordu. “Babanızın tanrılarının huzurunda yemin ederim ki sizi evinize göndereceğim.”

Yemin etti. Tanrıların huzurunda edilmiş kesin bir yemin. “O halde... kendimi sizin ellerinize bırakacağım sör. Ama gitme vaktinin geldiğini nasıl anlayacağım? Yine not mu göndereceksiniz bana?”

Sör Dontos endişeli gözlerle etrafa bakındı. “Çok riskli. Buraya, tanrı korusuna gelmelisiniz. Mümkün olduğunca sık. Burası *tek* güvenli yer. Ne odalarımız, ne avludaki merdivenler, oralarda yalnızmışız gibi görünsek de değiliz. Kızıl Kale’deki bütün taşların kulakları var. Sadece burada çekinmeden konuşabiliriz.”

“Sadece burada,” dedi Sansa. “Bunu unutmayacağım.”

“Ve eğer yanımızda başkaları varken zalim, alaycı ya da umursamaz görünürsem beni bağışlayın çocuğum. Oynamam gereken bir rol var, tıpkı sizin gibi. Tek yanlış adım kafalarımızın kesilmesine sebep olur.”

Sansa başıyla onayladı. “Anlıyorum.”

“Güçlü ve cesur olmak zorundasınız. Ve her şeyden önemlisi, sabırlı.”

“Olacağım,” diye söz verdi Sansa. “Ama... ne olur mümkün olduğunca acele edin. Korkuyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Sör Dontos hafifçe gülümseyerek. “Yokluğunuz fark edilmeden gitmelisiniz.”

“Benimle gelmeyecek misiniz?”

“Birlikte görünmememiz daha iyi olur.”

Sansa bir adım attı, geri döndü. Adamın yanağını hafifçe öptü. “Benim Florian’ım,” diye fısıldadı. “Tanrılar dualarımı duydu.”

Nehir yolu boyunca yürüdü, mutfaklardan geçip domuz avlusuna çıktı. Hayvanların gürültüsü aceleci adımlarının sesini yuttu. *Evim,* diye düşündü. *Beni evime götürecek. Florian’ım güvende olmamı sağlayacak.* En sevdiği şarkılar Florian ve Jonquil’i anlatan şarkılardı. *Florian da gösterişsiz bir şövalyeydi ama daha gençti.*

Sarmal merdivenlerden aceleyle aşağı inerken gizli bir kapıdan bir adam çıkıverdi. Sansa adama çarpıp dengesini kaybetti. Çelik parmaklar Sansa’yı belinden yakalayıp düşmesini engelledi. “Merdivenleri düşerek inmek hiç akıllıca olmaz küçük kuş. İkimizi de öldürmek mi istiyorsun?” Adamın kahkahası taşlarda yankılandı. “Belki de gerçekten bunu istiyorsun.”

Tazı. “Hayır lordum, özür dilerim.” Sansa gözlerini kaçırdı ama geç kalmıştı, adamın yüzünü görmüştü. “Lütfen, canımı yakıyorsunuz.” Tazı’nın parmaklarından kurtulmaya çalışıyordu.

“Joffrey’nin küçük kuşu gecenin bir yarısında neden merdivenlerden aşağı uçuyor?” Sorusuna cevap alamayan adam, Sansa’yı sertçe sarstı. *“Neredeydin?”*

“Tt-tanrı korusundaydım lordum,” dedi, yalan söylemeye cesaret edememişti. “Babam için dua ettim... ve kral için, yaralanmaması için.”

“*Buna* inanacak kadar sarhoş olduğumu mu sanıyorsun?” Sansa’yı bıraktı. Ayakta dururken hafifçe sallanıyordu. İğrenç şekilde yanmış yüzüne ışık şeritleri ve karanlık düşüyordu. “Yüzün, göğüslerin, uzun boyun... artık bir kadın gibi görünüyorsun ama küçük ve aptal bir kuştan başka bir şey değilsin. Sana öğrettikleri şarkıları şakıyıp duruyorsun... bana da bir şarkı söyle. Neden olmasın? Hadi başla. Şövalyeler ve güzel bakirelerle ilgili bir şarkı olsun. Şövalyeleri seviyorsun, öyle değil mi?”

Tazı, Sansa’yı korkutuyordu. “Gg-gerçek şövalyeleri lordum.”

“*Gerçek* şövalyeler,” dedi adam alay ederek. “Ben lord değilim, şövalye hiç değilim. Bunu anlaman için seni dövmem mi gerekiyor?” Clegane sendeledi, neredeyse düşüyordu. *“Tanrılar,”* dedi küfür eder gibi. “Fazla şarap içmişim.

Şarap sever misin küçük kuş? *Gerçek* şarap? Bir matara dolusu ekşi kırmızı, kan kadar koyu, işte bir adamın ihtiyacı olan tek şey bu. Ya da bir kadının.” Kahkaha attı, başını iki yana salladı. “Köpek gibi sarhoşum, kahretsin. Gel bakalım, kafesine dönüyorsun küçük kuş. Seni ben götüreceğim. Seni kraldan koruyacağım.” Tazı, Sansa’yı hafifçe itti ve merdivenlerden inerken takip etti. Basamakların sonunda adam eski sessizliğine dönmüştü. Sansa’nın varlığını unutmuş gibiydi.

Maegor Hisarı’na vardıklarında Sansa köprü nöbetini Sör Boros Blount’un devraldığını görüp korkuya kapıldı. Adamın uzun beyaz miğferi ayak sesleri duyulunca döndü. Sansa adamın bakışından saklanmak ister gibi geriledi. Sör Boros, Kral Muhafızları’nın en acımasız olanıydı; çirkin, öfkeyle dolu, kötü bakışlıydı.

“Korkacak bir şey yok evlat,” dedi Tazı. Ağır elini Sansa’nın omzuna koydu. “Bir kurbağanın üstüne siyah şeritler boyasan da bir kaplana dönüşmez.”

Sör Boros miğfer siperini kaldırdı. “Sör, nereye...”

“*Sör* diyen dilini koparırım. Şövalye olan sensin, ben değilim. Ben kralın köpeğiyim. Unuttun mu?”

“Kral, köpeğini arıyordu.”

“Köpek içki içiyordu. Kralı koruma sırası da sendeydi sör. Sende ve diğer *kardeşlerimde*.”

Sör Boros, Sansa’ya döndü. “Bu geç saatte neden odanızda değilsiniz leydi?”

“Tanrı korusuna gidip kralın güvenliği için dua ettim.” Söylediği yalan bu defa gerçek gibi tınlamıştı.

“Kızın bu gürültünün içinde uyumasını mı bekliyordun?” dedi Clegane. “Sorun neydi?”

“Kapıda biriken ahmaklar,” diye yanıtladı Sör Boros. “Bazı boş boğazlar, Tyrek’in düğün ziyafetinden bahsedince halk galeyana gelmiş. Onlar da ziyafet istiyormuş. Majesteleri, bizzat yönettiği adamlarla üstlerine yürüyünce çil yavrusu gibi dağıldılar.”

“Cesur çocuk,” dedi Clegane seğiren ağzıyla.

Bakalım ağabeyimin karşısında ne kadar cesur olabilecek, diye düşündü Sansa. Tazı’yla birlikte köprüyü geçti. Merdivenleri tırmanırlarken, “Neden

insanların size köpek demesine izin veriyorsunuz? Neden *şövalye* dediklerinde kızıyorsunuz?" dedi.

"Köpekleri şövalyelerden fazla seviyorum. Babamın babası, Kaya'da barınak başıydı. Bir sonbahar mevsiminde, Lord Tytos dişi bir aslan ve aslanın avı arasında kaldı. Lannister sancağında da bir aslan olması hayvanın umrunda bile değildi elbette. Sürtük, lordumun atına saldırdı, lorduma da saldıracaktı ki yanında tazılarla birlikte büyükbabam geldi. Aslanı kaçırana kadar üç tazı can verdi. Büyükbabam tek bacağını kaybetti. Lannister, büyükbabama ödül olarak araziler ve bir kule verdi. Oğlunu da yaver olarak yanına aldı. Sancağımızdaki üç tazı o hayvanları temsil eder. Bir köpek senin uğruna çekinmeden can verir ve asla yalan söylemez, yüzüne doğrudan bakar." Sansa'yı çenesinden tutup başını kaldırdı. Parmakları kızın yüzüne geçmişti. "Kuşlar bunları yapamaz, değil mi? Bana şarkı da söylemedin."

"Ben... Florian ve Jonquil hakkında bir şarkı biliyorum."

"Florian ve Jonquil mi? Bir sersem ve onun fahişesi. Almayayım. Ama bir gün bana şarkı söyleyeceksin, istesen de istemesen de."

"Memnuniyetle söylerim."

Sandor Clegane sırıttı. "Sevimlisin ama kötü bir yalancısın. Köpekler yalanın kokusunu alabilir. Etrafına bak, iyice kokla. Buradaki herkes yalancı... ve hepsi bu konuda senden daha başarılı."

Arya

Ağacın en yüksek dalına tırmandığında bacaları görebildi. Sazla kaplı çatılar, göl ve göle akan küçük derenin kıyısı boyunca dizilmişti. Damtaşı çatılı alçak bir yapının hemen yanında ahşap bir iskele vardı.

Dal, bedeninin ağırlığıyla iyice eğilene kadar ilerledi, iskeleye bağlı bir tekne yoktu ama bazı bacalardan yükselen ince dumanı ve ahırın önündeki at arabasının bir kısmını görebiliyordu.

Orada birileri var. Arya dudağını ısırdı. Yolda rastladıkları diğer yerlerin hepsi boştu ve harap haldeydi. Çiftlikler, köyler, şatolar, septler, ambarlar, istisnasız her yer. Lannisterlar alev alabilecek her şeyi yakmıştı. Ölebilecek her şeyin canını almışlardı. Hatta karşılarına çıkan ormanları bile ateşe vermişlerdi ama yeni yağan yağmur yüzünden yangın fazla ilerleyememişti. "Becerebilseler gölü bile yakarlardı," demişti Gendry. Arya bunun doğru olduğunu biliyordu. Kaçtıkları gece, kasabadan yükselen büyük ve parlak alevler yüzünden göl *yanıyormuş* gibi görünüyordu.

Ertesi gece, sonunda cesaretlerini toplayıp kasabanın enkazına girebildiklerinde simsiyah kesilmiş taşlardan, kabuk haline gelmiş duvarlardan ve cesetlerden başka bir şey bulamamışlardı. Küllerden hâlâ duman yükseliyordu. Al Turta geri dönmemek için yalvarmıştı. Lommy, kasabaya girmeye cesaret edenlerin aptal olduğunu söylemişti, Sör Amory'nin onları da yakalayıp öldüreceğinden emindi ama karakola vardıklarında Sör Amory ve adamları çoktan gitmişti. Kapılar kırılmış, duvarların bir kısmı yıkılmıştı ve enkaz gömülmemiş ölülerle doluydu. Gendry için tek bakış yeterliydi. "Herkesi öldürmüşler," demişti Arya'ya. "Yanlarında köpekler de varmış."

"Ya da kurtlar."

"Köpek, kurt, fark etmez. Buranın işi bitmiş."

Ama Arya, Yoren'i bulana kadar karakoldan ayrılmayacaktı. *Onu öldürmüş olamazlar,* demişti kendine. Yoren güçlüydü, sertti ve Gece Nöbetçileri'ndendi. Cesetlerin arasında dolaşırlarken Gendry'ye de aynı şeyleri söyleyip durmuştu.

Adamı öldüren balta darbesi kafatasını ortadan ikiye ayırmıştı ama o karmakarışık sakal, rengi iyice solmuş, siyahtan griye dönmüş o yamalı kıyafet Yoren'den başka kimsenin olamazdı. Sör Amory Lorch sadece katlettiği insanların değil kendi adamlarının cesetlerini gömmek için de oyalanmamıştı. Yoren'in hemen yanında dört Lannister askeri cansız yatıyordu. Arya, Yoren'i öldürebilmek için kaç adamın feda edildiğini merak etti.

Beni evime götürecekti, diye düşündü Yoren'i gömmek için bir çukur kazarlarken. Bütün ölüler için mezar kazamazlardı ama en azından Yoren bunu hak ediyordu. Arya bu konuda ısrarlıydı. *Beni sağ salim Kışyarı'na götürecekti, söz vermişti.* Bir yanı ağlamak istiyordu, diğer yanı Yoren'i tekmelemek.

Yoren'in kuleye gönderdiği üç kişiyi Gendry hatırladı. Kule de saldırıya uğramıştı ama tek giriş ikinci kattaydı ve aşağı bir merdiven indirmeden kapıya ulaşmak imkânsızdı. Merdiven yukarı çekilince Sör Amory'nin adamları kuleye girememişti. Kulenin etrafına saman ve ağaç dalları yığıp ateşe vermişlerdi ama taş duvarlar alev almamıştı. Lorch da içeridekilerin açlıktan ölmesini bekleyecek kadar sabırlı değildi. Gendry'nin sesini duyan Kesik Jack kapıyı açtı. Kurz, geri dönmek yerine kuzeye doğru yollarına devam etmeleri gerektiğini söylediğinde Arya'nın Kışyarı'na varma umudu yenilendi.

Şimdi gördüğü kasaba, Kışyarı sayılmazdı ama sazla kaplı çatılar, sıcak barınak demekti. Hatta yiyecek bile bulabilirlerdi. Bu risk alınabilir miydi? Eğer Lorch zaten orada değilse... *Atları var; bizden çok daha hızlı hareket ediyorlar.*

Bir insan, bir at, bir sancak; anlamasına yardım edecek herhangi bir şey görebilmek umuduyla uzun zaman ağaçta kalıp kasabayı izledi. Birkaç kez hareket görür gibi oldu ama kasaba emin olamayacağı kadar uzaktaydı. Bir kere, çok net bir şekilde, bir atın kişnemesini duydu.

Gökyüzü kuşlarla doluydu, daha çok kargalarla. Bu kadar uzaktan, sazlık çatılara konmuş karasinekler gibi görünüyorlardı. Doğuda, dünyanın yarısını kaplıyormuş gibi görünen Tanrı Gözü güneşte dövülmüş masmavi bir kalkan gibi parıldıyordu. Bazı günler, çamurlu kıyılar boyunca ağır ağır yol alırlarken (Gendry insanlarla karşılaşabilecekleri yollardan geçmek istemiyordu ve Al Turta'yla Lommy bile bunun ne kadar mantıklı olduğunu kavrayabilmişlerdi) gölün kendisini çağırdığını hissediyordu Arya. Masmavi sulara atlamak, yeniden

temiz olmak, güneşin altında uzanmak istiyordu ama diğerlerinin görebileceği bir yerde elbiselerini çıkarmaya cesaret edemezdi, yıkamak için bile olsa. Gün bitiminde su kenarındaki bir kayanın üstüne oturuyor, ayaklarını suya sokmakla yetiniyordu. Paçavraya dönen ayakkabılarını atmıştı sonunda. En başlarda yalın ayak yürümek zor olmuştu ama tabanlarındaki su kesecikleri patlayıp yaralar iyileşince ayaklarının altı sertleşmişti. Parmaklarının arasına giren çamur iyi geliyordu ve toprağı hissederek yürümeyi seviyordu.

Ağacın tepesinden, kuzeydoğuda ağaçlarla kaplı bir ada olduğunu görüyordu. Kıyıdan yirmi beş metre kadar açıkta üç siyah kuğu yüzüyordu. Nasıl da huzurluydular... kimse savaştan bahsetmemişti onlara. Yakılan kasabalar, katledilen insanlar umurlarında değildi. Kıskanan gözlerle kuğuları izledi Arya. Bir yanı kuğu olmak istiyordu, diğer yanı kuğu yemek. Kahvaltıda biraz meşe palamudu lapası ve bir avuç dolusu böcek yemişti. Böcekler çok da kötü sayılmazdı. İnsan alışıyordu. En kötüsü solucanlardı ama solucanlar bile günlerce aç kalmış bir midenin ağrısından beter olmazdı. Böcek bulmak kolaydı. Bütün yapman gereken bir kayanın üstüne vurmaktı. Arya küçükken, sırf Sansa'ya çığlık attırmak için böcek yemişti. Tekrar yemek onu korkutmamıştı. Gelincik de korkmamıştı ama Al Turta yediği ilk böcekten sonra kusmuştu. Lommy ve Gendry denemeyi bile reddetmişti. Gendry dün bir kurbağa yakalamış ve Lommy'yle paylaşmıştı. Birkaç gün önce de Al Turta böğürtlen çalısı bulmuş, üstünde bir tane bile kalmayıncaya kadar toplamıştı. Çoğunlukla su içip meşe palamudu yiyerek hayatta kalıyorlardı. Kurz hepsine meşe palamudunu kayalara vurup lapa haline getirmeyi öğretmişti. Tadı çok kötüydü.

Kaçak avcının ölmemiş olmasını dilerdi çünkü adam ormanları hepsinden daha iyi tanıyordu. Kuledeki merdiveni aşağı çekmeye çalışırken bir ok omzuna isabet etmişti. Tarber çamurdan bir merhem hazırlayıp adamın yarasını yosunla sarmıştı. Kurz da bu yaranın kendisine hiçbir şey yapamayacağını söylemişti ama birkaç gün sonra adamın omzu ve boğazı simsiyah kesilmişti. Bir sabah yerinden bile kalkamamış, ertesi gün ölmüştü.

Avcıyı taş yığınlarının altına gömdüler. Adamın kılıcını ve savaş borusunu Kesik Jack aldı. Yayını, hançerini ve çizmelerini Tarber istedi. Her şeyi alıp ortadan kayboldular. İki adamın avlanmaya gittiğini ve kısa zaman sonra geri

dönüp hepsinin karnını doyuracaklarını düşünmüşlerdi. Beklediler, beklediler, sonunda Gendry yola koyulmaları gerektiğini söyleyene kadar. Belki de Tarber ve Kesik Jack, bir avuç öksüz oğlanın çobanlığını yapmak yerine yola yalnız devam ederlerse daha fazla şanslarının olacağını düşünmüşlerdi. Bu gerçekten mümkündü ama bu gerçek, Arya'nın onlardan nefret etmesine engel olmuyordu.

Al Turta, Arya'nın tırmandığı ağacın altında köpek gibi havlıyordu. Kurz, birbirlerine seslenmek istediklerinde hayvan seslerini kullanmalarını söylemişti. Eski bir avcı taktiğidir, demişti ama doğru sesleri çıkarmayı öğretemeden ölmüştü. Al Turta'nın kuş sesleri berbattı. Köpek havlaması daha iyiydi ama yine de başarısızdı.

Arya tepedeki daldan aşağıdakine atladı, dengesini bulmak için kollarını açtı. *Bir su dansçısı asla düşmez.* Ayak parmaklarını indiği dala doladı, bir iki adım attı ve daha kalın olan alt dala sıçradı. Dala tutunup bedenini aşağı sarkıttı, yaprakların arasında elleriyle ilerleyerek gövdeye vardı. Parmaklarının altındaki kabuk sertti. Hızlıca inmeye başladı, son bir metreden aşağı atladı, yerde yuvarlandı.

Gendry elini uzatıp kalkmasına yardım etti. "Yukarıda epey oyalandın. Neler gördün?"

"Bir balıkçı kasabası, kıyının kuzeyinde küçük bir yer. Yirmi altı saz çatı ve bir tane de damtaşından yapılmış çatı var, saydım. Bir at arabası gördüm. Orada birileri var."

Arya'nın sesini duyan Gelincik, çalıların arasından çıkıp geldi. Küçük kıza bu adı Lommy takmıştı. Kızın bir gelinciğe benzediğini düşünüyordu ama bu doğru değildi. Öte yandan kıza, ağlayan kız demeye de devam edemezlerdi çünkü ağlamayı bırakmıştı sonunda. Gelincik'in ağzı çamur içindeydi, yine çamur yememiş olmasını umdu Arya.

"İnsan görebildin mi?" diye sordu Gendry.

"Sadece çatılar ama bazı bacalardan duman tütüyordu ve at sesi duydum." Gelincik kollarını Arya'nın bacağına doladı, sımsıkı sarıldı. Bunu zaman zaman yapıyordu.

"Eğer insanlar varsa yiyecek de vardır," dedi Al Turta. Gendry oğlana daha alçak sesle konuşmasını söyleyip duruyordu fakat uyarıları işe yaramıyordu.

“Belki bize biraz yiyecek verirler.”

“Ya da bizi öldürürler.”

“Eğer teslim olursak öldürmezler,” diye karşılık verdi Al Turta.

“İşte şimdi Lommy gibi konuştun.”

Lommy Yeşilel, meşe ağacının dibindeki iki kalın kökün arasında oturuyordu, sırtını ağaca yaslamıştı. Karakoldaki mücadele sırasında baldırından yaralanmıştı. Ertesi günün sonunda Gendry’ye tutunup zar zor adım atacak kadar kötüleşmişti ve şimdi bunu dahi yapamıyordu. Delikanlıyı ağaç dallarından yaptıkları bir sedyede taşıyorlardı ama o halde çok ağır yol alıyorlardı. Sedyeyi taşımak çok zordu. Lommy her sarsıldığında inliyordu.

“Teslim olmak zorundayız,” dedi. “Yoren’in yapması gereken de buydu. Kapıları açmalıydı.”

Arya bunları duymaktan bıkmıştı. Lommy sürekli Yoren’in teslim olması gerektiğini söylüyordu. Onu sedyede taşırlarken sadece bundan, bacağından ve aç karnından bahsediyordu.

Al Turta onayladı. “Yoren’e kapıları açmasını *söyledi*. Kral adına emir verdi. Kralın emirlerini yerine getirmek gerekir. Hepsi leş kokulu yaşlı aptalın suçu. Eğer teslim olsaydık bizi rahat bırakırlardı.”

Gendry kaşlarını çattı. “Şövalyeler ve lordlar teslim olduklarında fidye için esir alınır ama bizim gibilerin teslim olmasının ya da olmamasının bir önemi yoktur.” Arya’ya döndü. “Başka neler gördün?”

“Eğer orası gerçekten bir balıkçı kasabasıysa bize balık satabilirler,” dedi Al Turta. Göl balık kaynıyordu fakat avlayacak malzemeleri yoktu. Arya, Koss’un yaptığı gibi elleriyle tutmayı denemişti ama balıklar güvercinlerden daha hızlı hareket ediyordu ve su Arya’nın gözleriyle oyun oynuyordu.

“Balıkları bilemem,” dedi Arya. Gelincik’in düğüm haline gelmiş saçlarını okşadı. Belki de kızın saçlarını kesmek en iyi çözüm olacaktı. “Kıyıya yakın uçan kargalar gördüm. Orada ölü bir şey var.”

“Kıyıya vurmuş balıklardır,” dedi Al Turta. “Eğer kargalar yiyebiliyorsa biz de yiyebiliriz.”

“Birkaç *karga* yakalayıp yiyelim,” dedi Lommy. “Bir ateş yakar kargaları tavuk gibi kızartırız.”

Gendry kaşlarını çattığı zaman ürkütücü görünüyordu. Sakalı uzamıştı, çalılar gibi sık ve siyahtı. “Ateş yok dedim.”

“Lommy *aç*. Ben de açım.”

“Hepimiz açız,” dedi Arya.

“Değilsin,” dedi Lommy. Tükürdü. “Nefesin solucan kokuyor.”

Arya oğlanın yarasına tekme atabilirdi. “İstersen senin için de solucan toplayabileceğimi *söylemiştim*.”

Lommy tiksintiyle yüzünü buruşturdu. “Eğer bacağım bu halde olmasaydı domuz avlardım.”

“Domuz avlarmış,” dedi Arya dalga geçerek. “Domuz avlamak için domuz mızrağına, tazılara ve hayvanı ininden dışarı çekmek için adamlara ihtiyacın var.” Babası, Robb ve Jon’la birlikte Kurt Ormanı’nda domuz avına çıkardı. Hatta bir keresinde Bran’ı bile götürmüşlerdi. Daha büyük olmasına rağmen Arya’yı hiç götürmemişlerdi. Rahibe Mordane avın leydilere uygun bir iş olmadığını söylerdi. Annesi, büyüdüğü zaman bir şahin alabileceğine dair söz vermişti. Şimdi büyümüştü, bir şahini olsa *yerdi*.

“Sen domuz avı hakkında ne bilirsin ki?” diye sordu Al Turta.

“Senden daha çok şey bilirim.”

Gendry bu konuşmaları dinleyecek havada değildi. “Sessiz olun, ikiniz de. Ne yapacağımızı düşünmek zorundayım.” Düşünürken acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Sanki bir şeyler canını yakıyordu.

“Teslim olalım,” dedi Lommy.

“Sana çeneni kapatmanı söylemiştim, özellikle de teslim olmak konusunda. O kasabadakilerin kim olduğunu bile bilmiyoruz. Belki biraz yiyecek aşırabiliriz.”

“Bacağı sakatlanmasaydı Lommy yiyecek çalabilirdi. Şehirdeki en iyi hırsız oydu.”

“Hayır, kötü bir hırsızmış,” dedi Arya. “İyi olsa yakalanmazdı.”

Gendry başını kaldırıp güneşe baktı. “Akşam vakti kasabaya yaklaşmak için en iyi zaman. Karanlık çöktüğünde gidip etrafa bakacağım.”

“Hayır, ben gideceğim. Sen fazla gürültücüsün.”

Gendry’nin yüzünde yine aynı ifade vardı. “İkimiz birlikte gideriz.”

“Arry gitmeli, o senden daha hızlı hareket ediyor,” dedi Lommy.

“*İkimiz* gideceğiz dedim.”

“Ya geri dönmezseniz? Al Turta beni tek başına taşıyamaz, yapamayacağını biliyorsunuz...”

“Hem kurtlar da var,” dedi Al Turta. “Geçen gece nöbet sırası bendeyken duydum. Sesleri yakından geliyordu.”

Kurtları Arya da duymuştu. Bir karaağacın dalında uyuyordu. Kurtların uluma sesine uyanmıştı. Bir saat boyunca oturup ulumaları dinlemiş, omurlarına kadar ürpermişti.

“Kurtları uzak tutmak için ateş yakmamıza bile izin vermiyorsun,” dedi Al Turta. “Bizi kurtlara bırakmanız hiç doğru değil.”

“Kimsenin sizi bıraktığı yok,” dedi Gendry tiksintiyle. “Kurt gelecek olursa Lommy’nin mızrağı var. Sen de onunla birlikte olacaksın. Gidip kasabaya bakacağız ve döneceğiz. Hepsi bu.”

“O kasabada kimi bulursanız bulun teslim olmalısınız,” diye sızlandı Lommy. “Bacağım için ilaç gerek. Çok kötü ağrıyor.”

“Bacağın için ilaç bulursak alıp getiririz,” dedi Gendry. “Arry, artık yola koyulalım. Akşam olmadan önce kasabanın yakınlarına varmak istiyorum. Al Turta, sen Gelincik’e sahip ol. Bizi takip etmeye kalkışmasın.”

“Geçen sefer beni tekmelemişti.”

“Eğer ona sahip olmazsan bu sefer *ben* tekmelerim.” Gendry bir cevap beklemeden miğferini takıp yürümeye başladı. Arya delikanlıya yetişmek için koşmaya başladı. Gendry ondan beş yaş büyük ve otuz santim uzundu. Bacakları da daha uzundu elbette. Delikanlı bir süre hiç konuşmadı. Yüzündeki sinirli ifadeyle ağaçların arasında ilerliyor ve çok fazla gürültü çıkarıyordu. Sonunda durdu, “Sanırım Lommy ölecek,” dedi.

Arya şaşırmamıştı. Kurz da yarası yüzünden ölmüştü. Üstelik Kurz, Lommy’den güçlüydü. Lommy’yi taşıma sırası Arya’da olduğu zamanlar oğlanın teninin nasıl yandığını hissedebiliyordu ve bacağından yükselen çürük et kokusu fark edilmeyecek gibi değildi. “Belki bir üstat bulmalıyız...”

“Sadece kalelerin üstatları olur. Bir üstat bulsak bile Lommy gibiler için kimse ellerini kirletmez.” Alçak bir dalın altından geçerken eğildi.

“Bu doğru değil.” Üstat Luwin kapısına gelen herkese yardım ederdi. Arya bundan emindi.

“Eninde sonunda ölecek ve ne kadar çabuk ölürse bizim için o kadar iyi olacak. Onu bırakmamız gerek aslında. Kendisi de aynı şeyi söylüyor zaten. Yaralanan sen ya da ben olsaydık o bizi bırakmakta tereddüt etmezdi.” Köklere tutunarak sarp bir kayalıktan aşağı indiler. “Onu taşımaktan bıktım. Sürekli, teslim olun demesinden bıktım. Ayağa kalkabilseydi dişlerini dökerdim. Lommy’nin kimseye faydası yok. Ağlayan kızın da öyle.”

“Gelincik’i rahat bırak. O sadece aç ve korkuyor.” Arya arkasına baktı. Gelincik ilk kez onu takip etmiyordu. Al Turta, Gendry’nin söylediği gibi kızı tutmuş olmalıydı.

“Kimseye faydası yok,” diye tekrar etti Gendry. “O, Al Turta ve Lommy bizi yavaşlatmaktan başka bir işe yaramıyorlar ve ölümümüze sebep olacaklar. Bu grup içinde işe yarar yalnızca sen varsın. Bir kız olmana rağmen.”

Arya’nın adımları dondu. *“Ben kız değilim!”*

“Evet öylesin. Beni de diğerleri kadar aptal mı sanıyorsun?”

“Hayır, sen daha aptalsın. Kızların Gece Nöbetçileri’ne alınmadığını herkes bilir.”

“Bu doğru. Yoren seni neden aldı bilemiyorum. Bir sebebi vardı mutlaka. Sen kızsın.”

“Değilim!”

“O zaman aletini çıkar da işe bakalım. Hadi.”

“Çişim yok. Olsaydı yapardım.”

“Yalancı. Aletini çıkaramazsın çünkü aletin yok. Otuz adam içinde, sadece sen ormanın derinliklerine gidip işiyordun. Kız değilsen hadımsın demektir.”

“Hadım *sensin.*”

“Olmadığımı biliyorsun.” Gendry gülümsedi. “Aletimi çıkarıp kanıtlamamı ister misin? Benim saklayacak bir şeyim yok.”

“Evet var,” diye bağırdı Arya. Sahip olmadığı alet hakkındaki konuşmalara bir son vermek istiyordu. “Handa karşımıza çıkan altın pelerinliler senin peşindeydi. Seni neden istediklerini bize söylemedin.”

“Keşke bilseydim. Sanırım Yoren biliyordu ama bana söylemedi. Peki sen,

neden senin peşinde olduklarını düşünüyordun?”

Arya dudağını ısırdı. Yoren’in ilk gün söylediklerini hatırladı. *Bu adamların yarısı, af ya da üç beş gümüş karşılığında bir an bile duraksamadan seni kraliçeye satar. Diğer yarısı da aynı şeyi yapar ama önce sana tecavüz eder.* Ama Gendry diğerlerinden farklıydı. Kraliçe delikanlıyı da istiyordu. “Eğer sen söylersen ben de söylerim,” dedi temkinlice.

“Bilseydim söylerdim Arry... bu gerçek adın mı yoksa bir kız ismin var mı?”

Arya ayağının dibindeki eğri büğrü köke baktı. Oyun bitmişti. Gendry gerçeği biliyordu ve Arya’nın pantolonunun içinde delikanlıyı tersine ikna edecek bir şey yoktu. Ya İğne’yi kınından çıkarıp onu orada öldürecekti ya da ona güvenecekti. Öldürüp öldüremeyeceğinden emin değildi. Onun da kılıcı vardı ve delikanlı, Arya’dan daha güçlüydü. Gerçeği söylemeliydi. “Lommy ve Al Turta bilmemeli,” dedi.

“Benden duymayacaklar, yemin ederim.”

“Arya,” dedi. “Benim adım Arya. Stark Hanedanı’ndan.”

“Hanedan...” Gendry bir an durdu. “Kral Eli’nin adı da Stark’tı. Vatan hainliği suçuyla infaz edilen adam.”

“O vatan haini değildi. O benim babamdı.”

Gendry’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Yani *bu yüzden* seni almaya geldiklerini düşündün.”

Arya başıyla onayladı. “Yoren beni Kışyarı’na, evime götürüyordu.”

“Sen... sen bir soylusun, bir... leydi olacaksın.”

Arya başını eğip paçavraya dönmüş giysilerine, çatlamış ayaklarına baktı. Tırnaklarının içi leş gibiydi, dirsekleri simsiyahtı ve elleri yara bere içindeydi. *Bahse girerim ki Rahibe Mordane beni tanıyamazdı. Belki Sansa tanırdı ama tanımamış gibi yapmayı tercih ederdi.* “Annem bir leydi. Ablam da öyle ama ben değilim.”

“Evet öylesin. Bir lordun kızısın ve bir kalede yaşıyorsun, öyle değil mi? Ve sen... tanrılar merhamet edin, ben asla...” Gendry bir an için kafası karışmış hatta korkmuş gibi göründü. “Aletin hakkında konuştum, bunu yapmamalıydım. Ve onca zaman senin önünde işedim. Yaptığım diğer şeyler... Beni bağışlayın leydim.”

“Kes şunu!” diye tısladı Arya. Gendry onunla alay mı ediyordu?

“Ben nezaket kurallarını bilirim,” dedi Gendry. Her zamanki gibi inatçıydı. “Çalıştığım dökümhaneye lord babalarıyla birlikte gelen kızlar olurdu. Ustam, onlar geldiğinde dizlerimin üstüne çökmem, soru sorulmadan konuşmamam ve kızlara leydim diye hitap etmem gerektiğini öğretti bana.”

“Eğer bana leydim demeye başlarsan bunu Al Turta bile fark eder. Ve aynı şekilde işemeye devam etsen iyi olur.”

“Leydim nasıl emrederse.”

Arya iki eliyle birden delikanlının göğsüne vurdu. Gendry sendeledi, bir taşa takılıp düştü ve poposunun üstüne oturdu. “Sen ne çeşit bir lordun kızısın?” diye sordu kahkaha atarak.

“İşte *bu* çeşit.” Oğlanın boşluğuna bir tekme attı ama Gendry daha fazla gülmeye başladı. “İstediğin kadar gül. Ben gidip kasabada kimler olduğuna bakacağım.” Güneş ağaçların arkasına düşmüştü. Kısa zaman içinde akşam olacaktı. İlk kez Gendry onu takip etmek zorunda kaldı. “Kokuyu alabiliyor musun?” diye sordu Arya.

Gendry havayı kokladı. “Çürümüş balık?”

“Olmadığını biliyorsun.”

“Dikkatli olsak iyi ederiz. Ben batıya gidip bir yol var mı diye bakacağım. Eğer bir at arabası gördüğünden eminsen yol vardır. Sen kıyıyı takip et. Yardım ihtiyacın olursa havla.”

“Çok aptalca, yardıma ihtiyacım olursa *imdat* diye bağırırım.” Çıplak ayaklarıyla çimenlerin üstünde sessizce yürümeye başladı. Dönüp arkasına baktığında Gendry’nin onu izlediğini gördü. Delikanlının yüzünde yine acı çekiyormuş ifadesi vardı, bir şeyler düşünüyordu. *Büyük ihtimalle, leydimin yiyecek çalmasına izin vermemeliyim diye düşünüyordur.* Arya oğlanın bir aptal gibi davranacağını biliyordu.

Kasabaya yaklaştıkça koku arttı. Çürümüş balığa benzemiyordu. Daha keskin, daha mide bulandırıcı bir kokuydu. Burnunu buruşturdu.

Ağaçlar seyrelince çalılıkların arkasına saklanarak gölge kadar sessiz adımlarla yoluna devam etti. Her birkaç metrede bir durup etrafı dinliyordu. Üçüncü kez durduğunda at sesi duydu. Bir adamın konuştuğundan da emindi. Ve

koku iyice kötüleşmişti. *Ceset kokusu, bu kesinlikle ceset kokusu.* Ceset kokusunu tanıyordu, Yoren'den ve gördüğü diğer ölülerden.

Kasabanın güneyinde sık böğürtlen çalıları vardı. Çalılığa vardığında güneş batımının uzun gölgeleri kaybolmaya başlamış, ateş böcekleri ortaya çıkmıştı. Buranın arkasındaki sazla kaplı çatıları görebiliyordu. Çalıların arasında saklanabileceği bir boşluk bulana kadar karnının üstünde sürünerek ilerledi. Sonunda kokunun kaynağını görmüştü.

Tanrı Gözü'nün zarif dalgalı sularının kıyısına yeşil kalaslardan yapılmış darağaçları sıralanmıştı. Bir zamanlar insan olan şeyler darağaçlarında sallanıyordu, ayakları zincirliydi. Kargalar cesetten cesede konup leşleri gagalıyordu. Her karga başına yüz karasinek düşüyordu. Gölden esen rüzgâr en yakındaki cesedi hareket ettirip çevirdi. Kargalar cesedin yüzünü neredeyse tamamen yemişti ama bu cesetten beslenen başka bir şey daha olmalıydı. Çok daha büyük bir şey; boğazı ve göğsü parçalanmıştı, yarılan karnından lime lime etler ve yeşil bağırsaklar dökülüyordu. Sağ kolu omzundan koparılmıştı. Arya cesetten birkaç adım uzaktaki kol kemiğini gördü; çiğnenmiş, parçalanmıştı, üstünde bir parça bile et yoktu.

Bir kaya kadar sert olduğunu telkin ederek kendini diğer cesede bakmaya zorladı, sonra onun yanındakine, sonra onun yanındakinin *yanındakine*... Hepsi öyle vahşi bir şekilde parçalanmıştı ki cesetlerin asılmadan önce soyulduğunu çok daha sonra fark etti Arya. Çıplak insanlar gibi görünmüyorlardı; insan gibi görünmüyorlardı. Kargalar gözlerini ve bazılarının yüzlerini yemişti. Altıncı darağacında asılı cesedin sadece bir bacağı kalmıştı. Zincire bağlı bacak her rüzgâr esişinde sallanıyordu.

Korku kılıçtan derin keser. Ölü adamlar Arya'ya zarar veremezdi ama onlarını öldüren adamlar bunu yapabilirdi. Darağaçlarının epey gerisinde, suyun kenarındaki taş çatılı alçak yapının önünde, örgü zırhlar giymiş iki mızraklı adam vardı. Ardiye olduğu anlaşılan binanın önündeki çamurlu zemine, tepelerinden sancaklar sarkan iki uzun direk dikilmişti. Sancaklardan biri kırmızıydı, diğeri açık bir renkti, beyaz ya da uçuk sarı olabilirdi. Hem hava kararmaya başlamıştı, hem de sancaklar dalgalanmıyordu. Kırmızı olanın Lannister sancağı olduğundan bile emin değildi Arya. *Sancaktaki aslanı*

görmeme gerek yok, ölü insanları görebiliyorum. Bunu Lannisterlar'dan başka kim yapabilir?

Ve sonra bir çığlık duyuldu.

Mızraklı adamlar sese doğru döndü. Önündeki tutsağı itekleyen üçüncü bir mızraklı ortaya çıktı. Hava o kadar kararmıştı ki yüzler seçilmiyordu. Tutsağın başında parlak çelikten bir miğfer vardı. Arya miğferin boynuzlarını gördüğü anda tutsağın Gendry olduğunu anladı. *Seni aptal, aptal, aptal, APTAL!* Gendry yanında olsaydı onu tekrar tekmelerdi.

Nöbetçiler epey yüksek sesle konuşuyordu ama Arya kelimeleri seçemeyecek kadar uzaktaydı. Kargaların uğuldaması ve kanat sesleri de duymayı zorlaştırıyordu. Mızraklı nöbetçilerden biri Gendry'nin miğferini sertçe çıkarıp bir soru sordu. Aldığı cevaptan hoşlanmadığı belliydi çünkü mızrağıyla yüzüne vurduğu Gendry'yi yere devirmişti. Yakalayan nöbetçi, yerde yatan çocuğu tekmelerken diğeri, boynuzlu miğferi deniyordu. Sonunda delikanlıyı yerden kaldırıp ite kaka ardiyeye götürdüler. Kapıyı açtıkları anda küçük bir çocuk dışarı fırladı ama nöbetçi çocuğu yakaladığı gibi tekrar içeri tıktı. Arya binanın içinden gelen bağrışmaları duydu ve ardından acı dolu bir çığlık yükseldi.

Nöbetçiler Gendry'yi de içeri soktuktan sonra ardiyenin kapısını kapattı. Tam o anda esen rüzgâr sancakları havalandırdı. Sancaklardan biri tam da Arya'nın tahmin ettiği gibi Lannisterlar'a aitti. Tereyağı gibi sarı olan diğer sancağın üstünde koyu renkli üç hayvan figürü vardı. *Köpekler,* diye düşündü Arya. Bu köpekleri daha önce de görmüştü ama nerede?

Nerede gördüğü önemli değildi. Şimdi önemli olan tek şey Gendry'ydi. Delikanlı aptaldı ve inatçıydı ama Arya bunlara rağmen onu kurtarmak zorundaydı. Gendry'nin kraliçe tarafından arandığını biliyorlar mıydı acaba?

Nöbetçilerden biri kendi miğferini çıkarıp Gendry'ninkini taktı. Arya çok sinirlenmişti ama adamı durdurmak için yapabileceği bir şey olmadığını biliyordu. Penceresiz ardiyeden duvarların yumuşattığı başka çığlıklar da duyar gibi oldu ama emin değildi.

Nöbet değişimini ve çok daha fazlasını görecek kadar uzun süre olduğu yerde kaldı. Adamlar gelip gitti. Atlarını dere kenarına götürüp su içirdiler.

Avlanmaya giden bir grup kazığa geçirilmiş bir geyikle birlikte geri döndü. Hayvanı yüzüp temizlemelerini, ateş yakmalarını izledi. Kızaran etin kokusu cesetlerinkine karıştı. Arya'nın boş midesi altüst olmuştu. Kusmamak için kendini zorladı. Yemek kokusu diğer evlerdeki adamları da dışarıya çekti. Hemen hepsi örgü zırhlar ya da kaynatılmış deriler giyiyordu. Sonunda yemek hazır olduğunda, geyiğin en lezzetli kısımları evlerden birine servis edildi.

İyice karanlık çöktüğünde görünmeden ardiyeye gidip Gendry'yi kurtarabileceğini düşünmüştü ama nöbetçiler yemek ateşiyle meşaleleri tutuşturdu. Bir yaver ardiyenin kapısında bekleyen iki nöbetçiye yemek getirdi. Daha sonra iki adam daha onlara katıldı ve deri bir matarayı elden ele dolaştırarak şarap içmeye başladılar. Şarap bitince iki adam boş matarayla birlikte kapıdan ayrıldı. Nöbetçiler mızraklarına yaslanıp beklemeye devam etti.

Arya sonunda sık çalılığın arkasından çıkıp karanlık ormana girdiğinde kolları ve bacakları kaskatıydı. Gökyüzünde yol alan bulutların arasında bir görünüp bir kaybolan ay ışığı dışında siyah bir geceydi. Ağaçların arasında ilerlerken, *gölge kadar sessiz,* dedi kendine. Ağır adımlar atıyordu, bu karanlıkta koşmayı göze alamazdı. Bir ağaç köküne takılıp düşebilir ya da kaybolabilirdi. Solunda Tanrı Gözü vardı. Esen hafif rüzgâr sağındaki dalların ve yaprakların arasında dolaşıyordu. Uzak bir yerden kurtların uluması duyuluyordu.

Arya aniden ağaçların arasından çıktığında Lommy ve Al Turta korkudan altlarına yapacaklardı. "Sessiz olun," dedi Arya, koşup yanına gelen Gelincik'e sarılırken.

Al Turta iyice açılmış gözleriyle Arya'ya baktı. "Bizi terk ettiğinizi düşünmüştük." Yoren'in handaki altın pelerinlilerden aldığı kısakılıç elindeydi. "Bir kurt olduğunu sandım."

"Boğa nerede?" diye sordu Lommy.

"Onu yakaladılar," diye fısıldadı Arya. "Onu kurtarmak zorundayız. Al Turta, yardım etmen gerek. Gizlice yanaşıp nöbetçileri öldüreceğiz ve ben ardiyenin kapısını açacağım."

Al Turta ve Lommy bakıştı. "Kaç kişiler?"

"Sayamadım," diye itiraf etti Arya. "En az yirmi ama kapıda sadece iki nöbetçi var."

Al Turta ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. “*Yirmi* kişiyle birden dövüşemeyiz.”

“Sen sadece *bir* kişiyle dövüşeceksin. Gerisini ben halledeceğim. Gendry’yi alıp kaçacağız.”

“Teslim olmalıyız,” dedi Lommy. “Oraya gidelim ve teslim olalım.”

Arya inatla başını iki yana salladı.

“O zaman bırak Gendry orada kalsın Arry,” diye yalvardı Lommy. “Bizden haberleri yok. Saklanırsak bizi bulamadan giderler. Gideceklerini biliyorsun. Gendry’nin yakalanması bizim suçumuz değil.”

“Sen aptalsın Lommy,” dedi Arya öfkeyle. “Gendry’yi kurtaramazsak *ölürsün.* Seni kim taşıyacak?”

“Al Turta ve sen.”

“Sürekli olarak ve yardım eden hiç kimse olmadan mı? Asla beceremeyiz. İçimizde en güçlü olan Gendry. Her neyse, senin söylediklerin umrumda değil... Onu kurtarmaya gidiyorum.” Al Turta’ya baktı. “Geliyor musun?”

Al Turta önce Lommy’ye, sonra Arya’ya, sonra tekrar Lommy’ye baktı. “Geliyorum,” dedi gönülsüzce.

“Lommy, sen Gelincik’le ilgilen.”

Lommy küçük kızın elini tutup yanına çekti. “Ya kurtlar gelirse?”

“Teslim ol,” dedi Arya.

Kasabayı tekrar bulmaları saatlerini alıyordu. Al Turta karanlıkta tökezleyip habire düşüyor, yolunu kaybediyordu. Arya her seferinde onu bekliyor, aynı yolu iki kez kat etmek zorunda kalıyordu. Sonunda çareyi oğlanın elini tutup ağaçların arasında yol göstermekte buldu. “Sadece sessiz ol ve beni takip et.” Kasabada yanan meşalelerin gökyüzüne vuran ışıkları göründüğünde, “Çalıların öbür tarafında darağacına asılmış ölü adamlar var. Onlardan sakın korkma, sana bir şey yapamazlar. Korku kılıçtan derin keser, bunu unutma. Gerçekten çok sessiz olmalıyız ve yavaş hareket etmeliyiz,” dedi. Al Turta başıyla onayladı.

Çalıların altından önce Arya geçti ve diğer tarafta Al Turta’yı bekledi. Al Turta nefes nefese ve yüzü bembeyaz kesilmiş halde Arya’nın yanına geldiğinde kolları ve bacakları çalılardaki dikenler yüzünden çizik içinde kalmıştı. Oğlan tam konuşmaya başlayacaktı ki Arya eliyle ağzını kapattı. Ellerinin ve dizlerinin

üstüne emekleyerek darağaçlarında sallanan cesetlerin altından geçtiler. Al Turta bir kez olsun başını kaldırıp bakmadı ve hiç ses çıkarmadı... bir karga sırtına konana dek. Suskun bir çığlık attı. *"Kim var orada?"* diye gürledi karanlığın içinden gelen bir ses.

Al Turta ayağa kalktı. *"Teslim oluyorum!"* Kılıcını yere attı. Onlarca karga çığlıklar atarak havalandı ve cesetlerin etrafında dönmeye başladı. Arya, çocuğu bacağından yakalayıp aşağı çekmeye çalıştı ama Al Turta kollarını sallayarak koşmaya başlamıştı bile. "Teslim oluyorum! Teslim oluyorum!"

Arya ayağa zıplayıp İğne'ye davrandı ama adamlar etrafını sarmıştı. En yakınındakine kılıcıyla saldırdı. Nöbetçi, kılıç darbesini zırhlı koluyla karşıladı ve bir diğeri Arya'ya vurup yere düşürdü. Üçüncü nöbetçi İğne'yi kaptı. Arya adamın kolunu ısırmaya çalıştığında dişleri kirli ve soğuk zincir örgüye geçti. "Aha, bu epey cesurmuş," diyerek kahkaha attı nöbetçi. Adamın çelik eldivenli yumruğu Arya'nın başına indi.

Arya acı içinde yerde yatarken nöbetçiler konuşuyordu ama Arya ne dediklerini anlayamıyordu. Kulakları deli gibi çınlıyordu. Doğrulmaya çalıştığında bütün dünya sallanıyormuş gibi hissetti. *İğne'yi aldılar.* Bunun utancı çektiği acıdan daha büyüktü ve gerçekten çok büyük acı çekiyordu. Kılıcını Jon hediye etmişti ve kullanmayı Syrio öğretmişti.

Sonunda biri Arya'yı yeleğinden tutup dizlerinin üstüne kaldırdı. Al Turta da dizlerinin üstündeydi. Arya'nın o güne kadar gördüğü en uzun adamın önünde duruyordu. Yaşlı Dadı'nın hikâyelerinden fırlamış canavar gibi bir dev. Dev adamın nereden geldiğini görmemişti. Adamın pelerinine üç siyah tazı işlenmişti ve yüzü taştan oyulmuş gibi sertti. Arya aniden köpekleri daha önce nerede gördüğünü hatırladı. Kral Toprakları'ndaki turnuvada, turnuvaya katılan şövalyelerin sancakları ve armaları çadırlarının kapılarına asılmıştı. Ziyafet gecesinde çadırların önünden geçerlerken, "Bu sancak Tazı'nın ağabeyine ait," demişti Sansa. "Hodor'dan bile iri, göreceksin. Ona *Yürüyen Dağ* diyorlar."

Arya'nın başı öne düştü. Etrafında olup bitenlerin yarısını anlayamıyordu. Al Turta hâlâ teslim olduğunu haykırıyordu. "Bizi diğerlerine götüreceksin," dedi Yürüyen Dağ ve uzaklaştı. Arya bir süre sonra darağaçlarının önünde tökezleyerek yürüdüğünü fark etti. Al Turta, eğer ona zarar vermezlerse pastalar,

kurabiyeler, turtalar pişireceğini söylüyordu nöbetçilere. Başlarında dört nöbetçi vardı; biri meşaleyi taşıyordu, birinin uzunkılıcı, diğer ikisinin mızrakları vardı.

Lommy'yi bıraktıkları yerde, meşe ağacının altında buldular. Çocuk onları görür görmez, "Teslim oluyorum," diye bağırdı, mızrağını bir kenara atıp yeşil boyalı ellerini havaya kaldırdı. "Lütfen, teslim oluyorum."

Meşaleli nöbetçi çalıların, ağaçların arasına baktı. "Sen sonuncu musun? Fırıncı çocuk, birde kız olduğunu söyledi."

"Geldiğinizi duyunca kaçtı," dedi Lommy. "Çok ses çıkardınız." *Koş Gelincik. Kaçabildiğin kadar uzağa kaç. Kaç, saklan ve asla geri dönme,* dedi Arya içinden.

"Orospu çocuğu Dondarrion'ı nerede bulacağımızı söylersen sana sıcak yemek veririz."

"Kimi?" diye sordu Lommy boş gözlerle.

"Size söyledim. Bu aptallar kasabadaki fahişelerden fazla bir şey bilmiyorlar. Bunlarla uğraşmak sadece vakit kaybı."

Mızraklı nöbetçilerden biri Lommy'nin üstüne eğildi. "Bacağında bir sorun mu var evlat?"

"Yaralandım."

"Yürüyebilir misin?"

"Hayır," dedi Lommy. "Beni taşımanız lazım."

"Öyle mi?" Adam mızrağını kaldırdı ve ucunu Lommy'nin yumuşak boğazına sapladı. Tek vuruş. Hepsi bu. Nöbetçi mızrağını geri çektiğinde Lommy'nin boğazı kan çeşmesine dönüştü. "Onu taşımamız lazımmış," dedi adam gülerek.

Tyrion

Sıcak tutacak bir şeyler giymesi gerektiğini söylemişlerdi ve Tyrion Lannister tavsiyeyi dinlemişti. Yünlü bir takım, kalın tozluklar ve Ay Dağları'nda ele geçirdiği gölgekedisi postundan yapılmış ağır pelerinini giymişti. Pelerin saçma bir şekilde uzundu, Tyrion'ın iki katı boyundaki bir adam için yapılmıştı. Atından indiğinde pelerini taşımanın tek yolu eteklerini birkaç kez bedenine dolamaktı. Tyrion o haldeyken kürkten yapılmış bir topa benziyordu.

Buna rağmen tavsiyeyi kulak ardı etmediği için mutluydu. Rutubetli mahzenin soğuğu insanın kemiklerine kadar işliyordu. Timett aşağıdaki soğuğun tadına bakınca yukarıdaki kilere geri dönmeye karar vermişti. Rhaenys Tepesi'nin altında, Simyacılar Loncası'nın arkasında bir yerdeydiler. Nemli duvarlar güherçileyle kaplanmıştı. Mahzendeki tek ışık Alev Kehanetçisi Hallyne'in büyük dikkatle taşıdığı gaz lambasından geliyordu.

Gerçekten tedbirli... ve bunlar da zencefil kavanozları olmalı. Tyrion incelemek için kavanozlardan birini aldı. Yuvarlak ve kırmızıydı, şişman bir greyfurda benziyordu. Tyrion'ın elleri için biraz büyüktü ama normal boyutlardaki bir adam tarafından kolayca kavranabilirdi. Çömlek hayli inceydi. Son derece kırılgan olan kavanozla ilgili uyarılmıştı, fazla sıkmaması gerekiyordu. Yüzeyi pürüzlü kavanozların özellikle o şekilde üretildiğini söylemişti Hallyne. "Pürüzsüz bir kavanozun elden kayıp düşme ihtimali daha fazladır."

Tyrion hafifçe öne eğdiğinde çılgınateş ağır bir şekilde kavanozun ağzına yükseldi. Tyrion çılgınateşin çamur yeşili olduğunu biliyordu ama bu karanlıkta rengi doğrulamak mümkün değildi. "Oldukça yoğun," dedi.

"Soğuk yüzünden lordum," diye açıkladı Hallyne. Yumuşak nemli elleri olan, silik ve dalkavuk tavırlı bir adamdı. Yakası samur kürküyle kaplı kırmızı-siyah çizgili bir takım giymişti. Kürk yer yer dökülmüş gibi görünüyordu ve güvelerden nasibini aldığı belliydi. "Madde ısındıkça incelir ve daha kolay akar,

kandil yağı gibi.”

Madde, alev kehanetçilerinin çılgınateşe verdiği isimdi. Birbirlerine de *bilge* diye sesleniyorlardı. Tyrion bu durumu, ilmin geniş ve gizli ardiyelerine vakıf olduklarının düşünülmesi için sergiledikleri imalı tavırlar kadar rahatsız edici buluyordu. Bir zamanlar Simyacılar Loncası gerçekten güçlüydü ama son yüzyıllarda Hisar hemen hemen her yerde simyacıların yerini almıştı. Artık az sayıda simyacı vardı ve metalleri dönüştürebiliyormuş gibi davranmayı çoktan bırakmışlardı...

...ama çılgınateş *yapabiliyorlardı.* “Suyun çılgınateşi söndüremediğini duymuştum.”

“Doğru. Madde alev aldığında tükenene kadar yanar. Kumaş, ahşap, deri, hatta çeliği bile tutuşturur.”

Tyrion, Myrli kırmızı rahip Thoros’u ve alevli kılıcını hatırladı. İncecik bir çılgınateş tabakası bile saatlerce sönmeden yanabilirdi. Thoros her müsabakadan sonra yeni bir kılıç isterdi. Robert, rahibe öyle hayrandı ki her seferinde istediği yeni kılıcı seve seve adama verirdi. “Kili neden geçemiyor?”

“Ah, geçiyor lordum. Bu mahzenin altında, eski kavanozları sakladığımız bir mahzen daha var. Kral Aerys zamanından kalanlar. Kavanozları meyve şeklinde yapmak da onun fikriydi. Son derece tehlikeli meyveler lordum ve şimdi her zamankinden fazla, hımmm, *olgunlar,* ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Eski kavanozların ağızlarını mumla kapatıp alt mahzeni suyla doldurduk ama yine de... kanunlara göre kavanozları imha etmemiz gerekirdi ama üstatlarımızın çoğu Kral Toprakları İşgali sırasında öldürüldü ve sağ kalanlar bu görevi yerine getirebilecek ehliyete sahip değildi. Aerys için hazırladığımız stoğun çoğu kayboldu. Daha geçen yıl, Yüce Baelor Septi’nin altındaki bir kilerde iki yüz kavanoz bulduk. Kavanozların oraya nasıl gittiğini kimse hatırlamıyor ama Yüce Rahip’in korkuyla kendinden geçtiğini tahmin edebilirsiniz. Kavanozların güvenle septten çıkarılışına bizzat nezaret ettim. Septe kum dolu arabaları ve kalfalarımızın en iyilerini gönderdim. Yalnızca geceleri çalıştık ve...”

“...harika bir iş çıkardığınızdan eminim.” Tyrion elindeki kavanozu diğerlerinin yanına koydu. Masanın üstünü örttüler. Dörtlü sıralar halinde mahzende ilerlemeye devam ettiler. Başka masalar da vardı, çok sayıda masa.

“Şu, ah, merhum Kral Aerys’in *meyveleri,* onlar hâlâ kullanılabilir mi?”

“Ah, kesinlikle evet... ama çok *dikkatli* olunmalı lordum. Madde yaşlandıkça, hımmm, kararsız, evet böyle diyebiliriz, kararsız olur. Küçücük bir alevle hatta minik bir kıvılcımla tutuşabilir. Isı biraz yükseldiğinde eski kavanozlar patlamaya başlar. Onları kısacık bir süre için bile olsa güneşin altında tutmamak gerekir. Isı arttıkça kavanozun içindeki madde hızla genleşir ve kavanozu zerrelere ayırır. Yanında başka kavanozlar varsa onlar da aynı şekilde patlar ve...”

“Şu anda hazırda kaç kavanoz var?”

“Bu sabah Bilge Munciter’den aldığım bilgiye göre yedi bin sekiz yüz kırk kavanoz. Bu rakama Kral Aerys’in dört bin kavanozu da dâhil elbette.”

“Fazla olgunlaşmış meyvelerimiz mi?”

Hallyne başıyla onayladı. “Bilge Munciter, kraliçeye söz verdiğimiz on bin kavanozu hazır edebileceğimize inanıyor. Ben de onunla aynı fikirdeyim.” Bu olasılık alev kehanetçisini çok memnun etmiş gibi görünüyordu.

Düşmanlarımızın size vakit verdiğini varsayarsak. Simyacılar Loncası çılgınateşin reçetesini sır olarak saklıyordu ama Tyrion maddenin yapımının ayrıntılı, tehlikeli ve zaman alan bir iş olduğunu biliyordu. On bin kavanoz çılgınateş sözü vermek abartılı bir kendini beğenmişlikti, lordu için on bin kılıç dizeceğine söz verip savaş meydanına yüz iki askerle gelen sancakbeyi gibi. *Eğer gerçekten on bin kavanoz hazırlayabilirlerse...*

Memnun mu olmalıydı, dehşete mi düşmeliydi, karar veremiyordu. *Her ikisinden de bir parça belki.* “Lonca kardeşlerinizin yersiz bir aceleyle hareket etmediğine inanmak istiyorum, Bilge. On bin kavanoz hatalı madde istemiyoruz, bir kavanoz hatalı madde bile istemiyoruz... ve en önemlisi kaza istemiyoruz.”

“Herhangi bir kaza olmayacak lord El. Madde eğitimli kalfalar tarafından taş hücrelerde üretiliyor ve her kavanoz hazır edilir edilmez bir çırak tarafından hücreden çıkarılıp buraya taşınıyor. Her hücrenin üstünde içi tamamen kumla doldurulmuş bir oda var. Odaların zemini, hımmm, güçlü bir tılsımla kaplı. Aşağıdaki hücrede parlayacak her ateş üst odanın zeminini çökertir ve odadaki kum alevleri hemen boğar.”

“Dikkatsiz kalfalardan bahsetmeyelim bile,” dedi Tyrion. Adamın bahsettiği

tılsımın zekice kurulmuş bir düzenek olduğunu anlamıştı. Tılsımın nasıl çalıştığını görmek için hileli tavanı olan hücrelerden birini incelemek isterdi ama şimdi vakti yoktu. Belki savaşı kazandıktan sonra yapardı.

"Kardeşlerim asla dikkatsiz davranmaz," dedi Hallyne ısrarla. "Hımmm, *dürüst* olmam gerekirse..."

"Ah, lütfen olun."

"Madde bizim damarlarımızda akar ve her alev kehanetçisinin kalbinde yanar. Biz maddenin gücüne saygı duyarız. Ama sıradan askerler, hımmm, kraliçenin ateş topçularından biri mesela, savaşın keşmekeşi içinde en küçük bir hata yaparsa ortalık kıyamet yerine döner. Bu çok sık dile getirilmez. Babam Kral Aerys'e söylemişti ve *onun* babası da Kral Jaehearys'e."

"Uyarıyı dikkate almış olmalılar," dedi Tyrion. "Şehri yaksalardı haberim olurdu. Yani bize vereceğiniz tek tavsiye dikkatli olmamız mı?"

"*Çok* dikkatli olun," dedi Hallyne. "*Çok, çok* dikkatli olun."

"Şu kil kavanozlar... bol stoğunuz var mı?"

"Var lordum. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

"Birazını almama müsaade eder misiniz? Birkaç bin tanesini mesela."

"Birkaç *bin?*"

"Üretime engel olmayacak kadarını diyelim. *Boş* kavanozlar istediğimi anlamışsınızdır. Onları şehir kapılarındaki kumandanlara gönderin."

"Gönderirim lordum... ama neden?"

Tyrion gülümsedi. "Bana kalın giyinmemi söylüyorsun, kalın giyiniyorum. Dikkatli olmamı söylüyorsun... neyse." Omuzlarını silkti. "Yeterince gördüm. Bana arabama kadar eşlik etme nezaketini gösterir misiniz?"

"Benim için, hımmm, zevktir lordum." Hallyne elindeki lambayı kaldırıp merdivenlere yöneldi. "Bizi ziyaret etmeniz incelikti, hımmm, büyük bir onur. Bir Kral Eli'nin bizi varlığıyla şereflendirmesinin üstünden çok uzun zaman geçmişti. Kral Aerys zamanındaki Lord Rossart'tan beri buraya gelen bir El görülmedi. Kral Aerys yaptığımız işlerle yakından ilgilenirdi."

Kral Aerys düşmanlarının etini kızartmaktan hoşlanırdı. Ağabeyi Jaime, Deli Kral ve alev kehanetçisi dostlarıyla ilgili birkaç hikâye anlatmıştı. "Joffrey de ilgilenecektir, bundan eminim." *İşte bu yüzden onu sizden uzak tutmak*

zorundayım.

"Kralımızın loncamızı ziyaret etmesi en büyük umutlarımızdan biridir, soylu varlığı bizi onurlandırır. Bu konuyu soylu ablanızla da konuşmuştum. Büyük bir ziyafet..."

Merdivenleri tırmandıkça hava ısınıyordu. "Majesteleri, savaş bitene kadar her tür ziyafeti yasakladı." *Benim ısrarlarımla.* "İnsanlar açlıktan kırılırken ziyafet sofraları kurmanın çok uygunsuz olacağını düşünüyor."

"*Sevgi* dolu bir düşünce lordum. Belki birkaç kardeşimle birlikte biz Kızıl Kale'ye çağrılırız. Güçlerimizi sergiler, kralımızın bir gece olsun dertlerinden uzaklaşmasını sağlarız. Çılgınateş kadim mezhebimizin sırlarından sadece biri. Size gösterebileceğimiz pek çok harikulade şey var."

"Bunu ablamla konuşacağım." Tyrion bir iki sihir hilesine hayır demezdi ama Joffrey'nin insanları ölümüne dövüştürmeye meraklı olması yeterince büyük bir dertti; oğlana, insanları canlı canlı yakmanın zevkini tattırmaya niyeti yoktu.

Sonunda merdivenlerin tepesine vardıklarında Tyrion pelerinini çıkarıp kolunun altına aldı. Simyacılar Loncası, siyah taşlardan yapılmış gösterişli bir labirentti. Hallyne, Tyrion'a kıvrımlar ve dönemeçler boyunca yol gösterdi. Demir Meşaleler Dehlizi'ne vardılar. Yeşil alev sütunları, altı metre uzunluğundaki demir sütunların etrafında dans ediyordu. Hayalete benzeyen alevler siyah mermer duvarların ve zeminin üstünde parlıyor, uzun ve yankılı salonu zümrüt yeşili bir ışıltıyla yıkıyordu. Tyrion, dev demir meşalelerin sadece kendisini etkilemek için yakıldığını ve loncadan ayrıldığı anda söndürüleceğini bilmeseydi daha fazla etkilenebilirdi. Çılgınateş zevk için tüketilemeyecek kadar pahalıydı.

Visenya Tepesi'nin yakınındaki Kız Kardeşler Caddesi'ne çıkan sarmal merdivenlerin sonunda Hallyne'le vedalaştılar. Timett oğlu Timett ve Yanık Adamlar'dan bir nöbetçi Tyrion'ı bekliyordu, Tyrion adamlara doğru yürümeye başladı. Bugün ziyaret ettiği yer düşünülürse gayet uygun bir nöbetçi seçtiği ortadaydı. Ayrıca, bu adamların yara izleri şehir halkının kalbine korku salıyordu. Son zamanlarda bu korku işe yarıyordu. Daha üç gece önce, yiyecek isteyen bir grup isyancı Kızıl Kale'nin kapısına dayanmıştı. Joffrey insanların

üstüne ok yağdırmış, dördünü öldürmüş ve sonra kapıdaki insanlara bağırıp ölü arkadaşlarını yemeleri için izin verdiğini söylemişti. *Bize birkaç dost daha kazandırdı.*

Arabanın yanında Bronn'un da beklediğini görünce şaşırdı. "Senin burada ne işin var?"

"Mesajlarını iletiyorum," dedi Bronn. "Demiryumruk acilen Tanrı Kapısı'na gitmeni istiyor. Sebebini söylemedi. Ayrıca Maegor Hisarı'na, huzura çağırıldın."

"Huzura?" Tyrion bu kelimeyi tercih ederek konuşacak tek kişi tanıyordu. "Cersei benden ne istiyormuş?"

Bronn omuzlarını silkti. "Kraliçe hemen kaleye geri dönmeni ve odasına gitmeni emretti. Mesajı şu yeni yetme kuzenin getirdi. Dudağının üstünde iki tane tüy bitmiş ve kendini erkek sanıyor."

"İki tüy ve şövalyelik unvanı. O artık *Sör* Lancel, bunu unutma." Tyrion acil bir mesele olmasa Sör Jacelyn'in kendisini çağırmayacağını biliyordu. "Bywater ne istiyormuş önce onu anlayalım. Ablama kaleye döner dönmez yanına gideceğimi söyle."

"Bundan hiç hoşlanmayacak," diye uyardı Bronn.

"İyi. Cersei bekledikçe öfkelenir ve öfkelendikçe aptallaşır. Öfkeli ve aptal olmasını aklı başında ve açıkgözlü olmasına tercih ederim." Tyrion pelerinini arabanın içine attı ve Timett'in yardımıyla arabaya bindi.

Tanrı Kapısı'nın içindeki pazar yeri normalde sebze satan çiftçilerle dolu olurdu ama Tyrion oraya vardığında terk edilmiş gibi görünüyordu. Sör Jacelyn, Tyrion'ı kapıda karşıladı, demir yumruğunu havaya kaldırarak selam verdi. "Lordum, kuzeniniz Cleos Frey burada. Robb Stark'ın barış sancağı altında Nehirova'dan gelmiş ve bir mektup getirmiş."

"Barış şartları mı?"

"Öyle olduğunu söylüyor."

"Tatlı kuzenim. Beni onun yanına götür."

Altın pelerinliler Sör Cleos'u kapı kulübesindeki penceresiz bir odaya koymuştu. İçeri girdiklerinde adam ayağa kalktı. "Tyrion, seni görmek ne güzel."

“Bu sık duyduğum bir cümle değil kuzen.”

“Cersei de seninle birlikte geldi mi?”

“Ablam başka işlerle meşguldü. Bu Stark’ın mektubu mu?” Masanın üstündeki parşömeni aldı. “Sör Jacelyn, bizi yalnız bırakın.”

Bywater reverans yapıp odadan çıktı. “Bu mektubu Vekil Kraliçe’ye vermem söylendi,” dedi Sör Cleos kapı kapandığında.

“Veririz.” Tyrion, Robb Stark’ın mektupla birlikte gönderdiği haritaya baktı. “Biraz dinlen kuzenim. Çok zayıf ve bitkin görünüyorsun.” Adam çok daha kötü görünüyordu aslında.

“Evet.” Sör Cleos bir sıranın üstüne çöker gibi oturdu. “Nehir topraklarında durum kötü Tyrion. Özellikle Tanrı Gözü civarında ve Kral Yolu’nda. Nehir Lordları, sırf bizi aç bırakmak için kendi tarlalarını, arazilerini yakıyor. Ve senin babanın atlıları köyleri ateşe verip insanları kılıçtan geçiriyor.”

Savaş böyleydi. Soylu kan taşıyanlar fidye için tutsak alınır, sıradan halk katledilirdi. *Hatırlat da bir Lannister olarak doğduğum için tanrılara teşekkür edeyim.*

Sör Cleos eliyle kahverengi ince saçlarını düzeltti. “Barış sancağıyla yolculuk etmemize rağmen iki kez saldırıya uğradık. Zırh giyen kurtlar, kendilerinden zayıf herkesi katletmeye açlar. Savaşa kimin yanında girdiklerini yalnızca tanrılar bilir ama şimdi sadece kendi taraflarını tutuyorlar. Üç adam kaybettik ve altı adamımız ağır yaralandı.”

“Düşmanımızdan ne haber?” Tyrion dikkatini tekrar Stark’ın şartlarına verdi. *Çocuk çok fazla şey istemiyor. Altı üstü diyarın yarısını, tutsakların serbest bırakılmasını, babasının kılıcını, ah evet... ve kız kardeşlerini.*

“Çocuk, Nehirova’da bir şey yapmadan oturuyor,” dedi Sör Cleos. “Sanırım arazide babanla yüzleşmekten korkuyor. Kuvveti her geçen gün azalıyor. Nehir lordları kendi topraklarını savunabilmek için Nehirova’dan ayrıldı.”

Babamın amacı bu muydu? Tyrion haritayı katladı. “Bu şartlar işe yaramaz.”

“En azından, Stark kızlarıyla Tion ve Willem’i takas etmeyi düşünür müsün?” diye sordu Sör Cleos üzgün bir ses tonuyla.

Tion Frey şövalyenin kardeşiydi, Tyrion hatırladı. “Hayır,” dedi nazikçe, “ama biz de kendi değiş tokuş önerimizi sunacağız. Bu konuyu Cersei ve

konseyle konuşmama izin ver. Seni Nehirova'ya *bizim* şartlarımızla geri göndermeliyiz."

Cleous'un bu fikirden hoşnut olmadığı açıktı. "Lordum, Robb Stark'ın kolayca teslim olacağına inanmıyorum. Bu barışı isteyen Catelyn Stark, delikanlı değil."

"Leydi Catelyn kızlarını istiyor." Tyrion sıradan kalktı, elinde mektup ve harita vardı. "Sör Jacelyn sana yemek getirtecek ve ateş yaktıracak. Çok uykusuz görünüyorsun kuzen. Yeni şeyler öğrendiğim zaman seni çağırtacağım."

Sör Jacelyn siper duvarının üstündeydi, arazide talim yapan yüzlerce acemiyi izliyordu. Kral Toprakları'nda sığınak arayan sayısız insan sayesinde, sadece tok bir karın ve kışlada saman dolu bir şilte karşılığında Şehir Muhafızları'na katılmak isteyen adam sıkıntısı çekmiyorlardı. Tyrion, iş savaşa varırsa bu hırpani muhafızların dövüşeceği hayaline kapılmıyordu.

"Beni çağırmakla iyi ettin," dedi. "Sör Cleos'u sana emanet ediyorum. Misafirperverlik görsün."

"Ya eşlikçileri?" diye sordu kumandan.

"Onlara yemek ve temiz kıyafetler ver. Bir üstat da yaralarıyla ilgilensin. Şehre girmeleri kesinlikle yasak, anlaşıldı mı?" Kral Toprakları'nın gerçek durumunun Nehirova'daki Robb Stark'ın kulağına gitmesi iyi olmazdı.

"Anlaşıldı lordum."

"Ah, bir şey daha. Simyacılar her şehir kapısına fazla miktarda kil kavanoz gönderecek. Kavanozları ateş topçularının eğitimi için kullanacaksın. Kavanozları yeşil boyayla doldur, adamlar yükleme ve fırlatma talimi yapsın. Bir damla bile dökeni başka biriyle değiştir. Boya kavanozlarında ustalaştıklarında boya yerine kandil yağı kullan. Adamlara kavanozu yakmayı ve yanar haldeyken fırlatmayı öğret. Bunları kendilerini yakmadan yapabildiklerinde çılgınateş için hazır sayılırlar."

Sör Jacelyn demir eliyle yanağını kaşıdı. "Çok zekice önlemler. Buna rağmen şu simyacı sidiğini sevdiğimi söyleyemem."

"Ben de söyleyemem ama bana verileni kullanırım."

Tyrion Lannister tekrar arabasına bindiğinde perdeleri örttü ve dirseğinin altına bir minder koydu. Cersei, Robb Stark'ın mektubunu Tyrion'ın almasından

hoşlanmayacaktı ama babaları Tyrion'ı şehri yönetmesi için yollamıştı, Cersei'yi mutlu etmesi için değil.

Robb Stark, Tyrion'a altın bir fırsat vermişti aslında. Delikanlı, Nehirova'da kolay barış hayalleri kurarak istediği kadar vakit harcayabilirdi. Tyrion çocuğun şartlarını kendi şartlarıyla cevaplayacaktı. Kuzey Kralı'nı umutlu tutmaya yetecek kadarını vererek. Sör Cleos kemikli Frey poposuyla atına binip elinde teklifler ve karşılıklarıyla Nehirova ve Kral Toprakları arasında mekik dokurken Sör Stafford, Casterly Kayası'nda kurduğu yeni orduyu eğitecek, silahlandıracaktı. Ordu hazır olduğunda Tully ve Starklar, Sör Stafford ve Lord Tywin'in orduları arasında kalıp ezilecekti.

Keşke Robert'ın erkek kardeşleri de bu kadar uyumlu olsaydı. Sürünerek ilerlemesine rağmen Renly Baratheon muazzam güneyli ordusuyla batıya ve kuzeye yayılmaya devam ediyordu. Tyrion'ın, Stannis donanmasının Karasu Nehri'nde yüzdüğü haberiyle uyandırılmaktan korkmadığı bir gece bile geçmiyordu. *Yeterince çılgınateşim var ama yine de...*

Sokaktan duyulan velvele Tyrion'ın endişe dolu düşüncelerini böldü. Temkinli bir şekilde perdeleri araladı. Lostracılar Meydanı'ndan geçiyorlardı. Hatırı sayılır bir kalabalık meydanda toplanmış, bir kâhinin saçmalıklarını dinliyordu. Adamın giydiği boyasız yün elbise ve beline bağladığı urgandan yalvaran kardeşlerden biri olduğu anlaşılıyordu.

"Çürüme!" diye haykırdı kâhin. "İşte uyarı! Baba'nın kamçısına bakın!" Elini gökyüzündeki kızıl yaraya doğru kaldırdı. Bu açıdan bakınca, Yüksek Aegon Tepesi'ndeki Kızıl Kale, kâhinin tam arkasında kalıyordu ve kuyruklu yıldız kulelerinin üstüne serilmiş gibi görünüyordu. *Çok akıllıca seçilmiş bir sahne,* diye düşündü Tyrion. "Şiştik, kabardık, çürük kokuyoruz. Ablayla erkek kardeş kralın yatağında zina yapıyor ve ensestlerinin meyvesi, çarpık küçük maymun şeytanın çaldığı boruyla sarayda hoplayıp zıplıyor! Soylu leydiler, yarım akıllı soytarılarla yatağa girip canavarlar doğuruyor! Yüce Rahip bile tanrıları unutuyor! Mis kokulu sularda yıkanıyor ve halk açlıktan kırılırken av kuşları ve bofa balığı yiyerek yağ bağlıyor! Kibir, duadan önce geliyor. Kalelerimizi solucanlar yönetiyor. Altın, her şey demek... *artık değil!* Bu Çürük Yaz bitiyor! Zampara Kral adalet neymiş gördü. Yaban domuzu karnını

deştiğinde binlerce yılan tıslayıp ısırarak dışarı çıktı ve cennete doğru iğrenç bir koku yükseldi!" Eliyle tekrar kaleyi ve kuyruklu yıldızı gösterdi. "İşte Müjdeci geldi! Artık temizlenin, dedi tanrılar. Dürüstlüğün şarabında temizlenin yoksa ateş banyolarında yıkanacaksınız! *Ateşte!*"

"Ateşte!" diye yankılandı sesler ama kâhinle alay eden insanların sayısı da az değildi ve onların sesi diğerlerini bastırmıştı. Bu durum Tyrion'ı avutmaya yetti. Yola devam emri verdi. Yanık Adamlar yolu açarken araba, zorlu denizde sarsılarak ilerleyen bir gemi gibi hareket etmeye başladı. *Çarpık küçük maymun şeytan, gerçekten.* Sefil herifin Yüce Rahip hakkında söyledikleri doğruydu aslında. Ay Oğlan'ın geçenlerde rahiple ilgili yaptığı şaka neydi? *Dindar rahibimiz Yedi'yi o kadar yürekten sevip tapıyor ki, her sofraya oturuşunda her biri için ayrı ayrı yemek yiyor.* Soytarının yaptığı şakayı hatırlamak Tyrion'ı gülümsetti.

Başka bir olayla daha karşılaşmadan Kızıl Kale'ye dönebildiğine sevinmişti. Odasına çıkan merdivenleri tırmanırken kendini şafak vaktindeki haline kıyasla daha umutlu hissediyordu. *Zaman. Bütün parçaları bir araya getirmek için sadece zamana ihtiyacım var. Zincir hazır olduğunda...* Çalışma odasının kapısını açtı.

Pencerenin önünde bekleyen Cersei yüzünü döndü. "Hangi cesaretle emirlerimi duymazdan geliyorsun?"

"Kuleme girmene kim izin verdi?"

"*Senin* kulen mi? Burası soylu oğlumun kalesi."

"Ya, öyle olduğunu söylüyorlar." Tyrion durumdan hoşnut değildi. Crawn daha da mutsuz olacaktı; bugünkü nöbet sırası Ay Kardeşleri'ndeydi. "Sana gelmek üzereydim."

"Öyle mi?"

Tyrion kapıyı çarparak kapattı. "Benden şüphe mi ediyorsun?"

"Her zaman ve haklı sebeplerle."

"Kalbimi kırıyorsun." Tyrion bir kadeh şarap almak için içki dolabına gitti. Cersei'yle konuşmak her insanı ölümüne susatırdı, bunu biliyordu. "Seni darıltacak bir şey yaptıysam bilmek isterim."

"Sen mide bulandırıcı küçük bir solucansın. Myrcella benim tek kızım. Onu

bir çuval yulaf gibi satmana izin vereceğimi mi düşünüyorsun?”

Myrcella, diye düşündü Tyrion. *Tavuk yumurtladı, bakalım civciv ne renk çıkacak?* “Myrcella bir çuval yulaf değil, o bir prenses. Bazıları onun bir prenses olmak için doğduğunu bile söyler. Yoksa onu Tommen’la evlendirmeyi mi düşünüyordun?”

Kraliçenin eli sertçe şarap kadehine indi, şarap yere döküldü. “Kardeşim olduğunu unutup bunu söylediğin için dilini kestirmeliyim. Joffrey’nin vekili *benim,* sen değilsin ve ben diyorum ki Myrcella bir gemiye bindirilip, benim Robert Baratheon’a postalandığını gibi o Dorneluya postalanmayacak.”

Tyrion elindeki şarap damlalarını silkeledi, içini çekti. “Neden olmasın? Dorne buradan çok daha güvenli, Myrcella orada tehlikeden uzak olacak.”

“Zırcahil misin sen, yoksa sadece umursamaz mısın? Marteller’in bizi sevmek için en ufak sebepleri yok. Bunu sen de biliyorsun.”

“Marteller’in bizden nefret etmek için her sebebi var. Buna rağmen uzlaşmalarını bekliyorum. Prens Doran’ın Lannisterlar’a olan nefreti sadece bir nesil öncesine dayanıyor ama Dorne neredeyse bin yıldır Fırtına Burnu ve Yüksek Bahçe’yle savaşıyor. Renly, Dorne’un kendisiyle iş birliğini yapacağını varsayıyor. Myrcella dokuz yaşında, Trystane Martell on bir. Myrcella’nın on dördüncü isim gününde evlenmelerini önerdim. O zamana kadar Güneş Mızrağı’nda onur konuğu olarak Prens Doran’ın koruması altında yaşayacak.”

“Bir esir olarak yaşayacak,” dedi Cersei dişlerini sıkarak.

“Onur konuğu olarak,” diye ısrar etti Tyrion. “Ve Martell’in Myrcella’ya, Joffrey’nin Sansa Stark’a davrandığından daha nazik davranacağına eminim. Sör Arys Oakheart’ı onunla birlikte göndermeyi düşünüyorum. Kral Muhafızları’ndan bir şövalye yeminli kalkanı olduğu sürece Myrcella’nın kim ve ne olduğunu kimse unutmaz.”

“Doran Martell kız kardeşinin kanına karşılık Myrcella’yı öldürmeye karar verirse iyi kalpli Sör Arys’in varlığı işe yaramaz.”

“Martell dokuz yaşında bir kızın canını almayacak kadar onurlu bir adam. Myrcella onun yanında olduğu sürece bizim de kendi payımıza düşeni yaptığımızdan emin olacak. Ona sunduğum teklif göz ardı edilemeyecek kadar iyi. Myrcella teklifimin en küçük parçası. Ona, kız kardeşinin katilini, konseyde

bir sandalye ve Hudutlar'da kaleler vadettim..."

"Çok fazla." Cersei odanın içinde yürümeye başladı, dişi bir aslan kadar huzursuzdu, etekleri dönüyordu. "Çok fazla taviz vermişsin ve bunu bana danışmadan, benim onayım olmadan yapmışsın."

"Dorne Prensi'nden bahsediyoruz. Daha azını önerseydim yüzüme tükürürdü."

"Çok fazla dedim!"

"Adama sen ne önerirdin peki? Bacaklarının arasındaki deliği mi?" Tyrion'ın öfkesi artıyordu.

Bu sefer tokadın geldiğini gördü. Kafası tokadın şiddetiyle yana dönerken boynu *çatırdadı*. "Tatlı, tatlı ablacığım," dedi, "seni temin ederim ki bu bana attığın son tokattı."

Cersei güldü. "Beni tehdit etme küçük adam. Babamın mektubunun seni güvende tuttuğunu mu zannediyorsun? O sadece bir kâğıt parçası. Eddard Stark'ın elinde de bir kâğıt parçası vardı. Pek işe yaramadı."

Eddard Stark, Şehir Muhafızları'na sahip değildi, diye düşündü Tyrion. *Benim dağ adamlarıma, Bronn'un bulduğu paralı askerlere de sahip değildi. Ben sahibim.* Ya da böyle olduğunu umuyordu. Varys'e, Bywater'a, Bronn'a güvenmek. Lord Stark'ın da kendine ait delilikleri olmalıydı.

Aklından geçenleri söylemedi. Akıllı bir adam sobaya çılgınateş dökmezdi. Yeni bir kadeh şarap aldı. "Kral Toprakları düşerse Myrcella'nın burada güvende olacağını mı sanıyorsun? Renly ve Stannis kızın kafasını kazığa geçirip seninkinin yanına koyar."

Ve Cersei ağlamaya başladı.

Fatih Aegon bir ejderhanın sırtında odaya girip limon tartlarıyla jonglörlük yapsa Tyrion bu kadar şaşıramazdı. Ablasının ağladığını en son Casterly Kayası'nda küçük bir çocukken görmüştü. Kraliçeye doğru tedirgin bir adım attı. Ablanız ağladığında onu teselli etmeniz gerekirdi ama... bu *Cersei*'ydi. Elini çekingen bir şekilde ablasının omzuna götürdü.

"Bana *dokunma!*" diye bağırdı Cersei omzunu hızla geri çekerken. Bu hareketin Tyrion'ı incitmemesi gerekirdi ama incitmişti, bütün tokatlardan daha fazla. Kadının yüzü kıpkırmızı kesilmişti, acı çektiği kadar öfkeliydi, nefes

almakta zorlanıyordu. “Bakma. Beni bu halde görme... *sen* görme.”

Tyrion nazikçe arkasını döndü. “Seni korkutmak istememiştim. Myrcella’ya hiçbir şey olmayacak. Sana söz veriyorum.”

“Yalancı,” dedi Cersei. “Boş vaatlerle sakinleştirilecek bir çocuk değilim ben. Jaime’yi kurtaracağına da söz vermiştin. Hani, Jaime nerede?”

“Nehirova’da olduğunu sanıyorum. Ben onu kurtarmanın bir yolunu bulana kadar tutsak ama güvende.”

Cersei burnunu çekti. “Ben erkek olarak doğmalıymışım. O zaman sana ihtiyacım olmazdı. Bunların hiçbirinin olmasına izin vermezdim. Jaime bir *çocuk* tarafından nasıl esir alındı? Ve babam, ona güvenmiştim, ne büyük aptalmışım. Ona ihtiyacım varken babam nerede? *Ne yapıyor?*”

“Savaşıyor.”

“Harrenhal’un duvarlarının arkasından mı?” dedi küçümseyerek. “Savaşmak için enteresan bir yol. Daha çok saklanmak gibi geliyor kulağa.”

“Daha dikkatli dinle.”

“Sen buna savaş mı diyorsun? Babam bir kalede oturup bekliyor, Robb Stark başka bir kalede ve kimse hiçbir şey *yapmıyor.*”

“Oturmak var, oturmak var,” dedi Tyrion. “İkisi de diğerinin ilk hareketi yapmasını bekliyor. Ama aslan sakin, duruşunu almış, kuyruğunu kaldırmış. Geyik yavrusuysa korkudan hareket edemiyor, bağırsakları yağ kaplamış. Nasıl hareket ederse etsin aslan tarafından parçalanacak, bunu biliyor.”

“Bu hikâyedeki aslanın babamız olduğundan *emin* misin?”

Tyrion güldü. “Sancağımız öyle diyor.”

Cersei espriyi duymazdan geldi. “Tutsak alınan babam olsaydı Jaime böyle hiçbir şey yapmadan oturmazdı.”

Jaime, ordusunu Nehirova duvarlarının dibine yığıp kanlı ısırıklar almaya çalışırdı ve o sırada Ötekiler şanslarını denerdi. Jaime asla sabır sahibi bir adam olmadı sevgili ablacığım, tıpkı senin gibi. “Herkes Jaime kadar gözü kara olamaz ama bir savaşı kazanmanın başka yolları da vardır. Harrenhal kuvvetli bir kale ve çok iyi bir konumda.”

“Ama Kral Toprakları *değil,* bunu sen de gayet iyi biliyorsun. Babam Stark oğlanıyla aslanlar ve geyikler oyunu oynarken Renly, Gülyolu’nda ilerliyor.

Kapılarımıza dayanması an meselesi!”

“Şehir bir günde düşmez. Harrenhal’dan buraya dümdüz inen Kral Yolu var. Renly kuşatma makinelerini kuramadan babamın ordusu onu arkadan yakalar. Renly’nin ordusu çekiç, şehir duvarları örs olacak. Güzel bir manzara.”

Cersei’nin yeşil gözleri Tyrion’ı delip geçiyordu. Bakışı temkinliydi, bir güvence için yalvarıyordu. “Ya Robb Stark şehre gelirse?”

“Harrenhal, Üç Dişli Mızrak geçitlerine yakın, yani Roose Bolton kuzey ayağını karşıya geçirip ordusunu Genç Kurt’un kuvvetine dâhil edemez. Robb Stark, Harrenhal’u düşürmeden Kral Toprakları’na yürüyemez ve Bolton’la birleşse bile bunu yapacak kadar kuvvetli değil.” Tyrion mümkün olan en güven verici şekilde gülümsemeye çalıştı. “Bu esnada babamız nehir topraklarının nimetlerinden besleniyor ve Stafford, Kaya’ya yeni askerler yığıyor.”

Cersei merakla Tyrion’a bakıyordu. “Bütün bunları nasıl bilebilirsin? Babam seni buraya yollarken planlarından da bahsetti mi?”

“Hayır, bir harita gördüm.”

Cersei’nin bakışlarındaki merak aşağılamaya dönüştü. “Söylediklerinin hepsi o grotesk kafanın içinde yarattığın saçmalıklar, öyle değil mi İblis?”

Tyrion *tı*sladı. “Tatlı ablacığım, sorarım sana; eğer kaybediyor olsaydık Robb Stark barış talep eder miydi?” Sör Cleos Frey’in getirdiği mektubu çıkardı. “Genç Kurt bize bir teklif yollamış. Kabul edilemez şartlar ama bu bir başlangıç. Bir göz atmak ister misin?”

“Evet.” Göz açıp kapayana kadar kraliçe olmuştu yine. “Mektup neden sende? Bana getirilmiş olmalıydı.”

“Bir El, sana elden bilgiler getirmeyecekse ne işe yarar?” Tyrion mektubu kraliçeye uzattı. Yediği tokat yüzünden yanağı hâlâ sızlıyordu. *Yüzümün yarısını haşlamasına izin verebilirim. Dorne evliliği için ödenecek küçük bir bedel olur.* Başarmaya yakındı, hissediyordu.

Ve bir muhbirin varlığından emindi... pudingine katılmış bir erikti bu.

Bran

Dansçı'nın sırtına, üzerine Stark Hanedanı'nın gri ulu kurdu işlenmiş kar beyazı bir örtü serilmişti. Bran beyaz bir takım ve gri tozluklar giyiyordu. Takımının kolları ve yakası kürklüydü. Tam kalbinin üstüne kurt kafası şeklindeki gümüş broşunu takmıştı. Yaz'ı göğsündeki gümüş kurda tercih ederdi ama Sör Rodrik bu konuda pek ılımlı davranmamıştı.

Alçak taş merdivenler Dansçı'nın bir an duraklamasına sebep olduysa da Bran zorladığında hayvan zorluk çekmeden yürümeyi başardı. Geniş meşe-demir kapıların ardındaki Büyük Salon'da ahşap masalardan oluşan sekiz uzun sıra vardı. Ortada bir koridor bırakacak şekilde salonun her iki yanında dört sıra dizilmişti. Masalar omuzları birbirine değerek oturmak zorunda kalan adamlarla doluydu. Bran yanlarından geçerken ayağa kalkıp, "Stark!" diye bağırıyorlardı. "Kışyarı! *Kışyarı!*"

Bran, bu insanların *onun* için tezahürat yapmadığını bilecek kadar büyümüştü. Onlar hasat için bağırıyordu, Robb'un zaferleri için, lord babası için, büyükbabası için ve kökleri sekiz bin yıl öncesine uzanan bütün Starklar için. Yine de gururlanıyordu. Koridorda ağır ağır ilerlerken kırık olduğunu bile unutmuştu. Sonunda oturacağı masanın yerleştirildiği yüksek platformun önüne geldi. Bütün gözler üstündeydi. Osha ve Hodor eyerin kemerlerini çözüp Bran'ı, Dansçı'nın sırtından indirdiler ve bir zamanlar babasının oturduğu yüksek koltuğa taşıdılar.

Sör Rodrik, Bran'ın solunda oturuyordu. Yanında kızı Beth vardı. Rickon sağındaydı. Kızıl dağınık saçları o kadar çok uzamıştı ki gömleğinin yakasına dökülüyordu. Anneleri gittiğinden beri saçını kimsenin kesmesine izin vermiyordu. Saçlarına dokunmaya cesaret eden son kızı kötü şekilde ısırmıştı. "Ben de ata binmek istiyorum," dedi Dansçı salondan çıkarılırken. "Hem senden daha iyi ata biniyorum."

"Hayır binmiyorsun, şimdi sessiz ol," dedi Bran kardeşine. Sör Rodrik salondakilerden sessizlik istedi ve Bran sesini yükseltti. Kuzey Kralı ağabeyi

adına herkese iyi dileklerini sundu. Ağabeyinin zafer kazanması ve cömert bir hasat için eski ve yeni tanrılara dua etmelerini istedi. “Yüz hasat daha olsun,” diyerek bitirdi konuşmasını, babasının gümüş şarap kadehini kaldırarak.

“Yüz hasat daha olsun!” Bakır maşrapalar, kil kupalar ve demir kelepçeli içki boynuzları havaya kalktı ve çarpıştı. Bran’ın şarabı balla tatlandırılmıştı, karanfil ve tarçın kokuyordu ama yine de alışık olduğundan sertti. Şarabı yutmaya çalışırken sıcak parmakların boğazından göğsüne doğru kıvrılarak indiğini hissediyordu. Kadehi masaya bıraktığında başı dönüyordu.

“İyi iş çıkardın Bran,” dedi Sör Rodrik. “Lord Eddard seninle gurur duyardı.” Masanın ucundaki Üstat Luwin, Sör Rodrik’in söylediklerini başıyla onayladı. Hizmetçi kızlar yemek servisine başlamıştı.

Bran daha önce böyle bir ziyafet görmemişti; yemek üstüne yemek getiriliyordu. Önüne koyulan tabaklardan birkaç lokmadan fazla alamıyordu. Menüde pırasayla pişirilmiş yaban öküzü budu; havuç, jambon ve mantarla doldurulmuş geyik eti tartları; bal ve karanfille tatlandırılmış kuzu pirzolası; baharatlı ördek; biberli yaban domuzu; kaz, horoz ve kumru şiş; arpalı sığır eti yahnisi ve soğuk meyve çorbası vardı. Lord Wyman, Beyaz Liman’dan yirmi kasa beyaz balık, salyangoz, yengeç, midye, ıstakoz, somon, morina ve bofa balığı getirmişti. Masalar kara ekmek, ballı kek ve yulaflı kurabiyelerle doluydu. Bezelyeler, fasulyeler, kırmızı soğanlar, kabaklar büyük çanaklardan taşıyordu. Böğürtlenli turtalar ve kızartılmış elmalar sert şarapla tatlandırılmıştı. Her masaya beyaz peynir tekerlekleri konmuştu, tuzun üstüne ve altına. Baharatlı sıcak şarap ve soğutulmuş sonbahar birasıyla dolu sürahiler masaların hem üstünden hem altından elden ele dolaşıyordu.

Lord Wyman’ın müzisyenleri güzel ve cesurca çalıyordu ama arp, flüt ve boru seslerinin; insanların konuşmaları, kahkahalar, kadeh ve tabak şıngırtıları, masaların altında artıklar için kavga eden tazıların hırlamaları arasında boğulması uzun sürmedi. Şarkıcı güzel şarkılar söylüyordu: “Demir Mızraklar”, “Gemi Yangını” ve “Domuzla Bakire” ama şarkıları sadece Hodor dinliyordu. Flütçünün yanında bir ayağının üstünden diğerine zıplayıp duruyordu.

Sesler biteviye bir gürleme, sarhoş edici ağır bir ses buharı halini almıştı. Sör Rodrik, Beth’in kıvırcık kafasının üstünden Üstat Luwin’le konuşuyordu.

Rickon, Walderlar'a neşeli çığlıklarla sesleniyordu. Bran, Freyler'in yüksek masada oturmasını istememişti fakat Üstat Luwin çok yakında onlarla akraba olacağını söyleyerek uyarmıştı. Robb çocukların halalarından biriyle evlenecekti ve Arya da amcalarından biriyle. "Asla," demişti Bran. "Arya evlenmez." Üstat Luwin'i ikna etmek mümkün olmamıştı ve Walderlar, Rickon'un yanındaki yerlerini almıştı.

Hizmetçiler yemek tepsilerini ilk olarak Bran'a getiriyordu, Bran isterse lord porsiyonunu alıyordu. Sıra ördeğe geldiğinde bir lokma daha yutamayacak haldeydi. Daha sonra önüne gelen yemekleri başıyla onayladı ve bir parça bile almadan yolladı. Gelen yemek diğerlerinden daha lezzetli ve güzel görünüyorsa, tepsiyi önce yüksek masadaki lordlara gönderiyordu. Üstat Luwin bunun dostluk ve saygı bildiren bir jest olduğunu söylemişti. Böyle yapılması gerekiyordu. Somon tepsisini zavallı Leydi Hornwood'a gönderdi, yaban domuzunu gürültücü Umberler'e, böğürtlenli ördeği Cley Cerwyn'e ve dev gibi bir ıstakozu seyis başı Joseth'e. Joseth lord ya da misafir değildi ama Dansçı'yı eğitmiş ve Bran'ın tekrar ata binmesini mümkün kılmıştı. Yaşlı Dadı ve Hodor'a da tatlılar yollamıştı, sadece onları sevdiği için. Sör Rodrik, Walderlar'a da bir şeyler göndermesi gerektiğini hatırlatınca, Küçük Walder için haşlanmış şeker pancarı, Büyük Walder için yağlı turp tercih etmişti.

Kışyarı'nın adamları aşağıdaki sıralarda kasaba halkı, yakın köylerden dostları ve misafir lordların refakatçileriyle birlikte oturuyordu. Bran sıralardaki yüzlerden bazılarını daha önce görmemişti. Bazılarını kendi yüzü kadar iyi tanıyordu ama bütün suratlar aynı derecede yabancı görünüyordu ona şimdi. İnsanları uzaktan izliyor gibiydi. Hâlâ odasındaki pencerenin kenarındaydı sanki, avluyu seyrediyor, her şeyi görüyordu ama hiçbir şeyin parçası değildi.

Osha masaların arasında dolaşıp boşalan bira kupalarını dolduruyordu. Leobald Tallhart'ın adamlarından biri elini Osha'nın eteğinin altına sokunca kadın elindeki sürahiyi adamın kafasında kırdı. Bir kahkaha fırtınası koptu. Mikken de başka bir kadının göğsünü ellemişti ama kız bundan şikâyetçi olmamıştı. Bran, kızıl tazısına kemik yediren Farlen'in, buruşuk elleriyle böğürtlen turtasının kıtır hamurlarını ufalayan Yaşlı Dadı'ya bakıp gülümsediğini gördü. Yüksek masada oturan Lord Wyman, üstünden duman

tüten bofa balığı tepsisine bir düşmanına saldırıyormuş gibi saldırdı. Adam o kadar şişmandı ki Sör Rodrik lordun sığabileceği özel bir sandalye yapılmasını emretmişti. Wyman gürültücü ve sürekli kahkaha atan bir adamdı. Bran ondan hoşlanıyordu. Wyman'ın yanında zavallı Leydi Hornwood oturuyordu. Yüzü taş bir maske gibiydi, önüne getirilen yemekleri isteksizce didikleyip duruyordu. Yüksek masanın diğer ucunda oturan Hothen ve Mors, kadehlerini sertçe birbirine vurup bir çeşit içki içme oyunu oynuyordu.

Burası çok sıcak, çok gürültülü ve herkes sarhoş. Yünlü takımının altındaki derisi kaşınıyordu. Bu salonun bulunmak istediği son yer bile olmadığını düşündü birdenbire. *Tanrı korusu şimdi serin. Sıcak havuzlardan buharlar yükseliyor ve büvet ağacının kırmızı yaprakları hışırdıyor. Oradaki kokular buradakilerden daha zengin ve ay iyice yükseldiğinde kardeşim şarkı söylemeye başlayacak.*

"Bran," dedi Sör Rodrik. "Yemiyorsun."

Uyanıkken gördüğü rüya öyle canlıydı ki bir an için nerede olduğunu hatırlayamadı Bran. "Daha sonra yerim. Midem patlayacak kadar dolu."

Yaşlı şövalyenin sakalı şarap yüzünden pembeleşmişti. "Başarılıydın Bran. Kalabalığa gayet güzel hitap ettin. Bir gün çok iyi bir lord olacaksın."

Ben şövalye olmak istiyorum. Bran, babasının kadehine uzanıp bir yudum daha ballı şarap içti, tutunacak bir şey bulduğuna seviniyordu. Kadehin üstünde gerçeğe benzeyen bir kurt kabartması vardı. Gümüş bir burnun avcuna battığını hissetti ve babasını bu kadehten şarap içerken gördüğü son günü hatırlamaya çalıştı.

Kral Robert için düzenlenen ziyafet gecesiydi. Kral, maiyetiyle Kışyarı'nı ziyarete gelmişti. Mevsim hâlâ yazdı. Anne ve babası yüksek masayı kral ve kraliçeyle paylaşmıştı. Erkek kardeşleri de kraliçenin yanındaydı. Baştan ayağa siyahlar giyen Ben Amca da ziyafetteydi. Bran ve kardeşleri; kralın çocukları Joffrey, Tommen ve Myrcella'yla birlikte oturmuştu. Prenses Myrcella bütün geceyi hayranlık dolu bakışlarla Robb'u seyrederek geçirmişti. Arya kimsenin bakmadığı zamanlarda komik suratlar yapıp durmuştu. Sansa müzisyenlerin söylediği kahramanlık şarkılarını dinlemişti ve Rickon hiç durmadan Jon'un neden onların yanında oturmadığını sormuştu. "Çünkü o bir piç," diye

fısıldamak zorunda kalmıştı Bran.

Ve şimdi herkes gitti. Zalim bir tanrı devasa elini uzatıp hepsini teker teker almıştı sanki. Kızları esarete, Jon'u Sur'a, annesini ve Robb'u savaşa. Kral Robert'ı ve babasını mezara götürmüştü. Belki Ben amcasını da.

Aşağıdaki sıralarda bile yeni adamlar oturuyordu. Jory ölmüştü ve Şişman Tom ve Porther, Alyn, Desmond, seyis başı Hullen, oğlu Harwin... babasıyla birlikte güneye giden herkes. Rahibe Mordane ve Vayon Poole bile ölmüştü. Geri kalanlar Robb'un yanında savaşa gitmişti. Her an onların ölüm haberi de gelebilirdi. Samankafa, Tıfıl Tym, Şakacı, hepsi iyi adamlardı ama Bran eski dostlarını özlüyordu.

Aşağıdaki sıralara ve yüksek masaya baktı. Gelecek yıl bu insanlardan hangilerini özleyeceğini merak ediyordu. Ağlayabilirdi, kendini tuttu. Kışyarı'ndaki tek erkek Stark oydu şimdi. Babasının oğlu, ağabeyinin veliahtıydı ve yetişkin bir erkek sayılırdı.

Salonun kapıları açıldı, içeri giren soğuk rüzgâr yüzünden meşaleler bir an için daha parlak yandı. Biragöbek, yeni gelen iki misafiri ziyafet salonuna soktu. "Reed Hanedanı'ndan Leydi Meera ve Bozsu Gözcüsü'nden erkek kardeşi Jojen," diye bağırdı salonun kapısındaki nöbetçi.

İnsanlar başlarını tabaklarından ve kadehlerinden kaldırıp yeni gelenlere baktı. Bran, Küçük Walder'ın Büyük Walder'a, "Kurbağayiyenler," diye homurdandığını duydu. Sör Rodrik ayağa kalktı. "Hoş geldiniz dostlar, lütfen bizimle hasadımızı paylaşın." Hizmetçiler yüksekteki masayı genişletmek için koştu.

"Kim *bunlar?*" diye sordu Rickon.

"Çamuradamlar," diye cevap verdi Küçük Walder, aşağılar gibi. "Hem korkak hem de hırsızlar. Dişleri de kurbağa yemekten yeşile dönmüş."

Üstat Luwin, Bran'ın yanına yaklaşıp yeni gelenlerle ilgili bilgi verdi. "Bu konukları sıcakkanlı bir şekilde karşılamalısın. Onları burada göreceğimi düşünmemiştim ama... kim olduklarını biliyor musun?"

Bran başıyla onayladı. "Adalılar. Boğaz'dan."

"Howland Reed babanın iyi arkadaşıydı," dedi Sör Rodrik. "Bu ikisi Reed'in çocukları gibi görünüyor."

Yeni konuklar koridoru geçerken Bran birinin gerçekten kız olduğunu fark etti ama sadece kıyafetine baksaydı bunu anlaması mümkün olmazdı. Kız, kuzu derisinden yapılmış uzun bir pantolon ve bronz pullarla kaplı kolsuz yelek giymişti. Robb'un yaşlarında olmalıydı. Bir delikanlı kadar inceydi. Kahverengi saçlarını başının arkasında sıkıca bağlamıştı. Belindeki kemerin bir yanından bir ağ sarkıyordu. Diğer tarafına uzun bronz bir kama asılmıştı. Kolunun altında pas lekeleriyle kaplı bir miğfer taşıyordu. Sırtında bir kurbağa mızrağı ve deri bir kalkan vardı.

Erkek kardeş, kızdan çok daha küçüktü ve silah taşımıyordu. Üzerindeki her şey yeşildi, çizmeleri dâhil. Bran, çocuğun gözlerinin bile yosun rengi olduğunu fark etti. Walder'ın söylediğinin aksine, dişleri herkesinki kadar beyazdı. Her iki Reed de sağlam yapılıydı, kılıç gibi incelerdi ve boyları Bran'dan biraz daha uzundu. Yüksek masanın önüne geldiklerinde diz çöktüler.

"Stark lordlarım," dedi kız. "Halkımın, Kuzey Kralı'na ilk bağlılık yeminini vermesinin üstünden yüzlerce, binlerce yıl geçti. Bütün halkımız adına aynı yemini tekrar etmek için lord babamız tarafından gönderildik."

Kız bana bakıyor, dedi Bran içinden. Bir cevap vermek zorundaydı. "Ağabeyim Robb güneyde savaşıyor," dedi sonunda. "Ama arzu ederseniz yemininizi benim önümde edebilirsiniz."

"Bozsu'nun bağlılığı Kışyarı'nadır," dedi iki kardeş aynı anda. "Kalbimiz, ocağımız, hasadımız size aittir. Kılıçlarımız, mızraklarımız, oklarımız sizin emrinizdedir. Zayıf olanımıza merhamet gösterin, yardıma muhtaç olanımıza yardım edin, hepimiz için adalet sağlayın. Sizi asla yarı yolda bırakmayacağız."

"Su ve toprak adına yemin ederim," dedi yeşilli oğlan.

"Demir ve bronz adına yemin ederim," dedi ablası.

"Buz ve ateş adına yemin ederiz," diyerek birlikte bitirdiler.

Bran konuşmak için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. O da bir yemin etmeli miydi? Kardeşlerin ettiği yemin Bran'a öğretilen gibi değildi. "Kışlarınız kısa, yazlarınız bereketli olsun," dedi. Bu her zaman için hoş bir cümleydi. "Ayağa kalkın. Ben Brandon Stark'ım."

Meera ayağa kalktı, kardeşinin kalkmasına da yardım etti. Yeşilli delikanlı gözlerini bir an olsun Bran'dan ayırmamıştı. "Size hediye olarak balık, kurbağa

ve av kuşları getirdik," dedi.

"Teşekkür ederim." Nezaket göstermek için kurbağa yemek zorunda olup olmadığını merak ediyordu. "Lütfen soframıza oturup etimizi ve şarabımızı paylaşın." Adalılar hakkında kendisine öğretilenleri hatırlamaya çalışıyordu. Boğaz'ın bataklıklarında yaşar ve ıslak topraklarından çok ender ayrılırlardı. Fakir insanlardı. Yaşamlarını balıkçılık ve kurbağa avcılığı yaparak sürdürürlerdi. Bataklıkların derinliklerine gizlenmiş yüzen adalardaki kamış evlerde yaşarlardı. Ucu zehirli mızraklarla savaşan, düşmanla karşılaştıklarında dövüşmek yerine saklanmayı tercih eden korkak insanlar oldukları söylenirdi. Bu söylenenlere rağmen Kral Robert'ın tacını kazandığı savaşta Lord Eddard'ın en sağlam destekçisi ve savaş arkadaşı Howland Reed'di. Bütün bunlar Bran doğmadan önce olmuştu.

Jojen sandalyesine otururken meraklı gözlerle salona baktı. "Ulu kurtlar nerede?"

"Tanrı korusundalar," dedi Rickon. "Tüylüköpek yaramazlık yaptı."

"Kardeşim onları görmek istiyor," dedi Meera.

Küçük Walder yüksek sesle konuştu, "Kurtlar onu görmese iyi olur, yoksa kocaman bir ısırık alırlar."

"Ben yanlarında olursam kimseyi ısırmazlar," dedi Bran. Kurtları görmek istemeleri onu sevindirmişti. "Yaz, ben olmasam da kimseyi ısırmaz ve Tüylüköpek'i uzak tutar." Çamuradamlar onu meraklandırıyordu. Daha önce bu insanlardan biriyle karşılaşmamıştı. Babası sağken Bozsu Lordu'na mektuplar yazardı fakat adalılardan hiçbiri Kışyarı'nı ziyaret etmemişti. Kardeşlerle biraz daha sohbet etmeyi isterdi ama Büyük Salon fazla gürültülüydü.

"Gerçekten kurbağa yiyorlar mı?" diye sordu Sör Rodrik'e.

"Evet," diye cevap verdi Sör Rodrik. "Kurbağa, balık, kertenkele ve her tür kuş."

Belki de koyunları ve büyük baş hayvanları yoktur, diye düşündü Bran. Hizmetçilere, yeni konuklarına kuzu pirzolası ve öküz budu getirmelerini, tabaklarını arpalı sığır eti yahnisiyle doldurmalarını emretti. Adalılar bu yemekleri oldukça sevmiş gibi görünüyordu. Bran kızı izliyordu. Kız döndü ve bakışları yakalayıp gülümsedi. Yüzü kıpkırmızı kesilen Bran başını hemen diğer

tarafa çevirdi.

Aradan epey zaman geçtikten, bütün tatlılar yendikten ve sürahilerce şarap tüketildikten sonra masalar toplandı, duvarların dibine itildi ve dans etmek için yer açıldı. Müziğin sesi yükseldi, davulcular müzisyenlere katıldı ve Hothen Umber gümüş kaplı bir savaş borusuyla öne çıktı. Şarkıcı, "Biten Gece" isimli şarkının Gece Nöbetçileri'yle Ötekiler'in mücadelesini anlatan bölümünü söylemeye başladığında Umber boruyu öttürdü. Kışyarı'nın bütün köpekleri havlamaya başladı.

İki Glower haykıran sesleriyle şarkıya eşlik ediyordu. Ayağa kalkıp dans etmeye başlayan ilk kişi Mors Umber oldu. Şarap servisi yapan hizmetçi kızı kolundan yakaladı, kızın elindeki şarap sürahisini yere fırlatıp paramparça etti. Samanla, ekmek kırıntılarıyla, kemiklerle dolu zeminin üstünde kızı çevirip havaya kaldırdı. Kahkahalar atan kızın etekleri havalanınca yüzü kızardı, daha çok gülmeye başladı.

Diğerlerinin de Umber'e katılması uzun sürmedi. Hodor kendi kendine dans ediyordu. Wyman, Beth Cassel'den kendisine eşlik etmesini rica etti, cüssesine rağmen zarif hareketleri vardı, yorulduğunda yerini Cley Cerwyn'e bıraktı. Sör Rodrik, Leydi Hornwood'a yanaştı ama leydi özür dileyerek teklifi reddetti ve salondan ayrıldı. Bran eğlenceyi yeterince izlemiş, nezaket kurallarını yerine getirmişti. Sonunda Hodor'u çağırdı. Sıcaktı, çok yorulmuştu, şarap başını döndürüyordu ve dans eden insanları izlemek onu hüzünlendiriyordu. Dans etmek, bir daha asla yapamayacağı şeylerden biriydi. "Gitmek istiyorum."

"Hodor," dedi Hodor dizlerinin üstüne çökerken. Üstat Luwin ve Samankafa, Bran'ı sepetine oturttular. Kışyarı'nda yaşayanlar bu manzarayı defalarca görmüştü ama görüntü konuklar için garipti. Bazılarının bakışları nezaketten çok merak doluydu. Bran sırtındaki gözleri hissediyordu.

Bütün koridoru geçmektense salonun arka tarafına doğru gittiler. Bran lord kapısından çıkarlarken başını eğdi. Büyük Salon'un arkasındaki loş koridora vardıklarında, seyis başı Joseth'i farklı tür bir biniş yaparken yakaladılar. Bran'ın tanımadığı bir kadın yüzünü duvara dönüp eğilmiş, eteklerini beline kadar kaldırmıştı. Hodor'un onları izlediğini fark edene kadar kıkırdıyordu, sonra çığlık attı. "Onları rahat bırak Hodor," dedi Bran. "Beni odama götür."

Hodor kulenin sarmal merdivenlerini tırmanıp Bran'ın odasına girdi. Mikken'ın duvara taktığı demir barların önünde dizlerinin üstüne çöktü. Bran barlara tutunarak yatağına gitti, çizmelerini ve pantolonunu Hodor çıkarttı. "Ziyafete geri dönebilirsin," dedi Hodor'a. "Ama Joseth'i ve o kadını rahatsız etme."

"Hodor," dedi Hodor kafasını öne arkaya sallayarak.

Bran başucundaki mumu söndürdüğünde üstüne çöken karanlık, sıcak ve tanıdık bir battaniye gibiydi. Uzaktan gelen müzik sesi panjurlu penceresinden içeri sızıyordu.

Küçük bir çocukken babasının söylediği bir şey aklına geliverdi. Lord Eddard'a, Kral Muhafızları'nın Yedi Krallık'taki en iyi şövalyeler olup olmadıklarını sormuştu. "Artık değiller," diye cevap vermişti babası. "Bir zamanlar harikuladelerdi. Bütün dünyaya öğretilmesi gereken örneklerdi."

"İçlerinde hepsinden daha iyi olan biri var mıydı?"

"Tanıdığım en iyi şövalye Sör Arthur Dayne'di. Şafak adını verdiği kılıcıyla dövüşürdü. O kılıç, kayan bir yıldızın kalbinden dökülmüştü. İnsanlar şövalyeye Sabah Kılıcı derdi. Howland Reed olmasaydı o şövalye beni öldürebilirdi." Lord Eddard daha sonra hüzünlenmiş ve daha fazla bir şey anlatmamıştı. Bran babasına ne demek istediğini sorabilmek isterdi.

Kafası; parlak zırhlı, kılıçları yıldızlar gibi ışıldayan şövalyelerle doluyken uykuya daldı ama rüya geldiğinde yine tanrı korusundaydı. Mutfaktan ve Büyük Salon'dan gelen kokular öyle keskindi ki sanki ziyafetten hiç ayrılmamıştı. Kardeşleriyle birlikte ağaçların arasında dolaşıyordu. Gece insan sürüsünün sesleriyle doluydu. Canı koşmak istiyordu, canı avlanmak istiyordu, canı...

Metalik sesler kulaklarının kabarmasına sebep oldu. Kardeşi de duymuştu. Çalıların arasından sese doğru koşmaya başladılar. Gölün kıyısında, yaşlı beyaz ağacın dibinde bir yabancının kokusunu yakaladı. İnsan kokusu; deri, metal ve toprak karşımıydı.

Yabancılarla yüz yüze geldiğinde ormanın bir mil derinliğindelerdi; bir dişi ve genç bir erkek. Yüzlerinde en ufak bir korku belirtisi yoktu, keskin beyaz dişlerini gösterdiğinde bile. Kardeşi boğazından gelen bir sesle hırlamaya başladı. Hayır, yabancılar kaçmıyordu.

“İşte buradalar,” dedi dişi olan. *Meera*, diye fısıldadı içindeki ses, kurt rüyasında kaybolmuş küçük oğlanın sesiydi bu. “Bu kadar iri olacaklarını tahmin ediyor muydun?”

“Büyüdüklerinde daha da iri olacaklar,” diye karşılık verdi erkek olan. Korkusuz yeşil gözleriyle ona ve kardeşine bakıyordu. “Siyah kurt öfke ve intikam dolu ama gri kurt daha güçlü... kendi bildiğinden daha fazla... onu hissedebiliyor musun ablacığım?”

“Hayır,” dedi dişi. Elini kemerindeki kahverengi bıçağın kabzasına götürdü. “Dikkatli ol Jojen.”

“Bana zarar vermeyecek. Öleceğim gün bugün değil.” Erkek korkusuzca yaklaştı, burnuna dokundu. Eli yaz rüzgârı kadar hafifti. Ama parmakların dokunuşuyla orman çözüldü, ayaklarının altındaki toprak dumana dönüştü ve yabancı kahkahalarla dönüp havalandı. Sonra o da dönüyordu, düşüyordu, düşüyordu, *düşüyordu*...

Catelyn

Dalgalı çimenlerin arasında uzanmış uyurken rüya görüyordu Catelyn: Bran sakat değildi. Arya ve Sansa el ele tutuşmuştu. Rickon hâlâ göğsünden süt emiyordu. Robb'un başında taç yoktu, ahşap kılıcıyla avluda oyun oynuyordu. Bütün çocukları huzurla uykuya daldıktan odasına gitti. Ned yatakta onu bekliyordu, gülümsüyordu.

Güzeldi. Güzeldi ve çok çabuk bitmişti. Şafak, ışıktan yapılmış bir hançer gibi zalimce geldi. Tek başına, ağrılar içinde ve yorgun bir halde uyandı. At sürmekten yorulmuştu, ağrı çekmekten yorulmuştu, sorumluluklarından yorulmuştu. *Ağlamak istiyorum,* diye düşündü. *Teselli edilmek istiyorum. Güçlü olmaktan yoruldum. Bir kez olsun aptalca davranmak, korkmak istiyorum. Kısacık bir zaman için, hepsi bu... bir gün... bir saat...*

Çadırın dışından ayaklanan adamların sesleri geliyordu. Atların kişnemelerini, Shadd'in tutulan sırtından şikâyet ettiğini, Sör Wendel'in yayını istediğini duydu. Catelyn hepsinin uzaklara gitmesini isterdi. İyi ve sadık adamlardı ama Catelyn hepsinden bıkmıştı. Çocuklarının hasretini çekiyordu. Bir gün, daha az güçlü olmak için izin verecekti kendine.

Ama bugün değil. Bugün olamazdı.

Elbisesini düzeltmeye çalışırken ellerinin her zamankinden daha beceriksiz olduğunu fark etti. Ellerini hâlâ kullanabildiği için şükretmeliydi aslında. Hançer Valyria çeliğinden yapılmıştı. Valyria çeliği derin ve zalim keserdi. Bunu hatırlamak için ellerine bakması yeterliydi.

Dışarıda, Shadd bir kazanın içine yulaf dolduruyordu. Sör Wender Manderly yayını geriyordu. Çadırdan çıkan Catelyn'i görünce, "Leydim," dedi. "Bu çimenlikte kuşlar yaşıyor. Bu sabah kahvaltıda kızarmış bıldırcın yemek ister misiniz?"

"Yulaf ve ekmek kâfi... hepimiz için öyle sanırım. Önümüzde hâlâ çok uzun bir yol var Sör Wendel."

"Nasıl isterseniz leydim." Şövalyenin ay gibi yusyuvarlak yüzü mahzunlaştı,

mors balığınınkilere benzeyen bıyıklarının ucu hayal kırıklığıyla titriyordu. “Ekmek ve yulaf. Bundan daha iyi bir şey olabilir mi?” Catelyn’in gördüğü en şişman adamlardan biriydi. Yemeyi ne kadar seviyor olursa olsun gururunu daha fazla sevdiği ortadaydı.

“Biraz ısırgan otu buldum ve çay demledim. Leydim bir fincan içmek ister mi?” diye sordu Shadd.

“Evet, teşekkür ederim.”

Fincanı yaralı ellerinin arasına aldı ve biraz soğutmak için üfledi. Shadd, Kışyarı’nın adamlarından biriydi. Robb, en iyi yirmi adamını Renly’ye giderken Catelyn’e muhafızlık etmeleri için seçmişti. Aralarında beş lord vardı. İsimleri ve soylu kanları Catelyn’in görevine ağırlık ve resmiyet katacaktı. Kasabalardan ve köylerden uzak durmaya dikkat ederek güneye doğru yol alıyorlardı. Buna rağmen birkaç kez zırhlı adamlara rastlamışlar, doğu ufkundan tüten dumanlar görmüşlerdi ama kimse kafileyi taciz etmeye yeltenmemişti. Tehdit olamayacak kadar zayıf, kolay bir av gibi görünmeyecek kadar kalabalıklardı. Karasu Nehri’ni geçtiklerinde yolun en zor kısmını arkalarında bırakmışlardı. Son dört gündür karşılarına savaşla ilgili bir şey çıkmıyordu.

Catelyn bunu hiç istememişti. İstemediğini Nehirova’dayken Robb’a da söylemişti. “Renly’yi son gördüğümde Bran yaşlarında bir çocuktu. Onu tanımıyorum, başka birini gönder. Benim yerim burası, babamın yanında olmalıyım, ne kadar vakti kaldığını bile bilmiyorum.”

Oğlu mutsuz gözlerle Catelyn’e bakmıştı. “Başka biri yok. Ben gidemem. Büyükbabam senin de dediğin gibi çok hasta. Karabalık benim hem gözüm hem kulağım. Onu kaybetmeyi göze alamam. Ağabeyin burada kalıp ben harekete geçtiğimde Nehirova’yı...”

“Hareket?” Ordunun Nehirova’dan ayrılacağını kimse Catelyn’e söylememişti.

“Nehirova’da oturup barış olmasını bekleyemem. Tekrar araziye çıkmaktan korktuğumu düşünecekler. Dövüşecek bir mücadele olmadığı zaman askerler evlerini ve hasatlarını düşünmeye başlar, bunu babam söylemişti. Kuzeyli askerlerim bile huzursuzlanmaya başladı.”

Kuzeyli askerlerim, diye düşünmüştü Catelyn. *Bir kral gibi konuşmaya*

başladı bile. “Bugüne kadar kimse huzursuzluktan ölmedi ama acele hareket etmek insanı öldürebilir. Tohumları ektik. Büyümelerini beklemeliyiz.”

Robb başını inatla iki yana salladı. “Rüzgâra birkaç tohum serptik sadece. Kız kardeşin Lysa yardımımıza gelecek olsaydı şimdiye kadar haberini alırdık. Kartal Yuvası’na kaç kuzgun gönderdik, dört mü? Ben de barış olsun istiyorum ama bütün yaptığım burada böylece oturup ordumun kar gibi erimesini seyretmekken Lannister bana neden *herhangi bir şey* versin?”

“Yani, korkak gibi görünmek yerine Lord Tywin’in çaldığı boruyla dans edeceksin. Tam olarak bunu yapmanı istiyor amacı seni Harrenhal’a çekmek. Brynden amcama sor, eğer...”

“Harrenhal’a yürüyeceğimi söylemedim,” dedi Robb. “Şimdi, benim adıma Renly’ye gidecek misin yoksa İri Jon’u mu göndereyim?”

Bütün bunları hatırlamak Catelyn’in dudağına hüzünlü bir gülümseme kondurdu. Son derece açık bir kandırmaca ama on beş yaşında bir çocuktan beklenmeyecek kadar kurnazca. Robb, İri Jon Umber’le Renly Baratheon’ı yan yana getirmenin atılacak en yanlış adım olduğunu biliyordu ve annesinin de bunu bildiğinin farkındaydı. Robb’un verdiği görevi kabul etmekten ve dönüşüne kadar babasının sağ kalması için tanrılara yalvarmaktan başka ne yapabilirdi? Lord Hoster sağlıklı olsaydı kendisi giderdi, bunu biliyordu. Buna rağmen babasından ayrılmak çok zor olmuştu. Vedalaşmak için yanına gittiğinde babası onun kim olduğunu bile hatırlamamıştı, “Minisa,” demişti Catelyn’e. “Çocuklar nerede? Küçük Cat, tatlı Lysa...” Catelyn babasını alnından öpmüş, bebeklerin iyi olduğunu söylemişti. “Beni bekleyin lordum,” demişti babası gözlerini kapatırken. “Ben sizi bekledim, defalarca. Şimdi de siz beni beklemek zorundasınız.”

Kader beni yine güneye çağırıyor, diye düşündü Catelyn çayını yudumlarken. *Halbuki kuzeye gitmem gerek, evime.* Nehirova’daki son gecesinde Bran ve Rickon’a mektup yazmıştı. *Sizi unuttuğumu düşünmeyin tatlı yavrularım. Ağabeyinizin bana ihtiyacı var...*

“Bugün yukarı Mander’da oluruz leydim,” dedi Sör Wendel. Shadd yulaf lapasını getirdi. “Eğer duyduklarımız doğruysa Renly de fazla uzakta olmayacak.”

Ve onu bulduğumuzda ona ne söyleyeceğim? Oğlumun onu gerçek kral saymadığını mı? Dört gözle beklediği bir karşılaşma değildi bu. Daha fazla düşmana değil, dostlara ihtiyaçları vardı. Ama Robb'un, taht üstünde hakları olmadığını düşündüğü adamların önünde diz çökmeye niyeti yoktu.

Yulafın tadına baktığını bile hatırlamıyordu; boşalmış kâsesini kenara bıraktı. "Yola çıkma vakti geldi." Renly'yle ne kadar çabuk buluşursa evine o kadar erken dönerdi. Atına ilk binen Catelyn oldu, kafilenin önüne geçip sürüş ritmini belirledi. Stark sancağını taşıyan Hal Mollen, Catelyn'in yanında at sürüyordu.

Yakalandıklarında Renly'nin kampına yarım gün uzaklıktaydılar. Robin Flint etrafı kolaçan etmek için keşif grubuyla birlikte kafilenin önüne geçmişti ve kısa bir zaman sonra geri dönüp bir rüzgâr değirmenin tepesinde gözcüler gördüğünü haber vermişti. Catelyn'in kafilesi değirmene vardığında gözcüler çoktan gitmişti. Atlarını dörtnala koşturarak yaklaşık bir mil yol almışlardı ki Renly'nin keşif süvarilerine yakalandılar. Atlı ve silahlı yirmi adamın başında, mavi karga desenli bir pelerin giymiş gri sakallı bir şövalye vardı. "Leydim," diye seslendi. "Ben, Yeşilhavuzlar'dan Sör Colen. Tehlikeli topraklardan geçiyorsunuz."

"İşimiz acele," diye karşılık verdi Catelyn. "Kuzey Kralı oğlum Robb Stark'ın elçisi olarak geldim. Güney Kralı Renly Baratheon'la görüşmek isterim."

"Kral Renly *bütün* Yedi Krallık'ın taç giymiş ve kutsanmış lordudur leydim," dedi Sör Colen, yeterince nazikti. "Majesteleri, Gülyolu'yla Mander'ın kesiştiği Acı Köprü yakınlarında kamp kurdu. Kampa kadar size eşlik etmek benim için şereftir." Şövalye çelik eldivenli yumruğunu havaya kaldırdı ve süvariler iki gruba ayrılıp Catelyn ve adamlarını aralarına alacak şekilde sıralandılar. *Misafiriniz miyim yoksa esiriniz mi?* diye merak etti Catelyn. Sör Colen'in ve Renly'nin onuruna güvenmekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

Nehre bir saat uzaklıktayken kamptan yükselen dumanı gördüler. Ardından sesler geldi ve yaklaştıkça daha kolay işitilir oldu. Mander'ın güneşle parıldayan çamurlu suları görüş alanına girdiğinde çelik şıngırtıları, at kişnemeleri ve insan konuşmaları net bir şekilde duyuluyordu. Ama ne sesler, ne de duman ordunun görüntüsüne hazır olmalarını sağlayabilirdi.

Binlerce yemekateşi havayı dumanlı bir pusla doldurmuştu. Sadece atların

oluşturduğu sıralar bile arazide fersahlarca uzanıyordu. Sancakları taşıyan uzun direkler kendi ormanlarını oluşturmuş gibiydi. Gülyolu'nun çimenlik arazileri kuşatma makineleriyle doluydu. At sırtındaki bir adamdan daha yüksek olan tekerleklerin taşıdığı sayısız mancınığın görüntüsü ürkütücüydü. Mızrak uçları güneş ışığıyla kıpkırmızı parlıyordu, sanki şimdiden kana bulanmışlardı. Soylu lordların ve şövalyelerin çadırları, çimenlerin üstüne yayılmış ipekten mantarlar gibi görünüyordu. Catelyn kılıçlı adamlar gördü, mızraklı adamlar ve çelik çizmeli, örgü zırhlı adamlar... bütün cazibelerini kullanan kamp takipçisi kızlar, oklarını yağlayan okçular, at arabalarının başında bekleyen sürücüler, domuz sürülerini otlatan çobanlar, mesaj getirip götüren uşaklar, atlarla ilgilenen seyisler. "Bu çok korkutucu bir kalabalık," dedi manzarayı izleyen Sör Wendel, Acı Köprü'ye adını veren eski taş köprüyü geçiyorlardı.

"Öyle," diye onayladı Catelyn.

Görünüşe göre güneyin bütün kahramanları Renly'nin çağrısına uyup gelmişti. Yüksek Bahçe'nin altın gülü her yerdeydi: Hizmetkârların ve silahlardan sorumlu adamların sağ göğsüne işlenmişti, mızrakların ucunu süsleyen küçük yeşil flamaların üstünde dalgalanıyordu, Tyrell Hanedanı'nın erkeklerine ait çadırların önünde duran kalkanlara boyanmıştı. Catelyn diğer hanedanların armalarını da gördü: Florentler'in tilki ve çiçekleri, Fossowayler'in kırmızı ve yeşil elmaları, Lord Tarly'nin avcısı, Oakheartlar'in meşe yaprağı, Craneler'in turnası, Mullendorelar'ın siyah turuncu kelebekleri.

Mander'ın karşısında fırtına lordlarının sancakları dalgalanıyordu. Bu hanedanlar Fırtına Burnu'na ve Baratheon Hanedanı'na bağlılık yemini etmişti. Lordlar Renly'nin kendi sancak beyleriydi. Catelyn, Bryce Caron'ın bülbülünü, Penrose'un kuş tüylerini ve Lord Estermont'un deniz kaplumbağasını tanıyordu. Gözüne aşina olan her sancağa karşılık on yabancı sancak vardı: Sancak beylerine bağlı küçük ve önemsiz lordların, isimsiz şövalyelerin ve isim kazanmaya çalışan hürsüvarilerin armalarıyla süslenmişlerdi.

Renly'nin kendi sancağı hepsinin üstündeydi. En yüksek kuşatma kulesinin tepesinde, dev tekerleklerin üstüne yerleştirilmiş ağaç gövdesi kalınlığındaki ham deri kaplı uzun direğin ucunda, Catelyn'in o güne kadar gördüğü en büyük sancak dalgalanıyordu. Baratheonlar'ın taç takmış siyah erkek geyiği birkaç

salonu örtebilecek kadar geniş, altın kumaşın üstünde gururla yürüyordu.

“Leydim, şu sesi duyuyor musunuz?” diye sordu Hallis Mollen atını Catelyn’in yanına sürüp. “Nedir bu?”

Catelyn dinledi. Bağrışmalar, at kişnemeleri, çelik sesleri ve... “Tezahürat,” dedi. Hafif bir yokuşu tırmanıyorlardı, sağlarında ve sollarında rengârenk çadırlar sıralanmıştı. Çadırların arasında ilerledikçe tezahüratlar şiddetlendi ve yokuşun tepesine vardıklarında seslerin sebebini öğrendiler.

Aşağıda, küçük bir kalenin taş ve ahşaptan inşa edilmiş siper duvarlarının altında bir meydan dövüşü yapılıyordu.

Çitler, sıralar, engeller kenara kaldırılmış, arazi temizlenmişti. Yüzlerce, belki de binlerce insan müsabakayı izlemek için toplanmıştı. Paralanmış çamurlu zemine yayılan kırık oklara ve kalkanlara bakılacak olursa müsabaka bir ya da iki gündür devam ediyordu ama sonu yaklaşmıştı. Hâlâ at üstünde olan yirmiden az şövalye vardı. İzleyicilerin ve atlarından düşen diğer yarışmacıların çığlıkları arasında dövüşmeye devam ediyorlardı. Baştan aşağı zırhlı iki at birbirine çarpıp et ve çelikten oluşan bir yumak halinde yere düştü. “Bir turnuva,” dedi Hal Mollen, zaten ortada olan şeyleri yüksek sesle göstermek gibi bir huyu vardı.

Gökkuşağı çizgili bir pelerin giyen şövalye, elindeki uzun saplı savaş baltasını sertçe savurup rakibini atıyla birlikte devirdiğinde, “Ah, harika,” dedi Sör Wendel.

Önlerindeki kalabalık yola devam etmelerini güçleştiriyordu. “Leydi Stark, adamlarınız burada bekleme nezaketini gösterirse sizi kralımıza götürebilirim.”

“Dediğiniz gibi olsun,” diye karşılık verdi Catelyn. Kalabalığın gürültüsünde sesini duyurabilmek için bağırarak durma emri verdi. Sör Colen, Catelyn’in atını izdihamın içinde ağır ağır yürütmeye başladı. Kalkanında grifin kabartması olan kızıl sakallı miğfersiz bir adam mavi zırhlı bir şövalye tarafından atından düşürüldüğünde izleyiciler çılgınca bağırmaya başladı. Mavili şövalyenin zırhı kobalt rengi çelikten yapılmıştı, ölümcül şekilde savurduğu gürzü bile aynı renkteydi. Atının sırtındaki örtüye Tarth Hanedanı’nın arması işlenmişti; dörde bölünmüş zemin üzerinde güneş ve ay.

“Kırmızı Ronnet atından düştü, kahretsin,” diye bağırdı bir adam.

“Loras o mavilinin işini...” diye cümlesine başlayan başka bir adamın sesi

izleyicilerin yeni çığlıkları arasında kayboldu. Catelyn cevabın devamını duyamadı.

Bir adam daha düşmüştü, üstüne devrilen atının altında sıkışmıştı. Hem at, hem sürücüsü acıyla bağırıyordu. Yaverler yardım etmek için alana koşuyordu.

Bu çılgınlık, diye düşündü Catelyn. *Her yer gerçek düşmanlarla dolu, diyarın yarısı yanıyor ve Renly, ahşap kılıcıyla dövüş oyunu oynayan küçük bir çocuk gibi oturmuş savaş oyunu oynuyor.*

Sekilikte müsabakayı izleyen lordlar ve leydiler en az dövüş alanındaki adamlar kadar heyecanlıydı. Catelyn bu insanlardan bazılarını iyi tanıyordu. Babası, güneyli lordlarla sık görüşürdü ve bu soyluların çoğu Nehirova'da konuk edilmişti. Her zamankinden daha süslü ve daha tıknaz görünen Lord Mathis Rowan seyircilerin arasındaydı. Hanedanının arması olan altın ağaç beyaz takımının göğsüne işlenmişti. Lordun hemen altındaki sırada ince ve narin Leydi Oakheart oturuyordu. Onun hemen yanındaki adam Boynuz Tepe'den Lord Randyll Tarly'ydi. Büyükkılıcı Yürekfelaketi'ni oturduğu sıranın arkasına dayamıştı. Catelyn diğer soyluların bir kısmını armalarından tanıyordu ama çoğunu daha önce hiç görmemişti.

Tam ortalarında, gencecik kraliçesiyle birlikte müsabakayı izleyip gülümseyen altın taçlı bir hayalet oturuyordu.

Lordların büyük bir hevesle onun etrafında toplandıklarına şaşmamak gerek. Robert yeniden doğmuş sanki. Renly, Robert'ın gençliğinde olduğu kadar yakışıklıydı; uzun boy ve geniş omuzlar, aynı siyah saçlar, aynı derin ve mavi gözler, aynı yürek ısıtan gülümseme. Kaşlarının üstündeki ince çember ona yakışmıştı. Saf altına kusursuzca işlenmiş güllerden oluşan halkanın önünde, koyu yeşil yeşim taşından oyulmuş bir erkek geyik kafası vardı, geyiğin gözleri ve boynuzları da altındandı.

Kralın giydiği yeşil kadife tuniğin üstünde de taçlı erkek geyik motifi vardı, altın iplikle işlenmişti; Yüksek Bahçe'nin renginin üstünde Baratheon arması. Yüksek koltuğu kralla paylaşan genç kız da Yüksek Bahçe'dendi: Renly'nin kraliçesi, Margaery, Lord Mace Tyrell'in kızı. Catelyn, güney birliğinin bu evlilik sayesinde gerçekleştiğini biliyordu. Renly yirmi bir yaşındaydı, kraliçesi Robb'dan büyük olamazdı. Güvercin gözlü güzel kızın kahverengi lüle lüle

saçları omuzlarına dökülüyordu. Gülümsemesi tatlı ve utangaçtı.

Dövüş alanında bir adam daha gökkuşağı pelerinli şövalye tarafından atından düşürüldü ve izleyicilerin tezahüratlarına kral da katıldı. *"Loras!"* diye bağırdı Renly. *"Loras! Yüksek Bahçe!"* Kraliçe heyecanla alkışlıyordu.

Catelyn müsabakanın sonunu görmek için alana baktı. Dövüşte sadece dört adam kalmıştı. Kralın ve izleyicilerin favorisinin kim olduğu açıktı. Catelyn, Sör Loras Tyrell'le tanışmamıştı ama genç Çiçek Şövalyesi'nin şöhreti kuzeye kadar ulaşmıştı. Sör Loras, gümüş zırh giydirilmiş beyaz bir aygırın sırtındaydı. Uzun saplı bir baltayla dövüşüyordu. Miğferinden aşağı altın güllerden yapılmış bir püskül sarkıyordu.

Meydandaki dört şövalyeden ikisi iş birliği yapıp atlarını karşıt yönlerden mavi zırhlı şövalyenin üstüne sürdüler. İyice yaklaştıkları sırada, mavili şövalye atının dizginlerini sertçe çekip kalkanını adamlardan birinin yüzüne indirdi, aynı esnada şövalyenin siyah aygırı şaha kalkıp çelik nalli ayaklarını diğer adamın göğsüne vurdu. Göz açıp kapayıncaya kadar iş birliği yapan şövalyelerden biri yerdeydi, diğeri geri çekiliyordu. Mavili şövalye kolunu serbest bırakmak için kırık kalkanını yere attı ve Çiçek Şövalyesi kalkan yere düşmeden adamın tepesine bindi. Giydiği ağır zırh hareketlerinin çabukluğuna ve zarafetine engel olmuyordu. Gökkuşağı pelerini arkasında dalgalanıyordu.

Siyah at ve beyaz at, hasat festivalinde dans eden âşıklar gibi birbirlerinin etrafında dönmeye başladı. Hayvanların sırtındakiler öpücük yerine çelik darbeler saçıyordu. Uzunbalta havaya kalktı ve gürz çemberler çizdi. İkisi de köreltilmiş turnuva silahıydı. Buna rağmen korkunç sesler çıkarıyorlardı. Kalkansız kalan mavili şövalye şiddetli darbeler alıyordu. Sör Loras'ın savaş baltası, *"Yüksek Bahçe!"* çığlıklarının eşliğinde mavilinin kafasına ve omuzlarına yağıyordu. Mavili şövalye gürzüyle cevap veriyordu ama çelik top ezici gücüyle ne zaman yaklaşsa Loras altın güllü yeşil kalkanını doğru pozisyona getirmeyi başarıyordu. Uzunbalta mavili şövalyenin elini yakaladı. Gürz adamın elinden kurtulup havaya uçtuğunda izleyiciler çıldırmış canavarlar gibi bağırmaya başladı. Çiçek Şövalyesi baltasını son darbe için havaya kaldırdı.

Mavili şövalye darbenin üstüne gitti. İki aygır çarpıştı. Baltanın kör bıçağı ezilmiş mavi göğüs kalkanına indi... ama anlaşılmaz bir şekilde, mavili

şövalyenin çelik eldivenli eli baltayı yakaladı ve Sör Loras'ın elinden almayı başardı. Bir an sonra iki şövalye atlarının üstünde birbirlerine dolanmıştı ve daha kısa bir anın ardından ikisi de düşüyordu. Atlar birbirinden ayrıldı. İki şövalye kemiklerini kıracak kadar sert bir şekilde yere çarptı. Asıl darbeyi altta kalan Sör Loras Tyrell almıştı. Mavili şövalye uzun bir kama çıkardı ve Tyrell'in miğfer siperini kaldırdı. Kalabalıktan yükselen çığlık o kadar şiddetliydi ki Catelyn, Çiçek Şövalyesi'nin ne söylediğini duyamıyordu. Ama kanlı dudaklarının hareketini okudu. *Teslim oluyorum.*

Mavili şövalye sallanarak ayağa kalktı, Renly Baratheon'a dönüp kamasını havaya kaldırdı; şampiyon, kralı selamlıyordu. Yaverler hâlâ yerde yatan Çiçek Şövalyesi'ni ayağa kaldırmak için alana koştu. Loras'ın miğferini çıkardıklarında Catelyn şövalyenin ne kadar genç olduğunu gördü. Robb'dan bir iki yaş büyüktü, daha fazla olamazdı. Delikanlı da en az kız kardeşi kadar alımlı olmalıydı ama patlamış dudağı, kanla ıslanmış saçları, sallanan bedeni emin olmayı güçleştiriyordu.

"Yaklaş," dedi Kral Renly şampiyona.

Mavili şövalye topallayarak sekiliğe yürüdü. Yakından bakıldığında mavi zırhı o kadar da göz kamaştırıcı görünmüyordu; gürz ve savaş baltası izleriyle, derin kılıç oyuklarıyla, eziklerle doluydu. Miğferinde ve mineli göğüs kalkanında çentikler vardı. Pelerini paçavraya dönmüştü. Zırhın içindeki adamın daha az hasarlı olmadığı yürüyüşünden belliydi. Kalabalığın içindeki birkaç ses, *"Tarth!"* diye bağırıyordu ve birkaçı da tuhaf bir şekilde, *"Güzellik! Güzellik!"* diye, izleyicilerin geri kalanı suskundu. Mavili şövalye kralın önünde diz çöktü. "Majesteleri," dedi, sesi çelik miğferinin içinde boğuluyordu.

"Lord babanın seninle ilgili söylediği her şey doğruymuş." Renly'nin sesi alanda yankılanıyordu. "Sör Loras'ın atından düşürüldüğüne daha önce de birkaç kez şahit oldum ama böylesini görmedim."

"Bu kabul edilebilir bir dövüş değildi," dedi sarhoş bir okçu. Yeleğinde Tyrell arması vardı. "Çirkin bir hileydi, delikanlıyı atından çekerek düşürdü."

Kalabalık dağılmaya başlamıştı. "Sör Colen," dedi Catelyn refakatçisine, "bu adam kim? Neden ondan hoşlanmıyorlar?"

Sör Colen kaşlarını çattı. "Çünkü o bir adam değil leydim. Kendisi Brienne

Tarth. Akşamyıldızı Lord Selwyn'in kızı."

"Kızı mı?" Catelyn dehşete düşmüştü.

"Ona Brienne Güzellik diyorlar... yüzüne karşı değil elbette. Bu kelimeleri onun yüzüne söyleyen, ağzından çıkanı bedeniyle savunmak zorunda kalır."

Kral Renly, Leydi Brienne'i Acı Köprü turnuvası şampiyonu ilan etti. Yüz on altı şövalye arasında atının üstünde kalan son kişiydi. "Turnuva şampiyonu olarak benden istediğini dilemekte özgürsün. Eğer gücüm yapmaya yeterse, dilediğin şey senindir."

"Majesteleri," dedi Brienne. "Yedi şövalyenizden biri olmak, hayatımı size adamak, nereye giderseniz gelmek, sizi tehlikeden ve zarardan korumak istiyorum."

"Kabul edildi," dedi Renly. "Ayağa kalk ve miğferini çıkar." Kız kendisine emredileni yaptı. Ve Catelyn, Sör Colen'in ne demek istediğini anladı.

Ona Güzellik adını takmışlardı... alay etmek için. Saçları kirli bir kuş yuvasını andırıyordu ve yüzü... Brienne'in kocaman mavi gözleri vardı, bir genç kızın masum ve riyasız gözleri ama yüzünün geri kalanı... yüz hatları geniş ve kabaydı, dişleri çarpıktı, ağzı çok büyüktü, dudakları öyle kalındı ki şişmiş gibi görünüyordu. Binlerce çil alnına yanaklarına dağılmıştı ve burnunun bir kereden fazla kırıldığı belliydi. Catelyn'in kalbi acıma hissiyle doldu. *Bu dünyada çirkin bir kadından daha talihsiz bir insan var mıdır?*

Buna rağmen, Renly kızın parçalanmış pelerinini çıkarıp yerine gökkuşağı renklerindeki pelerinlerden birini giydirdiğinde Brienne o kadar talihsiz görünmüyordu artık, "Hayatım sizindir Majesteleri," derken sesi güçlüydü ve gurur doluydu.

"Majesteleri." Sör Colen atından inip sekiliğe yaklaştı, diz çöktü. "Yüksek müsaadelerinizle size Leydi Catelyn'i takdim etmek isterim. Kendisi, Kışyarı Lordu Robb Stark'ın elçisi sıfatıyla burada."

"Kışyarı Lordu ve Kuzey Kralı," diye düzeltti Catelyn. Atından inip Sör Colen'in yanına gitti.

Kral Renly şaşkın görünüyordu. "Leydi Catelyn? Bizi memnun ettiniz." Genç kraliçeye döndü. "Margaery, tatlım, Kışyarı'ndan Leydi Catelyn Stark'la tanış."

“Hoş geldiniz Leydi Stark,” dedi kız. “Kaybınız için çok üzgünüm.”

“Çok naziksiniz,” dedi Catelyn.

“Leydim, Lannisterlar’dan kocanızın hesabını soracağıma emin olabilirsiniz. Kral Toprakları’nı aldığımda size Cersei’nin başını göndereceğim.”

Ve bu, Ned’i bana geri getirecek mi? “Adaletin yerine geldiğini bilmek benim için yeterli olacaktır lordum.”

“Majesteleri,” diye düzeltti Brienne sert bir ses tonuyla. “Ve kralla konuşurken diz çökmelisiniz.”

“*Lord* ile *majesteleri* arasındaki mesafe çok kısadır leydim,” dedi Catelyn. “Lord Renly de tıpkı oğlum gibi bir taç takıyor. Arzu ederseniz bütün gün burada, çamurun içinde dikilir, hangi rütbenin hangisinden daha önemli olduğunu tartışır dururuz ama bana sorarsanız konuşmamız gereken çok daha önemli meseleler var.”

Sekilikte oturan lordlardan bazıları Catelyn’in sözlerine karşılık homurdanmaya başlamıştı fakat Renly güldü. “Doğru söylüyorsunuz leydim. Savaş bittikten sonra rütbeleri tartışacak bol vaktimiz olacak. Söyleyin, oğlunuz ne zaman Harrenhal’a yürüyecek?”

Catelyn, bu kralın dost mu düşman mı olduğunu anlaya kadar oğlunun planlarından bahsetmeye niyetli değildi. “Oğlumun savaş konseyinde yer almıyorum lordum.”

“Benim için birkaç Lannister bırakırsa şikâyetçi olmam. Kral Katili’ne ne yaptı?”

“Jaime Lannister, Nehirova’da tutsak.”

“Hâlâ yaşıyor mu?” Lord Mathis Rowan korkmuş gibi görünüyordu.

“Görünüşe göre ulu kurt, aslandan daha merhametli,” dedi Renly. Şaşkındı.

“Lannisterlar’dan daha merhametli olmak denizden daha kuru olmaya benzer,” dedi Leydi Oakheart hüzünlü bir gülümsemeyle.

“Ben buna zayıflık derim.” Lord Randyll Tarly’nin kısa gri sakalları vardı ve lafını sakınmaz oluşuyla ünlüydü. “Size saygısızlık ettiğimi düşünmeyin Leydi Stark ama oğlunuz Lord Robb’un buraya bizzat gelip kralımıza bağlılığını ilan etmesi, annesinin eteklerinin altına saklanmasından daha uygun olurdu.”

“*Kral* Robb savaşta lordum,” diye karşılık verdi Catelyn buz gibi bir

nezaketle. “Bir turnuvada oyun oynamıyor.”

Renly sırıttı. “Yavaş olun Lord Randyll, korkarım altından kalkamayacağınız bir cevap aldınız.” Fırtına Burnu armalı uşak kıyafeti giyen bir yavere seslendi. “Leydi Catelyn’in eşlikçileri için kalacak yer bulun ve her tür rahatlığa sahip olduklarından emin olun. Leydi bizzat benim çadırımda kalmalı. Lord Caswell şatosunu bana tahsis edecek kadar nazik davrandığı için çadıra ihtiyacım yok zaten. Leydim, iyice dinlenin. Lord Caswell bu gece bizim için bir ziyafet düzenliyor, etimizi ve şarabımızı paylaşırsanız bizi onurlandırırsınız. Bir veda ziyafeti. Lord buradan gittiğimizi görmek için sabırsızlanıyor korkarım.”

“Bu doğru değil,” diye karşılık verdi ufak tefek genç bir adam, Caswell olmalıydı. “Benim neyim varsa sizindir.”

“Ağabeyim Robert ne zaman böyle sözler duysa ciddiye alırdı,” dedi Renly. “Kızınız var mı lordum?”

“Evet Majesteleri. İki kızım var.”

“Öyleyse Robert olmadığım için tanrılara şükredin. Bu dünyada arzuladığım tek kadın, benim güzel kraliçem.” Renly, Margaery’nin elini tutup kızı ayağa kaldırdı. “Dinlenip kendinize geldiğinizde tekrar konuşuruz Leydi Catelyn.”

Renly ve kraliçesi şatoya giderken Renly’nin yaveri Catelyn’i kalacağı çadıra götürdü. “Bir şeye ihtiyacınız olursa emredin leydim.”

Catelyn daha başka neye ihtiyaç duyabileceğini düşünemiyordu. Kendisine tahsis edilen çadır bir hanın ortak salonundan daha büyüktü ve insanı rahat ettirecek her şey vardı: Kuştüyü şilteler, kürklü uyku tulumları, iki kişinin rahatça sığabileceği bronz bir banyo teknesi, gece soğuğundan korunmak için maltızlar, deri kamp sandalyeleri, çalışma masası, mürekkep ve tüy kalemler... şeftali, erik ve kayısıyla dolu kâseler... şarap sürahileri, gümüş kadehler, Renly’nin kıyafetleriyle dolu sandıklar, kitaplar, haritalar, oyun tahtaları, ayaklı arp, bir yay ve ok kılıfı, kırmızı kuyruklu iki savaş şahini, iyi silahlarla dolu bir dolap. *Kendisini hiçbir şeyden mahrum bırakmamış,* diye düşündü Catelyn. *Bu kadar ağır yol almasına şaşırmamak gerek.*

Kralın çelik zırhı çadırın girişinde bir nöbetçi gibi ayakta duruyordu; orman yeşili göğüs kalkanı, altın kaplamalı eklem bağlantıları, altın geyik boynuzlarıyla süslenmiş büyük miğfer. Çelik öyle fazla parlatılmıştı ki Catelyn göğüs kalkanın

üstünde kendi yansımasını görebiliyordu. Kendi yüzüne derin ve yeşil bir gölün dibinden bakıyor gibiydi. *Boğulmuş bir kadının yüzü,* diye düşündü. *Acıların içinde boğulabilir mi insan?* Sert bir hareketle zırha arkasını döndü. Kendi kırılganlığına sinirlenmişti. Kendine acımak gibi bir lüksü ve buna ayıracak vakti yoktu. Hemen yıkanıp temizlenmeli ve kralın ziyafeti için daha uygun bir kıyafet giymeliydi.

Sör Wendel Manderly, Lucas Blackwood, Sör Perwyn Frey ve diğer soylu eşlikçileriyle birlikte şatoya gitti. Lord Caswell'in kalesinin büyük salonunun sadece adı büyüktü. Catelyn'in refakatçileri için Renly'nin şövalyelerinin yanında yer açıldı. Catelyn yüksek masaya, kırmızı suratlı Lord Mathis Rowan ve Fossowayler'in yeşil elmasından güler yüzlü Sör Jon Fossoway'in arasına oturtuldu. Sör Jon, Catelyn'i karşılamak için zarif jestler yaparken Lord Mathis babasının, ağabeyinin ve çocuklarının sağlıklarını sordu.

Brienne Tarth yüksek masanın en sonunda yer almıştı. Bir leydi gibi giyinmek yerine şık şövalye kıyafetleri giymeyi tercih etmişti. Kadife takımı, gökyüzü mavisi ve gül kırmızısı rengiydi. Tozluk ve çizme giymişti ve beline kılıç kemeri takmıştı. Yeni gökkuşağı pelerini omuzlarından sarkıyordu. Ama hiçbir kıyafet yüzünün genişliğini, lekeli büyük ellerini, çarpık dişlerini gizlemeye yetmezdi. Üzerinde zırhı yokken bedeninin orantısızlığı da göze çarpıyordu; kalçaları geniş, bacakları inceydi. Kolları kaslı ve kalındı ama göğüsleri yok gibiydi. Brienne'in bu orantısızlığın farkında olduğu ve bundan rahatsızlık duyduğu her hareketinden anlaşılıyordu. Kendisine soru sorulmadan konuşmuyor, gözlerini önündeki tabaktan kaldırmıyordu.

Ziyafet sofrasında çeşit çeşit ve bol yemek vardı. Savaş, Yüksek Bahçe'nin meşhur cömertliğini etkilememişti. Şarkıcılar şarkı söyleyip taklacılar takla atarken ziyafet şarapla pişirilmiş armutla başladı; soğan ve mantarla doldurulmuş horoz, baharatlı çıtır balıkla devam etti. Masalar esmer ekmek somunlarıyla, turp, bezelye, tatlı mısır ve fasulye kâseleriyle, iri domuz butları ve kızarmış ördeklerle, bira ve arpayla kaynatılmış geyik etiyle doluydu. Sıra tatlıya geldiğinde Lord Caswell'in hizmetçileri kale mutfağından envaiçeşit hamur işleriyle dolu tepsiler getirdi; gül şeklinde pişirilmiş limonlu kekler, ballı bisküviler, böğürtlen turtaları, elma çıtırları ve yağlı peynir tekerlekleri.

Ziyafet sofrasının zenginliği Catelyn'in midesini bulandırıyordu ama bunca mesele onun ne kadar güçlü durduğuna bağlıyken zayıflık gösteremezdi. Önüne konulan yemeklerden azar azar yerken kralı izliyordu. Renly'nin solunda genç kadını, sağında kadının kardeşi oturuyordu. Sör Loras'ın alnındaki ipek sargı olmasa, gün içinde bir talihsizlik yaşadığını anlamak mümkün olmazdı. Catelyn'in tahmin ettiği kadar göz alıcıydı. Bakışları hayat ve zekâ doluydu. Kahverengi lüleli saçlarını genç kızlar bile kıskanabilirdi. Turnuva sırasında paralanan pelerinini yenisiyle değiştirmişti. Renly'nin Gökkuşağı Muhafızları'na ait rengârenk pelerinin yakasını Yüksek Bahçe'nin altın gülü kapatıyordu.

Renly zaman zaman hançerinin ucuyla aldığı bir parça meyveyle genç karısını besliyor ya da hafifçe eğilip kızın alnına zarif bir öpücük konduruyordu ama Renly'nin iltifatlarından asıl payı alan Sör Loras'tı. Kral'ın yemeklerden ve şaraptan keyif aldığı ortadaydı, eğleniyordu ama obur ya da sarhoş değildi. Sık sık kahkaha atıyor, soylu lordlarla ve aşağı tabakadan hizmetçilerle aynı nezaketle konuşuyordu.

Kralın bazı konukları kral kadar edepli değildi. Çok fazla içiyor ve son derece gürültülü konuşuyorlardı. Lord Willum'un oğulları Josua ve Elyas ateşli bir şekilde Kral Toprakları'nın duvarlarına ilk kimin çıkacağını tartışıyordu. Lord Varner servis yapan kızlardan birini kucağına oturtmuştu; burnunu kızın boynuna sürterken elleri daha aşağıları araştırmakla meşguldü. İyi bir şarkıcı olduğunu iddia eden Yeşil Guyard arpın tellerine dokundu ve kuyruğu düğümlenen bir aslanla ilgili şarkısından bir bölüm söyledi. Şarkının bazı dizelerinde kafiye bile vardı. Sör Mark Mullendore yanında siyah beyaz bir maymun getirmişti, hayvanı kendi tabağından besliyordu. Kırmızı elmalı Fossowayler'den Sör Tanton bir masanın üstüne çıktı ve Sandor Clegane'le tek başına dövüşüp onu katledeceğine dair yemin etti. Adamın ayaklarından biri yemek tabağının içine girmeseydi yemini daha inandırıcı olabilirdi.

Salondaki taşkınlık, önündeki cüceyi kovalayarak içeri giren soytarının gelişiyle zirveye çıktı. Soytarının göğsündeki teneke kalkanın üstüne bir aslan başı boyanmıştı, masaların arasında koşuşturup cüceyle alay ediyor, başına vuruyordu. Sonunda Kral Renly, Jaime rolü oynayan soytarıya kardeşini neden dövdüğünü sordu. "Neden olmasın Majesteleri? Ben Kral Tatili'yim."

“O *Kral Katili* aptalların aptalı,” dedi Renly ve bütün salon kahkahaya boğuldu.

Catelyn’in yanına oturan Lord Rowan kahkahalara katılmamıştı, bu maskaralıktan keyif almıyor gibi görünüyordu. “Henüz hepsi çok genç,” dedi.

Bu doğruydu. Robert, Üç Dişli Mızrak’ta Prens Rhaegar’ı öldürürken Çiçek Şövalyesi daha ikinci isim gününe bile varmamıştı. Salondakilerin pek çoğu Kral Toprakları’nın işgali sırasında yeni doğmuş bebeklerdi. Balon Greyjoy isyanı zamanında ilk adımlarını atmaya başlamışlardı. *Onların ellerine hiç kan bulanmadı,* diye düşündü Catelyn. *Bütün bunlar onlar için sadece bir oyun, kocaman bir turnuva. Zafer ve şan ihtimalinden başka bir şey görmüyorlar. Masallarla ve şarkılarla sarhoş olmuş çocuklar bunlar. Bütün çocuklar gibi ölümsüz olduklarını sanıyorlar.*

“Savaş onları yaşlandıracak,” dedi Catelyn. “Tıpkı bizi yaşlandırdığı gibi.” Robert, Ned ve Jon Arryn sancaklarını Aerys Targaryen’a karşı açtıklarında Catelyn küçük bir kızdı ve savaş bittiğinde bir kadın olmuştu. “Onlar için üzülüyorum.”

“Neden?” diye sordu Lord Rowan. “Şunlara bir bakın. Gençler, güçlüler, hayat ve neşe dolular. Ve şehvet, evet, bu gece pek çok piçin tohumu atılacak. Neden üzülüyorsunuz?”

“Çünkü hepsi geçici,” dedi Catelyn hüzünle. “Çünkü onlar yaz şövalyeleri ve kış geliyor.”

“Yanılıyorsunuz Leydi Catelyn.” Brienne, zırhı kadar mavi gözleriyle Catelyn’e bakıyordu. “Bizim gibiler için kış asla gelmez. Savaşta ölürsek adımız şarkılarda geçecek. Şarkılarda mevsim hep yazdır. Şarkılarda bütün şövalyeler kahramandır. Bütün kızlar güzeldir ve güneş hep parlar.”

Kış hepimiz için gelecek, diye düşündü Catelyn. *Benim için Ned öldüğünde geldi. Senin için de gelecek çocuğum, düşündüğünden çok daha çabuk gelecek.* Aklından geçenleri yüksek sesle söylemeye kalbi izin vermiyordu.

Catelyn’i kral kurtardı. “Leydi Catelyn, biraz hava almaya ihtiyacım var, benimle birlikte yürür müsünüz?”

Catelyn hemen ayağa kalktı. “Onur duyarım.”

Brienne de ayaklanmıştı. “Majesteleri, bana zırhımı giymek için bir dakika

bahşedin. Dışarı korumasız çıkmamalısınız.”

Kral Renly gülümsedi. “Burada, Lord Caswell’in kalesinde, etrafım kendi ordumla çevriliyken güvende değilsem, tek kılıçla korunamayacak kadar zor durumdayım demektir. O tek kılıç seninki olsa bile. Otur ve eğlen Brienne. İhtiyaç duyarsam seni çağırtırım.”

Kralın sözleri kıza turnuvadaki bütün darbelerden daha sert çarpmış gibiydi. “Emrederseniz Majesteleri.” Brienne oturdu, başını önüne eğdi. Renly, Catelyn’in kolunu tuttu ve salonun kapısına yürüdüler. Kapıdaki nöbetçi aceleyle duruşunu düzeltmeye çalışırken kalkanını düşürdü. Renly utanan adamın omzuna hafifçe vurup gülümsedi.

“Buradan leydim.” Kral, Catelyn’i kule merdivenlerine açılan alçak bir kapıdan geçirdi. Merdivenleri çıkmaya başladıklarında, “Sör Selmy Barristan oğlunuzla birlikte Nehirova’da olabilir mi?” diye sordu.

“Hayır,” diye cevap verdi Catelyn. Kafası karışmıştı. “Kendisi Joffrey’yle birlikte değil mi? Kral Muhafızları’nın kumandanıydı.”

Renly başını salladı. “Lannisterlar onun artık çok yaşlı olduğunu söyleyip pelerinini Tazı’ya verdi. Kral Toprakları’ndan ayrıldığı ve gerçek krala hizmet edeceğine dair yemin ettiği söyleniyor. Bugün Brienne’e verdiğim pelerini Barristan için saklıyordum. Kılıcını bana önereceğini ummuştum. Yüksek Bahçe’ye gelmeyince, Nehirova’ya, oğlunuzun yanına gittiğini düşündüm.”

“Onu hiç görmedik.”

“Evet yaşlıydı ama en iyi adam hâlâ oydu. Umarım başına bir şey gelmemiştir. Lannisterlar büyük aptallık etti.” Birkaç merdiven daha çıktılar. “Robert’ın öldüğü gece kocanıza yüz kılıç önerdim ve Joffrey’yi ele geçirmesi için ısrar ettim. Eğer beni dinleseydi bugün vekil oydu. Benim de taht üstünde hak iddia etmek için bir sebebim olmayacaktı.”

“Ned teklifinizi reddetti.” Catelyn’in bunu başkasından duymaya ihtiyacı yoktu.

“Robert’ın çocuklarını koruyacağına dair yemin etmişti,” dedi Renly. “Tek başıma hareket edecek kadar güçlü değildim. Lord Eddard teklifimi reddedince Kral Toprakları’ndan ayrıldım. Kalsaydım; kraliçenin, ağabeyimden uzun yaşamama izin vermeyeceğini biliyordum.”

Kalsaydın ve Ned'e yardım etseydin o hâlâ hayatta olabilirdi, diye düşündü Catelyn.

"Kocanızı severdim leydim. Robert'ın en iyi, en sadık dostuydu, biliyorum... ama dinlemiyordu ve asla eğilmiyordu. Size bir şey göstermek istiyorum." Merdivenlerin sonuna vardılar. Renly ahşap kapıyı itti ve kulenin çatısına çıktılar.

Lord Caswell'in kulesi kule denecek uzunlukta değildi ama etraftaki alan engebesizdi, fersahlarca alan rahatlıkla görülebiliyordu. Catelyn'in baktığı her yerde kamp ateşleri vardı. Ateşler yeryüzüne düşmüş yıldızlar gibiydi ve yıldızlar kadar çoktu.

"İsterseniz sayın leydim," dedi Renly. "Ama şafak söktüğünde hâlâ sayıyor olursunuz. Bu gece Nehirova'da kaç ateş var merak ediyorum."

Catelyn, Büyük Salon'dan gelen belli belirsiz müziği duyabiliyordu. Yıldızları saymaya cesaret edemedi.

"Oğlunuzun yirmi bin askerle Boğaz'ı geçtiğini duydum," diye devam etti Renly. "Artık Üç Dişli Mızrak lordları da ona katıldığına göre asker sayısı kırk bine ulaşmış olmalı."

Hayır, dedi Catelyn içinden. *Yanına bile yaklaşamadınız. Savaşta çok adam kaybettik ve bir o kadarı da hasada gitti.*

"Burada o sayının iki katı var," dedi Renly. "Ve bu, kuvvetimin sadece bir bölümü. Yüksek Bahçe'de Mace Tyrell kumandasında on bin askerim daha var. Fırtına Burnu'nda bekleyen sağlam bir garnizonum var ve çok yakında Dorne bütün gücüyle bana katılacak. Ejderha Kayası'ndaki ağabeyim Stannis'i de unutmayın. Dar Deniz lordları onun emrinde."

"Stannis'i unutan kişi sizmişsiniz gibi geliyor bana," dedi Catelyn. Sesi istediğinde çok daha sert çıkmıştı.

"Tahtta hak iddia etmesinden mi bahsediyorsunuz?" Renly güldü. "Karşılıklı açık sözlü olalım leydim. Stannis'ten kral olmaz. İnsanlar ona saygı duyuyor, hatta ondan korkuyorlar ama onu sevmiyorlar."

"O hâlâ sizin büyük ağabeyiniz. İkinizden biri tahta çıkacaksa, kanunlar gereği o Stannis olmalı."

Renly omuz silkti. "Söyleyin leydim, ağabeyim Robert hangi kanuna

dayanarak tahta çıktı?" Bir cevap almak için beklemeden devam etti. "Ah, Baratheonlar ve Targaryenlar arasında asırlar önce gerçekleşmiş evliliklerden doğan bir kan bağı olduğundan bahsedilir ama bu durum üstatlardan başka kimsenin umrunda değildir. Robert tahtı kanunla değil savaş baltasıyla kazandı." Elini kaldırıp ufuk çizgisini bir uçtan diğer uca kaplayan kamp ateşlerini gösterdi. "İşte benim iddiam bu, en az Robert'ınki kadar geçerli. Eğer oğlunuz, eşinizin Robert'ı desteklediği gibi beni desteklerse son derece cömert davranırım. Bütün rütbeleri, sıfatları, arazileri elinde kalır ve Kışyarı'nı dilediği gibi yönetir. Eğer Kuzey Kralı olarak anılmak istiyorsa anılır ama Yedi Krallık'ın Kralı olarak benim önümde diz çökmesi ve bana bağlılık yemini etmesi gerekir. *Kral* dediğiniz sadece bir kelime ama bağlılık, sadakat, hizmet... bunlara sahip olmak zorundayım."

"Ve eğer olmazsanız lordum?"

"Kral olmaya niyetliyim leydim ve bölünmüş bir krallığın kralı değil. Bunu daha açık ifade edemem. Üç yüzyıl önce bir Stark kralı Ejderha Aegon'ın önünde diz çökmüştü çünkü önünde diz çöktüğü adamın bileğini bükemeyeceğini biliyordu. Oğlunuz da bu kadar akıllı davranmalı. Bana katıldığı anda bu savaş bitmiş demektir. Biz..." Renly konuşmayı kesti, dikkati dağılmıştı. "Neler oluyor?"

Yivli kapıyı yukarı kaldıran zincirlerin sesi duyuluyordu. Aşağıdaki avluda, zırhlı bir ata binen miğferli bir süvari belirdi. "Kralı çağırın," diye bağırdı.

Renly çatının korkuluğundan eğilip seslendi, "Buradayım Sör."

"Majesteleri," dedi süvari atını kulenin dibine sürerken. "Mümkün olduğunca hızlı geldim. Fırtına Burnu'ndan. Kuşatma altındayız Majesteleri. Sör Cortnay direniyor ama..."

"Bu imkânsız. Lord Tywin, Harrenhal'dan ayrılsaydı haberim olurdu."

"Lannisterlar değil Majesteleri. Lord Stannis. Kendisine *Kral* Stannis diyor şimdi."

Jon

Jon atını iyice kabarmış akıntıya doğru sürerken şiddetle yağan yağmur yüzüne çarpıyordu. Hemen yanındaki Lord Kumandan Mormont cübbesinin başlığını yüzüne indirdi, havaya lanetler okuyordu. Omzuna tünemiş kuzgunu, en az Yaşlı Ayı kadar huysuzdu. Tüyleri iyice ıslanmış, karışmıştı. Yerdeki ıslak yapraklar sert rüzgârın havalandırmasıyla ölü bir kuş sürünü andırıyordu. *Tekinsiz Orman,* diye düşündü Jon perişan bir halde. *Daha çok suda boğulmuş orman gibi görünüyor.*

Kafilenin en arkasında at süren Sam'in dayanabilmesini umdu. Delikanlı iyi havalarda bile doğru düzgün ata binemiyordu. Altı gündür aralıksız yağan yağmur orman zeminini iyice tehlikeli hale getirmişti. Yumuşak çamur tabakasının altı, gizli kökler ve taşlarla doluydu. Tekrar rüzgâr esti. Yağmur Jon'un gözlerine giriyordu. Sur güneye akıyor olmalıydı şimdi. Ilık yağmurun erittiği buz tabakası ırmakları, dereleri taşırıyordu. Pyp ve Kurbağa ortak salondaki ateş başında oturuyor, yemekten önce sıcak şarap yudumluyorlardı. Jon onları kıskanıyordu. Kalın yün takımı tamamen ıslanmıştı, bütün vücudu kaşınıyordu. Örgü zırhının ve kılıcının ağırlığı yüzünden boynu ve kolları dayanılmayacak gibi ağrıyordu. Tuzlu balık, tuzlu et ve sert peynir yemekten bıkmıştı.

Bir savaş borusu, yağmurun pıtırtılarıyla yarı boğulmuş pes bir ses çıkardı. "Buckwell'in borusu," dedi Yaşlı Ayı. "Tanrılar iyi davranıyor. Craster hâlâ burada." Kuzgun kanatlarını çırptı. *"Mısır!"* diye bağırdı.

Kara kardeşler sık sık Craster ve kalesiyle ilgili hikâyeler anlatırdı. Jon şimdi kendi gözleriyle görecekti. Rastladıkları yedi boş kasabadan sonra Craster Kalesi'ni de ölü ve terk edilmiş bulacaklarından korkuyorlardı ama görünüşe göre Craster kurtulmuştu. *Yaşlı Ayı sonunda aradığı cevapları bulabilir belki,* diye düşündü Jon. *En azından yağmurdan kurtulacağız.*

Thoren Smallwood, Craster'ın kötü şöhretine rağmen Gece Nöbetçileri'nin dostu olduğuna dair yemin etmişti. "Adam yarı deli, bunu inkâr edecek değilim,"

demişti Yaşlı Ayı'ya. "Ama hayatınızı lanetli bir ormanda geçirseydiniz siz de delirirdiniz. Buna rağmen, korucularımızdan hiçbirini geri çevirmedi, ateşini esirgemedi ve Mance Rayder'den nefret ediyor. Bize iyi tavsiyeler verecek."

Bize sadece sıcak yemek ve kıyafetlerimizi kurutma fırsatı verse yeter, diye düşünmüştü Jon. Dywen, Craster'ın bir katil, tecavüzcü, yağmacı ve yalancı olduğunu söylemişti. Köle tacirleriyle ve canavarlarla ticaret yapıyordu. "Daha kötüsü, o adamın üstünde *soğuk* kokusu var," diye eklemişti yaşlı ormancı.

"Jon, kafilenin arkasına git ve haber ver," diye emretti Lord Mormont. "Ve adamlara söyle, Craster'ın karılarıyla ilgili bir sorun çıkmasını istemiyorum. Ellerine sahip olsunlar ve o kadınlarla mümkünse hiç konuşmasınlar."

"Emredersiniz lordum." Jon atını çevirip kafilenin sonuna doğru koşturdu. Yağmurun bir süre için bile olsa yüzüne değil sırtına çarpması iyiydi. Yanından geçtiği herkes sızlanıyordu. Kafile neredeyse ormanın yarım mil içine kadar uzanıyordu.

Yük arabalarının arasında atının sırtında iyice kamburlaşmış halde oturan Samwell Tarly'yi gördü, geniş şapkasını burnuna kadar indirmişti. Yük atlarından birini sürüyor ve diğerlerine yol gösteriyordu. Kuzgunlar kafeslere vuran yağmur yüzünden kanat çırpıp bağırıyordu. "Kafeslerin içine tilki mi saldın?" diye sordu Jon.

Sam kafasını kaldırdı. Şapkasının kenarından sular akıyordu. "Ah hayır, yağmurdan nefret ediyorlar sadece, bizim gibiler işte."

"İdare edebiliyor musun Sam, nasılsın?"

"Islağım," diye karşılık verdi Sam. Şişman delikanlı gülümsemeyi başarabilmişti. "Henüz beni öldüren bir şey çıkmadı."

"Güzel. Craster Kalesi yakında. Tanrılar merhametliyse adam ateşin yanında uyumamıza izin verir."

Sam dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Efkârlı Edd, Craster'ın korkunç bir vahşi olduğunu söylüyor. Kendi kızlarıyla evleniyormuş ve kendi koyduğu kanunlar dışındaki hiçbir kanunu tanımıyormuş. Dywen, o adamın damarında siyah kan aktığını söylemiş Grenn'e. Annesi bir yabanılmış, koruculardan biriyle yatmış, yani Craster bir p... Sustu, söylemek üzere olduğu kelimeyi fark emişti.

"Bir piç," dedi Jon gülerek. "O kelimeyi kullanabilirsin Sam. Daha önceden

duymuşluğum var.” Ayaklarını küçük atının karnına vurdu. “Sör Ottyn’in yanına gitmeliyim,” dedi. Sam Tarly’nin bu konuda uyarılmasına gerek varmış gibi, “Craster kadınlarının yanında dikkatli davranmayı unutma,” diye ekledi. “Kamp kurduktan sonra konuşuruz.”

Jon, haberi artçı kuvvetle birlikte ağır ağır yol alan Sör Ottyn Wythers’e götürdü. Yaşlı Sör Ottyn’in yüzü kuru eriğe benziyordu. Lord Mormont’la aynı yaşlardaydı. Kara Kale’de hiçbir şey yapmadan otururken bile yorgun görünürdü ve merhametsizce yağan yağmur yaşlı şövalyeyi perişan etmişti. “Dalgalara hoş geldin,” dedi. “Yağmur kemiklerime kadar işledi ve eyer ağrılarım bile eyer ağrılarından şikâyet ediyor.”

Jon geri dönerken kafilenin açığından dolaşıp ağaçların arasında bulduğu kestirme yolu kullandı. Kara kardeşlerin ve atların sesi ormanın ıslak yeşilliği içinde boğulup hafifledi. Kısa zaman sonra yağmurun ağaçlara, dallara, taşlara vururken çıkardığı sesten başka bir şey duyulmuyordu. Henüz öğlen vakti olmasına rağmen orman gece kadar karanlıktı. Jon kestane ağaçlarının, yaşlı meşelerin, gri yeşil muhafız ağaçlarının, kara gövdeli demir ağaçların arasından geçti. Zaman zaman, uzun ve sık yaprakları dalların oluşturduğu kubbelerin altında kalıyor, başını davul gibi döven iri yağmur damlalarından korunuyordu. Dalları büyük beyaz güllerle ağırlaşmış kestane ağacının yanından geçerken çalılardan gelen hışırtıyı duydu. “*Hayalet!*” diye seslendi. “Hayalet, buraya gel.”

Ama yeşilliklerin arasından gri atının üstündeki Dywen çıktı, arkasından Grenn geliyordu. Yaşlı Ayı, kafilenin bereketini gizlemeleri ve herhangi bir tehlikeye karşı uyarmaları için ana kafilenin sağ ve sol açıklarına keşif süvarileri yerleştirmişti. Bunda bile tedbirli davranmış, adamları ikişer kişilik gruplar halinde yollamıştı.

“Ah, siz miydiniz Lord Kar?” dedi Dywen. Meşe gibi gülümsedi; dişleri ahşaptan oyulmuştu ve ağzına tam oturdukları söylenemezdi. “Seni Ötekiler’den biri sandım. Ne oldu, kurdunu mu kaybettin?”

“Avlanıyor,” dedi Jon. Hayalet kafileyle birlikte yol almaktan hoşlanmıyordu ama çok uzakta olamazdı. Gece kamp kurmak için durduklarında Lord Kumandan’ın çadırında kalan Jon’u bulacaktı.

“Bu havada ancak balık tutabilir,” dedi Dywen.

Grenn, “Annem, yağmurun ekinlere iyi geldiğini söylerdi,” diyerek lafa karıştı.

“Yağmurun bu kadarı ekinleri küflendirmeye iyi gelir,” diye karşılık verdi Dywen. “Bana sorarsanız bu yağmurun tek iyi tarafı banyo ihtiyacımızı gideriyor olması.” Tahta dişlerini birbirine çarptı

“Buckwell, Craster’ı bulmuş,” dedi Jon.

Dywen güldü, “Onu ne zaman kaybetmişti ki? Siz delikanlılar, sakın Craster’ın karılarına yaklaşmayın, anladınız mı?”

Jon gülümsedi. “Hepsini kendine mi ayırmak istiyorsun Dywen?”

Adam dişlerini bir kez daha vurdu. “Neden olmasın? Craster’ın on parmağı ve bir aleti var, yani on birden ötesini sayamaz. Karılarından birkaçı eksilse fark etmez bile.”

“Kaç karısı var ki?” diye sordu Grenn.

“Her halükârda senin sahip olacağından daha fazla kardeşim. İşte, senin canavar orada Kar.”

Hayalet, kuyruğunu havaya dikmiş Jon’un atının yanında yürüyordu. Beyaz tüyleri yağmurla birbirine yapışmıştı. O kadar sessiz hareket ediyordu ki ne zaman ortaya çıktığını hiçbiri fark etmemişti. Grenn’in atı, Hayalet’in kokusunu alınca geriledi, aradan geçen bir seneye rağmen atlar, Hayalet’in yanında huzursuz oluyordu. “Benimle gel Hayalet,” dedi Jon ve Craster Kalesi’ne doğru dörtnala koşmaya başladı.

Sur’un ötesinde taştan bir kaleyle karşılaşacağını hiç hayal etmemişti. Bir avlunun ortasında ahşaptan inşa edilmiş bir bina olabileceğini düşünmüştü. Karşılaştığı şey bunlardan ikisi de değildi; bir gübre yığını, bir domuzluk, boş bir koyun ağılı ve isim vermeye bile değmeyecek derme çatma penceresiz bir eve bakıyordu. Ev alçak ve dardı, birbirine bağlı kütüklerden yapılmıştı. Çatısı kesekle kaplıydı. Tepe denemeyecek kadar alçak bir yükseltinin üzerinde duruyordu. Toprak bir bentle çevrilmişti. Yağmurun yer yer erittiği toprak bentteki deliklerden akan kahverengi küçük derecikler, kuzeye doğru kıvrılarak ilerleyen çayın yağmur yüzünden çamur yeşiline dönmüş kabarık sularına dökülüyordu.

Jon güneybatıda, iki yanına uzun direkler dikilmiş açık bir kapı buldu.

Direklerin üstünde bir çift hayvan kafatası vardı: Birinde ayı, diğerinde koç. Kapıdan giren gruba katıldığında ayı kafatasının üstünde hâlâ bir parça et ve kas olduğunu fark etti. İçeride, Jarman Buckwell'in keşif grubu ve Thoren Smallwood'un öncü grubundan adamlar kamp için çadırlar kurmaya çalışıyordu. Ağıldaki küçük domuz yavruları üç iri dişi domuzun etrafında toplanmıştı. Çıplak bir kız çocuğu topraktan havuç söküyordu. İki kadın ağıldan çıkardıkları bir domuzu kesmek için bağladı. Hayvanın çığlığı tiz ve korkunçtu, neredeyse bir insanınkini andırıyordu. Domuzun çığlıklarına Chett'in tazıları cevap verdi. Adamın öfkeyle ettiği küfürler hayvanların çılgınca havlamasına engel olmuyordu. Koroya Craster'ın köpekleri de katıldı. Jon'un ulu kurdu hepsini duymazdan geldi.

Jon derme çatma eve iyice göz attıktan sonra, *bu geceyi ancak otuzumuz sıcak ve kuru geçirecek,* diye düşündü. *Belki elli kişi.* Ev, iki yüz kişinin sığacağı kadar büyük değildi. Kardeşlerin çoğu dışarıda yatmak zorunda kalacaktı ama onları nereye koyacaklardı? Zemin yağmur yüzünden bilek derinliğinde su birikintilerine ve bataklığa dönüşmüştü. İç karartıcı ve kederli bir gece daha onları bekliyordu.

Lord Kumandan atını Efkârlı Edd'e teslim etmişti. Jon atından inerken Efkârlı Edd hayvanın nallarındaki çamuru temizliyordu. "Lord Mormont salonda," dedi Jon'u gördüğünde. "Geldiğinde yanına gitmeni istedi. Kurdunu dışarıda bıraksan iyi edersin. Craster'ın çocuklarından birini yiyebilecek kadar aç görünüyor. Doğrusunu istersen, ben de Craster'ın çocuklarından birini yiyecek kadar açım, sıcak servis edilsin yeter. Sen içeri gir, ben atınla ilgilenirim. Eğer içerisi sıcak ve kuruysa sakın bana söyleme, ben içeri davet edilmedim." Atın nalından bir parça çamur daha aldı. "Bu çamur sana da bokmuş gibi gelmiyor mu? Bütün bu arazi Craster'ın bokundan yapılmış olabilir mi?"

Jon gülümsedi. "Duyduğuma göre Craster çok uzun zamandır buradaymış."

"Beni neşelendirmeye çalışma. İçeri git. Yaşlı Ayı seni bekliyor."

Jon, "Hayalet, burada kal," diye komut verdi kurda. Craster Kalesi'nin kapısı iki kanat geyik derisinden yapılmıştı. Jon kanatları omzuyla itti, alçak pervaza başını çarpmamak için eğilerek içeri girdi. Salondaki iki düzine rütbeli korucu salonun ortasındaki ateşin etrafına toplanmış ısınmaya çalıyordu. Çizmelerinden

akan sular toprak zeminde minik gölcükler oluşturuyordu. Salon dumana boğulmuştu ve yanan ateşe rağmen rutubetliydi. Çatıdaki duman deliğinden içeri yağmur giriyordu. Bütün ev tek bir salondan oluşuyordu, merdivenle çıkılan alçak tavan arası uyumak için kullanılıyordu.

Jon, Sur'dan ayrıldığı gün nasıl hissettiğini hatırladı: Bir genç kız kadar heyecanlı ve gergin ama dışarıdaki gizemleri ve harikaları keşfetmeye hevesli. *İşte, harikalardan biri tam da burada,* dedi içinden duman dolu salonu incelerken. Gözleri yanıyordu. *Pyp ve Kurbağa neler kaçırdıklarını bilseler çok üzülürlerdi.*

Craster ateşin başında oturuyordu. Bir koltuğun tadını çıkaran tek adam oydu. Lord Kumandan Mormont bile omzunda mırıldanan kuzgunuyla birlikte sıralardan birinde oturuyordu. Jarman Buckwell kumandanın arkasında ayaktaydı. Yamalı örgü zırhından ve parlak derilerinden sular damlıyordu. Buckwell'in yanında, merhum Sör Jaremy'nin samur kürkünü ve göğüs kalkanını giyen Thoren Smallwood dikiliyordu.

Craster'ın kuzu derisi yeleği ve postlardan dikilmiş cübbesi ucuz görünüyordu ama kalın bileğindeki geniş kelepçe altına benziyordu. Yele gibi saçları beyazlamıştı. Ömrünün kışını yaşıyor olmasına rağmen çok güçlü bir adam gibi duruyordu. Düz burnu ve sarkık ağzı yüzüne zalim bir ifade veriyordu, bir kulağı yoktu. *İşte bir yabanıl,* diye düşündü Jon. Yaşlı Dadı'nın yabanıllar hakkında anlattığı hikâyeleri hatırlamıştı; yabanıllar kafataslarına doldurdukları insan kanını içerlerdi ama taş bir kupadan bira yudumlayan Craster bu gelenekten habersiz olmalıydı.

Craster, "Benjen Stark'ı tam üç yıldır görmedim," dedi Mormont'a. "Doğrusunu söylemem gerekirse onu hiç özlemedim." Sıraların arasında bir düzineye yakın siyah renkli köpek yavrusu ve birkaç domuz dolaşıyordu. Geyik derisinden yapılmış perişan kıyafetler giyen kızlar bira getiriyor, ateşi harlandırıyor, bir kazanın içine havuç ve soğan doğruyordu.

"Geçen yıl buraya uğramış olmalı," dedi Thoren Smallwood. Köpek yavrularından biri gelip adamın bacağını kokladı. Thoren yavruyu tekmeleyip uzaklaştırdı.

"Ben Stark, geçen yıl Gared ve Will'le birlikte kaybolan Sör Waymar

Royce’u arıyordu,” dedi Lord Mormont.

“Evet, o üçünü hatırlıyorum. Küçük lord şu köpek yavrularından daha yaşlı değildi. Samur kürkü ve parlak kılıcıyla benim çatımın altında kalamayacak kadar da kibirliydi. Karılarımın hepsi daha önce insan görmemiş gibi ona bakmıştı.” Yan gözle en yakınındaki kadını süzdü. “Gared akıncıların peşinde olduklarını söylemişti. Başlarında o kadar yeşil bir kumandan varken yağmacıları yakalamamalarının daha hayırlı olacağını söylemiştim ben de. Gared bir karga için fena sayılmazdı. Onun benden daha az kulağı vardı. Soğuk onun kulaklarını da ısırmış.” Güldü. “Duyduğuma göre şimdi kafası da yokmuş. Soğuk, kafa da ısırabiliyor mu?”

Jon, kırmızı kanın bembeyaz karın üstüne saçılışını ve Theon Greyjoy’un adamın kesik kafasını tekmeleyişini hatırladı. *Adam bir kaçaktı.* O gün Kışyarı’na geri dönerken Jon ve Robb yarışmıştı. Karların arasında yatan altı ulu kurt yavrusunu o yarış sırasında bulmuşlardı. Bin yıl önceydi.

“Sör Raymar buradan ne zaman ayrıldı, nereye gidiyordu?”

Craster omuzlarını silkti. “Kargaların nereden gelip nereye gittiklerini ezberlemekten daha önemli işlerim var.” Birasını kafasına dikip kupayı kenara bıraktı. “Bizim buralara güzel güney şarapları gelmiyor. Biraz şarap ve yeni bir balta çok işime yarardı. Benim baltam keskinliğini kaybetti, işe yaramıyor. Korumam gereken kadınlar var.” Karıncalar gibi çalışan karılarına baktı.

“Sayınız çok az ve burada yalnızsınız. İstersen bir grup korucuyla birlikte sizi Sur’a göndereyim,” dedi Mormont.

Mormont’un kuzgunu bu fikri sevmiş gibi görünüyordu; kanatlarını çırparak, *“Sur,”* diye bağırdı. Mormont’un boynunun arkasında açılan siyah kanatları yüksek bir boyunluk gibi göründü.

Ev sahibi kahverengi kırık dişlerini göstererek sırıttı. “Peki Sur’da ne yapacağız? Akşam yemeklerinizi mi servis edeceğiz? Biz özgür insanlarız. Craster kimseye hizmet etmez.”

“Vahşi ormanda yalnız kalmak bu zamanda çok tehlikeli. Soğuk rüzgârlar esmeye başladı.”

“Bırak essin. Benim köklerim çok derinde.” Craster yanından geçen bir kadını kolundan yakaladı. “Söyle ona kadın. Lord Karga’ya burada ne kadar

mutlu olduğumuzu anlat.”

Kadın ince dudaklarını yaladı. “Burası bizim evimiz. Craster bize iyi bakıyor. Güvende olmamızı sağlıyor. Özgür biri olarak ölmek bir köle olarak yaşamaktan iyidir.”

“Köle,” diye tekrar etti kuzgun.

Mormont öne eğildi. “Geçtiğimiz her köy terk edilmişti. Sur’dan ayrıldığımızdan beri canlı insan gördüğümüz tek yer burası. İnsanlar gitmiş... ya da ölmüşler, kaçmışlar, kaçırılmışlar, bilmiyorum. Hayvanlar da öyle. Hiçbir şey kalmamış. Bu keşiften önce, Sur’dan sadece birkaç fersah uzaklıkta Benjen Stark’ın korucularından ikisinin cesedini bulduk. Soğuk ve solgundular. Elleri ayakları kararmıştı ve yaralarından kan akmıyordu. Onları Kara Kale’ye götürdük. Gece çöktüğünde dirildiler ve öldürdüler. Biri Sör Jaremy Rykker’ı katletti diğeri de benim peşimden geldi. Sağ oldukları zamanlara ait bir şeyler hatırlıyor gibiydiler ama içlerinde zerre kadar merhamet kalmamıştı.”

Az önce konuşan kadının ağzı pembe bir mağara gibi açık kalmıştı ama Craster homurdanmaya benzer bir kahkaha attı. “Bizim burada böyle sorunlarımız yok. Bu korku hikâyelerini benim çatımın altındayken anlatmazsan memnun olurum. Ben inançlı bir adamım ve tanrılar beni korur. Eğer ölüler bir gece vakti dirilip yürüyerek gelirse, onları mezarlarına nasıl geri göndereceğimi biliyorum. Yeni bir balta işimi kolaylaştırır.” Karısının kalçasına bir tokat attı. “Bira getir ve çabuk ol.”

“Ölüler sorun çıkarmaz diyorsunuz ama ya canlılar lordum?” dedi Jarman Buckwell. “Ya kralınız?”

“Kral!” diye bağırdı Mormont’un kuzgunu. *“Kral, kral, kral.”*

“Mance Rayder mi?” Craster ateşe tükürdü. “Sur’un Ötesindeki Kral. Özgür insanların krallarla ne işi olur?” Gözlerini Mormont’unkilere dikti. “Sana Rayder ve icraatlarıyla ilgili çok şey anlatabilirim. Şu boş kasabalar, hepsi onun işi. Eğer ben, onun gibilere pabuç bırakacak bir adam olsaydım benim arazimi de boş bulurdun. Bana bir süvari gönderdi. Toprağımı terk edip onun ayağına gidecekmişim. Süvariyi geri yolladım ama dili bende kaldı. Şimdi duvarımı süslüyor.” Eliyle duvarı gösterdi. “Sana Mance Rayder’i nerede araman gerektiğini söyleyebilirim, canım isterse tabi.” Yine aynı kahverengi gülümseme.

“Ama bunları konuşmak için bol bol vaktimiz olacak. Çatımın altında uyuyup domuzlarımı yemek istiyorsun, değil mi?”

“Bir çatı çok makbule geçer lordum,” dedi Mormont. “Zorlu yollardan geldik ve çok ıslandık.”

“O halde bir gece misafirim olun, daha fazla değil. Kargalardan çok hoşlandığım söylenemez. Tavan arası benim ama yerde yatabilirsiniz. Sadece yirmi kişi için yemeğim ve biram var, fazlası olmaz. Kargalarının geri kalanı kendi mısırlarını gagalasın.”

“Bizim yeterli yiyeceğimiz var lordum,” dedi Yaşlı Ayı. “Yemeğimizi ve şarabımızı paylaşmaktan mutluluk duyarız.”

Craster elinin tersiyle ağzını sildi. “Şarabının tadına bakarım Lord Karga. Bir şey daha, adamların karılarımdan birine dokunacak olursa dokunan elleri keserim.”

“Sizin çatınız, sizin kurallarınız,” dedi Thoren Smallwood. Lord Mormont başıyla onayladı ama memnun görünmüyordu.

“Anlaştık öyleyse,” dedi Craster. “Harita çizebilen bir adamın var mı?”

“Sam Tarly çizebilir,” diyerek lafa karıştı Jon. “Sam haritaları sever.”

Mormont, Jon’a baktı. “Yemeğini yedikten sonra buraya gelmesini söyle. Yanına parşömen, mürekkep ve tüy kalem alsın. Tollett’i de bul, baltamı getirsin. Ev sahibimiz için küçük bir hediye.”

Jon henüz salondan çıkmadan, “Bu kim?” diye sordu Craster. “Bir Stark gibi görünüyor.”

“Kâhyam ve yaverim Jon Kar.”

“Bir piç, öyle mi?” Craster baştan ayağı Jon’u süzdü. “Bir adam bir kadının yatağına girmek istiyorsa o kadın kendi karısı olmalı. Ben öyle yapıyorum.” Bir el hareketiyle Jon’a kapıyı gösterdi. “Gidip işini yap piç. Şu balta keskin olsa iyi olur. Kör çelik işime yaramaz.”

Jon hafifçe reverans yaptı ve salondan ayrıldı, tam kapıdan çıkarken Sör Ottyn Wythers içeri giriyordu. Neredeyse çarpışacaklardı. Yağmur hafiflemiş gibiydi. Jon, araziye yayılan çadırlara baktı.

Efkârlı Edd atları besliyordu. “Yabanıla keskin bir balta verelim, neden olmasın?” Mormont’un kısa saplı savaş baltasını gösterdi. “Yemin ederim ki

baltayı geri verecek. Yaşlı Ayı'nın kafatasının içinde. Ona neden *bütün* baltalarımızı ve hatta kılıçlarımızı da vermiyoruz ki? At üstünde koştururken birbirlerine çarpıp bir sürü gürültü çıkarıyorlar. O çelik parçalarını taşımazsak daha hızlı yol alırız, doğrudan cehennemin kapısına. Cehennemde yağmur yağıyor mudur? Belki Craster balta yerine güzel bir şapka ister."

Jon gülümsedi. "Bir balta istiyor. Ve şarap."

"Yaşlı Ayı akıllı bir adam. Yabanıl iyice sarhoş olursa, üstümüze saldırdığında ayakları dolanır ve o baltayla sadece kulağımızı kesebilir. Benim iki kulağım var ama bir kafam var."

"Smallwood, Craster'ın Nöbet dostu olduğunu söylüyor."

"Nöbet dostu olan bir yabanılla, olmayan bir yabanılın arasındaki farkı biliyor musun?" diye sordu asık suratlı kâhya. "Düşmanlarımız cesetlerimizi kargalara ve kurtlara yem olarak bırakır. Dostlarımız da gizli mezarlara gömer. Şu ayı kafası ne zamandır kapıda asılı merak ediyorum ve biz bağıra çağıra buraya gelmeden önce o kapıda ne asılıydı?" Efkârlı Edd şüpheyle elindeki baltaya baktı. "İçerisi kuru mu?"

"Dışarıdan daha kuru."

"Daha sonra gizlice içeri girip şöyle ateşten uzak bir yerde saklansam farkıma varırlar mı? O çatının altında yatanlar ilk katledilecek olanlar ama en azından kuru ölecekler."

Jon kahkaha attı. "Craster tek başına, biz iki yüz kişiyiz. Kimseyi öldürebileceğini sanmıyorum."

"Beni neşelendiriyorsun," dedi Edd, sesi her zamankinden bile huysuz çıkmıştı. "Ayrıca, iyi bir balta hakkında söylenecek çok şey vardır. Ahşap bir tokmakla öldürülmek istemem mesela. Bir keresinde, alnının ortasına tokmakla vurulmuş bir adam görmüştüm. Derisi neredeyse hiç açılmamıştı ama alnı içeri göçmüştü, kafası da bir asma kabağı kadar şişmişti. Yakışıklı adamdı aslında ama çirkin öldü. Yabanıla tokmak vermediğimiz iyi oldu." Efkârlı Edd söylene söylene Jon'un yanından uzaklaştı, ıslak siyah pelerininden sular damlıyordu.

Jon yeni beslenmiş atların yanından geçerken kendi akşam yemeğini düşündü. Sam'in nerede olduğunu merak ettiği sırada korku dolu bir çığlık duydu. *"Kurt!"* Geri dönüp çığlığın geldiği tarafa koşmaya başladı, çizmeleri

çamura gömülüyordu. “Uzak dur,” diye bağırıyordu kadın Hayalet’e. “Benden uzak dur!” Ulu kurdun ağzında bir tavşan vardı, bir tanesi de kanlar içinde yerde yatıyordu. Kadın, “Onu benden uzaklaştırın lordum,” diye yalvardı Jon’u görünce.

“Sana zarar vermez,” dedi Jon. Neler olduğunu hemen anlamıştı; ahşap bir tavşan kafesi, çıtaları parçalanmış, ıslak çimenlerin üstüne devrilmiş. “Acıkmış olmalı, yolda ava rastlayamadık.” Jon ıslık çaldı. Ulu kurt ağzındaki tavşanı yere bıraktı, dişlerinin arasındaki kemik parçalarını yalıyordu. Jon’un yanına geldi.

Kadın endişeli gözlerle ikisine bakıyordu. Jon’un ilk düşündüğünden çok daha gençti. Islak saçları geniş yüzüne yapışmıştı, çıplak ayakları çamura gömülmüştü, en fazla on beş, on altı yaşında olmalıydı. Karnının hafif çıkıntısından hamileliğinin ilk aylarında olduğu anlaşılıyordu. “Craster’ın kızlarından biri misin?” diye sordu Jon.

Kız elini karnına koydu. “Artık karısıyım.” Kurttan uzak durmaya çalışarak hüzünle tavşan kafesinin yanına çöktü. “Onları çiftleştirecektim. Hiç koyun kalmadı.”

“Nöbet bedelini öder.” Jon’un kıza verebileceği tek sikkesi bile yoktu... Sur’un ötesinde birkaç bakırın, hatta gümüşün ne işe yarayacağını da bilmiyordu aslında. “Sabah Lord Mormont’la konuşurum, çaresine bakarız,” dedi.

Kız çamurlu ellerini eteğine sildi. “Lordum...”

“Ben lord değilim.”

Kızın çığlığını duyanlar dışarı çıkmıştı. “Ona inanma,” diye bağırdı Kız Kardeşli Lark, sokak köpekleri kadar acımasız bir korucuydu. “Kendisi Lord Kar’dır.”

“Kışyarı Piçi ve kralın kardeşi,” diye alay etti Chett. Gürültünün sebebini öğrenmek için tazılarını bırakıp gelmişti.

“Kurt aç gözlerle sana bakıyor kızım,” dedi Lark. “Belki de karnındaki şu çıkıntı hayvanın iştahını kabartmıştır.”

Jon öfkeleniyordu. “Kızı korkutuyorsunuz,” dedi.

“Uyarıyoruz aslında,” diye karşılık verdi Chett. Gülümsemesi, yüzünü kaplayan çıbanlar kadar çirkindi.

“Sizlerle konuşmamız yasak,” dedi kız aniden hatırlamış gibi.

“Bekle,” dedi Jon ama geç kalmıştı. Kız koşarak uzaklaştı.

Lark ikinci tavşanı almak için uzandı ama Hayalet ondan hızlıydı. Lark kurdun sivri dişlerini görünce gerileyip dengesini kaybetti, çamura düşerek kemikli poposunun üstünde kaymaya başladı. Diğer adamlar kahkahalar atıyordu. Ulu kurt tavşanı alıp Jon’a getirdi.

“Kızı korkutmanız için bir sebep yoktu,” dedi Jon.

“Senden azar işitecek değiliz piç,” dedi Chett. Üstat Aemon’ın yanındaki rahat işini kaybetmesinden Jon’u sorumlu tutuyordu; Jon, Sam Tarly meselesini konuşmak için Aemon’a gitmeseydi Chett kötü huylu tazılarla uğraşmak yerine kör adamın refakatçiliğini yapmaya devam edecekti. “Lord Kumandan’ın evcil hayvanı olabilirsin ama Lord Kumandan değilsin... ve şu canavar sürekli yanında olmasaydı böyle cesur konuşmaya cesaret bile edemezdin.”

“Sur’un ötesindeyken bir kardeşle kavga etmeyeceğim,” dedi Jon. Sesi kendisinden daha sakindi.

Lark dizlerinin üstünde doğruldu. “Senden korkuyor Chett,” dedi. “Kız Kardeşler’de bunun gibilere taktığımız bir isim vardır.”

“Bütün isimleri biliyorum, nefesini boşuna tüketme,” diye karşılık verdi Jon. Hayalet’le birlikte yürümeye başladı. Kapıya vardığında yağmur ince bir serpintiye dönüşmüştü. Birazdan akşam çökecekti ve ardından kasvetli bir gece daha gelecekti. Bulutlar ayı, yıldızları ve Mormont’un Meşalesi’ni saklayacaktı. Çişe kalkmak bile bir maceraya dönüşecekti, Jon’un bir zamanlar yaşadığı macera kadar olmasa da.

Bazı korucular ateş yakabilecekleri kadar kuru dal bulmayı başarmıştı, bir kayanın dibinde dalları tutuşturuyorlardı. Diğerleri çadır kurmuş, bazıları da alçak dalların üstüne pelerinlerini sererek kendileri için kumaştan bir çatı hazırlamıştı. Dev, büyük bir meşe ağacında sığabileceği bir kovuk bulmuştu. “Şatomu beğendiniz mi Lord Kar?”

“Rahat görünüyor. Sam’in nerede olduğunu biliyor musun?”

“Bu yoldan yürümeye devam et. Sör Ottyn’in çadırına varırsan anla ki fazla gitmişsin.” Dev gülümsedi. “Belki Sam de bir ağaç kavuğu bulmuştur. O ağacı görmek isterdim.”

Sonunda Sam’i bulan Hayalet oldu. Ulu kurt yaydan fırlatılan bir ok hızıyla

ileri atıldı. Sam tepesi çıkıntılı büyük bir kayanın dibinde kuzgunları besliyordu, hareket ettikçe çizmelerinden ıslak sesler çıkıyordu. “Ayaklarım sırılsıklam,” dedi sefil bir halde. “Attan indiğim yerde bir çukur varmış, dizime kadar içine battım.”

“Çizmelerini çıkart da çoraplarını kurut. Ben biraz kuru dal bulayım. Kayanın dibi ıslak değilse bir ateş yakabiliriz.” Tavşanı Sam’e gösterdi. “Ve yemek yeriz.”

“Sen Lord Mormont’la birlikte evde kalmayacak mısın?”

“Hayır, sen kalacaksın. Yaşlı Ayı seni istiyor, harita çizdirecek sana. Craster bizim için Mance Rayder’i bulacağını söylüyor.”

“Ah,” dedi Sam. Ucunda sıcak bir oda olsa bile Craster’le karşılaşmak istemiyordu.

“Ama önce yemeğini yesin, dedi. Ayaklarını kurut.” Jon kuru dal bulmaya gitti. Altlarda kalan kuru dallara ulaşana kadar ıslak yaprakları ve çam iğnelerini eşeledi ama bir kıvılcım yakalaması asır sürmüş gibiydi. Pelerinini kayanın çıkıntısına asıp minik ateşini yağmurdan korudu.

Yere çöküp tavşanı yüzmeye başladığında Sam çizmelerini çıkardı. “Galiba ayak parmaklarımın arası yosun tutmuş,” dedi. “Tavşan lezzetli görünüyor. Artık kan bile umrumda değil.” Kafasını diğer tarafa çevirdi. “Yani... belki... az umrumda.”

Jon tavşanı ikiye ayırdı. Ateşin ortasına yan yana iki taş parçası koyup tavşan etlerini üzerine yerleştirdi. Cılız bir tavşandı ama kızardıkça krallara layık bir ziyafet yemeği gibi kokmaya başladı. Diğer korucular kıskanan gözlerle onlara bakıyordu. Hayalet bile kıskanmış gibiydi, alevler kırmızı gözlerinde parlarken havayı koklayıp duruyordu. “Sen kendi tavşanını yedin,” diye hatırlattı Jon.

“Craster korucuların dediği gibi bir yabanıl mı?” diye sordu Sam. Tavşan az pişmesine rağmen çok lezzetliydi. “Şatosu nasıl bir yer?”

“Üstünde çatı olan bir gübre yığını ve bir ateş.” diye cevap verdi Jon. Craster Kalesi’nde gördüklerini, duyduklarını Sam’e anlattı.

Anlatacakları bittiğinde hava kararmıştı ve Sam parmaklarını yalıyordu. “Tavşan harikaydı ama şimdi bir koyun budu istiyorum, bütün bir but, sadece benim için. Ballı, naneli ve tarçınlı sos da olsun. Hiç koyun görmediniz mi?”

“Bir ağıl var ama içi boş.”

“Bu kadar adamı nasıl besliyor?”

“Hiç adam görmedim. Sadece Craster, Craster’ın karıları ve birkaç küçük kız. Evini koruyabileceğinden şüpheliyim. Barikat dediği şeyler topraktan yapılmış setler. Eve gidip şu haritaları çizmelisin. Yolu bulabilecek misin?”

“Eğer çamura saplanıp kalmazsam.” Sam zar zor ayağa kalktı, çizmelerini giydi, parşömenle kalem aldı ve gecenin karanlığına karıştı. Geniş şapkasının kenarlarından cübbesinin üstüne sular akıyordu.

Hayalet başını ayaklarının üstüne koyup ateşin yanında uyumaya başladı. Jon ateş için şükrederek kurdun yanına kıvrıldı. Islaktı ve üşüyordu ama kısa bir zaman önce olduğu kadar değil. *Belki bu gece, Yaşlı Ayı bizi Benjen amcama götürecek bir şeyler öğrenebilir.*

Sabah ayazında buharlaşan nefesini görerek uyandı. Hareket ettiğinde kemikleri ağrıyordu. Hayalet gitmiş, ateş sönmüştü. Kayanın çıkıntısına astığı pelerinine uzandı. Donmuş pelerin kaskatıydı. Ayağa kalktı ve kristale dönüşmüş ormana baktı.

Şafağın pembe rengi dallara, yapraklara, taşlara vuruyordu. Çimenler zümrüt kesilmiş, damlalar elmasa dönüşmüştü. Çiçekler ve mantarlar camdan yapılmış battaniyeler örtünmüştü. Çamur gölcükleri bile kahverengi bir ışıltıyla parıldıyordu.

Sur’un ötesinde sihir varmış gerçekten, diye düşündü. Aklında kız kardeşleri vardı. Onları dün gece rüyasında görmüştü. Sansa şahit olsa ağlamaya başlar, bu görüntünün harikulade olduğunu söylerdi. Arya heyecanla çığlık atar, her şeye teker teker dokunmak isterdi.

“Lord Kar?” diyen bir ses duydu. Yumuşak ve cılız bir sesti. Döndü.

Dün akşamki kız, Jon’un dibinde uyuduğu kayanın üstüne çıkıp çömelmişti, kendisine çok büyük gelen bir cübbeye sarınmıştı, ağır kumaşın içinde kaybolmuş gibi görünüyordu. *Sam’in cübbesi*, dedi Jon içinden. *Neden Sam’in cübbesini giyiyor?* “Şişman oğlan sizi burada bulacağımı söyledi lordum.”

“Eğer tavşan için geldiysen, onu yedik.” Bu itiraf kendisini suçlu hissetmesine sebep olmuştu.

“Kuzgunu olan yaşlı Lord Karga, Craster’a yüz tavşan değerinde bir yay

verdi.” Kızın kolları şiş karnına sarılıydı. “Söyledikleri doğru mu lordum? Siz gerçekten kralın kardeşi misiniz?”

“Üvey kardeşiyim,” dedi Jon. “Ben Ned Stark’ın piç oğluyum. Kardeşim Robb, Kuzey Kralı. Neden buradasın?”

“Şişman oğlan, Sam, size gelmemi söyledi. Dikkat çekmemem için bana cübbesini verdi.”

“Craster sana kızmayacak mı?”

“Babam dün gece çok fazla şarap içti. Lord Karga’nın şarabından, bütün gün uyur.” Kızın nefesi minik bulutçuklar halinde havaya karışıyordu. “Kralların adalet dağıttığı ve zayıf olanı kolladığı söylenir.” Kayadan aşağı inerken ince buz tabakası yüzünden ayağı kaydı. Jon yeterince hızlı davranıp yere düşmeden kızı yakaladı. Kız, Jon’un önünde diz çöktü. “Lordum, size yalvarıyorum...”

“Bana hiçbir şey için yalvarma. Evine dön, burada olmaman gerekir. Craster’ın karılarıyla konuşmamız yasak.”

“Benimle konuşmak zorunda değilsiniz lordum. Beni yanınızda götürün. Bütün istediğim bu.”

Bütün istediği, diye düşündü Jon. *Sanki bu istediği hiçbir şeymiş gibi.*

“İsterseniz... isterseniz sizin karınız olurum. Babamın on dokuz karısı var, bir eksik ona zarar vermez.”

“Kara kardeşler evlenmeyeceklerine dair yemin eder, bunu bilmiyor musun? Her şeyden önemlisi, bizler babanın konuklarıyız.”

“*Siz* değilsiniz,” dedi kız. “Sizi izledim, onun yemeğini yemediniz, ateşinin yanında uyumadınız, ona bir borcunuz yok. Bebek için buradan gitmek zorundayım.”

“Adını bile bilmiyorum.”

“Bana Şebboy diyor. Şebboy çiçeğinin adı.”

“Güzel bir isim.” Bir leydi adını söylediğinde böyle karşılık vermesi gerektiğini Sansa’dan öğrenmişti. Yardım edemezdi ama biraz nezaket kızın kendini iyi hissetmesini sağlayabilirdi. “Craster’dan mı korkuyorsun Şebboy?”

“Kendim için değil, bebek için korkuyorum. Eğer kızsa sorun yok büyüdüğünde onunla evlenecek. Ama Nella, bebeğin erkek olduğunu söylüyor. O altı kez doğurdu böyle şeyleri bilir. Craster erkek bebekleri tanrılara veriyor.

Beyaz soğuk geldiğinde bunu yapıyor. Beyaz soğuk artık sık sık geliyor. Önceleri onlara koyunları veriyordu, hem de koyun etini sevmesine rağmen. Koyunlar bitti. Sırada köpekler var. Onlar da bitince...” Gözlerini indirip karnına baktı.

“Hangi tanrılar?” diye sordu Jon. Craster Kalesi’nde Craster’dan başka erkeğe rastlamadığını düşünüyordu bir yandan.

“Soğuk tanrılar,” dedi kız. “Geceleri görünenler. Beyaz gölgeler.”

Ve Jon tekrar Kumandan Kulesi’nin merdivenlerini tırmanıyordu. Kesik bir el bacağından yukarı çıkıyordu, kılıcının ucuyla yere fırlattığı kesik el, parmaklarıyla yerde yürümeye devam ediyordu. Ayağa kalan ölü adamın ikiye ayrılmış yüzündeki mavi gözleri gece karanlığında parlıyordu. Karnındaki kocaman yarıktan et parçaları ve bağırsaklar dökülüyordu ama tek damla kan yoktu.

“Tanrıların gözleri ne renk?” diye sordu kıza.

“Mavi. Yıldızlar kadar mavi ve soğuk.”

Kız onları görmüş, diye düşündü. *Craster yalan söylüyor.*

“Beni götürecek misiniz? Beni Sur’a götürecek misiniz?”

“Sur’a gitmiyoruz,” dedi Jon. “Kuzeye gidiyoruz, Mance Rayder’in ve Ötekiler’in peşindeyiz. O beyaz gölgelerin peşinde. Biz onları *arıyoruz* Şebboy. Bebeğin bizim yanımızda güvende olmaz.”

Kızın korkusu yüzünden okunabiliyordu. “Ama geri geleceksiniz, öyle değil mi? Savaşınız bittiği zaman bu yoldan tekrar geçeceksiniz.”

“Geçebiliriz.” *Eğer sağ kalırsak.* “Bu Lord Mormont’a bağlı. Sizin Lord Karga dediğiniz adama. Ben onun yaveriyim sadece. Gidilecek yolu ben seçmiyorum.”

“Öyle mi?” Sesi hayal kırıklığı doluydu. “Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm lordum. Ben sadece... kralın insanları koruduğunu duymuştum ve düşündüm ki...” Kız ağlamaklı halde koşarak uzaklaştı. Cübbenin etekleri arkasında bir siyah kanatlar gibi havalanmıştı.

Jon kızın arkasından baktı. Sabahın güzelliği ve neşesi uçup kaybolmuştu. *Kahrolası kız,* diye düşündü, *kızı bana yolladığı için kahrolası Sam. Ona nasıl yardım edeceği mi düşünüyordu ki? Yabanıllarla savaşmak için buradayız,*

onları kurtarmak için değil.

Diğer adamlar da uyanmaya başlamıştı, esneyip gerinerek geceyi geçirdikleri korunaklardan çıkıyorlardı. Sabah sihri kaybolmuştu; kristalimsi parlaklık doğan güneşin ışığıyla sıradan çiye dönüşüyordu. Ağaçların arasından gelen duman kokusunu duydu. Birileri ateş yakmış jambon kızartıyordu. Jon kayanın çıkıntısına asılı pelerinini aldı, kayaya vurdu. Pelerinin üzerindeki ince buz tabakası minik parçalara ayrılıp savruldu. Uzunpençe'yi omzuna astı. Birkaç adım ilerideki donmuş çalıların üstüne işedi. Sıcak idrar değdiği yerdeki buzu eritip buharlaştırıyordu. Siyah yün pantolonunun bağcıklarını bağlayıp yemek kokusuna doğru yürüdü.

Dywen ve Grenn ateşin etrafında bekleyen kardeşlerin arasındaydı. Hake, içi jambon ve tuzlu balık doldurulmuş ekmeği Jon'a uzattı. Dywen dün gece üç Craster karısının işini bitirdiğini anlatıp böbürlenirken Jon kahvaltısını midesine indirdi.

"Yapmadın," dedi Grenn. "Yapsaydın görürdüm."

Dywen elinin tersiyle çocuğun kulağına vurdu. "Sen mi görecektin? Sen Üstat Aemon kadar körsün. Ayıyı bile göremedin."

"Ayı mı? Ayı mı vardı?"

"Her zaman bir ayı vardır," dedi Efkârlı Edd aynı efkârlı tavrıyla. "Ben küçükken ağabeyim bir tane öldürmüştü. Sonra ayının dişlerini deri bir kayışa geçirip boynuna astı. İyi dişleri vardı, benim dişlerimden iyi. Dişlerim bana hep sorun çıkardı."

"Sam dün gece salonda mı uyudu?" diye sordu Jon.

"Ona uyumak diyemem. Zemin çok sertti, şilteler mide bulandırıcı kokuyordu ve bazı kardeşlerimizin horlaması ürkütücüydü. İstediğiniz kadar ayılardan bahsedin, ayıların hiçbiri Kahverengi Bernarr gibi kükreyemez. Her şeye rağmen sıcaktı. Birkaç köpek üstüme kıvrılıp yattı. Biri işeyene kadar pelerinim kuruydu hatta. Belki de köpeklerden biri değil Bernarr işemiştir. Başımın üstüne bir çatı konduğu anda yağmur durdu, dikkat ettiniz mi? Şimdi dışarı çıktım ya, yine başlar. Tanrılar da tıpkı köpekler gibi üstüme işemekten hoşlanıyor."

"Gidip Mormont'a bakayım," dedi Jon.

Yağmur durmuştu ama arazi hâlâ kaygan çamurla ve su birikintileriyle doluydu. Kara kardeşler çadırlarını topluyor, atlarını besliyor ve tuzlu et parçaları kemiriyordu. Jarman Buckwell'in keşif grubu eyerlerinin kayışlarını sıkmakla meşguldü. "Jon," diye seslendi Buckwell. "Şu piçkılıcını keskin tut, kısa zaman sonra ona ihtiyacımız olacak."

Craster'ın evi loştu. Penceresiz salondaki meşaleler sönmek üzereydi. İçeridekiler için günün aydınlandığını fark etmek zordu. Jon'u ilk gören Mormont'un kuzgunu oldu. Üç tembel kanat çırpışla Uzunpençe'nin sapına kondu, *"Mısır!"* diye bağırdı. Jon'un saçını gagalıyordu.

"O yüzsüz dilenciyi dinleme Jon, daha demin jambonumun yarısını yedi." Yaşlı Ayı ve diğer yüksek rütbeliler, Craster'ın masasına oturmuş jambon, kızarmış ekmek ve sosisten oluşan kahvaltılarını yiyorlardı. Craster'ın yeni baltası da masadaydı; altın işlemeli keskin çelik meşalelerin aleviyle ışıldıyordu. Baltanın yeni sahibi hâlâ tavan arasında uyuyordu ama karılarının hepsi ayaktaydı, koşturarak servis yapıyorlardı. "Bizi nasıl bir gün bekliyor?" diye sordu Yaşlı Ayı.

"Soğuk ama yağmur durdu."

"Çok güzel. Atım eyerlensin, hazır olsun. Bir saat içinde yola koyulmayı planlıyorum. Sen kahvaltı ettin mi? Craster kısır bir menü sunuyor ama epey doyurucu."

Ben Craster'ın yemeğini yemeyeceğim, dedi Jon içinden. "Kardeşlerle birlikte yedim lordum." Kuzgunu kılıcının sapından kovdu. Kuş tekrar Mormont'un omzuna konduğu anda pisledi. "Bunu benim için saklamak yerine Kar'ın omzuna da yapabilirdin," dedi Yaşlı Ayı. Kuzgun gakladı.

Jon, Sam'i evin arkasında Şebboy'la birlikte kırık tavşan kafesinin yanında buldu. Kız, Sam'in cübbesini giymesine yardım ediyordu ama Jon'u görür görmez kaçtı. Sam ayıplayan gözlerle Jon'a baktı. "Ona yardım edeceğini düşünmüştüm."

"Peki bunu nasıl yapacaktım?" diye sordu Jon sertçe. "Onu senin cübbene sarıp yanımda mı götürecektim? Craster'ın karılarıyla konuşmamamız..."

"Biliyorum," dedi Sam suçluluk dolu bir ses tonuyla. "Ama kız çok korkmuştu. Ben korkmanın ne demek olduğunu iyi biliyorum. Ona dedim ki..."

cümlesinin geri kalanını yuttu.

"*Ne?* Onu buradan götüreceğimizi mi söyledin?"

Sam'in yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Eve geri dönerken." Jon'un gözlerine bakamıyordu. "Bir bebeği olacak."

"Sam, sen aklını mı yitirdin? Bu yoldan geri dönmeyebiliriz. Dönsek bile Mormont, Craster'ın karılarından birini alıp götürmemize izin verir mi sanıyorsun?"

"Ben... o zamana kadar bir yol bulurum diye düşünmüştüm..."

"Buna ayıracak vaktim yok. Eyerleyip hazır etmem gereken atlar var." Jon, Sam'in yanından ayrıldı. Kızgın olduğu kadar kafası da karışıktı. Sam'in kalbi, cüssesi gibi kocamandı. Okuduğu onca kitaba rağmen aklı da Grenn'inki kadar kıt olabiliyordu bazen. İstediği şeyi yapmak imkânsızdı, üstelik onursuzluk olurdu. *Peki neden bu kadar utanmış hissediyorum?*

Gece Nöbetçileri, Craster'ın kafataslarıyla süslü kapısından çıkarken Jon, Lord Mormont'un yanındaki yerini aldı. Kıvrımlı bir patikayı takip ederek kuzeybatıya doğru yol aldılar. Eriyen buzlardan düşen damlalar kendine has bir melodisi olan daha hafif bir yağmura benziyordu. Arazinin kuzeyinde kabarmış ve güçlü akan bir ırmağa rastladılar. Irmak, yapraklarla ve ağaç dallarıyla doluydu ama keşif grubu suyun sığlaştığı temiz bir nokta bulup kafileyi karşıya geçirmeyi başardı. Su en sığ olduğu yerde bile atların beline kadar geliyordu. Hayalet yüzerek karşı kıyıya geçti, sudan çıktığında bembeyaz tüylerinden kahverengi çamur akıyordu. Silkelendiğinde etrafındaki herkese su ve çamur sıçrattı. Mormont sesini çıkarmamıştı ama kuzgunu onun kadar sakin değildi.

"Lordum," dedi Jon fısıldar gibi, orman tekrar sıklaşmış, üstlerine kapanmıştı. "Craster'ın hiç koyunu yok. Hiç oğlu da yok."

Mormont cevap vermedi.

"Kışyarı'nda bize hikâyeler anlatan yaşlı bir kadın vardı," diyerek konuşmaya devam etti Jon. "Yarı insan çocuklar doğurmak için Ötekiler'le yatan yabanıllar olduğunu söylerdi."

"Bunlar şömine başı hikâyeleri. Craster sana insandan başka bir şeymiş gibi göründü mü?"

Yüzlerce şekilde. "Craster oğullarını ormana veriyor."

Uzun bir sessizlik. Ardından: “Evet.” Ve, *“Evet, evet, evet.”*

“Biliyor muydunuz?”

“Uzun zaman önce Smallwood söylemişti. Bütün korucular bilir ama kimse bunun hakkında konuşmaz.”

“Amcam da biliyor muydu?”

“Bütün korucular,” diye tekrar etti Mormont. “Onu durdurmam gerektiğini düşünüyorsun, hatta gerekirse öldürmem.” Yaşlı Ayı içini çekti. “Eğer Craster bunu beslenecek ağızlardan kurtulmak için yapıyor olsaydı, Yoren’i ya da Conwys’i gönderip erkek çocukları aldırırdım. Nöbet daha kuvvetli olurdu. Ama yabanıllar bizim tanrılarımızdan çok daha zalim tanrılara hizmet ediyor. O erkek çocuklar, Craster’ın tanrılara hediyesi. Duaları da diyebilirsin.”

Karıları başka dualar etmek istiyor, diye düşündü Jon.

“Sen bunu nereden öğrendin?” diye sordu Mormont. “Craster’ın karılarından biri mi söyledi?”

“Evet lordum,” diye itiraf etti Jon. “Hangisi olduğunu söylememeyi tercih ederim ama kız çok korkmuştu ve yardım istedi.”

“Dünya yardım isteyen insanlarla dolu Jon. Bazı insanlar kendine yardım edecek cesareti bulmalı. Craster şu anda salonunda oturmuş şarabını içiyor. Kendinden geçene kadar da içecek. Masasında yepyeni bir balta var. Ben olsaydım o baltaya ‘Cevaplanmış Dua’ adını verir, bu işin sonunu getirirdim.”

Evet. Jon, Şebboy’u düşündü. Onu ve kız kardeşlerini. On dokuz kişilerdi... Craster ise tek başınaydı ama...

“Her şeye rağmen Craster’ın öldüğü gün bizim için kötü gün demektir. Amcan burada olsaydı, pek çok durumda Craster Kalesi’nin bizim için ölümle yaşam arasındaki çizgi olduğunu sana anlatırdı.”

“Babam...” dedi Jon, cümlenin devamını getirmeye tereddüt etti.

“Konuş Jon, ne söylemek istiyorsan söyle.”

“Babam bir keresinde, bazı adamların sahip olunmaya değmeyeceğini söylemişti. Zalim ve adaletsiz bir sancak beyi hem kendisinin hem de lordunun onurunu lekeler.”

“Craster tek başına bir adam. Kimse onun sahibi değil. Bize ettiği bir yemin yok, bizim kanunlarımıza bağlı yaşamıyor. Senin soylu bir kalbin var Jon ama

şimdi yeni bir ders daha sana. Biz dünyayı düzgün bir yer haline getiremeyiz. Bizim amacımız bu değil. Gece Nöbetçileri'nin başka savaşları var."

Başka savaşlar. Evet. Bunu unutmamalıyım. "Jarman Buckwell yakın zamanda kılıcıma ihtiyacım olacağını söyledi."

"Öyle mi?" Mormont memnun olmuş gibi görünmüyordu. "Craster dün gece duymak istediğimden fazlasını anlattı. Korkularımın yerinde olduğunu anladım ve hiç uyumadım. Mance Rayder bütün halkını Ayazdiş'te topluyor. Kasabalar bu yüzden boş. Sör Denys Mallister'ın Gorge'da esir aldığı yabanıllar da aynı hikâyeyi anlatmıştı. Craster hikâyeye bir yer adı ekledi ve bu her şeyi değiştiriyor."

"Mance yeni bir şehir mi kuruyor, yoksa bir ordu mu?"

"İşte soru da bu zaten. Kaç yabanıl var? Kaçı savaşabilecek yaşta? Bu soruların cevabını kimse bilmiyor. Ayazdiş zalim ve yaşamaya müsait olmayan bir yerdir, sivri kayalar ve buzdan ibarettir. İnsanlarını orada uzun süre tutamaz. Halkını bir araya toplamasının tek amacı olabilirmiş gibi geliyor bana; Mance güneye, Yedi Krallık'a saldırmayı planlıyor."

"Yabanıllar diyarı daha önce de işgal etmişti." Jon bu hikâyeyi Kışyarı'nda hem Yaşlı Dadı'dan hem de Üstat Luwin'den dinlemişti. "Büyükbabamın büyükbabası zamanında Raymun Kızılsakal yabanılları güneye götürmüş. Daha önce de Ozan Bael isimli bir kral varmış."

"Evet, ondan da önce Borazanlı Lord vardı ve kardeş krallar Gendel ve Gorne. Tarih, Kış Borusu'nu öttürüp devleri uyandıran Joramun'dan da bahseder. Bu adamların kuvveti Sur'da ya da Kışyarı'nda kırıldı... ama Gece Nöbetçileri o zamanki halinin gölgesi bile değil artık ve yabanıllarla savaşacak bizden başka kimse kalmadı. Kışyarı Lordu öldü. Veliahtı, Lannisterlar'la savaşmak için güneye gitti. Yabanıllar bir daha böyle fırsat yakalayamaz. Ben Mance Rayder'i iyi tanırım Jon. O bir yeminbozandır evet... ama akıllıdır ve kimse onun bir korkak olduğunu söyleyemez."

"Ne yapacağız?" diye sordu Jon.

"Onu bulacağız," diye cevap verdi Mormont. "Onunla savaşacağız. Onu durduracağız."

Üç yüz, diye düşündü Jon. *Vahşinin gazabına karşı üç yüz.* Parmakları açılıp

kapandı.

Theon

Güzelliği inkâr edilemezdi. *Ama ilk sefer hep güzel olur,* diye düşündü Theon Greyjoy.

“İşte bu iyi bir gülümseme,” dedi arkasından gelen kadın sesi. “Yeni kızınızı beğenmiş gibi görünüyorsunuz lordum, öyle mi?”

Theon arkasına dönüp tartan gözlerle kadına baktı. Gördüğü şeyden hoşlanmıştı. Demirdoğumluydu, Theon daha ilk bakışta anlamıştı; ince ve uzun bacaklar, kısa kesilmiş siyah saçlar, rüzgârdan yıpranmış ten, güçlü eller ve bir kama. Burnu, ince yüzü için fazla büyük ve kemerliydi ama gülümsemesi bu kusuru fazlasıyla örtüyordu. Theon kadının kendisinden birkaç yaş büyük olduğunu tahmin etti ama yirmi beşinden fazla değildi. Yürüyüşünden, güvertelere hiç de yabancı olmadığı anlaşılıyordu.

“Gözlere şenlik,” dedi kadına. “Ama senin yarın kadar bile tatlı değil.”

“Aha,” diyerek sırıttı kadın. “Dikkatli olsam iyi ederim, bu lordun çok ballı bir ağzı var.”

“Gelip tadına bak istersen.”

Kadın, Theon’un gözlerine cesurca bakarak, “Bu taraftan mı?” diye sordu. Demir Adaları’nda –çok olmasa da– erkeklerle birlikte denize açılan kadınlar vardı. Tuz ve denizin bu kadınları değiştirdiği, erkekleştirdiği söylenirdi. “Çok uzun zamandır mı denizdesiniz lordum? Yoksa geldiğiniz yerde hiç kadın yok muydu?”

“Yeterince vardı ama senin gibisi yoktu.”

“Benim nasıl olduğumu nereden biliyorsunuz?”

“Gözlerim yüzünü görüyor. Kulaklarım kahkahalarını duyuyor ve sana bakınca aletim gemi direği gibi dikiliyor.”

Kadın, Theon’a yaklaşıp bacaklarının arasını avuçladı. “Evet, yalancı değilmişsiniz,” dedi avcundaki şeyi sertçe sıkarken. “Bu ne kadar acıttı?”

“Cayır cayır yaktı.”

“Zavallı lordum.” Kadın, Theon’u bırakıp bir adım geri gitti. “Gelin görün ki

ben evli bir kadınım ve kısa zaman önce bir bebek doğurdum.”

“İşte bu harika, benden bir piç doğurma ihtimalin yok.”

“Öyle de olsa, kocamın size teşekkür edeceğini sanmıyorum.”

“Ama sen edebilirsin.”

“Nedenmiş o? Daha önce de lordlarla yattım. Diğer erkeklerden farkları yoktu.”

“Peki daha önce bir prensle yattın mı?” diye sordu Theon. “Yüzün buruş buruş olup saçların beyazladığında ve göğüslerin beline indiğinde, torunlarına bir zamanlar bir kralı sevdiğini anlatırsın.”

“Ah, şimdi de aşktan mı bahsediyoruz? Ben de sadece bacak aralarımızdan konuştuğumuzu sanıyordum.”

“Aşktan bahsetmek daha çok mu hoşuna gider?” Theon bu kadından hoşlandığına karar verdi. Kadının keskin zekâsı Pyke’ın rutubetli kasvetini dağıtıyordu. “Gemime senin adını vereyim, sana arp çalayım, seni kalemin yüksek kulesindeki odama kapatıp mücevherlere boğayım. Tıpkı şarkılardaki prensesler gibi, öyle mi?”

“Geminize zaten benim adımı vermeniz *gerekir,*” dedi kadın diğer şeylerle hiç ilgilenmeden. “Çünkü onu ben inşa ettim.”

“Gemiyi Sigrin yaptı. Babamın gemi ustası.”

“Benim adım Esgred. Ambrode’un kızıyım ve Sigrin’in karısıyım.”

Theon, Ambrode’un bir kızı olduğunu bilmiyordu. Sigrin’in bir karısı olduğunu da... Genç gemi ustasını bir kez görmüştü, yaşlı olanı da hayal meyal hatırlıyordu. “Sigrin’le evlenerek harcanmışsın.”

“Aha, Sigrin de bu geminin size verilerek harcandığını söylüyor.”

Theon öfkelendi. “Benim kim olduğumu biliyor musun?”

“Greyjoy Hanedanı’ndan Prens Theon Greyjoy. Başka kim olacaktınız? Bana doğruyu söyleyin lordum, yeni kızınızı ne kadar sevdiniz? Sigrin bilmek isteyecektir.”

Theon’ın dargemisi o kadar yeniydi ki hâlâ ahşap ve reçine kokuyordu. Amcası Aeron gemiyi sabaha kutsayacaktı ama Theon gemi suya indirilmeden önce bakmak için Pyke’tan gelmişti. Lord Balon’ın *Dev Denizcanavarı* ya da Victarion amcasının *Demir Zafer*’ı kadar büyük değildi ama ahşap kızakların

üstünde otururken bile güçlü ve güzel görünüyordu; Otuz metrelik gövdesi, uzun tek direği, elli küreği, yüz adamın sığabileceği güvertesi... ve başındaki, ok ucu şeklinde yapılmış büyük mahmuzu. “Sigrin bana gayet iyi hizmet vermiş,” dedi. “Göründüğü kadar hızlı mı?”

“Daha hızlı, onunla baş etmeyi bilen bir usta için.”

“Bir gemiye binmeyeli epey zaman oldu,” diye itiraf etti Theon. *Ve hiç gemi kaptanlığı yapmadım.* “Ama hâlâ bir Greyjoy’um ve demiradamım. Deniz benim kanımda akıyor.”

“Eğer bu gemiyi konuştuğunuz gibi yüzdürmeye kalkarsanız, kanınız denizde akar.”

“Böyle güzel bir bakireye asla yanlış davranmam.”

“Güzel bir bakire mi?” Kahkaha attı. “Bu kız bir deniz fahişesi.”

“İşte, sen bu kızın adını koydun bile. *Deniz Fahişesi.*”

Theon’ın söyledikleri Esgred’i eğlendirmişti. Kadının koyu renk gözleri parlıyordu. “Gemiye benim adımı vereceğinizi söylemiştiniz,” dedi üzgünmüş gibi yaparak.

“Verdim zaten,” dedi Theon, kadının ellerini tuttu. “Bana yardım edin leydim. Yeşil topraklarda, çocuklu bir kadınla yatmanın iyi şans getirdiği söylenir.”

“Yeşil topraktakiler gemiler hakkında ne bilir? Hatta kadınlar hakkında? Bunu şimdi uydurduğunuzdan eminim.”

“Eğer itiraf edersem beni hâlâ sevecek misin?”

“Hâlâ mı? Sizi ne zaman sevmiştim ki?”

“Hiç,” dedi Theon. “Ama bu açığı kapamaya çalışıyorum tatlı Esgred. Rüzgâr soğuk esiyor. Benimle gel ve seni ısıtmama izin ver. Yarın sabah amcam Aeron pruvaya deniz suyu dökecek ve Boğulmuş Tanrı için dualar edip gemimi kutsayacak. Ama ben gemimin ikimizin sütüyle kutsanmasını tercih ederim”

“Boğulmuş Tanrı bundan hoşlanmayabilir.”

“Boğulmuş Tanrı’yı boşver. Bize sorun çıkarmaya kalkarsa onu tekrar boğarım. On beş gün içinde savaşa gidiyoruz. Savaş sırasında seni arzulayarak uykusuz kalmamı mı istiyorsun?”

“Benim için fark etmez.”

“Zalim bir kadın. Gemime doğru adı koymuşum. Aklım sendeyken geminin dümenini kayalara kırarsam suçlu sensin.”

Esgred, Theon’un bacak arasını bir kez daha avuçladı. “Dümeni bununla idare etmeyi mi düşünüyorsunuz?”

“Benimle Pyke’a gel,” dedi Theon aniden. *Lord Balon buna ne der acaba? Ama onun ne diyeceği neden umrumda olsun? Ben yetişkin bir erkeğim, yatağıma bir orospu sokmak istersem sokarım. Bu benden başka kimseyi ilgilendirmez.*

“Pyke’ta ne yapacağım?” Elleri hâlâ aynı yerdeydi.

“Babam bu gece kaptanları için bir ziyafet veriyor.” Babası kaptanlarına her gece ziyafet veriyordu ama kadının bunu bilmesine gerek yoktu.

“Beni bir geceliğine kaptanınız mı yapacaksınız prens lordum?” Kadın, Theon’un o güne kadar gördüğü en edepsiz gülümsemeye sahipti.

“Yapabilirim. Beni limana sağ salim sokmayı başarırsan.”

“Küreklerin hangi ucunun denize sokulacağını biliyorum. Halatlar ve düğümler konusunda da benden iyisi yok.” Kadın tek eliyle Theon’un pantolonunun bağcıklarını çözdü, sırıtarak bir adım geri çekildi. “Evli bir kadın olmam ne büyük talihsizlik.”

İyice kızışan Theon bağcıklarını bağladı. “Kaleye geri dönmem gerek. Benimle beraber gelmezsen yolumu kaybedebilirim ve adalar fakirleşir.”

“Buna izin veremeyiz... ama atım yok lordum.”

“Yaverimin atını alabilirsin.”

“Zavallı yaveriniz Pyke’a kadar yürüyecek mi?”

“Benim atıma binersin o zaman.”

“Bu çok hoşunuza gider, öyle değil mi?” Yine aynı gülümseme. “Önünüzde mi oturacağım, arkanızda mı?”

“Nerede istersen orada.”

“Ben üstte olmayı severim.”

Bu fahişe daha önce nerelerdeydi? “Babamın kalesi loş ve rutubetli. Esgred gelip ateş yakmalı.”

“Lordun ağzı pek ballı.”

“Başladığımız yere mi döndük?”

Kadın elini çekti. “Ve sonuca vardığımız yere geldik. Esgred sizindir. Beni kalenize götürün lordum. Denizin içinden yükselen gururlu kulelerinizi gösterin.”

“Atımı handa bıraktım. Gel.” Birlikte halat merdivenden indiler. Theon kolunu tutunca kadın geri çekilmedi. Esgred’in yürüyüş şeklini beğenmişti; cesur yürüyordu, biraz salınır biraz aylaklık eder gibi. Çarşafların arasında da bu kadar cesur olacağı her halinden belliydi.

Lord Limanı hiç olmadığı kadar kalabalıktı. Dargemilerin mürettebatları çakıl taşlı kıyıya çil yavruları gibi dağılmıştı. Demiradamlar kimsenin önünde diz çökmezdi ama Theon’un geçtiğini gören kürekçiler ve liman halkı saygıyla sessizleşiyordu. *Sonunda kim olduğumu öğrendiler,* diye düşündü. *Zamanı gelmişti.*

Lord Goodbrother, geçen gece kırk dargemilik ana kuvvetiyle birlikte Büyük Wyk’ten gelmişti. Lordun adamları, kafalarına bağladıkları keçi derisi kuşaklar sayesinde diğer insanlardan kolaylıkla ayırt ediliyordu. Handa; çarpık bacaklı, sakalsız, kafaları kuşaklı çocukların Otter Gimpknee’nin fahişelerini becerdiği konuşuluyordu. Theon için sorun yoktu, o ucuz fahişelerden herhangi birini kendisi için ayırmaya niyetli değildi. Şu an yanında olan kadın tam onun ağzına göreydi. Babasının gemi ustasıyla evli olması kadını daha da çekici kılıyordu.

“Lordum mürettebatını seçmeye başladı mı?” diye sordu Esgred ahıra doğru yürürlerken. Ayı derisi yelek giyen uzun boylu bir denizciye, “Hey Mavidiş,” diye bağırdı. “Yeni karın nasıl?”

“Karnındaki çocuk yüzünden şişman, ikizlerden bahsediyor.”

“Bu kadar çabuk mu?” Esgred’in yüzünde yine o edepsiz gülümseme vardı. “Küreklerini suya sokman uzun sürmemiş.”

“Ah, soktum, vurdum, vurdum, *vurdum,*” diye kükredi adam.

“İri bir adam,” dedi Theon. “Mavidiş mi demiştin? Onu *Deniz Fahişesi*’ne almamı önerir misin?”

“Ona hakaret etmek istiyorsanız alabilirsiniz. Mavidiş’in kendi gemileri var.”

“İnsanların kim olduklarını bilemeyecek kadar yabancı kaldım buralara,” diye kabul etti Theon. Küçük bir çocukken birlikte oyun oynadığı eski arkadaşlarını bulmaya çalışmıştı ama çoğu gitmişti, ölmüştü ya da birer

yabancıya dönüşmüştü. “Victarion amcam bana kendi dümencisini verdi.”

“Rüzgârsarhoşu Rymolf mu? İyi adamdır, ayık olduğu zamanlarda.” Yoldan geçen başka adamlara seslendi, “Uller, Qarl, kardeşiniz Kazık nerede?”

“Korkarım ki Boğulmuş Tanrı’nın iyi bir kürekçiye ihtiyacı vardı,” diye cevap verdi sakalları grileşmiş iri adam.

“Söylemeye çalıştığı şu; Eldiss o kadar fazla şarap içti ki sonunda midesi patladı,” dedi iri adamın yanındaki pembe yanaklı delikanlı.

“Zaten ölü olan ölemez,” dedi Esgred.

“Zaten ölü olan ölemez.”

Theon da onlarla birlikte aynı cümleyi mırıldandı. Adamlar uzaklaştıklarında, “Buralarda epey tanınıyorsun,” dedi Esgred’e.

“Gemi ustasının karısını bütün erkekler sever. Gemilerinin batmasını istemiyorlarsa sevseler iyi olur. Güçlü kürekçi arıyorsanız bunlar işinize yarar.”

“Lord Limanı’nda yeterince güçlü kol var,” dedi Theon kadının önerisini bir saniye bile düşünmeden. Onun aradığı savaşabilecek ve ona sadık olacak adamlardı; lord babasına ya da amcalarına değil. Şimdilik görevine bağlı genç prens rolünü oynuyordu. Lord Balon’ın planını öğrenene kadar da oynamaya devam edecekti. Eğer o planı ya da o plandaki rolünü beğenmezse...

“Sadece güçlü olmak yeterli değil. Bir dargemiyi mümkün olan en yüksek hızda yüzdürmek için bütün küreklerin tek bir kürekmiş gibi hareket etmesi gerekir. Eğer aklınız varsa daha önce birlikte çalışmış kürekçileri tercih edersiniz.”

“Akıllıca bir öneri. Belki sen seçmeme yardım edersin.” *Bırakayım onun zekâsına ihtiyacım olduğunu düşünsün, kadınlar bundan hoşlanıyor.*

“Edebilirim, bana nazik davranırsanız.”

“Başka nasıl davranabilirim?”

Theon, rıhtımda sallanan *Myraham*’a yaklaştıklarında adımlarını hızlandırdı. Geminin kaptanı on beş gün önce limandan ayrılmak istemişti ama Lord Balon buna izin vermemişti. Lord Limanı’na yanaşan hiçbir ticari gemi geldiği yere geri dönememişti; Lord Balon, saldırmaya hazır olmadan, bir ordu topladığının ana karada duyulmasını istemiyordu.

Geminin üst güvertesinden, “Lordum,” diyen kederli bir ses duyuldu.

Kaptanın kızı korkuluğa tutunmuş Theon'a bakıyordu. Babası kızın sahile çıkmasını yasaklamıştı ama Theon ne zaman limana gelse kızı güvertede umutsuzca kendisini seyrederken buluyordu. "Lordum, bir dakikanızı ayırın," diye seslendi. "Lordumu memnun ederse..."

"Etti mi?" diye sordu Esgred. Theon aceleyle gökeyi geçmeye çalışırken. "Kız lordu memnun etti mi?"

Theon açık sözlü olmakta bir sakınca görmedi. "Bir süre için. Şimdi benim tuz karım olmak istiyor."

"Aha. Biraz tuzlanmak iyi gelir, buna şüphe yok. Bu kız fazla yumuşak ve uysal. Yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsun." *Yumuşak ve uysal. Bunu nasıl bildin?*

Wex'e handa beklemesini söylemişti. Hanın ortak salonu o kadar kalabalıktı ki insanları omzuyla iterek kendisine yol açmak zorunda kaldı. Masalarda ya da sıralarda oturacak tek yer kalmamıştı. Yaveri de ortalarda görünmüyordu. *"Wex,"* diye bağırdı kalabalığa. *Şu çiçek bozuğu fahişelerden biriyle birlikte yukarıdaysa derisini yüzerim,* diye düşündüğü sırada çocuğu gördü; şöminenin yanında zar oynuyordu... ve önündeki sikke yığınına bakılırsa kazanıyordu.

"Gitme zamanı," dedi Theon. Yaver oralı olmayınca çocuğu kulağından yakalayıp ayağa kaldırdı. Wex önündeki sikkeleri toparlayıp tek kelime etmeden Theon'un peşine düştü. Theon oğlanın en çok bu yönünü seviyordu. Yaverlerin çoğu uzun dilli olurdu ama Wex doğuştan dilsizdi. Üstelik dilsiz oluşu onu keskin bir zekâdan mahrum bırakmamıştı, on iki yaşında bir çocuğun olabileceği kadar akıllıydı. Lord Botley'nin üvey kardeşlerinden birinin gayrimeşru oğluydu. Wex'i yaver olarak almak, Theon'un atı için ödediği bedelin bir kısmıydı.

Esgred'i gördüğünde Wex'in gözleri yuvarlandı. *Daha önce bir kadın görmediğini sanırsın,* diye düşündü Theon. "Esgred benimle birlikte Pyke'a gelecek. Atları eyerle, çabuk ol."

Yaver, Lord Balon'ın ahırındaki küçük atlardan birine biniyordu ama Theon'un atı için canavar denebilirdi. "Bu cehennem atını nereden buldunuz?" diye sordu Esgred. Gülüşünün tonundan, hayvandan etkilendiği anlaşılıyordu.

"Lord Botley bir yıl önce Lannis Limanı'ndan almış ama sonra kendisi için

fazla olduğunu düşünmüş, seve seve bana sattı.” Demir Adaları iyi atlar yetiştiremeyecek kadar çorak ve kayalıktı. Adalıların çoğu at sırtında rahat edemezdi; bir geminin güvertesinde olmayı bir eyerin üstünde olmaya tercih ederlerdi. Lordlar bile küçük atlar, hatta midilliler sürerdi ve öküz arabaları at arabalarından fazla kullanılırdı. Ada halkıysa her ikisini de alamayacak kadar fakirdi, taşlı toprağı kendi güçlerini kullanarak sürmek zorundalardı.

Theon’ın hayatı Kışyarı’nda geçmişti. Altında iyi bir at olmadan savaşa gitmeye niyeti yoktu. Lord Botley’nin yanlış kararı Theon’un iyi şansı olmuştu: Öfkesi de derisi kadar kara bir aygır. Binek atlarından çok daha büyük, şövalyelerin savaş atlarından ufaktı. Theon da bir şövalye kadar iri olmadığına göre bu hayvan tam ona göreydi. Hayvanın gözlerinde ateş vardı. Yeni sahibiyle ilk tanıştığında dudaklarını geri çekmiş ve yeni adamın yüzünü parçalamaya yeltenmişti.

“Bir adı var mı?” diye sordu Esgred, Theon atına binerken.

“Gülümseyen.” Elini uzatıp kadını atın üstüne çekti, kollarını vücuduna dolayabilmek için önüne oturttu. “Yanlış şeylere gülümsediğimi söyleyen bir adamla tanışmıştım bir zamanlar,” dedi.

“Gerçekten öyle mi yapıyorsunuz?”

“Sadece hiçbir şeye gülümsemeyenlerin gözünde.”

“Şu an gülümsüyor musunuz lord prensim?”

“Ah, evet.” Theon kadını kollarının arasına alarak dizginlere uzandı. Esgred neredeyse Theon’la aynı boydaydı. Saçları yıkansa iyi olurdu. Güzel boynunda pembe bir yara izi vardı ama Theon kokusunu sevmişti; Tuz, ter ve kadın.

Pyke’a dönüş yolunun her zamankinden daha ilginç olacağı belliydi.

Lord Limanı’ndan iyice uzaklaştıklarında Theon tek elini kadının göğsüne koydu. Esgred eli itti. “Sizin yerinizde olsam iki elimi de dizginlerde tutardım, yoksa bu siyah canavar ikimizi de üstünden atıp bizi ölümüne tekmeler.”

“Bunu yapmasına izin vermem,” dedi Theon, eğleniyordu. Bir süre uslu durdu, havalardan (geldiği ilk günden beri hava gri ve bulutluydu, sık sık yağmur yağıyordu) Fısıltılı Orman’da öldürdüğü adamlardan bahsetti. Kral Katili’yle arasında bu kadar mesafe kaldığı anı anlatmaya başladığında elini yine aynı yere götürdü. Kadının göğüsleri küçüktü ama Theon diriliğinden

hoşlanmıştı.

“Bunu yapmak istemezsiniz lord prensim.”

“Ah, evet isterim.” Kadının göğsünü sıktı.

“Yaveriniz bizi izliyor.”

“Bırak izlesin. Bu konuda asla konuşmaz, yemin ederim.”

Esgred göğsündeki parmakları yakaladı, bu sefer sımsıkı tutup hareket etmelerini engelledi. Güçlü elleri vardı.

“Güçlü kadınları severim.”

Esgred güldü. “Limandaki kızı gördükten sonra buna inanmak zor.”

“Beni onunla yargılamamalısın. Gemideki tek kadın oydu.”

“Bana babanızı anlatın. Kalesine gitmemi hoş karşılayacak mı?”

“Neden karşılasın? *Beni,* kendi kanını, Demir Adaları’nın ve Pyke’ın veliahtını bile hoş karşılamadı.”

“Gerçekten veliaht mısınız?” diye sordu Esgred. “Amcalarınız, ağabeyleriniz ve bir kız kardeşiniz varmış.”

“Ağabeylerim uzun zaman önce öldü ve kız kardeşim... onun en sevdiği kıyafetin, kaynatılmış deriden yapılmış iç çamaşırlarının üstüne giydiği örgü zırh olduğu söylenir. Ama erkek kıyafetleri giymek onu bir erkek yapmaz. Savaşı kazandığımız zaman onun için uygun bir evlilik ayarlayacağım. Tabi onunla evlenmeye gönüllü bir adam bulabilirsem. Hatırladığım kadarıyla şahinlerinkine benzeyen bir burnu, sivilceleri ve tahta gibi göğüsleri var.”

“Kız kardeşinizi evlendirip ondan kurtulabilirsiniz ama amcalarınızdan kurtulamazsınız.”

“Amcalarım...” Theon taht sırasında babasının üç erkek kardeşinden önce geliyordu ama kadının parmak bastığı nokta önemsiz sayılmazdı. Güçlü ve hırslı bir amcanın, zayıf yeğenini bütün haklarından mahrum bırakması ve ardından öldürmesi adalarda hiç duyulmamış şey değildi. *Ama ben zayıf değilim,* dedi Theon kendine. *Ve babam ölene kadar çok daha güçlü olmayı planlıyorum.* “Amcalarım benim için tehlike değil,” dedi. “Aeron deniz suyuyla ve ilahiyatla sarhoş olmuş, sadece tanrısı için yaşıyor...”

“*Onun* tanrısı mı? O sizin de tanrınız değil mi?”

“Benim de tanrım. Zaten ölü olan ölemez.” Hafifçe gülümsedi. “Eğer benden

beklediği dindar mırıltıları çıkarırsam Buharsaçlı benim için sorun olmaz. Victarion amcam...”

“Demir Donanma’nın Lord Kaptan’ı ve korku saçan bir savaşçı. Meyhanelerde onunla ilgili şarkılar söylendiğini duydum.”

“Lord babamın çıkardığı isyan sırasında diğer amcam Euron’la birlikte Lannis Limanı’na gitmiş ve Lannister Donanması’nı daha denize açılamadan ateşe vermiş,” dedi Theon, hikâyeyi hatırlamıştı. “Ama planın asıl sahibi Euron’du. Victarion iri boz öküzlere benzer. Güçlüdür, yorulmak bilmez ve işe yarar ama herhangi bir yarışı kazanamaz. Bana da tıpkı lord babama hizmet ettiği gibi sadakatle hizmet edeceğinden eminim. Bir ihanet planı yapacak zekâya ya da arzuya sahip değil.”

“Ama Euron Kargagöz’ün hırstan yana eksiği yok. Onunla ilgili korkunç şeyler anlatıldığını duydum.”

“Euron amcam neredeyse iki yıldır adalarda görülmedi. Ölmüş bile olabilir.” Ölmüş olması Theon için en iyisiydi. Lord Balon’ın en büyük erkek kardeşi Eski Kanun’dan asla vazgeçmemişti. Siyah yelkenli gemisi *Sükûnet,* İbben’den Asshai’ye kadar bütün limanlarda kara bir şöhrete sahipti.

“Ölmüş olabilir,” diye onayladı Esgred. “Ve ölmediyse de denizde o kadar uzun zaman geçirdi ki artık adaların yabancısı sayılır. Demirdoğumlular, Deniztaşı Tahtı’na bir yabancıyı asla oturtmaz.”

“Sanırım öyle,” diye karşılık verdi Theon ve kendisi için de yabancı diyebileceklerini o an fark etti. Bu düşünce canını sıkmıştı. *On yıl uzun bir zaman ama artık geri döndüm. Babam henüz sağ ve kendimi ispatlamak için yeterli vaktim var.*

Esgred’in göğsünü tekrar avuçlamayı düşündü ama kadın büyük ihtimalle elini yine itecekti. Amcalarıyla ilgili sohbet de hevesini azaltmıştı. Kuledeki odasında kadınla oyun oynamak için bolca vakti olacaktı. “Pyke’a vardığımızda Helya’yla konuşup ziyafette sana itibarlı bir yer ayarlamasını söyleyeceğim,” dedi. “Ben, babamın sağ kolu olarak yüksek masada oturmak zorundayım ama babam ziyafetten ayrılır ayrılmaz yanına gelip sana katılacağım. Uzun süre dayanamıyor zaten. Son zamanlarda fazla içki içemiyor.”

“Güçlü bir adamın yaşlanması çok hüzünlü bir şey.”

“Lord Balon güçlü bir adamın *babası*.”

“Alçak gönüllü bir lord.”

“Sadece aptal bir adam bütün dünya işine talipken alçak gönüllülük gösterir.” Kadının boynunu hafifçe öptü.

“Şu büyük ziyafet için ne giymeliyim?” Arkasına uzanıp Theon’un yüzünü geri itti.

“Helya’ya seni giydirmesini söylerim. Leydi annemin elbiselerinden biri işe yarar sanırım. Kendisi Harlaw’da ve dönmesini beklemiyoruz.”

“Soğuk rüzgârların onu hasta ettiğini duymuştum. Annenizi görmeye gitmeyecek misiniz? Harlaw sadece bir deniz günü uzaklıkta. Leydi Greyjoy’un evlat hasreti çektiğine eminim.”

“Mümkün olsa giderdim ama çok meşgulüm. Artık döndüm ve babam bana güveniyor. Huzur getirebilirsem, belki...”

“Gidişiniz annenize huzur götürebilir.”

“İşte şimdi tam bir kadın gibi konuştun,” dedi Theon, şikâyet yüklü bir tonla.

“İtiraf ediyorum. Bir kadınım ve yeni bebek doğurdum.”

Bu düşünce nedense Theon’u heyecanlandırıyordu. “Yeni doğurduğunu söyleyip duruyorsun ama vücudun hiç göstermiyor. Bunu nasıl kanıtlayabiliriz? Sana inanmam için şişmiş göğüslerini görmem ve sıcak sütünün tadına bakmam gerek.”

“Kocam buna ne der peki? Babanıza bağlılık yemini etmiş bir hizmetkâr.”

“Ona bir sürü gemi yaptırırım, o meşguliyet içinde terk edildiğini fark etmez bile.”

Esgred güldü. “Zalim bir lord tarafından ele geçirilmişim. Bir gün bebeğimi emzirmemi izlemenize izin vereceğimi söylesem bana şu savaşı biraz daha anlatır mısınız, Greyjoylar’ın Theon’u? Önümüzde uzun bir yol var, ben de sizin hizmet ettiğiniz kurt kralını ve onun savaştığı altın aslanı çok merak ediyorum.”

Kadını memnun etmek isteyen Theon mecburen anlatmaya başladı. Yolun geri kalanı kadının güzel kafasını Kışyarı’yla ve savaşla ilgili hikâyelerle doldurarak geçti. Esgred’in söylediği bazı şeyler Theon’u şaşırtıyordu. *Sohbeti güzel, tanrılar onu korusun*, diye düşündü. *Bu kadını yıllardır tanıyorum sanki. Eğer yatak oyunlarındaki kabiliyeti zekâsının yarısı kadarsa onu bırakmamam*

gerekir... Gemi ustası Sigrin'i düşündü; kalın bedenli, kalın akıllı bir adam. *Çok yazık, trajik bir kayıp.*

Pyke'ın büyük perde duvarları göründüğünde zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı bile.

Kale kapıları açıktı. Theon ayaklarını Gülümseyen'in karnına vurup tırısla kapıdan geçti. Esgred'in attan inmesine yardım ederken tazılar çılgınca havlıyordu. Birkaç tazı kuyruklarını sallayarak yanlarına geldi; Theon'Ia ilgilenmiyor gibiydiler ama kadını neredeyse devireceklerdi; çevresinde dolanıyor, havlıyor, kadını yalıyorlardı. *"Gidin!"* diye bağırdı Theon. Kahverengi tazıya hafif bir tekme attı, Esgred'se gülüyor ve hayvanlarla güreşiyordu.

Sesleri duyan bir seyis ahırdan çıkıp yanlarına geldi. "Atları al," dedi Theon, "ve şu kahrolası köpekleri uzaklaştır..."

Theon'ın söyledikleri seyisin umrunda bile olmamıştı. Yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı, ağzındaki eksik dişler görünüyordu. "Leydi Asha, dönmüşsünüz."

"Dün gece," dedi kadın. "Lord Goodbrother'la birlikte Büyük Wyk'ten geldim ve geceyi handa geçirdim. Sevgili kardeşim Theon bana Lord Limanı'ndan eve kadar eşlik etme nezaketini gösterdi." Tazılardan birinin burnunu öptü, Theon'a dönüp sırıttı.

Theon nefesi kesilmiş halde durup bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. *Asha.* Hayır, *Asha olamaz.* Birdenbire, kafasında iki Asha olduğunu fark etti. Biri, tanıdığı bildiği küçük kızdı, diğerini görmemiş, hayal etmişti; annesi gibiydi. Karşısındaki kadın kafasındaki görüntülerin ikisine de benzemiyordu.

"Göğüslerim çıktığında sivilceler kayboldu," dedi köpeklerle oynamaya devam ederken. "Ama şahin gagası burnum hâlâ yerinde duruyor."

Theon sonunda konuşacak gücü buldu. *"Bana neden söylemedin?"*

Asha köpeği bırakıp doğruldu. "Önce seni tanımak istedim. Ve tanıdım." Alay eder gibi yarım bir reverans yaptı. "Sevgili kardeşim şimdi müsaadeni isteyeceğim. Yıkanıp ziyafet için hazırlanmam gerek. Kaynatılmış deriden yapılmış iç çamaşırlarımın üstüne giydiğim örgü zırhım hâlâ duruyor mu bir bakayım." Güldü ve Theon'un bayıldığı o yürüyüşle köprüyü geçti; biraz salınır,

biraz aylaklık eder gibi.

Theon arkasını döndüğünde yılışıkça sırıtan Wex'i gördü. Oğlanın kulağına vurdu. "Bu, bu kadar eğlendiğin içindi." Bir kez daha, daha sert vurdu. "Ve bu da beni uyarmadığın için. Bir dahaki sefere dilin uzasın."

Konuk Kulesi'ndeki odası kölelerin yanar halde bıraktığı sobalara rağmen daha önce hiç olmadığı kadar soğuktu. Çizmelerini çıkarıp odanın bir ucuna fırlattı, pelerinini yere attı ve bir kadeh şarap aldı. Hantal, sivilceli ve kütük bacaklı küçük kızı hatırladı. *Pantolonumun bağcıklarını çözdü,* diye düşündü öfkeyle ve dedi ki... *aman tanrım, ben dedim ki*... Bağırdı. Kendisini bundan daha aptal bir duruma düşüremezdi.

Hayır, diye düşündü sonra. *Beni aptal durumuna düşüren o pis fahişeydi ve her anından zevk aldı. Aletimi avcuna alma şekli...*

Kadehini alıp pencere sekisine oturdu, güneş Pyke'ın üstünden ayrılırken denizi seyrederek şarap içti. *Benim burada yerim yok,* diye düşündü. *Ve bunun tek sebebi Asha. Ötekiler alsın onu!* Deniz, maviden griye ve sonra siyaha dönüştü. Kulağına müzik sesleri geliyordu, ziyafet için hazırlanması gerekiyordu.

Sade çizmeler ve daha sade bir takım seçti. Kasvetli siyah ve gri tonları ruh haline gayet uygundu. Hiç aksesuar takmadı çünkü demirle satın alınmış hiçbir şeye sahip değildi. *Bran'ı kurtarmak için öldürdüğüm yabanılın üstünden bir şey alabilirdim ama almaya değecek bir şeyi yoktu. Bu benim lanetli şansım işte; fakiri öldürüyorum.*

Theon ziyafet salonuna girdiğinde uzun ve dumanlı salonun babasının dört yüz lordu ve kaptanıyla tıklım tıklım dolu olduğunu gördü. Dagmer Yarıkçene, Stonehouse ve Drumm lordlarını almak için gittiği Eski Wyk'ten henüz dönmemişti ama onların dışında herkes Pyke'taydı; Harlaw'dan Harlawlar, Blacktyde'dan Blacktydelar, Sparrlar, Merlynler, Büyük Wyk'ten Goodbrotherlar, Saltcliffe'ten Sunderlieslar ve Saltcliffeler, Pyke'ın diğer ucundan Botleyler ve Wyncheler. Köleler bira servis ediyordu. Müzik vardı; kemanlar, davullar ve tefler. İri yarı üç adam parmak dansı yapıyordu; birbirlerinin etrafında dönerek kısa saplı baltalarını savuruyorlardı. Dansın asıl amacı, hiç adım kaçırmadan, savrulan baltanın sapını yakalamak ya da eğilip

altından geçmekti. Dansa parmak dansı deniyordu çünkü çoğunlukla kesik bir parmakla bitiyordu... ya da iki, ya da beş...

Ne dans edenler ne de içenler Theon Greyjoy'un yüksek masaya geldiğine dikkat etti. Lord Balon, devasa bir siyah yağlıtaş bloğundan deniz canavarı şeklinde oyulmuş Deniztaşı Tahtı'nda oturuyordu. Efsane, Demir Adaları'na gelen İlk İnsanlar'ın tahtı Eski Wyk kıyılarında bulduğunu anlatırdı. Yüksek masanın solunda Theon'un amcaları oturuyordu. Asha, Lord Balon'ın sağında, en itibarlı yerdeydi. "Geç kaldın," dedi Lord Balon.

"Özrümü kabul edin," diye karşılık verdi Theon, Asha'nın yanındaki boş sandalyeye oturdu. Kızın kulağına eğilip, "Benim yerimde oturuyorsun," dedi.

Asha masum gözlerle Theon'a baktı. "Yanılıyorsun kardeşim. Senin yerin Kışyarı'nda." Gülümsemesi bıçak gibiydi. "O cici kıyafetlerine ne oldu? Duyduğuma göre ipeklere ve kadifelere merak salmışsın." Asha sade kesimli yeşil yünlüler giymişti. Kumaş, bedeninin ince hatlarını sarıyordu.

"Zırhın küflenmiş olmalı," diye karşılık verdi Theon. "Ne yazık, seni demir giyerken görmeyi tercih ederdim."

Asha güldü. "Görebilirsin küçük kardeşim... senin *Deniz Fahişesi*'nin benim *Kara Rüzgâr*'ımla yarışabileceğini düşünüyorsan." Lord Balon'ın kölelerinden biri şarap sürahisiyle birlikte yanlarına geldi. "Bu gece şarap mı bira mı içiyorsun Theon? Yoksa annemin sütüne mi susadın?"

Theon öfkeden kızardı. "Şarap," dedi köleye. Asha dönüp masayı yumrukladı, "Bira," diye bağırdı.

Theon bir somun alıp içini çıkardı. Ekmeği balık güveciyle doldurdu. Koyu kremanın kokusu midesini hafifçe kaldırmıştı ama kendini yemeye zorladı. İki yemek arasında sarhoş olacak kadar şarap içmişti. *Kusarsam Asha'nın üstüne kusarım.* "Babam Sigrin'le evlendiğini biliyor mu?" diye sordu Asha'ya.

"Sigrin de bilmiyor," dedi Asha. Omuz silkti. "*Esgred* inşa ettiği ilk gemiydi. Gemiye annesinin adını verdi. Hangisini daha çok sevdiğini söylemek zor."

"Bana söylediğin her kelime yalandı."

"Her kelime değil. Üstte olmayı sevdiğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?" Sırıttı.

Theon daha da öfkelenmişti. "Evli bir kadın olduğun, yeni doğum yaptığın

saçmalıkları...”

“Ah, onlar yeterince doğru sayılır.” Asha ayağa kalktı, elini kaldırıp, *“Rolfe, buraya,”* diye bağırdı parmak dansı yapan adamlardan birine. Theon, Asha’nın döndüğünü gördü ve balta aniden adamın elinden fırladı, meşalelerin alevinde parlayarak döne döne havada ilerliyordu. Theon nefesini tuttu, Asha havadaki baltayı sapından yakalayıp masaya indirdi. Theon’un önündeki tabak ikiye ayrılmıştı, pantolonuna yağ damlıyordu. “İşte bu benim lord kocam.” Elini elbisesinin yakasından içeri sokup göğüslerinin arasından bir kama çıkardı. “Bu da benim daha emzikteki bebeğim.”

Theon o sırada nasıl göründüğünü tahmin bile edemiyordu ama Büyük Salon’un bir anda kahkahalarla çınladığını fark etti, herkes ona gülüyordu. Babası bile gülümsüyordu, amcası Victarion yüksek sesle kıkırdıyordu. Theon’un verebildiği tek cevap tatsız bir gülümseme oldu. *Bütün bunlar sona erdiğinde hangimiz gülecek göreceğiz fahişe.*

Asha masaya saplanan baltayı çekti ve ıslık çalıp tezahürat yapan dansçılara geri fırlattı. “Sana mürettebat seçmekle ilgili söylediklerimi ciddiye alsan iyi edersin.” Bir köle masaya yeni bir tabak getirdi. Asha tabaktaki tuzlu balığa sapladığı kamasının ucuyla yemeye başladı. “Sigrin’le ilgili tek şey öğrenmeye zahmet etseydin seni kandıramazdım. On yıldır kurtsun ve şimdi adalara gelip prensçilik oynuyorsun ama hiçbir şey bilmiyor, hiç kimseyi tanımıyorsun. Bu adamlar neden senin için savaşıp ölsün?”

“Ben onların prensiyim,” dedi Theon sertçe.

“Yeşil toprakların kanunlarına göre öylesin ama biz burada kendi kanunlarımızı kendimiz koyarız. Unuttun mu?”

Theon kaşlarını çatarak masada duran ikiye bölünmüş tabağa baktı. Üstü başı çoktan balık güvecine bulanmıştı. Kölelerden birine masayı temizlemesini söyledi. *Hayatımın yarısı eve döneceğim günü beklemekle geçti. Peki ne uğruna? Alay edilmek ve aşağılanmak mı?* Hatırladığı Pyke bu değildi. Pyke’ı gerçekten *hatırlıyor muydu?* Buradan esir olarak götürüldüğünde küçücük bir çocuktu.

Ziyafet dedikleri şey fakirdi; güveçte balık, kara ekmek ve baharatsız keçi eti. Theon’un lezzetli bulduğu tek şey soğan turtasıydı. Yemekler yenip

bitirildikten sonra bira ve şarap akmaya devam etti.

Lord Balon Greyjoy, Deniztaşı Tahtı'ndan kalktı. "İçkilerinizi bitirin ve çalışma odama gelin," dedi yüksek masadakilere. "Tamamlamamız gereken bir plan var." Başka bir şey söylemeden iki muhafız eşliğinde salondan ayrıldı. Erkek kardeşleri lordu takip etti, onların ardından Theon kalktı.

"Küçük kardeşimin acelesi var galiba," dedi Asha, maşrapasını kaldırıp bira istedi.

"Lord babamız bekliyor."

"O yıllardır bekliyor, biraz daha beklemekten bir zarar görmez... ama öfkesinden korkuyorsan hemen peşlerinden koş, amcalarımıza yetişmekte zorluk çekmezsin herhalde." Gülümsedi. "Biri deniz suyuyla sarhoş, öbürü boz bir öküz, büyük ihtimalle kaybolur."

Theon tekrar oturdu, rahatsız olmuştu. "Ben hiçbir adamın peşinden koşmam."

"Ama her kadının arkasından koşarsın?"

"Aletini avuçlayan ben değildim."

"Benim aletim yok zaten, unuttun mu? Ama geri kalan yerlerimi avuçlamakta hiç gecikmedin."

Theon yanaklarına kan yürüdüğünü hissedebiliyordu. "Ben bir erkeğim ve erkekçe iştahlarım var. Sen ne çeşit bir yaratıksın?"

"Utangaç bir bakireyim." Asha elini masanın altına götürüp Theon'un aletini kavradı. Theon neredeyse sandalyesinden zıplıyordu. "Ne oldu? Limanına dümen kırmamı istemiyor musun sevgili kardeşim?"

"Evlilik sana göre değil," dedi Theon. "Tahta geçtiğimde ilk işim seni sessiz rahibelere postalamak olacak." Aceleyle ayağa kalkıp babasının bulmaya gitti.

Deniz Kulesi'ne giden ip köprüye vardığında yağmur yağıyordu. Midesi köprünün altındaki dalgalar gibi kabarıp dönüyordu. Şarap yüzünden ayakları dolanıyordu. Dişlerini sıkıp köprünün iplerine sıkı sıkı tutundu ve yürümeye devam etti. Parmaklarının arasındaki şeyin Asha'nın boynu olduğunu hayal ediyordu.

Çalışma odası her zamanki gibi loş ve rutubetliydi. Fok derisi cübbesinin altına gömülmüş babası sobanın önünde oturuyordu, amcaları da onun iki

yanındaydı. Theon odaya girdiğinde Victarion dalgalardan ve fırtınalardan bahsediyordu ama Lord Balon bir el hareketiyle adamı susturdu. “Ben planımı yaptım, sizin de duyma vaktiniz geldi.”

“Bazı önerilerim olacak...”

“Tavsiye isteyecek olursam söylerim,” dedi babası. “Eski Wyk’ten bir mektup aldım. Dagmer; Stonehouse ve Drummlar’ı buraya getiriyor. Eğer tanrılar bize rüzgâr bahşederse Pyke’a vardıklarında yelken açacağız... ya da siz açacaksınız. Theon, ilk darbeyi senin vurman gerek. Sekiz dargemiyle kuzeye gideceksin...”

“*Sekiz* mi?” Yüzü kızardı. “Sadece sekiz dargemiyle hangi zaferin hayalini kurabilirim?”

“Taşlı Kıyı’yı yıkacaksın, balıkçı kasabalarını yağmalayacaksın, önüne çıkan her gemiyi batıracaksın. Taş duvarların arkasında saklanan bazı kuzeyli lordları dışarı çekebilirsin belki. Aeron ve Dagmer Yarıkçene seninle birlikte gelecek.”

“Boğulmuş Tanrı kılıçlarımızı kutsasın,” dedi rahip.

Theon kendini tokat yemiş gibi hissediyordu. Yağmacı işi yapmak üzere gönderiliyordu. Balıkçıların evlerini yakacak, çirkin kızlarına tecavüz edecekti ve Lord Balon bu kadarı için bile oğluna güvenmiyordu. Buharsaçlı’nın asık suratına ve azarlarına katlanmak zorunda kalacaktı. Yarıkçene’nin varlığı Theon’un kumandanlığını sadece bir sıfata indirgeyecekti.

“Kızım Asha,” diye devam etti Lord Balon, Theon kapıdan sessizce giren Asha’yı gördü. “Sen otuz dargemiyle Deniz Ejderi Burnu’na gideceksin. Derinorman Kalesi’nin kuzeyindeki med cezir düzlüklerine çıkacaksın. Hızlı hareket edersen, onlar senin varlığının farkına bile varmadan kaleyi düşürebilirsin.”

Asha süt bulmuş kedi gibi gülümsedi. “Hep bir kalem olsun istemiştim,” dedi tatlı bir sesle.

“Öyleyse birini ele geçir.”

Theon dilini ısırmak zorunda kaldı. Derinorman Kalesi, Gloverlar’ındı. Robett ve Galbart güneyde savaştayken kalenin koruması hafiflemiş olmalıydı. Kale düştüğünde demiradamlar kuzeyin tam kalbinde kuvvetli ve güvenli bir üsse sahip olacaktı. *Derinorman’ı almak için gönderilen ben olmalıydım.*

Derinorman Kalesi’ni iyi tanıyordu; Eddard Stark’la birlikte defalarca Gloverlar’ın ziyaretine gitmişti.

“Victarion,” dedi Lord Balon. “Ana saldırıyı sen gerçekleştirmelisin. Oğullarım ilk darbeyi vurduktan sonra Kışyarı cevap verecektir. Tuzlumızrak ve Ateşli Nehir’i geçerken küçük direnişlerle karşılaşabilirsin. Suyun başına vardığında Moat Cailin’den yaklaşık yirmi mil uzakta olacaksın. Boğaz, krallığın kilit noktası. Batı denizleri halihazırda bizim elimizde. Moat Cailin’i aldığımızda, ufaklığın kuzeye dönecek vakti olmayacak... deneyecek kadar aptalsa, düşmanları arkasında kalan yol ağzının güney ucunu kapatır ve küçük Robb fare gibi kapana kısılır.”

Theon daha fazla sessiz kalamazdı. “Cesur bir plan baba ama kalelerindeki lordlar...”

Lord Balon oğlunun sözünü kesti. “Lordlar ufaklıkla birlikte güneye gitti. Gitmeyenler, saklanmayı tercih eden korkaklar, yaşlı adamlar ve yeşil oğlanlar. Ya teker teker teslim olacaklar ya da teker teker düşecekler. Kışyarı bir yıl boyunca direnebilir ama dirense ne çıkar? Geri kalan her şey; araziler, ormanlar, evler bizim olacak. Halkı köle edip tuz karıları alırız.”

Aeron Buharsaçlı kollarını kaldırdı. “Ve gazap suları yükselecek, Boğulmuş Tanrı’nın hâkimiyeti yeşil topraklara yayılacak!”

“Zaten ölü olan ölemez,” dedi Victarion. Lord Balon ve Asha da ona katıldı. Theon’un cümleyi mırıldanarak tekrar etmekten başka seçeneği kalmamıştı.

Yağmur şiddetini iyice arttırmıştı. İp köprü ayaklarının altında burulup kıvrılıyordu. Theon Greyjoy köprünün tam ortasında durup aşağıdaki kayalara baktı. Dalgaların sesi kükremeye dönüşmüştü ve tuzlu suyun tadı ağzındaydı. Aniden esen sert rüzgâr dengesini bozdu ve Theon dizlerinin üstüne düştü.

Asha ayağa kalkmasına yardım etti. “Şarabı fazla kaçırmışsın kardeşim.”

Theon kardeşine yaslandı ve yağmurla kayganlaşan köprüyü birlikte geçtiler. “Seni Esgred’ken daha çok sevmiştim,” dedi suçlayan bir tonla.

Asha güldü. “Anlıyorum. Ben de seni dokuz yaşındayken daha çok seviyordum.”

Tyrion

Ayaklı arpın yumuşak sesine karışan titrek flüt sedası duyuluyordu kapıdan. Şarkıcının okuduğu sözler kalın duvarların arkasında boğuluyordu ama Tyrion nakaratı biliyordu. *Yaz kadar güzel bir kız sevdim, saçlarında güneş ışığı...*

Bu gece kraliçenin kapısındaki nöbetçi Sör Meryn Trant'ti. Tyrion'ı görünce kin dolu bir sesle, "Lordum," diye mırıldandı ama güçlük çıkarmadan kapıyı açtı. Tyrion ablasının yatak odasına girdiğinde müzik kesildi.

Cersei bir minder yığının üstüne uzanmıştı. Ayakları çıplaktı, altın rengi saçları bir sanat eseri gibi omuzlarına yayılmıştı, üstündeki altın işlemeli yeşil ipek elbise mumların ışığını yakalıyordu. Tyrion'a baktı. "Tatlı ablacığım, bu gece ne kadar güzel görünüyorsun," dedi Tyrion. Şarkıcıya döndü. "Sen de öyle sevgili kuzenim. Bu kadar güzel bir sesin olduğunu bilmiyordum."

İltifat Sör Lancel'in yüzünün asılmasına sebep oldu. Belki de kendisiyle alay edildiğini düşünmüştü. Delikanlının şövalye ilan edildiği günden bu yana iki santim uzadığını düşündü Tyrion. Kum sarısı gür saçları, Lannister yeşili gözleri vardı. Dudağının üstünde ince ve yumuşak tüyler bitmeye başlamıştı. On altı yaşındaydı. Gençliğin verdiği özgüvenle lanetlenmiş; nüktedanlıktan ve kendinden şüphe duymaktan arındırılmış; yakışıklı, güçlü, sarışın doğanlara özgü kibirle evlenmişti. Yükseltilen rütbesi delikanlıyı daha da beter etmişti. "Majesteleri sizi mi çağırmıştı?" diye sordu yeni şövalye.

"Hatırladığım kadarıyla hayır," diye cevap verdi Tyrion. "Eğlencenizi böldüğüm için çok üzgünüm Lancel ama ablamla konuşmam gereken önemli meseleler var."

Cersei şüphe dolu gözleriyle Tyrion'ı süzdü. "Eğer şu yalvaran kardeşler hakkında konuşmak için buradaysan nefesini tüketme Tyrion. İğrenç hikâyelerini sokaklara yaymalarına izin verecek değilim. Zindanlarda birbirlerine vaaz verip dursunlar."

"Ve bu kadar merhametli bir kraliçeye sahip oldukları için kendilerini şanslı saysınlar," diye ekledi Sör Lancel. "Ben olsam dillerini keserdim."

“İçlerinden biri tanrıların bizi cezalandırdığını çünkü Jaime’nin gerçek kralı öldürdüğünü söyleme cesaretini bile gösterdi,” dedi Cersei. “Buna katlanacak değilim Tyrion. Sana bu bit yavrularıyla ilgilenmen için fırsat verdim ama sen ve Sör Jacelyn hiçbir şey yapmadınız. Ben de meseleyi çözmesi için Vylarr’ı yetkilendirdim.”

“Çözmüş gerçekten.” Tyrion, altı perişan peygamberin kırmızı pelerinliler tarafından kendisine danışılmadan zindana tıkılmasından rahatsız *olmuştu* ama uğruna kavga edilecek kadar önemli bir konu değildi bu. “Sokakların biraz sessizleşmesi hepimize iyi gelir kuşkusuz. Buraya bu konuyu tartışmak için gelmedim. Seni çok mutlu edecek havadislerim var sevgili ablacığım ama özel olarak konuşsak daha iyi olur.”

“Pekâlâ.” Arpçı ve flütçü aceleyle dışarı çıkarken Cersei kuzenini hafifçe yanağından öpüp, “Bizi yalnız bırak Lancel,” dedi. “Kardeşim tek başınayken zararsız bir adam. Evcil hayvanlarını yanında getirseydi kokularını alırdık.”

Genç şövalye, kuzenini nefret dolu bakışlarla süzdükten sonra kapıyı çarparak odadan çıktı. “Shagga’yı on beş günde bir yıkanmaya zorladığımı bilmeni isterim,” dedi Tyrion delikanlı gittiğinde.

“Kendinden çok memnun gibisin. Neden?”

“Neden olmasın?” dedi Tyrion. Çelik Caddesi gece ve gündüz çekiç sesleriyle çınlıyor, kudretli zincir uzadıkça uzuyordu. Cibinlikli büyük yatağın üstüne çıktı. “Robert bu yatakta mı öldü? Bunu hâlâ burada tutmana şaşırdım.”

“Bana tatlı rüyalar gördürüyor,” dedi Cersei. “Şimdi ne diyeceksen de ve git İblis.”

Tyrion gülümsedi. “Lord Stannis, Ejderha Kayası’ndan yelken açmış.”

Cersei ayağa zıpladı. “Ve sen hâlâ burada oturup tatlı kabak gibi sırıtıyor musun? Bywater, Şehir Muhafızları’nı alarma geçirdi mi? Harrenhal’a acil haber yollamalıyız,” dedi. Tyrion kahkahalar atıyordu. Cersei kardeşini omuzlarında tutup sarstı. “Kes şunu. Çıldırdın mı? Yoksa sarhoş musun? *Kes şunu!*”

Tyrion ağzından bir kelime çıkarabilmek için çaba harcıyordu, kahkahalarının arasından, “Kesemem,” diyebildi. “Bu... tanrılar, çok komik... Stannis...”

“Ne?”

“Stannis bize karşı yelken açmadı,” demeyi başardı Tyrion. “Fırtına Burnu’nu kuşattı. Renly de onunla karşılaşmak için yola düştü.”

Cersei’nin tırnakları acıtacak şekilde Tyrion’ın koluna geçti. Bir an boş gözlerle baktı, sanki anlamadığı bir dilde konuşuluyordu. “Stannis ve Renly *birbirleriyle* mi dövüşecek?” Tyrion başıyla onayladığında Cersei kıkırdamaya başladı. “Tanrılar merhametli,” dedi. “İçlerinde en akıllısının *Robert* olduğuna inanmaya başlayacağım.”

Tyrion kafasını geri atıp şiddetle güldü. Birlikte güldüler. Cersei kardeşini yataktan aşağı çekip etrafında döndü, hatta kucakladı, bir an için küçük bir kız gibi uçarı olmuştu. Serbest kaldığında Tyrion’ın nefesi kesilmişti, başı dönüyordu. Cersei’nin dolabına doğru yalpalayıp kenarına tutundu.

“Sence gerçekten birbirlerine karşı savaşırlar mı? Bir çeşit uzlaşma sağlarlarsa...”

“Uzlaşamazlar,” dedi Tyrion. “Birbirlerinden çok farklılar ama bir şekilde benzeşiyorlar ve birbirlerine asla tahammül edemiyorlar.”

“Stannis her zaman Fırtına Burnu konusunda kandırıldığını düşündü,” dedi Cersei düşünceli bir halde. “Baratheon Hanedanı’nın atalarının kalesi, kanunlar önünde ona ait... Stannis’in Robert’a gelip o kasvetli ve kederli ses tonuyla aynı sıkıcı şarkıyı kaç kez söylediğine inanamazsın. Robert kaleyi Renly’ye verdiğinde Stannis dişlerini öyle bir sıkmıştı ki çene kemiğinin parçalanacağını sanmıştım.”

“Hakarete uğradığını düşünmüştü.”

“Amaç hakaretti zaten.”

“Erkek kardeşlerin arasındaki sevginin şerefine birer kadeh kaldıralım mı?”

“Evet,” dedi Cersei heyecanla. “Ah, tanrılar, evet.”

Tyrion iki kadehe tatlı Arbor kırmızısı doldururken Cersei’nin sırtı ona dönüktü. Ablasının kadehine bir parça ince toz karıştırmak dünyanın en kolay işiydi. “Stannis’e!” diyerek kadehi kadına uzattı. *Tek başımayken zararsız bir adamım, öyle mi?*

“Renly’ye!” diye karşılık verdi Cersei kahkahalar atarak. “Mücadele uzun ve zorlu olsun. Her ikisini de Ötekiler alsın!”

Jaime’nin gördüğü Cersei bu mu? Cersei güldüğünde gerçek güzelliği ortaya

çıkıyordu. *Yaz kadar güzel bir kız sevdim, saçlarında güneş ışığı.* Ablasını zehirlediği için neredeyse suçluluk hissediyordu.

Ertesi sabah Tyrion kahvaltısını yaparken ablasının ulağı geldi. Kraliçe kendisini iyi hissetmiyordu ve odasından çıkacak durumda değildi. *Aslında tuvaletinden çıkacak durumda değil.* Tyrion duruma uygun üzgün sesler çıkararak Cersei'ye iyice dinlenmesi mesajını gönderdi, Sör Cleos'la birlikte planladıkları gibi konuşacaktı.

Fatih Aegon'ın Demir Taht'ı, üstüne oturup rahat etmeyi düşünen aptallar için dikenli tellerle ve metal dişlerle doluydu. Tahta çıkan merdivenler Tyrion'ın kısa bacaklarına kramplar girmesine sebep oluyordu. Taht için söylenebilecek tek şey vardı; *yüksekti.*

Kırmızı pelerinli Lannister muhafızları, altın aslan işlemeli miğferlerini giymiş sessizce bekliyordu. Sör Jacelyn'in altın pelerinlileri diğer duvarın dibinde, tam karşılarındaydı. Demir Taht'ın iki yanında Bronn ve Kral Muhafızları'ndan Sör Preston duruyordu. Kraliyet mensupları sekilikteki yerlerini almış, dilekçe sahipleri meşe ve bronz kapıların önünde yığılmıştı. Sansa Stark bu sabah her zamankinden daha güzel görünüyordu ama yüzü süt gibi beyazdı. Lord Gyles ayaktaydı, öksürüyordu. Zavallı kuzen Tyrek yakası kürklü kadife damatlık gömleğini giymişti; Leydi Ermesande'yle üç gün önce evlenmişlerdi. O günden beri diğer yaverler Tyrek'e sütanne diyor, gerdek gecesi gelinin ne çeşit bir kundak giydiğini soruyorlardı.

Tyrion bütün salona tepeden baktı ve bundan hoşlandığına karar verdi. "Sör Cleos Frey, öne çıkın." Sesi taş duvarlarda yankılanıp salon boyunca ilerledi. Bundan da hoşlanmıştı. *Shae'in burada olup bunu görmesi lazımdı,* diye düşündü. Kız gelmek istemişti ama bu mümkün değildi.

Sör Cleos, kırmızı ve altın pelerinlilerin arasındaki uzun yolu yürüdü, ne sağına ne soluna bakarak. Tahtın önünde diz çöktüğünde Tyrion kuzeninin kelleşmeye başladığını fark etti.

"Sör Cleos, bize Lord Stark'ın barış önerisini ulaştırdığınız için size teşekkür ederiz," dedi konsey masasında oturan Serçeparmak.

Yüce Üstat Pycelle boğazını temizledi. "Vekil Kraliçe, Kral Eli ve küçük konsey, kendini Kuzey Kralı ilan eden lordun şartlarını değerlendirdi. Üzülerek

söylemek zorundayım ki bir anlaşmaya varamayacağız, kuzeyli adamlara bunu böylece iletin Sör.”

“İşte *bizim* şartlarımız,” dedi Tyrion. “Robb Stark kılıcını bırakacak, bağlılık yemini edecek ve Kışyarı’na dönecek. Ağabeyim Jaime Lannister’ı serbest bırakıp kuzey ordusunu onun emrine verecek, ordu, Renly ve Stannis Baratheon’a karşı savaşacak. Starklar’ın sancak beylerinden her biri bir oğlunu tutsak olarak bize gönderecek. Oğlu olmayan sancak beylerinin kızlarını göndermesi uygundur. Babaları yeni bir vatan hainliğine kalkışmadıkları sürece tutsaklara nazik davranılacağından ve kendilerine kraliyet maiyetinde onurlu yerler verileceğinden şüphe duyulmasın.”

Cleos Frey hasta gibi görünüyordu. “Sayın Kral Eli,” dedi, “Lord Stark bu şartları asla kabul etmeyecektir.”

Etmesini beklemiyoruz zaten Cleos. “Lord Stark’a Ejderha Kayası’nda yeni ve güçlü bir ordu kurduğumuzu, bu ordunun en kısa zamanda batıdan üstüne yürüyeceğini ve aynı anda lord babamın doğudan harekete geçeceğini söyleyin. Ona yalnız olduğunu, müttefik bulamayacağını da söyleyin. Stannis ve Renly Baratheon birbirlerine karşı savaşıyorlar ve Dorne Prensi, oğlu Trystane’ı prenses Myrcella’yla evlendirmeyi kabul etti.” Sekilikteki soylulardan ve kapılarda bekleyen dilekçe sahiplerinden aynı memnuniyet dolu mırıltılar yükselmişti.

“Ve kuzenim,” diye devam etti Tyrion, “Willem Lannister karşılığında Harrion Karstark ve Sör Wylis Manderly’yi, kardeşin Tion karşılığında Lord Cerwyn ve Sör Donnel Locke’ı vermeyi öneriyoruz. Stark’a, iki Lannister’ın her mevsimde dört kuzeyli ettiğini söyle.” Devam etmek için salondaki kahkahanın kesilmesini bekledi. “Joffrey’nin iyi niyetinin göstergesi olarak, Lord Stark babasının kemiklerini alabilir.”

“Lord Stark, kız kardeşlerini ve babasının kılıcını da istiyor,” diye hatırlattı Cleos.

Eddard Stark’ın kılıcının kabzası, kapıda sessizce bekleyen Sör İlyn Payne’in omzunun üstünden görünüyordu. “Buz,” dedi Tyrion. “Onu bizimle barış yaptığı zaman alacak, başka türlü olmaz.”

“Dediğiniz gibi olsun. Ya kız kardeşleri?”

Tyrion, Sansa'ya baktı, konuşmaya başlarken keskin bir acıma duygusu hissediyordu, "Ağabeyim Jaime zarar görmemiş bir halde bize teslim edilene kadar lordun kız kardeşleri burada bizim tutsağımız olarak kalacak. Kızlara ne kadar iyi davranıldığı tamamen Lord Stark'a bağlı." *Eğer tanrılar merhametliyse, Robb Stark bir kardeşinin kayıp olduğunu öğrenmeden Bywater, Arya'yı sağ salim bulur.*

"Mesajınızı kendisine ileteceğim lordum."

Tyrion, tahtın kolundan çıkan kıvrımlı bıçaklardan birini eğdi. *Ve şimdi hamle.* "Vylarr," diye seslendi.

"Lordum."

"Stark'ın yolladığı adamlar Lord Eddard'ın kemiklerini koruyabilecek kifayetteler ama bir Lannister'ı Lannister muhafızları korumalı. Sör Cleos kraliçenin kuzenidir. Eğer kendisine Nehirova'ya kadar eşlik ederseniz geceleri daha rahat uyuruz."

"Emredersiniz lordum. Yanıma kaç adam alayım?"

"Kaç adam mı? Neden hepsi olmasın?"

Vylarr bir heykel misali sessiz kalmıştı. Yerinden fırlayıp konuşan Üstat Pycelle oldu. "Lordum, bu mümkün değil... babanız... Lannister muhafızlarını şehrin korunmasına yardım etmeleri için bizzat Lord Tywin göndermişti. Kraliçe Cersei ve çocuklarının korunması için..."

"Kral Muhafızları ve Şehir Muhafızları onları gayet iyi koruyabilir. Tanrılar yolunu kolay kılsın Vylarr."

Konsey masasındaki Varys bilen bir ifadeyle gülümsüyordu. Serçeparmak sıkılmış gibi görünüyordu. Pycelle sudan çıkmış balık gibi nefessizdi. Üstadın yüzü solmuş, aklı karışmıştı. Kapıdaki çığırtkanlardan biri öne çıkıp, "İçinizden birinin Kral Eli'ne söyleyeceği bir şey varsa şimdi konuşsun," dedi.

"*Ben* konuşacağım." Siyahlara bürünmüş ince uzun bir adam, Redwyne ikizlerinin arasından geçerek öne çıktı.

"Sör *Alliser!*" dedi Tyrion. "Burada olduğunuza dair fikrim yoktu. Bana haber göndermeliydiniz."

"Gönderdim. Bunu siz de biliyorsunuz." Thorne; aksi, ince yapılı, sert hatlı, elleri nasır tutmuş, saçları grileşmeye başlamış elli yaşlarında bir adamdı.

“Dışlandım, görmezden gelindim ve sıradan bir hizmetkârmışım gibi bekletildim.”

“Gerçekten mi? Bronn, görevini iyi yapmamışsın. Sör Alliser ve ben eski arkadaşız. Birlikte Sur’da yürüdük.”

“Tatlı Sör Alliser,” diye mırıldandı Varys, “hakkımızda kötü düşünmenizi istemeyiz. Bu kara ve fırtınalı zamanlarda Kral Joffrey’den nezaket bekleyen çok fazla insan var.”

“Bunlar düşündüğünden çok daha kara günler hadım.”

“Varys’in yüzüne karşı *Lord* Hadım diyoruz,” diye alay etti Serçeparmak.

“Size nasıl yardım edebiliriz sevgili kardeşimiz?” diye sordu Yüce Üstat Pycelle.

“Lord Kumandan beni Majesteleri kralımızla görüşmem için gönderdi,” dedi Thorne. “Mesele hizmetkârlarla tartışılmayacak kadar önemli.”

“Kral yeni yayıyla oynuyor,” diye karşılık verdi Tyrion. Joffrey’den kurtulmak için dengesiz bir Myr yayı yeterli olmuştu. “Ya hizmetkârla konuşursunuz ya da susarsınız.”

“Öyle olsun,” dedi Alliser hoşnutsuzluğunu gizlemeye gerek duymadan. “Uzun zamandır kayıp olan iki korucuyu bulduğumuzu size bildirmek üzere yollandım. Ölmüşlerdi ama cesetleri Sur’a geri götürdüğümüz gece canlandı. Biri, Sör Jaremy Rykker’ı katletti ve diğeri Lord Kumandan Mormont’u öldürmeye çalıştı.”

Tyrion salonun arkasından gelen alaycı gülüşmeleri duyabiliyordu. *Bu adam bu saçmalıkla benimle alay etmeye mi çalışıyor?* Tahtta huzursuzca kıpırdanıp Varys’e, Serçeparmak’a ve Pycelle’e baktı; içlerinden birinin bu işte parmağı olup olmadığını merak ediyordu. Bir cücenin en komik olduğu an, itibarını korumaya çalıştığı andı. Konsey ve krallık ona gülmeye başlarsa işi biterdi. Ama... yine de...

Yıldızların altında, Jon Kar ve beyaz kurduyla birlikte Sur’un tepesinden dünyanın sonuna, sonsuz karanlığa baktığı soğuk geceyi hatırladı. O gece –ne?– bir şey hissetmişti. Kuzey rüzgârının bıçak gibi kesen soğuğuna benzeyen bir şey. Kurt ulumuştu ve Tyrion titremişti.

Aptal olma, dedi kendine. *Bir kurt, rüzgâr, karanlık bir orman, hiçbir anlamı*

yoktu. Ama... Kara Kale'de geçirdiği zaman içinde yaşlı Jeor Mormont'u sevmişti. "Yaşlı Ayı'nın saldırıdan kurtulduğunu umuyorum."

"Kurtuldu."

"Ve kardeşleriniz şu adamları, ah, ölüleri öldürdü?"

"Öldürdük."

"Bu sefer kesinlikle öldüklerinden emin misiniz?" diye sordu Tyrion. Bronn genzinden çıkan kahkahasını yutarken boğulacak gibi olduğunda Tyrion nasıl devam etmesi gerektiğini biliyordu. "Gerçekten, gerçekten öldüler mi?"

"İlk seferde de ölmüşlerdi," dedi Sör Alliser sertçe. "Solgun ve soğuktular. Elleri ve ayakları kararmıştı. Şu piçin kurdunun kopardığı eli getirdim, Jared'in eli."

Serçeparmak döndü. "Peki cazip hediyemiz nerede?"

Sör Alliser huzursuzca kaşlarını çattı. "Sesimi duyuramadan burada beklerken çürüyüp parçalara ayrıldı. Size gösterebileceğim kemiklerden başka bir şey kalmadı."

Salonun arka tarafından kıkırdamalar yükseldi. "Lord Baelish," diye seslendi Tyrion. "Sör Alliser'in Sur'a götürmesi için yüz kürek ayarlayın."

"Kürek mi?" dedi Sör Alliser, gözleri şüpheyle kısılmıştı.

"Eğer ölülerinizi *gömerseniz* ayağa kalkıp yürüyemezler," dedi Tyrion, bu sefer salonda açıkça kahkaha fırtınası koptu. "Kürekler ve onları kullanmayı bilen güçlü adamlar sorununuzu çözecektir. Sör Jacelyn, iyi kardeşimizin zindanlardan istediği adamları almasına yardım edin."

"Emredersiniz," dedi Bywater. "Ama şehir zindanları neredeyse boş. Yoren işe yarar adamların hepsini almıştı."

"Biraz daha adam tutuklayın öyleyse," diye karşılık verdi Tyrion. "Ya da Sur'da ekmek ve turp olduğu haberini yayın, adamlar kendi istekleriyle gider." Şehir aç adamlarla doluydu. Sur'un adama ihtiyacı vardı. Çığırtkan, Tyrion'ın işaretiyle konseyin sonlandığını duyurdu ve salon boşalmaya başladı.

Sör Alliser Thorne'un kolay kolay gideceği yoktu. Tyrion tahttan aşağı indiğinde yaşlı şövalye merdivenin dibinde bekliyordu. "Kıyıdaki Doğugözcüsü'nden buraya kadar onca yolu alay edilmek için geldiğimi mi sanıyorsunuz?" dedi burnundan soluyarak. "Bu oyun değil, olanları kendi

gözlerimle gördüm. Size söylüyorum, ölüler yürüyordu.”

“Onları adamakıllı öldürmeyi denemelisiniz.” Sör Alliser, geçip gidecek Tyrion’ı kolundan yakalamak için bir hamle yaptı. Preston Greenfield iki adamın arasına girip, “Daha fazla yaklaşmayın sör,” diye uyardı Alliser’i.

Thorne, Kral Muhafızları’ndan bir şövalyeye meydan okumayacak kadar akıllıydı. “Sen tam bir aptalsın İblis,” diye bağırdı Tyrion’ın arkasından.

Cüce döndü. “Ben mi? Gerçekten mi? Öyleyse neden size gülüyorlardı merak ettim?” Belli belirsiz gülümsedi. “Adam toplamak için geldiniz, öyle değil mi?”

“Soğuk rüzgârlar esmeye başladı. Sur korunmalı.”

“Korunması için adama ihtiyacınız var ve ben de size adam verdim... kulaklarınız sadece hakaret işitiyor olmasaydı duyardınız. Adamları alın, teşekkür edin. Beni, sizi tekrar çatallamak zorunda bırakmadan buradan ayrılın. Lord Mormont’a içten selamlarımı iletin... Jon Kar’a da lütfen.” Bronn, Sör Alliser’i kolundan tutup salondan çıkmaya zorladı.

Yüce Üstat Pycelle çoktan salondan ayrılmıştı ama Serçeparmak’la Varys kalarak, olup biteni baştan sona izlemişlerdi. “Size olan hayranlığım her geçen gün artıyor lordum,” diye itiraf etti hadım. “Tek hamlede hem Robb Stark’ı babasının kemikleriyle avuttunuz hem de ablanızın muhafızlarından kurtuldunuz. Kara kardeşe istediği kadar adam verip şehirdeki aç mideleri azalttınız. Bütün bunları öyle ince bir alayla yaptınız ki kimse cücenin hurafelerden korktuğunu da söyleyemeyecek. Ah, çok ustaca.”

Serçeparmak sakalını tuttu. “Bütün muhafızlarını göndermeyi gerçekten düşünüyor musun Lannister?”

“Hayır. *Ablamın* bütün muhafızlarını göndermeyi düşünüyorum.”

“Kraliçe buna asla izin vermez.”

“Ah, ben vereceğini biliyorum. Onun *kardeşiyim.* Beni daha fazla tanıdığında anlayacaksın ki ağzımdan çıkan her şeyin arkasında dururum.”

“Yalanların bile mi?”

“*Özellikle* yalanların. Lord Petyr, benden hoşnut olmadığınız hissine kapılıyorum.”

“Sizden her zamanki kadar hoşlanıyorum lordum ama aptal yerine

koyulmayı sevmem. Myrcella, Trystane Martell'le evlenirse Robert Arryn'la evlenemez, öyle değil mi?"

"İnanılmaz bir skandal yaratmadan evlenemez, hayır," dedi Tyrion. "Küçük hilem için pişmanım lordum ama sizinle konuştuğumuzda Dorne Prensi'nin teklifimi kabul edip etmeyeceğini bilmiyordum."

Serçeparmak ikna olmamıştı. "Bana yalan söylenmesinden hoşlanmam lordum. Beni kandırmacalarınızın dışında bırakın."

Eğer sen de benim için aynı şeyi yaparsan, diye düşündü Tyrion, Serçeparmak'ın belindeki hançere bakıyordu. "Gücendirdiysem çok üzgünüm lordum. Sizi ne kadar sevdiğimizi, size nasıl ihtiyaç duyduğumuzu herkes biliyor."

"Bunu unutmamaya çalışın," dedi Serçeparmak ve salondan ayrıldı.

"Benimle yürü Varys," dedi Tyrion. Tahtın arkasındaki kral kapısından çıktılar. Hadımın terlikleri taş zeminde yumuşak sesler çıkarıyordu.

"Lord Baelish haksız sayılmaz, biliyorsunuz değil mi? Kraliçe, muhafızları göndermenize asla izin vermez."

"Verecek. Sen de göreceksin."

Varys'in dolgun dudaklarından ince bir gülümseme geçti. "Görecek miyim?"

"Ah, kesinlikle. Ablama, bunun Jaime'yi kurtarma planının bir parçası olduğunu söyleyeceksin."

Varys elini pudralı yanağına götürdü. "Bu planın içinde Bronn'un Kral Toprakları'nın en karanlık yerlerinden topladığı dört adamın da rolü olacak şüphesiz. Bir hırsız, bir zehirci, bir oyuncu ve bir katil."

"Onlara kırmızı pelerin ve altın aslanlı miğfer giydir. Diğer muhafızlardan farkları kalmayacak. Adamları Nehirova'ya gönderebileceğim bir dalavere arıyorken aslında bunu apaçık yapabileceğimi fark ettim. Ellerinde Lannister sancaklarıyla ana kapıdan çıkacaklar ve Lord Eddard'ın kemiklerine eşlik edecekler." Şeytanca gülümsedi. "Bu dört adamın dikkatle izlenmesi gerek. Yüz kişinin içinde dört kişi kolayca kaybolabilir. Bu yüzden, sahte muhafızların yanı sıra gerçek muhafızlar da yollamalıyım... ablama böyle söyleyeceksin."

"Ve ablanız, bütün endişesine rağmen sevgili kardeşi Jaime uğruna muhafızlarının ayrılmasına izin verecek." Sütunlu boş bir koridordan geçtiler.

“Yine de kırmızı pelerinlilerin yokluğu kraliçeyi huzursuz edecektir.”

“Onu huzursuzken daha çok seviyorum,” dedi Tyrion.

Sör Cleos aynı gün öğlen vakti Kızıl Kale’den ayrıldı, Vylarr ve yüz kırmızı pelerinli muhafızla birlikte. Robb Stark’ın gönderdiği adamlar Kral Kapısı’nda kafileye katılıp batıya olan uzun yolculularına başladılar.

Tyrion, Timett’i barakalarda Yanık Adamlar’la zar oynarken buldu. “Gece yarısı çalışma odama gel,” dedi. Timett tek gözüyle Tyrion’a bakıp başıyla onayladı. Uzun konuşmaların adamı değildi.

Akşam yemeğini Küçük Salon’da Ay Kardeşleri ve Taş Kargalar’la birlikte yedi. Bu kez şaraptan uzak durdu. Keskin zihnine ihtiyacı olacaktı. “Shagga, bu hangi ay?”

Shagga’nın kaş çatması vahşiydi. “Siyah, sanırım.”

“Batıda bu aya hain ayı denir. Bu gece fazla içme ve baltan keskin olsun.”

“Bir Taş Karga’nın baltası her zaman keskindir. Shagga’nın baltaları hepsinden keskin olur. Bir keresinde bir adamın kellesini kesmiştim ama adam saçını taramaya kalkışana kadar farkında bile değildi. Kafası o zaman yere düştü.”

“Sen de bu yüzden mi saçlarını hiç taramıyorsun?” Taş Kargalar kükrer gibi kahkaha atmaya ve ayaklarını yere vurmaya başladılar. İçlerinde en çok gürültü çıkaran Shagga’ydı.

Gece yarısı kale sessiz ve karanlıktı. Siperlerdeki birkaç altın pelerinli Kral Eli Kulesi’nden çıktıklarını görmüştü kuşkusuz ama kimse sesini çıkarmamıştı. O, Kral Eli’ydi ve nereye gittiği sadece onu ilgilendirirdi.

İnce ahşap kapı Shagga’nın tekmesiyle gök gürültüsüne benzeyen bir *çatırtıyla* kırıldı. Ahşap parçaları içeri doğru uçarken Tyrion bir kadının korku dolu çığlığını duydu. Shagga üç güçlü darbeyle kapıyı parçaladı ve yıkıntıları tekmeleyerek yol açtı. Arkasından Timett girdi ve daha sonra da Tyrion, kıymıklara dikkat ederek yürüyordu. Şömine ateşi birkaç kızıl köze dönüşmüştü ve gölgeler yatak odasının içinde uzuyordu. Timett ağır örtüleri çekip alınca yataktaki çırılçıplak hizmetçi kız, kocaman olmuş gözleriyle adama baktı. “Lütfen lordlarım, bana zarar vermeyin,” diye yalvardı kız. Korkuyla sinip Shagga’dan uzaklaşırken elleriyle göğüslerini örtmeye çalışıyordu.

“Git,” dedi Tyrion. “İstediğimiz sen değilsin.”

“Shagga bu kadını istiyor.”

“Shagga bu şehirdeki bütün orospuları istiyor,” diye şikâyet etti Timett oğlu Timett.

“Evet,” dedi Shagga utanmadan. “Shagga bu kadına güçlü bir çocuk verecek.”

“Eğer güçlü bir çocuk isterse kimi araması gerektiğini biliyor artık,” dedi Tyrion. “Timett, kızı dışarı çıkar... mümkünse nazik ol.”

Yanık Adam kızı yataktan kaldırıp yarı yürüterek yarı sürükleyerek odadan çıkardı. Shagga bir köpek yavrusu kadar hüzünlü gözlerle kızın gidişini izledi. Kız kırık kapının parçalarına takılıp tökezledi, Timett’in itmesiyle kendini koridorda buldu. Kuzgunlar kafalarının üstünde çığlık atıyordu.

Tyrion, Üstat Pycelle’i örten yumuşak battaniyeyi çekti. “Söyleyin üstat, Hisar genç hizmetçilerle yatağa girmenizi onaylıyor mu?”

Yaşlı adam da en az kız kadar çıplaktı ama o kadar hoş bir görüntü yarattığı söylenemezdi. Ağır göz kapakları ilk kez tamamen açıktı. “Bunların anlamı ne? Ben yaşlı bir adamım, sizin sadık hizmetkârınızım...”

Tyrion yatağa oturdu. “O kadar sadıksınız ki Doran Martell’e mektuplarımdan sadece birini yolladınız. Diğerini de ablama verdiniz.”

“Ha- hayır,” diye kekeledi Pycelle. “Hayır, yanılıyorsunuz, yemin ederim. Ben değildim. Varys yaptı. Örümcek. Sizi uyarmıştım...”

“Bütün üstatlar bu kadar kötü mü yalan söylüyor? Varys’e, yeğenim Tommen’ı Prens Doran’ın himayesine vereceğimi söylemiştim. Serçeparmak, Myrcella’yı Kartal Yuvası’na göndereceğimi sanıyordu. Myrcella’yı Dorne Prensi’ne önerdiğimi kimseye söylememiştim... gerçek sadece *size* verdiğim mektupta yazılıydı.”

Pycelle battaniyenin ucuna tutundu. “Kuşlar kaybolmuştur, mektuplar çalınmış ya da satılmıştır... Varys yaptı. O hadımla ilgili kanınızı donduracak şeyler anlatabilirim size...”

“Leydim kanımın sıcak olmasını tercih ediyor.”

“Hata yapmayın. Hadım size verdiği her sır karşılığında yedi sır saklıyor. Ve Serçeparmak, hele o...”

“Lord Petyr hakkında her şeyi biliyorum. O da en az sizin kadar güvenilmez. Shagga, şunun aletini kes ve keçilere yedir.”

Shagga çift bıçaklı dev baltasını havaya kaldırdı. “Hiç keçi yok yarımadam.”

“Kes.”

Shagga kükreyerek öne atıldı. Pycelle çığlık atıp yatağı ıslattı. Korkuyla adamdan uzaklaşmaya çalışırken her yere sidik sıçratmıştı. Shagga üstadı beyaz sakallarının ucundan yakaladı. Tek balta darbesiyle adamın sakalının üçte birini kopardı.

“Timett, sence sevgili dostumuz arkasına saklanacağı sakalları yokken daha dürüst davranır mı?” Çizmesine sıçrayan sidiği temizlemek için çarşafın ucunu kullandı.

“Çok yakında gerçeği anlatacak.” Timett’in yanık gözünün çukurunda karanlık birikmişti. “Korkusunun pis kokusunu alabiliyorum.”

Shagga avcundaki tüy yumağını yere atıp kalan sakalları yakaladı. “Kıpırdamayın üstat,” diye uyardı Tyrion. “Shagga sinirlendiğinde elleri titrer.”

“Shagga’nın elleri asla titremez,” dedi dev adam öfkeyle. Baltanın hilal şeklindeki bıçağını yaşlı adamın titreyen çenesinin altına bastırmış bir tutam sakal daha kesiyordu.

“Ne zamandır ablam için muhbirlik yapıyorsun?”

Pycelle’in nefes alışı sık ve hafifti. “Ne yaptıysam Lannister Hanedanı için yaptım.” Yaşlı adamın geniş alnı terle kaplanmıştı, bir tutam beyaz saç buruşuk tenine yapışmıştı. “Daima... yılladır... lord babanız için, ona sorun. Ben her zaman onun sadık hizmetkârıydım. Aerys’e kapılarını açmasını söyleyen bendim...”

İşte *bu* Tyrion’ı şaşırtmıştı. Şehrin düştüğü zamanlarda Tyrion, Casterly Kayası’nda çirkin bir çocuktu. “Yani Kral Toprakları’nın işgali de senin işindi?”

“Diyar için yaptım! Rhaegar öldüğünde savaş bitmişti. Aerys deliydi, Viserys çok küçüktü. Prens Aegon annesinin memesinden süt emiyordu ve diyarın bir krala ihtiyacı vardı... Babanız olsun diye dualar ettim ama Robert çok güçlüydü ve Eddard Stark çok hızlıydı...”

“Kaç kişiye ihanet ettin, merak ediyorum? Aerys, Eddard Stark, ben... Ya Kral Robert? Lord Arryn, Prens Rhaegar? Nerede başlıyor Pycelle?” Nerede

bittiğini biliyordu.

Balta, Pycelle'in gırtlak kemiği sıyırıp çenesinin altındaki gevşek deriyi sıvazlayarak son sakalları da kesti. "Siz... siz burada değildiniz," diye inledi yaşlı adam bıçak yanağına doğru çıkarken. "Robert... yaraları... eğer onları görseydiniz, koklasaydınız, siz de hiç şüphesiz..."

"Ah, yaban domuzunun senin işini yaptığını biliyorum ama hayvan işi yarım bıraksaydı sen seve seve tamamlardın."

"O sefil bir kraldı... gösteriş meraklısı, sarhoş, şehvet düşkünü... ablanızı bırakmak üzereydi, kendi kraliçesini... lütfen... Renly, Yüksek Bahçe'nin kızını kaleye getirmeyi planlıyordu, ağabeyinin aklını çelmek için... tanrılar gerçeği biliyor."

"Lord Arryn'e düzenlenen komplo neydi?"

"Arryn *biliyordu*," dedi Pycelle. "Ablanızın..."

"Onun neyi bildiğini biliyorum," diyerek adamın sözünü kesti Tyrion. Shagga'yla Timett'in de bilmesine gerek yoktu.

"Jon Arryn karısını Kartal Yuvası'na geri yolluyordu ve oğlu kısa zaman içinde Ejderha Kayası'na himayeye gönderilecekti... açıklamak üzereydi..."

"Bu yüzden ilk önce onu zehirledin."

"Hayır." Pycelle güçsüzce mücadele etmeye çalışıyordu. Shagga kükreyerek adamın kafasını yakaladı. Dağ adamı o kadar iriydi ki üstadın kafatasını yumurta kabuğuymuşçasına kolayca kırabilirdi.

Tyrion *tı*sladı. "İlaçlarının arasında Lys'in gözyaşları şişesi olduğunu gördüm. Lord Arryn'ın kendi üstadını gönderip tedavisini sen üstlendin böylece ölümünü şansa bırakmadın."

"Yanılıyorsunuz!"

"Ona daha temiz bir tıraş yap," dedi Tyrion. "Tekrar boğazından başla."

Balta, yaşlı adamın dersini törpüleyerek tekrar aşağı kaydı. Pycelle'in titreyen dudaklarının arasından tükürük baloncukları çıkıyordu. "Lord Arryn'ı kurtarmaya çalıştım, yemin ederim..."

"Dikkatli ol Shagga. Adamı kesiyorsun."

Shagga homurdandı. "Dolf savaşçıların babasıydı, berberlerin değil."

Boğazından sızan kanın göğsüne aktığını hisseden yaşlı adam titredi ve kalan

son güç kırıntısı da adamı terk etti. Üstüne çullandıkları anda olduğundan daha küçük ve daha kırılgan görünüyordu. “Evet,” diye inledi hafifçe. “*Evet.* Colemon lordu temizliyordu, ben de onu gönderdim. Kraliçe, Lord Arryn’ın ölmesini istiyordu, bunu söylemiyordu, söyleyemiyordu çünkü Varys dinliyordu. Her zaman dinliyordu ama kraliçenin yüzüne ne zaman baksam ne istediğini görüyordum. Buna rağmen ona zehri veren ben değildim, yemin ederim.” Yaşlı adam ağlıyordu. “Varys de doğrulayacaktır. Zehri yaveri verdi. Hugh diyorlardı ona. O yapmış olmalı, ablanıza sorun, ona sorun.”

Tyrion’ın midesi bulanmıştı. “Onu bağlayın ve buradan götürün,” diye emretti. “Kara hücrelerden birine atın.”

Yaşlı adamı sürükleyerek kırık kapıdan çıkardılar. “Lannister,” diye inledi üstat. “Her şeyi Lannisterlar için yaptım.”

Üstat götürüldükten sonra Tyrion ağır ağır odayı inceledi. Raflardan birkaç küçük şişe daha aldı. Tyrion işini görürken kuzgunlar tuhaf şekilde huzur veren sesler çıkararak başının üstünde mırıldanıyordu. Hisar, Pycelle’in yerine bir adama gönderene kadar kuşlarla ilgilenmesi için birini bulmalıydı.

Güvenmeyi umduğum adam oydu. Varys ve Serçeparmak sadece Pycelle kadar güvenilir adamlardı, biliyordu... ama daha kurnazdılar ve daha tehlikeli. Belki de babasının yöntemini kullanmak en doğrusuydu: İlyn Payne’i çağır, kapılara üç kafa astır ve işin bitsin. *Ve bu çok güzel bir manzara yaratmaz mıydı,* diye düşündü.

Arya

Korku kılıçtan derin keser, diyebilirdi Arya kendine ama korkunun kaybolmasını sağlamıyordu bu. Korku, yürümekle geçen uzun günlerin sonunda ayaklarının altında beliren su kesecikleri ve bayat ekmek gibi hayatının bir parçasıydı artık.

Korkunun ne demek olduğunu bildiğini sanırdı ama Tanrı Gözü'nün yanındaki ardiyede daha iyi öğrenmişti. Yürüyen Dağ hareket emri vermeden önce sekiz gün boyunca orada kalmış ve her gün birinin öldüğüne şahitlik etmişti.

Dağ, her sabah kahvaltısını ettikten sonra ardiyeye geliyor, tutsaklardan birini alıp sorgulamak için götürüyordu. Köylüler adamın yüzüne asla bakmıyordu. Belki de, ona bakmazlarsa adamın da onları gözden kaçıracağını düşünüyorlardı... ama Dağ onları görüyordu ve aralarından istediğini seçiyordu. Saklanacak bir yer yoktu, oynanacak oyun yoktu, güvende olmanın bir yolu yoktu.

Bir kız, üç gece üst üste bir askerin yatağını paylaştı, dördüncü günde Dağ kızı seçti ve asker hiç sesini çıkarmadı.

Güler yüzlü yaşlı bir adam köylülerin giysilerini onarıyor ve Kral Topakları'nda altın pelerinlilere hizmet eden oğluyla ilgili gevezelik edip duruyordu. "O, kralın adamı," diyordu. "Benim gibi, kralın iyi bir adamı, her şey Joffrey için." Bunu o kadar fazla tekrar ediyordu ki diğer tutsaklar yaşlı adama 'Her-şey-Joffrey-için' diye seslenmeye başlamıştı. 'Her-şey-Joffrey-için' beşinci günde alındı.

Yüzü çiçek bozuğu genç bir anne, küçük kızını incitmeyeceklerine dair söz vermeleri karşılığında bildiği her şeyi anlatmayı önerdi. Dağ, genç anneyi dinledi, ertesi sabah küçük kızı alarak kadının hiçbir şey atlamadan her şeyi anlatmasını sağladı.

Seçilenler diğer tutsakların önünde sorgulanıyordu. Böylece vatan hainlerinin ve asilerin kaderinin ne olduğunu herkes görebiliyordu. Sorguyu,

diğerlerinin Vadeci dediği bir adam yapıyordu. Vadeci'nin yüzü ve giysileri o kadar sıradandı ki Arya adamı iş başında görmeseydi köylülerden biri sanabilirdi. "Vadeci onları öyle bir inletiyor ki altlarına işiyorlar," demişti düşük omuzlu Chiswyck, Arya'nın ısırmaya çalıştığı adamdı; Arya'nın çok cesur çıktığını söyledikten sonra kafasına çelik eldivenli eliyle vurmuştu. Bazen Vadeci'ye yardım ediyordu. Bazen de diğerleri yapıyordu bu işi. Sör Gregor Clegane hiç hareket etmeden duruyor, izliyor, dinliyordu, kurban ölene kadar...

Sorular hep aynıydı. Kasabada gizlenmiş altınlar var mıydı? Gümüş? Değerli taşlar? Daha fazla yiyecek var mıydı? Lord Beric Dondarrion neredeydi? Hangi köylüler ona yardım etmişti? Dondarrion köyden ayrılıp nereye gitmişti? Kaç şövalye, kaç okçu, kaç silahlı adam vardı? Silahları nasıldı? Kaçı atlıydı? Kaçı yaralıydı? Başka hangi düşmanları görmüşlerdi? Kaç kişi? Ne zaman? Nasıl sancaklar taşıyorlardı? Nereye gitmişlerdi? Kasabada gizlenmiş altınlar var mıydı? Gümüş? Değerli taşlar? Daha fazla yiyecek var mıydı? Lord Beric Dondarrion neredeydi? Yanında kaç adam vardı? Üçüncü günün sonunda Arya soruları kendi kendine sorabilirdi.

Biraz altın buldular, biraz gümüş, büyük bir kese dolusu bakır sikke ve iki askerin neredeyse dövüşmesine sebep olan lal taşından yapılmış bir kadeh takımı. Lord Beric'in on sefil adamı olduğunu öğrendiler ya da yüz atlı şövalyesi; batıya gitmişlerdi ya da doğuya ya da kuzeye ya da güneye; gölü bir sandalla geçmişlerdi, bir öküz kadar güçlüydü ya da kanlı iltihap yüzünden zayıf Vadeci'nin sorgusundan kimse sağ çıkamamıştı, hiçbir erkek, hiçbir kadın, hiçbir çocuk. En güçlü olanı akşam çökünceye kadar dayanmıştı. Ölü bedenleri kurtlara yem olsun diye ateşlerin arkasına asılmıştı.

Kasabadan ayrıldıklarında Arya bir su dansçısı olmadığını biliyordu. Syrio Forel kendisini yere devirip kılıcını almalarına asla izin vermezdi ya da onlar Lommy Yeşilel'i öldürürken durup izlemezdi. Syrio Forel o ardiyede sessizce oturmaz, diğer tutsakların arasında uysal uysal dolaşmazdı. Starklar'ın armasında ulu kurt vardı ama Arya kendini bir koyun gibi hissediyordu, diğer koyunlarla çevrelenmiş bir koyun. Köylülerin koyunluğundan en az kendinden tiksindiği kadar nefret ediyordu.

Lannisterlar her şeyi almıştı: Baba, arkadaşlar, ev, umut, cesaret. Biri İğne'yi

almıştı, diğeri ahşap kılıcını dizinde kırmıştı. Aptal sırrını bile almışlardı Arya'dan. Ardiye, kimsenin bakmadığı zamanlarda bir köşeye gidip gizlice işeyecek kadar büyüktü fakat yolda durum farklıydı. Tutabildiği kadar tutmuştu ama sonunda herkesin gözü önünde bir çalılığın kenarına çömelip pantolonunu indirmek zorunda kalmıştı. Ya bunu yapacaktı ya da altını ıslatacaktı. Al Turta aya benzeyen büyük gözleriyle Arya'ya bakmıştı ama ondan başka kimse oralı olmamıştı. Erkek koyun ya da dişi koyun, Sör Gregor ve adamlarının umrunda değildi.

Konuşmalarına müsaade yoktu. Patlak bir dudak Arya'ya çenesini tutmayı öğretmişti. Diğerleri hiç öğrenememişti. Üç yaşında bir erkek çocuk durmaksızın babasını istiyordu. Yüzünü dikenli bir gürzle ezdiler. Çocuğun annesi çığlık atmaya başlayınca ve Tatlı Raff kadını da öldürdü.

Arya onların ölümünü izledi ve hiçbir şey yapmadı. Cesur olmak insana ne kazandırırdı? Sorgu için seçilen bir kadın cesur olmaya çalışmıştı ama diğerleri gibi çığlıklar atarak ölmüştü. Bu yürüyüşte cesur insanlar yoktu, sadece korkmuş ve aç insanlar vardı. Çoğu kadın ve çocuktu. Az sayıdaki erkek ya çok yaşlı ya çok gençti. Diğerleri darağaçlarına asılmış, kurtlar ve kargalara bırakılmıştı. Gendry istisnaydı, miğferini kendisinin yaptığını itiraf etmişti; usta ya da çırak, demirciler öldürülemeyecek kadar kıymetliydi.

Lord Tywin'e hizmet etmek üzere Harrenhal'a götürüldüklerini söylemişti Yürüyen Dağ. "Sizler, asiler ve vatan hainlerisiniz. Lord Tywin size bu şansı verdiği için tanrılarınıza şükredin. İtaat edin, hizmet edin ve hayatta kalın."

Yaşlı bir kadının başka bir kadına, "Bu adil değil, değil," dediğini duydu Arya. Geceyi geçirmek için kamp kurmuşlardı, uyumaya hazırlanıyorlardı. "Biz vatan haini değiliz. Diğerleri de tıpkı bunlar gibi geldi ve istediklerini alıp gitti."

"Ama Lord Beric bize zarar vermemişti," diye fısıldadı arkadaşı. "Ve şu kırmızı rahip, aldıkları her şeyin bedelini ödedi."

"Ödedi mi? İki tavuğumu aldı ve karşılığında bana işaretli bir kâğıt parçası verdi. Bir parça eski kâğıdı yiyebilir miyim, sorarım sana? Kâğıt bana yumurta verir mi?" Yakınlarda bir nöbetçi olup olmadığını kontrol ettikten sonra üç kez tükürdü. "Bu Tully için, bu Lannisterlar için, bu da Starklar için."

"Bu hem ayıp hem de günah," diye tısladı yaşlı bir adam. "Eski kral yaşıyor

olsaydı bunların olmasına izin vermezdi.”

“Kral Robert mı?” diye sordu Arya kendini hakim olamayarak.

“Kral *Aerys*, tanrılar onu kutsasın,” dedi yaşlı adam fazlaca yüksek sesle. Bir nöbetçi konuşanları susturmak için salınarak geldi. Yaşlı adam iki dişini kaybetti ve gece boyunca başka konuşma duyulmadı.

Sör Gregor, Harrenhal’a tutsakların yanı sıra bir düzine domuz, bir süt ineği ve dokuz araba tuzlu balık götürüyordu. Dağ ve adamlarının atları vardı ama tutsaklar yayan yolculuk ediyordu. Kafileye ayak uyduramayacak kadar zayıf düşenler, kaçmaya yeltenen aptallarla birlikte hiç beklemeden öldürülüyordu. Gece olduğunda nöbetçiler kadınları çalılıkların arasına götürüyordu. Kadınların çoğu bunu bekliyormuş gibi görünüyor, uysalca boyun eğiyordu. Diğerlerinden daha güzel bir kız her gece dört beş farklı nöbetçiyle gitmek zorunda kalıyordu, sonunda adamlardan birinin başını taşla ezene kadar. Sör Gregor kızın başını büyük çift el kılıcıyla tek hamlede kesti ve herkesi izlemeye zorladı. “Bedenini kurtlara bırakın,” diye emretti işi bittiğinde, kılıcını temizlenmesi için yaverine uzattı.

Arya; siyah sakallı, hafifçe kelleşmiş Polliver isimli askerin belindeki kının içinde duran İğne’ye baktı. *Onu almaları iyi oldu*, diye düşündü, aksi takdirde Sör Gregor’a saldırmayı deneyebilirdi ve adam Arya’yı ikiye böler, kurtlara yem olarak bırakırdı.

İğne’yi çalmasına rağmen Polliver diğerleri kadar kötü sayılmazdı. Yakalandığı gece bütün Lannister adamları yüzleri birbirine benzeyen, miğferlerinden geniz sesleri gelen yabancılardı ama Arya hepsini tanıyordu artık. Kimin tembel, kimin acımasız, kimin aptal, kimin zeki olduğunu öğrenmek zorundaydı insan. Yaşlı, neşeli Chiswyck’ten ve yumuşak sesli Raff’tan alabileceğin tek şey elin tersiyle atılmış bir tokatken; Bokağız lakaplı, duyduğun en pis dile sahip adamın, fazladan bir parça ekmek istediğinde vereceğini bilmen gerekirdi.

Arya adamları izledi, dinledi, bir zamanlar Gendry’nin miğferini cilaladığı gibi nefretini cilaladı. Boynuzlu miğferi artık Dunsen takıyordu ve Arya bu yüzden adamdan nefret ediyordu. İğne’yi aldığı için Polliver’dan nefret ediyordu. Yaşlı Chiswyck’ten kendisini komik sandığı için nefret ediyordu. Ve

mızrağını Lommy'nin boğazına saplayan Tatlı Raff'tan hepsinden fazla nefret ediyordu. Sör Amory Lorch'tan Yoren için nefret ediyordu, Sör Meryn Trant'tan Syrio için, Tazı'dan kasabın oğlu Mycah'ı öldürdüğü için nefret ediyordu. Ve Sör İlyn'den ve Prens Joffrey'den ve kraliçeden babası için. Şişman Tom için, Desmond ve diğerleri için hatta Sansa'nın kurdu Leydi için nefret ediyordu. Vadeci, nefret bile edilemeyecek kadar silikti. Bazen Arya adamın hâlâ onlarla olduğunu unutuyordu; Vadeci, sorular sormazken sıradan bir askerdi, diğer askerlerin çoğundan daha sessizdi, binlerce yüzden biriydi.

Arya her gece isimlerini söylüyordu. "Sör Gregor," diyordu taş yastığına. "Dunsen, Polliver, Chiswyck, Tatlı Raff, Vadeci ve Tazı. Sör Amory, Sör İlyn, Sör Meryn, Kral Joffrey, Kraliçe Cersei." Arya, Kışyarı'ndayken annesiyle septte, babasıyla tanrı korusunda dua ederdi ama Harrenhal'a giden yolda tanrı yoktu. Bu isimler hatırlaması gereken tek duaydı.

Her gün yürüdüler ve Arya her gece isimleri tekrar etti. Sonunda ağaçlar seyrekleşti. Arazi; yokuşlu tepelerden, kıvrımlı derelerden, güneşin yaktığı tarlalardan, ateşe verilmiş karakolların çürük bir diş gibi kararmış yıkıntılarından oluşan bir mozaiğe dönüştü. Yürüyüşle geçen uzun bir günün sonunda, uzaktaki gölün mavi sularının yanında, Harrenhal'un kulelerini gördüler.

Harrenhal'a vardıklarında her şeyin daha iyi olacağını söylüyordu tutsaklar. Arya bundan emin değildi. Yaşlı Dadı'nın, korku temeli üstüne kurulmuş Harrenhal hakkında anlattığı hikâyeleri hatırlıyordu. Kara Harren kalenin harcına insan kanı katmıştı. Çocukların duymak için eğilmelerini gerektirecek kadar kısık bir sesle anlatırdı Yaşlı Dadı ama Aegon'ın ejderhaları gelip Harren'ı ve bütün oğullarını kalenin taş duvarlarının arasında kızartmıştı. Arya nasır tutmuş ayaklarıyla yürürken dudaklarını ısırıyordu. Çok fazla kalmadığını söyledi kendine, gördükleri kuleler en fazla birkaç mil uzaklıktaydı.

Lord Tywin'in ordusunun sancaklarını görmeden önce, o günü ve ertesi günün büyük bir kısmını yürüyerek geçirmişlerdi. Ordu kalenin batısında, yakılmış bir kasabanın ortasında kamp kurmuştu. Harrenhal'u uzaktan görmek yanıltıcıydı, kale *büyüktü.* Muazzam yükseklikteki perde duvarlar gölün yanında dağ eteği gibi dikiliyordu. Duvarın üstüne dizilmiş ahşap-demir akrep mancınıklar adını aldıkları böcek kadar minik görünüyordu.

Arya, göl kıyısına yayılmış ve batılı adamların çadırlarının tepesine dikilmiş sancakların üstündeki armaları görmeden önce ordunun kokusunu aldı. Kokuya bakılırsa Lord Tywin'in ordusu uzun zamandır buradaydı. Kamp alanının çevresine kazılmış hela delikleri sinek kaynıyordu. Araziyi çevreleyen sivri kazıkların ucu hafiften yosun tutmaya başlamıştı.

Harrenhal'un sadece ana kapısı bile Kışyarı'nın Büyük Kule'si kadar genişti. Devasa olduğu kadar ürkütücü olan kapının taşları çatlak ve renksizdi. Dışarıdan, perde duvarın arkasından, kalenin uçsuz bucaksız beş kulesinin tepesi görünüyordu sadece. En kısa kule, Kışyarı'nın en uzun kulesinden daha yüksekti. Ama kuleler gökyüzüne muntazaman uzanmıyordu. Geçen bulutları yakalamaya çalışan yaşlı bir adamın yamuk yamuk parmakları gibi göründüklerini düşündü Arya. Yaşlı Dadı, taşların mum gibi eriyip merdivenlere ve pencerelere aktığını, öfkeli bir kızıllığın Harren'ı saklandığı yerde bulduğunu anlatmıştı. Arya her kelimeye inanabilirdi, her kule bir öncekinden daha şekilsiz, daha groteskti, yumrulu, çatlak ve oluk oluk...

"Oraya gitmek istemiyorum," diye ciyakladı Al Turta, Harrenhal'un kapıları kendileri için açıldığında. "Orada hayaletler var."

Chiswyck duymuştu ama ilk kez sadece gülümsedi. "Fırıncı oğlan, işte sana seçenek; ya hayaletlerle beraber yaşa ya da onlardan biri ol."

Al Turta herkesle birlikte içeri girdi.

Tutsaklar, taş ve ahşaptan yapılmış yankılı banyolara sokulup soyunmaya ve kaynar su dolu teknelere girip derileri soyulana kadar keselenmeye zorlandı. Başlarına bırakılan öfkeli ve yaşlı iki kadın bir yandan onları izliyor, bir yandan insan değil de yeni yakalanmış eşeklermiş gibi patavatsızca haklarında konuşuyorlardı. Kâhya Amabel sırası gelen Arya'nın ayaklarındaki nasırlara şaşkınlıkla dokundu. Kâhya Harra da, uzun saatler boyunca İğne'yle talim yapmanın sonucu oluşan el nasırlarına bakıyordu. "Bahse girerim ki bunlar tereyağı güğümü karıştırırken olmuştur," dedi. "Çiftlik çırağı mıydın? Neyse boşver kızım, çok çalışırsan bu dünyada daha iyi yerlere gelme şansın var. Çok çalışmazsan dayak yersin. Senin adın ne?"

Arya gerçek adını söylemeye cesaret edemedi ama Arry de diyemezdi; bu bir erkek adıydı, bir erkek olmadığını herkes görebiliyordu artık. "Gelincik," dedi

aklına gelen ilk kızını adını alarak. “Lommy bana Gelincik adını koydu.”

“Neden olduğunu anlayabiliyorum,” dedi Kâhya Amabel havayı koklarken. “Bu saçlar dehşet verici, aynı zamanda bit yuvası. Saçlarını keseceğiz, sonra mutfakta çalışmaya başlayacaksın.”

“Ben atlarla ilgilenmek isterim.” Arya atları seviyordu ve ahırlarda çalışırsa bir at çalıp kaçma şansı olabilirdi.

Kâhya Harra’nın attığı tokat öyle sertti ki Arya’nın şişmiş dudağı tekrar açıldı. “Çeneni kapalı tut yoksa daha beter olursun. Kimse sana fikrini sormadı.”

Ağzındaki kanın tadı tuzluydu, metale benziyordu. Arya başını yere indirdi ve hiçbir şey söylemedi. *Eğer İğne elimde olsaydı bana vurmaya cesaret edemezdi,* diye düşündü kederle.

“Lord Tywin’in atlarla ilgilenecek şövalyeleri, seyisleri, yaverleri var, senin gibilere ihtiyacı yok,” dedi Kâhya Amabel. “Mutfaklar temiz ve güvenli. Her zaman bol yemek ve kenarında uyuyabileceğin ateş de var. Mutfakta işe yarayabilirdin ama görüyorum ki pek akıllı bir kız değilsin. Harra, bence bunu Weese’e vermeliyiz.”

“Öyle diyorsan Amabel.” Arya’ya gri kaba yünden yapılmış bir elbise ve ayaklarına küçük gelen bir çift ayakkabı verip gönderdiler.

Weese, İnleyen Kule’nin kâhyalarından biriydi. Çıbana benzeyen bir burnu, dolgun dudaklarının kenarında kırmızı uçukları olan tıknaz bir adamdı. Arya adama gönderilen altı tutsaktan biriydi. Weese delgi gibi gözleriyle tutsaklara baktı. “Lannisterlar kendilerine iyi hizmet edenlere karşı cömert davranır. Bu hiçbirinizin hak etmediği bir onur ama insan savaş sırasında elindekilerle yetinir. Çok çalışın, yerinizi bilin, bir gün benim kadar yükselebilirsiniz. Lordumun nezaketine karşılık haddinizi aşmaya kalkarsanız kaşınızda *beni* bulursunuz.” Tutsakların önünde bir aşağı bir yukarı yürüyerek soyluların gözlerinin içine bakmamaları, kendilerine bir şey sorulmadan konuşmamaları ve asla lordun yoluna çıkmamaları gerektiğini anlattı. “Burnum asla yalan söylemez,” dedi. “Saygısızlığı koklayabilirim, kibri koklayabilirim, itaatsizliği koklayabilirim. Eğer bu kokular burnuma gelirse hesabını sorarım. Sizi kokladığımda almak istediğim tek koku, korku.”

Daenerys

Qarth'ın duvarlarındaki adamlar onun gelişini duyurmak için zillere vuruyor, vücutlarını bronz yılanlar gibi saran tuhaf boruları üflüyordu. Develi bir sıra asker Dany'nin şeref muhafızlığını yapıyordu. Pullu bakır zırhlar giyen süvariler, siyah kuştüyleriyle süslenmiş bakır boynuzlu miğferler takıyor, yakut ve lal taşlarıyla bezenmiş eyerlerde oturuyorlardı. Develerinin sırtına rengârenk battaniyeler serilmişti.

"Qarth, gelmiş geçmiş en büyük şehirdir," demişti Pyat Pree, Vaes Tolorro'nun kemiklerinin ortasında. "Dünyanın merkezidir, kuzey ve güney arasındaki kapıdır, doğu ve batıyı birbirine bağlayan köprüdür, insan hafızasının ötesinde kadimdir. Bilge Saathos şehre ilk bakışından sonra gözlerini kendi elleriyle çıkartmış çünkü Qarth'dan sonra göreceği her şeyin çirkin ve sefil geleceğini biliyormuş."

Dany, büyücü adamın sözlerini tumturaklı bulmuştu ama şehrin harikuladeliği inkâr edilemezdi. Özenle oyulmuş üç kalın duvar Qarth'ı çevreliyordu. On metre yüksekliğindeki dış duvar kırmızı kumtaşından örülmüş, hayvan oymalarıyla süslenmişti: Kıvrılarak sürünen yılanlar, uçan çaylaklar, yüzen balıklar, kızıl topraklarda koşan kurtlar, çizgili atlar ve devasa filler. On iki metre yüksekliğindeki granit orta duvar savaş sahneleriyle canlanmıştı: Çarpışan kılıçlar, mızraklar, kalkanlar, havada uçuşan oklar, savaşan şövalyeler, katledilen bebekler ve cenaze ateşleri. On beş metre uzunluğundaki iç duvar siyah mermerdendi ve Dany'nin yüzünü kızartan oymalarla kaplıydı. Sonunda aptallık ettiğini söyledi kendine; bakire değildi, katliam sahneleriyle dolu gri duvara çekinmeden bakabiliyorken birbirine zevk veren kadın ve erkeklerin görüntüsünden neden gözlerini kaçırıyordu?

Dış kapılar bakır kaplıydı, orta kapılar demir, iç kapıların üstüne altın gözler kakılmıştı. Dany yaklaştıkça bütün kapılar açıldı. Şehrin içinden gümüş atıyla geçerken çocuklar koşarak geliyor, yola çiçekler saçıyorlardı. Altın renkli sandaletler ve parlak boyalar giyiyorlardı, o kadar.

Vaes Tolloro'dan kaçan bütün renkler Qarth'a gelmişti sanki. Ateşli bir rüyanın gül rengi tonlarıyla, kızıllarıyla, morlarıyla renklenmiş binalar bir masaldan çıkmış gibi görünüyordu. Dany, çiftleşen iki yılan şeklinde yapılmış bronz bir kemerin altından geçti. Yılanların pulları yeşimden, obsidiyen camından ve laciverttaşından kesilmişti. Gökyüzüne uzanan ince kuleler Dany'nin o güne kadar gördüğü en yüksek kulelerdi. Meydanlar; ejderha, griffin ve mantikor şekli verilmiş gösterişli çeşmelerle doluydu.

Qarthlılar, ağırlıklarını taşıyamazmış gibi görünen zarif balkonlarından, sıralandıkları cadde kenarlarından Dany'yi izliyordu. İnce, beyaz tenli insanlardı. Danteller, ipekler, kaplan kürkleri giyiyorlardı. Hepsi de Dany'ye lordlar ve leydiler gibi görünüyordu. Kadınların giydikleri elbiseler tek göğüslerini açıkta bırakıyordu. Erkekler boncuklu ipek etekler içindeydi. Sırtında aslan postundan cübbesi, boynunda siyah Drogon'la insanların arasından geçen Dany kendini hırpani ve barbar hissediyordu. Dothraklar, Qarthlılar'a beyaz suratlarından ötürü "Süt Adamlar" derdi ve Drogo doğunun muhteşem şehrini yağmalayacağı günün hayalini kurardı. Dany kansüvarilerine baktı. Badem şekilli siyah gözleri ne düşündüklerine dair bir ipucu vermiyordu. *Düşündükleri tek şey yağma mı?* diye merak etti. *Bu insanlara çok vahşi görünüyor olmalıyız.*

Pyat Pree, Dany'nin küçük *khalasar*'ını, şehrin kadim atalarının beyaz ve yeşil mermer kaideler üstüne yerleştirilmiş devasa heykellerinin dikildiği çarşının ortasına getirdi. Kafesli tavanının binlerce renkli kuşa ev sahipliği yaptığı kubbeli yapının içindeki pazar yerinden geçtiler. Ahırların üstündeki taraçalı duvarlardan rengârenk çiçekler ve ağaçlar sarkıyordu. Aşağıda, tanrının yeryüzüne bahşettiği her şey satılıktı.

Tacir Prens Xaro Xhoan Daxos, Dany'nin yanına geldiğinde gümüş at huysuzlandı. Atların develere tahammül edemediğini öğrenmişti Dany. "Güzeller güzeli kadın, arzuladığınız herhangi bir şey görürseniz sadece söyleyin, sizindir," dedi Xaro değerli taşlarla süslenmiş eyerinden sarkarak.

"Bütün Qarth onun, değersiz şeylere ihtiyacı yok," dedi mavi dudaklı Pyat Pree. "Size söz verdiğim gibi olacak *Khaleesi.* Benimle birlikte Ölümsüzler Sarayı'na gelin. Bilgeliğin ve gerçekliğin suyundan için."

“Ben ona içmek için tatlı sular ve sarılıp uyumak için ipekler verebilecekken neden senin Toz Sarayı’na gelsin?” dedi Xaro büyücüye. “On Üçler, onun güzel başına siyah yeşim ve ateş opallerinden yapılmış bir taç takabilir.”

“Arzu ettiğim tek saray, Kral Toprakları’ndaki kırmızı kaledir lordum Pyat,” dedi Dany. Büyücüye karşı temkinliydi, *maegi* Mirri Maz Duur sayesinde büyü işleriyle uğraşanları tanıyordu. “Ve Xaro, eğer muhteşem Qarth bana hediyeler sunmak istiyorsa, zaten benim olanı geri alabilmem için gemiler ve kılıçlar versin.”

Pyat’ın mavi dudakları zarif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Siz nasıl emrederseniz öyle olacak *Khaleesi*.” Devesinin sırtında sallanarak uzaklaşırken kıyafetinin uzun boncukları adamı takip ediyordu.

“Genç kraliçe yaşının çok üstünde bir bilgeliğe sahip,” diye mırıldandı yüksek eyerinden aşağı sarkan Xaro. “Qarth’ta bir deyiş vardır. Bir büyücünün evi kemiklerden ve yalanlardan inşa edilir.”

“İnsanlar Qarth’ın büyücülerinden bahsederken neden seslerini alçaltıyorlar o halde? Doğuda, büyücülerin güçlerine ve bilgeliklerine saygı duyulur.”

“Bir vakitler kudretliydiler,” diye onayladı Xaro. “Ama şimdi, güçleri ve kabiliyetleri onları terk ettikten sonra bile böbürlenmeye devam eden yaşlı ve çelimsiz askerlere benziyorlar. Kuru parşömenlerini okuyup dudakları maviye dönene kadar akşam gölgesi içiyorlar. Eski büyücülerle kıyaslandıklarında boş kabuklar gibiler. Pyat Pree’nin hediyeleri ellerinizde toza dönüşür, sizi uyarıyorum.” Devesini kamçıladı ve uzaklaştı.

“Karga, kuzguna karasın diyor,” diye mırıldandı Sör Jorah, Batıdiyar’ın Ortak Dil’inde konuşarak. Sürgün şövalye her zamanki gibi Dany’nin sağ tarafında at sürüyordu. Qarth’a doğru yola çıkarlarken Dothrak giysilerini çıkarmış, dünyanın öbür ucundaki Kral Toprakları’nda giyilen zırhını, göğüs kalkanını ve yünlülerini kuşanmıştı. “Bu adamların ikisine de dikkat etmelisiniz Majesteleri.”

“Bu adamlar tacımı geri almama yardım edecek,” dedi Dany. “Xaro’nun serveti sonsuz ve Pyat Pree...”

“...gücü varmış gibi davranıyor,” dedi şövalye sertçe. Yeşil pelerinindeki Mormont Hanedanı’nın ayısı ayakta duruyordu; siyah ve öfkeli. Sör Jorah

Mormont pazar yerini dolduran kalabalığa bakarken armasındaki ayı kadar acımasız görünüyordu. “Burada fazla oyalanmaya niyetim yok kraliçem. Bu yerin kokusundan hiç hoşlanmadım.”

Dany gülümsedi. “Belki de develerin kokusunu alıyorsundur. Qarthlılar’ın kokusu benim burnum için yeterince tatlı.”

“Tatlı kokular bazen kötü kokuları bastırmak için kullanılır.”

Benim büyük ayım, diye düşündü Dany. *Ben onun kraliçesiyim ama aynı zamanda küçük yavrusuyum ve bu hiç değişmeyecek, her zaman beni korumaya çalışacak.* Bu düşünce kendini güvende hissetmesini sağlamıştı ama aynı zamanda üzücüydü. Şövalyeyi daha çok sevebilmeyi isterdi.

Xaro Xhoan Daxos, Dany’ye evinin konuk severliğini sunmuştu. Dany büyük bir ev bekliyordu ama şehirdeki binaların çoğundan büyük bir sarayla karşılaşmayı hayal etmemişti. *Yargıç İllyrio’nun malikânesi bunun yanında domuz ağılı gibi kalıyor,* diye düşündü. Xaro, Dany’nin bütün insanlarının ve atlarının evine rahatça sığabileceğini söylemişti. Gerçekten öyleydi, saray onları yutmuştu. Xaro sarayın bütün bir kanadını Dany’ye tahsis etmişti. Kendi bahçesi, mermer banyo havuzu, kulesi ve büyücü labirenti vardı. Hizmetçiler her ihtiyacını karşılıyordu. Özel dairesinin zemini yeşil mermerdi. Duvarlar, havanın her nefes alışıyla pırıldayan rengârenk ipek perdelerle kaplıydı. “Çok cömertsiniz,” dedi Xaro Xhoan Daxos’a.

“Hiçbir hediye Ejderhaların Anası için yeterince büyük değildir,” diye karşılık verdi Xaro Xhoan Daxos. Ağır ve zarifçe hareket eden kel bir adamdı. Büyük bir gagaya benzeyen burnuna yakut, yeşim ve opal hızmalar takmıştı. “Yarın sabah kahvaltısında hindi ve çayır kuşu dili yemelisiniz ve dünyanın en güzel kadınına yakışır bir müzik dinlemelisiniz. On Üçler ve Qarth’ın bütün büyükleri bağlılıklarını sunmak üzere huzurunuza çıkacak.”

Qarth’ın bütün büyükleri ejderhalarımı görmeye gelecek, diye düşündü Dany ama aklından geçeni söylemek yerine Xaro’ya nezaketi için teşekkür etti ve adamı gönderdi. Ölümsüzler’in bir görüşme talep ettiğini söyledikten sonra Pyat Pree de ayaklandı. “Yaz mevsiminde yağan kar kadar nadir bir onurdur,” dedi. Gitmeden önce mavi dudaklarıyla Dany’nin çıplak ayaklarını öpüp bir hediye verdi; kavanozdaki merhemin, havanın ruhlarını gösterdiğine dair yemin etti.

Son ayrılan gölge bağcısı Quaithe oldu. Dany'nin ondan aldığı tek şey bir uyarıydı. "Dikkatli olun," dedi kırmızı cilalı maske takan kadın.

"Kime karşı?"

"Herkese. Gece ve gündüz yeniden hayat bulan harikaları görmeye gelecekler ve gördüklerinde onları şehvetle arzulayacaklar. Ejderha, ateşin vücut bulmuş halidir ve ateş, güç demektir."

Quaithe de gittiğinde, "Kadın doğru söylüyor Majesteleri... ama onu da diğerlerinden fazla sevdiğimi söyleyemem," dedi Sör Jorah.

"Onu anlamıyorum." Pyat ve Xaro, ejderhaları gördükleri ilk andan itibaren Dany'yi sözlere, yeminlere boğmuşlar, kendilerini onun en sadık hizmetkârları ilan etmişlerdi ama Quaithe birkaç esrarlı kelimeden başka bir şey söylememişti. Kadının yüzünü hiç görmemiş olmak Dany'yi rahatsız ediyordu. *Mirri Maz Duur'u hatırla,* dedi kendine. *İhaneti hatırla.* Kansüvarilerine döndü. "Burada kaldığımız sürece kendi nöbetimizi kendimiz tutacağız. Benim iznim olmadan sarayın bu kanadına kimse girmesin ve ejderhalar iyi korunsun."

"Yerine getirilecek *Khaleesi*," dedi Aggo.

"Qarth'ın sadece bize gösterilmek istenen bölümlerini gördük," diye devam etti Dany. "Rakharo, git ve geri kalan yerlere bak. Göreceklerini bana anlat. Yanına iyi adamlar al. Erkeklerin girmesinin yasak olduğu yerler için kadınlardan al."

"Emredersiniz kanımın kanı," dedi Rakharo

"Sör Jorah, rıhtımları bulun ve ne çeşit gemilerin demir attığına bakın. Kral Toprakları'ndan haber almayalı altı ay oldu. Belki tanrılar Batıdiyar'dan buraya bizi eve götürecek bir kaptan göndermiştir."

Şövalye kaşlarını çattı. "Bu iyilik sayılmaz. İşgalci sizi öldürür. Güneşin doğacak olması kadar kesin bu." Sör Jorah başparmağını kılıç kemerine geçirdi. "Benim yerim sizin yanınız," dedi.

"Beni Jhogo da koruyabilir. Kansüvarilerimden fazla dil konuşuyorsunuz ve Dothraklar gemilere de onları yüzdürenlere de güvenmiyor. Bu konuda bana sadece siz hizmet edebilirsiniz. Gemilere gidin ve mürettebatlarıyla konuşun. Nereden geldiklerini, nereye gittiklerini ve ne çeşit kaptanların kumandasında olduklarını öğrenin."

Şövalye isteksizce onayladı, “Emredersiniz kraliçem.”

Adamlar ayrıldığında hizmetçiler yolculuk lekeleriyle dolu ipeklileri Dany’nin üstünden çıkardı. Dany bunun ardından revağın gölgesindeki mermer havuza gitti. Su hoş bir şekilde serindi ve tene merakla dokunup gıdıklayan altın balıklarıyla doluydu. Gözlerini kapatıp kendini suya bırakmak, istediği kadar dinlenebileceğini bilmek güzeldi. Aegon’ın Kızıl Kale’sinde böyle bir havuz var mıydı acaba? Ya da lavanta ve nane dolu mis kokulu bahçeler? *Mutlaka vardır. Viserys her zaman Yedi Krallık’ın dünyanın en güzel yeri olduğunu söylerdi.*

Evini düşünmek onu hüzünlendirmişti. Eğer güneşi ve yıldızı yaşasaydı *khalasar*’ını zehirli sulardan geçirir düşmanlarını yok ederdi ama onun gücü dünyayı terk etmişti. Kansüvarileri yanındaydı. Hayatları boyunca yanında olmaya yemin etmişlerdi. Yetenekli savaşçılardı ama at efendilerinin usulleriyle savaşıyorlardı. Dothraklar şehirleri yağmalar, krallıkları talan ederdi ama oraları yönetmeyi bilmezlerdi. Dany, Kral Toprakları’nı huzursuz hayaletlerle dolu kapkara bir enkaza çevirmek istemiyordu. Yeterince gözyaşı içmişti. *Ben krallığımın güzel olmasını istiyorum. Krallığımı cüsseli adamlar, alımlı kızlar ve kahkaha atan çocuklarla doldurmak istiyorum. Halkımın beni gördüğünde gülümsemesini istiyorum, tıpkı babamı gördüklerinde gülümsedikleri gibi.*

Ama bütün bunları yapabilmesi için önce fethetmesi gerekiyordu.

İşgalci sizi öldürür, güneşin doğacak olması kadar kesin bu, demişti Mormont. Robert, Dany’nin cesur ağabeyi Rhaegar’ı katletmişti ve köpeklerinden birini Dothrak denizine yollayıp Dany’yi ve doğmamış oğlunu zehirletmeyi denemişti. Robert Baratheon’ın bir boğa kadar güçlü ve korkusuz olduğu söylenirdi. Savaşı her şeyden çok seven bir adamdı. Viserys’in, ‘İşgalci’nin köpekleri’ dediği ihtişamlı lordları vardı. Buz kalpli, soğuk bakışlı Eddard Stark... Altın Lannisterlar, baba ve oğul, çok zengin, çok güçlü, çok tehlikeli...

Böyle adamları yenmeyi nasıl umut edebilirdi? Khal Drogo sağken insanlar onu görünce titrer, gazabından korunmak için ona hediyeler sunardı. Aksi takdirde Drogo onların şehirlerini, varlıklarını, karılarını alırdı. Ama Drogo’nun *khalasar*’ı çok büyüktü, Dany’ninkiyse güçsüz. İnsanlar kuyruklu yıldızı kovalayan Dany’yi kızıl topraklar boyunca takip etmişti, onunla birlikte zehirli

sulardan da geçerlerdi ama bu dahi yetmezdi. Hatta ejderhalar bile yetersiz kalabilirdi. Viserys, halkın gerçek kral için ayaklanacağını söylemişti ama... Viserys bir aptaldı. Aptallar, aptalca şeylere inanırdı.

Tereddütleri Dany'yi titretti. Su artık çok soğuk geliyordu. Altın balıkları rahatsız edici olmaya başlamıştı. Ayağa kalkıp havuzdan çıktı. "İrri," diye seslendi. "Jhiqui."

Hizmetçiler Dany'yi kurulayıp temiz ipeklilerini giydirirken Dany, Kemik Şehri'ne kendisini görmeye gelen üç yabancıyı düşünüyordu. *Kanayan Yıldız, beni Qarth'a bir amaç uğruna getirdi. İhtiyacım olan şeyi burada bulacağım, eğer bana sunulanı alacak kadar güçlü, tuzaklardan sakınacak kadar akıllı olursam. Tanrılar fethetmemi istiyorlarsa bana yardım edecekler ve bana bir işaret gönderecekler. Ama istemiyorlarsa... istemiyorlarsa...*

İrri ipek perdelerin arasından çıkıp Sör Jorah'ın döndüğünü ve yalnız olmadığını haber verdiğinde akşam olmak üzereydi, Dany ejderhaları besliyordu. "Onu ve yanındakini içeri gönderin," dedi merakla.

İçeri girdiklerinde Dany ejderhalarıyla birlikte bir minder yığınının üstünde oturuyordu. Sör Jorah'ın beraberinde getirdiği adam sarı yeşil tüylerle bezenmiş bir pelerin giyiyordu ve teni cilalanmış abanoz kadar siyahtı. "Majesteleri," dedi Sör Jorah, "Size *Tarçın Rüzgâr*'ın kaptanı, Uzun Ağaçlar Kasabası'ndan Quhuru Mo'yu getirdim."

Siyah adam diz çöktü. "Sizi görmek şereftir Majesteleri," dedi. Dany'nin bilmediği Yaz Adaları dilinde değil, akıcı bir şekilde Dokuz Özgür Şehir'e has Valyria dilinde konuşmuştu.

"Şeref bana ait Quhuru Mo," dedi Dany aynı dili kullanarak. "Yaz Adaları'ndan mı geliyorsunuz?"

"Öyle Majesteleri. Daha önce, altı ay olmadı, Eski Şehir'deydim. Oradan sizin için harikulade bir hediye getirdim."

"Bir hediye?"

"Bir haber. Ejderhaların Anası, Fırtınadadoğan, size doğru söylüyorum ki Robert Baratheon öldü."

Duvarların dışında, Qarth'ın üstünde batan güneş, Dany'nin kalbinde doğmuştu. "Öldü mü?" dedi. Kucağındaki Drogon tısladı ve ağzından çıkan

duman bir duvak gibi Dany'nin yüzüne yükseldi. "Emin misiniz? İşgalci öldü mü?"

"Eski Şehir'de, Dorne'da, Lys'te ve gittiğimiz her limanda öldüğü söyleniyor."

Bana zehirli şarap yolladı. Ben hâlâ yaşıyorum. O ise öldü. "Ölüm sebebi neymiş?" Omzunda yatan soluk renkli Viserion kemik rengi kanatlarını çırpıp havayı dalgalandırdı.

"Kral Ormanı'nda avlanırken canavar gibi bir yaban domuzu tarafından öldürülmüş. Eski Şehir'de böyle duydum. Diğer yerlerde; kraliçenin, erkek kardeşinin ya da Kral Eli Eddard Stark'ın ihanetine uğradığı konuşuluyor. Bütün hikâyelerin tek ortak noktası şu: Kral Robert öldü ve mezara koyuldu."

Dany, İşgalci'nin yüzünü hiç görmemişti ama onu düşünmeden geçirdiği tek gün bile yoktu. İşgalci'nin büyük gölgesi, Dany kan ve fırtınanın ortasında yaşayacak hiçbir yeri olmadan dünyaya geldiği saatten beri üstündeydi. Ve şimdi, bu abanoz renkli yabancı o gölgeyi kaldırmıştı.

"Demir Taht'ta çocuk oturuyormuş," dedi Sör Jorah.

"Kral Joffrey tahtta oturuyor," diye doğruladı Quhuru Mo. "Ama Lannisterlar hükmediyor. Robert'ın kardeşleri Kral Toprakları'ndan kaçtı. Söylentiye göre tahtta hak iddia ediyorlar. Ve Kral Eli de infaz edildi, Lord Stark, Robert'ın arkadaşı. Vatan hainliğiyle suçlandı."

"Ned Stark bir vatan haini mi?" diye homurdandı Sör Jorah. "Olacak şey değil. O adamın kıymetli onuruna leke sürdürmesinden önce tekrar Uzun Yaz gelir."

"Onun ne çeşit bir onuru olabilir ki?" diye sordu Dany. "Tıpkı Lannisterlar gibi o da gerçek kralına ihanet etmişti." İşgalci'nin köpeklerinin birbirleriyle savaştığını duymak Dany'yi memnun etmişti ama şaşırdığı söylenemezdi. Drogo öldüğünde de aynı şey olmuştu, *khalasar* kendi kendini parçalara ayırmıştı. "Gerçek kral olan ağabeyim Viserys de öldü," dedi Dany, Yaz Adaları'ndan gelen adama. "Kocam Khal Drogo onu erimiş bir altın taçla öldürdü." Viserys, hayatı boyunca uğruna dua ettiği şeyin bu kadar yakında olduğunu bilseydi daha akıllıca davranır mıydı acaba?

"Sizin adınıza yas tutacağım Ejderhaların Anası ve gerçek kralından yoksun

kalarak kanayan Batıdiyar için.”

Dany’nin nazik parmaklarının altındaki yeşil Rhaegal, erimiş altın gözleriyle yabancıya baktı. Ağzını açtığında siyah iğnelere benzeyen dişleri ışıldadı. “Geminiz ne zaman Batıdiyar’a dönüyor Kaptan?”

“Korkarım bir yıl, belki de daha uzun zaman sonra. *Tarçın Rüzgâr* buradan doğuya yelken açacak, Yeşim Deniz’i çevresinde bir ticaret turu yapmak için.”

“Anlıyorum,” dedi Dany hayal kırıklığıyla. “Size bol rüzgâr ve bol kazanç diliyorum. Bana çok kıymetli bir hediye getirdiniz.”

“Karşılığını fazlasıyla aldım Majesteleri.”

Dany şaşırmıştı. “Nasıl?”

Kaptanın gözleri parladı. “Ejderhaları gördüm.”

Dany güldü. “Ve bir gün daha fazlasını da göreceksiniz. Babamın tahtına oturduğumda Kral Toprakları’na gelin, sizi ödüllendireceğim.”

Adalı gideceğine dair söz verdi, ayrılmadan önce Dany’nin elini nazikçe öptü. Jhiqui kaptana yolu gösterirken Sör Jorah odada kaldı.

“Khaleesi,” dedi şövalye yalnız kaldıklarında. “Sizin yerinizde olsam planlarım hakkında bu kadar açık konuşmazdım. Bu adam gittiği her yerde hikâyeler anlatacak şimdi.”

“Bırak anlatsın,” dedi Dany. “Bırak bütün dünya amacımı öğrensin. İşgalci öldü, ne zararı var ki?”

“Denizcilerin anlattığı her hikâye doğru değildir,” diye uyardı Sör Jorah. “Robert gerçekten öldüyse bile yerine oğlu geçti. Aslında hiçbir şey değişmedi.”

“*Her şey* değişti.” Dany huzursuz bir şekilde ayağa kalktı. Ejderhalar kanatlarını açtı. Drogon havalanıp kemerli sütunların pervazına kondu. Diğerleri, kanatlarının ucunu mermer zemine sürterek yürümeye başladı. “Yedi Krallık, önceden Drogo’nun *khalasar*’ı gibiydi; yüz bin kişi Drogo’nun gücüyle tek kişiymiş gibi hareket ederdi. Şimdi bölündüler, *khal* öldükten sonra *khalasar*’ın bölünmesi gibi.”

“Soylu lordlar her zaman savaştı. Bana kimin kazandığını söyleyin, size bunun ne anlama geldiğini anlatayım. *Khaleesi,* Yedi Krallık bir avuç şeftali gibi ellerinize düşmeyecek. Bir donanmaya ihtiyacınız var, altına, ordulara, müttefiklere...”

“Bunları biliyorum.” Şövalyenin ellerini tuttu ve endişe dolu koyu renk gözlerinin içine baktı. *Beni bazen korunmaya muhtaç küçük bir çocuk olarak görüyor ve bazen de yatağına sokmak istediği bir kadın. Ama beni kraliçesi olarak görüyor mu gerçekten?* “Ben, Pentos’ta tanıdığınız korkak kız çocuğu değilim artık. Sadece on beş isim günü gördüm, bu doğru... ama dosh khaleen’deki kocakarılar kadar yaşlı, ejderhalarım kadar gencim. Sör Jorah, bir çocuk doğurdum, bir *khal* gömdüm, kızıl toprakları ve Dothrak denizini geçtim. Damarlarımdaki ejderha kanıdır.”

“Ağabeyinizin damarlarındaki gibi,” dedi Sör Jorah inatla.

“Ben Viserys değilim.”

“Hayır,” dedi şövalye. “Siz Rhaegar’a benziyorsunuz ama Rhaegarlar bile katledilebilir. Robert Baratheon bunu Üç Dişli Mızrak’ta kanıtladı, sadece bir savaş baltasıyla. Ejderhalar bile ölür.”

“Ejderhalar ölür.” Ayak parmaklarının ucunda yükselip şövalyenin tıraşsız yanağını hafifçe öptü. “Ve ejderha katilleri de.”

Bran

Meera temkinli bir şekilde çemberler çizerek hareket ediyordu, sol elinde ağı sallanıyordu, sağ elinde üç dişli kurbağa mızrağı vardı. Yaz, altın rengi gözleriyle kızı takip ediyordu, kuyruğu dik ve sertti. İzliyordu, izliyordu...

“Haa!” diye bağırdı kız mızrağı fırlatırken. Kurt sola kaydı ve kız mızrağı geri çekemeden zıpladı. Meera’nın attığı ağın katları havada açıldı. Yaz, tekrar zıplayarak ağın içine girdi, ağla birlikte ileri atılıp kızın göğsüne çarptı ve onu yere devirdi. Kızın mızrağı elinden fırlayıp havada çemberler çizerek yere düştü. Nemli çimler Meera’nın düşüşünü yumuşatmıştı ama ciğerlerindeki hava bir, “Off!” nidasıyla dışarı çıktı. Kurt, kızın tepesindeydi.

“Kaybettin,” diye bağırdı Bran.

“Kazandı,” dedi kızın erkek kardeşi Jojen. “Ağ, Yaz’ı yakaladı.”

Haklıydı, Bran görüyordu. Yaz, hırlayarak kurtulmaya çalışırken daha beter dolanıyordu, ağı dişleriyle de parçalayamıyordu. “Onu serbest bırakın.”

Reed’in kızı kahkaha atarak kollarını kurda doladı ve birlikte yuvarlandılar. Yaz, acıklı inleme sesleri çıkararak ipleri koparmaya çalışıyordu. Meera dizlerinin üstüne doğruldu, bir düğümü çözdü, bir ipin bir ucunu çekti, becerikli elleriyle ağın orasını burasını çekiştirdi ve ulu kurt bir anda özgür kaldı.

“Yaz, bana gel,” diye bağırdı Bran kollarını açarak. “Dikkat et,” dediği anda kurt üstündeydi. Bir düğüm halinde çimenlerde yuvarlandılar, biri hırlayıp homurdanıyor, diğeri kahkahalar atıyordu. Sonunda durduklarında üstte kalan Bran olmuştu, çamura bulanmış ulu kurt onun altındaydı. “Akıllı kurt,” dedi Bran, hayvanın tüylerini okşarken. Yaz, çocuğun kulağını yalıyordu.

Meera başını iki yana salladı. “Bu hayvan hiç sinirlenmez mi?”

“Bana değil.” Bran kurdun kulaklarını yakaladı ve Yaz, öfkeyle hırladı ama hepsi bir oyundan ibaretti. “Bazen kıyafetlerimi yırtıyor ama hiç kan akıtmadı.”

“*Senin* kanını akıtmıyor. Eğer ağımdan kurtulabilseydi...”

“Sana zarar vermezdi. Senden hoşlandığımı biliyor.” Bütün lordlar ve şövalyeler hasat ziyafetinden sonraki bir iki gün içinde Kışyarı’ndan ayrılmıştı

ama Reedler, Bran'a arkadaşlık etmek için kalede kalmıştı. Jojen o kadar ağırbaşlıydı ki Yaşlı Dadı çocuk için "küçük dede" diyordu ama Meera, Bran'a Arya'yı hatırlatıyordu. Üstünü başını kirletmekten korkmuyordu. Bir erkek gibi koşup dövüşüyordu. Arya'dan büyüktü, on altı yaşındaydı, yetişkin bir kadın. Bran'ın dokuzuncu isim günü gelip geçmiş olmasına rağmen iki kardeş de hâlâ Bran'dan büyüktü ama ona bir çocukmuş gibi davranmıyorlardı.

"Keşke Walderlar yerine siz himayemizde olsaydınız," dedi en yakın ağaca doğru sürünürken. Kendini çekip sürükleyerek ilerlemeye çalışması izlemeye tahammül edilecek bir görüntü değildi ama Meera onu kaldırmak için yanına geldiğinde, "Hayır, yardım istemiyorum," dedi. Kollarının bütün gücünü kullanarak hantal hareketlerle süründü, döndü ve sonunda sırtını bir dişbudak ağacının gövdesine yasladı. "Bak, sana söylemiştim." Yaz, kafasını Bran'ın kucağına koydu. "Daha önce ağ ile dövüşen birini görmemiştim," dedi Meera'ya, bir yandan Yaz'ın kulaklarını kaşıyordu. "Ağ dövüşünü silah ustanız mı öğretti sana?"

"Babam öğretti. Bozsu'da şövalyeler yok. Silah ustaları da, üstatlar da."

"Kuzgunlarınızla kim ilgileniyor?"

Meera gülümsedi. "Kuzgunlar, Bozsu Gözcüsü'nü bulamaz, tıpkı düşmanlarımız gibi."

"Neden?"

"Çünkü hareket ediyor," dedi kız.

Bran daha önce hareket eden bir kale olduğunu duymamıştı. Emin olmayan gözlerle kıza baktı ama Meera'nın dalga geçip geçmediğini anlamak mümkün değildi. "Kaleyi görmek isterim. Lord babanız savaş bittiğinde gelip sizi ziyaret etmeme izin verir mi?"

"Her zaman gelebilirsiniz prensim, şimdi ya da sonra."

"*Şimdi* mi?" Bran bütün hayatını Kışyarı'nda geçirmişti. Uzak yerlere gitmek için can atıyordu. "Sör Rodrik döndüğünde ona sorarım." Yaşlı şövalye bir takım sorunları çözmek için doğuya gitmişti. Roose Bolton'ın piçi hasat ziyafetinden sonra evine dönen Leydi Hornwood'u yakalamış, leydinin oğlu olabilecek yaşta olmasına rağmen aynı gece kadınla evlenmişti. Leydinin kalesini Lord Manderly almıştı. Hornwood arazilerini Boltonlar'dan korumak için, diye yazmıştı

mektubunda ama Sör Rodrik lorda da en az piçe kızdığı kadar kızmıştı. “Sör Rodrik gelmeme izin verebilir. Üstat Luwin asla.”

Büvet ağacının altında bağdaş kurmuş oturan Jojen her zamanki ağırbaşlılığıyla, “Kışyarı’ndan ayrılmak senin için iyi olur Bran,” dedi.

“Öyle mi?”

“Evet. Ve ne kadar erken olursa o kadar iyi.”

“Kardeşimin yeşilgörüşü var,” dedi Meera. “Henüz olmamış şeyleri rüyasında görüyor ve gördükleri bazen gerçek oluyor.”

“*Bazen* diye bir şey yok Mecra.” İki kardeşin arasından bir bakış geçti. Oğlan üzgün, kız inatçıydı.

“Bana neler olacağını anlat,” dedi Bran.

“Anlatacağım,” dedi Jojen. “Bana rüyalarından bahsedersen.”

Tanrı korusu sessizleşmişti. Bran yaprakların hışırtısını ve sıcak havuzlarda yüzen Hodor’un çıkardığı su seslerini duyabiliyordu. Altın adamı ve üç gözlü kargayı düşündü, dişlerinin arasındaki kemik kırıntılarını ve kanın bakırımsı tadını hatırladı. “Rüya görmüyorum. Üstat Luwin bana uyku şurubu veriyor.”

“İşe yarıyor mu?”

“Bazen.”

“Geceleri kan ter içinde çığlıklar atarak uyandığını bütün Kışyarı biliyor Bran,” dedi Meera. “Kadınlar kuyu başında bunu konuşuyor, muhafızlar da koridorlarda.”

“Seni neyin bu kadar korkuttuğunu anlat bize,” dedi Jojen.

“Anlatmak istemiyorum. Sonuçta sadece rüya zaten. Üstat Luwin rüyaların bir anlamı olmadığını söylüyor... ya da herhangi bir anlamı olabilirmiş.”

“Benim kardeşim de diğer insanlar gibi rüyalar görüyor, onların herhangi bir anlamı olabilir,” dedi Meera. “Ama yeşil rüyalar farklıdır.”

Jojen’in gözleri yosun yeşiliydi. Bazen baktığı yüzü değil de başka bir şeyi görüyormuş gibiydi bu gözler. Şimdi olduğu gibi. “Gri taş zincirlerle yeryüzüne bağlanmış kanatlı bir kurt gördüm,” dedi Jojen. “Yeşil rüyaydı, bu yüzden gerçek olduğunu biliyorum. Bir karga zinciri gagalıyordu ama taş çok sertti.”

“Karganın üç gözü mü vardı?”

Jojen başıyla onayladı.

Yaz, kafasını Bran'ın kucağından kaldırdı ve altın gözlerini çamuradama dikti.

"Küçükken bozsu ateşi yüzünden neredeyse ölüyordum. Karga bana o zaman geldi işte."

"Bana ben düştükten sonra geldi," dedi Bran. "Uzun zamandır uyuyordum. Bana uçmamı ya da ölmemi söyledi. Uyandım ama kırıktım, uçamıyordum."

"İstersen uçabilirsin." Meera ağını aldı, son düğümleri de çözüp katlamaya başladı.

"Kanatlı kurt sensin Bran," dedi Jojen. "İlk geldiğimizde emin değildim ama artık eminim. Karga bizi buraya zincirlerini kırmamız için gönderdi."

"Karga, Bozsu'da mı?"

"Hayır. Karga kuzeyde."

"Sur'da mı?" Bran her zaman Sur'u görmek istemişti. Piç ağabeyi Jon oradaydı. Gece Nöbetçileri'nin adamlarından biriydi.

"Sur'un ötesinde." Meera Reed ağı kemerine astı. "Jojen, lord babamıza gördüğü rüyayı anlatınca babamız bizi Kışyarı'na gönderdi."

"Zincirleri nasıl kıracağım Jojen?" diye sordu Bran.

"Gözünü aç."

"Gözlerim *açık.* Görmüyor musun?"

"İkisi açık," dedi Jojen parmağını uzatarak. "Bir, iki."

"Sadece *iki* gözüm var."

"Üç gözün var. Üçüncü gözünü sana karga verdi ama onu açmıyorsun." Ağır ağır, yumuşak bir sesle konuşuyordu. "İki gözle yüzümü görebilirsin, üç gözle kalbimi. İki gözle şu meşe ağacını görebilirsin, üç gözle o ağacın büyüdüğü ilk tohumu ve yıllar sonra dönüşeceği kökü. İki gözle duvarların ötesini göremezsin ama üç gözle Yaz Denizi'ne ve Sur'un ötesine bakabilirsin."

Yaz ayağa kalktı. "O kadar uzağı görmeme gerek yok," dedi Bran gergin bir gülümsemeyle. "Kargalar hakkında konuşmaktan yoruldum. Kurtlardan bahsedelim ya da aslan kertenkelelerinden. Hiç avladın mı Meera? Burada aslan kertenkelesi yok."

Meera çimenlere saplanan mızrağını çıkardı. "Onlar suda ve bataklıklarda yaşar..."

Jojen araya girdi. “Rüyanda aslan kertenkelesi ini gördün?

“Hayır,” dedi Bran. “Konuşmak istemediğimi...”

“Bir kurt mu gördün?”

Bran sinirleniyordu. “Sana rüyalarımı anlatmak zorunda değilim. Ben prensim. Kışyarı’nın Stark’ıyım.”

“Yaz mıydı?”

“Sus.”

“Hasat ziyafetinin olduğu gece rüyanda tanrı korusunu gördün ve rüyanda Yaz’dın, değil mi?”

“Kes şunu!” diye bağırdı Bran. Yaz, büvet ağacına doğru kaydı, dişlerini gösteriyordu.

Jojen Reed umursamadı. “Yaz’a dokunduğumda, senin onun içinde olduğunu hissettim. Tıpkı şimdiki gibi.”

“Mümkün değil. Ben yataktaydım, uyuyordum.”

“Sen tanrı korusundaydın, grilere bürünmüştün.”

“Sadece kötü bir rüyaydı...”

Jojen ayağa kalktı. “Seni hissettim. Düştüğünü hissettim. Seni korkutan şey bu mu? Düşmek?”

Düşmek, diye düşündü Bran, *ve altın adam, kraliçenin kardeşi, o da beni korkutuyor ama daha çok düşmek.* Aklından geçenleri söylemedi. Nasıl söyleyebilirdi? Sör Rodrik’e ya da Üstat Luwin’e bile söyleyememişti, Reedler’e nasıl anlatacaktı? Eğer olanlar hakkında konuşmazsa unuturdu belki. Hatırlamayı hiç istememişti. Hatırladığı şey gerçek bile olmayabilirdi.

“Her gece düşüyor musun Bran?” diye sordu Jojen.

Yaz’ın gırtlağından hafif bir hırlama yükseldi ve bu sefer oyun değildi. İleri doğru yürümeye başladı, dişleri açıktaydı ve gözleri alev alevdi. Meera kurtla kardeşinin arasına girdi, mızrağı elindeydi. “Onu uzak tut Bran.”

“Jojen onu kızdırıyor.”

Meera ağını eline aldı.

“Bu senin öfken Bran,” dedi Jojen. “Senin korkun.”

“Değil. Ben bir kurt değilim.” Ama geceleri kurtlarla birlikte uluyor, kurt rüyalarında kanın tadını alıyordu.

“Senin bir yanın Yaz ve Yaz’ın bir yanı sensin. Bunu sen de biliyorsun Bran.”

Yaz ileri atıldı ama Meera mızrağıyla dürterek hayvanı engelledi. Ulu kurt yana kaçtı, çember çizerek kızın arkasına geçti. Meera yüzünü kurda döndü. “Ona çekilmesini söyle Bran.”

“Yaz!” diye bağırdı Bran. “Yaz, bana gel!” Elini bacağına vurdu, avcunun sızlamasına rağmen bacağı hiçbir şey hissetmemişti.

Ulu kurt tekrar ve tekrar hamle yaptı, Meera mızrağını savurdu. Yaz, mızraktan kaçtı, çemberler çizdi, geriledi. Çalılıklar hışırdadı ve büvet ağacının arkasından çıkan güçlü siyah bir şekil ağır adımlarla yanlarına geldi. Koku çok keskindi, kardeşinin öfkesini koklayabiliyordu. Bran, ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti. Meera kardeşinin yanında durdu, kurtlar iki yanlarındaydı. “Bran, onları gönder.”

“Yapamam!”

“Jojen, ağaca tırman.”

“Gerek yok. Öleceğim gün bugün değil.”

“Tırman!” diye çığlık attı kız. Jojen, büvet ağacının yüzünü basamak olarak kullanıp tırmanmaya başladı. Kurtlar iyice yaklaşmıştı, Meera mızrağını ve ağını yere atıp sıçradı, ağacın en yakın dalını yakaladı. Kendini yukarı çekerken Tüylüköpek’in çenesi tam dizinin arkasında kapanmıştı. Yaz arka ayaklarının üstüne oturup ulumaya başladı.

Bran birdenbire yalnız olmadıklarını hatırladı. Ellerini ağzının iki yanına götürüp, “Hodor!” diye bağırdı. *“Hodor, Hodor!”* Son derece korkmuş ve garip bir şekilde utanmıştı. “Hodor’u asla incitmezler,” dedi ağaçtaki arkadaşlarına.

Melodisiz mırıldanmayı duyduklarında birkaç saniye geçmişti. Sıcak havuzlardan gelen Hodor yarı giyinikti ve çamur içindeydi. Bran, Hodor’u gördüğüne daha önce hiç bu kadar sevinmemişti. “Hodor, bana yardım et. Kurtları gönder, onları kovala.”

Hodor elini kolunu sallayarak, ayağını yere vurarak kurtlara doğru yürüyüp, “Hodor! Hodor!” diye bağırmaya başladı. İlk kaçan, Tüylüköpek oldu. Son bir hırlamayla çalılıkların arasına girdi. Yaz, bir süre direndikten sonra Bran’ın yanına gidip oturdu.

Meera ağaçtan inip mızrağını ve ağını aldı. Jojen gözlerini Yaz'dan ayırmıyordu. "Tekrar konuşacağız," diye söz verdi Bran'a.

Ben değildim, kurtlardı. Neden bu kadar vahşileştiklerini anlayamıyordu. *Belki Üstat Luwin onları tanrı korusuna kapatmakla doğru şeyi yaptı.* "Hodor," dedi, "beni Üstat Luwin'e götür."

Üstadın kuşluğun altındaki küçük kulesi Bran'ın en sevdiği yerdi. Yaşlı adam umutsuzca dağınıktı ama kitap yığınları, parşömenler, şişeler Bran için tanıdıktı ve en az üstadın kel kafası, geniş kollu cübbesi kadar huzur veriyorlardı. Bran kuzgunları da seviyordu.

Üstat Luwin'i yüksek bir sandalyeye oturmuş yazı yazarken buldu. Sör Rodrik'in gidişiyle kalenin bütün yönetimi yaşlı adamın omuzlarına yıkılmıştı. "Prensim," dedi Hodor içeri girdiğinde, "bugün derse erken geldin." Üstat her gün öğleden sonra uzun saatler boyunca Bran'a, Rickon'a ve Walderlar'a ders veriyordu.

"Hodor, kıpırdama." Bran duvardaki meşale demirlerinden birine tutunarak kendini sepetten dışarı çekti. Hodor onu sandalyeye oturtmadan önce bir süre havada asılı kaldı. "Meera kardeşinin yeşilgörüşlü olduğunu söylüyor."

Üstat Luwin tüy kalemin ucuyla burnunun kenarını kaşıdı. "Öyle mi?"

Bran başıyla onayladı. "Ormanın çocuklarının da yeşilgörüşlü olduğunu söylemiştiniz. Hatırlıyorum."

"Bazılarının bu güce sahip olduğu söylenirdi. Onların bilge adamlarına *yeşilgörenler* denirdi."

"Sihir miydi?"

"Daha renkli bir kelime kullanmak istiyorsan öyle de diyebilirsin ama sadece farklı bir bilgelikti."

"Neydi?"

Luwin kalemini masaya bıraktı. "Kimse gerçekten bilmiyor Bran. Çocuklar bu dünyadan ayrıldı ve bilgelikleri de onlarla birlikte kayboldu. Büvet ağaçlarındaki yüzlerle bir ilgisi olduğu düşünülür. İlk İnsanlar, yeşilgörenlerin ağaçlardaki gözlerle baktıklarına inanırdı. Ormanın çocuklarıyla yaptıkları savaşlar sırasında ağaçları kesmelerinin sebebi budur. Rivayete göre yeşilgörenler ormandaki canavarları, kuşları ve ağaçları da kontrol edebiliyordu.

Hatta balıkları. Reed oğlanı bu çeşit güçleri olduğunu iddia etmeye hazır mı?”

“Hayır, sanmıyorum. Ama Meera, kardeşinin bazen gerçekleşen rüyalar gördüğünü söylüyor.”

“Hepimizin gördüğü rüyalar bazen gerçek olur. Lord babanı mahzen mezarda gördüğün rüyayı hatırlıyor musun? Henüz ölüm haberini almamıştık.”

“Rickon da görmüştü. Aynı rüyayı görmüştük.”

“Eğer istiyorsan adına yeşilgörüş de... ama Rickon’un ve senin on binlerce *gerçekleşmemiş* rüya gördüğünüzü de unutma. Sana üstatların taktığı zincirler hakkında öğrettikleri mi hatırlıyor musun?”

Bran hatırlamaya çalışarak bir an düşündü. “Bir üstat zincirinin halkalarını Eski Şehir’deki Hisar’da döker. Zincirdir çünkü üstat hizmet vermek için yemin eder. Zincirin her halkası farklı bir metalden yapılır çünkü üstat diyara hizmet eder ve diyarda birbirinden farklı insanlar yaşar. Üstat edindiği her yeni bilgi için zincirine bir halka ekler. Siyah demir halka kuşçuluk için, gümüş halka şifacılık için, altın halka hesap ve sayılar için takılır. Bütün metalleri hatırlayamıyorum.”

Luwin parmağını zincirinin halkalarından birine geçirdi. Zinciri santim santim döndürmeye başladı. Üstadın boynu bedenine göre kalındı ve zincir dardı ama birkaç çekişten sonra döndü. “Bu Valyria çeliği,” dedi Luwin, koyu gri halka boğazının tam ortasına geldiğinde. “Yüz üstattan sadece biri bu metalden yapılmış bir halka takar. Bu halka, benim Hisar’da *yüksek sırlar* –daha güzel bir kelime istersen sihir de diyebilirsin– konusunda eğitildiğimi gösterir. Büyüleyici bir ilgi alanıdır ama çok işe yaramaz. İşte bu yüzden çok az üstat bu halka için zahmete girer.

Yüksek sırlar eğitimi alan üstatlar eninde sonunda kendi gizemli güçleri olsun isterler. İtiraf etmeliyim ki ben de aynı hevese kapılmıştım. Hangi delikanlı gizli güç sahibi olmayı arzu etmez ki? Onca denemenin ve emeğin ardından, ben ve benden önceki binlerce çocuk öğrendik ki sihir işe yaramıyor. Üzgünüm.”

“Bazen yarıyor,” diye itiraz etti Bran. “Ben o rüyayı gördüm. Rickon da aynı rüyayı gördü. Doğuda büyücüler ve sihirbazlar var...”

“Büyücü ve sihirbaz olduğunu *iddia* eden insanlar var,” diye karşılık verdi Üstat Luwin. “Hisar’da, kulağının arkasından güller çıkarabilen bir arkadaşım

vardı ve benden daha fazla sihirli gücü yoktu. Ah, anlayamadığımız pek çok şeyin olduğu da bir gerçek. Yüzlerce, binlerce yıl geçiyor ve bir insan birkaç yaz ve kıştan başka ne görüyor? Dağlara bakıp sonsuz olduklarını söylüyoruz, öyle görünüyorlar... ama zamanın akışı içinde dağlar yükseliyor ve düşüyor, nehirlerin yatakları yön değiştiriyor, gökyüzündeki yıldızlar kayıyor, kocaman şehirler sulara gömülüp yok oluyor. Tanrılar bile ölüyor. Her şey değişiyor.

Belki sihir dediğimiz şey bir zamanlar önemli bir güçtü ama artık değil. O eski güçten geriye kalanlar, büyük bir yangının ardından gökyüzüne yükselen dumanlara benziyor. Duman bile bir süre sonra kayboluyor. Valyria son közdü, artık yok. Ejderhalar gitti. Devler öldü. Ormanın çocukları bütün bilgelikleriyle birlikte unutuldu.

Hayır prensim. Jojen Reed gerçeğe dönüştüğüne inandığı birkaç rüya görmüş olabilir ama onun yeşilgörüşü yok. Yaşayan hiçbir insan bu güce sahip değil.”

Bran, akşam vakti penceresinin önünde otururken ziyaretine gelen Meera Reed’e üstattan duyduklarını anlattı. “Kurtlar öyle davrandığı için üzgünüm. Yaz, Jojen’e zarar vermeyi denememeliydi ama Jojen de rüyalarım hakkında o sözleri söylememeliydi. Karga uçabileceğimi söylemişti ama yalandı, kardeşin de yalan söylüyor.”

“Ah, belki de üstadın yanılıyordur.”

“Yanılmıyor. Babam bile onun tavsiyelerini dinlerdi.”

“Baban dinlerdi, bundan şüphem yok ama sonuçta kendi kararını kendi verirdi. Bran, sen ve himaye altındaki kardeşlerinle ilgili gördüğüm rüyayı anlatmama izin verir misin?”

“Walderlar benim kardeşlerim değil.”

Meera, Bran’ın söylediği şeyi duymazdan geldi. “Akşam yemeği sofrasında oturuyordunuz ama yemeği hizmetçiler yerine Üstat Luwin getiriyordu. Kızartılmış etin lord porsiyonunu sana servis etti. Et az pişmişti, kanlıydı. Etten yükselen koku herkesin ağzını sulandırdı. Freyler’e servis ettiği et bayattı, grileşmişti, ölüydü. Buna rağmen, onlar yemeklerini senden çok daha fazla zevk alarak yedi.”

“Anlamıyorum.”

“Kardeşim anlayacağını söylüyor. O zaman tekrar konuşacağız.”

Bran o gece yemek sofrasına oturmaktan korktu ama oturduğunda önüne getirilen güvercin dolmasıydı. Herkese aynı yemek servis edildi ve Walderlar'ın yemeğinde hiçbir tuhaflık yoktu. *Üstat Luwin doğru söylüyor,* dedi kendine. Jojen tam tersini iddia etse de Kışyarı'na yaklaşan bir kötülük yoktu. Bran rahatlamıştı... ve bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. Sihir var olduğu sürece her şey mümkündü. Hayalet yürüyebilir, ağaçlar konuşabilir ve kırık çocuklar büyüyüp şövalye olabilirdi. "Ama yok," dedi yüksek sesle, karanlıkta yatağında yatarken. "Sihir diye bir şey yok ve hikâyeler sadece hikâye."

Asla yürüyemeyecekti, uçamayacaktı ve asla bir şövalye olamayacaktı.

Tyrion

Çıplak ayaklarının altındaki hasır halı kaşındırıyordu. “Kuzenim ziyaret için garip bir saat seçmiş,” dedi, lordunu bu saatte uyandırdığı için kızartılacağından emin gibi görünen, uyku yüzünden kafası karışık haldeki kâhyası Podrick Payne’e. “Onu çalışma odama al ve birazdan yanında olacağımı söyle.”

Pencereden görünen zifiri karanlığa bakarak vaktin gece yarısını epey geçtiğini tahmin etti. *Lancel beni bu saatte sersemlemiş ve aklımı kullanamaz halde bulmayı mı düşünüyordu?* diye merak etti. *Hayır, Lancel herhangi bir şey düşünemez, bu Cersei’nin işi.* Ablası hayal kırıklığına uğrayacaktı. Tyrion yatakta olduğu zamanlarda bile, titreyen bir mum alevinin ışığında sabahın ilk saatlerine kadar çalışıyordu. Gözleri ağrıyıp bulanık görmeye başlayıncaya dek Varys’in raporlarını, Serçeparmak’ın hesap defterlerini, inceliyordu.

Yatağının yanındaki çanakta yüzünü yıkadı ve gece serinliği çıplak tenine vururken tuvalete yöneldi. Sör Lancel on altı yaşındaydı ve sabrıyla ünlü olduğu söylenemezdi. Bırak beklesin ve beklerken tedirginliği artsın. Bağırsaklarını boşalttıktan sonra üstüne bir sabahlık geçirip incelmiş sarı saçlarını eliyle dağıttı; uykusundan uyandırılmış gibi görünmesi için gerekli olan şey buydu.

Lancel sönmüş şöminenin önünde volta atıyordu. Siyah ipek astarlı kırmızı kadife bir takım giymişti. Kılıç kemerinden mücevher kakmalı bir hançer ve altın yaldızlı bir kılıç kını sarkıyordu. “Kuzenim,” dedi Tyrion. “Beni sık ziyaret ettiğin söylenemez. Hak etmediğim bu mutluluğu neye borçluyum?”

“Majesteleri Vekil Kraliçe, beni buraya Yüce Üstat Pycelle’in serbest bırakılmasını emretmem için yolladı.” Sör Lancel, Tyrion’a kırmızı bir parşömen gösterdi. Altın muma Cersei’nin aslanlı mührü basılmıştı. “İşte, emir burada.”

“Öyle olsun,” diyerek elini salladı Tyrion. “Umarım sevgili ablacığım tam olarak iyileşmeden kendisini yormuyordur. Rahatsızlığının nüksetmesi büyük talihsizlik olur.”

“Majesteleri gayet iyi,” dedi Lancel sertçe.

“Bu haber kulağıma müzik gibi geldi.” *Çok sevdiğim bir melodi olduğunu*

söyleyemem gerçi. Daha yüksek bir doz vermeliydim. Tyrion, Cersei'nin ayakaltında olmayacağı birkaç gün daha kazanmayı ummuştu ama ablasının bu kadar hızlı iyileşmesi onu şaşırtmamıştı da. Cersei sonuçta Jaime'nin ikiziydi. Nazikçe gülümsedi. "Pod, bizim için ateş yak. Hava benim için serin. Benimle birlikte bir kadeh içki içer misin Lancel? Sıcak şarapla uykuya rahat dalıyorum."

"Benim uykuya dalmak için bir şey almama gerek yok," diye karşılık verdi Sör Lancel. "Buraya Majesteleri'nin emrini iletmek için geldim, seninle içki içmek için değil İblis."

Şövalyelik unvanının delikanlıyı küstahlaştırdığını düşündü Tyrion, bir de onun Kral Robert'ın ölümündeki rolünü. "Şarabın da kendine göre tehlikeleri var tabi," dedi. Kadehini doldururken gülümsedi. "Üstat Pycelle'e gelince... eğer sevgili ablam üstat için o kadar endişeleniyor olsaydı bizzat gelirdi diye düşünüyorum. Ama seni yollamış. Bundan ne sonuç çıkarmalıyım?"

"Tutukluyu serbest bıraktığın sürece istediğin sonucu çıkarabilirsin. Üstat Pycelle, Vekil Kraliçe'nin sadık bir dostudur ve onun koruması altındadır." Delikanlının dudaklarından ince bir gülümseme geçti, eğleniyordu. *Derslerini Cersei'den alıyor.* "Majesteleri bu hakarete asla razı gelmiyor. Size, Joffrey'nin vekilinin *kendisi* olduğunu hatırlatmamı söyledi."

"Ben de Joffrey'nin El'iyim."

"El hizmet eder," diye bilgilendirdi genç şövalye. "Vekil, kral yeterli yaşa gelene kadar *hükmeder.*"

"Belki bunları benim için bir kâğıda yazmalısın, böylece daha iyi hatırlarım." Ateş mutlu çıtırtılar çıkararak yanıyordu. "Çekilebilirsin Pod," dedi Tyrion kâhyaya. Pod odadan çıktığında Lancel'e döndü. "Başka bir şey var mıydı?"

"Evet. Majesteleri, kral adına Sör Jacelyn Bywater'a verdiği bir emre karşı çıkıldığını söylememi istedi."

Demek ki Cersei, Bywater'a Pycelle'i serbest bırakmasını söyledi ve bu emre karşı gelindi. "Anlıyorum."

"Bywater'ın görevden alınmasını ve vatan hainliği suçlamasıyla tutuklanmasını istiyor. Sizi uyarıyorum..."

Tyrion kadehini masaya bıraktı. "Senden herhangi bir uyarı alacak değilim evlat."

“Sör,” diye düzeltti Lancel. Kılıcına dokundu, belki de Tyrion’a bir kılıç taşıdığını hatırlatmak istemişti. “Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et İblis.” Delikanlının etkileyici bir şekilde konuşmak istediğine şüphe yoktu ama dudağının üstündeki tuhaf görünümlü tüyler etkiyi mahvediyordu.

“Ah, elini kılıcından çek. Shagga’nın içeri dalıp seni öldürmesi için tek çığlığım yeterli olur. Üstelik bir baltayla, şarap matarasıyla değil.”

Lancel’in yüzü kızardı. Robert’ın ölümünde oynadığı rolün fark edilmeyeceğini düşünecek kadar aptal mıydı gerçekten? “Ben bir şövalyeyim...”

“O kadarını anladım. Söyle bana, Cersei seni yatağına almadan önce mi, aldıktan sonra mı şövalye ilan etti?”

Lancel’in yeşil gözlerindeki pırıltı Tyrion için yeterli cevaptı. Varys doğruyu söylemişti. *Kimse ablamın ailesini sevmediğini iddia edemez.* “Ne? Söyleyecek bir şeyin yok mu? Beni daha fazla uyarmayacak mısın sör?”

“Bu iğrenç suçlamanı geri alacaksın, yoksa...”

“Lütfen. Joffrey’ye babasını öldürdüğünü ve annesiyle yattığını söylediğimde neler olacağını düşündün mü?”

“Öyle olmadı!” diye itiraz etti Lancel dehşete düşmüş halde.

“Hayır mı? Daha çok av gibi miydi?”

“Bana sert şarabı kraliçe verdi! Sizin babanız, Lord Tywin beni kralın yaveri yaparken kraliçenin her isteğini yerine getirmemi emretmişti.”

“Sana kraliçeyi becermeni de söylemiş miydi?” *Şuna bak; çok uzun sayılmaz, yüz hatları vasat, saçları altın rengi değil kum sarısı ama yine de... Jaime’nin kötü bir kopyası bile boş bir yataktan daha iyi sanırım.* “Ben de söylediğini düşünmemiştim.”

“Benim amacım asla... Ben sadece bana emredileni yaptım. Ben...”

“...her anından nefret ettin. Buna inanmamı mı bekliyorsun? Konseyde itibarlı bir yer, şövalyelik, ablamın senin için açılan bacakları, ah evet, çok zor durumda olmalısın Lancel.” Tyrion ayağa kalktı. “Burada bekle. Majesteleri bunu duymak isteyecektir.”

Kibir, Lancel’i o anda bıraktı. Genç şövalye dizlerinin üstüne düştüğünde küçük ve korkak bir çocuktu. “Merhamet edin lordum, size yalvarıyorum.”

“Bunları Joffrey’ye sakla. İyi yalvarışları sever o.”

“Lordum, ablanızın emriydi, kraliçenin. Ama Majesteleri, sizin de söylediğiniz gibi bunu asla anlamayacaktır.”

“Gerçekleri kraldan saklamamı mı istiyorsun benden?”

“Babamın hatırına! İsterseniz şehirden ayrılırım, hiçbir şey olmamış gibi. Yemin ederim, buna son vereceğim...”

Gülmemek çok zordu. “Vermeyeceksin.”

Delikanlı kaybolmuş gibi görünüyordu şimdi. “Lordum?”

“Beni duydun. Babam sana ablama itaat etmeni mi söyledi? Çok güzel, ona itaat et. Yakınında dur, onun güvenini kazan, o ne zaman isterse yatağına gir. Kimsenin bilmesine gerek yok... bana sadık olduğun sürece. Cersei’nin neler yaptığını bilmek istiyorum. Nereye gittiğini, kimleri gördüğünü, nelerden bahsettiğini, ne planlar yaptığını. Her şeyi. Bütün bunları bana sen anlatacaksın, öyle değil mi?”

“Evet lordum.” Lancel bir an bile tereddüt etmeden konuşmuştu. Tyrion bundan hoşlandı. “Yapacağım. Yemin ederim. Nasıl emrederseniz.”

“Ayağa kalk.” Tyrion ikinci kadehi de doldurup delikanlıya uzattı. “Anlaşmamızın şerefine içelim. Bildiğim kadarıyla bu kalede yaşayan yaban domuzu yok.” Lancel kadehi alıp tedirgince içti. “Gülümse kuzen. Ablam güzel bir kadın ve her şey diyarın iyiliği için. Bu işten kârlı çıkabilirsin. Şövalyelik hiçbir şey. Yeterince akıllı olursan işimiz bittiğinde benden bir lordluk unvanı alırsın.” Tyrion kadehindeki şarabını çevirdi. “Cersei’nin sana tam anlamıyla güvenmesini istiyorum. Ona git ve beni affetmesini rica ettiğimi söyle. Senin beni korkuttuğunu, aramızda sorun olmasını istemediğimi ve bundan sonra onun onayını almadan hiçbir şey yapmayacağımı anlat.”

“Peki ya... emirleri?”

“Ah, ona Pycelle’i vereceğim.”

“Verecek misiniz?” Lancel şaşkın görünüyordu.

Tyrion gülümsedi. “Adamı sabaha serbest bırakacağım. Saçının teline bile zarar vermedim demek isterdim ama yalan olur. Yeterince iyi durumda sayılır ama zindeliğine kefil olamam. Kara hücreler onun yaşında bir adam için sağlıklı yerler sayılmaz. Cersei onu evcil hayvanı olarak besleyebilir ya da Sur’a gönderebilir. Ne yapacağı umrumda değil ama yaşlı adam bundan sonra

konseyde olmayacak.”

“Ya Sör Jacelyn?”

“Ablama, zaman içinde Sör Jacelyn’i kendi tarafına çekebileceğini söyle. Bu fikir onu bir süre oyalar.”

“Emredersiniz.” Lancel şarabını bitirdi.

“Son bir şey daha. Kral Robert ölmüşken kraliçenin karnının büyümesi son derece utanç verici olur.”

“Lordum. Ben... biz... kraliçe, bana içine...” Kulaklarına kadar Lannister kırmızısına kesilmişti. “Ben tohumlarımı karnına boşaltıyorum lordum.”

“Çok güzel bir karnı olduğundan eminim. Onu istediğin kadar ıslatabilirsin ama dikkat et çiylerin başka bir yere girmesin. Başka yeğen istemiyorum, anlaşıldı mı?”

Sör Lancel reverans yapıp ayrıldı.

Tyrion bir an için delikanlıya üzüldü. *Bir aptal daha ama benim ve Cersei’nin ona yaptıklarımızı hak etmiyor.* Amcası Kevan’ın iki oğlunun daha olması iyiydi; bu çocuk yılın sonunu göremeyecekti. Cersei, kendisine ihanet ettiğini öğrendiği anda delikanlıyı öldürtecekti, eğer merhamet eder de öldürtmezse Jaime Lannister, Kral Toprakları’na döndüğü gün genç şövalyenin hayatı bitecekti. Tek soru vardı. Delikanlı, Jaime tarafından kıskançlık sonucu mu katledilecekti, yoksa Jaime’nin her şeyi öğrenmesinden korkan Cersei tarafından mı öldürülecekti? Tyrion, Cersei üstüne bahse girerdi.

Tyrion’ı bir huzursuzluk kaplamıştı. Bu gece uyuyamayacağını biliyordu. *Burada değil, hiçbir şekilde.* Podrick Payne’i çalışma odasının kapısındaki sandalyede uyur halde buldu ve çocuğun omzunu sarstı. “Bronn’u çağır, ahıra koş ve iki at hazırlat.”

Kâhyanın gözleri uykuyla bulutlanmıştı. “Atlar.”

“Elma seven büyük kahverengi hayvanlar. Onları daha önce de gördüğüne eminim. Kuyruklu ve dört bacaklı olurlar. Ama önce Bronn’u bul.”

Paralı askerin gelmesi uzun sürmedi. “Çorbana kim işedi?” diye sordu.

“Her zamanki gibi Cersei. Şimdiye kadar tadına alışmış olmam gerekirdi. Neyse, boşver. Sevgili ablacığım beni Ned Stark’la karıştırıyor.”

“O adamın senden uzun olduğunu duymuştum.”

“Joff başını kestirdikten sonra değildi. Daha kalın giyinmeliydin. Hava soğuk.”

“Bir yere mi gidiyoruz?”

“Bütün paralı askerler senin kadar zeki mi?”

Şehrin caddeleri tehlikeliydi ama Tyrion yanında Bronn varken yeterince güvende hissediyordu. Kuzey duvarındaki yan kapıdan çıkıp Karagölge Sokağı’ndan Yüksek Aegon Tepesi’nin eteğine indiler, oradan Domuzyolu Sokağı’na devam ettiler. Yan yana dizilmiş kırık camlı ahşap ve taş binaların üst katları dar sokağa doğru öyle eğimliydi ki çatıları neredeyse öpüşüyordu. Bacaların arasında saklambaç oynayan ay, iki adamı takip ediyor gibiydi. Kuyruğundan tuttuğu ölü bir kediyi taşıyan yaşlı kadından başka kimseye rastlamadılar. Kadın, akşam yemeğini çalacaklarmış gibi korkuyla Bronn ve Tyrion’a baktı, tek kelime etmeden gölgelerin arasında kayboldu.

Tyrion kendinden önce El olan ve kraliçenin kurnazlıklarıyla baş edemeyen adamları düşündü. *Nasıl yapabilirlerdi ki? Onlar gibi adamlar... yaşayamayacak kadar dürüst, sıçamayacak kadar soylu. Cersei böyle adamları sabahları kahvaltı niyetine yer. Ablamı yenmenin tek yolu onun oyununu oynamak. Ned Stark ve Jon Arryn bunu asla yapmazdı.* Tyrion kendini hayat dolu hissederken iki lordun ölü olması şaşılacak şey değildi. Kısa bacakları yüzünden hasat festivalinde komik duruma düşebilirdi ama bu dansı iyi biliyordu.

Saat geç olmasına rağmen genelev kalabalıktı. Chataya iki adamı nezaketle karşıladı ve ortak salona götürdü. Bronn, Dorne’dan gelen siyah gözlü bir kızla üst kata çıktı ama Alayaya eğlenmekle meşguldü. “Geldiğinizi duyunca çok sevinecek,” dedi Chataya. “Kule odasını sizin için hazırlatayım. Lordum beklerken bir kadeh şarap içmek ister mi?”

“İçerim,” dedi Tyrion.

Kalede servis edilen Arbor kırmızısıyla kıyaslandığında vasat bir şaraptı. “Beni affedin lordum, son zamanlarda ne fiyat verirseniz verin iyi şarap bulunmuyor.”

“Bu sıkıntında yalnız değilsiniz korkarım.”

Chataya, Tyrion’la bir süre daha dertleştikten sonra müsaade isteyip ayrıldı. *Güzel kadın,* diye düşündü Tyrion kadının arkasından bakarken. Bu asaleti,

zarafeti çok az fahişede görmüştü. Kadının kendini fahişeden çok rahibe olarak kabul ettiğini de unutmamak gerekirdi. *Belki de öğrenmemiz gereken sır bu. Önemli olan ne yaptığımız değil, onu nasıl yaptığımız.* Bu düşünce nedense Tyrion'ı rahatlatmıştı.

Diğer müşterilerden birkaçı yan gözle Tyrion'ı süzüyordu. Buraya son gelişinde bir adam üstüne tükürmüştü... daha doğrusu denemişti. Tükürük Tyrion yerine Bronn'a isabet etmişti. Adam bundan sonra dişsiz ağzıyla tükürecekti.

"Lordum sevgisiz mi kaldı?" Dancy, Tyrion'ın kucağına oturdu ve kulağını dişlemeye başladı. "Bunun ilacını biliyorum."

Tyrion gülümseyerek başını iki yana salladı. "Kelimelerle anlatılamayacak kadar güzelsin tatlım ama ben Alayaya'nın ilacını seviyorum."

"Ama benimkini hiç denemediniz. Lordum, Yaya'dan başkasını seçmiyor. O iyidir ama ben daha iyiyim, görmek istemez misiniz?"

"Belki bir dahaki sefere." Kızın ele avuca sığmaz hayat dolu bir güzellik olduğu inkâr edilemezdi. Düğme burnu, çilleri, beline kadar inen gür kızıl saçları vardı, yerinde duramıyordu ama Shae evde Tyrion'ı bekliyordu.

Dancy kıkırdayarak elini Tyrion'ın bacaklarının arasına götürdü ve sıktı. "Bence *bu adam* bir dahaki sefere kadar beklemek istemiyor," dedi. "Yukarı çıkıp bütün çillerimi saymak istiyor."

"Dancy." Alayaya girişte duruyordu. Tiril tiril yeşil ipeklerin içinde koyu ve küstahtı. "Lordum buraya beni ziyaret etmek için geldi."

Tyrion kendini nazikçe diğer kızdan kurtararak ayağa kalktı. Dancy umursamıyormuş gibi görünüyordu, Tyrion'ın başparmağını emerek, "Bir dahaki sefere," diye hatırlattı.

Yukarı çıkarlarken, "Zavallı Dancy," dedi Alayaya. "Lordumun onu seçmesi için sadece on beş günü kaldı. Seçilmezse siyah incilerini Marei'ye vermek zorunda."

Marei; açık tenli, solgun, narin bir kızdı, Tyrion'ın dikkatini birkaç kez çekmişti. Yeşil gözler ve porselen gibi bir ten, uzun ve dümdüz gümüş saçlar, göz alan bir güzellik ama fazla ağırbaşlı. "Zavallı çocuğun benim yüzümden incilerini kaybetmesini istemem."

"O halde onu üst kata çıkarın."

“Belki çıkarırım.”

Alayaya gülümsedi. “Sanmıyorum lordum.”

Haklı, diye düşündü Tyrion. *Yapamam. Shae sadece bir fahişe olabilir ama ben prensiplerim gereği ona sadığım.*

Kule odasındaki gardırobun kapağını açtığında merakla Alayaya’ya baktı. “Ben gittiğimde ne yapıyorsun?”

Kız kollarını açıp siyah bir kedi gibi gerindi. “Uyuyorum. Sizin ziyaretleriniz başladığından beri her zamankinden iyi dinleniyorum lordum. Marei bize okuma öğretiyor, belki kısa zaman içinde boş vaktimi kitap okuyarak geçirebilirim.”

“Uyku iyidir,” dedi Tyrion. “Ve kitaplar daha iyidir.” Kızı hafifçe yanağından öpüp merdivenleri indi ve tünele girdi.

İğdiş edilmiş ata binip ahırdan çıktığında çatıların üzerinde uçuşan müzik sesini duydu. Bu katliam ve kıtlığın ortasında bile insanların hâlâ şarkı söylediğini düşünmek hoştu. Kafası hatırladığı notalarla doldu ve Tysha’nın yarım ömür önce kulağına fısıldadığı şarkıyı duyar gibi oldu. Dizginlerini çekip şarkıyı dinledi; melodi yanlıştı, sözleri duyamıyordu. *O zaman farklı bir şarkı, neden olmasın?* Tatlı ve masum Tysha baştan sona bir yalandı, Tyrion’ı erkek yapması için Jaime tarafından kiralanan bir fahişeydi sadece.

Artık Tysha’dan kurtuldum, diye düşündü. *Ömrümün yarısında gölgesi benimleydi ama ona ihtiyacım yok artık. Alayaya’ya, Dancy’ye, Marei’ye ya da yıllardır yatağıma giren yüzlercesine ihtiyacım olmadığı gibi. Artık Shae’e sahibim. Shae.*

Shae’in evinin kapısı kapalı ve kilitliydi. Tyrion bronz göz açılana kadar kapıyı yumrukladı. “Benim.” Onu içeri alan Varys’in sevimli dostlarından biriydi; şaşı gözlü, tavşan dudaklı, Braavoslu bir hançerci. Tyrion, Shae’in etrafında genç ve yakışıklı muhafızlar olmasını istemiyordu. “Bana yaşlı, çirkin ve tercihen iktidarsız adamlar bul,” demişti hadıma. “Erkeklerle yatmayı tercih eden erkekler ya da koyun âşıkları.” Varys koyun âşıkları bulmayı beceremişti ama bir hadım ve birbirlerini baltalarını sevdikleri kadar seven iki İbbenli bulmayı başarmıştı. Diğerleri, her biri öbüründen daha çirkin paralı askerlerdi. Varys bulduğu adamları Tyrion’a gösterirken, Tyrion fazla ileri gittiğinden endişe etmişti ama Shae tek bir şikâyet cümlesi kurmamıştı. *Neden*

şikâyet edecekti ki? Ben muhafızların hepsinden daha mide bulandırıcıyım ve benden de şikâyet etmiyor. Belki çirkinliği görmüyor bile.

Tyrion kısa zaman içinde dağ adamlarından birkaçını Shae'in korumasına vermeyi düşünüyordu. Kara Kulaklar'dan Chella ya da Ay Kardeşleri'nden biri olabilirdi. Dağ adamlarının sadakatine ve onur anlayışına, paralı askerlerin aç gözlülüğünden fazla güveniyordu. Bununla beraber risk çok büyüktü. Dağ adamlarının ona ait olduğunu bütün Kral Toprakları biliyordu. Kara Kulaklar'ı buraya gönderdiği an bütün şehir Kral Eli'in bir kapatması olduğunu öğrenirdi.

İbbenliler'den biri atını aldı. "Onu uyandırdınız mı?" diye sordu Tyrion.

"Hayır lordum."

"Güzel."

Yatak odasındaki ateş köze dönüşmüştü ama oda hâlâ ılıktı. Shae uyurken üstündeki battaniyeyi ve örtüleri atmıştı. Kuştüyü yatakta çıplak yatıyordu. Şömineden gelen loş ışık bedeninin kıvrımlarında parlıyordu. Tyrion kapıda durdu ve kızın görüntüsünü içti. *Marei'den genç, Dancy'den tatlı, Alayaya'dan güzel. İhtiyacım olan her şey ve daha fazlası.* Bir fahişenin nasıl bu kadar temiz, masum ve tatlı görünebildiğini merak etti.

Kızı rahatsız etmek istememişti ama gördüğü şey sertleşmesi için yeterliydi. Kıyafetlerini çıkardı, yatağa tırmandı, kızın bacaklarını araladı ve kasıklarını öpmeye başladı. Shae uykusunda mırıldandı. Tyrion tekrar öptü, kızın saklı tatlığını yaladı, sakalları ıslanana kadar devam etti. Shae yumuşak bir inlemeyle titrediğinde yukarı kaydı ve kızın içine girdi. Girdiği anda boşalmıştı.

Shae gözlerini açtı. Tyrion'ın başını okşayıp, "Az önce dünyanın en tatlı rüyasını gördüm lordum," dedi.

Tyrion kızın sert göğüs ucunu ısırıp başını omzuna koydu. Hâlâ Shae'in içindeydi, hep içinde kalmak istiyordu. "Bu bir rüya değil," dedi. *Bu gerçek, hepsi,* diye düşündü. *Savaşlar, entrikalar, bu kanlı oyun ve hepsinin ortasında ben... cüce, canavar, küçümseyip alay ettikleri adam. Ama artık her şey benim elimde: Şehir, güç, kadın. Ben bunlar için yaratıldım ve tanrılar affetsin ama bunu seviyorum...*

Ve Shae'i. Ve Shae'i.

Arya

Kara Harren'ın kulelere verdiği isimler çoktan unutulmuştu. Kulelerin şimdiki adları Azap Kulesi, İnleyen Kule, Hayalet Kulesi, Dul Kulesi ve Kralateşi Kulesi'ydi. Arya, İnleyen Kule'nin altındaki mağara gibi mahzende, saman bir yatağın üstünde uyuyordu. İstediği zaman banyo yapacak suyu ve sabunu vardı. İşi zordu ama her gün millerce yol yürümekten daha meşakkatli sayılmazdı. Gelincik, karnını doyurmak için Arry gibi solucan ve böcek bulmak zorunda değildi; her gün ekmek ve havuçlu soğanlı arpa haşlaması vardı. Hatta on beş günde bir biraz et bile yiyebiliyordu.

Al Turta daha da güzel besleniyordu. Ait olduğu yerde, mutfaktaydı... kubbeli, yuvarlak, kendi başına bir dünyaymış gibi görünen taş binada. Arya yemeklerini mahzendeki ahşap masada Weese ve emrindekilerle birlikte yiyordu. Bazen yemek servisi için görevlendiriliyor, mutfakta çalışan Al Turta'yla birkaç dakika sohbet edebiliyordu. Al Turta, Arry'nin artık Gelincik olduğunu her seferinde unutuyor, bir kız olduğunu artık bilmesine rağmen ona eski adıyla sesleniyordu. Bir keresinde Arya için sıcak bir elma turtası aşırmaya kalkmıştı ama bu işi öyle büyük beceriksizlikle yapmıştı ki aşçılara yakalanıp büyük tahta kaşıklarla dövülmüştü.

Gendry dökümhaneye gönderilmişti. Arya delikanlıyı neredeyse hiç görmüyordu. Birlikte çalıştığı insanların isimlerini bile bilmek istemiyordu; onları tanımak, öldüklerinde çok daha fazla üzülmek anlamına geliyordu. Çoğu Arya'dan büyüktü, ona ilişmiyorlardı.

Harrenhal uçsuz bucaksızdı ve çoğu yeri çürüyordu. Kale, Tully Hanedanı'nın sancak beylerinden olan Leydi Whent'in makamıydı ama leydi sadece iki kulenin ilk üçer katını kullanmış, geri kalanının harabeye dönmesine izin vermişti. Leydi Whent'in kaçışıyla azalan kale ahalisi Lord Tywin'in şövalyeleri, lordları ve soylu tutsaklarıyla ilgilenmek için yeterli değildi. Bu yüzden Lannisterlar yeni hizmetçiler, malzemeciler ve yağmacılar bulmak zorundaydı. Lord Tywin'in Harrenhal'u eski ihtişamlı günlerine döndüreceği ve

savaş bittiğinde kaleyi makamı olarak kullanacağı konuşuluyordu.

Weese, Arya'yı getir götür işlerinde kullanıyor, su ve yemek taşıtıyor ve bazen de cephaneliğin üstündeki Kışla Salonu'nda yemek yiyen askerlere servis yapmaya gönderiyordu ama kızın asıl işi temizlikti. İnleyen Kule'nin zemin katında ardiyeler ve ambarlar vardı. Zeminden sonraki iki kat garnizona ev sahipliği yapıyordu ama daha yukarıdaki katlar seksen yıldır hiç kullanılmamıştı. Lord Tywin o katların tekrar yaşanır hale getirilmesini emretmişti. Fırçalanacak zeminler, kalıplaşmış tozdan arındırılacak pencereler, odalardan çıkarılması gereken kırık sandalyeler ve çürümüş yataklar vardı. Kulenin en üst katı, Whent Hanedanı'nın armasındaki dev siyah yarasaların yuvalarıyla sarılmıştı. Fareler de vardı... ve hayaletler. Kara Harren ve oğullarının hayaletleri oldukları söyleniyordu.

Arya bunun aptalca olduğunu düşünüyordu. Harren ve oğulları Kralateşi Kulesi'nde ölmüştü. Kuleye bu adın verilmesinin sebebi de buydu. Neden avluyu geçip Arya'yı yakalamaya çalışacaklardı ki? İnleyen Kule sadece rüzgâr kuzeyden estiğinde inliyordu. Bunun tek sebebi de yangında çatlamış taşların arasına giren havaydı. Harrenhal'da gerçekten hayaletler varsa bile Arya'yı hiç rahatsız etmemişlerdi. Onu ürküten yaşayan insanlardı: Weese, Sör Gregor Clegane ve Kralateşi Kulesi'nde kalan Lord Tywin Lannister. Kralateşi Kulesi en yüksek kuleydi, taşların ağırlığıyla yana eğilmişti, yarı erimiş dev bir siyah muma benzemesine rağmen hâlâ diğerlerinden daha uzun ve daha görkemli duruyordu.

Gidip Arya Stark olduğunu itiraf etse Lord Tywin'in ne yapacağını merak ediyordu ama lorda asla o kadar yaklaşamayacağını biliyordu. Yaklaşıp konuşabilse bile lord ona inanmazdı. Arya, Weese'den kanlı bir dayak yediğiyle kalırdı.

Weese de Sör Gregor kadar ürkütücü sayılırdı. Yürüyen Dağ insanları birer sinek gibi ezip geçerdi ama çoğu zaman sineklerin farkına varmadan yapardı bunu. Weese orada olduğunuzu, ne yaptığınızı ve hatta ne düşündüğünüzü *her zaman* bilirdi. Çok kolay öfkeleniyordu ve en az onun kadar zalim bir köpeği vardı; benekli dişi, Arya'nın o güne kadar gördüğü en pis kokulu köpekti. Weese bir keresinde, köpeğini kendisini kızdıran tuvaletçi çocuğun üstüne salmış,

köpek çocuğun baldırından büyük bir parça koparırken kahkahalarla gülmüştü.

Weese'in, Arya'nın gece duasında onurlu bir yer kazanması sadece üç gün sürmüştü. "Weese," diye fısıldıyordu ilk önce. "Dunsen, Chiswyck, Polliver, Tatlı Raff, Vadeci ve Tazı. Sör Gregor, Sör Amory, Sör İlyn, Sör Meryn, Kral Joffrey ve Kraliçe Cersei." Tekinin bile adını unutmamalıydı, yoksa onları nasıl bulup öldürürdü?

Arya yoldayken kendini koyun gibi hissediyordu ama Harrenhal onu bir fareye dönüştürmüştü. Yün elbisesinin içinde gri bir fareye benziyordu ve bir fare gibi kalenin karanlık deliklerinde saklanıp kudretlilerin önüne çıkmıyordu.

Bazen, bu kalenin kalın duvarlarının arasındaki *herkesin* fare olduğunu düşünüyordu, şövalyelerin ve lordların bile. Kalenin büyüklüğü yanında Sör Gregor Clegane dahi küçük görünüyordu. Harrenhal, Kışyarı'nın kapladığı arazinin üç katı büyüklüğünde bir alan üstüne kurulmuştu ve binaları Kışyarı'nınkilerle kıyas götürmezdi. Ahırlar bin atı barındıracak genişlikteydi. Tanrı korusu yirmi dönümlük bir araziyi kaplıyordu. Mutfak, Kışyarı'nın Büyük Salon'undan daha büyüktü ve Harrenhal'ın Yüz Şömineli Salon denen büyük salonunda Lord Tywin'in bütün ordusu aynı anda yemeğe oturabilirdi. Gerçi salonda sadece otuz küsur şömine vardı. Arya iki kez saymayı denemişti, ilkinde otuz üç, ikincisinde otuz beş çıkmıştı. Duvarlar, kapılar, koridorlar, merdivenler öyle insanüstü büyüklükteydi ki Arya, Yaşlı Dadı'nın anlattığı Sur'un ötesinde yaşayan devleri hatırlamadan edemiyordu.

Lordlar ve leydiler ayaklarının altındaki küçük gri farelere dikkat etmediği için, Arya görevini yerine getirirken kulaklarını iyice açıp her türden sır duyabiliyordu. Mandırada çalışan Sevimli Pia kaledeki bütün şövalyelerle yatan bir sürtüktü. Zindancının karısı hamileydi ama bebeğin gerçek babası ya Sör Alyn Stackspear ya da kendisine Bayazgülüşlü Wat diyen şarkıcıydı. Lord Lefford diğer insanların yanındayken hayaletlerle dalga geçiyordu ama her gece yatarken başucuna bir mum yakıyordu. Sör Dunaver'in yaveri Jodge altını tutamıyor, uyurken yatağını ıslatıyordu. Aşçılar, Sör Harys Swyft'ten nefret ediyordu, adamın bütün yemeklerinin içine tükürüyorlardı. Üstat Tothmure'un hizmetçisi erkek kardeşiyle konuşurken Arya kulak kabartmış, üstada gelen bir mektupta Joffrey'in piç olduğundan ve tahtta haksız oturduğundan

bahsedildiğini duymuştu. “Lord Tywin üstada mektubu yakmasını ve bu pislik hakkında asla konuşmamasını söyledi,” diye fısıldamıştı kız.

Kral Robert’ın erkek kardeşleri Stannis ve Renly’nin savaşa girdiklerini de öğrenmişti. “Şimdi her ikisi de kral,” demişti Weese. “Diyardaki kralların sayısı kaledeki farelerin sayısından fazla.” Lannister adamları bile Joffrey’nin ne kadar zaman daha tahtta kalabileceğini tartışıyordu. Arya birkaç lordun, “Delikanlının şu altın pelerinlilerden başka ordusu yok. Bir hadım, bir cüce ve bir kadın tarafından yönetiliyor,” diye fısıldaştıklarına şahit olmuştu. “Onlar gibiler bir savaş mücadelesi sırasında ne işe yarar?” Sürekli Beric Dondarrion’dan bahsediliyordu. Okçulardan biri, Kanlı Oyuncular’ın lordu katlettiğini söylemişti ama dinleyenler buna gülmüştü. “Sör Lorch onu Kızgın Şelale’de öldürdü. Yürüyen Dağ ise iki kez katletti. Bu sefer de ölü kalmayacağına bahse girerim.”

Arya, Kanlı Oyuncular’ın kim olduğunu on beş gün sonra, hayatında gördüğü en tuhaf adamlar Harrenhal’a geldiğinde öğrenmişti. Saç örgülerine ziller takılmış bakır renkli adamlar, kanlı boynuzları olan siyah keçili bir sancağın altında at sürüyordu. Mızraklı süvariler siyah-beyaz çizgili atlara biniyordu. Yanakları pudralı okçular; devasa kalkanlar taşıyan iri, kıllı adamlar; tüylü pelerinler giyen siyah tenli adamlar; yeşil pembe kostümü içinde bir soytarı; çatal uçlu sakalları mora, yeşile, gümüş rengine boyanmış kılıçlı askerler; yanakları yara izleriyle renklenmiş mızrakçılar; rahip kıyafeti içinde ince uzun bir adam; gri üstat cübbesi giyen başka bir adam ve deri cübbeli, hasta görünüşlü, uzun sarı perçemli bir adam daha.

Başlarındaki adam sopa gibi ince ve uzundu. Neredeyse beline kadar inen siyah sakalları, bir deri bir kemik kalmış uzun yüzünü daha da uzun gösteriyordu. Eyerinden sarkan miğferi siyah çelikten dökülmüş, keçi başı şeklinde dövülmüştü. Boynuna çeşitli ebat ve türde sikkelerin birleştirilmesiyle meydana getirilmiş bir zincir takmıştı. Bu adam da tuhaf siyah-beyaz atlardan birini sürüyordu.

“Bu cinsi tanımak istemezsin Gelincik,” demişti Weese, Arya’nın keçi başı miğferli adama baktığını görünce. Lord Leford’ın askerlerinden iki içki arkadaşıyla birlikteydi.

“Kim bunlar?” diye sordu Arya.

Askerlerden biri kahkaha attı. “Ayakadamları kızım. Keçi Parmakları. Lord Tywin’in Kanlı Oyuncular’ı.”

“Kızın aklını başından alırsan kahrolası merdivenleri *sen* ovalarsın,” dedi Weese. “Bunlar paralı askerler Gelincik kız. Kendilerine Cesur Dostlar diyorlar. Duyduğun diğer isimleri onların duyabileceği yerlerde söyleme, canını kötü yakarlar. Keçi başlı miğferi olan adam onların kumandanı, Lord Vargo Hoat.”

“O herif bir lord değil,” dedi ikinci asker. “Sör Amory öyle söyledi. Adam kendini abartmaktan hoşlanan ağzı salyalı bir paralı asker sadece.”

“Olabilir,” dedi Weese. “Ama kız tek parça halinde kalmak istiyorsa adama *lordum* demeli.”

Arya tekrar Vargo Hoat’a baktı. *Lord Tywin’in kaç canavarı var?*

Cesur Dostlar, Dul Kulesi’ne yerleşti. Böylece Arya onlara hizmet etmek zorunda kalmamıştı. Bu durumdan memnundu. Adamların kaleye geldikleri ilk gece, paralı askerler ve Lannister muhafızları arasında kavga çıkmıştı. Sör Harys Swyft’in yaveri ölümüne bıçaklanmış, Kanlı Oyuncular’dan iki kişi ağır yaralanmıştı. Ertesi sabah Lord Tywin iki paralı askeri Lord Lydden’in okçularından biriyle birlikte kapı kulübesinin duvarına astırdı. Weese kavgayı başlatanın okçu olduğunu söylemişti; adam paralı askerleri Beric Dondarrion konusunda tahrik etmişti. Asılan adamlar can verip havayı tekmelemeyi bıraktıktan sonra Vargo Hoat ve Sör Harys sarılıp öpüşmüşler, birbirlerini daima seveceklerine dair yemin etmişlerdi. Lord Tywin izliyordu. Arya, Vargo Hoat’un peltek konuşmasını ve salyalı ağzını komik bulmuştu ama gülmemesi gerektiğini bilecek kadar akıllıydı.

Kanlı Oyuncular, Harrenhal’da fazla kalmadı ama ayrılmadan önce içlerinden biri, Üç Dişli Mızrak’ın kızıl geçidinin Roose Bolton komutasındaki kuzey ordusu tarafından ele geçirildiğini anlattı. Arya konuşmayı duymuştu. “Eğer nehri geçmeye kalkarsa Lord Tywin onu tıpkı Yeşil Çatal’da ezdiği gibi ezer,” dedi Lannister okçularından biri ama arkadaşlarının kahkahaları adamı susturdu. “Bolton, Genç Kurt kuzeyli adamlarıyla ve ulu kurduyla birlikte Nehirova’dan gelene kadar nehrin karşısına geçmez.”

Arya ağabeyinin bu kadar yakınlarda olduğunu bilmiyordu. Nehirova, Kışyarı’ndan çok daha yakındı ama Arya tam olarak nerede olduğunu,

Harrenhal'a uzaklığını tahmin edemiyordu. *Bir şekilde öğrenmeliyim, öğrenebileceğimi biliyorum, bir kaçabilsem.* Robb'u tekrar görebileceğini düşününce dudağını ısırdı. *Jon'u da görmek istiyorum, Bran'ı da, Rickon'u da. Ve annemi, hatla Sansa'yı... Ona sarılıp bir leydiye yakışır şekilde özür dileyeceğim, bundan çok hoşlanır.*

Avludaki dedikodulardan, Yeşil Çatal'daki mücadele sırasında yakalanan otuz altı esirin Azap Kulesi'nin üst katlarındaki odalarda kaldığını öğrenmişti. Esirlerin pek çoğu kaçma girişiminde bulunmayacaklarına dair yemin ettikten sonra kale içinde dolaşabilme özgürlüğüne kavuşmuştu. *Kaçmamaya yemin ettiler,* dedi Arya kendine, *ama kaçmam için bana yardım etmeyeceklerine yemin etmediler.*

Tutsaklar yemeklerini Yüz Şömineli Salon'daki masalarında yiyor ve sık sık kale içinde dolaşmaya çıkıyorlardı. İçlerindeki dört erkek kardeş her sabah Akantaş Avlusu'nda tahta kılıçlar ve kalkanlarla talim yapıyordu. Çocuklardan üçü Geçit'teki Freyler'dendi, diğeri de piç kardeşleriydi. Harrenhal'da uzun süre kalmadılar. Çocukların iki ağabeyi bir sabah barış sancağı altında ve bir sandık altınla birlikte kaleye geldi. Kardeşlerini esir alan şövalyeye fidye ödediler. Altı Frey, Harrenhal'dan ayrıldı.

Kuzeyli adamlar için fidye ödemeye gelen yoktu. Al Turta, şişman bir lordun et aramak için sürekli mutfağa geldiğini söylemişti. Adamın bütün ağzını örten çalı gibi bir bıyığı vardı ve pelerininin yakasına üç dişli mızrak şeklinde yapılmış gümüş-safir bir broş takıyordu. Adam Lord Tywin'e aitti. Ama beyaz güneş desenli siyah peleriniyle siperlerde tek başına yürümeyi seven sakallı genç adam, zengin olmayı hayal eden vasıfsız bir şövalye tarafından esir alınmıştı. Sansa hem genç adamın, hem de şişman lordun kim olduğunu hemen anlayabilirdi ama Arya rütbelere ve armalara hiç ilgi duymamıştı. Rahibe Mordane hanedanların tarihlerini anlatmaya başladığında bir rüya âlemine dalar, dersin sonunun gelmesini beklerdi.

Buna rağmen Lord Cerwyn'i *hatırlıyordu.* Arazileri Kışyarı'na yakındı. Bu yüzden kendisi ve oğlu Cley sık sık kaleye ziyarete gelirlerdi. Kaderin oyunu olsa gerek, hiç ortalıkta görünmeyen tek tutsak Lord Cerwyn'di. Yaralıydı ve bir kule hücresinde yatıyordu. Arya günlerce kapıdaki nöbetçileri atlatıp lordla

konuşabilmenin bir yolunu aradı. Adam Arya'nın kim olduğunu bilse seve seve yardım ederdi. Bir lordun mutlaka altını olurdu. Arya'yı Nehirova'ya götürmeleri için Lord Tywin'in paralı askerlerine altın verebilirdi. Lord Eddard, bir paralı askerin yeterli altın karşılığında ihanet etmeyeceği kimse olmadığını söylerdi.

Arya bir sabah, gri cübbeler giyen sessiz rahibelerin at arabasına bir ceset yüklediklerini gördü. Ceset, üzerinde savaş baltası arması olan ipek bir pelerine sarılmıştı. Arya ölen adamın kim olduğunu sorduğunda, nöbetçilerden biri Lord Cerwyn olduğunu söyledi. Duydukları midesine atılan bir tekme gibiydi. *Sana zaten yardım edemezdi*, diye düşündü sessiz rahibelerin arabası kale kapısından çıkarken. *O kendine bile yardım edemedi, seni aptal fare.*

Ondan sonrası yine yerleri fırçalamak, camları ovalamak ve kapıları dinlemekti. Lord Tywin'in kısa zaman içinde Nehirova'ya yürüyeceğini duydu. Belki de güneye, Yüksek Bahçe'ye giderdi, bu herkesi şaşırtırdı. Hayır, Kral Toprakları'na gidip orayı savunmalıydı, en büyük tehdit Stannis'ti. Gregor Clegane ve Vargo Hoat'u, Roose Bolton'ı yok edip sırtındaki hançeri almaları için yollayacaktı. Kartal Yuvası'na kuzgunlar göndermişti. Leydi Lysa'yla evlenip Vadi'yi ele geçirmeyi planlıyordu. Sihirli kılıçlar döktürmek için bir ton gümüş almıştı. O kılıçlarla kuzeyli askerleri katledecekti. Leydi Stark'a barış mektubu yazıyordu. Kral Katili'nin serbest bırakılması an meselesiydi.

Kaleye her gün kuzgunlar gelip gidiyordu ama Lord Tywin vaktinin çoğunu kapalı kapıların ardında savaş konseyiyle birlikte geçiriyordu. Arya bazen lordu görüyordu ama hep çok uzaktan; bir kere, üç üstat ve çalı bıyıklı şişman adamla birlikte siperlerde yürürken, bir kez sancak beyleriyle birlikte kamp alanına doğru at sürerken ama genelde, üstü kapalı sekiliğin sütunlarından birinin yanında durup avluda talim yapan askerleri izlerken. Ellerini kılıcının altın kabza topuzunda birleştirip ayakta duruyordu. Lord Tywin'in en çok sevdiği şeyin altın olduğu söyleniyordu, hatta altın *sıçıyordu;* yaverlerden biri söylemişti. Kel kafalı ve altın sakallı Lord Tywin yaşlı bir adam için güçlü görünüyordu. Yüzünde Arya'ya babasını hatırlatan bir şeyler vardı, birbirlerine hiç benzememelerine rağmen. *Bir lordun yüzüne sahip, hepsi bu,* dedi kendi kendine. Annesinin, Lord Eddard'a lord yüzünü giyinmesini ve bir meseleyle uğraşmasını söylediği anları

hatırladı. Babası bunu duyunca gülerdi. Arya, Lord Tywin'i gülerken hayal edemiyordu.

Bir öğleden sonra kuyu başında sıra beklerken doğu kapısının menteşelerinin gıcırdadığını duydu. Bir kafile yivli kapının altından kaleye giriyordu. Kafilenin liderinin kalkanındaki mantikor armasını görünce Arya'nın içinden bıçak keskinliğinde bir nefret duygusu geçti.

Sör Amory Lorch'un yüzü gündüz gözüyle meşale alevlerinin ışığında olduğu kadar korkutucu görünmüyordu ama gözleri tıpkı Arya'nın hatırladığı gibi domuz gözleriydi. Kadınlardan biri, Amory'nin adamlarının göl çevresi boyunca Beric Dondarrion'ı kovaladığını ve karşılarına çıkan bütün isyancıları katlettiğini söyledi. *Bizler isyancı değildik,* diye düşündü Arya. *Biz Gece Nöbetçileri'ydik; Nöbet taraf tutmaz.* Sör Amory'nin adamlarının sayısı Arya'nın hatırladığından daha azdı ve çoğu yaralıydı. *Umarım yaraları iltihaplanır, umarım hepsi ölür.*

Ve sonra, kafilenin sonundaki üç kişiyi gördü.

Rorge siyah bir yarım miğfer giyiyordu. Miğferin çelik burunluğu sayesinde burnu olmadığı anlaşılmıyordu. Isırgan, ağırlığı altında yıkılacakmış gibi görünen bir savaş atının sırtında, Rorge'un yanındaydı. Vücudundaki yarı iyileşmiş yanıklar adamı olduğundan bile korkunç gösteriyordu.

Ama Jaqen H'ghar yine gülümsüyordu. Kıyafetleri hâlâ leş gibi ve perişandı ama saçlarını yıkayıp taramaya fırsat bulmuştu; kızıl ve beyaz parlak saçları omuzlarına dökülüyordu. Arya, Jaqen'i gören kızların hayranlıkla kıkırdağını duydu.

Alevlerin içinde yanmalarına izin vermeliydim. Gendry söylemişti, onu dinlemeliydim. Baltayı arabaya atmasaydı şimdi üç adam da ölü olacaktı. Arya bir an için korktu ama adamlar onun farkına varmadan yanından geçip gitti. Sadece Jaqen H'ghar, Arya'nın olduğu tarafa doğru bakmış, ona dikkat etmeden kafasını çevirmişti. *Beni tanımadı,* diye düşündü Arya. *Arry kılıçlı ve öfkeli bir erkek çocuğuydu, bense kova taşıyan gri bir fare kızım.*

Günün geri kalanını İnleyen Kule'nin merdivenlerini fırçalayarak geçirdi. Akşam çöktüğünde elleri kanamaya başlamıştı. Temizlik kovasını ardiyeye geri götürürken kolları ağrıdan titriyordu. Yemek bile yiyemeyecek kadar yorgundu.

Weese'den yalvararak izin alıp saman dolu şiltesine uzandı. "Weese," dedi esnerken. "Dunsen, Chiswyck, Polliver, Tatlı Raff, Vadeci ve Tazı. Sör Gregory, Sör Amory, Sör İlyn, Sör Meryn, Kral Joffrey, Kraliçe Cersei." Duasına üç isim daha ekleyebileceğini düşündü ama hangi isimler olacağına bu gece karar veremeyecek kadar yorgundu.

Güçlü ve kararlı bir el, pürüzsüz ve ılık bir taş gibi ağzının üstüne kapandığında, Arya rüyasında ormanda çılgınca koşan kurtları görüyordu. Kıvranıp debelenerek uyandı. "Bu kız hiçbir şey söylemeyecek," diye fısıldadı kulağının dibindeki ses. "Bu kız dudaklarını kapalı tutacak. Kimse duymayacak ve dostlar gizlice konuşacak. Tamam mı?"

Arya deli gibi çarpan kalbinden fırsat bulup başıyla onaylamayı başardı.

Jaqen H'ghar elini çekti. Mahzen zifiri karanlıktı. Adamın yüzü sadece birkaç santim uzakta olmasına rağmen görünmüyordu. Ama Arya adamın kokusunu alabiliyordu; teni sabun kokuyordu ve saçlarına parfüm sürmüştü. "Oğlan kıza dönüşmüş," diye mırıldandı Jaqen.

"Ben *her zaman* kızdım. Beni görmediğini sanmıştım."

"Bu adam görür. Bu adam bilir."

Jaqen'den nefret ettiğini hatırladı Arya. "Beni korkuttun. Sen artık *onlardan* birisin. Yanmana izin vermeliydim. Burada ne işin var? Git, yoksa Weese'i çağırırım."

"Bu adam borcunu öder. Bu adamın üç borcu var."

"Üç?"

"Kırmızı Tanrı'ya borçlusun tatlı kız ve hayatın bedelini sadece ölüm ödeyebilir. Bu kız ona ait üç can aldı, karşılığında üç can vermeli. İsimleri söyle, gerisini bu adam halledecek."

Bana yardım etmek istiyor, dedi Arya içinden, aniden beliren umut başını döndürmüştü. "Beni Nehirova'ya götür. Çok uzakta değil, eğer iki at çalabilirsek..."

Jaqen parmağını Arya'nın dudaklarına götürdü. "Benden üç can isteyebilirsin. Ne daha çok, ne daha az. Üç ve işimiz biter. Yani bu kız iyi düşünmeli." Yumuşakça Arya'nın saçlarını öptü. "Ve fazla zaman harcamamalı."

Arya mumu yaktığında Jaqen'den geriye sadece hafif bir tarçın ve karanfil

kokusu kalmıştı. Yandaki taş kovukta uyuyan kadın dönüp ışıktan şikâyet edince Arya mumu söndürdü. Gözlerini kapadığında önünde yüzen yüzler gördü. Joffrey ve annesi, İlyn Payne ve Meryn Trant, Sandor Clegane... ama onlar yüzlerce mil uzakta, Kral Toprakları'ndaydı. Sör Gregor yağma için tekrar yola çıkmadan önce sadece birkaç gün kalede kalmıştı. Vadeci ve Chiswyck de onunla beraber gitmişti. Ama Sör Amory Lorch kaledeydi. Arya ondan da en az diğerleri kadar nefret ediyordu. Ediyor muydu? Emin değildi. Ve elbette Weese vardı.

Ertesi sabah uykusuzluktan esnerken yine adamı düşündü. "Gelincik," diye kükredi Weese. "O dilini bir kez daha dışarıda görürsem koparıp köpeğime yediririm." İyice duyduğundan emin olmak istiyormuş gibi Arya'nın kulağını çekip büktü ve merdivenleri temizlemeye devam etmesini söyledi. Akşam karanlığı çökene kadar üç katın merdivenlerinin pırıl pırıl olmasını istiyordu.

Ölmelerini istediği insanları düşündü Arya çalışırken. Yüzlerini basamaklarda görüyormuş gibi yapıp yok olmaları için bütün gücüyle fırçalıyordu. Starklar, Lannisterlar'la savaşıyordu. Arya bir Stark'tı, yani mümkün olduğunca fazla Lannister öldürmeliydi. Savaşın kuralı buydu ama Jaqen'e güvenebileceğinden emin değildi. *Onları kendim öldürmeliyim.* Babası ne zaman bir adamı ölüme mahkûm etse, infazı, kılıcı Buz'la kendisi gerçekleştirirdi. "Bir adamın canını alacaksan, onun gözlerine bakıp son sözlerini dinleyecek cesaretin de olmalı," demişti Robb ve Jon'a.

Ertesi gün Jaqen H'ghar'la karşılaşmamaya özen gösterdi, ondan sonraki gün de. Zor değildi. Arya küçüktü. Harrenhal ise çok büyük, bir farenin saklanabileceği sayısız delikle doluydu.

Ve sonra Sör Gregor döndü, beklendiğinden erken gelmişti. Bu sefer bir insan sürüsü değil keçi sürüsü getirmişti. Arya, Sör Gregor'un adamlarından dördünün Lord Beric'in gece akınlarından birinde öldüğünü duydu ama asıl nefret ettiği adamlar burunları bile kanamadan geri gelmiş, İnleyen Kule'nin ikinci katına yerleşmişlerdi. Weese hepsine yeterince içki ikram etti. "Bu adamların susuzluğu kolay geçmez," diye homurdandı. "Gelincik, yukarı çıkıp tamir edilecek kıyafetleri olup olmadığını sor. Kadınlar o işi halletsin."

Arya kendi elleriyle ovduğu merdivenleri çıktı. İçeri girdiğinde kimse onu

umursamadı. Chiswyck elinde bir bira kupasıyla şöminenin başında oturmuş yanındakilere komik hikâyeler anlatıyordu. Arya adamların konuşmasını bölmedi, dudağı patlasın istemiyordu.

"Kral Eli turnuvasından sonraydı, savaştan önce," diyordu Chiswyck. "Sör Gregor'la birlikte yedi kişi batıya dönüyorduk. Raff benimleydi ve turnuvada Sör'ün yaverliğini yapan genç Joss Stilwood. Yağmur yüzünden iyice kabarmış nehre vardık. Karşıya geçmenin bir yolu yoktu, biz de yakındaki bir birahanede konaklamaya karar verdik. Sör, biracıya gürleyip nehrin suları durulana kadar kupalarımızı dolu tutmasını söyledi. Gümüş sikkeyi görünce adamın domuz gözlerinin nasıl parladığını görmeliydiniz. Adam kızıyla birlikte aralıksız bira getiriyordu ama bira kötüydü, kahverengi sidiğe benziyordu, Sör de en az benim kadar hoşnutsuzdu. Şu biracı, bizi orada ağırlamaktan ne kadar mutlu olduğunu söyleyip duruyordu, yağmurlar yüzünden gelen giden azalmış. Aptal herif çenesini bir türlü kapamıyordu ama Sör'ün tek kelime ettiği yoktu, şu süt çocuğu şövalyenin turnuvada yaptığı oyunu düşünüyordu. Dişlerini nasıl sıktığını görebiliyorduk, ben ve diğer adamlar Sör'e tek kelime etmememiz gerektiğini biliyorduk ama biracı konuştukça konuştu, hatta mızrak müsabakasının nasıl geçtiğini bile sordu. Sör adama şöyle bir baktı." Chiswyck kıkır kıkır güldü, birasının üstündeki köpüğü elinin tersiyle alıp yere attı. "O arada biracının kızı bira getirmeye devam ediyordu, on sekiz yaşlarında şişmanca bir kız..."

"On üç yaşında gibi görünüyordu," diye araya girdi Tatlı Raff.

"Öyle de olabilir," dedi Chiswyck. "Bakılacak bir kız değildi ama Eggon iyi içmişti ve kızı ellemeye başladı. Ben de biraz ellemiş olabilirim. Raff, bizim genç Stilwood'a kızı yukarı çıkarıp erkekliğini göstermesi gerektiğini söylüyordu, delikanlıyı cesaretlendiriyordu. Sonunda Joss uzanıp kızın eteğini yukarı sıyırdı. Kız çığlık atıp bira sürahisini düşürdü, koşarak mutfağa kaçtı. Mesele orada sonlanabilirdi ama aptal biracı, *Sör*'e gidip kutsanmış bir şövalye olarak, kızını rahat bırakmamızı emretmesini istedi.

"Sör Gregor o ana kadar bizim eğlencemizle ilgilenmiyordu ama şimdi *bakıyordu*, nasıl baktığını bilirsiniz. Kızın yanına getirilmesini emretti. Biracı kızı mutfaktan dışarı sürüklemek zorunda kaldı. Bu tamamen kendi suçuydu. Sör şöyle bir bakıp, 'O kadar umursadığın fahişe bu yani,' dedi. Yaşlı aptal, 'Benim

Layna’m fahişe değil,’ diye karşılık verdi, Sör Gregor’un yüzüne. Sör gözünü bile kırpmadan, ‘Artık öyle,’ dedi. Adamın yüzüne bir gümüş sikke daha attı, kızın elbisesini yırttı, babasının gözlerinin önünde masaya yatırıp kıza oracıkta sahip oldu. Kız tavşan gibi çırpınıp garip sesler çıkarıyordu. Ben biracının yüzündeki ifadeyi görünce öyle bir güldüm ki bira burnumdan dışarı çıktı. Sesleri duyan bir delikanlı geldi sonra, sanırım biracının oğluydu, Ruff çocuğun karnına bıçak sokmak zorunda kaldı. O arada Sör işini bitirmiş, tekrar birasını içmeye koyulmuştu. Kız bize kaldı. Tobbot’u bilirsiniz, kızı ters çevirip arkadan girdi. Sıra bana geldiğinde kız direnmeyi bırakmıştı, belki de bu işten zevk aldığına karar vermişti. Doğrusunu isterseniz biraz bağırması hoşuma giderdi. Hikâyenin en iyi kısmı şimdi geliyor... herkes işini bitirdiğinde, Sör Gregor biracıya dönüp para üstünü istediğini söyledi. Kız bir gümüş etmezmiş... size yemin ederim ki yaşlı biracı bir avuç dolusu bakır sikke çıkardı, af diledi ve Sör Gregor’a *alışveriş için teşekkür etti.*”

Adamlar kükreyerek kahkaha attı, en çok Chiswyck’in sesi çıkıyordu. Burnundan çıkan biralar gri sakalına damlarken kendi anlattığı hikâyeye gülüyordu. Arya merdiven boşluğunun gölgesinde durarak adamı izledi. Tek kelime etmeden sessizce ardiyeye döndü. Kıyafetleri sormadan geri döndüğünü öğrenen Weese, Arya’nın elbisesini sıyırıp kan çıkana kadar baldırlarını sopaladı ama Arya gözlerini kapamış ve Syrio’dan öğrendiği cümleleri tekrar etmişti, dayağı neredeyse hissetmemişti.

İki gece sonra yemek servisi yapmak için Kışla Salonu’na gönderildi. Salonun diğer ucunda oturan Jaqen H’ghar’ı gördüğünde taşıdığı şarap sürahisiyle kadehleri dolduruyordu. Dudaklarını ısırdı, Weese’in ortalıkta olmadığından emin olmak için endişeli gözlerle etrafına bakındı. *Korku kılıçtan derin keser,* dedi kendine.

Bir adım attı, sonra bir adım daha, her adımda farelikten uzaklaştığını hissediyordu. Şarap kadehlerini doldura doldura sıranın sonuna kadar gitti. Rorge, Jaqen’in sağında oturuyordu, körkütük sarhoştu, Arya’ya dikkat etmedi. Arya eğildi ve, “Chiswyck,” diye fısıldadı Jaqen’in kulağına. Lorathlı adam söyleneni duyduğuna dair bir işaret vermedi.

Şarap sürahisi boşaldığında Arya kilere koşup sürahiyi tekrar doldurdu ve

aceleyle salona dönüp şarap servisine devam etti. Kilerde olduğu kısa zaman içinde kimse susuzluktan ölmemişti ve kimse onun yokluğunun farkına da varmamıştı.

Ertesi gün hiçbir şey olmadı, ondan sonraki gün de. Üçüncü gün Weese'le birlikte yemek almak için mutfağa gitti. "Yürüyen Dağ'ın adamlarından biri dün gece siper merdivenlerinden düşüp boynunu kırmış," dedi Weese aşçıya.

"Sarhoş muymuş?"

"Her zamankinden çok değil. Harren'ın hayaletinin işi olduğu söyleniyor." Böyle söylentiler hakkındaki düşüncesini belirtmek için aşağılama dolu bir ses çıkardı.

Harren değildi, demek istedi Arya. *Bendim.* Chiswyck'i bir fısıltıyla öldürmüştü ve iki kişiyi daha öldürecekti. *Harrenhal'daki hayalet benim,* diye düşündü. Ve o gece, duasından bir isim eksildi.

Catelyn

Buluşma yeri beyaz mantarlar ve kesilmiş ağaçların kökleriyle beneklenmiş bir çimenlikti.

"İlk gelen biziz leydim," dedi Hallis Mollen ağaç köklerinin ortasında, iki ordunun arasında dizginlerini çekerlerken. Stark Hanedanı'nın ulu kurt armalı sancağı Hallis'in taşıdığı direğin üstünde dalgalanıyordu. Catelyn buradan denizi göremiyordu ama çok yakında olduğunu hissedebiliyordu. Doğudan esen şiddetli rüzgârda ağır tuz kokusu vardı.

Stannis Baratheon'ın atlı avcıları, kuşatma kuleleri ve mancınıklar için ağaçları kesmişti. Catelyn kesilen ağaçların kaç yaşında olduğunu ve Ned'in Fırtına Burnu kuşatmasını kırmak için güneye giderken o ağaçların altında dinlenip dinlenmediğini merak etti. Ned o gün büyük bir zafer kazanmıştı. Kan dökülmeden kazanıldığı için bütün zaferlerden büyüktü.

Tanrılar, benim de aynısını yapmama izin verin, diye dua etti. Sancak beyleri, Catelyn'in buraya gelmekle delilik ettiğini düşünüyordu. "Bu bizim kavgamız değil leydim," demişti Sör Wendel Manderly. "Kralımız, annesinin hayatının tehlikede olmasını istemez."

"Hepimiz tehlikedeyiz," demişti Catelyn, belki de fazlaca sert bir şekilde. *Nehirova'da ölüm döşeğindeki babamın yanında olmalıydım, Kışyarı'nda oğullarımın yanında.* "Robb, beni onun adına konuşmam için güneye gönderdi ve ben de konuşacağım." İki kardeşi barış yapmaya ikna etmek kolay iş değildi, Catelyn bunu biliyordu ama diyarın iyiliği için denenmesi gerekiyordu.

Yağmurla ıslanmış arazilerin ve kayalık tepelerin arkasında gökyüzüne yükselen, sırtı denize dönük Fırtına Burnu Kalesi'ni görebiliyordu. Gri taş kütlesini çevreleyen Stannis Baratheon ordusu sancak taşıyan fareler kadar küçük ve önemsiz görünüyordu.

Şarkılar, Fırtına Burnu Kalesi'nin, ilk Fırtına Kralı Durran tarafından eski çağlarda yaptırıldığını anlatırdı. Durran, deniz tanrısı ve rüzgâr tanrıçasının kızları güzel Elenei'in kalbini kazanmıştı. Elenei düğün gecesinde bekâretini bir

ölümlüye vermiş ve bir ölümlüye dönüştürülerek lanetlenmişti. Elenei'in kederli anne ve babası kaleye fırtına ve dalgalar göndererek gazaplarını salmış, Durran'in arkadaşları, erkek kardeşi ve konukları yıkılan duvarlar altında ezilmiş, dalgaların arasında boğulmuşlardı. Elenei, Durran'i kollarının arasına alarak korumuş ve zarar görmesini engellemişti. Durran şafak vakti tanrılara karşı savaş ilan etmiş ve kaleyi tekrar inşa edeceğine dair ant içmişti.

Her biri bir öncekinden daha büyük ve daha sağlam beş kale inşa ettirmiş ve Gemikıran Koyu'nu kabartan boraların duvarları suya gömmesini izlemişti. Lordlar, kaleyi iç arazilere inşa ettirmesi için Durran'i ikna etmeye çalışmış, rahipler tanrılardan af dileyip Elenei'yi denize geri vermesini söylemiş, halk merhamet için yalvarmıştı ama Durran kimseyi dinlememişti. Yaptırdığı yedinci kale bütün kalelerden daha büyüktü. Bazıları, ormanın çocuklarının kalenin yapımına yardım ettiğini, taşları sihirle oyduklarını söylerdi. Bazıları da küçük bir çocuğun Durran'e akıl verdiğini anlatırdı; o çocuk, büyüdüğünde Mimar Brandon olacaktı. Hikâye nasıl anlatılırsa anlatılsın sonu hep aynıydı. Tanrılar fırtına üstüne fırtına göndermiş ama yedinci kale her seferinde ayakta kalmıştı. Güzel Elenei ve Durran Tanrıkederi, son günlerine kadar kalede birlikte yaşamışlardı.

Tanrılar unutmuyordu. Dar Deniz'den hâlâ öfkeli boralar geliyordu. Ama Fırtına Burnu dayanıyordu, benzersiz kale asırlardır, bin yıllardır dayanıyordu. Kalenin otuz metrelik perde duvarı, okçu pencereleriyle ya da yan kapılarla delik deşik değildi. Köşeleri olmayan duvar, yuvarlaktı, *pürüzsüzdü.* Taşlar birbirlerine öyle özenli bir incelikle yapıştırılmıştı ki aralarında en küçük bir çatlak, açı, rüzgârın girebileceği herhangi bir boşluk yoktu. Duvarın iç kısımda kalan en ince bölümümün on iki metre kalınlığında olduğu söyleniyordu, denize bakan tarafı yirmi beş metre kalınlığındaydı. Çift katmanlı duvarın içi, kum ve taş dolgulu bir çekirdekle güçlendirilmişti. Bu kudretli siper duvarının arkasındaki avlular, ahırlar, mutfaklar fırtınalardan güvenle korunuyordu. Kalenin yalnızca bir kulesi vardı, denize bakan yüzünde pencere yoktu. Devasa yivli burçlarla taçlanan ve uzaktan dikenli yumruğunu havaya kaldırmış bir kol gibi görünen kule o kadar büyüktü ki; barakalar, ambarlar, ziyafet salonu, lord daireleri rahatlıkla aynı yerde toplanmıştı.

“Leydim,” diye seslendi Hal Mollen. Kalenin dibine kurulmuş küçük kamptan çıkan iki atlı ağır adımlarla onlara doğru geliyordu. “Bu Kral Stannis olmalı.”

“Şüphesiz.” Catelyn gelenleri izledi. *Stannis olmalı ama bu Baratheon sancağı değil.* Sancak parlak sarıydı, Renly’nin altın rengi sancaklarından değildi ve üzerinde kırmızı bir arma vardı. Catelyn armanın ne olduğunu göremiyordu.

Renly en son gelecekti, yanından ayrılırken Catelyn’e söylemişti. Ağabeyini yolda görene dek atına binmeye niyeti yoktu. İlk gelen, diğerlerini beklemek zorundaydı ve beklemek Renly’nin işi değildi. *Bir çeşit kral oyunu,* diye düşündü Catelyn. O kral değildi, bu oyunu oynamasına gerek yoktu ve beklemek konusunda deneyimliydi.

Stannis yaklaşınca Catelyn adamın kafasındaki kırmızı altından yapılmış, alev şekilleriyle süslenmiş tacı gördü. Kemerine lal taşları ve sarı topazlar kakılmıştı. Kılıcının kabzasında kare şeklinde kesilmiş kocaman bir yakut vardı. Kıyafeti sadeydi; kapitone takımının üstüne deri bir yelek giymiş ve kahverengi yün tozluklar takmıştı, çizmeleri aşınmıştı. Güneş sarısı sancağın üstündeki arma, turuncu alevlerle çevrelenmiş kırmızı bir kalpti. Taçlı erkek geyik de sancaktaydı, evet... küçülmüş ve kalbin içine kapatılmıştı. Daha da garip olan sancaktardı; baştan ayağa kırmızılara bürünmüş, yüzü kırmızı başlığının altında kaybolmuş bir kadın. *Bir kırmızı rahibe,* diye düşündü Catelyn merakla. Uzak doğuda, Özgür Şehirler’de yaygın olan bu inancın Yedi Krallık’ta çok az mensubu vardı.

“Leydi Stark,” dedi Stannis Baratheon dizginlerini çekerken, soğuk bir nezaketle. Hafifçe başını eğdi. Catelyn’in hatırladığından daha keldi.

“Lord Stannis,” diye karşılık verdi Catelyn.

Kısa kesilmiş sakalının altındaki çenesi kenetlenmişti ama yeni sıfatıyla ilgili bir düzeltme yapmadı. Catelyn buna memnun olmuştu. “Sizi Fırtına Burnu’nda bulacağımı düşünmemiştim.”

Lordun çukurlu gözleri rahatsız bir şekilde Catelyn’e baktı. Bu adam kolay nezaketler için yaratılmamıştı. “Lord eşinizin ölümü için üzgünüm,” dedi, “ama Lord Eddard dostum değildi.”

“Düşmanınız da değildi lordum. Lord Tyrell ve Lord Redwyne sizi kalenizin içinde esir ettiğinde yardıma gelip kuşatmayı kıran Eddard Stark’tı.”

“Ağabeyimin emriyle yaptı bunu, bana olan sevgisinden değil,” diye karşılık verdi Stannis. “Lord Eddard görevini yerine getirdi, bunu inkâr edecek değilim. Ben daha azını mı yaptım? Robert’ın El’i *ben* olmalıydım.”

“Bu ağabeyinizin arzusuydu, Ned asla istememişti.”

“Ama yine de kabul etti. Benim hakkımı aldı. Her şeye rağmen size söz veriyorum; ölümüyle ilgili adalet sağlayacağım.”

Kral olmak isteyen adamlar sözler vermeyi nasıl da seviyorlar. “Kardeşiniz de aynı sözü verdi bana. Doğrusunu isterseniz, adaleti tanrılara bırakıp bir an önce kızlarımı geri almayı tercih ederim. Kızım Sansa hâlâ Cersei’nin elinde ve Robert’ın öldüğü günden beri Arya’dan haber yok.”

“Şehri ele geçirdiğimde kızlarınız bulunursa onları size göndereceğim.” *Ölü ya da diri,* diyordu sesinin tonu.

“Ve bu ne zaman olacak Lord Stannis? Kral Toprakları, Ejderha Kayası’na daha yakın ama sizi burada buldum.”

“Açık sözlüsünüz Leydi Stark. Pekâlâ, ben de size açık sözlülükle cevap vereceğim. Şehri alabilmek için güneyli lordların kuvvetine ihtiyacım var. Onları kardeşimden almalıyım.”

“O adamlar istedikleri yere biat ettiler lordum. Robert’a ve Baratheon Hanedanı’na bağlılık yemini verdiler. Siz ve kardeşiniz, aranızdaki anlaşmazlığı çözebilirseniz...”

“Renly’yle aramda bir anlaşmazlık yok, bana karşı olan sorumluluğunu yerine getirirse. Ben onun büyüğüyüm ve kralıyım. Ben sadece yasalar önünde zaten bana ait olanı istiyorum. Renly’nin bana sadakat ve itaat borcu var ve bunları almaya kararlıyım. Hem Renly’den, hem de diğer lordlardan.” Catelyn’in yüzünü inceledi. “Sizi buraya getiren şey nedir leydim? Stark Hanedanı kardeşimin yanında yer almaya mı karar verdi? Bu mu?”

Bu adam asla eğilmez, diye düşündü Catelyn, buna rağmen denemeliydi. Çok fazla şey tehlikedeydi. “Oğlum, halkımızın ve lordlarımızın arzusuyla Kuzey Kralı olarak hükmediyor. Kimsenin önünde diz çökmeye niyeti yok ama herkese dostluk eli uzatıyor.”

“Kralların dostu yoktur,” dedi Stannis. “Sadece tebaaları ve hasımları vardır.”

“Ve kardeşleri,” dedi Catelyn’in arkasından gelen neşeli bir ses. Catelyn döndü, Renly’nin binek atı ağaç köklerinin arasında ilerliyordu. Yeşil kadife takımı ve yakası kürklü saten pelerini içindeki genç Baratheon göz alıcı görünüyordu. Altın güllerle çevrelenmiş tacı şakaklarına kadar iniyordu. Yeşim taşından kesilmiş geyik başı alnının tam ortasına denk geliyordu. Uzun siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Kılıç kemerine siyah elmaslar kakılmıştı. Zümrütlerle süslenmiş altın bir zincir boynunu sarıyordu.

Renly de sancaktar olarak bir kadını tercih etmişti ama Brienne’in zırh arkasına gizlenmiş yüzü ve bedeni cinsiyetine dair bir ipucu vermiyordu. Taşıdığı dört metre uzunluğundaki direğin ucundaki Baratheon sancağı denizden esen rüzgârla dalgalanıyordu.

Stannis’in selamı kısa ve sertti. “Lord Renly.”

“*Kral* Renly. Bu gerçekten sen misin Stannis?”

Stannis kaşlarını çattı. “Başka kim olabilir?”

Renly umursamazca omuz silkti. “Sancağını görünce emin olamadım. Kimin sancağını taşıyorsun?”

“Kendi sancağımı.”

Kırmızılara bürünmüş rahibe konuştu. “Kral, arma olarak Işık Tanrısı’nın alevli kalbini seçti.”

Renly eğleniyormuş gibi görünüyordu. “İyi olmuş. İkimiz de aynı sancağı kullanıyor olsaydık savaş meydanında büyük karışıklık yaşanırdı.”

“Umalım ki bir savaş olmasın. Bizi yok etmek isteyen ortak bir düşmana sahibiz,” dedi Catelyn.

Stannis gülümsemeden Catelyn’e baktı. “Demir Taht’ın gerçek sahibi benim. Bunu inkâr eden herkes benim düşmanımdır.”

“Bunu bütün diyar inkâr ediyor sevgili ağabeyim,” dedi Renly. “Yaşlı adamlar ölüm döşeklerinde, doğmamış bebekler analarının rahminde inkâr ediyor. Dorne’daki insanlar inkâr ediyor ve Sur’dakiler... Kimse seni kral olarak görmek istemiyor. Üzgünüm.”

“Bu aptallık,” dedi Catelyn sertçe. “Lord Tywin yirmi bin kılıçla

Harrenhal'da bekliyor. Kral Katili'nin ordusundan geri kalanlar Altın Diş'te tekrar birleşiyor. Casterly Kayası'nda yepyeni bir Lannister ordusu daha kuruluyor. Kral Toprakları ve o çok kıymetli Demir Taht'ınız Cersei'yle oğlunun elinde. İkiniz de kendinize *kral* diyorsunuz ama krallık kanıyor ve oğlumdan başka kimse kılıcını kaldırıp krallığı savunmuyor."

Renly omuz silkti. "Oğlunuz birkaç mücadele kazandı. Ben savaşı kazanacağım. Lannisterlar benim keyfimi bekleyebilir."

"Sunulacak bir teklifin varsa sun," dedi Stannis. "Yoksa gideceğim."

"Pekâlâ," dedi Renly. "Atından inmeni, dizinin üstüne çökmeni ve bağlılık yemini etmeni teklif ediyorum."

Stannis öfkeden nefessiz kalmıştı. "Bu asla olmayacak."

"Robert'a hizmet etmiştin, bana neden etmeyesin?"

"Robert ağabeyimdi. Sen benden küçüksün."

"Küçük ama daha cesur ve *çok* daha alımlı..."

"...ve bunların yanı sıra bir hırsız ve işgalci."

Renly yine omuz silkti. "Targaryenlar, Robert'a İşgalci diyordu. O bu utanca katlanabildiyse ben de katlanabilirim."

Bu bir işe yaramıyor. "Kendinizi bir dinleyin! Eğer benim oğullarım olsaydınız kafalarınızı birbirine vurur, öz kardeşler olduğunuzu hatırlayana kadar sizi odalarınıza kilitlerdim."

Stannis çatık kaşlarla Catelyn'e baktı. "Çok fazla farz ediyorsunuz Leydi Stark. Ben gerçek kralım ve sizin oğlunuz da tıpkı benim kardeşim gibi bir hain. Onun da günü gelecek."

Stannis'in açık tehdidi Catelyn'in öfkesini kabartmıştı. "Başkalarına hain demekte özgürsünüz lordum ama sizin onlardan farkınız ne? Tek başınıza gerçek kral olduğunuzu söylüyorsunuz ama hatırladığım kadarıyla Robert'ın iki oğlu var. Yedi Krallık'ın bütün yasalarına göre Joffrey ilk veliaht ve onun ardından Tommen geliyor... ve biz, *hepimiz* vatan hainleriyiz ama geçerli sebeplerimiz var."

Renly güldü. "Leydi Catelyn'i bağışlamalısın Stannis. Nehirova'dan buraya kadar at sırtında uzun bir yol geldi. Sanırım senin şu küçük mektubunu görmedi."

“Joffrey benim ağabeyimin tohumu değil,” dedi Stannis sertçe. “Tommen da değil, onlar piç. Kız da öyle. Üçü de zelil.”

Cersei bu kadar çıldırmış olabilir mi? Catelyn sözsüz kalmıştı.

“Çok tatlı bir hikâye değil mi leydim?” diye sordu Renly. “Lord Tarly mektubu aldığında ben Boynuz Tepe’de kamptaydım. İtiraf etmeliyim ki haberler soluğumu kesti.” Ağabeyine gülümsedi. “Senin bu kadar zeki olacağını tahmin etmezdim Stannis. Bu hikâye gerçek olsaydı Robert’ın haklı veliahtı sen olurdun.”

“*Gerçek* olsaydı mı? Sen bana yalancı mı diyorsun?”

“Bu masalın tek kelimesini kanıtlayabilir misin?”

Robert bunları bilmiyordu, diye düşündü Catelyn. *Bilseydi Cersei’nin başını alırdı.* “Lord Stannis, kraliçenin böyle korkunç bir suçu olduğunu biliyorduysanız neden sessiz kaldınız?”

“Sessiz kalmadım,” dedi Stannis. “Şüphelerimi Lord Arryn’la paylaştım.”

“Ağabeyinizle paylaşmak yerine mi?”

“Ağabeyim beni bir görevi yerine getirir gibi severdi,” dedi Stannis. “Böyle bir suçlamanın benden gelmesi hırçınlık ve bencillik olarak görünürdü ve taht sırasında yükselmeye çalışıyormuşum gibi algılanırdı. Robert bu suçlamaları çok sevdiği Lord Arryn’dan duyarsa ikna olabilirdi.”

“Ah,” dedi Renly. “Yani elimizde ölü bir adamın sözleri var.”

“Lordun ölümünün tesadüf olduğunu mu sanıyorsun, seni kör aptal? Onu Cersei zehirletti. Gerçeği açıklayacağından korkmuştu. Lord Jon kesin kanıtlar topluyordu...”

“...ve o kanıtlar lordla birlikte gömüldü. Ne kadar uygun.”

Catelyn hatırlamaya, parçaları birleştirmeye başlamıştı. “Kardeşim Lysa, Kışyarı’na gönderdiği bir mektupta Kraliçe Cersei’yi kocasını öldürmekle suçluyordu,” diye itiraf etti. “Daha sonra Kartal Yuvası’nda cinayeti kraliçenin kardeşi Tyrion Lannister’ın üstüne yıktı.”

Stannis homurdandı. “Bir yılan yuvasına bastığınızda hangi yılan tarafından sokulduğunuzun önemi kalır mı?”

“Bu ensest ve yılan hikâyeleri çok eğlenceli ama hiçbir şeyi değiştirmiyor. Senin iddian benimkinden büyük olabilir ama daha büyük orduya sahip olan hâlâ

benim.” Renly elini pelerininin içine götürdü. Stannis hareketi gördü, kabzasına uzandı kılıcını çekmeye fırsat bulamadan Renly’nin eli bir şeftaliyle birlikte dışarı çıktı. “Bir tane de sen ister misin ağabey?” diye sordu Renly gülümseyerek. “Yüksek Bahçe’den. Daha önce bu kadar tatlı bir meyve yememişsindir.” Şeftaliden bir ısırık aldı, meyvenin suyu ağzının kenarından akıyordu.

“Buraya meyve yemeye gelmedim,” dedi Stannis, öfke tütüyordu.

“Lordlarım!” dedi Catelyn. “Karşılıklı sataşma cümleleri kuracağımıza bir birliğin şartlarını konuşuyor olmalıydık.”

“Bir adam şeftali teklifini asla geri çevirmemeli,” dedi Renly şeftalinin çekirdeğini fırlatırken. “Bu şansı bir daha asla yakalayamayabilir. Hayat kısa Stannis. Starklar hep ne der? Kış geliyor.” Elinin tersiyle ağzını sildi.

“Buraya tehdit edilmeye de gelmedim.”

“Tehdit edilmedin zaten,” diye parladı Renly. “Tehdit ettiğimde anlarsın. Dürüst olmam gerekirse seni hiçbir zaman sevmedim Stannis ama sen benim *kanımsın* ve seni katletmek istemiyorum. Eğer istediğin Fırtına Burnu’ysa al... bir kardeş hediyesi. Robert bana vermişti ben de sana veriyorum.”

“Sana ait değil ki veresin. Yasalar önünde Fırtına Burnu zaten benim.”

Renly içini çekerek eyerinde döndü. “Bu ağabeyimle ne yapacağım ben Brienne? Şeftalimi reddediyor, kalemi reddediyor, düğünüme bile gelmedi...”

“Düğününün bir fars olduğunu ikimiz de biliyoruz. Daha bir yıl önce, evlendiğin kızı Robert’ın fahişelerinden biri yapmaya çalışıyordun.”

“Bir yıl önce, evlendiğim kızı Robert’ın kraliçesi yapmaya çalışıyordum,” dedi Renly. “Ama ne fark eder? Domuz, Robert’ı aldı ben de Margaery’yi. Bana bir bakire olarak geldiğini bilmek seni memnun eder sanırım.”

“Senin yatağında o şekilde ölür zaten.”

“Ah, bir yıl içinde bir erkek evlat sahibi olmayı planlıyorum. Senin kaç oğlun var Stannis? Ah, evet, hiç.” Renly masumca gülümsedi. “Kızına gelince, eğer benim karım da seninki gibi görünseydi, ona hizmet etmesi için ben de soytarımı gönderirdim”

“Yeter!” diye kükredi Stannis. “Yüzüme karşı benimle alay etmene izin vermeyeceğim, duyuyor musun? *Vermeyeceğim!*” Uzunkılıcını kınından çıkardı.

Çelik, güneş ışığında tuhaf bir şekilde parıldıyordu; bazen sarı, bazen kırmızı ve şimdi de alev alev bir beyaz. Kılıcın etrafındaki hava dalgalanıyordu, sıcakmış gibi.

Catelyn'in atı kişneyip bir adım geri çekildi ama Brienne kılıcını çekip iki kardeşin arasına girdi. "Kılıcını bırak!" diye bağırdı Stannis'e.

Cersei Lannister soluksuz kalana kadar gülüyordur şimdi, diye düşündü Catelyn endişeyle.

Stannis parlak kılıcının ucunu kardeşine doğrulttu. "Ben merhametsiz değilim," diye kükredi merhametsizliğiyle ünlü adam. "Işık Getiren'i kardeş kanıyla yıkamak da istemiyorum. Bizi dünyaya getiren annemizin hatırına bu saçmalığı iyice düşünmen için sana bu geceyi veriyorum. Şafak sökmeden sancağını indirip bana gelirsen, seni Fırtına Burnu'yla ve konseyimde itibarlı bir yerle ödüllendirir, hatta bir oğlum olana kadar veliahtım ilan ederim. Aksi takdirde seni yok ederim."

Renly güldü. "Stannis, bu çok sevimli bir kılıç ama pırıltısı gözlerini kör etmiş sanırım. Şu araziye bir bak ağabey, sancakları görebiliyor musun?"

"Kumaş parçalarının seni kral yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Beni Tyrell kılıçları kral yapacak. Rowan, Tarly ve Caron beni kral yapacak; baltalarla, savaş çekiçleriyle, gürzlerle. Tarth okları ve Penrose mızrakları, Fossoway, Cuy, Mullendore, Estermont, Selmy, Hightower, Oakheart, Crane, Caswell, Blackbar, Morringen, Beesbury, Shermer, Dunn, Footly... hatta Florent Hanedanı, senin karının erkek kardeşleri ve amcaları, beni onlar kral yapacak. Güneyin bütün kahramanları benimle birlikte ve onlar gücümün sadece bir kısmı. Piyadelerim arkamdan geliyor, yüz bin kılıç ve mızrak. Ve sen beni *yok edeceksin,* öyle mi? Neyle, duayla mı? Kale duvarının dibinde gördüğüm değersiz ayak takımıyla mı? Beş bin kişiler desem cömert davranmış olurum, morina balıkları, soğan şövalyeleri ve paralı askerler. Yarısı, daha savaş başlamadan benim tarafıma geçecek. Dört yüzden az atlın var, istihbarat aldım, çelik zırhların karşısında direnemeyecek deri yelekli hürsüvariler. Çok iyi bir savaşçı olduğunu düşünmen benim umrumda bile değil Stannis. Şu senin ordun, öncü kuvvetimin ilk saldırısına bile dayanamaz."

"Göreceğiz sevgili kardeşim." Stannis kılıcını tekrar kınına soktuğunda

dünyadaki ışığın bir parçası yok olmuş gibi göründü. “Şafak vakti gel, göreceğiz.”

“Umarım yeni tanrın merhametlidir ağabey.”

Stannis öfkeyle dörtnala uzaklaştı, kibirliydi. Kırmızı rahibe bir an oyalandı. “Kendi günahlarınıza bakın Lord Renly,” dedi atını çevirirken.

Catelyn ve Renly binlerce adamın beklediği kamp alanına birlikte döndüler. “Bu görüşme çok kârlı sayılmasa da son derece eğlenceliydi,” dedi Renly. “Öyle bir kılıcı nereden alabileceğimi merak ediyorum. Gerçi, savaştan sonra Loras o kılıcı bana hediye eder. İşin bu raddeye gelmesi beni üzüyor.”

“Üzüntünüzü çok eğlenceli bir şekilde gösteriyorsunuz,” dedi endişesi hafiflemeyen Catelyn.

“Öyle mi?” dedi Renly omzunu silkerek. “Öyle olsun. İtiraf etmeliyim ki Stannis çok sevilen bir kardeş değildi. Anlattığı hikâye doğru mu sizce? Eğer Joffrey, Kral Katili’nin...”

“...ağabeyiniz tahtın haklı veliahtı olur.”

“Yaşadığı sürece,” diye kabul etti Renly. “Ama bu çok aptalca bir kanun, siz de benimle aynı fikirde değil misiniz? Neden en uygun erkek yerine en yaşlı erkek veliaht olur? Taç, Stannis’e hiç yakışmayacağı kadar yakışır bana. Büyük bir kral olmak benim içimde var. Güçlü fakat cömertim, zekiyim, adilim, çalışkanım, dostlarıma sadık düşmanlarıma karşı acımasızım ama affetmeyi de bilirim, sabırlıyım...”

“...ve alçak gönüllü?” diye tamamladı Catelyn.

Renly güldü. “Bir kralın da bazı kusurları olmasına izin vermelisiniz leydim.”

Catelyn kendini çok yorgun hissediyordu. Bütün yorgunluğu bir hiç uğrunaydı. Oğlu, Lannisterlar’la tek başına mücadele ederken Baratheon kardeşler birbirlerinin kanını akıtacaklardı ve Catelyn’in bunu engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. *Nehirova’ya dönüp babamın gözlerini kapama vaktim geldi de geçiyor bile,* diye düşündü. *En azından bu kadarını yapabilirim. Kötü bir elçi olabilirim ama iyi yas tutarım. Tanrılar bana yardım etsin.*

Kamp, kuzeyden güneye doğru uzanan kayalık bir bayırın tepesine kurulmuştu. Mander’daki kamptan çok daha düzenli olmasına rağmen orasının

dörtte biri büyüklüğündeydi. Renly, ağabeyi Stannis'in Fırtına Burnu'nu kuşattığını öğrendiğinde, Robb'un İkizler'de yaptığına benzer şekilde, kuvvetini bölmüştü. Ordusunun büyük bölümünü Acı Köprü'de kraliçesinin yanında bırakmıştı. At ve öküz arabaları, yük hayvanları ve savaş makineleri de oradaydı. Renly ve şövalyeleri seri bir şekilde doğuya doğru yola çıkmıştı.

Ağabeyi Robert'a nasıl da benziyordu, bu konuda bile... ama Robert'ın yanında her zaman Eddard Stark vardı. Robert'ın gözü karalığını özenle törpülüyordu. Ned Stark olsa, Robert'ı *bütün* ordusuyla birlikte Fırtına Burnu'na gidip, kuşatmacıları kuşatmak konusunda ikna ederdi. Bir an önce ağabeyiyle yüzleşmek telaşında olan Renly bu seçeneği görmezden gelmişti. Malzeme hattını çok geride bırakmış, bütün erzağının ve atlı avcılarının, katırlarının, öküzlerinin ve arabalarının günlerce uzağına gelmişti. Ya bir an önce çarpışmaya başlayacaktı ya da *aç* kalacaktı.

Catelyn, Renly'yle birlikte kampın ortasındaki kraliyet çadırına giderken Hal Mollen'i atlarıyla ilgilenmeye gönderdi. Çadırın duvarları yeşil ipekle kaplanmıştı. Lordlar ve şövalyeler görüşmenin sonucunu öğrenmek için bekliyordu. "Ağabeyim hiç değişmemiş," dedi genç kral, Brienne tacını başından alıp pelerininin yakasını açarken. "Kale ve nezaket onu tatmin etmedi, kan istiyor. İstediğini vermeye hazırım."

"Majesteleri, bir çarpışmaya gerek olduğunu düşünmüyorum," dedi Lord Mathis Rowan. "Kale gayet iyi korunuyor. Fazlasıyla erzak stoğu var. Sör Cortnay Penrose tecrübeli bir kumandan. Fırtına Burnu'nun duvarını aşabilecek bir mancınık da kurulmadı. Bırakın Lord Stannis kuşatmasını sürdürsün. O burada, soğuk ve açlıkla mücadele ederek vakit geçirirken biz Kral Toprakları'nı alalım."

"İnsanların Stannis'le yüzleşmekten korktuğumu söylemelerine izin mi verelim?"

"Böyle bir şeyi sadece soytarılar söyleyebilir," dedi Lord Mathis.

Renly diğer adamlara baktı. "Sizler neler diyeceksiniz?"

"Ben, Stannis'in sizin için bir tehlike olduğunu düşünüyorum," dedi Lord Randyll Tarly. "Onun kanını şimdi dökmezsek, biz savaşta kuvvet kaybederken o güçlenir. Lannisterlar bir gün içinde yenilmeyecek, onlarla işimiz bittiğinde

Lord Stannis sizin kadar güçlü duruma gelmiş olabilir... belki de daha güçlü.”

Diğer lordlardan da onaylama dolu sesler yükseldi. Kral memnun görünüyordu. “O halde savaşacağız.”

Robb’u da tıpkı Ned gibi yarı yolda bıraktım, diye düşündü Catelyn. “Lordum,” dedi yüksek sesle. “Eğer savaşmaya karar verdiyseniz benim buradaki işim bitmiş demektir. Nehirova’ya dönmek için müsaadenizi istiyorum.”

“Vermiyorum,” dedi Renly, bir kamp sandalyesine oturdu.

Catelyn kaskatı kesildi. “Ben barış yapmanız için yardımda bulunabileceğimi düşünmüştüm lordum. Savaşmanız için değil.”

Renly omuzlarını silkti. “Yanınızdaki yirmi beş adam olmadan da savaşabileceğimizi söyleyebilirim leydim. Çarpışmada yer almanızı istemiyorum, sadece izlemenizi istiyorum.”

“Ben Fısıltılı Orman’daydım lordum. Yeterince katliam gördüm. Buraya bir elçi olarak geldim...”

“Ve bir elçi olarak ayrılacaksınız,” dedi Renly. “Ama geldiğinizden çok daha akıllı bir halde. İsyancıların başına neler geldiğini gözlerinizle görmelisiniz ki oğlunuz olanları sizin ağzınızdan duyabilsin. Endişe etmeyin, güvende olmanızı sağlayacağız.” Görev dağılımını yapmak için adamlarına döndü. “Lord Mathis, ana saldırının merkezini siz komuta etmelisiniz. Bryce, sen solu alacaksın. Sağ kanat benim. Lord Estermont, siz yedek kuvveti komuta edeceksiniz.”

“Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım Majesteleri,” dedi Lord Estermont.

Lord Mathis Rowan konuştu. “Öncü kuvveti kim alacak?”

“Majesteleri, bu onur için size yalvarıyorum,” dedi Sör Jon Fossoway.

“İstediğin kadar yalvar,” diyerek lafa karıştı Sör Yeşil Guyard. “İlk saldırıyı yapacak kişinin yedi şövalyeden biri olması kanundur.”

“Kalkanlardan oluşmuş bir duvarı devirmek için parlak pelerinler yetmez,” dedi Randyll Tarly. “Sen daha annenin memesini emerken ben Mace Tyrell’in öncü kuvvetini komuta ediyordum Guyard.”

Çadır, göreve talip adamların sesleriyle doldu. *Yaz şövalyeleri*, diye düşündü Catelyn. Renly elini kaldırdı. “Bu kadarı yeterli lordlarım. Bir düzine öncü kuvvetim olsaydı hepinize kumandanlık verirdim ama geleneklere göre öncü

kuvvetin başında en kahraman şövalye olmalı. İlk darbeyi Sör Loras vuracak.”

“Memnuniyetle Majesteleri.” Çiçek Şövalyesi kralın önünde diz çöktü. “Beni dualarınızla ve yanımda sancağınızı taşıyacak bir şövalyeyle kutsayın. Gül ve geyik çarpışmaya omuz omuza girsin.”

Renly çadırın içine göz attı. “Brienne.”

“Majesteleri?” Miğferini çıkartmıştı ama hâlâ mavi zırhının içindeydi. Kalabalık çadır çok sıcaktı, kızın saman saçları terden geniş yüzüne yapışmıştı. “Benim yerim sizin yanınız. Ben sizin yeminli...”

“Yedi şövalyemden birisin,” diye hatırlattı kral. “Endişe etme, şövalye kardeşlerinden dördü çarpışma sırasında yanımda olacak.”

Brienne dizlerinin üstüne çöktü. “Eğer sizden ayrılmak zorundaysam Majesteleri, en azından zırhınızı giydirme onurunu bana verin.”

Catelyn kızın arkasından gülüşüldüğünü duydu. *Zavallı çocuk, onu seviyor,* diye düşündü hüzünle. *Sadece ona dokunabilmek için yaver rolü oynamak istiyor ve diğerlerinin bir aptal olduğunu düşünmesini umursamıyor bile.*

“Öyle olsun,” dedi Renly. “Şimdi beni yalnız bırakın, hepiniz. Krallar bile bir çarpışmadan önce dinlenmelidir.”

“Lordum,” dedi Catelyn. “Geçtiğimiz son kasabada küçük bir sept vardı. Nehirova’ya dönmeme izin vermiyorsanız, oraya gidip dua etmeme müsaade edin.”

“Nasıl isterseniz. Sör Robar, leydiye septe kadar eşlik edin... ama şafaktan önce geri dönmüş olun.”

“Sizin de dua etmeniz iyi olur,” diye ekledi Catelyn.

“Zafer için mi?”

“Akıl için.”

Renly güldü. “Loras, yanımda kal ve dua okumama yardım et. O kadar uzun zaman önce bıraktım ki nasıl yapıldığını hatırlamıyorum. Geri kalanlar, sabahın ilk ışığıyla herkesin zırhlı, silahlı ve atlı bir şekilde yerinde olmasını istiyorum. Stannis’e asla unutamayacağı bir şafak yaşatmalıyız.”

Catelyn, yanında Sör Robar Royce’la birlikte çadırdan ayrılığında akşam olmak üzereydi. Şövalyeyi iyi tanıdığı söylenemezdi; Bronz Yohn’un oğullarından biriydi, kaba saba ama cana yakın bir delikanlıydı, tanınan bir

turnuva savaşçısıydı. Renly delikanlıya gökkuşağı pelerin ve kan kırmızısı bir zırh hediye etmiş, onu yedi şövalyesinden biri olarak seçmişti. “Vadi’den çok uzaklardasınız sör,” dedi Catelyn.

“Siz de Kışyarı’ndan leydim.”

“Beni buraya getiren sebebin ne olduğunu biliyorum ama siz niye geldiniz? Bu sizin savaşınız değil. Benim savaşım olmadığı gibi.”

“Renly’yi kral olarak kabul ettiğim anda bu benim savaşım oldu.”

“Roycelar, Arrynlar’ın sancak beyidir.”

“Babam, Leydi Lysa’ya bağlı, ağabeyim de öyle ama ikinci erkek evlat, zaferi istediği yerde aramakta özgürdür.” Sör Robar omuz silkti. “Bir erkek eninde sonunda turnuvalardan bıkıyor.”

Delikanlının yirmi bir yaşından büyük olamayacağını düşündü Catelyn. Kralıyla aynı yaştaydı... Ama Catelyn’in kralı on beş yaşındaki Robb, bu delikanlının asla sahip olamayacağı bir bilgeliğe sahipti. Ya da öyle olması için dua etti Catelyn.

Shadd, kampın Catelyn’e ait küçük köşesinde bir kazanın içine havuç doğruyordu. Hal Mollen, Kışyarı’ndan üç adamla zar oynuyordu ve Lucas Blackwood hançerini bileyliyordu. “Leydim,” dedi Lucas, Catelyn’i gördüğünde. “Mollen şafak vakti bir çarpışma olacağını söylüyor.”

“Doğru söylüyor,” diye cevapladı Catelyn. *Görünüşe göre çok uzun bir dili var.*

“Savaşacak mıyız, gidecek miyiz?”

“Dua edeceğiz Lucas,” dedi Catelyn. “Dua edeceğiz.”

Sansa

“Onu ne kadar çok bekletirsen senin için o kadar kötü olur,” diye uyardı Sandor Clegane.

Sansa acele etmeye çalışıyordu ama düğmeleri ve kopçaları kapatmaya uğraşırken parmakları dolanıyordu. Tazı her zaman sert dilliydi ama bugün bakışındaki bir şeyler Sansa’yı dehşetle dolduruyordu. Joffrey, Sansa’nın Sör Dontos’la buluştuğunu öğrenmiş miydi? *Lütfen, hayır,* dedi içinden saçlarını fırçalarken. Sör Dontos onun tek umuduydu. *Güzel görünmek zorundayım. Joffrey güzel görünmemden hoşlanıyor. Bu elbisemi her zaman beğenmiştir, bu rengi.* Elbisesini düzeltti, göğüs kısmı dardı.

İşi bittiğinde, yüzünün yanık tarafını görmemek için Tazı’nın soluna geçip yürümeye başladı. “Ne yaptığımı söyleyin.”

“Sen değil, kral ağabeyin yaptı.”

“Robb bir vatan haini.” Sansa bu cümleyi ezbere söylüyordu artık. “Her ne yaptıysa benimle ilgisi yok.” *Tanrılar merhamet edin. Kral Katili olmasın.* Eğer Robb, Jaime Lannister’a zarar verdiyse bu Sansa’nın hayatına mal olurdu. Sör İlyn’i düşündü ve adamın çiçek bozuğu yüzündeki acımasız bakışlı sulu gözlerini.

Tazı güldü. “Seni iyi eğitmişler küçük kuş.” Sansa’yı alt avluya götürdü. Avludaki ok hedefinin etrafında insanlar toplanmıştı. Kalabalık, Sansa ve Tazı’nın geçmesi için yol açtı. Lord Gyles’ın öksürüğünü duydu Sansa. Aylak aylak dolaşan seyisler küstahça ona bakıyordu ama Sör Horas Redwyne, Sansa önünden geçerken başını başka tarafa çevirdi. Kardeşi Hobber, Sansa’yı görmemiş gibi davrandı. Kaburgalarının arasına ok saplanmış sarı bir kedi yürek parçalayan sesler çıkararak yerde yatıyordu. Sansa hayvanın etrafından dolaştı, kendini hasta hissediyordu.

Turnuva sırasında savaş atına binemeyecek kadar sarhoş olan Sör Dontos, süpürge sopasından yapılmış atının sırtında Sansa’ya yaklaştı; kral eski şövalyenin asla atsız dolaşmamasını emretmişti. Kolunu hafifçe sıkarken, “Cesur

olun,” diye fısıldadı Sansa’ya,

Joffrey kalabalığın tam ortasında durmuş işlemeli yayını geriyordu. Sör Boros ve Sör Meryn yanındaydı. Adamların görüntüsü Sansa’nın bağırsaklarının düğümlenmesine yetiyordu.

“Majesteleri.” Dizlerinin üstüne çöktü.

“Diz çökmek seni kurtarmayacak,” dedi kral. “Ayağa kalk. Ağabeyinin son hainliğinin hesabını vermek için buradasın.”

“Majesteleri, ağabeyimin yaptıklarında benim bir rolüm yok. Bunu biliyorsunuz. Size yalvarıyorum, lütfen...”

“Şunu ayağa kaldırın!”

Tazı, çok da kaba olmayan bir şekilde Sansa’yı çekip ayağa kaldırdı.

“Sör Lancel,” dedi Joff. “Sansa’ya ağabeyinin kabul edilemez suçunu anlatın.”

Sansa, Sör Lancel’in nazik ve cana yakın biri olduğunu düşünmüştü her zaman ama delikanlının gözlerinde acıma ya da nezaket yoktu. “Ağabeyiniz Robb bir çeşit kara büyü kullanarak kurtlardan oluşan bir orduyla Sör Stafford Lannister’ın üstüne yürüdü, Lannis Limanı’na üç günlük mesafede. Binlerce iyi adam uykularında katledildi, kılıçlarını çekip kendilerini savunacak şansları bile olmadı. Katliamdan sonra, kuzeyli adamlar ölülerin etleriyle karınlarını doyurdu.”

Korkunun soğuk elleri Sansa’nın boğazını sıkıyordu.

“Söyleyecek bir şeyin yok mu?” diye sordu Joffrey.

“Majesteleri, zavallı kızın aklı şaşkınlıktan uçup gitti,” diye mırıldandı Sör Dontos.

“Sessiz ol soytarı,” dedi Joffrey. Yayını kaldırıp oku Sansa’nın yüzüne doğrulttu. “Siz Starklar da en az kurtlarınız kadar tuhafsınız. Canavarının beni nasıl parçaladığını unutmadım.”

“O, Arya’nın kurduydu,” dedi Sansa. “Leydi size zarar vermedi ama yine de öldürdünüz onu.”

“Hayır, baban öldürdü,” dedi Joffrey. “Ben babanı öldürttüm. Keşke kendi elimle yapsaydım. Geçen gece babandan çok daha iri bir adamı öldürdüm. Kale kapısına yığılmış, sanki ben bir *fırıncıymışım* gibi benden ekmek istiyorlardı.

Derslerini verdim. Sesi en çok çıkan adamı boğazından vurdum.”

“Öldü mü?” Okun çelik ucu yüzüne doğrultulmuşken söyleyecek başka bir şey düşünememişti.

“Elbette öldü, okum boğazına girdi. Taş atan bir kadın vardı, onu da vurdum ama kolundan.” Kaşlarını çatarak yayı yere indirdi. “Seni de vururdum ama annem sana bir şey olursa Jaime dayımın öldürüleceğini söylüyor. O yüzden seni cezalandırmakla yetineceğim. Eğer bağlılık yemini etmezse sana neler olacağını da ağabeyine bildireceğim. Tazı, vur ona.”

“İzin verin kızı ben döveyim!” dedi Sör Dontos ileri fırlayarak. Baş kısmı kavundan yapılmış bir ‘gürz’ taşıyordu. *Benim Florian’ım.* Şövalyeyi o anda öpebilirdi; lekeli tenini, çatlak damarlarını, her yerini. Bindiği süpürge sopasını Sansa’nın etrafında sürükleyerek, “Vatan haini, vatan haini,” diye bağırmaya başladı, kavun başlı gürzüyle Sansa’nın kafasını dürtüyordu. Sansa elleriyle yüzünü kapatmaya çalışıyor, kavun kafasına her çarptığında sendeliyordu. Saçları meyvenin suyuyla yapış yapış olmuştu. İnsanlar gülüyordu. Kavun parçalara ayrıldı. *Gül Joffrey.* Kavun suları suratından mavi ipek elbisesine akarken dua ediyordu. *Gül ve tatmin ol.*

Joffrey sadece sırıtıyordu. “Boros. Meryn.”

Sör Meryn, Dontos’u kolundan yakalayıp sertçe yana itti. Kırmızı yüzlü soytarı; süpürge sopası, kavunu ve her şeyiyle birlikte yalpalayarak gitti. Sör Boros, Sansa’yı yakaladı.

“Yüzüne dokunmayın. Yüzünün güzel görünmesini istiyorum.”

Sör Boros, Sansa’nın karnına bir yumruk attı. Sansa iki büklüm öne eğilince şövalye saçlarını yakaladı ve başını kaldırıp kılıcını çekti. Sansa, korku dolu bir an boyunca boğazının kesileceğinden emindi. Şövalye kılıcının kör tarafıyla Sansa’nın baldırına vurdu. Sansa darbenin şiddetiyle bacaklarının kırılacağını düşündü. Çığlık attı. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. *Birazdan sona erecek.* Bir süre sonra darbelerin sayısını karıştırmıştı.

Tazı’nın, “Yeter,” diye kükrediğini duydu.

“Yetmez,” dedi kral. “Boros, şunun kıyafetlerini çıkar.”

Boros şişman elini Sansa’nın elbisesinin göğsüne sokarak sertçe çekti. İpek yırtılarak bedeninden ayrıldı, Sansa beline kadar çıplak kalmıştı. Elleriyle

göğüslerini örttü. Zalim kahkahaları duyabiliyordu. “Kan çıkana kadar vurun,” dedi Joffrey. “Bakalım ağabeyi...”

“Bütün bunlar ne anlama geliyor?”

İblis’in sesi kamçı gibi yankılandı ve Sansa o anda özgür kaldı. Kolları göğsüne sarılmış halde dizlerinin üstüne düştü, zor nefes alıyordu. “Sizin kahramanlık anlayışınız bu mu Sör Boros?” diye sordu Tyrion Lannister öfkeyle. Paralı askeri ve vahşi adamlarından biri yanındaydı, yanık gözlü olanı. “Ne çeşit bir şövalye savunmasız genç kızları döver?”

“Krala hizmet eden çeşit, İblis.” Sör Boros kılıcını havaya kaldırdı ve Sör Meryn de şövalyenin hemen yanına geldi, kılıcını kınından çıkardı.

“Bunlarla oynarken dikkatli olun,” dedi İblis’in paralı askeri. “Gösterişli beyaz pelerinlerinizin kan lekesi olmasını istemezsiniz.”

“Kıza örtünebileceği bir şeyler verin,” dedi İblis. Sandor Clegane pelerinini çıkarıp Sansa’ya attı. Sansa pelerini yakalayıp göğsüne bastırdı, parmaklarını beyaz yüne geçirdi. Kaba dokuma tenine batıyordu ama daha önce hiçbir kadife bu kadar iyi hissettirmemişti.

“Bu kız senin kraliçen olacak,” dedi İblis, Joffrey’ye. “Onun onurunu hiç mi düşünmüyorsun?”

“Onu cezalandırıyorum.”

“Hangi suçtan ötürü? Ağabeyinin savaşlarında o dövüşmüyor.”

“Onda kurt kanı var.”

“Sende de bir ördeğin aklı.”

“Benimle bu şekilde konuşamazsın. Kral istediği her şeyi yapabilir.”

“Aerys Targaryen da istediği her şeyi yaptı. Ona neler olduğunu anlattı mı annen sana?”

Sör Boros Blount ateş püskürerek, “Kimse Kral Muhafızları’nın önüne Majesteleri’ni tehdit edemez,” dedi.

Tyrion Lannister tek kaşını kaldırdı. “Kralı tehdit etmiyorum sör, yeğenimi eğitiyorum. Bronn, Timett! Ağzını tekrar açarsa öldürün Sör Boros’u!” Cüce gülümsedi. “İşte *bu* bir tehditti sör. Aradaki farkı anlayabiliyor musunuz?”

Sör Boros’un yüzü koyu kırmızıya dönüştü. “Kraliçe bu olanları duyacak!”

“Duyacak şüphesiz. Neden bekliyoruz ki? Joffrey, anneni buraya çağırtmalı

mıyız?”

Kral kızardı.

“Cevap vermeyecek misiniz Majesteleri?” diye devam etti İblis. “Güzel, kulaklarını daha fazla, dilini daha az kullanmayı öğrenmelisin, aksi takdirde hükümdarlığın benim boyumdan bile kısa sürer. Sebepsiz zulüm, halkının sevgisini kazanmana yardım etmez... ya da kraliçen olacak kızın.”

“Annem korkunun sevgiden daha önemli olduğunu söylüyor.” Eliyle Sansa’yı işaret etti. “O benden korkuyor.”

İblis içini çekti. “Evet, anlıyorum. Stannis ve Renly’nin de on iki yaşında birer kız çocuğu olmamaları üzücü bir durum elbet. Bronn, Timett, kızı getirin.”

Sansa bir rüyanın içindeymişçesine hareket ediyordu. İblis’in adamlarının onu Maegor Hisarı’ndaki odasına götüreceklerini düşünmüştü ama El Kulesi’ne doğru gitmişlerdi. Sansa babasının ölümünden beri bu kuleye adım atmamıştı ve o basamakları tekrar tırmanmak bayılacak gibi hissetmesine sebep olmuştu.

İki hizmetçi kız, titremesini geçirmek amacıyla boş teselli sözleri söyleyerek Sansa’yla ilgilendi. Biri parçalanmış kıyafetlerini ve iç çamaşırlarını çıkardı, diğeri banyo yaptırıp yapış yapış olmuş saçlarını yıkadı. Hizmetçi kızlar sabun ve ılık suyla vücudunu ovarken Sansa’nın görebildiği tek şey avludaki yüzlerdi. *Şövalyeler güçsüz olanı savunmak, kadınları korumak ve adalet uğruna savaşmak için yemin ederler ama hiçbiri kılını bile kıpırdatmadı.* Sadece Sör Dontos yardım etmeye çalışmıştı ama o bir şövalye değildi artık. İblis de şövalye değildi! Tazı da... Tazı, şövalyelerden nefret ediyordu. *Onlardan da nefret ediyorum,* diye düşündü Sansa. *Hiçbiri gerçek şövalye değil, biri bile.*

Sansa temizlendikten sonra kızıl kafalı Üstat Frenken geldi. Üstat, bacaklarının arkasındaki kırmızı kılıç izlerine merhem sürerken Sansa yüzünü yatağa gömdü. Yaşlı adam daha sonra rüya şarabı hazırlayıp, kolay yutulması için içine bal kattı. “Biraz uyu çocuğum. Uyandığında bütün bunlar kötü bir rüyadan ibaret olacak.”

Hayır olmayacak seni aptal adam, diye düşündü Sansa ama yine de şarabı içti ve uyudu.

Nerede olduğunu anlamadan uyandığında hava kararmıştı. Oda tuhaf bir şekilde hem yabancı hem de çok tanıdıktı. Kalkmaya çalıştığında bacaklarında

bıçak gibi bir ağrı hissetti ve her şeyi hatırladı. Gözleri yaşlarla doldu. Biri yatağının kenarına bir sabahlık bırakmıştı. Sansa sabahlığı giyip kapıyı açtı. Kapının dışında kahverengi derili, sert yüzlü bir kadın bekliyordu. Kadının cılız boynunda üç kolye vardı; biri altın, biri gümüş ve üçüncüsü insan kulaklarından yapılmıştı. “Bu küçük hanım nereye gittiğini sanıyor?” diye sordu kadın uzun mızrağına yaslanarak.

“Tanrı korusuna.” Sör Dontos’u bulmalı, onu şimdi, daha geç olmadan evine götürmesi için yalvarmalıydı.

“Yarımadam odandan çıkmaman gerektiğini söyledi,” dedi kadın. “Burada dua et, tanrılar duyar.”

Sansa boyun eğerek gözlerini yere indirdi ve tekrar odaya girdi. *Beni Arya’nın eski odasına getirmişler, babam Kral Eli’yken kaldığı odaya. Arya’nın bütün eşyaları gitmiş, bazı şeylerin yeri değişmiş ama yine de aynı...*

Kısa bir zaman sonra hizmetçi kızlardan biri odaya peynir tabağı, zeytin, ekmek ve bir sürahi soğuk su getirdi. “Geri götür,” dedi Sansa ama kız tepsiyi masaya bıraktı. Sansa susadığını fark etti, attığı her adımda bacaklarına bıçak saplanıyormuş gibi hissediyordu ama odanın diğer ucuna kadar yürümeyi başardı. İki bardak su içti, kapı çaldığında bir zeytini kemiriyordu.

Gergin bir şekilde kapıya döndü, sabahlığını düzeltti. “Evet?”

Kapı açıldı ve Tyrion Lannister içeri girdi. “Leydim, umarım sizi rahatsız etmiyorum.”

“Sizin esiriniz miyim?”

“Misafirimsiniz.” Birbirine bağlanmış altın ellerden oluşan El zincirini takıyordu. “Konuşabileceğimizi düşündüm.”

“Lordum nasıl emrederse.” Sansa cücenin yüzüne bakmaktan alamıyordu kendini. Adamın yüzünün çirkinliği Sansa’yı tuhaf bir şekilde büyülüyordu.

“Yiyecekler ve giysi sizi memnun etti mi?” diye sordu. “Bir şeye ihtiyaç duyarsanız istemeniz yeterli.”

“Çok naziksiniz. Ve bu sabah... bana yardım etmeniz büyük incelikti.”

“Joffrey’nin neden o kadar öfkeli olduğunu bilmeye hakkınız var. Ağabeyiniz altı gece önce amcam Stafford’ın tepesine bindi, Casterly Kayası’ndan üç gün kadar uzaktaki Öküzağzı Kasabası’nda kamp kurmuştu.

Kuzeyliler ezici bir zafer kazandı. Haberi bu sabah aldık.”

Robb hepinizi öldürecek, diye düşündü Sansa, iftiharla. “Bu... bu çok korkunç lordum. Benim ağabeyim bir vatan haini.”

Cüce belli belirsiz gülümsedi. “Küçük bir geyik yavrusu değil, bunu yeterince açık bir şekilde gösterdi.”

“Sör Lancel, Robb’un bir kurt ordusuna komuta ettiğini söylemişti...”

İblis havlamaya benzeyen alaylı bir kahkaha attı. “Sör Lancel matara şövalyesidir, bir kurtla kuzuyu birbirinden ayıramaz. Ağabeyinizin ulu kurdu yanındaymış, korkarım ki hepsi bu. Kuzeyli askerler amcamın kamp alanına gizlice yanaşıp atlı hattını kesmiş. Robb da kurdunu atların arasına salmış. En iyi eğitimli savaş atları bile çılgına dönmüş. Şövalyeler çadırlarının içinde ezilip ölmüş. Ayaktakımı da korkuyla uyanıp kaçmış, daha hızlı koşabilmek için silahlarını bile atmışlar. Sör Stafford atının peşinden koşarken öldürülmüş. Lord Richard Karstark’ın göğsüne bir mızrak saplamış. Sör Rubert Brax da ölmüş, Sör Lymond Vikary, Lord Crakehall ve Lord Jast da... Elliden fazla adam esir alınmış. Jast’ın oğulları ve yeğenim Martyn Lannister da esir alınanlar arasında. Kurtulmayı başaranlar, eski kuzey tanrılarının ağabeyinizle birlikte yürüdüğüne dair çılgın hikâyeler anlatıyorlar.”

“Yani... büyü yokmuş?”

Lannister güldü. “Aptal adamlar kendi kifayetsizliklerinin tadını bastırmak için başarısızlıklarının üstüne büyü hikâyelerinden hazırlanmış bir sos dökerler. Görünüşe göre benim koyun kafalı amcam kampın dışına nöbetçi askerler yerleştirmeye bile zahmet etmemiş. Ordusu çırak çocuklardan, madencilerden, tarla işçilerinden, balıkçılardan ve Lannis Limanı’ndaki süprüntülerden oluşuyordu. Buradaki tek esrar, ağabeyinizin orduya nasıl ulaştığı. Lannister kuvveti Altın Diş’teki karakolu hâlâ elinde tutuyor ve ağabeyinizin oradan geçmediğine dair yemin ediyorlar.” Cüce gergin bir şekilde omuz silkti. “Neyse, Robb Stark babamın sorunu, Joffrey de benim. Söyleyin bana, kral yeğenimle ilgili ne hissediyorsunuz?”

“Onu bütün kalbimle seviyorum,” dedi Sansa bir çırpıda.

“Gerçekten mi?” İblis ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Şimdi bile mi?”

“Majesteleri’ne olan aşkım her zamankinden daha büyük.”

İblis yüksek sesle güldü. “Birileri size iyi yalan söylemeyi öğretmiş. Bir gün bu yetenek için şükran duyabilirsiniz çocuğum. Hâlâ bir *çocuksunuz* değil mi? Yoksa çiçek açtınız mı?”

Sansa kızardı. Bu çok kaba bir soruydu ama insanların ortasında çırılçıplak kalmakla kıyaslanınca hiçbir şeydi. “Hayır lordum.”

“İşte bu iyi. Eğer bilmek sizi rahatlatacaksa, Joffrey’yi sizinle evlendirmeye niyetim yok. Olan bunca şeyden sonra, Lannisterlar ve Starklar’ın arasını hiçbir evlilik düzeltemez korkarım. Bu evlilik Kral Robert’ın iyi fikirlerinden biriydi ama Joffrey her şeyi mahvetti.”

Sansa bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu ama kelimeler boğazında düğümlenmiş gibiydi.

“Sessizleştiniz,” dedi Tyrion Lannister. “İstediğiniz şey bu mu? Nişanınızın bozulması?”

“Ben...” Sansa ne diyeceğini bilemiyordu. *Bu bir tuzak mı? Gerçeği söylersem beni cezalandıracak mı?* Cücenin dışarı fırlamış alın kemiğine, sert bakışlı siyah gözüne ve yeşil renkli diğerine, çarpık dişlerine, tel gibi sakallarına baktı. “Ben sadece sadık olmak istiyorum.”

“Sadık olmak,” dedi cüce eğleniyormuş gibi. “Ve Lannisterlar’dan olabildiğince uzak. Sizi bunun için suçlayamam. Sizin yaşınızdayken ben de aynı şeyi istiyordum.” Gülümsedi. “Bana her gün tanrı korusuna gittiğinizi söylediler. Ne için dua ediyorsunuz Sansa?”

Robb’un zafer kazanması ve Joffrey’in ölmesi için... ve eve dönmek için. “Savaşın bir an önce bitmesi için dua ediyorum.”

“Çok yakında bitecek. Lord babam ve ağabeyiniz Robb arasında bir çarpışma olacak ve o çarpışma meseleyi çözecek.”

Robb onu yenecek, diye düşündü Sansa. *Amcanı ve ağabeyin Jaime’yi yendi, babanı da yenecek.*

Cüce, Sansa’nın aklından geçenleri kitap okurmuş gibi okumuştu sanki. “Öküzağzı’nı fazla ciddiye almayın leydim, o sadece bir çarpışmaydı,” dedi, nezaketini bozmamıştı. “Çarpışma, savaş değildir ve babamın da amcam Stafford’a benzediği söylenemez. Tanrı korusuna bir dahaki gidişinizde, ağabeyinizin akıllanıp diz çökmesi için dua edin. Kuzeyde kral huzuru

sağlandığında sizi evinize göndermek niyetindeyim.” Sandalyeden aşağı atladı. “Bu gece burada uyuyun. Sizi korumaları için kendi adamlarımı bırakacağım, Taş Kargalar’dan birini...”

“Hayır,” dedi Sansa dehşet içinde. Eğer Kral Eli Kulesi’nde, cücenin adamlarıyla sarılmış halde kalırsa Sör Dontos onu nasıl özgürlüğüne kavuşturabilirdi?

“Kara Kulakları mı tercih edersiniz? Eğer bir kadın tarafından korunmak daha rahat hissetmenizi sağlayacaksa size Chella’yı veririm.”

“Bir an önce kendi yatağıma dönmeyi tercih ederim.” Yalan aniden aklına gelmişti ama o kadar *gerçek* gibiydi ki bir anda ağzından çıkıvermişti. “Babamın adamları bu kulede katledildi. Hayaletleri bana korkunç kâbuslar verir ve ne yana baksam onların kanını görürüm.”

Tyrion Lannister, Sansa’nın yüzünü inceledi. “Ben kâbuslara yabancı değilim Sansa. Belki de sen düşündüğümden daha akıllısın. En azından seni güvenle odana götürmeme izin ver.”

Catelyn

Kasabayı bulduklarında hava tamamen kararmıştı. Catelyn bu yerin bir adı olup olmadığını merak ediyordu. Bir adı varsa da septteki mumlar dâhil, sahip oldukları her şeyi toplayıp kaçan kasaba halkı bu bilgiyi de alıp götürmüştü.

Septin yedi duvarı da çatlak ve eğri büğrüydü. *Tanrı birdir,* demişti Rahip Osmynd, Catelyn küçük bir kızken. *Yedi siması vardır, tıpkı septin yedi duvarlı tek bir yapı oluşu gibi.* Şehirlerdeki varlıklı septlerde Yedi'nin heykelleri ve her heykelin kendi mihrabı olurdu. Rahip Chayle, Kışyarı'ndaki septin duvarlarına tanrıların maskelerini asmıştı. Catelyn bu kasabanın septindeki duvarlarda sadece kömürle çizilmiş resimler olduğunu gördü. Sör Wendel kapının hemen yanındaki meşale demirine kendi meşalesini yerleştirdi ve Robar Royce'la birlikte beklemek için dışarı çıktı.

Catelyn yüzleri inceledi. Baba her zaman olduğu gibi sakallıydı. Anne gülümsüyordu, sevgi dolu ve korumacı. Savaşçı'nın yüzünün hemen altına bir kılıç resmi çizilmişti, Demirci'ninkine bir çekiç. Bakire güzeldi ve Yaşlı Hatun bilge.

Ve yedinci surat... Yabancı ne kadındı ne de erkek... her ikisiydi aynı zamanda. Hep dışlanan, uzaklardan gelen, neredeyse insan, bilinmeyen ve asla bilinemeyecek olan. Bu septteki yüzü siyah ve ovaldi. Gözlerinin yerinde yıldızlar vardı. Catelyn huzursuz olmuştu. Aradığı teselli bu suratta değildi.

Anne'nin önünde diz çöktü. "Bu savaşa bir annenin gözleriyle bakın leydim," dedi. "Onların hepsi evlat. Onların canını bağışlayın. Benim oğullarımın canını da. Robb'a, Bran'a, Rickon'a göz kulak olun, ben yanlarındaymışım gibi."

Anne'nin sol gözünün altında bir çatlak vardı. Ağlıyormuş gibi görünüyordu. Catelyn, Sör Wendel'in yüksek sesini ve Sör Robar'ın fısıltılı cevaplarını duyabiliyordu, önlerindeki mücadele hakkında konuşuyorlardı. Bunun dışında gece sakindi, bir cırcır böceği sesi bile duyulmuyordu ve tanrılar sessizliklerini koruyordu. *Eski tanrılar sana hiç yanıt verdi mi Ned?* diye düşündü. *Yürek*

ağacının önünde diz çöktüğünde seni duydular mı?

Meşalenin ışığı duvarlarda dans ediyordu. Yüzler yarı canlı gibi görünüyordu; hareket ediyor, değişiyorlardı. Büyük septlerdeki tanrı heykellerinin yüzleri taş ustaları tarafından oyulurdu ama bu küçük septteki kabaca çizilmiş simalar herhangi birilerine ait olabilirdi. Babanın yüzü Catelyn'e Nehirova'da ölüm döşeğinde yatan babasını hatırlattı. Savaşçı, Renly ve Stannis'ti, Robb ve Robert'tı, Jaime Lannister ve Jon Kar'dı. Çizgilerin arasında bir an için Arya'yı bile gördü. Sonra kapıdan esen rüzgârla meşale sönecek gibi oldu ve benzerlikler turuncu pırıltılar arasında kayboldu.

Duman gözlerini yakıyordu, yaralı elleriyle gözlerini ovuşturdu. Başını kaldırıp tekrar Anne'ye baktığında gördüğü kendi annesiydi. Leydi Minisa Tully, Lord Hoster'a ikinci bir erkek evlat vermeye çalışırken doğum yatağında ölmüştü. Bebek de annesiyle birlikte yok olmuş ve babanın canından bir parça da onlarla birlikte gitmişti. *Her zaman sakindi,* diye düşündü annesinin yumuşak ellerini, sıcak gülümsemesini hatırlayan Catelyn. *Eğer yaşasaydı hayatlarımız bambaşka olurdu.* Leydi Minisa, önünde diz çöken büyük kızı hakkında ne düşünürdü acaba? *Binlerce fersah yol geldim ve ne uğruna? Kime bir faydam oldu? Kızlarımı kaybettim, Robb beni istemiyor, Bran ve Rickon dünyanın en soğuk, en umursamaz annesi olduğumu düşünüyorlardır. Öldüğünde Ned'in yanında bile değildim...*

Başı dönüyordu, sept hareket ediyormuş gibi hissediyordu. Gölgeler salınıp yer değiştirdi, çatlak duvarların üstünde sinsi hayvanlar koşuyordu. Catelyn bugün hiçbir şey yememekle akılsızlık etmişti belki. Kendi kendine yemek için vakit bulamadığını söyledi ama gerçek; Ned'in olmadığı bir dünyada bütün yiyeceklerin tadını kaybetmiş olmasıydı. *Onun başını kestiklerinde beni de öldürdüler.*

Arkasındaki meşale cızırdadı. Catelyn'in duvarda gördüğü yüz, kardeşi Lysa'nın yüzüydü bu sefer ama gözleri hatırladığından daha sertti; Lysa'nın değil Cersei'nin gözleriydi. *Cersei de bir anne. O çocukların babası kim olursa olsun karnındaki tekmeleri hissetti, onları acı ve kan içinde dünyaya getirdi, emzirdi. Eğer çocuklar gerçekten Jaime'ninse...*

"Cersei de size dua ediyor mu leydim?" diye sordu Catelyn, Anne'ye.

Kraliçe Lannister'ın kibirli, soğuk ve güzel yüz hatlarını pürüzlü duvarda görebiliyordu. Çatlak hâlâ oradaydı; Cersei bile çocukları için gözyaşı dökebilirdi. "Yedi'nin her biri, bünyesinde bütün Yedi'yi barındırır," demişti Rahip Osmynd. Yaşlı Hatun'da da Bakire'de olduğu kadar güzellik vardı. Anne, çocukları tehlikedeyken Savaşçı'dan daha vahşi olabilirdi. *Evet...*

Robert Baratheon'ın Joffrey'ye karşı şefkat beslemediğini Kışyarı'nda anlamıştı Catelyn. Robert, çocuğun Jaime'nin tohumu olduğunu öğrenseydi onu da annesiyle birlikte ölüme gönderirdi ve bu yaptığını çok az insan ayıplardı. Piç sahibi olmak yaygındı ama ensest eski ve yeni tanrıların gözünde günahların en büyüğüydü. Böyle bir kötülükten doğmuş çocuklar hem septlerde hem tanrı korularında zelil olarak anılırdı. Ejderha kralları kendi kız kardeşleriyle evlenirdi ama Targaryenlar farklı dinlerin kabul gördüğü eski Valyria'nın kanını taşırdı ve onlar ne insanlara ne de tanrılara hesap verirdi.

Ned biliyor olmalıydı ve ondan önce de Jon Arryn. Kraliçe'nin her iki adamı birden öldürtmesi şaşırtıcı değildi. *Ben olsam daha azını mı yapardım?* Catelyn, oğlunu suikastçiden korumaya çalışırken hançerle kemiklerine kadar parçalanmış ellerini birbirine kenetledi. "Bran da biliyor," diye fısıldadı başını öne eğerken. *Tanrılar, merhamet edin. Bir şey görmüş olmalı, bir şey duymuş olmalı. Onu bu yüzden hasta yatağında öldürmeye çalıştılar.*

Yorgun ve kafası karmakarışık Catelyn Stark kendini tanrılarına bıraktı. Kırık şeyleri tamir eden Demirci'nin önünde diz çöktü ve tatlı Bran'ın güvende olması için dua etti. Bakire'ye gidip Sansa ve Arya'ya cesaret vermesi, masumiyetlerini koruması için yalvardı. Baba'dan adalet istedi; arayabilmek için güç ve bilmek için akıl. Savaşçı'dan Robb için kuvvet ve kalkan. En son, elinde bir fener taşıyan Yaşlı Hatun'a döndü. "Bana akıl verin leydim," dedi. "Bana yürümem gereken yolu gösterin ve önümde uzanan karanlık patikada tökezleyip düşmememem için yardım edin."

Sonunda adımları ve kapının dışından gelen sesi duydu. "Leydim," dedi Sör Robar nazikçe. "Beni affedin ama gitme vaktimiz geldi. Şafak sökmeden geri dönmüş olmalıyız."

Catelyn kaskatı kesilmiş halde ayağa kalktı. Dizleri zonkluyordu, kuş tüyü bir yatak ve yastık için çok şey verebilirdi. "Teşekkür ederim sör, hazırım."

Denizden uzağa doğru sarhoşça eğilmiş ağaçlardan oluşan seyrek ormanda sessizlik içinde yol aldılar. Atların tedirgin kişnemelerini ve çelik seslerini takip ederek Renly'nin kampına döndüler. Sıra sıra atlar ve adamlar karanlığı zırh gibi kuşanarak sıraya dizilmişlerdi, sanki Demirci geceyi çelikten dövmüştü, simsiyahtılar. Catelyn'in sağında, solunda ve önünde sıra sıra sancaklar vardı ama şafak öncesi karanlığında ne renkleri ne de armaları seçiliyordu. *Gri bir ordu*, diye düşündü. *Gri sancakların altında, gri atlı, gri adamlar.* Renly'nin gölge şövalyeleri mızraklarını havaya kaldırarak atlarının sırtında bekleyen Catelyn ve yanındakiler için yol açtı. Catelyn yapraksız ve cansız, uzun çıplak ağaçlardan oluşan ormanın içinden geçti. Fırtına Burnu'nun olduğu yer daha derin bir karanlığa gömülüydü, hiçbir yıldızın parlamadığı karanlık bir duvardan ibaretti. Arazinin tam karşısında, Lord Stannis'in kampında yanan meşaleleri görebiliyordu.

Renly'nin çadırının içinde yanan mumların titrek alevleri ipek duvarların üstünde ışıldıyor, büyük çadırı zümrüt yeşili ışıklarla canlanan sihirli bir şatoya dönüştürüyordu. Kral çadırının kapısında Gökkuşağı Muhafızları'ndan iki şövalye nöbetteydi. Yeşil ışık, Sör Parmen'ın mor erik rengi cübbesinin üstünde tuhaf bir şekilde pırıldıyordu ve Sör Emmon'ın her noktası ayçiçekleriyle kaplanmış sarı mineli kalkanına mide bulandırıcı bir ton katıyordu. Şövalyelerin miğferlerindeki uzun ve ipeksi kuş tüyleri uçuşuyor, gökkuşağı pelerinleri omuzlarından dökülüyordu.

Catelyn çadıra girdi ve Brienne'in kralı mücadele için giydirdiğini gördü. Lord Tarly ve Lord Rowan savaş taktikleri hakkında konuşuyorlardı. Çadır sıcaktı, bir düzine demir maltızın içinde yanan kömürlerden ısı yükseliyordu. "Sizinle konuşmam gerek Majesteleri," dedi Catelyn, Renly'ye ilk kez böyle hitap etmişti, genç adamın onu dinlemesi için ne gerekirse yapardı.

"Birazdan Leydi Catelyn," diye karşılık verdi Renly. Brienne kralın dolgulu tuniğinin üstüne sırt ve göğüs kalkanlarını yerleştirip birbirine bağladı. Kralın zırhı koyu yeşildi; bir yaz ormanındaki yaprakların yeşili, öyle koyuydu ki mum ışıklarını yutuyordu. Zırhın altın bağcıkları o yaz ormanında yakılan ateşler gibi parıldıyor, kralın her hareketiyle göz kırpıyordu. "Lütfen devam edin Lord Mathis."

“Majesteleri,” dedi Lord Mathis, Catelyn’e yan gözle şöyle bir bakarak. “Dediğim gibi, hazırlıklarımız tamam. Neden şafak vaktini bekliyoruz? Bu üstünlüğümüzü kullanalım.”

“Hileyle, kahramanca olmayan bir saldırıyla kazandığımızı söylemelerine izin mi verelim? Seçtiğimiz vakit, şafak vaktidir.”

“Stannis’in seçtiği vakit,” diye hatırlattı Randyll Tarly. “Bizi doğan güneşin dişlerinin üstüne yürütecek. Yarı kör olacağız.

“İlk saldırıya kadar,” dedi Renly kendinden emin bir şekilde. “Sör Loras onları dağıtacak ve sonrası kaos olacak.” Brienne yeşil deri kayışları sıktı ve altın tokaları kapattı. “Ağabeyim düştüğünde cesedine saygısızlık yapılmasın. O benim kanım, kafasının bir kazığa geçirilip ortalıkta dolaştırılmasına izin veremem.”

“Ya teslim olursa?” diye sordu Lord Tarly.

“Teslim olmak mı?” Renly güldü. “Mace Tyrell, Fırtına Burnu’nu kuşattığında Stannis kapıları açmak yerine fare yemeyi tercih etti.”

“Hatırlıyorum.” Renly, Brienne’in boyunluğunu bağlayabilmesi için kafasını yukarı kaldırdı. “Sonlara doğru, Sör Gawen Wylde ve üç şövalyesi kalenin yan kapılarından birinden kaçıp teslim olmaya çalışmışlardı. Stannis adamları yakalayıp mancınıklarla kale duvarından fırlatılmalarını emretti. Gawen’in mancınığa bağlanırkenki yüzü hâlâ gözlerimin önünde. Adam silah ustamızdı.”

Lord Rowan kafası karışmış gibi görünüyordu. “Kimse duvardan fırlatılmadı. Böyle bir şeyi mutlaka hatırlardım.”

“Üstat Cressen sonunda ölülerimizi yemek zorunda kalabileceğimizi ve taze eti ziyan etmenin bir kazanç sağlamayacağını söylemişti.” Renly saçlarını geri attı. Brienne kralın saçlarını kadife bir kurdeleyle bağladı ve miğferinin ağırlığını yumuşatması için dolgulu bir başlığı kafasına geçirip kulaklarına kadar çekti. “Soğan Şövalyesi sayesinde ölülerimizi yiyecek raddeye gelmedik ama yiyebilirdik de. Hücresinde ölen Sör Gawen için çok yakındı.”

“Majesteleri.” Catelyn sabırla bekliyordu ama zaman azalmıştı. “Benimle konuşacağınıza söz vermiştiniz.”

Renly başıyla onayladı. “Yerlerinize gidin lordlarım... ve Selmy Barristan ağabeyimin yanında savaşıyorsa onu canlı istiyorum.”

“Joffrey tarafından kovulduğundan beri Sör Barristan’dan haber alınmadı,” dedi Lord Rowan.

“O yaşlı adamı tanıyorum. Koruyacak bir krala ihtiyacı var, yoksa ne yapar? Buna rağmen bana gelmedi. Leydi Stark, Robb’un yanında da olmadığını söylüyor. Stannis’ten başka kiminle birlikte olabilir?”

“Emredersiniz Majesteleri. Şövalyeye bir zarar verilmeyecek.” Lordlar reveranslarla çadırdan ayrıldı.

“Söyleyeceğinizi söyleyin Leydi Stark,” dedi Renly. Brienne kralın geniş omuzlarına pelerinini serdi. Altın iplikle dokunmuş ağır pelerinin üstüne işlenen oltu taşı pullarının arasından Baratheon geyiği görünüyordu.

“Lannisterlar oğlum Bran’ı öldürmeye çalıştı. Kendime binlerce kez bunu neden yaptıklarını sordum. Cevabımı ağabeyinizden aldım. Bran’ın düştüğü gün av partisi vardı. Robert, Ned ve adamlarının çoğu bir yaban domuzunun peşinden gitmişti fakat Jaime Lannister Kışyarı’nda kaldı, kraliçe de öyle.”

Renly imayı anlamakta gecikmedi. “Yani, oğlunuzun onları ensest ilişkilerini yaşarken yakaladığını düşünüyorsunuz...”

“Size yalvarıyorum lordum. Gidip ağabeyinize şüphelerimden bahsetmem için izin verin.”

“Hangi amaçla?”

“Robb tacını çıkarıp bir kenara bırakır, eğer siz ve ağabeyiniz de aynı şeyi yaparsanız,” dedi Catelyn söylediklerinin doğru olmasını umarak. Mecbur kalırsa doğru olmasını *kendi* sağlardı; lordlar dinlemese bile Robb onu dinlerdi. “Üçünüz birlikte, diyarın yüzyıldır görmediği Büyük Konsey’i toplarsınız. Kışyarı’ndan Bran’ı çağırtırız ve gördüğü her şeyi anlatır. İnsanlar asıl işgalcinin Lannisterlar olduğunu anlar. Diyarı bundan böyle kimin yöneteceğine Yedi Krallık’ın lordları karar verir.”

Renly güldü. “Söyleyin leydim, sürüye kimin liderlik edeceğini seçerken ulu kurtlar da oy verecek mi?” Brienne kralın çelik eldivenlerini ve boyuna kırk santim daha ekleyecek altın boynuzlu büyük miğferini getirdi. “Konuşma zamanı bitti. Şimdi kimin daha güçlü olduğunu görelim.” Renly altın ve yeşil renkli eldivenini sol eline geçirirken, Brienne kralın uzunkılıcı ve hançeriyle ağırlaşan kemerini takmak için önünde diz çöktü.

Catelyn, “Size Anne adına yalvarıyorum,” diye söze başladığında çadırın kapısı ani bir rüzgârla açıldı. Catelyn bir hareket gördüğünü düşündü ama kafasını çevirdiğinde gördüğü şeyin kralın ipek duvarlara düşen gölgesi olduğunu anladı. Renly’nin bir şaka yaptığını duydu, gölgesi hareket ediyordu, kılıcını kaldırıyordu, yeşil üstüne siyah, mumlar titriyordu, tuhaf bir şeyler vardı, yanlış bir şeyler ve sonra Renly’nin kılıcının hâlâ kınında olduğunu gördü. Ama gölge kılıç...

“Soğuk,” dedi Renly kısık ve tereddütlü bir sesle; çelik boyunluğu, orada olmayan bir kılıcın gölgesi tarafından tülbent bezi gibi yırtılmadan bir kalp atışı önce. Boğazından oluk oluk kan akmaya başlarken pes ve kısa bir soluk sesi çıkardı.

“Maje- *hayır!*” diye çığlık attı Mavi Brienne akan kanı görünce. Sesi, korku içindeki her küçük kızın sesi gibi çıkmıştı. Kral genç kızın kollarına doğru yalpaladı. Boğazından akan kan, yeşil ve altın renkleri yutan kırmızı bir dalga gibi zırhının önüne yayılıyordu. Birkaç mum daha söndü. Renly konuşmaya çalıştı ama kendi kanında boğuluyordu. Bacakları çözüldü, artık sadece Brienne’in gücüyle ayakta duruyordu. Genç kız başını arkaya atıp acı dolu sözsüz bir çığlık attı.

Gölge. Karanlık ve şeytani bir şey olmuştu burada, Catelyn biliyordu. Anlayamadığı bir şey. *Renly’nin gölgesi değildi. Gölge kapıdan girdi ve ölüm üfledi, mumları söndüren rüzgâr gibi, hızlıca.*

Robar Royce ve Emmon Cuy sadece birkaç saniye sonra gürleyerek içeri girdi; gelmeleri saatler sürmüştü sanki. Arkalarında meşaleler taşıyan iki asker vardı. Brienne’nin kollarındaki Renly’yi ve onun kanıyla ıslanmış Brienne’i gördüğünde, “Seni iblis kadın!” diye bağırdı Sör Emmon korku dolu bir sesle. “Ondan uzak dur seni şeytani yaratık!”

“Tanrılar merhamet edin, Brienne, *neden?*” dedi Sör Robar.

Brienne gözlerini kralın bedeninden kaldırıp baktı. Kralın kanını emen gökkuşağı pelerini kırmızıya boyanmıştı. “Ben... ben...”

“Sen bunun için öleceksin.” Sör Emmon çadırın kapısındaki silah yığınının içinden uzun saplı bir savaş baltası aldı. “Kralın canını kendi canınla ödeyeceksin!”

“HAYIR!” diye bağırdı Catelyn Stark sonunda bir ses çıkarmayı başararak ama geç kalmıştı. Adamları kan çılgınlığı sarmıştı. Catelyn’in sözleri, bağırarak ileri atılan adamların seslerinin arasında kayboldu.

Brienne, Catelyn’i hayrete düşüren bir hızla hareket etti. Kendi kılıcı elinde değildi, kralın kınında duran kılıcını çekti ve Sör Emmon’ın balta darbesini karşılamak için havaya kaldırdı. Çelik ve çelik kulak tırmalayan bir çarpışmayla buluştuğunda mavi beyaz bir kıvılcım çaktı. Brienne kralın bedenini kenara iterek sıçradı. Sör Emmon genç kıza yaklaşmak için hareketlendiğinde cesede takılıp tökezledi. Brienne’in kılıcı şövalyenin savaş baltasının ahşap sapına indi. Askerlerden biri yanan meşalesini kızın sırtına dayadı ama gökkuşağı pelerin kanla ıslanmıştı, alev almadı. Brienne döndü ve kılıcını indirdi, hem meşale hem meşaleyi tutan el havaya uçtu. Alevler halının üstünde yürümeye başladı. Yaralı asker çığlıklar atıyordu. Sör Emmon savaş baltasını atıp kılıcına davrandı. İkinci asker bir hamle yaptı, Brienne hamleyi savuşturdu, kılıçlar birbirine çarparak dans ediyordu. Emmon Cuy ayağa kalkıp dövüşe tekrar dâhil olduğunda Brienne gerilemek zorunda kaldı ama her iki adamı da güvenli bir mesafede tutmayı başarmıştı. Yerde, Renly’nin başı iç bulandıracak bir şekilde yana dönmüştü, boğazındaki geniş kesik iyice açılmış ikinci bir ağız gibi görünüyordu, kanı daha ağır akmaya başlamıştı.

Sör Robar ne yapacağından emin değilmiş gibi bir kenarda beklemişti ama şimdi kılıcına uzanıyordu. “Robar, hayır, beni dinle,” diyerek delikanlının kolunu yakaladı Catelyn. “Hata ediyorsun, kız yapmadı. *Ona yardım et!* Dinle beni. Bunu yapan Stannis’ti.” Bu isim nasıl olduğunu anlamadan çıkmıştı dudaklarının arasından ama Catelyn ismi söylediği anda doğru olduğunu biliyordu. “Yemin ediyorum. Beni tanıyorsun. Kralı Stannis öldürdü.”

Genç şövalye solgun ve korku dolu gözleriyle delirmiş kadına baktı. “Stannis? Nasıl?”

“Bilmiyorum. Sihir, kara büyü, bir *gölge* vardı, bir gölge.” Sözleri kendi kulağına bile çılgınca geliyordu ama arkasındaki kılıç sesleri arasında ağzından dökülmeye devam etti. “Kılıçlı bir gölgeydi, yemin ederim. Gördüm. Kör müsün? Kız, krala *âşıktı! Ona yardım et!*” Arkasına baktı. İkinci askerin yere yığıldığını gördü, kılıcı kesik parmaklarının arasından düşmüştü. Çadırın

dışından bağrışmalar geliyordu. Az zaman sonra çadırın içi öfkeli adamlarla dolacaktı, biliyordu. “Kız masum Robar. Sana kocamın mezarı üstüne, Stark onuru üstüne yemin ediyorum!”

Söyledikleri Robar’ı ikna etmişti. “Ben adamları tutacağım,” dedi. “Kızı buradan uzaklaştırın.” Döndü ve dışarı çıktı.

Alevler duvarlara ulaşmıştı, yangın çadırın dışına yürüyordu. Sarı mineli çelik zırhının içindeki Sör Emmon yün giysili Brienne’e saldırıyordu. Catelyn’i unutmuştu, demir maltız kafasının arkasına çarpana dek. Başında miğfer vardı, darbe kalıcı bir zarar vermeyecekti ama adamı dizlerinin üstüne düşürdü. “Brienne, benimle gel,” dedi Catelyn. Kız fırsatı görmekte gecikmedi. Yeşil ipek tek kılıç darbesiyle yırtıldı. Şafak vaktinin karanlığına ve soğuğuna çıktılar. Çadırın diğer tarafından yükselen sesler duyuluyordu. “Bu taraftan,” dedi Catelyn. “Ve yavaş. Koşmamalıyız, yoksa sebebini sorarlar. Hiçbir gariplik yokmuş gibi yürü.”

Brienne kılıcını kemerine takıp Catelyn’in peşine düştü. Hava yağmur kokuyordu. Arkalarında kalan kral çadırı yanıyordu, uzun alevler gökyüzüne yükseliyordu. Kimse onları durdurmaya çalışmadı. Bağrışarak cinayetten, yangından ve büyüden bahseden adamlar aceleyle yanlarından geçip gidiyordu. Diğerleri küçük gruplar halinde bekliyor, kısık sesle konuşuyorlardı. Gencecik bir yaver dizlerinin üstüne çökmüş hıçkırarak ağlıyordu.

Havadis ağızdan ağza yayılmış, Renly’nin ordusu çoktan dağılmıştı. Doğudan yükselen ışık, Fırtına Burnu’nun devasa kütlesini taştan bir rüya gibi aydınlatırken gece ateşleri yavaş yavaş sönüyor, soluk renkli bir sis tabakası rüzgârın kanatlarında araziye yayılıyordu. *Sabah hayaletleri*, derdi Yaşlı Dadı sis için, mezarlarına dönen ruhlar. Renly onlardan biriydi şimdi, ağabeyi Robert gibi gitmişti ve Catelyn’in biricik Ned’i gibi.

“Ona sadece ölüm anında sarılabildim,” dedi Brienne, gittikçe artan keşmekeşin ortasında yürürlerken. Sesi her an kırılabilirmiş gibi çıkmıştı. “Bir an gülüyordu, sonra her yer kana bulandı... leydim, anlayamıyorum. Siz gördünüz mü? Siz...”

“Bir gölge gördüm. Önce Renly olduğunu sandım ama ağabeyinin gölgesiydi.”

“Lord Stannis?”

“Onu *hissettim.* Biliyorum, çok mantıksız...”

Brienne için yeterince mantıklıydı. “Onu öldüreceğim,” dedi gösterişsiz uzun boylu kız. “Lordumun kendi kılıcıyla, onu öldüreceğim. Yemin ediyorum. Yemin ediyorum. Yemin ediyorum.”

Hal Mollen ve diğer adamlar atlarla birlikte bekliyordu. Sör Wendel Manderly neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu. “Leydim, kamp çılgına döndü,” dedi Catelyn’i görür görmez. “Lord Renly, o gerçekten...” cümlesini tamamlamadı, üstü başı kan içindeki Brienne’e bakıyordu.

“Öldü ama bizim elimizden değil.”

“Mücadele...” diye başladı Hal Mollen.

“Bir mücadele olmayacak.” Catelyn atına bindi ve korumaları yanındaki yerlerini aldılar; Sör Wendel solunda, Ser Perwyn Frey sağında. “Brienne, sayımızın iki katı kadar atımız var. Birini seç ve bizimle gel.”

“Benim kendi atım var leydim ve zırhım...”

“Onları bırak. Bizi aramak akıllarına geldiğinde buradan iyice uzaklaşmış olmalıyız. Kral öldürüldüğünde ikimiz de yanındaydık. Bunu hatırlayacaklar.” Brienne tek kelime etmeden döndü ve kendisine söyleneni yaptı. “İlerleyin,” diye emretti Catelyn bütün adamları atlarına bindiğinde. “Bizi durdurmaya çalışan olursa öldürün.”

Şafağın uzun parmakları araziye uzandıkça renkler dünyaya geri dönüyordu. Gri atların sırtındaki gölge mızraklı gri adamların olduğu yerde, on bin mızrak ucu soğuk gümüş renginde parlıyordu. Catelyn, dalgalanan sayısız sancağın üstündeki kırmızıların, pembelerin ve turuncuların sıcaklığını, mavilerin ve kahverengilerin yoğunluğunu, altın renklerinin ve sarıların alevlerini gördü. Fırtına Burnu’nun ve Yüksek Bahçe’nin bütün gücünü, sadece bir saat öncesine kadar Renly’ye ait olan gücü. *Şimdi Stannis’e aitler,* diye düşündü. *Henüz kendileri bile bilmiyor ama ona aitler. Son Baratheon’a dönmezlerse nereye dönecekler? Stannis her şeyi tek bir şeytani darbeyle kazandı.*

Ben gerçek kralım, demişti demir kadar sert çenesini sıkarak. *Ve sizin oğlunuz da tıpkı benim kardeşim gibi bir hain. Onun da günü gelecek.*

Catelyn’in vücudundan bir ürperti geçti.

Jon

Rüzgârın aşındırdığı sırtı millerce uzaktan görülebilen tepe, sık ormanın üstünde tek başına yükseliyordu. Korucular, yabanılların bu tepeye İlk İnsanların Yumruğu dediğini söylemişti. Gerçekten bir yumruk gibi göründüğünü düşündü Jon Kar, toprağın ve ağaçların içinden çıkıp gökyüzüne kaldırılmış, çorak kahverengi bayırları kayalarla boğumlanmış...

Lord Mormont ve diğer yüksek rütbelilerle birlikte at sırtında tepeye tırmanıyordu. Hayalet'i ağaçların altında bırakmıştı. Tırmanışa başladıklarından beri Hayalet üç sefer kaçmış, iki kez Jon'un ıslığıyla isteksizce geri dönmüştü. Lord Mormont üçüncü seferde sabrını kaybedip parlamıştı. "Bırak gitsin delikanlı. Akşam olmadan zirveye varmak istiyorum. Kurdunu daha sonra bulursun."

Yukarı çıkan yol dik ve taşlıydı. Zirve, göğüs hizasına gelen kayalardan oluşan bir duvarla taçlanmıştı. Atların geçebileceği büyüklükte bir boşluk bulmak için batıya doğru duvarın çevresinde dolaştılar. Sonunda tepe noktasına vardıklarında, "Bu arazi iyi Thoren," dedi Yaşlı Ayı. "Daha iyisini zaten umamazdık. Yarımel'i beklemek için burada kamp kuracağız." Lord Kumandan atından indi, omzundaki kuzgun şikâyet eder tonda bir ses çıkararak havalandı.

Zirveden görünen manzara göz alıcıydı ama Jon'u asıl etkileyen şey çemberduvardı. Rüzgârla aşınmış gri taşların üstü yosun köklü beyaz mantarlarla yamalanmıştı. Yumruk'un, İlk İnsanlar'ın Alacakaranlık Çağı'ndaki çemberkalesi olduğu söylenirdi. "Yaşlı ve sağlam bir yer," dedi Thoren Smallwood.

"Yaşlı," diye bağırdı Mormont'un kuzgunu başlarının üstünde gürültülü çemberler çizerken. *"Yaşlı, yaşlı, yaşlı."*

"Sessiz ol," diye kükredi Mormont kuzguna. Yaşlı Ayı yorgunluğunu kabul edemeyecek kadar gururluydu ama Jon'u kandıramıyordu. Genç adamlara ayak uydurmaya çalışmak kumandanı bitkin düşürmüştü.

"Mecbur kalırsak bu tepelikleri savunmak kolay olacak," dedi Thoren atını

taş çemberin etrafında yürütürken. Samur kürklü pelerini rüzgârla dalgalanıyordu.

“Evet, burası işe yarar.” Yaşlı Ayı elini havaya kaldırdı. Kuzgun, kumandanın koluna kondu ve pençelerini adamın örgü zırhına geçirdi.

“Su meselesi ne olacak lordum?” diye sordu Jon.

“Tepenin eteklerinde bir derenin yanından geçtik.”

“Su almak için uzun bir yol,” dedi Jon, “ve taş çemberin dışında.”

“Bir tepeyi inip çıkmayacak kadar tembel misin evlat?” dedi Thoren.

Lord Mormont, “Buradan daha sağlam bir yer bulmamız olası değil. Hepimize yetecek kadar su taşıyacağız,” dediğinde Jon tartışmanın bir işe yaramayacağını biliyordu. Emir verilmişti. Gece Nöbetçileri’nin kardeşleri, İlk İnsanlar’ın inşa ettiği taş çemberin ardında kamplarını kurdular. Siyah çadırlar yağmurdan sonra kararan mantarlar gibi araziye yayıldı, şilteler ve battaniyeler çıplak toprağı örttü. Kâhyalar atları uzun bir sıra halinde birbirlerine bağlayıp doyurdu, hayvanlara su verdi. Akşamüstü ormancılar baltalarını alıp gece için odun kesmeye girişti. İnşacılar duvarın etrafını temizlediler, tuvalet çukurları kazdılar ve ateşle sertleştirilmiş kazık destelerini çözdüler. “Karanlık çökmeden bu duvardaki her boşluğun önüne hendekler kazılmış, kazıklar çakılmış olacak,” diye emretti Yaşlı Ayı.

Jon, Lord Kumandan’ın çadırını kurup atlarla ilgilendikten sonra Hayalet’i bulmak için tepeden indi. Ulu kurt aniden, sessizce geldi. Bir an, Jon ıslık çalıp seslenerek, çam kozalaklarını ve yere düşen yaprakları ezerek ağaçların arasında tek başına dolanıyordu. Bir sonraki an, sabah sisi kadar beyaz ulu kurt yanında yürüyordu.

Çemberkaleye vardıklarında Hayalet tekrar ayak diredi. Taşların arasındaki boşlukları koklamak için tedirgin birkaç adım attıktan sonra geriledi, aldığı kokudan hoşlanmamış gibiydi. Jon kurdu ensesinden yakalayıp çemberin içine girmeye zorladı ama bu kolay bir iş değildi. Kurt, Jon kadar ağırdı ve ondan çok daha güçlüydü. “Hayalet, senin neyin var?” Ulu kurt normalde bu kadar huysuzluk etmezdi. Jon sonunda pes etti. “Nasıl istersen,” dedi kurda. “Git avlan.” Jon yosunlu taşların arasından tekrar çemberin içine girerken kırmızı gözler onu izliyordu.

Burada güvende olmaları gerekirdi. Tepenin görüş alanı genişti, kuzey ve batı yamaçları sarptı ve doğu yamacı da kolay sayılmazdı. Buna rağmen, akşamın çökmesiyle ağaçların arasındaki boşlukları doldurmaya başlayan karanlık Jon'un içindeki kötü hissi arttırdı. *Bu Tekinsiz Orman*, diye düşündü. *Burada hayaletler vardır belki, İlk İnsanlar'ın ruhları. Burası bir zamanlar onlara aitti.*

"Çocuk gibi davranmayı bırak," dedi kendine. Üst üste yığılmış kayaların tepesine çıkarak batan güneşi izledi. Güneye doğru kıvrılarak ilerleyen, yüzeyi dövülmüş altın gibi parıldayan Sütnehri'ni görebiliyordu. Suyun yukarısındaki araziler daha engebeliydi. Sık orman açılıyor, kuzeye ve batıya doğru uzanan bir sıra çıplak, taşlı, yüksek tepeye yol veriyordu. Ufuk çizgisinde sıra sıra dizilmiş dağlar devasa gölgeler gibi dikiliyor, mavi gri boşluğun içinde yükseliyordu. Sivri zirveleri ebedi karla örtülmüştü. Bu kadar uzaktan bile sonsuz, soğuk ve zor görünüyorlardı.

Daha yakın yerlerin hâkimi ağaçlardı. Yeşilin binlerce tonuna boyanmış kökler, dallar ve gövdelerden oluşan sık orman Jon'un gözlerinin alabildiğince doğuya ve güneye yayılıyordu. Bazı yerler, kollarını muhafız ağaçlarının ve çamların arasından uzatan büvet ağaçlarının kırmızısıyla, bazı yerler de dökülmeye yüz tutmuş geniş yaprakların sarısıyla renkleniyordu. Rüzgâr estiğinde, kendisinden daha yaşlı dallardan gelen çatırtıları ve kükremeleri duyabiliyordu Jon. Binlerce yaprak kımıldadı, orman bir an için koyu yeşil bir denize dönüştü, fırtınalı ve dalgalı, sonsuz ve bilinmez...

Hayalet'in aşağıda yalnız olmadığını düşündü. Şu denizin altında her şey olabilirdi, ağaçların arasında gizlenip karanlık ormanın içinden çemberkaleye doğru sinsice ilerleyen herhangi bir şey. Nasıl bilebilirlerdi ki? Güneş sivri dişli dağların ardında kaybolup karanlık, ağaçların arasında sürünmeye başlayana dek uzun zaman kayaların üstünde durdu.

"Jon?" diye seslendi Samwell Tarly. "Sen olduğunu anlamıştım. İyi misin?"

"Gayet iyiyim," dedi Jon, aşağı atladı. "Bugünü nasıl geçirdin?"

"İyi geçirdim. Gerçekten."

Jon huzursuzluğunu arkadaşıyla paylaşmak niyetinde değildi, Sam Tarly sonunda cesaretini toplamaya başlamışken bunu yapamazdı. "Yaşlı Ayı, Qhorin

Yarımel ve Gölge Kule'den gelecek adamları burada beklemeye niyetli."

"Sağlam bir yer gibi görünüyor," dedi Sam. "İlk İnsanlar'ın çemberkalesi. Sence burada savaşlar olmuş mudur?"

"Hiç şüphesiz. Bir kuş hazırlasan iyi edersin. Mormont kaleye mektup yollamak isteyecektir."

"Hepsini yollayabilmeyi isterdim. Kuzgunlar kafese kapatılmaktan nefret ediyor."

"Uçabilsen kendini de yollardın."

"Uçabilsem şu anda Kara Kale'de domuz turtası yiyor olurdum," dedi Sam. Jon yanık eliyle arkadaşının omzunu tuttu. Birlikte kamp alanına döndüler. Etraf yemek ateşleriyle dolmuştu. Gökyüzünde yıldızlar görünmeye başlamıştı. Mormont'un Meşalesi'nin uzun kuyruğu ay kadar parlaktı. Jon daha göremediği kuzgunların seslerini duyuyordu. Bazıları onun adını söylüyordu. Konu gürültü yapmak olduğunda kuşlar utangaç sayılmazdı.

Onlar da hissediyor. "Gidip Yaşlı Ayı'ya baksam iyi olacak," dedi Jon. "Karnı doymadığında o da gürültücü oluyor."

Mormont'u, Thoren Smallwood ve altı yüksek rütbeliyle sohbet ederken buldu. "İşte buradasın," diye homurdandı yaşlı adam. "Bize biraz sıcak şarap getir. Hava serin."

"Hemen lordum." Jon bir ateş yaktı, Mormont'un en sevdiği sert kırmızı şaraplardan bir matara alıp güğüme boşalttı. Güğümü ateşin üstüne asıp diğer malzemeleri hazırlamaya başladı. Mormont baharatlı sıcak şarabı konusunda son derece katıydı. Çok fazla tarçın, çok fazla muskat, çok fazla bal, bundan bir gram bile fazla değil... Kuru üzüm, fındık, kuru böğürtlen ama limonsuz; limon kabul edilemez bir güneyli alışkanlığıydı, aslında tuhaftı; Yaşlı Ayı sabah birasını her zaman limonlu içerdi çünkü... Şarap bir adamı ısıtacak kadar sıcak olmalı, diye ısrar ediyordu Lord Kumandan ama asla kaynayacak noktaya kadar ateşte bırakılmamalıydı. Jon gözlerini güğümden ayırmıyordu.

Çalışırken çadırın içinden gelen sesleri duyabiliyordu. "Ayazdiş'e gitmenin en kolay yolu Sütnehri'ni kaynağına doğru takip etmek. Ama bu yolu kullanırsak Rayder'in gelişimizden haberdar olacağı güneşin doğacağı kadar kesin," dedi Jarman Buckwell.

“Dev Merdiveni işimize yarayabilir,” dedi Sör Mallador Locke. “Ya da Çığlık Geçidi, tabi açıksa.”

Şaraptan buhar yükseliyordu. Jon güğümü ateşten aldı, sekiz kupayı doldurdu ve çadıra götürdü. Yaşlı Ayı, Sam’in Craster Kalesi’nde çizdiği kabataslak haritayı inceliyordu. Jon’un taşıdığı tepsiden bir kadeh aldı, bir yudum içti ve onaylar şekilde başını salladı. Kuzgunu omzundan havalandı, *“Mısır,”* dedi. *“Mısır, mısır, mısır.”*

Sör Ottyn Wythers şarabı eliyle reddetti. “Ben olsam dağlara hiç gitmezdim,” dedi ince ve yorgun bir sesle. “Ayazdiş’in soğuğu yaz mevsiminde bile zalim ısırır ve şimdi... bir fırtınaya yakalanırsak...”

“Mecbur kalmadıkça Ayazdiş riskini almaya niyetli değilim,” dedi Mormont. “Yabanıllar da kar ve taşta bizden uzun süre hayatta kalamaz. Kısa zaman içinde aşağı inecekler ve kaç kişi olurlarsa olsunlar kullanabilecekleri tek yol Sütnehri boyunda. Bu durumda, biz burada gayet sağlam biçimde konumlandık. Bize görünmeden geçip gitmeyi umamazlar.”

“Görünmeden geçmek istemeyebilirler. Sayıları binleri buluyor, bizse Yarımel geldiğinde ancak üç yüz kişi olacağız.” Sör Mallador, Jon’un tepsisinden bir kupa aldı.

“İş çarpışmaya varırsa buradan daha iyi bir konum bulamayız,” dedi Mormont. “Savunmamızı güçlendireceğiz. Çukurlar ve kazıklar, bayırlara yerleştirilmiş domuzdikenleri, her boşluk tamir edilecek. Jarman, gözcü olarak en keskin görüşlü adamlarını istiyorum. Etrafımızda gözcülerden bir çember olacak, dere boyunca da, her tür tehlikeyi önceden haber alacağız. Adamlarını ağaç tepelerine sakla. Kampa su getirmeye başlasak iyi olacak, ihtiyacımızdan çok daha fazlasını. Su çukurları kazacağız. Hem adamlar oyalanır, hem de daha sonra işimize yarar.”

“Benim korucularım...” diye söze başladı Thoren Smallwood.

“Senin korucuların, Yarımel bize katılana kadar keşif alanlarını nehrin bu tarafıyla sınırlandıracak. Gerisine sonra bakacağız. Daha fazla adam kaybetmek istemiyorum.”

“Mance Rayder ordusunu buradan bir gün uzaklıkta bir yere yığabilir ve bizim ruhumuz duymaz,” diye şikâyet etti Smallwood.

“Yabanılların nereye yığıldığını biliyoruz,” diye karşılık verdi Mormont. “Bunu Craster’dan öğrendik. Adamdan hoşlanmıyorum ama bize yalan söylediğini de sanmıyorum.”

“Dediğiniz gibi olsun.” Smallwood asık suratla çadırdan çıktı. Diğerleri şaraplarını bitirip daha nezaketli bir tavırla adamı takip etti.

“Akşam yemeğinizi getireyim mi lordum?” diye sordu Jon.

“Mısır,” diye bağırdı kuzgun. Mormont hemen cevap vermedi. Konuştuğunda, “Kurdun bugün av bulabilmiş mi?” diye sordu.

“Daha geri dönmedi.”

“Taze et işimize yarardı.” Mormont elini kesesine sokup bir avuç mısır çıkardı. “Korucuları kampa yakın tutmakla hata mı ediyorum sence?”

“Buna cevap vermek benim haddim değil lordum.”

“Eğer sana soruluyorsa haddindir.”

“Korucular, Yumruk’un çevresinden ayrılmadan amcamı nasıl bulabilirler anlamıyorum,” diye itiraf etti Jon.

“Bulamazlar.” Kuzgun, Yaşlı Ayı’nın avcundaki mısırları gagalıyordu. “İki yüz adam ya da on bin adam, arazi çok büyük.” Mısırlar bitmişti, Mormont elini çevirdi.

“Aramaya son vermeyeceksiniz, değil mi?”

“Üstat Aemon senin zeki olduğunu düşünüyor.” Mormont kuzgunu omzuna koydu. Kuş boynunu yana eğdi, gözleri parlıyordu.

Cevap ortadaydı. “Aslında... bir adamın iki yüz adamı bulması, iki yüz adamın bir adamı bulmasından kolaydır.”

Kuzgun bir çığlık attı ama Yaşlı Ayı gri sakallarının arasından gülümsedi. “Bunca adam ve at, Aemon’ın bile takip edebileceği izler bırakır. Bu tepede yaktığımız ateşler Ayazdiş’in eteklerinden bile görülebilir. Eğer Ben Stark sağ ve özgürse bizi bulur, bundan eminim.”

“Evet,” dedi Jon. “Ama... eğer...”

“...öldüyse mi?” diye sordu Mormont.

Jon başıyla onayladı.

“Ölü,” dedi kuzgun. *“Ölü, ölü.”*

“Öyle olsa bile gelir,” dedi Yaşlı Ayı. “Tıpkı Othor gibi, Jafer Çiçek gibi.

Bundan ben de en az senin kadar korkuyorum Jon ama bu olasılığı da kabul etmek zorundayız.”

“Ölü,” diye bağırdı kuzgun kanatlarını çırparak. Sesi iyice yükselip tizleşti. *“Ölü.”*

Mormont kuşun siyah tüylerini okşadı, esnemesini eliyle örttü. “Sanırım akşam yemeğinden vazgeçeceğim. Dinlenmek daha iyi gelir. Beni sabahın ilk ışığıyla uyandır.”

“İyi uykular lordum.” Jon boş kupaları toplayıp çadırdan çıktı. Uzaktan gelen gülüşmeleri, boruların kederli seslerini duyuyordu. Kampın tam ortasında büyük bir ateş yanıyordu, yahni kokusunu aldı. Yaşlı Ayı aç olmayabilirdi ama Jon açtı. Ateşe doğru yürümeye başladı.

Dywen elinde tahta kaşığı, gevezelik ediyordu. “Bu ormanı hayattaki her adam kadar iyi bilirim ve sana söylüyorum; bu gece bu ormanda tek başıma at sürmek istemezdim. Kokuyu alamıyor musun?”

Grenn faltaşı gibi açılmış gözleriyle adama bakıyordu ama Efkârlı Edd, “Benim aldığım tek koku iki yüz atın pisliğinin kokusu. Bir de şu yahninin. Şimdi koklayınca fark ettim ki hemen hemen aynı rayihaya sahip,” dedi.

“Benim burnuma da senden *aynı rayiha* geliyor,” dedi Hake kamasına dokunarak. Homurdanarak Jon’un kâsesini doldurdu.

Yahni; arpa, havuç ve soğanla yoğun bir kıvam almıştı. İçindeki tek tük tuzlu et parçaları yemeğin suyuyla yumuşamıştı.

“Ne kokusu alıyorsun Dywen?” diye sordu Grenn.

Ormancı bir an için kaşığını emdi. Dişlerini çıkartmıştı. Yüzü kayış gibi ve buruş buruştu, elleri yaşlı kökler gibi eğri büğrüydü. “Bana kalırsa şey gibi kokuyor... evet... *soğuk.*”

“Kafan da dişlerin gibi odundan yapılmış,” dedi Hake. “Soğuğun kokusu olmaz.”

Olur, diye düşündü Jon, Lord Kumandan’ın odasındaki geceyi hatırlamıştı. *Ölüm gibi kokar.* Açlığı birdenbire kaybolmuştu. Yahnisini, ısınabilmek için fazladan bir kap yemeğe ihtiyacı varmış gibi görünen Grenn’e verdi.

Ateşin başından ayrıldığında rüzgâr şiddetli esiyordu. Sabah her yer buz tutacaktı, çadırların ipleri donmuş ve katılaşmış olacaktı. Güğümün dibinde

birkaç parmak şarap kalmıştı. Jon güğümü tekrar ısıtmak için canlandırdığı ateşin üstüne koydu. Beklerken parmaklarını esnetti, elleri sızlayana kadar sıktı, açıp kapadı. İlk nöbet grubu kampın çevresindeki yerini almıştı. Çemberduvarın etrafında meşaleler yanıyordu. Gökyüzünde ay yoktu ama başının üstünde binlerce yıldız pırıldıyordu.

Karanlığın içinden bir ses yükseldi, uzak ve zor duyulur ama aşikâr: Kurtların uluması. Sesler yükselip alçalıyordu, yalnız ve soğuk bir şarkı. Jon boynundaki tüylerin ürperdiğini hissetti. Gölgelerin içindeki bir çift kırmızı göz ateşin arkasından ona bakıyordu, alevlerin ışığı gözleri parlatıyordu.

"Hayalet," dedi Jon şaşkınlık içinde. "Sonunda gelmeye karar verdin, ha?" Beyaz kurt genelde bütün gece avlanırdı, Jon sabah olmadan hayvanı görmeyi beklemiyordu. "Av o kadar kötü müydü?" diye sordu. "Buraya. Bana gel. Hayalet."

Ulu kurt, Jon'u ve havayı koklayarak ateşin çevresini dolandı, hareketsiz kalamıyordu. Şu an yemek peşindeymiş gibi görünmüyordu. *Ölüler ayaklandığında Hayalet biliyordu. Beni uyandırdı, uyardı.* Panik halinde ayağa kalktı. "Ormanda bir şey mi var? Hayalet, bir koku mu aldın?" *Dywen soğuk kokusu aldığını söyledi.*

Ulu kurt uzun adımlarla yürümeye başladı, durdu, arkasına baktı. *Onu takip etmemi istiyor.* Jon pelerinin başlığını kafasına geçirdi, çadırlardan, sıcak ateşinden, sıralanmış küçük atlardan uzağa yürüdü. Atlardan biri Hayalet yanından geçerken huysuzca kişnedi. Jon hayvanı sakinleştirmek için birkaç laf etti, bir an durup burnunu okşadı. Çemberduvara yaklaşırken kayalıkların arasına giren rüzgârın ıslığını duyabiliyordu. Bir ses durmasını söyledi. Jon meşalenin ışığına yaklaştı. "Lord Kumandan için su almam gerek."

"Git o halde," dedi nöbetçi. "Ama acele et." Siyah pelerinine sarınmış, rüzgârdan korunmak için başlığını iyice yüzüne indirmiş adam Jon'un elinde bir kova olmadığını fark etmemişti bile.

Jon iki sivri kazığın arasından dikkatlice geçerken Hayalet kazıkların altından kaydı. Kayaların arasındaki çatlağa bir meşale yerleştirilmişti, alevler rüzgâr estikçe turuncu sancaklar gibi uçuşuyordu. Jon kayaların arasındaki boşluktan geçerken meşaleyi aldı, Hayalet tepe aşağı koşmaya başlamıştı. Jon

daha ağır hareketlerle hayvanı takip etti, meşale indiği yolu aydınlatıyordu. Kampın sesleri silikleşti. Gece koyuydu. Yamaç dikti, taşlıydı ve engebeliydi. Bir anlık dikkatsizlik ayak bileğini kırmasına sebep olabilirdi... ya da boynunu. *Ben ne yapıyorum?* diye sordu kendine aşağı inmeye devam ederken.

Aşağıda ağaçlar duruyordu, kabuk ve yapraklardan zırhlarını giymiş savaşçılar, yerlerini almış tepeyi altüst etmek için sessizce emir bekliyordu. Siyah görünüyorlardı... meşalesinin ışığı ağaçların üstüne düştüğünde Jon bir parça yeşil yakaladı. Kayaların üstünden akan suyun belli belirsiz sesini duydu. Hayalet çalılıkların arasında kayboldu. Jon, suyun çağrısını ve rüzgârla iç çeken yaprakları dinleyerek kurdu takip etmeye çalışıyordu. Pelerini çalılara takılıyordu, başının üstündeki sık dallar birbirine geçmiş, gökyüzündeki yıldızları kapatmıştı.

Hayalet'i dereden su içerken buldu. "*Hayalet,*" diye seslendi. "Bana gel. *Hemen.*" Ulu kurt başını kaldırdı. Gözleri kıpkırmızı ve şeytanca parlıyordu. Çenesinden aşağı salya gibi sular akıyordu. Tam o anda, hayvanda korkunç ve acımasız bir şeyler vardı. Birdenbire atıldı, Jon'un yanından geçti ve ağaçların arasına daldı. "Hayalet, hayır, dur," diye bağırdı Jon ama ulu kurt dinlemedi. Karanlık, güçlü beyaz şekli yutmuştu. Jon'un iki seçeneği vardı; ya tek başına tekrar tepeyi tırmanacaktı ya da takip edecekti.

Küfrederek, her adımını tehlikeye sokan taşları, ayaklarını yakalamaya çalışıyormuş gibi duran kökleri ve basıp bileğini burkabileceği delikleri görebilmek için meşalesini yere iyice yakın tutarak kurdun peşinden gitti, kızgındı. Üç beş adımda bir Hayalet'e sesleniyordu ama ağaçların arasında dolaşan gece rüzgârı kelimelerini yutuyordu. *Bu çılgınlık,* diye düşündü ormanın derinliklerine doğru ilerlerken. İleride, sağda, tepenin arkasına doğru beyaz bir parıltı görmeden hemen önce geri dönmek üzereydi. Usulca küfürler savurarak peşinden koştu.

Yumruk'un çevresinin çeyreğini dolanmıştı ki Hayalet tekrar gözden kayboldu. Jon sonunda soluklanmak için tepenin dibindeki dikenli çalılıkların ve kayaların ortasında durdu. Meşalenin önündeki karanlık gittikçe yoğunlaşıyordu.

Yumuşak bir eşeleme sesi dönmesine sebep oldu. Jon, büyük taşların ve dikenli çalılıların arasında dikkatli adımlar atarak sese doğru yürüdü. Devrilmiş

bir ağacın arkasında tekrar Hayalet'i gördü. Ulu kurt telaşla toprağı kazıyordu.

"Ne buldun?" Jon meşaleyi indirince yuvarlak bir tümsek gördü. *Bir mezar,* diye düşündü. *Ama kimin?*

Dizlerinin üstüne oturdu, meşaleyi yere bıraktı. Toprak kumlu ve yumuşaktı. Jon elleriyle kazmaya başladı. Ne taş ne de kök vardı. Burada her ne varsa daha yeni gömülmüştü. Parmakları yarım metre kadar derinlikte kumaşa değdi. Bir ceset bulacağını düşünmüştü, bir ceset bulmaktan korkmuştu ama bu başka bir şeydi. Kumaşı yokladı ve altındaki küçük, sert şekilleri hissetti. Koku yoktu, kurtçuklar yoktu. Hayalet geriledi, oturdu ve izlemeye başladı.

Jon toprağı kazmaya devam etti ve bohça haline getirilmiş kumaşı açığa çıkardı. Parmaklarını toprağa sokarak kumaş yığınını kavradı ve gevşetti. Yığını yukarı çektiğinde içindekiler her ne ise yer oynayıp şıngırdadı. *Hazine,* diye düşündü ama hissettiği şekiller sikke olamazdı ve duyduğu *şıngırtı* metal sesi değildi.

Bohçanın ağzı, aşınmış bir ip parçasıyla bağlanmıştı. Jon hançerini çıkarıp ipi kesti ve kumaşın kenarlarını tutup çekti. Bohça açıldı, içindekiler yere döküldü, koyu ve parlak. Düzinelerce bıçak, yaprak şekilli mızrak ucu ve sayısız ok ucu gördü. Bir hançer bıçağı aldı, tüy gibi hafif, parlak siyah ve sapsız. Meşale alevi bıçağın kenarında dolaştı, ustura keskinliğinde ince turuncu bir çizgi. *Ejderhacamı, üstatların obsidiyen dediği şey.* Hayalet, ormanın çocuklarının binlerce yıldır burada gömülü olan kadim silahlarını mı bulmuştu? İlk İnsanların Yumruğu çok eski bir yerdi ama...

Ejderhacamlarının altında eski bir savaş borusu vardı, bir yaban öküzünün boynuzundan yapılmış ve bronzla kaplanmıştı. Jon boruyu ters çevirip içindeki toprağı temizledi ve borunun içinden yüzlerce ok ucu döküldü. Silahların sarıldığı kumaşı ucundan tuttu, parmaklarının arasında ovdu. *Kalın, iyi yün, çift katlı, nemli ama çürümemiş.* Uzun zamandır toprağın altında olamazdı. Ve *koyu* renkliydi. Kumaşı çekti ve meşalenin ışığında baktı. *Koyu renkli değil, siyah.*

Jon ayağa kalkıp kumaşı tamamen açmadan önce elindeki şeyin ne olduğunu biliyordu: Gece Nöbetçileri'nin Yeminli Kardeşler'inden birine ait siyah bir pelerin.

Bran

Biragöbek onu dökümhanede Mikken için körükleri çekerken buldu. “Üstat sizi kule odasında bekliyor prensim. Kraldan bir kuzgun geldi.”

“Robb’dan mı?” Bran, Hodor’un gelmesini bekleyemeyecek kadar heyecanlanmıştı, Biragöbek’in kendisini taşımasına izin verdi. Yapılı bir adamdı ama Hodor kadar iri ve güçlü değildi. Üstadın kule odasına vardıklarında kıpkırmızı kesilmiş, nefes nefese kalmıştı. Rickon onlardan önce gelmişti, Walder Freyler de öyle.

Üstat Luwin, Biragöbek’i gönderip kapıyı kapattı. “Lordlarım,” dedi ağırca. “Majesteleri’nden bir mesaj aldık, hem iyi hem de kötü haberler var. Öküzağzı denen bir yerde Lannister ordusunu bozguna uğratarak büyük bir zafer kazanmış ve pek çok kaleyi de ele geçirmiş. Bize, eskiden Marbrand Hanedanı’na ait olan Külizi karakolundan yazmış.”

Rickon üstadın cübbesini çekiştirdi. “Robb eve mi dönüyor?”

“Hayır. Korkarım henüz değil. Daha çok çarpışacak.”

“Lord Tywin’i mi yenmiş?” diye sordu Bran.

“Hayır,” dedi üstat. “Düşman ordusunu Sör Stafford Lannister komuta ediyormuş. Mücadele sırasında öldürülmüş.”

Bran, Sör Stafford Lannister adını daha önce hiç duymamıştı. Büyük Walder, “Önemli olan tek adam Lord Tywin,” dediğinde çocukla aynı fikirde olduğunu düşündü.

“Robb’a eve gelmesini istediğimi söyleyin,” dedi Rickon. “Kurdunu da eve getirsin ve annemle babamı da.” Rickon, Lord Eddard’ın öldüğünü bilmesine rağmen arada sırada bu gerçeği unutuyordu... isteyerek olduğundan şüpheleniyordu Bran. Küçük kardeşi dört yaşındaki her çocuk kadar inatçıydı.

Robb’un kazandığı zafer Bran’ı sevindirmişti ama aynı zamanda tedirgin de etmişti. Ağabeyi ordusunu Kışyarı’ndan götürürken Osha’nın söylediği şeyleri hatırladı. *Ağabeyin yanlış istikamete doğru at sürüyor,* diye ısrar etmişti yabanıl kadın.

“Maalesef her zaferin bir bedeli vardır,” dedi Üstat Luwin, Walderlar’a döndü. “Lordlarım, amcanız Sör Stevron Frey, Öküzağzı’nda hayatını kaybedenler arasındaymış. Robb, amcanızın mücadele sırasında yaralandığını yazmış. Önce ciddi bir yara olmadığını düşünmüşler ama üç gün sonra çadırında hayatını kaybetmiş, uykusunda.”

Büyük Walder omuz silkti. “Çok yaşlıydı. Elli altı sanırım. Savaşmak için çok yaşlıydı. Her zaman yorgunluktan şikâyet ederdi.”

Küçük Walder ıslık çaldı. “Büyükbabamızın ölmesini beklemekten yorgundu demek istiyorsun. Şimdi Sör Emmon’ın veliaht olduğu anlamına mı geliyor bu?”

“Aptal olma,” diye karşılık verdi kuzeni. “İlk erkek evladın oğulları, ikinci erkek evlattan önce gelir. Unvan sırasının başında şimdi Sör Ryman var, ondan sonra Edwyn, Kara Walder ve Sivilceli Petyr. Sonra da Aegon ve *onun* bütün oğulları.”

“Ryman da yaşlı,” dedi küçük Walder. “Bahse girerim kırkını geçmiştir. Üstelik hasta bir midesi var. Sence o mu lord olacak?”

“*Ben* lord olacağım. Onun olup olmaması umrumda değil.”

Üstat Luwin sertçe araya girdi. “Böyle konuştuğunuz için kendinizden utanmalısınız. Üzüntünüz nerede? Amcanız öldü.”

“Evet,” dedi Küçük Walder. “Çok üzgünüz.”

Ama değillerdi. Bran midesinin bulandığını hissediyordu. *Onlar bu yemeğin tadını benden fazla sevdi.* Üstat Luwin’den ayrılmak için izin istedi.

“Pekâlâ,” dedi Üstat Luwin, zili çaldı. Hodor ahırlarda iş yapıyor olmalıydı, gelen Osha’ydı. Biragöbek’ten güçlüydü, Bran’ı kaldırıp taşımakta hiç zorluk çekmiyordu.

“Osha, kuzeye giden yolu biliyor musun?” diye sordu Bran avludan geçerlerken. “Sur’a giden yolu... ve hatta Sur’un ötesine giden?”

“Yol kolay. Buz Ejderha’yı bul ve süvari gözündeki mavi yıldızı takip et.” Bir kapıdan geçti ve sarmal merdivenleri tırmanmaya başladı.

“Orada hâlâ devler var... ve diğerleri... Ötekiler, ormanın çocukları?”

“Devleri gördüm, çocukları duydum ve ak yürüyenler... neden bilmek istiyorsun?”

“Üç gözlü bir karga gördün mü hiç?”

“Hayır,” dedi Osha. Güldü. “Görmek istediğimi de söyleyemem.” Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtı ve avluyu rahatça görebilmesi için Bran’ı pencere sekisine oturttu.

Osha odadan ayrıldıktan saniyeler sonra kapı tekrar açıldı ve Jojen Reed izin istemeden içeri girdi, ablası Meera arkasındaydı. “Kuzgunu mu duydunuz?” diye sordu Bran. Jojen başıyla onayladı. “Bana söylediğin gibi akşam yemeği değildi, Robb’dan gelen bir mektuptu, onu yemedik ama...”

“Yeşil rüyalar bazen tuhaf şekiller alır,” diye kabul etti Jojen. “Gerçeklerini anlamak her zaman kolay değildir.”

“Bana rüyanda gördüğün kötü şeyi anlat,” dedi Bran. “Kışyarı’na gelen kötü şeyi.”

“Lord prensim artık bana inanıyor mu? Kulağa ne kadar tuhaf gelirse gelsin söylediklerime güvenecek mi?”

Bran başıyla onayladı.

“Gelen şey deniz.”

“Deniz?”

“Bütün Kışyarı’nın denize gömüldüğünü gördüm. Kara dalgalar, kulelere ve kapılara çarpıyordu. Sonra tuzlu sular, duvarları aşıp bütün kaleyi doldurdu. Boğulan adamların cesetleri avluda yüzüyordu. Bu rüyayı ilk kez Bozsu’da gördüğümde adamların yüzlerini tanımıyordum ama şimdi tanıyorum. Biragöbek onlardan biri. Ziyafet gecesinde bizi salona alan muhafız. Rahibiniz diğeri. Demir ustanız.”

“Mikken mı?” Bran hem korkmuştu hem de kafası karışmıştı. “Ama deniz buradan yüzlerce ve yüzlerce fersah uzakta, bir şekilde buraya gelse bile Kışyarı’nın duvarları suların aşamayacağı kadar yüksek.”

“Tuzlu deniz suları bir gece karanlığında bu duvarları aşacak,” dedi Jojen. “Ölüleri gördüm, şişmişlerdi ve yüzüyorlardı.”

“Onlara söylemek zorundayız,” dedi Bran. “Biragöbek’e, Mikken’a ve Rahip Chayle’a. Boğulmamalarını söylemeyiz.”

“Bu onları kurtarmaz,” diye karşılık verdi yeşilli çocuk.

Meera pencereye geldi ve elini Bran’ın omzuna koydu. “Bize inanmazlar Bran. Senden çok inanmazlar.”

Jojen, Bran'ın yatağına oturdu. "Şimdi bana senin rüyanı anlat."

Bran korkuyordu ama onlara güveneceğine dair yemin etmişti. Bir Stark yeminli sözünü her zaman tutmak zorundaydı. "Çeşitli rüyalar var," dedi ağır ağır. "Kurt rüyaları diğerleri kadar kötü sayılmaz. Koşuyorum, avlanıyorum ve sincapları öldürüyorum. Bir de karganın gelip bana uçmamı söylediği rüyalar var. O rüyalarda ağaç da oluyor bazen, adımı söylüyor. Bu beni korkutuyor. Ama asıl kötü rüyalar kendimi düşerken gördüklerim." Hüzünle aşağıdaki avluya baktı. "Eskiden tırmanırken hiç düşmezdim. Her yere tırmandım, duvarlara, çatılara. Eskiden Yanık Kule'deki kargaları beslerdim. Annem düşeceğimden korkardı ama ben düşmeyeceğimi bilirdim. Fakat düştüm ve şimdi uyuduğumda sürekli düşüyorum."

Meera, Bran'ın omzunu sıktı. "Hepsi bu mu?"

"Sanırım."

"Varg," dedi Jojen Reed.

Bran gözlerini iyice açıp delikanlıya baktı. "Ne?"

"Varg. Kanatlı kurt. Şekildeğiştiren. Canavar. Kurt rüyalarını öğrenirlerse sana böyle diyecekler."

Duyduğu isimler Bran'ı korkutmuştu. "*Kim* diyecek?"

"Kendi insanların. Korkuyla. Ne olduğunu öğrendiklerinde bazıları senden nefret edecek. Bazıları seni öldürmeye bile çalışacak."

Yaşlı Dadı bazen şekildeğiştirenler ve canavarlar hakkında korkunç hikâyeler anlatırdı. Bu yaratıklar hikâyelerde her zaman şeytan olurdu. "Ben onlar gibi değilim," dedi Bran. *Değilim.* "Onlar sadece rüya."

"Kurt rüyaların aslında rüya değil. Uyanık olduğun zamanlarda gözlerini sıkı sıkı kapatıyorsun ama uykuya daldığında gözlerin açılıyor ve ruhun diğer yarısını arıyor. İçindeki kudret çok güçlü."

"Ben kudret istemiyorum. Ben *şövalye* olmak istiyorum."

"Şövalye olmak istiyorsun ama vargsın. Bunu değiştiremezsin Bran. İnkâr edip yok sayamazsın. Sen kanatlı kurtsun ama asla uçamayacaksın." Jojen kalkıp pencereye gitti. "Eğer *gözünü açmazsan.*" İki parmağını birleştirip Bran'ın alnını sertçe dürttü.

Bran elini alnına götürdü, hissettiği tek şey pürüzsüz, dümdüz teniydi.

Alnında bir göz yoktu, kapalı bir göz bile. “Olmayan bir gözü nasıl açabilirim?”

“Gözü parmaklarınla asla bulamayacaksın Bran. Kalbinle aramalısın.” Jojen tuhaf yeşil gözleriyle Bran’ın yüzünü inceledi. “Yoksa korkuyor musun?”

“Üstat Luwin rüyalarda bir adamın korkması gereken hiçbir şey olmadığını söylüyor.”

“Var,” dedi Jojen.

“Ne?”

“Geçmiş. Gelecek. Gerçek.”

Bran’ı kafası her zamankinden daha karışık halde bırakıp gittiler. Bran yalnız kaldığında üçüncü gözünü açmaya çalıştı ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Alnını ne kadar buruştursa buruştursun, ne kadar dürterse dürtsün eskisinden farklı bir şey görmüyordu. İlerleyen günlerde insanları Jojen’in söyledikleri hakkında uyarmaya çalıştı ama sonuç istediği gibi olmadı. Mikken duyduklarını komik buldu. “Deniz, öyle mi? Her zaman denizi görmek istemişimdir. Ama gitme fırsatım olmadı hiç. Şimdi o mu bana gelecekmiş? Tanrılar zavallı bir demirciye böyle bir iyilik yapacak kadar cömert demek.”

“Tanrılar uygun gördükleri zamanda beni alacak,” dedi Rahip Chayle sessizce. “Ama boğularak öleceğimi düşünmüyorum Bran. Ben Beyaz Bıçak kıyılarında büyüdüm biliyorsun. Çok iyi bir yüzücüyüm.”

Uyarıya kulak asan sadece Biragöbek olmuştu. Gidip Jojen’le bizzat konuştuktan sonra yıkanmayı kesti ve kuyuların yakınına gitmeyi reddetti. Sonunda öyle kötü kokmaya başladı ki altı nöbetçi adamı zorla kaynar su dolu bir banyo teknesine soktu. Nöbetçiler derisini yüzer gibi keselerken, Biragöbek onu tıpkı kurbağa çocuğun söylediği gibi boğacaklarını haykırıyordu. Biragöbek bu olaydan sonra Bran ve Jojen’i her gördüğünde kaşlarını çatıp sessizce mırıldandı.

Biragöbek’in banyo macerasından birkaç gün sonra Sör Rodrik yanında bir tutsakla birlikte Kışyarı’na döndü; kalın ve ıslak dudaklı, etine dolgun genç bir adamdı. Tuvalet gibi kokuyordu, Biragöbek’ten bile kötü kokuyordu. Bran adamın kim olduğunu sorduğunda, “Ona Leş diyorlar,” dedi Samankafa. “Gerçek adını hiç duymadım. Bolton’ın piçine hizmet ediyormuş ve piçin Leydi Hornwood’u öldürmesine yardım etmiş.”

Bran akşam yemeğinde Bolton'ın piçinin öldüğünü öğrendi. Sör Rodrik'in adamları oğlanı Hornwood arazilerinde korkunç bir şey yaparken yakalamış (Bran ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı ama üstünde kıyafetlerin olmadan yaptığın bir şeydi) ve kaçmasına fırsat vermeden oklarla vurmuşlardı. Ama zavallı Leydi Hornwood için geç kalmışlardı. Piç çocuk düğünden sonra leydiyi kuleye kilitlemiş ve yemek yemesine bile izin vermemişti. Bran, Sör Rodrik'in kapıyı kırarak içeri girdiğini ve leydiyi ağzı kan içinde, parmak uçları paramparça halde bulduğunu duymuştu.

"Canavar bizim için dikenli bir düğüm bağlamış," dedi yaşlı şövalye Üstat Luwin'e. "Hoşlansak da hoşlanmasak da Leydi Hornwood onun karısıydı. Kadını hem septte, hem de büvet ağacının önünde evlilik yemini etmeye zorlamış ve aynı gece şahitlerin gözü önünde onunla yatmış. Leydi, çocuğu veliaht ilan eden bir vasiyet yazıp kendi mührünü basmış."

"Kılıç zoruyla edilen yeminler geçerli değildir," dedi Üstat.

"Roose Bolton aynı fikirde olmayabilir. Hele araziler söz konusuyken." Sör Rodrik mutsuz görünüyordu. "Keşke şu hizmetkârın kafasını hemen uçurabilseydim, o da en az efendisi kadar kötü. Ama korkarım Robb savaştan dönene kadar adamı sağ tutmak zorundayım. Piçin işlediği en berbat suçların tek şahidi o. Lord Bolton adamın anlattıklarını duyduktan sonra isteklerinden vazgeçebilir. Bu arada Manderly şövalyeleri ve Dehşet Kalesi'nin adamları Hornwood ormanında birbirlerini öldürüyorlar ve benim onları durduracak gücüm yok." Yaşlı şövalye sandalyesinde döndü ve sert bakışlarla Bran'ı süzdü. "Ben uzaklardayken siz neler yaptınız lord prensim? Nöbetçilerimize yıkanmamalarını mı emrettiniz? Şu Leş denen adam kadar kötü kokmalarını mı istiyordunuz?"

"Deniz buraya geliyor," dedi Bran. "Jojen yeşil rüyasında gördü. Biragöbek boğulacak."

Üstat Luwin zincirini çekiştirdi. "Reed'in oğlu rüyalarında geleceği gördüğüne inanıyor Sör Rodrik. Bran'la bu çeşit kehanetlerin güvenilmez olduğunu konuştuk ama doğruyu söylemem gerekirse Taşlı Kıyı boyunca sorunlar *var.* Dargemilerle gelen yağmacılar balıkçı kasabalarını yağmalıyor. Ateşe verip tecavüz ediyorlar. Leobald Tallhart yeğeni Benfred'i yağmacılarla

uğraşması için gönderdi ama silahlı adamları görür görmez gemilerine binip kaçacaklarını tahmin ediyorum.”

“Evet. Ve başka bir yere saldıracaklar. Böyle korkakları Ötekiler alsın. Ana kuvvetimiz buradan binlerce fersah uzakta olmasaydı bunu yapmaya asla cesaret edemezlerdi, Bolton’ın piçi de bu kadar cesur davranamazdı.” Sör Rodrik, Bran’a baktı. “Delikanlı başka neler anlattı?”

“Tuzlu suyun duvarlarımızı aşacağını söyledi. Biragöbek’in boğulduğunu görmüş, Rahip Chayle ve Mikken’ın da.”

Sör Rodrik kaşlarını çattı. “Eğer bu yağmacıları durdurmak için bizzat benim gitmem gerekirse Biragöbek’i yanıma almayayım o halde. *Benim* boğulduğumu görmemiş değil mi? Hayır mı? Güzel.”

Bunu duymak Bran’ı rahatlatmıştı. *Belki de boğulmazlar,* diye düşündü. *Denizden uzak dururlarsa.*

Meera da Bran gibi düşünüyordu. Aynı gece Jojen ve Meera üç köşeli taş oyunu oynamak için Bran’ın odasına gelmişlerdi. Ama Jojen başını iki yana salladı. “Yeşil rüyalarda gördüğüm şeyler değiştirilemez.”

Söyledikleri ablasını kızdırmıştı. “Eğer olacakları değiştiremeyeceksek tanrılar bizi neden uyarıyor?”

“Bilmiyorum,” dedi Jojen üzgün bir sesle.

“Sen Biragöbek’in yerinde olsaydın kendini kuyulardan birine atıp meseleyi kökünden çözerdin. Biragöbek *savaşmalı.* Bran da öyle.”

“Ben mi?” Bran korkmuştu. “Neyle savaşmalıyım? Ben de mi boğulacağım?”

Meera suçluluk dolu gözlerle Bran’a baktı. “Söylememeliydim...”

Bran kızın bir şeyler sakladığını görebiliyordu. “Beni bir yeşil rüyanın içinde mi gördün?” diye sordu Jojen’e. “Boğulmuş muydum?”

“Boğulmamıştın.” Jojen, ağzından çıkan her kelime canını acıtıyormuş gibi konuşmaya başladı. “Bugün gelen adamı rüyamda gördüm, Leş dediklerini. Sen ve kardeşin o adamın ayaklarının dibinde ölü yatıyordunuz. Uzun kırmızı bir bıçakla suratlarınızı yüzüyordu.”

Meera ayağa kalktı. “Şimdi zindanlara gidip o adamın boğazına bir mızrak sokabilirim. Ölüyken Bran’ı nasıl öldürebilir?”

“Gardiyanlar seni durdurur,” dedi Jojen. “Muhafızlar. Adamın neden öldürmek istediğini anlatsan bile sana inanmazlar.”

“Benim de muhafızlarım var,” diye hatırlattı Bran. “Biragöbek, Tıfıl Tym, Samankafa ve diğerleri.”

Jojen’in yosunlu gözleri acıma doluydu. “Onu durduramazlar Bran. Sebebini görmedim ama sonunu gördüm. Sen ve Rickon mahzen mezardaydınız, bütün ölü krallar ve onların taş kurtlarıyla birlikte.”

Hayır, diye düşündü Bran. *Hayır.* “Eğer uzaklara gidersem... Bozsu’ya ya da kargaya, beni bulamayacakları kadar uzak bir yere...”

“Bir şey değişmez. Yeşil bir rüyaydı Bran ve yeşil rüyalar yalan söylemez.”

Tyrion

Varys sobanın başında durmuş yumuşak ellerini ısıtıyordu. “Görünüşe göre Renly kendi ordusunun tam ortasında korkunç şekilde öldürülmüş. Boğazı, çeliği ve kemiği yumuşak peynirmişçesine kesen bir kılıç tarafından bir kulağından ötekine kadar açılmış.”

“Kılıcı kim tutuyormuş?” diye sordu Cersei.

“Bir sorunun yüzlerce cevabının olması, hiç cevabının olmamasından farksızdır aslında, hiç düşündünüz mü? Muhbirlerim her zaman arzu ettiğimiz ölçüde yüksek mevkilerde olmuyor. Bir kral öldüğünde masallar karanlıktaki mantarlar gibi yayılır. Bir seyis, Renly’nin kendi Gökkuşağı Muhafızları’ndan bir şövalye tarafından katledildiğini söylüyor. Çamaşırcı kadınlardan biri, Stannis’in sihirli bir kılıçla kardeşinin ordusunun kalbine daldığını iddia ediyor. Askerlerin çoğu bir kadının yaptığına inanıyor ama *hangi* kadın olduğu konusunda anlaşamıyorlar. Biri, Renly tarafından reddedilmiş bir bakire diyor, diğeri mücadele gecesi krallara zevk vermek için getirilmiş bir kamp takipçisi. Bir üçüncüsü, katilin Catelyn Stark olabileceğini söylemeye cesaret ediyor.”

Kraliçe memnun olmamıştı. “Zamanımızı aptalların anlattığı dedikodularla harcamak zorunda mısın?”

“Bu dedikodular için bana hayli güzel bir ücret ödüyorsunuz değerli kraliçem.”

“Size gerçekler için ücret ödüyoruz Lord Varys. Bunu unutmayın, yoksa küçük konseyimiz daha da küçülebilir.”

Varys gergin bir şekilde kıkırdadı. “Bu gidişle siz ve asil kardeşiniz Majesteleri’ni konseysiz bırakacaksınız.”

“Diyarın birkaç danışmandan yoksun halde de ayakta kalabileceğini söyleyebilirim,” dedi Serçeparmak gülümseyerek.

“Çok sevgili Petyr,” dedi Varys. “El’in küçük listesindeki bir sonraki ismin seninki olabileceğini hiç düşünmüyor musun?”

“Senden önce mi Varys? Hayal bile edemem.”

“Belki de birlikte Sur’a gider kardeş oluruz, siz ve ben.” Varys tekrar kıkırdadı.

“Şu andan sonra ağzından çıkan ilk kelime işe yarar bir şey olmazsa oraya düşündüğünden de çabuk gideceksin hadım.” Cersei’nin gözlerindeki bakış Varys’i bir kez daha hadım etmeye hazır olduğunu söylüyordu.

“Bu bir kandırmaca olabilir mi?” diye sordu Serçeparmak.

“Eğer kandırmacaysa bile üstün bir zekânın ürünü,” dedi Varys. “Beni kandırdığını kesin olarak söyleyebilirim.”

Tyrion yeterince dinlemişti. “Joff hayal kırıklığına uğrayacak,” dedi. “Renly’nin kafası için oldukça güzel bir kazık ayırmıştı. Bu işi kim yapmış olursa olsun arkasında Stannis’in olduğunu farz etmeliyiz. Kazanç kesinlikle onun.” Haberler hoşuna gitmemişti; Baratheon kardeşlerin kanlı bir mücadelede birbirlerini zayıflatmasını umuyordu. Gürzle yaralanan kolunun zonkladığını hissetti, rutubetli yerlerde böyle oluyordu bazen. Kolunu boşu boşuna ovuşturdu ve, “Renly’nin ordusu ne durumda?” diye sordu.

“Piyadelerinin çok büyük bir kısmı Acı Köprü’de bekliyor.” Varys sobanın başından ayrılıp masaya döndü. “Renly’yle beraber Fırtına Burnu’na giden lordların çoğu sancakları ve kılıçlarıyla birlikte, bütün kahramanlıklarıyla Stannis’in safına geçti.”

“En başta Florentler’in olduğuna dair bahse girerdim,” dedi Serçeparmak.

Varys yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Ve kazanırdınız lordum. İlk diz çöken gerçekten Lord Alester olmuş. Pek çoğu da onu takip etmiş.”

“Çoğu,” dedi Tyrion. “Ama hepsi değil?”

“Hepsi değil,” diyerek onayladı hadım. “Ne Loras Tyrell, ne Randyll Tarly ne de Mathis Rowan. Ve Fırtına Burnu da teslim olmadı. Sör Cortnay Penrose kaleyi Renly adına savunuyor ve kralının öldüğüne de inanmıyor. Kapıları açmadan önce cesedi görmeyi talep ediyor ama Renly’nin bedeni açıklanamaz bir şekilde ortadan kaybolmuş. Büyük ihtimalle başka bir yere götürülmüştür. Renly’nin şövalyelerinden beşincisi Stannis’e diz çökmek yerine Sör Loras’la birlikte gitmiş. Çiçek Şövalyesi’nin, kralın ölü bedenini gördüğü anda çıldırdığı ve o anki kederiyle Renly’nin muhafızlarından üçünü öldürdüğü söyleniyor, Emmon Cuy ve Robar Royce da aralarındaymış.”

Sadece üçünü öldürmesi kötü olmuş, diye düşündü Tyrion.

“Sör Loras yüksek ihtimalle Acı Köprü’ye gidiyor,” diye devam etti Varys. “Kız kardeşi orada, Renly’nin kraliçesi. Kendilerini bir anda kralsız bulan binlerce asker de orada. Şimdi kimin tarafına geçecekler? Bu çok önemli bir soru. Pek çoğu Fırtına Burnu’nda kalan lordların hizmetinde ve o lordlar artık Stannis’in emrinde.”

Tyrion öne eğildi. “Bana öyle görünüyor ki burada bizim için bir fırsat var. Loras Tyrell’i kendi tarafımıza çekebilirsek Lord Mace Tyrell ve sancak beyleri de bize katılır. Stannis’in önünde diz çöküp yemin etmiş olabilirler ama adamı sevmiyorlar, aksi takdirde en baştan onun olurlardı.”

“Bize karşı olan sevgileri daha mı büyük?” diye sordu Cersei.

“Değil,” dedi Tyrion. “Renly’yi seviyorlardı. Bu çok açık ama Renly katledildi. Onlara Stannis yerine Joffrey’yi tercih etmeleri için iyi ve geçerli sebepler sunabiliriz... *eğer* hızlı hareket edersek.”

“Onlara ne çeşit sebepler sunmak niyetindesin?”

“Altın sebepler,” dedi Serçeparmak bir çırpıda.

Varys *tıs*lama sesi çıkardı. “Tatlı Petyr, bu kudretli lordların ve asil şövalyelerin pazardan tavuk alır gibi *satın* alınabileceğini düşünüyor olamazsın.”

“Son zamanlarda pazara gittin mi hiç Lord Varys?” diye sordu Serçeparmak. “Bir lord satın almanın tavuk satın almaktan kolay olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Lordlar tavuklardan daha gururlu bir şekilde gıdaklar elbette ve kendilerine tacirlermiş gibi sikke teklif edilmesini hoş karşılamazlar ama hediyelere karşı kötü tepki verdikleri de azdır... rütbeler, araziler, kaleler...”

“Önemsiz lordlar rüşvetle etkilenebilir ama Yüksek Bahçe asla,” dedi Tyrion.

“Doğru,” diyerek kabul etti Serçeparmak. “Oradaki anahtar Çiçek Şövalyesi. Mace Tyrell’in iki oğlu daha var ama gözdesi her zaman Loras olmuştur. Onu kazanın, Yüksek Bahçe sizindir.”

Evet, diye düşündü Tyrion. “Bana öyle görünüyor ki merhum Lord Renly’den bir ders almalıyız. Tyrell ittifakını onun yöntemiyle kazanabiliriz. Bir evlilikle.”

En hızlı anlayan Varys oldu. “Kral Joffrey’yi Margaery Tyrell’le evlendirmeyi düşünüyorsunuz.”

“Öyle.” Renly’nin genç kraliçesi Tyrion’ın hatırladığı kadarıyla on beş, on altı yaşından fazla olamazdı... Joffrey’den büyüktü ama birkaç yıl önemli sayılmazdı. Bu fırsat öyle güzel ve tatlıydı ki lezzetini ağzında hissedebiliyordu.

“Joffrey, Sansa Stark’la nişanlı,” diyerek itiraz etti Cersei.

“Evlilik anlaşmaları bozulabilir. Kralı ölü bir vatan haininin kızıyla evlendirmenin bize ne faydası var?”

Serçeparmak lafa karıştı. “Majesteleri’nin dikkatini Tyrellller’in Starklar’dan çok daha varlıklı olduğuna ve Margaery’nin güzelliğine çekebilirsiniz... bunun yanı sıra yatağa girebilecek yaşta olduğuna.”

“Evet,” dedi Tyrion. “Joffrey bundan yeterince hoşlanacaktır.”

“Oğlum böyle şeyleri önemsemeyecek kadar küçük.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu Tyrion. “On üç yaşında. Ben o yaşta evlenmiştim.”

“O talihsiz hadiseyle hepimizi utanca boğmuştun. Joffrey çok daha iyi bir hamurdan yoğruldu.”

“O kadar iyi ki Sör Boros’a Sansa’nın elbisesini parçalattı.”

“Kıza kızmıştı.”

“Geçen akşam çorbayı döken oğlana da kızdı ama herkesin ortasında çırılçıplak soydurmadı.”

“Diğeri dökülen çorba gibi bir mesele değildi...”

Hayır, bir çift güzel göğüs meselesiydi. Avludaki olaydan sonra Tyrion, Joffrey için Chataya’nın evine bir ziyaret ayarlamayı konuşmuştu Varys’le. Biraz bal çocuğu tatlandırabilir diye umuyordu. Hatta kral *müteşekkir* bile olabilirdi ve hükümdarından bir parça minnettarlık görmek Tyrion’ın işine yarardı. Ziyaret gizlilik içinde gerçekleştirilmeliydi elbette. Asıl zor olan delikanlıyı Tazı’dan ayırmaktı. “Köpek sahibinin dizinin dibinden ayrılmıyor,” demişti Varys’e, “ama bütün adamlar uyur. Bazıları kumar oynar, fahişeleri ziyaret eder ve meyhanelere gider.”

“Tazı bunların hepsini yapıyor, eğer sorduğunuz buysa.”

“Hayır,” demişti Tyrion. “Sorum, *ne zaman* yapıyor?”

Varys parmağını çenesine koymuş, gizemli bir şekilde gülümsemişti. “Lordum, şüpheci bir adam Kral Joffrey’nin Sandor Clegane tarafından

korunmadığı bir vakit bulmaya çalıştığınızı düşünürdü, çocuğa zarar vermek için iyi bir zaman.”

“Beni daha iyi tanıdığınızdan eminim Lord Varys,” diye karşılık vermişti Tyrion. “Benim bütün istediğim Joffrey’nin beni sevmesi.”

Hadım konuyla ilgileneceğine dair söz vermişti. Ama savaşın başka gerekleri vardı, Joffrey’nin erkekliğe adım atışının beklemesi gerekecekti. “Oğlunu benden daha iyi tanıdığına şüphe yok,” dedi Cersei’ye, “buna rağmen Tyrell evliliğiyle hakkında söylenecek çok şey var. Joffrey’nin kendi düğün gecesini görecek kadar yaşamasının tek yolu bu olabilir.”

Serçeparmak onayladı. “Stark kızının Joffrey’ye verebileceği tek şey bedeni. Margaery Tyrell beraberinde elli bin kılıç ve Yüksek Bahçe’nin bütün kuvvetini getirir.”

“Gerçekten öyle.” Varys yumuşak elini kraliçenin koluna götürdü. “Siz bir anne yüreği taşıyorsunuz. Majesteleri’nin küçük leydisini sevdiğini biliyorum. Buna rağmen, bir kral diyarın ihtiyaçlarını kendi arzularının önüne koymayı öğrenmelidir. Bu teklifin yapılması gerektiğini düşünüyorum.”

Kraliçe kolunu hadımın elinden çekti. “Bir kadın olsaydınız böyle konuşamazdınız. İstediğinizi söyleyin lordlarım ama Joffrey, Renly’nin artığıyla yetinmeyecek kadar gururludur. Asla rıza göstermez.”

Tyrion omuz silkti. “Kral üç yıl sonra reşit olacak yaşa geldiğinde, neye rıza gösterip göstermeyeceğine dilediği gibi karar verir. Fakat o vakte kadar kralın vekili sensin ve ben de onun El’iyim, biz kiminle evlenmesini söylersek onunla evlenecek, birinin artığı ya da değil, fark etmez.”

Cersei’nin ok kılıfı boşalmıştı. “O halde teklifini yap ama Joffrey bu kızdan hoşlanmayacak olursa tanrılar seni korusun.”

“Anlaştığımıza çok memnunum,” dedi Tyrion. “Şimdi, Acı Köprü’ye hangimiz gitmeliyiz? Kan soğumadan önce teklifimizle birlikte Sör Loras’a ulaşmak zorundayız.”

“Konseyden birini göndermeyi mi düşünüyorsun?”

“Çiçek Şövalyesi’nin huzuruna Bronn’u ya da Shagga’yı gönderemem öyle değil mi? Tyrelller gururludur.”

Cersei durumu kendi lehine çevirmek için uğraşmakla vakit kaybetmedi.

“Sör Jacelyn Bywater asil doğumlu bir adam. Onu gönder.”

Tyrion olumsuz şekilde başını salladı. “Bizim cümlelerimizi tekrar edip bir yanıtla geri dönmekten fazlasını yapabilecek birine ihtiyacımız var. Elçimiz, kral ve konsey adına konuşup meseleyi hızlıca halledebilmeli.”

“El, kralın sesiyle konuşur.” Mum alevi Cersei’nin gözlerinde çılgınateş gibi yeşil parıldıyordu. “Seni gönderirsek bizzat Joffrey gitmiş gibi olur Tyrion. Senden daha uygun kim var? Kelimeleri Jaime’nin kılıç kullandığı ustalıkla kullanıyorsun.”

Beni şehir dışına yollamayı bu kadar çok mu istiyorsun Cersei? “Çok naziksin ablacığım ama bana sorarsan bir delikanlı için evlilik anlaşması yapabilecek en uygun kişi annesidir, dayısı değil. Ve senin arkadaş kazanmak konusunda benim hayal bile edemeyeceğim bir yeteneğin var.”

Cersei’nin gözleri kısıldı. “Joffrey’nin bana burada ihtiyacı var.”

“Majesteleri, Lord El,” dedi Serçeparmak. “Kral Joffrey’nin her ikinize de burada ihtiyacı var. Sizin yerinize benim gitmeme izin verin.”

“Sen mi?” *Bu işte nasıl bir çıkar gördü?* diye merak etti Tyrion.

“Kralın konseyindeyim ama kralın kanından değilim. Bu durum beni önemsiz bir rehine yapar. Sör Loras buradayken kendisini iyi tanımıştım ve ona benden hoşlanmaması için bir sebep vermemiştim. Bildiğim kadarıyla Mace Tyrell’in bana karşı bir husumeti yok. Kötü bir müzakereci olmadığımı da rahatlıkla söyleyebilirim.”

Bizi ele geçirdi. Tyrion, Petyr Baelish’e güvenmiyordu ve adamın göz önünden ayrılmasını istemiyordu ama başka ne seçeneği kalmıştı? Ya Serçeparmak gidecekti ya da bizzat Tyrion. Kral Toprakları’ndan kısa bir süre bile ayrılsa yapmayı başardığı her şeyin boşa gideceğini biliyordu. “Burası ve Acı Köprü arasındaki yolda savaş devam ediyor,” dedi ihtiyatlı bir şekilde. “Stannis’in, kardeşinin dik başlı koyunlarını toplatmak için çobanlarını saldığından da emin olabilirsiniz.”

“Ben çobanlardan oldum olası korkmam. Beni asıl rahatsız eden koyunlar. Buna rağmen, benimle gelecek refakatçiler olacağını sanıyorum.”

“Size yüz altın pelerinli verebilirim,” dedi Tyrion.

“Beş yüz.”

“Üç yüz.”

“Ve kırk daha, yirmi şövalye ve bir o kadar yaver. Oraya şövalyelerden oluşan bir kuyrukla gitmezsem Tyrelller benim önemsiz biri olduğumu düşünür.”

Bu yeterince doğruydu. “Anlaştık.”

“Kafileme Dehşet ve Salya’yı da alacağım ve daha sonra onları babalarına yollayacağım. Bir iyi niyet göstergesi. Paxter Redwyne’a ihtiyacımız var. Kendisi Mace Tyrell’in en eski dostudur ve kendi başına da çok güçlüdür.”

“Ve bir vatan hainidir,” dedi kraliçe. “Redwyne, bedelini oğullarının ödeyeceğinden emin olmasaydı Arbor diğerleriyle birlikte Renly’nin tarafına geçerdi.”

“Renly öldü Majesteleri,” diye hatırlattı Serçeparmak. “Ve Fırtına Burnu kuşatması sırasında Redwyne kadırgalarının denizi nasıl kapattığını ne Stannis ne de Lord Paxter unuttu. İkizleri geri gönderirsek Redwyne’ın sevgisini bile kazanabiliriz.”

Cersei ikna olmamıştı. “Sevgisi Ötekiler’in olsun. Ben onun gemilerini ve kılıçlarını istiyorum. Bunlara sahip olmanın en iyi yolu ikizleri elimizde tutmak.”

Cevap Tyrion’daydı. “O halde Sör Hobber’i Arbor’a geri gönderip Sör Horas’ı burada tutmamıza izin ver. Lord Paxter’ın bunun ne anlama geldiğini çözecek kadar zeki bir adam olduğunu düşünüyorum.”

Öneri itiraza maruz kalmadan kabul edilmişti ama Serçeparmak’ın söyleyecekleri bitmemişti. “At lazım olacak. Seri ve güçlü. Savaş iyi binekler bulmayı zorlaştıracak. Az önce bahsettiğimiz hediyeler için hatırı sayılır miktarda altına da ihtiyaç olacak.”

“Ne lazımsa al. Şehir düşerse Stannis her şeyi çalacak zaten.”

“Atamamın yazılı olmasını istiyorum. Mace Tyrell’in kafasında yetkilerimle ilgili şüphe bırakmayacak, bana bu evlilik ve gerekirse diğer anlaşmalar konusunda kendisiyle müzakere etmeye ve kral adına bağlayıcı taahhütlerde bulunmaya tam vekâlet verecek bir vesika. Joffrey ve konseyin bütün üyeleri tarafından imzalanmalı ve hepimizin mührünü taşımalı.”

Tyrion huzursuzca kıpırdandı. “Tamamdır. Hepsi bu mu? Burayla Acı Köprü arasında uzun bir yol olduğunu hatırlatırım.”

“Şafak sökmeden yola çıkmış olacağım.” Serçeparmak ayağa kalktı. “Geri döndüğümde, davası için gösterdiğim cesur çaba karşılığında kralımız tarafından uygun bir şekilde ödüllendirileceğime inanıyorum?”

Varys kıkırdadı. “Joffrey son derece kadirşinas bir hükümdardır. Bence şikâyet etmek için hiç sebebiniz olmayacak iyi ve cesur lordum.”

Kraliçe daha açık sözlüydü. “Ne istiyorsun Petyr?”

Serçeparmak sinsi bir gülümsemeyle Tyrion’a baktı. “Bu konuyu biraz düşünmeliyim. Aklıma bir şeyler geleceğinden eminim.” Hafif bir reverans yapıp ayrıldı, genelevlerinden birine gidiyormuşçasına rahattı.

Tyrion pencereden dışarı baktı. Sis o kadar yoğundu ki avlunun karşısındaki perde duvarı bile göremiyordu. Griliğin arasından belli belirsiz birkaç solgun ışık seçiliyordu. *Yolculuğa çıkmak için kötü bir gün,* diye düşündü. Petyr Baelish’e gıpta ettiği söylenemezdi. “Şu vesikayı hazırlasak iyi olacak. Lord Varys, parşömen ve tüy kalem getirtin. Birinin de Joffrey’yi uyandırması gerek.”

Sonunda toplantı bittiğinde hava hâlâ koyu ve griydi. Varys yumuşak terliklerini yere sürterek aceleyle tek başına salondan ayrıldı. Lannisterlar bir süre kapıda oyalandı. “Zincirin ne durumda kardeşim?” diye sordu Cersei, Sör Preston kraliçenin kürk astarlı gümüş dokumalı pelerinini kadının omuzlarına koyarken.

“Halka halka uzuyor. Sör Cortnay Penrose bu kadar inatçı bir adam olduğu için tanrılara şükretmeliyiz. Stannis, Fırtına Burnu’nu ele geçirmeden arkasında bırakarak kuzeye yürümez.”

“Tyrion, devlet işleriyle ilgili her zaman seninle aynı fikirde olmadığımı biliyorum ama senin hakkında yanılmışım gibi geliyor bana. Sen benim düşündüğüm gibi koca bir aptal değilsin. Doğrusunu istersen, şimdi düşününce bana çok yardımcı olduğunu anlayabiliyorum. Bunun için sana teşekkür ederim. Eğer geçmişte seni kıracak şeyler söylediysem beni affetmelisin.”

“Etmeli miyim?” Tyrion omuz silkti, gülümsedi. “Tatlı ablacığım, bana affedilmesi gereken hiçbir şey söylemedin.”

“Yani, bugün?” İki kardeş de güldü... ve Cersei eğilip Tyrion’ın alnına hafif bir öpücük kondurdu.

Konuşamayacak kadar şaşkın olan Tyrion, ablasının Sör Preston’la birlikte

koridorda uzaklaşmasını seyretti. “Aklımı mı yitirdim yoksa ablam az önce beni öptü mü?” diye sordu Bronn’a.

“Çok mu tatlıydı?”

“Çok... beklenmedikti.” Cersei son zamanlarda tuhaf davranıyordu ve Tyrion bu durumu rahatsız edici buluyordu. “Beni en son ne zaman öptüğünü hatırlamaya çalışıyorum. En fazla altı ya da yedi yaşındaydım. Jaime’nin meydan okumasıyla yapmıştı.”

“Kadın sonunda cazibeni gördü.”

“Hayır,” dedi Tyrion. “Hayır, kadın bir şeyin peşinde. Ne olduğunu öğrensek iyi ederiz Bronn. Sürprizlerden nefret ederim, bilirsin.”

Theon

Theon yanağındaki tükürüğü elinin tersiyle sildi. “Robb senin bağırsaklarını dökecek Greyjoy,” diye bağırdı Benfred Tallhart. “Döneklerinin kalbini kurduna yedirecek, seni koyun boku seni.”

Aeron Buharsaçlı’nın sesi peynir kesen bir kılıç gibi hakaretleri kesti. “Şimdi onu öldürmelisin.”

“Önce ona sorulacak sorularım var,” dedi Theon.

“Soruları boşver.” Benfred kanamalı ve çaresiz bir halde Stygg ve Werlag’ın arasında duruyordu. “Benden herhangi bir cevap alamadan sorularında boğulursun korkak. Dönek.”

Aeron acımasızdı. “Senin yüzüne tükürdüğünde hepimizin yüzüne tükürmüş oluyor. Boğulmuş Tanrı’ya tükürüyor. Ölmeli.”

“Babam komutayı *bana* verdi amca.”

“Beni de sana akıl vermem için gönderdi.”

Ve beni gözlemen için. Theon amcasıyla arasındaki tartışmayı uzatmayı göze alamazdı. Komuta kendisindeydi, evet, fakat emrindeki adamlar ona değil Boğulmuş Tanrı’ya inanıyordu ve Aeron Buharsaçlı’dan ölümüne korkuyorlardı. *Onları suçlayamam.*

“Bu yaptıklarını başınla ödeyeceksin Greyjoy. Kargalar gözlerini yiyecek.” Benfred tekrar tükürmeye çalıştı ama ağzından sadece bir parça kan çıktı. “Senin ıslak tanrını Ötekiler becersin.”

Tallhart, az önce tükürdüğün hayatındı, diye düşündü Theon. “Stygg, sustur şunu,” dedi.

Benfred’i zorla dizlerinin üstüne çöktürdüler. Werlag tavşan derisi kemerini çıkarıp sesini kesmek için delikanlının dişlerinin arasına soktu. Stygg baltasını çıkardı.

“Hayır,” dedi Aeron Buharsaçlı. “Tanrıya verilmeli. Eski usul.”

Ne fark eder? Ölü ölüdür. “Alın o halde.”

“Sen de geleceksin. Kumandan sensin. Hediye senden gitmeli.”

Bu, Theon'un kaldırabileceğinden fazlaydı. "Rahip olan sensin amca. Tanrı işlerini sana bırakıyorum. Sen de aynı nezaketi göster ve savaş işlerini bana bırak." Elini salladı, Werlag ve Stygg tutsağı kıyıya doğru sürüklemeye başladılar. Aeron Buharsaçlı kınayan gözlerle yeğenine baktı ve adamları takip etti. Benfred Tallhart'ı tuzlu suda boğmak için çakıl taşı dolu sahile gidiyorlardı. Eski usul.

Bu bir iyiliktir belki, diye düşündü Theon ters yöne doğru yürürken. Stygg deneyimli bir cellat sayılmazdı ve Benfred'in yağlı ve kaslı boynu bir öküzünki kadar kalındı. *Eskiden bu yüzden onunla dalga geçerdim, onu ne kadar kızdırabileceğimi görmek için,* hatırlıyordu. Ne kadar önceydi, üç yıl mı? Ned Stark, Sör Helman'ı görmek için Torrhen Kalesi'ne gitmişti, Theon da ona eşlik etmiş ve orada Benfred'le birlikte on beş gün geçirmişti.

Mücadelenin gerçekleştiği yoldaki dönemeçten gelen kaba zafer çığlıklarını duyuyordu... tabi buna bir mücadele denebilirse. *Dürüst olmak gerekirse daha çok koyun kesmeye benziyor. Yünleri çelikten koyunlar ama sonuçta koyunlar işte.*

Theon üst üste yığılmış kayaların tepesine çıkarak ölü adamlara ve ölmek üzere olan atlara baktı. Atlar daha iyisini hak ediyordu. Tymor ve kardeşleri, mücadeleden zarar görmeden çıkan atları toplamaya gitmişti. Urzen ve Kara Lorren kurtarılamayacak kadar ağır yaralanmış hayvanları susturuyorlardı. Diğer adamlar cesetleri yağmalamakla meşguldü. Gevin Harlaw bir cesedin göğsüne oturmuştu, yüzüğünü çıkarmak için ölü adamın parmağını kesiyordu. *Demirle ödemek. Lord babam bunu onaylar işte.* Theon öldürdüğü iki adamın üstünde almaya değer bir mücevher olup olmadığına bakmayı düşündü ama bu fikir ağzında acı bir tat bırakıyordu. Eddard Stark'ın ne diyeceğini hayal edebiliyordu. Ama bu düşünce de öfkelenmesine sebep oluyordu. *Stark artık ölü ve çürüyor, benim için bir anlamı yok,* diye hatırlattı kendine.

Lakabı Balıkbıyıklı olan yaşlı Botley, ganimetlerinden oluşan ve üç oğlunun getirdikleriyle büyümeye devam eden yığının başında oturuyordu. Oğullarından biri, Todric isimli şişman bir adamla cesetlerin arasında itişiyordu. Todric bir elinde bira kupası, diğer elinde bir balta olduğu halde cesetlerin arasında sendeliyordu. Sırtındaki beyaz tilki kürkü bir önceki sahibinin kanıyla hafifçe

lekelenmişti. *Sarhoş,* diye düşündü adamın böğürmesini izleyen Theon. Eski demiradamların savaş sırasında kan sarhoşu olduğu, o çılgınlıkla hiç acı hissetmedikleri ve düşmanlarından korkmadıkları söylenirdi ama bu adamınki sıradan bira sarhoşluğuydu.

"Wex, yayım ve ok kılıfım." Çocuk koşup istenilen şeyleri getirdi. Theon yayı esnetti ve sicimi gererek çentiklere yerleştirdi. Todric, Botley'nin oğlunu yere devirmiş gözlerine bira döküyordu. Balıkbıyıklı küfrederek yerinden kalktı ama Theon daha hızlıydı. Bira kupasını tutan eli hedef alarak oku yaydan fırlattı, adamların günlerce konuşacağı bir atış yapmak istemişti fakat Todric ok yaydan çıktığı anda yana doğru sendeleyerek her şeyi mahvetti. Ok şişman adamın karnına saplandı.

Yağmacılar şaşkınlıkla bakakaldı. Theon yayını indirdi. "Yağma sırasında ayyaşlık ve arbede yok demiştim." Dizlerinin üstüne düşen Todric gürültülü bir şekilde ölüyordu. "Botley, sustur şunu." Balıkbıyıklı ve oğulları emri yerine getirmek için hiç oyalanmadı. Güçsüz tekmeler atan Todric'in boğazını kestiler, kürkünü ve yüzüklerini adam daha can vermeden aldılar.

Söylediğim şeylerde ciddi olduğumu anlamışlardır artık. Lord Balon komutayı oğluna vermiş olabilirdi ama Theon adamların ona baktığında yeşil topraklardan gelen yumuşak bir çocuk gördüklerini biliyordu. "Başka susayan var mı?" diye sordu. Kimse cevap vermedi. "Güzel." Benfred'in, ölü yaveriyle birlikte yere düşen sancağını tekmeledi. Sancağın hemen altına tavşan postu bağlanmıştı. *Neden tavşan postu?* diye sormak niyetindeydi ama yüzüne tükürülmesi sorularını unutmasına sebep olmuştu. Yayını Wex'e verip yürümeye başladı. Fısıltılı Orman'daki mücadelenin ardından hissettiği sevinci hatırlıyordu ve bu zaferin neden aynı tadı vermediğini merak ediyordu. *Tallhart, seni kahrolası kibirli aptal, keşif grubu yollamayı bile akıl edememişsin.*

Yaklaşırken şakalaşıyor hatta şarkı söylüyorlardı, Tallhartlar'ın üç ağaçlı sancağı başlarının üstünde dalgalanırken mızraklarının ucunda o aptal tavşan postları sallanıyordu. Katırtırnağı öbeklerinin arkasında gizlenen okçular gelenlerin şarkısını ok yağmuruyla kesti ve Theon'un komuta ettiği askerler; hançerler, baltalar ve savaş çekiçleriyle katliam işini halletti. Theon düşman grubun liderinin sorgu için sağ bırakılmasını emretmişti.

Ama o liderin Benfred Tallhart olacağı aklına gelmemişti.

Theon *Deniz Fahişesi*'ne döndüğünde Benfred'in cansız bedeni köpüklerde sürükleniyordu. Dargemilerinin direkleri, çakıl taşlarıyla dolu sahil boyunca devam eden gökyüzüne çizilmiş çizgiler gibi dikiliyordu. Balıkçı kasabasından geriye yağmurla ıslanıp kokmaya başlayan soğuk küllerden başka bir şey kalmamıştı. Erkekler kılıçtan geçirilmişti. Theon, Torrhen Kalesi'ne gidip burada olanları anlatacak bir avuç adamın kaçmasına izin vermişti. Adamların karıları ve kızlarından yeterince genç ve güzel olanlar tuz karıları olarak alındı. Kocakarılar ve çirkinler tecavüz edildikten sonra öldürüldü ya da işe yarar yetenekleri olanlar ve sorun çıkarmayacak gibi görünenler köle olarak ayrıldı.

Theon bu saldırıyı da planlamıştı, gemilerini şafaktan önce karanlıkta kıyıya yanaştırmış, elinde bir savaş baltası, adamlarıyla birlikte pruvadan atlayıp uyuyan kasabanın üstüne yürümüştü. Bu yaptığının tadından hoşlanmamıştı ama başka ne seçeneği vardı?

Üç kere lanet olası kız kardeşi şu anda gemisi *Kara Rüzgâr*'la kuzeye doğru yol alıyordu, kendisi için bir kale alacaktı. Lord Balon, Demir Adaları'ndan ordusuyla ilgili tek kelime sızmasına izin vermemişti ve Theon'un Taşlı Kıyı boyunca yaptığı kanlı iş, bir avuç deniz yağmacısının talanı gibi görünecekti. Kuzeyliler, Derinorman Kalesi ve Moat Cailin saldırıya uğramadan önce bu talanın gerçek amacını anlayamayacaktı. *Ve her şey bitip zafer kazanıldıktan sonra fahişe Asha için şarkılar yazacaklar, benim burada olduğumu hatırlamayacaklar bile.* Eğer izin verirse aynen böyle olacaktı.

Dagmer Yarıkçene, *Köpükiçen* isimli dargemisinin yüksek pruvasında bekliyordu. Theon, Dagmer Yarıkçene'yi gemileri korumakla görevlendirmişti; böyle yapmasaydı diğer akıllı adamlar bugünkü zaferin Theon'a değil Yarıkçene'ye ait olduğunu söylerdi. Daha huysuz bir adam bunu hakaret olarak kabul ederdi ama Yarıkçene sadece gülmüştü.

"Zafer günü," diye seslendi Dagmer. "Buna rağmen gülümsemiyorsun evlat. Yaşayanlar gülümsemeli çünkü ölüler bunu yapamaz." Nasıl yapıldığını öğretmek istiyormuş gibi gülümsedi, ortaya çıkan manzara berbattı. Adamın kar beyazı sakallarının altında Theon'un gördüğü en mide bulandırıcı yara vardı, Dagmer henüz delikanlıyken onu neredeyse öldüren bir savaş baltasının

hatırasıydı. Balta darbesi çenesini ikiye ayırmış, ön dişlerini parçalamış ve Dagmer'ı dört dudaklı bir adam haline getirmişti. Kabarık sakalı yanaklarını ve boğazını örtüyordu ama yaranın üstünde tüy çıkmıyordu. Parlak bir dikiş izi ve kıvrılmış deri parçaları, bir kar tarlasının ortasındaki buzul yarığı gibi suratını ikiye bölüyordu. "Söyledikleri şarkıyı duyduk," dedi yaşlı savaşçı. "Güzel bir şarkıydı ve cesurca söylediler."

"Şarkı söyledikleri kadar iyi dövüşemediler. Arpları mızraklarından daha fazla işlerine yarardı."

"Kaç adam öldü?"

"Bizimkilerden mi?" Theon omuz silkti. "Todric. Sarhoş olup ganimet kavgası yaptığı için onu ben öldürdüm."

"Bazı adamlar öldürülmek için doğuyor." Daha önemsiz bir adam Dagmer'ınki kadar korkunç bir gülümsemeyi gözler önüne sermekten çekinirdi ama Çukurçene sık sık gülerdi, Lord Balon'ın asla gülmediği bir şekilde.

Ne kadar çirkin olursa olsun bu gülümseme yüzlerce anıyı canlandırıyordu. Theon küçük bir çocukken sık sık görürdü bu gülümsemeyi; yosunlu bir duvarın üstünden atına atlarken, baltasını fırlatıp hedefi ikiye ayırırken. Dagmer'ın kılıç darbesini karşılarken görürdü, bir martının kanadına ok fırlatırken, eliyle dümen yekesini tutup bir dargemiyi köpüklü kayalıkların arasından güvenle geçirirken. *Babamdan ve Eddard Stark'tan gördüğüm gülümsemelerin toplamından fazla gülümseme verdi bana. Hatta Robb'dan...* Bran'ı yabanılların elinden kurtardığı gün bir gülümseme kazanmalıydı ama yahniyi yakmış bir aşçı gibi azarlanmıştı.

"Seninle konuşmalıyız amca," dedi Theon. Dagmer gerçek amcası değildi, damarında dört beş nesil öncesinden gelen küçük bir damla Greyjoy kanı dolaşan yeminli bir adamdı ama o damla da çarşafın yanlış tarafından geliyordu. Buna rağmen Theon ona her zaman amca demişti.

"Güverteme gel o halde." Dagmer'ın ağzında *lordum* diye bir kelime yoktu, kendi güvertesinde dururken asla. Demir Adaları'nda her kaptan kendi gemisinin kralıydı.

Dört uzun adımda iskele tahtasını tırmanarak *Köpükiçen*'in güvertesine çıktı. Dagmer'la birlikte geminin kıç tarafındaki dar kamaraya gittiler. Yaşlı adam kendisine bir kupa ekşi bira doldurdu ve Theon'a da teklif etti, Theon istemedi.

“Yeterince at ele geçiremedik. Birkaç tane ama... neyse, elimdekilerle idare edeceğim sanırım. Daha az adam daha büyük zafer demek.”

“Atlara ne ihtiyacımız var ki?” Demirdamların çoğu gibi Dagmer da ayaklarının üstünde ya da gemisinin güvertesinde savaşmayı tercih ediyordu. “Atlar sadece güvertelerimize pisler ve ayağımıza dolaşır.”

“Denizdeysek evet,” dedi Theon. “Başka bir planım var.” Yaşlı adamın ne tepki vereceğini anlamak için dikkatle yüzüne baktı. Yarıkçene olmadan zafer kazanmayı umamazdı. Kumandan ya da değil, hem Dagmer hem Aeron karşısında olursa askerler Theon’u asla takip etmezdi ve ekşi suratlı rahibi kazanmak adına hiç umudu yoktu.

“Lord baban bize kıyıyı yağmalama emri verdi, hepsi bu.” Deniz köpüğü kadar açık renk gözler, kalın beyaz kaşların altından Theon’u izliyordu. Bu gözlerde kınama mı vardı yoksa ilgi kıvılcımı mı? İkincisi olduğunu düşündü Theon... umdu...

“Sen babamın adamısın.”

“Onun *en iyi* adamıyım. Hep öyle oldum.”

Gurur, diye düşündü Theon. *Gururlu bir adam, bunu kullanmalıyım, gururu anahtar olacak.* “Demir Adaları’nda senin yarın kadar iyi kılıç ya da mızrak kullanan bir adam yok.”

“Çok uzun zamandır uzaklardaydın evlat. Sen buralardan ayrıldığında durum söylediğin gibiydi ama Lord Greyjoy’a hizmet ederken yaşlandım. Ozanlar en iyi savaşçının Andrik olduğunu söylüyor artık. Gülümsemez Andrik diyorlar ona. Dev gibi bir adam. Eski Wyk lordu Lord Drumm’a hizmet ediyor. Kara Lorren ve Bakir Qarl da en az onun kadar ürkütücü.”

“Şu Andrik denen adam büyük bir savaşçı olabilir ama insanlar senden korktukları gibi korkmuyor ondan.”

“Evet, orası öyle,” dedi Dagmer. Safir, ejderhacamı ve lal taşlarıyla bezenmiş; altın, gümüş ve bronz yüzüklerle dolu parmakları bira kupasını sıkı sıkı kavradı. Yüzüklerin her biri demirle satın alınmıştı, Theon biliyordu.

“Senin gibi bir adam benim hizmetimde olsaydı, onu böyle yakıp yıkmak ve yağmalamak gibi çocuk işlerinde kullanarak harcamazdım. Lord Balon’ın en iyi adamına göre işler değil bunlar...”

Dagmer'ın gülümsemesi dudaklarını ayırdı ve dişlerinin kahverengi kıymıklarını ortaya çıkardı. "Ne de öz oğluna göre?" Islık çaldı. "Seni çok iyi tanıyorum Theon. Attığın ilk adımı gördüm, ilk yayını bükmene yardım ettim. Kendini harcanmış hisseden ben değilim."

"Kanunlara göre kız kardeşimin yetkisi bende olmalıydı," diyerek kabullendi Theon, söylediklerinin kulağa ne kadar alınganca geldiği fark edip rahatsız olmuştu.

"Bu meseleyi fazla ciddiye alıyorsun evlat. Baban seni tanımıyor, hepsi bu. Ağabeylerin ölünce ve sen kurtlar tarafından alınıp uzaklara götürülünce babanın tek tesellisi kız kardeşin oldu. Ona güvenmeyi öğrendi ve kız kardeşin de onu asla hayal kırıklığına uğratmadı."

"Ben de uğratmadım. Starklar benim değerimin farkındaydı. Brynden Karabalık'ın seçilmiş keşifçilerinden biriydim, Fısıltılı Orman'da ilk dalgayla birlikte saldırdım. Kral Katili'yle bire bir dövüşmeye *bu kadar* yakındım." Theon ellerini birbirinden altmış santim kadar ayırdı. "Daryn Hornwood aramıza girdi ve bu yüzden öldü."

"Bana bunları neden anlatıyorsun?" diye sordu Dagmer. "Eline ilk kılıcını veren bendim. Senin bir korkak olmadığını biliyorum."

"Babam biliyor mu?"

Kır saçlı yaşlı savaşçı tadını sevmediği bir şeyi ısırmış gibi görünüyordu. "Sadece... Theon, Genç Kurt senin arkadaşın ve sen on yıl boyunca Starklar'ın yanındaydın."

"Ben Stark değilim." *Lord Eddard olmamamı sağladı.* "Ben bir Greyjoy'um ve babamın veliahtı olmaya niyetliyim. Önemli bir başarı sahibi olmadan kendimi nasıl kanıtlayabilirim?"

"Gençsin. Başka savaşlar da olacak ve sen büyük zaferler kazanacaksın. Ama şimdi, Taşlı Kıyı'yı yağmalama emri aldık."

"Bırakalım bu işi Aeron amcam yapsın. Ona altı gemi veririm, *Köpükiçen* ve *Deniz Fahişesi* dışındaki bütün gemileri. İstediği gibi yakıp yıkar ve tanrısının midesini tıka basa doldurur."

"Emir sana verildi, Aeron Buharsaçlı'ya değil."

"Talan gerçekleştirildiği sürece ne fark eder? Benim yapacağım ve senden

yapmanı istediğim şeyi hiçbir rahip yapamaz. Sadece Dagmer Yarıkçene'nin başarabileceği bir işten bahsediyorum."

Dagmer büyük bir yudum bira içti. "Anlat."

İlgisini çektim, diye düşündü Theon. *Bu yağma işinden en az benim kadar hoşlanmıyor.* "Eğer kız kardeşim bir kale alabiliyorsa ben de alabilirim."

"Asha'nın bizden dört ya da beş kat fazla adamı var."

Theon sinsice gülümsedi. "Ama bizim dört kat fazla aklımız, beş kat fazla cesaretimiz var."

"Baban..."

"...krallığı avuçlarına koyduğumda bana teşekkür edecek. Ozanların binlerce yıl boyunca anlatacağı bir zafer kazanmak niyetindeyim."

Bu söylediğinin Dagmer'ı etkileyeceğini biliyordu. Bir ozan, yüzünü ikiye bölen baltayla ilgili bir şarkı yazmıştı ve yaşlı adam o şarkıyı duymaya bayılıyordu. Ne zaman sarhoş olsa, ölü kahramanların ve vahşi yiğitlerin zaferlerini anlatan yüksek sesli ve heyecanlı yağma şarkıları dinlemek istiyordu. *Saçları beyazlamış ve dişleri çürümüş ama hâlâ zafere aç.*

"Bu planda benim rolüm ne olacak evlat?" diye sordu Dagmer Yarıkçene uzun bir sessizliğin ardından ve Theon kazandığını biliyordu.

"Düşmanın kalbine korku salmak, çünkü bunu sadece senin adın yapabilir. Kuvvetimizin çoğunu alıp Torrhen Kalesi'ne yürüyeceksin. Helman Tallhart en iyi adamlarını güneye götürdü ve Benfred burada onların oğullarıyla birlikte öldü. Geriye küçük bir garnizonla birlikte amcası Leobald kaldı." *Benfred'i sorgulayabilseydim ne kadar küçük olduğunu öğrenebilirdim.* "Gizlice yaklaşma. Sevdiğin bütün kahramanlık şarkılarını söyleyerek git. Kapılarını kapatmalarını istiyorum."

"Şu Torrhen Kalesi, sağlam bir kale mi?"

"Yeterince sağlam. Duvarlar taştan, on metre yüksekliğinde, köşelerinde kare şeklinde dört kule ve içeride kare şekilli bir iç kale var."

"Taş duvarlar ateşe verilemez. Orayı nasıl alacağız? Küçük bir kaleyi bile ele geçirecek kadar adamımız yok."

"Duvarların dışında kamp yapacaksın, mancınıklar ve kuşatma makineleri kuracaksın."

“Bu Eski Kanun’a uygun değil. Unutun mu? Demiradamlar kılıç ve baltalarla savaşır, taş fırlatarak değil. Düşmanı açlıktan öldürmek zafer sayılmaz.”

“Leobald bunu bilmeyecek. Senin kuşatma kuleleri kurduğunu gördüğünde damarındaki kadın kanı donacak ve yardım için kuzu gibi ağlayacak. Okçularını kımıldatma amca, bırak kuzgunları salsınlar. Kışyarı’nın kale kumandanı cesur bir adamdır ama geçen yıllar hem zekâsını hem de kolunu bacağını kireçlendirdi. Kralın sancak beylerinden birinin korkunç Dagmer Yarıkçene tarafından kuşatıldığını öğrendiğinde Kışyarı’nın bütün kuvvetini çağırıp Tallhart’ın yardımına koşacaktır. Bu onun görevi. Ve Sör Rodrik için söylenebilecek en doğru şey görevine bağlı olduğudur.”

“Çağıracağı kuvvet her halükârda bizimkinden büyük olacak,” dedi Dagmer. “Ve bu yaşlı şövalyeler senin düşündüğünden çok daha kurnazdır, öyle olmasalardı saçlarındaki ilk beyaz teli görecek kadar hayatta kalamazlardı. Kazanmayı umut edemeyeceğimiz bir savaş hazırlıyorsun Theon. Şu Torrhen Kalesi’ni asla alamayız.”

Theon gülümsedi. “Almaya niyetli olduğum yer Torrhen Kalesi değil.”

Arya

Karmaşa ve gürültü kaleyi ele geçirmişti. Adamlar arabaları şarap fıçılarıyla, un çuvallarıyla ve yeni yapılmış ok desteleriyle dolduruyordu. Demirciler kılıçları dengeliyor, göğüs kalkanlarındaki çentikleri onarıyor, atları ve katırları nallıyordu. Örgü zırhların doldurulduğu kum varilleri Akantaş Avlusu'nun taşlı zemininde yuvarlanıyor, zincir örgüler kumla temizleniyordu. Weese'in kadınlarının elinde tamir edilecek yirmi, yıkanacak yüz pelerin vardı. Soylular ve mütevazı insanlar birlikte dua etmek için septte toplanmıştı. Duvarlarının dışında çadırlar ve tenteler sökülüyordu. Yaverler yemek ateşlerinin üstüne su boşaltıyor, askerlerin yağtaşları son bir kez kılıçları yalıyordu. Sesler gittikçe kabaran bir dalga gibiydi: Kişneyen atlar, emirler yağdıran lordlar, küfür eden askerler, laf dalaşı yapan kamp takipçileri.

Lord Tywin sonunda harekete geçiyordu.

Sör Addam Marbrand kaleden ayrılan ilk kumandandı, diğerlerinden bir gün önce yola çıkmıştı. Gidişini epey görkemli bir gösteriye çevirmişti, omuzlarına dökülen bakır tonlu uzun saçlarıyla aynı renk yelesi olan kızıl bir savaş atı sürüyordu. Hayvana, yanan ağaç armasıyla süslenmiş ve sahibinin pelerininin rengine uygun olarak boyanmış bronz renkli koşum takımı giydirilmişti. Kaledeki bazı kadınlar şövalyenin gidişini seyrederken ağlamıştı. Weese, Sör Addam'ın büyük bir süvari, bir kılıç savaşçısı ve Lord Tywin'in en gözü pek kumandanı olduğunu söylemişti.

Umarım ölür, diye düşünmüştü Arya, arkasında çift sıralı bir asker nehri akan şövalyenin kale kapısından çıkışını seyrederken. *Umarım hepsi ölür.* Robb'la savaşmaya gittiklerini biliyordu. Kale içindeki konuşmalardan Robb'un batıda büyük bir zafer kazandığını öğrenmişti. Bazıları Lannis Limanı'nı yaktığını söylüyordu ya da yakmaya çalıştığını. Casterly Kayası'nı almış, herkesi kılıçtan geçirmişti ya da Altın Diş'i kuşatıyordu... emin değildi ama *bir şey* olduğu kesindi.

Weese, Arya'ya sabahtan akşama kadar mesaj taşıtıyordu. Hatta bazı

mesajlar sayesinde kale duvarlarının arasından çıkıyor, kendini kampın karmaşasının ve çamurunun ortasında buluyordu. *Kaçabilirim*, diye düşünüyordu bir araba yanından geçip giderken. *Bir arabanın arkasına atlayıp saklanabilirim ya da kamp takipçilerinin peşine düşerim, beni kimse durdurmaz.* Weese olmasaydı kaçardı gerçekten. Ondan kaçmaya kalkışanlara neler yapacağını bir kereden fazla söylemişti adam. "Dayak olmaz, ah hayır. Size elimi bile sürmem. Sizi Qohorik için saklarım, evet bunu yaparım, Sakat bırakan için saklarım. Adı Vargo Hoat'tur, döndüğünde ayaklarınızı kesiverir." *Eğer Weese ölürse*, diye düşündü Arya... ama adamın yanında olmadığı bir anda. Weese sana bakar ve düşündüğün şeyleri koklardı. Hep böyle söylüyordu.

Weese, Arya'nın okuyabildiğini aklına bile getirmemişti, bu yüzden yolladığı mesajları mühürlemiyordu. Arya hepsine göz atıyordu ama asla işe yarar bir şey çıkmıyordu, şu araba ambara, bu araba cephaneliğe gidecek gibi aptalca şeyler. Bu seferki mesaj bir kumar borcunun ödenmesini talep ediyordu ama mesajı götürdüğü şövalye okuma bilmiyordu. Kâğıtta ne yazdığını şövalyeye söylediğinde adam, Arya'ya vurmaya çalıştı. Arya yere çömelip darbeden kurtuldu, şövalyenin eyerindeki gümüş kenarlı içki boynuzunu kapıp hızla kaçtı. Şövalye kükreyerek peşinden koşmaya başladı ama Arya iki arabanın arasından kaydı, kalabalık bir okçu grubunun içinden geçti ve bir tuvalet çukurunun üstünden atladı. Zırhlı şövalye yetişememişti. İçki boynuzunu Weese'e verdiğinde, bu kadar akıllı bir Gelincik'in ödüllendirilmesi gerektiğini söyledi adam. "Akşam yemeğinde çıtır çıtır şişman bir horoz yemeye niyetliyim. Horozu paylaşacağız, sen ve ben. Bunu seveceksin."

Arya gittiği her yerde Jaqen H'ghar'ı arıyordu, nefret ettiği herkes kaleden ayrılmadan önce Jaqen'i bulup kulağına bir isim fısıldamak istiyordu ama bu karışıklık ve karmaşanın içinde Lorathlı paralı askeri bulamıyordu. Adamın hâlâ iki ölüm borcu vardı ve Arya, Jaqen'in diğerleriyle birlikte savaşa gidip borcunu ödemeyeceğinden endişe ediyordu. Sonunda cesaretini toplayıp kapı nöbetçilerinden birine paralı askerin gidip gitmediğini sordu. "Lorch'un adamlarından biri, öyle mi?" dedi nöbetçi. "Öyleyse gitmeyecek. Efendisi Sör Amory, Harrenhal'un kale kumandanı ilan edildi. Onun bütün takımı kaleyi korumak için burada kalacak. Kanlı Oyuncular da kalıyor, erzak sağlamak için.

Şu keçi, Vargo Hoat tükürüğe benziyor. O ve Lorch birbirlerinden nefret ediyorlar.”

Ama Yürüyen Dağ, Lord Tywin’le birlikte gidecekti. Mücadele sırasında öncü kuvveti komuta edecekti, yani Arya adamlar kaleden ayrılmadan önce Jaqen’i bulup içlerinden birini öldürtmezse Dunsen, Polliver ve Raff parmaklarının arasından kayıp gidecekti.

“Gelincik,” diye seslendi Weese aynı öğleden sonra. “Cephaneliğe git, Lucan’a Sör Lyonel’in talim sırasında kılıcını kerttiğini ve yeni bir kılıca ihtiyacı olduğunu söyle. Damgası burada.” Arya’ya bir parça kâğıt uzattı. “Acele et, Lyonel, Sör Kevan Lannister’la birlikte yola çıkacak.”

Arya kâğıdı alıp koştu. Cephanelik kale dökümhanesiyle iç içeydi. Duvarlarında yirmi demir ocağı ve çeliği soğutmak için su olukları olan yüksek tavanlı, tünel şeklinde uzun bir yapıydı. Arya içeri girdiğinde ocakların yarısı çalışıyordu. Çekiç sesleri duvarlarda çınlıyor, örslerin ve körüklerin üstüne eğilmiş iri yarı, deri önlüklü adamlar ateş başında ter döküyordu. Arya, Gendry’yi gördü, delikanlının çıplak göğsü terden parlıyordu, koyu renk gür saçlarının altındaki mavi gözlerinde Arya’nın hatırladığı aynı inatçı bakış vardı. Onunla konuşmak isteyip istemediğinden emin değildi. Yakalanmaları Gendry’nin suçuydu. “Lucan hanginiz?” diye sordu. Kâğıdı uzattı. “Sör Lyonel için yeni bir kılıç almaya geldim.”

“Sör Lyonel’i boşver.” Arya’yı kolundan tutup kenara çekti. “Al Turta, karakolda kaldığımız gece hepimiz duvarın üstünde dövüşürken senin *Kışyarı* diye bağırdığını duyup duymadığımı sordu bana.”

“Bağırmadım!”

“Evet bağırdın. Ben de duydum.”

“Herkes bir şeyler bağırıyordu,” dedi Arya kendini savunur gibi. “Al Turta da *al turta* diye bağırdı. En az yüz kere söyledi hem de.”

“Önemli olan *senin* ne söylediğin. Al Turta’ya kulaklarındaki pisliği temizletmesini, senin sadece *orospu çocukları* diye bağırdığını söyledim. Sorarsa sen de aynı cevabı versen iyi edersin.”

“Tamam,” dedi Arya ama *orospu çocukları* diye bağırmanın çok aptalca olduğunu düşünüyordu. Al Turta’ya gerçek kimliğini söylemeye cesaret

edemezdi. *Belki de Jaqen'e Al Turta'nın adını vermeliyim.*

"Lucan'ı çağırayım," dedi Gendry.

Lucan mesaja baktı (Arya adamın okuma bilmediğinden emindi) ve ağır bir uzunkılıç getirdi. "Bu kılıç o öküz için fazla iyi, aynen böyle dediğimi söyle," dedi, kılıcı Arya'ya verirken.

"Söylerim," dedi Arya ama buna cesaret edemezdi. Weese'e böyle bir şey söyleyecek olsa vücudundan kan çıkana kadar dayak yerdi.

Uzunkılıç, İğne'den çok daha ağırdı ama Arya kılıcın hissini sevmişti. Çeliğin ağırlığı kendisini güçlü hissetmesini sağlıyordu. *Bir su dansçısı olmayabilirim ama bir fare de değilim. Fareler kılıç kullanamaz, ben kullanabiliyorum.* Kapılar açıktı, askerler gelip gidiyordu, yük arabaları içeri boş girip, tıka basa yüklenmiş halde dışarı çıkıyordu. Ahırlara gidip Sör Lyonel'in yeni bir at istediğini söylemeyi düşündü. Elinde kâğıt vardı, ahırda çalışan çocuklar kâğıtta yazılı mesajı ancak Lucan kadar okuyabilirdi. *Atı ve kılıcı alıp buradan giderim. Nöbetçiler beni durdurmaya kalkarsa elimdeki kâğıdı gösterip her şeyi Sör Lyonel'e götürdüğümü söylerim.* Sör Lyonel'in nerede olduğu ya da neye benzediğiyle ilgili bir fikri yoktu. Onu sorguya çekerlerse yalan söylediğini hemen anlarlardı ve sonra Weese... Weese...

Dudaklarını ısırıp ayaklarının kesilmesinin nasıl bir şey olacağını düşünmemeye çalıştı. Yanından deri yelekli ve çelik miğferli bir grup okçu geçti. Yayları sırtlarında asılıydı. Arya adamların konuşmalarını bölük pörçük duyabiliyordu.

"...devler diyorum sana, yanında Sur'un ötesinden gelen altı metrelik devler varmış, köpek gibi, onlar da takip ediyormuş..."

"...doğaüstü, bu kadar çabuk üstlerine çullanması, gecenin o karanlığında. Bence insandan çok kurt, bütün Starklar öyle..."

"...kurtlarınızın da devlerinizin de üstüne sıçayım. Çocuk bizim geleceğimizden haberdar olsa altına ederdi. Harrenhal'a yürüyecek kadar erkek bile değil. Erkek mi? Diğer yoldan kaçtı, kaçmadı mı? Kendisi için en iyi olanı bilse yine kaçardı."

"Öyle diyorsun ama çocuk bizim bilmediğimiz bir şeyler biliyor olabilir. Belki de kaçması gereken biziz."

Evet, diye düşündü Arya. *Evet, kaçması gereken sizsiniz. Siz ve Lord Tywin ve Dağ ve Sör Addam ve Sör Amory ve aptal Sör Lyonel her kimse, o. Hepiniz kaçsanız iyi edersiniz çünkü ağabeyim sizi öldürecek. O bir Stark. O insandan çok kurt. Ben de öyleyim.*

"Gelincik." Weese'in sesi kamçı gibi şakladı. Arya adamın nereden geldiğini görmemişti, aniden önüne çıkmıştı. "Şunu bana ver. Getirmen çok uzun sürdü." Kılıcı Arya'nın elinden çekip aldı ve yüzüne sağlam bir tokat attı. "Bir dahaki sefere daha çabuk ol."

Arya bir an için yine kurt olmuştu ama Weese'in tokadı bu hissi ondan almış, yerine ağzındaki kan tadını bırakmıştı. Adam yüzüne vurduğunda Arya dilini ısırmıştı. Bu yüzden ondan nefret ediyordu.

"Bir tane daha mı istiyorsun?" diye sordu Weese. "Birazdan alacaksın. Küstah bakışlarına katlanacak değilim. Birahaneye git ve Tuffleberry'ye onun için yirmi dört fıçım olduğunu söyle. Aldırmak için adamlarını yollasın yoksa onları daha çok isteyen birilerini bulurum." Arya hemen yola koyuldu ama Weese'i memnun edecek kadar hızlı değildi. "Bu akşam yemek yemek istiyorsan *koş,*" diye bağırdı adam, çıtır horoz sözünü çoktan unutmuştu. "Ve sakın tekrar kaybolma yoksa seni kanatana kadar döverim."

Dövemeyeceksin, diye düşündü Arya. *Bir daha asla dövemeyeceksin.* Ama koştu. Kuzeyin eski tanrıları adımlarına yol gösteriyor olmalıydı. Birahaneye giden yolun yarısında, Dul Kalesi'yle Kralateşi Kalesi'ni birbirine bağlayan taş köprünün altından geçerken gürültülü bir kahkaha duydu. Rorge, kalplerinin üstüne Sör Amory'nin mantikoru işlenmiş üç adamla birlikte bir köşeden çıktı. Arya'yı gördüğünde durup sırıttı. Yüzündeki boşluğu gizlemek için zaman zaman taktığı deri kanadın altından kahverengi çarpık dişleri görünüyordu. "Yoren'in küçük orospusu," dedi. "O kara piçin *seni* neden Sur'a götürmek istediğini artık hepimiz biliyoruz, öyle değil mi?" Tekrar güldü ve diğer adamlar da ona katıldı. "Sopan şimdi nerede?" Rorge'un kahkahası başladığı hızla kesilmişti. "Seni o sopayla becereceğime söz vermiştim." Arya'ya doğru bir adım attı. Arya geriledi. "Zincire vurulu olmadığımda o kadar da cesur sayılmazsın, değil mi?"

"Seni *ben* kurtardım." Adam onu yakalamak için adım atarsa bir yılan kadar

çabuk kaçabilmek için aralarındaki mesafeyi koruyordu.

“Bu yüzden bir kez daha becerilmeyi hak ediyorsun. Yoren bacaklarının arasındaki deliği mi yoksa şu küçük ve sıkı kız deliğini daha çok mu seviyordu?”

“Jaqen’i arıyorum,” dedi Arya. “Bir mesaj var.”

Rorge duraksadı. Gözlerinde bir şey vardı... Jaqen H’ghar’dan *korkuyor* olabilir miydi? “Hamamda, şimdi yolumdan çekil.”

Arya dönüp koşmaya başladı, bir geyik kadar seri, ayakları hamama giden yoldaki taşların üstünde uçuyordu. Jaqen’i bir banyo teknesinin içinde buldu, hizmetçi kızlardan biri başına sıcak su dökerken adamın vücudundan buhar yükseliyordu. Yarısı beyaz yarısı kırmızı saçları ıslak ve ağırlaşmış bir halde omuzlarına yayılmıştı.

Gölge kadar sessiz bir şekilde hareket etti ama Jaqen aynı anda gözlerini açtı. “Kız, küçük fare ayaklarıyla gizlice gelir ama bu adam duyar,” dedi. *Beni nasıl duymuş olabilir?* diye düşündü Arya ama adam bunu da duymuştu sanki. “Taşa sürtünen derinin sesi bu adam için savaş borularının sesinden farksızdır. Akıllı bir kız çıplak ayakla gelir.”

“Bir mesajım var,” dedi Arya. Tedirgin gözlerle hizmetçi kıza baktı. Kızın gitmeyeceğini anlayınca, dudakları neredeyse Jaqen’in kulaklarına değecek kadar eğilip, “Weese,” diye fısıldadı.

Jaqen H’hgar gözlerini tekrar kapadı, kıpırdamıyordu, yarı uyur gibiydi. “Lorda, bu adamın boş zamanı olduğunda ona katılacağını söyle.” Eli aniden hareket edip Arya’ya sıcak su sıçrattı, Arya ıslanmamak için geriye zıplamak zorunda kalmıştı.

Tuffleberry’ye Weese’in söylediklerini söylediğinde biracı yüksek sesle küfür etti. “Weese’e söyle adamlarımın yapacak işleri var. Onun çiçek bozuğu bir piç olduğunu da söyle. Yedi cehennem donduğunda biralarımdan bir kupa içebilir belki. Fıçılar bir saat içinde burada olacak yoksa Lord Tywin bu meseleyi duyacak.”

Arya biracının mesajını ilettiğinde Weese de küfür etti, çiçek bozuğu piç kısmını atladığı halde. Köpürdü, tehditler savurdu ama sonunda altı adamını çağırıp fıçıları birahaneye yolladı.

Akşam yemeğinde soğanlı ve havuçlu arpa haşlamasıyla bir parça bayat

esmer ekmek vardı. Kadınlardan biri Weese'in yatağına girmek için seçilmişti. Kadına bir parça mavi peynirle Weese'in sabah bahsettiği horozun bir kanadı verilmişti. Horozun geri kalanını adam tek başına yiyordu. Ağzının kenarındaki iltihaplı kabarcıkların üstünden parlak şeritler halinde yağlar akıyordu. Kafasını tabağından kaldırıp Arya'nın kendisini izlediğini gördüğünde horoz neredeyse tamamen bitmişti. "Gelincik, buraya gel," dedi.

Horozun butlarından birinde bir ağız dolusu kahverengi et vardı hâlâ. *Unutmuştu ama şimdi hatırladı,* diye düşündü Arya. Jaqen'e Weese'i öldürmesini söylediği için üzüntü duydu. Oturduğu sıradan kalkıp masanın başına gitti.

"Bana baktığını gördüm." Weese parmaklarını Arya'nın elbisesinin önüne sildi. Sonra bir eliyle Arya'nın boğazını sıkıp diğeriyle yanağını tokatladı. "Ben size ne demiştim?" Elinin tersiyle bir tokat daha attı. "Gözlerini önünden ayırma, bir dahaki sefere tekini çıkarıp köpeğime yediririm." Arya'yı itip yere fırlattı. Düşerken eteği ahşap sıradaki gevşek bir çiviye takılıp yırtılmıştı. "Uyumadan önce elbiseni tamir edeceksin," dedi Weese horozun son lokmasını da yerken. Yemeğini bitirince sesler çıkararak parmaklarını yaladı ve horozun kemiklerini benekli çirkin köpeğine fırlattı.

"Weese," diye fısıldadı Arya o gece gözyaşları içinde elbisesinin üstüne eğildiğinde. "Dunsen, Polliver, Tatlı Raff," dedi. İğnesini boyasız yüne her geçirişinde bir isim söyledi. "Vadeci ve Tazı. Sör Gregor, Sör Amory, Sör İlyn, Sör Meryn, Kral Joffrey, Kraliçe Cersei." Weese'i daha ne kadar zaman duasına katmak zorunda kalacağını merak etti ve sabah kalktığında adamın ölmüş olacağını hayal ederek uykuya daldı.

Ama onu uyandıran Weese'in çizmesinin sert ucuydu yine, her zamanki gibi. Yulaflı çörekle kahvaltılarını ederlerken Lord Tywin'in ana kuvvetinin bugün yola çıkacağını söyledi adam. "Lannister lordum gittiğinde buralarda yaşamanın kolaylaşacağını düşünmeyin bile," diye uyardı. "Lord gidince kale küçülmeyecek, size söz verebilirim, sadece kaleyle ilgilenen eller azalacak. Siz tembeller çalışmanın ne demek olduğunu şimdi öğreneceksiniz, evet öğreneceksiniz."

Senden öğrenmeyeceğiz. Arya yulaflı çöreğini ısırdı. Weese, sanki sırrını

koklamış gibi Arya'ya bakıyordu. Arya gözlerini önüne indirdi ve bir daha kaldırmaya cesaret edemedi.

Lord Tywin Lannister, Harrenhal'dan ayrılırken solgun ışık avluyu doldurdu. Arya lordun gidişini İnleyen Kule'nin orta katındaki kemerli bir pencereden izledi. Lordun atına kızıl mineli pullar ve altın yaldızlı kuş tüyleriyle bezenmiş bir örtüyle baş zırhı giydirilmişti. Lord Tywin'in sırtında kızıl kakım kürkünden yapılmış kalın bir pelerin vardı. Erkek kardeşi Kevan da en az lord kadar şatafatlıydı. Önlerinde yol alan dört sancaktar, üzerlerine altın aslan arması işlenmiş büyük kırmızı sancaklar taşıyordu. Lannisterlar'ın arkasından büyük lordlar ve kumandanlar gidiyordu. Sancakları dalgalanıp parıldıyordu, renklerin geçit alayı gibiydiler: Kırmızı boğa ve altın dağ, mor tekboynuz ve bodur horoz, benekli domuz ve porsuk, gümüş yaban gelinciği ve renkli giysisi içindeki soytarı, yıldızlar ve güneş ışığı, tavuskuşu ve panter, zigzag şeritler ve hançer, siyah kanca ve mavi böcek ve yeşil ok.

Gri çelik zırhı içindeki Sör Gregor Clegane en arkadaydı, en az kendisi kadar kötü huylu bir aygıra biniyordu. Polliver adamın hemen yanındaydı, siyah köpekli sancağı taşıyordu ve başında Gendry'nin miğferi vardı. Uzun bir adamdı ama efendisinin gölgesinde at sürerken bir çocuktan farksız görünüyordu.

Adamların Harrenhal'un devasa yivli kapısından çıkışını izleyen Arya'nın omurgasından bir ürperti geçti. Bir anda korkunç bir hata yaptığını anlamıştı. *Çok aptalım,* diye düşündü. Weese önemli bir adam değildi, Chiswyck de öyle. Önemli olan adamlar *bunlardı,* öldürtmesi gereken adamlar bunlardı. Dün gece, tokat attığı ve horozla ilgili yalan söylediği için Weese'e o kadar kızgın olmasaydı içlerinden birinin adını fısıldayıp ölmesini sağlayabilirdi. *Lord Tywin. Neden Lord Tywin demedim?*

Fikir değiştirmek için geç kalmamıştı belki de. Weese henüz öldürülmemişti. Jaqen'i bulup ona söylerse...

Aceleyle kıvrımlı merdivenlerden aşağı koştu, işler unutulmuştu. Yivli kapıyı ağır ağır aşağı indiren zincirlerin inlemesini duyuyordu... ve sonra başka bir ses, acı ve korku dolu bir çığlık.

Bir düzine insan Arya'dan önce sesin geldiği yere gitmişti, ama kimse yaklaşmıyordu. Arya kendine yol açtı. Weese yerde yatıyordu, boğazı

kırmızıydı, parçalanmıştı. Açık gözleri görmüyordu ama gri bir buluta bakıyordu. Benekli çirkin köpeği göğsüne oturmuş boğazından akan kanı yalıyor, arada sırada ölü adamın yüzünden bir parça et koparıyordu.

Sonunda biri bir yay getirdi ve Weese'in kulaklarından tekiyle oyalanan benekli köpeği vurdu.

"Lanet olası şey," dediğini duydu bir adamın, "Weese bu iti henüz bir yavruyken almıştı."

"Bu kale lanetli," dedi köpeği vuran adam.

"Harren'ın hayaleti, bu onun işi," dedi Kâhya Amabel. "Burada bir gece daha uyumayacağım, yemin ederim."

Arya bakışlarını ölü adamdan ve ölü köpeğinden kaldırdı. Jaqen H'ghar, İnleyen Kule'nin duvarına yaslanmıştı. Arya'nın kendisine baktığını görünce elini yüzüne götürüp iki parmağını yanağına koydu.

Catelyn

Bir keşif süvarisi, onları Nehirova'ya iki gün mesafede, çamurlu bir derenin kenarında atlarına su içirirken gördü. Frey Hanedanı'nın ikiz kuleli armasını görmek Catelyn'i daha önce hiç bu kadar sevindirmemişti.

Süvariye kendisini amcasına götürmesini söylediğinde, "Karabalık, kralla birlikte batıya gitti leydim. Keşif süvarilerini Martyn Nehir komuta ediyor," dedi adam.

"Anlıyorum." İkizler'de tanıştığı Martyn Nehir, Lord Walder Frey'in gayrimeşru oğluydu, Sör Perwyn'in üvey kardeşiydi. Oğlunun Lannister gücünün kalbine saldırması Catelyn'i şaşırtmamıştı; onu Renly'yle görüşmeye yollarken bu saldırıyı planladığı çok açıktı. "Martin Nehir nerede?"

"Kampı buradan iki saat uzakta leydim."

"Bizi ona götür," diye emretti Catelyn. Brienne tekrar atına binmesine yardım etti ve hemen yola koyuldular.

"Acı Köprü'den mi geliyorsunuz leydim?" diye sordu asker.

"Hayır." Buna cesaret edememişti. Renly'nin ölümünden sonra genç dulun ve koruyucularının kendisini nasıl karşılayacağından emin olamamıştı. Acı Köprü'ye gitmek yerine savaşın tam ortasında yol almış, Lannisterlar'ın öfkesiyle kapkara bir çöle dönen bereketli nehir topraklarından geçmiş ve her gece keşif süvarilerinin getirdiği korkunç haberleri dinleyip kendini hasta hissetmişti.

"Lord Renly öldürüldü," diye ekledi.

"Bu hikâyenin Lannister yalanlarından biri olmasını umuyorduk ya da..."

"Keşke öyle olsaydı. Erkek kardeşim Nehirova'nın başında mı?"

"Evet leydim. Majesteleri, Sör Edmure'u Nehirova'yı savunması ve arkasını kollaması için kalede bıraktı."

Tanrılar bunu yapacak gücü versin ona, diye düşündü Catelyn. *Ve bilgeliği de.* "Robb'dan bir haber var mı?"

"Duymadınız mı?" Adam şaşkın görünüyordu. "Majesteleri Öküzağzı'nda

çok büyük bir zafer kazandı. Sör Stafford Lannister öldü. Ordusu dağıldı.”

Sör Wendel Manderly memnuniyetini bir sevinç çığlığıyla belli etti ama Catelyn sadece başıyla onayladı. Yarının sınavları dünün zaferlerinden daha önemliydi.

Martyn Nehir kampını yıkık bir karakoldan geri kalanların arasında, çatısız bir ahırın ve yüzlerce yeni mezarın yanında kurmuştu. Catelyn atından indiğinde adam tek dizinin üstüne çöktü. “Hoş geldiniz leydim. Kardeşiniz sizi bulup bir an önce Nehirova’ya geri götürmemiz için göndermişti bizi.”

Catelyn bu kelimelerin tınısını sevmemişti. “Babama bir şey mi oldu?”

“Hayır leydim. Lord Hoster’ın durumu aynı.” Nehir, üvey kardeşlerine çok az benzeyen al yanaklı bir adamdı. “Lannister keşifçilerine yakalanmanızdan korktuk. Lord Tywin, Harrenhal’dan ayrıldı, bütün kuvvetiyle birlikte batıya gidiyor.”

“Ayağa kalkın,” dedi Catelyn, Nehir’e. Bu haber canını sıkmıştı, yakında Stannis Baratheon da harekete geçecekti. “Lord Tywin’in bize ulaşmasına ne kadar zaman var?”

“Üç gün, belki dört. Kesin olarak bilmek zor. Yollara gözcüler yerleştirdik ama fazla oyalanmamak en iyisi.”

Oyalanmadılar. Nehir hızla kampı kaldırdı, Catelyn’in yanında yerini aldı ve yola koyuldular. Başlarının üstüne dalgalanan ulu kurdun, ikiz kulelerin ve alabalığın altında yaklaşık elli kişiydiler şimdi.

Catelyn’in adamları Robb’un Öküzağzı’ndaki zaferi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Nehir anlattı. “Kendisine Kafiyeci Rymund diyen bir ozan Nehirova’ya geldi, mücadele hakkında bir şarkı yazmış. O şarkıyı bu gece duyacağınıza şüphe yok leydim. Şu Rymund, şarkısına ‘Karanlıktaki Kurt’ adını koymuş.” Nehir, Sör Stafford’ın ordusundan geri kalanların Lannis Limanı’na nasıl geri çekildiğini anlatarak konuşmaya devam etti. Casterly Kayası’na kuşatma makineleri olmadan hücum etmek mümkün değildi. Bu yüzden Genç Kurt, Lannisterlar’ın nehir topraklarında gerçekleştirdiği yıkımın misillemesini onların yöntemleriyle gerçekleştiriyordu. Lord Karstark ve Glover kıyı şeridine saldırıyordu. Leydi Mormont binlerce büyük baş hayvana el koymuştu ve sürüyü Nehirova’ya getiriyordu. İri Jon; Rahibe Kuyusu, Castamere ve Pendric

Tepesi'ndeki altın madenlerini ele geçirmişti. Sör Wendel güldü. "Bir Lannister'ı koşturmanın en iyi yolu altınlarını tehdit etmektir."

"Kral, Diş'i almayı nasıl başardı?" diye sordu Sör Perwyn Frey piç kardeşine. "Orası çok güçlü bir kale ve tepe yoluna hâkim."

"Almadı. Gece vakti kalenin etrafından dolaştı. Yolu ulu kurdun gösterdiği söyleniyor, Boz Rüzgâr'ın. Canavar, bir bayırın altında, kıvrılarak dar bir boğaza inen bir keçi izi bulmuş. Yol çok dönemeçli ve taşlıymış ama adamların tek sıra halinde geçebileceği kadar eni varmış. Gözcü kulelerindeki Lannisterlar'ın ruhu bile duymamış." Nehir sesini alçalttı. "Kralın mücadeleden sonra Sör Stafford'ın kalbini çıkarıp kurduna yedirdiği söyleniyor."

"Böyle masallara inanmam," dedi Catelyn sertçe. "Benim oğlum bir vahşi değil."

"Siz nasıl derseniz leydim. Buna rağmen, canavarın hak ettiğinden fazla bir ödül değil. O sıradan bir kurt değil. İri Jon, ulu kurtların çocuklarınıza kuzeyin eski tanrıları tarafından gönderildiğini söylüyor."

Catelyn, oğullarının kurtları karlar arasında bulduğu günü hatırladı. Üçü erkek ikisi dişi beş kurt yavrusu vardı, Stark Hanedanı'nın beş öz çocuğu için beş kurt... ve altıncısı, beyaz tüylü, kırmızı gözlü, Ned Stark'ın piç oğlu Jon Kar için. *Onlar sıradan kurtlar değiller,* diye düşündü. *Gerçekten değiller.*

O gece kamplarını kurduktan sonra Brienne, Catelyn'in çadırına geldi. "Leydim, güven içinde kendi adamlarınızın arasına döndünüz, kardeşinizin kalesine varmanıza sadece bir gün kaldı. Bana gitmem için izin verin."

Catelyn'in şaşırmaması gerekirdi. Gösterişsiz genç kadın yolculuk boyunca kendi içine kapanmıştı. Vaktinin çoğunu atlarla ilgilenerek, hayvanları tımarlayıp nallarını temizleyerek geçirmişti. Shadd'ın avları temizleyip pişirmesine yardım etmişti ve kısa zaman içinde iyi bir avcı olduğunu da kanıtlamıştı. Catelyn'in verdiği her görevi hiç şikâyet etmeden ve kusursuzca yerine getirmişti. Kendisiyle konuşulduğunda nazikçe cevap vermiş ama hiç sohbet etmemiş, hiç ağlamamış, hiç gülmemişti. Gündüzleri onlarla birlikte yol almış, geceleri onların arasında uyumuştu ama asla onlardan biri olmamıştı.

Renly'le birlikteyken de böyleydi, diye düşündü Catelyn. *Ziyafette, meydan dövüşünde, hatta Renly'nin çadırında Gökkuşağı Muhafızları'ndan kardeşleriyle*

birlikteyken bile böyleydi. Bu kızın etrafında Kışyarı'nınkilerden yüksek duvarlar var.

"Bizden ayrılırsan nereye gideceksin?" diye sordu Catelyn.

"Geri döneceğim," dedi Brienne. "Fırtına Burnu'na."

"Tek başına." Bu bir soru değildi.

Kızın geniş suratı durgun sular gibiydi, derinlerde ne olduğuyla ilgili hiç ipucu vermiyordu. "Evet."

"Stannis'i öldürmek niyetindesin."

Brienne nasırlı kalın parmaklarıyla kılıcının kabzasını sıktı. Bir zamanlar krala ait olan kılıcın. "Bir yemin ettim. Üç kere ettim. Beni duydunuz."

"Duydum," dedi Catelyn. Genç kız kana bulanmış kıyafetlerini atmıştı ama gökkuşağı pelerinini saklamıştı, Catelyn bunu biliyordu. Brienne'e ait olan her şeyi kaçarken geride bırakmışlardı. Genç kız Sör Wendel'in yedek kıyafetlerini giymek zorunda kalmıştı çünkü kafiledeki diğer adamların kıyafetleri Brienne'in giyebileceği kadar geniş değildi. "Yeminler bozulmamalı, buna katılıyorum ama Stannis'in etrafında kalabalık bir ordu ve onu korumaya yemin etmiş muhafızlar var."

"Onun muhafızlarından korkmuyorum. Ben de en az onlar kadar iyiyim. Kaçmamalıydım."

"Seni rahatsız eden şey bu mu? Birkaç aptalın sana korkak demesinden mi çekiniyorsun?" Catelyn içini çekti. "Renly'nin ölümü senin hatan değildi. Sen ona kahramanca hizmet ettin ama onunla birlikte toprağa girersen kimseye hizmet etmiş olmazsın." Bir dokunuştan gelebilecek teselliyi vermek için elini kıza uzattı. "Ne kadar zor olduğunu biliyorum..."

Brienne elini çekti. "Kimse bilemez."

"Yanılıyorsun," dedi Catelyn sertçe. "Her sabah uyandığımda Ned'in gittiğini hatırlıyorum. Ben kılıç kullanmayı bilmem ama Kral Toprakları'na gitmeyi, ellerimi Cersei Lannister'ın boğazına sarıp yüzü kapkara kesilinceye kadar sıkmayı hayal etmiyorum anlamına gelmiyor bu."

Güzellik, gözlerini kaldırdı, gerçekten güzel olan tek yanıydı. "Eğer bunu hayal ediyorsanız beni neden engellemeye çalışıyorsunuz? Stannis'in görüşme sırasında söylediği şey yüzünden mi?"

O yüzden mi? Catelyn kampa baktı. İki mızraklı nöbetçi volta atıyordu. “İyi adamların bu dünyadaki şeytanlıklarla mücadele etmesi gerektiği öğretildi bana ve Renly’nin ölümü bütün şüphelerin ötesinde şeytanlıktı. Ama bana, kralların kılıçlar tarafından değil tanrılar tarafından seçildiği de öğretildi. Eğer Stannis bizim gerçek kralımızsa...”

“Değil. Robert da gerçek kral değildi, bunu Renly bile söylüyordu. Jaime Lannister gerçek kralı *öldürdü,* Robert Baratheon o kralın veliahtını Üç Dişli Mızrak’ta katlettikten sonra. Tanrılar o zaman neredeydi? Tanrılar insanları umursamıyor, tıpkı kralların köylüleri umursamadıkları gibi.”

“İyi bir kral umursar.”

“Lord Renly... Majesteleri... o... o kralların *en iyisi* olacaktı leydim, o çok iyiydi, o...”

“O gitti Brienne,” dedi Catelyn mümkün olan en şefkatli şekilde. “Stannis ve Joffrey kaldı... ve benim oğlum.”

“Yapmaz... Stannis’le asla *barış* yapmazsınız, yapar mısınız? Diz çöker misiniz? Yapmazsınız...”

“Sana doğruyu söyleyeceğim Brienne. Bilmiyorum. Oğlum kral olabilir ama ben kraliçe değilim... ben sadece çocuklarının güvende olmasını isteyen bir anneyim.”

“Ben anne olmak için yaratılmamışım. Benim dövüşmem gerek.”

“Dövüş o halde... ama yaşayanlar için dövüş, ölüler için değil. Renly’nin düşmanları aynı zamanda Robb’un da düşmanları.”

Brienne yere bakıp ayağını sürttü. “Oğlunuzu tanımıyorum leydim.” Kafasını kaldırdı. “Eğer beni alırsanız size hizmet ederim.”

Catelyn şaşırmıştı. “Neden ben?”

Soru Brienne’i rahatsız etmiş gibiydi. “Bana yardım ettiniz. Çadırda... onlar kralı benim... benim...”

“Sen masumdum.”

“Öyle de olsa, bana yardım etmek zorunda değildiniz. Beni öldürmelerine izin verebilirdiniz. Sizin için bir anlamım yoktu.”

Belki orada olanların karanlık gerçeğini bilen tek kişi olmak istemedim, diye düşündü Catelyn. “Brienne, bunca yıl içinde pek çok soylu leydiyi hizmetime

aldım ama senin gibi birini hiç almadım. Ben bir savaş kumandanı değilim.”

“Değilsiniz ama cesaretiniz var. Savaş cesareti değil belki ama... bilmiyorum, bir çeşit *kadın* cesareti. Ve zamanı geldiğinde bana engel olmaya çalışmayacağınızı düşünüyorum. Bana söz verin. Beni Stannis’ten uzak tutmaya çalışmayacaksınız.”

Stannis’in, sıranın Robb’a da geleceğini söyleyen sesini hâlâ duyabiliyordu Catelyn. Adamın söyledikleri boynuna üflenen soğuk bir nefes gibiydi. “Zamanı geldiğinde sana engel olmayacağım.”

Uzun boylu kız dizlerinin üstüne çöküp Renly’nin uzunkılıcını Catelyn’in ayaklarının dibine koydu. “O halde sizinim leydim. Yeminli askerinizim... ya da siz neyiniz olmamı istiyorsanız oyum. Sizi kollayacağım, sözünüzü dinleyeceğim ve gerekirse sizin canınıza karşılık kendi canımı vereceğim. Eski ve yeni tanrıların huzurunda yemin ederim.”

“Ben de, kalbimde ve soframda her zaman yerin olacağına, senden onurunu zedeleyecek bir şey yapmanı asla istemeyeceğime dair eski ve yeni tanrıların huzurunda yemin ediyorum. Ayağa kalk.” Genç kızın elini kendi ellerinin arasına aldığında gülümsemeden edemedi Catelyn. *Ned’i kaç kez bir adamın yeminini kabul ederken izledim?* Şu anı görebilseydi Ned’in ne düşüneceğini merak etti.

Aynı günün sonlarına doğru, nehrin geniş bir açıyla kıvrıldığı, suların çamurlaşıp sığlaştığı noktadan Kızıl Çatal’ı geçtiler. Geçit, Mallisterlar’ın kartal armasını taşıyan oklu ve mızraklı karma bir kuvvet tarafından korunuyordu. Askerler Catelyn’in sancağını gördüklerinde sivri uçlu kazıkların arkasından çıkıp nehrin karşı kıyısına bir adam gönderdiler. Asker, Catelyn’in kafilesinin nehri geçmesine yardım etti. “Ağır ağır ve dikkatle leydim,” dedi Catelyn’in atının dizginini tutarken. “Suyun içine demir kazıklar çaktık ve kayaların arasına domuzdikenleri yerleştirdik. Bütün geçitlerde durum aynı, kardeşinizin emri.”

Edmure burada savaşmayı düşünüyor. Bu idrak Catelyn’in bağırsaklarını düğümlemişti ama dilini tutmayı başardı.

Kızıl Çatal ve Tökeztaş arasında, Nehirova’nın güvenli duvarlarına varmaya çalışan köylülerle karşılaştılar. Bazılarının önünde hayvanları yürüyordu, bazıları arabalarını çekiyordu, Catelyn’i gördüklerinde yolu açıp, “Tully!” ya da, “Stark!” diye bağırıyorlardı. Kaleye yarım mil yolları kaldığında, lord çadırının

üstünde Blackwoodlar'ın kızıl sancağının dalgalandığı kampın yanından geçtiler. Lucas orada Catelyn'den ayrılıp babası Lord Tytos'u bulmaya gitti. Geri kalanlar yola devam etti.

Catelyn, Tökeztaş'ın kuzeyinde, kıyı boyuna yayılmış ikinci bir kamp gördü. Tanıdık sancaklar rüzgârla dalgalanıyordu: Marq Piper'ın dans eden bakiresi, Darry'nin rençberi, Paegesler'in birbirine dolanmış kırmızı ve beyaz yılanları. Hepsi Lord Tully'nin sancak beyleriydi, Üç Dişli Mızrak'ın lordları. Lordların çoğu Catelyn yola çıkmadan önce kendi topraklarını savunmak için Nehirova'dan ayrılmıştı. Yine burada olmaları Edmure tarafından çağırıldıkları anlamına geliyordu. *Tanrılar bizi koruyun, Lord Tywin'le savaşmayı düşünüyor.*

Catelyn uzaktan, Nehirova'nın duvarlarına koyu renkli bir şeylerin asılı olduğunu fark etti. Yaklaştığında, siperlerden sarkan ölü adamları gördü, ucunda sallandıkları uzun iplerin kendir düğümleri boyunlarının etrafına sıkı sıkı dolanmıştı, yüzleri şişmiş ve kararmıştı. Kargalar suratlarını didiklemişti ama kırmızı pelerinleri kumtaşı duvarların üstünde hâlâ parlıyordu.

"Birkaç Lannister asmışlar," dedi Hal Mollen.

"Hoş bir manzara," dedi Sör Wendel Manderly neşeyle.

"Dostlarımız bizsiz başlamışlar," diye latife etti Perwyn Frey. Brienne dışında herkes güldü, genç kız hiç konuşmadan, gülümsemeden ve gözlerini bile kırpmadan yan yana dizilmiş bedenlere bakıyordu.

Kral Katili öldüyse kızlarım da ölü demektir. Catelyn atını mahmuzlayıp eşkin koşturdu. Hal Mollen ve Robin Flint bineklerini kapı kulübesine doğru dörtnala koşturup öne geçtiler. Duvarlardaki gözcüler sancakları önceden görmüş olmalıydı çünkü yivli kapı açıktı.

Edmure, Catelyn'i karşılamak için kalenin dışına çıktı, yanında babasının üç yeminli adamı vardı; büyük göbekli silah ustası Sör Desmond Grell, kâhya Utherydes Wayn ve Nehirova'nın muhafız başı, iri ve kel Sör Robin Ryger. Üç adam da Lord Hoster'la aynı yaşlardaydı ve bütün hayatlarını ona hizmet ederek geçirmişlerdi. *Yaşlı adamlar,* diye düşündü Catelyn.

Edmure, gümüş balık işlemeli tuniğinin üstüne kırmızı mavi bir pelerin giymişti. Görünüşüne bakılırsa Catelyn güneye gittiğinden beri tıraş olmamıştı, sakalı çalıya dönmüştü. "Cat, sağ salim geri döndüğünü görmek güzel.

Renly’nin öldüğünü duyunca hayatından endişe ettik. Lord Tywin de harekete geçti.”

“Duydum. Babamız nasıl?”

“Bir gün biraz güçlenmiş gibi görünüyor, ertesi gün...” Başını salladı. “Seni sordu. Ona ne söyleyeceğimi bilemedim.”

“İlk fırsatta yanına gideceğim,” diye söz verdi Catelyn. “Renly’nin ölümünden sonra Fırtına Burnu’ndan haber geldi mi? Ya da Acı Köprü’den?” Yoldaki adamlara hiç kuzgun gelmemişti, Catelyn arkasından neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

“Acı Köprü’den haber yok ama Fırtına Burnu’nun kale kumandanı Sör Cortnay Penrose’dan üç kuzgun geldi, hepsinde aynı talep var. Stannis kaleyi hem karadan hem denizden kuşatmış. Kuşatmayı kim kırarsa onun yanında yer alacağını söylüyor. Çocuk için endişelendiğini yazmış. Bu çocuk kim olabilir, biliyor musun?”

“Edric Fırtına,” dedi Brienne. “Robert’ın piç oğlu.”

Edmure meraklı gözlerle kıza baktı. “Stannis, kaleyi on beş gün içinde teslim edip çocuğu ona verdikleri takdirde garnizonun zarar görmeden özgürce gidebileceğine yemin etmiş ama Sör Cortnay razı olmuyor.”

Kendi kanından olmayan gayrimeşru bir çocuk için her şeyi tehlikeye atıyor, diye düşündü Catelyn. “Kumandana bir cevap yolladın mı?”

Edmure başını salladı. “Ne yardım ne de umut vadedemeyecekken neden yollayayım? Stannis bizim düşmanımız değil.”

Sör Robin Rygar konuştu. “Leydim, bize Lord Renly’nin nasıl öldüğünü anlatabilir misiniz? Tuhaf hikâyeler duyduk.”

“Cat, bazıları Renly’yi *senin* öldürdüğünü söylüyor,” dedi Edmure. “Bazıları da güneyli bir kadın tarafından öldürüldüğünü iddia ediyor.” Tekrar Brienne’e baktı.

“Kralım öldürüldü,” dedi kız sessizce, “ve bunu yapan Leydi Catelyn değildi, kılıcım üstüne, eski ve yeni tanrılar önünde yemin ederim.”

“Tarth Hanedanı’ndan Brienne, Akşamyıldızı Lord Sdwyn’in kızı, Renly’nin Gökkuşağı Muhafızları’ndandı,” dedi Catelyn. “Brienne, seni Nehirova’nın veliahtı kardeşim Sör Edmure Tully’yle tanıştırmaktan onur duyarım. Kâhyası

Utherydes Wayn. Sör Robin Rygar ve Sör Desmond Grell.”

“Onur duydum,” dedi Sör Desmond, diğerleri de adamın söylediğini tekrar etti. Brienne kızardı, sıradan nezaketler bile utanmasına sebep oluyordu. Edmure kızın çok tuhaf bir leydi olduğunu düşündüyse bile yüksek sesle söylemeyecek kadar nazikti.

“Brienne, Renly öldürüldüğünde yanındaydı, ben de oradaydım,” dedi Catelyn, “ama ölümüyle ilgimiz yok.” Burada, etrafta bu kadar adam varken gölgeden bahsetmeye niyetli değildi, cesetleri gösterdi. “Bunlar kimin adamları?”

Edmure rahatsız bir şekilde yukarı baktı. “Kraliçenin barış teklifimize verdiği cevabı getiren Sör Cleos’la birlikte geldiler.”

Catelyn şaşırmıştı. “*Elçileri* mi öldürdün?”

“Sahte elçileri,” diye düzeltti Edmure. “Bana barış sözü verip silahlarını teslim ettiler ve ben de onlara kale içinde dolaşma özgürlüğü verdim. Üç gece boyunca ben Sör Cleos’la konuşurken etimi yiyip şarabımı içtiler. Dördüncü gece Kral Katili’ni kaçırmaya çalıştılar.” Elini duvara doğru uzattı. “Şu iri yarı olan, iki nöbetçiyi çıplak elleriyle öldürdü, adamları boğazlarından yakalayıp kafataslarını birbirine vurarak kırdı. O sırada yanındaki şu sıska delikanlı bir parça telle Jaime Lannister’ın hücre kilidini açıyordu. Şu en sondaki kahrolası bir kumpanya oyuncusu. Benim sesimi taklit ederek Nehir Kapısı’nın açılmasını emretti. Nöbetçiler yemin ediyor; Enger, Delp ve Uzun Lew, her üçü de. Bana sorarsan adamın sesi benimkine hiç benzemiyor ama sersemler yivli kapıyı kaldırmaya başlamışlardı.”

Catelyn, bunun İblis’in işi olduğundan şüphelendi; adamın Kartal Yuvası’nda yaptığı kurnazlık gibi kokuyordu. Bir zamanlar Tyrion için Lannisterlar’ın en tehlikesizi derdi ama artık bundan emin değildi. “Onları nasıl yakaladınız?”

“Ah, bunlar olurken ben kalede değildim. Tökeztaş’ı geçmiştim, şey yapıyordum, ah...”

“Fahişelerleydin, zamparalık yapıyordun. Hikâyeyi anlat.”

Edmure’un yanakları sakalları gibi kızardı. “Şafaktan bir saat kadar önceydi, kaleye dönüyordum. Uzun Lew teknemi görüp beni tanıdığında aşağıdan emirler yağdıranın kim olduğunu merak etmeyi akıl edebilmiş ve bağırmış.”

“Kral Katili’nin tekrar yakalandığını söyle bana.”

“Yakalandı ama kolay olmadı. Jaime eline bir kılıç geçirmeyi başardı, Poul Pemford’u ve Sör Desmond’ın yaveri Myles’ı öldürdü, Delp’i ağır yaraladı, Üstat Vyman kısa zaman içinde onun da öleceğinden endişeli. Kanlı bir karmaşaydı. Çelik seslerini duyan kırmızı pelerinlilerin bazıları Jaime’nin yardımına koştu, onları Jaime’yi serbest bırakanların yanına astım, diğerlerini de zindana attım. Jaime’yi de. Bir daha kaçamayacak, bu sefer karanlıkta, elleri ayakları zincirli ve duvara bağlı.”

“Ya Cleos Frey?”

“Bu kumpasla ilgili hiçbir şey bilmediğine dair yemin ediyor. Nasıl emin olabiliriz? Adam yarı Lannister, yarı Frey ve iki soy da yalancı. Onu eskiden Jaime’nin kaldığı kule hücresine koydum.”

“Cevap getirdi demiştin?”

“Cevap diyebilirsen. Karşı tekliften sen de benim kadar hoşlanmayacaksın, emin olabilirsin.”

“Güneyden yardım alma umudumuz yok mu Leydi Stark?” diye sordu kâhya Utherydes Wayn. “Bu ensest suçlaması... Lord Tywin bu çeşit bir hakareti hafife almaz. Kızının adına sürülen lekeyi, lekeyi sürenin kanıyla temizlemek ister. Lord Stannis bunu anlamak zorunda. Bizimle uzlaşmaktan başka çaresi yok.”

Stannis bizden çok daha büyük ve karanlık bir güçle uzlaştı. “Bu meseleleri daha sonra konuşalım.” Catelyn atını köprüye doğru koşturup ölü Lannisterlar’dan oluşan tüyler ürpertici sırayı arkasında bıraktı. Kardeşi ona yetişti. Hızla Nehirova’nın üst avlusuna girdiklerinde üç dört yaşlarında çırılçıplak bir çocuk atların önüne fırladı, Catelyn çocuğu ezmemek için dizginlere asıldı ve şaşkınlık dolu gözlerle etrafına baktı. Yüzlerce insan kaleye alınmış ve duvarların dibine derme çatma barınaklar kurmalarına izin verilmişti. Çocukları her yerdeydi. Avlu tavuklarıyla, inekleriyle, koyunlarıyla doluydu. “Bu insanlar da kim?”

“Halkım,” diye cevap verdi Edmure. “Korkuyorlar.”

Çok yakında kuşatılacak bir kaleyi ancak benim tatlı kardeşim işe yaramaz aç ağızlarla doldurur. Catelyn, Edmure’un yumuşak bir kalbi olduğunu biliyordu, bazen kafasının kalbinden de yumuşak olduğunu düşünüyordu. Onu

bunun için seviyordu ama...

“Kuzgunlar Robb’a ulaşabiliyor mu?”

“Kral arazide leydim,” dedi Sör Desmond. “Kuşların onu bulması mümkün değil.”

Utherydes Wayn öksürdü. “Genç kralımız yola çıkmadan önce, döndüğünüzde sizi İkizler’e göndermemizi emretti Leydi Stark. Lord Walder’ın kızları hakkında daha fazla bilgi edinmenizi istiyor, zamanı geldiğinde gelinini seçmesine yardım etmeniz için.”

“Sana yeni atlar ve erzak vereceğiz,” dedi Edmure. “Yola çıkmadan önce dinlenmek istersin...”

“Burada kalacağım,” dedi Catelyn atından inerken. Robb’a bir eş seçmek için Nehirova’dan ve ölmek üzere olan babasından ayrılmaya niyetli değildi. *Robb güvende olmamı istiyor, onu bu yüzden suçlayamam ama bahanesi çok saçma.* “Seyis,” diye seslendi, ahırlardan bir çocuk dışarı koşup atın dizginlerini aldı.

Edmure eyerinden aşağı atladı. Boyu Catelyn’den bir baş uzundu ama o her zaman Catelyn’in küçük kardeşi olacaktı. “Cat,” dedi mutsuz bir sesle, “Lord Tywin geliyor...”

“Lord Tywin kendi topraklarını savunmak için batıya gidiyor. Kapılarımızı kapatıp duvarlarımızın arkasında kalırsak, önümüzden geçip gidişini güven içinde seyrederiz.”

“Bunlar Tully arazileri,” dedi Edmure. “Lord Tywin bu topraklardan kanı dökülmeden geçmeyi düşünüyorsa ona sert bir ders veririm.”

Oğluna verdiğin dersin aynısını mı? Edmure, gururuyla oynandığında bir nehir kayası kadar inatçı olabiliyordu ama ordusunun son mücadelede Sör Jaime tarafından kanlı parçalara ayrıldığını ne o ne de Catelyn unutmuştu. “Lord Tywin’le arazide karşılaşmak bize bir şey kazandırmaz, her şeyi kaybettirir,” dedi Catelyn yumuşak bir sesle.

“Avlu savaş planlarımı tartışmak için uygun bir yer değil.”

“Nasıl istersen. Nerede konuşalım?”

Edmure’un yüzü karardı. Catelyn bir an için kardeşinin ona parlayacağını düşündü ama Edmure kendini toplayıp, “Tanrı korusu. Israr ediyorsan orada

konuşalım,” dedi.

Tanrı korusunun kapısına giden dehliz boyunca erkek kardeşini takip etti. Edmure öfkelendiğinde her zaman asık suratlı ve küskün olurdu. Catelyn kardeşini yaraladığı için üzgündü ama mesele Edmure’un gururundan çok daha önemliydi. Ağaçların altında baş başa kaldıklarında Edmure yüzünü ablasına döndü.

“Lannisterlar’la arazide karşılaşacak kuvvete sahip değilsin,” dedi Catelyn sertçe.

“Bütün ordum toplandığında sekiz bin piyadem ve üç bin süvarim olacak,” dedi Edmure.

“Lord Tywin’in senden iki kat fazla adamı olduğu anlamına gelir bu.”

“Robb mücadeleleri daha kötü rakamlara rağmen kazandı,” diye karşılık verdi Edmure. “Benim bir planım var. Roose Bolton’ı unutuyorsun. Lord Tywin onu Yeşil Çatal’da yendi ama ele geçirmeyi başaramadı. Lord Tywin Harrenhal’a geri döndüğünde Bolton yakut geçitten yol ağzına gitti. On bin adamı var. Helman Tallhart’a haber yolladım, Robb’un İkizler’de bıraktığı garnizonla birlikte Bolton’a katılacak...”

“Edmure, Robb o askerleri İkizler’in *korunması* ve Lord Walder’ın bize sadık kalması için orada bıraktı.”

“Sadık kaldı,” dedi Edmure inatla. “Freyler Fısıltılı Orman’da cesurca savaştı. Sör Stevron’ın Öküzağzı’nda can verdiğini duyduk. Sör Ryman, Kara Walder ve diğerleri Robb’la birlikte batıda. Martyn keşif süvarisi olarak üstün hizmetlerde bulundu. Sör Perwyn seni güven içinde Renly’ye götürdü. Tanrılar, onlardan daha fazla ne isteyebiliriz? Robb, Lord Walder’ın kızlarından biriyle nişanlı ve Roose Bolton bir diğeriyle evlendi. Lordun torunlarından ikisi Kışyarı’nda senin himayende değil mi?”

“Vesayet altındaki bir çocuk gerektiği takdirde kolaylıkla bir tutsağa dönüşebilir.” Catelyn, Bolton’ın evliliğinden ve Sör Stevron’ın ölümünden habersizdi.

“Elimizde iki rehine olması Lord Walder’ın bize karşı bir hata yapmaması için daha çok sebep olduğu anlamına gelir. Bolton’ın Frey askerlerine ve Sör Helman’a ihtiyacı var. Ona Harrenhal’u geri almasını emrettim.”

“Bu çok kanlı bir iş olur.”

“Öyle ama kale düştüğünde Tywin’in güven içinde geri çekileceği bir yer kalmayacak. Lordun geçişini engellemek için Kızıl Çatal’ın geçitlerini benim askerlerim koruyacak. Eğer nehrin karşından saldırmayı denerse, sonu tıpkı Üç Dişli Mızrak’ı geçmeye kalkışan Rhaegar gibi olacak. Geri dönerse Nehirova’yla Harrenhal arasında sıkışacak, Robb geldiğinde lordun işini tamamen ve sonsuza kadar bitiririz.”

Edmure’un sesi haşin bir özgüvenle doluydu ama Catelyn, Amcası Brynden’in Robb’la batıya gitmemiş olmasını diledi. Karabalık, yüzlerce mücadelede çarpışmış bir askerdi; Edmure’un çarpıştığı tek mücadele kaybedilmişti.

“Planım gayet iyi,” diye neticelendirdi Edmure. “Lord Tytos da öyle olduğunu söylüyor, Lord Jonos da. Blackwood’la Bracken’ın *herhangi* bir konuda aynı fikirde olduğunu gördün mü daha önce, sorarım sana?”

“Dediğin gibi olsun.” Catelyn çok yorgun olduğunu fark etti aniden. Belki kardeşine itiraz etmekle hata yapıyordu. Belki planı gerçekten olağanüstüydü ve Catelyn’in endişeleri kadınca korkulardan başka bir şey değildi. Ned’in orada olmasını isterdi ya da amcası Brynden’ın ya da... “Bu konuyu babamla konuştun mu?”

“Babam savaş stratejilerini tartacak durumda değil. İki gün önce seni Brandon Stark’la evlendirmenin planlarını yapıyordu! Bana inanmıyorsan gidip kendin gör. Bu plan işe yarayacak Cat, göreceksin.”

“Öyle olmasını umut ediyorum Edmure. Gerçekten ediyorum.” Kardeşini yanağından öpüp babasının yanına gitti.

Lord Hoster Tully hemen hemen bıraktığı gibiydi; yatakta, bitkin, solgun ve nemli. Odası hastalık kokuyordu, eşit miktarda ekşi ter ve ilaçtan meydana gelmiş iç bayıltıcı bir koku. Catelyn perdeleri çektiğinde babası hafifçe inleyip gözlerini açtı. Kim olduğunu ya da ne istediğini anlamıyormuş gibi kızına baktı.

“Baba,” dedi Catelyn, lordu öptü. “Geri döndüm.”

Yaşlı adam bu sefer kızını tanımış gibiydi. “Döndün,” diye fısıldadı, dudakları neredeyse hiç kıpırdamadan.

“Evet,” dedi Catelyn. “Robb beni güneye göndermişti ama çabucak geri

geldim.”

“Güney... neresi... Kartal Yuvası güneyde mi tatlım? Hatırlayamıyorum... ah korkmuştum... beni bağışladın mı çocuğum?” Gözyaşları yanaklarına akıyordu.

“Bağışlanacak hiçbir şey yapmadın baba.” Babasının ince beyaz saçlarını ve alnını okşadı. Üstadın verdiği bütün ilaçlara rağmen hâlâ alev alev yanıyordu.

“En iyisi buydu,” diye fısıldadı babası. “Jon iyi bir adam... güçlü, nazik... sana iyi bakacak... üstelik soylu, beni dinle, yapmalısın, ben senin babanım... baban... Cat evlendiğinde sen de evleneceksin... evet, evleneceksin...”

Lysa olduğumu sanıyor, dedi Catelyn içinden. *Tanrılar, henüz evlenmemişiz gibi konuşuyor.*

Babasının elleri kendi ellerine kilitlendi, ürkmüş iki beyaz kuş gibi titriyordu. “Şu delikanlı... sefil oğlan... onun adını bile anma, senin görevin... annen...” Lord Hoster bir sancı dalgasıyla inledi. “Ah, tanrılar beni affedin, beni affedin, beni *affedin.* İlacım...”

Sonra Üstat Vyman geldi, lordun dudaklarına bir kadeh götürdü. Lord Hoster yoğun beyaz sıvıyı annesinin memesini emen bir bebek gibi emiyordu. Catelyn babasının tekrar sakinleştiğini görebiliyordu. “Şimdi uyuyacak leydim,” dedi Üstat Vyman kadeh boşaldığında. Lordun dudakları haşhaş sütünden bir tabakayla kaplanmıştı. Üstat yaşlı adamın ağzını cübbesinin koluyla sildi.

Catelyn daha fazla izleyemezdi. Hoster Tully her zaman güçlü ve gururlu bir adam olmuştu. Bu hale gelmesini görmek Catelyn’in içini acıtıyordu. Balkona çıktı. Aşağıdaki avlu, kaleye sığınan insanlarla ve onların gürültüsüyle karmakarışıktı ama duvarların ardındaki nehirler temiz, saf ve sonsuz bir şekilde akıyordu. *Onun nehirleri. Çok kısa bir zaman sonra son yolculuğu için bu nehirlere dönecek.*

Üstat Vyman da balkona geldi. “Leydim,” dedi hafifçe. “Kaçınılmaz sonu daha fazla geciktiremem. Amcanıza haber yollamak için bir süvari göndermeliyiz. Sör Brynden burada olmak isteyecektir.”

“Evet,” dedi Catelyn. Sesi hüzünle kalınlaşmıştı.

“Ve belki Leydi Lysa’ya da?”

“Lysa gelmeyecek.”

“Belki bizzat siz yazarsanız...”

“Sizi memnun edecekse bir şeyler yazarım.” Lysa’nın ‘sefil oğlan’ının kim olduğunu merak etti. Genç bir yaver ya da önemsiz bir şövalye, çok mümkün olmasa da... ama Lord Hoster’ın itirazının şiddetine bakılırsa bir tacirin oğlu, halkın içinden bir çırak hatta bir şarkıcı bile olabilirdi. Lysa şarkıcıları her zaman çok sevmişti. *Onu suçlamamalıyım. Jon Arryn babamızdan yirmi yaş büyüktü ve buna karşılık soylu.*

Edmure’un ablasına tahsis ettiği kule, Catelyn ve Lysa’nın genç birer kızken birlikte kaldıkları kuleydi. Tekrar kuştüyü bir yatakta, bir şöminenin sıcağında uyumak iyi gelecekti. İyice dinlediğinde dünya daha az kasvetli görünürdü belki.

Ama odasının kapısında, Utherydes Wayn’ı gri elbiseli iki kadınla birlikte beklerken buldu. Catelyn kadınları gördüğü anda neden orada olduklarını biliyordu. *“Ned?”*

Rahibeler gözlerini yere indirdiler. “Sör Cleos onu Kral Toprakları’ndan getirmiş leydim,” dedi Utherydes.

“Beni ona götürün,” diye emretti Catelyn.

Onu ahşap bir masaya yatırmış, Stark Hanedanı’nın ulu kurt armalı sancağıyla örtmüşlerdi. “Ona bakacağım,” dedi Catelyn.

“Sadece kemikler kalmış leydim.”

“Ona bakacağım,” diye tekrar etti.

Sessiz rahibelerden biri sancağı kaldırdı.

Kemikler, diye düşündü Catelyn. *Bu Ned değil. Bu benim sevdiğim, çocuklarımın babası olan adam değil.* Elleri göğsünün üstünde birleştirilmişti. Sadece kemik parmakları bir uzunkılıcın kabzasını tutuyordu ama bunlar Ned’in elleri değildi, onun elleri güçlü ve hayat doluydu. Kemiklere Ned’in cübbesini giydirmişlerdi. Göğsünde ulu kurt arması olan beyaz kadife cübbeyi ama Catelyn’in geceler boyu başını dayadığı sıcak tenden, ona sarılan kollardan eser kalmamıştı. Başı gümüş tellerle tekrar bedenine birleştirilmişti ama kafatasları birbirine benzerdi; bu boş göz çukurlarında lordun yeşil gözlerinden bir iz bulamıyordu. Catelyn. *Onun gözlerini kargalara yedirdiler,* diye hatırladı.

Döndü. “Bu onun kılıcı değil.”

“Buz bize iade edilmedi leydim,” dedi Utherydes. “Sadece Lord Eddard’ın kemikleri gönderildi.”

“Bu kadarı için bile kraliçeye teşekkür borçluyum sanırım.”

“İblis’e teşekkür edin leydim, onun işiydi.”

Bir gün hepsine teşekkür edeceğim. “Hizmetiniz için minnettarım hemşireler,” dedi Catelyn. “Fakat size bir görev daha vermeliyim. Lord Eddard bir Stark’tı ve kemikleri Kışyarı’nda dinlenmeli.” *Onun heykelini yapacaklar. Taştan benzeri ayaklarının dibinde bir ulu kurt ve kucağında bir kılıçla karanlıkta oturacak.* “Rahibelere yeni atlar ve yolculuk için ihtiyaç duyacakları her şeyi verin,” dedi Utherydes’e. “Hal Mollen, Kışyarı’na kadar rahibelere eşlik edecek. Muhafız başı olarak bu görev ona düşer.” Lordundan ve aşkından geri kalan kemiklere baktı. “Şimdi beni yalnız bırakın. Hepiniz. Bu geceyi Ned’le baş başa geçireceğim.”

Grili kadınlar başlarını eğdi. *Sessiz rahibeler canlılarla konuşmaz ama ölülerle konuşabildikleri söylenir,* diye hatırladı Catelyn. Bunu yapabilmeyi ne çok isterdi.

Daenerys

Perdeler sokağın tozunu ve gürültüsünü dışarıda tutuyordu ama hayal kırıklığını tutamıyordu. Dany bitkin bir halde tahtırevana tırmandı, Qarthlı gözlerden kaçabildiği için memnundu. “Yolu açın,” diye bağırdı atının sırtındaki Jhogo kalabalığa. Kamçısını şaklattı. “Ejderhaların Anası için yol açın.”

Serin saten minderlerde uzanan Xaro Xhoan Daxos yeşim taşı ve altından yapılmış kadehlere yakut kırmızısı şarap doldurdu, tahtırevanın sallantısına rağmen elleri dengeliydi. “Yüzünüze derin bir keder yazıldığını görüyorum aşk ışığım.” Kadehin birini Dany’ye uzattı. “Kayıp bir rüyanın üzüntüsü olabilir mi?”

“Ertelenmiş bir rüya, hepsi bu.” Dar gümüş gerdanlığı boğazını sıkıyordu. Çıkarıp kenara attı. Gerdanlık büyülü ametist taşlarıyla süslenmişti. Xaro bu taşların Dany’yi her türlü zehirden koruyacağına dair yemin etmişti. Safkanlılar, tehlikeli olduğunu düşündükleri insanlara zehirli şarap ikram etmekle ünlüydü ama Dany’ye sadece bir bardak su vermişlerdi. *Beni bir kraliçe olarak görmüyorlar,* diye düşündü acı acı. *Ben sadece öğleden sonra eğlencesiydim. Tuhaf bir evcil hayvanı olan bir at kızı.*

Dany şarabı almak için elini uzattığında Rhaegal tısladı ve keskin siyah tırnaklarını kızın çıplak omzuna geçirdi. Acıyla irkilen Dany ejderhayı kumaşla kaplı diğer omzuna koydu. Qarthlılar’ın zevkine göre giyinmişti. Xaro, Kudretliler’in bir Dothraklı’yı asla dinlemeyeceği konusunda onu uyarmıştı. Dany de yeşil ipekten dikilmiş, tek göğsünü açıkta bırakan bir elbise, gümüş sandaletler ve siyah beyaz incilerle süslenmiş bir kemerle önlerine gitmişti. *Bana önerdikleri yardım karşılığında çıplak gitmeliydim. Belki de gerçekten öyle yapmalıydım.* Büyük bir yudum şarap içti.

Qarth’ın kadim kral ve kraliçelerinin soyundan gelen Safkanlılar, Kent Koruyucuları’nı ve gösterişli kadırgalardan oluşan donanmayı komuta ediyor, denizlerin arasındaki boğazlara hükmediyorlardı. Daenerys Targaryen o donanmanın tümünü ya da bir bölümünü askerleriyle istiyordu. Anı

Tapınağı'nda geleneksel kurban törenini yaptı, Uzun Listenin Hamisi'ne geleneksel rüşveti verdi, Kapı Açan'a geleneksel hurmayı sundu ve sonunda kendisini Bin Tahtlı Salon'a götürecek olan ananevi mavi ipek terlikleri aldı.

Safkanlılar, Dany'nin isteklerini atalarının görkemli ahşap koltuklarında otururken dinledi. Koltuklar, mermer zeminden Qarth'ın kaybolmuş zaferlerini tasvir eden resimlerle süslenmiş kubbeli tavana doğru dönerek yükselen bir şekilde sıralanmıştı. Muazzam büyüklükteydiler. Olağanüstü oymaları vardı. Altınişiyle süslenmişlerdi. Üzerlerine amber, akik, laciverttaşı ve yeşim taşları kakılmıştı. Her biri diğerinden farklıydı ve en kusursuzu olmak için yapılmıştı. Buna rağmen koltuklarda oturanlar cansız ve bitkindi. İnsan uyuduklarını bile sanabilirdi. *Dinlediler ama duymadılar ya da umursamadılar,* diye düşündü Dany. *Bunlar gerçekten Süt Adamlar. En başından beri bana yardım etmeye niyetleri yoktu. Geldiler çünkü merak ediyorlardı. Geldiler çünkü sıkılmışlardı. Omzumdaki Ejderha onları benden fazla ilgilendiriyordu.*

"Bana Safkanlılar'ın söylediklerini anlatın," dedi Xaro Xhoan Daxos. "Kraliçemin kalbini böyle üzüntüyle dolduracak ne söylediler?"

"Hayır dediler." Şarabın tadı nar ve sıcak yaz günleri gibiydi. "Büyük nezaketle söylediler ama bütün o güzel kelimelerin altındaki cevap hayırdı."

"Gururlarını okşadınız mı?"

"Utanmasızca."

"Ağladınız mı?"

"Ejderhanın kanı ağlamaz," dedi Dany terslenerek.

Xaro içini çekti. "Ağlamanız gerekirdi." Qarthlılar sık sık ve kolayca ağlıyordu. Ağlamak medeni insanların özelliklerinden biri olarak kabul ediliyordu. "Satın aldığımız adamlar, onlar ne dedi?"

"Mathos hiçbir şey söylemedi. Wendello konuşma şeklimi övdü. Muhteşem, diğerleriyle birlikte hayır dedi ama ardından ağladı."

"Kahretsin. Qarthlılar çok inançsız olmalı." Xaro, Safkanlılar'dan değildi ama Dany'ye kimlere ne kadar rüşvet vermesi gerektiğini söylemişti. "Ağla, bu ihanet karşısında ağla."

Dany havaya uçan altınları için ağlamak üzereydi. Mathos Mallarawan, Wendello Qar Deeth ve Muhteşem Egon Emeros'a verdiği rüşvetle bir gemi

satın alabilir ya da paralı askerler kiralayabilirdi. “Sör Jorah’ı yollayıp hediyelerimi geri isteyebilir miyim?” diye sordu.

“Üzgün Adamlar’dan biri sarayıma gelir ve sizi uykunuzda öldürür,” dedi Xaro. Üzgün Adamlar, kadim ve kutsal bir suikastçi loncasıydı, böyle adlandırılmışlardı çünkü kurbanlarını öldürmeden önce kulaklarına, “Çok üzgünüm,” diye fısıldarlardı. Qarthlılar en azından nazik insanlardı. “Faros’un Taş İneği’nden süt sağmak Safkanlılar’dan altın almaktan kolaydır denir.”

Dany, Faros’un neresi olduğunu bilmiyordu ama Qarth taş ineklerle doluymuş gibi geliyordu ona. Denizler arasında ticaret yaparken son derece zengin olan tacir prensler üçe bölünmüştü: Kadim Baharatçılar Loncası, Turmalin Kardeşliği ve Xaro’nun bağlı olduğu On Üçler. Nüfuz için birbirleriyle rekabet ediyorlardı ve her üçü de Safkanlılar’la sonu gelmez bir çekişme içindeydi. Hepsinin üstünde, korkunç güçleri olan mavi dudaklı büyücüler vardı. Çok az görünür, çok büyük korku saçarlardı.

Xaro olmasaydı Dany kaybolurdu. Bin Tahtlı Salon’un kapılarını açtırmak için heba ettiği altın, kıvrak bir zekânın ve tacir cömertliğinin ürünüydü. Yaşayan ejderhaların dedikodusu doğuya yayılınca hikâyenin gerçekliğini öğrenmek için gelenler artmıştı ve Xaro Xhoan Daxos ziyaretçilerin Ejderhaların Anası’na biraz sikke vermesini sağlamıştı.

Xaro’nun akıtmaya başladığı küçük dere kısa zamanda bir nehre dönüştü. Tacir kaptanlar Myr’den dantel, Yi Ti’den safran dolu sandıklar, Asshai’den kehribar ve ejderhacamı getiriyordu. Tacirler kese kese sikke, gümüş ustaları yüzükler ve zincirler hediye ediyordu. Flütçüler, Dany için flüt çaldı, taklacılar takla attı, şarkıcılar şarkı söyledi. Kumaş boyacıları, Dany’yi daha önce hiç görmediği renklere boyanmış kumaşlarla donattı. Jogos Nhai’den gelen bir çift, Dany’ye siyah beyaz çizgili atlardan hediye etti. Dul bir kadın kocasının gümüş yapraklara sarılı kurutulmuş cesedini getirdi. Bu bedenlerin önemli güçleri olduğuna inanılırdı, hele beden bir büyücüye aitse, ki bu ceset öyleydi. Turmalin Kardeşliği, Dany’ye üç başlı ejderha şeklide yapılmış bir taç giydirdi. Ejderhaların tüyleri altın, kanatları gümüştü. Başları fildişi, yeşim ve akikten oyulmuştu.

Dany’nin sakladığı tek hediye o taçtı. Geri kalanını Safkanlılar’a vererek

heba ettiği rüşveti toparlamak için satmıştı. Xaro tacı da satmak istemişti –On Üçler, Dany'ye çok daha güzel bir taç getirecekti– ama Dany buna izin vermemişti. "Viserys annemin tacını sattı ve ona dilenci dediler. Bu tacı saklayacağım ve bana kraliçe diyecekler." Ve tacı sakladı, ağırlığı boynunu ağrıtsa da...

Taçlansam da bir dilenciyim hâlâ, diye düşündü Dany. *Dünyanın en görkemli dilencisi oldum ama dilenci, dilencidir.* Bu durumdan nefret ediyordu. Ağabeyi de nefret ediyor olmalıydı. *Onca yıl, İşgalci'nin bıçağından bir adım önde olabilmek için şehirden şehre kaçıp durduk. Hükümdarlardan, prenslerden, yargıçlardan yardım dilendik. Yiyeceğimizi yağcılık yaparak kazandık. Viserys onunla nasıl alay edildiğini biliyordu. O kadar öfkeli ve acımasız birine dönüşmesi şaşırtıcı değil.* Sonunda aklını kaybetti. *Bırakırsam bana da aynı şey olacak.* Bir yanı, insanlarını alıp Vaes Tolorro'ya dönmeyi ve o ölü şehri canlandırmayı her şeyden fazla istiyordu. *Hayır, bu yenilmek anlamına gelir. Ben, Viserys'in asla sahip olmadığı bir şeye sahibim. Benim ejderhalarım var. Ejderhalar her şeyi değiştiriyor.*

Rhaegal'i okşadı. Yeşil ejderha dişlerini elinin etli kısmına geçirip sertçe ısırdı. Dışarıda, büyük şehir mırıldanıyor, uğulduyor, kaynıyordu. Sayısız ses birbiriyle harmanlanıp tek ve pes bir sese dönüşüyordu, denizin kabarması gibi. "Yol açın Süt Adamlar, Ejderhaların Anası'na yol açın," diye bağırdı Jhogo ve Qarthlılar kenara çekildi. Belki de insanları hareket ettiren adamın sesi değil öküzlerdi. Dany perdenin kıvrımlarının arasından gri aygırının sırtındaki Jhogo'yu görüyordu. Adam zaman zaman Dany'nin hediye ettiği gümüş saplı kamçıyla öküzlere vuruyordu. Aggo tahtırevanın diğer yanını koruyordu. Rakharo alayın arkasındaydı, herhangi bir tehlike işaretini görebilmek için kalabalıktaki yüzlere bakıyordu. Sör Jorah diğer ejderhaları korumak için sarayda kalmıştı; sürgün şövalye bu şarlatanlığa en başından beri karşıydı. *O kimseye güvenmiyor,* diye düşündü Dany, *ve belki bunun için geçerli sebepleri var.*

Dany şarap içmek için kadehini kaldırdığında Rhaegal şarabı kokladı ve tıslayarak başını geri çekti. "Ejderhanız iyi bir buruna sahip," dedi Xaro. Ağzını sildi. "Bu şarap vasat. Yeşim Denizi'nin ötesinde altın kalitesinde bir şarap

yapıldığı, o şarabın bir yudumunun diğer bütün şarapları sirkeye çevirdiği söylenir. İzin verin sizinle birlikte zevk mavnama binelim ve o şarabı aramaya gidelim.”

“Dünyanın en iyi şarapları Arbor’da yapılır,” dedi Dany. Lord Redwyne’ın, babasıyla birlikte İşgalci’ye karşı savaştığını hatırlamıştı. Son krala sadık kalan birkaç adamdan biriydi. *Benim için de savaşacak mı?* Bunca yıl sonra emin olmanın bir yolu yoktu. “Benimle birlikte Arbor’a gel Xaro, daha önce hiç tatmadığın kadar güzel şaraplar içersin. Ama oraya bir savaş gemisiyle gitmemiz gerek, bir zevk mavnasıyla değil.”

“Benim savaş gemim yok. Savaş ticaret için kötüdür. Size defalarca söyledim, Xaro Xhoan Daxos bir barış adamıdır.”

Xaro Xhoan Daxos bir altın adamıdır, dedi Dany içinden. *Ve altın, ihtiyacım olan gemileri ve kılıçları satın alır.* “Senden kılıç kuşanmanı istemedim, sadece gemilerini ödünç vermeni istiyorum.”

Xaro mahçup bir şekilde gülümsedi. “Birkaç ticaret gemim var, hepsi bu. Kaç tane olduklarını kim söyleyebilir? İçlerinden biri tam şu anda Yaz Denizi’nde bir fırtınaya tutulmuş batıyor olabilir. Yarın sabah başka bir tanesi korsanlar tarafından devrilebilir. Ertesi gün kaptanlarımdan biri önündeki zenginliğe bakar ve, *Bütün bunlar benim olmalıydı,* diye düşünebilir. Bunlar ticaret işinin tehlikeleri. Şu konuştuğumuz süre içinde gemilerim azalıyor. Her geçen saniye biraz daha fakirleşiyorum.”

“Bana gemilerini ver ve seni tekrar zengin edeyim.”

“Benimle evlen parlak ışık ve kalbimin yelkenlerini aç. Geceleri güzelliğini düşünmekten gözüme uyku girmiyor.”

Dany gülümsedi. Xaro’nun süslü itirazları onu eğlendiriyordu ama adamın tavırları ağzından çıkanlardan farklıydı. Sör Jorah tahtırevana binmesine yardım ederken gözünü Dany’nin çıplak göğsünden alamamıştı ama Xaro böyle yan yana otururlarken bile bakmaya tenezzül etmemişti. Ve Dany tacir prensin etrafından ayrılmayan, ipek giysileriyle sarayın koridorlarında salınan yakışıklı gençlerin de farkındaydı. “Çok tatlı şeyler söylüyorsun Xaro ama senin kelimelerinin altından da *hayır* duyuyorum.”

“Şu bahsettiğiniz Demir Taht kulağa çok soğuk, sert ve canavarca bir şeymiş

gibi geliyor. Dikenli tellerin narin teninizi keseceği düşüncesine bile katlanamıyorum.” Xaro’nun burnundaki mücevherler, adamın yüzüne tuhaf ve pırıltılı bir kuş ifadesi veriyordu. Uzun ve zarif parmaklarını havada salladı. “Bırakın burası sizin krallığınız olsun, siz kraliçelerin en ihtişamlısı olun ve ben de kralınız olayım. İsterseniz ben size altın bir taht veririm. Qarth bizi bıktırdığında Yi Ti’nin etrafında yolculuğa çıkar ve şairlerin büyülü şehrini ararız. Ölü adamın kafatasından bilgelik şarabı içeriz.”

“Batıdiyar’a yelken açmaya ve İşgalci’nin kafatasından intikam şarabı içmeye kararlıyım.” Rhaegal’in çenesinin altını kaşıdı, yeşil ejderha bir an kanatlarını açıp tahtırevanın içindeki havayı dalgalandırdı.

Xaro Xhoan Daxos’un yanağından kusursuz bir damla gözyaşı süzüldü. “Sizi bu çılgınlıktan vazgeçirebilecek bir şey yok mu?”

“Hiçbir şey,” dedi Dany, sesinin duyulduğu kadar emin olabilmeyi umarak. “Eğer On Üçler’in her biri bana onar gemi verirse...”

“Mürettebatsız yüz otuz geminiz olur. Davanızın haklılığı Qarth’ın sıradan insanları için hiçbir şey ifade etmiyor. Benim denizcilerim dünyanın diğer ucundaki bir tahtta kimin oturduğunu neden önemsesin?”

“Önemsemeleri için para ödeyeceğim.”

“Hangi sikkeyle cennetimin tatlı yıldızı?”

“Ziyaretçilerin getirdiği altınlarla.”

“Bu işe yarayabilir,” diye kabul etti Xaro. “Ama umursamaları çok pahalıya mal olabilir. Benim onlara ödediğimin kat kat fazlasını vermek zorunda kalırsınız ki benim olağanüstü cömertliğime bütün Qarth güler.”

“Eğer On Üçler bana yardım etmeyecekse Baharatçılar Loncası’ndan ya da Turmalin Kardeşliği’nden yardım istemeliyim belki?”

Xaro omuz silkti. “Size dalkavukluktan ve yalanlardan başka bir şey vermezler. Baharatçılar içten pazarlıklı ve palavracıdır. Kardeşlik de korsanlarla dolu.”

“O halde Pyat Pree’yi dinleyip büyücülere gitmem gerek.”

Tüccar dimdik oturdu. “Pyat Pree’nin dudakları mavi ve o mavi dudaklar sadece yalan konuşur. Sizi seven birinin verdiği aklı dinleyin. Büyücüler toz yiyip gölge içen acımasız yaratıklardır. Size bir şey veremezler, size verecek bir

şeyleri yok.”

“Eğer sevgili dostum Xaro Xhoan Daxos bana istediklerimi verseydi büyücülerden yardım dilenmek zorunda kalmazdım.”

“Ben size evimi ve kalbimi verdim, bunlar sizin için bir şey ifade etmiyor mu? Size parfümler ve narlar verdim, takla atan maymunlar, tüküren yılanlar, eski Valyria parşömenleri, bir putun kafasını, bir kertenkelenin ayaklarını verdim. Size abanoz ve altından yapılmış bu tahtırevanı verdim ve onu taşıması için boynuzlarına mücevherler kakılmış teki oltu taşı kadar siyah, teki fildişi kadar beyaz bu öküzleri.”

“Evet,” dedi Dany. “Ama ben gemiler ve askerler istemiştim.”

“Ben size bir ordu vermedim mi kadınların en tatlısı? Pırıl pırıl zırhlar giyinmiş bin şövalye vermedim mi?”

Zırhlar altın ve gümüşten yapılmıştı ve askerler yeşim tabından, kehribardan, ametistten, opalden. Her biri Dany’nin küçük parmağı kadardı. “Çok sevimli bin şövalye,” dedi, “ama düşmanlarımı korkutacak türden savaşçılar değiller ve bu öküzler beni denizin karşı tarafına geçiremezler. Ben... neden duruyoruz?” Öküzler iyice yavaşlamıştı.

Tahtırevan aniden durduğunda, *“Khaleesi,”* dedi Aggo perdelerin arasından. Dany dirseğinden destek alıp dışarı sarktı. Pazar yerinin kenarındaydılar, önlerindeki yol bir insan duvarıyla kapanmıştı. “Neye bakıyorlar?”

Jhogo atını Dany’nin yanına sürdü. “Bir ateş büyücüsü Khaleesi.”

“Görmek istiyorum.”

“O zaman görmelisiniz.” Dothraklı elini Dany’ye uzattı. Dany uzanan eli tuttuğunda adam onu aşağı çekip atının üstüne aldı ve önüne oturttu, Dany insanların başının üstünden büyücüyü görebiliyordu. Ateş büyücüsü havada asılı duran bir merdiven meydana getirdi, çıtırdayan turuncu merdiven pazar yerindeki binanın zemininden kafesli yüksek çatısına kadar uzanıyordu.

Dany, izleyicilerin çoğunun şehir halkından olmadığını fark etti: Ticaret gemilerinde çalışan denizciler, kervanlarla gelen tacirler, kızıl topraklardan tozlu adamlar, şehir şehir dolaşan askerler, esnaf ve köleler gördü. Jhogo tek kolunu Dany’nin beline sarıp öne eğildi. “Süt adamlar büyücüden çekiniyor. *Khaleesi,* şu şapkalı kızı görüyor musunuz? İşte orada, şişman rahibin arkasında. O bir...”

“...yankesici,” dedi Dany. Böyle şeylerden anlamayan şımartılmış bir leydi değildi. Ağabeyiyle birlikte İşgalci’nin bıçağından kaçarak geçirdiği onca yıl boyunca Özgür Şehirler’in caddelerinde sayısız yankesici görmüştü.

Ateş büyücüsü büyük kol hareketleriyle alevleri daha da yukarı itiyordu. Seyirciler yükselen alevleri izlemek için başlarını yukarı kaldırırken, avuçlarının içinde küçük bıçaklar gizleyen yankesiciler kalabalığın arasında geziniyordu. Tek elleri havadaki merdiveni işaret ederken diğeri seyircilerin keselerindeki sikkeleri topluyordu.

Alevden merdiven on beş metre kadar yükseldiğinde ateş büyücüsü öne atlayıp basamakları tırmanmaya başladı, ellerini bir maymun kadar seri hareket ettiriyordu. Dokunduğu her basamak arkasında gümüşi bir duman bırakarak yok oluyordu. Son basamağa vardığında merdiven ortadan kaybolmuştu, ateş büyücüsü de öyle.

“Güzel hile,” dedi Jhogo hayranlıkla.

“Hile değil,” dedi bir kadın, Ortak Dil’de konuşarak.

Dany kalabalığın içinde Quaithe’yi görmemişti ama ürkütücü kırmızı maskenin arkasındaki kadın, parlak ve nemli gözleriyle oradaydı işte. “Ne demek istiyorsunuz leydim?”

“Daha altı ay önce bu adam ejderhacamından ateş yakmayı bile zar zor beceriyordu. Yankesiciler işlerini görürken tozlar ve çılgınateş kullanarak seyircileri oyalamaya yetecek kadar marifeti vardı. Közlerin üstünde yürüyüp alevlerden güller yapıyordu ama ateşten bir merdivene tırmanmayı hayal etmesi, sıradan bir balıkçının deniz canavarı yakalamayı hayal etmesinden farksızdı.”

Dany huzursuzca az önce alevden merdivenin olduğu yere baktı. Artık duman bile kalmamıştı ve kalabalık dağılıyordu, herkes kendi işine gidiyordu. Birazdan pek çoğu keselerinin bomboş olduğunu fark edecekti. “Ya şimdi?”

“Şimdi güçleri arttı *Khaleesi.* Ve bunun sebebi sizsiniz.”

“Ben mi?” Dany güldü. “Bu nasıl olabilir?”

Kadın yaklaşıp iki parmağını Dany’nin bileğine koydu. “Siz Ejderhaların Anası’sınız, öyle değil mi?”

“Öyle. Ve hiçbir gölge eniği ona dokunamaz.” Jhogo kadının parmaklarını kamçısının sapıyla itti.

Kadın bir adım geri çekildi. “Bu şehirden en kısa zamanda ayrılmalısınız Daenerys Targaryen, aksi takdirde asla ayrılamayacaksınız.”

Quaithe’nin dokunduğu bileği karıncalanıyordu. “Nereye gitmemi istiyorsunuz?” diye sordu.

“Kuzeye gitmek için güneye yolculuk etmelisiniz. Batıya varmak için doğuya gitmelisiniz. İlerleyebilmek için geriye dönmelisiniz. Işığa dokunmak için gölgelerden geçmelisiniz.”

Asshai, diye düşünü Dany. *Asshai’ye gitmemi söylüyor.* “Asshai bana bir ordu verecek mi?” diye sordu. “Asshai’de ihtiyacım olan altınlar var mı? Gemiler var mı? Asshai’de burada bulamayacağım ne var?”

“Gerçek,” dedi maskeli kadın. Ve reverans yaparak kalabalığa kırıştı.

Rakharo siyah bıyıklarının altından aşağılama dolu bir ses çıkardı. “*Khaleesi,* insan gölge eniklerine güveneceğine akrep yutsun daha iyi, yüzlerini gün ışığında göstermeye cesaret bile edemezler, bu bilinir.”

“Bilinir,” diye onayladı Aggo.

Xaro Xhoan Daxos bütün olup biteni minderlerin üstünden izlemişti. Dany tekrar tahtırevana çıkıp yanına oturduğunda, “Sizin vahşiler göründüklerinden daha zeki,” dedi Dany’ye. “Asshai sürüsünün size vereceği gerçekler sizi gülümsetecek cinsten değil.” Dany’ye bir kadeh şarap daha uzattı ve sarayına giden yol boyunca aşktan, tutkudan ve diğer önemsiz şeylerden bahsetti.

Dany odasının sessizliğine vardığında gösterişli elbisesini çıkarıp mor ipekten dikilmiş bol bir cübbe giydi. Ejderhaları acıkmıştı, bir yılan kesip parçalara ayırdı ve maltızda kızarttı. *Büyüyorlar,* dedi içinden ejderhalar kararmış et parçaları için didişirken. *Vaes Tolorro’daki hallerinden iki kat ağır olmalılar şimdi.* Buna rağmen savaşabilecek kadar büyümeleri için yıllar geçmesi gerekiyordu. *Eğitilmeleri de gerek yoksa krallığımı harabeye çevirirler.* Taşıdığı Targaryen kanına rağmen Dany’nin ejderha eğitimi hakkında en küçük fikri yoktu.

Güneş batarken Sör Jorah geldi. “Safkanlılar sizi geri mi çevirdi?”

“Aynen sizin söylediğiniz gibi. Gelin, oturun, bana akıl verin.” Şövalyeyi kolundan çekip yanına, minderlerin üstüne oturttu. Jhiqui şarapta bekletilmiş mor zeytin ve soğan getirdi.

“Bu şehirden hiç yardım görmeyeceksiniz *Khaleesi.*” Sör Jorah uzanıp işaret ve başparmağının arasına bir dilim soğan aldı. “Bundan her geçen gün biraz daha emin oluyorum. Safkanlılar, Qarth’ın duvarlarından ötesini göremiyor ve Xaro...”

“Bana yine evlenme teklif etti.”

“Evet ve ben nedenini biliyorum.” Şövalye somurttu, siyah, gür kaşları derin gözlerinin üstünde birleşti.

“Gece gündüz benim hayalimi kuruyormuş.” Güldü.

“Beni bağışlayın kraliçem ama o ejderhalarınızın hayalini kuruyor.”

“Xaro, Qarth’ta evlenen kadın ve erkeklerin şahsi mülklerinin tamamen kendilerine ait olduğunu söylüyor. Ejderhalar sadece benim.” Drogon kanatlarını çırparak, mermer zeminde zıplayarak yanına gelip uzandığında Dany gülümsedi.

“Doğru söylüyor ama bahsetmeyi unuttuğu bir şey var. Qarthlılar’ın tuhaf bir evlilik geleneği vardır kraliçem. Düğün günü kadın, kocasından aşkının göstergesi olarak sahip olduğu bir şeyi vermesini isteyebilir. Erkek, kadının arzu ettiği şey ne olursa olsun vermek zorundadır. Ve aynı durum erkek için de geçerlidir. Sadece tek şey talep edilebilir ve bu talep reddedilemez.”

“Tek şey,” diye tekrarladı Dany. “Ve reddedilemez?”

“Xaro Xhoan Daxos tek ejderhayla bu şehre hükmedebilir ama tek gemi bizi amacımıza fazla yaklaştırmaz.”

Dany bir parça soğan ısırdı ve kederli bir halde erkeklerin inançsızlığını düşündü. “Bin Tahtlı Salon’dan dönerken pazar yerinden geçtik,” dedi Sör Jorah’a. “Quaithe oradaydı.” Şövalyeye ateş büyücüsünü, alevden merdiveni ve maskeli kadının söylediklerini anlattı.

“Doğrusunu söylemem gerekirse bu şehirden seve seve ayrılırım ama Asshai’ye gitmek için değil,” dedi şövalye.

“Nereye?”

“Doğuya.”

“Burada bile krallığımdan yarım dünya uzaktayım. Daha da doğuya gidersem Batıdiyar’a, evime giden yolu asla bulamayabilirim.”

“Batıya giderseniz hayatınızı tehlikeye atarsınız.”

“Özgür Şehirler’de Targaryen Hanedanı’nın dostları var,” diye hatırlattı

Dany. “Xaro’dan ya da Safkanlılar’dan daha gerçek dostlar.”

“İllyrio Mopatis’ten bahsediyorsanız yanılıyorsunuz. İllyrio yeterli altın karşılığında sizi bir köleyi satar gibi çabucak satar.”

“Ağabeyim ve ben altı ay boyunca İllyrio’nun malikânesinde kaldık, istese o zaman satardı bizi.”

“Sattı zaten,” dedi Sör Jorah. “Khal Drogo’ya.”

Dany kızardı. Şövalye doğru söylüyordu ama söyleme şeklindeki sertlik Dany’nin hoşuna gitmemişti. “İllyrio bizi İşgalci’nin bıçağından korudu ve ağabeyimin davasına inandı.”

“İllyrio sadece kendi davasına inanır. Obur adamlar doğaları gereği aç gözlü olur ve yargıçlar dolandırıcıdır. İllyrio Mopatis hem obur hem de yargıç. Onun hakkında gerçekten bildiğiniz ne var?”

“Bana ejderha yumurtalarını verdiğini biliyorum.”

Şövalye güldü. “O yumurtalardan ejderha çıkacağını bilseydi üstlerine kendisi yatardı.”

Dany kendini gülümsemekten alamadı. “Ah, bundan şüphe etmem sör. İllyrio’yu tahmin ettiğinizden iyi tanıyorum. Güneşim ve yıldızımla evlenmek için Pentos’taki malikâneden ayrıldığımda henüz bir çocuktum ama kör ve sağır değildim. Artık çocuk da değilim.”

“İllyrio düşündüğünüz gibi dostunuz olsa bile sizi tahta çıkaracak kadar güçlü değil, ağabeyinizi çıkaracak kadar da değildi,” dedi şövalye inatla.

“Ama zengin,” dedi Dany. “Xaro kadar zengin değil belki ama bana gemiler ve adamlar kiralayacak kadar zengin.”

“Paralı askerler işe yarar,” diye kabul etti Sör Jorah. “Ama babanızın tahtını Özgür Şehirler’in süprüntüleriyle geri alamazsınız. Parçalanmış bir diyarı, topraklarını işgal eden bir ordudan daha hızlı bir araya getirecek bir şey yoktur.”

“Ben onların gerçek kraliçesiyim,” diye itiraz etti Dany.

“Siz, Ortak Dil’i bile konuşamayan adamlardan oluşan bir orduyla onların topraklarına çıkmak isteyen bir yabancısınız sadece. Batıdiyar’ın lordları sizi tanımıyor. Sizden korkmaları, size güvenmemeleri için her türlü sebepleri var. Denize açılmadan önce onları kazanmalısınız, en azından bir bölümünü.”

“Sizin önerdiğiniz gibi doğuya gidersem bunu nasıl yapabilirim?”

Şövalye bir zeytin yiyip çekirdeğini avcuna tükürdü. “Ben de bilmiyorum Majesteleri,” diye itiraf etti. “Ama bir yerde çok uzun süre kalırsanız düşmanlarınızın sizi daha kolay bulacağını biliyorum. *Targaryen* adı onları hâlâ korkutuyor, öyle çok korkutuyor ki bir çocuk taşıdığınızı öğrendikleri anda sizi öldürmek için bir adam gönderdiler. Ejderhalarınızı öğrendiklerinde ne yapacaklar?”

Drogon kolunun altına kıvrıldı, bütün gün güneşin altında kalmış bir taş kadar sıcaktı. Rhaegal ve Viseron bir et parçası için kavga ediyordu, kanatlarıyla birbirlerine vururlarken burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu. *Benim öfkeli çocuklarım,* diye düşündü Dany. *Onlara zarar gelmemeli.* “Kuyruklu yıldız beni bir sebeple Qarth’a getirdi. Ordumu burada bulacağımı düşündüm ama bulamayacakmışım gibi görünüyor. Başka ne seçeneğim kaldı diye soruyorum kendime?” *Korkuyorum,* diye düşündü. *Ama cesur olmalıyım.* “Sabah gelin. Pyat Pree’ye gitmelisiniz.”

Tyrion

Kız hiç ağlamadı. Yaşı ne kadar küçük olursa olsun Myrcella Baratheon bir prenses olarak doğmuştu. *Ve ismine rağmen bir Lannister,* diye hatırlattı Tyrion kendine. *Jaime ve Cersei'nin kanı kadar.*

Kardeşleri *Hızlıdeniz*'in güvertesinden ayrılırken prensesin gülümsemesi hafifçe solmuştu elbette ama kız söylemesi gereken uygun lafları biliyordu, cesaret ve asalet dolu bir tavırla söyledi. Ayrılık vakti geldiğinde ağlayan Tommen, onu teselli edense Myrcella'ydı.

Tyrion vedalaşmayı dört yüz kürekli devasa savaş gemisi *Kral Robert'ın Çekici*'nin yüksek güvertesinden izledi. Kürekçilerin *Rob'ın Çekici* dediği gemi, Myrcella'nın refakatçilerinin ana kuvvetiydi. *Aslanyıldız*, *Cesuryel* ve *Leydi Lyanna* da savaş gemisiyle birlikte yelken açacaktı.

Lord Stannis'le birlikte Ejderha Kayası'na giden ve geri dönmeyen gemiler yüzünden halihazırda yetersiz olan donanmanın böyle büyük bir bölümünü göndermek Tyrion'ı huzursuz etmişti ama Cersei daha azına razı olmamıştı. Belki de akıllılık ediyordu. Eğer Myrcella, Güneş Mızrağı'na varamadan kaçırılırsa Dorne ittifakı parçalara ayrılırdı. Doran Martell şimdiye kadar sancak beylerini çağırmaktan başka bir şey yapmamıştı. Martell, kız sağ salim Braavos'a vardığında ordusunu yüksek geçitlere kaydıracağına dair söz vermişti. Bu tehdit sayesinde Hudut lordları kime sadık olacakları konusunda bir kez daha düşünecekti ve kuzeye yürümeye hazırlanan Stannis duraksayacaktı. Bununla birlikte bütün bunlar bir oyundu aslında. Martellller bizzat Dorne'a saldırılmadığı sürece savaşa katılmayacaktı ve Stannis'in de bu kadar büyük bir aptal olduğu söylenemezdi. *Ama bazı sancak beyleri bu kadar aptal olabilir,* diye düşündü Tyrion.

Boğazını temizledi. "Emirleri biliyorsunuz kaptan."

"Biliyorum lordum. Kırıkpençe Burnu'na varana kadar kıyıyı takip edeceğiz ve karayı her zaman göreceğiz. Oradan Dar Deniz'e açılacağız ve Braavos'a gideceğiz. Hiçbir şekilde Ejderha Kayası'nın görüş alanına girmeyeceğiz."

“Ve bütün bu önlemlere rağmen düşmanla karşılarsanız?”

“Tek gemiyle karşı karşıya gelirsek kaçırtacağız ya da batıracağız. Birden fazlasıyla karşılarsak *Cesuryel, Hızlıdeniz*’in arkasına yapışıp onu koruyacak ve diğer gemilerimiz düşmanla savaşacak.”

Tyrion başıyla onayladı. En kötü ihtimal gerçekleşirse *Hızlıdeniz* kaçış aracı olarak kullanılacaktı. Büyük yelkenli, küçük bir gemiydi ve kaptanının söylediğine göre bütün savaş gemilerinden hızlıydı. Myrcella, Braavos’a vardığında güvende olacaktı. Tyrion, Sör Arys Oakheart’ı kızın yeminli kalkanı olarak gönderiyordu ve Braavos’tan Güneş Mızrağı’na kadar olan yol için Braavoslular’la anlaşmıştı. Stannis bile Özgür Şehirler’in en güçlüsü olan Braavos’un öfkesini uyandırmaya cesaret edemezdi. Kral Toprakları’ndan Güneş Mızrağı’na giden en kısa yol bu değildi ama en güvenlisiydi... ya da Tyrion böyle olduğunu umuyordu.

Lord Stannis’in bu yolculuktan haberi olsaydı donanmasını üstümüze göndermek için daha iyi bir zaman bulamazdı. Tyrion, nehrin Karasu Koyu’na döküldüğü noktaya baktı ve yeşil ufuk çizgisinde yelkenler görmediği için şükretti. Gelen son rapor Baratheon donanmasının hâlâ Fırtına Burnu’nda beklediğini ve Sör Cortnay Penrose’un kaleyi merhum Renly adına kuşatmacılara karşı savunduğunu söylüyordu. Bu esnada, Tyrion’ın vinç kulelerinin dörtte üçü tamamlanmıştı. Adamlar şu anda bile büyük taş bloklarını yerlerine yerleştiriyordu, kendilerini hasat şenlikleri sırasında çalıştıran Tyrion’a küfür ettiklerine de şüphe yoktu. Bırak etsinler. *On beş gün daha Stannis, senden bütün istediğim bu. On beş gün daha ve her şey tamamlanmış olacak.*

Tyrion yeğeninin Yüce Rahip’in önünde diz çöküp yolculuk için hayır duası almasını seyretti. Rahibin başındaki kristal taç güneş ışığını yakalıyor, Myrcella’nın yüzüne gökkuşağı düşürüyordu. Nehir kıyısından gelen sesler duayı duymayı imkânsız kılıyordu, Tyrion tanrıların daha keskin kulakları olmasını umut etti. Yüce Rahip bir ev kadar genişti, Pycelle’den bile daha gösterişli ve daha gevezeydi. *Yeter yaşlı adam, bitir artık. Tanrıların seni dinlemekten daha önemli işleri var. Benim de.*

Rahibin monoton mırıldanmaları sonunda bittiğinde Tyrion Rob’ın Çekici’nin kaptanıyla vedalaştı. “Yeğenimi sağ salim Braavos’a götür,

döndüğünde şövalyelik unvanı senindir," diye söz verdi.

Dik iskele tahtasından rıhtıma inerken üstündeki zalim bakışları hissedebiliyordu. Kadırga hafifçe sallanınca hareketlenen tahta, Tyrion'ın paytak yürüyüşünü daha beter hale getirmişti. *Bahse girerim ki kıkırdamamak için kendilerini zor tutuyorlar.* Kimse açık açık gülmeye cesaret edemiyordu ama Tyrion ahşap gıcırtılarına, halat hışırtılarına ve nehrin sesine karışan mırıldanmaları duyabiliyordu. *Beni sevmiyorlar,* diye düşündü. *Şaşıracak bir şey yok. Çirkinim, iyi beslendiğim belli ve onlar açlıktan kırılıyor.*

Bronn kalabalığın arasında yol açıp Tyrion'ı ablasının ve yeğenlerinin yanına götürdü. Kuzenine cömertçe gülümseyen Cersei kardeşini görmezden gelmeyi tercih etti. Cersei'nin, zarif boynundaki zümrüt kolye kadar yeşil gözleriyle Lancel'e kur yapmasını izledi Tyrion ve kendi kendine hafifçe gülümsedi. *Sırrını biliyorum Cersei.* Kraliçe son zamanlarda sık sık Yüce Rahip'i ziyaret ediyor, Stannis'le yapacakları savaştan zaferle çıkmaları için tanrılara dua ediyordu... ya da Tyrion'ın buna inanmasını istiyordu. Gerçekte, Yüce Baelor Septi'ni hızlıca ziyaret ettikten sonra kahverengi sıradan bir cübbenin altına saklanıp, Sör Osmund Karakazan gibi tuhaf bir adı olan vasıfsız bir şövalyeyle ve şövalyenin en az kendisi kadar kötü kokan kardeşleri Osney ve Osfryd'le buluşuyordu. Lancel, Tyrion'a her şeyi anlatmıştı. Cersei kendi paralı asker ekibini satın almak için Karakazanlar'ı kullanmak niyetindeydi.

Bırak entrikalarının tadını çıkarsın. Cersei, Tyrion'ı kandırdığını düşündüğü zamanlarda daha tatlı oluyordu. Karakazanlar kadını etkileyecek, sikkelerini alacak, istediği her şeyi yapacaklarına dair sözler vereceklerdi. Bronn her bakır meteliğin sikke sikke karşılığını verirken bunun ne önemi vardı ki? Cana yakın üç düzenbaz kardeş dolandırıcılık sanatında kan dökme işinden çok daha ustaydı. Cersei kendisine üç davul satın almayı başarmıştı. Karakazanlar kadının istediği bütün gürültüyü çıkaracaktı ama içleri boştu. Bu durum Tyrion'ı çok eğlendiriyordu.

Aslanyıldız ve *Leydi Lyanna,* Hızlıdeniz'e yol açmak için ağır ağır nehrin aşağısına doğru hareketlendiler. Kıyıdan yükselen birkaç tezahürat gökyüzündeki bulutlar kadar ince ve dağınıktı. Myrcella gülümsedi ve güverteden el salladı. Beyaz pelerini dalgalanan Sör Arys Oakheart kızın

arkasında duruyordu. Kaptan hareket emrini verdi ve kürekler *Hızlıdeniz*'i Karasu Nehri'nin şiddetli akıntısına itti. Geminin yelkenleri açıldı. Yelkenler, Tyrion'ın ısrarı üzerine beyazdı, Lannister kırmızısı değil. Prens Tommen hıçkırdı. "Bir yavru kedi gibi miyavlıyorsun," dedi Joffrey, kardeşine. "Prensler ağlamaz."

"Ejderha Şövalyesi Prens Aemon, Prenses Naerys şövalyenin erkek kardeşiyle evlendiği gün ağlamıştı," dedi Sansa. "İkiz kardeşler Sör Arryk ve Sör Erryk birbirlerini ölümcül şekilde yaraladıktan sonra gözlerinde yaşlarla can verdiler."

"Sessiz ol, yoksa Sör Meryn seni ölümcül şekilde yaralayacak," dedi Joffrey nişanlısına. Tyrion ablasına baktı ama Cersei, Sör Balon Swann'ın anlattığı bir şeyi dinlemekle meşguldü. *Oğlunun gerçekte ne olduğunu göremeyecek kadar kör mü gerçekten?* diye düşündü Tyrion.

Cesuryel küreklerini indirip *Hızlıdeniz*'in peşine takıldı. Kraliyet donanmasının en kudretlisi *Kral Robert'ın Çekici* en arkadaydı... ya da donanmanın Stannis'le Ejderha Kayası'na giden kısmından sonra ellerinde kalan en kudretli gemi... Tyrion gemileri dikkate seçmişti, Varys'e göre sadakati şüpheli olan kaptanların gemilerini tercih etmemeye özen göstermişti... ama Varys'in sadakati de şüpheliydi, Tyrion'ın içinde belli bir kaygı vardı. *Varys'e çok bel bağlıyorum. Sadece bana ait olan muhbirler bulmalıyım. Onlara da güveneceğimden değil.* Güven insanı öldürürdü.

Yine Serçeparmak'ı merak etti. Acı Köprü'ye gitmek için yola çıktığından beri Petyr Baelish'ten haber yoktu. Bunun hiçbir anlamı olmayabilirdi. Belki de her şey demekti. Varys bile hangisi olduğunu söyleyemiyordu. Hadım, Serçeparmak'ın başına bir talihsizlik geldiğini düşünüyordu. Öldürülmüş bile olabilirdi. Tyrion alay eder gibi gülmüştü. "Serçeparmak ölüyse ben de bir devim." Tyrelller'in Serçeparmak'ın götürdüğü evlilik teklifine ayak diriyor olması daha olasıydı, Tyrion onları suçlayamazdı. *Mace Tyrell olsaydım, Joffrey'nin kafasının bir kazıkta olmasını, aletinin kızımın içinde olmasına tercih ederdim.*

Cersei gitme vaktinin geldiğini söylediğinde küçük donanma koydan çıkmak üzereydi. Bronn, Tyrion'ın atını getirip eyerine oturmasına yardım etti. Bu

aslında Podrick Payne'in göreviydi ama çocuğu Kızıl Kale'de bırakmışlardı. Sırım gibi paralı askerin varlığı Pod'un varlığından daha güven vericiydi.

Şehir Muhafızları dar caddelerin kenarında sıralanmıştı. Mızraklarının ucu kalabalığı geride tutuyordu. Siyah zırhlar ve altın pelerinler giyen mızraklı süvarilerin başındaki Sör Jacelyn Bywater kafilenin en önündeydi. Onun ardından, kralın Lannister aslanlı ve Baratheon geyikli sancaklarını taşıyan Sör Aron Santagar ve Sör Balon Swann geliyordu.

Kral gri bir binek atı sürüyordu. Bukleli saçlarının üstüne altın bir taç yerleştirilmişti. Kestane rengi bir kısrağa binen Sansa Stark kralın hemen yanındaydı. Ay taşlarıyla süslü saç filesinin altındaki kızıl saçları omuzlarına dökülüyordu. Kral Muhafızları'ndan Tazı, kralın sağında ve Sör Mandon Moore, Sansa Stark'ın solundaydı.

Onların arkasında beyaz zırhlı ve pelerinli Sör Preston Greenfield'in eşlik ettiği, hâlâ içini çeken Prens Tommen vardı. Sonra Cersei; refakatçisi Sör Lancel'di, Meryn Trant ve Boros Blount tarafından korunuyordu. Tyrion ablasının hemen arkasında at sürüyordu. En arkada tahtırevanla yolculuk eden Yüce Rahip ve kraliyet maiyetinden oluşan uzun kuyruk vardı: Sör Horas Redwyne, Leydi Tanda ve kızı, Jalabbar Xho, Lord Gyles Rosby ve diğerleri. Kafilenin sonunu iki sıra muhafız kolluyordu.

Tıraşsız ve yıkanmamış yüzler, mızrak duvarının ardından içerleme dolu gözlerle kafileyi izliyordu. *Bundan zerre kadar hoşlanmıyorum,* diye düşündü Tyrion. Bronn, herhangi bir sorunu başlamadan bitirmek için kalabalığın arasına paralı askerler yerleştirmişti. Cersei de Karakazanları aynı amaçla kullanmış olabilirdi ama Tyrion bu önlemlerin işe yarayacağını düşünmüyordu. Eğer ateş fazlaca harlıysa, kaynayan puding kazanının içine birkaç kuru üzüm atmak taşmasına engel olmazdı.

Dar ve kıvrımlı Kanca'dan dönüp Yüksek Aegon Tepesi'ne tırmanmaya başlamadan önce Balıkçılar Meydanı'na girip Çamurlu Yol'dan geçtiler. Birkaç kişi, "Çok yaşa Joffrey," diye tezahürat yapıyordu ama bağıran her adama karşılık yüz sessiz adam vardı. Lannisterlar, perişan erkeklerden ve aç kadınlardan oluşan bir denizin içinde yüzüyor, aksi bakışlı gözlerin oluşturduğu dalgaları göğüslüyorlardı. Tyrion'ın hemen önündeki Cersei, Lancel'in anlattığı

bir şeye gülüyordu ama Tyrion ablasının bu neşesinin sahte olduğundan şüpheleniyordu. Etraflarındaki huzursuzluktan habersiz olması mümkün değildi fakat Cersei Lannister, her zaman cesaret gösterisini sergilemek gerektiğine inanırdı.

Yol yarılanmışken, feryat eden bir kadın iki muhafızın arasından zorla geçip kral ve eşlikçilerinin önünde durdu, ölü bebeğinin bedenini başının üstüne kaldırdı. Ceset morarmış, şişmiş ve grotesk bir şekil almıştı ama asıl ürkütücü olan annenin gözleriydi. Joffrey bir an için kadını ezip geçmeye niyetli gibi göründü fakat Sansa Stark kralın kulağına bir şeyler fısıldadı. Kral elini kesesine götürdü, içinden çıkardığı gümüş sikkeyi kadına attı. Gümüş sikke ölü bebeğe çarptı, yere düştü, altın pelerinlilerin bacaklarının arasından geçti ve kalabalığa doğru yuvarlandı. Bir an sonra onlarca adam sikke için kavga ediyordu. Anne bir kez olsun gözlerini kırpmamıştı. Zayıf kolları ölü oğlunun ağırlığıyla titriyordu.

"Onu bırakın Majesteleri," dedi Cersei. "Zavallıya biz bile yardım edemeyiz."

Anne onu duymuştu. Kraliçenin sesi kadının harap olmuş sinirlerini tamamen kesmişti. Yüzü tiksintiyle çarpıldı. *"Fahişe!"* diye bağırdı. *"Kral Katili'nin orospusu!"* Eliyle Cersei'yi işaret ederken ölü bebeği bir un çuvalı gibi yere düştü. *"Kardeşbeceren kardeşbeceren kardeşbeceren."*

Tyrion dışkıyı kimin fırlattığını görmemişti. Sansa'nın bağrışını ve Joffrey'nin küfrettiğini duydu, başını çevirip baktığında kralın yanağındaki kahverengi pisliği sildiğini gördü. Altın renkli saçlarında daha fazla vardı ve Sansa'nın kucağı da pislikle kaplıydı.

"Bunu kim attı?" diye bağırdı Joffrey. Parmaklarını saçlarının içinden geçirdi ve bir avuç boku yere fırlattı. "Bunu atan adamı istiyorum!" dedi. "Adamı getirene yüz altın ejderha vereceğim."

"Yukarıdaydı," diye bağırdı kalabalığın içinden bir adam. Kral çatılara ve balkonlara bakmak için atıyla bir çember çizdi. İnsanlar elleriyle çatıları gösteriyor, birbirlerine ve krala küfür ediyordu.

"Lütfen Majesteleri, bırakın gitsin," diye yalvardı Sansa.

Kral, kızı dinlemiyordu. "Bu pisliği atan adamı bana getirin! Yüzümü yalayarak temizleyecek ya da başını keseceğim. Tazı, onu bana getir!"

Sandor Clegane emre itaat ederek eyerinden indi ama değil çatıya çıkmak, insan duvarını geçip yürümek bile mümkün değildi. En öndekiler kaçmak için kıpırdanıp itişirken, en arkadakiler olup biteni görebilmek için öne doğru baskı yapıyordu. Tyrion felaket kokusu alıyordu. “Clegane, bırak. Adam çoktan kaçtı.”

“Onu *istiyorum!*” dedi Joffrey çatıyı göstererek. “Tazı, yolu aç ve onu bana...”

Kralın son sözleri bir ses fırtınasında kayboldu. Korku, nefret ve öfke dolu bir girdabın içindeydiler. *“Piç!”* diye bağırdı biri Joffrey’ye, *“canavar piç.”* Kraliçeye, *“Orospu,”* ve, *“Kardeşbeceren,”* diyordu sesler. Tyrion, *“Ucube,”* ve, *“Yarımadam,”* diyen çığlıklarla ıslanıyordu. Hakaretlerin arasında birkaç kişinin, *“Adalet,”* ve, *“Robb, Kral Robb, Genç Kurt,”* diye haykırdığını duydu Tyrion. Hatta, *“Stannis,”* ve, *“Renly,”* diyenler bile vardı. İnsanlar caddenin her iki yanından mızrak sırasını zorluyor, altın pelerinliler kalabalığı geride tutmak için uğraşıyordu. Taş, dışkı ve daha pis şeyler başlarının üstünde uçuşuyordu. “Bizi doyurun!” diye inledi bir kadın. “Ekmek,” diye bağırdı arkasındaki adam. “Biz *ekmek* istiyoruz, piç!” Göz açıp kapayıncaya kadar binlerce ses aynı şarkıyı söylemeye başladı. Kral Joffrey, Kral Robb ve Kral Stannis unutulmuştu. Kral Ekmek tek başına hüküm sürüyordu. *“Ekmek,”* diye feryat ettiler. *“Ekmek, ekmek!”*

Tyrion atını ablasının yanına sürdü ve bağırarak, “Kaleye,” dedi. *“Hemen!”* Cersei başıyla onayladı. Sör Lancel kılıcını kınından çıkardı. Kafilenin en önündeki Jacelyn Bywater emirler yağdırıyordu. Süvariler kalkanlarını kaldırdılar ve ilerlemeye başladılar. Mızrak duvarının arasından uzanan eller kralı yakalamaya çalışırken Joffrey atıyla tedirgin bir halde çemberler çiziyordu. Biri bacağını tutmayı başardı, sadece bir an için. Sör Mandon’ın kılıcı indi ve uzanan eli bileğinden ayırdı. Tyrion, Joffrey’nin atının karnına sert bir *şaplak* atıp, *“Sür!”* diye bağırdı yeğenine. Hayvan şaha kalktı, öne fırlayıp kalabalığı yararak dörtnala koşmaya başladı.

Tyrion kralın arkasından açılan boşluğa daldı. Bronn elinde kılıcıyla onun peşine düştü. Sivri bir taş başlarının üstünden geçti, çürük bir kabak Sör Mandon’ın kalkanında patladı. Sollarındaki üç altın pelerinli kalabalığın baskısına dayanamayıp yıkıldı. Kalabalık üstlerine doğru geliyordu. Yere düşen

insanlar eziliyordu. Tazı atından düşüp arkalarında kayboldu ama binicisiz aygır yanlarında dörtnala koşuyordu. Tyrion, Aron Santagar'ın eyerinden aşağı çekildiğini gördü, adamın taşıdığı Baratheon sancağı yırtılmıştı. Sör Balon kılıcını çekmek için Lannister sancağını yere attı. Biri kralın atının önünde sendeledi ve hayvanın ayaklarının altında ezilirken çığlıklar attı. Bir erkek, bir kadın ya da bir çocuk olabilirdi, Tyrion anlayamamıştı. Tyrion'ın yanında at koşturan Joffrey'nin yüzü kirece dönmüştü, beyaz bir gölgeye benzeyen Sör Mandon Moore kralın solundaydı.

Çılgınlık bir anda arkalarında kaldı, kendilerini gözcü kulesinin önündeki taşlık meydanda buldular. Bir dizi mızraklı asker kapıları tutuyordu. Sör Jacelyn yeni bir hücum için mızraklı süvarilerini çeviriyordu. Mızraklar kral ve kafilesinin yivli kapının altından geçmesi için aralandı. Sonunda, üstü yaylı adamlarla dolu, güven verecek kadar yüksek, soluk kırmızı duvarlar çevrelerini sardı.

Tyrion atından ne zaman indiğini hatırlamıyordu. Cersei, Tommen ve Lancel, hemen arkalarındaki Sör Meryn ve Sör Boros'la birlikte kale kapısından girerken, Sör Mandon titreyen kralın atından inmesine yardım ediyordu. Boros'un kılıcı kanlıydı, Meryn'in beyaz pelerini parçalanmıştı. Sör Balon miğfersiz bir halde avluya girdi. Atı köpük içindeydi ve hayvanın ağzından kan geliyordu. Horas Redwyne yarı delirmiş haldeki Leydi Tanda'yı getirdi. Leydinin kızı atından düşmüş ve geride kalmıştı. Yüzü her zamankinden daha gri olan Lord Gyles, Yüce Rahip'in tahtırevanının devrildiğini ve insanların ayaklarının altında ezilen rahibin çığlıklar atarak dualar ettiğini anlatıyordu. Jalabhar Xho, Sör Preston Greenfield'in rahibe yardım etmek için geri döndüğünü görmüştü ama emin değildi.

Tyrion, yanına gelip yaralı olup olmadığını soran üstadın hayal meyal farkına vardı. Hışımla avlunun karşısına yürüyerek yeğeninin yanına gitti, çocuğun boka bulanmış tacı başında çarpılmıştı. "Vatan hainleri," diye sayıklıyordu Joffrey. "Hepsinin başını kestireceğim. Hepsinin..."

Cüce, yeğeninin yüzüne öyle sert bir tokat attı ki oğlanın başındaki taç havaya uçtu. Sonra öfkeyle çocuğun üstüne atılıp yere devirdi. "Seni kör, kahrolası *aptal!*"

“Onlar vatan haini,” diye ciyakladı yerde yatan Joffrey. “Bana küfür ettiler ve üstüme saldırdılar!”

“*Köpeğini insanların üstüne saldın!* Ne yapmalarını bekliyordun? Bir köpek kollarını bacaklarını keserken uysalca diz mi çökeceklerdi? Seni şımarık, akılsız, küçük *oğlan!* Clegane’i öldürdün ve tanrılar bilir daha kaç kişiyi. Gel gör ki sen sıyrık bile almadın. *Lanet olsun sana!*” Yeğenini tekmeledi. Bunu yapmak o kadar iyi gelmişti ki Sör Mandon Moore onu çocuğun üstünden almasa devam edebilirdi. Bronn gelip Tyrion’ı tuttu. Cersei oğlunun yanına diz çöktü. Tyrion, Bronn’un ellerinden kurtuldu. “Kaç kişi geride kaldı?” Herkese bağırıyordu ve hiç kimseye.

“Kızım,” diye ağladı Leydi Tanda. “Yalvarırım biri gidip Lollys’i alsın...”

“Sör Preston dönmedi,” dedi Sör Boros Blount. “Aron Santagar da.”

“Sütanne de yok,” dedi Sör Horas Redwyne. Yaverlerin genç Tyrek Lannister’a taktığı alaycı lakaptı bu.

“Tyrion avluyu inceledi. “Stark kızı nerede?”

Bir an kimse cevap veremedi. Sonunda Joffrey, “Benim yanımdaydı. Nereye gitti bilmiyorum,” dedi.

Tyrion kalın parmaklarını zonklayan şakaklarına bastırdı. Sansa Stark’a bir zarar gelirse Jaime ölü sayılırdı. “Sör Mandon, kızı siz koruyordunuz.”

Sör Mandon Moore umursamaz görünüyordu. “Tazı yere düşünce öncelikle kralı düşündüm.”

“Doğru olan da buydu,” diye lafa karıştı Cersei. “Boros, Meryn, gidip kızı bulun.”

“Benim kızımı da bulun,” diye hıçkırdı Leydi Tanda. “Yalvarıyorum sörler...”

Kalenin güvenli duvarlarının dışına çıkmak fikri Sör Boros’u memnun etmemiş gibiydi. “Majesteleri,” dedi kraliçeye, “beyaz pelerinlerimiz insanların öfkesini körükleyebilir.”

Tyrion’ın midesi daha fazlasını kaldıramazdı. “Kahrolası pelerinini Ötekiler alsın! Onu giymeye korkuyorsan *çıkar.* Seni sersem... ama bana *Sansa Stark*’ı bul. Yoksa Shagga o çirkin kafanı ikiye bölüp içinde pudingden başka bir şey var mı diye bakar.”

Sör Boros öfkeden morarmıştı. “Sen bana mı *çirkin* diyorsun? *Sen?*” Hâlâ elinde tuttuğu kanlı kılıcını havaya kaldırdı. Bronn, Tyrion’ı sertçe çekip arkasına aldı.

“Kesin şunu!” diye bağırdı Cersei. “Boros, sana emredileni yap aksi takdirde pelerinini giydirecek başka birini buluruz. Ettiğin yemin...”

“İşte orada!” diye bağırdı Joffrey eliyle göstererek.

Sandor Clegane, Sansa’nın kestane rengi kısrağının sırtında kaleye giriyordu. Kız atın arkasına oturmuş, kollarını Tazı’nın göğsüne dolamıştı.

Tyrion seslendi, “Yaralı mısınız leydim?”

Sansa’nın alnındaki derin kesikten kan akıyordu. “Onlar... bir şeyler fırlatıyorlardı... taş, pislik, yumurta... Onlara söylemeye çalıştım, verecek ekmeğim olmadığını söylemeye çalıştım. Bir adam beni eyerimden aşağı çekti, Tazı onu öldürdü, sanırım... kolu...” Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı ve elini ağzına götürdü. “Onun kolunu *kesti*.”

Clegane kızı yere indirdi. Beyaz pelerini lekelenmiş, paralanmıştı. Sol kolundaki bir yırtıktan kan sızıyordu. “Küçük kuş kanıyor, biri onu kafesine götürüp şu kesikle ilgilensin.” Üstat Frenken emri yerine getirmek için öne atıldı. “Santagar’ın işini bitirdiler,” diyerek devam etti Tazı. “Dört adam onu yere yatırdı ve sırayla başını taşla ezdiler. Birinin bağırsaklarını döktüm ama Sör Aron’ın işine yaramadı.”

Leydi Tanda, Tazı’nın yanına gitti. “Kızım...”

“Onu hiç görmedim.” Tazı kaşlarını çatarak avluya baktı. “Atım nerede? O hayvana bir şey olduysa hesabını sorarım.”

“Bir süre yanımızda koştu, sonra ne olduğunu bilmiyorum,” dedi Tyrion.

“Yangın!” diye bağırdı gözcü kulesinden gelen ses. “Lordlarım, şehirden duman yükseliyor. Bit Çukuru yanıyor.”

Tyrion tarif edilemeyecek şekilde yorgundu ama umutsuzluk için vakit yoktu. “Bronn, yanına istediğin kadar adam al ve su arabalarının taciz edilmesine engel ol.” *Tanrılar bize merhamet etsin, yangın çılgınateşe varacak olursa...* “Gerekirse bütün Bit Çukuru’nu gözden çıkarabiliriz ama yangın Simyacılar Loncası’na asla sıçramamalı. Anlaşıldı mı? Clegane, Bronn’la git.”

Tyrion, Tazı’nın gözlerinde kısacık bir an için korku gördüğünü düşündü.

Alevler, dedi içinden. *Beni Ötekiler alsın, alevlerden nefret ediyor tabi, tadını iyi biliyor çünkü.* Clegane'in gözlerindeki korku bir an sonra kaybolmuş yerini her zamanki öfkeye bırakmıştı. "Gideceğim," dedi. "Ama sen emrettiğin için değil, atımı bulmam gerek."

Tyrion, Kral Muhafızları'ndan geri kalan üç şövalyeye döndü. "Üçünüz de yanınıza birer çığırtkan alarak sokaklara dönün. İnsanlara evlerine gitmelerini söyleyin. Akşam çanı çaldıktan sonra hâlâ dışarıda olan herkes öldürülecek."

"Bizim yerimiz kralın yanı," dedi Sör Meryn şikâyet eder gibi.

Cersei bir yılan gibi öne atıldı. "Sizin yeriniz kardeşim neresi diyorsa orası." Tükürdü. "El, kralın sesiyle konuşur ve ona itaatsizlik etmek vatan hainliğidir."

Boros ve Meryn bakıştı. "Pelerinlerimizi giymeli miyiz Majesteleri?" diye sordu Sör Boros.

"İsterseniz çıplak gidin. İnsanlara erkek olduğunuzu hatırlatırsınız. Dışarıdaki tavırlarınızdan sonra unutmuş olabilirler."

Tyrion ablasının öfkesine engel olmadı. Başı zonkluyordu. Duman kokusu aldığını düşündü ama koku kızaran sinirlerinden geliyor da olabilirdi.

El Kulesi'nin kapısında Taş Kargalar'dan iki nöbetçi vardı. "Bana Timett oğlu Timett'i bulun," dedi Tyrion.

"Taş Kargalar, Yanık Adamlar'ın peşinden koşmaz," diye karşılık verdi vahşilerden biri.

Tyrion bir an kimlerle uğraştığını unutmuştu. "O zaman Shagga'yı bulun."

"Shagga uyuyor."

Tyrion çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu. "Uyandırın."

"Dolf oğlu Shagga'yı uyandırmak kolay iş değil," diye sızlandı adam. "Öfkelendiği zaman korkunç oluyor." Söylene söylene gitti.

Shagga esneyip gerinerek geldi. "Şehrin yarısı isyan ediyor, diğer yarısı yanıyor, Shagga horlayarak uyuyor."

"Shagga sizin çamurlu sularınızın tadını sevmiyor, bu yüzden hafif biralarınızdan ve ekşi şaraplarınızdan içiyor, sonra da başı ağrıyor."

"Shae, Demir Kapı'nın yakınındaki malikânede. Onun yanına gidip güvende olmasını sağla, ne olursa olsun."

İri adam sırıttı, vahşi sakallarının altından sarı dişleri göründü. "Shagga kızı

buraya getirecek.”

“Sadece zarar görmemesini sağla. En kısa zamanda yanına gideceğimi söyle. Belki bu akşam, olmazsa yarın sabah mutlaka.”

Ama akşam olduğunda, yangınların büyük kısmının söndürülmesine ve isyancıların dağıtılmasına rağmen şehir hâlâ kaos içindeydi. Tyrion, Shae’in kollarının arasında olmayı ne kadar isterse istesin bu gece bir yere gidemeyeceğini anladı.

Tyrion’ın çalışma odasında, soğuk horoz ve esmer ekmekten oluşan akşam yemeklerini yerken, Jacelyn Bywater şehirdeki katliamın bilançosunu döktü. Akşam loşluğu yerini karanlığa bırakmıştı. Hizmetçiler mumları ve şömineyi yakmak için odaya girdiler ama Tyrion hizmetçileri öfkeyle kovdu. Ruhu bu oda kadar karanlıktı ve Bywater onu aydınlatacak şeyler anlatmıyordu.

Ölenlerin listesinin başında Yüce Rahip vardı, tanrılardan yardım dilenirken parçalara ayrılmıştı. *Açlıktan kırılan insanlar yürüyemeyecek kadar şişman bir rahibe iyi gözle bakmıyor,* düşündü Tyrion.

Sör Preston’ın cesedi önce gözden kaçmıştı. Şehir Muhafızları beyaz zırh giymiş bir şövalye arıyordu ama Preston o kadar zalimce ve defalarca bıçaklanmıştı ki bulunduğunda baştan ayağı kırmızı-kahverengiydi.

Sör Aron Santagar bir çukurda bulunmuştu. Ezilmiş miğferinin içindeki başı kırmızı bir lapaya dönüşmüştü.

Leydi Tanda’nın kızı, bir güveççi dükkânının arkasında elli adam tarafından tecavüze uğramıştı. Altın pelerinliler Lolly’yi Domuzbeli Sokağı’nda çırılçıplak ve kendini bilmez halde dolaşırken bulmuştu.

Tyrek hâlâ kayıptı. Yüce Rahip’in kristal tacı da öyle. Dokuz şehir muhafızı katledilmişti, iki katı da ağır yaralıydı. Kimse isyancılardan kaç kişinin öldüğünü saymakla uğraşmamıştı.

“Tyrek’in ölü ya da diri bulunmasını istiyorum,” dedi Tyrion, Bywater’ın konuşması bittiğinde. “Daha çocuk sayılır, merhum amcam Tygett’in oğludur. Babası bana her zaman nazik davranmıştır.”

“Onu bulacağız,” dedi Bywater. “Rahibin tacını da.”

“Ötekiler birbirlerini rahibin tacıyla becersin, umrumda değil.”

“Beni Şehir Muhafızları Kumandanı ilan ettiğinizde size her zaman

gerçekleri söylememi istemiştiniz.”

“İçimden bir ses anlatacaklarından hiç hoşlanmayacağımı söylüyor.”

“Bugün şehri tutmayı başardık lordum ama yarın için söz verememem. Kazan kaynamak üzere. Sokaklarda çok fazla hırsız ve katil var, kimsenin evi güvende değil. Sidiksu Dönemeci boyunca sıralanmış genelevlerden kanlı ishal yayılıyor. Ne bakır ne gümüş sikkeyle alınacak yiyecek kaldı. Önceden sadece çukurlarda mırıldanmaya cesaret edebiliyorlardı ama şimdi pazar yerinde, dükkânlarda açık açık ihanetten bahsediliyor.”

“Daha çok adama mı ihtiyacın var?”

“Şu an elimde olan adamların yarısına bile güvenmiyorum. Slynt, Şehir Muhafızları’nın sayısını üç katına çıkarmış ama muhafız olmak için altın renkli bir pelerinden fazlası gerekir. Yeni gelenlerin arasında iyi ve sadık adamlar da var fakat çoğunluğu eğitimsiz, disiplinsiz, ayyaş ve hain. Yalnızca kendi postlarına sadık adamlar bunlar. İş gerçekten savaşmaya geldiğinde dövüşmezler.”

“Dövüşmelerini hiç beklemedim zaten,” dedi Tyrion. “Duvarlarımızda gedik açıldığı an kaybettik demektir. Bunu en başından beri biliyorum.”

“Adamlarımın çoğu halkın içinden. Onlarla aynı sokaklarda yürümüş, aynı mataradan şarap içmiş, aynı dükkânda aynı kazanın içine kaşık sallamışlar. Hadımınız anlatmıştır, Kral Toprakları’nda Lannisterlar’a karşı sevgi beslendiği söylenemez. İnsanların çoğu, Aerys kapıları açtığında lord babanızın şehri nasıl yağmaladığını hatırlıyor. Hanedanınızın işlediği günahlar yüzünden şehrin cezalandırıldığını düşünüyorlar; ağabeyinizin Kral Aerys’i öldürmesi, Rhaegar’in bebeğinin katledilmesi, Eddard Stark’ın idamı ve Joffrey’nin adaletinin vahşeti. Bazıları, Kral Robert zamanında her şeyin daha iyi olduğunu söylüyor ve hatta Stannis kral olursa daha da iyi olacağını. Güveççilerde, meyhanelerde, genelevlerde bunlar konuşuluyor. Hatta kışlalarda, muhafız kulübelerinde bile.”

“Ailemden nefret ediyorlar, bunu söylemeye mi çalışıyorsun?”

“Evet... ve ellerine bir fırsat geçerse karşınızda dururlar.”

“Ya benden?”

“Hadımınıza sorun.”

“Sana soruyorum.”

Bywater gözlerini hiç kırpmadan Tyrion’ın birbirinden farklı renkteki gözlerinin içine baktı. “En çok sizden nefret ediyorlar lordum.”

“En çok?” Bu adaletsizlik insanı boğabilirdi. “Onlara ölülerini yemelerini söyleyen, üstlerine köpeğini salan Joffrey’ydi. Beni nasıl suçlayabilirler?”

“Majesteleri yalnızca bir çocuk. Sokaklarda şeytani danışmanları olduğu konuşuluyor. Kraliçe hiçbir zaman halkın dostu olmadı, Lord Varys’e Örümcek demelerinin sebebi de sevgi değil elbette... ama en çok suçladıkları kişi sizsiniz. Kral Robert tahttayken ve her şey daha iyiyken ablanız ve Lord Varys buradaydı ama siz yoktunuz. Kral Toprakları’nı kibirli paralı askerlerle ve her istediklerini alan, kendi kanunlardan başkasını tanımayan kirli vahşilerle doldurduğunuzu söylüyorlar. Janos Slynt’i fazla dürüst bulduğunuz için sürgüne yolladığınızı, ahlâklı ve erdemli Pycelle’i size karşı gelecek kadar cesaretli olduğu için zindana attırdığınızı konuşuyorlar. Bazıları, Demir Taht’ı kendiniz için istediğinizi bile iddia ediyor.”

“Evet, bütün bunların yanı sıra çirkinim, canavarım ve şekilsizim, unutmayın.” Eli yumruğa dönüştü. “Yeterince duydum. Her ikimizin de yapacak bir sürü işi var. Beni yalnız bırakın.”

L*ord babam onca yıl beden nefret etmekte haklıydı belki, yapabildiğimin en iyisi buysa,* diye düşündü Tyrion yalnız kaldığında. Akşam yemeğinden geri kalanlara baktı. Soğuk ve yağlı horoz etinin görüntüsü midesini bulandırmıştı. İğrenerek tabağı ileri itti. Pod’a seslenip Varys’i ve Bronn’u çağırmasını söyledi. *En güvendiğim danışmalarım bir hadım ve bir paralı asker, leydimse bir fahişe. Bunlar benimle ilgili ne söylüyor?*

Bronn odaya geldiğinde karanlıktan şikâyet etti ve şöminenin yakılması için ısrar etti. Varys odaya girdiğinde ateş parıldıyordu. “Nerede kaldın?” diye sordu Tyrion hadıma.

“Kralın işleriyle uğraşıyordum lordum.”

“Ah, evet, *kral*,” diye mırıldandı Tyrion. “Yeğenim değil Demir Taht’ta oturmak, bir tuvalet çukurunda oturacak beceriye bile sahip değil.”

“Çıraklara iş öğretilmeli,” dedi Varys omuzlarını silkerek.

“Leş Sokağı’ndaki çırakların yarısı diyarı senin kralından iyi yönetir.” Bronn

masaya oturup horozun kanatlarından birini aldı.

Tyrion paralı askerin hürmetsiz tavırlarını görmezden gelmeye alışkındı ama bu sefer rahatsız olmuştu. “Sana yemeğimi bitirmen için izin verdiğimi hatırlamıyorum.”

“Yemeyecek gibi görünüyordun,” dedi Bronn ağzı et doluyken. “Şehir açlıktan kırılıyor, yiyecekleri ziyan etmek suç sayılır. Şarabın var mı?”

Birazdan kendisine şarap doldurmamı da isteyecek, diye düşündü Tyrion. “Fazla ileri gidiyorsun,” diye uyardı paralı askeri.

“Sen ise asla yeterince ileri gitmiyorsun.” Bronn kanat kemiğini yere fırlattı. “Diğer çocuk daha önce doğsaydı hayat ne kadar kolay olurdu, düşündün mü hiç?” Elini horozun göğsüne götürüp büyük bir parça et kopardı. “Ağlak olanı diyorum, Tommen. Kendisine söylenen her şeyi yaparmış gibi görünüyor, iyi bir kral da öyle olmalı.”

Paralı askerin ima ettiği şeyi anladığında Tyrion’ın omurgasından bir ürperti geçti. *Eğer Tommen kral olursa...*

Tommen’ın kral olabilmesi için tek yol vardı. Hayır, bunu, düşünemezdi bile. Joffrey onun kanındandı ve Cersei’nin olduğu kadar Jaime’nin de oğluydu. “Bunu söylediğin için kafanı kestirebilirim,” dedi Bronn’a ama paralı asker sadece güldü.

“Dostlar,” dedi Varys. “Tartışmak bize bir şey kazandırmaz. İkinize de yalvarıyorum, kalp alın.”

“Kimin kalbini?” diye sordu Tyrion. Aklına onlarca cazip seçenek geliyordu.

Davos

Sör Cortnay Penrose zırh giymemişti. Doru bir aygırın sırtında oturuyordu. Sancaktarı benekli gri bir ata biniyordu. Başlarının üstünde Baratheonlar'ın taçlı erkek geyiği ve Penroselar'ın kızıl-kahve zemin üstünde çapraz duran beyaz kuş tüyleri dalgalanıyordu. Sör Cortnay'in yaprak şekilli sakalı da kızıl-kahveydi ama başı tamamen saçsızdı. Kralın yanındaki grubun sayısından ve görkeminden etkilendiyse bile belli etmiyordu.

Zırh ve kalkanlardan çıkan metal sesleriyle tepeyi tırmandılar. Davos bile zırh kuşanmıştı ama bunun neden gerekli olduğunu bilmiyordu. Alışık olmadığı bu ağırlığın altında omuzları ve sırtı ağrıyordu. Kendisini hantal ve aptal hissediyordu. Burada ne işi olduğunu düşündü bir kez daha. *Kralın emirlerini sorgulamak bana düşmez ama yine de...*

Gruptaki her adam Davos Seaworth'ten daha soylu ve daha yüksek rütbeliydi. Kudretli lordlar sabah güneşinin altında ışıldıyordu. Gümüş kaplı altın süslemeli zırhları pırıl pırıldı, ipek gibi kuş tüyleriyle süslenmiş savaş miğferlerine mücevher gözlü canavarlar dövülmüştü. Davos bu zengin ve soylu kalabalığın içinde uygunsuz görünüyordu. Kral da Davos gibi kaynatılmış deri ve yünden yapılmış basit giysiler giyiyordu ama şakaklarının üstündeki kırmızı altın çember adama inkâr edilemez bir ihtişam katıyordu. Kral başını her hareket ettirdiğinde tacın alev şeklindeki uçları güneşle yanıyordu.

Kara Hayat sekiz gün önce Fırtına Burnu'ndaki donanmaya katıldığından beri Davos ilk kez Majesteleri'nin bu kadar yakınındaydı. Gelişinin ilk saatinde huzura kabul edilmek istemiş ama kralın meşgul olduğu yanıtını almıştı. Davos, kral yaverlerinden biri olan oğlu Devan'dan, Majesteleri'nin son zamanlarda sürekli meşgul olduğunu öğrenmişti. Stannis Baratheon artık kuvvetli bir adamdı. Lordlar cesetlerin etrafında uçuşan sinekler gibi kralın etrafını sarmıştı. *Stannis de ceset gibi görünüyor, Ejderha Kayası'ndan ayrıldığımdan beri yaşlanmış sanki.* Devan, kralın son zamanlarda neredeyse hiç uyumadığını da söylemişti. "Lord Renly'nin ölümünden sonra korkunç kâbuslar görmeye

başladı,” demişti delikanlı. “Üstatların iksirleri işe yaramıyor. Kralı sadece Leydi Melisandre sakinleştirip uyutabiliyor.”

Bu yüzden mi kralın çadırında kalıyor artık? diye merak etti Davos. Kralla birlikte dua etmek için mi? Yoksa kralı uyutmak için başka yöntemleri mi var? Gereksiz ve sormaya cesaret edemeyeceği bir soruydu bu, karşısındaki kendi oğlu olsa bile. Devan iyi bir çocuktu ama göğsündeki alevli kalp armasını gururla taşıyordu ve Davos onu akşam vakti gece ateşinin başında şafağın gelmesi için Işık Tanrısı’na yalvarırken de görmüştü. *O kralın yaveri,* dedi kendine. *Kralının tanrısına tapması beklenmedik bir şey değil.*

Fırtına Burnu’nun duvarlarının ne kadar yüksek ve kalın olduğunu neredeyse unutmuştu Davos. Kafilenin başındaki Kral Stannis dizginlerini çekti, Sör Cortnay ve sancaktarıyla arasında birkaç adım mesafe vardı. “Sör,” dedi zorlama bir nezaketle, atından inmek için hareketlenmedi.

“Lordum.” Bu daha nezaketsizdi ama beklenmedik değildi.

“Münasip olan, bir krala *Majesteleri* diye hitap etmektir,” dedi. Lord Florent. Göğüs kalkanında, laciverttaşından yapılmış çiçek halkasının içinden parlak burnunu çıkaran kızıl-altın bir tilki vardı. Parlaksu Kalesi’nin çok uzun, çok soylu ve çok zengin lordu, Renly’nin ölümünden sonra Stannis’in tarafına geçen ve eski tanrılarını bırakıp Işık Tanrısı’nı kabul eden ilk sancak beyiydi. Stannis, Kraliçe Selyse’yi amcası Axell’le birlikte Ejderha Kayası’nda bırakmıştı ama kraliçenin adamları her zamankinden daha kalabalık ve daha güçlüydü ve Alester Florent en önde gelenleriydi.

Sör Cortnay Penrose lordu duymazdan gelip Stannis’le konuşmayı tercih etti. “Bu oldukça etkileyici bir grup. Büyük lordlar Estermont, Errol ve Varner. Fossowayler’in yeşil elmasından Sör Jon ve kırmızı elmadan Sör Bryan. Kral Renly’nin Gökkuşağı Muhafızları’ndan Lord Caron ve Sör Guyard... *ve* kudretli Lord Alester Florent. Arkanızdaki meşhur Soğan Şövalyesi mi? Memnun oldum Sör Davos. Korkarım leydiyi tanımıyorum.”

“Benim adım Melisandre, sör.” Kadın zırh giymemişti, uçuşan kırmızı ipek elbisesi üstündeydi. “Kralınıza ve Işık Tanrısı’na hizmet ediyorum.”

“İyiliklerini dilerim,” dedi Sör Cortnay. “Ama ben başka tanrılara ve başka bir krala diz çöküyorum.”

“Sadece tek gerçek kral ve tek gerçek tanrı vardır,” dedi Lord Florent.

“Burada teoloji konuşmak için mi toplandık lordum? Bilseydim yanımda bir rahip getirirdim.”

“Neden burada olduğumuzu gayet iyi biliyorsunuz,” dedi Stannis. “Teklifimi düşünmeniz için on beş gününüz vardı. Kuzgunlarınızı gönderdiniz. Yardım gelmedi, gelmeyecek de. Fırtına Burnu tek başına ve benim sabrım tükendi. Son kez sör, size kalenin kapılarını açmanızı ve yasalar önünde zaten benim olanı bana teslim etmenizi emrediyorum.”

“Ya şartlar?” diye sordu Sör Cortnay.

“Değişmedi,” diye cevapladı Stannis. “İhanet suçunuzu affedeceğim, arkamda gördüğünüz lordları affettiğim gibi. Garnizonunuzdaki askerler benim hizmetime girmekte ya da zarar görmeden evlerine dönmekte özgürler. Silahlarınızı ve taşıyabileceğiniz kadar eşyanızı yanınıza alabilirsiniz ama atlarınıza ve yük hayvanlarınıza el koyulacak.”

“Edric Fırtına ne olacak?”

“Ağabeyimin piçi bana teslim edilmeli.”

“O halde cevabım hâlâ hayır lordum”

Kral çenesini sıktı. Bir şey söylemedi.

Onun yerine Melisandre konuştu. “Işık Tanrısı sizi kendi karanlığınızdan korusun Sör Cortnay.”

“Işık Tanrısı’nı Ötekiler becersin,” diye karşılık verdi Penrose.

Lord Alester Florent boğazını temizledi. “Dilinize dikkat edin Sör Cortnay. Majesteleri’nin çocuğa zarar vermek gibi bir niyeti yok. Çocuk, kralımızın kanını taşıyor ve aynı zamanda benim kanımı. Herkesin bildiği gibi annesi yeğenim Delena’ydı. Eğer krala güvenmiyorsanız bana güvenin. Benim onurlu bir adam olduğumu biliyorsunuz...”

“Sizin hırslı bir adam olduğunuzu biliyorum,” diyerek lordun lafını kesti Cortnay. “Benim çizmelerimi değiştirdiğim kadar kolay kral ve tanrı değiştirdiğinizi biliyorum. Tıpkı şu gördüğüm dönekler gibi.”

Kralın adamlarından öfke dolu homurtular yükseldi. *Cortnay çok haksız sayılmaz,* diye düşündü Davos. Kısa bir zaman öncesine kadar Fossowayler, Guyard Morrigen, Lord Caron, Lord Varner, Lord Errol ve Lord Estermont,

Renly'ye bağlıydı. Onun çadırında oturmuş, savaş planları yapmasına yardım etmiş ve Stannis'i nasıl devireceklerini konuşmuşlardı. Lord Florent de onlarla birlikteydi, Kraliçe Selyse'nin öz amcasıydı ama bu durum Parlaksu Kalesi Lordu'nun Renly'ye diz çökmesine engel olmamıştı çünkü Renly yükselen yıldızdı.

Bryce Caron atını bir iki adım öne yürüttü. Sırtındaki gökkuşağı pelerini koydan esen rüzgârla dalgalanıyordu. "Buradaki hiçbir adam dönek değil sör. Ben Fırtına Burnu için bağlılık yemini ettim ve kalenin haklı lordu Kral Stannis'tir... *ve* gerçek kralımız da odur. Baratheon Hanedanı'nın son erkeği, Robert'ın ve Renly'nin veliahtıdır."

"Öyleyse Çiçek Şövalyesi neden aranızda değil? Ve Mathis Rowan nerede? Randyll Tarly? Leydi Oakheart? Renly'yi en çok sevenler neden burada, yanınızda değil? *Tarthlar'ın Brienne'i nerede, sorarım size?*"

"O mu?" Sör Guyard Morrigen güldü. "Kaçtı. Kaçması gerekirdi. Kralı katleden onun elleriydi."

"Bu bir yalan," dedi Sör Cortnay. "Brienne'i, Akşamgüneşi Kalesi'nde babasının dizinin dibinde oyunlar oynayan küçük bir kız olduğu zamanlardan beri tanırım ve Akşam Yıldızı onu buraya, Fırtına Burnu'na gönderdiğinde daha da iyi tanıdım. Brienne, Renly'yi ilk gördüğü anda ona âşık olmuştu. Bunu kör bir adam bile görebilirdi."

"Bu doğru," dedi Lord Florent rahat bir tavırla. "Ve kendisini reddeden adamı öldürecek kadar çıldıran ilk kadının Brienne olduğunu da söyleyemeyiz. Gerçi bana soracak olursanız, ben kralı öldürenin Leydi Stark olduğuna inanıyorum. Bir anlaşma umuduyla Nehirova'dan kalkıp onca yol geldi ve Renly tarafından reddedildi. Renly'nin, oğlu için bir tehdit olduğunu düşündüğüne şüphe yok, onu bu yüzden ortadan kaldırdı."

"Brienne yaptı," diye ısrar etti Lord Caron. "Sör Emmon Cuy ölmeden önce defalarca yemin etti. Bu konuda size yemin edebilirim Sör Cortnay."

Sör Cortnay'in sesi tiksintiyle kalınlaşmıştı. "Bunun ne kıymeti olur? Görüyorum ki gökkuşağı pelerininizi giyiyorsunuz. Renly'yi koruyacağınıza dair *yemin* ettiğinizde ondan aldığınız pelerini. Renly öldüyse siz nasıl hayattasınız?" Guyard Morrigen'e döndü. "Aynı şeyi size de sorabilirim sör. Yeşil Guyard, öyle

değil mi? Kralının canını canıyla korumaya yemin etmiş şövalye? Benim böyle bir pelerinim olsaydı onu giymeye utanırdım.”

Morrigen parladı. “Dua et ki bu sadece bir görüşme Penrose, yoksa bu söylediklerin için dilini keserdim.”

“Ve erkekliğini attığın ateşe mi atardın?”

“Yeter!” dedi Stannis. “Işık Tanrısı, kardeşimin ihanet suçundan ötürü ölmesini uygun gördü. Fiili kimin gerçekleştirdiği önemli değil.”

“*Sizin* için değil,” dedi Sör Cortnay. “Şartlarınız duydum Lord Stannis. Bu da benim şartım.” Eldivenini çıkarıp kralın yüzüne fırlattı. “Teke tek dövüş. Kılıç, mızrak ya da arzu ettiğiniz başka bir silah. Sihirli kılıcınıza ve soylu derinize zarar gelmesini istemiyorsanız bir şövalye seçin ve ben de öyle yapayım.” Yırtıcı gözlerle Guyard Morrigen ve Bryce Caron’a baktı. “Bu yavruların ikisi de işe yarar sanırım.”

Sör Guyard’ın yüzü öfkeyle karardı. “Kralım izin verirse bu meydan okumaya seve seve karşılık veririm.”

“Ben de öyle,” dedi Bryce Caron, Stannis’e bakarak.

Kral dişlerini gıcırdattı. “Hayır.”

Sör Cortnay şaşırmış gibi görünmüyordu. “Şüphe ettiğiniz şey davanızın haklılığı mı yoksa kollarınızın gücü mü lordum? Alevli kılıcınızın üstüne işeyip onu söndüreceğimden mi korkuyorsunuz?”

“Siz benim aptal olduğu mu sanıyorsunuz sör?” diye sordu Stannis. “Yirmi bin adamım var. Hem denizden hem karadan kuşatılmış durumdasınız. Zaferim mutlakken neden teke tek dövüşü tercih edeyim?” Kral, parmağını Penrose’un yüzüne doğrulttu. “Sizi baştan uyarıyorum. Beni, benim kalemi fırtına kopararak almak zorunda bırakırsanız merhamet görmeyeceksiniz. Hepinizi ihanet suçuyla asacağım.”

“Tanrılar izin verirse. Fırtına koparın lordum ve bunu yaparken bu kalenin adını da hatırlayın.” Sör Cortnay atını mahmuzladı ve kale kapısına doğru koşturmaya başladı.

Stannis tek kelime etmedi, atını çevirip kamp alanına yöneldi. Diğerleri onu takip etti. “Bu duvarlara saldırırsak binlerce adam ölecek,” dedi yaşlı Lord Estermont, kralın anne tarafından büyükbabasıydı. “Tek canı tehlikeye atmak

elbette daha iyi. Biz davamızda haklıyız, tanrıların bizim şövalyemizi zaferle kutsayacağına şüphe yok.”

Tanrı, yaşlı adam, diye düşündü Davos. *Artık sadece bir tanrımız olduğunu unutuyorsun. Melisandre’nin Işık Tanrısı.*

“Ben seve seve dövüşürüm,” dedi Sör Jon Fossoway. “Kılıç dövüşünde Lord Caron ya da Sör Guyard kadar iyi olmadığım halde. Renly, Fırtına Burnu’nda kayda değer şövalyeler bırakmadı. Garnizon görevi yaşlı adamlar ve yeşil delikanlılar içindir.”

Lord Caron onayladı. “Fırtına Burnu’nu tek kılıç darbesiyle almak! Çok kolay bir zafer olur.”

Stannis adamların konuşmasını keskin bir bakışla böldü. “Saksağanlar gibi gevezelik ediyorsunuz ve onlardan daha az aklınız var. Sessizlik istiyorum.” Davos’a baktı. “Sör, benim yanımda at sürün.” Atını mahmuzladı ve takipçilerinden uzaklaştı. Yalnızca Melisandre kralın peşinden gitti, taçlı erkek geyiği içine almış alevli kalbin süslediği büyük sancağı taşıyordu. *Geyiği bütün olarak yutmuş gibi.*

Davos krala katılmak için lordların yanından geçip giderken adamların birbirlerine nasıl baktığını gördü. Bunlar soğan şövalyeleri değildi, köklü ve onurlu hanedanların gururlu erkekleriydi. Renly’nin bu adamlara asla Stannis gibi davranmadığını her nasılsa biliyordu Davos. Baratheonlar’ın en genci, ağabeyinin asla sahip olmadığı incelik ve nezaketle doğmuştu.

Krala yetiştiğinde atını yavaşlattı. “Majesteleri.” Kral Stannis yakından bakıldığında çok daha kötü durumda görünüyordu. Yüzü bir deri bir kemik kalmıştı ve gözlerinin altında siyah halkalar vardı.

“Bir kaçakçı aynı zamanda insan sarrafı olmalı,” dedi Kral Stannis. “Bana Sör Cortnay Penrose hakkında ne düşündüğünü söyle.”

“İnatçı bir adam,” dedi Davos dikkatle.

“Ben ona ölümüne susamış derim. Af teklifimi yüzüme geri fırlatıyor. Hem kendi hayatını hem de o duvarların arkasındaki herkesin hayatını çöpe atıyor. *Teke tek dövüş?*” Kral alaycı bir şekilde güldü. “Beni Robert’la karıştırıyor olmalı.”

“Daha çok, umutsuz gibiydi. Teke tek dövüşten başka ne umudu var?”

“Yok. Kale düşecek. Ama bunu nasıl hızlıca yapacağız?” Stannis bir an düşündü. Davos nal seslerinin arasından kralın diş gıcırdatmasını duyabiliyordu. “Lord Alester, Yaşlı Penrose’u bir an önce buraya getirmem için ısrar ediyor. Sör Cortnay’in babası. Adamı tanıyorsun sanırım.”

“Elçiniz olarak gittiğimde Lord Penrose beni diğerlerine göre ayrı bir nezaketle karşılamıştı,” dedi Davos. “İşi bitmiş yaşlı bir adam, efendim. Hasta ve düşkün.”

“Florent onu daha gözle görünür bir şekilde düşürecek. Oğlunun gözlerinin önünde boynuna bir ilmik geçirerek.”

Kraliçenin adamına karşı çıkmak tehlikeliydi ama Davos krala her zaman doğruyu söyleyeceğine dair yemin etmişti. “Bence bu ahlâksızlık olur, efendim. Sör Cortnay inandığı şeylere ihanet etmektense babasının ölümünü izlemeyi tercih eder. Bir şey kazanmayız ve davamıza onursuzluk getiririz.”

“Ne onursuzluğu?” diye parladı Stannis. “Bu vatan hainlerinin canını bağışlamamı mı bekliyorsun?”

“Arkamızdakilerin canını bağışladınız.”

“Beni bu yüzden hor mu görüyorsun kaçakçı?”

“Ne haddime?” Davos fazla konuşmuş olmaktan korkuyordu.

Kral ısrarcıydı. “Şu Penrose denen adama lordlarımdan fazla itibar ediyorsun. Neden?”

“Çünkü inancına bağlı.”

“Ve arkamızdakiler değil mi?”

Davos çekingenlik oyunu oynayamayacak kadar ileri gitmişti, artık susamazdı. “Bu lordlar geçen yıl Robert’ın adamlarıydı. Bir ay önce Renly’nin. Bu sabah size bağlılar. Yarın kimin adamı olacaklar?”

Stannis kahkaha attı. Aniden, gürültüyle ve küçümseme dolu bir şekilde. “Sana söylemiştim Melisandre. Benim Soğan Şövalyem her zaman gerçekleri konuşur.”

“Onu çok iyi tanıdığınız belli Majesteleri,” dedi kırmızı kadın.

“Davos, seni fena halde özlemişim,” dedi kral. “Evet, arkamızda vatan hainlerinden oluşan bir kuyruk var, burnun seni yanıltmıyor. Lordlarım ihanetlerinde bile tutarsız. Onlara ihtiyacım var ama bilmelisin ki daha küçük

suçlar için cezalandırdığım daha iyi adamlar varken bu hainleri affetmek beni hasta ediyor. Beni suçlamaya hakkın var Sör Davos.”

“Siz kendinizi benim yapabileceğimden çok daha fazla suçlamışsınız Majesteleri. Tahtı kazanmak için bu lordlara ihtiyacınız var...”

“Parmaklarına ve her şeylerine,” diyerek sırıttı Stannis.

Davos hiç düşünmeden sakat elini boynundaki keseye götürüp içindeki parmakları yokladı. *Şans.*

Kral hareketi görmüştü. “Hâlâ oradalar mı Soğan Şövalyesi? Onları kaybetmedin mi?”

“Hayır.”

“Her zaman merak etmişimdir, onları neden saklıyorsun?

“Bana bir zamanlar ne olduğumu hatırlatıyorlar. Nereden geldiğimi. Bana sizin adaletinizi hatırlatıyorlar Majesteleri.”

“Adaletti,” dedi Stannis. “İyi bir davranış kötü davranışı yok etmez tıpkı kötü bir davranışın iyi olanı yok etmediği gibi. Her ikisinin de kendi ödülü vardır. Sen bir kahraman *ve* bir kaçakçıydın.” Arkasına dönüp Lord Florent ve diğerlerine baktı, gökkuşağı şövalyelerine ve döneklere. “Bu affedilmiş lordlar bunun iyi birer örneği. Gerçeği bilmeyen ve Joffrey’yi gerçek kralları sanan iyi ve sadık adamlar onun için savaşacak. Kuzeyli adamların aynı şeyi Robb için yapması da doğal ama akın akın kardeşimin sancağının altına giren bu lordlar Renly’nin bir işgalci olduğunu biliyorlardı. Gerçek krallarına sırt dönmelerinin tek sebebi güç ve zafer hayaliydi. Onların ne olduğunu gayet iyi biliyorum. Evet onları affettim. Affettim ama unutmadım.” Bir süre sessiz kalıp adalet planını düşündü ve sonra aniden, “Halk Renly’nin ölümüyle ilgili neler söylüyor?” diye sordu.

“Yas tutuyorlar. Kardeşiniz çok seviliyordu.”

“Bir aptalı seven aptallar,” diye homurdandı Stannis. “Ama ben de kardeşim için yas tutuyorum. Bir zamanlarki küçük çocuk için, büyüdüğünde dönüştüğü adam için değil.” Tekrar sessizleşti. Bir süre sonra, “Cersei’nin ensest haberi halk tarafından nasıl karşılandı?” diye sordu.

“Ben onların arasındayken Kral Stannis diye bağırıyorlardı ama yelken açtıktan sonra neler dediklerini bilemem.”

“Yani anlattıklarımıza inanmadıklarını mı düşünüyorsun?”

“Kaçakçılık yaparken öğrendim ki bazı insanlar her şeye inanır bazıları da hiçbir şeye. Biz iki türle de karşılaştık. Etrafa yayılan bir hikâye daha vardı...”

“Evet,” diyerek Davos’un sözünü kesti Stannis. “Selyse bana boynuzlar takıp uçlarına ziller bağlamış. Kızımın babası yarım akıllı bir soytarıymış! İğrenç olduğu kadar saçma bir hikâye. Renly’yle görüştüğümüzde bu masalı yüzüme vurmaktan çekinmedi. Buna inanmak için Yamalı Yüz kadar delirmiş olmak gerekir.”

“Orası öyle Majesteleri... ama hikâyeye inansınlar ya da inanmasınlar anlatmaya bayılıyorlar.” Hikâye pek çok yere Davos’tan önce varmış ve onun anlatacağı gerçekleri çoktan zehirlemişti.

“Robert bir kadehin içine işese, insanlar kadehtekine şarap derdi. Ben onlara berrak ve soğuk su veriyorum ama yüzlerini buruşturup ne kadar tuhaf koktuğunu söylüyorlar.” Stannis dişlerini gıcırdattı. “Biri çıkıp kendimi sihirle domuza çevirdiğimi ve Robert’ı öldürdüğümü söylese ona da inanacaklar.”

“Konuşmalarına engel olamazsınız efendim,” dedi Davos. “Ama ağabeyinizin gerçek katillerinden intikam aldığınızda bütün diyar bu hikâyenin yalan olduğunu öğrenir.”

Stannis, Davos’un söylediklerini yarım kulakla dinliyormuş gibi görünüyordu. “Robert’ın ölümünde Cersei’nin parmağı olduğundan eminim. Onun için adalet sağlayacağım. Ned Stark ve Jon Arryn için de.”

“Ya Renly için?” Kelimeler Davos’un ağzından düşünmeden çıkmıştı.

Kral uzunca bir vakit konuşmadı. Sonra çok yumuşak bir sesle, “Bazen rüyamda görüyorum. Renly’nin ölümünü. Yeşil bir çadır, mumlar, çığlık atan bir kadın ve kan,” dedi. Stannis başını eğip ellerine baktı. “O öldüğünde ben hâlâ uyuyordum. Devan sana anlatır. Beni uyandırmaya çalışmış. Şafak vakti gelmiş, lordlarım endişeyle beni bekliyormuş. Zırhımı giymiş, atıma binmiş olmalıydım halbuki, Renly’nin şafakta saldıracağını biliyordum. Devan çırpınıp bağırdığımı söylüyor ama ne önemi var? Sadece bir rüyaydı. Renly ölürken ben çadırımdaydım ve uyandığımda ellerim temizdi.”

Sör Davos Seaworth hayalet parmaklarının kaşındığını hissediyordu. *Burada yanlış olan bir şeyler var,* diye düşündü bir zamanların kaçakçısı. Ama başını

sallayıp, “Anlıyorum,” dedi.

“Görüşme sırasında Renly bana bir şeftali uzattı. Benimle alay etti, bana meydan okudu, tehditler savurdu ve bir şeftali uzattı. Kılıcına davrandığını sandım ve kılıcıma uzandım. Amacı bu muydu, yüzümde korku mu görmek istedi? Yoksa bu da her zamanki saçma şakalarından biri miydi? Şeftalinin ne kadar tatlı olduğundan bahsederken kelimelerinin altında gizli anlamlar mı vardı?” Kral başını salladı, bir tavşanın boynunu koparmaya çalışan bir köpek gibi. “Beni bir parça meyveyle o kadar öfkelendirmeyi sadece Renly başarabilirdi. Hainlik yaparak kendi felaketini kendi hazırladı ama onu seviyordum Davos. Bunu şimdi anlıyorum. Yemin ederim ki mezarıma girerken bile kardeşimin uzattığı şeftaliyi düşüneceğim.”

Konuşurken kamp alanına varmışlardı. Sıra sıra çadırların, dalgalanan sancakların, kalkanların ve mızrakların yanından geçtiler. Hava; at pisliklerinin, dumanın ve ateşlerde kızaran etlerin kokusuyla ağırlaşmıştı. Stannis, Lord Florent ve diğerlerine bir saat içinde kral çadırında toplanmalarını söylemeye yetecek kadar bir süre dizginlerini çekti. Lordlar başlarıyla onaylayıp dağıldı. Davos ve Melisandre atlarını kral çadırına doğru sürdü.

Kral çadırlarının büyük olması doğaldı çünkü savaş konseyini oluşturan sancak beyleri orada toplanıyordu ama buradakinin, büyüklüğü dışında görkemli hiçbir şeyi yoktu. Yer yer altın rengine çalan koyu sarıya boyanmış ağır branda bezinden kurulmuştu. Tam bir asker çadırıydı, bir krala ait olduğunun tek belirtisi merkez direğin tepesinde dalgalanan kraliyet sancağıydı. Sancak ve kapıdaki muhafızlar; kendi armalarının hemen üstüne dikilmiş alevli kalp armasını göğüslerinde taşıyan, uzun mızraklarına yaslanmış bekleyen, kraliçenin adamlarıydı.

Seyisler gelip atlarından inmelerine yardım etti. Muhafızlardan biri Melisandre’nin elindeki ağır sancağı alıp direği yumuşak zemine sapladı. Devan, krala kapıyı açmak için çadırın önünde bekliyordu. Kapının diğer yanında daha yaşlı bir yaver vardı. Stannis tacını çıkarıp Devan’a verdi. “Soğuk su, iki kupa. Davos, bana katıl. Leydim, size ihtiyacım olduğunda haber göndereceğim.”

“Kral nasıl emrederse.” Melisandre eğildi.

Sabah güneşinin parlaklığından sonra çadırın içi serin ve loştu. Stannis ahşap

bir kamp sandalyesine oturup eliyle Davos'a diğer sandalyeyi gösterdi. "Seni bir gün lord yapacağım kaçakçı. Sırf Florent ve Celtigar'ı irkiltmek için. Gerçi sen bana teşekkür etmeyeceksin. Lord olmak senin için konsey toplantılarında bunalmak ve bu gürültücü katırların anırdığı şeylere ilgi duyuyormuş gibi yapmak anlamına gelir."

"Eğer bir işe yaramıyorlarsa onları neden yanınızda tutuyorsunuz?"

"Katırlar kendi anırma seslerini severler, başka neden olacak? Ve at arabamı çekmeleri için onlara ihtiyacım var. Ah, kırk yılda bir işe yarar bir fikir verdikleri de oluyor elbette ama bugün değil. Sanırım... ah, oğlun sularımızı getirdi bile."

Devan tepsiyi masaya koydu ve iki kil kupayı suyla doldurdu. Kral suyu içmeden önce kupanın içine bir çimdik tuz attı. Davos suyunu sade içti, kupadakinin şarap olmasını isterdi. "Konseyden bahsediyordunuz."

"Sana nasıl olacağını anlatayım. Lord Velaryon sabahın ilk ışıklarıyla kale duvarına saldırmamız için ısrar edecek. Ok yağmuru ve kaynar yağa karşı kancalar ve merdivenler. Genç katırlar bunun harika bir fikir olduğunu söyleyecekler. Estermont, kalenin içindekiler açlıktan kırılana kadar beklememizden yana olacak, tıpkı bir zamanlar Tyrell ve Redwyne'ın bana yapmayı denedikleri gibi. Bu bir yıldan fazla sürebilir ama yaşlı katırlar sabırlıdır. Lord Caron ve tekme atmayı seven diğerleri Sör Cortnay'in meydan okumasına karşılık verip her şeyi teke tek bir dövüşle tehlikeye atmayı göze alacak. Her biri kendisinin dövüş şövalyesi olmasını isteyecek ve ölümsüz bir şöhret hayali kuracak." Kral suyunu bitirdi. "Bana sen ne tavsiye ederdin kaçakçı?"

Davos cevap vermeden önce düşündü. "Bir an önce Kral Toprakları'na saldırın."

Kral homurdandı. "Fırtına Burnu'nu almadan bırakayım mı?"

"Sör Cortnay'in size zarar verecek kuvveti yok ama Lannisterlar'ın var. Kuşatma, çok uzun sürer. Teke tek dövüş fazla şüpheli. Taarruz, başarı garantisi olmadığı halde binlerce adamın ölümüne mal olur. Ayrıca, kaleyi almanıza gerek yok. Joffrey'yi tahttan indirdiğinizde, bu kale de diğerleriyle birlikte size bağlanmak zorunda. Lord Tywin Lannister'ın, Lannis Limanı'nı kuzeylilerden

kurtarmak için batıya gittiği söyleniyor...”

“Çok zeki bir baban var Devan,” dedi kral yanında duran delikanlıya. “Hizmetimde daha az lord ve daha fazla kaçakçı olmalı diye düşünmeme sebep oluyor. Ama bir noktada yanlışsın Davos. Gerek *var.* Eğer buradan Fırtına Burnu’nu almadan ayrılırsam, arkamdan yenildiğimi söyleyecekler. Buna izin veremem. Adamlar beni, kardeşlerimi sevdikleri gibi sevmiyorlar. Beni takip ediyorlar çünkü benden korkuyorlar... ve yenilgi korkunun ölümü anlamına gelir. Bu kale düşmeli.” Dişlerini gıcırdattı. “Evet ve *bir an önce.* Doran Martell sancak beylerini çağırdı ve dağ geçitlerini kuvvetlendirdi. Dornelular her an Hudutlar’a inebilecek şekilde konumlandı. Yüksek Bahçe çok önemli. Kardeşim kuvvetinin çok büyük bir bölümünü Acı Köprü’de bıraktı. Yaklaşık altmış bin adam. Orduyu benim komutama almaları için karımın kardeşi Sör Errol’u ve Sör Parmen Crane’i gönderdim ama henüz geri dönmediler. Sör Loras Tyrell’in benim elçilerimden önce Acı Köprü’ye vardığından ve orduyu kendi komutasına aldığından endişeleniyorum.”

“Kral Toprakları’nı bir an önce almamız için daha fazla sebebimiz var anlamına gelir bu. Salladhor Saan dedi ki...”

“Salladhor Saan sadece altın düşünür!” diye patladı Stannis. “Kafasını Kızıl Kale’nin altında yatan hazine hayalleriyle doldurmuş. Salladhor Saan hakkında daha fazla konuşmayalım. Lysli bir eşkıyadan askeri danışmanlık alacağım gün, tacımı çıkarıp siyahları kuşandığım gün olur.” Yumruğunu sıktı. “Bana hizmet etmek için mi buradasın kaçakçı, yoksa beni tartışmalarla yormak için mi?”

“Emrinizdeyim,” dedi Davos.

“Öyleyse beni dinle. Sör Cortnay’in teğmeni Fossowayler’in kuzeni olur. Lord Meadows, yirmi yaşlarında yeşil bir delikanlı. Penrose’un başına bir talihsizlik gelirse kalenin komutası bu delikanlıya geçecek. Kuzenleri, çocuğun benim şartlarımı kabul edip kaleyi teslim edeceğini düşünüyor.”

“Bu kalenin bir zamanlar genç bir kumandanı daha olduğunu hatırlıyorum. O da yirmisini geçmiş değildi.”

“Lord Meadows benim o zamanlar olduğum kadar inatçı değil.”

“İnatçı ya da korkak, ne fark eder? Sör Cortnay Penrose gayet zinde ve sağlıklı görünüyor.”

“Ölmeden bir gün önce benim kardeşim de öyle görünüyordu. Gece karanlık ve dehşet dolu Davos.”

Davos Seaworth ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti. “Lordum, sizi anlamıyorum.”

“Beni anlamana ihtiyacım yok. Sadece hizmetin gerek. Sör Cortnay bugün içinde ölmüş olacak. Melisandre geleceğini alevlerinde gördü. Adamın ölümünü ve ölüm şeklini. Bir şövalye dövüşü sırasında ölmeyeceğini söylememe gerek yok sanırım.” Stannis elindeki kupayı uzattı. Devan tekrar doldurdu. “Melisandre’nin alevleri yalan söylemez. Ejderha Kayası’nda Renly’nin felaketini de görmüştü ve Selyse’ye anlatmıştı. Lord Velaryon ve dostun Salladhor Saan gemilerimi Joffrey’nin üzerine götürmemi isteyebilir ama Melisandre, Fırtına Burnu’na gelirsem kardeşimin kuvvetinin en önemli bölümünün benim olacağını söylemişti ve haklı çıktı.”

“A-ama,” diye kekeledi Davos. “Lord Renly buraya geldi çünkü siz kaleyi kuşatmıştınız. Daha önce Kral Toprakları’na gidiyordu, Lannisterlar’ın üstüne. Renly...”

Stannis öfkeyle kaşlarını çattı. “*Geliyordu, gidiyordu*, nedir bu? Ne yaptıysa onu yaptı. Sancaklarıyla ve şeftalileriyle buraya geldi, kendi felaketine... ve gelmesi benim için iyi oldu. Melisandre alevlerin içinde başka bir gün daha görmüştü. Yeşil zırhını kuşanmış Renly’nin, Kral Toprakları’nın duvarlarının dibinde bekleyen ordumu ezmek için güneye gittiği sabahı gördü. Eğer Renly’le orada karşılaşsaydım ölen ben olurdum.”

“Ya da kuvvetinizi kardeşinizinkine katıp Lannisterlar’ı deviriردiniz,” diye itiraz etti Davos. “Neden olmasın? Eğer Melisandre iki gelecek birden görebiliyorsa... her *ikisi* de doğru olabilir.”

Kral Stannis parmağını doğrulttu. “İşte orada yanılıyorsun Soğan Şövalyesi. Bazı ışıklar birden fazla gölge yaratır. Akşam ateşinin önünde dur ve kendi gözlerinle gör. Alevler yer değiştirir, dans eder, asla sabit durmaz. Gölgeler uzar, kısalır. Her adamın onlarca gölgesi olur. Bazıları diğerlerinden daha siliktir, hepsi bu. Gölgeler geleceğe de uzanır. Tek ya da daha çok gölge. Melisandre hepsini görür.

Bu kadını sevmiyorsun Davos, bunu biliyorum, kör değilim. Lordlarım da

sevmiyor. Estermont alevli kalbin hastalıklı bir tercih olduğunu düşünüyor ve geyikli sancak altında savaşmamız için yalvarıyor. Sör Guyard sancaktarımın bir kadın olmaması gerektiğini söylüyor. Diğerleri Melisandre'nin savaş konseyimde yeri olmadığını, onu Asshai'ye geri göndermem gerektiğini, geceleri çadırımda kalmasının günah olduğunu fısıldıyor. Evet, herkes fısıldıyor... ama Melisandre hizmet ediyor."

"Nasıl hizmet ediyor?" diye sordu Davas alacağı cevaptan korkarak.

"Etmesi gerektiği gibi." Kral, Davos'a baktı. "Ya sen?"

"Ben..." Davos dudaklarını yaladı. "Ben sizin emrinizdeyim. Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Daha önce yapmadığın bir şey değil. Gece karanlığında kalenin altına bir tekne yanaştır, görünmeden. Bunu yapabilir misin?"

"Evet. Bu gece mi?"

Kral başıyla onayladı. "Küçük bir tekneye ihtiyacın olacak. *Kara Hayat* olmaz. Ne yaptığını kimse bilmemeli."

Davos itiraz etmek istiyordu. O bir şövalyeydi artık, kaçakçı değil, hiçbir zaman bir suikastçi de olmamıştı. Ama ağzını açtığında kelimeler dışarı çıkmadı. Karşısında *Stannis* vardı, lordu, her şeyini borçlu olduğu adam. Oğullarını da düşünmek zorundaydı. *Tanrılar merhamet edin, bu kadın sana ne yaptı?*

"Sessizleştin," dedi Stannis.

Ve sessiz kalmalıyım, dedi Davos kendine ama konuştu. "Efendim, artık anlıyorum ki kaleyi almak zorundasınız fakat başka yollar da var. Daha temiz yollar. Bırakın piç çocuk Sör Cortnay'de kalsın, o zaman teslim olacak."

"Çocuğu almalıyım Davos. *Almalıyım.* Melisandre alevlerin içinde bunu da gördü."

Davos başka cevaplar aradı. "Fırtına Burnu'nda Sör Guyard'ın, Lord Caron'ın ya da emrinizdeki diğer yüz yeminli kılıcın dengi şövalyeler yok. Teke tek dövüş... Sör Cortnay onuruyla teslim olmak için bu yolu bulmuş olamaz mı? Bu kendi ölümü anlamına gelse bile?"

Kralın yüzünden bulut gibi bir sıkıntı geçti. "Bir hainlik planlıyor bence. Şövalye dövüşü olmayacak. Sör Cortnay o eldiveni fırlatmadan önce ölü bir adamdı zaten. Alevler yalan söylemez Davos."

Ama doğru söylediklerini ispat etmek için bana ihtiyaçları var, diye düşündü Davos. Kendini bu kadar kötü hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Ve kendini bir kez daha, gece karanlığında siyah yelkenli küçük bir tekneyle Gemikıran Koyu'nu geçerken buldu. Gökyüzü ve deniz aynıydı. Hava yine tuz kokuyordu. Teknenin gövdesinde gülüşen sular tam hatırladığı gibiydi. Kalenin çevresindeki bin kamp ateşi göz kırpıyordu, tıpkı on altı yıl önce, Tyrell ve Redwyne'ın ateşleri gibi. Ama geri kalan her şey farklıydı.

Geçen sefer Fırtına Burnu'na soğan kılığına bürünmüş hayat götürüyordum. Şimdiyse Asshaili Melisandre kılığına bürünmüş ölüm taşıyorum. On altı yıl önce gemisinin yelkenleri rüzgârın her esişiyle kamçı gibi şaklıyordu. Sesi kesmek için yelkenlerini indirmiş, sadece kürekleri kullanarak yola sessizce devam etmişti. Buna rağmen yüreği ağzındaydı. Redwyne kadırgalarındaki adamlar aradan geçen o kadar zamandan sonra gevşemişti. Davos'un gemisi kordonun içinden siyah saten gibi kayıp geçmişti. Bu sefer gördüğü gemilerin hepsi Stannis'e aitti. Tek tehlike kale duvarlarındaki gözcülerdi ve buna rağmen Davos bir yay kadar gergindi.

Melisandre bir oturak tahtasının üzerindeydi, vücudunu baştan aşağı örten kırmızı cübbesinin katlarının arasında kaybolmuştu. Başlığının altındaki yüzü solgundu. Davos suyu severdi. Altında sallanan bir güverte olduğu zaman en iyi uykularını uyurdu. Rüzgârın iç çekişi onun için ozanların arpların tellerinden çıkarabileceği en güzel seslerden daha tatlıydı. Ama bu gece deniz bile huzur veremiyordu ona. "Sizden korku kokusu alıyorum sör," dedi kırmızı kadın yumuşak bir sesle.

"Gece karanlık ve dehşet dolu, demişti biri bir zamanlar. Ve bu gece bir şövalye değilim ben. Bu gece kaçakçı Davos'um yine. Siz de soğan olsaydınız keşke."

Melisandre güldü. "Benden mi korkuyorsunuz? Yoksa yaptığımız şeyden mi?"

"*Sizin* yaptığınız şey. Ben bunun bir parçası değilim."

"Yelkenleri sizin eliniz açtı. Yekeyi sizin eliniz tutuyor."

Davos sessizce işini yapmaya devam etti. Kıyı sivri kayalarla doluydu bu yüzden koyu bir ucundan diğerine açıktan dolanıyordu. Tekneyi çevirmeden

önce dalgaların dönmesini bekleyecekti. Fırtına Burnu arkalarında gittikçe küçülüyordu ama kırmızı kadın umursamaz görünüyordu. “Siz iyi bir adam mısınız Davos Seaworth?” diye sordu.

İyi bir adam bunu yapıyor olur muydu? “Adamım,” dedi. “Karıma iyi davranırım ama başka kadınlar da tanıdım. Oğullarım için iyi bir baba olmaya çalıştım, bu dünyada bir yerleri olması için uğraştım. Evet, kanunları çiğnedim ama bu geceye kadar kendimi şeytan gibi hissetmedim. Benim hamurum karışık diyebilirim leydim, iyi ve kötü.”

“Gri bir adam,” dedi kırmızı kadın. “Ne beyaz ne de siyah ama her ikisinden de payını almış. Siz bu musunuz Sör Davos?”

“Olsam ne olur? Bana öyle geliyor ki insanların çoğu gri.”

“Eğer bir soğanın yarısı çürüyüp kararmışsa, o soğan çürük bir soğandır. Bir adam ya iyidir ya da kötü.”

Kamp ateşleri siyah gökyüzünde belli belirsiz bir ışığa dönüşmüştü, kara gözden kaybolmak üzereydi. Dönme zamanı gelmişti. “Başınıza dikkat edin leydim,” dedi. Yekeyi itti ve küçük tekne siyah suları bükerek dönmeye başladı. Melisandre sallanan serenin altında eğildi, tek eli küpeştedeydi, her zamanki gibi sakindi. Ahşap çatırdıyor, yelkenler şaklıyor, su şapırdıyordu. O kadar çok gürültü vardı ki insan bütün bu seslerin kaleden de duyulabileceğine yemin edebilirdi. Davos daha iyi biliyordu. Fırtına Burnu’nun denize bakan kalın duvarını delip geçebilecek tek ses kayalıklara çarpan sonsuz dalgaların sesiydi ki o bile hayal meyal duyulurdu.

Kıyıya doğru yol alırken arkalarında küçük dalgalar bırakıyorlardı. “Adamlardan ve soğanlardan bahsediyorsunuz,” dedi Davos kırmızı kadına. “Ya kadınlar? Onlar için de aynı şey geçerli değil mi? Siz iyi misiniz yoksa kötü mü leydim?”

Bu soru kadının kıkırdamasına sebep oldu. “Ah, iyiyim. Ben de bir çeşit şövalyeyim tatlı sör. Işık ve yaşam şövalyesiyim.”

“Ama bu gece bir adam öldürmek niyetindesiniz,” dedi Davos. “Üstat Cressen’i öldürdüğünüz gibi.”

“Üstadınız kendi kendini zehirledi. Beni zehirlemek niyetindeydi. Ben yüce bir güç tarafından korunuyordum, o korunmuyordu.”

“Ya Renly Baratheon? Onu öldüren kimdi?”

Kadın başını döndürdü. Başlığının altındaki gözleri kırmızı mum alevleri gibi yanıyordu. “Ben değildim.”

“Yalancı.” Davos artık emindi.

Melisandre bir kez daha güldü. “Karanlık ve akıl karışıklığında kaybolmuşsunuz Sör Davos.”

“Bu iyi bir şey.” Davos Fırtına Burnu’nun duvarları boyunca pırıldayan uzak ışıkları gösterdi. “Rüzgârın soğukluğunu hissedebiliyor musunuz? Nöbetçiler soğuktan korunmak için o meşalelerin dibinde iki büklüm halde. Biraz sıcaklık ve biraz ışık böyle bir gecede onlar için teselli demek. Ama bu teselli onları körleştiriyor ve bu yüzden geçişimizi göremeyecekler.” *Umarım.* “Şimdi bizi karanlık tanrısı koruyor leydim, sizi bile.”

Kadının gözleri biraz daha alevli yanıyormuş gibi göründü. “O ismi anmayın sör. Kara gözlerini üstümüze çekersiniz. O kimseyi korumaz, bana inanın. Kendiniz söylediniz, bizi meşaleler gizleyecek. Ateş. Işık Tanrısı’nın parlak hediyesi.”

“Dediğiniz gibi olsun.”

“Aslında onun dediği gibi.”

Davos rüzgârın değiştiğini hissediyordu, siyah yelkenlerin hareketinde görüyordu. Halatlara uzandı. “Yelkenleri indirmeme yardım edin. Yolun geri kalanında kürek çekeceğim.” Küçük tekne beşik gibi sallanırken birlikte yelkenleri bağladılar. Davos kürekleri siyah sulara indirirken, “Sizi Renly’ye kim götürdü?” diye sordu.

“Kimseye gerek yoktu,” dedi kadın. “Korunmasızdı. Ama burası... Fırtına Burnu eski bir kale. Bu taşlara kazınmış büyüler var. Hiçbir gölgenin geçemeyeceği kara duvarlar, unutulmuş, yaşlanmış ama hâlâ yerinde...”

“Gölge?” Davos teninin karıncalandığı hissediyordu. “Gölgeler karanlığın işidir.”

“Siz bir çocuktan daha cahilsiniz sör. Karanlıkta gölge olmaz. Gölgeler, Işık Tanrısı’nın hizmetkârı, ateşin çocuklarıdır. En parlak ışıklar en karanlık gölgeleri doğurur.”

Davos kaşlarını çatarak kadını susturdu. Tekrar kıyıya yaklaşıyorlardı ve

sular sesleri taşıyordu. Kürek çekti, küreklerin hafif sesi dalgaların ritminde kayboluyordu. Fırtına Burnu'nun denize bakan yanı bir uçurumun üstüne tünemişti, kireç beyazı dik kayalığın yüksekliği devasa perde duvarın boyuna eşitti. Uçurumun cephesinde açık bir ağız vardı ve Davos on altı yıl önce olduğu gibi dümeni o ağza kırdı. Tünel, kalenin altındaki bir mağaraya açılıyordu. O mağara eski fırtına lordlarının iskelesiydi.

Geçit sadece deniz kabardığında kullanılabilirdi ve hiçbir zaman daha az tehlikeli değildi ama Davos kaçakçılık yaparken edindiği becerilere hâlâ sahipti. Mağaranın ağzı önlerinde açılana kadar gemisini sivri kayaların arasından ustalıkla geçirdi. Dalgaların tekneyi içeri taşımasına izin verdi. Dalgalar tekneyi dövüyor, bir o yana bir bu yana beşik gibi sallıyordu. Kemiklerine kadar ıslanmışlardı. Davos, karanlığın içinde aniden beliren köpük kusan kayalardan kürekleri kullanarak son anda kurtuldu.

Sonunda tüneli geçtiler, karanlığa gömüldüler ve sular duruldu. Küçük tekne yavaşlayıp döndü. Kendi nefes seslerinin yankısı etraflarını sarmış gibiydi. Karanlık, Davos'u şaşırtmıştı. Buraya son gelişinde tünel boyunca dizilmiş meşaleler yanıyordu ve tavandaki katil deliklerinde aç gözleriyle aşağıyı izleyen adamlar vardı. Yivli kapı ileride bir yerdeydi, Davos biliyordu. Tekneyi yavaşlatmak için kürekleri kullandı ve neredeyse usulca kapıya doğru sürüklendiler.

"İçeriden biri kapıyı kaldırmazsa buradan öteye gidemeyiz," dedi Davos. Fısıltısı suyun üstünde pembe ayaklı fareler gibi sekti.

"Duvarların içinden geçtik mi?"

"Evet. Ama daha ileri gidemeyiz. Yivli kapının kazıkları suyun dibine kadar iniyor. Parmaklıkların arası bir çocuğun bile geçemeyeceği kadar dar."

Kadın cevap vermedi, bir hışırtı duyuldu ve sonra karanlığın ortasında parlak bir ışık belirdi.

Davos elini gözlerine siper etti, nefesi boğazında sıkışmıştı. Melisandre cübbesini kenara atıp boğucu elbisesini çıkardı. Çıplaktı ve karnında bir çocuk taşıyordu. Göğüsleri şişmiş, göbeği patlayacak kadar büyümüştü. *Tanrılar bizi koruyun*, diye fısıldadı Davos. Cevap olarak kadının boğazdan gelen derin ve pes kahkahasını duydu. Kadının gözleri köze dönüşmüştü. Terle ıslanan teni kendine

ait bir ışıkla parlıyor gibiydi. Melisandre *ışıldıyordu.*

Nefes nefese yere çöktü ve bacaklarını ayırdı. Mürekkep kadar siyah kan, baldırlarından aşağı akıyordu. Çığlığının sebebi acı olabilirdi ya da zevk, belki her ikisi birden. Davos kadının bacaklarının arasından çıkan çocuğun kafasını gördü. İki omuz kıvrılarak dışarı kaydı, siyah parmaklar Melisandre'nin gergin baldırlarını kavradı. Kırmızı kadın gölgenin bütünü dünyaya gelene kadar nefes nefese ıkındı. Gölge, Davos'tan uzundu, tünel kadar uzun, tekneye tepeden bakıyordu. Davos, parmaklıkların arasından geçip suyun üstünde hızla kayan gölgeyi sadece bir an için görebildi ama o an yeterince uzundu.

Davos gölgeyi tanıyordu. Tıpkı o gölgenin sahibi olan adamı tanıdığı gibi.

Jon

Çağrı gece karanlığında geldi. Jon dirseğinin üstünde doğruldu ve Uzunpençe'ye uzandı. Kamp hareketlenmişti. *Uyuyanları uyandıran boru,* diye düşündü.

Uzun ve pes nota, duyma eşiğinde geziniyordu. Çemberduvarın etrafında bekleyen nöbetçiler yerlerinden kımıldamamıştı, nefesleri donuyordu, başları batıya dönmüştü. Borunun sesi yavaş yavaş kaybolurken rüzgâr bile esmekten çekiniyor gibiydi. Adamlar battaniyelerinin altından çıkıp mızraklarına, kılıç kemerlerine uzandılar, sessizce hareket ediyor, dinliyorlardı. Bir at kişnedi, susturuldu. Orman bile bir an için nefesini tutmuştu sanki. Gece Nöbetçileri'nin kardeşleri, duymamak için dua ederek, duymaktan korkarak ikinci boru sesini bekledi.

Sessizlik tahammül edilemeyecek kadar uzayıp, kardeşler ikinci borunun duyulmayacağından emin olduklarında, az önceki endişelerini inkâr etmek istercesine sırıtıp şakalaşmaya başladılar. Jon Kar ateşe birkaç odun attı, kılıç kemerini taktı, çizmelerini giydi, pelerinini silkeleyip sırtına aldı. Ateş harıl harıl yanıyordu, giyinirken yüzüne vuran ısıdan memnundu. Lord Kumandan'ın çadırın içinde hareket ettiğini duyuyordu. Az bir zaman sonra Mormont çadırın kapısını açtı. "Tek boru?" Yaşlı Ayı'nın omzuna tüneyen kuzgun sessizdi, perişan görünüyordu.

"Evet lordum," diyerek onayladı Jon. "Kardeşler dönüyor."

Mormont ateşin yanına gitti. "Yarımel. Geç bile kaldı." Beklemekle geçirdikleri her gün Yaşlı Ayı'yı biraz daha huzursuz etmişti. "Adamlar için yemek hazırlasınlar, atlar için yem çıkarsınlar. Qhorin'i hemen görmek istiyorum."

"Onu size getiririm lordum." Gölge Kule'den gelen adamların günlerce önce varmasını bekliyorlardı. Ortaya çıkmadıklarında meraklanmaya başlamışlardı. Jon yemek ateşlerinin etrafında kaygılı konuşmalar duyuyordu ve konuşan sadece Efkârlı Edd değildi. Sör Ottyn Wythers bir an önce Kara Kale'ye geri

çekilmeye niyetliydi. Sör Mallador Locke, Qhorin'in izlerini takip edip Gölge Kule'ye gitmek, Yarımel'in başına neler geldiğini öğrenmek istiyordu. Ve Thoren Smallwood dağlara çıkacağını söylemişti. "Mance Rayder, Nöbet'le çarpışmak zorunda olduğunu biliyor," demişti, "ama bizi bu kadar uzak kuzeyde aramak aklına gelmez. Sütnehri'nin yukarısına yürürsek onu gafil avlarız. O daha neler olduğunu fark edemeden ordusunu parçalara ayırırız."

"Adamlarının sayısı bizden çok fazla," diyerek itiraz etti Sör Ottyn. "Craster, Rayder'in çok büyük bir ordu topladığını söylemişti. Binlerce adam. Bizse Qhoroin olmadan sadece iki yüz kişiyiz."

"Bin koyunun içine iki yüz kurt salın ve neler olduğunu izleyin sör," diye karşılık verdi Smallwood kendinden emin bir şekilde.

"O koyunların arasında keçiler de var Thoren," diye uyardı Jarman Buckwell. "Belki birkaç da aslan. Çıngıraklı, Köpekbaşlı Harma, Alfyn Kargakatili..."

"Onları ben de en az senin kadar iyi tanıyorum Buckwell," dedi Thoren Smallwood. "Ve hepsinin başını almaya niyetliyim. Bunlar *yabanıl.* Asker değil. Kadınların, çocukların ve kölelerin arasında birkaç yüz sarhoş kahraman. Onları siler süpürür, inletip ağıllarına geri yollarız."

Saatlerce tartışmış ve bir sonuca varamamışlardı. Yaşlı Ayı geri çekilemeyecek kadar inatçıydı ama apar topar Sütnehri'ne çıkıp çarpışmaya da niyeti yoktu. Sonunda, Gölge Kule'den gelecek adamları birkaç gün daha beklemeye ve gelmedikleri takdirde tekrar konuşmaya karar vermişlerdi.

Gelmişlerdi, yani karar daha fazla geciktirilemezdi. Jon bu kadarı için bile mutluydu. Mance Rayder'le savaşacaklarsa bunun bir an önce olmasını tercih ediyordu.

Efkârlı Edd'i ateş başında, ormandaki korucuların borusu habire öterken uyumanın imkânsızlığından şikâyet ederken buldu. Jon adama şikâyet etmek için yeni bir sebep daha verdi. Edd'le birlikte Hake'i uyandırdılar. Hake, Lord Kumandan'ın emirlerini küfürler ederek dinledi ama kısa zaman sonra bir düzine adam çorba pişirmek için sebze doğramaya başlamıştı.

Jon kampın diğer tarafına yürürken Sam oflaya puflaya geldi. Siyah başlığının altındaki yüzü solgun ve ay kadar yuvarlaktı. "Boruyu duydum.

Amcan geri döndü mü?”

“Sadece Gölge Kule’den gelen adamlar.” Benjen Stark’ın sağ salim geri döneceğine dair umuda tutunmak her geçen gün biraz daha güçleşiyordu. Yumruk’un eteğinde bulduğu pelerin amcasına ya da onun adamlarından birine ait olabilirdi, bu kadarını Yaşlı Ayı bile kabul etmişti ama ejderhacamlarını saran pelerin neden oraya gömülmüştü, kimse söyleyemiyordu. “Sam, gitmek zorundayım.”

Nöbetçiler gelenlere yol açmak için çemberduvarın çevresine çakılan kazıklardan birkaçını yarı donmuş topraktan çıkarıyordu. Fazla zaman geçmeden Gölge Kule’den gelen kardeşler tepeyi tırmanmaya başladı. Deri ve kürke bürünmüşlerdi. Biraz çelik ve bronz, sert yüzlerini örten uzun ve gür sakallar, adamları bindikleri küçük atlar kadar tüylü gösteriyordu. Jon, bazı adamların iki at sürdüğünü görünce şaşırdı. Yakından baktığında pek çoğunun yaralı olduğu fark etti. *Yolda sorun çıkmış.*

Jon daha önce hiç karşılaşmadıkları halde Qhorin Yarımel’i ilk görüşte tanıdı. Büyük korucu Nöbet’te efsane haline gelmişti; ağır sözlerin ve hızlı hareketlerin adamıydı, bir mızrak kadar uzun ve dikti, vakur duruşluydu. Adamlarının aksine tıraşlıydı. Miğferinin altından sırtına düşen saç örgüsünde kırağı vardı. Giydiği siyahlar öyle solmuştu ki artık gri oldukları söylenebilirdi. Dizgini tutan elinde sadece baş ve işaret parmağı kalmıştı; diğer parmakları bir yabanıl baltasını yakalarken kopmuştu, elleriyle yakalamasa kafasını ikiye ayıracak bir balta... Sakatlanan elini yabanılın yüzüne gömüp fışkıran kanı adamın gözlerine akıttığı söylenirdi, daha sonra kanla körleşen adamı katletmişti. O günden sonra Sur’un ötesindeki Yabanıllar, Qhorin’den daha acımasız bir düşman görmemişti.

Jon adamı selamladı. “Lord Kumandan Mormont sizi hemen görmek istiyor. Sizi çadırına götüreceğim.”

Qhorin eyerinden aşağı atladı. “Adamlarım aç ve atlarımızla ilgilenilmesi gerek.”

“Hepsiyle ilgilenilecek.”

Korucu atını kendi adamlarından birine verdi ve Jon’u takip etti. “Sen Jon Kar’sın. Babanın yüzünü almışsın.”

“Onu tanır mıydınız lordum?”

“Ben lord değilim. Nöbet’in kardeşlerinden biriyim sadece. Lord Eddard’ı tanırdım, evet. Ondan önce de babasını.”

Jon, Qhorin’in büyük adımlarına yetişebilmek için acele ediyordu. “Lord Rickard ben doğmadan önce ölmüş.”

“Nöbet dostuydu.” Qhorin arkasına baktı. “Bir ulu kurdun olduğu söyleniyor.”

“Hayalet şafakta geri döner. Geceleri avlanıyor.”

Efkârlı Edd, Yaşlı Ayı’nın yemek ateşinde domuz pastırması kızartıyor, kazanda bir düzine yumurta kaynatıyordu. Mormont ahşap-deri kamp sandalyesinde oturuyordu. “Senin için endişelenmeye başlamıştım. Yolda sorun mu çıktı?”

“Alfyn Kargakatili’yle karşılaştık. Mance, adamı Sur boyunca keşif yapması için yollamış, geri dönerken rastlaştık.” Qhorin miğferini çıkardı. “Alfyn bundan böyle diyar için sorun olmayacak ama yanındakilerden birkaçı dağlara dönmeyi başardı.”

“Kaybımız?”

“Dört kardeşimiz öldü. Bir düzine yaralı var. Zararımız düşmana verdiğimizin üçte biri kadar. İki tutsak aldık. Biri yarası yüzünden öldü ama diğeri sorgulamaya yetecek kadar hayatta kaldı.”

“En iyisi içeride konuşalım. Jon sana bir kupa bira getirsin. Yoksa sıcak şarap mı tercih edersin?”

“Kaynar su kâfi. Bir yumurta ve bir parça domuz pastırması.”

“Nasıl istersen.” Mormont çadırın kapısını kaldırdı, Qhorin Yarımel başını eğip içeri girdi.

Efkârlı Edd kazanın başında durmuş bir kaşıkla yumurtaları karıştırıyordu. “Bu yumurtaları kıskanıyorum,” dedi. “Şimdi biraz kaynamak işime gelirdi. Kazan biraz daha geniş olsaydı içine atlardım. Gerçi su yerinde şarap olmasını tercih ederdim. Sarhoş ve sıcak bir şekilde ölmekten daha beter şeyler de var. Kendisini şarapla boğan bir adam tanıdım. Şarap kötüydü ve adamın cesedi şarabı daha kaliteli hale getirmemişti.”

“O şarabı *içtin* mi?”

“Bir kardeşi ölü bulmak berbat bir şey. Sen de içki içmek ihtiyacı duyardın Lord Kar.” Edd kazanı tekrar karıştırıp içine bir çimdik muskat attı.

Jon huzursuzca ateşin yanına oturup bir sopayla közleri eşeledi. Mormont’un, kuzgunun ciyaklamalarıyla kesilen sesini, Qhorin’in daha pes tonlarını duyabiliyordu ama kelimeleri seçemiyordu. *Alfyn Kargakatili ölmüş, bu iyi.* Alfyn yabanıl akıncıların en kanlısıydı. Adını katlettiği kara kardeşler sayesinde almıştı. *Peki böyle bir zaferden sonra Qhorin neden bu kadar sıkıntılı?*

Jon, Gölge Kule’den gelen adamların kampın moralini biraz yükseltmesini umuyordu. Daha geçen gece su dökmek için kalktığında, beş ya da altı adamın bir ateşin etrafında alçak sesle konuştuklarını duymuştu. Chett çoktan Kara Kale’ye geri dönmüş olmaları gerektiğini söylüyordu. Jon dinlemek için durmuştu. “Bu keşif yaşlı bir adamın aptallığından başka bir şey değil,” dedi biri. “Bu dağlarda bulacağımız tek şey kendi mezarlarımız.”

“Ayazdiş’te devler varmış, varglar, daha beter şeyler,” dedi Kız Kardeşli Lark.

“Ben oraya gitmiyorum, yemin ederim.”

“Yaşlı Ayı sana başka seçenek sunacak değil.”

“Belki de biz ona başka seçenek sunmalıyız,” dedi Chett.

O anda köpeklerden biri başını kaldırıp havlamaya başladı ve Jon görünmemek için hızla uzaklaştı. *Bunları duymamam gerekirdi,* diye düşündü. Duyduklarını Mormont’a anlatmaya niyetlendi ama kardeşlerinin arkasından muhbirlik yapmak istemiyordu, bu kardeşler Chett ve Lark olsa bile. Sadece boş konuşmalardı, dedi kendine. *Üşümüşlerdi ve korkuyorlardı, hepimiz gibi.* Burada beklemek, ormanın üstündeki tepenin taşlı zirvesinde tüneyip yarının neler getireceğini merak etmek kolay değildi. *Görünmeyen düşman her zaman en korkutucu olandır.*

Jon yeni hançerini kınından çıkardı ve alevler siyah camın üstünde dans ederken silahını inceledi. Hançerin ahşap kabzasını kendisi yapmış, kolay kavranması için kendir beziyle kaplamıştı. Çirkindi ama iş görüyordu. Efkârlı Edd bu cam bıçakların bir şövalyenin, göğüs kalkanındaki dikenler kadar işe yaradığını söylüyordu ama Jon emin değildi. Ejderhacamı çelikten daha keskindi

fakat çok daha kırılgandı.

Oraya gömülmelerinin bir sebebi olmalı.

Grenn için de bir hançer yapmıştı. Ve Lord Kumandan için bir tane daha. Savaş borusunu Sam'e vermişti. Yakından incelediğinde borunun çatlak olduğunu fark etmişti ve bütün toprağı temizledikten sonra bile ses çıkartmayı başaramamıştı. Kasnağı da çentilmişti ama Sam eski şeyleri seviyordu, değersiz eski şeyleri bile. "İçki boynuzu yap," demişti Jon, arkadaşına. "O boynuzdan her içki içişinde Sur'un ötesinden İlk İnsanlar'ın Yumruğu'na kadar geldiğin keşif yolculuğunu hatırlarsın." Sam'e bir düzine mızrak ve ok ucu da vermişti. Geri kalanları şans getirmeleri için diğer arkadaşlarına dağıtmıştı.

Yaşlı Ayı hançerden memnun görünüyordu ama kemerinde çelik bir kılıcın olmasını tercih ediyordu. Mormont'un, pelerini kimin gömmüş olabileceğine ya da bunun ne anlama geldiğine dair bir fikri yoktu. *Belki Qhorin bilir.* Yarımel, Tekinsiz Orman'ın derinliklerini en iyi bilen kişiydi.

"Servisi sen mi yapacaksın yoksa ben yapayım mı?"

Jon hançeri kınına soktu. "Ben yaparım." İçeride neler konuşulduğunu duymak istiyordu.

Edd üç kalın dilim yulaf ekmeği kesti, dilimleri tahta bir tabağa yerleştirdi, üstlerine yağlı domuz pastırmalarından koydu ve bir kâseyi haşlanmış yumurtalarla doldurdu. Jon bir eline tabağı diğerine kâseyi alıp Lord Kumandan'ın çadırına girdi.

Qhorin bağdaş kurmuş halde yerde oturuyordu. Omurgası bir mızrak kadar dikti. Adam konuşurken mum alevi sert elmacık kemiklerinin üstünde titriyordu. "...Çıngıraklı, Ağlayan Adam ve irili ufaklı diğer bütün şefler," diyordu. "Onların da vargları varmış, mamutları ve hayal edebileceğimizden çok daha fazla güçleri. Bunlar tutsağın söyledikleri. Gerçek olduklarına dair yemin edemem. Ebben, adamın zaman kazanmak için hikâyeler anlattığını düşünüyor."

Jon tabağı iki adamın arasına koyarken, "Gerçek ya da yalan, Sur uyarılmalı," dedi Mormont. "Kralı da uyarmalıyız."

"Hangi kralı?"

"Hepsini. Gerçek ya da sahte. Benim için hepsi aynı. Madem diyara hükmetmek istiyorlar, diyarı korusunlar."

Yarımel bir yumurta aldı ve kabuğunu kâsenin kenarında kırdı. “Krallar yapacaklarını yapacak,” dedi yumurtayı soyarken. “Yaptıkları yeterli olmayacak. En iyi umudumuz Kışyarı. Starklar kuzeye gitmeli.”

“Evet, kesinlikle.” Yaşlı Ayı eline aldığı haritayı inceledi, kenara attı ve başka bir tanesini aldı. Çekicin nereye ineceğini düşünüyordu, Jon anlamıştı. Bir zamanlar, Sur’un uzandığı yüz fersah boyunca inşa edilmiş on yedi kale Gece Nöbetçileri’nin adamlarıyla doluydu fakat Nöbet küçüldükçe kaleler teker teker terk edilmişti. Şimdi yalnızca üç kalede garnizon vardı ve bu gerçeği Nöbet kadar Mance Rayder de biliyordu. “Sör Alliser, Kral Toprakları’ndan yeni adamlar getirecek, öyle umalım. Eğer Bozkalkan’dan Gölge Kule’ye, Uzun Mezar’dan Doğugözcüsü’ne adam yerleştirirsek...”

“Bozkalkan’ın büyük bölümü yıkıldı. Eğer adam, bulabilirsek Taşkapı daha çok işimize yarar. Belki Buz İzi ve Derin Göl de. Siperlerin arasında günlük gezici devriye olursa.”

“Evet, devriye. Yapabilirsek günde iki kere. Sur kendi başına zorlu bir engel. Savunmasız kalırsa düşmanı durduramaz ama epey oyalar. Ne kadar kalabalık olurlarsa o kadar fazla zamana ihtiyaç duyarlar. Arkalarında bıraktıkları boşluğa bakılırsa kadınları ve çocukları da getirmeliler. Gençleri ve hayvanları da... ip ya da el merdiveni tırmanabilen bir keçi gördün mü hiç? Basamaklar veya devasa rampalar inşa etmek zorundalar... Bir aydan uzun zamana ihtiyaçları olur. Mance en iyi seçeneğinin duvarın *altından* geçmek olduğunu biliyor. Bir kapıdan ya da...”

“Gedikten.”

Mormont’un başı sert bir şekilde döndü. “Ne?”

“Sur’u tırmanarak ya da altını kazarak geçmeyi planlamıyor lordum. Niyeti Sur’u kırmak.”

“Sur iki yüz on beş metre yüksekliğinde ve alt kısmı o kadar kalın ki; balta ve kazmalarla bir delik açmak yüz adam ve bir sene ister.”

“Kazma ve baltalarla değil.”

Mormont kaşlarını çatarak sakalını çekiştirdi. “Nasıl?”

“Nasıl olacak? Büyücülükle.” Qhorin yumurtanın yarısını ısırdı. “Mance bütün kuvvetini neden Ayazdiş’e çıkardı? Sert ve soğuk, üstelik Sur’dan çok

uzakta.”

“Sürüsünü korucularımın gözünden saklamak için dağları kullandığını düşünmüştüm.”

“Olabilir,” dedi Qhorin yumurtasının son lokmasını yerken. “Ama bence daha fazlası var. O yüksek ve soğuk yerlerde başka bir şey arıyor. İhtiyaç duyduğu bir şeyin peşinde.”

“Bir şey?” Mormont’un kuzgunu başını kaldırıp çığlık attı. Çadırın içinde çınlayan ses bir bıçak kadar keskindi.

“Bir güç. Tutsak ne olduğunu söyleyemedi. Belki de onu çok sert sorguladık ve pek çok şeyi anlatamadan öldü. Olup biteni bildiğinden şüpheliyim gerçi.”

Jon dışarıda esen rüzgârı duyabiliyordu. Çemberduvarın taşlarında titriyor, çadırların iplerini çekiştiriyor, tiz ve yüksek bir ses çıkarıyordu. Mormont düşünceli bir halde çenesini ovuşturdu. “Bir güç,” diye tekrar etti. “Tahmin etmeliydim.”

“Dağlara keşif grubu göndermelisiniz.”

“Daha fazla adamımı riske atmak istemiyorum.”

“En kötü ihtimalle ölürüz. Diyarı savunurken ölmeyeceksek neden siyahları kuşandık? Ben olsam on beş adam gönderirdim, beşli gruplar halinde üç ekip. Biri Sütnehri’ni, biri Çığlık Geçidi’ni araştırmak, diğeri de Dev Merdiveni’ne çıkmak için. Ekipleri Jarman Buckwell, Thoren Smallwood ve ben komuta ederiz. Şu dağlarda bizi nelerin beklediğini öğreniriz.”

“Öğreniriz,” diye bağırdı kuzgun. *“Öğreniriz.”*

Lord Kumandan Mormont derince bir iç çekti. “Başka bir seçenek göremiyorum,” dedi. “Ama geri dönmezseniz...”

“Birileri Ayazdiş’ten aşağı inecek lordum,” dedi korucu. “İnen, bizsek iyiyiz demektir. Gelen Mance Rayder olursa yolunun üstünde siz varsınız. Güneye yürüyüp sizi arkasında bırakamaz, peşine düşeceğinizi, ordusunu arkadan taciz edeceğinizi bilir. Saldırmak zorunda. Burası yeterince sağlam bir yer.”

“O kadar sağlam değil,” değil dedi Mormont.

“Hepimiz aynı şekilde ölürüz o halde. Ölümümüz Sur’daki kardeşlerimize zaman kazandırır. Boş kaleleri doldurmak, kapıları kapatmak, kralları ve lordları yardıma çağırmak, mancınıkları tamir edip baltalarını bilemek için vakitleri olur.

Hayatlarımız iyi harcanmış sikkelere dönüşür.”

“Öl,” diye homurdandı kuzgun, Mormont’un omuzlarında yürürken. *“Öl, öl, öl, öl.”* Yaşlı ayı, duyduğu cümlelerin ağırlığını taşıyamıyormuş gibi çökmüş ve sessiz bir halde oturuyordu. Sonunda, “Tanrılar beni affetsin. Adamlarını seç,” dedi.

Qhorin Yarımel başını çevirdi. Gözleri Jon’un gözleriyle buluştu ve uzun süre orada kaldı. “Güzel. Jon Kar’ı seçiyorum.”

Mormont irkildi. “O daha çocuk sayılır. Üstelik benim kâhyam. Bir korucu bile değil.”

“Tollett de sizinle ilgilenebilir lordum.” Qhorin iki parmaklı, sakat elini yukarı kaldırdı. “Eski tanrılar Sur’un ötesinde hâlâ çok güçlü. İlk İnsanlar’ın tanrıları... ve Starklar’ın.”

Mormont, Jon’a baktı. “Senin arzun nedir?”

“Gitmek,” dedi Jon bir çırpıda.

Yaşlı adam hüzünle gülümsedi. “Biliyordum.”

Jon, Qhorin Yarımel’le birlikte çadırdan çıktığında şafak sökmüştü. Rüzgâr siyah pelerinlerini uçuruyor, ateşteki kızıl renkli közleri havaya savuruyordu.

“Öğlen vakti yola çıkıyoruz,” dedi korucu. “Kurdunu bulsan iyi edersin.”

Tyrion

“Kraliçe, Prens Tommen’ı göndermeye niyetli.” Septin sessiz loşluğunda diz çökmüşlerdi, titreyen mum alevleriyle ve gölgelerle sarılmışlardı, yalnızlardı. Lancel buna rağmen fısıldayarak konuşuyordu. “Lord Gyles prensi Rosby’ye götürecek ve çocuğu bir uşak kılığında orada saklayacak. Saçlarını koyu renge boyayıp insanlara vasıfsız bir şövalyenin oğlu olduğunu söylemeyi planlıyorlar.”

“Halktan mı korkuyor yoksa benden mi?”

“İkisi de,” dedi Lancel.

“Ah.” Tyrion bu planla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Varys’in küçük kuşları bu sefer efendilerini yarı yolda mı bırakmıştı? Bazen örümceklerin bile uyuklayabileceğini düşündü... yoksa hadım, Tyrion’ın bildiğinden daha derin ve karışık bir oyun mu oynuyordu? “Teşekkür ederim sör.”

“Sizden rica ettiğim iyiliği bağışlayacak mısınız lordum?”

“Belki.” Lancel bir sonraki mücadelede kumandanlık istiyordu. Daha bıyıkları çıkmadan kendisini öldürmek için iyi bir yöntem seçmişti ama bütün genç şövalyeler yenilmez olduklarını düşünürdü.

Tyrion, kuzeni gittikten sonra septte biraz oyalandı. Savaşçı’nın mihrabında bir mum yaktı. *Kardeşimi koru seni lanet piç, o da senin gibi bir savaşçı.* Yabancı’nın önünde bir mum daha yaktı, kendisi için.

Aynı gece Kızıl Kale karanlığa gömüldüğünde Bronn geldi, Tyrion bir mektubu mühürlüyordu. “Bunu Sör Jacelyn Bywater’a götür.” Cüce altın rengi erimiş mumu parşömenin üstüne damlattı.

“Ne yazıyor?” Bronn okuma bilmiyordu bu yüzden küstahça sorular soruyordu.

“Yanına en iyi elli adamını alıp Gülyolu’na keşfe gitmesini söylüyor.”

“Stannis’in Kral Yolu’na çıkması daha olası.”

“Ah, biliyorum. Bywater’a mektupta yazanları görmezden gelmesini ve adamlarını kuzeye götürmesini söyle. Rosby Yolu’nda tuzak kursun. Lord Gyles bir iki gün içinde Kızıl Kale’den ayrılacak, kendi kalesine dönüyor, yanında on

iki silahlı asker, hizmetkârlar ve yeğenim olacak. Prens Tommen bir uşak gibi giydirilmiş olabilir.”

“Çocuğun geri getirilmesini mi istiyorsun?”

“Hayır. O kaleye götürülmesini istiyorum.” Çocuğu şehirden uzaklaştırmanın Cersei’nin en iyi fikirlerinden biri olduğuna karar vermişti Tyrion. Tommen, Rosby’de güvende olacaktı ve prensi ağabeyinden ayırmak Stannis’i de zora sokacaktı. Stannis şehri ele geçirip Joffrey’yi idam etse bile, tahtta hak sahibi olan bir Lannister’la daha mücadele etmek zorunda kalacaktı. “Lord Gyles kaçamayacak kadar hasta ve savaşamayacak kadar korkak. Kale kumandanına kapıları açmasını emredecektir. Bywater kale duvarlarını geçtiğinde garnizonu kovacak ve Tommen’ı güven içinde kalede tutacak. *Lord* Bywater kulağına nasıl geliyormuş bir sor bakalım.”

“Lord Bronn daha iyi tınlar. Prensi senin için ben de tutabilirim. Ucunda lordluk varsa çocuğu kucağımda zıplatır, gece ninnilerle uyuturum.”

“Sana burada ihtiyacım var,” dedi Tyrion. *Ve sana yeğenimi emanet edecek kadar güvenmiyorum.* Joffrey’nin başına bir şey gelirse Lannisterlar’ın Demir Taht üstündeki iddiası genç Tommen’ın omuzlarında olacaktı. Sör Jacelyn’in altın pelerinlileri, prensi savunurdu ama Bronn’un paralı askerleri düşmana satmaya meylederdi.

“Yeni lord eski lordu ne yapacak?”

“Beslemeyi unutmadığı sürece canı ne isterse yapabilir. Ölmesini istemiyorum.” Tyrion masadan kalktı. “Ablam, Kral Muhafızları’ndan birini prensle birlikte gönderecek.”

Bronn kaygılı görünmüyordu. “Tazı, Joffrey’nin köpeği, yanından ayrılmaz. Demiryumruk’un adamları diğerleriyle kolaylıkla başa çıkabilir.”

“İş adam öldürmeye varırsa Tommen’ın önünde yapılmasını istemiyorum, Bywater’a söyle.” Tyrion kahverengi yünden yapılmış ağır bir pelerini omuzlarına aldı. “Yeğenimin kalbi hassastır.”

“Onun bir Lannister olduğuna emin misin?”

“Kış ve savaştan başka hiçbir şeyden emin değilim ben. Gel. Yolun yarısını seninle birlikte gideceğim.”

“Chataya’nın yerine mi?”

“Beni çok iyi tanıyorsun.”

Kuzey duvarındaki yan kapıdan çıktılar. Tyrion atını mahmuzlayıp Karagölge Sokağı’ndan aşağı koşturdu. Nal seslerini duyan birkaç sinsi şekil, sokak aralarına kaçıştı ama kimse onlara yanaşmaya cesaret edemedi. Konsey, Tyrion’ın koyduğu sokağa çıkma yasağını uzatmıştı. Akşam çanı çaldıktan sonra dışarıda olmanın cezası ölümdü. Bu önlem Kral Toprakları’na bir ölçüde huzur getirmiş, sabahları sokak aralarında bulunan cesetlerin sayısını dörtte bire düşürmüştü ama Varys şehir halkının yasak yüzünden Tyrion’a küfür ettiğini söylemişti. *Küfür edecek nefesleri olduğu için şükretsinler.* Bakırcılar Sokağı’ndan geçerken karşılarına iki altın pelerinli çıktı ama adamlar kiminle uğraştıklarını anladıklarında El’in affını istediler ve uzaklaştılar. Bronn, Çamur Kapısı’na gitmek için güneye döndü.

Tyrion, Chataya’nın evine doğru at sürmeye devam etti ama sabrı aniden tükenmişti. Eyerinin üstünde döndü, arkasındaki caddeye baktı. Onu takip eden kimse yoktu. Bütün pencereler karanlıktı ya da sıkı sıkı örtülmüştü. Sokak aralarında esen rüzgârın sesinden başka bir şey duyulmuyordu. *Cersei’nin adamlarından biri beni takip ediyorsa fare kılığına girmiş olmalı.* “Hepsini becereyim,” diye homurdandı. Bu kadar temkinli davranmaktan yorulmuştu. Atına bir çember çizdirip tekrar mahmuzladı. *Peşimde biri varsa ne kadar iyi bir binici olduğunu göreceğiz.* Ay ışığıyla aydınlanan caddelerden, taş yollardan, dar ve kıvrımlı sokaklardan uçar gibi geçti, aşkına kavuşmak için koşuyordu.

Kapıyı çaldı, taş duvarlardan süzülen belli belirsiz müzik sesini duyuyordu. İbbenliler’den biri onu içeri aldı. Tyrion adama atını verirken, “Kim bu?” diye sordu. Elmas şekilli uzun pencerelerin camları sarı ışıklarla parlıyordu ve şarkı söyleyen bir erkek sesi duyuluyordu.

İbbenli omuzlarını silkti. “Koca göbekli bir şarkıcı.”

Tyrion ahırdan eve doğru yürürken ses yükseldi. Şarkıcıları hiçbir zaman sevememişti ve bu şarkıcıyı aynı cinsin diğerlerinden bile az seviyordu, henüz yüzünü bile görmeden... Tyrion kapıyı ittiğinde adam şarkı söylemeyi kesti. “Kral Eli’m.” Kel kafalı, fıçı göbekli adam diz çöktü. “Bu bir onur, bir onur,” diye mırıldanıyordu.”

“Lordum.” Tyrion’ı gören Shae gülümsedi. Kızın yüzüne hesapsızca yerleşen

bu gülümsemeyi seviyordu Tyrion. Gümüş kuşaklı mor ipek elbisesini giymişti bugün. Bu renkler kızın koyu saçlarına, pürüzsüz beyaz tenine yakışıyordu.

“Tatlım,” dedi Tyrion. “Bu kim?”

Şarkıcı gözlerini yerden kaldırdı. “Bana Symon Gümüşdil derler lordum. Şarkıcı, çalgıcı ve hikâyeciyim...”

“Ve büyük bir aptalsın,” diye adamın cümlesini tamamladı Tyrion. “İçeri girdiğimde bana neden seslendin?”

“Seslenmek mi? Ben sadece...” Gümüşdil’in dili kalaya dönüşmüş gibiydi. “Lordum, onurdur dedim...”

“Daha akıllı bir adam beni tanımamış gibi yapardı. Beni kandıracağından değil ama en azından denemiş olurdu. Ben şimdi ne yapacağım seni? Benim tatlı Shae’imi tanıyorsun, nerede yaşadığını biliyorsun, onu geceleri tek başıma ziyaret ettiğimi öğrendin.”

“Kimseye söylemem, yemin ederim.”

“Bu konuda ziyadesiyle aynı fikirdeyiz. Sana iyi geceler.” Tyrion, Shae’i alarak üst kata çıktı.

“Şarkıcım bir daha asla şarkı söylemeyecek,” diye dalga geçti Shae. “Adamı öyle korkuttun ki sesini kaçırdın.”

“Biraz korkmak daha tiz notaları söyleyebilmesine yardım eder.”

Shae yatak odasının kapısı kapattı. “Ona zarar vermeyeceksin değil mi?” Kokulu bir mum yaktı ve Tyrion’ın çizmelerini çıkarmak için eğildi. “Senin gelmediğin gecelerde onun şarkılarıyla eğleniyorum.”

“Keşke her gece gelebilseydim,” dedi Tyrion, kız çıplak ayaklarını ovarken. “İyi söylüyor mu?”

“Bazılarından iyi. Bazıları kadar iyi değil.”

Tyrion kızın yakasını açtı ve yüzünü, göğüslerinin arasına gömdü. Her zaman temiz kokuyordu, bu leş kokan şehirde bile. “İstersen kalsın ama gözünün önünde olsun. Şehirde dolaşıp hikâyeler yaymasını istemiyorum.”

“Yaymayacak...” diye cümlesine başladı Shae.

Tyrion kızın ağzını kendi ağzıyla kapadı. Yeterince konuşmuştu. Shae’in bacaklarının arasında bulduğu zevkin basit tatlığına ihtiyacı vardı. En azından burada kabul görüyordu, isteniyordu.

Sevişmeleri bittikten sonra kolunu kızın başının altından çekti, sabahlığını giyip bahçeye indi. Yarım ay, meyve ağaçlarının yapraklarını ve mermer banyo havuzundaki suyun yüzeyini gümüşe boyuyordu. Havuzun kenarına oturdu. Sağ tarafında bir yerden bir cırcır böceğinin neşeli ötüşü duyuluyordu. *Burada huzur var,* diye düşündü. *Ama ne kadar zaman daha?*

Hafif bir koku başını çevirmesine neden oldu. Shae kapıda duruyordu. Üstünde Tyrion'ın hediye ettiği gümüş renkli sabahlık vardı. *Kış kadar beyaz bir kız sevdim, saçlarında ay ışığı.* Kızın arkasında yalvaran kardeşlerden bir adam vardı. Leş gibi, yamalı bir cübbe giyiyordu. Çıplak ayaklarındaki çatlaklar pislik doluydu, boynuna deri bir kayışın ucunda sallanan bir küre asmıştı. Bir rahip küre yerine kristal takardı. Adamın kokusu fareleri bile öğürtebilirdi.

"Lord Varys seni görmeye gelmiş," dedi Shae.

Yalvaran kardeş, hayretler içinde kıza baktı. Tyrion güldü. "Elbette. Onu ben bile tanıyamamışken sen nasıl tanıdın?"

Shae omuzlarını silkti. "Varys işte. Sadece farklı giyinmiş."

"Farklı bir görüntü, farklı bir koku, farklı bir yürüyüş," dedi Tyrion. "Adamların çoğunu kandırırdı."

"Kadınların çoğunu da kandırırdı ama fahişeleri kandıramaz. Bir fahişe adamın kendisini görmeyi öğrenir, elbiselerini değil. Yoksa ölüsü bir sokak arasında bulunur."

Varys acı çekiyormuş gibi görünüyordu ve bunun sebebi ayağındaki sahte yara kabukları değildi. Tyrion kıkırdadı. "Shae, bize biraz şarap getirebilir misin?" İçkiye ihtiyacı olabilirdi. Hadımın gece yarısı getirdiği haber her ne ise iyi olmadığı kesindi.

"Buraya geliş sebebimi size söylemeye neredeyse korkuyorum lordum," dedi Varys, Shae içeri gittiğinde. "Çok uğursuz havadislerim var."

"Sen kara tüyler giymelisin Varys. Kötü haberler taşıyan kuzgunlardan farkın yok." Tyrion rahatsız şekilde ayağa kalktı, bir sonraki soruyu sormaktan korkuyordu. "Jaime mi?" *Ona zarar verdilerse onları hiçbir şey kurtaramaz.*

"Hayır lordum. Başka bir mesele. Sör Cortnay Penrose ölmüş. Fırtına Burnu kapılarını Stannis Baratheon'a açmış."

Dehşet, Tyrion'ın aklındaki diğer bütün düşünceleri alıp götürmüştü. Shae

şarapla birlikte bahçeye döndüğünde bir yudum içti ve kadehi evin duvarına fırlattı. Ay ışığında simsiyah parlayan şarap taşlardan süzülürken, kız etrafa saçılan cam parçalarından korunmak için elini yüzüne kaldırdı. “Tanrılar onu *kahretsin!*” diye bağırdı Tyrion.

Varys bir ağız dolusu çürük dişi açıkta bırakacak şekilde gülümsedi. “Kimi lordum? Sör Cortnay’i mi yoksa Lord Stannis’i mı?”

“İkisini de.” Fırtına Burnu kuvvetliydi, bir yıl ya da daha uzun zaman dayanması gerekirdi... babasının Robb Stark’ın işini bitirmesi için yeterli bir zaman. “Bu nasıl olmuş?”

Varys, Shae’e baktı. “Lordum, leydiyi böyle kanlı ve korkunç hikâyelerle korkutmamıza gerek var mı?”

“Bir leydi korkar,” dedi Shae. “Ama ben korkmam.”

“Korkmalısın,” dedi Tyrion kıza. “Fırtına Burnu düştüyse Stannis’in bütün dikkatini Kral Toprakları’na vermesi an meselesidir.” Şarabı duvara fırlattığı için şimdi pişmandı. “Lord Varys, bize biraz müsaade edin, sizinle birlikte kaleye döneceğim.”

“Sizi ahırda bekliyorum.” Reverans yapıp uzaklaştı.

Tyrion, Shae’i yanına çekti. “Burada güvende değilsin.”

“Duvarlarım ve senin verdiğin muhafızlarım var.”

“Paralı askerler,” dedi Tyrion. “Altınlarımı çok seviyorlar ama onlar için can verirler mi? Bu duvarlara gelince, bir adam diğerinin omzuna çıkar ve göz açıp kapayıncaya kadar içeri girer. İsyan sırasında buna benzeyen bir malikâne ateşe verildi. Malikânenin sahibi olan altın ustasını sırf dolu bir kileri var diye öldürdüler, tıpkı Yüce Rahip’i parçalara ayırdıkları gibi, Sör Aron’ın kafasını ezdikleri gibi. Lollys’e elli kez tecavüz ettiler. Kral Eli’nin leydisini yakaladıklarında ne yaparlar sence?”

“Kral Eli’nin fahişesini mi demek istedin?” İri, cesur gözleriyle Tyrion’a baktı. “Ama leydin olabilirim lordum. Bana verdiğin o güzel elbiseleri giyerim, satenleri, ipekleri, bana aldığın mücevherleri takarım ve ziyafetlerde elini tutup yanında otururum. Sana erkek çocuklar doğururum, yapabileceğimi biliyorum... ve yemin ederim ki seni asla utandırmam.”

Sana olan aşkım beni yeterince utandırıyor. “Bu çok tatlı bir rüya Shae. Ama

unut. Sana yalvarıyorum. Asla gerçek olamaz.”

“Kraliçe yüzünden mi? Ben ondan da korkmuyorum.”

“Ama ben korkuyorum.”

“O halde onu öldür ve kurtul. Aranızda sevgi yok ki.”

Tyrion iç geçirdi. “O benim ablam. Kendi kanından birini öldüren adam hem tanrıların hem de insanların gözünde sonsuza dek lanetlenir. Bundan öte, biz onunla ilgili ne düşünürsek düşünelim o babam ve ağabeyim için çok kıymetlidir. Kral Toprakları’ndaki her adamı zekâmla alt edebilirim ama tanrılar, eli kılıçlı Jaime’nin karşısına çıkabilecek gibi donatmadılar beni.”

“Genç Kurt ve Lord Stannis’in de kılıçları var ama onlardan korkmuyorsun.”

Ne kadar az şey biliyorsun tatlım. “Onların karşısında Lannister Hanedanı’nın bütün gücüne sahibim. Ama Jaime ve babamın karşısında çarpık sırtımdan ve güdük bacaklarımdan başka bir şeyim yok”

“Bana sahipsin.” Shae vücudunu Tyrion’a yapıştırıp onu öptü.

Öpüşü her zaman olduğu gibi Tyrion’ı tahrik etmişti ama bu sefer kendini nazikçe geri çekti. “Şimdi değil. Tatlım, ben... pekala, bunu bir planın ilk tohumu olarak düşün. Sanırım seni kale mutfağına yerleştirmenin bir yolunu bulabilirim.”

Shae’in yüzü duruldu. “Mutfak mı?”

“Evet. Varys’le konuşayım. Bu konuda ondan daha akıllısını bulamam.”

Shae kıkırdadı. “Lordum, seni zehirlerim. Yaptığım yemekleri tadan her adam ne kadar iyi bir fahişe olduğumu söyledi.”

“Kızıl Kale’nin yeterince aşçısı var. Kasapları ve fırıncıları da. Sen bulaşıkçı rolü oynamalısın.”

“Bulaşıkçı kız,” dedi Shae. “Kaşındıran kahverengi yünlüler içinde. Lordum beni o kılıkta görmek mi istiyor?”

“Lordun seni canlı görmek istiyor,” dedi Tyrion. “İpek ve satenlerin içinde çanakları ovman zor olur.”

“Lordum benden bıktı mı yoksa?” Elini Tyrion’ın sabahlığının altına götürdü ve aletini tuttu. İki hızlı okşama sertleşmesine yetmişti. “Ama o beni hâlâ istiyor.” Güldü. “Mutfakta çalışan bir fahişeyi becermek ister miydiniz lordum? Eğer isterseniz beni una bulayıp meme uçlarımdan et sosu emebilirsiniz ve...”

“Kes şunu.” Kızın tavrı, girdiği bahsi kazanmak için bütün marifetlerini konuşturan Dancy’yi hatırlatmıştı Tyrion’a. Daha fazla şeytanlık yapmasını engellemek için Shae’i kenara itti. “Yatak oyunları oynamak için uygun bir zaman değil Shae. Hayatın tehlikede olabilir.”

Kız artık gülmüyordu. “Lordumu kızdırdıysam... amacım bu değildi, ben sadece... bana daha fazla muhafız versen olmaz mı?”

Tyrion derin bir nefes çekti. *Onun ne kadar genç olduğunu unutma,* dedi kendine. Kızın elini tuttu. “Mücevherlerinin yerine yenileri alınabilir ve şimdikilerden iki kat güzel yeni elbiseler diktirilir. Benim için bu duvarların arasındaki en değerli şey sensin. Kızıl Kale de tam anlamıyla güvenli değil ama buradan iyi. Senin orada olmanı istiyorum.”

“Mutfakta.” Sesi dümdüzdü. “Kap kacak ovarken.”

“Kısa bir zaman için.”

“Babam beni mutfak hizmetçisi yapmıştı,” dedi dudaklarını bükerek. “Bu yüzden kaçmıştım.”

“Seni fahişesi yaptığı için kaçtığını söylemiştin,” diye hatırlattı Tyrion.

“Bir de o yüzden. Ne bulaşık yıkamayı ne de aletinin içime girmesini seviyordum.” Başını kaldırdı. “Beni neden kulende tutamıyorsun? Lordların yarısının yatak ısıtan kadınları var.”

“Seni kaleye götürmem kesin olarak yasaklandı.”

“Aptal baban tarafından,” diyerek surat astı kız. “İstediğin kadar fahişe alabilecek yaştasın. Baban seni tüyü bitmemiş bir oğlan yerine mi koyuyor? Ne yapabilir ki? Popona mı vuracak?”

Tyrion kızı tokatladı. Çok değil ama yeterince sert bir şekilde. “Kahrolası,” dedi. “*Kahrolası*. Benimle asla *alay* etme. Sen yapma.”

Shae bir an konuşamadı. Sadece cırcır böceğinin şen sesi duyuluyordu. “Affedin lordum,” dedi sonunda ağır, kalın bir sesle. “Saygısızlık etmek istememiştim.”

Ben de sana vurmak istememiştim. Tanrılar bana acıyın, Cersei’ye benzemeye mi başlıyorum? “Hata ettik,” dedi. “Her ikimiz de. Shae, anlamıyorsun. On üç yaşımdayken bir çiftçinin kızıyla evlendim. Daha doğrusu bir çiftçinin kızı olduğunu sanıyordum. Aşkıyla körleşmiştim, onun da benim

için aynı şeyleri hissettiğini düşünüyordum ama babam gerçeği yüzüme yapıştırdı. Benim kadınım, erkekliği tatmam için Jaime tarafından kiralanmış bir fahişeydi." *Ve ben her şeyin gerçek olduğuna inanacak kadar aptaldım.* "Lord Tywin dersi eve taşıyıp karımı muhafızlara verdi ve karım onlara zevk verirken izlememi emretti." *Ve diğerlerinin işi bittikten sonra ona son bir kez daha sahip olmamı. Son bir kez daha, aşk ve şefkatten zerre kalmamışken. 'Böylece onun kim olduğunu asla unutmayacaksın,' dedi. Ona karşı gelebilirdim ama aletim bana ihanet etti ve emredileni yaptım.* "Babam kızla işi bittikten sonra evliliğimizi iptal ettirdi. Hiç evlenmemişiz gibi olduğunu söyledi rahip." Shae'in elini sıktı. "Lütfen, El Kulesi hakkında daha fazla konuşmayalım. Çok kısa bir zaman için mutfaklarda kalacaksın. Stannis'le işimiz bittiğinde yeni bir malikânen ve ellerin kadar yumuşak ipeklilerin olacak."

Shae'in gözleri büyüdü ama Tyrion o bakışların altında saklananları okuyamıyordu. "Bütün gün ocak temizleyip tabak ovalarsam ellerim yumuşak olmaz. Sabun ve sıcak suyun içinde iyice çatlayıp sertleştiklerinde ellerimin size dokunmasını isteyecek misiniz?"

"Her zamankinden fazla," dedi Tyrion. "Onlara baktığımda ne kadar cesur olduğunu hatırlayacağım."

Kızın kendisine inanıp inanmadığını anlayamıyordu. Shae gözlerini yere indirdi. "Siz nasıl emrederseniz lordum."

Kızın bu gece gösterebileceği anlayış bu kadardı, Tyrion bunu açıkça görüyordu. Sızıyı biraz olsun azaltabilmek için az önce tokatladığı yanağı öptü. "Seni alması için birini göndereceğim."

Varys söylediği gibi ahırda bekliyordu. Atı sakat ve yarı ölü gibi görünüyordu. Tyrion eyerine oturdu, paralı askerlerden biri kapıları açtı. Konuşmadan at sürmeye başladılar. *Ona neden Tysha'yı anlattım? Tanrılar bana yardım edin,* diye düşündü, korkmuştu. Hiç konuşulmaması gereken sırlar vardı ve mezara götürülmesi gereken utançlar. Kızdan ne istiyordu, bağışlanma mı? Shae'in bakışları ne anlama geliyordu? Nefret duyduğu şey mutfakta bulaşık yıkama fikri miydi yoksa Tyrion'ın itirafı mı? *Ona bütün bunları anlattıktan sonra beni hâlâ seveceğini nasıl düşünebilirim?* dedi bir yanı ve diğer yanı, *seni aptal cüce, fahişeler sadece altınları ve mücevherleri sever,* diye alay etti.

Yaralı kolu atın attığı her adımda zonkluyordu. Ara sıra kolundaki kemiklerin birbirine sürtündüğünü duyar gibi oluyordu. Belki bir üstada görünüp ağrısı için bir ilaç almalıydı... ama Pycelle'in gerçek yüzünü gördüğü günden beri üstatlara güvenmiyordu. Üstatların kimlerle iş birliği yaptığını, hazırladıkları karışımlara neler kattıklarını yalnızca tanrılar bilebilirdi. "Varys," dedi, "Shae'i kaleye yerleştirmek zorundayım, Cersei'nin haberi olmamalı." Kısaca mutfak planından bahsetti.

Varys kıkırdadı. "Lordumun emirlerini yerine getiririm elbette... ama sizi uyarmalıyım, mutfaklar gözler ve kulaklarla doludur. Kimse ondan şüphelenmese bile kız binlerce soruya maruz kalır. Nerede doğdun? Annen baban kim? Kral Toprakları'na nasıl geldin? Gerçeği anlatamayacağı için yalan üstüne yalan söylemek zorunda kalır." Tyrion'a baktı. "Onun kadar genç ve güzel bir mutfak hizmetçisi merak kadar şehvet de uyandırır. Sıkıştırılır, sarkıntılık edilir, ellenir. Bulaşıkçı çocuklar geceleri yatağına girmeye çalışır. Yalnız bir aşçı onunla evlenmenin bir yolunu arar. Pastacılar unlu elleriyle göğüslerini avuçlar."

"Ellenmesini bıçaklanmasına yeğlerim," dedi Tyrion.

Varys kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bir başka yol daha olabilir," dedi. "Leydi Tanda'nın kızının hizmetçisi kadının mücevherlerini araklıyor, bunu leydiye söylersem kızı kovar ve yeni bir hizmetçiye ihtiyaçları olur."

"Anlıyorum." Bu fikrin bazı imkânları vardı, Tyrion hemen gördü. Bir leydinin hizmetçisi mutfak çalışanlarından daha iyi giyinir, hatta birkaç parça mücevher bile takabilirdi. Bu Shae'i mutlu ederdi. Üstelik Cersei, Leydi Tanda'nın histerik ve can sıkıcı, kızı Lollys'in de yarım akıllı olduğunu düşünüyordu, yani anne kıza dostluk ziyaretleri yaptığı söylenemezdi.

"Lollys ürkek ve saf bir kız, kendisine anlatılan hikâyeye hemen inanır," dedi Varys. "Tecavüzcüler bekâretini aldığından beri odasından çıkmaya korkuyor, yani Shae gözlerden uzakta... ama teselli edilmeye ihtiyaç duyduğunuzda ulaşabileceğiniz kadar da yakınınızda olur."

"El Kulesi sürekli gözleniyor, bunu benim kadar sen de biliyorsun. Lollys'in hizmetçisi beni ziyaret etmeye başlarsa Cersei şüphelenir."

"Çocuğu kimse görmeden odanıza sokabilirim. Gizli kapıları olan tek ev

Chataya’nın evi değil.”

“Gizli bir giriş mi? *Benim* daireme?” Tyrion şaşkın değil rahatsızdı. Zalim Maegor’ın kale yapımında çalışan herkesi öldürmesinin sebebi bu çeşit sırların ortaya çıkmasını engellemekten başka ne olabilirdi? “Var elbette. Kapıyı nerede bulacağım? Çalışma odamda mı? Yatak odasında mı?”

“Dostum, beni küçük sırlarımın *hepsini* açıklamaya zorlamayacaksınız, değil mi?”

“Bundan böyle, onların *bizim* küçük sırlarımız olduğunu düşün Varys.” Tyrion leş kokulu giysilerin içindeki hadımı süzdü. “*Benim* tarafımda yer aldığını varsayıyorum...”

“Bundan şüphe edebilir misiniz?”

“Ah, hayır. Sana tamamen güveniyorum.” Kapalı pencerelerde acı bir kahkaha yankılandı. “Sana kendi kanımdan biriymişsin gibi güveniyorum doğrusu. Şimdi, bana Cortnay Penrose’un nasıl öldüğünü anlat.”

“Kendini bir kuleden aşağı attığı söyleniyor.”

“*Kendini* aşağı mı atmış? Hayır, buna inanmam!”

“Muhafızlar adamın odasına kimsenin girdiğini görmemiş, olaydan sonra da içeride kimseyi bulamamışlar.”

“O halde katil odaya önceden girip yatağın altında saklanmıştır,” dedi Tyrion, “ya da bir iple çatıdan inmiştir. Belki de muhafızlar yalan söylüyordur. Bu işi muhafızların yapmadığını nereden bilebiliriz?”

“Hiç şüphesiz haklısınız lordum.”

Kibirli ses tonu tersini söylüyordu. “Ama sen böyle düşünmüyorsun? Peki sence nasıl öldürüldü?”

Varys uzunca bir an bir şey söylemedi. Duyulan tek ses taşlık yola çarpan nalların sesiydi. Hadım sonunda boğazını temizleyip, “Lordum, eski güçlere inanır mısınız?” diye sordu.

“Sihir mi demek istiyorsun?” dedi Tyrion sabırsızca. “Kanbüyüleri, lanetler, şekildeğiştirenler, bu çeşit şeyler mi?” Güldü. “Sör Cortnay’in büyüyle öldürüldüğünü söylemeye mi çalışıyorsun?”

“Sör Cortnay öldüğü gecenin sabahı Lord Stannis’i teke tek dövüşe davet etmiş. Sorarım size, bu umutsuz bir insanın yapacağı şey mi? Ayrıca Lord

Renly’nin korkunç ve gizemli cinayeti de var. Renly, ordusu Stannis’i araziden silmek için konumlanırken öldürüldü.” Hadım bir an duraksadı. “Lordum, bana bir keresinde nasıl kesildiğimi sormuştunuz.”

“Hatırlıyorum,” dedi Tyrion. “Anlatmak istememiştin.”

“İstemiyorum ama...” Hadımın bu seferki sessizliği daha uzun sürdü ve tekrar konuştuğunda sesi farklı çıkıyordu. “Gezgin bir kumpanyada çıraklık yapan öksüz bir çocuktum ben. Ustamızın küçük, şişman bir gökesi vardı. Dar Deniz’in kıyılarında dolaşıp bütün Özgür Şehirler’de gösteriler yapardık, bazen Eski Şehir’e ve Kral Toprakları’na da giderdik.

Myr’de olduğumuz bir gün bir adam gösteriyi izlemeye geldi. Gösteriden sonra, beni satın almak için ustamın reddedilemeyecek kadar cazip bulduğu bir teklifte bulundu. Dehşete kapılmıştım. Adamın beni kullanmaya niyetli olduğunu düşünmüştüm. Bazı adamların küçük çocukları nasıl kullandığını duymuştum. Ama gerçekte, adamın ihtiyaç duyduğu tek yanım erkekliğimdi. Beni hareket edemeyecek ve konuşamayacak kadar güçsüz bırakan fakat duyularımı köreltmeyen bir şurup içirdi bana. Uzun, kancalı bir bıçakla, şarkılar söyleyerek doğradı beni, kökten. Erkekliğimi bir maltızda yakmasını izledim. Alevler maviye döndü. Adamın çağrısını yanıtlayan bir ses duydum ama konuştukları dili anlamıyordum.

Adamın benimle işi bittiğinde kumpanya gemisi çoktan yelken açmıştı. Adam benden istediğini almıştı, işine yarayacak bir şeyim kalmamıştı, beni sokağa attı. Ona şimdi ne yapacağımı sorduğumda büyük ihtimalle öleceğimi söyledi. Onun inadına yaşamaya karar verdim. Dilendim, çaldım ve vücudumun bana kalan kısımlarını sattım. Kısa zaman içinde Myr’deki her hırsız kadar iyi bir hırsız oldum ve biraz daha büyüdüğümde bazı adamların mektuplarında yazan şeylerin keselerindeki altınlardan daha kıymetli olduğunu öğrendim.

O gece hâlâ rüyalarıma girer lordum. Büyücü değil, bıçağı değil, ateşin içinde buruşup büzüşerek yanan erkekliğim bile değil. O ses rüyalarıma giriyor. Alevlerden çıkan ses. Bir tanrı mıydı, bir şeytan mı, yoksa bir ateş büyücüsünün hilesi mi? Ben bütün hileleri bilirim ama bunu bilmiyorum. Size kesin olarak söyleyebileceğim tek şey; adam seslendi, alevler cevap verdi ve ben o günden sonra bütün büyülerden ve büyücülerden nefret ettim. Eğer Lord Stannis

onlardan biriyse ölüsünü görmek isterim.”

Varys anlatmayı bitirdikten sonra bir süre sessizce yol aldılar. “Yürek parçalayan bir hikâye. Üzgünüm,” dedi Tyrion sonunda.

Hadım içini çekti. “Üzgünsünüz ama bana inanmıyorsunuz. Hayır lordum, üzüntünüzü ifade etmenize gerek yok. Bana ilaç verilmişti, acı çekiyordum, çok uzun zaman önceydi ve denizin karşı kıyısındaydım. O sesi hayal ettiğime şüphe yok. Bunu kendime binlerce kez söyledim.”

“Ben çelik kılıçlara, altın sikkelere ve insan zekâsına inanırım,” dedi Tyrion. “Ve bir zamanlar ejderhaların yaşadığına. Sonuçta onların kafataslarını gördüm.”

“Umalım da gördüğünüz en korkunç şey onlar olsun lordum.”

“Bu konuda anlaştık.” Tyrion gülümsedi. “Sör Cortnay’in ölümüne gelince, Stannis’in Özgür Şehirler’den paralı askerler topladığını biliyoruz. Belki becerikli bir suikastçi de almıştır.”

“*Çok* becerikli bir suikastçi.”

“Öyleleri var. Bir gün tatlı ablamın peşine Yüzsüz Adamlar’ı salacak kadar zengin olacağımı hayal ederdim eskiden.”

“Sör Cortnay’in nasıl öldüğü bir yana, öldü,” dedi Varys. “Kale düştü. Stannis hareket etmekte özgür artık.”

“Dorne askerlerini Hudutlar’a inmeye ikna etme şansımız var mı?”

“Yok.”

“Yazık. Neyse, en azından Hudut lordları bu tehdit sayesinde kalelerinden uzaklaşmazlar. Babamdan ne haberler var?”

“Lord Tywin, Kızıl Çatal’ı geçmeyi başardıysa bile bana bir haber gelmedi. Eğer acele etmezse düşmanlarının arasında sıkışabilir. Oakheartlar’ın yaprağı ve Rowanlar’ın ağacı Mander’da görüldü.”

“Serçeparmak’tan ses yok mu?”

“Belki Acı Köprü’ye hiç varamadı. Belki orada öldü. Lord Tarly, Renly’nin birliklerini yakalayıp çoğunu kılıçtan geçirmiş, başta Florentler’i. Lord Caswell kendini kalesine kapatmış.” Tyrion başını geriye atıp gülmeye başladı.

Varys şaşkın halde dizginlerini çekti. “Lordum?”

“İroniyi göremiyor musun Varys?” dedi Tyrion. Eliyle kapalı pencereleri ve uyuyan şehri gösterdi. “Fırtına Burnu düştü. Stannis ateşle, çelikle ve tanrılar

bilir hangi karanlık güçlerle birlikte Kral Toprakları'na geliyor ve bu şehrin iyi insanları kendilerini koruyacak Jaime'ye sahip değiller artık, Robert yok, Renly yok, Rhaegar yok, pek kıymetli Çiçek Şövalyesi yok. Yalnızca ben varım, nefret ettikleri adam." Tekrar güldü. "Cüce, iblis danışman, çarpık küçük maymun şeytan. Kaosla aralarında duran tek şey benim."

Catelyn

“Babama onu gururlandırmak için gittiğimi söyle.” Edmure atına bindi, parlak zırhının ve uçuşan pelerininin altındaki bedeninin her noktası bir lorda aitti. Büyük miğferinin alnını gümüşi bir alabalık süslüyordu. Balığın ikizi kalkanına boyanmıştı.

“O seninle her zaman gurur duydu Edmure,” dedi Catelyn. “Ve seni deli gibi seviyor. Buna inan.”

“Beni sevmesi için doğumumdan daha iyi bir sebep vereceğim ona.” Savaş atını döndürüp yumruğunu havaya kaldırdı. Borular öttü, davullar çaldı, köprü aşağı inmeye başladı. Sör Edmure Tully, gökyüzüne yükselmiş mızrakların ve dalgalanan sancakların altında adamlarını Nehirova’dan çıkardı.

Benim ordum seninkinden çok daha büyük kardeşim, diye düşündü Catelyn. *Benim korku ve şüphelerden oluşan bir ordum var.*

Catelyn’in yanında duran Brienne’nin bedbahtlığı elle tutulacak gibiydi. Catelyn kızın bedenine göre elbiseler dikilmesini emretmişti, soyuna ve cinsiyetine uygun güzel kıyafetler... ama kız hâlâ zırh ve kaynatılmış deri giymeyi, beline kılıç kemeri takmayı tercih ediyordu. Edmure’la birlikte savaşa gitse çok daha mutlu olurdu ama Nehirova’nınkiler kadar sağlam duvarlar bile güçlü kılıçlar tarafından korunmak zorundaydı. Edmure sağlıklı her adamı geçitleri korumak için almıştı. Yaralılardan, yaşlılardan, hastalardan, birkaç genç yaverden ve henüz erkek bile olmamış eğitimsiz köylü çocuklardan oluşan bir garnizonu Sör Desmond Grell komutasında kalede bırakmıştı. Bu garnizon, kadınlar ve çocuklarla dolu kaleyi savunacaktı.

Edmure’un ordusunun son piyadesi de yivli kapının altından geçtiğinde, “Şimdi ne yapacağız leydim?” diye sordu Brienne.

“Görevimizi.” Avlunun karşısına yürürken Catelyn’in yüzü çekilmişti. *Ben her zaman görevimi yaptım,* diye düşündü. Lord babasının en çok onu sevmesinin nedeni buydu belki. Catelyn’in iki ağabeyi de henüz bebekken ölmüştü. Catelyn, Edmure doğana kadar Lord Hoster’ın hem kızı hem oğlu

olmuştu. Sonra annesi ölmüştü, babası artık Nehirova'nın leydisi olması gerektiğini söylemişti ve Catelyn bu görevi de yerine getirmişti. Lord Hoster onu Brandon Stark'la evlendirmeye karar verdiğinde böylesine uygun bir seçim yaptığı için babasına teşekkür etmişti.

Brandon'a uğur mendili verdim. Petyr yaralandıktan sonra ona geçmiş olsun demedim, babam onu buradan gönderdiğinde veda bile etmedim. Brandon öldürüldüğünde ve babam, onun kardeşiyle evlenmem gerektiğini söylediğinde memnuniyetle yaptım. Düğün günümüze kadar Ned'in yüzünü bile görmemiştim. Bekâretimi o ağırbaşlı yabancıya verdim ve onu savaşa, kralının ve piç oğlunu doğuracak kadının yanına gönderdim, çünkü ben görevlerimi her zaman yerine getirdim.

Adımları Catelyn'i septe götürdü. Duvarları kumtaşından örülmüş yedi köşeli tapınak annesinin bahçesinin tam ortasındaydı ve gökkuşaklarıyla doluydu. Sept kalabalıktı, dua etmeye ihtiyacı olan tek kişi Catelyn değildi. Savaşçı'nın boyalı mermer suretinin önünde diz çöktü ve Edmure için bir mum yaktı, bir tane de tepelerin ardındaki oğlu Robb için. *Onları koru ve zafer kazanmalarına yardım et,* diye yalvardı. *Ölenlerin ruhlarına huzur ve geride kalanlara teselli bağışla.*

Catelyn dua ederken rahip buhurdanlığı ve kristaliyle birlikte içeri girdi. Catelyn ayine katılmak için septte kaldı. Bu rahibi tanımıyordu, Edmure'un yaşlarında ağırbaşlı genç bir adamdı. Görevini layıkıyla yerine getiriyordu. Yedi'ye ilahiler okuyan sesi pes ve güzeldi ama Catelyn çok uzun zaman önce ölen Rahip Osmynd'in tiz ve titrek sesini özlüyordu. Osmynd, Catelyn'in o çadırda gördüğü ve hissettiği şeylerin hikâyesini sabırla dinlerdi, ne anlama geldiklerini bilebilirdi ve Catelyn'in rüyalarını taciz eden gölgeleri göndermenin bir yolunu bulabilirdi. *Osmynd, babam, Brynden amcam, yaşlı Üstat Kym, onlar her zaman her şeyi bilir gibi görünürlerdi ama şimdi yalnızca ben varım ve görünüşe göre hiçbir şey bilmiyorum, görevimin ne olduğunu bile. Ne olduğunu bilmeden görevimi nasıl yerine getirebilirim?*

Catelyn ayağa kalktığında dizleri uyuşmuştu ama kendini daha akıllı hissetmiyordu. Bu gece tanrı korusuna gitmeliydi belki ve Ned'in tanrılarına dua etmeliydi. Onlar Yedi'den daha yaşlıydı.

Septin dışında çok daha farklı bir şarkı duydu. Kafiyeci Rymund ambarın önünde bir dinleyici çemberinin ortasında oturmuş Lord Deremond ve Kanlı Çayır'ı söylüyordu.

Darry'nin onlusunun sonuncusu
elinde kılıcıyla bekliyordu...

Brienne şarkıyı dinlemek için durdu, geniş sırtı kamburlaşmış, kalın kolları göğsünün üstünde birleşmişti. Önlerinden oyun oynayan perişan erkek çocuklar geçti, bağrışıyor, ellerindeki sopalarla kılıç dövüşü yapıyorlardı. *Oğlan çocukları savaş oyunu oynamayı neden bu kadar çok sever?* Catelyn cevabın Rymund olup olmadığını düşündü. Şarkıcının sesi şarkının sonlarına doğru iyice yükselmişti.

Ayağının altındaki çimen kırmızı,
sancağının pırıltısı kırmızı.
Onu ışığıyla yıkayan,
batan güneş kırmızı.

"Gelin, gelin," dedi büyük lord,
"Benim kılıcım aç hâlâ."
Ve vahşi bir öfke çığlığıyla
Yayıldılar ovaya...

"Savaşmak beklemekten daha iyi," dedi Brienne. "Savaşırken bu kadar çaresiz hissetmiyor insan kendini. Bir kılıcın var, bir atın, bazen bir baltan. Zırhını giyinmişken birinin sana zarar vermesi zor."

"Şövalyeler dövüşürken ölür," diye hatırlattı Catelyn.

Brienne güzel mavi gözleriyle Catelyn'e baktı. "Tıpkı leydilerin doğum yatağında öldüğü gibi. Kimse *onlar* için şarkı yazmıyor."

"Çocuklar başka türlü bir mücadele." Catelyn avlunun diğer ucuna doğru yürümeye başladı. "Borular ve sancaklar olmayan bir savaş ama daha kolay değil. Bir çocuğu karnında taşımak, onu dünyaya getirmek... annen sana doğum sancısından bahsetmiştir..."

“Ben annemi hiç tanımadım,” dedi Brienne. “Babamın leydileri vardı... her yıl farklı bir leydi ama...”

“Onlar leydi değildi,” dedi Catelyn. “Doğum ne kadar zor olursa olsun doğumun arkasından gelenler daha zordur Brienne. Bazen parçalara ayrılıyormuşum gibi hissediyorum. Keşke benden beş tane olsa, her çocuğum için bir ben, hepsinin güvende olmasını sağlayabilsem.”

“Peki *sizi* kim koruyacak leydim?”

Catelyn’in gülümsemesi yorgun ve silikti. “Hanedanımın erkekleri... ya da annem bana böyle öğretti diyelim. Lord babam, erkek kardeşim, amcam, kocam, beni onlar koruyacak... ama şimdi hepsi benden uzakta. Onların yerini sen doldurmalısın sanırım.”

Brienne başını eğdi. “Elimden geleni yapacağım leydim.”

Aynı gün Üstat Vyman bir mektup getirdi. Catelyn Robb’dan ya da Kışyarı’ndaki Sör Rodrik’ten olmasını umarak mektubu hemen açtı ama mektup Lord Meadows isimli, Fırtına Burnu’nun kumandanı olduğunu söyleyen birinden gelmişti. Babasına, oğluna, kardeşine ya da “Nehirova’ya hükmeden kimse” ona gönderilmişti. Sör Cortnay Penrose’un öldüğünü yazmıştı adam. Fırtına Burnu kapılarını Stannis Baratheon’a açmıştı. Kale garnizonundaki her adam ona bağlılık yemini etmiş ve hiçbir askere zarar verilmemişti.

“Zavallı Cortnay Penrose,” diye mırıldandı Catelyn. Adamla hiç tanışmamıştı ama ölümüne üzülmüştü. “Robb’a bir an önce haber vermeliyiz,” dedi. “Nerede olduğunu biliyor muyuz?”

“Son haber aldığımızda Sarpkaya’ya gidiyordu, Westerling Hanedanı’nın kalesine,” dedi Üstat Vyman. “Külizi’ne bir kuzgun gönderirsek mektubu bir süvariyle krala ulaştırabilirler.”

“Öyle yapın.”

Üstat gittikten sonra Catelyn mektubu tekrar okudu. “Lord Meadows, Robert’ın piçiyle ilgili bir şey yazmamış,” dedi Brienne’e. “Çocuğu da diğerleriyle birlikte Stannis’e teslim ettiğini düşünüyorum. İtiraf etmeliyim ki Stannis’in bu çocuğu neden bu kadar ısrarla istediğini anlayamıyorum.”

“Çocuğun tahtta hak iddia etmesinden korkuyordur belki.”

“Bir piçin iddiasından mı? Hayır, başka bir şey var... bu çocuk, nasıl

görünüyor?”

“Yedi ya da sekiz yaşında, güler yüzlü, siyah saçlı ve mavi gözlü. Kaleyi ziyaret edenler onu Renly’nin oğlu sanırdı.”

“Ve Renly, Robert’a benziyordu.” Catelyn anlamaya başlamıştı. “Stannis ağabeyinin piçini bütün diyara göstermeyi planlıyor. İnsanlar oğlanın Robert’a ne kadar çok benzediğini görecek ve Joffrey’nin neden hiç benzemediğini merak edecek.”

“Bunun o kadar büyük bir anlamı var mı?”

“Stannis’in yandaşları bunun kanıt olduğunu düşünüyor. Joffrey’yi destekleyenlerse hiçbir anlamı olmadığını söylüyor.” Kendi çocukları bir Stark’tan çok bir Tully gibi görünüyordu. Ned’in yüz hatlarını alan tek çocuğu Arya’ydı. *Ve Jon Kar ama o benim oğlum değil.* Kendini Jon Kar’ın annesini düşünürken buldu, kocasının asla bahsetmediği, gölgeye benzeyen bir sır. *O da benim gibi Ned’in yasını tutuyor mu? Yoksa yatağını benim yatağım uğruna terk ettiği için ondan nefret mi ediyor? O da benim gibi oğlu için tanrılara yalvarıyor mu?*

Rahatsız edici ve beyhude düşüncelerdi bunlar. Eğer Jon söylendiği gibi Kayanyıldız Kalesi’nden Leydi Ashara’nın oğluysa leydi öleli çok uzun zaman olmuştu. Eğer değilse, oğlanın annesinin kim ve nerede olduğuna dair fikri yoktu Catelyn’in. Artık bunun önemi de yoktu. Ned ölmüştü ve bütün aşkları, bütün sırları onunla birlikte gömülmüştü.

Konu piçler olduğunda erkeklerin ne kadar tuhaf davrandığını düşünüp bir kez daha şaşırdı. Ned, Jon’u her zaman ateşli bir şekilde korurdu ve Sör Cortnay Penrose, Edric Fırtına için kendi canını ortaya koymuştu. Öte yandan Roose Bolton için piç oğlu köpeklerinden daha kıymetsizdi; Edmure’un üç gün önce Bolton’dan aldığı tuhaf ve soğuk mektuptan açık seçik anlaşılıyordu bu. Bolton, Üç Dişli Mızrak’ı geçtiğini ve kendisine emredildiği gibi Harrenhal’a yürüdüğünü yazmıştı. “Sağlam bir kale ve garnizonu kuvvetli ama onu Majesteleri için alacağım, bunu yapmak için o kalenin içindeki her canlıyı öldürmem gerekse bile.” Sör Rodrik tarafından ölümle cezalandırılan piç oğlunun işlediği suçların ağırlığının bu kaleyle dengelenmesini umuyordu. “Piç oğlum bu cezayı kesinlikle hak etmiştir,” yazmıştı Bolton. “Lekeli kanlarda

hainlik vardır, Ramsay zalim, aç gözlü ve sinsi bir tabiata sahipti. Ondan kurtulduğum için kendimi şanslı addediyorum. Genç karımın bana söz verdiği öz oğullarım, o piç sağ olduğu sürece güvende olmayacaktı."

Aceleci ayak sesleri bu hastalıklı düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Sör Desmond'ın yaveri odaya girip diz çöktü. "Leydim... Lannisterlar... nehrin karşısındalar."

"Nefes al delikanlı, yavaş yavaş anlat."

Çocuk kendisine emredileni yaptı. "Bir grup zırhlı adam," dedi. "Kızıl Çatal'ın karşısındalar. Lannisterlar'ın aslanlı sancağının altında mor renkli tekboynuz sancağı taşıyorlar."

Lord Brax'ın oğlu. Catelyn genç bir kızken Lord Brax, Nehirova'ya gelmiş, oğullarından birini Catelyn'le ya da kız kardeşi Lysa'yla evlendirmek istediğini söylemişti. Nehrin karşısında saldırmaya hazırlanan adamın aynı kişi olup olmadığını merak etti Catelyn.

Catelyn siperlere gittiğinde, Lannisterlar'ın parlak sancaklar altında güneydoğudan geldiğini söyledi Sör Desmond. "Birkaç keşif süvarisi, kalabalık değiller," dedi. "Lord Tywin'in ana kuvveti iyice güneyde. Bizim için bir tehlike yok."

Kızıl Çatal'ın güneyindeki arazi dümdüz ve açıktı. Catelyn gözcü kulesinden baktığında millerce uzağı görebiliyordu. Buna rağmen sadece en yakındaki geçit görünür durumdaydı. Edmure geçidin savunmasını, nehrin daha yukarısındaki üç geçitle birlikte Lord Jason Mallister'a vermişti. Lannisterlar nehrin kıyısında ne yapacaklarını bilmiyormuş gibi dolanıyorlardı. Kırmızı ve gümüş renkli sancaklar rüzgârla dalgalanıyordu. "Elli adamdan fazla değiller leydim," diye tahmin etti Sör Desmond.

Catelyn süvarilerin uzun bir sıra halinde yayılmasını izledi. Lord Jason'ın adamları kayaların, çalıların ve tümseklerin arkasında süvarilerin gelmesini bekliyordu. Süvariler bir boru sesinin ardından ağır adımlarla nehre girdi. Parlak zırhları, dalgalanan sancakları, güneş ışığını yakalayan mızrak uçlarıyla bir an için cesur bir gösteri sergilediler.

Brienne'in, *"Şimdi,"* diye fısıldadığını duydu Catelyn.

Neler olduğunu anlayabilmek güçtü ama atların kişnemesi bu kadar uzaktan

bile yüksek geliyordu ve Catelyn aşağıdaki çelik seslerini duyabiliyordu. Bir sancaktar suyun içine çekilirken taşıdığı sancak onunla birlikte gözden kayboldu ve kısa bir zaman sonra ölü adam nehrin akıntısıyla sürüklenerek Nehirova duvarlarını geçti. Lannisterlar kafaları karışık bir halde geri çekiliyordu. Catelyn adamların tekrar sıraya girişini, kısa bir süre konuştuktan sonra geldikleri yoldan dörtnala geri dönüşünü izledi. Duvarlardaki adamlar, duyamayacak kadar uzaklaşmış süvarilerin peşinden alayla bağırıyordu.

Sör Desmond eliyle göbeğine vurdu. “Keşke bunu Lord Hoster da görebilseydi. Dans ederdi.”

“Korkarım babamın dans ettiği günler mazide kaldı,” dedi Catelyn, “ve bu savaş daha yeni başladı. Lannisterlar tekrar gelecek. Lord Tywin’in ordusu kardeşimin ordusundan iki kat büyük.”

“On kat büyük olsa da fark etmez,” dedi Sör Desmond. “Kızıl Çatal’ın batı kıyısı doğu kıyısından yüksek ve çok ağaçlı leydim. Okçularımız çok iyi gizlendi ve iyi bir görüş alanları var... her şeye rağmen bir gedik oluşursa, Edmure’un yedek kuvveti nerede ihtiyaç duyulursa oraya gitmek için hazırda bekliyor. Nehri geçemeyecekler.”

“Haklı olmanız için dua ediyorum,” dedi Catelyn kederle.

O gece tekrar geldiler. Catelyn, düşman dönerse uyandırılmak için emir vermişti ve gece yarısından sonra bir hizmetçi kız hafifçe omzuna dokundu. Catelyn hemen ayaklandı. “Ne oldu?”

“Yine geçitteler leydim.”

Catelyn üstüne bir sabahlık alıp kulenin çatısına çıktı. Duvarların arkasını ve ay ışığıyla aydınlanan nehrin kıyısını görebiliyordu, çarpışma şiddetlenmişti. Nehri savunan askerler nehir boyunca gece ateşleri yakmıştı. Lannisterlar askerlerin karanlık yüzünden körleşeceğini ya da onları gafil avlayabileceklerini düşünmüş olabilirlerdi. Durum buysa yaptıkları aptallıktı. Karanlık güvenilmez bir müttefikti. Lannister süvarileri karşıya geçmeye çalışırken gizli çukurlara basıp devrildiler, taşlara takılıp tökezlediler, suya gizlenmiş domuz dikenlerine yakalanıp yaralandılar. Mallister adamlarının nehrin karşısına uçurduğu alevli oklar bu mesafeden tuhaf bir şekilde güzel görünüyordu. Bir adama en az bir düzine ok isabet etti, giysileri alev aldı, sonunda düşüp akıntıyla sürüklenmeden

önce diz boyu suda dönerek dans etti. Bedeni suya bata çıka Nehirova'yı geçerken hem üstündeki alevler hem de tenindeki can sönmüştü.

Çarpışma sona erip düşman askerlerinden sağ kalanlar karanlığın içinde kaybolduğunda, *küçük bir zafer,* diye düşündü Catelyn, *yine de zafer.* Kule merdiveninden inerlerken Brienne'e ne düşündüğünü sordu. "Bu, Lord Tywin'in parmak ucunun dokunuşuydu leydim," dedi kız. "Araştırıyor; zayıf bir nokta, savunmasız bir geçit bulmaya çalışıyor. Eğer bulamazsa bütün parmaklarını birleştirip bir yumruk haline getirecek ve kendi geçidini açmayı deneyecek." Brienne kamburlaştı. "Onun yerinde olsaydım böyle yapardım." Eli kılıcının kabzasına gitti, orada olduğundan emin olmak istiyormuş gibi silahı yokladı.

O halde tanrılar bize yardım etsin, diye düşündü Catelyn. Yapabileceği bir şey yoktu. Nehrin kıyısındaki Edmure'un mücadelesiydi, Catelyn'in mücadelesi burada, kalenin içindeydi.

Ertesi sabah kahvaltı ederken babasının yaşlı kâhyası Utherydes Wayn'i çağırttı. "Sör Cleos Frey'e bir sürahi şarap götürün. Onu sorgulamak niyetindeyim ve dilinin iyice çözülmüş olmasını istiyorum."

"Emredersiniz leydim."

Kısa bir zaman sonra göğsünde Mallisterlar'ın kartal armasını taşıyan bir süvari geldi ve başka bir mücadelenin daha zaferle sonuçlandığı haberini verdi. Sör Flement Brax nehrin altı fersah kadar güneyindeki başka bir geçitten geçmeyi denemişti. Lannisterlar bu defa mızraklı süvari sayılarını azaltmış, nehri piyade askerlerle geçmeye çalışmışlardı ama Mallister okçuları askerlerin üstüne ok yağdırırken Edmure'un nehir kıyısına yerleştirdiği akrep mancınıkları ağır taşlar fırlatmış ve askerleri dağıtmıştı. "Suda bir düzine ceset bıraktılar, sadece ikisi sığlığa gelmeyi başardı ama işlerini hızlıca bitirdik," diye rapor verdi süvari. Nehrin üst kısmında, Lord Karly Vance'in koruduğu geçitte bir mücadele daha gerçekleştiğini anlattı. "O baskı da geri püskürtüldü. Düşmanımız büyük kayıplar verdi."

Edmure benim düşündüğümden daha akıllıydı belki de, diye düşündü Catelyn. *Lordlar onun savaş planındaki mantığı gördüler. Ben göremeyecek kadar kör müydüm? Kardeşim benim hatırladığım o küçük çocuk değil artık.*

Sör Cleos'u ziyaret etmek için akşam vaktini bekledi, ne kadar oyalanırsa

adamın o kadar sarhoş olacağını umuyordu. Catelyn kule hücresine girdiğinde adam dizlerinin üstüne çöktü. “Leydim, ben kaçırma olayıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. İblis, bir Lannister’ın Lannister muhafızları tarafından korunması gerektiğini söyledi. Size şövalyelik onurum üstüne yemin...”

“Ayağa kalkın sör.” Catelyn sıraya oturdu. “Walder Frey’in hiçbir torununun bir yeminbozan olmayacağını biliyorum.” *Eğer lordun amacına hizmet etmeyecekse.* “Kardeşim barış şartları getirdiğinizi söyledi.”

“Getirdim.” Sör Cleos ayağa kalktı. Adamın sallandığını görmek Catelyn’i memnun etmişti.

“Anlatın,” dedi ve adam anlattı.

Cleos sözlerini tamamladığında Catelyn’in kaşları çatılmıştı. Edmure haklıydı, bu şartlar kabul edilemezdi, biri dışında... “Lannister ağabeyi karşılığında Arya ve Sansa’yı vermeyi öneriyor?”

“Evet. Demir Taht’ta oturdu ve yemin etti.”

“Şahitlerin önünde mi?”

“Bütün konseyin ve maiyetin önünde leydim. Ve tanrıların. Bunu Sör Edmure’a da anlattım ama kabul etmenin imkânsız olduğunu, Majesteleri Robb’un buna asla razı gelmeyeceğini söyledi.”

“Doğru söylemiş.” Oğlunun haksız olduğunu söyleyemezdi. Arya ve Sansa birer çocuktu. Kral Katili, canlı ve özgür, bütün diyardaki en tehlikeli adamdı. Bu yol hiçbir yere çıkmıyordu. “Kızlarımı gördünüz mü? Onlara iyi davranılıyor mu?”

Sör Cleos tereddüt etti. “Ben... evet, onlar...”

Söyleyecek bir yalan arıyor, dedi Catelyn kendine. *Ama şarap zekâsını köreltti.* “Sör Cleos,” dedi Catelyn sakince, “adamlarınız bize oyun oynamaya kalkıştığı anda barış sancağını bırakmış oldunuz. Bana yalan söylerseniz sizi duvarlara, adamlarınızın yanına astırırım. Emin olabilirsiniz. Bir kez daha soruyorum, *kızlarımı gördünüz mü?*”

Adamın alnı terle ıslanmıştı. “Tyrion bana şartlarını anlattığı gün Sansa’yı gördüm. Çok güzel görünüyordu leydim. Belki biraz solgundu. Süzülmüştü.”

Sansa ama Arya değil. Bunun pek çok anlamı olabilirdi. Arya’yı uysallaştırmak her zaman güçtü. Cersei, Arya’nın söyleyebileceği ya da

yapabileceği şeylerden çekinip onu kalabalığın önüne çıkartmak istememiş olabilirdi. Göz önünde olmaması için onu bir yere kapatmışlardı belki. *Onu öldürmüş de olabilirler.* Catelyn bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. "Tyrion'ın şartları dediniz... ama Cersei, Vekil Kraliçe."

"Tyrion her ikisi adına konuştu. Kraliçe orada değildi. O gün rahatsızmış, bana öyle söylendi."

"İlginç." Catelyn, Ay Dağları'ndaki korkunç yolculuğu ve Tyrion Lannister'ın o paralı askeri nasıl kendi tarafına çektiğini hatırladı. *Cüce son derece zeki.* Lysa tarafından serbest bırakılıp Vadi'den kovulduktan sonra Tyrion'ın yüksek yolda nasıl hayatta kalabildiğini hayal bile edemiyordu ama bunu başarmış olmasına şaşırmıyordu. *Ned'in cinayetinde parmağı yok. Dağ adamları saldırdığında hayatımı kurtarmıştı. Onun sözüne bir güvenebilsem...*

Parmaklarındaki derin yara izlerine bakmak için ellerini açtı. *Bunlar onun hançerinin izleri,* diye hatırlattı kendine. *O hançer Bran'ın boğazını kesmeye gelmiş bir katilin elindeydi.* Cüce bunu da inkâr etmişti. Lysa adamı gökyüzü hücresine kapatmış, ay kapısıyla tehdit etmişti ama Tyrion suçu kabullenmemişti. "Yalan söylüyor," dedi ayağa kalkarken. "Lannisterlar'ın hepsi yalancı ve cüce en beter olanları. Katilin elinde onun hançeri vardı."

"Ben hançerle ilgili bir şey bilmiyorum..."

"Siz hiçbir şey bilmiyorsunuz," dedi Catelyn hücre kapısından çıkarken. Brienne sessizdi. *Onun için daha basit,* diye düşündü biraz gıpta ederek. Brienne erkek gibiydi. Erkekler için cevap hep aynıydı ve sadece kılıçları kadar uzaktı. Bir kadın için, bir anne için, yol hayal edilemeyecek kadar zor ve taşlıydı.

Biraz cesaret verebilmek umuduyla akşam yemeğini garnizonla birlikte Büyük Salon'da yedi. Kafiyeci Rymund her yemek arasında şarkılar söyleyip Catelyn'i konuşmak derdinden kurtardı. Adam son olarak Robb'un Öküzağzı'nda kazandığı zafer için yazdığı şarkıyı söyledi. *"Gökteki yıldızlar onun kurdunun gözleriydi ve onun şarkısı rüzgârın ta kendisi."* Rymund kıtaların arasında başını arkaya atıp uluyordu, şarkının sonunda bütün salon onunla birlikte ulumaya başlamıştı.

Kendilerini daha cesur hissedeceklerse bırak şarkılar söylesinler, diye düşündü Catelyn elindeki gümüş kadehle oynarken.

“Ben küçükken Akşamgüneşi Kalesi’nde her zaman bir şarkıcı olurdu,” dedi Brienne sessizce. “Bütün şarkıları kalbimle ezberlerdim.”

“Sansa da senin gibiydi. Gerçi çok az şarkıcı kuzeye, Kışyarı’na gelmeye zahmet ederdi.” *Kızıl Kale’de şarkıcılar olacağını söylemiştim ona. Her türden müziği orada duyabileceğini söylemiştim. Hatta babasının bir öğretmen bulacağını ve o öğretmenden arp çalmayı öğrenebileceğini. Ah, tanrılar beni affetsin...*

“Bir kadın hatırlıyorum... Dar Deniz’in karşısından bir yerden gelmişti. Hangi dilde şarkı söylediğini anlamıyordum ama sesi de kendisi kadar güzeldi. Gözleri erik rengiydi ve beli öyle inceydi ki babamın iki elinin arasına sığıyordu. Babamın elleri neredeyse benimkiler kadar büyüktü.” Uzun parmaklarını saklamak istiyormuş gibi büktü.

“Baban için şarkı söyler miydin?” diye sordu Catelyn.

Brienne başını iki yana salladı. Gözlerini indirmiş, yemeğinin içinde bir cevap varmış gibi tabağına bakıyordu.

“Lord Renly için?”

Kızın yüzü kızardı. “Asla, ben... soytarısı, o bazen zalim şakalar yapardı ve ben...”

“Bir gün benim için şarkı söylemelisin.”

“Ben... lütfen, benim yeteneğim yok.” Brienne sandalyesini geri itti. “Beni bağışlayın leydim, gitmem için izin verir misiniz?”

Catelyn başıyla onayladı. Uzun ve biçimsiz kız büyük adımlarla salondan çıktı. *Tanrılar onun yanında olsun,* dedi Catelyn içinden ve isteksizce yemeğine döndü.

Brienne’in yumruğun ineceğini söylemesinden üç gün sonra ve onu duymalarından beş gün önceydi. Edmure’un habercisi geldiğinde Catelyn babasının yanındaydı. Adamın zırhı ezilmişti, çizmeleri tozluydu ve pelerini yırtılmıştı ama dizinin üstüne çökerken yüzünde beliren ifade haberlerin iyi olduğunu söylüyordu. “Zafer, leydim.” Edmure’un mektubunu uzattı. Catelyn titreyen elleriyle mührü kırdı.

Lord Tywin’in adamları onlarca farklı geçitten nehri geçmeye çalışmıştı ama bütün saldırıları geri püskürtülmüştü. Lord Lefford boğulmuştu, Güçlüdomuz

lakaplı Crakehall şövalyesi esir alınmıştı, Sör Addam Marbrand üç kez geri çekilmeye zorlanmıştı... ama en zorlu mücadele Taş Değirmen'de, Sör Gregor Clegane'in komuta ettiği birlikle yapılan mücadeleydi. Gregor'un adamlarının çoğu devrilmişti ve ölen atlar akıntıyı kesmişti. Sonunda Yürüyen Dağ ve bir avuç adamı batı kıyısını ele geçirmeyi başarmıştı fakat Edmure yedek kuvvetini salmış, düşman kanlı ve yenilmiş bir halde geri çekilmek zorunda kalmıştı. Sör Gregor atını kaybetmişti, en az bir düzine kanlı yarayla, ok yağmuru altında Kızıl Çatal'ın karşı kıyısına geri dönmüştü. "Nehri geçemeyecekler Cat," yazmıştı Edmure. "Lord Tywin güneydoğuya yürüyor. Bir aldatmaca ya da tam bir çekilme olabilir ama önemli değil. *Nehri geçemeyecekler.*"

Sör Desmond Grell coşkuluydu. "Ah, keşke onun yanında olabilseydim," dedi yaşlı şövalye mektubu okuduğunda. "Şu Rymund nerede? Bu zaferde bir şarkı var ve öyle bir şarkı ki Edmure bile duymak isteyecek. Dağ'ı öğüten değirmen. Bir ozan olsaydım sözlerini kendim bile yazabilirdim."

"Savaş bitmeden şarkı dinlemeyeceğim," dedi Catelyn, belki fazlaca sert bir şekilde. Buna rağmen Sör Desmond'ın hikâyeyi bütün kaleye yaymasına ve Taş Değirmen şerefine bir fıçı şarap açmasına izin verdi. Son zamanlarda Nehirova'nın havası gergin ve hüzünlüydü. Biraz içki, biraz umut herkese iyi gelirdi.

O gece kalenin duvarları kutlama sesleriyle çınladı. "*Nehirova!*" diye bağırıyordu halktan insanlar, "Tully! Tully!" Kaleye geldiklerinde korkmuş ve çaresizdiler, diğer lordların çoğu kapıları kapatırdı ama Edmure halkını içeri almıştı. Sesleri yüksek pencerelerin üstünde yüzdü ve ağır ahşap kapıların altından dışarı çıktı. Rymund arpını çaldı. Genç bir flütçü ve iki davulcu ona eşlik etti. Catelyn garnizondaki yeşil delikanlıların heyecanlı konuşmalarını, kızlarınkine benzeyen gülüşmelerini dinledi. Güzel sesler... ama Catelyn'e bir şeyler hissettirmiyordu. Catelyn bu sevinci paylaşamıyordu.

Babasının çalışma odasında deri ciltli bir atlas buldu ve nehir topraklarının haritasının olduğu sayfayı açtı. Gözleri, Kızıl Çatal'ı aradı, nehrin izlediği yolu mum ışığında parmağıyla takip etti. *Güneydoğuya yürüyor,* diye düşündü. Şimdiye dek Karasu Nehri'nin başına varmış olduğunu tahmin etti.

Atlası kapattı, her zamankinden fazla huzursuzdu. Tanrılar onlara zafer

üstüne zafer bağışlamıştı. Taş Değirmen'de, Öküzağzı'nda, Kamplar Savaşı'nda, Fısıltılı Orman'da...

Eğer kazanıyorsak niye bu kadar korkuyorum?

Bran

Duyduğu ses çok silik bir tınıydı, çeliğin taşa sürtünmesi... Başını pençelerinin üstünden kaldırdı, karanlığı dinledi, kokladı.

Akşam yağmuru yüzlerce kokuyu uyandırmış, tekrar keskin ve canlı hale getirmişti. Çimenler ve dikenlikler, yere düşen ezik böğürtlenler, çamur, solucanlar, çürüyen yapraklar, çalıların arasında gezinen bir fare. Kardeşinin kara tüylerinin ve az önce öldürdüğü sincabın kan kokusunu yakaladı. Diğer sincaplar ağaç dallarında dolandı, ıslak kürk ve korku kokuyorlardı, minik tırnakları ağaç kabuklarını tırmalıyordu.

Yine o tınıyı duydu, sürtünme... Ayağa kalktı. Kulaklarını ve kuyruğunu dikleştirdi. Uludu, uzun ve tüyler ürpertici bir çığlık, uyuyanları uyandırmak isteyen bir uluma ama insan kayası hâlâ karanlık ve ölüydü. İnsanları deliklerine kapanmaya zorlayan ıslak bir geceydi. Yağmur durmuştu ama insanlar hâlâ nemden saklanıyor, üst üste koyulmuş taşlardan yaptıkları mağaralarda yanan ateşlerin başında oturuyorlardı.

Kardeşi ağaçların arasından süzülerek geldi, çok uzun zaman öncesinden hatırladığı diğer kardeşi kadar sessiz hareket ediyordu... gözleri kanlı, beyaz kardeşi gibi. *Bu* kardeşinin gözleri gölge havuzları gibiydi, ensesindeki tüyler kabarmıştı. Sesleri o da duymuştu ve tehlike anlamına geldiğini biliyordu.

Tını ve sürtünmenin ardından, taş üstünde aceleyle yürüyen çıplak ayakların yumuşak sesi duyuldu bu sefer. Rüzgâr hafif bir insan kokusu taşıyordu. Bu kokuyu tanımıyordu. *Yabancı. Tehlike. Ölüm.*

Sese doğru koştu, kardeşi hemen arkasında, takip ediyordu. Önlerinde taş mağara yükseliyordu, ıslak ve kaygan. Dişlerini gösterdi ama insanların yonttuğu taşlar korkmuyordu. Bir kapı belirdi. Demir bir yılan kapının parmaklıklarına sıkı sıkı dolanmıştı. Çarptığında kapı sarsıldı, yılan çınladı, süründü ve daha sıkı tutundu. Parmaklıkların arasından bakınca aşağıdaki taş arazide, iki duvarın arasında uzanan taş mezarlığı görebiliyordu ama oraya inebileceği bir yol yoktu. Dişlerini parmaklıklara geçirebilirdi ama işe

yaramazdı. Kardeşi, kapının siyah kemiklerini dişlerinin arasında parçalamayı defalarca denemişti ama kemikler kırılmıyordu. Kapının altını kazmaya çalıştılar, toprağın ve çürük yaprakların altında kalın ve düz taşlar vardı.

Hırlayarak geri çekildi, sonra kendini bir kez daha kapının üstüne attı. Kapı biraz sallanıp onu geri fırlattı. *Kilitli*, diye fısıldadı bir şey. *Zincirli.* Duymadığı bir ses, kokusuz bir koku. Diğer yollar da kapalıydı. İnsan kayasına açılan kapıların olduğu yerlerde orman güçlü ve sıktı. Buradan çıkış yoktu.

Var, dedi fısıltı, kara topraktan yükselen, insan boyundan on kat daha uzun, iğnelerle kaplı ağacın gölgesini görür gibi oldu ama kafasını kaldırıp yukarı baktığında ağaç orada değildi. *Tanrı korusunun diğer ucu, muhafız ağacı, çabuk, çabuk...*

Gecenin karanlığından boğuk bir çığlık çıkıp geldi, kısa.

Aceleyle döndü ve ağaçların içine daldı. Islak yapraklar ayaklarının altında hışırdıyordu, arasından geçtiği dallar bedenini kamçılıyordu. Kardeşinin hızla onu takip ettiğini duyabiliyordu. Yürek ağacının altından, soğuk havuzun etrafından, böğürtlen çalılarının içinden, meşelerin arasından geçip korunun diğer ucuna koştular... ve bakmadan gördüğü gölge oradaydı, çatılara uzanan eğimli ağaç. *Muhafız ağacı,* diye düşündü.

Tırmanmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladı sonra. Yüzünü çizen, ensesine düşen iğneler, ellerini yapış yapış yapan reçine ve onun keskin, çamsı kokusu. Bir çocuk bu ağaca kolayca tırmanabilirdi, yere doğru eğilmişti, eğri büğrüydü, dalları birbirine o kadar yakındı ki çatıya çıkan bir merdivene benziyordu.

Hırlayarak ağacı kokladı, tek bacağını kaldırıp sidiğiyle işaretledi. Alçak bir dal yüzüne süründü, dala atıldı, çatırdayıp kırılana dek çekiştirdi. Ağzı iğnelerle ve reçinenin acı tadıyla dolmuştu. Kafasını sallayıp dişlerini gösterdi.

Kardeşi arka ayaklarının üstüne oturup uludu, yas dolu kara bir şarkı söylüyordu. Bir yol yoktu. Onlar ne sincaptı ne de insan yavrusu. Küçük pembe ayaklarını çıkıntılara yerleştirerek ağaçların gövdelerine tırmanamazlardı. Onlar koşucuydu, avcıydı, fırsatçıydı.

Karanlığın diğer ucunda, onları hapseden duvarların ardındaki köpekler uyanmış, havlamaya başlamışlardı. Önce bir tanesi, sonra bir diğeri, sonra hepsi birden. Kokuyu onlar da almıştı; düşmanın ve korkunun kokusu.

Açlık kadar keskin, çaresiz bir öfkeyle doldu içi. Duvardan, ağaçlardan, yaprakları gri tüylerine sürtünen dalların gölgesinden uzaklaştı... sonra döndü ve hızla tekrar ileri atıldı. Ayakları yerdeki ıslak yaprakları ve ağaç iğnelerini iterek havalandı. Bir an için önündeki erkek geyiği kovalayan bir avcıya dönüştü, onu görebiliyordu, kokuyu alabiliyordu. Bütün gücüyle koştu. Korkunun kokusu kalbini gümbürdetiyordu. Çenesinin kenarından salyalar akıyordu. Uzun adımlarla dibine geldiği ağacın gövdesine atıldı. Pençeleri kabuğa geçti. Sıçradı, yukarı, iki sıçrayış, üç, yavaşlamadan, sonunda alçak kolların arasındaydı. İnce dallar ayağına dolandı, gözlerine girdi. Gri yeşil dikenler vücuduna battı. Yavaşlamak zorundaydı. Ayağına bir şey dolanmıştı. Hırlayarak ayağını kurtardı. Ağacın gövdesi daraldı, dikleşti, neredeyse dümdüz yukarı çıkıyordu, ıslaktı. Tırnaklarını geçirmeye çalıştığında ağaç kabuğu deri gibi yırtıldı. Ağacın yarısından fazlasını tırmanmıştı, biraz daha, çatıya ulaşmasına az kalmıştı... bir adım daha attı ve ayağının ıslak ağaç gövdesinde kaydığını hissetti, düşüyordu. Korku ve öfkeyle uludu, düşüyordu, *düşüyordu.* Zemin onu kırmak için hızla üstüne gelirken döndü...

Ve sonra, kulenin ıssız odasında, yatağındaydı Bran, battaniyesine dolanmıştı, nefes nefeseydi. “Yaz,” diye bağırdı. “Yaz.” Omzu ağrıyordu, üstüne düşmüş gibi. Ama bu ağrının, kurdun hissettiklerinin hayaleti olduğu biliyordu. *Jojen doğru söyledi. Ben bir canavarım.* Dışarıda köpeklerin havladığını duyuyordu. *Deniz geldi. Duvarları aşıyor, tıpkı Jojen’in gördüğü gibi.* Bran başının üstündeki demir barı yakalayıp kendini yukarı çekti, yardım için bağırdı. Kimse gelmedi. Bir an sonra kimsenin gelmeyeceğini hatırladı. Kapıda bekleyen muhafızları almışlardı. Sör Rodrik dövüşebilecek yaşa gelmiş bütün erkekleri götürmüştü. Kışyarı’nda küçük bir garnizon kalmıştı.

Sekiz gün önce gitmişlerdi, Kışyarı’ndan ve çevredeki karakollardan altı yüz adam. Cley Cerwyn üç yüz kişi daha getirip yolda onlara katılacaktı. Üstat Luwin adam toplamak için Beyaz Liman’a, Hendek Mezarlar bölgesine, hatta Kurt Ormanı’nın derinliklerindeki yerlere kuzgunlar göndermişti. Dagmer Yarıkçene isimli canavarımsı bir savaş kumandanı Torrhen Kalesi’ne saldırmıştı. Yaşlı Dadı adamın öldürülemeyeceğini söylüyordu. Bir keresinde adamın kafası bir baltayla ikiye ayrılmıştı ama Dagmer o kadar vahşiydi ki kafasının iki

parçasını eliyle birleştirmiş ve birbirine kaynayana kadar öylece tutmuştu. *Dagmer kazanabilir mi?* Torrhen Kalesi, Kışyarı'ndan günlerce uzaktaydı ama yine de...

Bran bara tutunarak yataktan kalktı, kendini pencereye kadar sürükledi. Panjurları iterken parmakları titredi. Avlu bomboştu ve görebildiği bütün pencereler karanlıktı. Kışyarı uyuyordu. *"Hodor!"* diye bağırdı avluya bütün sesiyle. Hodor ahırlarda uyuyor olmalıydı ama yeterince yüksek sesle bağırırsa o ya da başka biri Bran'ı duyabilirdi. *"Hodor, çabuk gel! Osha! Meera, Jojen, kimse yok mu?"* Ellerini boru şekline sokup ağzına götürdü. *"HODOOOOOOR!"*

Fakat kapı gürültüyle açıldığında odaya giren adam Bran'ın tanıdığı biri değildi. Adam, üstüne demir diskler dikilmiş deri bir yelek giymişti. Elinde bir bıçak vardı ve sırtına bir savaş baltası asmıştı. "Ne istiyorsun?" diye sordu Bran, korkmuştu. "Burası benim odam. Dışarı çık."

Adamın arkasından odaya Theon Greyjoy girdi. "Sana zarar vermeye gelmedik Bran."

"Theon?" Bran şaşkındı ama rahatlamıştı. "Seni Robb mu gönderdi? O da burada mı?"

"Robb çok uzaklarda. Sana yardım edemez."

"Yardım mı?" Aklı karışmıştı. "Beni korkutma Theon."

"Ben artık *Prens* Theon'um. İkimiz de prensiz. Kimin aklına gelirdi? Kaleni ele geçirdim prensim."

"Kışyarı'nı mı?" Bran başını iki yana salladı. "Hayır, *yapamazsın*."

"Bizi yalnız bırak Werlag." Bıçaklı adam odadan çıktı. Theon yatağın kenarına oturdu. "Dört adamım ucu kancalı ipler kullanarak duvarları aştı ve diğerlerimiz için yan kapıyı açtı. Adamlarım şu anda senin adamlarınla dövüşüyor. Bana inan, Kışyarı benimdir."

Bran anlayamıyordu. "Ama sen babamın hizmetindesin."

"Artık sen ve kardeşin *benim* hizmetimdesiniz. Aşağıdaki mücadele biter bitmez adamlarım herkesi Büyük Salon'da toplayacak. Sen ve ben, birlikte onlarla konuşacağız. Onlara Kışyarı'nı bana teslim ettiğini söyleyeceksin ve yeni lordlarına hizmet ve itaat etmelerini emredeceksin."

“Yapmayacağım,” dedi Bran. “Seninle savaşacağız ve seni dışarı atacağız. Ben asla teslim olmadım, teslim olduğumu söyletemezsin bana.”

“Bu bir oyun değil Bran, o yüzden çocukluk yapma, tahammül etmem. Kale artık benim ama insanlar hâlâ senin. Prens onların güvenliğini düşünüyorsa dediğimi yapmalı.” Ayağa kalkıp kapıya gitti. “Biri gelip seni giydirecek ve Büyük Salon’a getirecek. Söyleyeceğin şeyleri dikkatlice düşün.”

Beklemek Bran’ı her zamankinden daha çaresiz hissettiriyordu. Gölgeler kadar siyah kulelere ve duvarlara bakarak pencere sekisine oturdu. Muhafız Salonu’ndan haykırışlar yükseldiğini duyar gibi oldu, başka bir yerden kılıç sesi olabilecek gürültüler geliyordu ama Bran’ın Yaz kadar keskin kulakları yoktu, onun kadar iyi koku da alamıyordu. *Uyanığım, hâlâ kırığım ama uyuduğumda Yaz’ım, koşabilirim, dövüşebilirim ve koklayabilirim.*

Onu almak için Hodor’un ya da hizmetçi kızlardan birinin geleceğini düşünmüştü ama kapı açıldığında içeri giren Üstat Luwin’di. Elinde bir mum vardı. “Bran,” dedi. “Olanları... neler olduğunu biliyor musun? Sana söylediler mi?” Sol kaşı açılmıştı, kanıyordu.

“Theon geldi. Kışyarı’nı ele geçirdiğini söyledi.”

Üstat mumu masaya bıraktı, yanağına süzülen kanı sildi. “Hendeği yüzerek geçmişler. Kancalı iplerle duvarları aşmışlar. Ellerinde kılıçları, üstlerinden sular damlayarak içeri girmişler.” Kapının yanındaki sandalyeye oturdu, alnından kan akmaya devam ediyordu. “Kapıda Biragöbek vardı. Onu gafil avlayıp öldürmüşler. Samankafa yaralı. Adamlar odama girmeden hemen önce iki kuzgun salmayı başardım. Beyaz Liman’a gönderdiğim kuzgun kurtuldu ama diğerini okla indirdiler.” Üstat yere baktı. “Sör Rodrik adamlarımızın çoğunu yanında götürdü ama ben de en az onun kadar suçluyum. Bu tehlikeyi hiç aklıma getirmedim, hiç...”

Jojen görmüştü, diye düşündü Bran. “Giyinmeme yardım etseniz iyi olacak.”

“Öyle.” Üstat yatağın önündeki demir sandıktan Bran’ın iç çamaşırlarını, pantolonunu ve gömleğini çıkardı. “Sen Kışyarı’ndaki Stark’sın, Robb’un veliahtısın. Bir prens gibi görünmelisin.” İkisi birlikte lordlara uygun bir kıyafet seçtiler.

Üstat, Bran’ın en sevdiği, gümüş ve oltu taşından yapılmış kurt kafası

şeklindeki broşu pelerininin yakasına takarken, “Theon kaleyi teslim etmemi istiyor,” dedi Bran.

“Bunda utanılacak bir şey yok. Bir lord halkını korumak zorundadır. Zalim yerler zalim insanlar büyütür Bran. Demiradamlar’la uğraşırken bunu hatırlaman gerekir. Baban Theon’u eğitmek için elinden geleni yapmıştı ama bunun için çok geçti korkarım.”

Bran’ı almaya gelen demiradam kısa ve tombuldu. Siyah uzun sakalı neredeyse göğsünün yarısını örtüyordu. Bran’ı hiç zorlanmadan kucağına aldı ama yaptığı işten memnun olmadığı belliydi. Rickon’un yatak odası yarım kat alttaydı. Dört yaşındaki çocuk uykusundan uyandırıldığı için huysuzlandı. “Annemi istiyorum,” dedi. “Annemi *istiyorum.* Tüylüköpek’i de.”

“Anneniz uzaklarda prensim.” Üstat Luwin’in çocuğun üstüne bir sabahlık giydirdi. “Ama ben ve Bran buradayız.” Rickon’un elinden tutup dışarı çıkardı.

Aşağıda, mızrağı kendisinden üç kat daha uzun kel bir adam tarafından odalarından çıkarılan Meera ve Jojen’le karşılaştılar. Jojen’in Bran’a bakan gözleri hüzünle dolu yeşil havuzlar gibiydi. Diğer demiradam, Freyler’i çekiştiriyordu. “Ağabeyin krallığını kaybetti,” dedi Küçük Walder. “Artık prens değilsin, sadece bir esirsin.”

“Sen de öylesin,” dedi Jojen. “Hepimiz esiriz.”

“Seninle konuşan olmadı kurbağayiyen.”

Demiradamlardan biri elinde bir meşaleyle önlerinden yürüyordu ama yağmur tekrar başlamıştı, meşale söndü. Aceleyle avluyu geçerken tanrı korusundaki ulu kurtların ulumasını duydular. *Yaz, ağaçtan düştüğünde yaralanmamıştır umarım.*

Theon Greyjoy, Starklar’ın yüksek koltuğunda oturuyordu. Pelerinini çıkartmıştı. Örgü zırhının üstüne, Greyjoy Hanedanı’nın deniz canavarlı armasıyla süslenmiş bir cübbe giymişti. Ellerini yüksek koltuğun geniş taş kollarının ucundaki kurt kafalarının üstüne koymuştu. “Theon, Robb’un koltuğunda oturuyor,” dedi Rickon.

“Sessiz ol Rickon.” Bran salondaki endişeyi hissedebiliyordu ama Rickon çok küçüktü. Birkaç meşale yakılmıştı, büyük şömine parlıyordu ama salonun çoğu karanlıktaydı. Sıralar duvarlara yanaştırıldığı için oturacak yer yoktu.

Konuşmaya cesaret edemeyen kale ahalisi küçük gruplara ayrılmış halde ayakta bekliyordu. Yaşlı Dadı'yı gördü, kadının dişsiz ağzı açılıp kapanıyordu. Samankafa iki muhafızın arasındaydı, çıplak göğsündeki sargıda kan lekeleri vardı. Tıfıl Tym tesellisi mümkün olmayan bir şekilde hıçkırıyordu ve Beth Cassel korku içinde ağlıyordu.

"Bunlar da kimmiş?" diye sordu Theon, Reedler'i ve Freyler'i kastederek.

"Bunlar Leydi Catelyn'in himaye ettiği Freyler, her ikisinin de adı Walder," diye açıkladı Üstat Luwin. "Bu Jojen Reed ve onun yanındaki ablası Meera, Bozsu Gözcüsü'nden Howland Reed'in çocukları. Kışyarı için yemin tazelemeye geldiler."

"Bazıları bunun için yanlış bir zaman seçtiklerini söyleyebilir," dedi Theon. "Ama benim için değil. Buradasınız ve burada kalacaksınız." Yüksek koltuktan kalktı. "Prensi buraya getir Lorren." Siyah sakallı adam Bran'ı bir çuval yulafmış gibi taş koltuğa bıraktı.

Büyük Salon'a, küfürlerle ve mızrakların ucuyla iteklenen insanlar getiriliyordu hâlâ. Sabah ekmeğini yaparken yakalanan Gage ve Osha'nın üstü başı un içindeydi. Mikken küfürler eşliğinde sürükleniyordu. Farlen topallayarak içeri girdi, bir yandan Palla'yı desteklemeye çalışıyordu. Kızın elbisesi ikiye ayrılmıştı. Eliyle elbisesini bir arada tutmaya çalışıyordu ve attığı her adım ona ızdırap veriyormuş gibi yürüyordu.

Kapıdan giren son adam zindandaki esir Leş'ti. Adamın keskin kokusu kendisinden önde yürüyordu. Bran midesinin kalktığını hissetti. "Bunu kule hücrelerinden birinde bulduk," dedi kızıl saçlı genç adam. "Ona Leş dediklerini söylüyor."

"Neden öyle dediklerini anlamak mümkün değil," dedi Theon gülümseyerek. "Her zaman bu kadar kötü mü kokarsın yoksa az önce bir domuzu mu becerdin?"

"Beni kapattıklarından beri kimseyi beceremedim lordum. Gerçek adım Heke. Starklar düğün hediyesi olarak sırtına bir ok saplayana kadar Dehşet Kalesi piçinin hizmetindeydim."

Duydukları Theon'u eğlendirmiş gibiydi. "Kiminle evlenmişti?"

"Hornwood'un duluyla lordum."

“O kocakarıyla mı? Kör müydü? O kadının göğüsleri boş çuvallara benziyordu.”

“Onunla göğüsleri için evlenmemişti lordum.”

Demiradamlar salonun uzun kapılarını gürültüyle kapadı. Yüksek koltukta oturan Bran yaklaşık yirmi kişi olduklarını görebiliyordu. *Kapılarda ve cephanelikte de adamlar bırakmıştır.* Buna rağmen otuz kişiden fazla olamazlardı.

Theon sessizlik sağlamak için elini kaldırdı. “Beni hepiniz tanıyorsunuz...”

“Evet, bir çuval bok olduğunu biliyoruz!” diye bağırdı Mikken. Kel adam mızrağının sapıyla önce karnına sonra yüzüne vurup Mikken’ı yere devirdi. Demirci, dizlerinin üstüne düştü ve kırılan dişini tükürdü.

“Mikken, sessiz ol.” Bran, sesinin sert ve soylu çıkmasını istemişti, Robb’un emirler verirken konuştuğu gibi ama sesi ona ihanet etti, sözleri tiz bir miyavlama gibi duyuldu.

“Küçük lordunu dinle Mikken,” dedi Theon. “O senden daha mantıklı.”

İyi bir lord halkını korur, dedi Bran kendine. “Kışyarı’nı Theon’a teslim ettim.”

“Daha yüksek sesle Bran. Ve bana prens demelisin.”

Sesini yükseltti. “Kışyarı’nı Prens Theon’a teslim ettim. Hepiniz onun emirlerini yerine getirmelisiniz.”

“Yaparsam, kahrolayım!” diye haykırdı Mikken.

Theon bu çıkışı duymazdan geldi. “Babam, kadim tuz ve kaya tacını giydi ve krallığını ilan etti. Fetihten doğan hakla kuzey de onundur. Hepiniz ona aitsiniz.”

“Alçak!” Mikken ağzındaki kanı sildi. “Ben Starklar’a hizmet ederim, hain bir mürekkep balığına değil... *aah.*” Mızrak sapı tekrar yüzüne indi, yere devrildi.

“Demircilerin güçlü kolları ve zayıf akılları oluyor,” dedi Theon. “Diğerleriniz, bana da Ned Stark’a hizmet ettiğiniz gibi sadakatle hizmet ederseniz çok cömert bir lord olduğumu göreceksiniz.”

Dizlerinin ve ellerinin üstündeki Mikken kan tükürdü. *Lütfen yapma,* diye yalvardı Bran içinden ama demir ustası bağırdı, “Eğer bu işe yaramaz adamlarla kuzeyi tutabileceğini düşünüyorsan...”

Kel adam mızrağının çelik ucunu Mikken'ın ensesine sapladı. Mızrak ucu etin içinden geçip bir kan dalgasıyla birlikte demircinin boğazından çıktı. Bir kadın çığlık attı. Meera, Rickon'a sarıldı. *Kanla boğuldu,* diye düşündü Bran uyuşmuş gibi, *kendi kanıyla.*

"Söyleyecek bir şeyi olan var mı?" diye sordu Theon Greyjoy.

"Hodor hodor hodor hodor," diye bağırıyordu gözleri faltaşı gibi açık olan Hodor.

"Biri şu eksik akıllıyı nazikçe sustursun."

İki demiradam mızraklarının saplarıyla Hodor'a vurmaya başladı. Hodor yere düştü, elleriyle kendini korumaya çalışıyordu.

"Sizler için Eddard Stark'tan çok daha iyi bir lord olacağım." Theon, ete vuran ahşap gürültüsünü bastırmak için sesini yükseltti. "Ama bana ihanet ederseniz pişman olursunuz. Kuvvetimin burada gördüğünüz adamlardan ibaret olduğunu düşünürseniz yanılırsınız. Torrhen Kalesi ve Derinorman Kalesi de çok kısa zaman içinde bizim olacak ve amcam Moat Cailin'i ele geçirmek üzere Tuzlumızrak'a gidiyor. Eğer Robb Stark, Lannisterlar'dan kurtulmayı başarırsa kendini Üç Dişli Mızrak Kralı ilan edebilir ama kuzey Greyjoy Hanedanı'na aittir artık."

"Stark lordları size karşı savaşır," dedi Leş. "Beyaz Liman'daki şişko domuz başta olmak üzere Umberlar, Karstarklar. Adama ihtiyacınız var, beni özgür bırakın ve sizin olayım."

Theon bir an adamı tarttı. "Göründüğünden daha zekiymişsin ama bu kokuya tahammül edemem."

"Serbest olsaydım yıkanabilirdim," dedi Leş.

"Bu adamın ender rastlanır bir sağduyusu var." Theon gülümsedi. "Diz çök."

Demiradamlardan biri Leş'e kılıç verdi. Adam kılıcı Theon'un ayaklarının dibine koyup Greyjoy Hanedanı'na ve Kral Balon'a bağlılık yemini etti. Bran bakamıyordu. Yeşil rüya gerçekleşiyordu.

"Greyjoy lordum!" Osha, Mikken'ın bedeninin yanından geçip öne çıktı. "Ben de buraya tutsak olarak getirildim. Yakalandığımda siz de oradaydınız."

Senin dost olduğunu sanmıştım, diye düşündü Bran acıyla.

"Benim savaşçılara ihtiyacım var," dedi Theon, "mutfak fahişelerine değil."

“Beni mutfağa tıkan Robb Stark’tır. Bütün yılı tencere ovmakla, yağ temizlemekle, bu herifin şiltesini ısıtmakla geçirdim.” Gage’e baktı. “Boğazıma kadar geldi. Elime yine mızrak verin.”

“Burada sana verebileceğim bir mızrak var,” dedi Mikken’ı öldüren kel adam. Sırıtarak aletini avuçladı.

Osha kemikli dizini adamın bacak arasına geçirdi. “O pembe yumuşak şeyi kendine sakla.” Mızrağı kaptı ve sapıyla vurarak adamı yere devirdi. “Ben çelik ve ahşaptan yapılmış mızrağı alacağım.” Diğer demiradamlar kahkahalarla gülerken kel adam acı içinde yerde sürünüyordu.

Theon da adamlarıyla birlikte güldü. “Alacaksın,” dedi. “Mızrak sende kalsın, Stygg başka bir tane bulabilir. Şimdi diz çök ve yemin et.”

Öne çıkıp yemin edecek kimse kalmadığında salondakiler dışarı çıkarıldı. Herkese işinin başına dönmesi ve sorun çıkarmaması emredilmişti. Hodor’a, Bran’ı odasına taşıma görevi verildi. Burnu şişmiş, tek gözü kapanmıştı, yüzü çirkin görünüyordu. Bran’ı güçlü kolları ve kanlı elleriyle kucağına alıp yağmurla ıslanan avluya çıkarırken, patlamış dudaklarının arasından, “Hodor,” diye hıçkırdı.

Arya

“Hayaletler var, olduklarını biliyorum.” Al Turta ekmek hamuru yoğuruyordu. Elleri dirseklerine kadar una bulanmıştı. “Pia geçen gece mandırada bir şey gördü.”

Arya kaba bir ses çıkardı. Pia mandırada sürekli bir şeyler görüyordu, genellikle erkekleri... “Bir turta alabilir miyim?” diye sordu. “Bir tepsi pişirmişsin.”

“Bütün tepsi lazım. Sör Amory turtaya pek düşkün.”

Arya, Sör Amory’den nefret ediyordu. “Hadi üstlerine tükürelim.”

Al Turta gergin bir şekilde etrafı kolaçan etti. Mutfak gölgelerle ve yankılarla doluydu ama bütün aşçılar ve yamaklar ocakların üstündeki tavan arasında uyuyordu. “Anlar.”

“Anlamaz,” dedi Arya. “Tükürüğün *tadı* yoktur.”

“Eğer anlarsa kamçılanacak olan benim.” Al Turta hamur yoğurmayı bıraktı. “Üstelik sen burada olmamalıydın bile. Gecenin körü.”

Öyleydi ama Arya umursamıyordu. Mutfak gece yarılarında bile hareketliydi; sabah ekmeği için hamur yoğuran, uzun bir tahta kaşıkla çorba tenceresini karıştıran ya da Sör Amory’nin kahvaltısı için domuz pastırması dilimleyen biri oluyordu mutlaka. Bu gece Al Turta vardı.

“Pembegöz uyanır da gittiğini anlarsa...” dedi Al Turta.

“Pembegöz uyanmaz.” Adamın gerçek adı Mebble’dı ama sulu gözleri yüzünden herkes ona Pembegöz diyordu. “Bir kez sızdıktan sonra kalkmaz.” Her sabah güne kahvaltıda bira içerek başlıyordu ve her akşam yemeğinden sonra sarhoş olup uykuya dalıyordu. Arya adamın horlama sesini duyana kadar bekliyor, sonra çıplak ayakla hizmetçi merdivenlerinden yukarı çıkıyordu, dönüştüğü fareden bile daha az ses çıkarıyordu. Mum ya da fener taşımıyordu. Bir keresinde karanlığın iyi bir dost olabileceğini söylemişti Syrio, haklıydı. Gökyüzünde ayın ve yıldızların olması yeterliydi. “Bahse girerim ki kaçabiliriz. Pembegöz yokluğumu fark etmez bile,” dedi Al Turta’ya.

“Ben kaçmak istemiyorum. Burası ormandan daha iyi. Artık solucan yemek istemiyorum. Hadi, tezgâha biraz un serp.”

Arya başını yana yatırdı. “Bu ne?”

“Ne? Ben bir şey...”

“Kulaklarınla dinle, ağzınla değil. Bir savaş borusuydu. İki üfleme, duymadın mı? Dinle, bu da yivli kapının zincirlerinim sesi, içeri giren ya da dışarı çıkan birileri var. Gidip bakalım mı?” Lord Tywin ordusuyla birlikte kaleden ayrıldığından beri Harrenhal’un kapıları açılmamıştı.

“Sabah için ekmek yapıyorum,” diye sızlandı Al Turta. “Karanlığı sevmiyorum zaten, söylemiştim.”

“Ben gidiyorum, sana sonra anlatırım. Bir turta alabilir miyim?”

“Hayır.”

Arya yine de bir turta kaptı ve mutfaktan çıkarken yedi. Turtanın içi ceviz, meyve ve peynir doluydu. Fırından yeni çıkmıştı, dışı çıtır çıtırdı. Sör Amory’nin turtasını yemek bir çeşit meydan okuma gibi gelmişti Arya’ya. *Yalınayak, sağlamayak, sessizayak*, diye şarkı söyledi sadece nefesiyle. *Ben Harrenhal’daki hayaletim.*

Savaş borusu uyuyan kaleyi uyandırmıştı. Neler olduğunu anlamak isteyen adamlar avluya çıkıyordu. Arya diğerlerinin arasına karıştı. Bir sıra öküz arabası yivli kapının altından geçiyordu. *Ganimetler.* Arya bir bakışta anlamıştı. Arabaları getiren adamlar tuhaf bir dilde konuşuyordu. Zırhları ay ışığında hafifçe parlıyordu. Yanlarında bir çift siyah-beyaz çizgili at vardı. *Kanlı Oyuncular.* Arya gölgelerin içine saklandı ve bir öküz arabasının arkasındaki kafese kapatılmış devasa siyah ayının kapıdan geçişini izledi. Diğer arabalar gümüş eşyalar, silahlar, kalkanlar, un çuvalları, domuz kafesleri, tavuklar ve köpeklerle doluydu. Arya ilk tutsağı gördüğünde en son ne zaman kızartılmış domuz yediğini hatırlamaya çalışıyordu.

Duruşundan ve başını dimdik yukarıda tutuşundan tutsağın bir lord olduğu anlaşılıyordu. Arya, adamın paralanmış kırmızı pelerininin altındaki pırıltılı zırhı görebiliyordu. Önce adamın bir Lannister olduğunu sandı ama daha sonra göğsündeki armanın aslan değil gümüş bir yumruk olduğunu gördü. El bilekleri sıkı sıkı bağlanmıştı. Ayak bileğindeki kalın ip arkasında yürüyen adamın

bileğine bağlıydı, o adamın ayağındaki de onun arkasındakinin bileğine. Bu yüzden bütün sıra topallayan adımlarla hareket ediyordu. Tutsakların çoğu yaralıydı. İçlerinden biri sendelediğinde bir süvari yanına gidiyor kamçısıyla tekrar yürümesini sağlıyordu. Arya toplam kaç tutsak olduğunu saymaya çalıştı ama daha elliye varamadan sayıyı şaşırdı. En az iki katı olmalıydı. Kıyafetleri kan ve çamurla lekelenmişti, meşale ışıklarında armalarını seçmek mümkün değildi ama Arya'nın görebildiklerinden birkaçı tanıdıktı. İkiz kuleler, güneş ışıkları, kanlı adam, savaş baltası. *Savaş baltası Cerwynler'in arması, siyah zemindeki beyaz güneş de Karstarklar'ın. Kuzeyli adamlar. Babamın ve Robb'un adamları.* Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmek istemiyordu.

Kanlı Oyuncular atlarından inmeye başlamıştı. Uykulu seyisler ahırlardan çıkıp terli hayvanları alıyordu. Süvarilerden biri bağırarak bira istedi. Avludaki gürültüyü duyan Sör Amory, meşale taşıyan iki muhafızla birlikte koğuşun üstündeki kapalı balkona çıktı. Keçibaşlı bir miğfer giyen Vargo Hoat balkonun altında dizginlerini çekti. "Kale kumandanı lordum," diye seslendi paralı asker. Kalın, peltek bir konuşması vardı, dili ağzına büyük geliyordu sanki.

"Bütün bunlar nedir Hoat?" diye sordu Sör Amory kaşları çatık bir halde.

"Tussaklar. Roose Bolson nehri geşebileceğini düşündü ama Cesur Doslarım onun adamlarını parşalara ayırdı. Çoğunu öldürdük ve Bolson'ı kaşırdık. Bu adam onların komusanı, Lord Glover, onun arkasındaki de Sör Frey."

Sör Amory küçük domuz gözleriyle, birbirine bağlanmış tutsaklara baktı. Adamın memnun olmadığını düşündü Arya. Kaledeki herkes Vargo Hoat ve Sör Amory'nin birbirinden nefret ettiğini biliyordu. "Pekâlâ," dedi Amory. "Sör Cadwyn, bu adamları zindanlara götürün."

Pelerininde gümüş yumruk arması olan lord başını yukarı kaldırdı. "Onurumuza yakışır şekilde muamele göreceğimize dair söz verildi bize..." diyerek konuşmaya başladı.

"Sessislik!" diye bağırdı Vargo Hoat, ağzından tükürükler saçılmıştı.

Sör Amory tutsaklara döndü. "Vargo Hoat'un size verdiği sözler benim için bir şey ifade etmiyor. Lord Tywin beni Harrenhal'un kale kumandanı yaptı ve size canım nasıl isterse öyle davranırım." Muhafızlarına döndü. "Dul Kalesi'nin altındaki büyük zindan hepsini alır. Oraya gitmek istemeyen herkes burada

ölmekte özgürdür.”

Amory’nin adamları, tutsakları mızrak uçlarıyla dürterek zindana götürürken Pembegöz merdivenlerin başında belirdi. Arya’nın avluda olduğunu fark etseydi bağırmaya başlar, onu vücudundan kan çıkana kadar kırbaçlamakla tehdit ederdi ama Arya korkmuyordu. Bu adam Weese değildi. Herkesi vücudundan kan çıkana kadar kırbaçlamakla tehdit ediyordu ama kimseye gerçekten *vurduğunu* görmemişti Arya. Buna rağmen adama görünmemesi daha iyi olurdu. Etrafa baktı. Öküzler çözülüyor, arabalar boşaltılıyordu. Cesur Dostlar bira için bağırırken meraklı bir kalabalık kafese tıkılmış ayının etrafında toplanmıştı. Bu karmaşanın içinde göze batmamak kolaydı. Geldiği yoldan geri döndü, biri onu görüp işe koşturmadan önce ortadan kaybolmak istiyordu.

Kapılardan ve ahırlardan uzakta büyük kale ıssızdı. Sesler gittikçe duyulmaz oldu. Rüzgâr aniden esince İnleyen Kule’nin çatlak taşlarından tiz bir çığlık yükseldi. Tanrı korusundaki ağaçların yaprakları yere düşmeye başladı. Arya, terk edilmiş avlularda ve boş binaların arasında uçuşan yaprakların taş duvarlara çarptığında çıkardığı hafif sesleri duyabiliyordu. Sesler, neredeyse tamamen boşalan Harrenhal’da tuhaf oyunlar oynuyordu. Bazen taşlar sesi içiyormuş gibi geliyordu insana, avlular bir sessizlik battaniyesiyle örtülüyordu. Bazen de yankıların kendi hayatı varmış gibi hissediyordu insan. Adımların sesi bir hayalet ordusunun tehdidi gibi duyuluyordu. Uzaktan gelen her ses hayaletlerin ziyafet sofrasından yükseliyor gibiydi. Bu gariplikler Al Turta’yı korkutuyordu ama Arya’yı değil.

Bir gölge kadar sessiz hareket ederek orta avluyu aştı, Azap Kulesi’nin etrafından dolaştı ve insanların, ölü şahinlerin hayalet kanatlarını çırparak havayı dalgalandırdığını söylediği boş ahırların içinden geçti. İstediği yere gidebilirdi. Garnizonda yaklaşık yüz adam vardı. Harrenhal’un büyüklüğünde kaybolmuş gibiydiler. Yüz Şömineli Salon diğer pek çok binayla birlikte kapatılmıştı. İnleyen Kule bile boşaltılmıştı. Sör Amory Lorch, Kralateşi Kulesi’ndeki kale kumandanı dairesinde kalıyordu. Arya ve diğer hizmetkârlar el altında olmaları için kulenin altındaki mahzenlere yerleştirilmişti. Lord Tywin kaledeyken etraf nereye gittiğini, ne yaptığını soran askerlerle doluydu ama şimdi bin kapıyı koruyacak yüz adam vardı ve kimin nerede olması gerektiğini kimse bilmiyordu,

kimsenin umursadığı da yoktu.

Arya cephanelikten geçerken bir çekiç sesi duydu. Yüksek pencerelerden turuncu bir ışık süzülüyordu. Çatıya tırmanıp aşağı baktı. Gendry bir göğüs kalkanı dövüyordu. Çalışırken, Gendry için metalden, körüklerden ve ateşten başka bir şey yoktu dünyada. Tuttuğu çekiç kolunun bir parçası gibiydi. Arya delikanlının göğsündeki kasların hareketini izleyip, çekiciyle yaptığı çelikten müziği dinledi. *Çok güçlü*, diye düşündü. Gendry uzun saplı maşalarla göğüs kalkanını alıp soğutmak için su oluğuna götürürken Arya pencereden içeri kayıp delikanlının yanına atladı.

Gendry, Arya'yı gördüğüne şaşırmamış gibiydi. "Yatağında olmalıydın kızım." Soğuk suya giren göğüs kalkanı bir kedi gibi tısladı. "O gürültüler neydi?"

"Vargo Hoat döndü, tutsaklar getirmiş. Armalarını gördüm. İçlerinde Derinorman Kalesi'nden bir Glover da var, babamın adamı. Çoğu öyle." Arya birdenbire ayaklarının onu neden buraya getirdiğini anladı. "Onları kurtarmama yardım etmelisin."

Gendry güldü. "Bunu nasıl becereceğiz peki?"

"Sör Amory onları zindana gönderdi. Azap Kulesi'nin altındakine. Büyük, tek bir zindan. Çekicinle kilidi kırabilirsin..."

"Nöbetçiler beni izleyip kilidi kaç darbede kırabileceğim üstüne bahse girerken mi mesela?"

Arya dudağını ısırdı. "Nöbetçileri öldürmemiz gerek."

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Sayıları çok değildir belki."

"Eğer iki nöbetçi varsa, bu sayı ikimiz için çok. O köyde hiçbir şey öğrenmedin, değil mi? Bu dediğini yapmaya kalkarsan Vargo Hoat ellerini ve ayaklarını keser, kendi tarzıyla."

"Korkuyorsun."

"Beni rahat bırak kızım."

"Gendry, yüz kuzeyli adam var, belki daha fazla. Sör Amory'nin de bu kadar adamı var. Tamam, Kanlı Oyuncular'ı hesaba katmadım. Bütün yapmamız gereken tutsakları serbest bırakmak. Sonra kaleyi ele geçirip kaçabiliriz."

“Onları dışarı çıkaramazsın, tıpkı Lommy’yi kurtaramadığın gibi.” Gendry göğüs kalkanına dönüp yakından baktı. “Hem kaçsak bile nereye gideceğiz?”

“Kışyarı’na,” dedi Arya bir çırpıda. “Anneme bana nasıl yardım ettiğini anlatacağım ve sen de orada kalacaksın.”

“Leydim buna izin verir mi? Atlarınıza nal çakıp lord kardeşleriniz için kılıç yapabilir miyim?”

Gendry, Arya’yı çok *kızdırıyordu* bazen. “Kes şunu!”

“Harrenhal yerine Kışyarı’nda ter dökmek için neden ayaklarımı riske atayım? İhtiyar Ben Karaparmak’ı tanıyor musun? Buraya çocukken gelmiş. Leydi Whent ve babasına, onların babasının babasına, hatta hepsinden önce Harrenhal’un Whentler’den önceki sahibi Lord Lothson’a hizmet etmiş, Şimdi de Lord Tywin’in demir ustası. Ne diyor biliyor musun? Kime hizmet edersen et, miğfer miğferdir, kılıç kılıçtır ve ateşe dokunursan yanarsın. Lucan iyi bir usta, burada kalacağım.”

“Kraliçe seni yakalayacak. Altın pelerinlileri *Karaparmak*’ın peşine salmamıştı!”

“Aradıkları kişi büyük ihtimalle ben değildim.”

“Sendin, bunu biliyorsun. Sen *birisin.*”

“Ben bir demirci çırağıyım ve belki bir gün zırh ustası olacağım... eğer kaçıp şansımı kaybetmezsem ve kendimi öldürtmezsem.” Arkasını dönüp tekrar çekicini aldı ve vurmaya başladı.

Arya umutsuzca yumruklarım sıktı. “Kendine bir miğfer daha yaparsan üstüne boğa boynuzu değil *katır kulağı koy!*” Gitmek zorundaydı yoksa Gendry’ye vurmaya başlayacaktı. *Vursam da hissetmez bile. Kim olduğunu anlayıp katır kafasını kestiklerinde bana yardım etmediği için pişman olacak.* Yalnız olması Arya için daha iyiydi aslında. Sonuçta o köyde Gendry yüzünden yakalanmıştı.

Köyü düşünmek o uzun yürüyüşü, ardiyeyi ve Vadeci’yi hatırlattı. Gürzle yüzüne vurulan çocuğu, yaşlı aptal Her-şey-Joffrey-için’i, Lommy Yeşilel’i düşündü. *Bir koyundum, sonra da bir fare, hiçbir şey yapamadım.* Dudağını ısırdı ve cesaretinin ne zaman geri geldiğini hatırlamaya çalıştı. *Jaqen beni tekrar cesur yaptı. Beni bir fareden bir hayalete dönüştürdü.*

Weese öldüğünden beri Lorathlı'dan uzak durmaya çalışıyordu. Chiswyck *kolaydı*, herhangi biri bir adamı siperden aşağı itebilirdi. Ama Weese o köpeği küçük bir yavruyken alıp büyütmüştü ve hayvan ancak bir kara büyüyle sahibine saldırabilirdi. *Yoren, Jaqen'i kara hücrelerde buldu, tıpkı Rorge ve Isırgan gibi. Jaqen korkunç bir şey yaptı ve Yoren bunu biliyordu. Onu bu yüzden zincire bağlı tutuyordu.* Eğer Lorathlı bir büyücüyse Rorge ve Isırık cehennemden çağırdığı şeytanlar olabilirdi, insan değillerdi.

Jaqen'in Arya'ya hâlâ bir ölüm borcu vardı. Yaşlı Dadı'nın anlattığı hikâyelerde, cinlerin üç dilek hakkı verdiği insanlar özellikle üçüncü dileklerine çok dikkat etmeliydi çünkü o sonuncuydu. *Son ölüm çok önemli olmalı,* diyordu kendine her gece duasındaki isimleri fısıldarken. Ama şimdi, tereddüt etmesinin gerçek sebebinin bu olduğundan emin değildi. Bir fısıltıyla öldürebildiği sürece kimseden korkmasına gerek yoktu... ama son ölümü de kullanınca tekrar bir fareye dönüşecekti.

Pembegöz uyanık olduğu için Arya yatağına dönmeye cesaret edemedi. Başka nereye saklanacağını bilmediğinden tanrı korusuna gitti. Çamların ve muhafız ağaçlarının keskin kokusunu, ayağına değen çimenleri, parmaklarının arasına giren çamuru ve rüzgârla hareket eden yaprakların hışırtısını seviyordu. Tanrı korusunun içinden küçük bir dere geçiyordu. Derenin toprağı aşındırdığı yerde, düğüm haline gelmiş kırık dalların ve köklerin altında bir nokta vardı.

Orada, dalların ve çürümüş yaprakların altında gizli kılıcını buldu.

Gendry onun için bir kılıç yapmayı reddetmişti. Arya da bir çalı süpürgesinin dikenlerini kırarak kendi kılıcını kendi yapmıştı. Çok hafifti, tutuşu zayıftı ama Arya kılıcın keskin ve dişli ucunu seviyordu. Ne zaman bir saat boş vakit bulsa Syrio'dan öğrendiği şeyleri çalışmak için buraya geliyordu. Çıplak ayaklarıyla yerdeki yaprakların üstünde hareket ediyor, dallara kılıç savuruyor, yaprakları döküyordu. Bazen ağaçlara tırmanıyor ve yüksek dalların arasında dans ediyordu. Vücudu öne arkaya sallanırken ayak parmaklarıyla dallara tutunuyor ve eski dengesini geri kazandıkça daha az sendeliyordu. Talim için en iyi zaman geceydi; geceleri onu kimse rahatsız etmiyordu.

Arya tırmandı. Yaprakların krallığında kılıcını çekti ve bir süre için herkesi unuttu; Sör Amory'yi, Oyuncular'ı, babasının adamlarını, hepsini. Ayaklarının

altındaki sert ağaç kabuğunun verdiği hissin ve havayı kesen kılıcının çıkardığı sesin içinde bir süre kayboldu. Kırık bir dal Joffrey'ye dönüştü. Yere düşürene kadar dala vurdu. Kraliçe, Sör İlyn, Sör Meryn ve Tazı sadece birer yapraktı ama onları da öldürdü. Hepsini ıslak yeşil şeritlere ayırdı. Kolları yorulduğunda bir dalın üstüne oturdu, serin havayı içine çekip soluklandı, avlanan yarasaların çığlıklarını dinledi. Yaprakların oluşturduğu kubbenin arasından büvet ağacının kemik beyazı dallarını görebiliyordu. *Buradan bakınca tıpkı Kışyarı'nın yürek ağacına benziyor.* Keşke o ağaç olsaydı... o zaman aşağı indiğinde yine evinde olurdu ve belki babasını ağacın altında, her zaman oturduğu yerde bulurdu.

Kılıcını kemerine takıp daldan dala atlayarak yere indi. Büvet ağacına doğru yürüdü, ay ışığı ağacın gövdesini gümüşi bir beyaza boyamıştı ama kırmızı yaprakları karanlıkta simsiyah görünüyordu. Ağacın gövdesine oyulmuş yüze baktı. Korkunç bir surattı. Ağzı çarpıktı, açık gözleri nefret doluydu. Tanrı böyle mi görünüyordu? Tanrılar da insanlar gibi acı çeker miydi? *Dua etmeliyim,* diye düşündü birdenbire.

Dizlerinin üstüne çöktü. Nasıl başlaması gerektiğinden emin değildi. Ellerini birleştirdi. *Bana yardım edin eski tanrılar,* dedi sessizce. *O adamları zindandan çıkartmama yardım edin ki Sör Amory'yi öldürebileyim ve evime, Kışyarı'na döneyim. Beni bir su dansçısına dönüştürün, bir kurda dönüştürün, bir daha asla korkmayayım.*

Bu kadar yeterli miydi? Belki de eski tanrıların duyması için yüksek sesle dua etmesi gerekirdi. Belki daha uzun dua etmeliydi. Babası çok uzun süre dua ederdi bazen, hatırlıyordu. Ama eski tanrılar babasına yardım etmemişti. Bunu hatırlamak Arya'yı öfkelendirdi. "Onu kurtarman gerekiyordu," diye azarladı ağacı. "Sana sürekli dua ederdi. Bana yardım edip etmemen umrumda değil. Bence istesen bile yapamazdın."

"Tanrılarla alay edilmez kızım."

Ses, Arya'yı irkiltmişti. Ayağa fırlayıp ahşap kılıcını çekti. Jaqen H'ghar karanlıkta öyle kıpırtısız duruyordu ki ağaçlardan biri gibi görünüyordu. "Bu adam bir isim duymaya geldi. Bir, iki ve sonra üç gelir."

Arya kılıcının dikenli ucunu yere indirdi. "Burada olduğumu nasıl bildin?"

"Bu adam görür. Bu adam duyar. Bu adam bilir."

Şüpheli gözlerle Jaqen'e baktı. Onu tanrılar mı yollamıştı? "Köpek Weese'i nasıl öldürdü? Isırgan ve Rorge'u cehennemden mi getirdin? Jaqen H'ghar senin gerçek adın mı?"

"Bazı adamların birden fazla adı olur. Gelincik, Arry, *Arya*."

Sırtı yürek ağacının gövdesine yapışana kadar geriledi. "Gendry mi söyledi?"

"Bu adam bilir," dedi tekrar. "Stark leydim."

Belki onu *gerçekten* tanrılar göndermişti, dualarına cevap olarak. "Zindandaki adamları kurtarmak için yardımına ihtiyacım var. Glover'ı ve hepsini. Nöbetçileri öldürüp hücrenin kapısını bir şekilde açmalıyız..."

"Bu kız unutuyor," dedi adam sessizce. "Üç alacağı vardı, ikisini aldı. Eğer bir nöbetçi ölmeliyse kız onun adını vermeli."

"Ama *bir* nöbetçi yeterli değil. Hücreyi açmak için hepsini öldürmeliyiz." Arya ağlamamak için dudağını ısırdı. "Kuzeyli adamları kurtarmanı istiyorum, tıpkı benim seni kurtardığım gibi."

Adam hiç acımadan Arya'ya bakıyordu. "Tanrının elinden üç can alındı, üç can geri ödenmeli. Tanrılarla alay edilmez." Sesi hem ipekti hem çelik.

"Ben hiç alay etmedim." Bir an düşündü. "İsim... ismini vereceğim *kim* olursa olsun, öldürecek misin?"

Jaqen başıyla onayladı. "Bu adam öyle dedi."

"*Kim* olursa olsun?" diyerek tekrarladı. "Bir erkek, bir kadın, küçük bir bebek ya da Lord Tywin, Yüce Rahip, kendi baban?"

"Bu adamın atası uzun zaman önce öldü. Ama yaşasaydı ve kız onun adını verseydi, kızın emriyle ölürdü."

"Yemin et," dedi Arya. "Tanrıların huzurunda yemin et."

"Havanın ve denizlerin bütün tanrılarının, hatta ateş tanrısının önünde yemin ederim." Elini büvet ağacının ağzına koydu. "Yedi yeni tanrının ve sayısız eski tanrının önünde yemin ederim."

Yemin etti. "Kralın adını versem bile..."

"İsmi söyle ve ölüm gelsin. Yarın sabah, ay dönümünde. bir yıl sonra ama mutlaka. Bu adam kuşlar gibi uçamıyor ama bir adım ve onun önüne bir adım daha koya koya gideceği yere varıyor ve bir kral ölüyor." Jaqen dizlerinin üstüne çöktü, şimdi yüz yüzeydiler. "Bu kız yüksek sesle söylemeye korkuyorsa

fısıldasın. Şimdi fısılda. İsim *Joffrey* mi?"

Arya dudaklarını adamın kulağına koydu. "İsim *Jaqen H'ghar.*"

O yanan ahırda, alevden duvarların arasında zincirliyken bile şu an olduğu kadar endişeli görünmüyordu Jaqen. "Bu kız... şaka yapıyor."

"Yemin ettin. Tanrılar yemin ettiğini duydu."

"Duydular." Adamın elinde birdenbire bir bıçak belirdi, Arya'nın serçe parmağı kadar inceydi. Bıçak adam için mi çıkmıştı yoksa kendisi için mi bilemiyordu Arya. "Bu kız ağlayacak. Bu kız tek arkadaşını kaybediyor."

"Sen benim arkadaşım değilsin. Bir arkadaş bana *yardım* ederdi." Geri çekildi, bıçağın üstüne gelmesi ihtimaline karşı parmaklarının üstünde dengede durdu. "Ben bir *arkadaşı* asla öldürmezdim."

Jaqen'in gülümsemesi geldiği gibi gitti. "Eğer bir arkadaş yardım etseydi... bu kız başka bir isim verir miydi?"

"Verirdi," dedi Arya. "Eğer bir arkadaş yardım etseydi."

Bıçak kayboldu. "Gel."

"Şimdi mi?" Adamın hu kadar çabuk hareket edeceği aklına gelmemişti.

"Bu adam camın içindeki kumun sesini duyuyor. Bu kız kesin bir isim söylemeden bu adam rahat uyumayacak. O yüzden şimdi, şeytan çocuk."

Ben şeytan çocuk değilim, diye düşündü Arya, *ben ulu kurdum ve Harrenhal'daki hayaletim.* Kılıcını gizli yerine koydu ve Jaqen'i takıp etti.

Harrenhal geç saate rağmen düzensiz bir hareketlilikle canlıydı. Vargo Hoat'un gelişi kalenin bütün düzenini altüst etmişti. Öküz arabaları, öküzler ve atlar avludan çıkartılmıştı ama ayı kafesi hâlâ oradaydı. Kafes kalın zincirlerle orta ve dış avluyu bölen köprünün kirişine asılmıştı, yerden birkaç ayak yukarıdaydı. Etrafını bir meşale çemberi aydınlatıyordu. Ahırlarda çalışan çocuklar hayvanın kızıp kükremesi için kafese taş atıyordu. Avlunun karşısındaki Kışla Salonu'nun kapısından daha fazla şarap isteyen adamların haykırışları ve birbirine çarpan kupaların şıngırtılarıyla birlikte parlak ışık süzülüyordu. Onlarca adam Arya'nın anlamadığı bir dilde şarkı söylemeye başladı. Bu gürültü dikkatlerin dağılması için iyiydi.

"Eğer bu adam bu işi yaparsa aç tanrılar bu gece kan ziyafetine oturacak," dedi Jaqen. "Tatlı ve nazik kız, adımı geri al, başka bir isim ver ve bu çılgın

hayali bir kenara bırak.”

“Olmaz.”

“Öyle olsun.” Pes etmiş gibi görünüyordu. “İş görülecek ama kız itaat etmeli. Bu adamın konuşmak için vakti yok.”

“Bu kız itaat edecek,” dedi Arya. “Ne yapmam gerekiyor?”

“Yüz adam çok aç, doyurulmaları gerek, lord sıcak çorba emretti. Kız mutfağa koşup pastacı arkadaşına bunu söylemeli.”

“Çorba,” diye tekrar etti Arya. “Sen nerede olacaksın?”

“Kız mutfakta çorba yapmaya yardım edecek ve bu adam gelene kadar orada bekleyecek. Git. Koş.”

Arya mutfağa daldığında Al Turta ekmek somunlarını fırından çıkarıyordu ama artık yalnız değildi. Vargo Hoat ve Kanlı Oyuncuları doyurmak için aşçıları uyandırmışlardı. Mutfak hizmetçileri, Al Turta’nın ekmekleri ve turtalarıyla dolu sepetleri dışarı taşıyordu. Baş aşçı domuz dilimliyordu. Izgaracı adamlar tavşanları çevirirken bulaşıkçı kızlar hayvanların üstüne bal sürüyordu. Kadınlar havuç ve soğan doğruyordu. “Ne istiyorsun Gelincik?” diye sordu aşçı, Arya’yı gördüğünde.

“Çorba,” dedi Arya. “Lordum et suyuna çorba istiyor.”

Aşçı, bıçağıyla işaret ederek ocakların üstündeki siyah demir kazanları gösterdi. “Bunun ne olduğunu sanıyorsun? Gerçi çorbayı o keçiye servis etmeden önce içine işemek lazım. İnsanı uykusunda bile rahat bırakmıyor.” Tükürdü. “Neyse, git ve kazanların acele ettirilemeyeceğini söyle.”

“Çorba hazır olana kadar burada beklemem gerek.”

“O zaman ayakaltında dolaşma ya da daha iyisi bir işe yara. Mandıraya git; keçi lordu yağ ve peynir de istedi. Pia’yı uyandır ve ayaklarının kesilmesini istemiyorsa hayatında bir kez olsun hızlı hareket etmesini söyle.”

Arya olabildiği kadar hızlı koştu. Pia uyanıktı, bir Oyuncu’nun altında inliyordu, Arya’nın seslendiğini duyunca elbisesini hızlıca üstüne geçirdi. Altı sepeti kokulu peynir tekerlekleriyle ve yağ kalıplarıyla doldurdu. “Şunları taşımama yardım et,” dedi Arya’ya.

“İşim var. Ama sen acele etsen iyi olur yoksa Vargo Hoat ayaklarını keser.” Kız yakalayamadan Arya koşarak dışarı çıktı. Mutfağa dönerken tutsakların

hiçbirinin ellerinin ya da ayaklarının kesik olmadığını düşündü. Belki Vargo Hoat, Robb'u kızdırmaktan korkuyordu. Gerçi Vargo *kimseden* korkmayan bir adam gibi görünüyordu.

Mutfağa döndüğünde Al Turta uzun saplı ahşap bir kaşıkla tencereleri karıştırıyordu. Bir kaşık alıp yardım etmeye başladı. Bir an için Al Turta'ya her şeyi anlatmayı düşündü ama sonra köyde olanları hatırlayıp vazgeçti. *Yine teslim olur.*

Sonra Rorge'un çirkin sesini duydu. *"Aşçı,"* diye bağırdı. "Lanet olası çorbayı almaya geldik." Arya dehşet içinde elindeki kaşığı bıraktı. *Onları getirmesini söylememiştim.* Rorge burunluklu miğferini takmıştı. Yüzündeki boşluk gizlenmişti. Burunsuz adamın arkasından Jaqen ve Isırgan mutfağa girdi.

"Lanet olası çorba daha hazır değil," dedi aşçı. "Biraz daha kaynaması gerek. Soğanlarla havuçları daha yeni kattık ve..."

"Çeneni kapat yoksa kıçını ateşte çevirip iyice yumuşatırım. Çorba dedim ve şimdi dedim."

Isırgan tıslayarak yarı kızarmış bir tavşanı ateşin üstünden kapıp sivri dişlerini ete geçirdi. Parmaklarının arasından bal süzülüyordu.

Aşçı teslim oldu. "Kahrolası çorbanızı alın ama keçi neden bu kadar duru olduğunu sorarsa cevabını siz verin."

Isırgan parmaklarındaki balı ve yağı yaladı. Jaqen ellerine dolgulu kalın eldivenler geçirdi, bir çift de Arya'ya verdi. "Bu Gelincik yardım edecek." Çorba kaynıyordu ve kazanlar çok ağırdı. Arya ve Jaqen bir kazanı aralarında taşıdı. Rorge diğerini tek başına aldı. Isırgan iki tane birden yüklendi, kazanların tutacağı ellerini yaktığında acıyla tısladı. Buna rağmen kazanları düşürmemişti. Avluyu geçip Dul Kulesi'ne gittiler, kapıda iki nöbetçi bekliyordu. "Bu ne?" diye sordu biri Rorge'a.

"Bir kazan kaynamış sidik, biraz ister misin?"

Jaqen dostça gülümsedi. "Tutsaklar da yemek yemek zorunda."

"Kimse yemekle ilgili bir şey..."

Arya adamın sözünü kesti. "Bu onlar için, sizin için değil."

İkinci nöbetçi elini salladı. "Aşağı indirin o zaman."

Zindana sarmal bir merdivenle iniliyordu. Rorge önden gitti, Arya ve Jaqen

arkadaydı. “Bu kız ayakaltında durmayacak,” dedi Jaqen.

Merdivenler; uzun, loş, penceresiz, küf kokulu taş bir mahzene indi. Merdivene yakın duvarda birkaç meşale yanıyordu. Sör Amory’nin adamları ahşap bir masada oturmuş taş oyunu oynayıp sohbet ediyordu. Karanlık hücredeki tutsaklarla aralarında kalın demir çubuklar vardı. Çorbanın kokusu tutsakların çoğunu parmaklıklara çekti.

Arya sekiz nöbetçi saydı. Onlar da çorbanın kokusunu almıştı. Nöbetçilerin kaptanı, “Bu, gördüğüm en çirkin hizmetçi kız,” dedi Rorge’a. “Kazanlarda ne var?”

“Aletin ve hayaların. Yemek istiyor musun, istemiyor musun?”

Nöbetçilerden biri volta atıyordu, biri parmaklıkların yanında duruyordu, üçüncüsü yere oturup sırtını duvara dayamıştı ama yemeğin kokusu hepsini masanın başına çekti.

“Sonunda bizi doyurmayı akıl edebildiler.”

“İçinde soğan mı var?”

“Ekmek yok mu?”

“Lanet olsun, tas ve kaşık da lazım ve...”

“Lazım değil.” Rorge kaynar çorbayı masanın karşısına, nöbetçilerin yüzüne attı. Jaqen de aynı şeyi yaptı. Isırgan elindeki kazanları bütün gücüyle öne fırlattı. Havada dönerek ilerleyen kazanlardan kaynar çorba yağmuru yağıyordu. Nöbetçilerin kaptanı ayağa kalkmaya çalışırken kazanlardan biri adamın kafasına çarptı, kaptan bir torba kum gibi yere düştü ve bir daha hareket etmedi. Diğerleri acıyla çığlık atıyor, dua ediyor ya da sürünerek kaçmaya çalışıyordu.

Rorge tutsakların boğazını kesmeye başladığında Arya sırtını duvara yapıştırdı. Isırgan, solgun iri elleriyle nöbetçilerin başlarını arkadan yakalayıp tek bir hareketle boyunlarını kırmayı tercih ediyordu. Nöbetçilerden sadece biri kılıcını çekmeyi başardı. Jaqen çevik bir hareketle üstüne inen kılıç darbesinden kurtuldu, kendi kılıcını çekti, hızlı ataklarla nöbetçiyi köşeye kıstırdı ve silahını adamın kalbine sapladı. Lorathlı yürek kanıyla ıslanmış kılıcı Arya’ya götürdü ve elbisesinin eteğiyle sildi. “Bu kızın üstünde de kan olmalı. Bu onun işi.”

Hücre kilidinin anahtarı masanın dayandığı duvardaki kancaya aslılıydı. Rorge anahtarı alıp hücrenin kapısını açtı. Hücreden dışarı çıkan ilk tutsak

pelerininde gümüş yumruk arması olan lorddu. “İyi iş,” dedi adam. “Ben Robett Glover.”

“Lordum.” Jaqen eğildi.

Özgür kalan tutsaklar, ölü nöbetçilerin kılıçlarını alıp ellerinde çeliklerle merdivene yöneldi. Silahsız diğer esirler onların peşine düştü. Hızlıca ve sessizce hareket ediyorlardı. Adamların hiçbiri, Vargo Hoat’la birlikte Harrenhal’un kapısından içeri girdiklerinde göründükleri kadar yaralı görünmüyordu şimdi. “Çorba, çok zekiceydi,” dedi Glover. “Bunu beklemiyordum, Lord Hoat’un fikri miydi?”

Rorge gülmeye başladı. Öyle şiddetli kahkahalar atıyordu ki burnunun olması gereken boşluktan sümük fışkırıyordu. Isırık, ölü bir nöbetçinin üstüne oturmuş adamın cansız elindeki parmakları kemiriyordu. Kemikler sivri dişlerinin arasında kırıldı.

“Sizler kimsiniz?” Robett Glover’ın kaşlarının arasında bir yarık oluştu. “Lord Bolton’ın kampına geldiğinde Vargo Hoat’la birlikte değildiniz. Cesur Dostlar’dan mısınız?”

Rorge çenesindeki sümüğü elinin tersiyle sildi. “Artık öyleyiz.”

“Bu adam, Özgür Şehirler’in Lorath’ından Jaqen H’ghar. Bunlar da bu adamın nezaketten yoksun arkadaşları Rorge ve Isırık.” Arya’ya döndü. “Bu kız...”

“Benim adım Gelincik,” dedi Arya, Jaqen’in gerçekte kim olduğunu söylemesine fırsat vermeden. Adının; Rorge, Isırık ve kim olduğunu bilmediği onlarca adamın duyabileceği bir yerde söylenmesini istemiyordu.

Glover’ın onu önemsemediğini fark etti. “Pekâlâ,” dedi adam. “Şu kanlı işi bitirelim artık.”

Merdivenleri tırmanıp kapıya vardıklarında iki nöbetçinin kendi kanlarında yüzdüğünü gördüler. Kuzeyli adamlar avluda koşuyordu. Arya bağrışmalar duydu. Kışla Salonu’nun kapısı gürültüyle açıldı ve yaralı bir adam çığlık atarak dışarı çıktı. Peşinden koşan üç kişi adamı kılıç ve mızraklarla susturdu. Kapı kulübesinin etrafında da dövüş vardı. Rorge ve Isırık, Glover’la birlikte kapıya koştu ama Jaqen, Arya’nın yanında dizlerinin üstüne çöktü. “Bu kız anlamıyor mu?”

“Anlıyorum,” dedi, aslında anlamamasına rağmen.

Lorathlı, Arya’nın kafa karışıklığını yüzünden okumuş olmalıydı. “Bir keçinin sadakat duygusu yoktur. Birazdan buraya bir kurt sancağı dikilir tahmin ediyorum. Ama önce bu adam belli bir ismin geri alındığını duymalı.”

“İsmi geri alıyorum,” dedi Arya, dudağını ısırdı. “Üçüncü ölüm hakkım var mı hâlâ?”

“Bu kız çok aç gözlü.” Jaqen ölü nöbetçilerden birine dokundu ve kanlı parmaklarını Arya’ya gösterdi. “İşte üçüncü ve dördüncü de şurada. Mahzende sekiz adam daha cansız yatıyor. Borç ödendi.”

“Borç ödendi,” dedi Arya isteksizce. Üzgün hissediyordu. Sadece bir fareydi yine.

“Tanrıya olan borç ödendi. Ve şimdi bu adam ölmeli.” Jaqen H’ghar’ın dudaklarından tuhaf bir gülümseme geçti.

“Ölmeli?” dedi Arya, kafası karışmıştı. Adam ne demek istiyordu? “Ama adını geri aldım. Ölmene gerek yok artık.”

“Var. Zamanım doldu.” Jaqen, elini alnına koyup ağır ağır çenesine doğru indirdi, elinin dokunduğu yer *değişiyordu.* Yanakları dolgunlaştı, gözleri yakınlaştı, burnu kemerlendi, daha önce pürüzsüz olan sağ yanağında bir yara izi belirdi. Ve kafasını salladığında yarısı beyaz yarısı kırmızı saçları çözüldü, altından siyah, gür bukleler çıktı.

Arya’nın ağzı açıktı. “Sen *kimsin?*” diye fısıldadı, korkamayacak kadar şaşkındı. Bunu *nasıl* yaptın? Zor muydu?”

Adam sırıttı, parlak altın dişleri göründü. “Yeni bir isim almaktan zor değil, nasıl yapıldığını biliyorsan elbette.”

“Bana da öğret,” dedi heyecanla. “Ben de yapmak istiyorum.”

“Öğrenirsen benimle gelmek zorunda kalırsın.”

Arya tereddüt etti. “Nereye?”

“Çok uzağa. Dar Deniz’in karşısına.”

“Gelemem. Eve gitmek zorundayım. Kışyarı’na.”

“O halde ayrılmalıyız,” dedi adam, “çünkü benim de görevlerim var.” Arya’nın elini tutup avcuna bir sikke bıraktı. “Al.”

“Bu ne?”

“Çok kıymetli bir sikke.”

Arya sikkeyi ısırdı. Çok sertti, demir olmalıydı. “Bir at satın alacak kadar kıymeti var mı?”

“At satın almaya yaramaz.”

“O zaman ne anlamı var?”

“Hayatın ne anlamı olduğunu da sor, ölümün ne anlamı olduğunu. Bir gün olur da beni yine bulmak istersen bu sikkeyi Braavoslu herhangi birine ver ve ona şu kelimeleri söyle: *Valar morghulis.*”

“Valar morghulis,” diye tekrarladı Arya. Zor değildi. Avcunu kapatıp sikkeyi sıktı. Avlunun diğer tarafında insanların öldüğünü duyabiliyordu. “Lütfen gitme Jaqen.”

“Jaqen en az Arry kadar ölü,” dedi adam hüzünle. “Ve tutmam gereken sözler var. *Valar morghulis,* Arya Stark. Tekrar söyle.”

“Valar morghulis,” dedi Arya bir kez daha. Jaqen’in kıyafetlerinin içindeki yabancı reverans yaptı ve karanlığa karıştı. Arya ölü adamlarla yalnızdı. *Ölmeyi hak ettiler,* dedi kendine, gölün kıyısındaki ardiyede Sör Amory Lorch tarafından öldürülen insanları unutmamıştı.

Saman dolu şiltesine döndüğünde Kralateşi Kulesi’nin altındaki mahzen boştu. Yastığına isimleri fısıldadı ve isimler bittiğinde, *“Valar morghulis,”* dedi hafif, yumuşak bir sesle, ne anlama geldiğini merak ederek.

Şafak söktüğünde Pembegöz ve diğerleri dönmüştü. Neden öldürüldüğünü kimsenin anlamadığı bir oğlan dışında herkes mahzendeydi. Pembegöz etrafa bir de gün ışığında bakmak için yaşlı kemiklerinin merdivenlere dayanamadığından şikâyet ederek tek başına yukarı çıktı. Geri döndüğünde Harrenhal’un ele geçirildiğini söyledi. “Kanlı Oyuncular, Sör Amory’nin adamlarının bir kısmını yataklarında öldürmüş, diğer sarhoşları da salonda. Yeni lord gün batmadan önce bütün ordusuyla birlikte kalede olacakmış. Adam vahşi kuzeydenmiş, şu Sur’un oralardan. Çok sert bir adam olduğunu söylüyorlar. Şu lord, bu lord, biz işimize bakacağız. Kaytarmaya kalkışanın sırtını kamçılarını.” Son sözlerini söylerken Arya’ya bakmıştı ama dün gece nerede olduğuyla ilgili bir şey sormamıştı.

Arya bütün sabah boyunca Kanlı Oyuncular’ın ölü adamların kıymetli eşyalarını yağmalamasını ve cesetleri Akantaş Avlusu’na taşımasını izledi.

Cesetlerden kurtulmak için avluda büyük bir ateş yakılmıştı. Soytarı Shagwell ölü iki şövalyenin kafasını kesmişti, kafaları saçlarından tutup sallayarak avluda dolaşıyor, birbirleriyle konuşturuyordu. “Sen nasıl öldün?” diye sordu bir kafa. “Kaynar gelincik çorbasıyla,” diye cevap verdi ikincisi.

Arya’ya kuruyan kanları temizleme işi verilmişti. Kimse yanına gelip olağanın dışında bir şey söylemiyordu ama Arya kendisine tuhaf tuhaf bakan insanları fark ediyordu. Robett Glover ve serbest bıraktıkları diğer adamlar mahzende olanları anlatmış olmalıydı. Sonra da Shagwell ve konuşan aptal kafaları gelincik çorbası hikâyesini yaymıştı. Soytarıya susmasını söyleyebilirdi ama bunu yapmaya korkuyordu. Soytarı yarı deliydi; bir keresinde şakasına gülmeyen bir adamı öldürdüğü söyleniyordu. *Sesini kesse iyi eder yoksa onu da isim listeme ekleyeceğim,* diye düşündü kahverengimsi kırmızı lekeyi ovalarken.

Harrenhal’un yeni lordu kaleye vardığında akşam olmak üzereydi. Sakalsız, sıradan, açık bir yüzü vardı. Dikkat çeken tek şeyi tuhaf ve solgun gözleriydi. Ne şişmandı, ne zayıf, ne de kaslı. Siyah bir örgü zırh ve benekli, pembe bir pelerin giymişti. Sancağındaki arma kana batırılmış bir adama benziyordu. “Dehşet Kalesi Lordu için diz çökün!” diye bağırdı yaveri. Çocuk, Arya’dan büyük değildi ve Harrenhal diz çöktü.

Vargo Hoat öne çıktı. “Lordum, Harrenhal sisindir.”

Lord cevap verdi ama Arya’nın duyamayacağı kadar hafif bir sesle. Robett Glover ve Sör Aenys Frey lorda katıldı; banyo yapmış, yeni takımlar ve pelerinler giymişlerdi. Kısa bir konuşmanın ardından Sör Aenys, lordu ve diğerlerini Rorge’la Isırık’ın yanına götürdü. Arya adamların hâlâ kalede olmasına şaşırmıştı, onların da Jaqen’le birlikte ortadan kaybolacaklarını düşünmüştü. Rorge’un sert sesini duydu ama sözlerini değil. Sonra Shagwell gelip Arya’yı yakaladı ve avlunun diğer ucuna sürükledi. “Lordum, lordum,” diye şarkı söylüyordu Arya’yı bileğinden çekiştirirken. “Gelincik çorbasını yapan kız bu işte!”

“Bırak,” dedi Arya, soytarının elinden kurtulmak için debelenirken.

Lord, Arya’ya baktı, sadece solgun ve buz rengi gözleri hareket etmişti. “Kaç yaşındasın çocuk?”

Arya yaşını hatırlamak için bir an düşündü. “On.”

“On, *lordum*,” diye hatırlattı adam. “Hayvanları sever misin?”

“Bazılarını, lordum.”

Adamın dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. “Aslanları sevmediğin belli, mantikorları da.”

Arya ne diyeceğini bilemiyordu, bir şey demedi.

“Sana neden Gelincik dediklerini söyle bana. Bu bir isim değil. Sana annenin verdiği isim neydi?”

Arya dudağını ısırdı, bir isim bulmaya çalışıyordu. Lommy ona Yumurtafaka derdi. Sansa, Atsurat’ı kullanırdı ve bir zamanlar babasının adamları Arya Ayakaltı diye dalga geçerdi. Ama bu isimlerin hiçbiri lordun duymak istediği türden isimler değildi.

“Nymeria,” dedi. “Ama bana kısaca Nan diye seslenirdi.”

“Benimle konuşurken, bana *lordum* diyeceksin Nan,” dedi lord nazikçe. “Cesur Dostlar’dan biri olamayacak kadar küçüksün. Cinsiyetin de uygun değil. Sülüklerden korkar mısın çocuk?”

“Onlar sadece sülük lordum.”

“Görünüşe bakılırsa yaverimin senden öğreneceği bir ders var. Sülükler uzun bir hayatın sırrıdır. İnsan kendini kötü kandan arındırmalı. Senin işe yaracağını düşünüyorum Nan. Harrenhal’da kaldığım sürece benim kadeh taşıyıcım olacaksın, bana bira getireceksin, masama ve odama yemek servisi yapacaksın.”

Arya ahırlarda çalışmak istediğini söylememesi gerektiğini bilecek kadar akıllıydı bu sefer. “Emredersiniz efendim, yani lordum.”

Lord elini salladı. “Kızın üstünü başını düzeltin,” dedi belli birine hitap etmeden. “Dökmeden şarap doldurmayı bildiğinden de emin olun.” Atını çevirdi, elini havaya kaldırıp, “Lord Hoat, kapı kulübesindeki sancaklarla ilgilenin,” dedi.

Cesur Dostlar’dan dört kişi kulübenin çatısına tırmanıp Lannisterlar’ın aslanını ve Sör Amory’nin siyah mantikorunu aşağı indirdi. Onların yerine Dehşet Kalesi’nin derisi yüzülmüş adamı ve Starklar’ın ulu kurdu dikildi. Aynı gece, Nan isimli hizmetçi bir kız, balkonda oturan Roose Bolton ve Vargo Hoat’a şarap servisi yaptı. İki adam orta avluda çırılçıplak dolaştırılan Sör Amory Lorch’u izliyordu. Sör Amory hıçkırdı, yalvardı, kendisini esir alanların

bacaklarına sarıldı. Sonra Rorge şövalyeyi köprüye çıkardı ve Shagwell adamı bir tekmeyle ayı kafesinin içine attı.

Ayının kürkü simsiyah, diye düşündü Arya. *Tıpkı Yoren gibi.* Roose Bolton'ın kadehini şarapla doldurdu ve bir damla bile dökmedi.

Daenerys

Fevkaladeliklerle dolu bu şehirde, Ölümsüzler Sarayı'nın en fevkalade olmasını bekliyordu Dany ama tahtırevanından çıktığında gri ve kadim bir harabeyle karşılaştı.

Geniş, alçak, penceresiz ve kulesiz yapı, mürekkep mavisi yapraklarından Qartlılar'ın *akşam gölgesi* dediği içkinin yapıldığı siyah gövdeli ağaçların arasında taş bir yılan gibi kıvrılıyordu. Yakınlarda başka bina yoktu. Sarayın çatısını kaplayan siyah kiremitlerin çoğu ya çatlamış ya da dökülmüştü. Taşların arasındaki kurumuş harç ufalanıyordu. Dany, Xaro Xhoan Daxos'un bu binaya neden Toz Sarayı dediğini şimdi anlıyordu. Karşılaştıkları manzara Drogon'u bile huzursuz etmişti. Siyah ejderha tısladı, keskin dişlerinin arasından duman çıkıyordu.

"Kanımın kanı," dedi Jhogo, Dothrak dilinde. "Burası şeytani bir yer, *maegi*'lerin ve hayaletlerin buluşma yeri. Sabah güneşini nasıl içtiğini görüyor musunuz? Bizi de içmeden önce gidelim buradan."

Sör Jorah Mormont yanlarına geldi. "*Şunun* içinde yaşayanların ne tür bir gücü olabilir ki?"

"Sizi sevenlerin verdiği aklı dinleyin," dedi hâlâ tahtırevanın içinde olan Xaro Xhoan Daxos. "Büyücüler toz yiyip gölge içen kötü yaratıklardır. Size hiçbir şey veremezler. Size verecek bir şeyleri yok."

Aggo elini *arakh*'ına götürdü. "*Khaleesi,* Toz Sarayı'na pek çok insanın girdiği ama çok azının oradan çıktığı söylenir."

"Söylenir," diye onayladı Jhogo.

"Biz sizin kanınızın kanıyız," dedi Aggo. "Siz yaşadığınız sürece yaşayıp sizinle birlikte ölmek için yemin ettik. İzin verin bu karanlık yere girerken yanınızda yürüyelim, sizi kötülüklerden koruyalım."

"Bazı yerlerde bir *khal* bile yalnız yürümek zorundadır," dedi Dany.

"Bırakın ben geleyim," diye ısrar etti Sör Jorah. "Tehlike..."

"Kraliçe Daenerys içeri ya yalnız girer ya da hiç girmez." Büyücü Pyat Pree

ağaçların arasından çıkmıştı. *Geldiğimizden beri orada mıydı?* diye merak etti Dany. “Eğer şimdi geri dönerse, bilgeliğin kapıları kraliçe için sonsuza dek kapanır.”

“Zevk mavnam şu anda bile hazır bekliyor,” diye seslendi Xaro Xhoan Daxos. “Şu saçmalıktan vazgeçin kraliçelerin en inatçısı. Huzursuz ruhunuzu tatlı müziklerle sakinleştirecek flütçülerim ve sizi diliyle eritip ruhunuzu coşturacak genç bir kızım var.”

Sör Jorah Mormont aşağılayan gözlerle tacir prense baktı. “Majesteleri, Mirri Maz Duur’u hatırlayın.”

“Hatırlıyorum,” dedi Dany ve bir anda karar verdi. “Bilgisi olduğunu hatırlıyorum. Ve o bir *maegi*’ydi sadece.”

Pyat Pree belli belirsiz gülümsedi. “Bu çocuk yaşlı bir kadın bilgeliğiyle konuşuyor. Koluma girin ve size yolu göstermeme izin verin.”

“Ben çocuk değilim.” Dany büyücünün koluna girdi.

Siyah ağaçların altı Dany’nin tahmin ettiğinden daha karanlık, yol daha uzundu. Caddeden sarayın kapısına giden yol dümdüz ilerliyormuş gibi görünse de Pyat Pree kısa zaman sonra başka bir yola saptı. Dany sebebini sorduğunda, “Düz yol sarayın içine girmek içindir ama oradan çıkılmaz,” dedi büyücü. “Söylediklerimi dinleyin kraliçem. Ölümsüzler Sarayı ölümlü insanlar için inşa edilmedi. Ruhunuz sizin için kıymetliyse dikkatli olun ve size söylediklerimi yapın.”

“Yapacağım,” diye söz verdi Dany.

“İçeri girdiğinizde kendinizi dört kapılı bir odada bulacaksınız: İçeri girdiğiniz kapı ve diğer üçü. Sağdaki kapıdan girin. Her seferinde sağınızdaki kapıdan. Bir merdivenle karşılaşırsanız yukarı çıkın. Asla aşağı inmeyin ve sağınızdaki ilk kapıdan başka hiçbir kapıdan geçmeyin.”

“Sağımdaki kapı,” diye tekrar etti Dany. “Anladım. Peki dışarı çıkarken, tersini mi yapacağım?”

“Hiçbir şekilde,” dedi Pyat Pree. “Girmek ve çıkmak, ikisi de aynı. Her zaman yukarı, her zaman sağdaki kapı. Bazı kapılar kendiliğinden açılabilir. İçeride sizi rahatsız edecek pek çok şey göreceksiniz. Güzellik imgeleri ve korku imgeleri, harikalar ve kâbuslar. Geçmiş günlerin, gelecek günlerin ve asla

olmamış, olmayacak günlerin sesleri ve görüntüleri. Saray sakinleri ya da hizmetkârlar sizinle konuşabilir. Onlara isterseniz cevap verin, isterseniz onları duymazdan gelin, size bağlı ama ne olursa olsun kabul salonuna varana kadar *hiçbir odaya girmeyin.*"

"Anladım."

"Ölümsüzlerin dairesine vardığınızda sabırlı olun. Bizim küçük hayatlarımız onlar için bir güvenin tek kanat çırpışından daha uzun değil. İyi dinleyin ve her kelimeyi kalbinize yazın."

Kapıya vardıklarında –insan yüzü şeklinde oyulmuş bir duvarın üstündeki uzun, oval ağız– Dany'nin o güne kadar gördüğü en küçük cüce eşikte bekliyordu. Boyu ancak Dany'nin dizine geliyordu. Yüzü bir deri bir kemikti, lekeliydi, bir hayvan yüzüne benziyordu. Mavili morlu kumaşlardan dikilmiş gösterişli bir uşak kıyafeti giymişti. Minik pembe elleriyle gümüş bir tepsi taşıyordu. Tepsinin üstündeki uzun kristal kadeh mavi bir sıvıyla doluydu: *Akşam gölgesi,* büyücülerin şarabı. "Bardağı alın ve için," dedi Pyat Pree.

"Dudaklarım maviye boyanacak mı?"

"Bir kadeh sadece kulaklarınızı açacak ve gözlerinizdeki perdeyi kaldıracak, böylece önünüze serilecek gerçekleri duyup görebileceksiniz."

Dany kadehi dudaklarına götürdü. İlk yudumun tadı mürekkebe benziyordu, bozuk et gibi kokuyordu ama yuttuğunda mavi sıvı vücudunun içinde canlanmaya başladı. Yeni filizlerin göğsünde yayıldığını hissediyordu, kalbinin etrafında dolanan ateşten parmaklar gibi. Dilinin üstünde bala, anasona, kremaya benzer bir tat vardı; annesinin sütü, Drogo'nun tohumları gibi; kırmızı et, sıcak kan, erimiş altın gibi. Bildiği bütün tatların hepsiydi ve hiçbiri... ve sonra kadeh boştu.

"Şimdi girebilirsiniz," dedi büyücü. Dany kadehi hizmetkârın tepsisine bıraktı ve içeri girdi.

Dört kapılı bir girişte buldu kendini, her duvarda bir kapı. Hiç tereddüt etmeden sağdaki kapıyı açıp girdi. İkinci oda ilkinin ikiziydi. Tekrar sağındaki kapıya yöneldi. Kapıyı itip açtığında dört kapılı daha küçük bir odayla karşılaştı. *Büyücülük sanatının huzurundayım.*

Dördüncü oda kare değil ovaldi. Duvarları taş değil, ahşaptı, kurtlar

tarafından kemirilmişti. Dört yerine altı çıkışı vardı. Dany hemen sağındaki çıkışı seçti ve uzun, yüksek tavanlı loş bir koridora girdi. Sağındaki duvara turuncu alevli meşaleler sıralanmıştı ama bütün kapılar sol taraftaydı. Drogon geniş siyah kanatlarını açıp ağır havayı dövdü. Hiç de vakur olmayan bir şekilde düşmeden önce yedi metre kadar uçtu. Dany ejderhanın peşinden koştu.

Ayağının altındaki küflü halı bir zamanlar fevkalade renklere sahip olmalıydı. Örgülerin içinde hâlâ görünür halde olan altın helezonlar, soluk grilerin ve alacalı yeşillerin arasında parlıyordu. Halıdan geriye kalanlar, yürüyüş seslerini yutmaya yarıyordu ama bu pek de iyi bir şey değildi. Dany duvarların içinden gelen tıkırtıları duyabiliyordu; hafif, aceleci, sürtünmeye benzer sesler, fareleri düşünmesine sebep oldu. Drogon da duymuştu. Sesi başıyla takip etti ve kesildiğinde öfkeli bir çığlık attı. Kapalı kapıların bazılarından daha da rahatsız edici sesler geliyordu. Bir kapı titredi ve gümledi. Biri kapıyı kırarak dışarı çıkmak istiyordu sanki. Bir diğerinden ahenksiz boru sesleri yükseldi. Drogon kuyruğunu çılgınca sağa sola savuruyordu. Dany hızla kapıdan uzaklaştı.

Bütün kapılar kapalı değildi. *Bakmayacağım*, dedi Dany kendine ama istek çok güçlüydü.

Odalardan birinde güzel bir kadın yerde çırılçıplak yatıyordu. Dört küçük adam kadının üstüne çıkmıştı. Tıpkı kapıdaki hizmetkâr gibi faremsi suratları, minik pembe elleri vardı. Biri kadının bacaklarının arasına girip çıkıyor, diğeri göğüslerini ısırıyordu, ıslak kırmızı ağzı kadının göğüs uçlarını koparıp çiğniyordu.

Daha sonra cesetlerin ziyafet masasıyla karşılaştı Dany. Vahşi şekilde katledilmiş bedenler ters çevrilmiş sandalyelerin ve ahşap masaların etrafına uzanmış, pıhtılaşmış kan göllerinin ortasına yayılmıştı. Bazılarının kolları, bacakları yoktu, hatta bazılarının kafası. Kesik eller kanlı kadehleri, ahşap kaşıkları, kızarmış horozları, ekmek somunlarını tutuyordu. Yerden yükseğe yerleştirilmiş tahtta, kurt kafalı ölü bir adam oturuyordu, başına demir bir taç takmıştı. Elinde, kral asası gibi tuttuğu bir kuzu budu vardı ve gözleri sessiz bir ilgiyle Dany'yi izliyordu.

Dany ölü adamdan kaçtı ancak sadece bir sonraki kapıya kadar. *Bu odayı*

tanıyorum, diye düşündü. Büyük ahşap kirişlerini ve onları süsleyen hayvan oymalarını hatırlıyordu. İşte, pencerenin dışında bir limon ağacı vardı. *Kırmızı kapılı ev, Braavos'taki ev.* Evi düşündüğü anda odaya Sör Willem girdi, bastonuna yaslanmıştı. "İşte buradasın küçük prenses," dedi boğuk, nazik sesiyle. "Gel," dedi. "Bana gel leydim, artık evdesin, artık güvendesin." İri, buruşuk, eski deriler kadar yumuşak ellerini Dany'ye uzattı. Dany o eli tutmak istiyordu, öpmek istiyordu, daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu. Ayağı öne gitti ve sonra, *O öldü, o öldü, tatlı yaşlı ayı, o çok uzun zaman önce öldü,* dedi kendine. Arkasını dönüp koşmaya başladı.

Koridor uzadıkça uzadı; sağ duvarda sadece meşaleler ve sol tarafta sonu gelmez kapılar. Sayabileceğinden fazla kapının önünden geçti; kapalı kapılar, açık kapılar, ahşap kapılar, demir kapılar, oymalı kapılar, düz kapılar, tokmaklı kapılar, asma kilitli kapılar, zilli kapılar. Drogon, Dany'nin omzunda kuyruğunu sallıyordu, onu iteklemek istermiş gibi ve Dany takati kesilene dek koştu.

Sonunda sol tarafında iki kanatlı bronz bir kapı belirdi, diğer kapılardan çok daha büyüktü. Dany yaklaşınca kanatlar kendiliğinden açıldı. Dany durup bakmak zorundaydı. Kanatların ardındaki mağaramsı taş salon, o güne kadar gördüğü en büyük salondu. Ölü ejderhaların kafatasları duvarlardan aşağı bakıyordu. Yüksek, dikenli bir tahtta görkemli kıyafetler giymiş yaşlı bir adam oturuyordu; koyu renk gözlü, gümüş saçlı, yaşlı bir adam. "Kömürleşmiş kemiklerin ve kızarmış etlerin kralı olsun," dedi aşağıdaki adama. "Küllerin kralı olsun." Drogon tiz bir çığlık attı, sivri pençeleri ipeği ve deriyi deliyordu ama tahttaki kral onu duymamıştı. Dany yoluna devam etti.

Dany tekrar durduğunda aklına gelen ilk düşünce Viserys oldu ama ikinci bakışı ona başka bir şey söylüyordu. Adamın saçları ağabeyininkiler gibiydi fakat boyu daha uzundu, gözleri leylak rengi değil koyu çivit mavisiydi. "Aegon," dedi ahşap bir yatağın içinde yeni doğmuş bebeğini emziren kadına. "Bir kral için daha uygun bir isim olabilir mi?"

"Onun için bir şarkı yapacak mısın?" diye sordu kadın.

"Onun bir şarkısı var," dedi adam. "O vadedilen prens. Buz ve ateşin şarkısı onun." Başını kaldırdı, gözleri Dany'nin gözleriyle buluştu. Kapının ardında duran Dany'yi görüyordu sanki. "Bir tane daha olmalı," dedi. Yataktaki kadınla

mı, yoksa Dany'yle mi konuştuğu belli değildi. "Ejderhanın üç başı var." Pencere sekisine oturdu, eline bir arp aldı, parmaklarını gümüşi tellerin üstünde hafifçe dolaştırdı. Adam, kadın ve çocuk sabah sisi gibi kaybolurken odayı tatlı bir hüzün doldurdu. Dany yoluna devam ederken arkasında sadece müzik kalmıştı.

Uzun koridor, karanlığa inen dik bir merdivenin başında nihayet bittiğinde neredeyse bir saattir yürüyormuş gibi geldi Dany'ye. Açık ya da kapalı her kapı solundaydı. Dönüp arkasına baktı. Meşalelerin sönmeye başladığını korkuyla fark etti. Hâlâ yanan belki yirmi, en fazla otuz meşale vardı. Dany bakarken biri daha söndü. Karanlık, koridorda biraz daha ilerledi, sürünerek Dany'ye doğru geliyordu. Başka bir şeyin daha yaklaştığını duyar gibi oldu Dany, eski halının üstünde ayaklarını sürüyerek ilerleyen bir şey. İçi dehşetle doldu. Geri dönemezdi, burada kalmaya korkuyordu ama nasıl devam edecekti? Sağında kapı yoktu, merdiven aşağı iniyordu.

Dany ne yapacağını düşünürken bir meşale daha söndü ve sesler yükseldi. Drogon uzun boynunu kaldırıp çığlık atmak için ağzını açtı, dişlerinin arasından kaynar buharlar çıkıyordu. *O da duyuyor.* Dany bir kez daha boş duvara döndü, kapı yoktu. *Gizli bir kapı olabilir mi, göremediğim bir kapı?* Bir meşale daha öldü. Sonra biri daha. *Her zaman sağdaki ilk kapı, dedi, sağdaki ilk kapı. Sağdaki ilk kapı...*

Birdenbire anladı. *...soldaki son kapıdır!*

Kendini içeri attı. Kapının arkasında dört kapılı başka bir oda vardı. Sağa gitti ve sağa ve sağa ve sağa ve sağa ve sağa ve sağa, başı dönene ve yine nefessiz kalana kadar...

Durduğunda kendini yine taş duvarlı ve nemli başka bir odada buldu... ama bu sefer karşısına çıkan kapı yuvarlaktı, açık bir ağız misali... Kapının dışında, ağaçların altındaki çimenlikte Pyat Pree bekliyordu. Dany'yi görünce, "Ölümsüzler'in sizinle işi bu kadar çabuk bitmiş olabilir mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Çabuk mu?" dedi Dany, kafası karışmıştı. "Saatlerce yürüdüm ama onları bulamadım."

"Yanlış yerlerden dönmüşsünüz. Gelin, yolu ben göstereceğim." Pyat Pree

elini uzattı.

Dany tereddüt etti. Sağında bir kapı vardı, hâlâ kapalıydı...

“Yol orada değil,” dedi Pyat Pree sertçe, mavi dudakları hoşnutsuzlukla bükülmüştü. “Ölümsüzler sonsuza kadar beklemez.”

“Bizim küçük hayatlarımız onlar için bir güvenin tek kanat çırpışından daha uzun değil,” dedi Dany hatırlayarak.

“İnatçı çocuk. Kaybolacaksın ve bir daha bulunamayacaksın.”

Dany büyücüden uzaklaştı, sağındaki kapıya gitti.

“Hayır,” diye bağırdı Pyat Pree. “Hayır, gelin, bana gelin, banaaaaaaa.” Yüzü içeri çöktü, solucana benzer bir şeye dönüştü.

Dany onu arkasında bıraktı, bir merdiven boşluğuna girdi. Tırmanmaya başladı, bacakları zonklayana kadar tırmandı. Ölümsüzler Sarayı’nın hiç kulesi olmadığını hatırladı.

Sonunda basamaklar bitti. Sağ tarafında sıralanan ahşap kapılar tamamen açıktı. Abanoz ve büvet ağaçlarından yapılmışlardı. Ağaçların siyah beyaz damarları tuhaf şekillerle birbirine dolanıyordu. Güzellerdi ve bir şekilde korkutucu. *Ejderhanın kanı korkmamalı.* Dany hızlıca dua etti, cesaret için Savaşçı’ya, kuvvet için Dothraklar’ın at tanrısına. Kendini yürümeye zorladı.

Kapıların ardında büyük bir salon ve görkemli büyücüler vardı. Bazıları yakut rengi kadifeden, kakım kürkünden, altın iplikle dokunmuş kumaşlardan dikilmiş şaşaalı giysiler giymişti. Diğerleri mücevherlerle süslenmiş zırhlar kuşanmış, sivri uçlu parlak şapkalar takmıştı. Aralarında kadınlar da vardı. Üstlerindeki elbiselerin güzelliği emsalsizdi. Güneş ışığı, vitraylı yüksek pencerelerden içeri giriyordu ve hava Dany’nin o güne kadar duyduğu en güzel müzikle canlanmıştı.

Görkemli bir şekilde giyinmiş, krala benzeyen adam Dany’yi görünce ayağa kalktı ve gülümsedi. “Targaryen Hanedanı’ndan Daenerys, hoş geldin. Gel ve sonsuzluğun yemeğini paylaş. Bizler Qarth’ın Ölümsüzleri’yiz.”

“Uzun zamandır seni bekliyorduk,” dedi adamın yanındaki, güllere ve gümüşlere bürünmüş kadın. Qarth tarzına göre açıkta bıraktığı tek göğsü kusursuz güzellikteydi.

“Bize geleceğini biliyorduk,” dedi büyücü kral. “Bin yıldır biliyoruz ve

bunca zaman seni bekledik. Yolu bulman için sana kuyruklu yıldızı gönderdik.”

“Seninle paylaşacak irfanımız var,” dedi zümrüt zırhı pırıl pırıl parlayan bir savaşçı. “Ve sana verecek sihirli silahlarımız. Bütün sınavları geçtin. Şimdi gel ve bizimle birlikte otur, bütün soruların cevaplanacak.”

İleri doğru bir adım attı. Ama Drogon omzundan havalandı. Abanoz-büvet kapının üstüne uçup tünedi ve oymalı ahşabı kemirmeye başladı.

“İnatçı bir canavar,” diyerek güldü yakışıklı genç bir adam. “Sana ejderhaların gizli dilini öğretmemizi ister misin? Gel, gel.”

Şüphe Dany’yi ele geçirmişti. Büyük kapı o kadar ağırdı ki kımıldatmak bütün gücünü alıyordu ama sonunda hareket etmeye başladı. Arkasında başka bir kapı vardı, gizli bir kapı. Yeşil ağaçtan yapılmıştı, pürüzlü ve gösterişsizdi... ama az önce gireceği kapının sağında duruyordu. Büyücüler şarkılardan daha tatlı sesleriyle onu çağırıyordu. Onlardan kaçtı, Drogon tekrar omzuna kondu. Dar kapıdan geçip kasvetle yıkanmış bir odaya girdi.

Uzun taş bir masa bütün odayı kaplıyordu. Masanın üstünde bir insan kalbi havada yüzüyordu; şişmiş, çürümüş, maviye dönmüştü ama hâlâ canlıydı. Ağır ve derin vuruş sesleriyle çarpıyordu ve her çarpışı çivit rengi bir ışık doğuruyordu. Masanın etrafındaki şekiller mavi gölgelerden ibaretti. Dany masanın başındaki boş sandalyeye doğru yürümeye başladığında ne kımıldadılar, ne konuştular, ne de dönüp baktılar. Odada çürük kalbin ağır vuruşundan başka ses yoktu.

...*ejderhaların anası*... diyen bir ses duyuldu, yarı inleme yarı fısıltıydı. ...*ejderhalar*... *ejderhalar*... *ejderhalar*... diye yankılandı diğer kederli sesler. Bazıları kadındı, bazıları erkek. Biri, çocuk tınısıyla konuşuyordu. Havada yüzen kalp aydınlıktan karanlığa vurdu. Konuşmak için cesaret bulmak, gayretle tekrarladığı kelimeleri hatırlamak zordu. “Ben Targaryen Hanedanı’ndan Daenerys Fırtınadadoğan’ım, Yedi Krallık’ın Kraliçesi’yim.” *Beni duyuyorlar mı? Neden hareket etmiyorlar?* Oturdu, ellerini kucağında birleştirdi. “Bana yardım bağışlayın, ölümü bozguna uğratmışların irfanıyla konuşun benimle.”

Çivit renkli sisin arasından sağ tarafındaki Ölümsüz’ün pörsümüş ayrıntılarını çıkarabiliyordu Dany. Yaşlı bir adamdı, buruş buruş ve saçsızdı. Teni menekşe mavisiydi, dudakları ve tırnakları daha da mavi, neredeyse siyah

denecek kadar koyu. Gözlerinin akı bile maviydi. Masanın karşısında oturan kadim kadına görmeden bakıyordu o gözler. Kadının ipek elbisesi bedeninde çürümüştü. Açıktaki göğsünün içi boşalmıştı. Mavi göğüs ucu kayış kadar sertti.

Nefes almıyor. Dany sessizliği dinledi. *Hiçbiri nefes almıyor. Hareket etmiyorlar. Gözleri görmüyor. Ölümsüzler, ölmüş olabilir mi?*

Cevap bir kedi tüyü kadar ince bir fısıltıydı. *...biz yaşıyoruz... yaşıyoruz... yaşıyoruz...* dedi. Sayısız ses fısıltıyla yankılandı. *...ve biliyoruz... biliyoruz... biliyoruz...*

"Gerçekle kutsanmaya geldim," dedi Dany. "Uzun koridorda gördüğüm şeyler... onlar gerçek imgeler miydi, yoksa yalanlar mı? Geçmişteki şeyler, ya da gelecekte olacaklar? Ne anlama geliyorlardı?"

...gölgelerin şekilleri... yarın henüz yazılmadı... buzun kadehinden iç... ateşin kadehinden iç...

...ejderhaların anası... üçün çocuğu...

"Üç?" Anlamıyordu.

...ejderhanın üç başı var... hayalet korosu dudakları bile kıpırdamadan, nefes alıp vermeden, durgun mavi havayı hiç kıpırdatmadan kafatasının içinde mırıldanıyordu. *...ejderhaların anası... fırtınanın çocuğu...* Fısıltılar girdap gibi bir şarkıya dönüştü. *...üç ateş yakmalısın... biri hayat için, biri ölüm için, biri aşk için...* Kendi kalbi, havada yüzen çürük ve mavi kalple birlikte atıyordu. *...üç at sürmelisin... biri yatağa, biri azaba, biri aşka...* Sesler güçleniyordu ama onun kalbi yavaşlamış gibiydi, hatta nefesi. *...üç ihanet göreceksin... biri kanda, biri altında, biri aşkta...*

"Ben..." Sesi fısıltıya dönüşmüştü, en az onlarınki kadar hafif. Ona neler oluyordu? "Ben, anlamıyorum," dedi daha yüksek sesle. Burada konuşmak neden bu kadar güçtü? "Bana yardım edin. Bana gösterin."

...ona yardım edin... diye alay etti fısıltılar. *...ona gösterin...*

Sonra sisin içindeki hayaletler hareketlendi, çivit renkli şekiller... Erimiş altın, yanaklarından süzülüp ağzını doldururken çığlık attı Viserys. Bakır tenli, uzun boylu, altın-gümüş saçlı bir lord, arkasındaki şehir alevler içinde yanarken aygırlı sancağının altında durdu. Genç bir prens ölürken, kan damlalarına benzeyen yakutlar döküldü göğsünden. Prens dizlerinin üstüne düşüp suya

gömülürken son nefesiyle bir kadının adını fısıldadı. ...*ejderhaların anası... ölümün kızı*... Günbatımı gibi parlayan kırmızı bir kılıç; mavi gözlü, gölgesiz bir kralın elinde havaya kalktı. Neşeli çığlıklar atan bir kalabalığın arasından ejderhalı bir sancak yükseldi. Dumanlı bir kulenin tepesinden alevler soluyan taştan bir canavar havalandı. ...*ejderhaların anası... yalanların katili*... Gümüş atı çimenlerde koşarak bir yıldız denizinin altındaki dereye gitti. Ölü yüzündeki gözleri pırıldayan, gri dudakları hüzünle gülümseyen bir ceset, bir gemimin pruvasında duruyordu. Buzdan bir duvarın üstündeki çatlakta mavi bir çiçek büyüdü ve havayı tatlı kokularla doldurdu. ...*ejderhaların anası... alevlerin gelini*...

İmgeler üst üste, daha ve daha hızlı geldi. Odadaki hava kendi başına bir canlıya dönüşmüş gibiydi. Kemiksiz ve korkunç gölgeler, bir çadırın içinde dönerek dans etti. Çıplak ayaklı küçük bir kız, kırmızı kapılı büyük bir eve doğru koştu. Mirri Maz Duur alevlerin arasında çığlık attı, kadının alnından bir ejderha çıkıyordu. Gümüş bir atın arkasına bağlı çıplak bir ceset yerde süründü. İnsan boyundan uzun çimenlerin arasında beyaz bir aslan koştu. Bir sıra kocakarı. Dağların Anası'nın eteğindeki gölden çıkıp titreyerek önünde diz çöktü, kadınların başları eğikti. On bin köle, gümüş atının yanında rüzgâr gibi koşarken kanlı ellerini havaya kaldırdı. *"Ana,"* diye bağırdılar. *"Ana, ana!"* Ona uzanıyorlardı, dokunuyorlardı. Pelerinini çekiştiriyor ve eteğinin ucunu, ayağını, bacağını, göğüslerini tutuyorlardı. Onu istiyorlardı, ona ihtiyaçları vardı, ateşe, hayata... Dany derin bir nefes alarak kendini onlara vermek için kollarını açtı...

Sonra siyah kanatlar başına çarptı. Öfkeli bir çığlık çivit mavisi havayı kesti. İmgeler bir anda kayboldu. Dany'nin ciğerleri korkuyla doldu. Ölümsüzler etrafındaydı, mayi ve soğuk, ona doğru uzanırken fısıldaşıyorlardı, elbisesini çekiştiriyor, kuru ve soğuk elleriyle tenine dokunuyor, parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyorlardı. Dany'nin bacakları çözüldü. Hareket edemiyordu. Kalbi bile atmaktan vazgeçmiş gibiydi. Dişler, boğazının yumuşak derisini buldu. Bir ağız tek gözünün üstüne kapandı, yalıyordu, emiyordu, *ısırıyordu.*

Sonra çivit mavisi, turuncuya dönüştü ve fısıltılar, çığlıklara. Kalbi hızlanmıştı, gümlüyordu. Eller ve ağızlar kaybolmuştu. Teni sıcaklıkla yıkanıyordu. Ve sonra Dany aniden gördü. Drogon kanatlarını açmış, korkunç

koyuluktaki kalbi parçalıyordu, çürük eti limelere ayırıyordu ve başını her öne uzatışında ağzından sıcak ve parlak alevler çıkıyordu. Dany, yanan Ölümsüzler'in çığlıklarını duyabiliyordu. Kâğıt gibi ince sesleri, uzun zamandır ölü olan dillerinde haykırışa dönüşüyordu. Derileri buruş buruş parşömen, kemikleri iç yağına batırılmış kuru dallar gibi yanıyordu. Alevler tarafından yutulurken dans ettiler, yalpaladılar, kıvrıldılar, döndüler ve parmakları meşalelere benzeyen alev almış ellerini havaya kaldırdılar.

Dany ayağa kalkıp hızla aralarından geçti. Hava kadar hafiftiler, bir dokunuşta devriliyorlardı. Dany kapıya vardığında alevler bütün odayı sarmıştı. *"Drogon!"* diye bağırdı ve ejderha alevlerin arasından uçup yanına geldi.

Dışarıda, uzun ve loş bir koridor yılan gibi kıvrılarak önünde uzanıyordu. Dany koştu, bir kapı arıyordu, sağında bir kapı, solunda bir kapı, herhangi bir kapı ama hiçbir şey yoktu, sadece kıvrılıp dönen duvarlar ve ayağının altında onu düşürmek istiyormuşçasına ağır ağır hareket eden zemin vardı. Daha sağlam bastı ve koşmaya devam etti. Açık bir ağza benzeyen kapı aniden önünde belirdi.

Güneşe çıktığında parlak ışık yüzünden tökezledi. Pyat Pree anlaşılmaz bir dilde homurdanıyor ve huzursuzca kıpırdanıyordu. Dany arkasına baktığında Toz Sarayı'nın kadim duvarlarındaki çatlaklardan sızan ve çatıdaki siyah kiremitlerin arasından yükselen dumanları gördü.

Pyat Pree lanetler okuyarak bıçağını çekti ve Dany'ye doğru hareketlendi ama Drogon büyücünün yüzüne uçtu. Ardından Jhogo'nun kamçısının *şakladığını* duydu Dany. Duyduğu seslerin en güzeliydi. Bıçak havaya uçtu. Rakharo büyücüyü yere devirdi. Sör Jorah Mormont çimenlerin üstündeki Dany'nin yanında diz çöktü ve kolunu omuzlarına doladı.

Tyrion

“Eğer aptalca ölürsen cesedini keçilere yediririm,” diye tehdit etti Tyrion, Taş Kargalar’ın ilk kısmı rıhtımdan ayrılırken.

Shagga güldü. “Yarımadam’ın keçisi yok.”

“Sırf senin için birkaç tane alırım.”

Şafak söküyordu. Solgun ışık hareleri nehrin yüzeyinde parıldıyordu, sırıkların altında kırılıyor, sal geçip gittiğinde yeniden oluşuyordu. Timett, Yanık Adamlar’ı iki gün önce Kral Ormanı’na götürmüştü. Kara Kulaklar ve Ay Kardeşleri ise aynı yola dün çıkmıştı. Bugün de Taş Kargalar gidiyordu.

“Ne olursa olsun bir mücadele başlatmaya kalkışma,” dedi Tyrion. “Kamplarına ve malzeme arabalarına saldır. Keşif gruplarını tuzağa düşür ve cesetlerini ana kafilenin geçeceği yoldaki ağaçlara as. Arkalarından dolaş ve geride kalanların işini bitir. Sayılarını azalt. Çok sayıda ani gece saldırısı istiyorum. Bundan böyle gece uykusuna yatmaktan korksunlar...”

Shagga elini Tyrion’ın başının üstüne koydu. “Bütün bunları, Holger oğlu Dolf’tan daha sakalım çıkmadan öğrendim ben. Ay Dağları’nda böyle savaşılır.”

“Kral Ormanı, Ay Dağları’na benzemez ve düşmanın da Süt Yılanları ya da Boyalı Köpekler olmayacak. Yolladığım rehberleri *dinle.* O adamlar Kral Ormanı’nı senin dağları bildiğin kadar iyi bilir. Onların aklına uyarsan sana iyi hizmet ederler.”

“Shagga, Yarımadam’ın köpeklerini dinleyecek,” diye söz verdi dağ adamı. Sonra küçük atını sala bindirmesinin zamanı geldi. Tyrion sırıkların suya girmesini ve salı, Karasu Nehri’nin ortasına doğru götürmesini izledi. Shagga sabah sisinin arasında kaybolurken Tyrion midesinde tuhaf bir burkulma hissetti. Dağ adamları yanında olmadan kendini çıplak hissedecekti.

Bronn’un kiraladığı paralı askerler vardı gerçi. Sayıları sekiz yüzü bulmuştu ama onlar döneklikleriyle meşhurdu. Tyrion bu adamların sürekli sadakatini kazanmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Bronn’a ve en iyi on iki adamına savaş kazanıldıktan sonra arazi ve şövalyelik unvanı sözü vermişti. Adamlar

onun şarabını içmiş, şakalarına gülmüş, körkütük sarhoş olana kadar birbirlerine sör diye hitap etmişlerdi... Bronn haricinde hepsi, o her zamanki küstah ve karanlık gülümsemesiyle bakmış, “Şövalyelik unvanı için adam öldürürler ama unvan uğruna öleceklerini düşünme bile,” demişti.

Tyrion böyle bir hayale kapılmıyordu.

Altın pelerinliler bir silah kadar güvenilmezdi. Cersei’nin sayesinde Şehir Muhafızları’nın sayısı altı bine çıkmıştı ama ancak dörtte birine itimat edilebilirdi. “Aralarında kesinlikle hainler var, sizin örümcek bile hepsini bulmayı başaramadı,” diye uyarmıştı Bywater. “Ama bahar çimenlerinden daha yeşil çocukların ve biraz ekmek, bira ve güvenlik için gelmiş adamların sayısı çok daha fazla. Hiçbir erkek, arkadaşlarının önünde korkak görünmek istemez. Bu yüzden mücadelenin başında gayet cesur davranacaklar, her şey sancakların uçuşmasından ve savaş borularının seslerinden ibaretken... Ama mücadelenin sert olacağını anladıkları anda kırılacaklar, kötü kırılacaklar. Mızrağını atıp kaçmaya başlayan ilk adamı binlercesi takip edecek.”

Şehir Muhafızları’nda tecrübeli adamlar da vardı elbette. Altın pelerinlerini Cersei’den değil Robert’tan almış iki bin muhafızın çekirdek grubu. Ama onlar bile... bir muhafız gerçek bir asker değildir, demeyi severdi Lord Tywin. Şövalyeler, yaverler, silahlı askerler, Tyrion’ın elinde en fazla üç yüz adam vardı. Çok yakında babasının bir sözünü daha sınamak zorunda kalacaktı: Surun üstündeki bir adam, dibindeki on adama bedeldir.

Bronn ve muhafızlar iskelenin başında bekliyordu. Sinek sürüsüne benzeyen dilencilerin, müşteri arayan fahişelerin ve önündekileri satmak için bağıran balıkçı karılarının ortasındalardı. Balıkçı karıları hepsinden çok iş yapıyordu. Sürüler halinde varillerin ve tezgâhların başında toplanan müşteriler; salyangozlar, midyeler ve tatlı su turnaları için kıyasıya pazarlık ediyordu. Şehre hiç yiyecek girmediği için balık fiyatları savaştan öncesine göre on kat artmıştı ve yükselmeye devam ediyordu. Cebinde sikkesi olanlar evlerine bir yılan balığı ya da bir çömlek kırmızı yengeç götürebilmek umuduyla sabah akşam nehir kıyısına geliyordu. Parası olmayanlar ise tezgâhların arasında dolaşıp çalmak için fırsat kolluyor ya da bir deri bir kemik bedenleriyle ümitsizce duvarlarda oturuyordu.

Altın pelerinliler insanları mızraklarının saplarıyla iterek kalabalığın arasında yol açtı. Tyrion kendisine edilen küfürleri mümkün olduğunca duymazdan geliyordu. Kalabalığın içinden kaygan ve çürümüş bir balık havalandı, Tyrion'ın ayaklarının dibine düşüp parçalandı. Tyrion balığın üstüne basmamaya özen göstererek yürüdü ve eyerine tırmandı. Çocuklar bozuk balık için kavga etmeye başlamışlardı bile.

Atının üstündeydi, nehir kıyısına baktı. Sabah havası çekiç sesleriyle çınlıyordu, marangozlar Çamur Kapısı'nın siperlerindeki ahşap setleri genişletiyordu. İşler iyi gidiyordu ama Tyrion rıhtımların arkasında düzensiz bir şekilde çoğalmalarına izin verilmiş derme çatma yapılardan o kadar hoşnut değildi. Yem dükkânları, güveççiler, ambarlar, esnaf tezgâhları, birahaneler, ucuz fahişelerin çalıştığı genelevler; bir geminin gövdesine yapışmış midyeler gibi şehir duvarına yaslanmıştı. *Hepsi gitmeli, her parçası.* Bu şekilde kalırlarsa, Stannis'in şehir duvarlarını aşmak için merdivene bile ihtiyacı olmayacaktı.

Bronn'u yanına çağırdı. "Yüz adam topla ve su kıyısıyla şehir duvarı arasında gördüğün her şeyi yak." Kısa ve kalın parmaklarıyla nehrin kıyısındaki perişanlığı gösterdi. "Hiçbiri ayakta kalmasın, anlaşıldı mı?"

Siyah sakallı paralı asker başını çevirdi, kendisine verilen görevi bir an için tartarak, "Bu binaların sahipleri bundan hiç hoşlanmayacak," dedi.

"Hoşlanacaklarını düşünmedim zaten. Varsın olsun; çarpık küçük maymun şeytana biraz daha küfür ederler."

"Bazıları dövüşecektir."

"Yenilecekler."

"Buralarda yaşayan insanlar ne olacak?"

"Eşyalarını alıp binaları boşaltmak için uygun bir süre ver. Kimseyi öldürmemeye çalış, onlar düşmanımız değil. Ve daha fazla tecavüz istemiyorum! Adamlarına mukayyet ol kahrolası."

"Onlar paralı asker, rahip değil," dedi Bronn. "Ayık gezsinler, bile dersin sen şimdi."

"Fena olmazdı."

Tyrion şehir surlarını bir dokunuşla iki kat yüksek, üç kat kalın hale getirebilmeyi isterdi. Belki de bir şey değişmezdi. Devasa duvarlar ve uzun

kuleler ne Fırtına Burnu'nu ne Harrenhal'u ne de Kışyarı'nı kurtarmıştı.

Kışyarı'nı gördüğü son haliyle hatırladı. Ne Harrenhal gibi grotesk büyüklükteydi ne de Fırtına Burnu kadar sağlam ve zaptedilemez görünüyordu. Buna rağmen, o taşlarda insana kendini güvende hissettiren muazzam bir güç vardı. Kalenin düşürüldüğü haberi iç burkan bir sürpriz olmuştu. "Tanrılar bir elle verir, diğeriyle alır," diye mırıldanmıştı Tyrion, Varys haberleri anlattığında. Tanrılar, Starklar'a Harrenhal'u vermiş, Kışyarı'nı onlardan almıştı. Kederli bir değiş tokuş.

Tyrion sevinmeliydi şüphesiz. Robb Stark kuzeye dönmek zorunda kalacaktı şimdi. Kendi evini, ocağını savunamayan bir adam kral olamazdı. Bu durum batı ve Lannister Hanedanı için infazın ertelenmesi anlamına geliyordu ama yine de...

Tyrion, Theon Greyjoy'u Starklar'la geçirdiği zamandan hayal meyal hatırlıyordu. Sürekli gülümseyen, yay taşıyan, toy bir delikanlı; onu Kışyarı Lordu olarak düşünmek zordu. Kışyarı Lordu her zaman bir Stark olmalıydı.

Starklar'ın tanrı korusunu hatırladı; gri-yeşil iğnelerini zırh gibi giymiş uzun muhafız ağaçları, ulu meşeler... beyaz, gri, asker çamlar ve korunun tam ortasında zamanda donmuş soluk renkli bir dev gibi görünen yürek ağacı. Korunun toprağımsı ve kasvetli kokusu şu an bile burnundaydı, asırların kokusu. Korunun gündüzleri bile nasıl karanlık olduğunu anımsadı. *O tanrı korusu Kışyarı'ydı. Kuzeydi. Orada yürürken kendimi daha önce hiç olmadığım kadar uygunsuz hissetmiştim, davetsiz bir misafir gibi.* Greyjoylar'ın da böyle hissedip hissetmeyeceğini merak etti. Kalenin sahibi olabilirlerdi ama tanrı korusunun asla. Ne bir yıl sonra, ne on, ne de elli.

Tyrion Lannister atını ağır ağır Çamur Kapısı'na doğru sürdü. *Kışyarı senin için bir şey ifade etmiyor,* diye hatırlattı kendine. *Düştüğü için memnun ol ve kendi surlarınla ilgilen.* Kapı açıktı. İçeride, üç devasa mancınık pazar alanında yan yana duruyordu, üç iri kuş gibi siperlerin üstünden bakıyorlardı. Fırlatma kolları ahşaptan yapılmış ve dağılmamaları için demir kasnaklarla güçlendirilmişti. Altın pelerinliler mancınıklara Üç Fahişe adını takmıştı çünkü Lord Stannis'i oldukça edepsiz bir şekilde karşılayacaklardı. *Ya da öyle olmasını umuyoruz.*

Tyrion atını mahmuzlayıp insan denizini yararak Çamur Kapısı'ndan çıktı. Fahişeler'i geçtiğinde kalabalık seyreldi ve yol açıldı.

Kızıl Kale'ye dönüş olaysızdı ama El Kulesi'ndeki kabul salonunda, gemilerine el konulmasından şikâyetçi bir düzine kızgın kaptanla karşılaştı. Onlardan samimi bir şekilde özür diledi ve savaş sonrasında bütün zararlarının tazmin edileceğine dair söz verdi. Bu sözün adamları tam anlamıyla memnun ettiği söylenemezdi. "Kaybederseniz ne olacak lordum?" diye sordu bir Braavoslu.

"O zaman zararınızın tazmini için Kral Stannis'e başvurursunuz."

Sonunda kaptanlardan kurtulduğunda çanlar çalıyordu. Tyrion törene geç kaldığını fark etti. Neredeyse koşar adımlarla avluyu geçti ve kale septinde biriken kalabalığın en arkasında kendine bir yer buldu. Joffrey, Kral Muhafızları'nın yeni üyelerine beyaz pelerinlerini giydiriyordu. Tören bütün izleyicilerin ayakta olmasını gerektiriyordu. Bu yüzden Tyrion soylu popolardan oluşan bir duvardan başka bir şey göremiyordu. Öte yandan, Yüce Rahip'in iki şövalyeye yeminlerini okutması ve onları Yedi adına kutsaması bitince kapıdan çıkan ilk kişi olabilecekti.

Katledilen Preston Greenfield'in yerini alan Sör Balon Swann, Cersei'nin seçimiydi ve Tyrion bunu onaylıyordu. Swannlar, Hudutlu lordlardı, onurlu, kuvvetli ve tedbirli kimselerdi. Lord Gulian Swann hastalığını gerekçe göstererek kalesinde kalmış ve savaşta yer almamıştı ama en büyük oğlu, önce Renly'nin sonra Stannis'in safına geçmişti. Küçük oğlu Balon, Kral Toprakları'na hizmet ediyordu. Lordun bir oğlu daha olsaydı onun da Robb Stark için savaşacağını düşünüyordu Tyrion. Çok onurlu bir durum sayılmazdı ama yeterince mantıklıydı; Demir Taht'ı kazanan kim olursa olsun Swannlar hayatta kalacaktı. Genç Sör Balon Swann soylu kanının yanı sıra cesurdu, kraliyet adabını biliyordu ve silahlar konusunda yetenekleydi; mızrakta iyi, gürzde daha iyi, yayda olağanüstüydü. Gurur ve cesaretle hizmet edeceği şüphesizdi.

Tyrion, Cersei'nin ikinci tercihi için ne yazık ki aynı şeyleri söyleyemezdi. Sör Osmund Karakazan yeterince güçlü *görünüyordu.* Boyu iki metreye yakındı, kaslıydı. Kanca burnu, çalı kaşları ve yaprak şekilli kahverengi sakalları yüzüne

acımasız bir ifade veriyordu, gülümsemediği sürece... Alt tabakadan gelen vasıfsız bir şövalyeydi. Yükselmesi tamamen Cersei'ye bağlıydı ve Cersei'nin onu tercih etmesinin sebebi de bu bağımlılıktı. Joffrey'ye şövalyeyi önerirken, "Sör Osmond cesur ve sadık," demişti Cersei. Bu maalesef doğruydu. İyi ve sadık Sör Osmond, Cersei tarafından tutulduğu günden beri sırlarını Bronn'a satıyordu ama Tyrion bunu ablasına *söyleyemezdi.*

Aslında şikâyet etmemesi gerekirdi. Bu atama sayesinde ablasının ruhu bile duymadan krala yakın bir kulağa daha sahip olmuştu. Ve Sör Osmond'ın en namert hali bile şu anda Rosby zindanlarında konaklayan Sör Boros Blount'tan beter olamazdı. Sör Jacelyn Bywater ve altın pelerinliler tarafından tuzağa düşürüldüklerinde Sör Boros Blount, Prens Tommen ve Lord Gyles'a eşlik ediyordu. Öyle büyük hevesle teslim olmuştu ki Sör Barristan Selmy görse tıpkı Cersei gibi çileden çıkardı; Kral Muhafızları'ndan bir şövalyenin, kralı ve kraliyet ailesini kendi canı pahasına koruması gerekirdi. Cersei, şövalyenin pelerinini hainlik ve korkaklık suçlaması sebebiyle çıkarttırması için Joffrey'ye ısrar etmişti. *Şimdi onu, en az onun kadar sığ başka bir adamla değiştiriyor.*

Dualar, yeminler ve kutsama töreni sabahın büyük bir bölümünü alacakmış gibi görünüyordu. Tyrion'ın bacakları ağrımaya başlamıştı. Ağırlığını huzursuzca bir ayağından diğerine geçirdi. Ön taraflarda duran Leydi Tanda'yı gördü. Leydinin kızı yanında değildi. Küçük bir ihtimal bile olsa Shae'i göreceğini ummuştu. Varys kızın iyi durumda olduğunu söylemişti ama Tyrion kendi gözleriyle görmek istiyordu.

"Bir leydinin hizmetçisi olmak bulaşıkçı olmaktan iyidir," demişti Shae, Varys'in planını duyduğunda. "Gümüş çiçekli kemerimi ve gözlerime yakıştığını söylediğin kara elmaslı altın kolyemi yanıma alabilir miyim? Eğer onları takmamam gerektiğini söylersen takmam."

Tyrion kızı hayal kırıklığına uğratmaya isteksiz olsa da Leydi Tanda'nın zeki bir kadın sayılamayacağını, buna rağmen bir hizmetçinin kendi kızından fazla mücevhere sahip olmasını garip bulacağını söylemek zorunda kalmıştı, "İki ya da üç elbise seç, daha fazla değil," dedi Shae'e. "Yün elbiseler; ipek, tafta ya da kürk olmaz. Diğerlerini beni ziyaret ettiğinde giymen için kendi odamda saklayacağım." Bu, Shae'in duymak istediği cevap değildi ama en azından kız

güvendeydi.

Tören nihayet bittiğinde Joffrey yepyeni pelerinlerini giyen Sör Balon ve Sör Osmond'ın arasında septten çıktı. Tyrion yeni Yüce Rahip'le (adam *onun* seçimiydi ve ekmeğine yağ sürenin kim olduğunu bilecek kadar akıllıydı) birkaç kelime konuşmak için oyalandı. "Tanrıların bizim tarafımızda olmasını istiyorum," dedi lafı hiç dolandırmadan. "İnsanlara, Stannis'in Yüce Baelor Septi'ni yakmak için ant içtiğini söyle."

"Bu gerçek mi lordum?" diye sordu ufak tefek, beyaz keçisakallı, pörsük suratlı Yüce Rahip.

Tyrion omuz silkti. "Olabilir. Stannis, Fırtına Burnu'nun tanrı korusunu Işık Tanrısı'na kurban ederek yaktı. Eski tanrıları yok eden adam yenileri neden esirgesin? Bunu halka anlat. İşgalciye yardım etmeyi düşünen her adamın tanrılara ve gerçek krala ihanet ettiğini de söyle."

"Söylerim lordum. Kralın ve El'in sağlığı için dua etmelerini de emrederim."

Tyrion çalışma odasına döndüğünde Alev Kehanetçisi Hallyne onu bekliyordu ve Üstat Frenken mektuplar getirmişti. Kuzgunların getirdiklerini okurken simyacıyı biraz daha bekletti. Doran Martell'den gelen eski bir mektup Fırtına Burnu'nun düştüğünü haber veriyordu. Bundan daha şaşırtıcı olan haber Pyke'taki Balon Greyjoy'la ilgiliydi; kendisini *Adaların ve Kuzeyin Kralı* ilan etmişti. Diyarlarının arasındaki sınırların belirlenmesi ve ittifak olasılıklarının tartışılması için Kral Joffrey'nin Demir Adaları'na bir elçi göndermesini istiyordu.

Tyrion mektubu üç kez okuyup kenara bıraktı. Lord Balon'ın dargemileri, Fırtına Burnu'ndan yelken açan donanmaya karşı çok önemli bir kuvvet olurdu ama gemiler binlerce fersah uzakta, Batıdiyar'ın yanlış yerindeydi. Üstelik Tyrion diyarın yarısını bir başkasına vermek istediğinden emin değildi. *Belki de bu meseleyi Cersei'nin kucağına bırakmalıyım ya da konseye taşımalıyım.*

Mektuplarla işi bittiğinde son havadisleri almak için Hallyne'i kabul etti. Kayıt defterini incelerken, "Bu doğru olamaz," dedi. "Yaklaşık on üç bin kavanoz mu? Siz beni aptal mı sanıyorsunuz? Kralın altınlarını ağızları mumla kapatılmış boş kavanozlar satın almak için harcamaya niyetim yok, sizi uyarıyorum."

“Hayır, hayır,” diye ciyakladı Hallyne, “Rakamlar doğru, yemin ederim. Biz, hımmm, iyi talihliymişiz lordum. Lord Rossart’a ait gizli bir stok bulundu, üç yüz kavanozdan fazla. Ejderha Çukuru’nun altında! Birkaç fahişe müşterilerini eğlendirmek için harabeleri kullanıyormuş, adamlardan biri çürük zemindeki bir delikten aşağı düşmüş, bir mahzenin içine. Kavanozları fark edince şarap olduklarını sanmış. O kadar sarhoşmuş ki mührü kırıp içmiş.”

“Bir zamanlar bir prens de denemişti bunu,” dedi Tyrion alaycı bir tonla. “Şehrin üstünde uçan bir ejderha görmedim, görünüşe göre bu sefer de işe yaramamış.” Rhaenys Tepesi’nin zirvesindeki Ejderha Çukuru bir buçuk asırdır boştu. Çılgınateş kavanozlarını saklamak için uygun bir yerdi, ardiyelerin çoğundan daha iyiydi ama merhum Lord Rossart’ın birilerine kavanozlardan *bahsetmesi* fena olmazdı. “Üç yüz kavanoz mu dediniz? Bu miktar kayıtlardaki sayıya ulaşmanıza yetmez. Son görüştüğümüzde bana verdiğiniz en iyi tahminden *binlerce* kavanoz öndesiniz.”

“Evet, evet öyle.” Hallyne alnını kızıl-siyah elbisesinin koluyla sildi. “Çok sıkı çalıştık lord El’im, hımmm.”

“Bu, eskisinden çok daha fazla madde üretmenizi açıklıyor elbette,” dedi Tyrion. Gülümseyerek, farklı renklerdeki gözerini alev kehanetçisinin üstüne dikti. “Gelin görün ki bugüne kadar neden bu kadar sıkı çalışmadığınız sorusunu da doğuruyor.”

Hallyne’in benzi beyaz bir mantar gibiydi, bundan daha solgun görünmesi mümkün değildi ama bir şekilde başardı. “*Çalışıyorduk* lord El’im. Kardeşlerim ve ben ilk günden beri gece gündüz çalışıyoruz, sizi temin ederim, sadece, hımmm, o kadar fazla madde ürettik ki eski el çabukluğumuzu geri kazandık, bunun yanı sıra,” –simyacı huzursuzca kıpırdandı– “bazı tılsımlar, hımmm, cemaatimizin kadim sırları, çok hassas, çok zorlu ama madde için gerekli, hımmm...”

Tyrion sabırsızlanıyordu. Sör Jacelyn Bywater gelmiş olmalıydı. Demiryumruk bekletilmekten hiç hoşlanmazdı. “Evet, gizli tılsımlarınız var; ne kadar harika. Ne olmuş onlara?”

“Onlar, hımmm, eskisinden çok daha fazla işe yarıyorlar.” Hallyne hafifçe gülümsedi. “Etrafta ejderhalar var mıdır sizce?

“Ejderha Çukuru’nda bir tane bulmadıysanız hayır. Neden?”

“Ah, beni affedin, geçmiş vakitte yaşlı Bilge Pollitor’ın söylediği bir şeyi hatırladım sadece. O zamanlar kalfaydım. Bazı tılsımların neden kitapların yazdığı kadar *etkili* olmadığını sormuştum ona. O da cevaben, son ejderhanın ölümünden sonra sihirlerin dünyayı terk ettiğini söylemişti.”

“Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama ben hiç ejderha görmedim. Yalnız, kral adaletinin sinsice etrafta dolaştığını biliyorum. Bana sattığınız meyvelerin içinden çılgınateşten başka bir şey çıkarsa size de uğrar.”

Hallyne odadan o kadar hızlı çıkmıştı ki az kalsın Sör Jacelyn’i –hayır, *Lord* Jacelyn, Tyrion bunu unutmamalıydı– yere deviriyordu. Demiryumruk her zamanki gibi insanı rahatlatacak ölçüde dürüsttü. Lord Gyles’ın arazilerinden topladığı yeni adamlarla birlikte Rosby’den dönmüş, Şehir Muhafızları’nı komuta etme görevine kaldığı yerden devam etmişti. Şehrin savunmasıyla ilgili konuşmalar bittikten sonra, “Yeğenimin durumu nasıl?” diye sordu Tyrion.

“Prens Tommen sağlıklı ve mutlu lordum. Adamlarımın av sırasında bulup kaleye getirdiği bir alageyik yavrusuna sahip çıktı. Daha önce de bir geyik yavrusu olduğunu söyledi ama Joffrey hayvanı yüzdürüp derisinden yelek yaptırmış. Ara sıra annesini soruyor, sık sık Prenses Myrcella’ya mektup yazmaya başlıyor ama henüz hiçbirini bitiremedi. Öte yandan, ağabeyini hiç özlemiyormuş gibi görünüyor.”

“Savaşı kaybetmemiz durumunda güvende olmasını sağlayacak uygun ayarlamalar yaptınız mı?”

“Adamlarım gerekli emirleri aldı.”

“Ve o emirler neler?”

“Kimseye söylemememi emrettiniz lordum.”

Bu karşılık Tyrion’ı gülümsetti. “Hatırlamanıza sevindim.” Kral Toprakları düşürülürse Tyrion büyük ihtimalle sağ ele geçirilecekti, bu durumda Joffrey’nin veliahtının nerede olduğunu bilmemesi daha iyiydi.

Jacelyn ayrıldıktan kısa süre sonra Varys geldi. “İnsanoğlu çok vefasız bir yaratık,” dedi selamlama cümlesi olarak.

Tyrion iç geçirdi. “Bugünkü hainimiz kim?”

Hadım bir parşömen uzattı. “Çok fazla ihanet var, bizim çağımız için çok

kederli bir şarkı söylüyor. Onur denilen şey babalarımızla birlikte öldü mü?”

“Benim babam henüz ölmedi,” dedi Tyrion. Listeyi inceledi. “Bu isimlerden bazılarını biliyorum. Bunlar zengin adamlar. Tacirler, esnaflar. Neden bize karşı komplo kursunlar?”

“Görünüşe göre savaşı Lord Stannis’in kazanacağına inanıyorlar ve zaferi paylaşmak istiyorlar. Taçlı geyikten esinlenerek kendilerine Boynuzlu Adamlar adını takmışlar.”

“Birileri onlara Stannis’in armasını değiştirdiğini söylemeli. Böylece onlar da Sıcak Kalpler olurlar.” Aslında hakkında şaka yapılacak bir mesele değildi bu; Boynuzlu Adamlar, mücadele başladığında Eski Kapı’yı ele geçirip düşmanı içeri sokmak için yüzlerce takipçilerini silahlandırmıştı. Listedeki isimlerin arasında zırh ustası Salloreon’ın adı da vardı. “Sanırım şeytan boynuzlu korkunç miğferin sahibi olamayacağım anlamına geliyor bu,” dedi Tyrion adamın tutuklanma emrini karalarken.

Theon

Bir an uykudaydı; bir sonrakinde uyanık.

Kyra yanına sokuldu. Tek kolu hafifçe Theon'un kolunun üstüne uzandı, göğüsleri sırtına değiyordu. Kızın hafif ve düzenli nefeslerini duyuyordu Theon. Çarşaf, bedenlerine dolanmıştı. Gece yarısıydı. Yatak odası sessiz ve karanlıktı.

Bu da ne? Bir şey mi duydum? Biri mi var?

Rüzgâr panjurların arasından hafifçe iç çekti. Uzakta bir yerde kızışmış bir kedi miyavladı. Başka ses yoktu. *Uyu Greyjoy,* dedi kendine. *Kale sakin ve muhafızların nöbette. Odanın dışında, kale kapılarında, cephanelikte.*

Tedirginliğini kötü bir rüyayla açıklayabilirdi ama rüya gördüğünü hatırlamıyordu. Kyra onu yorgun düşürmüştü. Kız on sekiz yaşındaydı, Theon onu yanına getirtene kadar kaleye bir kez bile adım atmadan kış kasabasında yaşamıştı. Geldiğinde bir samur kadar ıslak, hevesli ve kıvraktı. Bir meyhane fahişesini Lord Eddard Stark'ın yatağında becermenin inkâr edilemez bir cazibesi vardı.

Theon kızın kolunun altından kayıp yataktan kalkınca Kyra uykusunda mırıldandı. Birkaç köz parçası şöminede hâlâ için için yanıyordu. Wex cübbesine sarınmış halde yatağın ayakucunda yerde uyuyordu, dünyadan haberi yoktu. Hiçbir şey hareket etmiyordu. Theon pencereye gidip camları ardına kadar açtı. Gece soğuk parmaklarıyla tenine dokundu, çıplak vücudu ürperdi. Taş pervaza yaslanıp karanlık kulelere, boş avlulara, siyah gökyüzüne ve yüz yaşına kadar yaşasa bile sayamayacağı yıldızlara baktı. Yarım ay, Çan Kulesi'nin üstünde yüzüyor, gölgesini cam bahçelerin çatılarına düşürüyordu. Ne bir uyarı, ne de bir insan sesi duydu, ayak sesleri bile yoktu.

Her şey yolunda Greyjoy. Sessizliği duyuyor musun? Keyif sarhoşu olman gerekir. Kışyarı'nı otuzdan az adamla aldın. Hakkında şarkılar söylenecek bir zafer. Theon yatağa geri döndü. Kyra'yı sırtüstü yatırıp tekrar becerdi. Bunun hayaletleri kovması gerekirdi. Kızın iç çekişleri ve kıkırdamaları sessizliği bölmeliydi.

Durdu. Ulu kurtların uluma sesine o kadar alışmıştı ki sonunda onları zar zor duyar olmuştu... ama bir yanı, avcı iç güdüsü, ulumaların yokluğunu duyabiliyordu.

Urzen yatak odasının kapısında nöbetteydi, güçlü bir adamdı, yuvarlak kalkanını sırtına asmıştı. “Kurtlar bu gece sessiz,” dedi Theon adama. “Gidip ne yaptıklarına bak ve hemen geri dön.” Ulu kurtların serbestçe dolaşıyor olması fikri midesini bulandırmıştı. Yabanılların, Kurt Ormanı’nda Bran’a saldırdığı günü hatırladı. Yaz ve Boz Rüzgâr adamları parçalara ayırmıştı.

Yerde yatan Wex’i ayağıyla dürttü. Çocuk doğrulup gözlerini ovuşturdu. “Bran Stark ve küçük kardeşinin yataklarında olduğundan emin ol, acele et.”

“Lordum?” diye seslendi Kyra uykulu bir sesle.

“Uyumaya devam et. Seni ilgilendiren bir şey yok.” Theon kendine bir kadeh şarap doldurdu ve içti. Uluma seslerini duymak umuduyla geceyi dinliyordu. *Çok az adam,* diye düşündü keyifsizce. *Çok az adamım var. Ve Asha gelmezse...*

Wex geri döndü, kafasını iki yana sallıyordu. Theon küfrederek, Kyra’ya bir an önce sahip olmak için aceleyle çıkarıp yere attığı tuniğini ve pantolonunu buldu. Tuniğin üstüne demir dişli deri yeleğini geçirdi, kemerine uzunkılıcını ve hançerini taktı. Saçları çalılar gibi karmakarışıktı ama şimdi çok daha önemli dertleri vardı.

Theon giyinirken Urzen döndü. “Kurtlar gitmiş.”

Theon, Lord Eddard kadar sakin ve planlı olması gerektiğini söyledi kendine. “Bütün kaleyi uyandırın,” dedi. “İnsanları avluya toplayın, herkesi. Kimler kayıp görelim. Lorren kapıları dolaşsın. Wex, benimle gel.”

Stygg’in Derinorman Kalesi’ne varıp varmadığını merak etti. Adam iddia ettiği kadar iyi bir binici değildi –demiradamların hiçbiri eyer üstünde iyi sayılmazdı– ama yeterince zaman geçmişti. Asha yola çıkmış olabilirdi. *Starklar’a karşı kaybettiğimi öğrenirse...* bu dayanılması zor bir düşünceydi.

Bran’ın yatak odası boştu. Rickon’ın yarım kat alttaki odası da öyle. Theon kendine lanetler okudu. Çocukların başına nöbetçiler bırakmalıydı ama adamlarının duvarları ve kapıları koruması, biri sakat iki çocuğa bakıcılık etmelerinden daha önemli görünmüştü.

Kale ahalisi yataklarından kaldırılıp avluya getirilirken Theon ağlama sesleri

duyuyordu. *Onlara ağlamaları için iyi bir sebep vereceğim. Hepsine karşı nazik davrandım ve bana böyle karşılık veriyorlar.* Hatta kendi adamlarından ikisini, köpek barınağında çalışan bir kıza tecavüz ettikleri için sırtlarından kan akana kadar kamçılamıştı. İnsanlara adil olduğunu göstermek istiyordu. *Buna rağmen tecavüz için beni suçladılar. Ve diğerleri için.* Bunu haksızlık kabul ediyordu. Mikken da tıpkı Benfred gibi kendini kendi ağzıyla öldürmüştü. Chayle'a gelince; Theon, Boğulmuş Tanrı'ya birini vermeliydi. Adamları bunu yapmasını bekliyordu. "Sana bir kastım yok," demişti rahibe, adamı kuyuya atmadan önce, "ama senin ve tanrılarının burada yeri yok artık." Diğerleri kurban olarak seçilmedikleri için minnettar olmalıydı ama hayır. Kendisine karşı düzenlenen bu entrikada kaç kişinin parmağı olduğunu merak etti.

Urzen, Kara Lorren'la birlikte geri döndü. "Avcı Kapısı," dedi Lorren. "Gelip görseniz iyi olur."

Avcı Kapısı barınaklara ve mutfaklara yakın olacak şekilde konumlanmıştı. Doğrudan ormana ve arazilere açılıyordu. Bu sayede süvariler kaleye gidip gelirken kış kasabasını dolaşmak zorunda kalmıyordu. Ava çıkan kafilelerin gözde kapısıydı. "Burayı kimler koruyordu?" diye sordu Theon.

"Drennan ve Şaşı."

Drennan, Palla'ya tecavüz edenlerden biriydi. "Eğer çocukların kaçmasına izin verdilerse bu sefer sırtlarını kanatmaktan daha fazlasını yaparım, yemin ediyorum."

"Buna gerek yok," dedi Kara Lorren ters bir şekilde.

Gerek yoktu. Şaşı'yı hendekte yüzüstü sürüklenir halde buldular. Bağırsakları beyaz yılanlar gibi arkasından yüzüyordu. Drennan kapı kulübesinde, açılır kapanır köprünün kumanda edildiği küçük odada yarı çıplak halde yatıyordu. Boğazı bir, kulağından öbürüne dek kesilmişti. Üzerindeki eski püskü tunik sırtındaki yarı iyileşmiş kamçı izlerini örtüyordu ama çizmeleri gelişi güzel yere atılmıştı, pantolonu ayak bileklerindeydi. Kapının yanındaki küçük masada, boş bir şarap sürahisinin yanında bir peynir tabağı ve iki kadeh vardı.

Theon kadehlerden birini alıp dibindeki şarap tortusunu kokladı. "Şaşı, siperi yürüyordu, öyle mi?"

“Evet,” dedi Lorren.

Theon kadehi şömineye fırlattı. “Drennan aletini kadına sokmak için pantolonunu indirirken kadın, bıçağı ona sokmuş derim. Görünüşe bakılırsa Drennan’ın kendi peynir bıçağını. Bir kargı bulup öbür aptalı hendekten çıkarın.”

Öbür aptal Drennan’dan çok daha kötü durumdaydı. Kara Lorren adamı sudan çıkarttığında tek kolunun dirseğinden koparıldığını, boğazının parçalandığını, göbeğinin ve kasıklarının yerinde lime lime bir boşluk olduğunu gördüler. Lorren’ın Şaşı’yı çekmek için kullandığı kargı, adamın bağırsaklarını deşmişti. Koku dayanılmazdı.

“Ulu kurtlar,” dedi Theon. “Tahminimce ikisi birden.” İğrenmiş halde köprüye döndü. Kışyarı iki kalın granit duvarla çevrelenmişti, duvarların arasında hendek vardı. Dış duvar yirmi beş metre yüksekliğindeydi, iç duvar otuz metreden fazlaydı. Theon yeterli sayıda adamı olmadığı için dış duvarı boş bırakıp nöbetçileri daha yüksek olan iç duvarlara yerleştirmek zorunda kalmıştı. Kale kendisine karşı ayaklanırsa hendeğin yanlış tarafında olmak istememişti.

İki ya da daha fazla kişi olmalılar, diye düşündü. *Kadın Drennan’ı oylarken diğerleri kurtları serbest bırakmış.*

Theon meşale isteyip adamlarını siperdeki yürüme yoluna çıkardı. Aradığı şeyi bulmak için meşaleyi yere yakın tutuyordu... işte orada. Yürüme yolunun iç tarafında, iki burcun arasındaki geniş boşlukta. “Kan,” dedi, “gelişigüzel temizlenmiş. Tahminimce kadın Drennan’ı öldürüp köprüyü indirdi. Şaşı, zincirlerin sesini duydu, neler olduğuna bakmaya geldi ve öldürüldü. Diğer nöbetçilerin bulmaması için cesedini hendeğe attılar.”

Urzen duvarlara baktı. “Diğer gözcü kuleleri fazla uzakta değil. Yanan meşaleler görüyorum...”

“Meşaleler görüyorsun ama nöbetçiler yok,” dedi Theon terslenerek. “Kışyarı’nda benim adamlarımdan fazla gözcü kulesi var.”

“Ana kapıda dört nöbetçi,” dedi Kara Lorren, “ve Şaşı’nın yanı sıra duvarda yürüyen beş adam daha.”

“Borusunu öttürebilmiş olsaydı...” dedi Urzen.

Hizmetimde aptallar var. “Siperde yürüyen kişinin sen olduğunu hayal

etmeye çalış Urzen. Hava soğuk ve karanlık. Saatlerdir gezici nöbettesin. Nöbetinin bitmesi için sabırsızlanıyorsun. Sonra bir ses duyup kapıya doğru gidiyorsun ve aniden merdivenlerin başında meşale aleviyle altın ve zümrüt gibi parlayan iki çift göz görüyorsun. İki gölge, hayal bile edemeyeceğin bir hızla üstüne koşuyor. Bir an için sivri dişleri görüyorsun. Mızrağını kaldırmaya başlıyorsun ama gölgeler üstüne *atlayıp* karnını deşiyor, dişler derini tülbentmişçesine parçalıyor." Adamı sert bir şekilde itti. "Ve şimdi sırtüstü yerdesin, bağırsakların dışarı dökülüyor ve gölgelerden birinin dişleri boğazına geçmiş durumda." Theon adamın ince boğazını yakaladı, sıktı ve gülümsedi. "Şimdi söyle bana, bütün bunlar olurken hangi arada durup *kahrolası borunu öttürebilirsin?*" Adamı sertçe itti. Urzen sendeleyerek burçlardan birine çarptı, boğazını ovuşturmaya başladı. *Kaleyi ele geçirdiğimiz gün o canavarları öldürmeliydim,* diye düşündü öfkeyle. *Öldürmeliydim, ne kadar tehlikeli olduklarını biliyordum.*

"Peşlerinden gitmeliyiz," dedi Kara Lorren.

"Karanlıkta değil." Gece karanlığına gömülmüş ormanda kurtların peşine düşmek fikri Theon'u heveslendirmiyordu; bir avcı kolaylıkla ava dönüşebilirdi. "Güneşin doğmasını bekleyeceğiz. O zaman kadar, gidip sadık kullarımla konuşacağım."

Erkeklerden, kadınlardan ve çocuklardan oluşan kaygılı kalabalık duvarlara dizilmiş halde avluda bekliyordu. Birçoğunun giyinmek için vakti olmamıştı. Üstlerini yün battaniyelerle örtmüş ya da çıplak bedenlerini çarşafların, cübbelerin altına saklamışlardı. Bir ellerinde meşaleler, diğer ellerinde silahlar olan bir düzine demiradam tarafından sarılmışlardı. Rüzgâr sert esiyordu. Meşalelerin rüzgârla titreyen alevleri çelik miğferlerin üstünde, kalın sakallarda ve gülümsemeyen gözlerde parıldıyordu.

Theon tutsakların önünde bir yukarı bir aşağı yürüdü, yüzlerimi inceledi. *Hepsi* suçlu gibi görünüyordu. "Kaç kişi kayıp?"

"Altı." Leş bir adım öne çıktı, sabun kokuyordu. Uzun saçları rüzgârla dalgalanıyordu. "İki Stark, şu bataklık çocuğu ve ablası, ahırdaki yarım akıllı ve sizin yabanıl kadın."

Osha. Theon ikinci kadehi gördüğü anda kadından şüphelenmişti. *Ona*

güvenemeyeceğimi bilmeliydim. En az Asha kadar doğaya aykırı. İsimleri bile birbirine benziyor.

"Ahırlara bakan oldu mu?"

"Aggar atların tam olduğunu söylüyor."

"Dansçı hâlâ bölmesinde mi?"

"Dansçı?" Leş kaşlarını çattı. "Aggar bütün atların ahırda olduğunu söyledi, sadece yarım akıllı kayıp."

Yayan kaçıyorlar. Uyandığından beri aldığı en iyi haberdi bu. Bran, Hodor'un sırtındaki sepette yol alacaktı, buna şüphe yoktu. Osha'nın Rickon'u taşıması gerekecekti; küçük bacakları çocuğu fazla uzağa götüremezdi. Theon hepsini kısa zamanda tekrar ele geçireceğinden emindi. "Bran ve Rickon kaçtı," dedi kale ahalisine, hepsinin gözlerini izleyerek. "Nereye gittiklerini kim biliyor?" Kimse cevap vermedi. "Yardım almadan kaçmış olamazlar," diye devam etti, "yanlarına giysi, yiyecek, silah almadan." Kışyarı'ndaki her kılıcı, her baltayı kilit altına almıştı ama bazı silahların kendisinden saklandığı kesindi. "Onlara yardım edenlerin isimlerini öğreneceğim. Kaçışlarını görmezden gelen herkesin ismini de." Sadece rüzgârın sesi duyuluyordu. "Onları sabahın ilk ışığıyla geri getireceğim." Başparmaklarını kılıç kemerine geçirdi. "Avcılara ihtiyacım var. Kışı sıcacık geçirmek için kurt kürkü isteyen var mı? Gage? Aşçı, Theon avdan döndüğünde onu neşeyle karşılar, ona pişirilecek leziz bir şey getirip getirmediğini sorardı eskiden, şimdiyse söyleyecek bir şeyi yoktu. Theon yürümeye devam etti, suçlu bir bakış yakalamak için yüzleri inceliyordu. "Orman sakat bir çocuk için uygun bir yer değil. Ya Rickon, onun kadar küçük bir çocuk ormanda ne kadar dayanabilir? Dadı, ufaklığın ne kadar korkmuş olabileceğini bir düşün." Yaşlı kadın on yıl boyunca Theon'a sonu gelmez hikâyeler anlatıp gevezelik etmişti ama şimdi bir yabancıya bakar gibi bakıyordu. "Bütün erkeklerinizi öldürüp, kadınlarınızı eğlenmeleri, için adamlarıma verebilirdim ama ben bunu yapmak yerine sizleri korudum. Bana böyle mi teşekkür ediyorsunuz?" Atlarını eyerleyen Joseth, avcılık hakkında bildiği her şeyi öğreten Farlen, yattığı ilk kadın –biracı Barth'ın karısı– avludaki kimse Theon'un gözlerine bakmıyordu. *Benden nefret ediyorlar,* dedi içinden.

Leş yanına yaklaştı. "Derilerini yüzün," dedi hevesle, kalın dudakları

parlıyordu. “Lord Bolton, soyunmuş bir adamın çok az sırrı vardır ama derisi soyulmuş bir adamın hiç sırrı olmaz, derdi.”

Derisi yüzülmüş adam Bolton Hanedanı’nın armasıydı, Theon bunu biliyordu; çağlar önce bazı Bolton lordları öldürdükleri düşmanların derisinden cübbe yaptırıp giyecek kadar ileri gitmişti. Rivayete göre bundan bin yıl önce Boltonlar, Kışyarı’nın önünde diz çöktüğünde bütün bunlar sona ermişti. *Böyle anlatılıyor ama eski usullerin kolay ölmediğini ben gayet iyi biliyorum.*

“Kışyarı’na ben hükmettiğim sürece kimsenin derisi yüzülmeyecek,” dedi Theon yüksek sesle. *Böylelerine karşı tek güvenceniz benim,* diye bağırmak istedi. Bu kadar yaygaracı davranamazdı ama bazıları ne demek istediğini anlayacak kadar akıllı olabilirdi.

Gökyüzü kale duvarlarının üstünde grileşmeye başlamıştı. Şafak yakındı. “Joseth, Gülümseyen’i eyerle, kendin için de bir at hazırla. Murch, Gariss, Tıfıl Tym, siz de benimle geleceksiniz.” Murch ve Garris kaledeki en iyi avcılardı ve Tıfıl Tym iyi bir okçuydu. “Aggar, Kırmızıburun, Gelmarr, Leş, Wex.” Arkasını kollamaları için kendi adamlarına ihtiyacı vardı. “Farlen, tazıları ve onlarla ilgilenmen için seni de istiyorum.”

Kır saçlı barınak başı, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Neden gerçek lordlarımın peşine düşeyim, bebeklerin peşine?”

Theon adama yaklaştı. “Senin gerçek lordun artık benim ve Palla’yı sağ tutan adam da benim.”

Farlen’in gözlerindeki meydan okumanın kaybolduğunu gördü. “Tamam lordum.”

Theon geri çekilerek yanına başka kimleri alabileceğine baktı. “Üstat Luwin,” dedi.

“Ben avcılık hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

Evet ama ben yokken kaleyi senin ellerine bırakamam. “Öğrenmenizin zamanı gelmiş de geçiyor bile.”

“Benim de gelmeme izin verin. Kurt kürkünden yapılmış bir cübbe istiyorum.” Bran’dan daha büyük olmayan bir erkek çocuğu öne çıktı. Theon’un çocuğun kim olduğunu hatırlaması bir an sürdü. “Daha önce defalarca ava çıktım,” dedi Walder Frey. “Kırmızı geyik, alageyik, hatta yaban domuzu.”

Kuzeni güldü. “Babasıyla birlikte domuz avına gitti ama hayvanların yanına yaklaşmasına bile izin vermediler.”

Theon şüpheli gözlerle çocuğa baktı. “Gelmek istiyorsan gel ama bize ayak uyduramazsan durup sana bakıcılık edeceğimi düşünme.” Kara Lorren’a döndü. “Yokluğumda Kışyarı sana emanet. Eğer dönmezsek canın ne isterse onu yap.” *Şu kanlı kuyunun benim için dua etmesi gerekir.*

Güneşin ilk ışıkları Çan Kulesi’nin tepesine vururken Avcı Kapısı’nda toplandılar. Nefesleri soğuk sabah havasında donuyordu. Gelmarr yanına uzunbalta almıştı, kurtlar saldırırsa hayvanlar üstüne çıkmadan önce silahın sapına kolayca uzanabilecekti. Balta tek darbede öldürecek kadar ağırdı. Aggar çelik baldır zırhları giymişti. Leş, elinde bir domuz mızrağı ve içinde neler olduğunu ancak tanrıların bildiği tıka basa dolu bir çamaşır çuvalıyla kapıya geldi. Theon yayını almıştı; başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Bir zamanlar bir okla Bran’ın hayatını kurtarmıştı. Şimdi başka bir okla çocuğun canını almak zorunda kalmamayı umuyordu ama iş o noktaya varırsa, yapardı.

On bir adam, iki erkek çocuğu ve bir düzine köpek, hendeği geçtiler. Dış duvarın ötesinde, yumuşak zemindeki izler kolayca okunuyordu; kurtların pençeleri, Hodor’un ağırlığıyla iyice derinleşmiş ayak izleri, Reedler’in bıraktığı daha silik izler. Ağaçların arasına girdiklerinde taşlı zemin ve ağaçlardan dökülen yapraklar izleri görmeyi zorlaştırdı ama Farlen’in kızıl iti kaçakların kokusunu yakalamıştı. Diğer köpekler hayvanı yakından takip ediyordu, tazılar toprağı kokluyordu, bir çift iri çoban köpeği en arkadan geliyordu. Büyüklükleri ve vahşilikleri köşeye sıkışmış ulu kurtlar karşısında işe yarayabilirdi.

Theon, Osha’nın güneye doğru gidip Sör Rodrik’e sığınacağını tahmin etmişti ama izler kuzeybatıdan kuzeye, kurt ormanının tam kalbine doğru gidiyordu. Theon bundan hiç hoşlanmamıştı. Starklar’ın, Derinorman Kalesi’ne gidip kendilerini Asha’nın ellerine teslim etmeleri acı bir ironi olurdu. *Onlar bir an önce öldürmeliyim,* diye düşündü. *Zalim görünmek aptal görünmekten iyidir.*

Sis demetleri ağaçların arasına yayılmıştı. Muhafız ağaçları ve asker çamlar burada iyice sıklaşıyordu. Daima yeşil bir orman kadar karanlık ve kasvetli başka bir şey daha yoktu. Zemin engebeliydi. Yere dökülen iğneler yumuşak çimenler gibi duruyor, atlar için tehlike oluşturuyordu. Yavaş ilerlemek

zorundalardı. *Ama sırtında sakat taşıyan bir adam ya da kucağında dört yaşında çocukla yürüyen sıska bir cadaloz kadar yavaş değil.* Kendi kendine sabır telkin etti. Onları akşam olmadan bulacaktı.

Derin bir yarığın kıyısındaki izleri takip ederlerken Üstat Luwin, Theon'un yanına geldi. "Avlanmak denen şey ağaçların arasında at sürmekten farksızmış lordum."

Theon gülümsedi. "Benzerlikler var. Ama av kanla biter."

"Öyle olmak zorunda mı? Bu kaçış çok aptalcaydı ama siz merhametli olamaz mısınız? Aradığımız çocuklar sizin üvey kardeşleriniz."

"Robb haricinde hiçbir Stark bana kardeşçe davranmadı ama Bran ve Rickon sağken daha çok işime yararlar."

"Aynı şey Reedler için de geçerli. Moat Cailin bataklığın hemen yanında. Lord Howland isterse amcanızın ziyaretini cehenneme çevirebilir ama veliahtlarını elinizde tuttuğunuz sürece dikkatli davranmak zorunda kalır."

Bu Theon'un aklına gelmemişti. Doğrusu, bir iki kez Meera'ya bakıp hâlâ bakire olup olmadığı merak etmekten öte çamuradamları hiç düşünmemişti. "Haklı olabilirsiniz. Mümkün olursa onları sağ bırakmaya çalışacağım."

"Umarım Hodor için de aynı şeyi yaparsınız. O basit bir adam, bunu biliyorsunuz. Ona ne söylenirse onu yapar. Atınızı kim bilir kaç kez tımar etti, eyerinizi sabunladı, zırhınızı temizledi?"

Hodor'un Theon için hiç kıymeti yoktu. "Bize karşı dövüşmezse canını bağışlarım." İşaret parmağını doğrulttu. "Yabanıl kadını sağ bırakmam için tek kelime ederseniz onunla birlikte ölürsünüz. Bana hizmet edeceğine dair yemin verdi ve sonra yemininin üstünde işedi."

Üstat başını eğdi. "Yeminbozanlar için mazeret bulamam. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Merhametiniz için size teşekkür ederim."

Merhamet, diye düşündü Theon, Luwin'i arkasında bırakırken. *Merhamet kanlı bir tuzaktır. Çok fazlası varsa zayıf olduğunu söylerler, çok azı varsa canavar olursun.* Üstadın doğru akıl verdiğini biliyordu Theon. Babası meseleye sadece fetih açısından bakıyordu ama elinde tutamayacaksan bir krallığı almanın ne faydası vardı? Korku ve zorlamayla ancak belli bir noktaya kadar gidilebilirdi. Ned Stark'ın kızlarını güneye götürmüş olması talihsizlikti; Theon

kızlardan biriyle evlenerek Kışyarı'na daha sıkı tutunabilirdi. Sansa güzel bir kızdı ve artık yatağa alınacak kadar olgunlaşmış olmalıydı. Ama bin fersah uzakta, Lannisterlar'ın pençesindeydi. Yazık.

Orman iyice vahşileşmişti. Çamlar ve muhafız ağaçları yerlerini ulu meşelere bırakmıştı. Çalılıklar zemindeki tehlikeli çukurları ve yarıkları gizliyordu. Kayalık tepeler yükselip alçalıyordu. Terk edilmiş bir çiftçi kulübesinin yanından geçtiler. Köpekler havlamaya başladığında Theon kaçakların yakınlarda olduğunu anladı ama atını tırısa kaldırıp hayvanların yanına gittiğinde bulduğu tek şey bir geyik ölüsüydü... ya da geyikten geriye kalanlar.

Daha yakından bakmak için atından indi. Yeni ölmüştü, kurtların işi olduğu açıkça ortadaydı. Tazılar hayvanı istekle kokluyordu. Farlen kovalamadan önce çoban köpeklerinden biri dişlerini geyiğin buduna geçirdi. *Bu hayvanın hiçbir yeri bıçakla kesilmemiş,* diye düşündü Theon. *Kurtlar yemiş, insanlar değil.* Osha ateş yakmaya cesaret edemediyse bile yemek için birkaç dilim et kesmiş olmalıydı, işe yarayacak taze eti çürümeye bırakmak çok mantıksızdı. "Farlen, doğru yolda olduğumuzdan emin misin?" diye sordu. "Köpeklerin yanlış kurtları takip ediyor olabilir mi?"

"Dişi köpek, Yaz'ın ve Tüylüküpek'in kokusunu gayet iyi tanıyor."

"Senin iyiliğin için öyle olmasını umuyorum."

Bir saatten az bir zaman sonra izler, küçük bir tepeden aşağı inip yağan son yağmurlarla kabaran çamurlu bir derenin kenarına vardı. Köpekler kokuyu orada kaybetti. Farlen ve Wex tazılarla birlikte derenin karşısına geçtiler ve kafalarını iki yana sallayarak geri döndüler. Hayvanlar bir aşağı bir yukarı yürüyerek kıyıyı kokluyordu. "Suya buradan girmişler lordum ama nereden çıktıklarını anlayamıyorum," dedi barınak başı.

Theon atından inip derenin kıyısında dizlerinin üstüne çöktü. Elini suya soktu. Su soğuktu. "Uzun süre suda kalmış olamazlar," dedi. "Köpeklerin yarısını alıp derenin aşağısına git, ben yukarı..."

Wex ellerini sertçe birbirine vurdu.

"Ne oldu?" dedi Theon.

Dilsiz çocuk eliyle gösterdi.

Suya yakın zemin çamurlu ve çok yumuşaktı. Kurtların bıraktığı izler açıkça

görünüyordu.

“Pençe izleri. Ne olmuş?”

Wex topuğunu çamura bastırıp ayağını sağa sola döndürdü. Bastığı yerde derin bir iz kalmıştı.

Joseth anladı. “Hodor kadar iri bir adam çamurda derin bir iz bırakmalı,” dedi. “Hele sırtında çocuğun ağırlığı da varken. Ama buradaki ayak izlerinin hepsi bize ait. Kendiniz bakın.”

Theon şaşkın bir şekilde izlere baktı, doğruydu. Kurtlar kabarık kahverengi sulara tek başlarına girmişlerdi. “Osha daha gerilerde yolunu değiştirmiş olmalı, büyük ihtimalle geyiği bulduğumuz yerden önce. Onları takip edeceğimizi düşünerek kurtları tek başına yollamış.” Avcılara yüklendi. “Eğer siz ikiniz bana bir oyun oynadıysanız...”

“Tek iz vardı lordum, yemin ederim,” dedi Gariss kendini müdafaa eder şekilde. “Ulu kurtlar sahiplerinin yanından uzun zaman ayrılmaz.”

Bu doğru, diye düşündü Theon. Yaz ve Tüylüköpek avlanmaya gitmiş olabilirdi ama er ya da geç Bran ve Rickon’ın yanına döneceklerdi. “Gariss, Murch, dört köpek alıp geldiğimiz yoldan geri dönün. Onları nerede kaybettiğimizi bulun. Aggar, sen bu ikisinin başında dur, hile istemiyorum. Farlen ve ben, ulu kurtları takip edeceğiz. İze rastladığınızda boruyu bir kez öttürün, kurtları görürseniz iki kez. Kurtların nerede olduğunu öğrendiğimizde bizi efendilerine kendileri götürecekler.”

Wex’i, Walder Frey’i ve Gynir Kırmızıburun’u yanına alıp suyun yukarısını araştırmaya gitti. Wex ve Theon derenin bir kıyısını, Kırmızıburun ve Walder Frey karşı kıyıyı geziyordu. Yanlarında iki çift tazı vardı. Kurtlar her iki taraftan da çıkmış olabilirdi. Theon ulu kurtların sudan çıktıklarında bırakabileceği izleri, kırık dalları, ipucu olabilecek herhangi bir şeyi bulmak için dikkatle etrafa bakıyordu. Geyiklerin ve porsukların izlerini rahatlıkla ayırt edebiliyordu. Wex dereden su içen dişi bir tilkiyi kaçırdı. Walder çalılıkların arasında saklanan üç tavşanı korkuttu ve kaçan hayvanlardan birini okla vurmayı başardı. Bir huş ağacının gövdesindeki ayı pençesi tırmıklarını gördüler. Ama kurtlardan hiç iz yoktu.

Biraz daha ileride, dedi Theon kendine. *Şu meşeyi geç, şu tepeyi tırman,*

derenin öbür kıvrımına git, orada bir şeyler bulacağız. Artık geri dönmesi gerektiğini bildiği andan sonra bile ilerlemeye devam etmişti. Endişesi içini kemirerek çoğalıyordu. Sonunda pes edip Gülümseyen'in kafasını geri çevirdiğinde öğle olmuştu.

Osha ve o perişan çocuklar, Theon'u atlatmayı bir şekilde başarıyordu. Bu mümkün olmamalıydı; yayan halde, biri sakat iki küçük çocuğun yüküyle mümkün olamazdı. Her geçen saat, kaçışlarının başarı ihtimalini arttırıyordu. *Eğer kasabaya varırlarsa...* Kuzeyliler, Ned Stark'ın çocuklarını, Robb Stark'ın kardeşlerini asla geri çevirmezdi. Kaçışlarını hızlandıracak atlara ve yiyeceğe kavuşurlardı. İnsanlar onları korumak için gururla dövüşürdü. Bütün kahrolası kuzey, çocukların etrafında toplanırdı.

Kurtlar derenin alt tarafına doğru gitti, hepsi bu. Bu fikre tutundu. *Kızıl dişi köpek, kurtların sudan çıktığı yeri bulacak ve tekrar peşlerine düşeceğiz.*

Ama Farlen'in ekibiyle tekrar birleştiklerinde barınak başının tek bakışı, Theon'un bütün umutlarını küçük parçalara ayırdı. "Bu köpeklerden olsa olsa ayı yemi olur," dedi öfkeyle. "Keşke bir ayım olsaydı."

"Köpeklerin bir suçu yok." Farlen çoban köpeğiyle çok kıymetli kızıl dişisinin arasında diz çöktü. "Akan su koku tutmaz lordum."

"Kurtlar *bir yerde* sudan çıkmış olmalı."

"Buna şüphe yok. Derenin aşağısında ya da yukarısında. Aramaya devam edeceğiz, o noktayı bulacağız ama hangi yoldan gideceğiz?"

"Bir derede miller boyunca yüzen kurt görmedim hiç," dedi Leş. "Bir insan, peşinde avcıların olduğunu biliyorsa bunu yapabilir. Ama bir kurt?"

Theon o kadar emin değildi. Bu canavarlar diğer kurtlara benzemiyordu. *Lanet olası yaratıkların derilerini yüzmeliydim.*

Gariss, Murch ve Aggar döndüğünde aynı hikâyeyi anlattılar. Kendi izlerini takip ederek Kışyarı'nın yarı yoluna kadar gitmişlerdi ama Starklar'ın ulu kurtlardan nerede ayrıldığını bulamamışlardı. Farlen'in tazıları da adamlar kadar bezgin görünüyordu, perişan halde ağaçları ve kayaları kokluyor, öfkeyle birbirlerine sataşıyorlardı.

Theon yenilgiyi kabullenmeye cesaret edemiyordu. "Dereye döneceğiz. Tekrar arayacağız. Bu defa ne kadar uzağa gitmek gerekiyorsa gideceğiz."

“Onları bulamayacağız,” dedi Walder Frey aniden. “Kurbağayiyenler onlarla olduğu sürece bulamayız. Çamuradamlar sinsidir, düzgün insanlar gibi dövüşmezler, pusuya yatıp zehirli oklar fırlatırlar. Sen onları göremezsin ama onlar seni görür. Onların peşinden bataklığa gidenler kaybolur ve asla geri dönemezler. Evleri *hareket eder,* hatta kaleleri Bozsu Gözcüsü bile.” Endişeli gözlerle etraflarını çevreleyen yeşilliğe baktı. “Şu an bile burada söylediğimiz her kelimeyi dinliyor olabilirler.”

Farlen çocuğun söylediği şey hakkındaki fikrini belli etmek için güldü. “Köpeklerim onların kokusunu alırdı çocuk. Sen daha osurmaya fırsat bulamadan tepelerine binerlerdi.”

“Kurbağayiyenler normal insanlar gibi kokmaz,” diye ısrar etti Frey. “Bataklığa benzer bir kokuları vardır; kurbağalar, ağaçlar ve pis sular gibi. Koltukaltlarında kıl yerine yosun çıkar. Hiçbir şey yemeden, sadece çamurla beslenip bataklık suyu soluyarak hayatta kalabilirler.”

Üstat Luwin konuşmaya başladığında, Theon çocuğa bu sütanne masalını ne yapması gerektiğini söylemek üzereydi. “Tarih, Yeşilgörüşlüler’in suların çekicini Boğaz’ın üstüne indirmeye çalıştığı günlerde, adalıların, ormanın çocuklarıyla yakınlaştığını söyler. Gizli bir bilgelikleri olabilir.”

Orman bir an öncesinden daha karanlık göründü aniden. Sanki bir bulut güneşi kapatmıştı. Aptal bir çocuğun saçma hikâyeler anlatması başka bir şeydi ama üstatların mantıklı olması gerekirdi. “Çocuklardan sadece Bran ve Rickon beni ilgilendiriyor,” dedi Theon. “Dereye dönüyoruz. Şimdi.”

Bir an için kimsenin ona itaat etmeyeceğini düşündü ama sonunda eski alışkanlılar galip geldi. İsteksizce takip ettiler ama ettiler. Frey oğlanı çalılıkların arasından çıkardığı tavşanlar kadar ürkekti. Theon derenin her iki yanına da adam koyup akıntıyı takip etti. Ağır ağır ve dikkatlice, millerce yol gittiler, zeminin zor ve tehlikeli olduğu yerlerde atlarından inip hayvanlara yol gösterdiler, olsa-olsa-ayı-yemi-olur tazıların her çalıyı koklamasına izin verdiler. Devrilen bir ağacın akıntıyı keserek oluşturduğu koyu yeşil gölün çevresini dolaşmak zorunda kaldılar. Ulu kurtlar da aynı şeyi yapmış olsalar bile ne iz bırakmışlardı ne de bir işaret. *Görünüşe göre canavarlar yüzüyorlar. Onları yakaladığımda tahammül edebileceklerinden fazla yüzdüreceğim. İkisini de*

Boğulmuş Tanrı'ya vereceğim.

Ormana karanlık çökmeye başladığında Theon Greyjoy yenildiğini anlamıştı. Ya adalılar, ormanın çocuklarının sihirlerini gerçekten biliyordu ya da Osha yabanıllara özgü bir hileyle Theon'u kandırmıştı. Adamları alacakaranlıkta at sürmeye zorladı ama son ışık da kaybolup gittiğinde Joseth, "Bir yere varamayacağız lordum. Atlarımızı sakatlayacağız, hayvanların bacakları kırılacak," deme cesaretini gösterdi.

"Joseth haklı," dedi Üstat Luwin. "Meşale aleviyle ağaçların arasında yol bulmaya çalışmanın bize bir faydası olmaz."

Theon boğazına kadar çıkan safranın tadını alabiliyordu. Midesi, kıvrılarak hareket edip birbirine saldıran yılanlarla doluydu sanki. Elleri boş halde sürünerek Kışyarı'na dönerse, rengârenk soytarı giysileri ve sivri uçlu bir şapka giymek zorunda kalırdı; bütün kuzey ne çeşit bir budala olduğunu öğrenirdi. *Ve babam duyduğunda ve Asha...*

"Lord prensim," dedi Leş, atını Theon'un yanına sürerek. "Starklar bu yoldan hiç geçmemiş olabilir. Onların yerinde olsaydım kuzeydoğuya giderdim, belki. Umberlar'a. Starklar'ın iyi adamlarıdır. Ama arazileri çok uzakta. Çocuklar daha yakın bir yere sığınacaklar. Neresi olduğunu biliyor olabilirim."

Theon şüpheyle adama baktı. "Söyle."

"Pelit Suyu'nda tek başına duran eski değirmeni biliyor musunuz? Tutsak olarak Kışyarı'na sürüklendiğimde orada mola vermiştik. Değirmencinin karısı bize atlar için saman satmıştı, şu yaşlı şövalye de kadının haylaz oğullarıyla ilgili gıdaklayıp durmuştu. Starklar orada saklanıyor olabilir."

Theon değirmeni biliyordu. Hatta değirmecinin karısını birkaç kez yatağa atmıştı. Ne değirmenle ne de kadınla ilgili özel bir şey vardı. "Neden orada saklasınlar? En az o değirmen kadar yakın onlarca kasaba ve karakol var."

Adamın solgun gözleri neşeyle parlıyordu. "Neden mi? Bu bilgimiz dâhilinde değil. Ama oradalar, hissediyorum."

Adamın alaycı cevapları Theon'u öfkelendirmek üzereydi. *Dudakları birbirini beceren iki solucan gibi görünüyor.* "Ne söylüyorsun? Eğer benden gizlediğin bir şey varsa..."

"Lord prensim?" Leş, atından indi ve Theon'un da inmesi için bir el hareketi

yaptı. İkisi de ayaklarının üstündeyken Kışyarı'ndan getirdiği çamaşır çuvalının ağzını açtı. "Şuna bir bakın."

Görmek zorlaşmıştı. Theon elini sabırsızca çuvala daldırdı, yumuşak kürklerin ve sert yünlülerin arasını yokladı. Eline sivri bir uç battı, parmakları sert ve soğuk bir şeyin etrafında kapandı. Kurt başı şeklindeki gümüş broşu çuvaldan çıkardı. Bir anda her şeyi anladı. Eli bir yumruğa dönüştü. "Gelmarr," dedi kime güvenebileceğini merak ederek. *Kimseye.* "Aggar. Kırmızıburun. Bizimle gelin. Geri kalanlar tazılarla birlikte Kışyarı'na dönebilir. Buradan sonra size ihtiyacım olmayacak. Bran ve Rickon'ın nerede saklandığını biliyorum."

"Prens Theon," dedi Üstat Luwin yalvaran bir sesle. "Verdiğiniz sözü tutacak mısınız? Merhamet, demiştiniz."

"Merhamet bu sabahtı," diye karşılık verdi Theon. *Korkulan biri olmak, gülünen biri olmaktan iyidir.* "Çocuklar beni bu kadar kızdırmadan önceydi."

Jon

Dağın sırtında kayan bir yıldız gibi parlayan ateşi görebiliyorlardı. Diğer yıldızlardan daha kırmızıydı, göz kırpmıyordu ama bazen öfkeyle alevleniyor, bazen de uzak bir kıvılcıma dönüşüyordu, mat ve belli belirsiz.

Yarım mil ileride ve altı yüz metre yukarıda, diye tahmin etti Jon, *ve aşağıdaki geçitte hareket eden her şeyi görebilecek kusursuz bir noktada.*

"Çığlık Geçidi'nde gözcüler," dedi içlerinde en yaşlı olan adam. Gençliğinde bir kralın yaverliğini yapmıştı, bu yüzden kara kardeşler ona hâlâ Yaver Dalbrigde diyordu. "Mance Rayder'in korktuğu şey nedir, merak ediyorum?"

"Bir ateş yaktıklarını bilseydi zavallı piçlerin derisini yüzerdi," dedi Ebben, kaya gibi kasları olan bodur bir adamdı.

"Buralarda ateş hayat demektir," dedi Qhorin Yarımel, "ama ölüm anlamına da gelebilir." Yarımel'in emriyle, dağlara girdiklerinden beri ateş yakmıyorlardı. Soğuk tuzlu et, sert ekmek ve ekmekten daha sert peynir yiyorlardı. Üstlerinde giysileriyle, kat kat cübbelerin ve kürklerin altında kıvrılarak uyuyor, birbirlerinin vücut ısısına minnet duyuyorlardı. Bu durum, uzun zaman önce Kışyarı'nda kardeşleriyle aynı yatağı paylaştığı geceleri hatırlatıyordu Jon'a. Bu adamlar da onun kardeşleriydi ama paylaştıkları yatak taş ve topraktı.

"Boruları vardır," dedi Taşyılanı.

"Asla üflememeleri gereken bir boru," dedi Yarımel.

"Gece için epey zalim ve uzun bir tırmanış bu," dedi Ebben, sığındıkları kayalıkların arasındaki yarıktan uzaktaki ateşe bakarken. Gökyüzü bulutsuzdu, simsiyah sivri dağlar en tepeye kadar yükseliyor, zirvelerindeki kardan yapılmış soğuk taçlar ve buz ay ışığında hafifçe parlıyordu.

"Ve daha uzun bir düşüş," dedi Qhorin Yarımel. "Sanırım iki adam. Tepede nöbeti paylaşan iki adam olması muhtemel."

"Ben." Taşyılanı dedikleri korucu gruptaki en iyi tırmanıcı olduğunu çoktan kanıtlamıştı, görev onun olmalıydı.

"Ve ben," dedi Jon Kar.

Qhorin Yarımel, Jon’a baktı. Jon, tepelerindeki yüksek geçitte titreyen rüzgârın inlemesini duyabiliyordu. Atlardan biri kişnedi ve sığındıkları kaya boşluğunun ince, taşlı toprağını eşeledi. “Kurt bizimle kalacak,” dedi Qhorin. “Beyaz tüyleri ay ışığında rahatlıkla görülebilir.” Taşyılanı’na döndü. “İş bittiğinde aşağı yanan bir odun parçası atın. Onu gördüğümüzde biz de geleceğiz.”

“İşe başlamak için şimdiden daha iyi bir vakit yok,” dedi Taşyılanı.

Her ikisi de uzun birer halat rodası aldı. Taşyılanı bir torba büyük çivi ve başı kalın keçeyle sarılmış küçük bir çekiç de taşıyordu. Küçük atlarını, miğferlerini, örgü zırhlarını ve Hayalet’i arkalarında bıraktılar. Jon ayrılmadan önce ulu kurdun yanında diz çöktü. “Kal,” dedi. “Geri döneceğim.”

Taşyılanı önden gitti. Kısa ve inceydi, ellisine yaklaşmıştı, sakalları grileşmişti ama göründüğünden daha güçlüydü ve Jon’un tanıdığı en keskin gözlü adamdı. Bu gece o gözlere ihtiyacı olacaktı. Ayazla boyanan dağlar gündüzleri mavi griydi ama güneş sivri zirvelerin ardında yok olduğunda siyaha dönüşüyorlardı. Ve şimdi doğan ay, dağları beyaz ve gümüş renklerle aydınlatıyordu.

Kara kardeşler, nefesleri kara gecede donarken, kara kayaların ortasındaki kara gölgelerin arasından geçip dik ve kıvrımlı patikayı tırmanmaya başladı. Jon, üstünde zırhı yokken kendini çıplak hissediyordu ama zırhın ağırlığını özlemiyordu. Tırmanış zor ve yavaştı. Acele etmek, kırık bir bilek, belki de daha kötüsü demekti. Taşyılanı ayağını nereye koyacağını insiyaki olarak biliyormuş gibi görünüyordu ama Jon çatlaklarla dolu engebeli zeminde çok daha dikkatli olmak zorundaydı.

Çığlık Geçidi; yukarı çıkıp rüzgârın aşındırdığı buzlu zirvelerin çevresinden dolaşan, aşağı inip çok ender güneş alan vadilerin arasından geçen, uzun ve kıvrımlı bir dizi geçitten oluşuyordu aslında. Jon, ormandan ayrılıp tırmanışa başladıklarından beri kendi grubundakiler dışında canlı adama rastlamamıştı. Ayazdiş tanrıların yarattığı en zalim yerlerden biriydi ve insanlara düşmandı. Rüzgâr burada bıçak gibi kesiyordu ve evlâdı katledilmiş bir annenin ağıdı gibi çığlık atıyordu. Gördükleri üç beş ağaç bodurdu, yarıkların ve çatlakların kenarında büyüyen grotesk şekillerdi. Yuvarlanmış kayalar patikanın üstünden

sarkıyor, üstlerindeki buz saçakları uzaktan uzun beyaz dişler gibi görünüyordu.

Jon Kar her şeye rağmen geldiğine pişman değildi. Burada da harikalar vardı. Dik taş uçurumların dudaklarından dökülen incecik buzlu şelalelerin üstünde parlayan güneş ışıklarını görmüştü ve yabani sonbahar çiçekleriyle dolu bir dağ çimenliği: Mavi kar gülleri, kırmızı buzateşleri, kızıl ve altın renkli boru otları. Bir cehenneme indiği muhakkakmış gibi görünen dar ve derin yarıkların içine bakmıştı. Küçük atıyla birlikte, her iki yanında da gökyüzünden başka bir şey olmayan, rüzgârın aşındırdığı doğal, taş bir köprüden geçmişti. Kartallar tepelerde yuva kuruyor, avlanmak için vadilere iniyorlardı, hiç çaba harcamadan çemberler çizerek uçarken mavi gri kanatları gökyüzünün bir parçası gibi görünüyordu. Bir keresinde, bir koçu takip eden gölgekedisini izlemişti, gölgekedisi avının üstüne atılmaya hazır olana dek dağın yamacından sıvı duman gibi akmıştı.

Şimdi avlanma sırası bizde. O gölgekedisi kadar kendinden emin ve sessiz hareket edebilmeyi isterdi ve onun kadar hızlı öldürebilmeyi. Uzunpençe sırtındaki kının içindeydi ama kılıcı çekebilecek kadar geniş bir alanı olmayabilirdi. Daha ince işler için bir kama ve hançer taşıyordu. *Düşmanın da silahları olacak ve ben zırhlı değilim.* Gecenin sonunda kimin gölgekedisi, kimin koç olacağını merak etti.

Uzunca bir süre patikada kaldılar, dağın etrafında bir yılan gibi ilerleyen kıvrımları ve dönemeçleri takip ettiler, yukarı, hep yukarı. Dağ zaman zaman kendi üstüne kapanıyordu ve ateşi göremiyorlardı. Ama ateş er ya da geç tekrar ortaya çıkıyordu. Taşyılanı'nın seçtiği yolda atlar işe yaramazdı. Jon bazı yerlerde sırtını soğuk taşlara dayayıp bir yengeç gibi yanlamasına yürüyerek santim santim ilerlemek zorunda kalıyordu. Patika, genişlediği yerlerde bile tehlikeliydi. Bir adamın bacağını rahatlıkla yutabilecek çatlaklar; kolayca tökezletecek: çıkıntılar; gündüzleri su gölcüklerine, geceleri sert buz tabakalarına dönüşen çukurlarla doluydu. *Bir adım, ardından bir adım daha,* dedi Jon kendine. *Bir adım, ardından bir adım daha ve düşmek yok.*

İlk İnsanların Yumruğu'ndan ayrıldıklarından beri tıraş olmamıştı ve dudağının üstündeki tüyler donmuştu. Tırmanışa başladıklarının ikinci saatinde rüzgâr öyle şiddetli esiyordu ki Jon'un bütün yapabildiği kamburlaşıp kayalara

yapışmak ve dağdan aşağı itilmemek için dua etmekti. *Bir adım, ardından bir adım daha,* diyerek devam etti bora biraz sakinlediğinde. *Bir adım, ardından bir adım daha ve düşmek yok.*

Kısa zaman sonra öyle yüksekteydiler ki en iyisi aşağı hiç bakmamaktı. Aşağıda ağzı açık karanlıktan, yukarıda aydan ve yıldızlardan başka hiçbir şey yoktu. “Bu dağ, senin annen,” demişti Taşyılanı birkaç gün önceki daha kolay bir tırmanış sırasında. “Ona yapış, yüzünü göğüslerine bastır, böylece seni düşürmez.” Jon, annesinin kim olduğunu hep merak ettiğini ama onu Ayazdiş’te bulacağını hiç aklına getirmediğini söyleyerek şaka yapmıştı. Bu şaka hiç komik gelmiyordu şimdi. *Bir adım, ardından bir adım daha,* diye düşündü sıkı sıkı tutunarak.

Dar patika, dağın gövdesinden dışarı çıkan devasa bir siyah granit bloğuyla aniden kesildi. Granitin gölgesi parlak ay ışığından sonra öyle siyah görünüyordu ki insan kendini bir mağaraya girmiş gibi hissediyordu. “Buradan dimdik yukarı,” dedi korucu sessizce. “Onların tepesine çıkmalıyız.” Eldivenlerini çıkardı, kemerine sıkıştırdı, halatın bir ucunu kendi beline, diğer ucunu Jon’unkine bağladı. “Halat iyice gerildiğinde peşimden gel,” dedi. Korucu bir cevap beklemeden hemen tırmanmaya başladı, parmaklarını ve ayaklarını kullanarak Jon’un inanamadığı bir hızla yukarı çıkıyordu. Uzun halat ağır ağır açılıyordu. Jon korucuyu dikkatle izliyor, adamın nasıl ilerlediğini ve ellerini koyduğu çıkıntıları nerelerde bulduğunu zihnine not ediyordu. Halatın son büklümü de açıldığında eldivenlerini çıkardı ve korucuyu takip etti, ondan çok daha ağır hareketlerle.

Taşyılanı, halatını üstünde beklediği kayanın sivri ve pürüzsüz bir çıkıntısına sardı ama Jon yanına gelir gelmez tekrar boşaltıp tırmanmaya devam etti. Halat tekrar gerildiğinde ucunu bağlayacak uygun bir çıkıntı yoktu bu defa. Taşyılanı, başı keçeyle sarılmış çekicini alıp kayadaki bir çatlağa çok hafif vuruşlarla bir çivi çaktı. Çıkan ses yumuşak olmasına rağmen kayaların üstünde öyle yankılanıyordu ki Jon her darbede gözlerini kırpıştırıyordu, sesleri yabanılların da duyduğundan emindi. Taşyılanı, çatlağa sağlamca gömülen çiviye halatı doladı ve Jon adamın peşinden tırmanmaya başladı. *Dağın göğüslerini em,* diye hatırlattı kendine. *Aşağı bakma. Ağırlığını ayaklarına verme. Aşağı bakma.*

Önündeki kayaya bak. Bu çıkıntıya tutunabilirsin, evet. Aşağı bakma. Şu kayanın düzlüğünde soluklanabilirsin, tek yapman gereken ona ulaşmak. Asla aşağı bakma.

Ağırlığını ayağına verince kaydı ve kalbi göğsünün içinde durdu ama tanrılar merhametliydi, düşmedi. Kayanın soğuğunun, parmaklarının içine sızdığını hissediyordu fakat eldivenlerini giymeye cesaret edemezdi. Ellerine ne kadar sıkı otururlarsa otursunlar eldivenler kayardı, derisiyle kayaların arasında hareket eden kumaş ve kürk, bu yükseklikte ölüm anlamına gelirdi. Yanık eli katılaşıyordu ve sancımaya başlamıştı. Sonra bir şekilde başparmağının tırnağı koptu ve elini koyduğu her yerde kan izleri bıraktı. Bu tırmanışın sonunda hâlâ bütün parmaklarına sahip olmayı umut etti Jon.

Yukarı gittiler ve yukarı ve yukarı, ay ışığının aydınlattığı kaya duvarında sürünen kara gölgeler. Aşağıdaki geçidin üstündeki herkes onları rahatlıkla görebilirdi ama dağ onları ateşin başındaki yabanılların gözlerinden saklıyordu. Artık yaklaşmışlardı, Jon hissediyordu. Buna rağmen onu bekleyen gafil düşmanları değil, Kışyarı'ndaki kardeşini düşünüyordu. *Bran tırmanmayı ne çok severdi eskiden. Onun cesaretinin onda birine sahip olmayı isterdim.*

Tırmanışın üçte ikisini geçtiklerinde kaya duvarı eğri büğrü, buzlu bir yarıkla kırıldı. TaşyıIanı, Jon'a yardım etmek için elini uzattı. Eldivenlerini giymişti, Jon da aynısını yaptı. Korucu başını sola çevirdi, sonunda uçurumun kenarındaki turuncu ateşi görene dek, yarık boyunca üç yüz metre kadar emeklediler.

Yabanıllar gözcü ateşini geçidin en dar yerindeki sığ bir çukurda yakmıştı, aşağısı dik uçurumdu, arkalarındaki kaya sert rüzgârdan korunmalarını sağlıyordu. Kara kardeşler, aynı rüzgâr siperi sayesinde öldürmeleri gereken adamların yaklaşık bir metre tepesine gelene kadar karınlarının üstünde süründü.

Biri, iyice kıvrılarak bir kürk yığının altına gömülmüş uyuyordu. Jon alevlerin ışığında adamın parlak kızıl saçlarından başka bir şeyini göremiyordu. İkincisi, ateşin başında oturuyordu, alevleri ince dallar ve çerçöple besleyip aksi bir ses tonuyla rüzgârdan şikâyet ediyordu. Üçüncüsü, görülecek çok az şey olmasına rağmen, dağın karlı omuzlarıyla çevrelenmiş, karanlık dolu uçsuz bucaksız bir kâseye benzeyen geçidi gözlüyordu. Boru gözcünün elindeydi.

Üç. Jon bir an için emin olamadı. *Sadece iki adam olması gerekiyordu.* Biri

uyuyordu gerçi. Görevini yerine getirmek zorundaydı. Taşyılanı, omzuna dokunarak savaş borusu olan yabanılı gösterdi. Jon başıyla ateşin yanındaki adamı işaret etti. Öldürmek için adam seçmek kendini tuhaf hissettirmişti. Hayatının yarısını bu ana hazır olmak için kılıç ve kalkanla geçirmişti. *İlk mücadelesinden önce Robb da böyle hissetti mi acaba?* diye merak etti ama bu sorunun cevabını düşünmek için vakit yoktu. Taşyılanı, adına yakışacak kadar hızlı hareket ediyordu, çakıl taşları yağdırarak yabanılların tepesine atladı. Jon, Uzunpençe'yi çekip korucuyu takip etti.

Her şey bir kalp atımı zamanda olmuştu sanki. Jon, ilk önce bıçağına davranmak yerine borusuna uzanan yabanılın cesaretine daha sonra hayranlık duyabilirdi. Adam boruyu dudaklarına götürdü ama daha üfleyemeden Taşyılanı bir kısakılıç darbesiyle boruyu kenara fırlattı. Jon'un seçtiği adam, ayağa sıçrayarak yanan bir odun parçasını hasmının yüzüne savurdu. Jon geri çekilirken alevlerin sıcaklığını hissetmişti. Uyuyan adamın döndüğünü gözünün kenarıyla gördüğünde kendi adamının işini bir an önce bitirmek zorunda olduğunu biliyordu. Alevli odun tekrar savrulduğunda piçkılıcını iki eliyle birden savurdu. Valyria çeliği derinin, kürkün ve etin içine girdi fakat yabanıl düşerken bedeni döndü; kılıç, Jon'un elinden kurtuldu. Uyuyan adam kalkmıştı, postların altında oturur halde duruyordu. Jon kamasını çıkardı, yabanılı saçlarından yakalayıp bıçağın ucunu çenesinin altına bastırırken adamın, hayır, kadının...

Elleri dondu. "Bir kız."

"Bir gözcü," dedi Taşyılanı. "Bir yabanıl. İşini bitir."

Jon kızın gözlerindeki korkuyu ve ateşi görebiliyordu. Beyaz boğazından, kamanın ucunun deldiği yerden kan sızıyordu. *Sadece bir hamle ve bitecek*, dedi Jon kendine. Öyle yakındı ki kızın nefesindeki soğan kokusunu duyabiliyordu. *Benden daha büyük değil.* Kızdaki bir şeyler Arya'yı düşünmesine sebep oluyordu. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı halbuki. "Teslim oluyor musun?" diye sordu kamasına yarım çember çizdirirken. *Ya olmazsa?*

"Teslim oluyorum." Sözleri soğuk havada buharlaştı.

"O halde bizim tutsağımızsın." Kamasını kızın boğazından çekti.

"Qhorin tutsak almakla ilgili bir şey söylemedi," dedi Taşyılanı.

“Almamamızı da söylemedi.” Jon kızın saçlarını bırakıp uzaklaştı.

“O bir mızrak karısı.” Taşyılanı, kürklerin yanındaki uzun saplı baltayı gösterdi. “Yakaladığında şu baltaya uzanıyordu. Bir fırsat ver, onu kaşlarının arasına gömsün.”

“Zerre fırsat vermeyeceğim.” Jon baltayı tekmeleyip kızın ulaşamayacağı kadar uzağa fırlattı. “Bir adın var mı?”

“Ygritte.” Kız, eliyle boğazını ovuşturdu. Geri çektiğinde eli kana bulanmıştı, ıslaklığa baktı.

Jon kamasını kınına soktu, Uzunpençe’yi, öldürdüğü adamın bedeninden çekip çıkardı. “Benim tutsağımsın Ygritte.”

“Ben adımı söyledim.”

“Benim adım Jon Kar.”

Kız geri çekildi. “Şeytani bir isim.”

“Bir piç ismi,” dedi Jon. “Babam Kışyarı Lordu Eddard Stark’tı.”

Kız temkinli gözlerle Jon’a bakıyordu ama Taşyılanı, iğneleyici bir tonla kıkırdadı. “Bir şeyler anlatması gereken kişi tutsak, unuttun mu?” Korucu uzunca bir dalı ateşe soktu. “Anlatmayacak gerçi. Sorulara cevap vermemek için kendi dilini ısırıp koparan yabanıllar gördüm.” Dalın ucu neşeyle alevlenince korucu iki adım atıp dalı geçitten aşağı fırlattı. Dal gözden kaybolana dek döne döne karanlığın içine düştü.

“Öldürdüğünüz adamları yakmalısınız,” dedi Ygritte.

“Bunun için daha büyük bir ateş lâzım. Büyük ateşler çok parlar.” Taşyılanı döndü. Gözleri herhangi bir ışık görebilmek için karanlığın derinliklerini tarıyordu. “Yakınlarda daha başka yabanıllar da mı var, bu mu?”

“Onları yakın,” diye tekrarladı kız inatla, “yoksa kılıçlarınızı yine kullanmanız gerekir.”

Jon, ölü Othor’u ve soğuk, kara ellerini hatırladı. “Belki de kızın dediğini yapmalıyız.”

“Başka yollar da var.” Taşyılanı, öldürdüğü adamın yanında diz çöktü. Yabanılın pelerinini, çizmelerini, kemerini ve yeleğini çıkardı, sonra cesedi zayıf omzuna alıp uçurumun kenarına taşıdı. Cesedi aşağı atarken homurdandı. Bir an sonra ıslak ve ağır bir çarpma sesi duydular. Korucu o esnada ikinci cesedi

soymuş, kolundan tutarak sürüklemeye başlamıştı. Jon yabanılın ayaklarından tuttu ve ölü adamı gecenin karanlığına fırlattılar.

Ygritte bir şey söylemeden izledi. Jon'un ilk düşündüğünden daha büyüktü, belki yirmi yaşındaydı ama yaşına göre kısaydı, çarpık bacaklıydı, yüzü yuvarlaktı ve basık bir burnu vardı. Kuş yuvasına benzeyen kızıl saçları karmakarışıktı. Çöküp oturduğu yerde tıknazmış gibi görünüyordu ama bunun sebebi üstündeki kat kat deriler ve kürklerdi. Onların altındaki bedeni en az Arya'nınki kadar cılız olabilirdi.

"Bizi gözlemek için mi gönderilmiştiniz?"

"Sizi ve diğerlerini."

Taşyılanı ateşte ellerini ısıtıyordu. "Geçidin ötesinde kimler bekliyor?"

"Özgür insanlar."

"Kaç kişiler?"

"Yüzlerce, binlerce. Daha önce hiç görmediğin kadar çok, karga." Gülümsedi. Dişleri çarpıktı ama bembeyazdı.

Kaç kişi olduğunu bilmiyor. "Neden buraya geldiniz?"

Ygritte sessizleşti.

"Ayazdiş'te kralınızın istediği ne var? Burada kalamazsınız, hiç yiyecek yok."

Kız yüzünü çevirdi.

"Amacınız Sur'a yürümek mi? Ne zaman?"

Kız onu hiç duymuyormuş gibi alevlere bakıyordu.

"Amcamla ilgili bir şey biliyor musun, Benjen Stark?"

Ygritte duymazdan geldi. Taşyılanı güldü. "Eğer kendi dilini tükürürse seni uyarmadığımı söyleme."

Kayaların üstünde pes bir kükreme yankılandı. *Bir gölgekedisi,* Jon hemen anlamıştı. Ayağa kalkarken bir kükreme daha duydu, bu daha yakındı. Kılıcını çekip döndü, dinlemeye başladı.

"Bize ilişmezler," dedi Ygritte. "Ölüler için geliyorlar. Gölgekedileri kanın kokusunu altı mil uzaktan alabilir. Bütün etlerini son lokmasına kadar yiyip, ilik için kemiklerini parçalayana dek cesetlerin yanında kalacaklar."

Jon beslenen hayvanlardan çıkan seslerin yankılarını duyabiliyordu, rahatsız

olmuştu. Ateşin sıcaklığı kemiklerine kadar yorgun olduğunu hatırlatmıştı ama uyumaya cesaret edemezdi. Bir tutsak almıştı ve tutsağa sahip çıkmak onun göreviydi. “Akrabaların mıydı?” diye sordu kıza sessizce. “Öldürdüğümüz iki adam?”

“Seninle ne kadar akrabaysak.”

“Ben mi?” Kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

“Kışyarı’nın piçi olduğunu söyledin.”

“Öyleyim.”

“Annen kimdi?”

“Bir kadın. Çoğu öyledir.” Bunu bir zamanlar biri söylemişti Jon’a. Kim olduğumu hatırlamıyordu.

Kız tekrar gülümsedi, beyaz dişleri parladı. “Sana kış gülü şarkısını söylemedi mi hiç?”

“Ben annemi hiç tanımadım. Öyle bir şarkı da bilmiyorum.”

“Ozan Bael yazmış,” dedi Ygritte. “Bir zamanlar Sur’un Ötesindeki Kral oydu. Bütün özgür insanlar onun şarkılarını bilir ama belki siz güneyde o şarkıları söylemiyorsunuzdur.”

“Kışyarı güneyde değil,” diye itiraz etti Jon.

“Evet öyle. Sur’un aşağısındaki her yer bizim için güneydir.”

Jon böyle düşünmemişti hiç. “Sanırım her şey nerede durduğuna bağlı.”

“Evet,” dedi Ygritte. “Hep öyledir.”

“Anlat,” diye ısrar etti Jon. Qhorin’in yukarı çıkması saatler sürecekti ve bir hikâye uyanık kalmasına yardım edebilirdi. “Hikâyeni duymak istiyorum.”

“Çok hoşlanmayabilirsin.”

“Benim için bütün hikâyeler aynı.”

“Cesur bir kara karga,” diye alay etti kız. “Pekâlâ, Bael çok uzun zaman önce özgür insanların kralıydı, kudretli bir akıncıydı.”

Taşyılanı homurdandı. “Bir katil, hırsız ve tecavüzcüydü demek istiyorsun.”

“Bu da nerede durduğuna bağlı,” dedi Ygritte. “Kışyarı’ndaki Stark, Bael’in kafasını istedi ama asla alamadı ve başarısızlığın tadı onu hasta etti. Bir gün ağzındaki acılıkla Bael’e ödlek dedi, sadece zayıf olanları avlayan bir korkak. Bu sözler kulağına gittiğinde Bael, lorda bir ders vermek için yemin etti. Sur’u

aştı, Kral Yolu'nu geçti ve bir kış gecesinde elinde arpıyla Kışyarı'na girdi. Adının Sygerrik Skgos olduğunu söylemişti. *Sygerrik* Eski Dil'de 'hilekâr' demektir, bu dili İlk İnsanlar konuşurdu ve devler hâlâ konuşur.

Kuzey ya da güney, şarkıcılar her yerde hoş karşılanır. Bael, Lord Stark'ın sofrasına oturdu ve yüksek koltukta oturan lord için gece yarısına kadar şarkılar çaldı. Eski şarkıları ve kendisinin yazdığı yenileri söyledi. O kadar güzel çalıp söylüyordu ki bitirdiğinde lord, Bael'in kendi ödülünü kendisinin seçmesine izin verdi. 'Bütün istediğim bir çiçek,' dedi Bael. 'Kışyarı'nın bahçelerinde açan en güzel çiçek.'

Kış gülleri sadece o vakitler açıyordu ve onlardan daha nadir, daha kıymetli çiçek yoktu. Stark, cam bahçelerine birini gönderdi ve şarkıcının ödemesini yapmak için en güzel kış güllerinin toplanmasını emretti. Emri yerine getirildi. Ama sabah olduğunda şarkıcı ortadan kaybolmuştu... Lord Brandon'ın bakire kızı da öyle. Yatağını boş buldular ama kızın yastığının üstünde Bael'in bıraktığı mavi gül vardı."

Jon daha önce bu hikâyeyi duymamıştı. "Hangi Brandon'dan bahsediyorsun? Mimar Brandon, Kahramanlar Çağı'nda yaşamıştı, Bael'den binlerce yıl önce. Yangın Brandon ve onun babası Gemici Brandan da vardı ama..."

"Bahsettiğim Mahdumesiz Brandon," dedi Ygritte sertçe. "Hikâyeyi duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

Jon kaşlarını çattı. "Devam et."

"Lord Brandon'ın başka çocuğu yoktu. Yüzlerce kara karga, lordun emriyle kalelerinden uçtu ama ne Bael'in ne de şu bakirenin izine rastladılar. Lord inancını kaybedip yatağa düşene kadar neredeyse bir yıl aradılar. Stark soyu sona ermiş gibi görünüyordu. Ama bir gece, Lord Brandan yatağında ölümü beklerken bir çocuk ağlaması duydu. Sesi takip etti ve kızını odasında buldu, göğsünde bir bebekle uyuyakalmıştı."

"Bael kızı geri mi getirmiş?"

"Hayır. Onca zaman boyunca hep Kışyarı'nda kalmışlar. Kalenin altında, ölülerin yanında saklanmışlar. Kız, Bael'i öyle çok sevmiş ki ona bir oğul vermiş, şarkı böyle söyler... ama doğrusunu istersen Bael'in yazdığı şarkılardaki bütün kızlar ona âşıktır. Öyle bile olsa, Bael izinsiz kopardığı gülün karşılığını

bir çocukla ödedi ve o çocuk büyüdüğünde bir sonraki Kışyarı Lordu oldu. İşte, sen de tıpkı benim gibi Bael'in kanını taşıyorsun."

"Böyle bir şey asla olmadı," dedi Jon.

Kız omuzlarını silkti. "Olmuştur ya da olmamıştır. Ama güzel bir şarkı. Annem bana söylerdi eskiden. O da bir kadındı Jon Kar. Senin annen gibi." Kamanın kestiği boynunu ovuşturdu. "Şarkı, bebeği buldukları yerde bitiyor ama hikâyenin daha karanlık bir sonu var. Otuz yıl sonra, Sur'un Ötesindeki Kral Bael özgür insanları güneye götürdüğünde, onu Donuk Kıyı'da genç Lord Stark karşılamış... ve öldürmüş, çünkü kılıç kılıca karşılaştıklarında Bael öz oğluna kıyamamış."

"Ama oğul babasını katletmiş," dedi Jon.

"Evet," dedi kız, "ama tanrılar kral katillerinden nefret eder, bilmeden öldürseler bile. Lord Stark mücadeleden dönmüş. Annesi, Bael'in kazığa geçirilmiş kafasını gördüğünde acıya boğulmuş ve kendini bir kuleden aşağı atmış. Oğlu da ondan daha çok yaşamamış. Sancak beylerinden biri lordun derisini yüzüp adamı cübbe niyetine giymiş."

"Senin Bael yalancıymış," dedi Jon, artık emindi.

"Hayır," dedi Ygritte, "ama bir ozanın gerçekleri bizimkilerden farklıdır. Her neyse, hikâye dinlemek istedin ben de anlattım." Yüzünü Jon'dan çevirdi, gözlerini kapadı, uyuyormuş gibi görünüyordu.

Qhorin Yarımel şafakla birlikte geldi. Taşyılanı yukarı çıkan korucuları gördüğünde kara kayalar griye, doğu seması çivit mavisine dönmüştü. Jon tutsağını uyandırdı ve tırmanan adamları karşılamak için aşağı inerlerken kolundan tuttu. Neyse ki, dağdan inmek için kuzey ve batı boyunca uzanan ve onları tepeye çıkaran patikadan çok daha nazik olan başka yollar vardı. Atlarını arkalarında yürüterek gelen kara kardeşler göründüğünde, Jon ve yanındakiler dar bir geçitte bekliyordu. Hayalet, Jon'un kokusunu alır almaz öne fırladı. Jon, ulu kurdun dişlerini koluna geçirip çekiştirebilmesi için yere çömeldi. Birlikte oynadıkları bir oyundu bu. Ama kafasını kaldırıp baktığında Ygritte'in kocaman gözlerle ve yumurta kadar beyaz bir suratla onları izlediğini gördü.

Qhorin Yarımel tutsağı gördüğünde hiçbir şey söylemedi. "Üç kişilerdi," dedi Taşyılanı. Sustu.

“İkisinin yanından geçtik,” dedi Ebben, “daha doğrusu kedilerin bıraktığı artıkların yanından.” Keskin gözlerle kıza baktı; şüphe, yüzünden okunabiliyordu.

Jon, “Teslim oldu,” demek zorunda hissetti kendini.

Qhorin’in yüzü ifadesizdi. “Kim olduğumu biliyor musun?”

“Qhorin Yarımel.” Kız, korucunun yanında çocuk gibi kalıyordu ama adamla cesurca yüzleşmişti.

“Bana doğruyu söyle; eğer ben, senin insanlarının eline düşüp teslim olduğumu söyleseydim bu bana ne kazandırırdı?”

“Daha yavaş bir ölüm.”

Büyük korucu, Jon’a baktı. “Ne onu besleyecek yiyeceğimiz ne de kollayacak fazladan adamımız var.”

“Önümüzdeki yol yeterince tehlikeli delikanlı,” dedi Yaver Dalbridge. “Sessizliğe en çok ihtiyaç duyduğumuz anda bir çığlık atması yeter, hepimizin felaketi olur böyle bir şey.”

Ebben hançerini çıkardı. “Çelik bir öpücük onu sessizleştirir.”

Jon’un boğazı sıkışıyordu. Umutsuzca adamlara baktı. “Bana teslim oldu.”

“O halde yapılması gerekeni sen yapmalısın,” dedi Qhorin Yarımel. “Sen Kışyarı kanı taşıyorsun ve Gece Nöbetçileri’nin adamısın.” Diğerlerine baktı. “Gelin kardeşlerim. Onu yalnız bırakın. Bizim bakmamamız işini kolaylaştırır.” Adamlarını dik ve kıvrımlı patikadan yürütüp, bir dağ yarığının arasından doğan güneşin soluk pembe pırıltısına doğru götürdü. Çok geçmeden yabanıl kızın yanında yalnızca Jon ve Hayalet kalmıştı.

Jon, Ygritte’in kaçmaya çalışacağını düşünmüştü ama kız öylece duruyordu, bekliyordu, ona bakıyordu. “Daha önce bir kadın öldürmedin, değil mi?” Jon kafasını sallayınca, “Biz de erkekler gibi ölüyoruz,” dedi. “Ama bunu yapmana gerek yok. Mance sizi ele geçirecek, bunu biliyorum. Gizli yollar var. O kargalar bizi asla yakalayamaz.”

“Ben de onlar kadar kargayım,” dedi Jon.

Kız başıyla onayladı, pes etmişti. “Daha sonra beni yakacak mısın?”

“Yapamam, duman görünür.”

“Öyle,” dedi kız, omuzlarını silkti. “Pekâlâ, sonum bir gölgekedisinin

midesinden çok daha kötü bir yerde de olabilirdi.” Jon omzunun üstünden Uzunpençe’yi çekti. “Korkmuyor musun?”

“Dün gece korkuyordum,” diye itiraf etti kız, “ama şimdi güneş doğdu.” Boynunu açıkta bırakmak için saçlarını yana çekti ve Jon’un önünde diz çöktü. “Kılıcını sert ve adam gibi indir karga, yoksa geri döner sana dadanırım.”

Uzunpençe, babasının kılıcı Buz kadar uzun ya da ağır değildi ama tıpkı onun gibi Valyria çeliğinden dövülmüştü. Kılıcın kenarını, darbenin ineceği yeri işaretlemek için kızın boynuna değdirdi, Ygritte titredi. “Soğukmuş,” dedi. “Durma, çabucak hallet.”

Jon, Uzunpençe’yi başının üstüne kaldırdı, kabzayı iki eliyle sıkı sıkı kavramıştı. *Tek bir vuruş, bütün gücümle.* Kıza çabuk ve temiz bir ölüm verebilirdi en azından. O, babasının oğluydu. Değil miydi? Değil miydi?

“Yap şunu,” diye ısrar etti kız bir an sonra. “Piç. *Yap şunu.* Sonsuza kadar cesur kalamam.” Boynuna darbe inmeyince başını çevirip Jon’a baktı.

Jon kılıcını indirdi. “Git,” diye mırıldandı.

Ygritte bakakalmıştı.

“Şimdi,” dedi Jon, “aklım başıma gelmeden önce. Git.”

Ve kız gitti.

Sansa

Güney seması dumanla kararmıştı. Uzaktaki yüz ateşten kıvrılarak yükselen dumanın isli parmakları yıldızları kirletiyordu. Geceleri, Karasu Nehri'nin karşısında, ufuk çizgisinin bir ucundan diğer ucuna kadar sıra sıra ateşler yanıyordu. Nehrin bu tarafındaki bütün kıyıyı da İblis ateşe vermişti: İskeleler ve ardiyeler, evler ve umumhaneler... şehir duvarlarının arkasındaki her şey.

Kızıl Kale'nin içinde bile kül tadındaydı hava. Sansa tanrı korusunun sessizliğinde Sör Dontos'u bulduğunda, "Ağlıyor musun?" diye sordu adam. "Duman yüzünden," diye yalan söyledi Sansa. "Kral Ormanı'nın yarısı yanıyor sanki."

"Lord Stannis, İblis'in dağ adamlarını dumana boğmak istiyor." Dontos konuşurken sallanıyordu. Tek eli bir kestane ağacının gövdesindeydi. Şarap lekeleri soytarı kıyafetinin sarı kırmızı desenlerini bozmuştu. "Dağ adamları, Stannis'in keşifçilerini öldürüp malzeme arabalarını yağmalıyor. Vahşiler de ateş yakıyor. İblis, Stannis'in atlara kül yemeyi öğretmesi gerektiğini çünkü yakında hiç ot kalmayacağını söyledi kraliçeye. Kendim duydum. Bir soytarı olduğumdan beri çok çeşitli şeyler duyuyorum, bir şövalyeyken asla duymadığım şeyler. Ben orada değilmişim gibi konuşuyorlar," –yaklaşıp eğildi, şarap kokan nefesi, Sansa'nın burnundaydı– "ve Örümcek her türden dedikodu için iyi altın veriyor. Bence Ay Oğlan yıllardır onun malı."

Yine sarhoş. Kendine Zavallı Florian diyor ve öyle. Ama tek umudum o.
"Lord Stannis'in Fırtına Burnu'ndaki tanrı korusunu yaktığı doğru mu?"

Dontos başıyla onayladı. "Ağaçlardan kocaman bir cenaze ateşi yakmış, yeni tanrısı için bir hediye. Bunu kırmızı rahibe yaptırmış ona. Stannis'i o kadının yönettiği söyleniyor, hem bedenini, hem ruhunu. Şehri alırsa Yüce Baelor Septi'ni de yakacağına yemin etmiş."

"Yaksın." Sansa mermer duvarlı ve yedi kristal kuleli Yüce Sept'i ilk gördüğünde dünyanın en güzel yapısı olduğunu düşünmüştü ama Lord Eddard'ın kafası o septin merdivenlerinde Joffrey tarafından kestirilmeden önceydi bu.

“Yanmasını istiyorum.”

“Sessiz ol çocuk, tanrılar seni duyacak.”

“Neden duysunlar? Dualarımı hiç duymuyorlar.”

“Evet duyuyorlar. Sana beni yolladılar, öyle değil mi?”

Sansa bir ağacın gövdesine tutundu. Başı dönüyor gibiydi, ateşi vardı sanki. “Seni yolladılar ama ne işe yaradın? Beni eve götüreceğine söz verdin fakat hâlâ buradayım.”

Dontos, Sansa’nın kolunu sıvazladı. “Bir adamla konuştum, iyi bir dostum... ve sizin de dostunuz leydim. Doğru zaman geldiğinde bizi güvenli bir yere götürebilecek hızlı bir gemi kiralayacak.”

“Doğru zaman şimdi,” diye ısrar etti Sansa, “savaş başlamadan önce. Beni umursamıyorlar. Eğer denersek kaçabileceğimizi biliyorum.”

“Çocuğum, çocuğum.” Dontos başını iki yana salladı. “Kalenin dışına çıkabiliriz, bunu yapabiliriz ama şehir kapılarında her zamankinden fazla nöbetçi var. İblis nehri bile kapadı.”

Doğruydu. Sansa daha önce Karasu Nehri’ni bu kadar boş görmemişti. Bütün tekneler nehrin kuzey kıyısına çekilmişti. Ticaret kadırgaları kaçmış ya da savaşta kullanılacak şekilde yenilenmek üzere İblis tarafından ele geçirilmişti. Sadece kralın savaş kadırgaları göz önündeydi. Gemiler, nehrin ortasındaki derin sularda, aşağı ve yukarı doğru sonsuzmuş gibi uzanan bir sıra oluşturuyor, Stannis’in güney kıyısındaki okçularıyla ok sürüleri değiş tokuş ediyorlardı.

Lord Stannis’in kendisi hâlâ yoldaydı ama öncü kuvveti iki gece önce siyah ayda ortaya çıkmıştı. Kral Toprakları, Stannis’in çadırlarını ve sancaklarını görerek uyanmıştı. Beş bin adam olduklarını duymuştu Sansa, neredeyse şehirdeki altın pelerinlilerin sayısı kadar. Sancaklarında Fossoway Hanedanı’nın kırmızı ve yeşil elmaları, Estermontlar’ın kaplumbağası, Florentler’in tilki ve çiçekleri dalgalanıyordu. Kumandanları, ünlü bir güneyli şövalye olan ve adamlarının Yeşil Guyard dediği Sör Guyard Morrigen’di. Şövalyenin sancağında uçan bir karga vardı, kanatları fırtına yeşili bir gökyüzünde açılmıştı. Ama şehre asıl musallat olanlar, soluk sarı sancaklardı. Püsküllü uzun kuyruklar, sancakların arkasından titreyen alevler gibi akıyordu. Sancakların üstünde bir lordun arması yerine bir tanrının nişanı vardı: Işık Tanrısı’nın alevli kalbi.

“Stannis geldiğinde Joffrey’den on kat fazla adamı olacak, herkes böyle söylüyor.”

Dontos, Sansa’nın omzunu sıktı. “Nehrin yanlış kıyısında durdukları sürece ordunun büyüklüğü önemli değil tatlım. Stannis gemileri olmadan nehri geçemez.”

“Gemileri *var.* Joffrey’ninkilerden fazla.”

“Fırtına Burnu’ndan buraya gelmek uzun zaman alır. Donanma, Massey Kancası’na gidip Kanal’ı geçmek ve Karasu Koyu’nu aşmak zorunda. Belki de merhametli tanrılar bir fırtına gönderir ve onları denizden süpürür.” Dontos umut dolu bir şekilde gülümsedi. “Biliyorum, senin için kolay değil. Ana sabırlı olmalısın çocuğum. Dostum şehre döndüğünde gemimize kavuşacağız. Florian’ına inan ve korkmamaya çalış.”

Sansa tırnaklarını avcuna geçirdi. Korkuyu karnında hissediyordu; burkan, çimdikleyen ve her geçen gün daha beter olan bir korku. Prenses Myrcella’nın denize açıldığı gün olanların kâbusları hâlâ uykularını bölüyordu; karanlık ve boğucu rüyalar onu gecenin bir yarısında uyandırıyor, nefessiz bırakıyordu. İnsanların ona bağırdığını duyuyordu; sözsüz çığlıklar, hayvanlar gibi. Onu çekiştirmişler, yüzüne pislik atmışlar, atından düşürmeye çalışmışlardı ve Tazı yanına gelmeseydi çok daha kötüsünü yapacaklardı. Yüce Rahip’i parçalara ayırmışlar, Sör Aron’ın başını taşla ezmişlerdi. *Ve Korkmamaya çalış!* diyordu Dontos.

Bütün şehir korkuyordu. Sansa kale duvarlarından görebiliyordu bunu. Halk, sanki güvende olmalarına yetecekmiş gibi, sıkı sıkı kapatılmış pencerelerin ve kapıların arkasında saklanıyordu. Kral Toprakları son düştüğünde Lannisterlar şehri yağmalamış, canlarının istediği gibi tecavüz etmiş ve yüzlerce insanı kılıçtan geçirmişti, şehir kapılarının açılmasına rağmen. İblis bu defa savaşmak niyetindeydi ve savaşan bir şehir merhamet umamazdı.

Dontos gevezeliğe devam ediyordu. “Eğer hâlâ şövalye olsaydım zırhımı giyer diğerleriyle birlikte duvarlara çıkardım. Kral Joffrey’nin ayaklarını nazikçe öpüp ona tatlılıkla teşekkür etmeliyim.”

“Joffrey’ye seni soytarı yaptığı için teşekkür edersen tekrar şövalye olursun,” dedi Sansa sertçe.

Dontos kıkırdadı. “Benim Jonquil’im akıllı bir kız, öyle değil mi?”

“Joffrey ve annesi aptal olduğumu söylüyor.”

“Bırak söylesinler. Böylesi daha güvenli tatlım. Kraliçe Cersei, İblis, Lord Varys ve onlar gibiler, birbirlerini şahin misali keskin gözlerle izliyor, birbirlerinin neler yaptığını öğrenmek için ona buna altın veriyorlar ama kimse Leydi Tanda’nın kızını umursamıyor, öyle değil mi?” Dontos geğirme sesini bastırmak için elini ağzına götürdü. “Tanrılar seni korusun küçük Jonquil’im.” Ağlamaklıydı, şarap yüzünden böyle oluyordu. “Şimdi Florian’ına küçük bir öpücük ver. Şans öpücüğü.” Sansa’ya doğru yalpaladı.

Sansa dudaklarını arayan ıslak dudaklardan kurtulup adamın tıraşsız yanağını hafifçe öptü ve iyi geceler diledi. Ağlamamak için bütün gücünü kullanıyordu. Son zamanlarda çok fazla ağlıyordu. Bu yakışıksızdı, biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Gözyaşları kendiliğinden geliyordu, çok önemsiz konularda bile ve Sansa kendine hâkim olamıyordu.

Maegor Hisarı’ndaki açılır kapanır köprüde nöbetçi yoktu. İblis, altın pelerinlilerin çoğunu şehir duvarlarına kaydırmıştı ve Kral Muhafızları’nın beyaz şövalyelerinin, Sansa’nın peşinde dolaşmaktan daha önemli görevleri vardı. Sansa kaleden ayrılamaya teşebbüs etmediği sürece istediği her yere gidebilirdi ama gitmek istediği hiçbir yer yoktu.

Kuru hendeği ve zalim demir kazıkları geçti, dikenli kapıyla korunan dar merdiveni tırmandı ama odasının kapısına vardığında içeri girecek cesareti bulamadı. Odanın duvarları kendini kapana kısılmış gibi hissettiriyordu; pencereler ardına kadar açıkken bile içeride solunacak hava yoktu sanki.

Sansa dönüp merdivenleri çıkmaya başladı. Duman, yıldızları ve incecik hilal ayı saklıyordu. Çatı karanlıktı ve gölgelerle doluydu. Ama Sansa buradan her şeyi görebiliyordu: Kızıl Kale’nin uzun kuleleri ve köşe hisarları, şehrin labirenti andıran caddeleri, güneye ve batıya doğru kapkara akan nehir, duman ve köz, ateş sütunları; ateş her yerdeydi. Askerler şehir duvarlarının üstünde meşaleler taşıyan karıncalar gibi koşuşturuyor ve siperlerdeki ahşap setlerde yığılıyordu. Sansa akan dumanın arasından Çamur Kapısı’ndaki üç devasa mancınığın belli belirsiz hatlarını seçebiliyordu. İnsanın görebileceği en büyük mancınıklardı, duvarlara en az altı metre yukarıdan bakıyorlardı. Ama bunların

hiçbiri daha az korkmasını sağlamıyordu. İçinden bir bıçak sancısı geçti, öyle keskindi ki Sansa hıçkırdı ve karnını tuttu. Düşebilirdi ama aniden bir gölge geldi, güçlü parmaklar kolunu yakalayıp düşmesine engel oldu.

Destek almak için korkuluğa tutundu, parmakları pürüzlü taşı tırmalıyordu. “Bırak beni,” diye bağırdı. “Bırak.”

“Küçük kuş kanatları olduğunu mu sanıyor? Yoksa sonunun sakat kardeşininki gibi olmasını mı istiyorsun?”

Adamın elinden kurtulmak için debeleniyordu. “Düşmeyecektim. Ben sadece... beni şaşırttınız, hepsi bu.”

“Seni korkuttum demek istiyorsun. Ve hâlâ korkutuyorum.”

Sansa derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. “Yalnız olduğumu sanıyordum. Ben...” Başını çevirip başka tarafa baktı.

“Küçük kuş hâlâ bana bakmaya tahammül edemiyor, öyle mi?” Sansa’yı bıraktı. “İsyancıların elindeyken yüzümü görmek seni çok mutlu etmişti, unuttun mu?”

Sansa her şeyi gayet iyi hatırlıyordu. İnsanların nasıl uluduğunu, taşla yarılan alnından yanağına doğru akan kanın sıcaklığını, onu atından aşağı çekmeye çalışan adamın sarımsak kokan nefesini hatırlıyordu. Dengesini kaybedip düşmeye başladığında bileğine yapışan zalim parmakların baskısını hâlâ hissediyordu.

Sansa o an öleceğini düşünmüştü ama parmaklar, beşi birden, seğirmiş ve adam bir at kadar gürültülü bağırmıştı. Adamın eli geri çekildiğinde, başka bir el, daha güçlü, Sansa’yı tekrar eyerinin üstüne oturtmuştu. Sarımsak nefesli adam yerdeydi, kolundan kan fışkırıyordu ama etraf isyancılarla doluydu, bazılarının elinde sopalar vardı. Tazı onların üstüne atıldı, her savruluşunda arkasında kırmızı buharlar bırakan bulanık bir çelik parçasına dönüşmüştü kılıcı. İsyancılar kırılıp kaçmaya başladıklarında Tazı gülmüştü, korkunç şekilde yanmış yüzü bir an için şekil değiştirmişti.

Şimdi kendini o yüze bakmak için zorluyordu Sansa, gerçekten bakmak için. Nezaket gereğiydi, bir leydi nezaket kurallarını asla unutmamalıydı. *En kötü yanı, yanık izleri değil, hatta ağzındaki seğirme bile değil. Gözleri.* Sansa daha önce bu kadar öfke dolu gözler görmemişti. “Ben... Ben daha sonra

gelmeliydim,” dedi tereddütle. “Teşekkür etmek için... beni kurtardığınız için... çok cesurdunuz.”

“Cesur?” Kahkahası yarı kükreme gibiydi. “Bir köpek fareleri kovalamak için cesarete ihtiyaç duymaz. Otuz kişiye karşı tek başımaydım ve biri bile benimle yüzleşmeye cesaret edemedi.”

Adamın konuşma şeklinden nefret ediyordu, her zaman çok sert ve öfkeliydi. “İnsanları korkutmak sizi eğlendiriyor mu?”

“Hayır, insanları öldürmek beni eğlendiriyor.” Ağzı seğirdi. “Yüzünü istediğin kadar buruştur ama bu sahte takvanı kendine sakla. Sen büyük bir lordun kızıydın. Kışyarı Lordu Eddard Stark’ın hiç kimseyi öldürmediğini söyleme sakın.”

“Bu onun göreviydi. Öldürmeyi asla sevmedi.”

“Sana böyle mi söyledi?” Clegane tekrar güldü. “Baban yalan söylemiş. Öldürmek en tatlı şeydir.” Uzunkılıcını çekti. “İşte gerçek *budur.* Çok kıymetli baban, bu gerçeği Baelor’un merdivenlerinde öğrendi. Kışyarı Lordu, Kral Eli, Kuzey Muhafızı, sekiz bin yıllık bir soydan gelen kudretli Eddard Stark... ama İlyn Payne’in kılıcı onun boynuna da herhangi birinin boynuna iner gibi indi, öyle değil mi? Başı omuzlarının üstünden düştüğünde yaptığı dansı hatırlıyor musun?”

Sansa kendine sarıldı, birdenbire üşümüştü. “Neden bu kadar nefret dolusunuz? Size *teşekkür* ediyordum...”

“Şu sevdiğin şövalyelerden biriymişim gibi, evet. Bir şövalye ne işe yarar sanıyorsun kızım? Şövalyeliğin; leydilerden uğur mendilleri alıp zırhların içinde güzel görünmekten ibaret olduğunu mu düşünüyorsun? Şövalyeler *öldürmek* içindir.” Uzunkılıcının kenarını Sansa’nın boynuna, kulağının tam altına dayadı. Sansa çeliğin keskinliğini hissedebiliyordu. “İlk kez on iki yaşımdayken adam öldürdüm. O günden beri öldürdüklerimin sayısını karıştırdım. Soylu isimleri olan büyük lordlar, kadifelere bürünmüş şişman ve zengin adamlar, gururlarının sidik torbası gibi şişirdiği şövalyeler ve evet, kadınlar, çocuklar; onların hepsi et ve ben de kasabım. Bırak arazileri, tanrıları ve altınları olsun. Bırak *sör*leri olsun.” Sandor Clegane bütün bunlar hakkında ne düşündüğünü göstermek için Sansa’nın ayaklarının dibine tükürdü. “Buna sahip olduğum sürece,” kılıcını

Sansa'nın boğazından çekti, "bu dünyadaki hiçbir adamdan korkmama gerek yok."

Ağabeyin dışında, diye düşündü Sansa ama bunu yüksek sesle söylemeyecek kadar akıllıydı. *O bir köpek, tam da söylediği gibi. Onu okşamaya çalışan her eli ısıran, kötü huylu, yarı vahşi bir köpek ama sahibini incitmeye kalkışan herkesi parçalamaya hazır.* "Nehrin karşısındaki adamlardan da mı?"

Clegane gözlerini uzaktaki ateşlere çevirdi. "Bütün bu ateşe vermeler..." Kılıcını kınına soktu. "Yalnızca korkaklar ateşle savaşır."

"Lord Stannis bir korkak değil..."

"Ama ağabeyi gibi bir adam da değil. Robert, şu nehir kadar küçük bir engelin onu durdurmasına izin vermezdi."

"Stannis nehri geçtiğinde ne yapacaksınız?"

"Dövüşeceğim. Öldüreceğim. Belki öleceğim."

"Korkmuyor musunuz? Tanrılar yaptığınız bunca şeytanlık için sizi korkunç bir cehenneme gönderebilir."

"Hangi şeytanlık?" Güldü. "Hangi tanrılar?"

"Hepimizi yaratan tanrılar."

"Hepimizi?" diye alay etti. "Söyle bana küçük kuş, ne çeşit bir tanrı İblis gibi bir ucubeyi yaratır ya da Leydi Tanda'nın kızı gibi bir yarım akıllıyı? Eğer tanrılar varsa; kurtların et yiyebilmesi için koyunları yarattılar ve güçlülerin oyuncağı olsun diye zayıfları."

"Gerçek şövalyeler zayıf olanları korur."

Tazı homurdandı. "Gerçek şövalye diye bir şey yok, tıpkı tanrıların olmaması gibi. Eğer kendini koruyamıyorsan öl ve bunu yapabilenlerin yolundan çekil. Bu dünyaya keskin çelikler ve güçlü kollar hükmeder, bunun aksine asla inanma."

Sansa adamdan uzaklaştı. "Siz kötüsünüz."

"Ben dürüstüm. Kötü olan dünya. Şimdi uç küçük kuş. Bana cikcik ötmenden sıkıldım."

Sansa tek kelime etmeden uzaklaştı. Sandor Clegane'den korkuyordu... buna rağmen bir yanı, Tazı'nın gaddarlığının birazının Sör Dontos'ta olmasını diliyordu. *Tanrılar var,* dedi kendine, *gerçek şövalyeler de var. Bütün hikâyeler yalan olamaz.*

O gece rüyasında yine isyanı gördü Sansa. İnsanlar etrafında toplanıyordu, tiz çığlıklar atıyorlardı, çıldırmış bin yüzlü bir canavara benziyorlardı. Baktığı her yerde, çarpılarak insan dışı suretlere dönüşen yüzler görüyordu. Ağladı, onları incitecek hiçbir şey yapmadığını söyledi, buna rağmen onu atından düşürdüler. "Hayır," diye haykırdı, "hayır, lütfen yapmayın, *yapmayın*," ama kimse onu dinlemiyordu. Sör Dontos'u çağırdı, kardeşlerini, ölü babasını, ölü kurdunu, bir zamanlar ona kırmızı bir gül veren ihtişamlı Sör Loras'ı ama hiçbiri gelmedi. Şarkılardaki kahramanları çağırdı, Florian'ı, Sör Ryam Redwyne'ı ve Ejderha Şövalyesi Prens Aemon'ı ama kimse duymadı. Kadınlar birer gelincik gibi üstüne çullanmıştı, bacaklarını kıstırıp karnını tekmeliyorlardı. Sonra çelik pırıltısını gördü. Bıçak karnına girdi, deşti ve deşti ve deşti, Sansa'dan geriye ıslak ve parlak şeritlerden başka bir şey kalmayana dek.

Uyandığında solgun sabah ışıkları penceresinden içeri giriyordu ama Sansa kendini hiç uyumamış gibi yorgun ve ağrılı hissediyordu. Bacaklarının içinde yapış yapış bir şey vardı. Battaniyeyi üstünden attı ve kanı gördü, bütün düşünebildiği rüyasının bir şekilde gerçek olduğuydu. İçine girip dönen, parçalayan bıçakları hatırladı. Dehşet içinde geri sıçradı, çarşafları tekmeledi, yere düştü, düzensizce soluyordu, çıplaktı, kana bulanmıştı, korkuyordu.

Ama ellerinin ve dizlerinin üstünde emeklerken neler olduğunu anlamaya başladı. "Hayır, lütfen." Hıçkırdı. "Lütfen, hayır." Bunun olmasını istemiyordu, şimdi değil, burada değil, şimdi değil, şimdi değil, şimdi değil.

Çılgınlık, Sansa'yı ele geçirmişti, karyola direğine tutunup ayağa kalktı, su çanağına gidip bacaklarının arasını yıkadı, bütün yapışkanlığı temizledi. İşini bitirdiğinde su kanla pembeleşmişti. Oda hizmetçileri suyu gördüklerinde anlayacaklardı. Sonra yatak örtülerini hatırladı. Hızla yatağa dönüp korkuyla koyu kırmızı lekeye ve anlattığı hikâyeye baktı. Bütün düşünebildiği lekeden nasıl kurtulacağıydı, yoksa göreceklerdi. Görmelerine izin veremezdi, onu Joffrey'le evlendirip yatağına girmeye zorlarlardı.

Bıçağını kapıp çarşafa geçirdi, lekenin olduğu yeri kesti. *Deliğin ne olduğunu sorarlarsa ne cevap vereceğim?* Gözlerinden yaşlar boşaldı. Kestiği çarşafı yataktan aldı, lekeli battaniyeyi de. *Bunları yakmak zorundayım.* Kanıtları bir topak haline getirip şöminenin içine tıkıştırdı, başucundaki

lambanın yağıyla ıslattı ve ateş yaktı. Sonra, kanın çarşafı geçerek kuş tüyü şilteye de işlediğini fark etti, onu da katladı ama şilte büyük ve ağırdı, taşıması zordu. Sansa şiltenin sadece yarısını ateşe sokabilmişti. Odanın kapısı gürültüyle açıldığında dizlerinin üstündeydi, şilteyi alevlerin içine itmek için çabalıyordu, yoğun duman etrafını bir girdap gibi sarmış, odayı doldurmuştu, oda hizmetçisinin soluksuz kaldığını duydu.

Sonunda, onu ateşin başından uzaklaştırabilmek için üç kişi gerekti. Ve bütün çabası boşunaydı, yatak örtüleri yanmıştı ama onu taşırlarken bacaklarının arası tekrar kan içinde kalmıştı. Sanki kendi vücudu Joffrey uğruna ona ihanet ediyordu, bütün dünya görsün diye Lannister kırmızısından bir sancak açıyordu.

Ateş söndüğünde alazlanmış kuş tüyü şilteyi dışarı çıkardılar, odayı havalandırdılar ve bir banyo teknesi getirdiler. Kadınlar gelip gitti, fısıldaşıyor, tuhaf bakışlarla Sansa'yı süzüyorlardı. Tekneyi kaynar suyla doldurdular, Sansa'ya banyo yaptırdılar, saçlarını yıkadılar ve bacaklarının arasına koyması için bir kumaş parçası verdiler. Sansa artık sakinleşmişti ve aptallığından utanıyordu. Duman yüzünden elbiselerinin çoğu mahvolmuştu. Kadınlardan biri odadan çıktı, elinde yeşil yünden yapılmış bir hizmetçi elbisesiyle geri döndü. Elbiseyi Sansa'nın başından geçirirken, "Sizin kıyafetleriniz kadar güzel değil ama iş görür," dedi. "Ayakkabılarınız yanmamış, en azından kraliçenin huzuruna çıplak ayakla çıkmak zorunda kalmayacaksınız."

Sansa, Cersei Lannister'ın çalışma odasına götürüldüğünde kraliçe kahvaltısını ediyordu. "Oturabilirsin," dedi kadın zarafetle. "Aç mısın?" Masayı işaret etti. Yulaf lapası, bal, süt, haşlanmış yumurta ve çıtır balık vardı.

Yiyeceklerin görüntüsü Sansa'yı hasta hissettirmişti. Midesi düğümlenmiş gibiydi. "Hayır, teşekkür ederim Majesteleri."

"Seni suçlayamam. Tyrion ve Lord Stannis'in arasında yediğim her şeyin tadı küle benziyor. Şimdi sen de ateş yakıyorsun. Ne başarmayı umuyordun?"

Sansa başını yere indirdi. "Kan beni korkuttu."

"Kan, kadınlığının mührüdür. Leydi Catelyn seni buna hazırlamalıydı. İlk kez çiçek açtın, hepsi bu."

Sansa kendini hiç bu kadar çiçeksiz hissetmemişti. "Leydi annem anlatmıştı ama ben... farklı olacağını düşünmüştüm."

“Nasıl farklı?”

“Bilmiyorum. Bu kadar... bu kadar kirli değil ve çok daha büyülü.”

Kraliçe Cersei güldü. “Bir çocuk doğurana kadar bekle Sansa. Bir kadının hayatının onda dokuzu kirdir ve ancak onda biri büyüdür... ve büyülü gibi görünen şeylerin aslında en kirli kısımlar olduğu anlaşılır sonra.” Bir yudum süt içti. “Demek artık bir kadın oldun. Bunun ne anlama geldiğine dair en küçük bir fikrin var mı?”

“Artık evlenmek ve yatağa girmek için uygun yaşta olduğum anlamına geliyor,” dedi Sansa, “ve krala çocuklar doğurmak için.”

Kraliçe küçümser bir şekilde gülümsedi. “Seni eskisi kadar cezbetmeyen bir ihtimal, görebiliyorum. Seni bu yüzden suçlayamam. Joffrey her zaman zordu. Doğumu bile... onu dünyaya getirene kadar bir buçuk gün doğum sancısı çektim. Acıyı hayal bile edemezsin Sansa. Öyle yüksek sesli çığlıklar attım ki Kral Ormanı’ndaki Robert’ın beni duyabildiğini hayal ettim.”

“Majesteleri yanınızda değil miydi?”

“Robert? Robert avdaydı. Bu onun geleneğiydi. Ne zaman doğum vaktim yaklaşsa soylu kocam, avcıları ve tazılarıyla birlikte ormana kaçardı ve döndüğünde bana bir post ya da bir geyiğin kafasını hediye ederdi. Ben de ona bir bebek verirdim.

Doğrusu, kalmasını da *istememiştim*, Yüce Üstat Pycelle ve bir ebe ordusu yanımdaydı. Kardeşim de benimleydi. Jaime’ye doğum odasına giremeyeceğini söylediklerinde gülümsemiş ve onu kimin dışarıda tutabileceğini sormuş.

Joffrey sana asla böyle bir bağlılık gösteremeyecek korkarım. Bunun için kız kardeşine teşekkür edebilirsin, eğer ölmediyse. Joffrey, Üç Dişli Mızrak’ta, senin önünde kız kardeşin tarafından utandırıldığı o günü bir türlü unutamadı ve karşılığında seni utandırıyor. Ama sen göründüğünden daha güçlüsün. Bir parça aşağılanma seni öldürmez, diye düşünüyorum. Beni öldürmedi. Kralı asla sevmeyebilirsin ama onun çocuklarını seveceksin.”

“Ben Majesteleri’ni bütün kalbimle seviyorum.”

Kraliçe iç geçirdi. “Bir an önce yeni yalanlar öğrensen iyi edersin. Lord Stannis bu yalandan hoşlanmayacak, emin olabilirsin.”

“Yeni Yüce Rahip, tanrıların Lord Stannis’in kazanmasına asla izin

vermeyeceğini söyledi çünkü Joffrey bizim gerçek kralımız.”

Kraliçenin yüzünden yarım bir gülümseme geçti. “Robert’ın öz oğlu ve veliahtı. Buna rağmen, Robert ne zaman kucağına alsa Joffrey ağlamaya başlardı. Majesteleri bundan hiç hoşlanmazdı. Piçleri ise onu gördüğünde mutlulukla gülücükler saçar, Robert parmağını küçük soysuz ağızlarına soktuğunda emerlerdi. Robert, etrafında gülücükler ve neşeli sesler olsun isterdi ve bunları bulduğu yerlere gitti hep; arkadaşlarının ve fahişelerinin yanına. Robert sevilmek isterdi. Kardeşim Tyrion’da da aynı hastalık var. Sen de sevilmek istiyor musun Sansa?”

“Herkes sevilmek ister.”

“Görüyorum ki çiçek açmak seni daha akıllı yapmamış,” dedi Cersei. “Sansa, bu özel günde seninle bir parça kadın bilgeliği paylaşmama izin ver. Aşk zehirdir. Tatlı bir zehirdir, evet, ama neticede öldürür.”

Jon

Çığlık Geçidi karanlıktı. Dağların muazzam taş gövdeleri, günün büyük bir kısmında güneşi saklıyordu. Atların ve adamların nefesleri soğuk havada buharlaşırken gölgelerin içinde yol alıyorlardı. Başlarının üstündeki kar yığınlarından süzülen buzlu parmaklar, atlarının ayaklarının altında çatırdayıp kırılan, donmuş gölcüklere akıyordu. Zaman zaman, kayalardaki çatlakların arasından çıkmak için mücadele veren birkaç köke ya da üç beş solgun ciğerotuna rastlıyorlardı ama hiç çimen yoktu ve ağaçlar aşağıda kalmıştı artık.

Patika ensiz olduğu kadar dikti, kıvrılarak yukarı uzanıyordu. Korucular, geçidin iyice daraldığı yerlerde tek sıra halinde yürümek zorunda kalıyorlardı. Yaver Dalbridge başı çekiyordu, ilerlerken gözleriyle tepeleri tarıyordu, uzunyayı her zaman elinin altındaydı. Gece Nöbetçileri'nin en keskin gözlü adamının o olduğu söylenirdi.

Hayalet, Jon'un yanında huzursuzca yürüyordu. Zaman zaman durup dönüyor, arkalarında bir şey duymuş gibi kulaklarını dikiyordu. Jon, gölgekedilerinin açlıktan kırılmadıkları sürece canlı insanlara saldırmayacağını düşünüyordu ama buna rağmen Uzunpençe'nin kınını gevşetmişti.

Rüzgârın aşındırmasıyla oluşmuş gri taş kemer, geçidin en yüksek noktasını işaretliyordu. Yol burada, Sütnehri'nin vadisine doğru inmeye başlarken genişliyordu. Qhorin gölgeler tekrar büyüyene kadar burada beklemeye karar verdi. "Gölgeler, siyahlara bürünmüş adamların dostudur," dedi.

Jon bunun mantığını anlayabiliyordu. Bir süre için ışıkta yol almak, parlak dağ güneşinin giysilerinin içine sızmasına ve kemiklerine işleyen soğuğu kovmasına izin vermek güzel olurdu ama buna cesaret edemezlerdi. Üç gözcü varsa, boruyu çalmak için bekleyen başkaları da olabilirdi.

Taşyılanı, kürk pelerinin altına kıvrılıp hemen uykuya daldı. Ebben ve Yaver Dalbridge atları beslerken Jon tuzlu etini Hayalet'le paylaştı. Qhorin Yarımel sırtını bir kayaya yaslayıp ağır ve uzun darbelerle kılıcını bileylemeye koyuldu. Jon birkaç dakika korucuyu izledi ve sonra adamın yanına gidecek cesareti

buldu. “Lordum,” dedi, “ne olduğunu hiç sormadınız. Kızla.”

“Ben lord değilim Jon Kar.” Qhorin, iki parmaklı eliyle taşı yumuşakça çeliğin üstüne sürtüyordu.

“Onunla birlikte kaçarsam Mance’in beni kabul edeceğini söyledi.”

“Doğru söylemiş.”

“Akraba olduğumuzu bile ima etti. Bana bir hikâye anlattı...”

“...Ozan Bael ve Kışyarı gülünün hikâyesi. Taşyılanı anlattı. Şarkıyı ben de biliyorum. Eskiden Mance söylerdi, keşiften döndüğünde. Yabanılların müziğine düşkündü. Ah, kadınlarına da.”

“Onu tanır mıydınız?”

“Hepimiz tanırdık.” Sesi hüzünlüydü.

Kardeş oldukları kadar arkadaşlardı, diye fark etti Jon, *ve şimdi düşmanlar.*
“Neden kaçtı?”

“Bazıları bir fahişe yüzünden olduğunu söyler. Bazıları da taç için kaçtığını.” Qhorin başparmağının ucuyla kılıcının keskinliğini kontrol etti. “Mance kadınları severdi ve kolay diz çöken bir adam değildi, bu gerçek. Ama bundan fazlası vardı. Sur’un ötesindeki vahşiliği daha çok seviyordu. Kanında vardı bu. Yabanıl doğumluydu, henüz çocukken alınmıştı, bazı akıncıların kılıçtan geçirildiği sırada. Gölge Kule’den kaçarken sadece evine dönüyordu aslında.”

“İyi bir korucu muydu?”

“En iyimizdi,” dedi Yarımel, “ve aynı zamanda en beterimiz. Sadece Thoren Smallwood gibi ahmaklar yabanılları küçümser. Onlar da bizim kadar cesurlar Jon. Bizim kadar güçlü, hızlı ve zekiler. Ama disiplinleri yok. Kendilerine özgür insanlar diyorlar. Her biri, kendinin bir kral kadar iyi ve bir üstattan daha akıllı olduğunu düşünüyor. Mance de aynıydı. İtaat etmeyi asla öğrenemedi.”

“Tıpkı benim gibi,” dedi Jon sessizce.

Qhorin’in zekâ dolu gözleri Jon’un içini görüyordu sanki. “Yani kızın gitmesine izin verdin?” Sesinde zerre kadar şaşkınlık yoktu.

“Biliyorsunuz?”

“Şimdi, bana onun canını neden bağışladığını anlat.”

Kelimelere dökmek kolay değildi. “Babam asla bir cellat kullanmazdı. Bir adamın gözlerine bakıp son sözlerini duymanın borç olduğunu söylerdi. Ve ben

Ygritte'in gözlerine baktığımda..." Jon umutsuzca ellerine bakıyordu. "Onun düşman olduğunu biliyordum ama içinde şeytanlık yoktu."

"Diğer ikisinde olduğundan fazla değil."

"Bizim canımıza karşı onların canıydı," dedi Jon. "Eğer bizi görselerdi, o boruyu öttürselerdi..."

"Yabanıllar bizi avlayıp katlederdi, yeterince doğru."

"Boru şimdi Taşyılanı'nda, Ygritte'in bıçağını ve baltasını da aldık. Arkamızda kaldı, yayan ve silahsız..."

"Bir tehdit değil," diyerek onayladı Qhorin. "Kızın ölmesini gerekli görseydim yanında Ebben'i bırakırdım ya da işi kendim hallederdim."

"O halde neden bana emir verdiniz?"

"Emir vermedim. Sana ne gerekiyorsa onu yapmanı söyledim ve yapılacak şeyin kararını sana bıraktım." Qhorin ayağa kalkıp kılıcını kınına soktu. "Bir dağın araştırılması gerektiğinde Taşyılanı'nı çağırırım. Rüzgârlı bir muharebe alanının karşı tarafında duran bir düşmanın kaşlarının arasına bir ok saplanması gerekiyorsa Yaver Dalbridge'i getirtirim. Ebben, herhangi birinin ağzından bütün sırlarını söküp alabilir. Adamlarına liderlik edebilmek için onları tanıman gerekir Jon Kar. Senin hakkında bu sabahkinden daha çok şey biliyorum şimdi."

"Ya kızı öldürseydim?"

"Ölü olurdu, ben de seni eskisinden iyi tanırdım. Bu kadar konuşma yeter. Uyuman gerek. Fersahlarca yolumuz ve yüzleşmek zorunda olduğumuz tehlikeler var. Güce ihtiyacın olacak."

Jon kolayca uyuyabileceğini düşünmüyordu ama Yarımel haklıydı. Çıkıntılı bir kayanın altında rüzgârdan uzak bir yer buldu ve battaniye olarak kullanmak için pelerinini çıkardı. "Hayalet," diye seslendi. "Buraya, bana gel." Ulu kurt yanındayken daha iyi uyuyordu; hayvanın kokusunda teselli ve beyaz kürkünde sıcaklık buluyordu. Ama bu sefer, Jon'a bakmaktan başka bir şey yapmadı Hayalet. Sonra arkasını döndü, atların çevresinden dolaştı ve gitti. *Avlanmak istiyor,* diye düşündü Jon. Belki bu dağlarda keçiler vardı. Gölgekedileri bir şeylerle besleniyor olmalıydı sonuçta. "Sakın bir kediyi avlamaya kalkışma," diye mırıldandı. Bunu denemek bir ulu kurt için bile tehlikeli olabilirdi. Pelerinini üstüne çekti ve kayanın dibine uzandı.

Gözlerini kapadığında rüyasında ulu kurtları gördü.

Altı tane olmaları gerekirdi ama beş taneydiler, hepsi birbirinden ayrı yerlerde. Derin bir boşluk sancısı ve yarım kalmışlık hissi duydu. Orman uçsuz bucaksız, soğuktu ve onlar çok küçüktüler, kaybolmuşlardı. Kardeşleri oralarda bir yerde olmalıydı ama hepsinin kokusunu kaybetmişti. Arka ayaklarının üstüne oturup başını kararmaya başlayan gökyüzüne kaldırdı, haykırışı orman boyunca yankılandı, uzun ve yas dolu bir çığlık. Sesi silinip giderken kulaklarını dikti, bir cevap almak için dinliyordu ama duyduğu tek şey savrulan karların iç çekişiydi.

Jon?

Ses arkasından gelmişti, bir fısıltıdan daha hafifti ama güçlüydü aynı zamanda. Bir çığlık sessiz olabilir miydi? Kafasını çevirdi, kardeşini arıyordu, ağaçların arasında hareket eden ince gri bir şekil, görmek için bakıyordu ama hiçbir şey yoktu, sadece...

Bir büvet ağacı.

Som kayada filizlenmiş gibiydi. Beyaz kökleri sayısız kılcal yarığın ve saç teli inceliğindeki çatlakların arasından kıvrılarak yukarı tırmanıyordu. Gördüğü diğer büvet ağaçlarından daha inceydi, henüz bir fidandı ama o izlerken büyüyordu ağaç, gökyüzüne uzanırken kalınlaşıyordu dalları. Temkinli bir şekilde pürüzsüz, beyaz gövdesinin çevresini dolaştı, yüze gelene dek. Kırmızı gözler ona baktı. Öfkeli gözlerdi ama onu gördüklerine sevinmiş gibiydiler. Büvet ağacının yüzü kardeşinin yüzüydü. Kardeşinin her zaman üç gözü mü vardı?

Her zaman değil, dedi sessiz çığlık. *Kargadan önce yoktu.*

Ağacın kabuğunu kokladı; kurdun, ağacın ve çocuğun kokusunu aldı. Bunların arkasında başka kokular da vardı; sıcak toprağın kahverengi zengin kokusu, taşların gri sert kokusu ve bir şey daha, korkunç bir şey. Ölüm, biliyordu. Ölüm kokluyordu. Korkuyla geri çekildi, tüyleri diken dikendi, dişlerini gösterdi.

Korkma, karanlığı seviyorum. Seni kimse göremez ama sen onları görebilirsin. Fakat önce gözlerini açmalısın. Gördün mü? İşte böyle. Ve ağaç aşağı uzanıp ona dokundu.

Sonra aniden dağlara geri döndü, büyük bir uçurumun kenarında duruyordu,

pençeleri bir kar yığınının içine gömülmüştü. Rüzgârlı bir boşluğa açılan Çığlık Geçidi ve bir sonbahar öğleden sonrasının bütün renkleriyle dolu üçgen şekilli vadi, bir yorgan gibi önüne serilmişti.

Uçsuz bucaksız mavi beyaz bir duvar, vadinin bir ucunu tıkıyordu; onları omuzlarıyla itip açmak istiyormuşçasına dağların arasına sıkışmıştı. Bir an için yine Kara Kale'de olduğunu düşlediğini zannetti. Sonra, binlerce metre yükseklikten bir buz nehrine baktığını fark etti. Işıldayan soğuk uçurumun dibinde çok büyük bir göl vardı, gölü çevreleyen karlı tepeler kobalt mavisi derin sularda yansıyordu. Vadide adamlar vardı, şimdi görüyordu; çok adam, binlerce, büyük bir ordu. Bazıları savaş için talim yaparken diğerleri yarı donmuş zeminde büyük delikler açıyordu. Karıncalardan daha iri görünmeyen atların sırtındaki süvari sürüsünün, bir kalkan duvara saldırışını izledi. Bir maskaralıktan ibaret mücadelelerinin sesi, rüzgârla savrulan çelik yaprakların hışırtısı gibiydi. Karargâhların bir düzeni yoktu; ne hendekler, ne sivri kazıklar, ne de düzenli at sıraları gördü. Her yerde, üstünkörü yapılmış toprak barınaklar ve gelişigüzel yayılmış çadırlar vardı, dünyanın yüzündeki çiçek bozuğu gibiydiler. Darmadağın saman yığınları gördü, olağanüstü sayıda keçinin, koyunun ve köpeğin kokusunu aldı. Binlerce yemek ateşinden siyah duman filizleri yükseliyordu.

Bu bir ordu değil, bir kasaba. Bu, insanların bir araya toplanışı.

Büyük gölün karşısındaki tümseklerden biri hareket etti. Daha dikkatlice baktı ve hareket edenin bir toprak yığını olmadığını fark etti. Ama canlıydı; hantalca hareket eden, burnunun yerinde bir yılan olan, gelmiş geçmiş en iri yaban domuzundan daha uzun dişli, tüylü bir canavardı. Ve canavarı süren, şey de devasaydı, şekli tuhaftı, bacakları ve kalçaları bir insan için çok kalındı.

Ani bir soğuk fırtınası tüylerini kaldırdı, hava kanat sesleriyle titredi. Gözlerini buz beyazı dağın tepesine kaldırınca, bir gölgenin gökyüzünden dimdik aşağı düştüğünü gördü. Tiz bir çığlık havayı kesti. Mavi gri kanatlar genişçe açılmıştı, güneşi kapatıyorlardı...

"Hayalet!" diye bağırdı Jon kalkarken. Kuş pençelerini ve acıyı hâlâ hissedebiliyordu. "Hayalet, bana gel!"

Ebben gelip Jon'u yakaladı, sarstı. "Sessiz ol! Yabanılların tepemize binmesi

mi istiyorsun? Senin neyin var evlât?”

“Bir rüya,” dedi Jon bitkin bir sesle. “Ben, Hayalet’tim, bir dağın kenarından donmuş bir nehre bakıyordum ve bir şey bana saldırdı. Bir kuş... kartal, sanırım...”

Yaver Dalbridge gülümsedi. “Ben rüyalarımda güzel kadınlar görürüm hep. Keşke daha sık rüya görebilseydim.”

Qhorin, Jon’un yanına geldi. “Donmuş bir nehir mi dedin?”

“Sütnehri, bir buzulun ayağındaki büyük bir gölden akar,” diyerek lafa karıştı Taşyılanı.

“Kardeşimin yüzüne bürünmüş bir ağaç vardı. Yabanıllar... *binlercesi* vardı, hiç düşünmediğim kadar çoklardı. Ve mamutlara binmiş devler gördüm.” Değişen gün ışığından, dört ya da beş saat uyuduğu sonucunu çıkardı Jon. Başı ve kuş pençelerinin battığı ensesi ağrıyordu. *Ama bunlar rüyamda oldu.*

“Bana bütün hatırladıklarını anlat, baştan sona,” dedi Qhorin Yarımel.

Jon’un aklı karışmıştı. “Sadece bir rüyaydı.”

“Bir kurt rüyası,” dedi Yarımel. “Craster, Lord Kumandan’a yabanılların Sütnehri’nin kaynağında toplandığını söylemişti. Belki o rüyayı görmenin sebebi budur. Ya da birkaç saat ileride bizi neyin beklediğini gördün. Anlat.”

Qhorin’e ve diğer koruculara böyle şeyler anlatmak kendini aptal gibi hissetmesine sebep olmuştu ama emredileni yaptı. Bitirdiğinde Yaver Dalbridge bile gülümsemiyordu artık.

“Derideğiştiren?” dedi Ebben acımasızca, Yarımel’e bakıyordu. *Kartalı mı kastediyor?* diye merak etti Jon. *Yoksa beni mi?* Derideğiştirenler ve varglar Yaşlı Dadı’nın hikâyelerine aitti, bütün ömrünün geçtiği gerçek dünyaya değil. Ama burada, kayalardan ve buzdan ibaret bu çıplak vahşilikte inanmak zor değildi.

“Soğuk rüzgârlar esiyor. Mormont’un korktuğu gibi. Benjen Stark da hissetti. Ölü adamlar yürüyor. Ağaçların gözleri var yine. Devlere ve varglara neden şaşıralım?”

“Bu, benim rüyalarımın da gerçek olacağı anlamına mı geliyor?” diye sordu Yaver Dalbridge. “Mamutlar, Lord Kar’da kalabilir. Ben kadınlarımı istiyorum.”

“Nöbet’e hem çocuk, hem erkek olarak hizmet ettim,” dedi Ebben. “Devlerin

kemiklerini gördüm ve tuhaf masallar duydum ama hepsi bu. Onları kendi gözlerimle görmeliyim.”

“Dikkat et de onlar seni görmesin Ebben,” dedi Taşyılanı.

Yola koyulmak için hazırlandılar ama Hayalet hâlâ ortaya çıkmamıştı. Geçidi gölgeler kaplamıştı. Korucuların, Çatalucu dediği büyük dağın sivri ikiz tepelerinin arasında güneş hızla batıyordu. *Eğer rüya gerçekse...* Düşüncesi bile Jon’u korkutuyordu. Kartal, Hayalet’e zarar vermiş ya da onu uçurumdan itmiş olabilir miydi? Kardeşinin yüzünü almış, karanlık ve ölüm kokan büvet ağacı neydi peki?

Güneşin son ışıkları Çatalucu’nun ikiz tepelerinin arasında kayboldu. Alacakaranlık, Çığlık Geçidi’ni doldurdu. Hava bir anda daha da soğudu. Artık tırmanmıyorlardı. Doğrusu, yol belli belirsiz inişe geçmişti; çatlaklarla, iri kaya bloklarıyla ve taş yığınlarıyla doluydu. *Birazdan hava kararacak ve Hayalet hâlâ dönmedi.* Jon’un içi parçalanıyordu ama ulu kurduna dileği gibi seslenmeyi göze alamıyordu. Başka şeyler de onları dinliyor olabilirdi.

“Qhorin,” diye seslendi Yaver Dalbridge hafifçe. “Orada. Bak.”

Kartal, epey ilerideki bir kayanın tepesine tünemişti, koyulaşan gökyüzünde hatları seçiliyordu. *Başka kartallar da gördük,* diye düşündü Jon. *Rüyamda gördüğüm kartal olmak zorunda değil.*

Ebben kartala bir ok fırlatacaktı ki yaver onu durdurdu. “Kuş, okun ulaşamayacağı kadar uzakta.”

“Bizi izlemesinden hoşlanmıyorum.”

Yaver omuz silkti. “Ben de ama onu durduramazsın, sadece iyi bir ok ziyan etmiş olursun.”

Qhorin eyerinde oturmuş epey zamandır kartalı izliyordu. “Devam edeceğiz,” dedi sonunda. Korucular yola koyulmak için hareketlendi.

Hayalet, diye bağırmak istiyordu Jon. Neredesin?

Jon, iki kaya parçasının arasında parlak bir beyazlık gördüğünde Qhorin ve diğerlerinin peşine düşmek üzereydi. *Eski bir kar yığını,* diye düşündü beyazlık hareket edene kadar. Hemen atından indi. Dizlerinin üstüne çöktüğünde Hayalet başını kaldırdı. Boynu ıslaktı, parlıyordu ama Jon eldivenini çıkarıp dokunduğunda hiç ses çıkarmadı. Kuş pençeleri kürkünün ve derisinin üstünde

kanlı izler bırakmıştı ama kartal hayvanın boynunu koparmayı başaramamıştı.

Qhorin Yarımel, Jon'un yanında ayakta duruyordu. "Ne kadar kötü?"

Hayalet, güçlükle de olsa, cevap verir gibi ayağa kalktı.

"Bu kurt kuvvetli," dedi korucu. "Ebben, su getir. Taşyılanı, şarap mataranı ver. Onu sıkıca tut Jon."

Kurdun tüylerindeki pıhtılaşmış kanı birlikte temizlediler. Qhorin kartalın açtığı kırmızı yaraların üstüne şarap dökerken Hayalet kurtulmak için debelenip dişlerini gösterdi ama Jon kollarını hayvanın bedenine dolayıp teskin edici sözler söyledi, kurt kısa zaman içinde sakinleşti. Jon'un pelerininden bir şerit yırttıklarında hava tamamen kararmıştı. Gökyüzünü taşların siyahlığından ayıran tek şey, havaya serpilmiş yıldızlardı. "Gidiyor muyuz?" diye sordu Taşyılanı.

Qhorin atına doğru yürüdü. "Geri, ileri değil."

"Geri mi?" Jon şaşırmıştı.

"Kartalların gözleri insanlarınkinden daha keskindir. Görüldük ve şimdi kaçmalıyız." Yarımel siyah bir kaşkolü yüzüne sarıp atına atladı.

Diğer korucular bakıştılar ama hiçbiri karşı çıkmayı düşünmedi. Teker teker eyerlerine binip atlarını ev yoluna doğru çevirdiler.

Yukarı çıkan kıvrımlı geçitleri ve uzayıp giden kırık zemini hissederek bütün gece at sürdüler. Rüzgâr şiddetlenmişti. Bazen öyle karanlık oluyordu ki atlarından inip yola yayan devam etmek zorunda kalıyorlardı, her adam kendi atını yürütüyordu. Ebben bir meşalenin işe yaracağını söyledi ama, "Ateş yok," dedi Qhorin ve konu kapandı. Bir gölgekedisi karanlıkta öfkeyle kükredi, sesi kayaların üstünde sekerek yankılandı, onlarca kedi kükremeye cevap veriyordu sanki. Jon, başlarının üstündeki bir kaya düzlüğünde parlak gözler gördüğünü sandı bir sefer, hasat ayları kadar parlak gözler.

Şafaktan hemen önceki karanlık saatte, atlarına su içirmek ve birer avuç yulafla bir parça saman yedirmek için durdular. "Yabanılların öldüğü yerden fazla uzakta değiliz," dedi Qhorin. "Bir adam yüz adamı tutabilir orada. Doğru bir adam." Yaver Dalbridge'e baktı.

Yaver başını eğdi. "Bana bırakabildiğiniz kadar ok bırakın kardeşlerim." Yayını okşadı. "Ve eve vardığınızda atıma bir elma yedirin. Zavallı hayvan bunu hak etti."

Ölmek için kalıyor. Jon anlamıştı.

Qhorin, yaverin kolunu eldivenli eliyle sıktı. “Eğer kartal sana bakmak için aşağı uçarsa...”

“...birkaç yeni tüy çıkarır.”

Jon’un Yaver Dalbridge’e ait gördüğü son şey; tepelere çıkan dar patikayı tırmanırken döndüğü sırtıydı.

Şafak söktüğünde Jon bulutsuz gökyüzüne baktı ve maviliğin içinde hareket eden bir leke gördü. Ebben de görmüştü, küfür ediyordu ama Qhorin adama sessiz olmasını söyledi. “Dinleyin.”

Jon nefesini tuttu ve duydu. Arkalarında ve çok uzakta, dağlarda yankılanan bir av borusu ötüyordu.

“İşte şimdi geliyorlar,” dedi Qhorin.

Tyrion

Pod, çetin sınavı için Tyrion'a Lannister kırmızısı tüylü kadife tuniğini giydirdi ve El zincirini getirdi. Tyrion zinciri yatağının başındaki komodinin üstüne bıraktı. İblis'in Kral Eli olduğunu hatırlamaktan hoşlanmıyordu Cersei ve Tyrion da ablasıyla arasındaki ilişkinin halihazırdakinden daha iltihaplı olmasını istemiyordu.

Avluyu geçerken Varys'e yakalandı. "Lordum," dedi hadım hafiften nefes nefese. "Bunu okusanız iyi olur." Yumuşak, beyaz eliyle bir parşömen uzattı. "Kuzeyden bir rapor."

"İyi haber mi, yoksa kötü mü?" diye sordu Tyrion.

"Buna karar vermek bana düşmez."

Tyrion parşömeni açtı. Meşale alevleriyle aydınlanan avluda kelimeleri seçebilmek için gözlerini kısmak zorunda kaldı. "Tanrılar merhamet edin," dedi sessizce. "İkisi de mi?"

"Korkarım öyle lordum. Çok hüzünlü. Ölümüne hüzünlü. Çok küçük ve çok masumdular."

Stark çocuğu düştüğünde kurtların nasıl uluduğunu hatırladı Tyrion. *Şu anda da uluyorlar mı, merak ediyorum?* "Başka kimseye söyledin mi?" diye sordu.

"Henüz değil ama söylemem gerekecek."

Tyrion mektubu dürdü. "Ablama ben söylerim." Cersei'nin haberi nasıl karşılayacağını görmek istiyordu. Çok istiyordu bunu.

Kraliçe bu gece her zamankinden daha güzel görünüyordu. Gözlerinin rengini ortaya çıkaran, yeşil kadifeden, yakasız bir elbise giymişti. Altın saçları çıplak omuzlarına lüle lüle dökülüyordu ve beline zümrütlerle süslü örme bir kemer takmıştı. Tyrion mektubu ablasına uzatmak için oturmak istedi ve şarabının servis edilmesini bekledi. Tek kelime söylemedi. Cersei masumca baktığı kardeşinin elinden parşömeni aldı.

"Memnun olduğuna eminim," dedi Tyrion, ablası mektubu okurken. "Yanılmıyorsam Stark çocuğunun ölmesini istiyordun."

Cersei yüzünü ekşitti. “Çocuğu o pencereden aşağı iten Jaime’ydi, ben değil. Aşk uğruna dedi, bu beni mutlu edecekmiş gibi. Yaptığı şey aptalcaydı ve bunun yanı sıra tehlikeli ama sevgili kardeşimiz ne zaman düşünmek için durdu ki?”

“Çocuk sizi görmüştü,” diye hatırlattı Tyrion.

“O bir çocuktu sadece. Onu korkutup susturabilirdim.” Düşünceli gözlerle mektuba baktı. “Bir Stark ayağını bir yere çarpıyor ve her seferinde ben suçlanıyorum. Bu Greyjoy’un işiydi. Benimle ilgisi yok.”

“Dua edelim de Leydi Catelyn buna inansın.”

Cersei’nin gözleri büyüdü. “O Jaime’yi asla...”

“...öldürmez mi? Neden? Joffrey ve Tommen katledilseydi sen ne yapardın?”

“Sansa hâlâ benim elimde!” dedi kraliçe.

“Sansa hâlâ bizim elimizde,” diye düzeltti Tyrion. “Ve ona çok iyi bakmak zorundayız. Pekâlâ, bana söz verdiğin şu akşam yemeği nerede tatlı ablacığım?”

Cersei zevkli bir masa kurmuştu, bu inkâr edilemezdi. Kremalı kestane çorbası, çıtır çıtır sıcak ekmek; çamfıstığı ve elma sosuyla lezzetlendirilmiş yeşilliklerle başladılar. Ardından bofa balığı tartı, ballı domuz budu, tereyağlı havuç, beyaz bezelye, jambon ve son olarak da mantar ve istiridyeyle doldurulmuş kuğu kızartması geldi. Tyrion aşırı derecede nazikti; her yemeğin en iyi porsiyonunu ablasına sundu ve sadece onun yediklerini yemeye özen gösterdi. Cersei’nin onu zehirleyeceğini düşünmüyordu gerçekten ama dikkatli olmaktan zarar gelmezdi.

Starklar’la ilgili haberler kadının tadını kaçırmıştı, Tyrion görebiliyordu. “Acı Köprü’den bir haber alamadık mı?” diye sordu kaygıyla, hançerinin ucuna geçirdiği bir parça elmayı küçük, nazikçe ısırıklarla yerken.

“Hiç.”

“Serçeparmak’a asla güvenmedim. Kâfi miktarda altın karşılığında göz açıp kapayıncaya kadar Stannis’in tarafına geçer.”

“Stannis Baratheon’ın kahrolası ahlâkı adam satın almasına izin vermez. Üstelik Petyr gibiler için rahat bir lord da olmaz. Bu savaş bazı tuhaf dostluklar yarattı, katılıyorum ama o ikisi? Hayır.”

Tyrion domuz budundan bir dilim keserken, “Domuz için Leydi Tanda’ya teşekkür etmeliyiz,” dedi Cersei.

“Sevgisinin bir göstergesi mi?”

“Rüşvet. Kalesine dönme izni için yalvarıyor. Benim kadar senin iznin için de. Onu yolda tutuklatacağından korkuyor sanırım, Lord Gyles’a yaptığın gibi.”

“Tahtın veliahtıyla birlikte sıvışmayı mı planlıyor?” Tyrion ablasına bir dilim et servis etti, bir dilim de kendisi için aldı. “Kalmasını tercih ederim. Kendisi güvende hissetmek istiyorsa Stokeworth’teki garnizonunu buraya getirsin. Ne kadar adamı varsa.”

“Adama bu kadar çok ihtiyacımız varsa vahşilerini neden gönderdin?” Cersei’nin sesinde fark edilir bir hırçınlık tınlıyordu.

“Onları kullanmanın en iyi şekli buydu,” dedi Tyrion dürüstçe. “Onlar korkusuz savaşçılar ama asker değiller. Gerçek bir savaşta disiplin cesaretten daha önemlidir. Şimdiden Kral Ormanı’nda, şehir duvarlarında olabileceklerinden çok daha faydalı oldular.”

Kuğu servis edilirken kraliçe, Tyrion’ı Boynuzlu Adamlar komplosuyla ilgili sorguya çekti. Korkmaktan öte rahatsız olmuş gibi görünüyordu. “Neden bunca ihanetle sarılıyız? Lannister Hanedanı bu sefillere ne kötülük etti ki?”

“Hiç,” dedi Tyrion, “ama kazanan tarafta olmak istiyorlar... yani, hain oldukları kadar aptallar.”

“Hepsini bulduğundan emin misin?”

“Varys öyle diyor.” Kuğu, Tyrion’ın damağı için fazla baharatlıydı.

Cersei’nin beyaz alnında, o muhteşem gözlerinin ortasında bir çizgi belirdi. “Şu hadıma fazla güveniyorsun.”

“Bana iyi hizmet ediyor.”

“Ya da seni buna inandırdı. Sırlar fısıldadığı tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Onsuz yapamayacağımızı düşünmemize yetecek kadar sır veriyor her birimize. Robert’la ilk evlendiğimde benimle de aynı oyunu oynadı. Yıllar boyunca konseyde ondan daha gerçek bir dostum olmadığından emindim ama şimdi...” Bir an kardeşinin yüzünü inceledi. “Tazı’yı Joffrey’den almaya niyetli olduğunu söylüyor.”

Kahrolası Varys. “Clegane’e daha önemli işlerde ihtiyacım var.”

“Hiçbir şey kralın hayatından daha önemli değildir.”

“Kralın hayatı tehlikede değil. Joffrey, cesur Sör Osmond ve Meryn Trant

tarafından korunacak.” *Başka bir işe yaramazlar.* “Balon Swann ve Tazı’nın hücumlara liderlik etmeleri gerek. Stannis, Karasu’nun bize ait tarafında basacak yer bulamamalı.”

“Jaime hücumları bizzat yönetirdi.”

“Nehirova’dan mı? İşte buna hücum derim.”

“Joff daha çocuk.”

“Bu mücadelenin parçası olmak isteyen bir çocuk ve hayatında ilk kez biraz mantık sergiliyor. Onu mücadelenin ortasına koymayı düşünmüyorum elbette ama görünmesi gerek. Adamlar, annesinin eteklerinin altına saklanan bir kral için değil, tehlikeyi paylaşan bir kral için ateşli bir şekilde dövüşürler.”

“Daha *on üç* yaşında Tyrion.”

“On üç yaşındaki Jaime’yi hatırlıyor musun? Joffrey’nin, babasının oğlu olmasını istiyorsan bırak üstüne düşeni yapsın. Altının satın alabileceği en iyi zırhı giyiyor ve çevresinde bir düzine altın pelerinli olacak, her an. Şehrin düşeceğine dair en küçük bir işaret görürsem, onu hemen Kızıl Kale’ye geri göndereceğim.” Söylediklerinin Cersei’yi rahatlatacağını düşünmüştü ama o yeşil gözlerde memnuniyetten eser yoktu. *“Şehir düşecek mi?”*

“Hayır.” *Ama düşerse, lord babamız yardıma gelene kadar Kızıl Kale’yi tutabilmemiz için dua et.*

“Bana daha önce de yalan söyledin Tyrion.”

“Her zaman iyi bir nedenim vardı tatlı ablacığım. Aramızda dostluk olmasını senin kadar ben de istiyorum. Lord Gyles’ı serbest bırakmaya karar verdim.” Gyles’ı bu jesti yapabilmek için güvende tutmuştu. “Sör Boros Blount’u da geri alabilirsin.”

Kraliçenin ağzı gerildi. “Sör Boros, Rosby’de çürüyebilir,” dedi, “ama Tommen...”

“...olduğu yerde kalacak. Lord Jacelyn’in koruması altında Lord Gyles’ın yanında olacağından çok daha güvende.”

Uşaklar neredeyse hiç dokunulmamış kuğuyu masadan aldı. Cersei bir el işaretiyle tatlıyı getirtti. “Böğürtlen turtası seviyorsundur umarım.”

“Ben her çeşit turtaya bayılırım.”

“Ah, bunu uzun zamandır biliyorum. Varys’in neden bu kadar tehlikeli

olduğunu biliyor musun?”

“Şimdi de bilmece oyunu mu oynuyoruz? Hayır.”

“Çünkü aleti yok.”

“Senin de yok.” *Ve bundan nefret ediyorsun, değil mi Cersei?*

“Belki ben de tehlikeliyim. Öte yandan, sen her erkek kadar aptalsın. Düşünme işinin yarısını bacaklarının arasındaki solucan yapıyor.”

Tyrion parmaklarındaki kırıntıları yaladı. Ablasının gülümsemesinden hoşlanmamıştı. “Evet. Ve solucanım artık gitme vaktimin geldiğini düşünüyor.”

“İyi değil misin kardeşim?” Göğüslerini Tyrion’ın gözlerine sererek öne eğildi. “Birdenbire heyecanlandın sanki.”

“Heyecanlanmak?” Tyrion kapıya baktı. Dışarıdan bir ses duyduğunu düşündü. Buraya yalnız geldiği için pişmanlık duymaya başlıyordu. “Daha önce aletimle ilgilenmemiştin hiç.”

“Beni ilgilendiren aletin değil, onu neyin içine soktuğun önemli. Ben senin gibi bütün meselelerde hadıma bel bağlamıyorum. Bazı şeyleri öğrenmek için kendi yöntemlerim var... özellikle insanların bilmemi istemediği şeyleri öğrenmek için.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Sadece şunu... *küçük fahişen elimde.*”

Tyrion şarap kadehine uzandı, düşüncelerini toplamak için zaman kazanmaya çalışıyordu. “Erkeklerin, zevkine daha uygun olduğunu sanıyordum.”

“Nasıl da komiksin küçük adam. Söyle bakalım, bununla evlenmedin mi daha?” Tyrion cevap vermeyince Cersei güldü. “Babamız çok rahatlayacak,” dedi.

Tyrion’ın midesi yılan balıklarıyla dolu gibiydi. Shae’i nasıl bulmuştu? Varys ona ihanet mi etmişti? Yoksa onca tedbir, malikâneye doğrudan gittiği geceki sabırsızlığıyla heba mı olmuştu? “Yatağımı kimin ısıttığını neden önemsiyorsun ki?”

“Bir Lannister borcunu mutlaka öder,” dedi Cersei. “Kral Toprakları’na geldiğin günden beri bana karşı entrikalar düzenliyorsun. Myrcella’yı sattın, Tommen’ı sattın ve şimdi Joffrey’yi öldürmek için komplo hazırlıyorsun. Tommen üzerinden hükmedebilmek için Joff’un ölmesini istiyorsun.”

Bunun çok cazip bir fikir olduğunu inkâr edemem. “Bu çılgınlık Cersei. Stannis birkaç gün içinde burada olacak. Bana ihtiyacın var.”

“Ne için? Savaş meydanında göstereceğin olağanüstü cesaret için mi?”

“Bronn’un paralı askerleri ben olmadan savaşmaz,” diye yalan söyledi Tyrion.

“Ah, bence savaşırlar. Senin altınlarını seviyor onlar, şeytani zekânı değil. Korkma, sensiz kalmayacaklar. Zaman zaman boğazını kesmeyi düşünmediğimi söyleyemem ama bunu yaparsam Jaime asla affetmez beni.”

“Ya fahişe?” Kızın adını kullanmıyordu. *Onu, Shae’in benim için bir anlamı olmadığına inandırabilirsem, belki...*

“Kıza yeterince nazik davranılacak, oğullarıma bir zarar gelmediği sürece. Ama Joff öldürülürse ya da Tommen düşmanın eline düşerse, küçük orospun tahmin bile edemeyeceğin acılar içinde can verir.”

Öz yeğenlerimi öldürmeye niyetli olduğumu düşünüyor gerçekten. “Çocuklar güvende,” dedi bitkin bir halde. “Tanrılar merhamet edin, Cersei, onlar benim kanımdan! Sen benim ne çeşit bir adam olduğumu sanıyorsun?”

“Küçük ve çarpık.”

Tyrion kadehinin dibindeki tortuya baktı. *Benim yerimde olsa Jaime ne yapardı?* Büyük ihtimalle kaltağı öldürürdü ve sonuçlarıyla daha sonra uğraşırdı. Ama Tyrion’ın ne altın bir kılıcı ne de o kılıcı savuracak kabiliyeti vardı. Ağabeyinin pervasız gazabını seviyordu ama benzemek istediği adam, lord babasıydı. *Taş, taş olmalıyım, Casterly Kayası olmalıyım, sert ve sarsılmaz. Bu sınavdan geçemezsem memnuniyetle en yakın ucubeliği ararım.* “Bence kızı çoktan öldürdün,” dedi.

“Onu görmek ister misin? İsteyeceğini düşünmüştüm.” Cersei odanın karşısına gidip ağır meşe kapıyı ardına kadar açtı. “Kardeşimin fahişesini getirin.”

Sör Osmund’ın kardeşleri Osney ve Osfryd aynı bezelye kabuğundan çıkmış taneler gibiydi; kanca burunlu uzun adamlar, koyu renk saçlar ve zalim gülümsemeler. Kız, adamların arasında sallanıyordu. Esmer yüzündeki gözleri kocaman ve bembeyazdı. Patlak dudağından kan sızıyordu, elbisesinin yırtıklarından bedenindeki çürükleri görebiliyordu Tyrion. Elleri iple

bağlanmıştı, konuşamaması için ağzını tıkamışlardı.

“Ona zarar verilmeyeceğini söylemiştin.”

“Dövüştü.” Osney Karakazan, ağabeylerinin aksine tıraşlıydı, sakalsız yanaklarındaki tırnak izleri açıkça görülebiliyordu. “Bu kızın gölgekedisi gibi pençeleri var.”

“Çürükler iyileşir,” dedi Cersei sıkılmış gibi. “Fahişe yaşayacak. Joffrey yaşadığı sürece.”

Tyrion ablasına gülmek istedi. Tatlı olurdu, çok tatlı olurdu ama gülerse oyunu ortaya çıkardı. *Kaybettin Cersei. Karakazanlar, Bronn’un söylediğinden daha aptallarmış.* Bütün yapması gereken kelimeleri söylemekti.

Bunun yerine kızın yüzüne bakıp, “Mücadeleden sonra onu serbest bırakacağına dair yemin ediyor musun?” dedi.

“Eğer Tommen’ı bırakırsan, evet.”

Tyrion ayağa kalktı. “O halde onu tut ama güvende tut. Bu hayvanlar onu kullanabileceklerini düşünüyorlarsa... pekâlâ tatlı ablacığım, bir terazinin iki tarafa da eğildiğini hatırlatmama izin ver.” Sesi sakindi, düzdü, umursamazdı; babasının sesini aramış ve bulmuştu. “Kıza olanların aynısı Tommen’a da olur, dayak ve tecavüz dâhil.” *Madem bir canavar olduğumu düşünüyor, ben de rolümü oynarım.*

Cersei bunu beklemiyordu. “Cesaret edemezsin.”

Tyrion gülümsedi, ağır ve soğuk. Yeşil ve siyah gözleri kraliçeye gülüyordu. “Cesaret? Kendim yaparım.”

Cersei’nin eli, Tyrion’ın yüzüne doğru parladı ama Tyrion ablasının bileğini yakalayıp kadın çığlık atana kadar büktü. Osfryd kraliçeyi kurtarmak için hareketlendi. “Bir adım daha atarsan kolunu kırarım,” diye uyardı cüce. Adam durdu. “Bana bir daha vuramayacağını söylediğim günü hatırlıyor musun Cersei?” Ablasını yere fırlattı ve Karakazanlar’a döndü. “Kızı çözün ve ağzındakini çıkarın.”

İp o kadar sıkı bağlanmıştı ki kızın ellerine kan gitmiyordu. Kan geri gelirken kız acıyla inledi. Tyrion, tekrar his kazanana kadar parmakları nazikçe ovdu. “Tatlım,” dedi, “cesur olmalısın. Seni incittikleri için üzgünüm.”

“Beni kurtaracağınızı biliyorum lordum.”

“Kurtaracağım,” diye söz verdi Tyrion ve Alayaya öne eğilip onu alnından öptü. *Bu kanlı öpücük benim hak ettiğimden fazla,* diye düşündü Tyrion. *Ben olmasam başına bunlar gelmezdi.*

Dönüp kraliçeye baktığında alnında kızın kanı vardı. “Senden hiçbir zaman hoşlanmadım Cersei ama ablam olduğun için sana hiç zarar vermedim. Bunu sonlandırdın. Şu yaptığın şey için inciteceğim seni. Nasıl yapacağımı henüz bilmiyorum ama bana zaman ver. Kendini güvende ve mutlu hissettiğin bir gün gelecek ve mutluluğun bir anda ağzındaki küllere dönüşecek. İşte o zaman borcun ödendiğini anlayacaksın.”

Savaşta, bir ordu kırılıp kaçtığı anda mücadele biter, demişti babası bir keresinde. Bir an önceki kuvvetleri, hâlâ zırhlı ve silahlı olmaları bir şey değiştirmez, önünden bir kez kaçtılarsa dönüp tekrar savaşmazlar. Cersei’yle de aynıydı. Kadının bulabildiği tek yanıt, “Defol,” oldu. “Gözümün önünden defol.”

Tyrion reverans yaptı. “O halde iyi geceler ve tatlı rüyalar.”

Tyrion, kafatasının içinde yürüyen bin zırhlı piyadeyle birlikte Kral Eli Kulesi’ne döndü. *Chataya’nın gardırobunun arkasına kaydığım ilk gün, bunun olacağını görmeliydim.* Görmek *istememişti* belki de. Merdivenlerin sonuna geldiğinde bacakları zonkluyordu. Pod’u bir sürahi şarap getirmesi için yolladı ve yatak odasına gitti.

Shae cibinlikli yatakta bağdaş kurmuş oturuyordu. Göğüslerinin üstüne düşen ağır altın zincir hariç üzerinde hiçbir şey yoktu: Birbirine tutturulmuş altın ellerden oluşan bir zincir, her el bir diğerine kenetlenmiş.

Tyrion kızı beklemiyordu. “Burada ne işin var?”

Shae gülerek zinciri okşadı. “Göğüslerimde eller olsun istedim... ama bu küçük, altın eller çok soğuk.”

Tyrion bir an için ne diyeceğini bilemedi. Onun yerine bir başka kadının dövüldüğünü ve mücadelede bir terslik olur da Joffrey düşerse o kadının onun yerine öleceğini nasıl anlatabilirdi Shae’e? “Leydi Lollys...”

“Uyuyor. İstediği tek şey uyumak, koca inek. Uyuyor ve yiyor. Bazen yerken uyuyakalıyor. Yiyecekler battaniyelerin altına düşüyor, onların üstünde yuvarlanıyor ve ben temizlemek zorunda kalıyorum.” İğrenmiş gibi yüzünü

buruşturdu. “Altı üstü *düzdüler* onu.”

“Annesi kızın hasta olduğunu söylüyor.”

“Karnında bir çocuk var. Hepsi bu.”

Tyrion odaya göz attı. Her şey bıraktığı gibi görünüyordu. “İçeri nasıl girdin? Bana gizli kapıyı göster.”

Shae omuzlarını silkti. “Lord Varys bana bir başlık giydirdi, göremedim... ama bir yer vardı, başlığın ucundan zemine bakabildim. Taşlarla kaplanmıştı, bilirsin, şu resim oluşturanlardan.”

“Mozaik mi?”

Shae başıyla onayladı.

“Kırmızı ve siyah renkteydiler. Galiba bir ejderha resmiydi. Bunun dışında her şey karanlıktı. Bir merdivenden indik ve çok uzun yolları yürüdük, sonunda başım döndü. Bir kere durduk ve hadım bir demir kapının kilidi açtı. Kapıdan geçerken demire süründüm. Ejderha kapıdan sonraydı. Sonra başka bir merdivenle yukarı çıktık, bir tünele girdik. Ben eğilmek zorunda kaldım ve Lord Varys emekliyordu sanırım.”

Tyrion yatak odasını dolaştı. Apliklerden biri gevşek görünüyordu. Ayak parmaklarının ucunda yükselip çevirmeye çalıştı. Aplik, duvarı sıyırarak ağır ağır kendi etrafında döndü, baş aşağı geldiğinde içindeki mum yere düştü. Soğuk taş zemine dağılan fitil parçaları bir sorun çıkarmadı. “Lordum benimle yatmak istemiyor mu?” diye sordu Shae.

“Birazdan.” Tyrion gardırobunu açtı, giysilerini kenara çekti ve dolabın arkasını itti. Bir genelevde işe yarayan şey bir kalede de işe yarabilirdi... ama hayır, ahşap sağlamdı, esnemiyordu. Pencere sekisinin yanındaki bir taş dikkatini çekti ama bütün itmeleri, dürtmeleri boşunaydı. Hüsran ve huzursuzlukla yatağa gitti.

Shae bağcıklarını çözüp kollarını boynuna doladı. “Omuzların taş gibi sertleşmiş,” dedi. “Çabuk ol, seni içimde hissetmek istiyorum.” Ama kız bacaklarını beline doladığında Tyrion’ın erkekliği ona ihanet etti. Shae lordunun yumuşadığını hissedince yatak örtüsünün altına kaydı ve erkekliğini ağzına aldı ama bu bile Tyrion’ı tahrik etmeye yetmiyordu.

Birkaç dakika sonra kızı durdurdu. “Sorun ne?” diye sordu Shae. Dünyanın

bütün tatlı masumiyeti kızın genç suratındaki çizgilere yazılmıştı.

Masumiyet? Seni aptal, o bir fahişe, Cersei haklı; aletinle düşünüyorsun, aptal, aptal.

"Hadi uyu tatlım," dedi kızın saçlarını okşayarak. Ama Shae uykuya daldıktan uzun zaman sonra Tyrion yatakta gözlerini kırpmadan yatıyordu, tek eliyle kızın küçük göğsünü avuçlamıştı, nefes alıp verişini dinliyordu.

Catelyn

Nehirova'nın Büyük Salon'u, iki kişinin baş başa yemeğinde boş kalan bir yerdi. Duvarları derin gölgeler perdeliyordu. Bir meşale, arkasında yanan üç meşale bırakarak söndü. Catelyn gözlerini şarap kadehine dikmiş oturuyordu. Şarap, dilinde zayıf ve ekşi bir tat bırakıyordu. Brienne karşısındaydı. Aralarında babasının yüksek koltuğu vardı, salonun geri kalanı kadar boştu. Hizmetkârlar bile gitmişti. Catelyn onların kutlamalara katılmasına izin vermişti.

Kalenin duvarları kalındı, buna rağmen avludan gelen eğlence seslerini duyabiliyorlardı. Sör Desmond kilerden yirmi fıçı getirtmişti, sıradan insanlar Edmure'un an meselesi olan dönüşünü ve Robb'un Sarpkaya'yı fethini esmer bira dolu içki boynuzlarını havaya kaldırarak kutluyorlardı.

Onları suçlayamam, diye düşündü Catelyn. *Bilmiyorlar. Bilseler bile niye umursasınlar? Onlar benim oğullarımı tanımadılar. Bran'ın tırmanışlarını yürekleri ağızlarında, aynı anda hem dehşet hem gurur duyarak izlemediler, onun kahkahalarını duymadılar hiç. Rickon'un ağabeyleri gibi olmak için öfkeyle çabalamasını görüp gülümsemediler.* Önündeki akşam yemeğine baktı; jambona sarılmış alabalık; köklü yeşillikler, kırmızı rezene ve tatlı otlardan yapılmış salata, bezelye, soğan ve sıcak ekmek. Brienne yemeklerini düzenli bir sırayla yiyordu, akşam yemeği yerine getirmesi gereken görevlerden biriydi sanki. *Suratsız bir kadına dönüştüm,* diye düşündü Catelyn. *Ne etten ne de şaraptan keyif alıyorum, şarkılar ve kahkahalar benim için şüpheli yabancılara dönüştü. Yas, toz ve acı özlemlerden ibaret bir yaratığım artık. Bir zamanlar kalbimin olduğu yerde bir boşluk var şimdi.*

Karşısında oturan kadının yemek yerken çıkardığı sesler tahammül edilmez olmuştu. "Brienne, ben senin için uygun bir arkadaş değilim, istersen gidip kutlamalara katıl. Bir kupa bira iç ve Rymund'un arpıyla dans et."

"Ben kutlamalar için yaratılmamışım leydim." Büyük elleri siyah ekmek somunun ucunu kopardı, Brienne ne olduğunu unutmuş gibi ekmek parçasına baktı. "Eğer emrederseniz ben..."

Catelyn kızın huzursuzluğunu hissedebiliyordu. “Benden daha mutlu insanların arkadaşlığından keyif alabilirsin diye düşünmüştüm sadece.”

“Ben gayet iyiyim.” Kız, ekmeğini alabalığın kızartıldığı yağa bandırdı.

“Bu sabah bir kuş daha geldi.” Catelyn bunu neden söylediğini bilmiyordu. “Üstat beni hemen uyandırdı. Görevini yapıyordu ama bu nazikçe bir tavır değildi, hiç değildi.” Brienne’e söylemeye niyeti yoktu. Kendisinden ve Üstat Vyman’dan başka kimse bilmiyordu, zamanı gelene kadar da söylemeyecekti, zamanı gelene kadar...

Hangi zaman? Aptal kadın, bir sır olarak saklamak, bunun gerçekliğini azaltacak mı? Hiç bahsetmezsen, hiç konuşmazsan bir rüyaya mı dönüşecek, rüyadan çok, yarısı hatırlanan bir kâbusa? Ah, keşke tanrılar bu kadar merhametli olsaydı.

“Haberler Kral Topraklarından mı?” diye sordu Brienne.

“Keşke öyle olsaydı. Kuzgun, Cerwyn Kale’sinden, kale kumandanım Sör Rodrik’ten geldi.” *Kara kanatlar, kara haberler.* “Toplayabildiği bütün kuvveti toplamış ve kaleyi geri almak için Kışyarı’na gidiyormuş.” Bütün bunlar ne kadar önemsiz geliyordu şimdi. “Ama demiş ki... yazmış ki...”

“Leydim, ne oldu? Oğullarınızla ilgili bir haber mi?”

Ne kadar basit bir soruydu; keşke cevabı da o kadar basit olsaydı. Catelyn konuşmaya çalıştı ama kelimeler boğazında düğümlenmişti. “Benim Robb’dan başka oğlum yok.” Bu korkunç kelimeleri hıçkırmadan söylemeyi başarmıştı ve bunun için müteşekkirdi.

Brienne dehşetle ona bakıyordu. “Leydim?”

“Bran ve Rickon kaçmaya çalışmışlar ama Pelit Suyu’ndaki değirmende yakalanmışlar. Theon Greyjoy oğullarımın kafalarını Kışyarı’nın duvarlarına çakmış. On yaşından beri soframda oturan Theon Greyjoy.” *İşte söyledim, tanrılar beni affetsin. Söyledim ve gerçek oldu.*

Brienne’in yüzü ıslak bir bulanıklıktı. Masanın üstünden öne doğru uzandı ama parmakları Catelyn’in eline yaklaşınca durdu, bir dokunuşun hoş karşılanmayacağından korkar gibi. “Ben... söylenecek söz yok leydim. Benim iyi leydim. Oğullarınız... onlar şimdi tanrıların yanında.”

“Öyle mi?” dedi Catelyn sertçe. “Nasıl bir tanrı bunun olmasına izin verir?

Rickon daha bebekti. Böyle bir ölümü nasıl hak etmiş olabilir? Ve Bran... ben kuzeyden ayrılırken, düştüğü günden beri gözlerini açmamıştı. O uyanmadan geri dönmüş olmalıydım. Şimdi asla dönemeyeceğim ona, gülüşünü bir kez daha duyamayacağım.” Brienne’e avuçlarını gösterdi, parmaklarını. “Bu yara izleri... Bran yatağında uyurken boğazını kesmesi için bir adam gönderdiler. Oğlum o gün ölebilirdi, ben de öyle ama Bran’ın kurdu adamın boğazını parçaladı.” Bu, Catelyn’i bir an duraksattı. “Theon kurtları da öldürdü sanırım. Öldürmüş olmalı, aksi takdirde... Ulu kurtlar yanlarında olduğu sürece oğullarımın güvende olacağından emindim. Boz Rüzgâr’la Robb gibi. Ama kızlarımın kurtları yok artık.”

Konunun aniden değişmesi Brienne’i şaşırtmıştı. “Kızlarınız...”

“Sansa üç yaşındayken bile bir leydiydi; daima çok zarif ve insanları memnun etmeye hevesli. Şövalyelerin yiğitliklerini anlatan hikâyelerden daha çok sevdiği bir şey yoktu. İnsanlar yüzünün bana benzediğini söyler ama benim hiç olmadığım kadar güzel bir kadın olacak, bunu görmek çok kolay. Hizmetçisini gönderir, saçlarını kendim tarardım sık sık. Kızıl saçları var, benimkilerden daha açık, çok gür ve yumuşak... saçlarındaki kırmızılık meşalelerin ışığını yakalar ve bakır gibi ışıldar.

Ve Arya, evet... Ned’in ziyaretçileri avluya haber vermeden girdiklerinde onu ahırda çalışan çocuklardan biri sanırlardı. Arya bir mücadeleydi, bunu söylemek gerekir. Yarı oğlan çocuğu, yarı kurt yavrusu. Ona bir şeyi yasakla ve yasakladığın şey onun yüreğinin tutkusu olsun. Ned’in uzun yüzü vardı onda, kahverengi saçları her zaman bir kuş yuvası gibi görünürdü. Arya’yı bir leydi yapmaktan umudumu kesmiştim. Diğer kızlar oyuncak bebekler biriktirirken o yara kabukları biriktirirdi. Aklına gelen her şeyi söylerdi. O da ölmüş olmalı.” Bunu söylediğinde dev gibi bir el göğsünü sıkıyormuş gibi hissetti. “Hepsinin ölmesini istiyorum Brienne. Önce Theon Greyjoy, sonra Jaime Lannister, Cersei ve İblis, hepsi, hepsi. Ama kızlarım, kızlarım...”

“Kraliçe... onun da küçük bir kızı var,” dedi Brienne tuhaf bir sesle. “Ve oğulları da, sizinkilerle aynı yaşta, belki acır ve...”

“Kızlarımı zarar görmemiş bir halde geri mi gönderir?” Catelyn hüzünle gülümsedi. “Sen de tatlı bir masumiyet var çocuğum. Öyle olmasını dilerdim...

ama hayır. Robb kardeşlerinin intikamını alacak. Buz da ateş gibi, öldürür. Buz, Ned'in uzunkılıcıydı. Valyria çeliğinden dövülmüştü, binlerce katın haresiyle mühürlenmişti, o kadar keskindi ki dokunmaya korkardım. Buz'la kıyaslandığında Robb'un kılıcı bir sopa kadar kör kalır. Theon'un kafasını kesmek Robb için kolay olmayacak korkarım. Starklar cellat kullanmaz. Kılıcı, hükmü veren indirmelidir, derdi Ned her zaman ama bu görevi hiç sevmezdi. Ben seveceğim, ah, evet." Yaralı ellerine baktı. Açıp kapadı ellerini ve gözlerini yavaşça yukarı kaldırdı. "Ona şarap yolladım."

"Şarap?" Brienne'in kafası karışmıştı. "Robb'a mı? Yoksa... Theon Greyjoy'a mı?"

"Kral Katili'ne." Bu oyun Cleos Frey'de işe yaramıştı. *Umarım susamışsındır Jaime. Umarım boğazın kuru ve dardır.* "Benimle gelmeni istiyorum."

"Ben sizin emrinizdeyim leydim."

"Güzel." Catelyn birdenbire ayağa kalktı. "Sen kal, güzelce yemeğini bitir. Seni daha sonra çağırtacağım. Gece yarısında."

"O kadar geç vakitte mi leydim?"

"Zindanlar penceresiz, orada her saat aynı ve benim için bütün saatler gece yarısı." Catelyn salondan çıkarken ayak sesleri boşlukta yankılandı. Lord Hoster'ın çalışma odasına çıkarken dışarıdan gelen bağrışmaları duyuyordu, "Tully!" ve, "Bir kadeh! Genç ve cesur lord için bir kadeh!" *Babam ölmedi henüz,* diye bağırmak istedi Catelyn. *Oğullarım öldü ama babam yaşıyor, hepiniz kahrolun, o hâlâ sizin lordunuz.*

Lord Hoster derin uykudaydı. "Kısa zaman önce rüya şarabı içti leydim," dedi Üstat Vyman. "Ağrısı için. Burada olduğunuzu fark etmeyecek."

"Önemli değil," dedi Catelyn. *Canlıdan çok ölü, buna rağmen benim zavallı, tatlı oğullarımdan daha canlı.*

"Leydim, sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Belki bir uyku ilacı?"

"Teşekkür ederim üstat ama hayır. Yasımı uyuyarak geçirmeyeceğim. Bran ve Rickon daha iyisini hak ediyor. Gidip kutlamalara katılın, bir süre babamla kalacağım."

"Nasıl isterseniz leydim." Vyman reverans yapıp ayrıldı.

Lord Hoster sırtüstü yatıyordu, ağzı açıktı, nefesi hafifçe ıslık çalan bir iç çekişti. Bir eli yataktan aşağı sarkmıştı; bir deri bir kemikti, kırılgan ve solgundu ama sıcaktı. Parmaklarını babasının parmaklarının arasına geçirip kapadı. *Ne kadar sıkı tutarsam tutayım burada kalmasını sağlayamam,* diye düşündü kederle. *Gitmesine izin vermeliyim.* Ama parmakları açılmıyordu.

"Konuşacak kimsem yok baba," dedi. "Dua ediyorum ama tanrılar bana cevap vermiyor." Babasının elini hafifçe öptü. Teni ılıktı, şeffaf derisinin altındaki mavi damarlar nehirler gibi kollara ayrılmıştı. Dışarıda daha büyük nehirler akıyordu. Kırmızı Çatal ve Tökeztaş sonsuza kadar akacaktı ama babasının elindeki nehirler donacaktı. Akıntı çok yakında duracaktı. "Geçen gece, Lysa'yla birlikte Denizgözcüsü'nden geri dönerken kaybolduğumuz günü gördüm rüyamda. Hatırlıyor musun? Ortalığı tuhaf bir sis basmıştı ve biz kafilenin gerisinde kalmıştık. Her şey griydi, atımın burnunun ucundan geçen adımları bile göremiyordum. Yolu kaybetmiştik. Ağaçların dalları, önlerinden geçerken bizi yakalamak için uzanan cılız kollara benziyordu. Lysa ağlamaya başlamıştı ve sis benim haykırışlarımı yutuyor gibiydi. Ama Petyr nerede olduğumuzu biliyordu, geri dönüp bizi buldu...

Ama beni bulacak kimse yok şimdi, değil mi? Bu sefer yolumu kendim bulmak zorundayım ve bu zor, çok zor.

Stark sözünü hatırlayıp duruyorum. Kış geldi baba. Benim için. Benim için. Robb, Greyjoylar'la da savaşmak zorunda şimdi, Lannisterlar'la savaştığı gibi, peki ne uğruna? Altın bir şapka ve demir bir sandalye için mi? Toprak yeterince kanadı artık. Kızlarımı geri istiyorum, Robb'un kılıcını kenara bırakmasını, Walder Frey'in gösterişsiz kızlarından birini seçmesini, o kızın oğlumu mutlu etmesini ve ona oğullar vermesini istiyorum. Bran ve Rickon'u geri istiyorum. Ben..." Catelyn başını eğdi. "Ben," dedi bir kez daha ve sonra kelimeler onu terk etti.

Bir süre sonra mum eriyip söndü. Ay ışığı panjurların arasından süzülüp babasının yüzüne gümüşi çizgiler düşürdü. Babasının zahmetli soluklarının yumuşak fısıltılarını duyuyordu, nehirlerin sonsuz ve sert akışını, avludan yükselen bir aşk şarkısının belli belirsiz notalarını, çok hüzünlü ve çok tatlı. *"Sonbahar kadar kızıl bir kız sevdim,"* diye söyledi Rymund, *"saçlarında gün*

batımı.”

Catelyn şarkıların ne zaman bittiğini fark etmemişti bile. Saatler geçmişti ama Brienne kapıda göründüğünde sadece bir kalp atımı vakit geçmiş gibiydi. “Leydim,” dedi kız sessizce. “Gece yarısı geldi.”

Gece yarısı geldi baba, diye düşündü Catelyn, *ve ben görevimi yerine getirmeliyim.* Adamın elini bıraktı.

Gardiyan küçük, sinsi bir adamdı, burnu çatlak damarlarla doluydu. Onu bir maşrapa bira ve bir güvercin turtasının artıklarının üstüne eğilmiş halde buldular, sarhoştu. Şüpheli gözlerle kadınlara baktı. “Affınız için yalvarırım leydim ama Lord Edmure onun yazılı ve mühürlü izni olmadan kimsenin Kral Katili’nin yanına giremeyeceğini söyledi.”

“*Lord* Edmure? Babam öldü ve kimse bana söylemedi mi?”

Gardiyan dudaklarını yaladı. “Hayır leydim, bildiğim kadarıyla ölmedi.”

“Hücreyi açacaksın ya da benimle birlikte Lord Hoster’ın çalışma odasına gelip neden bana meydan okumayı uygun bulduğunu anlatacaksın.”

Adamın gözleri düştü. “Leydim nasıl emrederse.” Anahtarlar, adamın beline sarılı deri kuşağa asılmıştı. Kral Katili’nin hücresinin kapısına uyanı bulana dek bıyık altından söylenerek anahtarları karıştırdı.

“Birana geri dön ve bizi yalnız bırak,” diye emretti Catelyn. Alçak tavandaki kancaya bir yağ lambası asılmıştı. Lambayı alıp alevi yükseltti. “Brienne, beni kimse rahatsız etmesin.”

Brienne başıyla onaylayarak hücre kapısında durum aldı, eli kılıcının kabzasındaydı. “Bana ihtiyacınız olursa seslenin leydim.”

Catelyn demir ve ahşaptan yapılmış ağır kapıyı omzuyla iterek açtı ve kokuşmuş karanlığa doğru bir adım attı. Burası Nehirova’nın bağırsaklarıydı ve buna uygun kokuyordu. Ayaklarının altındaki eski kamışlar çıtırdıyordu. Duvarların rengi güherçile yamalarıyla bozulmuştu. Taşların arkasından Tökeztaş’ın belli belirsiz gümbürtüsünü duyabiliyordu. Lambanın ışığı, bir köşedeki bok dolu kovayı ve diğer köşedeki kambur şekli ortaya çıkardı. Şarap sürahisi kapının yanında duruyordu, dokunulmamıştı. *Bu oyun burada biter. Şarabı kendisi içmediği için gardiyana teşekkür etmeliyim belki de.*

Jaime yüzünü örtmek için ellerini kaldırdı, bileklerindeki zincirler şıngırdadı.

“Leydi Stark,” dedi kullanılmamaktan kalınlaşmış sesiyle. “Korkarım sizi karşılayacak durumda değilim.”

“Bana bakın sör.”

“Işık gözlerimi acıtıyor. Bir dakika bahşederseniz.” Fısıltılı Orman’da esir alındığından beri Jaime Lannister’ın ustura kullanmasına izin verilmemişti, kraliçenin bir zamanlar çok sevdiği o yüz sakallarla kaplıydı. Lambanın ışığında altın gibi parlayan tüyler yüzünden büyük ve sarı bir canavar gibi görünüyordu adam, zincirlere bağlıyken bile muhteşemdi. Kirli saçları sicimler ve düğümler halinde omuzlarına dökülüyordu, kıyafetleri bedeninde çürüyordu, yüzü solgun ve haraptı... buna rağmen adamın gücü ve güzelliği hâlâ aşikardı.

“Görüyorum ki size gönderdiğim şarabın tadına bakmamışsınız.”

“Böyle ani bir cömertlik şüphe uyandırdı.”

“Arzu ettiğim anda kafanızı alabilirim, sizi neden zehirlemek isteyeyim?”

“Zehirle gelen ölüm doğal görünebilir. Kafam basitçe yere düşerse bunu iddia etmek zor olur.” Kısık bakışlarını yerden kaldırdı. Kedi yeşili gözleri ışığa ağır ağır alışıyordu. “Oturmanızı teklif edebilirdim ama kardeşiniz bana bir sandalye vermeyi ihmal etti.”

“Gayet rahat ayakta durabilirim.”

“Öyle mi? Çok kötü göründüğünüzü söylemek zorundayım. Belki buradaki ışık yüzündendir.” Ayak ve el bilekleri iltihaplanmıştı, kelepçeler birbirine zincirliydi, bu yüzden ne ayağa kalkabiliyor ne de rahatça yatabiliyordu. Ayak bileklerindeki zincirler duvara çiviliydi. “Bileziklerim sizce yeterince ağır mı yoksa yenilerini eklemek için mi geldiniz? Eğer isterseniz onları sevimli bir şekilde şıngırdatabilirim.”

“Bunu kendiniz istediniz,” diye hatırlattı Catelyn. “Soyunuza ve rütbenize uygun bir kule hücresi vermiştik size. Karşılığını kaçmaya teşebbüs ederek ödediniz.”

“Hücre hücredir. Casterly Kayası’nın altındaki bazı hücrelerle kıyaslanınca benimki güneşli bir bahçeye benziyor. Bir gün onları size gösteririm belki.”

Korkuyorsa bile bunu çok iyi saklıyor, diye düşündü Catelyn. “Elleri ve ayakları zincirli bir adamın ağzında çok daha saygılı bir dil olmalı sör. Buraya tehdit edilmek için gelmedim.”

“Öyle mi? O halde benden zevk almak için geldiniz. Dul kadınların boş yataklarından bezdiği söylenir. Biz Kral Muhafızları asla evlenmemek için yemin ederiz ama ihtiyacınız olan şey buysa size hizmet edebilirim sanırım. Bize biraz şarap koyun, şu elbiseyi üstünüzden çıkarın, hoşuma gidecek mi bir bakalım.”

Catelyn tiksintiyle adama baktı. *Bunun kadar güzel ve bir o kadar aşağılık başka bir adam daha oldu mu hiç?* “Bunu oğlumun duyabileceği bir yerde söylerseniz, ölürsünüz.”

“Bunları taktığım sürece.” Jaime Lannister zincirlerini şıngırdattı. “Oğlunuzun teke tek bir dövüşte benimle karşılaşmaktan korktuğunu ikimiz de biliyoruz.”

“Oğlum genç olabilir ama onun aptal olduğunu düşünürseniz çok yanılırsınız... ve bana öyle geliyor ki, arkanızda bir ordu varken bu kadar kolay meydan okuyamamıştınız.”

“Eski Kışyarı Kralları da annelerinin eteğinin altına saklanır mıydı?”

“Bundan sıkılmaya başladım sör. Bilmem gereken şeyler var.”

“Size neden herhangi bir şey söyleyeyim?”

“Hayatınızı kurtarmak için.”

“Ölümden korktuğumu mu sanıyorsunuz?” Bu fikir adamı eğlendirmiş gibiydi.

“Korkmalısınız. Günahlarınız, yedi cehennemin en derininde bir işkence yeri kazanmanızı sağlayacak, eğer tanrılar adaletliyse.”

“Hangi tanrılardan bahsediyorsunuz Leydi Catelyn? Kocanızın dua ettiği ağaçlardan mı? O tanrılar, kardeşim kafasını kestirirken kocanıza iyi hizmet ettiler mi?” Jaime kıkırdadı. “Eğer tanrılar varsa dünya neden bunca acıyla ve adaletsizlikle dolu?”

“Sizin gibi adamlar yüzünden.”

“Benim gibi adamlar yok. Sadece ben varım.”

Burada kibirden, gururdan ve çılgın bir adamın beyhude cesaretinden başka bir şey yok. Nefesimi boşa harcıyorum. Bir zamanlar içinde bir parça onur varsa bile çoktan ölmüş. “Demek benimle konuşmayacaksınız, öyle olsun. Şarabı için ya da şarap kabına işeyin sör, benim için fark etmez.”

Catelyn kapının tokmağını tuttuğunda, “Leydi Stark,” dedi Jaime. Catelyn döndü, bekledi. “Bu rutubette her şey paslanıyor,” diye devam etti Jaime. “Bir adamın nezaketi bile. Gitmeyin, size istediğiniz cevapları vereceğim... bir bedel karşılığında.”

Hiç utanması yok. “Tutsaklar bedel belirleyemez.”

“Ah, benimkini oldukça makul bulacaksınız. Gardiyanınız bana iğrenç yalanlardan başka bir şey anlatmıyor ve onlar bile tutarsız, bir gün Cersei’nin derisinin yüzüldüğünü söylüyor ertesi gün babamınkinin. Siz benim sorularımı cevaplayın, ben de sizinkileri.”

“Gerçekleri mi?”

“Ah, istediğiniz *gerçekler* mi? Tyrion, insanın her zaman gerçeklere aç olduğunu iddia ettiğini ama gerçeğin tadını çok ender beğendiğini söyler.”

“Söyleyeceğiniz her şeyi duyabilecek kadar güçlüyüm.”

“O halde nasıl isterseniz. Ama önce, nezaket gösterirseniz... şarap. Boğazım çok kuru.”

Catelyn lambayı kapıya astı ve kupayla sürahiyi yakına getirdi. Jaime şarabı yutmadan önce ağzının içinde çalkaladı. “Ekşi ve adi,” dedi, “ama iş görür.” Sırtını tekrar duvara dayadı, dizlerini göğsüne çekti ve Catelyn’e baktı. “İlk sorunuz Leydi Stark?”

Bu oyunun ne kadar süreceğini kestiremeyen Catelyn hiç vakit kaybetmedi. “Joffrey’nin babası siz misiniz?”

“Yalnızca cevaplarını bildiğiniz soruları soruyorsunuz.”

“Sizin ağzınızdan duymak istiyorum.”

Adam omuz silkti. “Joffrey benden. Cersei’nin diğer yavruları gibi, sanırım.”

“Kız kardeşinizin sevgiliniz olduğunu kabul ediyorsunuz?”

“Kardeşimi her zaman sevdim. Bana iki cevap borçlusunuz. Bütün akrabalarım hâlâ hayatta mı?”

“Sör Stafford Lannister’ın Öküzağzı’nda öldürüldüğünü duydum.”

Jaime etkilenmemişti. “Kız kardeşim ona Ahmak Amca derdi. Beni Cersei ve Tyrion ilgilendiriyor ve lord babam.”

“Sağlar, üçü de.” *Ama uzun zaman için değil, tanrılar merhametliyse.*

Jaime biraz daha şarap içti. “Diğer sorunuzu sorun.”

Catelyn, bir sonraki sorusuna yalandan başka bir şeyle cevap vermeye cesaret edip edemeyeceğini merak ediyordu. “Oğlum Bran nasıl düştü?”

“Onu pencereden aşağı attım.”

Bunu söyleyişindeki rahatlık Catelyn’in sesini bir an için alıp götürdü. *Bir bıçağım olsaydı onu şu an öldürürdüm,* diye düşündü, sonra kızlarını hatırladı. “Siz bir şövalyeydiniz, masum ve zayıfları korumak için yemin etmiştiniz,” derken boğazı sıkıştı.

“Yeterince zayıftı ama o kadar masum değildi belki de. Bizi gözetliyordu.”

“Bran kimseyi gözetlemezdi.”

“O zaman şu kıymetli tanrılarınızı suçlayın, çocuğu o pencereye getirip asla görmemesi gereken bir şeyi görmesini sağlayan kimdi?”

“*Tanrıları* mı suçlayayım?” dedi Catelyn inanamayarak. “Oğlumu aşağı iten sizin ellerinizdi. Onun ölmesini istediniz.”

Jaime’nin zincirleri hafifçe şıngırdadı. “Çocukları nadiren daha sağlıklı olmaları için pencerelerden aşağı fırlatırım. Evet, onun ölmesini istedim.”

“Ve ölmediğinde tehlikenin her zamankinden çok daha büyük olduğunu biliyordunuz, Bran’ın bir daha asla uyanmayacağından emin olmak için köpeğinize bir kese gümüş verdiniz.”

“Öyle mi yaptım?” Jaime kupasını kaldırıp büyük bir yudum şarap içti. “Bununla ilgili konuştuğumuzu inkâr etmeyeceğim ama siz gece gündüz çocuğun yanındaydınız, üstadınız ve Lord Eddard da sık sık yanına gidiyordu, ayrıca muhafızlar vardı ve hatta şu kahrolası ulu kurtlar... Kışyarı’nın yarısını boylu boyunca geçmem gerekirdi. Hem, çocuk kendi kendine ölecekmiş gibi görünürken neden zahmet edecektim ki?”

“Bana yalan söylerseniz bu görüşme biter.” Catelyn parmaklarını ve avuçlarını göstermek için ellerini uzattı. “Bu yara izlerini Bran’ın boğazını kesmeye gelen adam bıraktı bana. O adamın gönderilmesinde bir rolünüz olmadığı dair yemin eder misiniz?”

“Lannister onurum üstüne.”

“Sizin Lannister onurunuz *bundan* daha kıymetsiz.” Bok kovasını tekmeleyip devirdi. Leş kokulu kahverengi pislik hücrenin zeminine yayıldı, samanların içine işledi.

Jaime Lannister zincirlerinin izin verdiği ölçüde pislikten uzaklaştı. “Boktan bir onurum olabilir gerçekten, bunu inkâr etmeyeceğim ama benim yerime öldürecek birini tutmadım ben, hiçbir zaman. Neye isterseniz ona inanın Leydi Stark ama Bran’ın ölmesini isteseydim onu kendi ellerimle katlederdim.”

Tanrılar merhamet edin, doğruyu söylüyor. “Katili siz göndermediyseniz, kız kardeşiniz gönderdi.”

“Öyle olsaydı bilirdim. Cersei benden hiçbir şey saklamaz.”

“O halde İblis’ti.”

“Tyrion sizin Bran’ınız kadar masum. O kimsenin penceresine tırmanıp casusluk yapmıyordu.”

“Peki suikastçinin elinde neden onun hançeri vardı?”

“Nasıl bir hançer?”

“Uzundu,” dedi Catelyn ellerini birbirinden ayırarak, “sadeydi ama işçiliği iyiydi, Valyria çeliğinden bıçağı ve ejderha kemiğinden kabzası vardı. Kardeşiniz o hançeri, Prens Joffrey’nin isim günü için düzenlenen turnuvada Lord Baelish’ten kazanmış.”

Lannister şarap doldurdu, içti, doldurdu, kupaya baktı. “Bu şarap içtikçe daha kaliteli oluyor sanki. O hançeri hatırlıyor gibiyim, şimdi siz de tarif edince. Kazanmış, dediniz. Nasıl?”

“Çiçek Şövalyesi’yle yaptığınız mızrak müsabakasında sizin üzerinize bahis oynamış.” Catelyn kendi sözlerini duyunca yanlış anlattığını fark etti. “Hayır... tam tersi.”

“Tyrion müsabakalarda daima benim üzerime bahis oynar,” dedi Jaime, “ama o gün Sör Loras beni atımdan düşürdü. Bir talihsizlik. Delikanlıyı hafife aldım ama o kadar önemli değil. Kardeşim ortaya her ne koyduysa kaybetti... fakat hançerin el değiştirdiği doğru, şimdi hatırlıyorum. Robert o hançeri ziyafet gecesi göstermişti bana. Majesteleri yaralarıma tuz basmaktan hoşlanırdı, özellikle de sarhoşken. Ne zaman sarhoş değildi ki?”

Ay Dağları’dan geçerlerken Tyrion Lannister da hemen hemen aynı şeyleri anlatmıştı, Catelyn hatırlıyordu. Adama inanmamıştı. Petyr tam tersine yemin etmişti. Catelyn için neredeyse bir kardeş olan Petyr, onu çok seven, elini tutmak için düello yapan Petyr... buna rağmen, Jaime ve Tyrion aynı hikâyeyi

anlatıyorlarsa, bunun anlamı neydi? İki kardeş, bir yıldan uzun zaman önce Kışyarı'ndan ayrıldıklarından beri birbirlerini görmemişlerdi. "Beni kandırmaya mı çalışıyorsunuz?" Burada bir yerde bir tuzak vardı.

"Çok kıymetli yumurcağınızı pencereden aşağı ittiğimi kabul ettim, bu hançerle ilgili yalan söylemek bana ne kazandırır?" Bir kupa şarabı daha midesine indirdi. "İstediğinize inanın. İnsanların benim hakkımda ne söylediğini umursamaktan vazgeçtim. Ve sıra bende. Robert'ın kardeşleri araziye çıktı mı?"

"Çıktılar."

"Bu çok kısa bir yanıt. Bana daha fazlasını verin yoksa bir sonraki cevabım aynı derecede kısa olur."

"Stannis, Kral Toprakları'na yürüyor," dedi Catelyn isteksizce. "Renly öldü, Acı Köprü'de ağabeyi tarafından katledildi, anlayamadığım bir kara büyü marifetiyle."

"Yazık olmuş," dedi Jaime. "Renly'den hoşlanırdım ama Stannis bambaşka bir hikâye. Tyrelller kimin tarafını tuttu?"

"Önce Renly'nin. Şimdi, bilemem."

"Oğlunuz kendini çok yalnız hissediyor olmalı."

"Robb birkaç gün önce on altı yaşına girdi... yetişkin bir erkek ve bir kral. Girdiği bütün mücadeleleri kazandı. Ondan gelen son haber, Sarpkaya'yı Westerlingler'den aldığıydı."

"Henüz babamla karşılaşmadı, değil mi?"

"Karşılaştığında onu bozguna uğratacak. Tıpkı sizi uğrattığı gibi."

"Beni gafil avladı. Bir korkağın kandırmacası."

"Kandırmacalardan bahsetmeye cesaret edebiliyor musunuz siz? Kardeşiniz Tyrion elçi kılığına girmiş katiller yolladı, barış sancağı altında."

"Bu hücrede yatan sizin oğullarınızdan biri olsaydı, erkek kardeşleri onun için aynısı yapmaz mıydı?"

Benim oğlumun hiç erkek kardeşi yok, diye düşündü Catelyn ama acısını böyle bir yaratıkla paylaşmayacaktı.

Jaime biraz daha şarap içti. "Onur tehlikedeyken bir kardeşin hayatının ne önemi var, ha?" Bir yudum daha. "Tyrion, oğlunuzun beni fidye karşılığında geri vermeyeceğini bilecek kadar zeki."

Catelyn bunu inkâr edemezdi. “Robb’un sancak beyleri sizin ölünüzü görmeyi tercih ediyor. Özellikle Rickard Karstark. Fısıltılı Orman’da iki oğlunu katlettiniz.”

“Güneş ışıklı sancakları olan iki delikanlı mı?” Jaime omuzlarını silkti. “Doğrusunu isterseniz katletmeye çalıştığım kişi sizin oğlunuzdu. O ikisi araya girdi. Onları adil bir dövüşte öldürdüm, mücadelenin ateşiyle. Herhangi bir şövalye aynı şeyi yapardı.”

“Ettiğiniz bütün yeminleri bozmuşken kendinize nasıl şövalye diyebilirsiniz hâlâ?”

Jaime kupasını doldurmak için sürahiye uzandı. “Çok fazla yemin... sizi yeminlere zorluyorlar, yeminler, yeminler... Kralı savun. Krala itaat et. Kralın sırlarını sakla, emirlerini yerine getir. Onun canına karşılık seninki. Ama babana itaat et. Kız kardeşini sev. Masumu koru. Zayıfı savun. Tanrılara saygı duy. Kanunlara uy. Çok fazla. Ne yaparsan yap bir yemin ya da öbürü bozuluyor.” Büyük bir yudum şarap alıp bir an için gözlerini kapadı, sırtını duvardaki güherçile yamasına dayadı. “Ben beyaz pelerini giyen en genç adamdım.”

“Ve temsil ettiği her şeye ihanet eden en genç adam, Kral Katili.”

“Kral Katili,” diye telaffuz etti dikkatlice. “Hem de ne kraldı!” Kupasını kaldırdı. “Aerys Targaryen’a, Hanedanından Bu İsimle Anılan İkinci Kral, Yedi Krallık Lordu, Diyar’ın Koruyucusu. Ve onun boğazını kesen kılıca. *Altın* bir kılıçtı, bilmiyorsunuz. Kralın kanı bıçağa kıpkırmızı akana dek. Lannister renkleri, kırmızı ve altın.”

Jaime gülerken Catelyn şarabın işe yaradığını fark etti; adam sürahinin çoğunu içmişti, sarhoştu. “Sadece sizin gibi bir adam böyle bir fiille gurur duyabilir.”

“Size söylemiştim, benim gibi bir adam yok. Cevap verin Leydi Stark... Sevgili Ned’iniz babasının nasıl öldüğünü anlattı mı size? Ya da kardeşinin?”

“Brandon’ı babasının gözlerinin önünde boğdular ve ardından Lord Rickard’ı da öldürdüler.” Bu çirkin bir hikâyeydi ve on altı yıl öncesine aitti. Neden soruyordu ki?

“Öldürdüler, evet, ama *nasıl?*”

“Kordonla ya da baltayla, sanırım.”

Jaime bir yudum içti, ağzını sildi. “Ned’in sizi korumaya çalıştığı besbelli. Bir bakire olmasa da gencecik tatlı bir gelin. Pekala, gerçeği istediniz. Sorun bana. Bir pazarlık yaptık, sizden hiçbir şey saklayamam. Sorun.”

“Ölü ölüdür.” *Bunu bilmek istemiyorum.*

“Brandon ağabeyinden farklıydı, öyle değil mi? Onun damarlarında buzlu su yerine kan akıyordu. Daha çok benim gibiydi.”

“Brandon size hiç benzemiyordu.”

“Eğer öyle diyorsanız. İkiniz evlenecektiniz.”

“Nehirova’ya doğru yola çıkmıştı ama...” bu konudan bahsetmek bunca yıl sonra bile boğazının sıkışmasına sebep oluyordu, garipti. “...Leydi Lyanna’yı duyduğunda buraya gelmek yerine Kral Toprakları’na gitti. Aceleyle verilmiş cüretkâr bir karardı.” Haberler Nehirova’ya ulaştığında kendi babasının nasıl öfkelendiğini hatırlıyordu Catelyn. *Yiğit aptal*, demişti Brandan için.

Jaime son yarım kupa şarabı aldı. “Birkaç dostuyla birlikte Kızıl Kale’ye girdi ve Prens Rhaegar’ı dışarı çıkıp ölüme çağırdı. Ama Rhaegar kalede değildi. Aerys, oğluna karşı ölüm planı yapmak suçuyla hepsinin tutuklanması için muhafızlarını gönderdi. Diğerleri de lordların oğulları gibi görünmüştü bana.”

“Ethan Glover, Brandon’ın yaveriydi,” dedi Catelyn. “Sadece o sağ kurtuldu. Diğerleri Jeffory Mallister, Kyle Royce ve Elbert Arryn, Jon’un yeğeni ve vârisi.” Bunca sene sonra isimleri hatırlaması tuhaftı. “Aerys onları vatan hainliğiyle suçladı ve suçun hesabını vermeleri için babalarını konseye çağırdı, oğullarını rehin olarak tutuyordu. Adamlar geldiğinde Aerys bir yargılama yapmadan hepsini öldürttü. Hem babaları hem oğulları.”

“Yargılama vardı. Bir çeşit. Lord Rickard dövüşle yargılanma talep etti ve kral bu isteği yerine getirdi. Stark, Kral Muhafızları’ndan biriyle dövüşeceğini düşünerek zırhını kuşandı. Belki de benimle. Ama onu taht odasına götürüp kirişlere astılar, Aerys’in alev kehanetçilerinden ikisi adamın altında bir ateş tutuşturdu. Kral, Targaryen Hanedanı adına dövüşecek şövalyenin ateş olduğunu söyledi Stark’a. Yani, Lord Rickard’ın vatan hainliğinden suçsuz olduğunu kanıtlamak için yapması gereken tek şey... yanmamaktı.

Ateş alevlendiğinde Brandan içeri getirildi. Elleri arkasına zincirlenmişti. Boğazına ıslak bir deri kordon bağlanmıştı; kordonun ucu, kralın Tyrosh’tan

getirttiği bir alete bağlanmıştı. Bacakları serbestti ve uzunkılıcı yere, uzanamayacağı bir noktaya yerleştirilmişti.

Alev kehanetçileri Lord Rickard'ı ağır ağır kızarttılar, iyi ve sabit bir sıcaklık elde etmek için ateşin etrafına taşlar dizip, yellediler. Lordun pelerini tutuştu önce, sonra cübbesi, az zaman sonra üstünde küllerden ve metalden başka bir şey yoktu. Artık pişmeye başlayacağını söyledi Aerys... oğlu onu kurtarmazsa. Brandan denedi ama o debelendikçe boğazına sarılı kordon daha da daraldı. Sonunda kendi kendini boğdu.

Lord Rickard'a gelince, ölmeden önce göğüs kalkanının çeliği kiraz kırmızısına dönmüştü ve mahmuzlarındaki altın eriyip ateşe damlamaya başlamıştı. Ben, beyaz zırhımın ve pelerinimin içinde Demir Taht'ın ayağında duruyordum, kafam Cersei'yle doluydu. Daha sonra bizzat Gerold Hightower beni kenara çekti ve dedi ki, 'Sen kralı korumak için yemin ettin, onu yargılamak için değil.' O, Beyaz Boğa'ydı, sonuna kadar sadık ve benden daha iyi bir adam, bu doğru."

"Aerys..." Catelyn boğazındaki ödün tadını alabiliyordu. Hikâye öyle iğrençti ki doğru olduğunu düşündü. "Aerys deliydi, bunu bütün diyar biliyordu ama onu Brandan Stark'ın intikamını almak için öldürdüğünüze inanmamı istiyorsanız..."

"Ben böyle bir şey söylemedim. Starklar'ın benim için hiçbir anlamı yoktu. İtiraf etmeliyim ki asla yapmadığım bir iyilik için biri tarafından sevilirken, birçok insanın yaptığım en iyi şey yüzünden benden nefret etmesini tuhaftan da öte buluyorum. Robert'ın taç giyme töreni sırasında Yüce Üstat Pycelle ve hadım Varys'le birlikte diz çöktürüldüm, böylece kral, bizleri hizmetine almadan önce işlediğimiz suçları *affedebilecekti.* Ned'inize gelince, Aerys'i katleden elleri öpmesi gerekirdi ama Robert'ın tahtında otururken yakaladığı popoyu aşağılamayı tercih etti. Bence Ned Stark, Robert'ı kardeşinden ve babasından daha çok sevdi... hatta sizden çok leydim. Robert'a bir kez bile ihanet etmedi, öyle değil mi?" Jaime sarhoş bir kahkaha attı. "Hadi Leydi Stark, bütün bunları korkunç şekilde eğlenceli bulmuyor musunuz?"

"Sizinle ilgili hiçbir şeyi eğlenceli bulmuyorum, Kral Katili."

"Yine o isim. Düşündüm de, sizi düzmeyeceğim sanırım, önce Serçeparmak

yapmıştı bunu, değil mi? Ben asla başka bir adamın artıklarını yemem. Ayrıca, tatlı kardeşimin yarısı kadar bile güzel değilsiniz.” Gülümsemesi kesildi. “Cersei’den başka hiçbir kadınla asla yatmadım. Ben, sizin Ned’inizden daha sadık bir adamdım, kendime göre. Zavallı, ölü Ned. Onur şimdi kimin umurunda, sorarım size? Piçinin adı neydi?”

Catelyn bir adım geri çekildi. “*Brienne.*”

“Hayır, bu değildi.” Jaime Lannister sürahiyi baş aşağı çevirdi. Yüzüne şarap damladı, kan kadar parlak. “‘Kar’dı. Ne kadar beyaz bir isim... Kral Muhafızları’nda o sevimli yeminlerimizi ederken bize giydirdikleri sevimli pelerinlerimiz gibi.”

Brienne hücrenin kapısını açtı ve içeri girdi. “Beni mi çağırdınız leydim?”

“Bana kılıcını ver.” Catelyn elini uzattı.

Theon

Gökyüzü bir kasvet bulutuydu. Orman ölü ve donuktu. Theon koşarken kökler ayağına dolanıyor, çıplak dallar yüzünü kamçılayıp yanaklarında ince kan şeritleri bırakıyordu. Umursamadan, nefes nefese atıldı, buz saçakları parçalara ayrılıp önünde uçuştu. *Merhamet,* diye hıçkırdı. Kanını donduran, tüyler ürpertici bir uluma sesi geliyordu arkasından. *Merhamet, merhamet.* Omzunun üstünden arkasına bakınca yaklaştıklarını gördü; at büyüklüğünde devasa kurtlardı, başları küçük çocukların başlarıydı. *Ah, merhamet, merhamet.* Ağızlarından damlayan zift kadar kara kan, düştüğü karlı zeminde delikler açıyordu. Her adımda biraz daha yaklaşıyorlardı. Theon daha hızlı koşmaya çalıştı ama bacakları ona itaat etmiyordu. Bütün ağaçların yüzleri vardı, ona gülüyorlardı. Uluma tekrar duyuldu. Arkasındaki canavarların sıcak nefeslerinin kokusunu alabiliyordu, kükürt ve çürüme kokusuydu. *Onlar öldü, öldü, onların öldüğünü gördüm,* diye bağırmaya çalıştı. *Kafalarının katrana batırıldığını gördüm,* ama ağzını açtığında bir inleme çıktı yalnızca ve sonra bir şey ona dokundu, döndü, bağırdı...

...yatağının başındaki hançeri almak için debelendi ama sadece yere düşürmeyi başarabildi. Wex kenara kaçtı. Leş, dilsizin arkasında duruyordu, yüzü elindeki mumun ışığıyla aydınlanmıştı. “Ne?” Theon çığlık attı. *Merhamet.* “Ne istiyorsun? Neden odamdasın? *Neden?*”

“Lord prensim,” dedi Leş, “ablanız Kışyarı’na geldi. Varır varmaz haber verilmesini istemiştiniz.”

“Geç bile kaldı,” diye mırıldandı Theon parmaklarını saçlarının arasından geçirirken. Asha’nın onu kaderiyle baş başa bırakmaya niyetli olduğundan korkmaya başlamıştı. *Merhamet.* Pencereden dışarı baktı, şafağın ilk solgun ışıkları Kışyarı’nın kulelerine dokunmaya başlamıştı. “Nerede?”

“Lorren, onu ve adamlarını kahvaltı etmeleri için Büyük Salon’a götürdü. Ablanızı şimdi mi göreceksiniz?”

“Evet.” Theon battaniyeleri attı. Ateş köze dönüşmüştü. “Wex, sıcak su.”

Asha'nın onu böyle darmadağın ve ter içinde görmesine izin veremezdi. *Çocuk yüzlü kurtlar...* Titredi. "Panjurları kapatın." Yatak odası, rüyasındaki orman kadar soğuktu.

Son zamanlarda bütün rüyaları soğuktu ve her biri, bir öncekinden daha korkunçtu. Geçen gece rüyasında o değirmendeydi yine, dizlerinin üstüne çökmüş ölüleri giydiriyordu. Cesetlerin kolları ve bacakları çoktan katılaşmıştı, Theon yarı donmuş parmaklarıyla pantolonlarını çekiştirip bağcıklarını bağlarken, kürk kaplı çizmelerini bükülmeyen ayaklarına giydirmeye çalışırken ve bir karış bellerine kemerlerini takarken huysuzca direniyor gibiydiler. "İstediğim bu değildi," dedi onlara, işini yaparken. "Bana başka seçenek bırakmadılar." Cesetler cevap vermedi, sadece daha da soğuyup ağırlaştılar.

Bir önceki gece değirmencinin karısı vardı rüyasında. Theon kadının adını unutmuştu ama vücudunu hatırladı; yumuşak yastık gibi göğüslerini, karnındaki çatlaklarını, onu becerirken Theon'un sırtına geçirdiği tırnaklarını. Geçen gece rüyasında bir kez daha o kadınla yataktaydı ama bu sefer hem yukarıda hem *aşağıda* dişleri vardı kadının, Theon'un boğazını parçalarken, aynı anda erkekliğini kemiriyordu. Çılgınlıktı. Onun da öldüğünü görmüştü Theon. Merhamet için Theon'a yalvarırken Gelmarr tek balta darbesiyle kesmişti kadını. *Beni rahat bırak kadın. Seni öldüren Gelmarr'dı, ben değil. Ve o da öldü.* Gelmarr, Theon'un uykularına dadanmıyordu en azından.

Wex suyu getirdiğinde rüya geri çekildi. Theon teri ve uykuyu vücudundan temizleyip, oyalana oyalana giyinmeye başladı. Asha onu yeterince bekletmişti; şimdi bekleme sırası ondaydı. Siyah ve altın çizgili ipek bir tunik ve gümüş düğmeli bir deri yelek seçti... ama sonra, sefil ablasının güzellikten çok bıçaklardan etkilendiğini hatırladı. Küfür ederek kıyafetlerini yırtarcasına çıkarıp baştan giyindi; keçeli siyah yün ve örgü zırh. Babasının sofrasında ablası tarafından küçük düşürüldüğü geceyi düşünürken kemerine bir kılıç ve bir hançer astı. *Daha emzikteki bebeği, evet. Pekâlâ, benim de bir bıçağım var ve onu kullanmayı biliyorum.*

En son tacını taktı; kara elmas parçaları ve altın yumrularıyla süslenmiş, parmak kadar ince, soğuk, demir bir çember. Şekilsiz ve çirkindi ama yapacak bir şey yoktu. Mikken mezara gömülmüş yatıyordu ve yeni demir ustası ancak

nallarla ve çivilerle uğraşacak kadar yetenekliydi. Theon, bunun sadece bir prens tacı olduğunu hatırlayarak kendini avuttu. Kral olduğu zaman çok daha güzel bir taç takacaktı.

Leş, Urzen ve Kromm'la birlikte kapının dışında bekliyordu. Theon onlarla beraber yola koyuldu. Son günlerde her yere muhafızlarıyla gidiyordu, tuvalete bile. Kışyarı onun ölmesini istiyordu. Pelit Suyu'ndan döndükleri gece, Gaddar Gelmarr merdivenlerden yuvarlanmış ve boynunu kırmıştı. Ertesi gün Aggar, boğazı bir kulağından ötekine kadar kesilmiş halde bulunmuştu. Gynir Kırmızıburun öyle korkuyordu ki şarap içmez olmuştu, zırhını, boyunluğunu, miğferini giyip uyuyordu. Barınaktaki en gürültücü köpeği, uyuduğu yere yaklaşan biri olursa havlayarak uyarması için sahiplenmişti. Bir sabah bütün kale küçük köpeğin çılgın havlamalarıyla uyandı. Hayvan kuyunun etrafında dönüp duruyordu. Kırmızıburun kuyuda yüzüyordu, boğulmuştu.

Theon bu cinayetlerin cezasız kalmasına izin veremezdi. Farlen herkes kadar şüpheliydi, Theon kararını verdi, onu suçlu ilan etti ve ölüme mahkûm etti. Bu bile ters gitmişti. Farlen kütüğün önünde diz çökerken, "Benim lordum Eddard cezayı her zaman kendi eliyle infaz ederdi," dedi. Theon ya baltayı alacaktı ya da zayıf görünecekti. Elleri terliyordu, baltanın sapı avuçlarının içinde kaydı ve ilk darbesi Farlen'ın omuzlarının arasına indi. Bütün kasları ve kemiği geçip başı vücuttan ayırmak için üç darbe daha gerekmişti, iş bittikten sonra kendini hasta hissediyordu Theon. Farlen'la birlikte şarap içip tazılardan ve avdan bahsettikleri bütün o vakitleri hatırlamıştı. *Başka seçeneğim yoktu,* diye bağırmak istedi cesede. *Demirdoğumlular sır tutmayı bilmez, ölmek zorundaydılar ve biri suçu üstlenmeliydi.* Adamı daha temiz bir şekilde öldürmüş olmayı dilerdi. Bir adamın başını uçurmak için tek darbeden fazlasına asla ihtiyaç duymazdı Ned Stark.

Farlen'ın ölümünden sonra cinayetler durmuştu ama buna rağmen Theon'un adamları huzursuz ve kaygılıydı. "Bir mücadele sırasında korku nedir bilmezler," dedi Kara Lorren, "ama çamaşırcı kadının seni öpmeye mi yoksa öldürmeye mi niyetli olduğunu, biracı çocuğun kupana bira mı zehir mi koyduğunu bilemeden düşmanın içinde yaşamak başka bir mesele. Buradan gitsek iyi olur."

"Ben Kışyarı Prensi'yim!" diye bağırdı Theon. "Burası benim makamım,

beni hiçbir adam buradan kaçıramaz. Hayır. Ve hiçbir kadın!”

Asha. Bu onun işiydi. Benim tatlı, öz ablam, Ötekiler onu bir kılıçla becersin. Theon’un ölmesini istiyordu. Böylece babalarının veliahtı olmak için kardeşinin yerini çalabilecekti. Theon’un gönderdiği bütün acil emirleri bu yüzden duymazdan gelmiş, onu burada çürümeye bırakmıştı.

Theon ablasını Starklar’ın yüksek koltuğunda, bir horozu elleriyle parçalarken buldu. Salon, Asha’nın adamlarının sesleriyle çınlıyordu, Theon’un adamlarıyla birlikte içerken hikâyeler anlatıyorlardı. O kadar fazla gürültü yapıyorlardı ki Theon’un girişi kimsenin dikkatini çekmedi. “Diğerleri nerede?” diye sordu Leş’e. Masalarda elliden fazla adam yoktu ve çoğu Theon’un adamlarıydı. Kışyarı’nın Büyük Salon’unda bu sayının on katı oturabilirdi.

“Bütün adamları bu kadar lord prensim.”

“*Bütün...* kaç kişi getirmiş?”

“Saydığım kadarıyla yirmi.”

Theon Greyjoy ablasının yayıldığı yere doğru yürüdü. Asha adamlarından birinin anlattığı bir şeye gülüyordu ama kardeşinin geldiğini görünce sustu. “İşte Kışyarı Prensi.” Salonda gezinen köpeklerden birine bir kemik attı. Şahin burnunun altındaki ağzı alaycı bir sırıtmayla çarpılmıştı. “Yoksa Aptallar Prensi mı?”

“Kıskançlık bir kadını hasta eder.”

Asha parmaklarındaki yağı emdi. Bir tutam siyah saç gözlerinin üstüne düştü. Adamları bira ve et için bağırıyordu. O kadar az olmalarına rağmen epey gürültü çıkarıyorlardı. “Kıskançlık mı Theon?”

“Buna başka ne isim verebilirsin? Kışyarı’nı otuz adamla bir gecede ele geçirdim. Senin Derinorman Kalesi’ni alabilmen için bin adam ve bir ay dönümü gerekti.”

“Evet, ben senin kadar büyük bir savaşçı değilim kardeşim.” Kupasındaki biranın yarısını bir dikişte içti ve elinin tersiyle ağzını sildi. “Kapıların üstündeki kafaları gördüm. Bana doğruyu söyle, en korkunç dövüşü hangisiyle yaptın, sakatla mı bebekle mi?”

Theon kanının yüzüne yürüdüğünü hissedebiliyordu. O kafalar onu mutlu etmiyordu, çocukların başsız bedenlerini kalenin önünde sergilemek de

etmemişti. Yaşlı Dadı, dişsiz ve yumuşak ağzını hiç ses çıkarmadan açıp kapamıştı, Farlen tazıları gibi hırlayarak Theon'un üstüne atılmıştı, Urzen ve Cadwyl mızraklarının sapıyla adamı şuursuzca dövmek zorunda kalmışlardı. Sineklerle dolu cesetlere bakarken, *Buraya nasıl geldim ben?* diye düşündüğünü hatırladı Theon.

Sadece Üstat Luwin cesetlere yaklaşacak gücü bulmuştu. Taş yüzlü, küçük, gri adam, çocukların başlarını bedenlerine dikmesine izin vermesi için Theon'a yalvarmıştı. Böylece diğer ölü Starklar'la birlikte mahzen mezarlarda yatabilirlerdi.

"Hayır," dedi Theon. "Mahzen mezar olmaz."

"Ama neden lordum? Size zarar veremeyecekleri ortada. Oraya aitler. Bütün Stark kemikleri..."

"*Hayır,* dedim." Kafaları duvardaki kazıklara geçirmesi gerekiyordu ama başsız bedenleri daha o gün yaktı, güzel giysileriyle beraber. Daha sonra erimiş gümüş cürufunu ve çatlak oltu taşını almak için küllerin ve kemiklerin yanına diz çöktü; bir zamanlar Bran'a ait olan kurt başı şeklindeki broştan geri kalanlar hâlâ Theon'daydı.

"Bran ve Rickon'a cömert davrandım," dedi ablasına. "Kendi kaderlerini kendileri yazdılar."

"Hepimiz gibi küçük kardeşim."

Theon'ın sabrı tükenmişti. "Bana sadece yirmi adam getirmişken Kışyarı'nı nasıl elimde tutmamı bekliyorsun?"

"On," diye düzeltti Asha. "Diğerleri benimle birlikte geri dönüyor. Öz ablanın, ormanın tehlikelerini muhafızsız bir halde göğüslemesini istemezsin, öyle değil mi? Karanlıkta dolaşan ulu kurtlar var." Büyük taş koltuktan ayrılıp ayağa kalktı. "Gel, özel olarak konuşabileceğimiz bir yere gidelim."

Haklıydı, Theon bunu biliyordu ama bu kararı onun vermesine öfkelenmişti. *Salona hiç gelmemeliydim,* diye düşündü. *Onu huzuruma çağırtmalıydım.*

Bunun için geçti artık. Asha'yı Ned Stark'ın çalışma odasına götürmekten başka seçeneği yoktu. Odada, sönmüş ateşin küllerinin önünde patladı, "Dagmer, Torrhen Kalesi'ndeki mücadeleyi kaybetti..."

"Yaşlı kale kumandanı Dagmer'ın kalkan duvarını kırdı, evet," dedi Asha

sakince. “Ne bekliyordun? Şu Sör Rodrik, Yarıkçene’nin aksine araziyi avcunun içi gibi biliyordu ve kuzeyli adamların çoğu atlıydı. Demirdoğumlular, zırhlı atların hücumu karşısında duracak disipline sahip değildir. Dagmer yaşıyor, bunun için şükret. Sağ kalanları Taşlı Kıyı’ya götürüyor.”

Benden çok şey biliyor, diye düşündü Theon. Bu onu daha fazla öfkelendirdi. “Zafer, duvarlarının arkasından çıkıp Sör Rodrik’e katılma cesaretini gösteren Leobald Tallhart’ın oldu. Lord Manderly’nin; şövalyeler, savaş atları ve kuşatma makineleriyle dolu bir düzine mavnayı nehrin yukarısına yolladığına dair bir rapor aldım. Umberler de Son Nehir’in arkasında yığılıyor. Daha ay bitmeden kapılarıma bir ordu dayanacak ve sen bana sadece on adam mı getiriyorsun?”

“Sana hiç adam getirmek zorunda değildim.”

“Sana emir vermiştim...”

“*Babam* bana Derinorman Kalesi’ni almamı emretti,” diye parladı Asha. “Küçük kardeşimi kurtarmak zorunda olduğuma dair bir şey söylemedi.”

“Derinorman’ı becereyim,” dedi Theon. “Bir tepenin üstündeki ahşap bir sidik kovasından başka bir şey değil. Bu toprakların kalbi Kışyarı’dır ama bir garnizonum olmadan burayı nasıl tutabilirim?”

“Kaleyi almadan önce düşünecektin bunu. Ah, çok zekiceydi, hakkını teslim etmeliyim. Keşke kaleyi yerle bir edip iki küçük prensi rehine olarak Pyke’a götürmeyi de akıl edebilseydin, savaşı tek darbede kazanmış olurdun.”

“Bu hoşuna giderdi, değil mi? Ödülümün enkaza ve küllere dönüşmesini izlemek.”

“Senin ödülün kendi felaketin olacak. Deniz canavarları denizden çıkar Theon, yoksa kurtlarla birlikte geçirdiğin onca yılda unuttun mu bunu? Bizim kuvvetimiz dargemilerimizdir. Benim ahşap sidik kovam, ihtiyacım olduğunda malzeme ve yeni adamların hemen varabileceği kadar denize yakın. Ama Kışyarı fersahlarca içeride; ormanlarla, tepelerle, düşman karakollarla ve kalelerle çevrili. Binlerce fersah alandaki her adam senin düşmanın artık, sakın hata yapma. O kafaları kapı kulübesindeki kazıklara geçirdiğin anda bunu kaçınılmaz hale getirdin.” Asha başını salladı. “Nasıl bu kadar aptal olabildin? O *çocuklar...*”

“Bana meydan okudular!” diye bağırdı Theon ablasının yüzüne. “Üstelik,

kana karşı kandı bu, Rodrik ve Maron'a karşılık Lord Eddard'ın iki oğlu." Kelimeler ağzından düşünmeden çıkmıştı ama söylediği anda babasının bundan hoşlanacağını biliyordu Theon. "Ağabeylerimin ruhlarını huzura kavuşturdum."

"Ağabeylerimiz," diye düzeltti Asha, dudağındaki yarım gülümseme kardeşinin intikam konuşmasını iyi baharatlanmış bulduğunu gösteriyordu. "Onların ruhlarını Pyke'tan mı getirttin kardeşim? Ben de onların sadece babamıza dadandığını sanıyordum."

"Bir kadın intikamdan ne anlar?" Babası, Kışyarı'nı ele geçirmesini takdir etmese bile, ağabeylerinin intikamını almasını onaylamak *zorundaydı!*

Asha bir kahkahayla cevap verdi. "Şu Sör Rodrik de aynı erkeksi ihtiyacı hissediyor olmalı, bunu düşündün mü? Senin kanın benim kanımdır Theon, ne olursan ol. İkimizi de doğuran annemizin hatırına benimle birlikte Derinorman Kalesi'ne gel. Kışyarı'nı ateşe ver ve hâlâ fırsatın varken buradan ayrıl."

"Hayır." Theon tacını düzeltti. "Bu kaleyi aldım ve elimde tutmaya niyetliyim."

Ablası uzunca bir süre ona baktı. "O halde tutmalısın," dedi, "hayatının geri kalanı boyunca." İçini çekti. "Yaptığın aptallık kokuyor derim ama utangaç bir bakire böyle işlerden ne anlar?" Kapıya vardığında döndü ve son bir alaycı gülümsemeyle kardeşine baktı. "Bilmelisin ki gördüğüm en çirkin taç bu. Kendin mi yaptın?"

Theon'ı üstünden dumanlar tüter halde bıraktı ve atlarını besleyip su içirmeye yetecek zamandan daha uzun oyalanmadı. Getirdiği adamların yarısı, söylediği gibi onunla birlikte geri döndü, Bran ve Rickon'un kaçmak için kullandığı Avcı Kapısı'ndan çıkıp gittiler.

Theon onların gidişini duvarın tepesinden izledi. Asha, Kral Ormanı'nın sisleri içinde gözden kaybolurken, neden söz dinleyip onunla birlikte gitmediğini düşündü Theon.

"Gitti ha?" Leş yanındaydı.

Theon adamın ne geldiğini duymuştu ne de kokusunu almıştı. Daha az görmek istediği başka biri gelmiyordu aklına. Bu adamın bildiklerini düşününce, onu nefes alıp verirken ve ortalıkta dolaşırken görmek Theon'u huzursuz ediyordu. *İş bittikten sonra onu da diğerleriyle birlikte öldürmeliydim,* diye

düşündü ama bu fikir onu endişelendirdi. Çok tuhaftı ama Leş okuma yazma biliyordu ve yaptıkları şeye dair gizli bir belgeye sahip olacak kadar da kurnazdı.

“Lord prensim, bunu söylediğim için beni affedin ama sizi böyle terk etmesi doğru değildi. Ve on adam, bu hiçbir şey.”

“Bunun gayet farkındayım,” dedi Theon. *Asha da farkında.*

“Pekâlâ, size yardım edebilirim belki,” dedi Leş. “Bana bir at ve bir torba sikke verin, size bazı iyi adamlar bulabilirim.”

Theon gözlerini kıstı. “Kaç tane?”

“Yüz olabilir. İki yüz. Belki daha fazla.” Gülümsedi, gözleri parlıyordu. “Ben burada, kuzeyde doğdum. Pek çok adam tanıyorum. Pek çok adam da Leş’i tanıyor.”

İki yüz adam bir ordu sayılmazdı ama Kışyarı kadar sağlam bir kaleyi elde tutmak için binlerce adama ihtiyaç da yoktu. Mızrağın hangi ucunun öldürdüğünü öğrenebildikleri sürece gerekli farkı yaratabilirlerdi. “Söylediğini yaparsan vefasız olmadığımı göreceksin. Kendi ödülünü kendin seçebilirsin.”

“Lordum, Lord Ramsey’in yanından ayrıldığımdan beri kadınım olmadı,” dedi Leş. “Palla’ya göz koydum ve duydum ki ona çoktan... yani...”

Geri dönemeyeceği kadar ileri gitmişti Leş’le. “İki yüz adam ve kız senindir. Ama bir adam bile eksik olursa domuzları düzmeye devam edersin.”

Leş, güneş batmadan önce gitti, yanında bir torba Stark gümüşü ve Theon’un umutları vardı. *Bu sefili bir daha görmeyeceğim muhtemelen,* diye düşündü Theon acıyla. Buna rağmen şansını denemek zorundaydı.

O gece rüyasında; Kral Robert, Kışyarı’nı ziyaret ettiğinde Ned Stark’ın verdiği ziyafeti gördü. Dışarıda soğuk rüzgârlar esmesine rağmen salon müzik ve kahkahalarla çınlıyordu. Önce her şey şaraptan ve kızarmış etten ibaretti. Theon şakalar yapıyor, hizmetçi kızları süzüyor, iyi vakit geçiriyordu... salonun gittikçe karanlıklaştığını fark edene kadar. Müzik o kadar neşeli gelmemeye başladı sonra; ahenksiz akorlar ve tuhaf sessizlikler duyuyordu ve havada asılı notalar kanıyordu. Ağzındaki şarap birdenbire acılaştı, kafasını kadehten kaldırıp baktığında sofrada cesetlerle birlikte oturuyordu.

Kral Robert’ın bağırsakları, midesindeki büyük yarıktan dökülüp masanın üstüne yayılmıştı ve kralın yanında oturan Lord Eddard başsızdı. Cesetler

aşağıdaki sıralara yan yana dizilmişti, kupalarını havaya kaldırırken kemiklerinden yeşil kahverengi et parçaları dökülüyordu, bir vakitler gözlerinin olduğu boşluklarda kurtçuklar kıvranıyordu. Theon onları tanıyordu, hepsini; Jory Cassel, Şişman Tom, Porther, Cayn, seyis başı Hullen ve güneye at sürüp asla geri dönmemek üzere Kral Toprakları'na giden diğerleri. Mikken ve Chayle birlikte oturuyordu; birinden kan, diğerinden su damlıyordu. Benfred Tallhart ve Vahşi Tavşanlar'ı bir masanın hemen hemen tamamını doldurmuştu. Değirmencinin karısı da oradaydı, Farlen da öyle, hatta Theon'un Kurt Ormanı'nda Bran'ı kurtarmak için öldürdüğü yabanıl bile.

Ama hayatı boyunca hiç tanışmadığı başka yüzler de vardı, sadece taşlarda gördüğü yüzler. Solgun mavi güllerden yapılmış bir taç takan, beyaz elbisesi kanla lekelenmiş ince ve hüzünlü kız Lyanna'dan başkası olamazdı. Ağabeyi Brandon yanında duruyordu ve babası Lord Rickard hemen arkasında. Gölgelerin arasından zar zor görünen, uzun yüzleri hüzünle dolu hayaletler duvarlarda hareket ediyordu. Görüntüleri Theon'un içine bıçak kadar keskin bir korku soktu. Sonra yüksek kapılar bir çatırtıyla açıldı, salon boyunca dondurucu bir rüzgâr esti ve Robb gecenin içinden çıkıp yürümeye başladı. Boz Rüzgâr yanındaydı, gözleri yanıyordu, hem adamın hem de kurdun bedenindeki onlarca vahşi yaradan kan sızıyordu.

Theon çığlık atarak uyandı, Wex öyle korkmuştu ki odadan çırılçıplak kaçtı. Muhafızlar kılıçlarını çekmiş halde odaya daldığında Theon üstadı getirmelerini emretti. Üstat Luwin darmadağın ve uykulu bir şekilde geldiğinde Theon'un içtiği şarap ellerinin titremesini geçirmişti ve az önceki korkusu yüzünden utanıyordu. "Bir rüya," diye mırıldandı, "hepsi buydu, hiçbir anlamı yoktu."

"Yoktu," diye onayladı Luwin ciddi bir sesle. Giderken bir uyku ilacı bıraktı ama üstat odadan çıkar çıkmaz Theon ilacı tuvalete döktü. Luwin, üstat olduğu kadar adamdı ve o adamın Theon'a karşısı hiç sevgisi yoktu. *Uyumamı istiyor, evet... uyumamı ve asla uyanmamamı. Bunu en az Asha kadar istiyor.*

Kyra'yı çağırttı, kapıyı tekmeleyerek kapattı ve kızın üstüne çıktı, sahip olduğunu hiç fark etmediği bir öfkeyle becerdi fahişeyi. İşini bitirdiğinde kız hıçkırıyordu, boynu ve göğüsleri ısırık izleriyle, çürüklerle doluydu. Kızı yataktan aşağı itti, bir battaniye fırlattı. "Defol."

Ama ondan sonra da uyuyamadı.

Şafak geldi, Theon giyindi ve dış duvarları yürümek için dışarı çıktı. Sert sonbahar rüzgârı siperlerin arasında dönerek esiyordu. Yanakları kızardı, gözleri batıyordu. Güneş ışığı sessiz ağaçların arasına sızarken griden yeşile dönen ormanı izledi. Solunda, iç duvarın üzerine çıkan kulelerin tepelerini görüyordu, çatıları doğan güneşle parlıyordu. Büvet ağacının kırmızı yaprakları, yeşilliğin arasında yanan alevler gibi görünüyordu. *Ned Stark'ın ağacı,* diye düşündü, *Starklar'ın ormanı, Starklar'ın kalesi, Starklar'ın kılıcı, Starklar'ın tanrıları. Burası onların yeri, benim değil. Ben Pyke'ın Greyjoy'uyum, kalkanımın üstüne bir deniz canavarı boyamak ve büyük tuzlu denize açılmak için doğdum. Asha'yla birlikte gitmeliydim.*

Kapı kulübesinin üstündeki demir kazıklara geçirilmiş kafalar bekliyordu.

Theon sessizce onlara baktı. Rüzgâr küçük, hayalet elleriyle pelerinini çekiştiriyordu. Değirmencinin oğulları Bran ve Rickon'la yaşıttı, cüsseleri ve renkleri de aynıydı. Leş, suratlarını yüzüp başlarını katrana buladığında, çürük etlerin üstündeki şekilsiz yumrularda tanıdık hatlar görmek zor olmamıştı. İnsanlar nasıl da aptaldı. *Onların koç kafaları olduğunu söyleseydik boynuzları göreceklerdi.*

Sansa

Düşman gemileriyle ilgili ilk rapor kaleye ulaştığından beri, bütün sabahı septte ilahiler söyleyerek geçirmişlerdi. Sesleri atların kişnemelerine, çelik şıngırtılarına ve büyük bronz kapılardaki menteşelerin inlemesine karışmış, tuhaf ve ürkütücü bir müzik yaratmıştı. Septte Anne'nin merhameti için şarkılar söyleniyordu ama duvarlarda sessizce Savaşçı'ya dua ediliyordu. Rahibe Mordane, Anne ve Savaşçı'nın, aynı yüce tanrının yüzlerinden sadece ikisi olduğunu söylerdi eskiden. *Ama sadece bir tanrı varsa kimin duaları duyulacak?*

Sör Meryn Trant, Joffrey'nin binebilmesi için kan kırmızısı doru atı tutuyordu. Hem at hem de delikanlı, yaldızlı zırhlar ve kızıl mineli göğüs kalkanları giymişti, başlarında birbirine eş altın aslanlar vardı. Joffrey her hareket ettiğinde güneş ışığı altınların ve kırmızıların üstünde parıldıyordu. *Parlak, ışıltılı ve boş,* diye düşündü Sansa.

İblis kızıl bir aygırın sırtındaydı, kralınkinden daha gösterişsiz ve onu babasının giysilerini giymiş bir çocuk gibi gösteren savaş kıyafetleri kuşanmıştı. Ama kalkanından sarkan savaş baltasında çocuksu hiçbir şey yoktu. Sör Mandon Moore, İblis'in yanında at sürüyordu; buz gibi parlak, beyaz çelik. Tyrion, Sansa'yı gördüğünde atını çevirdi. "Leydi Sansa," diye seslendi eyerinin üstünden, "eminim ki, ablam sizden Maegor'daki diğer soylu leydilere katılmanızı istemiştir?"

"Evet lordum ama Kral Joffrey beni gidişini izlemem için çağırttı, septe de gitmek istiyorum, dua etmeye."

"Kimin için olduğunu sormayacağım." Ağzı garip bir biçimde çarpıldı; eğer bu bir gülümsemeyse, Sansa'nın gördüğü en tuhaf gülümsemeydi. "Bu her şeyi değiştirebilir. Lannister Hanedanı için olduğu kadar sizin için de. Şimdi düşününce, sizi de Tommen'la birlikte göndermeliydim. Yine de Maegor'da yeterince güvende olacaksınız, eğer..."

"Sansa!" Çocuksu haykırış avlu boyunca yankılandı; Joffrey onu görmüştü. "Sansa, buraya!"

Bir köpeği çağırır gibi çağırıyor beni, diye düşündü Sansa.

“Majesteleri’nin size ihtiyacı var,” dedi Tyrion Lannister. “Mücadeleden sonra tekrar konuşuruz, tanrılar izin verirse.”

Joffrey onu daha yakınına çağırırken Sansa bir grup altın pelerinli mızrakçının arasından geçti. “Çok yakında mücadele olacak, herkes böyle söylüyor,” dedi Joffrey.

“Tanrılar hepimize merhamet göstersin.”

“Merhamete ihtiyaç duyacak tek kişi amcam ve ben ona zerre merhamet göstermeyeceğim.” Joffrey kılıcını çekti. Kabza topuzu, kalp şeklinde kesilip bir aslanın çenesinin arasına yerleştirilen yakuttan yapılmıştı. Bıçağın üstüne derince üç oluk oyulmuştu. “Yeni kılıcım, Yürekyiyen.”

Bir zamanlar Aslan Dişi adında bir kılıcı vardı, Sansa hatırlıyordu. Arya kılıcı ondan almış ve nehre atmıştı. *Umarım Stannis aynı şeyi yeni kılıcına yapar.* “Çok güzel işlenmiş Majesteleri.”

“Çeliğimi bir öpücükle kutsa.” Kılıcı Sansa’ya uzattı. “Hadi, öp onu.”

Bundan daha aptal ve çocuksu görünmemişti daha önce. Sansa, Joffrey’yi öpmektense sayısız kılıcı öpmeyi tercih edeceğini düşünerek dudaklarını metale değdirdi. Ama hareketi Joffrey’yi memnun etmiş gibi görünüyordu. Kılıcı abartılı bir tavırla kınına soktu. “Döndüğümde onu tekrar öpeceksin ve amcamın kanının tadını alacaksın.”

Kral Muhafızları’ndan biri onu, senin için öldürürse ancak. Beyaz Kılıçlar’dan üçü Joffrey ve dayısıyla birlikte gidecekti: Sör Meryn, Sör Mandon ve Sör Osmund Karakazan. “Mücadele sırasında şövalyelerinizi siz mi komuta edeceksiniz?” diye sordu Sansa, öyle olmasını umut ederek.

“Ederdim ama dayım İblis, Stannis’in nehri asla geçmeyeceğini söylüyor. Fakat Üç Fahişe’yi ben komuta edeceğim. Hainlerle bizzat ilgileneceğim.” Bu fikir Joffrey’yi gülümsetti. Dolgun pembe dudakları yüzünden her zaman cazibeli görünüyordu, Sansa bir zamanlar bundan hoşlanıyordu ama şimdi midesi bulanıyordu.

“Ağabeyim Robb’un, her zaman mücadelenin en yoğun olduğu yerde durduğunu söylüyorlar,” dedi Sansa pervasızca. “Tabi ki o sizden daha büyük Majesteleri. Yetişkin bir erkek.”

Joffrey kaşlarını çattı. “Ağabeyinle, hain amcamın işini bitirdikten sonra ilgileneceğim. Onu Yürekyiyen’le deşeceğim, göreceksin.” Atını çevirip kapıya doğru koşturdu. Sör Meryn ve Sör Osmund kralın sağına ve soluna geçtiler, altın pelerinliler dörtlü sıralar halinde onların peşine düştü, İblis ve Sör Mandon Moore en arkadaydı. Muhafızlar onları çığlıklarla ve tezahüratlarla uğurladı. Son adam da gittiğinde avlunun üstüne ani bir suskunluk çöktü, fırtınadan önceki sessizlik gibi.

Sessizliğin içinden gelen ilahi sesleri Sansa’yı çekti. Septe doğru döndü. Ahırlarda çalışan iki çocuk ve nöbeti sona eren bir muhafız onu takip etti. Diğerleri de onların peşine düştü.

Sansa septi ne bu kadar kalabalık ne de bu kadar aydınlık görmüştü daha önce; gökkuşağı renklerindeki güneş ışığı demetleri, yüksek pencerelerdeki kristallerden içeri giriyordu. Her yerde mumlar vardı, minik alevler yıldızlar gibi göz kırpıyordu. Anne’nin ve Savaşçı’nın mihrapları ışık içinde yüzüyordu ama Demirci, Yaşlı Hatun, Bakire ve Baba da inançlılardan paylarına düşeni almışlardı, hatta Yabancı’nın yarı insan yüzünün altında bile birkaç alev dans ediyordu... eğer Yabancı onları yargılamak için gelmediyse Stannis Baratheon nereden çıkmıştı? Sansa sırayla bütün Yedi’yi ziyaret etti, hepsinin mihrabında birer mum yaktı ve sonra kendini sıralarda, yaşlı ve buruşuk bir çamaşırcı kadınla Rickon’dan daha büyük olmayan bir çocuğun arasında otururken buldu. Çocuğun üstünde bir şövalyenin oğlunun iyi ketenden dikilmiş tuniği vardı. Yaşlı kadının elleri kemikliydi ve nasırlarla sertleşmişti, çocuğunkiler küçük ve yumuşaktı, ne olursa olsun tutunacak birilerini bulmak güzeldi. Hava sıcak ve ağırdı, tütsü ve ter kokuyordu, kristallerle öpülmüş, mumlarla aydınlanmıştı. Bu havayı ciğerlerine çekmek Sansa’nın başını döndürüyordu.

Bu ilahiyi biliyordu; uzun zaman önce Kışyarı’nda annesi öğretmişti. Sesini diğer seslere ekledi.

Şefkatli Anne, merhamet pınarı,
koru savaştan oğullarımızı,
okları al ellerinden ve kılıçları,
görsünler daha güzel yarınları.

Şefkatli Anne, kadındaki kuvvet,
kızlarımıza bu kavgada yardım et,
dinsin gazap ve uysallaşsın hiddet,
hepimize daha iyi yollar öğret.

Şehrin diğer ucunda, binlerce insan Yüce Baelor Septi'nde toplanmıştı ve onlar da ilahiler söylüyorlardı. Sesleri şehrin üstünde yükseliyordu, nehrin karşısında, gökyüzünde. *Tanrılar bizi duyuyor olmalı elbet,* diye düşündü Sansa.

İlahilerin çoğunu biliyordu, bilmediklerini de elinden geldiğince söylemeye çalışıyordu. Kır saçlı yaşlı hizmetkâr adamlarla ve endişeli genç kadınlarla birlikte söyledi, hizmetçi kızlarla ve askerlerle, aşçılarla ve avcılarla, şövalyelerle ve düzenbazlarla, yaverlerle ve ızgaracı adamlarla, bebek emziren kadınlarla birlikte söyledi. Kale duvarlarının içindekilerle ve dışındakilerle, bütün şehirle birlikte söyledi. Merhamet için söyledi; hem canlılar hem ölüler için, Bran için, Rickon için, Robb için, Arya için ve Sur'daki piç ağabeyi Jon Kar için. Annesi ve babası için söyledi, büyükbabası Lord Hoster için, dayısı Edmure Tully için, arkadaşı Jeyne Poole için, sarhoş Kral Robert için, Rahibe Mordane için ve Sör Dontos, Jory Cassel, Üstat Luwin için. Bugün ölecek olan bütün şövalyeler ve askerler için ve onların ardından yas tutacak çocukları ve karıları için söyledi. Hatta en sonunda, İblis Tyrion ve Tazı için bile söyledi. *O gerçek bir şövalye değil ama öyleymiş gibi kurtardı beni,* dedi Anne'ye. *Mümkünse onu koru ve içindeki öfkeyi körelt.*

Ama rahip gelip yükseğe tırmandığında, soylu ve gerçek krallarını korumaları için tanrılara seslendiğinde Sansa ayağa kalktı. Koridor insanlarla tıkış tıkıştı. Rahip, Joffrey'nin kılıcına kuvvet vermesi için Demirci'ye, ona cesaret vermesi için Savaşçı'ya ve onu koruması için Baba'ya dua ederken, Sansa kalabalığı omzuyla iterek kendine yol açıyordu. *Bırak kılıcı kırılsın ve kalkanı parçalara ayrılsın,* diye düşündü kapıdan çıkarken, *bırak cesareti onu yarı yolda bıraksın ve bütün adamları onu terk etsin.*

Kapı kulübesinin siperlerinin arasında birkaç nöbetçi volta atıyordu fakat bunun dışında kale boş görünüyordu. Sansa durup dinledi. Uzaktan gelen mücadele seslerini duyabiliyordu. İlahiler sesleri neredeyse boğuyordu ama

dikkatlice dinleyince oradaydılar: Savaş borularının pes inlemeleri, taş fırlatan mancınıkların çatırtıları ve gümbürtüleri, su şapırtıları ve ahşap çıtırtıları, yanan ziftin hışırtıları ve bir metre uzunluğundaki demir başlı şaftları boşalan akrep mancınıklarının tıngırtıları... ve hepsinin altında, ölen adamların çığlıkları.

Bu bambaşka bir şarkıydı, korkunç bir şarkı. Sansa pelerininin başlığını kulaklarına kadar çekti ve aceleyle Maegor Hisarı'na doğru yürümeye başladı; kale içinde kale, kraliçenin orada güvende olacaklarına dair söz verdiği yer. Açılır kapanır köprünün ayağında Leydi Tanda ve iki kızıyla karşılaştı. Falyse, dün küçük bir grup askerle beraber Stokeworth Kale'sinden gelmişti. Tatlı sözlerle kardeşini köprüden geçmesi için ikna etmeye çalışıyordu ama Lollys hizmetçisine yapışmıştı, hıçkırıyordu. "İstemiyorum, istemiyorum, istemiyorum."

"Mücadele başladı," dedi Leydi Tanda gergin bir sesle. "İstemiyorum, istemiyorum."

Sansa'nın onları görmezden gelmesi mümkün değildi. Zarifçe selam verdi. "Yardımım dokunur mu?"

Leydi Tanda utançla kızardı. "Hayır leydim ama teşekkür ederiz. Kızımı bağışlamalısınız, son zamanlarda pek iyi hissetmiyor kendini."

"İstemiyorum." Lollys hizmetçisine tutundu; ince, hoş ve siyah saçlı kız, hanımını kuru hendeğin içindeki demir kazıkların üstüne atmayı her şeyden fazla istiyormuş gibi görünüyordu. "Lütfen, lütfen, istemiyorum."

Sansa yumuşak bir sesle Lollys'e konuştu. "İçeride hepimiz üç kat daha iyi korunacağız, ayrıca yiyecek, içecek ve şarkılar olacak."

Lollys ağzı açık bir halde Sansa'ya baktı. Yaşlarla ıslanmış mat kahverengi gözleri vardı. "İstemiyorum."

"Mecbursun," dedi Falyse sertçe. "Bu kadar yeter. Shae, bana yardım et." Kızın kollarını tutup, yarı sürükleyerek yarı taşıyarak köprüyü geçmeye başladılar. Sansa kızların annesiyle birlikte peşlerine düştü. "Hasta," dedi Leydi Tanda. *Eğer bir bebek hastalık olarak adlandırılabilirse,* diye düşündü Sansa. Bütün kalede Lollys'in hamile olduğu konuşuluyordu.

Kapıdaki iki muhafız, aslan işlemeli miğferler ve Lannister Hanedanı'nın kırmızı pelerinlerini giymişti ama Sansa onların kıyafet değiştirmiş paralı

askerler olduklarını biliyordu. Bir diğer adam merdivenin başında oturuyordu – gerçek bir muhafız ayakta olurdu, kucağında teberiyle basamakta oturur halde değil– ama gelenleri gördüğünde kalktı, onları içeri almak için kapıyı açtı.

Kraliçe'nin Balo Salonu, Büyük Salon'un onda biri büyüklüğünde bile değildi, Kral Eli Kulesi'ndeki Küçük Salon'un yarısı kadardı, buna rağmen yüz kişi alıyordu ve şıklığı küçüklüğünü telafi ediyordu. Bütün apliklerin arkasında gümüşten dövülmüş aynalar vardı, böylece meşaleler iki kat parlak yanıyordu. Duvarlar oymalı ahşap panellerle kaplıydı, yerde mis kokulu hasırlar seriliydi. Yukarıdaki sekilikten flütlerin ve kemanların neşeli sesleri akıyordu. Güney duvarı boyunca bir dizi kemerli pencere vardı ama ağır perdelerle örtülmüşlerdi. Kalın kadife kumaşlar içeri ışık girmesine izin vermiyordu ve hem dualaların hem de savaşın seslerini boğuyordu. *Bir şey değişmez,* diye düşündü Sansa. *Savaş bizimle.*

Şehirdeki soylu kadınların hemen hepsi uzun ahşap masalarda oturuyordu, yanlarında küçük çocuklar ve birkaç yaşlı adam vardı. Kadınlar eşti, evlattı, anneydi, kardeşti. Erkekleri Lord Stannis'le çarpışmaya gitmişti. Birçoğu geri dönmeyecekti. Hava bunu bilmekle ağırlaşmıştı. Sansa, Joffrey'nin nişanlısı olmasından ötürü, kraliçenin sağındaki itibarlı yerde oturacaktı. Arka duvardaki gölgelerin arasında duran adamı gördüğünde platforma çıkıyordu. Adamın üstünde yağlanmış örgü zincirden yapılmış, uzun, siyah bir zırhlı yelek vardı, kılıcını önünde tutuyordu: Lord Eddard'ın büyük kılıcı, Buz, neredeyse adam kadar uzun. Ucu yerdeydi, adamın sert ve kemikli parmakları balçağın her iki ucunun etrafında kıvrılmıştı. Sansa'nın nefesi kesildi. Bakışı hissetmiş gibi görünen Sör İlyn Payne çiçek bozuğu zayıf yüzünü Sansa'ya çevirdi.

"*Onun* burada ne işi var?" diye sordu Sansa, Osfryd Karakazan'a. Kraliçenin yeni kırmızı pelerinlilerinin kumandanıydı adam.

Osfryd sırıttı. "Majesteleri gece bitmeden ona ihtiyaç duyabileceğini düşünüyor."

Sör İlyn, Kral Adaleti'ydi. Ona yalnızca bir görev için ihtiyaç duyulabilirdi. *Kraliçe kimin kafasını istiyor?*

"Majesteleri için ayağa kalkın, Lannister Hanedanı'ndan Cersei, Vekil Kraliçe ve Diyar'ın Koruyucusu," diye bağırdı kraliyet kâhyası.

Cersei’nin elbisesi kar beyazı ketenden dikilmişti, Kral Muhafızları’nın pelerinleri kadar beyazdı. Elbisenin yarasa kesimli uzun kollarının içinden altın renkli saten astar görünüyordu. Parlak sarı saçları iri dalgalar halinde çıplak omuzlarına düşüyordu. Zarif boynuna elmaslar ve zümrütlerle süslenmiş bir kolye takmıştı. Beyaz renk tuhaf bir şekilde masum gösteriyordu kadını, neredeyse bir bakire gibi ama yanaklarında renk vardı.

“Oturun,” dedi kraliçe platforma çıktığında. “Hoş geldiniz.” Osfryd Karakazan kraliçenin sandalyesini çekti, bir uşak da aynı şeyi Sansa için yaptı. “Solgun görünüyorsun Sansa,” dedi Cersei. “Kırmızı çiçeğin hâlâ açıyor mu?”

“Evet.”

“Ne kadar da uygun. Adamlar dışarıda kanayacak, sen ise burada.” Kraliçe ilk yemeklerin getirilmesi için işaret verdi.

“Sör İlyn neden burada?” diye soruverdi Sansa.

Kraliçe dilsiz cellada baktı. “Hainlikle baş etmek için, gerekli olduğu takdirde bizi savunmak için. Bir cellat olmadan önce bir şövalyeydi o.” Kaşığıyla salonun sonunu gösterdi, ahşap kapılar kapatılıp sürgülenmişti. “Şu kapılara balta darbeleri inerken onun varlığından mutluluk duyabilirsin.”

Onun yerine Tazı olsaydı daha mutlu olurdum, diye düşündü Sansa. Ne kadar kaba birisi olursa olsun Sandor Clegane’in ona herhangi bir zarar gelmesine izin vereceğine inanmıyordu. “Muhafızlarınız bizi korumayacak mı?”

“Bizi muhafızlarımdan kim koruyacak?” Kraliçe yan gözle Osfyrd’e baktı. “Sadık paralı askerler, bakire fahişeler kadar enderdir. Mücadeleyi kaybedersek, muhafızlarım üzerlerindeki kırmızı pelerinleri çıkarmak için telaş ederken tökezleyip düşecekler. Değersiz postlarını kurtarmak için çalabildikleri her şeyi alıp, servis yapan adamlarla, çamaşırcı kadınlarla ve ahırlarda çalışan oğlanlarla birlikte kaçacaklar. Bir şehir yağmalanırken neler olduğuna dair bir fikrin var mı Sansa? Hayır, yok, öyle değil mi? Hayatla ilgili bildiğin her şeyi şarkılardan öğrendin. Yağmalarla ilgili iyi şarkı kıtlığı var.”

“Gerçek şövalyeler kadınlara ve çocuklara asla zarar vermez.” Bu kelimeler, söylediği anda bile boş geliyordu kulağına.

“Gerçek şövalyeler.” Kraliçe bunu çok eğlenceli bulmuş gibi görünüyordu. “Haklısın şüphesiz. O halde, iyi bir kız olup çorbanı iç ve Symeon Yıldızgöz’le

Ejderha Şövalyesi Prens Aemon’ın gelip seni kurtarmasını bekle tatlım. Fazla uzun sürmeyeceğinden eminim.”

Davos

Karasu Koyu rüzgârlı ve çalkantılıydı, her yerde köpüklü dalgalar vardı. *Kara Hayat* kabaran dalganın üstünde kaydı, rüzgâr yön değiştirdikçe yelkenleri çatırdayıp şaklıyordu... *Hortlak* ve *Leydi Marya* onun yanında yol alıyordu, gövdelerinin arasında yirmi metreden fazla mesafe yoktu. Oğulları hizada durmayı başarıyordu. Davos gurur duydu.

Denizin karşısında savaş boruları uludu; gemiden gemiye tekrar eden inlemeler, canavarımsı kornetlerin çıkardığı pes çağrılara benziyordu. “Ariya yelken,” diye komut verdi Davos. “Direği yatırın. Kürekçiler küreklere.” Oğlu Matthos emirleri tekrarladı. Mürettebat, nerede dururlarsa dursunlar sürekli ayak altındaymış gibi görünen askerleri iterek işe koyulmak için koştururken *Kara Hayat*’ın güvertesi çalkalanıyordu. Sör Imry nehre sadece küreklerle girmeye karar vermişti; yelkenler, Kral Toprakları’nın duvarlarındaki akrep mancınıklarına ve ateş toplarına maruz kalmayacaktı böylece.

Davos güneydoğu yönünde, epey açıktaki *Hiddet*’i seçebiliyordu. Geminin yelkenleri aşağı indirilirken altın ışıltılarla parıldıyordu, üzerlerine Baratheonlar’ın taçlı erkek geyiği işlenmişti. Stannis Baratheon on altı yıl önce, Ejderha Kayası’na düzenlenen saldırıyı *Hiddet*’in güvertesinden komuta etmişti ama bu defa ordusuyla birlikte at sürmeyi tercih etmişti. Donanmasının ve *Hiddet*’in komutasını karısının kardeşine; Lord Alester ve diğer Florentler’le birlikte Fırtına Burnu’na gelip Stannis’in tarafına geçen Sör Imry’ye bırakmıştı.

Davos, *Hiddet*’i kendi gemileri kadar iyi tanıyordu. Üç yüz küreğin hemen üstündeki güverte tamamen akreplerle doluydu. Baş ve kıç kasarasına, ziftle dolu yanan variller fırlatabilecek kadar büyük mancınıklar yerleştirilmişti. Son derece heybetli ve bir o kadar hızlı bir gemiydi ama Sör Imry geminin pruvasını zırhlı şövalyeler ve silahlı askerlerle doldurmuştu. Bu durum sürati kesiyordu.

Savaş boruları tekrar duyuldu, *Hiddet*’ten emirler yankılanıyordu. Davos kesik parmaklarının karıncalandığını hissetti. “Puta kürek,” diye bağırdı, “Muharebe düzeni.” Kürekçi başının davulu gümlemeye başladığında yüz kürek

sulara girdi. Çıkan ses, kocaman ve ağır vuruşlu bir kalbin çarpışına benziyordu ve yüz adam tek kişi gibi hareket ediyordu.

Hortlak ve *Leydi Marya*'dan da ahşap kanatlar çıktı. Üç kadırga, kürekleri suları döverken aynı hızda ilerliyordu. "Yavaş seyir," diye bağırdı Davos. Lord Velaryon'un gümüş gövdeli *Akıntıtaşı Gururu, Hortlak*'ın solunda durum aldı. *Cesur Kahkaha* hızla yetişiyordu ama *Harridan* küreklerini suya yeni indirmişti ve *Denizatı* hâlâ direğini yatırmak için uğraşıyordu. Davos geminin kıç tarafına baktı. Evet, oradaydı, kuzeyde, bu yalnızca *Kılıç Balığı* olabilirdi, her zamanki gibi geride kalmıştı. Gemi iki yüz küreğe ve donanmadaki en büyük mahmuza sahipti ama Davos'un kaptanla ilgili ciddi endişeleri vardı.

Askerlerin birbirlerine cesaret verici sözlerle bağırdıklarını duyuyordu. Adamlar Fırtına Burnu'ndan beri daha dengeli ve zaferden emin bir halde düşmanın tepesine binmeye hevesliydi. Amiralleri, Lord Yüksek Kaptan Sör Imry Florent'le tek zihin olmuşlardı.

Amiral üç gün önce, donanma Ağırsu'nun ağzında demir attığında, taktik düzenini bildirmek üzere bütün kaptanlarını *Hiddet*'te düzenlediği savaş konseyine çağırmıştı. Davos ve oğulları ikinci savaş hattına atanmıştı, tehlikeli sağ kanadın açığına. "İtibarlı bir konum," demişti Allard, cesaretini kanıtlama şansı bulduğu için memnundu. "Tehlikeli bir konum," diye düzeltmişti Davos. Oğulları ona acıyan gözlerle bakmışlardı, genç Maric dâhil. *Soğan Şövalyesi yaşlı bir kadına dönüşmüş,* diye düşündüklerini duyabiliyordu Davos, *özünde hâlâ bir kaçakçı.*

Sonuncusu doğruydu, Davos bunun için özür dilemeyecekti. *Seaworth*'ün kulağa soylu gelen bir tınısı vardı ama o hâlâ Bit Çukuru'ndan gelen Davos'tu. Üç tepenin üstüne kurulmuş bu şehre, evine dönüyordu. Gemiler, yelkenler ve kıyılar hakkında Yedi Krallık'taki her adamdan fazla şey biliyordu. Islak güvertelerde, kılıç kılıca umutsuz dövüşlerden payına düşeni almıştı. Ama bu çeşit bir mücadelede bakir sayılırdı, heyecanlıydı ve korkuyordu. Kaçakçılar savaş borusu öttürüp sancak açmazdı. Tehlike kokusu aldıklarında yelkenlerini şişirir ve rüzgârdan hızlı kaçarlardı.

Eğer amiral kendisi olsaydı her şeyi çok farklı yapardı. İlk önce; aceleyle darbe vurmak yerine, nehrin yukarısını araştırmak ve onların neyin beklediğini

görmek için en hızlı gemilerinden birkaç tanesini yollardı. Bunu Sör Imry'ye önerdiğinde, Lord Yüksek Kaptan nazikçe teşekkür etmişti ama bakışları o kadar nazik sayılmazdı. *Bu soysuz korkak da kim?* diye soruyordu o bakışlar. *Şövalyeliğini soğanla satın alan adam bu mu?*

Sör Imry, çocuk kralın sahip olduğundan dört kat fazla gemisi varken tedbire ya da aldatıcı taktiklere ihtiyaç duymamıştı. Donanmayı on savaş hattına tertiplemişti, her hatta yirmi gemi. İlk iki hat, Joffrey'nin küçük donanmasını ya da Sör Imry'nin lord kaptanlarını eğlendirmek için dediği gibi "oğlanın oyuncaklarını" sıkıştırıp yok etmek üzere nehri süpürecekti. Diğerleri, şehir duvarlarına okçu ve mızrakçı birlikleri çıkardıktan sonra nehirdeki mücadeleye katılacaktı. Salladhor Saan'ın *Lysli*'si tarafından korunacak olan geri hattaki daha küçük ve daha yavaş gemiler, Stannis'in ordusunun ana bölümünü nehrin güney kıyısından taşıyacaktı. *Lysli*, Lannisterlar'ın kıyı boyunca gizlenmiş başka gemileri olması ihtimaline karşı koyun açıklarında kalacak, böyle bir durumda gemilere arkadan saldırmak için bekleyecekti.

Adil olmak gerekirse, Sör Imry'nin bu acelesinin bir sebebi vardı. Fırtına Burnu'nda başlayan sefer boyunca rüzgâr dostça davranmamıştı. Daha yelken açtıkları ilk gün, Gemikıran Koyu iki gökeyi yutmuştu, talihsiz bir başlangıçtı. Myrli kadırgalardan biri Tarth Boğazı'nda batmıştı ve Kanal'a girerken yakalandıkları fırtına, donanmayı Dar Deniz'e dağıtmıştı. Sonunda on iki gemi Massey Kancası'nın korunaklı omurgasının arkasında, Karasu Koyu'nun sakin sularında bir araya toplanmıştı fakat hatırı sayılır bir vakit kaybetmişlerdi.

Stannis, Karasu Nehri'ne günlerce önce ulaşabilirdi. Kral Yolu, Fırtına Burnu'ndan dümdüz Kral Toprakları'na çıkıyordu ve deniz yolundan çok daha kısa bir güzergâhtı. Bunun yanı sıra, Stannis'in ordusunun büyük bölümü atlıydı; yaklaşık yirmi bin şövalye, hafif atlılar ve hürsüvariler; Renly'nin, ağabeyine bıraktığı gönülsüz miras. Yolu kısa vakitte alabilirlerdi ama zırhlı savaş atları ve on iki metrelik mızraklar Karasu Nehri'nin derin sularına ve şehrin yüksek taş duvarlarına karşı çok az işlerine yarardı. Stannis lordlarıyla birlikte nehrin güney kıyısında kamp kurmuştu, sabırsızlıkla köpürüyor ve Sör Imry'nin donanmasına ne yaptığını merak ediyordu şüphesiz.

İki gün önce, Merling Kayası'nın açıklarında altı balıkçı sandalı görmüşlerdi.

Balıkçılar kaçmaya çalışmıştı ama teker teker yakalanıp gemiye alınmışlardı. “Bir kaşık zafer, mücadeleden önce mideyi bastırmaya birebir,” demişti Sör Imry mutlulukla. “Daha büyük bir yemek için adamların iştahını açıyor.” Ama Davos, adamların Kral Toprakları’nın savunması hakkında söyleyeceği şeylerle daha çok ilgileniyordu. İblis, nehrin ağzını kapatmak için bir çeşit set inşa ettiriyordu ama balıkçılar setin tamamlanıp tamamlanmadığından emin değildi. Davos tamamlanmış olmasını dilerken yakaladı kendini. Eğer nehir kapalı olursa, Sör Imry durmak ve durum değerlendirmesi yapmak zorunda kalırdı.

Deniz seslerle doluydu: Bağrışmalar, çağrılar, savaş boruları, davullar, binlerce kürek inip kalktıkça suyu döven ahşabın sesi. “Hattı koruyun,” diye bağırdı Davos. Sert bir rüzgâr eski pelerinini çekiştirdi. Bütün zırhı, kaynatılmış deriden yapılmış bir yelekten ve bir büyük miğferden ibaretti. Ağır metallerin denizde insanın canına mal olacağına inanıyordu. Sör Imry ve diğer soylu kaptanlar Davos’un bu görüşüne katılmıyordu; güvertelerinde volta atarken ışıl ışıl parlıyorlardı.

Harridan ve *Denizatı* artık yerlerine geçmişti ve Lord Celtigar’ın *Kızıl Pençe*’si onların arkasındaydı. Allard’ın *Leydi Marya*’sının sancak tarafında, Stannis’in talihsiz Lord Sunglass’tan aldığı *Züht*, *Dua* ve *İbadet* vardı. *Kılıç Balığı* bile yaklaşıyordu, hem yelkenlerini hem küreklerini kullanarak kabaran denizde hantalca ilerliyordu. *Bu sayıda küreğe sahip bir geminin çok daha hızlı olması gerekir,* diye düşündü Davos. *Şu tanıdığı mahmuz, çok büyük, geminin dengesi yok.*

Rüzgâr güneyden kuvvetli esiyordu ama kürek çekerken bunun bir önemi yoktu. Kabarmış dalgaları iterek ilerleyeceklerdi, nehrin akıntısı Lannisterlar’ın lehine olacaktı. Karasu Nehri denizle buluştuğu yerde şiddetli ve hızlı akıyordu. *İlk taarruz kaçınılmaz şekilde düşmana hizmet edecek. Onlarla Karasu Nehri’nde karşılaşacağımız için aptalız,* diye düşündü Davos. Açık denizdeki herhangi bir çarpışmada, savaş hatları düşman donanmasını her iki kanattan ablukaya alabilir ve imha etmek için içeri doğru çekebilirdi. Ama nehirde, Sör Imry’nin gemilerinin sayısı ve ağırlığı o kadar işe yaramayacaktı. Küreklerin birbirine çarpma tehlikesinden ötürü yirmiden fazla gemiyi, yan yana dizemezlerdi.

Savaş gemilerinin oluşturduğu hattın ötesinde, Yüksek Aegon Tepesi'nin üstündeki Kızıl Kale'yi görebiliyordu Davos. Nehrin karşısındaki güney kıyısı askerlerle ve atlarla kararmıştı, yaklaşan gemileri görmüşlerdi ve sinirli bir karınca sürüsü gibi hareket ediyorlardı. Stannis onları sallar inşa ettirerek, okları dengelettirerek oyalamış olmalıydı ama beklemek her şeye rağmen dayanılması zor bir işti. Kıyıdakiler borazanlarını öttürdüler, tiz ve yüksek. Borazanların sesi bir an sonra binlerce adamın kükremeye benzer bağrışıyla boğuldu. Davos sakat elini, içinde parmak kemikleri olan keseye götürüp şans için sessiz bir dua okudu.

Hiddet, ilk savaş hattının merkezinde duracaktı, iki yüz kürekli *Lord Staffon* ve *Deniz Boynuzu* geminin iki yanında yer alacaktı. Sancak ve iskele kanadında yüzlerce gemi olacaktı: *Leydi Harra, Parlakbalık, Gülen Lord, Deniz Şeytanı, Boynuzlu Onur, Perişan Jenna, Üçlü Çatal, Hızlı Kılıç, Prenses Rhaenys, Köpek Burnu, Asa, İnançlı, Kızıl Kuzgun, Kraliçe Alysanne, Kedi, Yiğit ve Ejderfelaketi.* Her pupada Ateş Tanrısı'nın alevli kalbi dalgalanıyordu; kırmızı, sarı ve turuncu. Davos ve oğullarının arkasından, şövalyeler ve lord kaptanlar tarafından komuta edilen, yüzlerce gemiden oluşan başka bir hat geliyordu ve onların da arkasında, en fazla seksen kürekli, daha küçük ve daha ağır Myr gemileri yol alıyordu. Daha geride yelkenliler, karaklar ve hantal gökeler vardı. Ve en arkada Salladhor Saan'ın gururu *Valyrialı* yüzüyordu; üç yüz kürekli muazzam gemiye Saan'ın diğer kadırgaları eşlik ediyordu. Gövdelerine göz alıcı şeritler boyanmıştı.

Ahooooooooooooooo. Çağrı, Hiddetin üst güvertesinden yükselip beyaz köpüklere ve suları çalkalayan küreklere ulaştı: Sör Imry saldırıyı başlatıyordu. *Ahooooooooooooooo, ahooooooooooooooo.*

Kılıç Balığı sonunda hatta katılmıştı, yelkenleri hâlâ açıktı. "Hızlı seyir," diye bağırdı Davos. Davul daha hızlı vurmaya başladı ve kürekler hemen ritme uydu. Sular yarılıyordu. Güvertedeki askerler kılıçlarını kalkanlarına vururken, okçular sessizce yaylarını geriyor ve kemerlerine asılı ok çantalarından ilk oklarını çıkarıyorlardı. İlk savaş hattı görüşünü engelleyince Davos daha iyi bir yer bulabilmek için güverteyi dolaştı. Bir set göremedi; ağzı açık nehir hepsini yutmak istiyordu sanki. Yalnız...

Kaçakçılık yaptığı günlerde, Kral Toprakları'nı avcunun içinden daha iyi

bildiğini, çünkü hayatının büyük bir bölümünü sinsice avcunun içine girip çıkmakla geçirmediğini söyleyerek şaka yapardı Davos. Karasu Nehri'nin ağzında, birbirinin tam karşısında duran, yeni taşlardan inşa edilmiş kısa kuleler Sör Imry Florent için bir şey ifade etmiyor olabilirdi ama Davos için sakat elinde iki yeni parmak çıkması gibi bir şeydi.

Elini, batıya dönen güneşe karşı gözlerine siper ederek kulelere daha dikkatli baktı. Bir garnizon barındıramayacak kadar küçüktüler. Kuzey kıyısındaki kulenin sırtı uçuruma dayanmıştı, Kızıl Kale kaşlarını çatmış kuleye bakıyordu, güney kıyısındaki ikizinin ayakları sudaydı. *Kıyı boyunca bir kanal kazmışlar,* hemen anlamıştı. Bu, kalelere saldırmayı zorlaştırırdı; saldıran taraf suyun içinden geçmek ya da kanalın üzerine köprü kurmak zorunda kalırdı. Stannis aşağıya yaylı adamlar yerleştirmişti, başını siperlerin arkasından kaldıracak kadar gözüpek davranan müdafaacılara ok fırlatıyorlardı ama bunun dışında bir rahatsızlıkları yoktu.

Koyu sular kulenin temelinde çalkalanınca derinde bir şey pırıldadı. Çeliğe vuran güneş ışığıydı ve Davos'a bilmesi gereken her şeyi söylüyordu. *Bir zincir set... ama nehrin ağzını kapatmamışlar. Neden?*

Bu konuda da bir tahmin yürütebilirdi ama soruyu düşünecek vakit yoktu. İlerideki gemilerden birinden bir bağırış yükseldi ve savaş boruları tekrar öttü: Düşman önlerindeydi.

Davos, Asa'nın ve İnançlı'nın hızla hareket eden küreklerinin arasından, nehrin üzerine çekilmiş ince bir çizgiye benzeyen kadırga hattını gördü. Gemilerin altın rengine boyalı gövdelerinden güneş ışığı yansıyordu. Bu gemileri kendininkiler kadar iyi tanıyordu Davos. Kaçakçıyken, ufuk çizgisinde gördüğü geminin hızlı mı yoksa yavaş mı olduğunu bilmek kendini daha güvende hissetmesini sağlardı, geminin kaptanının zafere aç genç bir adam mı, yoksa emekliliğini bekleyen bir ihtiyar mı olduğunu bilmek de öyle.

Ahooooooooooooo, diye öttü savaş boruları. "Mücadele hızı," diye bağırdı Davos. Dale ve Allard'ın sancakta ve iskelede aynı komutu tekrarladığını duydu. Davullar çılgınca gümlemeye başladı, kürekler inip kalkıyordu. *Kara Hayat* ileri atıldı. Davos, *Hortlak*'a doğru baktığında Dale selam verdi. *Kılıç Balığı* bir kez daha geride kalıyordu, iki yanındaki daha küçük gemilerin arkasında

debeleniyordu. Bunun dışında, hat bir kalkan duvarı kadar düzdü.

Uzaktan daracık görünen nehir şimdi deniz kadar genişti ama şehir de devleşiyordu bir yandan. Yüksek Aegon Tepesi'nden öfkeyle aşağı bakan Kızıl Kale, yaklaşanları görüyordu. Demir taçlı siperleri, devasa kuleleri ve kalın, kırmızı duvarları yüzünden, nehrin ve caddelerin üstüne eğilmiş gaddar bir canavar gibi görünüyordu. Üstüne çömeldiği uçurumlar dik ve kayalıktı, eğri büğrü ağaçlarla ve ciğer otlarıyla yamalanmıştı. Donanma, limana ve arkasındaki şehre ulaşmak için kalenin altından geçecekti.

İlk hat nehirdeydi artık fakat düşman kadırgaları geri çekiliyordu. *Bizi içeri çekmek niyetindeler. Sıkışmamızı, daralmamızı, etraflarında hareket edecek alanımızın olmamasını... ve zincir setin arkamızda kalmasını istiyorlar.* Joffrey'nin donanmasını daha iyi görebilmek için boynunu uzatarak güverteyi arşınladı. Oğlanın oyuncakları arasında hantal *İnayet*, yaşlı ve yavaş *Prens Aemon, İpek Leydisi* ve kız kardeşi *Günahkâr Leydi, Asi Yel, Kralkarası, Akyürek, Mızrak* ve *Denizgülü* vardı. Ama *Aslanyıldız* neredeydi? Kral Robert'ın, çok sevdiği ve kaybettiği bakirenin ardından isimlendirdiği güzel *Leydi Lyanna* neredeydi? Ve *Kral Robert'ın Çekici* neredeydi? Dört yüz küreğiyle kraliyet donanmasının en büyük savaş kadırgası oydu, çocuk kralın sahip olduğu savaş gemilerinin içinde, *Hiddet*'i yenebilecek tek gemiydi. Kanunlara göre herhangi bir savunmanın kalbini o gemi oluşturmalıydı.

Davos tuzak tadı alıyordu ama arkalarında düşmandan eser yoktu, Stannis'in büyük donanması ıslak ufuk çizgisine yayılıyordu. *Zinciri yukarı kaldırıp bizi ikiye mi bölecekler?* Bunun ne işe yarayabileceğini anlamıyordu. İkiye bölünseler bile, koyun dışında bırakılan gemiler şehrin kuzeyine adam çıkarabilirdi; daha ağır ama daha güvenli bir geçiş.

Kaleden turuncu bir kuş sürüsü kanatlandı, yirmi ya da otuz kuş; yanan zift dolu çömlekler, arkalarında alevlerden şeritler bırakarak nehirden havalanıyordu. Sular çoğunu yuttu ama bazıları ilk savaş hattındaki kadırgaların güvertelerine ulaşmayı başardı, kırıldıkları anda alev saçıyorlardı. Silahlı askerler, *Kraliçe Alysanne*'in güvertesinde yerde sürünüyordu ve Davos, kıyıya en yakın gemi olan *Ejderfelaketi*'nin çeşitli noktalarından dumanlar yükseldiğini görebiliyordu. O sırada ikinci sürü de yola çıkmıştı, kulelerin tepesine yerleştirilen okçu

yuvalarından oklar yağmaya devam ediyordu. Bir asker, *Kedi*'nin küpeştesinden düştü, küreklere çarptı ve suda kayboldu. *Bugünün ilk ölümü,* diye düşündü Davos, *ama sonuncusu olmayacak.*

Kızıl Kale'nin burçlarında çocuk kralın sancakları dalgalanıyordu: Atın zeminde yürüyen taçlı Baratheon geyiği ve kırmızı üzerinde kükreyen Lannister aslanı. Zift dolu çömlekler uçmaya devam ediyordu. Alevler *Yiğit*'in güvertesine yayılırken çığlık atan adamları duyuyordu Davos. Geminin kürekçileri, kendilerini alevli ziftten koruyan yarım güvertenin altında güvendeydi ama yukarıdaki silahlı askerler o kadar talihli değildi. Asıl hasarı, tam da Davos'un korktuğu gibi, sancak kanadı alıyordu. *Birazdan bizim sıramız gelecek,* diye hatırlattı kendine, huzursuzca. Kuzey kıyısındaki altıncı gemi olan *Kara Hayat* ateş çömleklerinin menzili içindeydi. Sancak tarafında sadece Allard'ın *Leydi Marya*'sı, dengesiz *Kılıç Balığı*, –gemi o kadar geride kalmıştı ki, üçüncü hatta ikinciden daha yakındı artık– ve zayıflıkları yüzünden tanrıların mutlak müdahalesine ihtiyaçları olan *Züht, Dua* ve *İbadet* vardı.

İkinci savaş hattı kuleleri geçtiğinde Davos daha dikkatlice baktı. İnsan kafasından daha büyük olmayan deliklerden çıkıp su altında gözden kaybolan üç sıralı devasa zinciri görebiliyordu. Kulelerin birer kapısı vardı, yerden en az altı metre yukarı yerleştirilmişlerdi. Kuzey kulesinin çatısına konumlanan okçular, *Dua* ve *İbadet*'i hedef almıştı. *İbadet*'in okçuları karşılık veriyordu. Göğsünden isabet alan bir adamın çığlığı duyuldu.

"Kaptan sör." Oğlu Matthos hemen yanında belirdi. "Miğferiniz." Davos miğferi aldı ve kafasına geçirdi. Miğferin siperi yoktu; Davos görüşünün kısıtlanmasından nefret ediyordu.

Zift çömlekleri etraflarına düşmeye başlamıştı artık. Bir tanesinin *Leydi Marya*'nın güvertesinde parçalandığını gördü, neyse ki Allard'ın mürettebatı alevleri çabucak söndürdü. İskele tarafında, *Akıntıtaşı Gururu*'nun güvertesinden savaş borularının sesi yükseldi. Küreklerin her darbesi havaya su zerrecikleri saçıyordu. Bir akrebin fırlattığı bir metrelik mızrak Matthos'un iki adım önüne düştü ve geminin ahşap güvertesine gömüldü. Öndeki ilk savaş hattı düşman yaylarının menziline girmişti; oklar, gemilerin arasında yılanlar gibi tıslayarak gidip geliyordu.

Karasu'nun güneyinde, dalgalanan binlerce sancağın altında sıralanıp durum alan askerleri ve ilkel salları suya doğru çeken adamları gördü Davos. Alevli kalp her yerdeydi ama alevlerin arasına hapsedilmiş erkek geyik seçilemeyecek kadar küçüktü. *Taçlı erkek geyiği dalgalandırmalıydık,* diye düşündü. Geyik, Kral Robert'ın armasıydı, şehir o armayı gördüğünde canlanırdı. *Bu yabancı sancaklar insanları aleyhimize döndürmekten başka bir işe yaramıyor.*

Davos, Melisandre'nin Fırtına Burnu'nun altındaki karanlıkta doğurduğu gölgeyi düşünmeden bakamıyordu alevli kalbe. *En azından bu mücadeleyi aydınlıkta yapacağız, dürüst adamların silahlarıyla,* dedi kendine. Kırmızı kadın ve onun karanlık çocukları bu mücadelenin bir parçası olmayacaklardı. Stannis, Melisandre'yi piç yeğeni Edric Fırtına'yla birlikte Ejderha Kayası'na geri yollamıştı. Kaptanları ve sancak beyleri, savaşta bir kadına yer olmadığını söyleyerek ısrar etmişlerdi. Bu fikre sadece kraliçenin adamları muhalif olmuştu ama seslerini fazla yükseltememişlerdi. Kralın kendisi de sancak beylerinin ısrarını reddedecekken, Lord Bryce, "Majesteleri, büyücü kadın bizimle birlikte gelirse, insanlar zaferin size değil ona ait olduğunu söyleyecekler. Tacınızı o kadının büyülerine borçlu olduğunuzu konuşacaklar." dedi. Bu, dalgaların yönünü değiştirmişti. Davos bu tartışmalar sırasında dilini tutmuştu ama doğruyu söylemek gerekirse, kadının gittiğini görmek onu hiç üzmemişti. Ne Melisandre'yle ne de onun tanrısıyla işi olsun istiyordu.

Sancak tarafında, *İbadet* kıyıya yaklaşıyordu. Gövdesinden dışarı bir iskele tahtası uzatılmıştı. Okçular sığ sulara atladılar, sicimlerinin ıslanmaması için yaylarını başlarının üzerine kaldırdılar. Dik kayalıkların altındaki dar koridordan karaya çıktılar. Kaleden, adamları ezmek için taşlar fırlatılıyordu, oklar ve mızraklar da yağıyordu ama açı dikti ve fırlatılanlar pek isabet etmiyor gibi görünüyordu.

Dua, nehrin yirmi beş metre kadar yukarısına çıktı. Savaş atlarının sırtındaki müdafaacılar sığ suları köpürterek nehir kıyısına inerken, *Züht* sahile yanaşıyordu. Şövalyeler okçuların arasına karıştı, tavukların arasına girmiş kurtlar gibiydiler; okçular henüz bir ok bile fırlatamadan onları suya ve gemilere geri itiyorlardı. Silahlı askerler, kılıçları ve baltalarıyla okçuların yardımına koştular; ortalık göz açıp kapayıncaya kadar kan içen bir keşmekeşe

dönüşmüştü. Davos, Tazı'nın kafasındaki köpek başlı miğferi tanıdı. Clegane, atını *Dua*'dan sarkan iskele tahtasının üstüne sürerken beyaz pelerini omuzlarından akıyordu, gücünün yettiği derecede yaklaşmak hatasını yapan herkesi biçiyordu adam.

Kalenin ötesinde, tepenin üstünde, kendisini çevreleyen duvarların arkasında Kral Toprakları yükseliyordu. Nehir kıyısı kapkara bir viraneydi; Lannisterlar kıyıdaki her şeyi yakmış, Çamur Kapısı'nın ardına çekilmişti. Batık ambar gemilerin kömürleşmiş direkleri sığ sularda oturuyordu; uzun, taş rıhtımlara çıkmayı engelliyorlardı. *Oradan çıkamayız.* Davos, Çamur Kapısı'nın arkasındaki üç muazzam mancınığın tepelerini görebiliyordu. Visenya Tepesi'ndeki Yüce Baelor Septi'nin yedi kristal kulesinde güneş ışıkları parıldıyordu.

Davos mücadelenin başlangıcını görmedi ama duydu; iki kadırga birbirine çarparken çıkan, kulakları yırtan bir çatırtı. Hangi iki gemi olduğunu bilmiyordu. Bir an sonra nehrin üstünde ikinci çarpışma yankılandı ve sonra üçüncüsü. Kıymıklara ayrılan ahşabın tiz çığlıklarının arasından, *Hiddet*'in baş tarafındaki büyük mancınığın gümlemesi duyuldu. *Deniz Boynuzu*, Joffrey'nin kadırgalarından birini temiz bir kesikle ikiye böldü ama *Köpek Burnu* yanıyordu. *İpek Leydisi*'yle *Günahkâr Leydi*'nin arasında sıkışmış *Kraliçe Alysanne*'in mürettebatı korkulukların üstünden düşmanla dövüşüyordu.

Davos tam karşıda, düşmana ait *Kralkarası*'nın, *İnançlı*'yla *Asa*'nın arasına girdiğini gördü. Kürekçi başı, çarpışmadan hemen önce geminin sancak tarafındaki küreklerini yoldan çekti ama *Asa*'nın iskele kürekleri, *Kralkarası* geminin gövdesine sürtünürken kıvılcımlar çıkararak parçalandı. "Bırak," diye komut verdi Davos ve okçular suyun karşısına kuru bir ok yağmuru gönderdi. Davos, *Kralkarası*'nın kaptanının düştüğünü gördü, adamın adını hatırlamaya çalıştı.

Karada, devasa mancınıkların bir, iki, üç kolu kalktı ve yüzlerce taş sarı gökyüzüne havalandı. Taşların her biri insan başı kadar büyüktü; düştükleri yerde suları havaya fışkırtıyor, ahşabı kırıp geçiyor ve canlı adamları kemiğe, ete, kıkırdağa çeviriyorlardı. İlk savaş hattı nehir boyunca savaşıyordu. Kancalı halatlar fırlatılıyor, demirden gemi mahmuzları ahşap gövdeleri yarıyor, düşman

askerleri gemilere akın ediyor, savrulan dumanların içinde oklar birbirleriyle fısıldaşıyor ve adamlar ölüyordu... ama Davos'un adamları değil, şimdilik.

Kara Hayat nehrin yukarısına çıktı. Kürekçi başının davulu, geminin mahmuzu için uygun bir kurban arayan gemi kaptanının kafasının içinde gümlüyordu. Kapana kısılmış *Kraliçe Alysanne*, Lannisterlar'ın savaş gemilerinin arasında tutsaktı, üç gemi kancalarla ve halatlarla birbirlerine kenetlenmişti.

"Mahmuz hızı!" diye bağırdı Davos.

Davulların ritmi, uzun ve hararetli çekiç vuruşlarına dönüştü ve *Kara Hayat* uçtu, pruvasının yardığı sular süt beyazı kesiliyordu. Aynı fırsatı Allard da görmüştü; *Leydi Marya*, *Kara Hayat*'ın hemen yanında coşuyordu. İlk savaş hattı, münferit mücadelelerden oluşan bir karmaşada dağılmıştı. Birbirine dolanmış üç gemi önlerinde göründü, dönüyorlardı. Birbirlerine kılıçlarla ve baltalarla saldıran adamlar, gemilerin güvertelerini kıpkırmızı bir keşmekeşe çevirmişti. *Biraz daha,* diye yalvardı Davos Seaworth, Savaşçı'ya, *onu biraz daha döndür, onun bordasını göster bana.*

Savaşçı dinliyor olmalıydı. *Kara Hayat* ve *Leydi Marya; Günahkâr Leydi*'nin bordasına hemen hemen aynı anda girdiler, geminin başını ve kıçını öyle büyük bir kuvvetle mahmuzlamışlardı ki, üç gemi ilerideki *İpek Leydisi*'nin güvertesindeki adamlar suya savrulmuştu. Dişleri birbirine vurduğunda az kalsın kendi dilini koparıyordu Davos. Ağzındaki kanı tükürdü. *Bir dahaki sefere ağzını kapat aptal.* Denizde tam kırk yıl geçirmişti ama ilk kez bir gemiyi mahmuzluyordu. Okçuları ok salmaya devam ediyordu.

"Geri," diye komut verdi. *Kara Hayat* küreklerini ters çevirdiğinde, nehir suyu mahmuzun açtığı deliğe hücum etti ve *Günahkâr Leydi*, Davos'un gözlerinin önünde parçalara ayrıldı, düzinelerce adam nehre döküldü; canlıların bazısı yüzdü, ölülerin bazısı suyun yüzünde sürüklendi, ağır zırhların içindeki adamlar dibe battı; hem canlılar, hem ölüler. Boğulan adamların yalvarışları Davos'un kulağında yankılanıyordu.

Yeşil bir patlama gözünü aldı, solda ve uzakta. Ve *Kraliçe Alysanne*'in kıç tarafından, tıslayarak yanan zümrüt yılanlar yükseldi. Sadece bir an sonra dehşet dolu bir çığlık duydu Davos, "Çılgınateş!"

Yüzünü buruşturdu. Yanan zift başka bir şeydi, çılgınateş başka. Şeytani bir karışımdı, neredeyse söndürülemezdi. Üstüne pelerin kapatıp boğmaya çalışsan pelerin tutuşurdu, avcunun içiyle bir zerresine dokunsan elin alev alırdı. "Çılgınateşin üstüne işe, aletin küle dönsün," derdi eski denizciler. Ama Sör Imry, simyacıların iğrenç *maddesinin* tadına bakabileceklerine dair uyarmıştı kaptanları. Neyse ki çok az gerçek alev kehanetçisi kalmıştı. *Yakında hiç kalmayacak.* Sör Imry böyle demişti.

Davos gerekli emirleri sıraladı; bir sıra kürek gemiyi geri iterken diğer sıra suya ters girdi ve kadırga yön değiştirdi. *Leydi Marya* da dönmüştü. İyi giden bir şey daha vardı. Çılgınateş, *Kraliçe Alysanne* ve düşmanlarının üstünde, Davos'un mümkün olabileceğine inanamadığı bir hızla yayılıyordu. Yeşil alevlerin içinde bükülen adamlar suya atlıyordu. Çığlıklarında insana dair hiçbir şey yoktu. Kral Toprakları'nın duvarlarındaki ateş topları ölüm kusuyordu ve Çamur Kapısı'nın arkasındaki dev mancınıklar kaya blokları fırlatıyordu. Bir öküz boyutundaki kaya parçası *Kara Hayat*'la *Hortlak*'ın arasına düştü, her iki gemi de şiddetle sallandı ve güvertelerdeki bütün adamlar sırılsıklam oldu. İlkinden çok da küçük olmayan başka bir kaya, *Cesur Kahkaha*'yı buldu. Velaryon kadırgası, bir kulenin tepesinden aşağı düşen bir oyuncak gibi parçalandı, etrafa saçılan kıymıklar insan kolu büyüklüğündeydi.

Davos, kapkara dumanın ve yeşil alevlerin arasından, nehrin aşağısına doğru yönelen küçük tekneleri gördü, sürü gibiydiler: Yolcu tekneleri, patalyalar, mavnalar, futalar, sandallar ve yüzemeyecek kadar çürük görünen ambar gemiler. Bu teknelerin hareketi çaresizlik kokuyordu; suların üstünde sürüklenen bu ahşap parçaları savaşın akışını değiştiremezdi, sadece ayakaltında dolaşmış olurlardı. Davos, savaş hatlarının umutsuzca karıştığını gördü. İskele tarafında; *Lord Steffon*, *Perişan Jenna* ve *Hızlı Kılıç* taarruza geçmiş, nehrin yukarısını süpürüyordu. Sancak kanadındaki mücadele hararetliydi. Bununla birlikte, mancınıkların fırlattığı taşların altında kalan ana hat dağılmıştı. Kaptanların bazıları nehrin aşağısına dönüyordu, diğerleri iskeleye dümen kırıyordu, gemilerini parçalayan yağmurdan kaçmak için yapabilecekleri ne varsa yapıyorlardı. *Hiddet*'in kıç tarafındaki mancınık şehre doğru dönmüştü ama menzili yeterli değildi; zift dolu variller şehir duvarlarının dibinde

parçalanıyordu. Asa küreklerinin çoğunu kaybetmişti, *İnançlı* mahmuzlanmış ve yana yatmaya başlamıştı. Davos, *Kara Hayat*'ı iki geminin arasına götürdü; Kraliçe Cersei'nin, şekerlemeler yerine askerle dolu olan oymalı ve yaldızlı zevk mavnasına güçlü bir yan darbe vurdu. Çarpışma askerlerin yarısı nehre döktü, *Hayat*'ın okçuları suyun üstünde kalmaya çalışanları avladı.

Matthos'un bağırışı Davos'u soldan gelen tehlikeye karşı uyardı; Lannister kadırgalarından biri *Kara Hayat*'ı mahmuzlamak üzere yaklaşıyordu. "Kuvvetle sancak," diye bağırdı Davos. Adamların bazıları kürekleri kullanarak mavnadan kurtulurken diğerleri de kadırgayı çevirdi. Hücuma geçen *Akyürek*'in pruvasıyla yüz yüze kalmışlardı. Davos bir an için çok yavaş hareket ettiğinden ve batmak üzere olduğundan korktu ama akıntı *Kara Hayat*'ın dönmesine yardım etti; çarpışmayı hafif bir yan darbeyle atlattılar, iki geminin gövdesi birbirine sürttü ve her ikisinin de kürekleri kırıldı. Sivri uçlu bir kürek parçası Davos'un kafasının üstünden uçtu, herhangi bir mızrak kadar keskindi. "Gemiye çıkın!" diye bağırdı Davos. Ucu kancalı halatlar atıldı. Davos kılıcını çekti ve küpeştelerin üstünden atlayıp adamlarına yol gösterdi.

Akyürek'in mürettebatı, onları küpeştede karşıladı ama Kara Hayat'ın silahlı askerleri çelikten bir dalga gibi adamların üstüne bindi. Davos kalabalığı yarıp ilerledi, kaptanı arıyordu ama adam ölmüştü. Davos cesedin tepesinde dururken, biri arkasından baltayla saldırdı. Miğferi darbeyi tuttu, kafatası ikiye ayrılmış olabilirdi ama beynindeki korkunç bir çınlamayla kurtuldu. İyice sersemlemişken yapabildiği tek şey yana yuvarlanmak oldu. Saldırgan çığlık atarak tekrar üstüne atıldı. Davos kılıcını iki eliyle birden kavrayıp ucunu adamın karnına sapladı.

Adamlarından biri Davos'u çekip ayağa kaldırdı. "Kaptan sör, *Akyürek* bizim." Doğruydu, Davos görebiliyordu. Düşmanın çoğu ölmüştü, ölmek üzereydi, teslim oluyordu. Miğferini çıkardı, ölülerden dökülen bağırsaklarla kayganlaşmış ahşabın üstünde dikkatle yürüdü. Matthos elini uzattı, Davos'un küpeştenin üstünden kendi gemisine atlamasına yardım etti.

Birkaç dakika boyunca, *Kara Hayat* ve *Akyürek* fırtınanın ortasında sakince durdular. Hâlâ birbirlerine kenetlenmiş halde olan *Kraliçe Alysanne* ve *İpek Leydisi* yeşil cehennemlere dönüşmüştü, nehrin aşağısına doğru sürükleniyor ve

Günahkâr Leydi'nin parçalarını da beraberlerinde götürüyorlardı. Myr kadırgalarından biri gemilere çarptı, artık o da alevler içindeydi. *Kedi*, hızla batan *Yiğit*'in güvertesindeki adamları alıyordu. *Ejderfelaketi*'nin kaptanı, gemisini iki rıhtımın arasına almıştı, geminin kıç tarafında bağırıyordu; mürettebat, duvara hücum eden silahlı askerlere katılmak için karaya dökülüyordu. *Kızıl Kuzgun* mahmuzlanmıştı, ağır ağır batıyordu. *Deniz Boynuzu* aynı anda hem alevlerle hem de güvertesindeki düşman askerleriyle savaşıyordu ama Joffrey'nin *Sadık Adam*'ında alevli kalp dalgalanıyordu. Bir kaya bloğu yüzünden pruvası içe göçen *Hiddet, İnayet*'le çarpışıyordu. Davos, Lord Velaryon'un *Akıntıtaşı Gururu*'nu gördü; iki Lannister teknesinin arasındaydı, tekini deviriyor, diğerini alevli oklarla aydınlatıyordu. Nehrin güney kıyısında, şövalyeler atlarını gökelere bindiriyordu. Silahlı askerlerle dolu daha küçük kadırgalar kuzey kıyısına geçmeye başlamışlardı bile. Batan gemilerin ve yayılan çılgınateşin arasında dikkatle yol almak zorundaydılar. Kral Stannis'in bütün donanması nehirdeydi artık, Salladhor Saan'ın *Lysli*'si dışında. Karasu yakın vakitte onların kontrolünde olacaktı. *Sör Imry istediği zafere kavuşacak,* diye düşündü Davos, *ve Stannis ordusunu karşıya geçirecek, ama tanrılar affetsin, bütün bunların bedeli...*

"Kaptan sör!" Matthos, Davos'un koluna dokundu.

Kılıç Balığı'nın iki sıra küreği suya batıp çıkıyordu. Yelkenlerini hiç indirmemişti ve yanan zift halatlarını tutuşturmuştu. Davos gemiyi izlerken alevler yayıldı, iplere ve yelkenlere tırmandı. Şeklini geminin adından alan dengesiz demir mahmuz nehrin yüzeyini yarıyordu. *Kılıç Balığı*'nın tam önünde, dönerek ona doğru sürüklenen ve çok cazip görünen bir hedef vardı, Lannisterlar'ın ambar gemilerinden biriydi, suya gömülmüş halde yüzüyordu. Bordalarının arasından, yeşil ve koyu kan sızıyordu.

Davos bunu gördüğünde kalbi durdu.

"Hayır," dedi. "Hayır, *HAYIIIIIIR!*" Bağrışmaların ve savaşın gürültüsünün içinde onu Matthos'tan başka kimse duymadı. *Kılıç Balığı*'nın kaptanının duymadığı muhakkaktı, sonunda, gemisinin şişman ve dengesiz mahmuzuyla bir şey deleceği için hevesliydi. *Kılıç Balığı* mücadele hızına geçti. Davos, sakat elini, parmak kemiklerini sakladığı deri keseyi tutmak için yukarı kaldırdı.

Kılıç Balığı; bileyen, parçalayan, yırtan bir darbeyle çürük ambar gemisini ikiye böldü. Gemi, fazla olgunlaşmış bir meyve gibi patladı ama hiçbir meyve bu ahşap çığlığı gibi bir çığlık atmış olamazdı. Davos, geminin içindeki binlerce kırık kavanozdan akan yeşil iltihabı gördü; ölmek üzere olan bir canavarın bağırsaklarından dökülen zehir gibi parlıyor, ışıldıyor, nehrin yüzeyine yayılıyordu...

"Geri," diye kükredi. "Uzağa. Ondan uzaklaşın. Geri, geri!" Kancalı halatlar kesildi. *Kara Hayat, Akyürek*'ten ayrılırken, Davos ayaklarının altında güvertenin hareket ettiğini hissetti. Kürekler suya girdi.

Sonra kısa bir *puf* sesi duydu, sanki biri kulağına üflemişti. Yarım kalp atımı zaman sonra kükreme geldi. Altındaki güverte kayboldu ve kara sular yüzüne çarptı, ağzı ve burnu suyla doldu. Batıyordu, boğuluyordu. Kör bir panik içinde, hangi tarafın yukarı olduğunu anlayamadan nehirle boğuşuyordu ve aniden yüzeye çıktı. Su kustu, ciğerlerini havayla doldurdu, en yakınındaki moloz parçasını yakaladı ve tutundu.

Kılıç Balığı ve ambar gemi gitmişti, kararmış gövdeleri nehrin aşağısına doğru sürükleniyordu, zor nefes alan adamlar, üstünden duman tüten ahşap parçalarına tutunuyordu. On beş metre yüksekte, yeşil alevlerden vücut bulmuş bir canavar nehrin üzerinde dans ediyordu. Canavarın bir düzine eli vardı ve her elinde bir kamçı, dokunduğu her şeyi tutuşturuyordu. *Kara Hayat*'ın ve onun iki tarafındaki *Akyürek* ve *Sadık Adam*'ın yandığını gördü Davos. *Züht, Kedi, Yiğit, Asa, Kızıl Kuzgun, Harridan, İnançlı, Hiddet,* hepsi havaya uçmuştu, *Kralkarası* ve *İnayet* de öyle; canavar kendine ait olanı da yiyordu. Lord Velaryon'un parlak *Akıntıtaşı Gururu* dönmeye çalışıyordu ama canavar, yeşil parmaklarından birini geminin gümüşi küreklerine değdirdi ve kürekler sıradan mumlar gibi alev aldı. *Akıntıtaşı* bir an için, nehrin sularında iki sıra meşaleyle yol alıyormuş gibi göründü.

Akıntı Davos'u dişlerinin arasına almıştı, döndürüp duruyordu. Suyun üstünde yüzen çılgınateş yamasından kurtulmak için tekme attı. *Oğullarım,* diye düşündü ama kükreyen cehennemin ortasında onları aramanın yolu yoktu. Arkasında, çılgınateşle dolu başka bir ambar gemi daha havaya uçtu. Karasu, yatağında kaynıyor gibiydi. Yanan direkler, yanan insanlar ve kırılmış gemilerin

parçaları havada uçuşuyordu.

Koya doğru sürükleniyorum. Orası daha iyi olmalıydı, kıyıya ulaşabilirdi belki, güçlü bir yüzücüydü. Salladhor Saan'ın gemileri de koydaydı. Sör Imry onlara açıkta beklemelerini emretmişti...

Akıntı onu tekrar döndürdü ve Davos nehrin aşağısında onu neyin beklediğini gördü.

Zincir, tanrılar bizi koruyun, *zinciri kaldırdılar.*

Nehrin Karasu Koyu'na doğru genişlediği yerde zincir iyice gerilmişti, suyun en fazla bir metre üzerindeydi. Bir düzine kadırga zincire takılmıştı bile ve akıntı diğer kadırgaları da onların üstüne itiyordu. Hemen hepsi alevler içindeydi, geri kalanlarda çok yakında alev alacaktı. Davos, Salladhor Saan'ın gemilerinin şeritli gövdelerini seçebiliyordu ama onlara asla ulaşamayacağını biliyordu. Kırmızı ve sıcak çelikten, alazlanmış ahşaptan ve girdap gibi gibi dönen yeşil alevlerden oluşan bir duvar önüne çekilmişti. Karasu Nehri'nin ağzı, cehennemin ağzıydı şimdi.

Tyrion

Tyrion Lannister bir burcun tepesinde tek dizinin üstüne çömelmişti, bir gargoyle kadar hareketsizdi. Çamur Kapısı'nın ve bir zamanlar balık pazarı ve rıhtım olan harabenin arkasındaki nehir tutuşmuş gibi görünüyordu. Stannis'in ordusunun yarısı alevler içindeydi, Joffrey'nin gemilerinin çoğuyla birlikte. Çılgınateşin öpücüğü gururlu gemileri cenaze ateşlerine, adamları canlı meşalelere çevirmişti. Hava dumanla, oklarla ve çığlıklarla doluydu.

Nehrin aşağısında, hem sıradan halk hem de soylu lordlar, Karasu'nun akıntısıyla karaklarına, teknelerine, sallarına doğru ilerleyen yeşil ve sıcak ölümü görebiliyorlardı. Yön değiştirmeye çalışan Myr kadırgalarının uzun ve beyaz kürekleri çıldırmış bir çıyanın bacakları gibi görünüyordu ama çabaları işe yaramıyordu. Çıyanların kaçacak yeri yoktu.

Şehir duvarlarının altında, yanan ziftle dolu fıçıların patladığı yerlerde onlarca büyük yangın vardı ama çılgınateş, cayır cayır yanan bir evin içindeki mum alevlerine çevirmişti onları; turuncu ve kızıl kanatları, yeşim rengi bir soykırımın karşısında zavallıca çırpınıyordu. Alçak bulutlar, yanan nehrin rengini yakalamış ve gökyüzünü yeşilin farklı tonlarıyla örten bir çatıya dönüşmüştü, tuhaf ve ürkütücü bir şekilde güzeldi. *Korkunç bir güzellik. Ejderha alevi gibi.* Fatih Aegon'ın, Ateş Tarlası'nın üstünde uçarken böyle hissedip hissetmediğini merak etti Tyrion.

Sıcak rüzgâr kırmızı pelerinini savurup çıplak yüzüne vurdu ama Tyrion başka tarafa dönemiyordu. Altın pelerinlilerin siperlerdeki setlerden gelen neşeli seslerinin hayal meyal farkındaydı. Onlara eşlik edecek sesi yoktu. Yarım bir zaferdi bu. *Yetmez.*

Kral Aerys'in kararsız meyveleriyle doldurduğu ambar gemilerden birini gördü. Nehirden yeşil bir alev pınarı fışkırdı, öyle parlaktı ki ellerini gözlerine siper etmek zorunda kaldı. On, belki on iki metre yükseldiğindeki alev sütunları suyun üstünde dans ediyordu, çıtırdayıp tıslayarak. Bir an için çığlıkları bastırdılar. Suyun içinde yüzlerce insan vardı, boğuluyor ya da yanıyorlardı,

belki her ikisi birden.

Çığlıklarını duyabiliyor musun Stannis? Yandıklarını görebiliyor musun? Bu, benim olduğu kadar senin de marifetin. Karasu'nun kuzeyinde, üstünden duman tüten insan yığının arkasında bir yerde Stannis de izliyordu, Tyrion biliyordu. Stannis'te, ağabeyi Robert'ın savaş iştahı olmamıştı hiçbir zaman. Artçı kuvveti komuta edecekti, yedek kuvveti, tıpkı Lord Tywin gibi. Şu anda bir savaş atının sırtında oturuyordu büyük ihtimalle, parlak bir zırh kuşanmıştı, tacı başındaydı. *Kırmızı altından yapılmış bir taç, uçlarının alev şeklinde olduğunu söylemişti Varys.*

"Gemilerim," diye çatladı Joffrey'nin sesi yürüme yolundan bağırdığında, muhafızlarıyla birlikte siperlerin arkasına saklanmıştı. Krallığının işareti olan altın çember, savaş miğferini süslüyordu. "*Kralkarası* yanıyor. *Kraliçe Cersei, Sadık Adam.* Bak, *Denizgülü* orada." Yeni kılıcının ucuyla gösterdi; yeşil alevler *Denizgülü*'nün altın renkli gövdesini yalıyor ve küreklerine tırmanıyordu. Kaptan gemiyi nehrin yukarısına doğru çevirmeye çalışmıştı ama çılgınateşten kaçabilecek kadar hızlı değildi.

Gemi lanetlenmişti, Tyrion biliyordu. *Başka bir yol yoktu. Onlarla yüzleşmek için öne çıkmasaydık Stannis tuzağı sezerdi.* Bir oka yön verilebilirdi, bir mızrağa, hatta mancınıktan fırlatılan bir taşa ama çılgınateşin kendi iradesi vardı. Bir kez serbest bırakıldığında insanların kontrolünden çıkardı. "Yapacak bir şey yok," dedi Tyrion yeğenine. "Donanmamız her halükarda yok olacaktı."

Tyrion, burcun tepesinde durmasına rağmen –etrafa siperlerin üstünden bakamayacak kadar kısaydı, bu sebeple adamları onu burca çıkarmıştı– alevler ve duman yüzünden nehrin aşağısında olanları göremiyordu ama kafasının içinde binlerce kez görmüştü her şeyi. Bronn, Stannis'in amiral gemisi Kızıl Kale'nin önünden geçtiği anda öküzleri kamçılamıştı; zincir korkunç ağırlıktaydı, devasa bocurgatlar çatırdayıp inleyerek ağır ağır dönmüştü. Suyun üstünde metalin ilk pırıltısı göründüğünde düşman donanmasının tamamı zinciri geçmişti. Halkalar, üstlerinden sular damlayarak, çamurla ışıldayarak teker teker ortaya çıkmıştı, kudretli zincir iyice gerilene dek. Kral Stannis donanmasını Karasu'ya sokmuştu ama buradan çıkışı yoktu.

Buna rağmen, bazıları uzaklaşıyordu. Nehir akıntısı aldatıcı bir şeydi ve

çılgınateş Tyrion'ın umduğu kadar eşit yayılmamıştı. Ana kanal tamamen tutuşmuştu fakat Myrli adamların çoğu güney kıyısına ulaşmıştı ve burunları bile kanamadan kaçmayı başarmış gibi görünüyorlardı. En az sekiz gemi şehir duvarlarının altına yanaşmıştı. *Yanaşmış ya da vurmuş, ikisi de aynı anlama gelir; karaya adam çıkarıyorlar.* Daha kötüsü, ambar gemiler bir cehennem yaratarak havaya uçtuğunda düşmanın ilk iki savaş hattının güney kanadı nehrin epey yukarısındaydı. Kaba bir tahminle Stannis'in elinde otuz ya da kırk kadırga kalacaktı; bütün ordusunu karşıya geçirmeye yeterdi bu sayı, adamları cesaretlerini geri kazandıklarında.

Cesaret toplamaları vakit alacaktı; binlerce arkadaşının alevler tarafından yutulduğunu gördükten sonra en cesur adam bile dehşete kapılırdı. Madde bazen öyle sıcak yanardı ki, insan eti iç yağı gibi erirdi, Hallyne söylemişti. Ama yine de...

Tyrion kendi adamlarıyla ilgili hayallere kapılmıyordu. *Mücadelenin sert olacağını anladıkları anda kırılacaklar, kötü kırılacaklar,* diye uyarmıştı Jacelyn Bywater. Yani, kazanmanın tek yolu mücadeleyi baştan sona yumuşak tutmaktı.

Nehrin kıyısındaki rıhtımların enkazlarının arasında hareket eden koyu renkli şekilleri görebiliyordu. *Yeni bir hücum için vakit geldi,* diye düşündü. Düşman askerlerinin en savunmasız olduğu an karaya çıktıkları andı. Düşmana kuzey kıyısında toplanacak kadar vakit vermemeliydi.

Burçtan aşağı atladı. "Lord Jacelyn'e nehir kıyısında düşmanlar olduğunu bildir," dedi Bywater'ın ona tahsis ettiği ulaklardan birine. Bir diğerine, "Sör Arneld'e saygılarımı ilet ve Fahişeler'i otuz derece batıya çevirmesini söyle," dedi. Bu açı, suyun içine kadar olmasa da daha uzun bir atış menzili sağlayacaktı.

"Annem, Fahişeler'i kullanabileceğimi söylemişti," dedi Joffrey. Kralın miğfer siperini yine açık görmek Tyrion'ı kızdırmıştı. Çocuğun bütün o ağır çeliklerin içinde piştiğine şüphe yoktu... ama yeğeninin gözüne saplanmış serseri bir ok Tyrion'ın istediği son şey bile değildi.

Siperi aşağı indirdi. "Bunu kapalı tutun Majesteleri, tatlı varlığınız hepimiz için çok kıymetli." *Bu sevimli suratının mahvolmasını da istemezsin.* "Fahişeler senin." Uygun bir zamandı; alevler içindeki gemilere daha fazla ateş topu

fırlatmanın anlamı yoktu. Boynuzlu Adamlar çırılçıplak ve birbirlerine zincirlenmiş halde aşağıdaki meydandaydı, boynuzları kafalarına çivilenmişti. Yargılanmak için Demir Taht'ın önüne getirildiklerinde, hepsini Stannis'e yollayacağına dair söz vermişti Joff. İnsan bedeni bir kayadan ya da ziftle dolu bir fıçıdan daha hafifti ve çok daha uzağa fırlatılabilirdi. Altın pelerinlilerden bazıları, vatan hainlerinin Karasu'nun karşısına kadar uçup uçamayacağı üstüne bahse girmişlerdi. "Acele edin Majesteleri," dedi Tyrion. "Kısa zaman sonra mancınıklara tekrar ihtiyacımız olacak. Çılgınateş bile sonsuza dek yanmaz."

Joffrey sevinç içinde merdivenlere koşturdu. Sör Meryn yanındaydı, Sör Osmund peşlerinden gidecekken Tyrion adamı kolundan yakaladı. "Ne olursa olsun onu güvende tutun ve *orada tutun*, anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz," dedi Sör Osmund itaatkâr bir sesle.

Tyrion, kral herhangi bir zarar gördüğü takdirde onların başına neler geleceğiyle ilgili Trant'ı ve Karakazan'ı uyarmıştı ve on iki tecrübeli altın pelerinli Joffrey'yi merdivenlerin başında bekliyordu. *Sefil piçini mümkün olan en iyi şekilde koruyorum Cersei,* diye düşündü Tyrion acıyla. *Umarım Alayaya için aynı şeyi yapıyorsundur.*

Joffrey gittikten kısa bir vakit sonra bir ulak nefes nefese merdivenlerin başında belirdi. "Lordum, çabuk!" Tek dizinin üstüne düştü. "Turnuva alanına yüzlerce adam çıkardılar! Kral Kapısı'nın önüne bir koçbaşı getiriyorlar."

Tyrion bir küfür savurup paytak adımlarıyla merdivenlere yöneldi. Podrick Payne atlarla birlikte aşağıda bekliyordu. Nehir Yolu'ndan aşağı dörtnala koşturdular. Pod ve Sör Mandon hızla arkalarından geliyordu. Pencereleri sıkı sıkı kapatılmış evler yeşil gölgelerle boğulmuştu ama yollarda kalabalık yoktu; Tyrion, muhafızların bir kapıdan diğerine hızlıca ulaşabilmesi için yolların açık tutulmasını emretmişti. Buna rağmen, Kral Kapısı'na vardıklarında duyduğu gümleme sesleri, koçbaşının oyuna dâhil edildiğini anlatıyordu. Devasa menteşelerin iniltileri, ölmek üzere olan bir devin feryatlarına benziyordu. Kapı kulübesinin önündeki meydan yaralılarla doluydu ama Tyrion atlılardan oluşan sıralar da görüyordu, bütün adamları zarar görmemişti; güçlü bir hat oluşturmaya yetecek kadar paralı asker ve altın pelerinli vardı. "Toplanın," diye bağırdı yere atlarken. "Burayı kim komuta ediyor. Dışarı çıkıyorsun."

“Hayır.” Duvarın gölgesinden bir gölge ayrıldı ve koyu gri bir zırh giyen uzun boylu bir adama dönüştü. Sandor Clegane miğferini iki eliyle birden çıkarıp yere attı. Çelik ezilmiş ve alazlamıştı, hırlayan köpeğin sol kulağı kopmuştu. Tek gözünün üstündeki derin yarıktan çıkan kan, eski yanık izlerinin üstüne akıyor, yüzünün yarısını maskeliyordu.

“Evet,” diye karşılık verdi Tyrion.

Clegane’in solukları düzensizdi. “Bütün bunların canı cehenneme, seninki de.”

Bir paralı asker Tazı’nın yanına geldi. “Dışarı çıktık. Tam üç kez. Adamlarımızın yarısı öldürüldü ya da yaralandı. Her yerde çılgınateş patlıyor. Atlar insanlar gibi çığlık atıyor, insanlar da atlar gibi...”

“Sizleri turnuvada dövüşmeniz için mi tuttuğumuzu sanıyordun? Sana bir bardak buzlu süt ve bir kase ahududu getirmemi ister misin? Hayır mı? O halde şu kahrolası atına bin. Tazı, sen de.”

Clegane’in yüzündeki kan kıpkırmızı parlıyordu ama gözlerinin akı görünüyordu. Uzunkılıcını çekti.

Korkuyor, diye fark etti Tyrion şaşkınlıkla. *Tazı korkuyor.* Durumun acileyetini açıklamaya çalıştı. “Kapıya bir koçbaşıyla yükleniyorlar, seslerini duyabilirsin, onları dağıtmak zorundayız...”

“Kapıları aç. İçeri doluştuklarında etraflarını sar ve hepsini öldür.” Tazı, uzunkılıcının ucunu yere sapladı, kabza topuzuna tutundu, ileri geri sallanmaya başladı. “Adamlarımın yarısını kaybettim. Atlarımı da. O ateşin içine bir kez daha girmem.”

Sör Mandon Moore, Tyrion’ın yanına geldi, beyaz mineli kalkanı lekesizdi. “Kral Eli emrediyor.”

“Kral Eli’ni becereyim.” Tazı’nın yüzünün kanla kaplı olmayan yanı süt kadar beyazdı. “Biri bana içecek bir şey getirsin.” Bir altın pelerinli adama bir kupa uzattı. “Su? Suyunu becereyim. Bana şarap getir.”

Tükenmiş. Tyrion bunu görebiliyordu artık. *Yaraları, alevler... işi bitmiş, başka birini bulmak zorundayım ama kim? Sör Mandon?* Adama baktığı anda işe yaramayacağını biliyordu. Clegane’in korkusu hepsini sarsmıştı. Bir lider olmadan onlar da dışarı çıkmayı reddedecekti ve Sör Mandon... tehlikeli bir

adam, Jaime söylemişti, evet ama diğer adamların takip edeceği bir adam değildi.

Tyrion uzaktan büyük bir gümleme daha duydu. Duvarların üstünde kararan gökyüzü yeşil ve turuncu ışıklarla doluydu. Kapı daha ne kadar dayanabilirdi?

Bu çılgınlık, diye düşündü, *ama çılgınlığı yenilgiye tercih ederim. Yenilgi ölüm ve utanç demek.* "Pekâlâ, hücuma ben önderlik edeceğim."

Tazı'nın utanıp cesaretini tekrar kazanacağını düşündüyse de yanılmıştı. Clegane sadece güldü. "Sen?"

Tyrion adamların yüzündeki inanmazlığı görebiliyordu. "Ben. Sör Mandon, siz kralın sancağı olacaksınız. Pod, miğferim." Delikanlı emre itaat etmek için koştu. Tazı, kertilmiş ve kana bulanmış kılıcına yaslanıp kocaman açılmış gözleriyle Tyrion'a baktı. Sör Mandon, Tyrion'ın atına binmesine yardım etti. *"Toplanın!"* diye bağırdı Tyrion.

Tyrion'ın kızıl aygırına boyun ve baş zırhı giydirilmişti. Sağrısındaki örgü zırhın üstüne kırmızı ipek serilmişti. Eyeri yaldızlıydı. Podric Payne, Tyrion'a miğferini ve kalkanını uzattı; küçük altın aslanlarla çevrilmiş altın bir el, meşeden yapılmış ağır kırmızı kalkanı süslüyordu. Tyrion az sayıdaki kuvvetine bakarak atına bir çember çizdirdi. Yalnızca bir avuç adam emrine itaat etmişti, yirmiden fazla değillerdi. En az Tazı'nınki kadar beyaz yüzleriyle atlarının sırtında oturuyorlardı. Tyrion aşağılayan gözlerle diğer adamları süzdü; Clegane'in komutasındaki şövalyeler ve paralı askerler. "Benim yarım bir adam olduğumu söylüyorlar," dedi. "Ben yarım bir adamsam sizler nesiniz?"

Bu soru adamları yeterince utandırmıştı. Bir şövalye eyerine bindi, miğfersiz, diğerlerine katılmak için atını sürdü. Bir çift paralı asker şövalyeyi takip etti. Sonra diğerleri. Kral Kapısı tekrar inledi. Birkaç dakika içinde Tyrion'ın ekibi iki katına çıkmıştı. Onları tuzağa düşürmüştü. *Ben savaştığım sürece onlar da savaşmak zorunda, yoksa bir cüce bile etmeyecekler.*

"Beni Joffrey'nin adını haykırırken duymayacaksınız," dedi adamlara. "Beni Casterly Kayası diye bağırırken de duymayacaksınız. Stannis'in işgal etmeye niyetlendiği bu şehir sizin ve yıkmaya çalıştığı bu kapı size ait. Benimle gelin ve şu orospu çocuğunu öldürelim!" Tyrion baltasını çıkardı, atını çevirdi ve karşı taarruz geçidine doğru koşturmaya başladı. Adamların takip ettiğini

düşünüyordu ama arkasına bakmaya cesaret edemedi.

Sansa

Meşale alevleri duvar apliklerinin metallerinde ışıldıyor, Kraliçe'nin Balo Salonu'nu gümüşi bir ışıkla dolduruyordu. Buna rağmen karanlık vardı bu salonda. Sansa, arka kapıda taş kadar kıpırtısız duran, hiçbir şey yiyip içmeden bekleyen Sör İlyn Payne'in gözlerinde görüyordu karanlığı. Lord Gyles'ın gergin öksürüğünde, Cersei'ye son havadisleri vermek için salona giren Osney Karakazan'ın fısıltılarında duyuyordu.

Osney arka kapıdan girip ilk kez geldiğinde Sansa çorbasını bitirmek üzereydi. Adamın, ağabeyi Osfryd'le konuştuğunu gördü. Daha sonra platforma çıktı Osney, yüksek koltuğun önünde diz çöktü, at kokuyordu, yanağındaki dört uzun ve ince sıyrık kabuk bağlamıştı, yakasına kadar inen saçları gözlerine girmişti. Adam fısılyordu ama Sansa kulak kabartmaktan alamadı kendini. "Donanmalar çarpışıyor. Birkaç okçu karaya çıkmayı başardı ama Tazı onları parçalara ayırdı Majesteleri. Kardeşiniz kudretli zinciri kaldırıyor, işareti duydum. Bit Çukuru'ndaki bazı sarhoşlar kapıları kırıyor, pencerelerden içeri giriyor ama Lord Bywater altın pelerinlileri gönderdi, icaplarına bakılacak. Baelor Septi tıka basa dolu, herkes dua ediyor."

"Ya oğlum?"

"Kralımız, Yüce Rahip'in duasını almak için Baelor'a gitti. Şu anda El'le birlikte duvarları yürüyor, adamlarımıza cesur olmalarını söylüyor, morallerini yükseltiyor."

Cersei bir kadeh şarap daha istemek için uşağını çağırdı; Arbor'dan gelen altın hasat şarabı, meyveli ve yoğun. Kraliçe fazlaca içiyordu ama şarap onu daha da güzelleştiriyordu sanki; yanakları pembeleşmişti, salona tepeden bakan gözlerinde parlak, ateşli bir ısı vardı. *Çılgınateşin gözleri,* diye düşündü Sansa.

Müzisyenler şarkılar çaldı, jonglörler gösteri yaptı. Ay Oğlan uzun sırıkların üstünde salonu dolaşıp herkesle alay ederken Sör Dontos süpürge sopasından atıyla hizmetçi kızları kovaladı. Konuklar güldü ama neşesiz kahkahalardı bunlar, göz açıp kapayıncaya kadar hıçkırıklara dönüşebilecek kahkahalar.

Bedenleri burada ama akılları şehir duvarlarında, yürekleri de öyle.

Çorbadan sonra; elma, ceviz ve kuru üzümlü salata getirildi. Başka bir vakitte lezzetli gelebilirdi ama bu gece bütün yemeklere korku baharatı katılmıştı. Hiç iştahı olmayan sadece Sansa değildi. Lord Gyles yediğinden fazla öksürüyordu, Lollys Stokeworth kambur halde oturmuş titriyordu ve Sör Lancel'in şövalyelerinden birinin genç gelini teselli edilemez bir şekilde ağlıyordu. Kraliçe, Üstat Frenken'e kızı yatırmasını ve rüya şarabı vermesini emretti. Şövalyenin karısı salondan çıkarılırken, "Gözyaşları," dedi küçümseyerek. "Kadınların silahı, leydi annem böyle derdi eskiden. Bir erkeğin silahı kılıcıdır. Ve bu, sana bilmen gereken her şeyi anlatıyor, değil mi?"

"Ama erkekler cesur olmak zorunda," dedi Sansa. "Herkes seni öldürmeye çalışırken dışarı çıkıp kılıçlarla ve baltalarla yüzleşmek..."

"Jaime, sadece savaş meydanında ve yatakta gerçekten yaşıyormuş gibi hissettiğini söylemişti bana bir keresinde." Kadehini kaldırıp büyük bir yudum içti. Salatasına dokunmamıştı. "Bu korkak tavuk sürüsünün varlığından keyif alıyormuş gibi yapıp çaresizce oturmaktansa kılıçlarla yüzleşmeyi tercih ederim."

"Onları buraya siz çağırdınız Majesteleri."

"Bir kraliçeden beklenen belli şeyler vardır. Eğer Joffrey'le evlenirsen aynı şeyler senden de beklenecek. Öğrensen iyi olur." Sıraları dolduran eşleri, kızları, anneleri inceledi. "Bu tavukların hiçbir önemi yok ama horozlar şu ya da bu sebeple önemli ve bazıları bu savaştan sağ çıkacak. Bana yakışan, kadınlarının güvende olmasını sağlamaktır. Eğer benim sefil cüce kardeşim bir şekilde başarılı olursa bu kadınlar kocalarına, babalarına dönecekler ve benim nasıl cesur olduğumu, benim cesaretimin onları nasıl ayakta tuttuğunu ve zafer kazanacağımızdan nasıl bir an bile şüphe etmediğimi anlatacaklar."

"Ya kale düşerse?"

"Bunu çok isterdin, öyle değil mi?" Cersei bir inkâr duymak için beklemedi. "Eğer kendi muhafızlarımın ihanetine uğramazsam bir süre burada kalabilirim. Daha sonra kale duvarlarına gidip Lord Stannis'e bizzat teslim olurum. Bu, bizi en kötüsünden kurtarır. Ama Maegor Hisarı, Stannis gelmeden önce düşerse konuklarımın çoğu tecavüze maruz kalır diyebilirim. Ve böyle zamanlarda;

kötürüm bırakılmayı, işkenceyi ve cinayeti de göz ardı etmemelisin.”

Sansa dehşete kapılmıştı. “Bunlar kadın, silahsız ve hassas yaratılışlı.”

“Cinsiyetleri onları koruyabilir,” diye kabul etti Cersei, “ama düşündüğün kadar değil. Bu kadınların hepsi iyi fidye eder ama bir mücadele çılgınlığından sonra askerler sikke değil et ister genelde. Yine de, altın bir kalkan hiç kalkanın olmamasından iyidir. Sokaklardaki kadınlara, bize gösterdikleri şefkatin yarısını bile göstermeyecekler. Hizmetçilerimize de. Leydi Tanda’nın hizmetçisi gibi güzel kızlar eğlenceli bir gecenin oyuncağı olabilir ama yaşlıların, halsizlerin ve çirkinlerin kurtulabileceğini sanma sakın. Yeterince içki, kör bir çamaşırcı kadını ya da domuz ağılında çalışan leş kokulu bir kızı bile senin kadar alımlı yapabilir tatlım.”

“Ben?”

“Bir fare gibi konuşmamaya çalış Sansa. Artık bir kadın oldun, unuttun mu? Ve benim ilk oğlumla nişanlısın.” Kraliçe bir yudum şarap daha içti. “Kapılardaki başka biri olsaydı aklını çelmeyi umabilirdim. Ama bu Stannis Baratheon, atını baştan çıkarmak istesem daha çok şansım olur.” Sansa’nın yüzündeki ifadeyi görünce güldü. “Sizi şaşırttım mı leydim?” Öne eğildi. “Seni küçük aptal. Bir kadının tek silahı gözyaşları değildir. Bacaklarının arasında bir silahın daha var ve onu kullanmayı öğrensen iyi edersin. Erkeklerin, kılıçlarını yeterince özgürce kullandığını göreceksin. Her iki kılıcı da.”

İki Karakazan salona girince Sansa cevap vermekten kurtuldu. Sör Osmund ve kardeşleri kalenin en sevilen adamları olmuşlardı; gülümsemeleri ve şakaları her daim hazırdı, şövalyeler ve yaverlerle olduğu kadar seyislerle ve avcılarla da anlaşıyorlardı. Hepsinden çok, hizmetçi kızlarla anlaştıkları söyleniyordu. Sör Osmund yakın zamanda Tazı’nın görevini üstlenmişti, Joffrey’nin yanında o vardı artık. Çamaşır kuyusunun başındaki kadınlar, Osmund’ın Tazı kadar güçlü olduğunu söylüyordu, daha genç ve daha hızlıydı sadece. Eğer gerçekten böyleyse; Sör Osmund, Kral Muhafızları’na seçilmeden önce Karakazanlar’ı neden hiç duymadığını merak etti Sansa.

Kraliçenin yanında diz çökerken Osmund’ın yüzünde güller açıyordu. “Ambar gemiler havaya uçtu Majesteleri. Bütün Karasu alevler içinde. Yüz gemi yanıyor, belki daha fazla.”

“Ya oğlum?”

“El’le beraber Çamur Kapısı’nda Majesteleri. Daha önce siperlerdeki setlerde okçularla konuştu ve onlara yay kullanmakla ilgili birkaç sır verdi, evet yaptı. Onun epey cesur bir delikanlı olduğu konusunda herkes hemfikir.”

“Epey *canlı* bir delikanlı olarak kalsa iyi olur.” Cersei, Osfryd’e döndü, ağabeyinden daha uzun ve daha ciddi görünümlüydü, siyah bir bıyığı vardı. “Evet?”

Osfryd uzun siyah saçlarının üstüne bir miğfer geçirmişti, yüzündeki ifade acımasızdı. “Majesteleri,” dedi sessizce, “bir seyis ve iki hizmetçi kız, kralımızın atlarından üçüyle birlikte arka kapıdan kaçmaya çalışırken yakalandı.”

“Gecenin ilk hainleri,” dedi kraliçe, “ama korkarım sonuncular olmayacaklar. Onlarla Sör İlyn ilgilensin, kafaları kazığa geçirilip ibret olsun diye ahırların önüne dikilsin.” Karakazanlar gittiğinde Sansa’ya döndü. “Oğlumun yanında oturmak istiyorsan öğrenmen gereken bir ders daha; böyle bir gecede merhametli davran ve etrafın sert bir yağmurdan sonra ortaya çıkan mantarlar gibi ihanetle sarılsın. İnsanların sadakatini kesin hale getirmenin tek yolu; senden, düşmanlardan daha fazla korkmalarını sağlamaktır.”

İnsanların sadakatine giden en güvenilir yolun korku değil sevgi olduğunu duyarak büyümesine rağmen, “Bunu unutmayacağım Majesteleri,” dedi Sansa. *Eğer bir gün kraliçe olursam insanların beni sevmesini sağlayacağım.*

Salatayı yengeç ayağı tartları takip etti. Ardından ekmek içinde servis edilen, pırasa ve havuçla kızartılmış koyun eti geldi. Lollys çok hızlı yemişti, midesi bulandı ve hem ablasının hem kendi elbisesinin üstüne kustu. Lord Gyles öksürdü, içti, öksürdü, içti ve sızdı. Yüzü tabağına, eli bir şarap gölcüğüne gömülmüş halde masaya yayılan adama tiksinti dolu gözlerle baktı kraliçe. “Erkekliği böyle yaratıklara vererek heba eden tanrılar çıldırmış olmalı ve ben de bu sefilin serbest bırakılmasını istediğim için.”

Osfryd Karakazan geri geldi, kırmızı pelerini uçuşuyordu. “İnsanlar meydanda toplanıyor Majesteleri, kaleye sığınmak istiyorlar. Ayak takımından değiller, zengin tüccarlar ve akranları.”

“Onlara evlerine dönmelerini emret,” dedi kraliçe. “Gitmezlerse okçularımız birkaçını öldürsün. Saldırı olmasın; kapılar hiçbir sebeple açılmayacak.”

“Emredersiniz.” Adam reverans yapıp ayrıldı.

Kraliçenin yüzü sert ve öfkeliydi. “Keşke boyunlarını kendi elimle kesebilseydim.” Dili dolaşmaya başlamıştı. “Küçükken Jaime’yle birbirimize o kadar çok benzerdik ki babam bile bizi ayırt edemezdi. Bazen şaka olsun diye birbirimizin kıyafetlerini giyer, bütün günü birimiz öbürümüzmüş gibi davranarak geçirirdik. Buna rağmen, Jaime’ye ilk kılıcı verildiği gün benim için bir kılıç getirilmemişti. ‘*Ben* ne alacağım?’ diye sorduğumu hatırlıyorum. Biz aynıydık ve ikimize neden o kadar *farklı* davranıldığını asla anlayamadım. Jaime kılıçla, mızrakla ve gürzle dövüşmeyi öğrenirken; bana gülümsemek, şarkı söylemek, memnun etmek öğretildi. O, Casterly Kayası’nın varisi olmak için doğmuştu ve ben bir yabancıya satılmak için, bir at gibi. Yeni sahibim ne zaman isterse üstüme çıkacaktı ve zamanı gelince daha genç bir kısrak yavrusu için beni bir kenara atacaktı. Jaime’nin kaderinde güç ve zafer vardı, benimkinde doğum ve kan.”

“Ama siz bütün Yedi Krallık’ın kraliçesi oldunuz,” dedi Sansa.

“İş kılıçlara gelince kraliçe dediğin bir kadındır sadece.”

Cersei’nin şarap kadehi boşalmıştı. Uşak tazelemek için hareketlendi ama kraliçe kadehi çevirdi ve başını salladı. “Bu kadarı kâfi. Zihnimin açık olması gerek.”

Son yemek, kızarmış elma dilimleriyle servis edilen keçi peyniriydi. Osney Karakazan kraliçenin yanında son kez diz çökerken salon tarçın kokusuyla doluydu. “Majesteleri,” diye mırıldandı adam, “Stannis turnuva alanına adam çıkardı ve daha fazlası da geliyor. Çamur Kapısı saldırı altında, Kral Kapısı’na bir koçbaşı dayadılar. İblis düşmanı dağıtmak için dışarı çıktı.”

“Düşman korkudan titreyecek,” dedi kraliçe kuru bir sesle. “Joffrey’yi yanına almadı umarım.”

“Hayır Majesteleri, kralımız ağabeyimle birlikte Fahişeler’in yanında, Boynuzlu Adamlar’ı nehre fırlatıyor.”

“Çamur Kapısı saldırı altındayken? Saçmalık. Sör Osmund’a oğlumu derhal oradan çıkarmasını söyleyin, çok tehlikeli. Onu kaleye getirin.”

“İblis dedi ki...”

“Seni ilgilendiren *benim* ne dediğim.” Cersei gözlerini kıstı. “Ağabeyin

kendisine söyleneni yapacak, aksi takdirde bir sonraki hücuma o liderlik eder ve sen de onun yanında gidersin.”

Masalar temizlendikten sonra konukların çoğu septe gitmek için izin istedi. Cersei bu isteği nezaketle kabul etti. Gidenlerin arasında Leydi Tanda ve kızları da vardı. Bir şarkıcı öne çıktı ve geride kalanlar için salonu arpının tatlı sesiyle doldurdu. Jonquil ve Florian’ı söyledi, Ejderha Şövalyesi Prens Aemon’ın, kendi kardeşinin kraliçesine karşı duyduğu aşkı, Nymeria’nın on bin gemisini. Şarkılar çok güzeldi ama ölümüne hüzünlüydü. Kadınların çoğu ağlıyordu. Sansa da gözlerinin nemlendiğini hissetti.

“Çok iyi tatlım.” Kraliçe Sansa’ya doğru eğildi. “Gözyaşlarını prova etmelisin. Kral Stannis’in karşısında gerekecek.”

Sansa huzursuzca kıpırdandı. “Majesteleri?”

“Ah, şu boş nezaketlerini kendine sakla. Adamlarımız bir cücenin liderliğine ihtiyaç duyuyorsa, iş umutsuz bir noktaya varmış demektir, yani sen de maskeni çıkarabilirsin artık. Tanrı korusundaki küçük hainliğinden haberim var.”

“Tanrı korusu?” *Sör Dontos’a bakma, bakma, bakma,* dedi Sansa kendine. *Haberi yok, kimse bilmiyor, Dontos söz verdi bana, Florian’ım beni asla yarı yolda bırakmaz.* “Ben hainlik yapmadım. Tanrı korusuna dua etmek için gidiyorum.”

“Stannis için. Ya da ağabeyin için, aynı şey. Yoksa neden babanın tanrılarından yardım isteyesin? Bizim yenilmemiz için dua ediyorsun. Buna hainlik denmez de ne denir?”

“Joffrey için dua ediyorum,” dedi Sansa ısrarla.

“Neden, sana çok iyi davrandığı için mi?” Kraliçe, tatlı erik şarabıyla dolu sürahiyi hizmetçi kızın elinden kapıp Sansa’nın kadehini doldurdu. “İç,” diye emretti soğuk bir sesle. “Belki bir kez olsun gerçekle yüzleşecek cesareti verir sana.”

Sansa kadehi dudaklarına götürüp bir yudum içti. Şarap iç bayıltacak kadar tatlıydı ama çok sertti.

“Bundan daha iyisini yapabilirsin,” dedi Cersei. “Kraliçen emrediyor.”

Neredeyse boğuluyordu ama kadehi boşalttı Sansa, yoğun ve tatlı şarap başını döndürene dek içti.

“Biraz daha?” diye sordu Cersei.

“Hayır, lütfen.”

Kraliçe hoşnutsuz görünüyordu. “Bana Sör İlyn’i sorduğunda sana yalan söyledim. Gerçeği duymak ister misin Sansa? Onun aslında neden burada olduğunu öğrenmek ister misin?”

Sansa cevap vermeye cesaret edememişti ama bu önemli değildi. Kraliçe bir yanıt beklemeden elini kaldırdı ve çağırdı. Sansa, Sör İlyn’in salona geri döndüğünü bile görmemişti ama adam oradaydı, yüksek masanın arkasındaki gölgelerden çıkmıştı ve bir kedi kadar sessizce yaklaşıyordu. Elinde Buz vardı. Lord Eddard bir adamın kafasını aldıktan sonra kılıcını tanrı korusunda temizlerdi hep, Sansa hatırlıyordu, ama Sör İlyn o kadar titiz bir adam değildi. Hareli çelikte kurumaya yüz tutmuş kan vardı; kırmızı, kahverengiye dönmüştü bile. “Leydi Sansa’ya neden yanımızda olduğunu söyle,” dedi Cersei.

Sör İlyn ağzını açtı ve boğuk bir hırıltı çıkardı. Çiçek bozuğu suratı ifadesizdi.

“Bizim için burada olduğunu söylüyor,” dedi kraliçe. “Stannis şehri alabilir, tahtı alabilir ama beni yargılamakla yormayacağım onu. Bizi canlı olarak ele geçirmesine müsaade etmeyeceğim.”

“Bizi?”

“Beni duydun. Belki de baştan dua etmen gerekiyor Sansa, daha farklı bir sonuç için. Starklar, Lannister Hanedanı’nın düşmesine sevinemeyecek, sana söz veriyorum. Uzandı ve Sansa’nın saçlarına nazikçe dokunarak boynunu açıkta bıraktı.

Tyrion

Miğferindeki ince oluk Tyrion'ın önünü rahatça görmesine engel oluyordu ama başını çevirdiğinde turnuva alanına yanaşmış üç kadırga gördü. Ve dördüncüsü, diğerlerinden daha büyük başka bir gemi de nehrin açıklarında duruyordu. Güvertesindeki mancınık, yanan zift dolu fıçılar fırlatıyordu.

"Müselles şekil," diye bağırdı Tyrion adamları karşı taarruz geçidinden dışarı akarken. Bir mızrak başı şeklinde durum aldılar, Tyrion mızrağın ucundaydı. Sör Mandon onun sağına geçti, alevler adamın beyaz mineli zırhında ışıldıyordu, ölü gözleri miğferinin içinde tutkusuzca parlıyordu. Bembeyaz koşum takımı giydirilmiş kömür karası bir at sürüyordu. Kral Muhafızları'nın kar beyazı kalkanı koluna bağlanmıştı. Tyrion sol yanında Podrick Payne'i görünce şaşırdı, çocuk kılıcını çekmişti. "Sen çok küçüksün," dedi hemen. "Geri dön."

"Ben sizin yaverinizim lordum."

Tyrion'ın tartışmaya vakti yoktu. "O halde benimle kal, yakınımda dur." Atını mahmuzladı.

Yüksek duvarları takip ederek diz dize at sürdüler. Joffrey'nin sancakları Sör Mandon'ın direğinde kırmızı ve altın ışıltılarla dalgalanıyordu; erkek geyik ve aslan, pençe ve toynakla dans ediyordu. Geniş bir açıyla kalenin etrafını dönerken atlarını tırısa kaldırdılar. Şehir duvarlarından oklar havalanıyordu, başlarının üstünde döne döne uçan taşlar kör bir halde toprağın, suyun, etin ve çeliğin üstüne düşüyordu. İleride Kral Kapısı göründü, düşman askerleri kara meşeden yapılmış demir topuzlu bir koçbaşıyla cebelleşiyordu. Gemilerdeki okçular, kapı kulübesinin duvarlarında görünen müdafaacıların üstüne ok yağdırmak için bekliyordu. "Mızraklar," diye bağırdı Tyrion. Atını eşkin koşturmaya başladı.

Zemin, kan ve çamur yüzünden ıslak ve kaygandı. Kızıl aygır, bir cesede takılıp tökezledi, ayakları ıslak toprağa batıp çıkarak kayıyordu. Tyrion, daha düşmana ulaşamadan eyerinden düşeceğinden korkmaya başlamıştı ama bir şekilde hem atı, hem kendisi dengede durmayı başardı. Kapının altındaki

adamlar dönüyordu, darbeye hazırlanmak için aceleyle birleşmeye çalışıyorlardı. Tyrion baltasını kaldırdı, *"Kral Toprakları!"* diye bağırdı. Diğer sesler haykırışı tekrar etti ve mızrak başı uçuşa geçti; çeliğin ve ipeğin, toynakların ve ateşle öpülmüş bıçakların uzun çığlığıyla.

Sör Mandon mümkün olan son anda mızrağının başını düşürdü ve Joffrey'nin sancağını zırhlı yelek giyen bir adamın göğsüne sapladı, sancak direği kırılmadan önce adamın ayakları yerden kesilmişti. Tyrion'ın önünde, pelerininde çiçek çemberinin içinden burnunu çıkartmış tilki motifi olan bir şövalye vardı. Tyrion'ın aklına gelen ilk şey *Florent* oldu ama *miğfersiz* hemen arkasından koşuyordu. Baltasının, kolunun ve atının bütün ağırlığıyla adamın yüzüne vurdu, kafasının yarısını götürdü. Darbenin etkisi kolunu uyuşturmuştu. *Shagga olsa bana gülerdi,* diye düşündü ilerlerken.

Kalkanına bir mızrak çarptı. Yanlarından geçen her düşmanı devirerek Pod'la yan yana dörtnala koşturuyorlardı. Duvarlardaki adamların tezahüratlarını hayal meyal duydu. Koçbaşı büyük bir gümbürtüyle çamura düştü ve onu taşıyan adamlar kaçmak ya da dövüşmek için dağıldığı anda unutuldu. Tyrion bir okçuyu ezdi, bir mızrakçıyı koltuk altından omzuna kadar biçti, denizatıyla süslenmiş bir miğferi havaya uçurdu. Koçbaşının önüne geldiklerinde kızıl aygır şaha kalktı ama kömür karası aygır engelin üstünden rahatça atladı ve Sör Mandon hızla Tyrion'ın yanından geçti, kar beyazı ipeklere bürünmüş ölüm gibiydi. Kılıcı; kolları ve bacakları kesti, kafaları kırdı, kalkanları parçalara ayırdı... ama birkaç düşman askeri, kalkanları zarar görmemiş halde nehrin karşısına geçmeyi başarmıştı.

Tyrion aygırını koçbaşının üstünden atlamaya zorladı. Düşman kaçıyordu. Başını sağa sola çevirdi, arkasına baktı ama Podric Payne'i göremedi. Bir ok, yanağında kırıldı, göz kapağını bir santimle ıskalamıştı. Ani panik duygusu onu az kalsın atından düşürecekti. *Burada böyle kütük gibi duracaksam göğüs kalkanıma bir hedef çizeyim bari.*

Atını mahmuzlayıp cesetlerin üstünden ve yanından geçti. Karasu Nehri'nin aşağısı ambar gemilerle ve yanan kadırgalarla doluydu. Çılgınateş suyun yüzeyinde yanıyordu hâlâ, altı metrelik alev sütunları döne döne havaya yükseliyordu. Koçbaşıyla kapıya saldıran adamları dağıtmışlardı ama

mücadelenin nehir kıyısı boyunca devam ettiğini görüyordu Tyrion. Sör Balon Swann'ın adamları, belki de Lancel'inkiler, yanan gemilerden kıyıya çıkan düşman askerlerini suya geri püskürtmek için uğraşıyordu. "Çamur Kapısı'na gidiyoruz," diye emretti Tyrion.

Sör Mandon bağırdı, *"Çamur Kapısı!"* Ve tekrar at koşturuyorlardı. *"Kral Toprakları!"* diye bağırıyordu adamları. Ve, *"Yarımadam! Yarımadam!"* diye. Bunu kimden öğrendiklerini merak etti Tyrion. Çelik seslerinin ve miğferinin altındaki dolgulu başlığın içinden ızdırap dolu çığlıkları, alevlerin aç çıtırtılarını, savaş borularının inlemelerini ve borazanların metalik ötüşlerini duyabiliyordu. Her yerde alevler vardı. *Tanrılar merhamet edin, Tazı'nın korkmasına şaşmamak gerek. Alevlerden korkuyor...*

At büyüklüğünde bir taş kadırgalardan birinin ortasına düştüğünde korkunç bir çatırtı Karasu Nehri boyunca yankılandı. *Bizim kadırgamız mı, onlarınki mi? Geri dönmeliydim,* diye düşündü ilerlerken.

Elindeki balta ağırdı. Arkasındaki bir avuç adam hâlâ onu takip ediyordu, diğerleri ya ölmüş ya da kaçmıştı. Atının başını doğuya doğru tutmak için cebelleşiyordu. Bu büyük savaş atı da alevleri Sandor Clegane'den fazla sevmiyordu ama hayvanı gütmek daha kolaydı.

Nehirden sürünerek çıkıyordu adamlar, kanayan ve yanan adamlar, su kusuyorlardı, yalpalıyorlardı, ölüyorlardı. Birliğini adamların içine sürdü, ayakta duracak kadar gücü kalanlara daha hızlı ve daha temiz bir ölüm götürdü. Savaş, miğferindeki incecik göz oluğuna sığacak büyüklükteydi artık. Cüssesinin iki katından büyük şövalyeler ondan kaçıyordu ya da önünde durup ölüyorlardı. Küçük ve korkak şeyler gibi görünüyorlardı. *"Lannister!"* diye bağırdı kıyıma devam ederken. Kolu, dirseğine kadar kırmızıydı, nehirden yansıyan ışıkla parlıyordu. Atı tekrar şaha kalktığında baltasını yıldızlara doğru salladı ve yıldızların, *"Yarımadam! Yarımadam!"* diye bağırdığını duydu. Tyrion kendini sarhoş hissediyordu.

Savaş humması. Jaime sıkça bahsederdi bundan ama Tyrion kendi başına geleceğini düşünmemişti hiç. Zaman bulanıklaşmış, ağırlaşmış, hatta durmuştu; şimdiki andan başka bir şey kalmayana dek yok olmuştu geçmiş ve gelecek; korku gitmişti, düşünce gitmişti, hatta bedeni gitmişti. "Yaralarını hissetmezsin

bile,” demişti Jaime. “Zırhının ağırlıyla ağrıyan sırtını, gözlerinin içine akan teri hissetmezsin. Hissetmeyi bırakırsın, düşünmeyi bırakırsın, sen olmayı bırakırsın; sadece dövüş vardır, sadece düşman, bir adam, sonra bir diğeri, sonra diğeri, sonra diğeri; onların korktuğunu ve yorgun olduğunu bilirsin ama sen ne yorulursun ne de korkarsın. Damarında hayat akar, ölümle sarılmışsındır ama düşmanın kılıcı o kadar ağır hareket eder ki sen kahkahalar atarak aralarında dans edersin.” *Savaş humması. Ben yarım bir adamım ve katliamla sarhoşum, öldürebiliyorlarsa öldürsünler beni!*

Denediler. Başka bir mızrakçı ona doğru koştu. Tyrion adamın etrafında çemberler çizerek mızrağın başını kesti, sonra adamın elini, sonra kolunu. Yaysız bir okçu elindeki oku bir bıçakmış gibi tutarak Tyrion’a saldırdı. Savaş atı baldırlarını tekmeleyip adamı yere serdi ve Tyrion havlamaya benzer bir kahkaha attı. Çamura gömülmüş bir sancağın yanından geçti; Stannis’in alevli kalplerinden biri, sancak direğini baltasının tek darbesiyle ikiye ayırdı. Bir şövalye hiç yoktan önüne çıktı, çift elli büyük kılıcını Tyrion’ın kalkanına indirdi, tekrar ve tekrar, başka biri, şövalyenin koluna bir hançer saplayana kadar. Tyrion’ın adamlarından biriydi belki. Görmemişti.

“Teslim oluyorum,” diye bağırdı başka bir şövalye nehrin aşağısında. “Teslim oluyorum sör. Size teslim oluyorum. Yemin ediyorum, işte, işte.” Adam kara bir su birikintisinin içinde yatıyordu, pullu çelik eldivenini teslimiyetinin göstergesi olarak uzattı. Tyrion eldiveni almak için aşağı eğilmek zorunda kaldı, o sırada başının üstünde bir kavanoz çılgınateş yeşil alevler saçarak patladı. Tyrion ani ışıkla su birikintisinin siyah değil kırmızı olduğunu gördü, şövalyenin eli hala eldivenin içindeydi. Eldiveni geri attı. Adam umutsuzca, “Teslim oluyorum,” diye hıçkırıyordu. Tyrion uzaklaştı.

Silahlı bir asker kızıl aygırın yularını yakalayıp elindeki hançeri Tyrion’ın yüzüne savurdu. Tyrion hançeri savuşturup baltasını adamın ensesine gömdü. Baltayı saplandığı yerden kurtarırken gözünün ucunda bir beyazlık belirdi. Sör Mandon’ı tekrar yanında bulacağını düşünerek döndü ama bu farklı bir beyaz şövalyeydi. Sör Balon Swann aynı beyaz zırhı giyiyordu ama atının koşum takımında Swann Hanedanı’nın siyah ve beyaz kuğuları vardı. *Beyazdan öte benekli bir şövalye,* diye düşündü Tyrion anlamsızca. Sör Balon’ın her bir yanı

kanla lekenlemiş ve ise bulanmıştı. Mızrağının ucuyla nehrin aşağısını işaret etti. “Lordum, bakın.”

Tyrion, Karasu’ya bakmak için atını çevirdi. Aşağıdaki nehir hâlâ şiddetli ve kapkara akıyordu ama yüzeyi kanla ve alevlerle kaplıydı. Gökyüzü kırmızıydı, turuncuydu ve parlak yeşildi. “Ne?” dedi. Ve sonra gördü.

Çeliğe bürünmüş silahlı askerler, iskeleye çarpmış enkaz halindeki bir kadırgadan dışarı tırmanıyordu. *Çok kalabalıklar, nereden geliyorlar?* Dumanın ve alevlerin arasından görebilmek için gözlerini kıstı ve bakışlarıyla adamları takip etti. Orada, uç uca duran yirmi kadırga vardı, belki de daha fazla, saymak zordu. Kürekleri bağlanmıştı, gövdeleri kancalı halatlarla birbirlerine kenetlenmişti, birbirlerinin mahmuzlarına dayanmışlardı, aşağı düşen yelken halatlarının arasında kör düğüm olmuşlardı. Daha küçük iki geminin arasındaki bir ambar gemi havaya uçtu. Enkaz durumundalardı, ama birbirlerine öyle yakın duruyorlardı ki bir güverteden diğerine atlayarak Karasu’yu geçmek mümkündü.

Stannis’in en gözü kara adamlarının yüzlercesi tam olarak bunu yapıyordu. Tyrion, aptal bir şövalyenin karşıya geçmeye çalıştığını gördü, adam ürkmüş atını küpeştelerin ve küreklerin üstüne yürütüp, kanla kayganlaşan ve yeşil alevlerle çatırdayan yana yatmış güvertelere atlamaya zorluyordu. *Onlar için kahrolası bir köprü kurduk*, diye düşündü Tyrion dehşetle. Köprünün bazı bölümleri batıyordu, diğer tarafları tutuşmuştu ve bütünü, her an havaya uçacakmış gibi çatırdayıp sallanıyordu ama bu durum askerleri durdurmuyordu. Sör Balon’a, “Bunlar cesur adamlar,” dedi Tyrion hayranlıkla. “Gidip onları öldürelim.”

Adamlarını gürül gürül yanan ateşlerin, isin ve küllerin arasından geçirip nehir kıyısına götürdü. Atların toynakları uzun taş rıhtımı dövüyordu. Sör Balon hemen arkasındaydı. Sör Mandon da onlara yetişti. Kalkanı perişan bir harabeye dönmüştü. Havada köz ve duman uçuşuyordu. Ve düşman, onların hücumu karşısında kırıldı; kendilerini tekrar suya atıyor, tırmanmak için çabalarken birbirlerini eziyorlardı. Köprünün ayağı yarı batmış bir düşman kadırgasıydı, pruvasına *Ejderfelaketi* yazılmıştı, Tyrion’ın iki rıhtım arasına yerleştirdiği ambar gemilerden biri kadırganın kıç tarafını koparmıştı. Celtigar Hanedanı’nın kırmızı yengeçli armasını taşıyan bir mızrakçı, silahının ucunu Balon Swann’ın

atının göğsüne sapladı, şövalye eyerinden düştü. Tyrion atını hızla sürerek mızrakçının kafasını uçurdu ama dizginleri çekmek için geç kalmıştı. Kızıl aygır rıhtımın ucunda ileri fırladı ve parçalanmış küpeştenin üstünden uçarak gürültüyle yere düştü, bilek boyunda suyun içinde çığlıklar atıyordu. Önce savaş baltası döne döne havaya uçan Tyrion havalandı ve güverte yükselip onu ıslak bir tokatla karşıladı.

Devamı çılgınlıktı. Kızıl aygırın bacağı kırılmıştı ve hayvan korkunç çığlıklar atıyordu. Tyrion bir şekilde hançerini çekmeyi başardı ve zavallı yaratığın boğazını kesti. Kan, kızıl bir pınar gibi fışkırıyordu, Tyrion'ın kolları ve göğsü sırılsıklam olmuştu. Tekrar ayağa kalkıp tırabzana doğru yalpaladı ve sonra, suyla örtülü eğri büğrü güvertede dövüşüyordu. Adamlar üstüne geliyordu. Bazısını öldürdü, bazısını yaraladı, bazısı ondan kaçtı ama bitmiyorlardı. Hançerini kaybetti ve kırık bir mızrak kazandı, bunun nasıl olduğunu söyleyemezdi. Mızrağı kavradı, sapladı, küfürler savuruyordu. Adamlar kaçtı, o kovaladı, tırabzanların üstünden atlayarak bir gemiden diğerine geçiyordu. İki beyaz gölgesi hep onunla birlikteydi; Balon Swann ve Mandon Moore, beyaz zırhlarının içinde güzel görünüyorlardı. Velaryon mızrakçıları tarafından bir çemberin içine alınmışlardı, sırt sırta dövüşüyorlardı; dövüşü zarif bir dansa çevirmişlerdi.

Onun cinayetleri sakarca şeylerdi. Sırtı dönük bir adamı böbreğinden bıçakladı, bir diğerini bacağından yakalayıp baş aşağı nehre attı. Oklar tıslayarak başının üstünden geçiyor, zırhına çarpıyordu; bir tanesi göğüs kalkanıyla omzunun arasına saplandı ama Tyrion hissetmedi bile. Gökyüzünden çıplak bir adam düştü ve güverteye çarptı; bedeni, bir kulenin tepesinden aşağı atılan kavun gibi patladı. Adamın kanı Tyrion'ın miğferinin göz oluğuna sıçradı. Taşlar yağmaya başlamıştı, güvertelere çarpıyor, adamları lapaya çeviriyordu. Bütün köprü titredi, ayağının altında zalimce kıvrıldı ve Tyrion yana devrildi.

Nehir miğferinin içine doluyordu. Miğferi çıkarıp attı ve suyun sadece boğazına kadar geldiği yere varana dek yan yatmış güvertede kulaç attı. Bir inilti havayı doldurdu, devasa bir canavarın ölüm çığlığına benziyordu. *Gemi*, diye düşünecek vakit buldu, *gemi parçalanmak üzere.* Kırık kadırgalar parçalanıyordu, köprü parçalanıyordu. Bunu fark eder etmez ani bir çatırtı

duydu, gök gürültüsü kadar yüksek, güverte sallandı ve Tyrion tekrar suyun içine kaydı.

Eğim çok dikti, bir halata tutunarak kendini santim santim yukarı çekmek zorunda kaldı. Gözünün ucuyla, kadırganın bağlı olduğu ambar geminin nehrin akıntısıyla aşağı doğru sürüklendiğini gördü, adamlar kaçışırken gemi yavaşça dönüyordu. Adamlardan bazıları Stannis'in alevli kalbini taşıyordu, bazıları Joffrey'nin aslanını ve geyiğini, bazıları da diğer armaları ama bunun önemi yokmuş gibi görünüyordu. Nehrin aşağısı ve yukarısı yanıyordu. Tyrion'ın bir yanında ateşli bir mücadele vardı; çırpınan adamlar denizinin üstündeki parlak sancakların muazzam karmaşası, kurulan ve kırılan kalkan duvarlar, kalabalığı yarıp geçen atlı şövalyeler, toz ve çamur, kan ve duman. Diğer yanında Kızıl Kale dikiliyordu, ateş tükürüyordu. Ama yanlış taraflardaydılar. Tyrion bir an için delirdiğini düşündü, Stannis ve kale yer değirmişti. *Stannis kuzey kıyısına nasıl geçti?* Güvertenin dönmekte olduğunu fark etti sonra, bir şekilde o da ters dönmüştü ve kaleyle mücadele taraf değiştirmişti. *Mücadele, hangi mücadele, eğer Stannis karşıya geçmediyse kiminle dövüşüyor?* Bütün bunlardan bir anlam çıkarmak için uğraşamayacak kadar yorgundu Tyrion. Kolu korkunç şekilde ağrıyordu, ovuşturmak için uzandığında oku gördü ve hatırladı. *Bu gemiden çıkmak zorundayım.* Nehrin aşağısında bir ateş duvarından başka bir şey yoktu, gemi enkazı sürüklenmeye başlarsa akıntı onu doğrudan oraya götürecekti.

Mücadelenin gürültüsünün arasından, bir sesin adını bağırdığını duydu. Tyrion da bağırmaya çalıştı. "Buradayım! Buradayım, yardım et!" Sesi öyle zayıftı ki kendisi bile zor duyuyordu. Kendini yukarı çekip tırabzana tutundu. Geminin gövdesi önündeki kadırgaya çarptı ve şiddetle geri tepti, Tyrion neredeyse suya düşüyordu. Bütün gücü nereye gitmişti? Yapabildiği tek şey tutunmaktı.

"LORDUM! ELİMİ TUTUN! TYRION LORDUM!"

İşte, öndeki geminin güvertesinde, gittikçe genişleyen kara girdabın karşısında Sör Mandon Moore duruyordu, elini uzatmıştı. Sarı ve yeşil alevler beyaz zırhının üstünde parlıyordu, pullu çelik eldiveni kanla yapış yapış olmuştu ama Tyrion hiç düşünmeden elini uzattı, kollarının daha uzun olmasını dilerdi. Parmak uçları sonunda birbirine değdiğinde bir şey onu paniğe sürükledi... Sör

Mandon sol elini uzatıyordu, neden...

Bu yüzden mi geri çekilmişti, yoksa kılıcı mı görmüştü? Bunu asla bilemeyecekti. Kılıcın ucu gözlerinin tam altını yardı. Önce soğuk ve sert dokunuşu, ardından acının alevini hissetti. Başı sert bir tokat yemiş gibi dönüyordu. Soğuk suyun darbesi ikinci tokattı ve ilkinden daha sarsıcıydı. Tutunacak bir şey aradı, suya gömülürse geri çıkamayacağını biliyordu. Eli bir şekilde kırık bir okun kıymıklı ucunu buldu. Umutsuz bir âşık gibi küreğe sarıldı, kendini santim santim yukarı çekti. Gözleri su doluydu, ağzı kan doluydu, başı korkunç şekilde zonkluyordu. *Tanrılar, bana güverteye ulaşacak kuvvet verin...* Başka hiçbir şey yoktu; sadece kürek, su, güverte.

Sonunda yana yuvarlandı ve soluk soluğa, tükenmiş halde sırtüstü uzandı. Yeşil ve turuncu alev topları, başının üstünde uçuyordu, yıldızların arasında çizgiler bırakıyordu. Sör Mandon görüşünü kapatmadan önce, manzaranın ne kadar güzel olduğunu düşünecek bir an bulmuştu Tyrion. Şövalye beyaz çelikten bir gölgeydi, miğferinin ardındaki gözleri kapkara ışıldıyordu. Tyrion bir bez bebek kadar güçlüydü ancak. Sör Mandon kılıcının ucunu boğazının çukuruna dayadı ve kabzayı iki eliyle birden kavradı.

Ve aniden sola doğru yalpaladı, tırabzana doğru sendeledi. Ahşap yarıldı ve Sör Mandon bir çığlık atarak suyun içinde kayboldu. Sadece bir an sonra gövdeler tekrar birbirine çarpıyordu, öyle şiddetliydi ki güvertenin sıçradığını sandı Tyrion. Sonra, biri yanında diz çöktü. “Jaime?” diye bir hırıltı çıktı boğazından, ağzını dolduran kanla boğulacaktı neredeyse. Ağabeyinden başka kim kurtarırdı onu?

“Kımıldamayın lordum, kötü yaralanmışsınız.” *Bir erkek çocuğunun sesi, çok anlamsız,* diye düşündü Tyrion. Neredeyse Pod’un sesi gibiydi.

Sansa

Sör Lancel Lannister kraliçeye mücadelenin kaybedildiğini söylediğinde kraliçe elindeki boş şarap kadehini çevirdi ve, “Kardeşime söyleyin sör,” dedi. Sesi mesafeliydi, sanki bu haberin onun için hiçbir önemi yoktu.

“Kardeşiniz muhtemelen öldü.” Sör Lancel’in pelerini omzunun altından akan kanla ıslanmıştı. Salona girdiği andaki görüntüsü konuklarının bazılarının çığlık atmasına sebep olmuştu. “Gemi köprüsü parçalandığında orada olduğunu düşünüyoruz. Büyük ihtimalle Sör Mandon da gitti. Tazı’yı bulamıyoruz. Tanrılar kahretsin Cersei, Joffrey’yi *neden* kaleye getirttin? Yüzlerce altın pelerinli mızraklarını bırakıp kaçıyor. Kralın ayrıldığını gördüklerinde bütün şevklerini kaybettiler. Karasu enkazlarla, alevlerle ve cesetlerle dolu ama dayanabilirdik, eğer...”

Osney Karakazan şövalyeyi itip ön çıktı. “Şu anda nehrin her iki kıyısında da mücadele var Majesteleri. Stannis’in bazı lordları birbirleriyle savaşıyor olabilir, kimse emin değil, orada büyük bir karmaşa var. Tazı gitti, nereye, kimse bilmiyor, Sör Balon şehrin içine çekildi. Nehir kıyısı onların. Tekrar Kral Kapısı’na dayandılar. Ve Sör Lancel haklı, adamlarınız duvarları terk ediyor ve kendi kumandanlarına saldırıyorlar. Ayak takımı, Demir Kapı’sında ve Tanrı Kapısı’nda yığıldı, dışarı çıkmak için dövüşüyorlar. Bit Çukuru’nda sarhoş isyanı var.”

Tanrılar merhamet edin, diye düşündü Sansa, *işte oluyor. Joffrey’nin kafası uçacak ve benimki de öyle.* Gözleri Sör İlyn’i aradı ama Kral Adaleti ortalıkta görünmüyordu. *Ama onu hissedebiliyorum. Yakınlarda bir yerde. Ondan kaçamayacağım, kafamı kesecek.*

Kraliçe tuhaf bir sakinlikle Osney’nin ağabeyi Osfryd’e döndü. “Köprüyü kaldırın ve kapıları sürgüleyin. Benim iznim olmadan Maegor’a giriş ve Maegor’dan çıkış yapılmayacak.”

“Dua etmeye giden kadınlar ne olacak?”

“Benim sunduğum güvenliği bırakıp gitmeyi tercih ettiler. Bırakın dua

etsinler, belki tanrılar onları savunur. Oğlum nerede?”

“Kalenin kapı kulübesinde. Okçuları komuta etmek istedi. Kalenin dışında uluyan isyancılar var ve yarısı altın pelerinli, Çamur Kapısı’ndan ayrıldığımızda kralımızla birlikte gelenler.”

“Kralı Maegor’a getirin, *şimdi.*”

“Hayır!” Lancel o kadar öfkeliydi ki alçak sesle konuşmayı unutmuştu. Bağırdığında insanların kafası onlara döndü. “Çamur Kapısı’nı geri alacağız. Bırak olduğu yerde kalsın, o *kral...*”

“O benim oğlum.” Cersei Lannister ayağa kalktı. “Sen de bir Lannister olduğunu iddia ediyorsun kuzenim, kanıtla. Osfryd, neden burada dikiliyorsun? *Şimdi,* bugün demek.”

Osfryd Karakazan kardeşiyle birlikte aceleyle salondan çıktı. Konukların çoğu da kapılara yönelmişti. Kadınlardan bazıları ağlıyor, bazıları dua ediyordu. Diğerleri masalarda oturmaya devam ediyor ve biraz daha şarap istiyordu. “Cersei,” diye yalvardı Sör Lancel, “eğer kale düğerse Joffrey öldürülecek zaten, bunu biliyorsun. Bırak kalsın, onu yanımdan ayırmayacağım, yemin ederim...”

“Yolumdan çekil.” Cersei eliyle şövalyenin yarasına vurdu. Kraliçe odadan çıkarken Lancel acıyla inledi, neredeyse bayılıyordu. Cersei, Sansa’nın yüzüne bile bakmamıştı. *Beni unuttu. Sör İlyn beni öldürecek ve kraliçe hiç umursamayacak.*

“Ah, tanrılar,” diye feryat etti yaşlı bir kadın. “Kaybettik, mücadeleyi kaybettik, kraliçe kaçıyor.” Pek çok çocuk ağlıyordu. *Korkunun kokusunu alabiliyorlar.* Sansa yüksek masada tek başına buldu kendini. Burada mı kalmalıydı yoksa kraliçenin peşinden koşup hayatı için yalvarmalı mıydı?

Neden ayağa kalktığını bilmiyordu ama kalkmıştı. “Korkmayın,” dedi insanlara, yüksek sesle. “Kraliçe köprüyü kaldırttı. Şehirdeki en güvenli yer burası. Kalın duvarlar var, hendek, kazıklar...”

“Neler oluyor?” diye sordu bir kadın talepkâr bir tonla. Sansa uzaktan tanıyordu kadını, önemsiz bir lordun karısıydı. “Osney kraliçeye ne söyledi? Kral yaralandı mı, şehir düştü mü?”

“Söyleyin bize,” diye bağırdı bir başkası. Bir kadın babasını sordu, bir diğeri oğlunu.

Sansa sessizlik sağlamak için elini kaldırdı. “Joffrey kaleye geri döndü. Yaralı değil. Mücadele devam ediyor, bütün bildiğim bu. Kraliçe birazdan geri dönecek.” Son söylediği yalandı ama insanları sakinleştirmesi gerekiyordu. Mutfağın kapısında bekleyen soytarıları gördü. “Ay Oğlan, bizi güldür.”

Ay Oğlan takla atıp bir masanın üstüne çıktı. Dört tane şarap kadehi alıp havada döndürmeye başladı. Kadehlerden biri habire düşüp kafasına çarpıyordu. Salonda birkaç tedirgin kahkaha yankılandı. Sansa, Sör Lancel’in yanına gidip diz çöktü. Kraliçenin vurduğu yaradan taze kan akıyordu. “Çılgınlık,” diye mırıldandı şövalye. “Tanrılar, İblis haklıydı, haklıydı...”

“Ona yardım edin,” diye emretti Sansa uşaklardan ikisine. Biri ona baktı ve elindeki sürahi ve her şeyle birlikte kaçtı. Öbür hizmetkârlar da salonu terk ediyordu ama Sansa’nın yapabileceği bir şey yoktu. Sansa ve diğer uşak, birlikte şövalyeyi ayağa kaldırdılar. “Onu Üstat Frenken’e götür.” Lancel *onlardan* biriydi ama Sansa onun ölmesini dilemeye zorlayamıyordu kendini. *Yumuşak, zayıf ve aptalım, tam da Joffrey’nin söylediği gibi. Onu öldürmem gerekirdi, ona yardım etmem değil.*

Meşaleler tükenmeye başlamıştı, birkaç tanesi titreyerek söndü. Kimse yenilerini getirmeye niyetlenmedi. Cersei geri dönmedi. Bütün gözler diğer soytarının üzerindeyken Sör Dontos yüksek masaya geldi. “Odanıza geri dönün tatlı Jonquil,” diye fısıldadı. “Kendinizi içeri kilitleyin, orada daha güvende olursunuz. Mücadele sona erdiğinde sizin için geleceğim.”

Biri benim için gelecek, diye düşündü Sansa, *ama gelen sen mi olacaksın yoksa Sör İlyn mi?* Çılgın bir an boyunca Dontos’a onu koruması için yalvarmayı düşündü. Bir zamanlar Dontos da şövalyeydi, kılıç eğitimi almış, zayıfları korumak için yemin etmişti. *Hayır. Adamın ne gücü var ne de kabiliyeti. Onu da öldürmüş olurum sadece.* Tek isteği koşarak kaçmakken, Kraliçenin Balo Salonu’ndan ağır ağır yürüyerek çıkmak Sansa’nın bütün gücünü almıştı. Ama merdivenlere vardığında, soluksuz kalıp başı dönene kadar koştu. Merdivenlerde muhafızlardan biriyle çarpıştı. Mücevherlerle süslenmiş bir şarap kadehi ve iki gümüş şamdan sarıldıkları kırmızı pelerinden dökülüp basamaklara çarparak aşağı düştü. Muhafız aceleyle peşlerinden koşturdu; ganimetlerini almaya çalışmayacağını anladığında Sansa’yı boş vermişti.

Yatak odası zifiri karanlıktı. Sansa kapıyı sürgüledi ve karanlıkta el yordamıyla pencereye gitti. Perdeleri açtığında nefesi boğazında tıkandı.

Güney seması yanardöner renklerle doluydu; aşağıda yanan büyük ateşlerin yansıması. Uğursuz yeşil dalgalar bulutların karnında hareket ediyordu ve turuncu ışık gölleri cennetlere yayılmıştı. Sıradan alevlerin kırmızıları ve sarıları, çılgınateşin zümrütleriyle ve yeşimleriyle savaşıyordu. Renkler parıldıyor, bir an sonra ölecek olan kısa ömürlü bir gölge ordusu doğurup sönüyordu. Yeşil şafaklar göz açıp kapayana dek turuncu akşamlara dönüşüyordu. Havanın kendisi yanık kokuyordu, ateşte unutulan çorba dolu bir kazanın dibi tuttuğunda çıkan koku gibi. Havada uçuşan közler bir ateş böceği sürüsüne benziyordu.

Sansa pencereden ayrıldı, güvenli yatağına doğru geriledi. *Uyuyacağım,* dedi kendine, *uyandığımda yeni bir gün doğacak ve gökyüzü tekrar mavi olacak. Mücadele bitecek ve biri gelip yaşayıp yaşamayacağımı söyleyecek bana.* "Leydi," diye hıçkırdı hafifçe, öldüğünde kurduyla tekrar buluşup buluşmayacağını merak ederek.

Sonra, arkasında bir şey hareket etti ve karanlığın içinden bir el çıkıp bileğini yakaladı.

Sansa çığlık atmak için ağzını açtı ama başka bir el yüzüne kapandı, boğuluyordu. Adamın parmakları nasırlı ve sertti, kanla yapış yapıştı. "Küçük kuş. Geleceğini biliyordum." Sarhoş bir gıcırtıydı sesi.

Dışarıda, zümrüt ışıktan bir mızrak döne döne yıldızlara yükseldi, oda yeşil bir parıltıyla doldu. Sansa bir an için gördü adamı, tamamen siyah ve yeşildi. Yüzündeki kan, zift kadar karaydı. Gözleri bir köpeğinkiler gibi parlıyordu. Sonra ışık yok oldu ve adam lekeli beyaz pelerinin içindeki kocaman bir gölgeye dönüştü.

"Bağırırsan seni öldürürüm. Bana inan." Elini Sansa'nın ağzından çekti. Sansa nefes nefeseydi. Tazı, yatağın başındaki komodinin üstüne bir şarap sürahisi koymuştu. Büyük bir yudum aldı. "Kimin kazandığını öğrenmek istemiyor musun küçük kuş?"

"Kim?" dedi Sansa, adama karşı gelmeye korkuyordu.

Tazı güldü. "Sadece kimin kaybettiğini biliyorum. Ben."

Daha önce bu kadar sarhoş görmemiştim onu. Yatağımda uyuyordu. Burada

ne işi var? “Ne kaybettiniz?”

“Her şeyi.” Yüzünün yanık yarısı kurumuş kandan bir maskeyle örtülmüştü. “Kahrolası cüce. Onu yıllar önce öldürmeliydim.”

“Öldüğünü söylüyorlar.”

“Ölmüş mü? Hayır. Kahretsin. Onun ölmesini istemiyorum.” Boş sürahiyi kenara fırlattı. “Onun yanmasını istiyorum. Eğer tanrılar merhametliyse onu yakarlar ama ben görmeyeceğim. Gidiyorum.”

“Gitmek mi?” Kurtulmak için debelendi ama adamın parmakları demir gibiydi.

“Küçük kuş duyduğu her şeyi tekrar ediyor. Evet, *gidiyorum.*”

“Nereye gideceksiniz?”

“Buradan uzağa. Alevlerden uzağa. Demir Kapı’dan çıkacağım sanırım. Kuzeye bir yere gideceğim, herhangi bir yere.”

“Dışarı çıkamazsınız,” dedi Sansa. “Kraliçe, Maegor’ı kapattı, şehir kapıları da kapalı.”

“Benim için değil. Benim beyaz pelerinim var. Ve bir de *bu.*” Kılıcının kabzasına vurdu. “Beni durdurmaya çalışan adam ölü adamdır. Tabi tutuşmadıysa.” Acı bir şekilde güldü.

“Burayı neden geldiniz?”

“Bana bir şarkı sözün vardı küçük kuş, unuttun mu?”

Adamın ne demek istediğini anlamamıştı. Şimdi şarkı söyleyemezdi ona, burada, gökyüzü alevlerle doluyken ve yüzlerce, binlerce adam ölürken. “Söyleyemem,” dedi. “Bırakın, beni korkutuyorsunuz.”

“Seni her şey korkutuyor. Bana bak. Bana *bak.*”

Kan, yaralarının en kötülerini örtmüştü ama gözleri beyazdı, kocamandı ve dehşetle doluydu. Ağzının yanık köşesi seğirdi ve tekrar seğirdi. Sansa adamın kokusunu duyabiliyordu; ekşi ve tatlı şarap, bayat kusmuk ve hepsini bastıran leş kokulu kan, kan, kan.

“Seni koruyabilirdim,” diye hırladı. “Hepsi korkuyor benden. Bir daha kimse incitemezdi seni, onları öldürürdüm.” Sansa’yı kendine çekti, bir an için adamın onu öpeceğini düşündü Sansa. Karşı koyamayacağı kadar güçlüydü. Bir an önce bitmesini isteyerek gözlerini kapadı ama hiçbir şey olmadı. “Hâlâ bakmaya

dayanamıyorsun, değil mi?” dediğini duydu Tazı’nın. Adam kolunu sertçe büktü. “O şarkıyı istiyorum. Florin ve Jonquil demiştin.” Hançeri dışarıdaydı, Sansa’nın boğazında duruyordu. “Söyle küçük kuş. Küçük hayatın için söyle.”

Sansa’nın boğazı kurumuştu ve korkuyla sıkışıyordu. Bildiği her şarkıyı unutmuştu. *Lütfen beni öldürme,* diye bağırmak istedi, *lütfen yapma.* Tekrar gözlerini kapayacakken hatırladı. Florian ve Jonquil’in şarkısı değildi ama şarkıydı. Kendi sesi incecik ve titrek geldi kulağına.

Şefkatli Anne, merhamet pınarı,
koru savaştan oğullarımızı,
okları al ellerinden ve kılıçları,
görsünler daha güzel yarınları.

Şefkatli Anne, kadındaki kuvvet,
kızlarımıza bu kavgada yardım et,
dinsin gazap ve uysallaşsın hiddet,
hepimize daha iyi yollar öğret.

Diğer kıtaları unutmuştu. Şarkı bittiğinde adamın onu öldüreceğinden korktu ama Tazı bir süre sonra hançerini Sansa’nın boynundan çekti, hiç konuşmadı.

Sansa tuhaf bir duyguyla elini kaldırıp parmaklarıyla adamın yanağına dokundu. Oda onu göremeyeceği kadar karanlıktı ama kanın yapışkanlığını hissedebiliyordu ve kan olmayan bir ıslaklığı. “Küçük kuş,” dedi adam bir kez daha. Sonra kalktı. Sansa kumaşın yırtıldığını duydu ve ardından, uzaklaşan adımların daha yumuşak sesini.

Epey zaman sonra yataktan kalktığında yalnızdı. Tazı’nın pelerinini yerde buldu, sıkıca burulmuştu; beyaz yün, kan ve ateşle lekelenmişti. Gökyüzü daha karanlıktı artık, yıldızların arasında dans eden birkaç yeşil hayalet vardı sadece. Soğuk bir rüzgâr esiyordu, pencereler çarpıyordu. Sansa üşüdü. Yırtık pelerini açıp sırtına altı ve kambur halde yere oturdu, titriyordu.

Orada ne kadar kaldığını bilmiyordu ama bir zaman sonra şehrin karşı tarafından gelen çan sesini duydu. Pes, bronz bir gümlemeydi bu, her çalışta biraz daha hızlanıyordu. Sansa ikinci çanı ve sonra üçüncüsünü duyduğunda ne

anlama geldiklerini merak etti. Çan sesleri, tepelerden ve çukurlardan, sokaklardan ve kulelerden Kral Toprakları'nın dört bir yanına sesleniyordu. Pelerini bir kenara fırlatıp pencereye koştu.

Şafağın ilk solgun işareti doğudaydı ve Kızıl Kale'nin çanları da çalıyordu şimdi. Yüce Baelor Septi'nin kristal kulelerinden akan kabarık ses nehrine katılıyordu çınlamalar. Çanların Kral Robert öldüğünde çaldığını hatırladı ama bu farklıydı, ağır ve kederli ölüm vuruşları değildi bunlar, neşeli bir gök gürültüsüne benziyorlardı. Caddelerde bağıran adamların seslerini de duyabiliyordu Sansa, bunlar sadece tezahürat olabilirdi.

Haberleri Sör Dontos getirdi. Odanın açık kapısından içeri girdi, gevşek kollarını Sansa'ya doladı ve onu havaya kaldırıp döndürdü. Öyle tutarsızca haykırıyordu ki adamın söylediği tek kelimeyi anlayamıyordu Sansa. Tıpkı Tazı gibi sarhoştu adam ama mutlu, dans ettiren bir sarhoşluktu onunki. Dontos sonunda yere bıraktığında Sansa'nın başı dönüyordu. "Ne?" Yatak direğine tutundu. "Ne oldu? Anlat!"

"Bitti! Bitti! Şehir kurtuldu. Lord Stannis öldü, Lord Stannis kaçtı, kimse bilmiyor, kimse umursamıyor, ordusu dağıldı, tehlike bitti. Katledildi, dağıtıldı, ezildi diyorlar. Ah, o parlak sancaklar. Sancaklar Jonquil, sancaklar! Şarabın var mı? Bugün içmeliyiz, evet. Anlamıyor musun? Bu güvende olduğun anlamına geliyor."

"Neler olduğunu anlat bana!" Sansa adamı sarstı.

Sör Dontos güldü ve bir ayağının üstünden diğerine sıçradı, neredeyse düşüyordu. "Nehir yanarken küllerin arasından çıkıp gelmişler. Nehir. Stannis boğazına kadar nehrin içindeymiş ve onu arkadan yakalamışlar. Ah, tekrar bir şövalye olmak, mücadelenin bir parçası olmak! Stannis'in adamlarının neredeyse dövüşmediğini söylüyorlar. Bazıları kaçmış ama çoğu diz çöküp taraf değiştirmiş, Lord Renly için bağırıyorlarmış! Stannis bunu duyduğunda neler düşünmüştür kim bilir. Osney Karakazan'dan duydum, o da Sör Osmund'dan duymuş. Sör Balon geri döndü ve onun adamları da aynı şeyi söylüyor, altın pelerinliler de. Başardık tatlım! Gül Yolu'ndan ve nehir kıyısından gelmişler, Stannis'in yaktığı arazilerden geçmişler, küller çizmelerinin altında uçuşmuş ve zırhlarını griye boyamış ama ah! *Sancaklar* parlaktı mutlaka, altın gül, altın

aslan ve diğerleri, Marbrand'ın ve Rowan'ın ağaçları, Tarly'nin avcısı, Redwyne'ın üzümleri ve Leydi Oakheart'ın yaprağı. Batılı adamların hepsi, Yüksek Bahçe'nin ve Casterly Kayası'nın bütün kuvveti! Stannis'in ordusunun sağ kanadını nehrin kuzeyinde bizzat Lord Tywin almış, Randyll Tarly merkezi komuta ediyormuş, Mace Tyrell de solu ama savaşı öncü kuvvet kazanmış. Bir kabağa saplanan mızrak gibi Stannis'e saplanmışlar, adamlar çelik giymiş şeytanlar gibi uluyormuş. Ve öncü kuvveti kim komuta ediyormuş biliyor musun? Biliyor musun? Biliyor musun? *Biliyor musun?*"

"Robb mu?" Bu çok büyük bir umuttu ama...

"*Lord Renly*'ymiş! Yeşil zırhının içindeki Lord Renly! Miğferinin altın boynuzlarında alevler parlayan Lord Renly! Elinde uzun mızrağıyla Lord Renly! Sör Guyard Morringen'i teke tek bir dövüşte kendi elleriyle öldürmüş, on kadar büyük şövalyeyi de. Renly'ymiş. Renly, Renly! Ah! Sancaklar, Sansa tatlım. Ah! Şövalye olmak!"

Daenerys

İrri; küçük incilerle süslü, ince dokumalı fildişi ipekten Qarth tarzında dikilmiş elbiseyi getirdiğinde, Dany bir kâse soğuk karides ve hurma çorbasından oluşan kahvaltısını yiyordu. “Götür,” dedi. “Rıhtımlar şık kıyafetler giyilecek yerler değil.”

Süt Adamlar onun bir vahşi olduğunu düşünüyordu, o da buna uygun giyinecekti. Ahırlara giderken, rengi solmuş kum ipeği bir pantolon ve hasırdan örülmüş sandaletler giydi. Küçük göğüsleri, boyalı bir Dothrak yeleğinin altında özgürce sallanıyordu ve madalyonlu kemerinden hilal ay şeklinde bir hançer sarkıyordu. Jhiqui, Dany’nin saçlarını Dothrak tarzında ördü ve örgünün ucuna gümüş bir zil taktı. Zil hafifçe çınladığında, “Ben hiç zafer kazanmadım,” demeye çalıştı Dany hizmetçisine.

Jhiqui aynı fikirde değildi. “*Maegi*’leri toz saraylarının içinde yaktınız ve ruhlarını cehenneme gönderdiniz.”

Drogon’un zaferiydi, benim değil, demek istedi ama dilini tuttu. Saçlarındaki birkaç çan, Dorthraklar’ın ona daha çok saygı duymasını sağlardı. Dany gümüş kısrağına binerken ve atının sonraki her adımında çınladı ama ne Sör Jorah, ne de kansüvarileri zil hakkında bir şey söyledi. Yokluğunda insanlarını ve ejderhalarını koruması için Rakharo’yu görevlendirmişti. Jhogo ve Aggo onunla birlikte limana gelecekti.

Mermer sarayları ve mis kokulu bahçeleri arkalarında bıraktılar ve mütevazı tuğla evlerin penceresiz duvarlarının caddelere dönük olduğu, şehrin daha fakir yerlerine gittiler. Ortalıkta çok az at ve deve vardı ve hiç tahtırevan görünmüyordu ama sokaklar çocuklarla, dilencilerle ve kum rengi sıska köpeklerle doluydu. *Kim olduğumu biliyorlar ve beni sevmiyorlar.* Ona bakan gözlerden anlayabiliyordu Dany.

Sör Jorah, Dany’yi tahtırevanın içine kapatmak ve ipek perdelerin arkasında gizlemek istemişti fakat o bunu reddetmişti. Saten minderlerin üstüne uzanarak ve öküzlerin onu oraya buraya taşımasına izin vererek yeterince zaman

geçirmişti. Atının sırtındayken bir yere varacakmış gibi hissediyordu en azından.

Limanı aramak bir tercih değildi. Yine kaçıyordu. Bütün hayatı uzun bir kaçıştı zaten. Annesinin rahminde başlamıştı kaçmaya ve asla durmamıştı. Gece karanlığında Viserys'le birlikte kaç kez sinsice yollara düşmüşlerdi, İşgalci'nın bıçağından sadece bir adım önde? Ama ya kaçacaktı, ya ölecekti. Xaro, Pyat Pree'nin, sağ kalan büyücüleri Dany'ye zarar vermek için bir araya topladığını öğrenmişti.

Dany bunu duyduğunda gülmüştü. "Büyücülerin, güçleri ve kabiliyetleri onları terk ettikten sonra bile böbürlenmeye devam eden yaşlı ve çelimsiz askerlere benzediğini söyleyen sen değil miydin?"

Xaro huzursuz görünüyordu. "O zaman öyleydi. Ama şimdi? O kadar emin değilim. Gece Yürüyen Uratthon'ın evinde cam mumlar yandığı söyleniyor, yüzlerce yıldır yanmayan mumlar. Gehane Bahçesi'nde hayalet otları büyüyor. Büyücüler Yolu'ndaki penceresiz evlerin arasında mesajlar taşıyan gölge kaplumbağalar görüldü ve şehirdeki bütün fareler kendi kuyruklarını yiyor. Mathos Mallarawan'ın karısı bir büyücünün güve kemiği dolu elbisesiyle alay etmişti bir zamanlar, kadın çıldırdı ve şimdi hiç elbise giymiyor. Yeni yıkanmış ipekler bile teninde binlerce böcek yürüyormuş gibi hissettiriyor. Ve Göz Yiyenler'den Kör Sybassion tekrar görmeye başlamış. Köleleri yemin ediyor. İnsan meraklanıyor." İç geçirdi. "Qarth'ta tuhaf bir zaman yaşanıyor. Ve tuhaf zamanlar ticaret için iyi değildir. Bunu söylemek beni ölümüne üzüyor ama Qarth'ı bir an önce terk etmeniz en iyisi." Güven vermek istercesine Dany'nin parmaklarını okşadı. "Ama tek başınıza gitmek zorunda değilsiniz. Siz Toz Sarayı'nda karanlık imgeler gördünüz ama Xaro daha parlak şeyler düşledi. Bir yatakta yattığınızı gördüm, mutluydunuz, göğsünüzde ikimizin bebeği vardı. Benimle birlikte Yeşim Denizi'ne açılın ve rüyayı gerçek yapalım! Çok geç değil. Bana bir erkek evlat verin benim neşe dolu tatlı şarkım!"

Bir ejderha demek istiyorsun. "Seninle evlenmeyeceğim Xaro."

Xaro'nun yüzü soğudu. "Gidin o halde."

"Ama nereye?"

"Buradan uzakta bir yere."

Zamanı gelmişti belki de. *Khalasar*'ındaki insanlar, kızıl toprakların verdiği

hasarı onarma fırsatını memnuniyetle karşılamıştı ama dinlenip tıknazlaştıkça asileşmeye başlamışlardı. Dothraklar aynı yerde uzun süre kalamazdı. Onlar savaşçı insanlardı, şehirler için yaratılmamışlardı. Belki de şehrin rahatlığıyla ve güzelliğiyle baştan çıkarak Qarth'ta gereğinden fazla oyalanmıştı Dany. Vereceğinden fazlasını vadeden bir şehirdi bu ve Ölümsüzler Sarayı dumanlar ve alevler içinde çöktüğünden beri Dany'ye hoş davranmıyordu. Qarthlılar bir gece içinde ejderhaların *tehlikeli* yaratıklar olduğunu hatırlamıştı. Dany'ye hediyeler vermek için birbirleriyle yarışmıyorlardı artık. Tam aksine, Turmalin Kardeşliği açıkça sınır dışı edilmesini istemişti ve Kadim Baharatçılar Loncası, ölümünü. Xaro'nun bütün yapabildiği On Üçler'in onlara katılmasını engellemekti.

Ama nereye gideceğim? Sör Jorah uzak doğuya yolculuk etmelerini önermişti, Yedi Krallık'taki düşmanlarının uzağına. Kansüvarileri büyük çim denizlerine geri dönmek istiyordu, bu, kızıl topraklarla tekrar yüzleşmek demek olsa bile. Dany, ejderhaları büyüyüp güçlenene kadar Vaes Tolorro'ya yerleşme fikriyle oyalıyordu kendini. Ama kalbi şüphelerle doluydu. Bunların hepsinin hata olacağını hissediyordu bir şekilde... ve nereye gideceğine karar verse bile, oraya nasıl gideceği rahatsız edici bir soru olarak kalıyordu.

Xaro Xhoan Daxos ona yardım etmeyecekti, bunu biliyordu artık. Bütün bağlılık yeminlerine rağmen kendi oyununu oynuyordu o, Pyat Pree'den çok farklı değildi. Dany'ye şehri terk etmesini söylediği gece, Dany son bir iyilik için yalvarmıştı ona. "Bir ordu mu?" diye sordu Xaro. "Bir kazan altın mı? Belki de bir kadırga?"

Dany kızardı. Dilenmekten nefret diyordu. "Bir gemi, evet."

Xaro'nun gözleri burnundaki mücevherler kadar parlak ışıldadı. "Ben bir tacirim *Khaleesi.* Belki bundan böyle vermek yerine değiştokuştan söz etmeliyiz. Bir ejderhanız karşılığında donanmamdaki en iyi gemilerden onuna sahip olabilirsiniz. Bütün yapmanız gereken o tatlı kelimeyi söylemek."

"Hayır," dedi Dany.

"Kahretsin," diye hıçkırdı Xaro, "bahsettiğim kelime bu değildi."

"Bir anneden, çocuklarından birini satmasını ister miydin?"

"Neden olmasın? İstediği zaman daha fazlasını yapabilir. Anneler her gün çocuklarını satıyor."

“Ejderhaların Anası satmaz.”

“Yirmi gemi için bile mi?”

“Yüz gemi için bile.”

Xaro dudaklarını sarkıttı. “Yüz gemim yok. Ama Sizin üç ejderhanız var. Birini bana verin, bütün iyiliklerim için. İkisi hâlâ sizin olur ve otuz gemi.”

Otuz gemi, Batıdiyar’ın kıyılarına küçük bir ordu çıkarmaya yeterdi. *Ama benim küçük bir ordum yok.* “Kaç gemiye sahipsin Xaro?”

“Seksen üç. Zevk mavnam hariç.”

“Peki On Üçler’deki arkadaşların?”

“Hepimizin gemilerini toplarsak, belki bin.”

“Baharatçılar ve Turmalin Kardeşliği?”

“Onların fındık kabuğundan gemilerinin bir kıymeti yok.”

“Olsun,” dedi Dany. “Söyle.”

“Baharatçılar, bin iki yüz ya da bin üç yüz. Kardeşlik sekiz yüzden fazla değil.”

“Peki; Asshaililer, Braavoslular, Yaz Adalılar, İbbenliler ve büyük tuzlu denizde yelken açan bütün insanlar, onların kaç gemisi var? Hepsi?”

“Çok, çok fazla,” dedi Xaro rahatsız bir şekilde. “Bunun ne önemi var?”

“Dünyadaki üç canlı ejderhadan birine fiyat biçmeye çalışıyorum.” Dany tatlılıkla gülümsedi. “Dünyadaki bütün gemilerin üçte biri adil olur sanırım.”

Xaro’nun gözyaşları, mücevher hızmalı burnunun iki yanından yanaklarına aktı. “Toz Sarayı’na girmemeniz için uyarmadım mı sizi? İşte tam olarak bundan korkuyordum. Büyücülerin fısıltıları sizi Mallarawan’ın karısı kadar deli etti. Dünyadaki bütün gemilerin üçte biri? Peh. Peh derim. Peh.”

Dany o günden beri görmemişti adamı. Xaro’nun kâhyası, Dany’ye mesajlar getiriyordu, her biri bir öncekinde daha soğuk. Dany evini terk etmeliydi. Onu ve insanlarını beslemekten bıkmıştı. Dany’nin kötü niyetlerle kabul ettiği hediyelerin iade edilmesini istiyordu. Dany’nin tek tesellisi, en azından adamla evlenmeyecek kadar mantıklı davranmış olmasıydı.

Büyücüler üç ihanet göreceğimi fısıldadı... biri kanda, biri altında, biri aşkta. İlk hain Mirri Maz Duur’du şüphesiz, insanlarının intikamını almak için Khal Drogo’yu ve doğmamış oğullarını öldürmüştü. Pyat Pree ve Xaro Xhoan

Daxos ikinci ve üçüncü olabilir miydi? Sanmıyordu. Pyat Pree'nin yaptığı şey altın için değildi ve Xaro onu asla gerçekten sevmemişti.

Kasvetli taş ambarların arasından geçerlerken caddeler boşalmaya başlamıştı. Aggo önünde at sürüyordu ve Jhogo arkasında, Sör Jorah Mormont yanındaydı. Örgüsündeki zil hafifçe çınladı ve Dany kendini Toz Sarayı'nı düşünürken buldu yine; dilin, kırılan bir dişin bıraktığı boşluğa gitmesi gibi bir şeydi bu. *Üçün çocuğu,* demişlerdi ona, *ölümün kızı, yalanların katili, alevlerin gelini.* Çok üç vardı. Üç ateş, sürülecek üç at, üç ihanet. "Ejderhanın üç başı var," dedi iç geçirerek. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz Sör Jorah?"

"Majesteleri? Targaryen Hanedanı'nın arması üç başlı bir ejderhadır, siyah üstünde kırmızı."

"Bunu biliyorum. Ama üç başlı bir ejderha yok."

"Üç baş, Aegon ve kız kardeşleriydi."

"Visenya ve Rhaenys," diye hatırladı Dany. "Ben Aegon ve Rhaenys'ten geliyorum, oğulları Aenys ve torunları Jaehaerys vasıtasıyla."

"Mavi dudaklar sadece yalan konuşur, Xaro böyle söylememiş miydi size? Büyücülerin fısıltılarını neden bu kadar çok umursuyorsunuz? Bütün istedikleri teninizdeki canı çekip almaktı, bunu biliyorsunuz artık."

"Belki," dedi Dany tereddütle. "Ama gördüğüm şeyler..."

"Bir geminin pruvasındaki ölü adam, mavi bir gül, cesetlerin ziyafet masası... bunların ne anlamı var *Khaleesi?* Oyuncu ejderhası, demiştiniz. Oyuncu ejderhası nedir tanrılar aşkına?"

"Bezden bir ejderha, bir direğin ucuna konulur," diye açıkladı Dany. "Oyuncular güldürülerinde kullanır, kahramanların dövüşmesi için."

Sör Jorah kaşlarını çattı.

Dany konuyu kapatamıyordu. "*Onunki buz ve ateşin şarkısı,* dedi ağabeyim. Ağabeyim olduğundan eminim. Viserys değil, Rhaegar. Gümüş telli bir arpı vardı."

Sör Jorah'ın gözlerinin arasındaki çizgi derinleşti, kaşları birbirine değiyordu. "Prens Rhaegar öyle bir arp çalıyordu," diye kabul etti. "Onu gördünüz mü?"

Dany başıyla onayladı. "Bir kadın yatakta yatıyordu, göğsünde bir bebek

vardı. Ağabeyim, bebeğin vadedilen prens olduğunu ve ona Aegon adını verdiğini söyledi kadına.”

“Prens Aegon, Rhaegar’ın Dornelu Elia’dan doğma veliahtıydı,” dedi Sör Jorah. “Ama Aegon vadedilen prens olsa bile, Lannisterlar onun kafasını duvara vurarak kırdığında o vaat de kırıldı.”

“Hatırlıyorum,” dedi Dany hüzünle. “Rhaegar’ın kızını da öldürdüler, küçük prensesi. Adı Rhaenys’ti, Aegon’ın kardeşi gibi. Visenya yoktu ama ejderhanın üç başı olduğunu söyledi. Buz ve ateşin şarkısı nedir?”

“Daha önce duyduğum bir şarkı değil.”

“Büyücülere bazı cevaplar bulmak için gitmiştim ama yüzlerce yeni soruyla bıraktılar beni.”

Caddeler yine insanlarla dolmuştu. “Yol açın,” diye bağırdı Aggo, Jhogo kuşkuyla havayı kokluyordu. “Kokusunu alabiliyorum *Khaleesi*,” diye seslendi. “Zehirli su.” Dothraklar denize ve denizin üstündeki hiçbir şeye güvenmezdi. Atların içemediği sularla işleri olsun istemezlerdi. *Öğrenecekler,* diye karar verdi Dany. *Ben Khal Drogo’yla birlikte onların deniziyle yüzleştim. Şimdi onlar benim denizimle yüzleşecekler.*

Qarth, dünyanın en büyük limanlarından biriydi. Korunaklı rıhtımı; renklerin, seslerin ve ilginç kokuların cümbüşü gibiydi. Caddelere yan yana dizilmiş şaraphaneler, ambarlar ve kumarhaneler; ucuz genelevler ve tuhaf tanrıların tapınaklarıyla dip dibeydi. Yankesiciler, katiller, falcılar ve sarraflar her tür kalabalığın arasına karışmıştı. Su kıyısı, alışverişin gece ve gündüz devam ettiği muazzam bir pazar yeriydi. Nereden geldiklerini sormazsan buradaki malları gerçek değerlerinin çok altında bir fiyata satın alabilirdin. İyice kamburlaşmış yaşlı kadınlar omuzlarına astıkları seramik ibriklerle aromalı sular ve keçi sütü satıyordu. Elli farklı milletten denizciler tezgâhların arasında dolaşıyor, baharatlı içkiler içip tuhaf dillerde birbirleriyle şakalaşıyordu. Hava tuz ve kızarmış balık, sıcak zift ve bal, yağ ve döl kokuyordu.

Aggo balla kızartılmış fare şiş için küçük bir çocuğa bir bakır ödedi ve yola devam ederlerken yedi. Jhogo bir avuç dolusu beyaz kiraz aldı. Başka bir yerde güzel beyaz hançerler satılıyordu, kurutulmuş mürekkep balıkları ve işlenmiş akikler, bakire sütünden ve akşam gölgesinden hazırlanmış çok güçlü bir iksir ve

hatta şüpheli bir şekilde, boyanmış taşlar gibi görünen ejderha yumurtaları.

On Üçler için ayrılmış uzun taş rıhtımları geçerken, Xaro'nun süslü gemisi *Varmallion Öpücüğü*'nden indirilen safran, buhur ve karabiber dolu sandıkları gördü Dany. Şarap fıçıları, ekşi yaprak balyaları ve çizgili hayvan postları iskele tahtasından yuvarlanarak, akşam dalgalarıyla denize açılacak olan *Azure Gelini*'ne yükleniyordu. Daha ileride, Baharatçılar'ın kadırgası Şems Alazı'nın çevresinde insanlar toplanmıştı, köleler için fiyat veriyorlardı. Köle satın alınacak en ucuz yerin gemiler olduğu iyi bilinirdi ve kadırganın direklerinde dalgalanan sancaklar *Şems Alazı*'nın Astapor'daki Köle Körfezi'nden geldiğini bildiriyordu.

Dany; On Üçler'den, Turmalin Kardeşliği'nden ya da Kadim Baharatçılar Loncası'ndan yardım alamayacağını biliyordu. Gümüş atını onlara ait iskelelerin, rıhtımların, ambarların millerce uzağına sürdü ve at nalı şeklindeki limanın; Yaz Adaları'ndan, Batıdiyar'dan ve Özgür Şehirler'den gelen gemilerin demir atmalarına izin verilen en uç noktasına gitti.

Bir kumar çukurunun yanında atından indi. Bağrışan denizcilerin oluşturduğu bir çemberin ortasında dev bir kertenkele, kızıl bir köpeği parçalara ayırıyordu. "Aggo, Jhogo; Sör Jorah ve ben kaptanlarla konuşurken atlara sahip çıkın."

"Emredersiniz *Khaleesi.* Siz giderken bakacağız."

Tekrar Valyria dilinde konuşan insanlar duymak güzel, hatta Ortak Dil'de, diye düşündü Dany ilk gemiye yaklaşırlarken. Denizciler, liman işçileri ve tacirler, Dany'ye yol veriyordu; Dothrak kıyafetleri giymiş, yanında bir şövalyeyle birlikte yürüyen, gümüş saçlı, genç ve ince kızdan ne anlam çıkaracaklarını bilemiyorlardı. Sör Jorah havanın sıcaklığına rağmen örgü zırhının üstüne yeşil yün pelerinini giymişti. Göğsüne Mormontlar'ın siyah ayısı işliydi.

Ama gemilerine ihtiyaç duydukları bu adamların karşısında, ne Dany'nin güzelliği ne de şövalyenin cüssesi ve kuvveti işe yarardı.

"Yüz Dothraklı, bütün atları, bu şövalye, kendiniz ve üç *ejderha* için geçiş istiyorsunuz?" dedi *Şevkli Dost* isimli büyük gökenin kaptanı, kahkahalar atarak uzaklaşmadan önce. *Borazancı*'nın güvertesindeki bir Lysliye, Yedi Krallık

Kraliçesi Daenerys Fırtınadadoğan olduğunu söylediğinde, adam ölü gözleriyle bakıp, “Evet. Ve ben de Lord Tywin Lannister’ım, her gece altın sıçıyorum,” dedi. Myr kadırgası *İpek Ruh*’un hamule başı, ejderhaların denizde çok tehlikeli olacağını söyledi; kazayla üfledikleri alevli bir nefes geminin halatlarını tutuşturabilirdi. *Lord Faro’nun Göbeği*’nin sahibi ejderhaları göze alıyordu ama Dothraklar’ı değil. “Bu tanrısız vahşileri *Göbek*’ime sokmam. Yapmam.” *Cıva* ve *Boztazı* isimli kardeş gemilerin kaptanları olan iki kardeş cana yakın görünüyorlardı ve onları birer kadeh Arbor kırmızısı içmek için kamaralarına davet ettiler. Adamlar o kadar nazikti ki Dany bir süre için umutlandı ama sonunda istedikleri fiyat Dany’yi aşıyordu, Xaro’yu bile aşabilirdi. *Çimdikkıçlı Petto* ve *Erikgözlü Bakire,* Dany’nin ihtiyacı için küçüktü. *Bravo,* Yeşim Denizi’ne açılacaktı ve *Yargıç Manolo* denize açılacak kadar dayanıklı görünmüyordu.

Bir sonraki rıhtıma doğru giderlerken Sör Jorah elini Dany’nin beline koydu. “Majesteleri. Takip ediliyorsunuz. Hayır, dönmeyin.” Dany’yi, pirinçten yapılmış eşyalar satan bir tezgahın önüne götürdü. “Bu çok asil bir işçilik kraliçem,” dedi yüksek sesle, Dany’nin daha iyi bakabilmesi için elindeki pirinç tepsiyi yukarı kaldırdı. “Güneşte nasıl parladığına bir bakın.”

Pirinç çok iyi cilalanmıştı. Dany tepside kendi yüzünü görebiliyordu... ve Sör Jorah tepsiyi sağa doğru çevirdiğinde Dany arkasını da gördü. “Esmer, şişman bir adam ve bastonlu, yaşlı bir adam görüyorum. Hangisi?”

“İkisi de,” dedi Sör Jorah. “Cıva’dan ayrıldığımızdan beri bizi takip ediyorlar.”

Pirincin üstündeki hareler yabancıların görüntüsünü tuhaf şekillere sokuyordu, adamlardan biri uzun ve cılız görünüyordu, diğeri son derece kısa ve geniş. “Bu, en mükemmel pirinçtir büyük leydi,” diye bağırdı satıcı. “Güneş kadar parlak! Ve Ejderhaların Anası için sadece otuz sikke.”

Tepsi üç sikkeden fazla etmezdi. “Muhafızlarım nerede?” diye bağırdı Dany. “Bu adam beni soymaya çalışıyor!” Sesini Sör Jorah için alçaltarak Ortak Dil’de konuştu. “Bana zarar vermeye niyetli olmayabilirler. Erkekler zamanın başlangıcından beri kadınlara bakar, belki hepsi budur.”

Pirinç satıcısı fısıltıların üstünde durmadı. “Otuz? Otuz mu dedim? Ne

aptalım. Fiyatı yirmi sikkedir.”

“Bu tezgâhtaki bütün pirinçler yirmi sikke etmez,” dedi Dany tepsideki yansımaları incelerken. Yaşlı adamda Batıdiyarlı görüntüsü vardı, kahverengi derili adam yüz otuz kiloya yakın olmalıydı. *İşgalci, beni öldüren adama lordluk vereceğini söyledi ve bu iki adam evlerinden çok uzaktalar. Büyücülerin yaratıkları olabilirler mi, beni gafil avlamaya mı çalışıyorlar?*

“On, *Khaleesi,* çok güzel olduğunuz için. Onu ayna yerine kullanın. Böyle bir güzelliği sadece bu kadar kaliteli bir pirinç yakalayabilir.”

“İnsan gübresi taşımak için kullanılabilir. Eğer bunu çöpe atarsan oradan alabilirim ama eğilmek zorunda kalmazsam. Ama bunun için *sikke ödemek?*” Dany tepsiyi adamın eline tutuşturdu. “Solucanlar burnundan girip beynini yemiş.”

“Sekiz sikke,” diye bağırdı adam. “Karılarım beni dövüp, aptal diyecek ama sizin karşınızda çaresiz bir çocuğa dönüşüyorum. Yapmayın, bu tepsi sekiz sikkeden fazla eder.”

“Xaro Xhoan Daxos beni altın tabaklardan besliyorken değersiz bir pirinç tepsiyi ne yapayım?” Dany ilerlemek için arkasını döndüğünde yabancıları şöyle bir süzdü. Esmer adam tepsideki yansıması kadar genişti, kel kafası parlıyordu ve yanakları bir hadımınkiler gibi pürüzsüzdü. Ter lekeleriyle dolu, sarı ipekten bel kuşağında bir *arakh* asılıydı. Kuşağının üstündeki bedeni, giydiği demir düğmeli ve manasız bir şekilde dar yelek dışında çıplaktı. Ağaç gövdesi kalınlığındaki kolları, geniş göğsü ve kocaman göbeği, fındık rengi teninde solgun görünen eski yara izleriyle doluydu.

Diğer adam, boyasız yünden yapılmış bir yolculuk pelerini giyiyordu. Başlığı arkaya atılmıştı. Uzun, beyaz saçları omuzlarına dökülüyordu ve ipeksi beyaz sakalları yüzünün yarısını örtüyordu. *Bana zarar vermek istiyorlarsa, sadece aptallar gözlerini böyle açık açık üstüme dikerdi.* Buna rağmen, Aggo’yla Jhogo’nun yanına dönmek daha ihtiyatlı olacaktı. Sör Jorah onu tezgâhtan uzaklaştırırken, “Yaşlı adamın kılıcı yok,” dedi Dany, Ortak Dil’de konuşarak.

Pirinç satıcısı hoplaya hoplaya önlerine geldi. “Beş sikke, beş sikkeye sizin olur, bu size kısmetmiş.”

“Sert ağaçtan yapılmış bir baston da herhangi bir gürz gibi kafatası kırabilir,”

dedi Sör Jorah.

“Dört! Bu tepsiyi istediğinizi biliyorum.” Satıcı önlerinde dans ediyordu, tepsiyi yüzlerine doğru uzatırken geri geri koşuyordu.

“Takip ediyorlar mı?”

“Şunu biraz yukarı kaldır,” dedi şövalye, satıcıya. “Evet. Yaşlı adam çömlek tezgâhında oyalanıyormuş gibi yapıyor ama esmer olan sizden başka bir şeye bakmıyor.”

“İki sikke! İki! İki!” Satıcı geri geri koşmaktan nefes nefese kalmıştı.

“Kendini öldürmeden önce şuna sikke verin,” dedi Dany, Sör Jorah’a, kocaman pirinç bir tepsiyi ne yapacağını düşünerek. Sör Jorah kesesine uzanırken Dany geri döndü, bu farsa bir son vermeye niyetliydi. Ejderhanın kanı, pazar boyunca yaşlı bir adam ve şişman bir hadım tarafından güdülmeyecekti.

Önüne bir Qarthlı çıktı. “Ejderhaların Anası, sizin için.” Diz çöktü ve elindeki mücevher kutusunu Dany’ye uzattı.

Dany kutuyu neredeyse gayriihtiyari aldı. Kutu; ahşap oymaydı, sedefli kapağına yeşim ve alaca akik kakılmıştı. “Çok cömertsiniz.” Kutuyu açtı. İçinde, zümrüt ve akikten kesilmiş bir hapböceği vardı. *Güzel,* diye düşündü. *Yolculuk için ödeme yapmamıza yardımcı olur bu.* Dany elini kutunun içine uzatırken, “Çok üzgünüm,” dedi adam ama Dany hayal meyal duymuştu.

Hapböceği tıslayarak açıldı.

Dany, kapkara ve kötücül bir surat gördü, neredeyse insana benziyordu. Ve ucundan zehir damlayan kavisli bir kuyruk... sonra, kutu parçalara ayrılıp elinden fırladı, yuvarlandı. Ani bir acı parmaklarını büktü. Dany haykırıp eliyle parmaklarını tutarken pirinç satıcısı tiz bir feryat kopardı, bir kadın çığlık attı. Qarthlı bağırıyor, insanları kenara itiyordu. Sör Jorah koşarak yanına geldi ve Dany dizlerinin üstüne düştü. Tekrar tıslamayı duydu. Yaşlı adam bastonun ucunu yere vurdu. Aggo, bir yumurta satıcısının önünden atını sürerek geldi ve eyerinden aşağı atladı. Jhogo’nun kamçısı şakladı. Sör Jorah pirinç tepsiyle hadımın kafasına vurdu. Denizciler, fahişeler ve satıcılar bağrışarak kaçışıyordu.

“Majesteleri, binlerce kez özür dilerim.” Yaşlı adam eğildi. “Böcek öldü. Elinizi kırdım mı?”

Dany irkildi, parmaklarını kapadı. “Sanmıyorum.”

“Onu öldürmek zorundaydım,” diyerek konuşmaya başladı adam ama cümlesini bitiremeden kansüvarileri tepesine bindi. Aggo bastonu tekmeleyip uzağa fırlattı. Jhogo adamı omuzlarından yakalayıp dizleri üstüne çökmeye zorladı ve hançerini adamın boğazına dayadı. “*Khaleesi,* size saldırdığını gördük. Kanının rengini görmek ister misiniz?”

“Onu bırak.” Dany ayaklarının üstüne kalktı. “Bastonunun ucuna bak kanımın kanı.” Hadım, Sör Jorah’ı itti. Uzunkılıç ve *arakh* pırıltılarla kınlarından çıkarken Dany iki adamın arasına girdi. “Silahlarınızı bırakın! Durun!”

“Majesteleri?” Sör Jorah kılıcını sadece bir santim indirmişti. “Bu adamlar size saldırdı.”

“Beni savunuyorlardı.” Dany, acıyı parmaklarından uzaklaştırmak için elini salladı. “Diğer adamdı, Qarthlı.” Etrafına baktı ama adam gitmişti. “Üzgün Adamlar’dan biriydi. Bana verdiği mücevher kutusunun içinde bir mantikor vardı. Bu yaşlı adam kutuya vurup elimden düşürdü.” Pirinç satıcısı hâlâ yerde yuvarlanıyordu. Adamın yanına gidip ayağa kalkmasına yardım etti. “Böcek seni soktu mu?”

“Hayır, iyi leydim,” dedi titreyerek, “soksaydı ölürdüm. Ama bana dokundu, *ıyyk,* kutudan düştüğünde koluma kondu.” Adam altını pisletmişti, Dany gördü ve şaşırmadı.

Satıcıya bir gümüş verip gönderdi ve beyaz sakallı yaşlı adama döndü. “Hayatımı borçlu olduğum kişi kimdir?”

“Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz Majesteleri. İsmim Arstan ama buraya gelmek için yaptığımız yolculukta Belwas bana Beyazsakal adını taktı.” Jhogo serbest bırakmıştı ama yaşlı adam hâlâ tek dizinin üstündeydi. Aggo aldığı bastonun ucuna baktı. Dothrak dilinde küfür etti. Bir kayaya sürterek mantikordan geriye kalanları temizlediği bastonu sahibine geri verdi.

“Peki Belwas kim?” diye sordu Dany.

Kahverengi, iri hadım; *arakh*’ını kınına sokarak öne çıktı. “Ben Belwas. Meereen’in dövüş meydanlarında Güçlü Belwas derler bana. Hiç kaybetmediğim için.” Yara izleriyle dolu göbeğine vurdu. “Öldürmeden önce, her adamın beni bir kez kesmesine izin veririm. İzleri sayarsanız Güçlü Belwas’ın kaç kişiyi katlettiğini öğrenirsiniz.”

Dany’nin izleri saymasına gerek yoktu; çok vardı, tek bakışta görülebiliyordu. “Peki neden buradasınız Güçlü Belwas?”

“Meereen’den Qohor’a satıldım, sonra Pentos’a, saçlarında şekerli bir koku olan şişman adama. Güçlü Belwas’ı tekrar denizin karşısına gönderen o adamdır ve ona hizmet etmesi için Beyazsakal’ı.”

Saçlarında şekerli bir koku olan şişman adam... “İllyrio?” dedi Dany. “Sizi Yargıç İllyrio mu gönderdi?”

“Evet Majesteleri,” diye yanıtladı yaşlı Beyazsakal. “Yargıç, kendisi gelmek yerine bizi gönderdiği için affınızı rica ediyor. Kendisi gençliğindeki gibi at süremiyor artık ve deniz yolculuğu midesini rahatsız ediyor.” Yaşlı adam daha önce Özgür Şehirler’in Valyria dilinde konuşuyordu ama şimdi Ortak Dil’e geçmişti. “Eğer sizi endişelendirdiysek özür dileriz. Doğruyu söylemem gerekirse, emin olamadık. Daha farklı birini bekliyorduk, daha...”

“Kraliçe gibi?” Dany güldü. Yanında ejderhaları yoktu ve giysilerinin kraliçelere yakışır olduğu söylenemezdi. “Ortak Dil’i çok iyi konuşuyorsun Arstan. Batıdiyarlı mısın?”

“Evet. Dorne Hudutları’nda doğdum Majesteleri. Bir delikanlıyken Lord Swann’ın maiyetinde yaverlik yaptım.” Uzun bastonunu dimdik yanında tuttu, sancağa ihtiyacı olan bir direk gibi görünüyordu baston. “Şimdi Belwas’ın yaveriyim.”

“Bu iş için biraz yaşlı sayılmaz mısın?” Sör Jorah adamları omzuyla itip Dany’nin yanına gelmişti, pirinç tepsiyi tuhaf bir şekilde koltuk altında taşıyordu. Belwas’ın kafası pirinci epey eğmişti.

“Efendime hizmet edemeyecek kadar yaşlı değilim Lord Mormont.”

“Beni de tanıyorsun.”

“Sizi birkaç kez dövüşürken görmüştüm. Lannis Limanı’nda, Kral Katili’ni az kalsın atından düşürecekken ve Pyke’ta. Hatırlamıyor musunuz Lord Mormont?”

Sör Jorah kaşlarını çattı. “Yüzün tanıdık geliyor ama Lannis Limanı’nda yüzlerce adam vardı ve Pyke’ta binlerce. Ayrıca artık lord değilim. Ayı Adaları benden alındı. Ama şövalyeyim.”

“Kraliçe Muhafızları’nın şövalyesi.” Dany adamın kolunu tuttu. “Aynı

zamanda iyi dostum ve danışmanım.” Arstan’ın yüzünü inceledi. Adamda izzet vardı, Dany’nin sevdiği sessiz bir kuvvet. “Ayağa kalk Arstan Beyazsakal. Hoş geldin Güçlü Belwas. Sör Jorah’ı tanıyorsunuz. Ko Aggo ve Ko Jhogo benim kanımın kanıdır. Benimle kızıl toprakları geçtiler ve ejderhalarımın doğumuna şahit oldular.”

“At oğlanları.” Belwas dişlerini göstererek sırıttı. “Belwas dövüş çukurlarında bir sürü at oğlanı öldürdü. Ölürken çınlıyorlar.”

Aggo’nun eli *arakh*’ına gitti. “Aggo daha önce kahverengi şişman bir adam öldürmedi. Belwas ilk olacak.”

“Silahını kaldır kanımın kanı,” dedi Dany. “Bu adam bana hizmet etmeye geldi. Belwas, insanlarıma saygı göstereceksin yoksa arzu ettiğinden çok daha önce ve şimdikinden çok daha fazla yarayla hizmetimden ayrılırsın.”

Dev adamın geniş, kahverengi suratındaki eksik dişli gülümseme, yerini çatık kaşlı bir akıl karışıklığına bırakarak kayboldu. Görünüşe göre insanlar Belwas’ı sık sık tehdit etmiyordu hele kendi cüssesinin üçte biri kadar kızlar hiç...

Dany, azarlamasının yarattığı batma hissini biraz azaltabilmek için adama gülümsedi. “Şimdi, bana söyleyin, Sizi Pentos’tan buraya onca yola gönderdiğine göre, Yargıç İllyrio benden ne istiyor?”

“Ejderhaları istiyor,” dedi Belwas huysuzca. “Sizi bulmamız ve Pentos’a geri götürmemiz söylendi bize. Yedi Krallık’ın size ihtiyacı var. İşgalci Robert öldü ve diyar kanıyor. Pentos’tan yelken açtığımızda topaklarda dört kral vardı ve hiç adalet yoktu.”

İçinde sevinç çiçeklenmişti ama Dany yüzüne yansıtmadı. “Üç ejderham var,” dedi, “ve *khalasar*’ımda yüzden fazla insan, bütün eşyaları ve atlarıyla birlikte.”

“Sorun değil,” dedi Belwas. “Hepsini alacağız. Şişman adam, gümüş saçlı kraliçesi için üç gemi kiraladı.”

“Öyle Majesteleri,” dedi Arstan Beyazsakal. “Büyük göke *Saduleon*, rıhtımın ucuna bağlandı. *Yazgüneşi* ve *Muzip Foso* isimli kadırgalar da dalgakıranın arkasında demir attı.”

Ejderhanın üç başı var, diye düşündü Dany merakla. “İnsanlarıma bir an

önce yola çıkmak için hazırlanmalarını söylemeliyim. Ama beni eve götürecek gemiler farklı isimler taşımalı.”

“Nasıl arzu ederseniz,” dedi Arstan. “Hangi isimleri tercih edersiniz?”

“Vhagar,” dedi Daenerys. “*Meraxes.* Ve *Balerion.* Bu isimleri gemilerin gövdelerinin bir metre yukarısına altın harflerle yazın Arstan. Gemileri gören her adamın, ejderhaların döndüğünü öğrenmesini istiyorum.”

Arya

Kafalar, çürümeyi yavaşlatmak için katrana batırılmıştı. Arya her sabah, Roose Bolton'ın su çanağını doldurmak için kuyuya giderken onların önünden geçmek zorunda kalıyordu. Dışarı bakıyorlardı, bu yüzden yüzlerini hiç görmemişti ama içlerinden birinin Joffrey olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu. Onun yakışıklı yüzünün katrana bulandığında nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştı. *Bir karga olsaydım, kafasına konar, o aptal, dolgun dudaklarını gagalardım.*

Kafaların ziyaretçisi eksik olmuyordu. Leş kargaları gürültülü bir zalimlikle kapı kulübesinin etrafında dönüp duruyor ve siperlerin üstünde gözler için kavga ediyorlardı. Bağırarak birbirlerini gaklıyor, bir nöbetçi ne zaman siperlerdeki yürüme yolundan geçse havalanıyorlardı. Zaman zaman üstadın kuzgunları da ziyafete katılıyordu, geniş siyah kanatlarını açarak kuşluktan iniyorlardı. Kuzgunlar geldiğinde kargalar dağılıyordu, büyük kuşların gittiği anda geri dönmek üzere.

Kuzgunlar, Üstat Tothmure'u hatırlıyor mudur? diye merak etti Arya. *Onun için üzülüyorlar mıdır? Ona gakladıklarında neden cevap vermediğini merak ediyorlar mıdır?* Belki de ölüler, canlıların duyamayacağı gizli bir dilde konuşuyordu kuşlarla.

Tothmure, Harrenhal'un düştüğü gece Casterly Kayası'na ve Kral Toprakları'na kuş yolladığı için baltaya gitmişti; Kâhya Harra, Leydi Whent'in maiyetine onlara hizmet etmelerini söylediği için; kale kâhyası, hazine odasının anahtarını Lord Tywin'e verdiği için. Aşçının canı bağışlanmıştı (bazıları gelincik çorbasını yaptığı için olduğunu söylüyordu) ama sevimli Pia ve Lannister askerlerinin yatağını paylaşan diğer kadınlar için karar verilmişti... İsteyen adamların özgürce kullanması için, çırılçıplak ve tıraş edilmiş bir halde orta avludaki ayı kafesinin yanına bırakılmışlardı.

Arya o sabah kuyuya giderken, Freyler'in üç silahlı askeri kullanıyordu kadınları. Arya bakmamaya çalıştı ama adamların kahkahalarını duyabiliyordu.

Kova, suyla dolduğunda çok ağır oluyordu. Kâhya Amabel kolundan yakaladığında Arya kovayı Kralateşi'ne götürüyordu. Amabel'in bacaklarının üzerine su döküldü. "Bunu bilerek yaptın," diye cırladı kadın.

"Ne istiyorsun?" Arya kadının elinden kurtulmak için kıvranıyordu. Amabel, Harra'nın kafasının kesildiği günden beri yarı delirmiş haldeydi.

"Şunu görüyor musun?" Avlunun karşısındaki Pia'yı gösterdi. "Kuzeyli adamlar düştüğünde o kızın yerinde sen olacaksın."

"*Bırak* beni." Kurtulmaya çalıştı ama Amabel parmaklarını daha da sıktı.

"O adam da *düşecek,* Harrenhal eninde sonunda hepsini dibe çeker. Lord Tywin savaşı kazandı, bütün kuvvetiyle birlikte buraya dönecek ve ihanet edenleri cezalandırma sırası onun olacak. Senin yaptıklarını öğrenmeyeceğini düşünme sakın!" Yaşlı kadın güldü. "Seni ben bile becerebilirim. Harra'nın eski bir süpürgesi vardı. Onu senin için saklayacağım. Sapı çatlak ve kıymıklı..."

Arya kovayı salladı, suyun ağırlığı yüzünden kova elinde döndü ve istediği gibi Amabel'in kafasına çarpmadı ama üstü başı sırılsıklam olan kadının onu serbest bırakmasını sağladı. "Bana bir daha *sakın* dokunma," diye bağırdı Arya. "Yoksa seni *öldürürüm.* Benden uzak dur."

Üzerinden sular damlayan kadın işaret parmağını Arya'nın tuniğinin önündeki derisi yüzülmüş adama batırdı. "Göğsündeki bu kanlı adam sayesinde güvende olduğunu sanıyorsun ama değilsin! Lannisterlar geliyor. Buraya vardıklarında neler olacak göreceksin."

Kovadaki suyun dörtte üçü yere dökülmüştü, Arya tekrar kuyuya gitti. *Bu söylediklerini Lord Bolton'a anlatsam, daha akşam olmadan kafası Harra'nınkinin yanına asılır,* diye düşündü kovayı yukarı çekerken. Ama anlatmazdı.

Bir keresinde, siperlerde şimdikinin yarısı kadar kafa varken, Arya'yı onlara bakarken yakalamıştı Gendry. "Marifetinle gurur mu duyuyorsun?" diye sordu.

Gendry kızgındı çünkü Lucan'ı seviyordu. Arya bunu biliyordu ama Gendry'nin tavrı adil değildi yine de. "Çelikkanca Walton'ın marifetiydi," diye savundu kendini. "Ve Oyuncular'ın, Lord Bolton'ın."

"Bizi kim onlara verdi peki? Sen ve gelincik çorban."

Arya delikanlının koluna vurdu. "Sadece sıcak çorbaydı. Sen de Sör

Amory’den nefret ediyordun.”

“Bu sürüden daha çok nefret ediyorum. Sör Amory lordu için savaşıyordu ama Oyuncular sadece paralı askerler ve dönekler. Yarısından çoğu Ortak Dil’i konuşamıyor bile. Rahip Utt küçük oğlanlardan hoşlanıyor, Qyburn kara büyü yapıyor ve dostun Isırgan insan *yiyor.*”

En kötüsü; Arya, Gendry’nin haksız olduğunu bile söyleyemezdi. Harrenhal’a yiyecek temin etmek için yapılan yağmaların çoğu Cesur Dostlar’ın işiydi ve Roose Bolton, Lannisterlar’ı yok etme görevini de onlara vermişti. Vargo Hoat, mümkün olduğunca fazla kasabayı basabilmek için adamlarını dört gruba ayırmıştı. En büyük grubu kendisi komuta ediyordu ve diğerlerini en güvendiği kumandanların emrine vermişti. Rorge, Lord Vargo’nun hainleri bulma yöntemine gülüyordu. Vargo’nun bütün yaptığı; Lord Tywin’in sancağı altındayken gittiği kasabaları tekrar ziyaret edip, o zamanlar kendisine yardım edenleri yakalamaktı. Çoğu, Lannister gümüşleriyle satın alınmıştı, bu yüzden Oyuncular çoğu zaman sikke dolu torbalarla geri dönüyordu, kafa dolu sepetlerin yanı sıra. “İşte size bir bilmece!” diye bağırıyordu Shagwell. “Eğer Lord Bolton’ın keçisi, Lannisterlar’ın keçisini besleyen adamları yerse, kaç keçi kalır?”

“Bir,” demişti Arya, Shagwell bilmeceyi ona sorduğunda.

“İşte, keçi kadar akıllı bir gelincik!” diye kıkırdamıştı soytarı.

Rorge ve Isırgan en az diğerleri kadar kötüydü. Lord Bolton’ın garnizonla birlikte yemek yediği zamanlarda Arya onları diğer adamların arasında görüyordu. Isırgan bozuk peynir gibi kokuyordu, bu yüzden Cesur Dostlar adamı masanın en sonuna; kendi kendine homurdanıp tıslayabileceği, etini dişleriyle ve elleriyle parçalayabileceği bir yere oturtuyordu. Ne zaman yanından geçse Arya’yı kokluyordu adam ama Arya’yı asıl korkutan Rorge’tu. Rorge, Sadık Urswyck’in yanında oturuyordu ve Arya kendi işleriyle meşgul olurken Rorge’un gözlerinin üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu.

Jaqen H’ghar’la birlikte Dar Deniz’in karşısına gitmiş olmayı diliyordu bazen. Jaqen’in verdiği aptal sikkeyi hâlâ saklıyordu; kenarları küflenmiş, metelikten daha büyük olmayan bir demir parçası. Bir yüzünde Arya’nın okuyamadığı tuhaf kelimeler yazıyordu. Diğer yüzünde bir adamın başı vardı

ama o kadar çok aşınmıştı ki hatları silinmişti. *Jaqen bu sikkenin çok kıymetli olduğunu söyledi ama büyük ihtimalle bu da bir yalandı. Tıpkı adı, hatta suratı gibi.* Bunu düşünmek Arya'yı o kadar sinirlendiriyordu ki bir keresinde sikkeyi atmıştı ama bir saat sonra kendini kötü hissetmiş ve hiçbir değeri olmamasına rağmen gidip onu tekrar bulmuştu.

Elindeki kovanın ağırlığıyla cebelleşerek Akantaş Avlusu'ndan geçerken sikkeyi düşünüyordu. "Nan," diye bağırdı bir ses. "O kovayı bırak ve gelip bana yardım et."

Elmar Frey, Arya'dan daha büyük değildi ve yaşına göre kısaydı. Kum dolu bir fıçıyı avlunun engebeli zemininde yuvarlıyordu, yorgunluktan yüzü kızarmıştı. Arya çocuğa yardım etmeye gitti. Birlikte, fıçıyı önce duvara kadar yuvarladılar, sonra da geriye ve en sonunda da düzelttiler.

Elmar fıçının kapağını levyeyle açıp içindeki örgü zırhı çıkarırken Ara kımıldayan kumların seslerini duyabiliyordu. "Sence yeterince temiz olmuş mu?" Elmar, Roose Bolton'ın yaveri olduğu için lordun zırhını temiz ve parlak tutmak onun göreviydi.

"Kumu silkelemen gerek. Birkaç pas lekesi var hâlâ. Gördün mü?" Parmağıyla gösterdi. "Tekrar temizlesen iyi olur."

"Sen temizle." Elmar, yardıma ihtiyaç duyduğunda arkadaşça davranabilirdi ama işi bittikten sonra kendisinin bir yaver, Arya'nınsa sadece hizmetçi bir kız olduğunu hatırlardı hep. Geçit Lordu'nun oğlu olduğunu söyleyip böbürlenmekten hoşlanıyordu; bir yeğen, bir piç ya da bir torun değildi, öz oğuldu ve bu yüzden bir prensesle evlenecekti.

Çocuğun kıymetli prensesi Arya'nın umrunda değildi ve ondan emir almaktan hoşlanmıyordu. "Lordumun çanağı için su götürmek zorundayım. Odasında sülükleniyor. Sıradan, siyah sülükler değil, iri ve beyaz olanlardan."

Elmar'ın gözleri haşlanmış yumurta gibi büyüdü. Sülükler onu dehşete düşüyordu, özellikle de kanla dolana kadar jöle gibi görünen beyaz sülükler. "Unutmuşum, bu kadar ağır bir fıçıyı itemeyecek kadar sıskasın."

"Unutmuşum, aptalsın." Arya kovasını aldı. "Belki senin de sülüklenmen gerekiyordur. Boğaz'da domuzlar kadar büyük sülükler var." Çocuğu fıçıyla birlikte bırakıp gitti.

Lordun yatak odası kalabalıktı. Bütün kardeşleri, üvey kardeşleri ve kuzenleriyle birlikte bir düzine Frey'in yanı sıra, baldır zırhı ve örgü zırh giyen suratsız Walton'la Qyburn da odadaydı. Roose Bolton çırılçıplak yatağa uzanmıştı. Sülükler, adamın kollarının ve bacaklarının içine, solgun göğsüne yapışmıştı, uzun ve şeffaf yaratıklar kan emdikçe pembeleşiyordu. Bolton, Arya'yı umursadığından fazla umursamıyordu onları.

Arya su çanağını doldururken, "Lord Tywin'in bizi burada, Harrenhal'da kıstırmasına izin vermemeliyiz," diyordu Sör Aenys Frey. Eğri büğrü elleri ve sulu, kırmızı gözleri vardı. Gri ve kambur bir deve benziyordu. Harrenhal'a bin beş yüz kılıç getirmişti ama kendi kardeşlerini bile komuta etmekten acizmiş gibi görünüyordu sık sık. "Kale o kadar büyük ki tutabilmek için bir ordu gerekir ve kuşatılırsak bir orduyu *besleyemeyiz.* Yeterince erzak bulma şansımız da yok; topraklar küle döndü, kasabaları kurtlar aldı, hasat yandı ya da çalındı. Sonbahar tepemizde ama ne ambarlarda ne de tarlalarda yiyecek var. Yağmalardan ele geçirdiklerimizle besleniyoruz ve Lannisterlar bunu yapmamızı da engellerse, bir ay içinde fareleri ve ayakkabı derilerini yemek zorunda kalırız."

"Burada kuşatılmaya niyetim yok." Roose Bolton'ın sesi o kadar hafifti ki adamlar onu duyabilmek için öne eğilmek zorunda kalıyordu. Lordun odasında tuhaf bir sessizlik vardı her zaman.

"O halde ne yapıyoruz?" diye sordu Sör Jared Frey; zayıf, hafifçe kelleşmiş, çiçek bozuğu bir adamdı. "Edmure Tully, Lord Tywin'le açık arazide savaşmayı düşünecek kadar zafer sarhoşu mu yoksa?"

Savaşırsa onu yener, diye düşündü Arya. *Onları tıpkı Kızıl Çatal'da ezdiği gibi ezer, görürsünüz.* Kimsenin dikkatini çekmeden gidip Qyburn'un yanında durdu.

"Lord Tywin buradan fersahlarca uzakta," dedi Bolton sakince. "Kral Toprakları'nda halletmesi gereken pek çok meselesi var. Bir süre daha Harrenhal'a yürüyemez."

Ser Aenys başını inatla salladı. "Siz, Lannisterlar'ı bizim kadar tanımıyorsunuz lordum. Kral Stannis de Lord Tywin'in fersahlarca uzakta olduğunu düşündü ve bu bitirdi onu."

Sülükler kanıyla beslenirken belli belirsiz gülümsedi yataktaki solgun adam.

“Ben bitirilecek bir adam değilim sör.”

“Nehirova bütün kuvvetini bir araya getirse ve Genç Kurt batıdan dönse bile, Lord Tywin’in üzerimize yollayacağı adamların sayısına denk olmayı nasıl umabiliriz? Yeşil Çatal’da komuta ettiği kuvvetin kat kat fazlasıyla gelecek buraya. Yüksek Bahçe, Joffrey’nin tarafına geçti, hatırlatırım!”

“Unutmadım.”

“Bir zamanlar Lord Tywin’in tutsağı oldum,” dedi Sör Hosteen; kare suratlı iri yarı adamın Freyler’in en güçlüsü olduğu söyleniyordu. “Lannisterlar’ın konukseverliğini tekrar tatmaya istekli değilim.”

Anne tarafından Frey olan Sör Harys Haigh heyecanlı bir şekilde başıyla onayladı. “Lord Tywin, Stannis Baratheon gibi tecrübeli bir adamı bozuna uğrattıysa, bizim çocuk kralımızın onun karşısında ne şansı olur?” Destek bulabilmek için kardeşlerine ve kuzenlerine baktı, çoğu onaylar şekilde mırıldandı.

“Biri bunu söylemeye cesaret etmeli,” dedi Sör Hosteen. “Bu savaşı kaybettik. Kral Robb, bunu görmeye zorlanmalı.”

Roose Bolton solgun gözleriyle adamı inceledi. “Majesteleri, Lannisterlar’la yüzleştiği her mücadeleyi kazandı.”

“Kuzeyi kaybetti,” diye ısrar etti Hosteen Frey. “Kışyarı’nı kaybetti! Kardeşleri öldü...”

Arya bir an için nasıl nefes alındığı unuttu. *Ölü? Bran ve Rickon öldü mü? Ne demek istiyor? Kışyarı derken ne demek istedi? Joffrey, Kışyarı’nı asla alamaz, asla, Robb buna izin vermez.* Sonra, Robb’un Kışyarı’nda olmadığını hatırladı. Uzakta, batıdaydı o. Ve Bran sakattı, Rickon dört yaşındaydı. Sessiz ve sakin durabilmek için bütün gücünü kullanması gerekti, Syrio’dan öğrendiği gibi, bir eşya gibi öylece durmak için. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti ve o yaşları geri gönderdi. *Bu doğru değil, doğru olamaz, bir Lannister yalanı sadece.*

“Stannis kazansaydı her şey farklı olabilirdi,” dedi Ronel Nehir kederle. Lord Walder’ın piçlerinden biriydi.

“Stannis kaybetti,” dedi Sör Hosteen sertçe. “Tersini dilemek bunu değiştirmez. Kral Robb, Lannisterlar’la barış yapmalı. Tacını çıkarıp diz

çökmeli, bundan hoşlansa da hoşlanmasa da.”

“Peki bunu kim söyleyecek ona?” Roose Bolton gülümsedi. “Böyle zorlu bir zamanda bu kadar cesur kardeşlere sahip olmak iyi bir şey. Söylediklerinizi düşüneceğim.”

Gülümsemesi, konuşmanın bittiği anlamına geliyordu. Freyler nazikçe selam verip dışarı çıktılar, odada sadece Qyburn, Çelikkanca Walton ve Arya kaldı. Lord Bolton Arya’yı yanına çağırdı. “Kâfi derecede kanadım. Nan, sülükleri çıkarabilirsin.”

“Hemen lordum.” Lord Bolton’a bir şeyi iki kez söyletmemek en iyisiydi. Arya, Sör Hosteen’in Kışyarı’yla ilgili söylediği şeyleri sormak istedi ama cesaret edemedi. *Elmar’a sorarım,* diye düşündü. *Elmar bana anlatır.* Sülükleri dikkatlice lordun bedeninden çıkarırken hayvanlar Arya’nın elinde ağır ağır kıvranıyordu. Solgun bedenleri yumuşaktı ve kanla şişmişti. *Onlar sadece sülük,* diye hatırlattı kendine. *Ellerimi kapatırsam parmaklarımın arasında ezilirler.*

“Leydi karınızdan bir mektup var.” Qyburn kolunun içinden bir parşömen çıkardı. Üstat cübbesi giymesine rağmen boynunda zincir yoktu; ruh çağırma seansları yaptığı için zincirinin geri alındığı söyleniyordu.

“Okuyabilirsin,” dedi Bolton.

Leydi Walda hemen hemen her gün İkizler’den yazıyordu ama bütün mektuplar aynıydı. “Sabah, öğlen ve akşam sizin için dua ediyorum tatlı lordum,” yazıyordu, “ve tekrar yatağımı paylaşacağınız ana kadar günleri sayıyorum. Bir an önce bana dönün. Sevgili Domeric’inizin yerini dolduracak ve sizden sonra Dehşet Kalesi’ni yönetecek öz oğullar vereceğim size.” Bir beşikte yatan tombul ve pembe bir bebek hayal etti Arya, tombul ve pembe sülüklerle kaplanmış.

Yumuşak ve tüysüz vücudunu silmesi için Lord Bolton’a nemli bir havlu verdi. “Ben de bir mektup göndereceğim,” dedi Bolton bir zamanlar üstat olan adama.

“Leydi Walda’ya mı?”

“Sör Helman Tallhart’a.”

İki gün önce Sör Helman’dan bir süvari gelmişti. Tallhart adamları, Darryler’in kalesini almıştı, kısa bir kuşatmanın ardından Lannister

garnizonunun teslimiyetini kabul etmişlerdi.

“Tutsakları kılıçtan geçirmesini ve kaleyi ateşe vermesini söyle, kralın emriyle. Daha sonra kuvvetini Robett Glover’la birleştirsin ve doğuya, Gölgeli Vadi’ye doğru gitsin. Savaşın dokunmadığı zengin topraklar. Buraların tadına bakmalarının zamanı geldi. Glover bir kale kaybetti ve Tallhart bir oğul. Bırakalım intikamlarını Gölgeli Vadi’den alsınlar.”

“Mektubu mühürlemeniz için hazırlayacağım lordum.”

Arya, Darryler’in kalesinin yanacağını duyduğu için memnundu. Joffrey’le kavga ettikten sonra Arya’yı oraya götürmüşlerdi. Kraliçe, Lord Eddard’ı Sansa’nın kurdunu öldürmeye orada mecbur etmişti. *Yanmayı hak ediyor.* Robett Glover ve Sör Helman Tallhart’ın Harrenhal’a dönmesini de isterdi aslında; kaleden çok çabuk ayrılmışlardı, Arya küçük sırrıyla ilgili onlara güvenip güvenemeyeceğine karar veremeden gitmişlerdi.

Qyburn, kapitone yeleğini giymesine yardım ederken, “Bugün avlanacağım,” diye duyurdu Roose Bolton.

“Güvenli olur mu lordum?” diye sordu Qyburn. “Rahip Utt’un adamları daha üç gün önce kurtların saldırısına uğradı. Hayvanlar doğrudan kampın içine girmiş, ateşten en fazla beş metre uzakta durmuşlar, iki at öldürmüşler.”

“Kurtları avlamak niyetindeyim. Ulumaları yüzünden geceleri neredeyse hiç uyumuyorum.” Bolton kemerine eğilip kılıç ve hançer askısını ayarladı. “Ulu kurtların, bir zamanlar insanlardan ya da mamutlardan hiç korkmadan, yüzden fazla hayvandan oluşan büyük sürülerle kuzeyde dolaştığı söylenir. Ama bu çok uzun zaman önceydi ve başka bir topraktaydı. Sıradan kurtların güneyde böyle cesurca dolaştığını görmek tuhaf.”

“Korkunç zamanlar korkunç şeyler doğurur lordum.”

Bolton, gülümseme olabilecek bir hareketle dişlerini gösterdi. “Bunlar o kadar korkunç zamanlar mı üstat?”

“Yaz bitti ve diyarda dört kral var.”

“Bir kral korkunç olabilir ama dördü?” Omuz silkti. “Nan, kürk cübbem.” Arya cübbeyi getirdi. “Döndüğümde odam temiz ve düzenli olsun,” dedi Bolton, Arya cübbenin yakasını bağlarken. “Ve Leydi Walda’nın mektubuyla ilgilen.”

“Emredersiniz lordum.”

Lord ve üstat, Arya'ya gözlerinin ucuyla bile bakmadan odadan çıktılar. Adamlar gittiğinde Arya mektubu alıp şömineye attı, alevleri canlandırmak için kütükleri ateş demiriyle çevirdi. Kıvrılıp kararan ve sonunda tutuşan parşömeni izledi. *Lannisterlar, Bran'ı ve Rickon'ı incittiyse Robb herkesi öldürür. O asla diz çökmez, asla, asla, asla. O kimseden korkmaz.* Küller bacaya doğru yükseldi. Arya ateşin yanında çömelmişti, sıcak gözyaşlarından dokunmuş bir duvağın ardından alevleri izliyordu. *Eğer Kışyarı gerçekten gittiyse benim evim burası mı artık? Hâlâ Arya mıyım ben, yoksa hizmetçi kız Nan miyim yalnızca? Sonsuza kadar, sonsuza, sonsuza, sonsuza?*

Sonraki birkaç saati lordun yatak odasıyla ilgilenerek geçirdi. Eski hasırları çıkarıp yerlerine temiz, mis kokulu olanları serdi, şöminede yeni bir ateş yaktı, çarşafları değiştirip kuş tüyü yatağı kabarttı, lazımlıkları tuvalet çukuruna boşaltıp temizledi, bir kucak dolusu kirli kıyafeti çamaşırcı kadınlara götürdü ve mutfaktan bir kâse taze sonbahar armudu getirdi. Yatak odasıyla işi bitince yarım kat aşağıdaki büyük çalışma odasına indi, küçük bir kalenin salonu kadar geniş, cereyanlı bir odaydı. Mumlar köklerine kadar erimişti, Arya yenileriyle değiştirdi. Pencerelerin altında, lordun mektuplarını yazdığı büyük meşe masa vardı. Arya kitapları düzenledi, mumları değiştirdi; tüy kalemleri, mürekkepleri ve mühür mumlarını sıraya koydu.

Kâğıtların üstüne, geniş ve yırtık pırtık bir koyun derisi atılmıştı. Renkler dikkatini çekince Arya deriyi açmaya başladı: Nehirlerin ve göllerin mavisi, kalelerin ve şehirlerin işaretlendiği kırmızı noktalar, ormanların yeşili. ÜÇ DİŞLİ MIZRAK ARAZİLERİ, diyordu haritanın altındaki süslü yazı. Harita, Boğaz'dan Karasu Nehri'ne kadar olan her şeyi gösteriyordu. *Büyük gölün tepesinde Harrenhal var,* diye fark etti, *ama Nehirova nerede?* Sonra gördü. *Çok uzakta değil...*

İşlerini bitirdiğinde öğlen vakti geçmemişti henüz, Arya tanrı korusuna gitti. Lord Bolton'ın kadeh taşıyıcısı olduğundan beri, görevleri Weese'in ya da Pembegöz'ün yanında çalıştığı, zamanlardakinden daha hafifti, gerçi bir uşak gibi giyinmesi ve hiç istemediği kadar çok yıkama işi yapması gerekiyordu. Lordun avdan dönmesi saatler sürecekti, yani İğne işiyle uğraşmak için biraz zamanı vardı.

Kırık süpürge sopasının kıymıklı ucu yemyeşil ve yapış yapış olana kadar huş yapraklarına saldırdı. “Sör Gregor,” diye nefes aldı. “Dunsen, Polliver, Tatlı Raff.” Döndü, zıpladı, parmaklarının ucunda dengede durdu, orayı burayı hedef aldı, kozalakları havaya uçurdu. “Vadeci,” dedi bir kez, “Tazı,” dedi sonra. “Sör İlyn, Sör Meryn, Kraliçe Cersei.” Bir meşe ağacının gövdesi önüne dikildi, kılıcının ucunu gövdeye saplamak için hamle yaptı, “Joffrey, Joffrey, Joffrey,” diye homurdanarak. Kolları ve bacakları güneş ışığıyla ve yaprakların gölgesiyle beneklenmişti. Durduğunda teni terle kaplıydı. Sağ ayağının topuğu sıyrıldığı yerden kanıyordu, yürek ağacının önünde tek ayak üstünde durup selam vererek kılıcını kaldırdı. *“Valar morghulis,”* dedi kuzeyin eski tanrılarına. Kelimeleri söylediğinde duyduğu tınıyı seviyordu.

Hamamlara gitmek için avludan geçerken, kuşluğa doğru döne döne alçalan bir kuzgun gördü ve nereden geldiğini, ne mesaj getirdiğini merak etti. *Robb’dan olabilir, Bran ve Rickon hakkındaki haberlerin doğru olmadığını söylemek için gelmiştir.* Umutla dudağını ısırdı. *Kanatlarım olsaydı Kışyarı’na uçar kendim görürdüm. Ve eğer doğruysa sadece uzağa uçardım, ayı ve parlak yıldızları geçer, Yaşlı Dadı’nın hikâyelerindeki şeyleri görürdüm; ejderhaları, deniz canavarlarını ve Braavos Titanı’nı. Ve belki, canım istemedikçe geri dönmezdim.*

Av kafilesi dokuz ölü kurtla birlikte akşam vaktine yakın geri döndü. Kurtlardan yedisi yetişkindi; vahşi ve güçlü, gri kahverengi iri canavarlardı. Dudakları, ölürken gösterdikleri uzun sarı dişlerin üstüne çekilmişti. Ama diğer ikisi küçük yavrulardı sadece. Lord Bolton hayvanların derisinin yüzülmesini ve yatağı için battaniye yapılmasını emretti. “Yavru kurtların tüyleri hâlâ yumuşak,” dedi adamlarından biri. “Sıcak tutan güzel bir çift eldiven olur.”

Bolton kapı kulübesinin kulelerinde dalgalanan sancaklara baktı. “Starklar’ın bize hatırlattığı gibi, kış geliyor. Yaptırın.” Arya’yı gördüğünde, “Nan, bir sürahi baharatlı sıcak şarap istiyorum. Ormanda üşüdüm. Şarap soğumasın. Bu akşam yalnız yiyeceğim. Arpa ekmeği, yağ ve yaban domuzu.”

“Hemen lordum.” Söylenecek en iyi şey her zaman buydu.

Arya mutfağa girdiğinde Al Turta yulaflı kek pişiriyordu. Diğer üç aşçı, balık ayıklıyordu; ızgaracı adam, alevlerin üstünde bir domuz çeviriyordu. “Lordum akşam yemeğini istiyor ve yanında baharatlı sıcak şarap,” dedi Arya. “Soğuk

olmasını istemiyor.” Aşçılardan biri ellerini yıkadı, bir kazan aldı. Kazanın içini yoğun, tatlı kırmızıyla doldurdu. Al Turta’ya, şarap ısınırken içine baharatları ufalaması söylenmişti. Arya yardım etmek için çocuğun yanına gitti.

“Kendim yapabilirim,” dedi Turta terslenerek. “Şarabın nasıl baharatlandığını senden öğrenecek değilim.”

O da benden nefret ediyor ya da benden korkuyor. Geri çekildi, kızgın değil üzgündü. Yemek hazır olduğunda aşçı yemeğin üstünü gümüş bir kapakla örttü ve şarap sürahisini soğumaması için kalın bir havluyla sardı. Dışarıda akşam çöküyordu. Kargalar, bir kralın etrafındaki nedimler gibi duvardaki başların etrafında dolanıyordu. Muhafızlardan biri Kralateşi’nin kapısında bekliyordu. “Umarım gelincik çorbası değildir bu,” diye şaka yaptı.

Arya içeri girdiğinde Roose Bolton şöminenin yanına oturmuş deri ciltli kalın bir kitabı okuyordu. “Birkaç mum yak,” diye emretti sayfayı çevirirken. “Burası karanlık olmaya başladı.”

Yemeği lordun yanına bıraktı ve kendisine emredileni yaptı. Oda titrek ışıklarla ve karanfil kokusuyla doldu. Bolton parmaklarıyla birkaç sayfa daha çevirdi, sonra kitabı kapattı ve dikkatlice alevlerin arasına yerleştirdi. Alevlerin kitabı yutmasını seyretti, solgun gözleri ışığı yansıtıyordu. Eski ve kuru deri ıslık çalarak tutuştu, sarı sayfalar kıvrılarak yanmaya başladı, bir hayalet tarafından okunuyorlardı sanki. “Bu gece sana daha fazla ihtiyacım olmayacak,” dedi lord, Arya’nın yüzüne hiç bakmadan.

Bir fare kadar sessizce gitmeliydi ama bir şey onu durdurdu. “Lordum,” dedi, “Harrenhal’dan ayrılırken beni de alacak mısınız?”

Lord, Arya’ya bakmak için döndü, yemeği az önce onunla konuşmuş gibi bir ifade vardı yüzünde.

“Bana soru sorman için izin verdim mi Nan?”

“Hayır lordum.” Gözlerini yere indirdi.

“O halde konuşmamalıydın, öyle değil mi?”

“Evet lordum.”

Adam bir an için eğleniyormuş gibi göründü. “Sana bu seferlik cevap vereceğim. Kuzeye döndüğümde kaleyi Lord Vargo’ya bırakacağım. Sen burada, onunla birlikte kalacaksın.”

“Ama ben...” diye başladı Arya.

Lord, Arya’nın cümlesini kesti. “Hizmetkârlar tarafından sorgulanmak gibi bir alışkanlığım yok Nan. Yoksa dilini mi kesmeliyim?”

Başka bir adamın bir köpeğe vurması kadar kolayca yapardı bunu, Arya biliyordu.

“Hayır lordum.”

“O halde git. Bu saygısızlığını unutacağım.”

Arya gitti ama yatağına değil. Avlunun karanlığına çıktığında kapıdaki muhafız başını sallayıp, “Fırtına geliyor. Havayı koklayabiliyor musun?” dedi. Rüzgâr sert esiyordu. Kafalardan oluşan sıranın yanındaki duvarların üstüne yerleştirilmiş meşalelerin alevleri savruluyordu. Tanrı korusuna giderken, bir zamanlar Weese’in korkusuyla yaşadığı İnleyen Kule’nin önünden geçti. Harrenhal düştüğünden beri kule Freyler’indi. Arya bir pencereden süzülen öfkeli sesleri duyabiliyordu, bir sürü adam aynı anda konuşup tartışıyordu. Elmar, dışarıdaki basamaklarda tek başına oturuyordu.

“Sorun nedir?” diye sordu Arya, çocuğun yanağından akan yaşları görünce.

“Prensesim,” diye hıçkırdı Elmar. “Aenys onurumuza leke sürüldüğünü söylüyor. İkizler’den bir kuzgun geldi. Lord babam başka biriyle evlenmem gerektiğini söylüyor ya da rahip olacakmışım.”

Aptal bir prenses, diye düşündü Arya, *arkasından ağlanacak bir değil.* “Erkek kardeşlerim ölmüş olabilir,” diye itiraf etti.

Elmar aşağılayan gözlerle Arya’ya baktı. “Bir hizmetçi kızın kardeşleri kimsenin umrunda değildir.”

Arya çocuğa vurmamak için zor tutuyordu kendini. “Umarım prensesin ölür,” dedi ve çocuk onu yakalayamadan kaçtı.

Tanrı korusunda, kılıcını bıraktığı yerde buldu ve yürek ağacına götürdü. Orada diz çöktü. Kırmızı yapraklar hışırdadı. Kırmızı gözler Arya’nın içine saplandı. *Tanrıların gözleri.* “Bana ne yapmam gerektiğini söyleyin tanrılar,” diye dua etti.

Uzunca bir süre rüzgârdan, sudan ve dalların tıkırtısından başka ses yoktu. Ve sonra, çok, çok uzaktan; tanrı korusunun, tekinsiz kulelerin ve Harrenhal’un kalın duvarlarının ötesinden yalnız bir kurdun uluması duyuldu. Arya’nın tüyleri

ürperdi ve bir an için başının döndüğünü hissetti. Sonra, belli belirsiz, babasının sesini duyar gibi oldu. “Kış geldiğinde ve kar düştüğünde yalnız kurt ölür ama sürü yaşamaya devam eder,” dedi ses.

Arya, “Ama sürü yok,” diye fısıldadı büvet ağacına. Bran ve Rickon ölmüştü. Sansa, Lannisterlar’ın elindeydi. Jon, Sur’daydı. “Ben, ben bile değilim artık, ben Nan’im.”

“Sen Kışyarı’nın Arya’sısın, kuzeyin kızısın. Güçlü olabileceğini söylemiştin bana. Senin damarlarında kurt kanı akıyor.”

“Kurt kanı,” Arya şimdi hatırlıyordu. “Robb kadar güçlü olabilirim. Olacağımı söyledim.” Derin bir nefes aldı, sonra süpürge sapını iki eliyle birden kaldırıp dizine indirdi. Sopa büyük bir çatırtıyla kırıldı, parçalarını kenara fırlattı Arya. *Ben bir ulu kurdum ve tahta dişlerle işim kalmadı.*

O gece dar yatağında, kaşıntı veren samanların üstünde, yaşayanların ve ölülerin fısıltılı tartışmalarını dinleyerek ayın doğmasını bekledi. Güvendiği tek ses onlardı artık. Kendi nefesinin sesini duyabiliyordu, kurtları da; koca bir sürü olmuşlardı şimdi. *Tanrı korusunda duyduğum kurttan çok daha yakındalar,* diye düşündü Arya. *Bana sesleniyorlar.*

Sonunda battaniyenin altından çıktı, üstüne bir tunik geçirdi ve çıplak ayaklarıyla merdivenlerden indi. Roose Bolton tedbirli bir adamdı ve Kralateşi’nin girişi gece gündüz korunuyordu, bu yüzden dar bir kiler penceresinden dışarı çıkmak zorunda kaldı. Avlu sakindi, büyük kale tekinsiz rüyalarda kaybolmuştu. Yukarıda, İnleyen Kule’de ağladı rüzgâr.

Dökümhaneye gittiğinde ateşlerin sönmüş, kapıların kapatılıp sürgülenmiş olduğunu gördü. Daha önce bir kez yaptığı gibi pencereden içeri süzüldü. Gendry, bir yatağı diğer iki demirci çırağıyla paylaşıyordu. Gözleri, yatağın ucundaki delikanlının Gendry olduğundan emin olacak kadar karanlığa alışana dek, çömelmiş halde tavan arasında uzunca bir süre bekledi. Daha sonra elini Gendry’nin ağzına kapatıp onu çimdikledi. Gendry gözlerini açtı. Çok derin uyumuyor olmalıydı. *“Lütfen,”* diye fısıldadı Arya. Elini delikanlının ağzından çekip parmağıyla gösterdi.

Bir an, Gendry’nin anlamadığını düşündü ama sonra delikanlı battaniyenin altından çıktı. Çırılçıplak bir halde odanın karşısına gidip üzerine yün bir tunik

geçirdi ve Arya'nın peşinden tavan arasından aşağı indi. Uyuyan çıraklar kıpırdamamıştı. "Yine ne istiyorsun?" diye sordu Gendry alçak, öfkeli bir sesle.

"Bir kılıç."

"Karaparmak bütün bıçakları kilit altında tutuyor, bunu sana yüz defa söyledim. Lord Sülük için mi?"

"Benim için. Kilidi çekicinle kır."

"Ellerimi kırarlar," diye homurdandı Gendry. "Ya da daha kötüsünü yaparlar."

"Benimle birlikte kaçarsan yapamazlar."

"Kaç ve seni yakalayıp öldürsünler."

"Sana daha beterini yapacaklar. Lord Bolton, Harrenhal'u Kanlı Oyuncular'a veriyor, bana söyledi."

Gendry gözlerine düşen siyah saçlarını geri itti. "Yani?"

Arya korkusuzca delikanlının yüzüne baktı. "Yani, Vargo Hoat lord olduğunda, kaçmalarını engellemek için bütün hizmetkârların ayaklarını kesecek. Demircilerin de."

"Bu sadece bir hikâye," dedi Gendry küçümseyerek.

"Hayır, bu doğru. Lord Vargo'nun kendi ağzıyla söylediğini duydum," diye yalan söyledi Arya. "Herkesin tek ayağını kesecek. Sol ayaklarını. Mutfağa gidip Al Turta'yı uyandır, sen ne söylersen yapar o. Ekmeğe, yulaflı keklere ya da öyle bir şeylere ihtiyacımız olacak. Sen kılıçları al, ben atları halledeceğim. Doğu duvarındaki yan kapıda buluşalım, Hayalet Kulesi'nin arkasında. Oraya kimse uğramaz."

"O kapıyı biliyorum. Nöbetçiler var, diğerlerinde de olduğu gibi."

"Yani? Kılıçları unutmayacaksın değil mi?"

"Geleceğimi söylemedim."

"Söylemedin. Ama gelirsen, kılıçları unutmazsın değil mi?"

Gendry kaşlarını çattı. "Hayır," dedi sonunda. "Unutmam sanırım."

Arya geldiği yoldan Kralateşi'ne döndü ve etraf dinleyerek sarmal merdivenleri tırmandı. Hücresine vardığında tamamen soyundu ve dikkatlice giyindi; iki kat iç çamaşırı, sıcak çoraplar ve en temiz tuniği. Lord Bolton'ın üniformasıydı, göğsüne onun arması işlenmişti; Dehşet Kalesi'nin derisi

yüzülmüş adamı. Ayakkabılarını bağladı, sıska omuzlarının üstüne yün bir cübbe aldı ve yakasını boğazının altında birleştirdi. Bir gölge kadar sessiz hareket ederek merdivenlere döndü. Lordun çalışma odasının dışında bir an durup dinledi, sessizlikten başka bir şey duymayınca kapıyı yavaşça açtı.

Koyun derisi, masanın üstünde, Lord Bolton'ın akşam yemeğinden kalanların yanındaydı. Arya haritayı sıkıca dürüp kemerine sıkıştırdı. Lord, hançerini de masada bırakmıştı, Arya onu da aldı, Gendry cesaretini kaybeder de gelmezse işe yarardı.

Karanlık ahıra girdiğinde bir at hafifçe kişnedi. Seyislerin hepsi uykudaydı. Birini ayağının ucuyla dürtüp uyandırdı. "Eh? Ne?"

"Lord Bolton eyerli ve yularlı üç at istiyor."

Ahırda çalışan çocuk, derisi yüzülmüş adama bakıyordu hâlâ. Ne anlama geldiğini biliyordu. "Üç mü dedin?"

"Bir, iki, üç. Av atları. Hızlı ve dengeli." Atların eyerlerini ve yularlarını takarken çocuğa yardım etti, böylece oğlan diğerlerini uyandırmak zorunda kalmayacaktı. O gittikten sonra çocuğa zarar vermemelerini diledi ama vereceklerini biliyordu.

Atları kalenin içinden geçirmek işin en zor kısmıydı. Mümkün olduğunca, perde duvarların gölgesinde kalmaya çalıştı. Siperlerde yürüyen nöbetçilerin onu görebilmek için dimdik aşağı bakması gerekiyordu böylece. *Baksalar ne çıkar? Ben lordumun kadeh taşıyıcısıyım.* Soğuk ve rutubetli bir sonbahar gecesiydi. Bulutlar yıldızları gizleyerek batıdan geliyordu ve İnleyen Kule rüzgârın her esişinde yas dolu çığlıklar atıyordu. *Yağmur kokuyor.* Yağmurun, kaçışları için iyi mi kötü mü olacağını bilmiyordu Arya.

Tanrı korusunun duvarının üstünde yürüyen beyaz gri kediden başka kimse onu görmedi, o da kimseyi. Kedi durup Arya'ya tısladı; Kızıl Kale, babası ve Syrio Forel'le ilgili anıları uyandırdı. Arya, "İsteseydim seni yakalayabilirdim," dedi kediye, "ama gitmek zorundayım kedi." Kedi tekrar tıslayıp kaçtı.

Hayalet Kulesi, Harrenhal'un beş muazzam kulesinin en harap olanıydı. Üç yüzyıldır yalnızca farelerin dua etmeye gittiği yıkık septten kalanların arkasında karanlık ve viran bir halde dikiliyordu. Gelip gelmeyeceklerini merak ederek Gendry ve Al Turta'yı orada bekledi. Çok uzun zamandır bekliyormuş gibi

hissediyordu. Bulutlar son yıldızları da yutmuştu, atlar taşların arasında büyüyen otları kemiriyordu. Arya kendini meşgul etmek için hançeri bileyliyordu, Syrio'nun öğrettiği gibi uzun, düzgün darbelerle. Çıkan ses onu sakinleştiriyordu.

Geldiklerini görmeden önce seslerini duydu. Al Turta nefes nefeseydi, karanlıkta tökezleyip bileğini burktuğunda, Harrenhal'un yarısını uyandırmaya yetecek kadar yüksek sesle küfür etti. Gendry daha sessizdi ama taşıdığı kılıçlar her adımında birbirine çarpıyordu. "Buradayım." Arya ayağa kalktı. "Sessiz olun yoksa sizi duyacaklar."

İki delikanlı devrilmiş taşların üstünde yürüyerek Arya'ya doğru ilerledi. Gendry'nin pelerininin altında yağlanmış örgü zırh olduğunu gördü Arya. Al Turta'nın yuvarlak, kırmızı yüzü bir başlığın altına gizlenmişti. Sağ elinden ekmek dolu bir çuval sarkıyordu, sol kolunun altında bir tekerlek peynir taşıyordu. "Yan kapıda bir nöbetçi var," dedi Gendry sessizce. "Olacağını söylemiştim sana."

"Siz burada atlarla kalın," dedi Arya. "Ben ondan kurtulacağım, çağırdığımda hemen gelin."

Gendry başıyla onayladı. Al Turta, "Gelmemizi istediğinde baykuş gibi öt," dedi.

"Ben baykuş değilim," dedi Arya. "Ben bir kurdum. Ulurum."

Hayalet Kulesi'nin gölgelerinden tek başına çıktı. Korkusunun önüne geçmek istiyormuşçasına hızlı yürüyordu ve Syrio Forel hemen yanındaydı sanki. Ve Yoren, Jaqen H'hgar, Jon Kar. Gendry'nin getirdiği kılıcı almamıştı, henüz değil. Bu iş için hançer daha iyiydi; usta işi ve keskindi. Yan kapı, Harrenhal'un kapılarının en önemsiziydi. Ağır meşeden yapılmış ve demir çivilerle güçlendirilmiş dar kapı, bir savunma kulesinin altındaki duvarın köşesine yerleştirilmişti. Kapıyı yalnızca bir adam koruyordu ama Arya kulede de nöbetçiler olduğunu biliyordu. Ne olursa olsun bir gölge kadar sessiz hareket etmeliydi. *Seslenmemeli.* Yağmur çiselemeye başlamıştı. Bir damlanın alnına düşüp burnundan aşağı ağır ağır süzüldüğünü hissetti.

Saklanmak için gayret göstermek yerine nöbetçiye açıkça yaklaştı, onu Lord Bolton göndermiş gibi. Nöbetçi, Arya'nın gelişini izledi, bir hizmetçiyi gecenin

bu saatinde neyin buraya getirdiğini merak ediyordu. Arya yaklaştığında nöbetçinin kuzeyli adamlardan biri olduğunu gördü, çok uzun ve zayıftı, eski püskü bir kürk cübbeye sarınmıştı. Bu kötüydü. Bir Frey'i ya da Cesur Dostlar'dan birini kandırabilirdi ama Dehşet Kalesi'nin adamları bütün hayatları boyunca Roose Bolton'a hizmet etmişlerdi ve onu Arya'dan çok daha iyi tanıyorlardı. *Ona Arya Stark olduğumu söyleyip kenara çekilmesini emretsem...* Hayır, buna cesaret edemezdi. Adam bir kuzeyliydi ama Kışyarı'ndan değildi. O, Roose Bolton'a bağlıydı.

Nöbetçinin yanına vardığında, göğsündeki derisi yüzülmüş adamın görünmesi için cübbesinin yakasını açtı. "Beni Lord Bolton gönderdi."

"Bu saatte? Ne için?"

Arya, adamın kürkünün altındaki çeliğin pırıltısını görebiliyordu ve hançerin ucunu örgü zırhın içine sokabilecek kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordu. *Boğazı, boğazına sokmalıyım ama çok uzun, asla yetişemem.* Bir an için ne cevap vereceğini bilemedi. Bir an için küçük bir kız olmuştu yine, korkuyordu ve yüzüne düşen yağmur gözyaşlarına benziyordu.

"Bütün muhafızlarına birer gümüş vermemi söyledi, iyi hizmetleri için." Kelimeler hiç yoktan çıkıp gelmiş gibiydi.

"Gümüş mü dedin?" Arya'ya inanmamıştı ama inanmak istiyordu. "Ver o zaman."

Arya'nın parmakları tuniğinin altına gitti ve Jaqen'in verdiği sikkeyi buldu. Demir, bu karanlıkta mat gümüşle karıştırılabilirdi. Sikkeyi dışarı çıkardı... ve parmaklarının arasından yere düşmesine izin verdi.

Nöbetçi, Arya'ya sessizce küfrederek, sikkeyi yerden almak için tek dizinin üstüne çöktü, boynu Arya'nın tam önündeydi işte. Arya hançerini çekip adamın boğazını kesti, yaz ipeği kadar yumuşak bir hareketle. Fışkıran sıcak kan, Arya'nın ellerini kapladı. Adam bağırmaya çalıştı ama ağzı kanla doluydu.

Adam ölürken, *"Valar morghulis,"* diye fısıldadı Arya.

Nöbetçi hareketsiz kalınca Arya sikkeyi yerden aldı. Harrenhal'un duvarlarının dışında bir kurt uludu, yüksek sesle ve uzunca. Arya sürgüyü kaldırdı, kenara attı ve ağır meşe kapıyı çekip açtı. Al Turta ve Gendry atlarla birlikte geldiklerinde yağmur şiddetli yağıyordu. "Onu *öldürdün!*" dedi Al Turta

soluksuz bir halde.

“Ne yapacağımı düşünmüştün?” Elleri kanla yapış yapıştı ve kan kokusu kısrağını huzursuz ediyordu. *Sorun değil,* diye düşündü eyerine binerken. *Yağmur ellerimi temizleyecek.*

Sansa

Taht odası; mücevherlerden, kürklerden ve parlak kumaşlardan oluşan bir denizdi. Lordlar ve leydiler salonun arkalarını doldurmuştu, yüksek pencerelerin altında duruyor, rıhtımdaki balıkçı karıları gibi itişiyorlardı.

Joffrey'nin sarayının sakinleri, birbirlerini gölgede bırakmak için yarışıyordu bugün. Jalabhar Xho tüylere bürünmüştü. Kuş tüyü kıyafeti öyle şahane ve abartılıydı ki adam her an havalanacakmış gibi görünüyordu. Yüce Rahip başını her hareket ettirdiğinde, kristal tacı havaya gökkuşakları gönderiyordu. Konsey masasındaki Kraliçe Cersei altın rengi kumaştan dikilmiş kırmızı astarlı elbisesinin içinde pırıldıyordu. Kraliçenin yanında oturan Varys leylak rengi sırmalı ipeklere bürünmüştü; yüzünde heyecanlı ve yapmacık bir gülümseme vardı. Ay Oğlan ve Sör Dontos, bir ilkbahar sabahı kadar temiz, yeni soytarı kıyafetlerini giymişlerdi. Turkuaz rengi ipek ve kürkten dikilmiş, birbirinin aynısı elbiseler giyen Leydi Tanda ve kızları bile hoş görünüyordu. Lord Gyles, kenarları altın dantelli, kırmızı ipek mendilinin ucuna öksürüyordu. Kral Joffrey herkesin üstünde, Demir Taht'ın bıçaklarının ve dikenli tellerinin arasında oturuyordu. Kızıl ipekler içindeydi, siyah gömleği yakut düğmelerle süslenmişti, başında ağır altın tacı vardı.

Sansa; şövalyelerden, yaverlerden ve zengin şehir halkından oluşan kalabalığın arasında zar zor ilerleyip sekiliğin önüne vardığında, borazanlar Lord Tywin Lannister'ın gelişini duyurdu.

Lord Tywin savaş atını salon boyunca sürüp Demir Taht'ın önünde eyerinden indi. Sansa daha önce böyle bir zırh görmemişti; iyice cilalanmış kırmızı çelik altın oymalarla süslenmişti. Eklem pulları güneş şeklindeydi, miğferini süsleyen aslanın gözleri yakuttandı. Her iki omzundaki dişi aslanlar, altın kumaştan yapılmış ağır pelerinini zırhına tutturuyordu. Pelerin öyle uzundu ki, katları savaş atının bacaklarına döküyordu. Atın zırhı bile yaldızlıydı, sırtındaki örtü, Lannister aslanıyla süslenmiş kırmızı ipekten dikilmişti.

Casterly Kayası Lordu öyle etkileyici bir görüntü sergiliyordu ki savaş atının

tahtın tam önüne pislemesi büyük şaşkınlık yarattı. Joffrey, büyükbabasını kucaklamak ve onu Şehrin Halaskârı ilan etmek için tahttan indiğinde dikkatlice pisliğin etrafından dolaştı. Sansa gergin bir gülümsemeyi saklamak için ağzını eliyle örttü.

Joff, abartılı bir gösteriyle büyükbabasından şehrin yönetimini devralmasını istedi ve Lord Tywin bu sorumluluğu ağır başlılıkla kabul etti, "Majesteleri reşit olana kadar." Daha sonra, yaverler Lord Tywin'in zırhını çıkardı ve Joff, El zincirini büyükbabasının boynuna taktı. Savaş atı salondan çıkarılıp hediyesi yerden temizlendiğinde Cersei törenin devam etmesi için başıyla işaret verdi.

Büyük meşe kapılardan içeri giren kahramanların her biri, pirinç borazanların çığlıklarıyla karşılandı. Çığırtkan herkesin duyabilmesi için kahramanın adını ve yaptığı yiğitliği duyurdu; asil leydiler ve soylu şövalyeler, horoz dövüşü izleyen katiller gibi şehvetle tezahürat yaptılar. Onur yeri Mace Tyrell'e verilmişti; Yüksek Bahçe Lordu, bir zamanlar çok güçlüyken yağ bağlamış adam, hâlâ yakışıklıydı. Lordu, oğulları takip ediyordu; Sör Loras ve ağabeyi Sör Garlan. Üçü bir örnek giyinmişti, samur kürkle süslenmiş yeşil kadifeler içindeydiler.

Kral onları karşılamak için tahttan bir kez daha indi, büyük bir onurdu bu. Her birinin boynuna, yumuşak altından oyulmuş güllerden oluşan zincirler taktı; zincirlerin ucunda sallanan yuvarlak levhaların üstünde, yakutla işlenmiş Lannister aslanı vardı. "Aslanı tahkim eden güller, diyarı tahkim eden Yüksek Bahçe'nin kudretine," diye duyurdu Joffrey. "Eğer benden istediğiniz bir lütuf varsa söyleyin ve sizin olsun."

İşte başlıyor, diye düşündü Sansa.

"Majesteleri," dedi Sör Loras, "Kral Muhafızları'nda size hizmet etme onuru için yalvarıyorum, sizi düşmanlarınıza karşı korumak için."

Joffrey, Çiçek Şövalyesi'ni ayağa kaldırdı ve alnından öptü. "Senindir kardeşim."

Lord Tyrell başını eğdi. "Majesteleri'ne hizmet etmekten daha büyük bir mutluluk yok. Kraliyet konseyinize katılacak kadar değerli olduğum farz edilirse, benden daha sadık ve esaslı biri olmadığını göreceksiniz."

Joff, elini Lord Tyrell'in omzuna koydu ve ayağa kalktığında adamı öptü.

“Arzunuz yerine getirildi.”

Sör Garlan Tyrell, Sör Loras’tan beş yaş büyüktü ve kendisinden daha ünlü kardeşinin daha uzun ve sakallı haliydi. Göğsü daha geniş, kolları daha kalındı. Yüzü, yeterince hoş olmasına rağmen Sör Loras’ın göz kamaştırıcı güzelliğinden yoksundu. Kral yaklaştığında, “Majesteleri,” dedi Sör Garlan, “bakire bir kız kardeşim var, Margaery, hanedanımızın neşesi. Kendisi, sizin de bildiğiniz gibi Renly Baratheon’la evliydi ama Lord Renly evliliğin gereğini yerine getiremeden savaşa gitti, kız kardeşimin masumiyeti bozulmadı. Margaery; zekânız, cesaretiniz ve kahramanlıklarınızla ilgili hikâyeleri duydu ve sizi uzaktan sevmeye başladı. Onu çağırtmanız, elini tutmanız ve hanedanınızı sonsuza kadar benim hanedanımla evlendirmeniz için size yalvarıyorum.”

Kral Joffrey şaşırmış gibi yaptı. “Sör Garlan, kız kardeşinizin güzelliği bütün Yedi Krallık’ta dillere destandır ama ben bir başkasıyla nişanlıyım. Bir kral verdiği sözü tutmalı.”

Kraliçe Cersei eteklerini hışırdatarak ayağa kalktı. “Majesteleri, küçük konseyinizin kararı şudur ki, vatan hainliği yüzünden başı kesilmiş bir adamın kızıyla, şu anda bile tahta açık açık ihanet etmekle meşgul bir asinin kardeşiyle evlenmeniz ne uygun olacaktır ne de akıllıca. Efendimiz, danışmanlarınız size yalvarıyor, diyarın iyiliği için Sansa Stark’tan vazgeçin. Leydi Margaery sizin için çok daha uygun bir kraliçe olacaktır.”

Salondaki leydiler ve lordlar eğitimli bir köpek sürüsü gibi memnuniyetlerini bağırarak ifade etmeye başladılar. *“Margaery,”* diye bağırdılar. “Bize Margaery’yi verin! Hain kraliçe istemiyoruz! Tyrell! Tyrell!”

Joffrey elini kaldırdı. “İnsanlarımın arzusuna göre davranmak isterim anne ama kutsal bir yemin ettim.”

Yüce Rahip öne çıktı. “Majesteleri, tanrılar nişanlılığı kutsal kabul eder lâkin babanız Kral Robert bu anlaşmayı, Kışyarı Starkları hainliklerini göstermeden evvel yaptı. Starklar’ın diyara karşı işledikleri suçlar, sizi verdiğiniz bütün sözlerden azat eder. İnanç’ın kurallarına göre Sansa Stark’la aranızda geçerli bir evlilik sözleşmesi yoktur.”

Salonu bir ses fırtınası doldurdu ve, *“Margaery, Margaery,”* diye bağıran çığlıklar etrafı sardı. Sansa öne eğildi, elleri sekiliğin tırabzanını sıkı sıkı

kavramıştı. Birazdan ne olacağını biliyordu ama Joffrey'nin söyleyebileceği şeylerden endişeleniyordu, onu şimdi, bütün krallığı buna bağlıyken bile bırakmayacağından korkuyordu. Yine Yüce Baelor Septi'nin mermer merdivenlerindeymiş gibi hissetti kendini; babası için merhamet dilendiği prensin bu arzuyu yerine getirmesini beklerken ve prensin bunu yapmak yerine, Sör İlyn Payne'e babasının başını kesme emri verdiğini duyarken. *Lütfen*, diye dua etti gayretle, *söylesin, söylesin.*

Lord Tywin torununa bakıyordu. Joff asık suratla lorda baktı, ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve Sör Garlan'ın ayağa kalkmasına yardım etti. "Tanrılar merhametli. Kalbimin sesini dinlemek için özgürüm. Kardeşinizle evleneceğim sör, bunu memnuniyetle yapacağım." Salon tezahüratlarla çınlarken Sör Garlan'ın sakallı yanağını öptü.

Sansa'nın başı dönüyordu. *Özgürüm.* Üzerine dikilmiş bakışları hissedebiliyordu. *Gülümsememeliyim,* diye hatırlattı kendine. Kraliçe onu uyarmıştı; içinde ne hissederse hissetsin, insanlara gösterdiği yüzü perişan görünmeliydi. "Oğlumun aşağılanmasına izin vermeyeceğim," demişti Cersei. "Beni anlıyor musun?"

"Evet. Ama kraliçe olmayacaksam, bana ne olacak?"

"Bu konunun düşünülmesi gerek. Şimdilik bizim vesayetimizde burada kalacaksın."

"Eve gitmek istiyorum."

Kraliçe bundan rahatsız olmuştu. "Şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi, hiçbirimiz istediğimiz şeylere sahip olamıyoruz."

Ben oldum, diye düşündü Sansa. *Joffrey'den kurtuldum. Onu öpmek, bekâretimi ona vermek, onun çocuğunu doğurmak zorunda kalmayacağım. Bütün bunlar Margaery Tyrell'in olsun, zavallı kız.*

Tezahüratlar dindiğinde Yüksek Bahçe Lordu konsey masasına oturmuştu ve oğulları pencerelerin altında bekleyen diğer şövalyelere ve küçük lordlara katılmıştı. Karasu Savaşı'nın diğer kahramanları ödüllerini almak üzere tahtın önüne çağırılırken Sansa ümitsiz ve terk edilmiş görünmeye çalışıyordu. Arbor Lordu Paxter Redwyne, ikiz oğulları Dehşet ve Salya'nın arasında koridoru yürüdü, eski bir mücadele sırasında alınmış bir yara yüzünden topallıyordu.

Onların arkasından kar beyazı takımının göğsünde altın iplikle işlenmiş bir ağaç olan Mathis Rowan; mücevher kakmalı kınının içindeki büyük kılıcı sırtında taşıyan, uzun ve kel Lord Randyll Tarly; tıknaz yapılı, kelleşmeye başlamış ve kısa sakallı Sör Kevan Lannister; bakır kızılı saçları omuzlarına dökülen Sör Addam Marbrand; batılı büyük lordlar Lydden, Crakehall ve Brax geliyordu.

Onlardan sonra, mücadele sırasında fark edilmeyi başaran alt tabaka doğumlu dört adam geldi: Lord Bryce Caron'ı teke tek bir dövüşte katleden tek gözlü Sör Philip Foote; Fossowayler'in elli silahlı askerinin arasından geçmeyi başararak, kırmızı elmadan Sör Bryan'ı ve Sör Edwyd'i öldüren, yeşil elmadan Sör Jon'u esir alan ve bu sayede Lothor Elmayiyen lakabını kazanan hürsüvari Lothor Brune; efendisini devrilen atının altından kurtarıp bir düzine saldırgana karşı savunan, Sör Harys'in hizmetindeki silahlı asker Willit; henüz on dört yaşında olmasına rağmen iki şövalye öldürüp bir şövalyeyi yaralayan ve ikisini de esir alan yaver Josmyn Peckledon. Willit bir tahtırevanda taşınıyordu, yaraları o kadar ağırdı.

Sör Kevan, ağabeyi Lord Tywin'in yanına oturdu. Çığırtkanlar bütün kahramanların gösterdiği yiğitlileri anlatmayı bitirince ayağa kalktı. "Majesteleri, bu iyi adamların yiğitliklerinden ötürü ödüllendirilmesini arzu ediyor. Sör Philip bundan böyle Foote Hanedanı Lordu olacaktır ve Caron Hanedanı'nın bütün toprakları, hakları ve gelirleri kendisine verilecektir. Lothor Brune şövalyelik unvanına layık görülmüştür ve savaşın sonunda kendisine nehir topraklarında bir kale ve arazi tahsis edilecektir. Josmyn Peckledon'a bir kılıç, bir zırh, kraliyet ahırlarından seçeceği bir savaş atı ve uygun yaşa gelir gelmez şövalyelik unvanı verilecektir. Ve son olarak, İyi Adam Willit gümüş saplı bir mızrakla, yeni dökülmüş bir örgü zırhla ve siperlikli bir miğferle ödüllendirilecektir. Daha sonra, Willit'in oğulları Casterly Kayası'nda Lannisterlar'ın hizmetine alınacaktır; büyük oğlu yaver ve küçük oğlu uşak olarak, iyi ve sadık bir şekilde hizmet ettikleri takdirde şövalyeliğe terfi yolları açıktır. Majesteleri emretti, Kral Eli ve küçük konsey onayladı."

Daha sonra kralın savaş gemileri *Prens Aemon, Nehir Oku* ve *Savaşyeli*'nin kaptanları onurlandırıldı. *İnayet, İpek Leydisi, Mızrak* ve *Koçbaşı*'ndan subaylara da ödüller verildi. Sansa'nın anlayabildiği kadarıyla, asıl başarıları

nehrin üstünde gerçekleşen bir mücadeleden sağ çıkmalarıydı, az kişinin böbürlenebileceği bir marifet. Alev Kehanetçisi Hallyne ve Simyacılar Loncası'nın ustaları da kralın teşekkürlerini aldı. Hallyne lordluğa terfi ettirilmişti ama adama bu unvanla birlikte araziler ve bir kale verilmediğini fark etti Sansa, yani simyacı, Varys'ten daha *gerçek* bir lord olmayacaktı. En dikkat çekici lordluk unvanı Sör Lancel Lannister'a bahşedilendi. Joffrey onu, Darry Hanedanı'nın arazileriyle, kalesiyle ve bütün haklarıyla ödüllendirdi. Lord Darry'nin son oğlu nehir topraklarındaki mücadele sırasında yok olmuştu, "piç bir kuzen haricinde, Darry kanından gelen meşru bir vâris bırakmayarak."

Sör Lancel yeni unvanını kabul etmek için ortaya çıkmadı; yaralarının tek koluna, hatta hayatına mal olabileceği söyleniyordu. Başına aldığı korkunç bir kesikten ötürü İblis'in de ölmek üzere olduğu konuşuluyordu.

Çığırtkan, *"Lord Petyr Baelish,"* diye bağırdığında Serçeparmak öne çıktı, gül ve erik renklerinin tonlarına bürünmüştü. Pelerininin üstünde alaykuşu desenleri vardı. Demir Taht'ın önünde diz çökerken adamın gülümsediğini görebiliyordu Sansa. *Çok memnun görünüyor.* Serçeparmak'ın savaş sırasında kahramanca bir şey yaptığını duymamıştı ama görünüşe göre o da diğerleri gibi ödüllendirilecekti.

Sör Kevan tekrar ayağa kalktı. "Majesteleri, sadık danışmanı Petyr Baelish'in diyara ve kraliyete sunduğu yüksek hizmetlerden ötürü ödüllendirilmesini arzu ediyor. Bilinsin ki Harrenhal, bütün arazileri ve gelirleriyle birlikte Lord Baelish'e verilmiştir, bundan böyle makamı orası olacaktır ve kendisi Üç Dişli Mızrak'ın Azam Lordu olarak hükmedecektir. Bu unvan sonsuza kadar Petyr Baelish'e, oğullarına ve torunlarına aittir. Üç Dişli Mızrak'ın bütün lordları, gerçek efendileri olarak kendisine bağlılık yemini edeceklerdir. Majesteleri emretti, Kral Eli ve küçük konsey onayladı."

Dizinin üstünde duran Serçeparmak gözlerini Kral Joffrey'ye kaldırdı. "Minnettarım Majesteleri. Sanırım, birkaç oğul ve torun edinmek için bir şeyler yapmam gerecek."

Joffrey güldü, bütün salon da onunla birlikte. *Üç Dişli Mızrak'ın Azam Lordu,* diye düşündü Sansa, *ve aynı zamanda Harrenhal Lordu.* Bunların Serçeparmak'ı neden bu kadar mutlu ettiğini anlamıyordu; bu onurlar, Alev

Kehanetçisi Hallyne'a verilen unvan kadar boştu. Harrenhal lanetliydi, bunu herkes biliyordu ve şu anda kale Lannisterlar'ın elinde bile değildi. Ayrıca, Üç Dişli Mızrak lordları Nehirova'ya, Tully Hanedanı'na ve Kuzey Kralı'na bağlıydı; Serçeparmak'ı asla efendileri olarak kabul etmezlerdi. *Mecbur bırakılmazlarsa. Ağabeyim, dayım ve büyükbabam devrilip öldürülmezlerse.* Bu düşünce Sansa'yı endişelendirdi ama aptallık ettiğini söyledi kendine. *Robb her seferinde onları yendi. Gerekirse Lord Baelish'i de yener.*

O gün, altı yüzden fazla kişi şövalye ilan edilmişti. Bütün gece boyunca Yüce Baelor Septi'nde nöbet tutmuş ve bu sabah, tevazularını kanıtlamak için şehri boydan boya çıplak ayakla geçmişlerdi. Şimdiyse, boyanmamış yünden yapılmış düz elbiselerinin içinde sırayla öne çıkıyor, Kral Muhafızları'ndan şövalyelik unvanlarını alıyorlardı. Tören uzun sürüyordu çünkü Beyaz Kılıçlar'ın Yeminli Kardeşler'inden sadece üçü unvan vermek için oradaydı. Mandon Moore mücadelede kaybolmuştu. Tazı ortadan yok olmuştu. Aerys Oakheart, Prenses Myrcella'yla birlikte Dorne'daydı ve Jaime Lannister, Robb'un tutsağıydı. Yani Kral Muhafızları; Balon Swann, Meryn Trant ve Osmund Karakazan'dan ibaretti. Adamlar unvanlarını aldıktan sonra kemerlerini bağlıyor ve pencerelerin altında bekliyorlardı. Şehirdeki yürüyüş yüzünden bazılarının ayakları kanıyordu ama hepsi de başları dik ve gururlu duruyormuş gibi görünüyordu Sansa'ya.

Bütün yeni şövalyelere sörlükleri verildiğinde salondakiler sabırsızlıkla kıpırdanmaya başlamıştı ve hiçbiri Joffrey'den daha sabırsız değildi. Sekilikte oturanlardan bazıları sessizce sıvışmaya başlamıştı ama zemindekiler kapana kısılmıştı, kralın izni olmadan salondan ayrılamıyorlardı. Demir Taht'ın üstündeki Joffrey'nin durmadan kıpırdanmasından bu izni seve seve vereceği anlaşılıyordu ama günün işleri bitmekten çok uzaktı henüz. Şimdi sikkenin diğer yüzü çevrilmişti; salona tutsaklar getiriliyordu.

Bu grubun içinde de büyük lordlar ve soylu şövalyeler vardı: Yaşlı ve aksi Lord Celtigar, nam-ı diğer Kırmızı Yengeç; Sör İyi Bonifer; Celtigar'dan bile yaşlı Lord Estermont; bütün salon boyunca kırık ayağıyla yürüyen ama yardım kabul etmeyen Lord Varner; kolu sol dirseğinden kopan gri yüzlü Sör Mark Mullendore; Akbaba Tüneği'nden Kırmızı Ronnet; Yağmur Ormanı'ndan Sör

Dermot; Lord Willum ve oğulları Josua ve Elyas; Sör Jon Fossoway; Sör Timon, nam-ı diğer Keskindil; Akıntıtaşı piçi Aurane; Lord Staedmon, nam-ı diğer Meteliksever ve yüzlercesi.

Mücadele sırasında taraf değiştirenlerin yapması gereken tek şey Joffrey'ye bağlılık yemini etmekti ama acı son gelene kadar Stannis için savaşanlar konuşmak zorundaydı. Kaderlerini ağızlarından çıkacak kelimeler belirleyecekti. Eğer ihanetlerinin bağışlanması için yalvarır ve bundan böyle sadakatle hizmet edeceklerine dair söz verirlerse Joffrey onları tekrar kral barışının altına alacak, arazilerini ve haklarını iade edecekti. Buna rağmen meydan okuyan bir avuç adam vardı. "Bu işin bittiği hayaline kapılma evlat," diye uyardı biri, bir Florent'in piç oğluydu. "Işık Tanrısı, Stannis'i koruyor, şimdi ve daima. Onun saati geldiğinde bütün kılıçların ve bütün entrikaların bile seni kurtaramayacak."

"*Senin* saatin şimdi geldi." Joffrey, Sör İlyn Payne'i çağırdı ve adamı dışarı çıkarıp kafasını kesmesini emretti. Ama adam dışarı çıkarılır çıkarılmaz, pelerininin göğsüne alevli bir kalp işlenmiş vakur yüzlü bir şövalye bağırdı, "Stannis gerçek kraldır. Demir Taht'ta bir canavar oturuyor, ensestten doğmuş bir zelil!"

"Sessiz ol," diye kükredi Sör Kevan Lannister.

Şövalye tam tersine sesini yükseltti. "Diyarın kalbini yiyen kara bir solucandır Joffrey! Onun babası karanlıktır ve annesi ölüm. Hepinizi çürütmeden önce yok edin onu! Hepsini yok edin, fahişe kraliçeyi ve solucan kralı, aşağılık cüceyi ve muhbir örümceği, sahte çiçekleri. Kendinizi kurtarın!" Altın pelerinlilerden biri adamı adamı yere serdi ama şövalye bağırmaya devam ediyordu. "Temizleyen ateş gelecek! Kral Stannis dönecek!"

Joffrey ayağa zıpladı. "Kral *benim!* Onu öldürün! Onu şimdi öldürün! Emrediyorum." Elini aşağı indirdi, öfkeli ve ani bir hareketti... ve kolu tahtın keskin dişlerinden birine değince acıyla çığlık attı. Gömleğin kızıl ipeği, yeni kralın kanını emerken kırmızının daha koyu bir tonuna boyanıyordu. *"Anne!"* diye inledi kral.

Bütün gözler kralın üstündeyken, yerde yatan adam bir şekilde altın pelerinlilerden birinin mızrağını kaptı ve ona tutunarak ayağa kalktı. "Taht onu inkâr ediyor!" diye bağırdı. "O *kral değil!*"

Cersei tahta doğru koşuyordu ama Lord Tywin bir kaya kadar hareketsiz kaldı. Sadece tek parmağını kaldırdı ve Sör Meryn Trant kılıcını çekip öne çıktı. Son, hızlı ve zalimane idi. Altın pelerinliler şövalyeyi kollarından yakaladı. Sör Meryn uzunkılıcının ucunu göğsüne saplarken, "O kral değil!" diye bir kez daha bağırdı şövalye.

Joff, annesinin kollarının arasına yığıldı. Üç üstat aceleyle yanlarına gidip Joffrey'yi kral kapısından dışarı çıkardılar. Sonra herkes aynı anda konuşmaya başladı. Altın pelerinliler ölü adamı yerde sürüklerken, cesedi taş zeminde parlak kan izleri bırakıyordu. Varys kulağına bir şeyler fısıldarken Lord Baelish sakalıyla oynuyordu. *Bizi gönderecekler mi artık?* diye merak etti Sansa. Bir grup tutsak hâlâ bekliyordu ama yemin etmek için mi, lanet okumak için mi olduğunu kim bilebilirdi?

Lord Tywin ayağa kalktı. "Devam edelim," dedi, mırıltıları kesen net ve güçlü bir sesle. "İhanetlerinin bağışlanmasını isteyenler konuşabilir. Başka saçmalık olmayacak." *Demir Taht'a doğru gitti ve bir basamağa oturdu, yerden en fazla bir metre yüksekteydi.*

Oturum sona erdiğinde, pencerelerden içeri giren ışık solmaya başlamıştı. Sansa sekilikten inerken bitkinlikten topallıyormuş gibi hissediyordu. Joffrey'nin kolunun ne kadar kötü kesildiğini merak etti. *Demir Taht'ın, üstünde oturmak için yaratılmamışlara zalim davrandığı söylenir.*

Odasının güvenli duvarlarının arasına girdiğinde bir yastığı yüzüne kapattı ve sevinç çığlığını boğdu. *Ah, merhametli tanrılar, yaptı, herkesin önünde benden vazgeçti.* Akşam yemeğini getiren hizmetçi kızı neredeyse öpecekti. Yemekte sıcak ekmek ve taze yağ vardı, koyu et çorbası, horoz ve havuç, ballı şeftali. *Yemeklerin tadı bile daha güzel,* diye düşündü.

Karanlık çöktüğünde bir pelerinin altına gizlenip tanrı korusuna gitti. Beyaz zırhının içindeki Sör Osmund Karakazan köprüde nöbet tutuyordu. Sansa adama selam verirken sesinin mümkün olduğunca perişan çıkması için çabaladı. Tamamıyla ikna edici davrandığından emin olamadı çünkü şövalye Sansa'ya yan yan bakıyordu.

Dontos yapraklı ay ışığında bekliyordu. "Neden öyle üzgün suratlısın?" diye sordu Sansa neşeyle. "Sen de oradaydın, duydun. Joffrey benden vazgeçti,

benimle işi bitti, beni...”

Dontos, Sansa’nın elini tuttu. “Ah Jonquil, benim zavallı Jonquil’im, anlamıyorsun. İşi bitti mi? Daha yeni başlıyor.”

Sansa’nın kalbi durdu. “Ne demek istiyorsun?”

“Kraliçe gitmene asla izin vermeyecek, asla. Sen çok kıymetli bir rehinesin. Ve Joffrey... tatlım, o hâlâ kral. Eğer seni yatağına almak isterse alır ama bu sefer rahmine ektiği tohumlar öz oğullar değil piçler olur.”

“Hayır,” dedi Sansa şaşkınlıkla. “O beni bıraktı, o...”

Sör Dontos, Sansa’nın kulağına ıslak bir öpücük kondurdu. “Cesur ol. Seni evine götüreceğime dair yemin etmiştim ve artık yapabilirim. Gün belirlendi.”

“Ne zaman?” diye sordu Sansa. “Ne zaman gideceğiz?”

“Joffrey’nin düğün gecesinde. Ziyafetten sonra. Bütün gerekli ayarlamalar yapıldı. O gece Kızıl Kale’ye yabancılar doluşacak. Konseyin yarısı sarhoş olacak ve diğerleri Joffrey’nin gelinle yatmasına yardım edecek. Sen bir süre için unutulacaksın ve karmaşa bizim dostumuz olacak.”

“Düğün bir aydan önce değil. Margaery Tyrell, Yüksek Bahçe’de. Onu yeni çağırttılar.”

“Çok uzun zamandır bekliyorsun, biraz daha sabret. Bak, sana bir şey getirdim.” Sör Dontos kesesini karıştırarak çıkardığı gümüşi bir örümcek ağını kalın parmaklarının arasından sarkıttı.

İncecik gümüş liflerden yapılmış bir saç filesiydi, teller o kadar ince ve narindi ki Sansa fileyi eline aldığında bir nefesten daha ağır değilmiş gibi hissetti. İki telin kesiştiği her noktaya küçük mücevherler konulmuştu, koyu renk taşlar ay ışığını içiyordu. “Bunlar ne taşı?”

“Asshai’den gelen ametistler. Çok ender rastlanan bir tür, gün ışığında koyu mor parlar.”

“Çok güzel,” dedi Sansa, *benim bir gemiye ihtiyacım var, bir saç filesine değil,* diye düşünürken.

“Bildiğinden daha güzel tatlı çocuğum. Bu gördüğün bir sihir. Bu, adalet. Bu, babanın intikamı.” Dontos eğilip Sansa’yı tekrar öptü. “Bu, *evin.*”

Theon

Duvarların dışında ilk keşif süvarileri görüldüğünde Üstat Luwin geldi. “Lord prensim,” dedi, “teslim olmalısınız.”

Hizmetçilerin getirdiği; yulaflı kek, bal ve kan sosisinden oluşan kahvaltı tepsisine baktı Theon. Yine uykusuz geçirdiği gece sinirlerini germişti ve yemeğin görüntüsü midesini bulandırıyordu. “Amcamdan cevap yok mu?”

“Yok,” dedi üstat. “Pyke’taki babanızdan da.”

“Daha çok kuş yolla.”

“İşe yaramaz. Kuşlar onlara varana kadar...”

“Yolla!” Yemek tepsisini bir vuruşta kenara fırlattı, üstündeki battaniyeyi atıp Ned Stark’ın yatağından çıplak ve öfkeli bir halde kalktı. “Yoksa ölmemi mi istiyorsun? Mesele bu mu Luwin? Şimdi gerçekler.”

Küçük, gri adam korkmuyordu. “Üstatlar hizmet eder.”

“Evet. Ama kime?”

“Diyara,” dedi Üstat Luwin, “ve Kışyarı’na. Theon, bir zamanlar sana sayıları ve harfleri öğrettim, tarihi ve savaş sanatını. Ve öğrenmek isteseydin daha fazlasını da öğretebilirdim. Sana karşı büyük bir sevgi duyduğumu söylemeyeceğim, hayır, ama senden nefret de edemem. Etsem bile, içtiğim ant sebebiyle Kışyarı senin elinde olduğu sürece sana tavsiye vermekle yükümlüyüm. Ve şimdi sana *teslim olmanı* tavsiye ediyorum.”

Theon yerdeki nemli pelerini eğilerek aldı, silkeledi ve omuzlarına serdi. *Bir ateş, bir ateş lazım ve temiz kıyafetler. Wex nerede? Mezarıma kirli kıyafetler içinde girmeyeceğim.*

“Burayı elinde tutma umudun yok,” diye devam etti üstat. “Lord babanın yardım göndermeye niyeti olsaydı şimdiye kadar yapardı bunu. Onu asıl ilgilendiren yer, Boğaz. Kuzey için dövüşülecek mücadele, Moat Cailin’in yıkıntılarının ortasında gerçekleşecek.”

“Olabilir,” dedi Theon. “Ama Kışyarı benim elimde olduğu sürece Sör Rodrik ve Starklar’ın sancak beyleri güneye yürüyüp amcama arkadan

saldıramazlar.” *Savaş sanatında senin düşündüğün kadar acemi değilim yaşlı adam.* “Gerekirse, bir yıllık kuşatmaya dayanacak kadar yiyeceğim var.”

“Kuşatma olmayacak. Merdivenleri kurmak ve iplerin ucuna kanca takmak için bir iki gün harcayacaklar belki. Ama sonra, aynı anda yüzlerce noktadan duvarlarını aşacaklar. Kuleyi bir süre tutabilirsin ama kale bir saat içinde düşecek. En iyisi kapıları açman ve...”

“...*merhamet* için yalvarmam mı? Bana ne çeşit bir merhamet göstereceklerini biliyorum.”

“Bir yol var.”

“Ben demirdoğumluyum,” diye hatırlattı Theon. “Benim kendi yolum var. Bana ne seçenek bıraktılar? Hayır, cevap verme. Senden yeterince *tavsiye* duydum. Git ve emrettiğim gibi kuşları yolla, Lorren’a onu görmek istediğimi söyle. Wex’i de. Zırhımın temizlenmesini ve garnizonumun avluda toplanmasını istiyorum.”

Bir an için üstadın ona karşı geleceğini düşündü. Ama sonunda Luwin hafifçe eğildi. “Nasıl emrederseniz.”

Acınacak kadar küçük bir kalabalık oluşturdular; demiradamlar az, avlu büyüktü. “Kuzeyliler akşam olmadan tepemize binecekler,” dedi Theon adamlarına. “Sör Rodrik Cassel ve onun çağrısına yanıt veren bütün lordlar. Onlardan kaçmayacağım. Bu kaleyi aldım ve elimde tutmaya niyetliyim, Kışyarı prensi olarak yaşamaya ya da ölmeye. Ama hiç kimseye benimle birlikte ölmesini emretmeyeceğim. Sör Rodrik’in ana kuvveti buraya ulaşmadan önce kaleden ayrılırsanız kurtulma şansınız olabilir.” Uzunkılıcını kınından çıkardı ve yere bir çizgi çizdi. “Kalacak ve savaşacak olanlar, öne çıkın.”

Kimse konuşmadı. Adamlar zırhlarının, kürklerinin ve kaynatılmış derilerinin içinde taştan yapılmışçasına hareketsiz duruyorlardı. Birkaçı aralarında bakıştı. Urzen kıpırdandı. Dykk Harlaw boğazını temizleyip tükürdü. Rüzgârın parmağı, Endehar’ın uzun, güzel saçlarının arasından geçti.

Theon boğuluyormuş gibi hissediyordu. *Neden şaşırdım ki?* diye düşündü umutsuzca. Babası ondan vazgeçmişti, amcaları, ablası, hatta o sefil yaratık Leş bile. Adamları neden onlardan daha sadık olacaktı? Söylenecek bir şey yoktu, yapılacak bir şey yoktu. Gri duvarların ve beyaz gökyüzünün altında öylece

durabilirdi sadece, elinde kılıcı, beklerdi, beklerdi...

Çizgiyi geçen ilk kişi Wex oldu. Üç hızlı adım ve Theon'un yanındaydı. Omuzları düşmüştü. Çocuğun hareketiyle utanan Kara Lorren onu takip etti. Yüzü asıktı. "Başka?" dedi Theon. Kırmızı Rolfe öne çıktı. Kromm. Werlag. Tymor ve kardeşleri. Bela Ulf. Koyunhırsızı Harrag. Dört Harlaw ve iki Botley. Balina Kenned sonuncuydu. Toplamda on yedi adam.

Urzen, yerinden kımıldamayanların arasındaydı. Stygg ve Asha'nın Derinorman Kalesi'nden getirdiği on adamın hepsi. "Gidin o halde," dedi Theon. "Ablama koşun. Sizi sıcak bir şekilde karşılayacağından şüphem yok."

Stygg utanmış gibi görünecek nezakete sahipti en azından. Diğerleri tek kelime etmeden gitti. Theon, kalan on yedi adama döndü. "Duvarlara dönün. Tanrılar sağ kalmamıza izin verirse her birinizi hatırlayacağım."

Diğerleri giderken Kara Lorren kaldı. "Kale ahalisi dövüş başlar başlamaz karşımızda yer alacak."

"Bunu biliyorum. Ne yapmamı istiyorsun?"

"İşlerini bitirin," dedi Lorren. "Hepsinin."

Theon başını salladı. "İlmik hazır mı?"

"Hazır. Kullanacak mısınız?"

"Daha iyi bir yol biliyor musun?"

"Evet. Baltamı alıp köprünün üstünde duracağım. Gelip beni denesinler. Teker teker, ikişer ikişer, üçer üçer, hiç fark etmez. Ben nefes alırken kimse o hendekten geçmeyecek."

Ölmeye niyetli, diye düşündü Theon. *İstediği şey zafer değil, şarkılara layık bir son.* "İlmiği kullanacağız."

"Nasıl isterseniz," diye karşılık verdi Lorren, gözlerinde küçümseme vardı.

Wex, Theon'un mücadele için giyinmesine yardım etti. Siyah pelerininin ve altın rengi gömleğinin altında iyice yağlanmış örgü zırh ve onun da altında kaynatılmış deri vardı. Zırhını giyip silahlarını kuşanınca, doğu ve güney duvarlarının birleştiği köşedeki gözcü kulesine tırmanıp felaketine baktı. Kuzeyli adamlar kaleyi çember içine almak için yayılıyorlardı. Sayılarını tahmin etmek güçtü. En az bin kişi, belki de bunun iki katı. *On yedi adama karşı.* Mancınıklar ve akrepler getirmişlerdi. Theon, Kral Yolu'nda gümbürdeyen bir kuşatma kulesi

göremedi ama Kurt Ormanı'nda istedikleri kadar kule kurmalarına yetecek ağaç vardı.

Üstat Luwin'in Myr mercekli tüpünden bakıp adamların sancaklarını inceledi Theon. Baktığı her yerde Cerwynler'in savaş baltası dalgalanıyordu, Tallhartlar'ın ağacı da vardı ve Beyaz Liman'ın balıkadamı. Flintler'in ve Karstarklar'ın sancakları daha azdı. Orada burada Hornwoodlar'ların yaban geyiğini bile gördü. *Ama Gloverlar yok, Asha onların işini bitirdi. Dehşet Kalesi'nden Boltonlar, Sur'un gölgesinden çıkıp aşağı inen Umberlar da yok.* Onlara ihtiyaç da yoktu gerçi. Kısa zaman sonra, Cley Cerwyn denen delikanlı uzun bir direğin ucunda dalgalanan barış sancağıyla birlikte kale kapısının önünde belirdi ve Sör Rodrik'in Dönek Theon'la görüşme talep ettiğini duyurdu.

Dönek. Bu isim safra kadar acıydı. Babasının dargemilerini Lannis Limanı'nın üstüne yüzdürmek için Pyke'a gitmişti o, hatırladı. "Birazdan çıkacağım," diye bağırdı aşağıya. "Tek başıma."

Kara Lorren itiraz etti. "Kanı sadece kan temizler," dedi. "Şövalyeler diğer şövalyelerle ateşkes yapabilir ama kanun kaçağı kabul ettikleri adamlarla uğraşırken onurları o kadar da umurlarında olmaz."

Theon parladı. "Ben Kışyarı Prensi'yim ve Demir Adaları'nın vârisiyim. Şimdi gidip kızı bul ve sana söylediğim şeyi yap."

Kara Lorren öldürücü gözlerle Theon'a baktı. "Tamam. Prens."

O da bana karşı döndü, diye fark etti Theon. Son zamanlarda Kışyarı'nın taşları bile ona karşıydı. *Ölürsem, dostsuz ve terk edilmiş bir adam olarak öleceğim.* Bu durumda, yaşamaktan başka ne seçeneği vardı?

Başında tacıyla kapı kulübesine doğru at sürdü. Bir kadın kuyudan su çekiyordu ve aşçı Gage mutfak kapısındaydı. Nefretlerini, kasvetli bakışlarının ve bir taş kadar ifadesiz yüzlerinin arkasına saklamışlardı ama Theon hissedebiliyordu.

Köprü aşağı indirilirken, soğuk rüzgâr hendek boyunca iç çekti. Rüzgârın dokunuşu Theon'u titretti. *Soğuk, başka bir şey değil,* dedi kendine. *Cesur bir adam bile titretebilir.* Atını rüzgârın üstüne sürdü, yivli kapının altından, köprünün üstünden geçti. Dış kapılar onun için açıldı. Duvarların dibinden geçerken çocukların kendisini izlediğini hissedebiliyordu; bir zamanlar

gözlerinin olduğu boş çukurlardan.

Sör Rodrik alaca atının sırtında pazar yerinde bekliyordu. Rodrik'in hemen yanındaki genç Cley Cerwyn'in taşıdığı direğin ucunda Starklar'ın ulu kurdu dalgalanıyordu. Meydanda yalnızdılar ama Theon etraftaki evlerin çatılarına tünemiş okçuları, sağ tarafındaki mızrakçıları ve sol tarafında, Manderly Hanedanı'nın mızraklı balıkadamının altında sıralanmış atlı şövalyeleri görebiliyordu. *Her biri ölmemi istiyor.* Birlikte içki içtiği delikanlılardı bazıları, birlikte zar oynadığı, hatta birlikte zamparalık yaptığı... ama ellerine düşerse bunlar onu kurtaramazdı.

"Sör Rodrik." Theon dizginleri çekti. "Birer düşman olarak karşılaşmak zorunda kalmamız beni derinden üzüyor."

"Benim üzüntümse, seni asmadan önce biraz beklemek zorunda olmamdan kaynaklanıyor." Yaşlı şövalye çamurlu zemine tükürdü. "Dönek Theon."

"Ben Pykelı bir Greyjoy'um," diye hatırlattı Theon. "Babamın beni sardığı kundağın üstünde bir deniz canavarı vardı, bir ulu kurt değil."

"On yıl boyunca Starklar'ın vesayetindeydin."

"Rehine ve tutsaktım derim ben ona."

"Belki de Eddard Stark bir zindan duvarına zincirlemeliydi seni. Ama bunun yerine kendi oğullarıyla birlikte büyüttü, katlettiğin o tatlı çocuklarla birlikte ve ben seni savaş sanatında eğittim, asla ölmeyecek utancımdır bu."

"Buraya bir görüşme için geldim, hakaretlerini dinlemek için değil. Ne söyleyeceksen söyle ihtiyar. Benden ne istiyorsun?"

"İki şey," diye yanıt verdi yaşlı adam, "Kışyarı'nı ve canını. Adamlarına kapıları açmalarını ve silahlarını bırakmalarını emret. Çocuk katili olmayanlar gitmekte özgür ama sen Kral Robb'un adaleti için tutulacaksın. Dua et de kral döndüğünde tanrılar sana acısın."

"Robb, Kışyarı'nı bir daha göremeyecek," dedi Theon. "Moat Cailin'de kırılacak, on binlerce yıldır her güneyli ordunun kırıldığı gibi. Kuzey artık bize ait sör."

"Sadece üç kaleyi tutuyorsun," diye karşılık verdi Sör Rodrik. "Ve ben bu kaleyi geri alacağım, Dönek."

Theon bunu duymazdan geldi. "İşte *benim* şartlarım. Dağılmak için akşama

kadar vaktiniz var. Kralları olarak Balon Greyjoy'a ve Kışyarı Prensi olarak bana bağlılık yemini edenlerin haklarına ve mallarına dokunulmayacak, onlar zarar görmeyecekler. Bize meydan okuyanlar yok edilecek."

Genç Cerwyn duyduklarına inanamıyormuş gibi görünüyordu. "Çıldırdın mı Greyjoy?"

Sör Rodrik başını salladı. "Sadece kibirli, delikanlı. Theon'un kendisiyle ilgili abartılı fikirleri vardı her zaman." Yaşlı adam parmağını Theon'a doğrulttu. "Senin gibilerle uğraşmak için Robb'un Boğaz'dan dönmesini beklemek zorunda olduğu düşünme bile. Yanımda iki bine yakın adam var... ve hikâyeler doğruysa senin elliden fazla adamın yok."

Gerçekte on yedi. Theon kendini gülümsemeye zorladı. "Adamlardan daha iyi bir şeyim var." Ve yumruğunu havaya kaldırdı; Kara Lorren'ın görmek için beklediği işaret.

Kışyarı'nın duvarları Theon'un arkasındaydı ama Sör Rodrik'in yüzü duvarlara dönüktü, görmemesi mümkün değildi. Theon yaşlı adamın yüzünü seyretti. Beyaz sakallarının altındaki çenesi titremeye başladığında Sör Rodrik'in ne gördüğünü biliyordu. *Şaşırmadı,* diye düşündü üzülerek, *ama korku orada.*

"Bu namertlik," dedi Sör Rodrik. "Bir çocuğu bu şekilde kullanmak... bu rezillik."

"Ah, biliyorum," dedi Theon. "Tadına baktığım bir yemek bu, yoksa unuttunuz mu? Başka isyanlar çıkarmayacağından emin olmak için beni babamın evinden aldığınızda on yaşındaydım."

"Aynı şey değil!"

Theon'ın yüzü umursamazdı. "Benim boynuma geçirilen ilmik kendirden yapılmamıştı, doğru. Ama ben öyle hissediyordum. İlmik boğuyordu Sör Rodrik. Zalimce boğuyordu." Bunu şimdiye kadar tam anlamıyla fark etmemişti ama kelimeler ağzından çıktığı anda gerçekliğini gördü.

"Sana hiç zarar verilmedi."

"Ve Beth'inize de zarar verilmeyecek, bana..."

Sör Rodrik, Theon'un cümlesini bitirmesini beklemedi. *"Yılan,"* diye bağırdı şövalye, beyaz sakallarının arkasındaki yüzü öfkeyle kızarmıştı. "Sana adamlarını kurtarman ve bir zerre onurla ölmen için bir şans verdim Dönek.

Ama bir çocuk katilinden bunu bekleyemeyeceğimi bilmeliydim.” Eli kılıcının kabzasına gitti. “Seni burada öldürüp yalanlarına ve kandırmacalarına bir son vermeliyim. Tanrılar biliyor ki bunu yapmalıyım.”

Theon titrek ve yaşlı bir adamdan korkmuyordu ama çatılardaki okçular ve sıralanmış şövalyeler başka bir meseleydi. Eğer kılıçlar kınlarından çıkarsa, kaleye geri dönme ihtimali çok azla hiç arasındaydı. “Yeminini boz ve beni öldür. Ve küçük Beth’i bir ipin ucunda sallanırken seyret.”

Sör Rodrik’in parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti ama bir an sonra elini kılıcın kabzasından çekti. “Doğrusu, yeterince uzun yaşadım.”

“Buna itiraz edemem sör. Şartlarımı kabul ediyor musunuz?”

“Leydi Catelyn’e ve Stark Hanedanı’na karşı sorumluluklarım var.”

“Ya kendi hanedanınıza? Beth soyunuzun sonuncusu.”

Yaşlı şövalye atının sırtında dimdik oturdu. “Kızımın yerine kendimi öneriyorum. Onu serbest bırak ve rehine olarak beni al. Kışyarı’nın kale kumandanı bir çocuktan çok daha değerlidir.”

“Benim için değil.” *Yiğitçe bir davranış ihtiyar ama ben o kadar büyük bir aptal değilim.* “Bahse girerim ki Lord Manderly ve Leobald Tallhart için de değil.” *Senin zavallı, yaşlı postun onlar için herhangi bir adamınkinden daha kıymetli değil.* “Hayır, kızı tutacağım... ve güvende tutacağım, emirlerimi yerine getirdiğiniz sürece. Hayatı sizin ellerinizde.”

“Tanrılar merhamet edin. Theon, bunu nasıl yapabilirsin? Saldırmak zorunda olduğumu biliyorsun, yemin ettim...”

“Bu ordu, güneş batarken hâlâ kapımın önünde olursa Beth asılacak,” dedi Theon. “Sabahın ilk ışıklarında bir rehine daha onun peşinden mezara girecek ve güneş batarken bir rehine daha. Ordu buradan gidene kadar, her gün doğumu ve batımı ölüm anlamına gelecek. Rehine sıkıntısı çekmiyorum.” Bir cevap duymak için beklemedi, Gülümseyen’i çevirip kaleye doğru sürdü. Önce ağır ağır gitti ama arkasındaki okçuları düşününce hızlandı. Kazıklara geçirilmiş küçük kafalar onu izliyorlardı, her metrede biraz daha büyüyorlardı; aralarında küçük Beth Cassel duruyordu, boynuna yağlı ip geçirilmişti, ağlıyordu. Atını mahmuzlayıp dörtnala kaldırdı. Gülümseyen’in nalları köprünün üstünde gümlüyordu, davul gibi.

Avluda eyerinden inip dizginleri Wex'e uzattı. "Bu onları durdurabilir," dedi Kara Lorren'a. "Gün batarken anlayacağız. O zamana kadar kızı içeri al ve güvenli bir yerde tut." Deri, çelik ve yün katmanlarının altında ter içinde kalmıştı. "Bir kadeh şarap istiyorum. Bir fıçı şarap daha da iyi olur."

Ned Stark'ın yatak odasındaki şömine yakılmıştı. Theon ateşin başına oturup kalenin mahzeninden getirilen yoğun kırmızıyı kadehine doldurdu. Ruh hali kadar ekşi bir şaraptı. *Saldıracaklar,* diye düşündü alevlere bakarken. *Sör Rodrik kızını seviyor ama o hâlâ kale kumandanı ve her şeyden öte bir şövalye.* Boynuna ip geçirilen kişi Theon ve dışarıdaki orduyu komuta eden adam Lord Balon olsaydı, saldırıyı haber veren savaş boruları çoktan ötmüş olurdu, bundan emindi. Theon, Sör Rodrik demirdoğumlu olmadığı için tanrılara şükretmeliydi. Yeşil toprakların erkekleri daha yumuşak bir malzemeden yapılmıştı ama yeterince yumuşak davranacaklarından emin olamıyordu.

Yaşlı adam her şeye rağmen kaleye saldırmaya karar verirse Kışyarı düşerdi; Theon bu konuda hayallere kapılmıyordu. On yedi adam; kendi sayılarının üç, dört ya da beş katını öldürebilirdi ama sonunda ezilirdi.

Theon, şarap kadehinin kenarından alevlere baktı, bütün bunların ne kadar adaletsiz olduğunu düşünüyordu. "Fısıltılı Orman'da Robb Stark'ın yanında at sürdüm," diye mırıldandı. O gece korkmuştu ama şimdiki gibi değildi. Etrafında dostların varken girdiğin mücadele başkaydı, tek başına ve küçümsenerek yok edileceğin mücadele başka. *Merhamet,* diye düşündü umutsuzca.

Aradığı teselliyi şarapta bulamayınca Wex'ten yayını istedi ve eski iç avluya gitti. Orada durdu, kolları ağrıyıp parmakları kanayana kadar ok üstüne ok fırlattı, yeni bir tura başlarken okları hedeflerden toplamak için duruyordu sadece. *Bu yayla Bran'ın hayatını kurtardım,* diye hatırlattı kendine. *Keşke kendimi, canımı da kurtarabilseydim.* Kuyunun yanına kadınlar geldi ama fazla oyalanmadılar, Theon'un yüzünde gördükleri şey her neyse çabucak uzaklaşmalarına sebep olmuştu.

Yıkık kule, Theon'un arkasındaydı, çok uzun zaman önceki bir yangının harabeye çevirdiği üst katların zirvesi dikenli bir taca benziyordu. Güneş hareket ettikçe kulenin gölgesi de hareket etti, yavaş yavaş uzuyordu, Theon Greyjoy'a uzanan siyah bir kol gibi. *Eğer kızı asarsam kuzeyli adamlar hiç vakit*

kaybetmeden saldırır, diye düşündü oku serbest bırakırken. *Eğer kızı asmazsam tehditlerimin boş olduğunu anlarlar.* Yaya bir ok daha taktı. *Çıkış yolu yok. Hiç.*

"Senin kadar iyi yüz okçun olsaydı, kaleyi elinde tutma şansın olurdu," dedi yumuşak bir ses.

Theon döndü, Üstat Luwin arkasındaydı. "Uzaklaş," dedi Theon. "Yeterince tavsiye aldım."

"Ya hayat? Yeterince yaşadınız mı lord prensim?"

Theon yayını kaldırdı. "Bir kelime daha edersen bu oku kalbine gömerim."

"Yapmazsınız."

Theon, gri kaz tüylerini yanağına çekerek yayı gerdi. "Bahse girmek ister misin?"

"Ben senin son umudunum Theon."

Benim hiç umudum yok, diye düşündü Theon. Ama yayı bir santim aşağı indirip, "Kaçmayacağım," dedi.

"Kaçmaktan bahsetmiyorum. Siyahları kuşan."

"Gece Nöbetçileri?" Theon yayı yavaşça saldı ve okun ucunu yere doğrulttu.

"Sör Rodrik bütün hayatı boyunca Stark Hanedanı'na hizmet etti ve Stark Hanedanı her zaman Nöbet'in dostu oldu. Seni geri çevirmeyecektir. Kapıları aç ve silahını bırak, onun şartlarını kabul et, siyahları kuşanmana müsaade etmek *zorunda.*"

Gece Nöbetçileri'nin kardeşi. Ne tacı, ne oğlu, ne de kadını olacağı anlamına geliyordu bu... ama hayat anlamına da geliyordu, onurlu bir hayat. Ned Stark'ın öz kardeşi Nöbet'i seçmişti ve Jon Kar da öyle.

Bir sürü siyah kıyafetim var, deniz canavarlarını yırtarsam elbet. Atım bile siyah. Nöbet'te yükselebilirim... baş korucu, hatta Lord Kumandan. O kanlı adalar Asha'nın olsun, en az onun kadar kasvetliler zaten. Eğer Doğugözcüsü'nde hizmet verirsem kendi gemimin kumandanı bile olabilirim ve Sur'un ötesinde ava çıkabilirim. Kadınlara gelince, hangi yabanıl kadın yatağında bir prens olsun istemez? Yüzünden hafif bir gülümseme geçti. *Siyah bir pelerin değiştirilemez. En iyi adamlardan biri...*

"PRENS THEON!" Ani çığlık gündüz düşünü parçalara ayırdı. Kromm avlunun karşısından koşarak geliyordu. "Kuzeyli adamlar..."

Theon ani bir dehşet duygusuyla sarsıldı. “Saldırıyorlar mı?”

Üstat Luwin, Theon’u kolundan yakaladı. “Hâlâ vaktin var. Barış sancağını çek...”

“Dövüşüyorlar,” dedi Kromm aceleyle. “Daha fazla adam geldi, yüzlercesi, önce onlara katılır gibi yaptılar. Ama şimdi tepelerine bindiler!”

“Asha mı?” Sonunda kardeşini kurtarmaya mı gelmişti?

Ama Kromm başını iki yana salladı. “Hayır. Bunlar kuzeyli derim ben. Sancaklarında kanlı bir adam var.”

Dehşet Kalesi’nin derisi yüzülmüş adamı. Leş’in, yakalanmadan önce Bolton’ın piçine hizmet ettiğini hatırladı Theon. Leş gibi sefil bir yaratığın Boltonlar’ı taraf değiştirmeye ikna ettiğine inanmak zordu ama başka bir mantıklı açıklama da yoktu. “Kendim göreceğim,” dedi.

Üstat Luwin onu takip etti. Siperlere vardıklarında, kale kapılarının dışındaki pazar meydanının ölü adamlarla ve ölmek üzere olan atlarla dolu olduğunu gördüler. Bir savaş hattı görmedi Theon, kılıçlardan ve sancaklardan oluşan bir karışıklık vardı sadece. Bağrışmalar ve çığlıklar soğuk sonbahar havasında çınlıyordu. Sör Rodrik’in adamları daha kalabalıktı ama Dehşet Kalesi’nin adamları daha iyi komuta ediliyordu, düşmanı gafil avlıyorlardı. Saldırıyor, geri çekiliyor, tekrar saldırıyorlardı. Kendilerinden daha büyük olan kuvvet, evlerin arasında durum almaya çalıştığında hücum ediyor, onları kanlı parçalara ayırıyorlardı. Sakatlanan atların korkunç inlemelerinin arasından, meşe kalkanlara inen demir baltaların sesini duyuyordu Theon. Hanın yandığını gördü.

Kara Lorren yanına geldi ve bir süre sessizce durdu. Güneş batıda alçalmıştı, arazileri ve evleri parlak kırmızıya boyuyordu. Acı dolu titrek bir çığlık duvarları aştı ve yanan evlerin ötesinden bir savaş borusu duyuldu. Yaralı bir adamın kendini yerde sürüdüğünü gördü Theon, pazar meydanının ortasındaki kuyuya ulaşmaya çalışırken kanını toprağa bulaştırıyordu. Kuyuya varamadan öldü. Deri bir yelek ve koni şekilli bir yarım miğfer giyiyordu ama hangi tarafta dövüştüğünü belli eden bir arma yoktu üzerinde.

Kargalar, akşam yıldızlarıyla birlikte mavi tozda geldiler. “Dothraklar; yıldızların, kahraman ölülerin ruhları olduğuna inanır,” dedi Theon. Uzun zaman önce Üstat Luwin söylemişti bunu.

“Dothraklar?”

“Dar Deniz’in karşısındaki at efendileri.”

“Ah, onlar.” Kara Lorren sakallarının altından homurdandı. “Vahşiler pek çok aptalca şeye inanır.”

Hava karardıkça ve duman etrafa yayıldıkça aşağıda olup bitenleri görmek zorlamıştı ama çelik sesleri gittikçe azalıp yok olmuştu. Çığlıklar ve savaş boruları yerlerini iniltilere ve yürek parçalayan feryatlara bırakmıştı. Sonunda bir grup atlı dumanların arasından çıktı. Liderleri siyah zırhlı bir şövalyeydi. Yuvarlak miğferi kasvetli bir kırmızıyla parıldıyordu ve omuzlarından soluk pembe bir pelerin dökülüyordu. Ana kapının önünde dizginlerini çekti ve adamlarından biri kalenin açılması için bağırdı.

“Dost musun, düşman mı?” dedi Kara Lorren.

“Bir düşman böylesine güzel bir armağan getirir miydi?” Kırmızı Miğfer elini salladı ve kapının önüne üç ceset bırakıldı. Duvarın üstündeki adamlar yüzlerini görebilsin diye meşaleler cesetleri aydınlattı.

“Yaşlı kale kumandanı,” dedi Kara Lorren.

“Leobald Tallhart ve Cley Cerwyn’le birlikte.” Çocuk lordun gözüne bir ok saplanmıştı ve Sör Rodrik’in sol kolu dirseğinden kopmuştu. Üstat Luwin sözsüz bir dehşet çığlığı attı ve dizlerinin üstüne düştü.

“Büyük domuz Manderly, Beyaz Liman’dan ayrılamayacak kadar ödlek olmasaydı onu da getirirdik,” diye bağırdı Kırmızı Miğfer.

Kurtuldum, diye düşündü Theon. Öyleyse neden bu kadar boş hissediyordu kendini? Bu bir zaferdi, tatlı bir zafer, uğruna dua ettiği bir başarı. Üstat Luwin’e baktı. *Teslim olmaya ve siyahları kuşanmaya ne kadar yaklaştığımı düşününce...*

“Dostlarımız için kapıları açın.” Belki bu gece, rüyalarının getirebileceği şeylerin korkusu olmadan uyuyabilirdi Theon.

Dehşet Kalesi’nin adamları hendeği geçip iç kapıdan kaleye girdiler. Theon onlarla buluşmak için Kara Lorren ve Üstat Luwin’le birlikte avluya indi. Birkaç mızrağın ucundan soluk renkli flamalar sarkıyordu ama adamların çoğu savaş baltası ya da uzunkılıç taşıyordu, kalkanlar parçalanmıştı. “Kaç adam kaybettiniz?” diye sordu Theon, Kırmızı Miğfer atından inerken.

“Yirmi ya da otuz.” Meşalenin ışığı adamın miğfer siperinin çentilmiş

minesinden yansıdı. Miğferi ve boyun zırhı, insan yüzü ve omuzları şeklinde dövülmüştü. Derisiz ve kanlı, ağzı sessiz bir ızdırap çığlığıyla açılmış.

"Sör Rodrik'in bir adama karşılık beş adamı vardı."

"Evet ama bizi dost sanıyordu. Yaygın bir hata. Yaşlı aptal bana elini uzattığında kolunun yarısını aldım. Sonra yüzümü görmesine izin verdim." Adam, miğferini iki eliyle birden başından çıkarıp kolunun altına aldı.

"Leş," dedi Theon huzursuzca. *Bir hizmetkâr böyle bir zırha nasıl sahip oldu?*

Adam güldü. "Sefil herif öldü." Theon'a yaklaştı. "Kızın suçu; eğer o kadar uzağa koşmasaydı sefil herifin atı sakatlanmazdı ve biz de kaçabilirdik. Bayırdan süvarilerin geldiğini görünce kendi atımı ona verdim. O sırada kızla işim bitmişti, vücut soğumadan önce o da sırasını savmak istedi. Onu kızın üstünden çekip almak zorunda kaldım ve kendi kıyafetlerimi eline tutuşturdum; dana derisi çizmeler, kadife bir takım, gümüş işlemeli kılıç kemeri ve hatta samur kürklü pelerinim. Dehşet Kalesi'ne git, dedim ona, bulabildiğin bütün yardımı getir. Atımı al, hızlı koşucudur. Ve işte, bana babamın verdiği yüzüğü tak, seni benim gönderdiğimi anlasınlar. Beni sorgulamaması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Sırtına bir ok saplandığında, ben kendimi kızın pisliğine bulamış, adamın perişan giysilerini giymiştim bile. Beni bütün bunlara rağmen asabilirlerdi ama görebildiğim tek seçenek buydu." Elinin tersiyle ağzını sildi. "Ve şimdi tatlı prensim, bana bir kadın söz verilmişti, iki yüz adam getirirsem. Ben bunun üç katını getirdim, üstelik yeşil oğlanlar ya da çiftçiler değil; babamın garnizonu."

Theon söz vermişti. Bu geri çekilmek için uygun bir zaman değildi. *Ona olan borcunu öde ve onunla daha sonra ilgilen.* "Harrag," dedi, "barınağa git ve Palla'yı dostumuz?.."

"Ramsay." Dolgun dudaklarında gülümseme vardı ama solgun gözleri gülmüyordu. "Sevgili karım kendi parmaklarını yemeden önce bana Kar derdi ama ben Bolton'ı tercih ediyorum." Gülümsemesi ekşidi. "Üstün hizmetimi barınakta çalışan bir kızla ödüllendiriyorsunuz demek, uygun olan bu mudur?"

Sesinde Theon'un hoşlanmadığı bir ton vardı, Dehşet Kalesi adamlarının gözlerindeki küstah bakıştan da hoşlanmamıştı. "Söz verilen şey oydu."

“Köpek boku kokuyor. Kötü kokulardan bıktım. Onun yerine sizin yatağınızı ısıtan kızı alacağım sanırım. Adı neydi? Kayra?”

“Çıldırdın mı?” dedi Theon öfkeyle. “Seni...”

Piçin elinin tersi Theon’un yüzüne indi ve yanağı pullu çeliğin altında mide bulandırıcı bir kırılma sesiyle parçalandı. Dünya kıpkırmızı bir acı çığlığının içinde kayboldu.

Theon, bir süre sonra gözlerini açtığında kendini yerde buldu. Karnının üstüne yuvarlanıp bir ağız dolusu kan yuttu. *Kapıları kapatın!* diye bağırmaya çalıştı ama çok geçti. Dehşet Kalesi’nin adamları Kırmızı Rolfe’u ve Kenned’i öldürmüştü, örgü zırhlardan ve kılıçlardan oluşan bir nehrin içinde diğer adamları da boğuluyordu. Theon’un kulaklarında çınlama, etrafında dehşet vardı. Büyük Salon’a doğru koşmaya çalışan Ulf’un karnına bir ok saplandığını gördü. Üstat Luwin; savaş atının sırtındaki bir şövalye, mızrağını omuzlarının arasına saplamadan ve sonra geri dönüp üstünden geçmeden önce Theon’a ulaşmaya çalışıyordu. Başka bir adam, elindeki meşaleyi başının üstünde birkaç kez hızla döndürdükten sonra ahırın saman kaplı çatısına fırlattı. *“Freyler’i bana bırakın,”* diye bağırıyordu piç, alevler gürleyerek yükselirken. *“Geri kalanları yakın. Her şeyi yakın.”*

Theon Greyjoy’un gördüğü son şey Gülümseyen’di; yanan ahırdan çıkıyordu, yelesi alev almıştı, şahlanıyordu, çığlıklar atıyordu...

Tyrion

Çatlak bir tavan vardı rüyasında. Kan, dışkı ve yanık et kokuları. Hava keskin dumanla doluydu. Etrafındaki adamlar inliyordu ve zaman zaman acıyla kalınlaşmış bir çığlık havayı deliyordu. Hareket etmeye çalıştığında yattığı yere pislediğini fark etti. Havadaki duman gözlerini sulandırdı. *Ağlıyor muyum?* Babasının görmesine izin vermemeliydi. Casterly Kayası'ndan bir Lannister'dı o. *Bir aslan, bir aslan olmalıyım, aslan gibi yaşa, aslan gibi öl.* Ama canı çok acıyordu. İnlemeye bile gücü yoktu, kendi pisliğinin içinde yatıp gözlerini kapadı. Yakınlarda biri, ağır ve tekdüze bir sesle tanrılara küfrediyordu. Tyrion sövgüleri dinledi ve ölüp ölmediğini merak etti. Bir süre sonra oda kayboldu.

Kendini şehrin dışında buldu, renksiz bir dünyada yürüyordu. Kuzgunlar, geniş siyah kanatlarıyla gri gökyüzünde süzülüyordu. Tyrion nereye ayak bassa, leş kargaları öfkeli bulutlar halinde ziyafetlerinin üstünden havalanıyordu. Beyaz larvalar siyah cesetleri kemiriyordu. Kurtlar griydi, sessiz rahibeler de öyle; ölenlerin kemiklerinden etlerini sıyırıyorlardı. Turnuva alanı cesetlerle doluydu. Güneş, sıcak ve beyaz bir sikkeydi; batık gemilerin kömüre dönmüş kemiklerinin etrafında köpüren gri nehrin sularında parıldıyordu. Ölülerin cenaze ateşlerinden, kara dumanlar ve beyaz küller yükseliyordu. *Benim marifetim,* diye düşündü Tyrion Lannister. *Benim emrimle öldüler.*

Dünyada hiç ses yoktu önce ama bir süre sonra ölülerin yumuşak ve korkunç seslerini duymaya başladı. Ağladılar, inlediler, acılarının bitmesi için yalvardılar, yardım istediler, annelerini çağırdılar. Tyrion annesini hiç tanımamıştı. O Shae'i istedi ama Shae orada değildi. Hatırlamaya çalışarak gri gölgelerin ortasında tek başına yürüdü.

Sessiz rahibeler ölü adamların zırhlarını ve kıyafetlerini çıkarıyordu. Katledilenlerin pelerinlerindeki parlak boyalar silinmişti. Beyazın ve grinin tonlarını giyinmiş ölülerin kanları siyah ve kabukluydu. Adamların çıplak bedenlerinin, ellerinden ve ayaklarından tutulup taşınarak, dostlarına katılmak üzere cenaze ateşlerine atılışını izledi Tyrion. Çelik ve kumaş, iki büyük siyah at

tarafından çekilen beyaz bir arabanın arkasına fırlatılıyordu.

Çok fazla ölü, çok, çok fazla. Cesetleri gevşekti, yüzleri sarkmıştı ya da katılaşmıştı, gazla şişmişti, tanınmayacak haldeydiler, neredeyse insan değildiler. Sessiz rahibelerin çıkardığı kıyafetleri siyah kalplerle, gri aslanlarla, ölü çiçeklerle ve solgun, hayaletimsi geyiklerle süslenmişti. Zırhları göçmüş, yarılmıştı. Örgü zırhları kopmuş, kırılmış, kesilmişti. *Onları neden öldürdüm?* Bir zamanlar biliyordu ama her nasılsa unutmuştu.

Sessiz rahibelerden birine sorabilirdi ama konuşmaya çalıştığında ağzı olmadığını fark etti. Bu keşif onu dehşete düşürdü. Bir ağzı olmadan nasıl yaşayabilirdi? Koşmaya başladı. Şehir fazla uzak değildi. Şehrin içinde güvende olacaktı, bütün bu ölülerden uzakta. Ölülerin yanı değildi onun yeri. Ağzı yoktu ama hâlâ canlı bir adamdı o. *Hayır, bir aslan, bir aslan, canlı bir aslan.* Ama şehir duvarlarına vardığında kapılar kapalıydı.

Tekrar uyandığında hava karanlıktı. Önce hiçbir şey göremedi ama bir süre sonra bir yatağın belli belirsiz hatları çıktı ortaya. Perdeler kapalıydı ama oymalı yatak direklerinin şeklini ve kafasının üstündeki kadife cibinliğin drapelerini görebiliyordu. Altında, kuş tüyü bir yatağın teslim alan yumuşaklığı vardı ve başı kaz tüyü bir yastığın üstündeydi. *Benim yatağım, kendi yatağımdayım, kendi odamdayım.*

Cibinliğin içi sıcaktı, üstünü örten battaniyelerin ve kürk yığınının altında terliyordu. *Ateş,* diye düşündü sersemlemiş bir halde. Kendini çok zayıf hissediyordu, elini kaldırmaya çalıştığında bıçak gibi bir sancı hissetti. Pes etti. Kafasının kocaman olduğunu hissediyordu, yatak kadar büyük, yastıktan kaldıramayacağı kadar ağır. Vücudunu neredeyse hiç hissedemiyordu. *Buraya nasıl geldim?* Hatırlamaya çalıştı. Mücadele, yanıp sönen görüntüler halinde geldi. Nehirdeki arbede, çelik eldivenini sunan şövalye, gemilerden oluşan köprü...

Sör Mandon. Ölü ve boş gözleri, uzanan eli, beyaz mineli göğüs kalkanında parıldayan yeşil ateşi gördü. Korku, soğuk ve şiddetli bir akıntıyla çöktü üstüne; örtülerin altında idrar torbasının boşaldığını hissetti. Bir ağzı olsaydı çığlık atardı. *Hayır, rüyaydı,* diye düşündü, başı zonkluyordu. *Yardım edin, biri bana yardım etsin. Jaime, Shae, anne, biri... Tysha...*

Kimse duymadı. Kimse gelmedi. Karanlıkta tek başına, sidik kokulu bir uykuya daldı. Ablasının, yatağının başında durduğunu gördü rüyasında, yanında lord babaları vardı, babanın kaşları çatılmıştı. Bu bir rüya olmalıydı çünkü Lord Tywin binlerce fersah uzaktaydı, batıda Robb Stark'la savaşıyordu. Diğerleri de gelip gitti. Varys ona bakıp içini çekti ama Serçeparmak şakalar yaptı. *Seni kahrolası hain piç,* diye düşündü Tyrion kinle. *Seni Acı Köprü'ye gönderdik ama geri dönmedin.* Gelenlerin birbirleriyle konuştuğunu duyabiliyordu bazen ama kelimeleri anlayamıyordu. Sesleri kulaklarında vızıldıyordu, kalın keçelerin arasında boğulmuş arılar gibi.

Savaşı kazanıp kazanmadıklarını sormak istedi. *Kazanmış olmalıyız, aksi takdirde kazığa geçirilmiş bir kafadan ibaret olurdum. Yaşıyorsam, kazanmışız demektir.* Onu neyin daha fazla mutlu ettiğinden emin değildi: Zafer ya da zafer kazandıklarını anlayabilmiş olması. Yavaş da olsa geri geliyordu zekâsı. Bu iyiydi. Zekâsı bütün servetiydi.

Bir dahaki uyanışında perdeler açıktı ve Podrick Payne elinde bir mumla başında bekliyordu. Tyrion gözlerini açınca koştu çocuk. *Hayır, gitme, bana yardım et, yardım,* diye seslenmek istedi ama bütün yapabildiği hafifçe inlemekti. *Ağzım yok.* Tek elini yüzüne götürdü, her hareketi acı doluydu, el yordamıyla bir şeyler anlamaya çalışıyordu. Et, dudak ve diş olması gereken yerlerde katılaşmış kumaş buluyordu parmakları. *Keten.* Yüzünün alt yarısı sıkıca sargılanmıştı; nefes almak ve beslenmek için delikler açılmış alçı bir maske.

Kısa süre sonra Pod tekrar ortaya çıktı. Bu defa yanında bir yabancı vardı, zincirli ve cübbeli bir üstat. "Lordum, hiç kımıldamamalısınız," diye mırıldandı adam. "Vahim yaralarınız var. Kendinize büyük zarar verirsiniz. Susadınız mı?"

Tyrion tuhaf bir şekilde başını salladı. Üstat, ağzının üstündeki deliğe bakır bir huni yerleştirip boğazına ağır ağır bir sıvı akıttı. Tyrion yuttu, neredeyse hiç tat almadan. Sıvının haşhaş sütü olduğunu geç fark etti. Üstat huniyi ağzından çektiğinde Tyrion döne döne uykuya düşmeye başlamıştı bile.

Bu defa bir ziyafetteydi rüyasında, bir büyük salonda, zafer ziyafetinde. Bir yüksek masada, yüksek koltukta oturuyordu. İnsanlar kadehlerini kaldırıp onu bir kahramanmış gibi selamlıyorlardı. Marillion oradaydı; Ay Dağları'nda

onlarla birlikte yolculuk eden şarkıcı. Ahşap arpını çalıyor, İblis'in cesaret dolu kahramanlıklarının şarkısını söylüyordu. Lord Tywin bile memnun bir şekilde gülümsüyordu. Şarkı bittiğinde Jaime ayağa kalktı, Tyrion'a diz çökmesini emretti ve altın kılıcıyla önce sağ sonra sol omuza dokundu, Tyrion bir şövalye olarak ayağa kalktı. Ona sarılmak için bekleyen Shae'in elini tuttu. Kız gülüyor, şakalar yapıyor, ona Lannister devi diyordu.

Karanlıkta, soğuk bir odaya açıldı gözleri. Perdeler yine çekilmişti. Bir şeyler yanlıştı, tersti ama ne olduğunu anlayamıyordu. Yine yalnızdı. Battaniyeleri itip oturmaya çalıştı ama ağrı öyle şiddetliydi ki nefes nefese yığıldı. Yüzü en küçük sıkıntısıydı. Sağ tarafında korkunç bir ağrı vardı ve ne zaman kolunu kaldırmaya çalışsa göğsüne bıçak gibi bir sancı saplanıyordu. *Bana neler oldu?* Hatırlamaya çalıştıkça mücadele bile bir rüya gibi görünüyordu. *Düşündüğümden çok daha ağır yaralanmışım. Sör Mandon...*

Hatırladığı şey onu korkuttu ama Tyrion o ana tutunmak için zorladı kendini. Hatırayı kafasının içinde çevirdi, iyice baktı. *Beni öldürmeye çalıştı, hata yok. Bu kısmı rüya değildi. Beni ikiye ayıracaktı eğer Pod... Pod nerede?*

Dişlerini sıkarak cibinliğin püsküllerini tuttu ve çekti. Yatağın kubbesinden kurtulan kadife kumaşın yarısı Tyrion'ın üstüne, yarısı yere döküldü. Bu kadar küçük bir gayret bile sersemlemesine yetmişti. Bütün çıplak duvarlar, karanlık gölgeler ve tek sıra dar pencerelerle birlikte oda dönüyordu. Kendisine ait bir sandık gördü, kıyafetlerinden bir yığın, hasarlı zırhı. *Bu benim odam değil,* diye fark etti. *Burası El Kulesi bile değil.* Biri yerini değiştirmişti. Kızgın bağrışı, ağzından boğuk bir inilti olarak çıktı. *Beni ölmem için buraya taşımışlar,* diye düşündü mücadele etmekten vazgeçip gözlerini bir kez daha kaparken. Oda rutubetli ve soğuktu ve Tyrion yanıyordu.

Rüyasında daha iyi bir yer gördü, Gün Batımı Denizi'nin kıyısında küçük, rahat bir kulübe. Duvarları yamuk ve çatlaktı, zemini sertleştirilmiş topraktan yapılmıştı ama Tyrion hep sıcaklık hissederdi orada, ateş söndüğünde bile. *Eskiden benimle dalga geçerdi bu yüzden,* diye anımsadı. *Ateşi beslemek hiç aklıma gelmezdi çünkü bu hizmetkârların yapacağı bir işti.* "Bizim hizmetkârlarımız yok," diye hatırlatırdı bana, "Ben varım, ben senin hizmetkârınım," derdim ben, "Tembel bir hizmetkâr, Casterly Kayası'nda tembel

hizmetkârlara ne yapıyorlar lordum?" derdi o, "Onları öpüyorlar," derdim. Bu her zaman güldürürdü onu. "Hayır öpmezler. Bahse girerim ki döverler," derdi, "Hayır öperler, işte böyle," diye ısrar ederdim ben. Nasıl yaptıklarını gösterirdim. "Önce parmaklarını öperler, her birini, sonra bileklerini, kollarının içini. Sonra komik kulaklarını öperler, bütün hizmetkârların komik kulakları vardır. Gülme! Onların yanaklarını öperler, sonra hafif kemerli burunlarını, işte, aynen böyle, ardından güzel alınlarını öperler ve saçlarını ve dudaklarını... mımm... ağızlarını... böyle..."

Saatlerce öpüşürlerdi ve bütün günlerini yatakta tembellik ederek, dalgaların sesini dinleyerek, birbirlerine dokunarak geçirirlerdi. Vücudu Tyrion için bir harikalar diyarıydı ve o da Tyrion'da güzellik buluyormuş gibi görünüyordu. Bazen şarkılar söylüyordu Tyrion'a. *Yaz kadar güzel bir kız sevdim, saçlarında güneş ışığı.* "Seni seviyorum Tyrion," diye fısıldardı kulağına gece uykuya dalmadan önce. "Dudaklarını seviyorum, sesini seviyorum, bana söylediğin kelimeleri ve bana şefkatle davranışını. Yüzünü seviyorum."

"Yüzü mü?"

"Evet. Evet. Ellerini seviyorum ve bana dokunuşunu. Kamışını, kamışını seviyorum, içime girişini."

"O da sizi seviyor leydim."

"Adını söylemeyi seviyorum. Tyrion Lannister. Benim adımla uyuşuyor. Lannister değil, ilk adın. Tyrion ve Tysha. Tysha ve Tyrion. Tyrion. Lordum Tyrion..."

Yalanlar, diye düşündü Tyrion, *hepsi sahte, hepsi altın için, Jaime'nin fahişesi, Jaime'nin hediyesi, yalanların leydisi.* Tysha'nın yüzü yavaş yavaş yok oldu, gözyaşından bir duvağın arkasında çözüldü ama o gittikten sonra bile zayıf, uzak sesini duyabiliyordu Tyrion, adını söylüyordu. "...lordum, beni duyabiliyor musun? Lordum? Tyrion? Lordum?"

Haşhaş sütüyle bulanıklaşmış bir uyku sisinin arasından, üzerine eğilen pembe, yumuşak bir yüz gördü. Yırtık cibinlikli, rutubetli odadaydı yine ve gördüğü yüz yanlıştı, kız değildi, fazla yuvarlak ve kahverengi sakallı bir yüz. "Susadınız mı lordum? Sütünüz bende, tatlı sütünüz. Karşı koymamalısınız, hayır, hareket etmeye çalışmayın, dinlenmeye ihtiyacınız var." Pembe ve nemli

ellerinden birinde huni vardı, diğerinde matara.

Adam daha da eğilince Tyrion'ın parmakları adamın zincirini yakaladı, çekti. Üstat matarayı düşürdü, haşhaş sütü battaniyenin üstüne döküldü. Halkalar üstadın şişman boğazına batana kadar zinciri burdu Tyrion. *"Daha fazla yok,"* dedi boğuk bir sesle, sesi o kadar pürüzlüydü ki konuştuğundan emin bile değildi. Ama konuşmuş olmalıydı çünkü üstat boğulur gibi cevap verdi. "Bırakın, lütfen lordum... süte ihtiyacınız var, ağrınız... zincir, yapmayın, bırakın, hayır..."

Tyrion zinciri bıraktığında pembe yüz morarmaya başlamıştı. Üstat geriledi, ciğerlerini havayla dolduruyordu. Kızarmış boğazında, zincirin battığı yerde derin, beyaz izler vardı. Gözleri de beyazdı. Tyrion elini yüzüne götürdü ve maskenin üstünde hareket ettirdi, tekrar ve tekrar.

"Siz... sargıların çıkarılmasını istiyorsunuz, öyle mi?" dedi üstat sonunda. "Ama çıkaramam... bu... hiç akıllıca olmaz lordum. Henüz iyileşmediniz, kraliçe..."

Ablasından bahsedildiğini duymak Tyrion'ı inletti. *Sen de onun adamlarından biri misin?* Parmağını üstada doğrulttu ve sonra elini yumruk haline getirdi. Ezen, boğan, tehdit eden bir yumruk, bu aptal kendine emredileni yapmazsa.

Şükürler olsun ki üstat anlamıştı. "Ben... ben emrinizi yerine getireceğim, elbette, ama bu yanlış, yaralarınız..."

"Yap." Bu sefer daha yüksek bir sesle.

Adam reverans yaparak odadan çıktı ve birkaç dakika sonra testere dişli uzun bir bıçak, bir çanak su, bir yığın yumuşak bez ve mataralarla birlikte geri döndü. Tyrion kendini birkaç santim geri itmeyi başarmıştı, yatakta yarı oturur haldeydi. Üstat, bıçağın ucunu çenesinin altına, alçının üstüne koyduğunda Tyrion'a hiç kımıldamamasını söyledi. *Eli hafifçe kaysa Cersei benden kurtulur,* diye düşündü. Boğazının sadece bir santim yukarısındaki testerenin katılaşmış keteni biçtiğini hissedebiliyordu.

Neyse ki bu pembe ve yumuşak adam Cersei'nin cesur köpeklerinden biri değildi. Bir süre sonra yanaklarındaki serin havayı hissetti Tyrion. Ağrı da vardı ama umursamamak için elinden gelenin en iyisini yaptı. Üstat, merhem

yüzünden hâlâ kıtır kıtır olan sargıları çıkardı. “Şimdi kıpırdamadan durun, yarayı yıkamalıyım.” Adamın dokunuşu nazikti, su ılık ve rahatlatıcıydı. *Yara,* diye düşündü Tyrion, gözlerinin hemen altına indiği anlaşılan parlak gümüşü hatırladı aniden. Bir bez parçasını, içine çeşitli bitkiler katılmış şaraba batırırken, “Bu biraz yakabilir,” diye uyardı üstat. Biraz yakmaktan çok daha fazlasını yaptı. Tyrion’ın yüzüne ateşten bir çizgi çizdi ve burnunun üstüne korlaşmış bir süngü batırdı. Tyrion parmaklarını çarşafa geçirdi, soluksuz kaldı ama bir şekilde çığlık atmamayı başardı. Üstat, yaşlı bir tavuk gibi gıdaklıyordu. “Maskeyi etler kaynayana kadar yüzünüzde bırakmak daha akıllıca olurdu lordum. Yine de temiz görünüyor, güzel, güzel. Sizi o kilerde ölülerin ve ölmek üzere olanların arasında bulduğumuzda yaralarınız çok pisti. Bir kaburganız kırıktı, şüphesiz siz de hissediyorsunuz, bir mızrak darbesiyle ya da düşerken kırılmış olabilir, söylemesi zor. Ve kolunuzun omzunuzla birleştiği yere bir ok isabet etmiş. Kangren belirtileri gösteriyordu, bir süre için kolunuzu kaybedeceğinizden endişelendim ama yarayı kaynamış şarap ve sürfeyle tedavi ettik, şimdi temizce iyileşiyormuş gibi görünüyor...”

“İsim,” dedi Tyrion nefesini tutarken. *“İsim.”*

Üstat gözlerini kırpıştırdı. “Siz Tyrion Lannister’sınız lordum. Kraliçenin kardeşi. Mücadeleyi hatırlıyor musunuz? Kafa yaralanmaları bazen...”

“*Senin* adın.” Boğazı kuruydu, dili kelimeleri şekillendirmeyi unutmuştu.

“Ben Üstat Ballabar.”

“Ballabar,” diye tekrarladı Tyrion. “Getir. Ayna.”

“Lordum,” dedi üstat, “tavsiye etmem... bu akıllıca olmaz... yaralarınız...”

“Getir,” diyebildi. Ağzı gergin ve ağrılıydı, bir yumruk dudağını yarmış gibi. “Ve içki. *Şarap.* Haşhaş değil.”

Üstat kıpkırmızı kesilmiş yüzüyle ayağa kalktı ve aceleyle gitti. Bir sürahi amber rengi şarap ve altın çerçeveli bir aynayla geri döndü. Yatağın kenarına oturdu, yarım kadeh şarap doldurup Tyrion’ın şişmiş dudaklarına götürdü. Şarap boğazından serince aktı ama tadını neredeyse hiç alamamıştı Tyrion. *“Daha,”* dedi kadeh boşaldığında. Üstat Ballabar kadehi tekrar doldurdu. İkinci kadehin sonunda, kendini aynaya bakacak kadar güçlü hissediyordu Tyrion Lannister.

Aynayı çevirdi ve gülmesi mi, ağlaması mı gerektiğine karar veremedi.

Yüzündeki yarık uzun ve yamuktu, sol gözünün hemen altında başlıyor, çenesinin sağ tarafında bitiyordu. Burnunun dörtte üçü ve dudağının bir parçası gitmişti. Biri parçalanmış etleri kedi bağırsağıyla dikmişti, acemice atılmış dikişler, yarı iyileşmiş kırmızı etin üstündeydi hâlâ. Aynayı kenara fırlatırken, *"Sevimli,"* diye hırladı.

Şimdi hatırlıyordu. Gemi köprüsü, Sör Mandon Moore, bir el, yüzüne inen kılıç. *Eğer geri çekilmeseydim o kılıç kafamın tepesini uçurabilirdi.* Jaime, Sör Mandon'ın Kral Muhafızları'ndaki en tehlikeli adam olduğunu söylerdi her zaman çünkü adamın bir sonraki adımının ne olacağını yüzünden anlamak imkânsızdı. *Onların hiçbirine asla güvenmemeliydim.* Sör Meryn ve Sör Boros'un Cersei'ye ait olduğunu biliyordu, daha sonra Sör Osmund da onlara eklenmişti ama Tyrion, diğerlerinin onurlarını tamamen kaybetmediğine inandırmıştı kendini. *Cersei, benim savaştan dönmememi sağlamak için ona altın vermiştir. Yoksa neden yapsın bunu? Bildiğim kadarıyla ben Sör Mandon'a hiçbir zarar vermedim.* Yüzüne dokundu, kalın parmaklarıyla görkemli yarasını yokladı. *Tatlı ablamdan bir hediye daha.*

Üstat, havalanmak üzere olan bir kaz gibi yatağın yanında duruyordu. "Lordum, orada, orada bir yara izi kalması muhtemel..."

"Muhtemel?" Kahkahası acı dolu bir irkilmeye dönüştü. Bir yara izi kalacaktı elbette. Burnunun kısa zaman sonra tekrar çıkacağı da yoktu. Yüzü hiçbir zaman bakmaya kıyamayacak kadar güzel olmamıştı ne de olsa. "Öğret, oynamamak, bana, baltalarla." Sırıtışı gergindi. "Nerde, biz? Neresi, bu yer?" Konuşmak canını yakıyordu ama Tyrion çok uzun zamandır sessizdi.

"Ah, Maegor Hisarı'ndasınız lordum. Kraliçenin Balo Salonu'nun üstündeki bir odadasınız. Majesteleri yakınında olmanızı istedi, sizinle bizzat ilgilenebilmek için."

Bahse girerim istemiştir. "Götürün," diye emretti Tyrion. "Benim yatağım. Benim odam." *Etrafımda kendi adamlarımın ve kendi üstadımın olacağı yere, güvenebileceğim tek kişi bulabilirsem.*

"Sizin odanız... lordum, bu mümkün değil. Kral Eli sizin eski dairenize yerleşti."

"Kral Eli. *Benim.*" Konuşmaya çalışmaktan yorgun düşmeye başlamıştı ve

duyduğu şey aklını karıştırmıştı.

Üstat Ballabar huzursuz görünüyordu. “Hayır lordum, ben... yaralanmıştınız, ölmek üzereydiniz. O görevi lord babanız üstlendi artık. Lord Tywin...”

“Burada?”

“Mücadele gecesinden beri. Lord Tywin hepimizi kurtardı. Sıradan insanlar bizi Lord Renly’nin hayaletinin kurtardığını söylüyor ama akıllı adamlar daha iyi bilir. Kurtarıcılarımız babanız ve Lord Tyrell’di, Çiçek Şövalyesi ve Lord Serçeparmak’la birlikte. Küllerin arasından çıktılar ve işgalci Stannis’i arkadan yakaladılar. Büyük bir zaferdi. Ve şimdi Lord Tywin, Majesteleri’nin diyara çeki düzen vermesine yardım etmek için Kral Eli Kulesi’ne yerleşti, tanrılara şükürler olsun.”

“Şükürler olsun,” diye tekrarladı Tyrion ruhsuz bir sesle. Kahrolası babası ve kahrolası Serçeparmak ve *Renly’nin hayaleti?* “Bana...” *Kimi istiyorum?* Pembe Ballabar’dan Shae’i getirmesini isteyemezdi. Kimi çağırtabilirdi, kime güvenebilirdi? Varys? Bronn? Sör Jacelyn? “...yaverimi çağır,” diye bitirdi cümlesini. “Pod. Payne.” *Gemi köprüsündeki Pod’du, hayatımı o delikanlı kurtardı.*

“Çocuğu mu? Tuhaf çocuk?”

“Tuhaf çocuk. Podrick. Payne. Onu *çağır.*”

“Nasıl isterseniz lordum.” Üstat Ballabar başını sallayıp aceleyle dışarı çıktı. Tyrion bütün gücünün içinden akıp gittiğini hissediyordu beklerken. Kaç zamandır orada öylece uyuduğunu merak etti. *Cersei sonsuza dek uyumamı istiyor ama ben o kadar söz dinlemeyeceğim.*

Podrick Payne bir fare kadar ürkek bir şekilde odaya girdi. “Lordum?” Sürünerek yatağa yaklaştı. Bir mücadele sırasında o kadar cesur olan bir delikanlı, bir hasta odasında nasıl böyle korkaklaşır? diye merak etti Tyrion. “Sizin yanınızda kalmak istedim ama üstat beni gönderdi.”

“*Onu* gönder. Beni dinle. Konuşmak zor. Rüya şarabı lazım. Haşhaş sütü değil. *Rüya şarabı.* Frenken’e git. *Frenken,* Ballabar olmaz. Yaparken bak. Şarabı. Buraya getir.” Pod gözünün ucuyla Tyrion’ın yüzüne baktı ve hemen bakışlarını kaçırdı. *Onu bu yüzden suçlayamam.* “İstiyorum,” diye devam etti Tyrion, “kendi muhafızım. Bronn. Bronn nerede?”

“Onu şövalye yaptılar.”

Kaş çatmak bile canını yakıyordu. “Onu bul. Getir.”

“Emredersiniz lordum. Bronn.”

Tyrion delikanlının bileğini yakaladı. “Sör Mandon?”

Çocuk irkildi. “Bb-en asla onu ö-ö-ö-ö...”

“*Öldü* mü? Emin misin? Öldü mü?”

Pod ayaklarını yere sürüdü, utanmıştı. “Boğuldu.”

“Güzel. Bir şey söyleme. Onunla ilgili. Benimle. *Hiçbir şey.*”

Yaveri odadan ayrılırken Tyrion’ın son gücü de gitmişti. Uzanıp gözlerini kapadı. Belki rüyasında Tysha’yı görürdü yine. *Yüzümü şimdi de sever miydi acaba?* diye düşündü acıyla.

Jon

Qhorin Yarımel ateş için biraz çalı bulmasını söylediğinde, sonlarının yakın olduğunu biliyordu Jon.

Ölü bir ağacın gövdesindeki çıplak dalları keserken, *kısacık bir zaman için olsa bile tekrar sıcaklık hissetmek güzel olacak,* dedi kendine. Hayalet, arka ayaklarının üstüne oturmuş, her zamanki sessizliğiyle onu izliyordu. *Öldüğüm zaman, Bran düştüğünde Yaz'ın uluduğu gibi uluyacak mı benim için?* diye merak etti. *Tüylüköpek, Kışyarı'nda ve Boz Rüzgâr'la Nymeria her neredelerse, uluyacaklar mı?*

Güneş bir dağın arkasında batarken, ay bir başka dağın arkasından doğuyordu. Jon, sonunda incecik bir duman çıkana kadar, çakmak taşıyla hançerini birbirine sürttü. Ağaç kabuklarının ve kuru çam iğnelerinin üstünden ilk titrek alevler yükselmeye başladığında Qhorin, Jon'un yanına geldi. "Düğün gecesindeki bir bakire kadar utangaç," dedi büyük korucu yumuşak bir sesle. "Ve o kadar güzel. Bir ateşin ne kadar güzel olabileceğini unutuyor insan bazen."

Bakirelerden ve düğün gecelerinden bahsederken görmeyi umacağın bir adam değildi Yarımel. Jon'un bildiği kadarıyla bütün hayatını Nöbet'te geçirmişti. *Bir kızı sevdi mi hiç ya da bir düğünü oldu mu?* Soramazdı. Ateşi yelledi. Alevler çıtırdamaya başladığında ellerini ısıtmak için eldivenlerini çıkardı, iç geçirdi. Bir öpücüğün bile kendisini bu kadar iyi hissettiremeyeceğini düşündü. Isı, parmaklarından bedenine erimiş yağ gibi yayılıyordu.

Yarımel, yere oturup ateşin yanında bağdaş kurdu. Titrek ışık yüzünün sert hatlarına vuruyordu. Çığlık Geçidi'nden kaçıp Ayazdiş'in mavi gri vahşiliğine dönen beş korucudan ikisi kalmıştı sadece.

Jon, Yaver Dalbridge'in yabanılları geçitte tutabileceğini ummuştu önce. Ama çok uzaktan gelen boru sesi duyulduğunda içlerindeki her adam yaverin öldüğünü biliyordu artık. Daha sonra, mavi gri kanatlarıyla akşam karanlığında süzülen bir kartal gördüler. Taşyılanı, yayını kaldırdı ama daha germeye fırsat kalmadan kartal menzilden çıktı. Ebben tükürdü, varglar ve derideğiştirenlerle

ilgili homurdandı.

Ertesi gün kartalı iki kere daha gördüler ve dağlarda yankılanan av borularını duydular. Her seferinde biraz daha yüksek, biraz daha yakındı sesler. Karanlık çöktüğünde, Yarımel, Ebben'e hem kendi atını hem de yaverinkini alıp geldikleri yoldan doğuya dönmesini ve bütün hızıyla Mormont'a gitmesini söyledi. Geri kalanlar takipçileri şaşırtacaktı. "Jon'u gönder," diye ısrar etti Ebben. "O da benim kadar hızlı at sürebilir."

"Jon'un başka bir görevi olacak."

"O hâlâ çocuk sayılır."

"Hayır," dedi Qhorin. "O, Gece Nöbetçileri'nin bir adamı." Ebben ay yükseldiğinde ayrıldı. Taşyılanı, kısa bir süre onunla birlikte doğuya doğru gitti ve izlerini örtmek için aynı yolu geri döndü. Kalan üç kişi güneybatıya doğru yola koyuldular.

Bundan sonra, günler ve geceler birbirine karıştı. Eyerlerinin üstünde uyudular ve sadece atlarını doyurup su içirmeye yetecek kadar durakladılar. Çıplak kayaları, eski kar yığınlarını, karanlık çam ormanlarını, buzlu bayırları ve ismi olmayan sığ nehirleri geçtiler. Qhorin ya da Taşyılanı, izlerini silmek için aynı yolları iki kez geçiyordu bazen ama beyhude bir çabaydı bu. İzleniyorlardı. Uçsuz bucaksız gökyüzünde bir lekeden farksız, her sabah ve her akşam tepelerin arasında süzülen kartalı görüyorlardı.

Karla kaplı iki tepenin arasındaki alçak bir bayırdan geçerken, kükreyerek ininden çıkan gölgekedisini gördüler. Canavar, on metre uzaklarında bile değildi, sıskaydı, açlıktan kırılmak üzereydi ama kokusu Taşyılanı'nın atını ürküttü. Hayvan şahlanıp koşmaya başladı. Korucunun sakinleştirmesine fırsat kalmadan dik bir eğimde tökezleyip devrilen atın bacağı kırılmıştı.

Hayalet, o gün karnını iyice doyurdu. Qhorin, kısrağın kanını yulaflarına karıştırmaları için koruculara ısrar etti, bunun güç vereceğini söyledi. Kan kokan yulafın tadı Jon'u neredeyse boğuyordu ama kendini yutmak için zorladı. Her biri, yol boyunca çiğnemek için hayvanın leşinden birer düzine et şeridi kesti ve gerisini gölgekedilerine bıraktı.

İki kişinin aynı ata binmesi söz konusu değildi. Taşyılanı, orada kalıp takipçileri beklemeyi ve geldiklerinde onları şaşırtmayı teklif etti. Belki

cehenneme giderken birkaçını yanında götürebilirdi. Qhorin reddetti. “Eğer Gece Nöbetçileri’nde Ayazdiş’i tek başına ve yayan geçebilecek bir adam varsa, o sensin kardeşim. Bir at, dağların çevresini dolaşmak zorunda kalır ama sen tırmanırsın. Yumruk’a git. Mormont’a Jon’un gördüklerini anlat ve nasıl gördüğünü. Eski güçlerin uyandığını söyle ona; devlerin, vargların ve daha beterlerinin. Ağaçların yine gözleri olduğunu söyle.”

Taşyılanı kar kaplı bir bayırın ardında kaybolurken, *hiç şansı yok,* diye düşündü Jon, sonsuz beyazlığın üstünde sürünen kara bir böcek gibi görünüyordu adam.

Ondan sonraki günlerde, her gece bir öncekinden daha soğuk ve daha yalnızdı sanki. Hayalet, sürekli yanlarında değildi ama onlardan çok da uzaklaşmıyordu asla. Ayrı olsalar bile kurdun yakınlığını hissediyordu Jon. Bunun için müteşekkirdi. Yarımel’in en hoşsohbet adam olduğu söylenemezdi. Qhorin’in gri, uzun saç örgüsü atının her adımında yavaşça sallanıyordu. Saatlerce hiç konuşmadan yol alıyorlardı çoğunlukla. Atların taşlara sürtünen nallarından ve tepelerin arasında hiç durmadan esen rüzgârın ağıtından başka bir şey duymuyorlardı. Jon’un uykularında rüya yoktu artık; ne kurtları, ne kardeşlerini, ne de başka bir şeyi görüyordu. *Burada rüyalar bile yaşayamıyor,* dedi kendine.

“Kılıcın keskin mi Jon Kar?” diye sordu Qhorin Yarımel ateşin karşısından.

“Benim kılıcım Valyria çeliğinden. Yaşlı Ayı’nın hediyesi.”

“Yemininin sözlerini hatırlıyor musun?”

“Evet.” Unutulacak kelimeler değildi onlar. Bir kere söylendiklerinde geri alınamazlardı. Hayatını sonsuza kadar değiştirirlerdi.

“Şimdi onları benimle birlikte tekrar söyle Jon Kar.”

“Nasıl isterseniz.” Sesleri yükselen ayın altında tek oldu, Hayalet dinledi ve dağlar onlara şahitlik etti. “Gece çöküyor ve son nefesime kadar sürecek nöbetim başlıyor. Evlenmeyeceğim. Mülk edinmeyeceğim. Baba olmayacağım. Hiç taç takmayacak, zafer kazanmayacağım. Nöbette yaşayacak, nöbette öleceğim. Ben karanlıktaki kılıç, duvardaki gözcüyüm. Ben soğukta yanan ateş, şafak vaktindeki ışığım. Ben uyurları uyandıran nida, diyar halkını koruyan kalkanım. Bu gece ve gelecek tüm gecelerde, hayatımı ve onurumu Gece Nöbetçileri’ne

adıyorum.”

Bitirdiklerinde, alevlerin hafif çıtırtısından ve rüzgârın iç çekişinden başka ses yoktu. Jon yanık parmaklarını kapatıp açtı. Aklındaki kelimelere sıkı sıkı tutunmuştu. Vakti geldiğinde cesurca ölecek güce sahip olmak için babasının tanrılarına dua etti. Az kalmıştı. Atların bütün gücü tükenmişti artık. Qhorin’in atının bir gün daha dayanamayacağından endişeliydi Jon.

Alevler küçülmüş, sıcaklık kaybolmaya başlamıştı. “Ateş birazdan sönecek,” dedi Qhorin, “ama Sur düşerse bütün ateşler söner.”

Jon’un buna karşılık söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Başıyla onayladı.

“Onlardan hâlâ kaçabiliriz,” dedi korucu. “Ya da kaçamayız.”

“Ölmekten korkmuyorum ben.” Yarım bir yalandı.

“O kadar kolay olmayabilir Jon.”

Jon anlamamıştı. “Ne dernek istiyorsunuz?”

“Yakalanırsak teslim olmak zorundasın.”

“Teslim?” İnanmayan bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı. Yabanıllar, karga dedikleri adamları tutsak olarak almazdı. Onları öldürürlerdi, sadece... “Yeminbozanların canını bağışlarlar. Onlara katılanların, Mance Rayder gibi.”

“Ve senin gibi.”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Asla yapmam.”

“Yapacaksın. Sana emrediyorum.”

“*Emir?* Ama...”

“Diyar güvende olduğu sürece onurumuzun canımızdan fazla kıymeti yoktur. Sen Gece Nöbetçileri’nin adamı mısın?”

“Evet. Ama...”

“*Ama* yok, Jon Kar. Öyle misin, değil misin?”

Jon dimdik oturdu. “Öyleyim.”

“O zaman beni dinle. Yakalanırsak onların tarafına geçeceksin, esir aldığın yabanıl kızın ısrar ettiği gibi. Pelerinini kesmeni, babanın mezarı üstüne yemin etmeni, kardeşlerine ve Lord Kumandan’a küfretmeni isteyebilirler senden. Ne isterlerse istesinler geri adım atmamalısın. Sana ne emrederlerse yap... ama kalbinde, kim olduğunu unutma. Onlarla birlikte at sür, yemek ye, dövüş, ne kadar gerekirse o kadar zaman. Ve *gözle*.”

“Neyi?” diye sordu Jon.

“Keşke bilseydim,” dedi Qhorin. “Kurdun, Sütnehri’nin vadisinde onların kazılarını gördü. O kadar uzak ve kasvetli bir yerde ne arıyorlardı? Aradıklarını buldular mı? Lord Mormont’a ve kardeşlerine dönmeden önce bunları öğrenmelisin. Sana verdiğim görev budur Jon Kar.”

“Dediğiniz gibi yapacağım,” dedi Jon gönülsüzce, “ama... onlara söyleyeceksiniz, değil mi? En azından Yaşlı Ayı’ya? Yeminimi asla bozmadığımı söyleyeceksiniz.”

Qhorin Yarımel ateşin karşısından Jon’a baktı, gözleri gölge havuzlarının içinde kaybolmuştu. “Onu bir dahaki görüşümde. Söz veriyorum.” Ateşi gösterdi. “Daha fazla dal. Ateşin parlak ve sıcak olmasını istiyorum.”

Jon dal kesmek için kalktı, ateşe atmadan önce tüm dalları ikiye ayırıyordu. Ağaç uzun zamandır ölüydü ama ateşin içinde tekrar canlanıyormuş gibi görünüyordu. Dalların içindeki ateşli dansçılar; sarı, kırmızı ve turuncu parlak elbiseleriyle dönüp kıvrılmak için uyanıyordu.

“Yeterli,” dedi Qhorin. “Şimdi gidelim.”

“Gitmek?” Alevlerin ötesi karanlıktı ve gece soğuktu. “Nereye?”

“Geriye.” Qhorin bir kez daha bitkin atının sırtına çıkmıştı. “Ateş onları çekecek, umarım. Gel kardeşim.”

Jon eldivenlerini giyip başlığını taktı. Atlar bile ateşin yanından ayrılmaya gönülsüz gibiydi. Güneş çoktan batmıştı ve önlerinde uzanan tehlikeli zemini aydınlatmak için yarım ayın soğuk ve gümüşi ışığı vardı sadece. Qhorin’in aklından neler geçtiğini bilmiyordu Jon ama bir şans vardı belki de. Öyle olmasını umuyordu. *Yeminbozan rolü oynamak istemiyorum, iyi bir amaç uğruna olsa bile.*

Dikkatlice gittiler, bir insanın ve bir atın hareket edebileceği en sessiz şekilde. Dağların arasından çıkan küçük ve buzlu derenin aktığı dar boğazın ağzına dönene kadar kendi ayak izlerini takip ettiler. Jon dereyi hatırladı. Güneş batmadan önce atlarına burada su içirmişlerdi.

“Su donuyor,” dedi Qhorin yana dönerken, “donmasaydı dere yatağında ilerleyebilirdik. Ama buzu kırarsak görürler. Yamaçlara yakın dur. Yarım mil ileride bizi saklayabilecek bir mağara var.” Atını boğazın içine doğru sürdü. Jon

uzaktaki ateşe özlem dolu gözlerle son bir kez baktı ve korucunun peşinden gitti.

Onlar ilerledikçe yamaçlar birbirine yaklaştı. Ay ışığıyla aydınlanan dereyi kaynağına doğru takip ettiler. Derenin taşlı kıyıları buz tutmuştu ama sert ve ince tabakanın altından akan suyun sesini duyabiliyordu Jon.

Yamacın bir bölümünün çöktüğü yerde, büyük bir kaya yığını yollarını kapadı ama sağlam ayaklı küçük atlar kayaların arasından ilerlemeyi başardı. Önlerindeki duvarlar keskin bir biçimde birbirilerinin üstüne kapanıyordu, dere onları yüksek bir çavlanın ayağına götürdü. Hava sisle doluydu, büyük ve soğuk bir canavarın soluğu gibi. Yukarıdan akan sular ay ışığında gümüşi parlıyordu. Jon umutsuzlukla etrafa baktı. *Çıkış yok.* Yamaca tırmanabilirlerdi ama atları bırakmak zorunda kalırlardı. Yayan halde uzun süre dayanabileceklerini sanmıyordu.

"Şimdi, hızlıca," diye emir verdi Yarımel. Küçük atın sırtındaki büyük adam, buzla kayganlaşmış taşların üstünde koşup su perdesinin içine daldı ve gözden kayboldu. Tekrar ortaya çıkmayınca Jon atını mahmuzladı ve adamın peşinden gitti. Küçük at geri çekilmemek için elinden geleni yapmıştı. Yukarıdan düşen su, donmuş yumruklarıyla yüzlerine vuruyordu ve ilk soğuk darbe Jon'un nefesini kesmişti.

Sonra perdeyi geçti; sırılsıklamdı, titriyordu ama geçmişti.

Kayadaki yarık; bir adam ve bir atın zar zor geçebileceği kadar genişti ancak ama yarıktan sonra duvarlar açıldı ve zemin yumuşak kuma dönüştü. Jon, su zerreciklerinin sakalında donduğunu hissedebiliyordu. Hayalet, öfkeli bir telaşla çavlanın içinden geçti, tüylerindeki su damlalarını silkti, şüpheyle karanlığı kokladı ve tek bacağını kayalık duvara doğru kaldırdı. Qhorin atından inmişti, Jon da öyle yaptı. "Burada böyle bir yer olduğunu biliyor muydunuz?"

"Senin yaşlarındayken, bir kardeşin, bir gölgekedisinin peşinde bu şelalelerden geçtiğini duymuştum." Atının eyerini, gemini ve yularını çıkardı, parmaklarını hayvanın kabarık yelesinin arasından geçirdi. "Dağın kalbinden geçen bir yol var. Şafak söktüğünde bizi hâlâ bulamamış olurlarsa ilerleyeceğiz. İlk nöbet benim kardeşim." Qhorin kuma oturdu, sırtını duvara dayadı, mağaranın karanlığında belli belirsiz siyah bir gölgeden ibaretti. Yere çarpan suyun gümbürtülerinin arasından, deriye sürtünen çeliğin sesini duydu Jon,

Qhorin kılıcını çekti demekti bu.

Islak pelerinini çıkardı ama mağara daha fazlasını çıkaramayacağı kadar rutubetli ve soğuktu. Hayalet, yanına uzandı ve kıvrılıp uyumadan önce eldivenini yaladı. Jon, hayvanın sıcaklığı için şükrediyordu. Dışarıdaki ateşin hâlâ yanıp yanmadığını merak etti. *Sur düşerse bütün ateşler söner.* Ay ışığı su perdesinin arasından süzülüyor, kumun üstüne solgun şeritler çiziyordu ama bir süre sonra o da yok oldu ve mağara karanlığa gömüldü.

Sonunda uyku geldi ve kâbuslarını da getirdi. Kalelerin yandığını ve huzursuz ölülerin mezarlarından kalktığını gördü Jon. Qhorin onu uyandırdığında hava hâlâ karanlıktı. Qhorin uyudu, Jon sırtını duvara dayayıp oturdu, suyun sesini dinleyip şafağı bekledi.

Gün söktüğünde ikisi de yarım düzine et şeridi çiğneyip bir kez daha atlarını eyerlediler ve siyah pelerinlerini omuzlarına aldılar. Yarımel, nöbeti boyunca altı meşale yapmıştı, eyer heybesinde taşıdığı yağı, kuru yosun tomarlarına emdirmişti. İlk meşaleyi yaktı ve solgun ışığı önünde tutarak karanlığa devam eden yolu aydınlattı. Jon atlarla birlikte korucuyu takip etti. Taşlı patika kıvrıldı, döndü, önce aşağı, sonra yukarı, sonra daha dik bir şekilde yine aşağı. Yol bazı yerlerde öyle daralıyordu ki atları oradan geçebileceklerine ikna etmek mücadeleye dönüşüyordu. *Dışarı çıktığımızda izimizi kaybettirmiş olacağız,* dedi Jon kendine. *Kartallar bile kalın taşların içini göremez. İzimizi kaybettireceğiz, bütün hızımızla Yumruk'a doğru at süreceğiz ve bütün öğrendiklerimizi Yaşlı Ayı'ya anlatacağız.*

Ama saatler sonra tekrar gün ışığına çıktıklarında kartal onları bekliyordu, yamacın otuz metre yukarısındaki ölü bir ağaca tünemişti. Hayalet, taşları yerinden oynatarak kartalın peşinden gitti ama kuş kanatlarını çırpıp havalandı.

Qhorin kartalın uçuşunu izlerken çenesini sıktı. "Burası direnmek için iyi bir yer," dedi. "Mağaranın ağzı bizi yukarıya karşı koruyor ve dağın içinden geçmedikleri sürece bizi arkadan kıstıramazlar. Kılıcın keskin mi Jon Kar?"

"Evet," dedi Jon.

"Atları doyuralım. Bize cesurca hizmet ettiler, zavallı canavarlar."

Jon, kalan son yulafını atına yedirdi ve hayvanın yelesini okşadı. Hayalet, huzursuzca kayaların arasında dolanıyordu. Jon eldivenlerini iyice çekti ve yanık

parmaklarını esnetti. *Ben diyar halkını koruyan kalkanım.*

Dağların arasında bir av borusu yankılandı ve bir an sonra tazıların havlaması duyuldu. “Birazdan yanımızda olacaklar,” dedi Qhorin. “Kurdunu elinin altında tut.”

“Hayalet, buraya,” diye seslendi Jon. Ulu kurt gönülsüzce Jon’un yanına gitti, kuyruğu dikilmişti.

Yabanıllar, en fazla yarım mil uzaktaki bayırın üstünden kaynayarak geldiler. Tazıları önlerinde koşuyordu; kanlarında kurt olan, gri kahverengi gözlü canavarlar. Hayalet dişlerini gösterdi, tüyleri kabarmıştı. “Sakin,” diye mırıldandı Jon. “Bekle.” Başının üstünde kanatların hışırtısını duydu. Kartal, bir kayanın çıkıntısına kondu ve bir zafer çığlığı attı.

Avcılar temkinli bir şekilde yaklaştılar, belki de oklardan korkuyorlardı. Jon on dört kişi saydı, sekiz köpekle birlikte. Geniş ve yuvarlak kalkanları, örgü hasırın üstüne gerilmiş deriden yapılmıştı, üzerlerine kafatasları boyanmıştı. Hemen hemen yarısı, yüzlerini ahşap ya da kaynatılmış deriden yapılmış basit miğferlerin arkasına saklamıştı. Her iki kanattaki okçular, oklarını ahşap ve kemik yaylarına geçirip germişti ama henüz salmamışlardı. Diğerleri, mızraklarla ve tokmaklarla silahlanmış gibi görünüyordu. Birinin elinde çentilmiş bir taş balta vardı. Ölü koruculardan aldıkları ya da yağmalar sırasında ele geçirdikleri yarım yamalak zırhları giymişlerdi. Yabanıllar madencilik ya da demircilik yapmıyordu; Sur’un ötesinde çok az demir ustası ve daha az dökümhane vardı.

Qhorin uzunkılıcını çekti. Sağ elinin yarısını kaybettikten sonra kendi kendine sol elle dövüşmeyi öğretmesi, Yarımel efsanesinin bir parçasıydı; şimdi, eskiden olmadığı kadar iyi kılıç kullandığı söyleniyordu. Jon, büyük korucuyla omuz omuza durdu ve Uzunpençe’yi kınından çıkardı. Havanın soğuğuna rağmen ter gözlerini yakıyordu.

Avcılar mağaranın yaklaşık on metre altında durdular. Liderleri tek başına yaklaştı; bindiği hayvan, engebeli yamaçta gayet sağlam yürümesinden dolayı attan çok keçi gibi görünüyordu. Adam ve bineği yaklaşırken Jon tıkırtıları duydu; her ikisi de kemik zırh giymişti. İnek kemikleri, koyun kemikleri, keçilerin, öküzlerin ve geyiklerin kemikleri, tüylü mamutların devasa

kemikleri... ve insan kemikleri.

“Çıngıraklı,” diye seslendi Qhorin, buz gibi bir nezaketle.

“Kargalar için Kemik Lordu.” Atlının miğferi bir devin kırık kafatasından yapılmıştı ve kaynatılmış derisinin kollarının üstüne boydan boya ayı pençeleri dikilmişti.

Qhorin güldü. “Ben lord görmüyorum. Sadece tavuk kemikleri giyinmiş bir köpek, hareket ettikçe çıngırdıyor.”

Yabanıl öfkeyle tısladı, bineği geriledi. Gerçekten *çıngırdadı,* Jon duyabiliyordu. Kemikler yan yana gevşekçe dikilmişti, bu yüzden adam ne zaman hareket etse birbirlerine çarpıp ses çıkarıyorlardı. “Yakında senin kemiklerini çıngırdatacağım Yarımel. Derilerini kaynatıp kemiklerinden sıyıracağım ve kaburgalarından zırh yelek yapacağım. Dişlerini söküp fal bakmak için kullanacağım. Kafatasından yulaf lapası yiyeceğim.”

“Kemiklerimi istiyorsan gel de al.”

Çıngıraklı bunu yapmaya istekli görünmüyordu. Adamlarının kalabalığı, kara kardeşlerin konumlandığı yerdeki kayaların çevrelediği dar alanda pek bir şey ifade etmiyordu; yabanılların onları mağaranın dışına çıkarması için, yukarı her seferde iki kişi göndermeleri gerekiyordu. Ama Çıngıraklı’nın beraberindekilerden biri, atının sırtında adamın yanına geldi, *mızrak karısı* denen savaşçı kadınlardandı. “Biz, ikiye karşı on dördüz. Kurda karşı sekiz köpek,” dedi. “Kaçın ya da savaşın, bizimsiniz.”

“Göster onlara,” dedi Çıngıraklı.

Kadın kan lekeleriyle dolu bir çuvala uzandı ve içinden bir av yadigârı çıkardı. Ebben’in kafası yumurta kadar keldi, bu yüzden kafayı kulağından tutmuş sallıyordu kadın. “Cesurca öldü,” dedi.

“Ama öldü,” dedi Çıngıraklı, “siz de öleceksiniz.” Savaş baltasını aldı, başının üstünde çevirdi. İyi çelikten yapılmıştı, her iki kenarında da şeytani bir pırıltı vardı; Ebben silahlarını ihmal eden bir adam değildi. Diğer yabanıllar alaycı bağrışmalarla öne çıkarak Çıngıraklı’nın yanında toplandı. Birkaçı alay etmek Jon’u seçmişti. “Bu senin kurdun mu çocuk?” dedi sıska bir genç, gürzünü çıkarırken. “Güneş batmadan önce benim cübbem olacak.” Sıranın öbür tarafındaki bir başka mızrak karısı perişan haldeki kürklerini açıp beyaz ve ağır

göğüslerini gösterdi. “Bu bebek annesini mi istiyor? Gel de şunları biraz em evlat.” Köpekler de havlıyordu.

“Bizi utandırıp bir saçmalık yapmamızı sağlamaya çalışıyorlar.” Qhorin uzun uzun Jon’a baktı. “Aldığın emri unutma.”

“Kargaları kızartmamız gerekecek galiba,” diye bağırdı Çıngıraklı diğer sesleri bastırarak. “Tüylerini yolun!”

“Hayır!” diye bağırdı Jon yaycılar oklarını salamadan. “Teslim oluyoruz.”

“Piç kanının ödlek olduğuna dair uyarmışlardı beni,” dedi Qhorin soğuk bir sesle. “Görüyorum ki öyleymiş. Yeni efendilerine koş korkak.”

Yüzü kızararak Çıngıraklı’nın at sırtında beklediği bayıra indi Jon. Yabanıl, miğferindeki göz deliklerinden Jon’a baktı, “Özgür insanların korkaklara ihtiyacı yok,” dedi.

“O korkak değil.” Okçulardan biri koyun derisinden dikilmiş miğferini çıkarıp kızıl saçlarını salladı. “Bu, benim canımı bağışlayan Kışyarı piçi, bırakın yaşasın.”

Jon’un gözleri Ygritte’le buluştu. Tek kelime etmedi.

“Bırakın ölsün,” diye ısrar etti Çıngıraklı. “Kara karga hilekâr bir kuştur. Ona güvenmiyorum.”

Kartal, başlarının üstündeki kayada kanatlarını çırptı ve öfkeli bir çığlıkla havayı kesti.

“Kuş senden nefret ediyor Jon Kar,” dedi Ygritte. “Haklı, sen onu öldürmeden önce bir erkekti.”

“Bilmiyordum,” dedi Jon dürüstçe, geçitte katlettiği adamın yüzünü hatırlamaya çalışarak. “Mance’in beni alacağını söylemiştin.”

“Ve alacak,” dedi Ygritte.

“Mance burada değil,” dedi Çıngıraklı. “Ragwyle, deş şunu.”

Yaşlı mızrak karısı gözlerini kıstı, “Karga, özgür insanlara katılmak istiyorsa cesaretini göstersin ve dürüstlüğünü kanıtlasın,” dedi.

“Ne derseniz yaparım.” Kelimeler ağzından zor çıktı ama söyledi Jon.

Çıngıraklı kahkaha atarken kemik zırhı çıngırdıyordu. “O halde Yarımel’i öldür piç.”

“Sanki yapabilirmiş gibi,” dedi Qhorin. “Dön, Kar. Ve öl.”

Hemen sonra Qhorin'in kılıcı, Jon'un üstüne iniyordu. Jon darbeyi engellemek için Uzunpençe'yi kaldırmayı bir şekilde başardı. Darbenin şiddeti piç kılıcını neredeyse yere düşürüyordu, Jon geriye sendeledi. *Ne isterlerse istesinler geri adım atmamalısın.* Kılıcını iki eliyle kavradı, kendi darbesini indirecek kadar hızlı davranmıştı ama Qhorin onu alay eder bir rahatlıkla savuşturdu. Siyah pelerinleri uçuşurken öne ve arkaya hareket ettiler; gencin çabukluğu, Qhorin'in solak darbelerinin kuvvetine karşı. Yarımel'in uzunkılıcı aynı anda her yerdeydi sanki, önce bir yandan iniyordu, sonra diğer yandan, Jon'u istediği yere itiyordu, dengesini kaybettiriyordu. Jon kollarının uyuştuğunu hissediyordu.

Qhorin, Hayalet'in çenesi baldırına kenetlendiği arada bile ayakta durmayı başardı. Ama tam ona döndüğünde, açıklık oradaydı. Jon durum aldı ve kılıcını savurdu. Korucu geriye çekiliyordu ve bir an için Jon'un darbesi adama dokunmamış gibi göründü. Sonra, iri adamın boğazında, kırmızı gözyaşlarından bir sicim belirdi, yakut bir kolye kadar parlaktı, ardından kan fışkırdı ve Qhorin Yarımel düştü.

Hayalet'in burnu kıpkırmızıydı ama piç kılıcının sadece ucu lekelenmişti, yarım santimi. Jon, ulu kurdu çekti ve tek koluyla hayvanın boynuna sarıldı. Gözlerindeki ışık solmaya başlayan Qhorin, "...keskin," dedi kesik parmaklarını kaldırarak. Sonra eli düştü, gitmişti.

Biliyordu, diye düşündü Jon uyuşmuş gibi. *Benden ne isteyeceklerini biliyordu.* Samwell Tarly'yi düşündü sonra, Grenn'i, Efkârlı Edd'i, Kara Kale'deki Pyp'i ve Kurbağa'yı. Bran'ı, Rickon'u ve Robb'u kaybettiği gibi onları da mı kaybetmişti? O şimdi kimdi? Neydi?

"Kaldırın şunu." Kaba eller Jon'u ayağa kaldırdı. Jon direnmedi. "Bir adın var mı?"

Ygritte onun yerine cevap verdi. "Adı Jon Kar. Eddard Stark'ın kanından, Kışyarı'ndan."

Ragwyle güldü. "Kimin aklına gelirdi? Qhorin Yarımel küçük bir lordun darbesiyle öldü."

"Deşin şunu." Konuşan, hâlâ atının sırtında oturan Çıngıraklı'ydı. Kartal, adama doğru uçtu ve çığlık atarak kemik miğferin tepesine kondu.

“Teslim oldu,” diye hatırlattı Ygritte.

“Evet. Ve kardeşini katletti,” dedi paslı bir miğfer takmış kısa boylu bir adam.

Çıngıraklı yaklaştı, kemikler birbirine çarpıyordu. “Onun işini kurdu yaptı. Hile vardı. Yarımel’i ben öldürmeliydim.”

“Bunu yapmaya ne kadar hevesli olduğunu hepimiz gördük,” diye alay etti Ragwyle.

“O bir varg,” dedi Kemik Lordu, “ve bir karga. Ondan hoşlanmıyorum.”

“Bir varg olabilir,” dedi Ygritte, “ama bizi korkutmadı.” Diğerleri onaylar şekilde bağrıştılar. Çıngıraklı’nın, sararmış kafatasındaki göz deliklerinin arkasından bakan gözleri habisti ama isteksizce teslim oldu. *Bu insanlar gerçekten özgür,* diye düşündü Jon.

Qhorin Yarımel’i düştüğü yerde, çam iğnelerinden, çalılardan ve kırık dallardan hazırladıkları cenaze ateşinde yaktılar. Dallardan bazıları hâlâ yeşildi, ağır ağır ve duman çıkararak yanıyordu. Koyu mavi gökyüzüne kara sütunlar yükseliyordu. Çıngıraklı, kömürleşen kemikleri istedi daha sonra, diğerleri korucunun eşyaları için zar attı. Pelerinini Ygritte kazandı.

“Çığlık Geçidi’nden mi döneceğiz?” diye sordu Jon, kıza. O dağlarla tekrar yüzleşebileceğinden ya da atının o yoldan sağ çıkabileceğinden emin değildi.

“Hayır,” dedi kız. “Arkamızda hiçbir şey yok.” Jon’a bakışı hüzünlüydü. “Mance, Sütnehri’ne indi bile, Sur’a yürüyor.”

Bran

Gri karlar gibi düşüyordu küller.

Kuru çam iğnelerine ve kahverengi yapraklara basarak ormanın kenarına, çamların seyreldiği yere doğru yürüdü. Açık arazilerin ötesinde, alevlere karşı çırılçıplak duran büyük yapıları görebiliyordu. Kan ve yanık et kokan rüzgâr sıcak esiyordu. Koku öyle keskindi ki ağzından salya akmaya başlamıştı.

Ama bir koku onları kendine çekerken, diğer kokular uzak durmaları için uyarıyordu. Yükselen dumanı kokladı. *İnsanlar, çok fazla insan, atlar ve ateş, ateş, ateş.* Başka hiçbir koku bu kadar tehlikeli değildi, demirin sert ve soğuk kokusu bile; insan pençesinin ve sert derinin hülasası. Küller ve duman gözlerini bulanıklaştırıyordu. Kuyruğu bir ateş nehrinden vücut bulan, kanatlı ve kocaman bir yılan gördü gökyüzünde. Hırladı ama yılan gitmişti. Tepelerin arkasındaki yüksek alevler yıldızları yiyordu.

Ateş bütün gece boyunca çıtırdadı. Bir kez, ayağının altındaki toprağı sarsan bir gümbürtü ve çöküş sesi duydu. Köpekler havlayıp inledi, atlar dehşet dolu çığlıklar attı. Uluma sesleri geceyi titretti; insan sürüsünün ulumaları, korku dolu feryatlar ve vahşi haykırışlar, kahkahalar ve çığlıklar. Hiçbir canavar insanlar kadar gürültülü değildi. Kulaklarını dikip dinledi, kardeşi duyduğu her sese hırlıyordu. Çam kokulu rüzgâr, külleri ve közleri gökyüzüne savururken ağaçların altında yürüdüler. Alevler zamanla küçüldü ve sonunda yok oldu. O sabah güneş gri ve dumanlı doğdu.

Ancak o zaman ayrıldı ağaçlardan, ağır adımlarla araziyi geçti. Kardeşi onunla birlikte yürüdü, kanın ve ölümün kokusuna çekiliyordu. İnsanların ağaçlardan, otlardan ve çamurdan yaptığı inlerin arasında sessizce adım attılar. Pek çoğu yanmış ve pek çoğu yıkılmıştı; diğerleri eskiden olduğu gibi duruyordu. Ne canlı insan gördüler, ne de kokusunu aldılar. Kargalar bedenlerin üstünü örtmüştü, o ve kardeşi yanlarından geçerken çığlık atarak havalanıyorlardı. Vahşi köpekler onları gördüklerinde sessizce kenara çekiliyordu.

Büyük, gri uçurumların altında, bir at haykırarak ölüyordu, kırık bacağının üstüne kalkmaya çalışıyor, düştüğünde çığlıklar atıyordu. Kardeşi atın çevresinde döndü ve sonra boğazını parçaladı. At güçsüzce tekmeler atıp gözlerini yuvarladı. Leşe yaklaştığında kardeşi ona hırladı ve kulaklarını geri yatırdı, ön peçesiyle saldırıp bacağını ısırdı. Ölü atın yanında; otların, toprağın ve küllerin ortasında dövüştüler. Kardeşi sonunda kuyruğunu indirerek teslim oldu ve yana yuvarlandı. Atın boğazından bir ısırık daha aldı, doymuştu, kardeşinin yemesine izin verdi ve siyah kürkündeki kanı yaladı.

Kara yer onu kendine çekiyordu; bütün insanların kör olduğu fısıltılı ev. Soğuk parmakların ona dokunduğunu hissedebiliyordu. Taş kokusu burnundaydı. Çekime karşı koymaya çalıştı. Karanlığı sevmiyordu. O bir kurttu. Avcıydı, iz sürendi, katildi. O, kardeşleriyle birlikte derin ormanlara aitti, yıldızların altında özgürce koşmalıydı. Arka ayaklarının üstüne oturdu, başını kaldırdı ve uludu. *Gitmeyeceğim,* diye bağırdı. *Ben bir kurdum, gitmeyeceğim.* Ama karanlık koyulaştı, gözlerini ve burnunu doldurdu, kulaklarını tıkadı; ne görüyor, ne duyuyor, ne kokluyor, ne de kaçabiliyordu. Gri uçurumlar gitmişti, ölü at gitmişti, kardeşi gitmişti; her şey siyahtı, hareketsizdi, siyahtı, soğuktu, siyahtı, ölüydü, siyahtı...

“Bran,” diye fısıldadı bir ses hafifçe. *“Bran, geri dön. Şimdi geri dön, Bran, Bran...”*

Üçüncü gözünü kapadı ve diğer ikisini açtı, kör olanları. Bu karanlık yerde bütün insanlar kördü. Ama biri onu tutuyordu. Ona sarılan kolları, yakınındaki bedenin sıcaklığını hissediyordu. Hodor’un kendi kendine şarkı mırıldandığını duyabiliyordu, “Hodor, hodor, hodor.”

“Bran?” Bu Meera’nın sesiydi. “Çırpınıyordun, korkunç sesler çıkarıyordun. Ne gördün?”

“Kışyarı.” Dili ağzının içinde kalınlaşmış gibiydi, tuhaftı. *Bir gün geri döndüğümde konuşmayı unutmuş olacağım.* “Kışyarı’nı gördüm. Yanıyordu. At kokusu vardı ve çelik ve kan. Herkesi öldürdüler Meera.”

Kızın elini yüzünde hissetti, saçlarını geri itiyordu. “Ter içinde kaldın,” dedi Meera. “Su ister misin?”

“Su,” dedi. Meera dudaklarına bir matara götürdü ve Bran hızla içmeye

başladı. Su ağzının kenarlarından akıyordu. Geri döndüğünde çok susamış oluyordu hep. Ve aç. Ölü atı hatırladı, ağzındaki kan tadını, sabah havasına karışan yanık et kokusunu. “Ne kadar zaman oldu?”

“Üç gün,” dedi Jojen. Çocuk çok sessiz adımlarla gelmiş olmalıydı ya da hep oradaydı; bu kör ve karanlık dünyada bilemezdi Bran. “Senin için endişelendik.”

“Yaz’la birlikteydim,” dedi Bran.

“Çok uzun. Açlıktan öleceksin. Meera boğazına su damlattı, ağzına bal sürdük ama yeterli değil.”

“Yedim,” dedi Bran. “Bir geyik avladık ve onu çalmaya kalkışan bir ağaç kedisini kovaladık.” Kedi kahverengiydi, ulu kurtların yarısı kadardı ama cesurdu. Hayvanın miske benzer kokusunu ve bir meşe ağacının dalından onlara kükreyişini hatırladı.

“Kurt yedi,” dedi Jojen. “Sen değil. Dikkatli ol Bran. Kim olduğunu unutma.”

Bran kim olduğunu gayet iyi hatırlıyordu; Çocuk Bran, Kırık Bran. *Daha iyisi Canavar Bran.* Yaz rüyalarını, kurt rüyalarını görmek istemesinin şaşılacak bir yanı var mıydı? Ne zaman istese Yaz’a ulaşabiliyordu ve bir seferinde Hayalet’e bile ulaşmış, Jon’la konuşmuştu. Belki de sadece düşlemişti bunu. Jojen’in onu neden sürekli geri çağırdığını anlamıyordu. Oturur hale gelmek için kollarının gücünü kullandı. “Gördüklerimi Osha’ya anlatmalıyım. Burada mı? Nereye gitti?”

Yabanıl kadın cevap verdi. “Hiçbir yere lordum, karanlıkta yeterince sakarlık ettim.” Taşa sürünen ayak sesleri duydu, başını sese doğru çevirdi ama hiçbir şey görmedi. Kadını koklayabileceğini düşündü ama emin değildi. Hepsi birbirinin aynısı kokuyordu ve Bran’da Yaz’ın burnu yoktu, ayırt edemiyordu. “Dün gece bir kralın ayağına işedim,” diye devam etti Osha. “Belki de sabahtı kim bilir. Uyuyordum ama şimdi uyanığım.” Hepsi çok fazla uyuyordu, sadece Bran değil. Yapacak başka bir şey yoktu. Uyu, ye, tekrar uyu, bazen biraz konuşuyorlardı... ama çok değil ve sadece fısıltıyla, güvende olmak için. Hiç konuşmasalar Osha daha mutlu olurdu ama Rickon’u sessiz tutmak, Hodor’un kendi kendine, “Hodor, hodor, hodor,” diye mırıldanmasına engel olmak mümkün değildi.

“Osha,” dedi Bran, “Kışyarı’nı gördüm. Yanıyordu.” Sol tarafında Rickon’un

hafifçe nefes alıp verdiğini duyuyordu.

“Bir rüya,” dedi Osha.

“Bir kurt rüyası,” dedi Bran. “*Kokladım* da. Hiçbir şey ateş ya da kan gibi kokmaz.”

“Kimin kanı?”

“İnsanların, atların, köpeklerin, herkesin. Gidip bakmalıyız.”

“Bu cılız derimden başka derim yok,” dedi Osha. “O kalamar prensi beni yakalarsa derimi kamçıyla yüzer.”

Meera’nın eli karanlıkta Bran’ın elini buldu. “Korkuyorsan ben gelirim.”

Bran, deriyi yoklayan parmakları duydu, sonra çakmak taşına sürtülen çeliğin sesi geldi. Sonra bir daha. Bir kıvılcım çıktı, tutuştu. Osha hafifçe üfledi. Uzun ve solgun bir alev uyandı, parmaklarının ucunda yükselen bir kız gibi yukarı uzandı. Osha’nın yüzü alevin üstünde yüzüyordu. Kadın bir meşalenin başıyla aleve dokundu. Fitil, dünyayı turuncu bir parlaklıkla doldurarak yanmaya başladığında Bran gözlerini kısmak zorunda kaldı. Işık, Rickon’u uyandırmıştı; çocuk esneyerek oturdu.

Gölgeler hareket edince ölüler de uyanmış gibi göründü bir an. Lyanna ve Brandon, babaları Lord Rickard Stark, onun babası Lord Edwyle, Lord Willam ve kardeşi Zalim Artos, Lord Donnor, Lord Beron ve Lord Rodwell, tek gözlü Lord Jonnel, Lord Barth ve Lord Brandon, Ejderha Şövalyesi’yle dövüşen Lord Cregan. Ayaklarının dibindeki kurtlarıyla beraber taştan tahtlarında oturuyorlardı. Bedenlerindeki sıcaklık uçup gittiğinde geldikleri yerdi burası; burası ölülerin karanlık salonuydu, yaşayanların adımlamaktan korktuğu koridor.

Lord Eddard Stark’ı bekleyen boş lahdin ağzında, lordun granit benzerinin altında; ekmek, su ve kurutulmuş etten oluşan küçük hazinelerinin başında toplanmıştı altı kaçak. “Çok az kaldı,” diye mırıldandı Osha erzaklarına bakarken. “Bu yakınlarda yukarı çıkıp yiyecek çalmalıyım, yoksa Hodor’u yemek zorunda kalırız.”

“Hodor,” dedi Hodor kadına, sırıtarak.

“Yukarıda gündüz mü, gece mi acaba?” diye merak etti Osha. “Artık takip edemiyorum.”

“Gündüz,” dedi Bran, “ama duman yüzünden karanlık.”

“Lordum emin mi?”

Kırık vücudunu hiç kıpırdatmıyordu ama hareket edebiliyormuş gibi dışarı çıktı ve artık çift görüyordu. İşte; Meera, Jojen, Hodor ve meşaleyi tutan Osha oradaydı. Çift sıralı yüksek sütunlar ve onların arkasındaki ölü lordlar karanlığın içine doğru uzayıp gidiyordu... ama duman yüzünden grileşmiş Kışyarı’nı da görüyordu. Büyük meşe kapılar kömürleşmiş, devrilmişti. Açılır kapanır köprünün kalasları kırılmıştı; köprü bir zincir düğümün içine düşmüştü. Hendekte bedenler yüzüyordu. Cesetler karga adalarına dönüşmüştü.

“Eminim,” dedi Bran.

Osha bir an düşündü. “O zaman gidip bakacağım. Sizler yanımdan ayrılmayın. Meera, Bran’ın sepetini al.”

“Eve mi gidiyoruz?” diye sordu Rickon heyecanla. “Atımı istiyorum. Elmalı kek, yağ ve bal istiyorum. Tüylüköpek’i de. Tüylüköpek’in yanına mı gidiyoruz?”

“Evet,” diye söz verdi Bran, “ama sessiz olmalısın.”

Meera, sepeti Hodor’un sırtına bağladı ve işe yaramaz bacaklarını deliklere sokarak Bran’ın sepete girmesine yardım etti. Bran’ın karnında tuhaf bir his vardı. Onları yukarıda neyin beklediğini biliyordu ama korkusunu azaltmıyordu bu. Dönüp son bir kez babasına baktı, Lord Eddard’ın gözlerinde hüzün varmış gibi geldi Bran’a, gitmelerini istemiyordu sanki. *Mecburuz,* diye düşündü. *Vakit geldi.*

Osha’nın bir elinde uzun meşe mızrağı, diğer elinde meşale vardı. Sırtından çıplak bir kılıç sarkıyordu; Mikken’ın mührünü taşıyan son kılıçlardan biriydi. Lord Eddard’ın lahdi için dövmüştü onu, ruhu huzurlu olsun diye. Ama Mikken ölmüştü ve cephaneliğin kapısında demiradamlar vardı, iyi çeliğe karşı koymak zordu; bu mezar soygunculuğu demek olsa bile. Meera, Lord Rickard’ın kılıcını istemişti, ağırlığından şikâyetçiydi gerçi. Brandon adaşınınkini almıştı; hiç tanımadığı amcası için yapılan kılıcı. Bir dövüş sırasında pek faydalı olamayacağını biliyordu ama çeliğe dokunmak kendini iyi hissettiriyordu.

Ama bu bir oyundu sadece, Bran biliyordu.

Ayak sesleri karanlık mahzen mezarda yankılandı. Arkalarındaki gölgeler babasını yutarken, önlerindeki gölgeler diğer heykelleri göstermek için geri

çekiliyordu; önemsiz lordlar değildi bunlar, eski Kuzey Kralları'ydı. Alınlarında taştan taçlar vardı. Torrhen Stark, Diz Çöken Kral. Bahar Kralı Edwyn. Theon Stark, Aç Kurt. Yangın Brandon ve Gemici Brandon. Jorah ve Jonos. Habis Brandon. Ay Kralı Walton. Damat Edderion. Eyron. Tatlı Benjen. Acı Benjen. Kral Edrick Karsakal. Yüzleri sert ve güçlüydü. Bazıları gerçekten korkunç şeyler yapmıştı ama hepsi Stark'tı. Bran onların bütün hikâyelerini biliyordu. Mahzen mezardan hiçbir zaman korkmamıştı; bu mezar, evinin ve kendi varlığının bir parçasıydı. Bir gün kendisinin de burada yatacağını her zaman biliyordu.

Ama şimdi o kadar emin değildi. *Yukarı çıkarsam, aşağı geri dönebilecek miyim? Öldüğümde nereye gideceğim?*

"Bekleyin," dedi Osha, yeryüzüne çıkan ve daha eski kralların hâlâ karanlık tahtlarında oturduğu alt katlara inen sarmal merdivenlerin başına geldiğinde. Meşaleyi Meera'ya verdi. "Yukarı el yordamıyla çıkacağım." Bir süre kadının yumuşak ayak seslerini duydular ama sesler gittikçe azaldı ve sonunda tamamen yok oldu. "Hodor," dedi Hodor endişeyle.

Bran defalarca, karanlıkta saklanmaktan ne kadar nefret ettiğini, güneşi tekrar görmeyi ne çok istediğini, atını yağmurun ve rüzgârın üstüne sürmeyi nasıl özlediğini söylemişti kendine. Ama şimdi vakit gelmişti ve Bran korkuyordu. Karanlıkta kendini güvende hissediyordu; yüzünün önündeki kendi elini sen bile bulamıyorken, düşmanların da seni bulamayacağına inanmak kolaydı. Ve taş lordlar ona cesaret veriyordu. Onları göremediği zamanlarda bile orada olduklarını biliyordu Bran.

Tekrar bir ses duyduklarında aradan çok uzun vakit geçmiş gibiydi. Bran, Osha'ya bir şey olduğundan korkmaya başlamıştı. Rickon huzursuzca kıpırdanıp duruyordu. "Eve *gitmek istiyorum!*" dedi bağırarak. Hodor başını oynatıp, "Hodor," dedi. Sonra yine ayak seslerini duydular, giderek yükseliyordu ses. Bir süre sonra Osha göründü. "Bir şey kapıyı tutuyor. Hareket ettiremiyorum."

"Hodor her şeyi hareket ettirebilir," dedi Bran.

Osha tartan gözlerle dev adama baktı. "Belki işe yarar. Gel o zaman."

Basamaklar dardı, tek sıra halinde tırmanmak zorundaydılar. Osha önden gitti. Hodor arkasındaydı, Bran kafasını tavana çarpmamak için başını iyice

aşağı eğdi. Meera meşaleyle onları takip ediyordu. En arkada Jojen vardı, Rickon'un elini tutuyordu. Döne döne tırmandılar, yukarı ve daha yukarı. Bran dumanın kokusunu alabildiğini düşündü, belki de sadece meşalenin kokusuydu.

Mahzen mezarın kapısı demir ağacından yapılmıştı. Eski ve ağırdı, yere doğru eğimliydi. Kapıya bir kerede sadece tek kişi yaklaşabilirdi. Osha vardığında bir kez daha açmayı denedi ama Bran kapının kımıldamadığını görüyordu. "Bırak Hodor denesin."

Önce, sıkışmaması için Bran'ı sepetten çıkarmak zorunda kaldılar. Osha ve Meera yer değiştirirken Meera basamağa, Bran'ın yanına çömeldi ve korumak istermiş gibi kolunu omzuna doladı. "Hodor, kapıyı aç," dedi Bran.

Dev adam iki elini birden kapının üstüne koydu ve homurdanarak itti. "Hodor?" Ahşabı yumrukladı ama kapı titremekten başka bir şey yapmadı. "Hodor."

"Sırtını kullan," dedi Bran. "Ve bacaklarını."

Hodor döndü, sırtını kapıya dayayıp itti. Tekrar. Tekrar. "Hodor!" Bir ayağını daha yüksek bir basamağa koydu, eğimli kapının altında iki büklümdü. Kaldırmayı denedi. Kapı bu defa çatırdadı. *"Hodor!"* Diğer ayağını da basamağa koydu, bacaklarını ayırdı, kapıya yüklendi, doğruldu. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti, sırtındaki ağırlığı yukarı itmeye çalışırken boynundaki bağlar dışarı fırlamıştı, Bran görüyordu. *"Hodor hodor hodor hodor hodor HODOR!"* Dışarıdan mat bir gümbürtü geldi. Sonra kapı aniden bir parça yukarı kalktı ve Bran'ın yüzüne gün ışığı vurdu. Bir an için körleşti Bran. Hodor tekrar kapıya yüklendi ve yuvarlanan bir kayanın sesi duyuldu, yol açılmıştı. Osha mızrağını boşluktan geçirdi, ardından kendisi dışarı kaydı. Rickon, Osha'nın arkasından gitmek için Meera'nın bacaklarının arasından geçti. Hodor kapıyı ardına kadar itip yeryüzüne çıktı. Son birkaç basamakta Bran'ı Reedler taşımak zorunda kaldı.

Gökyüzü griydi, dumanlar döne döne gökyüzüne yükseliyordu. İlk Kule'nin gölgesinde durdular ya da ondan geriye kalanların gölgesinde. Kulenin bütün bir yanı göçmüştü, taşlar ve kırık gargoyleler avluya saçılmıştı. *Benim düştüğüm yere düşmüşler,* diye düşündü Bran yaratık heykellerini gördüğünde. Gargoylelerden bazıları öyle küçük parçalara ayrılmıştı ki Bran nasıl hayatta

kalabildiğini merak etti. Kargalar, devrilen taşların altında kalan bir cesedi gagalıyordu. Yüzüstü yatan adamın kim olduğunu söyleyemezdi Bran.

İlk Kule yüzyıllardır kullanılmıyordu ve şimdi her zamankinden fazla haraptı. Bütün katları ve kolonları yanmıştı. Yıkılan duvarların içinden odaları, hatta tuvaletleri görebiliyorlardı. Ama arkadaki yıkık kule ayaktaydı, eskiden olduğu kadar yanıktı. Jojen Reed duman yüzünden öksürüyordu. *"Beni eve götür!"* dedi Rickon talepkâr bir sesle. *"Eve gitmek istiyorum!"* Hodor ağır ağır yürüyerek çemberler çiziyordu. "Hodor," diye inledi hafifçe. Enkazın ve ölümün ortasında birbirlerine yanaştılar.

"Bir ejderhayı uyandırmaya yetecek kadar gürültü yaptık," dedi Osha, "ama kimse gelmedi. Kale yanmış, ölü, tıpkı Bran'ın rüyasında gördüğü gibi. En iyisi..." Arkalarından gelen bir ses Osha'yı susturdu. Osha aynı anda mızrağıyla birlikte arkaya döndü.

Kırık kulenin arkasından çıkan iki güçlü şekil yıkıntıların arasında ilerlemeye başladı. Rickon mutlulukla bağırdı, *"Tüylü!"* ve siyah ulu kurt zıplayarak Rickon'a doğru koştu. Yaz, daha ağır yaklaştı, başını Bran'ın koluna sürttü, yüzünü yaladı.

"Gitmeliyiz," dedi Jojen. "Bunca ölüm, Yaz ve Tüylüköpek'ten başka kurtlar da getirir ve hepsi dört ayaklı olmaz."

"Evet, yakında gideceğiz," diye onayladı Osha, "ama yiyeceğe ihtiyacımız var ve bütün bunların içinden sağ kurtulmuş insanlar olabilir. Birbirinizden ayrılmayın. Meera, kalkanını yukarıda tut ve arkamızı kolla."

Kalenin etrafını dolaşmak bütün sabahlarını aldı. Büyük granit duvarlar duruyordu, bazı yerleri kararmıştı ama bunun dışında hasarları yoktu. Fakat duvarların içi yıkımdan ve ölümden ibaretti. Büyük Salon'un kapıları kömürleşmişti ve için için yanıyordu. Salonun kirişleri çökmüş, bütün tavan yere inmişti. Cam bahçelerin yeşil ve sarı pencereleri parçalara ayrılmıştı. Ağaçlar, meyveler ve çiçekler sökülmüş, açıkta ölüme terk edilmişlerdi. Ahşap ve sazdan yapılmış ahırlardan geriye; küllerden, közlerden ve ölü atlardan başka bir şey kalmamıştı. Bran, Dansçı'yı düşündü, ağlamak istedi. Kütüphane Kulesi'nin arkasında dumanlı bir göl vardı, gölün içindeki çatlaktan kaynar su fışkırıyordu. Çan Kulesi'yle kuşluğu birbirine bağlayan köprü avluya düşmüştü. Üstat

Luwin’in küçük, yuvarlak kulesi de yoktu artık. Büyük Kule’nin zemin katındaki dar bir kiler penceresinden kızıl bir pırıltı görünüyordu ve ikinci bir yangın ambarlardan birini hâlâ yakıyordu.

Osha, tüten dumanların içinde ilerlerken hafifçe sesleniyordu ama kimse cevap vermiyordu. Bir cesetle uğraşan bir köpek gördüler ama hayvan, ulu kurtların kokusunu alınca hızla uzaklaştı; diğer köpekler barınakta katledilmişti. Üstadın kuzgunları cesetlerin bazılarına nezaket ziyaretinde bulunurken, kırık kulenin kargaları da diğer ölülerle ilgileniyordu. Bran Tıfıl Tym’i tanıdı; yüzünün yarısı bir baltayla biçilmiş olmasına rağmen. Leydi Catelyn’in küle dönmüş septinin önünde, kömürleşmiş bir ceset, simsiyah yumruklarını yüzünün önüne kaldırmış halde oturuyordu, kendisine yanaşmaya cesaret edecekleri yumruklamaya hazırlanmıştı sanki. “Eğer tanrılar adaletliyse,” dedi Osha öfkeli bir sesle, “bunu yapanları Ötekiler alır.”

“Bunu yapan Theon’du,” dedi Bran kederle.

“Hayır. Bak.” Osha mızrağının ucuyla avlunun karşısını gösterdi. “Bu, Theon’un demiradamlarından biri. Şuraya bak. Greyjoy’un savaş atı değil mi o? Bedenine ok saplanmış olan, siyah at, gördün mü?” Kaşlarını çatarak ölülerin arasında yürüdü. “İşte, Kara Lorren.” Adam öyle kötü bıçaklanıp kesilmişti ki, sakalı kahverengimsi bir kırmızıydı şimdi. “Yanında birkaç kişiyi götürmüş.” Osha başka bir ölüyü ayağıyla yuvarladı. “Üstünde arma var. Kıpkırmızı bir adam.”

“Dehşet Kalesi’nin derisi yüzülmüş adamı,” dedi Bran.

Yaz, uludu ve hızla koşmaya başladı.

“Tanrı korusu.” Meera Reed ulu kurdun arkasından koştu, kalkanı ve kurbağa mızrağı elindeydi. Diğerleri de devrik taşların ve dumanın arasından yürüyerek kızın peşine düştü. Hava, ağaçların altında daha tatlıydı. Korunun kenarındaki çam ağaçları kavrulmuştu ama içerilerdeki nemli toprak ve yeşil ağaçlar alevlerin üstesinden gelmişti. “Canlı ağaçlarda kudret vardır,” dedi Jojen Reed, Bran’ın aklından geçenleri biliyormuş gibi, “Ateş kadar şiddetli bir kudret.”

Büvet ağacının gölgesindeki siyah gölün kenarında, Üstat Luwin yüzüstü yatıyordu. Yerdeki ıslak yaprakların üstünde kan izleri vardı; üstat, ağaçların

arasından gölün kenarına kadar sürünmüştü. Yaz, yaşlı adamın yanında durdu, Bran önce üstadın öldüğünü düşündü ama Meera boğazına dokunduğunda adam inledi. “Hodor?” dedi Hodor kederle.

Luwin’i yavaşça sırtüstü döndürdüler. Gözleri ve saçları griydi, bir zamanlar cübbesi de griydi ama şimdi kan yüzünden daha koyuydular. “Bran,” dedi üstat hafifçe, Hodor’un sırtındaki çocuğu gördüğünde. “Ve Rickon.” Gülümsedi. “Tanrılar merhametli. Biliyordum...”

“Biliyor muydunuz?” diye sordu Bran şaşkınlıkla.

“Bacaklar, anlamıştım... kıyafetler üstüne olmuştu ama bacak kasları... zavallı çocuk...” Öksürdü, ağzından kan geldi. “Yok oldunuz... ormanda... ama nasıl?”

“Hiç gitmedik,” dedi Bran. “Aslında sadece ormanın kenarına kadar gittik ve aynı yoldan geri döndük. Kurtları iz bırakmaları için gönderdim, biz babamın lahdinde saklandık.”

“Mahzen mezar,” diye kıkırdadı Luwin, dudağının kenarında kan köpürdü. Hareket etmeye çalıştığında acıyla inledi.

Bran’ın gözleri yaşlarla doldu. Bir insan yaralandığında onu üstada götürürdün ama üstadın yaraladığında ne yapabilirdin ki?

“Onu taşımak için bir sedye yapmamız gerek,” dedi Osha.

“İşe yaramaz,” dedi Luwin. “Ben ölüyorum kadın.”

“Ölemezsin,” dedi Rickon öfkeyle. *“Hayır ölemezsin.”* Rickon’un yanındaki Tüylüköpek dişlerini gösterip hırladı.

Üstat gülümsedi. “Sessiz ol çocuk. Ben senden çok yaşlıyım, istediğim gibi... ölebilirim.”

“Hodor, aşağı,” dedi Bran. Hodor üstadın yanında dizlerinin üzerine çöktü.

“Dinle,” dedi üstat, Osha’ya. “Prensler... Robb’un veliahtları... birlikte... olmamalı... anladın mı?”

Yabanıl kadın mızrağına yaslandı. “Evet. Ayrı yerlerde olmaları daha güvenli. Ama onları nereye götüreceğim? Cerwynler’e götürebileceğimi düşünmüştüm.”

Üstat Luwin başını iki yana salladı, bu çabanın adama neye mal olduğu kolayca anlaşılıyordu. “Cerwyn’in oğlu öldü. Sör Rodrik, Leobald Tallhart,

Leydi Hornwood... hepsi katledildi. Derinorman düştü, Moat Cailin de. Yakında Torrhen Kalesi de düşer. Demiradamlar, Taşlı Kıyı'da. Bolton'ın piçi doğuda."

"O zaman nereye?"

"Beyaz Liman... Umberlar... bilmiyorum... savaş her yerde... komşular birbirlerine karşı savaşıyor ve kış geliyor... bu saçmalık, kara ve çılgın bir saçmalık..." Üstat Luwin uzandı ve Bran'ın kolunu tuttu. Yaşlı adamın parmakları umutsuz bir güçle kapandı. "Şimdi güçlü olmalısın. *Güçlü.*"

"Olacağım," dedi Bran ama zordu. *Sör Rodrik öldürülmüş, Üstat Luwin ölüyor, herkes, herkes...*

"Güzel," dedi üstat. "İyi bir çocuksun... babanın oğlusun Bran. Şimdi gidin."

Osha, büvet ağacına ve solgun gövdesine oyulmuş kırmızı yüze baktı. "Ve seni tanrılara mı bırakalım?"

"Su..." Üstat yutkundu. "Biraz su istiyorum... bir iyilik daha. Eğer yaparsan..."

"Tamam," dedi Osha, Meera'ya döndü. "Çocukları götür."

Jojen ve Meera, Rickon'u aralarına alıp korunun dışına doğru yürümeye başladılar. Hodor onları takip etti. Ağaçların arasından geçerlerken dallar Bran'ın yüzüne çarpıyordu, yapraklar gözyaşlarını sildi. Osha birkaç dakika sonra avluda onlara katıldı. Üstat Luwin'le ilgili hiçbir şey söylemedi. "Hodor, Bran'la kalmalı; onun bacakları olmalı," dedi yabanıl kadın sertçe. "Rickon'u ben alacağım."

"Biz Bran'la gideceğiz," dedi Jojen Reed.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Osha. "Sanırım Doğu Kapısı'nı deneyeceğim ve Kral Yolu'nu takip edeceğim."

"Biz Avcı Kapısı'ndan çıkacağız," dedi Meera.

"Hodor," dedi Hodor.

Önce mutfaklarda durdular. Osha, hâlâ yenebilecek durumda olan yanık ekmek somunları ve hatta kızarmış bir ördek buldu, bulduklarını ikiye ayırdı. Meera bir çömlek bal ve bir çuval elmayı topraktan çıkardı. Avluda vedalaştılar. Rickon hıçkırarak Hodor'un bacağına yapıştı; Osha mızrağının sapıyla çocuğa vurmak zorunda kaldı. Rickon, ancak o zaman, aceleyle kadını takip etmeye başladı. Tüylüköpek peşlerinden gidiyordu. Ulu kurdun kuyruğunun, Kırık

Kule'nin arkasında kayboluşu, Bran'ın onlara dair gördüğü son şeydi.

Avcı Kapısı denen demirden yapılma yivli kapı, ısı yüzünden öyle kötü bükülmüştü ki otuz santimden daha yukarı kalkmıyordu. Kapının kazıklarının arasından sürünerek, teker teker dışarı çıktılar.

"Bozsu Gözcüsü'ne, Lord babanıza mı gideceğiz?" diye sordu Bran duvarların arasındaki köprüden geçerlerken.

Meera sorunun cevabı için kardeşine baktı. "Bizim yolumuz kuzeyde," dedi Jojen.

Bran, tanrı korusunun kenarında, bütün hayatı demek olan kaleye son bir kez bakmak için sepetinde döndü. Duman demetleri, gri gökyüzüne yükseliyordu hâlâ ama soğuk bir sonbahar akşamında Kışyarı'nın bacalarından tütenden fazlası değildi. Okçu pencereleri isle kararmıştı. Perde duvarın orasında burasında eksik korkuluklar ve çatlaklar vardı ama bu mesafeden önemsiz görünüyorlardı. Duvarların ötesinde, kalelerin ve kulelerin tepeleri asırlardır durdukları gibi duruyorlardı; kalenin yakıldığını, yağmalandığını anlamak zordu. *Taşlar güçlü,* dedi Bran kendine, *ağaçların kökleri çok derine iniyor ve Kış Kralları yeraltında tahtlarında oturuyor.* Bunlar var olduğu sürece Kışyarı var olacaktı. Ölmemişti, sadece kırıktı. *Benim gibi*, diye düşündü Bran. *Ben de ölmedim.*

Ekler

Krallar ve Maiyetleri

Demir Taht’taki Kral

JOFFREY BARATHEON, Hanedanından Bu İsimle Anılan İlk Kral, on üç yaşında, Kral I. Robert Baratheon’ın ve Lannister Hanedanı’ndan Kraliçe Cersei’nin büyük oğulları,

— annesi, KRALİÇE CERSEI, Vekil Kraliçe ve Diyar’ın Koruyucusu,

— kız kardeşi, PRENSES MYRCELLA, dokuz yaşında,

— erkek kardeşi, PRENS TOMMEN, sekiz yaşında, Demir Taht’ın veliahtı,

— amcaları:

  — STANNIS BARATHEON, Ejderha Kayası Lordu, kendini Kral I. Stannis ilan etti,

  — RENLY BARATHEON, Fırtına Burnu Lordu, kendini Kral I. Renly ilan etti,

— dayıları:

  — SÖR JAIME LANNISTER, Kral Katili, Kral Muhafızları Lord Kumandanı, Nehirova’da tutsak,

  — TYRION LANNISTER, vekil Kral Eli,

    — Tyrion’ın yaveri, PODRICK PAYNE,

    — Tyrion’ın muhafızları ve yeminli kılıçları:

      — BRONN, paralı asker, saçları ve kalbi kara,

      — DOLF OĞLU SHAGGA, Taş Kargalar’dan,

      — TIMETT OĞLU TIMETT, Yanık Adamlar’dan,

      — CHEYK KIZI CHELLA, Kara Kulaklar’dan,

      — CALOR OĞLU CRAWN, Ay Kardeşleri’nden,

    — Tyrion’ın metresi, SHAE, kamp takipçisi, on sekiz yaşında,

— küçük konseyi:

  — YÜCE ÜSTAT PYCELLE,

  — LORD PETYR BAELISH, nam-ı diğer SERÇEPARMAK, hazine başı,

  — LORD JANOS SLYNT, Kral Toprakları Şehir Muhafızları

Kumandanı (“altın pelerinliler”)

— VARYS, hadım, nam-ı diğer ÖRÜMCEK, muhbir başı,

— Kral Muhafızları:

— SÖR JAIME LANNISTER, nam-ı diğer Kral Katili, Lord Kumandan, Nehirova’da tutsak,

— SANDOR CLEGANE, nam-ı diğer TAZI,

— SÖR BOROS BLOUNT,

— SÖR MERYN TRANT,

— SÖR ARYS OAKHEART,

— SÖR PRESTON GREENFIELD,

— SÖR MANDON MOORE,

— maiyeti ve hizmetkârları:

— SÖR ILYN PAYNE, Kral Adaleti, cellat,

— VYLARR, Lannister muhafızlarının kumandanı, (“kırmızı pelerinliler”),

— SÖR LANCEL LANNISTER, Kral Robert’ın eski yaveri, yakın zamanda şövalye ilan edildi,

— TYREK LANNISTER, Kral Robert’ın eski yaveri,

— SÖR ARON SANTAGAR, silah ustası,

— SÖR BALON SWANN, Taşmiğfer’den Lord Gulian Swann’ın ikinci oğlu,

— LEYDİ ERMESANDE HAYFORD, bebek,

— SÖR DONTOS HOLLARD, nam-ı diğer KIRMIZI, ayyaş,

— JALABHAR XHO, Yaz Adaları’ndan, sürgün bir prens,

— AY OĞLAN, saray soytarısı,

— LEYDİ TANDA STOKEWORTH,

— FALYSE, büyük kızı,

— LOLLYS, küçük kızı, otuz üç yaşında bir bakire,

— LORD GYLES ROSBY,

— SÖR HORAS REDWYNE ve ikiz kardeşi SÖR HOBBER REDWYNE, Arbor Lordu’nun oğulları,

— Kral Toprakları ahalisi:

— Şehir Muhafızları (“altın pelerinliler”):
— JANOS SLYNT, Harrenhal Lordu, Lord Kumandan,
— MORROS, büyük oğlu ve vârisi,
— ALLAR DEEM, Slynt’in baş çavuşu,
— SÖR JACELYN BYWATER, nam-ı diğer DEMİR YUMRUK, Nehir Kapısı Kumandanı,
— ALEV KEHANETÇİSİ HALLYNE, Simyacılar Loncası’ndan bir Bilge,
— CHATAYA, pahalı bir genelevin sahibesi,
— ALAYAYA, DANCY, MAREI, kızlarından bazıları,
— TOBHO MOTT, zırh ustası
— SALLOREON, zırh ustası,
— DEMİRGÖBEK, demirci,
— LOTHAR BRUNE, hürsüvari,
— SÖR OSMUND KARAKAZAN, kötü şöhretli, vasıfsız bir şövalye,
— OSFRYD ve OSNEY KARAKAZAN, kardeşleri,
— SYMON GÜMÜŞDİL, şarkıcı.

Kral Joffrey’nin sancağında Baratheonlar’ın altın zemin üstündeki siyah, taçlı erkek geyiği ve Lannisterlar’ın kırmızı zemin üstündeki altın aslanı vardır; dövüşürler.

Dar Deniz’deki Kral

STANNIS BARATHEON, Hanedanından Bu İsimle Anılan İlk Kral, Kral Robert’ın büyük erkek kardeşi, eski Ejderha Kayası Lordu, Lord Steffon Baratheon’ın ve Estermont Hanedanı’ndan Leydi Cassana’nın ikinci oğulları,
— karısı, Florent Hanedanı’ndan LEYDİ SELYSE,
— SHIREEN, tek çocukları, on yaşında, kız,
— dayısı ve kuzeni:
— SÖR LOMAS ESTERMONT, dayısı,
— oğlu, SÖR ANDREW ESTERMONT, kuzeni,
— konseyi ve hizmetkârları:
— ÜSTAT CRESSEN, şifacı ve danışman, yaşlı bir adam,
— ÜSTAT PYLOS, Üstat Cressen’in genç halefi,
— RAHİP BARRE,
— SÖR AXELL FLORENT, Ejderha Kayası’nın kale kumandanı, Kraliçe Selyse’nin amcası,
— YAMALI YÜZ, yarım akıllı bir soytarı,
— ASSHAI’DEN LEYDİ MELISANDRE, nam-ı diğer KIRMIZI KADIN, Ateşin Kalbi R’hllor’un rahibesi,
— SÖR DAVOS SEAWORTH, nam-ı diğer SOĞAN ŞÖVALYESİ ve bazen KISAEL, eski kaçakçı, *Kara Hayat*’ın kaptanı,
— karısı, MARYA, bir marangozun kızı,
— yedi oğlu:
— DALE, *Hortlak*’ın kaptanı,
— ALLARD, *Leydi Marya*’nın kaptanı,
— MATTHOS, *Kara Hayat*’ın ikinci kaptanı,
— MARIC, *Hiddet*’in kürekçi başı,
— DEVAN, Kral Stannis’in yaveri,
— STANNIS, dokuz yaşında,
— STEFFON, altı yaşında,

— BRYEN FARRING, Kral Stannis’in yaveri,
— lord sancak beyleri ve yeminli kılıçları:
— ARDRIAN CELTIGAR, Pençe Adası Lordu, yaşlı bir adam,
— MONFORD VELARYON, Dalgalar Lordu ve Akıntıtaşı Efendisi,
— DURAM BAR EMMON, Keskinburun Lordu, on dört yaşında,
— GUNCER SUNGLASS, Tatlıliman Seleni Lordu,
— SÖR HUBARD RAMBTON,
— SALLADHOR SAAN, Özgür Şehir Lys’ten, Dar Deniz Prensi,
— MYRLİ MOROSH, paralı amiral.

Kral Stannis’in sancağında Işık Tanrısı’nın alevli kalbi vardır; parlak sarı zemin üstünde, turuncu alevlerle çevrelenmiş kırmızı bir kalp. Kalbin içine Baratheon Hanedanı’nın taçlı siyah erkek geyiği resmedilmiştir.

Yüksek Bahçe’deki Kral

RENLY BARATHEON, Hanedanından Bu İsimle Anılan İlk Kral, Kral Robert’ın küçük erkek kardeşi, eski Fırtına Burnu Lordu, Lord Steffon Baratheon’ın ve Estermont Hanedanı’ndan Leydi Cassana’nın üçüncü oğulları,

— yeni karısı, Tyrell Hanedanı’ndan LEYDİ MARGAERY, on beş yaşında,

— dayısı ve kuzenleri:

- — SÖR ELDON ESTERMONT, dayısı,
  - — Sör Eldon’ın oğlu, SÖR AEMON ESTERMONT, kuzeni,
    - — Sör Aemon’ın oğlu, SÖR ALYN ESTERMONT,

— lord sancak beyleri:

- — MACE TYRELL, Yüksek Bahçe Lordu ve Kral Eli,
- — RANDYLL TARLY, Boynuz Tepe Lordu,
- — MATHIS ROWAN, Altınbahçe Lordu,
- — BRYCE CARON, Hudutlar Lordu,
- — SHYRA ERROL, Haystack Kalesi Leydisi,
- — ARWYN OAKHEART, Eski Meşe Leydisi,
- — ALESTER FLORENT, Parlaksu Kalesi Lordu,
- — TARTHLI LORD SELWYN, nam-ı diğer AKŞAMYILDIZI,
- — LEYTON HIGHTOWER, Eski Şehir Sözcüsü, Liman Lordu,
- — LORD STEFFON VARNER,

— Gökkuşağı Muhafızları:

- — SÖR LORAS TYRELL, Çiçek Şövalyesi, Lord Kumandan,
- — LORD BRYCE CARON, Turuncu,
- — SÖR GUYARD MORRIGEN, Yeşil,
- — SÖR PARMEN CRANE, Mor,
- — SÖR ROBAR ROYCE, Kırmızı,
- — SÖR EMMON CUY, Sarı,
- — TARTHLI BRIENNE, Mavi, nam-ı diğer BRIENNE GÜZELLİK,

Lord Selwyn Akşamyıldızı’nın kızı,
— şövalyeleri ve yeminli kılıçları:
— SÖR CORTNAY PENROSE, Fırtına Burnu’nun kale kumandanı,
— Sör Cortnay’in muhafızı, EDRIC FIRTINA, Kral Robert’ın,
Florent Hanedanı’ndan Leydi Delena’dan doğma gayrimeşru oğlu,
— maiyeti:
— SÖR DONNEL SWANN, Taşmiğfer vârisi,
— SÖR JON FOSSOWAY, Fossowayler’in yeşil elmasından,
— SÖR BRYAN FOSSOWAY, SÖR TANTON FOSSOWAY VE SÖR EDWYD FOSSOWAY, Fossowayler’in kırmızı elmasından,
— YEŞİLHAVUZLAR’dan SÖR COLEN
— SÖR MARK MULLENDORE,
— KIRMIZI RONNET, Akbaba Tüneği Şövalyesi,
— ÜSTAT JURNE, danışman, şifacı, hoca.

Kral Renly’nin sancağında, Fırtına Burnu’ndan Baratheon Hanedanı’nın altın zemin üstünde taçlı siyah erkek geyiği vardır. Aynı sancağı ağabeyi Kral Robert da dalgalandırmıştır.

Kuzey’deki Kral

ROBB STARK, Kışyarı Lordu ve Kuzey Kralı, Kışyarı Lordu Eddard Stark’ın ve Tully Hanedanı’ndan Leydi Catelyn’in ilk oğulları, on beş yaşında,

— ulu kurdu, BOZ RÜZGÂR,

— annesi, Tully Hanedanı’ndan LEYDİ CATELYN,

— kardeşleri:

— PRENSES SANSA, on iki yaşında,

— Sansa’nın ulu kurdu {LEYDİ}, Darry Kalesi’nde öldürüldü,

— PRENSES ARYA, on yaşında,

— Arya’nın ulu kurdu NYMERIA, bir yıldır kayıp,

— PRENS BRANDON, kısaca Bran olarak anılır, Kışyarı ve Kuzey veliahtı, sekiz yaşında

— Bran’ın ulu kurdu, YAZ,

— PRENS RICKON, dört yaşında,

— Rickon’un ulu kurdu, TÜYLÜKÖPEK,

— üvey kardeşi, JON KAR, on beş yaşında, gayrimeşru, Gece Nöbetçileri’nin adamı,

— amcaları, dayısı ve teyzesi:

— {BRANDON STARK}, amcası, Lord Eddard’ın ağabeyi, Kral II. Aerys Targaryen’ın emriyle öldürüldü,

— BENJEN STARK, amcası, Lord Eddard’ın kardeşi, Gece Nöbetçileri’nin adamı, Sur’un ötesinde kayboldu,

— LYSA ARRYN, teyzesi, Leydi Catelyn’in kardeşi, {Lord Arryn}’in dul karısı, Kartal Yuvası Leydisi,

— SÖR EDMURE TULLY, dayısı, Leydi Catelyn’in kardeşi, Nehirova vârisi,

— SÖR BRYNDEN TULLY, nam-ı diğer KARABALIK, Leydi Catelyn’in amcası,

— yeminli kılıçları ve savaş arkadaşları:
— THEON GREYJOY, Lord Eddard'ın vesayetinde, Pyke ve Demir Adaları'nın vârisi,
— HALLIS MOLLEN, Kışyarı'nın muhafız başı:
— JACKS, QUENT, SHADD, Mollen'in komutasındaki muhafızlar,
— SÖR WENDEL MANDERLY, Beyaz Liman Lordu'nun ikinci oğlu,
— PATREK MALLISTER, Denizgözcüsü vârisi,
— DACEY MORMONT, Leydi Maege'in büyük kızı, Ayı Adası vârisi,
— JON UMBER, nam-ı diğer KÜÇÜKJON,
— ROBIN FLINT, SÖR PERWYN FREY, LUCAS BLACKWOOD,
— yaveri, OLYVAR FREY, on sekiz yaşında,
— Nehirova'daki maiyeti:
— ÜSTAT VYMAN, danışman, şifacı, hoca,
— SÖR DESMOND GRELL, silah ustası,
— SÖR ROBIN RYGER, muhafız başı,
— UTHERYDES WAYN, Nehirova kâhyası,
— KAFİYECİ RYMUND, şarkıcı,
— Kışyarı'ndaki maiyeti:
— ÜSTAT LUWIN, danışman, şifacı, hoca,
— SÖR RODRIK CASSEL, silah ustası,
— BETH, küçük kızı,
— WALDER FREY, nam-ı diğer BÜYÜK WALDER, Leydi Catelyn'in vesayetinde, sekiz yaşında,
— WALDER FREY, nam-ı diğer KÜÇÜK WALDER, Leydi Catelyn'in vesayetinde, sekiz yaşında,
— RAHİP CHAYLE, kale septinin ve kütüphanesinin sorumlusu,
— JOSETH, seyis başı,
— BANDY ve SHYRA, ikiz kızları,
— FARLEN, barınak başı,
— PALLA, barınakta çalışan bir kız,
— YAŞLI DADI, hikâye anlatıcı, eski sütanne, çok yaşlı,
— HODOR, büyük-büyük torunu, yarım akıllı bir seyis,

— GAGE, aşçı,
— ŞALGAM, bulaşıkçı kız, hizmetçi,
— OSHA, Kurt Ormanı'nda yakalanan bir yabanıl kadın, mutfakta köle,
— MIKKEN, demirci ve zırh ustası,
— SAMANKAFA, ŞAKACI, TIFIL TYM, BİRAGÖBEK, muhafızlar,
— CALON ve TOM, muhafızların çocukları,
— lord sancak beyleri ve kumandanları:
— (Robb'la birlikte Nehirova'da olanlar)
— JON UMBER, nam-ı diğer İRİJON,
— RICKARD KARSTARK, Karhold Lordu,
— GALBART GLOVER, Derinorman Kalesi'nden,
— MAEGE MORMONT, Ayı Adası Leydisi,
— SÖR STEVRON FREY, Lord Walder Frey'in en büyük oğlu ve İkizler vârisi,
— Sör Stevron'un büyük oğlu, SÖR RYMAN FREY,
— Sör Ryman'ın oğlu, KARA WALDER FREY,
— MARTIN NEHİR, Lord Walder Frey'in gayrimeşru oğlu,
— (Roose Bolton'ın ordusuyla birlikte İkizler'de olanlar)
— ROOSE BOLTON, Dehşet Kalesi Lordu, kuzey ordusunun büyük bölümünü komuta ediyor,
— ROBETT GLOVER, Derin Orman Kalesi'nden,
— WALDER FREY, Geçit Lordu,
— SÖR HELMAN TALLHART, Torrhen Kalesi'nden,
— SÖR AENYS FREY,
— (Lord Tywin tarafından esir alınanlar)
— LORD MEDGER CERWYN,
— HARRION KARSTARK, Lord Rickard'ın sağ kalan tek oğlu,
— SÖRYMLIS MANDERLY, Beyaz Liman vârisi,
— SÖR JARED FREY, SÖR HOSTEEN FREY, SÖR DANWELL FREY ve piç kardeşleri RONEL NEHİR,
— (arazide ya da kalelerinde olanlar)

— LYMAN DARRY, erkek çocuk, sekiz yaşında,
— SHELLA WHENT, Harrenhal Leydisi, Lord Tywin Lannister tarafından kalesinden çıkarıldı,
— JASON MALLISTER, Denizgözcüsü Lordu,
— JONOS BRACKEN, Taş Çit Lordu,
— TYTOS BLACKWOOD, Kuzgunağaç Kalesi Lordu,
— LORD KARYL VANCE,
— SÖR MARQ PIPER,
— SÖR HALMON PAEGE,
— kuzeydeki sancak beyleri ve kale kumandanları:
— WYMAN MANDERLY, Beyaz Liman Lordu,
— HOWLAND REED, Bozsu Gözcüsü'nden, adalı,
— Howland'ın kızı MEERA, on beş yaşında,
— Howland'ın oğlu JOJEN, on üç yaşında,
— LEYDİ DONELLA HORNWOOD, dul, yaslı bir anne,
— CLEY CERWYN, Lord Medger'ın vârisi, erkek çocuk, on dört yaşında,
— LEOBALD TALLHART, Sör Helman'ın kardeşi, Torrhen Kalesi'nin kale kumandanı,
— Leobald'ın karısı, Hornwood Hanedanı'ndan BERENA,
— Leobald'ın oğlu, BRANDON, on dört yaşında,
— Leobald'ın oğlu, BEREN, on yaşında,
— Sör Helman'ın oğlu, BENFRED, Torrhen Kalesi vârisi,
— Sör Helman'ın kızı, EDDARA, dokuz yaşında,
— LEYDİ SYBELLE, Robett Glover'ın karısı, kocasının yokluğunda Derinorman Kalesi'ni yönetiyor,
— Robett'in oğlu, GAWEN, üç yaşında, Derinorman vârisi,
— Robett'in kızı, ERENA, bebek, bir yaşında,
— LARENCE KAR, Lord Hornwood'un gayrimeşru oğlu, Galbart Glover'ın vesayetinde, on iki yaşında,
— MORS KARGAYEMİ ve HOTHER FAHİŞEFELAKETİ, Umber Hanedanı'ndan, İri Jon'un amcaları,

— LEYDİ LYESSA FLINT, Robin’in annesi,
— ONDREW LOCKE, Eskikale Lordu, yaşlı bir adam.

Kuzey Kralı’nın sancağı binlerce yıldır hep aynı kalmıştır: Kışyarı Starkları’nın buz beyazı zemin üstünde koşan gri ulu kurdu.

Denizin Karşısındaki Kraliçe

DAENERYS TARGARYEN, nam-ı diğer Daenerys Fırtınadadoğan, Ateş Geçirmez, Ejderhaların Anası, Dothrak Khaleesi'si, Hanedanından Bu İsimle Anılan İlk Kraliçe, Kral II. Targaryen'ın ve karısı/kardeşi Kraliçe Rhaella'nın sağ kalan tek çocuğu, dul, on dört yaşında,

— yeni doğan ejderhaları, DROGON, VISERION, RHAEGAL,

— ağabeyleri:

  — {RHAEGAR}, Ejderha Kayası Prensi ve Demir Taht'ın veliahtı, Üç Dişli Mızrak'ta Kral Robert tarafından katledildi,

    — {RHAENYS}, Rhaegar'ın, Dornelu Elia'dan doğma kızı, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,

    — {AEGON}, Rhaegar'ın, Dornelu Elia'dan doğma oğlu, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,

  — {VISERYS}, Kendine Kral Viserys derdi, Hanedanından Bu İsimle Anılan Üçüncü Kral, nam-ı diğer Yalvaran Kral, Vaes Dothrak'ta, Khal Drogo'nun eliyle katledildi,

— kocası, {DROGO}, Dothrak Khal'ı, iyileşmeyen yarası yüzünden öldü,

  — {RHAEGO}, Daenerys'in ve Khal Drogo'nun ölü doğan oğulları, ana rahminde, Mirri Maz Duur tarafından katledildi,

— Kraliçe Muhafızları:

  — SÖR JORAH MORMONT, sürgündeki şövalye, eski Ayı Adası Lordu,

  — JHOGO, ko ve kansüvarisi, kamçı,

  — AGGO, ko ve kansüvarisi, yay,

  — RAKHARO, ko ve kansüvarisi, arakh,

— hizmetçileri,

  — IRRI, Dothraklı bir kız,

  — JHIQUI, Dothraklı bir kız,

  — DOREAH, Lysli bir köle, eski fahişe,

— üç takipçisi,
— XARO XHOAN DAXOS, Qarthlı bir tacir prens,
— PYAT PREE, Qarthlı bir büyücü,
— QUAITHE, Asshai'den maskeli bir gölge bağcısı,
— ILLYRIO MOPATIS, Özgür Şehir Pentos'tan bir yargıç. Daenerys'in Khal Drogo'yla evliliğini ayarladı ve Viserys'i Demir Taht'a oturtmak için komplo düzenledi.

Targaryenlar'ın sancağı; Yedi Krallık'ı fetheden, hanedanı kuran ve mağlup düşmanlarının kılıcından Demir Taht'ı yaptıran Fatih Aegon'ın sancağıdır: Siyah zemin üstünde üç başlı kırmızı bir ejderha.

Büyük ve Küçük Diğer Hanedanlar

Arryn Hanedanı

Arryn Hanedanı, savaşın başlangıcında, savaş halindeki iddia sahiplerinin hiçbirinin müttefiki olmadı. Kuvvetini, Kartal Yuvası'nı ve Arryn Vadisi'ni korumak üzere geride tuttu.

Arryn Hanedanı'nın arması, gök mavisi zemin üstünde ay ve şahindir. Arryn Hanedanı'nın sözü: *Onur Kadar Yüksek.*

ROBERT ARRYN, Kartal Yuvası Lordu, Vadi'nin Savunucusu, sekiz yaşında, hasta bir çocuk,
— annesi, Tully Hanedanı'ndan LEYDİ LYSA, merhum Kral Eli {Lord Jon Arryn}'ın üçüncü karısı ve dulu, Leydi Catelyn'in kardeşi,
— maiyeti:
— ÜSTAT COLEMON, danışman, şifacı ve hoca,
— SÖR BELMORE, baş muhafız,
— LORD NESTOR ROYCE, Vadi Baş Vekilharcı,
— Lord Nestor'ın oğlu, SÖR ALBAR,
— MYA TAŞ, hizmetindeki gayrimeşru bir kız çocuğu, Kral Robert'ın kızı,
— MORD, zalim bir zindancı,
— MARILLION, genç bir şarkıcı,
— lord sancak beyleri, talipleri ve hizmetkârları:
— LORD YOHN ROYCE, nam-ı diğer BRONZ YOHN,
— Lord Yohn'un büyük oğlu, SÖR ANDAR,
— Lord Yohn'un ikinci oğlu, SÖR ROBAR, Kral Renly'nin hizmetinde, Gökkuşağı Muhafızları'nın Kırmızı Robar'ı,
— Lord Yohn'un küçük oğlu, {SÖR WAYMAR}, Gece Nöbetçileri'nin adamı, Sur'un ötesinde kayboldu,
— LORD NESTOR ROYCE, Lord Yohn'un kardeşi, Vadi Baş Vekilharcı,
— Lord Nestor'ın oğlu ve vârisi, SÖR ALBAR,

— Lord Nestor’ın kızı, MYRANDA,

— SÖR LYN CORBRAY, Leydi Lysa’nın talibi,

— MYCHEL REDFORT, yaveri,

— LEYDİ ANYA WAYNWOOD,

— Leydi Anya’nın büyük oğlu ve vârisi, SÖR MORTON, Leydi Lysa’nın talibi,

— Leydi Anya’nın ikinci oğlu, SÖR DONNEL, Kapı Şövalyesi,

— EON HUNTER, Uzunyay Kalesi Lordu, yaşlı bir adam, Leydi Lysa’nın talibi.

Florent Hanedanı

Parlaksu Kalesi'nin Florentler'i, Yüksek Bahçe'nin yeminli sancak beyleridir ve Tyrellller'i takip ederek Kral Renly'nin tarafında yer almışlardır. Bununla birlikte, Stannis'in kraliçesi Selyse bir Florent'tir ve kraliçenin amcası Ejderha Kayası'nın kale kumandanıdır. Bu münasebetle Florentler'in bir ayağı da diğer karargâhtadır.

Florent Hanedanı'nın arması, bir çiçek çemberinin içindeki tilki başıdır.

ALESTER FLORENT, Parlaksu Kalesi Lordu,
— karısı, Crane Hanedanı'ndan LEYDİ MELARA,
— çocukları:
  — ALEKYNE, Parlaksu vârisi,
  — MELESSA, Lord Randyll Tarly'yle evli,
  — RHEA, Lord Leyton Hightower'la evli,
— kardeşleri:
  — SÖR AXELL, Ejderha Kayası Kale Kumandanı,
  — {SÖR RYAM}, attan düşerek öldü,
    — Sör Ryam'ın kızı, KRALİÇE SELYSE, Kral Stannis'le evli,
    — Sör Ryam'ın büyük oğlu ve vârisi, SÖR IMRY,
    — Sör Ryam'ın ikinci oğlu, SÖRERREN,
  — SÖR COLIN,
    — Colin'in kızı, DELENA, SÖR HOSMAN NORCROSS'la evli,
      — Delena'nın oğlu, EDRIC FIRTINA, Kral Robert'ın gayrimeşru oğlu,
      — Delena'nın oğlu, ALESTER NORCROSS,
      — Delena'nın oğlu, RENLY NORCROSS,
    — Colin'in oğlu, ÜSTAT OMER, Eski Meşe'nin hizmetinde,
    — Colin'in oğlu, MERRELL, Arbor'da yaver,
  — kız kardeşi, RYLENNE, Sör Rycherd Crane'le evli.

Frey Hanedanı

Kuvvetli, varlıklı ve kalabalık Freyler, Tully Hanedanı'nın sancak beyleridir ve kılıçları Nehirova'ya hizmet etmek için ant içmiştir fakat görevlerini yerine getirmek hususunda her zaman sebatkâr davranmamışlardır. Robert Baratheon, Üç Dişli Mızrak'ta Rhaegar Targaryen'la karşılaştığında, Freyler ancak mücadelenin sonunda ortaya çıkmıştır. Bu hadiseden sonra Lord Hoster Tully, Lord Walder'a, ölüp de gelmedi anlamında "Merhum Lord Frey" adını takmıştır. Robb Stark, savaşın bitiminde Lord Frey'in kızlarından ya da torunlarından biriyle evlenmeyi kabul ettikten sonra, Lord Frey, Kuzey Kralı'nın davasına destek vermeyi kabul etmiştir. Lord Walder'ın doksan bir yaşında olduğu bilinir ama yakın zamanda kendinden yetmiş yaş küçük bir kızla sekizinci evliliğini yapmıştır. Yedi Krallık'ta, pantolonunun içinden bir ordu çıkarabilecek tek lord olduğu söylenir.

WALDER FREY, Geçit Lordu,
— ilk karısından, {Royce Handanı'ndan LEYDİ PERRA}:
— SÖR STEVRON, İkizler vârisi,
— karısı, {Corenna Swann, hastalıktan öldü},
— Stevron'un büyük oğlu, SÖR RYMAN,
— Ryman'ın oğlu, EDWYN, Janyce Hunter'la evli,
— Edwyn'in kızı, WALDA, sekiz yaşında,
— Ryman'ın oğlu, WALDER, nam-ı diğer KARA WALDER,
— Ryman'ın oğlu, PETYR, nam-ı diğer SİVİLCELİ PETYR,
— karısı Mylenda Caron,
— Petyr'ın kızı, PERRA, beş yaşında,
— karısı, {Jeyne Lydden, attan düşerek öldü},
— Stevron'un oğlu, AEGON, yarım akıllı, nam-ı diğer ÇINGIRAK,
— Stevron'un kızı, {MAEGELLE, doğum sırasında öldü},
— kocası, Sör Dafyn Vance,
— Maegelle'in kızı, MARIANNE,

— Maegelle’in oğlu, WALDER VANCE, yaver,
— Maegelle’in oğlu, PATREK VANCE,
— karısı, {Marsella Waynwood, doğum sırasında öldü},
— Stevron’un oğlu, WALTON, Deana Hardyng’le evli,
— Walton’ın oğlu, STEFFON, nam-ı diğer ŞEKER,
— Walton’ın kızı, WALDA, nam-ı diğer GÜZEL WALDA,
— Walton’ın oğlu, BRYAN, yaver,
— SÖR EMMON, Lannister Hanedanı’ndan Genna’yla evli,
— Emmon’ın oğlu, SÖR CLEOS, Jeyne Darry’yle evli,
— Cleos’un oğlu, TYWIN, on bir yaşında, yaver,
— Cleos’un oğlu, WILLEM, Külizi’nde uşak,
— Emmon’ın oğlu, SÖR LYONEL, Melesa Crakehall’la evli,
— Emmon’ın oğlu, TION, Nehirova’da tutsak bir yaver,
— Emmon’ın oğlu, WALDER, nam-ı diğer KIRMIZI WALDER, Casterly Kayası’nda uşak,
— SÖR AENYS, doğum sırasında ölen {Tyana Wylde} ile evliydi,
— Aenys’in oğlu, AEGON KANLIDOĞAN, bir haydut,
— Aenys’in oğlu, RAEGAR, Jeyne Beesbury’yle evli,
— Rhaegar’ın oğlu, ROBERT, on üç yaşında,
— Rhaegar’ın kızı, WALDA, nam-ı diğer BEYAZ WALDA, on yaşında,
— Rhaegar’ın oğlu, JONOS, sekiz yaşında,
— PERRIANE, Sör Leslyn Haigh’le evli,
— Perriane’in oğlu, SÖR HARYS HAIGH,
— Harys’in oğlu, WALDER HAIGH, dört yaşında,
— Perriane’nin oğlu, SÖR DONNEL HAIGH,
— Perriane’nin oğlu, ALYN HAIGH, yaver,
— ikinci kansından, {Swann Hanedanı’ndan LEYDİ CYRENNA}:
— SÖR JARED, büyük oğulları, {Alys Frey} ile evliydi,
— Jared’in oğlu, SÖR TYTOS, Zhoe Blanetree’yle evli,
— Tytos’un oğlu, ZACHERY, on iki yaşında, Eski Şehir Septi’nde eğitim alıyor,

— Tytos’un kızı, ZIA, on dört yaşında,
— Jared’in kızı, KYRA, Sör Garse Goodbrook’la evli,
— Kyra’nın oğlu, WALDER GOODBROOK, dokuz yaşında,
— Kyra’nın kızı, JEYNE GOODBROOK, altı yaşında,
— RAHİP LUCEON, Kral Toprakları’ndaki Yüce Baelor Septi’nde görevli,
— üçüncü karısından, {Crakehall Hanedanı’ndan LEYDİ AMAREI}:
— SÖR HOSTEEN, büyük oğulları, Bellena Hawick’le evli,
— Hosteen’in oğlu, SÖR ARWOOD, Ryella Royce’la evli,
— Arwood’un kızı, RYELLA, beş yaşında,
— Arwood’un ikiz oğulları, ANDROW ve ALYN, üç yaşındalar,
— LEYDİ LYTHENE, Lord Lucias Vypren’le evli,
— Lythene’in kızı, ELYANA, Sör Jon Wylde’la evli,
— Elyana’nın oğlu, RICKARD WYLDE, dört yaşında,
— Lythene’in oğlu, SÖR DAMON VYPREN,
— SYMOND, Braavoslu Betharios’la evli,
— Symond’un oğlu, ALESANDER, şarkıcı,
— Symond’un kızı, ALYX, on yedi yaşında,
— Symond’un oğlu, BRADAMAR, on yaşında, Braavos’ta, Oro Tendyris isimli tacirin vesayetinde,
— SÖR DANWELL, Wynafrei Whent’le evli,
— {Çok sayıda düşük ve ölü doğum},
— MERRETT, Mariya Darry’yle evli,
— Merrett’in kızı, AMEREI, kısaca AMI diye anılır, on altı yaşında bir dul, Mavi Çatal’dan {Sör Pate} ile evliydi,
— Merrett’in kızı, WALDA, nam-ı diğer ŞİŞKO WALDA, on beş yaşında,
— Merrett’in kızı, MARISSA, on üç yaşında,
— Merrett’in oğlu, WALDER, nam-ı diğer KÜÇÜK WALDER, sekiz yaşında, Kışyarı’nda, Leydi Catelyn’in vesayetinde,
— {SÖR GEREMY, boğuldu}, Carolei Waynwood’la evliydi,
— Geremy’nin oğlu, SANDOR, on iki yaşında, Donnel

Waynwood'un yaveri,

— Geremy'nin kızı, CYNTHEA, dokuz yaşında, Leydi Anya Waynwood'un vesayetinde,

— SÖR RAYMUND, Beony Beesbury'yle evli,

— Raymund'un oğlu, ROBERT, on altı yaşında, Eski Şehir'deki Hisar'da eğitim alıyor,

— Raymund'un oğlu MALWYN, on beş yaşında, Lysli bir simyacının çırağı,

— Raymund'un ikiz kızları SERRA ve SARRA, on dört yaşındalar,

— Raymund'un kızı CERSEI, altı yaşında, nam-ı diğer KÜÇÜK ARI,

— dördüncü karısından, {Blackwood Hanedanı'ndan LEYDİ ALYSSA}:

— LOTHAR, büyük oğulları, nam-ı diğer TOPAL LOTHAR, Leonella Lefford'la evli,

— Lothar'ın kızı, TYSANE, yedi yaşında,

— Lothar'ın kızı, WALDA, dört yaşında,

— Lothar'ın kızı, EMBERLEI, iki yaşında,

— SÖR JAMMOS, Sallei Paege'le evli,

— Jammos'un oğlu, WALDER, nam-ı diğer BÜYÜKWALDER, Kışyarı'nda, Leydi Catelyn'in vesayetinde,

— Jammos'un ikiz oğulları, DICKON ve MATHIS, beş yaşındalar,

— SÖR WHALEN, Sylwa Paege'le evli,

— Whalen'ın oğlu, HOSTER, on iki yaşında, Sör Damon Paege'in yaveri,

— Whalen'ın kızı, MERIANNE, kısaca MERRY diye anılır, on bir yaşında,

— LEYDİ MORYA, Sör Flement Brax'le evli,

— Morya'nın oğlu, ROBERT BRAX, dokuz yaşında, Casterly Kayası'nda uşak olarak vesayet altında,

— Morya'nın oğlu, WALDER BRAX, altı yaşında,

— Morya'nın oğlu, JON BRAX, üç yaşında,

— TYTA, nam-ı diğer BAKİRE TYTA, yirmi dokuz yaşında,

— beşinci karısından, {Whent Hanedanı'ndan LEYDİ SARYA}:
— çocukları olmadı,
— altıncı karısından, {Rosby Hanedanı'ndan LEYDİ BETHANY}:
— SÖR PERWYN, büyük oğulları,
— SÖR BENFREY, Jyanna Frey'le evli, kuzeni,
— Benfrey'nin kızı, DELLA, nam-ı diğer SAĞIR DELLA, üç yaşında,
— Benfrey'nin oğlu, OSMUND, iki yaşında,
— ÜSTAT WILLAMEN, Uzunyay Kalesi'nde görevli,
— OLYVAR, Robb Stark'ın hizmetinde yaver,
— ROSLIN, on altı yaşında, kız,
— yedinci karısından, {Farring Hanedanı'ndan LEYDİ ANNARA}:
— ARWYN, on dört yaşında, kız,
— WENDEL, büyük oğulları, on üç yaşında, Denizgözcüsü'nde uşak olarak vesayet altında,
— COLMAR, İnanç'a söz verildi, on bir yaşında,
— WALTYR, kısaca TYR diye anılır, on yaşında,
— ELMAR, Arya Stark'la nişanlı, dokuz yaşında,
— SHIREI, altı yaşında, kız,
— sekizinci karısı, Erenford Hanedanı'ndan LEYDİ JOYEUSE,
— Henüz çocukları olmadı,
— Lord Walder'ın muhtelif annelerden doğma çocukları:
— WALDER NEHİR, nam-ı diğer PİÇ WALDER,
— Piç Walder'ın oğlu, SÖR AEMON NEHİR,
— Piç Walder'ın kızı, WALDA NEHİR,
— ÜSTAT MELWYS, Rosby'de hizmetli,
— JEYNE NEHİR, MARTYN NEHİR, RYGER NEHİR, RONEL NEHİR, MELLARA NEHİR, diğerleri.

Greyjoy Hanedanı

Demir Adaları Lordu Balon Greyjoy, zamanında Demir Taht'a karşı girişilen bir ayaklamanın liderliğini yapmış, Kral Robert ve Lord Eddard Stark tarafından bozguna uğratılmıştır. Kışyarı'nda büyüyen oğlu Theon, Robb Stark'ın destekçilerinden ve yakın dostlarından biri olmasına rağmen, kuzeyliler nehir topraklarına karşı yürüyüşe geçtiklerinde Lord Balon onlara katılmamıştır.

Greyjoy Hanedanı'nın arması, siyah zemin üstünde altın bir deniz canavarıdır. Greyjoy Hanedanı'na ait söz: *Biz Tohum Ekmeyiz.*

BALON GREYJOY, Demir Adaları Lordu, Tuz ve Kaya'nın Kralı, Deniz Rüzgârı'nın Oğlu, Pyke'ın Orak Lordu, *Dev Denizcanavarı'*nın kaptanı,
— karısı, Harlaw Hanedanı'ndan LEYDİ ALANNYS,
— çocukları:
  — {RODRİK}, Greyjoy İsyanı sırasında Denizgözcüsü'nde katledildi,
  — {MARON}, Greyjoy İsyanı sırasında Pyke'ta katledildi,
  — ASHA, *Kara Rüzgâr*'ın kaptanı,
  — THEON, Kışyarı'nda, Lord Eddard'ın muhafızı,
— erkek kardeşleri:
  — EURON, nam-ı diğer KARGAGÖZ, *Sükûnet*'in kaptanı, haydut, korsan ve yağmacı
  — VICTARION, Demir Donanma'nın Lord Kaptan'ı, *Demir Zafer*'in sahibi,
  — AERON, nam-ı diğer BUHARSAÇLI, Boğulmuş Tanrı'nın rahibi,
— Pyke'taki maiyeti:
  — DAGMER, nam-ı diğer YARIKÇENE, silah ustası, *Köpükiçen*'in kaptanı,
  — ÜSTAT WENDAMYR, şifacı ve danışman,
  — HELYA, kale kâhyası,
— Lord Limanı ahalisi:
  — SIGRIN, gemi ustası,

— lord sancak beyleri:

— LORD BOTLEY, Lord Limanı’ndan,

— LORD WYNCH, Demir Yuva’dan,

— LORD HARLAW, Harlaw’dan,

— STONEHOUSE, Eski Wyk’ten,

— DRUMM, Eski Wyk’ten,

— GOODBROTHER, Eski Wyk’ten,

— GOODBROTHER, Büyük Wyk’ten,

— SPARR, Büyük Wyk’ten,

— LORD BLACKTYDE, Blacktyde’dan,

— LORD SALTCLIFFE, Saltcliffe’ten,

— LORD SUNDERLY, Saltcliffe’ten.

Lannister Hanedanı

Casterly Kayası'nın Lannisterlar'ı, Kral Joffrey'nin Demir Taht'a dair iddiasının baş destekçileridir.

Lannister Hanedanı'nın arması, kırmızı zemin üstünde altın bir aslandır. Lannister Hanedanı'nın sözü: *Beni kükrerken duyun!*

TWYIN LANNISTER, Casterly Kayası Lordu, Batı Muhafızı, Lannis Limanı Kalkanı ve Kral Eli, Harrenhal'daki Lannister ordusunu komuta ediyor,
— karısı, {LEYDİ JOANNA}, kuzeni, doğum sırasında öldü,
— çocukları:
— SÖR JAIME, nam-ı diğer KRAL KATİLİ, Doğu Muhafızı, Kral Muhafızları Lord Kumandanı, Kraliçe Cersei'nin ikizi,
— KRALİÇE CERSEI, Kral Robert'ın dulu, Jaime'nin ikizi, Vekil Kraliçe ve Diyar'ın Koruyucusu,
— TYRION, nam-ı diğer İBLİS, cüce,
— kardeşleri:
— SÖR KEVAN, büyük erkek kardeşi,
— Sör Kevan'ın karısı, Swyft Hanedanı'ndan DORNA,
— Leydi Dorna'nın babası, SÖR HARYS SWYFT,
— çocukları:
— SÖR LANCEL, Kral Robert'ın eski yaveri, kralın ölümünden sonra şövalye ilan edildi,
— WILLEM, Martyn'in ikizi, yaver, Fısıltılı Orman'da esir alındı,
— MARTYN, Willem'in ikizi, yaver,
— JANEI, kız, iki yaşında,
— GENNA, kız kardeşi, Sör Emmon Frey'le evli,
— Genna'nın oğlu, SÖR CLEOS FREY, Fısıltılı Orman'da esir alındı,

— Genna’nın oğlu, TION FREY, yaver, Fısıltılı Orman’da esir alındı,
— {SÖR TYGETT}, ikinci erkek kardeşi, çiçek hastalığından öldü,
— Tygett’in dulu, Marbrand Hanedanı’ndan DARLESSA,
— Tygett’in oğlu, TYREK, kral yaveri,
— {GERION}, küçük erkek kardeşi, denizde kayboldu,
— Gerion’ın gayrimeşru kızı JOY, on bir yaşında,
— kuzeni, SÖR STAFFORD LANNISTER, merhum Leydi Joanna’nın kardeşi,
— Sör Stafford’ın kızları, CERENNA ve MYRIELLE,
— Sör Stafford’ın oğlu, SÖR DAVEN,
— lord sancak beyleri, kaptanları ve kumandanları:
— SÖR ADDAM MARBRAND, Külizi vârisi, Lord Tywin’in keşif ve gözcü süvarilerinin kumandanı,
— SÖR GREGOR CLEGANE, Yürüyen Dağ,
— POLLIVER, CHISWYCK, TATLI RAFF, DUNSEN ve VADECİ, emrindeki askerler,
— LORD LEO LEFFORD,
— SÖR AMORY LORCH, baskıncı birliklerin kumandanı,
— LEWYS LYDDEN, Derin İn Lordu,
— GAWEN WESTERLING, Sarpkaya Lordu, Fısıltılı Orman’da esir alındı, Denizgözcüsü’nde tutuluyor,
— SÖR ROBERT BRAX ve kardeşi SÖR FLEMENT BRAX,
— SÖR FORLEY PRESTER, Altın Diş’ten,
— VARGO HOAT, Özgür Şehir Qohor’dan, Cesur Dostlar isimli paralı asker birliğinin kumandanı,
— ÜSTAT CREYLEN, danışmanı.

Martell Hanedanı

Dorne, Demir Taht'a bağlılık yemini eden Yedi Krallık'ın sonuncusudur. Kanları, gelenekleri ve tarihleri, Dornelular'ı diğer krallıklardan ayırır. Savaş patlak verdiğinde, Dorne Prensi sessizliğini korudu ve taraf tutmadı.

Martell Hanedanı'nın arması, altın mızrak saplanmış kızıl güneştir. Martell Hanedanı'nın sözü: *Eğilmez, Bükülmez, Kırılmaz.*

DORAN NYMEROS MARTELL, Güneş Mızrağı Lordu, Dorne Prensi,
— karısı, Özgür Şehir Norvos'tan MELLARIO,
— çocukları:
— PRENSES ARIENNE, büyük kızları, Güneş Mızrağı varisi,
— PRENS QUENTYN, büyük oğulları,
— PRENS TRYSTANE, küçük oğulları,
— kardeşleri:
— kız kardeşi, {PRENSES ELIA}, Prens Rhaegar Targaryen'ın karısı, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,
— Elia'nın kızı, {PRENSES RHAENYS}, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,
— Elia'nın oğlu, {PRENS AEGON}, bebek, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,
— erkek kardeşi, PRENS OBERYN, Kızıl Kobra,
— maiyeti:
— AREO HOTAH, Norvoslu bir paralı asker, baş muhafız,
— ÜSTAT CALEOTTE, danışman, şifacı ve hoca,
— EDRIC DAYNE, Kayanyıldız Lordu,

Güneş Mızrağı'na bağlılık yemini etmiş büyük hanedanlar; Jordayne, Santagar, Allyrion, Toland, Yronwood, Wyl, Fowler, Dayne'dir.

Tyrell Hanedanı

Yüksek Bahçe'nin Lord Tyrell'i, kızı Margaery'nin Renly'yle yaptığı evliliğin ardından, Kral Renly'nin destekçisi olacağını duyurmuş ve önemli sancak beylerini onun davasına katmıştır.

Tyrell Hanedanı'nın arması, çimen yeşili zemin üstünde altın bir güldür. Tyrell Hanedanı'nın sözü: *Güçlenerek Büyür.*

MACE TYRELL, Yüksek Bahçe Lordu, Güney Muhafızı, Dorne Hudutları'nın Savunucusu, Menzil Yüksek Mareşali ve Kral Eli,
— karısı, Eski Şehir'in Hightower Hanedanı'ndan LEYDİ ALERIE,
— çocukları:
— WILLAS, büyük oğlu, Yüksek Bahçe vârisi,
— SÖR GARLAN, ikinci oğulları,
— SÖR LORAS, Çiçek Şövalyesi, küçük oğulları, Gökkuşağı Muhafızları Lord Kumandanı,
— MARGAERY, kızları, on beş yaşında, yakın zamanda Kral Renly'yle evlendi,
— dul annesi, Redwyne Hanedanı'ndan LEYDİ OLENA, nam-ı diğer DİKEN KRALİÇESİ,
— kız kardeşleri:
— MINA, Arbor Lordu Paxter Redwyne'la evli,
— çocukları:
— SÖR HORAS REDWYNE, Hobber'in ikizi, DEHŞET adıyla alaya alınır,
— SÖR HOBBER REDWYNE, Horas'ın ikizi, SALYA adıyla alaya alınır,
— DESMERA REDWYNE, kız, on beş yaşında,
— JANNA, Sör Jon Fossoway'le evli,
— amcaları:
— GARTH, nam-ı diğer KOCAMAN, Yüksek Bahçe'nin Lord

Vekilharcı,

— Garth’ın gayrimeşru oğulları, GARSE ve GARRETT ÇİÇEK,

— SÖR MORYN, Eski Şehir’in Şehir Muhafızları Lord Kumandanı,

— ÜSTAT GORMON, Hisar hocası,

— maiyeti:

— ÜSTAT LOMYS, danışman, şifacı ve hoca,

— IGON VYRWEL, baş muhafız,

— SÖR VORTIMER CRANE, silah ustası,

— YAĞTOPARI, soytarı ve şakacı, olağanüstü şişman.

Gece Nöbetçileri

Gece Nöbetçilerinin Adamları

Gece Nöbetçileri diyarı korur ve hiçbir iç savaşta ya da taht mücadelesinde yer almayacağına dair yemin etmiştir. Geleneksel olarak, isyan zamanlarında, bütün krallara saygı duyar fakat hiçbirinin emrine girmez.

Kara Kale

JEOR MORMONT, Gece Nöbetçileri Lord Kumandanı, nam-ı diğer, YAŞLI AYI,

— yaveri ve kâhyası, JON KAR, Kışyarı piçi, nam-ı diğer LORD KAR,

— Jon'un ulu kurdu HAYALET,

— ÜSTAT AEMON (TARGARYEN), danışman ve şifacı,

— SAMWELL TARLY ve CLYDAS, kâhyaları,

— BENJEN STARK, Baş Korucu, Sur'un ötesinde kayboldu,

— THOREN SMALLWOOD, rütbeli korucu,

— JARMEN BUCKWELL, rütbeli korucu,

— SÖR OTTYN WYTHERS, SÖR ALADALE WYNCH, GRENN, PYPAR, MATTHAR, ELRON, LARK nam-ı diğer KIZ KARDEŞLİ, korucular,

— OTHELL YARAMCK, Mimar Başı,

— HALDER, ALBETT, inşaatçılar,

— BOWEN MARSH, Lord Kâhya,

— CHETT, kâhya ve köpek eğitmeni,

— EDDISON TOLLETT, nam-ı diğer EFKÂRLI EDD, aksi bir yaver,

— RAHİP CELLADAR, sarhoş bir sofu,

— SÖR ENDREW TARTH, silah ustası,

— Kara Kale'nin kardeşleri:

— DONAL NOYE, zırh ustası, demirci, tek kollu,

— ÜÇ PARMAK HOBB, aşçı,
— JEREN, RAST, CUGEN, henüz eğitimdeki acemiler,
— YOREN, “gezgin kargalar”ın başı,
— CONWY, GUEREN, “gezgin kargalar,” Sur için öksüz çocuk ve suçlu toplayan alımcılar,
— PRAED, KESİK JACK, WOTH, REYSEN, QYLE, Sur için toplanan yeni acemiler,
— KOSS, GERREN, DOBBER, KURZ, RORGE, ISIRGAN, JAQEN H’GHAR, Sur için toplanan suçlular,
— LOMMY YEŞİLEL, GENDRY, TARBER, AL TURTA, ARRY, Sur için toplanan öksüz çocuklar.

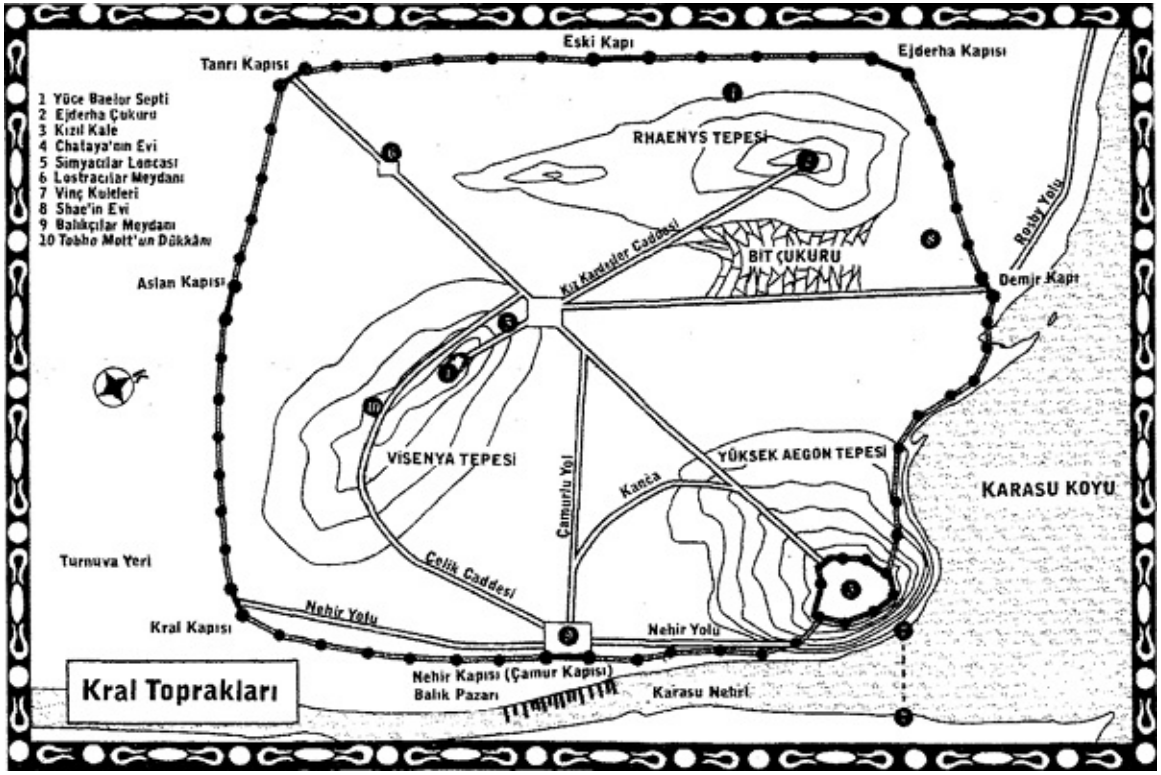
Kıyıdaki Doğugözcüsü

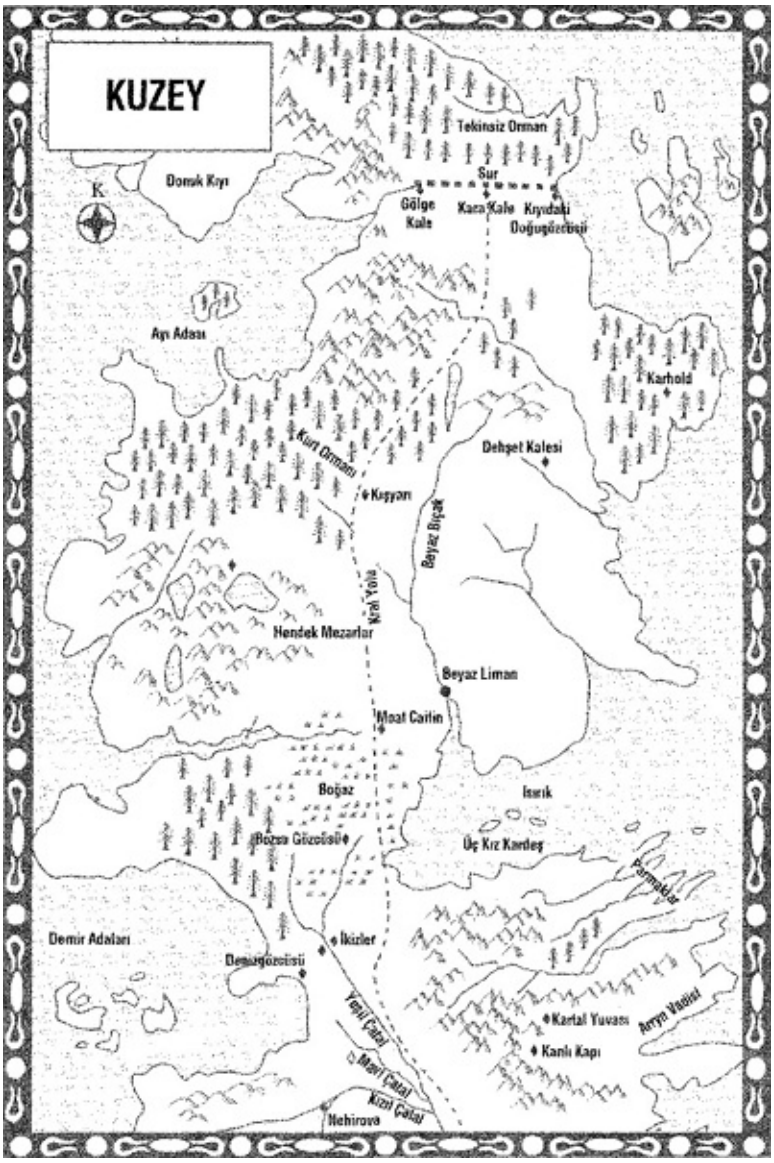
COTTER TURNA, Kumandan, Doğugözcüsü,
— SÖR ALLISER THORNE, silah ustası,
— Doğugözcüsü’nün kardeşleri:
— DAREON, kâhya ve şarkıcı.

Gölge Kule

SÖR DENYS MALLISTER, Kumandan, Gölge Kule,
— QHORIN, nam-ı diğer YARIMEL, rütbeli korucu,
— DALBRIDGE, eski yaver, rütbeli korucu,
— EBBEN, TAŞYILANI, korucular.

Haritalar

1 Yüce Baelor Septi
2 Ejderha Çukuru
3 Kızıl Kale
4 Chataya'nın Evi
5 Simyacılar Loncası
6 Lostracılar Meydanı
7 Vinç Kuleleri
8 Shae'in Evi
9 Balıkçılar Meydanı
10 Tobho Mott'un Dükkânı
Eski Kapı
Tanrı Kapısı
Ejderha Kapısı
RHAENYS TEPESİ
BIT ÇUKURU
Kız Kardeşler Caddesi
Rosby Yolu
Aslan Kapısı
Demir Kapı
VİSENYA TEPESİ
YÜKSEK AEGON TEPESİ
KARASU KOYU
Çamurlu Yol
Kanca
Çelik Caddesi
Turnuva Yeri
Nehir Yolu
Kral Kapısı
Nehir Yolu
Nehir Kapısı (Çamur Kapısı)
Balık Pazarı
Karasu Nehri
Kral Toprakları

KUZEY
K
Tekinsiz Orman
Sur
Gölge Kale
Kara Kale
Kıyıdaki Doğuşözcüsü
Domuk Kıyı
Ayı Adası
Karhold
Kurt Ormanı
Dehşet Kalesi
Kuşyarı
Beyaz Bıçak
Kara Yolu
Hendek Mezarlar
Beyaz Liman
Moat Carlin
Boğaz
Isırık
Bozsu Gözcüsü
Üç Kız Kardeş
Parmaklar
Demir Adaları
İkizler
Demirgözcüsü
Yeşil Çatal
Kartal Yuvası
Arrya Vadisi
Kanlı Kapı
Mavi Çatal
Kızıl Çatal
Nehirova

GÜNEY
K
Üç Kız Kardeş
Kral Yolu
Yeşil Çatal
Mavi Çatal
Demir Adaları
Denizgözüsü
Pyke
Üç Dişli Mızrak
Kızıl Çatal
Tokuztaş
Nehirova
Harrenhal
Allın Diş
Kral Yolu
Tanrı Gözü
Ejderha Kayası
Casterly Kayası
Lannis Limanı
Kral Toprakları
Karasu
Menzil
Kral Ormanı
Tarth
Fırtına Burnu
Yüksek Bahçe
Dorne Hudutları
Dorne Denizi
Eski Şehir
Kaynayıldız
Dorne
Kırık Kol
Güneş Mızrağı
Arbor
Ateş Vadisi
Kartal Yuvası
Kanlı Kapı
Martı Kasabası
Parmaklar

GEORGE R. R.
MARTIN

KILIÇLARIN FIRTINASI

epsilon®

KILIÇLARIN FIRTINASI

KISIM I

Orijinal Adı: A Storm of Swords

Yazarı: George R. R. Martin

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Sibel Alaş

Editör: Yasin Özdemir

Düzelti: Fahrettin Levent

Düzenleme: Ceyda Çakıcı

Baş Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

7. Baskı: Eylül 2013

ISBN: 9789944825337

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2000 George R. R. Martin

Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Ajans aracılığı ile © Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Sonsuz Basım

Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. C Blok No: 291 Topkapı / İstanbul

Sertifika No: 28487

Tel : (0212) 674 85 28 501 04 95

Faks : (0212) 674 85 29

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 45 Taksim / İstanbul

Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

email: epsilon@epsilonyayinevi.com

KILIÇLARIN FIRTINASI

KISIM I

GEORGE R. R. MARTİN

Çeviri
Sibel Alaş

KRONOLOJİ ÜZERİNE BİR NOT

Buz ve Ateşin Şarkısı, bazen birbirlerinden yüzlerce hatta binlerce mil uzakta olan karakterlerin gözünden anlatılır. Bazı bölümler bir günü, bazı bölümler sadece bir saati kapsarken, diğerleri on beş günlük, bir aylık ya da yarım yıllık bir zamana yayılabilir. Bu çeşit bir yapı söz konusu iken, anlatıcı kesin surette dizisel olamaz; bazen, önemli olaylar eş zamanlı bir şekilde, birbirlerinden binlerce fersah uzakta gerçekleşmektedir.

Şu an elinizde bulunan ciltten bahsedilecek olursa, okuyucu, *Kılıçların Fırtınası'nın* açılış bölümlerinin, *Kralların Çarpışması*'nın kapanış bölümlerini takip etmediğini, hatta o bölümlerle örtüşmediğini idrak etmelidir. Açılışı, Kral Toprakları'ndaki Karasu Savaşı sırasında ve savaştan sonra, İlk İnsanların Yumruğu'nda, Nehirova'da, Harrenhal'da ve Üç Dişli Mızrak'ta yaşanmakta olan olayların bazılarına yönelik bir bakışla yaptım.

George R.R.
Martin

GİRİŞ

Gün griydi, acı soğuktu ve köpekler kokuyu almıyordu.

İri siyah dişi, ayı izlerini kokladı, geri çekildi ve kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp sürünün yanına döndü. Köpekler sefil halde, nehrin kıyısında toplanmıştı; rüzgâr bedenlerini kamçılıyordu. Chett de hissediyordu; kat kat kara yünün ve kaynatılmış derinin içine sızıp onu da ısırıyordu rüzgâr. Lanet hava hem insanlar hem de hayvanlar için korkunç derecede soğuktu ama buradaydılar işte. Ağzı çarpılmış haldeki Chett yanaklarındaki ve boğazındaki çıbanların öfkeyle kızardığını hissedebiliyordu. *Sur'da, uğursuz kuzgunlarla ilgilenip ihtiyar Üstat Aemon'un şöminesini yakarken güvende durdum.* Bu rahatlığı piç Jon Kar almıştı elinden; o ve şişman arkadaşı Sam Tarly. Burada, er bezleri donarken bir tazı sürüsüyle birlikte Tekinsiz Orman'ın derinliklerinde olması onların suçuydu.

"Yedi cehennem." Köpekleri harekete geçirebilmek için tasmaları sertçe çekti. "*İz sürün* piçler. Bu bir ayı izi. Biraz et istiyor musunuz, istemiyor musunuz? *Bulun!"* Ama köpekler, birbirlerine daha da yaklaşıp inlemekten başka bir şey yapmadı. Chett, kısa kamçısını hayvanların başının üstünde şaklatınca siyah dişi hırladı. "Köpek eti de ayı eti kadar lezzetli olabilir," diye uyardı Chett hayvanı, her kelimede nefesi donuyordu.

Kız Kardeşli Lark kollarını göğsünde kavuşturmuş, ellerini koltuk altlarına sokmuş duruyordu. Siyah yünden yapılmış eldivenler giyiyordu ama sürekli parmaklarının donduğundan şikâyet ediyordu. "Avlanmak için çok soğuk," dedi. "Kahrolası ayı. Uğrunda donmaya değmez."

Yüzünün çoğunu saklayan kahverengi sakallarının altından, "Elimiz boş dönemeyiz Lark," dedi Minik Paul. "Lord Kumandan bundan hiç hoşlanmaz." İri adamın ezilmiş burnunun altında buz vardı. Sümüğü donmuştu. İnce kürk eldivenin içindeki eli bir mızrağın sapını sıkı sıkı kavramıştı.

"Yaşlı Ayı da kahrolsun," dedi Lark; keskin hatları, asabi gözleri olan sıska bir adamdı. "Mormont gün doğmadan ölmüş olacak, unuttun mu? Onun neden hoşlandığı kimin umurunda?"

Minik Paul, küçük siyah gözlerini kırpıştırdı. Belki de *unuttu,* diye düşündü Chett; hemen her şeyi unutabilecek kadar aptal bir adamdı Paul. “Yaşlı Ayı’yı neden öldürmek zorundayız? Neden sadece kaçıp onu rahat bırakmıyoruz?”

“Onun *bizi* rahat bırakacağını mı düşünüyorsun?” dedi Lark. “Peşimize düşer. Av olmak mı istiyorsun seni koyun kafalı?” “Hayır,” dedi Minik Paul. “İstemem. İstemem.”

“Öyleyse onu öldüreceksin?” dedi Lark.

“Evet.” İri adam, mızrağının ucunu donmuş nehir kıyısına vurdu. ‘Yapacağım. Bizi avlamamalı.”

Lark ellerini kollarının altından çıkarıp Chett’e döndü. “Rütbelilerin *hepsini* öldürmeliyiz bence.”

Chett bunu duymaktan bıkmıştı. “Bunu konuşmuştuk. Yaşlı Ayı ve Gölge Kule’den Blane ölecek. Grubbs ve Aethan da öyle, nöbet sırasındaki talihsizliklerinden; Dywen ve Bannen iz sürebildikleri için; Sör Domuzcuk da kuzgunlar yüzünden. Hepsi *bu kadar.* Onları uykularında, sessizce öldüreceğiz. Bir çığlıkla solucan yemi oluruz, hepimiz.” Chett’in çıbanları öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. “Sen, sadece sana söyleneni yap ve kuzenlerinin de kendi işlerini yaptıklarından emin ol. Ve sen Paul, unutma, *üçüncü* nöbet, ikinci değil.”

“Üçüncü nöbet,” dedi iri adam sakalların ve donmuş sümüğün arasından. “Ben ve Sessizayak. Unutmam Chett.”

Ay bu gece ışığım esirgeyecekti. Kendi adamlarından sekizinin devriye nöbeti tutması için kurada hile yapmışlardı. Atları kollayan iki adamları daha vardı. Bundan daha uygun bir zaman bulamazlardı. Ayrıca, yabanıllar herhangi bir gün tepelerine binebilirdi artık. Bu gerçekleşmeden önce buradan iyice uzakta olmaya niyetliydi Chett. Yaşamak istiyordu.

Gece Nöbetçileri’nin üç yüz yeminli kardeşi kuzeye at sürmüştü, Kara Kale’den iki yüz ve Gölge Kule’den yüz adam. Hayatta olanların gördüğü en büyük keşif gezisiydi bu, Nöbet kuvvetinin yaklaşık üçte biri. Ben Stark’ı, Waymar Royce’u ve kaybolan diğer korucuları bulmak, yabanılların kasabalarını neden terk ettiğini öğrenmek için yola çıkmışlardı. Stark ve Royce’a, Sur’dan ayrıldıkları zamankinden daha yakın değillerdi ama yabanılların nereye gittiklerini öğrenmişlerdi: Tanrıların unuttuğu Ayazdiş’in buzlu tepelerine. Yabanıllar sonsuza kadar orada çöküp kalabilirdi ve bu, Chett’in çıbanlarını hiç azdırmazdı.

Ama hayır. Aşağı iniyorlardı. Sütnehri’nin aşağısına.

Chett gözlerini kaldırdı, işte oradaydı. Nehrin taşlı kıyıları buz

saçaklarıyla püsküllenmişti, süt gibi beyaz suları Ayazdiş'ten çıkıp durmaksızın aşağı akıyordu. Ve şimdi, Mance Rayder ve yabanılları da aynı yoldan aşağı iniyordu. Thoren Smallwood üç gün önce eli ayağına dolaşmış halde geri dönmüştü. Thoren keşif grubunun gördüklerini Yaşlı Ayı'ya anlatırken, adamı Kedge Akgöz de diğerleriyle konuşmuştu. "Henüz dağ eteklerinin epey yukarısındalar ama geliyorlar," demişti Kedge ellerini ateşte ısıtırken. "Öncü kuvvetin başında Köpekbaşlı Harma var, pis sürtük. Goady, Köpekbaşlı'nın kampına gizlice yanaştı ve onu ateşin yanında gördü. Şu aptal Tumberjon kadına bir ok saplamaya niyetlendi ama Smallwood aklıselim davrandı."

Chett tükürmüştü. "Kaç kişiler, söyleyebilir misin?"

"Çok fazla. Yirmi ya da otuz bin, saymak için oyalanmadık. Harma'nın öncü kuvvetinde beş yüz kişi var, hepsi atlı."

Ateşin etrafındaki adamlar huzursuzca bakışmıştı. Bir düzine atlı yabanıl görmek bile ender rastlanır bir şeydi ve *beş yüz*...

"Smallwood, beni ve Bannen'ı öncülerin etrafından dolaşıp ana kafileye bakmamız için gönderdi," diye devam etmişti Kedge. "Sonları, sınırları yoktu. Donmuş bir nehir gibi ağır ağır ilerliyorlar, günde dört ya da beş mil, ama kasabalarına geri dönmeye niyetliymiş gibi de görünmüyorlar. Kafilenin yarısından çoğu kadınlar ve çocuklardı, hayvanlarını önlerinde yürütüyorlardı; keçiler, koyunlar, hatta kızak çeken yaban öküzleri. Kızakları kürk balyalarıyla, et parçalarıyla, tavuk kafesleriyle, yağ yayıklarıyla, çıkrıklarla, sahip oldukları her lanet şeyle doldurmuşlar. Katırlar ve atlar öyle yüklü ki, görseniz belleri kırılacak sanırsınız. Kadınlar da öyle."

"Ve Sütnehri'ni takip ediyorlar?" demişti Lark.

"Öyle dedim, demedim mi?"

Sütnehri, yabanılları İlk İnsanlar'ın Yumruğu'nun önünden, Gece Nöbetçileri'nin kamp kurduğu kadim çemberkalenin dibinden geçirecekti. Bir zerre mantığı olan her adam, tası tarağı toplayıp Sur'a geri dönme vaktinin geldiğini görebilirdi. Yaşlı Ayı, Yumruk'u kazıklarla, çukurlarla ve mancınıklarla kuvvetlendirmişti ama böyle bir ordunun karşısında bütün bunlar beyhudeydi. Burada kalırlarsa girdaba çekilip yutulacaklardı.

Ve Thoren Smallwood *saldırmak* istiyordu. Şeker Donnel Hill, Sör Mallador Locke'ın yaveriydi ve Smallwood geçen gece Locke'ın çadırına gitmişti. Sör Mallador, yaşlı Sör Ottyn Wythers'la aynı kanıdaydı, bir an önce Kara Kale'ye geri çekilmek için ısrar ediyordu fakat Smallwood adamı aksine ikna etmek istiyordu. Thoren'in, "Şu, Sur'un Ötesindeki Kral, bizi asla o kadar uzak kuzeyde aramaz," dediğini rapor etmişti Şeker Donnel. "Ve o büyük

ordusu, ayaklarını sürüye sürüye ilerleyen bir hayvan sürüsü sadece, kılıcın hangi ucunu tutacağını bile bilmeyen işe yaramaz ağızlarla dolu. Tek darbe bütün mücadele şevklerini kırar ve uluyarak ağıllarına geri dönerler, bir elli sene daha çıkmamak üzere."

Otuz bine karşı iiç yüz. Chett, buna rütbelilerin çılgınlığı demişti ama daha da çılgınca olan Sör Mallador Locke'ın ikna olmasıydı ve iki adam Yaşlı Ayı'yı da ikna etmek üzereydi. "Eğer daha fazla beklersek bu şansı kaybederiz ve bir daha asla bulamayız," diyordu Smallwood onu dinleyen herkese. Buna karşılık Sör Ottyn Wythers, "Biz, diyar halkını koruyan kalkanız. İyi bir amaca hizmet etmeyecekse kalkanını çıkarıp atmazsın," demişti ama Thoren Smallwood, "Bir kılıç dövüşünde en iyi savunma, düşmanını katledecek, hızlı bir darbe indirmektedir, bir kalkanın arkasına büzüşmek değil," diye karşılık vermişti.

Ama komuta ne Smallwood'da ne de Wythers'taydi. Komuta Lord Mormont'taydı ve Yaşlı Ayı diğer keşifçilerin dönmesini bekliyordu; Jarman Buckwell'i ve Dev Merdiveni'ne tırmanan adamları, Çığlık Geçidi'ni araştırmaya giden Qhorin Yarımel'i ve Jon Kar'ı. Fakat Buckwell ve Yarımel'in dönüşü gecikmişti. *Büyük ihtimalle öldüler.* Jon Kar'ı, o piç kıçına saplanmış bir yabanıl mızrağıyla birlikte, çıplak bir dağ tepesinde masmavi kesilmiş ve donmuş halde yatarken hayal etti Chett. Bu düşünce onu gülümsetti. *Umarım pis kurdunu da öldürmüşlerdir.*

"Burada ayı filan yok," dedi aniden. "Bu izler eski. Yumruk'a dönüyoruz." Geri dönmeye en az onun kadar hevesli olan kopekler Chett'in ayaklarını neredeyse yerden kesiyordu. Belki de kanlılarının doyurulacağım düşünmüşlerdi. Chett güldü. İyice kızgın ve saldırgan olmaları için hayvanları üç gündür beslememişti. Bu gece, karanlığa karışıp kaçmadan önce, köpekleri at sıralarının ırasına salacaktı, Şeker Donnel Hill ve Düztaban Kari hayvanların iplerini kestikten sonra. *Yumruk'un her tarafında, hırıldayan tazılar ve ürkmüş atlar olacak, ateşlerin arasında koşup çemberduvara atlayacaklar ir çadırları çiğneyecekler.* Bütün o karmaşanın içinde, herhangi biri on dört kardeşin yokluğunu fark edene kadar saatler geçebilirdi.

Lark bu sayının iki katını getirmek istemişti ama nefesi balık kokan aptal bir Kız Kardeşli'den ne beklenebilirdi ki? Yanlış kulağa tek kelime fısılda ve daha ne olduğunu anlayamadan boyun bir baş kısalsın. Hayır, on dört iyi bir sayıydı; gerekeni yapmak için yeterli fakat sırlarını saklayamayacak kadar çok değil. Adamların çoğunu bizzat Chett toplamıştı. Minik Paul onunkilerden biriydi, bir salyangozdan daha ağır hareket etmesine rağmen Sur'daki en

kuvvetli adam oydu. Sıkıca kucaklayarak bir yabanılın omurgasını kırmıştı. Adını, en sevdiği silahtan alan Kama da onların arasındaydı. Kardeşlerin Sessizayak dediği küçük, saçları kırlaşmış adam da vardı; gençliğinde yüz kadına tecavüz etmişti, aletini içlerine sokana kadar kadınların onu ne gördüğünü ne de duyduğunu anlatıp böbürlenmekten hoşlanıyordu.

Plan, Chett'e aitti; zeki olan oydu. Piç Jon Kar, yerine şişko domuz arkadaşını yerleştirmek için onu işinden etmeden evvel dört mutlu yıl boyunca yaşlı Üstat Aemon'ın kâhyalığını yapmıştı. Bu gece Sam Tarly'yi öldürürken, "Jon Kar'a sevgilerimi ilet," diye fısıldamayı planlıyordu kulağına, Sör Domuzcuk'un boğazını, kanını kat kat yağın arasından dışarı akıtmak için kesmeden hemen önce. Chett kuzgunları tanıyordu, orada Tarly'yle yaşacağından fazla bir sorun olmayacaktı. Bıçağın tek dokunuşu, ödleğin pantolonuna pisleyip hayatı için zırlamasına yetecekti. *Bırak yalvarsın, hiç işine yaramayacak.* Domuzcuk'un boğazını kestikten sonra kuşların kaçması için kafesleri açacaktı, böylece Sur'a hiç haber uçmayacaktı. Sessizayak ve Minik Paul, Yaşlı Ayı'yı öldüreceklerdi. Kama, Blane'in işini bitirecekti ve Lark'la kuzenleri, daha sonra izlerini sürmemeleri için Banncn'ı ve yaşlı Dywen'i susturacaklardı. On beş gündür erzak biriktiriyorlardı. Şeker Donnel ve Düztaban Kari atları hazır edecekti. Mormont'un ölümüyle, komuta yaşlı ve zayıf bir adam olan Sör Ottyn Wyhters'a geçecekti. *Wyhters daha güneş batmadan Sur'a dönmek için koşturacak, arkamızdan binlerini yollayarak adam da ziyan etmeyecek.*

Onlar Chett'i çekiştirirlerken, köpekler ağaçların arasında koşuşturuyordu. Yeşilliğin ardında yukarı uzanan Yumruk'u görebiliyordu Chett. Gün öyle karanlıktı ki Yaşlı Ayı meşaleleri yaktırmıştı, taşlı ve dik tepenin zirvesini taçlandıran çemberduvarın etrafında kocaman bir meşale halkası yanıyordu. Üç kişi küçük bir derenin karşısına geçtiler. Su çok soğuktu ve yüzeyde buz tabakaları yayılıyordu. "Ben deniz kıyısına doğru gideceğim," dedi Kız Kardeşli Lark. "Ben ve kuzenlerim. Kendimize bir tekne yapacağız ve Kız Kardeşler'e, evimize döneceğiz."

Ve evde, sizi kaçak olarak belleyip o aptal kafalarınızı uçuracaklar, diye düşündü Chett. Yemini ettikten sonra Gece Nöbetçileri'nden ayrılmanın yolu yoktu. Seni Yedi Krallık'ın herhangi bir yerinde yakalar ve öldürürlerdi.

Ollo Kesikel de Tyrosh'a yelken açmaktan bahsediyordu; orada insanın basit bir hırsızlık yüzünden elini kaybetmediğini ya da yatakta bir şövalyenin karısıyla birlikte basıldı diye, hayatını donarak heba etmek üzere uzaklara gönderilmediğini iddia ediyordu. Chett onunla birlikte gitmeyi düşünmüştü ama

Tyroshlar'ın kadınsı ve ağdalı dillerini konuşamıyordu. Hem, Tyrosh'ta ne yapabilirdi ki? Cadı Bataklığı'nda büyürken herhangi bir zanaat edinmemişti. Chett'in babası bütün hayatını başka adamların tarlalarını belleyip sülük toplayarak geçirmişti. Kalın deri ayakkabıları dışında çırılçıplak soyunur, çamurlu suların içine girerdi. Sudan çıktığında ayak bileklerinden göğsüne kadar sülükle kaplanmış olurdu. Vücudundaki hayvanları Chett'e çıkarttırırdı bazen. Bir keresinde, sülüklerin bir tanesi Chett'in avucuna yapışmıştı, Chett de elini tiksintiyle duvara vurup hayvanı ezmişti. Bu yüzden babasından fena bir dayak yemişti. Üstatlar bir düzine sülüğü bir meteliğe satın alıyordu.

Lark canı istiyorsa memleketine gidebilirdi, o kahrolası Tyroshlu da öyle ama Chett gitmeyecekti. Cadı Bataklığı'nı bir kez daha görmek istemiyordu. Kendi adına, Craster Kalesi'nin görünüşünden hoşlanmıştı. Orada büyük bir lord olarak yaşamıştı Craster, Chett neden yaşayamasındı? İşte bu komik olurdu. Sülükçü'nün oğlu Chett, kale sahibi bir lord. Sancağı, pembe zemin üstünde bir düzine sülük olabilirdi. Ama neden sadece lordlukta kalacaktı? Belki de bir kral olmalıydı. *Mance Rayder bir karga olarak başladı. Ben de tıpkı onun gibi kral olabilirim ve birkaç kadınım olur.* Craster'ın on dokuz karısı vardı, üstelik henüz yatağına almaya fırsat bulamadığı küçük kızları hesaba katılmadan. Karılarının yarısı Craster kadar çirkin ve yaşlıydı ama bu sorun değildi. Chett, yaşlı olanları yemek ve temizlik işlerinde kullanır, onlara havuç toplatıp domuzları besletirdi. Genç kızlar da yatağını ısıtır ve onun çocuklarını doğururdu. Minik Paul'un bir kucaklayışından sonra Craster itiraz etmezdi.

Köstebek Kasabası'nda parayla birlikte olduğu fahişelerden başka kadın tanımamıştı Chett. Genç bir delikanlıyken, köylü kızlar yüzüne bir kez bakar, çıbanlarını ve yağ bezelerini gördüklerinde tiksintiyle başlarını çevirirlerdi. İçlerinde en kötüsü o sürtük Bessa'ydı. Bacaklarını Cadı Bataklığı'ndaki her delikanlı için açıyordu. O bacakların kendisi için de açılacağını düşünmüştü Chett. Hatta, Bessa'nın kır çiçeklerini sevdiğini duyunca bütün bir sabahı ona çiçek toplayarak harcamıştı ama kız sadece Chett'in yüzüne gülmüş ve onunla yatağa girmektense, babasının sülükleriyle yatacağını söylemişti. Chett'in bıçağı içine girince kesmişti kız kahkaha atmayı, yüzündeki ifade o kadar tatlıydı ki bıçağı çıkarıp tekrar kızın içine sokmuştu. Chett'i, Yediçay'ın aşağısına yakın bir yerde yakalamışlardı. Lord Wälder Frey yargılamayı yapmak için bizzat gelmeye tenezzül bile etmemişti, *piçlerinden* birini yollamıştı; şu Wälder Nehir'i. Sonra, pis kokulu şeytan Yoren'le birlikte Sur'a doğru yürürken bulmuştu Chett kendini. Bir tatlı anın karşılığını ödetmek için bütün hayatını elinden almışlardı.

Ama şimdi hayatını geri almaya kararlıydı Chett, Craster'ın kadınlarını da istiyordu. O çarpık, yaşlı yabanıl işin doğrusunu biliyordu. *Sana karılık yapmasını istediğin kadını alırsın ve belki çıbanlarına dikkat etmez diye ona çiçek filan vermezsin.* Chett aynı hatayı tekrar yapmaya niyetli değildi.

İşe yarayacak, diye söz verdi kendine yüzüncü kez. *Temiz bir şekilde halledebilirsek.* Sör Ottyn, Gölge Kule'ye doğru güneye gidecekti; Sur'a varmanın en kısa yolu buydu. *Bizimle uğraşmayacak, Wythers yapmaz, bütün istediği tek parça halinde geri dönmek olacak.* Öte yandan Thoren Smalhvood saldırı için ilerlemek isteyecekti ama Sör Ottyn eskiden beri ziyadesiyle ihtiyatlıydı ve rütbesi daha yüksekti. *Bizim için hiçbir şey fark etmez, Smalhvood biz gittikten sonra istediğine saldırabilir. Niye umursayalım ki? İçlerinden herhangi biri Sur'a dönmeyi başarsa bile kimse bizi aramaya gelmez, diğerleriyle birlikte öldüğümüzü düşünürler.* Bu yeni bir düşünceydi ve Chett'i bir an için cezbetmişti. Ama yetkinin Smallwood'a geçmesi için Sör Ottyn'i ve Sör Mallador Locke'ı da öldürmeleri gerekirdi ve iki adam da gece gündüz çok iyi korunuyordu... hayır, risk çok büyüktü.

"Chett," dedi Minik Paul, muhafız ağaçlarının ve asker çamların arasındaki av patikasında güç bela yürürlerken, "kuş ne olacak?"

"Hangi kahrolası kuş?" diye sordu Chett. Bir kuş hakkında gevezelik eden bir koyun kafalı, Chett'in istediği son şeydi şu an.

"Yaşlı Ayı'nın kuzgunu," dedi Minik Paul. "Mormont'u öldürürsek kuşunu kim besleyecek?"

"Kimin umurunda? İstiyorsan kuşu da öldür."

"Bir kuşa zarar vermek istemiyorum," dedi iri adam. "Ama bu konuşan bir kuş. Ya yaptıklarımızı anlatırsa?"

Kız Kardeşli Lark güldü. "Minik Paul'un kafası, kalelerin kalası," diye alay etti.

"Kes sesini," dedi Minik Paul tehditkâr bir tonla.

İri adam iyice öfkelenmeden önce, "Paul," dedi Chett, "yaşlı adamı boğazı kesilmiş bir halde kendi kanının içinde yatarken gördüklerinde, birinin onu öldürdüğünü bir kuştan duymalarına gerek kalmayacak."

Minik Paul bu cevabı biraz düşündü. "Doğru," dedi sonra. "O halde kuş bende kalabilir mi? O kuşu seviyorum."

"Şenindir," dedi Chett sırf adamın çenesini kapatmak için.

"Acıkırsak kuşu yiyebiliriz," dedi Lark.

Minik Paul tekrar öfkelendi. "En iyisi *benim* kuşumu yemeye kalkışma Lark. En iyisi kalkışma."

Chett, ağaçların arasından süzülen sesleri duyabiliyordu. “Lanet olasıca çenelerinizi kapayın, ikiniz de. Yumruk’a geldik sayılır.” Tepenin batı yüzüne yakın bir yere çıktılar ve eğimin daha az olduğu güney yüzüne doğru yürüdüler. Ormanın kenarında bir düzine adam ok talimi yapıyordu. Ağaçların gövdelerine çizdikleri hedeflere ok atıyorlardı. “Bakın,” dedi Lark. ‘Yaylı bir domuz.” En yakındaki yaycı bizzat Sör Domuzcuk’tu elbette; Chett’in, Üstat Aemon’ın yanındaki yerini çalan şişko çocuk. Samwell Tarly’yi görmek bile Chett’i öfkeyle dolduruyordu. Üstat Aemon’ın kâhyalığını yaparken o güne kadar bildiği en iyi hayatı yaşamıştı Chett. Yaşlı ve kör adam talepkâr değildi, üstelik üstadın isteklerinin çoğunu Clydas yerine getiriyordu. Chett’in görevleri kolaydı: Kuşluğu temizlemek, ateş yakmak, birkaç kap yemek getirmek... ve Aemon bir kez bile vurmamıştı ona. *Sadece soylu olduğu ve okumayı bildiği için elini kolunu sallayarak gelip beni postalayabileceğim düşünüyor. Boğazını kesmeden önce bıçağımı okumasını isterim belki.* “Siz gidin,” dedi diğerlerine, “ben bunu izlemek istiyorum.” Köpekler, tepede kendilerini bekleyen yiyecekler olduğunu zannettiklerinden, diğerleriyle birlikte gitmek için tasmaları çekiştiriyordu. Chett çizmesinin burnuyla dişiyi tekmeledi ve köpekler biraz sakinleşti.

Ağaçların arasından, kendi boyu kadar bir yayla cebelleşen şişman çocuğu izledi. Bütün dikkatini yaptığı işe veren çocuğun ay şekilli kırmızı yüzü çarpılmıştı. Önünde toprağa saplı üç ok duruyordu. Tarly oku yaya yerleştirdi, ipi gerdi, nişan almak için uzunca bir an çekili tuttu ve bıraktı. Ok yeşilliğin içinde kayboldu. Chett yüksek sesle güldü, tatlı bir tiksinti kahkahasıydı bu.

Herkesin Efkârlı Edd diye çağırdığı gri saçlı yaver Edd Tolett, “O oku asla bulamayacağız ve ben suçlanacağım,” dedi. “Atımı kaybettiğimden beri ne zaman bir şey kaybolsa hemen bana bakıyorlar. Atım beyazdı ve kar yağıyordu, ne bekliyorlardı ki?”

Lord Kar’ın arkadaşlarından biri olan Grenn, “Oku rüzgâr götürdü,” dedi. ‘Yayı sabit tutmaya çalış Sam.”

“Çok ağır,” diye sızlandı şişman çocuk ama bir ok daha çekti. Bu seferki, hedefin üç metre yukarısındaki dalların arasından geçerek havaya uçtu.

“Şu ağacın yapraklarından birini yere düşürdüğünden eminim,” dedi Efkârlı Edd. “Sonbahar hızla çöküyor, yapacak bir şey yok.” İç geçirdi. “Ve sonbaharı neyin takip ettiğini hepimiz biliyoruz. Tanrılar, üşüyorum. Son oku da fırlat Samwell, dilim damağımda donuyor sanırım.”

Sör Domuzcuk yayı indirdi. Chett, çocuğun haykırarak ağlamaya başlayacağını düşündü. “Çok zor.”

“Tak, çek, bırak,” dedi Grenn. “Hadi.”

Şişman çocuk itaatkâr bir şekilde son okunu topraktan çıkardı, uzun yayına taktı, çekti ve bıraktı. Bunları seri bir şekilde yapmıştı, ilk iki seferde olduğu gibi gözlerini kısıp oka uzun uzun ve dikkatlice bakmadan. Ok, kömürle çizilmiş hedefin göğsünün altına girdi ve titrer şekilde saplı kaldı. “Onu vurdum.” Sör Domuzcuk’un sesi şaşkındı. “Grenn, gördün mü? Onu *vurdum."* “Oku kaburgalarının arasına soktun derim,” dedi Grenn. “Onu öldürdüm mü?” diye sordu şişman çocuk.

Tolett omuz silkti. “Akciğerlerinden birini delmiş olabilirdin, bir akciğeri olsaydı tabii. Kural olarak çoğu ağacın yoktur.” Yayı Sam’in elinden aldı. “Ama daha kötü atışlar gördüm. Evet, birkaç tane de kendim yaptım.”

Sör Domuzcuk ışıldıyordu. Ona bakınca gerçekten bir şey *becerdiğini* sanabilirdi insan. Ama Chett’i ve köpekleri gördüğünde delikanlının gülümsemesi kayboldu.

“Bir ağacı vurdun,” dedi Chett. “Bakalım karşındakiler Mance’in delikanlıları olduğunda nasıl atış yapacaksın. Kollarını açıp yapraklarım hışırdatarak öylece durmayacak onlar, ah hayır. Üstüne gelecekler, yüzüne bağıracaklar ve bahse girerim ki sen pantolonuna pisleyeceksin. İçlerinden biri baltasını senin şu küçük domuz gözlerinin tam ortasına yerleştirecek. Duyduğun son şey, baltanın kafatasına girerken çıkardığı *dank* sesi olacak.”

Şişman çocuk titriyordu. Efkârlı Edd elini çocuğun omzuna koydu. “Kardeşim,” dedi ciddi bir tavırla, “senin başına böyle bir şey gelmiş olması, Samvell’in de aynı talihsizliği yaşayacağı anlamına gelmez.”

“Neden bahsediyorsun Tolett?”

“Senin kafatasını ikiye ayıran baltadan. Beyninin yarısının yere aktığı ve köpekler tarafından yendiği doğru mu?”

Hantal öküz Grenn güldü ve hatta Samwell Tarly bile hafifçe gülümsemeyi başardı. Chett en yakınındaki köpeği tekmeledi, hayvanların tasmalarını çekti ve tepeye tırmanmaya başladı. *İstediğin kadar gülümse Sör Domuzcuk. Bu gece kimin güleceğini göreceğiz.* Tolett’i de öldürmek için vaktinin olmasını dilerdi. *At suratlı, iç karartan bir aptal, işte Tolett bu.*

Tırmanış, Yumruk’un en hafif eğime sahip olan güney yüzünde bile dikti. Köpekler yolun yarısında havlamaya ve Chett’i çekiştirmeye başladılar, birazdan besleneceklerini sanıyorlardı. Chett hayvanlara çizmelerini tattırdı ve kendisine havlayan iri, çirkin köpek için kamçısını şaklattı. Köpekleri bağladıktan sonra rapor vermeye gitti. Yaşlı Ayı’nın büyük siyah çadırının önünde, “İzler tıpkı Dev’in söylediği gibiydi ama köpekler koku alamadı,” dedi Mormont’a. “Nehrin

aşağısında böyleydi, izler eski olabilir.”

‘Yazık.” Lord Kumandan Mormont’un kel bir kafası ve griye çalan kabarık sakalları vardı, sesi de göründüğü kadar yorgun çıkıyordu. “Bir parça taze et hepimize iyi gelirdi.” Yaşlı adamın omzundaki kuzgun başını sallayıp tekrar etti, “*Et. Et. Et.* ”

Kahrolası köpekleri pişirebiliriz, diye düşündü Chett ama Yaşlı Ayı onu gönderene kadar çenesini kapalı tuttu. *Ve başımı bu adamın karşısında son kez eğdim,* dedi kendine memnuniyetle. Hava daha da soğumuştu sanki, halbuki bunun mümkün olmadığına dair yemin edebilirdi insan. Köpekler, donmuş çamurun ortasında sefilce birbirlerine yaklaştılar. Chett de bir an onların arasına kıvrılmak istedi. Ama bunu yapmak yerine, nefes alabilmek için ağzında ince bir açıklık bırakarak siyah yün kaşkolünü yüzüne sardı. Hareket ettiği sürece daha az üşüdüğünü fark etti, elindeki ekşi yaprak demetiyle birlikte ağır ağır duvarın çevresini yürümeye başladı, nöbetteki kara kardeşlerle bir iki yaprak paylaşıyor, neler konuştuklarını dinliyordu. Gündüz nöbetindeki hiçbir adam Chett’in planına dâhil değildi ama buna rağmen adamların neler düşündüğünü öğrenmek iyiydi.

Düşündüklerinin çoğu, uğursuz havanın çok soğuk olduğu hakkındaydı.

Gölgeler uzarken şiddetlenen rüzgâr, çemberduvarın taşlarının arasında titredikçe yüksek ve tiz bir ses çıkarıyordu. “Bu sesten nefret ediyorum,” dedi Dev. “Çalıların içinde süt için ağlayan bir bebeğe benziyor.”

Chett, çemberi tamamlayıp köpeklerin yanma döndüğünde Lark’ın onu beklediğini gördü. “Rütbeliler Yaşlı Ayı’nın çadırındalar yine, hararetli bir şekilde konuşuyorlar.”

“Onlar böyledir,” dedi Chett. “Onlar soylu, Blane haricinde hepsi, şarap yerine kelimelerle sarhoş olurlar.”

Lark daha yakına sokuldu. Yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa bakınarak, “Peynir akıllı, kuş hakkında konuşmaya devam ediyor,” diye uyardı. “Şimdi de kahrolası kuş için yem saklayıp saklamadığımızı soruyor.”

“O bir kuzgun,” dedi Chett. “Leş yiyor.”

Lark sırıttı. “Paul’un leşini yer belki.”

Ya da şeninkini. İri adama Lark’tan daha çok ihtiyaçları varmış gibi geliyordu Chett’e. “Minik Paul’le ilgili endişelenmeyi bırak. Sen vazifeni yap, o da kendisininkini yapacak.”

Chett, Kız Kardeşli’den kurtulup kılıcım bilemek için oturduğunda alacakaranlık, ağaçların arasında sürünmeye başlamıştı. Ellerinde eldiven varken

kılıç bilemek zor işti ama onları çıkarmaya niyeti yoktu. Bu kadar soğukta çıplak elle çeliğe dokunan her aptal, derisinin bir parçasını kaybederdi.

Güneş battığında köpekler inledi. Chett hayvanlara su verdi ve lanet okudu. ‘Yarım gece daha sabredin ve sonra kendinize bir ziyafet çekeceksiniz.” O sırada burnuna akşam yemeğinin kokusu geldi.

Chett, aşçı Gage’den bir parça sert ekmek, bir kâse bezelye ve domuz pastırması çorbasını alırken Dywen yemek ateşinin başındaydı. “Orman çok sessiz,” diyordu yaşlı ormancı. “Nehrin kenarında hiç kurbağa yok, karanlıkta öten baykuşlar yok. Bundan daha ölü bir orman görmedim.”

“Senin dişlerin de epey ölü,” dedi Hake.

Dywen ahşap dişlerini birbirine vurdu. “Hiç kurt da yok. Önceden vardı ama şimdi yok. Sizce nereye gittiler?”

“Sıcak bir yere,” dedi Chett.

Ateşin başında oturan on iki tuhaf kardeşten dördü Chett’in adamıydı. Chett yemeğini yerken, herhangi bir kırılma belirtisi gösterip göstermediklerini anlamak için her birini kısık, sert bakışlarla süzdü. Kama yeterince sakin görünüyordu, her gece yaptığı gibi sessizce oturmuş bıçağını biliyordu. Şeker Donnel Hill rahatça dalga geçiyordu; beyaz dişleri, dolgun kırmızı dudakları, omuzlarına sanat eseri gibi dökülen sarı saçları vardı ve bir Lannister’ın piçi olduğunu iddia ediyordu. Belki de öyleydi. Chett’in ne güzel delikanlılara ne de piçlere karşı hayranlığı vardı ama Şeker Donnel sakinliğini koruyormuş gibi görünüyordu.

Chett, kardeşlerin Testere dediği ormancıdan o kadar emin değildi, lakabını horlaması yüzünden almıştı adam, ağaçlarla ilgisi yoktu. Testere öyle huzursuz görünüyordu ki bir daha asla horlamayabilirdi. Maslyn’in durumu daha da beterdi, dondurucu rüzgâra rağmen yüzünden terler akıyordu. Ter damlaları ateşin ışığında yüzlerce küçük ıslak mücevher gibi parlıyordu. Maslyn yemek de yemiyordu, kokusu midesini bulandırıyormuş gibi çorbasına bakıyordu sadece. *Bu adama dikkat etmeliyim*, diye düşündü Chett.

“Toplanın!” Ses, bir düzine boğazdan bir anda yükseldi ve tepedeki kampın her yerine hızlıca yayıldı. “Gece Nöbetçileri’nin adamları! Merkez ateşin başında toplanın!”

Chett kaşlarını çatarak çorbasını bitirdi ve diğer adamları takip etti.

Yaşlı Ayı ateşin önünde duruyordu; Smallwood, Locke, Wythers ve Blane arkasında sıralanmışlardı. Mormont siyah, kalın bir kürk pelerin giymişti. Omzuna tünemiş kuzgunu, gagasıyla kürkün tüylerini tarıyordu. *Bu iyi olamaz.* Chett, Kahverengi Bernarr’la Gölge Kule’den gelen bir adamın arasına sıkıştı.

Ormandaki gözcüler ve çemberduvardaki nöbetçiler hariç herkes toplandığında Mormont boğazını temizledi ve tükürdü. Tükürüğü daha yere düşmeden dondu. “Kardeşlerim,” dedi yaşlı adam, “Gece Nöbetçileri’nin adamları.”

“*Adamlar!*’ diye bağırdı kuzgun. “*Adamlar! Adamlar!*”

“Yabanıllar yolda, Sütnehri’ni takip ederek dağlardan aşağı iniyorlar. Thoren, öncü kuvvetlerinin on gün sonra üstümüzde olacağına inanıyor. Yabanılların en tecrübeli süvarileri, Köpekbaşlı Harma ile birlikte öncü kuvvette olacak. Diğerleri, ihtimalle bir artçı kuvvet oluşturacak ya da Mance Rayder’a yakın at sürecek. Savaşçıları seyrek bir şekilde yürüyüş hattı boyunca yayılacak. Öküzleri, katırları ve atları var... ama yeterli değiller. Çoğu yayan olacak, kötü silahlanmış ve eğitimsiz. Taşıdıkları silahlar çelikten ziyade taştan ve kemikten yapılmış olmalı. Omuzlarında kadınların, çocukların, koyun ve keçi sürüleri ile sahip oldukları bütün dünyalığın yükü var. Kısaca, sayılarına rağmen savunmasızlar... ve *burada olduğumuzu bilmiyorlar.* Ya da böyle olması için dua edelim.”

Biliyorlar, diye düşündü Chett. *Seni kahrolası yaşlı irin torbası, biliyorlar, gün doğumu kadar kesin. QhorinYanmel hâlâ dönmedi, döndü mü? Jarman Buckwell de öyle. Eğer herhangi biri yakalandıysa, sen de gayet iyi biliyorsun ki yabanıllar şimdiye kadar ağızlarından birkaç şarkı almıştır.*

Smallwood öne çıktı. “Mance Rayder, Sur’u geçmeye ve Yedi Krallık’a kızıl savaş getirmeye niyetli. Pekâlâ, bu iki kişilik bir oyun. Yarın sabah, biz savaşı ona götüreceğiz.”

“Şafakta bütün gücümüzle at süreceğiz,” dedi Yaşlı Ayı kalabalıktan yükselen mırıltıların arasında. “Kuzeye gideceğiz ve batıdan dolaşıp geri döneceğiz. Döndüğümüz zaman Harma’nın öncü kuvveti Yumruk’u epey geçmiş olacak. Ayazdiş’in etekleri, tuzak için yaratılmış dar ve dönemeçli vadilerle doludur. Yabanılların yürüyüş hattı miller boyunca uzanacak. Aynı anda pek çok noktadan tepelerine binebiliriz ve onları, sayımızın üç yüz değil üç bin olduğuna dair yemin ettirebiliriz.”

“Çok şiddetli bir darbe indireceğiz ve atlılar bizimle yüzleşmek için toparlanamadan uzaklaşmış olacağız,” dedi Thoren Smallwood. “Peşimize düşmeye kalkışırlarsa onlar için beyhude bir kovalamaca yaratacağız, sonra dönüp kafilenin daha aşağıda kalan kısmını tekrar vuracağız. Arabalarım yakacağız, sürülerini dağıtacağız ve mümkün olduğu kadar çok adam katledeceğiz. Eğer bulabilirsek bizzat Mance Rayder’ı. Kırılıp ağıllarına dönerlerse kazandık demektir. Dönmezlerse, onları Sur’a kadar taciz edeceğiz ve arkalarında leşlerden oluşan bir iz bırakmalarını sağlayacağız, ilerleyişlerini

işaretlemek için.”

“*Binlercesi var,*” diye bağırdı biri Chett’in arkasından. “*Öleceğiz.*”

Korkudan yeşile dönen Maslyn’in sesiydi bu.

“Öl,” diye bağırdı Mormont’un kuzgunu kara kanatlarını çırparak. “*Öl, öl, öl.*”

“Çoğumuz,” dedi Yaşlı Ayı. “Belki hepimiz. Ama bin yıl önce başka bir Lord Kumandan’ın söylediği gibi, bize bu yüzden siyah giydiriyorlar. Yemininizi hatırlayın kardeşlerim. Biz karanlıktaki kılıç, duvardaki gözcüyüz...”

“Soğukta yanan ateş.” Sör Mallador Locke uzunkılıcını çekti.

“Şafak vaktindeki ışık,” diye cevap verdi diğerleri ve daha çok kılıç kınından çıktı.

Sonrasında herkes kılıcını çekiyordu... neredeyse üç yüz kılıç yukarı kalktı ve bir o kadar ses yankılandı, “*Ben uyurları uyandıran nida, diyar halkım koruyan kalkanım!*”

Chett’in diğer seslere katılmaktan başka seçeneği yoktu. Hava, adamların nefesiyle sislenmişti ve alevler çeliğin üstünde parıldıyordu. Lark’ın ve Sessizayak’ın, onlar gibi koca aptallarmışçasına diğerlerine katıldığını görmek Chett’i memnun etmişti. Bu iyiydi. Vakit bu kadar yaklaşmışken dikkat çekmenin anlamı yoktu.

Adamlar sustuğunda çemberduvarı didikleyen rüzgârın sesi bir kez daha duyuldu. Alevler kıvrılıp titredi, sanki onlar da üşüyordu ve Mormont’un kuzgunu ani sessizliğin içinde bir kez daha bağırdı, “Öl.”

Rütbeliler, karınlarını güzelce doyurup bu gece iyice dinlenmelerini salık vererek adamları azlederken, *zeki kuş*, diye düşündü Chett. Köpeklerin yakınında kürkünün altına kıvrıldı, kafası ters gidebilecek şeylerle doluydu. Şu kahrolası yemin, adamlarından birinin fikrini değiştirirse ne yapardı? Ya da Minik Paul unutur da Mormont’u üçüncü yerine ikinci nöbette öldürmeye kalkışırsa? Ya da Maslyn cesaretini kaybederse ya da biri muhbir olmaya karar verirse veya...

Kendini geceyi dinlerken buldu. Rüzgâr, ağlayan bir çocuk gibi duyuluyordu gerçekten. Zaman zaman adamların sesi, bir atın kişnemesi, ateşteki odunların çıtırtısı geliyordu Chett’in kulağına. Ama başka ses yoktu. *Çok sessiz.*

Bessa’nın suratı gözlerinin önündeydi. *İçine sokmak istediğim şey bıçak değildi*, demek istedi kıza. *Sana çiçekler topladım; yaban gülleri, papatyalar ve altın kupalar, bütün sabahımı aldı*. Kalbi davul gibi vuruyordu, o kadar gürültülüydü ki kalbinin sesinin bütün kampı uyandıracağından korktu. Ağzının çevresindeki sakallar buzla katılaşmıştı. *Bessa’yla birlikte gelen bu duygu da*

nereden çıktı? Daha önce, sadece ölürken nasıl göründüğünü hatırlamak için düşünürdü kızı. Onun neyi vardı? Güçlükle nefes alıyordu. Uyumuş muydu? Dizlerinin üstünde doğruldu, ıslak ve soğuk bir şey burnuna dokundu. Chett yukarı baktı.

Kar yağıyordu.

Yanaklarında donan gözyaşlarını hissedebiliyordu. *Bu adil değil,* diye bağırmak istedi. Uğruna uğraştığı her şeyi mahvedecekti kar, bütün özenli planlarını. Yoğun bir yağıştı, her yana iri kar taneleri düşüyordu. Karın içinde erzak zulalarını ya da doğuya doğru takip etmeyi düşündükleri av patikasını nasıl bulacaklardı? *Yeni yağmış karda izler bırakarak yol alırsak, peşimize düşmek için ne Dywen'e ne de Bannen'a ihtiyaç duyacaklar.* Ve kar zeminin şeklini gizlerdi, özellikle de geceleri. Bir at, köklere takılıp tökezleyebilirdi, bir taş yüzünden bacağını kırabilirdi. *İşimiz bitti,* diye fark etti. *Daha başlamadan bitti. Kaybolduk.* Sülükçünün oğlu için bir lord hayatı, benim dediği bir kale, kadınlar ya da bir taç olmayacaktı. Sadece karnında bir yabanıl kılıcı ve sonra taşsız bir mezar. *Kar her şeyi aldı benden... lanet olası kar...*

Kar, daha önce bir kez mahvetmişti hayatını. Kar ve evcil domuzu.

Chett ayağa kalktı. Bacakları katılaşmıştı. Kar taneleri uzaktaki meşale ışıklarını belli belirsiz turuncu pırıltılara dönüştürmüştü. Beyaz ve soğuk bir böcek bulutunun tacizine uğruyormuş gibi hissediyordu kendini. Böcekler omuzlarına ve kafasına konuyor, burnuna ve gözlerine saldırıyorlardı. Küfrederek kar tanelerini silkeledi. *Samwell Tarly,* diye hatırladı. *Sör Domuzcuk'un hesabını hâlâ görebilirim.* Kaşkolünü yüzüne sardı, başlığını kafasına çekti ve kampın içinden yürüyüp ödleğin uyuduğu yere doğru gitti.

Kar öyle yoğun yağıyordu ki Chett çadırların arasında kayboldu ama sonunda şişman çocuğun kuzgun kafesleriyle bir kayanın arasına kurduğu küçük ve dar rüzgâr siperini gördü. Tarly, siyah yün battaniyelerden ve kabarık kürklerden oluşan bir yığının altına gömülmüştü. Kar ağır ağır düşerek çocuğu örtüyordu. Sam yumuşak ve yuvarlak bir dağ gibi görünüyordu. Çelik, derinin üstünde, Chett'in hançerini kınından çıkardığı kadar hafif bir şekilde fısıldadı. Kuzgunlardan biri *gak*ladı. Siyah gözleriyle kafesin çubuklarının arasından bakarken, "Kar," diye homurdandı bir diğeri. İlk kuzgun tekrar etti, "Kar." Chett, dikkatli adımlar atarak kuzgunları geçti. Sol elini şişman çocuğun ağzına bastırıp çığlıklarını boğacaktı ve sonra...

Uuuuuuuuhooooooooo.

Chett durdu, küfürlerini yutarak kamp boyunca titreyen boru sesini dinledi; zayıf ve uzak ama aşikâr. *Şimdi değil. Tanrılar kahretsin, ŞİMDİ değili*

Yaşlı Ayı, yaklaşan herhangi birine karşı uyarı amacıyla, Yumruk'un çevresindeki ağaç çemberine uzak görenler yerleştirmişti. *Jarman Buckıvell, Dev Merdiveni'nden döndü,* diye tahmin etti Chett, *ya da Qhorin Yarımel, Çığlık Geçidi'nden.* Borunun tek ötüşü kardeşlerin dönüşünü haber veriyordu. Dönen Yarımel'se, Jon Kar da onunla birlikte olabilirdi, sağ olarak.

Sam Tarly şişmiş gözleriyle kalktı ve kafası karışmış bir halde kara baktı. Kuzgunlar gürültüyle gaklıyordu ve Chett köpeklerin havladığını duyuyordu. *Kahrolası kampın yarısı uyandı.* Seslerin kesilmesini beklerken, eldivenli parmakları hançerin kabzasını sıkı sıkı kavradı. Ama boru sesi, kaybolduktan bir an sonra tekrar duyuldu, daha yüksek ve daha uzun.

Uuuuuuuuuuuhooooooooooo.

Sam Tarly'nin, "Tanrılar," diye inlediğini duydu Chett. Şişman çocuk dizlerinin üstünde doğruldu, ayakları battaniyelere ve kürklere dolandı. Örtüleri tekmeleyip yanındaki kayaya astığı örgü zırhına uzandı. Koca bir çadıra benzeyen zırhlı yeleği kafasından geçirip içine girmek için debelenirken orada duran Chett'i gördü. "İki tane miydi?" diye sordu. "Rüyamda iki üfleme duydum sanki..."

"Rüya değildi," dedi Chett. "İki üfleme Nöbet'i silah kuşanmaya çağırır. İki üfleme düşmanın yaklaştığını haber verir. Oralarda bir yerde, üstünde domuzcuk yazan bir balta var şişman çocuk. İki üfleme *yabanıllar* demektir." Çocuğun ay gibi kocaman yüzündeki korku Chett'e gülme arzusu verdi. "Hepsi yedi cehenneme gitsin. Kahrolası Harma. Kahrolası Mance Rayder. Kahrolası Smallwood, yabanıllar bir on gün daha burada..."

Uuuuuuuuuuuuuuuuhooooooooooooooooooooooo.

Ses uzadıkça uzadı, asla susmayacakmış gibi gelene kadar. Kuzgunlar kanat çırpıp çığlıklar atıyordu, kafeslerin içinde uçmaya çalışıp çubuklara çarpıyorlardı ve bütün kamptaki kardeşler ayaklanıyordu; zırhlarını kuşanıyor, kılıç kemerlerini bağlıyor, savaş baltalarına ve yaylarına uzanıyorlardı. Samwell Tarly titreyerek öylece duruyordu; yüzü döne döne etraflarına düşen karla aynı renkteydi. "Üç," diye ciyakladı, "üç kez, üç kere duydum. Asla üç kez üflemezler. Yüzlerce, binlerce yıldır. Üç üfleme..." "...*Ötekiler* demek." Chett, yarı kahkaha yarı hıçkırık gibi bir ses çıkardı ve aniden iç çamaşırları ıslandı. Sidiğin bacaklarından aşağı aktığını hissediyordu ve pantolonunun önünden buharlar yükseldiğini görüyordu.

JAIME

Bir doğu rüzgârı karmakarışık saçlarının arasından geçti; Cersei'nin parmaklan kadar yumuşak ve hoş kokulu. Kürek darbeleri onları soluk pembe şafağa doğru götürürken Jaime teknenin altındaki nehrin akışını hissediyor ve kuşların şarkılarını duyuyordu. Onca zaman karanlıkta kaldıktan sonra dünya o kadar tatlıydı ki Jaime Lannister'ın başı dönüyordu. *Yaşıyorum ve güneş ışığıyla sarhoşum.* Dudaklarından bir kahkaha yükseldi, avlaktan havalandırılan bir bıldırcın kadar ani.

"Sessiz," diye homurdandı fahişe, kaşlarını çatarak. Kaş çatmak, kızın geniş ve çirkin yüzüne gülümsemekten daha çok yakışıyordu. Gerçi, onu bir kez olsun gülümserken görmemişti Jaime. Onu, çivili deri yelek yerine Cersei'nin ipek elbiselerinden birinin içinde hayal ederek kendini eğlendirdi. *Bu kız ipekliler giyebilirse bir inek de giyebilir.*

Ama bu inek kürek çekebiliyordu. Kaba yünden yapılmış kahverengi pantolonunun altındaki baldırları ağaç kütükleri gibiydi ve uzun kol kasları küreklerin her darbesinde gerilip sertleşiyordu. Gecenin yarısı boyunca kürek çektikten sonra bile en ufak bir yorgunluk belirtisi göstermemişti. Jaime'nin, diğer küreği çeken kuzeni Sör Cleos için aynı şeyi söylemek fazla olurdu. *Baktığında iri ve güçlü bir köylü fahişe ama bir soylu gibi konuşuyor, üstelik bir hançer ve uzunkılıç taşıyor. Ah, ama onları kullanabilir mi*? Jaime bunu öğrenmeye kararlıydı, şu prangalardan kurtulur kurtulmaz.

Jaime'nin el bileklerinde demir kelepçeler vardı ve eşleri de ayak bileklerindeydi, otuz santimden daha uzun olmayan ağır bir zincirle birbirlerine bağlanmışlardı. "Bir Lannister olarak verdiğim sözün yeter olmadığını düşünürdünüz bir de," diye alay etmişti onu bağlarlarken. Catelyn Stark sağ olsun, Jaime o esnada çok sarhoştu. Nehirova'dan kaçışlarını yarım yamalak hatırlıyordu. Zindancıyla igili bir sorun çıkmıştı ama iri fahişe adamın üstesinden gelmişti. Daha sonra döne döne sonu olmayan bir merdiven tırmanmışlardı. Bacakları otlar kadar zayıf olan Jaime, fahişe dayanması için omzunu verene dek birkaç kez tökezlemişti. Bir noktada onu bir yolcu pelerinine

sarmış ve bir teknenin kıç tarafına tıkmışlardı. Jaime, Leydi Catelyn'i, Su Kapısı'ndaki yivli kapının kaldırılması için birine emir verirken duyduğunu hatırlıyordu. Sör Cleos Frey'i, kraliçeye götürülecek yeni şartlarla birlikte Kral Toprakları'na gönderdiğini itiraz kaldırmaz bir tonla açıklamıştı kadın.

Jaime daha sonra sızmış olmalıydı. Şarap yüzünden uykuluydu ve gerinmek iyi gelmişti; hücredeyken zincirlerinin müsaade etmediği bir lüks. Jaime, ordu ilerlerken eyerinin üstünde uyumayı uzun zaman önce öğrenmişti, bu daha zor değildi. *Tyrion, kendi firarım sırasında nasıl uyuduğumu duyduğunda kusana kadar gülecek.* Ama şimdi uyanıktı ve prangalar rahatsız ediciydi. "Leydim," diye seslendi, "zincirlerimi çıkarırsanız sizin yerinize kürek çekebilirim." Kız yine kaşlarını çattı, yüzü at dişlerinden ve öfkeli bir kuşkudan ibaretti. "Zincirlerin kalacak Kral Katili."

"Kral Toprakları'na kadar bütün yol boyunca kürek çekmeyi mi düşünüyorsun fahişe?"

"Bana Brienne diyeceksin. *Fahişe* değil."

"Benim adım da Sör Jaime. Kral Katili değil."

"Bir kralı katlettiğini inkâr mı ediyorsun?"

"Hayır. Sen cinsiyetini mi inkâr ediyorsun? Eğer öyleyse, şu pantolonun bağcıklarını çöz ve bana göster." Jaime masum bir şekilde gülümsedi. "Göğüs korsajını açmanı isterdim ama görünüşe bakılırsa bu pek bir şey ispatlamaz."

Sör Cleos terslendi. "Kuzen, nezaket kurallarını unutma." *Lannister kanı bunun damarlarında ince akıyor.* Cleos, Jaime'nin halası Genna'nın, ahmak Emmon Frey'den olma oğluydu. Emmon Frey, Genna'yla evlendiği günden beri Lord Tywin'in korkusuyla yaşıyordu. Lord Wälder Frey, İkizler'i Nehirova'nın tarafında savaşa soktuğunda, Sör Emmon babasının değil karısının tabiiyetini seçmişti. *Casterly Kayası bu pazarlıktan zararlı çıktı,* diye düşündü Jaime. Cleos bir gelincik gibi görünüyordu, bir ördek gibi dövüşüyordu ve bilhassa yiğit bir dişi koyunun cesaretine sahipti. Leydi Stark, mesajını Tyrion'a ulaştırdığı takdirde onu serbest bırakacağına söz vermişti ve Sör Cleos büyük bir ciddiyetle bunu yapacağına dair yemin etmişti.

O hücrede hepsi epey yemin etmişti, en çok da Jaime. Leydi Catelyn'in onu kaybetmeye biçtiği bedeldi bu. Kadın, iri fahişenin kılıcının ucunu Jaime'nin kalbine dayamış, "Bundan sonra Stark'a ya da Tully'ye karşı asla silahına davranmayacağına dair yemin et. Kardeşini, kızlarımı zarar görmemiş halde iade etmek için verdiği söze riayet etmek zorunda bırakacağına dair yemin et. Şövalyelik onurun üstüne, Lannister onurun üstüne, Kral Muhafızları'nın Yeminli Kardeşleri'nden biri olma onurun üstüne yemin et. Eski

ve yeni tanrıların huzurunda; kız kardeşinin, babanın ve oğlunun hayatları üstüne yemin et ve seni kız kardeşine geri göndereyim. Reddet ve kanını akıtayım," demişti. Kadın kılıcın ucunu döndürürken, çeliğin kıyafetlerini nasıl deldiğini hatırlıyordu Jaime.

Körkütük sarhoş, duvara zincirli ve göğsüne bir kılıç dayanmış halde edilen yeminlerin kutsallığı hakkında Yüce Rahip neler söyleyecek merak ediyorum? Jaime, ne o şişman düzenbazı ne de hizmet ettiğini söylediği tanrıları gerçekten umursuyordu esasen. Leydi Catelyn'in hücreye geldiğinde tekmeleyerek devirdiği kovayı hatırladı. Kızlarıyla ilgili, onur yerine pislik taşıyan bir adama güvendiği için tuhaf bir kadındı. Cesaret edebildiği kadar az güveniyordu aslında. *Tyrion'a umut bağlıyor, bana değil.* "Belki de o kadar aptal değildir," dedi Jaime yüksek sesle.

Gardiyanı yanlış anladı. "Ben aptal değilim. Sağır da değilim."

Jaime kıza karşı nazikti; bu kızla alay etmek o kadar kolay olacaktı ki hiç eğlencesi kalmayacaktı. "Kendi kendime konuşuyordum ve seninle ilgili değildi. Bir hücrede kolayca edinilebilecek bir alışkanlık."

Kız öfkeyle Jaime'ye baktı, kürekleri itti, çekti, itti, tek kelime etmedi.

Güzel olduğu kadar dilbaz. "Konuşmandan asil doğumlu olduğun sonucunu çıkarıyorum."

"Babam Selwyn Tarth'tır. Tanrıların inayetiyle Akşamgüneşi Kalesi Lordu." Bu cevap bile kerhen verilmişti.

"Tarth," dedi Jaime. "Hatırladığım kadarıyla Dar Deniz'de berbat ve kocaman bir kaya. Ve Akşamgüneşi, Fırtına Burnu'na bağlı. Sen nasıl oluyor da Kışyarı'nın Robb'una hizmet ediyorsun?"

"Ben, Leydi Catelyn'e hizmet ediyorum. Ve kendisi, seni sağ salim Kral Toprakları'ndaki kardeşin Tyrion'a götürmemi emretti bana, seninle laf dalaşı yapmamı değil. Sessiz ol."

"Sessizlikten şiştim kadın."

"O halde Sör Cleos'la konuş. Benim canavarlara edecek lafım yok."

Jaime uludu. "Yakınlarda canavarlar mı var? Belki de suyun altında saklanıyorlar? Şu söğütlerin arasında? Ve benim kılıcım bile yok!"

"Öz kardeşinin ırzına geçen, kralını öldüren, masum bir çocuğu ölüme iten bir adam bundan başka bir isim hak etmez."

Masum? *O sefil çocuk bizi gözetliyordu.* Jaime'nin bütün istediği, Cersei'yle başbaşa geçireceği bir saatti. Kuzeye yaptıkları yolculuk uzun bir işkenceye dönüşmüştü; onu her gün görmek, ona dokunamamak, o gıcırtılı büyük arabanın içinde Robert'ın her gece sarhoş bir halde onun yatağına

girdiğini bilmek. Tyrion, Jaime'nin moralini yüksek tutmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama yeterli olmamıştı. "Cersei'den bahsederken saygılı olacaksın fahişe."

"Benim adım *Brienne, fahişe* değil."

"Bir canavarın seni nasıl çağırdığı neden umurunda?"

"Benim adım Brienne," diye tekrarladı kız, bir tazı kadar inatçıydı.

"Leydi Brienne?" Kız öyle rahatsız görünüyordu ki Jaime bir zayıflık sezdi. 'Yoksa, *Sör* Brienne zevkine daha mı uygun olurdu?" Güldü. "Hayır, korkarım olmaz. Bir süt ineğine; kuskun, yüz zırhı ve koşum takımı giydirebilir, sırtına ipek örtüler serebilirsin ama onu bir mücadeleye sürebileceğin anlamına gelmez bu."

"Kuzen Jaime, lütfen, bu kadar kaba konuşmamalısın." Sör Cleos pelerininin altına, Frey Hanedanı'nın ikiz kuleleri ve Lannisterlar'ın aslanıyla dörde bölünmüş bir cübbe giymişti. "Gidilecek uzun bir yolumuz var, kendi aramızda tartışmamalıyız."

"Ben tartışırken kılıç kullanırım kuzen. Leydiyle konuşuyordum. Söyle bana fahişe, Tarth'taki bütün kadınlar senin kadar çirkin mi? Eğer öyleyse erkeklere acırım. Denizdeki kasvetli bir dağda yaşarken, gerçek kadınların nasıl göründüğünü öğrenememişlerdir belki."

"Tarth güzeldir," diye homurdandı fahişe, kürek darbelerinin arasından. "Safir Adası diye anılır. Sessiz ol canavar, ağzını tıkamamı istemiyorsan tabii."

"O da çok kaba, öyle değil mi kuzen?" diye sordu Jaime, Sör Cleos'a. "Ama omurgasında çelik var, hakkını teslim edeyim. Yüzüme karşı canavar demeye cesaret edecek adam azdır." *Ama arkamdan özgürce konuşurlar, hiç şüphem yok.*

Sör Cleos gergin bir şekilde öksürdü. "Leydi Brienne bu yalanları Catelyn Stark'tan duydu şüphesiz. Starklar, sizi kılıçlarla yenmeyi umamazlar sör, bu yüzden zehirli kelimelerle savaşıyorlar artık."

Beni kılıçlarla yendiler, seni şahsiyetsiz ahmak. Jaime bilmiş bir şekilde gülümsedi. Eğer izin verirsen, insanlar bilmiş bir gülümsemeye her türlü anlamı yükleyebilirdi. *Kuzen Cleos bu boktan hikâyeyi gerçekten yuttu mu yoksa göze girmek için debeleniyor mu? Elimizde ne var, dürüst bir koyun kafalı mı yoksa bir dalkavuk mu?*

Sör Cleos gamsız bir şekilde gevezelik etmeye devam etti. "Kral Muhafızları'nın Yeminli Kardeşlerinden birinin, bir çocuğa zarar vereceğine inanan herhangi bir adam onurun ne anlama geldiğini bilmiyordun"

Dalkavuk. Doğruyu söylemek gerekirse, Brandon Stark'ı o pencereden

aşağı ittiği için pişmanlık duymuştu Jaime. Cersei ona sonsuz bir kahır çektirmişti daha sonra, çocuk ölmeyi reddettiğinde. “*Yedi* yaşındaydı Jaime,” diye azarlamıştı onu. “Gördüğü şeyi anlamış olsa bile, onu korkutup susturabilirdik.”

“Ben düşünmedim. İstediğinin...”

“Sen *asla* düşünmüyorsun. Eğer çocuk uyanır da babasına ne gördüğünü anlatırsa...”

“Eğer eğer eğer.” Cersei’yi kucağına çekmişti Jaime. “Eğer uyanırsa onun rüya gördüğünü söyleriz, ona yalancı deriz ve iş en kötüsüne varırsa Ned Stark’ı öldürürüm.”

“Ve sonra *Robert* ne yapar sence?”

“Bırak Robert canı ne istiyorsa onu yapsın. Mecbur kalırsam onunla savaşırım. Ozanlar, Cersei’nin Bacak Arası Savaşı koyarlar adını.”

“Jaime, bırak beni!” diye köpürmüştü Cersei kalkmak için debelenirken.

Jaime bırakmak yerine öpmüştü onu. Bir an için direnmişti kadın ama sonra, Jaime’nin ağzının altındaki ağzı açılmıştı. Cersei’nin dilindeki şarabın ve karanfilin tadını hatırlıyordu Jaime. Kadın ürpermişti. Jaime’nin eli Cersei’nin korsajına gitmiş ve kumaşı sertçe çekmişti; ipek yırtılmış, kadının göğüsleri özgürce dışarı akmıştı ve Stark çocuğu bir zaman için unutulmuştu.

Cersei daha sonra çocuğu hatırlamış ve bir daha asla uyanmayacağından emin olmak için Leydi Catelyn’in bahsettiği adamı mı I tutmuştu? *Eğer onun ölmesini isteseydi beni gönderirdi. Üstelik, cinayeti böyle bir kraliyet rezaletine dönüştürecek bir maşa seçmek Cersei’nin yapacağı iş değil.*

Nehrin aşağısında yükselen güneş, rüzgârla kamçılanan suyun yüzeyinde pırıldıyordu. Güney kıyısı kızıl kildi, herhangi bir yol kadar düzgündü. Küçük akıntılar büyük olanı besliyordu ve çürümeye yüz tutmuş ağaç gövdeleri nehrin kenarına tutunuyordu.' Kuzey kıyısı daha vahşiydi. Gürgen, meşe ve kestane ağaçlarıyla taçlanmış yüksek ve kayalık uçurumlar altı metre yukarıya tırmanıyordu. Jaime, uzaktaki tepenin üstünde, her kürek darbesinde biraz daha büyüyen bir gözcü kulesi gördü. Aşınmış taşları sarmaşık güllerle kaplı kulenin terk edilmiş olduğunu ona yaklaşmadan çok daha önce biliyordu.

Rüzgâr yön değiştirdiğinde, Sör Cleos fahişenin yelkenleri çekmesine yardım etti; kırmızı mavi çizgili branda bezinden sert bir üçgen. Nehrin üstünde Lannister kuvvetlerinden birine rastlarlarsa Tully renklerinin ıstıraba sebep olacağı muhakkaktı ama sahip oldukları tek yelken buydu. Brienne dümene geçti. Hareket ettikçe zincirleri şıngırdayan Jaime denge kanadını suya attı, t Bundan sonra daha süratli yol aldılar, rüzgâr ve akıntı kaçışlarına yardım

ediyordu. “Beni ağabeyim yerine babama götürseydin bundan çok daha kısa bir yolculuk yapardık,” dedi Jaime.

“Leydi Catelyn’in kızları Kral Toprakları’nda. Geriye kızlarla döneceğim ya da hiç dönmeyeceğim.”

Jaime, Sör Cleos’a döndü. “Kuzen, bana bıçağını ver.” “Hayır.” Kadın gerildi. “Silah taşımana izin vermeyeceğim.” Sesi bir taş kadar uzlaşmazdı.

Benden korkuyor, zincirliyken bile. “Cleos, senden beni tıraş etmeni istemek zorundaymışım gibi görünüyor. Sakalı bırak ama saçları kafamdan al.”

“Kel mi olacaksın?” diye sordu Cleos Frey.

“Diyar, Jaime Lannister’ı, altın renkli uzun saçları olan sakalsız bir şövalye olarak biliyor. Leş gibi sarı sakalları olan kel bir adam dikkat çekmeden geçip gidebilir. Zincire vuruluyken tanınmamayı tercih ederim.”

Hançer, olması gerektiği kadar keskin değildi. Cleos, Jaime’nin saçlarının düğümlerini cesaretle kesti ve kenara attı. Sarı bukleler suyun üstünde yüzdü, ağır ağır arkalarında kaldı. Kafasındaki düğümler yok olduğunda, bir bit sürünerek Jaime’nin boğazına indi. Jaime biti yakaladı ve parmaklarının arasında ezdi. Sör Cleos diğer bitleri kafa derisinden toplayıp suya attı. Jaime başını ıslattı ve sarı çalılığın son santimini kesmesine izin vermeden önce Sör Cleos’a bıçağını bilemesini söyledi. Saçlarla işleri bittiğinde sakalları da kısalttılar.

Sudaki yansıma Jaime’nin tanımadığı bir adama aitti. Sadece kel değildi, o zindanda beş yıl birden yaşlanmış gibi görünüyordu; yüzü daha zayıftı, gözlerinin altında hiç hatırlamadığı çukurlar ve çizgiler vardı. *Bu halde pek de Cersei’ye benzemiyorum. Bundan nefret edecek.*

Sör Cleos öğlen vakti uyuyakaldı. Horlaması, çiftleşmek için kur yapan ördeklerin sesine benziyordu. Jaime, akarak önünden geçen dünyayı seyretmek için uzandı; o karanlık hücreden sonra her kaya ve her ağaç birer mucizeydi.

Üstlerindeki uzun direklerle turna kuşu gibi görünen tek odalı birkaç baraka gelip geçti gözlerinin önünden. Barakalarda yaşayan insanlardan iz yoktu. Havada kuşlar uçtu, bazısı kıyıdaki ağaçların içinden seslendi ve suyu keserek yüzen gümüşi bir balık gördü Jaime. *Tully alabalığı, işte kötü bir alâmet,* diye düşündü, daha kötüsünü görene kadar; suda yüzen kütüklerden birinin ölü bir adam olduğu anlaşıldı, kansız ve şişmiş. Adamın pelerini devrik bir ağacın köklerine dolanmıştı, rengi aşikâr bir şekilde Lannister kırmızısıydı. Cesedin tanıdığı birine ait olup olmadığını merak etti Jaime.

Üç Dişli Mızrak’ın çatalları, bütün nehir topraklarına eşya ya da insan taşımanın en kolay yoluydu. Barış zamanında; sandallarına binmiş balıkçılarla,

sırıklarla akıntı yönüne itilen tahıl mavnalarıyla, yüzen dükkânlarında iğne ve kumaş toplan satan tüccarlarla, hatta nehrin yukarısına doğru yol alıp kasabadan kasabaya, kaleden kaleye giden parlak boyalı, rengârenk yelkenli kumpanya tekneleriyle karşılaşırlardı.

Ama savaş darbesini vurmuştu. Kasabaların önünden geçtiler ama hiç kasabalı görmediler. Yırtılıp parçalanmış ve bir ağaca dolanmış boş bir ağ, balıkçılara ait tek işaretti. Atına su içiren genç bir kız, yelkeni görür görmez hızla uzaklaştı. Daha sonra, yanmış bir gözcü kulesinin dibinde toprağı kazan bir düzine köylü gördüler. Adamlar donuk gözlerle onlara baktılar ve teknenin bir tehdit olmadığına karar verdiklerinde işlerine geri döndüler.

Kızıl Çatal genişti ve ağır akıyordu. İlmik misali uzayan ve ağaçlıklı adacıklarla beneklenmiş keskin dönemeçleri olan menderesli bir nehirdi. Sık sık, su yüzeyinin hemen altında gizlenen kum adalarıyla ve nehrin dibine saplanmış ağaçlarla tıkanıyordu. Buna rağmen, Brienne'in tehlikelere karşı keskin gözleri vardı ve her seferinde nehir yatağını buluyormuş gibi görünüyordu. Jaime, kızın akarsuyla ilgili bilgisine iltifat edince Brienne şüphe dolu gözlerle ona baktı ve "Nehri bilmiyorum. Tarth bir adadır. Kürekleri ve yelkeni idare etmeyi, bir atın sırtına oturmadan önce öğrendim," dedi.

Sör Cleos doğruldu ve gözlerini ovuşturdu. "Tanrılar, kollarım ağrıyor. Umarım rüzgâr kesilmez." Rüzgârı kokladı. 'Yağmur kokusu alıyorum."

Jaime güzel bir yağmuru memnuniyetle karşılardı. Nehirova'nın zindanı Yedi Krallık'taki en temiz yer sayılmazdı. Jaime bozuk peynir gibi kokuyor olmalıydı şimdi.

Cleos gözlerini kısıp nehrin aşağısına baktı. "Duman."

Havada ince ve gri bir parmak büküldü. Duman, güney kıyısının millerce ilerisinden kıvrılıp dönerek yükseliyordu. Jaime dumanın altında, büyük bir binanın içten içe yanan kalıntılarını seçti ve ölü kadınlarla dolu canlı bir meşe ağacını.

Kargalar cesetlerle hemen hemen hiç ilgilenmemişti. İnce ipler, kadınların boğazının yumuşak etlerine gömülmüştü. Cesetler rüzgâr estikçe dönüp sallanıyordu. "Bu iş namertçe yapılmış," dedi Brienne her şeyi açıkça görebilecekleri kadar yaklaştıklarında. "Hiçbir gerçek şövalye böylesine namussuzca yapılmış bir katliama göz yummaz."

"Gerçek şövalyeler savaşa her gidişlerinde bundan çok daha kötüsünü görürler fahişe," dedi Jaime. "Ve çok daha! kötüsünü *yaparlar,* evet."

Brienne dümeni kıyıya kırdı. "Hiçbir masumun kargalara yem olmasına izin vermeyeceğim."

“Kalpsiz bir fahişe. Kargaların da beslenmeye ihtiyacı var. Nehirde kal ve ölüleri rahat bırak kadın.”

Akıntıya karşı, büyük bir meşe ağacının suya doğru eğildiği yerde kıyıya yanaştılar. Brienne yelkeni indirirken Jaime dışarı tırmandı, zincirleri yüzünden hantaldı. Kızıl Çatal çizmelerini doldurdu ve lime lime olmuş pantolonunun içine girdi. Jaime gülerek dizlerinin üstüne çöktü; kafasını suya soktu, sırılsıklam, üstünden sular damlar halde dışarı çıkardı. Elleri pislikten sertleşmişti ve suyun içinde ovalanıp temizlendikten sonra Jaime’nin hatırladığından daha zayıf ve daha beyazmış gibi göründüler. Bacakları da sertti, ağırlığını verdiğinde dengesizleşiyorlardı. *Hoster Tully’nin zindanında çok uzun zaman kaldım.*

Brienne ve Cleos tekneyi kıyıya çektiler. Cesetler başlarının üzerinde asılıydı, pis kokulu bir meyve gibi ölümle olgunlaşıyorlardı. “Birimizin ipleri kesip onları indirmesi gerek,” dedi fahişe.

“Ben tırmanırım.” Jaime, şıngırtılar çıkararak suyun içinden kıyıya yürüdü. “Şu zincirleri çıkar yeter.”

Fahişe ölü kadınlardan birine bakıyordu. Jaime küçük ve titrek adımlarla kıza doğru yaklaştı, otuz santimlik zincirler ancak bu adımlara müsaade ediyordu. En yukarıdaki cesedin boynuna asılmış levhayı görünce gülümsedi. *“Aslanlarla Yattılar,”* diye okudu. “Ah, evet kadın. Bu iş *namertçe* yapılmış... ama senin cinsin tarafından, benimkinden değil. Bunlar kimdi acaba, bu kadınlar?” “Meyhane fahişeleri,” dedi Sör Cleos. “Burası bir handı, şimdi hatırlıyorum. Nehirova’ya son dönüşümüzde, refakatçilerimden birkaç adam geceyi burada geçirmişti.” Binadan geriye, taş temelinden ve kömüre dönmüş devrik kirişlerinden başka bir şey kalmamıştı. Küllerden hâlâ duman yükseliyordu.

Jaime, genelevleri ve fahişeleri kardeşi Tyrion’a bırakmıştı; ömrü boyunca istediği tek kadın Cersei’ydi. “Görünüşe göre kızlar lord babamın askerlerinden bazılarını eğlendirmiş. Belki onlara yemek ve içki servis ettiler. Vatan haini gerdanlıklarını, bir öpücük ve bir kupa bira sayesinde kazandılar.” Yalnız olduklarından emin olmak için yukarıdan aşağı doğru nehre baktı. “Bu, Bracken’ın arazisi. Lord Jonos öldürülmelerini emretmiş olabilir. Babam kalesini yakmıştı, korkarım bizi sevmiyor.”

“Marq Piper’ın marifeti olabilir,” dedi Sör Cleos. ‘Ya da şu ormanın ruhu Beric Dondarrion’ın, gerçi onun sadece askerleri öldürdüğünü duymuştum. Belki de Roose Bolton’ın kuzeyli adamlarından bir grup?”

“Bolton, Yeşil Çatal’da babam tarafından bozguna uğratıldı.” “Ama

tükenmedi,” dedi Sör Cleos. “Lord Tywin geçitlere doğru yürüyüşe geçtiğinde Bolton tekrar güneye geldi. Nehirova’da, Harrenhal’u Sör Amory Lorch’tan aldığı konuşuluyordu.”

Jaime bu duyduklarından hiç hoşlanmamıştı. “Brienne,” dedi, kızın kendisini dinleyeceğini umut ederek ona adıyla hitap etme nezaketini bağışlamıştı. “Harrenhal, Lord Bolton’ın elindeyse, muhtemelen hem Üç Dişli Mızrak hem de Kral Yolu gözleniyor.”

Jaime, kızın iri mavi gözlerinde bir parça tereddüt gördü. “Sen benim korumam altındasın. Önce beni öldürmeleri gerekir,” dedi Brienne.

“Bunun onları rahatsız edeceğini sanmıyorum.”

“En az senin kadar iyi bir savaşçıyım ben,” dedi kız kendini savunur bir tonla. “Kral Renly’nin seçilmiş yedisinden biriydim. Gökkuşağı Muhafızlarının çizgili ipek pelerinini kendi elleriyle giydirdi bana.”

“*Gökkuşağı* Muhafızları? Sen ve altı kız daha mı? Bir zamanlar bir şarkıcı, ipeklerin içinde bütün kızların güzel göründüğünü, söylemişti... Tabii o seninle hiç karşılaşmamıştı, öyle değil mi”

Brienne kızardı. “Kazılacak mezarlar var.” Ağaca tırmanmaya gitti.

Gövdeye tırmandıktan sonra meşenin alt dalları üzerlerine basıp ayakta durulabilecek kadar genişti. Brienne elinde hançeri, cesetlerin iplerini keserek yaprakların arasında yürüdü. Bedenler düşerken sinek sürüleri etraflarında uçuşuyor ve yere çarpan cesetle koku daha beter oluyordu. “Fahişeler için fazlaca zahmete giriyoruz,” diye şikâyet etti Sör Cleos. “Toprağı neyle kazacağız? Küreğimiz yok ve kılıcımı kullanmayacağım, ben...”

Brienne bağırdı. Gövdeden yere inmektense dallardan aşağı atladı. “Tekneye. Çabuk. Bir yelken var.”

Olabildiğince acele ettiler ama Jaime zar zor koşuyordu ve kuzeni tarafından teknenin içine sürüklenmek zorunda kaldı. Brienne bir kürekle tekneyi itti ve aceleyle yelkeni çekti. “Sör Cleos sizin de kürek çekmeniz gerek.”

Cleos kızın söylediğini yaptı. Tekne, suları biraz daha hızlıca yarmaya başladı; akıntı, rüzgâr ve kürekler, hepsi onların lehine çalışıyordu. Diğer yelkenin sadece tepesi ortadaydı. Kızıl Çatal’ın dönemeçleri göz önüne alındığında tekne arazilerin karşı tarafındaymış gibi görünüyordu, kendi tekneleri güneye yüzerken yabancı yelken bir ağaç perdesinin arkasında kuzeye doğru yol alıyordu ama Jaime bunun yanıltıcı olduğunu biliyordu. Ellerini kaldırıp gözlerine siper etti. “Çamur kırmızısı ve su mavisi” dedi.

Brienne’in büyük ağzı sessizce hareket etti, geviş getiren bir ineğe

benziyordu. “Daha hızlı sör.”

Han, kısa zaman sonra arkalarında kayboldu, diğer yelkenin tepesi de görüş alanlarından çıktı ama bunun hiçbir anlamı yoktu, takipçiler ilmiği döndükten sonra yelken yine görünür olacaktı. “Soylu Tullyler’in ölü fahişeleri gömmek için duracaklarını umabiliriz sanırım.” Hücresine geri dönmek ihtimali Jaime’yi hiç cezbetmiyordu. *Tyrion şimdi zekice bir şeyler düşünebilirdi ama benim aklıma, kılıcımla üstlerine saldırmaktan başka bir şey gelmiyor.*

Neredeyse bir saat boyunca, dönemeçleri geçerek, ağaçlıklı adacıkların arasından ilerleyerek takipçilerle saklambaç oynadılar. Bir şekilde kovalamacanın bittiğini düşünmeye başladıkları sırada, uzaktaki yelken tekrar göründü. Sör Cleos kürek çekerken durakladı. “Onları Ötekiler alsın.” Alnındaki teri sildi.

“Çek!” dedi Brienne.

Bir süre izledikten sonra, “Peşimizden gelen bir nehir kadırgası,” diye duyurdu Jaime. Kadırga her kürekte biraz daha büyüyormuş gibi görünüyordu. “Her iki yanında da dokuzar kürek var, on sekiz adam anlamına gelir bu. Kürekçilerin yanı sıra savaşçı da getirdilerse daha fazla. Yelkenleri bizimkinden daha büyük. Bu gemiden kaçamayız.”

Kürekteki Sör Cleos dondu. “On sekiz mi dedin?”

“Her birimiz için altı kişi. Ben sekiz isterdim ama bu bilezikler beni bir parça engelliyor.” Jaime bileklerini yukarı kaldırdı. “Leydi Brienne beni çözecek kadar nazik olursa başka tabii.”

Kız onu duymazdan geldi, bütün gücünü küreklere verdi. “Onlardan yarım gece öndeyiz,” dedi Jaime. “Şafaktan beri kürek çekiyorlar, bir seferde iki kürek dinlendirerek. Bitkin olacaklar. Şimdi yelkenimizi görmek onlara ani bir kuvvet verdi ama uzun sürmeyecek. Pek çoğunu öldürmeyi başarabiliriz.”

Sör Cleos yutkundu. “Ama... *on sekiz* kişiler.”

“En az. Muhtemelen yirmi ya da yirmi beş.”

Cleos inledi. “On sekiz kişiyi yenmeyi umamayız.” “Umabileceğimizi söyledim mi? Umut edebileceğimiz en iyi şey, ellerimizde kılıçlarımızla ölmek.” Tamamen samimiydi. Jaime Lannister ölümden asla korkmamıştı.

Brienne kürek çekmeyi bıraktı. Ter, keten rengi saçlarının tellerini alnına yapıştırmıştı ve ekşimiş suratı onu her zamankiden daha çirkin gösteriyordu. “Sen benim korumam altındasın,” dedi. Öfkeyle kalınlaşmış sesi neredeyse gürleme gibi çıkmıştı.

Jaime bu hiddet karşısında gülmek zorundaydı. *Tazı’nın memeli hali,* diye düşündü. *Ya da olabilirdi, bahsedilecek memeleri olsaydı.* “O halde beni

koru fahişe. Ya da kendimi koruyabilmem için serbest bırak.”

Kadırga nehrin aşağısını sıyırıyordu; kocaman, ahşap bir kızböceği gibiydi. Geminin çevresindeki su, küreklerin ateşli hareketiyle çalkalanıp beyazlaşıyordu. Düşman tekne gözle görülür şekilde hızlanmıştı, kadırga yaklaştıkça güvertesindeki adamlar öne doğru ilerliyordu. Jaime, adamların ellerindeki çeliğin pırıltısını ve yayları görebiliyordu. *Okçular.* Okçulardan nefret ediyordu.

İleri doğru atılan kadırganın baş tarafında; kel kafalı, gri kaşlı ve kalın kollu tıknaz bir adam duruyordu. Örgü zırhının üstüne beyaz, lekeli bir cübbe giymişti. Cübbeye açık yeşil bir salkımsöğüt izlenmişti ama yakası gümüş bir alabalıkla tutturulmuştu. *Nehirova muhafızlarının başı*. Sör Robin Ryger, zamanında epey azimli bir dövüşçüydü ama onun günleri geçmişti artık; Hoster Tully’yle aynı yaştaydı ve lorduyla birlikte yaşlanmıştı.

Tekneler birbirinden elli metre kadar uzaktayken Jaime ellerini ağzına götürdü ve suyun üstünden bağırdı. *“Bana iyi yolculuklar dilemeye mi geldin Sör Robin?”*

"Seni geri almaya geldim Kral Katili,” diye kükredi Sör Robin Ryger. *“Altın saçlarını nasıl kaybettin?"*

“Düşmanlarımın gözünü kafamın pırıltısıyla kör etmeyi umuyordum. Senin üstünde yeterince işe yaradı.”

Sör Robin eğlenmiyordu. Teknelerin arasındaki mesafe kırk metreye inmişti. *“Küreklerinizi ve silahlarınızı suya atın ve kimsenin zarar görmesine gerek kalmasın.”*

Sör Cleos döndü. “Jaime, Leydi Catelyn tarafından özgür bırakıldığımızı söyle ona... Tutsak değiş tokuşu, kanunlara uygun...” Jaime söyledi ama bir işe yaramadı. *“Nehirova’yı Catelyn Stark yönetmiyor,”* diye karşılık verdi Sör Robin. Dört okçu adamın iki yanında durum aldı, ikisi ayakta ve ikisi dizlerinin üstünde. *“Kılıçlarınızı suya atın.”*

“Kılıcım yok,” diye karşılık verdi Jaime, *“ama olsaydı, onu senin karnına saplar ve şu dört ödleğin hayalarını keserdim.”*

Jaime’ye bir ok sürüsü cevap verdi. Oklardan biri direğe saplandı, ikisi yelkeni deldi ve dördüncüsü Jaime’yi bir adımla ıskaladı.

Önlerinde Kızıl Çatal’ın bir başka geniş dönemeci belirdi. Brienne teknenin açısını kıvrıma göre değiştirdi. Tekne dönerken seren savruldu ve rüzgârla dolan yelken çatırdadı. İleride, nehrin ortasında büyük bir adacık vardı. Ana yatak sağa akıyordu. Solda, kuzey kıyısının adacıklarının ve yüksek uçurumlarının arasında, daha sonra nehre bağlanan başka bir yatak vardı.

Brienne yekeyi döndürdü ve tekne sola kırıldı, yelken dalgalanıyordu. Jaime kızın gözlerini izledi. *Güzel gözler,* diye düşündü. *Ve sakin.* İnsanların gözlerini okumayı biliyordu Jaime. Korkunun nasıl göründüğünü biliyordu. *Azimli, çaresiz değil.*

Kadırga otuz metre geride dönemece giriyordu. “Sör Cleos, yekeyi alın,” diye emretti fahişe. “Kral Katili, bir kürek al ve bizi kayalardan uzak tut.”

“Leydim nasıl emrederse.” Bir kürek, kılıç sayılmazdı ama iyi savrulursa ucu bir adamın yüzünü parçalayabilirdi ve sapı, darbeleri bertaraf etmek için kullanılabilirdi.

Sör Cleos, Jaime’nin eline bir kürek tutuşturdu ve teknenin kıç tarafına doğru sürüdü. Adanın başını geçip keskin bir dönüşle yatağa girdiler, tekne yana eğilirken uçurumun ağzına bir su dalgası çarptı. Ada sık ağaçlarla kaplıydı; söğütlerden, meşelerden ve kabarık suların üstüne derin gölgeler düşüren uzun çamlardan oluşan, sudaki tuzakları ve batık ağaçların çürüyen gövdelerini gizleyen bir kördüğüm. Sol taraflarındaki uçurum dik ve kayalıktı; nehir, falezden düşen kırık kaya parçalarının ve taş yığınlarının etrafında bembeyaz köpürüyordu.

Güneş ışığından gölgeye girdiler, yeşil ağaç duvarının ve gri kahverengi taşlı uçurumun arasında kadırganın görüşünden saklandılar. Tekneyi, yansı suya gömülmüş bir kaya parçasından uzaklaştırırken, *oklardan nefes alacak birkaç dakika,* diye düşündü Jaime.

Tekne sallandı. Jaime yumuşak bir su sesi duydu ve arkasına baktığında Brienne gitmişti. Bir an sonra kızı tekrar gördü, uçurumun dibinde kendini sudan dışarı çekiyordu. Kız, sığ bir gölcüğün içinde yürüdü, birkaç kayanın üzerinden atladı ve tırmanmaya başladı. Sör Cleos’un gözleri fırladı, ağzı açıktı. *Aptal,* diye düşündü Jaime. “Fahişeyi boş ver,” diye parladı kuzenine. “Dümenle ilgilen.” Ağaçların arkasında ilerleyen yelkeni görebiliyorlardı. Nehir kadırgası yatağın sonunda tamamen görünür oldu, yirmi beş metre kadar gerideydi. Dönerken pruvası sertçe sallandı ve bir düzine ok havaya uçtu fakat hepsi de teknenin uzağına düştü. İki teknenin hareketi okçulara güçlük çıkarıyordu ama adamların çok geçmeden dengeyi bulacağını biliyordu Jaime. Brienne uçurumun yüzünün yarısını tırmanmıştı, taştan taşa tutunup kendini yukarı çekiyordu. *Ryger onu mutlaka görecek ve yayalara onu indirmelerini emredecek.* Jaime, yaşlı adamın gururu yüzünden aptallaşıp aptallaşmayacağını anlamaya karar verdi. *“SörRobin,”* diye bağırdı, *“beni bir dakika dinle."*

Sör Robin elini kaldırdı ve okçular yaylarını aşağı indirdiler. *“Ne söyleyeceksen söyle Kral Katili ama çabuk söyle.”* Jaime seslenirken, tekne bir

kırık taş çöplüğünün arasında sallandı. *“Bu meseleyi çözmenin daha iyi bir yolunu biliyorum... teke tek dövüş, sen ve ben.”*

“Ben bu sabah doğmadım Lannister.”

“Hayır ama muhtemelen bu öğleden sonra öleceksin.” Jaime ellerini kaldırıp kelepçelerini adama gösterdi. *“Seninle zincire vurulu halde dövüşeceğim. Neden korkabilirsin ki*?”

“Senden değil sör. Tercih bana ait olsaydı seve seve yapardım ama seni geri götürmek üzere emir aldım, mümkünse canlı olarak. Yaycılar” Adamlara komut verdi. *“Tak, çek, bir...”*

İki tekne arasındaki mesafe yirmi metreden azdı. Okçuların hedefi kaçırması neredeyse imkânsızdı ama yaylarını gerdiklerinde etraflarına bir çakıl taşı yağmuru boşaldı. Küçük taşlar güvertelerinde tıngırdadı, miğferlerinden sekti ve pruvanın her iki tarafından sular fışkırttı. Neler olduğunu anlayacak kadar zekâya alıip olanlar, bir inek büyüklüğündeki kaya parçası uçurumun tepesinden ayrılırken gözlerini yukarı kaldırdılar. Sör Robin dehşetle bağırdı. Kaya havada döndü, uçurumun yüzüne çarptı, ikiye ayrıldı ve tepelerine düştü. Kayanın büyük parçası direği kırdı, yelkeni yırttı, okçulardan ikisini nehre uçurdu ve küreğinin üstüne eğilmiş bir kürekçinin bacağını ezdi. Kadırganın suyla dolmaya başlamasının aniliği, küçük parçanın gövdeyi deldiği fikrini veriyordu. Okçular akıntının içinde çılgınca çırpınırken kürekçilerin çığlıkları uçurumda yankılanıyordu. Adamların suyun içinde nasıl debelendiğine bakılırsa hiçbiri yüzme bilmiyordu. Jaime güldü.

Onlar yataktan çıktığında nehir kadırgası havuzların, girdapların ve batık ağaçların arasında suya gömülüyordu, Jaime Lannister tanrıların merhametli olduğuna karar verdi. Sör Robin ve üç kere kahrolasıca okçuları Nehirova’ya doğru uzun ve ıslak bir yürüyüş yapacaklardı, üstelik iri ve çirkin fahişeden de kurtulmuştu Jaime. *Kendi başıma daha iyisini planlayamazdım. Şu demirlerden kurtulduğumda...*

Sör Cleos bağırdı. Jaime yukarı baktı, Brienne uçurumun tepesi boyunca yürüyordu, onlardan epey ilerideydi; tekne nehrin dönemeçlerini takip ederken, Brienne dar toprak parçasının üstünde kestirmeden yol alıyordu. Kendini kayadan aşağı bıraktı ve suya dalmak için kıvrılırken neredeyse zarif göründü. Kafasını bir taşa çarpmasını ummak zarif olmazdı. Sör Cleos tekneyi kıza doğru çevirdi. Şükürler olsun ki Jaime’nin küreği hâlâ duruyordu. *Kulaç atarak geldiğinde sağlam bir darbe ve ondan kurtulacağım.*

Bunun yerine, küreği suya uzatırken buldu kendini. Brienne küreği yakalayıp tutundu ve Jaime kızı yukarı çekti. Jaime tekneye çıkmasına yardım

ederken sular Brienne'in saçlarından akıyor, sırılsıklam kıyafetlerinden süzülüp güvertede bir gölcük oluşturuyordu. *Islakken daha da çirkin. Bunun mümkün olabileceği kimin aklına gelirdi*? "Sen kahrolası aptal bir fahişesin," dedi kıza. "Yolumuza sensiz devam edebilirdik. Sanırım sana teşekkür etmemi bekliyorsun?"

"Senin teşekkürünü istemiyorum Kral Katili. Seni sağ salim Kral Toprakları'na götüreceğime dair yemin ettim."

"Ve yeminini tutmamaya gerçekten niyetlisin?" Jaime, kıza en parlak gülümsemesini bahşetti. "İşte bu hayranlık verici."

CATELYN

Sör Desmond Grell bütün hayatı boyunca Tully Hanedanı'na hizmet etmişti. Catelyn doğduğunda Grell yaverdi; yürümeyi, ata binmeyi ve yüzmeyi öğrendiğinde bir şövalye ve evlendiği gün bir silah ustası. Lord Hoster'ın küçük Cat'inin genç bir kadın, büyük bir lordun leydisi ve bir kralın annesi oluşunu görmüştü. *Ve şimdi bir hain olduğumu da gördü.*

Catelyn'in kardeşi Edmure savaşa giderken Sör Desmond'ı kale kumandanı ilan etmişti, bu yüzden Catelyn'in suçuyla uğraşmak şövalyeye düşmüştü. Adam, hissettiği rahatsızlığı hafıfletmek için, Lord Tully'nin asık suratlı kâhyası Utherydes Wayn'i yanında getirmişti. İki adam ayakta durup Catelyn'e baktılar; Sör Desmond iri yarı, kırmızı suratlı, utanmış; Utherydes kederli, sıska, melankolik. Her ikisi de diğerinin konuşmasını bekliyordu. *Hayatlarını babamın hizmetine bağışladılar ve ben karşılığını onları utandırarak ödedim,* diye düşündü Catelyn bitkin bir halde.

"Oğullarınız," dedi Sör Desmond sonunda. "Üstat Vyman söyledi. Zavallı delikanlılar. Korkunç. Korkunç. Ama..."

"Kederinizi paylaşıyoruz leydim," dedi Utherydes Wayn. "Bütün Nehirova sizinle birlikte yas tutuyor ama..."

"Bu haber sizi çıldırtmış olmalı," diyerek araya girdi Sör Desmond, "keder çılgınlığı, bir *annenin* çılgınlığı, adamlar bunu anlayacak. Ne yaptığınızı bilmiyordunuz..."

"Biliyordum," dedi Catelyn sertçe. "Ne yaptığımın fakındaydım ve hainlik olduğunu biliyordum. Eğer beni cezalandırmazsanız, adamlar Jaıme Lannister'ı özgür bırakmak için işbirliği yaptığımızı düşünürler. Bu sadece ve sadece benim eylemimdi ve hesabını tek başıma vermem gerekir. Beni Kral Katili'nden boşalan zincirlere vurun, yapılması gereken buysa onları gururla taşırım."

"Prangalar?" Bu sözcük zavallı Sör Desmond'ı şaşkına uğratmıştı. "Kralın annesi, kendi lordumun kızı için mi? İmkânsız." "Leydim, Sör Edmure dönene kadar odasına hapsedilmeye ı azı olur belki," dedi kâhya Utherydes

Wayn. “Katledilen oğullarına dua etmek için yalnız geçireceği bir zaman?”

“Hapis, evet,” dedi Sör Desmond. “Bir kule hücresinde hapis, bu işe yarayabilir.”

“Eğer hapsedileceksem babamın odasında olmasına izin verin ki onu son günlerinde teselli edebileyim.”

Sör Desmond bir an düşündü. “Pekâlâ. Rahattan ve nezaketten mahrum kalmayacaksınız ama kale özgürlüğü size yasaklanmıştır. İhtiyaç duyduğunuzda septi ziyaret edebilirsiniz fakat bunun dışında Lord Edmure dönene kadar Lord Hoster’ın odasından çıkmayacaksınız.”

“Nasıl isterseniz.” Edmure, Lord Hoster yaşadığı sürece lord değildi ama Catelyn adamı düzeltmedi. “Mecbursanız başıma bir nöbetçi koyun ama size söz veriyorum ki kaçma girişiminde bulunmayacağım.”

Sör Desmond başıyla onayladı, bu tatsız vazifeden kurtulduğu için açıkça memnundu ama üzgün gözlü Utherydes Wayn kale kumandanı ayrıldıktan sonra biraz oyalandı. “Yaptığınız şey çok ciddiydi leydim ama bir hiç uğrunaydı. Sör Desmond, Sör Robin Ryger’ı kaçakların peşine yolladı; Kral Katili’ni geri getirmesi için, canlısını getiremezse kafasını. “

Catelyn daha azını beklemiyordu. *Savaşçı, kılıcına kuvvet versin Brienne,* diye dua etti. Elinden gelen her şeyi yapmıştı, geriye umut etmekten başka bir şey kalmamıştı.

Eşyaları babasının yatak odasına taşındı; Catelyn’in doğduğu gölgelikli büyük yatak, odaya hükmediyordu, yatağın direkleri zıplayan alabalıklar şeklinde oyulmuştu. Lord Hoster yarım kat aşağı taşınmıştı; hasta yatağı, çalışma odasına açılan üçgen şekilli balkonun önüne yerleştirilmişti, Lord Hoster hayatı boyunca çok sevdiği nehirleri görebilirdi oradan.

Catelyn odaya girdiğinde Lord Hoster uyuyordu. Catelyn balkona çıktı, tek elini pürüzlü taş korkuluğa koyup ayakta durdu. Kalenin ucundan ötede, tez canlı Tökeztaş yumuşak başlı Kızıl Çatal’a bağlanıyordu, Catelyn nehrin aşağısına kadar epeyce uzak bir mesafeyi görebiliyordu. *Eğer doğudan çizgili bir yelken gelirse, o, geri dönen Sör Robin olacak.* Suların yüzeyi şimdilik boştu. Catelyn bunun için tanrılara şükretti ve babasıyla oturmak için içeri girdi. Lord Hoster’ın, onun orada olduğunu bilip bilmediğini ya da *varlığının ona bir teselli verip vermediğini söyleyemezdi Catelyn nıia babasıyla birlikte olmak kendi kederini bir parça azaltıyordu. Eğer suçumu bilseydin ne söylerdin baba? diye sordu. Eğer düşmanlarımızın ellerindekiler Lysa ve ben olsaydık sen de benim yaptığımı yapar mıydın? Yoksa sen de mi ayıplardın beni ve yaptığıma bir annenin çılgınlığı mı derdin?*

Bu odada ölüm kokusu vardı; ağır, tatlı ekşi ve yapışkan. Koku, kaybettiği oğullarını hatırlatıyordu Catelyn'e, Ned'in muhafızı Theon Greyjoy tarafından katledilen tatlı Bran'ı ve küçük Rickon'u. Ned için sonsuza dek yas tutacaktı Catelyn ama bebeklerinin de elinden alınması... "Bir evlat kaybetmek tahammül edilemeyecek kadar amansız bir şey," dedi hafifçe, babasından çok kendine.

Lord Hoster gözlerini açtı. *"Papatya,"* dedi acıdan kalınlaşmış pürüzlü sesiyle.

Beni tanımıyor. Catelyn, babasının onu annesiyle ya da kız kardeşi Lysa'yla karıştırmasına alışmıştı ama Papatya bilmediği bir isimdi. "Ben Catelyn'im," dedi, "Küçük Cat baba."

"Beni affet... kan... ah lütfen... Papatya..."

Lord Hoster'ın hayatında başka bir kadın olabilir miydi? Gençliğinde haksızlık ettiği bir köylü kız belki? *Annem öldükten sonra babam bir fahişenin kollarında teselli bulmuş olabilir mi*? Bu tuhaf bir düşünceydi, rahatsız ediciydi. Aniden, babasını hiç tanımıyormuş gibi hissetti Catelyn. "Papatya kim lordum? Onu çağırtmamı mı istiyorsun baba? Bu kadını nerede bulacağım? Hâlâ hayatta mı?"

Lord Hoster inledi. *"Öldü."* Elleri Catelyn'in ellerini buldu. "Başka çocukların da olacak... Tatlı bebekler, evlilikle gelen çotuklar."

Başka? diye düşündü Catelyn. *Ned'in öldüğünü unuttu mu*? *Hâlâ Papatya'yla mı konuşuyor yoksa benimle mi, ya da annemle, ya da l.ysa'yla*?

Lord Hoster öksürünce ağzından kanlı balgam geldi, yaşlı adam Catelyn'in parmaklarını sıktı, "...iyi bir eş ol ve tanrılar seni kutsasın... oğullar... evlilikle gelen oğullar... *aaahhh."* Lordun elleri ani bir acı dalgasıyla kasıldı, tırnakları Catelyn'in eline geçti ve Lord Hoster boğuk bir çığlık attı.

Üstat Vyman, bir doz daha haşhaş sütü hazırlayıp lorduna içirmek için hemen geldi. Lord Hoster çok vakit geçmeden tekrar ağır bir uykuya daldı.

"Bir kadını soruyordu," dedi Catelyn. "Papatya."

"Papatya?" Üstat boş gözlerle Catelyn'e baktı.

"Bu isimde kimseyi tanımıyor musunuz? Bir hizmetçi kız, yakın köylerden bir kadın? Belki yıllar öncesinden biri?" Catelyn, Nehirova'dan çok uzun yıllar önce ayrılmıştı.

"Hayır leydim. Arzu ederseniz soruşturabilirim. Bu isimde biri herhangi bir vakit Nehirova'ya hizmet ettiyse Utherydes Wayn mutlaka bilir. Papatya mı demiştiniz? Sıradan insanlar kız çocuklarına sıkça çiçek ve bitki isimleri verir." Üstat düşünceli görünüyordu. "Bir dul vardı, hatırlıyorum, eskiden kaleye gelir

pençe vurulması gereken eski ayakkabılar arardı. Şimdi düşününce, adı Papatya'ydı. Yoksa Akasya mıydı? Öyle bir şey. Ama yıllardır uğramadı..."

"Onun adı Menekşe'ydi," dedi yaşlı kadını iyi hatırlayan Catelyn.

"Öyle miydi?" Üstat özür diler gibi baktı. "Bağışlayın leydim ama kalamam. Sör Desmond, sizinle sadece vazifelerimizin gerektirdiği kadar konuşmamızı emretti."

"O halde emrettiği gibi yapmalısınız." Catelyn, Sör Desmond'ı suçlayamazdı; adamın ona güvenmesi için çok sebep yoktu ve lordlarının kızına karşı hâlâ sadakat duyacak pek çok Nehirovalı'nın, Catelyn tarafından yeni bir sorun çıkarmak için kullanılabileceğinden korktuğu şüphesizdi. *En azından savaştan kurtuldum,* dedi kendine, *kısa bir zaman içitı olsa bile.*

Catelyn, üstat gittikten sonra sırtına bir cübbe alıp bir kez daha balkona çıktı. Güneş ışığı nehirlerin üstünde parıldıyor, yuvarlanarak kalenin önünden geçen suların yüzeyini altın yaldızla kaplıyordu. Catelyn elini kamaşan gözlerine siper etti, bulmaktan korkarak uzaklarda bir yelkenli aradı ama hiçbir şey yoktu. Ve hiçbir şey, umutlarının hâlâ canlı olduğu anlamına geliyordu.

Bütün gün boyunca ve gecenin geç saatlerine dek nehri izledi, ayakta durmaktan bacakları ağrıyana kadar. Akşamüstü kaleye bir kuzgun geldi, büyük siyah kanatlarını çırparak kuşluğa indi. Gelen son kuşu ve getirdiği dehşeti hatırlayarak, *kara kanatlar, kara haberler,* diye düşündü Catelyn.

Üstat Vyman, Lord Tully'ye göz atmak ve Catelyn'e ekmek, peynir ve karaturpla haşlanmış sığır etinden oluşan mütevazı yemeğini getirmek için akşam vakti döndü. "Utherydes Wayn'le konuştum leydim. Onun hizmeti sırasında Nehirova'da Papatya isimli bir kadının hiç bulunmadığından gayet emin."

"Bugün bir kuzgun geldi, gördüm. Jaime yakalanmış mı?" *Ya da, tanrılar göstermesin, öldürülmüş mü*?

"Hayır leydim, Kral Katili'yle ilgili haber gelmedi."

"O halde başka bir mücadele mi? Edmure zor durumda mı? Ya da Robb? Lütfen, yardım edin, korkularımı dindirin."

"Leydim, yapamam..." Vyman, odada başka birinin olmadığından emin olmak istermiş gibi etrafa bakındı. "Lord Tywin nehir topraklarından ayrıldı. Geçitler sakin."

"Öyleyse kuzgun nereden geldi?"

"Batıdan," diye yanıtladı üstat, Lord Hoster'ın çarşaflarını düzelterek oyalanıyor ve Catelyn'in gözlerine bakmamaya çalışıyordu.

"Haberler Robb'dan mıydı?"

Üstat tereddüt etti. “Evet leydim.”

“Ters giden bir şeyler var.” Catelyn adamın tavrından anlıyordu bunu. Üstat bir şey gizliyordu. “Söyleyin bana. Robb mu? Yaralandı mı?” *Ölmüş olmasın, tanrılar merhamet edin, sakın onun öldüğünü söyleme bana.*

“Majesteleri, Sarpkaya’ya saldırırken yaralanmış,” dedi Üstat Vyman, hâlâ kaçamak cevap veriyordu. “Ama endişelenecek bir şey olmadığını ve kısa zamanda geri döneceğini yazmış.”

“Yara? Ne çeşit bir yara? Ne kadar ciddi?”

“Endişelenecek bir şey yok diye yazmış.”

“Beni bütün yaralar endişelendirir. Tedavi görüyor mu?” “Bundan eminim. Sarpkaya’daki üstat onunla ilgilenecektir, hiç şüphem yok.”

“Neresinden yaralanmış?”

“Leydim, bana sizinle konuşmamam emredildi. Üzgünüm.” Vyman ilaçlarını toplayarak aceleyle odadan çıktı ve Catelyn bir kez daha babasıyla başbaşa kaldı. Haşhaş sütü görevini yerine getirmişti, Lord Hoster ağır bir uykuya gömülmüştü. Ağzının kenarından akan salya yastığım ıslatıyordu. Catelyn bir mendil alıp babasının ağzım nazikçe sildi. Catelyn dokunduğunda Lord Hoster inledi. “Beni affet,” dedi, o kadar hafif bir sesle konuşuyordu ki Catelyn kelimeleri zar zor seçiyordu. “Papatya... kan... kan... tanrılar merhamet edin...”

Babasının söyledikleri, bir anlam çıkaramamasına rağmen, anlatamayacağı kadar çok rahatsız etmişti Catelyn’i. *Kan,* diye düşündü. *Her şeyin sonunda kan olmak zorunda mı? Baba, kimdi bu kadın ve sen bu kadına böylesine affedilmesi gereken ne yaptın?*

Catelyn o gece bölük pörçük uyudu, kayıp ve ölü çocuklarının tuhaf rüyaları uykusuna dadandı. Gün sökmeden epey evvel kulaklarında babasının sesiyle uyandı. *Tatlı bebekler, evlilikle gelen çocuklar... neden böyle bir şey söylesin, eğer... Papatya denen bu kadından bir piç peydahlamış olabilir mi?* Catelyn buna inanamazdı. Kardeşi Edmure, evet; Edmure’un bir düzine gayri meşru çocuğu olduğunu öğrenmek Catelyn’i şaşırtmazdı ama babası başkaydı, Lord Hoster Tully bunu yapmazdı, asla.

Papatya, Lysa’ya verdiği bir lakap olabilir mi, tıpkı adımı kısaltıp bana kedi anlamında Cat dediği gibi? Başka çocukların da olacak, dedi. Tatlı bebekler, evlilikle gelen çocuklar. Lysa beş kez düşük yapmıştı; ikisi Kartal Yuvası’nda, üçü Kral Toprakları’nda... ama Lord Hoster’ın onu teselli edebilecek kadar yakında olduğu Nehirova’da asla. *Asla. Meğerki... meğerki ilk seferinde hamile olsun...*

Catelyn ve Lysa aynı gün evlenmişlerdi ve kocaları Robert'ın isyanına katılmak üzere yola çıktığında babalarına emanet edilmişlerdi. Daha sonra, kanamaları her zamanki vaktinde gelmediğinde Lysa, taşıdıklarından emin olduğu erkek evlatlar için mutlulukla coşmuştu. "Senin oğlun Kışyarı vârisi olacak ve benimki de Kartal Yuvası vârisi. Ah, birbirlerinin en iyi arkadaşı olacaklar, Ned ve Lord Robert gibi. Kuzenden öte kardeş olacak onlar, gerçekten, bunu biliyorum." *Nasıl da mutluydu.*

Ama fazla zaman geçmeden Lysa'nın kanaması gelmiş ve bütün mutluluğu uçup gitmişti. Catelyn bunca zaman Lysa'nın sadece biraz geciktiğini düşünmüştü ama eğer bir çocuk *taşıyorduysa...*

Ufak, kırmızı suratlı ve avaz avaz bağıran ama o zaman bile giiçlü, hayat dolu olan Robb'u ilk kez kardeşinin kucağına verişini hatırladı Catelyn; bebeği Lysa'nın kollarına bıraktığı anda kardeşinin yüzü gözyaşlarıyla dağılmıştı. Lysa bebeği aceleyle Catelyn'e geri verip kaçmıştı.

Eğer Lysa daha önce bir bebek kaybettiyse, bu durum babamın sözlerini ve daha pek çok şeyi açıklar... Lysa'nın Lord Arryn'la evliliği apar topar ayarlanmıştı ve Jon o zamanlar bile yaşlı bir adamdı, Lord Tully'den daha yaşlı. *Vârisi olmayan yaşlı bir adam.* İlk iki karısı onu çocuksuz bırakmıştı, kardeşinin oğlu Kral Toprakları'nda Brandon Stark'la birlikte katledilmişti, yiğit kuzeni Çanların Savaşı'nda ölmüştü. Arryn Hanedanı'nın devam edebilmesi için Jon'un genç bir kadına ihtiyacı vardı... *doğurgan olduğu bilinen genç bir kadına.*

Catelyn ayağa kalktı, üstüne bir sabahlık geçirdi ve babasının yanına gitmek için karanlık çalışma odasının merdivenlerini indi. İçi umutsuz bir dehşetle dolmuştu. "Baba," dedi, "Baba, ne yaptığını biliyorum." Catelyn, kafası hayallerle dolu masum bir gelin değildi artık. Bir duldu, bir haindi, yaslı bir anaydı ve akıllıydı, dünyanın nasıl döndüğünü bilecek kadar akıllı. "Jon'u, Lysa'yı almaya zorladın. Tully Hanedanı'nın kılıçları ve kalkanları karşılığında Jon'un ödemek zorunda olduğu bedeldi Lysa."

Kardeşinin evliliğinin aşktan o kadar mahrum olması şaşırtıcı değildi. Arrynlar gururluydu ve onurları konusunda hassaslardı. Lord Jon, Lysa'yla, Tullyler'i isyana katmak amacıyla ve bir erkek evlat umuduyla evlenmiş olabilirdi ama yatağına lekelenmiş halde ve gönülsüzce giren bir kadını sevmek onun için zordu. Nazik bir adam olduğu şüphesizdi, vazifeşinastı, evet ama Lysa'nın sıcaklığa ihtiyacı vardı.

Catelyn ertesi gün kahvaltısını ederken kalemle mürekkep istedi ve Arryn Vadisi'ndeki kız kardeşine bir mektup yazmaya başladı. Kelimelerle cebelleşerek Bran ve Rickon'dan bahsetti ama daha çok babalan hakkında yazdı.

Artık vakti azaldı ve tek düşündüğü sana yaptığı haksızlık. Üstat Vyman, haşhaş sütünü daha kuvvetli hazırlamaya cesaret edemediğini söylüyor. Babamızın kılıcını ve kalkanını bırakma zamanı geldi. Dinlenme zamanı geldi ama azimle savaşıyor ve teslim olmuyor. Sanırım senin için. Senin bağışlamana ihtiyacı var. Kartal Yuvası'ndan Nehirova'ya gelen yol savaş yüzünden tehlikeli, biliyorum, ama şövalyelerden oluşan bir kuvvet Ay Dağları'ndan güvenle geçmeni sağlayamaz mı? *Yüz adam, belki bin*? *Ve eğergelemiyorsan, ona en azından bir mektup yazamaz mısın? Huzur içinde ölebilmesi için birkaç sevgi sözcüğü? Ne arzu edersen yaz, ben ona okurum ve yolu kolaylaşır.*

Catelyn, kalemi bırakıp mühür mumu istediği anda bile yazdığı mektubun yetersiz ve geç kalmış olduğunu biliyordu. Üstat Vyman, Lord Hoster'ın, kuzgun Kartal Yuvası'na gidip dönene kadar dayanabileceğine inanmıyordu. *Ama aynı şeyi daha önce de söylemişti...* Tully erkekleri kolayca teslim olmuyordu, şartlar ne olursa olsun. Catelyn, parşömeni üstada teslim ettikten sonra septe gidip Yukarıdaki Babaya kendi babası için bir mum yaktı. İkinci mum, ölümün kapısından bakarken dünyaya ilk kuzgunu gönderen Yaşlı Hatun içindi ve üçüncüsü, Lysa ve kaybettikleri bütün evlatlar için Anne'ye yandı.

Catelyn, aynı günün ilerleyen vakitlerinde bir kitapla birlikte Lord Hoster'ın yatağının yanında oturmuş aynı bölümü tekrar tekrar okurken, bir gürültü ve borazan ötüşü duydu. İrkilerek *Sör Robin,* diye düşündü önce. Balkona çıktı, nehirlerde görülecek bir şey yoktu ama sesleri dışarıdan daha açık duyabiliyordu; pek çok atın kişnemesi, zırhların çıngırtısı ve orada burada birkaç neşeli tezahürat. Catelyn sarmal merdivenlerden kulenin çatısına çıktı. *Sör Desmond çatıya çıkmamı yasaklamadı,* dedi kendine, tırmanırken.

Sesler kalenin uzak tarafından, ana kapıdan geliyordu. Yivli kapı sarsılıp titreyerek yukarı kalkarken bir grup adam kapının önünde bekliyordu ve kalenin dışındaki arazilerde yüzlerce süvari vardı. Rüzgâr süvarilerin sancaklarını havalandırdı ve Catelyn sancakların üstünde Nchirova'nın zıplayan alabalığını gördüğünde rahatlayarak titredi. *Edmure.*

Edmure'un Catelyn'i görmeyi uygun bulmasından iki saat önceydi. Erkekler arkalarında bıraktıkları kadınlara ve çocuklara sarılırken kale gürültülü kavuşmalarla çınlıyordu. Kuşluktan üç kuzgun kalktı, kara kanatların havayı dövmesiyle kuşlar yükseliyordu. Catclyn babasının balkonundan izledi onları. Saçlarını yıkadı, kıyafetlerini değiştirdi ve kendini kardeşinin suçlamalarına hazırladı... ama bütün bunlara rağmen beklemek zordu.

Sonunda kapısının dışından gelen sesleri duyduğunda oturdu ve ellerini

kucağının üstünde kavuşturdu. Edmure'un çizmeleri, baldır zırhı ve cübbesi kurumuş kırmızı çamurla lekelenmişti. Buna bakınca mücadeleyi kazandığını anlamak mümkün değildi. Zayıftı, süzülmüştü, yanakları solgundu, sakalları karmakarışıktı ve gözleri fazla parlaktı.

"Edmure," dedi Catelyn endişeyle, "iyi görünmüyorsun. Bir şey mi oldu? Lannisterlar nehri mi geçti?"

"Onları geri püskürttüm. Lord Tywin, Gregor Clegane, Addam Marbrand, hepsini gönderdim. Ama Stannis..." Yüzünü ekşitti.

"Stannis? Stannis'e ne oldu?"

"Kral Toprakları'ndaki mücadeleyi kaybetti," dedi Edmure mutsuz bir şekilde. "Donanması yandı, ordusu dağılarak geri çekildi."

Lannister zaferi kötü havadisti ama Catelyn kardeşinin aşikâr üzüntüsünü paylaşamıyordu; Renly'nin çadırındaki gölge ve genç adamın çelik boyun zırhından dışarı akan kanla ilgili kâbuslar görüyordu hâlâ. "Stannis, Lord Tywin'den fazla dost değildi." "Anlamıyorsun. Yüksek Bahçe, Joffrey'nin tarafına geçtiğini duyurdu. Dorne da öyle. Bütün güney." Ağzı gerildi. "*Ve sen*, Kral Katili'ni serbest bırakmayı uygun bulmuşsun. Hakkın yoktu." "Bir anne olarak hakkım vardı." Yüksek Bahçe'yle ilgili haber kobb'un umutlarına inen vahşi bir darbeydi ama Catelyn'in sesi buna rağmen sakindi. Şimdi bunu düşünemezdi.

"Hakkın yoktu," diye tekrarladı Edmure. "O Robb'un tutsağıydı, senin *kralının* tutsağı. Ve Robb, beni onu güvende tutmakla görevlendirmişti."

"Brienne onu güvende tutacak. Kılıcının üstüne yemin etti." "O *kadın?"*

"Jaime'yi Kral Toprakları'na götürecek, Arya'yı ve Sansa'yı bize sağ salim geri getirecek."

"Cersei onlardan asla vazgeçmez."

"Cersei değil, Tyrion. Yemin etmiş, halka açık bir oturumda. Kral Katili de yemin etti."

"Jaime'nin sözü değersizdir. İblis'e gelince, mücadele sırasında başına bir balta darbesi aldığı söyleniyor. Senin Brienne'in Kral Toprakları'na varmadan önce Tyrion ölmüş olacak, tabii varabilirse."

"Ölü?" *Tanrılar bu kadar merhametsiz olabilir mi gerçekten*? Catelyn, Jaime'yi yüzlerce yemin etmeye zorlamıştı ama asıl umut bağladığı Tyrion'ın verdiği sözdü.

Edmure ablasının kederine kördü. "Jaime benim sorumluluğumdaydı ve onu geri almaya kararlıyım. Kuzgunlar yolladım..." "Kime? Kaç tane?"

"Üç," dedi Edmure, "böylece mesajlarım Lord Bolton'a mutlaka

ulaşacak. Nehirden ya da karadan, Nehirova'dan Kral Toprakları'na giden yol onları Harrenhal'un yakınlarından geçirecek."

"Harrenhal." Sadece kelime bile odayı karartmış sanki. "Edmure, sen ne yaptığını biliyor musun?" derken Catelyn'in sesi dehşetle kalınlaşmıştı.

"Korkma, seninle ilgili olan kısımdan bahsetmedim. Jaime'nin kaçtığını yazdım ve onu getirene bin ejder vereceğimi söyledim." *Kötü ve daha kötü*, diye düşündü Catelyn umutsuzlukla. *Kardeşim bir aptal.* Davetsiz gözyaşları gözlerini doldurdu, "Bu bir firarsa," dedi hafifçe "ve bir tutsak değiş tokuşu değilse, Lannisterlar kızlarımı neden Brienne'e versin?"

"İş o raddeye varmayacak. Kral Katili bize geri getirilecek, bunu kesinleştirdim."

"Ve kızlarımı bir daha asla görmeyeceğimi de kesinleştirdin. Brienne, Jaime'yi sağ salim Kral Toprakları'na götürebilirdi... *peşlerine kimse düşmeseydi.* Ama şimdi..." Catelyn konuşmaya devam edemedi. "Beni yalnız bırak Edmure." Kısa zaman sonra kardeşinin olacak bu kalede ona emir vermeye hakkı yoktu ama sesinin tonu tartışma kabul etmeyeceğini anlatıyordu. "Beni babamla ve kederimle yalnız bırak. Sana söyleyecek başka bir şeyim yok. Git. *Git."* Catelyn'in bütün istediği uzanmak, gözlerini kapamak ve uyumaktı. Ve hiç rüya görmemek için dua etmek.

ARYA

Gökyüzü, arkalarında bıraktıkları Harrenhal'un duvarları kadar karaydı. Yağmur yumuşak ve istikrarlı bir şekilde yağıyordu, atların ayak seslerini boğuyor, yüzlerinden aşağı akıyordu.

Kuzeye, gölden uzağa at sürdüler, ekili araziyi kasabalara bağlayan toprak yolu takip ettiler, talan edilmiş tarlaları geçip ormana ve derelere girdiler. Arya başı çekiyordu, çalıntı atını ağaçlar iyice sıklaşana dek pervasız bir tırısla koşturdu. Al Turta ve Gendry ellerinden gelenin en iyisini yaparak onu takip ediyordu. Uzakta kurtlar uluyordu ve Al Turta'nın derin solukları duyuluyordu. Kimse konuşmuyordu. Arya, iki delikanlının çok geride kalmadığından emin olmak ve takip edilip edilmediklerini anlamak için zaman zaman arkasına bakıyordu.

Takip edileceklerdi, biliyordu. Ahırlardan üç at, Roose Bolton'ın çalılışma odasından bir harita ve bir hançer çalmıştı. Kalenin arka kapısındaki nöbetçiyi, adam Jaqen H'ghar'ın Arya'ya verdiği eski demir sikkeyi yerden almak için eğildiğinde boğazını keserek öldürmüştü. Biri, kendi kanının içinde ölü halde yatan nöbetçiyi bulacaktı, ardından gölgeler ve sesler yükselecekti, Lord Bolton uyandırılacak, Harrenhal siper mazgallarından kilerlerine kadar didik didik aranacaktı ve haritayla hançerin; cephanelikteki birkaç kılıç, mutfaktaki peynir ve ekmek, fırıncı bir çocuk, bir demirci çırağı ve Nan... ya da kime sorulduğuna bağlı olarak Gelincik ya da Arry isimli bir kadeh taşıyıcısıyla birlikte kaybolduğu anlaşılacaktı.

Dehşet Kalesi Lordu peşlerinden bizzat gelmeyecekti. Roose Bolton, solgun teni sülüklerle beneklenmiş halde yatağında uzanacak fısıltı gibi çıkan yumuşak sesiyle emirler verecekti. Lordun adamı Walton ava liderlik edebilirdi; uzun bacaklarından hiç çıkarmadığı baldır zırhı yüzünden Çelikincik dedikleri adam. Belki de salyalı Vargo Hoat ve kendilerine Cesur Dostlar diyen paralı askerler düşerdi peşlerine. Diğerleri Kanlı Oyuncular derdi onlara (ama asla yüzlerine karşı değil) ve bazıları da, Vargo Hoat'un kendisini hoşnutsuz edenlerin ellerini ve ayaklarını kesme alışkanlığı yüzünden, Ayakadamları diye

anardı.

Bizi yakalarsa ellerimizi ve ayaklarımızı kesecek, diye düşündü Arya, *sonra da Roose Bolton derimizi yüzecek.* Arya'nın üstünde hâlâ hizmetçi kıyafeti vardı ve göğsüne Roose Bolton'ın arması işlenmişti, Dehşet Kalesi'nin derisi yüzülmüş adamı.

Arya arkasına her baktığında, Harrenhal'un uzaktaki kapılarından dışarı akan ya da devasa duvarlarının üstünde aceleyle koşturan meşale alevleri görmeyi beklemişti ama hiçbir şey yoktu. Harrenhal uyumaya devam etmiş, karanlıkta kaybolmuş ve ağaçların arkasında kalmıştı.

İlk dereyi geçtiklerinde Arya atını çevirmiş ve küçük kafilesini yoldan çıkarmıştı, sonunda dik ve taşlı bir kıyıya varana dek çeyrek mil kadar derenin kıvrımlı yatağını takip etmişlerdi. Avcılar yanlarında köpek getirirse, bu manevra sayesinde izlerini kaybettirebileceklerini umuyordu Arya. Yolda kalamazlardı. *Yolda ölüm var,* demişti kendine, *bütün yollarda ölüm var.*

Gendry ve Al Turta, Arya'nın tercihini sorgulamamışlardı. Sonuçta harita onun elindeydi ve Al Turta en az peşlerinden gelebilecek adamlar kadar korkuyordu Arya'dan. Onun nöbetçiyi öldürdüğünü görmüştü. *Benden korkması daha iyi,* dedi Arya kendine. *Böylece, aptalca bir şey yapmak yerine benim söylediklerimi yapar.*

Arya da korkmalıydı, bunu biliyordu. Daha on yaşındaydı; önünde karanlık bir orman, arkasında ayaklarını memnuniyetle kesecek bir adam olan, çalıntı bir atın sırtına oturmuş sıska bir kız çocuğuydu. Ama bir şekilde kendisini Harrcnhal'da olduğundan daha sakin hissediyordu. Yağmur, nöbetçinin kanını Arya'nın parmaklarından yıkamıştı, Arya'nın sırtında bir kılıç asılıydı, kurtlar karanlığın içinde gri ve güçlü gölgeler gibi geziniyordu ve Arya Stark korkmuyordu. *Korku, kılıçtan derin keser,* diye fısıldadı, Syrio'nun öğrettiği sözlerdi bunlar ve sonra Jaqen'in sözlerini tekrar etti, *valar tnorghulis.*

Yağmur durdu, tekrar yağdı, bir kez daha durdu ve yine başladı ama onları sudan koruyacak iyi pelerinleri vardı. Arya, küçük kafilesini sabit bir hızla, ağır hareket ettiriyordu, ağaçların altı daha hızlı yol alamayacakları kadar karanlıktı; delikanlıların ikisi de binici değildi ve yarı gömülü köklerle, gizli taşlarla dolu çatlak ve yumuşak zemin tehlikeliydi. Üstündeki derin olukların suyla dolu olduğu başka bir yola rast geldiler ama Arya yoldan uzak durdu. Islak yapraklarla ağırlaşmış ağaç dallan yüzlerini kamçılarken, kafilesini yükselip alçalarak dönen tepelerden, böğürtlen ve yaban gülü dikenliklerinin arasından, alçak çalılıkların içinden, dar sel yataklarının dibinden geçirdi.

Bir keresinde, Gendry'nin kısrağı çamurda kayarak dengesini

kaybetmişti, sertçe arka ayaklarının üstüne devrilmiş ve binicisini eyerinden düşürmüştü ama ne at ne de binicisi zarar görmüştü. Gendry, yüzüne o inatçı ifadesini takınıp hiç beklemeden tekrar kısrağa binmişti. Aradan uzun zaman geçmeden bir yavru geyik leşini parçalayan üç kurda rastlamışlardı. Al Turta'nın atı kurtların kokusunu alınca ürküp kaçmıştı. Kurtlardan ikisi de kaçmıştı ama Üçüncüsü kafasını kaldırıp avını korumak için dişlerini göstermişti. "Geri çekil," demişti Arya, Gendry'ye. "Yavaş ol, böylecc onu ürkütmezsin." Kurt ve ziyafeti gözden kaybolana kadar atlarını ağır ağır uzaklaştırmışlardı. Arya ancak o zaman atını çevirmiş ve Al Turta'nın peşinden gitmişti, delikanlı ağaçlara çarparken umutsuzca eyerine yapışmıştı.

Daha sonra yanmış bir köye girmişlerdi, kararmış ağıl iskeletlerinin arasında dikkatlice yol almış, bir sıra elma ağacına asılı onlarca adamın kemiklerinin altından geçmişlerdi. Al Turta ağaçlardaki adamları görüncc dua etmeye başlamıştı; Annc'nin merhameti için tekrar tekrar fısıldanan zayıf bir yalvarış. Arya, çürümeye yüz tutmuş ıslak giysiler içindeki etsiz ölülere bakmış ve kendi duasını okumuştu. *Sör Gregor,* devam etti, *Dünsen, Polliver, Tatlı Raf, Vadeci ve Tazı. Sör Ilyn, Sör Meryn, Kral Joffrey, Kraliçe Cersei.* Duasını *valar morghulis* ile bitirmişti, kemerinin altında akladığı sikkeye dokunmuş ve sonra ölü adamların altından gederken yukarı uzanıp cesetlerin arasından bir elma koparmıştı. Elmanın vakti geçmiş ve hamur gibi olmuştu ama Arya bütün meyveyi içindeki kurtlarla birlikte yemişti.

Şafaksız bir gündü. Gökyüzü ağır ağır aydınlandı fakat güneşi hiç görmediler. Siyah griye döndü ve renkler korkakça sürünerek dünyaya geri geldi. Asker çamlar kasvetli yeşillerini giymişti, kızıllara ve solgun sarılara bürünmüş hasır otları kahverengiye dönmeye başlamıştı bile. Arya ve arkadaşları, atlarına su içirip hızlı ve soğuk bir kahvaltı cdecek kadar durdular, Al Turta'nın mutfaktan çaldığı ekmek somununu ve sert, sarı peynir parçasını elden ele geçirip yediler.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sordu Gendry, Arya'ya.

"Kuzey," dedi Arya.

Al Turta kararsızca etrafına baktı. "Kuzey ne taraf?"

Arya elindeki peynirle işaret etti. "Şu taraf."

"Ama güneş yok. Nereden biliyorsun?"

"Yosunlardan. Ağaçların bir yüzünde daha fazla yosun var, görüyor musun? İşte o taraf kuzey."

"Kuzeyle ne işimiz var?" diye sordu Gendry.

"Üç Dişli Mızrak." Arya çalıntı haritayı arkadaşlarına göstermek için

açtı. “Gördünüz mü? Üç Dişli Mızrak’a vardığımızda bütün yapmamız gereken Nehirova’ya kadar akıntıyı yukarı doğru takip etmek, işte.” Parmağıyla yolu gösterdi. “Uzun bir yol ama nehri izlediğimiz sürece kaybolmayız.”

Al Turta haritaya baktı “Hangisi Nehirova?”

Nehirova, Tökeztaş ve Kızıl Çatal’ı simgeleyen iki mavi nehir çizgisinin arasında bir kale kulesi olarak resmedilmişti. “İşte.” Arya kaleye dokundu. “*Nehirova* yazıyor.”

“Sen yazıları okuyabiliyor musun?” dedi Al Turta hayretler içinde, Arya’nın suda yürüyebildiğini öğrenmişti sanki.

Arya başıyla onayladı. “Nehirova’ya vardığımızda güvende olacağız.”

“Öyle mi? Neden?”

Çünkü Nehirova benim büyükbabamın kalesi ve ağabeyim Robb orada olacak, demek istedi Arya. Dudağını ısırıp haritayı katladı. “Olacağız işte. Ama sadece oraya varabilirsek.” Eyerine ilk binen Arya oldu. Gerçeği Al Turta’dan saklamak kendini kötü hissettiriyordu ama sırrını ona söyleyemezdi. Gendry biliyordu ama o başkaydı. Gendry’nin kendi sırrı vardı, bu sırrın ne olduğunu bilmiyormuş gibi görünse de.

Arya o gün hızlarını arttırdı, atları cesaret edebildiği kadar uzun tırıs koşturdu ve düz bir arazi gördüğünde dörtnala kaldırdı. Düz arazilere çok ender rastlıyorlardı aslında, onlar ilerledikçe tepelikler artıyordu. Tepeler çok yüksek ya da çok dik değildi ama hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyorlardı ve sonunda üçü de tırmanıp inmekten, dere yatakları boyunca ilerleyip başlarının üstünde kubbeler oluşturan ağaçlarla kaplı sığ vadilerden geçmekten yorulmuştu.

Arya zaman zaman, arkalarında bıraktıkları izleri karıştırmak anacıyla geldikleri yoldan geri dönüyor, Al Turtayla Gendry’ye yola devam etmelerini söylüyordu, bir takibin ilk işaretini duyabilmek için etrafı dinliyordu. *Çok yavaş,* diye düşündü dudağını ısırarak, *çok yavaş ilerliyoruz, bizi mutlaka yakalayacaklar.* Bir keresinde bir bayırın tepesinden, arkalarındaki vadide akan dereyi geçen koyu renkli şekiller görmüştü ve bir an için Roose Bolton’ın süvarilerinin onları yakaladığını düşünmüştü ama tekrar baktığında gördüğü şekillerin bir kurt sürüsüne ait olduğunu fark etmişti. Elllerini ağzına götürüp kurtlara ulumuştu, “*Ahooooooo, ahooooooo*o.” Kurtların en irisi başını kaldırıp geri uluduğunda çıkan ses Arya’yı titremişti.

Al Turta gün ortasına doğru şikâyet etmeye başladı. Poposunun ağrıdığını söyledi, eyeri bacaklarının içini tahriş ediyordu, her şeyden önemlisi biraz uykusu vardı. “O kadar yorgunum ki attan düşeceğim.”

Arya, Gendry’ye baktı. “Eğer düşerse onu ilk kim bulur sence; kurtlar

mı, Oyuncular mı?”

“Kurtlar,” dedi Gendry. “Onların burunları daha keskin.”

Al Turta ağzını açtı ve kapadı. Atından düşmedi. Kısa zaman sonra yağmur tekrar başladı. Hâlâ bir parça olsun güneş ışığı görmemişlerdi. Hava soğuyordu ve solgun beyaz sis, çam ağaçlarının arasında gezinip yanık ve çıplak arazilere yayılıyordu.

Gendry de en az Al Turta kadar zor durumdaydı fakat şikâyet etmeyecek kadar inatçıydı o. Dağınık siyah saçlarının altındaki yüzüne kararlı bir ifade takınıp tuhaf bir şekilde eyerinde oturuyordu ama Gendry’nin bir binici olmadığını görebiliyordu Arya. *Bunu hatırlamalıydım,* dedi kendine. O kendini bildi bileli at biniyordu, küçükken midillilere ve daha sonra büyük atlara, oysa Gendry ve Al Turta şehir doğumluydu, küçük insanların yürüdüğü şehirde dünyaya gelmişlerdi. Yören, delikanlıları Kral Toprakları’ndan aldığında onlara binek vermişti ama bir eşeğin sırtına oturup bir arabanın arkasında ağır ağır Kral Yolu’nu geçmek başkaydı, bir av atını vahşi ormanlardan ve yanmış arazilerden geçirmek bambaşka.

Arya tek başına çok daha hızlı yol alacağını biliyordu ama delikanlıları bırakamazdı. Onlar Arya’nın sürüsüydü, hayatta kalan son arkadaşlarıydı ve Arya olmasaydı, şimdi ikisi de Harrenhal’da güvende olacaktı; Gendry dökümhanede, Al Turta mutfakta terlerken. *Eğer Oyuncular bizi yakalarsa, onlara Ned Stark’m kızı ve Kuzey Kralt’nm kardeşi olduğumu söyleyeceğim. Beni ağabeyime götürmelerini ve Al Turta'yla Gendry’ye zarar vermemelerini emredeceğim.* Arya’ya inanmayabilirlerdi, inansalar bile... Lord Bolton, Arya’nın babasının sancak beyiydi ama o da Arya’yı diğerleri kadar korkutuyordu. *Bizi yakalamalarına izin vermeyeceğim,* diye yemin etti sessizce, omzunun üstünden uzanıp Gendry’nin onun için çaldığı kılıcın kabzasına dokundu, *izin vermeyeceğim.*

Akşamüstüne doğru ağaçların altından çıktılar ve kendilerini bir nehrin kıyısında buldular. Al Turta sevinçle bağırdı. *“Üç Dişli Mızrak!* Şimdi bütün yapmamız gereken akıntıyı takip etmek, söylediğin gibi. Neredeyse vardık sayılır!”

Arya dudağını ısırdı. “Bunun Üç Dişli Mızrak olduğunu sanmıyorum.” Nehir yağmurla kabarmıştı ama bu halde bile eni dokuz metreden fazla olmazdı. Üç Dişli Mızrak’ın çok daha geniş olduğunu hatırlıyordu Arya. “Mızrak olamayacak kadar küçük,” dedi delikanlılara, “ve henüz yeterince yol gelmedik.”

“Evet geldik,” diye ısrar etti Al Turta. “Bütün gün at sürdük ve neredeyse

hiç durmadık. Çok uzun bir yol gelmiş olmamız gerek.”

“Haritaya tekrar bak,” dedi Gendry.

Arya atından indi, haritayı çıkarıp açtı. Yağmur, koyun derisi parşömenin üstüne düştü ve ince çizgiler halinde aşağı aktı. Arya omzunun üstünden bakan çocuklara, “Sanırım buralarda bir yerdeyiz,” dedi parmağıyla göstererek.

“Ama,” dedi Al Turta, “neredeyse hiç yol almamışız gibi. Bak, Harrenhal parmağının altında, neredeyse ona *dokunuyorsun.* Ve bütün gün at sürdük!”

“Üç Dişli Mızrak’a varmamıza miller var,” dedi Arya. “Daha *günlerce* orada olmayacağız. Bu başka bir nehir olmalı. Şunlardan biri, görüyor musun?” Al Turta’ya haritacının boyadığı daha ince mavi çizgileri gösterdi, her çizginin altına güzel yazılarla nehirlerin adı yazılmıştı. “Darry, Yeşilelma, Bakire... işte bu, Küçük Söğüt, bu olabilir.”

Al Turta gözlerini haritadaki çizgiden kaldırıp nehre baktı. Bana o kadar küçük görünmüyor.”

Gendry de kaşlarını çatmıştı. “Gösterdiğin nehir şu nehirle birleşiyor, bak.”

“Büyük Söğüt,” diye okudu Arya.

“Büyük Söğüt o zaman. Bak, Büyük Söğüt, Üç Dişli Mızrak’a ıkıyor, yani birini takip edip diğerine varabiliriz ama akıntıyı aşağı doğru takip etmeliyiz, yukarı değil. Fakat bu nehir Küçük Söğüt değil de şuradakiyse...”

“Dalgalı Dere,” diye okudu Arya.

“Bak, dönüyor ve göle akıyor, bizi Harrenhal’a geri götürür.” Çizgiyi parmağıyla takip etti.

Al Turta’nın gözleri büyüdü. *“Hayırl* Bizi mutlaka öldürürler.

“Bunun hangi nehir olduğunu bilmek zorundayız,” dedi Gendry en inatçı ses tonuyla. “Bilmek zorundayız.”

“İyi ama *bilmiyoruz.”* Haritadaki mavi çizgilerin yanında isimin olabilirdi ama kimse nehrin kıyısına bir isim yazmamıştı. "Nehrin ne aşağısına *ne de* yukarısına gideceğiz,” diye karar verdi Arya. “Nehri geçeceğiz ve kuzeye doğru ilerlemeye devam edeceğiz, şimdiye kadar yaptığımız gibi.”

“Atlar yüzebilir mi?” diye sordu Al Turta. “Su *derin* görünüyor Arry. Ya yılanlar varsa?”

“Kuzeye gittiğimizden emin misin?” diye sordu Gendry. “Bütün bu tepeler... eğer geri döndüysek...”

“Ağaçlarda yosun var...”

Gendry yakındaki bir ağacı gösterdi. “Şu ağacın her yüzünde yosun var ve bir sonrakinde hiç yok. Sadece bir daire çizerek kaybolmuş olabiliriz.”

“Olabiliriz,” dedi Arya, “ama ben her halükârda nehri geçeceğim. Benimle gelebilir ya da burada kalabilirsiniz.” İki delikanlıyı; da umursamayarak tekrar eyerine atladı. Delikanlılar onu takip etmek istemiyorlarsa Nehirova’yı kendi kendilerine bulabilirlerdi, Oyuncular’ın onları bulması daha büyük bir ihtimaldi gerçi.

Arya, nehrin karşısına geçebileceği kadar güvenli görünen bir nokta bulmadan önce kıyı boyunca yarım mil kadar yol almak zorunda kaldı ama kısrağı o zaman bile suya girmeye isteksizdi. Nehir, adı her ne ise, kahverengi ve hızlı akıyordu, ortasındaki derin yeri atın karnına kadar geliyordu. Çizmeleri suyla dolmuştu ama Arya topuklarına basıp karşı kıyıya tırmandı. Arkasından gelen su seslerini ve kısrakların sinirli kişnemesini duydu. *Demek beni takip ettiler. Güzel.* Delikanlılar suyun içinde debelenerek karşıya geçerken ve üzerlerinden sular damlayarak gelirken Arya onları izlemek için döndü. “Üç Dişli Mızrak değildi,” dedi çocuklara, *“Değildi.”*

Sonraki nehir daha sığdı ve geçişi daha kolaydı. O da Üç Dişli Mızrak değildi ve nehri geçeceklerini söylediğinde kimse Arya’ya itiraz etmedi.

Atlara su içirmek ve biraz daha peynir ekmek yemek için tekrar durduklarında akşam çöküyordu. “Islağım ve üşüyorum,” diye şikâyet etti Al Turta. “Artık Harrenhal’dan yeterince uzakta olduğumuz kesin. Bir ateş yakabiliriz ve...”

“HAYIRl” Arya ve Gendry aynı anda bağırmıştı. Al Turta sindi. Arya göz ucuyla Gendry’ye baktı. *Benimle aynı anda söyledi. Eskiden, Kışyarı’ndayken Jon’un yaptığı gibi.* Bütün kardeşleri arasında en çok Jon Kar’ı özlemişti.

“En azından uyuyabilir miyiz?” diye sordu Al Turta. “Çok yorgunum Arry ve popom acıyor. Sanırım su topladı.”

“Eğer yakalanırsak bundan beter dertlerin olur,” dedi Arya. “Yola devam etmek zorundayız. Buna *mecburuz.”*

“Ama hava neredeyse karardı, ay bile görünmüyor.”

“Atına bin.”

Etraftaki ışık azalırken ağır ağır yol aldılar ve Arya da üstüne yorgunluk çöktüğünü hissetti. Onun da en az Al Turta kadar uykusu vardı ama buna cesaret edemezdi. Uyurlarsa, gözlerini açtıklarında Vargo Hoat’u; Soytarı Shagwell, Sadık Urswyck, Rorge, Isırgan, Rahip Utt ve diğer canavarlarıyla birlikte tepelerinde bulabilirlerdi.

Ama bir süre sonra atının adımları bir beşiğin sallanması kadar teskin edici oldu ve Arya göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti, Gözlerinin

kapanmasına izin verdi ve bir an sonra tekrar kocaman açtı. *Uyuyamam,* diye bağırdı kendine sessizce, *uyuyamam, uyuyamam.* Parmaklarını gözlerine bastırdı ve açık tutmak için sertçe ovuşturdu, dizginlerini sıkıca tutup atını eşkin yürüyüşe kaldırdı. Ama ne Arya ne de atı bu hızı devam ettirebildi, sadece bir kaç dakika sonra tekrar yürüyüş hızına düştüler ve birkaç dakika daha geçince Arya'nın gözleri bir kez daha kapandı ve bu sefer o kadar çabuk açılmadı.

Gözlerini açtığında, atının bir ot öbeğinin başında durmuş otladığını gördü, Gendry de kolunu dürtüyordu. "Uyuya kaldın," dedi delikanlı.

"Sadece gözlerimi dinlendiriyordum."

"Epey uzun dinlendirdin o zaman. Atın daireler çizerek dolanıyordu ama senin uyuduğunu hayvan durana kadar fark etmedim. Al Turta da senin kadar kötüydü, bir ağacın dalına çarpıp yere düştü. Nasıl bağırdığını duymalıydın. O *ses* bile seni uyandıramadı. Durup uyuman gerekiyor."

"Sen yola devam ettiğin sürece ben de edebilirim," dedi Arya esneyerek.

"Yalancı," dedi Gendry. "Aptallık etmek istiyorsan sen devam at ama ben duruyorum. İlk nöbeti ben alırım. Sen uyu."

"Al Turta ne olacak?"

Gendry eliyle gösterdi. Al Turta çoktan yere uzanmıştı, ıslak yapraklardan oluşan yatağında cübbesinin altına kıvrılmış hafifçe horluyordu. Elinde büyük bir parça peynir olan delikanlı iki ısırık arasında sızmış gibi görünüyordu.

Arya tartışmanın faydasız olacağını fark etti; Gendry haklıydı. *Oyuncular'm da uykuya ihtiyacı olacak*, dedi kendine bunun doğru olmasını umarak. O kadar yorgundu ki eyerinden inmek bile mücadeleye dönüşmüştü ama bir kayın ağacının altına uzanmadan önce atının bacaklarını bağlamayı akıl edebildi. Zemin sert ve nemliydi. Sıcak bir yemek ve ısıtan bir ateşle birlikte tekrar bir yatakta uyuyana kadar kaç zaman geçeceğini merak etti Arya. Uykuya dalmadan önce yaptığı son şey, kılıcını kınından çıkarıp yanına koymak oldu. "Sör Gregor," diye fısıldadı esneyerek. "Dünsen, Polliver, Tatlı Raff, Vadeci ve... Vadeci... Tazı..."

Rüyaları kırmızı ve vahşiydi. Oyuncular rüyasındaydı, en az dördü; solgun tenli bir Lysli, Ib'den gelen zalim bir baltacı, Iggo denen Dothraklı bir at efendisi ve adını hiç öğrenemediği Dornelu bir adam. Paslanmış zırhların ve ıslak derilerin içinde, yağmurdan çıkarak peş peşe geldiler, eyerlerine asılmış kılıçlar ve baltalar tıngırdıyordu. Arya'yı avladıklarını düşünüyorlardı, Arya, rüyaların tuhaf ve keskin sarahatiyle biliyordu bunu, fakat yanılıyorlardı. Arya onları avlıyordu.

Rüyasında küçük bir kız değildi Arya, iri ve güçlü bir kurttu. Ağaçların arasından çıkıp adamların önünde belirdiğinde ve pes bir hırlamayla dişlerini gösterdiğinde, hem atlardan hem adamlardan yükselen tiksindirici korku kokusunu aldı. Lysli'nin atı şahlanıp dehşet dolu bir çığlık attı. Diğerleri insan dilinde konuşarak birbirlerine bağırdılar ama onlar hareket etmeye fırsat bulamadan karanlığın ve yağmurun içinden başka kurtlar koşup geldi, büyük bir sürü; zalim, ıslak ve sessiz.

Dövüş kısa fakat kanlıydı. Kıllı adam baltasını çıkarırken devrildi, koyu tenli olan okunu gererken öldü ve solgun Lysli kaçmaya çalıştı. Arya'nın kardeşleri adamı yakaladılar, tekrar tekrar döndürdüler, dört bir yandan saldırarak atının bacaklarını ısırdılar ve binicinin boğazını adam yere düşüp toprağa çarparken parçaladılar.

Sadece çanlı adam geri çekilmemişti. Adamın atı Arya'nın kız kardeşlerinden birinin kafasını tekmeledi ve saçları hafifçe çınlayan adam diğer kardeşini kıvrımlı gümüş pençesiyle neredeyse ikiye bölüyordu.

Arya'nın içi öfkeyle doldu, adamın sırtına sıçradı, onu baş aşağı devirdi, birlikte düşerlerken çenesi hasmının kolunda kenetlendi; dişleri derinin, yünün ve yumuşak etin içine gömüldü. Yere çarptıklarında, başını vahşice silkerek adamın kolunu omzundan kopardı. Ağzındaki kolu zaferle ileri geri salladı, soğuk ve siyah yağmurun ortasına, sıcak ve kırmızı damlalar serpiştiriyordu.

TYRİON

Eski demir menteşelerin gıcırtısına uyandı.

“Kim o?” diye hırıldadı. En azından sesi geri gelmişti, çiğ ve pürüzlü olsa da. Tyrion hâlâ ateşliydi ve zaman mefhumunu kaybetmişti. Bu sefer ne kadar uyumuştu? Çok güçsüzdü, fena halle güçsüz. “Kim o?” diye seslendi tekrar, daha kuvvetlice. Açık kıpıdan içeri meşale ışığı giriyordu; odadaki tek ışık ise yatağın yanındaki mumdan geliyordu.

Tyrion bir suretin kendisine doğru ilerlediğini görünce titredi Burada, Maegor Hisarı’ndaki her hizmetkâr kraliçenin maaşlı ulamıydı; herhangi bir ziyaretçi, Sör Mandon’ın başladığı işi bitirmek üzere Cersei tarafından gönderilmiş bir maşa olabilirdi.

Daha sonra adam mum ışığına doğru ilerledi ve cücenin solgun yüzüne iyice bakıp kıkırdadı. “Tıraş olurken yüzünü mü kestin?”

Tyrion’ın parmaklan, gözünden çenesine kadar inen derin yarığa, burnundan geri kalanlara gitti. Etrafı şişkin olan yara hâlâ hassastı ve dokununca yanıyordu. “Evet, kocaman, korkutucu bir usturayla.”

Bronn’un kömür karası saçları yeni yıkanmış, yüzünün sert hatlarından geriye doğru taranmıştı. Yumuşak deriden yapılmış işlemeli uzun çizmeler ve açık yeşil ipekten dikilmiş bir pelerin giymişti, üzerine gümüş külçeler kakılmış geniş bir kemer takmıştı. Alev almış bir zincir, koyu renk yün takımının göğsüne boylu boyunca parlak yeşil iplikle işlenmişti.

“Nerelerdeydin?” diye sordu Tyrion talepkâr bir tonla. “Seni çağırttım... on beş gün önce olmalı.”

“Aslında dört gün,” dedi paralı asker, “yanına iki kez geldim ve ölü gibiydin.”

“Ölmedim. Aslında ablam ölmem için girişimde bulundu.” Belki de bunu yüksek sesle söylememesi gerekirdi ama Tyrion umursamaktan vazgeçmişti. Sör Mandon’ın onu öldürme girişiminin arkasında Cersei vardı, Tyrion bundan adı kadar emindi. "Göğsündeki o çirkin şey de ne?”

Bronn sırıttı. “Şövalyelik armam. Alevli bir zincir, dumanlı gri zemin

üzerinde yeşil. Babanın emriyle Karasu'nun Sör Bronn'uyum artık İblis. Sakın unutma."

Tyrion ellerini kuş tüyü yatağa bastırdı ve kendini yastığa doğru birkaç santim yukarı itti. "Sana şövalyelik sözü veren bendim, unuttun mu?" Şu, "*babanın emriyle"* lafından hiç hoşlanmamıştı, Lord Tywin vakit kaybetmemişti. Oğlunu El Kulesi'nden yollayıp kuleyi kendine alması zaten herkesin kolayca okuyabileceği bir mesajdı ve bu da bir başkasıydı. "Ben burnumun yarısını kaybettim ve sen şövalyelik kazandın. Tanrıların açıklaması gereken çok şey var." Sesi hırçındı. "Babam seni bizzat mı kutsadı?" "Hayır. Vinç kulelerindeki mücadeleden sağ çıkan bizler, Yüce Rahip ve Kral Muhafızları tarafından kutsandık. Töreni gerçekleştirecek sadece üç Beyaz Kılıç kaldığı için kahrolası günün yarısı bununla geçti."

"Sör Mandon'ın mücadele sırasında öldüğünü biliyorum," dedi Tyrion. O *hain piç, kılıcını kalbime saplamadan yarım kalp atımı önce Pod tarafından nehre itildi.* "Başka kim kayıp?"

"Tazı," dedi Bronn. "Ölmedi, sadece gitti. Altın pelerinliler, Tazı'nın ödleğe dönüştüğünü ve saldırıya onun yerine senin liderlik ettiğini söylüyorlar."

En iyi fikirlerimden biri sayılmaz. Tyrion kaşlarını çattığındı yaralı derisinin gerildiğini hissetti. Bronn'a sandalyeyi gösterdi. "Ablam beni bir mantarla karıştırıyor olmalı. Beni karanlıkta saklayıp pislikle besliyor. Pod iyi bir delikanlı ama dilindeki yumru Casterly Kayası kadar büyük, bana anlattığı şeylerin yarısına güvenmiyorum. Onu, Sör Jacelyn'i getirmesi için gönderdim, geri döndü ve bana onun öldüğünü söyledi."

"O ve daha binlercesi." Bronn oturdu.

"Nasıl?" diye sordu Tyrion kendini çok daha hasta hissederek.

"Mücadele sırasında. Duyduğuma göre ablan, kralı Kızıl Kale'ye geri getirmeleri için Karakazanlar'ı yollamış. Kralın ayrıldığını gören altın pelerinlilerin yarısı onunla birlikte ayrılmaya karar vermiş. Demiryumruk adamların önüne çıkmış ve siperlere geri dönmelerini emretmiş. Bywater'ın adamları etkilediğini ve biri boynuna bir ok saplamadan önce onları geri dönmeye neredeyse ikna ettiğini söylüyorlar. O halde çok da korkutucu görünmüyormuş, onu atından aşağı çekip öldürmüşler."

Cersei'nin hanesine yazılacak bir borç daha. "Yeğenim," dedi Tyrion, "Joffrey. Tehlikede miymiş?"

"Oradaki birkaçından fazla değil... ve çoğundan az."

"Zarar görmüş mü? Yara almış mı? Saçı mı dağılmış, tırnağı mı kırılmış?"

"Duyduğum kadarıyla hayır.”

"Cersei’yi bunun olacağına dair uyarmıştım. Altın pelerinlileri, şimdi kim komuta ediyor?”

"Lord baban onlara batılı adamlarından birini verdi, Addam Marbrand adında bir şövalye.”

Altın pelerinliler çoğu durumda başlarına bir yabancının getirilmesinden hoşlanmazdı ama Sör Addam Marbrand isabetli bir tercihti. Tıpkı Jaime gibi, o da diğer adamların takip edeceği bir adamdı. *Şehir Muhafızları’m kaybettim.* “Shagga’yı bulması için Pod’u gönderdim ama talihi yaver gitmedi.”

"Taş Kargalar hâlâ Kral Ormanı’nda. Shagga orayı sevmiş gibi görünüyor. Timett, Yanık Adamları eve götürdü, mücadeleden sonra Stannis’in kampından yağmaladıkları bütün ganimetle beraber. Chella bir sabah Kara Kulaklar’dan bir düzine adamla birlikte Nehir Kapısı’nda belirdi ama kral bühtancıları pislik atıp tezahürat yaparken onlar babanın kırmızı pelerinlileri tarafından kovalandılar.”

Nankörler. Kara Kulaklar onlar için can verdi. Tyrion haşhaş sütüyle kendini bilmez halde yatıp rüyalar görürken, kendi kanından olan insanlar teker teker pençelerini çıkarmıştı. “Ablama gitmeni istiyorum. Kıymetli oğlu mücadeleyi sıyrık almadan atlattı, artık bir rehineye ihtiyacı yok. Alayaya’yı özgür bırakacağına yemin etmişti...”

"Bıraktı. Sekiz, dokuz gün önce, kamçıdan sonra.”

Tyrion omzuna saplanan ağrıyı umursamadan kendini biraz daha yukarı itti. “*Kamçı?*”

“Kızı avludaki bir sütüna bağlayıp kamçıladılar, sonra da çırılçıplak ve kanlı bir halde kapıdan dışarı attılar.”

Okumayı öğreniyordu, diye düşündü Tyrion anlamsızca. Yüzündeki yara gerildi ve bir an için kafasının öfkeden patlayacağını düşündü. Alayaya bir fahişeydi, bu gayet doğruydu ama Tyrion’ın ender rastladığı tatlı, cesur ve masum kızlardan biriydi. Tyrion ona asla dokunmamıştı; Alayaya, Shae’i gizleyen bir paravandı sadece. Tyrion kendi gafletiyle, oynadığı rolün kıza neye mal olacağını hiç düşünmemişti. “Alayaya’ya nasıl davranırsa Tommen’a aynı şekilde davranacağıma söz vermiştim ablama,” diye hatırladı yüksek sesle. Kendini kusacak gibi hissediyordu. “Sekiz yaşında bir çocuğu nasıl kamçılarım?” *Ama yapmazsam Cersei kazanır.*

“Tommen senin elinde değil,” dedi Bronn. “Cersei, Demiryumruk’un öldüğünü öğrenir öğrenmez Karakazanlar’ı Tommen’ın peşine yolladı ve Rosby’deki kimse onlara hayır diyecek kadar yiğit değildi.”

Bir darbe daha; aynı zamanda bir rahatlama olduğunu kabull etmek zorundaydı Tyrion. Tommen'ı seviyordu. Birazdan daha fazla rahatsızlıkla, "Karakazanlar'ın bize çalışması gerekiyordu," diye hatırlattı Bronn'a.

"Çalışıyorlardı, kraliçeden aldıkları her sikke karşılığında iki sikke verebildiğim sürece ama kraliçe işi ciddiye bindirdi. Osney ve Osfyrd mücadeleden sonra şövalye ilan edildiler, benim gibi. Neden olduğunu yalnız tanrılar biliyor, kimse onları dövüşürken görmedi."

Kiralıklar bana ihanet ediyor, dostlarım kamçılanıp aşağılanıyor ve ben burada yatıp çürüyorum, diye düşündü Tyrion. *Kahrolası mücadeleyim kazandığımı sanıyordum. Zafer denen şeyin tadı bu mu?* "Stannis'in, Renly'nin hayaleti tarafından bozguna uğratıldığı doğru mu?"

Bronn hafifçe gülümsedi. "Vinç kulelerinden bütün gördüğümüz, çamura düşmüş sancaklar ve koşarak uzaklaşabilmek için , mızrağını atan adamlardı ama güveççilerde ve genelevlerde, Lord Renly'nin şunu ya da bunu nasıl öldürdüğünü anlatacak yüzlerce insan bulabilirsin. Stannis'in ordusunun büyük bir bölümü başlangıçta Renly'nindi ve adamlar Renly'yi o parlak yeşil zırhın içinde görür görmez yine onun tarafına geçtiler."

Bütün planlarından sonra, saldırıdan ve gemi köprüsünden sonra, yüzü ikiye ayrıldıktan sonra, Tyrion ölü bir adamın gölgesinde kalıyordu. *Eğer Renly gerçekten ölüyse.* Tyrion'ın incelemesi gereken bir konu daha çıkmıştı. "Stannis nasıl kaçtı?"

"Stannis'in Lysli adamları kadırgalarını koyun açıklarında tutuyordu, senin zincirinin ötesinde. Mücadele kötü gitmeye başladığında koyun kıyısına girdiler ve alabildikleri kadar adam aldılar. Sonlara doğru, adamlar gemiye binebilmek için birbirlerini öldürüyorlardı."

"Robb Stark'tan ne haber, o neler yapıyor?"

"Kurtlarından bazıları geçtikleri yolları yakarak Gölgeli Vadi'ye doğru ilerliyor. Baban, onları hizaya sokması için şu Lord Tarly denen adamı gönderiyor. Lorda katılasım var. İyi bir asker olduğu söyleniyor ve ganimetler konusunda eli açıkmış."

Bronn'u kaybetme düşüncesi bardağı taşıran damlaydı. "Hayır senin yerin burası. Sen El muhafızlarının başısın."

"Sen El değilsin," diye hatırlattı Bronn sertçe. "Baban. Ve onun kendi lanet muhafızları var."

"Benim için tuttuğun bütün o adamlara ne oldu?"

"Bazıları vinç kulelerinde öldü. Şu senin amcan, Sör Kevan, diğerlerimizin parasını ödeyip bizi kapı dışarı etti."

“Ne kadar nazik davranmış,” dedi Tyrion alayla. “Altın iştahını kaybettin anlamına mı geliyor bu?”

“Tabii ki hayır.”

“Güzel,” dedi Tyrion, “çünkü aslında sana hâlâ ihtiyacım var. Sör Mandon Moore hakkında ne biliyorsun?”

Bronn güldü. “İyice boğulduğunu biliyorum.”

“Ona büyük bir borcum var ama nasıl ödeyeceğim?” Tyrion yüzüne dokundu, yarasını hissetti. “Doğruyu söylemem gerekirse adam hakkında çok az şey biliyorum.”

“Balık gibi gözleri vardı ve beyaz bir pelerin giyiyordu. Bilmen gereken başka ne var ki?”

“Her şey,” dedi Tyrion, “başlangıç olarak.” İstediği şey, Sör Mandon’ın Cersei’ye ait olduğuna dair kanıttı ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemezdi. Kızıl Kale’de dilini tutmak yapılacak en iyi şeydi. Duvarlarda fareler vardı ve çok fazla konuşan kuşlar ve örümcekler. “Kalkmama yardım et,” dedi Tyrion yatak örtüleriyle cebelleşirken. “Babama bir ziyarette bulunmamın vakti geldi ve kendimi göstermemin vakti geldi de geçiyor bile.”

“Çok sevimli bir manzara,” diye alay etti Bronn.

“Benimki gibi bir suratta yarım bir burnun ne önemi var? Ama sevimli şeylerden bahsetmişken, Margaery Tyrell, Kral Toprakları’nda mı?”

“Hayır ama geliyor ve şehir kıza duyduğu sevgiyle çıldırdı. Tyrelller, Yüksek Bahçe’den yiyecek getiriyor ve kızın adına halka dağıtıyor. Her gün yüzlerce araba. Göğüslerine işlenmiş küçük altın güllerle şehirde dolaşan binlerce adam var ve biri bile kendi şarabını kendi ödemiyor. Eşler, dullar ya da fahişeler, bütün kadınlar, göğsünde altın bir gül taşıyan şeftali tüylü delikanlılar için iffetinden vazgeçiyor.”

Bana tükürüyor ve Tyrellller’e içki ısmarlıyorlar. Tyrion yataktan kayıp yere indi. Dizlerinin bağı çözüldü, oda dönmeye başladı ve yüzüstü yere düşmemek için Bronn’un koluna tutunmak zorunda kaldı. *“Pod!”* diye bağırdı. “Podrick Payne! Yedi cehennemin hangisindesin?” Acı, dişsiz bir köpek gibi ısırıyordu. Tyrion zayıflıktan nefret ediyordu, özellikle de kendi zayıflığından. Zayıflık onu utandırıyordu ve utanç öfkelendiriyordu. “Pod, *buraya gel!”*

Delikanlı koşarak geldi. Tyrion’ı ayakta, Bronn’un koluna tutunmuş halde görünce yutkundu. “Lordum. Ayaktasınız. Bu... siz... şarap mı istiyorsunuz? Rüya şarabı? Üstadı çağırayım mı? Kalmanız gerektiğini söyledi. Yatakta demek istiyorum.”

“Çok uzun süre yatakta kaldım. Bana temiz giysiler getir.” “Giysi?”

Tyrion, bu delikanlının mücadele sırasında nasıl o kadar akıllı ve yararlı, diğer zamanlardaysa nasıl bu kadar aptal olabildiğini hiç anlamıyordu. “Kıyafetler,” diye tekrar etti. “Tunik, pantolon, yelek. Giymem için. Böylece bu felaket hücreden çıkabilirim.”

Giyinebilmesi için üçünün de uğraşması gerekti. Tyrion’ın yüzü korkunç durumdaydı ama yaralarının en kötüsü koluyla omzunun birleştiği yerdeydi; kendi zırhı bir ok tarafından koltuk altına gömülmüştü. Üstat Frenken sargıları ne zaman değiştirse, rengi bozulmuş etten hâlâ irin ve kan akıyordu ve en küçük bir hareket Tyrion’ın bedenine bir ızdırap bıçağı saplıyordu.

Tyrion nihayetinde bir pantolona ve omuzlarından aşağı sarkın bol bir yatak gömleğine razı oldu. Pod, efendisinin yaslanıp yürümesi için bir baston bulmaya giderken Bronn, Tyrion’ın çizmelerini giydirdi. Tyrion kuvvet kazanmak için bir kupa rüya şarabı içti. Şarap balla tatlandırılmış ve içine, yaralarını bir süre katlanabilir kılacak kadar haşhaş sütü eklenmişti.

Buna rağmen kapı mandalını çevirirken Tyrion’ın başı dönüyordu ve dönemeçli taş basamakları inerken bacakları titriyordu. Bir eliyle bastona, diğeriyle Pod’un omzuna tutunarak yürüdü, onlar aşağı inerken bir hizmetçi kız yukarı çıkıyordu. Kocaman açılmış beyaz gözleriyle bir hayalete bakar gibi baktı onlara. *Cüce dirildi*, diye düşündü Tyrion. *Ve her zamankinden daha çirkin, koş ve arkadaşlarına anlat.*

Kazıklarla dolu kuru bir hendekle çevrelenen Maegor Hisarı, Kızıl Kale’deki en güçlü yerdi. Kalenin içinde bir kale. Kapıya vardıklarında, açılır kapanır köprünün gece için yukarı kaldırıldırıldığını gördüler. Beyaz zırhının ve pelerininin içindeki Sör Meryn Trant kapının önünde duruyordu. “Köprüyü indirin,” diye emretti Tyrion.

“Kraliçe köprünün geceleri kaldırılmasını emretti.” Sör Meryn her zaman Cersei’nin köpeği olmuştu.

“Kraliçe uyuyor, benim işim babamla.”

Lord Tywin Lannister’ın adında sihir vardı. Sör Meryn homurdanarak emir verdi ve köprü indirildi. Bir başka Kral Muhafızları şövalyesi hendeğin karşısında devriye nöbetindeydi. Sör Osmund Karakazan, paytak adımlarla kendisine doğru gelen Tyrion’ı görünce gülümsedi. “Kendinizi daha güçlü mü hissediyorsunuz lordum?”

“Çok daha güçlü. Bir sonraki mücadele ne zaman? Sabırsızlanıyorum.”

Bununla birlikte, Pod’la beraber sarmal merdivenlere vardıklarında Tyrion umutsuzlukla yutkunarak basamaklara baktı. *Bu basamakları asla kendi başıma tırmanamam*, diye itiraf etti kendine. Gururunu yutarak Bronn’dan onu

taşımasını istedi, gecenin bu salimde onu görüp gülecek ve cücenin bir bebek gibi kucakta taşındığı hikâyesini anlatacak binlerinin olmamasını umdu.

Dış avlu düzinelerce büyük ve küçük çadırla doluydu. “Tyrell adamları,” diye açıkladı Pod branda bezi ve ipek kumaşlardan oluşan labirentin içinden geçerlerken. “Lord Rowan’ın ve Lord Redwyne’ın adamları da. Hepsi için yeterli yer yoktu. Kalede demek istiyorum. Bazıları odalara yerleşti. Şehirdeki odalara. Kralın düğünü, Kral Joffrey’nin. Törene katılacak kadar güçlü olacak mısınız lordum?”

“Ava çıkmış gelincikler bana engel olamaz.” Mücadeleler için olmasa da en azından düğünler için bu söylenebilirdi; birinin gelip burnunu kesme ihtimali azdı.

El Kulesi’nin kapalı pencerelerinin ardında loş ışıklar vardı hâlâ. Kulenin kapısındaki adamlar, kırmızı pelerinler ve Lord Tywin’in kendi muhafızlarının aslan işlemeli miğferlerini giymişti. Tyrion adamların ikisini de tanıyordu, adamlar onu görür görmez kapıları açtılar ama ikisi de Tyrion’ın yüzüne uzun süre bakamamıştı. İçeride, dikenli kapıyla korunan sarmal merdivenden inen Sör Addam Marbrand’la karşılaştılar; süslü bir göğüs kalkanı vardı ve Şehir Muhafızları subaylarının altın pelerinini giyiyordu. “Lordum,” dedi, “ayağa kalktığınızı görmek ne güzel. Duydum ki...”

“...küçük bir mezar kazılıyormuş? Ben de duydum. Şartları göz önüne alınca kalkmak yapılacak en iyi şey gibi göründü. Şehir Muhafızları’nın kumandanı olduğunuzu duydum. Tebriklerimi mi yoksa taziyelerimi mi sunmalıyım?”

“Korkarım ikisini de.” Sör Addam gülümsedi. “Ölümlerden ve firarlardan sonra elimde dört bin dört yüz adam var. Bunca insanın maaşını nasıl ödeyeceğimizi yalnızca tanrılar ve Serçeparmak biliyor ama ablanız hiçbirini kovmama izin vermiyor.”

Hâlâ endişeli misin Cersei? *Mücadele bitti, altın pelerinliler sana yardım etmeyecek şimdi.* “Babamın yanından mı geliyorsunuz?” diye sordu Tyrion.

“Evet. Korkarım onu en iyi ruh haliyle bırakmadım. Lord Tywin, dört bin dört yüz muhafızın bir yaveri bulmak için yeterinden fazla olduğunu düşünüyor ama kuzeniniz Tyrek hâlâ kayıp.”

Tyrek, Tyrion’ın merhum amcası Tygett’in on üç yaşındaki oğluydu. Henüz süt emen bir bebek ve Hayford Hanedanı’nın yaşayan tek vârisi olan Leydi Ermesande’yle evlendikten kısa bir süre sonra, şehirde çıkan bir isyan sırasında kaybolmuştu. *Leydi Ermesande, büyük ihtimalle, Yedi Krallık tarihinde henüz sütten kesilmeden dul kalan ilk gelindir.* “Onu ben de bulamadım,” diye

itiraf etti Tyrion.

Bronn her zamanki duyarlılığıyla, “Solucanları besliyor,” dedi. Demiryumruk onu aradı ve hadım, şişkin bir kese şıngırdattı. Şansları bizimkinden daha yaver gitmedi. Artık vazgeçin sör.”

Sor Adam tiksintiyle paralı askere baktı. “Lord Tywin kendi kanı söz konusu olduğunda inatçı. Delikanlıyı ölü ya da diri bulmak istiyor ve ben de bu arzusunu yerine getirmeye kararlıyım.” Tekrar Tyrion’a döndü. “Babanızı çalışma odasında bulabilirsiniz.”

Benim çalışma odam, diye düşündü Tyrion. “Sanırım yolu biliyorum.”

Yol, daha çok basamakla yukarı çıkıyordu ama Tyrion tek elini Pod'un omzuna koyarak basamakları kendi gücüyle tırmandı bu sefer. Kapıyı onun için Bronn açtı. Lord Tywin Lannister pencerenin altında oturmuş, bir yağ lambasının ışığında yazı yazıyordu. Kapı mandalının sesine gözlerini kaldırdı. “Tyrion.” Kalemini sakince kenara bıraktı.

“Beni hatırlamanıza sevindim lordum.” Tyrion, Pod’un omunu bırakıp ağırlığını bastonuna verdi ve babasına doğru yürüdü. *Ters giden bir şeyler var,* hemen anlamıştı.

“Sör Bronn,” dedi Lord Tywin, “Podrick. işimizi bitirene kadar dışarıda bekleseniz daha iyi olur.”

Bronn’un El’e bakışı neredeyse küstahçaydı ama reverans yapıp odadan ayrıldı, Pod onu takip etti. Ağır kapı kapandı ve Tyrion Lannister babasıyla başbaşa kaldı. Çalışma odasının pencereleri geceye karşı sıkı sıkı örtülmüş olmasına rağmen odadaki soğuk hissedilebiliyordu. *Cersei babamıza ne tür yalanlar anlattı?*

Casterly Kayası Lordu kendisinden yirmi yaş daha genç bir adam kadar zindeydi ve hatta ağırbaşlı görüntüsüyle yakışıklıydı. Sert, sarı favorileri yanaklarını kaplıyor; katı yüzünü, kel kafasını ve gergin ağzını çevreliyordu. Boynuna, her biri bir sonrakinin bileğini tutan ellerden oluşan altın bir zincir takmıştı. “Bu çok şık bir zincir,” dedi Tyrion. *Gerçi benim boynuma daha çok yakışıyor.*

Lord Tywin nükteyi duymazdan geldi. “Otursan iyi olur. Hasta yatağından çıkman akıllıca mı?”

“Hasta yatağım beni hasta ediyor.” Babasının zayıflığı nasıl hor gördüğünü biliyordu Tyrion. En yakın sandalyeye oturdu. “Çok hoş bir dairen var. Ben ölmek üzereyken biri beni Maegor’daki küçük ve karanlık bir hücreye taşımış, buna inanabiliyor musun?”

“Kızıl Kale düğün için gelen konuklarla dolu. Onlar ayrıldığında sana

daha uygun bir daire bulacağız.”

“Ben *bu* daireyi tercih ederdim. Büyük düğün için bir tarih belirlediniz mi?”

“Joffrey ve Margaery yılın ilk günü evlenecekler, bu tarih aynı zamanda yeni yüzyılın da ilk günü. Düğün töreni yeni bir dönemin şafağını müjdeleyecek.”

Yeni bir Lannister dönemi, diye düşündü Tyrion. “Ah, kahretsin, korkarım o gün için başka planlar yaptım.”

“Buraya sadece odandan şikâyet etmek ve yavan espriler yapmak için mi geldin? Bitirmem gereken önemli mektuplar var.”

“Önemli mektuplar. Şüphesiz.”

“Bazı savaşlar kılıç ve mızrakla kazanılır, bazıları da kalem ve kuzgunla. Bu alıngan tavırlarını kendine sakla Tyrion. Sen ölecekmiş gibi görünürken hasta yatağını Üstat Ballabar’ın izin verdiği kadar sık ziyaret ettim.” Parmaklarını çenesinin altında birleştirdi, “Ballabar’ı neden kovdun?”

Tyrion omuzlarını silkti. “Üstat Frenken beni uyuşmuş halde tutmaya o kadar kararlı değil.”

“Üstat Ballabar şehre Lord Redwyne’ın maiyetinde geldi. İstidatlı bir şifacı olduğu söyleniyor. Cersei, ondan seninle ilgilenmesini isteyerek şefkat gösterdi. Ablan hayatın için endişelendi.”

Hayatımı koruyacağımdan endişelendi demek istiyorsun. “Başucumdan bir an olsun ayrılmamasının sebebi de bu şüphesiz.”

“Münasebetsizlik etme. Cersei’nin bir kraliyet düğünü tertip etmesi gerekiyor, ben bir savaş idare ediyorum ve sen ölüm tehlikesini atlatalı en az on beş gün oldu.” Lord Tywin, solgun yeşili gözlerini hiç kırpmadan oğlunun şekilsiz yüzünü inceledi. “Gerçi yaranın yeterince korkutucu olduğunu söylemeliyim. Seni nasılı bir çılgınlık ele geçirdi?”

"Düşman bir koçbaşıyla kapıdaydı. Saldırıyı yöneten Jaime olsaydı buna yiğitlik derdin.”

"Jaime, mücadele sırasında miğferini çıkartacak kadar aptalca davranmazdı. Seni kesen adamı öldürdüğüne inanıyorum?”

“Ah, o sefil kesinlikle ölü.” Gerçi Sör Mandon’ı, zırhının ağırlığıyla boğulmak üzere nehre iten Podrick Payne’di. “Ölü bir düşman, sonsuz bir mutluluk,” dedi Tyrion neşeyle. Ama onun gerçek düşmanı Sör Mandon değildi. Adamın, Tyrion’ın ölmesini istemek için hiç sebebi yoktu. O *yalnızca bir maşaydı ve maşayı kimin tuttuğunu biliyorum. Cersei, Sör Mandon’a mücadeleden sağ çıkmamamı ayarlamasını söyledi.* Ama Lord Tywin böyle bir

suçlamayı kanıt olmadan kabul etmezdi. “Neden burada, şehirdesin baba?” diye sordu Tyrion. “Uzaklarda Lord Stannis’le ya da Robb Slark’la ya da başka biriyle savaşıyor olman gerekmez mi?” *Ve ne kadar çabuk gidersen o kadar iyi.*

“Lord Redwyne donanmasını getirene kadar Ejderha Kayası’na saldıracak gemilerden yoksunuz. Bunun bir önemi yok. Stannis Baratheon’m güneşi Karasu’da battı. Stark’a gelince, delikanlı hâlâ ki batıda ama Helman Tallhart ve Robett Glover komutasındaki kuzey kuvvetinin büyük bir bölümü Gölgeli Vadi’ye doğru ilerliyor. Onları karşılaması için Lord Tarly’yi gönderdim, Sör Gregor da ilerleyişlerini kesmek için Kral Yolu’na çıktı. Tallhart ve Glover, Stark kuvvetinin dörtte üçüyle birlikte adamlarımın arasında sıkılacaklar.”

“Gölgeli Vadi?” Gölgeli Vadi’de böylesine büyük bir risk alacak hiçbir şey yoktu. Genç Kurt sonunda hata mı yapmıştı?

“Senin kendini yormanı gerektirecek bir mesele değil. Yüzün ölü gibi solgun ve sargılarından kan sızıyor. Ne istiyorsan söyle ve yatağına dön.”

“İstediğim...” Boğazı kuruyup sıkıştı. Ne *istiyordu*? *Bana verebileceğinden fazlasını baba.* “Pod, Serçeparmak’ın Harrenhal Lordu ilan edildiğini söyledi.”

“Roose Bolton kaleyi Robb Stark adına tuttuğu sürece boş bir unvan ama Lord Baelish bu onurla ilgili çok istekliydi. Tyrell evliliği meselesinde bize iyi hizmetlerde bulundu. Bir Lannister borcunu mutlaka öder.”

Tyrell evli iği aslında Tyrion’ın fikriydi ama şimdi bundan bahsetmek çiğlik olacaktı. “Bu unvan düşündüğün kadar boş olmayabilir,” diye uyardı babasını. “Serçeparmak iyi bir sebebi olmadan hiçbir şey yapmaz. Ama olan olmuş. Borçları ödemek konusunda bir şeyler söyledin sanırım?”

“Ve sen de kendi ödülünü istiyorsun, öyle mi? Pekâlâ. Benden dilediğin nedir? Araziler, kale, bir rütbe?”

“Biraz minnetarlık iyi bir başlangıç olurdu.”

Lord Tywin gözlerini kırpmadan oğluna baktı. “Oyuncular ve maymunlar alkış ister. Aerys de istemişti. Sen aldığın emirleri yerine getirdin ve elinden gelenin en iyisini yaptığına eminim. Oynadığın rolü kimse inkâr etmiyor.”

“Oynadığım *rol?”* Tyrion’ın burun deliklerinden geri kalanlardan alev çıkıyor olmalıydı. “Kahrolası şehrini kurtardım gibi geliyor bana.”

“İnsanların çoğu, Lord Stannis’in üstüne yapılan ve mücadelenin seyrini değiştiren atağın bana ait olduğunu düşünüyormuş gibi görünüyor. Lord Tyrell, Rowan, Redwyne ve Tarly de kahramanca dövüştüler ve duyduğum kadarıyla Baratheon donanmasını yok eden çılgınateşin hazırlanması için alev

kehanetçilerine emir veren kişi ablan Cersei'ydi."

"Benim o sırada bütün yaptığım burun kıllarımı tıraş ettirmekti, öyle mi?" Tyrion sesindeki acılığı bastıramamıştı.

"Kudretli zincir zekice bir darbeydi ve zaferimiz için elzemdi. Duymak istediğin şey bu mu? Dorne ittifakı için de sana teşekkür borçlu olduğumuz söylendi bana. Prenses Myrcella'nın sağ salim Güneş Mızrağı'na vardığını duymak seni memnun edecektir. Sör Aerys, prensesin Prens Arianne'den çok hoşlandığını ve Prens Trystane'i büyülediğini yazmış. Martell Hanedanı'na bir rehine vermiş olmaktan hiç hoşlanmıyorum ama yapılacak başka bir şey de yoktu sanırım."

"Biz de kendi rehinemize sahip olacağız," dedi Tyrion. "Pazarlığa bir konsey koltuğu da dahildi. Prens Doran bunu talep etmek için geldiğinde bir ordu getirmezse kendini bizim kontrolümüze bırakmış olacak."

"Keşke Martell'in talep etmeye geldiği tek şey konseyde bir koltuk olsaydı," dedi Lord Tywin. "Ona intikam sözü de verdin."

"Ona adalet sözü verdim."

"Adını ne koyarsan koy. Sonunda kan var."

"Sıkıntısını çektiğimiz bir madde değil şüphesiz. Mücadele sırasında kan göllerinin içinde debelendim." Tyrion, lafı uzatıp meselenin özüne inmemek için bir sebep göremedi. "Yoksa Gregor Clegane'i ondan ayrı kalmaya katlanamayacak kadar çok sevmeye mi başladın?"

"Sör Gregor'un kendine göre faydaları var, kardeşinin de olduğu gibi. Her lord zaman zaman bir canavara ihtiyaç duyar... Sör Bronn'a ve şu senin dağ adamlarına bakılacak olursa sen de bu dersi öğrenmiş gibi görünüyorsun."

Tyrion, Timett'in yanık gözünü, baltalı Shagga'yı ve kurutulmuş kulaklardan yaptığı kolyeyi takan Chella'yı düşündü. Ve Bronn'u. En çok Bronn'u. "Orman canavarlarla dolu," diye hatırlattı babasına. "Ara sokaklar da öyle."

"Doğru. Belki diğer köpekler de avlanır. Bunu düşünmeliyim. Eğer başka bir şey yoksa..."

"Önemli mektupların var, evet." Tyrion dengesizce bacaklarının üstüne kalktı, başı aniden dönünce gözlerini bir an için kapadı ve kapıya doğru titrek bir adım attı. Sonradan bir kez daha düşünmesi gerektiğini fark edecekti ve sonra üç kez daha, ama düşünmek yerine arkasına döndü. "Bana ne istediğimi sormuşum. Sana ne istediğimi söyleyeceğim. Kanunlarla benim olanı istiyorum. Casterly Kayası'nı istiyorum."

Lord Tywin'in ağzı gerildi. "Ağabeyinin doğumla kazandığı hakkını

mı?”

“Kral Muhafızları şövalyelerinin evlenmesi, baba olması, mülk edinmesi yasaklanmıştır, bunu sen de benim kadar biliyorsun. Jaime, o beyaz pelerini giydiği anda Casterly Kayası’ndaki hakkından vazgeçti ama sen bunu bir kez olsun kabul etmedin. Artık zamanı geldi. Bütün diyarın önünde ayağa kalkmanı, benim senin oğlun ve kanuni vârisin olduğumu ilan etmeni istiyorum.” Lord Tywin’in altın lekeli açık yeşil gözleri vardı ve o gözler acımasız olduğu kadar parlaktı. “Casterly Kayası,” dedi duygusuz, soğuk, ölümcül bir tonla. Ve sonra, “Asla.”

Kelime, babayla oğul arasında asılı kaldı; büyük, keskin, zehirli.

Soruyu sormadan önce cevabı biliyordum, diye düşündü Tyrion. *Jaime, Kral Muhafızları’na katılalı on sekiz yıl oldu ve ben bu konuyu bir kez bile açmadım. Bilmeliydim. Hep bilmeliydim.* Sorduğuna pişman olacağını bile bile, “Neden?” diye sormaya zorladı kendini.

“Bunu sen mi soruyorsun? Dünyaya gelirken annesini öldüren sen? Sen; kıskançlık, şehvet ve şeytanlık dolusun. Hastalıklı, itaatsiz ve hilekâr bir yaratıksın. İnsanların kanunları, sana benim adımı ve renklerimi taşıma hakkı veriyor çünkü senin benden olmadığını kanıtlayamıyorum. Tanrılar bana tevazu öğretmek için, babamın ve ondan önce onun babasının arması olan gururlu aslanı taşıyarak paytak adımlarla etrafta dolaşmanı izlemeye mahkum ettiler beni. Ama ne tanrılar ne de insanlar Casterly Kayası’nı bir randevuevine çevirmene izin vermemi sağlayabilir.”

“*Randevuevi* mi?” Şafak sökmüştü; Tyrion bu safranın nereden geldiğini bir anda anlayıverdi. Dişlerini birbirine sürtüp, “Cersei sana Alayaya’yı anlatmış,” dedi.

“Adı bu mu? İtiraf ediyorum ki bütün fahişelerinin adım hatırlayamıyorum. Henüz bir çocukken evlendiğin kimdi?”

Tyrion meydan okurcasına cevap verdi. “Tysha.”

“Peki, Yeşil Çatal’daki kamp takipçisi?”

“Neden umursuyorsun?” diye sordu Tyrion, babasının yanında Shae’in adını anmak bile istemiyordu.

“Umursamıyorum. Ölmeleri ya da yaşamaları da umrumda değil.”

“Yaya’yı kamçılatan *sendin.* ” Bir soru değildi bu.

“Ablan torunlarıma karşı savurduğun tehditlerden bahsetti.” Lord Tywin’in sesi buzdan soğuktu. ‘Yoksa yalan mı söyledi?”

Tyrion inkâr etmeyecekti. “Evet, tehdit ettim. Alayaya’nın güvende olmasını sağlamak için. Karakazanlar kızı kullanmasın diye.”

“Bir fahişenin iffetini korumak için kendi soyunu, kendi akrabalarını tehdit ettin? Öyle mi?”

"Bana, iyi bir tehdidin bir tokattan daha tesirli olduğunu öğreten sendin. Joffrey birkaç yüz kez aklımı çelmedi değil gerçi. İnsanları kamçılamaya o kadar hevesliysen Joffrey’den başla. Ama Tommen... Tommen’ı neden inciteyim. O iyi bir delikanlı ve benim kanımdan.”

"Annen de öyleydi.” Lord Tywin aniden ayağa kalktı. ‘Yatağına dön Tyrion ve Casterly Kayası üstündeki *haklarından* bir kez daha bahsetme bana. Ödülünü alacaksın ama bu ödül, hizmetine ve rütbene benim uygun bulduğum bir ödül olacak. Ve sakın hata yapma... Bu, Lannister Hanedanı’nı utandırmana son katlanışımdı. Fahişelerle işin *bitti.* Yatağında bulduğum bir sonraki fahişeyi asarım.”

DAVOS

Uzun bir zaman yelkenlinin büyümesini izledi, yaşamayı mı yoksa ölmeyi mi istediğine karar vermeye çalışarak.

Ölmek daha kolay olurdu, bunu biliyordu. Bütün yapması gereken, mağarasının içinde kıvrılmak ve geminin geçip gitmesine izin vermekti, ölüm onu bulurdu. Günlerdir, bağırsaklarını kahverengi suya çeviren ve onu huzursuz uykularında titreten bir ateş yanıyordu içinde. Doğan her sabah onu daha güçsüz buluyordu. *Fazla uzun sürmeyecek,* dedi kendine.

Eğer yüksek ateş onu öldürmezse susuzluk mutlaka öldürecekti. Kayalığın oyuklarında biriken yağmurdan başka tatlı su yoktu burada. Sadece üç gün geçmişti ve (yoksa dört müydü? Kaya parçasının üstünde günleri birbirinden ayırmak zordu) oyuklar kemik kadar kuruydu ve her yanını saran gri yeşil hareli koy suları karşı konulamaz hale gelmişti. Bir kez deniz suyu içmeye başladığında sonu hızla gelecekti, biliyordu, buna rağmen ilk yudumu içmek üzereydi. Onu aniden başlayan bir fırtına kurtardı. O kadar güçsüzdü ki, bütün yapabildiği gözlerini kapatıp ağzını açarak yağmurun altında uzanmak, damlaların çatlak dudaklarına ve şişmiş diline düşmesine izin vermekti. Sonra kendini biraz daha güçlü hissetti; adanın gölcükleri, çatlakları ve gedikleri bir kez daha hayatla doldu.

Fakat bu üç (belki de dört) gün önceydi, yağmur suyunun çoğu gitmişti artık. Bir kısmı buharlaşmıştı, geri kalanını da Davos emmişti. Yarın sabah yine çamurun tadına bakacak, oyukların dibindeki soğuk ve nemli taşları yalayacaktı.

Susuzluk ya da ateş öldürmese açlık öldürecekti onu. Davos'un adası, Karasu Koyu'nun enginliğinden yükselen sivri tepeli çıplak bir külahtı. Dalgalar alçak olduğunda, mücadeleden sonra sürüklendiği taşlı kıyıda birkaç yengeç bulabiliyordu. Bacaklarındaki eti ve gövde kabuklarının altındaki bağırsakları emmek için kayalara vurup parçalamadan önce yengeçler Davos'un parmaklarını acı vererek didikliyordu.

Ama dalgalar öfkeyle çarptığında kıyı ortadan kayboluyordu ve Davos tekrar koya sürüklenmemek için kayanın tepesine doğru sürünüyordu. Sular

kabardığında külâhm ucu yüzeyin dört buçuk metre kadar üzerinde kalıyordu ama koy rüzgârla çalkalandığında su serpintisi çok daha yükseğe çıkıyordu, bu yüzden kuru kalmanın bir yolu yoktu, Davos'un mağarasının (mağara dediği, bir çıkıntının altındaki kovuktan ibaretti) içinde bile. Kayanın üstünde ciğer otundan başka bir şey büyümüyordu ve deniz kuşları bile bu yerden uzak duruyordu. Zaman zaman külâhın tepesine bir kaç martı konuyordu. Davos hiç olamazsa birini yakalamaya çalışıyordu ama kuşlar daha o yaklaşamadan hızlıca uçup gidiyordu. Kuşları taşla vurmayı denemişti. Taşları yeterince hızla fırlatamayacak kadar güçsüzdü; attıkları isabet etse bile hayvanlar sadece öfkeyle çığlık atıyor ve havalanıyordu.

Davos'un sığınağından görünen başka kayalıklar da vardı, onunkinden daha yüksek, uzak ve taşlı külâhlar. En yakındaki kayanın, suyun en az on iki metre üstünde olduğunu tahmin etti Davos ama bu mesafeden emin olmak zordu. Bir martı bulutu hiç durmadan külâhın çevresinde dönüyordu ve Davos sık sık oraya gidip martıların yuvasını yağmalamayı düşünüyordu. Ama su soğuk, akıntılar güçlü ve tehlikeliydi. Davos böylesi bir yüzüş için yeteri kadar güçlü olmadığını biliyordu. Yüzmek, deniz suyu içmek gibi, kesinlikle öldürürdü.

Dar Deniz'de sonbahar yağmurlu ve ıslak olurdu, Davos yıllar öncesinden hatırlıyordu bunu. Güneş parıldadığı sürece gündüzler o kadar kötü değildi ama geceler gittikçe soğuyordu. Zaman zaman, bir bora koydan önüne kattığı beyaz köpüklerle birlikte geliyor ve çok geçmeden Davos kemiklerine kadar ıslanıp titriyordu. Ateş ve titreme Davos'u sırayla taciz ediyordu ve son zamanda ısrarcı, acılı bir öksürüğe tutulmuştu.

Bu küçücük mağara Davos'un sahip olduğu tek sığınaktı ve çok yetersizdi. Suların alçaldığı zamanlarda kıyıya kömürleşmiş molozlar ve ağaç dalları vuruyordu ama bir kıvılcım çıkarıp ateş yakmak imkânsızdı. Davos bir keresinde, umutsuzluk içinde iki dal parçasını birbirine sürtmeyi denemişti ama ahşap çürüktü ve onca çaba sonucunda Davos'un kazandığı tek şey ellerindeki su kabarcıkları olmuştu. Giysileri de sırılsıklamdı ve çizmesinin tekini buraya sürüklenmeden önce koyda bir yerde kaybetmişti.

Susuzluk, açlık, korunaksızlık Davos'un refakatçileriydi; günün her saati onunla birliktelerdi ve Davos zaman içinde onları arkadaşlarıymış gibi düşünmeye başlamıştı. Yakında, arkadaşlarından biri ya da diğeri ona acıyacak ve onu bu sonsuz ızdıraptan kurtaracaktı. Belki de, Davos bir gün suyun içine yürüyecek ve göremediği ama kuzeyde bir yerde olduğunu bildiği sahile varmak için kulaç atacaktı. Sahil yüzmek için uzaktı, Davos güçsüzdü ama bunların bir

önemi yoktu; her zaman bir denizci olmuştu, denizde ölmek için yaratılmıştı. *Suyun altındaki tanrılar beni bekliyorlar,* dedi kendine. *Onların yanma gitme zamanım geldi de geçiyor bile.*

Ama şimdi bir yelkenli vardı, ufuk çizgisindeki bir lekeden ibaretti fakat gittikçe büyüyordu. *Hiçbir geminin olmaması gereken bir yerde, bir gemi.* Adasının nerede olduğunu az çok biliyordu Davos; Karasu Koyu'nun dibinden yükselen bir dizi deniz tepesinden biriydi. Tepelerin en yükseği suyun otuz metre üzerine çıkıyordu, daha alçak bir düzine tepenin boyu dokuzla on sekiz metre arasında değişiyordu. Denizciler bu tepelere, *merling kralının mızrakları* derdi ve su yüzeyine çıkan her bir tepe karşılığında, suyun dibinde tehditkâr bir şekilde gizlenmiş onlarca tepe olduğunu bilirlerdi. Hissiselim sahibi her kaptan gemisini mızrakların epey uzağında tutardı.

Davos, kan çanağına dönmüş gözleriyle kabarık yelkeni izledi ve brandaya dolan rüzgârın sesini duymaya çalıştı. *Bu tarafa geliyor.* Gemi, yakında yönünü değiştirmezse, Davos'un sefil adasından yükselen sesleri duyabilecek bir mesafeden geçecekti. Bu yaşam anlamına gelebilirdi. Eğer Davos isterse. İstediğinden emin değildi.

Neden yaşamalıyım? diye düşündü, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırırken. *Söyleyin tanrılar, neden? Oğullarım öldü; Dale ve Allard, Maric ve Matthos, belki Devan bile. Bir baba, bunca genç ve güçlü oğuldan daha uzun nasıl yaşar? Hayata nasıl devam edebilirim*? *Ben boş*[1] *bir kabuğum, ölü bir yengeç gibi, içimde hiçbir şey kalmadı. Bunu bilmiyorlar mı*?

Işık Tannsı'mn alevli kalbini dalgalandırarak gemilerini Karasu Nehri'ne yüzdürmüşlerdi. Davos ve *Kara Hayat* ikinci savaş hattındaydı; Dale'in *Hortlak'*inin ve Allard'ın *Leydi Marya'*sının arasında. Davos'un üçüncü oğlu Maric, ilk savaş hattının merkezindeki *Hiddet*'in kürekçi başıydı, Matthos da babası Davos'un ikinci kaptanıydı. Stannis Baratheon'ın donanması, Kızıl Kale'nin altında çocuk kral Joffrey'nin küçük donanmasıyla mücadeleye girişmişti ve nehir birkaç dakika için yayların tıslamalarıyla, gemi mahmuzlarının gümbürtüleriyle, parçalanan küreklerin ve gemi gövdelerinin çatırtılarıyla çınlamıştı.

Sonra devasa bir canavar kükremişti ve etrafı yeşil alevler sarımıştı: Çılgınateş, alev kehanetçilerinin pisliği, yeşim canavar. *Kara Hayat* suyun üstünde zıplıyormuş gibi görünürken Matthos geminin güvertesinde, babasının hemen yanındaydı. Davos kendini suyun içinde bulmuştu, akıntı onu döndüre döndüre sülüklerken o çırpınıp durmuştu. Nehrin yukarısında, alevler on beş metre yukarı tırmanıp gökyüzünü yırtıyordu. Davos, *Kara Hayat'ın, Hiddet'in*

ve bir düzine geminin alevler içinde kaldığını, yanan adamların boğulmak pahasına sulara atladığını görmüştü. *Hortlak* ve *Leydi Marya* gitmişti; bir çılgınateş duvağının ardında batmış, parçalanmış ya da kaybolmuşlardı ve onları aramak için vakit yoktu; Davos neredeyse nehrin ağzındaydı ve Lannisterlar burada devasa bir zincir germişti. Kıyı boyunca, yanan gemilerden ve çılgınateşten başka hiçbir şey yoktu. Manzara, Davos'un kalbini bir an için durdurmuştu. Davos sesleri hâlâ hatırlıyordu; alevlerin çıtırtısı, buharın tıslaması, ölen adamların çığlıkları ve akıntı onu cehenneme doğru sürüklerken yüzüne vuran o korkunç sıcaklığın darbesi.

Davos'un yapması gereken tek şey, hiçbir şey yapmadan durmaktı. Birkaç dakika daha ve oğullarıyla birlikte olacaktı, koyun dibindeki serin ve yeşil bataklıkta dinlenecekti, balıklar yüzünü kemirecekti.

Ama durmak yerine derin bir nefes alıp suya dalmıştı Davos, kendini nehrin dibine doğru itmişti. Tek umudu; zinciri, yanan gemileri, suyun üstünde yüzen çılgınateşi geçip, bütün bunların ötesindeki koyun güvenli sularına ulaşmaktı. Davos her zaman güçlü bir yüzücü olmuştu ve o gün, *Kara Hayat'ı* kaybederken giden miğfer dışında hiç çelik giymemişti. Yeşil pisliğin arasından suya daldığında aşağıda debelenen diğer adamları görmüştü; zırhlarının ve göğüs kalkanlarının ağırlığıyla aşağı çekiliyorlardı. Davos yüzerek onları geçti, kalan bütün kuvvetiyle bacaklarını çırpıyordu, kendini akıntıya bırakmıştı, gözleri suyla dolmuştu. Daha derine indi, daha derine ve daha derine. Soluğunu tutmak her kulaçta biraz daha güçleşiyordu. Ağzından baloncuklar çıkarken nehrin dibini gördüğünü hatırlıyordu, yumuşak ve loş. Bir şey bacaklarına dokunmuştu... bir ağaç dalı, bir balık ya da ölü bir adam; ne olduğunu söyleyemezdi.

Artık nefes alması gerekiyordu ama korkuyordu. Zinciri geçmiş miydi, koya çıkmış mıydı? Bir geminin altına geldiyse boğulurdu ve yüzeye çıktığında çılgınateş tabakalarının ortasında kalırsa aldığı ilk nefes ciğerlerini küle çevirirdi. Yukarı bakmak için suyun içinde dönmüştü ama yeşil bir karanlıktan başka bir şey görememişti ve sonraki dönüşünde aşağıyla yukarıyı ayırt edemez hale gelmişti. İçi dehşetle dolmuştu. Elleri çırpınarak nehrin dibini yoklamış, gözlerini körleştiren bir çamur bulutu yükseltmişti. Göğsü her geçen an biraz daha sıkışıyordu. Suyu tırmaladı, tekmeledi, kendini itiyordu, dönüyordu, ciğerleri hava için çığlık atıyordu, tekmeledi, tekmeledi, nehrin çamurunda kaybolmuştu artık, tekmeledi, tekmeledi, gücü bitene dek tekmeledi. Çığlık atmak için açtığında ağzı tuzlu suyla doldu. Davos Seaworth boğulduğunu biliyordu.

Daha sonra gözlerini açtığında güneş tepedeydi ve Davos çıplak bir kaya külahının altındaki taşlı kıyıda yatıyordu. Koy boştu ve Davos'un yanında kırık bir gemi direği, yanık bir yelkenli ve şişmiş bir ceset vardı. Direk, yelkenli ve ölü adam bir sonraki dalgayla kayboldu, Davos, merling kralının mızraklarının ortasındaki kayasında tek başına kaldı.

Kaçakçı olarak geçirdiği uzun yıllar, Kral Toprakları'nın çevresindeki suları Davos için sahip olduğu bütün evlerden daha tanıdık bir yer haline getirmişti. Bu sığınağın, haritadaki küçücük bir lekeden ibaret olduğunu biliyordu. Dürüst denizciler dümenlerini buradan uzağa kırardı, buraya doğru değil... ama Davos kaçakçılık günlerinde, gözlerden uzak olmak için bir ya da iki kez geçmişti buradan. *Cesedimi bulduklarında, tabii bulurlarsa, belki de bu kayaya benim adımı verirler,* diye düşündü. *Soğan Kayası, derler adına, benim mezar taşım ve mirasım olur.* Daha fazlasını hak etmiyordu Davos. *Baba, çocuklarını korur,* diye öğretirdi rahipler ama Davos oğullarını ateşin ortasına götürmüştü. Devan, sahip olmak için dua ettikleri erkek evladı asla veremeyecekti karısına. Ve Allard; Eski Şehir'deki kızı ve Kral Toprakları'ndaki kızı ve Braavos'taki kızı, hepsi kısa zaman sonra ağlıyor olacaktı. Matthos, hayalini kurduğu gibi kendi gemisinin kaptanı olamayacaktı asla. Maric şövalyelik unvanını asla alamayacaktı.

Hepsi ölmüşken ben nasıl yaşarım? *Pek çok cesur şövalye ve kudretli fail öldü, benden daha iyi ve soylu adamlardı. Kovuğunun içine kıvrıl Davos. Kıvrıl ve küçül, gemi geçip gitsin ve bir daha seni kimse rahatsız etmesin. Başım taş yastığına koyup uyu, bırak martılar gözlerini gagalarını yengeçler etini yesin. Sen onların etini yeterince yedin, onlara borçlusun. Saklan, sessiz ol ve öl.*

Yelkenli iyice yaklaşmıştı. Birkaç dakika daha ve gemi geçip gidecekti, Davos huzur içinde ölebilirdi.

Davos elini boğazına götürdü, sürekli boynunda taşıdığı küçük deri keseyi aradı. Kesenin içinde, Davos'un kral tarafından kısaltılmış dört parmağının kemikleri vardı; kral o parmakları Davos'u şövalye ilan ettiği gün kesmişti. *Şansım.* Kısaltılmış parmaklarıyla göğsünü yokladı, hiçbir şey bulamadı. Kese parmak kemikleriyle birlikte gitmişti. Stannis, Davos'un o kemikleri neden sakladığını hiçbir zaman anlamamıştı. "Bana kralın adaletini anlatmaları için," diye fısıldadı Davos çatlak dudaklarının arasından. Ama şimdi gitmişlerdi. *Ateş, oğullarımı aldığı gibi şansımı da aldı.* Davos'un rüyalarında nehir hâlâ yanıyordu ve canavarlar alevli kamçılarıyla suyun üzerinde dans ederken adamlar kamçı darbelerinin altında yanıp kararıyordu. "Anne, merhamet göster," diye dua etti Davos. "Beni kurtar şefkatli Anne, hepimizi

kurtar. Şansım gitti, oğullarım da öyle.” Şimdi özgürce ağlıyordu Davos, tuzlu gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. “Ateş her şeyi aldı…. ateş...”

Belki kayaya vuran rüzgârdı sadece, belki de kıyıdaki denizin sesiydi ama Davos Seaworth bir an için Anne’nin cevap verdiğini duydu. “Ateşi siz çağırdınız,” diye fısıldadı Anne, üzgün ve yumuşak sesi bir deniz kabuğunun içindeki dalgaların fısıltısı kadar hafifti. “Bizi siz yaktınız... bizi yaktınız... yaktınızzzz.”

“O *kadın* yaptı!” diye ağladı Davos. “Anne, bizden vazgeçme. Sizi yakan o kadındı, kırmızı kadın, *Melisandre!”* Davos kadnı görebiliyordu; kalp şeklindeki yüzü, kırmızı gözleri, bakırımsı uzun saçları, yürüdükçe alevler gibi dalgalanan, ipek ve satenden bir girdaba benzeyen kırmızı elbisesi. Kırmızı kadın doğudaki Assahi’den Ejderha Kayası’na gelmiş, Selyse ve kraliçenin adamlarını kendi yabancı tanrısı için ele geçirmişti, sonra da kralı, bizzat Stannis Baratheon’ı. Işık Tanrısı, Gölgelerin ve Alevlerin İlahi R’hllor’un alevli kalbini sancağına koyacak kadar ileri gitmişti kral! Melisandre’nin zorlamasıyla Yedi’yi Ejderha Kayası’ndaki septten çıkarmış ve kale kapısının önünde yakmıştı, daha sonra Fırtına Burnu’nun tanrı korusunu ateşe vermişti, hatta yürek ağacını bile yakmıştı; ağır başlı yüzüyle kocaman, beyaz büvet ağacını.

“O kadının işiydi,” dedi Davos tekrar, daha zayıf bir sesle, *Onun işiydi ve senin işindi soğan şövalyesi. Onu gecenin karanlığında, gölge çocuğunu doğurabilsin diye Fırtına Burnu’na götüren sendin.* Sen *suçsuz değilsin, hayır. O kadının sancağının altında yürüdün ve o sancağı geminin direğinde dalgalandırdın. Ejderha Kayası’nda Yedi’nin yakılışına izledin ve hiçbir şey yapmadın. O kadın; Baba’nın adaletini, Anne’nin merhametini, Yaşlı Hatun’un bilgeliğini ateşe verdi. Demirci ve Yabancı Bakire ve Savaşçı; o kadın, zalim tanrısının zaferi için hepsini yaktı ve sen öylece durup dilini tuttun. Kırmızı kadın Üstat Cressen’i öldürdüğünde bile, o zaman bile bir şey yapmadın.*

Yelkenli yüz metre kadar uzaktaydı ve koy boyunca hızlıca ilerliyordu. Birkaç dakika içinde Davos’u geçecek ve giderek küçülecekti.

Sör Davos Seaworth kayaya tırmanmaya başladı.

Titrek elleriyle kendini yukarı çekti, başı yüksek ateşten dönüyordu. Sakat parmakları ıslak taşlarda iki kez kaydı ve Davos neredeyse düşüyordu ama bir şekilde tüneğine tutunmayı başardı. Düşerse ölürdü ve Davos yaşamak zorundaydı. En azından bir süre daha. Yapmak zorunda olduğu bir şey vardı.

Kayanın tepesi güvenle ayakta duramayacağı kadar dardı, Davos çok güçsüzdü, çöktü ve etsiz kollarını salladı. “Gemi,” diye bağırdı rüzgâra. “Gemi, buradayım, *burada!”* Kayanın tepesinden gemiyi daha açıkça görebiliyordu;

şeritli gövdeyi, pruvadaki bronz büstü, dalgalanan yelkeni. Gövdede bir isim yazılmıştı ama Davos okumayı hiç öğrenememişti. *“Gemi,”* diye seslendi tekrar, *“bana yardım edin, YARDIM EDİN!”*

Geminin üst güvertesindeki bir denizci Davos’u görüp diğer adamlara gösterdi. Davos, küpeştede birikip kendisine şaşkınlıkla bakan denizcileri izledi. Kısa bir süre sonra kadırganın yelkeni indi, kürekleri çıktı ve gemi Davos’un sığınağına doğru döndü. Kadırga kayaya yaklaşamayacak kadar büyüktü fakat otuz metre mesafede denize bir sandal indirdi. Davos taşlara yapışıp sandalın ona doğru gelişini seyretti. Dört adam kürek çekiyordu, beşincisi sandalın başında oturuyordu. “Sen,” diye seslendi beşinci adam, Davos’un adasından sadece birkaç metre uzaktayken. “Sen, kayanın tepesindeki. Kimsin?”

Kendini aşmış bir kaçakçı, diye düşündü Davos. *Kralını çok sevmiş ve tanrılarını unutmuş bir aptal.* Boğazı çok kuruydu ve konuşmayı unutmuştu. Kelimeler diline tuhaf, kulağına yabancı geliyordu. Ben mücadeledeydim... kaptandım... şövalye... şövalyeydim.”

"Evet, sör,”’dedi adam, “ve hangi krala hizmet ediyordunuz?”

Kadırganın Joffrey’ye ait olabileceğini fark etti Davos aniden, şimdi yanlış bir isim söylerse onu kaderine terk ederlerdi. Ama hayır, geminin gövdesi şeritliydi. Lysli bir gemiydi bu, Salladhor Naan’a aitti. Bu gemiyi buraya Anne göndermişti. Merhametli Anne, Davos’a bir görev vermişti. *Stannis yaşıyor,* Davos biliyordu artık. *Hâlâ bir kralım var. Ve oğullarım, benim başka oğullarım da var ve sadık, sevgi dolu bir karım.* Nasıl unutabilmişti? Anne gerçekten merhametliydi.

"Stannis,” diye bağırdı Davos, Lysli’ye. “Ben Kral Stannis’e hizmet ediyorum.”

“Tamam,” dedi sandaldaki adam. “Biz de öyle.”

SANSA

Davet yeterince masum görünüyordu ama Sansa mesajı ne zaman okusa midesi düğümleniyordu. *Yakında kraliçe olacak. Güzel zengin ve herkes onu seviyor. Neden bir hainin kızıyla birlikte yemek istesin ki?* Merak yüzünden olabileceğini düşündü Sansal Margacry Tyrell, yerine geçtiği rakibeyi tartmak istiyordu belki de. *Benden rahatsız mı oluyor acaba? Ona karşı husumet beslediğimi* nıl *düşünüyor?*

Sansa, Margaery Tyrell ve maiyetinin Yüksek Aegon Tepesi'ni tırmanarak gelişini kalenin duvarlarından izlemişti. Joffrey müstakbel karısını Kral Kapısı'nda karşılamış, mutlulukla şehre buyur etmişti. Joffrey ve Margaery, tezahürat yapan kalabalığın arasında yan yana at sürmüşlerdi. Joff, altın yaldızlı zırhının içinde parlıyordu ve Tyrell kızı, omuzlarından sonbahar çiçekleri sarkan yeşil pelerinin içinde fevkalade görünüyordu. Margaery on altı yaşındaydı. Kahverengi saçları ve kahverengi gözleri vardı. İnce ve güzeldi. Margaery önlerinden geçerken insanlar onun adını bağırıyor, kızın duasını almak için çocuklarını yukarı kaldırıyor ve atının ayaklarının altına çiçekler atıyorlardı. Annesi ve büyükannesi kızın hemen arkasından geliyordu; iki yanına, her biri altın yaldızla kaplı yüzlerce sarmaşık gül oyulmuş yüksek bir arabanın içinde yolculuk ediyorlardı. Şehir ahalisi onları da alkışlıyordu. *Aynı insanlar beni atımdan aşağı çekmişti ve Tazı yetişmeseydi beni öldüreceklerdi.* Sansa, sıradan insanların ondan nefret etmesini gerektirecek hiçbir şey yapmamıştı, tıpkı Margaery Tyrell'in bu sevgiyi kazanmak için bir şey yapmamış olması gibi... *Onu benim de sevmemi mi istiyor?* Sansa, Margaery'nin kendi el yazısıyla yazılmış gibi görünen davetiyeyi inceledi. *Benim rızamı mı istiyor?" J*offrey'nin bu yemekten haberdar olup olmadığını merak ediyordu. Belki de bu davet Joffrey'nin işiydi. Bu düşünce Sansa'yı korkuttu. Eğer davetin arkasında Joffrey varsa, Sansa'yı yeni kızının önünde utandırmak için zalim bir oyun planlanlamış olabilirdi, Kral Muhafızı'na, Sansa'yı herkesin gözü önünde bir kez dahi soymasını mı emredecekti? Bunu son yaptığında onu dayısı Tyrion durdurmuştu ama İblis şimdi kurtaramazdı Sansa'yı.

Beni Florian'ımdan başka kimse kurtaramaz. Sör Dontos, Sansa'nın kaçmasına yardım edeceğine söz vermişti fakat Joffrey'nin düğün gecesine kadar değil. Planlar özenle yapılmıştı, şövalyeden dönme sadık soytarı Sansa'yı bu konuda temin etmişti, düğüne kadar sabretmekten ve günleri saymaktan başka yapılacak bir şey yoklu

Ve yerimi alan kızla yemek yemekten başka.

Belki de Margaery Tyrell'e haksızlık ediyordu. Belki de bu davet basit bir iyilikten, bir nezaket gösterisinden başka bir şey değildi. *Sadece bir akşam yemeği olabilir.* Ama burası Kızıl Kale'ydi, burası Kral Toprakları'ydı, Bu İsimle Anılan İlk Kral Joffrey'nin sarayıydı burası ve Sansa Stark'ın burada öğrendiği tek şey varsa, güvensizlikti.

Buna rağmen daveti kabul etmek zorundaydı. Artık hiçbir şeydi Sansa; bir vatan haininin gözden düşmüş kızı ve isyancı bir lordun yüz karası kardeşi. Joffrey'nin müstakbel kraliçesine hayır diyemezdi.

Keşke Tazı burada olsaydı. Mücadele gecesi, Sandor Clegane onu şehirden çıkarmak için odasına gelmişti ama Sansa adamı reddetmişti. Bazen, geceleri uyanık halde yatağına uzanıyor ve akıIlıca davranıp davranmadığını merak ediyordu. Tazı'nın lekelenmiş beyaz pelerinini sedir ağacından yapılmış sandığının içine, yazlık ipeklilerinin altına gizlemişti. Pelerini neden sakladığını bilmiyordu. Tazı'nın bir korkağa dönüştüğünün söylendiğini duymuştu Sansa; mücadelenin en zorlu anında öyle sarhoş olmuştu ki onun adamlarına İblis liderlik etmek zorunda kalmıştı. Ama Sansa anlıyordu. Tazı'nın yanık yüzünün sırrını biliyordu. *O sadece ateşten korkuyordu.* O gece, çılgınateş nehri bile tutuşturmuş ve gökyüzünü yeşil alevlerle doldurmuştu. Sansa kalenin içinde olmasına rağmen korkmuştu. Dışarısı... hayal bile edemiyordu.

Sansa iç geçirerek kalem ve mürekkep çıkardı. Margaery Tyrell'e, davetini kabul ettiğini bildiren zarif bir not yazdı.

Kararlaştırılmış akşam geldiğinde, Kral Muhafızlarından biri Sansa'yı almaya geldi. Tazı'dan farklı bir adam... *bir çiçekle bir köpek kadar farklı.* Kapı eşiğinde duran Sör Loras Tyrell'in görüntüsü Sansa'nın kalbini hızlandırdı. Sör Loras, babasının ordusunun öncü kuvvetine liderlik ederek Kral Toprakları'na döndüğünden beri Sansa ona ilk kez bu kadar yakındı. Bir an için ne söyleyeceğini bilemedi. "Sör Loras," demeyi başardı nihayet, "siz... çok hoş görünüyorsunuz."

Sör Loras şaşkın bir şekilde gülümsedi. "Leydim çok nazik. Ve bunun yanısıra güzel. Kardeşim hevesle sizi bekliyor."

"Bu akşam yemeğini iple çektim."

“Margaery ve leydi büyükannem de öyle.” Şövalye, Sansa’nın kolunu tuttu ve onu merdivenlere doğru götürdü.

“Büyükanneniz?” Sör Loras koluna dokunurken, Sansa aynı anda yürümekte, konuşmakta ve düşünmekte zorlanıyordu. İpeğin üstünden şövalyenin elinin sıcaklığını hissedebiliyordu.

“Leydi Olenna. O da yemekte olacak.”

“Ah,” dedi Sansa. *Onunla konuşuyorum ve bana dokunuyor, kolumu tutuyor ve bana dokunuyor.* “Diken Kraliçesi diye anılıyor, öyle değil mi?”

“Öyle.” Sör Loras güldü. Şövalye konuşmaya devam ederken, *gördüğüm en sıcak gülüş*, diye düşündü Sansa. “Ama onun huzurunda bu ismi kullanmasanız iyi olur, aksi takdirde iğnelenebilirsiniz.”

Sansa kızardı. Herhangi bir budala bile hiçbir kadının “Diken Kraliçesi” diye anılmaktan mutluluk duymayacağını bilirdi. *Belki de Cersei Lannister’ın söylediği kadar aptalım gerçekten.* Umutsuzluk içinde, şövalyeye söyleyecek zekice ve cazip bir şeyler düşünmeye çalıştı ama aklı onu terk etmişti. Ona ne kadar güzel göründüğünü söylemek üzereydi ki bunu hâlihazırda söylediğini hatırladı.

Delikanlı gerçekten *güzeldi.* Sansa’nın onunla ilk karşılaştığı zamankinden daha uzun görünüyordu ama hâlâ ince ve zarifti,! Sansa, böyle harikulade gözleri olan başka bir çocuk görmemişti daha önce. *Çocuk değil gerçi, yetişkin bir erkek, Kral Muhafızları’ndan bir şövalye.* Loras Tyrell’in, beyazlar içinde, Tyrell Hanedanı’nıı yeşilleri ve altınları içinde olduğundan bile güzel göründüğünü düşündü Sansa. Şimdi şövalyenin üstündeki tek renk, pelerininin yakasını kopçalayan broştu; yumuşak sarı altından oyulmuş ve narin yeşim taşı yapraklarının içine yuvalanmış Yüksek Bahçe gülü.

Sör Balon Swann geçmeleri için Maegor’ın kapısını tuttu. O da beyazlara bürünmüştü ama beyazlar Sör Loras’ta durduğu gibi durmuyordu onda. Kazıklı hendeğin karşısında, iki düzine adam kılıç ve kalkanlarla talim yapıyordu. Kale çok kalabalık olduğundan dış avlu, çadırlarını kurmaları için konuklara tahsis edilmişti. Talim yapmak için küçük iç avlular kalmıştı sadece. Redwyne ikizlerinden biri Sör Tallad tarafından geri itiliyordu, gözler kalkanındaydı. Uzunkılıcını her kaldırışında oflayıp puflayan tıknaz Sör Kennos, Osney Karakazan karşısında durumunu koruyormuş gibi görünüyordu ama Osney’nin ağabeyi Sör Osfyrd, kurbağa suratlı yaver Morros Slynt’i vahşice cezalandırıyordu. Kılıçlar körleştirilmiş de yarın sabah Slynt’in vücudunda pek çok morluk olacaktı. Talim yapanları izlemek bile Sansa’yı titretiyordu. *Daha son mücadelede ölenleri gömmeyi bitiremediler ve şimdiden bir sonrakine*

hazırlanıyorlar.

Avlunun kenarında, kalkanına bir çift altın gül işlenmiş yalnız bir şövalye üç rakiple birden dövüşüyordu. Loras ve Sansa ona bakarken adamlardan birini kafasından yakalayıp bilinçsiz bir halde yere devirdi. “Ağabeyiniz mi?” diye sordu Sansa.

"Evet leydim,” dedi Sör Loras. “Garlan ekseriyetle üç adama karşı talim yapar, hatta bazen dört. Bir mücadelede çok ender olarak teke tek dövüşüldüğünü söyler, bu yüzden hazırlıklı olmak ister.”

"Çok cesur olmalı.”

"Büyük bir şövalyedir,” diye karşılık verdi Sör Loras. “Doğrusu benden daha iyi bir kılıçtır ama ben daha iyi bir mızrağım.”

“Hatırlıyorum,” dedi Sansa. “Kusursuz bir binicisiniz sör.”

“Leydim bunu söylemekle nezaket gösteriyor. Beni ne zaman ata binerken gördü?”

"El turnuvasında, hatırlamıyor musunuz? Bir süvari atı sürüyordunuz ve kalkanınızda yüzlerce çeşit çiçek vardı. Bana bir gül vermiştiniz. *Kırmızı* bir gül. O gün beyaz gülleri başka kızlara atmıştınız.” Bu konudan bahsetmek Sansa’nın kızarmasına sebep olmuştu. “Hiçbir zaferin, güzelliğimin yarısı etmeyeceğini söylemiştiniz.”

Sör Loras mütevazı bir şekilde gülümsedi. “Gözleri olan her adamın görebileceği basit bir gerçekten bahsetmiştim.”

Hatırlamıyor, diye fark etti Sansa şaşkınlıkla. *Sadece nezaket gösteriyor. Ne beni hatırlıyor ne de gülü. Hiçbirini hatırlamıyor.* O gülü bir anlamı olduğundan çok emindi Sansa, *her şey* anlamına geldiğinden. *Kırmızı* bir gül, beyaz değil. “Sör Robar Royce’u atsız bırakmanızdan sonraydı,” dedi umutsuzca.

Şövalye elini Sansa’nın kolundan çekti. “Robar’ı Fırtıtli Burnu’nda öldürdüm leydim.” Böbürlenmiyordu; sesi üzgündü.

Robar. Ve Kral Renly’nin Gökkuşağı Muhafızları[1] *ndan bir şövalye ye daha, evet.* Sansa, kadınların kuyu başında bundan bahsettiği duymuştu ama bir an için unutmuştu. “Lord Renly’nin öldürüldüğü zamandı değil mi? Zavallı kardeşiniz için nasıl da korkunç bir şey.”

“Margaery için mi?” Loras’ın sesi gergindi. “Şüphesiz. Ama o Acı Köprü’deydi. Görmedi.”

“Görmese de, duyduğunda...”

Sör Loras kılıcının kabzasını hafifçe okşadı. Kılıcın sapı beyaz deriyle kaplanmıştı, kabza topuzu kaymaktaşından yapılmıştı. “Renly öldü. Robar da

öyle. Onlardan bahsetmek neye yarar?”

Şövalyenin sesindeki keskinlik Sansa’yı şaşırttı. “Ben... lordum... Ben sizi gücendirmek istememiştim.”

“Zaten gücendiremezsiniz Leydi Sansa,” diye karşılık ver« Sör Loras ama sesindeki bütün sıcaklık uçup gitmişti. Sansa’nın kolunu da tekrar tutmadı.

Derin bir sessizlik içinde sarmal merdivenleri çıktılar.

Ah, neden Sör Robar’dan bahsettim? diye düşündü Sansa. *Her şeyi mahvettim. Artık bana kızgın.* Durumu telafi etmek için söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştı ama aklına gelen bütün kelimeler yavan ve zayıftı. *Sessiz ol, yoksa her şeyi daha beter edeceksin,* dedi kendine.

Lord Mace Tyrell ve maiyeti, kraliyet septinin arkasındaki taş çatılı iç kaleye yerleştirilmişti. Kral Kutsanmış Baelor, kız kardeşlerini görüp şehevi arzulara kapılmamak için onları buraya hapsetmişti ve kaleye o zamandan beri Bakire Zindanı deniyordu, Kalenin yüksek ve oymalı kapılarının önünde, yaldızlı miğferler ve kenarlarına altın rengi saten dikilmiş yeşil pelerinler giyen iki muhafız duruyordu. Göğüslerine Yüksek Bahçe’nin altın gülü işlenmişti. Geniş omuzlu, ince belli, olağanüstü kaslı adamların ikisi de iki metrelikti. Sansa, yüzlerini görebilecek kadar yaklaştığında onları birbirinden ayırt edemedi. Aynı güçlü çeneye, aynı koyu mavi gözlere, aynı kızıl bıyıklara sahiplerdi. Sör Loras’a, “Kimler?” diye sordu Sansa, az önceki utandırılmışlığı bir an için unutuldu.

Büyükannemin şahsi muhafızları,” dedi Sör Loras. “Anneleri onlara Erryk ve Arryk adlarını vermiş ama büyükannem ikisini birbirinden ayırt edemediği için onlara Sağ ve Sol diyor.”

Sağ ve Sol, kapıları açtılar. Margaery Tyrell kısa merdivenlerin başında bizzat belirdi ve konuğunu karşılamak için basamakları indi. “Leydi Sansa,” dedi, “geldiğiniz için çok memnunum. Lütfen buyurun.”

Sansa, müstakbel kraliçesinin önünde diz çöktü. “Bana büyük bir onur bahşettiniz Majesteleri.”

Bana Margaery diyemez misiniz? Lütfen kalkın. Loras, Leydi Sansa'nın ayağa kalkmasına yardım et. Size Sansa diyebilir miyim?'"

"Nasıl isterseniz.” Sör Loras, Sansa’nın kalkmasına yardım etti.

Margaery ağabeyini kardeşçe öperek gönderdi ve Sansa’nın elini tuttu. “Gel, büyükannem bekliyor ve leydilerin en sabırlısı olduğu söylenemez.”

Şöminede ateş çıtırdıyordu, yere hoş kokulu kabarık halılar serilmişti. Uzun ahşap masada bir düzine kadın oturuyordu.

Sansa sadece Lord Tyrell’in uzun boylu ve vakur karısı Leyli Alrrie’yi

tanıyordu. Kadının gümüşi saç örgüsüne mücevherli halkalar takılmıştı. Diğer takdimleri Margaery yaptı. Üç Tyrell kuzeni vardı; Megga, Alla ve Elinor, üçü de Sansa'ya yakın yaşlardaydı. Etine dolgun Leydi Janna, Lord Tyrell'in kardeşiydi ve yeşil Armalı Fossowayler'den biriyle evliydi; çıtı pıtı, parlak gözlü Leydi Leonette de Fossowayler'dendi ve Sör Garlan'ın karısıydı. Rahibe Nystcrica'nın çiçek bozuğu çirkin bir yüzü vardı ama neşeli bir kadınmış gibi görünüyordu. Solgun ve zarif Leydi Graceford bir çocuk taşıyordu ve Leydi Bulwer bir çocuktu, sekiz yaşından büyük olamazdı. Güleç anlamına gelen *Merry*, Sansa'nın şamatacı ve tombul Meredyth Crane için kullanacağı kısa isimdi ama koyu renkli muhteris gözlere sahip Myr güzeli Leydi Merryweather'in aynı lakapla çağırılamayacağı şüphesizdi.

Son olarak Margaery, Sansa'yı masanın başında oturan buruşuk tenli, beyaz saçlı, oyuncak bir bebeğe benzeyen kadının önüne götürdü. "Anısıyla huzur bulduğumuz Yüksek Bahçe Lordu merhum Luthor Tyrell'in dul eşi, büyükannem Leydi Olenna takdim etmekten şeref duyarım."

Yaşlı kadın gül suyu kokuyordu. *Nasıl da ufak tefek.* Bu kadın da diken namına en küçük bir şey yoktu. Yumuşak, lekeli eliyle Sansa'nın bileğini çekerek, "Beni öp çocuğum," dedi. "Benimle ve aptal tavuk sürümle birlikte yemek yemen büyük incelik." Sansa itaakâr bir tavırla yaşlı kadının yanağını öptü. "Beni davet etmeniz büyük incelikti leydim."

"Yakından olmasa da büyükbabanı tanırdım, Lord Rickard'ı"

"Ben doğmadan önce ölmüş."

"Bunun farkındayım çocuğum. Tully büyükbaban Lord Hoster'ın da ölmek üzere olduğu söyleniyor, sana da söylemişlerdir şüphesiz? Yaşlı bir adam ama benim kadar değil. Sonunda hepimiz için gece çöküyor, bazılarımız için daha erken. Sen bunu pek çok insandan iyi bilirsin zavallı çocuğum. Sen de kederlerden payına düşeni aldın, biliyorum. Kayıpların için çok üzgünüz." Sansa, Margaery'ye baktı. "Lord Renly'nin ölümünü duyduğumda çok üzülmüştüm Majesteleri. Yiğit bir adamdı."

"Çok naziksin," diye karşılık verdi Margaery.

Leydi Olenna homurdandı. "Yiğit, evet. Ve cazibeli ve çok temiz. Giyinmeyi, gülümsemeyi, banyo yapmayı biliyordu ve her nasılsa bu özelliklerin onu kral yapabileceği fikrine kapılmıştı Baratheonlar'ın her daim tuhaf fikirleri olmuştur şüphesiz. Bence damarlarındaki Targaryen kanı yüzünden." Havayı kokladı "Zamanında beni bir Targaryen'la evlendirmek istemişlerdi ama ben buna engel oldum."

"Renly cesur ve nazikti büyükanne," dedi Margaery. "Babam da onu

severdi, Loras da öyle.”

“Loras çok genç,” dedi Leydi Olenna kuru bir sesle. “Ve elindeki sopayla adamları atlarından düşürmekte çok başarılı. Ama bu onu akıllı biri yapmaz. Babana gelince, kocaman bir tahta kaşığa sahip köylü bir kadın olarak doğsaydım, babanın o şişko kafasına vura vura içine biraz hissiselim sokabilirdim.”

“Anne,” dedi Leydi Alerie kaşlarını çatarak.

Sessiz ol Alerie, benimle konuşurken o tonu kullanma ve bana anne deme. Seni doğurmuş olsaydım mutlaka hatırlardım. Ben sadece senin kocanın suçlusuyum, Yüksek Bahçe’nin sersem lordunun.”

“Büyükanne,” dedi Margaery, “sözlerine dikkat et, yoksa Sansa bizim hakkımızda ne düşünür?”

“Başımızda birazcık akıl olduğunu düşünebilir. En azından birimizin başında.” Yaşlı kadın tekrar Sansa’ya döndü. “Bu hainlik, onları uyardım. Robert’ın iki oğlu var ve Renly’nin de bir ağabeyi, Renly şu çirkin demir koltuk üzerinde *nasıl* hak iddia edebilir? Cıkcık dedi oğlum, tatlı torununun kraliçe olmasını istemez misin anne? Siz Starklar bir zamanlar kraldınız, Arrynlar ve Lannisterlar da öyle, hatta anne tarafından Baratheonlar bile, ama Tyrellller; Ejderha Aegon gelip de gerçek Menzil Kralı’nı Ateş Tarlası’nda kızartana kadar kâhyadan başka bir şey değildiler. Doğruyu söylemek gerekirse, bizim Yüksek Bahçe üstündeki iddiamız bile biraz şaibeli şu berbat Florentler bununla ilgili mızırdanıp durur. ‘Ne önemi var’ diyebilirsin, benim oğlum gibi sersemler dışında kimse için bir önemi yok elbette. Torununu bir gün Demir Taht’ta otururken görebileceği fikri, oğlum Mace’i şey gibi şişiriyor... adı neydi onun? Margaery, sen akıllısın, iyi bir kız ol ve yarı deli yaşlı büyükannene, Yaz Adaları’nda yaşayan ve dürtüldüğü zaman kendi cüssesinin on katı kadar şişen tuhaf balığın adını söyle.”

“Onlara şişen balık diyorlar büyükanne.”

“Tabii ki öyle diyorlar. Yaz Adalılar’ın hiç hayal gücü yok. Doğruyu söylemek gerekirse, oğlum arma olarak şişen balığı almalı, Balığın başına bir taç takabilir, tıpkı Baratheonlar’ın geyiklerine taktığı gibi, belki de onu bu mutlu eder. Bana sorarsanız, onun aptallığından hepimiz uzak durmalıydık ama inek bir kere sağıldıktan sonra sütü tekrar memesinden içeri sokmanın bir yolu yok. Lord Şişen Balık o tacı Renly’nin kafasına taktığında hepimiz dizlerimize kadar pisliğe battık, işte şimdi buradayız, başladığımız işi bitirmek için. Buna sen ne diyeceksin Sansa?”

Sansa’nın ağzı açılıp kapandı. Kendini şişen balık gibi hissediyordu.

“Tyrellller’in soyu Garth Yeşilel’e kadar uzanır,” dedi, o kadar kısa zaman içinde bulabildiği en iyi cevap buydu.

Diken Kraliçesi güldü. “Florentler, Rowanlar, Oakheartlar ve güneydeki soylu ailelerin yarısından çoğu gibi. Rivayete göre Garth, tohumlarını bereketli topraklara saçmayı severdi. Ellerinin yeşil olmasına şaşmamak gerekir.”

“*Sansa,"* diyerek araya girdi Leydi Alerie, “çok acıkmış olmalısın. Birlikte bir parça yaban domuzu ve biraz limonlu kek yiyelim mi?”

“Limonlu keki çok severim,” diye itiraf etti Sansa.

“Bize de öyle söylenmişti,” dedi susturulmaya hiç niyeti olmayan Leydi Olenna. “Varys denen yaratık bu bilgi için müteşşekir olmamız gerektiğini düşünüyor gibiydi. Doğruyu söylemek gerekirse, bir hadımın ne işe yaradığını asla anlayamadım. İşe yarar parçalan kesilmiş erkekler gibi görünüyorlar bana. Alerie, yemeği getirmelerini söyleyecek misin yoksa açlıktan ölmemi mi bekliyorsun? Buraya, yanıma otur Sansa, şu gördüklerinden çok dahil az sıkıcıyım ben. Umarım soytarılardan hoşlanıyorsundur.”

Sansa eteklerini düzeltip oturdu. “Bence... soytarılar, leydim? Siz... renkli kıyafetler giyen soytarılardan mı bahsediyorsunuz?”

“Bu durumda tüyler takanlardan. Kimden bahsettiğimi düşünmüştün Sansa? Oğlumdan mı? Yoksa bu latif leydilerden mi? Hayır, yüzün kızarmasın, şu saçlarınla birlikte nar gibi görünmene sebep oluyor. Doğruyu söylemek gerekirse bütün erkekler soytarıdır ama renkli kıyafetler giyenler taç takanlardan daha komik görünür. Margaery, çocuğum, Yağtopan’nı çağır, bakalım Leydi Sansa’yı gülümsetebilecek miyiz? Diğerleriniz, oturun, size her şeyi ben söylemek zorunda mıyım? Sansa, torunuma bir koyun sürüsünün hizmet ettiğini düşünüyor olmalı.”

Yağtoparı yemeklerden önce geldi, sarı yeşil tüylü bir soytarı kıyafeti giymiş, başına horoz ibiği takmıştı. Olağanüstü şişmandı, üç Ay Oğlan kadar büyüktü. Salona parende atarak girdi, masanın üstüne zıpladı ve Sansa’nın önüne devasa bir yumurta koydu, '? “Kırın leydim,” dedi. Sansa yumurtayı kırdığında içinden onlarca sarı civciv çıktı ve dört bir yana koşuşmaya başladılar. “Yakalayın!” diye bağırdı Yağtoparı. Küçük Leydi Bulwer civcilerden birini yakaladı ve soytarıya verdi; soytarı kafasını geriye attı, civcivi kocaman ağzına tıkıştırdı ve bütün halinde yutmuş gibi göründü, geğirdiğinde burnundan sarı tüyler çıktı. Leydi Bulwer üzüntüyle ağlamaya başladı ama civciv elbisesinin yeninden sürünerek çıkıp kolunda yürümeye başladığında kızın hıçkırışları bir mutluluk çığlığına dönüştü.

Hizmetçiler pırasa ve mantar çorbasını getirirken Yağtoparı portakallarla

hokkabazlık yapmaya başladı, Leydi Olenna öne eğilip dirseklerini masaya koydu. “Oğlumu tanıyor musun Sansa? Yüksek bahçe’den Lord Şişen Balık?”

“Büyük bir lord,” diye cevapladı Sansa nezaketle.

"Büyük bir sersem,” dedi Diken Kraliçesi. “Babası da sersemdi. Kocam, merhum Lord Luthor. Ah, onu sevdim, sakın yanlış anlama. Müşfik bir adamdı ve yatak odasında beceriksiz değildi ama bunlara rağmen çok sersemdi. Kuş avı sırasında bir uçurumdan ayağı düşmeyi başardı. O sırada gökyüzüne baktığını ve atının onu nereye götürdüğüne dikkat etmediğini söylüyorlar.”

“Şimdi benim sersem oğlum da aynı şeyi yapıyor, ama o bir at yerine bir aslan sürüyor. Bir aslanın sırtına binmek kolaydır ama inmesi zordur, onu uyardım ama o sadece kıkırdadı. Eğer bir oğlun olursa Sansa, onu sık sık döv ki seni dinlemeyi öğrensin. Benim yalnızca bir oğlum oldu ve onu neredeyse hiç dövmedim; Yağtoparı’nı beni dinlediğinden fazla dinliyor şimdi. Bir aslan, evcil bir kedi değildir dedim ona ve o bana ‘cıkcık’ yaptı. Bana sorarsan bu diyarda çok fazla cıkcık yapılıyor. Bütün bu krallar kılıçlarını bir kenara bırakıp annelerini dinleseler çok daha iyi işler yaparlar.”

Sansa ağzının yine açık olduğunu fark etti. Leydi Alerie ve diğer kadınlar Yağtoparı’nın portakallarla yaptığı gösteriye gülerken Sansa ağzını bir kaşık çorbayla doldurdu.

"Bana şu kral çocuğuyla ilgili gerçekleri söylemeni istiyorum,” dedi Leydi Olenna aniden. “Joffrey denen çocuk.”

Sansa’nın parmakları kaşığın sapında kıvrıldı. *Gerçek*? *Söyleyemem. Lütfen sormayın. Söyleyemem.* “Ben... Ben... Ben...”

Evet, sen. Senden daha iyi kim bilebilir? Hakkını teslim edeyim, delikanlı bir kral gibi görünüyor. Biraz kibirli gibi ama bu Lannister kanından geliyor olmalı. Bununla birlikte, bazı rahatsız edici hikâyeler duyduk. Doğrulukları var mı? Bu delikanlı sana kötü mü davrandı?”

Sansa gergin bir şekilde etrafa bakındı. Yağtoparı bütün bir portakalı ağzına soktu, çiğneyip yuttu, yanaklarına vurdu ve portakalın çekirdeklerini burnundan çıkardı. Kadınlar kıkırdayıp güldüler. Hizmetçiler gelip gidiyordu, Bakire Zindam’nda çatal kaşık sesleri yankılanıyordu. Civcivlerden biri tekrar masaya çıktı ve Leydi Graceford’un çorbasına girdi. Sansa ve Leydi Olenna’yla kimse ilgilenmiyordu ama Sansa yine de korkuyordu. Leydi Olenna’nın sabrı tükenmek üzereydi. “Neden gözlerini açmış Yağtoparı’na bakıyorsun? Bir soru sordum, bir cevap bekliyorum, Dilini Lannisterlar mı çaldı çocuk?”

Sör Dontos, sadece tanrı korusunda özgürce konuşması için uyarmıştı Sansa’yı. “Joff... Kral Joffrey, o... Majesteleri çok nazik ve yakışıklıdır... ve bir

aslan kadar cesurdur.”

“Evet, bütün Lannisterlar aslandır ve Tyreller’in osuruğu gül kokar,” dedi yaşlı kadın. “Ama ne kadar *nazik*? Ne kadar zeki? İyi bir kalbi ve halim bir eli var mı? Bir kral olabilecek kadar mert mi? Margaery’yi el üstünde tutacak ve ona şefkali davranacak mı? Onun onurunu kendi onuru gibi koruyacak mı?”

“Evet,” diye yalan söyledi Sansa. “Joffrey çok... çok yakışıklıdır.”

“Bunu söylemiştin. Bazıları, senin Yağtoparı kadar büyük bir aptal olduğunu söylüyor ve ben onlara inanmaya başlıyorum. *Yakışıklı*? Margaery’ye güzelliğin ne değeri olduğunu öğretmiş olmayı umuyorum. Bir soytarının osuruğundan değersizdir. Parlakalev Aerion da yakışıklıydı ama buna rağmen bir canavardı. Soru şu; Joffrey ne?” Kadın, masanın yanında geçen bir hizmetçiyi yakalamak için uzandı. “Pırasadan hoşlandığım söylenemez. Bu çorbayı götür ve bana peynir getir.”

“Peynir, limonlu kekten sonra servis edilecek leydim.”

“Peynir ben ne zaman istersem o zaman servis edilecek ve ben şimdi servis edilmesini istiyorum.” Yaşlı kadın tekrar Sansa’ya, döndü. “Korkuyor musun çocuğum? Korkmana gerek yok, burada kadın kadınayız. Bana gerçekleri söyle, sana hiç zarar gelmeyecek.

“Babam her zaman gerçekleri söylerdi.” Sansa fısıltıyla konuşuyordu, buna rağmen kelimeleri ağzından çıkarmak zordu.

Lord Eddard, evet, böyle bir şöhreti vardı ama buna rağmen onu hain ilan edip kafasını aldılar.” Yaşlı kadının gözleri Sansa’ya saplandı, bakışları kılıç ucu kadar parlak ve keskindi.

"Joffrey,” dedi Sansa. “Bunu Joffrey yaptı. Merhametli olacağına dair söz vermişti bana ama babamın kafasını kesti. *Bunun* merhamet olduğunu söyledi. Beni siperlere çıkarıp ona bakmadı zorladı. Kafaya. Ağlamamı istiyordu ama...” Sansa birdenbire durdu ve eliyle ağzını kapadı. *Çok fazla konuştum, tanrılar yardım edin, duyacaklar, biri onlara söyleyecek.*

"Devam et.” Israr eden Margaery’ydi. Joffrey’nin müstakbel Kraliçesi. Kızın ne kadar duyduğunu bilmiyordu Sansa.

“Yapamam.” *Ya Joffrey’ye söylerse? Beni mutlaka öldürür, ya da beni Sör llyn’e verir.* “Ben öyle demek istemedim... benim babam bir vatan hainiydi, ağabeyim de hain, ben hain kanı taşıyorum, lütfen başka bir *şey söyletmeyin bana.”*

"Sakinleş çocuk,” diye emretti Diken Kraliçesi.

"Çok korkuyor büyükanne, baksana.”

Yaşlı kadın Yağtoparı’na seslendi. “Soytarı! Bize bir şarkı söyle, Uzun

bir şarkı bulmalıyım. Ayı ve Güzel Bakire' iyi olur." "Olur!" dedi kocaman soytarı. "Gerçekten iyi olur. Amuda kalkıp mı söyleyeyim leydim?"

"Amuda kalkarsan daha iyi mi söyleyeceksin?"

"Hayır."

"O halde ayaklarının üstünde dur. Şapkanın düşmesini istemeyiz. Hatırladığım kadarıyla saçlarını hiç yıkamıyorsun." "Leydim nasıl emrederse." Yağtoparı tumturaklı bir reverans yaptı, gürültülü şekilde geğirdi, doğruldu, göbeğini saldı ve kükredi. *"Bir ayı vardı, bir ayı, bir AYI! Baştan ayağa karaydı ve kıllarla kaplıydı..."* Leydi Olenna öne eğildi. "Ben henüz senden bile küçük bir kızken Kızıl Kale'nin duvarlarının kulakları olduğu iyi bilinirdi. Pekâlâ, biz kızlar rahatça konuşurken o kulaklar şarkı dinleyecek."

"Ama," dedi Sansa, "Varys... o *duyar,* o her zaman..."

"Daha yüksek sesle!" diye bağırdı Diken Kraliçesi, Yağtoparına "Bu yaşlı kulakların nerdeyse sağır olduğunu biliyorsun. Bana fısıldıyormusun seni şişko soytarı? Sana fısıldaman için altın vermiyorum. *Şarkı söyle!"*

"... AYI!" diye gürledi Yağtoparı, güçlü ve pes sesi kirişlerde yankılandı. *"AH, GEL, DEDİLER, SEN DE FESTİVALE GEL, FESTİVAL Mİ? DEDİ AYI, AMA BEN BİR AYIYIM, BAŞTAN AYAĞA KARAYIM VE TÜYLERLE KAPLIYIM'."*

Buruşuk, yaşlı leydi gülümsedi. "Yüksek Bahçe'de, çiçeklerin arasında gezinen örümceklerimiz var. Kendi işlerine baktıkları sürece küçük ağlarını örmelerine müsaade ediyoruz ama ayak altında dolaşırlarsa onları eziyoruz." Elinin tersiyle Sansa'nın sırtına hafifçe vurdu. "Çocuğum, şimdi gerçekler. Kendine Baratheon diyen ama daha çok bir Lannister gibi görünen bu Joffrey ne çeşit bir adamdır?"

"VE BURADAN ORAYA GİDEN YOLDA. BURADAN! ORAYA! BİR KEÇİ, ÜÇ DELİKANLI VE DANS EDEN BİR AYI!"

Sansa, kalbinin sıkıştığını hissetti. Diken Kraliçesi o kadar yakınındaydı ki kadının ekşi nefesinin kokusunu alabiliyordu. Kadının zayıf parmakları Sansa'nın bileğini deliyordu. Diğer yanda Margaery de dinliyordu. Sansa'nın içinden bir ürperti geçti. "Bir canavar," diye fısıldadı, öyle ürkekti ki kendi sesini zor duyuyordu. "Joffrey bir canavar. Kasabın oğlu hakkında yalan söyledi ve babamı kurdumu öldürmeye zorladı. Onu sinirlendirdiğimde beni Kral Muhafızları'na dövdürdü. O bir şeytan ve bir canavar leydim. Bu gerçek. Kraliçe de öyle."

Leydi Olenna ve torunu bakıştılar. "Ah," dedi yaşlı kadın, "çok yazık."

Tanrılar, diye düşündü Sansa dehşetle. *Eğer Margaery onunla*

evlenmezse Joffrey bu işin suçlusunun ben olduğumu anlar. “Lütfen," dedi, “lütfen düğünü iptal etmeyin...”

“Korkma çocuğum. Lord Şişen Balık, Margaery’yi kraliçe yapmakta kararlı. Ve bir Tyrell’in verdiği söz Casterly Kayası’ndaki bütün altından daha değerlidir. En azından benim zamanımda öyleydi. Yine de, sana gerçekler için teşekkür ederiz çocuğum.”

"...FESTİVALE KADAR DANS EDİP DURDULAR, FESTİVALE KADAR! FESTİVALE KADAR!” Yağtoparı zıplayıp kükrüyor, ayağını yere vuruyordu.

"Sansa, Yüksek Bahçe’yi ziyaret etmek ister misin?” Margaery Tyrell gülümsediğinde ağabeyi Loras’a çok benziyordu. “Bütün sonbahar çiçekleri açtı artık, korular ve çeşmeler var, gölgeli avlular ve mermer sütunlar. Lord babamın sarayında her daim şarkıcılar olur, yanımızdaki Topar’dan daha tatlı şarkıcılar, flütçüler, kemancılar, arpçılar. En iyi atlar Yüksek Bahçe’dedir, Mander boyunca yelken açmak için zevk teknelerimiz de var. Kuş avlamayı bilir misin Sansa?”

"Biraz,” dedi Sansa.

“AH NE TATLI KIZDI, SAF VE GÜZELCE! SAÇLARINDA BAL OLAN BAKİRE'. “

"Yüksek Bahçe’yi en az benim kadar seveceksin. Bunu biliyorum.” Margaery, Sansa’nın alnına düşen bir bukle saçı eliyle geri taradı. “Bir kez gördüğünde oradan ayrılmak istemeyeceksin. Ve belki ayrılmak zorunda da kalmazsın.”

“*SAÇLARI! SAÇLARI! SAÇLARINDA BAL OLAN BAKİRE!”*

“Sus çocuk,” dedi Diken Kraliçesi sertçe. “Sansa, Yüksek bahçe’yi ziyaret etmek istediğini söylemedi henüz.”

“Ah, ama isterim,” dedi Sansa. Yüksek Bahçe her zaman hayalini kurduğu yere benziyordu; bir zamanlar Kral Toprakları’nda bulacağına inandığı o büyülü saraya.

“...YAZ RÜZGÂRINDA KOKUYU ALDI. AYI! AYI! BAŞTAN AŞAĞI KARAYDI VE KILLARLA KAPILIYDI!”

“Ama kraliçe,” diye devam etti Sansa, “gitmeme izin vermez...”

“Verecek. Yüksek Bahçe olmazsa Lannisterlar’ın Joffrey’yi tahtta tutma umudu da olmaz. Eğer oğlum sersem lord isterse, kraliçenin bu arzuyu yerine getirmekten başka seçeneği kalmaz.”

“Yapar mı?” diye sordu Sansa, “İster mi?”

Leydi Olenna kaşlarını çattı. “Ona bir seçenek vermeye gerek

görmüyorum. Gerçek niyetimizle ilgili bir fikri olmayacak elbette.”

“YAZ RÜZGÂRINDA KOKUYU ALDI'.”

Sansa alnını buruşturdu. “Gerçek niyetimiz nedir leydim?”

“KOKLADI, KÜKREDİ VE KOKUYU ALDI! YAZ *RÜZ GÂRINDA BAL VARDI!”*

“Seni kazasız belasız evlendirmek çocuğum,” dedi yaşlı kanili Yağtoparı eski şarkıyı söylerken. “Torunumla.”

Sör Loras’la evlenmek... Sansa’nın nefesi kesilmişti. Pırıl pırıl safir zırhının içinde ona bir gül uzatan Sör Loras’ı hatırladı. Beyaz ipekler içinde saf, masum ve güzel görünen Sör Loras’ı. Gülümsediği zaman ağzının kenarında beliren gamzeyi. Gülüşündeki tatlılığı, dokunuşundaki sıcaklığı. Loras’ın gömleğini çıkarıp altındaki pürüzsüz teni okşamanın, ayak parmaklarının ucumla yükselip onu öpmenin, parmaklarını kahverengi gür saçlarımın içinden geçirmenin ve onun koyu kahverengi gözlerinde kaybolmanın nasıl olacağını sadece hayal edebilirdi Sansa. Boğazına kadar kızardı.

“AH, BİR BAKİREYİM BEN, SAF VE GÜZELİM BENİ. KILLI BİR AYIYLA ASLA DANS ETMEM. BİR AYI! BİR AYI! KILLI BİR AYIYLA ASLA DANS ETMEM'.”

“Bunu ister misin Sansa?” diye sordu Margaery. “Benim hiç kız kardeşim olmadı, sadece ağabeylerim var. Ah, lütfen evet de lütfen ağabeyimle evlenmeye rızan olduğunu söyle.”

Kelimeler Sansa’nın ağzından yuvarlanarak çıktı. “Evet, rızam var. Bunu her şeyden çok isterim. Sör Loras’la evlenmek, onu sevmek...”

“Loras?" Leydi Olenna sinirlenmiş gibiydi. “Aptal olma çocuk, Bir Kral Muhafızı asla evlenmez. Kışyarı’nda hiçbir şey öğretmediler mi sana? Torunum Willas’tan bahsediyorduk. Senin için biraz yaşlı olabilir ama çok tatlı bir delikanlıdır. Benim sersem oğluma hiç benzemez ve bunun yanısıra Yüksek Bahçe vârisidir.” Sansa’nın başının döndüğünü hissetti; kafası bir an için Loras’ın hayalleriyle doluydu ve bir sonraki an bütün hayalleri paramparça olmuştu. *Willas*? *Willas?* “Ben,” dedi aptal gibi. *Nezaket bir leydinin kalkanıdır. Onları gücendirmemelisin, ağzından çıkanlara dikkat et.* “Ben Sör Willas’ı tanımıyorum. Bu zevke nail olamadım leydim. O da... o da kardeşleri gibi büyük bir şövalye mi?”

“…KIZI HAVAYA KALDIRDI! AYI! AYI! ”

Hayır,” dedi Margaery. “O yemin etmedi.”

Leydi Olenna kaşlarını çattı. “Kıza gerçeği söyle. Zavallı delikanlı sakat, gerçek bu.”

“Yaverken yaralandı, ilk turnuvasında,” diye açıkladı Margaery. "Atı devrildi ve bacağını ezdi.”

"Şu yılan Dornelu’nun suçu, Oberyn Martell’in. Adamın üstadı da suçlu.”

"BEN BİR ŞÖVALYE İSTEDİM AMA SEN BİR AYISIN! BİR *AYI! BİR AYI! BAŞTAN AŞAĞI KARA VE KILLA KAPLI!"*

Willas’ın ayağı sakattır ama sağlam bir kalbi vardır,” dedi Margaery. “Ben küçük bir kızken bana kitaplar okurdu ve benim için yıldızların resmini çizerdi. Onu sen de bizim kadar seveceksin Sansa.”

“G*ÜZEL KIZ AĞLADI, TEKME ATTI AMA AYI SAÇLARINDAKİ BALI YALADI! SAÇLARI! SAÇLARI! SAÇLARINDAKİ BALI YALADI!”*

"Onunla ne zaman tanışabilirim?” diye sordu Sansa tereddütle.

"Yakında,” diye söz verdi Margaery. “Joffrey ve ben evlendikten sonra, Yüksek Bahçe’ye gittiğinde. Büyükannem seni götürecek.**”**

"Götüreceğim,” dedi Yaşlı kadın hafifçe gülümseyip Sansa’nın elini tutarak. “Götüreceğim gerçekten.”

“SONRA KIZ İÇİNİ ÇEKTİ, İNLEDİ, HAVAYI TEKMELEDİ! BENİM AYIM DİYE ŞARKI SÖYLEDİ! BENİM AYIM ÇOK GÜZEL. SONRA BURADAN ORAYA GİTTİLER BİRLİKTE. AYI, AYI VE GÜZEL BAKİRE” Yağtoparı şarkının son satırında kükredi, havaya zıpladı ve masadaki kadehleri titreten bir darbeyle iki ayağının üstüne indi. Kadınlar alkışlayıp güldüler.

“Bu korkunç şarkının asla bitmeyeceğini düşünmüştüm,” dedi Diken Kraliçesi. “Ama bakın, peynirim de geldi.”

JON

Dünya kurşuni bir koyuluk içindeydi; çam, yosun ve soğuk kokuyordu. Süvariler dağınık taşların ve cılız ağaçların arasından geçerek aşağıdaki vadinin zeminine mücevherler gibi serpilmiş misafirperver ateşlere doğru ilerlerken, kara topraktan solgun sisler yükseliyordu. Jon Kar'ın sayabileceğinden fazla ateş vardı yüzlerce, binlerce. Buz beyazı Süt Nehri'nin yanından akan, titrek ışıklardan oluşmuş ikinci bir nehir. Jon Kar'ın kılıç eli açılıp kapandı.

Bayırdan sancakları ve borazanları olmadan indiler. Sessizlik sadece nehrin uzak mırıltısıyla, atların ayak sesleriyle ve Çıngıraklı'nın kemik zırhının tıngırtılarıyla bölünüyordu. Aşağıdan adamlar, köpekler, atlar ve beyaz bir ulu kurt geçerken yukarıda bir yerde bir kartal mavi gri muazzam kanatlarıyla havada süzülüyordu.

Bir atın toynağıyla yerinden oynayan bir taş bayırdan aşağı yuvarlandı ve Jon, Hayalet'in beklenmedik sese doğru döndüğünü gördü.. Ulu kurt süvarileri gün boyunca uzaktan takip etmişti, alışkanlığı buydu. Ama ay, asker çamların üzerinde yükseldiğinde, parlak kırmızı gözleriyle koşarak yanlarına gelmişti, Çıngıraklı'nın köpekleri Hayalet'i her zamanki gibi hırıltılarla, kükremelerle ve vahşi havlamalarla karşılamıştı ama ulu kurt hiç birini umursamamıştı. Altı gün önce, yabanıllar gece kampı kuruduğunda, tazıların en büyüğü ulu kurda arkadan saldırmıştı fakat Hayalet dönüp atılmış ve tazıyı kanlı baldırlarla kaçmak zorunda bırakmıştı. Köpek sürüsü o günden beri Hayalet'le arasındaki güvenli mesafeyi koruyordu.

Jon Kar'ın küçük atı hafifçe kişnedi ama bir dokunuş ve yumuşak bir söz hayvanı sakinleştirdi. Keşke Jon'un korkuları da böyle kolayca geçebilscydi. Jon tepeden tırnağa Gece Nöbetçileri'nin siyahlarına bürünmüştü ama düşman önde ve arkada at sürüyordu. *Yabanıllar. Ve ben onlarla birlikteyim.* Ygritte, Qhorin Yarımel'in cübbesini giyiyordu. Lenyl korucunun zırhlı yeleğini almıştı, iri mızrak karısı Ragwyle eldivenlerini ve yayalardan biri de çizmelerini. Qhorin'in miğferini, Uzunmızrak Ryk dedikleri kısa boylu, çirkin adam kazanmıştı ama miğfer adamın dar kafasına oturmamıştı, bu yüzden onu da Ygritte'e vermişti.

Ve Qhorin'in kemikleri Çıngıraklı'nın heybesinde duruyordu, Jon'la birlikte Çığlık Geçidi'ni keşfe çıkan Ebben'in kanlı kafasının yanında. *Öldüler. Ben hariç herkes öldü ve ben de ölü sayılırım.*

Ygritte, Jon'un hemen arkasında sürüyordu, Uzunmızrak Ryk de önündeydi. Kemik lordu bu ikisini Jon'un muhafızı yapmıştı. Yola çıkarlarken, miğfer niyetine taktığı dev kafatasının çarpık dişlerinin arasından gülümseyerek, "Karga uçacak olursa sizin kemiklerinizi de kaynatırım," diye uyarmıştı muhafızları.

Ygritte adama çıkışmıştı. "Ona *sen* göz kulak olmak ister misin. Eğer bizim yapmamızı istiyorsan, bizi rahat bırak."

Bunlar gerçekten özgür insanlar, diye düşünmüştü Jon. Onlara çıngıraklı liderlik ediyor olabilirdi ama hiçbiri adama karşılık vermekten çekinmiyordu.

Yabanıl liderin düşmanca bakışları Jon'un üstünde sabitlenmişti. "Bunları kandırmış olabilirsin karga ama Mance'i kandırabileceğini düşünme sakın. Sana bir kez bakacak ve sahte olduğunu anlayacak. Sonra ben, şu senin kurdundan bir cübbe yapacağım, senin o yumuşak göbeğini deşeceğim ve içine bir gelincik koyup tekrar dikeceğim."

Jon kılıç elini açıp kapatarak eldivenin içindeki yanık parmaklarını esnetmişti ama Uzunmızrak Ryk sadece gülmüştü. "Peki bu karda gelinciği nereden bulacaksın?"

İlk gece, at sırtında geçen uzun bir günden sonra, isimsiz bir dağın tepesindeki sığ çukurda kamp kurmuşlar, kar düşmeye başlarken ateşin yanında toplanmışlardı. Jon, alevlerin üstüne düşen kar tanelerinin eriyişini izlemişti. Giydiği kat kat deriye ve yüne rağmen soğuğun kemiklerine işlediğini hissedebiliyordu. Ygritte yemeğini yedikten sonra Jon'un yanına oturmuştu, ısınmak için başlığını kafasına geçirmiş, ellerini cübbesinin yenine sokmuştu, "Mance, Yarımel'i nasıl hallettiğini duyunca seni hemen kabul edecek," demişti Jon'a.

"Beni ne olarak kabul edecek?"

Kız küçümser gibi gülmüştü. "Bizden biri olarak. Sur'dan uçan ilk kuş olduğunu mu düşünüyorsun? Kalbinizde hepiniz özgürce uçmak istiyorsunuz."

"Ve özgür olduğumda, gitmekte de özgür olacak mıyım?" "Elbette olacaksın," dedi Ygritte, çarpık dişlerine rağmen sıcak bir gülümsemesi vardı. "Ve biz de seni öldürmek için özgür olacağız. Özgür olmak tehlikelidir ama pek çok insan tadını sever." Ygritte eldivenli elini Jon'un bacağına, dizinin hemen üstüne koymuştu. "Göreceksin."

Göreceğim, diye düşünmüştü Jon. Göreceğim, duyacağım, öğrenceğim

ve sonra Sur’a dönüp her şeyi anlatacağım. Yabanıllar onu bir yemin bozan sanıyordu ama Jon kalbinde Gece Nöbetçilerinin adamıydı hâlâ, Qhorin Yarımel’in verdiği son görevi yerine getiriyordu. Ben onu öldürmeden önce.

Bayırın dibinde, dağ eteklerinden akıp Sütnehri’ne karışan küçük bir dereye rastladılar. Taştan ve buzdan ibaretmiş gibi görünüyordu ama donmuş yüzeyinin altında akan suyun sesini duyabiliyorlardı. Çıngıraklı, ince buz tabakasını kırarak kafileyi karşıya geçirdi.

Kafile dereyi geçerken Mance Rayder’ın keşif süvarileri göründü. Jon bir bakışla keşifçilerin ölçüsünü aldı: Kadınlar ve erkeklerden oluşan sekiz süvari, kürk ve kaynatılmış deriler giyinişlerdi, birkaçında miğfer ve örgü zırh vardı. Başlarındaki adam hariç hepsi, kargılarla ve ateşte sertleştirilmiş mızraklarla silahlanmışlardı; balıketli sarışın lider, keskinleştirilmiş çelikten yapılmış büyük bir tırpan taşıyordu. Ağlak, adamı görür görmez tanımıştı Jon. Kara kardeşler bu adam hakkında hikâyeler anlatırdı; Çıngıraklı, Köpekbaşlı Harma ve Kargakatili Alfyn gibi meşhur bir akıncıydı.

“Kemik Lordu,” dedi Ağlak onları gördüğünde. Jon’a ve kurduna baktı. “Bu kim?”

“Taraf değiştiren bir karga,” dedi çıngırdayan zırhı yüzünden Kemik Lordu olarak anılmayı tercih eden Çıngıraklı. “Yarımel’in kemikleriyle birlikte onunkileri de alacağımdan korktu.” Keşifçilerin görmesi için ganimet heybesini salladı.

“Qhorin Yarımel’i katletti,” dedi Uzunmızrak Ryk. “O v, kurdu.”

“Orell’i de,” dedi Çıngıraklı.

“Bu delikanlı bir varg ya da ona yakın bir şey,” diye lafa karıştı mızrak karısı Ragwyle. “Kurdu Yanmel’in bacağından bir parça kopardı.”

Ağlak’ın akıntılı kırmızı gözleri tekrar Jon’a döndü. “Öyle mi? Pekâlâ, şimdi iyice bakınca kurdumsu bir görüntüsü var. Onu Mance’e götürün, bakarsınız delikanlıyı tutmaya karar verir.” Adam atını çevirdi ve dörtnala uzaklaştı, süvarileri de aynı hızla pekine düştü.

Sütnehri Vadisini aşıp tek sıra halinde nehir kampının içinden geçerlerken rüzgâr sert ve ıslak esiyordu. Hayalet, Jon’a yakın yürüyordu ama hayvanın kokusu bir haberci gibi önlerinden gidiyordu ve çok zaman geçmeden yabanıl köpekleri hırlayıp havlayarak çevrelerini sardı. Lenyl köpekleri susturmak için bağırdı ama hayvanlar adamı umursamadı. “Senin canavarı pek sevmiyorlar,” dedi Uzunmızrak Ryk, Jon’a.

“Onlar köpek, Hayalet bir kurt,” dedi Jon. “Hayalet’in onların cinsinden olmadığım biliyorlar.” Benim sizin cinsinizden olmadığım gibi. Ama Jon’un

düşünmesi gereken bir vazifesi vardı, o son ateşi paylaşırlarken Qhorin Yanmel'in verdiği görev... bir dönek rolü oynamak ve yabanılların Ayazdiş'in çıplak ve soğuk vahşiliğinde aradığı şeyi bulmak. "Bir güç" demişti QhorinYarımel, Yaşlı Ayı'ya tuna o gücün ne olduğunu, ya da Mance Rayder'ın o gücü bulup bulmadığını öğrenemeden ölmüştü.

Nehir boyunca, at arabalarının ve kızakların arasında yemek ,ateşleri yakılmıştı. Yabanılların çoğu postlardan, derilerden ve keçeli yünlerden çadırlar kurmuştu. Diğerleri kayaların dibine ilkel barınaklar yapmıştı, bazıları da at arabalarının altında uyuyordu. Jon, yemek ateşinin başında oturan bir adam gördü; adam uzun ahşap mızrakların ucunu sertleştirip onları bir yığının üstüne atıyordu.

Başka bir yerde, kaynatılmış deriler giymiş iki genç çomak dövüşü yapıyordu, ateşin üstünden atlayıp birbirlerine saldırıyorlardı, indirdikleri her darbede homurdanıyorlardı. Çember şeklinde oturan bir düzine kadın tüy takarak okları dengeliyordu. Bu oklar kardeşlerim için, diye düşündü Jon. Babamın halkı için; Kışyarı'nın, Derin Orman Kalesi'nin, Son Ocak'ın insanları için. Bu oklar kuzey için.

Ama Jon'un gördüğü her şey savaşa ait değildi. Dans eden kadınlar da gördü. Bir bebeğin ağladığını duydu. Kürklere sarınmış, oyun oynamaktan nefes nefese kalmış küçük bir erkek çocuğu koşarak atının önünden geçti. Öküzler nehir kıyısı boyunca gezinip yiyecek ot ararken, koyunlar ve keçiler özgürce dolaşıyordu. Yemek ateşlerinden birinden kızarmış koyun eti kokusu yükseliyordu, başka bir ateşte bir yaban domuzu çevriliyordu.

Çıngıraklı, uzun asker çamlarla çevrili açık bir arazide atından indi. "Burada kamp kuracağız," dedi Lenyl'e, Ragwyle'e ve diğerlerine. "Atları doyurun, sonra köpekleri, sonra da kendinizi. Ygritte, Uzunmızrak, kargayı Mance'e götürün de görsün. Bağırsaklarını sonra deşeriz."

Yolun kalanını yürüdüler, daha çok çadırın ve daha çok yemek ateşinin önünden geçtiler, Hayalet peşlerinden geliyordu. Jon bu kadar yabanılı bir arada görmemişti daha önce, gören biri olup olmadığını merak etti. Kamp sonsuza kadar uzuyor, diye düşündü ama bir kamptan öte yüzlerce kamp ve her biri bir öncekinden daha savunmasız. Fersahlarca yayılan yabanılların müdafaa hatları, çukurları ya da sivri kazıkları yoktu, kampın çevresinde küçük gruplar halinde dolaşan gözcü süvariler vardı sadece. Her grup, kabile ya da köy, diğerlerinin durduğunu gördüğü anda ya da uygun bir alan bulduğunda istediği yerde durup kamp kurmuştu. Özgür insanlar. Kara kardeşler onları böylesi bir dağınıklık içinde yakalarsa, pek çoğu bu özgürlüğün bedelini kanıyla öderdi. Yabanıllar

kalabalıktı ama Gece Nöbetçileri disiplinliydi. Babası bir keresinde, on mücadeleden dokuzunda disiplinin sayıyı yendiğini söylemişti Jon'a.

Hangi çadırın krala ait olduğuna dair şüphe yoktu; Jon'un kampta gördüğü en büyük çadırdan üç kat büyüktü ve Jon içeriden yükselen müziği duyabiliyordu. Daha küçük diğer çadırların çoğu gibi, kralın çadırı da büyük baş hayvanların birbirine dikilmiş postlarından yapılmıştı ama Mance Rayder'ın çadırının postları, kabarık beyaz tüylü kar ayılarına aitti. İlk İnsanlar'ın zamanında Yedi Krallık'ta özgürce dolaşan dev yaban geyiklerinden birinin boynuzlan çadırın sivri tepesini taçlandırıyordu.

En azından burada müdafaacılar vardı; çadırın kapısındaki iki nöbetçi, kollarına bağladıkları yuvarlak deri kalkanlarla birlikte uzun mızraklarına yaslanmıştı. Hayalet'i gördüklerinde nöbetçilerden biri mızrağının ucunu indirip, "Canavar burada kalıyor," dedi.

"Hayalet, kal," diye komut verdi Jon. Ulu kurt oturdu. "Uzunmızrak, canavara göz kulak ol." Çıngıraklı, çadırın kapısını açtı, Ygritte ve Jon'a içeri girmelerini işaret etti.

Çadır sıcak ve dumanlıydı, dört köşeye yerleştirilmiş kovalarda yanan bataklık kömürü havayı kırmızımsı loş bir ışıkla dolduruyordu. Zemin de hayvan postlarıyla kaplanmıştı. Jon, siyahlarının içinde öylece durup, kendine Sur'un Ötesindeki Kral diyen döneğin keyfini beklerken kendini tamamen yalnız hissediyordu. Gözleri dumanlı ve kırmızı karanlığa alışınca altı kişi gördü, hiçbiri onunla ilgilenmiyordu. Koyu tenli genç bir adam ve güzel yüzlü sarışın bir kadın bir içki boynuzundaki şarabı paylaşıyordu. Hamile bir kadın bir maltızın başında tavuk pişiriyordu. Kırmızılı siyahlı eski bir pelerin giymiş gri saçlı bir adam, bir minderin üstünde bağdaş kurarak oturmuş ud çalıp şarkı söylüyordu:

Dornelu'nun karısı güneş kadar güzeldi, ilkbahardan sıcaktı öpüşleri.

Ama Dornelu'nun bıçağı çelikti ve çeliğin öpücüğü beterdi.

Jon şarkıyı biliyordu ama şarkıyı burada, Sur'un ötesindeki deri bir çadırın içinde, Dorne'un kızıl dağlarından ve sıcak rüzgârlarından binlerce fersah uzakta duymak tuhaftı.

Çıngıraklı sararmış miğferini çıkardı ve şarkının bitmesini bekledi. Kemiklerden ve deriden yapılmış zırhın içindeki adam ufak tefekti ve bir deve ait kafatasının altındaki suratı sıradandı; yumrulu bir çenesi, ince bir bıyığı, solgun ve sıska yanakları vardı. Gözleri birbirine yakındı, kaşları bitişikti ve koyu renk saçları alnından itibaren seyrelmeye başlamıştı.

Dornelu'nun karısı yıkanırken şarkı söyledi, şeftaliler kadar tatlıydı sesi,

Ama Dornelu’nun bıçağının kendi şarkısı vardı, ve sülük kadar soğuk, keskin bir ısırığı.

Maltızın yanındaki taburede oturan kısa fakat son derece geniş adam, şişe geçirilmiş tavuğu yiyordu. Sıcak yağlar adamın çenesinden süzülüp kar beyazı sakallarına akıyordu ama adam mutlulukla gülümsüyordu. Kalın kollarına, üstüne tılsımlar oyulmuş geniş altın bantlar takmıştı ve sadece ölü bir korucudan gelmiş olabilecek ağır, siyah bir örgü zırh giymişti. Birkaç adım ötede, bronz pullu deri bir mintan giymiş daha zayıf bir adam bir haritanın üzerine eğilmişti, sırtına asılmış deri kının içinde bir çift el kılıcı vardı. Adam bir mızrak kadar dikti, kasları uzun ve sertti, yüzü tıraşlıydı, kafası keldi, burnu sert ve düz, çukur gözleri yeşildi. Kulakları olsaydı yakışıklı bile sayılabilirdi ama iki kulağını birden kaybetmişti; belki soğuk ısırması yüzünden, belki de bir düşman bıçağı marifetiyle, Jon hangisi olduğunu söyleyemezdi. Kulaklarının eksikliği, adamın kafasını dar ve sivri gösteriyordu.

Hem beyaz sakallı adam hem de kel olan savaşçıydı, Jon bir bakışta anlamıştı bunu. Bu ikisi, Çıngıraklı’dan çok daha tehlikeli. Jon, hangisinin Mance Rayder olduğunu merak etti.

Dilinde kanının tadı etrafında karanlık yerde yatarken adam,

Diz çöktü kardeşleri, bir dua okudular, ve gülümsedi adam ve güldü ve şarkı söyledi,

“Ah kardeşlerim, Dornelu aldı canımı, günlerim bitti,

Ama bütün adamlar ölür ne önemi var canın, ve Dornelu’nun karısının tadına baktım!”

‘Dornelu’nun Karısının son notaları da kaybolurken, kulaksız kel adam gözlerini haritadan kaldırıp yırtıcı gözleriyle Çmgırakliya, Ygritte’e ve aralarında duran Jon’a baktı. “Bu ne?” dedi. “Bir karga mı?”

“Orell’i deşen kara piç,” dedi Çıngıraklı, “aynı zamanda kahrolası bir varg.”

“Hepsini öldürmeniz gerekiyordu.”

“Bu karga taraf değiştirdi,” diye açıkladı Ygritte. “Qhorin Yarımel’i kendi elleriyle öldürdü.”

“Bu oğlan mı?” Haberler kulaksız adamı kızdırmıştı. “Yarımel benim olmalıydı. Bir adın var mı karga?”

“Jon Kar, Majesteleri.” Ondan diz çökmesinin beklenip beklenmediğini merak etti Jon.

“Majesteleri?” Kulaksız adam beyaz sakallıya döndü. “Bak, benim bir kral olduğumu düşünüyor.”

Sakallı adam öyle şiddetli bir kahkaha attı ki her yana tavuk parçaları saçıldı. Kocaman elinin tersiyle ağzındaki yağı sildi. “Kör bir oğlan olmalı. Kulaksız bir kral duyulmuş şey midir? Olmaz, tacı doğrudan boynuna düşer! Hırrr!” Adam ellerini pantolonuna silerken Jon’a sırıttı. “Gaganı kapat karga. Arkana dön, belki aradığın kişiyi bulursun.”

Jon döndü.

Şarkıcı ayağa kalktı. “Ben Mance Rayder,” dedi udunu kenara bırakırken. “Ve sen de Ned Stark’ın piçisin. Kışyarının Kar’ı.” Jon afallamış bir halde bir an için sözsüz kaldı, kendini konuşacak kadar toparlayıp, “Siz... siz nasıl bilebilirsiniz?” dedi.

“Bu daha sonranın hikâyesi,” dedi Mance Rayder. “Şarkıyı sevdin mi delikanlı?”

“Yeterince. Daha önce de duymuştum.”

“Ama bütün adamlar ölür, ne önemi var canın” dedi Sur’un Ötesindeki Kral sessizce, “ve Dornelu’nun karısının tadına baktım. Söyle bana, Kemik Lordu gerçekleri mi konuşuyor? Eski dostum Yarımel’i öldürdün mü?”

“Öldürdüm.” Ama bu benden çok onun işiydi.

“Gölge Kule bir daha asla o kadar korkutucu görünmeyecek,” dedi kral, sesinde hüzün vardı. “Qhorin düşmanımdı. Ama kardeşimdi bir vakitler. Şimdi... onu öldürdüğün için sana teşekkür mü etmeliyim Jon Kar? Yoksa seni lanetlemeli miyim?” Jon’a alaycı bir gülümseme bahşetti.

Sur’un Ötesindeki Kral bir kral gibi görünmüyordu, bir yabanıla bile benzemiyordu. Orta boylu, ince, sert suratlı bir adamdı, zekâ dolu kahverengi gözleri ve çoğu grileşmiş uzun, kahverengi saçları vardı. Başında bir taç yoktu, kollarında altın yoktu, boğazında mücevherler yoktu, bir parça gümüş pırıltısı bile yoktu. Yün ve deri giymişti, uzun yırtıkları soluk kırmızı ipekle yamalanmış eski püskü siyah pelerini dikkate değer tek kıyafetiydi.

“Düşmanınızı öldürdüğüm için bana teşekkür etmelisiniz,” dedi Jon sonunda, “ve arkadaşınızı öldürdüğüm için lanetlemelisiniz.”

“Hırrr!” diye gürledi beyaz sakallı adam. “Güzel cevap!” “Katılıyorum.” Mance Rayder bir el işaretiyle Jon’u daha yakınına çağırdı. “Bize katılacaksan bizi tanıman gerekir. Ben olduğumu sandığın adamın adı Styr, Thenn Magnar’ı. Magnar, Eski Dil’de Lord’ anlamına gelir.” Mance beyaz sakallı adama dönerken, kulaksız adam buz gibi gözleriyle Jon’a bakıyordu. “Vahşi tavuk yiyicimiz, benim sadık Tormund’um. Ve bu kadın da...” Tormund ayağa kalktı. “Dur. Styr’i unvanıyla tanıttın, beni de öyle tanıt.”

Mance Rayder güldü. “Nasıl istersen. Jon Kar, önünde duran adam

Tormund Devfelaketi’dir, Mübalağacı, Borucu ve Buz Kırıcı. Aynı zamanda Tormund Yıldırımyumruk diye anılır; Ayıların Kocası, Al Kale’nin Şarap Kralı, Tanrılarla Konuşan ve Orduların Babası.”

“İşte şimdi benden bahsediyorsun,” dedi Tormund. “Memnun oldum Jon Kar. Doğrusunu istersen vargları severim ama Starklar’dan hoşlanmam.”

“Maltızın başındaki iyi kadın Dalla’dır,” diye devam etti Mance Rayder. Hamile kadın utangaç bir şekilde gülümsedi. “Ona bir kraliçeye davranacağın gibi davran, benim çocuğumu taşıyor.” Son iki kişiye döndü. “Bu güzellik, Dalla’nın kardeşi Val. Onun yanındaki genç Jarl da Val’ın yeni evcil hayvanı.”

“Ben hiçbir adamın evcil hayvanı değilim,” dedi Jarl öfkeyle. “Ve Val da bir adam değil,” diyerek güldü beyaz sakallı Tormund. “Bunu zaten anlamış olman gerekir delikanlı.”

“İşte bizi tanıdın Jon Kar,” dedi Mance Rayder. “Sur’un Ötesindeki Kral ve maiyeti. Şimdi seni dinlemeliyiz sanırım. Nereden geliyorsun?”

“Kışyarı,” dedi Jon. “Kara Kale üzerinden.”

“Ve seni evindeki ateşlerin bu kadar uzağına, Sütnehri’ne getiren nedir?” Mance Rayder, Jon’un cevabını beklemedi, hemen Çıngıraklı’ya baktı. “Kaç kişilerdi?”

“Beş. Üçü öldü, delikanlı da burada. Diğeri dağlara gitti, atların girmeyeceği yerlere.”

Rayder’ın gözleri tekrar Jon’a döndü. “Sadece beş kişi miydiniz yoksa etrafta sinsice dolaşan başka kardeşlerin de var mı?” “Dört kişiydik ve Yarımel vardı. Qhorin yirmi sıradan adama bedeldi.”

Bu, Sur’un Ötesindeki Kral’ı gülümsetti. “Bazıları böyle olduğunu düşünürdü. Yine de... Kara Kale’den bir çocuk Gölge Kule’den korucularla birlikte. Bu nasıl oldu?”

Jon’un yalanı hazırdı. “Lord Kumandan tecrübe kazanmam için beni Yanmel’e yolladı, o da beni keşif gezisine dahil etti.” Styr ve Magnar bu cevap karşısında kaşlarını çattılar. “Keşif gezisi diyorsun... kargalar neden keşif için Çığlık Geçidi’ne çıksın?”

“Köyler terk edilmişti,” dedi Jon dürüstçe. “Bütün özgür insanlar kaybolmuş gibiydi.”

“Kayboldu, evet,” dedi Mance Rayder. “Ve sadece özgür insanlar değil. Nerede olduğumuzu size kim söyledi Jon Kar?” Tormund homurdandı. “Craster’dı, değilse ben utangaç bir bakireyim. Sana söylemiştim Mance, o yaratığın boyunu bir baş kısaltmalıydık.”

Kral öfkeli gözlerle yaşlı adama baktı. “Tormund, bir dahaki sefer

konuşmadan önce düşünmeye çalış. Craster olduğunu biliyorum. Bana doğru söyleyip söylemeyeceğini anlamak için Jon'a sormuştum."

"Hırrr." Tormund tükürdü. "Pekâlâ, içine ettim!" Jon'a sırıttı. "İşte delikanlı, bu yüzden o kral ve ben değilim. Ondan fazla içebilir, daha iyi dövüşebilir, daha iyi şarkı şarkı söyleyebilirim, üstelik benim kabilemin sayısı onunkinin üç katı ama Mance'de zekâ var. Bir karga olarak büyütüldü biliyorsun, kargalar kurnaz olur."

"Delikanlıyla yalnız konuşacağım Kemik Lordum," dedi Mance Rayder, Çıngıraklıya. "Çıkın, hepiniz."

"Ne, bende mi?" dedi Tormund.

"Bilhassa sen," dedi Mance.

"İstenmediğim yerde yemek yemem." Tormund ayağa kalktı. "Ben ve tavuklar gidiyoruz." Maltızın üstünden bir tavuk daha aldı, cübbesinin içine dikilmiş ceplerden birine sokuşturdu, "Hırrr," dedi ve parmaklarını yalayarak çadırdan çıktı. Diğerleri adamı takip etti, Dalla isimli kadın haricinde hepsi.

"İstersen otur," dedi Mance herkes dışarı çıktığında. "Aç mısın? Tormund bize iki tavuk bıraktı en azından."

"Yemekten mutluluk duyarım Majesteleri. Ve teşekkür ederim."

"Majesteleri?" Kral gülümsedi. "Özgür insanların dudaklarından sıkça duyabileceğin bir unvan değil bu. Ben çoğu için Mance'im, bazıları için de Kral Mance. Bir boynuz şarap alır mısın?"

"Memnuniyetle," dedi Jon.

Dalla, iyice kızarmış tavuğu ikiye bölüp yarısını Mance'e yarısını Jon'a servis ederken kral şarapları bizzat doldurdu. Jon eldivenlerini çıkardı ve kemiklerin üstündeki bütün et parçalarını emerek tavuğu elleriyle yedi.

"Tormund doğru konuştu," dedi Mance Rayder ekmek somunu ikiye bölerken. "Kargalar kurnaz olur... ama sen, Dalla'nın karnındaki bebekten daha büyük değilken ben bir kargaydım Jon Kar. Yani bana kurnazlık yapmaya kalkışma."

"Emredersiniz Majeste... Mance."

Kral güldü. "Majeste Mance! Neden olmasın? Sana bir hikâye sözü vermiştim, seni nasıl tanıdığımla ilgili. Muammayı çözebildin mi?"

Jon başını iki yana salladı. "Çıngıraklı önden haber mi gönderdi?"

"Kanatla mı? Bizim eğitimli kuzgunlarımız yok. Hayır, yüzünü tanıyorum. Daha önce gördüm. İki kere."

Kralın söyledikleri önce hiçbir şey ifade etmemişti ama Jon sözleri kafasında evirip çevirdi ve şafak söktü. "Nöbet'in kardeşlerinden biriyken..."

“Çok iyi! Evet, bu ilk görüşümdü. Sen henüz küçük bir çocuktun ve ben baştan ayağa siyahlar içindeydim. Lord Kumandan Qorgyle babanı ziyaret etmek için Kışyarına giderken ona refakat eden bir düzine süvariden biriydim. Sana ve kardeşin Robb’a rastladığımda avluda yürüyordum. Bir gece önce kar yağmıştı, sen ve kardeşin kapının üstüne kocaman bir kar dağı yığmıştınız ve kapının altından birinin geçmesini bekliyordunuz.”

“Hatırlıyorum,” dedi Jon ürkek bir kahkahayla. Duvardaki yürüme yolunda genç bir kara kardeş, evet... “Kimseye söylemeyeceğinize dair yemin etmiştiniz.”

“Ve yeminimi tuttum. En azından o yeminimi.”

“Kar yığınını Şişman Tom’un üstüne devirmiştik. Babamın en yavaş muhafızıydı.” Daha sonra Şişman Tom onları avlunun çevresinde kovalayıp durmuştu, üçünün yüzü de sonbahar elmaları gibi kızarana kadar. “Ama beni iki kez gördüğünüzü söylediniz. İkincisi ne zamandı?”

“Kral Robert babanı El ilan etmek için Kışyarına geldiğinde,” dedi Sur’un Ötesindeki Kral.

Jon’un gözleri hayretle açıldı. “Bu olamaz.”

“Oldu. Baban, kralın geldiğini öğrendiğinde Sur’daki kardeşi Benjen’e haber gönderdi, ziyafete katılabilmesi için. Kara kardeşlerle özgür insanlar arasında senin bildiğinden fazla tecim vardır, çok geçmeden haberler benim kulağıma da geldi. Karşı koyamayacağım kadar güzel bir fırsattı. Amcan beni sima olarak tanımıyordu, o açıdan bir endişem yoktu ve Lord Eddard’ın, yıllar önce karşılaştığı genç bir kargayı hatırlamasının muhtemel olmadığını düşünüyordum. Robert’ı kendi gözlerimle görmek istiyordum, kral krala, amcan Benjen’i de tartmak istiyordum. Benjen o zamanlar Baş Korucu’ydu ve bütün insanlarımın felaketiydi. Ben de en hızlı atımı eyerleyip yola düştüm.”

“Fakat,” diye itiraz eti Jon, “Sur...”

“Sur bir orduyu durdurabilir ama yalnız bir adama engel olamaz. Yanıma bir ut ve bir torba gümüş aldım, Uzun Mezar yakınlarındaki buzulu tırmandım, Yeni Lütuf un güneyine doğru birkaç fersah yürüdüm ve bir at satın aldım. Neticede, kraliçesinin rahatını bozmamak için hantal bir arabada yolculuk eden Robert’tan çok daha hızlı yol aldım. Kışyarı’nın bir gün güneyinde Robert ve maiyetiyle karşılaştım ve eşlikçilerinin arasına karıştım. Hürsüvariler ve vasıfsız şövalyeler, kralın hizmetine girmek umuduyla her zaman kraliyet kafilelerinin peşine takılırlar, ben udum sayesinde kolay bir kabul kazandım.” Güldü. “Sur’un güneyinde ya da kuzeyinde yazılmış bütün edepsiz şarkıları bilirim. İşte bu kadar. Babanın Robert’la ziyafet sofrasına oturduğu gece, ben de diğer

hürsüvarilerle birlikte onun salonunun arka tarafındaki bir sırada oturuyordum, Eski Şehir'den Orland'ın çaldığı arpı ve denizin altındaki ölü krallar için söylediği şarkıyı dinledim. Lord babanın etini ve şarabını paylaştım, Kral Katili'ne ve Iblis'e iyice baktım... Lord Eddard'ın çocuklarını ve onların ayaklarının dibinden ayrılmayan yavru kurtları zihnime yazdım."

"Ozan Bael," dedi Jon. Ygritte'in Ayazdiş'te anlattığı hikâyeyi ve kızı neredeyse öldüreceği o geceyi hatırlamıştı.

"Keşke olsaydım. Bael'in macerasından ilham aldığımı inkâr etmeyeceğim... ama hatırladığım kadarıyla ben senin kız kardeşlerinden birini çalmadım. Bael kendi şarkılarını yazar ve onları yaşardı. Ben sadece daha iyi adamların yaptığı şarkıları söylerim. Biraz daha şarap?"

"Hayır," dedi Jon. "Eğer kimliğiniz ortaya çıksaydı ve yakalansaydınız..."

"Baban kafamı keserdi." Kral omuzlarını silkti. "Aslında, babanın sofrasında yemek yediğim andan itibaren misafir hakkıyla korunuyordum. Misafirperverlik yasaları İlk İnsanlar kadar eskidir ve bir yürek ağacı kadar kutsaldır." Jon'la arasındaki sofrayı, ekmek parçalarını ve tavuk kemiklerini gösterdi. "Burada misafir sensin ve benim elimden gelecek bir zarara karşı güvendesin... en azından bu gece için. Şimdi bana dürüstçe cevap ver Jon Kar. Sen korku yüzünden pelerininden vazgeçmiş bir ödlek misin yoksa seni çadırıma getiren başka bir sebep mi var?"

Misafir hakkı ya da değil, Jon Kar ince bir buz tabakasının üstünde yürüdüğünün farkındaydı. Tek yanlış adımla buzu kırar ve kalbini durduracak kadar soğuk suyun içine düşerdi. Konuşmadan önce her kelimeni tart, dedi kendine. Cevap vermeden önce zaman kazanmak için büyük bir yudum şarap içti. İçki boynuzunu kenara bıraktığında, "Siz bana pelerininizden neden vazgeçtiğinizi söyleyin ve ben de size benimkinden neden vazgeçtiğimi söyleyeyim," dedi.

Mance Rayder, Jon'un umduğu gibi gülümsedi. Kral, kendi sesini duymaktan hoşlanan gösterişsiz bir adamdı. "Firarımla ilgili pek çok hikaye duyacaksın, bundan şüphem yok."

"Bazıları bir taç için olduğunu iddia ediyor. Bazıları da bir kadın için. Diğerleri yabanıl kanı taşıdığınızı söylüyor."

'Yabanıl kanı İlk İnsanların kanıdır, Starklar'ın damarında da aynı kan akar. Taca gelince, başımda bir taç görüyor musun?"

"Bir kadın görüyorum," dedi Jon, Dalla'ya baktı.

Mance, Dalla'nın elini tuttu ve onu yanına çekti. "Leydimin bir suçu yok.

Onunla babanın kalesinden dönerken tanıştım. Yarımel yaşlı bir meşeden oyulmuştu ama ben etten yaratılmışım ve kadınların cazibesine düşkünüm... bu durum beni Nöbet'in dörtte üçünden farklı bir adam yapmaz. Hâlâ siyahlar giydiği halde zavallı bir kraldan on kat fazla kadına sahip olan adamlar var. Tekrar dene Jon Kar."

Jon bir an düşündü. "Yarımel yabanıl müziğine tutkun olduğunuzu söylemişti."

"Öyleydim. Öyleyim. Bu tahmin hedefe biraz daha yakın, evet. Ama tam isabet değil." Mance Rayder ayağa kalktı, pelerininin yakasını tutan kopçayı açtı ve pelerini sıraya serdi. "Bunun içindi." "Bir pelerin?"

"Gece Nöbetçilerinin Yeminli Kardeşlerinin siyah yün pelerini," dedi Sur'un Ötesindeki Kral. "Bir gün keşif sırasında büyük bir yaban geyiği devirdik. Biz hayvanı yüzerken kan kokusu bir gölge kedisini ininden dışarı çekti. Onu uzaklaştırdım ama pelerinimi şeritlere ayırmadan önce değil. Görüyor musun? Şurası, şurası ve şurası?" Kıkırdadı. "Hayvan kolumu ve sırtımı da parçaladı ve ben geyikten beter kanadım. Kardeşlerim, beni Gölge Kule'deki Üstat Mullin'e götüremeden önce öleceğimden korktular, bu yüzden beni bir yabanıl köyüne taşıdılar, şifacılık yapan yaşlı bir bilge kadının orada yaşadığını biliyorduk. Gel gör ki kadın ölmüştü ama kızı benimle ilgilendi. Yaralarımı temizledi, dikti ve tekrar ata binebilecek kadar güçlenene kadar beni yulaf lapası ve iksirlerle besledi. Pelerinimdeki yırtıkları da yamadı; büyükannesinin, Donuk Kıyıya vuran bir gökenin enkazından çıkardığı kırmızı Asshai ipeğiyle. O ipek kumaş, kızın sahip olduğu en büyük hazineydi ve bana hediyesiydi." Mance pelerini tekrar omuzlarına aldı. "Ama Gölge Kule'de bana yeni bir pelerin verdiler, siyah ve siyah, siyah iplikle dikilmiş, siyah pantolonuma, siyah çizmelerime, siyah takımıma, siyah örgü zırhıma uygun. Yeni pelerinimin ne tarazı, ne yırtığı, ne dc söküğü vardı ve en önemlisi, kırmızısı yoktu. Gece Nöbetçilerinin adamları siyah giyinir diye hatırlattı Sör Denys Mallister sertçe, sanki unutmuşum gibi. Eski pelerinimin yakılacak hale geldiğini söyledi bana."

"Ertesi sabah ayrıldım... bir öpücüğün suç olmadığı ve bir adamın istediği pelerini giyebileceği bir yere gitmek için." Kopçayı kapadı ve tekrar oturdu. "Ya sen Jon Kar?"

Jon bir yudum daha şarap içti. Bu adamın inanabileceği tek hikâye var. "Babamın Kral Robert için ziyafet verdiği gece Kışyarında olduğunuzu söylemiştiniz."

"Söyledim, çünkü oradaydım."

"O halde hepimizi gördünüz. Prens Joffrey ve Prens Tommen, Prenses

Myrcella, erkek kardeşlerim Robb, Bran ve Rickon, kız kardeşlerim Arya ve Sansa. Bütün gözler onların üstündeyken koridorun ortasından yürüdüklerini ve kralla kraliçenin oturduğu yüksek platformun hemen altındaki masaya oturduklarını gördünüz.”

“Hatırlıyorum. ”

“Ve benim nerede oturduğumu da gördün mü Mance?” Jon öne eğildi. “Piçi nereye koyduklarını da gördün mü?”

Mance Rayder uzunca bir an Jon’un yüzüne baktı. “Sana yeni bir pelerin bulsak iyi olacak sanırım,” dedi elini uzatırken.

DAENERYS

Durgun mavi suların üzerinden davulların kararlı vuruşları ve küreklerin yumuşak ıslıkları geliyordu. Büyük göke, kadırgaların peşinde kükredi. Gemilerin arasındaki ağır halat iyice gerildi. Balerion'un sönmüş yelkenleri, geminin direklerinden perişan bir halde sarkıyordu. Buna rağmen, bulutsuz mavi gökyüzünde kovalamaca oynayan ejderhalarını üst güverteden izleyen Daenerys Targaryen daha önce hiç olmadığı kadar mutluydu.

Dothraklar denize zehirli su diyordu, atlarının içemediği sulara güvenmiyorlardı. Uç geminin Qarth'tan demir aldığı gün, Dothraklar'ın Pentos'a değil de cehenneme yelken açtığını sanabilirdi insan. Dany'nin genç ve cesur kansüvaileri kocaman olmuş gözleriyle gittikçe küçülen kıyı şeridine bakmıştı, üçü de diğer ikisinin önünde korkaklık göstermemeye kararlıydı. Irri ve Jhiqui umutsuzca küpeşteye tutunmuş, her küçük dalgada denize kusmuşlardı. Dany'nin küçük khalasar'inin diğer insanları güvertenin altında kalmıştı; ürkekçe kişneyen atlarının arkadaşlığını, gemilerin etrafını saran topraksız ve dehşet verici dünyaya tercih etmişlerdi. Yolculuğun altıncı gününde ani bir fırtınayla sarıldıklarında, güvertenin altındaki bölmelerden gelen sesleri duymuştu Dany; Balerion'un her yükselip sallanışında atlar tekme atıp kişniyor, süvariler tiz ve titrek sesleriyle dua ediyorlardı.

Ama Dany'yi hiçbir fırtına korkutamazdı. Daenerys Fırtınadadoğan derlerdi ona; dışarıda Batıdiyar tarihindeki fırtınaların en büyüğü ulurken, soğuk Ejderha Kayası'nda uluyarak gelmişti dünyaya, öyle amansız bir fırtınaydı ki, kale duvarlarındaki gargoyleleri söküp atmış, Dany'nin babasının donanmasını kıymıklara ayırmıştı.

Dar Deniz genelde fırtınalı olurdu ve Dany küçük bir kızken elli kez geçmişti bu suları, bir Özgür Şehir'den diğerine, işgalci'nin bıçağından yarım adım önde kaçıp durmuştu. Denizi seviyordu. Havadaki keskin tuz kokusunu ve üzerinde masmavi bir gökyüzü kubbesinden başka bir şey olmayan uçsuz bucaksız ufukları seviyordu. Deniz, kendisini küçücük ve aynı zamanda özgür hissettiriyordu Dany'ye. Dalgaları gümüşi mızraklar gibi yararak Balerioriun

yanında yüzen yunusları seviyordu ve arada sırada gördüğü uçan balıkları. Denizcileri bile seviyordu Dany, bütün şarkıları ve hikayeleriyle birlikte. Bir keresinde, Braavos'a yaptıkları bir yolculuk sırasında, fırtınayla şişen muazzam, yeşil bir yelkenle cebelleşen gemi mürettabını izlemiş ve bir denizci olmanın ne kadar harika olacağını düşünmüştü. Ama bunu Viserys'e söylediğinde, Dany çığlık atana kadar saçlarını burmuştu ağabeyi. "Sen ejderhanın kanısın," diye bağırmıştı kardeşine. "Bir ejderha, pis kokulu bir balık değil."

Bu konuda aptallık ediyordu ve daha pek çok konuda, diye düşündü Dany. Daha akıllı ve sabırlı davransaydı, kanunlarla ona ait olan tahtı almak için batıya yelken açan o olurdu. Viserys aptal ve habisti, Dany bunu anlamıştı nihayet ama yine de zaman zaman özlüyordu ağabeyini. Sonunda dönüştüğü zayıf ve zalim adamı değil; Dany'ye Yedi Krallık hakkında hikâyeler anlatan ve tacını aldığında hayatlarının nasıl da güzel olacağından bahseden çocuğu.

Geminin kaptanı Dany'nin yanında belirdi. "Keşke bu Baterion da adını aldığı ejderha gibi havalanabilseydi Majesteleri," dedi, ağır bir Pentos aksanıyla piç Valyria dilinde konuşmuştu. "O zaman ne kürek çekmek, ne gemileri birbirine bağlamak, ne de rüzgâr için dua etmek zorunda kalırdık."

"Aynen öyle kaptan," diye karşılık verdi Dany gülümseyerek, adamı kendi tarafına çekebildiği için memnundu. Kaptan Groleo, tıpkı efendisi Illyrio Mopatis gibi yaşlı bir Pentoslu'ydu, gemisinde üç ejderha taşıyacağını öğrendiğinde bakire bir kız gibi huzursuzlanmıştı. Bir yangına karşı, geminin küpeştelerinde deniz suyuyla dolu elli kova asılıydı. Groleo yolculuğun başında ejderhaların kafese kapatılmasını istemişti ve Dany de adamın korkularını dindirmek için buna razı olmuştu ama daha sonra ejderhaların ıstırabı öyle elle tutulur hale gelmişti ki Dany fikrini değiştirip hayvanların özgür bırakılması için ısrar etmişti.

Şimdi Kaptan Groleo bile bu karardan memnundu. Küçük bir yangın çıkmış ve kolayca söndürülmüştü ama buna karşılık Balerion'da, Saduelon adıyla yüzdüğü zamankinden çok daha az fare vardı. Ve en başta meraklı oldukları kadar korkak olan denizciler "bizim ejderhalar" dedikleri hayvanlarla tuhaf bir şekilde gurur duymaya başlamıştı. Kaptanından aşçı yamağına kadar içlerindeki her adam, üç ejderhanın gökyüzünde süzülüşünü izlemeye bayılıyordu... ama hiçbiri Dany kadar olamazdı.

Onlar benim çocuklarım, dedi Dany kendine. Ve maegi doğru söylediyse, onlar sahip olacağım tek çocuklar.

Viserion'un pulları taze süt yağı rengindeydi; altın renkli boynuzları, kanat kemikleri ve omurgası güneşin altında metal kadar ışıltılı parlıyordu.

Rhaegal yaz yeşilinden ve sonbahar bronzundan yaratılmıştı. Gemilerin üzerinde geniş daireler çizerek uçuyorlardı; yükseğe, daha yükseğe. Her biri diğerinden daha yükseğe tırmanmaya çalışıyordu.

Ejderhaların her zaman alttan saldırmayı tercih ettiğini öğrenmişti Dany. İçlerinden biri, diğeriyle güneşin arasına girdiğinde, güneşi engellenen ejderha kanatlarını katlayıp çığlık atarak dalışa geçiyor ve saldırdığı ejderhayla birlikte pullu, yuvarlak bir düğüm halinde düşmeye başlıyordu, o sırada çeneleri açılıp kapanıyor ve kuyrukları birer kamçı gibi savruluyordu. Bunu ilk kez yaptıklarında, Dany onların birbirlerini öldürmeye niyetli olduğundan korkmuştu ama sadece oyun oynuyorlardı. Çok zaman geçmeden denize çarpıp ayrılıyor ve çığlık atıp tıslayarak tekrar havalanıyorlardı. Kanatları havayı döverken bedenlerinden tuzlu su buharı yükseliyordu. Drogon da gökyüzündeydi ama görünmüyordu; millerce önde ya da millerce arkada olabilirdi, avlanıyordu.

Dany'nin Drogon'u her zaman açtı. Aç ve hızla büyüyor. Bir, belki de iki yıl içinde sırtına binip sürülecek kadar olacak. O zaman büyük tuzlu denizi geçmek için gemilere ihtiyaç duymayacağım.

Ama o zaman henüz gelmemişti. Rhaegal ve Viserion birer küçük köpek boyutundaydı, Drogon biraz daha iriydi ve herhangi bir köpek üçünden de ağır gelirdi; kanattan, boyundan ve kuyruktan ibaret ejderhalar göründüklerinden daha hafiflerdi. Daenerys Targaryen eve gitmek için ahşaba, rüzgâra ve branda bezine güvenmek zorundaydı.

Ahşap ve branda bezi şu ana kadar Dany'ye iyi hizmet etmişti ama rüzgâr hain çıkmıştı. Tam altı gün ve altı gece boyunca rüzgârsızlıktan yol alamamışlardı ve şimdi yedinci gün gelmişti, hâlâ yelkenleri dolduracak bir parça esinti yoktu. Şükür ki Yargıç Illyrio'nun gönderdiği gemilerden ikisi, yüzer tane küreği vc güçlü kürekçileri olan ticaret kadırgalarıydı. Büyük göke Balerion farklı tondan çalınan bir şarkıydı; büyük ambarları ve kocaman yelkenleri olan, geniş kirişli ve son derece ağır bir gemiydi ama durgun denizde çaresizdi. Gökeyi Vhagar ve Meraxes'ten uzatılan halatlar çekiyordu ve bu yüzden acı çektirecek kadar ağır yol alıyorlardı. Üç gemi de kalabalıktı ve yükleri ağırdı.

"Drogon'u göremiyorum," dedi Sör Jorah Mormont üst güvertede Dany'ye katıldığında. 'Yine mi kayıp?"

"Kayıp olan bizleriz sör, Drogon bu ıslak sürünüşü benden fazla sevmiyor." Kardeşlerinden daha cesur olan siyah Drogon, kanatlarını suyun üzerinde deneyen ilk ejderhaydı, bir gemiden diğerine ilk o uçmuştu, bir bulutun

içinde ilk o kaybolmuştu... ve ilk öldüren oydu. Bir ateş mızrağıyla vurulduktan kısa zaman sonra su yüzüne çıkan uçan balıklar parçalanıp yutulmuşlardı. “Ne kadar büyük olacak?” diye sordu Dany merakla. “Biliyor musun?”

‘Yedi Krallık’ta ejderhalarla ilgili hikâyeler anlatılır, dev deniz canavarlarını denizden çekip alacak kadar büyük olurlarmış.” Dany güldü. “İzlemesi fevkalade bir manzara olur.”

“Bunlar sadece hikâye Khaleesi,” dedi sürgün şövalye. “Binlerce yıl önce yaşamış yaşlı ve bilge ejderhalardan bahsediyorlar.” “Pekâlâ, bir ejderha ne kadar yaşar?” Viserion kanatlarını ağır ağır çırpıp gevşek kanatları hafifçe kımıldatarak geminin üstüne doğru süzülürken Dany yukarı baktı.

Sör Jorah omuzlarını silkti. “Bir ejderhanın ömrü bir insanın ömründen kat kat uzundur, ya da şarkılar böyle olduğuna inanmamızı sağladı... ama Yedi Krallık’ın en iyi bildiği ejderhalar Targaryen Hanedanının ejderhalarıydı. Savaş için yetiştirilmişlerdi ve savaşta öldüler. Bir ejderhayı katletmek kolay iş değildir ama mümkündür.”

Geminin başını süsleyen büstün yanında duran Yaver Beyazsakal onlara döndü, zayıf eli sert ağaçtan yapılmış uzun bastonunun sapında kıvrılmıştı. “Kara Dehşet Balerion, Arabulucu Jaehaerys’in hükümdarlığı sırasında öldüğünde iki yüz yaşındaydı. Öyle büyüktü ki bir yaban öküzünü bütün halinde yutabilirdi. Bir ejderhanın büyümesi asla durmaz Majesteleri, yiyeceğe ve özgürlüğe sahip olduğu sürece,” dedi. Yaverin adı Arstan’dı fakat Güçlü Belwas adamın ak sakallarından ötürü ona Beyazsakal adını takmıştı, şimdi hemen herkes yaşlı yaveri bu isimle çağırıyordu. Beyazsakal, Sör Jorah’tan uzundu fakat onun kadar kaslı değildi, gözleri soluk maviydi, uzun sakalları kar kadar beyaz ve ipek kadar inceydi.

“Özgürlük mü?” diye sordu Dany merakla. “Ne demek istiyorsun?”

“Atalarınız, ejderhaları için Kral Topraklarında muazzam bir kale yükseltmişti. Adı Ejderha Çukuru’dur. Şimdi bir enkaz olmasına rağmen hâlâ Rhaenys Tepesinde durur. Kraliyet ejderhaları eski zamanlarda orada yaşardı, muazzam büyüklükte mağaramsı bir yerdi. Demir kapıları o kadar genişti ki, otuz atlı şövalye yan yana dizilmiş halde kapılardan geçebilirdi. Buna rağmen, çukur ejderhalarının hiçbirinin atalarının boyutlarına ulaşamadığı görüldü. Üstatlar bunun sebebinin, çevrelerindeki duvarlar ve başlarının üstündeki büyük kubbe olduğunu söyledi.”

“Eğer duvarlar yüzünden küçük kalıyor olsaydık, köylüler minicik ve krallar dev gibi olurdu,” dedi Sör Jorah. “Kümeslerde doğmuş dev adamlar ve kalelerde yaşayan cüceler gördüm.”

“insanlar insandır,” diye karşılık verdi Beyazsakal. “Ejderhalar ejderhadır.”

Sör Jorah küçümser şekilde güldü. “Ne kadar bilgece bir yorum.” Sürgün şövalye, yaşlı adamdan hoşlanmıyordu ve bunu cn baştan belli etmişti. “Hem, ejderhalar hakkında ne bilirsin ki sen?”

“Az şey, bu doğru. Ama Kral Aerys’in Demir Taht’ta oturduğu günlerde, bir süre için Kral Topraklarına hizmet ettim ve taht odasındaki duvarlardan aşağı bakan ejderha kafataslarının altında yürüdüm.”

“Viserys o kafataslarından bahsederdi,” dedi Dany. “İşgalci onları aldı ve gözden uzağa kaldırdı. Çalıntı tahtında otururken ejderhalar tarafından izlenmeye tahammül edemiyordu.” Beyazsakal’ı yanına çağırdı. “Kral babamla tanıştın mı hiç?” Kral İkinci Aerys, kızı doğmadan önce ölmüştü.

“O şerefe nail oldum Majesteleri.”

“İyi ve nazik biri olduğunu düşündünüz mü?”

Beyazsakal duygularını gizlemek için elinden gelenin en iyisini yaptı ama hisleri yüzünden açıkça okunuyordu. “Kral... çoğu kez latifti.”

“Çoğu kez?” Dany gülümsedi. “Ama her zaman değil?” “Düşmanı olduğunu düşündüğü kişilere karşı epey haşin davranabiliyordu.”

“Akıllı bir adam bir kralı asla düşmanı yapmaz,” dedi Dany. “Ağabeyim Rhaegar’ı da tanır mıydınız?”

“Kimsenin Prens Rhaegar’ı tam anlamıyla tanımadığı söylenirdi. Onu bir turnuvada görme ayrıcalığına sahip oldum ama genelde gümüş telli arpını çalarken duyardım onu.”

Sör Jorah homurdandı. “Bir hasat festivalindeki binlerce insanla birlikte. Az sonra ona yaverlik yaptığını iddia edeceksin.” “Böyle bir iddiam yok sör. Prens Rhaegar’ın yaveri Myles Mooton’du, ondan sonra da Richard Lonmouth. Şövalyeliklerini kazandıklarında Prens Rhaegar onları bizzat kutsadı ve prensin yakın arkadaşları olarak kaldılar. Genç Lord Connington da prens için azizdi ama en eski dostu Arthur Dayne’di.”

“Sabah Kılıcı!” dedi Dany heyecanla. “Viserys bu harikulade beyaz kılıçtan bahsederdi eskiden. Sör Arthur’un, bütün diyarda ağabeyimize denk tek şövalye olduğunu söylerdi.”

Beyazsakal başını eğdi. “Prens Viserys’in kelimelerini sorgulamak haddim değil.”

“Kral,” diye düzeltti Dany. “Hiç hüküm sürmemesine rağmen o bir kraldı. Viserys, Bu İsimle Anılan Üçüncü Kral. Ama ne demek istedin?” Beyazsakal’ın verdiği cevap Dany’nin beklediği cevap değildi. “Sör Jorah bir

keresinde ağabeyim Rhaegar için ejderha demişti. Böyle anılabilmek için eşsiz bir savaşçı olması gerekirdi şüphesiz.”

“Majesteleri,” dedi Beyazsakal, “Ejderha Kayası Prensi kudretli bir savaşçıydı fakat...”

“Devam et,” dedi Dany. “Benimle özgürce konuşabilirsin.” “Nasıl emrederseniz.” Yaşlı adam ahşap bastonuna yaslandı,

alnı kırıştı. “Kudretli bir savaşçı... bunlar güzel sözler Majesteleri, lâkin savaşlar güzel sözlerle kazanılmaz.”

“Savaşlar kılıçlarla kazanılır,” dedi Sör Jorah sertçe. “Ve Prens Rhaegar kılıç kullanmayı biliyordu.”

“Biliyordu sör, fakat... yüzlerce turnuva ve arzu ettiğimden çok daha fazla savaş gördüm ben. Bir şövalye ne kadar güçlü, hızlı, yetenekli olursa olsun, onun dengi olacak başkaları mutlaka vardır. Bir adam bir turnuvayı kazanır ama bir sonrakinde hızlıca düşer. Çimlerdeki kaygan bir nokta bir adamın mağlubiyeti anlamına gelebilir ya da bir gün önce akşam yemeğinde ne yediği. Yön değiştiren rüzgâr zafer hediyesi getirebilir.” Yaşlı adam Sör Jorah’a baktı. “Ya da bir leydinin, şövalyenin koluna bağlanmış uğur mendili.”

Mormont’un yüzü karardı. “Söylediklerine dikkat et yaşlı adam.”

Arştan, Sör Jorah’ı Lannis Limaninda dövüşürken görmüştü, Dany bunu biliyordu. Mormont o turnuvayı, bir leydinin verdiği uğur mendili koluna bağlıyken kazanmıştı. Leydiyi de kazanmıştı; Hightower Hanedanından Lynesse, ikinci karısı, soylu ve güzel... ama kadın Sör Jorah’ı mahvetmişti, terk etmişti ve leydinin anısı Sör Jorah için acıydı şimdi. “Nazik ol şövalyem,” dedi Dany elini Jorah’ın koluna koyarak. “Arstan’ın seni gücendirmek istemediğinden eminim.”

“Dediğiniz gibi olsun Khaleesi.” Sör Jorah’ın sesi kin doluydu. Dany tekrar yavere döndü. “Rhaegar hakkında az şey biliyorum. Sadece Viserys’in anlattığı hikâyeler. Ağabeyimiz öldüğünde Viserys de küçük bir çocuktu. O gerçekte nasıl biriydi?”

Yaşlı adam bir an için düşündü. “Muktedir. Bu her şeyin üstünde. Kararlı, planlı, vazifeşinas, azimli. Onunla ilgili bir hikâye vardır... ama şüphesiz Sör Jorah da biliyordur.”

“Senden dinleyeceğim.”

“Nasıl isterseniz,” dedi Beyazsakal. “Ejderha Kayası Prensi küçük bir çocukken kitaplara haddinden fazla düşkündü. Okumayı öyle küçük yaşta öğrenmişti ki, insanlar Kraliçe Rhaella’nın hamileyken birkaç kitap ve bir mum yutmuş olabileceğini söylerdi. Rhaegar diğer çocukların oynadığı oyunlara hiç

ilgi duymuyordu.

Üstatlar onun zekâsı karşısında hayrete düşüyordu ama babasının şövalyeleri, Kutsanmış Baelor'un yeniden dünyaya geldiğini söyleyerek onunla alay ediyordu. Ta ki, birgün Prens Rhaegar parşömenlerin arasında kendisini tamamen değiştirecek bir şey bulana kadar. Bulduğu şeyin ne olduğunu kimse bilmiyor ama çocuk bir sabah, şövalyeler kılıçlarını kuşanırken avluda belirdi. Sör Willem Darry'nin yanına gitti ve "Bir kılıç ve bir zırh istiyorum. Görünüşe göre bir savaşçı olmam gerekiyor," dedi.

"Oldu da!" dedi Dany heyecanla.

"Oldu gerçekten" Beyazsakal reverans yaptı. "Beni bağışlayın Majesteleri. Savaşçılardan bahsetmişken, Güçlü Belwas'in kalktığını gördüm. Yanına gitmeliyim."

Dany geminin kıç tarafına baktı. Hadım, geminin ortasındaki ambarlardan yukarı tırmanıyordu, cüssesine göre çevikti. Bel was kısa ve genişti, vücudunda en az doksan beş kilo kas ve yağ vardı, koyu renkli geniş göbeği solgun yara izleriyle doluydu. Sarkan, bol bir pantolon giymişti. Beline sarı ipekten bir kuşak sarmıştı. Üstüne demir düğmeler kakılmış deri yeleği saçma denecek kadar küçüktü. "Güçlü Belwas acıktı!" diye bağırdı herkese, belli birine hitap etmeden. "Güçlü Belwas şimdi karnını doyuracak!" İri adam arkasına dönünce üst güvertedeki Arstan'ı gördü. "Beyazsakal! Güçlü Belwas'a yemek getir!"

"Gidebilirsin," dedi Dany yavere. Arştan tekrar reverans yaptı ve hizmet ettiği adamın ihtiyaçlarını gidermek için uzaklaştı.

Sör Jorah yaverin gidişini sert ve dürüst yüzündeki hoşnutsuzlukla izledi. Mormont iri ve kuvvetliydi, güçlü bir çenesi, kalın kolları vardı. Yakışıklı bir adam değildi ama Dany'nin tanıdığı en gerçek dosttu. Beyazsakal onları duyamayacak kadar uzaklaştığında, "Bu adamın söylediklerinin fazla ballandırılmış olduğunu anlayacak kadar akıllısınız," dedi Dany'ye.

"Bir kraliçe herkesi dinlemeli," diye hatırlattı Dany. "Soyluları ve alt tabakadan insanları, güçlüleri ve zayıfları, asilleri ve rüşvetçileri. Tek ses sana yalan söyleyebilir ama birden çok sesin içinde bulunacak bir gerçek mutlaka vardır." Bunu bir kitapta okumuştu.

"O halde benim sesimi dinleyin Majesteleri," dedi sürgün şövalye. "Arştan Beyazsakal denen bu adam size karşı dürüst değil.

Bir yaver olamayacak kadar yaşlı ve şu sersem hadımın hizmetinde olamayacak kadar düzgün konuşuyor."

Bu gerçekten tuhaf, Dany kabul etmek zorundaydı. Güçlü Belwas eski

bir köleydi, Meereen'in dövüş çukurlarında büyümüş ve eğitilmişti. Yargıç Illyrio tarafından Dany'ye muhafızlık etmek üzere gönderildiğini iddia ediyordu ve Dany'nin korumaya ihtiyacı olduğu gerçekti. Demir Taht'ta oturan işgalci, Dany'yi öldürecek adama bir arazi ve lordluk vadetmişti. Hâlihazırda bir girişimde bulunulmuştu; bir kadeh zehirli şarapla. Dany, Batıdiyar'a yaklaştıkça yeni bir saldırı ihtimali de artıyordu. Qarth'ta, Dany tarafından Toz Sarayında yakılan Ölümsüzler'in intikamını almak isteyen büyücü Pyat Pree, Dany'nin peşine Üzgün Adamlar'dan birini göndermişti. Büyücülerin bir yanlışı asla unutmadığı söylenirdi ve Üzgün Adamlar öldürmek konusunda asla başarısız olmazdı. Dothraklar'ın çoğu da Dany'nin karşısında olacaktı. Khal Drogo'nun feo'ları artık kendi khalasar'larının başındaydı ve hiçbiri, Dany'nin küçük kabilesini gördüğü anda saldırmaktan, insanlarını köle olarak almaktan ve katletmekten, Dany'yi, dosh khaleen'in kurumuş kocakarılarının arasındaki uygun yerini almak üzere Vaes Dothrak'a sürüklemekten çekinmeyecekti. Dany, Xaro Xhoan Daxos'un düşman olmadığını umuyordu ama Qarthlı tacir Dany'nin ejderhalarına göz koymuştu. Ve bir de Gölge'den gelen Quaithe vardı; kırmızı boyalı bir maske takıp gizemli öğütler veren o tuhaf kadın. O da bir düşman mıydı yoksa tehlikeli bir dost muydu sadece? Dany bilmiyordu.

Sör Jorah beni zehirciden kurtardı, Arştan Beyazsakal da mantikordan. Belki de beni bir sonraki girişimden Güçlü Belwas kurtaracak. Belwas yeterince iriydi, kolları küçük ağaçlar kadardı ve kıvrımlı büyük arakh'ı o kadar keskindi ki pürüzsüz kahverengi yanaklarında sakallar olsa onunla tıraş olabilirdi. Öte yandan Belwas çocuk gibiydi. Bir muhafız olarak büyük eksikleri var. Şükürler olsun ki Sör Jorah'a ve kansüvarilerime sahibim. Ve ejderhalarıma, bunu asla unutma. Ejderhalar zaman içinde Dany'nin en korkutucu muhafızları olacaktı, tıpkı üç yüz yıl önce Fatih Aegon ve kız kardeşleri için oldukları gibi. Ama şimdi, Dany'ye güvenlikten çok tehlike getiriyorlardı. Bütün dünyada sadece üç canlı ejderha vardı ve onlar da Dany'ye aitti. Ejderhalar birer mucizeydi, dehşet salıyorlardı ve paha biçilmezlerdi.

Dany sonraki kelimelerini düşünürken ensesinde serin bir nefes hissetti ve gümüşi altın saçlarından bir tutam alnına düştü. Branda bezleri çatırdayıp hareket etti, bir anda Balerion'un dört bir yanından çığlıklar yükseldi. "Rüzgâr!" diye bağırdı denizciler. "Rüzgâr çıktı, rüzgâr!"

Büyük gökenin yelkenleri dalgalanıp şişerken ve halatları gerilip altı uzun gün boyunca özledikleri o tatlı şarkıyı söylerken Dany yukarı baktı. Kaptan Groleo emirler yağdırarak aceleyle kıç tarafına gitti. Pentoslular geminin direklerine tırmanıyordu. Güçlü Belwas bile kükreyip dans etti. "Tanrılar

merhametli!” dedi Dany. “Görüyor musun Jorah? Bir kez daha yoldayız.” “Evet,” dedi Jorah, “ama neye gidiyoruz kraliçem?”

Rüzgâr gün boyunca esti, önce doğudan sakin bir şekilde, sonra çılgın boralar halinde. Güneş kırmızı pırıltılarla battı. Batıdiyar’dan hâlâ yarım dünya uzaktayım, diye hatırlattı Dany kendine, ama geçen her saat beni evime biraz daha yaklaştırıyor. Hükmetmek üzere doğduğu toprakları gördüğünde kendini nasıl hissedeceğini hayal etmeye çalıştı. Bugüne kadar gördüğüm en güzel sahil olacak, biliyorum. Aksi mümkün mü?

Ama gecenin ilerleyen vakitlerinde, Balerion karanlığın içinde hızla öne doğru atılırken ve Dany kaptan köşkündeki yatağında bağdaş kurmuş ejderhalarını beslerken “Denizin üstünde bile,” demişti Groleo son derece nazik bir şekilde, “kraliçeler kaptanlardan önce gelir” kapı sertçe vuruldu.

İrri, yatağın ayak tarafında yerde uyuyordu (yatak üç kişinin sığamayacağı kadar dardı, bu gece Khaleesi’yle beraber yumuşak kuş tüyü yatakta yatma sırası Jhiqui’deydi) ama sese uyandı ve hemen kalkıp kapıya gitti. Dany yatak örtüsünü çekip kollarının altına sıkıştırdı. Çıplaktı ve gecenin bu saatinde bir ziyaretçi beklemiyordu. Dışarıda, sallanan bir fenerin altında duran Sör Jorah’ı görünce, “Gel,” dedi.

Sürgün şövalye içeri girerken kafasını eğdi. “Majesteleri, uykunuzu böldüğüm için üzgünüm.”

“Uyumuyordum sör. Gel de seyret.” Dany, kucağındaki kâsenin içinden bir parça tuzlu domuz eti aldı ve ejderhaların görebilmesi için yukarı kaldırıp salladı. Üç ejderha da et parçasını aç gözlerle izliyordu. Rhaegal yeşil kanatlarını açıp havayı dalgalandırdı, Dany’nin el hareketlerini takip eden Viserion’un uzun boynu beyaz bir yılan gibi ileri geri hareket ediyordu. “Drogon,” dedi Dany hafifçe, “dracarys.” Ve domuz etini havaya fırlattı.

Drogon, saldırıya geçmiş bir kobradan daha hızlı hareket etti. Ağzından turuncu, kızıl ve siyah alevler çıktı, et parçası daha düşmeye başlamadan kavrulmuştu. Drogon’un keskin siyah dişleri et parçasının üstünde kapanırken Rhaegal’ın kafası öne çıktı, ağabeyinin ödülünü çalmak istiyormuş gibiydi ama Drogon eti yutup bağırdı ve küçük yeşil ejderha öfkeyle ulamaktan başka bir şey yapamadı.

“Kes şunu Rhaegal,” dedi Dany hayvanın kafasına vururken. “Son parçayı sen yemiştin. Açgözlü ejderhalar istemiyorum.” Sör Jorah’a gülümsedi. “Etleri bir maltızın üstünde kızartmak zorunda değilim artık.”

“Görüyorum. Dracarys?”

Üç ejderha da başlarını kelimenin tınısına çevirdiler, Viserion ağzından

altın renkli alevler çıkararak havalanınca Sör Jorah telaşla geriledi. Dany kıkırdadı. “Bu kelimeyi kullanırken dikkatli ol sör, yoksa sakalını alevden geçirirler. Dracarys, Yüksek Valyria Dili’nde ‘ejderha alevi’ demek. Kimsenin yanlışlıkla kullanamayacağı bir komut seçmek istedim.”

Mormont başıyla onayladı. “Majesteleri,” dedi, “sizinle özel olarak birkaç kelime konuşabilir miyiz?”

“Elbette. İrri, bizi biraz yalnız bırak,” dedi Dany. Tek eliyle Jhiqui’nin çıplak omzunu sarsıp kızı uyandırdı. “Sen de tatlım. Sör Jorah benimle konuşmak istiyor.”

“Evet Khaleesi.” Jhiqui esneyerek çırılçıplak halde yataktan indi, koyu renk gür saçları dolaşmıştı. Çabucak giyinip İrri’yle birlikte dışarı çıktı, kapıyı arkalarından kapadılar.

Dany tuzlu domuzdan geri kalanları, oyalanmaları için ejderhalara verdi ve eliyle yatağın üstüne vurdu. “Otur şövalyem ve bana seni neyin rahatsız ettiğini anlat.”

“Üç şey,” dedi Sör Jorah, oturdu. “Güçlü Belwas. Şu Arştan Beyazsakal. Ve onları yollayan Illyrio Mopatis.”

Yine mi? Dany yatak örtüsünü daha yukarı çekti ve bir ucunu omzunun üstüne aldı. “Peki neden?”

“Qarth’taki büyücüler üç ihanet göreceğinizi söylemişti,” diye hatırlattı sürgün şövalye. Viserion ve Rhaegal birbirlerini ısırıp pençelemeye başlamışlardı.

“Biri kanda, biri altında, biri aşkta.” Dany’nin unutması olası değildi. “Mirri Maz Duur ilkiydi.”

“Bu, iki hain daha kaldığı anlamına gelir... ve şimdi bu iki adam ortaya çıktı. Bunu rahatsız edici buluyorum, evet. Asla unutmayın; Robert, sizi katledecek adama lordluk unvanı vadetti.”

Dany öne eğildi, Viserion’u yeşil kardeşinin üstünden kaldırmak için hayvanın kuyruğunu çekti. Hareket edince battaniyesi göğsünden aşağı kaydı. Dany battaniyeyi aceleyle yakalayarak tekrar örtündü, “işgalci öldü,” dedi.

“Ama onun yerine oğlu geçti.” Sör Jorah başını kaldırdı ve koyu renk gözleri Dany’nin gözlerini buldu. “Vazifeşinas bir oğul babasının borçlarını öder. Kan borçlarını bile.”

“Şu Joffrey denen oğlan benim ölmemi isteyebilir... sağ olduğumu hatırlarsa. Bunun Belwas’la ve Arştan Beyazsakal’la ne ilgisi var? Yaşlı adamın bir kılıcı bile yok. Gördünüz.”

“Evet. Ve bastonunu nasıl ustaca kullandığını da gördüm. Qarth’taki

mantikoru nasıl öldürdüğünü hatırlıyor musunuz? Ezdiği şey sizin boğazınız da olabilirdi.”

“Olabilirdi ama değildi,” dedi Dany. “Beni öldürmeye çalışan kancalı bir mantikordu. Arştan hayatımı kurtardı.”

“Khaleesi, Beyazsakal’ın ve Belwas’ın bu suikast girişiminin bir parçası olabileceği aklınıza geldi mi hiç? Bütün bunlar sizin güveninizi kazanmak için planlanmış bir oyun olabilir.”

Dany’nin ani kahkahası Drogon’un tıslamasına ve Viserion’un kanatlanarak lombozun üstündeki tüneğe konmasına sebep oldu. “Planları yolunda gitti.”

Sürgün şövalye Dany’nin gülümsemesine karşılık vermedi. “Bunlar Illyrio’nun gemileri, Illyrio’nun kaptanları ve Illyrio’nun denizcileri... Güçlü Belwas ve Arştan da onun adamları, sizin değil.”

“Yargıç Illyrio beni geçmişte de korumuştu. Güçlü Belwas, ağabeyim öldüğünde Illyro’nun ağladığını söyledi.”

“Evet,” dedi Mormont, “ama Viserys için mi ağladı yoksa onunla birlikte yaptığı planlar için mi?”

“Planlarının değişmesine gerek yok. Yargıç Illyrio, Targaryen Hanedanının dostudur ve zengindir...”

“Zengin doğmadı. Benim gördüğüm dünyada hiçbir adam iyilik sayesinde zengin olmaz. Büyücüler, ikinci ihanetin altın için olacağını söylemişti. Illyro Mopatis’in altından daha çok sevdiği bir şey var mı?”

“Derisi.” Drogon kamaranın karşı tarafında huzursuzca dönüp duruyordu, burun deliklerinden buhar çıkıyordu. “Mirri Maz Duur bana ihanet etti ve bu yüzden onu yaktım.”

“Mirri Maz Duur sizin elinizdeydi. Pentos’ta siz Illyrio’nun elinde olacaksınız. Aynı şey değil. Yargıcı ben de sizin kadar iyi tanıyorum. O hilekâr bir adam, aynı zamanda zeki...”

“Demir Taht’ı alacaksam etrafımda zeki adamların olması gerek.”

Sör Jorah homurdandı. “Sizi zehirlemeye çalışan şarap satıcısı da zeki bir adamdı. Zeki adamlar tehlikeli entrikalar düzenler.” Dany, battaniyenin altındaki bacaklarını yukarı çekti. “Beni siz koruyacaksınız. Siz ve kansüvarilerim.”

“Dört adam? Khaleesi, Illyrio Mopatis’i tanıdığınıza inanıyorsunuz, çok güzel. Ama hiç tanımadığınız adamlarla kuşatılmakta ısrar ediyorsunuz. Şu şişinen hadım ve dünyanın en yaşlı yaveri... Pyat Pree ve Xaro Xhoan Daxos’tan bir ders çıkarın.”

İyi niyetli, diye hatırlattı Dany kendine. Yaptığı her şeyi sevgi için

yapıyor. “Bana öyle geliyor ki; hiç kimseye güvenmeyen bir kraliçe, herkese güvenen bir kraliçe kadar aptaldır. Hizmetime aldığım her adamın bir risk olduğunu anlıyorum ama böyle riskler almadan Yedi Krallık’ı nasıl kazanabilirim? Batıdiyar’ı bir sürgün şövalye ve Dothraklı üç kan süvarisiyle mi fethedeceğim?”

Sör Mormont inatla çenesini sıktı. “Yolunuz tehlikeli, bunu inkar etmeyeceğim. Ama yolunuza çıkan her yalancıya ve entrikacıya körlemesine güvenirseniz sonunuz ağabeyinizinki gibi olur.”

Şövalyenin inatçılığı Dany’yi kızdırıyordu. Bana bir çocukmuşum gibi davranıyor. “Güçlü Belwas bir kahvaltı planı bile yapamaz. Ve Arştan Beyazsakal bana ne gibi yalanlar söyledi?”

“Arştan söylediği kişi değil, rol yapıyor. Sizinle bir yaverin asla cesaret edemeyeceği kadar cesur konuşuyor.”

“Benim emrimle açık konuştu. Ağabeyimi tanıyordu.” “Ağabeyinizi pek çok adam tanıyordu. Majesteleri, Batıdiyar’da, Kral Muhafızları Lord Kumandanı küçük konseyde oturur ve kralına, kılıcıyla olduğu kadar zekasıyla da hizmet eder. Eğer ben, sizin Kraliçe Muhafızlarınızm ilkiysem size yalvarıyorum, beni dinleyin. Sizin de dahil olmanızı istediğim bir planım var.”

“Ne planı? Anlat.”

“Illyrio Mopatis, Pentos’a dönmenizi istiyor, onun çatısının altına. Çok güzel, ona gidin... ama kendi istediğiniz vakitte ve tek başınıza değil. Bırakın da yeni hizmetkârlarınızın ne kadar sadık ve itaatkâr olduğunu görelim. Kaptan Groleo’ya rotayı Köle Körfezine çevirmesini emredin.”

Dany bundan hiç hoşlanmamıştı. Yunkai, Meereen ve Astapor gibi büyük köle şehirlerindeki et pazarları hakkında duyduğu her şey uğursuz ve korkunçtu. “Köle Körfezinde işime yarayacak ne var?”

“Bir ordu,” dedi Sör Jorah. “Eğer Güçlü Belwasi sevdiyseniz, Meereen’in dövüş çukurlarından onun gibi yüzlercesini satın alabilirsiniz... Ama ben olsam dümenimi Astapor’a kırardım. Astapor’da Lekesizleri alabilirsiniz.”

“Dikenli bronz şapkalar takan köleler?” Dany, Özgür Şehirler’de Lekesiz muhafızlar görmüştü; yargıçların, baş hakimlerin ve önemli vârislerin kapısında nöbet tutarlardı. “Neden Lekesizler’i isteyeyim? At bile sürmüyorlar, üstelik çoğu şişman.”

“Sizin Pentos’ta ya da Myr’de gördüğünüz Lekesizler, zengin ailelerin özel muhafızlığını yapanlar. Bu hafif bir görevdir ve hadımlar herhalükârda şişmanlamaya meyillidir, izinli oldukları tek aşırılık yemektir. Bütün Lekesizleri birkaç ev kölesiyle kıyaslamak, bütün yaverleri Arştan Beyazsaka’la

kıyaslamaya benzer. Qohor'un Üç Bini hakkındaki hikâyeyi bilir misiniz?"

"Hayır." Yatak örtüsü omzundan kaydı, Dany örtüyü yukarı çekti.

"Dört yüz yıl önceydi, belki de daha fazla. Dothraklar, önlerine çıkan her kasabayı ve şehri yakıp yağmalayarak ilk kez doğuya gidiyordu. Başlarındaki khal'm adı Temmo'ydu. Khalasar'ı Drogo'nunki kadar büyük değildi ama yeterliydi. En az elli bin kişi. Yarısından çoğu saçlarında çanlar olan örgülü savaşçılardı.

Qohorlular, Temmo'nun geldiğini biliyordu. Surlarını güçlendirdiler, muhafızlarının sayısını iki katma çıkardılar ve bunların yanı sıra iki özgür birlik tuttular; Parlak Sancaklar ve ikinci Oğullar. Neredeyse son anda akıllarına geldi ve bir adamı üç bin Lekesiz satın almak üzere Astapor'a gönderdiler. Bununla birlikte, Qohor'a dönen yol çok uzundu, Lekesizler şehre yaklaştığında hava toz ve dumanla kaplıydı ve uzaktan mücadele sesleri duyuluyordu.

Lekesizler şehre vardığında güneş batmıştı. Kargalar ve kurtlar surların dibinde Qohorlularin ağır atlarından geriye kalanları yiyordu. Parlak Sancaklar ve ikinci Oğullar çoktan kaçmıştı, umutsuz şartlarla karşılaşan paralı askerlerin her zaman yaptığı gibi. Dothraklar havanın kararmasıyla birlikte içmek, dans etmek ve ziyafet çekmek için kendi kamplarına dönmüştü ama sabah olduğunda şehir kapılarını parçalamak için döneceklerinden, duvarlara saldıracaklarından, diledikleri gibi tecavüz edip yağmalayacaklarından ve esir alacaklarından kimsenin şüphesi yoktu.

Ama şafak söktüğünde ve Temmo ile kansüvarileri khalasar'ı kamptan çıkardığında, başlarının üstünde Kara Keçi sancağı dalgalanan üç bin Lekesiz'in şehir kapısında dizildiğini gördüler. Öylesine küçük bir kuvvet, bir kanat taarruzuyla kolaylıkla geçilebilirdi ama Dothraklari bilirsiniz. Lekesizler atsızdı ve atsız adamlar ezilmek içindir.

Dothraklar saldırdı. Lekesizler mızraklarını indirdiler, kalkanlarını kaldırdılar ve sağlam durdular. Saçları çanlı yirmi bin çığlıkçının karşısında sağlam durdular.

Dothraklar on sekiz kez saldırdı. Taşlı bir kıyıya vuran dalgalar misali, o kalkanlara ve mızraklara çarpıp kırıldılar. Temmo üç kez yayalarını gönderdi ve oklar Üç Bin'in üstüne yağmur gibi yağdı ama Lekesizler kalkanlarını başlarının üstüne hafifçe kaldırıp fırtınanın dinmesini beklediler. Sonunda yalnızca altı yüz Lekesiz kalmıştı... ama on iki binden fazla Dothraklı yerde ölü yatıyordu; Khal Temmo, kansüvarileri, feoları ve bütün oğulları dahil. Dördüncü günün sabahında, yeni khal sağ kalan savaşçılarını vakur bir geçit töreniyle şehrin kapısından geçirdi. Her adam, teker teker, saç örgüsünü kesip Üç Bin'in

ayaklarına attı.

O günden beri, Qohor'un şehir muhafızları Lekesizler'den oluşur ve her muhafız, sapına insan saçı örgüsü asılmış uzun mızraklar taşır.

Astapor'da bulacağınız şey bu Majesteleri. Orada kıyıya çıkın ve Pentos'a karadan gidin. Yol uzayacak, evet... ama Yargıç Illyrio'yla sofraya oturduğunuzda arkanızda dört yerine bin kılıç olacak."

Bunda bilgelik var, diye düşündü Dany, ama... "Bin köle askeri nasıl satın alacağım? Sahip olduğum tek değerli şey Turmalin Kardeşliğinin verdiği taç."

"Ejderhalar, tıpkı Qarth'ta olduğu gibi Astapor'da da büyük merak uyandıracak. Qarthlılar gibi köleler de sizi hediye yağmuruna tutabilir. Eğer böyle olmazsa... bu gemiler sizin Dothraklar'ımızdan ve onların atlarından fazlasını taşıyor. Qarth'ta ticari mallarla yüklendiler, ambarları gezdim ve kendi gözlerimle gördüm. İpek topları, kaplan derisi balyaları, amber ve yeşim oymalar, safran, kokulu reçine... köleler ucuzdur Majesteleri. Kaplan postları pahalıdır."

"Onlar Illyrio'nun postları," diye itiraz etti Dany.

"Ve Illyrio, Targaryen Hanedanı'nın dostudur."

"Ona ait malları çalmamak için bir sebep daha." "Zenginliklerini emrinize amade etmeyeceklerse zengin dostlar ne işe yarar kraliçem? Yargıç Illyrio sizi reddederse, Xaro Xhoan Daxos'un dört çeneli olanından başka bir şey değil demektir. Illyrio davanıza bağlılığında samimiyse, üç gemi dolusu ticari malı sizden esirgemez. Kaplan derilerini, size bir ordunun başlangıcını satın almaktan daha iyi bir şey için kullanabilir mi?"

Bu doğru. Dany heyecanının arttığını hissediyordu. "O kadar uzun bir kara yolculuğunda tehlikeler olacaktır..."

"Denizde de tehlikeler var. Güneyde korsanlar avlanıyor ve Valyria'nın kuzeyindeki Tüten Deniz'e ifritler dadanmış. Bir sonraki fırtına bizi batırabilir, bir deniz canavarı bizi dibe çekebilir... ya da kendimizi tekrar durgun denizde bulabiliriz ve rüzgar çıkmasını beklerken susuzluktan ölebiliriz. Kara yolculuğunun farklı tehlikeleri var kraliçem ama şimdiki tehlikeden büyük değiller."

'Ya Kaptan Groleo rota değiştirmeyi kabul etmezse? Arştan ve Güçlü Belwas, onlar ne yapacak?"

Sör Jorah ayağa kalktı. "Belki de bunu öğrenmenizin zamanı geldi."

"Evet," dedi Dany. 'Yapacağım!" Üstündeki yatak örtüsünü atıp ranzadan aşağı atladı. "Kaptanı hemen göreceğim ve ona rotayı Astapor'a çevirmesini

emredeceğim.” Sandığının üzerine eğildi, kapağını açtı ve eline gelen ilk şeyi aldı; kum ipeğinden bol bir pantolon. İpeği kalçalarının üzerine çekerken, “Bana madalyonlu kemerimi ver,” dedi Jorah’a. “Ve yeleğimi...” diye devam etti arkasına dönerken.

Sör Jorah kollarını Dany’ye doladı.

Jorah onu kendine çekip dudaklarını dudaklarına bastırırken Dany’nin söylemeye zaman bulabildiği tek şey, “Ah,” olmuştu. Ter, tuz ve deri kokuyordu adam, deri yeleğindeki demir düğmeler Dany’nin çıplak göğüslerine batıyordu. Tek eli Dany’nin omzunu tutuyordu, diğeri omurgasının üstünden beline doğru iniyordu. Ve Dany’nin ağzı şövalyenin dili için açıldı, hâlbuki bunu istememişti Dany. Sakalı batıyor, diye düşündü, ama ağzı tatlı. Dothraklar sakal bırakmazdı, sadece uzun bıyıkları olurdu ve bugüne kadar Dany’yi öpen tek erkek Khal Drogo’ydu. Bunu yapmamalı, ben onun kraliçesiyim, kadını değil.

Dany ne kadar sürdüğünü söyleyemezdi ama uzun bir öpüşmeydi. Bittiğinde Sör Jorah, Dany’yi bıraktı, Dany hızla geri çekildi. “Sen... sen yapmamalıydın, beni...”

“Öpmek için bu kadar beklememeliydim,” diye tamamladı Sör Jorah. “Seni Qarth’ta öpmeliydim, Vaes Tolorro’da öpmeliydim. Seni kızıl topraklarda öpmeliydim, her gün ve her gece. Sen öpülmek için yaratılmışsın, sık sık ve özenle.” Gözleri, Dany’nin göğüslerindeydi.

Dany elleriyle kendini örttü, göğüs uçları ona ihanet etmeden önce. “Ben... bu uygun değildi. Ben senin kraliçenim.”

“Benim kraliçem,” dedi Jorah, “ve gördüğüm en cesur, en tatlı, en güzel kadın. Daenerys...”

“Majesteleri!”

“Majesteleri,” diye kabul etti Jorah, “ejderhanın üç başı var, hatırlıyor musunuz? Toz Sarayındaki büyücülerden duyduğunuzdan beri bunun ne anlama geldiğini merak ediyordunuz. Pekâlâ, işte size anlam: Aegon, Rhaenys ve Visenya tarafından sürülen Balerion, Meraxes ve Vhagar. Targaryen Hanedanının üç başlı ejderhası... üç ejderha ve üç binici.”

“Evet,” dedi Dany, “ama benim ağabeylerim öldü.”

“Rhaenys ve Visenya; Rhaegarin hem kardeşleri hem de eşleriydi. Sizin ağabeyiniz yok ama kocalarınız olabilir. Ve size doğruyu söyleyeceğim Daenerys; bütün dünyada size benden daha dürüst olacak bir erkek daha yok.”

BRAN

Taş ve toprak katmanlarından oluşan pençe şekilli uzun yamaç dik bir eğimle yerden yukarı yükseliyordu. Yamacın daha aşağıdaki kısımlarına çamlar, akdikenler ve dişbudaklar tutunmuştu ama yüksekler boştu, tepenin silueti bulutlu gökyüzünde çırılçıplaktı.

Yüksek taşların onu çağırdığını hissediyordu. Yukarı doğru gitti; önce rahatça zıplayarak, sonra daha hızlı ve daha uzun adımlarla koşarak. Güçlü bacakları yokuşu tüketiyordu. O koşarken, başının üstündeki dallara tünemiş kuşlar kanatlarını çırparak gökyüzüne fırlıyordu. Yaprakların arasında iç çeken rüzgârın, birbirleriyle gevezelik eden sincapların, hatta ormanın zeminine düşen bir kozalağın sesini duydu. Etraftaki kokular, bu güzel ve yeşil dünyayı dolduran bir şarkıya benziyordu.

Tepenin zirvesinde durmak için son birkaç adımı atarken pençelerinin altından çakıllar uçtu. Kıpkırmızı, kocaman güneş uzun çam ağaçlarının üzerinde asılıydı. Tepeler ve ağaçlar gözünün ve burnunun alabildiğince uzanıyordu. Uzaklarda bir çaylak kuşu daireler çizerek uçuyordu, pembe gökyüzündeki siyah bir leke gibiydi.

Prens. İnsan sesi kafasının içine birdenbire girdi ama sesin doğruluğunu hissedebiliyordu. Yeşilin prensi, Kurt Ormanının prensi. O güçlüydü, hızlıydı, ateşliydi ve bu yeşil dünyada yaşayan her şey ondan korkuyordu.

Aşağıda, ormanın zemininde, ağaçların arasında bir şey hareket etti. Gri bir şekil bir an için göründü ve tekrar kayboldu ama o an, kulaklarının dikilmesi için yeterliydi. Ormandaki yeşil ve hızlı akıntının yanında bir şekil daha belirdi, koşuyordu. Kurtlar, biliyordu. Küçük kuzenleri bir avın peşindeydi. Prens şimdi daha iyi görebiliyordu; koşuşan gri ayaklar. Bir sürü.

Bir zamanlar onun da bir sürüsü vardı. Beş kurt. Ve kenarda duran altıncı. İçinde bir yerde, insanların onları ayırt etmek için verdiği sesler vardı. Ama o sesleri tanımıyordu. Kokuları hatırlıyordu. Kız ve erkek kardeşleri. Hepsi benzer kokuyordu, sürü kokuyorlardı ama her biri farklıydı aynı zamanda.

Yeşil gözlü, öfkeli erkek kardeşi yakınlardaydı, prens hissediyordu, uzun

zamandır görmemişti onu. Batan her güneşle biraz daha uzaklaşıyordu kardeşi ve o sonuncuydu. Diğer kardeşleri çoktan dağılmıştı, rüzgârla savrulan yapraklar gibi.

Yine de, bazen hissediyordu onları, onun yanındaydılar sanki, bir kayanın ya da ağaçların arkasında saklanıyorlardı sadece. Kokularını alamıyor, geceleri ulumalarını duyamıyordu ama bir şekilde varlıklarını hissedebiliyordu... kaybettikleri kız kardeşleri haricinde hepsini. Kız kardeşini hatırlayınca kuyruğu düştü. Şimdi dört, beş değil Dört ve bir daha, sesi olmayan beyaz kardeş.

Orman onlara aitti; karlı bayırlar ve taşlı tepeler, muazzam yeşil çamlar ve altın yapraklı meşeler, kabarık dereler ve beyaz ayazla buz tutmuş mavi göller. Ama kız kardeşleri, diğer avcıların hüküm sürdüğü insan kayalarının koridorlarında yürümek için bu vahşiliği terk etmişti ve o koridorlara bir kez girince dışarı çıkan yolu bulmak zordu. Kurt prens hatırlıyordu.

Rüzgârın yönü birdenbire değişti.

Geyik, korku ve kan. Av kokusu, içindeki açlığı uyandırdı. Prens tekrar havayı kokladı, döndü ve fırladı, çenesi yarı açık halde zirveye koşmaya başladı. Tepenin diğer yüzü tırmandığı yamaçtan daha dikti ama taşların, köklerin ve çürük yaprakların üstünde sağlam ayaklarla koştu, uzun adımları zemini tüketiyordu. Koku onu ileri çekiyordu, daha da hızlı.

Geyiğe ulaştığında hayvan yerdeydi ve ölmek üzereydi, prensin küçük kuzenlerinin sekizi tarafından kuşatılmıştı. Sürünün liderleri beslenmeye başladı, önce erkek olan, sonra onun dişisi. Avlarının kırmızı karnından sırayla et koparıyorlardı. Diğerleri sabırla bekliyordu, sürüsünden uzakta tedbirli daireler çizerek dolaşan kuyruğu dikelmiş kurt dışında hepsi. Prens kendi kuyruğunu indirdi. O en son beslenecekti, kardeşleri ona ne bırakırsa.

Prens rüzgâra karşı duruyordu. Bu yüzden diğer kurtlar, devrik bir ağacın üstünden atlayıp avın altı adım yakınına düşene kadar onu fark etmediler. Prensi ilk önce dik kuyruklu kurt gördü, yürek parçalar bir şekilde inledi ve sessizce uzaklaştı. Sürü kardeşleri başlarını sese çevirdiler ve dişlerini gösterdiler, hırlamaya başladılar, erkek ve dişi lider hariç.

Ulu kurt, hırlamaları uzun ve ikaz edici bir ulumayla yanıtlayıp dişlerini gösterdi. Kuzenlerinden daha iriydi. Dik kuyruklu cılız kurdun iki katıydı; sürünün iki liderinden de yarım kat daha büyüktü. Kuzenlerinin ortasına atladı, üç kuzeni çalıların içine kaçtı. Bir diğeri dişlerini birbirine vurarak prensin üstüne atıldı. Prens saldırıyı doğrudan karşıladı, çarpıştıklarında hasmının bacağını dişlerinin arasına aldı ve onu topallar halde kenara fırlattı.

Sonra karşısında sadece lider kaldı. Gri erkek kurdun ağzı, geyiğin

yumuşak karnından gelen taze kanla ıslanmıştı. Ağzında, yaşlı olduğunu gösteren beyaz lekeler de vardı ama çenesini açtığında dişlerinin arasından kırmızı salyalar süzüldü.

Hiç korkusu yok, diye düşündü prens, benim gibi. İyi bir dövüş olacaktı. Birbirlerinin üstüne atıldılar.

Uzun dövüştüler; köklerin, taşların, yere düşen yaprakların ve parçalanmış geyiğin etrafa saçılan bağırsaklarının üstünde yuvarlandılar, dişlerini ve pençelerini kullanarak birbirlerini yaraladılar, ayrıldılar, daireler çizerek birbirlerinin etrafında döndüler ve dövüşe devam etmek için tekrar atıldılar. Prens daha iri ve daha güçlüydü ama kuzeninin bir sürüsü vardı. Dişi lider yakında duruyordu, burnundan soluyor ve hırlıyordu. Eşi ne zaman dövüşten kopsa, prensin karşısına geçiyordu. Zaman zaman diğer kurtlar da dövüşe karışıyordu, prens başka bir tarafa döndüğünde bacağını ya da kulağını ısırıyorlardı. İçlerinden biri öyle kızdırdı ki, prens kara bir öfkeyle dönüp saldırganın boğazını parçaladı. Bundan sonra diğerleri mesafelerini korudular.

Ağaçların yeşil ve altın renkli dallarının arasında son kızıl ışıklar da kaybolurken, yaşlı kurt bitkin bir halde toprağa uzandı, karnını ve boynunu açıkta bırakacak şekilde sırtüstü döndü. Bu teslimiyetti.

Prens yaşlı kurdu kokladı, kürkündeki ve parçalanmış etindeki kanları yaladı. Yaşlı kurt hafif bir sesle inlediğinde ulu kurt geri döndü. Çok acıkmıştı ve av ona aitti artık.

“Hodor.”

Beklenmedik ses durup hırlamasına sebep oldu. Kurtlar, günün son ışıklarıyla parıldayan yeşil ve sarı gözleriyle ona bakıyordu. Sesi hiçbiri duymamıştı. Sadece prensin kulaklarında esen tuhaf bir rüzgârdı ses. Çenesini geyiğin karnına gömdü, ağız dolusu bir et parçası kopardı.

“Hodor, hodor.”

Hayır, diye düşündü. Hayır yapmayacağım. Bu bir çocuğun düşüncesiydi, bir ulu kurdun değil. Orman kararıyordu, ağaçların gölgeleri ve kuzenlerinin gözlerindeki pırıltılar kalmıştı sadece. O gözlerin içinden ve arkasından iri bir adamın gülümseyen yüzünü ve bir taş mahzenin güherçile yamalarıyla kaplı duvarlarını gördü. Dilindeki yoğun ve ılık kan tadı kaybolmaya başladı. Hayır, yapma, yapma, yemek istiyorum, yemek...”

“Hodor, hodor, hodor, hodor, hodor,” Hodor, Bran’ın omuzlarını hafifçe sarsarken şarkı söylüyordu. Nazik olmaya çalışıyordu, her zaman nazik olmaya çalışıyordu ama Hodor iki metreydi ve ne kadar güçlü olduğunun farkında değildi. Kocaman elleri Bran’ın dişlerinin birbirine çarpmasına neden oluyordu.

“Hodor bırak, buradayım, buradayım.”

Hodor durdu, utanmış gibi görünüyordu. “Hodor?”

Orman ve kurtlar gitmişti. Bran geri dönmüştü, binlerce yıl önce terk edilmiş kadim bir gözcü kulesinin nemli mahzenindeydi. Kulenin eski halinden eser kalmamıştı artık. Devrik taşlar bile yosunlarla ve sarmaşıklarla kaplıydı, öyle ki, iyice yakına gitmeden taş olduklarını anlamak zordu. Bran bu yere “Viran Kule” adını vermişti, bununla beraber, mahzene inen yolu Meera bulmuştu.

“Çok uzun gittin.” Jojen Reed on üç yaşındaydı, Bran’dan sadece dört yaş büyüktü. Ondan çok da uzun sayılmazdı; beş, belki de yedi santim ama Jojen, onu olduğundan daha yaşlı ve bilge gösteren bir şekilde konuşuyordu. Kışyarındayken, Yaşlı Dadı ona “küçük dede” adını takmıştı.

Bran kaşlarını çattı. “Yemek istiyordum.”

“Meera birazdan akşam yemeğiyle birlikte dönecek.” “Kurbağadan bıktım.” Meera, Boğaz’dan gelmiş bir kurbağa yiyendi, bu kadar çok kurbağa yakaladığı için kızı suçlayamazdı Bran, buna rağmen...” Ben geyiği yemek istiyordum.” Bir an için geyiğin tadını hatırladı, kanı ve çiğ eti, ağzı sulandı. Geyik için dövüştüm. Kazandım.

“Ağaçları işaretledin mi?”

Bran kızardı. Ne zaman üçüncü gözünü açıp Yaz’ın derisini giyse, Jojen ondan bir şeyler yapmasını istiyordu. Bir ağacın gövdesini pençelemek, bir tavşan yakalayıp dişlerinin arasında yenmemiş halde geri getirmek, birkaç kayayı iterek sıraya koymak. Aptalca şeyler. “Unuttum,” dedi.

“Hep unutuyorsun.”

Bu doğruydu. Jojen’in söylediği şeyleri yapmayı istiyordu Bran ama bir kurda dönüştüğünde hepsi önemsiz görünüyordu. Bakılacak, koklanacak bir sürü şey ve avlanabileceği kocaman, yeşil bir dünya oluyordu. Üstelik koşabiliyordu! Koşmaktan daha güzel hiçbir şey yoktu, eğer bir avın peşinde koşmuyorsa. “Bir prenstim Jojen,” dedi kendinden büyük çocuğa. “Ormanın prensiydim.” “Sen prenssin zaten,” diye hatırlattı Jojen. “Hatırlıyorsun değil mi? Bana kim olduğunu söyle.”

“Kim olduğumu biliyorsun” Jojen, onun hem arkadaşı hem de öğretmeniydi ama bazen çocuğa vurmak istiyordu Bran.

“Kelimeleri söylemeni istiyorum. Bana kim olduğunu söyle.” “Bran,” dedi Bran aksi bir sesle. Kırık Bran. “Brandon Stark.” Sakat çocuk. “Kışyarı Prensi.” Yakılmış, yıkılmış, insanları katledilmiş Kışyarının prensiydi. Cam bahçeler paramparça edilmişti ve çatlak duvarlardan fışkıran sıcak sular güneşin

altında buharlaşıyordu. Bir daha asla gömmeyebileceğin bir yerin prensi olabilir misin? “Peki, Yaz kim?” diye sordu Jojen.

“Ulu kurdum.” Bran gülümsedi. “Yeşilin prensi.”

“Çocuk Bran ve Kurt Yaz. O halde iki kişisiniz?”

“İki,” dedi Bran iç geçirerek, “ve tek.” Böyle aptalca davrandığında Jojen’den nefret ediyordu. Kışyarı’ndayken kurt rüyaları görmemi istiyordu, şimdi de sürekli geri çağırıyor.

“Bunu unutma Bran. Kendini unutma. Yoksa kurt seni tüketir. Birleştiğinizde Yaz’ın derisinin içinde koşman, uluman ve avlanman yeterli değil.”

Benim için yeterli, diye düşündü Bran. Yaz’ın derisini kendi derisinden fazla seviyordu. İstediğin deriyi giyemeyeceksen, derideğiştiren olmanın ne faydası var?

“Tamam mı? Ve bir dahaki sefere ağacı işaretle. Herhangi bir ağaç olabilir, görevini yerine getirdiğin sürece fark etmez.”

“İşaretleyeceğim. Hatırlayacağım. İstersen şimdi gidip yapabilirim. Bu sefer unutmam.” Ama önce geyiğimi yerim ve şu kurtlarla biraz daha dövüşürüm.

Jojen başını iki yana salladı. “Hayır. En iyisi kal ve yemek ye. Kendi ağzınla. Bir varg, hayatını canavarının yedikleriyle sürdüremez.”

Sen nereden bileceksin? diye düşündü Bran içerleyerek. Sen hiç varg olmadın, bunun neye benzediğini bilmiyorsun.

Hodor birdenbire ayağa kalktı, kafasını neredeyse kemerli tavana vuruyordu. Öne doğru atılırken, “HODOR!” diye bağırdı. Dev adam kapıya varmadan hemen önce Meera kapıyı ardına kadar açıp sığmağa girdi. Sırıtarak, “Hodor, hodor,” dedi seyis yamağı.

Meera Reed on altı yaşındaydı, yetişkin bir kadındı ama kardeşinden daha uzun değildi. Bran bir keresinde neden daha uzun olmadığını sorduğunda, Meera bütün adalıların kısa boylu olduğunu söylemişti. Kızın kahverengi saçları ve yeşil gözleri vardı, bir erkek çocuğu gibi dümdüzdü, Bran’ın ancak gıptayla izleyebileceği kıvrak bir zarafetle yürüyordu. Meera, uzun ve keskin bir hançer taşıyordu ama üç dişli bir kurbağa mızrağı ve bir ağ ile dövüşmeyi tercih ediyordu.

“Kimler aç?” diye sordu kız avını havaya kaldırarak: İki gümüşi alabalık ve altı yeşil kurbağa.

“Ben,” dedi Bran. Ama kurbağa istemem. Bütün bu kötü şeyler olmadan önce Kışyarında, Walderlar kurbağa yiyenlerin dişlerinin yeşilleştiğini ve koltuk

altlarında yosunlar büyüdüğünü söylemişti. Walderlar'ın ölüp ölmediğini merak etti Bran. Kışyarında cesetlerini görmemişti... ama çok fazla ceset vardı ve binaların içini kontrol etmemişlerdi.

"O zaman seni bir an önce doyurmalıyız. Avı temizlememe yardım eder misin?"

Bran başıyla onayladı. Kıza surat asmak zordu, Meera kardeşinden daha neşeliydi ve Bran'ı nasıl gülümseteceğini iyi biliyordu. Onu hiçbir şey sinirlendirmiyor ve hiçbir şey korkutmuyordu... Jojen dışında, bazen... Jojen Reed pek çok insanı korkutabilirdi.

Baştan ayağa yeşiller giyiyordu, gözleri yosun yeşiliydi ve yeşil rüyalar görüyordu... Jojen'in rüyaları gerçek oluyordu. Öldüğümü gördüğü rüya dışında, diye düşündü Bran. Ölmedim. Ama bir açıdan ölüydü aslında.

Jojen, Hodor'u odun toplamaya gönderdi, Bran'a Meera kurbağaları ve balıkları temizlerken küçük bir ateş yaktı. Meera'nın miğferini tencere olarak kullandılar. Avları küçük küpler halinde kesip Hodor'un bulduğu yaban soğanlarıyla birlikte suya attılar ve kurbağalı bir balık yahnisi pişirdiler. Bran yemeğini yerken, tadının geyik yahnisi kadar iyi olmadığına ama çok kötü de sayılmayacağına karar verdi. "Teşekkürler Meera," dedi. "Leydim." "Hiç önemli değil Majesteleri."

"Güneş doğduğunda yolumuza devam etsek iyi olur," dedi Jojen.

Bran, Meera'nın gerildiğini görebiliyordu. "Yeşil rüya mı gördün?"

"Hayır," dedi Jojen.

"O halde neden buradan ayrılıyoruz?" diye sordu ablası. "Viran Kule bizim için iyi bir yer. Yakınlarda köy yok, orman avla dolu, derelerde ve göllerde bol bol balık ve kurbağa var... bizi burada kim bulabilir?"

"Olmamız gereken yer burası değil."

"Ama burası güvenli."

"Güvenli göründüğünü biliyorum," dedi Jojen, "ama ne zamana kadar? Kışyarında bir mücadele oldu, ölüleri gördük. Mücadeleler savaş anlamına gelir. Eğer bir ordu tarafından gafil avlanırsak..."

"O ordu Robb'un olabilir," dedi Bran. "Robb yakında güneyden dönecek. Döneceğini biliyorum. Bütün sancaklarıyla birlikte gelecek ve demiradamları geri gönderecek."

"Üstadın ölmek üzere yerde yatarken ağabeyinle ilgili hiçbir şey söylemedi," diye hatırlattı Jojen. "Demiradamlar Taşlı Kıyı'da, dedi ve Bolton Piçi doğuda. Moat Cailin ve Derinorman Kalesi düştü. Cerwyn'in vârisi ve Torrhen Kalesi'nin kumandanı öldü. Savaş her yerde dedi, komşular birbirlerine

karşı savaşıyor.”

“Bu tarlayı daha önce de sürdük,” dedi ablası. “Sen Sur’a gitmek istiyorsun, sen ve üç gözlü kargan. Bu iyi ama Sur çok uzakta ve Bran’ın Hodor’dan başka bacakları yok. Atlarımız olsaydı...” “Kartal olsaydık uçabilirdik,” dedi Jojen sertçe, “ama kanatlarımız yok, atlarımız olmadığı gibi.”

“Alabileceğimiz atlar var,” dedi Meera. “Kurt Ormanının derinliklerinde bile ormancılar, çifçiler, avcılar yaşıyor. Bazılarının atları vardır.”

“Varsa bile onları çalacak mıyız? Biz hırsız mıyız? Peşimize düşecek adamlar ihtiyacımız olan son şey bile değil.”

“Satın alabiliriz,” dedi Meera. “Onlar için çalışırız.”

“Bize bir bak Meera. Yanında ulu kurt olan sakat bir çocuk, yarım akıllı bir dev ve Boğaz’dan binlerce fersah uzakta iki adalı. Tanınırız. Ve söz yayılır. Bran ölü bilindiği sürece güvende. Yaşadığı duyulursa onu öldürmek isteyenlere av olur.” Jojen ateşin yanına gitti ve bir sopayla közleri karıştırdı. “Üç gözlü karga kuzeyde bir yerde bizi bekliyor. Bran’ın benden daha bilge bir öğretmene ihtiyacı var.”

“Nasıl Jojen?” diye sordu Meera. “Nasıl?”

“Yürüyerek,” diye cevapladı kardeşi. “Adım adım.” “Bozsu’dan Kışyarına giden yol sonsuza kadar sürmüştü ve o zaman atlarımız vardı. Daha uzun bir yolu yürüyerek aşmamızı istiyorsun bizden, üstelik yolun nerede bittiğini bile bilmiyorsun. Sur’un Ötesi diyorsun. Oraya hiç gitmedim, sen ne kadar gittiysen, ama Sur’un Ötesi’nin büyük bir yer olduğunu biliyorum Jojen. Çok sayıda üç gözlü karga mı var yoksa yalnızca bir tane mi? Onu nasıl bulacağız?”

“Belki de o bizi bulur.”

Meera bir cevap bulamadan sesi duydular; gecede sürüklenen bir kurt uluması. “Yaz mı?” diye sordu Jojen dinlerken.

“Hayır.” Bran ulu kurdunun sesini tanıyordu.

“Emin misin?” diye sordu küçük dede.

“Eminim.” Yaz bugün epey uzaklara gitmişti ve şafak sökene kadar geri dönmeyecekti. Jojen'in rüyaları yeşil olabilir ama çocuk bir ulu kurdu sıradan bir kurttan ayıramıyor. Bran, Jojen’i neden bu kadar çok dinlediklerini düşündü. Bran gibi bir prens, Meera gibi iyi bir avcı ya da Hodor gibi iri ve güçlü değildi ama ne yapacaklarını hep Jojen söylüyordu. “Meera’nın dediği gibi at çalmalıyız ve Son Ocak’taki Umberlar’a gitmeliyiz,” dedi Bran. Bir an düşündü. “Ya da bir tekne çalıp Beyaz Bıçak’a yelken açar ve Beyaz Limanın kasabasına gideriz. Orayı şu şişko Lord Manderly yönetiyor, hasat festivalinde dostça davranmıştı.

Gemiler inşa ettirmek istiyordu. Belki de birkaç tane yaptırmıştır, Nehirova'ya yelken açıp Robb'u bütün ordusuyla birlikte eve getirebiliriz. O zaman yaşadığımı kimin bildiği önemli olmaz. Robb kimsenin bizi incitmesine izin vermez."

"Hodor," diye geğirdi Hodor. "Hodor, hodor."

Bran'ın planını beğenen tek kişi oydu. Meera sadece gülümsedi ve Jojen kaşlarını çattı. Bran'ın ne istediğini asla umursamıyorlardı, halbuki Bran bir Stark'tı ve Boğazın Reedleri Starkların sancak beyiydi.

"Hoooodor," dedi Hodor, sallanarak. "Hooooodor, hooooooodor, HODOR, HODOR, HODOR." Bazen bunu yapmaktan hoşlanıyordu; adını çeşitli şekillerde tekrar tekrar söylemekten. Diğer zamanlarda öyle sessiz duruyordu ki onun orada olduğunu bile unutuyordu insan. Hodor'u anlamak mümkün değildi. "HODOR, HODOR, HODOR!" diye bağırdı.

Susmayacak, diye düşündü Bran. "Hodor, neden dışarı çıkıp kılıcınla talim yapmıyorsun?"

Hodor kılıcını unutmuştu ama hatırladı. "Hodor!" dedi. Kılıcını almaya gitti. Kışyarının mahzen mezarından üç lahit kılıcı almışlardı; Bran ve kardeşi Rickon, Theon Greyjoy'un demiradamlarından orada saklanmışlardı. Bran, amcası Brandon'ın kılıcını istemişti. Meera, Bran'ın büyükbabası Lord Rickard'ın dizlerinin üstünde bulduğu kılıcı almıştı. Hodor'un silahı çok daha eskiydi, yüzyılların ihmal edilmişliğiyle körelmiş ve paslanmış ağır bir demir parçasıydı. Hodor kılıcını hiç durmadan saatlerce savurabiliyordu. Devrik taşların yakınında, Hodor'un kılıcıyla paramparça olmuş çürük bir ağaç vardı.

Hodor dışarı çıktığında bile sesi duvarların ardından duyuluyordu, dev adam kılıcını ağacın gövdesine indirirken, "HODOR!" diye kükrüyordu. Şükürler olsun ki Kurt Ormanı büyüktü ve etrafta onu duyabilecek başka insan yoktu.

"Jojen, bir öğretmenden bahsederken ne demek istedin?" diye sordu Bran. "Benim öğretmenim sensin. Ağaçları hiç işaretlemediğimi biliyorum ama bir dahaki sefer yapacağım. Üçüncü gözüm de senin istediğin gibi açık..."

"O kadar açık ki içine düşeceğinden ve hayatının geri kalanını bir orman kurdu olarak yaşayacağından korkuyorum."

"Böyle olmayacak, söz veriyorum."

"Çocuk söz veriyor. Kurt bunu hatırlayacak mı? Yazla birlikte koşuyor, onunla birlikte avlanıyor, onunla birlikte öldürüyorsun... ama onun iradesine kendininkinden fazla boyun eğiyorsun." "Sadece unutuyorum," diye itiraz etti Bran. "Ben dokuz yaşındayım. Büyüdüğümde daha iyi olacağım. Dokuz

yaşındayken Aptal Florian ve Ejderha Şövalyesi Prens Aemon bile büyük şövalyeler değillerdi.”

“Bu doğru,” dedi Jojen, “ve günler uzuyor olsaydı bilgece bir yorum bile sayılabilirdi... ama günler uzamıyor. Sen yaz çocuğusun, biliyorum. Bana Stark Hanedanının sözlerini söyle.”

“Kış geliyor.” Bunu sadece söylemek bile Bran’ın üşümesine sebep olmuştu.

Jojen ciddi bir tavırla başıyla onayladı. “Rüyamda, taş zincirlerle yeryüzüne bağlanmış kanatlı bir kurt gördüm ve onu serbest bırakmak için Kışyarına geldim. Artık zincirlerinden kurtuldun ama hâlâ uçmuyorsun.”

“O zaman sen öğret.” Bran, zaman zaman rüyalarına dadanan, gözlerinin arasındaki deriyi hiç durmadan gagalayan ve ona uçmasını söyleyen üç gözlü kargadan hâlâ korkuyordu. “Sen bir yeşilgörensin.”

“Hayır,” dedi Jojen, “rüya gören bir çocuğum sadece. Yeşilgörenler bundan fazlasıydı. Onlar aynı zamanda vargdı, tıpkı senin gibi. En kudretli olanları; uçan, yüzen ya da sürünen her hayvanın derisine bürünebilirdi, onlar büvet ağaçlarının gözlerinden bakabilir ve dünyanın altında yatan bütün gerçekleri görebilirdi.” “Tanrılar pek çok hediye verir Bran. Ablam bir avcı. Ona hızlı koşma ve neredeyse görünmez olacak kadar kıpırtısız durma yeteneği verilmiş. Onun keskin gözleri, keskin kulakları, ağ ve mızrak kullanabilen dengeli elleri var. Meera çamuru koklayıp ağaçların arasında uçabilir. Ben bunları yapamam, sen de öyle. Tanrılar bana yeşil rüyaları verdi ve sana... sen benden fazla olabilirsin Bran. Sen kanadı kurtsun, ne kadar yükseğe ve ne kadar uzağa uçabileceğini söylemenin bir yolu yok... bunları sana öğretecek birine sahip olmalısın. Anlayamadığım bir yetenekte ustalaşmana nasıl yardım edebilirim? Boğaz’daki İlk İnsanları ve onların dostları olan ormanın çocuklarını hatırlıyoruz... ama unuttuğumuz ve hiç öğrenmediğimiz pek çok şey var.”

Meera, Bran’ın elini tuttu. “Eğer burada kalır ve kimseyi rahatsız etmezsek savaş bitene kadar güvende olursun. Bununla birlikte, kardeşimin öğreteceklerinden başka bir şey öğrenemezsin ve onun neler söylediğini duyuyorsun. Eğer buradan ayrılır da Son Ocak’ta ya da Sur’un ötesinde bir sığınak ararsak yakalanma riskimiz olur. Sen daha çocuksun, biliyorum, ama aynı zamanda bizim prensimizsin ve kralımızın meşru veliahtısın. Toprak ve su, bronz ve demir, buz ve ateş üstüne sana bağlılık yemini ettik. Risk senin Bran, hediye de öyle. Bence seçim de sana ait olmalı. Biz senin sadık hizmetkârlarınız.” Sırıttı. “En azından bu konuda.” “Ciddi misin?” dedi Bran. “Ne söylesem yapacak mısınız yani? Gerçekten mi?”

“Gerçekten prensim,” dedi kız. “Bu yüzden çok iyi düşün.” Bran, babası gibi düşünmeye çalıştı. İri Jon’un amcaları Hother Fahişefelaketi ve Mors Kargayemi sert adamlardı ama onların sadık olacağını düşünüyordu. Karstarklar’ın da öyle. Karhold güçlü bir kaleydi, Lord Eddard her zaman bunu söylerdi. Umberlar’ın ya da Karstarklar’ın yanında güvende oluruz.

Ya da güneye, şişko Lord Manderly’ye gidebilirlerdi. Adam Kışyarındayken bol bol gülmüş ve Bran’a diğer lordlar gibi acıyarak bakmamıştı. Cerwyn Kalesi, Beyaz Liman’dan daha yakındı ama Üstat Luwin, Cley Cenvyn’in öldüğünü söylemişti. Umberlar, Karstarklar ve Manderlyler de ölmüş olabilir. Demiradamlara ya da Bolton Piçi’ne yakalanırsa Bran da ölürdü.

Burada, Viran Kule’nin altında kalırlarsa onları kimse bulamazdı. Bran sağ kalırdı. Sağ ve sakat.

Ağladığını fark etti Bran. Aptal bebek, dedi kendine. Karhold’a, Beyaz Liman’a, Bozsu Gözcüsü’ne, nereye giderse gitsin oraya vardığında sakat olacaktı. Ellerini yumruk haline getirdi. “Ben uçmak istiyorum,” dedi. “Lütfen. Beni kargaya götürün.”

DAVOS

Güverteye çıktı, Akıntıtaşının uzun burnu arkalarında küçülürken, önlerindeki denizden Ejderha Kayası yükseliyordu. Dağın zirvesinden tüten gri duman demeti adanın yerini işaretliyordu. Ejderhadağı bu sabah huzursuz, diye düşündü Davos, ya da Melisandre birini daha yakıyor.

Shayala'nın Dansı, sürekli yön değiştiren makus rüzgâra karşı Karasu Koyu'nu aşıp Kanal'dan geçerken Davos'un düşünceleri Melisandre'yle doluydu. Massey Kancası'nın sonundaki Keskinburun gözcü kulesinin tepesinde yanan büyük ateş, Davos'a Melisandre'nin boynundaki yakutu hatırlatmıştı. Dünya şafak vakitlerinde ve gün batımlarında kırmızıya boyandığında ve gökyüzünde sürüklenen bulutlar Melisandre'nin hışırtılı elbiselerinin ipekleri ve satenleriyle aynı renk olduğunda Davos kadını düşünüyordu.

O da Ejderha Kayası'nda bekliyor olacaktı; bütün güzelliği, gücü, tanrısı, gölgeleri ve kralıyla birlikte. Kırmızı rahibe her zaman Stannis'e sadık görünmüştü, şimdiye kadar. Onu kırdı, bir adamın bir atı kırması gibi. Onu istediği gibi kullanamadı ve bu yüzden oğullarımı ateşe verdi. Canlı kalbini göğsünden çıkarıp alacağım ve nasıl yanıyormuş göreceğim. Davos, kaptanın verdiği uzun Lys kamasının kabzasına dokundu.

Kaptan, Davos'a nazik davranmıştı. Adamın adı Khorane Sathmantes'ti, geminin sahibi olan Salladhor Saan gibi bir Lysli'ydi. Rüzgârın yıprattığı kemikli yüzüne kakılmış gözleri, Lysliler'in çoğunda olduğu gibi soluk maviydi ama hayatının büyük bölümünü Yedi Krallık'ta ticaret yaparak geçirmişti. Kaptan, denizden çıkardığı adamın meşhur soğan şövalyesi olduğunu öğrendiğinde kendi kamarasını, kıyafetlerini ve neredeyse tam ölçüde olan bir çift yeni çizmeyi Davos'a vermişti. Kumanyasını da paylaşmak için ısrar etmişti fakat bunun sonucu pek iyi olmamıştı. Davos'un midesi bofa balığını, salyangozları ve Kaptan Khorane'in çok sevdiği diğer zengin yiyecekleri kaldıramamıştı. Davos, kaptanın sofrasında yediği ilk yemekten sonra günün geri kalanını küpeştenin şu ya da bu ucundan aşağı sarkarak geçirmişti.

Ejderha Kayası küreklerin her darbesiyle biraz daha büyüyordu. Davos

dağın şeklini ve dağın yanındaki büyük siyah hisarı bütün gargoyleleri ve ejderha kuleleriyle birlikte görebiliyordu artık. Shayala'nın Dansı'nın mahmuzundaki bronz büst dalgaları yararken, havaya tuzlu su serpintisinden kanatlar yükseliyordu. Davos, destek için şükrederek ağırlığını küpeşteye verdi. Zorlu sınavı yüzünden güçsüzleşmişti. Uzun süre ayakta durduğunda dizleri titriyordu. Zaman zaman kontrol edilemez öksürük krizlerine tutuluyor ve kanlı balgam tükürüyordu. Bu hiçbir şey, diyordu kendine. Tanrılar, beni ateşten ve denizden, balgam tükürerek öleyim diye kurtarmamışlardır elbette.

Kürekçi başının davulunun gümlemelerini, yelkenlerin homurtularını, küreklerin ritmik tıslamalarını ve çatırtılarını dinlerken gençlik günlerini düşündü Davos; aynı seslerin, pek çok sisli sabahta yüreğindeki korkuyu uyandırdığı zamanları. Sesler, yaşlı Sör Tristimun'un deniz gözcüsünün yaklaştığını haber verirdi ve Aerys Targaryen'ın Demir Taht'ta oturduğu vakitlerde deniz gözcüsü ölüm demekti.

Ama o başka bir hayattı, diye düşündü Davos. Soğan gemisinden önceydi, Fırtına Burnu'ndan önce, Stannis parmaklarımı kısaltmadan önce. Savaştan ve kızıl kuyruklu yıldızdan önceydi, ben Seaworth ya da şövalye olmadan önce. Öğünlerde farklı bir adamdım, Lord Stannis beni yükseklere çıkarmadan önce.

Kaptan Khorane, Stannis'in umutlarının nehrin yandığı o gecede nasıl sonlandığını anlatmıştı Davos'a. Lannisterlar Stannis'i yandan kıstırmıştı. Dönek sancak beyleri en çok ihtiyaç duyduğu vakitte onu yüzlerce kişilik gruplar halinde terk etmişti. "Kral Renly'nin gölgesi de görülmüş," demişti kaptan. "Aslan lordun öncü kuvvetine liderlik ederken önüne çıkan herkesi katletmiş. Yeşil zırhının çılgınateşten ruhani bir pırıltı aldığı ve miğferindeki boynuzların altın alevlerle kaplı olduğu söyleniyor."

Renly'nin gölgesi. Davos, oğullarının da gölge olarak dönüp dönmeyeceğini merak etti. Hayaletlerin var olmadığını söyleyemeyecek kadar tuhaf şeyler görmüştü denizde. "Hiçbiri sadık kalmadı mı?" diye sormuştu kaptana.

"Çok azı," demişti kaptan. "Kraliçe'nin akrabaları, en başta onlar. Tilki ve çiçek arması taşıyanların çoğunu gemiye aldık ama çok daha fazlası kıyıda kaldı, her türden arması olan adamlar. Lord Florent şimdi Ejderha Kayasında Kral Eli."

Solgun dumanla kaplı dağ daha da büyüdü. Yelkenler şarkı söyledi, davullar vurdu, kürekler düzgünce çekildi ve çok zaman geçmeden limanın ağzı önlerinde açıldı. Çok boş, diye düşündü Davos, eskiden bütün rıhtımları tıklım

tıklım dolduran ve demir atmış bir halde dalgakıranın açıklarında sallanan gemileri hatırlayarak. Salladhor Saan'ın amiral gemisi Valyrian'ı gördü, bir zamanlar Hiddet ve kardeş gemilerinin bağlandığı rıhtıma bağlanmıştı. Valyrian'ın iki yanında duran gemilerin de şeritli Lys gövdeleri vardı. Davos'un gözleri boş bir umutla Leydi Marya'yı ve Hortlak i aradı.

Limana girdiklerinde yelkenleri indirdiler ve iskeleye sadece küreklerle yanaştılar. Gemi bağlanırken kaptan, Davos'un yanma geldi. "Prensim sizi bir an önce görmek isteyecektir."

Davos cevap vermeye çalışırken bir öksürük krizine tutuldu. Destek almak için küpeşteye tutundu ve tükürdü. "Kral," diye hırıldadı. "Krala gitmeliyim." Melisandre'yi kralın olduğu yerde bulacağım.

"Kimse krala gidemez," dedi Khorane Sathmantes sertçe. "Salladhor Saan size anlatır. Önce o."

Davos, adama meydan okuyamayacak kadar güçsüzdü. Sadece başını sallayabildi.

Salladhor Saan, Valyrian'da değildi. Onu çeyrek mil uzaktaki başka bir rıhtımda, Bereketli Hasat isimli Pentoslu bir gökenin ambarında buldular, iki hadımla birlikte yük sayımı yapıyordu. Hadımlardan biri bir fener taşıyordu, diğerinin elinde bir mum tablası ve taş kalem vardı. Davos ve kaptan ambara indiğinde, "Otuz yedi, otuz sekiz, otuz dokuz," diyordu yaşlı düzenbaz. Bugün şarap rengi bir tunik ve rengi açılmış beyaz deriden yapılmış gümüş işlemeli uzun çizmeler giymişti. Bir kavanozun kapağını açıp kokladı, hapşırdı, "Kabaca öğütülmüş ve ikinci kalite, burnum böyle beyan ediyor. Konşimento kırk üç kavanoz olduğunu söylüyor. Diğer kavanozlar nereye kayboldu merak ediyorum? Şu Pentoslular benim saymadığımı mı düşünüyorlar?" dedi.

Davos'u görünce aniden durdu. "Karabiber gözlerimi mi ısırıyor yoksa bunlar gözyaşları mı? Önümde duran bu adam soğan şövalyesi mi? Hayır, nasıl olabilir? Benim sevgili dostum Davos yanan nehirde öldü, herkes aynı fikirde. Neden gelip bana dadandı?"

"Bir hayalet değilim Salla."

"Başka ne olabilirsin? Benim soğan şövalyem asla senin kadar solgun ya da zayıf olmadı." Salladhor Saan, ticaret gemisinin ambarını dolduran baharat kavanozlarının ve kumaş toplarının arasından geçip ateşli bir şekilde Davos'a sarıldı, her iki yanağını da birer kez öptü, üçüncü öpücüğü alnına kondurdu. "Hâlâ sıcaksın sör ve kalbinin güm güm attığını hissedebiliyorum. Bu doğru olabilir mi? Seni yutan deniz tekrar yukarı mı tükürdü?"

Davos, Prenses Shireen'in soytarısı Yamalı Yüz'ü hatırladı. O da denize

düşmüş ve çıktığında delirmişti. Ben de mi delirdim? Eldivenli eline öksürdü, “Zincirin altından yüzdüm ve merling kralının mızraklarında kıyıya vurdum. Shalaya’nın Dansı gelmeseydi orada ölebilirdim.”

Salladhor Saan kolunu kaptanın omzuna koydu. “Çok iyi iş çıkardın Khorane. Hatırı sayılır bir ödül alacağını düşünüyorum. Meizo Mahr, iyi bir hadım ol ve dostum Davos’u sahip kamarasına götür. Ona karanfilli sıcak şarap ver, şu öksürüğün sesini hiç sevmedim. Şarabın içine biraz limon sık. Biraz beyaz peynir ve daha önce saydığımız çizik yeşil zeytinlerden de getir! Davos, sevgili kaptanımızla konuşur konuşmaz sana katılacağım. Beni mazur göreceğini biliyorum. Bütün zeytinleri yeme sakın, bozuşuruz!” Davos, hadımlardan daha yaşlı olanın, onu geminin baş tarafındaki savurganca döşenmiş geniş kamaraya götürmesine izin verdi. Kamaradaki halılar gösterişliydi, camlar vitraydı ve büyük deri sandalyelerin herhangi birinde üç Davos birden rahatça oturabilirdi. Çok zaman geçmeden, üstünden dumanlar tüten bir kupa şarapla birlikte peynir ve zeytinler geldi. Davos kupayı avuçlarının arasına aldı ve minnettarlıkla şarabı yudumladı, içkinin sıcaklığı göğsüne yayıldıkça rahatladığını hissediyordu.

Salladhor Saan’ın ortaya çıkması da uzun sürmedi. “Şarap için beni bağışlamalısın dostum. Pentoslular, rengi mor olsa kendi sidiklerini bile içerler.”

“Göğsüme iyi geliyor,” dedi Davos. “Sıcak şarap, soğuk bezden iyidir derdi annem.”

“Ateşin için soğuk beze de ihtiyacın olacak bence. Onca zaman bir mızrakta oturmak, aman aman. Şu muhteşem sandalyeyi nasıl buldun? Tombul yanakları var öyle değil mi?”

“Kim?” diye sordu Davos iki yudum şarap arasında.

“Illyrio Mopatis. Bıyıklı bir balina, sana doğruyu söylüyorum. Bu sandalyeler onun ölçüsüne göre yapılmış, gerçi poposunu çok ender Pentos’tan kaldırıp bunlara oturuyor. Şişman bir adam her zaman rahat oturur bence, çünkü gittiği her yere minderini de götürür.”

“Nasıl oldu da Pentoslu bir gemiye denk geldin sen?” diye sordu Davos. “Yine korsan mı oldun lordum?” Boş kupayı kenara bıraktı.

“Alçakça bir iftira. Kim korsanlardan Salladhor Saan’dan fazla muzdarip olmuş? Ben sadece hakkım olanı istiyorum. Çok fazla altın alacağım var, ama ben aklımselimden yoksun bir adam değilim, bu yüzden sikke yerine çıtır çıtır bir parşömen aldım. Parşömenin üstünde Kral Eli Lord Alester Florent’in adı ve mührü var. Karasu Koyu Lordu ilan edildim; hiçbir gemi benim lordlara yakışır sularımdan lordlara yakışır iznim olmadan geçemez, hayır. Şu haydutlar,

kanunla benim olan gümrüğü ödememek için gecenin bir yarısı beni gizlice geçmeye çalıştıklarında, onları yakalayıp mallarına el koymak benim hakkım, neden olmasın, onlar kaçakçılardan daha matah değiller.” Eski korsan güldü. “Ama hiçbir adamın parmaklarını kesmedim. Parmak parçaları ne işe yarar? Ben gemileri alıyorum; yükler, biraz fidye, mantıksız şeyler değil yani.” Dikkatlice Davos’a baktı. “İyi değilsin dostum. Şu öksürük... ve çok zayıfsın, derinin altından kemiklerini görebiliyorum. Bununla beraber parmak kemiklerini sakladığın küçük keseyi göremiyorum...”

Davos eski bir alışkanlıkla, elini artık orada olmayan keseye götürdü. “Nehirde kaybettim.” Şansım.

“Nehir korkunçtu,” dedi Saan ciddiyetle. “Koydan izlerken bile titriyordum.”

Davos öksürdü, tükürdü ve tekrar öksürdü. “Kara Hayat’ın yandığını gördüm. Hiddet’in de,” diyebildi sonunda. “Gelirlerimizden hiçbiri ateşten kaçamadı mı?” Bir yanı hâlâ umut ediyordu.

“Lord Steffon, Perişan Jenna, Hızlı Kılıç, Gülen Lord ve birkaç gemi daha, nehrin yukarısında alev kehanetçilerinin pisliğinden uzaktalardı, evet. Onlar yanmadı ama zincir kaldırılmıştı, kaçamadılar da. Birkaçı teslim oldu. Çoğu Karasu’nun yukarısına, mücadelenin uzağına doğru kürek çekip Lannisterlar’ın eline düşmek istemeyen mürettebatları tarafından batırıldılar. Perişan Jenna ve Gülen Lord hâlâ nehirde korsancılık oynuyormuş diye duydum ama bunu kim doğrulayabilir?”

“Leydi Marya?” diye sordu Davos. “Hortlak?”

Sallador Saan elini Davos’un koluna koyup sıktı. “Hayır. Onlar, hayır. Üzgünüm dostum. Dale ve Allard, iyi adamlardı. Ama sana bir teselli verebilirim... küçük oğlun Devan mücadelenin sonunda topladığımız adamların arasındaydı. Cesur delikanlının kralın yanından bir an bile ayrılmadığını söylüyorlar.”

Davos bir an başının döndüğünü hissetti, elle tutulur şekilde rahatlamıştı. Devan’ı sormaya korkmuştu. “Anne merhametli. Ona gitmeliyim Salla. Onu görmeliyim.”

“Evet,” dedi Salladhor Saan. “Ve Gazap Burnu’na yelken açmak isteyeceksin biliyorum, karını ve iki küçük çocuğunu görmek için. Yeni bir gemin olmalı bence.”

“Majesteleri bana bir gemi verir,” dedi Davos.

Lysli, kafasını iki yana salladı. “Majestelerinin hiç gemisi yok ve Salladhor Saan’ın çok gemisi var. Kralın gemileri nehirde yandı ama benimkiler

değil. Bir gemin olmalı eski dostum. Benim için yelken açarsın, evet? Gecenin karanlığında hızlıca Braavos'a, Myr'e, Volantis'e girersin ve ipeklerle, baharatlarla çıkarsın. Şişman keselerimiz olur, evet."

"Çok iyisin Salla ama benim uhdem kralıma, senin kesene değil. Savaş devam edecek. Stannis, Yedi Krallık'ın bütün kanunlarıyla hâlâ gerçek veliaht."

"Bütün o kanunlar, bütün gemiler yanarken işe yaramıyor bence. Kralına gelince, pekâlâ, onu değişmiş bulacaksın korkarım. Mücadeleden beri hiç kimseyi görmüyor ve Taş Davul'da kara kara düşünmekten başka bir şey yapmıyor. Kraliçe Selyse ve kendine El diyen amcası Lord Alester meclisi onun adına yönetiyorlar. Selyse kralın mührünü amcasına verdi, adam yazdığı mektuplara o mührü basıyor, benim sevimli parşömenime bile bastı. Ama hüküm sürdükleri krallık çok küçük, fakir ve kayalık, evet. Hiç altın yok, sadık Salladhor Saan'a olan borcu ödeyecek kadar bile yok, son anda kurtardıklarımızdan başka şövalye ve benim küçük, cesur gemilerimden başka gemi de yok."

Ani ve sarsıcı bir öksürük Davos'u iki büklüm etti. Salladhor Saan eski dostuna yardım etmek için hareketlendi ama Davos adamı eliyle durdurup bir an sonra toparlandı. "Kimse?" diye hırıldadı. "Kimseyi görmüyor da ne demek?" Sesi, kendi kulaklarına bile ıslak ve kaim geliyordu. Bir an için kamaranın fırıl fırıl döndüğünü hissetti.

"Ondan başka kimseyi görmüyor," dedi Salladhor Saan. Davos adamın kimden bahsettiğini biliyordu. "Dostum, kendini yoruyorsun. İhtiyacın olan şey bir yatak, Salladhor Saan değil. Bir yatak ve bir sürü battaniye, göğsün için sıcak bezler ve daha çok karanfilli şarap."

Davos başını iki yana salladı. "İyi olacağım. Söyle bana Salla, bilmem gerek. Melisandre'den başka kimseyi görmüyor mu?" Lysli adam Davos'u şüpheli bakışlarla uzun uzun süzdü ve isteksizce devam etti. "Muhafızlar geri kalan herkesi uzakta tutuyor, kraliçesini ve kızını bile. Hizmetçiler yemek götürüyor ama kimse yemiyor." Öne eğilip sesini alçalttı. "Tuhaf konuşmalar duydum; dağın içinde aç ateşler yanıyormuş, Stannis ve kırmızı kadın alevleri seyretmek için aşağı iniyorlarmış. Dağın kalbine, sadece o kadının yanmadan yürüyebileceği sıcak yerlere inen tüneller ve gizli merdivenler olduğunu söylüyorlar. Bazen yemek yemek için bile güç bulamayan yaşlı bir adama böylesi bir dehşet vermek yeterinden fazla."

Melisandre. Davos titredi. "Bunu ona kırmızı kadın yaptı," dedi. "Bizi tüketmek için ateş gönderdi, onu bir kenarda bıraktığı için Stannis'i cezalandırdı. Stannis'e, onun büyüleri olmadan zafer kazanmayı umamayacağını

öğretmek için yaptı.”

Lysli adam, Davos’la arasında duran kaseden irice bir zeytin aldı. “Bunu söyleyen ilk adam değilsin dostum. Ama senin yerinde olsaydım yüksek sesle konuşmazdım. Ejderha Kayası kraliçenin adamlarıyla dolu, ah evet. O adamların keskin kulakları ve daha keskin bıçaklan var.” Zeytini ağzına attı.

“Benim de bir bıçağım var,” dedi Davos. “Kaptan Khorane hediye etti.” Kamayı çıkardı ve masaya koydu. “Melisandre’nin kalbini yerinden sökmek için. Eğer bir kalbi varsa.”

Salladhor Saan zeytinin çekirdeğini tükürdü. “Davos, iyi Davos, böyle şeyler söylememelisin, şaka bile olsa.”

“Şaka değil. Onu öldürmeye kararlıyım.” Eğer dünyevi silahlarla öldürülebiliyorsa. Davos bundan emin değildi, Yaşlı Üstat Cressen’in, kadının kadehine zehir koyduğunu kendi gözleriyle görmüştü ama hem üstat hem de kadın zehirli kadehten içtiğinde ölen üstat olmuştu, kırmızı rahibe değil. Ama kalbe saplanacak bir bıçak... soğuk demirle şeytanların bile öldürülebildiğini söyler ozanlar.

“Bunlar tehlikeli konuşmalar dostum,” diye uyardı Salladhor Saan. “Sen hâlâ deniz yüzünden hastasın bence. Yüksek ateş aklını pişirmiş, evet. Daha güçlü hissedene kadar uzunca bir süre yataktan çıkmasan iyi olur.”

Kararım güçsüzleşene kadar demek istiyorsun. Davos ayağa kalktı. Başı dönüyordu ve ateşi vardı ama bunlar önemli değildi. “Sen tehlikeli bir düzenbazsın Salladhor Saan ama aynı zamanda iyi bir dostsun.”

Lysli, gümüşi sakalını sıvazladı. “Ve sen bu harika dostla birlikte kalacaksın, evet?”

“Hayır, gideceğim,” dedi Davos, öksürdü.

“Gitmek? Haline bir bak! Öksürüyorsun, titriyorsun, zayıf ve güçsüzsün. Bu halde nereye gideceksin?”

“Şatoya. Yatağım orada, oğlum da.”

“Ve kırmızı kadın,” dedi Salladhor Saan şüpheyle. “O kadın da şatoda.”

“O kadın da.” Davos kamayı kınına geri soktu.

“Sen bir soğan kaçakçısısın; pusuya yatmaktan, bıçaklamaktan ne anlarsın? Ve hastasın, kamayı tutamıyorsun bile. Eğer yakalanırsan başına neler geleceğini biliyor musun? Biz nehrin üstünde yanarken kraliçe de hainleri yakıyordu. Onlara karanlığın hizmetkârları dedi, zavallı adamlar, ateşler yakılırken kırmızı rahibe şarkılar söylüyordu.”

Davos şaşırmamıştı. Biliyordum, diye düşündü. Salladhor söylemeden önce biliyordum. “Lord Sunglass’ı zindanlardan aldı,” diye tahmin etti, “ve

Hubard Rambton’ın oğullarını.”

“Aynen öyle. Onları yaktı, tıpkı seni de yakacağı gibi. Eğer kırmızı kadını öldürürsen, intikamını almak için seni yakarlar ve eğer dener de başarısız olursan denediğin için yanarsın. Sen çığlıklar atarken kadın şarkılar söyler, sonra ölürsün. Ve daha yeni hayata döndün!”

“Bu yüzden döndüm,” dedi Davos. “Bunu yapmak için. Asshaili Melisandre’nin ve marifetlerinin sonunu getirmek için. Yoksa deniz beni neden geri tükürsün? Karasu Koyu’nu en az benim kadar biliyorsun Salla. Aklı başında hiçbir kaptan, gemisini merling kralının mızraklarının arasından geçirip parçalanmayı göze almaz. Shalaya’nın Dansı benim yakınıma asla gelmemeliydi.” “Rüzgâr,” diye ısrar etti Salladhor Saan. “Kötü bir rüzgâr, hepsi bu. Rüzgâr gemiyi iyice güneye sürükledi.”

“Peki ya rüzgârı kim gönderdi? Salla, Anne benimle konuştu.”

Yaşlı Lysli şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. “Senin annen öldü...”

“Anne diyorum. Beni yedi oğulla kutsadı ve ben onu yakmalarına izin verdim. Benimle konuştu. Ateşi bizim çağırdığımızı söyledi. Gölgeleri de biz çağırdık. Kürek çekip Melisandre’yi Ejderha Kayası’nın bağırsaklarına götürdüm ve onun dehşet doğurmasını izledim.” Davos o dehşeti hâlâ kâbuslarında görüyordu; gölge, kadının şişkin rahminden kıvrılarak çıkarken zayıf ve kara ellerini baldırlarına bastırıyordu. “O kadın Cressen’i, Lord Renly’yi ve Cortnay Penrose isimli cesur bir adamı öldürdü. Benim oğullarımı da öldürdü. Birinin onu öldürme zamanı geldi artık.”

“Biri” dedi Salladhor Saan. “Evet, aynen öyle, biri. Ama sen değil. Bir çocuk kadar güçsüzsün ve savaşçı değilsin. Sana yalvarıyorum, kal. Biraz daha konuşuruz, yemek yersin ve belki Braavos’a yelken açıp bu işi yapması için bir Yüzsüz Adam tutarız, evet? Ama sen, hayır, sen oturup yemek yemelisin.”

Bu işi iyice zorlaştırıyor, diye düşündü Davos bitkin bir halde, halihazırda yeterince zor. “Kanımda intikam var Salla. Yemek için yer bırakmıyor. Şimdi bırak gideyim. Dostluğumuzun hatırına bana iyi şanslar dile ve gitmeme izin ver.”

Salladhor Saan ayağa kalktı. “Sen gerçek bir dost değilsin bence. Öldüğünde, küllerini ve kemiklerini karına götürüp ona bir koca ve dört oğul kaybettiğini kim söyleyecek? Yaşlı ve üzgün Salladhor Saan’dan başkası değil. Ama öyle olsun, cesur sör şövalye, mezarına koş. Kemiklerini bir torbaya doldurup geride bıraktığın oğullarına veririm, onlar da kemiklerini küçük keselere koyup boyunlarına asarlar.” Her parmağında yüzükler olan elini öfkeyle salladı. “Git, git, git, git, git.”

Davos bu şekilde ayrılmak istemiyordu. “Salla...”

“GİT. Kalsan daha iyi ama gidiyorsan git.”

Davos gitti.

Bereketli Hasat’tan Ejderha Kayasının kapılarına yaptığı yürüyüş uzun ve yalnızdı. Bir zamanlar askerlerle, denizcilerle ve ada halkıyla dolup taşan liman caddeleri boş ve ıssızdı. Domuzların ve çıplak çocukların koşturduğu sokaklarda şimdi fareler cirit atıyordu. Davos bacaklarının pelteye döndüğünü hissediyordu ve öksürüğü yüzünden öyle kötü sarsılıyordu ki üç kez durup dinlenmek zorunda kaldı. Kimse yardımına gelmedi, sorunun ne olduğunu anlamak için pencereden bakan bile yoktu. Bütün pencereler kapatılmış, kapılar sürgülenmişti ve evlerin yarısından çoğunda yas işaretleri vardı. Karasu Nehri’ne binlerce adam yelken açtı ama ancak birkaç yüzü geri döndü, diye düşündü Davos. Oğullarım yalnız ölmedi. Anne her birine merhamet göstersin.

Vardığında kale kapılarının da kapalı olduğunu gördü. Demirle güçlendirmiş ahşap kapıyı yumrukladı. Cevap alamayınca tekmeledi, tekrar tekrar. Sonunda gözetleme kulesinin tepesinde bir arbaletçi belirdi, iki yüksek gargoylenin arasından baktı. “Kimdir o?” Davos kafasını yukarı kaldırıp elleri ağzına götürdü. “Sör Davos Seaworth, Majestelerini görmek için geldim.”

“Sarhoş musun? Kapıyı tekmelemeyi bırak ve uzaklaş.”

Salladhor Saan onu uyarmıştı, Davos başka bir yöntem denedi. “O halde oğlumu çağır. Devan, kralın yaveri.”

Muhafız kaşlarını çattı. “Kimim demiştin?”

“Davos,” diye bağırdı eski kaçakçı. “Soğan şövalyesi.” Muhafızın başı gözden kayboldu ve bir an sona tekrar göründü. “Defol buradan. Soğan şövalyesi nehirde öldü. Gemisi yandı.”

“Gemisi yandı,” diye doğruladı Davos, “ama o yaşadı ve burada duruyor. Kapı kumandanı hâlâ Jate mi?”

“Kim?”

“Jate Blackberry. Beni iyi tanır.”

“Öyle birini hiç duymadım. Büyük ihtimal öldü.”

“O zaman Lord Chyttering.”

“İşte onu tanıyorum. Karasu’da yandı.”

“Kancasurat Will? Domuz Hal?”

“Öldü ve öldü,” dedi arbaletçi, ama yüzünden bir tereddüt geçti. “Orada bekle.” Tekrar kayboldu.

Davos bekledi. Gitmiş, hepsi gitmiş, diye düşündü hüzünle. Şişman Hal’in yağ lekeleriyle dolu takımının altından görünen beyaz göbeğini, bir balık

kancasının Will'in yüzünde bıraktığı uzun yara izini, Jate'in, beş ya da elli, soylu ya da halktan olmalarına bakmaksızın bütün kadınları şapkasını çıkararak selamlayışını hatırladı. Oğullarım ve daha binlerce adam, boğularak ya da yanarak, cehennemde bir kral yaratmaya gittiler.

Arbaletçi aniden geri döndü. "Yan kapıya git, seni kabul edecekler."

Davos kendisine söyleneni yaptı. Onu içeri alan muhafızlar Davos'a yabancıydı. Mızrakları vardı ve göğüslerinde Florent Hanedanı'nın çiçekli tilkili armasını taşıyorlardı. Davos, Taş Davul'a götürülmeyi bekliyordu ama onu Ejderha Kuyruğu kemerinden geçirip Aegon'ın Bahçesi'ne götürdüler. "Burada bekle," dedi muhafızların çavuşu.

"Majesteleri döndüğümü biliyor mu?" diye sordu Davos. "Biliyorsam namerdim. Bekle dedim." Adam, mızrakçılarını da alıp Davos'un yanından ayrıldı.

Aegon'ın Bahçesi çama benzer hoş bir kokuya sahipti ve uzun, koyu ağaçlarla doluydu. Yaban gülleri, dikenli yüksek çalılıklar ve kızılcıkların büyüdüğü bataklık bir alan da vardı.

Beni neden buraya getirdiler? diye düşündü Davos.

Sonra, hafifçe çınlayan ziller ve bir çocuk kahkahası duydu; soytarı Yamalı Yüz çalılıkların arasından çıkıverdi, paytak adımlarıyla olabildiği kadar hızlı koşarak hemen arkasındaki Prenses Shireen'den kaçıyordu. "Şimdi geri gel," diye bağırıyordu prenses, soytarının arkasından. "Yamalı geri gel."

Yamalı, Davos'u görünce aniden durdu, boynuzlu teneke miğferindeki çanlar çınçın çınladı. Soytarı, bir ayağından diğerine zıplayarak şarkı söylemeye başladı. "Soytarının kanı, kralın kanı, bakirenin baldırındaki kan, ama zincirler konuklar için, zincirler damat için, ay ay ay" Shireen soytarıyı neredeyse yakalıyordu ama Yamalı bir eğreltiotu yığınının üstünden atlayıp ağaçların arasında kayboldu. Prenses adamın hemen arkasındaydı. Görüntüleri Davos'u gülümsetti.

Davos, öksürmek için eldivenli elini ağzına götürmüştü ki çalıların arasından çıkan bir başka küçük şekil ona çarpıp ayaklarını yerden kesti.

Çocuk da yere düşmüştü ama neredeyse aynı anda ayağa kalktı. Üstünü silkelerken, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu talepkâr bir sesle. Simsiyah saçları gömleğinin yakasına düşüyordu, şaşırtıcı mavi gözleri vardı. "Ben koşarken önüme çıkmamalısın."

"Hayır," diye kabul etti Davos. "Çıkmamalıyım." Dizlerinin üstünde doğrulmaya çalışırken yeni bir öksürük krizine yakalandı.

"İyi değil misin?" Küçük oğlan Davos'u kolundan tutup ayağa kaldırdı.

“Üstadı çağırayım mı?”

Davos başını iki yana salladı. “Sadece öksürük. Şimdi geçer.” Çocuk, Davos’un sözüne inandı. “Canavarlar ve kızlar oynuyorduk,” diye açıkladı. “Ben canavardım. Çocukça bir oyun ama kuzenim seviyor. Bir adın var mı?”

“Sör Davos Seaworth.”

Çocuk şüpheci gözlerle Davos’u süzdü. “Emin misin? Bir şövalye gibi görünmüyorsun.”

“Ben soğan şövalyesiyim, lordum.”

Mavi gözler ışıldadı. “Siyah gemisi olan mı?”

“Hikâyeyi biliyor musun?”

“Ben doğmadan önce amcam Stannis’e balık getirmişsin, Lord

Tyrell onu kuşattığında.” Çocuk dimdik durdu. “Ben Edric Fırtına,” dedi. “Kral Robert’ın oğluyum.”

“Elbette öylesin.” Davos ilk görüşte anlamıştı. Delikanlı, Florentler’in meşhur kulaklarına sahipti ama saçları, gözleri, çenesi, elmacık kemikleri, bunlar bütünüyle Baratheon’dı.

“Babamı tanır mıydın?” diye sordu Edric Fırtına.

“Amcanı saraya çağırdığında pek çok kez gördüm ama hiç konuşmadık.”

“Bana dövüşmeyi babam öğretti,” dedi çocuk gururla. “Hemen her sene beni görmeye gelirdi ve bazen birlikte talim yapardık. Son isim günümde bana bir savaş çekici gönderdi, tıpkı kendisininki gibi, yalnızca daha küçüğü. Ama onu Fırtına Burnu’nda bırakmamı söylediler. Amcam Stannis’in senin parmaklarını kestiği doğru mu?”

“Sadece son eklemlerini. Hâlâ parmaklarım var ama daha kısalar.”

“Göster.”

Davos eldivenini çıkardı. Çocuk dikkatlice Davos’un parmaklarını inceledi. “Başparmağını kısaltmamış?”

“Hayır.” Davos öksürdü. “Hayır, o parmağı bana bıraktı.” “Parmaklarının hiçbirini kesmemeliymiş,” diye karar verdi delikanlı. “Yanlış yapmış.”

“Ben bir kaçakçıydım.”

“Evet ama onun için balık ve soğan kaçırdın.”

“Lord Stannis soğanlar için beni şövalye ilan etti ve kaçakçılık yaptığım için parmaklarımı kesti.” Davos tekrar eldivenini taktı. “Babam olsa parmaklarını kesmezdi.”

“Dediğiniz gibi olsun lordum.” Robert farklı bir adamdı, gayet doğru. Çocuk ona benziyor. Evet, Renly’ye de benziyor. Bu düşünce Davos’u huzursuz etti.

Adımları duyduklarında çocuk başka bir şeyler daha söylemek üzereydi. Davos döndü. Sör Axell Florent, dolgulu yelekler giymiş bir düzine muhafızla birlikte bahçe yolundan geliyordu. Muhafızların göğsünde Işık Tanrısı'nın alevli kalbi vardı. Kraliçenin adamları, diye düşündü Davos. Birdenbire öksürmeye başladı.

Sör Axell kısa ve kaslı bir adamdı, göğsü fıçı gibiydi, kolları kalındı ve kulaklarından kıllar fışkırıyordu. Kraliçenin amcası on yıldır Ejderha Kayasının kale kumandanıydı ve Davos'a, kralın ona olan düşkünlüğünü bildiğinden, her zaman nezaketli davranmıştı. Ama, "Sör Davos, üstelik boğulmamış. Bu nasıl olabilir?" derken adamın sesinde ne nezaket ne de sıcaklık vardı.

"Soğanlar batmaz sör. Beni krala götürmeye mi geldiniz?"

"Seni zindanlara götürmeye geldim." Sör Axell bir el hareketiyle adamlarını yolladı. "Onu yakalayın ve kamasını alın. Bıçağını leydimizin üstünde kullanmaya niyetli."

JAIME

Hanı ilk gören Jaime oldu. Ana bina, nehrin kıvrılarak aktığı güney kıyısının kenarındaydı. Binanın uzun kanatları, nehrin aşağısına doğru yelken açan yolculara sarılmak istermiş gibi su boyunca uzanmıştı. İlk kat gri taştan inşa edilmişti, ikinci kat beyaza boyanmış ahşaptan. Çatı damtaşıyla kaplıydı. Jaime ahırları da görebiliyordu ve asmalarla sarılmış bir çardak vardı. “Bacalarda duman yok,” diye duyurdu hana yaklaşırlarken. “Pencerelerde ışık da yok.”

“Bu yoldan son geçtiğimde han açıktı,” dedi Sör Cleos Frey. “İyi bira yapıyorlardı. Belki kilerlerinde biraz vardır hâlâ.”

“İnsanlar olabilir,” dedi Brienne. “Saklanmış ya da ölü.”

“Birkaç cesetten mi korkuyorsun fahişe?” dedi Jaime.

Kız ona baktı. “Benim adım...”

“...Brienne, evet. Bir geceliğine yatakta uyumak istemez misin Brienne? Nehirde olacağımızdan daha güvende oluruz ve burada neler olduğunu öğrenmek işimize yarayabilir.”

Brienne cevap vermedi ama bir an sonra yekeyi itip tekneyi ahşap iskeleye doğru döndürdü. Sör Cleos yelkeni indirmek için koşturdu, iskeleye hafifçe çarptıklarında tekneyi bağlamak için dışarı tırmandı. Jaime adamı takip etti, zincirleri yüzünden hantalca hareket ediyordu.

İskelenin sonundaki demir direkte, boyası pul pul dökülmüş bir tabela sallanıyordu. Tabelanın üstüne, diz çökmüş ve sadakat ifade eden bir hareketle ellerini birleştirmiş bir kral resmedilmişti. Jaime resme baktı ve yüksek sesle güldü. “Daha iyi bir han bulamazdık.”

“Burası özel bir yer mi?” diye sordu fahişe şüphe dolu bir sesle.

Sör Cleos cevap verdi. “Burası Diz Çöken Adam Hanı leydim. Son Kuzey Kralının, bağlılık yemini etmek için Fatih Aegonin karşısında diz çöktüğü noktada duruyor. Resimdeki de o sanırım.”

“Torrhen, Ateş Tarlasında düşen iki kralın ardından bütün kuvvetini güneye getirdi,” dedi Jaime. “Ama Aegon’in ejderhalarını ve ordusunun

büyüklüğünü gördüğünde aklın yolunu seçti ve donmuş dizlerinin üstüne çöktü.” Bir at kişnemesi duyunca sustu. “Ahırda at var. En azından bir tane.” Ve bir at, şu fahişeyi arkamda bırakmak için ihtiyaç duyduğum tek şey. “Bakalım kimler evdeymiş, gidelim mi?” Jaime bir cevap beklemeden, zincirlerinden sesler çıkararak iskeleden indi, hanın kapısını omuzladı, açtı...

...ve gerili bir arbaletle burun buruna geldi. Arbaletin arkasında on beş yaşlarında tombul bir çocuk vardı. “Aslan, balık, kurt?” diye sordu delikanlı.

“Biz horoz bulmayı umuyorduk.” Jaime refakatçilerinin içeri girdiğini duydu. “Arbalet ödleklerin silahıdır.”

“Öyle de olsa kalbine bir ok saplayacağım.”

“Olabilir. Ama sen yayını tekrar geremeden kuzenim bağırsaklarını yere döker.”

“Çocuğu korkutma,” dedi Sör Cleos.

“Kötü niyetli değiliz,” dedi fahişe. “Yemek ve içki için sikkemiz de var.” Kesesinden bir gümüş çıkardı.

Delikanlı şüpheyle önce sikkeye, sonra Jaime’ye baktı. “Bu neden zincire vurulu?”

“Birkaç arbaletçi öldürdüm,” dedi Jaime. “Biran var mı?” “Evet.” Delikanlı elindeki yayı bir santim aşağı indirdi. “Kılıç kemerlerinizi çözüp yere düşürün, sonra sizi doyurabiliriz belki,” dedi. Dışarıda başkalarının da olup olmadığına bakmak için dikkatli adımlarla elmas şekilli kalın pencereye gitti. “Bu bir Tully yelkeni.”

“Nehirova’dan geliyoruz.” Brienne kemerinin tokasını açtı ve kılıcının yere düşmesine izin verdi. Sör Cleos kızı takip etti.

Kiler kapısından soluk benizli, çiçek bozuğu bir adam çıktı, elinde ağır bir kasap satırı vardı. “Uç kişisiniz öyle mi? Uç kişiye yetecek kadar at etimiz var. At yaşlıydı ama eti hâlâ taze.”

“Ekmek var mı?” diye sordu Brienne.

“Sert ekmek ve bayat yulaflı kek.”

Jaime sırıttı. “İşte size dürüst bir hancı. Hepsi bayat ekmek ve at eti verir ama çoğu bunu böyle rahatça kabul etmez.”

“Ben hancı değilim. Hancıyı karısıyla birlikte arkaya gömdüm.”

“Onları sen mi öldürdün?”

“Öldürseydim size söyler miydim?” Adam tükürdü. “Muhtemelen kurtların işi, belki de aslanların, ne fark eder? Onları karımla birlikte bulduk. Bize göre bu han artık bizimdir.”

“Karın nerede?” diye sordu Sör Cleos.

Adam gözlerini kısarak şüpheyle Cleos'a baktı. "Bunu neden bilmek istiyorsun? Burada değil... gümüşünüzün tadını beğenmezsem siz de burada olmayacaksınız."

Brienne gümüş sikkeyi adama attı. Adam sikkeyi havada yakaladı, ısırdı ve cebine soktu.

"Daha fazla gümüşü var," dedi yaylı çocuk.

"Varsa var. Çocuk, aşağı in ve bana birkaç soğan bul." Delikanlı arbaletini kaldırdı, aksi bir suratla yolculara baktı ve kilere indi.

"Oğlun mu?" diye sordu Sör Cleos.

"Karımla yanımıza aldığımız bir çocuk sadece. Bizim iki oğlumuz vardı; birini aslanlar katletti, diğeri kanlı ishalden öldü. Bu delikanlı, annesini Kanlı Oyuncular yüzünden kaybetti. Bu günlerde, sen uyurken nöbet tutacak bir adam gerekiyor." Elindeki satırla masaları gösterdi. "Oturabilirsiniz."

Şömine yanmıyordu ama Jaime küllere en yakın sandalyeyi çekti ve bacaklarını masanın altına uzattı. Zincirlerin şıngırtısı her hareketine eşlik ediyordu. Sinir bozucu bir ses. Bu iş bitmeden bu zincirleri fahişenin boğazına dolayacağım, bakalım o ne kadar sevecek.

Hancı olmayan adam üç büyük dilim at etini ateşte kararttı ve soğanları domuz yağında kızarttı, yemeğin tadı bayat yulaflı keki neredeyse telafi etti. Jaime ve Cleos bira içti, Brienne de bir kupa elma suyu. Delikanlı mesafesini korudu, şarap fıçısına tüneyip dolu ve gergin arbaletini dizlerinin üstüne koydu. Aşçı bir kupa bira alıp yolcuların yanına oturdu. "Nehirova'dan ne havadisler var?" diye sordu yolcuların lideri zannettiği Sör Cleos'a.

Sör Cleos cevap vermeden önce Brienne'e baktı. "Lord Hoster çok hasta ama oğlu, Kızıl Çatal'ın geçitlerini Lannisterlar'a karşı tutuyor. Mücadeleler oldu."

"Her yerde mücadele var. Nereye gidiyorsunuz sör?"

"Kral Toprakları." Sör Cleos dudaklarındaki yağı sildi.

Adam homurdandı. "O halde siz üç aptalsınız. Son duyduğumda Kral Stannis şehir duvarlarının dibindeydi. Yüz bin adamı ve sihirli bir kılıcı olduğu söyleniyor."

Jaime'nin elleri bileklerinin arasındaki zinciri kavradı, Jaime zinciri büktü, koparacak güce sahip olmayı dileyerek iyice gerdi. Stannis'e büyülü kılıcım nereye sokacağını göstereceğim.

"Sizin yerinizde olsaydım Kral Yolu'ndan uzak dururdum," diye devam etti adam. "Kötüden de kötü diye duydum. Hem kurtlar hem aslanlar yoldaymış ve dağılmış askerlerden oluşan çeteler yakalayabildikleri herkesi avlıyorlarmış."

“Haşerat,” dedi Sör Cleos tiksintiyle. “Böyleleri, silahlı adamları rahatsız etmeye cesaret edemez.”

“Kusura bakmayın sör ama ben bir kadın ve zincire vurulmuş bir esirle birlikte yolculuk eden tek silahlı adam görüyorum.” Brienne aşçıya sert ve karanlık bir bakış attı. Fahişe bir fahişe olduğunun hatırlatılmasından nefret ediyor, diye düşündü Jaime, zinciri tekrar büktü. Etine değen halkalar sert ve soğuktu, demir kırılmazdı. Kelepçeler bileklerini sıyırıyordu.

“Üç Dişli Mızrak’ı denize doğru takip etmeye niyetliyim,” dedi fahişe, adama. “Bakire Havuzu’ndan atlar alacağız, Gölgeli Vadi ve Rosby Yolu’ndan gideceğiz. Böylece savaşın en yoğun olduğu yerlerden uzak dururuz.”

Adam başını iki yana salladı. “Bakire Havuzu’na nehirden varmanız mümkün değil. Buradan en fazla otuz mil ileride birkaç gemi yanarak battı ve nehir, enkazların etrafını kum ve çamurla doldurdu. Orada haydutlar yuvalandı, yaklaşan herkesi avlıyorlar. Nehrin aşağısındaki Seken Taş’ta ve Kızıl Geyik Adası’nda da haydutlar var. Ayrıca yıldırım lordu o bölgede görüldü. İstediği her noktadan nehri geçiyor, bir o yana bir bu yana at sürüyor, asla durmuyor.”

“Kim bu yıldırım lordu?” diye sordu Sör Cleos.

“Sizi memnun edecekse, Lord Beric. Ona yıldırım diyorlar çünkü açık gökyüzünden inen bir yıldırım kadar ani saldırıyor. Onun ölümsüz olduğu söyleniyor.”

Bedenlerine bir kılıç sapladığında hepsi ölür, diye düşündü Jaime. “Myrli Thoros hâlâ onun yanında mı?”

“Evet, kırmızı sihirbaz. O adamın tuhaf güçleri olduğunu duydum.”

Robert’la boy ölçüşecek güce sahipti, içki içmek konusunda, bunu yapabilecek çok adam da yoktu. Thoros bir keresinde, bir kırmızı rahip olduğunu çünkü giydikleri cübbelerin şarap lekelerini iyi gizlediğini söylemişti Robert’a, Jaime duymuştu. Robert öyle şiddetli bir kahkaha atmıştı ki ağzındaki bira Cersei’nin ipek kaftanına fışkırmıştı. “İtiraz etmek benim üstüme vazife değil ama,” dedi, “Üç Dişli Mızrak bizim için en güvenli rota olmayabilir.”

“Ben de öyle derim,” diye onayladı aşçı. “Kızıl Geyik Adasını Lord Beric ve kırmızı sihirbazla karşılaşmadan geçseniz bile önünüzde hâlâ yakut geçit olacak. Geçidi Sülük Lord’un kurtları tutuyor diye duymuştum en son ama üstünden zaman geçti. Şimdi tekrar aslanlar olabilir, ya da Lord Beric, ya da herhangi biri.”

“Belki de kimse,” dedi Brienne.

“Leydim kendi derisinin üstüne bahis oynamak isterse onu durdurmam... ama sizin yerinizde olsaydım nehirden şimdi ayrılır, karadan giderdim. Ana

yollardan uzak durup geceleri ağaçların altına sığınırsanız, saklanırsanız... yine de sizinle gelmek istemezdim ama bir şansınız olabilir.”

İri fahişe düşünceli görünüyordu. “Atlara ihtiyacımız olur.” “Burada atlar var,” dedi Jaime. “Ahırdan bir at sesi geldi.”

“Evet var,” dedi hancı olmayan hancı. “Aslında üç tane var ama satılık değiller.”

Jaime güldü. “Elbette değiller ama sen her halükârda onları bize göstereceksin.”

Brienne kaşlarını çattı ama hancı olmayan adam gözlerini bile kırpmadan kızın gözlerine baktı. Bir süre sonra, gönülsüzce, “Atları göster,” dedi Brienne ve hepsi birlikte masadan kalktılar.

Kokuya bakılırsa ahır uzun zamandır temizlenmemişti. Samanların etrafında yüzlerce karasinek uçuşuyordu, bölmeden bölmeye gidip her tarafa yayılmış olan at pisliği yığınlarının üstüne konuyorlardı ama ahırda sadece üç at vardı. Uyumsuz bir üçlü oluşturmuşlardı; kahverengi, hantal bir saban atı; tek gözü kör, yaşlı, beyaz bir iğdiş ve boz benekli, zinde bir şövalye bineği. “Hiçbir bedel karşılığında satılık değiller,” dedi atların sözde sahibi.

“Bu atları nereden buldun?” diye sordu Brienne.

“Saban atı, karım ve ben geldiğimizde ahırdaydı, az önce yediğinizle birlikte. İğdiş olan bir gece yarısı geldi. Binek atını da delikanlı yakaladı, hayvan kendi başına koşuyordu, hâlâ eyerli ve dizginliydi. İşte, size göstereyim.”

Adamın gösterdiği eyer gümüş kakmalarla süslenmişti. Aslında pembe ve siyah damalı olan eyer kumaşı kahverengine dönmüştü. Jaime renkleri tanımıyordu ama kan lekelerini kolayca tanıdı. “Pekâlâ, hayvanın sahibi bu yakınlarda atını almaya gelmeyecek.” Binek atının bacaklarını inceledi, iğdişin dişlerini saydı. “Gri at için adama bir altın sikke ver, eyeri de dahil ederse,” dedi Brienne’e. “Saban atı için bir gümüş. Beyaz olanı aldığımız için o bize ödeme yapmalı.”

“Atınızla ilgili nezaketsiz konuşmalar yapmayın sör.” Fahişe, Leydi Catelyn’in verdiği keseyi açtı ve içinden üç altın sikke çıkardı. “Hayvanların her biri için bir ejderha ödeyeceğim.”

Adam altınlara bakıp elini uzattı ama sonra tereddüt edip geri çekti. “Bilmiyorum, kaçmam gerekirse altın ejderhayı süremem, acıkırsam yiyemem de.”

“Teknemizi de alabilirsin,” dedi Brienne. “Nehrin aşağısına ya da yukarısına yelken açarsın, sen nasıl istersen.”

“Şu altının tadına bir bakayım.” Adam Brienne’in avcundan bir altın alıp ısırdı. “Hımm. Yeterince gerçek derim. Üç ejderha ve tekne?”

“Adam seni soyuyor fahişe,” dedi Jaime en sevimli haliyle. Brienne, Jaime’yi duymazdan gelerek, “Kumanya da istiyorum,” dedi adama. “Verebileceğinin hepsini.”

“Biraz daha yulaflı kek var.” Adam diğer iki ejderhayı Brienne’in avucundan kapıp şıngırdattı, çıkan sese gülümsedi. “Evet, tütsülenmiş tuzlu balık da var ama size bir gümüşe mal olur. Yataklarımın da bir ücreti olacak. Geceyi burada geçirmek istersiniz.”

“Hayır,” dedi Brienne hemen.

Adam kaşlarını çattı. “Gece karanlığında, tanımadığın bir atın sırtında yabancı topraklardan geçmek istemezsin kadın. Tökezleyip bir bataklığa girersin ya da atının bacağını kırarsın.”

“Ay bu gece parlak olacak,” dedi Brienne. “Yolumuzu bulmakta sıkıntı yaşamayacağız.”

Adam bunu biraz düşündü. “Eğer gümüşün yoksa, birkaç bakır da yatak ve sıcak tutacak bir iki battaniye satın alır. Yolcuları geri çeviriyor değilim, ne demek istediğimi anlıyorsan.”

“Kulağa yeterince adil geliyor,” dedi Sör Cleos.

“Örtüler de yeni yıkandı. Karım gitmeden önce o işi halletti. Yataklarda tek pire bulamazsınız, sizi temin ederim.”

Sör Cleos açıkça cezbolmuştu. “Düzgün bir yatak hepimize iyi gelir leydim,” dedi. “Dinlenirsek yarın daha hızlı yol alırız.” Destek almak için kuzenine baktı.

“Hayır kuzen. Fahişe haklı. Tutmamız gereken sözler ve önümüzde fersahlarca yol var. Yola devam etmeliyiz.”

“Ama,” dedi Cleos, “sen kendin dedin ki...”

“O zaman dedim.” Hanın terk edilmiş olduğunu düşündüğümde. “Şimdi karnım tok ve ay ışığında yapılacak bir yolculuk tam da ihtiyacım olan şey.” Jaime, fahişeye gülümsedi. ‘Yalnız, beni şu saban atının sırtına bir çuval un gibi atmayı düşünmüyorsan demir halkalarımla ilgili bir şeyler yapmalısın. İnsanın ayak bilekleri birbirine zincirliyken at sürmesi zor olur.”

Brienne kaşlarını çatarak zincire baktı. Hancı olmayan adam çenesini sıvazladı. “Ahırın arkasında demirhane var.”

“Göster,” dedi Brienne.

“Evet,” dedi Jaime. “Ne kadar çabuk olursan o kadar iyi. Burada çok fazla at boku var. Pisliğe basmaktan nefret ederim.” Keskin gözlerle fahişeye

baktı; ne demek istediğini anlayacak kadar zeki olup olmadığını merak ediyordu.

Jaime el bileklerindeki zincirin de çıkmasını umuyordu ama Brienne hâlâ şüpheliydi. Bir demirci çekiciyle, bir çelik keskinin kör kenarına indirdiği altı sert darbeden sonra Jaime'nin ayak bileklerindeki zinciri ikiye ayırdı. Jaime ellerindeki zinciri de kırmasını önerdiğinde kız onu duymazdan geldi.

"Nehrin altı mil aşağısında yanmış bir köy göreceksiniz," dedi aşçı, bir yandan yolcuların atları eyerlemelerine ve eşyalarını yüklemelerine yardım ediyordu. Bu sefer tavsiyelerini Brienne'e yöneltmişti. 'Yol orada ayrılıyor. Güneye dönerseniz Sör Warrenin taş kulesine rastlarsınız. Sör Warren gitti ve öldü, bu yüzden kulenin şimdi kimin elinde olduğunu söyleyemem. Ormanın içinden geçen patikayı takip ederseniz daha iyi olur, güneydoğuya doğru."

"Öyle yapacağız," dedi Brienne. "Teşekkürlerim şenindir."

Daha doğrusu altınların onun oldu. Jaime fikrini kendine sakladı. Bu iri, çirkin, inek gibi kadın tarafından görmezden gelinmekten sıkılmıştı.

Brienne saban atım kendine aldı, binek atını Sör Cleos'a verdi ve Jaime, tıpkı tehdit edildiği gibi, tek gözlü iğdişe kaldı; atını mahmuzlayıp fahişeyi tozlar içinde geride bırakmak hayali de böylece son bulmuştu. Adam ve çocuk yolcuların gidişini seyretmek için dışarı çıktılar. Delikanlı, arbaletini kolunun altına sıkıştırmış halde sessizce dururken adam onlara iyi şanslar diledi ve güzel zamanlarda geri gelmelerini söyledi. "Mızrak ya da tokmak kullan," dedi Jaime çocuğa, "daha çok işine yararlar." Delikanlı sorgulayan gözlerle Jaime'ye baktı. Bu kadar dost tavsiyesi yeter. Jaime omuz silkip atını döndürdü ve hiç arkasına bakmadı.

Atlarını sürerlerken Sör Cleos durmadan şikayet ediyordu, hâlâ kaybettiği kuş tüyü yatağın yasını tutuyordu. Ay ışığının aydınlattığı nehir kıyısını takip ederek doğuya doğru yol aldılar. Kızıl Çatal burada çok geniş olmasına rağmen sığdı, kenarları çamurla ve sazlarla kaplıydı. Jaime'nin bineği uysalca ilerliyordu ama zavallı yaşlı hayvan sağlam gözünün olduğu tarafa doğru kaymadan duramıyordu. Tekrar bir eyerde oturmak Jaime'ye iyi gelmişti. Savaş atı Fısıltılı Orman'da Robb Stark'm okçuları tarafından öldürüldüğünden beri ilk kez ata biniyordu.

Yanmış köye vardıklarında, karşılarına aynı derecede umutsuz yol seçenekleri çıktı; nehre hububat taşıyan çiftçi arabalarının bıraktığı derin izlerle dolu iki dar patika. Patikalardan biri güneydoğuya doğru kıvrılıyor ve çok geçmeden uzaktan görünen ağaçların arasında kayboluyordu. Diğer yol daha düz ve daha taşlıydı, güneye gidiyordu. Brienne bir an düşündü ve atını güney

yoluna çevirdi. Jaime memnun bir şekilde şaşırdı; o da aynı tercihi yapardı.

“Ama hancı bizi bu yola karşı uyarmıştı,” diye itiraz etti Sör Cleos.

“O adam hancı değildi,” dedi Brienne, zarafetten yoksun bir şekilde atının sırtında kamburlaştı, bununla birlikte eyerinde sağlam oturuyordu. “Hangi yoldan gideceğimiz adamın umrunda bile değildi ve orman... böyle yerler haydut yatağıdır. Handaki adam bizi bir tuzağın içine çekmek istemiş olabilir.”

“Akıllı fahişe.” Jaime kuzenine gülümsedi. “Hancımızın o yolda pusu kurmuş dostları olduğuna bahse girerim. Ahıra o unutulmaz kokuyu veren atların sahibi olan dostlar.”

“Bizi bu atlara bindirmek için nehir konusunda da yalan söylemiş olabilir,” dedi fahişe, “ama riski göze alamazdım. Yol ağızlarında ve yakut geçitte askerler olacak.”

Çirkin olabilir ama büsbütün aptal değil. Jaime kıza kerhen gülümsedi.

Taş kulenin üst kat pencerelerindeki ışık, onları kulenin varlığına karşı epey uzaktan uyardı ve Brienne küçük kafilesini yoldan çıkarıp tarlaların içine götürdü. Kule iyice geride kaldığında döndüler ve tekrar yolu buldular.

Fahişe durmalarının güvenli olacağına karar verdiğinde gecenin yarısı geçmişti. Üçü de eyerlerinin üstünde iki büklüm haldeydi. Ağır akan bir derenin kenarındaki meşe ve dişbudak ağaçlarının arasına sığındılar. Fahişe ateş yakmalarına izin vermemişti, bu yüzden bayat yulaflı kek ve tuzlu balıktan oluşan bir gece yarısı yemeği yediler. Gece tuhaf bir şekilde huzur doluydu. Yıldızlarla çevrili yarım ay, başlarının üzerindeydi. Uzakta kurtlar uluyordu. Atlardan biri gergin biçimde kişnedi. Savaş buraya dokunmamış, diye düşündü Jaime. Burada olduğu için mutluydu, sağ olduğu için mutluydu, Cersei’ye dönüyor olduğu için mutluydu.

“İlk nöbeti ben alırım,” dedi Brienne, Sör Cleos’a. Frey, çok zaman geçmeden hafifçe horlamaya başladı.

Jaime bir meşenin gövdesine yaslanıp Cersei ve Tyrion’ın o an neler yapıyor olduklarını merak etti. “Kardeşleriniz var mı leydim?” diye sordu.

Brienne gözlerini kısarak Jaime’ye baktı. “Hayır. Ben babamın tek oğ... çocuğuydum.”

Jaime kıkırdadı. “Oğlu demek istedin. Seni bir oğul olarak mı düşünüyordu? Tuhaf bir tür kız evlat olduğuna şüphe yok.”

Brienne hiçbir şey söylemeden diğer yana döndü, kılıcının kabzasını sıkı sıkı kavramıştı. Nasıl da perişan bir yaratık. Brienne, Jaime’ye Tyrion’ı hatırlatıyordu, halbuki ilk bakışta iki insan bundan daha farklı olamazdı. Belki de Jaime’yi konuşturan kardeşinin düşüncesiydi; “Seni darıltmak istememiştim

Brienne. Beni bağışla.”

“Suçların bağışlanmanın çok ötesinde Kral Katili.”

“Yine o isim.” Jaime zincirinin içinde tembelce döndü. “Seni neden bu kadar öfkelendiriyorum? Bildiğim kadarıyla sana hiçbir zarar vermedim.”

“Başkalarına verdin. Korumak için yemin ettiğin insanlara. Zayıflara, masumlara...”

“...krala mı?” Konu her zaman Aerys’e geliyordu. “Anlamadığın şeyi yargılamaya kalkma fahişe.”

“Benim adım...”

“...Brienne, biliyorum. Çirkin olduğun kadar sıkıcı da olduğunu söylen biri çıktı mı hiç?”

“Beni kışkırtıp öfkelendiremezsin Kral Katili.”

“Ah, denemeye tenezzül etseydim yapardım.”

“Neden yemin ettin?” diye sordu Brienne. “Temsil ettiği her şeye ihanet edecekken neden o beyaz pelerini giydin?”

Neden? Kızın bir ihtimal anlayabileceği ne söyleyebilirdi ki Jaime? “Henüz çocuktum. On beş yaşında bir delikanlı. O kadar küçük biri için büyük bir onurdu.”

“Bu bir cevap değil,” dedi kız asık suratıyla.

Gerçek, hiç hoşuna gitmez. Jaime, Kral Muhafızlarına aşk uğruna katılmıştı elbette.

Lord Tywin, Cersei’yi on iki yaşındayken saraya çağırmıştı, onun bir kraliyet evliliği yapmasını umuyordu. Kızıyla evlenmek isteyen herkesi geri çevirmişti; Cersei büyürken, kadınlaşırken ve güzelleşirken onu Kral Eli Kulesi’nde tutmayı tercih etmişti. Prens Viserys’in olgunlaşmasını bekliyordu şüphesiz, belki de Rhaegar’ın karısının doğum yatağında ölmesini. Dornelu Elia asla sağlıklı bir kadın olmamıştı.

O arada Jaime, Sör Sumner Crakehall’un yaveri olarak dört yıl geçirmiş ve Kral Ormanı Kardeşliğine karşı şövalyeliğini kazanmıştı. Fakat Casterly Kayasına dönerken kız kardeşini görmek için Kral Topraklarına uğradığında Cersei onu bir kenara çekmiş ve Lord Tywin’in onu Lysa Tully’yle evlendirmeye niyetli olduğunu fısıldamıştı. Hatta Lord Tywin, Leydi Lysa’nın payına düşecek malları konuşmak için Lord Hosteri şehre davet edecek kadar ileri gitmişti. Ama Jaime beyazları giyerse her zaman Cersei’nin yakınında olabilirdi. Yaşlı Sör Harlan Grandison, armasındaki uyuyan aslana yakışır bir şekilde uykusunda ölmüştü. Aerys, şövalyeden boşalan yere genç bir adamın gelmesini isteyecekti, o halde neden uyuklayan bir aslanın yerine kükreyen bir

aslan geçmesindi?

“Babam asla razı olmaz,” diye itiraz etmişti Jaime.

“Kral ona sormayacak. Ve iş bittiğinde babamız açıkça itiraz edemeyecek. Aerys, Sör Ilyn’in dilini, Yedi Krallık’ı asıl yönetenin El olduğunu söylediği için kestirdi. Adam El muhafızlarının başı ama babam cezaya engel olmaya cesaret edemedi! Buna da engel olamayacak.”

“Ama,” demişti Jaime, “Casterly Kayası var.”

“İstediğin şey bir kaya mı? Yoksa ben miyim?”

Jaime o geceyi dün gibi hatırlıyordu. Geceyi Yılanbalığı Sokağındaki eski bir handa, gözlerden epey uzakta geçirmişlerdi. Cersei, Jaime’ye hizmetçi kız kılığında gelmişti ve bu durum Jaime’yi her nedense daha da çok heyecanlandırmıştı. Jaime, Cersei’yi o kadar tutkulu görmemişti daha önce. Ne zaman uyusa kız kardeşi onu tekrar uyandırmıştı. Sabah olduğunda, Casterly Kayası, daima Cersei’nin yanında olmak karşılığında ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyordu. Jaime razı oldu ve kız kardeşi gerisini halledeceğine dair söz verdi.

Bir ay dönümü sonra Casterly Kayasına bir kraliyet kuzgunu geldi, Jaime’nin Kral Muhafızlarına seçildiğini haber veriyordu. Jaime’ye, yemin etmek ve pelerinini giymek için Harrenhal’daki büyük turnuvaya gelmesi ve kralın huzuruna çıkması emrediliyordu.

Jaime’in ataması onu Lysa Tully’den kurtarmıştı ama geri kalan hiçbir şey planlandığı gibi gitmemişti. Lord Tywin daha önce asla o kadar öfkeli olmamıştı. Açıkça itiraz edememişti Cersei bu konuda doğru yargıya varmıştı ama zayıf bir bahaneyle El’likten istifa etmiş ve kızını da yanına alarak Casterly Kayası’na dönmüştü. Cersei ve Jaime birlikte olmak yerine sadece yer değiştirmişlerdi ve Jaime kendini sarayda yapayalnız bulmuştu; dört işe yaramaz adam sırayla Lord Tywin’in yerini doldurmaya çalışıp bıçak sırtında dans ederken, Jaime bir deli kralı koruyordu. Kral Eli olan adamlar öyle hızlı yükselip düşüyorlardı ki Jaime onların armalarını yüzlerinden iyi hatırlıyordu. Bereket, boynuzlu El ve dans eden grifınli El’in ikisi de sürgüne gönderilmişti. Gürzlü ve hançerli El çılgınateşe batırılmış, canlı canlı yakılmıştı. Lord Rossart sonuncuydu. Lordun arması yanan bir meşaleydi; seleflerinin kaderi göz önüne alınırsa bu talihsiz bir seçimdi ama simyacının o kadar yükselmesinin asıl sebebi kralın ateş tutkusunu paylaşıyor olmasıydı. Rossart’ı deşmek yerine boğmalıydım.

Brienne hâlâ bir yanıt bekliyordu. “Aerys Targaryen’ı tanıyacak kadar yaşın yok...”

Kız, Jaime'yi dinlemeyecekti. "Aerys deli ve zalimdi, bunu kimse inkâr etmiyor. Ama her şeye rağmen kraldı, taç giymiş ve kutsanmıştı. Ve sen, onu korumak için yemin etmiştin."

"Ne için yemin ettiğimi biliyorum."

"Ve yaptığın şey ortada." Brienne, Jaime'nin başına dikildi; çilli, asık suratlı, at dişli, bir seksenlik bir kınama.

"Evet, senin yaptığını yaptım. Eğer duyduklarım doğruysa ikimiz de kral katiliyiz."

"Ben Renly'ye zarar vermedim. Aksini söyleyen adamı öldürürüm."

"O halde Cleos'tan başla. Hikâyeyi anlatma şekline bakılırsa ondan sonra da epey adam öldürmek zorunda kalacaksın."

"Hepsi yalan. Majesteleri öldürüldüğünde Leydi Catelyn de oradaydı, her şeyi gördü. Bir gölge vardı. Mumlar söndü ve hava soğudu, sonra kan vardı..."

"Ah çok güzel." Jaime güldü. "İtiraf etmeliyim ki senin zekân benimkimden daha kıvrak. Beni ölü kralımın başında yakaladıklarında, 'Hayır, hayır, ben değildim, bir gölgeydi, korkunç ve soğuk bir gölge demek gelmemişti aklıma." Tekrar güldü. "Bana doğruyu söyle, iki kral katili konuşuyoruz... Renly'nin boğazını kesmen için Starklar mı sana ödeme yaptı, yoksa Stannis mi? Renly seni kovmuş muydu? Belki de ay kanın gelmişti. Kanayan bir fahişenin eline asla bıçak verme."

Jaime bir an için Brienne'in ona saldıracağını düşündü. Bir adım daha atarsa o hançeri kınından kapıp rahmine gömerim. Bacağını altına alıp fırlamaya hazırlandı ama fahişe kımıldamadı. "Bir şövalye olmak nadir ve kıymetli bir armağandır," dedi, "Kral Muhafızlarının şövalyesi olmak çok daha önemlidir. Çok az insana bahşedilen bir hediyedir, senin çirkinleştirdiğin ve lekelediğin bir hediye."

Umutsuzca istediğin ve asla sahip olamayacağın bir hediye fahişe. "Ben şövalyeliğimi kendim kazandım. Bana hiçbir şey verilmedi. On üç yaşımda, bir turnuvada meydan dövüşü şampiyonu oldum, henüz bir yaverdim. On beş yaşımda Sör Arthur Daynele birlikte Kral Ormanı Kardeşliğine karşı savaştım, Sör Arthur beni mücadele alanında şövalye ilan etti. Beyaz pelerin beni lekeledi, ben onu değil. Hasetini kendine sakla. Sana bir erkeklik organı vermeyi ihmal eden ben değilim, tanrılar."

Brienne'in Jaime'ye bakışı tiksinti doluydu. Yemini olmasa beni memnuniyetle parçalara ayırır, diye düşündü Jaime. İyi. Boş ahlak derslerinden ve bir kızın saçma yargılarından sıkıldım. Fahişe tek kelime etmeden uzaklaştı. Jaime, rüyasında Cersei'yi görmeyi umut ederek pelerininin altına kıvrıldı.

Ama gözlerini kapadığında gördüğü kişi Aerys Targaryen'dı, taht odasında tek başına yürüyor ve kanayan ellerindeki yara kabuklarını yoluyordu. Sersem adam sürekli Demir Taht'taki bıçaklara ve tellere takılıp kendini kesiyordu. Jaime kral kapısından taht odasına girdi, altın zırhını giymişti, elinde kılıcı vardı. Altın zırh, beyaz değil, ama bunu kimse hiçbir zaman hatırlamıyor. Keşke o lanet olası pelerini de çıkarsaydım.

Aerys Targaryen, Jaime'nin kılıcındaki kanı görünce Lord Tywin'e ait olup olmadığını sordu. "Onu ölü istiyorum. O hainin kafasını istiyorum, bana onun kafasını getireceksin yoksa diğerleriyle birlikte yanacaksın. Bütün hainlerle birlikte. Rossart, hainlerin duvarların içinde olduğunu söylüyor! Onlar için sıcak bir karşılama hazırlayacak. Bu kimin kanı? Kimin?"

"Rossart'ın," dedi Jaime.

Menekşe rengi gözler o zaman büyüdü ve krala ait ağız şaşkınlıkla açıldı. Kral, bağırsaklarının kontrolünü kaybetti, döndü ve Demir Taht'a koştu. Jaime, bir domuz gibi çığlık atan ve tuvalet gibi kokan son ejderha kralının bedenini, duvarlardaki kafataslarının boş gözlerinin altında sürükleyerek basamaklardan indirdi. Kralın boğazına inen tek kılıç darbesi her şeyi sonlandırmaya yetmişti. Çok kolay oldu, diye düşündüğünü hatırlıyordu Jaime. Bir kralı öldürmek bundan daha zor olmalı. Rossart en azından dövüşmeye çalışmıştı ama doğruyu söylemek gerekirse bir simyacı gibi dövüşmüştü. Rossart'ı kimin öldürdüğünü kimsenin sormaması tuhaf... ama o hiç kimseydi elbette, alt tabaka doğumluydu, on beş gün için El'di, Deli Kral'ın bir başka deli hevesiydi.

Sör Elys Westerling, Lord Crakehall ve Jaime'nin babasının diğer şövalyeleri taht odasına dalmış ve her şeyin sonunu görmüşlerdi; Jaime'nin, övgüleri ya da ayıplamaları bir palavracının üstlenmesine izin vererek kaçmasına imkan yoktu. Ayıplayacaklardı, Jaime adamların gözlerindeki bakışı gördüğü anda anlamıştı... belki de gördüğü şey korkuydu. Lannister ya da değil, Jaime, Aerys'in yedisinden biriydi.

"Kale bizim sör, şehir de öyle," dedi Roland Crakehall, bu yarı doğruydu. Targaryen'ın sadık kulları sarmal merdivenlerde ve cephanelikte hâlâ öldürülüyordu. Gregor Clegane ve Amory Lorch, Maegor Hisarı'nın duvarlarına tırmanıyordu ve Ned Stark o anda bile kuzeyli adamlarını Kral Kapısı'ndan geçiriyordu, fakat Crakehall bunları bilemezdi. Adam, Aerys'i katledilmiş halde bulduğuna şaşırmamıştı; Jaime, Kral Muhafızlarına seçilmeden çok daha önce Lord Tywin'in oğluydu.

"İnsanlara Deli Kral'ın öldüğünü duyurun," diye emretti Jaime. "Teslim olanların canını bağışlayın ve onları tutsak olarak alın."

“Yeni bir kral da duyurayım mı?” diye sordu Crakehall ve Jaime soruyu açıkça okudu: Kral babanız mı olacak, Robert Baratheon mı yoksa yeni bir ejderha kralı yaratmayı mı niyetlisiniz? Jaime bir an için Ejderha Kayası’na kaçırılan küçük Viserys’i ve annesiyle birlikte hâlâ Maegor’da olan Rhaegar’ın bebek oğlu Aegoni düşündü. Yeni bir Targaryen kralı ve El olarak babam. Kurtlar nasıl da ulur ve fırtına lordu öfkeyle boğulur. Jaime bir an için cezbolmuştu; yerde, bir kan gölünün ortasında yatan bedene tekrar bakana kadar. Onun kanı ikisinin de içinde, düşündü. “Kimi istersen onu ilan et,” dedi Crakehall’a. Sonra Demir Taht’a tırmandı ve krallığı almaya kimin geleceğini görmek için kılıcını dizlerinin üstüne koyup oturdu. Gelen Eddard Stark’tı.

Senin de beni yargılamaya hakkın yoktu Stark.

Rüyasındaki ölüler yanarak geliyordu, döne döne yükselen yeşil alevler giyinmişlerdi. Jaime altın kılıcıyla ölülerin çevresinde dans etti ama yere indirdiği her ölü karşılığında iki ölü birden ayaklanıyordu.

Brienne, Jaime’yi kaburgalarını tekmeleyerek uyandırdı. Dünya hâlâ karanlıktı ve yağmur yağmaya başlamıştı. Yulaflı kek, tuzlu balık ve Sör Cleos’un bulduğu böğürtlenleri yiyerek kahvaltı ettiler ve henüz güneş doğmadan tekrar eyerlerinin üstündeydiler.

TYRION

Şeftali rengi uçuşan ipekliler içinde, limon kokulu hadım kapıdan girerken kendi kendine mırıldanıyordu. Şöminenin yanında oturan Tyrion'ı gördüğünde dondu. "Lordum Tyrion," dedi, sesi ciyaklama gibi çıkmıştı ve cümlesi gergin bir kıkırdamayla noktalanmıştı.

"Demek beni hatırlıyorsun? Merak etmeye başlamıştım."

"Sizi böyle güçlü ve sağlıklı görmek çok güzel." Varys en ince gülümsemelerinden birini sergiledi. "Ama itiraf etmeliyim ki sizi benim mütevazı dairemde bulacağım aklıma gelmezdi."

"Mütevazı gerçekten. Doğruyu söylemek gerekirse haddinden fazla." Tyrion,Varys'i ziyaret etmek için odasına gizlice girmeden önce, hadımın Lord Tywin tarafından çağırılmasını beklemişti. Hadımın dairesi küçük ve boştu, kalenin kuzey duvarının altındaki penceresiz ve kuytu üç odadan ibaretti. "Beklerken oyalanmak için lezzetli sırlarla dolu kile sepetleri keşfetmeyi umuyordum ama ortada hiç kağıt bulamadım." Örümcek'in görünmeden gidip gelmek için kullandığı yollar olması gerektiğini bilen Tyrion gizli kapılar da aramıştı ama onların da bulunmaz olduğu kanıtlanmıştı. "Mataranda su vardı, tanrılar merhamet edin," diyerek devam etti, "uyku hücren bir tabuttan daha geniş değil ve şu yatak... gerçekten taştan mı yapılmış yoksa sadece öyle mi hissediliyor?"

Varys kapıyı kapayıp sürgüledi. "Sırt ağrılarım var lordum ve sert yüzeyde yatmayı tercih ediyorum."

"Senin kuş tüyü yatakları seven bir adam olduğunu sanırdım."

"Sürprizlerle doluyum. Mücadeleden sonra sizi terk ettiğim için bana dargın mısınız?"

"Senin de ailemden biri olduğunu düşündürttü bana."

"Sevgi isteği yüzünden değildi benim iyi lordum. Çok hassas bir yaradılışım var ve yaranız öyle dehşet verici ki..." Abartılı bir şekilde titredi. "Zavallı burnunuz..."

Tyrion sinirli bir şekilde burnundaki yara kabuğuna dokundu. "Belki de

yeni bir burun yaptırmalıyım, hem de altından. Ne çeşit bir burun önerirsin Varys? Seninki gibi mi, sırları koklayabilmek için? Yoksa altın ustasına babamın burnunu istediğimi mi söylemeliyim?" Tyrion gülümsedi. "Soylu babam o kadar çok çalışıyor ki onu neredeyse hiç görmüyorum artık. Söyle bana, Yüce Üstat Pycelle'i tekrar küçük konseye alacağı doğru mu?"

"Doğru lordum."

"Bunun için sevgili ablama mı teşekkür etmeliyim?" Pycelle her zaman Cersei'nin yaratığı olmuştu; Tyrion yaşlı adamın rütbesini, sakalını, haysiyetini almış ve onu bir kara hücreye atmıştı.

"Hayır lordum, hiç öyle değil. Eski Şehir'deki âli üstatlara teşekkür edin; Pycelle'in göreve iadesini, bir Yüce Üstat'ın rütbesinin ancak Büyük Meclis tarafından verilebileceği ya da geri alınabileceği gerekçesiyle onlar istedi."

Kahrolası aptallar, diye düşündü Tyrion. "Zalim Maegor'ın celladının, üç Yüce Üstat'ın rütbesini baltasıyla geri aldığını hatırlar gibiyim."

"Çok doğru," dedi Varys. "Ve ikinci Aegon üstadını ejderhasına yedirmişti."

"Kahretsin, benim ejderham yok. Pycelle'i çılgınateşe batırıp yakabilirdim sanırım. Hisar bunu mu tercih ederdi?"

"Geleneği devam ettirmiş olurdunuz." Hadım kıkırdadı. "Şükürler olsun ki daha akıllı başlar üstün geldi ve Yüce Meclis, Pycelle'in ihraç edildiği gerçeğini kabullenerek halefini seçmek için işe koyuldu. Bir ayakkabıcının oğlu olan Üstat Turquin ve vasıfsız bir şövalyenin piçi olan Üstat Erreck üstünde iyice düşünüp taşındıktan sonra, bu sayede onlar için yeteneğin soydan daha önemli olduğunu da göstermiş oldular, Yüce Meclis bize, Yüksek Bahçeli bir Tyrell olan Üstat Gormon'u göndermenin kıyısına geldi. Bunu lord babanıza söylediğimde kendisi hiç vakit kaybetmeden harekete geçti."

Yüce Meclis, Eski Şehir'de kapalı kapılar ardında toplanırdı, Tyrion bunu biliyordu; müzakerelerinin gizli olması gerekirdi. Varys'in Hisar'da da kuşları var demek. "Anlıyorum. Yani babam, tomurcuğu gül açmadan koparmak istedi." Tyrion buna gülmek zorundaydı. "Pycelle bir kurbağa. Ama bir Lannister kurbağası bir Tyrell kurbağasından iyidir, öyle değil mi?"

"Yüce Üstat Pycelle her zaman hanedanınızın dostu olmuştur," dedi Varys. "Sör Boros Blount'un da görevine döneceğini bilmek sizi teselli eder belki."

Bronn, Prens Tommen'ı Rosby Yolu'ndan kaçırdığında; Sör Blount çocuğu savunurken ölmeyi becerememişti ve Cersei bu yüzden şövalyenin pelerinini almıştı. Boros, Tyrion'ın dostu değildi ama bu hadiseden sonra

Cersei’den de nefret ediyor olmalıydı. Bu da bir şey sayılır. “Blount gürültücü bir korkak,” dedi Tyrion sevimli şekilde.

“Öyle mi? Ah canım. Buna rağmen, Kral Muhafızları’nın şövalyeleri ömür boyu hizmet ederler. Belki de Sör Boros gelecekte daha cesur olduğunu kanıtlar. Her zaman sadık olacağına şüphe yok.”

“Babama,” dedi Tyrion.

“Hazır Kral Muhafızlarından bahsediyorken... merak ediyorum, bu beklenmedik ve mutluluk verici ziyaretinizin sebebi Sör Boros’un merhum kardeşi Sör Mandon Moore olabilir mi?” Hadım, pudralı yanağını sıvazladı. “Adamınız Bronn son zamanlarda Sör Mandon’la çok ilgileniyor.”

Bronn, Sör Mandon hakkında bulabildiği her şeyi ortaya çıkarmıştı ama Varys’in çok daha fazlasını bildiğine şüphe yoktu… tabii paylaşmayı tercih ederse. “Adamın hemen hemen hiç dostu yokmuş,” dedi Tyrion dikkatlice.

“Maalesef,” dedi Varys, “ah maalesef. Yeterince taşın altına bakarsanız Vadi’de birkaç akrabasını bulabilirsiniz ama burada… onu Kral Toprakları’na Lord Arryn getirmişti ve beyaz pelerinini Robert vermişti ama korkarım ikisi de onu pek fazla sevmiyordu. Şüphe duyulamayacak yetenekleri olmasına rağmen, halkın turnuvalarda tezahüratla karşıladığı adamlardan biri de değildi. Kral Muhafızlarındaki kardeşleri bile ona ısınamamıştı. Sör Barristan bir keresinde, adamın kılıcından başka dostu ve görevinden başka hayatı olmadığını söylemiş... ama Selmy’nin bunları övgü olarak söylediğini sanmıyorum ben. Düşününce tuhaf, öyle değil mi? Bunların tam da Kral Muhafızlarında aradığımız özellikler olduğu söylenebilir; kendileri için değil kralları için yaşayan adamlar,1 Bu açıdan, cesur Sör Mandon’ımız kusursuz beyaz şövalyeydi, ve bir Kral Muhafızı’nın ölmesi gerektiği gibi öldü; elinde kılıcı, tHİıtı kanını korurken.” Hadım hafifçe gülümsedi ve keskin göz- |h lı Tyrion’ı izledi.

Kralın kanından birini öldürmeye çalışırken demek istiyorsun. Varys’in, anlattığından fazlasını bilip bilmediğini merak ediyordu Tyrion. Şu ana kadar duyduğu hiçbir şey yeni değildi, Bronn da hemen hemen aynı bilgileri getirmişti. Olayı Cersei’ye bağlayacak bir halkaya ihtiyacı vardı Tyrion’ın, Sör Mandon’ın kraliçenin maşası olduğuna dair bir ipucuna. İstediklerimiz ve aldıklarımız her zaman aynı olmuyor, diye düşündü acıyla ve bir şey hatırladı... "Buraya Sör Mandon için gelmedim.”

“Elbette.” Hadım, matarasını almak için odanın karşısına geçti. "Size hizmet edebilir miyim lordum?” diye sordu bir kupayı doldururken.

“Evet. Ama su vererek değil,” dedi Tyrion, ellerini birleştirdi. "Bana

Shae’i getirmeni istiyorum.”

Varys bir yudum aldı. “Bu akıllıca mı lordum? Tatlı çocuk. Babanız onu asarsa çok yazık olur.”

Varys’in bu meseleyi biliyor olması Tyrion’ı hiç şaşırtmamıştı. "Hayır, akıllıca değil, kahrolası bir çılgınlık. Onu uzaklara göndermeden önce son bir kez görmek istiyorum. Onun bu kadar yakınımda olmasına katlanamam.”

“Anlıyorum.”

Nasıl anlayabilirsin? Tyrion, Shae’yi daha dün görmüştü, elinde bir kova suyla sarmal merdivenleri tırmanıyordu. Genç bir şövalyenin, Shae’in elindeki ağır kovayı taşımayı teklif edişini seyretti. Kızın şövalyeye nasıl gülümsediğini ve koluna nasıl dokunduğunu görmek Tyrion’ın midesini düğümlemişti. Birbirlerinin birkaç santim yakınından geçmişlerdi; o iniyordu, kız çıkıyordu. O kadar yakınlardı ki kızın saçlarının temiz kokusunu alabilmişti Tyrion. “Lordum,” demişti kız dizlerini hafifçe kırarak. Tyrion uzanıp onu yakalamak ve onu oracıkta öpmek istemişti ama bütün yapabildiği sert bir baş selamı vererek yürüyüp gitmek olmuştu. “Onu defalarca gördüm,” dedi Tyrion, Varys’e, “ama konuşmaya cesaret edemedim. Bütün hareketlerimin izlendiğinden şüpheleniyorum.”

“Şüphelenmekle akıllılık ediyorsunuz benim iyi lordum.” “Kim?” Tyrion başını yana eğdi.

“Karakazanlar ablanıza düzenli olarak rapor veriyor.”

“O sefillere ne kadar sikke ödediğimi düşününce... daha fazla altın vererek onları Cersei’den çalma şansımız var mı sence?” “Her zaman bir şans vardır ama onlar gibiler üstüne bahse girmeye cesaret edemem. Şimdi şövalyeler, üçü de, üstelik ablanız daha da yükseleceklerine dair söz verdi.” Hadımın dudaklarından küçük ve muzip bir gülümseme geçti. “Ve en büyük olanları, Kral Muhafızlarından Sör Osmund için sevgili olma umuduyla bazı ayrıcalıklar... Kraliçenin her sikkesini karşılayabileceğinizden şüphem yok ama ablanızın bitmez tükenmez ikinci bir kesesi daha var.”

Yedi cehennem, diye düşündü Tyrion. “Cersei’nin Osmund’u becerdiğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Ah, hayır, bu son derece tehlikeli olurdu öyle değil mi? Hayır, kraliçe sadece imada bulunuyor... belki yarın, belki düğünden sonra... ve sonra bir gülümseme, bir fısıldama, müstehcen bir şaka... şövalyenin koluna hafifçe değen bir göğüs... ve bunlar işe yarıyormuş gibi görünüyor. Ama bir hadım bu konulardan ne anlar?” Hadımın dilinin ucu alt dudağından geçti, pembe ve utangaç bir hayvan gibi görünüyordu adam.

Bir şekilde onları sinsi oynaşmaların ötesine geçmeye zorlar da babamın onları yatakta yakalamasını ayarlayabilirsem... Tyrion burnundaki yara kabuğuna dokundu. Bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordu ama daha sonra bir düzen gelirdi belki aklına. “Sadece Karakazanlar mı?”

“Keşke öyle olsaydı lordum. Korkarım üstünüzde pek çok göz var. Siz... nasıl denir? Dikkat çekici? Ve fazla sevilmiyorsunuz, bunu söylemek beni çok üzüyor. Janos Slynt’in oğulları, babalarının intikamını almak için gözlerini bile kırpmadan sizi ele verirler ve tatlı Lord Petyr’ın, Kral Topraklarındaki genelevlerin yarısında dostları var. O evlerden birine gidecek kadar akılsızca davranırsanız Serçeparmak hemen haber alır ve lord babanızın duyması da uzun sürmez.”

Korktuğumdan da kötü. “Ve babam? Onun muhbiri kim?”

Bu sefer hadım yüksek sesle güldü. “Kim olacak lordum, benim.”

Tyrion da güldü. Varys’e gerektiğinden fazla güvenecek kadar iptal değildi... ama hadım halihazırda Shae’i, kızı adamakıllı astıracak kadar iyi biliyordu. “Shae’i duvarlardan geçirip bana getireceksin, bütün gözlerden saklayarak. Daha önce de yaptığın gibi.” Varys ellerini ovuşturdu. “Ah lordum, beni hiçbir şey daha fazla mutlu edemez ama... Kral Maegor, duvarlarının içinde doludan fareler olsun istemezdi, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Düşmanları tarafından kıstırılma ihtimaline karşı gizli bir çıkışı vardı elbette ama o kapı diğer tünellerin hiçbirine bağlanmıyor. Shae’i bir süre için Leydi Lollys’ten çalabilirim ama onu görünmeden odanıza getirmenin bir yolu yok.”

“O zaman başka bir yere getir.”

“Ama nereye? Güvenli bir yer yok.”

“Var.” Tyrion sırıttı. “Burası. Şu senin kaya kadar sert yatağını daha iyi bir iş için kullanmanın vakti geldi bence.”

Hadımın ağzı açıldı. Sonra kıkırdadı. “Lollys bu günlerde çok çabuk yoruluyor. Karnı iyice büyüdü. Ay yükseldiğinde uyuyor olacağını düşünüyorum.”

Tyrion sandalyeden aşağı atladı. “O halde ay yükseldiğinde. Biraz şarap getirmeyi unutma. Ve iki temiz kadeh.”

Varys eğildi. “Lordumun emrettiği gibi olacak.”

Günün geri kalanı, pekmezin içindeki bir solucan gibi ağır ağır sürünerek geçti. Tyrion kale kütüphanesine gidip kendini Beldecar’m Rhoyrıe Savaşları Tarihi’ni okuyarak oyalamaya çalıştı ama Shae’in gülümsemesini hayal etmekten filleri göremiyordu bile. Öğlen olduğunda kitabı bir kenara bırakıp banyo hazırlattı. Su soğuyana kadar kendini ovdu, sonra Pod’a sakallarını

düzelttirdi. Sarı, beyaz ve siyah kıllardan oluşan bir düğüme benzeyen yamalı ve sert sakalı Tyrion için çileydi, göze hoş göründüğü zamanlar azdı ama neyse ki Tyrion'ın yüzünün bir kısmını gizlemeye yetiyordu.

Tyrion arzu ettiği kadar temiz, pembe ve tıraşlı olduğunda gardırobuna baktı ve Lannister kırmızısı saten pantolonuyla aslan başı şeklinde düğmeleri olan, ağır siyah kadifeden dikilmiş en iyi yeleğini seçti. O ölüm döşeğinde yatarken babası tarafından çalınmış olmasaydı altın ellerden oluşan zincirini de takardı. Aptallığının büyüklüğünü fark ettiğinde tamamen giyinmişti. Yedi cehennem cüce, burnunla birlikte bütün aklını da mı kaybettin? Seni gören herkes, hadımı ziyarete giderken neden meclis kıyafetlerini giydiğini merak edecek, Tyrion küfürler ederek soyundu ve tekrar giyindi, daha basit bir kıyafet seçti; siyah yün pantolon ve rengi solmuş kahverengi bir deri yelek. Hiç fark etmez, dedi kendine ayın yükselmesini beklerken. Ne giyersen giy hâlâ bir cücesin. Hiçbir zaman basamaklardaki şövalye kadar uzun olmayacaksın; uzun bacakları, sert karnı, geniş ve erkeksi omuzlarıyla o şövalye kadar. Tyrion, Podrick Payne'e Varys'i ziyaret etmeye gittiğini söylediğinde ay kale duvarlarının üzerinden bakıyordu. "Uzun sürecek mi lordum?" diye sordu Pod.

"Ah, öyle olmasını umuyorum."

Kızıl Kale o kadar kalabalıkken, Tyrion kimseye görünmeden gitmeyi umamazdı. Sör Balon Swann kapıda nöbetteydi ve Sör Loras Tyrell de köprüde. Tyrion her ikisiyle de küçük sohbetler etmek için durdu. Daha önce bir gökkuşağı kadar renkli olan Çiçek Şövalyesini baştan ayağa beyazlar içinde görmek tuhaftı. "Kaç yaşındasınız Sör Loras?" diye sordu Tyrion şövalyeye.

"On yedi lordum."

On yedi yaşında, yakışıklı ve şimdiden bir efsane. Yedi Krallıktaki kızların yansı onunla yatağa girmek istiyor ve delikanlıların hepsi ona öykünüyor. "Eğer sormamı bağışlarsanız sör... bir insan neden on yedi yaşındayken Kral Muhafızlarına katılmayı seçer?"

"Ejderha Şövalyesi Prens Aemon on yedi yaşındayken yemin etmişti," dedi Sör Loras, "ve ağabeyiniz Jaime daha da gençti." "Onların sebeplerini biliyorum. Sizin sebepleriniz nelerdir? Meryn Trant ve Boros Blount gibi kusursuz örneklerle birlikte hizmet etme onuru mu?" Tyrion delikanlıya alaycı bir şekilde gülümsedi. "Kralın hayatını korumak için kendi hayatınızdan feragat ediyorsunuz. Arazilerinizden, sıfatlarınızdan, evlilik ve çocuk sahibi olma umutlarınızdan vazgeçiyorsunuz..."

"Tyrell Hanedanı ağabeylerimle devam edecek," dedi Sör Loras. "Üçüncü erkek evladın evlenmesi ya da evlat sahibi olması gerekli değil."

“Gerekli değil ama bazıları bunu keyifli bulur. Ya aşk?” “Güneş battığında, onun yerini alacak mum yoktur.”

“Bu sözler bir şarkıdan mı?” Tyrion gülümseyerek başını yana eğdi. “Evet, on yedi yaşındasınız, bunu şimdi görebiliyorum.” Sör Loras gerildi. “Benimle alay mı ediyorsunuz?”

Alıngan bir delikanlı. “Hayır, sizi darılttıysam bağışlayın. Bir zamanlar benim de bir aşkım vardı ve bir de şarkımız.” Yaz kadar güzel bir kız sevdim, saçlarında güneş ışığı. Tyrion, Sör Loras’a iyi akşamlar diledi ve yoluna devam etti.

Barınakların yanında bir grup silahlı asker köpek dövüştürüyordu. Tyrion; küçük köpeğin, büyük olanın yüzünün yarısını kopardığını görecek ve kaybedenin artık Sandor Clegane’e benzediğini söyleyip birkaç kaba kahkaha kazanacak kadar bir süre durdu. Sonra, adamların kuşkularını giderdiğini umarak kuzey duvarına doğru gitti ve hadımın gösterişsiz dairesine çıkan kısa merdiveni tırmandı. Çalmak için elini kaldırdığında kapı açıldı.

“Varys?” Tyrion içeri girdi. “Burada mısın?” Karanlığı aydınlatan tek mum, havayı yasemin çiçeği kokusuyla dolduruyordu.

“Lordum.” Şişman bir kadın ışığa doğru bir adım attı; ay gibi yuvarlak pembe bir yüzü ve koyu renk, lüleli saçları vardı. Tyrion geriledi. “Yanlış olan bir şey mi var?” diye sordu kadın.

Varys, diye fark etti Tyrion öfkelenerek. “Korkunç bir an için hana Shae yerine Lollys’i getirdiğini düşündüm. Shae nerede?” “Burada lordum.” Shae elleriyle Tyrion’ın gözlerini kapadı. “Ne giydiğimi tahmin edebilir misin?”

“Hiçbir şey?”

“Ah, çok akıllısın.” Ellerini geri çekerken dudaklarını uzattı. “Nasıl bildin?”

“Üstünde hiçbir şey yokken çok güzelsin.”

“Öyle miyim?” dedi Shae. “Gerçekten öyle miyim?”

“Ah, evet.”

“O zaman konuşmak yerine beni beceriyor olman gerekmez miydi?”

“Önce Leydi Varys’ten kurtulmalıyız. Ben seyirci seven bir cüce değilim.”

“O gitti,” dedi Shae.

Tyrion bakmak için döndü. Doğruydu. Hadım kaybolmuştu. Gizli kapı burada bir yerde, öyle olmalı. Shae kafasını çevirip onu öpmeden önce Tyrion’ın sadece bu kadarını düşünmeye vakti olmuştu. Kızın ağzı ıslak ve açtı. Tyrion’ın yarasını ya da eskiden burnunun olduğu yerdeki kabuğu görmüyormuş gibiydi

kız, teni ipek gibiydi. Tyrion'ın başparmağı hafifçe değince göğüs ucu hemen sertleşti. Tyrion'ın elleri pantolonunun bağcıklarına giderken, "Çabuk," dedi kız öpüşlerin arasında. "Ah, çabuk, çabuk, seni içimde istiyorum, içimde, içimde." Tyrion doğru dürüst soyunmaya bile vakit bulamadı. Shae, aletini pantolonunun içinden çıkardığı Tyrion'ı yere itip üstüne çıktı, çığlık attı ve çılgınca hareket etmeye başladı. "Devim, benim devim," diye inliyordu inip kalkarken. Tyrion öyle sabırsızdı ki beşinci darbede patladı ama Shae bunu umursamış gibi görünmüyordu. Lordunun söndüğünü hissedince edepsizce gülümsedi ve Tyrion'ın alnındaki teri öperek silmek için öne eğildi. "Lannister devim," diye mırıldandı, "içimde kal lütfen. Seni orada hissetmek istiyorum."

Tyrion kımıldamadı, sadece kollarını kıza doladı. Ona sarılmak, onun bana sarıldığını hissetmek güzel, diye düşündü. Böylesine tatlı bir şey, nasıl onu astırmaya yetecek bir suç olabilir? "Shae," dedi Tyrion, "tatlım, bu birlikte geçirdiğimiz son vakit olmak zorunda. Tehlike çok büyük. Lord babam seni bulursa..."

"Yaranı beğendim," dedi Shae, parmağını yara izi boyunca gezdirdi. "Seni güçlü ve korkutucu gösteriyor."

Tyrion güldü. "Çok çirkin gösteriyor demek istiyorsun." "Lordum benim gözümde asla çirkin olmayacak." Tyrion'ın burnunun kökünü örten yara kabuğunu öptü.

"Düşünmen gereken şey yüzüm değil, babam..."

"O beni korkutmuyor. Lordum ipeklerimi ve mücevherlerimi geri verecek mi artık? Sen yaraladığında Varys'ten istedim ama onları bana vermedi. Ölseydin onlara ne olacaktı?"

"Ölmedim. Buradayım."

"Biliyorum." Shae gülümseyerek Tyron'ın üstüne yattı. "Tam olarak ait olduğun yerdesin," dedi. Dudakları sarktı. "Artık iyileştiğine göre, daha ne kadar Lollys'le kalmak zorundayım?"

"Beni dinlemiyor musun?" dedi Tyrion. "İstersen Lollys'le kalabilirsin ama en iyisi şehirden ayrılman olur."

"Gitmek istemiyorum. Mücadeleden sonra beni tekrar bir malikâneye yerleştireceğine söz vermiştin." Shae, Tyrion'ın aletini sıktı ve hâlâ kızın içinde olan Tyrion sertleşmeye başladı. "Bir Lannister borcunu mutlaka öder demiştin."

"Shae, tanrılar aşkına kes şunu. Beni dinle. Gitmek zorundasın. Şehir şu anda bile Tyrellller'le dolu ve ben sürekli izleniyorum. Tehlikeyi anlamıyorsun."

"Kralın düğün ziyafetine gelebilir miyim? Lollys gitmeyecek. Kralın taht odasında kimsenin ona tecavüz edemeyeceğini söyledim ama Lollys çok aptal."

Kız kenara kayınca Tyrion'ın aleti yumuşak ve ıslak bir sesle dışarı çıktı. "Symon, bir şarkıcı turnuvası olacağını söylüyor, taklacılar ve hatta soytarıların katılacağı bir mızrak müsabakası bile olacakmış."

Tyrion, Shae'in üç kere kahrolası şarkıcısını neredeyse unutmuştu. "Symon'la nasıl konuştun?"

"Leydi Tanda'ya ondan bahsettim ve o da Symon'ı Lollys'e şarkı söylemesi için tuttu. Bebek tekmelemeye başladığında müzik Lollys'i sakinleştiriyor. Symon, ziyafette dans eden bir ayı ve Arbor şarapları olacağını söylüyor. Dans eden bir ayı görmedim hiç."

"Benden bile kötü dans ediyorlar." Tyrion'ı endişelendiren şarkıcıydı, ayı değil. Yanlış kulağa giden bir dikkatsiz söz Shae'in asılmasına yeterdi.

"Symon yetmiş yedi çeşit yemek olacağını ve dev gibi bir turtanın içine yüz tane güvercin konulacağını da söyledi." Shae iyice heyecanlanmıştı. "Turtanın çıtırı açılınca güvercinler dışarı fırlayıp uçacak."

"Kirişlere tüneyip konukların üstüne pislik yağdırdıktan sonra." Tyrion daha önce de böyle düğün turtalarından muzdarip olmuştu. Güvercinlerin özellikle onun üstüne sıçmayı sevdiğinden şüpheleniyordu.

"Bir hizmetçi olarak gitmektense ipeklerimi ve kadifelerimi giyip bir leydi olarak gidemez miyim? Kimse bir leydi olmadığımı anlamaz."

Herkes bir leydi olmadığını anlar. "Leydi Tanda, Lollys'in oda hizmetçisinin o kadar mücevheri nereden bulduğunu merak eder." "Symon binlerce konuk olacağını söylüyor. Leydi Tanda beni görmez bile. Kendime karanlık bir köşede, tuzun altında bir yer bulurum ama sen ne zaman tuvalete gitmek için kalksan gizlice gelir seninle buluşurum." Shae, Tyrion'ın aletini eline alıp nazikçe ovuşturmaya başladı. "Elbisemin altına iç çamaşırı giymem, böylece lordumun beni soymasına bile gerek kalmaz." Parmakları yukarı ve aşağı hareket ediyordu. "Ya da isterse lordum için bunu da yapabilirim," dedi Shae, Tyrion'ı ağzına aldı.

Çok zaman geçmeden Tyrion tekrar hazırdı. Bu sefer çok daha uzun dayandı. Tyrion'ın işi bittiğinde Shae tekrar onun üstüne tırmandı ve kolunun altında kıvrıldı. "Gelmeme izin vereceksin, değil mi?"

"Shae," diye kükredi Tyrion. "Güvenli değil."

Kız uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi. Tyrion başka şeylerden bahsetmeye çalıştı ama bir zamanlar üstünde yürüdüğü Sur kadar soğuk ve teslim olmaz bir resmiyet duvarıyla karşılaştı. Eriyip titremeye başlayan mumu izlerken, tanrılar merhamet edin, diye düşündü bitkin bir halde, Tysha'dan sonra bunun tekrar olmasına nasıl izin verdim? Babamın düşündüğü kadar büyük bir

aptal mıyım? Shae'in istediği sözü seve seve verirdi Tyrion, onu koluna takar, seve seve kendi dairesine götürür ve o çok sevdiği ipekleri, kadifeleri giymesine izin verirdi. Seçim Tyrion'a ait olsaydı Joffrey'nin düğün ziyafetinde lordunun yanında oturur ve istediği ayıyla dans edebilirdi Shae. Ama Tyrion onun asıldığını görmeye katlanamazdı.

Mum söndüğünde Tyrion kendini Shae'den kurtarıp yeni bir mum yaktı. Sonra gizli kapıyı bulmak umuduyla duvarları dolaştı. Shae dizlerini çenesine çekmiş, kollarını bacaklarına sarmış halde oturuyordu. Sonunda, "Yatağın altındalar, gizli basamaklar," dedi.

Tyrion inanmaz gözlerle kıza baktı. "Yatak mı? Yatak som taştan yapılmış. Yarım ton ağırlığında."

"Varys bir yere basıyor ve yatak yukarı kalkıyor. Ona nasıl yaptığını sordum, sihir olduğunu söyledi."

"Evet." Tyrion sırıttı. "Mukabil ağırlık sihri."

Shae ayağa kalktı. "Geri dönmeliyim. Bazen bebek tekmeliyor ve Lollys uyanıp beni çağırıyor."

"Varys birazdan döner. Büyük ihtimalle konuştuğumuz her lafı dinliyor." Tyrion mumu aşağı indirdi. Pantolonunun önünde ıslak bir leke vardı ama karanlıkta dikkat çekmeyeceğini düşündü. Shae'e giyinmesini ve hadımı beklemesini söyledi.

"Bekleyeceğim," diye söz verdi Shae. "Sen benim aslanımsım, değil mi? Lannister devim?"

"Öyleyim," dedi Tyrion. "Ve sen de benim..."

"...fahişenim." Shae parmağını Tyrion'ın dudağına koydu. "Biliyorum. Leydin olabilirdim... ama asla olamayacağım. Yoksa beni ziyafete götürürdün. Önemli değil. Senin fahişen olmaktan memnunum Tyrion. Sadece beni bırakma ve güvende olmamı sağla."

"Yapacağım," diye söz verdi Tyrion. Aptal, aptal, diye bağırdı içindeki ses. Bunu neden söyledin? Buraya onu göndermek için gelmiştin! Ama Tyrion kızı bir kez daha öptü.

Geri dönüş yolu uzun ve yalnızdı. Podrick Payne, Tyrion'ın yatağının ayakucundaki tekerlekli karyolasında uyuyordu. Tyrion çocuğu uyandırdı. "Bronn," dedi.

"Sör Bronn?" Pod uykulu gözlerini ovuşturdu. "Ah, onu mu çağırmalıyım? Lordum?"

"Yok canım, onun kıyafetleri hakkında gevezelik edelim diye uyandırdım seni," dedi Tyrion ama istihzası boşa gitmişti. Pod sadece kafası karışık bir halde

Tyrion’a baktı ve sonunda, “Evet, onu çağır. Onu getir. Şimdi,” dedi.

Delikanlı aceleyle giyinip koşarak odadan çıktı. Tyrion yatak kıyafetlerini giyerken, bu kadar korkutucu muyum gerçekten? diye düşündü, kendine bir kadeh şarap doldurdu.

Pod, eski paralı asker yeni şövalye Bronn’la birlikte döndüğünde Tyrion üçüncü kadehindeydi ve gecenin yarısı tükenmişti. “Umarım delikanlı, beni Chataya’nın evinden sürükleyerek çıkarmak için iyi bir sebebe sahiptir,” dedi Bronn otururken. “Chataya’nın evi?” dedi Tyrion, rahatsız olmuştu.

“Şövalye olmak iyi bir şey. Artık caddenin aşağısında ucuz evler aramak yok.” Bronn sırıttı. “Şimdi kuş tüyü bir yatakta Alayaya ve Marei var, Bronn da ortalarında.”

Tyrion rahatsızlığını yutmak zorundaydı. Bronn’un da her adam kadar Alayaya’nın yatağına girme hakkı vardı ama yine de… ben o kıza hiç dokunmadım, ne kadar istesem de, ama Bronn bunu bilmiyor. Aletini kızdan uzak tutmalıydı. Tyrion, Chataya’nın evine gitmeye cesaret edemezdi. Giderse, Cersei babalarının öğrenmesini sağlardı ve Yaya bu sefer kamçıdan fazlasını görürdü. Tyrion, özür dilemek için kıza yeşim taşlı gümüş bir kolye ve ona uyan bilezikler göndermişti ama bundan başka...

Bu sonuçsuz. Suçluluk duygusunu bastırmaya çalışarak, “Kendisine Symon Gümüşdil diyen bir şarkıcı var,” dedi Tyrion bitkince. “Zaman zaman Leydi Tanda’nın kızı için şarkı söylüyor.”

“Evet?”

Onu öldür, diyebilirdi Tyrion ama adam birkaç şarkı söylemekten başka bir şey yapmamıştı. Ve Shae’in kafasını güvercinlerin, dans eden ayıların hayaliyle doldurmuştu. “Onu bul,” dedi Tyrion öldür demek yerine. “Başka biri bulmadan önce onu bul.”

ARYA

Şarkıyı duyduğunda ölü adamın bahçesindeki sebzeleri topluyordu.

Arya durdu, taş kadar hareketsiz bir halde dinledi, elindeki üç ince havuç bir anda unutulmuştu. Kanlı Oyuncular'ı ve Roose Bolton'ın adamlarını düşündü, sırtından bir ürperti geçti. Bu adil değil, sonunda Üç Dişli Mızrak'ı bulmuşken değil, artık neredeyse güvende olduğumuzu düşünürken değil.

Ama, Oyuncular neden şarkı söylesindi?

Şarkı, nehrin üstünden akarak doğudaki küçük tepenin arkasından bir yerden geliyordu. "Güzel kızı görmek için Martı Kasabasına gidiyorum, hey-ya, hey-ya..."

Arya ayağa kalktı, havuçlar elinden sarkıyordu. Şarkıcı nehir yolundan geliyor olmalıydı. Kabakların arasındaki Al Turta'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa sesi o da duymuştu. Gendry yanık kulübenin gölgesinde uyumaya gitmişti ve hiçbir şey duyacak durumda değildi.

"Kılıcımın ucuyla tatlı bir öpücük çalacağım, hey- ya, hey- ya." Arya, nehrin hafif gürültüsünün arasında bir ahşap arpın sesini duyar gibi oldu.

Kucağını dolduran kabaklara sarılırken, "Duyuyor musun?" diye sordu Al Turta fısıltıyla. "Biri geliyor."

"Gidip Gendry'yi uyandır," dedi Arya çocuğa. "Sadece omzunu dürt, gürültü yapma." Al Turta'nın aksine Gendry'yi uyandırmak kolaydı, Al Turta'yı uyandırmak için tekmelemek ve bağırmak gerekiyordu.

"Onu sevgilim yapacağım ve gölgelerde yatacağız, hey- ya, hey- ya." Şarkı her kelimede biraz daha yükseliyordu.

Al Turta kollarını açtı. Kabaklar yere düştü. "Saklanmak zorundayız."

Nereye? Yanık kulübe ve bakımsız bahçesi Üç Dişli Mızrak'ın kıyısında tek başına duruyordu. Nehir boyunca kenarlarda büyüyen birkaç söğüt ağacı ve sığ bataklıklarda yetişen sazlıklar vardı ama toprağın büyük bölümü acı verecek kadar çıplaktı. Ormandan asla ayrılmamamız gerektiğini biliyordum, diye düşündü Arya.

Ama çok acıkmışlardı ve sebze bahçesi çok cazip görünüyordu.

Harrenhal'dan çaldıkları ekmek ve peynir altı gün önce ormanın derinliklerinde bitmişti. "Gendry'yi ve atları kulübenin arkasına götür," dedi Al Turta'ya. Duvarlardan birinin bir kısmı hâlâ ayaktaydı; iki delikanlıyı ve üç atı gizlemeye yeterdi belki. Atlar kişnemezse ve şarkıcı bahçeyi dolaşarak gelmezse.

"Sen ne yapacaksın?"

"Ağacın arkasına saklanacağım. Gelen kişi büyük ihtimalle yalnız. Sorun çıkarırsa onu öldürürüm. Git!"

Al Turta gitti ve Arya havuçları yere atıp omzunun üzerinden çalıntı kılıcını çekti; uzunkılıç yetişkin bir erkeğe göre yapılmıştı ve Arya beline taktığında yere değiyordu. Üstelik çok ağır, diye düşündü Arya, bu hantal şeyi eline her alışında İğne'yi özlüyordu. Ama bu bir kılıçtı ve Arya onunla adam öldürebilirdi, bu yeterliydi.

Sessiz adımlarla yol kıvrımında yükselen büyük ve yaşlı söğüt ağacına gitti, çamurun ve çimenlerin içinde tek dizinin üstüne çöküp yere uzanan dalların arasına saklandı. Siz eski tanrılar, diye dua etti şarkıcının sesi giderek yaklaşırken, siz ağaç tanrıları, beni saklayın ve bu adamın geçip gitmesine izin verin. Sonra bir at kişnedi ve şarkı birdenbire kesildi. Duydu, diye düşündü Arya, ama belki yalnızdır, değilse bile, bizim onlardan korktuğumuz gibi onlar da bizden korkar belki.

"Duydun mu?" diye sordu bir erkek sesi. "Şu duvarın arkasında bir şey var derim."

"Evet," diye karşılık verdi ikinci bir ses, ilkinden daha kalındı, "Sence ne olabilir Yaycı?"

Demek iki kişiler. Arya dudağını ısırdı. Söğüt dalları yüzünden diz çöktüğü yerden adamları göremiyordu ama seslerini duyabiliyordu.

"Bir ayı." Üçüncü bir ses, yoksa yine ilk ses miydi?

"Bir ayıda çok et vardır," dedi kaim ses. "Aynı zamanda çok yağ, sonbahardayız. Doğru pişirirsen iyi bir yemek olur."

"Bir kurt olabilir. Belki de bir aslan."

"Dört ayaklı mı sence? Yoksa iki mi?"

"Bir şey fark etmez. Eder mi?"

"Bildiğim kadarıyla etmez. Yaycı, o kadar okla ne yapmayı düşünüyorsun? "

"Birkaçını duvarın arkasına fırlatacağım. Orada saklanan şey İter neyse hemen dışarı çıkacak, izle ve gör."

"Ya orada saklanan dürüst bir adamsa? Ya da göğsünde bebeği olan zavallı bir kadınsa?"

“Dürüst bir adam çıkar ve bize yüzünü gösterir. Sadece bir haydut sinsice saklanır.”

“Evet, aynen öyle. O halde oklarını sal bakalım.”

Arya ayağa fırladı. “Yapma!” Adamlara kılıcını gösterdi. Üç kişi olduklarını gördü. Sadece üç kişi. Syrio üç kişiden fazlasıyla dövüşebilirdi, üstelik Arya’nın yanında onu destekleyecek Gendry ve Al Turta vardı. Ama onlar çocuk, bunlar yetişkin adamlar.

Adamlar yayandı, giysileri yolculuk lekeleriyle ve çamur benekleriyle doluydu. Şarkıcıyı, bir annenin bebeğini taşıyacağı şekilde göğsüne astığı arpından tanıdı Arya. Ufak tefek bir adamdı, görünüşüne bakılırsa elli yaşında olmalıydı; büyük bir ağzı, sert bir burnu ve seyrelmeye başlamış kahverengi saçları vardı. Rengi solmuş yeşil kıyafetlerinin orasına burasına deri yamalar dikilmişti. İleli ne bir tele dizilmiş atış bıçakları ve sırtına bir ormancı baltası asmıştı.

Şarkıcının yanındaki adam ondan en az otuz santim daha uzundu ve bir asker gibi görünüyordu. Çivili kılıç kemerine bir uzun kılıç ve bir hançer asılmıştı; yeleğine, üst üste bindirilmiş çelik halkalar dikilmişti ve başında siyah demirden yapılmış koni şekilli bir yarım miğfer vardı. Adamın dişleri çürüktü, kahverengi sakalı çalı gibiydi ama asıl dikkati çeken şey giydiği sarı cübbeydi. Cübbe kalın ve ağırdı, bazı yerlerinde çimen bazı yerlerinde kan lekeleri vardı, etekleri aşınmış ve sağ omzu geyik derisiyle yamalanmıştı; büyük cübbe, iri adamı devasa bir sarı kuş gibi gösteriyordu.

Üç kişinin sonuncusu, elindeki uzunyay kadar ince ama o kadar uzun olmayan bir delikanlıydı. Kızıl saçlı, çilli çocuk; çivili bir örgü zırh, uzun çizmeler ve parmaksız deri eldivenler giymişti. Sırtında bir sadak vardı. Delikanlının ördek tüyleriyle dengelenmiş oklarından altısı, küçük bir çit gibi toprağa saplanmış halde önünde duruyordu.

Üç adam, elinde kılıcıyla yolun ortasında duran Arya’ya baktı, Şarkıcı oklardan birini topraktan çekip çıkardı. “Delikanlı,” dedi, “canının yanmasını istemiyorsan o kılıcı bırak. Senin için fazlı büyük, ayrıca, daha sen bizim yanımıza gelemeden Anguy bedenine üç ok birden saplar.”

“Yapamaz,” dedi Arya, “ve ben bir kızım”

“Demek öylesin.” Şarkıcı eğildi. “Özrümü kabul et.” “Yolunuza devam edin. Buradan geçip gidin ve yürürken şarkı söylemeye devam et ki nerede olduğunuzu bilelim. Uzaklaşıp bizi rahat bırakırsanız sizi öldürmem.”

Çilli yaycı güldü. “Lim, bizi öldürmeyecekmiş, duydun mu?" “Duydum,” dedi Lim, kalın sesli iri askerdi.

“Çocuk,” dedi şarkıcı, “o kılıcı bırak, seni güvenli bir yere götürüp karnını doyuralım. Buralarda kurtlar, aslanlar ve daha kötü şeyler var. Küçük kızların yalnız başına dolaşabileceği yerler değil buralar.”

“O yalnız değil.” Gendry atının sırtında duvarın arkasından çıktı. Al Turta, Arya’nın atıyla birlikte onu takip ediyordu. Gendry, üstündeki örgü zırhı ve elindeki kılıcıyla neredeyse yetişkin ve tehlikeli bir erkek gibi görünüyordu. Al Turta, Al Turta gibi görünüyordu. “Onun söylediğini yapın ve bizi rahat bırakın,” diyor uyardı Gendry.

“İki ve üç,” diye saydı şarkıcı, “bu kadar mısınız? Atlarınız da var, güzel atlar. Onları nereden çaldınız?”

“Onlar bizim.” Arya adamları dikkatle izliyordu. Şarkıcı konuşarak Arya’nın dikkatini dağıtıyordu ama asıl tehlikeli olan yayaydı. Eğer topraktan bir ok çekerse...

“Dürüst insanlar gibi adınızı söyleyecek misiniz?” diye sordu şarkıcı çocuklara.

“Ben Al Turta,” dedi Al Turta hemen.

“Ah, ne güzel.” Şarkıcı gülümsedi. “Böyle lezzetli isimleri olan delikanlılarla her gün karşılaşmıyorum. Peki ya arkadaşlarının adları ne, Koyun Pirzolası ve Güvercin mi?”

Eyerinin üstünde oturan Gendry kaşlarını çattı. “Size neden adımı söyleyeyim? Ben sizin isimlerinizi duymadım.”

“Pekâlâ, Ben Yediçay’dan Tom, ama bana Yeditelli Tom derler ya da Yediler’in Tom’u. Bu kahverengi dişli büyük adamın adı Lim, Limoncübbeli’nin kısaltılmışı. Gördüğünüz gibi cübbesi sarı, Lim de biraz ekşidir. Ve şuradaki delikanlı da Anguy, biz ona Yaycı diyoruz.”

Arya’nın söğüt dallarının arasından duyduğu kalın sesiyle, “Şimdi, siz kimsiniz?” diye sordu Lim.

Arya gerçek adını öyle kolayca açıklamak niyetinde değildi. "İstersen Güvercin olsun,” dedi. “Umrumda değil.”

İri adam güldü. “Kılıcı olan minik bir güvercin,” dedi. “İşte sık sık karşılaşamayacağın bir şey.”

“Ben Boğa,” dedi Gendry liderliği Arya’dan alarak. Boğa’yı Koyun Pirzolasına tercih ettiği için onu suçlayamazdı Arya.

Yeditelli Tom arpını çaldı. “Al Turta, Güvercin ve Boğa. Lord Bolton’ın mutfağından kaçtınız değil mi?”

“Nereden bildin?” diye sordu Arya huzursuzca.

“Göğsünde onun armasını taşıyorsun ufaklık.”

Arya bir an için bunu unutmuştu. Pelerinin altında hâlâ uşak kıyafetleri vardı. Dehşet Kalesi'nin derisi yüzülmüş adamı kıyafetinin göğsüne işlenmişti. "Bana ufaklık deme!"

"Neden olmasın?" dedi Lim. "Yeterince ufaksın."

"Eskisinden daha büyüğüm. Ben çocuk değilim." Çocuklar insan öldürmezdi ve Arya öldürmüştü.

"Bunu görebiliyorum Güvercin. Eğer Bolton'a aitseniz hiçbiriniz çocuk değilsiniz."

"Asla onun olmadık." Al Turta ne zaman susması gerektiğini hiç bilmiyordu. "Biz, o gelmeden önce Harrenhal'daydık. Hepsi bu.

"O halde aslan yavrularısınız, öyle mi?" dedi Tom.

"Onların da değiliz. Biz kimsenin adamı değiliz. Siz kimin adamlarısınız?"

"Biz kralın adamlarıyız," dedi Yaycı Anguy.

Arya kaşlarını çattı. "Hangi kral?"

"Kral Robert," dedi sarı cübbeli Lim.

"O yaşlı sarhoş mu?" dedi Gendry yüzünü ekşiterek. "O öldü, bir yaban domuzu onu öldürdü, bunu herkes biliyor."

"Evet delikanlı," dedi Yeditelli Tom, "ve kederimiz büyük,1n Arpından hüzünlü bir akor çıkardı.

Arya, bu insanların kralın adamları olduğuna inanmıyordu, Bu perişan halleriyle daha çok haydut gibi görünüyorlardı. Atları bile yoktu. Kralın adamlarının atları olurdu.

Ama Al Turta heyecanla öttü. "Nehirova'yı arıyoruz," dedi, "Daha kaç günlük yol var, biliyor musunuz?"

Arya çocuğu öldürebilirdi. "Sessiz ol, yoksa o kocaman aptal ağzını taşla doldururum."

"Nehirova nehrin yukarısında, çok uzakta," dedi Tom. "Uzun ve açlık dolu bir yol. Yola düşmeden önce sıcak bir yemek yemek istersiniz belki? Biraz ileride birkaç arkadaşımızın işlettiği bir han var. Birbirimizle dövüşeceğimize biraz bira ve bir parça ekmek paylaşabiliriz."

"Bir han?" Sıcak bir kap yemek düşüncesi Arya'nın midesini guruldatmıştı ama Tom denen bu adama güvenmiyordu. Sana arkadaşça davranan herkes gerçekten arkadaşın değildi. "Yakınlarda mı dedin?"

"Nehrin yukarısına doğru iki mil uzakta," dedi Tom. "En fazla bir fersah."

Gendry de en az Arya kadar kuşkulu, görünüyordu. "Birkaç arkadaş

derken ne demek istiyorsun?" diye sordu şüpheyle. "Arkadaşlar. Arkadaşın ne olduğunu unuttun mu?"

"Hancının adı Shama," dedi Tom. "Keskin bir dili ve ateşli gözleri vardır ama iyi kalplidir ve küçük kızları sever."

"Ben küçük bir kız değilim," dedi Arya öfkeyle. "Başka kim var? Arkadaşlar, dedin."

"Shama'nın kocası ve yanlarına aldıkları öksüz bir delikanlı. Size zarar vermezler, içecek kadar büyüksen biraları var. Taze ekmek ve belki bir parça da et." Tom kulübeye doğru baktı. "Ve ayrıca Yaşlı Pate'in bahçesinden çaldıklarınız."

"Biz asla çalmayız," dedi Arya.

"Sen Yaşlı Pate'in kızı mısın o halde? Kız kardeşi? Karısı? Bana yalan söyleme Güvercin. Yaşlı Pate'i kendi ellerimle gömdüm, tam da saklandığın söğüdün altına ve sen ona hiç benzemiyorsun." Arpından hüzünlü bir ses çıkardı. "Bu geçtiğimiz yılda pek çok iyi adam gömdük ama seni gömmeyi arzu etmeyiz, arpımın üstüne yemin ederim. Yaycı, göster ona."

Yaycının elleri Arya'nın inanamayacağı bir hızla hareket etti. Ok, Arya'nın kulağının bir santim yakınından tıslayarak geçti ve arkasındaki söğüt ağacının gövdesine saplandı. Delikanlı o esnada yeni bir ok çekip yayını germişti bile. Arya, Syrio'nun yılan kadar hızlı ve yaz ipeği kadar yumuşak derken ne demek istediğini anladığını sanıyordu ama şimdi biliyordu ki anlamamıştı. Ağaca saplanan ok bir an gibi vızıldıyordu. "Iskaladın," dedi Arya delikanlıya.

"Iskaladığımı düşünüyorsan aptalsın," dedi Anguy. "Oklar ben nereye gönderirsem oraya gider."

"Aynen öyle," dedi Lim Limoncübbeli.

Yaycıyla Arya'nın kılıcının arasında on iki adım vardı. Hiç şansımız yok, diye düşündü Arya, delikanlınınki gibi bir yaya ve onu kullanacak kabiliyete sahip olmak isterdi. Ağır uzunkılıcını, ucu yere değene kadar aşağı indirdi. "Gelip şu hana bir bakacağız," dedi yüreğindeki endişeyi cesur sözlerinin arkasına saklamaya çalınarak. "Siz önden yürüyün, biz arkanızda at süreceğiz, böylece ne yaptığınızı görebiliriz."

Yeditelli Tom derin bir reverans yaptı. "Önde, arkada, fark etmez. Gelin beyler, onlara yolu gösterelim. Anguy, şu okları topuktan çıkar, onlara ihtiyacımız olmayacak."

Arya kılıcını kınına soktu ve üç yabancıyla arasındaki mesafeyi koruyarak yolun karşısına geçip atlarının sırtında oturan arkadaşlarının yanma

gitti. “Al Turta, şu kabakları al,” dedi eyerine tırmanırken. “Havuçları da.”

Al Turta bu sefer itiraz etmedi. Arya’nın istediği gibi yola koyuldular; derin tekerlek izleriyle dolu yolda, yayan yabancıların on iki arşın arkasında atlarını sürdüler. Ama çok zaman geçmeden, her nasıl olduysa yabancıların tepesindeydiler. Yeditelli Tom ağır ağır yürüyor ve arpını çalıyordu. “Hiç şarkı biliyor musunuz?” diye sordu. “Birlikte şarkı söyleyebileceğim birileri olsun isterdim.

Lim melodileri tutturamıyor ve bizim yaycı delikanlımız da sadece yürüyüş marşlan biliyor, hepsi de yüz kıta uzunluğunda.”

“Biz yürüyüşlerde gerçek şarkılar söyleriz,” dedi Anguy sakince.

“Şarkı söylemek çok aptalca,” dedi Arya. “Şarkı söylerken gürültü çıkıyor. Geldiğinizi çok uzaktan duyduk. Sizi öldürebilirdik.” Tom’un gülümsemesi adamın aynı fikirde olmadığını anlatıyordu. “Dudağında bir şarkıyla ölmekten daha kötü şeyler var.” “Bu çevrede kurtlar ya da aslanlar olsaydı bilirdik,” diye homurdandı Lim. “Bu bizim ormanımız.”

“Orada olduğumuzu bilmiyordunuz,” dedi Gendry.

“Bak delikanlı, bundan çok emin olmamalısın. İnsan söylediğinden fazlasını bilir bazen.”

Al Turta eyerinde kıpırdandı. “Ayı hakkındaki şarkıyı biliyorum,” dedi, “en azından bir kısmını.”

Tom, parmaklarını arpın tellerinden geçirdi. “O halde duyalım turtacı çocuk.” Başını geri atıp söylemeye başladı. “Birayı vardı, bir ayı, bir ayı! Baştan ayağa karaydı ve kıllarla kaplıydı...”

Al Turta hevesle şarkıya katıldı, hatta kafiyeler geldiğinde eyerinin üstünde biraz zıplıyordu bile. Arya şaşkınlıkla Al Turta’ya bakıyordu. Güzel bir sesi vardı ve iyi söylüyordu. Bugüne kadar hamur işlerinden başka hiçbir şeyi iyi yapamamıştı, diye düşündü Arya kendi kendine.

İlerideki küçük dere Üç Dişli Mızrak’a akıyordu. Dereyi geçerlerken, söyledikleri şarkı yüzünden sazlıkların arasından bir ördek havalandı. Anguy durdu, yayını kaldırdı, bir ok saldı ve yayını indirdi. Ördek kıyıya yakın bir sığlığa düştü. Lim sarı cübbesini çıkardı, ördeği almak için diz boyuna gelen suya girdi, attığı her adımda şikayet ediyordu. Suyun içinde küfürler ederek yürüyen Lim’i izlerken, “Sence Shama’nın kilerinde limon var mıdır?” diye sordu Anguy, Tom’a. “Bir keresinde Domelu bir kız bana limonlu ördek pişirmişti.” Delikanlının sesinde özlem vardı.

Dereyi geçtiklerinde Tom ve Al Turta şarkıya kaldıkları yerden devam ettiler. Ördek, Lim’in sarı cübbesinin altındaki kılıç kemerinden sarkıyordu.

Şarkı her nasılsa yolu kısaltmıştı sanki. Han, Üç Dişli Mızrak'ın geniş bir açıyla kuzeye döndüğü kıyıda karşılarına çıktığında aradan çok vakit geçmemişti. Hana yaklaşırlarken Arya kısık gözlerle binayı inceledi, hanın bir haydut yatağı gibi görünmediğini kabul etmek zorundaydı; hoş bir mekâna benziyordu, beyaz badanalı üst katı, damtaşından çatısı ve üzerinden duman tüten bacasıyla bir ev gibiydi hatta. Ahırlar ve diğer dış binalar hanı çevreliyordu, arka tarafında bir çardak, elma ağaçlan ve küçük bir bahçe vardı. Han kendi iskelesine bile sahipti ve...

"Gendry," diye seslendi Arya, sesi alçak ve heyecanlıydı. "Bir tekne var. Yolun geri kalanını, Nehirova'ya kadar nehirden gidebiliriz. At sürmekten daha hızlı olur sanırım."

Gendry tereddütlü görünüyordu. "Daha önce tekne yüzdürdün mü?"

"Yelkeni çekiyorsun ve rüzgar tekneyi itiyor," dedi Arya.

"Ya rüzgar yanlış yöne eserse?"

"O zaman kürek çekiyorsun."

"Akıntıya karşı?" Gendry kaşlarını çattı. "Bu çok yavaş olmaz mı? Peki ya tekne devrilir de suya düşersek? Hem bu tekne bizim değil, hanın teknesi."

Onu alabiliriz. Arya dudağını ısırdı ve hiçbir şey söylemedi. Ahırların önünde atlarından indiler. Ortada hiç at yoktu ama Arya bölmelerin çoğunda taze gübre olduğunu fark etti. "Birimiz atlara göz kulak olmalıyız," dedi ihtiyatlı bir şekilde.

Tom onu duymuştu. "Buna gerek yok Güvercin. Gelip yemek yiyin. Atlarınız yeterince güvende olacak."

"Ben kalırım," dedi Gendry şarkıcıyı duymazdan gelerek. "Yemeğini yedikten sonra gelip beni alırsın."

Arya başıyla onaylayarak Lim'le Al Turta'nın peşine düştü. Kılıcı hâlâ sırtındaki kının içindeydi ve içeride karşılaşacaklarından hoşlanmama ihtimaline karşı elini Roose Bolton'dan çaldığı hançerin kabzasından ayırmıyordu.

Hanın kapısının üstündeki tabelada diz çökmüş yaşlı bir kralın resmi vardı. İçerideki ortak salonda; çok uzun boylu, çirkin, tokmak çeneli, gözleri öfkeyle parlayan bir kadın, ellerini kalçalarına koymuş duruyordu. "Orada öyle dikilme delikanlı," diye çıkıştı. "Yoksa kız mısın? Her neysen, kapımı tutuyorsun. Ya içeri gir, ya dışan çık. Lim, sana yerler hakkında ne söylemiştim? Çamur içindesin."

"Bir ördek vurduk." Lim, ördeği bir barış sancağı gibi salladı. Kadın ördeği Lim'in elinden kaptı. "Anguy bir ördek vurdu demek istiyorsun herhalde. Çizmelerini çıkar, sağır mısın, yoksa sadece aptal mı?" Kadın arkasına döndü.

“Koca!” diye bağırdı yüksek sesle. “Buraya gel. Delikanlılar döndü. Koca!”

Üstünde lekeli bir önlük olan adam homurdanarak kiler merdivenlerinden geldi. Kadından bir baş kısaydı, yüzü yumru yumruydu ve sarımsı cildinde çiçek hastalığı izleri vardı. “Buradayım kadın, bağırmayı kes. Yine ne oldu?”

“Şunu as,” dedi kadın ördeği adama verirken.

Anguy ayaklarını yere sürttü. “Onu yiyebileceğimizi düşünmüştük Sharna. Limonla. Eğer varsa.”

“Limon. Limonu nereden bulacağız? Burası sana Dome gibi mi görünüyor, seni çilli aptal? Neden arkadaki limon ağaçlarına gidip bizim için bir kile limon toplamıyorsun? Biraz zeytin ve nar da topla.” Sharna parmağını delikanlıya doğrulttu. “Eğer istersen ördeği Lim’in cübbesiyle pişirebilirim sanırım ama birkaç gün bekletmeden olmaz. Tavşan yiyeceksiniz ya da hiç yemeyeceksiniz. Çok acıktıysanız şişte tavşan en hızlısı olur. Belki de yahnisini tercih edersiniz, bira ve soğanla pişirilmiş.”

Arya tavşanın tadını alıyordu neredeyse. “Hiç sikkemiz yok ama biraz kabak ve havuç getirdik, takas edebiliriz.”

“Öyle mi? Nerede bu sebzeler?”

“Al Turta, ona kabakları ver,” dedi Arya ve çocuk onun dediğini yaptı; bununla beraber, Rorge, Isırık ya da Vargo Hoat’mış gibi temkinle yaklaşmıştı kadına.

Kadın sebzeleri yakından inceledi, Al Turta’yı daha da yakından. “Peki şu al turta nerede?”

“Burada. Benim. O benim adım. Ve bu da... ah... Güvercin.” “Benim çatımın altında değil. Ben konuklarıma ve yemeklerime farklı isimler veririm ki onları birbirinden ayırt edebileyim, Koca!”

Koca dışarı çıkmıştı ama kadının bağırmasıyla aceleyle geri döndü. “Ördek asıldı. Şimdi ne var kadın?”

“Şu sebzeleri yıka,” diye emretti kadın. “Diğerleriniz, ben tavşanları pişirirken oturun. Delikanlı size içecek getirecek.” Uzun burnunun altından Arya’yla Al Turta’ya baktı. “Çocuklara bira servis etmek gibi bir alışkanlığım yok ama elma suyu bitti, sağılacak inek yok ve akıntıyla sürüklenen ölü adamlar yüzünden nehir suyunda savaş tadı var. Size, içi ölü sineklerle dolu bir kupa çorba versem içer misiniz?”

“Arry içer,” dedi Al Turta. “Güvercin demek istedim.”

“Lim de içer,” dedi Anguy sinsi bir gülümsemeyle.

“Lim’i boş ver,” dedi Sharna. “Herkes için bira.” Dönüp mutfağa doğru gitti.

Lim sarı cübbesini bir kancaya asarken Anguy ve Yeditelli rom şöminenin yanında bir masaya oturdular. Al Turta kapının yanındaki sıraya külçe gibi çöktü, Arya da onun yanına sıkıştı.

Tom arpını eline aldı. “Orman yolunda yalnız bir in,” diye söylemeye başladı, arpın tellerinden sözlere uygun tınılar çıkarıyordu. Hancının karısı bir kurbağa kadar çirkin.”

“Kes şunu yoksa tavşan yiyemeyeceksin,” diye uyardı Lim şarkıcıyı. “Sharna’nın nasıl olduğunu bilirsin.”

Arya, Al Turta’ya doğru iyice eğildi. “Bir tekne yüzdürebilir inisin?” diye sordu. Al Turta cevap veremeden, on beş ya da on altı yaşlarında bir çocuk elinde bira kupalarıyla geldi. Al Turta lıüyük bir ciddiyetle kendi kupasını iki elinin arasına aldı ve bir yıulum içtikten sonra Arya’nın o güne kadar gördüğü en büyük !»Olümsemesiyle gülümsedi. “Bira,” diye fısıldadı, “ve tavşan” “Pekâlâ, Majestelerine,” diye bağırdı Yaycı Anguy kupasını neşeyle havaya kaldırırken. “Yedi, kralı korusun!”

“On ikisini birden,” diye mırıldandı Lim Limoncübbeli. Biramın içti ve ağzındaki köpükleri elinin tersiyle sildi.

Koca, gürültülü bir şekilde ön kapıdan içeri girdi, önlüğü yıkanmış sebzelerle doluydu. “Ahırda yabancı atlar var,” diye duyurdu içeridekiler bundan habersizmiş gibi.

“Evet,” dedi Tom arpını kenara bırakırken, “üstelik verdiğin üç attan daha iyiler.”

Koca, rahatsız olmuş bir şekilde sebzeleri masaya bıraktı. “Onları vermedim, iyi bir fiyata sattım ve üstüne bir de tekne aldım.

Her neyse, sizin hayvanları geri almanız gerekiyordu.”

Haydut olduklarını biliyordum, diye düşündü Arya konuşmaları dinlerken. Hançerinin kabzasına dokunmak ve hâlâ orada durduğundan emin olmak için elini masanın altına soktu. Bizi soymaya kalkışırlarsa pişman olurlar.

“Yolumuza hiç çıkmadılar,” dedi Lim.

“Ama onları gönderdim. Sarhoştunuz ya da uyuyordunuz.”

“Biz? Sarhoş?” Tom büyük bir yudum bira içti. “Asla.”

“Onların işini sen de bitirebilirdin,” dedi Lim, Koca’ya.

“Ne, yanımda çocuktan başka kimse yokken mi? Sana iki kez söyledim, yaşlı kadın Fem’in doğumuna yardım etmek için Kuzu Yaylasındaydı. Zavallı kızın karnına o piçi koyan sizden biri değildi sanki.” Adam öfkeli gözlerle Tom’a baktı. “Ve sen, bahse girerim ki arpınla bütün hüzünlü şarkıları çalmışsındır, sırf zavallı Fern iç çamaşırlarını çıkarsın diye.”

“Eğer bir şarkı, bir kıza, kıyafetlerini çıkarmak ve güneşin ılık öpüşlerini teninde hissetmek isteği veriyorsa, bu şarkıcının suçu mu?” diye sordu Tom. “Ayrıca kız Anguy’dan hoşlanmıştı. Yayına dokunabilir miyim?’ diye sorduğunu duydum. ‘Ahhh, çok sert ve pürüzsüzmüş. Bir kez çekebilir miyim, ne dersin?’ ”

Koca homurdandı. “Sen ya da Anguy, hanginiz olduğu fark etmez. Atlar konusunda benim kadar suçlusunuz. Üç kişi olduklarını söylemiştim. Tek başına bir adam üç kişiye karşı ne yapabilir?” ,

“Üç,” dedi Lim aşağılar gibi, “ama biri kadındı, diğeri de zincire vuruluydu, kendin söyledin.”

Koca yüzünü buruşturdu. “Erkek gibi giyinmiş iri bir kadındı. Ve zincirli olan... onun gözlerindeki bakışı hiç beğenmedim.” Anguy bira kupasının üzerinden gülümsedi. “Ben bir adamın bakışlarından hoşlanmadığımda gözlerinden birine bir ok saplıyorum.”

Arya, kulağının dibinden geçen oku hatırladı. Ok atabilmek isterdi.

Koca etkilenmemişti. “Büyüklerin konuşurken sessiz ol. Biranı iç ve diline dikkat et yoksa seni yaşlı kadına kaşıkla dövdürürüm.”

“Büyüklerim çok fazla konuşuyor ve biramı içmek için senden izin alacak değilim.” Delikanlı söylediğini kanıtlamak için büyük bir yudum bira içti.

Arya da aynı şeyi yaptı. Derelerden, su birikintilerinden ve çamurlu Üç Dişli Mızrak’tan içtikleriyle geçen onca günden sonra, biranın tadı bir zamanlar babasının izin verdiği küçük şarap yudumları kadar lezzetliydi. Mutfaktan ağzını sulandıran kokulur geliyordu ama Arya’nın düşünceleri hâlâ dışarıdaki tekneyle doluydu. Tekneyi yüzdürmek onu çalmaktan daha zor olacak. Herkes uyuyana kadar beklersek...

Servisçi çocuk yuvarlak ekmek somunlarıyla birlikte tekrar göründü. Arya somundan bir parça koparıp iştahla yemeye koyuldu. Çiğnemesi zordu gerçi; ekmek fazla kalındı, yumru yumruydu ve altı yanmıştı.

Al Turta ekmeğin tadına bakar bakmaz yüzünü buruşturdu. "Bu ekmek kötü,” dedi. “Hem yanık hem de sert.”

“Suyuna banacak bir yahniyle birlikte daha iyi oluyor,” dedi Lim.

“Hayır olmuyor,” dedi Anguy, “ama dişini kırma ihtimalin azalıyor.”

“İster yersin, ister aç gidersin,” dedi Koca. “Bir fırıncı gibi mi görünüyorum? Seni daha iyisini yaparken görmek isterdim.” “Ben yapabilirdim,” dedi Al Turta. “Çok kolay. Hamuru fazla yoğurmuşsun, bu yüzden sert olmuş.” Birasından bir yudum aldı vc sevgi dolu bir şekilde ekmeklerden, turtalardan, keklerden ve sevdiği her şeyden bahsetmeye başladı.

Arya gözlerini devirdi.

Tom gelip Arya'nın karşısına oturdu. "Güvercin," dedi, "ya da Arry, ya da gerçek adın her ne ise, bu senin için." Adam, Arya'yla arasındaki ahşap masanın üstüne kirli bir parşömen parçası koydu.

Arya şüphe dolu gözlerle parşömene baktı. "Ne bu?"

"Üç altın ejderha. Atlarını satın almamız gerekiyor."

Arya ihtiyatlı bir şekilde adama baktı. "Onlar bizim atlarımız." "Onları kendiniz için çaldınız demek bu, öyle mi? Bunda utanılacak bir şey yok kızım. Savaş pek çok dürüst insanı hırsız yaptı." Tom parmağın ucuyla parşömenin üstüne vurdu. "Sana iyi bir fiyat ödüyorum. Doğruyu söylemek gerekirse herhangi bir atın ederinden çok daha fazlasını."

Al Turta parşömeni kapıp açtı. "Altın filan yok," diye şikâyet etti yüksek sesle. "Sadece yazılar var."

"Evet," dedi Tom, "ve bunun için üzgünüm. Ama savaştan sonra bu senedi ödeyeceğiz, kralın bir adamı olarak söz veriyorum."

Arya sandalyesini geri itip ayağa kalktı. "Siz kralın adamları değilsiniz, siz hırsızsınız."

"Gerçek bir hırsızla karşılaşmış olsaydın onların ödeme yapmadığını bilirdin, kâğıtla olsa bile. Atlarınızı kendimiz için istemiyoruz çocuk, diyarın iyiliği için istiyoruz, daha hızlı hareket edip icap ettiği kadar dövüşebilmek için. Kralın dövüşlerini. Kralı inkâr mı edeceksin?"

Herkes Arya'yı izliyordu; Yaycı, Lim, hilekâr gözleri ve sarı yüzüyle Koca. Hatta mutfak kapısından kısık gözlerle bakan Sharna. Ben ne söylersem söyleyeyim atlarımız alacaklar, diye düşündü Arya. Nehirova}ya kadar yürümek zorunda kalacağız, eğer... "Biz kâğıt istemiyoruz," dedi Al Turta'mn eline vurup parşömeni yere düşürürken. "Dışarıdaki tekne karşılığında atlarımızı alabilirsiniz. Ama yalnızca tekneyi nasıl kulanacağımızı gösterirseniz."

Yeditelli Tom bir an için Arya'ya baktı, geniş ağzı acıklı ve alaycı bir gülümsemeyle çarpıldı. Yüksek sesle güldü. Anguy da ona katıldı, sonra hepsi birden gülüyordu; Lim Limoncübbeli, Sharna, Koca ve hatta bir arbaletle birlikte fıçıların arkasından çıkan servisçi çocuk. Arya onlara bağırmak istedi ama bunun yerine gülümsemeye başladı...

"Süvarileri" Gendry'nin sesi telaştan tizleşmişti. Kapı gürültüyle açıldı ve Gendry oradaydı."Askerler," dedi nefes nefese. "Nehir yolundan geliyorlar, on iki adam."

Al Turta bira kadehini devirerek ayağa sıçradı ama Tom ve diğerleri hiç huzursuz olmamışlardı. "Bu kadar iyi bir birayı yere dökmek için sebep yok,"

dedi Sharna. “Yerine otur ve sakinleş çocuk, tavşanlar geliyor. Sen de otur küçük kız. Size ne zarar verildiyse artık bitti, sona erdi ve artık kralın adamlarının yanındasınız. Sizi elimizden gelen en iyi şekilde koruyacağız.”

Arya’nın tek cevabı omzunun üzerinden kılıcına uzanmak oldu ama kılıcı daha yarısına kadar çekemeden Lim bileğini yakaladı. “Bu kadar saçmalık yeter,” dedi, Arya’nın kolunu, eli açılana kadar büktü. Adamın parmakları nasırlarla sertlemişti ve korkutucu şekilde güçlüydü. Yine\ düşündü Arya. Yine aynı şey oluyor, tıpkı köyde olduğu gibi; Chisıvyk'le, Raffla, Yürüyen Dağ’la olduğu gibi. Bu adamlar Arya’nın kılıcını çalacak ve onu tekrar bir fareye dönüştüreceklerdi. Serbest eliyle sıkı sıkı kavradığı bira kupasını Lim’in yüzüne savurdu. Bira adamın kafasına dökülüp gözlerinin içine aktı. Arya adamın burnunun kırıldığını duydu ve fışkıran kanı gördü. Lim bir çığlık atarak ellerini yüzüne götürdüğünde Arya serbest kaldı. “Kaçın!” diye bağırdı doğrulurken.

Ama Lim bir kez daha Arya’nm tepesindeydi, adamın uzun bacaklarının tek adımı Arya’nın üç adımına denkti. Arya kıvranıp tekmeledi ama yüzünden kanlar akan Lim hiç zorlanmadan Arya’yı ayağından yakalayıp havada sallandırdı.

“Kes şunu seni küçük aptal,” diye bağırdı adam Arya’yı ileri geri silkelerken. “Kes artık!” Gendry, Arya’ya yardım etmek için hareketlendi ama Yeditelli Tom elinde bir hançerle delikanlının önüne çıktı.

Artık kaçmak için çok geçti. Arya dışarıdaki atların ve adamların sesini duyabiliyordu. Bir an sonra hanın açık kapısından içeri, kasılarak yürüyen bir adam girdi; Lim’den bile iri bir Tyroshluydu, uçları yeşile boyanmış kabarık sakalları grileşmeye başlamıştı. Adamın arkasından bir çift arbaletçi geldi, aralarındaki yaralı adamın yürümesine yardım ediyorlardı, onların ardından diğerleri...

Arya’nın o güne kadar gördüğü en perişan kıyafetli gruptu bu ama taşıdıkları kılıçların, baltaların ve yayların perişan bir tarafı yoktu. Adamlardan birkaçı içeri girerken Arya’yı meraklı gözlerle süzdü ama kimse tek kelime etmedi. Paslı bir miğfer takan tek gözlü bir adam havayı koklayıp sırıttı, sarı kafalı bir yaycı bağırarak bira istedi. Onlardan sonra aslan süslü miğferi olan bir mızrakçı geldi, sakat bir yaşlı adam, Braavoslu bir paralı asker, bir...

“Harwin?” diye fısıldadı Arya. Oydu! O sakalın ve karmakarışık saçların altındaki yüz Hullen’ın oğluna aitti; eskiden Arya’nın midillisini avluda yürüten, Jon ve Robb’la birlikte talim yapan ve ziyafet günlerinde bol bol içen Hanvin’e. Daha zayıftı, bir şekilde daha sertti. Kışyarı’ndayken sakalı yoktu ama oydu... Arya’nın babasının adamı. “Hanvin” Arya, Lim’in çelik ellerinden kurtulmaya

çalışarak kendini öne attı. “Benim,” diye bağırdı. “Harwin, benim. Beni tanımadın mı?” Gözleri yaşla doldu ve kendini bebek gibi ağlarken buldu Arya, aptal bir kız çocuğu gibi ağlarken. “Harvin, benim!” Harwin’in gözleri, Arya’nın yüzünden, yeleğe işlenmiş derisi yüzülmüş adama indi. “Beni nereden tanıyorsun?” diye sordu kaşlarını şüpheyle çatarak. “Derisi yüzülmüş adam... sen kimsin? Sülük lorduna hizmet eden bir delikanlı mı?”

Arya bir an için nasıl cevap vereceğini bilemedi. Çok fazla adı vardı. Arya Stark’ı sadece hayal mi etmişti? “Ben bir kızım,” dedi içini çekerek. “Lord Bolton’ın kadeh taşıyıcısıydım ama o beni keçiye bırakacaktı, ben de Gendry ve Al Turta’yla birlikte kaçtım. Beni tanımak zorundasın! Eskiden benim midillimi yürütürdün, ben küçükken.”

Hanvin’in gözleri kocaman oldu. “Tanrılar merhamet edin,” dedi boğuk bir sesle. “Arya Ayakaltı? Lim, onu bırak.”

“Burnumu kırdı.” Lim, Arya’yı bir çuval gibi yere bıraktı. “Yedi cehennem, bu kız da kim oluyor?”

“El’in kızı.” Harvin, Arya’nın önünde diz çöktü. “Kışyarının Arya Stark’ı.”

CATELYN

Robb. Barınaklardan gelen gürültüyü duyduğu anda anlamıştı Catelyn.

Oğlu Nehirova'ya dönmüştü ve Boz Rüzgâr onunla birlikteydi. Gri ulu kurdun yalnızca kokusu bile tazıların çılgınca havlayıp ulumasına yetiyordu: Bana gelecek, diye düşündü Catelyn, bunu biliyordu. Edmure ilk ziyaretinden sonra bir daha gelmemişti, günlerini Marq Piper ve Patrek Mallister'la birlikte, Kafiyeci Kymund'un Taş Değirmen hakkında yazdığı satırları dinleyerek geçirmeyi tercih etmişti. Ama Robb, Edmure değil. Robb beni görecek.

Günlerdir yağmur yağıyordu, yoğun şekilde düşen soğuk ve gri damlalar Catelyn'in ruh haline çok uygundu. Lord Hoster geçen her günle birlikte biraz daha zayıf düşüyor ve zihni biraz ilaha bulanıyordu, artık sadece, "Papatya," diye mırıldanmak ve af dilenmek için uyanıyordu. Edmure ablasından uzak duruyordu ve Sör Desmond Grell, bundan mutsuz oluyormuş gibi görünse de, Catelyn'e hâlâ kale içinde dolaşma özgürlüğü vermemişti. Sör Robin Ryger ve adamlarının, ayakları yorgun ve kemiklerine kadar ıslanmış halde geri gelmesi Catelyn'in ruhunu aydınlatan tek şey olmuştu. Görünüşe göre yürüyerek dönmüşlerdi. Kral Katili bir şekilde Sör Robin'in kadırgasını batırmayı ve kaçmayı başarmıştı; Üstat Vyman, Catelyn'e gizlice söylemişti bunu. Catelyn, Sör Robin'le konuşup neler olduğunu ayrıntılarıyla öğrenmek istemişti ama isteği reddedilmişti.

Yanlış olan bir şey daha vardı. Kardeşinin döndüğü gün, tartışmalarından birkaç saat sonra, Catelyn avludan gelen öfkeli sesler duymuştu. Neler olduğuna bakmak için çatıya çıktığında kalenin ana kapısının yanında toplanan adamları görmüştü. Eyerlenmiş ve dizgin vurulmuş atlar ahırlardan çıkarılıyordu. Bağrışmalar da vardı ama Catelyn kelimeleri seçemeyecek kadar uzaktaydı. Robb'un beyaz sancaklarından biri yerdeydi, şövalyelerden biri atını çevirmiş ve hayvanı kapıya doğru koştururken ulu kurdu ezmişti. Diğer adamların çoğu da aynı şeyi yapmıştı. Bunlar geçitlerde Edmure'la birlikte dövüşen adamlar, diye düşünmüştü Catelyn. Onları ne bu kadar öfkelendirmiş olabilir? Kardeşim onlara bir hakarette mi bulundu, onları bir şekilde gücendirdi mi? Catelyn,

onunla birlikte Acı Köprü'ye ve Fırtına Burnu'na yolculuk eden Sör Perwyn Frey'i ve onun piç kardeşi Martyn Nehir'i gördüğünü düşünmüştü ama baktığı yerden emin olmak zordu. Kırka yakın adam kale kapısından çıkıp gitmişti, amaç neydi bilmiyordu Catelyn.

Adamlar geri dönmemişti. Üstat Vyman adamların kim olduğunu, nereye gittiğini ya da onları neyin bu kadar sinirlendirdi ğini Catelyn'e söylememişti. "Babanızı görmek için buradayım, sadece bunun için leydim," demişti üstat. "Kardeşiniz kısa zaman içinde Nehirova Lordu olacak. Bilmenizi istediği kadarını size o anlatmalı."

Ama Robb batıdan dönmüştü artık, zaferle dönmüştü. Beni affedecek, dedi Catelyn kendine. Beni affetmek zorunda, o benim oğlum, Arya ve Sansa benim olduğu kadar onun da kanı. Oğlum beni bu odadan kurtaracak ve ben neler olduğunu öğreneceğim.

Sör Desmond onu almaya geldiğinde Catelyn banyosunu yapmış, giyinmiş ve kestane rengi saçlarını taramıştı. "Kral Robb batıdan döndü leydim," dedi şövalye, "Büyük Salon'da ona katılmanızı emrediyor."

Catelyn'in hayalini kurduğu ve gelmesinden korktuğu andı bu. İki oğul kaybettim, yoksa üç mü? Birazdan öğrenecekti.

İçeri girdiklerinde salon kalabalıktı. Bütün gözler yüksek platformdaydı ama Catelyn insanları sırtından tanıyordu: Leydi Mormont'un yamalı örgü zırhı, salondaki bütün kafalara yukarıdan bakan İri Jon ve oğlu, miğferini kolunun altında taşıyan beyaz saçlı Lord John Mallister, kuzgun tüylerinden yapılmış gösterişli peleriniyle Tytos Blackwood... Bu adamların yarısı beni şimdi asmak isteyecek. Diğer yarısı sadece gözlerini kaçıracak. Catelyn birinin eksik olduğu hissiyle rahatsızdı.

Rob yüksek platformda ayaktaydı. Artık bir çocuk değil, diye fark etti Catelyn acıyla. Artık on altı yaşında, yetişkin bir adam. Ona bir bak. Savaş, Robb'un yüzündeki bütün yumuşaklığı eritmiş, onu katı ve güçlü kılmıştı. Robb sakallarını kesmişti ama kızıl saçları omuzlarına dökülüyordu. Son yağmurlar örgü zırhını paslandırmış, beyaz pelerininin ve cübbesinin üstünde kahverengi lekeler bırakmıştı. Belki de lekeler kandı. Başında demir ve bronzdan yapılmış kılıçlı tacı vardı. Tacı daha rahat taşıyor artık. Onu bir kral gibitaşıyor.

Kalabalık platformun hemen altında duran Edmure, kazandığı zafer Robb tarafından övülürken başını mütevazı bir tavırla öne eğmişti. "...Taş Değirmen asla unutulmamalı. Lord Tywin'in Stannis'le dövüşmek üzere kaçmasına şaşırmayın. Hem kuzeyli hem de nehirli adamlardan payına düşeni aldı." Salondan onay dolu bağrışmalar ve kahkahalar yükseldi fakat Robb sessizlik

sağlamak için elini kaldırdı. “Ama hata yapmayın. Lannisterlar tekrar yürüyecek ve krallık sağlama alınana kadar kazanılması gereken başka mücadeleler olacak.”

İri Jon kükredi, “Kuzey Kralı!” ve çelik eldivenli yumruğunu havaya kaldırdı. Nehir lordları bağırarak cevap verdi, Üç Dişli Mızrak Kralı!” Büyük Salon göğüslere indirilen yumruklarla ve yere vurulan ayaklarla inledi.

O karmaşanın içinde sadece birkaç adam Catelyn’le Sör Desmond’ı fark etmişti ama dirsekleriyle birbirlerini dürttüler vc sessizlik Catelyn’in etrafını ağır ağır sardı. Catelyn başını dik tutup üstündeki bakışları görmezden geldi. Bırak ne istiyorlarsa düşünsünler. Önemli olan Robb’un yargısı.

Yüksek platformdaki Sör Brynden’ın sert yüzünü görmek Catelyn’e teselli verdi. Catelyn’in tanımadığı bir delikanlı Robb’un yaveriymiş gibi davranıyordu. Delikanlının arkasında, deniz kabuklarıyla süslenmiş kum rengi bir pelerin giyen genç bir şövalye vardı ve onun yanındaki daha yaşlı şövalyenin arması; yeşil ve gümüş çizgili zemine çapraz olarak çizilmiş safran renkli şeridin üstündeki üç siyah biberlikti. İki şövalyenin arasında yaşlı, hoş bir leydi ve leydinin kızı olabilecek güzel bir genç kız duruyordu. Sansa’nın yaşına yakın bir kız daha vardı. Deniz kabuklarının, küçük bir hanedanın arması olduğunu biliyordu Catelyn ama yaşlı şövalyenin armasını tanımıyordu. Tutsaklar? Robb yüksek platforma neden tutsaklar getirsindi?

Sör Desmond, Catelyn’i platforma doğru götürürken Utherydes Wayn asasını yere vurdu. Eğer Robb bana Edmure’un baktığı gibi bakarsa ne yaparım bilmiyorum. Ama oğlunun gözlerinde gördüğü şeyin öfkeye benzemediğini düşündü Catelyn, başka bir şeydi… belki endişe? Hayır, bu anlamsızdı. Robb neden korkacaktı ki? O Genç Kurt’tu, Üç Dişli Mızrak’ın ve Kuzey’in Kralı’ydı.

Catelyn’i ilk selamlayan amcası Sör Brynden oldu. Bir balık kadar kara Sör Brynden başkalarının ne düşündüğünü umursamazdı. Platformdan aşağı atlayıp Catelyn’i kollarının arasına aldı, Amcası, “Eve döndüğünü görmek çok güzel Cat,” dediğinde Catelyn sakinliğini muhafaza etmek için çabalamak zorunda kaldı. “Senin de öyle,” diye fısıldadı.

“Anne.”

Catelyn başını kaldırıp uzun boylu, kral duruşlu oğluna baktı. “Majesteleri, sağ salim dönmeniz için dua ettim. Yaralandığınızı duydum.”

“Sarpkaya’ya saldırırken koluma bir ok isabet etti,” dedi Robb. “Ama yaram güzelce iyileşti. Çok iyi bakım gördüm.”

“Tanrılar merhametliymiş o halde.” Catelyn derin bir nefes aldı.” Söyle. Bundan kaçamazsın. “Ne yaptığımı size söylemiş olmalılar. Sebeplerimi de

söylediler mi?”

“Kızlar için.”

“Beş çocuğum vardı. Şimdi üç çocuğum var.”

“Evet leydim.” Lord Karstark, İri Jon’u iterek öne çıktı; siyah örgü zırhıyla, karmakarışık gri uzun sakalıyla, solgun ve soğuk dar yüzüyle zalim bir hayalete benziyordu. “Benim de bir oğlum var, bir zamanlar üç oğlum vardı. Benim intikamımı çaldınız.”

Catelyn adamla sakince yüzleşti. “Lord Rickard, Kral Katili’nin ölümü çocuklarınıza hayat getirmezdi. Yaşaması benim çocuklarıma getirebilir.”

Lord tatmin olmamıştı. “Jaime Lannister sizi aptal yerine koydu. Bir çuval boş laftan başka bir şey getirmeyecek yaşaması. Benim Torrhen’im ve Eddard’ım bundan iyisini hak ediyordu.”

“Bu kadar yeter Karstark,” diye gürledi İri Jon kalın kollarını göğsünde birleştirerek. “Yaptığı şey bir annenin aptallığıydı. Kadınların yaradılışı budur.”

Lord Karstark, “Bir annenin aptallığı mı?” diyerek Lord Umber’e çıkıştı. “Ben buna hainlik derim.”

“Yeter.” Robb’un sesi bir an için babasından çok Brandon gibi yıkmıştı. “Benim huzurumda kimse Kışyarı Leydisi’ne hain diyemez Lord Rickard.” Catelyn’e döndüğünde sesi yumuşadı. “Eğer Kral Katili’nin zincirlerine dönmesini temenni edebilseydim, ederdim. Onu, benim bilgim ya da iznim olmadan serbest bıraktın... ama yaptığın şeyi sevgi uğruna yaptığını biliyorum. Arya ve Sansa için, Bran ve Rickon’ın ardından duyduğun keder yüzünden. Sevginin her zaman mantıklı olmadığını öğrendim. Sevgi bize çok aptalca şeyler yaptırabilir ama biz yine de onun peşinden gideriz... bizi nereye götürürse oraya. Öyle değil mi anne?”

Benim yaptığım bu mu? “Eğer kalbim beni bir aptallığa sürüklediyse, Lord Stark’tan ve sizden seve seve özür dilerim.”

Lord Rickard’ın yüzü amansızdı. “Özürleriniz Torrhen ve Eddard’ı, Kral Katili tarafından sokuldukları soğuk mezarlarda ısıtmaya yetecek mi?” dedi. İri Jon’u ve Maege Mormont’u omzuyla iterek salondan çıktı.

Robb adamı durdurmak için bir şey yapmadı. “Onu bağışla anne.”

“Sen beni bağışlarsan.”

“Bağışladım. Başka hiçbir şey düşünemeyecek kadar çok sevmenin ne demek olduğunu biliyorum.”

Catelyn başını eğdi. “Teşekkür ederim.” En azından bu çocuğu kaybetmedim.

“Konuşmalıyız,” diyerek devam etti Robb. “Sen ve dayılarım. Bu

konuyu... ve diğer şeyleri. Kahya, oturumu kapat.”

Utherydes Wayn asasını yere vurdu oturumun bittiğini duyurdu. Kuzeyli adamlar ve nehir lordlan kapıya yöneldiler. Catelyn neyin eksik olduğunu ancak o zaman fark etti. Kurt. Kurt burada değil. Boz Rüzgâr nerede? Catelyn ulu kurdun Robb’la birlikte döndüğünü biliyordu; köpeklerin sesini duymuştu ama Boz Rüzgar salonda yoktu. Robb’un yanında, ait olduğu yerde değildi.

Robb’u sorgulamayı düşünemeden önce Catelyn’in etrafı iyi dileklerini sunmak isteyenlerle sarıldı. “Leydim, eğer Cersei Lannister benim iki kızımı tutuyor olsaydı ben de aynı şeyi yapardım,” dedi Leydi Mormont, Catelyn’in elini tutarak. Adabımu-aşerete pek riayeti olmayan İri Jon, Catelyn’in ayaklarını yerden kesip kocaman kıllı elleriyle kollarını sıktı. “Sizin kurt yavrusu Kral Katilini bir kez mıhlamıştı, gerekirse yine yapar.” Galbart Glover ve Lord Jason daha serinkanlıydı ve Jonos Bracken nere-deyse buz gibiydi ama üçünün de sözleri nazikti. Catelyn’in yanına son gelen kişi kardeşi Edmure oldu. “Kızların için ben de dua ediyorum Cat. Umarım bundan şüphe etmiyorsundur.”

“Elbette etmiyorum.” Catelyn kardeşini öptü. “Seni bu yüzden seviyorum.”

Söylenecek her şey bittiğinde Nehirova’nm Büyük Salonu; Robb, üç Tully ve Catelyn’in tanımadığı altı yabancı dışında boştu. Catelyn meraklı gözlerle yabancıları süzdü. “Leydim, sörler, oğlumun davasında yeni misiniz?”

“Yeniyiz,” dedi deniz kabukları olan genç şövalye, “ama cesarette ateşli, sadakatte sağlamız. Bunu size kanıtlamayı umuyorum.”

Robb rahatsız görünüyordu. “Anne,” dedi. “Sarpkaya Lordu Gawen Westerling,in karısı Leydi Sybell’i takdim etmeme izin ver.” Yaşlı kadın ağır başlı bir tavırla öne çıktı. “Leydinin eşi Fısıltılı Orman’da esir aldığımız lordlardan biriydi.”

Westerling; evet, diye düşündü Catelyn. Armalarında altı tane deniz kabuğu var, kumlu zemin üstünde beyaz. Lannisterlar’a bağlılık yemini etmiş küçük bir hanedan.

Robb diğer yabancıları sırayla öne çağırdı. “Sör Rolph Spicer, Leydi Sybell’in kardeşi. Sarpkaya’yı aldığımızda kendisi kale kumandanıydı.” Biberlikli arması olan şövalye başını indirdi. Kırık bir burnu ve kısa tıraş edilmiş gri sakalları olan geniş ve sağlam yapılı bir adamdı, oldukça yiğit görünüyordu. “Lord Gawen ve Leydi Sybell’in çocukları Sör Raynald Westerling.” Deniz kabuklu şövalye çalı gibi bıyıklarının altından gülümsedi. Kabaca yontulmuş genç ve ince delikanlının güzel dişleri ve kestane rengi dağınık saçları vardı. “Elenya.” Küçük kız acele ve kısa bir reverans bir yaptı. “Rollam Westerling,

yaverim.” Delikanlı dizinin üstüne çökmek için hareketlendi ama kimsenin diz çökmediğini görünce vazgeçip eğildi.

“Şeref bana ait,” dedi Catelyn. Robb, Sarpkaya’nın sadakatini kazanmış olabilir mi? Durum buysa Westerlingler’in Robb’un yanında olmasına şaşırmamak gerekirdi. Casterly Kayası böyle ihanetleri iyi karşılamazdı; Tywin Lannister savaşlara gidebilecek yaşa geldiğinden bu yana.

Genç kız, son olarak ve çok utangaç bir şekilde öne çıktı. Robb kızın elini tuttu. “Anne,” dedi, “sana Leydi Jeyne Westerling,i takdim etmekten büyük şeref duyarım. Kendisi Lord Gawen,ın büyük kızı ve benim... ah... benim leydi karımdır.”

Catelyn’in aklında geçen ilk düşünce; hayır, bu olamaz, sen tek Çocuksun, oldu.

İkincisi; ve bundan öte, sen bir başkasıyla nişanlısın.

Üçüncüsü; Anne merhamet göster. Sen ne yaptın Robb?

Catelyn, ancak o anda geç kalmış bir anımsayış yaşadı. Sevgi uğruna yapılan aptalca şeyler? Beni bir tavşanı tuzağa düşürür gibi ustaca yakaladı. Onu şimdiden bağışlamış oldum. Catelyn’in rahatsızlığı kederli bir hayranlıkla harmanlanmıştı; mizansen, usta bir oyuncunun ikna ediciliğine yakışır şekilde sahnelenmişti... ya da bir kralın. Catelyn, Jeyne Westerling’in ellerini tutmaktan başka seçenek göremedi. “Yeni bir kızım oldu,” dedi, sesi istediğinden daha sert çıkmıştı. Dehşet içindeki kızı iki yanağından öptü. “Kalemize ve ocağımıza hoş geldin.”

“Teşekkür ederim leydim. Robb için iyi ve sadık bir eş olacağıma yemin ederim. Ve olabildiğimce akıllı bir kraliçe.”

Kraliçe. Evet, bu sevimli küçük kız bir kraliçe, bunu unutmamalıyım. Genç kız; kestane rengi bukleleri, kalp biçimindeki yüzü ve utangaç gülümsemeyle inkâr edilemez şekilde sevimliydi. Ufak tefek ama kalçaları geniş, diye düşündü Catelyn. En azından çocuk taşımakta zorluk çekmeyecek.

Daha fazla bir şey söylenmesine fırsat kalmadan Leydi Sybell müdahale etti. “Stark Hanedanina katılmaktan büyük onur duyuyoruz leydim, fakat çok da yorgunuz. Kısa zamanda uzun bir yol geldik. Belki de odalarımıza çekilmeliyiz, böylece siz de oğlunuzla başbaşa kalabilirsiniz?”

“Bu en iyisi olur.” Robb, Jeyne’i öptü. “Kahya sizin için uygun odalar bulacak.”

“Sizi ona götüreyim,” diyerek gönüllü oldu Sör Edmure Tully.

“Çok naziksiniz,” dedi Leydi Sybelle.

“Ben de gitmeli miyim?” diye sordu Rollam isimli çocuk, “Ben sizin

yaverinizim.”

Robb güldü. “Ama şu anda bir yavere ihtiyacım yok.”

“Ah.”

“Majesteleri on altı yıl boyunca sensiz idare etti Rollam,” dedi deniz kabuklu Sör Raynald. “Birkaç saat daha idare edebilir bence.” Elini sıkıca tutarak küçük kardeşini salondan çıkardı.

“Karın çok güzel,” dedi Catelyn insanlar onları duyamayacak kadar uzaklaştığında, “ve Westerlingler de muhterem görünüyorlar... ama Lord Gawen, Tywin Lannister’ın yeminli adamı, öyle değil mi?”

“Evet. Jason Mallister onu Fısıltılı Orman’da yakaladı ve o günden beri fidye için Denizgözcüsü’nde tutuyor. Şimdi onu serbest bırakacağım elbette, buna rağmen bana katılmak istemeyebilir. Lordun rızasını almadan evlendik korkarım, üstelik bu evlilik onu büyük bir tehlikeye sokuyor. Sarpkaya kuvvetli bir kale değil. Jeyne bana duyduğu aşk yüzünden her şeyi kaybedebilir.”

“Ve sen,” dedi Catelyn yumuşak bir sesle, “Freyler’i kaybettin.”

Robb’un irkiltisi her şeyi anlatıyordu. Catelyn o kızgın seslerin sebebini, Perwyn Frey ve Martyn Nehir’in neden öyle aceleyle çekip gittiğini ve giderken neden Robb’un sancağını ezdiklerini şimdi anlıyordu.

“Karınla birlikte kaç kılıç geldiğini sorabilir miyim Robb?” “Elli. Bir düzine şövalye.” Robb’un sesi olması gerektiği gibi üzgün ve karamsardı. Yaşlı Lord Wälder Frey, İkizler’de yapılan evlilik anlaşmasından sonra Robb’u bin atlı şövalye ve yaklaşık üç bin piyadeyle birlikte göndermişti. “Jeyne güzel olduğu kadar akıllı. Aynı zamanda nazik. Şefkatli bir kalbi var.”

Senin kılıçlara ihtiyacın var şefkatli kalplere değil. Bunu nasıl yapabilirsin Rob? Nasıl bu kadar düşüncesiz, bu kadar aptal olabilirsin? Nasıl bu kadar... bu kadar... genç. Ama serzenişler bir işe yaramayacaktı. Catelyn sadece, “Bunun nasıl olduğunu anlat bana,” dedi.

“Ben onun kalesini aldım o da benim kalbimi.” Robb gülümsedi. “Sarpkaya’daki garnizon zayıftı, kaleyi ani bir saldırıyla bir gecede aldık. Ben ana kapıyı koçbaşıyla kırarken Kara Wälder ve İri Jon duvarlara tırmanan gruplara liderlik ettiler. Sör Rolph teslim olup kaleyi bize bırakmadan hemen önce koluma bir ok saplandı. Önce önemsiz gibi görünüyordu ama yaram iltihaplandı. Jeyne beni kendi yatağına yatırdı ve ateşim düşene kadar benimle ilgilendi. Ve İri Jon bana o haberi getirdiğinde Jeyne yanımdaydı... Kışyarı haberini. Bran ve Rickon.” Robb, kardeşlerinin adını Eylemekte zorlanıyor gibiydi. “O gece Jeyne... o... beni teselli etti anne.”

Catelyn’e, Jeyne Westerling’in Robb’a ne çeşit bir teselli verdiğinin

söylenmesine gerek yoktu. “Ve ertesi gün onunla evlendin.”

Robb annesinin gözlerinin içine baktı, aynı anda hem gururlu hem bedbahttı. “Yapılacak tek onurlu şey buydu. O çok nazik ve tatlı biri anne, benim için iyi bir eş olacak.”

“Belki. Bu Wälder Frey’i sakinleştirmeyecek.”

“Biliyorum,” dedi Robb son derece üzgün bir halde. “Mücadeleler dışında her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım değil mi? İşin zor kısmının mücadeleler olacağını düşünmüştüm ama... eğer seni dinleyip Theon’u esir olarak tutsaydım kuzeye hâlâ ben hükmediyor olurdum, Bran ve Rickon da sağ salim Kışyarında olurlardı.”

“Belki. Belki de değil. Lord Balon buna rağmen savaşmak isteyebilirdi. Geçen sefer bir taca uzanmak ona iki oğula mal olmuştu. Bu sefer sadece bir oğul kaybetmenin kârlı olacağını düşünebilirdi.” Catelyn oğlunun koluna dokundu. “Sen evlendikten sonra Freyler’le ne oldu?”

Robb başını iki yana salladı. “Sör Stevron’la bir uzlaşmaya varabilirdim ama Sör Ryman bir taş kadar kalın kafalı ve Kara Wälder... sana yemin ederim ki o adam lakabını sakalının renginden almamış. Kız kardeşlerinin bir dulla evlenmeye itiraz etmeyeceğini söyleyecek kadar ileri gitti. Jeyne merhametli olmam için yalvarmasaydı adamı bu yüzden öldürebilirdim.”

“Frey Hanedanina büyük bir hakarette bulundun Robb.” “Niyetim bu değildi. Sör Stevron benim için öldü ve Olyvar herhangi bir kralın isteyeceği kadar sadık bir yaverdi. O benimle kalmak istedi ama Sör Ryman onu da diğerleriyle birlikte götürdü. İri Jon, Freyler’e saldırmam için ısrar etti...”

“Düşmanlarının ortasında kendi adamlarınla savaşmak?” dedi Catelyn. “Bu senin sonun olurdu.”

“Evet. Lord Walder’in kızları için başka evlilikler ayarlayabileceğimizi düşündüm. Sör Wendel Manderly birini almayı önerdi ve İri Jon da amcalarının tekrar evlenmek istediğini söylüyor Eğer Lord Wälder makul olursa...”

“O makul bir adam değil” dedi Catelyn. “Gururlu ve haddinden fazla alıngan. Bunu biliyorsun. Bir kralın büyükbabası olmak istiyordu. İki yaşlı haydut ve Yedi Krallık’taki en şişman adamın ikinci oğlunu önererek onu sakinleştiremezsin. Sen sadece yeminini bozmadın, daha küçük bir hanedandan eş seçmekle İkizler’ i n onurunu da zedeledin.”

Robb parladı. “Westerlingler’in kanı Freyler’inkinden üstün. İlk İnsanlar’dan gelen kadim bir soy. Fetih’ten önce Kaya Krallarının Westerlingler’le evlendiği olurdu ve üç yüz yıl öncc Kral Maegor’ın kraliçesi olan bir başka Jeyne Westerling vardı.” “Ve bunların hepsi Lord Walder’in

yarasına tuz basar. Daha eski hanedanların, Freyler'e sonradan görme muamelesi yapıp tepeden bakması lordu her daim rahatsız etmiştir. İlk hakarete uğrayışı değil bu. Jon Arryn lordun torunlarını himayesine almaya isteksizdi ve Lord Frey kızlarından birini Edmure için önerdiğinde babam bu teklifi reddetti." Edmure tekrar onlara katıldığında Catelyn başını kardeşine doğru indirdi.

"Majesteleri," dedi Brynden Karabalık, "bu konuya özel olarak devam etmemiz daha iyi olabilir."

"Evet." Robb'un sesi yorgundu. "Bir kadeh şarap için adam öldürebilirim. Kabul salonuna gidelim."

Merdiveni çıkmaya başladıklarında, salona girdiği andan beri onu rahatsız eden soruyu sordu Catelyn. "Robb, Boz Rüzgâr nerede?"

"Avluda, bir koyun buduyla beraber. Barınak başına onu beslemesini söyledim."

"Eskiden onu hiç yanından ayırmazdın."

"Salon bir kurt için uygun bir yer değil. Huzursuz oluyor, gördün. Öfkeleniyor ve hırlıyor. Onu mücadeleye hiç götürmemeliydim. O kadar çok insan öldürdü ki adamlar ondan korkuyor artık. Jeyne onun yanında huzursuz oluyor ve annesi dehşete düşüyor."

Ve meselenin özü bu, diye düşündü Catelyn. "Boz Rüzgâr senin bir parçan Robb. Ondan korkmak senden korkmak demek." "Bana ne derlerse desinler ben bir kurt değilim anne." Robb'un sesi sıkkındı. "Boz Rüzgâr, Sarpkaya'da bir adam öldürdü, Külizi'nde bir başkasını, Öküzağzı'nda altı ya da yedi adam daha. Eğer görseydin..."

"Kışyarında, Bran'ın kurdunu bir adamın boğazını parçalarken gördüm," dedi Catelyn sertçe, "ve bunu yaptığı için onu sevdim."

"O farklıydı. Sarpkaya'daki adam Jeyne'in bütün ömrü boyunca tanıdığı bir şövalyeydi. Korktuğu için onu suçlayamazsın. Boz Rüzgâr, Jeyne'in dayısından da hoşlanmıyor. Sör Rolph ne zaman yanma gelse dişlerini gösteriyor."

Catelyn ürperdi. "Sör Rolph'u gönder. Bir an önce."

"Nereye? Lannisterlar kafasını bir kazığa geçirsin diye Sarpkaya'ya mı? Jeyne onu seviyor. O adam Jeyne'in dayısı ve bunun yanı sıra iyi bir şövalye. Rolph Spicer gibi adamların fazlasına ihtiyacım var azına değil. Kurdum kokusundan hoşlanmıyor diye adamı sürgün edecek değilim."

"Robb." Catelyn durdu ve oğlunun kolunu tuttu. "Bir zamanlar sana Theon Greyjoy'u yakınında tutmanı söyledim ve sen dinlemedin. Şimdi dinle. Bu adamı gönder. Sürgün etmek zorundasın demiyorum. Cesaretli bir adam

gerektiren bir vazife bul, onurlu bir görev, ne olduğu önemli değil... ama onu yanında tutma.”

Robb kaşlarını çattı. “Bütün şövalyelerimi Boz Rüzgâr’a koklatayım mı? Belki kokusundan hoşlanmadığı başka adamlar da vardır.”

“Boz Rüzgâr’m hoşlanmadığı her adam, senin yanında olmasını istemediğim adamdır. Bu kurtlar, kurttan öte yaratıklar Robb. Bunu biliyor olmalısın. Belki de onları bize tanrılar gönderdi. Babanın tanrıları, kuzeyin eski tanrıları. Beş yavru Robb, beş Stark çocuğu için beş kurt.”

“Altı,” dedi Robb. “Jon için de bir kurt vardı. Yavruları ben buldum unuttun mu? Kaç yavru olduğunu ve nereden geldiklerini biliyorum. Eskiden ben de senin gibi düşünüyordum; kurtların bizim muhafızlarımız olduğunu, koruyucularımız, ta ki...” “Ta ki?”

Robb’un ağzı gerildi. “...Theon’ın Bran ve Rickon’u öldürdüğünü duyana kadar. Kardeşlerimin kurtları onlar için bir şey yapmadı. Artık çocuk değilim anne. Kralım ve kendi kendimi koruyabilirim.” İç geçirdi. “Sör Rolph için bir görev bulacağım, onu göndermek için bir bahane. Adamın kokusu yüzünden değil, senin içini rahatlatmak için. Yeterince acı çektin.”

Diğerleri merdivenin dönemecine varmadan Catelyn rahatlamış bir halde Robb’un yanağını öptü ve Robb bir an için yine onun oğluydu, kralı değil.

Lord Hoster’ın özel kabul salonu Büyük Salon’un üstündeki küçük bir odaydı ve mahrem görüşmeler için daha uygundu. Catelyn şarap istemek için zili çalarken Robb yüksek koltuğa oturdu, tacını çıkarıp yere bıraktı. Edmure, amcasının kulaklarını Taş Değirmen’deki mücadelenin hikâyesiyle dolduruyordu. Hizmetkârlar gelip gittikten sonra Karabalık boğazını temizledi, “Sanırım hepimiz böbürlenmeni yeterince dinledik yeğenim.”

Edmure şaşırmıştı. “Böbürlenmek? Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim,” dedi Karabalık, “gösterdiği tahammül için Majestelerine teşekkür borçlusun. Büyük Salon’da, seni kendi insanlarının önünde utandırmamak için o fars oyununu sahneledi. Ben olsaydım, geçitlerdeki o saçmalığı övmek yerine aptallığın yüzünden derini yüzerdim.”

“İyi adamlar o geçitleri savunurken öldü amca,” dedi Edmure büyük bir öfkeyle. “Ne yani, Genç Kurt’tan başkası zafer kazanamaz mı? Aslında senin olması gereken bir utkuyu mu çaldım Robb?”

“Majesteleri,” diye düzellti Robb buz gibi bir sesle. “Beni kralın olarak kabul ettin dayı, yoksa bunu da mı unuttun?”

“Sana Nehirova’yı koruman emredilmişti Edmure, daha fazlası değil,” dedi Karabalık.

“Nehirova’yı korudum ve Lord Tywin’e iyi bir ders verdim.”

“Evet yaptın,” dedi Robb. “Ama o ders bize savaş kazandırmaz öyle değil mi? Oküzağzından sonra neden o kadar uzun zaman batıda kaldığımızı sordun mu hiç kendine? Lannis Limanını ya ila Casterly Kayasını tehdit etmeye yetecek kadar adamım olmadığını biliyordun?”

“Ama... başka kaleler vardı... altın, hayvanlar...”

“Yağma için kaldığımızı mı düşünüyorsun?” Robb duyduğuna inanamıyordu. “Dayı, Lord Tywin’in batıya gelmesini istiyordum.”

“Hepimiz atlıydık,” dedi Sör Brynden. “Lannister ordusunun büyük bölümü piyadeydi. Lord Tywin’i kıyı şeridi boyunca peşimizden koşturup yormayı planlıyorduk, daha sonra arkasına geçecektik ve Altın Yolu’nu kesecek şekilde güçlü bir savunma oluşturacaktık, keşif süvarilerimin bulduğu ve zeminin büyük ölçüde bizim lehimize olduğu bir noktada. Lord Tywin bizimle karşılaşmak için oraya gelseydi bedelini ağır ödeyecekti. Saldırmasaydı bile batıda sıkışıp kalacaktı, olması gereken yerden bin fersah uzakta. Biz onca zaman onun topraklarından beslenecektik, onun bizim topraklarımızdan beslenmesi yerine.”

“Lord Stannis, Kral Topraklarina saldırmak üzereydi,” dedi Robb. “Tek kızıl darbeyle bizi Joffrey’den, kraliçeden ve îblis’ten kurtarabilirdi. Daha sonra barış yapma şansımız olabilirdi.” Edmure bakışlarını yeğenine çevirdi. “Bana hiç söylemedin.” “Sana Nehirova’yı korumanı söyledim,” dedi Robb. “Bu emrin hangi kısmını anlayamadm?”

“Lord Tywin’i Kızıl Çatal’da durdurduğunda,” dedi Karabalık, “onu, Acı Köprü’deki süvariler doğuda olanların haberleriyle birlikte ona varana dek oyalamış oldun. Lord Tywin hiç vakit kaybetmeden ordusunu çevirdi, Karasu’nun kaynağına yakın bir yerde Matthis Rowan ve Randyll Tarly’yle birleşip Taklabaz Şelalesi’ne yürüdü; Mace Tyrell ve iki oğlu büyük bir ordu ve bir mavna donanmasıyla birlikte orada bekliyordu. Nehirden gittiler, şehre yarım gün uzaklıkta gemileri terk ettiler ve Stannis’i arkadan yakaladılar.”

Catelyn, Kral Renly’nin meclisini Acı Köprü’de gördüğü haliyle hatırladı. Rüzgarla dalgalanan binlerce altın gül, Kraliçe Margaery’nin utangaç gülümsemesi ve nazik sözleri, başındaki kanlı sargıyla Çiçek Şövalyesi. Madem bir kadının kollarına düşecektin, o kollar Margaery Tyrell’in olamaz mıydı oğlum? Yüksek Bahçe’nin gücü ve zenginliği gelecek mücadelenin kaderini değiştirebilirdi, Ve belki Boz Rüzgâr da kızın kokusunu severdi.

Edmure hasta gibi görünüyordu. “Ben asla... asla, Robb, bunu telafi etmeme izin vermelisin. Bir sonraki mücadele öncü kuvvete ben liderlik

edeceğim!”

Telafi için mi kardeşim? Yoksa zafer için mi? diye merak etti Catelyn.

“Bir sonraki mücadele yakında gerçekleşecek,” dedi Robb. “Joffrey’nin düğününden sonra Lannisterlar bana karşı bir kez daha araziye çıkacak. Bundan şüphem yok. Bu sefer Tyrelller de yanlarında olacak. Aynı zamanda Freyler’le dövüşmem gerekebilir, Kara Wälder başına buyruk davranırsa...”

“Theon Greyjoy, ellerinde senin kardeşlerinin kanıyla senin babanın makamında oturduğu sürece diğer düşmanlar beklemek zorunda,” dedi Catelyn oğluna. “Senin ilk vazifen kendi insanlarım savunmaktır, hemen Kışyarı’na git ve ağır ağır ölmesi için Theon’u bir karga kafesine kapatıp as. Aksi takdirde tacını sonsuza kadar bir kenara bırak Robb, çünkü insanlar senin gerçek bir kral olmadığını anlar.”

Robb’un gözlerindeki bakıştan, uzun zamandır kimsenin onunla böyle açık konuşmaya cesaret edemediğini anladı Catelyn. “Bana Kışyarı’nın düştüğünü söylediklerinde hemen kuzeye gitmek istedim,” dedi Robb, sesinde bir parça savunma vardı. “Bran ve Rickon’u kurtarmak istedim ama düşündüm ki... Theon’un onlara gerçekten zarar verebileceği hiç aklıma gelmemişti. Eğer gelseydi...”

“Eğerler için çok geç, kurtarışlar için çok geç,” dedi Catelyn. “Kalan tek şey intikam.”

“Kuzeyden aldığımız son haber, Sör Rodrik’in bir grup demiradamı Torrhen Kalesi yakınlarında bozguna uğrattığı vc Kışyarim geri almak için Cerwyn Kalesi’nde bir ordu topladığıydı,” dedi Robb. “Bunu şimdiye kadar yapmış olabilir. Uzun zamandır hiç haber yok. Ve kuzeye dönersem Üç Dişli Mızrak ıie olacak? Nehir lordlarından kendi insanlarını terk etmelerini isteyemem.”

“Hayır,” dedi Catelyn. “Onları, kendilerine ait olanı korumak üzere burada bırak ve kuzeye kuzeyli adamlarla birlikte git.” “Kuzeyli adamları kuzeye nasıl götüreceksin?” diye sordu Edmure. “Gün Batımı Denizi demiradamlarm kontrolünde. Moat Cailin de Greyjoylar’ın elinde. Oraya doğru yürüyüşe geçmek bile çılgınlık olur. Bugüne kadar hiçbir güneyli ordu Moat Cailin’i alamadı. Yol ağzında kapana kısılabiliriz; önümüzde demirdoğumlular, arkamızda öfkeli Freyler.”

“Freyler’i geri kazanmalıyız,” dedi Robb. “Onlarla birlikte küçük de olsa hâlâ bir başarı şansımız var. Onlar olmadan hiç umut göremiyorum. Lord Wälder ne isterse vermeye razıyım... özür, rütbe, arazi, altın... gururunu iyileştirecek bir şey olmalı...”

“Bir şey değil,” dedi Catelyn. “Biri.”

JON

“Senin için yeterince büyük mü?” Kar taneleri, Tormund’un saçlarında ve sakalında eriyerek adamın geniş yüzünü lekeliyordu.

Mamutlann sırtındaki devler ikişer ikişer geçip giderken ağır ağır sallanıyorlardı. Jon’un atı irkildi, böylesi bir tuhaflık onu ürkütmüştü ama hayvanı asıl korkutan şeyin mamutlar mı yoksa sürücüler mi olduğunu söylemek zordu. Hayalet bile dişlerini göstererek bir adım geriledi. Ulu kurt iriydi ama mamutlar çok daha iriydi ve sayıları fazlaydı.

Jön, Süt Nehri boyunca uçuşan karın ve solgun sisin içinden çıkıp gelen devleri sayabilmek için atının dizginlerini çekip hayvanı sakinleştirdi, Tormund’un söylediği bir şey yüzünden sayıyı karıştırdığında elliyi geçmişti. Yüzlercesi olmalı. Kaç tanesi geçip giderse gitsin gelmeye devam ediyormuş gibi görünüyorlardı.

Yaşlı Dadinm hikâyelerindeki devler; muazzam kalelerde yaşayan, devasa kılıçlarla dövüşen ve içinde bir çocuğun gizlenebileceği çizmeler giyen büyük bedenli adamlardı. Bunlar başka bir şeydi; insandan çok ayıya benziyorlardı ve sürdükleri mamutlar kadar tüylülerdi. Oturmuş haldeyken gerçek büyüklüklerini tahmin etmek zordu. Belki üç metre ya da üç buçuk, diye düşündü Jon. Belki de dört ama daha uzun değil. Çıkıntılı göğüs kafesleri insanlarınkine benzetilebilirdi ama kolları yere kadar sarkıyordu ve alt gövdeleri, üst gövdelerinden yarı kat daha genişti. Bacakları kol-larından kısaydı fakat çok kalınlardı. Devler çizme giymiyordu; sert, nasırlı ve siyah ayakları çok geniş ve taraklıydı. Kocaman, ağır ve boyunsuz kafaları köprücük kemiklerinin arasından öne fırlıyordu, yüzleri basık ve gaddardı. Boncuklardan daha büyük olmayan fare gözleri, nasırlı deri kıvrımlarının arasında kaybolmuş gibiydi. Sürekli burunlarını çekiyorlardı; gördükleri kadar kokluyorlardı.

Üstlerindeki hayvan postu değil, diye fark etti Jon. Bunlar kıl. Devlerin vücudu, bellerinin altında daha sık ve yukarıda daha seyrek olan uzun ve kabarık tüylerle kaplıydı. Koku boğucuydu. Gerçi bu koku mamutlardan da geliyor olabilirdi. VeJoramun, Kış Borusu’nu üfleyip topraktaki devleri uyandırdı.

Jon’un gözleri üç metre uzunluğunda muazzam kılıçlar aradı ama sadece sopalar gördü. Sopaların çoğu ölü ağaçların ana dallarıydı, bazılarından hâlâ sürgünler sarkıyordu, birkaçının ucuna büyük, yuvarlak taşlar bağlanmış ve dallar devasa birer tokmağa dönüştürülmüştü. Şarkı, borunun onları tekrar uyutup uyutamayacağmı söylemiyor.

Jon ve Tormund’a doğru gelen devlerden biri diğerlerinden daha yaşlı görünüyordu; gri tüylerinde beyaz çizgiler vardı, sürdüğü mamut da gri beyazdı ve sürünün en irisiydi. Yaşlı dev önlerinden geçerken Tormund bağırarak bir şeyler söyledi, Jon’un anlamadığı bir dilde kaba ve metalik tınılı kelimeler kullanmıştı. Devin dudakları açıldığında bir ağız dolusu kare şekilli büyük diş göründü ve dev yarı geğirme yarı gürlemeye benzer bir ses çıkardı. Bir an sonra bunun bir kahkaha olduğunu fark etti Jon. Mamut kocaman kafasını çevirip kısaca Jon’a ve Tormund’a baktı. Hayvan, nehir boyunca yayılmış yumuşak çamurun ve taze karın üstünde büyük ayak izleri bırakarak hantalca yürürken Jon’un başının üzerinden devasa bir azı dişi geçti. Dev aşağı bakarak Tormund’un konuştuğu aynı kaba dilde bir şeyler bağırdı.

“Bu onların kralı mıydı?” diye sordu Jon.

“Devlerin kralı yoktur; mamutların, kar ayılarının ya da gri denizin büyük balinalarının da olmadığı gibi. Bu, Mag Mar Tun Doh Weg’di. Kudretli Mag. İstersen onun önünde diz çökebilirsin, sorun etmez. Bükülmeye alışık dizlerin, önünde eğilecek bir kral arzusuyla kaşınıyor olmalı biliyorum. Ama dikkat et de üstüne basmasın. Devlerin gözleri iyi değildir ve Mag o kadar aşağıda, ayağının dibinde duran küçük bir kargayı göremeyebilir.”

“Ona ne dedin? Konuştuğun Eski Dil miydi?”

“Evet. Sürdüğü mamutun onun babası olup olmadığını sordum, birbirlerine çok benziyorlardı. Babasının daha iyi bir kokusu vardı gerçi.”

“Peki o sana ne dedi?”

Tormund Yıldırımyumruk ayrık dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. “Pembe ve pürüzsüz yanaklarıyla yanımda at süren kız çocuğunun benim olup olmadığını sordu.” Yabanıl, kolundaki karı silkeleyip atını çevirdi. “Daha önce sakalsız bir adam görmemiş olabilir. Haydi, geri dönüyoruz. Mance beni olmam gereken yerde bulamayınca öfkeleniyor.”

Jon atını döndürdü ve Tormund’u sıranın başına doğru takip etti, yeni pelerini ağır bir şekilde omuzlarından sarkıyordu. Yıkanmamış koyun postlarından dikilmiş ve yabanılların önerisiyle içi yünle kaplanmış yeni pelerini Jon’u kardan yeterince koruyor ve geceleri sıcak tutuyordu ama Jon siyah pelerinini de saklamış, katlayıp eyerinin altına koymuştu. “Bir zamanlar bir dev

öldürdüğün doğru mu?” diye sordu Tormund’a. Hayalet, taze karda ayak izleri bırakarak sessizce atların yanında yürüyordu.

“Neden, benim kadar kudretli bir adamdan şüphe mi ediyorsun şimdi? Kıştı ve ben yarı çocuk sayılırdım. Bütün çocuklar gibi aptaldım. Çok uzağa gitmiştim. Atım öldü ve sonra bir fırtınaya yakalandım. Gerçek bir fırtınaydı, bunun gibi azıcık toz kaldıran bir şey değil. Hırrr! Fırtına kopmadan önce donarak öleceğimi biliyordum. Bu yüzden uyuyan bir dişi dev buldum, karnını yarıp içine kıvrıldım. Beni yeterince sıcak tuttu ama kokusu neredeyse işimi bitiriyordu. İşin en kötü tarafı, bahar geldiğinde dişi uyandı ve beni bebeği sandı. Tam üç ay dönümü boyunca emzirdi beni, sonunda kaçmayı başardım. Hırrr! Zaman zaman dev sütünün tadını özlemiyorum değil.”

“Eğer seni emzirdiyse onu öldürmüş olamazsın.” “Öldürmedim ama gidip sağda solda anlatma bunu. Dürüst olmak gerekirse, Tormund Devfelaketi’nin Tormund Devyavrusu’ndan daha güzel bir tınısı var.”

“Peki diğer isimlerini nasıl aldın?” diye sordu Jon. “Mance sana Boru Üfleyen dedi. Al Kale’nin Şarap Kralı, Orduların Babası?” Jon’un asıl duymak istediği boru üflemeye dair hikâyeydi ama açıkça sormaya cesaret edememişti. Vejoramun, Kış Borusu'nu üfleyip topraktaki devleri uyandırdı. Devler ve mamutlar oradan mı gelmişti? Mance Rayder, Joramun’un Borusu’nu bulmuş ve üflemesi için Tormund Yıldırımyumruk’a mı vermişti?

“Bütün kargalar bu kadar meraklı mı?” diye sordu Tormund, “Pekâlâ, işte sana bir hikâye. Başka bir kıştı, devin içinde geçirdiğim kıştan bile soğuktu. Gece gündüz kar yağıyordu. Kar taneleri senin kafan kadar büyüktü, bunlar gibi küçük şeyler değil. Yağış o kadar yoğundu ki, köy yarısına kadar kara gömülmüştü. Ben Al Kale’deydim, yanımda sadece bir fıçı şarap vardı ve onu içmekten başka yapacak bir şey yoktu. Yakınlarda bir kadın yaşıyordu. Güçlü, iyi bir kadındı ve görebileceğin en büyük göğüslere sahipti. Ben daha çok içtikçe kadını daha çok düşünür oldum. Huysuz bir kadındı, ah evet öyleydi. Sıcak da olabiliyordu ve kışın ortasında bir adamın sıcağa ihtiyacı vardır.

Daha çok içtikçe onu daha çok düşünür oldum ve daha çok düşündükçe aletim daha da sertleşti, sonunda dayanamadım. Aptaldım, tepeden tırnağa kürklere sarınıp yüzümü yün bir kaşkolla sardım ve kadını bulmak için yola koyuldum. Kar öyle yağıyordu ki birkaç kez yolu kaybettim. Rüzgâr bedenimin içine girip kemiklerimi donduruyordu ama sonunda ona rastladım, o da benim gibi kürklere sarınıp sarmalanmış haldeydi.

Kadın sert mizaçlıydı ve ona el uzattığımda epey bir mücadele sergiledi. Bütün yapabildiğim onu eve götürmek ve üstündeki kürkleri çıkarmak oldu.

Ama çıkardığımda, ah, kadın benim hatırladığımdan daha ateşliydi. İyi vakit geçirdik, sonra ben uyudum. Ertesi sabah uyandığımda kar durmuştu ve güneş parlıyordu ama ben bundan keyif alacak durumda değildim. Her yanım parçalanmıştı ve aletimin yarısı ısırılıp koparılmıştı. Yerde bir dişi ayı postu vardı. Kısa zaman sonra, özgür insanlar ormanda gördükleri kel ayı ve iki tuhaf yavrusuyla ilgili hikâyeler anlatmaya başladılar. Hırrr!" Tormund etli kalçasını tokatladı. "Keşke onu yine bulabilsem. O ayıyla yatmak güzeldi. Hiçbir kadın benimle öyle dövüşmedi ve bana o kadar güçlü oğullar vermedi."

"Onu bulsan bile ne yapabilirsin ki?" diye sordu Jon gülümseyerek. "Aletini ısırıp kopardığını söyledin."

"Sadece yarısını. Kalan yarısı herhangi bir adamınkinden iki kat uzun." Tormund güldü. "Şimdi sana gelirsek... sizi Sur'a götürdüklerinde aletlerinizi kestikleri doğru mu?"

"Hayır," dedi Jon hakarete uğramış gibi.

"Bence doğru olmalı. Yoksa Ygritte'i neden reddedesin? Bana öyle geliyor ki sana karşı koymaz da. Kız seni içinde istiyor, bu gayet açık."

Fazla açık, diye düşündü Jon, ve görünüşe göre kafilenin yarısı bunun farkında. Yüzünün kızardığını Tormund'a göstermemek için yağan kan inceledi. Ben Gece Nöbetçilerinin adamıyım, diye hatırlattı kendine. O halde neden utangaç bir bakire gibi hissediyordu?

Jon, günlerinin çoğunu Ygritte'le geçiriyordu, gecelerinin çoğunu da. Mance Rayder, Çıngıraklının "dönek karga" güvensizliğine kayıtsız kalmamış ve yeni koyun postu pelerinini verdikten sonra Jon'a, Çıngıraklı yerine Tormund Devfelaketi'yle at sürmesini önermişti. Jon bunu memnuniyetle kabul etmişti ve hemen ertesi gün Ygritte'le Uzunmızrak Ryk de Çıngıraklının çetesinden ayrılmıştı. "Özgür insanlar kiminle isterlerse onunla at sürerler," demişti kız, Jon'a, "ve biz Kemik Torbasından çok sıkıldık."

Her gece kamp kurduklarında Ygritte uyku postlarını Jon'unkilerin yanına seriyordu, onun ateşe ne kadar yakın ya du ne kadar uzak olduğunu hiç umursamadan. Jon bir gece uyandığında, Ygritte'i ona yaslanmış ve kolunu göğsüne atmış halde bulmuştu. Uzunca bir vakit öylece yatmış ve kasıklarındaki gerginliği umursamamaya çalışarak kızın nefes alıp verişini dinlemişti, Korucular ısınmak için sık sık hayvan postlarını paylaşırdı ama Ygritte'in istediği tek şeyin sıcaklık olmadığından kuşkulanıyordu Jon. O geceden sonra kızı uzak tutmak için Hayalet'i kullanmıştı Yaşlı Dadı, aynı yatakta uyuyan fakat onurlarının hatırına araları na bir kılıç koyan şövalyeler ve leydileri hakkında hikâyeler anlatırdı eskiden ama kılıcın yerini bir ulu kurdun aldığı ilk

hikâye bu olmalı diye düşünüyordu Jon.

Buna rağmen Ygritte ısrarlıydı. Önceki gün, Jon banyo için sıcak su dilemek gibi bir hata yapmıştı. “Soğuk su daha iyidir," demişti kız hemen, “sonrasında seni ısıtacak bir şeyin varsa tabii Nehrin tamamı buzlanmadı, git yıkan.”

Jon gülmüştü. “Beni dondurarak öldüreceksin.”

“Bütün kargalar ürpermekten korkar mı? O kadarcık buzdan ölmezsin. Kanıtlamak için ben de seninle suya gireceğim.”

“Ve günün geri kalanında derimize yapışmış ıslak kıyafetlerle mi at süreceğiz?” diye itiraz etmişti Jon.

“Jon Kar, hiçbir şey bilmiyorsun. Suya kıyafetlerinle girmeyeceksin.”

“Ben suya girmeyeceğim,” demişti Jon sertçe, Tormund Yıldırımyumruk’un onu çağırdığını duymadan (duymamıştı ama bu önemli değildi) hemen önce.

Yabanıllar, saçları yüzünden Ygritte’in olağanüstü bir güzellik olduğunu düşünüyordu; özgür insanlarda kızıl renk saça ender rastlanıyordu, kızıl saçlı olanların ateşle öpüldüğü rivayet ediliyordu ve bu uğurlu olmak anlamına geliyordu. Uğurlu olabilirdi, kesinlikle kızıldı ama Ygritte’in saçları öyle karışıktı ki, Jon kıza onları yalnızca mevsim başlarında mı taradığını sormak istiyordu.

Jon, Ygritte’in, bir lordun sarayında aleladeden öte bir sıfat alamayacağını biliyordu. Yuvarlak, sıradan bir yüzü ve basık bir burnu vardı, dişleri hafif çarpıktı ve gözleri birbirinden çok uzaktı. Jon bütün bunları onu ilk gördüğünde, kaması kızın boğazındayken fark etmişti. Fakat son zamanlarda başka şeyler fark ediyordu. Kız gülümsediğinde çarpık dişleri sorun olmuyordu mesela. Gözleri birbirinden çok uzaktı belki ama mavi gri renkleri güzeldi. Jon’un gördüğü en hayat dolu gözlerdi. Ygritte, Jon’un duygularını kabartan pes ve boğuk sesiyle şarkılar söylüyordu bazen. Bazen de, saçlarındaki kızılı uyandıran ateşin yanında dizlerine sarılarak oturuyor ve gülümseyerek Jon’a bakıyordu... bu da başka şeyleri kabartıyordu.

Ama Jon, Gece Nöbetçileri’nin adamıydı, bir yemin etmişti Evlenmeyeceğim. Mülk edinmeyeceğim. Baba olmayacağım. Sözleri büvet ağacının önünde, babasının tanrılarının huzurunda söylemişti. Sözleri geri alamazdı... Gönülsüzlüğünün sebebini Ayıların Babası Tormund Yıldırımyumruk’a itiraf edemeyeceği gibi.

Devler yerine, uzun ahşap kulelerin içindeki yabanılları taşıyan yirmi mamutun yanından geçerlerken, “Kızdan hoşlanmıyor musun?” diye sordu

Tormund, Jon’a.

“Hayır, ama ben...” İnanabileceği ne söyleyebilirim ki? “Evlenmek için hâlâ çok gencim.”

“Evlenmek?” Tormund güldü. “Evlenmekten bahseden mi var? Güneyde, yattığın her kızla evlenmek zorunda mısın?”

Jon yine kızardığını hissediyordu. “Çıngıraklı beni öldürecekken Ygritte lehime konuştu. Onun namusunu lekeleyemem.”

“Sen artık özgür bir adamsın, Ygritte de özgür bir kadın. Birlikte yatsanız hangi namus lekelenir?”

“Onu hamile bırakabilirim.”

“Evet. Ben de bunu umardım. Güçlü bir oğul ya da güleryüzlü, hayat dolu, ateşle öpülmüş bir kız çocuğu. Zarar bunun neresinde?”

Kelimeler bir an için Jon’a ihanet etti. “Oğlum... çocuk piç olur.”

“Ve piçler diğer çocuklardan daha mı zayıftır? Daha hastalıklı, daha başarısız?”

“Hayır, ama...”

“Sen de piç olarak doğdun. Üstelik, Ygritte bir çocuk istemezse bir orman cadısına gider ve bir kupa ay çayı içer. Tohum ekildikten sonra sen karışamazsın.”

“Bir piçin babası olmayacağım.”

Tormund kafasını iki yana salladı. “Siz diz çökenler nasıl da aptalsınız. Madem kızı istemiyordun onu neden çaldın?”

“Çalmak? Ben asla...”

“Çaldın,” dedi Tormund. “Yanındaki iki adamı katlettin ama kızı götürdün, sen buna ne ad veriyorsun?”

“Onu tutsak olarak aldım.”

“Sana teslim olmasını sağladın.”

“Evet ama... Tormund, yemin ederim ki ona hiç dokunmadım.”

“Aletini kesmediklerinden emin misin?” Tormund, böyle bir çılgınlığı asla anlayamayacağını anlatmak istermiş gibi omuzlarını silkti. “Neyse, artık özgür bir adamsın, ama kızı almayacaksan, kendine bir dişi ayı bulsan iyi edersin. Aletini kullanmazsan giderek küçülür, bir gün çişini yapmak istersin ve onu bulmazsın.” Jon’un buna verilecek bir cevabı yoktu. Yedi Krallık’m, özgür insanları insan olarak düşünmemesi şaşırılacak şey değildi. Bu insanların kanunu, namusu, hatta basit ahlak kuralları bile yok. Birbirlerinden sınırsızca çalıyor, canavarlarla çiftleşiyor, tecavüzü evliliğe tercih ediyor ve dünyayı gayrimeşru çocuklarla dolduruyorlar. Ama yine de, boş konuşmalar ve

yalanlarla dolu kocaman bir torba olmasına rağmen Tormund Devfelaketi'nden hoşlanmaya başlamıştı Jon, Uzunmızrak'tan da. Ve Ygritte... hayır, Ygritte hakkında düşünmeyeceğim.

Ama Tormund ve Uzunmızrak gibilerin yanı sıra başka tür yabanıllar da vardı; Çıngıraklı ve Ağlak gibi, seni öldürmeyi yüzüne tükürmeye tercih edecek adamlar. Köpekbaşlı Harma vardı; yanakları beyaz et dilimlerine benzeyen, fıçı gibi tıknaz, köpeklerden nefret eden ve sancağına taze bir kafa asmak için her on beş günde bir yeni bir köpek öldüren kadın; insanları tarafından lorddan öte tanrı kabul edilen Thenn Magnar'ı kulaksız Styr; arka ayaklarının üstüne kalktığında boyu dört metreyi bulan bir kar ayısı süren, küçük bir fareye benzeyen Varamyr Altıderi. Ayı ve Varamyr nereye gitse, üç kurt ve bir gölge kedisi peşlerinden geliyordu. Jon sadece bir kez Varamyr'in huzurunda bulunmuştu ve bir kez yeterliydi; adamın yalnızca görüntüsü bile Jon'u ürpertmişti. Hayalet, ayıyı ve siyah beyaz gölge kedisini görür görmez sırtındaki tüyler kabartmıştı.

Tekinsiz Orman'ın en kuzeyindeki menzillerden, Ayazdiş'in gizli vadilerinden, hatta daha tuhaf yerlerden gelen ve Varamyr'den bile beter olan insanlar da vardı: Vahşi köpek sürülerinin çektiği, mors kemiğinden yapılmış iki tekerlekli arabalarda yolculuk eden Donuk Kıyılı adamlar; insan etiyle beslendikleri söylenen korkunç, buzlu nehir kabileleri; maviye, yeşile ve mora boyanmış yüzleriyle mağara adamları. Jon, kaynatılmış deri kadar sert çıplak tabanlarıyla sıra boyunca koşan Boynuzayak adamlarını kendi gözleriyle görmüştü. Canavarlar ya da yaratıklar görmemişti ama bildiği kadarıyla Tormund birkaçını akşam yemeğine davet edecekti.

Jon'un tahmininee, yabanılların yarısı bütün hayatlarını Sur'u bir kez bile görmeden geçirmişti ve büyük çoğunluğu tek kelime Ortak Dil bilmiyordu. Bu sorun değildi. Mance Rayder, Eski Dil'i konuşuyor, hatta o dilde şarkılar söylüyordu, udunun tellerini çekip geceyi tuhaf ve vahşi bir müzikle dolduruyordu.

Mance, bu uçsuz bucaksız hantal orduyu bir araya getirmek için yıllar harcamıştı; şu kabile annesiyle ve bu magnarla konularak; bir köyü tatlı dille, diğerini bir şarkıyla, bir başkasını kılıcının kenarıyla kazanarak; Köpekbaşlı Harma'yh Kemik Lordu'nu, Boynuzayaklar'la Gecekaçanlar'ı, Donuk Kıyının mors adamlarıyla büyük buzlu nehirlerin yamyam kabilelerini barıştırarakı yüz farklı hançerden, Yedi Krallık'ın kalbini hedef almış bir muazzam mızrak döverek. Adamın bir tacı ya da asası, ipek ya da kadife kıyafetleri yoktu ama Mance Rayder'ın krallığının bir sıfattım öte olduğu Jon için yeterince açıktı.

Jon, yabanıllara Qhorin Yarımel'in emriyle katılmıştı. "Onlarla birlikte at

sür, yemek ye, dövüş,” demişti korucu öldüğü günden önceki gece. “Ve gözle." Ama Jon gözlediklerinden çok az şey öğrenmişti. Yarımel, yabanılların kasvetli ve çıplak Ayazdi'e bir silah aramak için çıktığından şüpheleniyordu; bir güç, Sur'u kıracak amansız bir büyü... böyle bir şey buldularsa bile ne kimse bununla ilgili açık açık böbürleniyordu ne de Jon’a gösteriyordu. Mance Rayder da planlarından ya da taktiklerinden bahsetmemişti. O ilk geceden sonra, adamı birkaç kez sadece uzaktan görmüştü Jon.

Mecbur kalırsam onu öldürürüm. Bu ihtimal Jon’u mutlu etmiyordu; bu haysiyetsiz bir cinayet olurdu ve Jon’un kendi ölümü anlamına da gelebilirdi. Buna rağmen, yabanılların Sur’u geçmesine, Kışyarını ve kuzeyi, Hendek Mezarlar’ı ve Dereler’i, Beyaz Liman’ı ve Taşlı Kıyıyı, hatta Boğaz’ı tehdit etmesine izin veremezdi. Stark Hanedanının erkekleri sekiz bin yıl boyunca insanlarını böyle yağmacılara karşı korumak için yaşamış ve ölmüştü.,, ve piç ya da değil, Jon’un damarlarında da aynı kan akıyordu. Üstelik Bran ve Rickorı hâlâ Kışyarı’nda. Üstat Luıvin, Sör Rodrik, Yaşlı Dadı, barınak başı Farlen, dökümhanesindeki Mikken, ocaklarının başındaki Gage... Tanıdığım herkes, sevdiğim herkes. Sevdiği insanları; Çıngıraklının, Köpekbaşlı Harma’nın ve Thenn’in kulaksız Magnar’mın insafından korumak için yarı hayranlık duyduğu ve neredeyse hoşlandığı bir adamı katletmesi gerekiyorsa, yapardı Jon.

Yine de, onu bu tatsız görevden esirgemeleri için babasının tanrılarına dua ediyordu. Sırtında yabanılların sürülerini, çocuklarını ve vasat hâzinelerini taşıyan ordu hareket ediyordu ama yürüyüşü ağırdı ve yağan kar ordunun ilerleyişini daha da yavaşlatmıştı. Kafilenin büyük kısmı dağ eteklerini aşmıştı artık; soğuk bir kış sabahındaki bal misali, Sütnehri’nin batı kıyısından aşağı akarak Tekinsiz Orman’ın kalbine giden nehir yatağını takip ediyordu.

Ve Jon biliyordu ki, İlk İnsanların Yumruğu yakında bir yerde ağaçların üzerinde yükseliyordu; Gece Nöbetçilerinin üç yüz atlı, silahlı, hazırlıklı kara kardeşi için ev olan kadim kale. Yaşlı Ayı, Yarımel’in yanı sıra başka keşifçiler de göndermişti. Jarman Buckwell ya da Thoren Smallwood, dağlardan aşağı inen şeyin haberleriyle birlikte şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Mormont kaçmayacak, diye düşündü Jon. O çok yaşlı ve çok yol katetti, Saldıracak ve sayılara lanet okuyacak. Jon, yakınlarda bir gün savaş borularının sesini duyacaktı ve ellerinde soğuk çelikleri, uçulan siyah pelerinleriyle yabanılların tepesine binen bir sıra süvari gürecekti. Üç yüz adam kendi sayılarının yüz katını öldürmeyi umut edemezdi elbette ama bunun gerekli olacağını da düşünmüyordu Jon. Yaşlı Ayının bin kişi öldürmesine gerek yok, yalnızca bir kişi. Yabanılları bir arada tutan tek şey Mance.

Sur’un Ötesindeki Kral elinden gelen her şeyi yapıyordu ama yabanıllar hâlâ ümitsizce disiplinsizdi ve bu durum onları zayıf kılıyordu. Fersahlar uzunluğunda bir yılana benzeyen yürüyüş hattının içinde Nöbet’in adamları kadar amansız savaşçılar vardı fakat savaşçıların üçte biri kafilenin iki ucunda; Köpekbaşlı Harma’nın öncü kuvvetinde ve devlerden, yaban öküzlerinden, ateş fırlatanlardan oluşan vahşi artçı kuvvette yer alıyordu. Diğer üçte biri Mance Rayder’la birlikte merkeze yakın at sürüyor, ordunun muazzam erzak yığınlarını taşıyan arabaları, kızakları ve köpek arabalarını koruyordu; son yaz hasatından kalan her şeyi. Geri kalanlar; Çıngıraklı, Tormund Devfelaketi ve Ağlak gibi liderlerin altında küçük çetelere bölünmüşlerdi ve gözcü süvariler, toplayıcılar, kamçıcılar olarak hizmet ediyorlardı, kafilenin az çok intizamlı hareket etmesini sağlayabilmek için sıra boyunca hiç durmadan bir aşağı bir yukarı at koşturuyorlardı.

Daha da çarpıcı olan, her yüz yabanıldan sadece biri atlıydı. Yaşlı Ayı yulaf lapasına dalan bir balta gibi içlerine dalacak. Ve bu olduğunda, Mance Rayder tehdidi zayıflatmak için merkez kuvvetiyle birlikte takibe başlayacaktı. Mance, takibin ardından gelecek dövüşte yenilirse, Sur bir yüz yıl daha güvende olur diye tahmin ediyordu Jon. Ama yenilmezse...

Jon, kılıç elinin yanık parmaklarını esnetti; Uzunpençe atın eyerinden sarkıyordu, büyük piç kılıcının taştan oyulmuş kurt başlı kabzası ve yumuşak deriyle kaplı sapı Jon’un kolayca ulaşabileceği kadar yakındaydı.

Saatler sonra Tormund’un çetesini yakaladıklarında kar yağışı iyice artmıştı. Av kokusu alan Hayalet yolda onlardan ayrılmış ve ormanın içinde kaybolmuştu. Gece kamp kurmak için durduklarında ulu kurt geri dönecekti, en geç şafak vakti. Ne kadar uzağa giderse gitsin Hayalet her zaman geri gelirdi... ve görünüşe göre, Ygritte de öyle.

“Pekâlâ,” dedi kız, Jon’u gördüğünde, “şimdi bize inanıyor musun Jon Kar? Mamutların sırtındaki devleri gördün mü?”

Jon bir cevap veremeden, “Hırrr!” diye bağırdı Tormund, “Karga âşık oldu! Biriyle evlenmeye niyetli!”

“Bir dev leydiyle mi?” Uzunmızrak Ryk güldü.

“Hayır, bir mamutla! Hırrr!” Tormund kükredi.

Jon atını yavaşlatıp yürütmeye başladığında Ygritte de onun yanında yola koyuldu. Kız, Jon’dan üç yaş büyük olduğunu iddia etmesine rağmen ondan on beş santim kısaydı; ama kaç yaşında olursa olsun Ygritte minik ve zorlu bir şeydi. Onu Çığlık Geçidi’nde yakaladıklarında, Taşyılanı kız için “mızrak karısı” demişti. Ygritte evli değildi ve silah olarak boynuz ve büvet ağacından

yapılmış kıvrımlı bir kısa yay tercih ediyordu, buna rağmen “mızrak karısı” onun için uygundu. Jon’a kardeşi Arya’yı hatırlatıyordu biraz, Arya daha küçük ve ihtimalle daha sıskaydı gerçi, Giydiği kat kat kürkler ve deriler yüzünden Ygritte’in ne kadar dolgun ya da ne kadar zayıf olduğunu söylemek zordu.

“Son Dev’i biliyor musun?” Ygritte bir cevap beklemeden devam etti: “Doğru düzgün söyleyebilmen için benimkinden daha pes bir sesin olmalı.” Sonra söylemeye başladı, “Aaaah, ben son devim, insanlarım bu dünyadan göçtü." Tormund Devfelaketi şarkının sözlerini duyunca sırıttı. Karların arasından, “Doğduğumda dünyaya hükmeden büyük dağ devlerinin sonuncusu,” diye kükreyerek cevap verdi.

Uzunmızrak Ryk de şarkıya katıldı: “Ah, küçük insanlar benim ormanlarımı çaldıf çaldılar nehirlerimi ve dağlarımı.”

“ Vadilerime bir büyük sur çektiler ve avladılar derelerimdeki bütün balıkları.” Ygritte ve Tormund, şarkıya uygun kocaman seslerle adama karşılık verdiler.

Tormund’un oğulları Toregg ve Dormund da pes seslerini şarkıya eklediler, onların ardından kızı Munda ve geri kalanlar koroya katıldı. Diğerleri ritim tutmak için mızraklarını deri kalkanlarına vurmaya başladılar, sonunda bütün savaş çetesi yol alırken şarkı söylüyordu.

Taş kalelerinde ateşler yaktılar;

taş kalelerinde keskin mızraklar yaptılar.

Ben dağlarda yalnız yürüyordum, gözyaşlarımdı tek gerçek dostum.

Beni gün ışığında köpeklerle avladılar, beni gece vakti meşalelerle avladılar.

Devler ışıkta yürürken hâlâ, küçük adamlar dik duramaz asla.

Aaaaah ben SON devim, şarkımın sözlerini iyi öğrenin.

Çünkü ben gittiğimde sesler susacak, ve sessizlik çok, çok uzun olacak.

Şarkı bittiğinde Ygritte’in yanaklarında gözyaşları vardı. “Neden ağlıyorsun?” diye sordu Jon. “Yalnızca bir şarkıydı. Yüzlerce dev var, onları daha yeni gördüm.”

“Ah, yüzlerce,” dedi kız öfkeyle. “Sen hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar. Sen... JON!”

Jon, kanatların beklenmedik sesine döndü. Mavi gri tüyler gözlerine girdi ve keskin pençeler yüzüne gömüldü. Kanatların ucu başını döverken kırmızı bir acı hızla ve şiddetle Jon’u kesiyordu. Jon gagayı gördü ama elini kaldırmak ya da silahına uzanmak için vakti yoktu. Geriye doğru sendeledi, ayağı üzengiden kurtuldu, atı paniğe kapıldı ve Jon düşüyordu. Kartal hâlâ yüzündeydi,

kanatlarını çırparak bağırırken pençeleriyle Jon'un etini yırtıyordu. Dünya; kuş tüyü, at eti ve kandan ibaret bir kaosla ters yüz oldu ve zemin Jon'u ezmek için yükseldi.

Daha sonra kendini yüzüstü yerde buldu Jon. Ağzında çamur ve kan tadı vardı. Ygritte, elindeki kemik hançerle birlikte Jon'un yanında diz çökmüş, koruyucu bir şekilde üzerine eğilmişti. Jon kanat seslerini hâlâ duyuyordu ama kartal görünürde değildi, Dünyanın yarısı karanlıktı. Elini yüzüne götürerek, "Gözüm" dedi Jon ani bir dehşetle.

"Sadece kan Jon Kar. Gözünü ıskaladı, biraz derini yırttı o kadar."

Jon'un yüzü zonkluyordu. Sol gözündeki kanı silerken sağ gözüyle, başında dikilmiş kükreyen Tormund'u gördü. Sonra toynak sesleri, bağrışmalar ve kuru kemiklerin çıngırtıları duyuldu,

"Kemik Torbası," diye gürledi Tormund, "cehennem karganı durdur!"

"İşte senin cehennem kargan!" Çıngıraklı, Jon'u gösterdi, "Çamurun içinde sadakatsiz bir köpek gibi kanıyor!" Kartal kanat çırparak geldi ve Çıngıraklının miğfer niyetine taktığı kırık kafatasının tepesine kondu. "Onun için buradayım."

"O zaman gel de al," dedi Tormund, "ama elinde kılıçla gelsen iyi edersin çünkü karşında beni bulacaksın. Belki ben de senin kemiklerini kaynatırım ve kafatasını içine işemek için kullanırım."

"Seni delip de havanı söndürdüğümde şu yanındaki kızdan daha küçük kalacaksın. Kenara çekil, yoksa Mance neler olduğunu duyar."

Ygritte ayağa kalktı. "Ne, onu Mance mi istiyor?"

"Öyle dedim değil mi? Onu şu kara ayaklarının üstüne kaldır."

Tormund kaşlarını çatarak Jon'a baktı. "Seni isteyen Mance'se gitsen iyi olur."

Ygritte, Jon'u çekip ayağa kaldırdı. "Doğranmış bir domuz gibi kanıyor. Orell'in şu tatlı yüze yaptıklarına bak."

Bir kuş nefret etmeyi bilir mi? Jon, yabanıl Orell'i öldürmüştü ama adamın bir parçası kartalın içinde kalmıştı. Altın gözler soğuk bir kötülükle Jon'a bakıyordu. "Geleceğim," dedi Jon. Sağ gözüne hâlâ kan akıyordu. Sancıyla yanan yanağına dokunduğunda siyah eldivenlerinde kırmızı lekeler oluştu. "Atımı yakalamama izin ver." Asıl istediği atı değil Hayalet'ti ama ulu kurt ortalıkta yoktu. Şu anda fersahlarca uzakta bir geyiğin boğazını parçalıyor olabilir. Belki de böylesi daha iyiydi.

Jon yaklaştığında küçük at ürkerek geriledi, sahibinin yükündeki kandan korktuğu şüphesizdi. Jon birkaç sözle hayvanı sakinleştirdi ve sonunda

dizginlerini tutacak kadar yakınma gitti. Tekrar eyere çıkarken başı döndü. Buna baktırmam gerekecek, diye düşündü, ama şimdi değil. Bırakalım da Sur'un Ötesindeki Kral, Kartalının bana neler ettiğini görsün. Sağ eli açılıp kapandı, Jon aşağı uzanıp Uzunpençe'yi aldı ve Kemik Lordu'yla çetesinin beklediği yere gitmek için atını döndürmeden önce kılıcını omzuna astı.

Atının sırtında öfkeli bir ifadeyle oturan Ygritte de bekliyordu. "Ben de geliyorum."

"Yok ol." Çmgıraklının göğüs kalkanındaki kemikler birbirine çarptı. "Ben dönek kargayı almak için gönderildim, başkasını değil."

"Özgür bir kadın nereye isterse oraya gider," dedi Ygritte.

Rüzgâr kar tanelerini Jon'un gözüne sokuyordu. Jon yüzünde donan kanı hissedebiliyordu. "Konuşuyor muyuz, gidiyor muyuz?"

"Gidiyoruz," dedi Kemik Lordu.

Amansız bir dörtnaldı. Uçuşan karların arasında kafilenin başına doğru iki mil kadar at sürdüler, daha sonra, Süt Nehri'ni geçmek ve yatağın geniş bir açıyla doğuya kıvrıldığı kıyıya çıkmak için yük arabalarından oluşan bir düğümün içinden geçtiler. Nehrin sığlıklarını kaplayan ince buz tabakası, atların her adımında toynakların altında kırıldı. Sonunda on metre kadar açıktaki daha derin sulara vardılar. Kar doğu kıyısında daha hızlı yağıyor gibiydi, kar yığınları da daha derindi. Rüzgâr bile daha soğuk. Ve karanlık çöküyordu.

Ama kar fırtınasına rağmen, ağaçların üzerinde yükselen büyük tepenin hatları açıkça görünüyordu, ilk insanların Yumruğu. Jon, başlarının üstünde uçan kartalın çığlığını duydu. Bir kuzgun, bir asker çamın dallarından aşağı baktı ve uçup giderken gakhdı. Yaşlı Ayı saldırıyı gerçekleştirdi mi? Jon, çelik çınlamaları ve havalanan okların vızıltıları yerine, atının ayaklarının altında kırılan buzların yumuşak çıtırtısını duydu.

Sessizlik içinde, yaklaşması en kolay olan güney yamacına doğru döndüler. Yamacın dibinde yere serilmiş ve yarısı kara gömülmüş ölü atı orada gördü Jon. Hayvanın karnından dökülen bağırsaklar donmuş yılanlara benziyordu ve bacaklarından biri gitmişti. Jon'un ilk düşüncesi, kurtlar, oldu ama bu yanlıştı. Kurtlar avlarını yerdi.

Yamaç boyunca dağılmış başka atlar da vardı; bacakları tuhaf şekilde çarpılmıştı, kör gözleri ölümle bakıyordu. Yabanıllar bir sinek sürüsü gibi atların üstüne çöktü; eyerlerini, dizginlerini, yüklerini, zırhlarını alıyor ve hayvanlan taş baltalarla parçalara ayırıyorlardı.

"Yukarı," dedi Çıngıraklı. "Mance yukarıda."

Taşların arasındaki eğri büğrü bir boşluktan içeri girmek için

çemberduvarın dışında atlarından indiler. Kahverengi kabarık tüylü bir atın leşi, Mormont'un bütün girişlere çaktırdığı sivri kazıklara geçmişti. Dışarı çıkmaya çalışıyormuş, içeri girmeye değil. Atın sürücüsünden iz yoktu.

İçerisi çok daha kötüydü. Jon daha önce pembe kar görmemişti. Rüzgâr Jon'un etrafında dönüyor, koyun derisi pelerinini çekiştiyordu. Kuzgunlar bir ölü attan diğerine uçup duruyordu. Bunlar vahşi kuzgunlar mı yoksa bizimkiler mi? Jon bilmiyordu. Zavallı Sam'in şimdi nerede olduğunu merak etti. Ve şimdi ne olduğunu.

Donmuş bir kan tabakası çizmesinin topuğunun altında ezildi. Yabanıllar, atların üstündeki bütün çelik ve deri parçalarını alıyor, hatta hayvanların toynaklarındaki nalları söküyorlardı. Birkaçı buldukları heybelerin içinde silah ve yiyecek arıyordu. Jon, Chett'in köpeklerinden birinin yanından geçti, ya da ondan geri kalanlardan, yarı donmuş çamurlu bir kan gölünün ortasında yatıyordu hayvan.

Kampın en ucunda hâlâ ayakta duran birkaç çadır vardı ve Mance Rayder'ı orada buldular. Siyah yün ve kırmızı ipekten dikilmiş pelerinin altına siyah bir örgü zırh ve kürklü bir pantolon giymişti. Başında, her iki şakağında da kartal kanatları olan, bronz ve demirden yapılmış bir büyük miğfer vardı. Jarl, Köpekbaşlı

Harma ve Styr, Mance'in yanındalardı, kurtları ve gölge kedisiyle birlikte Varamyr Altıderi de öyle.

Mance'in Jon'a bakışı soğuk ve acımasızdı. "Yüzüne ne oldu?"

"Orell gözlerini oymaya çalıştı," dedi Ygritte.

"Jon'a sordum. Dilini mi kaybetti? Belki de kaybetmeli, bize daha fazla yalan söylemesin diye."

Magnar Styr uzun bıçağını çekti. "İki göz yerine tek gözle daha iyi görebilir."

"Gözünü kurtarmak ister misin Jon?" diye sordu Sur'un Ötesindeki Kral. "İstiyorsan kaç kişilerdi bana söyle. Ve bu defa gerdekleri konuşmayı dene Kışyarı Piçi."

Jon'un boğazı kurumuştu. "Lordum... ne..."

"Ben senin lordun değilim," dedi Mance. "Ve ne yeterince açık. Kardeşlerin öldü. Soru şu, kaç kişilerdi?"

Jon'un yüzü zonkluyordu, kar yağmaya devam ediyordu ve düşünmek zordu. Senden ne isterlerse istesinler geri adım atmamalısın, demişti Qhorin. Kelimeler boğazında sıkışmış ama Jon kendini zorladı ve, "Üç yüz kişiydik," dedi.

“Biz?” dedi Mance sertçe.

“Onlar. Onlar üç yüz kişiydi.” Sana ne emrederlerse, demişti Yarımel. Öyleyse kendimi neden bu kadar korkak hissediyorum? “Kara Kale’den iki yüz ve Gölge Kule’den yüz adam.”

“İşte bu, çadırımda duyduğumdan daha doğru bir şarkı.” Mance, Köpekbaşlı Harma’ya baktı. “Kaç at bulduk?”

“Yüzden fazla,” diye yanıtladı iri kadın, “iki yüzden az. Doğuda, karın altında daha fazla leş var, kaç tane olduğunu tahmin etmek zor.” Harma’nın arkasında sancaktarı duruyordu, taşıdığı direğin ucundaki köpek başı hâlâ kan sızdıracak kadar tazeydi. “Bana asla yalan söylememeliydin Jon Kar,” dedi Mance. “Ben... bunu biliyorum.” Ne söyleyebilirdim ki?

Yabanıl kralı Jon’un yüzünü inceledi. “Buranın komutası kimdeydi? Bana doğruyu söyle. Rykerr mı? Smallwood mu? Wythers olamaz, o çok zayıftır. Bu kimin çadırıydı?”

Çok fazla konuştum. “Onun bedenini bulamadınız mı?” Harma homurdandı. Kibri, burun deliklerinde donmuştu, “Bu kara kargalar nasıl da aptal.”

“Bir dahaki sefer sorumu soruyla cevapladığında seni Kemik Lordu’ma veririm,” dedi Mance Rayder. Jon’a yaklaştı. “Bu kampın lideri kimdi?”

Bir adım daha, diye düşündü Jon. Otuz santim daha. Elini Uzunpençe’nin kabzasına yaklaştırdı. Eğer dilimi tutarsam...

“O piç kılıcına uzan ve kılıç daha kınından çıkmadan o piç kelleni uçurayım,” dedi Mance. “Sana olan sabrım hızla tükeniyor karga.”

“Söyle,” diye ısrar etti Ygritte. “O öldü, her kimse.”

Jon kaşlarını çattı, alnındaki kan pıhtısı çatladı. Bu çok zor, diya düşündü umutsuzluk içinde. Gerçek bir döneğe dönüşmeden nasıl dönek rolü oynayabilirim? Qhorin bunun cevabını vermemişti. Ama ikinci adım her zaman ilkinden kolaydı. “Yaşlı Ayı.”

“O yaşlı adam mı?” Harma’nın ses tonundan bu cevaba inanmadığı anlaşılıyordu. “Bizzat mı geldi? Öyleyse Kara Kale’yi kim komuta ediyor?”

“Bowen Marsh.” Jon bu sefer hemen cevap vermişti. Geri adını atmamaksın, senden ne istenirse istensin.

Mance güldü. “Durum buysa savaşımız kazanıldı demektir, Bowen ancak kılıçları saymayı bilir, kullanmaktan çok...”

“Yaşlı Ayı emir verdi,” dedi Jon. “Burası yüksek ve kuvvetliydi ve Mormont burayı daha da güçlü hale getirdi. Çukurlar kazıp kazıklar çaktırdı, yiyecek ve su depoladı. Karşılaşmaya hazırdı...” “Benimle mi?” diye sordu

Mance Rayder. “Evet hazırdı. Bu tepeye saldıracak kadar aptal olsaydım, öldürdüğüm her karga karşılığında beş adam kaybeder ve yine de kendimi şanslı kabtıl ederdim.” Ağzı gerildi. “Ama ölüler yürüdüğünde duvarların, kazıkların ve kılıçların bir anlamı kalmaz. Ölülerle savaşamazsın Jon Kar. Bunu kimse benden iyi bilmez.” Kararan gökyüzüne baktı, “Kargalar bize tahmin ettiklerinden fazla yardım etmiş olabilirler, Neden bir saldırıyla karşılaşmadığımızı merak ediyordum. Ama hâlâ gidilecek yüzlerce fersah var ve soğuk çoğalıyor. Varamyr, Kurtlarını ölü yaratıkların peşine gönder, etrafı koklasınlar, gafil avlanmak istemiyorum. Kemik Lordu, keşifçileri iki katına çıkar, bütün adamların meşaleleri ve çakmak taşları olsun. Styr, Jarl, sizin ilk ışıkla yola çıkıyorsunuz.”

“Mance,” dedi Çıngıraklı, “biraz karga kemiği istiyorum.” Ygritte, Jon’un önüne atladı. “Bir adamı, bir zamanlar kardeşleri olan insanları korumak için yalan söyledi diye öldüremezsin.” “Onlar hâlâ onun kardeşleri,” dedi Styr.

“Değiller,” diye ısrar etti Ygritte. “Jon beni öldürmedi, öldürmesini söylemişlerdi. Yarımel’i katletti, hepimiz gördük.”

Jon’un nefesi buharlaşıyordu. Ona yalan söylersem anlar. Mance Rayder’ın gözlerinin içine baktı, yanık elini kapatıp açtı. “Bana verdiğiniz pelerini giyiyorum Majesteleri,” dedi.

“Koyun derisinden bir pelerin!” dedi Ygritte. “Ve nice geceler o liderinin altında dans ettik!”

Jarl güldü ve hatta Köpekbaşlı Harma bile sırıttı. “Böyle mi oldu Jon Kar?” diye sordu Mance Rayder tatlılıkla. “Kız ve sen?” Sur’un ötesinde yoldan çıkmak kolaydı. Fazileti utançtan, yanlıcı doğrudan ayıramıyordu artık Jon. Beni bağışla baba. “Evet,” dedi.

Mance başıyla onayladı. “Güzel. O halde yarın sabah Jarl ve Styr’le birlikte gideceksin. Tekmiş gibi atan iki kalbi ayırmak benim haddim değil.”

“Nereye gideceğiz?” diye sordu Jon.

“Sur’un arkasına. Sadakatini sözlerden öte eylemlerle kanıtlamanın vakti geldi de geçiyor Jon Kar.”

Magnar memnun olmamıştı. “Bir karga ne işime yarar?” “Nöbet’i ve Sur’u tanıyor,” dedi Mance, “ve Kara Kale’yi bütün akıncılardan iyi biliyor. Onu kullanacak bir şey bulursun, bulamazsan aptalsındır.”

Styr kaşlarını çattı. “Kalbi hâlâ kara olabilir.”

“Öyleyse kalbini sökersin.” Mance, Çıngırakliya döndü. “Kemik Lordu’m, ne pahasına olursa olsun kafileyi hareket halinde tut. Sur’a Mormont’tan önce varırsak kazandık demektir.” “Hareket edecekler.”

Çıngıraklının sesi kaim ve öfkeliydi. Mance başıyla onaylayıp uzaklaştı, Harma ve Altıderi de onun yanındaydı.

Varamyr'in kurtları ve gölge kedisi onları takip etti. Jon vo Ygritte; Jarl, Çıngıraklı ve Magnar'la birlikte kalmıştı. "Duydun, şafak sökerken yola çıkacağız. Bulabildiğin bütün yiyeceği getir, avlanmak için vaktimiz olmayacak. Biri de şu yüzünle ilgilensin karga. Lanet bir enkaz gibi görünüyorsun," dedi Jarl. Daha yaşlı iki yabanıl gizleyemedikleri bir öfkeyle Jon'a bakıyorlardı.

"Tamam," dedi Jon.

Çıngıraklı, "Umarım yalan söylemiyorsundur kızım," dedi Ygritte'e, kafatasının arkasındaki gözleri ışıldıyordu.

Jon, Uzunpençe'yi çekti. "Qhorin'in kaderini istemiyorsan bizden uzak dur," dedi.

"Kurdun burada değil delikanlı, sana yardım edemez." Çıngraklı da kendi kılıcına uzandı.

"Bundan emin misin?" diye sordu Ygritte gülerek.

Çemberduvarın taşlarının üstünde, beyaz tüylerini kabartmış ve sırtını kamburlaştırmış Hayalet göründü. Hiç ses çıkarmıyordu ama kırmızı gözleri kan dilinde konuşuyordu. Kemik Lordu elini ağır ağır kılıcından çekti, bir adım geri gitti ve küfür ederek uzaklaştı.

Ygritte ve Jon, Yumruk'tan aşağı inerken Hayalet atların yanında yürüdü. Sütnehri'nin yarısını geçtikten sonra, "Senden benim için yalan söylemeni istemedim," diyecek kadar güvende hissetti Jon kendini.

"Yalan söylemedim," dedi Ygritte. "Bir parçayı atladım, hepsi bu."

"Dedin ki..."

"...pelerininin altında nice geceler dans ettik. Ama bunu yapmaya ne zaman başladığımızı söylemedim." Gülümsemesi neredeyse utangaçtı. "Bu gece Hayalet'in uyuması için başka bir yer bul Jon Kar. Mance'in dediği gibi. Eylemler sözlerden daha gerçektir."

SANSA

“Yeni bir elbise?” dedi, şaşkın olduğu kadar tedirgindi. “Bugüne kadar giydiklerinizin hepsinden daha güzel leydim,” dedi yaşlı kadın. Düğümlü bir sicimle Sansa’nın kalçalarını ölçtü. "Tamamen ipek ve Myr dantelinden, saten astarlı. Çok güzel olacaksınız. Dikilmesini bizzat kraliçe emretti.,,

“Hangi kraliçe?” Margaery henüz Joffrey’nin kraliçesi değildi ama Renly’nin kraliçesi olmuştu. Yoksa yaşlı kadın, Diken Kraliçesinden mi bahsediyordu? Ya da...

“Vekil Kraliçe elbette.”

“Kraliçe Cersei?”

“Ta kendisi. Uzun yıllardır beni siparişleriyle onurlandırır.” Yaşlı kadın sicimle Sansa’nın bacak boyunu ölçtü. “Majesteleri artık bir kadın olduğunuzu ve küçük bir kız gibi giyinmemeniz gerektiğini söyledi. Kolunuzu uzatın.”

Sansa kolunu kaldırdı. Yeni bir elbiseye ihtiyacı olduğu doğruydu. Geçen yıldan bu yana neredeyse sekiz santim uzamıştı ve ilk çiçek açtığı gün, yatak şiltesini yakmaya çalışırken kıyafetlerinin çoğu mahvolmuştu.

Sicimi Sansa’nın göğüs kafesinin etrafına sararken, “Göğüs bölgeniz kraliçeninki kadar güzel olacak,” dedi yaşlı kadın. “Böyle saklamamalısınız.”

Bu yorum kızarmasına sebep oldu ama Sansa en son at gezisine çıktığında deri yeleğini yukarı kadar bağlayamamıştı ve seyis yamağı ata binmesine yardım ederken ağzı açık halde ona bakmıştı. Sansa, zaman zaman yetişkin erkekleri de göğüslerine bakarken yakalıyordu ve tuniklerinden bazıları öyle daralmıştı ki bunları giydiğinde zar zor nefes alıyordu.

“Ne renk olacak?” diye sordu terzi kadına.

“Renkleri bana bırakın leydim. Memnun kalacaksınız, bundan eminim. İç çamaşırlarınız ve çoraplarınız da olmalı, kaftanlar, cübbeler, pelerinler ve... soylu bir genç leydiye yakışır diğer bütün şeyler.”

“Kralın düğününe kadar hazır olur mu?”

“Ah, daha önce, çok daha önce, Majesteleri ısrar etti. Altı terzi kadınım ve on iki çırak kızım var, bu kıyafetler için bütün işlerimizi bir kenara bıraktık.

Pek çok leydi bize kızacak ama kraliçenin emri böyle.”

“Nezaketinden ötürü kraliçeye müteşekkirim,” dedi Sansa kibarca. “Bana karşı çok iyi.”

“Majesteleri çok cömerttir,” dedi terzi kadın eşyalarını toplayıp giderken.

Ama neden? diye merak etti Sansa yalnız kaldığında. Huzursuz olmuştu. Bahse girerim ki bu elbise Margaery’nin işi ya da büyükannesinin.

Margaery’nin nezaketi sonsuzdu ve kızın varlığı her şeyi değiştirmişti. Müstakbel kraliçenin leydileri de Sansa’yı hoş karşılamıştı. Diğer kadınlarla birlikte vakit geçirmeyeli o kadar uzun olmuştu ki Sansa bunun ne kadar güzel olabileceğini neredeyse unutmuştu. Leydi Leonette ona arp dersleri veriyordu ve Leydi Janna lezzetli dedikoduların hepsini paylaşıyordu. Merry Crane’in her zaman eğlenceli bir hikâyesi vardı ve minik Leydi Bulwer onun kadar yaramaz olmasa da Sansa’ya Arya’yı hatırlatıyordu.

Sansa’nın yaşına en yakın kızlar; kuzenler Elinor, Alla vc Megga’ydı, hanedanın daha küçük dallarından gelen Tyrelller, “Dalın en altındaki güller,” diye alay ediyordu keskin zekâlı, ince uzun bir kız olan Elinor. Megga tombul ve gürültücüydü. Alla utangaç ve sevimli. Ama grubu, kadınlığın ona verdiği hakla Elinor yönetiyordu; Megga ve Alla daha çocukken Elinor çiçek açmış bir genç kızdı.

Kuzenler, Sansa’yı bütün hayatları boyunca tanıyormuş gibi aralarına almışlardı. İğne oyası yaparak, limonlu kek ve ballı şarap eşliğinde sohbet ederek uzun öğlen vakitleri geçiriyorlardı, akşamları taş oyunu oynuyorlardı, kale septinde birlikte şarkılar söylüyorlardı... ve sık sık, biri ya da ikisi, Margaery’nin yatağını paylaşmak için seçiliyor, gecenin yarısını fısıldaşarak tüketiyorlardı. Alla’nın güzel bir sesi vardı, ikna edildiğinde arp çalıyor, kahramanlıklarla ve kayıp aşklarla ilgili şarkılar söylüyordu. Megga şarkı söyleyemiyordu ama öpülmek için çıldırıyordu, bazen Alla’yla birlikte öpücük oyunu oynadıklarım itiraf etmişti. Bir erkeği öpmeye benzemiyordu gerçi, hele bir kralı öpmeye hiç. Mcgga’nın, Tazı’yı öpmekle ilgili ne düşüneceğini merak ediyordu Sansa. Sansa onu öpmüştü. Adam mücadele gecesi Sansa’nın odasına gelmişti, kan ve şarap kokuyordu. Beni öptü, beni ölümle tehdit etti ve beni onun için şarkı söylemeye zorladı.

“Kral Joffrey’nin dudakları çok güzel,” demişti Megga umursamazca. “Ah, zavallı Sansa, onu kaybettiğinde kalbin nasıl da kırılmıştır. Ah, kim bilir nasıl ağlamışsındır.”

Joffrey senin tahmin ettiğinden daha çok ağlattı beni, demek istemişti Sansa ama dudaklarını kapatıp dilini tutmuştu; Yağtoparı yakınlarda değildi,

şarkı söyleyip Sansa'nın sesini bastıramazdı.

Elinor, Lord Ambrose'un oğullarından biri olan genç bir yavere söz verilmişti, delikanlı şövalyeliğini kazanır kazanmaz evleneceklerdi. Genç yaver, Myrli bir yaycıyı ve bir Mullendore askerini öldürdüğü Karasu Muharebesinde, koluna Elinor'un uğur mendilini bağlamıştı. "Alyn, onu o kadar korkusuz yapan şeyin Elinor'un mendili olduğunu söylüyor," demişti Megga. "Savaş çığlığı Elinor'un adıymış, bu çok kahramanca değil mi? Bir gün bir şövalye benim mendilimi uğur olarak bağlasın ve yüz adam öldürsün isterim." Elinor kıza susmasını söylemişti ama memnun görünüyordu.

Onlar çocuk, diye düşündü Sansa. Onlar küçük ve aptal kızlar, Elinor bile. Bir mücadeleye şahit olmadılar, bir adamın ölümünü görmediler, hiçbir şey bilmiyorlar. Onların rüyaları şarkılar ve masallarla doluydu. Babasının başı Joffrey tarafından kestirilmeden önce Sansa'nın rüyaları da öyleydi. Sansa onlara acıyordu. Sansa onlara gıpta ediyordu.

Ama Margaery farklıydı. Tatlı ve nazikti, buna rağmen kızın içinde büyükannesinden bir parça da vardı. Önceki gün Sansa'yı kuş avına götürmüştü. Sansa mücadeleden beri ilk kez şehrin dışına çıkıyordu. Ölüler yakılmış ya da gömülmüştü ama Lord Stannis'in koçbaşları tarafından ezilen Çamur Kapısı paramparçaydı ve Karasu'nun her iki kıyısı boyunca enkaza dönmüş gemilerin gövdeleri görünüyordu, kömürleşmiş gemi direkleri nehrin sığlıklarından zayıf ve kara parmaklar gibi çıkıyordu. Nehirde, onları karşı kıyıya geçiren düz tabanlı tekne dışında seyrüsefer yoktu ve Kral Ormanına vardıklarında kül, kömür ve ölü ağaçlardan ibaret bir ıssızlıkla karşılaşmışlardı. Ama koy boyundaki bataklar su kuşlarıyla doluydu ve Sansa'nın bozdoğanı üç ördek indirmişti, Margaery'nin gökdoğanı da uçuş halindeki bir akbalıkçılı avlamıştı.

Kısa bir süre için Sansa'yla yalnız kaldıklarında, "Yedi Krallık'taki en iyi kuşlar Willas'ındır," demişti Margaery. "Bazen kartal uçurur. Göreceksin Sansa." Sansa'nın elini tutup sıkmıştı. "Kardeşim."

Kardeş. Sansa bir zamanlar Margaery gibi bir kardeşe sahip olmanın hayallerini kurardı; dünyanın bütün lütuflarına sahip, güzel ve nazik bir kardeş. Arya diğer kardeşlere kıyasla tamamen kifayetisizdi. Kardeşimin Joffrey'le evlenmesine nasıl izin veririm? diye düşünmüştü Sansa ve gözleri birdenbire yaşlarla dolmuştu, "Margaery, lütfen," demişti, "bunu yapmamalısın." Kelimeleri ağzından çıkarmak zordu. "Onunla evlenmemelisin. O göründüğü gibi biri değil. Sana zarar verecek."

"Ben öyle düşünmüyorum." Margaery kendinden emin bir şekilde gülümsemişti. "Beni uyarman cesurca ama korkmana gerek yok. Joff şımarık ve

kibirli, söylediğin kadar zalim olduğundan da şüphe etmiyorum, ama babam bu evliliğe razı olmadan önce, Loras'ın Kral Muhafızlarına seçilmesi şartını koydu. Yedi Krallık'ın en iyi şövalyesi tarafından gece gündüz korunacağım, tıpkı Prens Aemon'ın Naerys'i koruduğu gibi. Yani, küçük aslanımız hareketlerine dikkat etse iyi olur, öyle değil mi?" Margaery gülüp, "Gel kardeşim, nehre kadar yarışalım. Muhafızlarımız çıl-gına dönsün," demişti ve bir yanıt beklemeden atını mahmuzlayıp uçarcasına gitmişti.

Kızın arkasından dörtnala koşarken, çok cesur, diye düşünmüştü Sansa... ama yine de, kuşkuları hâlâ içini kemiriyordu. Sör Loras büyük bir şövalyeydi, buna şüphe yoktu ama Joffrey'nin başka Kral Muhafızları ve onların yanı sıra altın ve kırmızı pelerinlileri de vardı, üstelik büyüdüğünde kendi ordusuna komuta edecekti. Değersiz Aegon, Kraliçe Naerys'e asla zarar vermemişti, belki de kraliçenin ağabeyi Ejderha Şövalyesi'nin korkusundan... ama başka bir Kral Muhafızı metreslerinden birine âşık olduğunda Aerys ikisinin de kafasını kestirmişti.

Sör Loras bir Tyrell, diye hatırlattı Sansa kendine. O şövalye sadece bir Toytıe'du. Kardeşlerinin orduları yoktu, şövalyenin öcünü sadece kılıçlarıyla alabilirlerdi. Ama Sansa düşündükçe daha çok merak ediyordu. Joffrey kendini bir süre tutabilirdi, belki bir yıl kadar, fakat eninde sonunda pençelerini gösterecekti ve gösterdiğinde... diyar ikinci bir Kral Katili'ne sahip olabilirdi ve şehrin içinde savaş yıkardı, aslanın ve gülün adamları kaldırımların dibindeki olukları kırmızı akıtırdı.

Margaery'nin bütün bunları görmemesi Sansa'yı şaşırtıyordu, o benden büyük, daha akıllı olması gerek. Ve babası, Lord Tyrell, ne yaptığını biliyordur şüphesiz. Ben yalnızca aptallık ediyorum.

Sansa, Willas Tyrell'le evlenmek için Yüksek Bahçe'ye gideceğini söylediğinde Sör Dontos'un rahatlayıp memnun olacağını düşünmüştü ama adam Sansa'nın kolunu yakalamış ve şaraptan olduğu kadar korkudan kalınlanmış sesiyle, "Yapamazsın!" demişti. "Sana söylüyorum, Tyrell'ler çiçekli Lannisterlar'dır sadece. Sana yalvarıyorum, bu saçmalığı unut, Florian'ına bir öpücük ver planlarımıza sadık kal. Joffrey'nin düğün gecesi çok uzakta değil, gümüş saç filesini tak ve sana söylediklerimi yap, düğünden sonra kaçacağız." Sansa'nın yanağına bir öpücük kondurmaya çalışmıştı.

Sansa adamın ellerinden kurtulup geri kaçmıştı. "Yapmayacağım. Yapamam. Bir şeyler ters gider. Kaçmak istediğimde beni götürmemiştin ve şimdi kaçmama gerek yok."

Dontos aptal gibi Sansa'nın yüzüne bakakalmıştı. "Ama ayarlamalar

yapıldı tatlım. Seni evine götürecek olan gemi, gemiye götürecek tekne, Florian tatlı Jonquil'i için her şeyi yaptı."

"Sana verdiğim zahmet için üzgünüm ama teknelere ve gemilere ihtiyacım yok artık."

"Ama bütün bunlar senin güvende olman için."

"Yüksek Bahçe'de güvende olacağım. Willas güvende olmamı sağlayacak."

"Ama o seni tanımıyor," diye ısrar etmişti Dontos, "ve seni sevmeyecek. Jonquil, o güzel gözlerini aç, Tyreller seni umursamıyor. Onlar mirasının peşinde."

"Mirasım?" Sansa'nın kafası karışmıştı.

"Tatlım," demişti Dontos, "sen Kışyarı vârisisin." Sansa'yi tekrar yakalayıp bunu yapmaması için yalvarmıştı. Sansa adamdan kurtulup onu büvet ağacının altında tek başına bırakmıştı. O günden beri tanrı korusuna gitmemişti.

Bununla beraber, Dontos'un sözlerini de unutmamıştı. Kışyarı vârisi, diye düşündü o gece yatağına uzandığında. Senin mirasınla evlenmek istiyorlar. Sansa üç erkek kardeşle birlikte büyümüştü, bir mirası olduğunu hiç düşünmemişti ama Bran'ın ve Rickon'ın ölümüyle... Bir şey fark etmez, Robb var, o artık yetişkin bir erkek, evlenecek ve bir oğul sahibi olacak. Willas, Yüksek Bahçeyi alacak zaten, Kışyarı'yla ne işi olur?

Bazen, sadece tınısını duymak için Willas'ın adını yastığına fısıldıyordu Sansa. "Willas, Willas, Willas." Willas'ın da Loras kadar güzel bir isim olduğunu düşünüyordu. Tınıları bile aynıydı, biraz. Sakat bacağı neden sorun olsundu ki? Willas, Yüksek Bahçe Lordu olacaktı Sansa da onun leydisi.

Willas'la kendisini, kucaklarında köpek yavrularıyla birlikte bir bahçede otururken hayal ediyordu ya da Mander'da yüzen bir zevk mavnasında, ut çalıp şarkılar söyleyen bir şarkıcıyı dinlerken. Ona oğullar verirsem beni sevebilir. Sansa oğullarına Eddard, Brandon ve Rickon isimlerini verecekti ve onları Sör Loras kadar yiğit olmaları için büyütücekti. Ve Lannisterlar'dan nefret etmeleri için. Sansa'nın rüyalarında, çocukları tıpkı kaybettiği kardeşlerine benziyordu. Bazen rüyasının içinde Arya'ya benzeyen bir kız bile oluyordu.

Ama Sansa, Willas,ın resmini uzun süre kafasında tutamıyordu; onu Sör Loras'a dönüştürüp duruyordu düşünceleri; genç, zarif ve güzel. Onu böyle hayal etmemelisin, dedi kendine. Aksi takdirde, karşılaştığınız zaman gözlerindeki hayal kırıklığını görür, aslında kardeşine âşık olduğunu bilirken seninle nasıl evlenir? Willas Tyrell, Sansa'nın iki katı yaşındaydı, Sansa bunu sürekli hatırlatıyordu kendine, üstelik sakattı, belki de babası gibi tıknaz ve

kırmızı suratlıydı. Ama yakışıklı ya da değil, Willas, Sansa'nın sahip olacağı tek kahraman olabilirdi.

Bir kere rüyasında Joffrey ile evlenen kızın Margaery değil kendisi olduğunu görmüştü ve Joffrey düğün gecelerinde cellât Ilyn Payne'e dönüşmüştü. Sansa titreyerek uyanmıştı. Margaery'nin onun gibi acı çekmesini istemiyordu ama Tyrelller'in düğünden vazeçebileceği düşüncesi de onu dehşete düşürüyordu. Onu uyardım, yaptım, ona Joffrey'yle ilgili gerçekleri anlattım. Margaery ona inanmıyordu belki de. Joffrey kızın yanında kusursuz şövalyeyi oynuyordu sürekli, tıpkı bir zamanlar Sansa'ya yaptığı gibi. Yakında Joffrey'nin gerçek tabiatını görecek. Düğünden önce olmazsa düğünden sonra. Sansa, septe bir dahaki gidişinde Yukarıdaki Anne'ye bir mum yakmaya ve Margaery'yi Joffrey'nin zalimliğinden koruması için dua etmeye karar verdi. Bir mum da Savaşçıya yakardı belki, Loras için.

Yüce Baelor Septi'ndeki törende yeni elbisesini giyecekti, terfi kadın son ölçülerini alırken karar vermişti buna. Cersei elbiseyi bu yüzden diktiriyor olmalı, düğünde pejmürde görünmemem için. Törenden sonraki ziyafet için mutlaka başka bir kıyafetinin olması gerekirdi ama eski elbiselerinden birinin iş göreceğini düşündü. Yeni elbisesine yemek ya da şarap dökülmesini istemiyordu. Yeni elbisemi Yüksek Bahçe'ye götürmeliyim. Willas Tyrell'e güzel görünmek istiyordu. Dontos haklıysa, Willas beni değil Kışyarı'nı istiyorsa, yine de beni ben olduğum için sevmeye başlayabilir. Sansa, elbisesinin nc zaman hazır olacağını merak ederek kendine sarıldı. Yeni elbisesini giymek için sabırsızlanıyordu.

ARYA

Yağmurlar gelip gitmişti ama gökyüzü maviden çok griydi vc bütün nehirler kabarmıştı. Arya üçüncü günün sabahında, ağaçların daha çok yanlış yüzlerinin yosun tuttuğunu fark etti. Fazlaca yosunlu bir karaağacın yanından geçerlerken, “Yanlış yöne gidiyoruz,” dedi Gendry’ye. “Güneye gidiyoruz, ağaçtaki yosunların nasıl büyüdüğünü görüyor musun?”

Gendry, gür siyah saçlarını gözlerinden çekip, “Yolu takip ediyoruz, hepsi bu. Yol burada güneye dönüyor,” dedi.

Bütün gün güneye gittik, demek istedi Arya. Dün de öyle, o dere yatağını takip ederken. Ama dün yeterince dikkat etmemişti, bu yüzden emin olamazdı. “Sanırım kaybolduk,” dedi hafif bir sesle. “Nehirden ayrılmamalıydık. Bütün yapmamız gereken nehri takip etmekti.”

“Nehir dönüp kıvrılıyor,” dedi Gendry. “Bahse girerim ki bu sadece kestirme bir yol. Gizli bir haydut yolu. Lim, Tom ve diğerleri yıllardır burada yaşıyor.”

Bu doğruydu. Arya dudağını ısırdı. “Ama yosunlar...” “Yağmur bu şekilde yağmaya devam ederse yakında kulaklarımız bile yosun tutar,” diye şikâyet etti Gendry.

“Sadece güneydeki kulağımız,” diye inat etti Arya. Boğa’yı herhangi bir şeye ikna etmenin yolu yoktu ama Arya’nın tek gerçek arkadaşı oydu, artık Al Turta da yanlarında değildi.

Yola çıktıkları gün, “Shama ekmek pişirmek için bana ihtiyacı olduğunu söylüyor,” demişti Al Turta. “Üstelik yağmurdan, eyer ağrılarından ve sürekli korkmaktan yoruldum. Burada bira ve yemek için tavşan var, ben pişirdiğimde ekmek de daha iyi olacak. Geri döndüğünde göreceksin. Geri döneceksin değil mi? Savaş bittiğinde?” Sonra Arya’nın kim olduğunu hatırlamıştı çocuk, “Leydim,” diye eklemişti kızararak.

Arya, savaşın bir gün bitip bitmeyeceğini bilmiyordu ama başıyla onaylamıştı. “O gün seni dövdüğüm için üzgünüm,” demişti. Al Turta aptal ve korkaktı ama Kral Topraklarından beri Arya’nm yanındaydı ve Arya ona

alışmıştı. “Burnunu kırdım.”

“Lim’in burnunu da kırdın,” diyerek sırıtmıştı Al Turta. “İyiydi.”

“Lim öyle düşünmedi,” demişti Arya somurtarak. Sonra gitme zamanı gelmişti. Al Turta leydisinin elini öpmek için izin istediğinde Arya çocuğun omzunu yumruklamıştı. “Bana öyle deme. Sen Al Turta’sın ben de Arry.”

“Burada Al Turta değilim. Sharna bana Çocuk diyor. Öbür çocuğu da aynı isimle çağırıyor. Bu kafa karıştırıcı olacak.”

Arya, Al Turta’yı tahmin ettiğinden fazla özlüyordu ama Harwin bu eksikliğin birazını gidermişti. Arya, Harwin’e babası Hullen’i ve kaçtığı gün onu Kızıl Kale’nin ahırlarında nasıl ölmek üzereyken bulduğunu anlatmıştı. “Bir ahırda öleceğini söylerdi hep,” demişti Harwin. “Ama huysuz bir aygır tarafından öldürüIeceğini düşünürdük, bir aslan sürüsü tarafından değil.” Yoren’i, Kral Topraklarından kaçışlarını ve o zamandan beri olanların çoğunu da anlatmıştı Arya ama İğne’yle öldürdüğü seyis yamağından ve Harrenhal’da boğazını kestiği muhafızdan bahsetmemişti. Bunları Harwin’e anlatmak babasına anlatmak gibi olurdu ve bazı peyler vardı ki babasının bilmesine katlanamazdı.

Arya, Jaqen H’ghar’dan ve adamın ona borçlanıp ödediği üç ölümden de bahsetmemişti. Jaqen’in verdiği demir sikkeyi kemerinin altına saklamıştı ama bazı geceler sikkeyi oradan çıkarıyor, adamın yüzünün nasıl eriyip değiştiğini hatırlıyordu. “Valar morghulis,” diyordu fısıltıyla. “Sör Gregor, Dünsen, Polliver, Tatlı Uaff, Vadeci ve Tazı, Sör Ilyn, Sör Meryn, Kraliçe Cersei, Kral Joffrey.”

Lord Eddard’ın Lord Beric’le birlikte batıya gönderdiği yirmi Kışyarı adamından sadece altısının sağ kaldığını söylemişti Harwin. “Bir tuzaktı leydim. Lord Tywin, Yürüyen Dağ’ı ateş ve kılıçla birlikte Kızıl Çatal’ın karşısına göndermişti, babanızı oraya çekmeyi umuyordu. Lord Eddard’m Gregor Clegane’le ilgilenmek üzere batıya bizzat gelmesini planlamıştı. Lord gelmiş olsaydı öldürülecek ya da o sırada leydi annenizin tutsağı olan Iblis’le takas edilmek üzere esir alınacaktı. Fakat Kral Katili, Lord Tywin’in planından habersizdi ve kardeşinin esir alındığını duyduğunda Kral Topraklarimn sokaklarında babanıza saldırdı.”

“Hatırlıyorum,” demişti Arya. “Jory’yi öldürdü.” Jory, Arya’ya gülümserdi hep, ona ayak altından çekilmesini söylediği zamanlar dışında.

“Jory’yi öldürdü,” diye onaylamıştı Harwin, “ve atı üzerine devrildiğinde babanızın bacağı kırıldı. Lord Eddard bu yüzden batıya gidemedi. Yerine Lord Beric’i gönderdi, kendi adamlarından yirmi kişi ve aralarında benim de olduğum

yirmi Kışyarı adamıyla birlikte. Başkaları davardı. Thoros, Sör Raymun, Darry ve onların adamları, Sör Gladden Wylde ve Lothar Mallery isimli bir lord, Ama Gregor Clegane bizi Şarlatan Kıyısında bekliyordu, nehrin her iki kenarına da adamlar gizlemişti. Nehri geçerken bize hem önden hem arkadan saldırdılar.

Dağ'ın Raymun Darry'yi tek kılıç darbesiyle katlettiğini gördüm, öyle korkunç bir darbeydi ki Darry'nin kolunu dirseğinden koparmakla kalmadı adamın altındaki atı da öldürdü. Gladden Wylde orada Darry'yle birlikte öldü, Lord Mallery ezildi ve boğuldu. Dört yanımız aslanlarla çevriliydi, ben de diğerleriyle birlikte ölüme mahkûm olduğumu düşündüm ama Alyn emirler yağdırmaya başladı, hatlarımızı tekrar düzene soktu, hâlâ at sırtında olanlarımız Thoros'un etrafında toplandık ve kendimize yol açtık. O sabah yüz yirmi adamdık. Karanlık çöktüğünde en fazla kırk kişi kalmıştık ve Lord Beric ölümcül bir yara almıştı. O gece Thoros lordun göğsünden bir mızrak sapı çıkardı ve açılan deliğe kaynar şarap döktü.

Hepimiz lordun gün doğmadan öleceğinden emindik. Ama Thoros bütün gece ateşin yanında oturup dua etti, şafak söktüğünde lord hâlâ yaşıyordu ve eskisinden daha güçlüydü. Tekrar ata binebilmesi için on beş gün geçmesi gerekti ama onun cesareti hepimizi sağlam tuttu. Bize savaşımızın Soytarı Kıyısında bitmediğini, aksine orada yeni başladığını söyledi ve ölen her adamımızın intikamı on katıyla alınacaktı.

O esnada savaş bizi geçip gitmişti. Dağ'ın adamları Lord Tywin'in öncü kuvvetiydi sadece. Kızıl Çataİı geçtiler ve önlerine çıkan her şeyi yakarak hızla nehir topraklarına gittiler. Sayımız o kadar azdı ki bütün yapabildiğimiz onları arkadan taciz etmek oldu ama Kral Robert, Lord Tywin'in isyanını bastırmak üzere batıya gittiğinde ona katılacağımızı söyleyip durduk birbirimize. Daha sonra Robert'ın ve Lord Eddard'ın öldüğünü duyduk ve Cersei'nin eniği Demir Taht'a çıkmıştı.

Bu durum dünyayı tersine çevirdi. Biz Kral Eli tarafından haydutların işini bitirmek üzere gönderilmiştik ama artık haydut olan bizlerdik ve Lord Tywin Kral Eli'ydi. Bazılarımız teslim olmak istedi ama Lord Beric bunu duymayı reddediyordu. Biz hâlâ kralın adamlarıydık ve aslanlar tarafından parçalananlar kralın insanlarıydı. Eğer Robert için savaşamıyorsak insanları için savacaktık, her birimiz ölene dek. Savaştık, ama biz mücadelemize devam ederken tuhaf bir şey oldu. Kaybettiğimiz her adama karşılık iki yeni adam çıkıp geliyordu. Asil doğumlu birkaç şövalye veya yaver ama çoğu sıradan adamlardı; çiftçiler, dolandırıcılar, hizmetkârlar, ayakkabıcılar, hatta iki rahip. Her türden adamlar, hatta kadınlar, çocuklar, köpekler..."

“Köpekler?" demişti Arya.

“Evet.” Harwin sırıtmıştı. “Görebileceğin en zalim köpekler bizim delikanlılardan birinde.”

“Zalim bir köpeğim olsun isterdim,” demişti Arya özlem dolu bir sesle. “Aslan öldüren bir köpek.” Bir zamanlar bir ulu kurdu vardı, Nymeria, ama Arya kraliçenin onu öldürmesine engel olmak için hayvana taş atmış ve kaçmasını sağlamıştı. Bir köpek bir aslanı öldürebilir mi? diye merak etti.

O öğleden sonra tekrar başlayan yağmur geceye kadar devam etti. Şükürler olsun ki haydutların her yerde dostları vardı, bu yüzden dışarıda kamp kurmalarına ya da Al Turta ve Gendry’yle birlikte sık sık yaptıkları gibi aralarından su sızan dalların altında sığınak aramalarına gerek yoktu.

O gece yakılmış ve terk edilmiş bir köyde konakladılar. En azından terk edilmiş görünüyordu. Şanslı Jack av borusundan iki kısa ve iki uzun ses üfleyene kadar. Sonra enkazların arasından ve gizli kilerlerden çeşit çeşit adamlar çıktı. Biraları, kuru elmaları ve bayat arpa ekmekleri vardı, haydutlar da Anguy’un yolda vurduğu bir ördeği getirmişti; o gece yemek neredeyse bir ziyafetti.

Köylülerden biri Lim Limoncübbeli’ye dönüp, “İki gün önce buraya bazı adamlar geldi, Kral Katilini arıyorlardı,” dediğinde Arya ördek kanadındaki son et parçalarını kemiriyordu.

Lim güldü. “Nehirova’da arasalar daha iyi olurdu. Güzel ve rutubetli zindanların en derininde.” Lim’in ezik bir elmaya benzeyen burnu kıpkırmızı, çürük ve şişti.

“Hayır,” dedi bir başka köylü. “Kral Katili kaçtı.”

Kral Katili. Arya boynundaki tüylerin ürperdiğini hissedebiliyordu. Adamları dinlemek için nefesini tuttu.

“Bu doğru olabilir mi?” dedi Yediler’in Tom’u.

“Buna inanmam,” dedi paslı bir miğfer takan tek gözlü adam, Haydutlar ona Şanslı Jack diyordu ama bir gözünü kaybetmek o kadar da şanslı bir şeymiş gibi gelmiyordu Arya’ya. “Ben o zindanların tadına bizzat baktım. Nasıl kaçmış olabilir?”

Köylüler sadece omuzlarını silktiler. Yeşilsakal, yeşil gri gür sakallarını sıvazladı, “Eğer Kral Katili tekrar serbest kaldıysa kurtlar kanda boğulur. Thoros haberdar edilmeli. Işık Tanrısı alevlerin arasından Lannister’ı gösterir ona,” dedi.

“Burada güzel bir ateş var,” dedi Anguy gülümseyerek. Yeşilsakal güldü ve yaycının kulağına vurdu. “Sana bir rahip gibi mi görünüyorum Yaycı?

Tyroshlu Pello alevlerin içine baktığında, korlar sakalını alazladı.”

Lim parmaklarını çıtlattı, “Jaime Lannister’ı yakalamak Lord Beric’in hoşuna gitmez miydi ama...”

“Onu asar mı Lim?” diye sordu köylü kadınlardan biri. “Onun kadar yakışıklı bir adamı asmak günah olur.”

“Önce yargılama!” dedi Anguy. “Lord Beric onları önce yargılar biliyorsunuz.” Gülümsedi. “Onları yargıladıktan sonra asar.” Herkes gülüyordu. Sonra Tom parmaklarını arpının tellerinde gezdirdi.

Kral Ormanı’nın kardeşleri, onlar bir haydut çetesiydi.

“Ormandı onların kalesi,

Ama onlar arazilerde gezerdi.

Ne kimsenin altını saklanırdı onlardan,

Ne de bir kızın elleri.

Ah Kral Ormaninın kardeşleri, onlar korku saçan bir haydut çetesiydi.”

Bir köşede, kuru ve sıcak bir halde Gendry’yle Harwin’in arasında oturan Arya bir süre için şarkıyı dinledi, sonra gözlerini kapatıp uykuya daldı. Rüyasında evini gördü; Nehirova’yı değil, Kışyarnı. Ama güzel bir rüya değildi. Arya kalenin dışında tek başınaydı, dizlerine kadar çamura batmıştı. İlerideki gri duvarları görebiliyordu ama kapılara ulaşmaya çalıştıkça her adımı bir öncekinden daha zor oluyordu. Kale, sonunda granitten çok duman gibi görünene kadar ağır ağır kayboldu. Kurtlar da vardı, gözleri parıldayan gri ve çelimsiz suretler ağaçların arasında sinsice dolamıyordu. Arya ne zaman onlara baksa kanın tadını hatırlıyordu.

Ertesi sabah, tarlalara girip kestirmeden gitmek için yoldan ayrıldılar. Kahverengi kuru yapraklan atların toynaklarında uçuşturan rüzgâr şiddetli esiyordu ama bu sefer yağmur yağmıyordu. Bulutların arkasından çıkan güneş öyle parlaktı ki Arya pelerinin başlığını gözlerine indirmek zorunda kaldı.

Birdenbire atının dizginlerini çekip durdu. “Yanlış yöne gidiyoruz!”

Gendry homurdandı. “Ne oldu, yine mi yosunlar?”

“Güneşe bak,” dedi Arya. “Güneye gidiyoruz!” Haritayı bulup diğerlerine göstermek için eyer heybesini karıştırdı. “Üç Dişli Mızrak’tan asla ayrılmamalıydık. Bak.” Haritayı açıp kucağına yaydı. Şimdi herkes ona bakıyordu. “İşte Nehirova, nehirlerin arasında.”

“Aslında,” dedi Şanslı Jack, “Nehirova’nın nerede olduğunu biliyoruz. Her birimiz.”

“Nehirova’ya gitmiyorsun,” dedi Lim sertçe.

Neredeyse varmıştım, diye düşündü Arya. Atlarımızı almalarına izin

vermeliydim. Yolun geri kalanını yürüyebilirdim. Gördüğü rüyayı hatırladı ve dudağını ısırdı.

“Ah, bu kadar incinmiş görünme çocuk,” dedi Yeditelli Tom. “Sana bir zarar gelmeyecek, söz veriyorum.”

“Bir yalancının sözü!”

“Kimse yalan söylemedi,” dedi Lim. “Hiçbir vaatte bulunmadık. Seninle ne yapılacağına karar vermek bizim haddimiz değil.

Lim lider değildi gerçi, Tom da öyle; lider Yeşilsakal’dı, Tyroshlu adam. Arya onunla yüzleşmek için döndü. “Beni Nehirova’ya götürürsen ödüllendirilirsin,” dedi umutsuzca.

“Ufaklık,” dedi Yeşilsakal. “Bir köylü, sıradan bir sincabı kaynatmak için yüzebilir ama ağacında bulduğu altın bir sincapsa onu lorduna götürür, aksi takdirde götürmediğine pişman olur,”

“Ben sincap değilim,” dedi Arya inatla.

“Öylesin.” Yeşilsakal güldü. “İstese de istemese de yıldırım lordunun huzuruna giden altın bir sincapsın. Seninle ne yapılacağını o bilir. Bahse girerim ki seni leydi annene geri gönderecek, tam da senin istediğin gibi.”

Yeditelli Tom başıyla onayladı. “Evet, Lord Beric böyledir, Sana adaletli davranacak, göreceksin.”

Lord Beric Dondarrion. Arya, Harrenhal’dayken hem Lannisterlar’dan hem de Kanlı Oyuncular’dan duyduğu hikâyeleri hatırladı. Lord Beric, ormanın ruhu. Önce Sör Amory Lorch, ardından Vargo Hoat, iki kez de Yürüyen Dağ tarafından öldürülen Lord Beric. Beni eve göndermezse belki ben de öldürürüm onu, “Neden Lord Beric’i görmek zorundayım?” diye sordu sessizce.

“Bütün soylu tutsaklarımızı ona götürürüz,” dedi Anguy.

Tutsak. Arya ruhunu sakinleştirmek için derin bir nefes aldı, Su kadar sakin. Atlarının sırtında oturan haydutlara baktı ve kendi atının başını çevirdi. Topuklarını süvari atının karnına vururken, şimdi, yılan kadar hızlı, diye düşündü. Yeşilsakal’ın ve Şanslı Jack’in arasından uçarak geçti, Gendry’nin kısrağı yoldan çekilirken Arya bir an için delikanlının şaşkın yüzünü gördü. Sonra açık arazideydi, hızla ilerliyordu.

Kuzeye ya da güneye, doğuya ya da batıya, artık fark etmezdi, Nehirova’ya giden yolu daha sonra, haydutlardan kurtulduğunda bulabilirdi. Arya iyice öne eğildi ve atını dörtnala kaldırdı. Haydutlar arkasından küfürler ediyor ve geri gelmesi için bağırıyorlardı. Kulağını seslere tıkadı ama omzunun üzerinden arkasına baktığında dört adamın onu takip ettiğini gördü; Anguy, Harwin ve Yeşilsakal yan yana geliyordu, arkasında sarı cübbesi dalgalanan Lim

daha gerideydi. “Geyik kadar seri,” dedi Arya atına. “Şimdi koş, koş.”

Yabani otlarla kaplı kahverengi tarlalardan, bel yüksekliğindeki otların arasından ve dörtnala koşan atının rüzgârıyla havalanan kuru yaprak yığınlarının içinden geçti. Orman solundaydı. Ormanda izimi kaybettirebilirim. Tarlanın kenarında kuru bir su kanalı vardı, Arya hızını hiç kesmeden kanalın üstünden atlayıp karağaçların, porsukların ve huşların ortasına düştü. Bir an için arkasına baktığında Anguy ve Harwin’in hâlâ takipte olduğunu gördü, Yeşilsakal geride kalmıştı ve Lim hiç görünmüyordu. “Daha hızlı,” dedi atına, “yapabilirsin, yapabilirsin. ”

İki karağacın arasından geçti ve hangi yüzlerinin yosun tuttuğuna bakmak için durmadı bile. Çürük bir kütüğün üzerinden atladı ve gövdesinden sivri dallar yükselen devasa bir devrik ağarın etrafından dolaştı. Önce yavaşlayıp sonra tekrar hızlanarak bir bayırı tırmandı. Bayırın diğer yüzünden aşağı indi. Atının nalları çakmaktaşı zeminden kıvılcımlar çıkarıyordu. Bayırın tepesinde arkasına baktı. Harwin, Anguy’un önüne geçmişti ama ikisi de hızla geliyordu. İyice arkada kalan Yeşilsakal vazgeçmiş gibi görünüyordu.

Bir akarsu yolunu kesti. Arya, kahverengi ıslak yapraklarla bozulmuş suyun içine girdi. Karşı kıyıda sudan çıkarken yapraklardan bazıları atının bacaklarına yapıştı. Suyun bu tarafındaki çalılar daha kalındı, zemin köklerle ve taşlarla doluydu. Arya yavaşlamak zorundaydı ama hızını cesaret edebildiği kadar korudu. Önüne başka bir bayır çıktı, bu seferki daha dikti. Tırmandı, tekrar indi. Bu orman ne kadar büyük? diye merak etti. En hızlı at ondaydı, bunu biliyordu; Harrenhal’daki ahırdan Roose Bolton’ın en iyi atlarından birini çalmıştı ama hayvanın hızı burada harcanıyordu. Tekrar tarlaları bulmalıyım. Bir yol bulmalıyım. Yol yerine dar ve engebeli bir av patikası buldu ama bu da bir şey sayılırdı. Ağaç dalları yüzünü kamçılarken patika boyunca hızla ilerledi. Dallardan biri başlığına takılıp onu geri çekti, Arya bir an için yakalandığından korktu. Arya’nın koşusunun hiddetinden ürken bir dişi tilki telaşla çalıların arasından fırladı. Av patikası Arya’yı başka bir dereye götürdü. Yoksa aynı dere miydi? Arya geri mi dönmüştü? Bu bilmeceyi çözmeye vakit yoktu; arkasından, ağaçların arasında hızla ilerleyen atların sesi geliyordu. Dikenler yüzünü tırmalıyordu, bir zamanlar Kral Topraklarında kovaladığı kedilerin yaptığı gibi. Bir akçaağacın dallarından güvercinler havalandı, Ama ağaçlar seyreliyordu ve Arya birdenbire onlardan kurtuldu, Önünde geniş ve düz bir tarla uzanıyordu, yabani otlarla dolu arazi çiğnenmiş ve ıslaktı. Arya atını tekrar dörtnala kaldırdı. Koş diye düşündü, Nehirova için koş, ev için koş. Onları atlatmış mıydı? Hızlıca arkasına baktı, Harwin oradaydı, altı metre kadar gerideydi ve yaklaşıyordu.

Hayır, diye düşündü Arya, hayır, yapamaz, o yapmamalı, bu haksızlık.

Harwin, Arya'nın yanına gelip atının dizginini yakaladığında hayvanların ikisi de yorgun ve terliydi. Arya da nefes nefese kalmıştı. Dövüşün bittiğini biliyordu. "Bir kuzeyli gibi at sürüyorsunuz leydim," dedi Harwin hayvanları durdururken. "Halanızda böyleydi. Leydi Lyanna. Ama hatırlarsanız benim babam da seyis başıydı."

Arya'nın Harwin'e bakışı acı doluydu. "Senin, babamın adamı olduğunu sanıyordum."

"Lord Eddard öldü leydim. Ben şimdi yıldırım lorduna ve kardeşlerime aidim."

"Hangi kardeşler?" Arya'nın hatırladığı kadarıyla yaşlı Hullen'in Harwin'den başka oğlu yoktu.

"Anguy, Lim, Yediler'in Tom'u, Jack ve Yeşilsakal, hepsi. Ağabeyiniz Robb'a karşı bir kinimiz yok leydim... ama onun için savaşmıyoruz. Onun kendi ordusu ve önünde diz çökecek kudretli lordları var. Küçük insanların bizden başka kimsesi yok." İnceleyen gözlerle Arya'ya baktı. "Ne demek istediğimi anlayabiliyor musunuz?"

"Evet," dedi Arya. Harwin, Robb'un adamı değildi, bunu gayet iyi anlamıştı. Ve kendisi Harwin'in tutsağıydı. Al Turta'yla kalabilirdim. O küçük tekneyi alıp Nehirova'ya yelken açabilirdik, Güvercin'ken durumu daha iyiydi. Kimse Güvercin'i tutsak almazdı ya da Nan'ı, Gelincik'i öksüz çocuk Arry'yi. Ben bir kurttum, diye düşündü, ama şimdi küçük ve aptal bir leydiyim yine.

"Şimdi sorun çıkarmadan geri gelecek misiniz?" diye sordu Harwin. "Yoksa sizi bağlayıp atınızın sırtına mı atmalıyım?"

"Sorun çıkarmadan geleceğim," dedi Arya asık bir suratla. Şimdilik.

SAMWELL

Ağlayarak bir adım daha attı Sam. Bu son adım, en son, devam edemem, yapamam. Ama ayakları tekrar hareket etti. Önce biri, sonra diğeri. Bir adım atıyorlar, sonra bir adım daha, diye düşündü, bunlar benim ayaklarım değil, başka birine aitler, başka biri yürüyor, ben olamam.

Aşağı baktığında karların içinde tökezleyen ayaklarını görebiliyordu; şekilsiz ve sarsak şeyler. Çizmelerinin eskiden siyah olduğunu hatırlıyor gibiydi ama üstlerine yapışıp katılaşan kar yüzün den beyaz ve şekilsiz yumrulara dönüşmüşlerdi şimdi. Buzdan oyulmuş iki sakat ayak gibi.

Kar durmayacaktı. Kar yığınları dizlerinin üstüne kadar çıkıyordu ve alt bacakları, bir çift beyaz baldır zırhı gibi görünen ince bir buz tabakasıyla kaplıydı. Adımları sürükleniyordu, sendeliyordu. Sırtında taşıdığı yük yüzünden kocaman bir kambur gibi görünüyordu Sam. Ve yorgundu, çok yorgundu. Devam edemem, Anne, merhamet et, yapamam.

Her dört ya da beş adımda bir aşağı uzanıp kılıç kemerini çekiştirmek zorunda kalıyordu. Kılıcını Yumruk'ta kaybetmişti ama kını hâlâ kemerinden sarkıyordu. Sam'in iki bıçağı vardı; Jon'un verdiği ejderhacamı hançer ve etini kesmek için kullandığı çelik bıçak. Bunca şey ağırlık yapıyordu, üstelik Sam'in göbeği o kadar yuvarlak ve genişti ki, çekmeyi unuttuğunda kemer aşağı kayıp ayak bileklerine dolanıyordu, ne kadar sıkı bağlarsa bağlasın. Bir keresinde göbeğinin üstüne bağlamayı denemişti ama o zaman da neredeyse koltuk altına kadar çıkmıştı kemer. Grenn, Sam'i o halde gördüğünde kusana dek gülmüştü ve Efkârlı Edd, "Kılıcını boynundaki zincire asan bir adam tanımıştım bir zamanlar, ayni böyle. Bir gün tökezleyip düştü ve kılıcın kabzası burnuna girdi," demişti.

Sam de tökezliyordu. Karın altında taşlar vardı, ağaç kökleri ve bazen donmuş zeminin altında derin çukurlar. Kara Bernarr çukurlardan birine basıp bileğini kırmıştı, üç gün önceydi, belki de dört ya da... aslında ne kadar zaman olduğunu bilmiyordu Sam, Daha sonra Lord Kumandan, Bernarr'ı bir ata bindirmişti.

Ağlayarak bir adım daha attı Sam. Yürümekten öte düşüyordu sanki, hiç durmadan düşüyordu ama asla yere çarpmıyordu, ileri doğru düşüyordu sadece, ileri doğru. Durmak zorundayım, canım çok yanıyor. Çok üşüdüm ve yorgunum, uyumaya ihtiyacım var, bir ateşin yanında azıcık uyumaya ve donmamış bir parça yiyeceğe.

Ama durursa ölürdü. Bunu biliyordu. Bunu hepsi biliyordu, KCri kalan üç beş kişi. Yumruk'tan kaçtıklarında elli kişilerdi, belki de daha fazla, ama bazıları kaçıp karın içinde kaybolmuş, yaralılardan birkaçı da kanamadan ölmüştü... ve bazen, arkasından gelen bağrışmalar duyuyordu Sam, artçı kuvvetten, bir keresinde korkunç bir çığlık da duymuştu. O çığlıktan sonra, yarı donmuş ayaklarıyla karı tekmeleyerek olabildiği kadar hızlı koşmuştu, yirmi ya da otuz metre kadar. Bacakları daha güçlü olsaydı hâlâ koşuyor olurdu. Arkamızdalar, hâlâ arkamızdalar, bizi teker teker alıyorlar.

Ağlayarak bir adım daha attı Sam. O kadar uzun zamandır üşüyordu ki sıcağın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Üç çift çorap giyiyordu. Koyun yününden yapılmış çift kat tuniğinin altında iki kat iç çamaşırı, çamaşırlarının üstünde onu örgü zırhının soğuk çeliğinden koruyan kaim dolgulu bir içlik vardı. Zırhlı yeleğinin üstüne bol bir cübbe, cübbenin üstüne üç kat kalın bir pelerin giymişti. Pelerinin yakasını çenesinin altında kemik bir düğmeyle sıkı sıkı kapatmıştı, başlığını alnından aşağı doğru sarkıtmıştı. Yün ve deriden yapılmış ince eldivenlerinin üstüne kalın, kürk kolçaklar takmıştı. Yüzünün alt yarısını bir kaşkolla sıkıca sarmıştı ve başına geçirdiği yün astarlı dar başlığı kulaklarının üstüne kadar çekmişti. Ve soğuk hâlâ içine işliyordu. Özellikle ayaklarına. Artık ayaklarını hissedemiyordu bile, ama daha dün o kadar çok acıyorlardı ki, değil yürümek üstlerine basmaya zor dayanıyordu Sam. Her adımda çığlık atmak istiyordu. Bu dün müydü? Hatırlayamıyordu. Yumruk'tan beri hiç uyumamıştı, borudan bu yana bir kez bile uyumamıştı. Meğerki yürürken uyumuş olsun. İnsan uyurken yürüyebilir miydi? Sam bilmiyordu ya da unutmuştu.

Ağlayarak bir adım daha attı Sam. Karlar döne döne etrafına düşüyordu; bazen beyaz, bazen de siyah bir gökyüzünden ama günden ve geceden kalan tek şey kardı. Sam'in omuzlarındaki ikinci bir pelerin gibiydi kar, sırtındaki heybenin üstünde biriki-yor, yükünü daha ağır, daha katlanılmaz hale getiriyordu. Şam'ın beli tahammülü imkânsız şekilde ağrıyordu; biri oraya bir bıçık sokmuştu sanki ve Sam'in her adımında ileri geri hareket ettirip duruyordu. Omuzları zırhının ağırlığıyla kıvranıyordu. Zırhını çıkarabilmek için her şeyi verirdi Sam ama bunu yapmaya kor-kuyordu. Zırhına ulaşmak için

cübbesini ve pelerinini çıkarmam gerekirdi ve o zaman soğuk onu alırdı.

Daha güçlü olsaydım... ama değildi ve bunu dilemek işe yaramıyordu. Sam güçsüzdü, şişmandı, çok şişmandı, kendi ağırlığını bile zor taşıyordu, zırh onun için çok fazlaydı. Teniyle çeliğin arasındaki kat kat kumaşa rağmen zırhı omuzlarını yüzüyordu sanki. Sam'ın yapabildiği tek şey ağlamaktı ve ağladığında gözyaşları yanaklarında donuyordu.

Ağlayarak bir adım daha attı. Ayağını bastığı yerlerdeki buzlar kırılmasa hareket ettiğinin farkına bile varmazdı Sam. Sağda ve solda, sessiz ağaçların arasından yarı görünen meşaleler, yağan karın içinde belli belirsiz turuncu halelere dönüşmüştü. Sam kafasını çevirdiğinde onları görebiliyordu; ormanın içinde sessizce kayıyor, ileri geri, öne arkaya sallanarak hareket ediyorlardı. Yağlı Ayı'nın ateş çemberi, diye hatırlattı kendine ve ondan uzaklaşacakların ızdırabı. Yürürken önündeki meşaleleri kovalıyormuş gibiydi ama meşalelerin de bacakları vardı; onunkilerden daha uzun, daha güçlü bacaklar, onları asla yakalayamazdı.

Sam; kafilenin en önünde, karanlığın cenderesinde yürümek anlamına geldiği halde, meşale taşıyıcılardan biri olmak için yalvarmıştı dün. Ateşi istiyordu, ateşi düşlüyordu. Ateşim olsaydı üşümezdim. Ama biri, en başta zaten bir meşalesi olduğunu ama onu kara düşürüp ateşi söndürdüğünü hatırlatmıştı Sam'e. Sam herhangi bir meşaleyi düşürdüğünü hatırlamıyordu ama doğru uluduğunu düşündü. Kolunu uzun süre yukarıda tutamayacak kadın güçsüzdü. Meşaleyi hatırlatan Edd miydi yoksa Grenn mi? Sanı bunu da hatırlamıyordu. Şişman, güçsüz, işe yaramaz, artık aklım bile donuyor. Bir adım daha attı.

Ağzının ve burnunun üstüne sardığı kaşkol sümükle kaplıydı ve öyle katılaşmıştı ki Sam bezin donarak yüzüne yapışmış olduğundan korktu. Nefes almak bile zordu. Hava öyle soğuktu ki nefes almak can yakıyordu. Donmuş maskesinin altından, "Anne merhamet et," diye mırıldandı boğuk, pürüzlü sesiyle. "Anne merhamet et, Anne merhamet et, Anne merhamet et." Her yakarışta, bacaklarını karın içinde sürükleyerek bir adım daha attı. Anne merhamet et, Anne merhamet et, Anne merhamet et, Anne merhamet et."

Kendi annesi bin fersah uzakta, güneydeydi. Kız kardeşleri ve erkek kardeşi küçük Dickon'la birlikte Boynuz Tepe'deki kalede güvendeydi. Annem beni duyamaz, Yukarıdaki Anne ne kadar duyarsa, Anne merhametliydi, bütün rahipler bu konuda hemfikirdi ama Yedi'nin Sur'un ötesinde gücü yoktu. Burada eski tanrıların hükmü geçiyordu; ağaçların, kurtların ve karın isimsiz tanrılarının. "Merhamet edin," diye fısıldadı Sam dinleyen her neyse ona, eski ya da yeni tanrılara, hatta şeytanlara, "ah, merhamet, bana merhamet edin, bana

merhamet edin.”

Maslyn merhamet için ağladı. Sam bunu neden hatırlamıştı şimdi? Hatırlamak istediği bir şey değildi. Adam kılıcını düşürerek geriye sendelemişti, yalvarıyordu, teslim oluyordu, hatta eldivenini çıkarıp çelik bir eldivenmişçesine ölü yaratığın önüne atmıştı. Yaratık onu boğazından yakalayıp havaya kaldırdığında ve neredeyse kafasını kopardığında hâlâ merhamet için inliyordu Maslyn. Ölülerin içinde hiç merhamet kalmamış ve Ötekiler... hayır, bunu düşünmemeliyim, düşünme, hatırlama, sadece yürü, sadece yürü, sadece yürü.

Ağlayarak bir adım daha attı Sam.

Buz tabakasının altındaki bir kök, başparmağını yakaladı ve Sam tek dizinin üstüne düştü, öyle şiddetli düşmüştü ki dilini ısırdı. Ağzındaki kanın tadını alabiliyordu, Yumruk’tan beri tattığı her şeyden daha ılıktı kan. Bu sonum, diye düşündü. Düşmüştü ve tekrar kalkacak gücü bulamıyordu. Bir ağaç dalına uzandı, dalı sımsıkı kavradı, kendini yukarı çekmeye çalıştı ama kaskatı kesilmiş bacakları bedenini desteklemiyordu. Örgü zırh çok ağırdı ve Sam çok şişmandı, çok güçsüzdü, çok yorgundu.

“Ayağa kalk domuzcuk,” dedi biri, Sam’in yanından geçerken ama Sam umursamadı. Burada karın içinde uzanacağım ve gözlerimi kapatacağım. Burada ölmek çok da kötü olmazdı. Bundan daha çok üşümesi mümkün değildi, bir süre sonra belindeki ağrıyı ve omuzlarındaki korkunç acıyı da hissetmeyecekti, tıpkı ayaklarım hissetmediği gibi, ilk ölen ben olmayacağım, ben olduğumu söyleyemezler. Yumruk’ta yüzlerce adam ölmüştü, hepsi Sam’in etrafında ölmüştü, daha sonra daha fazlası da ölmüştü, Sam onları görmüştü, Titreyerek tuttuğu dalı bıraktı, rahatça karlara uzandı. Kar soğuk ve ıslaktı, biliyordu ama onca giysinin üstünden hissetmiyordu, Kar taneleri karnına, göğsüne ve göz kapaklarına düşerken beyaz gökyüzüne baktı. Kar, kalın ve beyaz bir battaniye gibi üstümü örtecek. Karın altı sıcak olacak. Eğer benim hakkımda konuşurlarsa, Gece Nöbetçilerinin adamı olarak öldüğümü söylemek zorunda kalacaklar, Yaptım. Yaptım. Görevimi yerine getirdim. Kimse yeminimi bozduğumu söyleyemez. Şişmanım, güçsüzüm, bir korkağım ama görevimi yerine getirdim.

Sam kuzgunlardan sorumluydu. Onu bu yüzden yanlarında getirmişlerdi. Sam gelmek istememişti, bunu onlara da söylemişti, onlara nasıl büyük bir korkak olduğunu söylemişti. Ama Üstat Aemon çok yaşlıydı, üstelik kördü, kuzgunlarla ilgilenmesi için Sam’i göndermek zorundalardı. Yumruk’ta kamp kurduklarında, Lord Kumandan, Sam’e emirlerini vermişti. “Sen bir savaşçı değilsin. Bunu ikimiz de biliyoruz evlat. Olur da saldırıya uğrarsak aksini ispat etmeye çalışma, sadece ayak altında dolaşmış olursun, Senin işin mesaj

yollamak. Mektubun ne söylemesi gerektiğini sormak için bana gelme. Kendin yaz ve hem Kara Kale'ye hem de Gölge Kule'ye birer kuş gönder." Yaşlı ayı eldivenli parmağını Sam'e doğrultmuştu. "Korkudan üstünü pisletsen umrumda değil, binlerce yabanıl duvarları aşıp kanını içmek için uluyarak gelse umrumda değil, o kuşları göndereceksin, aksi takdirde, ye-min ederim ki seni yedi cehennemin her birinde arar bulurum ve o kuşları göndermediğine pişman ederim." Mormont'un kendi kuzgunu başını yukarı aşağı sallayıp bağırmıştı, "Pişman, pişman, pişman."

Sam pişmandı; daha cesur ya da daha güçlü olamadığı için, adam gibi kılıç kullanamadığı için, babasına daha iyi bir evlat, kızlara ve kardeşi Dickon'a daha iyi bir ağabey olamadığı için. Öldüğü için pişmandı ama Yumruk'ta çok daha iyi adamlar ölmüştü, onun gibi şişman ve cırlak oğlanlar değil. Yaşlı Ayı cehennemlerde onu aramak zorunda kalmayacaktı en azından. Kuşları gönderdim. En azından bu işi doğru yaptım. Mesajları vaktinden önce yazmıştı, İlk İnsanlar'ın Yumruğu'nun saldırıya uğradığını söyleyen kısa ve öz mesajlar. Sonra onları, asla göndermek zorunda kalmayacağını umarak parşömen kesesine saklamıştı.

Borular öttüğünde Sam uyuyordu. Önce rüya gördüğünü düşünmüştü ama gözlerini açtığında kar yağıyordu, kara kardeşler yaylarını ve kılıçlarını alarak çemberduvara doğru koşuyordu. Sain'in yakınındaki tek kişi Chett'ti; çıbanlarla dolu yüzü ve boğazındaki büyük yağ bezesiyle Üstat Aemon'ın eski kâhyası. Üçüncü ötüş ağaçların arasından inleyerek geldiğinde, Sam daha önce hiçbir adamın yüzünde görmediği bir korku görmüştü Chett'in yüzünde. "Kuşları salmama yardım et," diye yalvarmıştı adama ama eski kâhya elinde hançeriyle dönüp koşmaya başlamıştı. Kö-peklerle ilgilenmesi gerek, diye hatırlamıştı Sam. Lord Kumandan büyük ihtimalle ona da bazı emirler vermişti.

Sam korkudan ve soğuktan titriyordu, eldivenlerin içindeki elleri katılaşmıştı ama parşömen kesesini bulup yazdığı mesajlan çıkarmayı başarmıştı. Kuzgunlar öfkeyle ciyaklıyordu. Kara Kale kafesini açtığında kuzgunlardan biri Sam'in yüzüne uçmuştu. Sam birini yakalamadan önce iki kuzgun daha kaçmıştı. Yakaladığı kuzgun, gagasıyla Sam'in eldivenini delmiş ve elini kanatmıştı ama Sam bir şekilde, küçük parşömen rulosunu kuşun ayağına bağlayacak kadar dayanmıştı. O esnada savaş borusu susmuştu ama Yumruk çelik sesleriyle ve bağırılan emirlerle çınlıyordu, demişti Sam kuzgunu havaya fırlatırken.

Gölge Kule kafesindeki kuşlar öyle delice çığlıklar atıp çırpmıyorlardı ki Sam kafesin kapağını açmaya korkmuştu ama yine de zorlamıştı kendini. Bu kez

kaçan ilk kuzgunu yakalamıştı. Kuzgun, bir an sonra, ayağında saldırının haberiyle birlikte yağan karın arasından gökyüzüne tırmanıyordu.

Görevini tamamladığında korkak ve beceriksiz parmaklarıyla giyinmeye devam etmişti Sam; başlığını takmış, cübbesini ve pelerinini giymiş, kılıç kemerini bağlamıştı, düşmemesi için gerçekten sımsıkı bağlamıştı. Sonra heybesini bulup içine eşyalarını tıkıştırmıştı; yedek iç çamaşırlarını ve kuru çoraplarını, Jon'un verdiği ejderhacamından ok ve mızrak uçlarını, eski boruyu, şömenleri, mürekkebi, kalemleri, çizdiği haritaları ve Sur'dan beri sakladığı kaya kadar sert sarımsaklı sosisi. Heybenin ağzını sıkıca bağlayıp sırtına atmıştı. Lord Kumandan çemberduvara koşturmamam gerektiğini söylemişti, diye hatırlamıştı, ama koşturarak ona gitmememi de söylemişti. Sam derin bir nefes almış ve şimdi ne yapacağını bilmediğini fark etmişti.

Daireler çizerek dönüp durduğunu hatırlıyordu Sam, kaybolmuştu, korku her zaman olduğu gibi içinde büyüyordu. Havlayan köpekler ve kişneyen atlar vardı ama karın yumuşattığı scslci uzaktan geliyormuş gibi duyuluyordu. Sam üç metreden ilerisini göremiyordu, tepenin zirvesini çevreleyen alçak taş duvar boyunca yanan meşaleler bile görünmüyordu. Meşaleler sönmüş olabilir mi? Bunu düşünmek bile çok korkunçtu. Boru üç kez uzun uzun ötmüştü, üç uzun ötüş Ötekiler anlamına geliyordu. Ormanın ak yürüyenleri, soğuk gölgeler, Sam'i henüz bir çocukken titretip ağlatan hikâyelerin canavarları, devasa buz örümceklerini süren kana susamış yaratıklar...

Sam tuhaf bir şekilde kılıcını çekmiş, karın içinde ağır ağır yürümeye başlamıştı. Bir köpek havlayarak yanından geçmişti ve Sam, Gölge Kule'den birkaç adam görmüştü; uzun baltalar ve iki buçuk metrelik mızraklar taşıyan sakallı iri kardeşler. Onların yanında kendini daha güvende hisedecekti, bu yüzden duvara doğru giden adamları takip etmişti. Taş çemberin üstünde yanan meşaleleri gördüğünde rahatlayarak ürpermişti.

Kara kardeşler, ellerinde kılıçlar ve mızraklarla birlikte düşen karı izliyorlardı, bekliyorlardı. Karla lekelenmiş bir miğfer giyen Sör Mallador Locke atının sırtında Sam'in önünden geçmişti. Sam, diğer adamların epey arkasında durmuş, Grenn'i ya du Efkârlı Edd'i aramıştı. Ölmek zorundaysam bırakın arkadaşlarımın yanında öleyim, diye düşündüğünü hatırlıyordu şimdi. Ama etrafındaki herkes yabancıydı, Blane isimli bir korucunun emrindeki Gölge Kule adamlarıydı.

Bir korucunun, "işte geliyorlar," dediğini duymuştu Sam.

"Tak," demişti Blane; yirmi ok, bir o kadar sadaktan çıkmış ve bir o kadar yaya takılmıştı.

“Tanrılar merhamet edin, yüzlercesi var,” demişti bir ses hafifçe.

“Çek,” demişti Blane. Ardından, “Tut.” Sam göremiyordu, görmek de istemiyordu. Bir şey, kaygan yamacı tırmanarak karların içinden gelirken, Nöbet’in adamları oklarını kulaklarına kadar çekmiş halde meşalelerinin arkasında bekliyordu. “Tut,” demişti Blane tekrar. Ve sonra, “Bırak.”

Oklar fısıldayarak uçmuştu.

Çemberduvardaki adamlardan kulak tırmalayan tezahüratlar yükselmişti ama sesler çabucak susmuştu. “Durmuyorlar lordum,” demişti bir adam Blane’e. Bir diğeri, “Bakın, ağaçların oradan daha fazlası geliyor!” diye bağırmıştı. Başka biri, “Tanrılar merhamet edin, emekliyorlar. Neredeyse buradalar, üstümüzdeler!” Sam o esnada geri çekilmeye başlamıştı, rüzgârın savurduğu bir yaprak gibi titriyordu, soğuktan olduğu kadar korkudan. O gece çok soğuktu. Şimdikinden bile soğuktu. Kar neredeyse ılık. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı sadece. Belki kısa bir süre içinde tekrar yürüyecek kadar güçlü olurum. Kısa bir süre içinde.

Başının yanından bir at geçti; yelesi karla kaplı, toynakları buz tutmuş, tüylü, gri bir hayvan. Sam atın gelip geçişini izledi. Düşenn kar tanelerinin arasında, siyahlı bir adam tarafından yürütülen başka bir at belirdi. Adam, yoluna çıkan Sam’i gördüğünde küfrederek hayvanı çevirdi ve Sam’in etrafından dolaştırdı. Bir atım olsaydı keşke, diye düşündü Sam. Bir atım olsaydı yola devam edebilirdim. Oturabilirdim, hatta eyerin üstünde uyuyabilirdim biraz. Ama atlarının çoğu Yumruk’ta kaybolmuştu, geri kalanlar da yiyecekleri, meşaleleri ve yaralıları taşıyordu. Sam yaralı değildi. Yalnızca şişman ve güçsüz, Yedi Krallıktaki en büyük korkak aynı zamanda.

Sam tam bir ödlekti. Babası Lord Randyll her zaman bunu söylerdi ve haklıydı. Sam onun vârisiydi ama bu onura asla layık olamamıştı, Lord Randyll bu yüzden Sur’a göndermişti onu, Tarly arazileri, kalesi ve Boynuz Tepe lordlarını yüzyıllardır gururlandıran büyük kılıç Yürekfelaketi, Sam’in kardeşi Dickon'a kalacaktı. Dickon, Sur’un ötesinde bir yerde karların içinde ölen ağabeyi için gözyaşı dökecek miydi acaba? Neden döksün ki? Bir ödleğin ardından gözyaşı dökmeye değmez. Babası bu kadarını defalarca söylemişti annesine. Yaşlı Ayı da biliyordu bunu.

Yumruk’taki o gece, Lord Kumandan atının sırtında birden bire ortaya çıkmış, “Ateş okları,” diye bağırmıştı. “Onlara alev verin.” Daha sonra gaklayan Sam’i fark etmişti adam. “Tarly! Git buradan! Senin yerin kuzgunların yanı.”

“Ben... ben... ben mesajları gönderdim.”

“Güzel.” Mormont’un omzundaki kuzgun tekrar etmişti, “Güzel, güzel."

Lord Kumandan kürklerinin ve zırhının içinde devasa görünüyordu. Siyah miğferinin göz deliklerinin arkasındaki bakışları alev alevdi. “Burada ayakaltında duruyorsun. Kafeslerine geri dön. Bir mesaj daha göndermem gerekirse önce seni bulmak zorunda kalmak istemiyorum. Kuşları hazır tut.” Yaşlı adam yanıl beklemeden atını çevirip çembere doğru koşturmuştu, “Ateş, onlara ateş verin!”

İki kez söylenmesine gerek yoktu, bacaklarının izin verdiği ölçüde hızlı yürüyerek kuşlarının yanına dönmüştü Sam. Mesajlan önceden yazmalıyım, diye düşünmüştü, böylece kuşları gerektiği kadar hızlı gönderebiliriz. Donmuş mürekkebi ısıtmak için küçük bir ateş yakmak, alması gerekendan fazla vakit almıştı. Sam, parşömenleri ve kalemi alarak ateşin yanındaki bir kayaya oturmuş ve mesajlarını yazmıştı.

Thoren Smallwood’un sesi, “Tak, çek... bırak,” komutları verirken, soğuğun ve karın ortasında saldırıya uğradık ama onları ateş oklarıyla geri püskürttük, yazmıştı Sam. Okların uçarken çıkardığı sesler bir annenin duaları kadar tatlıydı. “Yanın, sizi ölü piçler, yanın diye bağırıyordu Dywen. Kardeşler tezahürat yapıp küfür ediyorlardı. Herkes güvende, yazmıştı Sam. İlk İnsanlar’ın Yumruğu’nda kalıyoruz. Diğerlerinin ondan daha iyi okçular olmasını ummuştu,

O notu bir kenara bırakıp bir başka boş parşömen aramıştı,

Kiri, “Hâlâ geliyorlar,” diye bağırdığında, Yumruktaki mücadele yoğun kar yağışının altında devam ediyor, yazmıştı. Sonuç belirsiz. "Mızraklar,” demişti biri, Sör Mallador olabilirdi ama Sam bunun üstüne yemin edemezdi. Ölü yaratıklar Yumrukta bize saldırdı, karın ortasında, ama onları ateşle geri ittik. Tipi halinde yağan karın arasından Sam’in bütün görebildiği, kampın ortasındaki büyük atcş ve ateşin etrafında huzursuzca dolanan atlı adamlardı. Yedek kuvvet. Sam biliyordu. Çemberduvarı aşacak her şeyi ezmek üzere hazır bekliyorlardı. Kılıç yerine meşalelerle silahlanmışlardı ve onları ateşte tutuşturuyorlardı.

Yumruk’un kuzey yüzünden gelen bağrışmaları duyduğunda, her yanda ölü yaratıklar var, yazmıştı Sam. Kuzeyden ve güneyden aynı mla geliyorlar. Mızraklar ve kılıçlar onları durdurmuyor, yalnızca ateş. Gecenin içinde, “Bırak, bırak, bırak,” diye bağırmıştı bir ses. Bir diğeri, “Kahrolası, çok büyük,” diye inlemişti. “Bir dev!” demiş-ti üçüncü bir ses. “Bir ayı, bir ayı!” diye ısrar etmişti dördüncünü. Bir at kişnemişti ve tazılar havlamaya başlamıştı, o kadar çok bağrışma vardı ki Sam sesleri ayırt edemiyordu artık. Daha hızlı yazmıştı, not üstüne not. Ölü yabanıllar, bir dev, bir ayı da olabilir, ilstümüzdeler, her yandalar. Ahşaba vuran çeliğin sesini duymuştu vc bunun tek anlamı olabilirdi.

Yaratıklar çemberduvarı aşmıştı. Kampın içinde mücadele. Bir düzine atlı kardeş Sam'in yanından geçip doğu duvarına doğru gitmişti, her atlının elinde, üzerinden alevler akan odun parçaları vardı. Lord Kumandan onları ateşle karalıyor. Kazandık. Kazanıyoruz. Durumumuzu koruyoruz. Yolumuzu temizliyoruz ve Sur"a geri çekiliyoruz. Yumruk'ta kapana kısıldık, sıkıştık.

Gölge Kule'nin adamlarından biri karanlığın içinden yalpalayarak gelmiş ve Sam'in ayaklarının dibine düşmüştü. Ölmeden önce ateşin bir adım yakınına kıvrılmıştı. Kaybettik, yazmıştı Sam, mücadeleyi kaybettik. Hepimiz kaybolduk.

Neden Yumruk'taki mücadeleyi hatırlamalıydı ki? Hatırlamak istemiyordu. Bunu değil. Annesini hatırlamaya çalıştı ya da küçük kardeşi Talla'yı veya Craster Kalesi'ndeki Şebboy isimli kızı. Biri omzunu sarsıyordu. "Kalk," dedi bir ses. "Sam, burada uyuyamazsın. Kalk ve yürümeye devam et."

Uyumuyordum hatırlıyordum. "Git buradan," dedi Sam, kelimeleri soğukta donuyordu. "Ben iyiyim. Dinlenmek istiyorum." "Kalk." Grenn'in sesi sert ve pürüzlüydü. Sam'in üzerine eğildi, siyahları kar yüzünden kıtır kıtır olmuştu. "Dinlenmek yok, Yaşlı Ayı söyledi. Ölürsün."

"Grenn." Sam gülümsedi. "Hayır, gerçekten, ben burada iyiyim. Sen devam et. Seni sonra yakalarım, biraz daha dinlendikten sonra."

"Hayır." Grenn'in kahverengi gür sakalları ağzının çevresinde donmuştu. Sakalları onu yaşlı bir adam gibi gösteriyordu. "Donarsın ya da Ötekiler seni yakalar. Sam, kalkl"

Sur'dan ayrılmadan bir gece önce Pyp'in de Grenn'le böyle dalga geçtiğini hatırladı Sam. Çocuk gülümsemiş, Grenn'in keşif gezisi için iyi bir seçim olduğunu, çünkü korkmayı akıl edemeyecek kadar aptal olduğunu söylemişti. Grenn, Pyp'in ne söylediğini anlayana kadar ateşli bir şekilde itiraz etmişti. Grenn tıknaz, kaim boyunlu ve güçlüydü, -Sör Alliser Thorne ona "Yaban Öküzü" diyordu, Sam'e "Sör Domuzcuk", Jon'a "Lord Kar" dediği gibi- ama Sam'e her zaman gayet nazik davranmıştı. Ama Jon yüzündendi. Jon olmasa hiçbiri benden hoşlanmazdı. Ve Jon yoktu şimdi, Qhorin Yarımel'le birlikte Çığlık Geçidi'nde kaybolmuştu, büyük ihtimalle ölmüştü. Sam arkadaşı için ağlardı ama o yaşlar da yanaklarında donardı, üstelik gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu artık.

Uzun boylu, meşaleli bir kardeş yanlarına geldi ve Sam harika bir an boyunca sıcaklığı yüzünde hissetti. "Onu bırak," dedi adam Grenn'e. "Yürüyemiyorsa işi bitmiş demektir. Gücünü kendine sakla Grenn."

"Kalkacak," dedi Grenn. "Sadece yardıma ihtiyacı var."

Adam, kutsanmış sıcaklığı da yanında götürerek yoluna devam etti.

Grenn, Sam’i ayağa kaldırmaya çalıştı. “Canım acıyor,” diye şikâyet etti Sam. “Kes şunu Grenn, kolumu acıtıyorsun. Kes şunu.”

“Lanet olsun, çok ağırsın.” Grenn kollarını Sam’in koltuk altlarına soktu, bir homurtu çıkardı ve arkadaşını ayağa kaldırdı ama Grenn bırakır bırakmaz şişman delikanlı tekrar karın içine düştü, Grenn, çizmelerindeki katılaşmış karı dağıtıp havaya saçacak kadar esaslı bir darbeyle Sam’i tekmeledi. “Kalk.” Tekrar tekmeledi. Kalk ve yürü. Yürümek zorundasın.”

Sam, kendini tekmelerden korumak için sımsıkı bir yumak halinde kıvrılıp yana devrildi. Onca yünün, derinin ve zırhın üstünden tekmeleri zar zor hissediyordu ama yine de canı yanıyordu. Grenn’in arkadaşım olduğunu sanıyordum. Arkadaşlarını tekmelememelisin. Neden beni rahat bırakmıyorsun? Dinlenmeye ihtiyacım var hepsi bu, dinlenmeye ve biraz uyumaya ve belki de biraz ölmeye.

“Meşaleyi alırsan şişman oğlanı taşıyabilirim.”

Sam, tatlı ve yumuşak karın üstünden birdenbire çekilip soğuk havanın içine kaldırıldı; yüzüyordu. Dizlerinin altında bir kol vardı, bir kol da sırtının altında. Sam başını kaldırıp baktı. Önünde bir yüz belirdi; basık bir burnu, koyu renk küçük gözleri, çalı gibi karmakarışık sakalları olan gaddar bir yüz. Sam bu yüzü daha önce de görmüştü ama hatırlaması bir an aldı. Paul. Minik Paul. Meşalenin ısısıyla eriyen buz, gözlerinin içine aktı. Grenn’in, “Onu taşıyabilir misin?” diye sorduğunu duydu Sam.

“Bir keresinde bu oğlandan daha ağır bir buzağı taşıdım. Onu süt içebilsin diye annesine götürdüm.”

Minik Paul’un attığı her adımda Sam’in başı bir yukarı bir aşağı zıplıyordu. “Kes şunu,” diye mırıldandı Sam, “beni yere indir. Ben bebek değilim. Gece Nöbetçileri’nin adamıyım.” Hıçkırdı. "Bırak da öleyim.”

“Sessiz ol Sam,” dedi Grenn. “Gücünü sakla. Kardeşlerini düşün. Üstat Aemon’ı. En sevdiğin yiyecekleri. İstersen bir şarkı söyle.”

‘Yüksek sesle mi?”

“Kafanda.”

Sam yüzlerce şarkı biliyordu ama birini bile hatırlayamadı. Sözler kafasından uçup gitmişti. Tekrar hıçkırdı, “Hiç şarkı bilmiyorum Grenn. Birkaç tane biliyordum ama şimdi bilmiyorum,” dedi.

“Evet biliyorsun,” dedi Grenn. “Ayı ve Güzel Bakire’ye ne dersin? O şarkıyı herkes bilir. Bir ayı vardı, bir ayı, bir ayı! Baştan uyağa karaydı ve kıllarla kaplıydık

“Hayır, o olmaz,” diye yalvardı Sam. Yumruk’a gelen ayının çürümüş

etinde hiç kıl kalmamıştı. Sam ayıları düşünmek istemiyordu. “Şarkı söylemeyelim. Lütfen Grenn.”

“O zaman kuzgunlarını düşün.”

“Onlar asla benim olmadı.” Onlar Lord Kumandanın kuzgunlarıydı, Gece Nöbetçilerinin kuzgunları. “Onlar Kara Kale’ye ve Gölge Kule’ye aitti.”

Minik Paul kaşlarını çattı. “Chett, Yaşlı Ayı’nm kuzgununu alabileceğimi söylemişti, konuşan kuşu. Onun için yiyecek biriktirdim.” Başını iki yana salladı. “Ama unuttum. Yiyecekleri sakladığım yerde bıraktım.” Ağır ağır yürümeye devam etti, attığı her adımda ağzından solgun nefesler çıkıyordu, “Senin kuzgunlarından birini alabilir miyim?” dedi aniden. “Sadece bir tanesini, Lark’ın onu yemesine asla izin vermem.”

“Onlar gitti,” dedi Sam. “Üzgünüm.” Çok üzgünüm. “Şimdi Sur’a geri uçuyorlar.” Nöbet’i at binmeye çağıran savaş borularını bir kez daha duyunca kuşları serbest bırakmıştı Sam. İki kısa ve bir uzun ötüş, atlara binme çağrısı. Ama Yumruk’u terk etmek dışında atlara binmek için bir sebep yoktu ve bu mücadelenin kaybedildiği anlamına geliyordu. Korku öyle kötü ısırıyordu ki Sam’in bütün yapabildiği kafesleri açmak olmuştu. Yazdığı mesajların hiçbirini göndermediğini, kar fırtınasının içinde kanat çırpan kuzgunları izlerken fark etmişti ancak.

“Hayır,” diye inlemişti Sam, “ah, hayır, hayır.” Kar yağıyordu ve borular ötüyordu; ahooo ahooo ahooooooooooo, atlara diye bağırıyorlardı, atlara, atlara, atlara. Sam, bir kayanın üstüne tünemiş iki kuzgun görüp peşlerinden koşmuştu ama kuşlar tembelce kanat çırpıp döne döne uçuşan karın içine karışmış, zıt yönlere doğru uçmuşlardı. Sam kuşlardan birini kovalamıştı, nefesi beyaz ve kalın bulutlar halinde burnundan çıkarken tökezlemiş ve kendini çemberduvarın üç metre uzağında bulmuştu.

Sonra... yüzlerine ve boğazlarına ok saplanmış ölü yaratıkların, taşların üstünden atlayarak geldiğini hatırlıyordu Sam. Bazıları baştan ayağa örgü zırhlar kuşanmıştı, bazıları tamamen çıplaktı.., çoğunluğu yabanıldı ama aralarında birkaç siyahlı da vardı. Gölge Kule’nin adamlarından biri, mızrağını bir ölü yaratığın yumuşak ve solgun karnına sokup sırtından çıkarmıştı, yaratık mızrakla birlikte sendeleyerek yürümüş, siyah ellerini uzatıp kara kardeşin hırçını yakalamış ve adamın kafasını ağzından kan gelene kadar bükmüştü. Sam ilk kez o zaman idrarını salmıştı, bundan hemen hemen emindi.

Koştuğunu hatırlamıyordu ama koşmuş olmalıydı, çünkü kendini, yaşlı Sör Ottyn Wythers ve birkaç okçuyla birlikte yarım kamp uzaklıktaki ateşin yanında bulmuştu. Sör Ottyn karın içinde dizlerinin üstündeydi, etraftaki

karmaşayı izliyordu, sonra binicisiz bir at gelmiş ve adamın yüzünü tekmelemişti. Okçular yaşlı adamı umursamamıştı, onlar karanlıktaki gölgelere ateşli oklar fırlatıyorlardı. Sam bir yaratığın vurulduğunu ve alevler tarafından yutulduğunu görmüştü ama onun arkasında bir düzine yaratık ve ayı olması muhtemel büyük, beyaz bir suret daha vardı. Ve az zaman sonra yayaların hiç oku kalmamıştı.

Sonra bir atın sırtındaydı Sam. Kendi atı değildi ve hayvana nasıl bindiğini de hatırlamıyordu. Belki de Sör Ottyn'in yüzünü göçerten hayvandı. Borular hâlâ ötüyordu, Sam atı tekmeleyip sese doğru çevirmişti.

Kıyımın ve karmaşanın ortasında, bir mızrağın ucuna asılmış siyah bir sancakla birlikte atının sırtında oturan Efkârlı Edd'i bulmuştu. "Sam," demişti Edd onu gördüğünde, "beni uyandırır mısırı lütfen? Korkunç bir kâbus görüyorum."

Her dakika daha fazla adam atlara biniyordu. Savaş boruları onları geri çağırıyordu. Ahooo ahooo ahooooooooooo. Atına hâkim olmaya çalışırken, "Batı duvarını aştılar lordum," diye bağırmıştı Thoren Smallwood, Yaşlı Ayı'ya. "Yedek kuvveti göndereceğim..."

"HAYIR!" Mormont, boruların arasından sesini duyurabilmek için ciğerini patlatırcasına bağırmak zorunda kalmıştı "Onları geri çağır, kendimize yol açmak zorundayız." Yaşlı ayı üzengilerinin üstünde ayaktaydı, siyah pelerini rüzgârla dalgalanıyordu, alevler zırhından yansıyordu. "Mızrakbaşı!" diye kükremişti. "Kama düzeni oluşturun, gidiyoruz. Güney yamacına, sonra doğuya!"

"Lordum, güney yamacı yaratık kaynıyor!"

"Diğerleri çok dik," demişti Mormont. "Mecburen..."

Ayı, karların içinden sendeleyerek gelirken Lord Kumandan'ın atı çığlık atarak şahlanmıştı, Mormont neredeyse düşüyordu. Sam altını bir kez daha ıslatmıştı. İçimin tamamen boşaldığını düşünüyordum. Ayı ölüydü, solgundu ve çürüyordu, kürkü ve bütün derisi yüzülmüştü, sağ kolunun yarısı kemiğine kadar yanmıştı ama hâlâ yürümeye devam ediyordu. Sadece gözleri canlıydı. Parlak mavi, tıpkı Jon'un söylediği gibi. Gözleri donmuş yıldızlar gibi parlıyordu. Thoren Smallwood saldırmıştı, uzunkılıcı ateşin ışığıyla kırmızı turuncu parlıyordu. Savurduğu darbe neredeyse ayının başını alıyordu. Ve sonra ayı onun başını almıştı.

"KOŞUN!" diye bağırmıştı Lord Kumandan atını çevirirken. Çembere vardıklarında dörtnala at koşturuyorlardı. Sam, atına engel atlatmaktan her zaman çok korkmuştu ama alçak duvar önünde belirdiğinde başka seçeneği

olmadığını biliyordu. Hayvanı mahmuzlamış, gözlerini kapamış, hafifçe inlemişti ve at onu duvarın üzerinden geçirmişti bir şekilde... Sam'in sağındaki süvari; çelik, deri ve çiğlikli at etinden ibaret bir düğüm halinde yere çarpmıştı. Ölü yaratıklar süvarinin başına üşüşmüştü. Mızrak ucu kapanıyordu. Uzanan siyah ellerin, yanan mavi gözlerin ve uçuşan karların arasından fırlayarak yamacı inmişlerdi. Atlar tökezleyip yuvarlanmış, adamlar eyerlerinden düşmüş, meşaleler döne döne havaya uçmuş, kılıçlar ve baltalar ölü etleri parçalamıştı ve Samwell Tarly, sahip olduğunu hiç bilmediği bir kuvvetle umutsuzca atına tutunup ağlamıştı.

Sam mızrak ucunun ortasındaydı. Her iki yanında kardeşleri vardı, önünde ve arkasında da. Bir köpek, karlı yamaçta zıplayarak, atların arasına girip çıkarak bir süre onlarla birlikte koşmuş ama fazla dayanamamıştı. Yaratıklar direniyordu, atlar tarafından devriliyor, toynakların altında eziliyorlardı. Sam, sol eliyle dizginlere yapışan bir yaratığın, sağ eliyle atın karnını yardığını görmüştü.

Etrafları birdenbire ağaçlarla sarılmıştı, arkadaki kıyım sesleri giderek azalırken Sam donmuş bir derenin içinden geçiyordu. Nefes nefeseydi, rahatlamıştı... ta ki, siyahlı bir adam çalıların üzerinden atlayıp onu eyerinden aşağı çekene kadar. Kim olduğunu hiç görmemişti Sam; hemen ayağa kalkan adam bir sonraki an dörtnala uzaklaşıyordu. Atın arkasından koşarken ayağı köklere dolanan Sam yüzüstü yere düşmüştü, Efkârlı Edd tarafından ılüştüğü yerde bulunana dek bir bebek gibi ağlamıştı.

Sam'in, İlk İnsanlar'ın Yumruğu'na dair son açık seçik hatırası buydu. Sonra, saatler sonra, kıyımdan kurtulan diğer adamların arasında titriyordu. Adamların yarısı atlı diğer yarısı yayandı. Yumruk'un millerce uzağındalardı ama Sam oraya nasıl geldiklerini bilmiyordu. Dywen, Yumruk'tan beş yük beygiri indirmişti; yiyecek, yağ ve meşale yüklü hayvanlardan üçü buraya kadar gelebilmişti. Yaşlı Ayı yükleri yeniden paylaştırmalarını emretmişti, böylece herhangi bir atın ve taşıdığı yükün kaybı bir felakete sebep olmayacaktı. İyi durumda olan adamların atlarını alıp yaralılara vermiş, yayaları düzene sokmuş, kafilenin arkasını ve yan açıklarını korumak için meşaleler yaktırmıştı. Eve doğru ilk adımını atarken, sadece yürümem gerek, demişti Sam kendine. Fakat daha bir saat geçmeden bocalamaya ve geride kalmaya başlamıştı...

Şimdi de geride kalıyorlardı. Pyp'in bir keresinde, Minik Paul'un Nöbet'teki en güçlü adam olduğunu söylediğini hatırlıyordu Sam. Öyle olmalı, beni taşıyor. Buna rağmen kar derinleşiyordu, zemin daha tehlikeliydi ve Paul'un adımları kısalmaya başlamıştı. Yanlarından atlılar geçti; meraksız ve

mat gözlerle Sam’e bakan yaralı adamlar. Birkaç meşale taşıyıcısı da geçip gitti. “Geride kalıyorsunuz dedi,” biri. Diğeri onu onayladı, “Kimse seni beklemez Paul. Domuzu ölü adamlara bırak.”

“Bir kuş alabileceğime söz verdi,” dedi Minik Paul, Sam böyle bir söz vermemişti halbuki. Benim değiller ki vereyim. “Konuşan, avucumdan mısır yiyen bir kuşum olsun istiyorum.”

“Kahrolası aptal,” dedi meşaleli adam. Sonra gitti.

Bir süre sonra Grenn aniden durdu. “Yalnızız,” dedi boğuk bir sesle. “Diğer meşaleleri göremiyorum. Gidenler artçı kuvvetten miydi?”

Minik Paul’un verecek cevabı yoktu. İri adam inleyerek dizlerinin üstüne çöktü. Sam’i nazikçe kara yatırırken kolları titriyordu. “Seni daha, fazla taşıyamam. Taşırdım ama yapamam,” dedi. Şiddetle sarsılıyordu.

Rüzgâr, Sam ve diğerlerinin yüzüne kar taneleri serpiştirerek ağaçların arasında iç çekti. Soğuk öyle acıydı ki Sam kendini çıplak hissediyordu. Diğer meşaleleri görmek için etrafına bakındı ama hepsi gitmişti, her biri. Sadece Grenn’in taşıdığı meşale vardı, meşalenin ucundan yükselen alev turuncu ipeklere benziyordu. Sam ipeğin içinden, ardındaki karanlığı görebiliyordu. Meşale birazdan sönecek, diye düşündü ve biz yiyeceksiz, ateşsiz, arkadaşsız, yapayalnızız.

Ama bu yanlıştı. Hiç yalnız değillerdi.

Yeşil ve büyük muhafız ağacının alt dallarında biriken kar, yumuşak ve ıslak bir lop sesiyle yere düştü. Grenn meşalesini savurarak döndü. “Kim var orada?” Karanlığın içinden bir at başı çıktı, Sam bir an için rahatladı; atın kendisini görene kadar. Hayvan kırağıyla kaplıydı, kesik karnından kapkara ve donmuş bir bağırsak düğümü sarkıyordu. Atın sırtında buz kadar beyaz bir binici vardı. Sam’in boğazından inlemeye benzer bir ses yükseldi. Öyle korkmuştu ki tekrar altını ıslatabilirdi ama içine soğuk girmişti, öyle acımasız bir soğuktu ki Sam idrarının bile donduğunu hissediyordu. Öteki, eyerinden zarafetle kayıp karın ortasında durdu. Kılıç kadar ince, süt gibi beyazdı. Hareket ettiğinde zırhı harelenip renk değiştiyordu. Ve Öteki’nin ayakları, taze karın üstündeki ince buz tabakasını kırmıyordu.

Minik Paul sırtına bağladığı uzun saplı baltayı aldı. “O atı neden incittin? O Mawney’nin atıydı.”

Sam kılıcının kabzasına uzandı ama kını boştu. Kılıcını Yumruk’ta kaybettiğini geç hatırladı.

“Uzaklaş!” Grenn meşalesini savurarak bir adım attı. “Uzaklaş yoksa yanarsın.” Öteki’yi meşalenin alevleriyle dürttü.

Öteki’nin kılıcı, belli belirsiz mavi bir pırıltıyla ışıldadı. Kılıç, Grenn’e doğru hareket etti; ışık kadar hızlı, amansız. Buz mavisi bıçak alevlere dokunduğunda Sam’in kulaklarına iğne kadar sivri bir çığlık saplandı. Meşalenin başı yere düştü ve derin kar yığınının içinde kayboldu, ateş aynı anda söndü. Grenn’in elinde kısa bir sopa kalmıştı şimdi. Minik Paul baltasıyla saldırırken Grenn küfürler ederek sopayı Öteki’ne fırlattı.

Sam’in içini dolduran korku, daha önce hissettiği bütün korkulardan beterdi ki Samwell Tarly bu hissin her çeşidini bilirdi. “Anne merhamet et,” diye ağladı, korkusundan eski tanrıları unutmuştu. “Baba beni koru, ah ah...” Eli, parmaklarının bulduğu hançerle doldu.

Ölü yaratıklar ağır ve sarsak şeylerdi ama Öteki rüzgârdaki kar kadar hafifti. Yana kayıp Paul’un baltasından kurtuldu, zırhı dalgalandı. Kristal kılıcı büküldü, döndü ve Paul’un örgü zırhındaki halkaların arasından geçerek derinin, yünün, kemiğin ve etin içine gömüldü. Kılıç bir tıssssssss sesiyle dışarı çıktı ve Sam, Paul’un, "Ah,” dediğini duydu. Eti delinen Minik Paul, kanı kılıcın etrafında tüterken katilini yakalamak için ellerini uzattı ve düşmeden bir an önce neredeyse başarıyordu bunu. Solgun ve tuhaf kılıç Paul’un ağırlığıyla Öteki’nin elinden düştü.

Şimdi. Ağlamayı kes ve dövüş, seni bebek. Dövüş ödlek. Sam’in duyduğu babasının sesiydi. Alliser Thorne’du, kardeşi Dickon’dı, Rast denen delikanlıydı. Ödlek, ödlek, ödlek. Onu da bir yaratığa dönüştürüp dönüştürmeyeceklerini merak ederek çılgınca kıkırdadı Sam, kendi ölü ayaklarına dolanıp habire düşen kocaman, şişman ve beyaz bir yaratık olurdu. Dövüş Sam. Jon Kar mıydı bu? Ton ölmüştü. Yapabilirsin, dövüşebilirsin, sadece yap. Ve sonra öne doğru koşuyordu Sam, koşmaktan çok düşmekti aslında, gözlerini kapamıştı, kör bir halde iki eliyle birden hançerini savuruyordu. Üstüne basılınca kırılan buzların sesine benzer bir çıtırtı duydu, ardından bir çığlık geldi, çığlık öyle tiz ve keskindi ki Sam ellerini kulaklarına bastırmış halde geri sendeledi ve sert bir şekilde poposunun üstüne düştü.

Sam gözlerini açtığında, Ötekinin zırhı minik dereler halinde bacaklarına akıyordu ve soluk mavi kanı, boğazındaki ejderhacamı hançerin etrafında tıslayıp tütüyordu. Öteki, hançeri çıkarmak için kemik beyazı ellerini boğazına götürdü fakat obsidiyen camına dokunan parmakları buharlaşıyordu.

Öteki, eriyerek bir gölcüğe dönüşüp yok olurken Sam kocaman açılmış gözleriyle yana yuvarlandı. Yirmi kalp atışı sonra, Ötekinin tamamen kaybolan derisi ince ve beyaz bir sis halinde havaya karışıyordu. Derinin altındaki kemikler süt camı gibi beyaz ve parlaktı, onlar da eriyordu. Sonunda yalnızca

ejderhacamı hançer kaldı, canlıymış ve terliyormuş gibi buhara boğulmuştu, Grenn hançeri almak için eğildi ama alır almaz geri fırlattı. “Tanrılar, çok soğuk."

“Obsidiyen.” Sam dizlerinin üstünde doğruldu. “Ona ejderhacamı diyorlar. Ejderhacamı. Ejderha camı.” Güldü, ağladı, cesaretini karların üstüne kusmak için iki büklüm öne eğildi.

Grenn, Sam’i ayağa kaldırdı, Minik Paul’un nabzını kontrol edip adamın gözlerini kapadı, sonra tekrar hançeri aldı, bu defa tutabiliyordu.

“Sende kalsın,” dedi Sam. “Sen benim gibi ödlek değilsin”

“Ve sen ödlek, bir Öteki öldürdün.” Grenn hançerle gösterdi, “Şuraya bak, ağaçların arasına. Pembe ışık. Şafak, Sam. Şafak. Orası doğu olmalı. O yöne doğru gidersek Mormont’u yakalayabiliriz.”

“Öyle diyorsan.” Sam karları silkelemek için sol ayağını bir ağaca vurdu. Sonra sağ ayağını. “Gayret edeceğim.” Yüzünü buruşturarak bir adım attı. “Çok gayret edeceğim.” Ve sonra bir adım daha.

TYRION

Lord Tywin’in el zinciri, adamın şarap rengi kadife tuniğinin üstünde altın ışıltılar yaratıyordu. İçeri girdiğinde Lordlar; Tyrill, Redwyne ve Rowan onun etrafında toplandı. Lord Tywin her birini sırayla selamladı, Varys’le birkaç sessiz kelime konuştu, Yüce Rahip’in yüzüğünü ve Cersei’nin yanağını öptü, Yüce Üstat Pycelle’in elini sıktı ve uzun masanın başındaki kral koltuğuna, kızıyla erkek kardeşinin arasına oturdu.

Tyrion, Pycelle’in masanın ucundaki eski yerini almış, masayı boylu boyunca görebilmek için sandalyesini minderlerle yükseltmişti. Görevinden mahrum bırakılmış Pycelle, kralın koltuğuna ortak çıkmadan cüceden uzaklaşabildiği kadar uzaklaşmış ve Cersei’nin yanına sıkışmıştı. Eğri büğrü bastonuna iyice abanmış halde titreyerek yürüyen Yüce Üstat paytak bir iskelete dönüşmüştü. Tavuklarınkine benzeyen uzun boynunda birkaç beyaz tüy bitmişti, bir zamanlarki gür ve beyaz sakalından eser yoktu. Tyrion vicdan azabı duymadan adama baktı.

Diğerleri sandalyeler için yarışmak zorunda kalmıştı: kıvırcık kahverengi saçları ve iyice beyazlamış yaprak şekilli sakallarıyla ağır ve gürbüz Lord Mace Tyrell; püskül halindeki turuncu saç tutamlarının çerçevelediği kel kafasıyla düşük omuzlu ve zayıf Baxter Redwyne; temiz tıraşlı, tıknaz ve terli Altınbahçe Lordu Mathis Rowan; bir tutam beyaz sakalıyla narin ve kırılgan Yüce Rahip. Çok fazla yabancı yüz, diye düşündü Tyrion, çok fazla yeni oyuncu. Ben hasta yatağımda çürürken oyun değişti ve kimse bana kuralları söylemeyecek.

Ah, lordlar yeterince nazik davranmıştı ama yüzünün onları ıic kadar rahatsız ettiğini görebiliyordu Tyrion. “Şu sizin zincir, çok kurnazcaydı,” demişti Mace Tyrell neşeli bir ses tonuyla. Lord Redwyne başıyla onaylamış ve aynı neşeyle, “Aynen öyle, aynen öyle, Yüksek Bahçe Lordu hepimiz adına konuşuyor,” diye eklemişti.

Bunu bu şehrin insanlarına anlatın, diye düşündü Tyrion acıyla. Renly’nin hayaletine şarkılar yazan kahrolası şarkıcılara anlatın.

Ona en sıcak davranan kişi amcası Kevan olmuştu, Tyrion’ın yanağını

öpüp, “Lancel ne kadar cesur olduğunu anlattı Tyrion, Senden övgüyle bahsediyor,” diyecek kadar ileri gitmişti.

En iyisini yapıyor, aksi takdirde benim de onun hakkında anlatacak birkaç şeyim olur. Tyrion gülümsemişti. “Kuzenim çok nazik. Yarası iyileşiyordur umarım?”

Sör Kevan kaşlarını çatmıştı. “Bir gün daha güçlü görünüyor ve ertesi gün... kaygı verici. Ablan sık sık Lancel’in hasta yatağını ziyaret ediyor, onun moralini yükseltmek ve dua etmek için.” Ama yaşaması için mi dua ediyor yoksa ölmesi için mi? Cersei, kuzenleri Lancel’i yatağın içinde ve dışında utanmadan kullanmıştı, bu küçük sırrın Lancel’le birlikte mezara girmesini umduğu şüphesizdi çünkü Lord Tywin buradaydı ve Cersei’nin Lancel’e ihtiyacı kalmamıştı. Ama onu öldürecek kadar ileri gider mi? Cersei’nin bugünkü halini gören, onun böyle bir acımazlık yapabileceğinden asla şüphelenmezdi. Kadın tepeden tırnağa cazibeydi, Joffrey’nin düğün ziyafetinden konuşurlarken Lord Tyrell’le cilveleşiyordu, ikizlerinin yiğitliğinden bahsederek Lord Redwyne’a iltifat ediyordu, şakalar ve gülümsemelerle huysuz Lord Rowan’ı yumuşatıyordu, Yüce Rahip için dindar mırıltılar çıkarıyordu.

Lord Tywin yerine otururken, “Düğün hazırlıklarıyla başlayalım mı?” diye sordu Cersei.

“Hayır,” dedi babalan. “Savaşla başlıyoruz. Varys.”

Hadım ipek gibi gülümsedi. “Hepiniz için çok lezzetli havadislerim var lordlarım. Cesur lordumuz Randyll, Robett Glover’ı dün şafak vaktinde Gölgeli Vadi’nin dışında yakaladı ve denize karşı kıstırdı. Her iki tarafın da ağır kayıpları oldu fakat nihayetinde sadık adamımız galip geldi. Sör Helman Tallhart’ın öldüğü rapor edildi, bin adamın yanı sıra. Robett Glover sağ kalanları nizamsızlık içinde Harrenhal’a geri götürüyor, biraz hayal kurarsak, yolda cesur Sör Gregor ve sadık takipçileriyle karşılaşacak.” “Tanrılara şükür!” dedi Paxter Redwyne. “Kral Joffrey için büyük bir zafer!”

Joffrey’nin bununla ne ilgisi var? diye düşündü Tyrion.

“Ve şüphesiz ki kuzey için büyük bir yenilgi,” dedi Serçeparmak. “Fakat bu yenilgide Robb Stark’ın rolü yok. Genç Kurt’un arazideki yenilmezliği devam ediyor.”

“Stark’ın planları ya da ilerleyişi hakkında ne biliyoruz?” dedi. Her zaman açıksözlü olan ve hemen sadede gelen Mathis Rowan.

“Batıda ele geçirdiği kaleleri terk etti ve topladığı ganimetle birlikte Nehirova’ya döndü,” diye duyurdu Lord Tywin. “Kuzenimiz Sör Daven, merhum babasının ordusundan geri kalanları Lannis Limanında yeniden

şekillendiriyor. Ordu hazır olduğunda Altın Diş'teki Sör Forley Prester'a katılacak. Stark çocuğu kuzeye doğru yola çıkar çıkmaz Sör Forley ve Sör Daven, Nehirova'ya saldıracak."

"Lord Stark'ın kuzeye gitmeye niyetli olduğundan emin misiniz?" diye sordu Lord Rowan. "Demiradamlar Moat Cailin'deyken?"

Mace Tyrell konuştu. "Krallıksız bir kraldan daha anlamsız bir şey var mı? Hayır, bu çok açık, delikanlı nehir topraklarını terk etmek, kuvvetini bir kez daha Roose Bolton'ın kuvvetiyle birleştirmek ve bütün gücüyle Moat Cailin'e saldırmak zorunda. Ben olsam bunu yapardım."

Tyrion dilini ısırmak zorunda kaldı. Robb Stark bir yıl içinde, Yüksek Bahçe Lordu'nun yirmi yılda kazandığından fazla mücadele kazanmıştı. Tyrell'in şöhreti, Ashford'da Robert Baratheon'a karşı kazanılan bir şüpheli zaferden geliyordu ve o mücadele büyük ölçüde Lord Tarly'nin öncü kuvveti tarafından, ana ordu henüz savaş alanına bile varmadan kazanılmıştı. Öte yandan, Mace Tyrell'in gerçekten kumandan olduğu Fırtına Burnu Kuşatması hiçbir sonuca ulaşmadan bir yıl sürmüş ve Yüksek Bahçe Lordu, Üç Dişli Mızrak'taki mücadelenin ardından sancaklarını uysallıkla Eddard Stark'a indirmişti.

"Robb Stark'a sert bir mektup yazmam gerek," diyordu Serçeparmak. "Anladığım kadarıyla, adamı Bolton benim yüksek salonumda keçi besliyormuş, bu gerçekten çok aşırı."

Sör Kevan Lannister boğazını temizledi. "Starklar'dan bahsetmişken... kendisini Adalar'ın ve Kuzey'in Kralı ilan eden Balon Greyjoy'dan ittifak koşulları sunan bir mektup aldık."

"Bağlılık sunuyor olması gerekirdi," diye parladı Cersei. "Kendisini hangi hakla kral ilan ediyor?"

"Fetih hakkıyla," dedi Lord Tywin. "Kral Balon'ın Boğaz'daki parmakları boğucu. Robb Stark'ın veliahtları öldü, Kışyarı düştü, Moat Cailin, Derinorman Kalesi ve Taşlı Kıyı'nın büyük bir bölümü demiradamların elinde. Gün Batımı Denizi'ne Kral Balon'ın dargemileri hükmediyor; Lannis Limanı'nı, Güzel Ada'yı hatta Yüksek Bahçe'yi tehdit edecek şekilde konuşlandırıldılar, Balon'ı tahrik edersek diye."

"Peki, bu ittifakı kabul edersek?" diye sordu Lord Mathil Rowan. "Ne tür koşullar öneriyor?"

"Krallığını tanımamızı ve Boğaz'ın kuzeyindeki her şeyi ona vermemizi."

Lord Redwyne güldü. "Boğaz'ın kuzeyinde aklı yerinde herhangi bir

adamın isteyebileceği ne var? Eğer Greyjoy gemilerini ve kılıçlarını taş ve karla takas edecekse hiç durmayalım ve kendimizi şanslı kabul edelim derim.”

“Gerçekten öyle,” diye onayladı Mace Tyrell. “Ben de bunu yapardım. Bırakalım da biz Stannis’in işini bitirirken Kral Balon kuzeyli adamların işini bitirsin.”

Lord Tywin’in yüzü duygularıyla ilgili en ufak bir ipucu vermiyordu. “Uğraşmamız gereken bir de Lysa Arryn var, Jon Arryn’ın dulu, Hoster Tully’nin kızı, Catelyn Stark’ın kardeşi.., leydinin kocası ölmeden önce Stannis’le ittifak halindeydi.”

“Ah,” dedi Mace Tyrell neşeyle, “o kadının midesi savaş kaldırmaz. Kendi haline bırakalım derim, bize güçlük çıkarmaz.” “Katılıyorum,” dedi Redwyne. “Leydi Lysa savaşta yer almadı, aşikar bir ihanette de bulunmadı.”

Tyrion kabardı. “Beni bir hücreye attı ve ölüm cezasıyla yargıladı,” dedi belli bir parça alınganlıkla. “Ona emredildiği halde, Joff’a bağlılığını sunmak üzere Kral Toprakları’na da gelmedi. Lordlarım, bana gerekli adamları verin ve Lysa Arryn’ı bizzat hizaya getireyim.” Daha fazla hoşlanabileceği hiçbir şey gelmiyordu Tyrion’ın aklına, belki Cersei’yi boğmak dışında. Kartal Yuvası’nın gökyüzü hücresi hâlâ rüyalarına giriyordu ve Tyrion uykusundan soğuk terlerle sırılsıklam olmuş halde uyanıyordu.

Mace Tyrell’in gülümsemesi dostçaydı ama Tyrion gülümsemenin ardındaki aşağılamayı sezdi. “Savaşı savaşçılara bıraksanız daha iyi olur belki de,” dedi Yüksek Bahçe Lordu. “Sizden çok daha iyi adamlar Ay Dağlarında büyük ordular kaybetti, bazılarının orduları Kanlı Kapıda kırıldı. Kıymetinizi biliyoruz lordum, kaderi zorlamaya gerek yok.”

Tyrion öfkeyle minderlerini itti ama o bir karşılık veremeden babası konuştu. “Aklımda Tyrion için başka bir görev var. Kartal Yuvasının anahtarının Lord Petyr’da olduğuna inanıyorum.”

“Ah evet, bende,” dedi Serçeparmak. “Burada, bacaklarımın arasında.” Adamın gri yeşil gözlerinde şeytanlık vardı. “Lordlarım, müsaadelerinizle Vadiye gitmeyi, orada Leydi Lysa’ya kur yapıp onu kazanmayı öneriyorum. Leydinin yoldaşı olduğumda Arryn Vadisini bir damla bile kan dökmeden size vereceğim.” Lord Rowan kuşkulu görünüyordu. “Leydi Lysa sizi kabul eder mi?”

“Daha önce birkaç kez etmişti Lord Mathis, şikayetçi de olmamıştı.”

“Yatağa girmek, evlenmek anlamına gelmez,” dedi Cersei. "Lysa Arryn gibi bir inek bile farkı anlayabilir.”

“Elbette. Bir Nehirova kızının kendinden çok daha aşağıda biriyle

evlenmesi uygun olmazdı.” Serçeparmak ellerini açtı. “Ama şimdi... Kartal Yuvası Leydisi ve Harrenhal Lordu’nun evliliği o kadar da mantıksız sayılmaz, öyle değil mi?”

Tyrion, Paxter Redwyne ve Mace Tyrell’in arasında geçen bakışı fark etti. “İşe yarayabilir,” dedi Lord Rowan. “Kadının Majesteleri Kral’a sadık olmasını sağlayabileceğinizden eminseniz.” “Lordlarım,” dedi Yüce Rahip, “sonbahar kapımızda ve bütün iyi yürekli adamlar savaş yorgunu. Eğer Lord Baelish, Vadiyi daha fazla kan dökülmeden kral huzuruna kavuşturabilirse, şüphesiz ki tanrılar onu kutsar.”

“Ama yapabilir mi?” diye sordu Lord Redwyne. “Jon Arryn’m oğlu Kartal Yuvası Lordu oldu. Lord Robert.”

“Yalnızca bir çocuk,” dedi Serçeparmak. “Joffrey’nin en sadık kulu, bizlerin en sağlam dostu olarak büyümesini sağlayacağım.” Tyrion, gri yeşil riayetsiz gözleri olan, keçi sakallı, ufak tefek adamı inceledi. Harrenhal Lordu, boş bir unvan? Boş versene baba. O kaleye hiç ayak basmasa bile bu unvan bu evliliği mümkün kılıyor ve Serçeparmak bunu en başından beri biliyordu.

“Düşman sıkıntısı çekmiyoruz,” dedi Sör Kevan. “Kartal Yuvası savaşın dışında tutulabilirse bu en hayırlısı olur. Lord Petyr’ın neler yapabileceğini görmekten yanayım.”

Tyrion uzun tecrübelerden sonra biliyordu ki, Sör Kevan ağabeyi Lord Tywin’in konseydeki öncü kuvvetiydi, ilk olarak Lord Tywin tarafından düşünülmemiş bir düşüncesi bile yoktu. Bütün bunlar önceden planlanmış, diye sonuca vardı Tyrion, bu tartışma bir gösteriden başka bir şey değil.

Koyunlar, nasıl kırpıldıklarının farkına bile varmadan onay dolu seslerle meliyordu, itiraz etmek de Tyrion’a düşmüştü, “Kraliyet, Lord Petyr olmadan borçlarını nasıl öder? O bizim hazine sihirbazımız ve yerine koyabileceğimiz kimse yok.”

Serçeparmak gülümsedi. “Küçük dostum ziyadesiyle nazik, Bir zamanlar Kral Robert’ın da dediği gibi, benim bütün yaptığım bakırları saymak. Aynı işi bir ticaret erbabı da yapabilir... hele Casterly Kayası’nın altın dokunuşuyla kutsanmış biri beni hiç şüphesiz gölgede bırakır.”

“Bir Lannister?” Tyrion’ın içine kötü bir his doğmuştu.

Lord Tywin’in altın lekeli gözleri, oğlunun birbirinden farklı renkteki gözleriyle buluştu. “Bu görev için çok uygun olduğuna inanıyorum.”

“Gerçekten öyle!” dedi Sör Kevan heyecanla. “Fevkalade bir hazine başı olacağından şüphem yok Tyrion.”

Lord Tywin, Serçeparmak’a döndü. “Leydi Lysa seninle evlenir de kral

barışına geri dönerse, Lord Robert'a Doğu Muhafızı unvanını iade edebiliriz. Ne kadar erken gidebilirsin?"

"Rüzgar izin verirse sabaha. Zincirin gerisinde bekleyen Braavoslu bir kadırga var, teknelerle yük alıyor. Merling Kralı. Geminin kaptanıyla bir palamar yerinde buluşacağım."

"Kralın düğününü kaçıracaksınız," dedi Mace Tyrell.

Petyr Baelish omuzlarını silkti. "Dalgalar ve gelinler hiçbir adamı beklemez lordum. Sonbahar fırtınaları başladığında yolculuk çok daha tehlikeli olacak. Boğulmak bir damat olarak cazibemi epey azaltır."

Lord Tyrell kıkırdadı. "Doğru. En iyisi oyalanmamanız." "Tanrılar yolunuzu hızlı kılsın," dedi Yüce Rahip. "Bütün Kral Toprakları başarınız için dua edecek."

Lord Redwyne burnunu sıktı. "Greyjoy ittifakı meselesine dönebilir miyiz? Bana göre bu konuda söylenecek çok şey var. Greyjoy'un dargemileri benim kendi donanmamı genişletir. Denizde, Ejderha Kayasına saldıracak ve Stannis'in iddialarına bir son verecek kadar güçlü olmamızı sağlar."

"Kral Balon'un dargemileri şimdilik meşgul," dedi Lord Tywin nazikçe. "Bizim gibi. Greyjoy ittifak karşılığında krallığın yansını talep ediyor ama bunu kazanmak için ne yapacak? Starklar'la mı savaşacak? Bunu halihazırda yapıyor. Bize bedava verdiği bir şey için neden bedel ödeyelim? Bana göre Pyke Lordu'yla ilgili yapılacak en iyi şey hiçbir şey yapmamak. Yeterli zaman verirsek karşımıza daha iyi bir seçenek çıkabilir. Kralın, krallığının yarısından vazgeçmesini gerektirmeyecek bir seçenek."

Tyrion dikkatle babasını izledi. Söylemediği bir şey var. Casterly Kayası'm istediği gece Lord Tywin'in yazdığı önemli mektupları hatırladı. Ne demişti? Bazı savaşlar kılıç ve mızrakla kazanılır, bazıları da kalem ve kuzgunla... Tyrion, "daha iyi seçeneğin" kim olduğunu vc ne çeşit bir bedel talep ettiğini merak etti.

"Düğünle devam etmeliyiz belki," dedi Sör Kevan.

Yüce Rahip, Yüce Baelor Septi'ndeki hazırlıklardan bahsetti, Cersei de ziyafet için yaptığı planları anlattı. Taht odasında bin kişi ağırlayacaklardı ama dışarıda çok daha fazla insan olacaktı.

Dış ve orta avlular, salonda ağırlanamayan konuklar için yemek masaları ve bira fıçılarıyla dolu ipek tentelerle donatılacaktı.

"Majesteleri," dedi Yüce Üstat Pycelle, "konukların sayısından bahsetmişken... Güneş Mızrağından bir kuzgun geldi. Şu anda, düğünden önce burada olmayı uman üç yüz Dornelu Kral Topraklarına doğru at sürüyor."

“Nasıl geliyorlar?” diye sordu Mace Tyrell kabaca. “Benim arazilerimden geçmek için izin istemediler.” Tyrion, adamın kalın boğazının koyu kırmızıya döndüğünü fark etti. Dornelular ve Yüksek Bahçeliler birbirleri için asla büyük bir sevgi beslememişti; asırlar boyunca sayısız sınır savaşı yapmışlardı ve barış zaman-larında bile dağlarla hudutlar arasında mekik dokuyarak birbirlerine ani saldırılar düzenlemişlerdi. Dorne, Yedi Krallık’ın bir parçası olduktan sonra düşmanlık bir parça azalmıştı, ta ki... Kızıl Yılan lakaplı Dorne prensi, Yüksek Bahçe’nin genç vârisini bir turnuvada sakat bırakana dek. Babasının meseleyi nasıl idare edeceğini görmek için beklerken, bu hassas bir durum olabilir, diye düşündü cüce, “Prens Doran oğlumun davetiyle geliyor,” dedi Lord Tywin sakince, “ve sadece kutlamalarımıza katılmak için değil; bu konseydeki sandalyesini ve kız kardeşi Elia ile çocuklarının cinayetinde Robert’ın ondan esirgediği adaleti talep etmek üzere.”

Tyrell’in, Redwyne’ın ve Rowan’ın yüzlerini izledi Tyrion; üç lorddan hangisinin, “Ama Lord Tywin, Lannister pelerinlerine sarılı bedenleri Robert’a sunan siz değil miydiniz?” diyecek kadar cesur olacağını görmek için. Hiçbiri o kadar cesur değildi ama hepsinin yüzünde aynı soru vardı. Redwyne’ın umrurıda değil, diye düşündü Tyrion, ama Rowan öğürecek gibi görünüyor.

“Kralımız, kızınız Margaery’le ve Myrcella da Prens Trystane’le evlendiğinde hepimiz tek ve muazzam bir hanedan olacağız,” diye hatırlattı Sör Kevan. “Geçmişin düşmanlıkları geçmişte kalmalı, buna katılmaz mısınız lordum?”

“Bu benim kızımın düğünü...”

“...ve benim de torunumun,” dedi Lord Tywin sert bir şekilde, “Eski kavgalar için uygun bir ortam değil şüphesiz?”

“Benim Doran Martell’le bir kavgam yok,” diye ısrar etti Lord Tyrell ama ses tonu birazdan fazla kinliydi. “Menzil’den huzur içinde geçmek istiyorsa benim iznimi istemeli, hepsi bu:”

Küçük bir ihtimal, diye düşündü Tyrion. Kemik Yolu’nu tırmanacak, Yaz Kalesinin yakınlarında doğuya dönecek ve Kral Yolu’na çıkacak.

“Üç yüz Dornelu planlarımızı bozmaz,” dedi Cersei. “Silahlı askerleri avluda ağırlayabiliriz, küçük lordlar ve soylu şövalyeler için taht odasına fazladan birkaç sıra sıkıştırırız ve yüksek masada Prens Doran için itibarlı bir yer buluruz.”

Benim yanımda değil, Tyrion’ın Mace Tyrell’in yüzünde okuduğu mesajdı ama Yüksek Bahçe Lordu cevap vermeden kısaca başıyla onayladı.

“Daha hoş meselelere geçebiliriz belki,” dedi Lord Tywin. "Zaferin

meyveleri paylaşılmayı bekler.”

“Bundan daha tatlı ne olabilir?” dedi kendi meyvesini çoktan yemiş olan Serçeparmak. Harrenhal’u.

Her lordun kendi talebi vardı; şu kale veya bu kasaba, büyük Arazi parçalan, küçük bir nehir, bir orman, savaşta babasız kalmış belli çocukların vesayeti. Şükür ki meyveler boldu; herkese yetecek kadar kale ve yetim vardı. Listeler Varys’teydi. Binlerce mradan askerin yanı sıra kırk yedi küçük lord ve altı yüz on dokuz şövalye, Stannis’in ve onun Işık Tanrısının alevli kalbinin altında ölmüştü. Hepsi birer hain olduğu için vârisleri miraslarından mahrum edilmiş, arazileri ve kaleleri onlardan daha sadık olduğunu kanıtlayanlara bağışlanmıştı.

En bereketli hasatı Yüksek Bahçe topladı. Tyrion, Mace Tyrell’in geniş göbeğine bakıp, bu adamın muazzam bir iştahı var, diye düşündü. Tyrell, kendi sancak beyi olan, fakat önce Renly’yi Nonra da Stannis’i destekleyerek yanlış bir karar veren Lord Alester Florent’in arazilerini ve kalesini istedi. Lord Tywin bu isteği memnuniyetle yerine getirdi. Parlaksu Kalesi, bütün arazileri ve geliriyle birlikte Lord Tyrell’in ortanca oğlu Sör Garlan’a verildi ve şövalye göz açıp kapayıncaya dek büyük bir lorda dönüştü. Garlan’ın ağabeyi bizzat Yüksek Bahçe’nin vârisiydi elbette.

Daha küçük araziler Lord Rowan’a bağışlandı ve konseyde mevcut olmayan Lord Tarly, Leydi Oakheart, Lord Hightower ve diğer kıymetliler için ayrıldı. Lord Redwyne sadece; Serçeparmak ve ona bağlı şarap mültezimlerinin, Arbor’ın en iyi şaraplarından bazılarına koyduğu vergilerden otuz yıl boyunca muaf tutulmayı istedi. İsteği kabul edildiğinde gayet memnun olduğunu açıkladı ve Kral Joffrey’yle yüce gönüllü El’i şerefine kadeh kaldırmak için Arbor’ın altın hasat şaraplarından bir fıçı getirtmeyi önerdi. Çersei o noktada sabrını kaybetti. “Joffrey’nin kılıçlara ihtiyacı var, şerefe kalkan kadehlere değil,” diye parladı. “Kralın diyarı hâlâ olası işgalcilerle ve sözde krallarla dolu.”

“Ama uzun süreceğini sanmıyorum,” dedi Varys en dalkavuk haliyle.

“Birkaç madde daha var lordlarım.” Sör Kevan kağıtlarına baktı. “Sör Addam, Yüce Rahip’in tacından bazı kristaller buldu. Artık kesin gibi görünüyor; hırsızlar kristali parçalayıp altını eritmiş.”

“Yukarıdaki Baba’mız onların günahını biliyor ve hepsinin hükmünü verecek,” dedi Yüce Rahip.

“Verecek şüphesiz,” dedi Lord Tywin. “Yine de, kralın düğününde taçlı olmalısınız. Cersei, altın ustalarını çağır, yeni bir taç yaptırmalıyız.” Bir yanıt beklemeden Varys’e döndü. “Sanırım raporların var.”

Hadım, elbisesinin kolundan bir parşömen çıkardı, “Parmaklar’ın açıklarında bir deniz canavarı görüldü.” Kıkırdadı. “Lütfen unutmayın, bir Greyjoy değil, gerçek bir deniz canavarı. Ibbenli bir balina gemisine saldırıp dibe çekmiş. Basamak Taşları’nda mücadele var ve Tyroshlar’la Lysliler arasında yeni bir savaş olası görünüyor. Yeşim Denizi’nden dönen denizeller, üç başlı ejderhanın Qarth’ta yavruladığını rapor etti, şehrin merakını...”

“Ejderhalar ve deniz canavarları beni hiç ilgilendirmiyor, bağlarının sayısına rağmen,” dedi Lord Tywin. “Muhbirlerin kardeşimin oğlundan bir iz bulabildi mi?”

“Heyhat, sevgili Tyrek’imiz yer yarıldı da içine girdi sanki, Zavallı, cesur delikanlı.”

Lord Tywin gayet aşikâr hoşnutsuzluğunu dillendiremeden, “Tywin,” dedi Sör Kevan, “mücadele sırasında kaçan altın pelerinlilerden bazıları, tekrar görev alabilecekleri düşüncesiyle kışlalara geri döndü. Sör Addam onlarla ne yapacağını bilmek istiyor.”

“Korkaklıklarıyla Joffun hayatını tehlikeye sokabilirlerdi, dedi Cersei hemen. “Onların öldürülmesini istiyorum.”

Varys iç geçirdi. “Ölmeyi hak ettiklerine şüphe yok Majesteleri, bunu kimse inkâr edemez, lâkin onları Gece Nöbetçileri’ne gönderirsek daha akıllıca davranmış oluruz belki. Yakın zamanda Sur’dan rahatsız edici mesajlar aldık. Yabanıllar hareketlenmiş ve…”

“Yabanıllar, deniz canavarları ve ejderhalar.” Mace Tyrell kıkırdadı. “Ah, hareketlenmeyen birileri var mı ki?”

Lord Tywin adamı duymazdan geldi. “Kaçaklar bize en iyi hizmeti birer derse dönüşerek verirler. Çekiçle dizlerini kırın, bir daha kaçamazlar. Onları caddelerde dilenirken görenler de öyle.” Fikrine katılmayan bir lord olup olmadığını görmek için masaya baktı.

Tyrion kendi Sur ziyaretini, yaşlı Lord Mormont ve subaylarıyla paylaştığı yengeçleri hatırladı. Yaşlı Ayinin endişelerini de hatırladı. “Ne demek istediğimizi açıkça anlatmak için birkaçının dizlerini kırabiliriz belki. Söz gelişi Sör Jacelyn’i öldürenlerin. Diğerlerini Marsha göndeririz. Nöbet’in çok miktarda adam açığı var. Sur düşecek olursa...”

“...kuzeyi yabanıllar basar,” diye tamamladı Lord Tywin. "Starklar’ın ve Greyjoylar’ın uğraşacak bir düşmanları daha olur. Belki her iki hanedan da artık Demir Taht’a tabi olmak istemiyor. Öyleyse hangi hakla yardım için Demir Taht’a dönüyorlar? Kral Robb ve Kral Balon’ın her ikisi de kuzeyi talep ediyor. Bırak da kuzeyi onlar savunsun, yapabiliyorlarsa. Yapamıyorlarsa, şu Mance

Rayder bizim için işe yarar bir müttefik bile olabilir.” Lord Tywin kardeşine baktı. “Başka bir şey?”

Sör Kevan başını iki yana salladı. “Bitirdik. Lordlarım, Majesteleri Kral Joffrey aklınız ve güzel tavsiyeleriniz için sizlere teşekkür ediyor şüphesiz.”

“Çocuklarımla özel olarak konuşmak istiyorum,” dedi Lord Tywin ayağa kalkarken. “Kevan, sen de kal.”

Diğer danışmanlar itaatkâr bir şekilde vedalarını ettiler. İlk ayrılan Varys’ti, Tyrell ve Redwyne da son. Salon dört Lannister dışında boş kaldığında Sör Kevan kapıyı kapattı.

“Hazine başı?” dedi Tyrion ince, gergin bir sesle. “Tanrılar aşkına, bu kimin fikriydi?”

“Lord Petyr’ın,” dedi babası, “ama hâzinenin bir Lannister’ın elinde olması bizim işimize gelir. Önemli bir iş istemiştin. Bu görev için yetersiz olabileceğinden mi korkuyorsun?”

“Hayır,” dedi Tyrion. “Bir tuzaktan korkuyorum. Serçeparmak kurnaz ve hırslı. Ona güvenmiyorum. Sen de güvenmemelisin.”

“Yüksek Bahçe’nin bizim tarafımıza geçmesini sağladı...” diye haşladı Cersei.

“...ve Ned Stark’ı sana sattı, biliyorum. Bizi de o kadar çabuk satar. Bir sikke, yanlış ellerdeki bir kılıç kadar tehlikelidir.” Amcası Kevan tuhaf bir şekilde Tyrion’a baktı. “Bizim için değil elbette. Casterly Kayası’nın altınları...”

“...yerin altından çıkarılıyor. Serçeparmak’m altınları yoktan var oluyor, parmaklarının bir şıklamasıyla.”

“Senin sahip olduklarının tümünden daha iyi bir yetenek tatlı kardeşim,” diye mırıldandı Cersei garezle tatlanmış sesiyle. “Serçeparmak bir yalancı...”

“...üstelik kara, dedi karganın kuzgunu.”

Lord Tywin yumruğunu masaya vurdu. “Yeter! Bu münasebetsiz ağız dalaşına daha fazla katlanmayacağım, ikiniz de birer Lannister’sınız ve buna yakışır davranacaksınız.”

Sör Kevan boğazını temizledi. “Kartal Yuvasının Petyr Baelish tarafından yönetilmesini, Leydi Lysa’nın diğer talipleri tarafından yönetilmesine tercih ederim. John Royce, Lyn Corbray, Horton Redfort... bunlar tehlikeli adamlar, herbiri kendine göre, Ve gururlular. Serçeparmak zeki olabilir ama ne soylu bir kanı var ne de silahlarla ilgili yeteneği. Vadi lordları böyle bir adamı asla metbu olarak kabul etmez.” Ağabeyine baktı. Lord Tywin başıyla onayladığında devam etti. “Şu da var... Lord Petyr sadakatini sergilemeye devam ediyor. Daha dün, Sansa Stark’ı bir ‘ziyaret’ için Yüksek Bahçe’ye götürmek ve orada Lord

Mace’in en büyük oğlu Willas’la evlendirmek üzere kurulan bir Tyrell komplosunun haberini getirdi.”

“Size Serçeparmak haber getirdi?” Tyrion masaya eğildi. “Muhbir başımız değil? Ne kadar enteresan.”

Cersei inanmazlıkla amcasına baktı. “Sansa benim rehinem, Benim iznim olmadan hiçbir yere gidemez.”

“Lord Tyrell isterse vermeye mecbur olduğun bir izin,” dedi Lord Tywin. “Lordu reddetmek ona güvenmediğimizi ilan etmek olur. Alınır.”

“Bırakın alınsın. Bize ne?”

Kahrolası aptal, diye düşündü Tyrion. “Tatlı ablacığım,” sabırla açıkladı, “Tyrell’i gücendirirsen Redwyne’ı, Tarly’yi, Rowan’ı ve Hightower’i da gücendirmiş olursun ve arzuları için Robb Stark’ın daha uygun olup olmadığını merak etmelerini de sağlarsın.”

“Gülün ve ulu kurdun aynı yatağa girmesine izin vermeyeceğim,” dedi Lord Tywin. “Lord Tyrell’den erken davranmalıyız.” “Nasıl?” diye sordu Cersei.

“Evlilikle. Evvela seninkiyle.”

Darbe o kadar ani gelmişti ki Cersei bir an sadece baktı. Ardından tokatlanmışçasına yanakları kızardı. “Hayır. Bir kez daha olmaz. Yapmam.”

“Majesteleri,” dedi Sör Kevan nazikçe, “siz genç bir kadınsınız, hâlâ güzel ve doğurgansınız. Hayatınızın geri kalanını yalnız geçirmek istemezsiniz elbette. Üstelik yeni bir evlilik ensest söylentilerini sonsuza dek susturur.”

“Evlenmediğin sürece Stannis’in o iğrenç iftiraları yaymasına izin vermiş olursun,” dedi Lord Tywin, kızına. “Yatağında sana çocuklar verecek yeni bir koca olmalı.”

“Üç çocuk gayet yeterli. Ben Yedi Krallık Kraliçesi’yim damızlık bir kısrak değil! Vekil Kraliçe!”

“Sen benim kızımsın ve ne emredersem onu yapacaksın.”

Cersei ayağa kalktı. “Burada oturup bu saçmalığı dinlemeyeceğim.”

“Yeni kocanın seçiminde söz hakkın olsun istiyorsan dinleyeceksin,” dedi Lord Tywin sakince.

Cersei, “Tekrar evlenmeyeceğimi” diyen yüksek sesli itirazına rağmen, önce tereddüt edip ardından oturduğunda Tyrion ablasının kaybettiğini biliyordu.

“Evleneceksin ve doğuracaksın. Doğurduğun her çocuk Stannis’i biraz daha yalancı yapar.” Lord Tywin’in gözleri Cersei’nin sandalyesine çivilenmiş gibiydi. “Mace Tyrell, Paxter Redwyne ve Doran Martell, ihtimalle onlardan daha uzun yaşa-yacak olan genç kadınlarla evliler. Balon Greyjoy’un karısı yaşlı

ve hasta fakat böyle bir evlilik bizi Demir Adaları'yla ittifaka sokar ve ben bunun en mantıklı seyrimiz olacağından emin değilim." "Hayır," dedi Cersei dudaklarının arasından. "Hayır, hayır, hayır."

Tyrion, ablasını paketleyip Pyke'a gönderme fikriyle birlikte dudaklarına yerleşen sırıtmaya engel olamadı. Tam da dua etmekten vazgeçmişken bazı tatlı tanrılar bana bunu veriyor.

Lord Tywin devam etti. "Oberyn Martell uygun olabilir ama Tyrelller bundan hiç hoşlanmaz. Bu yüzden oğullara bakmalıyız, Kendinden genç bir adamla evlenmeye itiraz etmeyeceğini varsayıyorum?"

"Ben herhangi bir adamla evlenmeye..."

"Redwyne ikizlerini değerlendirdim, Theon Greyjoy'u, Quentyn Martell'i ve birkaç kişiyi daha. Ama Stannis'i kıran kılıç Yüksek Bahçe'yle yaptığımız ittifaktı. Bu kılıç tavlanmalı ve daha güçlü hale getirilmeli. Sör Loras beyazları giydi, Sör Garlan bir Fossoway'le evli ama Sansa Stark'la evlendirilmesi planlanan en büyük oğul duruyor."

Willas Tyrell. Tyrion, Cersei'nin biçare öfkesinden şeytani bir zevk alıyordu. "Sakat olan," dedi.

Lord Tywin bir bakışla Tyrion'ı dondurdu. "Willas, Yüksek Bahçe'nin vârisi. Bütün raporlara göre kitap okumayı ve yıldızlara bakmayı seven, iyi huylu ve nazik bir genç adam. Bir diğer tutkusu da hayvan üretmek, Yedi Krallık'm en iyi şahinlerine ve atlarına sahip."

Kusursuz bir eşleşme, diye düşündü Tyrion. Cersei de üremeye düşkün. Tyrion zavallı Willas Tyrell'e acıyordu ve ablası için gülmeli mi yoksa ağlamalı mı karar veremiyordu.

"Benim tercihim Tyrell vârisi olurdu," diyerek nokta koydu Lord Tywin, "ama sen başka birini tercih edersen sebeplerini dinlerim."

"Ne kadar lütufkâr davranıyorsun baba," dedi Cersei buz gibi bir nezaketle. "Bana son derece zor bir tercih bıraktın. Yatağıma kimi alsam, yaşlı mürekkep balığını mı yoksa köpek seven sakat çocuğu mu? Düşünmek için birkaç güne ihtiyacım olacak. Gitmek için müsaade isteyebilir miyim?"

Sen kraliçesin, demek istedi Tyrion. Senden izin dileyen o olmalıydı.

"Git," dedi babaları. "Sen kendini toparladıktan sonra tekrar konuşacağız. Görevini unutma."

Öfkesi apaçık ortada olan Cersei kaskatı kesilmiş halde odadan çıktı. Ama nihayetinde babamın dediğini yapacak. Cersei bunu Robert'la kanıtlamıştı. Gerçi Jaime'yi de hesaba katmak gerekir,

Cersei'nin ilk evliliğinde Jaime çok gençti; ikinci evliliği o kadar kolay

kabullenmeyebilirdi. Talihsiz Willas Tyrell'in, ani ve ölümcül bir illet olan bağırsaklara giren kılıç hastalığı kapması olasıydı ve bu durum Yüksek Bahçe'yle Casterly Kayası arasındaki ittifakı güçlendirmekten ziyade bozardı. Bir şey söylemek zorundayım ama ne? Pardon baba, ama ablam ağabeyimizle evlenmek istiyor?

"Tyrion."

Tyrion bıkkın bir ifadeyle gülümsedi. "Çığırtkanın beni alana çağırdığını mı duyuyorum?"

"Fahişeler senin zayıf noktan," dedi Lord Tywin lafı dolandırmadan. "Ama kabahatin bir kısmı da benim olabilir. Bir oğlan çocuğundan daha uzun olmamandan ötürü, gerçekte bazı temel ihtiyaçlara sahip yetişkin bir erkek olduğunu unutmak kolayıma geldi. Evlenme vaktin geldi de geçiyor bile."

Ben evliydim, yoksa unuttun mu? Tyrion'ın çarpılan ağzından, yarı kahkaha yarı hırlamaya benzer bir ses çıktı.

"Evlilik düşüncesi seni eğlendiriyor mu?"

"Sadece ne kadar yakışıklı bir damat olacağım düşüncesi." Bir eş tam da Tyrion'ın ihtiyaç duyduğu şey olabilirdi. Müstakbel karısı ona araziler ve bir kale getirirse, Tyrion'ın, Joffrey'nin meclisinden ayrı bir yeri olurdu dünyada... babasından ve Cersei'den uzakta.

Öte yandan, Shae vardı. Benim fahişem olmaktan mutluluk duyduğuna dair yemin etse de bundan hiç hoşlanmayacak.

Bununla birlikte, babasının aklını çelmek için kullanabileceği bir husus değildi bu, Tyrion sandalyesinde yükselip, "Beni Sansa Stark'la evlendirmek niyetindesin. Fakat kızla ilgili planları varsa Tyreliler bu evliliği bir hakaret olarak almayacak mı?" dedi.

"Lord Tyrell, Starkkızı meselesini Joffrey'nin düğünden önce gündeme getirmeyecek. Sansa düğünden önce evlenirse Tyrell nasıl gücenebilir, bize niyetiyle ilgili hiç ipucu vermemişken?" "Aynen öyle," dedi Sör Kevan, "ve Cersei'yi Willas'a önermek kalan herhangi bir dargınlığı da iyileştirir."

Tyrion burnunun kökünü ovuşturdu. Yara dokusu tahammülü imkânsız bir şekilde kaşınıyordu bazen. "Soylu irin torbası Majesteleri, Sansa'nın hayatını Lord Eddard'm öldüğü günden itibaren cehenneme çevirdi. Kız tam da Joffrey'den kurtulmuşken onu benimle evlendirmeyi öneriyorsun. Bu senin için bile olağanüstü bir zalimlik baba."

"Neden, kıza hor davranmayı mı planlıyorsun?" Lord Tywin'in sesi kaygıdan çok merak doluydu. "Benim gayem kızın mutluluğu değil, seninki de bu olmamalı. Güneydeki ittifakımız Casterly Kayası kadar sağlam olabilir fakat

hâlâ kuzeyi kazanmak zorundayız ve kuzeyin anahtarı bizzat Sansa Stark.”

“Daha çocuk sayılır.”

“Ablan kızın çiçek açtığına dair yemin ediyor. Eğer öyleyse kadın sayılır, evlenmeye uygundur. Kızın bekâretini almak zorundasın, böylece kimse evlilik şartının yerine getirilmediğini söyleyemez. Bundan sonra, onu tekrar yatağına almak için birkaç yıl beklemeyi tercih edersen kocalık haklarını kullanıyor olursun.” Şu an ihtiyaç duyduğum tek kadın Shae ve sen ne söylersen söyle Sansa daha çocuk. “Asıl amacın kızı Tyrellller’den uzak tutmaksa onu neden annesine geri vermiyorsun? Belki bu sayede Robb Stark da diz çökmeye razı olur.”

Lord Tywin’in bakışı aşağılama doluydu. “Sansa’yı Nehirova’ya gönder ve annesi, oğlunun Üç Dişli Mızrak’taki anlatmalarını güçlendirmek için kızı bir Blackwood ya da Mallister'a versin. Kızı kuzeye gönder ve daha ay dönmeden bir Manderly ya da Umber ile evlensin. İşin özü, şu Tyrell meselesinden anladığımız üzere Sansa bu sarayda da daha az tehlikeli değil. En yakın zamanda bir Lannister’la evlenmeli.”

“Sansa Stark’la evlenen adam onun adına Kışyarı’nı talep edebilir,” dedi Sör Kevan. “Bu aklına geldi mi hiç?”

“Kızı almak istemiyorsan onu kuzenlerinden birine vermemiz gerekir,” dedi Lord Tywin. “Kevan, Lancel evlenecek kadar güçlü mü sence?”

Sör Kevan tereddüt etti. “Eğer kızı hasta yatağına götürürsek Lancel yeminin sözlerini söyleyebilir ama evliliğinin şartını yerine getirebilir mi? Hayır... İkizlerden birini önerirdim fakat Starklar her ikisini de Nehirova’da tutuyor. Genna’nın oğlu Tion da onların elinde, olmasa işe yarayabilirdi.”

Tyrion, iki adamın küçük piyeslerini oynamalarına izin verdi; kendi yararınaydı, biliyordu. Sansa Stark, diye düşündü, ipekleri, takıları, kahramanlıkları ve güzel yüzlü, uzun boylu şövalyeleri seven, yumuşak sesli güzel kokulu Sansa. Yine gemi köprüsündeymiş gibi hissetti kendini, ayaklarının altındaki iskele sallanıyordu.

“Seni mücadeledeki çabalarından ötürü ödüllendirmemi istedin,” diye hatırlattı Lord Tywin. “Bu senin için bir fırsat Tyrion, büyük ihtimalle karşılaşacağın en iyi fırsat.” Parmaklarını sabırsızca masaya vurdu. “Bir zamanlar ağabeyini Lysa Tully’yle evlendirmek istedim ama hazırlıklar tamamlanamadan Aerys, Jaime’yi Kral Muhafızı ilan etti. Lord Hoster’a, Lysa’nın Jaime yerine seninle evlenmesini önerdiğimde adam, kızı için bütün bir adam istediği cevabını verdi.”

Ve onu Jon Arryn’la evlendirdi, kızın büyükbabası olabilecek kadar yaşlı

bir adamla. Lysa Arryn'ın neye dönüştüğünü düşününce, Tyrion kızgından çok müteşekkir olmaya meylediyordu.

"Seni Dorne'a önerdiğimde, bu önerinin bir hakaret olduğu yanıtını aldım," diye devam etti Lord Tywin. "Daha sonraki yıllarda Yohn Royce ve Leyton Hightower'dan da benzer cevaplar duydum. Robert'ın, öz ağabeyinin düğün yatağında bozduğu Florent kızını senin alabileceğini söyleyecek kadar düştüm sonunda ama kızın babası onu kendi hanesinden bir şövalyeye vermeyi lercih etti."

"Stark kızını almazsan senin için başka bir eş bulmak zorunda kalacağım. Diyarda bir yerde, Casterly Kayası'nın dostluğunu kazanmak uğruna kızından memnuniyetle ayrılacak küçük bir lord vardır mutlaka. Leydi Tanda, Lollys'i önerdi..."

Tyrion dehşetle irkildi. "Aletimi kesip keçilere yedirmeyi tercih ederim."

"O zaman gözlerini aç. Stark kızı genç, doğurgan, uysal, en soylu kanlardan birinden geliyor ve hâlâ bakire. Çirkin de değil. Neden tereddüt ediyorsun?"

Neden gerçekten? "Bana özgü bir tuhaflık. Garip gelecek ama beni yatağında isteyen bir eş tercih ederim."

"Fahişelerin seni yataklarında istediklerini düşünüyorsan benim tahmin ettiğimden de büyük bir aptalsın," dedi Lord Tywin. "Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun Tyrion. Bu evliliğin seni mutlu edeceğini ummuştum."

"Evet, benim mutluluğumu ne kadar önemsediğini hepimiz biliyoruz baba," dedi Tyrion. "Ama anlattığından fazlası var, Kuzeyin anahtarı diyorsun, öyle mi? Kuzey artık Greyjoylar'ın elinde ve Kral Balon'ın bir kızı var. Neden o kız değil de Sansa Stark?" Babasının, parlak altın lekeleriyle dolu yeşil ve sakin gözlerine baktı.

Lord Tywin parmaklarını boynundaki zincire geçirdi. "Balon Greyjoy yağmalamayı biliyor, hükmetmeyi değil. Bırak da bir sonbahar tacının tadını çıkarsın ve bir kuzey kışının acısını çeksin. İnsanlarına onu sevmeleri için bir sebep vermeyecek. Bahar geldiğinde kuzeyliler deniz canavarlarından bezmiş olacak. Sen, Eddard Stark'ın torununu kuzeye götürüp de onun doğum haklarını talep ettiğinde, sıradan insanlar ve soylu lordlar o çocuğu atalarının yüksek makamına oturtmak için aynı şekilde ayaklanacak. Bir kadını hamile bırakmaya muktedirsindir umarım?" "Öyle olduğuma inanıyorum," dedi Tyrion. "İtiraf ediyorum ki bunu kanıtlayamam. Ama kimse denemediğimi söyleyemez, Küçük tohumlarımı mümkün olduğunca sık ekiyorum..."

"Bataklıklara ve çukurlara," diye tamamladı Lord Tywin, "ve sadece

piçlerin kök salabileceği adi topraklara. Kendi bahçene sahip olmanın zamanı geldi.” Ayağa kalktı. “Casterly Kayası asla senin olmayacak, sana söz veriyorum. Ama Sansa Stark’la evlenirsen Kışyarı’nı kazanman mümkün.”

Tyrion Lannister, Kışyarı’nın Lord Koruyucusu. Bu fikir Tyrion’a tuhaf bir ürperti verdi. “Çok güzel baba,” dedi ağır ağır, “ama çorbanda büyük ve çirkin bir hamamböceği var. Robb Stark’ın da en az benim kadar muktedir olduğunu tahmin ediyorum, üstelik şu doğurgan Freyler’den biriyle evleneceğine dair yemin etti. Ve Genç Kurt bir sürü peydahladığında, Sansa’nın doğuracağı hiçbir yavru hiçbir şeyin vârisi olmayacak.”

Lord Tywin kaygısız görünüyordu. “Robb Stark o doğurgan Frey’ini asla döllemeyecek, sözüme güven. Konseyle paylaşmayı henüz uygun bulmadığım bir haber daha var, lordların duyması uzun sürmeyecektir gerçi. Genç Kurt, Gawen Westerling’in büyük kızıyla evlendi.”

Tyrion bir an için babasını doğru duyduğundan emin olamadı. “Yeminini mi bozdu?” dedi şaşkınlıkla. “Freyler’i bir kenara attı, ne uğruna?”

“Jeyne isimli on altı yaşında bir kız,” dedi Sör Kevan. “Zamanında, Lord Gawen o kızı Willem ya da Martyn için bana önermişti fakat onu reddetmek zorunda kalmıştım. Gawen iyi bir adamdır ama karısı Sybell Spicer’dır. O kadınla asla evlenmemeliydi. Westerlingler’in her daim mantıktan çok gururu olmuştur.

Leydi Sybell’in büyükbabası safran ve karabiber ticareti yapardı, neredeyse Stannis’in yanındaki kaçakçı kadar alt tabaka doğumlu bir adamdı. Leydinin büyükannesi de, büyükbabasının doğudan getirdiği bir kadındı. Kırmızı rahibe olduğu söylenen ürkütücü bir kocakarı. Ona maegi diyorlardı. Kimse gerçek adını telaffuz edemiyordu. Bir zamanlar Lannis Limanı’nın yarısı; ilaçlar, aşk iksirleri ve benzer şeyler için o kadına giderdi.” Omuzlarını silkil. “Uzun zaman önce ölmüştür şüphesiz. Jeyne’i sadece bir kez gördüm ama tatlı bir çocuk olduğunu söyleyebilirim. Ama böyle müphem bir kanı varken...”

Bir zamanlar bir fahişeyle evli olan Tyrion, amcasının, büyük büyükbabası baharat satan bir kızla evlenmek fikri karşısında düştüğü dehşeti tamamıyla paylaşamıyordu. Buna rağmen... Sör Kevan tatlı bir çocuk, demişti ama zehirlerin çoğu da tatlı olurdu. Westerlingler eski bir soydu fakat güçten çok gururları vardı. Leydi Sybell’in bu evliliğe kocasından fazla zenginlik getirdiğini öğrenmek Tyrion’ı şaşırtmazdı. Westerling madenleri yıllar önce tükenmişti, en iyi arazileri satılmış ya da kaybedilmişti ve Sarpkaya bir kaleden çok bir enkazdı. Denizin üstünde öyle cesurca dikilen haliyle romantik bir enkaz. “Şaşırdım,” diye itiraf etti Tyrion. “Robb Stark’ın daha aklıselim sahibi

biri olduğunu düşünürdüm.” “Robb on altı yaşında bir çocuk,” dedi Lord Tywin. “O yaşlarda aşk, şehvet ve onur, akıldan ağır basar.”

“Yeminini bozdu, bir müttefiki utandırdı, yasal bir söze ihanet etti. Onur bunun neresinde?”

Sör Kevan cevap verdi. “Kızın onurunu kendi onuruna tercih etti. Onun bekâretini aldıktan sonra başka seçeneği yoktu.”

“Kızı karnında bir piçle bıraksaydı daha nazik davranmış olurdu,” dedi Tyrion sözünü esirgemeden. Westerlingler her şeyi kaybetmekle yüz yüzeydi; arazilerini, kalelerini, canlarını. Bir Lannister borcunu mutlaka öder.

“Jeyne Westerling annesinin kızı,” dedi Lord Tywin, “Robb Stark da babasının oğlu.”

Westerlingler’in ihaneti, Lord Tywin’i Tyrion’ın bekleyeceğinden daha az öfkelendirmiş gibi görünüyordu. Lord Tywin tebaasının sadakatsizliğine katlanmazdı. Henüz çocuk yaştayken, Castamere’in gururlu Reyneler’ini ve Tarbeck Kalesi’nin ka-dim Tarbeckler’ini yok etmişti. Şarkıcılar bununla ilgili hüzünlü bir şarkı bile yapmıştı. Birkaç yıl sonra, Güzel Kale’nin Lord Farman’ı saldırganlaşmaya başladığında, Lord Tywin mektup yerine ut taşıyan bir elçi göndermişti. Lord Farman, kalesinde yankılanan “Castamere’in Yağmurları” isimli şarkıyı duyduktan sonra daha fazla sorun çıkarmamıştı. Ve şarkılar yeterli değilse, Reyneler’in ve Tarbeckler’in paramparça olmuş kaleleri, Casterly Kayası’nın kuvvetini küçümsemeyi tercih edenler için sessiz şahitler olarak hâlâ duruyordu. “Sarpkaya, Tarbeck Kalesi’nden ve Castamere’den fazla uzak değil,” dedi Tyrion. “Westerlingler’in oradan geçtiğini ve oradaki dersi gördüğünü sanırsın bir de.” “Belki de gördüler,” dedi Lord Tywin. “Hepsi Castamere’in farkında, bundan emin olabilirsin.”

“Westerlingler ve Spicerlar kurdun aslanı yenebileceğini düşünecek kadar büyük aptallar olabilirler mi gerçekten?”

Lord Tywin çok ender olarak gülümseme tehdidinde bulunurdu; asla gülümsemezdi ama sadece tehdit bile bakılması korkunç bir şey olurdu. “En büyük aptallar, onlara gülen adamlardan daha akıllıdır genelde,” dedi. “Sansa Stark’la evleneceksin Tyrion. Üstelik bir an önce.”

CATELYN

Omuzlarında taşıdıkları cesetleri yüksek masanın önüne yatırdılar. Meşale ışığıyla aydınlanan salona bir sessizlik çöktü, o sessizliğin içinde, yarım kale uzakta uluyan Boz Rüzgâr'ı duydu Cathelyn, Kanın kokusunu alıyor, diye düşündü, taş duvarların ve ahşap kıpıların ardından, gecenin ve yağmurun içinden hâlâ kanın ve felaketin kokusunu tanıyor.

Yüksek koltuğun yanında, Rob'un sol yanında duran Catelyn bir an için kendi ölülerine bakıyormuş gibi hissetti; Bran ve Rickon'a. Bu delikanlıların yaşı daha büyüktü ama ölüm bedenIerini küçültmüştü sanki. Böyle ıslak ve çırılçıplak halde minicik görünüyorlardı ve öyle hareketsizlerdi ki onların bir zamanlar yaşadığını hatırlamak zordu.

Sarışın çocuk sakal bırakmaya çalışıyordu. Yanakları ve bıçak tarafından kırmızı bir harabeye çevrilen boğazının üstündeki çenesi açık sarı şeftali tüyleriyle kaplıydı. Altın sarısı saçları hâlâ ıslaktı, çocuk banyodan çıkarılmıştı sanki. Görünüşüne bakılırsa huzur içinde ölmüştü, belki de uykusunda, ama delikanlının kahverengi saçlı kuzeni hayatı için savaşmıştı. Kolları, bıçağı engellemeye çalışırken aldığı kesiklerle doluydu. Bedeni yağmur tarafından neredeyse tertemiz yıkanmıştı ama göğsünü, karnını ve sırtını bir sürü dilsiz ağız gibi kaplayan bıçak yaralarından hâlâ ttğır ağır kan sızıyordu.

Robb salona gelmeden önce tacını takmıştı. Bronz, meşale ışınında koyu tonlarda pırıldıyordu. Robb'un ölülere bakan gözlerini gölgeler gizliyordu. O da Bran ve Rickon'u görüyor mu? Catelyn ağlayabilirdi ama gözyaşları tükenmişti artık. Ölü çocuklar uzun süren tutsaklık yüzünden solgundu ve ikisi de açık tenliydi; pürüzsüz beyaz bedenlerindeki kan akıl almaz bir kırmızıydı, bakmaya katlanamıyordu insan. Öldürdükten sonra Sansa'yı da Demir Taht'ın önüne böyle çırılçıplak yatıracaklar mı? Teni böyle beyaz, kanı böyle kırmızı mı görünecek? Dışarıdan rüzgârın biteviye sesi ve bir kurdun huzursuzluk dolu uluması geliyordu.

Catelyn'in kardeşi Edmure, Robb'un sağındaydı, tek eli babasının koltuğunun arkasındaydı, yüzünde hâlâ uyku şişliği vardı, Catelyn gibi onu da

uyandırmışlardı, gecenin karanlığında kapısını yumruklamış ve onu kabaca çekip rüyalarından ayırmışlardı, Güzel rüyalar mıydı kardeşim? Güneş ışığı, kahkahalar ve genç bir kızın öpücüklerini mi düşlüyordun? Umarım öyledir. Catelyn'in karanlık rüyalarına dehşet katılmıştı.

Robb'un kumandanları ve lord sancak beyleri salonda bekliyordu; bazıları zırhlı ve silahlıydı, diğerleri türlü dağınık hallerde yatak kıyafetleri içindeydi. Adamların arasında Sör Raynald ve dayısı Sör Rolph da vardı fakat Robb, kraliçesini bu çirkinlikten esirgemeyi uygun bulmuştu. Sarpkaya, Casterly Kayasından çok uzak değil, diye hatırladı Catelyn. Jeyne, hepsi küçük birer çocukken bu delikanlılarla birlikte oyunlar oynamış olabilir.

Catelyn tekrar Tion Frey'in ve Willem Lannister'ın cesetlerine baktı, oğlunun konuşmasını bekledi. Robb'un, gözlerini kanlı ölülerden kaldırması çok uzun zaman almış gibiydi. "Küçük Jon," dedi, "babana onları içeri getirmesini söyle." Küçük Jon emri yerine getirmek üzere hiç konuşmadan döndü, adımları büyük taş salonda yankılandı.

İri Jon tutsaklarını kapıdan geçirirken, Catelyn diğer adamların onlara yer açmak için nasıl geri çekildiğini gördü; hainlik bir dokunuşla, bir bakışla ya da öksürükle bulaşabilen bir şeydi sanki. Tutsaklar ve onları tutsak alanlar birbirlerine benziyordu; iri adamlar, her biri, gür sakallar ve uzun saçlar. İri Jon'un adamlarından ikisi yaralıydı, adamların tutsaklarından üçü de öyle. Onları birbirinden ayıran tek şey; bazılarının mızrağı, diğerlerinin boş kınları olduğu gerçeğiydi. Hepsi örgü zırhlar, zırhlı yelekler veya üzerlerine çelik halkalar dikilmiş mintanlar, ağır çizmeler vc bazısı yünden bazısı deriden yapılmış kalın pelerinler giymişti, Catelyn, Kışyarı'na ilk geldiğinde, Kuzey sert, soğuk ve merhametsiz dir, demişti Ned, bundan bin yıl önce.

Tutsaklar ıslak ve sessiz bir halde önünde durduğunda, "Beş" dedi Robb. "Hepsi bu kadar mı?"

"Sekiz kişilerdi," diye gürledi İri Jon. "Onları yakalarken ikisini biz öldürdük, biri de ölmek üzere."

Robb tutsakların yüzlerini inceledi. "İki silahsız yaveri öldürebilmek için sekiz adam gerekmiş."

Edmure Tully konuştu. "Kuleye girebilmek için benim iki adamımı da öldürmüşler. Delp ve Elwood."

"Bu cinayet değildi sör," dedi Lord Rickard. Bileklerindeki İpler, yüzüne akan kandan fazla utandırmıyordu adamı. "Bir babayla intikamının arasına giren her adam kendi ölüm fermanını yazmış demektir."

Lord Rickard'ın sözleri, bir savaş davulunun sert ve zalim vuruşları

misali Catelyn'in kulaklarında çınladı. Catelyn'in boğazı keınik kadar kuruydu. Bunu ben yaptım. Bu iki çocuk benim kızlarım yaşasın diye öldü.

"O gece Fısıltılı Orman'da iki oğlunuzun öldüğünü gördüm," dedi Robb, Lord Karstark'a. "Torrhen'i Tion Frey öldürmedi. Willem Lannister, Eddard'ı katletmedi. Bu yaptığınıza nasıl intikam dersiniz? Bu aptallıktı, bu kanlı bir cinayetti. Sizin oğullarınız bir savaş meydanında onurlarıyla öldüler, ellerinde kılıçlarıyla."

"Öldüler," dedi Rickard Karstark bir adım bile geri atmadan. "Kral Katili onları katletti. Bu ikisi onun soyundandı. Kanı sadece kan ödeyebilir."

"Çocukların kanı?" Robb cesetleri gösterdi. "Kaç yaşındalardı? On iki, on üç? Yaverler."

"Her mücadelede yaverler ölür."

"Dövüşürken ölürler, evet. Tion Frey ve Willem Lannister kılıçlarını Fısıltılı Orman'da bırakmışlardı. Onlar tutsaktı, bir hücreye kapatılmışlardı, uyuyorlardı, silahsızlardı... çocuklardı. Onlara bak!"

Lord Karstark cesetler yerine Catelyn'e baktı. "Onlara bakmasını annenize söyleyin," dedi. "Onları benim kadar o katletti." Catelyn elini Robb'un koltuğunun arkasına koydu. Bütün salon dönüyordu sanki. Kendini kusacakmış gibi hissetti.

"Annemin bununla hiç ilgisi yok," dedi Robb öfkeyle. "Bu sizin marifetinizdi. Sizin cinayetiniz. Sizin hainliğiniz."

"Lannisterlar'ı serbest bırakmak hainlik değilken onları öldürmek nasıl hainlik olabilir?" diye sordu Karstark sertçe. "Majesteleri, Casterly Kayası'yla savaşta olduğumuzu unuttu mu? Savaşta düşmanlarını öldürürsün. Baban sana bunu öğretmedi mi delikanlı?"

"Delikanlı?" İri Jon'un, Rickard Karstark'a çelik eldivenli bir yumrukla verdiği cevap diğer lorda diz çöktürdü.

"Bırak onu!" Robb'un sesi buyrukla çınladı. Umber, tutsaktan bir adım uzaklaştı.

Lord Karstark kırılan dişini tükürdü. "Evet, Lord Umber, beni krala bırak. Beni affetmeden önce biraz azarlamak istiyor. Bizim Kuzey Kralı'mız ihanetle böyle başa çıkıyor." Islak ve kırmızı bir gülümsemeyle gülümsedi. "Yoksa, Kuzeyi Kaybeden Kral mı demeliyim Majesteleri?"

İri Jon, yanındaki adamın elinden kaptığı mızrağın ucuyla Karstark'ın omzunu dürttü. "İzin verin onu deleyim efendimiz, İzin verin karnını deşeyim ki bağırsaklarının rengini görelim." Salonun kapıları gürültüyle açıldı ve Karabalık içeri girdi, peleriniyle miğferinden sular süzülüyordu. Adamın arkasından Tully

askerleri geldi, o sırada dışarıda, gökyüzünde şimşekler çatırdıyordu, simsiyah ve sert bir yağmur Nehirova'nın taşlarını dövüyordu. Sör Brynden miğferini çıkarıp diz çöktü. Sadece, "Majesteleri," dedi ama sesindeki sertlik çok şey anlatıyordu.

"Sör Brynden'la kabul salonunda özel olarak görüşeceğim." Robb ayağa kalktı. "İri Jon, Lord Karstark'ı ben gelene kadar burada tutun, diğer yedisini asm."

İri Jon mızrağı indirdi. "Ölü olanları da mı?"

"Evet. Lordumun nehirlerinin bunlar gibi pislikler tarafından kirletilmesini istemem. Bırakın kargalara yem olsunlar."

Tutsaklardan biri dizlerinin üstüne düştü. "Merhamet edin efendimiz. Ben kimseyi öldürmedim. Ben sadece nöbetçileri gözetlemek için kapıda durdum."

Robb bir an düşündü. "Lord Rickard'ın niyetini biliyor muydun? Bıçakların çekildiğini gördün mü? Bağrışmaları, inlemeleri, merhamet çığlıklarını duydun mu?"

"Evet, ama ben bir şey yapmadım. Ben sadece gözcüydüm. Yemin ederim ki..."

"Lord Umber," dedi Jon, "bu sadece gözcüymüş. Bunu en son asın ki diğerleri ölürken gözleyebilsin. Anne, dayı, lütfen benimle gelin." İri Jon'un adamları tutsakların üstüne kapanıp onları mızraklarının ucuyla iterek salondan çıkarırken Robb arkasını döndü. Dışarıda gök gürledi, kale, salondakilerin kulaklannın dibinde yerle bir oluyordu sanki. Bu bir krallığın çöküşünün sesi mi? diye düşündü Catelyn.

Kabul salonu karanlıktı ama gök gürültüsünün sesi bir duvarın daha kalınlığıyla boğulmuştu en azından. Bir hizmetçi şömineyi yakmak için yağ lambasıyla içeri girdi fakat Robb lambayı alıp hizmetçiyi gönderdi. Salonda masalar ve sandalyeler vardı ama sadece Edmure oturdu, diğerlerinin ayakta kaldığını fark ettiğinde o da kalktı. Robb tacını çıkarıp önündeki masaya bıraktı.

Karabalık kapıyı kapadı. "Karstarklar gitmiş."

"Hepsi mi?" Robb'un sesini böyle kalınlaştıranın öfke mi yoksa çaresizlik mi olduğundan emin değildi Catelyn.

"Bütün savaşçılar," diye cevapladı Sör Brynden. "Birkaç kamp takipçisi ve hizmetkâr, yaralılarla birlikte burada kalmış. Gerçeklerden emin olabilmek için gerektiği kadarını sorguladık. Akşamüstü ayrılmaya başlamışlar, önce birer ikişer, sonra daha büyük gruplar halinde gizlice kaçmışlar. Gittiklerinin fark edilmemesi İçin, yaralı adamlara ve hizmetkârlara kamp ateşlerini canlı

tutmalarını emretmişler ama yağmur başladığında bunun bir önemi kalmadı.”

“Nehirova’dan uzakta tekrar birleşecekler mi?”

“Hayır. Dağıldılar, avlanıyorlar. Lord Karstark, Kral Katili’nin başını getiren adama, asil kanlı ya da alt tabaka doğumlu olmasına bakmaksızın bakire kızını vereceğine dair yemin etti.”

Tanrılar merhamet edin. Catelyn yine hasta hissediyordu kendini.

“Yaklaşık üç yüz süvari ve bu sayının iki katı binek karanlığın içinde kayboldu.” Robb şakaklarını ovdu, kulaklarının üzerindeki yumuşak deride tacının bıraktığı izler vardı. “Karhold’un bütün atlı kuvvetini kaybettik”

Benim yüzümden. Tanrılar beni affetsin. Robb’un içinde bulunduğu tuzağı anlamak için Catelyn’in asker olmasına gerek yoktu. Nehir toprakları şu an için Robb’un elindeydi ama krallığının her yanı düşmanlarla çevriliydi; Lysa’nın, kendi dağının zirvesinde hiç dostluk göstermeden oturduğu doğu dışında. Geçit Lordu işbirliğini esirgediği sürece Üç Dişli Mızrak bile güvende olmaktan uzaktı. Ve şimdi Karstarklar’ı da kaybetmek...

“Nehirova’dan bu konuyla ilgili tek kelime çıkmamalı,” detil Edmure. “Lord Tywin mutlaka... Lannisterlar borçlarını mutlak öder, hep böyle söylerler. Lord Tywin bunu duyduğunda Anne bize merhamet göstersin.”

Sansa. Catelyn ellerini sımsıkı kapattı, tırnakları avuçlarının yumuşak etine gömüldü.

Robb, Edmure’e dondurucu bir bakış attı. “Beni katil olduğum kadar yalancı da mı yapacaksın dayı?”

“Yalan söylemek zorunda değiliz. Sadece hiçbir şey söylemeyeceğiz. Çocukları gömeceğiz ve savaş bitene kadar dilimizi tutacağız. Willem, Sör Kevan Lannister’ın oğluydu, Lord Tywin’in yeğeni. Tion, Leydi Genna’nındı ve bir Frey’di. Haberleri İkizler’den de saklamamız gerek, ta ki...”

“Katledilmiş ölüleri hayata döndürene kadar mı?” dedi Brynden Karabalık. “Gerçek, Karstarklar’la birlikte kaçtı Edmure. Bu çeşit oyunlar için çok geç.”

“Gerçeği o çocukların babalarına borçluyum,” dedi Robb. “Ve adalet. Onlara bunu da borçluyum.” Tacına baktı; bronzun koyu renkli ışıltısına, demir kılıçlardan oluşan çembere. “Lord Rickard bana meydan okudu. İhanet etti. Onu mahkûm etmekten başka seçeneğim yok. Karstark kuvvetinin Roose Bolton’la birlikte olan ayağı, efendilerini hainlik suçuyla infaz ettiğimi duyduğunda neler yapacak tanrılar bilir. Bolton’ı uyarmamız gerek.”

“Lord Karstark’ın vârisi de Harrenhal’da,” diye hatırlattı Sör Brynden. “Büyük oğlu, Lannisterlar’ın Yeşil Çatal’da esir aldığı.”

“Harrion. Onun adı Harrion.” Robb acı acı güldü. “Bir kral düşmanlarının isimlerini bilmeli, sence de öyle değil mi?”

Karabalık kurnazlık dolu gözleriyle Robb’a baktı. “Bunu kesin olarak biliyor musun? Bu olayın genç Karstark’ı senin düşmanın yapacağını?”

“Başka ne olabilir? Babasını öldürmek üzereyim, bana teşekkür edecek hali yok.”

“Edebilir. Babalarından nefret eden oğullar vardır, üstelik onu tek darbeyle Karhold Lordu yapacaksın.”

Robb başını iki yana salladı. “Harrison o çeşit evlatlardan olsa bile babasının katilini açıkça affedemez. Kendi adamlarını karşısına alır. Bunlar kuzeyli adamlar dayı. Kuzey unutmaz.”

“O zaman lordu bağışlayın,” dedi Edmure Tully.

Robb samimi bir inanmazlıkla dayısına baktı.

Edmure’un yüzü bu bakış altında kızardı. “Canını bağışlayın demek istedim. Bunun tadından ben de en az sizin kadar hoşlanmıyorum efendimiz. Lord Rickard benim adamlarımı da katletti, zavallı Delp’in Sör Jaime tarafından açılan yaraları yeni iyileşmişti Karstark cezalandırılmalı, buna şüphe yok. Onu zincire vuralım derim.”

“Bir rehine?” dedi Catelyn. Bu en iyi çözüm...

“Evet, rehine!” Edmure, ablasının düşüncesini bir itilafmışçasına yakalamıştı. “Lordun oğluna, bize sadık kaldığı sürece bakısına hiçbir zarar verilmeyeceğini söyleyelim. Aksi takdirde... Preyler’den medet umamayız artık, Lord Walder’ın bütün kızlarıyla evlenmeyi ve bunun yanı sıra tahtırevanını taşımayı önersem bile. Karstarklar’ı da kaybedersek ne umudumuz kalır?”

“Ne umudumuz...” Robb nefesini bıraktı, gözüne düşen saçlarını geri itti, “Sör Rodrik’ten hiç haber almadık, Wälder Frey yeni teklifimize cevap vermedi, Kartal Yuvası’ndan sessizlikten başka bir şey gelmedi,” dedi. Annesine döndü. “Kardeşin bize asla cevap vermeyecek mi? Ona daha kaç mektup yazmalıyım? Kuşlardan hiçbirinin ona ulaşmadığına inanmam.”

Catelyn, Robb’un teselli istediğini fark etti. Oğlu her şeyin yoluna gireceğini duymak istiyordu ama kralının gerçeklere ihtiyacı vardı. “Kuşlar ona ulaştı. Ama bir gün sorarsan ulaşmadığını söyleyebilir. O bölgeden yardım bekleme Robb.

Lysa asla cesur biri olmadı. İkimiz de küçük kızken, ne zaman yanlış bir şey yapsa kaçıp saklanırdı. Lord babamızın, onu bulamadığı takdirde ona kızmayı da unutacağını düşünüyordu belki de. Şimdi de çok farklı değil. Kral Topraklarından korkusu yüzünden kaçtı, bildiği en güvenli yere gitti, şimdi

herkesin onu unutacağını umarak dağının tepesinde oturuyor.”

“Vadi şövalyeleri bu savaşın kaderini değiştirebilir,” dedi Robb. “Ama Lysa savaşmayacaksa öyle olsun. Ondan sadece Kanlı Kapı’yı açmasını ve Martı Kasabası’nda, bizi kuzeye götürecek gemiler temin etmesini istemiştim. Yüksek yol zor olurdu ama yolumuzu savaşarak açıp Boğaz’a tırmanmak kadar değil. Beyaz Liman’da karaya çıkabilseydim Moat Cailin’e kanatlardan saldırır, demiradamları yarım yıl içinde kuzeyden çıkarırdım.”

“Bu olmayacak efendimiz,” dedi Karabalık. “Cat haklı. Leydi Lysa, Vadi’ye bir ordunun girmesine izin veremeyecek kadar korkak. Herhangi bir ordunun. Kanlı Kapı kapalı kalacak.”

Çaresizliğinin öfkesiyle, “Lysa’yı Ötekiler alsın,” diye lanet okudu Robb. “Lanet olası Rickard Karstark’ı da. Theon Greyjoy’u, Wälder Frey’i, Tywin Lannister’ı ve diğerlerini de, Tanrılar merhamet edin, bir adam neden kral olmak ister? Herkes Kuzey Kralı, Kuzey Kralı diye bağırırken kendime dedim ki… kendime yemin ettim ki... iyi bir kral olacağım; babam kadar onurlu, güçlü, adil, dostlarıma sadık ve düşmanlarımla yüzleştiğimde cesur... ama şimdi dostumla düşmanımı ayırt edemiyorum. Her şey nasıl bu kadar karıştı? Lord Rickard yarım düzine mücadelede benim yanımda dövüştü. Oğulları Fısıltılı Orman’da benim için öldü. Tion Frey ve Willem Lannister benim düşmanlarımdı. Ve şimdi ben, onların uğruna ölü arkadaşlarımın babasını öldürmek zorundayım.” Salondakilerin yüzlerine baktı. “Lannisterlar Lord Karstark’ın kafası için bana teşekkür edecek mi? Ya Freyler?” “Hayır,” dedi Brynden Karabalık her zamanki açıksözlülüğüyle.

“Lord Rickard’ın canını bağışlamak ve onu rehin tutmak için bir sebep daha,” diye ısrar etti Edmure.

Robb iki eliyle birden öne uzandı, bronz ve demirden dökülmüş ağır tacını kaldırıp tekrar başına taktı, bir anda kral olmuştu yine. “Lord Rickard ölecek.”

“Ama neden?” dedi Edmure. “Siz, kendiniz dediniz ki...”

“Ne dediğimi biliyorum dayı. Yapmak zorunda olduğum şeyi değiştirmiyor,” dedi Robb. Tacındaki kılıçlar yalın ve kapkara bir şekilde alnındaydı. “Bir mücadele sırasında Tion ve Willem’i bizzat katlederdim ama bu bir mücadele değildi. Onlar benim tarafımdan tıkıldıkları hücrede, çıplak ve silahsız bir halde yataklarında uyuyorlardı. Lord Karstark bir Frey ve bir Lannister’dan fazlasını öldürdü. O benim şerefimi öldürdü. Onunla şafak vakti ilgileneceğim.”

Fırtına, gri ve serin gün doğumunda, bardaktan boşanırcasına yağan

sürekli bir yağmura dönüşmüştü, buna rağmen tanrı komşu kalabalıktı. Nehir lordları ve kuzeyli adamlar, asil kanlılar ve olmayanlar, şövalyeler ve paralı askerler ve seyis yamakları, gecenin karanlık dansının nasıl sonlanacağını görmek için ağaçların arasında bekliyorlardı. Edmure'un emriyle büvet ağacının önüne bir cellât kütüğü yerleştirilmişti. İri Jon'un adamları, elleri lıfllâ bağlı otan Lord Rickard Karstark'ı kalabalığın içinden getirirken etrafa yağmur damlaları ve yapraklar dökülüyordu. Lordun adamları Nehirova'nın yüksek duvarlarına asılmıştı bile, uzun iplerin ucunda sallanan adamların kararmaya başlayan yüzlerinden yağmur süzülüyordu.

Uzun Lew kütüğün yanında bekliyordu ama Robb Lew'un elindeki uzun saplı baltayı alıp ona kenara çekilmesini emretti. "Bu benim işim," dedi. "Benim sözümle ölüyor. Benim elimle ölmeli."

Lord Rickard başını sertçe öne düşürdü. "Sana bu kadarı için teşekkür ederim ama başka hiçbir şey için değil," dedi. Ölümle buluşmasına gelirken hanedanının beyaz güneşli armasıyla süslenmiş siyah, üzün bir yün cübbe giymişti. "Benim damarlarımda da İlk İnsanlar'ın kanı akıyor evlat, en az senin damarlarında aktığı kadar. Bunu hatırlasan iyi edersin. Bana senin büyükbabanın adı verildi. Baban için Aerys'e karşı sancak açtım, senin için de Joffrey'ye karşı. Öküzağzı'nda, Fısıltılı Orman'da, Kamplar Savaşı'nda senin yanında at sürdüm ve Uç Dişli Mızrak'ta Lord Eddard'la birlikte savaştım. Starklar ve Karstarklar, biz akrabayız."

"Akrabalığımız bana ihanet etmenize engel olmadı," dedi Robb. "Şimdi kurtulmanızı da sağlamayacak. Diz çökün lordum."

Catelyn, Lord Rickard'ın doğru söylediğini biliyordu. Karstarklar'ın soyu, Kışyarı'nın genç oğullarından biri olan ve bin yıl önce bir isyancı lordu bastıran Karlon Stark'a dayanıyor! du. Karlon bu kahramanlığından ötürü arazilerle ödüllendirilmi| ve inşa ettirdiği kaleye Kari Hold adını vermişti, kale kısa zamalf sonra Karhold diye anılmaya başlamış ve Karhold Starklar'ı geçen yüzyıllar içerisinde Karstarklar'a dönüşmüştü.

"Eski ya da yeni tanrılar, hiç fark etmez," dedi Lord Rickard, Catelyn'in oğluna. "Hiçbir adam bir akraba katili kadar melun değildir."

"Diz çök hain," dedi Robb tekrar. "Yoksa kafanı zorla kütüğe dayamalarını mı emretmeliyim?"

Lord Stark diz çöktü. "Sen beni yargıladın, tanrılar da seni yargılayacak." Kafasını kütüğe yatırdı.

"Rickard Karstark, Karhold Lordu." Robb ağır baltayı iki eliyle birden kaldırdı. "Burada, tanrıların ve insanların şahitliğinde, seni cinayet ve hainlikten

suçlu buluyorum. Kendi adıma hükmünü veriyorum. Kendi ellerimle canını alıyorum. Son bir sözün var mı?”

“Beni öldür ve lanetlen. Sen benim kralım değilsin.”

Balta aşağı indi. Ağır ve iyi yağlanmış çeliğin tek darbesi adamı öldürmeye yetti fakat kafasını bedeninden ayırmak için üç darbe gerekti. İş bittiğinde hem ölü adam hem de yaşayanlar kanla sırılsıklam olmuştu. Robb baltayı tiksintiyle yere attı ve tek kelime etmeden yürek ağacına döndü. Ellerini yarı yumruk yapmış bir halde titreyerek öylece durdu, yağmur yanaklarından akıyordu, Tanrılar onu bağışlayın, diye dua etti Catelyn sessizce. O sadece bir çocuk ve başka seçeneği yoktu.

Oğlunu o gün son görüşüydü bu. Yağmur bütün sabah yağmaya devam etti, nehirlerin yüzeyini dövdü, tanrı korusunu çamura ve su birikintilerine dönüştürdü. Karabalık yüz adam toplayıp Karstarklar’ın peşine düştü ama kimse onları geri getirebileceğini ummuyordu. Yola çıkarken, “Onları asmak zorunda kalmamak için dua ediyorum sadece,” dedi. Amcası gittiğinde Catelyn babasının odasına çekildi, Lord Hoster’ın yatağının yanında bir kez daha oturmak için.

Öğlenden sonra gelen Üstat Vyman, “Uzun sürmeyecek,” diye uyardı Catelyn’i. “Gücü tükeniyor ama hâlâ savaşmaya çalışıyor.”

“O her zaman savaşçıydı,” dedi Catelyn. “Tatlı, inatçı bir adam.”

“Evet,” dedi üstat, “ama bu savaşı kazanamaz. Kılıcını ve kalkanını bırakmasının zamanı geldi. Artık teslim olma zamanı.” Teslim olmak, diye düşündü Catelyn, barış yapmak. Üstat, babanından mı bahsediyordu yoksa oğlundan mı?

Jeyne Westerling akşamüstü Catelyn’i görmeye geldi. Genç kraliçe ürkek bir halde odaya girdi. “Leydi Catelyn, sizi rahatsız etmek istemezdim...”

“Burada her zaman memnuniyetle karşılanırsınız Majesteleri." Catelyn dikiş dikiyordu ama iğneyi kenara bıraktı.

“Lütfen, bana Jeyne deyin. Bir kraliçe gibi hissetmiyorum kendimi.”

“Ama öylesiniz. Lütfen gelin, oturun Majesteleri.”

“Jeyne.” Kız, şöminenin yanına oturup gergin bir halde elbisenin eteklerini düzeltti.

“Nasıl istersen. Sana nasıl hizmet edebilirim Jeyne?”

“Robb,” dedi kız. “O çok perişan, çok... çok öfkeli ve huzursuz. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Bir insanın canını almak zor iştir.”

“Biliyorum. Ona söyledim, bir cellât kullanmalı. Lord Tywin bir adamı ölüme mahkûm ettiğinde tek yaptığı emir vermek. Bu daha kolay, sizce de öyle

değil mi?”

“Evet,” dedi Catelyn, “ama lord kocam çocuklarımıza öldürmenin asla kolay olmaması gerektiğini öğretti.”

“Ah.” Kraliçe Jeyne dudaklarını ıslattı. “Robb bütün gün hiçbir şey yemedi. Rollam ona güzel bir yemek götürdü; domuz kaburgası, soğan yahnisi ve bira, ama Robb tek lokmasına dokunmadı. Bütün sabahı bir mektup yazarak geçirdi, bana onu rahatsız etmememi söyledi fakat bitirdiğinde mektubu yaktı. Şimdi oturmuş haritalara bakıyor. Ona ne aradığını sordum ama hiç cevap vermedi. Beni duyduğunu bile sanmıyorum. Kıyafetlerini bile değiştirmedi. Bütün gün ıslak ve kanlı elbiselerle oturdu. Ona iyi bir eş olmak istiyorum, istiyorum ancak ona nasıl yardım edebi-leceğimi bilmiyorum. Nasıl neşelendireceğimi, teselli edeceğimi.

Neye ihtiyacı olduğunu bilmiyorum. Lütfen leydim, siz onun annesisiniz, ne yapmam gerektiğini söyleyin bana.”

Ne yapmam gerektiğini söyleyin bana. Babası cevap verebilecek kadar iyi olsaydı Catelyn de aynı şeyi sorardı. Ama Lord Hostcr gitmişti ya da gitmek üzereydi. Ned de gitmişti. Bran ve Rickott da öyle, annem ve Brandon, çok uzun zaman önce. Ona sadece Robb kalmıştı ve kızlarının giderek solan umudu.

“Bazen,” dedi Catelyn yavaşça, “yapabileceğin en iyi şey hiçbir şey yapmamaktır. Kışyarı’na ilk gittiğimde, Ned ne zaman yürek ağacının altında oturmak için tanrı korusuna gitse kalbim kırılırdı. Ruhunun bir parçası o ağaçtaydı biliyordum, benim asla paylaşamayacağım bir parça. Ama kısa zaman içinde fark ettim ki, o parça olmadan Ned, Ned olmazdı. Jeyne, çocuğum, sen de benim gibi kuzeyle evlendin... ve kuzeyde, kışlar gelir.” Gülümsemeye çalıştı. “Sabırlı ol. Anlayışlı ol. Robb seni seviyor, sana ihtiyacı var ve kısa zaman içinde sana geri dönecek. Belki de bu gece. Döndüğünde orada ol. Sana sadece bunları söyleyebilirim.”

Genç kraliçe büyülenmiş gibi dinliyordu. Catelyn’in konuşması bittiğinde “Olacağım,” dedi. “Orada olacağım.” Ayağa kalktı. “Geri dönmeliyim. Beni özlemiş olabilir. Bakacağım. Ama hâlâ haritalarıyla meşgulse sabırlı olacağım.”

“Ol,” dedi Catelyn, ama kız kapıya vardığında Catelyn’in aklına başka bir şey geldi. “Jeyne,” diye seslendi, “henüz kendisi bile bilmiyor olabilir ama Robb’un senden istediği bir şey daha var. Bir kralın veliahtı olmalı.”

Kız gülümsedi. “Annem de aynı şeyi söylüyor. Bana poset hazırlıyor; baharatlar, süt ve bira, doğurganlığımı arttırmak için. Her sabah içiyorum. Robb’a ona ikizler vereceğimden emin olduğumu söyledim. Bundan hoşlandı

sanırım. Biz... biz hemen her gün deniyoruz leydim. Bazen iki kez ya da daha fazla.” Kızın yanakları sevimli bir şekilde kızardı. ‘‘Yakında hamile kalacağım, size söz veriyorum. Her gece Yukarıdaki Anne’mize dua ediyorum.” “Çok güzel. Ben de dua edeceğim. Eski ve yeni tanrılara.”

Kız gittiğinde Catelyn babasına döndü ve adamın alnına düşen beyaz saç tellerini düzeltti. “Bir Eddard ve bir Brandon,” dedi iç çekerek. “Belki bir zaman sonra bir de Hoster. Bunu ister miydin?” Lord Hoster cevap vermedi ama Catelyn vereceğini düşünmemişti zaten. Çatıya vuran yağmur damlalarının pıtırtısı babasının nefes sesleriyle harmanlanırken Jeyne’i düşündü. İyi bir kalbi varmış gibi görünüyordu, tıpkı Robb’un söylediği gibi. Ve iyi kalçaları var ki bu daha önemli olabilir.

JAIME

Kral Yolu’nun her iki tarafına doğru at sürdükleri iki günlük yolculukta uçsuz bucaksız bir yıkımın içinden, kararmış tarlalardan ve ölü ağaç gövdelerinin okçu siperleri misali gökyüzüne uzandığı meyve bahçelerinden geçtiler. Köprüler de yanmıştı vo nehirler sonbahar yağmurlarıyla kabarmıştı; kıyılar boyunca dolaşıp geçitler aramak zorunda kaldılar. Geceler kurt ulumalarıyla çınlıyordu ama hiç insan görmediler.

Bakire Havuzu’nda, kendi tepesinde yükselen kalenin üzerinde Lord Molton’m kırmızı somonlu sancağı dalgalanıyordu ama kasaba duvarları terk edilmişti. Kapılar parçalanmış, evlerin vc dükkânların yarısı yakılmış veya yağmalanmıştı. Onların yaklaşmasıyla sessizce uzaklaşan vahşi bir köpek dışında canlı hiçbir şey görmediler. Kasabaya ismini veren havuz çürüyen cesetlerle öyle tıka basa doluydu ki su gri yeşil çamurlu bir çorbaya dönmüştü. Efsaneye göre Soytarı Florian, Jonquil’i ilk kez bu havuzda, kız kardeşleriyle birlikte yıkanırken görmüştü.

Jaime havuza baktı ve bir şarkı söylemeye başladı. “Baharla dolu havuzda altı bakire...”

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu Brienne.

“Şarkı söylüyorum. ‘Havuzdaki Altı Bakire’. Duymuşsundur mutlaka. Küçük ve utangaç bakirelerdi. Senin gibi. Ama çok daha güzel olduklarından eminim.”

Jaime’yi havuzdaki ölülerin arasında yüzer halde bırakmak istediğini anlatan bir bakışla,’’Sessiz ol,” dedi fahişe.

“Lütfen Jaime,” diye yalvardı kuzen Cleos. “Lord Mooton, Nehirova’ya bağlı, onu kalesinden dışarı çekmek istemeyiz. Ayrıca, molozların içinde saklanan başka düşmanlar da olabilir...” “Kızın düşmanları mı bizimkiler mi? Aynı şey değil kuzen. Şu fahişenin, taşıdığı kılıcı kullanıp kullanamadığı görmek için büyük bir arzu duyuyorum.”

“Eğer sessiz olmazsan bana ağzını bağlamaktan başka seçenek bırakmayacaksın Kral Katili.”

“Ellerimdeki zinciri çıkar, Kral Topraklarına kadar dilsizi oynayayım. Bundan daha adil ne olabilir fahişe?”

“Brienne!” Benim adım “Brienne!” Sesle irkilen üç karga kanat çırparak havalandı.

“Banyo yapmak ister misin Brienne?” Jaime güldü. “Sen bakiresin, bu da havuz. Ben de sırtını sürerim.” Eskiden Cersei’nin sırtını sürerdi, Casterly Kayası’nda henüz çocuklarken.

Fahişe, atının başını çevirip hayvanı tırısa kaldırdı. Jaime ve Sör Cleos, Bakire Havuzu’nun küllerini geride bırakarak kızı takip ettiler. Yarım mil sonra dünya bir kez daha yeşillere bürünmeye başladı. Jaime memnundu. Yanık araziler ona Aerys’i hatırlatıyordu.

“Gölgeli Vadi yoluna dönecek,” diye mırıldandı Sör Cleos, "kıyı şeridini takip etmek daha güvenli olurdu.”

“Daha güvenli ama daha yavaş. Ben Gölgeli Vadi’den yanayım kuzen. Doğruyu söylemek gerekirse arkadaşlığından sıkıldım.” Yarı Lannister olabilirsin ama kız kardeşimle hiç ilgin yok.

Jaime, ikizinden uzun süre ayrı kalmaya hiç dayanamazdı.

Henüz çocukken bile gizlice birbirlerinin yatağına girer sarmaş dolaş uyurlardı. Annemizin rahminde bile. Cersei’nin çiçek açmacından ve Jaime’nin erkekliğe adım atmasından çok daha önce, arazilerdeki kısrakları ve aygırları, barınaklardaki dişi ve erkek köpekleri görürler, onların yaptığının aynısı yaparak oyun oynarlardı. Bir keresinde annelerinin hizmetçisi onları yakalamıştı... Jaime, Cersei’yle tam olarak ne yaptıklarını hatırlamıyordu ama yaptıkları şey her ne ise Leydi Joanna’yı dehşete düşürmüştü.

Leydi Joanna hizmetçisini kovmuş, Jaime’nin odasını Casterly Kayası’nın diğer ucuna taşımış, Cersei’nin kapısına bir muhafız dikmiş ve onlara bunu bir daha asla yapmamalarını, aksi takdirde babalarına anlatmak zorunda kalacağını söylemişti. Jaime ve Cersei’nin korkmasına gerek kalmamıştı gerçi; Leydi Joanna kısa bir zaman sonra Tyrion’ı doğururken ölmüştü. Jaime, annesinin yüzünü zar zor hatırlıyordu.

Belki de Stannis Baratheon ve Starklar ona iyilik etmişti. Ensest hikâyelerini Yedi Krallık’ın dört bir yanına yaymışlardı, gizlenecek hiçbir şey kalmamıştı artık. Neden Cersei’yle resmen evlenip her gece yatağını paylaşmayayım? Ejderhalar her zaman kız kardeşleriyle evlenirdi. Rahipler, lordlar ve alt tabakadan insanlar, yüzlerce yıl boyunca Targaryenlar’ın ensestini görmezden gelmişti, aynı şeyi Lannister Hanedanı için de yapabilirlerdi. Böyle bir evliliğin Joffrey’nin taç iddiasına büyük zarar getireceği şüphesizdi ama

Robert, Demir Taht'ı kılıçlar sayesinde kazanmıştı, o kılıçlar Joffrey'yi de tahtta tutabilirdi. Sansa Stark'ı annesine gönderdikten sonra Joffrey'yi Myrcella'yla evlendirebiliriz. Bu, bütün diyara, Lannisterlar'm onların kanunlarının üstünde olduğunu gösterir, tanrılar ve Targanyenlar gibi.

Jaime, Sansa Stark'ı ve bulunabilirse kız kardeşini iade etmeye karar vermişti. Kaybettiği onurunu kazanmak için yapmayacaktı bunu; herkes ondan ihanet beklerken verdiği yemine sadık kalmak fikri onu çok eğlendiriyordu.

Jaime arkasından gelen ve yüzlerce kuşun aynı anda havalanmasına benzeyen vınıltıyı duyduğunda ezilmiş bir buğday tarlasından ve alçak bir taş duvardan geçiyorlardı. "Eğilin!" diye bağırdı Jaime atının boynuna doğru atılırken. Kalçasına ok isabet eden hayvan çığlık atarak şahlandı. Diğer oklar tıslayarak yanlarından geçti. Jaime, ayağı üzengiye dolanan Sör Cleos'un kıvrılarak eyerinden düştüğünü gördü. At öne fırladı ve Frey çığlıklar atarak sürüklenmeye başladı, kafası yerde sekiyordu.

Jaime'nin iğdişi acıyla bağırarak hantalca koşuyordu. Jaime, Brienne'i görebilmek için başını uzatıp etrafa baktı. Kız hâlâ atının üstündeydi, sırtına ve bacağına birer ok saplanmıştı ama onları hisetmiyormuş gibi görünüyordu. Kız, kılıcını çekti ve atıyla bir daire çizerek yaycıları aradı. Jaime, yarı kör atını dövüşe doğru çevirmek için uğraşırken, "Duvarın arkasında!' diye seslendi. Dizginler bileklerindeki kahrolası zincire dolanmıştı ve havada tekrar oklar uçuyordu. "Üzerlerine git!" diye bağırdı, nasıl yapılacağını göstermek için atını mahmuzladı. Yaşlı ve sefil hayvan bir yerlerden bulduğu hızla öne fırladı. Birdenbire, yerden saman tozu bulutlan kaldırarak buğday tarlası boyunca koşuyorlardı. Fahişe okçular silahsız ve zincire vurulu bir adam tarafından saldırıya uğradıklarım fark etmeden önce yetişse iyi olur, diye düşündü Jaime. Sonra kızın geldiğini duydu. Saban atı yıldırım gibi geçip giderken, uAkşam güneşi!" diye bağırdı Brienne. Uzunkılıcını havaya savurdu, "Tarth! Tarth!"

Son birkaç ok bir zarar vermeden geçip gitti ve yaycılarak dağılarak kaçtılar; desteksiz yaycılar, bir şövalyenin saldırısı karşısında herr zaman bu şekilde dağılır ve kaçardı. Jaime, Brienne'e yetiştiğinde adamlar yirmi metre ilerideki ormanın içinde kaybolmuştu. "Mücadele arzun mu azaldı?"

"Kaçıyorlardı."

"Onları öldürmek için en uygun zaman."

Brienne kılıcını kınına soktu. "Neden saldırdın?"

'Yaycılar, bir duvarın arkasına saklanabildikleri ya da uzaktan ok fırlatabildikleri sürece korkusuzdur ama üzerlerine gidersen kaçarlar. Onlara ulaştığında başlarına ne geleceğini bilirler. Sırtında bir ok var farkında mısın?

Bir tane de bacağında. İlgilenmeme izin vermen gerek.”

“Sen?”

“Başka kim olacak? Son gördüğümde, kuzen Cleos’un atı adamın başını tarla sürmek için kullanıyordu. Yine de onu bulmam gerek galiba. O da bir çeşit Lannister.”

Sör Cleos’u bulduklarında adam hâlâ üzengilerine dolanmış haldeydi. Sağ koluna bir ok saplanmıştı, bir diğeri de göğsüne, ama adamın işini zemin bitirmişti. Kanla kaplı kafası lapaya dönmüştü, kafa derisinin altındaki kırık kemik parçaları Jaime’nin parmaklarının baskısıyla hareket ediyordu.

Brienne diz çöküp adamın elini tuttu. “Hâlâ sıcak.”

“Birazdan soğuyacak. Atını ve kıyafetlerini istiyorum. Çaputlardan ve pirelerden bıktım.”

“O senin kuzenindi.” Fahişe dehşete düşmüştü.

“Kuzenimdi,” diye onayladı Jaime. “Endişe etme, yeterinden kuzen tedarikim var. Kılıcını da alacağım. Nöbetleri paylaşmak için birine ihtiyacın olacak.”

“Bir silahın olmadan da nöbet tutabilirsin.” Brienne ayağa kalktı.

“Bir ağaca zincirliyken mi? Olabilir. Ya da belki, bir sonraki haydut çetesiyle kendi pazarlığımı yaparım ve o kalın boğazını kesmelerine izin veririm fahişe.”

“Sana silah vermeyeceğim. Ve benim adım...”

“...Brienne, biliyorum. Şu kızlara özgü korkularını geçirecekse; sana zarar vermeyeceğime dair yemin ettim.”

“Senin yeminlerinin bir değeri yok. Aerys’e de yemin etmiştin.”

“Bildiğim kadarıyla sen kimseyi kendi zırhının içinde pişirmedin. Üstelik ikimiz de güvenle ve tek parça halinde Kral Topraklarına dönmemi istiyoruz öyle değil mi?” Jaime, Cleos’un yanma çömeldi ve adamın kılıç kemerini çözmeye başladı.

“Ondan uzaklaş. Şimdi. Kes şunu.”

Jaime bezmişti. Kızın şüphelerinden, hakaretlerinden, çarpık dişlerinden, geniş ve sivilceli yüzünden, ince ve cansız saçlarından bezmişti. Brienne’in itirazlarını duymazdan gelerek kuzeninin uzunkılıcının kabzasını iki eliyle birden kavradı, ayağını cesede bastırdı ve kılıcı çekti. Kılıç kınından çıkarken Jaime pivot hareketini yapmaya başlamıştı bile; kılıcı hızlı ve ölümcül bir kavisle yukarı kaldırdı. Çelikle çelik, insanı kemiklerine kadar titreten bir çın sesi çıkararak buluştu. Brienne bir şekilde kendi silahını tam zamanında çekmeyi başarmıştı. Jaime güldü. “Çok iyi fahişe.”

“Kılıcı bana ver Kral Katili.”

“Ah, vereceğim.” Jaime ayağa sıçrayıp Brienne’in üstüne gitti, elindeki uzunkılıç canlı gibiydi. Brienne geri sıçradı, darbeyi savuşturdu, ama Jaime baskıcı bir atakla kızı takip etti. Brienne bir darbeyi cevaplar cevaplamaz bir yenisiyle karşılaşıyordu. Kılıçlar öpüştü, ayrıldı ve tekrar öpüştü. Jaime’nin kanı şarkı söylüyordu. Jaime bunun için yaratılmıştı; başka hiçbir yerde, dövüşürken hissettiği kadar canlı hissetmiyordu kendini, her darbede ölümle dengelenen bir canlılık. Üstelik ellerim birbirine zincirliyken fahişe bir süre için rakibim bile olabilir. Kılıç, gerçek bir çift el kılıcından daha hafif ve daha kısa menzilli olmasına rağmen, Jaime zincirleri yüzünden çift el tutuşu kullanmak zorundaydı ama bunun ne önemi vardı? Sör Cleos’un kılıcı, şu Tarthlı Brienne’e bir son yazmaya yetecek kadar uzundu.

Üstten, alttan, yukarıdan aşağı; Jaime, Brienne’in üzerine çelik yağmuru yağdırıyordu. Sol, sağ, ters vuruş; silahını öyle sert savuruyordu ki kılıçlar birbirine değdiğinde kıvılcımlar çıkıyordu. İleri, yan darbe yukarıdan aşağı; Jaime sürekli saldırarak, kızın üstüne giderek, adım atıp kenara kayarak, saldırıp adım atarak, adım atıp saldırarak, sert darbeler savurarak, hızlı, daha hızlı hareket ediyordu...

...ta ki, nefes nefese geri çekilip kılıcın ucunu yere indirene ve kıza soluklanması için bir an verene kadar. “Fena değil,” diye kabul etti Jaime. “Bir fahişe için.”

Brienne derin bir bir nefes aldı, gözleri tedbirli şekilde Jaime’yi iziyordu. “Sana zarar vermeyeceğim Kral Katili.”

“Verebilirmişsin gibi.” Jaime kılıcını başının üstünde döndürüp tekrar kızın üstüne uçtu, zincirleri şıngırdadı.

Jaime baskıcı atağını ne kadar sürdürdüğünü söylemezdi. Birkaç dakika ya da saatlerce sürmüş olabilirdi; kılıçlar uyandığında zaman uyurdu. Brienne’i Sör Cleos’un cesedinden uzağa sürdü, yola sürdü, ağaçların arasına sürdü. Fahişe bir kez, farkına varamadığı bir köke takılıp tökezledi ve Jaime işinin bittiğini düşündü ama kız yere düşmek yerine dizlerinin üstüne çöktü ve bir vuruş bile kaçırmadı. Kılıcını kaldırdı ve onu omzundan kasığına kadar kesebilecek bir dik darbeyi engelledi, sonra atağa geçti, tekrar ve tekrar, her darbede biraz daha doğrularak ayağa kalktı. Dans devam etti. Jaime, fahişeyi bir meşe ağacına mıhladı, kız kenara kayıp kurtulunca küfürler savurdu, yapraklarla dolu sığ bir dere boyunca onu takip etti. Çelik çınladı, çelik şarkı söyledi, çelik çığlık attı, kıvılcımlar saçtı, kertildi ve Brienne her darbede dişi bir domuz gibi inlemeye başladı ama buna rağmen Jaime ona ulaşamıyordu. Kızın etrafında

Jaime’nin bütün darbelerini durduran demir bir kafes vardı sanki.

Kızın sağ tarafına geçip soluklanmak için ikinci kez durduğunda, “Hiç fena değil,” dedi Jaime.

“Bir fahişe için?”

“Bir yaver için diyelim. Yeşil bir yaver.” Jaime soluksuz, boğuk bir kahkaha attı. “Hadi, hadi tatlım, müzik hâlâ devam ediyor. Bu dansı bana lütfeder misiniz leydim?”

Brienne kılıcını döndürdü, homurdanarak Jaime’nin üstüne atıldı ve etini çelikten uzak tutmak için mücadele veren Jaime’ydi artık. Kızın darbelerinden biri alnını sıyırınca Jaime’nin sağ gözüne kan akmaya başladı. Seni Ötekiler alsın, Nehirovayı da! Jaime’nin maharetleri o kahrolası zindanda çürüyüp pas tutmuştu ve bileklerindeki zincirler de fazla yardımcı olmuyordu. Gözü kapandı, aldığı darbelerden sonra omuzları uyuşmaya başlamıştı. Zincirin, kelepçelerin ve kılıcın ağırlığı yüzünden bilekleri ağrıyordu. Elindeki uzunkılıç her darbeden sonra biraz daha ağırlaşıyprdu ve Jaime kılıcı önceden olduğu kadar çabuk savuramadığını ve o kadar yükseğe kaldırmadığını biliyordu.

Benden güçlü.

Bu farkmdalık Jaime’yi titretti. Robert ondan güçlüydü şüphesiz. En parlak dönemlerindeyken Beyaz Boğa Gerold Hightower ve Sör Arthur Dayne de öyle. Hâlâ hayatta olanların arasında, İri Jon Umber ondan güçlüydü, büyük ihtimalle Crakehall’ın Güçlüdomuz’u ve kesin olarak her iki Clegane de. Yürüyen Dağ’ın gücü insanüstüydü. Hiç fark etmezdi. Jaime, hüneri ve hızı sayesinde hepsini yenebilirdi. Ama Brienne bir kadındı. Kocaman, inek gibi bir kadındı şüphesiz ama öyle olsa bile... doğanın kanununa göre yorgunluktan tükenen o olmalıydı.

Ama Brienne, Jaime’yi tekrar dereye itip bağırdı, “Teslim ol! Kılıcını bırak!”

Ayağının altındaki kaygan taşlardan biri yerinden oynayıp Jaime düşeceğini hissettiğinde bu talihsizliği bir saldırıya dönüştürdü; kılıcının ucu Brienne’in eskivini geçerek kızın uyluğuna girdi. Kırmızı bir çiçek açtı ve Jaime, dizleri bir kayaya çarpmadan önce, bir an için Brienne’in kanını seyretmenin tadını çıkardı. Acı kör ediciydi. Brienne sular sıçratarak geldi ve Jaime’nin kılıcını bir tekmeyle uzağa fırlattı. “TESLİM OL!”

Jaime omzuyla Brienne’in bacaklarına vurdu. Kız Jaime’nin üstüne düştü. Birbirlerini yumruklayıp tekmeleyerek yuvarlandılar, sonunda Brienne ata biner gibi düşmanının üstüne oturdu, Jaime kızın hançerini kınından çekmeyi başardı ama bıçağı karnına saplamasına fırsat kalmadan kız onun bileklerini

yakalayıp ellerini bir kayaya vurdu, darbe öyle şiddetliydi ki Jaime kolunun çıktığını düşündü. Fahişenin diğer eli hasmınm yüzündeydıı “Teslim ol!” dedi kız. Jaime’nin kafasını suya soktu, orada tuttu ve dışarı çıkardı. “Teslim ol!” Jaime kızın yüzüne su tükürdü. Bir ittirme, su sesi ve Jaime yine suyun altındaydı, boş yere çırpınıyor, nefes almak için mücadele veriyordu. Yine dışarıdaydı. “Teslim ol yoksa seni boğarım .”

“Ve yeminini bozarsın?” diye hırladı Jaime. “Benim gibi?” Brienne, Jaime’yi bıraktı. Kral Katili suya gömüldü.

Ve orman vahşi kahkahalarla çınladı.

Brienne sallanarak ayağa kalktı. Belinden aşağısı çamur ve kan içideydi, giysileri dağılmıştı, suratı kıpkırmızıydı. Yüzüne bakan, dövüşürken değil de düzüşürken yakalanmışız sanır. Jaime kayaların üstünde sürünerek sığlığa gitti, zincirli elleriyle gözündeki kanı sildi. Derenin iki yanına da silahlı adamlar dizilmişti. Şaşılacak şey değil, gittirdiğimiz gürültü ejderhaları bile uyandırırdı. “Selamlar olsun dostlar” dedi en cana yakın haliyle. “Size rahatsızlık verdiysek affedin. Karımı cezalandırırken yakaladınız beni.”

Cezayı veren oydu gibi geldi bana.” Konuşan adam kalın ve güçlüydü, taktığı yarım miğferin burun çubuğu, burnunun eksikliğini tam olarak gizleyemiyordu.

Jaime aniden, bu adamların Sör Cleos’u öldüren haydutlar olmadığını fark etti. Jaime ve Brienne’in etrafı dünyanın dışkısıyla sarılmıştı: esmer Dornelular ve sarışın Lysliler, saç örgülerinde yanlar olan Dothraklar, kıllı Ibbenliler, tüylü pelerinler giyen kömür karası Yaz Adalılar. Jaime bu adamları tanıyordu. Cesur Oyuncular.

Brienne sesine kavuştu. “Yüz geyiğim var...”

Hırpani bir deri pelerin giyen kadavra görünüşlü adam, "Pekâlâ, bunu bir başlangıç olarak kabul edeceğiz leydim,” dedi.

“Sonra da bacaklarının arasındaki şeyi alacağız,” dedi burunlu adam. “Diğer tarafların kadar çirkin olamaz.”

Miğferine kırmızı ipekten bir eşarp sarmış olan Domelu bir mızrakçı, “Onu döndür ve arkadan tecavüz et Rorge,” dedi. "Böylece yüzüne bakman gerekmez.”

“Ve onu benim yüzüme bakma zevkinden mahrum mu bırakayım?” dedi burunsuz olan, diğerleri güldü.

Fahişe, çirkin ve inatçı olabilirdi ama bu pisliklerin toplu tecavüzünden daha iyisini hak ediyordu. “Burada komuta kimde?” diye sordu Jaime yüksek sesle.

“O onur bana ait Sör Jaime.” Kadavranın gözleri kan çanağı gibiydi, saçları kuru ve inceydi. Ellerindeki ve yüzündeki solgun derinin altından koyu mavi damarlar görünüyordu. “Ben Urswyck. Nam-ı diğer Sadık Urswyck.”

“Kim olduğumu biliyor musun?”

Paralı asker başını yana eğdi. “Cesur Dostlar’ı kandırabilmek için bir sakal ve usturaya vurulmuş bir baştan fazlası gerekir.” Kanlı Oyuncular demek istiyorsun. Jaime bu adamlardan, Gregor Clegane ya da Amory Lorch’tan hoşlandığından fazla hoşlanmıyordu. Lord Tywin hepsine birden köpekler derdi ve onları köpekler gibi kullanırdı; avlarının peşine göndermek ve yüreklerine korku salmak için. “Eğer beni tanıyorsan Urswyck, ödülünü alacağını da biliyorsun. Bir Lannister borcunu mutlaka öder. Kıza gelince, soylu ve iyi fidye eder.”

Urswyck başını kaldırdı. “Öyle mi? Ne büyük kısmet.” Urswyck’in gülümsemesinde Jaime’nin hiç hoşlanmadığı sinsi bir şeyler vardı. “Beni duydun. Keçi nerede?”

“Birkaç saatlik mesafede. Sizi gördüğüne sevinecek, buna eminim, ama sizin yerinizde olsam onun yüzüne karşı keçi demezdim. Lord Vargo gururu söz konusu olunca aksileşir.”

O salyalı yabaninin ne zamandan beri bir gururu var? “Onunla karşılaştığımda bunu kesinlikle hatırlayacağım. Tanrılar aşkına, kendisi neyin lordu?”

“Harrenhal. Ona verildi.”

Harrenhal? Babam aklını mı yitirdi? Jaime ellerini kaldırdı. “Bu zincirlerin çıkmasını istiyorum.”

Urswyck’in kahkahası kâğıt kadar kuruydu.

Burada çok yanlış olan bir şey var. Jaime huzursuzluğuyla ilgili hiç ipucu vermedi, yalnızca gülümsedi. “Komik bir şey mi söyledim?”

Burunsuz adam sırıttı. “Isırgan, o rahibenin göğüslerini çiğnediğinden beri gördüğüm en komik şey sensin.”

“Sen ve baban çok fazla mücadele kaybettiniz,” dedi Dornelu adam. “Aslan kürklerimizi kurt derileriyle değiştirmek zorunda kaldık.”

Urswyck ellerini açtı. “Timeon’un söylemeye çalıştığı şey şu, cesur Dostlar artık Lannister Hanedam’nın hizmetinde değil, Şimdi Lord Bolton’a ve Kuzey Kralı’na hizmet ediyoruz.”

Jaime adama soğuk ve aşağılama dolu bir gülümsemeyle karlılık verdi. “İnsanlar benim boktan bir onurum olduğunu söylerlerde.”

Bu yorum Urswyck’i memnun etmemişti. Adamın işaretiyle,

oyuncular’dan ikisi Jaime’yi kollarından yakaladı ve Rorge çelik eldivenli yumruğunu Kral Katili’nin karnına gömdü. Jaime homurdanarak iki büklüm olurken fahişenin itiraz ettiğini duydu, durun, ona zarar gelmemesi gerek! Bizi Leydi Catelyn gönderdi, tutsak değiş tokuşu için, o benim korumam altında...” Rorge tekrar vurunca Jaime’nin ciğerlerindeki bütün hava boşaldı. Brienne, dere sularının altında kalan kılıcını almak için daldı ama o daha kılıcına uzanamadan Oyuncular kızın tepesindeydi. Brienne güçlüydü, teslim olmadan önce dört adamla dövüştü.

Sonunda fahişenin yüzü şişmiş ve kanlıydı, Jaime’nin yüzü ile aynı durumda olmalıydı, adamlar kızın iki dişini kırmıştı, bu durum güzelliğine katkıda bulunmamıştı. Kanayan ve tökezleyen tutsaklar sürüklenerek ormandaki atların yanına götürüldü. Brienne, Jaime’nin derede açtığı uyluk yarasından ötürü topallıyor-du. Jaime onun için üzüldü. O burunsuz piç, kıza mutlaka sahip olacaktı, büyük ihtimalle diğer adamların bazıları da sıralarını savacaktı.

Dornelu adam, Brienne ve Jaime’yi saban atına bindirip sırt sırta bağlarken diğer Oyuncular çırılçıplak soydukları Sör Cleos’un eşyalarını paylaşıyordu. Gururlu Lannister ve Frey armalarıyla dörde bölünmüş kan lekeli cübbeyi Rorge kazandı. Oklar, aslanları ve kuleleri aynı şekilde delmişti.

“Umarım mutlusundur fahişe,” diye fısıldadı Jaime. Öksürdü, bir ağız dolusu kan tükürdü. “Bana kılıç vermiş olsaydın bizi asla ele geçiremezlerdi.” Brienne cevap vermedi. Bu kaltak, bir domuz kadar inatçı, diye düşündü Jaime. Ama cesur, evet. Bunu ondan alamazdı. “Bu gece kamp kurduğumuzda tecavüze uğrayacaksın, üstelik bir kereden fazla,” diye uyardı kızı. “Direnmezsen akıllılık edersin. Onlara karşı koyarsan birkaç dişten fazlasını kaybedersin.

Sırtında, Brienne’in sırtının gerildiğini hissetti.

“Bir kadın olsaydın sen bunu mu yapardın?”

Bir kadın olsaydım Cersei olurdum. “Bir kadın olsaydım beni öldürmelerini sağlardım ama değilim.” Jaime atı tekmeleyerek tırısa kaldırdı. “Urswyck! Konuşalım!”

Hırpani bir deri pelerin giyen kadavra görünüşlü paralı asker bir an için dizginleri çekip durdu, ardından Jaime’nin yanına geldi. “Benden ne istiyorsunuz sör? Ve dilinize dikkat edin, aksi takdirde sizi tekrar cezalandırırım.”

“Altın,” dedi Jaime. “Altınları seviyorsun değil mi?”

Urswyck kanlı gözleriyle Jaime’yi inceledi. “Bazı faydaları olduğunu itiraf etmeliyim.”

Jaime arifane bir gülümsemeyle adama baktı. “Casterly Kayasındaki

onca altın. Neden o altınların tadını keçi çıkarsın? Neden bizi Kral Topraklarına götürüp fidyemi sen almayasın? İstersen kızın fidyesini de. Tarth'a Safir Adası denir, bir zamanlar bir kız söylemişti." Bunu duyan fahişe kıpırdandı ama bir şey söylemedi.

"Benim bir dönek olduğumu mu sanıyorsunuz?"

"Elbette. Başka ne olacaktın?"

Urswyck yarım kalp atışı kadar bir zaman teklifi düşündü. "Kral Toprakları çok uzakta ve babanız da orada. Lord Tywin, Harrenhal'u Bolton'a sattığımız için bize gücenmiş olabilir." Göründüğünden daha zeki. Jaime, bu sefil adamı cepleri altınlarla doluyken asmak için can atıyordu. "Babamı bana bırak. İşlediğin bütün suçlar için bir kraliyet affı almanı sağlarım. Şövalyelik almanı sağlarım."

"Sör Urswyck," dedi adam unvanın tadını çıkararak. "Sevgili karım bunu duysa nasıl da mutlu olurdu. Keşke onu öldürmeseydim." İçini çekti. "Cesur Lord Vargo ne olacak?"

"Sana 'Castemere Yağmurlarından bir kıta mı okumalıyım? Babam onu yakaladığında keçi o kadar cesur olmayacak."

"Peki, babanız bunu nasıl yapacak? Kolları, Harrenhal'un duvarlarının üzerinden uzanıp bizi dışarı çıkaracak kadar uzun mu?"

"Gerekirse." Kral Harren'ın devasa çılgınlığı daha önce düşmüştü ve tekrar düşebilirdi. "Keçinin aslanı yenebileceğini düşünecek kadar büyük bir aptal mısın?"

Urswyck öne eğildi ve Jaime'nin yüzüne miskin bir tokat indirdi. Tokatın rahat ve katıksız küstahlığı darbenin kendisinden isterdi. Ürpererek, benden korkmuyor, diye düşündü Jaime. "Seni yeterince dinledim Kral Katili," dedi Urswyck. "Senin gibi bir yemin bozanın vaatlerine inanmak için gerçekten büyük bir aptal olmam gerekir." Adam atını mahmuzlayıp dörtnala uzaklaştı.

Aerys, diye düşündü Jaime öfkeyle. Konu her zaman dönüp dolaşıp Aerys'e geliyor. Bir kılıcı olmasını dileyerek atın sırtında sallanıyordu. İki kılıç daha da iyi olur. Biri bana, biri fahişeye. Ölürdük, ama bu adamların yarısını bizimle birlikte cehenneme götürürdük. Urswyck duyamayacak kadar uzaklaştığında, "Neden Tarth'ın Safir Adası olduğunu söyledin ona?" diye fısıldadı Brienne. "Babamın değerli taş zengini olduğunu düşünecek..."

"Dua et de öyle düşünsün."

"Senin söylediğin her kelime yalan mı Kral Katili? Tarth, sularının maviliği yüzünden Safir Adası diye anılır."

"Biraz daha yüksek sesle bağır fahişe, Urswyck'in seni duyduğunu

sanmıyorum. Ne kadar az fidye ettiğini ne kadar erken öğrenirlerse tecavüz o kadar erken başlar. Buradaki her adam üstüne çıkacak ama senin umrunda mı? Sadece gözlerini kapat ve her birinin Lord Renly olduğunu düşün.”

Şükürler olsun ki, son cümle fahişenin çenesini bir süre için kapatmıştı.

Vargo Hoat’u, Cesur Dostlardan bir düzine adamla birlikte küçük bir septi yağmalarken bulduklarında gün bitmek üzereydi. Vitraylı camlar kırılmıştı, ağaçlardan oyulmuş ahşap tanrılar dışarı, güneş ışığına çıkarılmıştı. Jaime’nin o güne kadar gördüğü en şişman Dothraklı, göğsüne oturduğu Anne’nin kalkedon gözlerini bıçağının ucuyla söküyordu. Kelleşmeye başlamış zayıf bir rahip, yakındaki geniş bir kestane ağacının ana dalma baş aşağı asılmıştı. Cesur Dostlar rahibin cesedini ok hedefi olarak kullanıyordu. İçlerinden biri gayet yetenekli olmalıydı; ölü adamın her iki gözüne de oklar saplanmıştı.

Paralı askerler Urswyck’i ve tutsakları gördüğünde yarım düzine farklı dilde bağrışmalar yükseldi. Bir yemek ateşinin başımla oturan keçi, yarı pişmiş bir kuşu geçirildiği şişten yiyordu, adamın parmaklarından süzülen yağ ve kan, sicime benzeyen uzun sakallarına akıyordu. Vargo ellerini tuniğine silip ayağa kalktı, “Kral Katili, benim tutsağımsın,” dedi peltek konuşmasıyla.

“Lordum, Ben Tarthlı Brienne,” diye seslendi fahişe. “Leydi Catelyn Stark, Sör Jaime’yi Kral Topraklarındaki kardeşine götürmemi emretti.”

Keçi, kıza umursamaz bir bakış attı. “Susturun şunu.”

“Rorge, Brienne’i Jaime’ye bağlayan ipleri keserken, “Beni dinleyin,” dedi fahişe, “Kuzey Kralı adına, hizmet ettiğiniz kralın adına dinleyin lütfen.”

Rorge kızı çekip attan düşürdü ve tekmelemeye başladı. “Dikkat et de kemikleri kırılmasın,” diye seslendi Urswyck. “O at suratlı fahişe kendi ağırlığınca safir ediyor.”

Dornelu Timeon ve iğrenç kokulu Ibbenli, Jaime’yi eyerinden aşağı çekip yemek ateşine doğru itekliediler. Onu tartaklayan adamlardan birinin kılıcının kabzasını yakalamak Jaime için zor olmazdı fakat çok fazla adam vardı ve Jaime hâlâ zincirliydi. Bir iki adamı indirebilirdi ama sonunda bunu yaptığı için ölürdü. Jaime ölmeye hazır değildi henüz, hele Tarthlı Brienne gibiler uğruna hiç.

“Bu çok tatlı bir gün,” dedi Vargo Hoat. Adamın boynunda birbirine tutturulmuş sikkelerden oluşan bir zincir vardı; kralların, büyücülerin, tanrıların, şeytanların ve her türden hayal ürünü canavarların tasvirlerini taşıyan, çeşitli şekiller ve boyutlarda dövülmüş sikkeler.

Dövüştüğü bütün topraklardan aldığı sikkeler, diye hatırladı Jaime, Bu adamın anahtarı açgözlülüğüydü. Bir kez döndüyse tekrar dönebilir. “Lord

Vargo, babamın hizmetinden çıkmakla aptallık etmişsiniz ama telafi için geç değil. Benim için iyi fidye ödeyecek biliyorsunuz.”

“Ah efet,” dedi Vargo Hoat. “Casserly Kayası’ndaki altının yağısmı almalıyım. Ama önçe ona bir mesaş göndeğmeliyim.” Konuştuğu tuhaf, kaygan dilde bir şeyler söyledi.

Urswyck, Jaime’yi arkadan itti. Yeşilli pembeli soytarı kıyafeti yiyen bir şaklaban, Jaime’nin bacaklarına vurup ayaklarını yerden kesti. Yayalardan biri, yere düşen Jaime’nin bileklerinin arasındaki zinciri yakalayıp kollarını öne çekti. Şişman Dothraklı bıçağını bir kenara bıraktı ve büyük, kavisli bir arakh’ı kılıfından çıkardı; at efendilerinin sevdiği şeytani keskinlikteki tırpankılıç.

Beni korkutmaya çalışıyorlar. Dothraklı sallanarak yaklaşırken, şaklaban kıkırdayarak Jaime’nin sırtına atladı. Keçi, altımı pisletmemi ve merhamet için yalvarmamı istiyor ama bu zevki asla yaşayamayacak. Jaime, Casterly Kayası’ndan bir Lannister’dı, Kral Muhafızları Lord Kumandanıydı; hiçbir paralı asker onun çığlık atmasını sağlayamazdı.

Arakh, neredeyse görünmez olacak kadar hızlı aşağı inerken güneş ışığı, silahın kenarından gümüş gibi aktı. Ve Jaime çığlık attı.

ARYA

Dörtgen şekilli küçük kale yan enkaz halindeydi; orada yaşayan büyük, kır şövalye de öyle. Kendisine sorulan soruları anlamayacak kadar yaşlıydı adam. Ona ne söylenirse söylensin sadece gülümsüyor ve mırıldanıyordu, “Köprüyü Sör Maynard’a karşı korudum. Kızıl saçları ve kara bir öfkesi vardı ama beni yerimden kımıldatamadı. Onu öldürmeden önce altı yara aldım. Altı!”

Şükürler olsun ki şövalyeyle ilgilenen üstat genç bir adamdı. Yaşlı şövalye sandalyesinde uyuyakaldıktan sonra onları bir kenara çekip, “Korkarım bir hayaletin peşindesiniz. Uzun zaman önce bir kuş geldi, en az yarım yıl oldu. Lannisterlar, Lord Beric'i Tanrı Gözü’nün yakınlarında yakalamış. Lord asılmış.”

“Evet, asıldı ama Thoros ipleri kesti ve onu ölmeden aşağı indirdi.” Lim’in kırık burnu eskisi kadar kırmızı ya da şişkin değildi ama eğri bir şekilde kaynayan burun kemiği, adamın yüzüne orantısız bir görüntü veriyordu. “Lordumuz öldürmesi zor bir adamdır, öyledir.”

“Görünüşe bakılırsa bulması da zor.” dedi üstat. “Yaprakların Leydisi’ne sordunuz mu?”

“Soracağız,” dedi Yeşilsakal.

Ertesi sabah, kalenin arkasındaki küçük köprüden geçerlerken, yaşlı adamın korumak için dövüştüğü köprünün bu olup olma dığını merak etti Gendry. Kimse bilmiyordu. “Büyük ihtimalle budur,” dedi Şanslı Jack. “Başka köprü görmüyorum.”

“Bir şarkısı olsaydı kesin olarak bilirdik,” dedi Yeditelli Tom, “İyi bir şarkı bize Sör Maynard’ın kim olduğunu ve bu köprüyü geçmeyi neden o kadar çok istediğini anlatırdı. Zavallı yaşlı Lychester, kalesinde bir şarkıcı barındıracak kadar akıllı olsaydı en az Ejderha Şövalyesi kadar meşhurdu şimdi.”

“Lord Lychester’in oğulları Robert’ın ayaklanmasında öldü," diye söylendi Lim. “Bazıları bir tarafta, bazıları diğerinde. O zamandan beri aklı başında değil. Lanet olası hiçbir şarkı buna devi olamaz.”

“Üstat ne demek istedi? Yaprakların Leydisi’ne sormaktan bahsederken?” diye sordu Arya, Anguda.

Yaycı gülümsedi. “Bekle ve gör.”

Üç gün sonra, sarı bir ormanın içinden geçerlerken Şanslı Jack borusunu üfleyerek bir işaret verdi, öncekinden farklı bir işaret. Ağaçların dallarından ip merdivenler indirildiğinde boru sesi henüz kaybolmamıştı bile. “Atların bacaklarını bağlayın, sonra yukarı çıkıyoruz,’’ dedi Tom. Yüksek dalların arasındaki gizli bir köye tırmandılar, kırmızı sarı bir yaprak duvannın arkasına gizlenmiş ip köprülerden ve yosunla kaplı küçük evlerden oluşan bir labirentten geçip, beyaz saçlı ve sopa kadar ince bir kadın olan Yaprakların Leydisi’ne götürüldüler. “Sonbahar kapımızda, burada uzun süre kalamayız,” dedi kadın. “Dokuz gün önce, bir düzine kurt Hayford yolundan geçti, avlanıyorlardı. Şans eseri yukarı baksalardı bizi görebilirlerdi.”

“Lord Beric’i görmedin mi?” diye sordu Yeditelli Tom.

“O öldü.” Kadının sesi hasta gibi çıkmıştı. “Yürüyen Dağ onu yakalamış ve gözüne bir hançer saplamış. Bize bir yalvaran kardeş söyledi. O da, bu olayı kendi gözleriyle gören bir adamın ağzından duymuş.”

“Bu eski ve bayat bir hikâye, üstelik yanlış,” dedi Lim. “Yıldırım lordunu öldürmek o kadar kolay değil. Sör Gregor lordun gözünü yıkarmış olabilir ama bir adam bu yüzden ölmez. Jack sana anlatabilir.”

“Ben ölmedim,” dedi tek gözlü Şanslı Jack. “Babam kendini Iord Piper’ın muhafızlarına astırdı, kardeşim Wat, Sur’a gönderildi, diğer kardeşlerim Lannisterlar tarafından öldürüldü. Bir göz hiçbir şey değil.”

“Lordun ölmediğine dair yemin eder misin?” Yaşlı kadın Lim’in kolunu yakaladı. “Çok yaşa Lim, yarım yıl içinde aldığımız en iyi havadis bu. Savaşçı, lordu korusun. Kırmızı rahibi de.”

Sonraki gece, Sallydance isimli yanmış kasabadaki septin kavrulmuş çatısının altına sığındılar. Septin vitraylı pencerelerinden geriye kırık cam parçalarından başka bir şey kalmamıştı. Onları karşılayan ihtiyar rahip; Anne’nin pahalı giysilerinin, Yaşlı Hatun’un altın varaklı fenerinin ve Baba’nın taktığı gümüş tacın bile yağmalandığım söyledi. “Bakire’nin göğüslerini de kestiler, ahşap olmalarına rağmen,” dedi adam. “Ve gözler. Gözler akikten, laciverttaşından ve sedeften yapılmıştı, onları bıçaklarıyla çıkardılar. Anne hepsine merhamet göstersin.”

“Bu kimin işiydi?” diye sordu Lim Limoncübbeli. “Oyuncular?”

“Hayır,” dedi yaşlı adam. “Kuzeyli adamlardı. Ağaçlara tapın vahşiler. Kral Katili’ni istediklerini söylediler.”

Arya yaşlı adamı duydu ve dudağını ısırdı. Gendry'nin ona baktığını hissedebiliyordu, delikanlının bakışı onu hem kızdırmış hem utandırmıştı.

Septin altındaki mahzende; örümcek ağlarının, köklerin ve kırık şarap fıçılarının arasında yaşayan bir düzine adam vardı ama onlar da Beric Dondarrion hakkında bir şey duymamıştı, isle karartılmış bir zırh giyen ve pelerininde kabaca işlenmiş bir yıldırım olan liderleri bile. Arya'nın adama baktığını gören Yeşilsakal gül-dü, "Cılız sincap, yıldırım lordu hem her yerdedir hem de hiçbir yerde," dedi.

"Ben sincap değilim," dedi Arya. "Yakında bir kadın olacağını, On bir yaşında olacağım."

"Öyleyse dikkat et de seninle evlenmeyeyim!" Yeşilsakal, Arya'nın gıdısını gıdıklamaya çalıştı ama Arya adamın eline vurdu.

Lim ve Gendry o gece ev sahipleriyle birlikte taş oyunu oynadı. Yeditelli Tom, Büyük Göbekli Ben ve Yüce Rahip'in kazıyla ilgili saçma sapan bir şarkı söyledi. Anguy uzunyayını denemeni için Arya'ya izin verdi ama Arya dudağını ne kadar sert ısırırsa ısırsın yayı çekmeyi başaramadı. "Daha hafif bir yaya ihtiyacım var leydim," dedi çilli yaycı. "Nehirova'da olgun bir ağaç bulursak sizin için bir tane yapabilirim."

Tom delikanlıyı duydu ve şarkı söylemeyi bıraktı. "Sen genç bir aptalsın Yaycı. Nehirova'ya gidersek sadece fidye almak için gideriz, oturup yay yapacak kadar vaktin olmaz. Oradan postunla birlikte çıkabilirsen şükret. Sen daha tıraş olmaya başlamadan önce Lord Hoster haydutları asıyordu. Ve lordun oğlu... müzikten nefret eden bir adama güven olmaz derim."

"Onun nefret ettiği şey müzik değil," dedi Lim. "Sensin koca aptal."

"İyi ama bir sebebi yok. Fahişe onu bir erkek yapmaya niyetliydi, o kadar içip de işi beceremememesi benim suçum mu?" Lim'in kırık burnundan bir horultu çıktı. "O meseleyle ilgili şarkıyı yazan sen miydin yoksa kendi sesine âşık başka bir lanet yöt müydü?"

"Ben o şarkıyı yalnızca bir kez söyledim," diye şikâyet etti Tom. "Üstelik, kim şarkının o adam hakkında olduğunu söyleyebilir? Şarkı bir balık hakkındaydı."

"Yumuşak bir balık," dedi Anguy gülerek.

Tom'un aptal şarkılarının ne hakkında olduğu Arya'nın umumda değildi. Hanvin'e döndü. "Fidye derken ne kastetti?" "Ciddi şekilde atlara ihtiyacımız var leydim," dedi Hanvin. "Zırhlara da. Kılıçlar, kalkanlar, mızraklar. Ve ekmek için to-humlar. Kış geliyor, unuttunuz mu?" Arya'nın çenesine dokundu. "Karşılığında fidye istediğimiz ilk soylu tutsak siz değilsiniz. Umarım son da

olmazsınız.”

Arya bu kadarının doğru olduğunu biliyordu. Şövalyeler her zaman fidye için kaçırılırdı, bazen de kadınlar. Ama ya Robb fidyeyi ödemezse? Arya ünlü bir şövalye değildi ve diyar, bir kral için kız kardeşinden önce gelmeliydi. Ya Arya’nm leydi annesi, o ne söyleyecekti? Yaptığı onca şeyden sonra Arya’yı hâlâ isteyecek miydi? Arya dudağını ısırıp merak etti.

Ertesi gün Yüce Yürek isimli bir yere gittiler, öyle yüksek bir tepeydi ki, Arya zirveden baksa dünyanın yarısını görebilirmiş gibi hissetti. Yamacın etrafı solgun ağaç köklerinden oluşan bir halkayla sarılmıştı, bir zamanların kudretli büvet ağaçlarından geriye sadece bu çember kalmıştı. Arya ve Gendry kökleri saymak için tepenin etrafını dolaştılar. Otuz bir kök vardı, bazıları Arya’nm yatak olarak kullanabileceği kadar genişti.

Yeditelli Tom, Yüce Yürek’in ormanın çocukları için kutsal olduğunu söyledi ve çocukların sihirlerinin birazı hâlâ buralardaydı. “Burada uyuyanlara hiçbir zarar gelmez,” dedi şarkıcı. Arya bunun doğru olması gerektiğini düşündü; tepe öyle yüksek ve etrafındaki arazi öyle düzdü ki hiçbir düşman görünmeden yaklaşamazdı.

Civar halkın bu yerden uzak durduğunu söyledi Tom; rivn» yete göre tepe, Akraba Katili Erreg isimli Andal kralı ağaçlarını kestiğinde burada ölen çocukların hayaletleriyle doluydu. Arya ormanın çocuklarını ve Andallar’ı biliyordu ama hayaletler onu korkutmuyordu. Eskiden, henüz küçük bir kızken Kışyan’nııı mahzen mezannda saklanır, tahtlarında oturan taş kralların arasında “şatoma gel” ve “canavarlar ve kızlar” oynardı.

Buna rağmen, o gece ensesindeki tüyler diken diken oldu Uyuyordu ama fırtına uyandırdı. Rüzgâr, Arya’nın üstünden çektiği pikeyi çalılara doğru uçurdu. Arya pikenin peşinden gittiğinde sesleri duydu.

Kamp ateşinin közlerinin yanında Tom’u, Lim’i ve Yeşilsakal’ı gördü; Arya’dan on beş santim daha kısa ve Yaşlı Dadı’dan daim yaşlı, kambur, buruş buruş, küçücük bir kadınla konuşuyorlardı Eğri büğrü bir değneye yaslanan kadının beyaz saçları yere değecek kadar uzundu. Rüzgâr estiğinde kadının saçları başının etrafında ince bulutlar gibi uçuştu. Teni saçlarından da beyazdı, süt rengiydi ve gözleri kırmızıymış gibi geldi Arya’ya ama çalıların arkasından emin olmak zordu. Kadının, “Eski tanrılar canlanıyor, uyumama izin vermiyorlar,” dediğini duydu Arya. “Rüyamda altın bir geyiğin, alevli kalbi olan bir gölge tarafından katledildiğini gördüm. Sallanan bir köprünün üstünde bekleyen suratsız bir adam gördüm. Kanatlarından deniz yosunu sarkan boğulmuş bir karga adamın omzuna tünemişti. Köpüren bir nehir ve balığa

dönüşen bir kadın gördüm. Cansız bedeniyle suda sürükleniyordu, yanaklarında kırmızı gözyaşları vardı ama göz kapakları açıldığında, ah, dehşet içinde uyandım. Rüyamda bütün bunlan ve daha fazlasını gördüm. Rüyalarımın bedelini ödemek için hediyeler getirdiniz mi?"

"Rüyalar," diye homurdandı Lim Limoncübbeli, "rüyalar ne işe yarar? Balık kadınlar ve boğulmuş kargalar. Geçen gece ben de bir rüya gördüm. Eskiden tanıdığım bir meyhane fahişesini öpüyordum. Bana bu rüya için bir şey ödeyecek misin yaşlı kadın?"

"O fahişe öldü," diye tısladı kadın. "Onu sadece solucanlar öpebilir artık." Sonra Yeditelli Tom'a döndü, "Şarkımı alacağım ya da gideceksiniz."

Ve şarkıcı, kadın için şarkı söyledi, öyle hafif ve hüzünlü bir sesle söylüyordu ki Arya şarkının sözlerini bölük pörçük duyabildi ama melodi tanıdıktı. Bahse girerim ki Sansa bu şarkıyı bilirdi. Sansa bütün şarkıları bilirdi, hatta biraz arp çalardı ve sesi de güzeldi. Benim yapabildiğim tek şey sözleri bağırmaktı.

Ertesi sabah yaşlı kadın ortalarda yoktu. Atlarını eyerlerlerken Arya, Yeditelli Tom'a ormanın çocuklarının hâlâ Yüce Yürek'te yalayıp yaşamadığını sordu. Şarkıcı kıkırdadı. "Onu gördün değil mi?"

"O bir hayalet miydi?"

"Hayaletler eklemlerinin nasıl çatırdadığından şikâyet eder mi? Hayır, o kadın yaşlı bir cüce sadece. Tuhaf bir kadın gerçi, şeytan gözleri var. Ama hiç işi olmayan şeyler biliyor ve görünüşünden hoşlandığı takdirde sana anlatıyor."

"Senin görünüşünden hoşlanıyor mu?" diye sordu Arya şüpheyle.

Şarkıcı güldü. "En azından sesimden hoşlanıyor. Ama bana lıer seferinde aynı lanet olası şarkıyı söyletiyor. Yanlış anlama, kötü bir şarkı değil ama en az o kadar güzel başka şarkılar da biliyorum." Başını salladı. "Önemli olan; artık kokuyu aldık. Yakında Thoros'u ve yıldırım lordunu göreceğine dair bahse girerim." "Eğer siz onların adamlarıysanız neden sizden saklanıyorlar?" Yeditelli Tom gözlerini devirdi ama Harwin, Arya'ya bir cevap verdi. "Ben buna saklanmak demezdim leydim ama doğru, Lord Beric çok fazla dolaşıyor ve planlarını çok ender ifşa ediyor. Bu şekilde kimse ona ihanet edemez. Ona bağlılık yemini veren adamların sayısı şimdiye kadar yüzleri, hatta binleri bulmuş olmalı ama hepimizin birden lordun peşine takılması işe yaramaz. Ya geçtiğimiz toprakları tüketiriz ya da bizden daha büyük bir ordu tarafından parçalanırız. Şimdiki gibi küçük çetelere bölünmüş halde, aynı anda düzinelerce yere saldırabilir ve oralardan derhal ayrılabiliriz. Ve birimiz yakalanıp da sorguya çekilirsek, bize ne yaparlarsa yapsınlar Lord Beric'in nerede olduğunu

söyle-yemeyiz.” Duraksadı. “Sorguya çekilmenin ne demek olduğunu biliyorsunuz değil mi?”

Arya başıyla onayladı. “Sorguya, gıdıklama diyorlardı. Polliver, Raff ve diğerleri.” Haydutlara, Gendry’yle birlikte yakalandığı Tanrı Gözü yakınlarındaki köyü ve Vadeci’nin sorduğu soruları anlattı. “Kasabada gizlenmiş altınlar var mı?” diye başlıyordu Vadeci her seferinde. “Gümüş, değerli taşlar? Yiyecek var mif Lord Beric nerede? Köylülerden hangileri ona yardım etti? Nereye gitti? Kaç adamı vardı? Kaç şövalye? Kaç yaycı? Kaç süvari? Kaç silahlı adam? Kaç yaralı? Nereye gittiler demiştin?” Arya, sorguyu sadece düşündüğünde bile çığlıkları tekrar duyabiliyordu. Kanın, dışkının ve yanan etin kokusunu alabiliyordu. “Sürekli aynı soruları soruyordu,” dedi haydutlara, “ama gıdıklama şekli her gün değişiyordu.”

Arya’nın sözleri bittiğinde, “Hiçbir çocuk böyle bir eziyete maruz kalmamalı,” dedi Harwin. “Yürüyen Dağ adamlarının yarısını Taş Değirmen’de kaybetmiş diye duyduk. Vadeci denen adam şu anda Kızıl Çatal’da sürükleniyordur belki, balıklar yü-zünü kemiriyordur. Öyle değilse, hesabını verecekleri bir suçları daha var demektir. Lord Beric bu savaşın, kendisi El tarafından Gregor Clegane’e kral adaleti götürmek üzere gönderildiğinde başladığını söylüyor ve savaşı o şekilde bitirmeye kararlı.” Güven verici bir şekilde Arya’nın omzuna vurdu. “Atınıza binseniz iyi olur leydim. Pelit Kalesi’ne kadar uzun bir yolumuz var ama yolun sonunda, başımızın üzerinde bir çatı ve midemizde sıcak bu yemek olacak.”

Gerçekten uzun bir yolculuktu ama akşam çökerken bir dereden geçtiler ve taştan örülmüş perde duvarları ve büyük ahşap iç kulesiyle Pelit Kalesi’ne vardılar. Kalenin ustası, kalenin efendili Lord Vance’le birlikte savaşa gitmişti ve kale kapıları lordun yokluğunda kapatılıp sürgülenmişti. Ama lordun leydi karısı, Yeditelli Tom’un eski arkadaşıydı, Anguy onların bir zamanlar sevgili olduğunu söylemişti. Yaycı genelde Arya’nm yanında at sürüyordu; Gendry dışında, yaşı Arya’ya en yakın olan oydu ve Arya’ya Dorne Hudutları’yla ilgili eğlenceli hikayeler anlatıyordu. Ama Arya’yı asla kandıramıyordu. O benim arkadaşım değil Beni gözlemi ve tekrar kaçmayacağımdan emin olmak için yakınımda duruyor. Arya da gözleyebilirdi. Bunu nasıl yapacağını Syrio Forel’den öğrenmişti,

Leydi Smallwood haydutları yeterince nazik bir şekilde karşıladı ama küçük bir kızı savaşa sürüklediklerı için onları azarladı. Lim, Arya’nın bir soylu olduğunu ağzından kaçırınca kadın daha da öfkelendi. “Zavallı çocuğa şu Bolton paçavralarını hanginiz giyilirdi?” diye sordu. “Şu arma... göğsünde derisi

yüzülmüş adam olduğu için onu göz açıp kapayıncaya kadar asacak bir sürü adam var.” Arya kendini derhal üst kata çıkarılırken, bir banyo teknesine sokulurken ve kaynar derecede sıcak suya daldırılırken buldu. Leydi Smallwood’un hizmetçileri Arya’yı öyle sert keseliyordu ki, sanki kızın derisini yüzüyorlardı. Suyun içine çiçek gibi kokan, yoğun şeker aromalı bir şey bile katmışlardı.

Daha sonra Arya’nın kız kıyafetleri giymesi için ısrar ettiler; kahverengi yün çoraplar ve pamuklu bir içlik, içliğin üstüne, göğüs kısmı kahverengi iplikle işlenmiş meşe palamutlarıyla dolu ve risklerinde daha da çok palamut olan açık yeşil bir elbise. Kadınlar Arya’nın arkasında elbisenin sırtını bağlarken, “Büyük halam Eski şehir’deki bir manastırda rahibe,” dedi Leydi Smallwood. “Savaş haşladığında kızımı oraya gönderdim. Geri döndüğünde bu elbiselere sığmayacak kadar büyümüş olacak. Dans etmeyi sever mittin çocuğum? Benim Carellen’ım harika bir dansçıdır. Çok güzel şarkı da söyler. Sen neler yapmaktan hoşlanırsın?”

Arya ayağını hasır halıya sürttü. “İğne işi.”

“Çok dinlendirici değil mi?”

“Şey,” dedi Arya, “benim yaptığım şekilde değil.”

“Hayır mı? Ben iğne işini her zaman dinlendirici bulmuşumdur. Tanrılar her birimize küçük hediyeler ve yetenekler verir ve bizler onları kullanmakla mükellefızdir, der halam. Layıkıyla yaptığımız her fiil bir dua olabilir. Bu çok hoş bir düşünce değil mi? Bir dahaki sefer iğne işini yaparken bunu hatırla. Her gün çalışıyor musun?”

“İğne’yi kaybedene kadar çalışıyordum. Yenisi o kadar iyi değil.”

“Böyle zamanlarda hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız.” Leydi Smallwood aşırı bir özenle elbisenin göğüs kısmını düzeltti. “İşte şimdi münasip bir genç leydi gibi görünüyorsun.”

Ben bir leydi değilim, demek istedi Arya, ben bir kurdum.

“Kim olduğunu bilmiyorum çocuğum,” dedi kadın, “belkide en iyisi budur. Korkarım önemli birisin.” Arya’nın yakasını düzeltti. “Böyle zamanlarda ehemmiyetsiz olmak daha iyidir. Keşke seni burada, yanımda tutabilseydim. Bu çok da güvenli olmazdı gerçi. Duvarlarım var ama onları savunacak yeterli adamım yok, İç geçirdi.

Arya tamamen temizlendiğinde, giydirildiğinde ve saçları tarandığında salonda akşam yemeği servis ediliyordu. Gendry, Arya’ya bir kez bakti ve öyle bir kahkaha attı ki içtiği şarap burnundan çıktı, Harwin delikanlının kulağına bir fiske vurup omı susturdu. Yemek basit fakat doyurucuydu; koyun eti ve mantar,

siyah ekmek, bezelye püresi, sarı peynir eşliğinde kızarmış elma, Yemekler tüketilip hizmetçiler gönderildikten sonra Yeşilsakal sesini alçalttı ve leydiye yıldırım lordundan haberi olup olmadığını sordu.

“Haber?” Leydi gülümsedi. “En fazla on beş gün önce bura-dalardı. Onlar ve bir düzine adam daha, bir koyun sürüsü güdüyorlardı. Gözlerime inanamadım. Thoros teşekkür olarak bana üç koyun verdi. Bir tanesini bu akşam yediniz.”

“Thoros koyun güdüyor?” Anguy yüksek sesle güldü.

“Çok tuhaf bir manzaraydı, size o kadarını söyleyeyim, ama Thoros bir rahip olarak hayvan sürüleriyle ilgilenmeyi bildiğini iddia etti.”

“Evet, onları kırpmayı da biliyor,” diyerek kıkırdadı Lim Limoncübbeli.

“Birileri bununla ilgili güzel ve nadide bir şarkı yapabilir,” dedi Tom, arpının bir telini çekti.

Leydi Smallwood, Tom’a utandıran bir bakış attı. “Madalyon ve Dondarrion’u uyaklamayan ya da kasabadaki her sütçü kıza, ‘Tatlı Sevgilim Çimenlere Uzan’ isimli şarkısını çalıp içlerinden ikisini kocaman göbeklerle bırakmayan birileri.”

“Şarkının adı ‘Güzelliğini İçmeme İzin Ver’ ” dedi Tom kendini savunur bir tonla. “Ve sütçü kızlar o şarkıyı duymaya bayılıyor. Hatırladığım kadarıyla soylu bir leydi de bayılıyordu. Ben onları memnun etmek için çalıyorum.”

Leydinin burun deliklerinden alevler çıkıyordu. “Nehir toprakları memnun ettiğin kızlarla dolu, hepsi de solucanotu çayı içiyor. Senin kadar yaşlı bir adamın, tohumlarını kızların karnına dökecek kadar akıllı olacağını sanırsın. Yakında seni Yedioğullu Tom diye çağıracaklar.”

“Aslında,” dedi Tom, “yıllar önce yediyi geçtim. Bülbüller kadar tatlı sesleri olan iyi oğlanlar.” Tom’un bu meseleyi umursamadığı çok açıktı.

“Lordumuz nereye gittiğini söyledi mi leydim?” diye sordu Harwin.

“Lord Beric planlarını asla paylaşmaz ama Taşlı Sept yakınlarında ve Üçmetelik Ormanı’nda açlık var. Ben olsam lordu oralarda arardım.” Leydi, şarabından bir yudum aldı. “Bilmeniz gerek, bazı tatsız konuklarım da oldu. Jaime Lannister’ın burada olabileceğini düşünen bir kurt sürüsü uluyarak kapılarıma geldi.

Tom, arpının tellerini çekiştirmeyi bıraktı. “O halde doğru, Kral Katili serbest?”

Leydi Smallwood küçümseme dolu gözleriyle Tom’a baktı. “Nehirova’nın altında zincire vurulu olsaydı onu aramazlardı diye düşünüyorum.”

“Leydim onlara ne cevap verdi?” diye sordu Şanslı Jack.

“Sör Jaime’nin çırılçıplak bir halde yatağımda yattığını ama aşağı gelemeyecek kadar yorgun olduğunu söyledim. İçlerinden biri bana yalancı diyecek kadar küstah çıktı, bu yüzden, biraz ağız dalaşı yaparak kendilerini uğurladık. Karadip Kıvrımı’na gittiklerini düşünüyorum.”

Arya oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanıyordu. “Hangi kuzeyli adamlardı, Kral Katili’ni aramaya kimler geldi?”

Arya’nın konuşması Leydi Smallwood’u şaşırtmıştı. “İsimlerini vermediler çocuğum ama göğüslerinde beyaz güneşli armalar olan siyah kıyafetler giyiyorlardı.”

Siyah zemin üstündeki beyaz güneşin, Lord Karstark’ın arması olduğunu düşündü Arya. Gelenler Robb’un adamlarıymış. Onların hâlâ yakınlarda olup olmadığını merak etti. Haydutlardan kaçıp kuzeyli adamları bulabilirse, onlar Arya’yı Nehirova’daki annesine götürebilirdi.

“Lannister’ın nasıl kaçtığını söylediler mi?” diye sordu Lim.

“Söylediler,” dedi Leydi Smallwood. “Ama tek kelimesine bili inanmadım. Onu Leydi Catelyn’in serbest bıraktığını iddia ediyorlar.”

Tom bu cevap üstüne öyle kötü irkildi ki arpının bir telini kopardı. “Bizimle dalga geçme,” dedi. “Bu çılgınlık.”

Bu doğru değil, diye düşündü Arya. Bu doğru olamaz.

“Ben de öyle düşündüm,” dedi Leydi Smallwood.

Harwin sonunda Arya’yı hatırladı. “Bu konuşmalar sizin kulaklarınız için uygun değil leydim.”

“Hayır, duymak istiyorum.”

Haydutlar son derece inatçıydı. “Hadisene sıska sincap,” dedi Yeşilsakal. “Uslu bir leydi ol ve biz konuşurken gidip avluda oyna, şimdi.”

Arya öfkeyle yürüdü, o kadar ağır olmasaydı salondan çıkarken kapıyı çarpardı. Pelit Kalesi’nin üzerine karanlık çökmüştü. Duvar boyunca yanan birkaç meşale vardı ama hepsi buydu. Küçük kalenin kapıları kapatılıp sürgülenmişti. Arya, kaçmayacağına dair Harwin’e söz verdiğini biliyordu ama haydutlar annesi hakkında yalan söylemeye başlamadan önceydi bu.

“Arya?” Gendry, Arya’nın peşinden dışarı çıkmıştı. “Leydi Smallwood bir demirhane olduğunu söyledi. Bakmak ister misin?”

“İstersen bakalım,” dedi Arya, yapacak başka bir şeyi yoktu.

“Şu Thoros,” dedi Gendry barınakların önünden geçerlerken, “Kral Topraklarındaki kalede yaşayan Thoros mu? Kel kafalı, şişman kırmızı rahip?”

“Öyle sanırım.” Hatırladığı kadarıyla Arya, Kral Toprakları’ndayken

Thoros’la hiç konuşmamıştı ama onun kim olduğunu biliyordu. O ve Jalabhar Xho, Robert’m sarayındaki en renkli simalardı. Thoros aynı zamanda kralın yakın arkadaşıydı.

“O beni hatırlamaz ama eskiden bizim dökümhaneye gelirdi.” Smallwood dökümhanesi uzun zamandır kullanılmamıştı ama demir ustası bütün aletlerini düzenli bir şekilde duvara asmıştı. Gendry bir mum yakıp örsün üstüne koydu, duvardan bir maşa aldı. “Ustam, alevli kılıçları yüzünden onu sürekli azarlardı. İyi çeliğe böyle davranılmaz derdi ama şu Thoros hiçbir zaman iyi çelik kullanmadı. Ucuz kılıçları çılgınateşe batırıp tutuşturuyorlar sadece. Ustam bunun bir simyacı hilesi olduğunu söylerdi. Ama alevler atları ve bazı yeşil şövalyeleri korkuturdu.”

Arya, babasının Thoros’la ilgili bir şey anlatıp anlatmadığını hatırlamaya çalışarak yüzünü buruşturdu. “Bir rahibe benzemiyor değil mi?”

“Hayır,” dedi Gendry. “Usta Mott, Thoros’un Kral Robert’tan hile fazla içebileceğini söylerdi. Bir elin parmakları gibiler demişti bana, ikisi de obur ve ayyaş.”

“Krala ayyaş dememelisin.” Kral Robert çok içiyor olabilirdi ama Arya’nın babasının arkadaşıydı.

“Ben Thoros’tan bahsediyordum,” dedi Gendry. Arya’mn yüzünü yakalamak istiyormuş gibi maşayı uzattı ama kız maşayı itti. Thoros ziyafetleri ve turnuvaları severdi, Kral Robert bu yüzden Ona düşkündü. Ve şu Thoros cesur adamdı, Pyke duvarları yıkıldığında gedikten geçen ilk kişi oydu. Alevli kılıçlarından biriyle dövüştü, demiradamlar kılıcın her darbesiyle tutuştu.”

“Keşke benim de alevli bir kılıcım olsaydı.” Arya’nın aklına Ateşe vermek istediği bir sürü insan geliyordu.

“Bu yalnızca bir hile, sana söyledim. Çılgınateş çeliği mahveder. Ustam her turnuvadan sonra Thoros’a yeni bir kılıç satardı. Her seferinde fiyatla ilgili kavga ederlerdi.” Gendry maşayı yerine astı ve duvardan ağır bir çekiç indirdi. “Usta Mott bir uzunkılıç yapma zamanımın geldiğini söylemişti. Bana tatlı bir çelik parçası vermişti ve keskin kısmı nasıl şekillendirmek istediğimi biliyordum. Ama Yören geldi ve beni Gece Nöbetçileri için aldı.” “İstersen hâlâ kılıç yapabilirsin,” dedi Arya. “Nehirova’ya gittiğimizde ağabeyim Robb için kılıç yapabilirsin.”

“Nehirova.” Gendry çekici bırakıp Arya’ya baktı. “Şimdi farklı görünüyorsun. Münasip bir küçük kız gibi.”

“Bu aptal meşe palamutları yüzünden bir meşe ağacı gibi görünüyorum.”

“Güzel ama. Güzel bir meşe ağacı.” Arya’ya yaklaşıp onu kokladı. “İlk

kez güzel bile kokuyorsun.”

“Sen kokmuyorsun. Leş gibisin.” Arya, Gendry’yi örse doğru itip kaçmak için hareketlendi ama Gendry onu kolundan yakaladı. Arya, ayağını delikanlının bacaklarının arasına sıkıştırıp onu tökezletti fakat Gendry, Arya’yı da aşağı çekti, birlikte demirhanenin zemininde yuvarlandılar. Gendry çok kuvvetliydi ama Ary daha hızlıydı. Delikanlı ne zaman, yakalamaya çalışsa Arya kıvrılıp kurtuluyor ve onu yumrukluyordu. Gendry her yumrukla kahkahalar atıp Arya’yı çıldırtıyordu. Sonunda tek eliyle Arya’rnn bileklerini yakaladı ve diğer eliyle onu gıdıklamaya başladı. Arya dizini Gendry’nin bacaklarının arasına geçirdi ve delikanlıdan kurtuldu. İkisi de pislik içinde kalmıştı ve Arya’nın aptal palamut elbisesinin bir kolu yırtılmıştı. “Bahse girerim ki artık o kadar güzel görünmüyorum,” diye bağırdı.

Salona döndüklerinde Tom şarkı söylüyordu.

“Kuş tüyü yatağım derin ve yumuşak,
Seni oraya yatıracağım.
Sana sarı ipekler giydirip,
Başına bir taç takacağım.
Sen benim leydi aşkım olacaksın,
Ben senin lordun.
Seni daima sıcak ve güvende tutacağım
ve kılıcımla koruyacağım.”

Harwin, Arya ve Gendry’ye bir kez bakıp kahkahalara boğuldu. Anguy çilli ve aptal gülümsemelerinden biriyle gülümseyip, “Bu kızın soylu bir leydi olduğundan emin miyiz?” diye sordu, Ama Lim Limoncübbeli, Gendry’nin kafasının yan tarafına bir tokat indirdi. “Dövüşmek istiyorsan benimle dövüş! Ellerini ondan uzak tut, beni duydun mu?”

“Ben başlattım,” dedi Arya. “Gendry sadece konuşuyordu.” “Çocuğu rahat bırak Lim,” dedi Harwin. “Arya başlatmıştır hiç şüphem yok. Kışyarı’nda da böyleydi.”

“Tom şarkıya başlarken Arya’ya göz kırptı.
Nasıl da gülümserdi nasıl gülerdi,
Ağaçların bakiresi.
Dönüp uzaklaştı kuş tüyü yatak istemem dedi.
Altın yapraklardan elbise giyeceğim,
Saçlarımı çimenlerle öreceğim,
Ama benim orman aşkım olabilirsin
ve ben de senin orman sevgilin.”

“Benim yapraklardan yapılmış bir elbisem yok,” dedi Leydi Smallwood içten, küçük bir gülümsemeyle, “ama Carellen’ın bıraktığı diğer elbiseler işe yarayabilir. Gel çocuğum, yukarı çıkıp ne bulabileceğimize bir bakalım.”

Bu sefer, ilk seferden de kötüydü; Leydi Smallwood, Arya’nın tekrar banyo yapması için ısrar etti, bunun yanı sıra saçlarını kesip taradı. Bu seferki elbise bir çeşit lila rengiydi ve küçük incilerle süslenmişti, elbisenin tek iyi tarafı; o kadar inceydi ki, kimse Arya’dan bu kıyafetle at sürmesini bekleyemezdi. Ertesi sabah kahvaltı ederlerken Leydi Smallwood, Arya’ya bir pantolon, kemer, tunik ve maral derisinden yapılmış demir çivili bir yelek verdi. “Oğlumun kıyafetleriydi,” dedi. “Yedi yaşındayken öldü.”

“Çok üzüldüm leydim.” Arya birdenbire kadın için üzülmüş ve utanmıştı. “Palamutlu elbiseyi yırttığım için de üzgünüm. Güzeldi.”

“Evet çocuğum. Sen de öylesin. Cesur ol.”

DAENERYS

Gurur Meydanı’nm ortasında suları kükürt kokan, kırmızı kiremitten inşa edilmiş bir fıskiye ve fıskiyenin ortasında bronzdan dövülmüş bir harpiya vardı. Altı metre şahlanmıştı heykel. Altın yaldızlı saçları, fildişi gözleri ve sivri uçlu dişleriyle bir kadının yüzüne sahipti. Ağır göğüslerinden sular fışkırıyordu. Ama kollarının yerinde bir yarasanın, belki de bir ejderhanın kanatları vardı, Bacakları bir kartalın bacaklarıydı. Arkasında bir akrebin kıvrık vc zehirli kuyruğu uzanıyordu.

Ghis’in harpiyası, diye düşündü Dany. Eski Ghis beş bin yıl önce düşmüştü, eğer Dany doğru hatırlıyorsa; şehrin lejyonları genç Valyria’nın kudretiyle kırılmış, duvarları yıkılmış, caddeleri ve binaları ejderha ateşiyle köze ve küle dönmüştü; arazileri tuzla, kükürtle ve kafataslarıyla kaplanmıştı. Ghis’in tanrıları ölmüştü, insanları da öyle; Sör Jorah, Astaporlular’ın kırma olduğunu söylemişti. Ghiscar dili bile büyük ölçüde unutulmuştu, köleler fatihlerinin Yüksek Valyria dilini konuşuyordu ya da dilin kendilerine göre evirdikleri halini.

Ama Eski İmparatorluk’un sembolü hâlâ buradaydı. Bu bronz yaratığın pençelerinden, her iki ucunda da açık prangalar olan ağır bir zincir sarkıyordu gerçi. Ghis’in harpiyasımn pençelerinde bir yıldırım vardı. Bu, Astapor’un harpiyası.

Köle taciri Kraznys mo Nakloz, onun adına konuşan köle kıza, “Batıdiyarlı fahişeye gözlerini aşağı indirmesini söyle,” dedi. “Ben et ticareti yapıyorum, metal değil. Ona askerlere bakmasını söyle. Gün batımından gelen bir vahşinin mor renkli gözleri bile yaratıklarımın nasıl olağanüstü olduğunu görebilir.”

Kraznys’in konuştuğu Yüksek Valyria dili, Ghis’in karakteristik hırıltısıyla bozulup kalınlaşmış ve köle jargonunun kelimeleriyle tatlanmıştı. Dany adamı gayet rahat bir şekilde anlıyordu ama adamın ne dediğini merak ediyormuş gibi gülümseyip boş gözlerle köle kıza baktı.

“İyi Usta Kraznys askerler olağanüstü değil mi? diye soruyor.” Kız,

Batıdiyar’da hiç bulunmamış biri için Ortak Dil’i gayet iyi konuşuyordu. On yaşından büyük değildi, esmer tenliydi, yuvarlak bir yüzü ve Naath’a özgü altın renkli gözleri vardı. Kızın halkı Barışçıl İnsanlar diye anılırdı. En iyi kölelerin onlardan çıktığı ko-nusunda herkes hemfikirdi.

“İhtiyaçlarım için uygun olabilirler,” diye cevap verdi Dany. Astapor’dayken sadece Dothrak dilinde ve Ortak Dil’de konuşmak Sör Jorah’ın önerişiydi. Benim ayım göründüğünden daha akıllı. "Bana eğitimlerinden bahsedin.”

“Batıdiyarlı kadın, askerlerden memnun ama fiyatı düşürmek için onları övecek şeyler söylemiyor,” dedi mütercim, efendisine. "Nasıl eğitildiklerini öğrenmek istiyor.”

Kraznys mo Nakloz başını yukarı aşağı salladı. Adam ahududuların içinde yıkanmış gibi kokuyordu ve sivri uçlu kırmızı siyah sakalı yağ yüzünden parlıyordu. Göğüsleri benimkilerden büyük, diye düşündü Dany. Adam, altın kenar süsleri olan deniz yeşili bir tokar giymişti; bedenine sardığı ve bir ucunu omzuna attığı ince ipeğin altından göğüsleri görünüyordu. Köle taciri yürürken, sol eli tokarı yerinde tutuyordu, sağ elinde kısa bir deri kamçı vardı. “Bütün Batıdiyarlı domuzlar bu kadar cahil mi?” diye şikâyet etti. “Lekesizlerin mızrak, kalkan ve kısakılıç ustası olduğunu bütün dünya bilir.” Dany’ye kocaman bir gülümseme bahşetti. “Şu kadına bilmedi gerekenleri söyle köle ve çabuk ol. Bugün çok sıcak.”

En azından bu kadarı yalan değil. Arkalarında duran birbirinin aynı iki köle kız, Dany’nin ve köle tacirinin başının üzerinde çizgili ipekten bir güneş şemsiyesi tutuyordu ama Dany gölgede bile bayılacakmış gibi hissediyordu ve Kraznys özgürce terliyordu. Gurur Meydanı şafaktan beri güneşin altında pişiyordu. Dany, kalın tabanlı sandaletlerine rağmen ayaklarının altındaki kırmızı kiremitlerin sıcaklığını hissedebiliyordu. Kiremitlerden yükselen titrek ısı dalgaları, meydanı çevreleyen basamaklı Astapor piramitlerinin yarı hayal gibi görünmesine sebep oluyordu.

Lekesizler sıcağı hissediyorlarsa bile bununla ilgili hiç ipucu vermiyorlardı. Orada nasıl durduklarına bakılırsa onlar da kiremitten yapılmış olabilir. Bin Lekesiz, Dany’nin teftişi için barakalarından çıkarılmıştı; fıskiyenin ve onun devasa harpiyasının önünde yüz kişilik on sıra oluşturmuşlardı, kaskatı bir halde esas duruşta bekliyorlardı, gözleri dümdüz ileri bakıyordu. Bellerine bağladıkları beyaz bez parçalarından ve on beş santimlik sivri çivilerle örtülmüş koni şekilli bronz miğferlerden başka bir şey giymemişlerdi Kraznys, mızraklarını ve kalkanlarını yere bırakmalarını, kılıç kemerlerini ve dolgulu

tuniklerini çıkarmalarını emretmişti, böylece Batıdiyar Kraliçesi, Lekesizler'in bedenlerinin çıplak sertliğini daha iyi inceleyebilirdi.

"Cüsselerine, hızlarına ve güçlerine bakılarak erken yaşta seçilirler," dedi köle. "Beş yaşında eğitime başlarlar. Her gün şafak vaktinden akşama kadar talim yaparlar; kısakılıçta, kalkanda vc üç mızrakta usta olana dek. Eğitim son derece acımasızdır Majesteleri. Üç çocuktan yalnızca biri hayatta kalır. Bu iyi bilinir, Lekesizler arasında, çivili miğferin kazanıldığı gün işin en kötü kısmının bittiği söylenir, zira daha sonra karşılacaklan hiçbir görev eğitimleri kadar zor olamaz."

Kraznys mo Nakloz sözde tek kelime Ortak Dil bilmiyordu ama köle kızı dinlerken başını yukarı aşağı sallıyor ve ara sıra kamçısının sapıyla kızı dürtüyordu. "Bunların bütün gece ve gün boyunca aç ve susuz bir halde burada beklediğini söyle. Eğer emir verirsem devrilene kadar bekleyeceklerini söyle, dokuz yüz doksan dokuzu kiremitlerin üstüne yığılıp öldüğünde, sonuncusu öylece beklemeye devam eder ve ölüm gelip onu alana kadar kıpırdamaz bile. Onlar böyle bir cesarete sahiptir. Ona bunu söyle."

Ağırbaşlı küçük kâtibe sözünü bitirdiğinde, "Ben buna çılgınlık derim cesaret değil," dedi Arştan Beyazsakal. Ahşap asasının dibini kiremitlere vurdu, tak tak, hoşnutsuzluğunu anlatıyordu sanki. Yaşlı adam Astapor'a yelken açmak istememişti, bu köle ordusunun satın alınmasını da onaylamıyordu. Bir kraliçe bir karara varmadan önce her görüşü dinlemeliydi. Dany yaşlı adamı bu yüzden Gurur Meydanı'na getirmişti, onu koruması için değil. Kansüvarileri koruma işini gayet iyi yapardı. Dany, Sör Jorah Mormont'u, insanlarını ve ejderhalarını koruması için Balerion'da bırakmıştı. Ejderhalarını gönülsüzce de olsa alt güverteye kapatmıştı. Şehrin üzerinde özgürce uçmalarına izin vermek çok tehlikeli olurdu; dünya, sadece ejderha katili ismini almak için onları memnuniyetle öldürebilecek adamlarla doluydu.

Mütercimine, "Pis kokulu yaşlı adam ne dedi?" diye sordu köle taciri. Kız tercüme ettiğinde, "Vahşilere, bizim buna itaat elediğimizi söyle. Diğer köleler Lekesizlerden daha güçlü, daha hızlı ya da daha iri olabilir. Hatta bazıları, onların kılıçtaki, kalkandaki ve mızraktaki ustalıklarına denk bile olabilir. Ama denizlerin arasındaki hiçbir yerde Lekesizlerden daha itaatkâr yaratıklar yoktur," dedi.

Köle tacirinin sözleri tercüme edildiğinde, "Koyunlar itaatkârdır," dedi Arştan. Yaşlı adam da biraz Valyria dili biliyordu ama o da Dany gibi cahili oynuyordu.

Arstan'ın sözleri çevrildiğinde Kraznys mo Nakloz büyük beyaz dişlerini

gösterdi. “Ağzımdan tek laf çıkar ve bu koyunlar onun pis kokulu, yaşlı bağırsaklarını kiremitlere döker,” dedi, "ama bunu söyleme. Bu yaratıkların koyundan çok köpek olduğunu söyle. Şu Yedi Krallık’ta köpek mi yiyorlar at mı?” “Domuzları ve inekleri tercih ediyorlar efendimiz.”

“Sığır. Iyyk. Avam sınıfının yiyeceği.”

Dany herkesi duymazdan gelerek köle asker sırasının önünde yürüdü. Güneş şemsiyesini taşıyan kızlar onu gölgede tutmak için hemen arkasından geliyordu ama Dany’nin önünde duran hin adam böyle bir korunaktan yoksundu. Adamların yarısından çoğu, Dothraklar’ın ve Lhazarlılar’ın badem şekilli gözlerine ve bakır rengi tenlerine sahipti ama Dany sıraların içinde abanoz yüzlü Yaz Adalılar, beyaz tenli Qarthlılar, Özgür Şehirliler ve uyruklarını tahmin edemediği adamlar da gördü. Bazılarının, Kraznys mo Nakloz gibi kehribar tonlarında tenleri ve Ghis’in kadim insanlarına has kırmızı siyah saçları vardı; kendilerine harpiyanın oğulları diyen adamlar. Kendi türlerini bile satıyorlar. Dany buna şaşırmamalıydı. Khalasar, khalasar’la çim denizinde karşılaştığında Dothraklar da aynı şeyi yapardı.

Askerlerden bazısı uzundu bazısı kısa. Yaşlarının ön dörtle yirmi arasında değiştiğini tahmin etti Dany. Yanakları pürüzsüzdü. Siyah, kahverengi, mavi, gri ya da kehribar; hepsinin gözleri aynıydı. Tek erkek gibiler, diye düşündü Dany, sonra onların hiçbir şekilde erkek olmadığını hatırladı. Lekesizler hadımdı, her biri. Köle kızın aracılığıyla, “Onları neden kesiyorsunuz?” diye sordu Kraznys’e. “Duyduğuma göre tam erkekler hadımlardan daha güçlüdür.”

Soru tercüme edildiğinde, “Küçük yaşta kesilmiş bir hadım, sizin Batıdiyarlı şövalyelerinizin vahşi gücüne asla sahip olamaz bu doğru,” dedi Kraznys mo Nakloz. “Bir boğa da güçlüdür ama dövüş çukurlarında her gün onlarca boğa ölür. Daha üç gün olmadı, dokuz yaşında bir kız Jothiel’in Çukuru’nda bir tane öldürdü. Söyle ona, Lekesizler güçten daha önemli bir şeye sahiptir, Onların disiplini vardır. Biz Eski İmparatorluk’un usûlüyle savaşırız, evet. Lekesizler, Eski Ghis’in yanaşık nizamlı lejyonlarının yeniden hayat bulmuş halidir; mutlak surette itaatkâr, mutlak su rette sadık ve tamamen korkusuz.”

Dany sabırla tercümeyi dinledi.

Köle kız sustuğunda, “En cesur erkekler bile ölümden ve sakatlanmaktan korkar,” dedi Arştan.

Kraznys bunu duyduğunda gülümsedi. “Şu yaşlı adama sidik koktuğunu ve ayakta durabilmek için bir sopaya ihtiyacı olduğu nu söyle.”

“Gerçekten mi efendimiz?”

Köle taciri kamçısıyla kızı dürttü. “Tabii ki gerçekten değil Sen kız mısın yoksa keçi mi, böyle saçma bir şey sorabildiğine göre? Lekesizler’in erkek olmadığını söyle. Ölümün onlar için hiçbir şey ifade etmediğini ve sakatlanmanın hiçbir şeyden de az anlamı olduğunu.” Kraznys, Lhazar görünüşlü tıknaz bir adamın önünde durup kamçısını sertçe savurdu, adamın bakır renkli yanağında kanlı bir iz bıraktı. Hadım gözlerini kırptı ve yüzü kanarken öylece durdu. “Bir tane daha ister misin?” diye sordu Kraznys.

“Efendimizi memnun edecekse.”

Konuşmayı anlamıyormuş gibi yapmak zordu. Kraznys kamçısını tekrar kaldırmadan önce Dany elini adamın koluna koydu “İyi Usta’ya, Lekesizler’in ne kadar güçlü olduğunu ve acıya nasıl cesurca katlandıklarını gördüğümü söyle.”

Kraznys, Dany’nin sözlerini Valyria dilinde duyduğunda kıkırdadı. “Şu cahil batılı fahişeye bunun cesaretle ilgisi olmadığını söyle.”

"İyi Usta bunun cesaret olmadığını söylüyor Majesteleri.” "Sürtüklerinkine benzeyen gözlerini açmasını söyle.” "Dikkatlice izlemenizi rica ediyor.”

Kraznys sıradaki diğer hadıma geçti; Lysliler’in mavi gözlerine ve soluk sarı saçlarına sahip uzun boylu bir genç. “Kılıcın,” dedi Kraznys. Hadım diz çöktü, kınından çıkardığı kılıcı, kabzası önde olmak üzere efendisine uzattı. Bir kısakılıçtı, kesmekten çok delmek için yapılmıştı ama kenarları ustura kadar keskin görünüyordu, "Kalk,” diye emreti Kraznys.

"Efendimiz.” Hadım ayağa kalktı ve Kraznys mo Nakloz kılıcı adamın bedeninde ağır ağır kaydırdı, hadımın karnıyla kaburga kemiklerinin arasında ince, kırmızı bir çizgi oluştu. Sonra kılıcı ucunu, hadımın geniş ve pembe meme başının altına sokup ileri geri hareket ettirmeye başladı.

Adamın göğsünden kanlar akarken, “Ne yapıyor?” diye sordu Dany, köle kıza.

Tercümeyi beklemeden, “İneğe susmasını söyle,” dedi Kraznys. “Bu ona ciddi bir zarar vermeyecek. Erkeklerin göğüs ucuna ihtiyacı yoktur, hele hadımların hiç.” Meme başı ince bir deri parasının ucunda sallanıyordu. Kraznys deri parçasını kesip meme başını kiremitlerin üstüne attı, hadımın göğsünde hüngür hüngür kan ağlayan yuvarlak bir göz kaldı. Hadım, Kraznys kılıcını geri verene kadar kımıldamadı. Önce kabza. “Al, seninle işim bitti.” “Kulunuz size hizmet ettiği için mutlu.”

Kraznys, Dany’ye döndü. “Gördüğünüz gibi, hiç acı hissetmezler.”

Katibe aracılığıyla, “Bu nasıl olabilir?” diye sordu Dany. “Cesaret şarabı

” köle tacirinin Dany’ye verdiği cevaptı. “Gerçek şarap değil. Ölümcül gece gölgesinden, kansineği larvalarından, kara lotus köklerinden ve pek çok gizli şeyden yapılır. Lekesizler, kesildikleri günden itibaren her öğünde bu şarabı içerler ve geçen her yılla birlikte daha az hissederler. Bu sayede savaşlarda korkusuz olurlar. Onlara işkence yapmak da mümkün değildir. Şu vahşiye, sırlarının Lekesizlerle güvende olacağını söyle. Onları meclisinin, hatta yatak odasının kapısına dikebilir ve ne duyacaklarından asla endişe etmek zorunda kalmaz.”

“Yunkai ve Meereen’de, erkek çocuklar er bezleri kesilerek fakat penisleri bırakılarak hadım edilir. Bu tür yaratıklar kısırdır ama genelde ereksiyon kabiliyetleri vardır. Bu sadece soruna sebep olur. Biz penisi de keseriz, geriye hiçbir şey bırakmayız, lekesizler yeryüzündeki en saf yaratıklardır.” Köle taciri, Dany’yle Arstan’a, beyaz ve kocaman bir gülümseme daha bahşetti. “Gün Batımı Krallıklarındaki erkeklerin; afif kalacaklarına, baba olmayacaklanna ve yalnızca görevleri için yaşayacaklarına dair kutsal yeminler verdiğini duydum. Doğru değil mi?”

Soru tercüme edildiğinde, “Doğru,” dedi Arştan. “Böyle pek çok sınıf var. Hisarin üstatları, Yedi’ye hizmet eden rahipler ve rahibeler, ölülerin sessiz rahibeleri, Kral Muhafızları, Gece Nöbetçileri...”

Tercümeden sonra, “Zavallı şeyler,” diye homurdandı köle taciri. “Erkekler bu şekilde yaşamak için yaratılmamıştır. Arzularına karşı koymaya çalışırken hayatları bir işkenceye dönüşür ve şüphesiz ki pek çoğu nefsine yenik düşer. Bizim Lekesizlerimiz öyle değildir. Onlar kılıçlarıyla, sizin Yeminli Kardeşlerinizin denk olmayı umamayacağı bir şekilde evlidir. Onları hiçbir kadın baştan çıkaramaz, hiçbir erkek de öyle.”

Köle kız, adamın söylediklerinin özünü daha nazik bir şekilde iletti. “Erkekleri baştan çıkarmanın başka yollan da vardır, etin yanı sıra,” diye itiraz etti Arştan.

“Erkekleri evet, ama Lekesizleri değil. Yağmayla, tecavüzle ilgilendiklerinden fazla ilgilenmezler. Silahlarından başka hiçbir şeyleri yoktur. İsim almalarına bile izin vermeyiz.”

“İsimleri yok mu?” Dany kaşlarını çatıp küçük kâtibeye baktı, “İyi Usta böyle demiş olabilir mi? İsimleri yok mu?”

“Aynen öyle Majesteleri.”

Kraznys, ondan daha uzun ve daha zinde kardeşi olabilecek bir Ghiscarlı’nm önünde durdu ve adamın ayaklarının dibinde duran kılıç kemerindeki bronz diske kamçısıyla vurdu. “İşte onun adı bu. Batıdiyarlı

fahişeye Ghiscar hiyerogliflerini okuyıp okuyamadığını sor.” Dany okuyamadığını itiraf edince köle taciri Lekesiz’e döndü. “Adın ne?” diye sordu.

“Bu kulunuzun adı Kızıl Pire efendimiz.”

Köle kız, iki adamın sohbetini Ortak Dil’de tekrar etti.

“Ve dün neydi?”

“Kara Fare efendimiz.”

“Ondan önceki gün?”

“Kahverengi Pire efendimiz.”

“Ondan önce?”

“Bu kulunuz hatırlamıyor efendimiz. Belki Mavi Kurbağa ya da Mavi Solucan.”

“Bütün Lekesizlerin bunlara benzer isimlerinin olduğunu söyle,” diye emretti Kraznys, köle kıza. “Bu isimler sayesinde haşarat olduklarını hatırlarlar. İsim diskleri mesai bitiminde boş bir fıçıya atılır ve her sabah rasgele bir şekilde tekrar çıkarılır.” Tercümeyi duyduğunda, “Daha fazla çılgınlık,” dedi Arştan. "Her adam her gün yeni bir ismi nasıl hatırlayabilir?”

“Hatırlayamayanlar eğitim sırasında elenir; tam yüklü bir halde bütün gün koşamayanlar, gece karanlığında bir dağa tırmanamıyanlar, bir köz yatağında yürüyemeyenler ve bir bebeği öldürmeyenlerle birlikte.”

Bunun üzerine Dany’nin ağzı bükülmüştü elbette. Gördü mü yoksa zalim olduğu kadar kör mü? Dany çabucak arkasını döndü, tercümeyi duyana kadar maskesini korumaya çalıştı. Ancak tercüme bittikten, sonra, “Kimin bebeklerini öldürüyorlar?” dedi.

“Bir Lekesiz, çivili miğferini kazanabilmek için gümüş bir sikliyle birlikte köle pazarına gider, ağlayan bir yenidoğan bulur ve onu annesinin gözlerinin önünde öldürür. Bu şekilde, Lekesizin içide hiçbir zayıflık kalmadığından emin oluruz.”

Dany bayılacak gibi hissediyordu. Sıcak yüzünden, demeye çalıştı kendine. “Bir bebeği annesinin kollarından alıyorsunuz, bebeği onun gözlerinin önünde öldürüyorsunuz ve kadına bir gümüş sikke ödüyorsunuz?”

Dany’nin sözleri tercüme edildiğinde Kraznys mo Nakloz yüksek sesle güldü. “Nasıl da yumuşak, ağlak bir aptal. Batıdiyarlı lahişeye, sikkenin çocuğun sahibi için olduğunu söyle, annensi için değil. Lekesizlerin hırsızlık yapması yasaktır.” Kamçısını bacağına vurdu. “Çok az Lekesizin bu sınavdan kaldığını söyle. Köpekler onlar için daha zor. Her çocuğa, kesildiği gün bir köpek yavrusu veririz. Köpeği ilk yılın sonunda boğması gerekir. Bunu yapamayanlar öldürülür ve sağ kalan köpeklere yedirilir. Bunun çok önemli bir

ders olduğunu gördük.”

Arştan Beyazsakal bunları dinlerken asasını kiremitlere vuruyordu. Tak tak tak. Ağır ağır ve istikrarlı. Tak tak tak. Yaşlı adamın, gözlerini başka tarafa çevirdiğini gördü Dany. Kraznys’in yüzüne daha fazla bakmaya katlanamıyordu sanki.

“İyi Usta, bu hadımların sikke ya da etle baştan çıkarılamayacağını söyledi,” dedi Dany, köle kıza. “Ama bir düşmanım, bana ihanet etmeleri karşılığında onlara özgürlük önerirse...”

“Adamı derhal öldürür ve kafasını ona getirirler, ona bunu söyle,” diye cevapladı köle taciri. “Başka köleler, özgürlüklerini satın almak umuduyla hırsızlık yapıp gümüş biriktirebilir aıını Lekesizler, küçük kısrak hediye olarak verse bile o gümüşleri almaz. Onlar askerdir. Hepsi bu.”

“Benim askerlere ihtiyacım var,” diye kabul etti Dany.

“O halde Astapor’a gelmekle iyi ettiğini söyle ona. Ne kadar büyük bir ordu satın almak istediğini sor.”

“Satılık kaç Lekesiz var?”

“Şu anda, tam eğitimli sekiz bin asker mevcut. Onları sadece birlikler halinde sattığımızı bilsin. Binlik ya da yüzlük birlikler. Bir zamanlar ev muhafızları olarak onluk gruplar da satıyorduk ama bunun sıhhatsiz oduğunu gördük. On çok az. Diğer kölelere karışıyorlar, hatta özgür insanlara, kim ve ne olduklarını unutu yorlar.” Kraznys söylediklerinin Ortak Dil’e çevrilmesini bekledi ve devam etti, “Yalvaran kraliçe şunu anlamalı, böyle kerametlerin bedeli ucuz değildir. Yunkai ve Meereen’deki kılıçlı köleler, kılıçlarının ederinden daha ucuza satın alınabilir ama Lekesizin dünyadaki en iyi piyadelerdir ve her biri yıllar süren bir eğitimin meyvesidir. Lekesizlerin Valyria çeliğine benzediğini söyle ona daha güçlü ve dünyadaki bütün metallerden daha dirençli olana kadar üst üste katlanır ve yıllarca hiç durmadan dövülür.”

“Valyria çeliğini biliyorum,” dedi Dany. “İyi Usta’ya, Lekesizlerin kendi subayları olup olmadığını sor.”

“Onların başına kendi subaylarınızı koymalı. Biz onları itaat etmeleri için eğitiyoruz düşünmeleri için değil. Eğer zekâ istiyorsa kâtipler alsın.”

“Ya teçhizatları?”

“Kılıç, kalkan, mızrak, sandaletler ve dolgulu tunikler fiyata dâhil,” dedi Kraznys. “Ve elbette çivili miğferler. Sizin arzu ettiriniz zırhları giyerler ama zırhları siz temin etmelisiniz.”

Dany’nin aklına başka soru gelmiyordu. Arştan’a baktı. “Senin uzun bir ömrün oldu Beyazsakal. Şimdi Lekesizler’i de gördüğüne göre, ne diyorsun?”

“Hayır diyorum Majesteleri,” dedi adam hiç düşünmeden. “Neden?” diye sordu Dany. “Özgürce konuş.” Dany, adamın ne söyleyeceğini tahmin ediyordu ama köle kızın da duymasını istiyordu, böylece daha sonra Kraznys mo Nakloz da duyabilirdi. “Kraliçem,” dedi Arştan, “Yedi Krallık’ta binlerce yıldır köle yok. Hem eski hem de yeni tanrılar köleliği zillet kabul eder. Şeytan işi. Batıdiyar’a bir köle ordusunun başında çıkarsanız, pek çok iyi adam sırf bu yüzden karşınızda durur. Davanıza ve hanedanınızın onuruna büyük zarar verirsiniz.”

“Her şeye rağmen bir orduya ihtiyacım var,” dedi Dany. “Joffrey denen çocuk Demir Taht’ı nazikçe istedim diye bana vermeyecek.”

“Sancaklannızı kaldıracağınız gün geldiğinde Batıdiyar’ın yarısı sizinle birlikte olacak,” diye söz verdi Aksakal. “Ağabeyiniz Rhaegar büyük bir sevgiyle hâlâ hatırlanıyor.”

“Ya babam?” dedi Dany.

Yaşlı adam konuşmadan önce tereddüt etti. “Kral Aerys de hatırlanıyor. Diyara yıllar süren bir huzur ortamı verdi. Majesteleri, kölelere ihtiyacınız yok. Ejderhalarınız büyürken Yargıç Illyrio güvende olmanızı sağlar ve Dar Deniz’in karşısına sizin adınıza gizli elçiler gönderir, soylu lordların ağzını davanızla ilgili aramak için.”

“Babamı Kral Katili’ne terk eden ve İşgalci Robert’ın önünde diz çöken aynı soylu lordlar?”

“O diz çökenler bile kalplerinde ejderhaların geri dönüşünü arzuluyor olabilir.”

“Olabilir” dedi Dany. Kaygan bir kelimeydi bu, olabilir. Her dilde. Kraznys mo Nakloz’a ve köle kıza döndü. “Dikkatlice düşünmeliyim.”

Köle taciri omuzlarını silkti. “Ona çabuk düşünmesini söyle* Başka alıcılar da var. Daha üç gün önce aynı Lekesizleri, hepsini satın almayı uman bir korsan gemi kralına gösterdim.”

Köle kızın, “O korsan sadece yüz Lekesiz almak istiyordu efendimiz,” dediğini duydu Dany.

Köle taciri kamçısının ucuyla kızı dürttü. “Korsanların hepnl yalancıdır. Hepsini alacak. Ona bunu söyle.”

Eğer köle alacaksa, yüzden fazla alacağını biliyordu Dany. İyi Usta’ya benim kim olduğumu hatırlat. Daenerys Fırtınadadoğan, Ejderhaların Anası, Ateş Geçirmez, Batıdiyarın Yedi Krallık’ın meşru kraliçesi olduğumu hatırlat. Benim kanım Fatih Aegon'ın kanıdır, ondan da önce eski Valyria’nın.”

Ama Dany’nin sözleri, parfüm kokulu tıknaz köle tacirini etkilememişti,

adamın çirkin lisanına tercüme edildiklerinde bile.

“Valyrialılar hâlâ koyun düzüyorken Eski Ghis bir imparatorluğa hükmediyordu,” diye kükredi adam zavallı küçük kâtibeye “Ve bizler harpiyanın oğullarıyız.” Omuzlarını silkti. “Dilim kadınlarla konuşarak harcanıyor. Doğu ya da batı, hiç fark etmiyoı, kadınlar şımartılmadan, iltifatlara boğulmadan ve karınları şekerlemelerle doldurulmadan karar veremiyor. Pekâlâ, eğer kaderim buysa öyle olsun. Fahişeye söyle, eğer güzel şehrimizi gezmek için bir rehbere ihtiyaç duyarsa, Kraznys mo Nakloz ona memnuniyetle hizmet eder... memnun da eder, eğer göründüğünden daha kadınsa.”

“Siz karar vermek için düşünürken, İyi Usta Kraznys size Astapor’u göstermekten mutluluk duyar Majesteleri,” dedi mütercim.

“Ona şekerli köpek beyni, kremalı kırmızı ahtapot yahnisi ve doğmamış köpek yavrusu yediririm.”

“Burada pek çok lezzetli yemek yenebilir, diyor.”

“Geceleri piramitlerin nasıl güzel olduğunu söyle ona,” diye homurdandı köle taciri. “Göğüslerinden bal yalacağımı ya da öyle tercih ederse benim göğüslerimden bal yalamasına izin vereceğimi söyle.”

“Astapor geceleri çok güzel olur,” dedi köle kız. “İyi Usta her basamakta ipek fenerler yakar, bütün piramitler rengârenk ışıklarla ışıldar. Zevk mavnaları yumuşak müzikler çalarak; yemek, şarap ve diğer hazlar için küçük adalara uğrayarak Solucan boyunca seferler yapar.”

“Dövüş çukurlarımızı görmek isteyip istemediğini sor,” diye ekledi Kraznys. “Bu akşam Duoqor’un Çukuru’nda iyi bir gösteri var. Bir ayı ve üç küçük oğlan. Çocuklardan biri balla, biri kanla, biri de bozuk balıkla kaplanacak, ayının ilk olarak hangi çocuğu yiyeceğine dair bahse girebilir.”

Tak tak tak, seslerini duydu Dany. Arştan Beyazsakalin yüzü ifadesizdi ama asası kızgınlığını açığa vuruyordu. Dany kendini gülümsemeye zorladı. “Balerion’da benim kendi ayım var,” dedi mütercime, “eğer ona dönmezsem o da beni yiyebilir.”

Dany’nin sözleri tercüme edildiğinde, “İşte,” dedi Kraznys, "kararı veren kadın değil, kadının koştuğu erkek. Her zaman olduğu gibi!”

“İyi Usta’ya sabırlı nezaketinden ötürü teşekkür et,” dedi Dany, “ve burada öğrendiğim her şeyi düşüneceğimi söyle.” Onu meydanın karşısındaki tahtırevanına götürmesi için Arstan Beyazsakal’ın koluna girdi. Aggo ve Jhogo onların iki yanına geçil; atından inip dünyayı sıradan ölümlüler gibi adımlamak zorunda kalan her at efendisinin meylettiği çarpık bacaklı bir kurumla yürüyorlardı.

Dany suratını asarak tahtırevana tırmandı ve bir el işaretiyle Afttani yanına çağırdı. Onun kadar yaşlı bir adam bu sıcakta yürümemeliydi. Yola düştüklerinde perdeleri kapatmadı. Güneş, bu kırmızı kiremitten şehri cayır cayır yakarken her serseri esintinin kıymetini bilmek gerekirdi; ince, kırmızı bir toz girdabıyla birlikli gelse de. Ayrıca görmem gerek.

Astapor, Toz Sarayı'nda yürümüş ve Dağların Anası'nm altındaki Dünyanın Rahmi'nde yıkanmış biri için bile tuhaf bir şehirdi Bütün caddeler, meydanı kaplayan aynı kırmızı kiremitten yapılmıştı. Basamaklı piramitler, alçalan oturma yerlerinden oluşan halkalarıyla derin dövüş çukurları, kükürt kokulu çeşmeler, kasvetli şarap mağaraları ve bütün bunlan çevreleyen kadim duvarlar da öyle. Çok fazla kiremit, diye düşündü Dany, çok eski ve ufalanmış İnce kiremit tozları her yerdeydi, rüzgârın her esişinde oluklardı dans ediyorlardı. Astaporlu kadınların peçe takması doğaldı; kiremit tozu, gözleri kumdan beter yakıyordu.

"Yol açın!" diye bağırdı tahtırevanın önünde at süren Jhogo "Ejderhaların Anası için yol açın!" Ama Dany'nin hediye ettiği gümüş saplı kamçıyı açıp havada şaklattığında Dany dışarı uzandı ve bunu yapmamasını söyledi. "Burada olmaz kanımın kanı," dedi Jhogo'nun dilinde. "Bu kiremitler çok fazla kamçı sesi duymuş."

O sabah limandan ayrıldıklarında caddeler büyük ölçüde ıssızdı ve şimdi de daha kalabalık görünmüyordu. Sırtında kafesli bir tahtırevan taşıyan bir fil ağır ağır yanlarından geçti. Derileri soyulan çıplak bir erkek çocuk kuru bir olukta oturmuş burnunu karıştırıyor ve asık yüzüyle caddedeki karıncaları izliyordu. Toynakların sesini duyunca başını kaldırdı; bir sıra atlı muhafız, kırmızı bir toz bulutu ve gevrek kahkahalar eşliğinde hızla önünden geçerken hayretle baktı. Muhafızların sarı ipek pelerinlerine dikilmiş bronz diskler güneşler misali parlıyordu ama tunikleri inlemeli ketenden yapılmıştı, bellerinin altına pileli keten etekler ve sandaletler giymişlerdi. Kafaları çıplaktı; kırmızı siyah gür saçlarını taramış, yağlamış ve gerçek dışı şekillere sokmuşlardı; borular, kanatlar, bıçaklar, hatta tutuşan eller. Yedinci cehennemden kaçmış bir şeytan grubu gibi görünüyorlardı. Çıplak çocuk bir süre Dany'yle birlikte muhafızları izledi ama adamlar geçip gittikten sonra karıncalarına ve burnunu karıştırmaya geri döndü.

Bu yaşlı bir şehir, diye düşündü Dany, ama ne görkemli günlerindeki kadar nüfuslu ne de Qarth, Pentos ya da Lys kadar kalabalık.

Tahtırevan, zincirlerle birbirlerine bağlanmış kölelerden oluşan bir sıranın geçmesine izin vermek için yol ağzında aniden durdu, ayaklarını

sürüyerek ilerleyen köleler, bir çavuşun kamçısının şaklamasıyla yürümeye teşvik ediliyordu. Bunlar Lekesizler değil} diye düşündü Dany, esmer tenli, siyah saçlı sıradan adamlar. Aralarında kadınlar da vardı ama hiç çocuk yoktu. Hepsi çıplaktı. Sıranın arkasında beyaz eşekler süren iki Astaporlu vardı; kırmızı ipekten bir tokar giyen bir adam ve laciverttaşı yapraklarıyla süslenmiş mavi bir elbise giyen, peçeli bir kadın. Kadın, kırmızı siyah saçlarına fildişi bir toka takmıştı. Adam, kadına bir şeyler fısıldarken güldü, Dany'yi kölelerini umursadığından fazla umursamıyordu, kaslı göğsüne yaptırdığı harpiya ve zincirler dövmesini gururla taşıyan, beş kırbaçlı bir kamçısı olan iri yapılı Dothraklı çavuşu da öyle.

"Astapor'u kiremit ve kan inşa etti," diye mırıldandı Dany'nin yanında oturan Beyazsakal, "kiremit ve kan insanlarını."

"Bu ne?" diye sordu Dany merakla.

"Küçük bir çocukken bir üstattan öğrendiğim bir kafiye. Ne kadar doğru olduğunu hiç bilememiştim. Astapor'un kiremitleri, onları yapan kölelerin kanıyla kırmızı."

"Buna kolaylıkla inanabilirim," dedi Dany.

"Öyleyse, kalbiniz kiremite dönüşmeden önce ayrılın bu yerden. Akşam dalgasıyla, hemen bu gece yelken açın. "

Keşke yapabilseydim, diye düşündü Dany. "Sör Jorah, Astapor'dan ayrıldığımda yanımda bir ordu olması gerektiğini söylüyor."

"Sör Jorah da bir köle taciriydi Majesteleri," diye hatırlattı yaşlı adam. "Pentos'ta, Myr'de ve Tyrosh'ta tutabileceğiniz paralı askerler var. Sikke için can alan adamın onuru yoktur ama en azından onlar köle değiller. Ordunuzu oralarda bulun, size yalvarıyorum."

"Ağabeyim Pentos'u, Myr'i, Braavos'u, hemen hemen bütün Özgür Şehirler'i ziyaret etti. Yargıçlar ve yüksek hâkimler onu şarapla ve vaatlerle beslediler ama ruhu açlıktan kırıldı. Bir adam, hem bütün hayatı boyunca bir dilencinin kâsesinden yemek yiyip hem de erkek kalamaz. Ben Qarth'ta o yemeğin tadına baktım ve bu yeterliydi. Pentos'a elimde bir kâseyle dönmeyeceğim."

"Dilenci olmak köle taciri olmaktan iyidir," dedi Arştan.

"Ve bunu ikisi de olmamış bir adam söylüyor." Dany'nin burnundan alevler çıkıyordu. "Sen satılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun yaver? Ben biliyorum. Ağabeyim beni Khal Drogo'ya sattı, altın bir taç vaadine. Evet, Drogo onu altınla taçlandırdı ama ağabeyimin arzu ettiği şekilde değil. Ve ben... güneşim ve yıldızım benden bir kraliçe yarattı ama Drogo farklı bir adam

olsaydı tam tersi olabilirdi. Korkmanın nasıl bir şey olduğunu unuttuğumu mu sanıyorsun?”

Beyazsakal başını eğdi. “Majesteleri, ben sizi gücendirmek istememiştim.”

“Beni yalnızca yalanlar gücendirir, dürüst tavsiyeler değil,” dedi Dany. Adamı rahatlatmak için lekeli eline dokundu. “Bende ejderhaların öfkesi var, hepsi bu. Seni korkutmasına izin vermemelisin.”

“Hatırlamaya çalışacağım.” Beyazsakal gülümsedi.

İyi bir yüzü ve muazzam bir metaneti var, diye düşündü Dany. Sör Jorahin bu yaşlı adama neden hiç güvenmediğini anlamıyordu. Konulacak başka birini buldum diye kıskanıyor olabilir mi? Düşünceleri hiç istemeden Balerion’daki o geceye, sürgün şövalyenin onu öptüğü ana gitti. Bunu asla yapmamalıydı. Yaşı benimkinin üç katı, benim için yeterince soylu değil ve ona izin vermedim. Gerçek bir şövalye, bir kraliçeyi izni olmaksızın öpmez. Dany o geceden sonra Sör Jorah’la hiçbir zaman yalnız kalmamak için önlemler almıştı, geminin içinde hizmetçilerini sürekli yanında tutuyordu, bazen de kansüvarilerini. Beni tekrar öpmek istiyor, bunu gözlerinde görebiliyorum.

Dany ne istediğini anlatamazdı ama Jorah’in öpüşü içindeki bir şeyi uyandırmıştı, Khal Drogo öldüğünden beri uyuyan bir şeyi. Dar ranzasında uzanıyor, yanına hizmetçisi yerine bir erkeğin sıkışmasının nasıl olacağını düşünüyordu ve bu düşünce olması gerekenden fazla heyecan vericiydi. Bazen gözlerini kapatıp o adamı hayal ediyordu ama hayalini kurduğu adam hiçbir zaman Sör Jorah değildi; yüzü bir gölgeden ibaret olsa da, Dany’nin aşığı her zaman daha genç ve daha yakışıklıydı.

Bir keresinde, hayalleri öyle bir işkenceye dönüşmüştü ki Dany uyuyamamıştı, elini bacaklarının arasına kaydırmış, ne kadar ıslak olduğunu hissettiğinde soluksuz kalmıştı. Nefes almaya cesaret edemeden, yanında yatan İrri’yi uyandırmamak için ağır ağır hareket ederek, o tatlı noktayı bulana dek parmaklarını alt dudaklarının arasında ileri geri oynatmış, önce ürkek ve hafif, daha sonra hızlı bir şekilde orayı okşamıştı. Ama aradığı rahatlamaya bir türlü ulaşamamıştı, ta ki, ejderhalar uyanana ve içlerinden biri çığlık atarak kabinin karşı tarafına uçana dek. İrri sese uyanmış ve Dany’nin ne yaptığım görmüştü. Dany yüzünün kıpkırmızı kesildiği biliyordu ama İrri o karanlıkta fark etmemişti şüphesiz.

Hizmetçi kız hiç konuşmadan tek elini Dany’nin göğsüne koymuş ve göğüs ucunu ağzına almak için öne eğilmişti. Diğer eli Dany’nin gümüşi altın saçlarından geçmiş, karnının yumuşak kavisinden kaymış ve bacaklarının

arasına inmişti. Sadece birkaç dakika sonra Dany'nin bacakları bükülmüş, göğüsleri sallanmış ve bütün vücudu titremişti. Sonra bir çığlık atmıştı Dany. Belki de çığlık atan Drogon'du. İrri hiçbir şey söylememişti, sadece kıvrılarak arkasını dönmüş hemen uykuya dalmıştı.

Ertesi gün bütün bunlar bir rüya gibi görünmüştü. Ve Sör Jorahin bununla ne ilgisi vardı? Ben Drogo'yu istiyorum, güneşim ve yıldızımı, diye hatırlattı kendine, İrri değil, Sör Jorah değil, sadece Drogo. Ama Drogo ölmüştü. Bu duyguların, o uçsuz bucaksız kızıl arazide Drogo'yla birlikte öldüğünü düşünüyordu Dany ama tek hain öpüş, bir şekilde hepsini geri getirmişti. Beni asla öpmemeliydi. Çok fazla varsayımda bulundu ve ben buna izin verdim. Bir daha asla olmamalı. Ağzını öfkeyle büktü, başını iki yana salladı, saç örgüsündeki çan hafifçe çınladı.

Koya yaklaştıkça şehir daha güzel bir manzaraya bürünüyordu. En yükseği yüz yirmi metreyi bulan büyük, kiremit piramitler kıyı boyunca dizilmişti. Piramitlerin geniş basamaklarında her türden ağaç, çiçek ve sarmaşıklar büyüyordu. Piramitlerin etrafında esen rüzgârlar yeşil ve güzel kokuyordu. Kapının üstünde bir başka devasa harpiya vardı, bu heykel kızıl kilden yapılmıştı ve açıkça ufalanıyordu; akrep kuyruğundan geri kökünden başka bir şey kalmamıştı. Harpiyanm pençelerindeki demir zincir pas yüzünden çürümüştü. Ama su kenarında hava daha serindi. Çürüyen kazıklara vuran dalgaların şıpırtısı tuhaf şekilde sakinleştirici bir ses yaratıyordu.

Aggo, Dany'nin tahtırevandan inmesine yardım etti. Güçlü Belwas kalın bir kazığın üstüne oturmuş kocaman, kahverengi, kızarmış bir but yiyordu. Dany'yi gördüğünde, "Köpek," dedi mutlulukla. "Astapor'da iyi köpekler var küçük kraliçe. Yer misin?" diye önerdi yağlı bir sırıtışla.

"Çok naziksin Belwas ama hayır." Dany başka zamanlarda, başka yerlerde köpek eti yemişti ama şu anda tek düşünebildiği Lekesizler ve onların köpek yavrularıydı. İri hadımın yanından geçip iskele tahtasını tırmandı ve Balerior'un güvertesine çıktı.

Sör Jorah güvertede durmuş onu bekliyordu. "Majesteleri," dedi başını eğerek. "Köle tacirleri gelip gitti. Bir düzine kâtip ve kaldırma çekme işi için bir o kadar köleyle birlikte. Ambarlarımızı karış karış gezdiler ve sahip olduğumuz her şeyin listesini yaptılar." Dany'ye doğru yürüdü. "Kaç satılık adamları var?"

"Hiç." Dany, Mormont'a mı öfkeliydi yoksa kasvetli sıcağıyla, ter kokularıyla ve ufalanan kiremitleriyle bu şehre mi? "Onlar hadım satıyor, adam değil. Hadımlar kiremitten yapılmış, bütün Astapor gibi. Ölü gözleri asla hareket etmeyen, çivili bir miğfer uğruna sütten kesilmemiş bebekleri öldüren ve kendi

köpek yavrularını boğan sekiz bin kiremit hadım mı almalıyım? İsimleri bile yok. Bu yüzden, onlara adam demeyin sör.”

Dany’nin öfkesiyle afallayan Mormont, “Khaleesi,” dedi, “Lekesizler çocukken seçilir ve eğitilir...”

“Onların eğitimleriyle ilgili bilmek istediğim her şeyi duydum.” Gözlerinden davetsiz ve beklenmedik yaşların aktığını hissediyordu Dany. Eli sert bir şekilde Sör Jorahin yüzüne inip şakladı. Ya bunu yapacaktı Dany ya da ağlayacaktı.

Mormont, Dany’nin tokatladığı yanağına dokundu. “Eğer kraliçemi üzecek bir şey yaptıysam...”

“Yaptın. Beni çok üzdün. Benim gerçek şövalyem olsaydın beni bu aşağılık domuz ağılına asla getirmezdin.” Gerçek şövalyem olsaydın beni asla öpmezdin ya da göğüslerime öyle bakmazdın yada...

“Majesteleri nasıl emrederse. Kaptan Groleo’ya akşam dalgasıyla yelken açmak üzere hazırlanmasını söyleyeceğim, daha az aşağılık olan başka bir domuz ağılma gitmek için.”

“Hayır,” dedi Dany. Groleo geminin baş kasarasından onları izliyordu, gemi mürettabatı da onları seyrediyordu. Beyazsakal, kansüvarileri, Jhiqui; tokat sesini duyan herkes gibi yaptığı işi bırakmıştı. “Ben şimdi yelken açmak istiyorum, deniz kabardığında değil. Gidebildiğim kadar uzağa gitmek ve hiç arkama bakmamak istiyorum. Ama yapamam, öyle değil mi? Tam sekiz bin satılık kiremit hadım var ve ben onları almanın bir yolunu bulmak zorundayım.” Dany şövalyeyi orada bıraktı ve aşağı gitti.

Kaptan kamarasının oymalı ahşap kapısının arkasındaki ejderhalar huzursuzdu. Drogon başını kaldırıp çığlık attı, burun deliklerinden beyaz dumanlar çıkıyordu. Viserion, Dany’ye doğru uçup, daha küçükken yaptığı gibi omzuna tünemeye çalıştı. Hayvanı nazikçe itmeye çalışırken, “Hayır tatlım,” dedi Dany, “bunu yapmak için fazla büyüksün artık.” Ama ejderha altın beyaz kuyruğunu Dany’nin koluna doladı, siyah pençelerini kol yenine geçirip sıkıca tutundu. Dany çaresiz bir şekilde Groleo’nun büyük deri koltuğuna gömülüp kıkırdadı.

“Siz gittiğinizde vahşileştiler Khaleesi,” dedi Irri. “Viserion pençeleriyle kapıyı tırmıkladı, görüyor musunuz? Köle adamlar onları görmeye geldiğinde Drogon kaçmaya çalıştı. Onu tutmak için kuyruğunu yakaladım, dönüp beni ısırdı.” Dany’ye elindeki diş izlerini gösterdi.

“İçlerinden biri kaçıp kurtulmak için ateş kullandı mı?” Dany’yi en çok korkutan şey buydu.

“Hayır Khaleesi. Drogon ateş üfledi ama havaya doğru. Köle taciri adam ona yaklaşmaya korktu.”

Dany, İrri’nin elini, Drogon’un ısırdığı yeri öptü. “Seni incittiği için üzgünüm. Ejderhalar bir geminin küçücük kamarasına kapatılmak için yaratılmamış.”

“Ejderhalar bu açıdan atlara benziyor,” dedi Irri. “Süvarilere de. Atlar aşağıda çığlık atıyor Khaleesi, ahşap duvarları tekmeliyorlar. Onları duyuyorum. Jhiqui, siz burada yokken yaşlı kadınların ve küçük çocukların da bağırdığını söyledi. Bu su arabasını seviniyorlar. Siyah, tuzlu denizi sevmiyorlar.”

“Biliyorum,” dedi Dany. “Çok iyi biliyorum.”

“Khaleesi’m üzgün mü?”

“Evet,” diyerek kabul etti Dany. Üzgün ve kayıp.

“Khaleesi’ye zevk vereyim mi? “

Dany kızdan uzaklaştı. “Hayır. İrri, bunu yapmana gerek yok. O gece olanlar, sen uyandığında... sen bir yatak kölesi değilsin, ben seni azat ettim, unuttun mu? Sen...”

“Ben Ejderhaların Anası’nm hizmetkârıyım,” dedi kız. “Khaleesi’me zevk vermek benim için büyük bir onurdur.”

“Bunu istemiyorum,” diye ısrar etti Dany. “İstemiyorum.” Sert bir şekilde arkasını döndü. “Şimdi git. Yalnız kalmak istiyorum. Düşünmek için.”

Dany güverteye dönmeden önce Köle Körfezi’nin sularının üstüne karanlık çökmüştü. Küpeştede durup Astapor’a yukarıdan baktı. Buradan neredeyse güzel görünüyor, diye düşündü. Yukarıda yıldızlar, aşağıda ipek fenerler yanıyordu, tıpkı Kraznys’in müterciminin söylediği gibi. Kiremit piramitler titrek ışıklarla pırıldıyordu. Ama aşağıda karanlık var; caddelerde, meydanlarda ve dövüş çukurlarında. Ve karanlığın en kötüsü barakalarda; küçük bir çocuğun, erkekliğini kaybettiği gün sahip olduğu köpek yavrusunu yemek artıklarıyla beslediği yerde.

Arkasından yumuşak bir adım sesi geldi. “Khaleesi” Onun sesi. “Sizinle açık konuşabilir miyim?”

Dany arkasına dönmedi. Şimdi ona bakmaya katlanamazdı. Bakarsa onu tekrar tokatlayabilirdi. Ya da ağlardı. Ya da onu öperdi. Ve hangisinin doğru, hangisinin yanlış, hangisinin çılgınlık olduğunu asla bilemezdi. “Ne söyleyeceksen söyle sör.”

“Ejderha Aegon, Batıdiyar’da karaya çıktığında; Vadi’nin, Kaya’nın ve Menzil’in kralları ona bir taç vermek için koşuşturmadı. Eğer Demir Taht’ta oturmaya niyetliyseniz, o tahtı Aegonin yaptığı gibi kazanmalısınız, çelikle ve

ejderha ateşiyle. Ve iş bitmeden önce ellerinizde kan olacağı anlamına gelir bu.” Ateş ve kan, diye düşündü Dany. Targaryen Hanedanının sözleri. Bu sözleri doğduğundan beri biliyordu. “Düşmanlarımın kanını memnuniyetle dökerim. Masumların kanı farklı bir mesele. Bana sekiz bin Lekesiz öneriyorlar. Sekiz bin ölü bebek. Sekiz bin boğulmuş köpek.”

“Majesteleri,” dedi Jorah Mormont. “İşgal’den sonra Kral Topraklarını gördüm. O gün de bebekler katlediliyordu, yaşlı kadınlar ve oyun oynayan çocuklar. Sayabileceğinizden fazla kadın tecavüze uğradı. Her adamın içinde vahşi bir canavar vardır, o adamın eline bir kılıç ya da bir mızrak verip savaşa gönderdiğinizde canavar uyanır. Uyanması için sadece kan kokusu yeterlidir.

Gelin görün ki, Lekesizlerin tecavüz ettiğini ya da bir şehri kılıçtan geçirdiğini, hatta onları yöneten adamın emri olmadan yağma yaptıklarını bile duymadım. Söylediğiniz gibi kiremitten yapılmış olabilirler ama onları satın alırsanız, bundan sonra yalnızca sizin ölmenizi isteyen köpekleri öldürürler. Ve hatırladığım kadarıyla, ölmesini istediğiniz bazı köpekler var.”

İşgalci’nin köpekleri. “Evet.” Dany yumuşak renkli ışıklara baktı ve tuzlu, serin esintinin onu okşamasına izin verdi. “Şehirleri yağmalamaktan bahsediyorsun. Bana şunun cevabını ver sör... Dothraklar bu şehri neden hiç yağmalamadı?” Eliyle gösterdi. “Duvarlara bak. Ufalanmaya başladıklarını görebilirsin. Şurada ve şurada. Şu kulelerin üstünde nöbetçi görebiliyor musun? Ben görmüyorum. Saklanıyorlar mı sör? Bugün harpiyanın oğullarını gördüm, bütün soylu ve gururlu savaşçılarını. Keten etekler giymişlerdi ve en korkutucu yanları saçlarıydı. Mütevazı bir khalasar bile Astapor denen bu yeri fındık gibi kırar ve içindeki çürük eti dışarı döker. Şimdi bana söyle, şu çirkin harpiya neden Vaes Dothrak’taki tanrı yolunda, diğer çalıntı tanrıların yanında oturmuyor?”

“Sizde ejderha gözleri var Khaleesi, bu çok açık.”

“Bir cevap istedim, iltifat değil.”

“İki sebep var. Astapor’un cesur müdafaacıları saman tozundan ibaret, bu doğru. Hâlâ o büyük imparatorluğu yönetiyormuş gibi görünmek için Ghiscarlı kamçıcılar gibi giyinen eski isimler ve dolgun keseler. Herkes yüksek rütbeli bir subay. Ne kadar büyük kumandanlar olduklarını göstermek için, bayram günlerinde dövüş çukurlarında düzenlenen sahte kavgalarda dövüşürler ama ölme işini yapan Lekesizler’dir. Aynı şekilde, Astapor’u yağmalamak isteyen bir düşman da Lekesizlerie karşılaşacağını bilir. Köle tacirleri şehri savunmak için bütün bir garnizonu ortaya döker. Dothraklar, saç örgülerini Qohor’un kapısında bıraktıkları günden beri Lekesizler’e karşı at sürmemiştir.”

“Ve ikinci sebep?” diye sordu Dany.

“Astapor’a kim saldıracak?” diye sordu Sör Jorah. “Meeren ve Yunkai birbirine rakip ama düşman değil. Kıyamet, Valyria’yı helak etti, kıyının doğusundaki iç arazilerde yaşayan halkın tümü Ghiscarlı ve tepelerin ardında Lhazar uzanıyor. Dothraklarin Kuzu İnsanlar dediği barışçıl bir halk.”

“Evet,” diye onayladı Dany, “ama köle şehirlerinin kuzeyi Dothrak Denizi, şehirleri yağmalamayı ve şehir insanlarını köleliğe sürüklemeyi her şeyden çok seven iki düzine kudretli khal var.” “İnsanları nereye sürüklüyorlar? Köle tacirlerini öldürürsen kölelerin ne kıymeti kalır? Valyria artık yok, kızıl toprakların ardında Qarth uzanıyor ve batıya doğru binlerce fersah boyunca Özgür Şehirler var. Ve Harpiya’nın oğullarının, buradan geçen her khal’a savurganca cömert davrandığından emin olabilirsiniz. Pentos’taki, Norvos’taki ve Myr’deki yargıçların yaptığı gibi. İyice doyurup hediyeler verdikleri at efendilerinin fazla oyalanmadan çekip gideceğini biliyorlar. Bu yöntem dövüşmekten ucuzdur ve çok daha kesindir.”

Dövüşmekten ucuz, diye düşündü Dany. Evet, olabilir. Keşke Dany için de bu kadar kolay olsaydı. Kral Topraklarına yelken açmak ve Joffrey denen çocuğa bir sandık altın verip uzaklaşmasını sağlamak ne hoş olurdu.

Sessizlik uzayınca, “Khaleesi?” dedi Sörjorah. Hafifçe Dany’nin dirseğine dokundu.

Dany kolunu silkeleyip adamın elini itti. “Viserys olsa sikkelerinin yettiğince Lekesiz alırdı. Ama sen bir keresinde benim Rhaegar’a benzediğimi söylemiştin...”

“Hatırlıyorum Daenerys.”

“Majesteleri,” diye düzeltti Dany. “Prens Rhaegar savaşa özgür adamlar götürdü, köleler değil. Beyazsakalın söylediğine göre yaverlerini bizzat kutsayıp şövalye ilan etti, pek çok başka şövalye de yarattı.”

“Şövalyelik unvanını Ejderha Prensi’nden almaktan daha büyük bir onur yoktu.”

“Söyle bana... ağabeyim kılıcıyla bir adamın omzuna dokunduğunda ne diyordu? ‘Git ve zayıfları öldür’ mü? Yoksa, ‘Git ve onları savun’ mu? Uç Dişli Mızrak’ta bizim ejderhalı sancaklarımızın altında ölen, Viserys’in bahsettiği o cesur adamlar... onlar Rhaegar’ın davasına inandıkları için mi öldüler, yoksa bedelleri ödenip satın alındıkları için mi?” Dany, Mormont’a döndü, kollarını göğsünde kavuşturup cevap bekledi.

“Kraliçem,” dedi iri adam, yavaşça. “Söylediğiniz her şey doğru. Ama Rhaegar, Üç Dişli Mızrak’ta kaybetti. Mücadeleyi kaybetti, savaşı kaybetti,

krallığını kaybetti ve hayatını kaybetti. Kanı, göğüs kalkanındaki yakutlarla beraber döne döne nehrin aşağısına aktı ve işgalci Robert, Demir Tahti çalmak için onun cesedini ezip geçti. Rhaegar kahramanca savaştı, Rhaegar asilce savaştı, Rhaegar onuruyla savaştı. Ve Rhaegar öldü.”

BRAN

Şimdi yürüdükleri kıvrımlı dağ vadilerinden hiç yol geçmiyordu. Gri taş zirvelerin arasında; uzun, derin ve dar mavi göller ile sonsuz çam ormanlarının yeşil karanlığı uzanıyordu. Yaşlı çakmaktaşı tepelere tırmanmak için Kurt Ormam'ndan ayrıldıklarında, sonbahar yapraklarının kızıl ve altın renkleri azalmıştı ve tepeler dağlara dönüştüğünde renkler tamamen yok olmuştu. Şimdi üzerlerinde sonsuz bir bollukla gri yeşil muhafız ağaçları, alaçamlar, köknarlar ve asker çamlar yükseliyordu. Ağaçların altındaki bitki örtüsü cılızdı, orman zemini koyu yeşil iğnelerle kaplanmıştı.

Yollarını kaybettiklerinde ki bu birkaç kez olmuştu, sadece soğuk ve bulutsuz bir gecenin gelmesini bekliyor ve Buz Ejderha'yı bulmak için gökyüzüne bakıyorlardı. Bir zamanlar Osha'nın söylediği gibi, ejderhanın gözündeki mavi yıldız kuzeyi gösteri-yordu. Osha'yı düşününce kadının nerede olduğunu merak etti Bran. Onun, Beyaz Liman'da Rickon ve TüylüköpekİE birlikte güvende olduğunu hayal etti. Lord Manderly'nin sofrasında ahtapot, balık ve sıcak yengeç turtası yiyordu. Belki de Son Ocak'ta, İri Jon'un ateşlerinin başında ısınıyorlardı. Fakat Bran'ın hayatı, sepetini dağ yamaçlarında bir aşağı bir yukarı taşıyan Hodor'un sırtında geçen bitmez tükenmez soğuk günlere dönüşmüştü.

Yürürlerken, "Yukarı ve aşağı," diyerek iç çekiyordu Meera bazen, "sonra aşağı ve yukarı. Sonra yine yukarı ve yine aşağı. Senin şu aptal dağlarından nefret ediyorum Prens Bran."

"Dün onları sevdiğini söylüyordun."

"Ah, seviyorum. Lord babam bana dağları anlatmıştı ama şimdiye kadar bir dağ görmemiştim. Onları anlatamayacağım kadar çok seviyorum."

Bran kıza yüzünü buruşturdu. "Daha demin onlardan nefret ettiğini söyledin."

"Neden ikisi birden olmasın?" Meera uzanıp Bran'ın burnunu sıktı.

"Çünkü ikisi farklı şeyler," diye ısrar etti Bran. "Gece ve gündüz ya da buz ve ateş gibi."

“Eğer buz yanabiliyorsa,” dedi Jojen her zamanki ağır başlılığıyla, “sevgi ve nefret çiftleşebilir. Dağ ya da bataklık, hiç fark etmez. Toprak bütündür.”

“Bütün,” diye onayladı ablası, “ama fazla buruşuk.”

Yüksek vadiler çok ender olarak kuzeye ya da güneye kıvrılma nezaketi gösteriyordu. Bran ve yanındakiler fersahlar boyunca yanlış yöne gidiyordu sık sık ve bazen geldikleri yoldan geri dönmek zorunda kalıyorlardı. “Kral Yolu’ndan gitseydik şimdiye kadar Sur’a varmıştık,” diye hatırlatıyordu Bran, Reed kardeşlere. Uç gözlü kargayı bulmak ve uçmayı öğrenmek istiyordu. Hiç söylemediyse elli kez söylemişti, sonunda Meera aynı cümleyi onunla birlikte söyleyerek alay etmeye başlayana kadar.

Bunun üstüne, “Kral Yolu’ndan gitseydik bu kadar aç da olmazdık,” demeye başlamıştı Bran. Aşağıdaki tepelerde yiyecek sıkıntısı çekmemişlerdi. Meera iyi bir avcıydı, üç dişli kurbağa mızrağıyla derelerden balık çıkarmakta daha da iyiydi. Bran onu izlemekten hoşlanıyordu; suya daldırdığı mızrağı, ucunda kıvranan gümüşi bir alabalıkla birlikte geri çekmesine ve çabukluğuna hayranlık duyuyordu. Yaz da onlar için avlanıyordu. Ulu kurt hemen her akşam güneş batarken ortadan kayboluyordu ama şafak sökmeden, çoğu zaman dişlerinin arasında bir sincap ya da tavşanla geri dönüyordu.

Ama dağlardaki dereler daha küçük ve buzluydu, av daha azdı. Meera, mümkün olduğunda hâlâ avlanıp balık tutuyordu ama işi zorlaşmıştı. Bazı geceler Yaz bile hiçbir şey bulamıyordu. Çoğu geceler boş midelerle uyuyorlardı.

Ama Jojen, yollardan uzak durmaktaki inadından vazgeçmiyordu. “Yolun olduğu yerde yolcular da vardır,” diyordu kendi tarzıyla, “yolcuların görecek gözleri, sakat çocukla devin ve onların yanında yürüyen ulu kurdun hikâyesini anlatacak dilleri vardır.” Kimse Jojen kadar inatçı olamazdı, vahşi doğayla mücadele ederek yollarına devam ettiler ve her gün biraz daha yukarı tırmanıp biraz daha kuzeye gittiler.

Bazı günler yağmurluydu, bazı günler rüzgârlı, bir keresinde öyle şiddetli bir sulu kar fırtınasına yakalanmışlardı ki Hodor bile dehşet içinde bağırmıştı. Açık günlerde, bütün dünyadaki tek canlı yaratık onlarmış gibi hissediyorlardı. Bir keresinde, Kışyarı kadar büyük, granit bir yeryüzü kabartısının üstünde, “Buralarda kimse yaşamıyor mu?” diye sordu Meera Reed.

“İnsanlar var,” dedi Bran. “Umberların çoğu Kral Yolu’nun kuzeyindedir ama yaz mevsimlerinde koyunlarını yüksek çayırlıklarda otlatırlar. Buz Koyu boyunca dizilmiş dağların batısında Wulllar var, Harclayler arkamızdaki tepelerde. Knottlar, Liddlelar, Norreyler ve hatta bazı Flintler bu yüksek

yerlerde.” Bran’in babasının annesinin annesi, dağlarda yaşayan Flintler’den biriydi. Yaşlı Dadı, Bran’in düşüşünden önce, onu böylesine tırmanma delisi yapan şeyin o kadından gelen kan olduğunu söylemişti. O kadın, Bran doğmadan yıllar, yıllar, yıllar önce ölmüştü gerçi, hatta Lord Eddard bile doğmadan önce.

“Wull?” dedi Meera. “Jojen, savaşta babamızın yanında at süren bir Wull yok muydu?”

“Theo Wull.” Jojen tırmanış yüzünden nefes nefeseydi. “Ona eskiden Kova derlerdi.”

“Bu onların arması,” dedi Bran. “Kenarlarında gri ve beyaz damalar olan mavi zemin üstünde üç kahverengi kova. Lord Wull, bağlılık yemini etmek ve babamla konuşmak için Kışyarı’na gelmişti, kalkanında kovalar vardı. Gerçek bir lord değil aslında. Yani öyle de, insanlar ona sadece Wull diyor. Knott, Norrey ve Liddle da var. Biz Kışyarı’nda onlara lord diyorduk ama kendi insanları demiyor.”

Jojen Reed soluklanmak için durdu. “Bu dağ insanları burada olduğumuzu biliyor mu sence?”

“Biliyorlar.” Dağ insanlarının onları izlediğini görmüştü Bran; kendi gözleriyle değil, Yazın çok az şeyi kaçıran daha keskin gözleriyle. “Keçilerini ya da atlarını alıp kaçmaya çalışmazsak bize dokunmayacaklar. ”

Dokunmadılar. Dağ insanlarından biriyle sadece bir kez, birden patlak veren dondurucu yağmur yüzünden sığınak aramak zorunda kaldıklarında karşılaştılar. Kule gibi bir muhafız ağacının gri yeşil dallarının arkasındaki küçük mağarayı Yaz koklaya-rak buldu ama Hodor taş çıkıntının altında başını eğdiğinde Bran mağaranın gerisindeki ateşin turuncu pırıltısını gördü. “İçeri girin ve ısının,” diye seslendi bir erkek sesi. “Yağmuru hepimizin başından uzak tutmaya yetecek kadar taş var.”

Adam onlara yulaflı kek, kan sosisi ve taşıdığı deri mataradan birer yudum bira ikram etti ama ne adını söyledi ne de onlarınkini sordu. Onun bir Liddle olduğunu tahmin etti Bran. Adamın sincap derisi pelerininin yakasını, altın ve bronzdan dökülmüş ve kozalak şeklinde dövülmüş bir toka tutuyordu; Liddle’ların yeşil beyaz kalkanlarının beyaz yarısında da kozalak olurdu.

“Sur çok mu uzak?” diye sordu Bran yağmurun dinmesini beklerlerken.

“Uçan kuzgunlar için çok uzakta değil,” dedi Liddle, eğer bir Liddle’sa. “Kanatları olmayanlar için daha uzakta.”

“Bahse girerim ki Kral Yolu’ndan gitseydik...” diye başladı Bran.

“...şimdiye kadar Sur’a varmıştık,” diye onunla birlikte bitirdi Meera.

Liddle bıçağını çıkarıp bir sopayı yontmaya başladı. “Kışyarı’nda bir Stark olduğu zamanlarda, bakire bir kız isim günü elbisesiyle Kral Yolu’nda yürür ve yine de taciz edilmezdi. Yolcular hanlarda ve karakollarda ateş, ekmek ve tuz bulabilirdi. Ama şimdi geceler soğuk ve kapılar kapalı. Kurt Ormanında mürekkep balıkları var, derisi yüzülmüş adamlar yabancıları sorarak Kral Yolu’nda dolaşıyorlar.”

Reedler bakıştı. “Derisi yüzülmüş adamlar?” dedi Jojen.

“Evet, piçin adamları. Ölüydü ama artık değil. Kurt derileri için iyi gümüş ödüyor diye duydum. Ve adı belli bir diğer yürüyen ölü için altın.” Adam bunları söylerken Bran’a ve Bran’in yanında uzanan Yaz’a bakmıştı. “Sur’a gelince,” diye devam etti, “benim gitmek isteyeceğim bir yer değil. Yaşlı Ayı, Nöbet’i Tekinsiz Orman’a götürdü ve oradan sadece adamın kuşları geri döndü, çok azı mesaj taşıyordu. Kara kanatlar, kara haberler, derdi annem eskiden ama kuşların sessiz uçması bana daha da kara görünür.” Sopasıyla ateşi karıştırdı. “Kışyarı’nda bir Stark varken farklıydı. Ama yaşlı kurt öldü ve genç kurt taht oyunları oynamak için güneye gitti, bize sadece hayaletler kaldı.”

“Kurtlar tekrar gelecek,” dedi Jojen ciddi bir tavırla.

“Peki, bunu nereden biliyorsun evlat?”

“Rüyamda gördüm.”

“Bazı geceler, rüyamda dokuz yıl önce gömdüğüm annemi görüyorum,” dedi adam, “ama uyandığımda bize geri dönmüş olmuyor.”

“Rüya var, rüya var lordum.”

“Hodor,” dedi Hodor.

Geceyi birlikte geçirdiler; yağmur, hava iyice kararana kadar dinmemişti ve sadece Yaz mağaradan ayrılmak istiyormuş gibi görünüyordu. Ateş köze dönüştüğünde Bran hayvanın gitmesine izin verdi. Ulu kurt, insanların aksine ıslaklığı hissetmiyordu ve gece onu çağırıyordu. Ay ışığı ıslak ormanı gümüşi tonlara boya-mıştı ve gri tepeleri beyaza çevirmişti. Solgun renkli keçiler dağ eteklerinde yürürken, karanlığın içinde öten baykuşlar çamların arasında sessizce uçuyordu. Bran gözlerini kapadı ve kendini bir kurt rüyasına teslim etti, gecenin seslerine ve kokularına.

Ertesi sabah uyandıklarında ateş sönmüştü ve Liddle gitmişti ama onlar için bir sosis ve yeşil beyaz bir beze özenlice sardığı bir düzine yulaflı kek bırakmıştı. Bazı keklerin içinde çam fıstığı, bazılarında böğürtlen vardı. Bran ikisinden de yemişti ama hangisini daha çok sevdiğini hâlâ bilmiyordu. Bir gün Kışyarı’nda yine bir Stark olacak, dedi kendine, sonra o Stark, Liddlelar’ı çağırtacak ve onlara her fıstığın ve her böğürtlenin karşılığını yüz katıyla

ödeyecek.

O gün izledikleri patika biraz daha kolaydı ve öğlen olduğunda güneş bulutların arasından çıkarak parladı. Hodor'un sırtındaki sepette oturan Bran neredeyse mutlu hissediyordu. Bir kere içi geçti; iri seyis yamağının adımlarının salmışıyla ve yürürken çıkardığı yumuşak mırıltılarla uyuyakalmıştı. Meera hafifçe koluna dokunarak onu uyandırdı. Kurbağa mızrağıyla gökyüzünü göstererek, "Bak," dedi, "bir kartal."

Bran başını kaldırdı ve onu gördü, rüzgârla yüzen kuşun gri kanatları açık ve hareketsizdi. Kartal daireler çizerek daha yükseğe tırmanırken, Bran, dünyanın çevresinde böyle hiç çaba harcamadan süzülmenin nasıl olacağını merak ederek gözleriyle onu takip etti. Tırmanmaktan bile güzel. Kartala ulaşmayı denedi, gökyüzüne yükselmek ve Yaz'la birleştiği gibi kartalla birleşmek için aptal ve sakat bedenini terk etmeye çalıştı. Yeşilgörenler bunu yapabiliyor. Benim de yapabiliyor olmam gerek. Kartal, öğlen vaktinin altın renkli pusunda kaybolana dek tekrar ve tekrar denedi Bran. "Gitti," dedi hayal kırıklığıyla.

"Başka kartallar da göreceğiz," dedi Meera. "Burada yaşıyorlar."

"Öyledir herhalde."

"Hodor," dedi Hodor.

"Hodor," diye onayladı Bran.

Jojen bir kozalağı tekmeledi. "Adını söylemen Hodor'un hoşuna gidiyor sanırım."

"Hodor onun gerçek adı değil," diye açıkladı Bran. "Söylediği bir söz sadece. Gerçek adı Wälder, Yaşlı Dadı söylemişti. Yaşlı Dadı, Hodor'un büyükannesinin büyükannesiydi ya da öyle bir şey." Yaşlı Dadı'dan bahsetmek Bran'ı üzmüştü. "Demiradamlar onu öldürmüş müdür sizce?" Kışyarı'nda kadının cesedini görmemişlerdi. Şimdi düşününce, hiç ölü kadın görmediklerini hatırladı Bran. "Yaşlı Dadı hiçbir zaman kimseyi incitmedi, Theon'u bile. O sadece hikâyeler anlatırdı. Theon böyle birine zarar vermez. Verir mi?"

"Bazı insanlar, sadece yapabildikleri için diğerlerini incitir," dedi Jojen.

"Ve Kışyarı'ndaki insanları Theon öldürmedi," dedi Meera. "Ölülerin çoğu demiradamlardı." Kurbağa mızrağını öbür eline aldı. "Yaşlı Dadı'nm hikâyelerini hatırla Bran, onları nasıl anlattığını, sesinin tınısını. Bunu yaptığın sürece onun bir parçası senin içinde yaşayacak."

"Hatırlayacağım," diye söz verdi Bran. Uzunca bir zaman hiç konuşmadan, iki taşlı doruğun arasında kalan bayırdaki eğri büğrü patikayı takip ederek tırmandılar. Cılız asker çamlar yamaçlara tutunmuştu. Bran, uzaktaki bir

dağın eteğinden aşağı akan derenin buzlu pırıltısını görebiliyordu. Jojen'in nefes alıp verişini, Hodor'un ayaklarının altında ezilen çam iğnelerinin çıtırtısını dinlerken buldu kendini. Birdenbire, "Hiç hikâye biliyor musunuz?" diye sordu Reedler'e.

Meera güldü. "Ah, birkaç tane."

"Birkaç tane," diye onayladı Jojen.

"Hodor," diye mırıldandı Hodor.

"Yürürken bir tanesini anlatabilirsiniz," dedi Bran. "Hodor şövalyelerle ilgili hikâyelere bayılır. Ben de öyle."

"Boğaz'da şövalye yoktur," dedi Jojen.

"Suyun üstünde yoktur," diye düzeltti Meera. "Ama bataklıklar ölü şövalyelerle doludur."

"Bu doğru," dedi Jojen. "Andallar, demiradamlar ve diğer aptallar, Bozsu'yu fethetmek üzere yola çıkan bütün o gururlu savaşçılar. Biri bile Bozsu'yu bulmayı başaramadı. Boğazin içine at sürdüler ama geri çıkamadılar. Er ya da geç yanılıp bataklıklara girdiler ve onca çeliğin ağırlığının altında battılar, zırhlarının içinde boğuldular."

Suyun altında boğulan şövalyelerin düşüncesi Brani ürpertti ama bir itirazı yoktu; ürpermeyi seviyordu.

"Bir şövalye vardı," dedi Meera, "yalancı bahar yılında. Ona Gülen Ağacın Şövalyesi derlerdi. O şövalye bir adalı olabilir."

"Ya da değildir." Jojen'in yüzü yeşil gölgelerle lekelenmişti. "Prens Branin bu hikâyeyi daha önce yüzlerce kez duyduğundan eminim."

"Hayır," dedi Bran. "Duymadım. Duymuşsam da önemli değil. Yaşlı Dadı bana daha önce anlattığı hikâyeleri anlatırdı bazen. Eski hikâyeler eski dostlara benzer, derdi eskiden. Onları zaman zaman ziyaret etmelisin."

"Bu doğru," dedi Meera. Sırtında kalkanı, zaman zaman yoluna çıkan dalları mızrağıyla kenara iterek yürüyordu. Bran tam da kızın hikâyeyi anlatmayacağını düşünmeye başlamışken Meera devam etti. "Bir zamanlar Boğaz'da yaşayan meraklı bir delikanlı vardı. Bütün adalılar gibi ufak tefekti ama aynı zamanda akıllı ve cesurdu. Avlanarak, balık tutarak, ağaçlara tırmanarak büyümüştü ve insanlarımın bütün sihirlerini öğrenmişti."

Bran bu hikayeyi daha önce duymadığından hemen hemen emindi. "O da Jojen gibi yeşil rüyalar görür müydü?"

"Hayır," dedi Meera, "ama çamur soluyabilir ve yaprakların üzerinde koşabilirdi. Toprağı suya, suyu toprağa çevirebilirdi. Ağaçlarla konuşabilir, kelimeleri bükebilir, kaleleri yok edip geri getirebilirdi."

“Keşke ben de yapabilseydim, “ dedi Bran üzüntüyle. “Ağaç şövalyesiyle ne zaman karşılaşacak?”

Merra yüzünü buruşturdu. “Adı belli bir prens sessiz olursa yakında.”

“Sadece soruyordum.”

“Delikanlı adalıların sihirlerini biliyordu,” diye devam etti Mecra, “ama daha fazlasını istiyordu. Bizim insanlarımız çok ender olarak evlerinden uzağa yolculuk eder, biliyorsun. Biz ufak tefek bir halkız ve usûllerimiz bazılarına tuhaf görünür, bu yüzden iri insanlar bize her zaman nazik davranmaz. Ama bu delikanlı pek çok adalıdan daha korkusuzdu, erkekliğe adım attığında yüzen adalardan ayrılmaya ve Yüzler Adası’na gitmeye karar verdi.”

“Kimse Yüzler Adası’na gitmez,” diye itiraz etti Bran. “Orada yeşil adamlar yaşar.”

“Delikanlı da yeşil adamları bulmaya niyetliydi zaten. Benimki gibi, üstüne bronz pullar dikilmiş bir mintan giydi, deri bir kalkan ve üç dişli bir mızrak aldı, küçük bir deri sandalın içinde Yeşil Çatalin aşağısına doğru kürek çekti.”

Bran gözlerini kapayıp deri sandalının içindeki ufak tefek adamı görmeye çalıştı. Branin kafasında bütün adalılar Jojen’e benziyordu, daha yaşlı ve daha güçlülerdi sadece ve Meera gibi giyiniyorlardı.

“Freyler ona saldırmasın diye ikizier’i gece yarısı geçti ve Üç Dişli Mızrak’a vardığında nehirden çıktı, sandalını kafasının üstüne alıp yürümeye başladı. Günlerce yürümesi gerekti ama sonunda Tanrı Gözü’ne vardı ve sandalını suya atıp Yüzler Adası’na doğru kürek çekti.”

“Yeşil adamlarla karşılaştı mı?”

“Evet,” dedi Meera, “ama o başka bir hikâye ve anlatması bana düşmez. Prensim, şövalye öyküsü istedi.”

“Yeşil adamlar da iyidir.”

“Öylelerdir,” diye onayladı Meera ama onlarla ilgili başka bir şey söylemedi. “Delikanlı bütün kış boyunca adada kaldı ama ballar geldiğinde doğanın onu çağırdığını duydu ve gitme zamanının geldiğini anladı. Deri sandalı tam da bıraktığı yerdeydi, vedalarmı etti ve kıyıdan ayrıldı. Kürek çekip durdu ve sonunda gölün kenarında yükselen bir kalenin uzak kulelerini gördü. Delikanlı kıyıya yaklaştıkça kuleler daha da yükseğe çıktı. Sonunda o kalenin dünyadaki en büyük kale olduğuna karar verdi.”

“Harrenhal!” Bran hemen anlamıştı. “O kale Harrenhal’du!”

Meera gülümsedi. “O muydu? Delikanlı kale duvarlarının altında rengârenk çadırlar gördü, rüzgârla savrulan parlak sancaklar, ipek örtülü atların

sırtına oturmuş zırhlı şövalyeler. Kızaran etlerin kokusunu aldı, kahkahaları ve çığırtkanların borazanlarını duydu. Büyük bir turnuva başlamak üzereydi ve diyarın dört bir yanından şövalyeler yarışmaya gelmişti. Kral bizzat oradaydı, oğlu ejderha prensle birlikte. Beyaz Kılıçlar yeni bir kardeşi aralarına kabul etmek üzere geldiler. Fırtına lordu hazırdaydı, gül lordu da öyle. Kayanın büyük aslanı, kralla tartıştığı için turnuvadan uzak durmuştu ama buna karşın aslanın pek çok sancak beyi ve şövalyesi turnuvaya iştirak etmişti. Adalı daha önce böyle bir şatafat görmemişti ve bir daha göremeyeceğini de biliyordu. Bir yanı bu görkemin parçası olmayı her şeyden fazla istiyordu."

Bran bu duyguyu iyi biliyordu. Küçükken hayalini kurduğu tek şey şövalye olmaktı. Ama bacaklarını kaybetmeden önceydi bu.

"Turnuva başladığında muazzam kalenin kızı aşk ve güzellik kraliçesi olarak hükmediyordu. Beş şövalye onun tacını korumak üzere yemin etti; kraliçenin Harrenhal'daki dört ağabeyi ve Kral Muhafızlarının beyaz şövalyelerinden biri olan meşhur amcası." "Güzel bir kız mıydı?"

"Öyleydi," dedi Meera bir taşın üstünden atlarken, "ama ondan daha güzel olanlar da vardı. Onlardan biri ejderha prensin karısıydı, yanında bir düzine nedime leydi getirmişti. Şövalyelerin hepsi, mızraklarına bağlayacakları bir uğur mendili için leydilere yalvardı."

"Şu aşk hikâyelerinden birine dönüşmeyecek bu değil mi?" diye sordu Bran şüpheyle. "Hodor onları pek sevmez."

"Hodor," dedi Hodor onaylayan bir sesle.

"Şövalyelerin canavarlarla dövüştüğü hikâyeleri sever."

"Bazen şövalyeler canavarların ta kendisidir Bran. Küçük adalı, üç yaverin saldırısına uğradığında ılık bahar gününün tadını çıkarıyor ve arazide kimseye zarar vermeden yürüyordu. Yaverler on beş yaşından daha büyük değildi ama buna rağmen adalıdan daha irilerdi. Onlara göre orası onların dünyasıydı ve adalının orada olmaya hakkı yoktu. Delikanlının mızrağını kapıp onu yere devirdiler, onun bir kurbağa yiyen olduğunu söyleyerek küfürler ettiler."

"Walderlar mıydı?" Küçük Walder'in yapabileceği bir şeye benziyordu bu.

"Hiçbiri adını söylemedi ama delikanlı daha sonra intikam alabilmek için hepsinin yüzünü iyice ezberledi. Adalı ne zaman ayağa kalkmaya çalışsa yaverler onu itiyor ve yere düşüp kıvrıldığında tekmeliyorlardı. Ama sonra bir kükreme duydular. 'Tekmelediğiniz kişi benim babamın adamı/ diye kükredi dişi kurt."

“Dört ayaklı bir kurt mu yoksa iki mi?”

“İki,” dedi Meera. “Dişi kurt bir turnuva kılıcıyla yaverlere girişti, hepsini perişan etti. Adalı morluk içinde kalmıştı ve kanıyordu, dişi kurt delikanlıyı kendi inine götürdü, onun yaralarını temizleyip sardı. Delikanlı orada dişi kurdun sürüsüyle tanıştı: Liderleri olan vahşi kurt, onun yanındaki sessiz kurt ve dördünün en küçüğü olan yavrukurt.

O akşam Harrenhal’da, turnuvanın açılışı şerefine bir ziyafet verilecekti, dişi kurt delikanlının da ziyafete katılması için ısrar etti. Adalı asil kanlıydı ve sıralarda oturmaya en az diğer adamlar kadar hakkı vardı. Şu dişi kurt, onu reddetmek kolay değildi, bu yüzden delikanlı, yavrukurdun onun için kralın ziyafetine uygun bir kıyafet bulmasına izin verdi ve büyük kaleye gitti.

Delikanlı, Harren’ın çatısının altında kurtlarla ve onların yeminli kılıçlarıyla birlikte yiyip içti; mezardan gelen adamlar, geyikler, ayılar ve balık adamlar. Ejderha prens, dişi kurdu ağlatan hüzünlü bir şarkı söyledi. Yavru kardeş bu durumla dalga geçince, dişi kurt kardeşinin başından aşağı şarap döktü. Bir kara kardeş konuştu, şövalyelerden Gece Nöbetçilerine katılmalarını istedi. Fırtına lordu bir şarap kadehi savaşında, kafataslarının ve öpücüklerin şövalyesini yendi. Adalı, erguvan gözleri gülen bir kız gördü. Kız bir beyaz kılıçla, bir kızıl yılanla, grifinlerin lorduyla ve son olarak da sessiz kurtla dans etti... ama danstan hemen sonra, vahşi kurt oturduğu sıradan kalkamayacak kadar utangaç olan kardeşi adına kızla konuştu.

Adalı o cümbüşün ortasında, ona saldıran üç yaveri gördü. Yaverlerden biri bir dirgen şövalyesine, diğeri bir kirpiye ve sonuncusu da cübbesinde iki kule olan bir şövalyeye hizmet ediyordu, bütün adalıların çok iyi tanıdığı bir arma.”

“Freyler,” dedi Bran. “Geçit’in Freyler’i.”

“O zaman da öyleydiler,” diye onayladı Meera. “Dişi kurt da yaverleri gördü ve onları ağabeylerine gösterdi. ‘Senin için bir at ve uygun bir zırh bulabilirim,’ diye önerdi yavru kurt. Ufak tefek adalı ona teşekkür etti ama bir yanıt vermedi. Kalbi parçalanmıştı. Adalılar birçok insandan daha küçüktür ama onlar kadar gururludur. Delikanlı şövalye değildi, onun halkından hiç kimsenin olmadığı gibi. Biz bir atın sırtından çok bir teknede otururuz ve ellerimiz kürekler için yaratılmıştır, mızraklar için değil. Delikanlı her ne kadar intikam almak istiyorsa da kendini aptal durumuna düşürüp insanlarını utandıracağından korktu. Sessiz kurt delikanlıya geceyi onun çadırında geçirmesini önerdi ama uyumadan önce göl kıyısında diz çöktü, suyun karşısına, Yüzler Adası’nın olduğu yere doğru baktı, kuzeyin ve Boğaz’ın eski tanrılarına dua etti...”

“Bu hikâyeyi babandan duymadın mı hiç?” diye sordu Jojen. “Hikâyeleri Yaşlı Dadı anlatırdı. Meera devam et, burada kesemezsin.”

Hodor da aynı şekilde düşünüyor olmalıydı, “Hodor,” dedi, sonra da, “Hodor hodor hodor hodor.”

“Pekâlâ,’’dedi Meera, “gerisini duymak istiyorsan...”

“Evet. Anlat."

“Beş günlük bir mızrak müsabakası planlanmıştı,” dedi Meera. “Yedi köşeli muazzam bir meydan dövüşü de vardı, ok müsabakası, çekiç atma, bir at yarışı ve şarkıcı turnuvası...”

“Bunları boş ver.” Bran, Hodor’un sırtındaki sepetinde sabırsızca kıpırdanıyordu. “Mızrak müsabakasını anlat.”

“Prensim nasıl emrederse. Kalenin kızı aşk ve güzellik kraliçesiydi, onu savunacak dört ağabeyi ve bir amcası vardı ama bütün Harrenhal oğulları turnuvanın ilk gününde yenildi. Onları yenenler, teker teker bozguna uğrayıp silinene kadar kısa bir süre şampiyon olarak hüküm sürdüler. Aslında, ilk günün sonu, kirpi şövalyesinin şampiyonlar arasında kendine bir yer bulduğunu gördü, ikinci günün sabahında dirgen şövalyesi ve iki kulenin şövalyesi de zafer kazanmışlardı. Ama ikinci gün akşamüstüne doğru alanda gizemli bir şövalye belirdi.”

Bran bilmiş bir şekilde başını salladı. Turnuvaların çoğunda, yüzlerini saklayan miğferleri ve tuhaf bir arma taşıyan yahut tamamen boş olan kalkanlarıyla gizemli şövalyeler ortaya çıkardı. Bazıları kılık değiştirmiş ünlü şövalyeler olurdu. Bir keresinde Ejderha Şövalyesi, kız kardeşini kralın metresi yerine aşk ve güzellik kraliçesi ilan edebilmek için Gözyaşı Şövalyesi olarak bir turnuva kazanmıştı. Cesur Barristan da iki kez gizemli şövalye zırhı kuşanmıştı ve ilkinde daha on yaşındaydı. “Bahse girerim ki küçük adalıydı.”

“Kim olduğunu kimse öğrenemedi,” dedi Meera, “ama gizemli şövalyenin endamı küçüktü ve dökümtülerden devşirilmiş zırhı üstüne oturmamıştı. Kalkanındaki arma eski tanrıların yürek ağacıydı, kırmızı bir gülen suratı olan bir büvet ağacı.”

“Belki de Yüzler Adası’ndan gelmişti,” dedi Bran. “Yeşil miydi?” Yaşlı Dadı’nın hikâyelerindeki koruyucuların koyu yeşil derileri ve yaprak saçları olurdu. Bazen boynuzlan da olurdu ama gizemli şövalyenin boynuzları olsaydı miğfer takamazdı diye düşünüyordu Bran. “Bahse girerim ki onu eski tanrılar göndermişti.”

“Belki de. Gizemli şövalye kralın önünde mızrağını indirdi ve alanın sonuna, beş şövalyenin çadırının olduğu yere gitti. Meydan okuduğu üç

şövalyeyi biliyorsun.”

“Kirpi şövalye, dirgen şövalyesi ve ikiz kulelerin şövalyesi.” Bran bunu bilecek kadar hikâye duymuştu. “Sana söyledim, o şövalye küçük adalıydı.”

“Her kimse eski tanrılar kollarına kuvvet verdi. Önce kirpi şövalye devrildi, ardından dirgen şövalyesi ve son olarak da iki kulenin şövalyesi. Hiçbiri fazla sevilmiyordu, bu yüzden yeni şampiyon ilan edildiği anda, sıradan insanlar Gülen Ağacın Şövalyesi için çılgınca tezahürat yaptı. Şövalyenin devrik düşmanları at ve zırh için fidye önerince, Gülen Ağacın Şövalyesi gürleyen sesiyle miğferinin ardından konuştu, Yaverlerinize onurlu olmayı öğretin, bu yeterli bir fidye olur.’ Yenik şövalyeler yaverlerini sert bir şekilde cezalandırdıktan sonra atları ve zırhları iade edildi. Ve böylece küçük adalının duaları cevaplanmış oldu... yeşil adamlar ya da eski tanrılar, belki de ormanın çocukları tarafından, kim bilebilir?”

Bran birkaç dakika düşündükten sonra bunun iyi bir hikâye olduğuna karar verdi. “Sonra ne oldu? Gülen Ağacın Şövalyesi turnuvayı kazanıp bir prensesle mi evlendi?”

“Hayır,” dedi Meera. O gece büyük kalede, hem fırtına lordu hem de kafataslarının ve öpücüklerin şövalyesi, gizemli adamın maskesini çıkaracaklarına dair yemin ettiler ve bizzat kral, o miğferin arkasındaki yüzün onun düşmanı olduğunu duyurarak adamlarını gizemli şövalyeye meydan okumaya teşvik etti. Ama ertesi sabah, çığırtkanlar borazanlarını öttürüp kral yerini aldığında sahada sadece iki şövalye belirdi. Gülen Ağacın Şövalyesi ortadan kaybolmuştu. Kral çok öfkelendi, hatta adamı aramak üzere ejderha prensi gönderdi ama bulabildikleri tek şey, gizemli şövalyenin bir ağaca asılıp terk edilmiş boyalı kalkanıydı. Sonunda turnuvayı kazanan ejderha prens oldu.”

“Ah,” Bran bir süre hikâyeyi düşündü. “Bu güzel bir hikâyeydi. Ama delikanlıya üç kötü şövalye saldırmalıydı, onların yaverleri değil. Sonra küçük adalı hepsini öldürebilirdi. Fidyeyle ilgili bölüm saçmaydı. Son olarak, turnuvayı bütün rakiplerini devirerek gizemli şövalye kazanmalı ve dişi kurdu aşk ve güzellik kraliçesi ilan etmeliydi.”

“Dişi kurt kraliçe oldu,” dedi Meera, “ama bu çok daha hüzünlü bir hikâye.”

“Bu hikâyeyi daha önce hiç duymadığından emin misin Bran?” diye sordu Jojen. “Lord baban hiç anlatmadı mı?”

Bran kafasını iki yana salladı. Gün kararmaya başlamıştı artık, uzun gölgeler dağ eteklerinden aşağı sürünüyor, çam ağaçlarının arasına kara parmaklar uzatıyordu. Eğer küçük adalı Yüzler Adası’na gidebildiyse ben de

gidebilirim belki. Bütün hikâyeler yeşil adamların' tuhaf güçleri olduğu konusunda hemfikirdi. Belki onlar Branin tekrar yürümesine yardım edebilirdi, hatta onu bir şövalyeye bile dönüştürebilirlerdi. Sadece bir günlüğüne de olsa küçük adalıyı bir şövalyeye dönüştürdüler, diye düşündü. Bir gün bile yeterdi.

DAVOS

Hücre, herhangi bir hücrenin hak ettiğinden daha sıcaktı.

Karanlıktı, evet. Dışarıdaki duvara asılmış meşaleden gelen titrek ve turuncu ışık, eski demir parmaklıkların arasından süzülüyordu ama hücrenin arka tarafı kasvete boğulmuştu. Ejderha Kayası gibi, denizin asla uzakta olmadığı bir adada bekleneceği üzere rutubet vardı. Fareler de vardı; bir zindanda beklenmeyecek kadar, belki biraz daha fazlası...

Ama Davos soğuktan şikâyet edemezdi. Ejderha Kayası'nın muazzam cisminin altındaki pürüzsüz taş geçitler her daim sıcak olurdu ve Davos derinlere inildikçe ısının daha da arttığını duymuştu. Kalenin epey altında olduğunu tahmin ediyordu; ellerini hücresinin duvarına bastırdığında sıcaklığı avuçlarında hissedebiliyordu. Belki de eski masallar doğruydu ve Ejderha Kayası cehennem taşlarından inşa edilmişti.

Davos, onu buraya ilk getirdiklerinde hastaydı. Mücadele kötüye gitmeye başladığından beri yakasını bırakmayan öksürük daha beter olmuştu ve ateşi vardı. Dudaklarında kanlı uçuklar çıkmıştı ve hücrenin sıcaklığı Davos'un titremesini kesmemişti. Uzun zaman dayanamam, diye düşündüğünü hatırlıyordu. Yakında öleceğim burada, karanlığın içinde.

Çok geçmeden, daha pek çok şeyde olduğu gibi bu konuda da yanıldığını görmüştü Davos. Nazik elleri, kararlı sesi ve üzerine eğilen genç üstadı hayal meyal hatırlıyordu. Ona içmesi için sarımsak çorbası, ağrıları ve titremesi için haşhaş sütü vermişlerdi. Haşhaş sütü uyutmuştu. Uyurken pis kanı boşaltmak için onu sülüklemişlerdi. Ya da kollarındaki sülük izleri yüzünden böyle olduğunu tahmin ediyordu. Çok geçmeden öksürük kesildi, uçuklar kayboldu. Çorbasına beyaz balık, havuç ve soğan eklendi. Ve Davos bir gün, Kara Hayat ayaklarının altında parçalanıp onu nehre fırlattığından bu yana ilk kez kendini bu kadar güçlü hissettiğini fark etti.

Onunla ilgilenen iki gardiyan vardı. Biri geniş ve tıknazdı. Kalın omuzları ve büyük, güçlü elleri vardı. Demir çivili deri bir mintan giyiyordu ve Davos'a günde bir kez bir kâse yulaf lapası getiriyordu. Bazen lapayı balla

tatlandırıyordu veya içine biraz süt katıyordu. Diğer gardiyan daha yaşlıydı, kambur ve solgundu, yıkanmamış yağlı saçları ve pürüzlü bir cildi vardı. Göğüs kısmında altın iplikle işlenmiş bir yıldız halkası olan, beyaz kadife bir takım giyiyordu. Adam için çok kısa ve çok bol olan kıyafet aynı zamanda lekeli ve yırtıktı. Yaşlı gardiyan, Davos'a et ve püre ya da balık güveci dolu tabaklar getiriyordu, hatta bir kez, bir bofa balığı tartının yarısını getirmişti. Bofa öyle ağırdı ki Davos yemeği midesinde tutamamıştı ama her şeye rağmen zindandaki bir tutsak için ender rastlanır bir ikramdı.

Zindanlarda ne güneş ne de ay ışıldıyordu; kalın duvarların penceresi yoktu. Gündüzü geceden ayırmanın tek yolu gardiyanlardı. Adamların ikisi de onunla konuşmuyordu ama Davos onların dilsiz olmadığını biliyordu; bazen nöbet değişimlerinde birbirleriyle birkaç kısa kelime konuştuklarını duyuyordu. Davos'a isimlerini bile söylemiyorlardı. Davos da onlara kendi seçtiği isimleri vermişti. Kısa ve güçlü olana Lapa diyordu, kambur ve solgun olan Bofa'ydı, tart yüzünden. Davos günlerin akışını adamların getirdiği yemeklerden ve hücresinin dışındaki meşalenin değiştirilmesinden takip ediyordu.

İnsan karanlıkta yalnızlaşıyordu ve bir insan sesinin açlığını duyuyordu. Gardiyanlar yemek getirmek ya da tuvalet kovasını değiştirmek için hücresine geldiğinde Davos onlarla konuşuyordu. Adamların özgürlük ya da merhamet yalvarışlarına sağır olacağını biliyordu; yalvarmak yerine, birinin bir gün cevap vereceği umuduyla sorular soruyordu. "Savaştan ne haberler var?" diye soruyordu. "Kral iyi mi?" Oğlu Devan'ı, Prenses Shireen'i ve Salladhor Saan'ı soruyordu. "Hava nasıl?" diye soruyordu, "Sonbahar fırtınaları başladı mı? Gemiler hâlâ Dar Deniz'e açılıyor mu?"

Ne sorduğunun önemi yoktu; gardiyanlar asla cevap vermiyordu, bununla birlikte, Lapa bazen ona bakıyordu ve Davos bir an için adamın konuşmak üzere olduğunu sanıyordu. Bofa o kadarını bile yapmıyordu. Ben onun gözünde bir insan değilim, diye düşünüyordu Davos, yiyen, sıçan ve konuşan bir taşım sadece. Bir zaman sonra Lapa'yı daha çok sevdiğine karar vermişti. Lapa en azından onun canlı olduğunu biliyormuş gibi görünüyordu ve adamın tuhaf bir nezaketi de vardı. Onun fareleri beslediğinden şüpheleniyordu Davos, o yüzden bu kadar çok fare vardı. Bir keresinde, adamın farelerle çocuklarmış gibi konuştuğunu duymuştu ama belki de sadece bir rüyaydı bu.

Ölmeme izin vermek niyetinde değiller, diye fark etti. Beni bir amaç uğruna canlı tutuyorlar. O amacın ne olduğunu düşünmek istemiyordu. Lord Sunglass bir süre Ejderha Kayası'nm altındaki hücrelere hapsedilmişti, Sör Hubard Rambton ve oğulları gibi; her birinin hayatı cenaze ateşinde son

bulmuştu. Kendimi denize teslim etmeliydim, diye düşündü Davos parmaklıkların ardındaki meşaleye bakarken. Ya da kayamın üstünde can çekişerek ölmek için geminin geçip gitmesine izin vermeliydim. Yengeçleri beslemeyi alevleri beslemeye tercih ederim.

Sonra bir gece, akşam yemeğini bitirirken, üzerine tuhaf bir kırmızılık düştüğünü hissetti. Başını kaldırıp parmaklıkların arasından baktı, işte oradaydı, boğazında kocaman yakutu ve bedenini yıkayan meşale kadar parlak kırmızı gözleriyle lal gibi parlıyordu. “Melisandre,” dedi Davos aslında hissetmediği bir sükûnetle.

“Soğan Şövalyesi,” diye karşılık verdi kadın aynı sakinlikle, sanki avludaki merdivenlerde karşılaşmışlardı ve nezaketle birbirlerini selamlıyorlardı. “İyi misiniz?”

“Öncekinden daha iyiyim.”

“Bir eksiğiniz var mı?”

“Kralım. Oğlum. Onların eksikliğini hissediyorum.” Davos kâsesini kenara bırakıp ayağa kalktı. “Beni yakmaya mı geldiniz?” Kadının tuhaf, kırmızı gözleri parmaklıkların arasından Davos’u inceledi. “Burası kötü bir yer öyle değil mi? Karanlık ve pis kokulu bir yer. Burada latif güneş ya da parlak ay ışıldamıyor.” Melisandre elini duvardaki meşaleye doğru kaldırdı. “Karanlıkla aranızda duran tek şey bu, Soğan Şövalyesi. Bu küçük ateş, R’hllor’un hediyesi. Onu söndüreyim mi?”

“Hayır.” Davos parmaklıklara doğru gitti. “Lütfen.” Kör karanlığın içinde, farelerden başka yoldaşı olmadan yalnız bırakılmaya dayanabileceğini sanmıyordu.

Kırmızı kadının dudakları yukarı kıvrılıp bir gülümseme şeklini aldı. “Görünüşe göre ateşi sevmeye başlamışsınız.”

“Meşaleye ihtiyacım var,” dedi Davos. Elleri açılıp kapandı. Ona yalvarmayacağım. Yapmayacağım.

“Ben bu meşale gibiyim Sör Davos. İkimiz de R’hllor’un araçlarıyız. Bir amaç için yaratıldık... karanlığı uzakta tutmak için. Buna inanıyor musunuz?”

“Hayır,” dedi Davos. Belki de yalana sığınmalı ve kadının duymak istediği şeyi söylemeliydi ama Davos doğruları konuşmaya alışıktı. “Siz karanlığın anasısınız. Bunu Fırtına Burnu’nun altında, siz gözlerimin önünde doğum yaparken gördüm.”

“Cesur Sör Soğan geçip giden bir gölgeden o kadar çok mu korktu? O halde cesaretlenin. Gölgeler yalnızca ışık tarafından doğurulduklarında yaşarlar, kralın ateşleri o kadar alçak yanıyor ki yeni bir oğlan için daha fazla ateş

çekmeye cesaret edemem. Kralı pekâlâ öldürebilir bu.” Melisandre yaklaştı. “Ama başka bir adamla... alevleri hâlâ sıcak ve yüksek yanan bir adamla... eğer gerçekten kralınızın davasına hizmet etmek istiyorsanız bir gece odama gelin. Size daha önce hiç tecrübe etmediğiniz bir zevk verebilirim ve hayat ateşinizle yeni bir...”

“...dehşet doğurabilirsiniz.” Davos kadından uzaklaştı. “Sizinle hiçbir işim olsun istemiyorum leydim. Tanrınızla da. Yedi beni korusun.”

Melisandre iç geçirdi. “Guncer Sunglassi korumadılar. Her gün üç kez dua etti ve kalkanına yedi köşeli yedi yıldız kazıdı ama R’hllor ona uzandığında duaları çığlıklara dönüştü ve lord yandı. Neden o sahte tanrılara tutunuyorsunuz?”

“Bütün hayatım boyunca onlara ibadet ettim.”

“Bütün hayatınız mı Davos Seaworth? Hayatınızın dünde kaldığını da söyleyin.” Melisandre üzgün bir halde başını iki yana salladı. “Krallara doğruları söylemekten asla korkmadınız, neden kendinize yalan söylüyorsunuz? Gözlerinizi açın sör.”

“Görmemi istediğiniz şey ne?”

“Dünyanın düzeni. Gerçek her yanda, görmesi kolay. Gece karanlık ve dehşet dolu; gündüz parlak, güzel ve umut dolu. Biri siyah, biri beyaz. Buz var ve ateş var. Nefret ve aşk. Acı ve tatlı. Erkek ve kadın. Izdırap ve zevk. Kış ve yaz. Kötü ve iyi.” Melisandre, Davos’a doğru bir adım attı. “Ölüm ve yaşam. Her yerde zıtlıklar. Her yerde savaş.”

“Savaş?” diye sordu Davos.

“Savaş,” diye doğruladı kadın. “İki savaş var Soğan Şövalyesi. Yedi değil, bir değil, yüz ya da bin değil, ikil Dünyanın yarısını, bir başka kibirli kralı bir başka boş tahta oturtmak için aştığımı mı düşünüyorsunuz? Savaş zamanın başladığı andan beri sürüyor ve savaş bitmeden önce bütün insanlar duracakları tarafı seçmek zorunda. Bir taraf Işık Tanrısı R’hllor; Ateşin Kalbi, Gölgelerin ve Alevlerin İlahı. Onun karşısında, adının anılmaması gereken Kebir Öteki var; Karanlık Tanrısı, Buzun Ruhu, Gecenin ve Dehşetin İlahı. Baratheon ile Lannister ya da Greyjoy ile Stark arasındaki bir seçim değil bizimkisi. Biz ya ölümü seçeceğiz ya da hayatı. Karanlığı ya da ışığı.” Kadın, incecik beyaz elleriyle hücrenin parmaklıklarını kavradı. Boğazındaki büyük yakutun kendi ışıltısıyla atan bir nabzı vardı sanki. “Şimdi söyleyin bana Sör Davos, doğru söyleyin... kalbiniz R’hllor’un parlak ışığıyla yanıyor mu? Yoksa soğuk, karanlık ve solucanlarla mı dolu?” Parmaklıkların arasından uzanıp üç parmağını Davos’un göğsüne dayadı; etin, yünün ve derinin altından onun

gerçekliğini hissetmek istiyor gibiydi. “Benim kalbim,” dedi Davos ağır ağır, “şüphelerle dolu.” Melisandre iç geçirdi. “Ahhhhh Davos. İyi şövalyemiz dürüst en azından, en karanlık günlerinde bile. Bana yalan söylemediğiniz iyi oldu. Söyleseydiniz anlardım. Öteki’nin hizmetkârları kara kalplerini gösterişli ışıkların içinde saklar genelde. Bu yüzden R’hllor, rahibelerine yalanın ardını görme gücü verir.” Hafif adımlarla hücreden uzaklaştı. “Beni neden öldürmek istiyorsunuz?”

“Söyleyeceğim,” dedi Davos. “Bana ihanet edenin kim olduğunu söylerseniz.” Salladhor Saan’dan başkası olamazdı ama Davos o anda bile öyle olmaması için dua ediyordu.

Kırmızı kadın güldü. “Size kimse ihanet etmedi Soğan Şövalyesi. Niyetinizi alevlerimin içinde gördüm.”

Alevler. “Eğer o alevlerin içinde geleceği görebiliyorsanız, biz Karasu’da nasıl yandık? Oğullarımı ateşe verdiniz... oğullarım, gemim, adamlarım, hepsi yandı...”

Melisandre başım iki yana salladı. “Bana haksızlık ediyorsunuz Soğan Şövalyesi. O ateşler benim değildi. Yanınızda olsaydım mücadelenizin farklı bir sonu olurdu. Ama Majestelerinin etrafı inançsızlarla sarılmıştı ve kralımızın gururu inancından daha güçlü çıktı. Cezası ızdırap verici oldu ama hatasından bir ders çıkardı.”

O halde, benim oğullarım krala verilen bir dersten mi ibaretti? Davos ağzının gerildiğini hissetti.

“Yedi Krallığınızda gece oldu artık,” diye devam etti kırmızı kadın. “Ama çok yakında güneş tekrar doğacak. Savaş devam ediyor Davos Seaworth ve bazıları kısa zaman sonra öğrenecek ki, küllerin arasında kalmış bir köz bile muazzam bir ateş tutuşturabilir. Yaşlı üstat, Stannis’e baktı ve yalnızca bir adam gördü. Siz bir kral görüyorsunuz, ikiniz de yanılıyorsunuz. O, Tann’nm seçilmişi, ateşin savaşçısı. Onun karanlığa karşı bir mücadele yönettiğini gördüm, bunu alevlerimin içinde gördüm. Alevler yalan söylemez, aksi halde siz burada olmazdınız. Bu kehanette de yazılı. Kırmızı yıldız kanadığında ve karanlık çöktüğünde, Azor Ahai küllerin ve tuzun içinden yeniden doğacak ve taştaki ejderhaları uyandıracak. Kanayan yıldız geldi ve gitti, Ejderha Kayası dumanın ve tuzun yeri. Stannis Baratheon yeniden vücut bulmuş Azor Ahai’dir!” Kadının ikiz ateşler gibi yanan gözleri Davos’un ruhunun derinliklerine bakıyor gibiydi. “Bana inanmıyorsunuz. R’hllor’un gerçekliğinden şu anda bile şüphe ediyorsunuz... buna rağmen ona hizmet ettiniz ve tekrar edeceksiniz. Söylediklerimi düşünmeniz için sizi burada bırakacağım.

Ve R’hllor bütün iyiliklerin kaynağı olduğu için meşaleyi de almayacağım.”

Gülümsedi ve kıpkırmızı eteklerini döndürerek gitti. Arkasında yalnızca kokusu kaldı. Kokusu ve meşale. Davos yere çöktü, kollarını dizlerine doladı. Titrek meşale ışığı üzerine vuruyordu. Melisandre’nin ayak sesleri kaybolduğunda, hücrede yalnızca farelerin tıkırtısı kaldı. Buz ve ateş, diye düşündü Davos. Siyah ve beyaz. Karanlık ve aydınlık. Kadının tanrısının gücünü inkar edemezdi. Melisandre’nin rahminden çıkan gölgeyi görmüştü, üstelik bilmesinin mümkün olmadığı şeyleri biliyordu rahibe. Niyetimi alevlerin içinde gördü. Salla’nın onu satmadığını bilmek güzeldi ama kırmızı kadının, ateşlerin içinde ona ait sırları gördüğü düşüncesi Davos’u anlatamayacağı kadar çok huzursuz ediyordu. Peki, onun tanrısına hizmet ettiğimi ve tekrar edeceğimi söylerken ne kastetti? Davos bundan da hoşlanmamıştı.

Meşaleye bakmak için gözlerini kaldırdı. Sürekli hareket eden ve titreyen alevleri gözlerini hiç kırpmadan uzun süre izledi. O öfkeli perdenin arkasında yaşayan şeyin bir anlık görüntüsünü yakalayabilmek için alevlerin ardını görmeye çalıştı... ama ateşten başka bir şey yoktu ve bir süre sonra gözleri sulanmaya başladı.

Kör ve yorgun Davos samanların üstüne kıvrılıp kendini uykuya teslim etti.

Uç gün sonra -Yulaf üç kez gelmişti, Bofa da iki kez- Davos hücresinin dışında sesler duydu. Hemen doğruldu, sırtını duvara dayadı, boğuşma seslerini dinledi. Bu yeniydi, değişmeyen dünyasında bir değişiklik. Gürültü sol taraftan geliyordu, merdivenlerin gün ışığına çıktığı yerden. Bir adamın yalvarıp bağırdığını duydu.

Göğüslerinde alevli kalpler olan iki muhafızın arasında sürüklenerek Davos’un görüşüne girerken, “...çılgınlık!” diyordu tutsak. Lapa, elindeki anahtarlığı şıngırdatarak adamların önünde yürüyordu ve arkalarından Sör Axell Florent geliyordu. “Axell,” dedi tutsak umutsuzca, “bana olan sevginin hatırına, beni bırak! Bunu yapamazsın, ben hain değilim.” İnce uzun, yaşlı bir adamdı. Gümüşi gri saçları, keçisakalı ve korkuyla çarpılmış uzun, zarif bir yüzü vardı. “Selyse nerede? Kraliçe nerede? Onu görmeyi talep ediyorum. Hepinizi Ötekiler alsın! Beni bırakın!”

Muhafızlar adamın feryatlarını umursamıyordu. “Buraya mı?” diye sordu Lapa hücrenin önünde. Davos ayağa kalktı. Bir an için, adamlar kapıyı açtığında onların üstüne atılmayı düşündü ama bu çılgınlık olurdu. Sayıları çoktu, muhafızların kılıçları vardı ve Lapa bir boğa kadar güçlüydü.

Sör Axell gardiyanı başıyla onayladı. “Bırak da hainler birbirlerine

dostluk etsinler.”

Lapa, hücre kapısının kilidini açarken, “Ben hain değilimi” diye bağırdı tutsak. Gri bir yün takım ve siyah tozluklardan oluşan basit bir kıyafet giymişti ama konuşması onun bir soylu olduğuna işaret ediyordu. Asil kanı burada işine yaramayacak, diye düşündü Davos.

Lapa, hücrenin kapısını genişçe açtı, Sör Axell başıyla işaret verdi ve muhafızlar tutsağı apar topar içeri fırlattı. Adam tökezledi, Davos tutmasa düşebilirdi. Tutsak, Davos’tan hemen kurtuldu ve tekrar kapıya doğru sendeledi ama kapı solgun ve bakımlı yüzüne kapandı. “Hayır,” diye bağırdı adam. uHayıııır.n Bacaklarındaki bütün kuvvet aniden tükendi, adam demir parmaklıklara tutunup yere kaydı. Sör Axell, Lapa ve muhafızlar zindandan ayrılmak için dönmüşlerdi bile. “Bunu yapamazsınız,” diye bağırdı tutsak arkalarından. “Ben Kral Eli’yiml”

Davos ancak o zaman adamı tanıdı. “Siz Alester Florent’siniz.”

Adam başını çevirdi. “Kim...?”

“Sör Davos Seaworth.”

Lord Alester gözlerini kırpıştırdı. “Seaworth... soğan şövalyesi. Melisandre’yi öldürmeye çalıştınız.”

Davos bunu inkâr etmedi. “Fırtına Burnu’nda kırmızı altından bir zırh giymiştiniz, göğüs kalkanınızda laciverttaşından çiçekler vardı.” Yere uzanıp adamın ayağa kalkmasına yardım etti.

Lord Alester kıyafetindeki pis samanları silkeledi. “Ben... görünüşüm için özür dilemeliyim sör. Lannisterlar kampımızı istila ettiğinde sandıklarım kayboldu. Sadece sırtımdaki örgü zırh ve parmağımdaki yüzüklerle kaçtım.”

Yüzükleri hâlâ takıyor, diye düşündü parmaklarından yoksun olan Davos.

“Bir aşçı yamağı ya da bir seyis, şu anda Kral Topraklarında benim yırtmaçlı kadife takımımla ve mücevherli pelerinlerimle kasılarak yürüyor şüphesiz,” diye devam etti Lord Alester umursamazca. “Ama herkesin bildiği gibi savaşın kendi dehşetleri vardır. Sizin de kayıplarınız oldu şüphesiz.”

“Gemim,” dedi Davos. “Bütün adamlarım. Dört oğlum.” “Tanrılar... Işık Tanrısı onları karanlıktan çıkarsın ve daha güzel bir dünyaya götürsün,” dedi diğer adam.

Baba onları adilce yargılasın ve Anne onlara merhamet bağışlasın, diye düşündü Davos ama duasını kendine sakladı. Yedi’nin Ejderha Kayasında yeri yoktu artık.

“Benim oğlum Parlaksu’da güvende,” diye devam etti lord, “ama yeğenimi Hiddet’te kaybettim. Kardeşim Ryam’ın oğlu Sör Imry.”

Onları, nehrin ağzındaki küçük taş kuleleri göz ardı edip bütün kürekleri çektirerek körlemesine Karasu Nehri'ne sokan Sör Imry Florent'ti. Davos'un onu unutması mümkün değildi. "Oğlum Maric yeğeninizin kürekçi başıydı." Davos, Hiddet'in son görüntüsünü hatırladı, gemi çılgınateş tarafından yutulmuştu. "Hayatta kalan oldu mu?"

"Hiddet yandı ve bütün mürettebatıyla birlikte battı. Oğlunuz ve yeğenim, sayısız iyi adamla birlikte kayboldular. Savaş o gün kaybedildi sör."

Bu adam yenilmiş, diye düştündü Davos. Melisandre'nin, küllerin arasındaki közlerden muazzam ateşler tutuşabileceğine dair söylediklerini hatırladı. Hücreyi boylamasına şaşmamak gerek. "Majesteleri asla teslim olmayacak lordum."

"Aptallık, bu aptallık." Lord Alester tekrar yere oturdu, ayakta kalmak için çabalamak ona fazla gelmişti sanki. "Stannis Baratheon asla Demir Taht'ta oturmayacak. Gerçeği söylemek hainlik inidir? Acı bir gerçek ama bu yüzden daha az gerçek değil. Kralın donanması, Lysli haricinde yok oldu ve Salladhor Saan bir Lannister yelkeni gördüğü anda kaçacak. Stannis'i destekleyen lordların çoğu Joffrey'nin tarafına geçti ya da öldü..."

"Dar Deniz'in lordları bile mi? Ejderha Kayası'na bağlılık yemini veren lordlar?"

Lord Alester güçsüz bir şekilde elini salladı. "Lord Celtigar yakalandı ve diz çöktü. Manfor Velaryon gemisiyle birlikte öldü. Kırmızı kadın Sunglass'ı yaktı, Lord Bar Emmon on beş yaşında şişman ve güçsüz bir çocuk. Dar Deniz lordlarınız bundan ibaret. Yüksek Bahçe'nin, Güneş Mızrağı'nın, Casterly Kayası'nm ve şimdi de fırtına lordlarının büyük çoğunluğunun kudretine karşılık, Stannis'in elinde sadece Florent Hanedam'nm kuvveti var. Geriye kalan en iyi umut bazı şeyleri barış yoluyla kurtarmayı denemek. Ben sadece bunu yapmaya çalışıyordum. Tanrılar merhamet edin, buna nasıl hainlik diyebilirler?"

Davos kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Lordum, ne yaptınız?"

"Hanlik değil. Asla hainlik değil. Ben Majestelerini herkesten fazla severim. Benim öz yeğenim onun kraliçesi. Daha akıllı adamlar kaçarken ben krala sadık kaldım. Ben onun El'iyim, Kral Eliyim, nasıl bir hain olabilirim? Ben sadece hayatlarımızı ve... onurumuzu, evet onurumuzu kurtarmak istemiştim." Lord Alester dudaklarını yaladı. "Bir mektup yazdım. Salladhor Saan o mektubu Kral Topraklarindaki Lord Tywin'e ulaştırabilecek bir adamı olduğuna dair yemin etti. Lord... o mantıklı bir adamdır ve benim şartlarım... şartlar adildi... adilden öteydi."

"Bunlar ne gibi şartlardı lordum?"

“Burası çok pis,” dedi Lord Alester aniden. “Ve bu koku... bu koku ne?”

Eliyle göstererek, “Kova,” dedi Davos. “Burada tuvaletimiz yok. Şartlar neydi?”

Lord dehşet içinde kovaya baktı. “Lord Stannis, tekrar kral barışma kabul edilmesi, Ejderha Kayası ve Fırtına Burnu Lordu olarak onay görmesinin karşılığında Demir Taht üstündeki iddiasından vazgeçecek ve Joffrey’nin gayrimeşruluğu hakkında söylediği şeylerin tümünü geri alacak. Ben de aynı şeyi yapacağıma dair yemin ettim, Parlaksu Kalesi’nin ve bütün arazilerimizin iade edilmesi şartıyla. Düşündüm ki... Lord Tywin teklifimdeki aklıselimi görür. Hâlâ uğraşması gereken Starklar ve demiradamlar var. Shireen’i, Joffrey’nin kardeşi Tommen’la evlendirip anlaşmayı kutlamayı önerdim.” Başını iki yana salladı. “Şartlar... alabileceğimizin en iyisi buydu. Bunu siz bile görebilirsiniz şüphesiz?”

“Evet,” dedi Davos, “ben bile.” Ama böyle bir evlilik, Stannis bir erkek evlat sahibi olmadığı takdirde, Ejderha Kayasinm bir gün Tommen’a geçebileceği anlamına gelirdi ve Lord Tywin’in bundan çok memnun olacağı şüphesizdi. O esnada Lannisterlar, Stannis’in yeni bir isyan başlatmayacağından emin olmak için Shireen’i rehin olarak tutardı. “Peki şartları Majestelerine sunduğunuzda o ne dedi?”

“O her zaman kırmızı kadınla birlikte ve... korkarım ki aklı başında değil. Şu taş ejderhayla ilgili konuşmalar... çılgınlık, size söylüyorum, düpedüz çılgınlık. Parlakalev Aerion’dan hiç bir şey öğrenmedik mi? Dokuz büyücüden, simyacılardan? Yaz Kalesinden hiçbir şey öğrenmedik mi? Ejderha hayallerinden asla hayır gelmemiştir, AxelFe bu kadarını söyledim. Benim yöntemim daha iyiydi. Daha güvenliydi. Ve Stannis bana mührünü verdi, bana yönetme izni verdi. El, kralın sesiyle konuşur.”

“Bu konuda değil.” Davos saray mensubu değildi; kelimelerini yumuşatmayı denemedi bile. “Stannis, talebinin haklı olduğunu bildiği sürece teslim olmaz. Joffrey hakkında söylediklerinin gerçek olduğuna inanırken sözlerini geri de almaz. Evliliğe gelince, Tommen, Joffreyie aynı ensestten doğdu ve Majesteleri, Shireen’i ölü görmeyi öyle biriyle evli görmeye tercih eder.” Florent’in alnındaki damar atıyordu. “Başka seçeneği yok.” “Yanılıyorsunuz lordum, bir kral olarak ölmeyi seçebilir.”

“Ve biz de onunla birlikte mi ölelim? İstediğiniz şey bu mu Soğan Şövalyesi?”

“Hayır. Ama ben kralın adamıyım ve onun rızası olmadan kimseyle barış yapmayacağım.”

Lord Alester uzunca bir süre, çaresizce Davos’a baktı ve sonra ağlamaya başladı.

JON

Geçen gece aysız ve karanlıktı ama şimdi bir kereliğine de olsa gökyüzü açıktı. “Hayaleti aramak için tepeye çıkıyorum,” dedi Jon mağaranın ağzındaki Thennler’e, adamlar homurdandılar ve Jon’un geçmesine izin verdiler.

Çamların, köknarların ve dişbudakların arasından geçerek ağır ağır yukarı tırmanırken, ne çok yıldız var, diye düşündü Jon. Kışyarında küçük bir çocukken, Üstat Luwin ona bütün yıldızları öğretmişti; cennetin on iki hanedanının ismini ve her birinin hükümdarını biliyordu. İnanç için kutsal olan yedi göçebeyi bulabilirdi. Buz Ejderha, Gölge Kedisi, Aykız ve Sabah Kılıcı eski arkadaşlarıydı. Jon bunları Ygritteie paylaşmıştı ama bazılarını değil. Aynı yıldızlara bakıyoruz ve çok farklı şeyler görüyoruz. Ygritte’e göre Kralın Tacı, Beşik’ti. Aygır, Boynuzlu Lord’du. Rahiplerin, Demirci için kutsal olduğunu söyledikleri kızıl göçebeye burada Hırsız deniyordu. Ve Hırsız’ın Aykız’da olması, bir adamın bir kadını çalması için uygun zaman olduğu anlamına geliyordu. “Beni çaldığın gece gibi,” diye ısrar etmişti Ygritte. “O gece Hırsız çok parlaktı.”

“Amacım seni çalmak değildi,” demişti Jon. “Bıçağımı boğazına" dayayana kadar senin bir kız olduğunu bile bilmiyordum.”

“Hiç istemeden öldürdüğün bir adam da isteyerek öldürdüğün adam kadar ölüdür,” demişti Ygritte inatla. Jon onun kadar inatçı biriyle hiç karşılaşmamıştı, belki kardeşi Arya dışında. O hâlâ benim kardeşim mi? diye merak etti. Peki kardeşim miydi? Jon asla gerçek bir Stark olmamıştı, Lord Eddardin annesiz piçiydi sadece, Kışyarinda Theon Greyjoy’dan fazla yeri yoktu ve bu kadarını bile kaybetmişti. Gece Nöbetçileri’ne katılan bir adam yeminin sözlerini söylediğinde eski ailesini bir kenara bırakır, yeni ailesine katılırdı ama Jon Kar yeni kardeşlerini de kaybetmişti.

Hayalet’i tam da düşündüğü gibi tepenin zirvesinde buldu. Beyaz kurt asla ulumuyordu ama bir şeyler onu yükseklere çekiyordu. Orada arka ayaklarının üzerine çöküyordu, kırmızı gözleri yıldızları içerken, sıcak nefesi beyaz bir sis halinde havaya yükseliyordu.

Ulu kurdun yanma çöküp ensesindeki beyaz tüyleri kaşırken, “Onlara da isimler verdin mi?” diye sordu Jon. “Tavşan? Maral? Dişi Kurt?” Hayalet, Jon’un yüzünü yaladı; hayvanın pütürlü ıslak dili, kartal pençesinin Jon’un yanağında bıraktığı yara kabuklarına sürtünüyordu. Kartal ikimizi de işaretledi, diye düşündü Jon. “Hayalet,” dedi sessizce, “yarın sabah gidiyoruz. Burada merdivenler yok, vinçli kafes yok, seni diğer tarafa geçirmemin bir yolu yok. Ayrılmak zorundayız. Anlıyor musun?”

Ulu kurdun kırmızı gözleri karanlıkta siyah görünüyordu. Burnunu Jon’un boynuna sürttü; her zamanki gibi sessizdi, nefesi sıcak bir sis gibiydi. Yabanıllar, Jon Kar’a varg diyordu ama öyleyse bile pek zavallı bir vargdı Jon. OrelPin ölmeden önce kartalıyla yaptığı gibi, bir kurdun derisine nasıl bürüneceğini bilmiyordu. Bir keresinde rüyasında Hayalet olduğunu görmüştü, Sütnehri Vadisi’nden aşağı, Mance Rayderin insanlarını topladığı yere bakmıştı ve o rüya gerçek olmuştu. Ama artık rüya görmüyordu, elinde sadece kelimeler vardı.

Ulu kurdun kafasını iki elinin arasına aldı ve hayvanın gözlerinin içine bakıp, “Benimle gelemezsin,” dedi. “Kara Kale’ye gitmek zorundasın. Anlıyor musun? Kara Kale. Orayı bulabilir misin? Sadece buzu takip et, doğuya ve doğuya, güneşe doğru, kaleyi bulacaksın. Kara Kale’de seni tanıyacaklar ve belki gidişin onları ısıtacak.” Jon, bir uyarı mesajı yazıp Hayalet’le birlikte göndermeyi düşünmüştü ama mürekkebi, parşömeni hatta tüy kalemi bile yoktu, üstelik yakalanma riski çok büyüktü. “Seninle Kara Kale’de buluşacağım ama oraya tek başına gitmelisin. Bir süre için yalnız avlanmak zorundayız. Yalnız.”

Ulu kurt kıvrılarak Jon’un ellerinden kurtuldu, kulakları dikildi. Ve aniden, zıplayarak uzaklaşıyordu. Bir çalılığın içinden geçti, devrik bir ağacın üstünden atladı ve tepeden aşağı koşmaya başladı, ağaçların arasında beyaz bir çizgi gibiydi. Kara Kale’ye mi? diye merak etti Jon. Yoksa bir tavşanın peşine mi? Bilmek isterdi. Bir yeminli kardeş ve bir muhbir olmakta, bir varg olmaktaki kadar başarısızlık göstereceğinden korkuyordu.

Çamların kokusuyla zenginleşmiş rüzgâr, ağaçların arasında iç çekti ve Jon’un solmuş siyahlarını çekiştirdi. Güneyde, yıldızları engelleyen muazzam bir gölgeye benzeyen yüksek ve karanlık Sur’u görebiliyordu Jon. Sert ve tepelik arazi, Gölge Kule’yle Kara Kale arasında bir yerde olmaları gerektiğini düşündürtüyordu ve ihtimalle ilkine daha yakınlardı. Çakmaktaşı bayırlar ve çamlarla kaplı tepeler birbirlerini iki yana iterken, dar vadilerin zeminlerine uzun parmaklar gibi yayılmış derin göllerin arasında günlerdir güneye doğru yol alıyorlardı. Bu çeşit bir arazi hızlı at sürmek için uygun değildi ama Sur’a

görünmeden yaklaşmak isteyenler için rahat bir gizlilik sağlıyordu.

Yabanıl süvarileri için, diye düşündü Jon. Bizim gibiler için. Benim gibiler için.

Sur'un arkasında Yedi Krallık uzanıyordu. Ve Jon'un korumak üzere yemin ettiği her şey. Sözleri söylemişti, hayatı ve onuru üzerine ant içmişti ve kanunlara göre Sur'un üstünde nöbet tutuyor olması gerekirdi. Dudaklarına bir boru götürmeli ve silahlanmaları için Gece Nöbetçileri'ni uyandırmalıydı şimdi. Ama borusu yoktu. Yabanıllardan bir boru çalmanın zor olmayacağını düşünüyordu ama bu neye yarardı? Boruyu üflese bile sesi duyacak kimse yoktu. Sur, yüz fersah uzunluğundaydı ve Nöbet üzücü bir şekilde küçülmüştü. Karakolların üçü dışında hepsi terk edilmişti; kırk millik bir mesafede Jon'dan başka hiçbir kardeş olmayabilirdi, eğer Jon hâlâ bir kardeşse...

Yumruk'ta Mance Rayder'ı öldürmeyi denemeliydim, hayatımı kaybetmek anlamına gelse bile. Qhorin Yanmel olsa böyle yapardı ama Jon tereddüt etmişti ve fırsat kaçmıştı. Jon ertesi gün Magnar Styr, Jarl ve yüzden fazla seçilmiş Thennli'yle birlikte yola düşmüştü. Kendi kendine sadece zaman kolladığını ve doğru an geldiğinde gizlice kaçıp Kara Kale'ye gideceğini söylemişti. O an hiç gelmemişti. Geceleri genellikle boş yabanıl köylerinde konaklıyorlardı ve Styr atların başına bir düzine Thenn dikiyordu. Jarl şüpheyle Jon'u izliyordu ve Ygritte asla uzakta olmuyordu, gece ve gündüz.

Tekmiş gibi atan iki kalp. Mance'in alaycı sözleri Jon'un kafasında acı bir şekilde çınlıyordu. Jon'un kafası ender olarak bu kadar çok karışırdı. İlk seferinde, Ygritte uyku kürklerinin altına girdiğinde, başka seçeneğim yok, demişti Jon kendine. Onu reddet sem beni bir dönek olarak bilir. Ben, Qhorin'in oynamamı söylediği rolü oynuyorum.

Bedeni bu rolü yeterince istekli oynamıştı. Dudakları kızın dudaklarındaydi, elleri kızın maral derisi mintanının altındaydı, kız kıyafetlerinin üstünden kalçasını sürtünce Jon'un erkekliği sertleşmişti. Yeminlerim, diye düşünmüştü Jon sözleri söylediği ağaçlığı hatırlayarak; oyulmuş kırmızı yüzleriyle izleyen, dinleyen, bir çember halinde dizilmiş dokuz muazzam ve beyaz büvet ağacı. Ama Ygritte'in parmakları Jon'un bağcıklarını çözüyordu, dili Jon'un ağzının içindeydi, eli Jon'un iç çamaşırının altına kaymış ve onu dışarı çıkarmıştı. Jon büvet ağaçlarını göremiyordu artık, sadece Ygritte vardı. Kız, Jon'un boynunu ısırmıştı. Jon da onun boynuna sokulmuş, burnunu kızın kızıl saçlarına gömmüştü. Şanslı, diye düşünmüştü, o şanslı, ateşle öpülmüş. "Bu çok güzel değil mi?" diye fısıldamıştı Ygritte onu içine alırken. Bacaklarının arası ıslaktı ve kız bakire değildi, bu çok açıktı ama Jon

umursamamıştı, sadece kızın sıcaklığı önemliydi, sadece Jon'un ağzındaki ağız, göğüs ucunu sıkan parmak. "Çok tatlı değil mi?" demişti kız tekrar. "O kadar hızlı değil, ah, yavaş, evet, böyle. Orası işte, orası, güzel, güzel. Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar ama sana öğ-retebilirim. Şimdi daha sert. Evetttt."

Jon daha sonra, bir rol, diye hatırlatmaya çalışmıştı kendine. Bir rol oynuyorum. Yeminlerimi terk ettiğimi kanıtlamak için bunu bir kez yapmalıydım. Onun bana güvenmesini sağlamak zorundaydım. Bir daha olmasına gerek yoktu. O hâlâ Gece Nöbetçileri'nin adamıydı ve Eddard Stark'ın oğluydu. Yapılması gerekeni yapmıştı, kanıtlanması gerekeni kanıtlamıştı.

Ama kanıtlamak çok tatlıydı. Ygritte, başını Jon'un göğsüne koyup onun yanında uyuyakalmıştı ve bu da çok tatlıydı, tehlikeli şekilde tatlı. Jon büvet ağaçlarını düşünmüştü tekrar, ağaçların önünde söylediği sözleri. Sadece bir kez oldu ve olmak zorundaydı. Babam bile bir kez tökezledi, evlilik yeminini unuttu ve bir piçin babası oldu. Jon, kendisi için de böyle olacağına dair yemin etti; bir daha asla olmayacak.

O gece iki kez daha olmuştu ve sabah bir kez daha; Ygritte uyanıp da onu sert bulunca. O sırada yabanıllar uyanmaya başlamıştı ve pek çoğu uyku kürklerinin altında neler olduğunu fark etmişti. Jarl işlerini çabuk halletmelerini söylemişti, yoksa üstlerine bir kova su dökmek zorunda kalacaktı. Çiftleşen köpekler gibi, diye düşünmüştü Jon daha sonra. Dönüştüğü şey bu muydu? Ben Gece Nöbetçileri'nin adamıyım, diye ısrar ediyordu içindeki cılız ses ama o ses her gece her gece biraz daha zayıflıyordu ve Ygritte, Jon'un kulaklarını öptüğünde ya da boynunu ısırdığında ses tamamen duyulmaz oluyordu. Babam için de böyle miydi? diye merak etti Jon. Annemin yatağında yeminini bozarken o da benim kadar zayıf mıydı?

Arkasında, bir şeyin tepeye tırmandığını fark etti aniden. Bir an için Hayalet'in geri geldiğini düşündü ama ulu kurt hiçbir zaman bu kadar gürültü çıkarmazdı. Jon, tek ve yumuşak bir hareketle Uzunpençe'yi çekti fakat gelen Thennler'den biriydi, bronz bir miğfer takmış geniş bir adam. "Kar," dedi davetsiz misafir. "Gel. Magnar istemek." Thennler Eski Dil konuşuyordu ve pek çoğu Ortak Dil'den sadece birkaç kelime biliyordü.

Magnar'ın ne istediği Jon'un fazla umurunda değildi ama onu zar zor anlayan biriyle tartışmanın faydası yoktu, adamı takip ederek tepeden indi.

Bir asker çamın arkasında gizlenen mağaranın ağzı, bir atın zar zor geçebileceği kadar geniş bir kaya yarığıydı. Kuzeye açılıyordu, bu yüzden içeride yanan ateş Sur'dan görülemezdi. Bu gece bir devriye şans eseri Sur'un üstünde yürüse bile; tepelerden, çamlardan ve yarı donmuş gölün üzerine vuran

yıldız ışıklarının buzlu pırıltısından başka bir şey göremezdi. Mance Rayder hamlesini gayet iyi planlamıştı.

Kayanın içindeki geçit, Kışyan'ndaki Büyük Salon kadar geniş bir alana açılmadan önce altı metre kadar aşağı iniyordu. Sütunların arasında yanan yemek ateşlerinden yükselen dumanlar taşlı tavanı karartıyordu. Bacakları bağlanmış atlar sığ bir gölcüğün yanındaki duvar boyunca sıralanmıştı. Zeminin ortasındaki obruk, aşağıdaki daha büyük bir mağaraya açılıyor olabilirdi ama karanlık yüzünden emin olmak zordu. Jon, aşağıda bir yerde akan bir yeraltı deresinin hafif sesini de duyabiliyordu.

Jarl, Magnar'la birlikteydi; Mance onlara ortak komuta vermişti. Styr'in bundan hiç de memnun olmadığını daha başlarda fark etmişti Jon. Mance Rayder bu genç ve karanlık adama, 'Val'in evcil hayvanı' diyordu. Val, Mance'in kraliçesi Dalla'nın kız kardeşiydi ve bu durum Jarl'ı, Sur'un Ötesindeki Kral'ın kendinden bir nesil genç erkek kardeşi yapıyordu. Magnar, yetkisini paylaşmaktan açıkça hoşnutsuzdu. Yanında yüz Thenn getirmişti, Jarl'ın adamlarının beş kat fazlası, çoğu zaman bütün komuta ondaymış gibi davranıyordu. Ama Jon, onları buzun üstünden atlatacak kişinin genç adam olacağını biliyordu. Jarl yirmi yaşından büyük olamazdı ama sekiz yıldır akıncıydı, üstelik Kargakatili Alfyn ve Ağlak gibi adamlarla birlikte onlarca kez Sur'u geçmişti, yakın zamanda aynı şeyi kendi çetesiyle de yapmıştı.

Magnar lafı dolandırmadı. "Jarl beni yükseklerde devriye gezen kargalara karşı uyardı. Bana devriyeler hakkında bildiğin her şeyi anlat."

Bana anlat dedi, diye düşündü Jon, bize anlat, değil. Halbuki Jarl adamın hemen yanındaydı. Jon, bu kaba emri reddetmeyi her şeyden çok isterdi ama Styr'in onu en küçük sadakatsizlikte öldüreceğini biliyordu, Jon'a ait olmak suçundan Ygritte'i de öldürürdü. "Her devriyede dört adam vardır, iki korucu ve iki inşaatçı," dedi. "İnşaatçılar çatlakları, erimeleri ve diğer yapısal sorunları not eder, korucular düşman izi arar. Katır sürerler."

"Katır?" Kulaksız adam yüzünü buruşturdu. "Katırlar yavaştır."

"Yavaşlardır ama buzda ayakları kaymaz. Devriyeler, genelde Sur'un üstünde dolaşır ve Kara Kale'nin haricinde yukarı çıkan yollara uzun yıllardır taş dökülmemiştir. Katırlar Doğugözcüsü'nde yetiştirilir ve özellikle bu görev için eğitilir."

"Genelde Sur'un üstünde dolaşırlar? Her zaman değil?"

"Hayır. Dört devriyeden biri duvarın dibini dolaşır, buz temeldeki çatlakları ya da tünel kazma girişimlerini tespit etmek için."

Magnar başıyla onayladı. "Arson Buzbalta ve tünelinin hikâyesi uzak

Thenn’de bile bilinir.”

Hikâyeyi Jon da biliyordu. Arson Buzbalta, tüneli Gece Kalesi’nin koruculari tarafından bulunduğunda Sur’un yarısını delmişti. Korucular adamın tünel kazmasına engel olmamıştı; arkasındaki yolu buz, taş ve karla kapatmışlardı sadece. Efkârlı Edd, Sur’a kulağını dayarsan Arsonin balta seslerini hâlâ duyabileceğini söylerdi eskiden.

“Bu devriyeler ne zaman dışarı çıkar? Hangi sıklıkla?”

Jon omuzlarını silkti. “Değişir. Lord Kumandan Qorgylein, onları her üç günde bir Kara Kale’den Kıyıdaki Doğugözcüsüne ve her iki günde bir Kara Kale’den Gölge Kule’ye gönderdiğini duymuştum. Ama onun zamanında Nöbet’in daha fazla adamı vardı. Lord Kumandan Mormont devriyelerin sayısını ve dışarı çıkacakları günleri değiştirmeyi tercih eder, gidiş gelişlerinin takip edilmesini güçleştirmek için. Ve bazen, terk edilmiş kalelerden birine on beş gün ya da bir ay dönümü için daha büyük kuv-vetler gönderir.” Jon bu taktiği amcasının bulduğunu biliyordu. Düşmanın aklını karıştırmak için her şey.

“Şu anda Taşkapı’da adam var mı?” diye sordu Jarl. “Bozkalkan’da?”

Yani bu ikisinin arasmdayız, öyle mi? Jon yüzünü dikkatle ifadesiz tutuyordu. “Ben Sur’dan ayrıldığımda sadece Karakale’de, Doğugözcüsü’nde ve Gölge Kule’de adam vardı. Bowen Marsh’ın ya da Sör Denys’in o zamandan beri neler yapmış olabileceğini söyleyemem.”

“Kalelerde kaç karga kalıyor?” diye sordu Styr.

“Kara Kale’de beş yüz kişi. Gölge Kule’de iki yüz, Doğugözcüsü’nde de üç yüz kadar.” Hesaba üç yüz adam eklemişti Jon. Keşke bu kadar kolay olsaydı...

Ama Jarl kanmamıştı. “Yalan söylüyor,” dedi Styr’e. “Ya da Yumruk’ta kaybolan adamları da hesaba katıyor.”

“Karga,” diye uyardı Magnar. “Beni Mance Rayder’la karıştırma. Bana yalan söylersen dilini keserim.”

“Ben karga değilim ve bana yalancı denmesine müsaade etmiyorum.” Jon, kılıç elinin parmaklarını esnetti.

Thenn Magnar’ı buz gibi gri gözleriyle Jon’u inceledi. “Yakında sayılarını öğreneceğiz,” dedi bir süre sonra. “Git. Başka sorum olursa seni çağırtırım.”

Jon sert bir şekilde başını eğdi ve gitti. Bütün yabanıllar Styr gibi olsaydı onlara ihanet etmek kolaylaşırdı. Ama Thennler diğer özgür insanlara benzemiyordu. Magnar, İlk İnsanlarin sonuncusu olduğunu iddia ediyordu ve halkını demir yumrukla yönetiyordu. Thenn isimli küçük arazisi, Ayazdiş’in en

kuzey zirvelerinin arasında kalan yüksek bir dağ vadisiydi ve mağara adamlarıyla, Boynuzayaklarla, devlerle ve buzlu nehirlerin yamyam kabileleriyle çevriliydi. Ygritte, Thenler'in vahşi savaşçılar olduğunu söylemişti ve Magnar onlar için tanrıydı. Jon buna inanırdı. Jarlin, Harma'nın ve Çıngıraklının aksine, Styr adamlarından mutlak itaat istiyordu ve Mance'in, Sur'u geçecek adam olarak onu seçmesinde bu disiplinin rolü olduğu şüphesizdi.

Jon, yemek ateşlerinin başında bronz miğferlerinin üstünde oturan Thennler'in yanından geçti. Ygritte nereye kayboldu? Ygritte'in eşyalarını ve kendininkileri aynı yerde buldu ama kızdan eser yoktu. Keçi Grigg mağaranın arkasını işaret ederek, "Bir meşale aldı ve şu tarafa gitti," dedi.

Jon adamın parmağını izledi, kendini sütunlardan ve sarkıtlardan oluşan bir labirentin içinde uzanan loş bir arka odada buldu. Kızın kahkahalarını duyduğunda, burada olamaz, diye düşünüyordu. Sese doğru döndü ama on beş metre sonra çıkmazdaydı, pembe ve beyaz akan taştan oluşan boş bir duvarla yüz yüzeydi. Kafası karışmış halde geldiği yoldan geri döndü ve sonra gördü: Islak bir kaya çıkıntısının altındaki karanlık delik. Diz çöktü, dinledi ve suyun belli belirsiz sesini duydu. "Ygritte?"

Kızın, "Buradayım," diyen sesi hafifçe yankılandı.

Mağara genişlemeden önce Jon on sekiz metre kadar emeklemek zorunda kaldı. Tekrar ayağa kalktığında gözlerinin karanlığa alışması için birkaç saniye gerekti. Ygritte bir meşale getirmişti ama başka ışık yoktu. Kız, kayadaki bir çatlaktan çıkıp geniş ve karanlık bir havuza dökülen küçük bir şelalenin yanında duruyordu. Turuncu sarı alevlerin pırıltısı yeşil sulara yansıyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Jon, kıza.

"Suyun sesini duydum. Mağaranın ne kadar derine indiğini görmek istedim.''Ygritte meşaleyle gösterdi. "Daha aşağı inen bir tünel var. Yüz elli metre kadar takip edip geri döndüm."

"Çıkmaz yol muydu?"

"Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar. Uzayıp duruyordu. Bu dağlarda yüzlerce mağara var ve derinlerde hepsi birbirine bağlı. Şu senin Sur'un altında bile bir yol var. Gome'un Yolu."

"Gome," dedi Jon. "Gome, Sur'un Ötesindeki Kral'dı." "Evet," dedi Ygritte. "Üç bin yıl önce, kardeşi Gendel'le birlikte. Mağaraların içinden bir özgür insanlar ordusu geçirdi, Nöbet her şeyden bihaberdi. Ama ordu mağaralardan çıktığında Kışyarı kurtlarının saldırısıyla karşılaştı."

"Bir mücadele oldu," diye hatırladı Jon. "Gome, Kuzey Kralını katletti

ama kralın oğlu babasının sancağını kaldırdı, tacını başından aldı ve Gorne'u öldürdü."

"Ve kılıç sesleri kaledeki kargaları uyandırdı, siyahlara bürünmüş kargalar dışarı çıktı ve özgür insanları arkadan yakaladı." "Evet. Gendel'in güneyinde kral vardı, doğusunda Umberlar ve kuzeyinde de Nöbet. O da öldü."

"Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar. Gendel ölmedi. Mücadele ederek kargaların içinden geçti ve insanlarını kuzeye geri götürdü, kurtlar hemen arkalarından geliyordu. Ama Gendel, mağaraları Gorne kadar iyi bilmiyordu, yanlış yola saptı." Ygritte elindeki meşaleyi ileri geri salladı, gölgeler hareket edip zıpladı. "Derinlere indi, daha derinlere. Geri dönmeye çalıştı ama tanıdık görünen yolların sonunda gökyüzü yerine taş vardı. Kısa zaman sonra meşaleleri sönmeye başladı, teker teker, sonunda karanlıktan başka hiçbir şey kalmadı. Gendel'in insanları bir daha asla görülmedi ama sessiz bir gecede, onların çocuklarının çocuklarının çocuklarına ait hıçkırık seslerini duyabilirsin; dağların altında hâlâ çıkış yolunu ararlar. Dinle. Onları duyuyor musun?"

Jon, akan suyun sesinden ve alevlerin hafif çıtırtısından başka bir şey duymuyordu. "Sur'un altındaki yol da kayboldu?"

"Bazıları o yolu aradı. Gendel'in çocuklarını bulmak için çok derinlere inenler. Fakat Gendel'in çocukları sürekli açtı." Ygritte gülümsedi, meşaleyi dikkatlice bir kaya yarığına yerleştirdi,! Jon'un boynunu ısırırken, "Karanlığın içinde insan etinden başka yiyecek bir şey yoktur," diye fısıldadı.

Jon, yüzünü kızın saçlarına gömdü ve burnunu onun kokusuyla doldurdu. "Bran'a bir canavar hikâyesi anlatan Yaşlı Dadı gibi konuşuyorsun."

Ygritte, Jon'un omzunu yumrukladı. "Yaşlı bir kadınım, öyle mi?"

"Benden yaşlısın."

"Evet. Ve daha akıllıyım. Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar." Ygritte, Jon'dan uzaklaştı, tavşan derisi yeleğini çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana ne kadar yaşlı olduğumu gösteriyorum." Maral derisinden yapılmış mintanını çıkarıp kenara attı. Üst üste giydiği üç yün içliği aynı anda başından yukarı çekti. "Beni görmeni istiyorum."

"Yapmamalıyız... "

"Yapmalıyız," dedi Ygritte. Çizmesini çıkarmak için tek bacağının üstünde durduğunda göğüsleri hopladı. Göğüs uçları geniş ve pembeydi. "Sen de," dedi koyun derisi pantolonunu aşağı indirirken. "Bakmak istiyorsan göstermek zorundasın. Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar."

Jon, "Seni istediğimi biliyorum," derken duydu kendini, bütün yeminleri

ve bütün onuru unutulmuştu. Ygritte, isim günündeki kadar çıplak bir halde önünde duruyordu ve Jon mağaradaki kayalar kadar sertti. Şimdiye kadar elli kez Ygritte'in içine girmişti ama her seferinde kürklerin altındalardı ve etraflarında insanlar vardı. Ygritte'in ne kadar güzel olduğunu daha önce hiç görmemişti. Kızın bacakları ince fakat kaslıydı, uyluklarının birleştiği yerdeki tüyler başındaki saçlardan daha parlak bir kırmızıydı. Bu onu daha şanslı mı yapıyor? Jon, Ygritte'i kendine çekti. "Kokunu seviyorum," dedi. "Kırmızı saçlarını seviyorum. Ağzını ve beni öpüş şeklini seviyorum. Gülümsemeni seviyorum. Göğüslerini seviyorum." Kızın göğüslerini öptü, önce birini sonra diğerini. "Sıska bacaklarını seviyorum. Ve onların arasındaki şeyi." Kızı oradan öpmek için diz çöktü, önce hafifçe üstünden ama Ygritte bacaklarını biraz araladı ve Jon içerideki pembeliği gördü, orayı da öptü ve kızın tadını aldı. Ygritte nefesini tuttu. "Her yerimi bu kadar çok seviyorsan neden soyunmadın hâlâ?" diye fısıldadı. "Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar. Hiçbir ş... ah. Ah. AHHH."

Daha sonra neredeyse utangaçtı kız ya da en fazla Ygritte'in olabileceği kadar utangaç. Birlikte kıyafetlerinin üstüne uzandıklarında, "Şu yaptığın şey," dedi Ygritte, "Ağzınla yaptığın..." Tereddüt etti. "Lordlar... güneydeki lordlar leydilerine bunu mu yapıyor?"

"Sanmıyorum." Lordların leydileriyle neler yaptığını kimse Jon'a anlatmamıştı. "Ben sadece... seni oradan da öpmek istedim. Bundan hoşlanmış görünüyordun."

"Evet. Ben... biraz hoşlandım. Bunu sana kimse öğretmedi mi?"

"Hayatımda kimse olmadı," diye itiraf etti Jon. "Sadece sen." "Bir bakir," diye dalga geçti Ygritte. "Sen bakirdin."

Jon kızın göğüs ucunu oyun oynar gibi sıktı. "Ben Gece Nöbetçilerinin adamıydım." Jon, adamıydım, derken duydu kendini. Peki şimdi neydi? Bunu düşünmek istemiyordu. "Sen bakire miydin?"

Ygritte dirseğinin üstünde doğruldu. "On dokuz yaşımdayım, bir mızrak karısıyım ve ateşle öpüldüm. Nasıl bakire olabilirim?"

"Kimdi?"

"Beş yıl önce bir bayramda karşılaştığım bir çocuk. Ağabeyleriyle birlikte alışverişe gelmişti, benimkiler gibi ateşle öpülmüş saçları vardı, ben de onun şanslı olacağını düşündüm. Ama zayıftı. Geri dönüp beni çalmaya çalıştığında Uzunmızrak onun kolunu kırdı, çocuk kaçtı ve bir daha asla denemedi, bir kez bile."

"O halde Uzunmızrak değildi." Jon rahatlamıştı. Cana yakın yüzü ve

dostça tavırları yüzünden Uzunmızrakı seviyordu.

Ygritte, Jon'u yumrukladı. "Bu çok iğrenç. Kız kardeşinle yatar mıydın?"

"Uzunmızrak senin kardeşin değil."

"O benim köyümden. Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar. Gerçek bir erkek çok uzaklardan bir kadın çalar, kabilesini güçlendirmek için. Kardeşleriyle, babalarıyla ya da kabile akrabalarıyla yatan kadınlar tanrıları kızdırır, zayıf ve hastalıklı çocuklarla cezanlandırılır. Canavarlar bile."

"Craster kendi kızlarıyla evleniyor," diye hatırlattı Jon. Ygritte onu tekrar yumrukladı. "Craster bizim türümüzden çok sizin türünüzden. Babası, Beyazağaç Köyü'nden kadın çalmış bir kargaydı ama kadına sahip olduktan sonra Sur'a geri döndü. Kadın, kargaya oğlunu göstermek için Kara Kale'ye gittiğinde kardeşler borularını üfleyip onu kaçırdılar. Crasterin kanı karadır ve üzerinde büyük bir lanet vardır." Parmaklarını hafifçe Jon'un karnında gezdirdi. "Bir zamanlar senin de aynı şeyi yapacağından korkuyordum. Sur'a kaçacağından. Beni çaldıktan sonra ne yapa-cağını bilemedin."

Jon doğruldu. "Ygritte, ben seni çalmadım."

"Evet çaldın. Dağdan atladın ve Orell'i öldürdün. Ben daha baltama uzanamadan sen bıçağını boğazıma dayamıştın. Bana sahip olacağını düşündüm ya da beni öldüreceğini, belki ikisi birden ama yapmadın. Sana Ozan Bael'in hikâyesini ve Kışyarı gülünü nasıl kopardığını anlattıktan sonra beni koparman gerektiğini anlayacağını düşündüm ama yapmadın. Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar." Ygritte utangaç bir şekilde gülümsedi. "Ama birkaç şey öğreniyor olabilirsin."

Jon birdenbire, kızın bedeninde ışıkların kımıldadığını fark etti. Etrafa baktı. "Yukarı çıksak iyi olacak. Meşale sönmek üzere."

"Karga, Gendel'in çocuklarından mı korkuyor?" dedi Ygritte sırıtarak. "Fazla derinde değiliz ve seninle işim bitmedi Jon Kar." Jon'u tekrar kıyafetlerin üstüne devirdi ve ata biner gibi üstüne çıktı. "Sen yine..." Tereddüt etti.

Meşale sönmeye başlarken."Ne?" diye sordu Jon aceleyle.

"Aynı şeyi yapar mısın?" deyiverdi Ygritte. "Ağzınla? Lordların öpücüğü? Ve ben... ben de bundan hoşlanıp hoşlanmadığı görebilirim."

Meşale söndü fakat Jon'un umurunda değildi artık.

Sonra suçluluk geldi ama öncekinden zayıftı. O kadar yanlış bir şeyse, diye düşündü Jon, tanrılar neden bu kadar güzel olmasını sağlamış?

İşleri bittiğinde mağara zifirî karanlıktı. Tek ışık, arkadaki daha geniş mağaranın yirmi ateşle aydınlanan tünelinden gelen loş pırıltıydı. Kısa zaman sonra, karanlıkta el yordamıyla hareket ederek giyinmeye çalışıyor ve

birbirlerine çarpıp duruyorlardı.

Ygritte tökezleyip havuza düştü ve suyun soğukluğu yüzünden tiz bir çığlık attı. Jon gülmeye başlayınca kız onu da suya çekti. Karanlıkta güreşip sular sıçrattılar, kız yine Jon'un kollarının arasındaydı ve anladılar ki işleri henüz bitmemişti.

Jon tohumlarını içine boşaltınca, "Jon Kar," dedi kız, "şimdi hiç kımıldama, çok güzel. Seni orada hissetmeyi seviyorum, evet seviyorum. Hadi Sytr ve Jarl'a dönmeyelim. Hadi daha derinlere inelim ve Gendel'in çocuklarına katılalım. Bu mağaradan ayrılmak istemiyorum Jon Kar. Hiç."

DAENERYS

“Hepsi?” Köle kızın sesi temkinliydi. “Majesteleri, bu kulunuzun değersiz kulakları sizi yanlış mı duydu?”

Eğimli üçgen duvarlara yerleştirilmiş elmas şekilli çerçevelerin renkli camlarından sakin, yeşil ışıklar süzülüyordu ve arkadaki bahçenin meyve ve çiçek kokularını taşıyan hafif esinti teras kapılarından içeri giriyordu. “Kulakların doğru duydu,” dedi Dany. “Hepsini almak istiyorum. İyi Usta’ya söyle lütfen.”

Dany bugün bir Qarth kıyafeti tercih etmişti. Koyu menekşe rengi ipek, gözlerinin erguvan rengini ortaya çıkarıyordu. Elbisenin kesimi Dany’nin tek göğsünü açıkta bırakıyordu. Astapor’un İyi Ustalari kendi aralarında alçak seslerle tartışırken, Dany ince uzun bir kadehten mayhoş hurma şarabı yudumluyordu. Adamların bütün sözlerini seçemiyordu ama açgözlülüğün sesini duyabiliyordu.

Sekiz simsarın her birine üçer köle muhafız eşlik ediyordu... ama içlerindeki en yaşlı adam olan Grazdanin altı koruması vardı. Dany, bir dilenci gibi görünmemek için kendi eşlikçilerini getirmişti; boyalı yelekler ve ipek pantolonlar giyen İrri ve Jhiqui, Beyazsakal ve kudretli Belwas, Dany’nin kan süvarileri. Mormont Hanedanının ayısının işli olduğu yeşil cübbesinin içinde eriyen Sör Jorah, Dany’nin arkasında duruyordu. Adamın ter kokusu, Astaporlular’ı yıkayan şekerli parfümlere verilmiş kaba bir cevaptı.

Bugün şeftali gibi kokan Kraznys mo Nakloz, “Hepsi,” diye homurdandı. Köle kız kelimeyi Batıdiyar’ın Ortak Dil’inde tekrarladı. “Binlikten sekiz tane var. Hepsi derken bunu mu kastediyor? Ayrıca altı tane yüzlük var, tamamlandığında dokuzuncu binin parçası olacaklar. Onları da almak ister mi?”

Soru kendisine tercüme edildiğinde, “İsterim,” dedi Dany. “Sekiz bini, altı yüzü... ve hâlâ eğitimde olanları. Çivili miğferi kazanmayanları. ”

Kraznys dostlarına döndü. Adamlar tekrar kendi aralarında tartıştılar. Mütercim, Dany’ye adamların adını söylemişti ama isimleri akılda tutmak zordu. Görünüşe göre içlerinden dördüne, muhtemelen şafak günlerinde Eski

Ghis'i kuran Muhteşem Grazdan'a nazire ile Grazdan adı verilmişti. Hepsi birbirine benziyordu; kehribar tenli, geniş burunlu, koyu renk gözlü etli adamlar. Fırça gibi saçları siyah ya da koyu kırmızıydı veya Ghiscarlılar'a özgü kırmızı ve siyah karışımı. Hepsinin bedenine, sadece özgür doğan Astaporlu erkeklerin kullanmasına izin verilen bir esvap olan tokar sarılmıştı.

Kaptan Groleo, bir adamın statüsünü belli eden şeyin, tokarın eteklerindeki püsküller olduğunu söylemişti Dany'ye. Piramidin tepesindeki bu serin ve yeşil odada, köle tacirlerinden ikisi gümüş püsküllü tokarlar giyiyordu, ikisinin altın püskülleri vardı ve en yaşlıları olan Grazdan, adam hareket ettikçe ya da bir kolunu kımıldattıkça hafif bir şekilde tıkırdayan şişman incilerle süslü bir püskül sergiliyordu.

Gümüş püsküllü Grazdanlar'dan biri, "Yarı eğitimli oğlanları satamayız," diyordu diğerlerine.

"Eğer kadının altınları iyiyse satabiliriz," dedi püskülleri altın olan daha şişman bir adam.

"Onlar Lekesiz değil. Henüz bebek öldürmediler. Arazide başarısız olurlarsa bizi utandırırlar. Üstelik yarın beş bin taze çocuğu hadım etsek, satılmaya uygun duruma gelmeleri on yıl alır. Lekesiz bulmaya gelen bir sonraki alıcıya ne diyeceğiz?"

"Ona beklemesi gerektiğini söyleyeceğiz," dedi şişman adam. "Kesemde olan altın, geleceğimde olan altından iyidir."

Dany, yüzünü ifadesiz ve ilgisiz tutmaya çalışarak mayhoş hurma şarabını içti ve adamların tartışmasına izin verdi. Hepsini satın alacağım, fıyat ne olursa olsun, dedi kendine. Şehirde yüz köle taciri vardı ama en büyükleri Dany'nin önünde duran sekiz adamdı. Bu adamlar yatak köleleri, tarla işçileri, katipler, zanaatkarlar ve hocalar satarken rakipti fakat ataları, Lekesiz yaratmak ve satmak amacıyla birbirleriyle anlaşma yapmışlardı. Astapor'u kiremit ve kan inşa etti, kiremit ve kan insanlarını.

Sonunda, adamların kararını açıklayan Kraznys oldu. "Sekiz bini alabileceğini söyle, altını yeterli gelirse. Dilerse altı yüzü de alabilir. Ona bir yıl sonra geri gelmesini söyle, o zaman iki bin daha satarız."

Tercümeyi duyduğunda, "Bir yıl sonra Batıdiyar'da olacağım," dedi Dany. "Benim zaruretim şimdi. Lekesizler iyi eğitimli lâkin pek çoğu mücadele sırasında gidecek. Onların yerine geçip düşürdükleri kılıçları almaları için çocuklara da ihtiyacım var." Şarabı bir kenara bırakıp köle kıza doğru eğildi. "İyi Ustalar'a, henüz köpek yavruları sağ olan küçük çocukları dahi istediğimi söyle. Daha dün kestikleri bir çocuk için, çivili miğferi olan bir Lekesiz'e

ödediğim fiyatı ödeyeceğimi söyle.”

Kız söyledi. Cevap hâlâ hayırdı.

Dany kızgınlıkla kaşlarını çattı. “Pekâlâ. Onlara iki katını ödeyeceğimi söyle, hepsini aldığım takdirde.”

“İki katı?” Altın püsküllü şişman adam dışında hepsinin ağzının suyu akıyordu.

“Bu küçük fahişe tam bir aptal,” dedi Kraznys mo Nakloz. “Üç katını isteyelim derim. Ödeyecek kadar umutsuz. Her kölenin ederinin on katını isteyelim, evet.”

Çatal sakallı, uzun boylu Grazdan, köle kız kadar iyi olmasa da Ortak Dil’de konuştu. “Majesteleri,” diye homurdandı, “Batıdiyar zengin oluyor, evet ama sen şimdi kraliçe olmuyor. Belki asla kraliçe olmuyor. Yedi Krallıkın çelik şövalyeleriyle dövüşürken Lekesizler bile savaş kaybedebiliyor. Ben hatırlatıyorum. Astapor’un İyi Ustaları söz karşılığında et satmıyor. İstiyor olduğun hadımların fiyatını ödemek için yeterli altının ve malın var mıdır?”

“Sorunun cevabını benden iyi biliyorsunuz İyi Usta,” diye yanıtladı Dany. “Adamlarınız gemilerimi araştırdı ve her kehribar boncuğun, her safran kavanozunun çetelesini tuttu. Ne kadara sahibim?”

“Binlerden bir tane alacak kadar,” dedi İyi Usta aşağılayan bir gülümsemeyle. “Ama iki katını öderim diyorsun. O zaman bütün alacağın beş tane yüzlük.”

“Güzel tacınız bir yüzlük daha satın alabilir,” dedi şişman olan, Valyria dilinde. “Üç ejderhalı tacınız.”

Dany adamın sözlerinin tercüme edilmesini bekledi. “Tacım satılık değil.” Annelerinin tacını sattığında, Viserys’in içindeki son neşe kırıntısı da gitmiş, geriye sadece öfke kalmıştı. “İnsanlarımı köleleştirmeyeceğim. Ne atlarını ne de mallarını satacağım. Ama gemilerimi alabilirsiniz. Büyük göke Balerion, kadırgalar VIlagar ve Meraxes.” Groleo ve diğer kaptanlar bunun gerekliliği konusunda ateşli itirazlar da bulunmuş olsalar da, Dany işin bu noktaya varabileceğine dair onları uyarmıştı. “Üç iyi geminin değeri birkaç önemsiz hadımınkinden fazladır.”

Şişman Grazdan diğer adamlara döndü. Alçak seslerle tekrar konuştular. Çatal sakallı olan adam Dany’ye döndüğünde, “İki tane binlik,” dedi. “Aslında çok fazla ama sizin ihtiyacınız büyük ve İyi Ustalar cömert davranıyor.”

İki bin asker Dany’nin yapmaya niyetli olduğu şey için kesinlikle yeterli değildi. Hepsini almalıyım. Ağzında hurma şarabının bile temizleyemeyeceği bir acılık bırakmasına rağmen Dany şimdi ne yapması gerektiğini biliyordu. Çok

uzun süre, çok fazla düşünmüş ve başka bir yol bulamamıştı. Tek seçeneğim bu. “Bana hepsini verin,” dedi, “ve bir ejderha alın.”

Dany’nin yanındaki Jhiqui’nin iç çekişi duyuldu. Kraznys dostlarına gülümsedi. “Size demedim mi? Bize her şeyini verir.” Beyazsakal beyninden vurulmuş gibiydi. Asasına kenetlenen eli titriyordu. “Hayır,” dedi, Dany’nin önünde diz çöktü. “Majesteleri size yalvarıyorum, tahtınızı ejderhalarla kazanın, kölelerle değil. Bunu yapmamalısınız...”

“Sen bana talimat vermeye kalkışarak haddini aşma. Sör Jorah, Beyazsakalı huzurumdan al.”

Mormont yaşlı adamı kolundan sertçe tutup çekerek ayağa kaldırdı ve terasa götürdü.

“İyi Ustalar’a bu rahatsızlıktan ötürü üzgün olduğumu söyle,” dedi Dany, köle kıza. “Onlara cevaplarını beklediğimi söyle.” Dany cevabı biliyordu gerçi; cevabı adamların pırıldayan gözlerinde, saklamak için üstün çaba harcadıkları gülümsemelerinde görüyordu. Astapor’da binlerce hadım ve kesilmeyi bekleyen çok daha fazla köle çocuk vardı ama kocaman dünyada sadece üç ejderha yaşıyordu. Ghiscarlılar ejderhaları şiddetle istiyor. Nasıl istemezlerdi ki? Dünya henüz gençken Eski Ghis, Valyria’yla beş kez çarpışmıştı ve beş kez kederli bozgunlara uğramıştı. Çünkü Özgürkale’nin ejderhaları vardı ve İmparatorluk’un yoktu.

En yaşlı Grazdan koltuğunda kıpırdandı, incileri hafifçe tıkırdadı. “Ejderhayı biz seçeceğiz,” dedi ince, sert bir sesle. “Siyah ejderha en iri ve en sağlıklı olanları.”

“Onun adı Drogon.” Dany başıyla onayladı.

“Sizde kalmasına izin vereceğimiz tacınız ve kraliçe kıyafetleriniz dışında bütün mallarınız. Üç gemi. Ve Drogon.”

“Anlaştık,” dedi Dany, Ortak Dil’de.

“Anlaştık,” diye karşılık verdi yaşlı Grazdan kalın Valyria lisanıyla.

Diğerleri inci püsküllü adamı tekrar etti. “Anlaştık,” diye tercüme etti köle kız. “Anlaştık, anlaştık, sekiz kere anlaştık.”

Bütün ayarlamalar yapıldıktan sonra, “Lekesizler sizin vahşi dilinizi çabucak öğrenir,” diye ekledi Kraznys mo Nakloz, “ama o zamana kadar onlarla konuşmak için bir köleye ihtiyacınız olacak. Bu kızı bir hediye olarak alın, isabetli bir alışverişin hatırası.” “Alırım,” dedi Dany.

Köle kız, adamın sözlerini Dany’ye, Dany’nin sözlerini adama çevirdi. Bir hatıra olarak verilmekten gocunduysa bile duygularını belli etmedi.

Dany terasa çıkıp yanından geçtiğinde Arştan Beyazsakal da dilini tuttu.

Basamaklardan inen Dany'yi sessizlik içinde takip etti ama Dany, adamın kırmızı kiremitlere vuran asasının tak taklarını duyabiliyordu. Yaşlı adamı öfkesinden ötürü suçlamıyordu. Dany sefil bir iş yapmıştı. Ejderhaların Anası en kuvvetli çocuğunu sattı. Sadece bu düşünce bile midesini bulandırıyordu.

Ama Gurur Meydaninda, köle tacirlerinin piramidiyle hadımların barakası arasındaki kırmızı kiremitlerde dururlarken Dany yaşlı adama döndü. "Beyazsakal," dedi. "Senden tavsiyeler istiyorum, benimle açık konuşmaktan hiç çekinmemelisin... yalnız olduğumuzda. Ama beni asla yabancıların yanında sorgulama. Anlaşıldı mı?"

"Evet Majesteleri," dedi adam mutsuzlukla.

"Ben çocuk değilim," dedi Dany. "Kraliçeyim."

"Ama kraliçeler de hata yapar. Astaporlular sizi kandırdı Majesteleri. Bir ejderhanın değeri bir ordudan fazladır. Aegon bunu üç yüz yıl önce Ateş Tarlasında kanıtladı."

"Aegonin neyi kanıtladığını biliyorum. Ben de birkaç şey kanıtlamak niyetindeyim." Dany, tahtırevanın yanında uysalca bekleyen köle kıza döndü. "Bir adın var mı yoksa her gün bir fıçının içinden yeni bir isim çekmek zorunda mısın?"

"Bu sadece Lekesizler için," dedi kız. Sonra sorunun Yüksek Valyria dilinde sorulduğunu fark etti. Gözleri kocaman açıldı. "Ah."

"Adın, Ah mı?"

"Hayır. Bu kulunuzun şaşkınlığını bağışlayın Majesteleri. Kölenizin adı Missandei ama..."

"Missandei artık bir köle değil. Seni şu andan itibaren azat ediyorum. Benimle birlikte tahtırevana bin, konuşmak istiyorum." Rakharo tahtırevana binmelerine yardım etti, Dany toza ve sıcağa karşı perdeleri örttü. "Benimle kalırsan hizmetçilerimden biri olarak hizmet edeceksin," dedi yola koyulduklarında. "Seni, benim adıma konuşman için yanımda tutacağım, Kraznys için konuştuğun gibi. Fakat yanına dönmeyi tercih edeceğin bir annen ya da baban varsa dilediğin zaman hizmetimden ayrılabilirsin."

"Bu kulunuz kalacak," dedi kız. "Bu kulunuzun... ben... benim gidecek hiçbir yerim yok. Bu kulunuz... ben size memnuniyetle hizmet edeceğim."

"Sana özgürlük verebilirim ama güvenlik değil," diye uyardı Dany, kızı. "Aşmam gereken bir dünya ve yapmam gereken savaşlar var. Aç kalabilirsin. Yorulabilirsin. Öldürülebilirsin."

"Valar morghulis," dedi Missandei, Yüksek Valyria dilinde. "Bütün insanlar ölmeli," diye onayladı Dany, "ama dua edelim de yakın zamanda

olmasın.” Minderlere uzanıp kızın elini tuttu. “Şu Lekesizler gerçekten korkusuz mu?”

“Evet Majesteleri.”

“Artık bana hizmet ediyorsun. Hiç acı hissetmedikleri doğru mu?”

“Cesaret şarabı o çeşit hisleri öldürür. Bebeklerini katlettiklerinde şarabı yıllardır içiyor olurlar.”

“İtaakârlar mı?”

“Bütün bildikleri itaattir. Onlara nefes almamalarını söyleseniz, bunu itaatsizlik etmekten kolay bulurlar.”

Dany başıyla onayladı. “Peki onlarla işim bittiğinde?” “Majesteleri?”

“Savaşımı kazanıp babama ait olan tahtı aldığımda, şövalyelerim kılıçlarını kınlarına sokup kalelerine dönecekler; karılarına, çocuklarına, annelerine... hayatlarına. Ama bu hadımların bir hayatı yok. Geriye mücadele kalmadığında sekiz bin hadımla ne yapacağım?”

“Lekesizlerden iyi muhafızlar ve kusursuz nöbetçiler olur Majesteleri,” dedi Missandei. “Ve böylesine iyi bir birlik için alıcı bulmak zor değildir.”

“Batıdiyar’da adamların alınıp satılmadığını söylüyorlar.” “Saygısızlık etmem istemem ama Lekesizler adam değildir Majesteleri.”

“Eğer Lekesizleri tekrar satarsam, onların bana karşı kullanılmayacağını nasıl bilebilirim?” diye sordu Dany. “Bunu yaparlar mı? Bana karşı dövüşürler mi, hatta bana zarar verirler mi?”

“Eğer ustaları emrederse. Onlar sorgulamaz Majesteleri. Onlar bütün sorulardan aridir. Onlar itaat eder.” Kız rahatsız görünüyordu. “Siz... onlarla işiniz bittiğinde kendi kılıçlarının üstüne düşmelerini emredebilirsiniz Majesteleri.”

“Ve bunu bile yaparlar?”

“Evet.” Missandei’nin sesi yumuşamıştı. “Majesteleri.”

Dany kızın elini sıktı. “Ama sen onlara bunu emretmememi tercih edersin. Neden? Neden umursuyorsun?”

“Bu kulunuz... ben... Majesteleri...”

“Söyle.”

Kız gözlerini indirdi. “İçlerinden üçü bir zamanlar benim ağabeylerimdi Majesteleri.”

Öyleyse ağabeylerinin senin kadar cesur ve senin kadar zeki olmasını umarım. Dany tekrar minderlere yaslandı ve tahtırevanın onu ileri taşımasına izin verdi, hayatını son bir kez derleyip toparlamak üzere Balerion’a. götürmesine. Ve Drogon’a. Ağzı öfkeyle büküldü.

Günü takip eden gece uzun, karanlık ve rüzgârlıydı. Dany her zaman olduğu gibi ejderhalarını besledi ama onun hiç iştahı yoktu. Bir süre kamarasında tek başına ağladı, sonra Groleo'yla yeni bir tartışma yapmaya yetecek bir zaman için gözyaşlarını kuruttu. "Yargıç İllyrio burada değil," dedi sonunda kaptana, "burada olsaydı o da fikrimi değiştiremezdi. Lekesizler'e bu gemilerden daha fazla ihtiyacım var ve başka itiraz duymak istemiyorum." Öfke, birkaç saatliğine de olsa içindeki acıyı ve korkuyu küle çevirmişti. Dany daha sonra kansüvarilerini ve Sör Jorahi kama-rasına çağırdı. Sadece onlara gerçekten güveniyordu.

Adamlar gittikten sonra, sabaha iyice dinlenmiş olmak için uyumaya niyetlendi ama kamaranın havasız darlığında bir saat boyunca huzursuzca dönüp durduktan sonra umutsuz olduğuna karar verdi. Kapıya çıktı, sallanan yağ lambasının ışığında yayma yeni bir tel takan Aggo'yu gördü. Bir biley taşıyla araktı'ını bileyen Rakharo bağdaş kurup Aggo'nun yanma, döşemeye oturmuştu. Dany onlara işlerine devam etmelerini söyledi ve serin gece havasını koklamak için güverteye çıktı. Gemi mürettebatı kendi işine bakarak Dany'yi yalnız bıraktı ama çok geçmeden Sör Jorah küpeştenin yanma gelip ona katıldı. Asla uzakta değil, diye düşündü Dany. Ruh hallerimi çok iyi biliyor.

"Khaleesi. Uyuyor olmalıydınız. Yarın çok sıcak ve çok zor olacak bana inanın. Güce ihtiyaç duyacaksınız."

"Eroeh'i hatırlıyor musun?" diye sordu Dany, Jorah'a. "Lhazarlı kız?"

"Ona tecavüz ediyorlardı, onları durdurdum ve kızı korumama aldım. Ama güneşim ve yıldızım öldüğünde Mago kızı geri aldı, onu tekrar kullandı ve öldürdü. Aggo, kızın kaderinin bu olduğunu söyledi."

"Hatırlıyorum," dedi Sör Jorah.

"Ben çok uzun zaman yalnızdım Jorah. Ağabeyimden başka kimsem yoktu. Küçücük, korkak bir şeydim. Viserys beni korumalıydı ama bunun yerine canımı yaktı ve beni daha beter korkuttu. Bunu yapmamalıydı. O benim sadece ağabeyim değildi, benim kralımdı. Eğer kendilerini koruyamayanları korumayacaklarsa, tanrılar neden krallar ve kraliçeler yaratır?"

"Bazı krallar kendi kendilerini yaratır. Robert gibi."

"O gerçek bir kral değildi," dedi Dany küçümseyerek. "O adaleti yerine getirmedi. Adalet... krallar bunun için vardır."

Sör Jorah cevap vermedi. Sadece gülümsedi ve hafifçe Dany'nin saçlarına dokundu. Bu yeterliydi.

Dany o gece rüyasında Rhaegar'dı, Üç Dişli Mızrak'a gidiyordu. Ama bir ejderhanın sırtındaydı bir atın değil, işgalci'ye ait isyancı ordunun nehri

geçtiğini gördü, askerler buzdan zırhlar giymişti ama Dany onları ejderha aleviyle yıkadı, çiğ taneleri gibi eriyen adamlar Uç Dişli Mızraki taşkın bir akıntıya dönüştürdü. Dany'nin küçük bir yanı bunun bir rüya olduğunu biliyordu ama diğer yanı zafer sarhoşuydu. Bu iş böyle olmalı. Diğeri bir kâbustu ve ben daha yeni uyandım.

Kamarasının karanlığında, hâlâ zafer coşkusuyla dolu bir halde aniden uyandı. Balerion da onunla birlikte uyanmış gibiydi; Dany ahşabın hafif çatırtısını, geminin gövdesine vuran suyun şıpırtısını, yukarıdaki güverteden gelen ayak seslerini duydu. Ve bir şey daha.

Kamarada biri vardı.

"İrri, Jhiqui? Neredesiniz?" Hizmetçiler cevap vermedi. Çok karanlıktı, Dany bir şey göremiyordu ama kızların nefes alıp verişini duyabiliyordu. "Jorah, sen misin?"

"Uyuyorlar," dedi bir kadın. "Hepsi uyuyor." Ses çok yakındı. "Ejderhalar bile uyumalıdır."

Tepemde duruyor. "Kim var orada?" Dany karanlığa baktı. Bir gölge gördüğünü düşündü, bir suretin belli belirsiz çizgilerini. "Benden ne istiyorsun?"

"Hatırla. Kuzeye gitmek için güneye yolculuk etmelisin. Batıya varmak için doğuya gitmelisin. İlerleyebilmek için geriye dönmelisin. Işığa dokunmak için gölgelerden geçmelisin."

"Quaithe?" Dany yataktan fırlayıp kapıyı ardına dek açtı. Soluk sarı fener ışığı kamaraya sızdı, İrri ve Jhiqui uykulu bir halde doğruldular. Jhiqui gözlerini ovuşturarak, "Khaleesi?" diye mırıldandı. Viserion uyandı, ağzını açtı ve alevli nefesi kamaranın en karanlık köşelerini bile aydınlattı. Kırmızı cilalı maske takan kadından iz yoktu. "Khaleesi, iyi değil misiniz?" diye sordu Jhiqui.

"Bir rüya," dedi Dany kafasını sallayarak. "Bir rüya gördüm, hepsi bu. Uyumaya devam edin. Hepimiz, uyuyalım." Ama Dany ne kadar denerse denesin uyku geri gelmedi.

Ertesi sabah, liman kapılarından Astapor'a girerken, arkama bakarsam kaybolurum, dedi Dany kendi kendine. Maiyetinin aslında ne kadar küçük ve önemsiz olduğunu kendine hatırlatamıyordu, yoksa bütün cesaretini kaybederdi. Bugün at kılından örülmüş bir pantolon ve boyalı deri yelek giymişti, beline bronz madalyonlu bir kemer takmıştı ve göğüslerinin arasında çapraz şekilde duran iki kemer daha vardı, gümüş atını sürüyordu. İrri ve Jhiqui, Dany'nin saçlarını örmüş ve örgüsüne küçük, gümüş bir çan asmışlardı. Çanın çınlaması Toz Sarayı'nda yanan Qarthin Ölümsüzlerinin şarkısını söylüyordu.

Astapor'un kırmızı kiremitten caddeleri bu sabah neredeyse kalabalıktı.

Köleler ve hizmetkârlar yolların kenarına dizilmişti, tokarlanm kuşanmış köle tacirleri ve onların kadınları basamaklı piramitlerden aşağıyı seyrediyordu. Qarthlilar'dan çok farklı değiller aslında, diye düşündü Dany. Çocuklarına ve çocuklarının çocuklarına anlatabilmek için ejderhaları görmek istiyorlar. Bu düşünce, o çocuklardan kaçının çocuk sahibi olabileceğini merak etmesine sebep oldu.

Aggo, büyük Dothrak yayıyla birlikte Dany'nin önünden gidiyordu. Güçlü Belwas, Dany'nin kısrağının sağında yürüyordu, Missandei soldaydı. Örgü zırhını ve pelerinini giymiş olan Sör Jorah Mormont arkadaydı, fazla yakına gelen herkese yiyecekmiş gibi bakıyordu. Rakharo ve Jhogo tahtırevanı koruyordu. Dany, tahtırevanın tavanının sökülmesini emretmişti, böylece kraliçenin üç ejderhası tavanın iskeletine zincirlenebildi. İrri ve Jhiqui ejderhaları sakin tutabilmek için onların yanında yolculuk ediyordu. Buna rağmen Viserion'un kuyruğu sağı solu kamçılıyordu ve hayvanın burun deliklerinden öfkeli dumanlar yükseliyordu. Rhaegal de bir şeylerin yanlış olduğunu sezmişti. Üç kez havalanmaya çalıştı ama Jhiqui'nin elindeki ağır zincir tarafından aşağı çekildi. Drogon kıvrılıp bir top şeklini almıştı, kuyruğu ve kanatları sımsıkı katlanmıştı. Uyanık olduğu sadece gözlerinden anlaşılıyordu.

Dany'nin kalan insanları arkadan geliyordu: Groleo, diğer kaptanlar, onların mürettebatları ve bir zamanlar Drogo'nun khalasar'ında at süren yüz bin kişiden Dany'ye kalan seksen üç

Dothraklı. Dany en yaşlı ve en zayıfları; emziren ve hamile kadınlar, küçük kızlar ve saçı örülemeyecek kadar genç oğlanlarla birlikte kafilenin iç tarafına koymuştu. Geri kalanlar -öyle denebilirse Dany'nin savaşçıları- kafilenin dış tarafında at sürüyor, hem kızıl topraklardan hem de siyah tuzlu denizden sağ çıkmış yüz küsür sıska attan oluşan kederli sürüyü yol boyunca yürütüyorlardı.

Dany, perişan güruhunun başında Astapor'un menderesli nehrinin yukarısına doğru yol alırken, bir sancak diktirmeliydim, diye düşündü. Gözlerini kapatıp sancağın nasıl görüneceğini hayal etti: Uçuşan siyah ipeğin üstünde, Targanyenlarin altın alev soluyan üç başlı kırmızı ejderhası. Rhaeger'ın taşıyacağı türden bir sancak. Nehir kıyıları tuhaf bir şekilde sakindi. Astaporlular bu akarsuya Solucan diyordu. Ağaçlıklı küçük adacıklarla beneklenmiş nehir geniş, ağır ve kıvrımlıydı. Dany adalardan birinde oyun oynayan çocuklar gördü, zarif mermer heykellerin arasında koşturuyorlardı. Başka bir adada, uzun ve yeşil ağaçların gölgesinde iki âşık, bir Dothrak

düğününde olabileceğinden daha fazla utanç duymadan öpüşüyordu. Üzerlerinde kıyafet olmadan köle mi yoksa özgür insanlar mı olduklarını anlayamazdı Dany.

Muazzam bronz harpiyasıyla Gurur Meydanı, Dany'nin satın aldığı Lekesizlerin tümünün sığamayacağı kadar küçüktü. Bu yüzden Lekesizler, Astapor'un ana kapılarına bakan Ceza Meydanında toplanmıştı, böylece Dany idarelerini aldığında şehirden doğruca ayrılabileceklerdi. Bu meydanda bronz heykeller yoktu; sadece, asi kölelerin işkence gördüğü, yüzüldüğü ve asıldığı bir platform. Meydana geldiklerinde, "Yeni kölelerin şehre girer girmez gördüğü ilk şey olsunlar diye, İyi Ustalar onları buraya koyar," dedi Missandei, Dany'ye.

Dany ilk bakışta, platformdaki insanların derilerinin, Jogod Nhai'nin siyah beyaz atları gibi çizgili olduğunu düşündü. Sonra gümüş kısrağını daha yakına sürdü ve kımıldayan siyah şeritlerin altındaki kırmızı çiğ eti gördü. Sinekler. Sinekler ve kurtçuklar. Asi köleler, bir adamın bir elmayı soyacağı gibi uzun ve kıvrımlı şeritler halinde soyulmuştu. Bir adamın kolu, parmaklarından dirseğine kadar karasineklerle kaplıydı ve sineklerin altındaki deri kırmızı beyazdı. Dany adamın yanında dizginlerini çekti. "Bunun suçu ne?"

"Sahibine el kaldırdı."

Dany'nin midesi kalkmıştı, gümüş kısrağını döndürüp meydanın ortasına ve çok pahalıya satın aldığı orduya doğru koşturdu. Dany'nin taştan yaratılmış, kiremit kalpli yarı insanları sıra sıra dizilmişti; çivili miğferlerini takmış tam eğitimli sekiz bin altı yüz Lekesiz ve onların arkasında, çıplak kafalı fakat mızraklar ve kılıçlarla silahlanmış beş bin küsür miğfersiz. En arka sıradakiler henüz çocuktu ama en az diğerleri kadar dik ve hareketsiz duruyorlardı.

Kraznys mo Nakloz ve dostları Dany'yi karşılamak için oradaydı. Diğer yüksek doğumlu Astaporlular gruplar halinde köle tacirlerinin arkasında duruyordu; köleler zeytin, kiraz ve incir tepsileriyle aralarında dolaşırken adamlar gümüş kadehlerden şarap yudumluyordu. Yaşlı Grazdan, bakır tenli dört iri köle tarafından taşınan bir tahtırevanda oturuyordu. Yarım düzine atlı mızrakçı meydanın sınırlan boyunca koşturuyor ve izlemeye gelen kalabalığı geride tutuyordu. Mızrakçıların pelerinlerine dikilmiş bronz disklerden yansıyan güneş ışığı kör ediciydi ama Dany adamların atlarının nasıl huzursuz olduğunu görebiliyordu. Ejderhalardan korkuyorlar. Korkmaları da gerekir.

Kraznys, bir köleye, Dany'nin eyerinden inmesine yardım etmesini emretti. Kendi elleri doluydu; biri tokarını tutuyordu, diğerinde süslü bir kamçı vardı. "İşte buradalar," dedi adam. Missandei'ye baktı. "Ona ait olduklarını söyle... tabii ödeyebilirse."

“Ödeyebilir,” dedi kız.

Sör Jorah bağırarak emri verdi ve ticari mallar öne getirildi. Altı balya kaplan derisi, üç yüz top ince ipek. Safran kavanozları, reçine kavanozları, biber, köri ve kakule kavanozları. Bir akik maske. On iki yeşim maymun. Kırmızı, siyah ve yeşil mürekkep fıçıları. Bir kutu nadir ametist, bir kutu inci. Bir adet, kurtçuklarla doldurulmuş çekirdeksiz zeytin fıçısı. Bir düzine salamura edilmiş mağara balığı fıçısı. Devasa bir pirinç gong ve tokmağı. On yedi fildişi göz. Dany’nin anlamadığı dillerde yazılmış kitaplarla dolu büyük bir sandık. Ve daha fazlası ve daha fazlası. Dany’nin insanları hepsini köle tacirlerinin önüne yığdı.

Ödeme yapılırken Kraznys mo Nakloz, Dany’ye birliklerini nasıl idare edeceği hakkında son birkaç söz lütfetti. “Henüz yeşiller,” dedi Missandei aracılığıyla. “Batıdiyarlı fahişeye söyle, onları çabucak kana bularsa akıllılık etmiş olur. Burasıyla orası arasında pek çok küçük şehir var, yağmalanmaya hazır şehirler. Aldığı ga-nimetler sadece onun olur. Lekesizlerin altın ya da değerli taşlara düşkünlüğü yoktur. Şehirlerden tutsaklar alacak olursa, onları Astapor’a getirmek için birkaç muhafız yeterlidir. Sağlıklı olanları iyi bir fiyat karşılığında satın alırız. Ve kim bilir? Bize gönderdiği çocukların bazıları on yıl içinde Lekesiz olabilir. O günleri görürsek. .. ”

Sonunda yığına ekleyecek başka mal kalmamıştı. Dothraklar bir kez daha atlarına bindiler. “Taşıyabildiğimizin hepsi buydu,” dedi Dany. “Geri kalanlar sizleri gemide bekliyor; büyük miktarda kehribar, şarap ve esmer pirinç. Ve gemiler de sizindir. Bu durumda geriye sadece...”

“...ejderha kalıyor,” diye bitirdi Ortak Dil’i kabaca konuşan çatal sakallı Grazdan.

“O da burada bekliyor.” Sör Jorah ve Belwas, Dany’yi tahtırevanın yanına götürdü, Drogon ve kardeşleri güneşin altında uzanmış miskinlik ediyordu. Jhiqui zincirin bir ucunu çözüp aşağı, Dany’ye uzattı. Dany zinciri sertçe çektiğinde siyah ejderha tıslayarak başını kaldırdı; gece rengi ve kızıl kanatlarını açtı. Ejderhanın gölgesi İyi Ustaların üzerine düşerken Kraznys mo Nakloz keyifle gülümsedi.

Dany, Drogon’un zincirinin ucunu köle tacirine uzattı. Adam bunun karşılığında Dany’ye kırbacını sundu. Kırbacın siyah ejderha camından yapılmış sapı ince ince işlenmiş ve altın kakmalarla süslenmişti. Saptan, her birinin ucunda altın yaldızlı pençeler olan dokuz deri kamçı sarkıyordu. Sapın altın topuzu, fildişinden oyulmuş sivri dişleri olan bir kadın başıydı. “Harpiyanın parmakları,” dedi Kraznys.

Dany kamçıyı elinde döndürdü. Bunca ağırlığı taşımak için nasıl da hafif.

“O halde tamam mı? Bana mı aitler?”

Drogon’u tahtırevanın üstünden kaldırmak için zinciri sertçe çekerek, “Tamamdır,” diye onayladı Kraznys.

Dany gümüş kısrağına bindi. Kalbinin gümlediğini duyabiliyordu. Umutsuzca korkuyordu. Ağabeyim de bunu mu yapardı? Bütün sancakları rüzgârla dalgalanan işgalci ordusunun Üç Dişli Mızrakın karşısında toplandığını gördüğünde Prens Rhegarin da bu kadar huzursuz olup olmadığını merak etti.

Üzengilere basıp ayağa kalktı ve bütün Lekesizlerin görebilmesi için harpiyanm parmaklarını başının üzerine kaldırdı. “TAMAMDIRl” diye bağırdı ciğerlerini patlatırcasına. “ARTIK BANA AİTSİNİZ!” Kısrağı mahmuzladı ve parmakları yukarıda tutarak ilk sıra boyunca dörtnala koşturdu. “ARTIK EJDERHAYA AİTSİNİZ! BEDELİNİZ ÖDENDİ VE SATIN ALINDINIZ! TAMAMDIR! TAMAMDIR!”

Dany, yaşlı Grazdanin başını sertçe döndürdüğünü gördü. Valyria dilinde konuştuğumu duydu. Diğer köle tacirleri dinlemiyordu. Kraznys’le ejderhanın etrafında toplanmış, yüksek sesle önerilerde bulunuyorlardı; Astaporlu zinciri çekiştiriyordu ama Drogon tahtırevanın üstünden kalkmıyordu. Hayvanın açık ağzından gri dumanlar yükseliyordu, köle tacirinin yüzünü ısırmaya çalışırken uzun boynu kıvrılıp düzleşiyordu.

Gümüş kısrağını çevirip geri dönerken, Üç Dişli Mızrak’ı geçme vaktidir, diye düşündü Dany. Kansüvarileri ona yakın hareket ediyordu. “Zorluk çekiyorsunuz,” dedi köle tacirlerine.

“Gelmiyor,” dedi Kraznys.

“Bir sebebi var. Ejderhalar köle değildir.” Ve Dany kamçıyı bütün gücüyle köle tacirinin yüzüne indirdi. Kraznys çığlık atarak geriledi. Kan, adamın yanaklarından parfümlü sakallarına kıpkırmızı akıyordu. Harpiyanın parmakları adamın yüz hatlarını tek darbede parçalara ayırmıştı ama Dany enkazı izlemek için duraksamadı. “Drogon,” dedi şarkı söyler gibi yüksek sesle, tatlılıkla, bütün korkular unutulmuştu. “Dracarys.”

Siyah ejderha kanatlarını açıp kükredi.

Döne döne ilerleyen bir kara alev mızrağı Kraznys’in yüzüne saplandı. Adamın eriyen gözleri yanaklarına aktı, saçlarındaki ve sakallarında yağ öyle hızlı alev aldı ki köle taciri bir an için kafasından iki kat uzun bir ateş tacı taktı. Yanık et kokusu Kraznys’in parfümünü bile bastırmıştı ve adamın çığlığı diğer bütün sesleri boğuyordu.

Sonra, Ceza Meydanı bir patlamayla kana ve kaosa dönüştü. İyi ustalar tiz çığlıklar atıyor, birbirlerini kenara itiyor ve o aceleyle tokarlarındaki

püsküllerine takılıp tökezliyorlardı. Drogon neredeyse tembel bir şekilde Kraznys'e doğru uçuyordu, kara kanatları havayı dövüyordu. Siyah ejderha, köle tacirine ikinci kez ateş tattırırken Irri ve Jhiqui, Viserionia Rhaegal'in zincirlerini çözdüler. Dany bakmak için döndüğünde, Astapor'un gururlu şeytan boynuzlu savaşçılarının üçte biri, dehşet içindeki atlarının sırtında kalabilmek için mücadele veriyordu. Diğer üçte biri, ışıltılı bronzun parlak alevleri içinde kaçıyordu. Bir adam, kılıcını çekmeye yetecek kadar bir vakit eyerinde kalmayı başardı ama Jhogo'nun kamçısı adamın boğazına dolandı ve çığlığını kesti, illini Rakharo'nun arakh'ına kaptıran bir diğer adam sendeleyerek ve kanlar fışkırtarak uzaklaştı. Aggo sakince oturuyordu, yayına taktığı okları tokatların üstüne gönderiyordu; gümüş, altın veya sade, püsküller umrunda bile değildi. Güçlü Belwas da arakh'ını çıkarmıştı, silahını savurarak saldırıyordu.

Bir Astaporlu'nun, "Mızraklar!" diye bağırdığını duydu Dany. Grazdan'dı. Tokarı incilerle ağırlaşmış olan yaşlı Grazdan. "Lekesizler! Bizi savunun, onları durdurun, ustalarınızı savunun. Mızraklar! Kılıçlar!"

Rakharo, yaşlı Grazdan'ın boğazına bir ok saplayınca, adamın tahtırevanını taşıyan köleler sahiplerini kabaca yere bırakıp dağılarak kaçtılar. Yaşlı adam ilk hadım sırasına doğru emekledi, kanı kiremitlere akıyordu. Lekesizler adamın ölümünü izlemek için yere bakmadılar bile. Sıra sıra, öylece durdular.

Ve kımıldamadılar. Tanrılar dualarımı duydu.

"Lekesizler!" Dany askerlerinin önünde dörtnala koştu, gümüşi altın saç örgüsü arkasında uçuyordu, çanı her adımda çınlıyordu. "İyi Ustaları öldürün, askerleri öldürün, tokar giyen ve bir kamçısı olan her adamı öldürün ama on iki yaşın altındaki hiçbir çocuka zarar vermeyin ve gördüğünüz her kölenin zincirlerini kırın."

Harpiyanın parmaklarını havaya kaldırdı... ve sonra kamçıyı kenara fırlattı, "özgürlükl" diye bağırdı Dany. "Dracarys! Dracarys!" "Dracarys!" diye geri bağırdılar, Dany'nin duyduğu en güzel kelimeydi bu. "Dracarys! Dracarys!" Ve etraftaki bütün köle tacirleri kaçtılar, ağladılar, yalvardılar ve öldüler. Tozlu hava mızraklarla ve kanla doldu.

SANSA

Yeni elbisesinin hazır olacağı sabah, hizmetçiler banyo teknesini üstünden dumanlar tüten sıcak suyla doldurdular ve Sansa'yı pespembe parlayana dek tepeden tırnağa ovdular. Cersei'nin kendi oda hizmetçisi Sansa'nın tırnaklarını törpüledi, kızıl saçlarını fırçalayıp kıvırdı, sonunda kızın saçları yumuşak bukleler halinde sırtına dökülüyordu. Hizmetçi kız, kraliçenin en sevdiği kokuların bir düzinesini de getirmişti. Sansa, çiçek rayihasının altında bir parça limon aroması sezilen keskin ve tatlı bir kokuyu seçti.

Hizmetçi kız parfüm damlattığı parmağıyla Sansa'nın kulaklarının arkasına ve çenesinin altına dokundu, sonra da hafifçe göğüs uçlarına.

Cersei terzilerle birlikte bizzat geldi ve kadınlar Sansa'ya yeni kıyafetlerini giydirirken onları izledi. İç çamaşırlarının tümü ipekti ama elbise fildişi atlastan ve gümüş iplikten dokunmuş kumaştan dikilmişti, astarı gümüşi satendi. Sansa kollarını indirdiğinde elbisenin uzun kesimli kollarının ucu neredeyse yere değiyordu. Ve bu, bir çocuk elbisesi değil bir kadın elbisesiydi, buna hiç şüphe yoktu. Elbisenin göğüs kısmı neredeyse göbeğe kadar kesilmişti, v şekilli derin dekolte güvercin grisi Myr danteliyle kapatılmıştı. Etekleri uzun ve kabarıktı, beli öyle dardı ki, kadınlar elbisenin bağcıklarını bağlarken Sansa nefesini tutmak zorunda kaldı. Sansa'ya yeni ayakkabılar da getirmişlerdi, güvercin derisi gri terlikler Sansa'nın ayaklarına âşıklar gibi sarılıyordu. Sansa giyindiğinde, "Çok güzelsiniz leydim," dedi terzi kadın.

"Güzelim değil mi?" Sansa kıkırdadı, eteklerini uçuşturarak döndü. "Ah, güzelimWillasin onu bu halde görmesi için sabırsızlanıyordu. Beni sevecek, sevecek, sevmeli... beni gördüğünde Kışyarı'nı unutacak. Ona Kışyarı'nı unutturacağım.

Kraliçe Cersei dikkatlice Sansa'yı inceledi. "Birkaç parça mücevher gerek. Joffrey'nin verdiği ay taşları."

"Derhal Majesteleri," dedi Cersei'nin oda hizmetçisi.

Ay taşları Sansa'nın kulağından ve boynundan sarktığında kraliçe başıyla onayladı. "Evet, Tanrılar sana karşı nazik davranmış Sansa. Güzel bir kızsın.

Böylesine tatlı bir masumiyeti o gargoyleye heba etmek neredeyse ahlaksızlık gibi geliyor.”

“Ne gargoylesi?” Sansa anlamamıştı. Willas’ı mı kastediyor? Nasıl bilebilir? Sansa, Margaery ve Diken Kraliçesi dışında kimse bilmiyordu... ah, bir de Dontos ama o sayılmazdı.

Cersei Lannister soruyu duymazdan geldi. “Pelerin,” diye emretti ve kadınlar pelerini çıkardı: Beyaz kadifeden dikilmiş, incilerle kaplı uzun bir pelerin. Üstüne gümüş iplikle vahşi bir ulu kurt işlenmişti. Sansa ani bir dehşetle pelerine baktı. Kadınlar pelerinin yakasını ince bir gümüş zincirle Sansa’nın boynuna bağlarken, “Babanın renkleri,” dedi Cersei.

Bir bakire pelerini. Sansa’nın eli boğazına gitti. Cesaret edebilse bu şeyi yırtıp atardı.

“Ağzın kapalıyken daha güzelsin Sansa,” dedi Cersei. “Şimdi bizimle gel, rahip bekliyor. Düğün davetlileri de öyle.”

“Hayır,” deyiverdi Sansa. “Hayır.”

“Evet. Sen tacın vesayetindesin. Ağabeyin lekeli bir hain olduğu için kral senin baban yerine geçer. Bu demektir ki, kral seni istediğine verme hakkına sahiptir. Kardeşim Tyrion’la evleneceksin.” Mirasım, diye düşündü Sansa. Soytarı Dontos o kadar da aptal değildi nihayetinde; gerçeği görmüştü. Sansa kraliçeden uzaklaştı. “Evlenmeyeceğim.” Ben Willas,la evleneceğim. Yüksek Bahçe’nin leydisi olacağım, lütfen...

“Gönülsüzlüğünü anlıyorum. Gerekiyorsa ağla. Ben senin yerinde olsaydım muhtemelen saçlarımı yolardım. Kardeşimin mide bulandırıcı küçük bir iblis olduğuna şüphe yok ama onunla evleneceksin.”

“Beni mecbur edemezsiniz.”

“Elbette edebiliriz. Sessizce gelip bir leydiye yakışır şekilde yemin edebilirsin ya da boğuşur, bağırır ve seyis yamaklarının izleyip güleceği bir gösteri sergilersin ama hangisini yaparsan yap sonuçta evlenip yatağa gireceksin.” Kraliçe kapıyı açtı. Kral Muhafızlarının beyaz pullu zırhlarını giyen Sör Meryn Trant ve Sör Osmund Karakazan dışarıda bekliyordu. “Leydi Sansa’ya septe kadar eşlik edin,” dedi kraliçe adamlara. “Gerekirse kendisini taşıyın ama elbiseyi yırtmamaya çalışın, epey pahalıya mal oldu.”

Sansa kaçmaya çalıştı ama daha bir metre gidemeden Cersei’nin hizmetçisi onu yakaladı. Sör Meryn’in bakışı Sansa’yı korkudan titretti ama Sör Karakazan ona neredeyse nazikçe dokunup, “Sana söyleneni yap tatlım, çok kötü olmayacak. Kurtlar cesur olmalıdır, öyle değil mi?” dedi.

Cesur. Sansa derin bir nefes aldı. Ben bir Stark’ım, evet, cesur olabilirim.

Herkes ona bakıyordu; elbiselerinin Sör Boros Blount tarafından yırtıldığı o gün avluda baktıkları gibi. O gün Sansa'yı dayaktan kurtaran Iblis'ti, şimdi onu bekleyen adamın ta kendisi. O diğerleri kadar kötü değil, dedi Sansa kendine. "Geleceğim." Cersei gülümsedi. "Geleceğini biliyordum."

Sansa daha sonra odadan nasıl ayrıldığını, merdivenlerden nasıl indiğini ya da avluyu nasıl geçtiğini hatırlamıyordu. Sadece bir ayağını diğerinin önüne koymak bütün dikkatini almış gibiydi. Sör Meryn Trant ve Sör Osmund, Sansa'nınki kadar beyaz pelerinleriyle onun yanında yürüyorlardı ama onların pelerinlerinde inciler ve bir zamanlar Sansa'mn babasına ait olan ulu kurt yoktu. Joffrey kale septinin merdivenlerinde bekliyordu. Kral, kırmızılar ve altınlar içinde göz alıcıydı, tacı başındaydı. "Bugün baban benim," diye duyurdu.

"Değilsin," diye parladı Sansa. "Asla olmayacaksın."

Kralın yüzü karardı. "Öyleyim, ben senin babanım ve seni kiminle istersem onunla evlendirebilirim. Herhangi biriyle. İstersem domuz çobanıyla evlenirsin ve onunla ağılda yatağa girersin." Yeşil gözleri zevkle parıldıyordu. "Belki de seni Ilyn Payne'e vermeliyim, bunu mu tercih edersin?"

Sansa'nın kalbi tekledi. "Lütfen Majesteleri," diye yalvardı. "Beni bir zamanlar biraz olsun sevdiyseniz, beni dayınızla..." "...evlendirmesin mi?" Tyrion Lannister septin kapısından dışarı çıktı. "Majesteleri," dedi Joffrey'ye. "Bana Leydi Sansa'yla yalnız kalacağım birkaç dakika bahşetme nezaketini gösterir misiniz?"

Kral bu ricayı reddetmek üzereydi ama annesi ona sert bir bakış attı. Birkaç adım geri çekildiler.

Tyrion, altın işiyle kaplı siyah kadife bir takım ve boyuna yedi santim ekleyen uyluk yüksekliğinde çizmeler giymişti, boynuna yakutlardan ve aslan başlarından oluşan bir zincir takmıştı. Ama yüzündeki derin yara açık ve kırmızıydı, burnunda mide bulandırıcı bir yara kabuğu vardı. "Çok güzelsin Sansa," dedi.

"Çok naziksiniz lordum." Sansa başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ona yakışıklı olduğunu mu söylemeliyim? Bir aptal ya da bir yalancı olduğumu düşünür. Gözlerini yere indirip dilini tuttu.

"Leydim, düğününüze bu şekilde gelmemeliydiniz. Bunun için üzgünüm. Düğünü bu kadar acil ve gizli yaptığımız için de. Lord babam böyle olmasını gerekli gördü, devlet idaresi icabı. Yoksa size daha önce gelmeyi arzu ediyordum." Tyrion biraz daha yaklaştı. "Bu evliliği siz istemediniz, biliyorum. Benim istediğimden fazla değil. Sizi reddetseydim kuzenim Lancel'le evlendirilecektiniz. Belki de bunu tercih ederdiniz. Onun yaşı sizinkine daha

yakın ve yüzü daha güzel. Eğer arzunuz buysa söyleyin ve bu şarlatanlığa son vereyim.”

Ben hiçbir Lannister’ı istemiyorum, demek istedi Sansa. Ben Willas’i istiyorum. Ben Yüksek Bahçe’yi, yavru köpekleri, mavnayı ve Eddard, Bran, Rickon isimli oğulları istiyorum. Ama sonra, Dontos’un tanrı korusunda söylediklerini hatırladı. Tyrell ya da Lannister hiç fark etmez, onlar beni değil mirasımı istiyor. “Çok naziksiniz lordum,” dedi mağlup bir halde. “Ben tacın vesayetindeyim, kralın emrettiği gibi evlenmek benim vazifem.”

Tyrion farklı renklerdeki gözleriyle Sansa’yı inceledi. “Bir genç kızın rüyalarındaki koca olmadığımı biliyorum Sansa,” dedi yumuşak bir sesle, “ama Joffrey de değilim.”

“Hayır,” dedi Sansa. “Bana karşı naziktiniz, unutmadım.” Tyrion kalın, küt parmaklı elini Sansa’ya uzattı. “O halde gel. Vazifemizi yerine getirelim.”

Sansa elini Tyrionin eline koydu. Müstakbel kocası onu evlilik mihrabına, ikisinin hayatlarını birleştirmek üzere Anne’yle Baba’nın arasında bekleyen rahibe götürdü. Sansa, soytarı kıyafeti giyen Dontos’un yuvarlak, kocaman gözlerle ona baktığını gördü. Kral Muhafızlarının beyazlarını kuşanmış olan Sör Balon Swann ve Sör Boros Blount oradaydı ama Sör Loras yoktu. Tyrelller’in hiçbiri yok, diye fark etti Sansa aniden. Ama pek çok başka şahit mevcuttu; hadım Varys, Sör Addam Marbrand, Lord Philip Foote, Sör Bronn, Jalabhar Xho ve bir düzine insan daha. Lord Gyles öksürüyordu, Leydi Ermesande dadısının göğsündeydi ve Leydi Tanda’nın hamile kızı belli bir sebep olmaksızın ağlıyordu. Bırak ağlasın, diye düşündü Sansa. Belki bugün bitmeden önce ben de aynı şeyi yapmalıyım.

Tören bir rüyadaymış gibi geçti. Sansa ondan beklenen her şeyi yaptı. Dualar, yeminler, şarkılar ve yanan uzun mumlar vardı. Dans eden yüz ışık, Sansa’nın yanaklarındaki gözyaşlarını binlere dönüştürdü. Şükürler olsun ki, orada babasının renklerine sarınmış halde dururken ağladığını kimse fark etmemişti ya da gördülerse bile görmemiş gibi yapmışlardı. Sıra pelerinleri değiştirmeye geldiğinde aradan hiç vakit geçmemişti sanki.

Joffrey diyarın babası olarak Eddard Starkin yerini aldı. Kralın elleri pelerinin kancasını açmak için omuzlarına dokunurken Sansa bir mızrak kadar katı durdu. Ellerden biri Sansa’nın göğsüne değdi ve hafifçe sıkmak için orada oyalandı. Sonra kanca açıldı ve Joffrey, Sansa’nın bakire pelerinini krallara yakışır bir gösteriş ve bir sırıtışla çekip aldı.

Kralın dayısının bölümü o kadar iyi gitmedi. Tyrionin taşıdığı gelin pelerini büyük ve ağırdı, aslanlarla bezenen kırmızı kadifenin eteklerine altın

saten geçilmiş ve yakutlar dikilmişti. Ancak kimse bir tabure getirmeyi akıl etmemişti ve Tyrion karısından kırk beş santim kısaydı. İblis arkasına geçtiğinde Sansa eteğinin sertçe çekildiği hissetti. Kızararak, diz çökmemi istiyor, diye düşündü. Çok utanmıştı. Böyle olmaması gerekirdi. Sansa düğününü binlerce kez düşlemişti ve her seferinde, nişanlısının nasıl dimdik ve güçlü bir şekilde onun arkasında duracağını, koruyucu pelerinini omuzlarına sereceğini ve kancayı bağlamak için öne eğilirken yanağını hafifçe öpeceğini hayal etmişti.

Sansa'nm eteği daha ısrarlı bir şekilde tekrar çekildi. Diz çökmeyeceğim. Yapmayacağım. Kimse benim duygularımı önemsemiyorken ben onunkileri neden önemseyeyim?

Cüce, Sansa'nm eteğini üçüncü kez çekti. Sansa inatla dudaklarını sıktı ve fark etmemiş gibi yaptı. Arkalarındaki biri güldü. Kraliçe, diye düşündü Sansa ama önemli değildi. Artık herkes gülüyordu, en gürültü olan Joffrey'ydi. "Dontos, ellerinin ve dizlerinin üstüne çök," diye emretti kral. "Dayım karısına tırmanmak için desteğe ihtiyaç duyuyor."

Ve böylece, Sansa'nm lord kocası, Lannister Hanedanının renklerini taşıyan pelerini bir soytarının sırtına basarak karısına giydirdi.

Sansa arkasını döndüğünde küçük adam ona bakıyordu, ağzı gergindi, yüzü Sansa'nın pelerini kadar kırmızıydı. Sansa aniden inatçılık ettiği için utandı. Eteklerini düzeltip cücenin önünde diz çöktü, başları aynı sevideydi şimdi. "Bu öpücükle aşk yemini veriyor, seni lordum ve kocam olarak kabul ediyorum."

"Bu öpücükle aşk yemini veriyor, seni leydim ve karım olarak kabul ediyorum," dedi cüce boğuk bir sesle. One uzandı ve dudakları bir an Sansa'nınkilere değdi.

Cücenin yüzü onun yüzüne yakınken, çok çirkin, diye düşündü Sansa. Tazı'dan bile çirkin.

Rahip, kristalini yukarı kaldırdı, Sansa'yla Tyrionin üzerine gökkuşağı düştü. "Burada, tanrıların ve insanların şahitliğinde," dedi adam, "Lannister Hanedanindan Tyrion'ı ve Stark Hanedanı'ndan Sansa'yı resmi olarak karı koca ilan ediyorum. Şimdi ve daima tek beden, tek yürek, tek ruh olsunlar ve aralarına giren lanetlensin."

Sansa hıçkırmamak için dudağını ısırmak zorunda kaldı. Düğün ziyafeti Küçük Salon'da verildi. Belki elli konuk vardı; çoğunluğu, düğün töreninde bulunanlara katılan Lannister maiyeti ve müttefikleriydi. Ve Sansa Tyrelller'i orada buldu. Margaery ona üzgün bir bakış attı. Diken Kraliçesi, Sağ ve Sol'un arasında titreyerek salona girerken Sansa'ya bakmadı bile. Elinor, Alla ve

Megga, Sansa'yı tanımıyormuş gibi davranmakta kararlılardı. Acıyla, arkadaşlarım, diye düşündü Sansa.

Sansa'nın kocası çok fazla içti ama çok az yedi. Şerefe kadeh kaldırmak için kalkan herkesi dinledi ve zaman zaman söylenenleri sert bir baş hareketiyle kabul etti, bunun dışında yüzü taştan oyulmuş kadar ifadesizdi. Ziyafet sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu ancak Sansa hiçbir yemeğin tadına bakmadı. Ziyafetin bitmesini istiyordu ama sonundan da korkuyordu, çünkü ziyafetten sonra yatak gelecekti. Adamlar, Sansa'nın kıyafetlerini yolda çıkararak ve çarşafların arasında onu bekleyen kaderle ilgili kaba şakalar yaparak onu düğün yatağına taşıyacaktı. Kadınlar aynı onuru Tyrion'a bağışlayacaktı. Sansa ve Tyrion ancak çırılçıplak bir halde yatağa atıldıktan sonra yalnız kalacaklardı ve o zaman bile, konuklar gelin odasının kapısında bekleyecek ve yüksek sesle edepsiz şarkılar söyleyeceklerdi. Sansa küçük bir kızken, yatağa girmek muhteşem şekilde günahkâr ve heyecanlı bir şeymiş gibi görünürdü ama şimdi vakit yakındı ve Sansa'nın hissettiği tek şey dehşetti. Kıyafetlerinin çekilip çıkarılmasına dayanabileceğini sanmıyordu ve ilk müstehcen şakada gözyaşlarına boğulacağından emindi.

Müzisyenler çalmaya başladığında Sansa elini ürkekçe Tyrion'in eline koyup, "Lordum, dansı biz mi açmalıyız?" dedi.

Tyrionin ağzı çarpıldı. "İnsanları hâlihazırda bir gün için yeterince eğlendirdiğimizi düşünüyorum, ya sen?"

"Nasıl isterseniz lordum." Sansa elini geri çekti.

Onların yerine ilk dansı Joffrey ve Margaery yaptı. Bir canavar nasıl bu kadar güzel dans edebilir? diye merak etti Sansa. Düğününde, bütün gözler onun ve yakışıklı lordunun üstündeyken nasıl dans edeceğini hayal ederdi eskiden. Hayallerinde herkes gülümsüyor olurdu. Kocam bile gülümsemiyor.

Çok vakit geçmeden diğer konuklar da dans pistindeki krala ve nişanlısına katıldı. Elinor genç yaveriyle dans etti, Megga da Prens Tommenia. Siyah saçlı ve siyah gözlü Myr güzeli Leydi Merryweather öyle kışkırtıcı şekilde dönüyordu ki salondaki bütün erkekler onu izlemeye başladı. Lord ve Leydi Tyrell daha ağırbaşlı hareket ediyorlardı. Sör Kevan Lannister, Lord Tyrell'in kardeşi Leydi Janna Fossoway'e bir dans lütfetmesi için yalvardı. Merry Crane, tüylü kıyafetlerinin içinde olağanüstü görünen sürgün prens Jalabhar Xho'la birlikte piste çıktı. Cersei Lannister ilk olarak Lord Redwynel'a dans etti, sonra Lord Rowan'la en sonunda da gülümsemez bir zarafetle dans eden babası Lord Tywinİe.

Ellerini kucağına koymuş bir halde oturan Sansa, kraliçenin hareket

edişini, gülüşünü, sarı buklelerini savuruşunu izledi. Herkesi büyülüyor, diye düşündü sıkıntıyla. Ondan nasıl da nefret ediyorum. Kafasını çevirip Ay Oğlan'la Dontos'un dans ettiği yere baktı.

"Leydi Sansa." Sör Garlan yüksek masanın yanında duruyordu. "Beni onurlandırır mısınız? Lordunuzun rızası olursa?" İblis'in farklı renklerdeki gözleri kısıldı. "Leydim istediği herkesle dans edebilir."

Belki kocasının yanında kalmalıydı ama Sansa dans etmeyi çok istiyordu... ve Sör Garlan, Margaery'yle, Willas'la ve Sansa'nın Çiçek Şövalyesiyle kardeşti. "Size neden Güçlü Garlan dediklerini anlayabiliyorum sör," dedi Sansa şövalyenin elini tutarken.

"Leydim böyle söylemekle nezaket gösteriyor. Aslında bu ismi bana ağabeyim Willas verdi. Beni korumak için."

"Korumak için?" Sansa şaşkın bir halde şövalyeye baktı.

Sör Garlan güldü. "Kısa boylu ve etli butlu bir çocuktum korkarım, Güdük Garth diye anılan bir amcamız zaten var. Bu yüzden Willas erken davrandı ama beni Grikanlı Garlan, Gevşek Garlan ve Gargoyle Garlan'la tehdit etmeden önce değil."

O kadar tatlı ve şapşalcaydı ki Sansa her şeye rağmen gülmek zorundaydı. Daha sonra kendini saçma bir şekilde minnettar hissetti. Kahkaha her nasılsa yeniden umutlu olmasını sağlamıştı. Gülümsedi ve kendini müziğe bıraktı; flütlerin ve arpın sesinde, davulun ritminde, adımların içinde kayboldu... ve bazen de, dans onları yakınlaştırdığında Sör Garlanin kollarında. Böyle bir anda, "Leydi karım sizin için endişeleniyor," dedi Garlan sessizce. "Leydi Leonette çok tatlı. Ona iyi olduğumu söyleyin." "Kendi düğünündeki bir gelin iyiden daha iyi olmalı." Şövalyenin sesi nezaketsiz değildi. "Ağlayacak gibi görünüyordunuz." "Mutluluk gözyaşları sör."

"Gözleriniz dilinizi yalanlıyor." Şövalye, Sansa'yı döndürdü ve kendine çekti. "Leydim, kardeşim Loras'a nasıl baktığınızı gördüm. Loras cesurdur, yakışıklıdır ve hepimiz onu çok severiz... ama sizin İblisiniz daha iyi bir koca olur. O göründüğünden büyük bir adam bence."

Sansa bir cevap düşünemeden önce müzik onları ayırdı. Sansa'nın karşısında kırmızı suratlı ve terli Mace Tyrell vardı, sonra Lord Merryweather ve sonra da Prens Tommen. "Ben de evlenmek istiyorum," dedi yalnızca dokuz yaşında olan tombul, küçük prens. "Ben dayımdan daha uzunum!"

Tekrar eş değiştirmeden önce, "Öyle olduğunu biliyorum," dedi Sansa, prense. Sör Kevan ona güzel olduğunu söyledi. Jalabhar Xho, Sansa'nın anlamadığı Yaz Dilinde bir şey mırıldandı ve Lord Redwyne ona bir sürü tombul

çocuk ve mutlulukla geçecek uzun yıllar diledi. Ve sonra dans Sansa'yı Joffrey'yle yüz yüze getirdi.

Joffrey'nin elleri ellerine değince Sansa kaskatı kesildi ama kral onu daha sıkı tutup kendine çekti. "Bu kadar üzgün görünmemelisin. Dayım küçük ve çirkin bir yaratık ama ben hâlâ buradayım."

"Sen Margaery'yle evleneceksin!"

"Bir kralın başka kadınları da olabilir. Fahişeler. Babamın vardı. Aegonlar'dan birinin de. Üçüncü ya da dördüncü. Onun bir sürü fahişesi ve bir sürü piçi vardı." Müzikle birlikte döndüklerinde Joffrey, Sansa'ya ıslak bir öpücük verdi. "Ben her emrettiğimde dayım seni yatağıma getirecek."

Sansa başını iki yana salladı. "Yapmayacak."

"Yapacak, aksi takdirde onun başını alırım. Şu Kral Aegon istediği her kadına sahip oluyordu, onlarla evli olsun ya da olmasın." Şükürler olsun ki yine eş değiştirme vakti gelmişti ama Sansa'nın bacakları kütüğe dönmüştü; Lord Rowan, Sör Tallad ve Elinor'un yaveri, Sansa'nın çok beceriksiz bir dansçı olduğunu düşünüyor olmalılardı. Ve sonra Sansa bir kez daha Sör Garlan'laydı, çok vakit geçmeden dans sona erdi.

Sansa'nm ferahlaması kısa sürdü. Müzik biter bitmez Joffrey'nin, "Onları yatağa sokma vakti! Kıyafetlerini çıkaralım ve dişi kurdun dayıma neler vereceğine bir bakalım!" diye bağırdığını duydu. Diğer adamlar da gürültülü bir şekilde bağırmaya başladılar.

Sansa'nın cüce kocası, gözlerini ağır ağır şarap kadehinden kaldırdı. 'Yatağa sokma töreni olmayacak."

Joffrey, Sansa'nın kolunu yakaladı. "Ben emredersem olacak."

İblis hançerini masaya indirdi, hançer indiği yere saplanıp titredi. "O zaman kendi karına ahşap bir aletle hizmet verirsin. Seni hadım ederim, yemin ediyorum."

Salona şaşkın bir sessizlik çöktü. Sansa, Joffrey'den uzaklaşmaya çalıştı ama kral onu sımsıkı tutmuştu, elbisesinin kolu yırtıldı. Kimse yırtılma sesini duymuş gibi görünmüyordu. Kraliçe Cersei babasına döndü. "Onu duydun mu?"

Lord Tywin ayağa kalktı. "Yatağa sokma töreninden vazgeçebiliriz Tyrion. Niyetinin soylu kralımızı tehdit etmek olmadığından eminim."

Sansa, kocasının yüzünün öfkeyle kasıldığını gördü. "Yanlış konuştum," dedi Tyrion. "Kötü bir şakaydı efendimiz."

"Beni hadım etmekle tehdit ettin!"

"Ettim Majesteleri," dedi Tyrion, "ama sadece asil erkekliğinizi kıskandığım için. Benimki çok küçük ve güdük." Yüzü şehvetli bir ifadeyle

çarpıldı. “Ve eğer dilimi keserseniz, bana verdiğiniz bu tatlı kadını memnun etmek için hiç yolum kalmaz.”

Sör Osmund Karakazanin dudaklarından bir kahkaha koptu. Başka biri kıs kıs güldü. Ama Joffrey gülmüyordu, Lord Tywin de öyle. “Majesteleri,” dedi lord, “oğlum sizin de gördüğünüz gibi sarhoş.”

“Sarhoşum,” diye itiraf etti İblis. “Ama kendi yatağa girme törenime katılamayacak kadar değil.” Yüksek platformadan aşağı atladı ve Sansa’yı sertçe yakaladı. “Haydi kadın, yivli kapını kırma zamanı geldi. ‘Şatoma gel oynamak istiyorum.”

Yüzü kıpkırmızı kesilen Sansa, Tyrion’la birlikte Küçük Salon’dan çıktı. Başka ne seçeneğim var? Tyrion yürürken paytaklaşıyordu, özellikle şimdi yaptığı gibi hızlı yürürken. Tanrılar merhametliydi; ne Joffrey ne de diğerleri onların peşinden gelmek için hareketlenmişti.

Düğün geceleri için Sansa ve Tyrion’a El Kulesi’ndeki havadar bir oda tahsis edilmişti. Tyrion odanın kapısını tekmeleyerek arkalarından kapattı. “İçki dolabında bir sürahi altın Arbor şarabı var Sansa. Bana bir kadeh doldurma nezaketi gösterebilir misin?” “Bu akıllıca olur mu lordum?”

*

“Hiçbir şey bundan daha akıllıca olamaz. Aslında sarhoş değilim. Ama olmak niyetindeyim.”

Sansa her ikisi için de birer kadeh doldurdu. Ben de sarhoş olursam daha kolay olur. Cibinlikli yatağın kenarına oturdu ve şarabın yarısını üç büyük yudumda içti. Çok kaliteli bir hasat olduğuna şüphe yoktu ama Sansa şarabın tadını alamayacak kadar gergindi. Başı dönmeye başlamıştı. “Soyunmamı ister misiniz lordum?” “Tyrion.” İblis başını yana eğdi. “Benim adım Tyrion, Sansa.” “Tyrion. Lordum. Elbisemi çıkarayım mı yoksa beni soymak mı istersiniz?”

İblis arkasını döndü. “İlk kez evlendiğimde, yanımızda sarhoş bir rahip ve şahit olarak birkaç domuz vardı. Şahitlerimizden birini düğün ziyafetimizde yedik. Tysha bana çıtır jambon yedirdi ve ben onun parmaklarındaki yağı yaladım, yatağa girdiğimizde kahkahalar atıyorduk.”

“Daha önce evli miydiniz? Ben... ben unutmuşum.” “Unutmadın. Hiç bilmiyordun.”

“Karınız kimdi lordum?” Sansa kendine rağmen merak ediyordu.

“Leydi Tysha.” Tyrionin ağzı çarpıldı. “Gümüşyumruk Hanedanından. Armalarında bir altın ve yüz gümüş sikke vardır, kanlı bir çarşaf üstünde. Bizimkisi çok kısa bir evlilikti... çok kısa bir adam için gayet uygun sanırım.”

Sansa gözlerini indirip ellerine baktı ve hiçbir şey söylemedi. “Kaç

yaşındasın Sansa?” diye sordu Tyrion bir süre sonra.

“On üç,” dedi Sansa, “ay döndüğünde.”

“Tanrılar merhamet edin.” Cüce bir yudum şarap daha içti. “Pekâlâ, konuşmak yaşını büyütmeyecek. Şu işi bitirelim mi leydim? Sizi memnun edecekse?”

“Lord kocamı memnun etmek beni memnun eder.”

Tyrion bunun üstüne sinirlenmişti sanki. “Nezaketin arkasına bir kale duvarıymışçasına saklanıyorsun.”

“Nezaket bir leydinin zırhıdır,” dedi Sansa. Rahibesi her zaman bunu söylerdi.

“Ben senin kocanım. Artık zırhını çıkarabilirsin.”

‘Ya kıyafetlerimi?”

“Onları da.” Tyrion şarap kadehini Sansa’ya doğru salladı. “Babam bu evliliğin şartlarını yerine getirmemi emretti.”

Sansa kıyafetlerini yoklamaya başladığında elleri titriyordu. Parmaklarının yerinde on tane başparmak vardı ve hepsi kırıktı. Ama bir şekilde bağcıkları çözmeyi, düğmeleri açmayı başardı. Pelerini, elbisesi ve ipek içliği yere düştü, sonunda iç çamaşırlarını çıkarıyordu. Kolları ve bacakları ürperdi. Gözlerini yerde tuttu, Tyrion’a bakamayacak kadar utanmıştı ama tamamen soyunduğunda bakışlarını yerden kaldırdı ve Tyrionin onu izlediğini gördü. Iblis’in yeşil gözünde açlık vardı sanki ve siyah gözünde öfke. Sansa hangisinden daha çok korkuttuğunu bilmiyordu.

“Sen bir çocuksun,” dedi Tyrion.

Sansa elleriyle göğüslerini kapattı. “Çiçek açtım.”

“Bir çocuk,” diye tekrar etti Tyrion, “ama seni istiyorum. Bu seni korkutuyor mu Sansa?”

“Evet.”

“Beni de. Çirkin olduğumu biliyorum...”

“Hayır, lor...”

Tyrion ayağa kalktı. “Yalan söyleme Sansa. Şekilsizim, yara izlerim var ve küçüğüm ama...” Sansa, adamın kelime bulmak için çabaladığını görebiliyordu, “...yatakta, mumlar söndüğünde, diğer adamlardan daha kötü olmak için yaratılmadım. Ben karanlıkta Çiçek Şövalyesi’yim.” Bir yudum şarap içti. “Cömertim. Bana sadık olanlara sadığım. Bir korkak olmadığımı kanıtladım. Ve pek çok insandan daha zekiyim, zekânın bir anlamı var elbet. Hatta nazik bile olabilirim. Nezaket biz Lannisterlarin alışkanlığı değil korkarım ama içimde bir yerde biraz olduğunu biliyorum. Ben... ben sana karşı iyi

olabilirim.”

O da benim kadar korkuyor, diye fark etti Sansa. Bu düşünce onun adama karşı şefkat hissetmesini sağlamalıydı belki ama sağlamadı. Hissettiği tek şey acımaydı ve acıma, arzunun ölümüydü. Tyrion ona bakıyordu, bir şey söylemesini bekliyordu ama Sansa’nın bütün kelimeleri kurumuştu. Orada titreyerek durabilirdi sadece.

Sonunda, Sansa’nın ona verecek bir cevabı olmadığını anladığında Tyrion şarabının son yudumunu içti. “Anlıyorum,” dedi acı acı. “Yatağa gir Sansa. Görevimizi yerine getirmemiz gerek.” Sansa kuş tüyü yatağa tırmandı, adamın bakışlarının farkındaydı. Yatağın başındaki komidinin üstünde kokulu arımumu yanı-yordu ve yastıkların arasına gül yaprakları serpilmişti. Tyrion’in, “Hayır,” dediğini duyduğunda, Sansa örtünmek için bir battaniyeyi üstüne çekiyordu.

Soğuktan titriyordu ama itaat etti. Gözlerini kapadı ve bekledi. Bir an sonra, kocasının çıkardığı çizmelerin sesini ve soyunurken kıyafetlerinden çıkan hışırtıyı duydu. Tyrion yatağa girip tek elini göğsüne koyduğunda Sansa dehşetle titremekten kendini alamadı. Gözleri kapalı halde uzandı, bütün kasları gerilmişti, bundan sonra gelecek şeyden korkuyordu. İblis ona tekrar dokunacak mıydı? Onu öpecek miydi? Şimdi onun için bacaklarını mı açmalıydı? Kendisinden ne beklendiğini bilmiyordu.

“Sansa.” El gitmişti. “Gözlerini aç.”

Sansa itaat edeceğine dair söz vermişti; gözlerini açtı. Tyrion yatağın ayakucunda oturuyordu, çırılçıplak. Bacaklarının birleştiği yerde, bir çalılığa benzeyen sarı tüylerin arasından dik ve sert erkekliği çıkmıştı ama vücudundaki tek dosdoğru şey buydu.

“Leydim,” dedi Tyrion, “sakın yanlış anlama, güzelsin ama... bunu yapamam. Babama lanet olsun. Bekleyeceğiz. Bir ay dönümü, bir yıl, bir mevsim, ne kadar beklememiz gerekiyorsa. Sen beni daha iyi tanıyana ve belki bir parça güvenene kadar.” Gülümsemesi güven verici olabilirdi ama bir burnu yokken bu gülümseme onu daha grotesk ve daha şeytani yapıyordu sadece.

Ona bak, dedi Sansa kendine, kocana bak, her yerine. Rahibe Mordane bütün insanların güzel olduğunu söylemişti, onun güzelliğini bul, dene. Sansa çarpık bacaklara, vahşi hayvanlarınkine benzeyen şişkin alna, yeşil göze ve siyah olana, adamın çiğ burun köküne ve eğri büğrü pembe yara izine, sakal yerine geçen siyah ve altın renkli karmakarışık kıllara baktı. Erkekliği bile çirkindi, kalın ve damarlıydı, yuvarlak ve mor bir başı vardı. Bu doğru değil, bu adil değil, ben nasıl bir günah işledim ki tanrılar bana bunu yapıyor şimdi, nasıl?

“Lannister onurum üstüne,” dedi İblis, “istemediğin sürece sana dokunmayacağım.”

Birbirinden farklı renklerdeki gözlere bakmak ve konuşmak Sansa’nın içindeki bütün cesarete mal oldu. “Ya asla istemezsem lordum?”

Tyrionin ağzı tokat yemiş gibi kasıldı. “Asla?”

Sansa’nın boynu öyle gergindi ki başını güçlükçe sallayıp onayladı.

“İşte,” dedi Tyrion, “tanrılar bu yüzden benim gibi iblisler için fahişeleri yarattı.” Kısa, küt parmaklarını bir yumruğa dönüştürdü ve yataktan indi.

ARYA

Taşlı Sept, Arya'nın Kral Topraklarindan beri gördüğü en büyük kasabaydı. Harwin, Lord Eddard'ın burada meşhur bir mücadele kazandığını söyledi.

"Deli Kral'ın adamları Robertin peşine düşmüştü, onu tekrar babanızla birleşmeden önce yakalamaya çalışıyorlardı," dedi Harwin kapıya doğru at sürerlerken. "El Lord Connington, heybetli kuvvetiyle kasabayı ele geçirip evleri teker teker aramaya başladığında Robert yaralıydı, bazı arkadaşları onunla ilgileniyordu. Kralın adamları Roberti bulamadan, Lord Eddard ve büyükbabanız kasabaya gelip duvarlara saldırdılar. Lord Connington bütün kuvvetiyle karşılık verdi. Caddelerde, ara sokaklarda, hatta çatılarda dövüştüler. Bütün rahipler çanlarını çalıp kasaba halkını kapılarını kapatmaları için uyardı. Robert çanları duyduğunda dövüşe katılmak için saklandığı yerden çıktı. O gün altı adam katlettiği söylenir. Adamlardan biri Myles Mooton'du, Prens Rhaegarin yaveri olan meşhur bir şövalye. Robert, El'i de katlederdi ama mücadele onları karşı karşıya getirmedi. Connington, büyükbabanız Tully'yi ağır yaraladı ve Vadi'nin kıymetlisi Sör Denys Arryni öldürdü ama mücadelenin kaybedildiğini anladığında kalkanındaki grifınler kadar hızlı bir şekilde kaçtı. Daha sonra mücadeleye Çanların Savaşı adı verildi. Robert her zaman bu zaferi onun değil babanızın kazandığını söylerdi."

Kasabanın görünüşüne bakıp, burada daha yakın zamanda da mücadeleler olmuş, diye düşündü Arya. Kasabanın kapıları taze ağaçtan yapılmıştı; duvarların dışındaki kömürleşmiş ahşap yığınları eski kapılara ne olduğunu anlatıyordu.

Taşlı Sept tamamen kapatılmıştı ama kapı kumandanı gelenlerin kim olduğunu gördüğünde onlar için küçük bir giriş kapısı açtı. "Yiyecek durumunuz ne?" diye sordu Tom içeri girerlerken.

"Eskisi kadar kötü değil. Avcı bir koyun sürüsü getirdi ve Karasu'nun karşısında biraz ticaret yaptık. Nehrin güneyindeki hasat yanmadı. Pek çokları elimizdekileri almak istiyor tabii. Bir gün kurtlar, ertesi gün Oyuncular. Yiyecek

aramayanlar ganimet veya tecavüz etmek için kadın arıyor. Altın ya da fahişe ara-mayanlar lanet olası Kral Katilini arıyor. Söylentiye göre Lord Edmure'un parmaklarının arasından kayıp gitmiş."

"Lord Edmure?" Lim kaşlarını çattı. "O halde Lord Hoster öldü mü?"

"Öldü ya da ölmek üzere. Lannister, Karasu'ya gidiyor olabilir mi sence? Avcı'nın dediğine göre Kral Topraklarina gitmenin en kısa yolu bu." Kapı kumandanı cevap almak için beklemedi. "Etrafı koklamaları için köpeklerini dışarı çıkardı. Sör Jaime buralardaysa onu bulurlar. O köpeklerin ayıları parçaladığını gördüm. Aslan kanının tadını severler mi dersin?"

"Lime lime bir ceset kimsenin işine yaramaz," dedi Lim. "Bunu Avcı da gayet iyi biliyor."

"Batılı adamlar buraya geldiklerinde Avcı'nın karısına ve kız kardeşine tecavüz ettiler, ekinlerini ateşe verdiler, koyunlarınm yarısını yediler ve diğer yarısını da sırf kötülük olsun diye öldürdüler. Ayrıca altı köpek katlettiler ve leşleri Avcı'nın kuyusuna attılar. Lime lime olmuş bir ceset onun işine pekâlâ yarar derim. Benim de öyle."

"Umarım yapmaz," dedi Lim. "Bütün söyleyeceğim bu. Umarım yapmaz, sen de kahrolası bir aptalsın."

Haydutlar bir zamanlar babasının dövüştüğü caddelerde ilerlerken Arya, Harwin'le Anguy'un arasında at sürüyordu. Tepenin üstündeki septi ve bu kadar büyük bir kasaba için fazla küçük görünen, gri taştan inşa edilmiş sağlam hisarı görebiliyordu. Ama önünden geçtikleri her üç evden biri kararmış bir kabuğa dön-müştü ve Arya hiç insan görmedi. "Kasaba halkı öldü mü?" "Sadece utangaçlar." Anguy, bir çatıdaki iki yaycıyı ve isli yüzleriyle bir birahanenin molozlarının arasına çömelmiş delikanlıları gösterdi. Daha ileride, bir fırıncı kapalı pencerelerini ardına kadar açıp Lim'e seslendi. Adamın sesi daha fazla insanı saklandığı yerden çıkardı. Taşlı Sept haydutların etrafında ağır ağır hayata dönüyormuş gibi görünüyordu.

Kasabanın kalbindeki pazar yerinde, zıplayan bir alabalık şeklinde inşa edilmiş bir fıskiye vardı, sığ bir havuzun içine su fışkırtıyordu. Kadınlar orada kovalarını ve sürahilerini dolduruyordu.

Birkaç adım ileride, bir düzine demir kafes gıcırtılı ahşap direklerde sallanıyordu. Karga kafesleri, diye düşündü Arya. Kargaların çoğu kafeslerin dışındaydı, bazıları suda yıkanıyordu bazıları parmaklıkların tepesine tünemişti; kafeslerin içinde insanlar vardı. Lim kaşlarını çatarak dizginlerini çekti. "Bu da ne şimdi?" "Adalet," diye cevap verdi fıskiyenin yanındaki bir kadın.

"Ne yani, kendir ipiniz mi bitti?"

“Bu iş Sör Wilbertin emriyle mi yapıldı?” diye sordu Tom. Bir adam acı acı güldü. “Aslanlar Sör Wilberti bir yıl önce öldürdü. Bütün oğulları Genç Kurt’la birlikte gitti, şimdi batıda semiriyorlar. Bizim gibileri umursadıklarını mı sanıyorsun? Bu kurtları Çılgın Avcı yakaladı.”

Kurtlar. Arya buz kesti. Robb’un adamları, babamın adamları. Kafeslere doğru çekildiğini hissetti. Parmaklıklar o kadar küçük bir alan bırakıyordu ki tutsaklar ne oturabiliyor ne de dönebiliyordu; güneşe, rüzgâra ve yağmura maruz bırakılmış bir halde çırılçıplak ayakta duruyorlardı. İlk üç kafeste ölü adamlar vardı. Leş kargaları adamların gözlerini yemişti ama boş göz çukurları Arya’yı takip ediyordu sanki. Sıradaki dördüncü adam Arya önünden geçerken kıpırdandı. Ağzının etrafındaki karmakarışık sakalı kan ve sinekle kaplıydı. Adam konuşunca sinekler başının etrafında uğuldayarak uçmaya başladı. “Su.” Kelime bir hırıltıydı. “Lütfen... su...” Sonraki kafesin içindeki adam sesi duyunca gözlerini açtı. “Buradayım,” dedi. “Buradayım, ben.” Yaşlı bir adamdı; sakalları griydi, kel kafası kahverengi yaşlılık lekeleriyle beneklenmişti.

Yaşlı adamdan sonra bir ölü adam daha vardı, kızıl sakallı iri cesedin sol kulağını ve şakağının bir bölümünü kapatan gri sargı çürümüştü. Ama en kötüsü adamın bacaklarının arasındaydı; orada, içi kurtçuk kaynayan kabuklu kahverengi bir delikten başka bir şey kalmamıştı. Karga kafesi öyle zalimce dardı ki adamı oraya nasıl soktuklarını anlamak zordu. Daha ileride şişman bir adam vardı. Acı verecek şekilde demirlere gömülmüş göbeği parmaklıkların arasından pörtlemişti. Güneşin altında pişerek geçirdiği uzun günler onu tepeden tırnağa kıpkırmızı yakmıştı. Adam ağırlığını bir bacağından diğerine verdiğinde kafes gıcırdayıp sallandı ve Arya adamın etinde, parmaklıkların güneşi engellemesiyle oluşmuş beyaz şeritleri gördü.

“Kimin adamlarıydınız?” diye sordu kafestekilere.

Şişman adam Arya’nın sesine gözlerine açtı. Gözlerinin çevresindeki deri öyle kırmızıydı ki gözleri bir kan çorbasının içinde yüzen haşlanmış yumurtalara benziyordu. “Su... bir içecek...” “Kimin?” dedi Arya tekrar.

“Onlara aldırma çocuk,” dedi kasabalı bir adam. “Onlar seni ilgilendirmez. Geçip git.”

“Ne yaptılar?” diye sordu Arya.

“Taklabaz Şelalesinde sekiz kişiyi kılıçtan geçirdiler,” dedi adam. “Kral Katilini istiyorlardı ama adam orada değildi, onlar da tecavüz edip cinayet işlediler.” Adam başparmağıyla, erkeklik organının olması gereken yerde kurtçukların kaynadığı cesedi gösterdi. “Tecavüzcü olan şuydu. Şimdi ilerle.”

“Bir yudum,” diye seslendi şişman adam. “Merhamet et çocuk, bir

yudum.” Yaşlı adam parmaklıkları kavramak için omzunu kaydırınca kafes şiddetle sallandı. “Su,” diye inledi sakallarında sinekler olan.

Arya, adamların pislik içindeki saçlarına, karmakarışık sakallarına, kırmızı gözlerine ve kuru, çatlak, kanayan dudaklarına baktı. Kurtlar, diye düşündü tekrar. Benim gibi. Onun sürüsü bu muydu? Bunlar nasıl Robb’un adamları olabilir? Onlara vurmak istedi. Onların canını yakmak istedi. Ağlamak istedi. Herkes ona bakıyordu sanki canlılar ve ölüler aynı şekilde. Yaşlı adam demir çubukların arasından üç parmağını uzattı. “Su,” dedi, “su.”

Arya atından aşağı atladı. Bana zarar veremezler, ölüyorlar. Uyku tulumundan bir kupa alıp fıskiyeye gitti. “Ne yaptığını sanıyorsun delikanlı?” diye parladı kasabalı adam. “Onlar seni ilgilendirmez.” Arya kupayı balığın ağzına uzattı. Sular parmaklarından süzülüp kolunun içine aktı ama Arya kupa taşana dek hiç kımıldamadı Kafeslere doğru döndüğünde kasabalı adam onu durdurmak için hareketlendi. “Onlardan uzak dur delikanlı...”

“O bir kız,” dedi Harwin. “Onu rahat bırak.”

“Evet,” dedi Lim. “Lord Beric, adamları kafese kapatıp susuzluktan öldürmeyi onaylamaz. Onları neden düzgün bir şekilde asmıyorsunuz?”

“Taklabaz Şelalesinde yaptıkları şeylerin düzgün bir tarafı yoktu,” diye gürledi kasabalı adam.

Parmaklıkların arası kupanın geçemeyeceği kadar dardı fakat Harvvyn ve Gendry, Arya’ya destek verdi. Arya, Harwin’in ellerine basıp Gendry’nin omzuna çıktı ve kafesin tepesindeki parmaklıkları yakaladı. Şişman adam yüzünü yukarı çevirip yanağını demire bastırdı ve Arya suyu adamın üstüne döktü. Adam, iştahla emdiği suyun kafasından, yanaklarından ve ellerinden akmasına izin verdi, daha sonra parmaklıklardaki ıslaklığı yaladı. Geri çekmese Arya’nın parmaklarını da yalardı. Arya diğer iki adama da aynı hizmeti verirken insanlar onu izlemek için toplanmıştı. “Çılgın Avcı bunu duyacak,” diye tehdit etti bir adam. “Bundan hoşlanmayacak. Hayır hoşlanmayacak.”

“Bundan daha da az hoşlanacak o zaman.” Anguy uzunyayını aldı, sadaktan çıkardığı oku yaya taktı, çekti, bıraktı. Ok boğazının altına saplandığında şişman adam titredi ama kafes adamın düşmesine izin vermedi. İki ok daha diğer iki kuzeylinin işini bitirdi. Pazar yerinde su şıpırtılarından ve sinek vızıltılarından başka ses yok yoktu.

Valar morghulis, diye düşündü Arya.

Pazar yerinin doğu tarafında beyaz badanalı, kırık camlı mütevazı bir han vardı. Çatısının yarısı bu yakınlarda yanmıştı ama delik kapatılmıştı. Kapının üstündeki ahşap tabelaya, büyük bir parçası ısırılmış bir şeftali boyanmıştı. Arya

ve diğerleri hanın çaprazındaki ahırın önünde atlarından indiler, Yeşilsakal seyislere seslendi.

Kızıl saçlı tombul hancı haydutları görünce neşeyle uludu ve hiç vakit kaybetmeden onlarla uğraşmaya başladı. “Yeşilsakal, değil mi? Yoksa Grisakal mı? Anne merhamet etsin, ne ara bu kadar yaşlandın? Lim, bu sen misin? Hâlâ aynı perişan cübbeyi giyiyorsun demek? Onu neden hiç yıkamadığını biliyorum, evet. Bütün sidiğin akıp gideceğinden ve senin aslında Kral Muhafızlarımdan bir şövalye olduğunu anlayacağımızdan korkuyorsun! Ve Yedilerin Toniu, seni arsız yaşlı keçi! Oğlunu görmeye mi geldin? Ama çok geç kaldın, şu kahrolası Avciyla birlikte gitti. Ve onun senin oğlun olmadığını söyleme bana!”

“Benim sesimi almamış,” diye itiraz etti Tom zayıf bir şekilde. “Ama burnunu almış. Evet, annesinin dediğine göre başka taraflarını da.” Hancı kadın daha sonra Gendry’yi gördü, çocuğun yanağını çimdikledi. “Şu genç ve yakışıklı öküze bak hele. Alyce şu kolları görene kadar bekle. Ah, bir bakire gibi kızarırmış da. Pekâlâ, Alice bu sorunu çözer evlat, bak görürsün.”

Arya daha önce Gendry’nin böyle kızardığını hiç görmemişti. “Papatya, Boğa’yı rahat bırak, o iyi bir delikanlı,” dedi Yeditelli Tom. “Senden bütün istediğimiz bir gece için güvenli yataklar.” “Kendi adına konuş şarkıcı.” Anguy kollarını kendisi kadar çilli, katana gibi bir garson kıza doladı.

“Yatağımız var,” dedi kızıl saçlı Papatya. “Şeftalide hiçbir zaman yatak sıkıntımız olmadı. Ama önce hepiniz banyo teknesine gireceksiniz. Benim çatımın altında son kaldığınızda arkanızda pireler bırakmıştınız.” Yeşilsakalin göğsünü dürttü. “Üstelik seninkiler yeşildi. Yemek istiyor musunuz?”

“Varsa hayır demeyiz,” dedi Tom.

“Sen herhangi bir şeye ne zaman hayır dedin ki Tom?” diyerek güldü kadın. “Arkadaşların için biraz koyun eti kızartacağım, senin için de yaşlı ve kuru bir fare. Hak ettiğinden fazla ama bana birkaç şarkı söylersen yumuşayabilirim. Özürlülere her daim acımışımdır. Haydi, haydi. Cass, Lanna, tencereleri ateşe koyun. Jyzene, yardım et de şunların kıyafetlerini çıkaralım, onları da kaynatmamız gerek.”

Kadın bütün tehditlerini layıkıyla yerine getirdi. Arya, Pelit Kalesinde iki kez yıkanmasının üstünden on beş gün bile geçmediğini söylemeye çalıştı ama kızıl saçlı kadın dinlemedi. İki hizmetçi kız, Arya’yı sürükleyerek üst kata götürdü, bir kız mı yoksa oğlan mı olduğu konusunda iddialaştılar. Helly denen kız kazandı, böylece diğer kız sıcak suyu getirmek ve Arya’nın sırtını, neredeyse derisini yüzecek kadar sert bir fırçayla ovalamak zorunda kaldı. Sonra Leydi Smallwood’un Arya’ya verdiği bütün kıyafetleri çaldılar ve ona Sansa’nın

porselen bebeklerinin kıyafetlerine benzeyen pamuklular ve dantelliler giydirdiler. İşlerini bitirdiklerinde Arya'nın aşağı inip yemek yemesi lâzımdı.

Arya, aptal kız kıyafetlerinin içinde ortak salonda otururken Syrio ForeFin ona söylediği şeyleri hatırladı, bakmak ve orada neler olduğunu görmekle ilgili hileyi. Arya baktığında, herhangi bir hanın ihtiyaç duyacağından fazla hizmetçi kız gördü, kızların çoğu genç ve güzeldi. Akşam çöktüğünde Şeftaliye bir sürü adam girip çıkmaya başladı. Ortak salonda fazla oyalanmadılar, Tom ahşap arpını çıkanp "Havuzdaki Altı Bakire"yi söylemeye başladığında bile. Adamlardan biri ne zaman bir kızı yukarı götürse, eski ve dik ahşap basamaklar öfkeyle çatırdıyordu. "Bahse girerim ki burası bir genelev," diye fısıldadı Arya, Gendry'ye.

"Bir genelevin ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Biliyorum," diye ısrar etti Arya. "Bir han gibi, içinde kızlar var."

Gendry yine kızarıyordu. "O zaman burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Genelevler, soylu bir leydi için uygun yerler değildir, bunu herkes bilir."

Kızlardan biri Gendry'nin yanına oturdu. "Soylu bir leydi olan kim? Şu küçük sıska şey mi?" Arya'ya bakıp güldü. "Ben de kralın kızıyım."

Arya onunla dalga geçildiğini biliyordu. "Değilsin."

"Pekâlâ da olabilirim." Kız omuz silktiğinde elbisesinin tek omzu aşağı kaydı. "Dediklerine göre, Kral Robert burada saklandığında annemi becermiş, diğer bütün kızlara da sahip olmuş ama Leslyn, kralın en çok annemden hoşlandığını söyler."

Kızın saçlarının gerçekten de eski kralın saçlarına benzediğini düşündü Arya; kömür kadar kara, gür ve dağınık saçlar. Bunun bir anlamı yok gerçi. Gendry'nin saçları da aynı. Pek çok insanın siyah saçlan vardır.

"Adım Çanlı," dedi kız, Gendry'ye. "Mücadelenin ardından bana bu ismi vermişler. Bahse girerim ki senin çanlarını da çınlatabilirim. İster misin?"

"İstemem," dedi Genry sertçe.

"Eminim ki istersin." Kız, Gendry'nin kolunu okşadı. "Thoros'un ve yıldırım lordunun dostlarından ücret almam."

"İstemem dedim." Gendry aniden ayağa kalkıp masadan uzaklaştı, gece karanlığına çıktı.

Çanlı, Arya'ya döndü. "Kızlardan hoşlanmıyor mu?"

Arya omuzlarını silkti. "Sadece aptal. Miğfer parlatmaktan ve çekiçle kılıç dövmekten hoşlanır."

"Ah." Çanlı elbisesini tekrar omzuna çekti ve Şanslı Jack'le konuşmaya gitti. Kısa bir süre sonra adamın kucağında oturuyordu, kıkırdıyor ve Jack'in

kupasından şarap içiyordu. Yeşilsakalin her iki dizinde birer kız vardı. Anguy çilli hizmetçiyle birlikte kayıplara karışmıştı ve Lim de ortada yoktu. Yeditelli Tom ateşin yanında oturmuş, “Baharda Açan Kızlar”ı söylüyordu. Arya, kızıl saçlı kadının içmesine izin verdiği sulandırılmış şarabı yudumlayarak şarkıyı dinledi. Pazar yerinin karşısındaki ölü adamlar karga kafeslerinin içinde çürüyordu ama Şeftalinin içindeki herkes neşeliydi. Yalnız, bazıları çok fazla gülüyormuş gibi geliyordu Arya’ya.

Gizlice dışarı çıkıp bir at çalmak için iyi bir zaman olabilirdi ama Arya bunun ne işe yarayacağını bilmiyordu. Sadece şehir kapılarına kadar gidebilirdi. O kumandan, kapıdan çıkmama asla izin vermez, verse bile Hanvin peşimden gelir ya da köpekleriyle birlikte Avcı. Haritasının yanında olmasını isterdi, o zaman Taşlı Sept’in Nehirova’dan ne kadar uzakta olduğunu görebilirdi.

Kupası boşaldığında Arya esniyordu. Gendry geri dönmemişti. Yeditelli Tom, “Tek Gibi Atan İki Kalp”i söylüyordu ve her kıtanın sonunda başka bir kızı öpüyordu. Lim ve Hanvin pencerenin yanındaki köşede alçak seslerle kızıl saçlı Papatya’yla konuşuyordu. “...geceyi Jaime’nin hücresinde geçirmişler,” diyordu kadın. “O ve diğer fahişe, Renly’yi katleden. Üçü birlikteymiş ve sabah olduğunda Leydi Catelyn aşkı yüzünden onu serbest bırakmış.” Kadın hırıltılı bir kahkahayla güldü.

Bu doğru değil, diye düşündü Arya. Bunu asla yapmaz. Aynı anda üzgün, kızgın ve yalnız hissediyordu.

Yanına yaşlı bir adam oturdu. “Bak sen, burada küçük ve sevimli bir şeftali varmış.” Adamın nefesi kafeslerdeki cesetler kadar kötü kokuyordu ve domuz gözleri Arya’nın üstünde geziniyordu. “Tatlı şeftalimin bir adı var mı?”

Arya bir an için kim olması gerektiğini unuttu. Bir şeftali değildi ama burada, leş kokulu bir sarhoşun yanında Arya Stark da olamazdı. “Ben...”

“O benim kardeşim.” Gendry elini sert bir şekilde adamın omzuna koydu. “Onu rahat bırak.”

Adam kavgaya hazır bir şekilde döndü ama Gendry’nin cüssesini görünce bir daha düşündü. “Kardeşin öyle mi? Sen ne çeşit bir ağabeysin? Ben kardeşlerimden hiçbirini Şeftali’ye getirmezdim.” Sıradan kalktı, başka bir arkadaş bulmak üzere söylenerek uzaklaştı.

“Neden öyle söyledin?” Arya ayağa kalktı. “Sen benim ağabeyim değilsin.”

“Doğru,” dedi Gendry öfkeyle. “Ben yüksek leydimin akrabası olmak için fazla alt tabakayım.”

Arya delikanlının sesindeki öfkeye şaşırmıştı. “Benim kastettiğim şey bu

değil.”

“Evet bu.” Gendry sıraya oturup avuçlarının arasına bir şarap kupası aldı. “Git. Şu şarabı huzurla içmek istiyorum. Sonra da siyah saçlı kızı bulurum belki, çanlarını çınlatırım.”

“Ama...”

“Gidin dedim leydim.”

Arya dönüp uzaklaştı ve Gendry’yi orada bıraktı. Boğa kafalı aptal bir piç, Gendry bu işte.

Uyuyacakları oda merdivenlerin sonunda, çatı saçağının altındaydı. Şeftalinin yatak sıkıntısı olmayabilirdi ama onlar gibiler için ayrılacak tek odası vardı. Büyük bir yataktı gerçi. Hemen hemen bütün odayı kaplıyordu ve küf kokulu samanlarla dolu şilte hepsinin sığabileceği kadar geniş görünüyordu. Ama yatak şimdilik sadece Arya’ya aitti. Arya’nın gerçek kıyafetleri duvardaki bir kancaya asılmıştı, Gendry’yle Limin eşyalarının arasına. Arya pamukluları ve dantellileri çıkardı, tuniğini başından üzerinden çekti, battaniyenin altına gömüldü. “Kraliçe Cersei,” diye fısıldadı yastığa. “Kral Joffrey, Sör Ilyn, Sör Meryn. Dünsen, Raff ve Polliver. Vadeci, Tazı ve Yürüyen Dağ Sör Gregor.” Ara sıra isimlerin sırasını değiştirmekten hoşlanıyordu. Onların kim olduğunu ve ne yaptıklarını hatırlamasına yardım ediyordu bu. Bazıları ölmüştür belki, diye düşündü. Belki bir yerde bir demir kafesin içindedirler ve kargalar gözlerini oyuyordur.

Arya gözlerini kapar kapamaz geldi uyku. O gece rüyasında kurtları gördü. Yağmur, küf ve kan kokularıyla ağırlaşmış havada, ıslak ağaçların arasında sinsice geziniyorlardı. Ama rüyada güzel kokulardı bunlar ve Arya korkacak hiçbir şeyi olmadığını biliyordu. Güçlüydü, hızlıydı, acımasızdı ve sürüsü yanındaydı, kardeşleri. Birlikte ürkmüş bir atı devirdiler, boğazını parçalayıp kendilerine ziyafet çektiler. Ay bulutların arasından çıktığında Arya başını geriye atıp uludu.

Ama gün doğduğunda köpek havlamasına uyandı.

Arya esneyerek doğruldu. Sol yanında Gendry kıpırdanıyordu, sağ yanındaki Lim Limoncübbeli gürültülü bir şekilde horluyordu ama dışarıdan gelen havlamalar adamın sesini boğuyordu. Orada en az elli köpek olmalı. Arya battaniyenin altından çıktı, Lim’in, Toniun ve Şanslı Jack’in üzerinden atlayıp pencereye gitti. Kanatları ardına kadar açınca içeri rüzgâr, ıslaklık ve soğuk aynı anda girdi. Gün gri ve kasvetliydi. Aşağıda, pazar yerinde, köpekler havlayıp uluyarak daireler çiziyordu. Sürü halindelerdi; büyük kara mastifler, sırım gibi tazılar, siyah beyaz çoban köpekleri ve Arya’nın tanımadığı başka cinsler, uzun

ve sarı dişleriyle kabarık tüylü benekli canavarlar. Hanla fıskiyenin arasında, atlarının sırtında oturan bir düzine süvari vardı. Şişman adamın kafesini açan ve adamın kolunu şişmiş cesedi yere düşene kadar çekiştiren kasabalıları izlediler. Köpekler hiç vakit kaybetmeden cesede çullandı, adamın kemiklerinden büyük et parçaları koparıyorlardı.

Arya süvarilerden birinin güldüğünü duydu. “İşte yeni kalen, seni lanet olası Lannister piçi,” dedi adam. “Senin gibiler için biraz dar ama endişe etme, seni içeri tıkıştıracağız.” Adamın yanında sessiz bir tutsak oturuyordu, elleri kenevir ipiyle sıkıca bağlanmıştı. Bazı kasabalılar ona dışkı fırlattı ama tutsak hiç kıpırdamadı. “Kafeste çürüyeceksin,” diye bağırıyordu süvari. “Kargalar gözlerini oyarken biz senin Lannister altınlarını harcayacağız! Kargaların işi bittiğinde, senden geri kalanları kahrolası ağabeyine göndereceğiz. Seni tanıyacağından şüpheliyim gerçi.”

Gürültü, Şeftalinin yarısını uyandırmıştı. Gendry, Arya’nın yanına, pencereye sıkıştı, Tom isim günündeki kadar çıplak bir halde onların arkasına geldi. “Bu kahrolası bağrışma da ne?” diye şikâyet etti Lim yataktan. “Uyumaya çalışıyoruz şurada.” “Yeşilsakal nerede?” diye sordu Tom, Linie.

“Papatya’yla yatakta,” dedi Lim. “Neden?”

“Onu bulsak iyi olur. Yayciyı da. Çılgın Avcı geri dönmüş, kafesler için başka bir adam getirmiş.”

“Lannister,” dedi Arya. “Onun Lannister dediğini duydum.” “Kral Katilini mi yakalamışlar?” diye sordu Gendry.

Pazar yerinde, insanların fırlattığı taşlardan biri tutsağın yanağına çarptı, adamın başını çevirdi. Tutsağın yüzünü gördüğünde, Kral Katili değil, diye düşündü Arya. Tanrılar dualarını duymuştu nihayetinde.

JON

Yabanıllar atlarını mağaradan çıkarırken Hayalet gitmişti. Kara Kale hakkında söylediklerimi anladı mı? Jon soğuk sabah havasından bir nefes çekti ve umutlanmak için kendine izin verdi. Doğu seması ufuk çizgisinde pembeydi ve daha yukarıda gri. Sabah Kılıcı güneyde asılıydı hâlâ, kabzasındaki parlak yıldız şafakta bir elmas gibi ışıldıyordu ama karanlık ormanın siyahlan ve grileri, bir kez daha yeşillere, altın renklerine ve kırmızılara dönüşüyordu. Ve asker çamlann, meşelerin, dişbudaklann ve muhafız ağaçlarının üzerinde, yüzeyini kaplayan tozun ve kirin altında buz rengi pırıldayan Sur yükseliyordu.

Magnar, batıya ve doğuya birer düzine atlı adam göndermişti; bulabildikleri en yüksek tepeye tırmanacak, ormanda koruculara ve yüksek buzun üstünde atlılara dair herhangi bir işaret arayacaklardı. Thennler, Nöbet'i gördükleri takdirde uyarı işareti vermek üzere bronz kasnaklı savaş boruları taşıyordu. Diğer yabanıllar Jarlin peşinde yola düşmüştü, Jon ve Ygritte onlarla birlikteydi. Genç akıncının zafer saati olacaktı bu.

Sur'un yüksekliğinin iki yüz on beş metre olduğu söylenirdi ama Jarl hem daha yüksek, hem de daha alçak olduğu bir yer bulmuştu. Buz, ağaçların arasından uçsuz bucaksız bir tepe gibi yükseliyordu, rüzgârla aşınmış burçları en az iki yüz elli metre uzunluğunda görünüyordu, bazı noktalarda muhtemelen iki yüz yetmiş. Ama Sur'a yaklaştıkça bunun yanıltıcı olduğunu fark etti Jon. Mimar Brandon muazzam temel bloklarını tepeler boyunca elverişli bulduğu yerlere yerleştirmişti. Buralardaki engebeli tepeler vahşice yükseliyordu.

Jon'un amcası Benjen, Sur'un, Kara Kale'nin doğusu için bir kılıç ama batısı için bir yılan olduğunu söylemişti bir keresinde. Bu doğruydu. Engebeli büyük bir tepenin üstünde uzanan buz; bir vadiye dalıyor, bir fersah ya da daha uzun bir mesafe boyunca granit bir dağ sırtının bıçak keskinliğindeki kenarına tırmanıyor, sivri bir zirve boyunca ilerliyor, tekrar ve bu defa daha derin bir vadiye iniyor, sonra daha yukarı çıkıyor, göz alabildiğince uzanan tepelerin birinden diğerine atlayarak batıdaki dağların içine giriyordu.

Jarl, buzun yamaç boyunca uzanan bölümüne saldırmayı tercih etmişti.

Burada, Sur'un tepesi orman zemininden iki yüz elli metre yukarıdaydı fakat bu yüksekliğin en az üçte biri buzdan çok toprak ve taştı; eğim atlar için fazla dikti, neredeyse İlk İnsanların Yumruğu'na tırmanmak kadar zordu ama buna rağmen, Sur'un tamamen dikey cephesine çıkmaktan çok daha kolaydı. Üstelik yamaç sık ağaçlarla kaplıydı ve bu gizlenmeyi kolaylaştırıyordu. Bir zamanlar kara kardeşler, ağır ağır ilerleyerek istila eden ağaçları kesmek için her gün dışarı çıkardı ama o günler çok geride kalmıştı ve orman burada buzun dibine kadar girmişti.

Gün, ıslaklık ve soğuk vadediyordu; Sur'da, tonlarca buzun altında daha ıslak ve daha soğuk. Thennler, Sur'a daha çok yaklaştıkça daha çekingen oldular. Sur'u daha önce hiç görmemişler, Magnar bile, diye fark etti Jon. Onları korkutuyor. Yedi Krallık'ta, Sur'un dünyanın sonunu işaretlediği söylenirdi. Bu onlar için de doğru. Her şey nerede durduğuna bağlıydı.

Peki ben nerede duruyorum? Jon bilmiyordu. Ygritte'le birlikte kalabilmesi için kalbiyle ve ruhuyla bir yabanıl olması gerekirdi. Görevine dönmek için onu terk ederse, Magnar kızın kalbini sökebilirdi. Ve Jon onu yanına alırsa... kızın geleceği farz edilirse ki bu çok şüpheliydi... onu kardeşlerin arasında yaşamak üzere Kara Kale'ye götüremezdi. Bir kaçak ve bir yabanıl Yedi Krallık'ın hiçbir yerinde kabul görmeyi bekleyemezdi. Gidip Gendel'in çocuklarını arayabiliriz belki. Bizi yemeleri aralarına almalarından daha muhtemel gerçi.

Sur'un, Jarl'ın süvarilerini hayrete düşürmediğini fark etti Jon. Bunu daha önce de yapmışlar, her biri. Yamacın altında atlarından indiklerinde Jarl isimler sıraladı ve on bir adam liderlerinin etrafında toplandı. Hepsi gençti. En büyüğü yirmi beş yaşından fazla olamazdı, diğer on kişiden ikisi Jon'dan bile küçüktü. Ama her biri sert ve sırım gibiydi; Jon'a, Çıngıraklı onların peşindeyken Yarımel tarafından yayan bir halde dağlara gönderilen Taş Yılanını hatırlatan ince ve kaslı bir görünüşleri vardı.

Yabanıllar, kalın ip kangallarını tek omuzlarının üstünden geçirip çapraz şekilde göğüslerine dolayarak ve maral derisinden yapılmış tuhaf çizmeler giyerek Sur'un gölgesinde hazırlandılar. Çizmelerin parmak ucundan çiviler çıkıyordu; Jarl ve iki adam için demir, bazıları için bronz ama çoğu için sivri kemikler.

Adamların bir kalçasından taş başlı küçük çekiçler, diğerinden kazıklarla dolu deri torbalar sarkıyordu. Baltaları, uçları sivriltilmiş ve hayvan derisi şeritleriyle ahşap saplara bağlanmış geyik boynuzlarıydı. On bir tırmanıcı dört kişilik üç gruba ayrıldı; Jarl on ikinci adamdı. "Mance, tepeye ilk tırmanan

grubun her üyesi için kılıç vadetti,” dedi adamlarına, nefesi soğuk havada buharlaşıyordu. “Kalede dövülmüş çelikten yapılmış güney kılıçları. Ve bu saldırı hakkında yapacağı şarkıda isimleriniz geçecek. Özgür bir adam daha ne isteyebilir? Yukarı! Ve geride kalanı Ötekiler alsın!”

Adamların yamacın dik eğimini tırmanışını ve ağaçların altında gözden kayboluşunu izlerken, hepsini Ötekiler alsın, diye düşündü Jon. Yabanılların Sur’a ilk tırmanışı olmayacaktı bu, yüz birincisi bile değildi. Devriyeler yılda iki veya üç kez tırmanıcılara rastlardı, korucular da düşenlerin kırık cesetlerini bulurdu zaman zaman. Akıncılar, Fok Körfezi’ni geçmek için doğu kıyı şeridi boyunca tekneler inşa ederdi. Batıda Gorge Geçidinin karanlık derinliklerine iner ve Gölge Kule’yi geçerek ilerlemeye çalışırlardı. Ama doğuyla batı arasında Sur’u alt etmenin tek yolu Sur’u geçmekti ve pek çok akıncı bunu yapmıştı. Ama çok azı geri döndü, diye düşündü Jon kara bir gururla. Tırmanıcılar atlarını mecburen arkalarında bırakırdı ve daha genç, daha yeşil olan akıncılar buldukları ilk atlarla işe başlardı. Sonra bir gölge ve bir çığlık yükselir, kuzgunlar havalanır ve Gece Nöbetçileri çoğu kez, ganimetleri ve çalıntı kadınlarıyla birlikte geri dönmeye çalışan akıncıları yakalar ve asardı. Jarl bu hatayı yapmayacaktı, Jon bunu biliyordu ama Styr’den o kadar emin değildi. Magnar bir hükmeden, bir akıncı değil Oyunun nasıl oynandığını bilmiyor olabilir.

“İşte oradalar,” dedi Ygritte, Jon yukarı baktı ve ağaçların tepesinde beliren ilk tırmanıcıyı gördü. Jarl’dı. Sur’a dayanan bir muhafız ağaç bulmuş ve daha hızlı bir başlangıç için ağacın gövdesine tırmanarak adamlarına liderlik etmişti. Ağacın Sur’a bu kadar yaklaşmasına asla izin verilmemeliydi. Doksan metre yukarıdalar ve henüz buzun kendisine dokunmadılar bile.

Jon, ağaçtan Sur’a doğru dikkatlice hareket eden yabanılı izledi; adam kısa ve sert balta darbeleriyle el tutamakları kesiyor, sonra sıçrıyordu. Belindeki ip onu sıradaki ikinci adama bağlıyordu. Jarl, doğal bir basamak bulamadığında çivili çizmeleriyle ayak tutamakları açarak ağır ağır ve adım adım daha yukarı tırmandı. Muhafız ağacın üç metre yukarısında, buzlu ve dar bir çıkıntının üstünde durdu, baltasını kemerine asıp çekicini çıkardı ve bir yarığa demir kazık çaktı. Sıradaki üçüncü adam ağacın tepesine doğru tırmanırken Jarlin arkasındaki ikinci adam Sur’a tutundu.

Diğer iki takım onlara destek verecek şekilde konumlanmış ağaçlardan yoksundu ve Thennler kısa vakit sonra yamacı tırmanırken kaybolup kaybolmadıklarını merak etmeye başladılar. Jarlin takımının bütün adamları Sur’un üstündeydi ve diğer takımların en öndeki tırmanıcıları göründüğünde

onlar yirmi beş metre yukarıdaydı. Takımların arasında en az yirmi metre vardı. Jarlin dörtlüsü ortadaydı. Onların sağında Keçi Griggin önderliğindeki takım vardı; uzun, sarı saç örgüsü adamı görmeyi kolaylaştırıyordu. Soldaki tırmanıcıların lideri Errok isimli son derece zayıf bir adamdı.

Tırmanan adamları izlerken, “Çok yavaş,” diye şikâyet etti Magnar yüksek sesle. “Kargaları unuttu mu? Daha hızlı tırmanmalı, fark edilmeden.”

Jon dilini tutmak zorundaydı. Çığlık Geçidi’ni ve Taş Yılaniyla birlikte yaptığı ay ışığı tırmanışını gayet iyi hatırlıyordu. O gece yüreği onlarca kez ağzına gelmişti, tırmanışın sonunda kolları ve bacakları yanıyordu, parmakları yarı donmuş haldeydi. Üstelik tırmandığımız taştı, buz değil Taş katıydı. Buz en iyi zamanda bile tehlikeliydi ve böyle bir günde, Sur ağlıyorken, bir tırmanıcının elinin sıcaklığı buzu eritmek için yeterli olabilirdi. Devasa buz blokların içi kaya sertliğindeydi fakat dış yüzeyleri, aşağı damlayan suların oluşturduğu küçük oluklar ve hava sızıntısıyla cılklaşmış buz ta-bakaları yüzünden kaygandı. Yabanıllar; başka ne olursa olsunlar, cesurlar.

Bununla birlikte, Styr’in korkularının boş çıkmamasını umdu Jon. Eğer tanrılar merhametliyse bir devriye kazara onlara rastlar ve buna bir son verir. Bir gün Kışyarının siperlerini yürürken, “Hiçbir duvar güvende olmanı sağlayamaz,” demişti babası Jon’a. “Bir duvar, onu savunan adam kadar güçlüdür ancak.” Yabanılların yüz yirmi adamı olabilirdi ama duvardaki dört müdafaacı, iyi konuşlanmış birkaç ok ve bir taş kovasıyla yabanılları uğurlamaya yetebilirdi.

Hiç müdafaacı görünmedi; değil dört, bir kişi bile. Güneş gökyüzüne tırmandı, yabanıllar Sur’a. Jarlin dörtlüsü öğlen vaktinde buzun cılklaştığı bir alana denk gelene kadar liderliğini korudu. Jarl, ipini rüzgârın aşındırmasıyla oluşmuş bir çıkıntıya doladı, sivri uçlu çıkıntı aniden çatırdayıp bütünüyle aşağı göçtüğünde Jarlin ağırlığını taşıyan ip boşaldı. İnsan başı büyüklüğünde buz parçaları Jarlin altındaki üç adamın tepesine yağdı fakat adamlar tutamaklara yapıştı ve demir kazıklar yerinden oynamadı, Jarlin düşüşü ipin sonunda sert ve ani bir biçimde son buldu.

Jarlin takımı bu talihsizliğin ardından toparlandığında, Keçi Grigg neredeyse onlara yetişmişti. Errok’un dörtlüsü iyice geride kalmıştı. Onların tırmandığı yüz pürüzsüz ve çukursuz görünüyordu, güneş vurdukça pırıldayan bir buz eriyiği tabakasıyla kaplıydı. Griggin bölümü daha belirgin hatlarla daha kolay görünür durumdaydı; kusurlu bir şekilde üst üste bindirilmiş iki bloğun arasında yatay ve uzun çıkıntılar, çatlaklar, yarıklar vardı. Hatta dikey bağlantılar boyunca, rüzgârın ve suyun aşındırmasıyla oluşmuş, bir insanın

saklanabileceği kadar geniş, uzunlamasına boş-luklar mevcuttu.

Jarl kısa zaman içinde adamlarının tekrar tırmanmasını sağladı. Onun dörtlüsüyle Griggin adamları hemen hemen yan yana ilerliyordu, Errok on beş metre aşağıdaydı. Geyik boynuzu baltalar, aşağıdaki ağaçların üstüne pırıltılı kıymıklar yağdırarak kesti ve parçaladı. Taş çekiçler, ipler için çapa görevi gören demir kazıkları buzun içine gömdü; adamlar henüz buzun yarısını tırmanamamışken demir kazıklar tükendi ve tırmanıcılar o noktadan sonra boynuzlar ve sivriltilmiş kemikler kullandı. Ve adamlar, bir basamak yaratmak için, çizmelerindeki çivileri sert ve teslim olmaz buza vurarak tekrar ve tekrar ve tekrar ve tekrar tekmeledi. Dördüncü saatte, bacakları uyuşmuş olmalı, diye düşündü Jon, Buna daha ne kadar dayanabilirler? Bir Thenn borusunun inlemesini bekleyerek Magnar kadar huzursuz bir halde izledi. Ama borular sessiz kaldı ve Gece Nöbetçileri görünmedi.

Altıncı saatte, Jarl tekrar Keçi Griggin önüne geçti, adamları arayı açıyordu. Ellerini gözlerine siper ederek, “Mance’in evcil Hayvanı bir kılıç istiyor olmalı,” dedi Magnar. Güneş gökyüzünde iyice yükselmişti. Sur’un yukarıdaki üçte biri kristal mavisiydi, güneş ışıklarını öyle parlak bir şekilde yansıtıyordu ki bakmak gözleri acıtıyordu. Jarlin dörtlüsü ve Grigg’inkiler göz kamaştırıcı pırıltının içinde kayboldular ama Errok’un takımı hâlâ gölgedeydi. Yaklaşık yüz elli metrede, yukarı çıkmak yerine yanlamasına hareket ederek dikey bir yarığa doğru gidiyorlardı. Jon sesi duyduğunda santim santim ilerleyen adamları izliyordu... buz boyunca yuvarlanan ani bir çatırtı, ardından bir uyarı çığlığı. Ve sonra, otuz santim kalınlığında ve dört buçuk metre kare büyüklüğündeki buz tabakası Sur’dan kopup yuvarlanarak aşağı inerken hava kıymıklarla, feryatlarla ve düşen adamlarla doldu. Fırıl fırıl dönen buz parçaları ağaçların arasından geçip yokuşta yuvarlanarak yamacın dibine kadar ulaştı. Jon, Ygritte’i yakalayıp aşağı çekti, bir buz parçası Thennler’den birinin yüzüne çarpıp adamın burnunu kırdı.

Tekrar yukarı baktıklarında Jarl ve ekibi kaybolmuştu. Adamlar, ipler, kazıklar; her şey gitmişti, yüz seksen metrenin üstünde hiçbir şey kalmamıştı. Sur’un, daha bir saniye önce tırmanıcıların tutunduğu noktasında açık bir yara vardı, yaranın içindeki buz cilalı mermer kadar pürüzsüz ve beyazdı, güneşle parıldıyordu. Çok çok daha aşağıda, bir adamın donmuş bir çıkıntıya çarptığı yerde belli belirsiz kırmızı bir leke vardı.

Sur kendi kendini müdafaa ediyor, diye düşündü Jon, Ygritte’i ayağa kaldırırken.

Jarli bir ağaçta buldular, sivri dallardan birine geçmişti ve hâlâ, kırık

bedenleriyle onun altında yatan üç adama bağlıydı. Adamlardan biri yaşıyordu ama bacakları, omurgası ve kaburgalarının çoğu tuzla buz olmuştu. Jon ve diğerleri yanına gittiğinde, “Merhamet,” dedi adam. Thennler’den biri adamın kafasını taş bir gürzle ezdi. Magnar emirler verdi ve adamları cenaze ateşi yakmak için malzeme aramaya başladı.

Keçi Grigg, Sur’un tepesine vardığında ölüler yanıyordu. Errok’un dörtlüsü onlara katıldığında Jarl ve adamlarından geriye kemik ve külden başka bir şey kalmamıştı.

Güneş batmaya başlamıştı artık; tırmanıcılar çok vakit harcamadı. Göğüslerine sardıkları uzun ip kangallarını açtılar, hepsini birbirine eklediler ve bir ucunu aşağı saldılar. Yüz elli metreyi o iple tırmanmaya çalışmak fikri Jon’u dehşetle doldurdu ama Mance daha iyi bir plan yapmıştı. Jarlin aşağıda bıraktığı adamlar, insan kolu kalınlığında kenevir basamakları olan muazzam bir ip merdiven açtılar ve merdiveni tırmanıcıların aşağı saldığı ipin ucuna bağladılar. Errok, Grigg ve adamları, yukarı çektikleri ağır merdiveni kazıklarla Sur’un tepesine çaktılar ve ikinci merdiveni almak için ipi tekrar aşağı indirdiler. Toplam beş merdiven vardı.

Bütün merdivenler yerleştirildikten sonra Magnar, Eski Dil’de kısa bir emir verdi ve Thennler’den beşi aynı anda yukarı çıkmaya başladı. Merdivenlere rağmen kolay bir tırmanış değildi. “Bu duvardan nefret ediyorum,” dedi Ygritte alçak, öfkeli bir sesle. “Ne kadar soğuk olduğunu hissedebiliyor musun?”

“Buzdan yapılmış,” dedi Jon.

“Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar. Bu duvar kandan yapılmış.”

Ve henüz susuzluğu geçmemişti. Güneş battığında Thennler’den ikisi ölümlerine düşmüştü ama onlar sonuncuydu. Jon en tepeye vardığında gece yarısı olmuştu. Yıldızlar ortaya çıkmıştı, Ygritte tırmanış yüzünden titriyordu. “Neredeyse düşüyordum,” dedi gözlerinde yaşlarla. “İki kez, üç kez. Sur beni üstünden silkelemeye çalışıyordu, hissettim.” Yaşlardan biri gözlerinden kurtulup ağır ağır yanağına aktı.

“En kötüsünü geride bıraktık,” dedi Jon kendinden emin bir sesle konuşmaya çalışarak. “Korkma.” Kolunu kıza sarmaya çalıştı.

Ygritte avucunun dibini Jon’un göğsüne çarptı, öyle sert vurmuştu ki Jon kat kat yünün, zırhın ve kaynamış derinin altından acıyı hissetti. “Korkmadım. Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar.”

“O zaman neden ağlıyorsun?”

“Korkudan değil!” Ygritte öfkeyle buzu tekmeledi. “Ağlıyorum çünkü

Kış Borusu’nu bulamadık. Elli mezar açtık ve bütün o gölgelerin dünyada serbestçe dolaşmasına izin verdik ama bu soğuk şeyi yerle bir etmek için Joramun’un Borusu’nu bulamadık!”

JAIME

Eli yanıyordu.

Hâlâ, hâlâ, kanlı bileğini dağlamak için kullandıkları meşalenin sönüşünden uzun zaman sonra, günler sonra, koluna yürüyen ateşi ve alevlerin içinde bükülen parmaklarını hissedebiliyordu, artık sahip olmadığı parmakları.

Daha önce de yaralanmıştı ama asla bu şekilde değil. Böyle bir acının var olabileceğini hiç bilmiyordu. Bazen, hiç istemeden, dudaklarından eski dualar dökülüyordu. Çocukken öğrendiği ve o zamandan beri hiç düşünmediği dualar. İlk kez Casterly Kayasının septinde, yanında diz çöken Cersei'yle birlikte okuduğu dualar. Hatta ağlıyordu bazen, Oyuncuların kahkahalarını duyana kadar. Sonra gözlerini kurutuyor, kalbini öldürüyor ve ateşinin gözyaşlarını yakıp yok etmesi için dua ediyordu. Etrafındaki herkes ona gülerken Tyrion'ın nasıl hissettiğini anlıyorum artık.

Eyerinden ikinci kez düştükten sonra onu Tarthlı Brienne'e bağlamışlar ve onları yine tek atı paylaşmak zorunda bırakmışlardı. Bir gün, onları sırt sırta bağlamak yerine yüz yüze bağlamışlardı. "Aşıklar," diye iç geçirmişti Shagwell gürültülü bir şekilde. "Nasıl da güzel görünüyorlar. İyi şövalye ile leydisini birbirle-rinden ayırmak zalimlik olur." Sonra o tiz kahkahasıyla gülmüş, "Ah, ama hangisi şövalye hangisi leydi?" demişti.

Eğer elim olsaydı bunu öğrenmen uzun sürmezdi, diye düşünmüştü Jaime. Kolları ağrıyordu ve bacakları ipler yüzünden uyuşmuştu ama bir süre sonra bunların hiçbirinin önemi kalmamıştı. Dünyası, hayalet elinin ızdırap dolu zonklamalarından ve ona yaslanan Brienne'den ibaret olacak kadar küçülmüştü. Kız sıcak en azından, diye avutuyordu kendini, fahişenin soluğu en az kendi soluğu kadar pis kokuyordu gerçi.

Urswyck'in bir sicime bağlayıp Jaime'nin boynuna astığı el her zaman aralanndaydı. El, Jaime'nin göğüs hizasında sallanıyor, bilinci gidip gelirken Brienne'in göğüslerine çarpıyordu. Brienne'in nehirdeki dövüş sırasında açtığı kesik iltihaplanmıştı ve Jaime'nin sağ gözü tamamen kapanmıştı ama en çok acıyan yeri eliydi. Kesik bileğinden kan ve irin sızıyordu; yara atın her adımında

zonkluyordu.

Boğazı öyle kötü tahriş olmuştu ki Jaime yemek yiyemiyordu ama şarap verdikleri zaman içiyordu, başka bir şey ikram edilmediğinde de su. Bir keresinde bir kupa vermişlerdi ve Jaime titreyerek başına dikmişti. Cesur Dostlar, Jaime'nin kulağını acıtacak kadar şiddetli kahkahalar atmıştı, "içtiğin şey at sidiği Kral Katili," demişti Rorge. Jaime o kadar çok susamıştı ki umursamadan içmeye devam etmişti ama daha sonra hepsini kusmuştu. Sakallarına bulaşan kusmuğu Brienne'e temizletmişlerdi, tıpkı, bir keresinde eyerinde otururken altına kaçırdığı pisliği temizlettikleri gibi.

Jaime, nemli ve soğuk bir sabah vakti kendini biraz daha güçlü hissediyordu, bir çılgınlığa kapıldı ve sol eliyle Dornelu'nun kılıcına uzandı, silahı beceriksiz bir şekilde kınından çıkardı. Bırak öldürsünler beni, diye düşündü, elimde bir kılıç, dövüşerek öldüğüm sürece önemli değil. Ama işe yaramadı. Shagwell zıplayarak geldi, Jaime kılıcı ona doğru savurduğunda adam çevik bir hareketle yana sıçradı. Jaime dengesiz bir şekilde ileri atıldı, kılıcı vahşice soytarının üstüne savuruyordu ama Shagwell döndü, eğildi, sıçradı ve sonunda bütün Oyuncular, Jaime'nin bir darbe indirmek için harcadığı beyhude çabaya gülüyordu. Jaime bir taşa takılıp tökezleyerek dizlerinin üstüne düştüğünde soytarı zıpladı ve Jaime'nin başının tepesine ıslak bir öpücük kondurdu. Sonunda Rorge soytarıyı kenara fırlattı ve Jaime'nin güçsüz parmaklarıyla kaldırmaya çalıştığı kılıcı bir tekmeyle uzağa fırlattı. "Bu çok komikti Kral Katili," dedi Vargo Hoat, "ama yine deneğsen öbüğ elini de keseğim, belki biğ ayağını da."

Jaime daha sonra sırtüstü uzandı, kolunu her hareket ettirdiğinde bir yılan gibi omzuna doğru sürünen acıyı hissetmemeye çalışarak semaya baktı. Gece tuhaf bir şekilde güzeldi. Ay zarif bir hilal şekline bürünmüştü ve Jaime daha önce bu kadar çok yıldız görmemişti sanki. Kralın Tacı zenitteydi, Jaime şaha kalkmış Aygır'ı görebiliyordu, Kuğu da oradaydı işte. Her zamanki gibi utangaç olan Aykız bir çam ağacının arkasına saklanmıştı. Böyle bir gece nasıl güzel olabilir? diye sordu Jaime kendine. Yıldızlar neden benim gibi birine bakmak ister?

"Jaime," diye fısıldadı Brienne, sesi o kadar hafifti ki Jaime rüya gördüğünü düşündü. "Jaime, ne yapıyorsun?"

"Ölüyorum," diye yanıtladı Jaime aynı fısıltıyla.

"Hayır," dedi kız, "hayır yaşamalısın."

Jaime gülmek istedi. "Bana ne yapmam gerektiğini söylemekten vazgeç fahişe. Canım isterse ölürüm."

“O kadar korkak mısın?”

Kelime Jaime’yi sarstı. O Jaime Lannister’dı, Kral Muhafızlarının şövalyesiydi, Kral Katili’ydi. Ona daha önce kimse korkak dememişti. Başka şeyler söylemişlerdi, evet; yemin bozan, yalancı, katil. Onun zalim olduğunu söylemişlerdi, tehlikeli, pervasız. Ama asla korkak değil. “Ölmekten başka ne yapabilirim?”

“Yaşa,” dedi kız, “yaşa, savaş ve intikam al.” Ama fazla yüksek sesle konuşmuştu. Rorge, kızın kelimelerini değilse bile sesini duymuştu. Geldi ve lanet olası dilinin kesilmesini istemiyorsa susmasını söyleyerek kızı tekmeledi.

Brienne inlemelerini zaptetmeye çalışırken, korkak, diye düşündü Jaime. Olabilir mi? Kılıç elimi aldılar. Ben bundan mı ibarettim, bir kılıç elinden? Tanrılar merhamet edin, bu doğru mu?

Fahişe haklıydı. Jaime ölemezdi. Cersei onu bekliyordu. Ona ihtiyacı olmalıydı. Ve onu bir yalan uğruna seven Tyrion, Jaime’nin küçük kardeşi. Düşmanları da bekliyordu; onu Fısıltılı Orman’da yenen ve adamlarını öldüren Genç Kurt, onu zincire vurup karanlıkta tutan Edmure Tully, bu Cesur Dostlar.

Sabah olduğunda yemek yedi. Ona yulaf peltesi vermişlerdi, at yiyeceği, ama Jaime her kaşığını yutmaya zorladı kendini. Akşam vakti tekrar yedi ve ertesi gün de. Yulaf peltesi onu boğacak gibi olduğunda, yaşa, dedi kendine sertçe, Cersei için yaşa, Tyrion için yaşa. İntikam için yaşa. Bir Lannister borcunu mutlaka öder. Hayalet eli zonkladı, yandı, kokuştu. Kral Topraklarına vardığımda kendime yeni bir el yaptıracağım, altın bir el ve bir gün o eli Vargo Hoat’un boğazını yarmak için kullanacağım.

Günler ve geceler bir acı pusunun içinde birbirine karışmıştı. Jaime, çürüyen elinin kokusu burnunu doldururken Brienne’e yaslanıp eyerinde uyuyordu ve gece olduğunda, uykusunu bölen bir kâbusa yakalanıp sert zeminin üstünde uyanık bir halde uzanıyordu. O kadar güçsüz olmasına rağmen onu her zaman bir ağaca bağlıyorlardı. Ondan şimdi bile bu kadar çok korktuklarını bilmek Jaime’ye soğuk bir teselli veriyordu.

Brienne her zaman Jaime’nin yanma bağlanıyordu. Orada, tek kelime etmeden ölü bir inek gibi iplerinin arasında yatıyordu. Fahişe kendi içine bir kale inşa etti. Yakın zamanda ona tecavüz edecekler ama duvarlarının arkasında ona dokunamazlar. Fakat Jaime’nin duvarları yıkılmıştı. Onun elini almışlardı, onun kılıç elini almışlardı ve kılıç eli olmadan Jaime bir hiçti. Diğer eli işe yaramazdı. Jaime yürümeye başladığından bu yana sol kolu onun kalkan kolu olmuştu, daha fazlası değil. Jaime’yi bir şövalye yapan sağ eliydi, onu sağ eli bir erkek yapmıştı.

Jaime bir gün, Urswyck'in Harrenhal hakkında bir şey söylediğini duydu ve istikametlerinin orası olduğunu hatırladı. Bu düşünce gülmesine sebep oldu, gülmesi de Timeon'un ince uzun kamçısıyla Jaime'nin yüzüne vurmasına. Kesik kanadı ama Jaime elinin yanında kesiği hissetmiyordu bile. O gece fısıldayarak, "Neden güldün?" diye sordu fahişe.

"Harrenhal, bana beyaz pelerini verdikleri yerdi," dedi Jaime fısıldayarak. "Whent'in büyük turnuvasında. Büyük kalesini vc kusursuz oğullarını hepimize göstermek istiyordu. Ben de onlara göstermek istiyordum. Sadece on beş yaşımdaydım ama o gün kimse beni yenemedi. Aerys mızrak müsabakası yapmama asla izin vermedi." Tekrar güldü. "Beni gönderdi. Ama şimdi geri dönüyorum."

Adamlar kahkahayı duydu. O gece tekmelenip yumruklanan] Jaime oldu. Jaime onları da hissetmedi; Rorge, çizmesiyle kesik bileğine vurup onu bayıltana kadar.

Sonunda, bir sonraki gece geldiler, en kötülerinin üçü; Sha- gwell, burunsuz Rorge ve Jaime'nin elini kesen Dothraklı Zollo, Zollo ve Rorge yaklaşırken ilk kimin yapacağını tartışıyorlardı; soytarının sonuncu olduğu konusunda bir şüphe yokmuş gibi görünüyordu. Shagwell ikisinin aynı anda yapmasını ve birinin

önü, diğerinin arkayı almasını önerdi. Zollo ve Rorge bu fikri sevmişlerdi ama bu sefer de kimin önü, kimin arkayı alacağını tartışmaya başladılar.

Onu da sakat bırakacaklar, ama içini, görünmeyen yerini. Zollo ve Rorge birbirlerine küfür ederken, "Fahişe," diye fısıldadı Jaime, "bırak ete sahip olsunlar ve sen uzaklara kaç. Daha az zevk alırlarsa daha çabuk biter."

"Onlara vereceğim şeyden hiç zevk almayacaklar," diye fısıldadı Brienne meydan okur şekilde.

Aptal, inatçı, cesur kaltak. Kız kendini öldürtecekti, Jaime bunu biliyordu. Ölse bile neden umursayayım? O kadar domuz kafalı olmasaydı hâlâ bir elim olurdu, diye düşündü ama, "Bırak yapsınlar, sen kendi içine kaç," derken buldu kendini. Jaime de böyle yapmıştı; Starklar onun gözlerinin önünde öldüğünde, Lord Rickard kendi zırhının içinde pişerken ve oğlu Brandon onu kurtarabilmek için kendi kendini boğarken. "Eğer onu sevdiysen Renly'yi düşün. Tarth'ı düşün. Dağları, denizleri, havuzları, şelaleleri, Safir Adası'nda neler varsa onları, düşün..."

Ama o esnada Rorge tartışmayı kazanmıştı. "Gördüğüm en çirkin kadın sensin," dedi Brienne'e, "ama seni daha da çirkin yapamayacağımı düşünme. Benimki gibi bir burun ister misin? Benimle dövüşürsen senin de olur. Ve iki

göz çok fazla. Ağzından tek çığlık yükselirse gözlerinden birini çıkarıp sana yediririm, sonra da kahrolası dişlerini teker teker sökerim.”

“Ah, lütfen sök Rorge,” diye yalvardı Shagwell. “Dişleri olmazsa tıpkı yaşlı anneme benzer.” Kıkır kıkır güldü. “Tatlı ve yaşlı annemi arkadan becermek istemişimdir hep.”

Jaime güldü. “İşte komik bir soytarı,” dedi. “Senin için bir bilmecem var Shagwell. Kızın çığlık atıp atmaması neden umrunda? Ah, dur bir dakika, biliyorum.” Bütün gücüyle bağırdı: “SAFİRLER."

Rorge küfrederek Jaime’nin bileğine tekrar vurdu. Jaime uludu. Düşündüğü son şey, dünyada böyle bir ızdırap olduğunu hiç bilmiyordum, oldu. Ne kadar baygın kaldığını bilmiyordu ama acı onu geri tükürdüğünde Urswyck ve bizzat Vargo Hoat oradaydı. Zollo’yu tükürük içinde bırakarak, “Kısa dokunulmayaçak,” diye

bağırdı Vargo. “Kıs bakiğe kalmalı, seni geri sekâlı! O kıs bir çuval dolusu safiğ ediyoğ!” Ve Vargo Hoat o andan sonra her gece tutsakların başına muhafızlar koydu, onları kendi cinsinden korumak için.

Fahişe, “Jaime,” diye fısıldayacak kadar cesaret topladığında. sessizlik içinde iki gece geçmişti. “Neden bağırdın?”

“Neden ‘safirler9 diye bağırdın demek mi istiyorsun? Aklını kullan fahişe. ‘Tecavüz9 diye bağırmam bu sürünün umurunda olur muydu?”

“Hiçbir şey söylemek zorunda değildin.”

“Sana bakmak bir burnun varken bile kolay değil. Ayrıca, keçinin ‘safiy9 deyişini duymak istedim.” Jaime güldü. “Bu kadar yalancı olmam senin işine yaradı. Onurlu bir adam Safir Adasiyla ilgili gerçeği söylerdi.”

“Yine de,” dedi Brienne, “teşekkür ederim sör.”

Jaime’nin eli yine zonkluyordu. Dişlerini sıkıp, “Bir Lannister borcunu mutlaka öder,” dedi. “Bu nehir içindi, Robin Ryger’ın tepesine indirdiğin kayalar için.”

Keçi, Jaime’yi kaleye sokuşunu bir gösteriye çevirmek istiyordu; Jaime, HarrenhaFun kapılarından bir mil uzakta atından indirildi. Beline bir ip dolandı, bir ip de Brienne’in el bileklerine; iplerin ucu Vargo Hoat’un eyerine bağlandı. Jaime ve Brienne, Qohorik’in siyah beyaz çizgili atının arkasında yan yana yürüdüler.

Jaime’nin öfkesi onu ayakta tuttu. Kesik bileğini kapatan sargı griye dönmüştü ve irin yüzünden kokuşmuştu. Hayalet parmakları her adımda çığlık atıyordu. Sandıklarından daha güçlüyüm, dedi kendine. Ben hâlâ bir Lannister’ım. Ben hâlâ Kral Muhafizlarının şövalyesiyim. Harrenhal’a

varacaktı, sonra da Kral Topraklarina. Yaşayacaktı. Ve borcumu faiziyle ödeyeceğim.

Kara Harrenin devasa kalesinin tepeleri andıran duvarlarına yaklaştıklarında Brienne, Jaime'nin kolunu sıktı. "Bu kale Lord Boltonin elinde. Boltonlar Starklarin sancak beyi."

"Boltonlar düşmanlarının derisini yüzer." Jaime kuzeyli adam hakkında bu kadarını hatırlıyordu. Tyrion olsa Dehşet Kalesi Lordu hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilirdi ama Tyrion,

Cersei'yle birlikte bin fersah uzaktaydı. Cersei yaşarken ölemem, dedi Jaime kendine. Birlikte doğduğumuz gibi birlikte öleceğiz.

Sur dibi yerleşimi, küle ve kararmış taşlara dönüşmüştü. Lord Whent'in yalancı bahar yılında düzenlediği büyük turnuvanın yer aldığı göl kıyısında, yakın zamanda çok sayıda adam ve at kamp kurmuştu. O lime lime olmuş zeminden geçerlerken Jaime'nin dudağına acı bir gülümseme dokundu. Bir zamanlar yeminini etmek üzere kralın önünde diz çöktüğü noktaya bir tuvalet çukuru kazılmıştı. Tatlının ne kadar çabuk ekşiye dönüşeceğim hiç hayal etmemiştim. Aerys o tek gecenin tadını çıkarmama bile izin vermedi. Beni kutsadı ve sonra yüzüme tükürdü.

"Sancaklar," dedi Brienne. "Derisi yüzülmüş adam ve ikiz kuleler, bak. Kral Robb'un yeminli adamları. İşte orada, kapı kulübesinin üzerinde, beyaz zemin üstünde gri."

Jaime yukarı bakmak için başını kaldırdı. "Doğru, sizin kahrolası kurdunuz," diye onayladı. "Ve kurdun iki yanındakiler de kafa."

Askerler, hizmetkârlar ve kamp takipçileri onları yuhalamak için toplandı. Benekli bir dişi köpek havlayıp hırlayarak onları kamp boyunca takip etti ama sonunda Lysliler'den biri hayvanı bir mızrağa geçirdi ve dörtnala sıranın başına koştu. Ölü köpeği Jaime'nin başının üzerinde sallayarak, "Kral Katili'nin sancağını taşıyorum," diye bağırdı.

Harrenhal'un duvarları öyle kalındı ki duvarların altından geçmek bir taş tünelin içinden geçmeye benziyordu. Vargo Hoat, gelişlerini Lord Bolton'a haber vermek üzere iki Dothrakliyı önden gönderdi. Dış avlu meraklılarla doluydu, Jaime sendeleyerek aralarından geçerken ona yol veriyorlardı, Jaime ne zaman yavaşlaşa belindeki ip hızlıca çekilip onu öne çekiyordu. "Sise Kğal Katili9ni sunağım," dedi Vargo Hoat kalın ve ıslak sesiyle. Bir mızrak Jaime'nin belini arkadan dürttü ve onu yere serdi.

Jaime, düşüşünü durdurmak için insiyaki bir hareketle ellerini öne uzattı. Kesik bileği yere çarptığında hissettiği acı kör ediciydi ama Jaime bir şekilde tek

dizinin üstüne kalkmayı başardı. Önünde, Harrenhal'un muazzam yuvarlak kulelerinin girişine çıkan geniş basamaklar vardı. Beş şövalye ve bir kuzeyli adam yukarıdan ona bakıyordu; birinin solgun gözleri vardı, yün ve kürk giymişti, diğer beşi zırhlarının ve göğüs kalkanlarının içinde acımasız görünüyordu. "Freyler'in gazabı," dedi Jaime. "Sör Danwell, Sör Aenys, Sör Hosteen." Lord Walderin oğullarını simalarından ta-nımıştı; halası onlardan biriyle evliydi nihayetinde. "Taziyelerimi sunmak isterim."

"Ne için sör?" diye sordu Sör Danwell Frey.

"Ağabeyinizin oğlu, Sör Cleos," dedi Jaime. "Haydutlar onu oklarla doldurana kadar bizimleydi. Urswyck ve bu sürü onun bütün eşyalarını aldı ve cesedini kurtlara bıraktı."

"Lordlanml" Brienne kendini kurtarıp öne atıldı. "Sancaklarınızı gördüm. Yemininiz aşkına beni dinleyin!"

"Kim konuşuyor?" diye sordu Sör Aenys Frey.

"Lannisteğin sütannesi."

"Ben Tarthlı Brienne, Akşamyıldızı Lord Selwynin kızıyım ve sizler gibi Stark Hanedanina yeminle bağlıyım."

Sör Aenys kızın ayaklarına tükürdü. "Bu yemininiz için. Biz Robb Starkin sözüne güvendik ve o bizim inancımızın karşılığını ihanetle ödedi."

İşte bu ilginç. Jaime, Brienne'in bu suçlamayı nasıl karşılayacağını görmek için başını çevirdi ama fahişe, dişlerinin arasında gem olan bir katır kadar inatçıydı. "Benim ihanetten haberim yok." Bileklerindeki ipten rahatsızdı. "Leydi Catelyn, Lannisteri Kral Topraklarindaki kardeşine götürmemi emretti..."

"Onları bulduğumuzda Kral Katilini boğmaya çalışıyordu/* dedi Sadık Urswyck.

Brienne kızardı. "Öfkeyle kendimi kaybetmiştim ama onu asla öldürmezdim. Eğer o ölürse Lannisterlar leydimin kızlarını kılıçtan geçirir."

Sör Aenys etkilenmemişti. "Bu bizi neden ilgilendirsin?" "Onu fidye karşılığında Nehirova'ya geri verelim," diye ısrar etti Sör Danwell.

"Casterly Kayasının daha çok altını var," diye itiraz etti bir kardeş.

"Onu öldürün!" dedi bir başkası. "Ned Starkin kafasına karşılık onun kafası!"

Grili pembeli soytarı kıyafetinin içindeki Shagwell parende atarak basamakların dibine geldi ve şarkı söylemeye başladı. "Bir zamanlar bir ayıyla dans eden bir aslan vardı, aman aman..."

"Sessis ol soytarı." Vargo Hoat adamı tokatladı. "Kral Katili ayı için değil. O benim."

“Ölürse kimsenin olmaz.” Roose Bolton o kadar hafif bir sesle konuşmuştu ki adamlar onu duyabilmek için sessizleşti. “Ve lütfen unutmayın lordum, ben kuzeye gidene kadar HarrenhaPun başı siz değilsiniz.”

Ateş, en az başını döndürdüğü kadar korkusuz yapmıştı Jaime’yi. “Bu konuşan Dehşet Kalesi Lordu olabilir mi? Son duyduğumda, kuyruğunuzu bacaklarınızın arasına kıstırıp koşarak babamdan kaçmıştınız. Koşmayı ne zaman bıraktınız lordum?” Boltonin sessizliği, Vargo Hoat’un salyalı kötücüllüğünden yüz kat daha tehditkârdı. Sabah sisi kadar solgun gözleri anlattığından daha fazlasını gizliyordu. Jaime o gözlerden hoşlanmamıştı. O gözler Jaime’ye, Ned Starkin onu Demir Taht’ta otururken bulduğu sabahı hatırlatıyordu. Dehşet Kalesi Lordu sonunda dudaklarını büzdü ve, “Bir elinizi kaybetmişsiniz,” dedi.

“Hayır,” dedi Jaime. “İşte burada, boynumda asılı.”

Roose Bolton aşağı uzandı, sicimi koparıp eli Hoat’a fırlattı. “Yok et şunu. Görüntüsü midemi bulandırıyor.”

“Bunu Loğd babasına göndeğeçeğim. Bise bin altın ejdeğha ödemesini, aksi takdiğde Kğal Katili’ni ona pağça pağça göndeğeçeğimizi söyleçeğim. Loğdun altınlağmı aldığımısda Söğ Jaime’yi Kağstağk’a götüğüp biğ de kız alığız!” Cesur Dostlar’dan bir kahkaha fırtınası yükseldi.

“Güzel bir plan,” dedi Roose Bolton, akşam yemeğine eşlik eden dostuna, “Güzel bir şarap,” dermiş gibi, “ama Lord Karstark kızını sana veremeyecek. Kral Robert onun boyunu bir baş kısalttı, ihanet ve cinayet suçundan. Lord Tywin’e gelince, kendisi Kral Toprakları’nda ve yeni yıla kadar orada kalacak. Torunu yeni yılda Yüksek Bahçe’nin kızını eş olarak alacak.”

“Kışyarı,” dedi Brienne. “Kışyarı demek istiyorsunuz. Kral Joffrey, Sansa Stark’la nişanlı.”

“Artık değil. Karasu Savaşı her şeyi değiştirdi. Gül ve aslan,

Stannis Baratheonin ordusunu parçalayıp donanmasını küle çevirmek üzere orada birleşti.”

Seni uyarmıştım Ursuryck, diye düşündü Jaime, seni de keçi. Aslanlara karşı bahse girdiğinde kesenden fazlasını kaybedersin. “Kız kardeşimden haber var mı?” diye sordu.

“Kendisi iyi... yeğeniniz de öyle.” Bolton, yeğeniniz demeden önce duraksamıştı, biliyorum diyen bir duraksama. “Mücadele sırasında bir yara almış olmasına karşın erkek kardeşiniz de hayatta.” Çivili mintan giyen bir kuzeyliyi bir el işaretiyle yanına çağırdı. “Sör Jaime’yi Qyburn’e götür ve bu kadının ellerini çöz.” Brienne’in bileklerinin arasındaki ip ikiye ayrılırken,

“Lütfen bizi bağışlayın,” dedi Bolton. “Böyle karışık zamanlarda dostu düşmandan ayırt etmek kolay değil.”

Brienne, kenevir ip yüzünden sıyrılmış kanlı bileklerini ovuşturdu. “Lordum, bu adamlar bana tecavüz etmeye yeltendi.” “Öyle mi?” Lord Bolton solgun gözlerini Vargo Hoat’a çevirdi. “Bundan ve Sör Jaime’nin elinden hiç hoşlanmadım.”

Avluda, her Cesur Dost karşılığında beş Frey ve bir o kadar kuzeyli adam vardı. Keçi bazı insanlar kadar zeki olmayabilirdi ama en azından sayı saymayı biliyordu. Dilini tuttu.

“Kılıcımı aldılar,” dedi Brienne, “zırhımı...”

“Burada zırha ihtiyacınız olmayacak leydim,” dedi Lord Bolton. “HarrenhaPda benim korumam altındasınız. Amabel, Leydi Brienne için uygun bir daire bul. Walton, bir an önce Sör Jaime’yle ilgilen.” Bolton bir cevap beklemeden dönüp basamakları çıktı, kürk kaplı pelerini arkasında dalgalandı. Ayrı ayrı yürümeye başlamadan önce, Jaime’nin Brienneie kısaca bakışacak kadar vakti oldu sadece.

Kuşluğun altındaki üstat odasında, Qyburn isimli gri saçlı babacan adam, Jaime’nin kesik bileğindeki sargıyı keserken nefesini tuttu.

“O kadar mı kötü? Ölecek miyim?”

Qyburn parmağını yaraya bastırdı, dışarı fışkıran irini görünce alnını buruşturdu. “Hayır. Ama birkaç gün içinde...” Jaime’nin giysi kolunu kesti. “Çürüme yayılmış. Etin ne kadar hassaslaştığını görüyor musunuz? Hepsini kesip çıkarmam gerek. En güvenli yol kolu kesmek olur.”

“O zaman ölürsün,” diye söz verdi Jaime. “Kesiği temizle ve dik. Şansımı deneyeceğim.”

Qyburn kaşlarını çattı. “Kolunuzun üst kısmını bırakabilirim, dirseğinizden keserim ama...”

“Kolumun herhangi bir kısmını alırsan diğer kolumu da kesmek zorunda kalırsın, yoksa daha sonra seni o kolumla boğarım.”

Oyburn, Jaime’nin gözlerine baktı. Orada gördüğü şey her ne ise onu duraksattı. “Pekâlâ. Sadece çürüyen eti keseceğim. İltihabı kaynar şarapla, ısırgan otu lapasıyla, hardal tohumuyla ve ekmek mantarıyla yakarak geçirmeyi deneyeceğim. Belki bunlar yeterli olur. Günahı sizin boynunuza. Haşhaş sütü ister...”

“Hayır.” Jaime uyutulmaya cesaret edemezdi. Uyandığında bir kolu eksik olabilirdi, adam ne derse desin.

Qyburn şaşırmıştı. “Ağrı olacak.”

“Çığlık atarım.”

“Çok fazla ağrı olacak.”

“Çok yüksek sesle çığlık atarım.”

“En azından biraz şarap içer misiniz?”

‘Yüce Rahip dua eder mi?”

“İşte bundan emin değilim. Şarabı getireyim. Uzanın. Kolunuzu sabitlemem gerek.”

Qyburn bir tas ve keskin bir bıçakla Jaime’nin kesik bileğini temizlerken Jaime her yanına dökerek sert şarabı içti. Sol eli ağzım nasıl bulacağını bilmiyormuş gibiydi ama bunun işe yarar bir tarafı da vardı. Islak sakallarındaki şarap kokusu, irinin ufunetini bastırıyordu.

Sıra çürük eti kesmeye geldiğinde hiçbir şey işe yaramadı. Jaime o zaman çığlık attı, sağlam yumruğunu tekrar ve tekrar masaya indirdi. Qyburn kesik bileğinden geri kalanların üstüne kaynar şarap döktüğünde Jaime tekrar çığlık attı. Bütün yeminlerine ve korkularına rağmen bir süre bilincini kaybetti. Uyandığında, üstat bir iğne ve kedi bağırsağı ipiyle kolunu dikiyordu. “Bileğinizin üstüne sarmak için bir deri parçası bıraktım,” dedi adam.

“Bunu daha önce de yapmışsın,” diye mırıldandı Jaime zayıf bir sesle. Ağzında, ısırdığı dilinden akan kanın tadı vardı.

“Vargo Hoat’a hizmet edenlerin hiçbiri kesik bileklerin yabancısı değildir. Hoat gittiği her yerde bunu yapar.”

Oyburn’ün bir canavara benzemediğini düşündü Jaime. Sıcak bakışlı kahverengi gözleri olan, yumuşak sesli ince bir adamdı. “Bir üstat nasıl oluyor da Cesur Dostlar’la birlikte dolaşıyor?” “Hisar zincirimi aldı.” Qyburn iğneyi bıraktı. “Gözünüzün üstündeki yara için de bir şey yapmalıyım. Deri fena halde ilti-haplanmış.”

Jaime gözlerini kapadı, şarabın ve Qyburn’ün işlerini yapmalarına izin verdi. “Bana savaşı anlat,” dedi üstada. Harrenhal kuzgunlarının bakıcısı olarak, haberleri ilk duyan kişi Qybunidü.

“Lord Stannis, babanızla ateşin arasında sıkıştı. İblis’in bizzat nehri ateşe verdiği söyleniyor.” Jaime, yanan insanlar caddelerde çığlıklar atarken, en yüksek kulelerden daha yüksek yeşil alevlerin gökyüzüne tırmandığını gördü. Bu rüyayı daha önce de görmüştüm. Bu neredeyse komikti ama şakayı paylaşacak kimse yoktu.

“Gözünüzü açın.” Qyburn bir bez parçasını ılık suda ıslatıp pıhtılaşmış kanın üstüne dokundurdu. Göz kapağı şişmişti ama Jaime zorladığında gözünü biraz açabildiğim fark etti. Qybuniün yüzü yukarıdan ona bakıyordu. “Bu yara

nasıl oldu?” diye sordu üstat.

“Bir fahişenin hediyesi.”

“Şiddetli bir flört mü lordum?”

“Fahişe benden daha iri ve senden daha çirkin. Onu da görsen iyi olur; Dövüştüğümüzde deldiğim bacağı hâlâ topallıyor.” “İlgileneceğim. Bu kadın sizin neyiniz?”

“Koruyucum.” Canı ne kadar yanarsa yansın Jaime gülmek zorundaydı.

“Ateşinizi düşürmek için, şarapla karıştırabileceğiniz bazı bitkiler öğüteceğim. Yarın tekrar gelin, pis kanı emmesi için gözünüze bir sülük yapıştırayım.”

“Bir sülük. Harika.”

“Lord Bolton sülüklere pek düşkündür,” dedi Qyburn resmi bir şekilde.

“Evet,” dedi Jaime. “Eminim öyledir.”

TYRION

Kral Kapısının ötesinde çamurdan, külden ve yanık kemik parçalarından başka bir şey kalmamıştı, buna rağmen şehir duvarlarının gölgesinde yaşayan insanlar vardı, diğerleri el arabalarında ya da fıçılarda balık satıyordu. Tyrion atıyla geçip giderken üstündeki gözleri hissediyordu; soğuk, öfkeli ve anlayışsız gözler. Kimse onunla konuşmaya ya da onun yolunu kesmeye cesaret etmiyordu; yağlı siyah zırhının içindeki Bronn onun yanmdayken. Ama yalnız olsaydım beni aşağı çeker, tıpkı Preston Greenfıeld'e yaptıkları gibi yüzümü kaldırım taşıyla ezerlerdi.

"Farelerden daha hızlı geri döndüler," diye şikayet etti Tyrion. "Onları bir kez yaktık, bundan bir ders çıkaracaklarını sanırsın." "Bana birkaç düzine altın pelerinli ver hepsini öldüreyim," dedi Bronn. "Öldüklerinde geri gelemezler."

"Hayır ama yerlerine yenileri gelir. Onları rahat bırak... ama duvara yine kulübeler dayamaya başlarlarsa hepsini hemen yerle bir et. Bu aptallar ne düşünürse düşünsün savaş henüz bitmedi." Tyrion ilerideki Çamur Kapısına baktı. "Şimdilik yeterince gördüm. Yarın sabah lonca ustalarıyla birlikte gelir planlarını inceleriz." İç geçirdi. Pekâlâ, bunların çoğunu ben yaktım ve benim baştan inşa etmem adil olacak sanırım.

Aslında bu görev Tyrion'ın amcasının olmalıydı ama sağlam, sarsılmaz, yorulmaz Sör Kevan Lannister, Nehirova'dan gelen ve oğlunun ölüm haberini getiren kuzgundan beri kendinde değildi. Willem'in ikizi Martyn de Robb Stark tarafından esir alınmıştı ve ikizlerin ağabeyi Lancel, bir türlü iyileşmeyen iltihaplı bir yaranın pençesinde hâlâ yataktaydı. Bir oğlu ölen ve diğer ikisi ölümcül tehlike içinde olan Sör Kevan yas ve korkuyla tükeniyordu. Lord Tywin kardeşine her daim güvenmişti ama şimdi cüce oğluna dönmekten başka seçeneği yoktu.

Yeniden inşa etmenin bedeli son derece fahiş olacaktı ama yapacak bir şey yoktu. Kral Toprakları diyarın en büyük limanıydı, tek rakibi Eski Şehir'di. Nehir tekrar açılmalıydı ve bu ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi. Peki lanet olası sikkeleri nereden bulacağım? Bu soru, Tyrionin, on beş gün önce kuzeye

yelken açan Serçeparmaki özlemesi için neredeyse yeterliydi. O, LysaArryn'la yatağa girip Vadiye hükmederken ben onun arkasında bıraktığı pisliği temizlemek zorundayım. Buna karşın Lord Tywin, Tyrion'a kayda değer bir iş vermişti. Altın pelerinlilerin kumandanı Çamur Kapısından el sallarken, babam beni Casterly Kayası vârisi ilan etmi-yor ama mümkün olan her yerde kullanıyor, diye düşündü Tyrion.

Kapının ardındaki pazar yeri hâlâ Üç Fahişe'nin hâkimiyetindeydi fakat mancınıklar hareketsizdi ve taş toplarıyla zift fıçıları kaldırılmıştı. Büyük ahşap iskeletlere tırmanan çocuklar vardı; kaba yünden kıyafetler giymiş maymunlar gibi yukarı çıkıyor, fırlatma kollarına tüneyip birbirlerine bağırıyorlardı.

Mancınıkların ikisinin arasından geçerlerken, "Bana hatırlat da Sör Addam'a buraya birkaç altın pelerinli göndermesini söyleyeyim," dedi Tyrion, Bronn'a. "Aptal bir çocuk düşüp belini kırabilir." Yukarıdan bir bağırış duyuldu ve bir gübre yığını Tyrion'la Bronn'un bir adım önüne düştü. Tyrionin atı şahlandı, onu neredeyse sırtından aşağı atıyordu. Atını kontrol altına aldığında, "Tekrar düşündüm de," dedi Tyrion, "bırak da bu sefil veletler kaldırım taşlarına çarpıp fazla olgunlaşmış kavunlar gibi dağılsınlar."

Tyrionin ruh hali karaydı ve bunun tek sebebi birkaç sokak çocuğunun onu dışkı yağmuruyla ıslatmak istemesi değildi. Tyrionin evliliği her gün çekilen bir ızdıraptı. Sansa Stark hâlâ bakireydi ve kalenin yarısı bundan haberdarmış gibi görünüyordu. Tyrion bu sabah atını eyerlerken, iki seyis yamağının onun arkasından kıs kıs güldüğünü duymuştu. Atların bile güldüğünü duyar gibi olmuştu. Yatak odasının mahremiyetini korumak umuduyla kendini tehlikeye atmış ve yatağa sokma törenini engellemişti ama bu umut çok çabuk suya düşmüştü. Ya Sansa her biri Cersei'nin muhbiri olan oda hizmetçilerinden birine sır verecek kadar aptaldı ya da bu durumun suçlusu Varys ve onun küçük kuşlarıydı.

Ne fark ederdi? Nihayetinde herkes Tyrion'a gülüyordu. Kızıl Kale'de bu evliliği bir eğlence kaynağı olarak görmeyen tek kişi Tyrionin leydi karısıydı.

Sansa'nın perişanlığı her gün çoğalıyordu. Tyrion, kızın nezaket duvarını memnuniyetle kırıp onu elinden geldiğince teselli etmek isterdi ama bu işe yaramazdı. Hiçbir söz onu Sansa'nm gözünde kabul edilir yapmayacaktı. Ya da daha az Lanrıister. Tyrion'a verdikleri eş buydu, hayatının geri kalanında yanında olacaktı ve Tyrion'dan nefret ediyordu.

O büyük yatağın içinde birlikte geçirdikleri geceler de başka bir işkence kaynağıydı. Tyrion, alışkanlığı öyle olsa da çıplak uyumaya dayanamıyordu artık. Karısı nezaketsiz bir söz söylemeyecek kadar iyi eğitilmişti ama Tyrionin

vücuduna her bakışında gözlerinde beliren tiksinti Tyrionin dayanabileceğinden fazlaydı. Tyrion, Sansa'nın da gecelikle yatmasını emretmişti. Onu istiyorum, diye fark etti. Kışyarı'm istiyorum ama onu da istiyorum, bir kadın, bir çocuk ya da her ne ise. Onu avutmak istiyorum. Onun güldüğünü duymak istiyorum. Bana kendi arzusuyla gelmesini istiyorum. Bana sevinçlerini, hüzünlerini, şehvetini getirmesini istiyorum. Dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Evet, Jaime kadar uzun, Yürüyen Dağ Sör Gregor kadar güçlü olmak da istiyorum çünkü bu lanet olası özellikler işe yarıyor.

Hiç istemeden Shaei düşündü. Kızın, düğün haberlerini başkasının değil onun ağzından duymasını istemişti, bu yüzden düğünden önceki gece Varys'e kızı getirmesini emretmişti. Yine hadımın odasında buluşmuşlardı, Shae deri yeleğinin bağcıklarını çözmeye başladığında Tyrion kızın bileğini yakalayıp onu geri itmişti. "Bekle," demişti, "bilmen gereken bir şey var. Yann sabah Sansa StarkİIa..."

"...evleniyorsun. Biliyorum."

Tyrion bir an için sözsüz kalmıştı. Henüz Sansa bile bilmiyordu, o gece değil. "Nasıl bilebilirsin? Varys mi söyledi?"

"Lollysi septe götürdüğümde Sör Tallad uşaklardan birine söylüyordu. O da, Sör KevanİIa babanın konuşmasını duyan bir hizmetçi kızdan öğrenmiş." Shae elini Tyrionin kıskacından kurtarıp elbisesini çıkarmıştı, her zamanki gibi elbisenin altında çırılçıplaktı. "Umrumda değil. O küçük bir kız sadece. Onun karnını şişirip bana döneceksin."

Tyrionin bir yanı biraz daha az aldırmazlık ummuştu. Ummuştu, diye alay etti kendiyle, ama şimdi daha iyi biliyorsun cüce. Sahip olabileceğin tek aşk Shae.

Çamurlu Yol kalabalıktı ama askerler ve şehir halkı İblis ve koruması için yol açtı. Çukur gözlü çocuklar sürü halinde ayakaltında dolaşıyordu, bazıları sessiz bir yalvarışla yukarı bakarken bazıları yüksek sesle yakarıyordu. Tyrion kesesinden bir avuç dolusu bakır sikke çıkarıp havaya saçtı, çocuklar itişip bağırarak sikkeleri kapmak için koşturdu. Şanslı olanlar bu gece bayat bir ekmek somununun ucunu satın alabilecekti. Tyrion pazar yerlerini hiç bu kadar kalabalık görmemişti ve Tyrelller'in getirdiği onca yiyeceğe rağmen fiyatlar hâlâ korkunç derecede yüksekti. Bir kavun için altı bakır, bir kile mısır için bir gümüş geyik, bir sığırın bir yanı ya da altı cılız domuz için bir ejderha. Buna karşın müşteri sıkıntısı yok gibi görünüyordu. Bir deri bir kemik adamlar ve çelimsiz kadınlar at arabalarının ve tezgâhların başında toplanmıştı, onlardan bile perişan haldeki diğer insanlar asık yüzleriyle sokak aralarının ağzından

bakıyordu.

Kanca'nın ayağına vardıklarında, "Bu taraftan," dedi Bronn. "Eğer hâlâ niyetliysen?"

"Öyleyim." Nehir kıyısı çok uygun bir mazeret yaratmıştı ama Tyrionin bugün başka bir amacı vardı. Keyif aldığı bir iş değildi fakat yapılmalıydı. Yüksek Aegon Tepesi'nden dönüp, Visenya'nın eteğinin çevresinde kümelenen dar sokakların oluşturduğu labirente girdiler. Yolu Bronn gösterdi. Tyrion takip edilip edilmediklerini anlamak için birkaç kez arkasına baktı ama olağan ayak takımından başka bir şey görmedi: Atını döven bir arabacı, tuvalet kovasını penceresinden aşağı döken yaşlı bir kadın, sopa dövüşü yapan iki küçük oğlan, bir tutsağa eşlik eden üç altın pelerinli... hepsi de masum görünüyordu ama herhangi biri Tyrionin felaketi olabilirdi. Varysin her yerde muhbirleri vardı.

Bir köşeden döndüler, bir sonrakinden, bir kuyunun başında toplanmış kadınların arasından geçtiler. Bronn onları kıvrımlı ve dar bir ara sokaktan, kırık bir kemerin altından geçirdi. Yanmış bir evin molozlarının arasından geçip atlarını taş basamaklı alçak merdivenlerin yukarısına sürdüler. Binalar birbirine yakın ve fakirdi. Bronn, iki atın yan yana geçemeyeceği kadar dar, eğri büğrü bir ara sokağın başında dizginlerini çekti. "İki dönemeç var, sonra da bir çıkmaz. Şaraphane son binanın mahzeninde."

Tyrion atından indi. "Ben dönene kadar kimse sokağa girip çıkmasın. Uzun sürmez," dedi. Altınların gizli cebinde durduğundan emin olmak için elini pelerininin içine soktu. Otuz ejderha. Onun gibi bir adam için servet sayılır. Paytak adımlarıyla hızlıca yürümeye başladı, bu işi bir an önce bitirmek için sabırsızlanıyordu.

Şaraphane kasvetli bir yerdi, karanlık ve rutubetliydi, duvarları güherçileyle kaplıydı, tavanı o kadar alçaktı ki Bronn kirişlere çarpmamak için başını aşağı eğmek zorunda kalırdı. Tyrion Lannisterin böyle bir sorunu yoktu. Bu saatte, ahşap bir tezgâhın arkasındaki taburede oturan ölü bakışlı kadın dışında ön oda boştu. Kadın, Tyrion'a bir kupa ekşi şarap verip, "Arkada," dedi.

Arka oda daha da karanlıktı. Alçak bir masanın üstündeki şarap sürahisinin yanında titrek bir mum yanıyordu. Masanın arkasındaki adam; kısa boyu -gerçi Tyrion için bütün adamlar uzundu- incelmeye başlamış kahverengi saçları, pembe yanakları ve maral derisi yeleğinin kemik düğmelerini zorlayan göbeğiyle bir tehdit gibi görünmekten çok uzaktı. Yumuşak ellerinin arasında, bir uzunkılıçtan daha tehlikeli olan on iki telli ahşap arp vardı.

Tyrion adamın karşısına oturdu. "Symon Gümüşdil."

Adam başını eğdi. Tepesi kelleşmişti. "El lordum," dedi.

‘Yanılıyorsun. El babamdır. Korkarım ki ben bir parmak bile değilim artık.”

‘Yeniden yükseleceksiniz, buna eminim. Sizin gibi bir adam. Tatlı leydim Shae bana yeni evlendiğinizi söyledi. Keşke beni daha önce çağırtsaydınız. Düğün ziyafetinizde şarkı söylemekten onur duyardım.”

“Daha fazla şarkı karımın ihtiyacı olan son şey,” dedi Tyrion. “Shae’e gelince, onun bir leydi olmadığını ikimiz de biliyoruz ve onun adını bir daha asla yüksek sesle söylemezsen müteşekkir olurum.”

“El nasıl emrederse,” dedi Symon.

Tyrion onu son gördüğünde, sert bir söz bu adamı ter içinde bırakmaya yeterdi ama görünüşe göre şarkıcı bir yerlerden biraz cesaret bulmuştu. Büyük ihtimalle şu şarap sürahisinden. Belki de bu yeni gözü karalığın suçlusu bizzat Tyrion’dı. Onu tehdit ettim ama tehdidim boş çıktı, şimdi benim dişsiz olduğumu düşünüyor. İç geçirdi. “Bana çok yetenekli bir şarkıcı olduğun söylendi.”

“Böyle söylemekle nezaket gösteriyorsunuz lordum.”

Tyrion adama gülümsedi. “Müziğini Özgür Şehirler’e götürme vaktidir bence. Braavos’ta, Pentos’ta ve Lys’te pek çok şarkı âşığı var ve kendilerini memnun edenlere karşı oldukça cömertler.” Bir yudum şarap içti. Şarap berbat fakat sertti. “Dokuz şehri kapsayan bir tur en iyisi olur. Kimseyi seni şarkı söylerken dinleme zevkinden mahrum bırakmamalısın. Her şehirde bir yıl kâfi gelir.” Elini pelerinin içine, altınları sakladığı cebe soktu. “Limanın kapalı olması sebebiyle, bir gemiye binebilmek için Gölgeli Vadiye gitmen gerekecek ama adamım Bronn senin için bir at bulacak. Yolculuk masraflarını karşılamama izin verirsen şeref duyarım...”

“Ama lordum,” diye itiraz etti adam, “beni şarkı söylerken duymadınız hiç. Lütfen biraz dinleyin.” Adamın parmakları ahşap arpın tellerinde ustalıkla dolaştı ve mahzen yumuşak bir müzik sesiyle doldu. Symon söylemeye başladı.

Yüksekteki tepesinden aşağı inip şehrin caddelerinde at sürdü.
Dar sokaklarda, yokuşlarda, kaldırım taşlarında.
Bir kadının iç çekişine doğru gitti.
Kadın onun hazinesiydi, onun utancı ve onun sevinci.
Ve bir zincir ve bir kale, o kadının öpüşüne kıyasla hiçti.

“Dahası var,” dedi adam şarkıyı kesince, “ah çok daha fazlası. Nakaratın güzel olduğunu düşünüyorum. Altından eller her daim soğuktu, kadının elleri her daim sıcak...”

“Yeter.” Tyrion elini pelerinin içinden çıkardı, eli boştu. “Bir daha

duymak istediğim bir şarkı değil bu. Asla.”

“Öyle mi?” Symon Gümüşdil arpını bir kenara bırakıp bir yudum şarap içti. “Yazık. Yine de, bana arp çalmayı öğreten yaşlı ustamın bir zamanlar söylediği gibi, her adamın kendi şarkısı vardır. Başkaları bu melodiyi daha çok sevebilir. Mesela kraliçe. Ya da lord babanız.”

Tyrion burnundaki yara kabuğunu ovuşturdu, “Babamın şarkıcılara ayıracak vakti yok ve ablam tahmin edildiği kadar cömert değildir,” dedi. “Akıllı bir adam sessiz kalarak bu şarkının getireceğinden fazla kazanır.” Bundan daha açık anlatamazdı.

Symon, Tyrionin ne demek istediğini çabuk kavramış gibi görünüyordu. “Ücretimi makul bulacaksınız lordum.”

“Bunu bilmek güzel.” Tyrion, bunun otuz altın ejderha meselesi olmayacağından korktu. “Söyle.”

“Kral Joffrey’nin düğün ziyafetinde bir şarkıcı turnuvası olacak,” dedi adam.

“Jonglörler, soytarılar ve dans eden ayılar.”

Cersei’nin düğün planlarına Tyrion’dan çok daha fazla ilgi gösterdiği ortada olan Symon, ‘Yalnızca bir tane dans eden ayı olacak lordum,” dedi, “ama yedi şarkıcı. Cuy’dan Galyeon, Bethany Zarif Parmak, Aemon Costayne, Eysen’den Alaric, Arpçı Hamish, Col- lio Quaynis ve Eski Şehir’den Orland; gümüş telli, altın yaldızlı bir arp için yarışacaklar... ama açıklanamaz bir şekilde, hepsinin ustası olan adama bir davet ulaşmadı.”

“Bırak tahmin edeyim. Symon Gümüşdil?”

Symon mütevazı bir şekilde gülümsedi. “Bu iddiamın gerçekliğini kralın ve meclisin önünde kanıtlamaya hazırım. Hamish yaşlıdır ve çoğu zaman şarkı sözlerini unutur. Ve o tuhaf Tyrosh aksanıyla Collio! Söylediği üç sözden birini anlarsanız kendinizi şanslı sayın.”

“Ziyafeti tatlı ablam düzenliyor. Sana istediğin daveti sağlayabilseydim bile bu tuhaf görünürdü. Yedi krallık, yedi yemin, yedi müsabaka, yetmiş yedi yemek... ama sekiz şarkıcı? Yüce Rahip ne düşünür?”

“Bana dindar bir adam gibi görünmüyorsunuz lordum.” “Mesele dindarlık değil. Bazı teamüllere uyulmalı.”

Symon bir yudum şarap içti. “Yine de... bir şarkıcının hayatı tehlikelerden uzak değildir,” dedi. “Biz mesleğimizi birahanelerde ve şaraphanelerde serkeş sarhoşlann önünde icra eleriz. Ablanızın yedilisinden birinin başına bir talihsizlik gelirse, onun boşluğunu doldurmak üzere beni tercih edeceğinizi umarım.” Kendinden son derece memnun bir halde utangaç bir

tavırla gülümsedi.

“Altı şarkıcı da sekiz şarkıcı kadar talihsiz olur şüphesiz. Cersei’nin yedilisinin sağlığını soruşturacağım. Herhangi biri rahatsızlanacak olursa adamım Bronn seni bulur.”

“Çok iyi lordum.” Symon bu noktada durabilirdi ama zaferden kızarmış yüzüyle ekledi, “Kral Joffrey’nin düğününde şarkı söylemeliyim. Olur da saraya çağılırsam krala en güzel bestelerimi sunmak isterim, daha önce bin kez söylediğim, memnunluk vereceği kesin olan şarkılar. Ama kendimi iç karartıcı bir şaraphanede şarkı söylerken bulursam... Pekâlâ, bu yeni şarkımı denemek için uygun bir ortam olur. Altından eller her daim soğuktu, kadının elleri her daim sıcak. ”

“Buna gerek olmayacak,” dedi Tyron. “Sana bir Lannister olarak söz veriyorum, Bronn yakında seni çağıracak.”

“Çok iyi lordum.” Kelleşmeye başlamış, kazan göbekli şarkıcı tekrar ahşap arpını aldı.

Bronn atlarla birlikte dar sokağın ağzında bekliyordu. Tyrionin eyerine çıkmasına yardım etti. “Adamı ne zaman Gölgeli Vadi’ye götürüyorum?”

“Götürmüyorsun,” dedi Tyrion, atını çevirdi. “Ona üç gün ver, sonra da Arpçı Hamish’in kolunu kırdığını söyle. Kıyafetlerinin saray için uygun olmadığını ve yeni giysiler için bir an önce ölçülerinin alınması gerektiğini söyle. Hiç vakit kaybetmeden seninle gelecektir.” Yüzünü buruşturdu. “Adamın dilini isteyebilirsin, anladığım kadarıyla gümüşten yapılmış. Geri kalanı asla bulunmamalı.”

Bronn sırıttı. “Bit Çukuru’nda çok lezzetli kahverengi yapan bir güveççi biliyorum. Duyduğuma göre içinde her tür et varmış.”

“Hatırlat da orada yemek yemeyeyim.” Tyrion atını mahmuzlayıp tırısa kaldırdı. Banyo yapmak istiyordu, ne kadar sıcak olursa o kadar iyi.

Ama bu kadar mütevazı bir keyif bile Tyrion’a çok görülmüştü; dairesine döner dönmez, Podric Payne ona Kral Eli Kulesi’ne çağırıldığını söyledi. “Lordum sizi görmek istiyor. El. Lord Tywin.”

“El’in kim olduğunu hatırlıyorum Pod,” dedi Tyrion. “Burnumu kaybettim, zekâmı değil.”

Bronn güldü. “Çocuğun kafasını koparma şimdi.”

“Neden olmasın? Kullandığı yok.” Yine ne yaptığını merak etti Tyrion. Daha doğrusu, neyi yapmakta başarısız oldum? Lord Tywin’den gelen çağrıların dişleri vardı; babası onu sadece birlikte yemek yemek ya da birer kadeh şarap içmek için çağırtmazdı, bu kesindi.

Tyrion birkaç dakika sonra babasının çalışma odasına girdiğinde, “...kınlar için kiraz ağacı, kırmızı deriyle kaplanacak ve saf altından dökülmüş bir sıra aslan başıyla süslenecek. Gözler için lal taşı olabilir...” diyen bir ses duydu.

“Yakut,” dedi Lord Tywin. “Lal taşı ateşten yoksun.”

Tyrion boğazını temizledi. “Lordum, beni çağırtmışsınız?” Babası gözlerini kaldırdı. “Çağırttım. Gel de şuna bir bak.” Tyrion’la babasının arasındaki masanın üstünde bir yağlı bez tomarı duruyordu ve Lord Tywin’in elinde bir uzunkılıç vardı. “Joffrey için düğün hediyesi,” dedi Tyrion’a. Lord Tywin kenarlarını incelemek için kılıcı döndürdüğünde, odanın elmas şekilli camlarından içeri akan ışık, bıçağı siyah ve kırmızı ışıltılarla parlattı, kabza ve balçak altın alevlerle yandı. “Stannis’in sihirli kılıcı hakkındaki soytarı dedikodularından sonra Joffrey’ye de olağanüstü bir şey vermemizin iyi olacağını düşündüm. Bir kral, krallara layık bir silah taşımalı.”

“Bu kılıç Joffrey için çok fazla,” dedi Tyrion.

“Bunu kullanacak kadar büyüyecek. Gel, ağırlığını hisset.” Lord Tywin kılıcı Tyrion’a uzattı, önce kabzası.

Kılıç, Tyrionin beklediğinden çok daha hafifti. Silahı elinde çevirirken Tyrion bunun sebebini anladı. Hem bu kadar ince dövülüp hem de dövüşecek kadar sağlam olan bir metal vardı ve o hareleri tanımamak imkânsızdı; binlerce kez kendi üstüne katlanan çeliğin alametifarikası. “Valyria çeliği?”

Derin bir memnuniyet tonuyla, “Evet,” dedi Lord Tywin.

En nihayetinde baba. Valyria çeliğinden dövülmüş bıçaklar zor bulunurdu ve pahalıydı, buna rağmen dünyada binlercesi kalmıştı ve sadece Yedi Krallık’ta iki yüz tane vardı. Bunlardan hiçbirinin Lannister Hanedanina ait olmaması Lord Tywin’i her zaman rahatsız etmişti. Eski Kaya Krallarının böyle bir silahı vardı ama büyük kılıç Şanlı Kükreme, Kral ikinci Tommen tarafından aptal bir maceranın peşinde Valyria’ya götürüldüğünde kaybolmuştu. Kral asla geri dönmemişti. Lord Tywin’in en genç ve en pervasız kardeşi olan ve sekiz yıl kadar önce kayıp kılıcı aramaya giden Gery amca da öyle.

Lord Tywin en azından üç kez, gücünü kaybetmiş ve fakirleşmiş küçük hanedanlardan Valyrialı büyük kılıçlar satın almayı denemişti fakat teklifleri her seferinde şiddetle reddedilmişti. Küçük lordlar bir Lannister istediği takdirde kızlarından seve seve ayrılırdı ama eski aile kılıçlarını her şeyden aziz tutarlardı.

Tyrion bu kılıcın metalinin nereden geldiğini merak etti. Az sayıda zırh ustası eski Valyria çeliğini yeniden işleyebilirdi fakat bizzat çeliği yapmanın sırları Kıyamet eski Valyria’ya geldiğinde kaybolmuştu. Bıçağı güneş ışığında

döndürürken, “Renkler garip,” dedi Tyrion. Çoğu Valyria çeliği öyle koyu gri olurdu ki neredeyse siyah görünürdü, bu kadarı bu kılıç için de doğruydu ama katların arasına en az griler kadar koyu kırmızılar karışmıştı. İki renk birbirine hiç dokunmadan üst üste binmişti, her hat belirgindi, çelikten bir deniz kıyısına vuran gece ve kan dalgaları gibi. “Bu deseni nasıl elde ettiniz? Daha önce böylesini görmedim.” “Ben de görmedim lordum,” dedi zırh ustası. “İtiraf ediyorum ki benim düşündüğüm renkler bunlar değildi ve onları tekrar yapabilir miyim bilmiyorum. Lord babanız hanedanınızın kırmızısını istedi ve benim metale aşılamaya çalıştığım renk oydu. Fakat Valyria çeliği inatçıdır. Bu eski kılıçların hatırladığı söylenir ve kolay değişmezler. Elli kez denedim ve kırmızıyı defaatle parlattım fakat renk her seferinde koyulaştı, bıçak kırmızıdaki ışığı içiyordu sanki. Gördüğünüz üzere bazı katlar kırmızıyı hiç kabul etmedi. Eğer Lannister lordlarım memnun kalmadılarsa tekrar denerim elbet, ne kadar denemem gerekirse o kadar ama...” “Gerek yok,” dedi Lord Tywin. “Bu işe yarar.”

“Kırmızı bir kılıç güneşin altında çok güzel ışıldar ama doğruyu söylemem gerekirse bu renkleri daha çok sevdim,” dedi Tyrion. “Meşum bir güzellikleri var... üstelik bu kılıcı eşsiz kılıyorlar. Tahminimce dünyada böyle bir kılıç daha yoktur.”

“Bir tane var.” Zırh ustası masanın üzerine eğilip yağlı bezi açtı ve ikinci uzun kılıcı gösterdi.

Tyrion, Joffrey’nin kılıcını bırakıp diğer kılıcı aldı. İki kılıç ikiz olmasalar da en azından kuzenlerdi. Bu diğerinden daha ağır ve daha kalındı, üç santim daha geniş ve altı santim daha uzundu ama iki kılıç aynı temiz çizgileri, aynı özgün rengi, aynı gece ve kan dalgalarını paylaşıyordu. İkinci kılıcın kabzasından ucuna kadar üç derin oluk akıyordu; kralın kılıcında sadece iki oluk vardı. Joff un kabzası çok daha şatafatlıydı, balçağının kolları aslan pençesi şeklinde yapılmıştı ve pençenin uzun tırnakları yakuttu ama iki kılıcın da kırmızı deriyle kaplı sapları ve aslan başı şeklinde kabza topuzları vardı.

“Fevkalade.” Kılıç, Tyrioninkiler kadar maharetsiz ellerde bile hayat buluyordu. “Daha önce böyle bir denge görmedim.” “Oğlum için yapıldı.”

Hangi oğlu için olduğunu sormaya gerek yok. Tyrion, Jaime’nin kılıcını masaya, Joffrey’ninkinin yanına bıraktı. Robb Stark, ağabeyimin bu kılıcı savuracak kadar uzun yaşamasına izin verecek mi? Babamız böyle düşünüyor olmalı, yoksa neden bu kılıcı yaptırsın?

“İyi iş çıkardınız Usta Mott,” dedi Lord Tywin. “Kahyam ödemenizle ilgilenecek. Ve unutmayın, kınlar için yakut.”

“Unutmayacağım lordum. Çok cömertsiniz.” Adam yağlı beze sardığı kılıçları kolunun altına sıkıştırıp tek dizinin üstüne çöktü. “Kral Eli’ne hizmet etmek onurdur. Kılıçları düğünden bir gün önce teslim edeceğim.”

“Bundan emin olun.”

Muhafızlar zırh ustasını dışarı çıkardığında Tyrion bir sandalyeye tırmandı. “Demek... bir kılıç Joffrey’ye, bir kılıç Jaime’ye ve cüceye bir hançer bile yok, öyle mi baba?”

“Çelik, iki kılıç için yeterliydi üç değil. Bir hançere ihtiyacın varsa silahhaneden al. Robert öldüğünde yüz tane bıraktı. Gerion düğün hediyesi olarak ona altın yaldızlı, fildişi kabzalı ve safir topuzlu bir hançer vermişti. Saraya gelen elçilerin yarısı, Majestelerine mücevher kakmalı bıçaklar ve gümüş kaplı kılıçlar sunarak göze girmeye çalışırdı.”

Tyrion gülümsedi. “Kızlarını sunsalar onu daha çok memnun ederlerdi.”

“Şüphesiz. Robertin kullandığı tek bıçak, küçük bir çocukken Jon Arryn’dan aldığı av bıçağıydı.” Lord Tywin, Kral Roberti ve bütün bıçaklarını huzurundan gönderir gibi elini salladı. “Nehir kıyısında ne buldun?”

“Çamur,” dedi Tyrion, “ve kimsenin gömme zahmetine katlanmadığı birkaç ölü. Limanı tekrar açabilmemiz için Karasu’nun temizlenmesi gerek, batık gemiler parçalanmalı ya da kaldırılmalı. Rıhtımların dörtte üçünün tamire ihtiyacı var, bazılarını yıkıp tekrar inşa etmemiz gerekebilir. Balık pazarı tamamen yok olmuş. Nehir Kapısı ve Kral Kapısı, Stannis’in koçbaşlan yüzünden parçalara ayrılmış, değiştirilmeleri gerek. Maliyeti düşününce titriyorum.” Tyrion, eğer gerçekten altın sıçıyorsan bir tuvalet bul ve işe koyul baba, demek istedi ama bundan daha akıllıydı.

“Ne kadar altın gerekiyorsa bulacaksın.”

“Bulacak mıyım? Nereden? Hazine boş, bunu sana söylemiştim. Çılgınateş için simyacılara olan borcumuz bitmedi, benim zincirim için demir ustalarına olan borcumuz da. Üstelik Cersei, Joff’un düğünün maliyetinin yarısını kraliyetin ödeyeceğine dair söz verdi... yetmiş yedi kahrolası çeşit yemek, bin konuk, güvercinlerle dolu bir turta, şarkıcılar, jonglörler...”

“Aşırılığın bazı faydaları vardır. Casterly Kayası’nın gücünü ve zenginliğini bütün diyara göstermeliyiz.”

“O halde, masrafları Casterly Kayası ödemeli belki de.” “Neden? Serçeparmak’ın hesaplarını gördüm. Kraliyetin geliri Aerys’in zamanında olduğundan on kat fazla.”

“Kraliyetin masrafları da öyle. Robert sikke konusunda aleti konusunda olduğu kadar cömertti. Serçeparmak büyük borçlar aldı. Senden, başkalarının

yanı sıra. Evet, hatırı sayılır bir gelir var fakat Serçeparmak'ın borçlarının faizini kapatmak için bile yeterli değil. Kraliyetin Lannister Hanedanina olan borçlanm siler misin?" "Saçmalama."

"O zaman yedi çeşit yemek kâfi olur belki. Bin yerine üç yüz konuk. Anlıyorum ki bir evlilik, dans eden bir ayı olmadan da bağlayıcıdır."

"Tyrelller cimri olduğumuzu düşünür. Düğünü ve nehir kıyısını istiyorum. Masrafları ödeyemeyeceksen söyle, ben de ödeyebilecek bir hazine başı bulayım."

Bu kadar kısa zaman sonra azledilmenin utancı Tyrion'in tahammül edebileceği bir şey değildi. "Parayı bulacağım."

"Bulacaksın," dedi babası, "hazır aramaya başlamışken karının yatağını da bulmaya çalış."

Konuşmalar ona kadar ulaştı demek. "Buldum, teşekkür ederim. Şömineyle pencerenin arasında duran şu büyük mobilya parçası, kadife bir cibinliği ve kaz tüyü dolu bir şiltesi var."

"Yatağı tanımana sevindim. Şimdi de onu seninle paylaşan kadını tanımaya çalışmalısın belki."

Kadın? Çocuk demek istiyorsun. "Bir örümcek kulağına bir şeyler mi fısıldadı yoksa ablama mı teşekkür etmeliyim?" Cersei'nin çarşaflarının altında olup bitenleri düşününce, onun bu işe burununu sokmayacak kadar nezaket sahibi olacağını sanırdı insan. "Söyle bana, Sansa'nın bütün hizmetçilerinin Cersei'nin hizmetindeki kadınlar olması niye? Kendi dairemde gözlenmekten bıktım." "Karının hizmetkârlarından hoşlanmıyorsan onları kov ve senin için daha uygun olanlarını bul. Bu senin hakkın. Beni ilgilendiren şey karının bekâreti, hizmetçileri değil. Bu... hassasiyet kafamı karıştırıyor. Fahişelerle yatağa girmekte bir zorluk çekmiyormuşsun gibi görünüyor. Stark kızı farklı mı yaratılmış?" "Kahrolası aletimi nereye soktuğum seni neden bu kadar çok ilgilendiriyor?" diye sordu Tyrion. "Sansa çok küçük."

"Ağabeyi ölünce Kışyarı Leydisi olacak kadar büyük. Onun bekâretini al ve Kışyarını almaya bir adım daha yaklaş. Onu hamile bırak ve ödülü kazanmış sayılırsın. Şartları yerine getirilmemiş bir evliliğin iptal edilebileceğini hatırlatmama gerek var mı?" "Yüce Rahip ya da İnanç Konseyi tarafından. Şu anki Yüce Rahip'imiz, komut verildiğinde havlayan eğitimli bir köpek. Evliliğimi Ay Oğlan'ın feshetmesi daha olası."

"Sansa Stark'ı Ay Oğlan'la evlendirmeliydim belki de. Kızla ne yapacağını o biliyor olabilir."

Tyrionin elleri sandalyenin kollarına perçinlendi. "Karımın bekâreti

konusunda duymak istediğim her şeyi duydum. Ama madem evliliklerden bahsediyoruz, neden ablamın yaklaşan nikâhıyla ilgili bir şey duymuyorum? Hatırladığım kadarıyla...”

Lord Tywin oğlunun sözünü kesti. “Mace Tyrell, vârisi Willasi Cersei’yle evlendirmek üzere yaptığım teklifi reddetti.”

“Bizim tatlı Cersei’mizi reddetti?” Bu haber Tyrionin keyfini yerine getirmişti.

“Evlilik konusunu ona ilk açtığımda Lord Tyrell yeterince mütemayil görünüyordu,” dedi Lord Tywin. “Bir gün sonra her şey değişmişti. Yaşlı kadının marifeti. Oğluyla acımasızca sert konuşuyor. Varys’in iddiasına göre Lord Tyrell’e, Cersei’nin o tek bacaklı kıymetli torunu için çok yaşlı ve fazla kullanılmış olduğunu söylemiş.”

“Cersei buna bayılmış olmalı.” Tyrion güldü.

Lord Tywin oğluna dondurucu bir bakış attı. “Cersei bilmiyor. Bilmeyecek de. Bu teklifin hiç yapılmamış olması hepimiz için daha iyi. Bunu sakın unutma Tyrion. Teklif asla yapılmadı.” “Hangi teklif?” Tyrion bilakis, Lord Tyrell’in bu ret cevabından pişmanlık duyabileceğini düşünüyordu.

“Ablan evlenecek. Soru şu, kiminle? Pek çok fikrim var...” Lord Tywin fikirlerini söyleyemeden kapıda ayak sesleri duyuldu ve bir muhafız, kafasını kapı aralığından uzatıp Yüce Üstat Pycelle’in geldiğini duyurdu. “Girebilir,” dedi Lord Tywin.

Pycelle bir bastona tutunmuş halde sendeleyerek içeri girdi ve Tyrion’a sütü kesecek bir bakış attı. Bir zamanlar fevkalade olan ve esrarengiz biri tarafından kesilen sakalı, seyrek ve ince bir şekilde tekrar büyüyordu, yaşlı adamın çenesinin altında göze nahoş görünen pembe ve sarkık deriler sallanıyordu. “El lordum,” dedi adam, yere düşmeden eğitebileceği kadar eğilip derin bir reverans yaparak, “Kara Kale’den bir kuş daha geldi. Bunu özel olarak görüşmeliyiz belki,” dedi.

“Buna gerek yok.” Lord Tywin, Pycelle’e oturmasını işaret etti. “Tyrion kalabilir.”

Ahhhhh, kalabilir miyim? Tyrion burnunu ovdu ve bekledi. Pycelle bolca öksürüp balgam çıkararak boğazını temizledi. “Mektup, son mektubu gönderen Bowen Marsh’tan geliyor. Kale kumandanı. Lord Mormont’un, büyük sayıda yabanılın güneye doğru ilerlediği haberini verdiğini yazmış.”

“Sur’un ötesindeki topraklar büyük sayıları kaldıramaz,” dedi Lord Tywin. “Bu uyarı yeni değil.”

“Bu sonuncusu yeni lordum. Mormont, Tekinsiz Orman’dan bir kuş

gönderip saldırı altında olduğunu haber vermiş. O zamandan sonra başka kuşlar da gelmiş ama hiçbiri mektup taşımıyormuş. Bowen Marsh, Lord Mormont'un bütün adamlarıyla birlikte katledildiğinden korkuyor."

Tyrion, huysuz tavırları ve konuşan bir kuşu olan yaşlı Jeor Mormont'u seviyordu. "Bu kesin mi?" diye sordu.

"Değil," diye kabul etti Pycelle, "ama bu vakte kadar Mormont'un adamlarının hiçbiri geri dönmemiş. Marsh onların yabanıllar tarafından öldürüldüğünden ve sonraki adımın bizzat Sur'a saldırmak olacağından endişe ediyor." Cübbesinin ceplerini karıştırıp kâğıdı buldu. "Marsh'ın mektubu burada lordum, beş kralın tümüne gönderilmiş bir dilekçe. Adam istiyor, gönderebileceğimiz kadar çok adam."

"Beş kral?" Lord Tywin öfkelenmişti. "Batıdiyar'da tek kral var. O siyahlı aptallar Majesteleri tarafından dikkate alınmak istiyorlarsa bunu unutmamaya çalışsınlar. Cevap yazdığında Marslia Renly'nin öldüğünü, diğerlerinin de hainler ve taht talipleri olduğunu söyle."

"Bunu öğrendiklerine sevinecekler şüphesiz. Sur bir dünya uzakta ve haberler onlara geç ulaşıyor." Pycelle başını yukarı aşağı salladı. "Marslia istediği adamlarla ilgili ne söyleyeyim? Konseyi toplamalı mıyız?"

"Gerek yok. Gece Nöbetçileri hırsızlardan, katillerden ve gayrimeşru köylülerden oluşan bir sürü ama bana öyle geliyor ki gerekli disiplini alırlarsa tersini ispat edebilirler. Eğer Mormont gerçekten öldüyse kara kardeşler yeni bir Lord Kumandan seçmek zorunda."

Pycelle, Tyrion'a aksilik dolu bir bakış attı. "Mükemmel bir fikir lordum. En uygun adamı biliyorum. Janos Slynt."

Tyrion bu fikirden hiç hoşlanmamıştı. "Kara kardeşler kendi kumandanlarını kendileri seçer," diye hatırlattı. "Lord Slynt, Sur'da yeni. Biliyorum; onu oraya ben gönderdim. Slynt'ten daha kıdemli bir düzine adam varken neden onu seçsinler?"

"Çünkü," dedi babası, Tyrion'in epey ahmak olduğunu ima eden bir tonla, "onlara söylendiği gibi oy vermezlerse, Sur, bir adam daha göremeden erir."

Evet, bu işe yarayabilir. Tyrion öne eğildi. "Janos Slynt yanlış adam baba. Gölge Kule'nin kumandanı daha çok işimize yarar. Ya da Kıyıdaki Doğu Gözcüsü'nün kumandanı."

"Gölge Kule'nin kumandanı bir Mallister. Doğu Gözcüsü bir demiradamın elinde." Lord Tywin'in ses tonu, iki adamın da onun amacına hizmet etmeyeceğini açıkça anlatıyordu.

Tyrion inatla, “Janos Slynt bir kasabın oğlu,” diye hatırlattı babasına. “Bizzat sen bana demiştin ki...”

“Sana ne söylediğimi hatırlıyorum. Bununla birlikte Kara Kale, Harrenhal değil. Gece Nöbetçileri de kralın konseyi değil. Her iş için bir alet ve her alet için bir iş vardır.”

Tyrion’in öfkesi patladı. “Lord Janos, kendini en yüksek fiyat verene satacak olan boş bir zırh takımı.”

“Bunu onun hanesine bir artı olarak yazarım. Bizden daha yüksek fiyat verecek biri var mı?” dedi Lord Tywin. Pycelle’e döndü. “Bir kuzgun gönder. Kral Joffrey’nin Lord Kumandan Mormont’un ölümüne çok üzüldüğünü fakat arazide bunca asi ve işgalci varken Sur için şimdilik adam ayıramayacağını yaz. Taht sağlama alındığında meselelerin çok farklı olabileceğini ima et... kralın, Nöbetin liderine tam itimat duyması halinde. Mektubun sonunda Marsh’tan, Majestelerinin sadık dostu ve hizmetkârı Lord Janos Slynt’e kralın en içten selamlarını iletmesini iste. “ “Evet lordum.” Pycelle pörsük kafasını bir kez daha salladı. “Mektubu El’in emrettiği gibi yazacağım, büyük bir memnuniyetle.”

Onun kafasını kestirmeliydim sakallarını değil, diye düşündü Tyrion. Janos Slynt de sevgili dostu Allar Deem’le birlikte yüzmeye gitmeliydi. Tyrion aynı aptalca hatayı Symon Gümüşdil’e yapmamıştı en azından. Görüyor musun baba? diye bağırmak istedi. Dersimi nasıl da hızlı öğrendiğimi görüyor musun?

SAMWELL

Aşağıda, ateşin yanında can çekişen bir adam yatarken yukarıda, tavan arasında bir kadın çığlıklar içinde doğum yapıyordu. Samwell Tarly hangisinden daha çok korktuğunu bilmiyordu.

Zavallı Banneni bir kürk yığınıyla örtmüşler ve ateşi iyice canlandırmışlardı ama Bannen sadece, "Üşüyorum. Lütfen. Çok üşüyorum," diyebiliyordu. Sam ona soğan çorbası içirmeye çalışıyordu ama Bannen yutkunamıyordu. Sam kaşığı Bannenin ağzına götürdüğü anda çorba adamın dudaklarından akıp çenesine dökülüyordu.

"O adam ölü." Craster elindeki sosisi yerken umursamaz gözlerle Bannen'a baktı. "Bana sorarsan, onun ağzına kaşık sokacağına göğsüne bir bıçak sapla, iyilik etmiş olursun."

"Sorduğumuzu hatırlamıyorum." Dev, bir buçuk metreden uzun değildi - gerçek adı Bedwyck'ti- ama buna rağmen sert bir adamdı. "Katil, Crasterin fikrini sen mi sordun?"

Sam ismi duyunca irkildi ama başını iki yana salladı. Kaşığı tekrar doldurup Bannenin ağzına götürdü ve dudaklarının arasına sokmaya çalıştı.

"Yemek ve ateş," diyordu Dev, "senden sadece bunları istedik ve sen yemeği bize çok gördün."

"Ateşi de çok görmediğime şükret." Craster iri bir adamdı ve gece gündüz giydiği pis kokulu koyun postları yüzünden daha da iri görünüyordu. Geniş ve basık bir burnu vardı, ağzının bir kenarı aşağı sarkıktı, bir kulağı eksikti. Keçe gibi saçlarının ve karmakarışık sakallarının grisi beyaza dönüyor olabilirdi ama adamın sert ve kemikli elleri hâlâ can yakacak kadar güçlü görünüyordu. "Sizi elimden geldiğince besledim ama siz kargalar sürekli açsınız. Ben dindar bir adamım, olmasaydım sizi kovardım. Sizin gibilerin benim salonumda ölmesine ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun? Sence sizin ağızlarınıza ihtiyacım var mı küçük adam?" Yabanıl tükürdü. "Kargalar. Bir karga bir adamın kalesine ne zaman hayır getirdi sorarım sana? Asla. Asla."

Bannen'in ağzının kenarından biraz daha çorba aktı. Sam yeninin ucuyla

çorbayı sildi. Korucunun gözleri açıktı ama görmüyordu. “Üşüyorum,” dedi tekrar, çok zayıf bir sesle. Bir üstat onu nasıl kurtaracağını bilirdi fakat onların üstadı yoktu. Kedge Akgöz dokuz gün önce, Sam’in midesini bulandıran bir irin ve kan gölü akıtarak Bannen’in ezik ayağını kesmişti ama artık iş işten geçmişti. “Çok üşüyorum,” diye tekrar etti solgun dudaklar.

Salonda, yirmi perişan kara kardeş yere çömelmiş ya da tahta sıralara oturmuş halde aynı kıvamsız soğan çorbasını içiyor ve sert ekmek parçaları çiğniyordu. Bazıları Bannen’dan ağır yaralıydı. Fornio günlerdir delirmiş haldeydi ve Sör Byamin omzundan iğrenç kokulu sarı bir irin sızıyordu. Kara Kale’den ayrıldıklarında Kahverengi Bernar; Myr ateşi, hardal merhemi, yer sarımsağı, solucanotu, haşhaş, kralbakın ve diğer şifali bitkilerle dolu heybeler taşıyordu. Hatta acısız ölüm hediyesi veren tatlı uyku bile vardı. Ama Kahverengi Bemarr, Yumruk’ta ölmüştü ve Üstat Aemon’ın ilaçlarını aramak kimsenin aklına gelmemişti. Aşçı olduğu için Hake de bitkilerden biraz anlardı ama o da kayıptı. Bu yüzden, yaralılar için elden geleni yapmak hayatta kalan kâhyalara düşmüştü ve onlar çok az şey yapabiliyordu. En azından burada ıslak değiller, ateş onları ısıtıyor ama daha çok yiyeceğe ihtiyaçları var.

Hepsinin daha çok yiyeceğe ihtiyacı vardı. Adamlar günlerdir şikâyet ediyordu. Düztaban Kari, Craster’ın gizli bir kilerinin olması gerektiğini söyleyip duruyordu, Eski Şehirli Garth da, Lord Kumandanin duyamayacağı yerlerde Karl’ı tekrar etmeye başlamıştı. Sam, en azından yaralı adamlar için daha besleyici bir şeyler dilenmeyi düşünmüştü ama cesaret edememişti. Craster’ın gözleri soğuk ve acımasızdı, yabanıl ne zaman Sam’e doğru baksa elleri seyiriyordu, bir yumruğa dönüşmek istermiş gibi. Buraya son geldiğimizde Şebboy’la konuştuğumu biliyor mu? diye merak etti Sam. Şebboy onu yanımıza alacağımızı söylediğimi Craster'a söyledi mi? Craster onu dövdü mü?

“Üşüyorum,” dedi Bannen. “Lütfen. Çok üşüyorum.”

Craster’ın salonundaki sıcaklığa ve dumana rağmen Sam de üşüyordu. Ve yorgunum, çok yorgunum. Uykuya ihtiyacı vardı ama ne zaman gözlerini kapasa, siyah elleri ve parlak mavi gözleriyle ona doğru yürüyen ölü adamları ve kar fırtınasını görüyordu.

Tavan arasındaki Şebboy insanı titreten bir hıçkırık koyverdi, sesi uzun ve penceresiz salonda yankılandı. Crasterin daha yaşlı karılarından birinin, “Ikın,” dediğini duydu Sam. “Daha güçlü. Daha güçtü. İşe yarayacaksa çığlık at.” Şebboy, Sam’i irkilten bir çığlık attı.

Craster bakmak için kafasını çevirdi. “Şu cırlamalardan bıktım,” diye bağırdı. “Kıza ısırması için bir çaput verin, yoksa yukarı gelip ona yumruğumu

tattıracağım.”

Yapardı, Sam biliyordu. Crasterin on dokuz karısı vardı ama adam o merdivenleri tırmanmaya başladığında hiçbiri karışmaya cesaret edemezdi. İki gece önce, Craster daha küçük kızlardan birini döverken kara kardeşler de karışmamıştı. Mırıldanmalar olmuştu elbette. “Kızı öldürüyor,” demişti Garth Yeşilyol. Düztaban Kari gülmüş, “O küçük şekerlemeyi istemiyorsa bana verebilir,” demişti. Kara Bernarr alçak ve öfkeli bir sesle küfretmişti ve Rosbyli Alan dayak seslerini duymamak için dışarı çıkmıştı. “Onun çatısı, onun kuralları,” diye hatırlatmıştı korucu Ronnel Harclay. “Craster, Nöbet dostudur.”

Şebboy’un boğuk çığlıklarını dinlerken, dost, diye düşündü Sam. Craster, karılarını ve kızlarını demir bir yumrukla yöneten acımasız bir adamdı ama buna rağmen kalesi bir sığınaktı. Kardan, yaratıklardan ve acı soğuktan kurtularak hayatta kalan az sayıda kardeş geri döndüğünde, “Donmuş kargalar,” demişti Craster küçümseyerek. “Üstelik kuzeye giden sürü kadar büyük de değiller.” Bununla birlikte onlara yatacak bir yer, kardan korunacak bir çatı, ısınacak bir ateş vermişti. Crasterin karıları, kargaların midesini biraz ısıtacak sıcak şarapla dolu kupalar getirmişti. Craster onlara, “Kahrolası kargalar,” demişti ama onları beslemişti aynı zamanda, yetersiz de olsa yemekti işte.

Biz misafiriz, diye hatırlattı Sam kendine. Şebboy ona ait. Onun kızı, karısı. Onun çatısı, onun kuralı.

Sam, Craster Kalesi’ni ilk gördüğünde Şebboy yalvarmak için ona gelmişti. Kız, Jon Kari bulmaya giderken Sam ona karnını gizlemesi için siyah pelerinini ödünç vermişti. Şövalyelerin kadınları ve çocukları savunması gerekir. Kara kardeşlerin pek azı şövalyeydi ama yine de... Hepimiz sözleri söylüyoruz, diye düşündü Sam.

Ben diyar halkını koruyan kalkanım. Kadın kadındır, yabanıl da olsa. Ona yardım etmeliyiz. Etmeliyiz. Şebboy çocuğu için endişeleniyordu, bebeğin bir erkek olmasından korkuyordu. Craster, kızlarını karıları olmaları için büyütüyordu ama adamın arazisinde ne bir erkek ne de bir erkek çocuk vardı. Şebboy, Crasterin erkek bebekleri tanrılara verdiğini söylemişti Jon’a. Tanrılar merhamet edin, ona bir kız bebek gönderin, diye dua etti Sam.

Tavan arasındaki Şebboy çığlığını yuttu. “İşte bu kadar,” dedi bir kadın. “Şimdi bir daha ıkın. Ah, oğlanın kafasını görüyorum.”

Kızın, diye düşündü Sam perişan bir halde, kızın kafası, kızın.

“Üşüyorum,” dedi Bannen zayıf bir sesle. “Lütfen, çok üşüyorum.” Sam kaseyle kaşığı bir kenara bırakıp can çekişen adamın üstüne bir kürk daha attı, ateşe bir odun daha koydu. Şebboy bağırdı ve hızlı nefesler almaya başladı.

Craster sert ve siyah sosisini çiğnedi. Kendisi ve karıları için sosisi vardı ama Nöbet için olmadığını söylemişti. “Kadınlar,” diye sızlandı. “Şu feryatları... bir zamanlar sekiz yavru doğurup gıkını bile çıkarmayan şişman bir domuzum vardı.” Kafasını çevirip aşağılama dolu gözlerle Sam’e baktı. “Neredeyse senin kadar şişmandı delikanlı. Katil.” Güldü.

Sam’in dayanabileceğinden fazlaydı bu. Sam, sert toprak zeminde uyuyan, oturan, ölen adamların üstünden atlayıp çevresinden dolaşarak hantal adımlarla ateş çukurundan uzaklaştı. Duman, çığlıklar ve inlemeler yüzünden bayılacakmış gibi hissediyordu. Craster için kapı görevi gören geyik derisi kanatları itip dışarı çıktı.

Öğleden sonraydı, hava bulutluydu ama salonun karanlığından sonra Sam’in gözlerini kör etmeye yetecek kadar parlaktı. Birkaç kar yığını çevredeki ağaçların dallarını aşağı çekiyor, altın ve kızıl renkli tepeleri örtüyordu ama önceye nazaran daha az kar vardı. Fırtına dinmişti ve Craster Kalesi’nde geçen günler... tamam, belki sıcak değildi ama acı soğuk da sayılmazdı. Sam, kesekle kaplı kaim çatının kenarlarındaki buz saçaklarından eriyip akan suların yumuşak pıt pıt pıt seslerini duyabiliyordu. İçini titreten derin bir nefes çekip etrafa bakındı.

Batı yönünde Ollo Budakparmak ve Tim Taş at sıralarının aralarında geziyor, sağ kalan hayvanlara yem ve su veriyorlardı.

Rüzgâr yönündeki diğer kardeşler, yola devam edemeyecek kadar zayıf olduğuna karar verilen hayvanları yüzüp parçalıyordu. Bir düzine ateş çukurundan mavi gri, kalın duman parmakları yükselirken mızrakçılar ve okçular toprak setlerin arkasında devriye geziyordu; ormanda saklanan şeylere karşı Crasterin tek savunması bu setlerdi. Sam, ormanda çalışan baltaların yankılarını duyabiliyordu; bir grup adam ateşleri bütün gece canlı tutabilmek için odun kesiyordu. Geceler kötü vakitlerdi. Karanlık olduğunda. Ve soğuk.

Craster Kalesinde kaldıkları süre içinde bir saldırı olmamıştı. Ne yaratıklar ne de Ötekiler tarafından. Craster olmayacağını söylemişti. “Dindar bir adamın böyle şeylerden korkmasına gerek yok. Bir zamanlar etrafı koklamak için geldiğinde bu kadarını Mance Rayder’a da söylemiştim. Beni hiç dinlemedi, kılıçlarınız ve kahrolası ateşlerinizle siz kargalar da dinlemediniz. Beyaz soğuk geldiğinde bunların size hiç faydası olmaz. O zaman size sadece tanrılar yardım edebilir. Tanrılarla bir an önce uzlaşsanız iyi olur.”

Şebboy da beyaz soğuktan bahsetmişti ve Crasterin tanrılara ne çeşit kurbanlar sunduğunu söylemişti. Sam duyduğunda Crasteri öldürmek istemişti. Sur’un ötesinde kanunlar yok, diye hatırlattı kendine. Ve Craster, Nöbet'in dostu.

Saz ve toprak kalenin arkasından dağınık bağrışmalar yükseldi. Sam bakmak için gitti. Ayaklarının altındaki zemin erimiş karla ve Efkârlı Edd'in dışkı olduğunu iddia ettiği yumuşak çamurla kaplıydı. Dışkıdan daha koyuydu gerçi, Samin çizmelerini öyle sert çekiyordu ki Sam bir tekinin gevşediğini hissetti.

Bir sebze bahçesinin ve boş bir koyun ağılının arkasında, bir düzine kara kardeş ot ve samandan yaptıkları hedefe ok fırlatıyordu. Tatlı Donnel dedikleri uzun boylu sarışın kâhya, elli metre mesafeden hedefin tam gözüne bir ok sapladı. "Hadi bunu geç yaşlı adam," dedi Donnel.

"Evet, geçeceğim." Kambur, gri sakallı, derileri ve kolları sarkık bir adam olan Ulmer işaretli yere yürüyüp sadağından bir ok çıkardı. Gençliğinde hayduttu, kötü şöhretli Kurt Ormanı Kardeşliğinin üyesiydi. Bir zamanlar Dome Prensesinin dudaklarından bir öpücük çalmak için Kral Muhafızlarından Beyaz Boğa'nın eline bir ok sapladığını iddia ediyordu. Bir sandık dolusu altın ejderhayla birlikte prensesin mücevherlerini de çalmıştı ama sarhoşken böbürlenmekten hoşlandığı şey o öpücüktü.

Ulmer yaz ipeği kadar yumuşak hareketlerle oku taktı, çekti ve bıraktı. Ok, Donnel Hill'in okunun bir santim iç tarafından hedefe saplandı. "Bu işe yarar mı delikanlı?" dedi Ulmer geri çekilerek.

"Yeterince iyi," dedi genç adam kin dolu bir sesle. "Rüzgâr sana yardım etti. Ben ok saldığımda daha şiddetli esiyordu."

"O halde rüzgârı da hesaba katmalıydın. İyi bir gözün ve dengeli bir elin var ama bir Kral Ormanı adamını geçebilmek için bundan çok daha fazlası gerek. Yay germeyi bana Dengeci Dick öğretti ve yeryüzünde ondan iyi bir yaycı yaşamamıştır. Ben sana Dick'i anlatmış mıydım?"

"Sadece üç yüz kere." Kara Kale'deki her adam, bir zamanların meşhur haydut çetesinin hikâyelerini duymuştu; Simon Toyne ve Gülümseyen Şövalye, Üç Kez Asılmış Oswyn Uzunboyun, Beyaz Geyik Wenda, Dengeci Dick, Büyük Göbekli Ben ve diğerleri. Kendine bir kaçış arayan Tatlı Donnel etrafına bakınırken çamurun içinde dikilen Sam'i gördü. "Katil," diye seslendi. "Gel, bize Öteki'ni nasıl öldürdüğünü göster." Porsuk ağacından yapılmış uzunyayı Sam'e doğru uzattı.

Sam kızardı. "Ok değildi, hançerdi, ejderhacamından..." Yayı alırsa neler olacağını biliyordu. Hedefi kaçıracak ve oku setin üzerinden uçurup ağaçların içine gönderecekti. Sonra da kahkahaları duyacaktı.

"Sorun değil," dedi bir diğer iyi yaycı Rosbyli Alan. "Hepimiz Katil'in ok fırlatışını görmek için sabırsızlanıyoruz. Öyle değil mi delikanlılar?"

Sam onlarla yüzleşemezdi; alaycı gülümsemeler, kötü niyetli küçük şakalar, gözlerdeki aşağılama. Geldiği yoldan geri gitmek için döndü ama sağ ayağı çamura gömüldü, ayağını çamurdan kurtarmaya çalışırken çizmesi çıktı. Çizmeyi çamurdan kurtarmak için dizlerinin üstüne çökmek zorunda kaldı, kahkahalar kulağında çınlıyordu. Sam sonunda kaçabildiğinde, giydiği kat kat çoraba rağmen kar suları ayaklarına işlemişti. Nafile, diye düşündü Sam sefil halde. Babam benim gerçeğimi gördü. Onca cesur adam ölmüşken benim yaşamaya hakkım yok.

Grenn, kale kapısının güneyindeki ateş çukuruyla ilgileniyordu, ağaç kütüklerini parçalara ayıran delikanlının belinden yukarısı çıplaktı ve yüzü harcadığı güç yüzünden kızarmıştı, bedenindeki ter buharlaşıyordu. “Çizmeni Ötekiler mi aldı Katil?”

Sen de mi? “Çamur aldı. Lütfen bana öyle deme.”

“Neden?” Grenn’in şaşkınlığı samimiydi. “İyi bir isim ve sen bu ismi hakkınla kazandın.”

Pyp her zaman, Grenn’in bir kale duvarı kadar kalın olduğunu söyleyip dalga geçerdi, Sam sabırla açıkladı. “Bu bana korkak demenin farklı bir yolu sadece,” dedi, sol ayağının üstünde durmuş sağ ayağını çizmesine sokmaya çalışıyordu. “Benimle alay ediyorlar, ‘Dev’ diyerek Bedwyck’le alay ettikleri gibi.”

“Ama Bedwyck bir dev değil,” dedi Grenn, “Paul de asla minik olmadı. Belki süt emen bir bebekken minikti ama sonrasında değil. Buna karşılık sen Öteki’ni öldürdün, yani aynı şey değil.” “Ben sadece... Ben asla... Ben korkuyorduml”

“Benden çok korkmuyordun. Pyp benim korkmayacak kadar aptal olduğumu söylüyor ama ben de herkes kadar korkuyorum.” Grenn eğildi, parçaladığı kütüğü kaldırıp ateşe attı. “Eskiden, ne zaman onunla dövüşmek zorunda kalsam Jon’dan korkardım. O çok hızlıydı ve beni öldürmeye niyetliymiş gibi dövüşüyordu.” Ateşin içindeki yeşil ve nemli odun alev almadan önce tütmeye başladı. “Ama bunu hiç söylemedim. Bazen herkesin cesur rolü oynadığını ama gerçekte hiçbirimizin öyle olmadığını düşünüyorum. Belki de rol yaparak cesur olunuyordur, bilmiyorum. Bırak sana Katil desinler, kimin umurunda?”

“Sör Alliser’in sana Öküz demesinden hiç hoşlanmıyordun.” “O benim iri ve aptal olduğumu söylüyordu.” Grenn sakalını kaşıdı. “Mesela Pyp bana Öküz demek isteseydi diyebilirdi. Sen veya Jon da öyle. Öküz sert ve güçlü bir hayvandır, yani o kadar da kötü bir isim değil, ben gerçekten iriyim ve daha da

irileşiyorum. Katil Sam olmayı Sör Domuzcuk olmaya yeğlemez misin?” “Neden sadece Samwell Tarly olamıyorum?” Sam, henüz parçalanmamış ıslak bir kütüğün üstüne yığılır gibi oturdu. “Öteki’ni öldüren ejderhacamıydı. Ben değildim, ejderhacamıydı.” Onlara söylemişti Sam. Hepsine söylemişti. Bazıları ona inanmamıştı, bunu biliyordu. Kama, Sanie kamasını gösterip, “Benim demirim var, camla ne işim olur?” demişti. Kara Bernarr ve üç Garth, hikâyeyi baştan sonra şüpheli bulduklarını belli etmişlerdi ve Sistertonlu Rolley açıkça konuşup, “Bence kıpırdayan çalıları bıçakladın, bıçakladığın şeyin çalıların arkasında sıçan Minik Paul olduğunu anladığında da bu yalanı uydurdun,” demişti.

Ama Dywen ve Edd dinlemiş, Sam’le Grenn’i Lord Kumandanla konuşmaya zorlamışlardı. Kumandan bütün hikâye boyunca kaşlarını çatmış ve zor sorular sormuştu ama Mormont olası bir menfaati görmezden gelmeyecek kadar ihtiyatlı bir adamdı. Yeterli olmamasına rağmen Sam’in çıkınındaki bütün ejderhacamlarını istemişti. Jon’un Yumruk’un altında gömülü bulduğu zulayı düşündükçe ağlamak istiyordu Sam. Hançer bıçakları, mızrak uçları ve en az iki yüz ya da üç yüz tane ok ucu vardı. Jon kendine, Sam’e ve Lord Kumandan’a hançerler yapmıştı. Sam’e bir mızrak ucu, eski bir boynuz ve biraz ok ucu vermişti. Grenn de bir avuç dolusu ok ucu almıştı ama hepsi buydu.

Şimdi ellerinde sadece Mormont’un hançeri ve Sam’in Gremie verdiği hançer vardı, ayrıca on dokuz ok ve ejderhacamından ucu olan bir uzun mızrak. Devriyeler nöbet değişimlerinde mızrağı birbirlerine teslim ediyorlardı, Mormont okları en iyi yaycıları arasında bölüştürmüştü. Mırmır Bili, Garth Boztüy, Ronnel Harclay, Tatlı Donnel Hill ve Rosbyli Alan’da üçer ok vardı; Ulmer’da dört. Ama bütün okları hedefe saplasalar bile, nihayetinde diğer yaycılar gibi ateş okları fırlatmak zorunda kalacaklardı. Yumruk’ta yüzlerce ateş oku fırlatmışlardı ama yaratıklar gelmeye devam etmişti.

Yeterli olmayacak, diye düşündü Sam. Crasterin eğimli çamır setleri ve eriyen kar, çemberduvarı aşmak için Yumruk’un çok daha dik yokuşlarını tırmanan yaratıkları yavaşlatmaya yetmezdi, Ve bu sefer yaratıkların karşısında düzenli hatlar oluşturmuş ÜÇ yüz kara kardeş yerine, dokuzu dövüşemeyecek kadar ağır yaralı kırk bir perişan felaketzede olacaktı. Yumruk’tan kurtulmayı başaran altmış küsür adamın kırk dördü fırtınadan çıkıp Craster Kalesi’ne girmişti ama üçü yaralan yüzünden ölmüştü, Bannen da dördüncü olacaktı.

“Sence yaratıklar gitti mi?” diye sordu Sam, Grenn’e.

“Sadece soğuk olduğunda geliyorlar.”

“Evet,” dedi Sam, “ama yaratıkları getiren soğuk mu yoksa yaratıklar mı

soğuğu getiriyor?”

“Kimin umurunda?” Grenn’in baltası havaya kıymıklar saçtı. “Birlikte geliyorlar, önemli olan bu. Hey, şimdi ejderhacamının onları öldürdüğünü bildiğimize göre hiç gelmezler belki de. Belki de onlar bizden korkuyordur artık!”

Sam buna inanabilmek isterdi ama ona öyle geliyordu ki insan öldüğünde korkunun; acıdan, aşktan ya da görevden fazla anlamı kalmıyordu. Kollarını bacaklarına doladı. Kat kat yünün, derinin ve kürkün altında terliyordu. Ejderhacamı ormandaki o solgun şeyi eritmişti, bu doğruydu... ama Grenn, ejderhacamı yaratıklara da aynı şeyi yapacakmış gibi konuşuyordu. Bunu bilmiyoruz, diye düşündü Sam. Aslında hiçbir şey bilmiyoruz. Jon burada olsaydı keşke. Sam, Grenn’i seviyordu ama onunla Jon’la konuştuğu gibi konuşamıyordu. Jon bana Katil demezdi, biliyorum. Onunla Şebboy’un bebeği hakkında da konuşabilirdim. Jon, Qhorin Yarımel’le birlikte gitmişti ve o zamandan beri ondan haber alamamışlardı. Onun da ejderhacamından bir hançeri var ama onu kullanmayı akıl etti mi? Donmuş bir dağ geçidinde ölü olarak yatıyor mu... ya da daha kötüsü, ölü ve yürüyor mu?

Tanrıların Jon Kari ve Banneni alıp onu bırakmak istemesinin sebebini anlamıyordu Sam; o beceriksiz bir korkaktı. Altını üç kez pisletip kılıcını kaybettiği Yumruk’ta ölmüş olmalıydı. Minik Paul gelip onu taşımasa ormanda ölebilirdi. Keşke hepsi bir rüya olsaydı. O zaman uyanabilirdim. İlk İnsanlar’ın Yumruğu’nda uyanmak ve bütün kardeşlerini, hatta Jon’la Hayaleti yanında bulmak ne güzel olurdu. Ya da daha iyisi, Sur’un arkasındaki Kara Kale’de uyanmak ve Uçparmak Hobb’un yaptığı, ortasında koca bir kaşık yağ eriyen bir kâse buğday püresini bir topak balla yemek için ortak salona gitmekti. Yemeğin düşüncesi bile Sam’in boş midesini guruldattı.

“Kar”

Sam başını sese doğru kaldırdı. Lord Kumandan Mormont’un kuzgunu geniş siyah kanatlarıyla havayı döverek ateşin etrafında daireler çiziyordu.

“Kar” diye gakladı kuş. “Kar, kar”

Kuzgun nereye gitse çok geçmeden Mormont da gelirdi. Lord Kumandan atının sırtında, yaşlı Dywen ve Thoren Smalhvood’un yerini alan tilki suratlı korucu Ronnel Harclay’in arasında ağaçların altından çıktı. Kapıdaki mızrakçı kimlik sormak için seslendiğinde Yaşlı Ayı huysuz bir şekilde karşılık verdi, “Seni yedi cehenneme gidesice, ormana kim gider sence? Gözlerini Ötekiler mi aldı?” Birinde bir koç kafatası, diğerinde bir ayı kafatası olan kapı direklerinin arasından geçti, sonra dizginlerini çekip yumruğunu havaya kaldırdı ve ıslık

çaldı. Islığı duyan kuzgun uçup adamın koluna kondu.

Sam, Ronnel Harclay'in, "Lordum," dediğini duydu. "Sadece yirmi iki bineğimiz var ve yarısının Sur'a varabileceğinden emin değilim."

"Bunu biliyorum," diye homurdandı Mormont. 'Yine de gitmek zorundayız. Craster bunu açıkça söyledi." Bulutların güneşi gizlediği batıya yönüne baktı. "Tanrılar bize zaman tanıdı... ama ne kadar?" Mormont kuzgununu tekrar havaya fırlatarak eyerinden indi. Sam'i o zaman gördü ve bağırdı, "Tarly!"

"Ben?" Sam hantalca ayağa kalktı.

"Ben?" Kuzgun yaşlı adamın başına kondu. "Ben?"

"Adın Tarly mi? Buralarda bir kardeşin var mı? Evet, sen. Ağzını kapat ve benimle gel."

"Sizinle mi geleyim?" Kelimeler Sam'in ağzından bir cırlama şeklinde yuvarlandı.

Lord Kumandan Mormont, Sam'e utandırıcı bir bakış attı. "Sen Gece Nöbetçilerinin adamısın. Sana her bakışımda pantolonunu pisletmemeye çalış. Gel dedim." Mormont'un botları çamurun içinde ıslak sesler çıkarıyordu, Sam yaşlı adama yetişmek için hızlı yürümek zorundaydı. "Şu senin ejderhacamını düşünüyordum," dedi Lord Kumandan.

"Benim değil," dedi Sam.

"O zaman Jon Karin. Eğer ihtiyacımız olan şey ejderhacamıysa neden elimizde yalnızca iki tane var? Sur'daki her adam, yemin ettiği gün bir ejderhacamıyla silahlanmalı."

"Bilmiyorduk... "

"Bilmiyorduk! Ama bir zamanlar biliyor olmalıydık. Gece Nöbetçileri asıl amacını unuttu Tarly. Hayvan postları giyen vahşilerin kadınları çalmasını engellemek için iki yüz on beş metre yüksekliğinde bir duvar inşa etmezsin. Sur, diyar halkım korumak için yapıldı... ve onları diğer insanlardan korumak için değil, işin doğrusu diğer insanlar dediğin de yabanıllar. Çok uzun yıllardır, yüzlerce, binlerce yıldır gerçek düşmanımızı gözden kaçırdık Tarly. Düşman şimdi burada ve biz onunla nasıl dövüşeceğimizi bilmiyoruz. Ejderhacamı sıradan insanların söylediği gibi ejderhalar tarafından mı yapılıyor?"

"Ü-üstatlar öyle olmadığını düşünür," diye kekeledi Sam. "Üstatlar bu camın dünyanın ateşinden geldiğini söyler. Ona obsidiyen derler."

Mormont homurdandı. "Limon turtası bile diyebilirler, umrumda değil. Eğer senin iddia ettiğin gibi öldürebiliyorsa daha fazlasını istiyorum."

Sam tökezledi. "Jon, Yumruk'ta daha fazlasını bulmuştu. Yüzlerce

mızrak ve ok ucu...”

“Söylemiştin. Oradaki camların bize faydası yok. Lanet Yumruk’a tekrar gidebilmek için, Yumruk’a gidene kadar sahip olamayacağımız silahları kuşanmış olmamız gerekir. Üstelik uğraşmamız gereken yabanıllar var hâlâ. Ejderhacamını başka bir yerden bulmalıyız.”

Sam yabanılları neredeyse unutmuştu, o zamandan beri çok fazla şey olmuştu. “Ormanın çocukları ejderhacamından bıçaklar kullanırdı,” dedi. “Onlar obsidiyeni nerede bulacaklarını bilirdi.” “Ormanın çocuklarının hepsi öldü,” dedi Mormont. “İlk İnsanlar onların yarısını bronz bıçaklarla öldürdü, işin kalanını demir bıçaklarla Andallar halletti. Bir cam hançer nasıl...”

Craster, geyik derisi kanatların arasından çıktığında Yaşlı Ayının sözü kesildi. Yabanıl, kahverengi çürük dişlerle dolu ağzını göstererek gülümsedi. “Bir oğlum oldu.”

“Oğlum,” diye gakladı Mormont’un kuzgunu. “Oğlum, oğlum, oğlum.”

Lord Kumandanın yüzü sertti. “Senin için sevindim.” “Sevindin demek? Ben, sen ve seninkiler gidince sevineceğim. Vakti geldi de geçiyor bence.”

‘Yaralılarımız yeterince güç toplar toplamaz...”

“Bundan daha fazla güçlenemezler yaşlı karga, bunu ikimiz de biliyoruz. Onlar ölüyor, öldüklerini biliyorsun, kahrolası boğazlarını kes ve işi bitir. Miden almıyorsa onları burada bırak, ben hallederim.”

Lord Kumandan Mormont kabardı. “Thoren Smallwood senin Nöbet dostu olduğunu iddia etmişti...”

“Evet,” dedi Craster, “Sana ayırabildiğim her şeyi verdim ama kış yaklaşıyor, şimdi doyurmam gereken bir ağız daha var üstelik.” “Onu alabiliriz,” dedi tiz bir ses.

Crasterin kafası döndü. Gözleri kısıldı. Adam, Sam’in ayağına tükürdü. “Sen ne dedin Katil?”

Sam ağzını açıp kapadı. “Ben... ben... ben sadece... onu istemiyorsanız... doyurmak için... kış yaklaşırken... biz... biz onu alabiliriz ve...”

“Benim oğlum. Benim kanım. Onu siz kargalara vereceğimi mi düşünüyorsun?”

“Ben sadece düşündüm ki...” Hiç oğlun yok, onları veriyorsun, Şebboy bu kadarını söyledi, onları ormana bırakıyorsun, bu yüzden burada sadece karıların ve karın olmak için büyüyen kızların var.

“Sessiz ol Sam,” dedi Lord Kumandan Mormont. “Yeterince konuştun. Fazla konuştun. İçeri.”

“Ll- lordum...”

“İçeri!”

Yüzü kıpkırmızı kesilen Sam geyik derisi kanatları itip salonun karanlığına döndü. “Sen nasıl büyük bir aptalsın?” dedi yaşlı adanı içeride. “Craster çocuğu bize verse bile, çocuk biz Sur’a varamadan ölür. Kara ne kadar ihtiyacımız varsa yeni doğmuş bir bebeğe de o kadar ihtiyacımız var. Şu koca memelerinde onu besleyecek sütün var mı? Yoksa anneyi de almayı mı düşünüyordun?”

“Kız gelmek istiyor,” dedi Sam. “Bana yalvardı...”

Mormont elini kaldırdı. “Daha fazla dinlemek istemiyorum Tarly. Sana Craster’ın karılarından uzak durman söylendi.”

“O Crasterin kızı,” dedi Sam zayıf bir sesle.

“Gidip Bannen’a bak. Şimdi. Beni kızdırmadan önce.” “Tamam lordum.” Sam titreyerek uzaklaştı.

Ama ateşin yanına vardığında, Bannen’ın başını kürk bir cübbeyle örten Devi gördü. “Üşüdüğünü söyledi,” dedi minik adam. “Umarım sıcak bir yere gitmiştir.”

“Yarası...” dedi Sam.

“Boş ver yarasını.” Kama, ayağıyla cesedi dürttü. “Onun ayağı yaralıydı. Benim köyümde tek ayağını kaybeden bir adam vardı. Doksan dört yaşma kadar yaşadı.”

“Soğuk,” dedi Sam. “Bannen hiç ısınmadı.”

“O hiç beslenmedi,” dedi Kama. “Doğru düzgün beslenemedi. Şu piç Craster onu açlıktan öldürdü.”

Sam tedirgin bir halde etrafa baktı ama Craster salona dönmemişti. Dönmüş olsaydı işler çirkinleşebilirdi. Yabanıl, piçlerden nefret ediyordu. Korucuların söylediğine göre kendisi de gayrimeşru doğmuştu halbuki, Craster’in annesi uzun zaman önce ölen bir karga tarafından hamile bırakılmıştı.

“Craster kendi ailesini beslemek zorunda,” dedi Dev. “Bütün bu kadınlar. Adam bize verebildiğini verdi.”

“Bu saçmalığa inanma. Bizim buradan ayrıldığımız gün bir et fıçısı açacak ve oturup kendine etli ballı bir ziyafet çekecek. Biz karın içinde açlıktan kırılırken arkamızdan gülecek. O kahrolası bir yabanıl, hepsi bu. Yabanılların hiçbiri Nöbetin dostu değil,” dedi Kama. Bannen’in cesedini tekmeledi. “İnanmıyorsan ona sor.” Güneş batarken Bannen’in cesedini Grennin o gün daha önce beslediği ateşte yaktılar. Tim Taş ve Eski Şehirli Garth dışarı taşıdıkları çıplak cescdi aralarında iki kez sallayıp alevlerin içine attılar. Hayatta kalan kardeşler Bannenin giysilerini, silahlarını, zırhını ve sahip olduğu şeylerin

hepsini bölüştü. Nöbet, Kara Kale'de ölülerini törenle gömerdi ama şimdi Kara Kale'de değillerdi. Ve kemikler yaratık olarak geri dönemez.

Alevler cesedi tüketirken, "Onun adı Bannen'dı," dedi Lord Kumandan Mormont. "Cesur bir adam ve iyi bir korucuydu. Bize... nereden gelmişti?"

"Beyaz Liman yolunun aşağısından," diye seslendi biri.

Mormont başıyla onayladı. "Bize Beyaz Liman'dan geldi ve görevinde bir kez olsun başarısızlık göstermedi. Elinden geldiğince yeminlerini tuttu, uzaklara gitti, korkusuzca dövüştü. Onun gibisini bir daha asla görmeyeceğiz."

"Ve şimdi nöbeti bitti" dedi kardeşler bir ilahiyle.

"Ve şimdi nöbeti bitti," diye tekrar etti Mormont.

"Bitti" diye bağırdı kuzgun. "Bitti."

Gözleri duman yüzünden kızaran Sam kendini hasta hissediyordu. Ateşe baktığında Bannen'ı gördüğünü düşündü; adam doğrulmuştu, onu tüketen alevlerle dövüşmek istiyormuşçasına yumruklarını sıkmıştı ama bu sadece bir an sürdü ve döne döne yükselen duman her şeyi sakladı. En kötüsü kokuydu. Eğer mide bulandırıcı pis bir koku olsaydı Sam buna katlanabilirdi ama yanan kardeşin kokusu kızarmış domuz kokusuna o kadar çok benziyordu ki Sam'in ağzı sulanmaya başladı, bu çok korkunçtu. Kuzgun, "Bitti!" diye bağırdığı anda Sam salonun arka tarafına koşup oradaki hendeğin içine kustu.

Efkârlı Edd geldiğinde Sam çamurun içinde dizlerinin üstündeydi. "Solucan mı arıyorsun Sam? Yoksa yalnızca miden mi bulanıyor?"

"Midem bulanıyor," dedi Sam güçsüzce, elinin tersiyle ağzını sildi. "Koku..."

"Bannen'ın bu kadar güzel koktuğunu hiç bilmiyordum." Edd'in ses tonu her zamanki gibi efkârlıydı. "Bir yanım ondan bir dilim kesmek istedi. Elma sosum olsaydı kesebilirdim. Bence domuz eti en iyi elma sosuyla gidiyor." Edd pantolonunun bağcıklarını çözüp aletini çıkardı. "Ölmesen iyi edersin Sam, aksi takdirde nefsime yenik düşebilirim. Sende Bannen'dan fazla çıtır et vardır ve ben çıtır ete asla karşı koyamam." İç geçirdi, üstünden buharlar tüten sarı bir kavis çizerek işedi. "Sabah ilk ışıkla birlikte at sürüyoruz, duydun mu? Güneş ya da kar, dedi Yaşlı Ayı."

Güneş ya da kar. Sam endişeyle gökyüzüne baktı. "Kar?" diye inledi. "Biz... at sürüyoruz? Hepimiz?"

"Hayır, bazılarımız yürümek zorunda," dedi Edd. Aletini salladı. "Dywen, ölü atları sürmeyi öğrenmemiz gerektiğini söylüyor, Ötekilerin yaptığı gibi. Yemden tasarruf edeceğimizi iddia ediyor. Ölü bir at ne kadar yiyebilir ki?" Pantolonunu bağladı. "Bu fikirden hoşlanmadım diyemem. Ölü bir atı yürütmeyi

öğrendiklerinde sıra bize gelecek. Büyük ihtimalle ilk beni yürütecekler. ‘Edd’ diyecekler, ‘ölmek, uzanıp yatmak için mazaret değil, şimdi kalk ve şu mızrağı al, bu gece nöbet senin.’ Neyse, bu kadar karamsar olmamalıyım. Belki onlar ölüleri yürütmeyi başaramadan ben ölürüm.”

Belki hepimiz ölürüz, istediğimizden çok daha erken, diye düşündü Sam. Hantal hareketlerle ayağa kalktı.

Craster, istenmeyen misafirlerinin sabaha yola çıkacağını öğrendiğinde neredeyse sevimli bir adama dönüştü, daha doğrusu olabileceği kadar sevimli bir adama. “Geç bile kaldınız,” dedi, “siz buraya ait değilsiniz, bunu size söylemiştim. Yine de sizi uygun bir şekilde uğurlayacağım, bir ziyafetle. Yani bir yemekle. Karılarım kestiğiniz atları kızartabilir, ben de biraz bira ve ekmek bulurum.” Kahverengi gülümsemesiyle gülümsedi. “Bira ve at etinden daha iyi bir şey yoktur. Süremediğin atı ye derim.”

Craster’ın karıları ve kızları, sıralarla uzun ahşap masaları çıkarıp birleştirdiler, yemek pişirip servis de yaptılar. Şebboy dışında, kadınları birbirinden ayırt edemiyordu Sam. Bazıları yaşlıydı bazıları genç, bazıları henüz çocuktu ama çoğu Craster’ın hem kızları hem de karılarıydı ve hepsi birbirine benziyordu. İşlerini yaparken alçak sesle birbirleriyle konuşuyorlardı ama siyahlı adamlara asla bakmıyorlardı.

Craster’ın sadece bir sandalyesi vardı. Koyun derisi kolsuz yeleğini giymiş halde sandalyesine oturdu. Kalın kolları beyaz tüylerle kaplıydı, bir bileğinde altın bir halka vardı. Lord Kumandan Mormont sıranın başına, Crasterin sağ tarafına oturdu, kara kardeşler diz dize sıraya sıkıştı; bir düzinesi kapıyı ve ateşleri korumak üzere dışarıda kalmıştı.

Sam, Grennie Öksüz Oss’un arasında bir yer buldu, midesi gurulduyordu. Crasterin karıları ateş çukurunun üzerindeki şişleri çevirdikçe at etlerinden yağlar akıyordu. Kızartmanın kokusu Sam’in ağzını yine sulandırmıştı ama Sam’e Banneni hatırlatmıştı bu. O kadar aç olmasına rağmen bir lokma bile yese kusacağını biliyordu Sam. Onları bunca uzağa taşıyan zavallı atları nasıl yiyebilirlerdi? Crasterin karıları soğan getirdiğinde Sam bir tanesini hevesle kaptı. Soğanın bir yarısı çürüyüp kararmıştı ama Sam o tarafı hançeriyle kesip iyi tarafı çiğ çiğ yedi. Ekmek de vardı ama sadece iki somun. Ulmer daha fazla ekmek istediğinde kadın başını iki yana salladı. Sorun o zaman başladı işte.

Sıranın sonundan, “İki somun?” diye şikâyet etti Düztaban Kari. “Sen ne kadar aptalsın kadın? Bize bundan fazla ekmek gerek!”

Lord Kumandan Mormont adama sert bir bakış attı. “Sana ne verildiyse onu al ve müteşekkir ol. Dışarıda olup fırtınada kar yemeyi mi tercih ederdin?”

“Yakında orada olacağız zaten.” Yaşlı Ayının öfkesi Düztaban Karlı ürkütmemişti. “Ben Crasterin gizlediklerini yemeyi tercih ederdim lordum.”

Craster gözlerini kıstı. “Siz kargalara yeterince yiyecek verdim. Beslemem gereken kadınlar var.”

Kama, bıçağını bir et parçasına geçirdi. “Evet, gizli bir kilerin olduğunu kabul ediyorsun demek. Yoksa kışı nasıl geçirirsin?” “Ben dindar bir adamım...” diye başladı Craster.

“Sen cimri bir adamsın,” dedi Kari, “ve bir yalancısın.” “Jambon,” dedi Eski Şehirli Garth, hürmetkâr bir tonla. “Buraya son geldiğimizde domuzlar vardı. Bahse girerim ki bir yere jambon saklamıştır. Tuzlanmış füme jambon, pastırma da vardır.” I

“Sosis,” dedi Kama. “Siyah ve uzun olanlardan, onlar kaya gibidir, yıllarca dayanır. Bahse girerim ki bir kilere en az yüz sosil asmıştır.”

‘Yulaf,” diye önerdi Ollo Budakparmak. “Mısır. Arpa.”

“Mısır" dedi Mormont’un kuzgunu, kanatlarını çırptı. “Mısır, mısır, mısır, mısır, mısır."

“Yeter," dedi Lord Kumandan Mormont kuzgunun gürültüsünü bastırarak. “Sessiz olun, hepiniz. Bu saçmalık.”

“Elmalar,” dedi Garth Yeşilyol. “Variller dolusu sulu sonbahar elmaları. Dışarıda elma ağaçları var, gördüm.”

“Kuru böğürtlenler. Kabaklar. Çam fıstıkları.”

“Mısır, mısır, mısır."

“Tuzlu koyun eti. Bir koyun ağılı var. Fıçı fıçı koyun eti saklamıştır, sakladığını biliyorsunuz.”

Craster bütün kargaları kızartacakmış gibi görünüyordu artık. Lord Kumandan Mormont ayağa kalktı. “Sessizlik. Bunları duymak istemiyorum.”

“O zaman kulaklarına ekmek tıka yaşlı adam.” Düztaban Kari kendini masadan geriye itti. “Yoksa kahrolası ekmek kırıntılarını çoktan bitirdin mi?”

Sam, Yaşlı Ayının yüzünün kızardığını gördü. “Benim kim olduğumu unuttun mu sen? Otur, ye ve sessiz ol. Bu bir emirdir."

Kimse konuşmadı. Kimse kımıldamadı. Bütün gözler, masanın iki ucundan birbirine bakan Lord Kumandanın ve düztabanlı iri korucunun üstündeydi. İlk kırılan Karl’mış gibi geldi Sam’e, adam öfkeli bir halde olsa da yerine oturmak üzereydi...

...ama Craster ayağa kalktı, baltası elindeydi. Mormont’un bir konuk hediyesi olarak verdiği büyük, siyah, çelik balta. “Hayır,” diye kükredi Craster. “Oturmayacaksın. Bana cimri diyen hiç kimse benim çatımın altında uyuyup

benim masamda yemek yiyemez. Dışarı çık topal. Ve sen ve sen ve sen.” Baltanın başını sırayla Kama’ya, Garth’a ve Garth’a doğru salladı. “Gidip boş midelerle soğukta uyuyun, hepiniz, yoksa...”

“Seni lanet olası piç!” Sam, Garthlar’dan birinin küfrettiğini duydu. Hangisi olduğunu hiç görmedi.

“Bana kim piç diyor?" Craster kükredi, sol eliyle masadaki tabakları, etleri, şarap kupalarını süpürdü, sağ eliyle baltasını kaldırdı.

“Bu herkesin bildiği bir şey,” diye cevap verdi Kari.

Craster, Sam’ın düşünemeyeceği bir hızla hareket ederek elinde baltasıyla masanın üzerine sıçradı ve Karl’a doğru yürüdü. Bir kadın çığlık attı, Garth Yeşilyol ve Öksüz Oss bıçak çekti, Kari geriye doğru sendeledi, yerde yaralı yatan Sör Byam’a takılıp düştü. Craster bir an küfürler ederek Karl’ın peşinden gidiyordu ve bir sonraki an kan tükürüyordu. Kama adamı saçlarından yakalamış, kafasını geriye çekmiş ve uzun bir kesikle adamın boğazını bir kulağından diğerine kadar açmıştı. Sonra adamı sertçe itti, yabanıl yüzüstü Sör Byamin üstüne düştü. Baltası parmaklarının arasından kayan Craster kendi kanında boğulurken Sör Byam ızdırap dolu bir çığlık attı. Crasterin karılarından ikisi feryat ediyordu. Üçüncüsü küfretti. Dördüncüsü Tatlı Donnel’in üstüne fırlayıp delikanlının gözlerini tırnaklarıyla oymaya çalıştı. Donnel kadını yere devirdi. Lord Kumandan, yüzü öfkeyle kararmış bir halde Crasterin cesedinin başında duruyordu. “Tanrılar bizi lanetleyecek,” diye bağırdı. “Bir konuğun, bir adamın salonuna ölüm getirmesinden daha berbat bir suç yoktur. Aile ocağının bütün kanunlarıyla biz...”

“Sur’un ötesinde kanun yok yaşlı adam. Unuttun mu?” Kama, Crasterin karılarından birini kolundan yakaladı ve kamasının ucunu kadının çenesinin altına dayadı. “Bize yiyecekleri nerede sakladığını göster. Yoksa sen de onun aldığını alırsın kadın.” “Onu bırak.” Mormont bir adım attı. “Bunun için kafanı alacağım, sen...” Garth Yeşilyol kumandanın yolunu kesti ve Ollo Budakparmak adamı geri çekti. İkisinin elinde de bıçak vardı. Ollo, “Dilini tut,” diye uyardı kumandanı. Ama Lord Kumandan, Ollo’nun hançerini yakaladı. Ollo’nun sadece bir eli vardı fakat o el hızlıydı. Kıvrılarak yaşlı adamın kıskacından kurtuldu, bıçağı Mormont’un göbeğine sapladı, tekrar dışarı çektiği bıçak kıpkırmızıydı. Ve sonra dünya çılgına döndü.

Sonra, çok daha sonra, Sam kendini bağdaş kurmuş bir halde yerde otururken buldu, kucağında Mormont’un başı vardı. Oraya nasıl geldiklerini ve Yaşlı Ayı bıçaklandıktan sonra olan şeylerin çoğunu hatırlamıyordu. Yeşilyollu Garthin Eski Şehirli Garthi öldürdüğünü anımsadı ama sebebini değil.

Sistertonlu Rolley,

Crasterin kanlarının tadına bakmak için merdiveni tırmandıktan sonra tavan arasından düşmüş ve boynunu kırmıştı. Grenn...

Grenn bağırıp Sam'i tokatlamıştı, sonra da Dev, Efkârlı Edd ve birkaç adamla birlikte kaçmıştı. Craster hâlâ Sör Byam'ın üstündeydi ama yaralı şövalye artık inlemiyordu. Ollo, ağlayan bir kadınla masanın üstünde çiftleşirken dört siyahlı adam sırada oturmuş yanık at eti parçaları yiyordu.

"Tarly." Konuşmaya çalıştığında ağzından sızan kan Yaşlı Ayının sakallarına aktı. "Tarly git. Git"

"Nereye lordum?" Sam'in sesi dümdüz ve cansızdı. Korkmuyorum. Tuhaf bir histi. "Gidecek bir yer yok."

"Sur. Sur'a git. Şimdi."

"Şimdi," diye cırladı kuzgun. "Şimdi. Şimdi" Kuş, yaşlı adamın kolundan göğsüne yürüdü ve sakalından bir kıl çekti.

"Gitmelisin. Onlara anlatmalısın."

"Ne anlatmalıyım lordum?" diye sordu Sam nazikçe.

"Her şeyi. Yumruk. Yabanıllar. Ejderhacamı. Bu. Her şey." Kumandanın soluğu çok zayıftı artık, sesi fısıltıydı. "Oğluma söyle. Jorah'a. Ona söyle, siyahları giysin. Arzum. Ölüm arzum."

"Arzum?" Kuzgun başını yana eğdi, boncuk gibi simsiyah gözleri pırıldıyordu. "Mısır?" diye sordu.

"Mısır yok," dedi Mormont hafifçe. "Jorah'a söyle. Onu affettim. Oğlum. Lütfen. Git."

"Çok uzak," dedi Sam. "Sur'a asla varamam lordum." Çok yorgundu. Sadece uyumak istiyordu, uyumak ve asla uyanmamak. Ve burada kalırsa Kama'nın, Ollo'nun ya da Düztaban Karl'ın çok yakında ona sinirleneceğini ve sırf onu ölürken izlemek için bu isteğini yerine getireceğini biliyordu. "Burada sizinle kalmayı tercih ederim. Bakın, artık korkmuyorum. Ne sizden ne de... hiçbir şeyden."

"Korkmalısın," dedi bir kadın sesi.

Crasterin karılarından üçü, Sam'le Yaşlı Ayının başında duruyordu. İkisi, Sam'in tanımadığı zayıf ve yaşlı kadınlardı ama hayvan postlanna sarınıp sarmalanmış olan ve kucağındaki kahverengi beyaz kürk kundağın içinde bebeğini taşıyan Şebboy kadınların arasındaydı. "Crasterin kanlarıyla konuşmamamız gerek," dedi Sam kadınlara. "Emir aldık."

"O öncedendi," dedi sağdaki yaşlı kadın.

"En kara kargalar tıkınmak için kilere indi," dedi soldaki yaşlı kadın,

“bazıları da genç kızlarla tavan arasına çıktı. Ama birazdan dönecekler. Onlar döndüğünde gitmiş olman gerek. Atlar kaçtı ama Dyah ikisini yakaladı.”

“Bana yardım edeceğini söylemiştin,” diye hatırlattı Şebboy. “Jon sana yardım eder, demiştim. Jon cesurdur ve iyi bir savaşçıdır ama şimdi o da ölü sanırım. Ben korkağım. Ve şişman. Ne kadar şişman olduğuma baksana. Lord Mormont yaralı. Görmüyor musun? Lord Kumandanı bırakamam.”

“Çocuk,” dedi daha yaşlı kadın, “yaşlı karga senden önce gitti. Bak.”

Mormont’un başı hâlâ Sam’in kucağındaydı ama açık gözleri boş bakıyordu ve dudakları hareket etmiyordu. Kuzgun yaşlı adamın kafasını gagaladı, gakladı, sonra Sam’e baktı. “Mısır?”

“Mısır yok. Kumandanın hiç mısırı yok.” Sam, Yaşlı Ayinin gözlerini kapadı, bir dua hatırlamaya çalıştı ama aklına sadece, “Anne merhamet et, Anne merhamet et, Anne merhamet,” geldi.

“Annen sana yardım edemez,” dedi soldaki yaşlı kadın. “Bu ölü adam da öyle. Onun kılıcını, büyük kürk cübbesini ve bulabilirsen atını alıp git.”

“Kız yalan söylemiyor,” dedi sağdaki yaşlı kadın. “O benim kızım, onu daha baştan dövdüm ki yalan söylemesin. Ona yardım edeceğini söyledin. Ferny’nin dediğini yap çocuk. Kızı götür ve acele et.”

“Acele ” dedi kuzgun. “Acele acele acele”

“Nereye?” diye sordu Sam şaşkın halde. “Onu nereye götüreyim?”

“Sıcak bir yere,” dedi iki kadın aynı anda.

Şebboy ağlıyordu. “Ben ve bebek. Lütfen. Senin karın olurum, Crasterin karısı olduğum gibi. Lütfen sör karga. Bebeğim erkek, Nella’nın önceden söylediği gibi. Onu sen almazsan onlar alacak.”

“Onlar?” dedi Sam. Kuzgun kara başını yana eğip tekrar etti. “Onlar. Onlar. Onlar."

“Bebeğin ağabeyleri,” dedi soldaki yaşlı kadın. “Crasterin oğulları. Dışarıda beyaz soğuk yükseliyor karga. Bunu kemiklerimde hissediyorum. Bu yaşlı kemikler yalan söylemez. Yakında burada olacaklar, oğullar.”

ARYA

Gözleri karanlığa alışmıştı. Kafasındaki başlık Harwin tarafından çıkarıldığında Arya tepe mağarasının içindeki kırmızı alevler yüzünden aptal bir baykuş gibi gözlerini kırptı.

Toprak zeminin ortasına kazılmış büyük ateş çukurunun alevleri bükülüp çıtırdayarak is kaplı tavana doğru yükseliyordu. Yarısı taş yarısı toprak duvarların içinde kıvrılan kalın ve beyaz ağaç kökleri binlerce beyaz yılan gibi görünüyordu. Arya izlerken o köklerin arasından insanlar çıkıyordu; tutsakları görmek için gölgelerin içinden gelenler, zifirî karanlık tünellerin ağzında belirenler, dört bir yandaki çatlakların ve yarıkların içinden çıkanlar. Ateşin arkasında bir yerde, doğal bir merdiven şeklini almış kökler duvardaki bir kovuğa tırmanıyordu, kovukta oturan adam bir büvet ağacı düğümünün içinde kaybolmuştu adeta.

Lim, Gendry'nin başlığını çıkardı. "Burası neresi?" diye sordu Gendry.

"Eski bir yer, derin ve gizli. Ne kurtların ne de aslanların gelebileceği bir sığınak."

Ne kurtlar ne de aslanlar. Arya ürperdi. Gördüğü rüyayı hatırladı, adamın kolunu kopardığında aldığı kan tadını.

Ateş büyüktü ama mağara daha büyüktü; nerede başlayıp nerede bittiğini söylemek zordu. Tünellerin ağzı iki metre derinliğinde de olabilirdi iki mil uzunluğunda da. Arya erkekler, kadınlar ve çocuklar gördü, her biri temkinli gözlerle onu izliyordu.

"işte büyücü, sıska sincap," dedi Yeşilsakal. "Şimdi istediğin cevapları alacaksın." Eliyle ateşin olduğu tarafı işaret etti. Yeditelli Tom ateşin başında uzun boylu zayıf bir adamla konuşuyordu, adamın kirli pembe giysilerinin üstünde eski bir zırhın dökümtüleri birleştirilmişti. Bu Myrli Thoros olamaz. Arya, kırmızı rahibi pürüzsüz suratlı, kel kafalı, şişman bir adam olarak hatırlıyordu. Bu adamın süzgün bir yüzü ve dağınık gri saçlarla dolu bir kafası vardı. Tom'un söylediği bir şey adamın Arya'ya bakmasına sebep oldu, Arya adamın ona gelmek üzere olduğunu düşündü. Ama sonra Çılgın Avcı ortaya

çıktı, tutsağını ışığa doğru itti ve Arya'yla Gendry unutuldu.

Avcı, yamalı kahverengi deriler giyen tıknaz bir adamdı, kelleşiyordu, zayıf bir çenesi vardı ve kavgacıydı. Taşlı Sept'te, Lim ve Yeşilsakal karga kafeslerinin önünde Avcı'yla yüzleşip adamın tutsağını yıldırım lordu için almak istediklerinde, Arya onların parçalara ayrılacağını düşünmüştü. Avcının tazıları adamların etrafını sarmış ve koklayıp hırlamışlardı ama Yedilerin Tom'u arp çalarak hayvanları sakinleştirmişti, Tansy önlüğünü kemiklerle ve yağlı koyun etleriyle doldurup meydana gelmişti ve Lim, genelevin penceresinde yayını germiş bir halde bekleyen Anguy'u Avcı'ya göstermişti. Çılgın Avcı dalkavuk oldukları için hepsine lanet okumuştu ama nihayetinde, tutsağını yargılanmak üzere Lord Beric'e götürmeyi kabul etmişti.

Tutsağın bileklerini kenevir iple bağlamışlardı, boynuna bir ilmek dolayıp başına bir çuval geçirmişlerdi, bütün bunlara rağmen adamda bir tehlike vardı. Arya bütün mağarayı dolduran tehlikeyi hissedebiliyordu. Thoros -eğer bu adam gerçekten Thoros ise- tutsağı ve tutsak alanı ateşin yarı yolunda karşıladı. "Onu nasıl yakaladın?" diye sordu rahip.

"Köpekler kokuyu aldı. İnanmazsın ama sarhoş bir vaziyette bir söğüt ağacının altında uyuyordu."

"Kendi cinsinin ihanetine uğramış." Thoros tutsağa döndü ve adamın başındaki çuvalı çekti. "Mütevazı salonumuza hoş geldin köpek. Robertin taht odası kadar büyük değildir ama meclisi daha iyidir."

Sürekli yer değiştiren alevler Sandor Clegane'in yanık yüzünü turuncu gölgelerle boyuyordu ve adam gün ışığında göründüğünden bile berbat görünüyordu. Bileklerini bağlayan ipi çektiğinde yere kuru kan parçaları döküldü. Tazının ağzı seğirdi. "Seni tanıyorum," dedi Thoros'a.

"Tanıyordun. Meydan dövüşlerinde alevli kılıcıma lanetler okurdun ama seni o kılıçla üç kez alaşağı ettim."

"Myrli Thoros. Eskiden kafanı tıraş ederdin."

"Mütevazı bir kalbim olduğunu göstermek için. Ama gerçekte kalbim kibirliydi. Ayrıca, usturamı ormanda kaybettim." Rahip göbeğine vurdu. "Eskisinden azım ama fazlayım. Vahşi doğada geçirilen bir yıl insanın yağlarını eritiyor. Keşke şu derilerimi gerecek bir terzi bulabilseydim. Tekrar genç görünebilirdim ve güzel bakireler beni öpücük yağmuruna tutardı."

"Sadece kör olanlar, rahip."

Haydutlar güldü, hiçbiri Thoros'tan daha gürültülü değildi. "Aynen öyle. Ama eskiden tanıdığın sahte rahip değilim artık. Işık Tanrısı kalbimde uyandı. Uzun zamandır uyuyan pek çok güç uyanıyor ve diyarda gezinen kuvvetler var.

Onları alevlerimin içinde gördüm.”

Tazı etkilenmemişti. “Alevlerini becereyim. Seni de,” dedi. Diğerlerine baktı. “Kutlu bir adam için tuhaf dostların var.” “Bunlar benim kardeşlerim,” dedi Thoros kısaca.

Lim Limoncübbeli öne fırladı. Salondakilerin arasında sadece o ve Yeşilsakal, Tazı’nm gözlerine bakabilecek kadar uzundu. “Nasıl havladığına dikkat et köpek. Hayatın bizim elimizde.” “Parmaklarındaki boku silsen iyi olur o halde.” Tazı güldü. “Kaç zamandır bu delikte saklanıyorsunuz?”

Yaycı Anguy korkak göndermesine sinirlendi. “Saklanıp saklanmadığımızı keçiye sor Tazı. Ağabeyine sor. Sülük lorduna sor. Hepsini kana buladık.”

“Bu sürü mü? Beni güldürme. Askerden çok domuz çobanı gibi görünüyorsunuz.”

“Bazılarımız domuz çobanıydık,” dedi Arya’nın tanımadığı bir adam. “Bazılarımız sepici, bazılarımız şarkıcı, bazılarımız duvar ustasıydık. Ama savaştan önceydi bu.”

“Kral Topraklarından ayrıldığımızda Kışyarı’nın, Darry’nin, Karalimanin, Mallery’nin, Wyldein adamlarıydık. Şövalyelerdik, yaverlerdik, silahlı askerlerdik, tek amaç uğruna bir araya gelmiş lordlar ve sıradan insanlardık.” Ses, duvardaki kovuktan, büvet ağacı köklerinin arasında oturan adamdan gelmişti. “Yüz yirmimiz, senin ağabeyine kral adaleti götürmek üzere yola çıktık.” Sözcü, köklerin oluşturduğu merdivenden aşağı iniyordu. “Yıldızlı pelerin giyen bir aptalın liderliğindeki yüz yirmi cesur ve sadık adam.” Korkuluğa benzeyen adam, yıldızlarla lekelenmiş hırpani bir pelerin ve yüzlerce mücadelenin çentiklerini taşıyan bir göğüs kalkanı giyiyordu. Kızıl altın renkli gür saçlan yüzünün çoğunu saklıyordu ama sol kulağının üstünde, kafasının içeri göçtüğü yerdeki kel nokta açıktaydı. “Birlikte yola çıktığımız adamların seksenden fazlası şimdi ölü, ama diğerleri onların ellerinden düşen kılıçları aldı.” Adam yere indiğinde haydutlar kenara çekilip ona yol açtı. Arya adamın tek gözünün olmadığını gördü. Göz çukuru buruş buruş, yaralı bir et parçasıyla kaplıydı ve boğazında koyu siyah bir halka vardı. “Onların yardımıyla elimizden geldiğince dövüşmeye devam ettik, Robert ve diyar için.”

“Robert?” dedi Tazı pürüzlü sesiyle, duyduğuna inanamıyormuş gibi.

“Bizi Ned Stark göndermişti,” dedi yarım miğfer giyen Şanslı Jack, “ama bize emir verdiğinde Demir Taht*ta oturuyordu, yani biz aslında onun değil Robertin adamlarıydık.”

“Robert şimdi solucanların kralı. Bu yüzden mi toprak altındasınız?

Robertin sarayını korumak için?”

“Kral öldü,” diye kabul etti korkuluk şövalye, “ama biz hâlâ kralın adamlarıyız; taşıdığımız kraliyet sancağı, Şarlatan Kıyısında, senin ağabeyinin kasapları tarafından saldırıya uğradığımızda kaybolmuş olsa da.” Yumruğuyla göğsüne dokundu. “Robert katledildi ama diyarı duruyor. Ve biz o kadını koruyoruz.”

“Kadın?” Tazı güldü. “Kadın dediğin diyar senin annen mi yoksa fahişen mi Dondarrion?”

Dondarrion? Beric Dondarrion yakışıklıydı, Sansa’nın arkadaşı Jeyne ona âşık olmuştu. Jeyne Poole bile bu adamın güzel olduğunu düşünecek kadar kör olamazdı. Ama Arya tekrar baktığında gördü; adamın göğüs kalkanının çatlak minesinde, çatallı bir yıldırımdan geri kalanlar vardı.

“Kayalar, ağaçlar ve nehirler, senin diyarın bunlardan yapıldı,” diyordu Tazı. “Kayaların korunmaya ihtiyacı var mıdır? Robert olsa böyle düşünmezdi. Düzemediği, kavga edemediği ya da içemediği her şey onu sıkardı, siz de sıkardınız... sizi cesur dostlar” Tepe mağarası öfkeyle doldu. “Bizi bir kez daha bu isimle anarsan dilini yutarsın köpek.” Lim uzunkılıcını çekti.

Tazı aşağılayan gözlerle kılıca baktı. “İşte cesur bir adam, elleri bağlı bir tutsağa çelik gösteriyor. Neden beni çözmüyorsun? O zaman ne kadar cesur olduğunu görürüz.” Arkasında duran

Çılgın Avcı’ya döndü. “Senden ne haber? Yoksa bütün cesaretini barınağında mı bıraktın?”

“Hayır ama seni karga kafesinde bırakmalıydım.” Avcı bıçağını çekti. “Hâlâ yapabilirim.”

Tazı adamın yüzüne güldü.

“Biz kardeşiz,” dedi Myrli Thoros. “Kutlu kardeşler, diyara yeminli, tanrıya yeminli, birbirine yeminli.”

“Sancaksız kardeşlik.” Yeditelli Tom arpının telini çekti. “Tepe mağarasının şövalyeleri.”

“Şövalyeler?” Clegane kelimeye dudak büktü. “Dondarrion şövalye ama diğerleriniz bugüne kadar gördüğüm en acınası haydutlar ve en bozuk adamlarsınız. Ben sizden daha iyi adamlar sıçarım.”

“Bir şövalye başka şövalyeler yaratabilir,” dedi Beric Dondarrion olan korkuluk, “ve burada gördüğün her adamın omzuna kılıç değmiştir. Biz unutulmuş dostluğuz.”

“Beni yoluma gönderin ve sizi ben de unutayım,” diye hırladı Clegane. “Ama niyetiniz beni öldürmekse hemen yapın. Kılıcımı, atımı, altınımı aldınız,

canımı da alıp bu işi bitirin... ama şu sofuca melemelerinizi kendinize saklayın.”

“Çok yakında öleceksin köpek,” diye söz’ verdi Thoros, “ama bu cinayet değil adalet olacak.”

“Evet,” dedi Çılgın Avcı, “ve senin türünün yaptıklarını düşünürsek, hak ettiğinden daha iyi bir kader olacak. Kendinize aslanlar diyorsunuz. Sherrer’de ve Şarlatan Kıyısı’nda altı, yedi yaşındaki kızlara tecavüz edildi, sütten kesilmemiş bebekler analarının gözü önünde kesildi. Hiçbir aslan bu kadar zalimce öldürmemiştir.”

“Ben ne Sherrer’deydim ne de Şarlatan Kıyısı’nda,” dedi Tazı, “Ölü çocuklarınızı başkasının kapısına bırakın.”

Thoros cevap verdi. “Clegane Hanedanının, ölü çocukların üstüne kurulduğunu inkâr mı ediyorsun? Onların, Prens Aegon ve Prenses Rhaenys’i Demir Tahtin önüne yatırdıklarını gördüm. Aslında senin armanda şu çirkin köpekler yerine kan içinde kalmış iki bebek olmalı.”

Tazının ağzı seğirdi. “Beni ağabeyimle mi karıştırıyorsun? Bir Clegane olarak doğmak suç mu?”

“Cinayet bir suç.”

“Ben kimi öldürdüm?”

“Lord Lothar Mallery ve Sör Gladden Wylde,” dedi Harwin. “Kardeşlerim Lister ve Lennock,” dedi Şanslı Jack.

“Aile reisi Beck ve değirmencinin oğlu Mudge, Donnelwood’dan,” diye seslendi bir kadın gölgelerin içinden. “Merriman’in dulu,” diye ekledi Yeşilsakal.

“Çamurlu Gölet’teki rahipler.”

“Sör Andrey Charlton. Yaveri Lucas Roote. Taşlıtarla ve Bezginfare Değirmeni köylerindeki bütün erkekler, kadınlar ve çocuklar.”

“Çok zengin olan Lord ve Leydi Deddings.”

Yeditelli Tom sayıma devam etti. “Kışyarından Allyn, Joth Hızlıyay, Küçük Matt ve kız kardeşi Randa, Örs Ryn. Sör Ormond. Sör Dudley. Mory’den Pate, Mızrak Ormanidan Pate, Yaşlı Pate ve Shermer Korusu’ndan Pate. Kör Wyl ve Whitler. Ev kadını Maeri. Fahişe Maeri. Fırıncı Becca. Sör Raymun Darry, Lord Darry, genç Lord Darry. Bracken Piçi. Okçu Will. Harsley. Ev kadını Nolla...”

“Yeter.” Tazının yüzü öfkeyle gerilmişti. “Gürültü yapıyorsun. Bu isimler hiçbir şey ifade etmiyor. Bunlar kimdi?”

“İnsanlar,” dedi Lord Beric. “Büyük ve küçük insanlar, genç ve yaşlı insanlar. Lannister mızraklarının ucunda ölen ya da karınlarının bir Lannister

kılıcıyla yarıldığını gören iyi ve kötü insanlar.”

“Onların karnındaki benim kılıcım değildi. Bunu iddia eden her adam aşağılık bir yalancıdır.”

“Sen Casterly Kayasının Lannisterlarına hizmet ediyorsun,” dedi Thoros.

“Eskiden. Ben ve binlerce insan daha. Her birimiz başkalarının suçlarından sorumlu muyuz?” Clegane tükürdü. “Sizler gerçekten şövalyesiniz belki de. Şövalyeler gibi yalan söylüyorsunuz, belki de şövalyeler gibi öldürüyorsunuz.”

Lim ve Şanslı Jack, Taziya bağırmaya başladı ama Dondarrion sessizlik için elini kaldırdı. “Ne demek istiyorsan söyle Clegane.”

“Bir şövalye, atlı bir kılıçtır. Geri kalanlar; yeminler, kutsal yağlar ve leydi mendilleri, kılıcın sapma bağlanan ipek şeritlerdir. Sapından ipekler sarkan bir kılıç daha sevimli görünebilir ama o da öldürür. Yani ipek şeritlerinizi alın ve kılıçlarınızı kıçınıza sokun. Ben sizinle aynıyım. Tek farkım, ben ne olduğumla ilgili yalan söylemiyorum. İsterseniz beni öldürün ama orada durup birbirinize bokunuzun kokmadığını söylerken bana katil demeyin. Duydunuz mu?”

Arya, Yeşilsakal’ın önünden öyle hızlı geçti ki adam onu görmedi bile. “Sen katilsinl” diye bağırdı. “Sen Mycah'yı öldürdün, öldürmediğini söyleme. Onu öldürdünl”

Tazı hiç hatırlamadan Arya’ya bakı. “Peki bu Mycah kimdi delikanlı?”

“Ben delikanlı değilim! Ama Mycah öyleydi. O bir kasabın oğluydu ve sen onu öldürdün. Jory, senin onu neredeyse ikiye ayırdığını söyledi, onun bir kılıcı bile yoktu hâlbuki.” Arya herkesin ona baktığını hissedebiliyordu; kadınlar, çocuklar ve kendilerine tepe mağarasının şövalyeleri diyen adamlar. “Bu da kim?” diye sordu biri.

Tazı cevap verdi. “Yedi cehennem. Küçük kız kardeş. Joffrey’nin sevimli kılıcını nehre atan velet.” Havlar gibi güldü. “Sen ölüsün, bilmiyor musun?”

“Hayır, sen ölüsün,” diye karşılık verdi Arya.

Harwin, Arya’nın kolundan tutup onu geri çekerken Lord Beric, “Kız senin katil olduğunu söylüyor. Şu kasabın oğlu Mycah’yı öldürdüğünü inkâr mı ediyorsun?” dedi.

İri adam omuz silkti. “Ben Joffrey’nin yeminli kalkanıydım. Kasabın oğlu, kraliyetin prensine saldırmıştı.”

“Bu bir yalan!” Arya, Harwin’in kıskacında debelendi. “Saldıran bendim. Joffrey’ye vurdum, Aslan Dişi’ni nehre attım. Mycah sadece kaçtı, kaçmasını ben söylemiştim.”

“Kasabın oğlunun Prens Joffrey’ye saldırdığını gördün mü?” diye sordu

Lord Beric Dondarrion, Tazı'ya.

"Soylu dudaklardan duydum. Prensleri sorgulamak benirn haddim değil." Clegane ellerini Arya'ya doğru uzattı. "Bu kızın öz ablası, sizin kıymetli Robertinızın önünde dururken aynı hikâyeyi anlattı."

"Sansa bir yalancı," dedi Arya, ablasına tekrar öfkelenerek. "Onun anlattığı gibi değildi."

Thoros, Lord Beric'i kenara çekti. Arya köpürürken iki adam fısıltıyla konuştular. Onu öldürmek zorundalar. Onun ölmesi için dua ettim, yüzlerce ve yüzlerce kez.

Beric Dondarrion, Taziya döndü. "Cinayetle suçlanıyorsun ama buradaki kimse suçlamanın doğruluğunu ya da yanlışlığını bilmiyor, bu yüzden seni yargılamak bize düşmez. Bunu sadece Işık Tanrısı yapabilir artık. Seni dövüşle yargılanmaya mahkûm ediyorum."

Tazı şüpheyle kaşlarını çattı, kulaklarına inanmıyormuş gibiydi. "Aptal mısın yoksa çılgın mı?"

"İkisi de değilim. Ben bir lordum yalnızca. Masumiyetini kılıçla kanıtlarsan gitmekte özgür olacaksın."

Harwin ağzını kapatamadan, "Hayır," diye bağırdı Arya. Hayır, bunu yapamazlar, özgür kalacak. Tazının kılıcı ölümcüldü, bunu herkes bilirdi. Onlara gülecek, diye düşündü Arya.

Güldü de. Mağaranın duvarlarında yankılanan uzun ve hırıltılı bir kahkaha, aşağılamaya boğulmuş bir kahkaha. "Peki kim olacak?" dedi Tazı. Lim Limoncübbeli'ye baktı. "Sidik sarısı cübbe giyen şu cesur adam mı? Hayır mı? Ya sen Avcı? Daha önce köpek tekmeledin, beni dene. Yeşilsakali gördü. 'Yeterince irisin Tyroshlu, öne çık. Yoksa benimle küçük kızı mı dövüştüreceksin?" Tekrar güldü. "Haydi, kim ölmek istiyor?"

"Benimle yüzleşeceksin," dedi Lord Beric Dondarrion.

Arya bütün o hikâyeleri hatırladı. O öldürülemez, diye düşündü her şeye rağmen umut ederek. Çılgın Avcı, Sandor Clegane'in bileklerini bağlayan ipi kesti. "Bir kılıca ve zırha ihtiyacım olacak," dedi Tazı, yırtık bileklerini ovuşturdu. "Kılıç alacaksın," dedi Lord Beric, "ama kalkanın masumiyetin olmalı."

Clegane'in ağzı seğirdi. "Senin göğüs kalkanına karşılık benim masumiyetim, öyle mi?"

"Ned, kalkanımı çıkarmama yardım et."

Lord Beric'in ağzından babasının adını duyan Arya ürperdi ama bu Ned sadece bir çocuktu; on ya da on iki yaşından büyük olmayan sarı saçlı bir yaver.

Çocuk hızlıca hareket edip Hudutlu lordun çentik dolu çeliğini tutan tokaları açtı. Kalkanın altındaki dolgulu örtü eskilikten ve terden çürümüştü, kalkan gevşeyince örtü yere düştü. Gendry soluğunu tuttu. “Anne merhamet et.” Lord Beric’in derisinin altından kaburgaları sayılıyordu. Sol göğüs ucunun tam üstünde buruş buruş, çukur bir yara izi vardı, adam kılıcını ve kalkanını istemek için arkasını döndüğünde, Arya adamın sırtında da aynı yara izinden olduğunu gördü. Mızrak onu delip geçmiş. Tazı da görmüştü. Korkuyor mu? Arya onun korkmasını istiyordu; Mycah da korkmuş olmalıydı.

Ned, Lord Beric’in kılıç kemerini ve siyah uzun pelerinini getirdi. Pelerin zırhın üstüne giyilmek için yapılmıştı, bu yüzden adamın bedeninden dökülüyordu ama drapelerin arasında lordun hanedanının mor yıldırımı kınlıyordu. Lord, kılıcını kınından aldı ve kemeri yavere geri verdi.

Thoros, Tazı’nm kılıç kemerini getirdi. “Bir köpeğin onuru var mıdır?” diye sordu rahip. “Bu kılıcı kullanıp buradan kaçmaya çalışacak olursan ya da bir çocuğu rehin almaya kalkışırsan... Anguy, Dennet, Kyle, bir hainlik edeceğini anladığınız anda onu delin.” Uç yaycı oklarını taktıktan sonra Thoros kemeri Clegane’e uzattı.

Tazı, kılıcı kınından kurtarıp kemeri kenara fırlattı. Çılgın Avcı, Tazı’nın meşe ağacından yapılmış sarı boyalı, demir çivili kalkanını getirdi, kalkanın üstünde Clegane’in üç siyah köpekli arması vardı. Ned isimli delikanlı lordun kalkanını verdi, kalkan öyle hasarlı ve çentikliydi ki üstüne serpiştirilmiş yıldızlar neredeyse silinmişti.

Ama Tazı düşmanına doğru bir adım attığında Myrli Thoros onu dürdürdü. “Önce dua edeceğiz,” dedi. Ateşe döndü ve kollarını kaldırdı. “Işık Tanrısı bize yükseklerden bak.”

Mağaranın dört bir yanındaki sancaksız kardeşler cevaben seslerini yükselttiler. “Işık Tanrısı bizi savun."

“Işık Tanrısı bizi karanlıktan koru.”

“Işık Tanrısı bizi yüzünle aydınlat.”

“Alevlerini içimizde yak R’hllor,” dedi kırmızı rahip. “Bize bu adamın gerçeğini ya da yalanını göster. Eğer suçluysa onu yok et ve masumsa kılıcına güç ver. Işık Tanrısı bize bilgelik bağışla.”

“Çünkü gece karanlık,” dedi diğerleri, Harwin ve Anguy da onlar kadar yüksek sesliydi, “ve dehşet dolu”

“Bu mağara da karanlık,” dedi Tazı, “ama buradaki dehşet benim. Umarım tanrın tatlı biridir Dondarrion. Yakında onunla tanışacaksın.”

Lord Beric hiç gülümsemeden kılıcının kenarını sol elinin avcuna koydu

ve kılıcı ağır ağır aşağı çekti. Açılan kesikten kopkoyu akan kan çeliği yıkadı.

Ve sonra kılıç alev aldı.

Arya, Gendry'nin dua ettiğini duydu.

'Yedi cehennemde yanın," diye lanet okudu Tazı. "Sen de, Thoros da." Kırmızı rahibe bir bakış attı. "İşim bittiğinde sıra sana gelecek Myrli."

"Söylediğin her söz suçunu ilan ediyor köpek," diye karşılık verdi Thoros. Lim, Yeşilsakal ve Şanslı Jack tehditler savurup küfürler ediyordu. Lord Beric sessizce bekliyordu, durgun su kadar sakin, kalkanı sol kolundaydı ve kılıcı sağ elinde yanıyordu. Onu öldür, diye düşündü Arya, lütfen, onu öldürmek zorundasın. Lordun aşağıdan aydınlanan yüzü ölü bir maskeydi, eksik gözü kırmızı ve öfkeli bir yaraydı. Kılıcı sapından ucuna kadar alev içindeydi ama Dondarrion ısıyı hissetmiyormuş gibi görünüyordu. Öyle kıpırtısız duruyorduki taştan oyulmuş bile olabilirdi.

Ama Tazı atağa geçtiğinde lord yeterince hızlı hareket etti.

Alevli kılıç soğuk olanı karşılamak için yukarı kalktı, kılıcın peşinden gelen uzun ışık huzmeleri Tazının bahsettiği şeritlere benziyordu. Çelik çeliğin üstünde çınladı. İlk darbesi engellendikten hemen sonra Tazı ikinci darbesini indirdi ama araya Lord Beric'in kalkanı girdi ve havaya ahşap kıymıkları uçuştu. Vuruşlar sert ve hızlı geliyordu, alçaktan ve yüksekten, sağdan ve soldan ama Dondarrion her birini engelliyordu. Kılıcının etrafında dönen alevler, kırmızı ve sarı hayaletler bırakarak çeliğin geçtiği yolu işaretliyordu. Lord Beric'in yaptığı her hareket alevleri canlandırıyor ve daha parlak yanmalarına sebep oluyordu, sonunda yıldırım lordu bir ateş kafesinin içinde duruyormuş gibi görünüyordu. "Bu çılgınateş mi?" diye sordu Arya, Gendry'ye.

"Hayır. Bu farklı. Bu..."

"...sihir?" diye tamamladı Arya, Tazı geri çekilirken. Şimdi Lord Beric saldırıyordu, havayı ateşten sicimlerle dolduruyordu, kendinden iri adamı topuklarının üstünde geri geri yürütüyordu. Clegane bir darbeyi kalkanın üst tarafıyla yakaladı ve bir boyalı köpek başını kaybetti. Tazı karşı atağa geçti ama Dondarrion darbeyle arasına kendi kalkanını koyup öfkeli bir ters darbe indirdi. Haydut kardeşliği lideri için bağırıyordu. "Sert indir." dediklerini duydu Arya, "Üstüne! Üstünel" Tazı başına doğru inen bir darbeyi savuşturdu, alevlerin ısısı yüzüne vururken suratını buruşturdu. Kükredi, küfretti ve geriye çekildi.

Lord Beric ona hiç süre vermedi. İri adamın peşinden gitti, kolu asla sabit durmuyordu. Kılıçlar birbirine çarptı, ayrıldı, tekrar çarptı; kıvrılan alevler kılıçları bir, iki, üç kez öperken yıldırımlı kalkandan kıymıklar uçtu. Tazı lordun sağına geçti ama Dondarrion adamı hızlı bir yan adımla engelleyip diğer yola

geri itti... ateş çukurunun öfkeli ve kırmızı alevlerine doğru. Clegane sırtında ısıyı hissedene kadar geri çekildi. Omzunun üzerinden bakıp arkasında ne olduğunu gördü ve Lord Beric yeni bir atağa kalktığında o bakış neredeyse Tazı'nın kafasına mal oluyordu.

Sandor Clegane bütün gücüyle tekrar öne doğru giderken Arya adamın gözlerinin akını görebiliyordu. Üç adım ileri ve iki adım geri, Lord Beric tarafından engellenen sağa doğru bir hareket, öne doğru iki adım daha ve bir tane geri, çın çın, büyük meşe kalkanlara tekrar tekrar inen darbeler. Tazının koyu renkli cansız saçları, bir ter tabakasıyla kaplı alnına yapışmıştı. Şarap teri, diye düşündü Arya, adamın sarhoşken ele geçirildiğini hatırlamıştı. Tazı'nın gözlerinde korkunun uyanmaya başladığını görebiliyordu. Lord Beric'in alevli kılıcı hızla dönüp darbeler indirirken Arya, Tazı kaybedecek, dedi kendine, sevinçle. Yıldırım lordu bir vahşi rüzgârla Tazı'nın kazandığı bütün alanı geri aldı, Clegane'i tekrar ateş çukurunun kenarına sürdü. Evet, evet, Tazı ölecek. Arya daha iyi görebilmek için ayak parmaklarının ucunda yükseldi.

Alevlerin, bacaklarının arkasını yaladığını hissettiğinde, "Kahrolası piçi" diye bağırdı Tazı. Ağır kılıcını her seferinde daha sert savurarak öne atıldı, kendinden cüssesiz adamı acımasız bir kuvvetle ezmeye; kılıcını, kalkanını veya kolunu kırmaya çalışıyordu. Fakat Dondarrion darbeleri savuştururken, kılıcının alevleri Tazinm gözlerine saldırıyordu. Alevlerden kaçarken tökezleyen Tazı tek dizinin üstüne düştü. Lord Beric hiç vakit kaybetmeden kapandı, indirdiği darbe havada çığlık attı ve arkasında alev sancakları bıraktı. Harcadığı güç yüzünden nefes nefese kalan Clegane kalkanını tam zamanında başının üzerine kaldırdı, kıymıklara ayrılan ahşabın çatırtısı mağarayı çınlattı.

"Kalkanı alev aldı," dedi Gendry sessizce. Arya o anda gördü. Alevler pul pul dökülen sarı boyanın üstüne yayıldı ve üç köpek bir ateş girdabıyla sarıldı.

Sandor Clegane pervasız bir karşı atakla tekrar ayağa kalktı. Tazı, yüzünün o kadar yakınında kükreyen ateşin yanan kalkanı olduğunu, Lord Beric bir buçuk metre geri çekilene kadar fark etmemişti. Bir tiksinti çığlığı atarak kırık meşeye vahşice vurmaya başladı, kalkanın yarım kalmış felaketini tamamladı. Kalkan kırıldı, bir parçası döne döne havaya uçtu, hâlâ yanıyordu, diğer parçası inatla adamın koluna tutunuyordu. Tazının kurtulmak için harcadığı çaba sadece alevleri canlandırmaya yarıyordu. Kıyafetinin yeni alev aldı, şimdi adamın bütün kolu yanıyordu. "Bitir işinil" diye bağırdı Yeşilsakal, Lord Beric'e. Diğer sesler, "Suçlu" diyen bir şarkıya başladı. Arya da onlarla birlikte bağırdı. "Suçlu, öldür onu, suçlul"

Lord Beric önündeki adamın sonunu getirmek için yaz ipeği kadar yumuşak bir şekilde kaydı. Tazı hırıltılı bir çığlık attı, kılıcını iki eliyle birden kaldırdı ve bütün gücüyle aşağı indirdi. Lord Beric darbeyi rahatça engelledi...

“Haymııur,” diye bağırdı Arya.

...ama alevli kılıç ikiye ayrıldı, Tazinm soğuk çeliği Lord Beric’in omzuyla boynunun birleştiği yerdeki ete gömüldü ve adamı göğüs kemiğine kadar ikiye ayırdı. Kan, simsiyah ve sıcak bir sel gibi hızla dışarı aktı.

Sandor Clegane geri sendeledi, hâlâ yanıyordu. Kalkanından kalanları kolundan söktü ve küfrederek fırlattı, sonra kolundaki alevleri söndürmek için toprağa yuvarlandı.

Lord Beric’in dizleri ağır ağır katlandı, dua etmek için çöküyordu sanki. Ağzını açtığında dışarı sadece kan çıktı. Beric yüzüstü devrilirken Tazı’nın kılıcı hâlâ bedenindeydi. Toprak, adamın kanını içti. Tepe mağarasında alevlerin çıtırtısından ve Tazı’nın ayağa kalkmak için uğraşırken çıkardığı iniltilerden başka ses yoktu. Arya sadece Mycah’yı ve Tazı’nın ölmesi için ettiği bütün o aptal duaları düşünebiliyordu. Eğer tanrılar varsa neden Lord Beric kazanmadı? Arya, Tazı’nın suçlu olduğunu biliyordu.

“Lütfen,” diye hırladı Sandor Clegane kolunu tutarak. “Yandım. Bana yardım edin. Biri bana yardım etsin.” Ağlıyordu. “Lütfen.”

Arya hayretler içinde adama baktı. Küçük bir bebek gibi ağlıyor, diye düşündü.

“Melly, şunun yanıklarıyla ilgilen,” dedi Thoros. “Lim, Jack, Lord Beric’i taşımama yardım edin. Ned, sen de gelsen iyi olur.” Kırmızı rahip, Tazı’nın kılıcını devrik lordun bedeninden çıkardı ve kılıcın ucunu kanla ıslanmış toprağa sapladı. Lim büyük ellerini Dondarrionin kollarının altına kaydırırken Şanslı Jack lordun ayaklarını kavradı. Adamı ateş çukurunun çevresinden dolaştırıp tünellerden birinin karanlığına taşıdılar. Thoros ve Ned onların peşinden gitti.

Çılgın Avcı tükürdü. “Onu Taşlı Sept’e geri götürüp bir karga kafesine koyalım derim.”

“Evet,” dedi Arya. “O Mycah’yı öldürdü. Öldürdü.”

“Ne kadar da kızgın bir sincap,” diye mırıldandı Yeşilsakal.

Hanvin iç geçirdi. “R’hllor onun masum olduğuna karar verdi.”

“Rulore kim?” diye sordu Arya. Bu adı telaffuz bile edemiyordu.

“Işık Tanrısı. Thoros bize öğretti...”

Thoros’un onlara ne öğrettiği Arya’nın umurunda değildi. Yeşilsakalin hançerini kınından kaptı ve adam onu yakalayamadan kaçtı. Gendry de onu

tutmak için hareketlendi ama Arya, Gendry için her zaman fazla hızlıydı.

Yeditelli Tom ve bir kadın Tazının ayağa kalkmasına yardım ediyordu. Tazının kolunun görüntüsü Arya'yı dehşetten sözsüz bıraktı. Deri kayışın yapıştığı yerde pembe bir şerit vardı ama şeridin altındaki ve üstündeki etler açılıp kızarmıştı, adamın kolu dirseğinden bileğine kadar kanıyordu. Gözleri Arya'nın gözleriyle buluşan Tazının ağzı seğirdi. "Ölmemi bu kadar çok mu istiyorsun? O zaman öldür kurt kız. Hançeri sapla. Ateşten daha temiz olur." Clegane ayağa kalkmaya çalıştı ama hareket ettiğinde kolundan bir parça yanık et koptu. Tom adamı sağlam kolundan yakalayıp kaldırdı.

Kolu, diye düşündü Arya ve yüzü. Ama o Taziydı. Öfkeli bir cehenennemde yanmayı hak ediyordu. Arya'nın elindeki bıçak ağırlaşmış gibiydi. Arya hançeri daha sıkı kavradı. "Sen Mycah'yı öldürdün," dedi bir kez daha. "Öldürdün. Yaptın."

"Öldürdüm," dedi Tazı. Bütün yüzü çarpılmıştı. "Onu ezip geçtim, bedenini ikiye böldüm ve güldüm. Ablanı kanlar içinde bırakarak dövmelerini izledim, babanın kafasını kesmelerini seyrettim."

Lim, Arya'nın bileğini tutup kıvırdı, hançeri elinden aldı. Arya onu tekmeledi ama Lim hançeri geri vermedi. "Cehenneme git Tazı," diye bağırdı Arya, çaresiz ve elleri boş bir öfkeyle. "Cehenneme git!"

"Gitti," dedi fısıltıdan biraz daha güçlü bir ses.

Arya döndüğünde Lord Beric Dondarrion arkasında duruyordu, kanlı eliyle Thoros'un omzuna tutunmuştu.

CATELYN

Bırak kış kralları yerin altındaki soğuk mezarlarında yatsın, diye düşündü Catelyn. Tullyler güçlerini nehirden alırdı ve hayatlarının sonuna geldiklerinde nehre dönerlerdi.

Pırıldayan gümüş bir zırh giydirdikleri Lord Hoster'ı, ince uzun ahşap bir teknenin içine yatırmışlardı. Mavi ve kırmızı hareli pelerini lordun bedeninin altına seriliydi. Cübbesi de mavi kırmızı parçalara bölünmüştü. Başının yanına yerleştirdikleri büyük miğferin tepesini gümüş ve bronz pulları olan bir alabalık süslüyordu. Göğsüne boyalı bir ahşap kılıç koymuşlardı, parmakları kılıcın kabzasının etrafında kıvrılmıştı. Çelik eldivenler ziyan olmuş ellerini saklıyordu ve onu yine eskisi gibi güçlü gösteriyordu. Meşe ağacı ve demirden yapılmış kalkanı bedeninin sol yanma, av borusu sağına yerleştirilmişti. Teknenin geri kalanı ağaç dallarıyla, çırayla, parşömen parçalarıyla ve suya batmasını sağlamak için taşlarla doldurulmuştu. Teknenin baş tarafında lordun sancağı dalgalanıyordu; Nehirova'nın zıplayan alabalığı.

Tanrının yedi yüzünün onuruna, tekneyi itmek için yedi kişi seçilmişti. Seçilenlerden biri Robb'du; Lord Hosterin metbu lordu. Onunla birlikte lordlar Bracken, Blackwood, Vance, Mallister, Sör Marq Piper ve... beklenen cevapla birlikte İkizler'den gelen Aksak Lothar Frey vardı. Lord Walderin piç oğullarının en büyüğü olan ve savaşçı olarak sağlam bir şöhreti bulunan kır saçlı, sert bakışlı Wälder Nehir komutasındaki kırk asker Aksak Lothar'a refakat etmişti. Lord Hosterin vefatından birkaç saat sonra Nehirova'ya varan kafile Edmure'u çileden çıkarmıştı. "Wälder Frey yüzülüp parçalara ayrılmalı," diye bağırmıştı. "Bizimle görüşmek üzere bir sakat ve bir piç gönderiyor, bunda bir hakaret kastı olmadığını söyleyin hadi."

"Lord Walderin elçilerini özenle seçtiğine şüphe yok," diye yanıtlamıştı Catelyn. "Çok tatsız bir tavır, ucuz bir intikam ama kiminle uğraştığımızı unutma. Babam ona Merhum Lord Frey derdi eskiden. Bu adam kötü mizaçlı, haset ve hepsinden öte gururlu."

Şükürler olsun ki Robb, Edmure'dan daha sağduyulu bir tavır

sergilemişti. Freyler'i nezaketle karşılamış, refakatçileri kışlaya yerleştirmiş ve Lotharin Lord Hosteri son yolculuğuna uğurlama onuruna sahip olabilmesi için, Sör Desmond'dan bu şereften feragat etmesini rica etmişti. Oğlum yaşının ötesinde zor bir bilgelik edindi. Frey Hanedanı, Kuzey Kralını terk etmiş olabilirdi ama Geçit Lordu, Nehirova'ya bağlı sancak beylerinin hâlâ en güçlüsüydü ve Lothar onun adına buradaydı.

Yivli kapı yukarı kaldırılırken seçilmiş yedi kişi su merdivenin basamaklarını inerek Lord Hosteri nehre indirdi. Yumuşak bedenli ve şişman bir adam olan Lothar Frey tekneyi akıntıya doğru iterken sık nefesler alıyordu. Jason Mallister ve Tytos Blackwood, tekneyi hizada tutmak için pruvada, göğüslerine kadar suyun içinde duruyorlardı.

Catelyn onları kale burçlarından izliyordu, daha önce defalarca izleyip beklediği gibi, izliyor ve bekliyordu. Aşağıda, hızlı ve hırçın Tökeztaş geniş Kızıl Çatalin kenarına bir mızrak gibi saplanıyordu. Tökeztaşin mavi beyaz coşkun suları, büyük nehrin kırmızı kahverengi, çamurlu akışına karışıyordu. Örümcek ağları ve belli belirsiz hatıralar kadar ince sabah sisi suyun üzerinde asılıydı.

Bran ve Rickon onu bekliyor olacak, diye düşündü Catelyn hüzünle, bir zamanlar benim beklediğim gibi.

Su Kapısının kırmızı taştan örülmüş kemerinin altından geçen ince tekne, Tökeztaşın aceleci akıntısına kapılınca hızlandı ve suların birleştiği yerdeki gürlemeye doğru itildi. Tekne, kaleyi koruyan duvarların altından dışarı çıkarken kare şekilli yelken rüzgârla doldu ve Catelyn babasının miğferinden yansıyan güneş ışığını gördü. Lord Hoster Tully'nin dümeni düz durdu ve yaşlı adam nehir yatağının ortasından, doğan güneşe doğru huzurla yol almaya başladı.

"Şimdi," dedi Karabalık, Edmure'a. Catelynin yanında duran Edmure - aslında artık Lord Edmure'du, buna alışmak ne kadar zaman alacaktı?- yayına bir ok taktı. Edmure'un yaveri, okun ucuna yanan bir odun parçası tuttu. Edmure okun alev almasını bekledi, sonra büyük yayı kaldırdı, sicimi kulağına kadar çekti ve saldı. Ok derin bir uğultuyla yukarı doğru hızlandı. Catelyn uçuşu gözleriyle ve kalbiyle takip etti; ok, Lord Hosterin teknesinin epey gerisinde yumuşak bir tıslamayla suya saplanana kadar.

Edmure sessizce küfretti, ikinci bir ok alarak, "Rüzgâr," dedi. "Tekrar." Alevli odun parçası okun ucundaki yağa batırılmış çaputu öptü, alevler çaputu yalayarak yukarı çıktı, Edmure yayı kaldırdı, çekti ve bıraktı. Ok yükseğe ve uzağa uçtu. Çok uzağa. Teknenin on iki metre önüne düşüp nehrin içinde kayboldu, alevler o anda söndü. Edmure'un boynuna, sakalı kadar kırmızı bir

utanç yürüyordu. “Bir kez daha,” diye emretti, sadaktan üçüncü bir ok aldı. Elindeki yay kadar gergin, diye düşündü Catelyn.

Sör Brynden da aynı şeyi görmüş olmalıydı. “İzin verin ben yapayım lordum,” diye önerdi.

“Ben yapabilirim,” diye inat etti Edmure. Oku yaktırdı, yayı gerdi, derin bir nefes aldı, sicimi çekti. Uzunca bir süre tereddüt ediyormuş gibi göründü, alevler çıtırdayarak oka tırmanıyordu. Edmure sonunda yayı boşalttı. Ok yukarı, daha yukarı tırmandı, sonunda inişe geçti, düştü, düştü... dalgalanan yelkeni geçerek tısladı.

Kıl payı bir ıskaydı, en fazla bir karıştı ama ıskaydı. “Seni Ötekiler alsın!” diye lanet okudu Edmure. Tekne menzilden çıkmak üzereydi, nehrin sisinin arasında bir batıp bir çıkarak sürükleniyordu. Edmure tek kelime etmeden yayı amcasına uzattı.

“Hızlıca,” dedi Sör Brynden, yaya bir ok taktı, yakılması için sabit tuttu, fırlattı, Catelyn okun alev aldığından emin bile olamamıştı... ama ok yükselirken, soluk turuncu flamalara benzeyen alevlerin gökyüzüne tırmandığını gördü. Tekne sisin içinde kaybolmuştu. Alçalan ateş oku da sis tarafından yutulmuştu... ama yalnızca bir an için. Sonra, beklenmedik bir umut gibi açan kırmızı çiçeği gördüler. Yelkenler alev aldı ve sis pembe turuncu ışıldadı. Catelyn bir an için, teknenin zıplayan alevlerle kaplı hatlarını net bir şekilde gördü.

Babasının, bekle beni küçük Cat, diye fısıldadığını duyabiliyordu.

Catelyn kör bir şekilde uzanıp kardeşinin elini aradı ama Edmure uzaklaştı, burçların en yüksek noktasına gidip orada tek başına durdu. Catelyn’in elini kardeşi yerine amcası Brynden tuttu, güçlü parmaklarını parmaklarına geçirdi. Yanan tekne uzaklaşırken küçük ateşin daha da küçülmesini birlikte izlediler.

Ve sonra tekne kayboldu... belki hâlâ nehrin aşağısına doğru sürükleniyordu, belki de parçalanmış batıyordu. Zırhının ağırlığı Lord Hoster’ı, nehir yatağının çamurlu zemininde, Tullyler’in ebedi meclisinin toplandığı ve son maiyetin balık sürüleri olduğu ıslak salonlarda dinlenmesi için aşağı taşıyacaktı.

Yanan tekne gözden kaybolur kaybolmaz Edmure çekip gitti. Catelyn bir an için bile olsa ona sarılmak isterdi; bir saat ya da bir gün veya bir ay dönümü için oturup öleni anmak ve yas tutmak. Ama bunun uygun zaman olmadığını kardeşi kadar o da biliyordu; Edmure artık Nehirova Lordu’ydu ve şövalyeleri etrafını sarmıştı; taziyelerini sunuyor, bağlılık sözleri veriyor ve onu bir ablanın

teessürü kadar küçük bir şeyden koruyorlardı. Edmure, tek kelime duymadan insanları dinliyordu.

"Atış kaçırmak utanılacak bir şey değildir," dedi amcası, Catelyn'e. "Edmure bunu duymalı. Lord babam nehrin aşağısına doğru gittiği gün Hoster da ıskalamıştı."

"İlk okta." Catelyn o zamanlar çok küçük olduğundan olayı hatırlamıyordu ama Lord Hoster bu hikâyeyi sık sık anlatırdı. "İkincisi yelkeni bulmuştu." Catelyn iç geçirdi. Edmure göründüğü kadar güçlü değildi. Sonunda gelen ölüm babaları için merhamet sayılırdı ama Edmure buna rağmen çok üzgündü.

Dün gece sarhoşken, yapılmamış şeylerin ve söylenmemiş sözlerin pişmanlığıyla dolu bir halde çözülmüş ve ağlamıştı. Gözyaşları içinde, geçitlerde savaşmak üzere kaleden ayrılmasının hata olduğunu söylemişti Catelyn'e; babasının yatağının başında kalmalıydı. "Tıpkı senin gibi onun yanında olmalıydım," demişti. "Ölürken benden bahsetti mi? Bana doğruyu söyle Cat. Beni sordu mu?"

Lord Hoster'ın son sözü, "Papatya," olmuştu ama Catelyn bunu kardeşine söyleyememişti. "Senin adını fısıldadı," diye yalan söylemişti, Edmure müteşşekkir bir tavırla başıyla onaylamış ve Catelyn'in elini öpmüştü. Kederini ve suçluluk duygusunu boğmaya çalışmasaydı yayı bükebilirdi, diye düşündü Catelyn iç geçirerek, ama söylemeye cesaret edemeyeceği bir başka şeydi bu.

Catelyn burçlardan inip, genç kraliçesiyle birlikte sancak beylerinin arasında duran Robb'un yanına giderken Karabalık ona eşlik etti. Robb gördüğünde annesini sessizce kollarının arasına aldı.

"Lord Hoster bir kral kadar soylu görünüyordu leydim," diye mırıldandı Jeyne. "Keşke onu tanıma şansım olsaydı."

"Benim de daha iyi tanıma şansım..." diye ekledi Robb.

"Bunu o da isterdi," dedi Catelyn. "Nehirova'yla Kışyarı arasında fersahlar vardı." Anlaşılan o ki Nehirova'yla Kartal Yuvası arasında da bir sürü dağ, nehir ve ordular var. Lysa, Catelyn'in mektubuna cevap vermemişti.

Kral Topraklarından da sadece sessizlik gelmişti. Catelyn şimdiye kadar, Brienne ve Sör Cleos'un tutsaklarıyla birlikte şehre ulaşmış olmasını umuyordu. Hatta Brienne kızlarla birlikte geri dönüyor bile olabilirdi. Sör Cleos, değiş tokuş yapıldığında İblis'in bir kuzgun göndermesini sağlayacağına dair yemin etti. Yemin etti! Kuzgunlar her seferinde sonuca ulaşmazdı. Bir yaycı kuşu vurmuş ve akşam yemeği için kızartmış olabilirdi. Catelyn'in yüreğine su

serpecek mektup, şu anda bir kuzgun kemiği yığınının yanındaki kamp ateşinin küllerinin arasındaydı belki.

Diğer insanlar Robb'a taziyelerini sunmak için bekliyordu; Lord Jason Mallister, İri Jon ve Sör Rolph Spicer sırayla Robb'la konuşurken Catelyn sabırla kenarda durdu. Ama Lothar Frey yaklaşırken Catelyn, Robb'un kolunu çekiştirdi. Robb döndü ve Lothar'ın söyleyeceklerini duymak için bekledi.

"Majesteleri." Birbirine yakın gözleri, keçisakalı ve bukleler halinde omuzlarına dökülen koyu renk saçları olan Lothar Frey otuzlarının ortalarında etine dolgun bir adamdı. Doğum sırasında burkulan bacağı ona Aksak Lothar adını kazandırmıştı. On iki yıldır babasının kâhyalığını yapıyordu. "Böyle kederli bir zamanda rahatsızlık vermek istemeyiz fakat bu gece bizi huzurunuza kabul etmeniz mümkün mü?"

"Memnuniyetle," dedi Robb. "Aramıza husumet sokmayı asla istememiştim."

"Ben de buna sebep olmak istemezdim," dedi Kraliçe Jeyne. Lothar Frey gülümsedi. "Anlıyorum, babam da anlıyor. Size bir zamanlar onun da genç olduğunu ve gönlünü bir güzelliğe kaptırmanın ne demek olduğunu iyi hatırladığını söylememi istedi." Catelyn, Lord Walderin böyle bir şey söylediğinden ya da gönlünü herhangi bir güzelliğe kaptırdığından ziyadesiyle şüpheliydi. Geçit Lordu yedi eş gömmüştü ve şimdi sekizinci karısıyla evliydi ama onlardan yatak ısıtan kadınlar ya da damızlık kısraklarmış gibi bahsederdi. Buna rağmen Lothar nazikçe konuşmuştu ve ne Catelyn ne de Robb adamın iltifatına itiraz edebilirdi. "Babanız son derece nazik," dedi Robb. "Sohbetimizi iple çekiyorum." Lothar reverans yaptı, kraliçenin elini öptü ve çekildi. O esnada bir düzine başka adam Robb'la konuşmak için sıraya girmişti. Robb her biriyle konuştu, uygun şekilde kimine teşekkür etti, kimine gülümsedi. Son adam da baş sağlığı diledikten sonra Robb, Catelyn'e döndü. "Konuşmamız gereken bir konu var. Benimle yürür müsün?"

"Emredersiniz Majesteleri."

"Bu bir emir değildi anne."

"O halde benim için zevktir." Robb, Nehirova'ya döndüğünden beri Catelyn'e yeterince nazik davranıyordu ama onu çok ender arıyordu. Genç kraliçesiyle daha huzurlu olduğu için oğlunu suçlayamazdı Catelyn .Jeyne onu gülümsetiyor ve ben onunla kederden başka bir şey paylaşmıyorum. Robb, karısının kardeşlerinin dostluğundan da memnunmuş gibi görünüyordu; yaveri genç Rollam ve sancaktarı Sör Raynald. Catelyn onları bir arada gördüğünde, Robb'un kayıplarının yerini aldılar, diye düşünüyordu. Rollam, Bran'm yerine

geçti ve Raynald da yarı Theon, yarı Jon Kar. Robb sadece Westerlinglerİe birlikte olduğu zaman gülümsüyor veya küçük bir çocukken yaptığı gibi gülüyordu. O, diğer adamlar için sadece Kuzey Kralı'ydı, başı tacının ağırlığıyla eğiliyordu, alnı çıplakken bile.

Robb karısını nazikçe öptü, daha sonra odalarında buluşacaklarına dair söz verip leydi annesiyle birlikte uzaklaştı. Robb'un adımları onları tanrı korusuna doğru götürdü. "Lothar cana yakın görünüyordu, bu umut verici. Freyler'e ihtiyacımız var."

"Onları kazandık anlamına gelmez bu."

Robb başıyla onayladı, oğlunun hüzünlü yüzü ve düşük omuzları Catelyn'in kalbini acımayla doldurdu. Taç onu eziyor, diye düşündü Catelyn. İyi bir kral olmayı çok istiyor; cesur, onurlu ve zeki. Ama bu ağırlık bir çocuk için çok fazla. Robb elinden geleni yapıyordu ama darbeler üst üste, durmak bilmeksizin iniyordu. Randyll Tarly'nin, Robett Gloveri ve Sör Helman Tallharti bozguna uğrattığı Gölgeli Vadi mücadelesinin haberini aldığında Robb'un hiddetlenmesi beklenirdi ama Robb hiddetlenmek yerine şaşkın bir inanmazlıkla bakmış ve "Dar Deniz'deki Gölgeli Vadi? Gölgeli Vadi'ye neden gitsinler?" demişti. Afallamış bir halde başını iki yana sallamıştı. "Piyadelerimin üçte biri Gölgeli Vadi için mi yitti?"

"Kalemi demiradamlar aldı ve şimdi de kardeşim Lannisterlarin elinde," demişti Galbart Glover kederden kalınlaşmış bir sesle. Robett Glover mücadeleden sağ çıkmıştı ama çok zaman geçmeden Kral Yolu'na yakın bir yerde tutsak alınmıştı.

"Uzun sürmeyecek," diye söz vermişti Robb. "Lannisterlar'a onun karşılığında Martyn Lannisteri önereceğim. Lord Tywin kardeşinin hatırına kabul etmek zorunda kalacak." Martyn, Sör Kevanin oğluydu, Lord Karstark tarafından katledilen Willem'in ikizi. Catelyn o cinayetlerin Robb'u hâlâ rahatsız ettiğini biliyordu. Robb, Martyn'in muhafızlarının sayısını üç katına çıkarmıştı ama çocuğun güvenliğinden hâlâ endişeliydi.

"Sen beni ilk zorladığında, Kral Katili'ni Sansa'yla değiş tokuş etmeliydim," dedi Robb galeriye doğru yürürlerken. "Sansa'yı Çiçek Şövalyesi'yle evlendirmeyi önerseydim Tyrelller, Joffrey'nin değil bizim olabilirdi. Bunu düşünmeliydim."

"Aklın mücadelelerdeydi ve bu doğruydu. Bir kral bile her şeyi düşünemez."

"Mücadeleler," diye mırıldandı Robb annesini ağaçların altından geçirirken. "Bütün mücadeleleri kazandım ama bir şekilde savaşı

kaybediyorum.” Cevap gökyüzünde yazılı olabilirmiş gibi yukarı baktı. “Kışyarı demiradamların elinde, Moat Cailin de öyle. Babam öldü, Bran, Rickon, belki Arya da. Şimdi de senin baban.”

Catelyn oğlunun unutsuzluğa kapılmasına izin veremezdi. Bu içkinin tadını iyi biliyordu. “Benim babam uzun zamandır ölüyordu. Bunu değiştiremezdin. Hatalar yaptın Robb, ama hangi kral yapmadı ki? Ned seninle gurur duyardı.”

“Anne, bilmen gereken bir şey var.”

Catelyn kalbi bir vuruş atladı. Bu nefret ettiği bir şey. Bana söylemekten korktuğu bir şey. Catelyn sadece Brienne’i ve kızın görevini düşünebiliyordu. “Kral Katili mi?”

“Hayır. Sansa.”

Öldü, diye düşündü Catelyn. Brienne başaramadı, Jaime öldü, Cersei de intikam almak için benim tatlı kızımı öldürdü. “O... o gitti mi Robb?”

“Gitmek?” Robb şaşkın görünüyordu. “Ölü? Ah, anne hayır, öyle değil, ona zarar vermemişler, sadece... dün gece bir kuzgun geldi ama sana söyleyemedim, baban son yolculuğuna çıkmadan önce yapamadım.” Robb, Catelyn’in elini tuttu. “Onu Tyrion Lannister’la evlendirmişler.”

Catelyn’in parmakları kasıldı. “İblis.”

“Evet.”

“Sansa’yı ağabeyiyle değiş tokuş edeceğine dair yemin vermişti,” dedi Catelyn uyuşmuş bir halde. “Sansa’yı ve Arya’yı, ikisini de. Çok kıymetli Jaime’sini iade edersek kızlarımı geri alacaktık, bütün meclisin önünde yemin etmişti. Tanrıların ve insanların şahitliğinde böyle bir yemin ettikten sonra Sansa’yla nasıl evlenir?”

“O, Kral Katili’nin kardeşi. Yemin bozmak onların kanında var.” Robb kılıcının kabzasına dokundu. “Yapabilseydim onun o çirkin kafasını keserdim. O zaman Sansa dul kalırdı ve özgür olurdu. Başka bir yol göremiyorum. Sansa’yı bir rahibin önünde yemin etmeye zorlamışlar ve ona kırmızı bir pelerin giydirmişler.” Catelyn, yol ağzındaki handa yakaladığı ve Kartal Yuvası’na kadar götürdüğü küçük ve çarpık adamı hatırladı. “Lysa’nın onu Ay Kapısı’ndan dışarı itmesine izin vermeliydim. Zavallı, tatlı kızım... herhangi biri bunu ona neden yapar?”

“Kışyarı için,” dedi Robb hiç düşünmeden. “Bran ve Rickon’ın ölümüyle Sansa vârisim oldu. Bana bir şey olursa...”

Catelyn, Robb’un elini sıktı. “Sana hiçbir şey olmayacak. Hiçbir şey. Buna dayanamam. Ned’i ve senin tatlı kardeşlerini aldılar, Sansa evlendi, Arya

kayıp, babam öldü... sana bir şey olursa çıldırırım Robb. Senden başka hiçbir şeyim kalmadı. Kuzeyin senden başka hiçbir şeyi kalmadı.”

“Daha ölmedim anne.”

Catelyn dehşetle dolmuştu. “Savaşların son damla kan dökülene kadar sürmesi gerekmez,” dedi. Kendi sesindeki çaresizliği kendisi bile duyabiliyordu. “Diz çöken ilk kral sen olmazsın, hatta ilk Stark.”

Robb’un ağzı gerildi. “Hayır. Asla.”

“Utanılacak bir şey yok. İsyanı başarısız olduğunda Balon Greyjoy, Robert’ın önünde diz çöktü. Torrhen Stark, ordusunun ateşle yüzleştiğini görmektense Fatih Aegon’a diz çökmeyi tercih etti.”

“Aegon, Kral Torrhen’in babasını öldürmüş müydü?” Robb elini annesinin elinden çekti. “Asla dedim.”

Şimdi çocuğu oynuyor, kralı değil. “Lannisterlar’ın kuzeye ihtiyacı yok. Biat ve rehine isteyecekler hepsi bu... ve biz ne yaparsak yapalım İblis, Sansa’yı bırakmayacak, yani rehineleri var. Demiradamlann daha acımasız bir düşman olduğunu göreceksin, bana inan. Greyjoylar, kuzeyi ellerinde tutmaya dair bir umuda sahip olmak için, Stark Hanedanı’ndan iddialarına itiraz edebilecek tek canlı filiz bile bırakmamak zorundalar. Theon, Bran’la Rickon’u öldürdü, şimdi yapmaları gereken tek şey seni öldürmek... ve Jeyne’i, evet. Lord Balon’ın onun yaşamasına ve sana veliahtlar doğurmasına izin vereceğini mi sanıyorsun?”

Robb’un yüzü soğuktu. “Kral Katili’ni bu yüzden mi serbest bıraktın? Lannisterlaria barış yapmak için?”

“Jaime’yi Sansa’nın iyiliği için serbest bıraktım... ve eğer hâlâ yaşıyorsa Arya için. Bunu biliyorsun. Ama barış satın almaya dair bir parça umut beslediysem, bu çok mu kötü?”

“Evet,” dedi Robb. “Lannisterlar babamı öldürdü.”

“Bunu unuttuğumu mu sanıyorsun?”

“Bilmiyorum. Unuttun mu?”

Catelyn asla öfkeye kapılıp çocuklarına vurmamıştı ama bunun üzerine Robb’a neredeyse vuruyordu. Oğlunun ne kadar korkmuş ve kendini ne kadar yalnız hissediyor olabileceğini kendine hatırlatmak için çabalaması gerekti. “Kuzey Kralı sensin, seçim senin. Ben sadece söylediklerimi düşünmeni istiyorum. Şarkıcılar, mücadelelerde cesurca ölen kralları abartarak anlatır ama senin canının değeri bir şarkıdan fazla. En azından, sana o canı veren benim için.” Başını eğdi. “Gidebilir miyim?”

“Evet,” dedi Robb. Arkasını dönüp kılıcını çekti. Catelyn, oğlunun o kılıçla ne yapmaya niyetli olduğunu söyleyemezdi. Etrafta bir düşman yoktu,

dövüşülecek biri yoktu. Uzun ağaçların ve dökülen yaprakların arasında sadece Catelyn ve o. Hiçbir kılıcın kazanayamayacağı savaşlar vardır, demek istedi oğluna ama kralının bu çeşit sözlere sağır olmasından korktu.

Saatler sonra, Rollam Westerling onu akşam yemeğine çağırmak üzere koşarak geldiğinde Catelyn odasında dikiş dikiyordu. Güzel, diye düşündü Catelyn, rahatlamıştı. Tartışmalarından sonra Robb'un onu yanında isteyeceğinden emin değildi. "Vazifeşinas bir yaver," dedi Rollania, hüzünle. Bran da böyle olurdu.

Robb masada soğuk duruyordu, Edmure da suratsızdı ama Aksak Lothar ikisinin huysuzluğunu da telafi etti. Nezaket timsali gibiydi; Lord Hosteri sıcak bir şekilde yâd etmiş, Catelyn'e Bran ve Rickon'un kaybından ötürü nezaket dolu taziyeler sunmuş, Edmure'u Taş Değirmen'deki zaferi dolayısıyla övmüş ve Rickard Karstark'a verdiği "hızlı ve sağlam adalet" için Robb'a teşekkür etmişti. Lotharin piç kardeşi Wälder Nehir başka bir meseleydi; yaşlı Lord Walderin şüpheci yüzünü almış sert ve asık suratlı bir adamdı, çok az konuşuyordu ve bütün dikkatini önündeki etle şaraba vermişti.

Bütün boş sözler söylendikten sonra kraliçe ve diğer Westerlingler izin isteyip salondan ayrıldı, masada kalan yemekler toplandı ve Lothar Frey boğazını temizledi. "Bizi buraya getiren konuya girmeden önce başka bir mesele var," dedi ciddiyetle. "Korkarım kederli bir mesele. Size bu havadisi getirme görevinin bana düşmeyeceğini ummuştum ama görünüşe göre buna mecburum. Lord babam torunlarından bir mektup aldı."

Catelyn kendi acısının içinde öyle kaybolmuştu ki vesayetine almayı kabul ettiği iki Freyi neredeyse unutmuştu. Yeter, diye düşündü. Anne merhamet et, daha kaç darbeye dayanabiliriz? Her nasılsa, birazdan duyacağı kelimelerin, kalbine bir bıçak daha saplayacağını biliyordu. "Kışyarı'ndaki torunlarından?" diye sormaya zorladı kendini. "Benim vesayetimde olanlar?"

"Wälder ve Wälder, evet. Fakat şu anda Dehşet Kalesi'ndeler leydim. Size bunu söylemekten keder duyuyorum ama bir mücadele olmuş. Kışyarı yanmış."

"Yanmış?" Robb'un sesi inanmazlık doluydu.

"Kuzeyli lordlarınız kaleyi demiradamlardan geri almaya çalışmış. Theon Greyjoy ödülünü kaybettiğini anladığında kaleyi ateşe vermiş."

"Biz bir mücadeleyle ilgili hiçbir şey duymadık," dedi Sör Brynden.

"Yeğenlerimin henüz küçük olduğunu kabul ediyorum fakat oradalardı. Mektubu Büyük Wälder yazmış ama kuzeni de imzalamış. Anlattıklarına göre kanlı bir işmiş. Kale kumandanınız katledilmiş. Sör Rodrik, adı bu muydu?"

“Sör Rodrik Cassel,” dedi Catelyn uyuşmuş gibi. O aziz, cesur, sadık, yaşlı ruh. Gür ve beyaz sakallarını çekiştiren şövalye gözlerinin önündeydi sanki. “Diğer insanlarımızdan ne haber?” “Demiradamlar onları kılıçtan geçirmiş korkarım.”

Robb, öfkeden sözsüz kalmış bir halde yumruğunu masaya indirdi ve gözyaşlarını Freyler’den saklamak için başını diğer tarafa çevirdi.

Ama annesi görmüştü. Dünya her gün biraz daha karanlık oluyor. Catelynin düşünceleri Sör Rodrik’in küçük kızı Beth’e gitti, yorulmak bilmez Üstat Luwin’e, neşeli rahip Chayle’a, dökümhanedeki Mikken’a, köpek barınağındaki Farlen ve Palla’ya, Yaşlı Dadı’ya ve saf Hodor’a. Kalbi ağrıyordu. “Lütfen, hepsi olmasın.” “Hayır,” dedi Aksak Lothar. “Kadınlar ve çocuklar saklanmış, yeğenlerim Wälder ve Wälder da onların arasındaymış. Kışyarı harabeye dönünce, sağ kalanlar Lord Boltonin oğlu tarafından Dehşet Kalesi’ne götürülmüş.”

“Bolton’ın oğlu?” Robb’un sesi gergindi.

Wälder Nehir konuştu. “Piç bir oğul, sanırım.”

“Ramsay Kar olamaz. Lord Roose’un bir piçi daha mı var?” Robb kaşlarını çattı. “Şu Ramsey bir canavar ve bir katildi ve bir korkak olarak öldü. Ya da bana böyle söylendi.”

“Bu konuda bir şey söyleyemem. Her savaşta büyük karmaşa olur. Yanlış raporlar. Size bütün söyleyebileceğim; yeğenlerim, Kışyarının kadınlarının ve çocuklarının Boltonin piç oğlu tarafından kurtarıldığını iddia ediyor. Kurtulanların hepsi şu anda Dehşet Kalesi’nde, güvendeymiş.”

“Theon,” dedi Robb birdenbire. “Theon Greyjoy’a ne olmuş? Öldürülmüş mü?”

Aksak Lothar ellerini açtı. “İşte bunu bilmiyorum Majesteleri. Wälder ve Wälder onun akıbetinden bahsetmemiş. Belki Lord Bolton bilir, eğer oğlundan bir haber aldıysa “

“Kendisine mutlaka soracağız,” dedi Sör Brynden.

“Hepinizin son derece perişan olduğunu görebiliyorum. Size yeni bir keder getirdiğim için çok üzgünüm. Belki de yarın sabaha kadar ara vermeliyiz. İşimiz siz kendinizi toparlayana kadar bekleyebilir...”

“Hayır,” dedi Robb, “bu meselenin hallolmasını istiyorum.” Catelyn’in kardeşi Edmure başıyla onayladı. “Ben de öyle. Teklifimize karşılık bir cevabınız var mı lordum?”

“Var.” Lothar gülümsedi. “Lord babam, Majesteleri Kralin Frey Hanedanina yapılan hakaret için bizzat ve yüz yüze özür dilemesi şartıyla,

hanedanlarımızın arasındaki bu yeni evlilik anlaşmasını kabul edeceğini ve Kuzey Kralına tekrar bağlılık yemini vereceğini bildirmemi emretti.”

Bir özür, ödenecek küçük bir bedeldi ama Catelyn, Lord Walderin bu ucuz şartından daha duyduğu anda hoşlanmamıştı.

“Sevindim,” dedi Robb ihtiyatla. “Benim arzum aramızdaki bu anlaşmazlığa sebep olmak değildi Lothar. Freyler benim davam için yiğitçe savaştı. Onların tekrar yanımda olmasını isterim.” “Çok naziksiniz Majesteleri. Bu şartları kabul ettiğiniz takdirde, Lord Tully’ye kardeşim Leydi Roslin’in elini önermek üzere talimat aldım, kendisi on altı yaşında bir bakiredir, lord babamın en küçük kızıdır. Lordun altıncı karısı, Rosby Hanedanindan

Leydi Bethany’den doğmadır. Uysal bir mizacı ve müzik kabiliyeti vardır.”

Edmure koltuğunda kıpırdandı. “Önce tanışmamız daha uygun olmaz mıydı?”

“Evlendiğiniz zaman tanışırsınız,” dedi Wälder Nehir aksi bir tavırla. “Lord Tully önce kızın dişlerini saymak istemiyorsa tabii.” Edmure öfkesine hâkim oldu. “Kardeşinizin dişleri konusunda sizin sözünüze güveneceğim, fakat kendisiyle evlenmeden önce yüzünü bir kez görmem hoş olurdu.”

“Onu şimdi kabul etmelisiniz lordum,” dedi Wälder Nehir. “Aksi takdirde babamın teklifi geri çekilir.”

Aksak Lothar ellerini açtı. “Kardeşim bir askerin açıksözlülüğüne sahip ama söylediği doğru. Lord babam bu evliliğin bir an önce gerçekleşmesini istiyor.”

“Bir an önce?” Edmure’un sesi o kadar mutsuzdu ki Catelyn, Edmure’un savaştan sonra nişanı bozmak fikriyle avunuyor olması gibi yakışıksız bir düşünceye kapıldı.

“Lord Wälder savaşta olduğumuzu unuttu mu?” diye sordu Brynden Karabalık sertçe.

“Bilakis,” dedi Lothar. “Bu yüzden evliliğin hemen gerçekleşmesi için ısrar ediyor sör. Savaşta adamlar ölür, genç ve güçlü olan adamlar bile. Lord Edmure, Roslin’le evlenmeden önce giderse ittifakımıza ne olur? Babamın yaşını da göz önünde bulundurmalıyız elbet. Doksanı geçti ve büyük ihtimalle bu mücadelenin sonunu göremeyecek. Tanrılar onu almadan önce, sevgili Roslin’in güvenle evlendiğini görmek babamın soylu yüreğini rahatlatır, böylece, kızının onu koruyacak ve el üstünde tutacak güçlü bir kocayla evlendiğini bilerek ölebilir.”

Hepimiz Lord Waldeiin mutlu bir şekilde ölmesini isteriz. Bu anlaşma

Catelyn'i iyice rahatsız etmeye başlamıştı. "Kardeşim kendi babasını yeni kaybetti. Yas tutmak için zamana ihtiyacı var."

"Kardeşim neşeli bir kızdır," dedi Lothar. "Roslin, Lord Edmure'un bu kederi atlatması için gerekli şeyin ta kendisi olabilir."

"Ve büyükbabam uzun nişanlılıklardan hoşlanmaz," diye ekledi Wälder Nehir. "Kimbilir neden."

Robb, Walder'a soğuk bir bakış attı. "Ne demek istediğini anlıyorum Nehir. Lütfen bize izin verin."

"Majesteleri nasıl emrederse." Aksak Lothar ayağa kalktı, piç kardeşi adamın salondan çıkmasına yardım etti.

Edmure köpürüyordu. "Benim verdiğim sözün değersiz olduğunu söylemiş kadar oldular. Neden karımı o yaşlı sansarın seçmesine izin vermek zorundayım? Lord Walderin başka kızları da var. Torunları da. Bana da senin gibi seçim hakkı sunulmalıydı. Ben onun bağlı olduğu lordum, kızlarından herhangi biriyle evlenmeye rıza gösterdiğim için ziyadesiyle mutlu olmalı."

"Lord Wälder gururlu bir adam ve biz onu yaraladık," dedi Catelyn.

"Onun gurununu Ötekiler alsın! Kendi salonumda küçük düşürülmeyeceğim. Cevabım hayır."

Robb, dayısına bezgin bir bakış attı. "Sana emir vermeyeceğim. Bu konuda olmaz. Ama teklifi reddedersen Lord Wälder bunu yeni bir hakaret olarak alır ve bu meseleyi yoluna koyma umudumuz tamamen kaybolur."

"Bunu bilemezsin," diye ısrar etti Edmure. "Lord Wälder, doğduğum günden beri beni kızlarından biriyle evlendirmek istiyor. Böyle bir fırsatın o kıskaca benzeyen parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermez. Lothar ona cevabımızı götürdüğünde lord yaltaklanarak geri gelecek ve bir nişanlılığa razı olacak... üstelik benim seçtiğim bir kızla."

"Belki zaman içinde," dedi Brynden Karabalık. "Ama Lothar şartlar ve karşı cevaplarla aramızda mekik dokurken bekleyebilir miyiz?"

Robb'un elleri yumruk halini aldı. "Kuzeye dönmeliyim. Kardeşlerim öldü, Kışyarı yandı, insanlarım kılıçtan geçirildi... Boltonin piçine dair hikâyenin aslını, Theon'un hâlâ sağ ve kaçak olup olmadığını yalnızca tanrılar biliyor. Burada oturup belki olacak, belki de olmayacak bir düğünü bekleyemem."

"Olmak zorunda," dedi Catelyn bundan memnun olmasa da. "Wälder Frey'in hakaretlerine ve şikâyetlerine maruz kalmayı senden fazla istemiyorum kardeşim ama başka seçenek de göremiyorum. Bu düğün olmazsa Robb'un davası kaybedilir. Edmure, kabul etmek zorundayız."

“Biz kabul etmek zorundayız?” dedi Edmure hırçın bir tonla. “Sana dokuzuncu Leydi Frey olman teklif edilmedi Cat.”

“Bildiğim kadarıyla sekizinci Leydi Frey sağ ve sağlıklı,” diye karşılık verdi Catelyn. Şükürler olsun. Aksi takdirde işler o noktaya da gelebilirdi, Lord Wälder söz konusu olunca.

“Yedi Krallık’ta, birine kiminle evlenmesi gerektiğini söyleyecek son adam benim yeğenim,” dedi Karabalık. “Bununla beraber, Geçitler Mücadelesi’ni telafi edeceğine dair bir şeyler söylemiştin.”

“Aklımda daha farklı fedakârlıklar vardı. Kral Katili’yle teke tek dövüş. Bir yalvaran kardeş olarak yedi yıllık bir kefaret. Gün Batımı Denizi’nde bacaklarım bağlı halde yüzmek.” Kimsenin gülümsemediğini görünce Edmure ellerini salladı. “Hepinizi Ötekiler alsın! Pekâlâ, fahişeyle evleneceğim. Fedakârlık olarak.”

DAVOS

Lord Alester kafasını kaldırdı. “Sesler,” dedi. “Duyuyor musun Davos? Birileri bizim için geliyor.”

“Bofa,” dedi Davos. “Akşam yemeği vakti ya da yakın.” Geçen gece Bofa onlara bir jambon tartının yarısını ve bir sürahi şarap getirmişti. Yemeği düşünmek bile Davos’un midesini guruldattı. “Hayır, bir kişiden fazlalar.”

Haklı. Davos en az iki insan sesi duydu, ayak sesleri, gittikçe yükselen kahkahalar. Ayağa kalkıp, parmaklıklara gitti.

Lord Alester kıyafetindeki samanları silkeledi. “Kral beni çağırttı. Ya da kraliçe, evet, Selyse burada çürümeme asla izin vermez, aynı kanı taşıyoruz.”

Bofa, elinde anahtarlıkla hücrenin dışında belirdi. Gardiyanın hemen arkasından Sör Axell Florent ve dört muhafız geliyordu. Lapa doğru anahtarı ararken adamlar meşalenin altında bekledi.

“Axell,” dedi Lord Alester. “Tanrılar merhamet edin. Kral beni mi çağırttı? Ya da kraliçe?”

“Seni kimse çağırtmadı hain,” dedi Sör Axell.

Lord Alester tokatlanmışçasına geriledi. “Hayır, sana yemin ederim, ben hainlik yapmadım. Neden dinlemiyorsun? Eğer Majesteleri açıklamama izin verirse...”

Bofa, büyük demir anahtarı kilide soktu, çevirdi ve hücrenin kapısını açtı. Paslı menteşeler itirazla çığlık attı. “Sen,” dedi Bofa, Davos’a. “Gel.”

“Nereye?” Davos, Sör AxelPe baktı. “Bana doğruyu söyleyin sör, beni yakacak mısınız?”

“Çağrıldın. Yürüyebilir misin?”

“Yürüyebilirim.” Davos hücreden çıktı. Lapa kapıyı bir kez daha kapatırken Lord Alester kederle inledi.

“Meşaleyi al,” diye emretti Sör Axell, gardiyana. “Haini karanlıkta bırak.”

“Hayır,” dedi şövalyenin ağabeyi. “Axell, lütfen, ışığı götürme... tanrılar merhamet edin...”

“Tanrılar? Sadece R’hllor ve Öteki var.” Sör Axell eliyle sert bir işaret yaptı ve muhafızlardan biri aplikteki meşaleyi alıp merdivenlere doğru yürümeye başladı.

“Beni Melisandre’ye mi götürüyorsunuz?” diye sordu Davos.

“O da orada olacak,” dedi Sör Axell. “O asla kralın uzağında değildir. Ama seni bizzat Majesteleri çağırdı.”

Davos elini göğsüne götürdü; bir zamanlar bir kayışın ucundaki deri kesede, şansının asılı olduğu yere. Artık yok, diye hatırladı, dört parmağımın ucu da öyle. Ama ellerinin hâlâ bir kadının boğazına sarılabilecek kadar uzun olduğunu düşündü, özellikle Melisandre’ninki kadar ince bir boğaza.

Yukarı çıktılar, sarmal merdiveni tek sıra halinde tırmandılar. Koyu renkli pürüzlü taştan örülmüş duvarlar ele soğuk geliyordu. Meşalelerin ışığı önlerinden gidiyordu, Davos’un ve diğerlerinin gölgeleri onların yanı sıra duvarlarda yürüyordu. Üçüncü dönemeçte karanlığa açılan bir demir kapıdan geçtiler, beşincisinde bir kapıdan daha. Davos artık yüzeye yakın olduklarını tahmin etti, hatta yüzeyden yukarıdalardı belki. Karşılarına çıkan bir sonraki kapı ahşaptı ama onlar tırmanmaya devam etti. Şimdi duvarlarda okçu pencereleri vardı ama onların geçişini kalın taşların arasından gözetleyen güneş ışığı okları yoktu. Dışarısı karanlıktı.

Sör Axell ağır bir kapıyı iterek geçmesini işaret ettiğinde Davos’un bacakları sancıyordu. Kapının arkasındaki boşlukta, Taş Davul denilen muazzam merkez kaleye giden yüksek bir taş köprü uzanıyordu. Çatıyı destekleyen kavisli köprü gözlerinin içinden huzursuz bir deniz rüzgârı esti, Davos köprüyü geçerken tuzlu suyun kokusunu alabiliyordu. Derin bir nefes çekerek ciğerlerini temiz ve soğuk havayla doldurdu. Rüzgâr ve su, bana kuvvet verin, diye dua etti. Aşağıdaki avluda, karanlığın dehşetini uzakta tutmak için kocaman bir gece ateşi yanıyordu. Kraliçenin adamları ateşin başında toplanmıştı, yeni kırmızı tanrılarına ilahiler okuyorlardı.

Sör Axell köprünün ortasında aniden durdu. Eliyle sert bir hareket yaptı ve muhafızlar duyuş mesafesinin dışına çıktı. “Tercih benim olsaydı, seni ağabeyim Alester’le birlikte yakardım,” dedi adam, Davos’a. “ikiniz de hainsiniz.”

“Siz ne isterseniz söyleyin. Ben Kral Stannis’e asla ihanet etmem.”

“Edersin. Edeceksin. Bunu yüzünde görüyorum. Alevlerin içinde de gördüm. R’hllor bana bu istidadı bağışladı. Leydi Melisandre gibi, bana ateşin içinde geleceği gösteriyor. Stannis Baratheon, Demir Taht’ta oturacak. Bunu gördüm. Ve ne yapılması gerektiğini biliyorum. Majesteleri, hain ağabeyim

yerine beni El seçmeli. Ve sen ona bunu söyleyeceksin.”

Öyle mi? Davos bir şey söylemedi.

“Kraliçe terfim için ısrar etti,” diye devam etti Sör Axell. “Eski dostun Lysli korsan Saan dahi aynı şeyi söylüyor. Birlikte bir plan yaptık, o ve ben. Fakat Majesteleri harekete geçmiyor. Mağlubiyet, ruhundaki kara bir kurtçuk misali onun içini kemiriyor. Majestelerine ne yapılması gerektiğini göstermek onu seven bizlere düşüyor. Eğer kralın davasına iddia ettiğin kadar bağlıysan kaçakçı, sesini bizimkine eklersin. Krala, El olarak sadece bana ihtiyacı olduğunu söyle. Bunu söyle ve yelken açtığımızda yeni bir gemin olsun.”

Bir gemi. Davos karşısındaki adamın yüzünü inceledi. Sör Axell’in kraliçeninkilere benzeyen Florent kulakları vardı. Kulaklarından ve burun deliklerinden kalın kıllar fışkırıyordu, iki kat çenesinin altında tutamlar ve yamalar halinde daha da fazla kıl bitmişti. Burnu genişti, kaşları gür ve çıkıntılıydı, birbirine yakın gözleri düşmanlık doluydu. Bana bir gemi vermektense bir cenaze ateşi vermeyi tercih eder, bu kadarını söyledi zaten, ama ona bu iyiliği yaparsam...

“Bana ihanet etmeyi düşünürsen,” dedi Sör Axell, “çok uzun zamandır Ejderha Kayası’nın kale kumandanı olduğumu hatırla lütfen. Garnizon bana ait. Seni kralın rızası olmadan yakamayabilirim ama bir yerlerden düşüp ölmeyeceğini kim söyleyebilir?” Tombul elini Davos’un ensesine koydu ve onu köprünün bel yüksekliğindeki tarafına itti, sonra biraz daha itip aşağıdaki avluya bakmaya zorladı. “Beni duydun mu?”

“Duydum,” dedi Davos. Ve sen bana hain demeye cesaret ediyorsun?

Sör Axell, Davos’u bıraktı. “Güzel.” Gülümsedi. “Majesteleri yolunu gözlüyor. Onu bekletmesek iyi olur.”

Stannis Baratheoni Taş Davul’un en tepesindeki Boyalı Masa Odasinda, odaya adını veren eserin başında buldular; Fatih Aegon zamanındaki Batı Diyar şeklinde oyulup boyanmış masif ahşap levha. Kralın yanında duran demir maltızın kömürleri kırmızı turuncu parlıyordu. Dört uzun pencere kuzeye, güneye, doğuya ve batıya bakıyordu. Pencerelerin arkasında gece ve yıldızlı gökyüzü vardı. Davos, rüzgarın esişini ve daha hafif bir şekilde denizin seslerini duyabiliyordu.

“Majesteleri,” dedi Sör Axell, “emrettiğiniz üzere soğan şövalyesini getirdim.”

“Görüyorum.” Stannis gri bir yün tunik ve koyu kırmızı bir yelek giymişti, siyah deriden yapılmış kemerine kılıcı ve hançeri asılmıştı. Alev şeklinde uçları olan, kırmızı altından bir taç alnını çevreliyordu. Kralın

görüntüsü sarsıcıydı. Davos'un, Karasu'ya ve felaketleri olacak mücadaleye gitmek üzere yelken açarken Fırtına Burnu'nda bıraktığı adamdan on yıl daha yaşlı görünüyordu. Kısa tıraş edilmiş sakalları gri kıllı bir örümcek ağına dönüşmüştü ve adam on iki kilo zayıflamıştı, belki de daha fazla. Stannis hiçbir zaman etli bir adam olmamıştı ama şimdi, derisinin altındaki kemikler dışarı çıkmak için mücadele veren mızraklar gibi hareket ediyordu. Tacı bile başı için fazla büyüktü sanki. Gözleri, derin çukurlarda kaybolmuş iki mavi noktaydı ve kafatasının hatları yüzünün altından görünüyordu.

Ama Davos'u gördüğünde Stannis'in dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. "Deniz; balık ve soğan şövalyemi bana geri verdi demek."

"Verdi Majesteleri." Benim bunca zamandır zindanda olduğumu biliyor mu? Davos tek dizinin üstüne çöktü.

"Ayağa kalk Sör Davos," diye emretti Stannis. "Seni özlemişim. İyi fikirlere ihtiyacım var ve sen bana asla daha azını vermedin. Şimdi bana doğru söyle... hainliğin cezası nedir?"

Kelime havada asılı kaldı. Korkutucu bir kelime, diye düşündü Davos. Hücre arkadaşını mahkûm etmek üzere mi sorgulanıyordu? Ya da, bir ihtimal kendisini? Krallar hainliğin cezasının ne olduğunu herkesten iyi bilir. "Hainlik?" dedi sonunda, zayıfça.

"Kralını inkâr etmeye ve onun meşru tahtını çalmaya çalışmaya başka ne isim verebilirsin? Tekrar soruyorum... Kanunlara göre hainliğin cezası nedir?"

Davos'un cevap vermekten başka seçeneği yoktu. "Ölüm," dedi. "Ceza ölümdür Majesteleri."

"Daima böyleydi. Ben... ben zalim bir adam değilim Sör Davos. Beni tanıyorsun. Beni uzun zamandır tanıyorsun. Bu benim fermanım değil. Daima böyleydi, Aegonin zamanından ve daha öncesinden beri. Şeytan Karaateş, Toyne kardeşler, Akbaba Kral, Yüce Üstat Hareth... hainler suçlarının bedelini her daim canlarıyla ödedi... Rhaenyra Targaryen bile. Bir kralın kızı ve iki kralın annesiydi, buna rağmen, ağabeyinin tacını gasbetmeye çalıştığı için bir hainin ölümüyle öldü. Kanun böyle. Kanun, Davos. Zalimlik değil."

"Evet Majesteleri." Benden bahsetmiyor. Davos, karanlıktaki hücre arkadaşı için anlık bir acıma duygusu hissetti. Sessiz kalması gerektiğini biliyordu ama yorgundu ve keder doluydu, "Efendimiz, Lord Florent'in niyeti hainlik değildi," derken duydu kendini.

"Kaçakçılar buna başka bir isim mi veriyor? Onu El yaptım ve o benim haklarımı bir kâse bezelye lapasına sattı. Onlara Shireen'i bile verecekti. Benim tek çocuğumu ensestten doğmuş bir piçle evlendirecekti." Kralın sesi öfkeyle

kalınlaşmıştı. “Ağabeyimin sadakat uyandırmak gibi bir yeteneği vardı. Düşmanlarının kalbinde bile. Yaz Kalesi’nde aynı gün içinde üç mücadele kazandı ve Lord GrandisonİA Lord Cafferen’i tutsak olarak Fırtına Burnu’na getirdi. Onların sancaklarını zafer yadigârı olarak salona astı. Cafferen’in beyaz karacaları kanla lekelenmişti ve Grandisonin uyuyan aslanı neredeyse ikiye bölünmüştü. Buna rağmen, adamlar bütün bir gece o sancakların altında oturdular, RobertİA birlikte içki içip yemek yediler. Robert onları ava bile götürdü. Avluda hep birlikte balta fırlattıklarını gördüğümde, ‘Bu adamların niyeti seni yakılmak üzere Aerys’e götürmek’ dedim ağabeyime. ‘Onların eline balta vermemelisin.’ Robert sadece güldü. Ben olsam Grandison ve Cafferen’i zindana atardım ama Robert onları dosta dönüştürdü. Lord Cafferen, Ashford Kalesi’nde öldü; Robert için savaşırken Randyll Tarly tarafından kesildi. Lord Grandison, Üç Dişli Mızrak’ta yaralandı ve bir yıl sonra hayatını kaybetti. Ağabeyim bu adamların sevgisini kazandı ama öyle görünüyor ki ben yalnızca ihanet duygusu uyandırıyorum. Kendi kanımdan akrabalarımda bile. Kardeş, büyükbaba, kuzenler, amca...”

“Majesteleri,” dedi Sör Axell, “Size yalvarıyorum, bütün Florentler’in o kadar zayıf olmadığını kanıtlamam için bana bir şans verin.”

“Sör Axell savaşa kaldığım yerden devam etmemi istiyor,” dedi Kral Stannis, Davos’a. “Lannisterlar yenildiğimi ve işimin bittiğini düşünüyor. Yeminli lordlarım beni yüzüstü bıraktı, hemen hemen hepsi. Öz annemin babası Lord Estermon bile Joffrey’ye diz çöktü. Bana kalan birkaç sadık adamın da cesareti kırılıyor. Günlerini içki içip kumar oynayarak, dayak yemiş köpekler misali yaralarını yalayarak geçiriyorlar.”

“Mücadele kalplerini bir kez daha ateşe verecek Majesteleri,” dedi Sör Axell. “Mağlubiyet hastalıktır ve tedavisi zaferdir.” “Zafer.” Kralın ağzı çarpıldı. “Zafer var, zafer var sör. Ama planınızı Sör Davos’a anlatın. Önerinizle ilgili onun görüşlerini dinleyeceğim.”

Sör Axell, Davos’a döndü. Adamın yüzündeki bakış; Kral Kutsanmış Baelor’un gururlu Lord Belgrave’e, dilencinin iltihaplı ayağını yıkamasını emrettiğinde lordun yüzünde belirmiş olması muhtemel bakışa benziyordu. Şövalye buna rağmen emre itaat etti.

Sör Axell’in Salladhor Saan’la birlikte yaptığı plan basitti. Ejderha Kayası’ndan, Celtigar Hanedanının kadim makamı Pençe Adası’na yapılacak birkaç saatlik bir deniz yolculuğu. Lord Ardrian Celtigar, Karasu’da alevli kalbin altında dövüşmüştü ama tutsak düşer düşmez Joffrey’nin tarafına geçmişti. Şu anda bile Kral Topraklarindaydı. “Majestelerinin öfkesinden,

Ejderha Kayası'nın yakınlarına gelemeyecek kadar çok korkuyor şüphesiz," diye açıkladı Sör Axell. "Ve akıllılık ediyor. Adam meşru kralına ihanet etti."

Sör Axell, Salladhor Saan'ın donanmasını ve Karasu'dan kaçan adamları -Stannis'in Ejderha Kayası'nda, yarısından çoğu Florentler olmak üzere hâlâ bin beş yüz küsür adamı vardı- Lord Celtigarin ihanetini cezalandırmak için kullanmayı teklif ediyordu. Pençe Adasi'nın garnizonu zayıftı ama söylendiğine göre kalesi Myr halılarıyla, Volantis camlarıyla, gümüş ve altın tabaklarla, mücevherli kadehlerle, fevkalade şahinlerle, Valyria çeliğinden yapılmış bir baltayla, derinlerdeki canavarları çağırabilecek bir boruyla, yakut sandıklarıyla ve bir insanın yüz yılda içemeyeceği kadar çok şarapla doluydu. Celtigar dünyaya pinti bir yüz göstermiş olsa da kendi lüksleri konusunda asla cimrilik etmemişti. "Kalesini ateşe verip insanlarını kılıçtan geçirelim derim," diye sonuca vardı Sör Axell. "Pençe Adası'nı sadece leş kargalarının yaşayabileceği külden ve kemikten ibaret bir harabeye çevirelim ki LannisterlarİA düşüp kalkanların kaderinin ne olacağını bütün diyar görsün."

Stannis, Sör Axell'in ezberini dişlerini sıkarak sessizlik içinde dinledi. Adamın sözü bittiğinde, "Bunun yapılabileceğine inanıyorum," dedi. "Risk küçük. Lord Redwyne, Arbor'dan yelken açana dek Joffrey'nin denizde hiçbir gücü yok. Alınacak ganimet, Lysli korsan Salladhor Saanin bir zaman için sadık kalmasını sağlayabilir. Pençe Adası tek başına değersiz ama kalenin düşüşü Lord Tywin'e davamın henüz sonuçlanmadığını göstermeye yarayabilir." Kral, Davos'a döndü. "Gerçekleri konuş sör. Sör Axell'in önerisinden ne sonuç çıkarıyorsun?"

Gerçekleri konuş Sör. Davos, Lord Alester'le paylaştığı karanlık hücreyi hatırladı. Bofa ve Lapa'yı hatırladı. Sör Axell'in avlunun üzerindeki köprüde verdiği sözü düşündü. Bir gemi veya bir düşüş, hangisini seçmeli? Ama soru soran kişi Stannis'ti. "Majesteleri," dedi Davos ağır ağır, "saçmalık olduğu sonucunu çıkarıyorum... ve korkaklık."

"Korkaklık?" dedi Sör Axell neredeyse bağırarak. "Kimse kralımın önünde bana korkak diyemez!"

"Sessizlik," dedi Stannis. "Sör Davos, devam et, sebeplerini duymak istiyorum."

Davos, Sör Axell'e döndü. "Diyara, henüz işimizin bitmediğini göstermemiz gerektiğini söylüyorsunuz. Bir darbe indirelim.

Savaş çıkaralım, evet... ama hangi düşmana karşı? Pençe Adasında hiç Lannister bulamayacaksınız."

"Hainler bulacağız," dedi Sör Axell, "gerçi, eve daha yakın bir yerde de

bazı hainler bulabilirim. Hatta bu odanın içinde.”

Davos iğnelemeyi duymazdan geldi. “Lord Celtigarin Joffrey denen çocuğa diz çöktüğünden şüphem yok. O, işi bitmiş yaşlı bir adam. Hayatının son günlerini, kalesinde oturup mücevherli kadehlerinden şarap içerek geçirmekten başka bir şey istemiyor.” Stannis’e döndü. “Buna rağmen siz çağırdığınızda geldi efendimiz. Gemilerle ve kılıçlarla geldi. Lord Renly, Fırtına Burnu’nda üstümüze çöktüğünde Celtigar sizin yanınızda durdu ve gemileri Karasu’ya yelken açtı. Lordun adamları sizin için savaştı, sizin için öldürdü, sizin için yandı. Pençe Adası’nın garnizonu zayıf, evet. Kadınlardan, çocuklardan ve yaşlı adamlardan ibaret. Peki bunun sebebi ne? Çünkü o insanların kocaları, oğulları ve babaları Karasu’da öldü. Kürek çekerken, kılıç sallarken, bizim sancaklarımızın altında dövüşürken öldüler. Buna karşılık Sör Axell, o adamların geride bıraktığı evlere baskın yapmamızı öneriyor, dullarına tecavüz etmemizi ve çocuklarını kılıçtan geçirmemizi. Bu küçük insanlar hain değiller...”

“Hainler,” diye ısrar etti Sör Axell. “Karasu’da Celtigarin bütün adamları katledilmedi. Yüzlercesi lordlarıyla birlikte alındı ve lordları diz çöktüğünde onlar da aynı şeyi yaptı.”

“Lordları diz çöktüğünde,” diye tekrar etti Davos. “Onlar Celtigarin adamları. Yeminli adamları. Başka ne seçenekleri vardı?”

“Her adamın seçenekleri vardır. Diz çökmeyi reddedebilirlerdi. Bazıları bunu yaptı ve bunun için öldü. Ama gerçek ve sadık adamlar olarak öldüler.”

“Bazı adamlar diğerlerinden daha güçlüdür.” Davos bunun zayıf bir cevap olduğunu biliyordu. Stannis demirden yapılmış bir adamdı, diğer insanlardaki zayıflığı ne anlar ne de bağışlardı. Kaybediyorum, diye düşündü ümitsizce.

“Meşru kralına sadık kalmak her adamın görevidir, hizmet ettiği lord hıyanet içinde olsa bile,” dedi Stannis tartışma kabul etmez bir tonla.

Umutsuz bir delilik, çılgınlığa yakın bir pervasızlık Davos’u ele geçirdi. “Kardeşleriniz sancaklarını kaldırdığında, sizin Kral Aerys’e sadık kaldığınız gibi mi?” dedi hiç düşünmeden.

Salona şaşkın bir sessizlik çöktü, sonunda Sör Axell bağırdı, “Hainlikl” Ve hançerini kınından çıkardı. “Majesteleri, bu adam şenaatini yüzünüze haykırıyor!”

Davos, Stannis’in dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordu. Kralın alnında mavi ve kabarık bir damar belirdi. Gözleri Davos’un gözleriyle buluştu. “Bıçağını kaldır Sör Axell. Ve bizi yalnız bırak.” “Majestelerini memnun edecekse...”

“Gitmen beni memnun edecek,” dedi Stannis. “Huzurumdan ayrıl ve bana Melisandre’yi gönder.”

“Emredersiniz.” Sör Axell bıçağı kaldırdı, reverans yaptı ve kapıya doğru koşturdu. Çizmeleri öfkeyle zeminde çınladı.

Yalnız kaldıklarında, “Her zaman müsamaham karşısında haddini aştın,” diye uyardı Stannis, Davos’u. “Dilini de parmaklarını kısalttığım kadar kolay kısaltabilirim kaçakçı.”

“Ben sizin adammızım Majesteleri. Yani bu dil sizin, ne isterseniz yapabilirsiniz.”

“Evet, benim,” dedi Stannis daha sakin bir sesle. “Ve o dilin gerçekleri söylemesini istiyorum. Gerçekler bazen acı olsa da. Aerys? Keşke bilseydin... zor bir seçimdi. Kanım ya da metbum. Ağabeyim ya da kralım.” Yüzünü buruşturdu. “Demir Tahti gördün mü hiç? Sırtındaki dikenleri, kıvrılmış çelikten şeritleri, bir arada eritilmiş kılıçların ve bıçakların sivri uçlarını? Rahat bir koltuk değildir sör. Aerys kendini öyle sık keserdi ki adamlar ona Yarakabuğu Kral demeye başlamıştı. Zalim Maegor o tahtta öldürüldü. O taht tarafından, der bazıları. Bir adamın rahatça dinlenebileceği bir koltuk değildir. Çoğu zaman, kardeşlerimin onu neden bu kadar umutsuzca istediğini merak ederim.”

“O halde siz onu neden istiyorsunuz?” diye sordu Davos. “Mesele istemek değil,” dedi Davos. “Taht, Robertin veliahtı olarak benim. Kanun böyle. Benden sonra da kızıma geçmeli, Selyse nihayetinde bana bir oğul vermezse.” Uç parmağını, rengi zamanla kararmış masanın sert ve pürüzsüz vernikli yüzeyinde hafifçe gezdirdi. “Ben kralım. Bu meseleye istekler giremez.

Kızıma karşı bir vazifem var. Diyara karşı. Hatta Robert’a. Beni çok sevmezdi, bunu biliyorum ama her şeye rağmen ağabeyimdi. Lannister kadını ona boynuzlar taktı, onu soytarıya çevirdi. Onu öldürmüş bile olabilir, Jon Arryni ve Ned Stark’ı öldürdüğü gibi. Böyle suçların karşısında adalet olmalı. Cersei ve zelilleriyle başlayarak. Ama bu yalnızca başlangıç olacak. O meclisi temizlemeye kararlıyım. Bunu, Uç Dişli Mızrak’tan sonra Robert’ın yapması gerekirdi. Sör Barristan bir keresinde, Aerys’in hükümdarlığındaki çürümenin Varysİe başladığını söylemişti bana. O hadım asla affa uğramamalıydı. Kral Katili de öyle. Robert en azından, Lord Eddardin ısrar ettiği gibi Jaime’nin beyaz pelerinini çıkarmalı ve onu Sur’a göndermeliydi. Bunu yapmak yerine Jon Arryni dinledi. Ben o sırada hâlâ Fırtına Burnu’nda işgal altındaydım, fikrim sorulmadı.” Aniden dönüp sert ve zeki gözlerle Davos’a baktı. “Şimdi, gerçekler. Leydi Melisandre’yi neden öldürmek istedin?”

Demek biliyor. Davos ona yalan söylemezdi. “Karasu’da dört oğlum

yandı. Kırmızı kadın onları alevlere verdi.”

“Ona haksızlık ediyorsun. O alevler Melisandre’nin marifeti değildi. İblisi lanetle, alev kehanetçilerini lanetle, donanmamı bir tuzağın dişlerinin arasına yüzdüren o aptal Florenti lanetle. Ya da, inatçı gururum yüzünden, ona en çok ihtiyacım olduğu sırada Melisandre’yi gönderdiğim için beni lanetle. Ama Melisandre’yi değil. O benim sadık hizmetkârım olarak kaldı.”

“Üstat Cressen sizin sadık hizmetkârınızdı. Melisandre onu öldürdü, Sör Cortnay Penrose’u ve kardeşiniz Renly’yi öldürdüğü gibi.”

“İşte şimdi aptalca konuşuyorsun,” diye şikâyet etti kral. “Alevlerin içinde Renly’nin sonunu gördü, evet ama o işte benden fazla parmağı yoktu. Rahibe benimle birlikteydi. Devan da aynı şeyi söyleyecektir. Benden şüphe ediyorsan ona sor. Eğer mümkün olsaydı Melisandre, Renly’nin canını esirgerdi. Beni Renly’yle buluşmaya ve ihanetinden vazgeçmesi için ona son bir şans vermeye zorlayan Melisandre’ydi. Ve Sör Axell seni R’hllor’a vermek istediğinde, bana seni çağırtmamı söyleyen de oydu.” Hafifçe gülümsedi. “Bu seni şaşırttı mı?”

“Evet. Onun ya da onun kırmızı tanrısının dostu olmadığımı biliyor.”

“Ama benim dostumsun. Bunu da biliyor.” Stannis bir el hareketiyle Davos’u daha yakınına çağırdı. “Delikanlı hasta. Pylos onu sülüklüyor.”

“Delikanlı?” Davos’un düşünceleri oğlu Devan’a gitti, kralın yaverine. “Oğlum mu efendimiz?”

“Devan? İyi bir çocuk. Sana çok benziyor. Hasta olan Robert’ın piçi, Fırtına Burnu’ndan aldığımız çocuk.”

Edric Fırtına. “Onunla Aegonin Bahçesi’nde konuştum.” “Kadının dilediği gibi. Kadının gördüğü gibi.” Stannis iç geçirdi. “Çocuğun cazibesi seni etkiledi mi? Böyle bir yeteneği var. Bunu babasının kanından almış. Bir kral çocuğu olduğunu biliyor ama bir piç olduğunu unutmayı tercih ediyor. Ve Robert’a tapıyor, küçükken Renly de tapardı ona. Benim soylu ağabeyim, Fırtına Burnu’nu ziyaret ettiği zamanlarda sevgi dolu baba rolünü oynardı, hediyeler de vardı tabii... kılıçlar, midilliler, kürk kaplı pelerinler. Her biri hadımın işiydi. Çocuk, Kızıl Kale’ye teşekkür dolu mektuplar yazardı, Robert güler ve Varys’e bu yıl ne yolladığını sorardı. Renly de daha iyi değildi. Çocuğun bakımını ve yetiştirilmesini kale kumandanlarının, üstatların eline bıraktı ve adamların her biri çocuğun cazibesine kurban oldu. Penrose ondan vazgeçmektense ölmeyi tercih etti.” Kral, dişlerini gıcırdattı. “Bu beni hâlâ öfkelendiriyor. Çocuğa zarar vereceğimi nasıl düşünebildi? O zor gün geldiğinde Robert’ı seçtim, öyle değil mi? Kanımı onuruma tercih ettim.”

Çocuğun adını kullanmıyor. Bu durum Davos'u fazlasıyla rahatsız etmişti. "Genç Edric'in bir an önce sağlığına kavuşmasını umarım."

Stannis, Davos'un endişesini giderircesine elini salladı. "Soğuk algınlığı, hepsi bu. Öksürüyor, titriyor, ateşi var. Üstat Pylos onu yakın zamanda iyileştirir. Çocuğun tek başına hiçbir değeri yok ama damarlarında ağabeyimin kanı akıyor. Kadın, bir kralın kanında güç olduğunu söylüyor."

Davos'un, kadının kim olduğunu sormasına gerek yoktu. Stannis, Boyalı Masa'ya dokundu. "Şuna bir bak soğan şövalyesi. Kanunlarla benim olan diyar. Benim Batıdiyar'ım." Elini masanın üstünde gezdirdi. "Şu Yedi Krallık söylemleri saçmalıktan ibaret. Aegon üç yüz yıl önce bizim şu anda durduğumuz yerde dururken gördü bunu. Bu masayı onun emriyle boyadılar. Nehirler ve koylar boyadılar, tepeler, dağlar, kaleler, şehirler, pazar kasabaları, göller, bataklıklar ve ormanlar... ama sınırlar değil. Hepsi bir bütün. Bir kralın tek başına yöneteceği bir diyar."

"Tek kral," diye onayladı Davos. "Tek kral barış anlamına gelir."

"Batıdiyar'a adalet getireceğim. Sör Axell'in en fazla savaştan anladığı kadar anladığı bir şey. Pençe Adası bana hiçbir şey kazandırmaz... ve senin dediğin gibi, bu şeytanca bir plan. Celtigar, ihanetinin bedelini bizzat ödemeli, kendi başına. Ben krallığıma kavuştuğumda ödeyecek. En soylu lorddan en aşağılık lağım faresine kadar her adam ektiğini biçecek. Ve sana söz veriyorum ki, bazıları parmaklarının ucundan fazlasını kaybedecek. Onlar benim krallığımı kanattı ve ben bunu unutmayacağım." Kral Stannis masadan döndü. "Diz çök Soğan Şövalyesi."

"Majesteleri?"

"Bir zamanlar, seni soğanların ve balıkların için şövalye yapmıştım. Şimdiyse bunun için, seni lordluğa yükseltmeye karar verdim."

Bu? Davos'un aklı karışmıştı. "Ben sizin şövalyeniz olmaktan mutluyum Majesteleri. Bir lord gibi davranmayı öğrenemem."

"Güzel. Bir lord gibi davranmak yanlış davranmak demektir. Ben bu dersi zor yoldan aldım. Şimdi, diz çök. Kralın emrediyor."

Davos diz çöktü ve Stannis uzunkılıcını çekti. Melisandre ona Işık Getiren adını vermişti; yedi tanrıyı tüketen alevlerin arasından çekilen kılıç, kahramanların kızıl kılıcı. Bıçak kınından çıkarken oda aydınlanıyordu sanki. Çeliğin kendi ışıltısı vardı; kâh turuncu, kâh sarı, kâh kırmızı. Hava çeliğin etrafında hareleniyordu, hiçbir mücevher asla böyle pırıldamış olamazdı. Ama Stannis çeliği Davos'un omzuna değdirdiğinde, Davos bu kılıcın diğer uzunkılıçlardan farklı olduğunu hissetmedi. "Seaworth Hanedanından Sör

Davos,” dedi kral. “Şimdi ve daima, benim gerçek ve sadık adamım mısın?”

“Evet Majesteleri.”

“Bütün hayatın boyunca bana sadakatle hizmet edeceğine, bana doğru tavsiyeler vereceğine, itaatte tez canlı olacağına, haklarımı ve diyarımı büyük ve küçük bütün mücadelelerde savunacağına, insanlarımı koruyacağına ve düşmanlarımı cezalandıracağına dair yemin eder misin?”

“Ederim Majesteleri.”

“Öyleyse tekrar ayağa kalk Davos Seaworth; Yağmur Ormanı Lordu, Dar Deniz Amirali ve Kral Eli olarak ayağa kalk.”

Davos bir an için hareket edemeyecek kadar afallamıştı. Bu sabah onun zindanında uyandım. “Majesteleri, yapamazsınız... ben Kral Eli olmaya uygun bir adam değilim.”

“Senden daha uygun bir adam yok.” Stannis, Işık Getireni kınına soktu, Davos’a elini uzatıp onu ayağa kaldırdı.

“Ben alt tabaka doğumluyum,” diye hatırlattı Davos, krala. “Yukarılara zıplamış bir kaçakçı. Lordlarınız bana asla itaat etmez.”

“O zaman yeni lordlar çıkarırız.”

“Ama ben... ne yazabiliyorum... ne de okuyabiliyorum.” “Üstat Pylos senin için okur. Yazmaya gelince, son El yazdıkları yüzünden başını kaybedecek. Senden bütün istediğim bana her daim verdiğin şeyler. Dürüstlük. Sadakat. Hizmet.”

“Benden daha iyi biri vardır şüphesiz... kudretli bir lord...” Stannis güldü. “Bar Emmon denen delikanlı mı? İnançsız büyükbabam mı? Celtigar beni yüzüstü bıraktı, yeni Velaryon altı yaşında. Yeni Sunglass, ağabeyi tarafımdan yakıldıktan sonra Volantis’e doğru yelken açtı.” Öfkeli bir el hareketi yaptı. “Birkaç iyi adam kaldığı doğru. Sör Gilbert Farring, iki yüz sadık adamla birlikte benim adıma Fırtına Burnu’nu tutuyor. Lord Morringen, Gece Şarkısı Piçi, genç Chyttering, kuzenim Andrew... ama hiçbirine sana güvendiğim gibi güvenmiyorum Yağmur Ormanı Lordu’m. El’im sen olacaksın. Mücadelede yanımda olmasını istediğim kişi sensin.”

Yeni bir mücadele hepimizin sonu olur, diye düşündü Davos. Lord Alester en azından bu kadarında haklı. “Majesteleri dürüst fikirler istedi. O halde dürüstçe söylüyorum ki... Lannisterlar’a karşı yeni bir mücadeleye girişmek için gerekli güçten yoksunuz.”

“Majesteleri büyük mücadeleden bahsediyor,” dedi doğu aksanlı bir kadın sesi. Melisandre, kırmızı ipeklileri ve pırıltılı satenleriyle kapıda duruyordu, elinde kapaklı, gümüş bir tabak vardı. “Bu küçük savaşlar, bizi

bekleyen asıl mücadeleden önceki çocuk kavgalarından başka bir şey değil. Adı anılmaması gereken, kuvvetini sıraya sokmaya başladı Davos Seavvorth. Ölümcül, şeytani ve ölçülemez derecede şiddetli bir kuvvet. Yakında soğuk gelecek. Ve asla bitmeyen gece.” Gümüş tabağı Boyalı Masa’ya bıraktı. “Meğerki dürüst adamlar ona karşı koyacak cesareti bulsun.” Stannis gümüş tabağa baktı. “Melisandre onu bana gösterdi Lord Davos. Alevlerin içinde.”

“Onu siz de gördünüz mü efendimiz?” Stannis böyle bir konuda yalan söyleyecek adam değildi.

“Kendi gözlerimle. Mücadeleden sonra, ben ümitsizlik içinde kaybolmuşken, Leydi Melisandre şöminedeki ateşe bakmamı söyledi. Baca çok güçlü çekiyordu ve ateşten küller yükseliyordu. Kendimi yarı aptal gibi hissederek onları izledim ama Melisandre daha derinlere bakmamı söyledi ve... küller beyazdı, yukarı doğru emiliyorlardı ama birdenbire yere düşüyormuş gibi göründüler. Kar, diye düşündüm. Sonra havadaki kıvılcımlar dönmeye başladı, bir meşale çemberine dönüştüler. Ve ben, alevlerin içinden, bir ormanın ortasındaki yüksek tepeye bakıyordum. Kıvılcımlar, meşalelerin ardındaki siyahlı adamlara dönüştü ve karın içinde ilerleyen şekiller vardı. Ateşe rağmen öyle korkunç bir soğuk hissediyordum ki titredim, imge o zaman kayboldu, ateş sadece ateşti yine. Ama gördüğüm şey gerçekti, bunun için krallığımı ortaya koyardım.”

“Koydu da,” dedi Melisandre.

Kralın sesindeki inanç, Davos’u kemiklerine kadar titretmişti. “Bir ormanın ortasındaki tepe... kardaki şekiller... Bilemiyorum...”

“Mücadelenin başladığı anlamına geliyor bu,” dedi Melisandre. “Camın içindeki kum şimdi daha hızlı akıyor ve insanlığın dünyadaki zamanı hemen hemen tükendi. Cesurca hareket etmeliyiz, yoksa bütün umut kaybolur. Batıdiyar, gerçek kralının kanatları altında tek vücut olmalı; vadedilen prens, R’hllor’un seçilmişi Ejderha Kayası Lordu.”

Ağzında kötü bir tat varmış gibi yüzünü buruşturarak, “O halde R’hllor’un tuhaf seçimleri var,” dedi kral. “Neden kardeşlerim değil de ben? Renly ve şeftalisi. Rüyamda onu görüyorum; ağzından meyvenin suyu, boğazından kan akıyor. Eğer Renly bana karşı olan vazifesini yerine getirseydi, birlikte Lord Tywin’i ezebilirdik. Robert’ın bile gurur duyacağı bir zafer olurdu. Robert...” Dişlerini gıcırdattı. “O da rüyalarıma giriyor. Gülüyor, içiyor. Böbürleniyor. Bunlar en iyi yaptığı şeylerdi. Bunlar ve dövüşmek. Ben onu hiçbir şeyde geçemedim. Işık Tanrısı, Roberti seçmeliydi. Neden ben?”

“Çünkü siz hakkaniyetli bir adamsınız,” dedi Melisandre. “Hakkaniyetli

bir adam.” Stannis tek parmağıyla gümüş tabağın kapağına dokundu. “Sülükleri olan.”

“Evet,” dedi Melisandre, “ama size bir kez daha söylemek zorundayım, böyle olmaz.”

“İşe yaracağına yemin etmiştin.” Kral öfkeli görünüyordu. “Yarayacak... ve yaramayacak.”

“Hangisi?”

“İkisi de.”

“Bana mantıklı konuş kadın.”

“Ateşler daha açık konuştuğunda ben de konuşacağım. Alevlerin içinde gerçekler vardır ama görmesi her zaman kolay değildir.” Melisandre’nin boğazındaki yakut, maltızın ışıltısından ateş yudumluyordu. “Bana çocuğu verin Majesteleri. Bu daha sağlam bir yol. Daha iyi bir yol. Bana çocuğu verin ve taş ejderhayı uyandırayım.”

“Sana söyledim, cevabım hayır.”

“Batıdiyarin bütün erkek ve kız çocuklarına karşılık bir gayrimeşru çocuk. Bundan sonra dünyanın bütün krallıklarında doğabilecek bütün çocuklara karşılık.”

“O çocuk masum.”

“O çocuk sizin zifaf yatağınızı lekeledi, bunu yapmasaydı sizin kendi oğullarınız olurdu. Size utanç getirdi.”

“Bunu Robert yaptı. Delikanlı değil. Kızım onu seviyor. Ve o çocuk, benim kendi kanım.”

“Ağabeyinizin kanı,” dedi Melisandre. “Bir kralın kanı. Taş ejderhayı yalnızca bu uyandırabilir.”

Stannis dişlerini gıcırdattı. “Bunu daha fazla dinlemeyeceğim. Ejderhaların işi bitti. Targaryenlar onları geri getirmeyi defalarca denedi. Kendilerini soytanya çevirdiler ya da cesede. Bu kasvetli kayanın üstünde ihtiyacımız olan tek soytarı Yamalı Yüz. Sülüklerin var. İşini yap.”

Melisandre başını sertçe eğip, “Kralım nasıl emrederse,” dedi. Sağ eliyle sol yenine uzandı, maltızın içine bir avuç dolusu toz attı. Kömürler kükredi. Solgun renkli alevler kömürlerin üzerinde kıvrılırken, kırmızı kadın gümüş tabağı alıp krala götürdü. Da- vos, kadının kapağı açmasını izledi. Kapağın altında kanla şişmiş üç büyük ve siyah sülük vardı.

Çocuğun kanı, Davos hemen anlamıştı. Bir kralın kanı.

Stannis bir elini öne uzattı ve parmakları sülüklerden birinin etrafında kapandı.

“İsmi söyle,” diye emretti Melisandre.

Sülük, kendini parmaklardan birine yapıştırmaya çalışarak kralın kıskacında kıvranıyordu. “İşgalci,” dedi kral. “Joffrey Baratheon.” Ateşe attığı sülük kömürlerin arasında bir sonbahar yaprağı gibi kıvrılıp yandı.

Stannis ikinci sülüğü yakaladı. “İşgalci,” dedi, bu sefer daha yüksek bir sesle. “Balon Greyjoy.” Hayvanı hafif bir fiskeyle ateşe gönderdi. Eti yarılan sülükten fışkıran kan tıslayıp tüttü.

Son sülük kralın elindeydi. Stannis parmaklarının arasında kıvranan hayvanı bir süre inceledi. “İşgalci,” dedi sonunda. “Robb Stark.” Ve sülüğü ateşe fırlattı.

JAIME

Harrenhal'un banyosu; büyük taş küvetleri olan, loş, buharlı, alçak tavanlı bir odaydı. Jaime'yi içeri soktuklarında, Brienne'i küvetlerden birinde otururken buldular, kız neredeyse öfkeyle kolunu keseliyordu.

"O kadar sert değil fahişe," diye seslendi Jaime. "Derini yüzeceksin." Kız fırçayı düşürdü ve Gregor Clegane'inki kadar büyük elleriyle göğüslerini kapadı. Gizlemeye çalıştığı sivri uçlu küçük tomurcuklar, on yaşındaki bir kızda, Brienne'in kaslı göğsünde göründüğünden daha doğal görünürdü.

"Burada ne işin var?" diye sordu Brienne.

"Lord Bolton kendisiyle akşam yemeği yemem için ısrar ediyor." Jaime sol eliyle muhafızını dürttü. "Şu kokuşmuş paçavraları çıkarmama yardım et." Tek elle, pantolonunun bağcıklarını çözmek kadar basit bir işi bile yapamıyordu. Muhafız, gönülsüzce de olsa emre itaat etti. Kıyafetleri bir yığın halinde ıslak zemine düştüğünde, "Şimdi bizi yalnız bırak," dedi Jaime, adama. "Tarth Leydim, göğüslerinin senin gibi pislikler tarafından seyredilmesini istemiyor." Kesik bileğini Brienne'in başında duran basık yüzlü kadına doğru kaldırdı. "Sen de. Dışarıda bekle. Sadece bir kapı var ve fahişe bir bacadan tırmanamayacak kadar iri."

İtaat kemikleşmiş bir alışkanlıktı. Kadın, banyoyu Jaime'yle Brienne'e bırakarak muhafızın peşi sıra dışarı çıktı. Özgür Şehirler tarzında yapılmış küvetler altı yedi kişinin sığabileceği kadar genişti, Jaime beceriksiz ve ağır hareketlerle fahişenin küvetine girdi. İki gözü de açıktı ama sağ gözü, Qyburn'ün sülüklerine rağmen bir parça şiş kalmıştı. Jaime kendini yüz dokuz yaşında hissediyordu, Harrenhal'a geldiğinde hissettiğinden çok daha iyiydi bu.

Brienne geri çekildi. "Başka küvetler de var."

"Bu küvet benim için gayet uygun." Jaime dikkatli bir şekilde çenesine kadar sıcak suya gömüldü. "Korkma fahişe. Bacakların mosmor ve ben onların arasındaki şeyle hiç ilgilenmiyorum." Sağ kolunu küvetin kenarına koydu; Qyburn, sargıların kuru kalması gerektiği hususunda onu uyarmıştı. Jaime bacaklarındaki gerginliğin boşaldığını hissedebiliyordu ama başı dönüyordu.

“Bayılırsam beni dışarı çek,” dedi. “Hiçbir Lannister banyo yaparken boğulmadı, ilk olmak niyetinde değilim.”

“Ölmen neden umurumda olsun?”

“Kutsal bir yemin verdin.” Kızın kalın ve beyaz boynuna kırmızı bir öfke yürürken Jaime gülümsedi. Brienne sırtını döndü. “Hâlâ utangaç bakire mi? Daha önce görmediğim neyin var sence?” Jaime, Brienne’in düşürdüğü fırçayı aldı ve kendini gelişigüzel ovalamaya başladı. Bu bile zordu, sarsakcaydı. Sol elim hiçbir işe yaramıyor.

Yine de, Jaime’nin tenindeki kabuklaşmış pislik sökülürken küvetteki suyun rengi koyulaştı. Fahişe, sırtı Jaime’ye dönük halde kaldı, kızın muazzam kollarındaki kaslar sert ve şişkindi.

“Kesik bileğimin görüntüsü seni bu kadar çok mu rahatsız ediyor?” diye sordu Jaime. “Memnun olmalısın. Kralı öldüren elimi kaybettim. Stark çocuğunu kuleden iten elimi. Kız kardeşimi ıslatmak için bacaklarının arasına soktuğum elimi.” Kesik bileğini kızın yüzüne dayadı. “Muhafızı senken, Renly’nin ölmesi boşuna değil.”

Brienne saldırıya uğramış gibi ayağa fırladı, sıcak sular küvetten dışarı taştı. Küvetten çıkarken, Jaime kızın bacaklarının arasındaki sarı çalılığı gördü. Brienne, Cersei’den çok daha tüylüydü. Jaime suyun içindeki aletinin kabardığını hissetti, bu saçmaydı. İşte şimdi Cersei’den çok uzun ayrı kaldığımı biliyorum. Bedeninin tepkisinden rahatsız olmuş halde gözlerini başka tarafa çevirdi. “Bu yakışıksızdı,” diye mırıldandı. “Ben sakat ve aksi bir adamım. Beni bağışla fahişe. Beni herhangi bir erkeğin koruyacağı kadar iyi korudun, hatta çoğundan daha iyi.”

Brienne çıplaklığını bir havluyla örttü. “Benimle alay mı ediyorsun?”

Bu soru Jaime’yi tekrar öfkelendirdi. “Bir kale duvarı kadar kaim mısın? Bu bir özürdü. Seninle kavga etmekten yoruldum. Barışa ne dersin?”

“Barış güvenden geçer. Sana güvenmemi mi bekliyorsun? Kral...”

“...Katili, evet. Zavallı Aerys Targaryeni öldüren yemin bozan.” Jaime güldü. “Esef ettiğim Aerys değil aslında, Robert. Taç giyme töreninde, ‘Duydum ki sana Kral Katili diyorlar,’ dedi bana. Sonra güldü. ‘Bunu alışkanlık haline getirme sakın.” Neden kimse Robert’a yemin bozan demiyor? Diyarı parçalayan o ama boktan bir onuru olan benim”

“Robert yaptığı her şeyi sevgi için yaptı.” Brienne’in bacaklarından süzülen sular ayaklarının dibinde birikiyordu.

“Robert yaptığı her şeyi gurur, güzel bir yüz ve bir bacak arası için yaptı,” dedi Jaime. Yumruğunu sıktı... ya da bir eli olsaydı yumruğunu sıkardı.

Koluna kahkaha kadar zalim bir acı saplandı.

“Robert diyarı kurtarmak için yola çıktı,” diye ısrar etti Brienne.

Diyarı kurtarmak için. “Erkek kardeşimin Karasu Nehri’ni ateşe verdiğini biliyor muydun? Çılgınateş suyun üstünde yanar. Aerys cesaret edebilse çılgınateşte yıkanırdı. Bütün Targaryenlar ateş için deli olurdu.” Jaime’nin başı dönüyordu. Buradaki sıcak yüzünden, kanımdaki zehir yüzünden, ateşim de var. Kendimde değilim. Çenesine kadar suya gömüldü. “Beyaz pelerinimi lekeledim... o gün altın zırhımı giymiştim ama...”

“Altın zırh?” Brienne’in sesi uzaktan gelmişti, belli belirsiz.

Jaime ateşin ve hatıraların içinde yüzüyordu. “Dans eden grifinler Çanların Savaşı’nı kaybettikten sonra Aerys, Robert’ı sürgün etti.” Bunu neden bu çirkin ve tuhaf çocuğa anlatıyorum? “Onun bocurgatla boğulacak önemsiz bir lord olmadığını sonunda anlamıştı; Robert, Targaryen Hanedam’rıın Daemon Karaateş’ten beri yüzleştiği en büyük tehditti. Kral, Lewyn Martell’e, Elia’yı rehin tuttuğunu kabaca hatırlattı ve onu Kral Yolu’na yaklaşan on bin Dornelu’nun komutasını almak üzere gönderdi. Jon Darry ve Barristan Selmy, grifin adamlarından kalanları toparlamak için Taşlı Sept’e gittiler. Prens Rhaegar güneyden döndü, babasını şişkin gururunu yutmaya ve benim babamı yardıma çağırmaya ikna etti. Ama Casterly Kayası’ndan hiç kuzgun gelmedi ve bu durum kralı iyice korkuttu. Adam her yerde hainler görüyordu ve gözünden kaçanları göstermek üzere Varys daima oradaydı. Böylece Majesteleri, simyacılara, Kral Topraklarının dört bir yanına çılgınateş zulaları yerleştirmelerini emretti. Baelor Septi’nin, ahırların ve depoların altına, Bit Çukuru’nun mezbelelerine, yedi kapının hepsine, hatta bizzat Kızıl Kale’nin mahzenlerine.

Her şey, bir avuç usta alev kehanetçisi tarafından azami gizlilik içinde yapıldı. Ustalar kendi kalfalarına bile güvenmediler. Kraliçenin gözleri yıllardır kapalıydı ve Rhaegar bir ordu toparlamakla meşguldü. Ama Aerys’in yeni gürz ve hançer Eli bütünüyle aptal değildi; Rossartin, Belisin ve Garigus’un gece gündüz kaleye girip çıkışı onu şüphelendirmişti. Chelsted, adı buydu, Lord Chelsted.” Jaime anlatırken aniden hatırlamıştı bunu. “Onun bir korkak olduğunu düşünüyordum ama adam Aerys’le yüzleştiği gün bir yerlerden cesaret buldu. Kralı kararından caydırmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Mantık yürüttü, şaka yaptı, tehdit etti ve sonunda yalvardı. Hiçbiri işe yaramayınca, El zincirini çıkarıp yere fırlattı. Bunu yaptığı için Aerys onu canlı canlı yaktı ve adamın zincirini Rossartin boynuna taktı. Rossart, kralın en sevdiği alev kehanetçisiydi, Lord Rickardi kendi zırhının içinde pişiren adam. Ve bütün

bunlar olurken, ben beyaz zırhımın içinde bir ceset kadar kıpırtısız, Demir Tahtın dibinde durdum, tabi olduğum efendimi ve onun tatlı sırlarını korudum.

Yeminli Kardeşlerimin hepsi uzaktaydı ama Aerys beni yakınında tutmaktan hoşlanıyordu. Ben babamın oğluydum ve kral bana güvenmiyordu. Varysin beni gece gündüz izleyebileceği bir yerde olmamı istiyordu. İşte bu yüzden her şeyi duydum." Jaime, maddenin yerleştirilmesi gereken yerleri göstermek için haritaları açan Rossartin gözlerinin nasıl pırıldadığını hatırladı. Garigus vc Belis de aynıydı. "Rhaegar, Robert'la Üç Dişli Mızrak'ta karşılaştı, orada neler olduğunu biliyorsun. Haberler konseye ulaştığında Aerys, kraliçeyi Prens Viserysie birlikte Ejderha Kayasina gönderdi. Prenses Elia da gidebilirdi ama kral bunu yasakladı. Bir şekilde kafasına, Prens Lewynin Üç Dişli Mızrak'ta Rhaegar'a ihanet ettiği fikrini sokmuştu ama Elia ve Aegoni yanında tuttuğu sürece Dorne'un sadakatini garantileyeceğini düşünüyordu. Kralın Rossart'a, hainler şehrimi istiyor, dediğini duydum, ama onlara küllerden başka bir şey vermeyeceğim. Targaryenlar ölülerini gömmez, onları yakarlar. Aerys, gelmiş geçmiş en büyük cenaze ateşini yakmaya niyetliydi. Lâkin doğruyu söylemem gerekirse, onun gerçekten öleceğini düşündüğüne inanmıyorum. Tıpkı ondan önceki Parlakalev Aerion gibi Aerys de ateşin onu dönüştüreceğini düşünüyordu... tekrar kalkacağını, bir ejderha olarak yeniden doğacağını ve düşmanlarını küle çevireceğini.

Ned Stark, Robertin öncü kuvvetiyle birlikte hızla güneye geliyordu ama babamın ordusu şehre onlardan önce vardı. Pycelle, kralı, Batı Muhafızının onu savunmak için geldiğine inandırdı ve Aerys kapıları açtı. Kralın, Varys'in sözünü dinlemesi gereken yegâne zamandı ve kral hadımı duymazdan geldi. Babam, Aerys'in ona yaptığı bütün yanlışları düşünerek savaştan uzak durdu ve Lannister Hanedanının kazanan tarafta olması gerektiğine karar verdi. Son sözü Üç Dişli Mızrak söyledi.

Kızıl Kale'yi savunmak bana düşmüştü ama kaybettiğimizi biliyordum. Aerys'e bir adam gönderip anlaşma yapmak için rızasını istedim. Adamım bir kraliyet emriyle birlikte döndü. 'Eğer bir hain değilsen bana babanın kafasını getir.' Aerys teslim olmayacaktı. Adamım, Lord Rossart'ın kralla birlikte olduğunu söyledi. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Rossart'la karşılaştığımda, adam sıradan bir asker gibi giyinmişti ve aceleyle yan kapılardan birine doğru gidiyordu. Önce onu katlettim. Sonra, alev kehanetçilerine mesaj götürecek başka birini bulmasına fırsat vermeden Aerys'i öldürdüm. Günler sonra, diğerlerinin peşine düşüp onları da katlettim. Belis bana altın önerdi ve Garigus merhamet için ağladı. Kılıç, ateşten daha

merhametlidir aslında ama Garigus'un ona gösterdiğim nezaketi takdir ettiğini sanmıyorum."

Su soğumuştu. Jaime gözlerini açtığında kendini kılıç elinin köküne bakarken buldu. Beni Kral Katili yapan el. Keçi, Jaime'yi aynı anda hem şanından hem de utancından soymuştu. Geriye ne kaldı? Ben şimdi kimim?

Elindeki havluyla kuru göğüslerini kapatan ama havlunun altındaki bembeyaz, kaim bacakları apaçık ortada olan fahişe gülünç görünüyordu. "Hikâyem seni sözsüz mü bıraktı?" dedi Jaime. "Gel, bana lanet oku ya da beni öp veya bana yalancı de. Bir şey söyle."

"Anlattıkların doğruysa, nasıl oluyor da kimse bilmiyor?"

"Kral Muhafızlarının şövalyeleri, kralın sırlarını saklayacaklarına dair yemin ederler. Bana yeminimi mi bozduracaksın?" Jaime güldü. "Soylu Kışyarı Lordu'nun benim zayıf açıklamalarımı duymak istediğini mi sanıyorsun? Öyle onurlu bir adam. Bana sadece bir kez baktı ve suçlu olduğuma karar verdi." Jaime ayağa kalktı, göğsünden soğuk sular süzülüyordu. "Kurt hangi hakla aslanı yargılar? Hangi hakla?" Şiddetli bir titremeye tutuldu ve küvetten çıkmaya çalışırken kesik bileğini küvetin kenarına vurdu.

Jaime'nin bedeni acıyla sarsıldı... ve banyo birdenbire dönmeye başladı. Brienne, Jaime'yi yakalayıp düşmesini engelledi. Kolu soğuk ve nemliydi, tüyleri diken diken olmuştu ama kız güçlüydü ve Jaime'nin tahmin ettiğinden daha nazikti. Brienne onun küvetten çıkmasına yardım ederken, Cersei'den daha nazik, diye düşündü bacakları sakat bir horozunkiler kadar titrek Jaime. Fahişe'nin, "Muhafızlar!" diye bağırdığını duydu. "Kral Katili!" Jaime, diye düşündü Jaime, benim adım Jaime.

Kendine geldiğinde nemli zeminde yatıyordu; muhafızlar, fahişe ve Qyburn endişeli ifadelerle başında dikiliyordu. Brienne çıplaktı ama bunu unutmuş gibi görünüyordu. "Küvetlerin ısısı bunu yapar," diyordu Üstat Qyburn diğerlerine. Hayır, o üstat değil, onun zincirini aldılar. "Kanında hâlâ zehir var ve kötü beslenmiş. Ona ne yediriyorsunuz?"

"Solucan, sidik ve gri kusmuk," dedi Jaime.

"Sert ekmek, su ve yulaf lapası," diye ısrar etti muhafız. "Hemen hemen hiç yemiyor gerçi. Onunla ne yapacağız?"

"Onu temizleyin, giydirin ve gerekirse Kralateşi Kulesi'ne taşıyın," dedi Qyburn. "Lord Bolton bu akşam yemeğini onunla birlikte yemek için ısrar ediyor. Fazla vakit kalmadı."

"Bana onun için temiz kıyafetler getirin," dedi Brienne. "Yıkanıp giyinmesiyle ben ilgileneceğim."

Diğerleri bu işi Brienne'e bırakmaktan memnundu. Jaime'yi ayağa kaldırıp duvarın yanındaki sıraya oturttular. Brienne havlusunu almak için gitti ve Jaime'yi yıkamak için sert bir fırçayla geri döndü. Muhafızlardan biri, Jaime'yi tıraş etmesi için Brienne'e bir ustura verdi. Qyburn kaba kumaştan iç çamaşırları, siyah yünden bir pantolon, gri bir tunik ve önden bağlanan deri bir yelek getirdi. O esnada Jaime'nin baş dönmesi azalmıştı ama sarsaklığı geçmemişti. Fahişenin yardımıyla giyinmeyi başardı. "Şimdi tek ihtiyacım gümüş bir ayna."

Kanlı Üstat, Brienne için de temiz kıyafetler getirmişti; pembe ipekten lekeli bir elbise ve keten bir içlik. "Özür dilerim leydim. Harrenhal'da, size uyacak kadar geniş olan tek kadın kıyafeti buydu."

Elbisenin daha ince kollar, daha kısa bacaklar ve daha dolgun göğüsler için dikildiği ilk bakışta anlaşılıyordu. İnce Myr danteli Brienne'in tenindeki morlukları gizleyememişti. Neticede elbise fahişeyi gülünç göstermişti. Kolları benimkilerden kalın, boynu da öyle, diye düşündü Jaime. Zırh giymeyi tercih etmesine şaşmamak gerek. Pembe de kıza göre bir renk değildi. Jaime'nin aklına onlarca zalim şaka geldi ama Jaime bu sefer şakalarını kendine sakladı. Onu kızdırmasa iyi ederdi; tek eliyle kızın dengi değildi.

Qyburn bir matara da getirmişti. Zincirsiz üstat içmesi için ısrar ettiğinde, "Bu ne?" diye sordu Jaime talepkâr bir tonla.

"Sirkede demlenmiş meyan kökü, ballı ve karanfilli. Size biraz kuvvet verecek ve kafanızı temizleyecek."

"Bana yeni eller çıkaran bir iksir getir," dedi Jaime. "İhtiyacım olan şey bu."

"İç," dedi Brienne gülümsemeden. Ve Jaime içti.

Jaime kendini ayağa kalkacak kadar güçlü hissetmeden önce yarım saat geçti. Banyonun loş ve nemli sıcağından sonra, dışarıdaki hava Jaime'nin yüzüne inen bir tokat gibiydi. "Lordum şimdi onu bekliyordur," dedi bir muhafız, Qyburn'e. "Kızı da. Adamı taşımam mı gerekiyor?"

"Hâlâ yürüyebilirim. Brienne, bana kolunu ver."

Kıza tutunan Jaime, onu avludan geçirip geniş ve cereyanlı bir salona doğru götürmelerine izin verdi. Salon, Kral

Topraklarindaki taht odasından bile büyüktü. Duvarlara, yaklaşık on adımda bir devasa şömineler yerleştirilmişti. Jaime'nin sayamayacağı kadar fazla şömine vardı ama hiçbiri yakılmamıştı ve duvarların arasındaki soğuk insanın kemiklerine işliyordu. Kapılar ve yukarıdaki iki galeriye çıkan merdivenler, kürk pelerinler giymiş bir düzine mızrakçı tarafından korunuyordu.

Ve bu uçsuz bucaksız boşluğun ortasında, arduvaz bir araziye benzeyen pürüzsüz zeminle çevrelenmiş ahşap masada Dehşet Kalesi Lordu bekliyordu, yanında sadece bir kadeh taşıyıcısı vardı.

Adamın önünde durduklarında, “Lordum,” dedi Brienne. Roose Boltonin gözleri taştan solgun, sütten koyuydu ve sesi örümcek yumuşaklığındaydı. “Bana katılacak kadar güçlü olmanız beni mutlu etti sör. Leydim, lütfen oturun.” Lord Bolton masayı dolduran peynir dilimlerini, ekmekleri, soğuk etleri ve meyveleri gösterdi. “Kırmızı mı yoksa beyaz mı içersiniz? Korkarım sıradan bir mahsul. Sör Amory, Leydi Whent’in mahzenlerini neredeyse kurutmuş.”

“Onu bunun için öldürdüğünüze inanıyorum.” Jaime, zayıflığının Bolton tarafından görülmemesi için kendisine gösterilen sandalyeye aceleyle oturdu. “Beyaz, Starklar içindir. Ben iyi bir Lannister gibi kırmızı içeceğim.”

“Ben su tercih ederim,” dedi Brienne.

“Elmar, Sör Jaime için kırmızı, Leydi Brienne için su ve benim için baharatlı şarap.” Lord Bolton, Jaime ve Brienne’e eşlik eden muhafızları bir el hareketiyle gönderdi, adamlar sessizce çekildi.

Alışkanlık, Jaime’nin şaraba sağ eliyle uzanmasına sebep oldu, Jaime’nin kesik bileği kadehi salladı, keten sargılara parlak kırmızı lekeler saçtı ve onu devrilmek üzere olan kadehi sol eliyle yakalamak zorunda bıraktı ama Bolton, sakarlığı görmemiş gibi davrandı. Kuzeyli adam, aldığı kuru eriği küçük ve keskin ısırıklarla yedi. “Bunları deneyin Sör Jaime. Çok tatlılar ve bağırsakların çalışmasına yardım ederler. Lord Vargo bu erikleri bir handan almış, orayı yakmadan önce.”

“Bağırsaklarım iyi çalışıyor, o keçi bir lord değil ve eriklerinle beni ilgilendirmiyor, maksadınızla ilgileniyorum.”

“Size ilişkin maksadımla mı?” Roose Boltonin dudaklarım hafif bir gülümseme dokundu. “Siz çok tehlikeli bir ödülsünüz sör. Gittiğiniz her yere nifak ekiyorsunuz. Buraya, benim mutlu yuvam Harrenhal’a bile.” Adamın sesi fısıltıdan bir saç teli kalındı. “Görünüşe göre Nehirova’da da aynı şeyi yapmışsınız. Edmure Tully’nin yeniden yakalanmanız için bin ejderha vadettiğini biliyor muydunuz?”

Hepsi bu mu? “Kız kardeşim bunun on katını öder.”

“Öder mi?” Adamın dudaklarında bir an yine o gülümseme belirdi ve aynı hızla kayboldu. “On bin ejderha aşılması zor bir yekûn. Lord Karstarkin teklifinin de dikkate alınması gerekir elbette. Ona sizin kafanızı götürecek adama kızının elini vadetti.” “Bunu tersine çevirmeyi keçinize bırakın,” dedi Jaime.

Bolton hafifçe kıkırdadı. “Kaleyi aldığımızda Harrion Stark burada tutsaktı, biliyor muydunuz? Hâlâ benimle olan Karhold adamlarının hepsini ona verdim ve onu Glover’la gönderdim. Umarım Gölgeli Vadi’de başına kötü bir şey gelmez... yoksa Lord Karstarkin soyundan geri yalnızca Alys Karstark kalır.” Bolton bir erik daha aldı. “Ne şanslısınız ki benim bir eşe ihtiyacım yok. Ikizler’deyken Leydi Walda Frey’le evlendim.”

“Güzel Walda?” Jaime beceriksiz bir şekilde, sol eliyle kopardığı ekmeği kesik bileğiyle tutmaya çalışıyordu.

“Şişko Walda. Frey Lordu çeyiz olarak evleneceğim kızın ağırlığınca gümüş önerdi, ben de eşimi bu doğrultuda seçtim. Elmar, Sör Jaime için ekmek kopar.”

Çocuk, ekmek somunundan yumruk büyüklüğünde bir parça kopartıp Jaime’ye uzattı. Brienne ise kendi ekmeğini kopardı. “Lord Bolton,” dedi kız, “Harrenhal’u Vargo Hoat’a vereceğiniz söyleniyor.”

“Kale onun ücretiydi,” dedi Lord Bolton. “Borcunu ödeyen yegâne insanlar Lannisterlar değil. Ben her hâlükârda yakın zamanda buradan ayrılmak zorundayım. Edmure Tully, Ikizler’de Leydi Roslin Frey’le evlenecek ve kralım iştirakimi emrediyor.”

“Edmure mu evleniyor?” dedi Jaime. “Robb Stark değil mi?” “Majesteleri Kral Robb evlendi.” Bolton, avcuna tükürdüğü erik çekirdeğini kenara bıraktı. “Sarpkaya’dan bir Westerling ile. Bana kızın adının Jeyne olduğu söylendi. Onu tanıdığınıza şüphe yok sör. Gelinin babası sizin babanızın sancak beyi.”

“Babamın pek çok sancak beyi var, onların çoğunun da kızları.” Tek elli Jaime, Jeyne denen kızı hatırlamaya çalışarak şarap kadehine uzandı. Westerling, güçten çok gururu olan eski bir hanedandı.

“Bu doğru olamaz,” dedi Brienne inatla. “Kral Robb bir Frey’le evleneceğine dair yemin etti. O yeminini asla bozmaz, o...”

“Majesteleri on altı yaşında bir delikanlı,” dedi Roose Bolton nezaketle. “Ve sözlerimi sorgulamazsanız size müteşekkir olurum leydim.”

Jaime, Robb Stark için neredeyse üzgündü. Arazide kazandığı mücadeleyi yatak odasında kaybetti, zavallı aptal. “Lord Wälder nasıl oldu da bir kurt yerine bir alabalık yemekten haz aldı?”

“Ah, alabalıktan çok leziz akşam yemeği olur.” Bolton, solgun parmağını kadeh taşıyıcısına doğru uzattı. “Ama benim zavallı Elmar’im aşk acısı çekiyor. Kendisi Arya Stark’la evlenecekti fakat Kral Robert tarafından ihanete uğrayan Frey babamın bu nişanı bozmaktan başka seçeneği yoktu.”

“Arya Stark’tan haber var mı?” Brienne öne eğildi. “Leydi Catelyn endişeli... kız hâlâ yaşıyor mu?”

“Ah, evet,” dedi Dehşet Kalesi Lordu.

“Bundan emin misiniz lordum?”

Roose Bolton omuzlarını silkti. “Arya Stark uzun zaman kayıptı, bu doğru ama şimdi bulundu. Onu sağ salim kuzeye göndermek niyetindeyim.”

“Onu ve ablasını, ikisini de,” dedi Brienne. “Tyrion Lannister, ağabeyi karşılığında kızların ikisini de vereceğine dair yemin etti.” Bu sözler Dehşet Kalesi Lordu’nu eğlendirmiş gibiydi. “Leydim, size kimse söylemedi mi? Lannisterlar yalan söyler.”

“Hanedanımın onuruna hakaret mi ediyorsunuz?” Jaime sağlam eliyle peynir bıçağını aldı. “Yuvarlak ve kör bir uç,” dedi, parmağını bıçağın kenarında kaydırdı, “buna rağmen gözünüze saplanır.” Alnı boncuk boncuk terlemişti. Jaime hissettiği kadar zayıf görünmediğini umuyordu sadece.

Lord Bolton’ın küçük gülümsemesi dudaklarını tekrar ziyaret etti. “Ekmeğini yardımsız koparamayan bir adam için ziyadesiyle cesur konuşuyorsunuz. Her yanda muhafızlarım var, hatırlatırım.”

“Her yanda ve yarım fersah uzakta.” Jaime, salonun göz alabildiğince uzanan boyuna baktı. “Muhafızlar bize ulaşana dek Aerys kadar ölü olursunuz.”

“Ev sahibinizi, kendi peyniri ve zeytini üstünden tehdit etmeniz kahramanca sayılmaz,” diye çıkıştı Dehşet Kalesi Lordu. “Biz kuzeyde misafirperverlik yasalarını hâlâ kutsal sayarız.”

“Ben burada misafir değil tutsağım. Keçiniz elimi kesti. Birkaç kuru erik sayesinde bunu görmezden geleceğimi sanıyorsanız çok yanılıyorsunuz.”

Jaime’nin sözleri Bolton’ı şaşırtmıştı. “Belki de yanılıyorum. Belki de sizi düğün hediyesi olarak Edmure Tully’ye vermeliyim... ya da kafanızı uçurmalıyım, kız kardeşinizin Eddard Stark’a yaptığı gibi.”

“Bunu tavsiye etmem. Casterly Kayasının hafızası sağlamdır.”

“Benim duvarlarımla sizin kayanızın arasında binlerce fersah dağ, deniz ve bataklık uzanıyor. Lannister husumeti Bolton’a az şey ifade ediyor.”

“Lannister dostluğu çok şey ifade edebilir.” Jaime o anda oynadıkları oyunu bildiğini düşünüyordu. Ama fahişe de biliyor mu? Görmek için bakmaya cesaret edemiyordu.

“Akıllı bir adamın isteyeceği dostlar olduğunuzdan emin değilim.” Roose Bolton bir el işaretiyle çocuğu çağırdı. “Elmar, konuklarımıza birer dilim rosto kes.”

Rosto önce Brienne’e servis edildi ama kız yemek için hareketlenmedi.

“Lordum,” dedi, “Sör Jaime, Leydi Catelyn’in kızlarıyla değiş tokuş edilecek. Yolumuza devam etmemiz için bizi serbest bırakmalısınız.”

“Nehirova’dan gelen kuzgun bir firardan bahsediyordu, bir takastan değil. Ve siz, bu tutsağın zincirlerinden kurtulmasına yardım ettiyseniz hainlikten suçlusunuz leydim.”

İri fahişe ayağa kalktı. “Ben Leydi Stark’a hizmet ediyorum.” “Ben de Kuzey Kralı’na. Ya da Kuzey’i Kaybeden Kral’a, bazıları onu bu isimle anıyor artık. Sör Jaime’yi Lannisterlar’a geri vermeyi asla istememiş olan krala.”

Elmar, kanlı ve kara bir dilim rostoyu Jaime’nin önüne koyarken, “Otur ve yemeğini ye Brienne,” dedi Jaime. “Bolton’ın niyeti bizi öldürmek olsaydı kıymetli eriklerini bizim için heba etmezdi, hem de bağırsaklarını tehlikeye atmak pahasına.” Tabağına baktı ve eti tek elle kesmenin bir yolu olmadığını fark etti. Şimdi bir kızdan bile değersizim, diye düşündü. Keçi bu ticareti eşitledi. Cersei, Leydi Catelyn’in yavrularını benimkine benzer bir halde geri verdiğinde leydinin keçiye teşekkür edeceğini sanmıyorum gerçi. Jaime bu düşünceyle yüzünü buruşturdu. Bahse girerim ki bunun için de ben suçlanacağım.

Roose Bolton etini bir nizam içinde kesiyordu, adamın tabağına kan akıyordu. “Leydi Brienne, eğer Sör Jaime’yi tıpkı sizin ve Leydi Stark’ın arzu ettiği gibi göndereceğimi söylersem oturur musunuz?”

“Ben... bizi gönderecek misiniz?” Sesi temkinliydi ama kız oturdu. “Bu iyi, lordum.”

“Öyle. Yalnız, Lord Vargo benim için ufak bir... zorluk yarattı.” Bolton, solgun gözlerini Jaime’ye çevirdi. “Hoat elinizi niye kesti biliyor musunuz?”

“İnsanların ellerini kesmekten hoşlanıyor.” Jaime’nin kesik bileğini örten ketende kan ve şarap lekeleri vardı. “Ayaklarını kesmekten de hoşlanıyor. Bir sebebe ihtiyacı varmış gibi görünmüyor.”

“Ama bir sebebi var. Hoat göründüğünden daha kurnazdır. Cesur Dostlar gibi bir topluluğu ancak zekâ sahibi bir adam komuta edebilir.” Bolton, hançerini sapladığı et parçasını ağzına götürdü, düşünceli bir halde çiğnedi, yuttu. “Lord Vargo, Lannister Hanedanı’nı terk etti çünkü ben kendisine Harrenhal’u önerdim; Lord Tywin’den almayı umacağı herhangi bir şeyden bin kat daha büyük bir ödül bu. Vargo, Batıdiyar’a yabancı olmasından mütevellit, ödülün zehirli olduğunu bilmiyordu.”

“Kara Harrenin laneti?” diye alay etti Jaime.

“Tywin Lannister’in laneti,” dedi Bolton. Elmar, lordun uzattığı kadehi sessizce tekrar doldurdu. “Bizim keçi Tarbeckler’e veya Reyneler’e

danışmalıydı. Onlar, lord babanızın ihanetle nasıl baş ettiği hususunda Hoat'u uyarabilirlerdi."

"Tarbeckler ya da Reyneler yok," dedi Jaime.

"Ben de tam olarak bundan bahsediyorum. Hiç şüphe yok ki Lord Vargo, Lord Stannis'in Kral Toprakları'nda zafer kazanacağını ve Harrenhal'un mülkiyetini, Lannister Hanedanının düşüşündeki küçük rolü sebebiyle, gönül borcu olarak ona vereceğini umdu." Bolton kuru bir kahkaha attı. "Korkarım Vargo, Stannis Baratheon hakkında da az şey biliyor. Stannis ona hizmetlerinin karşılığında Harrenhal'u verebilirdi... ama suçlarının karşılığında da darağacı verirdi."

"Darağacı, babamdan alacağı şeyden daha şefkatli olur." "Sonunda o da bunu anladı. Stannis bozguna uğradı ve Renly öldü, Hoat'u Lord Tywin'in intikamından esirgeyecek tek şey bir Stark zaferi lâkin bunun olma ihtimali gittikçe zayıflıyor."

"Kral Robb her mücadeleyi kazandı," dedi Brienne cesurca, sözlerine de görevine olduğu kadar inatla sadıktı.

"Her mücadeleyi kazandı; Freyler'i, Karstarklari, Kışyarı'nı ve kuzeyi kaybederken. Kurdun o kadar genç olması üzücü. On altı yaşındaki delikanlılar ölümsüz ve yenilmez olduklarını düşünürler. Daha yaşlı bir adam diz çökerdi sanırım. Savaştan sonra daima barış vardır ve barışla birlikte aflar gelir... en azından Robb Stark gibiler için. Vargo Hoat gibiler için değil." Bolton hafifçe gülümsedi. "Keçiyi her iki taraf da kullandı ama hiçbiri onun ölümüne ağlamaz. Cesur Dostlar, Karasu Savaşı'nda dövüşmediler ama orada öldüler."

"Yas tutmazsam beni bağışlar mısınız?"

"Biçare ve kara bahtlı keçimize hiç acımıyor musunuz? Ah, ama tanrılar acıyor olmalı... yoksa neden sizi onun ellerine teslim etsinler?" Bolton bir parça et daha çiğnedi. "Karhold, Harrenhal'dan daha küçük ve daha yoksul lâkin aslanın pençelerinden epey uzakta. Vargo, Alys Karstark'la evlendiğinde gerçek bir lord olabilir. Babanızdan biraz altın alabilse daha iyi olur ama Lord Tywin ne kadar altın öderse ödesin Vargo sizi Lord Rickard'a verir. Vargo'nun ödülü o kız ve güvenli bir sığmak olur.

Ama sizi satabilmesi için elinde tutması gerekir ve nehir toprakları sizi memnuniyetle çalacak adamlarla dolu. Glover ve Tallhart, Gölgeli Vadi'de bozguna uğradı fakat ordularından geri kalanlar hâlâ dışarıda, Yürüyen Dağ sürüden ayrılanları katlediyor. Bin Karstark, Nehirova'nın güneyindeki ve doğusundaki arazilerde dolaşarak sizi arıyor. Başka yerlerde, lordsuz ve kanunsuz kalan Darry adamları, dört ayaklı kurt sürüleri ve yıldırım lordunun

haydut çeteleri var. Dondarrion sizi ve keçiyi memnuniyetle aynı ağaca asar.” Dehşet Kalesi Lordu ekmeğini tabağındaki kana bandı. “Lord Vargo’nun sizi güvende tutmayı umabileceği tek yer Harrenhal’du ama benim buradaki adamlarımın ve Sör Aenys’in Freyler’inin sayısı, Cesur Dostlarin toplamından çok daha fazla. Vargo, sizi Nehirova’daki Edmure Tully’ye geri vereceğimden korktu şüphesiz... ya da daha kötüsü, sizi babanıza göndereceğimden.

Sizi sakatlayarak kılıcınızı aradan çekip gözdağı vermek, babanıza gönderilecek dehşet verici bir hediyeye sahip olmak ve benim için değerinizi azaltmak istedi. Çünkü o benim adamım, ben de Kral Robb’un adamıyım. Hâl buyken, onun suçu benim suçumdur ya da babanız böyle düşünebilir. İşte benim küçük... zorluğum burada.” Bolton solgun, soğuk ve ümitli gözlerini kırpmadan Jaime’ye baktı.

Anlıyorum. “Sizi suçlamalardan aklamamı istiyorsunuz. Babama bu kesik bileğin sizin marifetiniz olmadığını söylememi.” Jaime güldü. “Lordum, beni Cersei’ye gönderin ve size duymak isteyebileceğiniz en tatlı şarkıyı söyleyeyim.” Jaime, başka bir cevap verse Boltonin onu keçiye geri vereceğini biliyordu. “Bir elim olsaydı, babamın Batıdiyar’a getirdiği paralı asker tarafından nasıl sakat bırakıldığımı ve soylu Lord Bolton tarafından nasıl kurtarıldığımı kaleme alırdım.”

“Sözünüze güveneceğim sör.”

İşte bu sık sık duymadığım bir şey. “Gitmemize ne kadar erken izin verilebilir? Ve beni bütün o kurtların, haydutların ve Karstarklarin içinden nasıl geçireceksiniz?”

“Qyburn yeterince güçlü olduğunuzu söylediğinde, kaptanını Waltonin komutasındaki seçilmiş adamlardan oluşan güçlü bir koruma eşliğinde gideceksiniz. Walton’a Çelikincik derler. Sadakati demirden bir askerdir. Walton sizi güven içinde ve tek parça halinde Kral Topraklarina götürecek.”

“Leydi Catelyn’in kızları da güvenle ve tek parça halinde teslim edilecek,” dedi fahişe. “Lordum, adamınız Waltonin himayesini hoş karşılarız fakat kızlar benim vazifem.”

Dehşet Kalesi Lordu kıza umursamaz bir bakış attı. “Bundan böyle kızlarla ilgilenmenize gerek yok leydim. Leydi Sansa cücenin karısı oldu, onları yalnızca tanrılar ayırabilir artık.”

“Karısı?” dedi Brienne dehşet içinde. “İblis? Ama... o yemin verdi, bütün meclisin önünde, tanrıların ve insanların şahitliğinde...”

Ne kadar masum. Jaime de hemen hemen Brienne kadar şaşırmıştı ama şaşkınlığını ondan iyi sakladı. Sansa Stark. Tyrion’ın yüzünü güldürmüş olmalı

bu. Kardeşinin küçük çiftçi kızıyla nasıl da mutlu olduğunu hatırladı Jaime... on beş gün boyunca.

"İblis'in ne yemin verdiği ya da vermediği artık önemli değil," dedi Lord Bolton. "Hele sizi hiç ilgilendirmez." Fahişe neredeyse yaralı görünüyordu. Roose Bolton muhafızlarını çağırdığında, belki de Brienne tuzağın demir dişlerini hissetmişti sonunda. "Sör Jaime buradan Kral Topraklarına devam edecek. Sizinle ilgili bir şey söylemedim korkarım. Lord Vargo'yu iki ödülünden birden mahrum bırakmak vicdansızlık olur." Dehşet Kalesi Lordu bir erik daha almak için uzandı. "Sizin yerinizde olsaydım leydim, Starklar için daha az ve safirler için daha çok endişelenirdim."

TYRION

Tyrionin arkasındaki bir at, yol boyunca dizilmiş altın pelerinli sıralarının arasından sabırsızca kişnedi. Tyrion, Lord Gylesin öksürüğünü de duyabiliyordu. Gylesin gelmesini istememişti, Sör Addamin gelmesini istediğinden fazla değil. Jalabhar Xho'yu ve diğerlerini de istememişti ama lord babası, kendisini Karasu'nun karşısına geçirmek üzere yalnızca bir cücenin gitmesinin Doran Martell tarafından kötü karşılanacağını düşünmüştü.

Joffrey, Dornelu adamı bizzat karşılamalıydı, diye düşündü Tyrion beklerken, ama işi eline yüzüne bulaştırırdı şüphesiz. Kral son zamanlarda, Mace Tyrell'in askerlerinden öğrendiği küçük Domelu şakalarını tekrar edip duruyordu. Bir atı nallamak için kaç Domelu gerekir? Dokuz. Biri nalı çakmak için, sekizi atı kaldırmak için. Tyrion, Doran Martell'in bu şakaları komik bulmayacağını düşünüyordu nedense.

Atlılar uzun ve tozlu bir sıra halinde hayat dolu ormanın yeşilliğinden çıkarken, Tyrion onların dalganan sancaklarını görebiliyordu. Burasıyla nehir arasında, Tyrionin mücadelesinden miras kalan çıplak ve kararmış ağaçlar vardı yalnızca. Tyrion, yaklaşan atların toynaklarının altından kalkan külleri izlerken, çok fazla sancak, diye düşündü, Tyrell'in öncü kuvveti Stannis'i kanattan ezerken onların toynaklarının altından da böyle kalkmıştı küller. Görünüşe göre Martell, Dorne lordlarının yarısını getirmiş. Tyrion bundan iyi bir sonuç çıkarmaya çalıştı ama başaramadı. "Kaç sancak sayıyorsun?" diye sordu Bronn'a.

Paralı asker eliyle gözlerini gölgeledi. "Sekiz... hayır dokuz." Tyrion eyerinde döndü. "Pod, buraya gel. Gördüğün armaları tarif et ve hangi hanedanları temsil ettiklerini söyle."

Podrick Payne iğdiş atını yaklaştırdı. Çocuk, taşıdığı kraliyet sancağının ağırlığıyla mücadele ediyordu; Joffrey'nin geyik ve aslanı. Bronn, Tyrionin şahsi sancağını taşıyordu; kırmızı zeminde altın Lannister aslanı.

Pod daha iyi görebilmek için üzengilerin üstünde ayağa kalktığında, boyu uzuyor, diye düşündü Tyrion. Yakında herkes gibi bana yukarıdan bakacak.

Delikanlı, Tyrionin emriyle Dorne armaları hakkında titiz bir çalışma yapmıştı ama her zamanki gibi heyecanlıydı. “Göremiyorum. Rüzgâr sancakları dalgalandırıyor.” “Bronn, çocuğa ne gördüğünü söyle.”

Bronn yeni takımı, pelerini ve göğsündeki alevli zincir armasıyla tam bir şövalye gibi görünüyordu bugün. “Turuncu zeminde kırmızı bir güneş,” diye seslendi, “güneşin içinden bir mızrak geçiyor.”

“Martell,” dedi Podrick Payne hemen, gözle görünür şekilde rahatlamıştı. “Güneş Mızrağından Martell Hanedanı lordum. Dorne Prensi.”

“Bunu atım bile bilirdi,” dedi Tyrion hafif alaylı bir şekilde. “Ona başka bir şey ver Bronn.”

“Üstünde sarı yuvarlaklar olan mor bir sancak var.”

“Limonlar mı?” dedi Pod umutla. “Üstüne limonlar serpiştirilmiş mor bir zemin mi? Limon Ormanından Dalt Hanedanı?” “Olabilir. Sonraki, sarı zeminde kocaman siyah bir kuş. Kuşun pençelerinde pembe ya da sarı bir şey var, sancak dalgalanırken emin olmak zor.”

“Blackmont’un akbabası pençelerinde bir bebek taşır,” dedi Pod. “Blackmont’tan Blackmont Hanedanı sör.”

Bronn güldü. “Yine kitap mı okuyorsun? Kitaplar kılıç gözünü mahveder evlat. Bir kafatası da görüyorum. Siyah bir sancak.” “Manwoody Hanedanının taçlı kafatası, siyah zeminde kemik ve altın.” Pod, verdiği her doğru cevapla daha özgüvenli konuşuyordu. “Kral Mezarından Manwoodlar.”

“Üç siyah örümcek?”

“Onlar akrep sör. Kumtaşından Qorgyle Hanedanı, kırmızı zeminde üç siyah akrep.”

“Kırmızı ve san, arada çentikli bir çizgi.”

“Cehennem Çukuru’nun alevleri. Uller Hanedanı.”

Tyrion etkilenmişti. Bu çocuk dili çözüldüğünde o kadar da aptal değil. “Devam et Pod,” dedi. “Eğer hepsini bilirsen sana bir hediye vereceğim.”

“Kırmızı ve siyah dilimleri olan bir turta,” dedi Bronn. “Ortasında altın bir el var.”

“İnayet’ten Allyrion Hanedanı.”

“Yılan yiyen kırmızı bir tavuk, yani öyle görünüyor.”

“Tuz Kıyısından Gargalenler. Sör. Bağışlayın. O bir kokatris. Tavuk değil. Kırmızı. Gagasında siyah bir yılan var.”

“Çok güzel!” diye bağırdı Tyrion. “Bir tane daha delikanlı.” Bronn, yaklaşan Domelu adamların sıralarını taradı. “Sonuncusu, yeşil damaların üstünde altın bir tüy.”

“Altın bir telek sör. Tor’un Jordayne’i.”

Tyrion güldü. “Dokuz, aferin. Ben hepsini bilemezdim.” Bu bir yalandı ama çocuğa biraz övünç verirdi ve çocuğun buna fazlasıyla ihtiyacı vardı.

Görünüşe göre Martell heybetli refakatçiler getirmiş. Pod’un saydığı hanedanlardan hiçbiri küçük ya da önemsiz değildi. Dome’un en büyük lordlarından dokuzu, kendileri ya da veliahtları, Kral Yolu’ndan geliyordu ve Tyrion onların bunca yolu sadece dans eden bir ayı görmek üzere katetmediklerini düşünüyordu. Burada bir mesaj vardı. Hoşlandığım bir mesaj değil. Tyrion, Myrcella’yı Güneş Mızrağina göndermekle hata edip etmediğini merak etti. “Lordum,” dedi Pod biraz çekinerek, “tahtırevan yok.”

Tyrion başını sertçe çevirdi. Çocuk haklıydı.

“Doran Martell her zaman tahtırevanla yolculuk eder,” dedi çocuk. “İpek saçaklı, oymalı bir tahtırevan, perdelerinde güneşler var.”

Aynı hikâyeyi Tyrion da duymuştu. Prens Doran ellisini geçmişti ve gut hastasıydı. Daha hızlı yolculuk etmek istemiş olabilir, dedi kendine. Tahtırevanın haydutlar için cazip bir hedef olacağından ya da Kemik Yolu’nun yüksek geçitlerinde zorluk çıkaracağından erıdişelenmiştir, Belki gutu daha iyidir.

Peki, Tyrionin içinde neden kötü bir his vardı?

Bekleyiş çekilmezdi. “Sancaklar ileri,” dedi Tyrion. “Onları karşılayacağız.” Atını tekmeledi. Bronn ve Pod onu takip etti, her biri bir yanında. Onların geldiğini gören Domelu adamlar da kendi atlarını mahmuzladılar, atlar koştukça sancaklar dalgalanıyordu. Dornelularin süslü eyerlerinden yuvarlak, metal kalkanlar sarkıyordu ve adamların çoğu kısa mızrak demetleri ya da at sırtında kullanmakta usta oldukları çift kıvrımlı Dorne yayları taşıyordu.

İlk olarak Kral Daeronin müşahede ettiği üç çeşit Dorne adamı vardı; kıyı şeritlerinde yaşayan tuzlu Dornelular, çöllerin ve uzun nehir vadilerinin kumlu Dornelulari, istihkâmlarını geçitlerde ve Kızıl Dağlarin yükseklerinde kuran taşlı Dornelular. En fazla Rhoyne kanını tuzlu Dornelular taşıyordu, taşlı Dornelular da en azını.

Doranin maiyeti, üç türün tümünü gayet iyi temsil ediyor gibi görünüyordu. Tuzlu Dornelular ince yapılı ve esmerdi, pürüzsüz zeytin tenleri ve rüzgârla savrulan uzun, siyah saçları vardı. Kumlu Dornelular daha da esmerdi, sıcak Dorne güneşi tarafından yakılmış yüzleri kahverengiydi. Güneş çarpmasından korunmak için miğferlerine uzun ve parlak eşarplar sarmışlardı. En iri ve en açık tenli olanlar taşlı Dornelular’dı; kahverengi veya sarı

saçlarıyla, güneşte kahverengileşmek yerine çillenmiş veya yanmış yüzleriyle Andallarin ve İlk İnsanların oğulları.

Lordlar, kolları uçuşan ipek ve saten kıyafetler giymiş, mücevherli kemerler takmışlardı. Yoğun bir şekilde minelenmiş silahlarına cilalı bakır, parlak gümüş ve kırmızı altın kakılmıştı. Kızıl, altın ve kar beyazı atların sırtında geliyorlardı; hayvanların tümü sırım gibi ve hızlıydı, uzun boyunları ve dar yapılı güzel başları vardı. Dorne'un efsanevi kum binekleri savaş atlarından daha küçük olurdu ve zırhların ağırlığını taşıyamazlardı ama bütün bir gün, gece ve ertesi gün koşabildikleri ve asla yorulmadıkları rivayet edilirdi.

Dornelu lider, ateş rengi yelesi ve kuyruğu olan günah kadar kara bir aygır sürüyordu. Eyerinde orada doğmuş gibi oturuyordu adam; uzun, ince ve zarif. Omuzlarında soluk kırmızı ipekten dikilmiş bir pelerin dalgalanıyordu. Mintanı, adam hareket ettikçe bin yeni metelik gibi ışıldayan üst üste bindirilmiş bakır disk sıralarıyla zırhlanmıştı. Liderin yaldızlı yüksek miğferinin alnında bakır bir güneş vardı ve adamın sırtından sarkan cilalı metal kalkan Martell Hanedanınm mızraklı güneşini taşıyordu.

Tyrion dizginleri çekerken, bir Martell güneşi ama on yıl fazla genç, diye düşündü, aynı zamanda fazla sağlam ve fazla sert. Artık neyle uğraşmak zorunda olduğunu biliyordu. Bir savaş başlatmak için kaç Dornelu gerekir? diye sordu kendine. Sadece bir. Ama

Tyrionin gülümsemekten başka seçeneği yoktu. "Hoş geldiniz lordlarım," dedi. "Yaklaştığınız haberini aldık ve Majesteleri Kral Joffrey sizi onun adına karşılamam için yola düşmemi emretti. Kral Eli lord babam da selamlarını gönderdi." Samimiyetle aklı karışmış rolü yaptı. "Hanginiz Prens Doran?"

"Ağabeyimin sağlığı Güneş Mızrağında kalmasını gerektirdi." Küçük prens miğferini çıkardı. Miğferin altındaki yüz çizgili ve somurtkandı, kömür yağı gölleri kadar kara ve parlak gözlerin üzerinde ince ve kavisli kaşlar vardı. Adamın, burnu kadar sivri saç çizgisinden itibaren seyrekleşen siyah saçlarının ışıltısı birkaç gümüşi çizgi tarafından bozulmuştu. Kesinlikle bir tuzlu Dorne adamı. "Prens Doran, Kral Joffrey'nin meclisine katılmam için beni vekili olarak gönderdi, Majesteleri memnun olursa."

"Majesteleri, Dorne Prensi Oberyn olarak tanınan bir savaşçının müşaveresinden büyük şeref duyacaktır," dedi Tyrion, oluklarda kan akacak demek bu, diye düşünürken. "Soylu eşlikçilerinizin de başımızın üstünde yeri vardır."

"Sizi onlarla tanıştırmama izin verin Lannister lordum. Limon Ormanindan Sör Deziel Dalt. Lord Tremond Gargalen, Lord Harmen Uller ve

kardeşi Sör Ulwyck. Sör Ryon Allyrion vc nüfusuna kabul ettiği gayrimeşru oğlu Sör Daemon Kum, İnayet Piçi. Lord Dagos Manwoody, kardeşi Sör Myles ve oğulları Mors ile Dickon. Sör Arron Qorgyle. Leydileri ihmal edeceğim düşünülmesin sakın. Myriajordayne, Tor veliahtı. Leydi Larra Blackmont, kızı Jynessa ve oğlu Perros." Oberyn elini zarifçe kaldırdı ve arkada duran siyah saçlı kadını öne çağırdı. "Ve bu da Ellaria Kum, benim metresim."

Tyrion boğazından yükselen kükremeyi yuttu. Metresi, üstelik gayrimeşru doğmuş. Adam bu kadını düğüne getirmek isterse Cersei çok öjkelenir. Cersei, kadını tuzun altında karanlık bir köşeye yerleştirirse Kızıl Yılanın gazabını göze almak zorunda kalırdı, onu prensin yanına yüksek masaya oturtursa platformdaki bütün diğer kadınları gücendirirdi. Prens Doran bir münakaşa yaratmaya mı niyetli?

Prens Oberyn, Dornelu yoldaşlarına dönmek için atını çevirdi. "Ellaria, lordlar ve leydiler, sörler, Kral Joffrey'nin bizi ne çok sevdiğini görüyor musunuz? Majesteleri, bizi meclisine götürmesi için kendi amcası İblis'i göndermiş."

Bronn kahkahasını bastırdı ve Tyrion mecburen eğlenmiş gibi yaptı. "Yalnız değilim lordlarım. Benim kadar küçük bir adam için son derece büyük bir vazife olurdu bu." Kendi eşlikçileri yaklaşmıştı, yani isimleri söyleme sırası Tyrion'daydı. "Sör Flement Braxi takdim etmeme izin verin, Boynuzvadi vârisi. Rosby'den Lord Gyles. Sör Addam Marbrand, Şehir Muhafızları Lord Kumandanı. Jalabhar Xho, Kırmızı Çiçek Vadisi Prensi. Sör Harys Swyft, amcam Kevanin evlilik yoluyla babası. Sör Merlon Crakehall. Sör Philip Foote ve Karasu'dan Sör Bronn, yakın zamanda isyancı Stannis Baratheon'a karşı verdiğimiz mücadelenin iki kahramanı. Ve benim yaverim genç Podrick, Payne Hanedanından." Bu isimler Tyrion'ın ağzından dökülürken hoş tınlıyordu ama isimlerin sahipleri ne Prens Oberyn'in eşlikçileri kadar önemli ne de onlar kadar heybetliydi. Bunu hem Tyrion hem de Oberyn gayet iyi biliyordu.

"Lannister lordum," dedi Leydi Blackmont, "uzun ve tozlu bir yoldan geldik. İstirahat ve temizlik bizi sevindirir. Şehre devam edebilir miyiz?"

"Hemen leydim." Tyrion atının başını çevirdi ve Sör Addam Marbrand'ı çağırdı. Şeref muhafızlarının büyük bölümünü oluşturan atlı altın pelerinler, Sör Addam'ın emriyle düzenli bir şekilde atlarını çevirdiler, kafile nehre ve nehrin ardındaki Kral Topraklarına doğru yola koyuldu.

Oberyn Nymeros Martell, diye fısıldadı Tyrion adamın yanında ilerlerken. Dorne'un Kızıl Yılan'ı. Yedi cehennem, ben bu adamla ne yapacağım?

Tyrion, prensi yalnızca şöhretiyle tanıyordu elbette... ama bu şöhret korkutucuydu. Prens Oberyn, henüz on altı yaşından büyük değilken, acımasızlığıyla ve öfkesiyle meşhur iri kıyım bir adam olan yaşlı Lord Yronwood'un metresiyle yatakta yakalanmıştı. Bu olay bir düelloya sebep olmuştu ama prensin soyluluğu ve gençliği nedeniyle ilk kan düellosu gerçekleştirilmişti. İki adam da yara almış ve onur telafi edilmişti. Ancak, Prens Oberyn kısa zamanda iyileşirken, Lord Yronwood'un yarası iltihaplanmış ve adamı öldürmüştü. Daha sonra insanlar Oberyn'in zehirli bir kılıçla dövüştüğünü fısıldaşmaya başlamıştı. Prens o zamandan bu yana hem dostları hem de düşmanları tarafından Kızıl Yılan olarak anılıyordu.

Bu uzun yıllar önceydi elbette. On altı yaşındaki delikanlı şimdi kırkını geçmiş bir adamdı ve menkıbesi iyice karanlıklaşmıştı. Prens, Özgür Şehirler'i dolaşıp zehircilerin zanaatını ve dedikodulara inanılacak olursa daha karanlık sanatları da öğrenmişti. Hisar'da eğitim almıştı, sıkılıp bırakmadan önce üstat zincirinin altı halkasını dövecek kadar ilerlemişti. Dar Deniz'in karşısındaki Münâzaalı Topraklarda askerlik yapmış, kendi çetesini kurmadan önce bir süre için İkinci Oğullarİa birlikte at koşturmuştu. Oberynin turnuvaları, mücadeleleri, düelloları, atları, şehveti... prensin hem kadınlar hem de erkeklerle yattığı söylenirdi. Dorne'un dört bir yanında piç kızlar peydahlamıştı. İnsanlar prensin kızlarına kum yılanları diyordu. Tyrionin duyduğu kadarıyla Prens Oberynin hiç erkek çocuğu olmamıştı.

Ve prens, Yüksek Bahçe'nin vârisini sakatlamıştı.

Yedi Krallıkta, bir Tyrell düğününde daha az hoş karşılanacak bir adam daha yok, diye düşündü Tyrion. Şehir, Lord Tyrell'in iki oğluna ve onların komutasındaki binlerce askere ev sahipliği yaparken Prens Oberyn'i Kral Topraklarina göndermek, Prens Oberyn'in kendisi kadar tehlikeli bir provakasyondu. Hatalı bir söz, zamanlaması kötü bir şaka, bir bakış, soylu müttefiklerimizin birbirlerinin boğazına sarılması için yeterli olur.

Kral Yolu boyunca yan yana at sürüp küle dönmüş arazilerin ve ağaç iskeletlerinin önünden geçerlerken, "Daha önce karşılaşmıştık," dedi Dorne Prensi, Tyrion'a. "Hatırlamanızı bekleyemem gerçi. Şimdikinden bile küçüktünüz."

Tyrion adamın sesindeki istihzadan hoşlanmamıştı ama Dornelu'nun onu kışkırtmasına izin vermeyecekti. "Ne zamandı lordum?" diye sordu nazik bir merakla.

"Ah, çok uzun yıllar önce, annem Dorne'u yönetiyorken ve babanız farklı bir kralın Eliyken."

Düşündüğünüz kadar farklı değil, diye düşündü Tyrion.

“Annem, onun kocası ve kardeşim Elia ile Casterly Kayası’na geldiğimde. Ben on üç, ön dört yaşlarmdaydım, Elia bir yaş büyüktü. Hatırladığım kadarıyla ablanız ve ağabeyiniz yedi ya da sekiz yaşlarındaydı ve siz yeni doğmuştunuz.”

Ziyarete gelmek için tuhaf bir zaman. Tyrion’ın annesi onu doğururken ölmüştü; Martelller, Casterly Kayasini derin bir matem içinde bulmuş olmalıydı. Özellikle de babasını. Lord Tywin karısından pek bahsetmezdi ama Tyrion, amcalarının, annesiyle babasının aşkından bahsettiğini duymuştu. Babası o günlerde Kral Aerys’in EFiydi ve pek çok insan Yedi Krallıki Lord Tywin Lannisterin yönettiğini söylerdi lâkin Lord Tywini Leydi Joanna yönetiyordu. Tyrionin amcası Gery, “Annenin ölümünden sonra baban farklı bir adam oldu İblis,” demişti bir keresinde. “Onun en iyi yanı annenle birlikte öldü.” Gerion, Lord Tytos Lannisterin dört oğlunun en küçüğüydü ve Tyrionin en sevdiği amcasıydı.

Ama Gerion yoktu artık, denizlerin ötesinde kaybolmuştu ve Leydi Joanna bizzat Tyrion tarafından mezara sokulmuştu. “Casterly Kayasini beğenmiş miydiniz lordum?”

“Pek sayılmaz. Babanız, orada olduğumuz bütün zaman boyunca bizi görmezden geldi, Sör Kevan’a bizi ağırlamasını emrettikten sonra. Bana verdikleri odada kuş tüyü bir yatak ve Myr halıları vardı ama oda karanlık ve penceresizdi, o zamanlar Elia’ya söylediğim gibi, neticede bir zindana benziyordu. Sizin gökyüzünüz fazla griydi, şaraplarınız fazla tatlı, kadınlarınız fazla iffetli, yemekleriniz fazla yavan... ve bizzat siz, en büyük hayal kırıklığıydınız.”

“Yeni doğmuştum. Benden ne bekliyordunuz?”

“Habaset,” diye cevapladı siyah saçlı prens. “Küçüktünüz ama şöhretiniz alıp yürümüştü. Doğduğunuzda Eski Şehir’deydik ve bütün şehir Kral Elinden olma canavarı ve böyle bir alametin diyar için ne anlama geldiğini konuşuyordu.”

“Hiç şüphesiz kıtlık, veba ve savaş.” Tyrion yüzünü ekşiterek güldü. “Her zaman kıtlık, veba ve savaştır. Ah, bir de kış ve asla bitmeyen gece.”

“Bütün bunlar,” dedi Prens Oberyn “ve babanızın düşüşü. Bir yalvaran kardeşin, Lord Tywinin kendini kraldan daha büyük kıldığıyla ilgili vaaz verdiğini duydum ama sadece bir tanrı bir kraldan daha büyük olabilirdi. Siz Lord Tywin’in lanetiydiniz, ona diğer insanlardan daha üstün olmadığını öğretmek üzere tanrılar tarafından gönderilmiş bir cezaydınız.”

“Deniyorum ama öğrenmeyi reddediyor.” Tyrion iç geçirdi. “Ama rica ediyorum devam edin. İyi hikâyeleri severim.”

“Sevmelisiniz, çünkü sizin de bir kuyruğunuz olduğu söyleniyordu; domuzlarınkine benzeyen sert ve kıvrımlı bir kuyruk. Söylentilere göre canavarımsı kafanız bedeninizden bir buçuk kat büyüktü. Siyah gür saçlar, sakallar, şeytani gözler ve aslan pençeleriyle doğmuştunuz. Dişleriniz öyle uzundu ki ağzınızı kapatamıyordunuz ve bacaklarınızın arasında bir erkeğinkinin yanı sıra bir kızın edep yeri de vardı.”

“Erkekler kendi kendilerini becerebilseydi hayat çok daha kolay olurdu, sizce de öyle değil mi? Uzun dişlerin ve pençelerin faydalı olabileceği birkaç zaman da geliyor aklıma. Şimdi şikâyetinizin tabiatını anlamaya başladım.”

Bronn kıkırdadı ama Oberyn sadece gülümsedi. “Tatlı ablanız olmasaydı sizi asla göremeyebilirdik. Salonda ya da masada hiç görünmediniz ama bazen geceleri, Kaya’nın derinliklerinde uluyan bir bebeğin sesini duyabiliyorduk. Hakkınızı teslim etmeliyim, sesiniz gerçekten bir canavarın sesi gibiydi. Saatlerce feryat ediyordunuz ve sizi bir kadının memesinden başka bir şey susturamıyordu.”

“Aslında bu hâlâ doğru.”

Prens Oberyn bu sefer güldü. “Ortak bir zevkimiz var. Lord Gargalen bir seferinde elinde bir kılıçla ölmeyi umduğunu söylemişti, ben de elimde bir memeyle ölmeyi tercih edeceğimi söyleyerek karşılık vermiştim.”

Tyrion sırıttı. “Ablamdan bahsediyordunuz?”

“Cersei, Elia’ya sizi bize göstereceğine dair söz vermişti. Kaya’dan ayrılmadan bir gün önce, annem ve babanız özel bir görüşme yaparken, ablanız ve Jaime bizi sizin bebek odanıza götürdüler. Sütanneniz bizi kovmaya çalıştı ama ablanız kadını dinlemedi. ‘O benim’dedi, Ve sen yalnızca bir süt ineğisin, bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Sesini kes, yoksa babama dilini kestiririm. Bir ineğin dile ihtiyacı yoktur, memeleri olsun yeter.’ Ablasının onu sahiplenmesi fikriyle eğlenen Tyrion, “Majesteleri letafeti erken yaşta öğrendi,” dedi. “Tanrılar biliyor ki o zamandan beri beni sahiplenmek için hiç acele etmedi.”

“Cersei size daha iyi bakabilmemiz için kundağınızı bile açtı,” diyerek devam etti Dornelu prens. “Şeytani bir gözünüz ve kafa derinizde birkaç siyah tüyünüz vardı gerçekten. Belki başınız diğer bebeklere nazaran büyüktü... ama bir kuyruk, sakallar, dişler ya da pençeler yoktu ve bacaklarınızın arasında sadece minik, pembe bir pipi vardı. Bütün o harika fısıltılardan sonra, Lord Tywin’in lanetinin güdük bacaklı, kırmızı, çirkin bir bebek olduğu anlaşılmıştı.

Hatta Elia, genç kızların bebek gördüğünde çıkardığı o sesi bile çıkardı. Duymuşsunuzdur eminim, sevimli kedileri ve oyuncu yavru köpekleri gördüklerinde de aynı sesi çıkarıyorlar. Sizi bizzat emzirmek istemişti bence, o kadar çirkin olmanıza rağmen. Sizin zavallı bir canavar olduğunuzu söylediğimde, ablanız, 'O annemi öldürdü' dedi ve minik pipinizi öyle sert büktü ki koparacağını düşündüm. Siz çığlık attığınızda ağabeyiniz Jaime, 'Onu rahat bırak, canını acıtıyorsun' dedi ve Cersei sizi ancak o zaman bıraktı. 'Önemli değil' dedi bize. 'Herkes çok yakında öleceğini söylüyor. Hatta bu kadar uzun yaşamamalıydı.'"

Gökyüzünde güneş parıldıyordu ve hava sonbahar için hoş bir şekilde ılıktı ama Tyrion Lannister bunları duyduğunda tepeden tırnağa üşüdü. Benim tatlı ablam. Burnundaki yara kabuğunu kaşıyıp "şeytani gözüyle" Dornelu'ya baktı. Bana neden böyle bir hikâye anlattı şimdi? Beni deniyor mu? Yoksa çığlığımı duymak için Cersei'nin yaptığı gibi aletimi mi büküyor sadece? "Bu hikâyeyi mutlaka babama da anlatın. Onu da beni eğlendirdiği kadar eğlendirir. Özellikle kuyruğumla ilgili olan bölümü. Bir kuyruğum vardı gerçekten ama onu kesti."

Prens Oberyn güldü. "Son karşılaştığımızdan beri daha eğlenceli olmuşsunuz."

"Evet ama daha uzun olmaya niyetliydim."

"Hazır eğlenceden bahsetmişken, Lord Buckler'ın kâhyasından tuhaf bir hikâye duydum. Kadınların kişisel kazançlarına vergi koymuşsunuz."

"Fahişelik vergisi," dedi Tyrion, yine rahatsız olmuştu. Ve kahrolası babamın fikriydi. "Her bir... ah, fiil için sadece bir metelik. Kral Eli, bu verginin şehrin ahlakını iyileştireceğini düşündü." Bunun yanı sıra Joffrey'nin düğün masraflarını ödeyeceğini. Hazine başı olduğu için bütün mesuliyet Tyrion'a kalmıştı elbette. Bronn, sokaktaki insanların vergiye cüce meteliği dediğini söylemişti. Paralı askere inanılırsa, şaraphanelerde ve genelevlerde, 'Yarımadam için bacaklarınızı açın," diye bağırıyorlardı.

"Kesemin sürekli meteliklerle dolu olduğundan emin olacağım. Bir prens bile vergisini ödemelidir."

"Fahişelere neden ihtiyacınız olacak ki?" Tyrion, arka tarafta diğer kadınlarla birlikte at süren Ellaria Kum'a baktı. 'Yolda metresinizden sıkıldınız mı?"

"Asla. Onunla çok şey paylaşıyoruz." Prens Oberyn omuz silkti. "Ancak... henüz güzel bir sarışın paylaşmadık ve Ellaria meraklı. Bildiğiniz öyle bir yaratık var mı?"

“Ben evli bir adamım,” dedi Tyrion. Ama henüz yatağa girmedik. “Fahişelerle işim yok artık.” Onların asıldığını görmek istemediğim sürece.

Oberyn birdenbire konuyu değiştirdi. “Kralın düğün ziyafetinde yetmiş yedi çeşit yemek servis edileceği söyleniyor.” “Acıktınız mı prensim?”

“Uzun zamandır açım. Ama yiyecek için değil. Lütfen söyleyin, adalet ne zaman servis edilecek?”

“Adalet.” Evet, bu yüzden burada, bunu hemen anlamalıydım. “Ablanızla yakın mıydınız?”

“Çocukken, Elia ve ben etle tırnak gibiydik. Sizin ağabeyiniz ve ablanız gibi.”

Tanrılar, umarım öyle değildir. “Savaşlar ve düğünler bizi ziyadesiyle oyaladı Prens Oberyn. Dehşet verici olmalarına rağmen, kimse on altı yıllık cinayetleri incelemeye vakit bulamadı korkarım. Elbette inceleyeceğiz, mümkün olan en kısa zamanda. Kral huzurunu geri getirmek üzere Dorne’dan alacağımız her yardım, babamın soruşturmaya başlamasını hızlandıracaktır...”

“Cüce,” dedi Kızıl Yılan samimiyeti hissedilir şekilde azalmış bir sesle, “Lannister yalanlarını kendine sakla. Bizi koyun mu sanıyorsunuz? Yoksa aptal mı? Ağabeyim kana susamış bir adam değildir ama son on altı yıldır uyumadı da. Jon Arryn, Robertin tahtı alışından bir yıl sonra Güneş Mızrağına geldi ve emin ol ki iyice sorgulandı. O ve yüz kişi daha. Buraya bir soruşturma maskaralığı izlemeye gelmedim. Elia ile çocukları için adalet almaya geldim ve alacağım. O ahmak Gregor Clegane’den başlayarak... ama orada son bulacağını sanmıyorum. Yürüyen Habis ölmeden önce emirlerin nereden geldiğini söyleyecek, babanız bundan emin olabilir.” Gülümsedi. “Bir zamanlar yaşlı bir rahip, benim tanrıların inayetinin canlı kanıtı olduğumu söylemişti. Sebebinin ne olduğunu biliyor musun İblis?”

“Hayır,” diye itiraf etti Tyrion endişeli bir halde.

“Çünkü tanrılar zalim olsaydı, beni annemin ilk çocuğu yaparlardı, Dorani da üçüncüsü. Bilirsin, ben kana susamış bir adamım. Ve şimdi siz, benimle uğraşmak zorundasınız; benim sabırlı, ihtiyatlı ve gutlu ağabeyimle değil.”

Tyrion, yarım mil uzaktaki Karasu Nehri’nin yüzeyinde pırıldayan güneşi ve nehrin ötesindeki Kral Topraklarının duvarlarını, kulelerini, tepelerini görebiliyordu. Dönüp Kral Yolu’nda onları takip eden göz alıcı kafileye baktı. “Arkasında büyük bir ordu olan bir adam gibi konuşuyorsunuz,” dedi, “ama ben sadece üç yüz kişi görüyorum. Nehrin kuzeyindeki şehri görüyor musunuz?”

“Kral Toprakları adını verdiğiniz mezbele.”

“Ta kendisi.”

“Sadece duymuyorum, sanırım şimdi kokusunu da alıyorum.”

“O halde iyice koklayın lordum. Burnunuzu doldurun. Yarım milyon insanın üç yüz kişiden daha beter koktuğunu fark edeceksiniz. Altın pelerinlilerin kokusunu alıyor musunuz? Babamın kendi yeminli kılıçlan bir yirmi bin daha eder. Sonra güller de var. Güller çok hoş kokar değil mi? Bilhassa bu kadar çok oldukları zaman. Şehrin içinde bulunan veya şehir dışında kamp kurmuş olan elli, altmış, yetmiş bin gül. Tam olarak kaçının kaldığını söyleyemem ama her halükârda saymak isteyeceğimden fazlalar.”

Martell omuzlarını silkti. “Bizler Daeronia evlenmeden önce eski Dorne’da, bütün çiçeklerin güneşin önünde eğildiği söylenirdi. Güller bana köstek olmaya kalkışırsa, onları memnuniyetle ayaklarımın altında ezerim.”

“Willas Tyrell’i ezdiğiniz gibi?”

Domelu adam Tyrionin beklediği tepkiyi vermedi. “Milas’tan bir mektup aldım, daha yarım yıl bile olmadı. İyi atlara karşı ortak bir ilgimiz var. Willas müsabaka alanında olanlar yüzünden bana asla kin beslemedi. Ben onun göğüs kalkanına temiz bir vuruş yaptım ama Willas düşerken ayağı üzengiye takıldı ve atı üstüne devrildi. Daha sonra ona bir üstat gönderdim lâkin adamın tek yapabildiği delikanlının bacağını kurtarmak oldu. Dizi iyileştirilmez haldeydi. Suçlanacak biri varsa Willasin aptal babasıdır. Willas Tyrell giydiği pelerin kadar yeşildi ve öyle rakiplerin arasında at sürmek onun harcı değildi. Şişman Çiçek, onu çok körpe bir yaşta turnuvalara katılmaya zorladı, diğer iki oğluna yaptığı gibi. Willas yeni bir Leo Uzunboynuz olmak istedi ve sakat kaldı.” “Sör Lorasin Leo Uzunboynuz’dan çok daha iyi olduğunu söyleyenler var,” dedi Tyrion.

“Renly’nin minik gülü mü? Şüphe ederim.”

“İstediğiniz kadar şüphe edin,” dedi Tyrion, “ama Sör Loras, ağabeyim Jaime de dâhil olmak üzere pek çok iyi şövalyeyi yendi.”

“Yenmek derken attan düşürmeyi kastediyorsunuz, bir turnuvada. Beni korkutmak istiyorsanız delikanlının bir mücadelede kimi katlettiğini söyleyin.”

“Sör Robar Royce ve Sör Emmon Cuy. Ayrıca adamlar, Loras’ın Karasu’da Lord Renly’nin hayaletinin yanında dövüşürken olağanüstü cesaret gösterdiğini söylüyorlar.”

“Yani, bahsettiğiniz olağanüstü cesareti gören adamlar, aynı zamanda hayaleti gören adamlar, öyle mi?” Dornelu adam hafifçe güldü.

Tyrion, prense uzun bir bakış attı. “İpek Caddesindeki Chataya’nın evinde ihtiyaçlarınıza uygun olabilecek pek çok kız var. Dancy’nin saçları bal

rengidir. Marie’nin saçları beyaz altın. İkisinden birini sürekli yanınızda tutmanızı öneririm lordum.”

“Sürekli?” Prens Oberyn ince, siyah kaşlarından birini kaldırdı. “Ve bunun sebebi nedir sevgili İblis?”

“Elinizde bir memeyle ölmek istediğinizi söylemiştiniz.” Tyrion, atını eşkin yürüyüşe kaldırarak Karasu’nun güney kıyısında bekleyen mavnalara doğru hızlandı. Dome zekâsı olarak tanımlanabilecek şeye, katlanmak istediğinden fazla katlanmıştı. Babam, JofJrey’yi göndermeliydi. Joffrey, Prens Oberyn’e, bir Dornelu ile inek bokunun arasındaki farkı sorabilirdi. Bu düşünce her şeye rağmen Tyrion’ı gülümsetti. Kızıl Yılan krala takdim edilirken, Tyrion el altında olmakla ilgili bir gönderme yapmak zorunda kalabilirdi.

ARYA

İlk önce çatıdaki adam öldü. Yüz seksen metre uzaktaki bacanın dibine çökmüştü, şafaktan önceki karanlıkta belli belirsiz bir gölgeydi sadece ama gökyüzü aydınlanmaya başladığında adam kıpırdandı, gerindi ve ayağa kalktı. Anguy'un oku adamın göğsüne saplandığında bütün vücudu çözülmüş halde, dik eğimli taş çatıdan yuvarlanıp septin kapısının önüne düştü.

Oyuncular septin kapısına iki muhafız dikmişti ama muhafızlar meşalelerin parlaklığı yüzünden körleşmişti; haydutlar sepete yaklaştı. Kyle ve Notch aynı anda ok saldı. Muhafızlardan biri, boğazına saplanan okla yere yığıldı, diğeri karnından vuruldu. İkinci muhafız elindeki meşaleyi düşürdü, alevler adamı yalamaya başladı. Kıyafetleri tutuşan adam çığlık attı. Saklanışın sonuydu bu. Thoros bağırdı ve haydutlar saldırıya geçti.

Arya bütün bunları atının sırtında otururken seyretti; septi, değirmeni, bira imalathanesini, ahırı ve bunların etrafını çevreleyen, yabani otlardan, yanık ağaçlardan, çamurdan ibaret ıssızlığı yukarıdan gören ağaçlıklı bayırın tepesinde bekliyordu. Ağaçlar neredeyse tamamen çıplaktı artık, hâlâ dallara tutunan birkaç kuru yaprak da Arya'nın görüşünü engellemiyordu. Lord Beric, bayırda bekleyenleri korumak üzere Sakalsız Dick'i ve Mudge'i bırakmıştı. Arya, aptal bir çocukmuş gibi arkada bırakılmaktan nefret ediyordu ama Gendry de arkada bırakılmıştı en azından. Tartışıp itiraz etmemesi gerektiğini biliyordu Arya. Bu bir mücadeleydi ve mücadelelerde emirlere itaat edilmeliydi.

Doğu seması sarı pembe ışıldıyordu ve yukarıda, hızla hareket eden alçak bulutların arasında yarım ay görünüyordu. Rüzgâr soğuk esiyordu, Arya suyun sesini ve büyük ahşap değirmenin gıcırtılarını duyabiliyordu. Şafak havasında yağmur kokusu vardı ama damlalar düşmüyordu henüz. Sabah sisinin içinde, arkalarında alevli kurdeleler bırakarak uçan ateş okları septin ahşap duvarlarına çarpıyordu. Oklardan birkaçı pencerelerdeki panjurlara saplandı ve çok geçmeden kırık panjurların arasından duman yükselmeye başladı.

İki oyuncu septten dışarı çıktı, yan yana koşturan adamların ellerinde baltalar vardı. Anguy ve diğer yaycılar bekliyordu. Baltalı adamlardan biri

hemen öldü. Diğeri çömelmeyi başardı, yayaların fırlattığı ok adamın omzuna saplandı. Adam sendeleyerek yürümeye devam etti, bedenine iki ok daha saplanana kadar. Oklar öyle hızlı hareket etmişti ki hangisinin önce isabet ettiğini söylemek zordu. Uzun okların deldiği göğüs kalkanı çelikten değil de ipekten yapılmıştı sanki. Adam yere yığıldı. Anguy, geniş uçlu okların yanı sıra çuvaldız uçlu oklara da sahipti. Çuvaldız ağır kalkanları bile delebilirdi. Ok fırlatmayı öğreneceğim, diye düşündü Arya. Kılıç dövüşünü seviyordu ama okların da ne kadar iyi olduğunu görebiliyordu.

Alevler septin güney duvarına tırmanıyordu ve kırık bir pencereden yoğun duman çıkıyordu. Myrli bir arbaletçi başka bir pencereden başını çıkardı, bir ok saldı ve arbaletini tekrar sarmak için yere çömeldi. Arya, ahırlardaki dövüşün seslerini duyabiliyordu; atların çığlığı ve çelik şıngırtılarıyla harmanlanmış feryatlar. Hepsini öldürün, diye düşündü öfkeyle. Dudağını öyle sert ısırdı ki kan tadı aldı. Her birini öldürün.

Penceredeki arbaletçi tekrar göründü ama adam bir ok salar salmaz başının yanından üç ok geçti. Oklardan biri adamın miğferinde çınladı. Adam gözden kayboldu, yayı ve her şeyiyle birlikte. Arya, ikinci kattaki pencerelerin çoğunda alevler görüyordu. Dumanla ve sabah sisiyle dolu hava, siyah beyaz esen bir pusa dönüşmüştü. Anguy ve diğer yaycılar, hedefleri daha kolay bulmak için birbirlerine yaklaşıyorlardı.

Sonra sept püskürdü. Oyuncular, kızgın karıncalar misali dışarı aktı. İki İbbenli, önlerinde tuttukları kahverengi pürüzlü kalkanlarla kapıdan çıktılar. Onların arkasından, büyük bir arakh taşıyan Dothraklı geldi, adamın saç örgüsünde çanlar vardı. Dothraklinm ardından, vahşi dövmelerle kaplı üç Volantisli paralı asker göründü. Diğerleri pencerelerden dışarı tırmanıp yere atlıyordu. Arya, tek bacağını pencerenin pervazından dışarı sarkıtmış bir adamın göğsünden vurulduğunu gördü, adamın düşerken attığı çığlığı duydu. Duman yoğunlaşıyordu. Arbaletlerin fırlattığı kısa oklar ve yayların uzun okları havada mekik dokuyordu. Watty inleyerek yere devrildi, yayı elinden düştü. Kyle yayma yeni bir ok takmaya çalışırken, siyah zırhlı bir adam delikanlının karnına bir mızrak sapladı. Arya, Lord Beric'in bağırdığını duydu. Lordun çetesinin geri kalanı, ellerinde çeliklerle hendeklerin ve ağaçların arasından sel gibi boşandı. Arya, Kylei öldüren adamı atıyla ezen Lim'in, parlak sarı cübbesinin dalgalandığını gördü. Thoros ve Lord Beric her yerdeydi, kılıçları yanıyordu. Kırmızı rahip sert deriden yapılmış bir kalkanı parçalara ayırırken, rahibin atı kalkanın sahibinin yüzünü tekmeliyordu. Bir Dothraklı çığlık atarak yıldırım lorduna saldırdı ve alevli kılıç, arakh'ı karşılamak için yukarı kalktı. Bıçaklar

öpüştü, ayrıldı ve tekrar öpüştü. Sonra Dothraklının saçları tutuştu, bir an sonra adam ölüydü. Arya, yıldırım lordunun yanında dövüşen Ned'i de gördü. Bu haksızlık, o benden sadece birkaç yaş büyük, dövüşmeme izin vermeleri gerekirdi.

Mücadele uzun sürmedi. Hâlâ ayakta olan Cesur Oyuncular kısa zaman içinde öldüler ya da kılıçlarını bıraktılar. İki Dothraklı atlarını yakalayıp kaçmayı başardı ama bunun tek sebebi, Lord Beric'in adamların kaçmasına izin vermiş olmasıydı. "Bırakın da haberleri Harrenhal'a götürsünler," dedi lord, elinde alevli kılıcıyla. "Sülük Lordu ve keçi birkaç uykusuz gece daha geçirsin." Şanslı Jack, Harwin ve Ay Kasabasından Merrit, tutsak aramak için yanan septe girdiler. Birkaç dakika sonra, yanlarında sekiz kahverengi kardeşle birlikte dumanın ve alevlerin arasından dışarı çıktılar. Kardeşlerden biri öyle güçsüzdü ki Merrit adamı omzunda taşımak zorunda kaldı. Yanlarında bir rahip de vardı, adam kambur duruşlu ve keldi ama gri cübbesinin üstüne siyah bir örgü zırh giymişti. "Onu kiler merdivenlerinin altında saklanırken bulduk," dedi Jack öksürerek.

Thoros, adamı görünce gülümsedi. "Sen Utt'sun."

"Rahip Utt. Bir tanrı adamı."

"Tanrı senin gibileri ne yapsın?" diye kükredi Lim.

"Günah işledim," diye inledi rahip. "Biliyorum, biliyorum. Beni bağışla Baba. Ben ölümcül bir günah işledim."

Arya, Rahip Utt'u Harrenhal'dan hatırlıyordu. Soytarı Shagwell, rahibin, erkek çocukları öldürdükten sonra sürekli ağladığını ve bağışlanmak için dua ettiğini söylemişti. Hatta bazen, kendini diğer Oyucular'a kırbaçlatıyordu. Bütün Oyuncular bunun komik olduğunu düşünüyordu.

Lord Beric kılıcını kınına soktu. "Can çekişenlere merhamet armağan edin, diğerlerinin ellerini ve ayaklarını bağlayıp yargılamaya hazırlayın," diye emretti, mücadele bitmişti.

Yargılama hızlıca yapıldı. Muhtelif haydutlar öne çıkıp Cesur Dostların yaptıklarını anlattılar; köyler ve kasabalar yağmalanmış, ekinler yakılmış, kadınlar tecavüze uğramış ve öldürülmüş, erkekler işkence görmüş ve sakat bırakılmıştı. Birkaç haydut, Rahip Utt'un öldürdüğü erkek çocuklardan bahsetti. Rahip, yargılama boyunca sürekli ağladı. "Ben kamış kadar zayıf bir adamım," dedi Lord Beric'e. "Kuvvet için Savaşçıya dua ediyorum ama tanrılar beni zayıf yaratmış. Zayıflığıma merhamet gösterin. O çocuklar, o tatlı çocuklar... Onlara zarar vermek istememiştim..."

Çok zaman geçmeden, Rahip Utt isim günündeki kadar çıplak bir halde,

uzun bir karaağacın dalında ağır ağır sallanıyordu. Diğer Cesur Oyuncular birer birer rahibi takip etti. Birkaçı dövüştü, boyunlarına ip geçirilirken tekmeler savurup mücadele ettiler. Arbaletçilerden biri yoğun Myr aksanıyla bağırıp durdu: “Ben askerim, ben askerim.” Bir diğeri, Haydutları altın dolu bir yere götürmeyi teklif etti. Üçüncüsü ne kadar iyi bir haydut olacağından bahsetti. Her biri soyuldu, bağlandı ve sırayla asıldı. Yeditelli Tom onlar için bir ağıt okudu ve Thoros, Lord Beric’e, adamların ruhunu sonsuza dek yakmak için yalvardı.

Arya sallanan adamları izlerken, bir oyuncu ağacı, diye düşündü. Asılanların solgun tenleri, yanan septin alevleriyle kasvetli bir kırmızıya boyanmıştı. Hiç yoktan ortaya çıkan kargalar gelmeye başlamıştı bile. Arya, onların birbirlerine gaklayıp kıkırdadığını duydu ve neler söylediklerini merak etti. Rahip Utt’tan; Rorge, Isırık ya da hâlâ Harrenhal’da olan birkaç adamdan korktuğu kadar korkmuyordu ama onun ölmesinden memnundu yine de. Tazı’yı da aşmalılardı ya da kafasını kesmelilerdi. Bunun yerine, haydutlar Sandor Clegane’in yanık kolunu tedavi etmişti. Kılıcını, atını ve zırhını geri vermiş, adamı tepe mağarasının birkaç mil uzağında serbest bırakmışlardı. Bütün aldıkları Tazının altınlarıydı. Bütün bunlar Arya’yı tiksindirmiş ti.

Çok geçmeden, sept, dumandan ve alevlerden ibaret bir kükremeyle yıkıldı, binanın duvarları taş çatının ağırlığını daha fazla taşıyamamıştı. Sekiz kahverengi kardeş, scptin çöküşünü çaresiz bir kabullenişle izledi. Boynunda, Savaşçı’ya bağlılığını temsil eden küçük bir demir çekiç olan en yaşlı kardeş, sadece onların kaldığını açıkladı. “Savaştan önce kırk dört kişiydik ve burası müreffeh bir yerdi. Bir düzine süt ineğimiz, yüz arı kovanımız, bir üzüm bağımız ve elma ağaçlarımız vardı. Ama aslanlar geldiğinde bütün şarabımızı, sütümüzü, balımızı aldılar, ineklerimizi öldürdüler ve üzüm bağımızı ateşe verdiler. Sonra... ziyaretçilerimizi sayamaz oldum. Bu sahte rahip sonuncuydu sadece. Bir canavar geldi... ona bütün gümüşümüzü verdik ama o altın sakladığımızdan emindi, bu yüzden canavarın adamları, Kardeş Elmari konuşturmak için bizi birer birer öldürdü.”

“Sekiziniz nasıl kurtuldu?” diye sordu Yaycı Anguy.

“Utanç içindeyim,” dedi yaşlı adam. “Bendim. Ölme sırası bana geldiğinde, onlara altının yerini söyledim.”

“Kardeşim,” dedi Myrli Thoros, “utanılacak tek şey, altının yerini en baştan söylememiş olmaktır.”

Haydutlar o geceyi küçük nehrin yanındaki bira imalathanesinde geçirdi. Ev sahipleri, ahırın zeminin altına yiyecek gizlemişti; yulaf ekmeği, soğan ve içinde bir parça sarımsak olan sulu bir kabak çorbasından oluşan akşam

yemeğini paylaştılar. Arya, kâsesinin içinde bir parça havuç buldu ve kendini şanslı addetti. Kardeşler haydutlara isim sormadı. Biliyorlar, diye düşündü Arya. Nasıl bilmezlerdi? Lord Beric'in kalkanında ve pelerininde yıldırım vardı, Thoros da kırmızı kıyafetlerini giyiyordu ya da kıyafetlerinden geri kalanları... Genç bir rahip adayı, Thoros'a, onların çatısının altında bulunduğu sürece sahte tanrısına dua etmemesini söyleyecek kadar cesurdu. "Boş versene," dedi Lim Limoncübbeli. "O bizim de tanrımız ve sizler canınızı bize borçlusunuz. Ayrıca tanrımızın nesi sahte? Sizin Demirci'niz kırık bir kılıcı onarıyor olabilir ama kırık bir adamı onarabiliyor mu?"

"Yeter Lim," diye emretti Lord Beric. "Onların çatısının altındayken onların kurallarına saygı göstereceğiz."

"Birkaç duayı kaçırdık diye güneş parlamaktan vazgeçmez," dedi Thoros nezaketle. "Bunu bilecek bir adam varsa o da benim."

Lord Beric yemek yemedi. Arya onun yemek yediğini görmemişti hiç, ara sıra bir kadeh şarap içiyordu sadece. Görünüşe göre uyumuyordu da. Sağlam gözü kapanıyordu bazen, yorguluktanmış gibi, ama biri konuştuğunda hemen açılıyordu. Hudutlu lord hâlâ perişan haldeki siyah pelerinini ve minesi çatlak yıldırım armasını taşıyan çentik dolu göğüs kalkanını giyiyordu. Hatta o göğüs kalkanıyla uyuyordu adam. Siyah çelik, Tazının açtığı korkunç yarayı gizliyordu, adamın boğazındaki siyah halkayı gizleyen yün kaşkol gibi. Ama lordun, alnı içeri göçmüş kırık kafasını hiçbir şey gizleyemiyordu, kayıp gözünün yerindeki kırmızı çukuru ya da yüzünün altındaki kafatasını da.

Arya, Harrenhal'da anlatılan hikâyeleri hatırlayarak temkinli gözlerle adama baktı. Lord Beric, Arya'nın korkusunu sezmişti sanki. Başını çevirdi ve Arya'yı yanına çağırdı. "Seni korkutuyor muyum çocuk?"

"Hayır," dedi Arya, dudağını ısırdı. "Sadece... şey... Tazının sizi öldürdüğünü düşünmüştüm ama..."

"Bir yaraydı," dedi Lim Limoncübbeli. "Ölümcül bir yaraydı, evet ama Thoros onu iyileştirdi. Yeryüzüne ondan daha iyi bir şifacı gelmemiştir."

Lord Beric, sağlam gözündeki tuhaf ifadeyle Lim'e baktı; adamın diğer gözünde yara izinden ve kurumuş kandan başka bir şey yoktu. "Gelmemiştir," diye onayladı yorgun bir şekilde. "Lim, nöbet değişimi zamanı geçti sanırım. İlgilenirsen sevinirim." "Tamam lordum." Lim rüzgârlı geceye çıkarken, sarı pelerini arkasında dalgalandı.

Lim gittiğinde, "Zaman zaman en cesur adamlar bile kendilerini kör ederler, görmekten korktuklarında," dedi Lord Beric. "Thoros, şimdiye kadar beni kaç kez geri getirdin?"

Kırmızı rahip başını eğdi. “Sizi geri getiren R’hllor’dur lordum. Işık Tanrısı. Ben onun vasıtasıyım sadece.”

“Kaç kez?” diye ısrar etti Lord Beric.

“Altı,” dedi Thoros isteksizce. “Ve her seferinde daha zordu. Pervasız davranır oldunuz lordum. Ölüm bu kadar tatlı mı?”

“Tatlı? Hayır dostum. Tatlı değil.”

“O halde tatlıymış gibi davranmayın. Lord Tywin geriden emir veriyor. Lord Stannis de öyle. Aynısını yaparsanız akıllılık etmiş olursunuz. Yedinci bir ölüm ikimizin de sonu olabilir.” Lord Beric sol kulağının üstüne, alnının içe göçtüğü yere dokundu. “Burası, Sör Burton Crakehall’un bir gürz darbesiyle miğferimi ve kafamı kırdığı yer.” Kaşkolünü çözdü, boğazını çevreleyen siyah çürüğü gösterdi. “Bu, mantikorun Kızgın Şelale’de bıraktığı iz. Zavallı arıcıyı ve karısını, onların bana ait olduğunu düşünerek yakaladı. Kendimi ona teslim etmezsem her ikisinin de asılacağını her yerde duyurdu. Teslim oldum ama buna rağmen onları astı, beni de onların arasındaki darağacına.” Parmağını göz çukurundaki kırmızı yara izine götürdü. “Burası, Yürüyen Dağin kamasının miğfer siperimden girip gözüme sapladığı yer.” Lordun dudaklarında yorgun bir gülümseme geçti. “Böylece, Clegane Hanedanı tarafından üç kez öldürülmüş oldum. Ders aldığımı sanırsın...”

Arya, lordun latife ettiğini biliyordu ama Thoros gülmedi. Elini Lord Beric’in omzuna koydu. “Fazla düşünmemekte fayda var.”

“Hayal meyal hatırladığım bir şeyi nasıl fazla düşünebilirim? Bir zamanlar Hudutlar’da bir kale tutuyordum ve evlenmek üzere sözlendiğim bir kadın vardı ama bugün ne o kaleyi bulabilirim ne de sana o kadının saçının rengini söyleyebilirim. Beni kim şövalye yaptı eski dostum? En sevdiğim yiyecekler neler? Her şey siliniyor. Bazen, şu dişbudak ağaçlarının ortasındaki kahrolası çimenlerde doğduğumu düşünüyorum, göğsümde bir delik ve ağzımda alev tadıyla. Sen benim annem misin Thoros?”

Arya, Myrli rahibe baktı; kabarık saçlara, pembe paçavralara vc eski zırh parçalarına. Adamın yanakları ve sarkık gıdısı fırça gibi sert, gri sakallarla kaplıydı. Adam, Yaşlı Dadının hikâyelerindeki büyücülere benzemiyordu ama yine de...

“Başı olmayan bir adamı geri getirebilir misiniz?” diye sordu Arya. “Sadece bir kez, altı değil. Yapabilir misiniz?”

“Benim sihirli güçlerim yok çocuk. Sadece dualarım var. İlk seferinde, lordun göğsünde bir delik ve ağzında kan vardı, hiç umut olmadığını biliyordum. Zavallı, parçalanmış göğsü hareketsizleşince, lordu uğurlamak için

ona iyi tanrının öpücüğünü verdim. Ağzımı ateşle doldurdum ve alevleri lordun içine üfledim; boğazından ciğerlerine, kalbine ve ruhuna. Buna son öpücük denir. Yaşlı rahiplerin, Tanrının hizmetkârları ölürken onlara bu son öpücüğü bahşettiğini defalarca görmüştüm. Ben de birkaç kez vermiştim, bütün rahiplerin yapmak zorunda olduğu gibi. Ama daha önce, içi ateşle dolan bir adamın titrediğini hissetmemiş, gözlerini açtığını görmemiştim. Lordu geri getiren ben değildim leydim. Tanrıydı. R'hllor'un onunla işi bitmedi henüz. Hayat sıcaklıktır, sıcaklık ateştir ve ateş Tanrıdır, sadece Tanrı."

Arya, gözlerinden yaşlar aktığını hissetti. Thoros pek çok kelime kullanmıştı ama kelimelerin hepsi hayır anlamına geliyordu, Arya bu kadarını anlamıştı.

"Baban iyi bir adamdı," dedi Lord Beric. "Harvin onun hakkında çok şey anlattı bana. Babanın hatırına fidyenden memnuniyetle vazgeçerdim ama altına umutsuzca ihtiyacımız var."

Arya dudağını ısırdı. Bu doğru sanırım. Lord Beric, Tazının altınlarını, Manderin kuzeyinden erzak satın almaları için Yeşilsakal'la Avcıya vermişti, Arya bunu biliyordu. Lord'un, adamları gönderirken, "Son ekinler yandı, yeni ekinler kuruyor ve kış kapıda," dediğini duymuştu. "İnsanların tahıla ve tohuma ihtiyacı var, bizim de bıçaklara ve atlara. Adamlarımın çoğu, süvari ve savaş atlarına binen düşmanların karşısında küçük atlar, yük beygirleri ve katırlar sürüyor."

Arya, Robb'un onun için ne kadar ödeyeceğini bilmiyordu gerçi. Robb bir kraldı artık; Kışyarindaki, saçlarında karlar eriyen çocuk değildi ve Arya'nın yaptığı şeyleri bilseydi, seyis yamağını ve Harrenhal'daki muhafızı... "Ya ağabeyim benim için fidye ödemek istemezse?"

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu Lord Beric.

"Şey, saçlarım karmakarışık, tırnaklarım leş gibi, ayaklarım nasırlı," dedi Arya. Robb bunları umursamazdı muhtemelen ama annesi umursardı. Leydi Catelyn, Arya'nm Sansa gibi olmasını istemişti her zaman; şarkı söylemesini, dikiş dikmesini ve nezaket kurallarına dikkat etmesini. Bunları sadece düşünmek bile,

Arya'nın parmaklarıyla saçlarını taramaya çalışmasına sebep oldu ama saçları iyice dolaşmıştı ve Arya'nın bütün yaptığı birazını yolmaktı. "Leydi Smalhvood'un verdiği elbiseyi mahvettim ve iyi dikiş dikemiyorum." Dudağını ısırdı. "Çok iyi dikiş dikemiyorum demek istedim. Rahibe Mordane bir demircinin ellerine sahip olduğumu söylerdi eskiden."

Gendry güldü. "Şu küçük ve yumuşak şeyler mi?" diye seslendi. "Çekiç

bile tutamazsın.”

“İstersem tutabilirim!” diye parladı Arya.

Thoros kıkırdadı. “Ağabeyin fidyeni ödeyecek çocuk. O konuda tasalanma.”

“Evet. Ama ya ödemezse?” diye ısrar etti Arya.

Lord Beric iç geçirdi. “O zaman seni bir süre için Leydi Smalhvood’a gönderirim. Yahut Karaliman’daki kendi kaleme. Ama bunun gerekli olmayacağından eminim. Thoros gibi, ben de sana babanı geri verecek güce sahip değilim ama güvenli bir şekilde annenin kollarına dönmeni sağlayabilirim en azından.” “Yemin eder misiniz?” diye sordu Arya. Yören de onu eve götüreceğine dair söz vermişti ama bunu yapmak yerine ölmüştü.

“Şövalyelik onurum üstüne,” dedi yıldırım lordu ciddi bir şekilde.

Lim, bira imalathanesine döndüğünde yağmur yağıyordu, sarı cübbesinden süzülen sular yerde birikirken adam küfürler mırıldanıyordu. Kapının yanında oturan Anguy ve Şanslı Jack zar atıyordu ama hangi oyunu oynarlarsa oynasınlar Jack’in hiç şansı yoktu. Yeditelli Tom ahşap arpının bir telini değiştirdi ve “Anne’nin Gözyaşlarını söyledi. Ardından “Willuniun Karısı Islakken” ve “Lord Harte Yağmurlu Bir Günde Gitti”yi söyledi, sonra da “Castemere Yağmurları”nı.

Ve sen kimsin, dedi gururlu lord, niye başımı öne eğmeliyim?

Farklı bir pelerin giymiş bir kedisin sadece, budur bütün bildiğim.

Pelerini ister altın olsun ister kırmızı, her aslan pençelidir.

Benim pençelerim de uzun ve keskindir lordum,

serıinkiler kadar uzun ve keskindir.

Ve adam hiç durmadan konuştu, şu Castamare lordu.

Ama şimdi salonunda yağmurlar ağlıyor ve yağmuru kimse duymuyor.

Evet, şimdi salonunda yağmurlar ağlıyor ve yağmuru tek ruh bile duymuyor.

Sonunda, Tom bütün yağmurlu şarkıları bitirdi ve arpını bir kenara bıraktı. Artık bira imalathanesinin taş çatısını döven yağmurun kendi sesi vardi sadece. Zar oyunu bitti. Arya bir ayağının, sonra diğerinin üstünde durarak, nalı düşen bir atla ilgili sızlanan Merrit’i dinledi.

“Atı senin için nallayabilirim,” dedi Gendry aniden. “Ben sadece çıraktım ama ustam ellerimin çekiç tutmak için yaratıldığını söylerdi. Nal çakabilirim, zırhlardaki yırtıkları kapatabilirim ve kalkanlardaki çentikleri düzeltebilirim. Bahse girerim ki kılıç da yapabilirim.”

“Ne söylemeye çalışıyorsun delikanlı?” diye sordu Harwin. “Sizin

demirciniz olacağım.” Gendry, Lord Beric’in önünde diz çöktü. “Beni alırsanız işe yarayabilirim lordum. Daha önce aletler ve bıçaklar yaptım, bir miğfer de yapmıştım, hiç fena olmamıştı. Yakalandığımızda Dağ’ın adamlarından biri miğferimi çaldı.”

Arya dudağını ısırdı. O da beni terk etmek istiyor.

“Nehirova’da Lord Tully’ye hizmet etmen daha iyi olur,” dedi Lord Beric. “Yaptığın işin karşılığını ödeyemem.”

“Bugüne kadar kimse ödemedi. Bir dökümhane, yiyecek yemek ve uyuyacak bir yer istiyorum. Bunlar yeterli lordum.”

“Bir demirci gittiği her yerde kabul görür. Mahir bir zırh ustası daha da hoş karşılanır. Neden bizimle kalmayı tercih ediyorsun?”

Arya, Gendry’yi izledi, çocuk düşünürken o aptal suratını buruşturuyordu. “Tepe mağarasında, Kral Robert’ın adamları ve kardeşleri olmak hakkında söylediklerinizi hoşuma gitti. Tazı’yı yargılamanız hoşuma gitti. Lord Bolton insanları sadece asar ya da başlarını keserdi, Lord Tywin ve Sör Amory Lorch da aynıydı. Sizin demirciniz olmayı tercih ederim.”

“Onarılması gereken bir sürü zırhımız var lordum,” diye hatırlattı Jack. “Çoğunu ölülerden çıkardık ve ölümün girdiği yerde delikler olur.”

“Sen beyinsiz olmalısın çocuk,” dedi Lim. “Biz haydutuz. Lordumuz dışında pek çoğumuz alt tabaka doğumlu pislikleriz. Tom’un şarkılarındaki gibi olacağını da düşünme sakın. Prenseslerden öpücükler çalmayacaksın, çalıntı zırhlar giyerek turnuvalarda at koşturmayacaksın. Bize katılırsan, boynuna dolanmış bir ipte son bulacaksın ya da kafan bir kale kapısının üstündeki kazığa geçirilecek.”

“Bunlar senin başına geleceklerden fazla değil,” dedi Gendry. “Evet değil,” dedi Şanslı Jack neşeyle. “Hepimizi kargalar bekliyor. Lordum, çocuk yeterince cesur görünüyor ve bize sunacağı hizmete ihtiyacımız var. Jack, onu alalım der.”

“Hem de hemen,” dedi Harwin gülerek, “ateşi düşüp de aklı başına gelmeden.”

Lord Beric’in dudaklarından solgun bir gülümseme geçti. “Thoros, kılıcım.”

Yıldırım lordu bu sefer kılıcını tutuşturmadı; kılıcı hafifçe Gendry’nin omzuna değdirdi. “Gendry, insanların ve tanrıların huzurunda, kendini savunamayanları savunacağına, bütün kadınları ve çocukları koruyacağına, kumandanlarına, metbu lorduna ve kralına itaat edeceğine, ihtiyaç olduğunda cesurca dövüşeceğine ve ne kadar zor, mütevazı ya da tehlikeli olursa olsun sana

verilen diğer vazifeleri yerine getireceğine dair yemin ediyor musun?”

“Ediyorum lordum.”

Hudutlu lord, kılıcı sağ omuzdan kaldırıp sol omuza koydu ve “Ayağa kalk Sör Gendry, mağara tepesinin şövalyesi, kardeşliğimize hoş geldin,” dedi.

Kapıdan sert ve hırıltılı bir kahkaha geldi.

Adamın üstünden yağmur süzülüyordu. Yapraklarla ve ketenle sarılmış yanık kolu, halat bir askıyla boynuna asılmış ve sıkıca göğsüne bağlanmıştı ama yüzündeki eski yanık izleri haydutların küçük ateşinin ışıltısıyla siyah ve yağlı pırıldıyordu. “Yeni şövalyeler mi çıkarıyorsun Dondarrion?” diye sordu davetsiz misafir hırıltıyla. “Bu yüzden seni yeni baştan öldürmem gerek.”

Lord Beric sakin bir şekilde adama baktı. “Seni son kez gördüğümüzü ummuştum Clegane. Bizi nasıl buldun?”

“Zor olmadı. Eski Şehir’den bile görünecek kadar duman çıkardınız.”

“Gönderdiğim devriyelere ne oldu?”

Clegane’in ağzı seğirdi. “Şu iki kör adam mı? İkisini de öldürmüş olabilirim. Öldürdüysem ne yaparsın?”

Anguy yayını gerdi. Notch da aynı şeyi yapıyordu. “Ölmeyi bu kadar çok mu istiyorsun Sandor?” diye sordu Thoros. “Bizi buraya kadar takip ettiğine göre çılgın ya da sarhoş olmalısın.”

“Yağmurla mı sarhoş olacağım? Bana şarap alacak kadar altın bırakmadınız fahişe evladan.”

Anguy bir ok çekti. “Biz haydutuz. Haydutlar çalar. Şarkılarda vardır, nazikçe istersen Tom sana bir tanesini söyleyebilir. Seni öldürmediğimiz için şükret.”

“Gel de dene Yaycı. O sadağı alıp içindeki oklan küçük, çilli kıçına sokanm.”

Anguy uzunyayını kaldırdı ama delikanlı oku salamadan Lord Beric elini kaldırdı. “Buraya neden geldin Clegane?”

“Bana ait olanı almak için.”

“Altınını?”

“Başka ne için olacak? Yüzüne bakma zevkine nail olmak için gelmedim Dondarrion, bunu söyleyebilirim. Şimdi benden bile çirkinsin. Aynca, belli ki hırsız bir şövalyesin.”

“Sana altınların için bir senet verdim,” dedi Lord Beric sakin bir şekilde. “Savaş bittiğinde ödeneceğine dair bir söz.”

“Verdiğin kâğıt parçasıyla popomu sildim. Altınımı istiyorum.” “Bizde değil. Altınlarını, Yeşilsakal ve Avciyla birlikte güneye gönderdim, Mander’in

karşısından tahıl ve tohum almalan için.” “Ekinlerini yaktığın insanlan doyurmak için,” dedi Gendry. “Hikâye bu mu şimdi?” Sandor Clegane tekrar güldü. “Aslına bakarsanız benim niyetim de buydu. O altınlarla birkaç çirkin köylüyü ve onların kıymetsiz eniklerini besleyecektim.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi Gendry.

“Görüyorum ki bu çocuğun bir ağzı var. Onlara inanıyorsun da neden bana inanmıyorsun? Suratım yüzünden olamaz değil mi, olabilir mi?” Clegane, Arya’ya baktı. “Kızı da şövalye yapacak mısın Dondarrion? Sekiz yaşındaki ilk kız şövalye?”

“Ben on iki yaşındayım,” diye yalan söyledi Arya bağırarak, “ve istersem şövalye olabilirim. Seni öldürebilirdim ama Lim bıçağımı aldı.” Bunu hatırlamak Arya’yı hâlâ öfkelendiriyordu.

“Linie sızlan, bana değil. Sonra da kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp kaç. Köpeklerin kurtlara neler yaptığını biliyor musun?”

“Bir dahaki sefer seni öldüreceğim. Ağabeyini de öldüreceğim!”

“Hayır.” Adamın koyu renk gözleri kısıldı. “Yapmayacaksın.” Tazı, tekrar Lord Beric’e döndü. “Hadi atımı da şövalye yap. Asla salonlara sıçmıyor ve pek çok attan daha az çifteliyor, bir şövalye olmayı hak ediyor. Onu da çalmak istemiyorsan tabii.”

“En iyisi o ata bin ve git,” diye uyardı Lim.

“Altınımla gideceğim. Bizzat sizin tanrınız suçsuz olduğumu söyledi...”

“Işık Tanrısı sana hayatını geri verdi,” diye açıkladı Myrli Thoros. “Senin, Kutsanmış Baelor’un yeniden vücut bulmuş hali olduğunu ilan etmedi.” Kırmızı rahip kılıcını kınından çıkardı. Arya, Jack’in ve Merrit’in de aynı şeyi yaptığını gördü. Lord Beric, Gendry’yi kutsamak için kullandığı kılıcı tutuyordu hâlâ. Belki bu defa onu öldürürler.

Tazının ağzı tekrar seğirdi. “Siz sıradan hırsızlardan başka bir şey değilsiniz.”

“Aslan arkadaşların bir köye giriyor, buldukları bütün yiyeceği ve sikkeyi alıyor ve buna yağma diyor. Kurtlar da aynı şeyi yapıyor, biz neden yapmayalım? Seni kimse soymadı köpek. Sadece bir güzel yağmalandın.”

Tazı, haydutların yüzlerine baktı, her birine, sanki hepsini hafızasına işlemek istiyordu. Sonra, tek kelime etmeden dışarı çıktı, karanlığın ve yağmurun içine yürüdü, geldiği yere. Haydutlar bekledi, merakla...

“Gidip devriyelerimize ne yaptığına baksam iyi olacak.”

Harwin gitmeden önce, Tazının etrafta dolaşmadığından emin olmak için temkinli bir şekilde kapının dışını kolaçan etti.

“Şu kahrolası piç o kadar altını nereden buldu?” dedi Lim Limoncübbeli, gerginliği kırmak istiyordu.

Anguy omuzlarını silkti. “El turnuvasını kazandı. Kral Topraklarinda.” Yaycı sırıttı. “Ben de hatırı sayılır bir servet kazanmıştım ama sonra Dancy, Jayde ve Alayaya ile tanıştım. Bana kızarmış kuğuların tadını ve Arbor şarabında yıkanmayı öğrettiler.” “Bütün servetini heba ettin değil mi?” Harwin güldü.

“Hepsini değil. Bu çizmeleri ve harikulade hançeri satın aldım.” “Bir arazi almalıydın ve kızarmış kuğu kızlarından birini dürüst bir kadına dönüştürmeliydin,” dedi Şanslı Jack. “Kendine şalgamlar ve oğullar yetiştirmeliydin.”

“Savaşçı beni savun! Altınlarımı şalgama çevirmek ne büyük bir israf olurdu.”

“Ben şalgam severim,” dedi Jack incinmiş gibi. “Şimdi biraz şalgam lapası olsa yerdim.”

Myrli Thoros bu alaycı sohbetle hiç ilgilenmiyordu. “Tazı birkaç torba altından fazlasını kaybetti,” dedi düşünceli bir halde. “Ustasını ve barınağını da kaybetti. Lannisterlar’a geri dönemez, Genç Kurt onu asla almaz, ağabeyi bile onu hoş karşılamaz. Bana öyle geliyor ki, Tazının sahip olduğu tek şey o altındı.”

“Kahretsin,” dedi Değirmenci Watty. “Öyleyse mutlaka gelir ve bizi uykumuzda öldürür.”

“Hayır.” Lord Beric kılıcını kınına soktu. “Sandor Clegane hepimizi memnuniyetle öldürür ama uykumuzda değil. Anguy, yarın sabah Sakalsız Dickie beraber arkayı al. Clegane’in hâlâ peşimizde dolaştığını görürsen, adamın atını öldür.”

“O iyi bir at,” diye itiraz etti Anguy.

“Evet,” dedi Lim. “Kahrolası biniciyi öldürmeliyiz. O at işimize yarar.”

“Lim’e katılıyorum,” dedi Notch. “Köpeğe birkaç tüylü ok göndereyim izin verin, biraz cesareti kırılsın.”

Lord Beric başını iki yana salladı. “Clegane, tepe mağarasının altında hayatını kazandı. Onun hayatını çalmayacağım.”

“Lordum arif bir adam,” dedi Thoros diğerlerine. “Kardeşlerim, dövüşle yargılama kutsal bir şeydir. R’hllor’dan yardım istediğimi duydunuz ve Lord Beric tam Tazının işini bitirecekken, kılıcının R’hllor’un parmağı tarafından nasıl kırıldığını gördünüz. Öyle görünüyor ki Işık Tanrısı, Joffrey’nin Tazısıyla olan işini bitirmedi henüz.”

Hamin çok geçmeden bira imalathanesine döndü. “Peltebacak derin uykudaydı ama zarar görmemişti.”

“Onu elime geçirene kadar bekle,” dedi Lim. “Ona yeni bir popo deliği açacağım. Hepimizin ölümüne sebep olabilirdi.”

O gece hiç kimse rahat uyumadı; Sandor Clegane’in dışarıda, karanlıkta, yakın bir yerde olduğunu biliyorlardı. Arya ateşin yakınına kıvrıldı, rahat ve sıcaktı, buna rağmen uykuya dalamadı. Jaqen H’ghar’ın verdiği sikkeyi çıkardı ve pelerinin altında yatarken avucunda sıktı. Sikke, kendisini güçlü hissetmesini sağlıyordu, Harrenhal’dayken bir hayalet olduğunu hatırlatıyordu. Arya o zamanlar bir fısıltıyla adam öldürebiliyordu.

Ama Jaqen gitmişti. Arya’yı terk etmişti. Al Turta da beni terk etti, şimdi de Gendry gidiyor. Yören ölmüştü, Syrio Forel ölmüştü, hatta babası bile ölmüştü ve Jaqen, Arya’ya aptal bir demir sikke verip kaybolmuştu. “Valar morghulis,” diye fısıldadı Arya, yumruğunu öyle sert sıktı ki sikkenin sert kenarları avcuna gömüldü. “Sör Gregor, Dünsen, Polliver, Tatlı Raff, Vadeci ve Tazı, Sör Ilyn, Sör Meryn, Kral Joffrey, Kraliçe Cersei.” Arya, duasındaki insanların öldüklerinde nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştı ama yüzleri hatırlamak zordu. Tazıyı görebiliyordu, onun ağabeyi Dağı da, Joffrey’nin ve kraliçenin yüzünü asla unutmazdı... fakat Raff, Dünsen ve Polliver siliniyordu, hatta, görünüşü son derece alelade olan Vadeci bile.

Arya sonunda uykuya yenik düştü ama gecenin karanlığında ürpererek uyandı. Ateş köze dönüşmüştü. Mudge kapıda bekliyordu ve bir başka nöbetçi dışarıda volta atıyordu. Yağmur durmuştu, Arya kurtların uluma seslerini duyabiliyordu. Yakındalar diye düşündü, ve kalabalıklar. Sesleri, ahırların etrafındalarmış gibi duyuluyordu; düzinelerce, belki yüzlerce kurt. Umarım Taziyı yerler. Tazı’nm, kurtlar ve köpekler hakkında söylediği şeyleri hatırladı.

Sabah olduğunda, Rahip Utt hâlâ ağacın altında sallanıyordu ama kahverengi kardeşler küreklerle dışarı çıkmıştı, yağmurun altında diğer ölüler için mezarlar kazıyorlardı. Lord Beric konaklama ve yemek için kardeşlere teşekkür etti, septi yeniden inşa etmelerine yardım etmek için onlara bir torba gümüş geyik verdi. Harwin, Güzel Luke ve Değirmenci Watty keşif için dışarı çıktı ama ortalıkta ne kurtlar ne de tazılar vardı.

Arya, eyer kolanını bağlarken, Gendry üzgün olduğunu söylemeye geldi. Arya tek ayağını üzengiye koyup eyerine atladı, böylece Gendry’ye aşağıdan değil yukarıdan bakabilecekti. Nehirova’da ağabeyim için kılıçlar yapabilirdin, diye düşündü ama, “Eğer aptal bir haydut şövalyesi olup asılmak istiyorsan umrumda değil. Fidyem ödenecek, ben ağabeyimle birlikte Nehirova’da

olacağım,” dedi.

Şükürler olsun ki o gün yağmur yoktu ve ilk kez hızlı yol aldılar.

KILIÇLARIN FIRTINASI

KISIM II

GEORGE R. R. MARTİN

Çeviri
Sibel Alaş

BRAN

Kule, bir adanın üstünde dikiliyordu, durgun mavi sularda akis halindeki ikizi vardı. Rüzgâr estiğinde gölün yüzeyinde oluşan dalgacıklar, oyun oynayan çocuklar misali birbirini kovalıyordu. Göl kıyısı boyunca sık meşe ağaçları vardı. Meşelerin altındaki zemin yere düşen pelitlerle kaplıydı. Ağaçların ardında köy uzanıyordu, daha doğrusu köyden geriye kalanlar.

Dağ eteklerinden ayrıldıklarından beri gördükleri ilk köy buydu. Meera, harabelerin arasında pusuya yatan kimse olmadığından emin olmak için önden gitti. Elinde ağı ve mızrağı, meşelerin ve elma ağaçlarının arasında dolaştı. Meera'nın ürküttüğü üç alageyik, fundalığın içinden çıkıp zıplayarak uzaklaştı. Yaz, ani hareketi gördü ve aynı anda hayvanların peşine düştü. Bran, uzun adımlarla uzaklaşan ulu kurdu izledi ve bir an için kurdun derisine bürünüp onunla birlikte koşmayı her şeyden çok istedi ama Meera el sallıyor ve onları çağırıyordu. Bran, başını isteksizce Yaz'dan çevirdi ve yola devam etmesi için Hodor'u dürttü, köye doğru. Jojen onların yanında yürüdü.

Burasıyla Sur'un arasındaki zemin çayırlıktı, Bran bunu biliyordu; nadasa bırakılmış tarlalar ve dalgalı alçak tepeler, yüksek otlaklar ve düz bataklıklar. Bu yoldan gitmek arkadaki dağları dolaşmaktan çok daha kolay olurdu ama bunca açık arazi Meera'yi huzursuz ediyordu. "Kendimi çıplak hissediyorum," diye itiraf etti kız. "Saklanacak hiçbir yer yok."

"Bu arazi kimin elinde?" diye sordu Jojen, Bran'a.

"Gece Nöbetçileri," diye cevapladı Bran. "Burası Lütuf. Yeni Lütuf, buranın kuzeyi de Brandon'ın lütfu." Üstat Luwin, Bran'a bu arazilerin tarihini öğretmişti. "Mimar Brandon, Sur'un güneyindeki yirmi beş fersah mesafeye kadar bütün toprakları kara kardeşlere verdi. Onların... *maişeti ve mesnedi* için." Bran bu kısmı hâlâ hatırladığı için gururluydu. "Bazı üstatlar, araziyi verenin Mimar Brandon değil başka bir Brandon olduğunu söyler ama neticede hâlâ Brandon'ın lütfu. Binlerce yıl sonra, İyi Kraliçe Alysanne, ejderhası Gümüşkanat'ın sırtında Sur'u ziyaret etti. Gece Nöbetçilerinin çok cesur olduğunu düşündü ve Yaşlı Kral'dan Nöbet'in topraklarının iki katma, elli

fersaha çıkarılmasını istedi. Bu da Yeni lütuftu.” Bran elini salladı. “Burası. Bütün bu arazi.”

Köyde uzun yıllardır kimse yaşamıyordu, Bran bunu görebiliyordu. Bütün evler yıkılmıştı. Han bile. Görünüşüne bakılırsa hiçbir zaman ahım şahım bir han olmamıştı ama şimdi taş bir bacadan ve bir düzine elma ağacının arasındaki iki çatlak duvardan ibaretti. Ağaçlardan biri ortak salonun içinde büyüyordu, salonun zemini kahverengi ıslak yapraklarla ve çürük elmalarla kaplıydı. Elma sirkesine benzeyen tiksindirici kokuyla ağırlaşan hava neredeyse boğucuydu. Meera, kurbağa mızrağını elmalara saplayarak hâlâ yenebilecek durumda olan meyveler bulmaya çalıştı ama elmaların hepsi çürümüş ve kurtlanmıştı.

Huzurlu bir yerdi; durgun, sakin ve bakması güzel, fakat Bran, bu boş hanla ilgili hüzün verici bir şeyler olduğunu düşünüyordu, Hodor da aynı şeyi hissetmişti sanki. “Hodor?” dedi aklı karışmış gibi. “Hodor? Hodor?”

“Bu iyi bir arazi.” Jojen, yerden aldığı bir avuç toprağı parmaklarının arasında ovuşturdu. “Bir köy, bir han, gölün içinde sağlam bir hisar, bütün bu elma ağaçları... ama insanlar nerede Bran? İnsan böyle bir yeri neden terk eder?”

“Yabanıllardan korkuyorlardı,” dedi Bran. “Yabanıllar; yağmalamak, çalmak, kadın kaçırmak için Sur’un üzerinden ya da dağların içinden gelir. Seni yakalarlarsa kafatasını kadeh yapar ve içinden kan içerler, Yaşlı Dadı böyle derdi eskiden. Nöbet, Brandon’ın ya da Kraliçe Alysanne’in zamanında olduğu kadar kuvvetli değil artık, bu yüzden daha fazla geçiş var. Sur’a en yakın yerler öyle çok yağmalandı ki insanlar güneye, dağların içine ya da Kral Yolu’nun doğusundaki Umber arazilerine göç ettiler. İri Jon’un halkı da yağmalandı ama bir zamanlar Lütuf da yaşayan insanlar kadar değil.”

Jojen Reed, sadece kendisinin duyabildiği müziği dinleyerek ağır ağır başını çevirdi. “Burada konaklamamız gerek. Bir fırtına geliyor. Kötü bir fırtına.”

Bran gökyüzüne baktı. Güzel, güneşli ve neredeyse ılık bir sonbahar günü geçirmişlerdi ama şimdi batıda kara bulutlar vardı ve rüzgâr şiddetleniyor gibiydi. “Hanın yalnızca iki duvarı var ve çatısı yok,” dedi Bran. “Hisara gitmeliyiz.”

“Hodor,” dedi Hodor. Belki de Bran’ı onaylamıştı. “Sandalımız yok Bran.” Meera, kurbağa mızrağıyla yaprakları karıştırıyordu.

“Bir yol var. Suyun altına gizlenmiş taş bir yol. Yürüyebiliriz.” Aslında *onlar* yürüyebilirdi; Bran, Hodor’un sırtında yol almak zorundaydı ama bu sayede kuru kalırdı en azından.

Reedler bakıştı. “Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Jojen. “Buraya daha önce gelmiş miydin prensim?”

“Hayır. Yaşlı Dadı söylemişti. Hisar’ın tepesi altın, bak.” Elini göle doğru uzattı. Mazgallı siperlerin altın rengi boyasının pul pul döküldüğü görülebiliyordu. “Kraliçe Alysanne orada uyudu, siperleri onun onuruna altın rengine boyadılar.”

“Bir yol?” Jojen gölü inceledi. “Bundan emin misin?” “Eminim,” dedi Bran.

Bakmayı bilen Meera yolun ucunu kolayca buldu; yaklaşık yarım metre genişliğindeki taş patika doğrudan nehrin içine giriyordu. Meera, kurbağa mızrağıyla yolu yoklayarak, dikkatli adımlar atarak diğerlerine liderlik etti. Patikanın tekrar nerede su yüzeyine çıktığını görebiliyorlardı; yol, suyun içinden adaya tırmanıyor ve hisarın kapısına çıkan taş basamaklara dönüşüyordu.

Aynı hizada duran patika, basamaklar ve kapı, yolun dümdüz ilerlediğini düşündürüyordu ama yol düz değildi; gölün altında zikzak çiziyor, hisarın kapısına ulaşmadan önce adanın çevresinin üçte birini dolaşıyordu. Dönemeçler tehlikeliydi ve uzun patika, hisara yaklaşmaya çalışanların kuleden fırlatılan ateş oklarına uzun süre maruz kalacağı anlamına geliyordu. Suyun içine gizlenmiş taşlar çamurlu ve kaygandı; Hodor iki kez düşme tehlikesi geçirdi ve dengesini tekrar kazanmadan önce korkuyla, “*HODOR!* diye bağırdı, ikinci tehlike Bran’ı fena halde korkuttu. Hodor sırtındaki sepetle birlikte suya düşerse Bran pekâlâ boğulabilirdi, özellikle de, dev seyis yamağı zaman zaman yaptığı gibi panikleyip Bran’ın orada olduğunu unutursa. *Belki de handa kalmalıydık, elma ağacının altında*, diye düşündü Bran ama geç olmuştu artık.

Şükürler olsun ki üçüncü bir tehlike yaşanmadı ve sular Hodor’un belinden yukarı çıkmadı, buna karşılık Reedler göğüslerine kadar suyun içindelerdi. Çok geçmeden adaya çıktılar, hisarın basamaklarını tırmandılar. Kapı hâlâ sağlamdı ama yıllar içinde eğilip bükülen meşe kirişler yüzünden tam olarak kapanmıyordu. Meera kapıyı itip ardına kadar açtı, pas tutmuş demir menteşeler çığlık attı. “Öne eğil Hodor,” dedi Bran, Hodor eğildi ama Bran’ın, başını kapıya çarpmasını engelleyecek kadar değil. “Acıttı,” diye şikâyet etti Bran.

“Hodor,” dedi Hodor doğrulurken.

Kendilerini, dördünün zar zor sığabildiği karanlık bir kasa odasında buldular. Kulenin iç duvarına gömülmüş basamaklar sol taraftan yukarı çıkıyor ve sağ taraftan aşağı iniyordu ama önlerinde demir kafesler vardı. Bran yukarı baktı ve kafasının tam üstünde bir başka kafes gördü. *Bir katil deliği.* Yukarıda,

üzerlerine kızgın yağ dökecek kimse olmadığı için memnundu.

Kafesler kilitliydi ama demir parmaklıklar iyice paslanmıştı. Hodor soldaki kapıyı tutup çekti, harcadığı güç yüzünden inledi. Hiçbir şey olmadı. Bu defa itmeyi denedi ama sonuç aynıydı. Parmaklıkları sarstı, tekmeledi, omzuyla itti, gıcırdattı, kocaman elleriyle menteşeleri yumrukladı, hava pas zerreleriyle doldu ama demir kapı kımıldamadı. Aşağı inen basamakların önündeki kapı da daha uysal değildi. "İçeri girmenin bir yolu yok," dedi Meera omuzlarını silkerek.

Katil deliği, Hodor'un sırtındaki sepette oturan Bran'ın başının tam üstündeydi. Bran şansını denemek için yukarı uzanıp parmaklıkları yakaladı. Aşağı çektiği kafes, pas ve ufalanmış taşlar yağdırarak yerinden çıktı. "*HODOR!*" diye bağırdı Hodor. Ağır demir kafes Bran'ın kafasına bir darbe daha indirdi ve gürültüyle Jojen'in ayaklarının yakınına düştü. Meera güldü. "Şuna bir bak prensim," dedi, "Hodor'dan daha güçlüsün." Bran kızardı.

Hodor, kafes yoldan çekildiğinde Meera ve Jojen'i açık katil deliğinden içeri itebildi. Adalı, Bran'ı kollarından tutarak yukarı çekti. Hodor'u delikten içeri sokmak işin zor kısmıydı. Dev adam, Reedler'in Bran'ı kaldırdıkları gibi kaldıramayacakları kadar ağırdı. Sonunda Bran, Hodor'a, gidip büyük taşlar bulmasını söyledi.

Adada taş bulmak zor değildi. Hodor, katil deliğinin ufalanmış kenarlarını yakalayıp içeri tırmanmasına yetecek yükseklikte bir taş yığını oluşturabildi. Herkese sırıtarak, "Hodor," dedi mutlu bir şekilde, soluk soluğa.

Kendilerini boş ve karanlık hücrelerden oluşan bir labirentin içinde buldular ama Meera etrafı araştırıp merdivenlere dönen yolu buldu. Onlar yukarı tırmandıkça ışık çoğaldı; üçüncü kattaki kalın dış duvara ok pencereleri açılmıştı, dördüncü katta gerçek pencereler vardı. Beşinci ve en yüksek kat geniş, yuvarlak bir odaydı. Odanın üç yanında, küçük taş balkonlara açılan kemerli kapılar vardı. Dördüncü kapının ardında, doğrudan göle dökülen bir boşaltma kanalının üstüne tünemiş bir tuvalet odası vardı.

Bran ve yanındakiler çatıya vardığında gökyüzü tamamen kapalıydı ve batıdaki bulutlar siyahtı. Rüzgâr öyle sert esiyordu ki Bran'ın pelerini uçup şakladı. "Hodor," dedi, sesi duyan Hodor.

Meera kendi etrafında döndü. "Dünyaya bu kadar yukarıdan bakarken kendimi neredeyse bir dev gibi hissediyorum."

"Boğaz'da bundan iki kat yüksek olan ağaçlar var," diye hatırlattı Jojen.

"Evet, ama o ağaçların etrafında onlar kadar yüksek başka ağaçlar var," dedi Meera. "Boğaz'daki dünya sıkışık ve gökyüzü çok daha küçük. Burada...

rüzgârı hissediyor musun kardeşim? Ve dünyanın nasıl genişlediğine bir bak.”

Doğruydu, buradan bakınca uzun mesafeleri görebiliyordu insan. Güneyde bayırlar yükseliyordu, arkalarında gri ve yeşil dağlar. Diğer yönlerde Yeni Lütuf un dalgalı vadileri göz alabildiğince uzanıyordu. “Buradan Sur’u göreceğimi ummuştum,” dedi Bran hayal kırıklığıyla. “Aptalcaydı, hâlâ elli fersah uzakta olmalıyız.” Bundan bahsetmek bile Bran’ın kendini yorgun ve üşümüş hissetmesine sebep oldu. “Sur’a vardığımızda ne yapacağız Jojen? Amcam, Sur’un ne kadar büyük olduğundan bahsederdi sürekli. Yüksekliği iki yüz on beş metreymiş ve tabanı öyle kalınmış ki kapıları kapıdan çok buzun içine oyulmuş tünellere benzermiş. Üç gözlü kargayı bulmak için Sur’u nasıl geçeceğiz?”

“Sur boyunca terk edilmiş kaleler olduğunu duymuştum,” diye cevapladı Jojen. “Gece Nöbetçileri tarafından inşa edilmiş ve sonradan boşaltılmış hisarlar. Onlardan biri geçişimizi sağlayabilir.”

Yaşlı Dadı onlara *hayalet kaleler* derdi. Bir zamanlar Üstat Luwin, Sur boyunca dizilen kalelerin her birinin ismini Bran’a ezberletmişti. Bu zor olmuştu; toplam on dokuz kale vardı ama bu kalelerin on yediden fazlası hiçbir zaman aynı anda garnizon sahibi olmamıştı. Bran, Kral Robert’in Kışyarı ziyareti onuruna verilen ziyafette, kalelerin ismini amcası Benjen’e ezbere saymıştı, önce doğudan batıya, sonra da batıdan doğuya. Benjen Stark gülmüş ve “Onları benden daha iyi biliyorsun Bran. Baş Korucu sen olmalısın belki de. Ben de senin yerine burada kalırım,” demişti. Ama Bran düşmeden önceydi bu. Kırılmadan önceydi. Bran, uykusundan sakat bir halde uyandığında Benjen amcası Kara Kale’ye dönmüştü.

“Amcam, terk edilmesi gereken kalelerin kapılarının buz ve taşla kapatıldığını söylemişti,” dedi Bran.

“Öyleyse onları tekrar açmak zorunda kalacağız,” dedi Meera. Bu fikir Bran’ı huzursuz etti. “Bunu yapmamalıyız. Diğer taraftaki kötü şeyler içeri girebilir. Kara Kale’ye gitmeli ve Lord Kumandan’dan geçiş izni istemeliyiz.”

“Majesteleri,” dedi Jojen, “Kara Kale’den uzak durmalıyız, tıpkı Kral Yolu’ndan uzak durduğumuz gibi. Orada yüzlerce adam var.

“Gece Nöbetçileri’nin adamları,” dedi Bran. “Onlar, savaş ve benzeri şeylerin bir parçası olmayacaklarına dair yemin ederler.” “Evet,” dedi Jojen, “ama yeminini bozmaya gönüllü bir adam, senin sırrını demiradamlara ya da Bolton Piçi’ne satmaya yeter. Üstelik Nöbet’in geçmemize izin vereceğinden emin olamayız. Bizi tutmaya ya da geri göndermeye karar verebilirler.”

“Ama babam Gece Nöbetçileri’nin dostuydu, amcam da Baş Korucu. O, üç gözlü karganın nerede yaşadığını biliyor olabilir. Jon da Kara Kale’de.” Bran, Jon’u ve Benjen amcasını yeniden görmeyi umuyordu. Kışyarı’nı ziyaret eden son kara kardeşler, Benjen Stark’ın bir keşif gezisinde kaybolduğunu söylemişti ama Benjen şimdiye kadar geri dönmüş olmalıydı. “Bahse girerim ki Nöbet bize atlar bile verir,” diye devam etti Bran.

“Sessiz.” Jojen eliyle gözlerini gölgeledi ve batan güneşe doğru baktı. “Bak. Bir şey var... bir süvari sanırım. Onu görüyor musun?”

Bran da gözlerini gölgeledi, buna rağmen gözlerini kısmak zorunda kaldı. Önce hiçbir şey göremedi, sonra bir hareket görüp döndü. Gördüğü şeyin Yaz olabileceğini düşündü önce ama değildi. *Atlı bir adam.* Süvari, daha fazla bir şey görülemeyecek kadar uzaktaydı.

“Hodor?” Hodor da elini gözlerinin üzerine koymuştu ama yanlış yöne bakıyordu. “Hodor?”

“Adamın acelesi yok,” dedi Meera, “ama bana öyle görünüyor ki köye doğru geliyor.”

“Görünmeden önce içeri girsek iyi olur,” dedi Jojen.

“Yaz, köyün yakınlarında,” diye itiraz etti Bran.

“Yaz’a bir şey olmayacak,” diye söz verdi Meera. ‘Yorgun bir atın sırtındaki bir adam sadece.”

Onlar aşağı kata inmek için içeri girerken, yere birkaç şişman su damlası düştü. Zamanlamaları iyiydi; çok geçmeden bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Gölün yüzeyini döven yağmur damlalarının sesi kalın duvarların ardından bile duyuluyordu. Yuvarlak boş odada, gittikçe yoğunlaşan karanlığın ortasında yere oturdular. Kuzeye bakan balkon terk edilmiş köyü görüyordu. Meera, atlı adamın ne yaptığına bakmak için karnının üstünde sürünerek balkona çıktı ve gölün karşısını izledi. “Hanın yıkıntılarının arasına sığındı,” dedi geri döndüğünde, “görünüşe göre şöminede ateş yakıyor.”

“Keşke biz de ateş yaksak,” dedi Bran. “Merdivenlerin dibinde kırık mobilyalar var, gördüm. Hodor onları kırabilir, ısınırız.” Hodor bu fikri sevmişti. “Hodor,” dedi umutla.

Jojen başını iki yana salladı. “Ateş, duman anlamına gelir. Bu kuleden yükselen duman çok uzaklardan görülebilir.”

“Görecek biri olsaydı,” diye itiraz etti Meera.

“Köyde biri var.”

“Bir adam.”

“Bir adam, eğer yanlış adamsa, Bran’ı düşmana vermeye yeter. Dünden

kalan yarım ördeğimiz var. Karnımızı doyurup dinlenmeliyiz. Sabah olduğunda adam kendi yoluna gidecek, biz de aynı şeyi yapacağız.”

Jojen kendi başına buyruktu, hep öyleydi. Meera, iki gün önce yakaladığı ördeği dörde böldü; bataklıktan havalanmaya çalışan hayvanı şaşırtmış ve ağına düşürmüştü. Ördek bu soğuk haliyle, sıcak ve çıtır çıtır olduğu zamanki kadar lezzetli değildi ama en azından Bran ve diğerleri aç kalmayacaktı. Meera ve Bran göğüs etini paylaştı, Jojen butu yedi. Her ısırıktan sonra, “Hodor,” diye mırıldanıp parmaklarındaki yağı yalayan Hodor da kanadı ve bacağı yuttu. Hikâye anlatma sırası Bran’daydı; arkadaşlarına bir başka Brandon Stark’ı anlattı, Gün Batımı Denizi’nin ötesine yelken açan Brandon’ı.

Ördek ve hikâye bittiğinde akşam karanlığı çökmüştü ve hâlâ yağmur yağıyordu. Bran, Yaz’ın ne kadar uzağa gittiğini ve geyiklerden birini yakalayıp yakalamadığını merak etti.

Kaleyi dolduran gri kasvet ağır ağır karanlığa dönüştü. Huzursuzlaşan Hodor bir süre daireler çizerek duvarları arşınladı, her turda bir kez duruyor ve içeride ne olduğunu unutmuş gibi tuvalet odasına bakıyordu. Gölgelerin gizlediği Jojen kuzey balkonunun yanında ayaktaydı, geceyi ve yağmuru seyrediyordu. Kuzeyde bir yerde bir şimşek çaktı, kulenin içi bir an için aydınlandı. Hodor zıpladı, korku dolu bir ses çıkardı. Bran sekize kadar saydı, gök gürültüsünü bekledi. Gök gürültüsü geldiğinde Hodor bağırdı: “*Hodor!*”

Umarım Yaz da korkmuyordur, diye düşündü Bran. Tıpkı Hodor gibi, Kışyarı’nın barınağındaki köpekler de gök gürültülü fırtınalardan ürkerdi. *Gidip bakmalıyım, onu sakinleştirmek için...*

Tekrar şimşek çaktı ve bu defa gök gürültüsü altıda geldi. “Hodor!” diye bağırdı Hodor tekrar. “HODOR! HODOR!” Fırtınayla dövüşmek istiyormuş gibi kılıcını çekti.

“Sessiz ol Hodor,” dedi Jojen. “Bran, ona bağırmamasını söyle. Kılıcı ondan alabilir misin Meera?”

“Deneyebilirim.”

“Hodor, *şışş*” dedi Bran. “Şimdi sessiz ol. Aptalca hodorlamak yok. Otur.”

“Hodor?” Seyis yamağı kılıcını uysalca Meera’ya verdi ama yüzü akıl karışıklığından ibaret bir maske gibiydi.

Jojen tekrar karanlığa döndü, herkesin duyabileceği şekilde iç geçirdi. “Ne oldu?” diye sordu Meera.

“Köydeki adamlar.”

“Daha önce gördüğümüz adam mı?”

“Başka adamlar. Silahlılar. Bir balta ve mızraklar gördüm.” Jojen’in sesi, hiç böyle olduğu yaştaki çocuk gibi çıkmamıştı daha önce. “Onları şimşek çaktığında gördüm, ağaçların altında hareket ediyorlardı.”

“Kaç kişiler?”

“Kalabalıklar. Sayılamayacak kadar çoklar.”

“Atlılar mı?”

“Hayır.”

“Hodor.” Hodor’un sesinde korku vardı. “Hodor. Hodor.” Bran da biraz korkmuştu ama bunu Meera’nın önünde söylemek istemedi. “Ya buraya gelirlerse?”

“Gelmezler.” Meera, Bran’ın yanına oturdu. “Neden gelsinler?”

“Sığınmak için.” Jojen’in sesi tatsızdı. “Fırtına dinmezse. Meera, aşağı inip kapıyı sürgüleyebilir misin?”

“Kapatamam bile. Ahşap fazla eğilmiş. Demir kapıları geçemezler zaten.”

“Geçebilirler. Kilitleri veya menteşeleri kırabilirler. Ya da bizim yaptığımız gibi katil deliğine tırmanırlar.”

Şimşek gökyüzünü yardı, Hodor inledi. Sonra gölün üstünde bir gök gürültüsü yuvarlandı. “HODOR!” diye kükredi Hodor, elleriyle kulaklarına vurarak, tökezleyerek, karanlıkta daireler çizerek koşmaya başladı. “HODOR! HODOR! HODOR!” *“HAYIR!”* diye geri bağırdı Bran. “HODORLAMAK YOK!” Bağırmak işe yaramadı. “HODOOOOR!” diye feryat etti Hodor. Meera, seyis yamağını yakalayıp onu sakinleştirmeye çalıştı ama Hodor çok güçlüydü; sadece omuz silkerek Meera’yı kenara fırlattı. Şimşek tekrar gökyüzünü doldururken, “HOOOOOODOOOOOR!” diye çığlık attı seyis yamağı ve şimdi Jojen bile bağırıyordu, Bran’a ve Meera’ya Hodor’u susturmaları için bağırıyordu.

“*Sessiz* ol!” dedi Bran korkudan tizleşmiş sesiyle, Hodor önünden geçerken Bran beyhude bir çabayla öne uzanıp adamın bacağını yakalamaya çalıştı, uzandı, *uzandı*.

Hodor sendeledi, ağzını kapadı. Başını ağır ağır iki yana salladı, tekrar yere çöktü ve bağdaş kurup oturdu. Yeni gök gürültüsünü Hodor duymamış gibi görünüyordu. Dört kişi karanlık kulede oturdular, nefes almaya bile cesaret edemiyorlardı.

“Bran, ne yaptın?” diye fısıldadı Meera.

“Hiçbir şey.” Bran başını iki yana salladı. Ama yapmıştı. *Ona ulaştım, Yaz’a ulaştığım gibi.* Yarım kalp atışı süren bir an için Hodor olmuştu. Bu onu

korkuttu.

“Gölün karşısında bir şeyler oluyor,” dedi Jojen. “Kuleyi işaret eden bir adam gördüm sanırım.”

Korkmayacağım, diye düşündü Bran. O Kışyarı Prensi’ydi, Eddard Stark’ın oğluydu, neredeyse yetişkin bir erkek ve bir vargdı, Rickon gibi küçük bir bebek değildi. Yaz korkmazdı. “Büyük ihtimalle birkaç Umber’dir,” dedi. “Dağlardan inen Knottlar, Norreyler ya da Flintler de olabilir, hatta Gece Nöbetçilerinin kardeşleri. Siyah pelerinleri var mıydı Jojen?”

“Geceleri bütün pelerinler siyahtır Majesteleri. Üstelik şimşek, adamların ne giydiğini göremeyeceğim kadar çabuk yanıp söndü.”

Meera temkinliydi. “Kara kardeşler olsalardı atlı olurlardı, değil mi?’?

Bran başka bir şey düşündü. “Önemli değil,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Bir kayıkları olmadığı ya da gizli yolu bilmedikleri takdirde, isteseler bile bize ulaşamazlar.”

“Gizli yol!” Meera, Bran’ın saçlarını karıştırıp alnını öptü. “Bizim tatlı prensimiz. Bran haklı Jojen, gizli yolu bilmiyorlar. Bilselerdi bile, gece gece bu yağmurda asla karşıya geçemezlerdi.”

“Ama gece bitecek. Sabaha kadar kalırlarsa…” Jojen cümlenin devamını getirmedi. Birkaç dakika sonra, “İlk adamın yaktığı ateşi besliyorlar,” dedi. Gökyüzünde bir şimşek çaktı, kule ışıkla doldu, Bran ve diğerlerinin gölgeleri duvarlara vurdu. Hodor mırıltılar çıkararak ileri geri sallanıyordu.

Bran, o ışıklı anda Yaz’ın korkusunu hissetti. İki gözünü kapatıp üçüncüsünü açtı ve kuleyi arkasında bırakırken çocuk derisinden bir pelerinmişçesine sıyrıldı...

...ve kendini dışarıda, yağmurun altında buldu, midesi geyikle doluydu, başının üzerindeki gökyüzü yarılıp gürlerken, o, fundalıkların arasına sinmişti. Çürük elmalar ve ıslak yapraklar insan kokusunu neredeyse boğmuştu ama koku oradaydı. Şıngırtıyı ve sert derinin yere sürünüşünü duydu, ağaçların altında hareket eden adamları gördü. Başına geçirdiği hayvan postuyla körleşip sağırlaşan sopalı bir adam sendeleyerek önünden geçti. Kurt, üstünden sular damlayan dikenli bir çalılığın arkasından ve bir elma ağacının çıplak dallarının altından dolaşarak adamın peşinden gitti. Konuşan insanları duyabiliyordu. Ve yağmurun, yaprakların, atların kokusunun altından, korkunun keskin ve kıpkırmızı ufuneti geliyordu...

JON

Zemin çam iğneleriyle ve yere düşen yapraklarla kaplıydı, son yağmurlar yüzünden hâlâ ıslak olan yeşil ve kahverengi halı, Jon'un ve diğerlerinin ayaklarının altında pelte gibi eziliyordu. Etrafları iri meşelerle, uzun muhafız ağaçlarıyla ve asker çamlardan oluşan ordularla sarılmıştı. Yukarıdaki tepede, kadim ve terk edilmiş bir başka çember kule vardı. Kulenin cephesine tırmanan kalın yosun tabakası neredeyse zirveye çıkıyordu. "Bunu kim inşa etmiş, böyle her yanı taştan?" diye sordu Ygritte. "Bir kral mı?" "Hayır. Eskiden burada yaşayan adamlar."

"Onlara ne olmuş?"

"Ölmüşler ya da uzaklara gitmişler." Brandon'ın lütfu'nda binlerce yıl boyunca çiftçilik yapılmıştı ama Nöbet küçüldükçe tarlaları sürecek, arı kovanlarıyla ilgilenecek ve meyve bahçelerini ekecek daha az insan kalmıştı, bu yüzden pek çok tarla ve ev vahşi doğaya teslim olmuştu. Yeni lütuf ta köyler ve hisarlar vardı, buralardaki iş gücünden ve ticari mallardan alınan vergiler kara kardeşlerin yiyecek ve giysi ihtiyacını gidermeye yardım ediyordu ama köyler de büyük ölçüde azalmıştı.

"Böyle bir kaleyi terk etmek için aptal olmak gerek."

"Bu yalnızca bir kule ev. Orada bir zamanlar ailesi ve birkaç yeminli adamıyla birlikte önemsiz bir lord yaşıyordu. Akıncılar geldiğinde lord çatıda bir işaret ateşi yakıyordu. Kışyarı'nda bundan üç kat büyük kuleler var."

Ygritte, Jon'un bütün bunları uydurduğunu düşünüyormuş gibi görünüyordu, "insanlar, taşları kaldıracak devler olmadan nasıl bu kadar yüksek binalar inşa edebilir?"

Efsane, Mimar Brandon'ın Kışyarını inşa ederken devlerden yardım aldığını söylerdi ama Jon konuyu karıştırmak istemiyordu. "insanlar bundan çok daha yüksek binalar inşa edebilir. Eski Şehir'de Sur'dan daha yüksek bir kule var." Ygritte'in ona inanmadığını görebiliyordu Jon. *Keşke ona kışyarı'nı gösterebilseydim... ona cam bahçelerden bir çiçek verebilseydim, Büyük Salon'da yemek yedirebilseydim ve tahtlarında oturan taş kralları*

gösterebilseydim. Sıcak havuzlarda yıkanır ve tanrılar bizi izlerken yürek ağacının altında sevişirdik.

Bu tatlı bir rüyaydı... ama Kışyarı asla Jon'un olmayacaktı. Kışyarı, Jon'un kardeşine aitti, Kuzey Kralı'na. Jon bir Kar'dı, Stark değil. *Piç, yemin bozan, dönek...*

"Belki sonra buraya döner ve bu kulede yaşarız," dedi Ygritte. "Bunu ister misin Jon Kar? Sonra?"

Sonra.Kelime bir mızrak darbesiydi.Savaştan sonra. Fetihten sonra. Yabanıllar Sur'u geçtikten sonra...

Jon'un babası bir keresinde, yeni lordlar ilan etmekten ve onları Yabanıllar'a karşı birer kalkan olarak terk edilmiş hisarlara yerleştirmekten bahsetmişti. Bu plan, Nöbet'in Yeni Lütuf un büyük bir bölümünü geri vermesini gerektiriyordu ama Jon'un amcası Benjen, yeni lordların Kışyarı yerine Kara Kale'ye vergi ödemesi halinde Lord Kumandan'ın ikna edilebileceğine inanıyordu. "Bu bir ilkbahar rüyası gerçi," demişti Lord Eddard. "Kış kapıdayken, arazi vaadi bile adamları kuzeye çekmez."

Kış çabucak gelip geçseydi ve ardından bahar gelseydi, bu kulelerden birini babamın adına tutmak üzere seçilebilirdim. Ama Lord Eddard ölmüştü ve kardeşi Benjen kayıptı; birlikte hayalini kurdukları kalkan asla dövülmeyecekti. "Bu arazi Nöbet'e ait," dedi Jon.

Ygritte'in burnundan alev çıkıyordu. "Burada kimse yaşamıyor."

"Akıncılarınız insanları uzaklara sürdü."

"Öyleyse burada yaşayanlar korkakmış. Araziyi istiyorlarsa burada kalıp savaşmaları gerekirdi."

"Belki de savaşmaktan bıkmışlardı. Her gece kapılarını sürgülemekten ve Çıngıraklı'nın ya da onun gibi birinin, onların karılarını kaçırmak için sürgüleri kırıp kırmayacağını merak etmekten bıkmışlardı. Hasatlarının ve sahip oldukları bütün değerli şeylerin çalınmasından bıkmışlardı. Akıncıların menzilinin ötesinde bir yere göç etmek daha kolay." *Ama Sur düşerse bütün kuzey akıncıların menzilinde uzanacak.*

"Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar. Kızlar alınır, karılar değil. Hırsız olan sizlersiniz. Bütün dünyayı aldınız ve özgür insanları dışarıda bırakmak için Sur'u inşa ettiniz."

"Öyle mi yaptık?" Jon, Ygritte'in ne kadar vahşi olduğunu unutuyordu bazen ve sonra kız bunu hatırlatıyordu ona. "Bu nasıl oldu?"

"Tanrılar dünyayı bütün insanların paylaşması için yarattı. Ama krallar taçlarıyla ve çelik kılıçlarıyla geldiklerinde, dünyanın sadece onlara ait

olduğunu iddia ettiler. *Benim ağaçlarım*, dediler, *elmaları yiyemezsiniz. Benim derem, burada balık tutamazsınız. Benim ormanım, siz avlanamazsınız. Benim toprağım, benim suyum, benim kalem, benim kızım, ellerinizi uzak tutun yoksa keserim ellerinizi, lâkin diz çökerseniz koklamanıza izin veririm belki*. Bize hırsız diyorsunuz ama bir hırsız cesur, zeki ve hızlı olmak zorundadır en azından. Bir diz çökenin yapması gereken tek şey diz çökmektir."

"Harma ile Kemik Torbası, balık ve elma yağmalamak için gelmiyor. Onlar çelik kılıçlar ve baltalar çalıyor. Baharatlar, ipekler ve kürkler. Bulabildikleri bütün sikkeleri, yüzükleri ve mücevher kakmalı kadehleri kapıyorlar. Yazın şarap, kışın bira fıçıları ve kadınları her mevsimde alıyorlar, onları Sur'un ötesine kaçırıyorlar."

"Kaçırsalar ne olur? Güçlü bir adam tarafından çalınmayı, babam tarafından zayıf birine verilmeye tercih ederim."

"Böyle diyorsun ama nasıl bilebilirsin? Ya nefret ettiğin biri tarafından çalınırsan?"

"Beni çalmak için hızlı, kurnaz ve cesur olması gerekir. Oğulları da güçlü ve zeki olur. Niye böyle bir adamdan nefret edeyim?" "Belki de hiç yıkanmıyordur ve bir ayı gibi kokuyordun"

"O zaman onu bir dereye iterim ya da başından aşağı bir kova su dökerim. Bir adam çiçekler gibi tatlı kokmamalı zaten."

"Çiçeklerin nesi kötü?"

"Hiçbir şeyleri, bir arı için. Ben yatak için bunlardan birini isterim." Ygritte, Jon'un pantolonunun önünü tutmak için uzandı.

Jon, kızın bileğini yakaladı. 'Ya seni çalan adam çok içiyorsa?" diye ısrar etti. 'Ya gaddar ve acımasızsa?" Ne demek istediğini anlatmak için Ygritte'in bileğini daha fazla sıktı. 'Ya senden daha güçlüyse ve seni kanlı kanlı dövmekten hoşlanıyorsa?"

"Uyurken boğazını keserim. Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar." Ygritte bir yılan balığı gibi kıvrılıp Jon'un kıskacından kurtuldu.

Bir şey biliyorum. Kemiklerine kadar yabanıl olduğunu biliyorum.

Bazı zamanlar bunu unutmak kolaydı, birlikte gülüyor ya da öpüşüyorlarken. Ama sonra biri bir şey söylüyor veya yapıyordu ve Jon aniden, kızın dünyasıyla kendi dünyası arasındaki duvarı hatırlıyordu.

"Bir adam bir kadına ya da bir bıçağa sahip olabilir," dedi Ygritte, Jon'a, "ama hiçbir adam ikisine birden sahip olamaz. Bunu bütün küçük kızlar annelerinden öğrenir." Meydan okurcasına çenesini kaldırdı ve gür, kızıl saçlarını salladı. "Ve insanlar, denize ya da gökyüzüne sahip olamayacakları gibi

toprağa da sahip olamazlar. Siz diz çökenler olabileceğinizi düşünüyorsunuz ama Mance size tersini gösterecek.”

Hoş ve cesur bir böbürlenmeydi ama boş tınlamıştı. Jon, Magnar’ın duyma mesafesinde olmadığından emin olmak için arkasına baktı. Errok, İri Çıban ve Kendir Dan birkaç metre geride yürüyorlardı ama Jon’la Ygritte’e dikkat etmiyorlardı. İri Çıban poposundan şikâyet ediyordu. “Ygritte,” diye fısıldadı Jon, “Mance bu savaşı kazanamaz.”

“Kazanabilir!” diye ısrar etti kız. “Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar. Özgür insanları dövüşürken görmedin hiç!”

Yabanıllar, kahramanlar ya da şeytanlar gibi dövüşürdü; bu kiminle konuştuğuna bağlıydı ama nihayetinde bütün söylenenler aynı kapıya çıkardı. *Yabanıllar pervasız bir cesaretle dövüşüyor, her adam şan peşinde koşuyor.* “Hepinizin çok cesur olduğundan şüphem yok ama iş mücadeleye geldiğinde, disiplin her seferinde cesareti yener. Mance, ondan önceki bütün Sur’un Ötesindeki Krallar gibi yenilecek sonunda. Yenildiğinde öleceksiniz. Hepiniz.”

Ygritte öyle öfkeli görünüyordu ki, kızın ona saldırmak üzere olduğunu düşündü Jon. “*Hepimiz,*” dedi Ygritte. “Sen de. Sen artık karga değilsin Jon Kar. Olmadığına dair yemin ettim, olmasan iyi edersin.” Bir ağacın gövdesine yapıştırdığı Jon’u oracıkta, dağınık kafilenin ortasında dudaklarından öptü. Jon, Keçi Grigg’in Ygritte’e yola devam etmesini söylediğini duydu. Başka biri güldü. Jon bütün bunlara rağmen Ygritte’in öpücüğüne karşılık verdi. Sonunda ayrıldıklarında Ygritte’in yüzü kıpkırmızıydı. “Sen benimsin,” diye fısıldadı kız. “Benim, ben de seninim. Ve ölürsek ölürüz. Bütün insanlar ölmek zorunda Jon Kar. Ama önce yaşayacağız.”

“Evet,” dedi Jon. Sesi kalınlaşmıştı. “Önce yaşayacağız.”

Ygritte, Jon’un her nasılsa sevmeye başladığı çarpık dişlerini göstererek sırıttı. *Kemiklerine kadar yabanıl,* diye düşündü Jon yine, midesinin çukurunda hasta ve üzgün bir duygu vardı. Kılıç elinin parmaklarını esnetti ve kalbinin içindekileri bilse Ygritte’in ne yapacağını merak etti. Jon otursa, hâlâ Ned Stark’ın oğlu ve Gece Nöbetçileri’nin adamı olduğunu anlatsa kız ona ihanet eder miydi? Jon öyle olmayacağını umuyordu ama bu riski göze almaya cesaret edemezdi. Pek çok hayat, Sur’a bir şekilde Magnar’dan önce varmasına bağlıydı... yabanıllardan kaçmak için bir fırsat bulacağını farz ederse.

İki yüz yıldır boş olan Bozkalkan’da Sur’un güney cephesine indiler. Devasa taş basamakların bir bölümü bir asır önce çökmüştü ama buna rağmen iniş, tırmanıştan çok daha kolaydı. Nöbet’in mutat devriyelerinden uzak durmak için, Styr’in önderliğinde Lütuf un derinliklerine yürüdüler. Keçi Grigg onları bu

arazilerde kalan birkaç meskûn köyden geçirdi. Gökyüzünü taştan parmaklar misali dürten birkaç çember kule bir kenara bırakılırsa, hiç insan izine rastlamadılar. Soğuk, ıslak tepelerde ve rüzgârlı düzlüklerde yürüdüler, izlenmeden, görülmeden.

Senden ne istenirse istensin geri adım atmamalısın, demişti Yarımel. *Onlarla birlikte at sür, yemek ye, dövüş, ne kadar gerekirse o kadar zaman.* Jon fersahlarca at sürmüş ve daha fazlasını yürümüştü, yabanılların ekmeğini ve tuzunu paylaşmıştı, Ygritte'in battaniyesini de, lâkin yabanıllar ona hâlâ güvenmiyordu. Thennler, bir ihanet belirtisine karşı gece gündüz onu izliyordu. Jon kaçamıyordu ve yakında çok geç kalmış olacaktı.

Kendi canını Uzun Pençe'ye teslim etmeden önce, *onlarla birlikte dövüş,* demişti Qhorin... ama işler o noktaya gelmemişti, henüz. Bir kardeşin kanını döktüğüm anda kaybolurum. *O zaman Sur'u sonsuza dek geçtim demektir, geri dönüşüm olmaz.*

Magnar her günün sonunda Jon'u huzuruna çağırıyor, Kara Kale'nin garnizonu ve savunması hakkında maksatlı sorular soruyordu. Jon, cesaret edebildiği yerlerde yalan söylüyor, zaman zaman da cahil rolü oynuyordu ama Keçi Grigg'le Errok da cevapları dinliyordu ve bu iki adam Sur hakkında yeterince şey biliyordu, Jon dikkatli olmak zorundaydı; fazla aşikâr bir yalan ona ihanet ederdi.

Ama gerçek korkunçtu. Bizzat Sur'dan başka savunması olmayan Kara Kale, ahşap siper kazıklarından ya da toprak setlerden dahi yoksundu. "Kale", üçte ikisi harabeye dönmüş iç hisarlardan ve kulelerden başka bir şey değildi. Garnizona gelince, Yaşlı Ayı iki yüz adamı keşif gezisi için almıştı. *Geri dönen oldu mu?* Kalede belki dört yüz adam kalmıştı ama adamların çoğu inşaatçılar ve kâhyalardı, korucular değil.

Thennler deneyimli savaşçılardı ve yabanılların sıradan askerlerinden daha disiplinlilerdi; Mance onları bu sebeple seçmişti şüphesiz. Kara Kale'nin müdafaacılarının içinde kör Üstat Aemon ve onun yarı kör kâhyası Clydas, tek kollu Donal Noye, sarhoş Rahip Cellador, sağır Dick Follard, aşçı Üçparmak Hobb, yaşlı Sör Wynton Stout, onlara ilaveten Halder, Kurbağa, Pyp, Albett ve Jon'la birlikte eğitim alan diğer çocuklar olacaktı ve Mormont'un yokluğunda kale kumandanı olan tıknaz Lord Kâhya Bowen Marsh tarafından komuta edileceklerdi. Efkârlı Edd, Marsh'a 'Yaşlı Nar" derdi ve bu lakap Marsh'a, 'Yaşlı Ayi'nın Mormont'a uyduğu gibi uyardı. "Düşmanlar araziye çıktığında önde olmasını isteyeceğin adam Marsh'tır," derdi Edd her zamanki kasvetli sesiyle. "Sana düşmanların sayısını bir çırpıda söyler. O adam tam bir hesap

şeytanıdır.”

Eğer Magnar, Kara Kale’yi gafil avlarsa kırmızı bir katliam yaşanır. Çocuklar, daha saldırıya uğradıklarını bile anlamadan yataklarında katledilir. Jon onları uyarmak zorundaydı ama nasıl? Yiyecek aramak ya da avlanmak için dışarı gönderilmiyordu ve tek başına nöbet tutmasına izin verilmiyordu. Ygritte için de endişeleniyordu. Kızı yanında götüremezdi, fakat onu geride bırakırsa, Magnar, Jon’un ihanetinin hesabını kızdan sorar mıydı? *Tekmiş gibi atan iki kalp...*

Ygritte’le Jon her gece aynı uyku postlarını paylaşıyordu, Ygritte başını Jon’un göğsüne yaslıyordu, kızın kızıl saçları Jon’un çenesini gıdıklıyordu ve Jon öyle uykuya dalıyordu. Ygritte’in kokusu Jon’un bir parçası haline gelmişti. Kızın çarpık dişleri, ağzının tadı, göğüslerinin Jon’un elinde bıraktığı his... bunlar Jon’un neşesi ve kederiydi. Jon pek çok geceler sıcak Ygritte’le birlikte yatağa uzanıyor ve lord babasının, Jon’un annesi her kimse, onun hakkında böyle karmakarışık duygular hissedip hissetmediğini merak ediyordu. *Ygritte tuzağı kurdu ve Marıce Rayder beni tuzağın içine itti.*

Yabanılların arasında geçirdiği her gün, Jon’un yapmak zorunda olduğu şeyi biraz daha zorlaştırıyordu. Jon, bu adamlara ihanet etmenin bir yolunu bulmaya mecburdu ve bulduğunda adamlar ölecekti. Jon onların arkadaşlığını istememişti, Ygritte’in aşkını istediğinden fazla değil. Ama yine de... Thennler, Eski Dil’de konuşuyordu ve Jon’a neredeyse tek kelime bile etmiyorlardı ama Jarl’ın akıncıları farklıydı, Sur’u aşan adamlar. Jon, kendisine rağmen onları tanımaya başlamıştı: Sıska, sessiz Errok ve arkadaş canlısı Keçi Grigg, Quort ve Bodger isimli delikanlılar, ipçi Kendir Dan. Grubun en kötüsü Del’di, Jon’un yaşındaki at suratlı delikanlı, çalmaya niyetli olduğu yabanıl kızı romantik sözlerle anlatıp duruyordu. “Şanslı bir kız, senin Ygritte’in gibi. Ateşle öpülmüş.”

Jon dilini ısırmak zorunda kaldı. Del’in sevgilisini, Bodger’ın annesini, Miğfer Henk’in geldiği deniz kenarındaki yeri, Grigg’in Yüzler Adası’ndaki yeşil adamları görmeyi ne çok istediğini ya da bir geyik tarafından kovalanan Başparmak’ın ağaca tırmanmak zorunda kaldığı zamanı bilmek istemiyordu. İri Çıban’ın poposundaki çıbanı, Taş Parmak’ın ne çok bira içebileceğini, Quort’un küçük kardeşinin, Jarl’la gitmemesi için ağabeyine nasıl yalvardığını duymak istemiyordu. Quort on dört yaşından büyük olamazdı ama daha şimdiden kendine bir eş çalmıştı ve bir bebek bekliyordu. “Belki de oğlum bir kalede doğar,” diye böbürleniyordu delikanlı. “Bir lord gibi bir kalede doğar!” Gördüğü “kaleler”den çok etkilenmişti, kale sandığı şeyler gözcü kuleleriydi aslında.

Jon, Hayalet'in nerede olduğunu merak etti. Kara Kale'ye gitmiş miydi yoksa bir kurt sürüsüyle birlikte ormanda koşuyor muydu? Jon, ulu kurdu rüyalarında bile hissedemiyordu. Bu durum, bir parçası kesilmiş gibi hissetmesine sebep oluyordu. Ygritte onun yanında uyurken bile Jon kendini yalnız hissediyordu. Yalnız ölmek istemiyordu.

O öğleden sonra ağaçlar seyrekleşmeye başladı ve yabanıllar hafif dalgalı düzlüklerden geçerek doğuya doğru yürüdü. Etraftaki çimenler bel yüksekliğindeydi ve yabani buğdaylar rüzgâr estikçe ılgıt ılgıt dalgalanıyordu ama günün büyük bir bölümü ılık ve güneşliydi. Bununla birlikte, gün batımına doğru batıda birikmeye başlayan bulutlar, çok geçmeden turuncu güneşi sarmaladılar. Lenn, kötü bir fırtınanın yaklaştığı kehanetinde bulundu. Lenn'in annesi bir orman cadısıydı, bu yüzden bütün akıncılar, Lenn'in havayı önceden tahmin edebilmek gibi bir yeteneği olduğu konusunda hemfikirdi. 'Yakınlarda bir köy var," dedi Keçi Grigg, Magnar'a. "İki, üç mil uzakta. Oraya sığınmalıyız." Styr hemen kabul etti.

Köye vardıklarında hava tamamen kararmıştı ve fırtına şiddetleniyordu. Bir gölün kenarına kurulmuş olan köy öyle uzun zamandır terk edilmiş haldeydi ki evlerin çoğu çökmüştü. Bir zamanlar yolcular için memnuniyet verici bir görüntü oluşturan küçük ahşap han bile yarı yıkılmış ve çatısız bir halde duruyordu. *Burası yetersiz bir sığınak olacak*, diye düşündü Jon kederle. Her şimşek çaktığında, göldeki adadan yükselen taş çember kuleyi görebiliyordu ama kayıkları olmadan kuleye varmaları mümkün değildi.

Errok ve Del, harabeleri araştırmak için önden gittiler ama Del hemen geri döndü. Styr kafileyi durdurdu, bir düzine mızraklı Thenn'i aceleyle ileri yolladı. O esnada Jon da gördü: Hanın bacasını kırmızılaştıran ateşin hafif pırıltısı. *Yalnız değiliz.* Dehşet, bir yılan misali Jon'un içine çöreklendi. Jon bir atın kişnediğini duydu, ardından bağrışmaları. *Onlarla birlikte at sür, yemek ye, dövüş,* demişti Qhorin.

Ama dövüş bitmişti. "Sadece bir kişi vardı," dedi Errok geri döndüğünde. "Atı olan yaşlı bir adam."

Magnar, Eski Dil'de emirler yağdırdı ve yirmi Thenn, köyün çevresinde savunma oluşturmak için dağıldı. Diğerleri, devrik taşların ve yabani otların arasında başka birilerinin saklanmadığından emin olmak için evleri kolaçan etmeye gitti. Geri kalanlar, şömineye yakın olabilmek için birbirlerini itip kakarak çatısız hanın içinde toplandılar. Yaşlı adamın yaktığı kırık sıralar ısıdan çok duman çıkarıyordu ama böyle sert ve yağmurlu bir havada her sıcaklık memnuniyetle karşılanırdı. Thennler'den ikisi, yere fırlattıkları yaşlı adamın

eşyalarını karıştırıyordu. Bir diğeri adamın atını tutarken üç kişi de adamın eyer heybelerini yağmalıyordu.

Jon uzaklaştı. Topuğunun altında çürük bir elma ezildi. *Styr onu öldürecek.* Magnar bu kadarını Bozkalkan'da söylemişti; karşılaştıkları bütün diz çökenler, kimseyi tehlikeye karşı uyarmamaları için hiç vakit kaybetmeden öldürülecekti. *Onlarla birlikte at sür, yemek ye, dövüş.* Yabanıllar yaşlı bir adamın boğazını keserken Jon'un dilsiz ve çaresiz bir şekilde durması gerektiği anlamına mı geliyordu bu?

Jon, köyün sınırına yakın bir yerde, Styr'in yerleştirdiği nöbetçilerden biriyle yüz yüze geldi. Thenn, Eski Dil'de bir şeyler kükredi ve mızrağıyla hanı gösterdi. Adamın, *ait olduğun yere dön,* dediğini tahmin etti Jon. *Ama orası neresi?*

Jon suya doğru yürüdü ve büyük bölümü viran haldeki bir kulübenin eğimli kerpiç duvarlarının altında hemen hemen kuru bir nokta keşfetti. Ygritte, oturduğu yerden yağmurun kamçıladığı gölü seyreden Jon'u orada buldu. Ygritte yanına oturduğunda, "Bu yeri biliyorum," dedi Jon. "Şu kule... şimşek çaktığında tepesine bak ve bana ne gördüğünü söyle."

"Öyle istiyorsan tamam," dedi Ygritte ve sonra ekledi, "Thennler, oradan gelen sesler duyduklarını söylüyorlar. Bağrışmalar, dediler."

"Gök gürültüsü."

"Bağrışmalar dediler. Belki de hayaletlerdir."

Yağmurla dövülen gölün çevrelediği taşlı adanın üstünde fırtınaya karşı simsiyah dikilen hisarın tekinsiz bir görüntüsü vardı gerçekten. "Gidip bakabiliriz," diye önerdi Jon. "Şimdikinden daha ıslak olacağımızdan şüpheliyim."

"Yüzmek? Fırtınada?" Bu fikir Ygritte'i güldürdü. "Kıyafetlerimi çıkarmam için hile mi yapıyorsun Jon Kar?"

"Bunun için hileye ihtiyacım var mı artık?" diye dalga geçti Jon. 'Yoksa kulaç atamıyor musun?" Jon, bu sanatı Kışyarı'nın muazzam hendeğinde öğrenmiş bir çocuk olarak güçlü bir yüzücüydü.

Ygritte, Jon'un kolunu yumrukladı. "Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar. Ben yarı balığım. Bunu sana göstereceğim."

"Yarı balık, yarı keçi, yarı at... senin çok fazla yarın var Ygritte." Jon başını iki yana salladı. "Eğer burası düşündüğüm yerse, yüzmemize gerek yok. Yürüyebiliriz."

Ygritte geri çekilip Jon'a baktı. "Suyun üstünde mi yürüyeceğiz? Bu ne çeşit bir güneyli büyü?"

“Büyü değil...” diye başladı Jon, muazzam bir yıldırım gökyüzünden yere indi ve gölün yüzeyine dokundu. Dünya, yarım kalp atışı boyunca, bir öğlen vakti kadar parlak oldu. Gök gürültüsü o kadar şiddetliydi ki nefesini tutan Ygritte kulaklarını kapadı.

Gök gürültüsü kaybolurken ve gece tekrar siyaha dönerken, “Baktın mı?” diye sordu Jon. “Gördün mü?”

“Sarı,” dedi Ygritte. “Bunu mu kastediyordun? Tepede dikilen taşların bazıları sarıydı.”

“Biz onlara mazgallı siperler diyoruz. Uzun zaman önce sarıya boyanmışlar. Bu Kraliçenin Tacı.”

Gölün karşısındaki kule tekrar siyahtı, zar zor seçilen belli belirsiz bir suret. “Orada bir kraliçe mi yaşardı?” diye sordu Ygritte.

“Bir kraliçe orada bir gece kaldı.” Hikayeyi Jon’a Yaşlı Dadı anlatmıştı ama Üstat Luwin hikayenin büyük bir bölümünü doğrulamıştı. “Alysanne, Kral Arabulucu Jaehaerys’in karısı. Jaehaerys, çok uzun zaman hüküm sürdüğü için Yaşlı Kral olarak anılır ama Demir Taht’a ilk çıktığında gençti. O günlerde, kralın âdeti bütün diyarı gezmekti. Kışyarına geldiğinde kraliçesini, altı ejderhasını ve maiyetinin yarısını getirdi. Kralın, Kuzey Muhafızı’yla müzakare edeceği meseleler vardı, Alysanne sıkıldı, Gümüşkanat isimli ejderhasına bindi ve Sur’u görmek üzere kuzeye uçtu. Bu köy, kraliçenin durduğu yerlerden biriydi. Daha sonra köy halkı, bu hisarın tepesini, kraliçenin onların arasında geçirdiği gece taktığı altın taca benzetmek için sarıya boyadı.”

“Ben hiç ejderha görmedim.”

“Kimse görmedi. Son ejderha yüz yıl önce öldü, belki de daha çok oldu. Ama bu olay daha önceydi.”

“Kraliçe Alysanne mi dedin?”

“Daha sonra İyi Kraliçe Alysanne olarak anıldı. Sur’daki kalelerden biri de onun ardından isimlendirildi. Kraliçe Kapısı. Kraliçenin ziyaretinden önce Kar Kapısı’ydı.”

“Eğer o kadar iyiydiyse, şu Sur’u yerle bir etmesi gerekirdi.” *Hayır,* diye düşündü Jon. *Sur diyarı korur. Ötekiler’den... senden ve senin gibilerden tatlım.* “Ejderhaları düşleyen bir arkadaşım daha vardı. Bir cüce. Bana dedi ki...”

“JON KAR!” Thennler’den biri Ygritte’le Jon’un tepesinde belirdi, asık suratlıydı. “Magnar istemek.” Jon, bu adamın, Sur’u tırmanmadan bir gece önce onu mağaranın dışında bulan adam olabileceğini düşündü ama emin değildi. Ayağa kalktı. Ygritte de onunla gitti. Kızın bu tavrı Styr’i her seferinde öfkelendiriyordu ama Magnar kızı ne zaman kovmaya çalışsa Ygritte ona bir diz

çöken değil bir özgür kadın olduğunu hatırlatıyordu. Dilediği gibi gidip geliyordu.

Magnar'ı, ortak salonun zemininde büyüyen ağacın altında buldular. Magnar'ın tutsağı, ahşap mızraklar ve bronz kılıçlarla çevrelenmiş halde şöminenin önünde diz çökmüştü. Tutsak, yaklaşan Jon'u izledi ama konuşmadı. Yağmur, duvarlardan süzülüyor ve hâlâ ağaca tutunan son birkaç yaprağın üstünde pıtırdıyordu, şöminedeki ateşten yoğun duman yükseliyordu.

"Adam ölmeli," dedi Magnar Styr. 'Yap, karga."

Yaşlı adam tek kelime etmedi. Yabanılların arasında duran Jon'a baktı yalnızca. Sadece ateşle aydınlanan yağmurun ve dumanın ortasında, Jon'un baştan ayağa siyahlar kuşandığını görmüş olamazdı. *Olabilir mi?*

Jon, Uzunpençe'yi kınından çıkardı. Yağmur, çeliği yıkadı ve ateşin ışığı kılıcın kenarına koyu turuncu bir çizgi çekti. *Bir adamın hayatına mal olmak için nasıl da küçük bir ateş.* Qhorin Yarımel'in, Çığlık Geçidi'ndeki ateşi gördüklerinde söylediklerini hatırladı Jon. *Buralarda ateş hayat demektir,* demişti adam, *ama ölüm anlamına da gelebilir.* Fakat Ayaz Diş'in yükseklerindeydi bu, Sur'un ötesindeki kanunsuz vahşilikte. Burası, Gece Nöbetçileri ve Kışyarı'nın kuvveti tarafından korunan Lütuf tu. Bir adam, uğruna can vermeden özgürce ateş yakabilmeliydi burada.

"Neden tereddüt ediyorsun?" dedi Styr. "İşi bitir, onu öldür." Tutsak o zaman bile konuşmadı. "Merhamet," diyebilirdi. Ya da "Atımı, sikkemi, yiyeceğimi aldınız, bırakın da hayatım bana kalsın." Veya "Hayır, lütfen, ben size hiç zarar vermedim." Binlerce şey söyleyebilirdi, ağlayabilirdi, tanrılarına yakarabilirdi. Şimdi onu hiçbir söz kurtaramazdı gerçi. Belki de bunu biliyordu. Dilini tuttu, itham ve münacatla Jon'a baktı.

Senden ne isterlerse istesinler geri adım atmamaksın. Onlarla birlikte at sür; *yemek ye, dövüş...* ama bu yaşlı adam hiç direniş göstermemişti. O sadece şanssızdı. Kim olduğu, nereden geldiği, sırtı göçük atına binip nereye gitmek istediği... bunların hiçbiri önemli değildi.

O yaşlı bir adam, dedi Jon kendine. *Elli yaşında, hatta altmış bile olabilir. Çoğu insandan daha uzun bir hayat yaşadı. Thennler onu her halükârda öldürecek, benim söyleyeceğim ya da yapacağım hiçbir şey onu kurtaramaz.* Jon'un elindeki Uzunpençe kurşundan ağırdı sanki yukarı kaldırılamayacak kadar ağır. Tutsak, kuyular gibi büyük ve kara gözleriyle hâlâ Jon'a bakıyordu. *O gözlerin içine düşüp boğulacağım.* Magnar da Jon'a bakıyordu ve Jon güvensizliğin tadını alabiliyordu. *Adam ölü sayılır. Onu katleden benim elim olsa ne değişir*? *Tek kesik yeter, hızlı ve temiz.* Uzunpençe,

Valyria çeliğinden dövülmüştü. Buz gibi. Jon başka bir itlafı hatırladı; dizlerinin üstüne düşmüş bir kaçak, onun yuvarlanan kafası, kardaki kanın parlaklığı... Jon'un babasının kılıcı, babasının yüzü...

"Yap şunu Jon Kar," diye ısrar etti Ygritte. "Bir karga olmadığını, özgür insanlardan biri olduğunu ispat etmek için yapmak zorundasın."

"Bir ateşin yanında oturan yaşlı bir adam?"

"Orell de bir ateşin yanında oturuyordu. Onu yeterince çabuk öldürmüştün." Ygritte'in Jon'a attığı bakış sertti. "Bir kadın olduğumu görene kadar beni de öldürmeye niyetliydin. Ve ben uyuyordum."

"O farklıydı. Siz askerdiniz... gözcüydünüz."

"Evet, siz kargalar da görülmek istemiyordunuz. Bizim şimdi görülmek istediğimizden fazla değil. Aynı şey. Öldür onu."

Jon sırtını tutsağa döndü. "Hayır."

Magnar yaklaştı; uzun, soğuk ve tehlikeli. "Ben evet dedim. Burada komuta bende."

"Sen Thennler'i komuta ediyorsun," dedi Jon, "özgür insanları değil."

"Ben hiç özgür insan görmüyorum. Bir karga ve bir karga karısı görüyorum."

"Ben karga karısı değilim!" Ygritte bıçağını kınından çıkardı. Uç hızlı adım attı, saçlarından yakaladığı yaşlı adamın başını geri çekti ve boğazını boydan boya kesti. Adam ölürken bile feryat etmedi. "*Hiçbir şey* bilmiyorsun Jon Kar," diye bağırdı Ygritte, kanlı bıçağı Jon'un ayaklarının dibine fırlattı.

Magnar, Eski Dil'de bir şey söyledi. Thennler'e, Jon'u durduğu yerde öldürmelerini söylüyor olabilirdi ama Jon bunun gerçekliğini asla bilemeyecekti. Gökyüzünden inen mavi beyaz dağlayıcı yıldırım, göldeki kulenin tepesine dokundu. Yıldırımın öfkesini koklayabiliyorlardı, yıldırımın ardından gelen gök gürültüsü geceyi sarstı.

Ve ölüm, aralarına sıçradı.

Yıldırım, gözlerini kör etmişti ama Jon hızla geçen gölgeyi bir an için gördü, yükselen çığlığı duymadan yarım kalp atışı önce. İlk Thenn, yaşlı adamla aynı anda öldü, parçalanmış boğazından kan fışkırdı. Sonra ışık gitti, karanlıktaki şekil döndü, hırlıyordu, sonra bir adam daha düştü. Küfürler, bağrışmalar, acı dolu çığlıklar vardı. Jon, İri Çıban'ın geriye tökezlediğini ve arkasındaki üç adamı yere devirdiğini gördü. *Hayalet*, diye düşündü çılgın bir an boyunca. *Hayalet, Sur'u geçmiş.* Sonra yıldırım, geceyi gündüze dönüştürdü ve Jon, Del'in göğsüne çöken kurdu gördü, hayvanın çenesinden kara kan akıyordu. *Gri. Bu kurt gri.*

Karanlık, gök gürültüsüyle birlikte indi. Thennler, hızla aralarından geçen kurdu mızraklarıyla dürtmeye çalışıyorlardı. Yaşlı adamın kısrağı katliam kokusuyla çıldırmıştı, hayvan şahlandı ve toynaklarıyla havayı dövdü. Uzunpençe hâlâ Jon'un elindeydi. Jon Kar aniden bundan daha iyi bir fırsat bulamayacağını anladı.

Kurda doğru dönerken ilk adamı öldürdü, İkincisini iterek geçti, üçüncüyü kesti. Çılgınlığın içinden, birilerinin onun adını seslendiğini duydu ama seslenen Ygritte miydi yoksa Magnar mı söyleyemezdi. Atı dizginlemeye çalışan Thenn, Jon'u hiç görmedi. Uzunpençe tüy hafifliğindeydi. Jon, kılıcını adamın baldırının arkasına indirdi ve çeliğin kemiğe kadar girdiğini hissetti. Yabanıl devrildiğinde kısrak ileri fırladı ama Jon bir şekilde boş eliyle hayvanın yelesini yakalamayı ve kendini atın sırtına atmayı başardı. Bir el Jon'un ayak bileğini tuttu, Jon kılıcını ele indirdi ve Bodger'ın yüzünün bir kan gölünün içinde kaybolduğunu gördü. On ayaklarını savurarak şahlanan kısrağın tekmesi, çatırtıyla Thennler'den birinin alnına indi.

Ve sonra koşuyorlardı. Jon, atı idare etmek için çaba harcamadı. Bütün yapabildiği çamurun, yağmurun ve gök gürültüsünün içine dalan hayvanın sırtında kalmaktı. Islak otlar yüzünü kamçıladı, kulağının dibinden bir mızrak geçti. *At düşer de bacağını kırarsa, beni yakalar ve öldürürler*, diye düşündü ama eski tanrılar onunlaydı ve at tökezlemedi. Siyah gök kubbede bir yıldırım titredi ve gök gürültüsü tarlaların üstünde boylu boyunca yuvarlandı. Jon'un arkasında kalan bağrışmalar gittikçe azaldı ve duyulmaz oldu.

Uzun saatler sonra yağmur durdu. Jon kendini, uzun siyah otlardan ibaret bir denizin ortasında tek başına buldu. Sağ uyluğunda derin bir zonklama vardı. Eğilip baktı, bacağına saplanan oku görünce şaşırdı. *Bu ne zaman oldu*? Okun sapını tutup çekmeye çalıştı ama ucu ete iyice gömülmüştü, Jon'un hissettiği acı işkence ediciydi. Handaki çılgınlığı düşünmeye çalıştı ama tek hatırladığı o kaslı, gri ve korkunç canavardı. *Sıradan bir kurt olamayacak kadar iriydi. O halde bir ulu kurt. Öyle olmak zorunda.* Daha önce bu kadar hızlı hareket eden bir hayvan görmemişti Jon. Gri bir rüzgâr gibi... Robb kuzeye dönmüş olabilir miydi?

Jon başını iki yana salladı. Verecek cevabı yoktu. Düşünmek zordu... kurt, yaşlı adam, Ygritte ya da olup biten her şey hakkında...

Beceriksiz hareketlerle kısrağın sırtından aşağı kaydı. Yaralı bacağı kıvrıldı, Jon çığlığını yutmak zorunda kaldı. *Bu büyük ızdırap verecek.* Ama ok dışarı çıkmak zorundaydı ve beklemenin bir faydası yoktu. Jon sapını kavradığı oku ileri itti, inledi, sonra küfretti. Canı öyle çok yanıyordu ki durmak zorunda

kaldı. *Doğranmış bir domuz gibi kanıyorum*, diye düşündü ama ok dışarı çıkana kadar yapacak bir şey yoktu. Yüzünü buruşturup tekrar denedi... ve çok geçmeden titreyerek tekrar durdu. *Bir kez daha.* Jon bu sefer çığlık attı ama işini bitirdiğinde, okun ucu uyluğunun ön tarafından dışarı çıkıyordu. Jon, oku daha iyi kavrayabilmek için kanlı pantolonunu geri itti ve okun sapını bacağından ağır ağır çekti. Bunu bayılmadan nasıl yaptığını hiç bilmiyordu.

Ardından, ödülünü sımsıkı tutarak ve sessizce kanayarak yere uzandı, hareket edemeyecek kadar güçsüzdü. Bir süre sonra, kendini hareket etmeye zorlamadığı takdirde muhtemelen kan kaybından öleceğini fark etti. Jon, kısrağın su içtiği sığ dereye doğru süründü, soğuk suyla yıkadığı bacağını, pelerininden yırttığı kumaş şeridiyle sıkıca bağladı. Elinde çevirerek oku da yıkadı. Okun tüyleri gri miydi, yoksa beyaz mı? Ygritte, oklarını gri ördek tüyleriyle dengelerdi. *Kaçarken bana ok mu fırlattı?* Kızı bu yüzden suçlayamazdı Jon. Ygritte'in onu mu yoksa atı mı hedef aldığını merak etti. Kısrak devrilseydi Jon hayatını kaybederdi. "Araya bacağım girdiği için şanslıyım," diye mırıldandı.

Atın otlamasına izin vermek için bir süre dinlendi. Hayvan fazla uzaklaşmadı. Bu iyiydi. Jon aksayan bacağıyla atı asla yakalayamazdı. Jon'un tek yapabildiği, kendini ayağa kalkmaya zorlamak ve atın sırtına tırmanmak oldu. *Bu ata daha önce nasıl bindim; eyersiz, üzengisiz, tek elimde bir kılıç varken*? Cevaplayamacağı bir başka soruydu bu.

Uzaktan hafif bir gök gürültüsü geldi ama Jon'un başının üstündeki bulutlar dağılıyordu. Jon, Buz Ejderha'yı bulana dek gökyüzüne bakındı, sonra kısrağı kuzeye çevirdi, Sur'a ve Kara Kale'ye doğru. Yaşlı adamın atını mahmuzladığında, Jon bacak kasına saplanan acı yüzünden yüzünü buruşturdu. *Eve gidiyorum,* dedi kendi kendine. Fakat bu doğruysa, neden kendini bu kadar boş hissediyordu?

Yıldızlar, gözler gibi aşağı bakarken, Jon şafak vaktine dek at sürdü.

DAENERYS

Dothraklı keşifçileri durumun ne olduğunu ona anlatmıştı ama Dany kendi gözleriyle görmek istedi. Sör Jorah Mormont, bir huş ağacı ormanının içinden geçerken ve eğimli bir kumtaşı bayırı tırmanırken Dany'yle birlikte at sürdü. Tepeye vardıklarında, "Yeterince yakın," diye uyardı Dany'yi.

Dany kısrağının dizginlerini çekti, araziye baktı ve yolun Yunkai ordusu tarafından enine kesildiğini gördü. Beyazsakal, Dany'ye, düşmanın sayısını en doğru şekilde saymayı öğretmişti. "Beş bin," dedi Dany bir an sonra.

"Bence de öyle." Sör Jorah eliyle gösterdi. "Yan taraftakiler paralı askerler, yakın dövüş için kılıçları ve baltaları var. İkinci Oğullar sol kanatta, Fırtına Kargaları sağda. Her birinde yaklaşık beş yüz adam. Sancakları görüyor musunuz?"

Yunkai'nin harpiyasının pençelerinde, uzun bir zincir yerine bir kamçı ve bir demir tasma vardı. Ama paralı askerler, hizmet ettikleri şehrin sancaklarının üzerinde kendi sancaklarını dalgalandırıyorlardı: Sağda, çapraz yıldırımların arasında dört karga ve solda kırık bir kılıç. "Merkezi bizzat Yunkaililer tutmuş," dedi Dany. Bu mesafeden, Yunkai'nin subaylarını Astapor'unkilerden ayırt etmek olanaksızdı; uzun, parlak miğferler ve ışıltılı bronz disklerle bezenmiş pelerinler. "Subayların öncülük ettiği adamlar köle askerler mi?"

"Büyük çoğunluğu. Fakat Lekesizler'e denk değiller. Yunkai yatak köleleri eğitmekle meşhurdur, savaşçılar değil."

"Ne diyorsun? Bu orduyu yenebilir miyiz?"

"Kolaylıkla," dedi Sör Jorah.

"Ama kansız bir şekilde değil." Astapor'un düştüğü gün şehrin kiremitleri bolca kan içmişti ama o kanın çok azı Dany'ye ya da onun insanlarına aitti.

"Burada bir mücadele kazanabiliriz ama böyle bir bedeli varken şehri alamayız."

"Bu her zaman var olan bir risk *Khaleesi.* Astapor rahat ve savunmasızdı. Yunkai önceden uyarıldı."

Dany durumu düşündü. Köle ordusu, kendi ordusunun sayısıyla kıyaslandığında küçük görünüyordu fakat paralı askerler atlıydı. Dany, atlı savaşçıların piyadelere yapabileceği şeylere karşı sağlıklı bir bakış açısına sahip olacak kadar uzun zaman Dothraklar'la birlikte at sürmüştü. *Lekesizler saldırı karşısında mukavemet gösterebilir ama azatlı kölelerim katledilir.* "Köle tacirleri konuşmayı sever," dedi. "Onları bu akşam çadırımda kabul edeceğim haberini gönder. Paralı asker birliklerinin kumandanlarını da davet et. Ama birlikte değil. Fırtına Kargaları öğlen vakti gelsin, ikinci Oğullar da onlardan iki saat sonra."

"Nasıl isterseniz," dedi Sör Jorah. "Ama gelmezlerse..."

"Gelecekler. Ejderhaları görmek ve söyleyeceklerimi duymak için heveslenecekler. Zeki olanlar, bu daveti kuvvetimi ölçmek için bir fırsat olarak görecek." Dany gümüşkısrağınıçevirdi. "Onları çadırımda bekleyeceğim."

Arduvaz gökyüzü ve sert rüzgâr, Dany'yi ordusuna geri götürdü. Kampı çevreleyecek olan derin hendeğin yarısı şimdiden kazılmıştı. Orman, kazıklara dönüştürmek üzere huş ağacı dalları kesen Lekesizler'le doluydu. Gri Solucan, hadımların tahkim edilmemiş bir kampta uyuyamayacağı konusunda ısrar etmişti. Dany, hazırlıkları izleyen adamla konuşmak için durdu. "Yunkai mücadele için hazırlanmış."

"Bu iyi Majesteleri. Adamlarımız kana susadı."

Dany, Lekesizler'e, kendi aralarından subaylar seçmeleri için emir verdiğinde, Gri Solucan en yüksek rütbe için ezici bir çoğunlukla tercih edilmişti. Dany, adamı komuta etmek konusunda eğitmesi için Sör Jorah'ı görevlendirmişti. Sürgün şövalye, genç hadımın şimdiye kadar sert fakat adil bir tavır sergilediğini, çabuk öğrendiğini, yorulmak bilmediğini ve dikkatini tamamıyla detaylara verdiğini söylemişti.

"Bilge Ustalar bizi karşılamak için bir köle ordusu toplamış." "Yunkai'deki bir köle, iç çekmenin yedi çeşidini ve zevkin on altı makamını öğrenir Majesteleri. Lekesizler mızrağın üç çeşidini öğrenirler. Gri Solucan'ınız bunu size göstermeyi umuyor." Astapor'un düşüşünden sonra Dany'nin yaptığı ilk şey, Lekesizler'e her gün yeni bir köle ismi verme âdetini bozmak olmuştu. Özgür doğanların çoğu doğduklarında aldıkları isimlere geri dönmüştü; en azından o isimleri hâlâ hatırlayanlar. Diğerleri kahramanların, tanrıların, bazen silahların, değerli taşların, hatta çiçeklerin adlarını almıştı ve neticede, Dany'nin kulağına çok tuhaf gelen isimlere sahip askerler ortaya çıkmıştı. Gri Solucan, Gri Solucan olarak kalmıştı. Dany bunun sebebini sorduğunda, "Bu şanslı bir isim," demişti adam. "Bu kulunuz lanetli bir isimle doğdu. Köle olarak

alındığında o isme sahipti. Ama Gri Solucan, bu kulunuzun Daenerys Fırtmadadoğan tarafından özgür bırakıldığı gün çektiği isimdi.”

“Eğer bir mücadele olursa, Gri Solucan kahramanlık gösterdiği kadar akıl da göstersin,” dedi Dany. “Kaçan ya da silahını bırakan kölelerin canını bağışla. Ne kadar az insan katledilirse, mücadeleden sonra bize katılacak o kadar çok insan kalır.”

“Bu kulunuz bunu unutmayacak.”

“Unutmayacağını biliyorum. Öğlen vakti çadırımda ol. Paralı askerlerin kumandanlarıyla görüşürken senin ve diğer subaylarımın orada olmasını istiyorum.” Dany atını kampa doğru mahmuzladı.

Lekesizler’in kurduğu çevre savunmasının içinde sıralar halinde çadırlar yükseliyordu, Dany’nin altın renkli uzun çadırı merkezdeydi. Dany’nin kampının hemen arkasında ikinci bir kamp vardı; ilkinden beş kat büyük, dağınık ve karmakarışık, ikinci kampın hendekleri, çadırları, nöbetçileri, at sıraları yoktu. Atları ya da katırları olanlar, çalınabilecekleri korkusuyla hayvanlarının yanında uyuyordu. Keçiler, koyunlar ve açlıktan kırılmak üzere olan köpekler; kadınlardan, çocuklardan ve yaşlı adamlardan oluşan sürünün arasında dolaşıyordu. Dany, Astapor’u; bir şifacı, bir hoca ve bir rahip tarafından yönetilen bir konseyin ellerine bırakmıştı. *Hepsi de bilge ve adil adamlar*, diye düşündü. Buna rağmen on binlerce insan, Astapor’da kalmaktansa Dany’nin peşinden Yunkai’ye gelmeyi tercih etmişti. *Onlara şehri verdim ama çoğu şehri almaya cesaret edemeyecek kadar korkmuştu.*

Azatlı kölelerden oluşan perişan ordu, Dany’nin kendi ordusunu küçücük gösteriyordu ama bu kalabalık kârdan çok külfetti. Belki yüz kişiden birinin bir eşeği, devesi veya öküzü vardı. Pek çoğu, bir köle tacirinin silahhanesinden yağmalanmış silahlar taşıyordu ama sadece on kişiden biri dövüşecek kadar güçlüydü ve hiçbiri eğitimli değildi. Geçtikleri arazileri, sandal ağaçlarındaki çekirgeler misali tüketiyorlardı. Ama Dany, kansüvarilerinin ve Sör Jorah’ın ısrarına rağmen bu insanları terk edemiyordu. *Onlara özgür olduklarını söyledim. Şimdi onlara, bana katılmakta özgür olmadıklarını söyleyemem.* Dany ikinci kampın yemek ateşlerinden yükselen dumana baktı ve iç geçirdi. Dünyanın en iyi piyadelerine sahip olabilirdi ama en kötüleri de onundu.

Arştan Beyazsakal, Dany’nin çadırının girişinde duruyordu, yakındaki çimenlerin üstünde bağdaş kurmuş halde oturan Güçlü Belwas bir kâse incir yiyordu. Yolda Dany’yi korumak bu iki adamın omuzlarına düşmüştü. Dany; Jhogo, Aggo ve Rakharo’yu, kansüvarileri olmalarının yanı sıra *ko* yapmıştı ve onların Dany’nin şahsını korumaktan çok Dothraklar’ı komuta etmeleri

gerekiyordu. Dany'nin *khalasar'ı* küçüktü, otuz küsür atlı savaşçının çoğu saç örgüsüz oğlanlar ve beli bükülmüş yaşlı adamlardı. Yine de sahip olduğu tek süvariler onlardı ve Dany yola onlarsız çıkmaya cesaret edemezdi. Lekesizler, Sör Jorah'ın iddia ettiği gibi bütün dünyadaki en iyi piyadeler olabilirdi ama Dany'nin keşifçilere ve öncü süvarilere de ihtiyacı vardı.

Çadırın içinde Beyaz Sakal'a, "Yunkai savaşacak," dedi Dany. Missandei tozlu havayı tatlandırmak için tütsü yakarken, İrri ve Jhiqui zemini halılarla kaplıyordu. Drogon ve Rhaegal, birbirlerine dolanmış halde minderlerin üstünde uyuyorlardı ama Viserion, Dany'nin boş banyo teknesinin kenarına tünemişti. "Missandei, Yunkaililer hangi dili konuşuyor, Valyria Dili mi?"

"Evet Majesteleri," dedi küçük kız. "Astaporlular'dan farklı bir lehçe kullanıyorlar ama anlaşılacak kadar yakın. Köle tacirleri kendilerine Bilge Ustalar diyorlar."

"Bilge?" Dany bağdaş kurarak bir mindere oturdu, Viserion altın beyaz kanatlarını açarak Dany'nin yanma uçtu. Ejderhanın pullarla kaplı kafasını kaşırken, "Ne kadar bilge olduklarım göreceğiz," dedi Dany.

Sör Jorah Mormont bir saat sonra geri döndü, yanında Fırtına Kargaları'nın üç kumandanı vardı. Adamlar cilalı miğferlerine siyah tüyler takmışlardı ve onur ile yetkide hepsinin eşit olduğunu iddia ediyorlardı. İrri ve Jhiqui şarap doldururken Dany adamları inceledi. Prendahl na Ghezn tıknaz yapılı bir Ghiscarliydı, geniş bir yüzü ve grileşmeye başlamış koyu renk saçları vardı. Kel Sallor'un solgun Qarthlı yanağında eğri büğrü bir yara izi görünüyordu. Daario Naharis, bir Tyroshlu için bile ziyadesiyle göz alıcıydı. Adamın sakalları üç dişli bir çatal şeklinde ayrılmış ve maviye boyanmıştı, gözleri ve omuzlarına dökülen lüleli saçları da aynı renkteydi. Pala bıyıkları altın rengine boyanmıştı. Kıyafetlerinde sarının her tonu vardı; yakasından ve kol ağızlarından yağ rengi Myr dantelleri dökülüyordu, takımına hindiba çiçeği şeklinde pirinç madalyonlar dikilmişti, uyluklarına kadar çıkan deri çizmeleri altın işiyle süslenmişti. Yumuşak, sarı süetten dikilmiş eldivenleri, altın yaldızlı halkalardan oluşan kemerinin kenarına sıkıştırılmıştı ve adamın tırnaklarına mavi cila sürülmüştü.

Ama paralı askerlerin adına Prendahl na Ghezn konuştu. "Ayak takımınızı başka bir yere götürseniz iyi olur," dedi. "Astapor'u hileyle aldınız ama Yunkai o kadar kolay düşmez."

"Benim on bin Lekesiz'ime karşı sizin beş yüz Fırtına Karga'nız," dedi Dany. "Ben sadece genç bir kızım ve savaştan anlamam ama bu ihtimal bana zayıf görünüyor."

“Fırtına Kargaları tek başına durmuyor,” dedi Prendahl. “Fırtına Kargaları hiç durmuyor. Fırtınanın ilk işaretinde uçuyorlar. Siz de şu anda uçuyor olmalıydınız belki. Paralı askerlerin sadakatsizliği meşhurdur diye duydum, ikinci Oğullar taraf değiştirdiğinde, sadakatinizin size ne faydası olacak?”

“Böyle bir şey olmayacak,” diye inat etti Prendahl, Dany’nin sözlerinden etkilenmemişti. “Olsa bile önemi yok. ikinci Oğullar değersizdir. Biz Yunkai’nin gözü pek adamlarının yanında dövüşüyoruz.”

“Siz mızraklarla silahlanmış yatak oğlanlarının yanında dövüşüyorsunuz.” Dany kafasını döndürdüğünde saç örgüsündeki çanlar hafifçe çınladı. “Mücadele başladığında merhamet beklemeyin. Bununla birlikte, şimdi bana katılın ve Yunkai’den aldığınız altının yanı sıra ganimetin bir kısmına da sahip olun, krallığıma vardığımda daha büyük ödüllere de kavuşursunuz. Bilge Üstatlar için savaşın ve yevmiyeniz ölüm olsun. Sizler duvarların dibinde benim Lekesizler’im tarafından katledilirken Yunkai’nin kapıları açacağını mı sanıyorsunuz?”

“Kadın, bir ahmak gibi anırıyorsun ve ancak o kadar mantıklısın.”

“Kadın?” Dany kıkırdadı. “Bunun beni aşağılaması mı gerekiyor? Bu tokada karşılık verirdim, seni bir erkek olarak kabul etseydim.” Dany adamın gözlerine baktı. “Ben, Targaryen Hanedanı’ndan Daenerys Fırtınadadoğan, Ateş Geçirmez, Ejderhaların Anası, Drogo’nun süvarilerinin *khaleesi*’si ve Batıdiyar’ın Yedi Krallık’ının kraliçesi.”

“Sen,” dedi Prendahl na Ghezn, “bir at efendisinin fahişesisin. Bozguna uğrattığımızda, seni aygırımla çiftleştireceğim.”

Güçlü Belwas *arakh*’ını çekti. “Güçlü Belwas bu adamın çirkin dilini küçük kraliçeye verecek, eğer kraliçe isterse.”

“Hayır Belwas. Bu adamlara güvende olacaklarına dair söz verdim.” Dany gülümsedi. “Söyle bana... Fırtına kargaları köle midir, özgür mü?”

“Biz, özgür adamlardan oluşan bir kardeşliğiz.”

“Güzel.” Dany ayağa kalktı. “O halde git ve kardeşlerine söylediklerimi anlat. Bazıları, akşam yemeğinde ölüm yerine altın yemeyi tercih edebilir. Cevabını yarın sabah istiyorum.”

Fırtına Kargaları’nın kumandanları aynı anda ayağa kalktı. “Cevabımız hayır,” dedi Prendahl na Ghezn. Diğer iki adam Prendahl’ı takip ederek çadırdan çıktı ama Daario Naharis dışarı çıkarken arkasına baktı ve kafasını öne eğerek nazikçe selam verdi.

İki saat sonra ikinci Oğullar’ın kumandanı tek başına geldi. Soluk yeşil

gözleri ve neredeyse kemerine kadar inen kızıl altın sakalları olan devasa bir Braavoslu'ydu. Adı Mero'ydı fakat kendisine Titan Piçi diyordu.

Mero, ikram edilen şarabı bir dikişte içti, ağzını elinin tersiyle sildi ve şehvetli gözlerle Dany'ye baktı. "Memlekette, bir zevk evinde ikiz kardeşini becerdim sanırım. Yoksa o sen miydin?" "Sanmıyorum. Senin kadar azametli bir adamı unutmayacağımdan eminim."

"Evet, aynen öyle. Titan Piçi'ni hiçbir kadın unutmamıştır."

Braavoslu, kadehini *Jhiqui*'ye uzattı. "Şu kıyafetlerini çıkarıp kucağıma oturmaya ne dersin? Beni memnun edersen ikinci Oğullar'ı senin tarafına geçirebilirim."

"İkinci Oğullar'ı benim tarafıma geçirirsen seni iğdiş etmeyebilirim."

İri adam güldü. "Küçük kız, bir zamanlar başka bir kadın beni dişleriyle iğdiş etmeyi denemişti. Şimdi hiç dişi yok ama kılıcım her zamankinden daha uzun ve daha kalın. Onu dışarı çıkarıp sana göstereyim mi?"

"Gerek yok. Hadımlarım kestikten sonra kılıcını dilediğim gibi inceleyebilirim." Dany bir yudum şarap içti. "Yalnızca genç bir kız olduğum ve savaştan anlamadığım doğru. Bana, on bin Lekesiz'i beş yüz adamla nasıl yenmeyi düşündüğünü açıkla. Saf olabilirim ama bu ihtimal bana zayıf görünüyor."

"İkinci Oğullar daha kötü ihtimallerle de karşılaştı ve kazandı."

"İkinci Oğullar daha kötü ihtimallerle de karşılaştı ve kaçtı. Qohor'da, Üç Bin karşılarına dikildiğinde. Yoksa bunu inkâr mı ediyorsun?"

"Bu çok uzun yıllar önceydi. Titan Piçi, İkinci Oğullar'ın başına geçmeden önce."

"Cesaretlerini senden alıyorlar demek?" Dany, Sör Jorah'a döndü. "Mücadele başladığında ilk olarak bunu öldürün." Sürgün şövalye gülümsedi. "Memnuniyetle Majesteleri." "Elbette," dedi Dany, Mero'ya, "tekrar kaçabilirsiniz. Sizi durdurmayız. Yunkaili altınlarınızı alın ve gidin."

"Daha önce Braavos'tan Titan'ı görmüş olsaydın aptal kız, asla kaçmayacağını bilirdin."

"Öyleyse kal ve benim için dövüş."

"Uğrunda savaşmaya değer, bu doğru," dedi Braavoslu, "ve özgür olsaydım kılıcımı öpmene seve seve izin verirdim ama Yunkai'nin sikkelerini aldım ve kutsal bir yemin verdim."

"Sikkeler iade edilebilir," dedi Dany. "Sana daha fazlasını öderim. Fethedilecek başka şehirler ve yarım dünya uzakta beni bekleyen bütün bir

krallık var. Bana sadakatle hizmet et ve İkinci Oğullar bir daha asla efendi aramasın.”

Braavoslu, gür ve kızıl sakallarını çekiştirdi. “Daha fazla sikke ve belki bir de öpücük, ha? Ya da öpücükten fazlası? Benim kadar azametli bir adam için?”

“Bir ihtimal.”

“Dilinin tadından hoşlanacağımı düşünüyorum.”

Dany, Sör Jorah’ın öfkesini hissedebiliyordu. *Benim siyah ayım bu öpüşme bahsinden hoşlanmadı.* “Bu gece, söylediklerimi düşün. Cevabını yarın alabilir miyim?”

“Alabilirsin.” Titan Piçi sırıttı. “Kumandanlarıma götürmek için şu iyi şaraptan bir sürahi alabilir miyim?”

“Bir fıçı alabilirsin. Astapor’un İyi Ustalar’ının mahzenlerinden geldi, bende arabalar dolusu var.”

“Öyleyse bana bir araba dolusu ver. İyi niyetinin göstergesi olarak.”

“Büyük bir susuzluğun var.”

“Benim her şeyim büyük. Ve çok fazla kardeşim var. Titan Piçi yalnız içmez *Khaleesi*.”

“O zaman bir araba dolusu, sağlığıma içeceğine söz verirsen.” “Anlaştık!” diye gürledi adam. “Anlaştık ve anlaştık! Şerefine üç kez kadeh kaldıracağız ve sabah olduğunda sana bir cevap getireceğiz.”

Ama Mero gittiğinde, “Bu adamın şeytani bir şöhreti vardır, Batıdiyar’da bile,” dedi Arştan Beyazsakal. “Tavırları sizi aldatmasın Majesteleri. Bu gece şerefinize üç kez kadeh kaldırır ve sabaha size tecavüz eder.”

‘Yaşlı adam ilk kez haklı,” dedi Sör Jorah. “İkinci Oğullar eski bir gruptur ve cesaretten yoksun değillerdir ama Mero’nun komutasında neredeyse Cesur Dostlar kadar kötü oldular. Bu adam, düşmanı için olduğu kadar efendisi için de tehlikelidir. Özgür Şehirler’den hiçbiri onu tutmuyor artık.”

“Ben Mero’nun şöhretini değil beş yüz atını istiyorum. Fırtına Kargaları’yla ilgili bir umudumuz var mı?”

“Hayır,” dedi Sör Jorah açıkça. “Prendahl denen adam kan yoluyla Ghiscarlı’dır. Büyük ihtimalle Astapor’da akrabaları vardı.” ‘Yazık. Pekâlâ, belki de savaşmamıza gerek kalmaz. Bekleyelim ve Yunkai’nin söyleyeceklerini duyalım.”

Yunkai’nin elçileri güneş batarken geldi; olağanüstü siyah atların ve beyaz bir devenin sırtında elli adam. Adamların miğferleri başlarından iki kat uzundu, miğferlerin altındaki yağlanmış saçların tuhaf kıvrımları, kuleleri ve

şekilleri ezilmesin içinmiş gibi. Elçiler, keten eteklerini ve tuniklerini koyu sarıya boyamış, pelerinlerine bronz diskler dikmişlerdi.

Beyaz devenin sırtındaki adam, adının Grazdan mo Eraz olduğunu söyledi. İnce yapılı sert adamın dudaklarındaki beyaz gülümseme, yüzü Drogon tarafından yakılana kadar Kraznys'in dudaklarında duran gülümsemeye benziyordu. Adamın saçları, alnından çıkan bir tekboynuzun etrafına sarılmıştı ve *tokarının* kenarlarına altın renkli Myr danteli geçilmişti. Dany çadırına buyur ettiğinde, "Kadim ve şanlı Yunkai, şehirlerin kraliçesidir," dedi Grazdan. "Duvarlarımız sağlamdır, soylularımız gururlu ve acımasızdır, halkımız korkusuzdur. Bizimkisi, Valyria henüz ağlayan bir bebekken, eski bir imparatorluğa sahip olan kadim Ghis'in kanıdır. Oturup konuşmakla akıllılık ettiniz *Khaleesi.* Burayı kolayca fethedemezsiniz."

"Güzel. Lekesizler'im biraz dövüşmekten büyüz haz alır." Dany, Gri Solucan'a baktı, adam başıyla onayladı.

Grazdan omuzlarını silkti. "Eğer istediğiniz kansa, bırakın aksın. Hadımlarınızı azat ettiğiniz söylendi bana. Özgürlüğün bir hadım için, bir şapkanın bir morina balığı için olduğu kadar anlamı vardır." Gri Solucan'a gülümsedi ama hadım taştan yaratılmış gibiydi. "Sağ kalanları tekrar köleleştireceğiz ve onları Astapor'u ayak takımından geri almak için kullanacağız. Sizi de köleye dönüştürebiliriz, bundan şüphe etmeyin. Lys'te ve Tyrosh'ta, son Targaryen'la yatağa girmek için iyi ücret ödeyecek adamlarla dolu zevk evleri var."

"Kim olduğumu bildiğinizi görmek güzel," dedi Dany zarif bir şekilde.

"Aptal ve vahşi batı hakkındaki bilgimle gurur duyarım." Grazdan, bir uzlaşmaya varmak istiyormuş gibi ellerini açtı. "Bununla birlikte, neden birbirimize böyle sert sözler söyleyelim? Astapor'da vahşet dolu tavırlar sergilediğiniz doğru ama biz Yunkaililer çok bağışlayıcı insanlarız. Sizin kavganız bizimle değil Majesteleri. Babanızın uzak Batıdiyar'daki tahtını geri almak için bütün adamlarınıza ihtiyaç duyacakken, neden kuvvetinizi bizim kudretli duvarlarımıza saldırarak heba edesiniz? Bu çabanız karşısında Yunkai size sadece iyi dilekler sunar. Bunu ispatlamak için size bir hediye getirdim." Adam ellerini birbirine vurdu. Sedir ağacından yapılmış, kenarları altın ve bronzla kaplanmış ağır bir sandık taşıyan iki refakatçi öne çıktı ve sandığı Dany'nin ayaklarının dibine bıraktı. "Elli bin altın sikke," dedi Grazdan sakince. "Hepsi sizin, Yunkai'nin Bilge Ustalarının dostluğunun işareti. Karşılıksız verilen altın, kanla alınan ganimetten iyidir şüphesiz? Bu sandığı alın ve gidin derim Daenerys Targaryen."

Dany küçük, terlikli ayağıyla sandığın kapağını açtı. Sandık, tam da elçinin söylediği gibi altın sikkelerle doluydu. Dany eline aldığı bir avuç dolusu altının, parmaklarının arasından dökülmesine izin verdi. Yere düşen altınlar ışıldıyordu; çoğu yeni basılmıştı, bir yüzlerinde basamaklı bir piramit, diğerinde Ghis'in harpiyası vardı. "Çok güzel. Şehrinizi aldığımda bunun gibi kaç sandık bulacağımı merak ediyorum."

Grazdan güldü. "Hiç, çünkü şehri alamayacaksınız."

"Benim de size bir hediyem var." Dany sandığı gürültüyle kapadı. "Üç gün. Üçüncü günün sabahında kölelerinizi gönderin. Hepsini. Her erkeğe, her kadına ve her çocuğa bir silah, yiyecek, giysi, sikke ve taşıyabileceği kadar eşya verilsin. Eşyaları, ustalarının mal varlıklarının içinden özgürce seçmelerine müsaade edilsin, yıllardır verdikleri hizmetin karşılığı olarak. Bütün köleler ayrıldığında kapıları açacaksınız, Lekesizlerimin şehre girmesine ve kimsenin esir kalmadığından emin olmak için arama yapmasına izin vereceksiniz. Bunları yaparsanız Yunkai yakılmayacak, yağmalanmayacak ve insanlarınızın hiçbiri rahatsız edilmeyecek. Bilge Ustalar arzu ettikleri barışa sahip olacak ve gerçekten bilge olduklarını kanıtlayacak. Ne diyorsunuz?"

"Delisiniz diyorum."

"Öyle miyim?" Dany omuzlarını silkti ve "*Dracarys*," dedi. Ejderhalar cevap verdi. Rhagal tıslayıp duman çıkardı, Viserion kanatlarını çırptı ve kızıl siyah alevler tükürdü. Alevler Grazdan'ın *tokarının* kıvrımlarına dokundu ve ipek bir anda tutuştu. Elçi sandığa takılıp düşerken altın sikkeler halıların üstüne saçıldı. Beyazsakal alevlerin üzerine bir sürahi su boşaltana dek Grazdan yüksek sesle küfürler etti ve koluna vurup durdu. "Güvende olacağıma dair yemin etmiştiniz," diye bağırdı Yunkaili elçi.

"Bütün Yunkaililer alazlanmış bir *tokar* için bu kadar mızmızlanıyor mu? Size yenisini alırım... eğer kölelerinizi üç gün içinde teslim ederseniz. Aksi halde Drogon size daha sıcak bir öpücük verir." Dany burnunu buruşturdu. "Altınızı pislettiniz. Altınınızı alıp gidin ve mesajımın Bilge Ustalar'a ulaştığından emin olun." Grazdan mo Eraz parmağını doğrulttu. "Bu küstahlığın yüzünden pişman olacaksın fahişe. Sana söz veriyorum ki bu küçük kertenkeleler güvende olmanı sağlamayacak. Yunkai'nin bir fersah yakınına gelirlerse havayı oklarla doldururuz. Bir ejderha öldürmenin çok zor olduğunu mu sanıyorsun?"

"Bir köle tacirini öldürmekten daha zor. Üç gün Grazdan. Onlara söyle. Üçüncü günün sonunda Yunkai'de olacağım, benim için kapıları açsanız da açmasanız da."

Yunkaili adam kamptan ayrıldığında hava tamamen kararmıştı. Kasvetli bir gece olacağı belliydi; batıdan esen soğuk, nemli rüzgârla birlikte aysız ve yıldızsız bir gece. *Güzel ve siyah* bir gece, diye düşündü Dany. Her yerde ateşler yanıyordu, tepeye ve araziye yayılmış küçük, turuncu yıldızlar. "Sör Jorah," dedi, "kansüvarilerimi çağırın." Dany, kansüvarilerini beklemek için bir minder yığının üstüne oturdu, ejderhalar yanındaydı.

Adamlar toplandığında, "Gece yarısından bir saat sonra uygun zamandır," dedi Dany.

"Evet Khaleesi," dedi Rakharo. "Ne için uygun zaman?" "Saldırımızı başlatmak için."

Sör Jorah Mormont kaşlarını çattı. "Paralı askerlere..."

"...yarın sabah cevap getirmelerini söyledim. Bu geceyle ilgili bir söz vermedim. Fırtına Kargaları teklifim hakkında tartışacak, ikinci Oğullar, Mero'ya verdiğim şarapla sarhoş olacak ve Yunkaililer üç günleri olduğuna inanıyor. Onları bu karanlık örtünün altında avlayacağız."

"Bizi gözleyen keşifçileri vardır."

"Ve bu karanlıkta, yüzlerce kamp ateşi görecekler," dedi Dany. "Eğer bir şey göreceklerse."

"*Khaleesi*," dedi Jhogo. "Keşifçilerle ben ilgilenirim. Onlar süvari değil, sadece ata binmiş köleler."

"Aynen öyle," dedi Dany. "Üç koldan taarruz etmeliyiz sanırım. Gri Solucan, Lekesizler sağdan ve soldan saldırmak. *Ko*larım süvarilerime önderlik ederek kama düzeniyle merkezi delmeli. Köle askerler atlı Dothraklar'm karşısında duramaz." Gülümsedi. "Şüphe yok ki ben sadece genç bir kızım ve savaş hakkında az şey biliyorum. Siz ne düşünüyorsunuz lordlarım?"

"Rhaegar Targaryen'in kardeşi olduğunuzu düşünüyorum," dedi Sör Jorah kederli bir yarım gülümsemeyle.

"Evet," dedi Arştan Beyazsakal, "ve aynı zamanda bir kraliçe." Bütün ayrıntıların üzerinden geçmek bir saat aldı. Kumandanlar görevlerinin başına gitmek için ayrılırken, *şimdi en tehlikeli vakit başlıyor*, diye düşündü Dany. Gece karanlığının, hazırlıkları düşmandan gizlemesi için dua edebiliyordu sadece.

Sör Jorah gece yarısına yakın Güçlü Belwas'ı itip geçerek geldiğinde Dany korktu. "Lekesizler paralı askerlerden birini gizlice kampa girmeye çalışırken yakaladı."

"Bir casus?" Bu Dany'yi korkutmuştu. "Birini yakaladılarsa, daha kaç kişi kaçmış olabilir?"

“Hediyeler getirdiğini iddia ediyor. Şu mavi saçlı, sarı soytarı.”

Daario Naharis. “Demek o. Öyleyse onu dinleyeceğim.” Sürgün şövalye paralı askeri getirdiğinde, Dany, birbirinden bu kadar farklı iki adam daha olup olmadığını sordu kendine. Sör Jorah esmerken Tyroshlu sarışındı; şövalye kaslıydı, paralı asker esnek; Mormont kelleşiyordu, diğer adamın saçları omuzlarına dökülüyordu ama şövalyenin kıllı olduğu yerlerde Tyrosh’lunun teni pürüzsüzdü. Ve Dany’nin şövalyesi basit kıyafetler giyerken diğer adam bir tavus kuşunun renksiz görünmesine sebep olabilirdi. Tyroshlu bu ziyaret için, parlak sarı giysilerinin üstüne siyah ve ağır bir pelerin atmıştı gerçi. Omzunda ağır, keten bir çuval taşıyordu.

“Khaleesi” diye bağırdı adam. “Hediyeler ve güzel havadisler getirdim. Fırtına Kargaları sizindir.” Gülümsediğinde, ağzının içinde altın bir diş pırıldadı. “Daario Naharis de öyle!”

Dany kuşkuluydu. Eğer Tyroshlu casusluk yapmaya geldiyse, bu beyan, kellesini kurtarmak için sergilediği umutsuz bir oyundan başka bir şey olmayabilirdi. “Prendahl na Ghezn ve Sallor bu işe ne diyor?”

“Az şey.” Daario çuvalın ağzını çözdü ve Prendahl na Ghezn ile Kel Sallor’un başları Dany’nin halılarına döküldü. “Ejderha kraliçesine hediyelerim.”

Viserion, Prendahl’ın boğazından sızan kanın kokusunu aldı, ejderhanın ağzından ölü adamın yüzünü tamamen yutan ve kansız yanaklarını karartıp kabartan alevler çıktı. Drogon ve Rhaegal kızarmış etin kokusuna doğru döndüler.

“Bunu sen mi yaptın?” diye sordu Dany, midesi kalkmıştı.

“Başkası değil.” Daario Naharis ejderhalar yüzünden huzursuz olduysa bile bunu iyi saklıyordu. Adamın onları ne kadar umursadığına bakılırsa, ejderhalar bir fareyle oynayan üç küçük kedi olabilirdi.

“Neden?”

“Çünkü çok güzelsiniz.” Adamın elleri büyük ve güçlüydü. Sert bakışlı mavi gözlerinde ve kemerli büyük burnunda, bir av kuşunun fevkalade şiddetini hatırlatan bir şeyler vardı. “Prendahl çok fazla konuşup çok az şey söylerdi.” Daario’nun kılığı zengin olmasına rağmen yıpranmış haldeydi; çizmeleri tuz lekeleriyle kaplıydı, tırnaklarının cilası dökülmüştü, dantellerinde ter lekeleri vardı ve Dany, adamın pelerininin aşınmış uçlarını görebiliyordu. “Sallor da sümüğü altınmış gibi burnunu karıştırırdı.” Daario, ellerini çapraz şekilde kalçalarına koyup ayağa kalktı, avuçları bıçaklarının kabza topuzlarında duruyordu; sol kalçasında kavisli bir Dothrak *arakh*’1, sağında bir Myr hançeri.

Silahların kabzaları, birbirinin aynı bir çift altın kadındı, çıplak ve ahlaksız.

“Bu güzel bıçakları kullanmakta usta mısın?” diye sordu Dany, adama.

“Ölü adamlar konuşabiliyor olsaydı, Prendahl ve Sallor size öyle olduğumu söylerlerdi. Bir kadını sevmediğim, bir düşmanı katletmediğim ve iyi bir yemek yemediğim günü yaşanmış saymam... ve yaşanmış günlerim gökyüzündeki yıldızlar kadar çoktur. Ben katliamı güzelliğe dönüştürürüm. Pek çok taklacı ve ateş dansçısı, benim yarım kadar hızlı ve dörtte birim kadar zarif olabilmek için tanrılara yakarmıştır. Size katlettiğim bütün adamların isimlerini sayardım ama ben listeyi bitiremeden ejderhalarınız kaleler kadar büyür, Yunkai’nin duvarları sarı tozlara dönüşür, kış gelir, geçer, tekrar gelir.”

Dany güldü. Daario Naharis’te gördüğü tekebbürden hoşlanmıştı. “Kılıcını çek ve bana bağlılık yemini ver.”

Daario’nun *arakh’*ı, göz açıp kapayınca kadar kınından kurtuldu. Adamın teslimiyeti diğer her şeyi gibi aşırıydı, gösterişli bir hareket yüzünü Dany’nin ayaklarına indirdi. “Kılıcım sizindir. Hayatım sizindir. Sevgim sizindir. Kanım, bedenim, şarkılarım, hepsi size ait. Sizin emrinizle yaşayacağım ve öleceğim güzel kraliçe.”

“O halde yaşa,” dedi Dany, “ve bu gece benim için dövüş.” “Bu akıllıca olmaz kraliçem.” Sör Jorah, Daario’ya sert ve soğuk bir bakış attı. “Bu adamı, mücadele dövüşülüp kazanılana kadar burada, gözetim altında tutun.”

Dany bir an için düşündü, sonra başını iki yana salladı. “Bize Fırtına Kargalarını verebilirse sürpriz kesin olur.”

“Ve size ihanet ederse sürpriz kaybedilir.”

Dany tekrar yerdeki paralı askere baktı. Askerin gülümsemesi Dany’nin kızarmasına ve başını başka tarafa çevirmesine sebep oldu. “İhanet etmeyecek.”

“Bunu nasıl bilebilirsiniz?”

Dany, ejderhalar tarafından lokma lokma tüketilen kararmış et öbeğini gösterdi. “Buna onun samimiyetinin kanıtı derim. Daario Naharis, Fırtına Kargaları’na git, taarruzum başladığında Yunkaililer’in artçı kuvvetine saldırmak için hazır olsunlar. Güvenle geri dönebilir misin?”

“Beni durdururlarsa gözcülük yaptığımı ve hiçbir şey görmediğimi söylerim.” Tyroshlu ayağa kalktı, reverans yaptı ve çadırdan ayrıldı.

Sör Jorah Mormont oyalandı. “Majesteleri,” dedi, “bu bir hataydı. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyoruz...”

“Büyük bir savaşçı olduğunu biliyoruz.”

“Büyük bir konuşmacı olduğunu biliyoruz demek istiyorsunuz. “

“Bize Fırtına Kargaları’nı getiriyor.” *Ve mavi gözleri var.* “Sadakatleri şüpheli beş yüz paralı asker.”

“Böyle zamanlarda bütün sadakatler şüphelidir,” diye hatırlattı Dany. *Ve iki ihanet daha göreceğim, biri altında, biri aşkta.*

“Daenerys, benim yaşım seninkinin üç katı,” dedi Sör Jorah. “İnsanların nasıl sahte olduğunu gördüm. Çok azı güvenmeye değerdir ve Daario Naharis onlardan biri değil. Sakalında bile sahte renkler var.”

Bu sözler Dany’yi kızdırdı. “Ama senin dürüst sakalların var, bunu söylemeye mi çalışıyorsun? Güvenebileceğim tek adam sen misin?”

Jorah gerildi. “Bunu söylemedim.”

“Bunu her gün söylüyorsun. Pyat Pree yalancı, Xaro düzenbaz, Belwas palavracı, Arştan suikastçi... Benim hâlâ bir bakire kız olduğumu mu sanıyorsun, kelimelerin arkasındaki kelimeleri duyamadığımı?”

“Majesteleri...”

Dany şövalyeye yüklendi. “Benim için tanıdığım herkesten daha iyi bir arkadaş, Viserys’ten daha iyi bir ağabey oldun. Kraliçe Muhafızlarımın birincisi, ordumun kumandanı, en kıymetli danışmanım ve sağ elimsin. Sana saygı duyuyor ve değer veriyorum... ama seni arzulamıyorum. Jorah Mormont, sadece ve sadece sana güvenmem için dünyadaki diğer bütün adamları benden uzaklaştırmandan bıktım. Bu işe yaramaz ve seni daha çok sevmemi sağlamaz.”

Dany konuşmaya başladığında Mormont’un yüzü kızarmıştı ama Dany’nin sözleri bittiğinde şövalyenin yüzü yine solgundu. Jorah taş kadar kıpırtısız duruyordu. “Eğer kraliçem emrediyorsa,” dedi sert ve soğuk bir sesle.

Dany her ikisine de yetecek kadar sıcaktı. “*Emrediyor,*” dedi. “Şimdi gidip Lekesizlerinizi görün sör. Dövüşecek ve kazanacak bir mücadeleniz var.”

Mormont gittiğinde Dany kendini yastıklarının üstüne, ejderhalarının yanına attı. Sör Jorah’a o kadar sert davranmak istememişti ama adamın bitmez tükenmez şüpheleri Dany’nin içindeki ejderhayı uyandırmıştı sonunda.

Beni affedecek, dedi Dany kendine. *Ben onun efendisiyim.* Jorahin Daario hakkında haklı olup olmadığını düşünürken buldu kendini. Birdenbire çok yalnız hissetti. Mirri Maz Duur, Dany’nin bir daha asla canlı bir çocuk doğuramayacağına dair söz vermişti. *Targaryen Hanedanı benimle son bulacak.* Bu düşünce Dany’yi hüzünlendirdi. “Sizler benim çocuklarım olmalısınız,” dedi ejderhalara, “benim üç öfkeli çocuğum. Arştan, ejderhaların insanlardan daha uzun yaşadığını söylüyor, yani ben öldükten sonra siz devam edeceksiniz.”

Drogon boynunu kıvırıp Dany’nin elini dişledi. Hayvanın dişleri çok keskindi ama böyle oyun oynarlarken Dany’nin tenini asla yırtmıyordu. Dany

güldü, Drogon'u ileri geri yuvarladı, sonunda hayvan kükredi ve kuyruğunu kırbaç gibi sallamaya başladı. *Kuyruğu eskisinden daha uzun*, Dany gördü, *yarın daha da uzun olacak. Artık çok hızlı büyüyorlar ve onlar büyüdüğünde ben kanatlara sahip olacağım.* Dany bir ejderhanın sırtına bindiğinde kendi adamlarını mücadeleye götürebilirdi, Astapor'da yaptığı gibi, fakat ejderhalar Dany'nin ağırlığını taşıyamayacak kadar küçüktü henüz.

Gece yarısı gelip geçtiğinde kampın üzerine bir sessizlik çöktü. Dany hizmetçileriyle birlikte çadırında kaldı, Arştan Beyazsakal ve Güçlü Belwas nöbetteydi. Beklemek işin en zor kısmıydı. Onun mücadelesi onsuz dövüşülürken hiçbir şey yapmadan çadırda oturmak, Dany'nin kendini tekrar yarı çocuk gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Zaman, kaplumbağa ayaklarıyla sürünüyordu. Dany, omuzlarındaki düğümler Jhiqui tarafından ovulduktan sonra bile uyuyamayacak kadar huzursuzdu. Missandei, Barışçıl İnsanlar'ın bir ninnisini söylemeyi önerdi ama Dany başını iki yana salladı. "Bana Arstan'ı getir."

Yaşlı adam geldiğinde Dany *hrakkar* postunun altına kıvrılmıştı, postun küflü kokusu ona hâlâ Drogo'yu hatırlatıyordu. "Adamlar benim için can verirken uyuyamam Beyazsakal," dedi Dany. "Bana ağabeyim Rhaegar'ı biraz daha anlat. Gemide anlattığın hikâyeyi sevmiştim, bir savaşçı olmaya nasıl karar verdiğiyle ilgili olanı."

"Majesteleri böyle söylemekle nezaket gösteriyor."

"Viserys, ağabeyimizin pek çok turnuva kazandığını söylerdi."

Arştan beyaz başını saygıyla öne eğdi. "Majesteleri Kral'ın sözlerini inkâr etmek benim haddim değildir..."

"Ama?" dedi Dany sertçe. "Anlat. Sana emrediyorum."

"Prens Rhaegar'ın mahareti sorgu kabul etmezdi lâkin kendisi ender olarak müsabaka meydanına çıkardı. Rhaegar, kılıçların şarkısını hiçbir zaman Robert'ın ya da Jaime Lannister'ın sevdiği gibi sevmedi. Bu yalnızca yapmak zorunda olduğu bir şeydi, dünyanın ona biçtiği bir vazife. Vazifesini layıkıyla yerine getirdi, her şeyi layıkıyla yapardı. Bu onun tabiatıydı ama bundan keyif almıyordu, insanlar, Rhaegar'ın, arpını mızrağından çok sevdiğini söylerdi."

"*Birkaç* turnuva kazandı elbette," dedi Dany hayal kırıklığıyla.

"Majesteleri gençliğinde, Fırtına Burnu'ndaki turnuvada çok iyi at sürdü. Lord Steffon Baratheon'ı, Lord Jason Mallister'ı, Dorne'un Kızıl Yılan'ını ve sonradan Kral Ormanı haydutlarının kötü şöhretli şefi Simon Toyne olduğu anlaşılan gizemli şövalyeyi yendi. O gün Sör Arthur Dayne'e karşı on iki mızrak kırdı."

“Şampiyon oldu mu peki?”

“Hayır Majesteleri. Bu onur, son dövüşte Prens Rhaegar’ı atsız bırakan bir başka Kral Muhafızları şövalyesine gitti.”

Dany, Rhaegar’ın atsız bırakılışını duymak istemiyordu. “Ama ağabeyim hangi turnuvaları *kazandı*?”

“Majesteleri.” Yaşlı adam tereddüt etti. “Turnuvaların en büyüğünü kazandı.”

“O hangisiydi?” diye sordu Dany.

‘Yalancı bahar yılında, Lord Whent tarafından Harrenhal’da, Tanrı Gözü’nün yanında düzenlenen turnuva. Muteber bir hadiseydi. Mızrak müsabakasının yanı sıra, yedi takım şövalye arasında dövüşülen eski usul bir meydan dövüşü, okçuluk, balta fırlatma, at yarışı, şarkıcı turnuvası, soytarı gösterisi, pek çok ziyafet ve eğlence de vardı. Lord Whent zengin olduğu kadar açık elliydi.

Vadettiği cömert keseler yüzlerce cesur adamı Harrenhal’a çekmişti. Hatta yıllardır Kızıl Kale’den ayrılmayan soylu babanız bile Harrenhal’a gitmişti. Yedi Krallık’ın en büyük lordları ve kudretli şövalyeleri o turnuvada at sürdü ve Ejderha Kayası Prensi hepsini geçti.”

“Ama bu, ağabeyimin Lyanna Stark’ı aşk ve güzellik kraliçesi olarak taçlandırdığı turnuvaydı!” dedi Dany. “Prenses Elia oradaydı, kendi karısı, fakat ağabeyim tacı Stark kızına verdi ve daha sonra onu nişanlısından çaldı. Bunu nasıl yapabildi? Dornelu kadın ona çok mu kötü davranıyordu?”

“Ağabeyinizin kalbinde neler olabileceğini söylemek benim gibilere düşmez Majesteleri. Prenses Elia iyi ve zarif bir leydiydi, fakat sağlığı her zaman hassastı.”

Dany aslan postunu sıkıca omuzlarına sardı. “Viserys bir keresinde bunun benim suçum olduğunu söylemişti, geç doğduğum için.” Bunu şiddetle inkâr ettiğini hatırlıyordu Dany. Asıl suçlunun, bir kız olarak doğmadığı için Viserys olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmişti. Viserys bu küstahlığı yüzünden Dany’yi zalimce dövmüştü. “Eğer ben daha zamanlı doğsaydım Rhaegar’ın Elia yerine benimle evleneceğini ve her şeyin farklı olacağını söylemişti. Eğer mutlu bir evliliği olsaydı, Rhaegar, Stark kızına ihtiyaç duymazdı.”

“Belki de öyle Majesteleri.” Beyazsakal bir an duraksadı. “Lâkin Rhaegar’ın mutlu olmaya kabiliyeti olduğundan emin değilim.”

“Onu çok huysuz bir adama dönüştürdün,” diye itiraz etti Dany.

“Huysuz değil, hayır ama... Prens Rhaegar’da bir hüzün vardı, bir his...”

Yaşlı adam yine tereddütlüydü.

“Söyle,” diye ısrar etti Dany. “Bir his...?”

“Kara kader hissi. Ağabeyiniz keder içinde doğmuştu kraliçem ve bütün hayatı boyunca bu gölgeyle yaşadı.”

Viserys, Rhaegar’ın doğumundan sadece bir kez bahsetmişti. Belki de hikâye onu çok üzüyordu. “Ağabeyime musallat olan Yaz Kalesi’nin gölgesiydi, değil mi?”

“Evet. Buna rağmen Yaz Kalesi prensin en çok sevdiği yerdi.

Zaman zaman oraya giderdi, yanına sadece arpını alırdı. Orada Kral Muhafızlarının şövalyeleri bile prense eşlik etmezdi. Rhaegar, kalenin harap salonunda, ayın ve yıldızların altında uyumayı severdi. Her geri dönüşünde yeni bir şarkı getirirdi. Gümüş telli yüksek arpını çalar, alacakaranlıklar, gözyaşları ve kralların ölümleri hakkında şarkılar söylerdi. Bu şarkıları duyan insan, prensin kendinden ve sevdiklerinden bahsettiğini hissederdi.”

“Ya İşgalci? O da hüzünlü şarkılar çalar mıydı?”

Arştan kıkırdadı. “Robert? Robert onu güldüren şarkıları severdi, ne kadar müstehcen olursa o kadar iyi. Sadece sarhoş olduğunda şarkı söylerdi, ‘Bir Fıçı Bira’ ya da ‘Elli Dört Fıçı ya da ‘Ayı ve Güzel Bakire’ gibi şarkılar. Robert fazlasıyla...”

Ejderhalar aynı anda kafalarını kaldırıp kükrediler.

“Atlar!” Dany, aslan postunu kavrayarak ayağa fırladı. Dışarıdan Güçlü Behvas’ın bir şey bağırdığını duydu, sonra diğer sesleri ve çok sayıda atın kişnemesini. “İrri, gidip neler olduğuna...” Çadırın kapısı açıldı ve Sör Jorah Mormont içeri girdi. Üstü başı tozlanmıştı ve giysilerinde kan lekeleri vardı ama bunun dışında mücadeleden çıkmış biri için kötü durumda sayılmazdı. Sürgün şövalye Dany’nin önünde tek dizinin üstüne çöktü ve “Majesteleri,” dedi, “size zafer getirdim. Fırtına Kargaları bizim tarafımıza geçti, köleler dağıldı ve İkinci Oğullar tıpkı sizin dediğiniz gibi dövüşemeyecek kadar sarhoştu. İki yüz adam öldü, çoğunluğu Yunkaililer’den. Köleler mızraklarını bırakıp kaçtı ve paralı askerler teslim oldu. Binlerce tutsağımız var.”

“Bizim kaybımız?”

“Bir düzine. En fazla.”

Dany ancak o zaman gülümsedi. “Ayağa kalk benim iyi ve cesur ayım. Graz’dan alındı mı? Titan Piçi?”

“Graz’dan sizin şartlarınızı iletmek üzere Yunkai’ye gitti.” Sör Jorah ayağa kalktı. “Mero, Fırtına Kargalarının taraf değiştirdiğini anladığı anda kaçtı. Adamlarım peşinde. Fazla uzağa gidemez.” “Çok güzel,” dedi Dany. “Paralı

asker ya da köle, bana bağlılık yemini edenlerin canını bağışlayın. Eğer İkinci Oğullar'dan yeteri kadar adam bize katılırsa gruba dokunmayın."

Ertesi gün Yunkai'ye doğru son üç fersahı yürüdüler. Şehir, kırmızı yerine sarı tuğlalardan inşa edilmişti, bunun dışında en baştan Aspator'du burası; aynı ufalanan duvarlar, basamaklı piramitler ve şehir kapılarının üstündeki muazzam harpiya heykeli. Duvar ve kuleler arabaletçi ve sapancı kaynıyordu. Sör Jorah'la Gri Solucan, Dany'nin adamlarını konuşlandırdı, Irri ve Jhiqui çadırını kurdu, Dany beklemek için oturdu.

Üçüncü günün sabahında şehir kapıları açıldı ve bir köle nehri dışarı akmaya başladı. Dany köleleri karşılamak için gümüş kısrağına bindi. Küçük Missandei, geçen kölelere, özgürlüklerini Daenerys Fırtınadadoğan'a borçlu olduklarını söyledi, Ateş Geçirmez, Batıdiyarin Yedi Krallıkının Kraliçesi ve Ejderhaların Anası.

"Mhysa!" diye bağırdı esmer tenli bir adam. Adamın omzunda küçük bir kız vardı, ince sesiyle o da aynı kelimeyi bağırıyordu. *"Mhysa! Mhysa!"*

Dany, Missandei'ye baktı. "Ne söylüyorlar?"

"Eski ve saf Ghiscar dili. 'Anne,' demek."

Dany göğsünde bir hafiflik hissetti. *Vücudumda asla bir bebek hayat bulmayacak*, diye hatırladı. Yukarı kaldırdığı eli titredi. Belki de gülümsedi Dany. Gülümsemiş olmalıydı çünkü adam sırıttı ve tekrar bağırdı, diğerleri de adama katıldı. *"Mhysal"* diye seslendiler. *"Mhysa! MHYSA!*" Bütün köleler ona gülümsüyordu, ona uzanıyorlardı, önünde diz çöküyorlardı. Bazıları, *"Maela"* derken diğerleri, *"Aelalla"* ya da, *"Qathei* veya, *"Tato"* diye sesleniyordu ama hangi dilde olursa olsun bütün kelimeler aynı anlamı taşıyordu. *Anne. Bana anne diyorlar.*

Sesler büyüdü, yayıldı, kabardı. Sesler öyle çok büyüdü ki Dany'nin kısrağı ürktü, geriledi ve başını sallayıp gümüşi gri kuyruğunu savurdu. Sesler öyle büyüdü ki Yunkai'nin sarı duvarları titredi. Kapılardan her dakika daha fazla köle akıyordu ve dışarı çıktıklarında onlar da şarkıya katılıyordu. Şimdi Dany'ye doğru koşuyorlardı, tökezliyorlardı, Dany'nin eline dokunmak, atının yelesini okşamak, ayağını öpmek istiyorlardı. Dany'nin zavallı kansüvarileri bütün köleleri geride tutamıyordu, Güçlü Belwas bile dehşet içinde homurdanıp kükrüyordu.

Sör Jorah, gitmesi için ısrar etti ama Dany, Ölümsüzler Sarayı'nda gördüğü rüyayı hatırladı. "Bana zarar vermeyecekler," dedi şövalyeye. "Onlar benim çocuklarım Jorah." Güldü, atını mahmuzladı ve kölelere doğru koştu, saçlarındaki çanlar tatlı bir zafer şarkısı söylüyordu. Önce tırıs gitti, sonra eşkin

koştu, ardından dörtnala kalktı, saç örgüsü arkasından akıyordu. Özgür bırakılmış köleler Dany'nin önünde toplandı. "Anne," diye seslendi yüz, bin, on bin boğaz. "Anne," diye şarkı söylediler, önlerinden geçen Dany'nin bacaklarına parmaklarıyla dokundular. "Anne, anne, anne!"

ARYA

Arya, uzakta beliren ve öğlen güneşiyle altın gibi parlayan muazzam tepenin suretini gördüğü anda neresi olduğunu anladı. Onca yolu geri dönüp tekrar Yüce Yürek'e gelmişlerdi.

Güneş batarken zirvede kamp kuruyorlardı, burada hiçbir şey onlara zarar veremezdi. Arya, Lord Beric'in yaveri Ned'le birlikte büvet ağacı köklerinden oluşan çemberi dolaştı. Köklerden birinin üstüne çıktılar ve güneşin son ışıklarının batıda kayboluşunu izlediler. Arya bu yükseklikten, kuzeyde bir fırtınanın yükseldiğini görebiliyordu ama Yüce Yürek yağmurun *üzerinde* duruyordu. Rüzgârın üzerinde değildi gerçi; öyle şiddetli bir bora esti ki Arya, arkasında pelerinini çekiştiren biri varmış gibi hissetti. Ama döndüğünde arkasında kimse yoktu.

Hayaletler, diye hatırladı.*Yüce Yürek tekinsiz bir yer.*

Tepenin zirvesinde büyük bir ateş yaktılar. Myrli Thoros bağdaş kurarak ateşin yanma oturdu, dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi alevlerin içine bakıyordu.

"Ne yapıyor?" diye sordu Arya, Ned'e.

"Bazen alevlerin içinde bir şeyler görüyor," dedi yaver. "Geçmiş. Gelecek. Çok uzakta olan şeyler."

Arya gözlerini kıstı ve rahibin gördüğü şeyleri görüp göremeyeceğini anlamak için ateşe baktı ama bu sadece gözlerini sulandırdı ve Arya çok geçmeden başını başka tarafa çevirdi. Gendry de kırmızı rahibi izliyordu. "Orada geleceği görebiliyor musunuz gerçekten?" diye sordu aniden.

Thoros iç geçirerek ateşten döndü. "Burada değil. Şimdi değil. Ama bazı günler evet, Işık Tanrısı bana imgeler bahşediyor." Gendry kuşkulu görünüyordu. "Ustam, sizin bir ayyaş, sahtekâr ve gelmiş geçmiş en kötü rahip olduğunuzu söylerdi."

"Bu çok kırıcıydı." Thoros kıkırdadı. "Doğru fakat kırıcı. Ustan kimdi? Seni tanıyor muydum evlat?"

"Çelik Caddesindeki zırh ustası Tobho Mott'un çırağıydım. Eskiden

kılıçlarınızı ondan alırdınız.”

“Aynen öyle. Kılıçları bana iki kat pahalıya satardı, sonra da onları ateşe verdim diye beni azarlardı.” Thoros güldü. “Ustan doğru söylemiş. Çok ruhani bir rahip değildim. Ben sekiz kardeşin en küçüğü olarak doğdum, babam beni Kırmızı Tapınak’a verdi ama benim seçeceğim yol bu olmazdı. Duaları okudum, büyüleri ezberledim ama aynı zamanda mutfak baskınlarına öncülük ettim ve ara sıra yatağımda kızlar buldular. Çok ahlaksız kızlar, tapınağa nasıl geldiklerini hiç bilemedim.

Ama dillere karşı istidadım vardı ve bazen alevlere baktığımda bir şeyler görüyordum. Buna rağmen kıymetten çok belaydım, sonunda beni, yedi kere sarhoş Batıdiyar’a tanrının ışığını götürmem için Kral Toprakları’na yolladılar. Kral Aerys ateşi öyle çok seviyordu ki onun din değiştirebileceği düşünülüyordu. Gel gör ki kralın alev kehanetçileri benden daha iyi numaralar biliyordu.

Ama Kral Robert benden hoşlandı. Alevli kılıçla meydan dövüşüne ilk kez katıldığımda, Kevan Lannister’ın atı şahlandı ve adamı yere fırlattı. Majesteleri bu olaya öyle çok güldü ki onun patlayacağını düşündüm.” Bu anı kırmızı rahibi gülümsetti. “Ama bir kılıca öyle davranılmaz, ustan bu konuda haklı.”

“Ateş tüketir.” Lord Beric, Thoros’la Gendry’nin arkasında duruyordu ve adamın sesinde Thoros’u bir anda sessizleştiren bir şey vardı. “*Tüketir* ve işini bitirdiğinde geride hiçbir şey kalmaz. *Hiçbir şey*.”

“Beric. Tatlı dost.” Thoros yıldırım lordunun koluna dokundu. “Ne söylüyorsun?”

“Daha önce söylemediğim bir şey değil. Altı kez Thoros? Altı kez çok fazla.” Beric aniden uzaklaştı.

O gece rüzgâr neredeyse bir kurt gibi uluyordu ve batıda, rüzgâra ders veren gerçek kurtlar da vardı. Notch, Anguy ve Ay Kasabası’ndan Merrit nöbetteydi. Arya, atların arkasında sürünen küçük ve solgun sureti gördüğünde Ned, Gendry ve diğerlerinin çoğu uykuya dalmıştı. Eğri büğrü bir bastona dayanan kadının ince, beyaz saçları çılgınca uçuşuyordu. Kadın doksan santimden uzun olamazdı. Ateşin ışığı, kadının gözlerinin Jon’un kurdunun gözleri kadar kırmızı parlamasına sebep oluyordu. *O da bir hayaletti.* Arya yaklaştı ve izlemek için diz çöktü.

Cüce kadın davet edilmeden ateşin yanına oturduğunda, Thoros ve Lim, Lord Beric’le birlikteydi. Kadın, sıcak kömürlere benzeyen gözlerini kısarak adamlara baktı. “Köz, Limon ve Majesteleri Ceset Lordu beni tekrar

onurlandırmaya gelmiş.”

“Kötü alametli bir isim. Bu ismi kullanmamanı istemiştim.” “Evet istedin. Fakat üstündeki ölüm kokusu taze lordum.” Kadının yalnızca bir dişi kalmıştı. “Bana şarap verin yoksa giderim. Kemiklerim yaşlandı. Rüzgâr estiğinde eklemlerim ağrıyor. Burada sürekli rüzgâr esiyor.”

“Rüyaların için bir gümüş geyik leydim,” dedi Lord Beric ciddi bir nezaketle. “Bizim için havadislerin varsa bir gümüş daha.” “Gümüş bir geyiği ne yiyebilirim ne de sürebilirim. Rüyalarım için bir matara şarap ve havadislerim için sarı cübbeli sersemden bir öpücük.” Küçük kadın güldü. “Evet, ıslak bir öpücük, biraz da dil. Çok uzun zaman oldu, çok uzun. Onun ağzında limon tadı olacak benimkinde kemik. Ben çok yaşlıyım.”

“Evet,” diye şikâyet etti Lim. “Şarap ve öpücük için fazla yaşlısın. Benden bütün alacağın kılıcımın kenarı olur kocakarı.”

“Saçlarım avuç avuç dökülüyor ve bin yıldır kimse beni öpmedi. Bu kadar yaşlı olmak kolay değil. Pekâlâ, o zaman bir şarkı isterim. Havadislerim karşılığında Yediler’in Tom’undan bir şarkı.”

“Tom’dan şarkını alacaksın,” diye söz verdi Lord Beric. Şarap matarasını kadına bizzat verdi.

Cüce kadın kana kana içti, çenesinden şarap süzüldü. Matarayı aşağı indirdi, buruşuk elinin tersiyle ağzını sildi. “Ekşi havadisler için ekşi şarap, bundan daha uygun ne olabilir? Kral öldü, bu sizin için yeterince ekşi mi?”

Arya’nın yüreği ağzına geldi.

“*Hangi* kahrolası kral öldü kocakarı?” diye sordu Lim.

“Islak olan. Deniz canavarı kralı lordlarım. Rüyamda onun öldüğünü gördüm ve kral öldü. Şimdi demir mürekkep balıkları birbirleriyle kavga ediyor. Ah, Lord Hoster Tully de öldü ama bunu biliyorsunuzdur öyle değil mi? Keçi, kralların salonunda tek başına oturuyor ve büyük köpek onun üstüne çökerken o yanıp tutuşuyor.”

Büyük köpek. Kadın, Tazı’dan mı bahsediyordu? Belki de Tazı’nın ağabeyinden, Yürüyen Dağ’dan? Arya emin değildi. İki adam da aynı armayı taşıyordu, sarı zemin üstünde üç siyah köpek. Arya’nın ölmeleri için dua ettiği adamların yarısı Sör Gregor Clegane’e aitti; Polliver, Dünsen, Tatlı Raff ve bizzat Sör Gregor. *Belki de Lord Beric hepsini asar.*

“Rüyamda, yağmurda uluyan bir kurt gördüm ama kurdun kederini kimse duymuyordu,” diyordu cüce kadın. “Öyle şiddetli bir gürültü vardı ki başım çatlayacak sandım; davullar ve borular, borazanlar ve çığlıklar ama en hüzünlü ses küçük çanların sesiydi. Bir ziyafette, saçlarında mor yılanlar olan bir bakire

gördüm, yılanların dişinden zehir damlıyordu. Sonra rüyamda o bakireyi bir kez daha gördüm, kardan inşa edilmiş bir kalede bir devi katlediyordu.” Cüce kadın başını sertçe döndürdü ve karanlığın içinden doğrudan Arya’ya gülümsedi. “Benden saklanamazsın çocuk. Yaklaş.”

Arya’nın boğazında soğuk parmaklar gezindi. *Korku, kılıçtan derin keser.* Arya ayağa kalktı ve temkinli adımlarla ateşe yaklaştı, kaçmaya hazır bir şekilde hafifçe topuklarına basıyordu.

Cüce kadın, sönük kırmızı gözleriyle Arya’yı inceledi. “Seni görüyorum,” diye fısıldadı. “Seni görüyorum kurt çocuğu. Kan çocuğu. Ölüm kokusunun lorddan geldiğini sanıyordum...” Kadın hıçkırarak ağlamaya başladı, minik bedeni sarsılıyordu. “Benim tepeme geldiğin için zalimsin, zalim. Ben Yaz Kalesi’nde kedere doydum, senin kederine ihtiyacım yok. Buradan git kara yürek. *Git*!”

Kadının sesinde öyle bir korku vardı ki Arya geri adım attı, kadının deli olup olmadığını merak etti. “Çocuğu korkutma,” dedi Thoros. “Onun içinde kötülük yok.”

Lim Limoncübbeli elini burnuna götürdü. “Bundan çok emin olma.”

Lord Beric, “Kız yarın sabah bizimle birlikte buradan ayrılacak,” diyerek küçük kadını temin etti. “Onu Nehirova’ya, annesine götürüyoruz.”

“Hayır,” dedi cüce. “Götürmüyorsunuz. Nehirler karabalığın elinde artık. Eğer anneyi istiyorsanız onu İkizlerde arayın. Çünkü orada bir *düğün* olacak.” Tekrar güldü. “Ateşlerinin içine bak pembe rahip, göreceksin. Ama şimdi değil, burada değil, burada hiçbir şey göremezsin. Burası hâlâ eski tanrılara ait... onlar da benim gibi burada oyalanıyor, küçülmüş ve halsiz kalmış ama henüz ölmemiş. Ateşi de sevmiyorlar. Çünkü meşeler pelitleri anımsar ve pelitler meşeleri düşler, kök her ikisinin içinde de yaşar. Ve kökler, avuçlarında ateşle gelen İlk İnsanları hatırlar.” Cüce kadın mataradaki son şarabı dört büyük yudumda içti, matarayı kenara fırlattı ve değneğini Lord Beric’e doğrulttu. “Ödememi şimdi alacağım. Bana söz verdiğin şarkıyı alacağım.”

Lim, Yeditelli Tom’u uyandırdı ve esneyen adamı elinde ahşap arpıyla ateşin yanma getirdi. “Yine aynı şarkı mı?” diye sordu Tom.

“Ah, evet. Jenny’min şarkısı. Başka bir şarkı var mı?”

Tom söyledi. Cüce kadın gözlerini kapadı, şarkının sözlerini mırıldanıp ağlayarak ileri geri sallandı. Thoros, elini sıkıca tuttuğu Arya’yı kenara çekti. “Bırak da huzur içinde şarkının tadını çıkarsın,” dedi. “Sahip olduğu tek şey bu.”

Onu incitmeyecektim, diye düşündü Arya. “İkizler derken ne kastetti?

Annem Nehirova’da, öyle değil mi?”

“Oradaydı.” Kırmızı rahip çenesini ovuşturdu. “Bir düğün, dedi. Göreceğiz. Nerede olursa olsun, Lord Beric onu bulur.” Çok vakit geçmeden gökyüzü yarıldı. Şimşek çaktı ve tepelerin üzerinde gök gürültüsü yuvarlandı. Yağmur, kör edici bir hızla yağmaya başladı. Haydutlar ağaç dalları toplayıp derme çatma sığınaklar kurarken, cüce kadın geldiği kadar ani bir şekilde ortadan kayboldu.

Yağmur gece boyunca sürdü, sabah olduğunda Ned, Lim ve Watty titreyerek uyandılar. Watty sabah kahvaltısını midesinde tutamadı. Ned’in ateşi vardı ve teni yapış yapıştı. Notch, Lord Beric’e, yarım gün mesafede terk edilmiş bir köy olduğunu söyledi; orada daha iyi bir sığınak bulabilir, şiddetli yağmurların dinmesini bekleyebilirlerdi. Böylece tekrar eyerlerine bindiler ve atlarını muazzam tepeden aşağı doğru sürdüler.

Yağmur dinmedi. Ormanda ve arazilerde yol aldılar. Su seviyesinin atların beline kadar çıktığı kabarık derelerden geçtiler. Arya, pelerinin başlığını kafasına geçirip kamburlaştı, kemiklerine kadar ıslanmıştı ve titriyordu ama düşmemeye kararlıydı. Merrit vc Mudge, Watty kadar kötü öksürüyordu ve zavallı Ned her milde daha da beter hale geliyormuş gibi görünüyordu. “Miğferimi taktığımda yağmur damlaları çeliğe vuruyor ve başım ağrıyor,” diye şikâyet etti çocuk. “Ama miğferi çıkardığımda da ıslak saçlarım yüzüme yapışıp ağzıma giriyor.”

“Bir bıçağın var,” dedi Gendry. “Saçların seni o kadar rahatsız ediyorsa kahrolası kafanı tıraş et.”

Ned’den hoşlanmıyor. Yaver, Arya’ya karşı yeterince nazikti, belki biraz utangaçtı ama iyi huylu bir çocuktu. Arya, Dornelulların ufak tefek ve esmer insanlar olduğunu duymuştu, gür siyah saçları ve küçük siyah gözleri vardı. Ama Ned’in gözleri iri ve maviydi, öyle koyu bir maviydi ki neredeyse mor görünüyordu, saçları da açık sarıydı, baldan çok kül rengi.

“Ne kadar zamandır Lord Beric’in yaverisin?” diye sordu Arya, çocuğun aklını ıstırabından uzaklaştırmak istiyordu.

“Halamla nişanlandığında beni yaver çömezi olarak aldı.” Çocuk öksürdü. ‘Yedi yaşındaydım, on yaşıma bastığımda beni yaverliğe yükseltti. Bir keresinde ödül kazandım, mızrak müsabakasında.” “Ben mızrak kullanmayı öğrenemedim ama kılıçta seni yenerim,” dedi Arya. “Birini öldürdün mü hiç?”

Bu soru Ned’i şaşırtmış gibiydi. “Sadece on iki yaşındayım.” Arya az kalsın, *ben sekiz yaşındayken bir çocuk öldürdüm*, diyecekti ama susmanın daha iyi

olacağını düşündü. “Ama mücadelelere katıldın.”

“Evet,” dedi Ned, bundan pek gurur duymuyormuş gibi konuşmuştu. “Şarlatan Kıyısındaydım. Lord Beric nehre düştüğünde, boğulmaması için onu kıyıya çektim ve kılıcımla başında bekledim ama dövüşmek zorunda kalmadım. Bedeninden kırık bir mızrak çıkıyordu, bu yüzden kimse bizi rahatsız etmedi. Tekrar toplandığımızda, Yeşil Gergen, lordu bir atın sırtına koydu.”

Arya, Kral Topraklarındaki seyis yamağını hatırlıyordu. Ondan sonra Harrenhal’da boğazını kestiği nöbetçi ve gölün kenarındaki hisarda öldürdüğü adamlar vardı, Sör Amory’nin adamları. Weese ve Chiswyck’in ya da gelincik çorbasıyla ölenlerin sayılıp sayılmayacağından emin değildi... Birdenbire kendini çok üzgün hissetti. “Babamın adı da Ned’di,” dedi.

“Biliyorum. Onu El turnuvasında görmüştüm. Yanma gitmek ve onunla konuşmak istemiştim ama ne söyleyeceğimi bilememiştim.” Ned, soluk mor renkli sırılsıklam pelerinin altında titredi. “Sen de turnuvada mıydın? Ablanı görmüştüm. Sör Loras Tyrell ona gül vermişti.”

“Bana söylemişti.” Bütün bunlar çok eskide kalmış gibiydi. “Ablamın arkadaşı Jeyne Poole senin Lord Beric’ine âşık olmuştu.” “Lord Beric benim halama söz verildi.” Ned rahatsız görünüyordu. “Gerçi bu öncedendi. Lord Beric...”

...*ölmeden önce*? diye düşündü Arya, Ned tuhaf bir sessizliğe gömüldü. Atların ayakları çamura batıp çıkarken ıslak sesler çıkarıyordu.

“Leydim?” dedi Ned sonunda. “Gayrimeşru doğan bir ağabeyiniz var... Jon Kar?”

“Sur’da, Gece Nöbetçileriyle birlikte.” *Belki de Nehirova yerine Sur’a gitmeliyim. Jon kimi öldürdüğümü ya da saçlarımı tarayıp taramadığımı umursamaz...* “Jon bana benzer, piç olarak doğmasına rağmen. Eskiden saçlarımı karıştırır ve bana ‘küçük kardeşim’ derdi.” Arya en çok Jon’u özlüyordu. Ağabeyinin sadece adını söylemek bile onu hüzünlendiriyordu. “Jon’u nereden biliyorsun?”

“O benim sütkardeşim.”

“Kardeş?” Arya anlamamıştı. “Ama sen Dornelu’sun. Sen ve Jon nasıl aynı kandan olabilirsiniz?”

“*Süt*kardeşiyiz. Kan değil. Ben küçükken leydi annemin hiç sütü yokmuş, bu yüzden beni Wylla emzirmiş.”

Arya’nın kafası iyice karışmıştı. “Wylla kim?”

“Jon Karin annesi. Sana hiç söylemedi mi? Wylla yıllar boyunca bizim hizmetimizdeydi. Ben doğmadan önce başlamış.” “Jon annesini hiç tanımadı.

Adını bile bilmiyordu.” Arya, Ned’e temkinli bir bakış attı. “Onu tanıyor muydun? Gerçekten mi?” *Benimle dalga mı geçiyor*? “Yalan söylersen yüzüne yumruk atarım.”

“Wylla benim sütannemdi,” diye tekrar etti Ned ciddi bir tavırla. “Hanedanımın onuru üstüne yemin ederim.”

“Bir hanedanın mı var?” Bu soru aptalcaydı; çocuk bir yaverdi, bir hanedanı vardı elbette. “Sen kimsin?”

“Leydim?” Ned utanmış gibi görünüyordu. “Ben Edric Dayne... Kayanyıldız Lordu.”

Arkadan gelen Gendry homurdandı. “Lordlar ve leydiler,” dedi tiksinti dolu bir sesle. Arya, yanından geçtiği ağacın dalından pörsümüş bir yaban elması kopardı ve elmayı Gendry’ye attı. Elma, Gendry’nin kalın öküz kafasından sekti. “Ah,” dedi Gendry. “Acıttı.” Gözlerinin üzerindeki deriye dokundu. “Ne çeşit bir leydi insanlara yaban elması fırlatır?”

“Kötü olanlar,” dedi Arya, birdenbire utanmıştı. Ned’e döndü. “Özür dilerim, kim olduğunu bilmiyordum. Lordum.” “Benim hatam leydim,” dedi Ned, çok nazikti.

Jon’un bir annesi var. Wylla, adı Wylla. Arya bu adı unutmamalıydı, Jon’u bir dahaki görüşünde ona söylerdi. Jon’un ona hâlâ “küçük kardeşim” deyip demeyeceğini merak etti. *Artık o kadar küçük değilim. Beni başka bir isimle çağırmak zorunda kalacak.* Arya, Nehirova’ya vardığında Jon’a bir mektup yazar ve Ned Dayne’in söylediklerini anlatırdı belki. “Bir Arthur Dayne vardı,” diye hatırladı. “İnsanların Sabah Kılıcı dediği şövalye.”

“Babam, Sör Arthur’un büyük ağabeyiydi. Leydi Ashara da halamdı. Onu hiç tanımadım gerçi. Ben daha doğmadan önce kendini Solguntaş Kılıcı’nm tepesinden aşağı atmış.”

“Bunu neden yapmış?” dedi Arya şaşkınlıkla.

Ned tedirgin görünüyordu. Arya’nın ona bir şey fırlatacağından korkuyordu belki de. “Lord baban ondan hiç bahsetmedi mi?” dedi. “Kayanyıldız’dan Leydi Ashara Dayne?”

“Hayır. Babam onu tanır mıydı?”

“Robert kral olmadan önce. Halam, senin baban ve onun ağabeyleriyle Harrenhal’da tanışmış, yalancı bahar yılında.”

“Ah.” Arya, başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. “Peki, neden denize atlamış?”

“Kalbi kırıkmış.”

Sansa olsa iç çeker ve gerçek aşk için gözyaşı dökerdi ama Arya bunun

çok aptalca olduğunu düşündü. Fakat bunu Ned'e söyleyemezdi, çocuğun halasından bahsediyorlardı. "Biri kalbini mi kırmış?"

Ned tereddüt etti. "Belki de benim haddim değil..."

"*Söyle.*"

Ned rahatsız bir şekilde Arya'ya baktı. "Halam Allyria, Leydi Ashara ve senin babanın Harrenhal'da birbirlerine âşık olduğunu söyler."

"Bu doğru değil. Babam anneme âşıktı."

"Bundan eminim leydim fakat..."

"Babamın sevdiği *tek* kadın annemdi."

"Öyleyse o piçi bir kabak yaprağının altında bulmuş olmalı," dedi Gendry.

Arya, Gendry'nin kafasına atmak için bir yaban elması daha olmasını isterdi. "Babam *onurlu* bir adamdı," dedi öfkeyle. "Üstelik *seninle* konuşan yok. Neden Taşlı Sept'e dönüp o kızın aptal çanlarını çınlatmıyorsun?"

Gendry bunu duymazdan geldi. "En azından senin baban piçini *büyütmüş*, benimkinin aksine. Ben babamın adını bile bilmiyorum. Bahse girerim ki leş kokulu bir ayyaştı, annemin birahaneden eve sürüklediği adamlardan biri. Annem ne zaman bana kızsa, 'Baban burada olsaydı seni eşek sudan gelinceye kadar döverdi,' derdi. Babamla ilgili bildiğim tek şey bu." Gendry tükürdü. "Babam şimdi burada olsaydı, belki de ben *onu* eşek sudan gelinceye kadar döverdim. Ama öldü sanırım, senin baban da öldü, kiminle yattığının ne önemi var artık?"

Neden önemli olduğunu söyleyemezdi ama Arya için önemi vardı. Ned onu üzdüğü için Arya'dan özür dilemeye çalışıyordu ama kız, çocuğun özrünü duymak istemiyordu. Atını mahmuzladı ve Nedie Gendry'yi arkada bıraktı. Yaycı Anguy birkaç metre önde at sürüyordu. Arya delikanlıya yetiştiğinde, "Dornelular yalan söyler, değil mi?" diye sordu.

"Yalancılıklarıyla meşhurlar." Yaycı sırıttı. "Ama onlar da biz Hudutlular için aynı şeyi söyler. Sorun nedir? Ned iyi bir delikanlı..."

"O sadece aptal bir yalancı." Arya patikadan ayrıldı, çürük bir kütüğün üzerinden atladı ve bir dere yatağının karşısına geçti, arkasından bağıran haydutları duymazdan geldi. *Bana daha fazla yalan söylemek istiyorlar yalnızca.* Haydutlardan kaçmayı düşündü ama adamlar çok kalabalıktı ve bu toprakları çok iyi tanıyorlardı. Yakalanacaksan kaçmanın ne anlamı vardı?

Sonunda Arya'nın yanına gelen Harwin oldu. "Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz leydim? Kaçmamalısınız. Bu ormanda kurtlar ve daha kötü şeyler var."

“Korkmuyorum,” dedi Arya. “Ned dedi ki...”

“Evet, bana söyledi. Leydi Ashara Dayne. Bu eski bir hikâye. Sizin şimdiki yaşınızdan daha büyük değilken Kışyarında duymuştum.” Harvvin, Arya’nın atının yularını sıkıca tuttu ve hayvanı çevirdi. “Hikâyenin gerçekliğinden şüpheliyim ama gerçek olsa bile ne çıkar? Ned o Dorne leydisiyle tanıştığında Ned’in ağabeyi Brandon hâlâ hayattaydı ve Leydi Catelyn’le nişanlıydı, yani babanızın onurunda hiçbir leke yok. İnsanın kanının kaynaması için bir turnuvadan daha uygun bir yer yoktur, belki de bir gece bir çadırda birkaç söz fısıldandı, kim bilebilir? Sözler, öpücükler, belki daha fazlası ama zarar bunun neresinde? Bahar gelmişti ya da geldiğini sanıyorlardı ve ikisi de kimseyle sözlü değildi.”

“Ama leydi kendini öldürmüş,” dedi Arya kuşkuyla. “Ned, leydinin bir kuleden denize atladığını söyledi.”

“Atladı,” diye onayladı Harwin, Arya’yı geri götürürken, “ama bahse girerim ki bunu keder yüzünden yaptı. Ağabeyini kaybetmişti, Sabah Kılıcı’nı.” Başını iki yana salladı. “Bu meseleyi unutun leydim. Onlar öldü, hepsi. Unutun... ve Nehirova’ya gittiğimizde annenize bu konuyla ilgili hiçbir şey söylemeyin lütfen.” Köy, tam olarak Notch’un söylediği yerdeydi. Gri taşlardan inşa edilmiş bir ahıra sığındılar. Çatının sadece yarısı kalmıştı ama köydeki diğer binaların tümünden yarım çatı fazlaydı bu. *Burası köy değil, sadece kara taşlar ve eski kemikler.* Anguy’un atları kurulamasına yardım eden Arya, “Burada yaşayan insanları Lannisterlar mı öldürdü?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Anguy, elini kaldırdı. “Taşların üstündeki yosunların kalınlığına bak. Taşları uzun zamandır kimse kıpırdatmamış. Ve duvarın dışında büyüyen bir ağaç var, görüyor musun? Bu köy çok uzun zaman önce ateşe verilmiş.”

“Öyleyse kim yapmış?” diye sordu Gendry.

“Hoster Tully.” Notch; kambur duruşlu, gri saçlı, bu civarda doğmuş zayıf bir adamdı. “Burası Lord Goodbrook’un köyüydü. Nehirova, Robert’a bağlılık yemini verdiğinde Goodbrook krala sadık kaldı. Bunun üstüne Lord Hoster, ateş ve kılıçla Goodbrook’a saldırdı. Goodbrook’un oğlu, Üç Dişli Mızrak’tan sonra Robert ve Lord Hosteria barış yaptı ama bunun ölülere bir faydası olmadı.”

Bir sessizlik çöktü. Gendry, Arya’ya tuhaf bir bakış attıktan sonra atını tımarlamak için uzaklaştı. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. “Bir ateş lazım,” dedi Thoros. “Gece karanlık ve dehşet dolu. Ayrıca ıslak, ha? Çok ıslak.”

Şanslı Jack bir at bölmesinden kuru ahşap kesti, Notch ve Merrit çıra olarak kullanmak için saman topladı. Kıvılcımı bizzat Thoros tutuşturdu ve Lim, alevler kıvrılıp kükreyene kadar sarı cübbesiyle ateşi yelledi. Çok vakit geçmeden ahırın içi neredeyse sıcak oldu. Thoros, tıpkı Yüce Yürek'in zirvesinde yaptığı gibi bağdaş kurarak ateşin önüne oturdu, gözleriyle ateşi yiyordu. Arya dikkatle rahibi izledi, dudakları bir kez kıpırdayan adamın, "Nehirova," diye mırıldandığını duyar gibi oldu. Lim bir ileri bir geri volta atıyordu, uzun bir gölge, öksürerek yürüyen adamı adım adım takip ediyordu. Yediler'in Tom'u çizmelerini çıkardı ve ayaklarını ovdu. "Nehirova'ya geri döndüğüm için çıldırmış olmalıyım," diye yakındı şarkıcı. "Tullyler bu yaşlı şarkıcıya asla şans getirmedi. Beni yüksek yola gönderen Lysa'ydı, ay adamları altınlarımı, atımı ve bütün kıyafetlerimi aldığında. Edep yerlerimi sadece arpımla örterek Kanlı Kapı'ya gittim, Vadi'de bunu hâlâ anlatan şövalyeler vardır. Bana 'İsim Günü Çocuğu'nu ve Yüreksiz Kral'ı söylettiler. Tek tesellim, içlerinden üçünün gülerken ölmesi oldu. O zamandan beri Kartal Yuvası'na gitmedim ve Casterly Kayası'nın bütün altınını da verseler Yüreksiz Kral'ı da bir kez daha söylemem."

"Lannisterlar " dedi Thoros. "Kırmızı ve altın rengi kükrerler." Ayağa kalktı, Lord Beric'in yanına gitti. Lim ve Tom vakit kaybetmeden onlara katıldı. Arya adamların ne konuştuğunu duyamıyordu ama şarkıcı sürekli ona bakıyordu ve Lim bir seferinde öyle öfkelendi ki duvarı yumrukladı. İşte o zaman, Lord Beric bir el işaretiyle Arya'yı çağırdı. Arya'nın yapmak istediği son şeydi hu ama Harwin elini kızın beline koydu ve onu ileri itti. Arya iki adım attı, duraksadı, dehşet doluydu. "Lordum." Lord Beric'in söyleyeceklerini duymak için bekledi.

"Söyle ona," dedi yıldırım lordu, Thoros'a.

Kırmızı rahip, Arya'nın yanına çömeldi. "Leydim," dedi, "Tanrı bana Nehirova'dan bir manzara bahşetti. Bir ateş denizinin ortasındaki bir adaya benziyordu. Alevler, sıçrayan aslanlardı, uzun ve kırmızı pençeleri vardı. Ve nasıl da kükrüyorlardı! Bir Lannister denizi leydim. Nehirova yakın zamanda saldırıya uğrayacak."

Thoros, Arya'nın midesini yumruklamıştı sanki. "*Hayır!*" "Tatlım," dedi Thoros, "alevler yalan söylemez. Bazen onları yanlış okurum, kör bir aptal olduğumdan, lâkin bu sefer değil sanırım. Lannisterlar kısa zaman içinde Nehirova'yı kuşatacak." "Robb onları yener." Arya'nın gözlerine inatçı bir bakış yerleşti. "Onları daha önce yaptığı gibi yener."

"Ağabeyin gitmiş olabilir," dedi Thoros. "Annen de öyle. Alevlerin

içinde onları görmedim. Yaşlı kadının bahsettiği düğün, İkizlerdeki düğün... o yaşlı kadının kendi yöntemleri var, bazı şeyleri öğrenmek için. O uyuduğunda, büvet ağaçları onun kulaklarına fısıldıyor. Eğer yaşlı kadın annenin İkizler'e gittiğini söylüyorsa..."

Arya, Tom'la Lim'e döndü. "Beni yakalamasaydınız orada *olabilirdim. Evde* olabilirdim."

Lord Beric, Arya'nın taşkınlığını önemsemedi. "Leydim," dedi bezgin bir nezaketle, "büyükbabanızın kardeşini simasından tanıyabilir misiniz? Sör Brynden Tully, lakabı Karabalık'tır. Bir ihtimal o sizi tanıyabilir mi?"

Arya perişan halde başını iki yana salladı. Annesinin Sör Brynden Karabalık'tan bahsettiğini duymuştu ama adamla tanıştıysa bile hatırlayamayacağı kadar küçükken olmuştu bu.

"Karabalıkın, tanımadığı bir kız için iyi fidye ödemesi uzak bir ihtimal," dedi Tom. "Tullyler huysuz ve şüphecidir, Sör Brynden büyük ihtimalle ona sahte mal sattığımızı düşünür."

"Onu ikna ederiz," diye üsteledi Lim Limoncübbeli. "*Kız* ikna eder, olmadı Harwin. En yakın yer Nehirova. Kızı oraya götürelim, altınımızı alalım ve onunla işimizi bitirelim derim."

"Ya aslanlar bizi kalenin içinde yakalarsa?" dedi Tom. "Lordumuzu bir kafese kapatıp Casterly Kayasının tepesine asmayı her şeyden çok isterler."

'Yakalanmaya niyetim yok," dedi Lord Beric. Söylenmemiş ilk kelime havada asılı kaldı. *Canlı.* İlk kelimeyi hepsi duymuştu, Arya bile, kelime Lord Beric'in dudaklarına hiç değmediği halde. "Bununla birlikte, oraya kör gözlerle gitmeye cesaret edemeyiz. Orduların nerede olduğunu öğrenmek istiyorum, hem kurtların hem de aslanların. Sharna bir şeyler biliyordur, Lord Vance'in üstadı daha fazlasını bilir. Pelit Kalesi uzak değil. Öğrenmek için keşifçileri önden göndeririz, o esnada Leydi Smallwood bizi bir süre saklar..."

Lordun sözleri Arya'nın kulağına davul misali vuruyordu ve bir anda her şey onun dayanabileceğinden fazla oldu. Nehirova'yı istiyordu o, Pelit Kalesi'ni değil; annesini ve ağabeyi Robb'u istiyordu, Leydi Smallwood'u ya da hiç tanımadığı annesinin amcasını değil. Döndü, kapıya doğru koştu. Harwin kolunu yakalamaya çalıştığında, Arya bir yılan kadar hızlı hareket ederek Harwin'den kurtuldu. Dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu, batıda uzak bir şimşek çaktı. Arya koşabildiğince hızlı koşuyordu. Nereye gittiğini bilmiyordu. Bütün seslerden, boş laflardan ve tutulmayan sözlerden uzakta yalnız olmak istiyordu sadece. *Bütün istediğim Nehirova'ya gitmekti.* Harrenhal'dan ayrılırken Gendry ve Al Turta'yı da yanına aldığı için, bütün bunlar kendi suçuydu. Tek başına daha iyi

olurdu. Tek başına olsaydı haydutlar onu asla yakalayamazdı ve Arya şimdi annesiyle Robb'un yanında olurdu. *Onlar benim sürüm değildi. Olsalardı beni bırakmazlardı.* Çamurlu bir su birikintisine bastı. Birileri onun adını bağırıyordu, ihtimalle Harwin, belki de Gendry, yıldırımdan yarım kalp atışı sonra gelen gök gürültüsü tepelerden yuvarlanıyor ve sesleri boğuyordu. *Yıldırım lordu*, diye düşündü Arya öfkeyle. Lord ölemiyor olabilirdi ama yalan söyleyebiliyordu.

Arya'nın sol yanında bir yerde bir at kişnedi. Arya ahırdan elli metreden fazla uzaklaşmış olamazdı ama daha şimdiden kemiklerine kadar ıslanmıştı. Yosunlu duvarların onu yağmurdan koruyacağı umuduyla çömeldi, yıkık evlerden birinin köşesini döndü ve nöbetçilerden birinin avcuna düştü. Çelik eldivenli bir el kolunu tuttu.

"Canımı *acıtıyorsun* dedi adamın kıskancında debelenirken. "*Bırak*, geri dönecektim. Ben..."

"Geri?" Sandor Clegane'in kahkahası taşa sürtünen demirdi. "Boş versene kurt kız. Sen **benimsin***." Arya'nın ayaklarını yerden kesmek ve onu atma doğru sürüklemek için Sandor Clegane'in sadece tek ele ihtiyacı vardı. Soğuk yağmur her ikisini de kamçıladı ve Arya'nın çığlıklarını boğdu. Arya'nın tek düşünebildiği Tazı'nın ona sorduğu soruydu.* **Köpeklerin kurtlara neler yaptığını biliyor musun***?*

JAIME

Ateşi inatla düşmüyordu ama kesik bileği temiz bir şekilde iyileşiyordu ve Qyburn kolunun artık tehlikede olmadığını söylemişti. Jaime gitmeye hevesliydi, Harrenhal'u, Kanlı Oyuncular'ı ve Tarth'lı Brienne'i arkasında bırakmaya. Kızıl Kale'de onu gerçek bir kadın bekliyordu.

Kaleden ayrılacakları sabah, "Qyburn'ü sizinle gönderiyorum, Kral Topraklarına giden yolda sizinle ilgilenmesi için," dedi Roose Bolton. "Qyburn, babanızın minnettarlık duygusuyla Hisar'a baskı yapacağına ve zincirini geri vermelerini sağlayacağına dair samimi bir umut besliyor."

"Hepimizin samimi umutları var. Bana yeni bir el çıkarsın ve babam onu Yüce Üstat yapsın."

Jaime'nin rekafakatçilerini Çelikincik Walton komuta ediyordu; açıksözlü, sert, acımasız, kalben basit bir asker. Jaime hayatı boyunca Walton gibi adamlarla birlikte hizmet vermişti. Onun gibi adamlar lordlarının emriyle öldürür, mücadele sonrasında kanları kaynarken tecavüz eder ve fırsat olduğunda yağma yapardı ama savaş bittiğinde evlerine döner, mızraklarını çapalarla değiştirir, komşularının kızlarıyla evlenir ve ağlayan çocuklardan oluşan bir sürü yetiştirirlerdi. Onun gibi adamlar sorgusuz itaat ederdi ama Cesur Dostlar'ın kötücül zalimliği bu adamların tabiatının bir parçası değildi.

Her iki kafile de, yağmur vadeden soğuk ve gri gökyüzünün altında Harrenhal'dan aynı sabah ayrıldı. Sör Aenys Frey üç gün önce yola düşmüştü, Kral Yolu'na çıkmak için kuzeybatıya vurmuştu. Bolton onu takip etmek niyetindeydi. "Üç Dişli Mızrak taşmış," dedi Jaime'ye. 'Yakut geçitten geçmek bile zor olacak. Babanıza içten selamlarımı iletecek misiniz?"

"Robb Stark'a benim selamlarımı iletirseniz."

"İleteceğim."

Cesur Dostlar'dan birkaç adam, kafilenin gidişini izlemek için avluda toplanmıştı. Jaime, atını adamların durduğu yere doğru sürdü. "Zollo. Beni uğurlaman ne büyük incelik. Pyg. Timeon. Beni özleyecek misiniz? Paylaşacak son bir şakan yok mu Shagwell? Yolumu aydınlatmak için? Ve Rorge, bana

elveda öpücüğü vermeye mi geldin?”

“Hadi yaylan kötürüm,” dedi Rorge.

“Israr ediyorsan. Ama emin ol ki geri döneceğim. Bir Lannister borcunu mutlaka öder.” Jaime atını çevirdi ve Çelikincik Walton’la onun iki yüz adamına katıldı.

Lord Bolton, Jaime’yi bir şövalye gibi donatmıştı, Bolton’ın görmezden gelmeyi tercih ettiği kesik el, bu askeri kıyafetin komik görünmesine sebep oluyordu. Jaime, kemerinde bir kılıç ve bir hançerle at sürüyordu, eyerinden bir miğfer ve bir kalkan sarkıyordu, koyu kahverengi pelerininin altında bir örgü zırh vardı. Bununla birlikte Jaime, Lannister aslanını ya da Kral Muhafızlarının Yeminli Kardeşi olarak kazandığı beyaz armayı kollarında taşıyacak kadar aptal değildi. Silahhanede eski bir zırh bulmuştu, yıpranmış ve parçalara ayrılmış zırhın pul pul dökülmüş boyası, Lothson Hanedanı’nın altın ve gümüş zemin üstündeki devasa siyah yarasasının büyük bölümünü hâlâ gösteriyordu. Zamanında güçlü bir aile olan Lothsonlar, Harrenhal’un Whentler’den önceki sahipleriydi ama soyları çağlar önce tükenmişti, Jaime’nin bu armayı taşımasına itiraz edecek biri yoktu yani. Jaime kimsenin kuzeni, kimsenin düşmanı, kimsenin yeminli kılıcı olmayacaktı... yani hiç kimse olacaktı.

Harrenhal’un küçük doğu kapısından çıktılar ve altı mil ilerledikten sonra Roose Bolton ve ordusundan ayrıldılar, bir süre göl yolunu takip etmek üzere güneye döndüler. Walton, Kral Yolu’ndan mümkün olduğunca uzak durmak istiyordu, Tanrı Gözü’nün yakınlarındaki çiftçi yollarını ve av patikalarını tercih ediyordu.

“Kral Yolu daha hızlı olurdu.” Jaime, Cersei’ye olabildiğince çabuk dönmek istiyordu. Acele ederlerse Joffrey’nin düğününe bile yetişebilirdi.

“Sorun istemiyorum,” dedi Çelikincik. “Kral Yolu’nda kimlerle karşılaşacağımızı tanrılar bilir.”

“Korkman gereken biriyle değil şüphesiz. İki yüz adamın var.

“Evet ama başka birinin daha fazla adamı olabilir. Lordum sizi sağ salim babanıza teslim etmemi söyledi ve ben de bunu yapmak niyetindeyim.”

Birkaç mil sonra, gölün yanındaki terk edilmiş değirmeni geçtiklerinde, *bu yoldan daha önce de geçtim*, diye düşündü Jaime. Bir zamanlar değirmencinin kızının Jaime’ye utangaç bir şekilde gülümsediği yerde yabani otlar vardı şimdi, değirmencinin kendisi avazı çıktığı kadar bağırmıştı, “Turnuva yolun diğer ucunda sör.” *Ben bilmiyordum sanki.*

Kral Aerys, Jaime’nin atama törenini büyük bir gösteriye dönüştürmüştü. Jaime, diyarın yarısı onu izlerken, beyaz zırhıyla yeşil çimenlerin üstünde diz

çökmüş ve kralın çadırının önünde yemin etmişti. Sör Gerold Hightower, ayağa kaldırdığı Jaime'nin omuzlarına beyaz pelerini serdiğinde, Jaime'nin bunca yıl sonra hâlâ hatırladığı bir tezahürat yükselmişti. Ama Aerys aynı gece hırçınlaşmıştı, Harrenhal'da *yedi* Kral Muhafızı'na ihtiyacı olmadığını söylemişti. Jaime'ye, kalede kalan kraliçeyi ve küçük Prens Viserys'i korumak üzere Kral Topraklarına dönmesi emredilmişti. Beyaz Boğa, Jaime'nin Lord Whent'in turnuvasında yarışabilmesi için vazifeyi almayı önermişti ama Aerys bu teklifi reddetmişti. "Burada hiçbir zafer kazanmayacak," demişti kral. "O artık benim, Tywin'in değil. Ben nasıl uygun görürsem öyle hizmet verecek. Ben kralım. Ben emrederim, o boyun eğer."

Jaime ilk kez o zaman anlamıştı. Ona beyaz pelerini kazandıran, kılıç ve mızrak kullanmaktaki mahareti ya da Kral Ormanı Kardeşliği'ne karşı gösterdiği kahramanlık değildi. Aerys, Jaime'yi, Lord Tywin'i incitmek için seçmişti, onu vârisinden mahrum bırakmak için.

Jaime yeni beyaz pelerininin içinde boş bir kaleyi korumak üzere güneye giderken dayanılmayacak kadar ağır olan bu düşünce, bunca yıl sonra bile çok acıydı. O gün, yapabilseydi, o pelerini hemen oracıkta yırtıp atardı Jaime ama geç olmuştu. Diyarın yarısı onu izlerken ant içmişti ve bir Kral Muhafızı bütün ömrü boyunca hizmet ederdi.

Qyburn, Jaime'nin yanma geldi. "Eliniz size rahatsızlık mı veriyor."

"Bana elimin yokluğu rahatsızlık veriyor." En zoru sabahlardı.

Jaime rüyalarında bütün bir erkekti, her şafakta yarı uyanık bir halde uzanıyor ve parmaklarının hareket ettiğini hissediyordu. *Bu bir kâbus*, diye fısıldıyordu bir yanı, şimdi bile inanmayı reddediyordu, *sadece bir kâbus*, ama sonra Jaime gözlerini açıyordu.

"Geçen gece bir ziyaretçiniz vardı sanırım," dedi Qyburn. "Hanımefendinin arkadaşlığından keyif aldığınızı umarım?" Jaime rahibe soğuk bir bakış attı. "Onu kimin gönderdiğini söylemedi."

Üstat mütevazı bir şekilde gülümsedi. "Ateşiniz büyük ölçüde azalmıştı, biraz idman yapmak hoşunuza gider diye düşündüm. Pia epey hünerlidir, sizce de öyle değil mi? Ve... çok isteklidir." *İşte buna şüphe yok.* Pia'nın kapıdan girip kıyafetlerini çıkarması o kadar hızlı olmuştu ki Jaime hâlâ rüyada olduğunu sanmıştı.

Kız, battaniyenin altına girmiş ve Jaime'nin sağlam elini kendi göğsüne koymuştu, Jaime ancak o zaman tahrik olmuştu. *Küçük, sevimli bir şeydi üstelik.* "Lord Whent'in turnuvasına geldiğinizde ve kraldan pelerininizi aldığınızda ben minicik bir kızdım," diye itiraf etmişti Pia. "Beyazlar içinde çok yakışıklıydınız

ve herkes sizin ne kadar cesur bir şövalye olduğunuzdan bahsediyordu. Bazen, bir adamla birlikteyken, gözlerimi kapatıyorum ve üstümde sizin olduğunuzu hayal ediyorum, pürüzsüz teniniz ve altın bukleli saçlarınızla. Size gerçekten sahip olabileceğimi hiç düşünmemiştim aslında."

Bundan sonra kızı göndermek kolay olmamıştı ama Jaime göndermişti yine de. *Benim bir kadınım var*, diye hatırlatmıştı kendine. "Herkese kız gönderiyor musun seni sülük?" diye sordu Qyburn'e.

"Çoğunlukla Lord Vargo kızları bana gönderir. Onları muayene etmemi ister, şeyden önce... şey, bir keresinde akılsızca sevdiğini söylemem yeterli, bunu tekrarlamak istemiyor. Lâkin endişe etmeyin, Pia oldukça sağlıklı. Tarth'lı bakireniz de öyle."

Jaime adama keskin bir bakış attı. "Brienne?"

"Evet. O güçlü bir kız ve hâlâ bakire. En azından dün geceye kadar öyleydi." Qyburn kıkırdadı.

"Vargo, Brienne'i muayene etmeni mi istedi?"

"Elbette. Lord Vargo... titizdir, diyebiliriz."

"Bu fidyeyle mi ilgili?" diye sordu Jaime. "Brienne'in babası onun hâlâ bakire olduğuna dair kanıt mı istedi?"

"Duymadınız mı?" Qyburn omuz silkti. "Lord Selwyn'den bir mektup aldık. Benim mektubuma cevaben. Akşamyıldızı, kızının sağ salim iade edilmesi için üç yüz ejderha teklif etti. Lord Vargo'ya Tarth'ta hiç safir olmadığını söyledim ama dinlemedi. Akşamyıldızı'nın onu kandırmak istediğine inanıyor."

"Üç yüz ejderha bir şövalye için adil bir fidyedir. Keçi alabildiğini almalı."

"O keçi Harrenhal Lordu ve Harrenhal Lordu pazarlık etmez."

Haberler Jaime'nin canını sıkmıştı ama bunun olacağını tahmin de etmeliydi. *Söylediğim yalan seni bir süre korudu fahişe. Bu kadarına şükret.* "Eğer Brienne'in kızlık zarı da geri kalanı kadar sertse, keçi içeri girmeye çalışırken aletini kırar," diye şaka yaptı Jaime. Brienne'in birkaç tecavüzden sağ çıkacak kadar dayanıklı olduğunu tahmin ediyordu ama kız aşırı kuvvetle direnirse, Vargo kızın ellerini ve ayaklarını kesmeye başlayabilirdi. *Kesse bile neden umurumda olsun*? *Brienne aptallık etmeyip kuzenimin kılıcını almama izin verseydi hâlâ bir elim olabilirdi.* Jaime indirdiği o ilk darbeyle, Brienne'in bacağını neredeyse bizzat almıştı ama kız daha sonra Jaime'ye arzu ettiğinden fazlasını vermişti. *Hoat, Brienne'in nasıl olağanüstü güçlü olduğunu bilmiyor olabilir. Dikkatli olsa iyi eder yoksa kız onun sıska boynunu kırar. Ve bu çok*

güzel olmaz mı?

Qyburn'ün arkadaşlığından usanan Jaime kafilenin başına doğru at sürdü. Küçük ve yuvarlak bir keneye benzeyen, Nage isimli kuzeyli adam bir barış sancağıyla birlikte Çelikincik'in önünden gidiyordu. Gökkuşağının çizgilerini taşıyan yedi kuyruklu sancak, tepesinde yedi köşeli bir yıldız olan bir direğin tepesinde dalgalanıyordu. "Siz kuzeylilerin daha farklı bir barış sancağı olması gerekmez mi?" diye sordu Jaime, Walton'a. "Yedi'nin sizin için ne anlamı var?"

"Güneyli tanrılar," dedi adam, "ama sizi sağ salim babanıza götürebilmek için bir güney barışına ihtiyacımız var."

Babam. Keçinin fidye talebinin Lord Tywin'e ulaşıp ulaşmadığını merak etti Jaime, çürümüş eliyle birlikte ya da değil. *Kılıç eli olmayan bir kılıç adamının değeri nedir*? *Casterly Kayasındaki altının yarısı*? *Üç yüz ejderha*? *Ya da hiç*? Jaime'nin babası, hiçbir zaman duygulardan gereksiz yere etkilenen bir adam olmamıştı. Bir zamanlar, Tywin Lannister'ın kendi babası Lord Tytos, asi bir sancak beyi olan Lord Tarbeck'i zindana attırmıştı. Korkusuz Leydi Tarbeck, Lord Tytos'a üç Lannister'ı esir alarak cevap vermişti. Tutsakların arasında genç Stafford da vardı ve Stafford'ın kız kardeşi Joanna, kuzen Tywin'le nişanlıydı. "Bana lordumu ve aşkımı geri gönderin. Aksi halde, lorduma gelecek herhangi bir zararı bu üç Lannister öder," diye yazmıştı kadın Casterly Kayası'na. Genç Tywin, Lord Tarbeck'i üç parça halinde geri göndermeyi önermişti. Lâkin Lord Tytos daha nazik bir aslandı, böylece Leydi Tarbeck koyun kafalı lordu için birkaç yıl daha kazanmıştı. Stafford evlenmiş, üremiş ve Oküzağzı'nda yaptığı o ciddi hataya kadar hayatına devam etmişti. Ama Tywin Lannister ayaktaydı, Casterly Kayası kadar ebedî. *Ve şimdi, bir cücenin yanı sıra bir de kötürüm oğlunuz var lordum. Bundan nasıl da nefret edeceksiniz...*

Yol, kafileyi yakılmış bir köyün içinden geçirdi. Köyün ateşe verilmesinin üstünden bir yıl ya da daha çok vakit geçmiş olmalıydı. Kulübeler kara ve çatısızdı ama etraftaki araziler bel boyunda yabani otlarla kaplıydı. Çelikincik, atların su içmesine izin vermek için kafileyi durdurdu. Kuyunun yanında beklerken, *bu köyü de biliyorum,* diye düşündü Jaime. Şimdi birkaç temel taşının ve bir bacanın durduğu yerde, eskiden küçük bir han vardı, Jaime bir kupa bira içmek için buraya girmişti. Koyu renk gözleri olan bir hizmetçi kız, Jaime'ye peynir ve elma getirmişti ama hancı, Jaime'nin sikkelerini almayı reddetmişti. "Bir Kral Muhafızları şövalyesini çatımın altında ağırlamak benim için şereftir sör," demişti adam. "Torunlarıma anlatacağım bir hikâyedir bu." Jaime, yabani otların arasından yükselen bacaya baktı ve hancı adamın o torunlara sahip olup olamadığını merak etti. *Torunlarına, Kral Katili'nin bir*

zamanlar onun birasını içip elmalarını yediğini mi anlattı yoksa benim gibi birini doyurduğunu itiraf etmekten utandı mı? Jaime bunu asla bilemeyecekti; hanı her kim yaktıysa, büyük ihtimalle hancının torunlarını da öldürmüştü.

Jaime hayalet parmaklarının kıvrıldığını hissedebiliyordu.

Çelikincik, belki bir ateş yakıp bir parça yemek yemeleri gerektiğini söylediğinde Jaime başını iki yana salladı. “Buradan hoşlanmadım. Yola devam edeceğiz.”

Akşam çökerken göl yolundan ayrılıp, meşelerden ve karaağaçlardan oluşan ormanın içindeki patikayı takip etmeye başladılar. Çelikincik kamp kurmaya karar verdiğinde Jaime’nin kesik bileğinde donuk bir zonklama vardı. Şükürler olsun ki Qyburn bir matara rüya şarabı getirmişti. Walton nöbetçileri yerleştirirken Jaime ateşin yanma uzandı ve dürülmüş bir ayı postunu bir ağaç kütüğüne dayayıp başı için yastık yaptı. Fahişe burada olsa, Jaime’ye uyumadan önce yemek yemesini söylerdi, gücünü koruması için. Fakat Jaime aç olduğundan çok yorgundu. Gözlerini kapadı ve rüyasında Cersei’yi görmeyi umdu. Ateşli rüyaları son derece canlıydı...

Tek başına ve çırılçıplak uyandı, etrafını düşmanlar sarmıştı, beyaz taş duvarlar üstüne geliyordu. *Kaya,* Jaime anlamıştı. Başının üzerinde Kaya’nın muazzam ağırlığını hissedebiliyordu. Evdeydi. Evdeydi ve bütündü.

Sağ elini kaldırdı ve parmaklarındaki kuvveti hissetmek için onları esnetti. Sevişmek kadar iyi hissettirmişti bu. *Beş parmak.* Rüyasında sakat olduğunu görmüştü ama değildi. Hissettiği rahatlama başını döndürdü. *Elim, sağlam elim.* Bir bütün olduğu sürece hiçbir şey onu incitemezdi.

Etrafında bir düzine karanlık suret duruyordu, yüzlerini gizleyen başlıklı kıyafetler giymişlerdi, ellerinde mızraklar vardı. “Kimsiniz?” diye sordu Jaime. “Casterly Kayası’nda ne işiniz var?”

Adamlar cevap vermedi, Jaime’yi mızraklarının ucuyla dürttüler sadece. Jaime’nin inmekten başka seçeneği yoktu. Kıvrımlı bir koridordan aşağı yürüdü, deniz taşından oyulmuş dar basamakları indi, aşağı ve aşağı. *Yukarı gitmeliyim,* dedi kendine. *Yukarı, aşağı değil. Neden aşağı iniyorum?* Yer altında onu felaketi bekliyordu, bir rüyanın sarahatiyle biliyordu Jaime bunu. Orada korkunç ve karanlık bir şey dolaşıyordu, Jaime’yi isteyen bir şey. Jaime durmaya çalıştı ama adamlar onu ileri doğru dürtüyordu. *Keşke kılıcım olsaydı, o zaman hiçbir şey bana zarar veremezdi.*

Yankılı karanlığın ortasında basamaklar aniden bitti. Jaime önündeki uçsuz bucaksız boşluğu sezdi, irkilerek durdu, hiçliğin kenarında sendeliyordu. Bir mızrak ucu Jaime’nin beline battı ve onu uçuruma itti. Jaime bağırdı ama

düşüş kısaydı. Ellerinin ve dizlerinin üstüne indi, yumuşak kumdan ve sığ sudan ibaret bir zemindeydi. Casterly Kayası'nın altında sulak mağaralar vardı ama burası Jaime'ye yabancıydı. "Bu yer de ne?"

"Senin yerin." Ses yankılandı; yüzlerce sesti, binlerce ses, Akıllı Lann'den buyana günlerin şafağında yaşayan bütün Lannisterlar'ın sesi. Ama en çok babasının sesiydi ve Lord Tywin'in yanında Jaime'nin kız kardeşi duruyordu, solgun ve güzel, elinde bir meşale vardı. Joffrey de oradaydı, birlikte hayat verdikleri oğul. Ve onların arkasında, bir düzine altın saçlı karanlık suret daha. "Kardeşim, babamız neden buraya getirdi bizi?"

"Biz? Burası senin yerin kardeşim. Bu senin karanlığın." Mağaradaki tek ışık Cersei'nin meşalesiydi. Cersei'nin meşalesi bütün dünyadaki tek ışıktı. Cersei gitmek için döndü.

"Benimle kal," diye yalvardı Jaime. "Beni burada tek başıma bırakma." Ama gidiyorlardı. "*Beni karanlıkta bırakmayın!*" Burada korkunç bir şey yaşıyordu. "En azından bir kılıç verin bana." "Sana bir kılıç verdim," dedi Lord Tywin.

Kılıç, Jaime'nin ayağının dibindeydi. Jaime, kılıcın kabzasını kavrayana dek eliyle suyun altını aradı. *Bir kılıcım olduğu sürece hiçbir şey beni incitemez.* Jaime çeliği havaya kaldırırken, kılıcın ucunda solgun bir alev belirdi, kılıcın kenarı boyunca yürüdü ve kabzadan bir karış uzakta durdu. Çeliğin rengini alan ateş, gümüşi mavi bir ışıkla yandı ve karanlık geri çekildi. Jaime, karanlığın içinden gelebilecek şeylere karşı hazır bir halde yere çömeldi, etrafı dinleyerek bir çemberin içinde hareket etti. Çizmeleri diz yüksekliğindeki soğuk suyla doldu. *Suya dikkat et,* dedi Jaime kendine. *Suda yaşayan yaratıklar olabilir, gizli derinlikler...*

Arkadan şiddetli bir su sesi geldi. Jaime sese doğru döndü... ama solgun ışık sadece Tarth'lı Brienne'i ortaya çıkardı, kızın elleri ağır zincirlerle bağlanmıştı. "Seni güvende tutacağıma dair yemin ettim," dedi fahişe inatla. "Bir ant içtim." Kız çıplaktı, ellerini Jaime'ye doğru kaldırdı. "Lütfen sör. Yalvarırım."

Çelik halkalar ipek gibi ayrıldı. "Bir kılıç," diye yalvardı Brienne ve işte oradaydı, kın, kemer, her şey. Brienne, kemeri kalın beline bağladı. Işık o kadar loştu ki, aralarında sadece birkaç adım mesafe olmasına rağmen Jaime kızı zar zor görüyordu. *Bu ışıkta güzel bile olabilir*, diye düşündü. *Bu ışıkta bir şövalye bile olabilir.* Brienne'in kılıcı da alev aldı, gümüşi mavi parladı. Karanlık biraz daha geriledi.

Cersei'nin, "Alevler sen yaşadığın sürece yanacak," dediğini duydu Jaime. "Onlar öldüğünde sen de ölmelisin."

“Kardeşim!” diye bağırdı Jaime. “Benimle kal. *Kal!”* Uzaklaşan adımların yumuşak sesinden başka bir cevap gelmedi.

Brienne uzunkılıcını ileri geri savurdu, titreyip yer değiştiren gümüşi alevleri izledi. Yanan kılıcın aksi, Brienne’in ayaklarının altındaki durgun ve kara suyun yüzeyinde parladı. Jaime’nin hatırladığı kadar uzun ve güçlüydü kız ama şimdi daha bir kadın gibi görünüyordu sanki.

“Burada bir ayı mı saklıyorlar?” Brienne hareket ediyordu, ağır ve temkinli, kılıcı elindeydi; adım, dön ve dinle. Her adımda su sesleri duyuluyordu. “Bir mağara aslanı? Ulu kurtlar? Ayı? Söyle bana Jaime. Burada ne yaşıyor? Karanlıkta yaşayan ne?”

“Felaket.” Jaime’nin bildiği bir *ayı* yoktu. *Aslan* yoktu. “Sadece felaket.”

Kılıçların soğuk, gümüşi mavi ışığında, iri fahişe solgun ve acımasız görünüyordu. “Burayı sevmedim.”

“Ben de çok düşkün değilim.” Kılıçlar bir ışık adası oluşturuyordu ama adanın etrafında sonsuz bir karanlık denizi uzanıyordu. “Ayaklarım ıslandı.”

“Bizi buraya getirdikleri yoldan geri dönebiliriz. Omuzlarıma çıkarsan şu tünelin ağzına rahatça ulaşabilirsin.”

O *zaman Cersei’nin peşinden gidebilirim.* Jaime bu düşüncenin onu sertleştirdiğini hissetti ve Brienne’in görmemesi için arkasını döndü.

“Dinle.” Brienne, elini Jaime’nin omzuna koydu, bu beklenmedik dokunuş Jaime’yi titretti. *Sıcak.* “Bir şey geliyor.” Brienne, kılıcının ucuyla Jaime’nin sol tarafını gösterdi. “Orada.”

Jaime, Brienne’in gördüğünü görene kadar karanlığa baktı.

Karanlığın içinde Jaime’nin seçemediği bir şey hareket ediyordu...

“Atlı bir adam. Hayır, iki. Yan yana iki süvari.”

“Burada, Kaya’nın altında?” Bu çok anlamsızdı. Ama solgun atlar süren iki süvari geliyordu, hem adamlar hem de binekler zırhlıydı. Savaş atları ağır adımlarla siyahlığın içinden hâsıl oldu. Hayvanların hiç ses çıkarmadığını fark etti Jaime. Ne su şıpırtısı, ne zırh şıngırtısı, ne de nal sesi. Aerys’in taht odası boyunca at süren Eddard Stark’ı hatırladı, adam sessizlikle sarmalanmıştı, sadece gözleri konuşuyordu; bir lordun gözleri, soğuk, gri ve yargı dolu.

“Sen misin Stark?” diye seslendi Jaime. “Öne çık. Canlıyken asla korkmadım senden, ölüyken de korkmuyorum.”

Brienne, Jaime’nin koluna dokundu. “Daha fazlası var.”

Jaime de gördü. Kardan zırhlar giymişlerdi ve omuzlarında sis şeritleri dalgalanıyordu. Miğferlerinin göz siperleri kapalıydı ama Jaime Lannister, onları tanımak için yüzlerini görmeye ihtiyaç duymuyordu.

Adamlardan beşi Jaime'nin kardeşleriydi. Oswell Whent ve Jon Darry. Lewyn Martell, bir Dome prensi. Beyaz Boğa Gerold Hightower. Sabah Kılıcı Sör Arthur Dayne. Ve onların yanında, sis ve kederle sarmalanmış Rhaegar Targaryen at sürüyordu, Ejderha Kayası Prensi ve Demir Taht'ın meşru veliahtı.

Adamlar Jaime'nin iki yanına geçmek için ayrılırken, "Beni korkutmuyorsunuz," diye seslendi Jaime kendi etrafında dönerek. Yüzünü ne tarafa çevireceğini bilmiyordu. "Sizinle teker teker ya da hep birlikte dövüşürüm. Ama fahişeyle kim düello yapacak? Onu boş bıraktığınız anda karşıya geçer."

"Onu güvende tutacağıma dair yemin ettim," dedi Brienne, Rhaegar'ın gölgesine. "Kutsal bir ant içtim."

"Hepimiz yeminler ediyoruz," dedi Sör Arthur Dayne, çok üzgündü.

Gölgeler hayalet atlarından indiler. Uzunkılıçlarını çektiklerinde hiç ses çıkmadı. "Şehri yakacaktı," dedi Jaime. "Robert'a sadece kül bırakmak için."

"O senin kralındı," dedi Darry.

"Onu güvende tutmak için yemin etmiştin," dedi Whent.

"Ve çocukları da," dedi Prens Lewyn.

Prens Rhaegar soğuk bir ışıkla yanıyordu, kâh beyaz, kâh kırmızı, kâh siyah. "Karımı ve çocuklarımı senin ellerine bırakmıştım."

"Onlara zarar vereceği hiç aklıma gelmedi." Jaime'nin kılıcı daha az parlıyordu şimdi. "Ben kralla birlikteydim..."

"Kralı öldürüyordun," dedi Sör Arthur.

"Boğazını kesiyordun," dedi Prens Lewyn.

"Uğruna öleceğine dair yemin ettiğin kral," dedi Beyaz Boğa.

Kılıçların kenarında yanan ateşler sönmek üzereydi, Jaime, Cersei'nin söylediklerini hatırladı. *Hayır.* Dehşet, Jaime'nin boğazını sıkıyordu. Sonra kılıcı söndü, hayaletler Jaime'ye doğru atılırken sadece Brienne'in kılıcı yanıyordu.

"Hayır," dedi Jaime. "Hayır, hayır, hayır. *Hayııııır!"*

Kalbi güm güm atarken sıçrayarak uyandı ve kendini ağaçların ortasında, yıldızlı bir karanlığın içinde buldu. Ağzında safra tadı vardı ve aynı anda hem sıcak hem soğuk terler döküyordu. Kılıç eline baktı; kolu, çirkin bir bilek kökünün etrafına sarılmış deri ve ketenle bitiyordu. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. *Hissettim, parmaklarımdaki kuvveti ve kılıcımın kabzasındaki sert deriyi hissettim. Elim...*

"Lordum." Qyburn, Jaime'nin yanma diz çöktü, adamın babacan yüzü endişeyle kırışmıştı. "Ne oldu? Bağırdığınızı duydum."

Çelikincik Walton, Jaime'yle Qyburn'ün tepesinde dikiliyordu, uzun ve suratsız. "Ne oldu? Neden çığlık attınız?"

"Bir rüya... sadece bir rüya." Jaime, etrafındaki kampa baktı, bir an için kaybolmuştu. "Karanlıktaydım ama elim vardı." Kesik bileğine baktı ve kendini yine hasta hissetti. *Kaya'nın altında öyle bir yer yok,* diye düşündü. Midesi boş ve ekşiydi, ağaç kütüğüne yasladığı başı zonkluyordu.

Qyburn, Jaime'nin alnına dokundu. "Hâlâ ateşiniz var."

"Ateşli bir rüyaydı." Jaime doğruldu. "Yardım et." Çelkincik, sağlam elinden tuttuğu Jaime'yi ayağa kaldırdı.

"Bir kadeh rüya şarabı daha?" diye sordu Qyburn.

"Hayır. Bu gece yeterince rüya gördüm." Şafağa ne kadar vakit kaldığını merak etti Jaime. Her nasılsa, gözlerini kaparsa o karanlık ve ıslak yere döneceğini biliyordu.

"O halde haşhaş sütü? Ve ateşiniz için bir şey? Hâlâ güçsüzsünüz lordum. Uyumaya ve dinlenmeye ihtiyacınız var."

Yapmaya niyetli olduğum son şey bu. Jaime'nin başını dayadığı ağaç kütüğünde solgun ay ışığı pırıldıyordu. Kütüğün üstünde öyle kalın bir yosun tabakası vardı ki, ağacın beyaz olduğunu daha önce fark etmemişti Jaime. Kışyarını ve Ned Starkin yürek ağacını düşündü. *O değildi*, dedi kendine. *Asla o değildi.* Ama ağaç kütüğü ölüydü, Ned Stark ve diğerleri de öyle, Prens Rhaegar, Sör Arthur ve çocuklar. *Ve Aerys. En ölü olanları Aerys.* "Hayaletlere inanır mısın üstat?" diye sordu Qyburn'e.

Adamın yüzü tuhaflaştı. "Bir keresinde Hisar'da boş bir odaya girdim ve boş bir sandalye gördüm. Lâkin orada bir kadın olduğunu biliyordum, sadece bir saniye önce. Kadının oturduğu minder çökmüştü, kumaş hâlâ sıcaktı ve havada kadının kokusu vardı. Eğer bir odadan ayrılırken arkamızda kokumuzu bırakıyorsak, bu hayattan ayrılırken de ruhumuzun bir parçası geride kalıyor olmalı." Qyburn ellerini açtı. "Ali üstatlar bu düşüncemden hoşlanmıyordu gerçi. Pekâlâ, Marwyn hoşlanıyordu ama sadece o vardı."

Jaime, parmaklarını saçlarının içinden geçirdi. "Walton," dedi, "atları eyerle. Geri dönmek istiyorum."

"Geri?" Walton kuşkulu gözlerle Jaime'ye baktı.*Çıldırdığımı düşünüyor. Belki de çıldırdım.*

"Harrenhal'da bir şey bıraktım."

"Kale şimdi Lord Vargo'nun elinde. Onun ve Kanlı Oyuncuların."

"Sende iki kat fazla adam var."

"Sizi, bana emredildiği gibi babanıza götürmezsem Bolton derimi yüzer.

Kral Topraklarına devam ediyoruz.”

Jaime bir zamanlar bir gülümseme ve bir tehditle cevap verebilirdi ama tek elli kötürümler o kadar büyük bir korku telkin etmiyordu. Erkek kardeşinin bu durumda ne yapacağını merak etti. *Tyrion bir yol bulurdu.* “Lannisterlar yalan söyler Çelikincik. Lord Bolton sana söylemedi mi?”

Adam şüpheyle kaşlarını çattı. “Söylediyse ne olacak?”

“Beni Harrenhal’a geri götürmezsen, babama söyleyeceğim şarkı Dehşet Kalesi Lordu’nun duymak istediği şarkı olmayabilir. Hatta elimin kesilmesi için emir verenin Bolton, kılıcı savuranın da Çelikincik Walton olduğunu bile söyleyebilirim.”

Walton, Jaime’ye bakakaldı. “Bu doğru değil.”

“Hayır ama babam kime inanır?” Jaime kendini gülümsemeye zorladı, dünyadaki hiçbir şeyin onu korkutmadığı zamanlarda gülümsediği gibi. “Sadece geri dönsek her şey çok daha kolay olur. Çok vakit harcamadan tekrar yola koyuluruz ve Kral Toprakları’nda öyle tatlı bir şarkı söylerim ki kulaklarına inanamazsın. Kızı alırsın, teşekkür olarak da şişman bir altın kesesi.” “Altın?” Walton bundan yeterince hoşlanmıştı. “Ne kadar altın?”

Onu avcuma aldım. “Ah, ne kadar isterdin?”

Ve güneş doğduğunda, Harrenhal’a dönen yolun yarısını geçmişlerdi.

Jaime, atını bir gün öncekinden çok daha fazla zorladı ve Çelikincikle kuzeyli adamlar onun hızına yetişmek zorunda kaldı. Buna rağmen, gölün kenarındaki kaleye vardıklarında gün ortası olmuştu. Devasa duvarlar ve beş muazzam kule, yağmur vadeden gri gökyüzünün altında kapkara ve uğursuz bir şekilde dikiliyordu. *Nasıl da ölü görünüyor.* Duvarlar boştu, kapılar kapatılmış ve sürgülenmişti. Ama gözetleme kulesinin üzerinde, bir sancak gevşek bir halde asılı duruyordu. *Qohor’un siyah keçisi,* Jaime biliyordu. Ellerini ağzına götürüp bağırdı. “Sen, oradaki! Kapıları aç yoksa onları yerle bir ederim!”

Qyburn ve Çelikincik seslerini Jaime’nin sesine eklediler ve sonunda yukarıdaki mazgallı siperlerde bir baş göründü. Adam aşağı baktı, sonra kayboldu. Çok vakit geçmeden yivli kapının yukarı çekildiğini duydular. Kapılar ardına kadar açıldı ve Jaime Lannister atını mahmuzlayıp duvarları geçti, altından geçtiği katil deliklerine neredeyse hiç bakmadı. Keçinin onları kabul etmeyeceğinden endişelenmişti ama görünüşe göre Cesur Dostlar onları hâlâ müttefik olarak düşünüyordu. *Aptallar.*

Dış avlu terk edilmişti; sadece, damtaşıyla kaplı uzun çatıları olan ahırlarda yaşam belirtisi vardı ve atlar o anda Jaime’yi hiç ilgilendirmiyordu. Jaime dizginlerini çekti ve etrafa baktı. Hayalet Kulesi’nin arkasından bir yerden

gelen sesleri ve yarım düzine farklı dilde konuşan adamların bağrışmasını duyabiliyordu. Çelikincik ve Qyburn, Jaime'nin iki yanına geldiler. "Ne almaya geldiyseniz alın ve tekrar yola çıkalım," dedi Walton. "Oyuncular'la hiçbir sorun yaşamak istemiyorum."

"Adamlarına, ellerini kabzalarından ayırmamalarını söyle ve Oyuncular seninle hiçbir sorun yaşamak istemesin. İkiye karşı bir, unuttun mu?" Jaime'nin başı, uzaktan gelen zayıf fakat yırtıcı bir kükremeyle irkilerek döndü. Harrenhal'un duvarlarında yankılanan kükremenin ardından deniz gibi kabaran kahkahalar duyuldu. Jaime neler olduğu bir anda anladı. *Çok mu geç kaldık*? Midesi kasıldı, Jaime atını mahmuzladı, dış avlu boyunca dörtnala koştu, kemerli bir taş köprünün altından, İnleyen Kule'nin etrafından ve Akantaş Avlusu'ndan geçti.

Onu ayı çukuruna atmışlar.

Kara Kral Harren, ayı yemlemeyi bile gösterişli bir şekilde yapmak isterdi. Çukur, on metre çapında ve beş metre derinliğindeydi. Duvarları taştı, zemini kumla kaplıydı ve altı kat mermer sırayla çevriliydi. Cesur Oyuncular sıraların sadece dörtte birini doldurmuştu, Jaime hantal hareketlerle atından inerken gördü bu manzarayı. Paralı askerler kendilerini aşağıdaki gösteriye öyle kaptırmıştı ki Jaime ve beraberindekilerin gelişini sadece çukurun karşısındakiler fark etti.

Brienne, Roose Bolton'la yedikleri yemekte giydiği elbiseyi giymişti. Kalkanı, göğüs plakası, örgü zırhı, hatta kaynatılmış derileri bile yoktu, sadece pembe saten ve Myr danteli. *Belki de keçi, kızın kadın gibi giyindiğinde daha komik olduğunu düşündü.* Brienne'in elbisesi paçavraya dönmüştü ve ayı tarafından tırmalanan sol kolu kanıyordu.

Ona bir kılıç vermişler en azından. Fahişe, kılıcı tek eliyle tutuyordu, yanlamasına hareket ediyor ve ayıyla arasına mesafe koymaya çalışıyordu. *Bu işe yaramaz, çember çok küçük.* Brienne'in dövüşü hızlıca bitirebilmesi için saldırması gerekiyordu. İyi çelik her ayının hakkından gelirdi ama fahişe, ayıya yaklaşmaktan korkuyormuş gibi görünüyordu. Oyuncular, kıza hakaretler ve müstehcen teklifler yağdırıyordu.

"Bu mesele sizi hiç ilgilendirmez," diye uyardı Çelikincik, Jaime'yi. "Lord Bolton, fahişenin Oyuncular'a ait olduğunu söyledi, ona ne isterlerse yaparlar."

"Onun adı Brienne." Jaime basamakları indi, bir düzine şaşkın paralı askeri geçti. Vargo Hoat, lord kulübesini en alt sıraya kurdurmuştu. Bağrışmaların üstünden, "Lord Vargo," diye seslendi Jaime.

Qohorlu neredeyse şarabını döküyordu. “*Kğal Katili*?” Adamın yüzünün yarısı acemice sargılanmıştı, kulağını kapatan keten sargıda kan lekeleri vardı.

“Kızı oradan çıkar.”

“Biğ kesik bilek daha istemiyoğsan bu işe kağışma Kğal Katili,” dedi Vargo. Şarap kadehini salladı. “Senin dişi fağe kulağımı ısığıp kopağttı. Babasının bu uçube için fidye ödememesine şaşmamak geğek.”

Bir kükreme, Jaime’nin arkasına dönmesine sebep oldu. Ayının boyu iki buçuk metreydi. *Gregor Clegane’in postlu hali*, diye düşündü Jaime, *yalnız büyük ihtimalle daha zeki*. Bununla birlikte bu canavarda, Gregor Clegane’in o devasa kılıcıyla sahip olduğu menzil yoktu.

Hiddetle kükreyen ayı, sarı ve büyük dişlerle dolu ağzını gösterdi, tekrar dört ayağının üstüne düştü ve doğrudan Brienne’e gitti. *İşte sana fırsat*, diye düşündü Jaime. *Saldır! Şimdi!*

Brienne saldırmak yerine, etkisiz bir şekilde, kılıcının ucuyla ayıyı dürttü. Hayvan geri çekildi, sonra kükreyerek yaklaştı. Brienne sola kaydı ve ayının yüzünü tekrar dürttü. Ayı bu sefer pençesini kaldırdı ve kılıcı yana itti.

Hayvan temkinli, diye fark etti Jaime. *Başka adamlara karşı da dövüşmüş. Kılıçların ve mızrakların ona zarar verebileceğini biliyor. Ama onu Brienne’den uzun süre uzak tutmaz bu.* “Öldür şunu!” diye bağırdı Jaime fakat sesi diğer seslerin içinde kayboldu. Brienne onu duyduysa bile hiç belli etmedi. Çukurun çevresinde dolaştı, sırtını duvardan ayırmıyordu. *Çok yakın. Ayı onu duvara mıhlarsa...*

Hayvan beceriksizce döndü, fazla uzak ve fazla hızlı. Brienne bir kedi çevikliğiyle yön değiştirdi, *işte benim hatırladığım fahişe*. Brienne zıpladı ve ayının sırtına bir darbe indirdi. Hayvan kükredi ve tekrar arka ayaklarının üstüne kalktı. Brienne hızla ve sendeleyerek geri çekildi. *Kan nerede*? Jaime bir anda anladı. Hoat’a çıkıştı. “Ona turnuva kılıcı vermişsin.”

Keçi anırır gibi kahkaha attı. “Tabii ki.”

“Kızın kahrolası fidyesini *ben* ödeyeceğim. Altın, safir, ne istersen. Onu oradan çıkar.”

“Kızı mı istiyorsun? Git ve al.”

Ve Jaime gitti.

Sağlam elini mermere koydu ve korkuluğun üzerinden atladı, kuma çarptığında yuvarlandı. Ayı *güm* sesine döndü, etrafı kokluyor ve temkinli gözlerle bu yeni mütecavizi izliyordu. Jaime tek dizinin üstünde doğruldu. *Pekâlâ, şimdi ne yapacağım*? Avuçlarını kumla doldurdu. Brienne’in afallamış halde, “Kral Katili?” dediğini duydu.

“Jaime.” Jaime kalktı, avuçlarındaki kumu ayının yüzüne fırlattı. Ayı havayı tırmaladı ve ateş gibi kükredi.

“Burada ne *yapıyorsun*?”

“Aptalca bir şey. Arkama geç.” Jaime, Brienne’e doğru bir daire çizdi, kendini Brienne’le ayının arasına koydu.

“*Sen* arkaya geç. Kılıcı olan benim.”

“Ucu ve kenarı olmayan bir kılıç. *Arkama geç!"* Jaime, yarısına kadar kuma gömülmüş bir şey gördü, sağlam eliyle kumdaki nesneyi kaptı. Bulduğu şeyin bir insanın çene kemiği olduğunu anladı, kemiğin üstündeki yeşilimsi et parçaları kurtçuk kaynıyordu. Kimin yüzünü tuttuğunu merak ederek, *ne kadar sevimli,* diye düşündü. Ayı yaklaşıyordu, Jaime kolunu salladı, kemiği, eti ve kurtçukları hayvanın yüzüne fırlattı. Ve en az bir metreyle ıskaladı. *Sol elimi de kesmeliyim, işime bu kadar çok yaradığı için.*

Brienne öne atılmaya çalıştı ama Jaime kızın ayaklarını yerden kesti. Brienne işe yaramaz kılıcı kavrayarak kuma düştü. Jaime, ata biner gibi Brienne’in üstüne oturdu ve ayı hücum ederek geldi.

Pes bir *vızıltı* duyuldu. Aniden, ayının sol gözünün altına tüylü bir ok saplandı. Hayvanın açık ağzından kan ve salya boşaldı, bir başka ok hayvanı bacağından yakaladı. Ayı kükredi ve geriledi. Tekrar Brienne’le Jaime’yi gördü ve hantal hareketlerle onlara doğru yürüdü. Daha fazla arbalet ateşlendi, oklar deriyi ve kürkü deldi. Yaycılar bu kadar kısa mesafeden hedefi kaçırmazdı. Oklar birer gürzmüşçesine iniyordu ama ayı bir adım daha attı. *Zavallı, aptal, cesur hayvan.* Ayı, pençesini ona doğru savurduğunda Jaime bağırarak ve kumları tekmeleyerek yana kaydı. Ayı işkencecisini takip etmek için döndü ve sırtına iki ok daha aldı. Son bir kez kükredi, sağrısının üstüne oturdu, kanla ıslanmış kuma uzandı ve öldü.

Brienne dizlerinin üstünde doğruldu, kılıca tutunmuştu, kısa ve düzensiz nefesler alıyordu. Çelikincik’in yaycıları arbaletlerini gerip yeni oklar çekerken, Kanlı Oyuncular onlara küfürler ve tehditler savuruyordu. Jaime; Rorge ve Uç Başparmakın kılıçlarını çektiklerini gördü, Zollo da kamçısını çözüyordu.

“Ayımı öldüğdün!” diye cırladı Vargo Hoat.

“Ve bana sorun çıkarırsan sana da aynısını yaparım,” diye karşılık verdi Çelkincik. “Fahişeyi alıyoruz.”

“Onun adı Brienne,” dedi Jaime. “Brienne, Tarth’ın bakiresi. Hâlâ *bakiresin* umarım?”

Kızın geniş ve çirkin yüzü kızardı. “Evet.”

“Ah, güzel,” dedi Jaime. “Ben sadece bakireleri kurtarırım.” Hoat’a

döndü. “Fidyeni alacaksın. Her ikimiz için de. Bir Lannister borcunu öder. Şimdi gidip biraz ip getir ve bizi buradan çıkar.”

“Boş versene,” diye gürledi Rorge. “ikisini de öldür Hoat. Yoksa öldürmediğine pişman olursun!”

Qohorlu tereddüt etti. Adamlarının yarısı sarhoştu, kuzeyli adamlar taş kadar ayıktı ve sayıları onun adamlarından iki kat fazlaydı, arbaletçilerin bazıları yaylarını yeniden doldurmuştu bile. “Onları dışarı çekin,” dedi Hoat, sonra Jaime’ye döndü, “Merhametli olmayı terçih ediyoğum, babana söyle.”

“Söyleyeceğim lordum.” *Sana bir faydası olacağından değil.* Harrenhal’dan yarım fersah uzaklaşıp duvarlardaki yayaların menzilinden çıktıktan sonra Çelikincik öfkesini kustu. “Sen çıldırdın mı Kral Katili? Ölmeye mi niyetlisin? Hiçbir adam çıplak elleriyle bir ayıyla dövüşemez!”

“Bir çıplak el ve bir çıplak bilek kökü,” diye düzeltti Jaime. “Ama ayı beni öldürmeden önce senin ayıyı öldüreceğini umdum. Aksi halde Lord Bolton seni portakal gibi soyardı, hayır mı?”

Çelikincik, Lannister aptallığı için Jaime’ye hararetli küfürler savurduktan sonra atını mahmuzladı ve kafilenin başına doğru dörtnala koştu.

“Sör Jaime?” Brienne, lekeli pembe satenlerin ve yırtık dantellerin içinde bile, münasip bir kadından çok elbise giymiş bir erkeğe benziyordu. “Müteşekkirim fakat... epey uzaktaydınız, neden geri döndünüz?”

Her biri bir öncekinden daha zalim onlarca iğneli söz geldi aklına ama Jaime sadece omuzlarını silkti. “Seni rüyamda gördüm,” dedi.

CATELYN

Robb, genç kraliçesiyle üç kez vedalaştı. İlk kez tanrı korusundaki yürek ağacının önünde, tanrıların ve insanların şahitliğinde, ikinci kez yivli kapının altında, Jeyne'in ona uzun uzun sarıldığı ve daha uzun öptüğü yerde. Ve nihayet Tökeztaş'tan bir saat ileride, iyice terlemiş bir atın sırtında dörtnala gelen kız genç kralına onu da yanma alması için yalvardığında.

Robb mütehassıs olmuştu ama utanmıştı aynı zamanda, Catelyn bunu görüyordu. Nemli ve gri bir gündü, yağmur çiselemeye başlamıştı ve Robb'un istediği son şey, çamurun içinde dikilmek ve ordusunun yarısının önünde gözü yaşlı genç karısını teselli etmek için yürüyüşünü durdurmaktı, ikisini izlerken, *kızla nazik bir şekilde konuşuyor*, diye düşündü Catelyn, *ama nezaketinin altında öfke var.*

Kral ve kraliçe konuşurken Boz Rüzgâr sürekli onların etrafında dönüyordu, tüylerindeki suyu silkelemek ve yağmura diş göstermek için duruyordu sadece. Robb nihayet karısını son bir kez öptüğünde ve onu Nehirova'ya geri götürmeleri için bir düzine adam görevlendirip tekrar atına bindiğinde ulu kurt ileri koştu, bir uzunyaydan salman ok kadar hızlıydı.

"Kraliçe Jeyne'in sevgi dolu bir kalbi olduğunu görüyorum," dedi Aksak Lothar Frey, Catelyn'e. "Benim kız kardeşlerimden farklı değil. Roslin'in şu anda, 'Leydi *Tully*, Leydi *Tully*, Leydi *Roslin* Tully,' diye şarkılar söyleyerek İkizlerin etrafında dans ettiğine dair bahse girebilirim. Yarın sabahtan itibaren, Nehirova kırmızısına ve mavisine boyanmış kumaşları yanağına tutacak ve gelin pelerinin içinde nasıl görüneceğini hayal edecek." Eyerinde döndü ve Edmure'a gülümsedi. "Ama siz çok sessizsiniz Lord Tully. *Siz* ne hissediyorsunuz merak ediyorum?"

"Savaş boruları çalmadan önce Taş Değirmen'de nasıl hissettiysem öyle," dedi Edmure yarı şakayla.

Lothar iyilik dolu bir kahkaha attı. "Dua edelim de evliliğinizin sonu mutlu olsun lordum."

Olmazsa tanrılar bizi korusun. Catelyn atını mahmuzladı ve kardeşiyle

Aksak Lothar'ı başbaşa bıraktı.

Robb, Jeyne'i yanında götürmeyi tercih ederken, kızın Nehirova'da kalması için ısrar eden Catelyn'di. Lord Wälder, kraliçenin yokluğunu yeni bir saygısızlık olarak yorumlayabilirdi, ancak kraliçenin varlığı da bir çeşit hakaret olacaktı, yaşlı adamın yarasına tuz basacaklardı. "Wälder Frey'in keskin bir dili ve sağlam bir hafızası vardır," diye uyarmıştı Catelyn oğlunu. "Senin, bir ittifakın bedeli olarak yaşlı bir adamın azarlamalarına katlanacak kadar dayanıklı olduğundan şüphem yok. Lâkin babana o kadar çok benziyorsun ki, o adam Jeyne'in yüzüne hakaret ederken sen orada öylece oturamazsın."

Robb, annesinin sözlerindeki mantığı inkâr edemezdi.*Buna rağmen bana gücendi,*diye düşündü Catelyn *bezgince. Jeyne'i şimdiden özledi ve bir yanı onun yokluğu için beni suçluyor, doğru akıl verdiğimi bildiği halde.*

Robb'la birlikte Sarpkaya'dan gelen altı Westerling'ten sadece biri Robb'un yanında kalmıştı; Jeyne'in ağabeyi ve kraliyet sancaktarı Sör Raynald. Robb, Lord Tywin'in tutsak değiş tokuşuna razı olduğu haberini aldığı gün, Jeyne'in amcası Rolph Spicer'ı, genç Martyn Lannister'ı Altın Diş'e teslim etmek üzere göndermişti. Mesele ustalıkla halledilmişti. Martyn'in güvenliğinden endişe eden Robb huzur bulmuştu, kardeşi Robett'in Gölgeli Vadi'ye giden bir gemiye bindirildiğini duyan Galbart Glover rahatlamıştı, Sör Rolph'un önemli ve itibarlı bir görevi olmuştu... ve Boz Rüzgâr bir kez daha kralın yanındaydı. *Ait olduğu yerde.*

Leydi Westerling çocuklarıyla birlikte Nehirova'da kalmıştı; Jeyne, Jeyne'in küçük kardeşi Eleyna ve Robb'un yaveri genç Rollam. Delikanlı, arkada bırakıldığı için acı acı şikâyet etmişti ama onu İkizler'e götürmemek de akıllıcaydı. Olyvar Frey, Robb'un eski yaveriydi ve ablasının düğününde hazır bulunacağına şüphe yoktu; kendisinin yerini alan kişiyi delikanlının gözüne sokmak, hem nezaketsizlik hem de aptallık olurdu. Sör Raynald'a gelince, Wälder Frey'in hiçbir hakaretinin onu tahrik etmeyeceğine dair yemin eden, güler yüzlü genç bir şövalyeydi o. *Dua edelim de uğraşmak zorunda kalacağımız tek şey hakaretler olsun.*

Catelyn bu konuda endişeliydi. Lord Hoster, Üç Dişli Mızrak'tan sonra Wälder Frey'e asla güvenmemişti ve Catelyn bu güvensizliği her zaman dikkate almıştı. Kraliçe Jeyne, Nehirova'nm yüksek ve sağlam duvarlarının ardında, Karabalık'ın korumasında emniyette olurdu. Robb, Karabalık için yeni bir unvan bile çıkarmıştı, Güney Hudutları Muhafızı. Uç Dişli Mızrak'ı en iyi koruyacak adam Sör Brynden'dı.

Bununla birlikte, Catelyn amcasının sert yüzünü özleyecekti, Robb da

onun tavsiyelerini. Sör Brynden, Robb'un kazandığı her zaferde önemli bir rol oynamıştı. Keşifçilerin ve öncü süvarilerin komutasını, Sör Brynden'a vekâleten Galbart Glover almıştı. Glover iyi, sadık ve istikrarlı bir adamdı fakat Karabalıkin dehasından yoksundu.

Robb'un yürüyüş hattı, Glover'ın keşifçilerinin arkasında miller boyunca uzanıyordu. Öncü kuvvetin başında iri Jon vardı. Catelyn, çeliğe bürünmüş adamların sürdüğü savaş atları tarafından kuşatılmış olan ana kafileyle yolculuk ediyordu. Daha sonra yük arabaları geliyordu. Yiyecek, hayvan yemi, kamp malzemeleri, düğün hediyeleri ve yürüyemeyecek kadar zayıf haldeki yaralılarla dolu olan arabalar, Sör Wendel Manderly ve onun Beyaz Liman şövalyelerinin temkinli gözetimi altındaydı. Koyun, keçi ve büyükbaş hayvan sürüleri kafileyi takip ediyordu, onların da arkasında, ayaklarına kara sular inmiş kamp takipçilerinden oluşan küçük bir kuyruk vardı. Daha da geride Robin Flint ve artçı kuvvet yer alıyordu. Kafilenin arkasında yüzlerce fersah boyunca düşman yoktu ama Robb hiçbir şeyi şansa bırakmamıştı.

Üç bin beş yüz kişilerdi; Fısıltılı Orman'da kana bulanmış, Kamplar Savaşı'nda, Öküzağzı'nda, Külizi'nde, Sarpkaya'da ve Lannister batısının altın zengini tepelerinde kılıçlarını kırmızıya boyamış üç bin beş yüz kişi. Edmure'un mütevazı maiyeti ve Üç Dişli Mızrak'ın lordları, Kral Robb kuzeyi geri alırken nehir topraklarını korumak üzere arkada kalmıştı. İleride Edmure'un müstakbel karısı ve Robb'un bir sonraki mücadelesi bekliyordu... *ve benim için iki ölü oğul, boş bir yatak ve hayaletlerle dolu bir kale.* İç karartıcı bir düşünceydi. *Brienne neredesin? Bana kızlarımı getir. Onları sağ salim geri getir.*

Yola çıktıklarında çiselemeye başlayan yağmur, öğlen vakti yumuşak ve sürekli bir yağışa dönüştü ve gecenin geç saatlerine kadar devam etti. Ertesi gün kuzeyli adamlar güneşi hiç görmediler, gözlerini yağmurdan korumak için başlıklarını kafalarına geçirdiler ve kurşuni gökyüzünün altında at sürdüler. Yolları çamura, arazileri bataklığa çeviren ve nehirleri kabartıp ağaçları yapraklarından soyan yoğun bir yağıştı. Yağmurun biteviye sesi havadan sudan sohbetleri güçleştiriyordu, bu yüzden adamlar sadece söyleyecek bir şeyleri olduğu zaman konuşuyordu ve bu nadiren gerçekleşiyordu.

"Göründüğümüzden daha güçlüyüz leydim," dedi Leydi Maege Mormont at sürerlerken. Catelyn, Leydi Maege'yi ve leydinin en büyük kızı Dacey'yi seviyordu; Jaime Lannister konusunda pek çoğundan daha anlayışlı olmuşlardı. Kız uzun ve inceydi, anne kısa ve toplu, ama her ikisi de örgü zırhlar ve deriler giyiyordu, kalkanlarında ve pelerinlerinde Mormont Hanedanı'nın siyah ayısı vardı. Catelyn'e göre bir leydi için tuhaf bir kılıktı bu, fakat Dacey ve Leydi

Maege hem birer savaşçı hem de birer kadın olarak Tarthlı kızdan çok daha rahat görünüyorlardı.

"Bütün mücadelelerde Genç Kurt'un yanında dövüştüm," dedi Dacey Mormont neşeyle. "Henüz bir mücadele bile kaybetmedi."

Hayır, ama geri kalan her şeyi kaybetti, diye düşündü Catelyn, fakat bunu yüksek sesle dile getirmek olmazdı. Kuzeyliler cesaretten yoksun değildi lâkin evden çok uzaktalardı ve ayakta kalmak için genç krallarına olan inançlarının dışında çok az şeyleri vardı. Ne pahasına olursa olsun inanç korunmalıydı. *Güçlü olmalıyım,* dedi Catelyn kendi kendine. *Robb için güçlü olmalıyım. Umutsuzluğa kapılırsam kederim beni tüketir.* Her şey bu evliliğe bağlıydı. Eğer Edmure ve Roslin birbirlerinden mutlu olurlarsa, eğer Merhum Lord Frey'in gönlü alınır da adamın kuvveti bir kez daha Robb'un kuvvetiyle birleşirse... O *zaman bile, Lannister ile Greyjoy'un arasında sıkışmışken ne şansımız olabilir*? Catelyn'in üstünde durmaya cesaret edemediği bir meseleydi bu ama Robb'un daha fazla düşündüğü bir şey yoktu. Catelyn, her kamp kurduklarında, Robb'un haritaları nasıl incelediğini ve kuzeyi geri kazanmak için bir yol bulmaya çalıştığını görüyordu.

Edmure'un başka tasaları vardı. Arkadaşları ve Catelyn'le birlikte yüksek tavanlı, şeritli çadırında otururken, "Lord Walder'ın bütün kızlarının ona benzediğini düşünmüyorsunuz değil mi?" diye sordu.

"Pek çok farklı anneden doğdukları düşünülürse, kızlardan birkaçı alımlı olmalı," dedi Sör Marq Piper, "ama yaşlı sefil sana neden güzel bir kız versin ki?"

"Hiç sebep yok," dedi Edmure sıkkın bir sesle.

Catelyn'in tahammül edebileceğinden fazlaydı bu. "Cersei Lannister da alımlı," dedi sertçe. "Roslin'in, akıllı bir başa ve sadık bir kalbe sahip, güçlü ve sağlıklı bir kız olması için dua et." Ve bunları söyledikten sonra Edmure'un çadırından ayrıldı.

Edmure bunu iyi karşılamadı. Ertesi günkü yürüyüşte Marq Piper, Lymond Goodbrook, Patrek Mallister ve genç Vance'in arkadaşlığını tercih ederek ablasını tamamen görmezden geldi. O öğleden sonra, kardeşi arkadaşlarıyla birlikte tek kelime etmeden hızla yanından geçtiğinde, *onlar şakalaşmalar dışında Edmure'un yüzünü astırmıyor*, dedi Catelyn kendine. *Ben Edmure'a her zaman çok sert davrandım¸ şimdi de kederim her kelimemi keskinleştiriyor.* Kardeşine çıkıştığı için pişmanlık duyuyordu. Gökyüzünden yeterince yağmur iniyordu, Catelyn'in daha fazla yağmur yaratmasına gerek yoktu. Ve güzel bir eşe sahip olmayı arzu etmek o kadar kötü bir şey miydi?

Eddard Stark'ı ilk gördüğünde yaşadığı çocuksu hayal kırıklığını hatırladı Catelyn. Eddard'ın, ağabeyi Brandon'm daha genç bir kopyası olacağını düşünmüştü ama bu yanlıştı. Ned daha kısa boyluydu, daha gösterişsiz bir yüzü vardı ve fazlasıyla esmerdi. Genç adam yeterince nazik konuşuyordu ama Catelyn kelimelerin altındaki soğukluğu seziyordu. Ned, sevinçleri de öfkeleri kadar şiddetli olan Brandon'dan çok farklıydı. Catelyn'in bekâretini aldığında bile, sevişmelerinde tutkudan öte görev hissi vardı. *Ama o gece Robb'u yaptık, birlikte bir kral yarattık. Ve savaştan sonra, Kışyarı'nda, Ned'in ciddi yüzünün altındaki iyi ve tatlı kalbi bulduğumda her kadına yetecek kadar sevgiye sahip oldum. Edmure'un Roslin'de aynı şeyi bulmaması için bir sebep yok.*

Tanrıların işi olsa gerek, izledikleri yol onları Robb'un ilk büyük zaferini kazandığı Fısıltılı Orman'a soktu. Jaime Lannister'ın adamlarının o mukadder gecede yaptığı gibi, dar vadinin zemininde akan kıvrımlı derenin yatağını takip ettiler. O *zaman hava sıcaktı,* diye hatırladı Catelyn, *ağaçlar hâlâ yeşildi ve dere kendi kıyılarına taşmamıştı.* Kayaların ve köklerin arasında ıslak düğümler halinde yatan sonbahar yaprakları akıntıyı boğuyordu şimdi. Ve bir zamanlar Robb'un ordusunu gizleyen ağaçlar, yeşil elbiselerini, Catelyn'e pası ve kanı hatırlatan kahverengi ve kırmızı lekeli altın yapraklarla değiştirmişti. Sadece ladinler ve asker çamlar hâlâ yeşildi, uzun ve koyu renkli mızraklar misali bulutların karnına saplanıyorlardı.

O zamandan bu yana ağaçlardan fazlası öldü, diye düşündü Catelyn. Fısıltılı Orman'ın akşamında, Ned, Yüksek Aegon Tepesi'nin altındaki hücresinde hâlâ hayattaydı. Bran ve Rickon, Kışyarı'nın duvarlarının ardında güvendelerdi. Theon Greyjoy, Robb'un yanında dövüşüyordu ve Kral Katili'yle karşılıklı kılıç sallamaya ne kadar yaklaştığını anlatıp böbürleniyordu. *Keşke sallasaydı. Eğer Lord Karstark'ın oğulları yerine Theon ölmüş olsaydı, kim bilir kaç uğursuzluk hiç yaşanmazdı*?

Muharebe meydanından geçerlerken, Catelyn orada vuku bulan katliamın izlerini gördü; içi yağmur suyuyla dolu ters dönmüş bir miğfer, parçalanmış bir mızrak, bir atın kemikleri. Burada can vermiş adamlardan bazılarının üstüne mezar niyetine taş yığınları dökülmüştü fakat leş yiyici hayvanlar cesetleri çoktan didiklemişti. Catelyn, dağılmış taş yığınlarının arasındaki parlak renkli kumaşı ve ışıldayan metal parçalarını fark etti. Taşların içinden kendisine bakan yüzü gördü, erimiş kahverengi etin altında bir kafatasının hatları belirmeye başlamıştı.

Bu görüntünün ardından Ned'in nerede dinlendiğini merak etti Catelyn. Sessiz rahibeler, Ned'in kemiklerini, Hallis Mollen ve küçük bir şeref

muhafızları birliği eşliğinde kuzeye götürmüştü. Ned, kalenin altındaki karanlık mahzen mezara, ağabeyi Brandon'ın yanma defnedilmek üzere Kışyarı'na varabilmiş miydi? Yoksa kapılar, rahibelerin ve Hal'in geçmesine fırsat kalmadan Moat Cailin'de kapanmış mıydı?

Uç bin beş yüz atlı, Fısıltılı Orman'ın kalbinden geçerek vadinin dolambaçlı zemini boyunca yol aldı ama Catelyn Stark kendini çok yalnız hissediyordu. Geçtiği her fersah, onu Nehirova'dan biraz daha uzaklaştırıyordu. Catelyn kaleyi bir kez daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu. Yoksa kale onun için sonsuza dek kayıp mıydı artık, diğer pek çok şey gibi?

Beş gün sonra keşif grubu döndü ve Panayır Pazarı'ndaki ahşap köprünün kabaran sular tarafından yıkıldığına dair kafileyi uyardı. Galbart Glover ve gözü kara iki adamı, Şahmerdan Geçidi'nde, atlarını Mavi Çatal'ın çalkantılı sularında yüzdürerek karşıya geçmeyi denemişlerdi. Atlardan ikisi suyun altına çekilip boğulmuştu, süvarilerden biri de öyle. Glover, adamları tarafından dışarı çekilene kadar bir kayaya tutunmayı başarmıştı. "Nehir bahardan beri hiç bu kadar yükselmedi," dedi Edmure. "Yağmur böyle yağmaya devam ederse daha da yükselir."

Eskiden babasıyla birlikte sık sık bu arazilerden geçen Catelyn, "Nehrin yukarısında, Eski Taş'ın yakınında bir köprü var," diye hatırladı. "Daha eski ve daha küçük bir köprü ama hâlâ ayaktaysa..."

"O köprü gitti leydim," dedi Galbart Glover. "Panayır Pazarı'ndaki köprüden önce yıkıldı."

Robb, Catelyn'e baktı. "Başka bir köprü var mı?"

"Hayır. Geçitler de kullanılmaz haldedir," dedi Catelyn. Hatırlamaya çalıştı. "Mavi Çatal'ı geçemezsek nehir boyunca ilerlemek zorunda kalırız, Yediçay'dan ve Cadı Bataklığı'ndan geçmemiz gerekir."

"Bataklılar ve kötü yollar ya da hiçbir şey," diye uyardı Edmure. "Çok ağır yol alırız ama nihayetinde gideceğimiz yere varırız sanırım."

"Lord Walder'in bekleyeceğinden eminim," dedi Robb. "Lothar ona Nehirova'dan bir kuş gönderdi, geldiğimizi biliyor." "Evet. Lâkin Wälder aksi ve yaratılışı itibarıyla şüpheci bir adam," dedi Catelyn. "Bu gecikmeyi kasıtlı bir hakaret olarak alabilir."

"Pekâlâ. Lorddan, geç kaldığımız için de af dilerim. Aldığı her nefeste özür dileyen çok üzgün bir kral olurum." Robb yüzünü buruşturdu. "Umarım Bolton yağmur başlamadan önce Uç Dişli Mızrak'ı geçer. Kral Yolu doğrudan kuzeye gidiyor, Bolton'm yürüyüşü zor olmayacak. Yayan halde bile İkizler'e bizden önce varır."

“Peki, onun adamlarını kendi adamlarına kattıktan ve kardeşim Edmure’un evlendiğini gördükten sonra ne yapacaksın?” diye sordu Catelyn.

“Kuzey.” Robb, Boz Rüzgâr’ın kulağının arkasını kaşıdı.

‘Yol ağzından? Moat Cailin’e karşı?”

Robb, annesine gizemli bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bu, gidilecek yollardan biri,” dedi ve Catelyn oğlunun ses tonundan onun daha fazla konuşmayacağını anladı. *Akıllı bir kral fikirlerini gizli tutar*, diye hatırlattı kendine.

Sekiz günlük biteviye yağmurun ardından Eski Taş’a vardılar ve Mavi Çatal’a yukarıdan bakan tepenin üstünde, kadim nehir krallarının viran haldeki kalelerinin içinde kamp kurdular. Yabani otların arasındaki temel kalıntıları, kale duvarlarının ve iç kalelerin eskiden nerede olduğunu gösteriyordu ama taşların çoğu uzun zaman önce ağıllar, septler ve hisarlar inşa etmek üzere yerli halk tarafından götürülmüştü. Bununla birlikte, bir zamanlar kalenin avlusu olan alanın merkezinde taştan oyulmuş bir lahit duruyordu; dişbudak ağaçlarının arasındaki devasa kabir, bel yüksekliğindeki kahverengi otların içinde yarı gizlenmiş haldeydi.

Lahdin kapağı, altında kemiklerini barındırdığı adamın suretine benzetilerek oyulmuştu fakat rüzgâr ve yağmur üzerlerine düşeni yapmıştı. Kralın sakalları olduğu görülebiliyordu fakat bir ağzın, bir burnun, gözlerin ve şakaklara inen bir tacın belli belirsiz izleri dışında adamın yüzü dümdüz ve hatsızdı. Kralın elleri, göğsüne yerleştirilmiş bir savaş çekicinin sapının üstünde duruyordu. Zamanında, savaş çekicinin üstüne, silahın adını ve tarihini anlatan yazılar oyulmuş olmalıydı fakat geçen yüzyıllar harfleri silmişti. Taşın kendisi çatlaktı ve köşeleri ufalanmıştı, yüzeyine yayılan beyaz taş mantarları yüzünden rengi yer yer bozulmuştu, kralın ayaklarından göğsüne kadar yabani güller tırmanmıştı.

Catelyn, Robb’u orada buldu. Genç kral, çöken alacakaranlığın içinde hüzünlü bir halde duruyordu, yanında yalnızca Boz Rüzgâr vardı. Yağmur ilk kez dinmişti ve Robb’un başı çıplaktı. “Bu kalenin bir adı var mı?” diye sordu Robb, Catelyn ona yaklaştığında.

“Ben küçük bir kızken halk bu kaleye Eski Taş derdi ama kralların makamı olduğu zamanlarda başka bir ismi vardı mutlaka.” Catelyn burada bir kez babasıyla kamp kurmuştu, Denizgözcüsü’ne gidiyorlardı. *Petry de bizimleydi...*

“Bir şarkısı var,” diye hatırladı Robb. “ ‘Eski Taş’ın Jenny’si, saçlarında kır çiçekleri.’ ”

“Nihayetinde hepimiz şarkıyız. Eğer şanslıysak.” Catelyn o gün Jenny olmuştu, saçlarına çiçeklerden bir taç bile takmıştı. Petyr da onun Kızböceği Prensi’ni oynamıştı. Catelyn on iki yaşından büyük olamazdı, Petyr ise bir oğlan çocuğuydu.

Robb lahdi inceledi. “Bu kimin mezarı?”

“Burada, Bu isimle Anılan Dördüncü Kral Tristifer yatıyor, Nehirlerin ve Tepelerin Kralı.” Babası bir zamanlar Catelyn’e kralın hikâyesini anlatmıştı. “Jenny’den ve onun prensinden binlerce yıl önce, İlk İnsanlar’ın krallıklarının, Andallar’ın vahşi saldırılarıyla art arda devrildiği günlerde, Üç Dişli Mızrak’tan Boğaz’a kadar hükmetti. Ona Adalet Çekici derlerdi. Yüz mücadelede savaştı ve doksan dokuz mücadeleyi kazandı, daha doğrusu ozanlar böyle söyler. Yükselttiği bu kale, Batıdiyar’daki en sağlam kaleydi.” Catelyn elini oğlunun omzuna koydu. “Yüzüncü mücadelesinde can verdi, Andal kralları ona karşı güç birliği yapmıştı. Beşinci Tristifer onun dengi değildi, çok zaman geçmeden krallık kaybedildi, daha sonra kale ve en sonunda da bütün soy. Andallar gelmeden önce binlerce yıl boyunca nehir topraklarına hükmeden Mudd Hanedanı, Beşinci Tristifer’le birlikte öldü.”

“Veliahtı onu başarısızlığa uğrattı.” Robb, elini aşınmış taşta gezdirdi. “Jeyne’i karnında bir bebekle bırakmayı umuyordum... yeterince denedik ama emin değilim...”

“Her zaman ilk seferde olmaz.” *Sen olmuştun gerçi.* “Yüzüncü seferde bile olmayabilir. Daha çok gençsin.”

“Gencim ve kralım,” dedi Robb. “Bir kralın veliahtı olmalıdır. Bir sonraki mücadelemde ölürsem, krallık benimle birlikte ölmemeli. Kanunlara göre taht sırasındaki bir sonraki kişi Sansa, yani Kışyarı ve kuzey ona geçecek.” Robb’un ağzı gerildi. “Ona ve lord kocasına. Tyrion Lannister. Buna izin verememem. Buna izin *vermeyeceğim. O cüce asla kuzeyin sahibi olmamalı. ”*

“Hayır,” diye onayladı Catelyn. “Jeyne sana bir oğul verene dek bir veliaht ilan etmelisin.” Bir an düşündü. “Babanın babasının kardeşi yoktu ama babasının babası, Lord Raymar Royce’un hanedanının alt dalına mensup bir oğulla evlenen bir kız kardeşe sahipti. Üç kızları oldu, kızların hepsi Vadi’nin küçük lordlarıyla evlendi. Bir Waynwood ve bir Corbray olduklarından eminim. En genci... bir Templeton olabilir ama...”

“Anne.” Robb’un ses tonu keskindi. “Unutuyorsun. Benim babamın dört oğlu var.”

Catelyn unutmamıştı; bu gerçeği görmek istemiyordu ama gerçek oradaydı işte. “Bir Kar, bir Stark değildir.”

“Jon, Kışyarı’nı bir kez bile görmemiş küçük bir Vadi lordundan daha fazla Stark’tır.”

“Jon, Gece Nöbetçileri’nin kardeşi. Evlenmeyeceğine ve mülk edinmeyeceğine dair yemin etti. Siyahları kuşananlar ömür boyu hizmet ederler.”

“Kral Muhafızlarının şövalyeleri de öyle. Fakat Lannisterlar’ı durdurmadı bu, Sör Barristan Selmy ve Sör Boros Blount’la işleri bittiğinde onların beyaz pelerinlerini çıkarmaktan çekinmediler. Eğer Sur’a Jon yerine yüz adam gönderirsem, bahse girerim ki onu verdiği yeminlerden azat etmenin bir yolunu bulurlar.”

Bu konuda kararım vermiş. Oğlunun ne kadar inatçı olabileceğini biliyordu Catelyn. “Bir piç miras alamaz.”

“Bir kraliyet fermanıyla meşru kılınmadığı takdirde,” dedi Robb. “Bir piçi meşru kılmanın, bir Yeminli Kardeşi yemininden azat etmekten daha çok emsali vardır.”

“Emsal,” dedi Catelyn acı acı. “Evet, Dördüncü Aegon ölüm döşeğindeyken bütün piçlerini meşru kıldı. Peki, bu ne kadar acıya, kedere, savaşa ve cinayete sebep oldu? Jon’a güvendiğini biliyorum. Ama onun oğullarına güvenebilir misin? Ya *oğullarının* oğullarına? Şeytan Karaateş’in taht talipleri, Targaryen Hanedanı’nı beş nesil boyunca rahatsız etti, Cesur Barristan son talibi Basamaktaşı’nda katledene kadar. Eğer Jon’u meşru kılarsan, onu tekrar piç yapmanın bir yolu yok. O evlenir ve ürerse, senin Jeyne’den yapacağın hiçbir oğul asla güvende olmaz.”

“Jon benim oğluma asla zarar vermez.”

“Theon Greyjoy’un Bran’a veya Rickon’a zarar vermediği gibi mi?”

Boz Rüzgâr, Kral Tristifer’in mezarının üstüne zıpladı, dişlerini gösterdi. Robb’un yüzü soğuktu. “Haksız olduğu kadar zalim bir soru bu. Jon, Theon’a benzemez.”

“Öyle olması için dua ediyorsun. Kız kardeşlerini düşündün mü? *Onların* hakları ne olacak? Kuzey, İblis’in eline geçmemeli, bu konuda hemfikiriz ama Arya ne olacak? Kanunlara göre Sansa’dan sonra o geliyor... senin öz kardeşin, meşru doğumlu...”

'“...ve *ölü.* Babamın başının kesildiği günden beri hiç kimse Arya’yı görmedi, duymadı. Neden kendine yalan söylüyorsun? Arya gitti, Bran ve Rickon gibi. Cüce ondan bir çocuk yaptığında Sansa’yı da öldürecekler. Geri kalan tek kardeşim Jon. Bir evlada sahip olamadan ölürsem, Jon’un benden sonraki Kuzey Kralı olmasını istiyorum. Seçimimi destekleyeceğini

ummuştum.”

“Yapamam,” dedi Catelyn. “Diğer konuların hepsinde Robb. Her şeyde. Ama bu... saçmalıkta değil. Benden bunu isteme.” “İstemek zorunda değilim. Ben kralım.” Robb arkasını dönüp uzaklaştı, Boz Rüzgâr mezardan aşağı atladı ve Robb’un peşinden gitti.

Tristifer’in taş lahdinin yanında tek başına kalan Catelyn, *ben ne yaptım*? diye düşündü bezgince. *Önce Edmure’u kızdırdım, şimdi de Robb’u fakat bütün yaptığım doğruları konuşmaktı. Erkekler gerçekleri duymaya katlanamayacak kadar hassas mı* ? Catelyn o anda ağlayabilirdi, gökyüzü onun yerine ağlamaya başlamış olmasaydı. Catelyn’in bütün yapabildiği, çadırına dönmek ve orada sessizce oturmak oldu.

Takip eden günlerde, Robb her ve hiçbir yerdeydi; öncü kuvvetin başında İri Jon’la birlikte at sürdü, Boz Rüzgâr’la keşfe çıktı, kafilenin sonuna koşturup artçı kuvvetin ve Robin Flint’in yanına gitti. Adamlar gururla, her şafakta ilk uyananın ve geceleri son uyuyanın Genç Kurt olduğunu söylüyordu ama Catelyn onun hiç uyumadığından şüpheleniyordu. *Ulu kurdu kadar zayıf ve aç görünüyor.*

Bir sabah, biteviye yağmurun altında at sürerlerken, “Leydim,” dedi Maege Mormont, “hüzünlü görünüyorsunuz. Bir sorun mu var?”

Lord kocam öldü, babam da öyle. İki oğlum katledildi Kızım, onun aşağılık çocuklarını taşıması için inançsız bir cüceye verildi. Diğer kızım kayıp, büyük ihtimalle ölü. Son oğlum ve tek kardeşim, ikisi de bana kızgın. Ne sorun olabilir ki? Ama bu gerçekler Leydi Maege’nin duymak isteyeceğinden fazlaydı. Aklından geçenleri söylemek yerine, “Bu şeytani bir yağmur,” dedi Catelyn. “Yeterince acı çektik ve önümüzde daha fazla tehlike, daha fazla keder var. Bunları yüreklice karşılamamız gerek, öten borularla ve cesurca dalgalanan sancaklarla. Lâkin bu yağmur bizi kırıyor. Sancaklar gevşek ve sırılsıklam bir halde yere sarkıyor, adamlar pelerinlerinin altına gömüldü, birbirleriyle hemen hemen hiç konuşmuyorlar. Ateş gibi yanması gereken yüreklerimizi ancak şeytani bir yağmur böyle soğutabilir.”

Dacey Mormont gökyüzüne baktı. “Üstüme yağmur yağmasını, ok yağmasına tercih ederim.”

Catelyn kendine rağmen gülümsedi. “Sen benden daha cesursun korkarım. Ayı Adası’nın bütün kadınları böyle savaşçı mıdır?”

“Evet, dişi ayılar,” dedi Leydi Maege. “Olmak zorundaydık. Eski zamanlarda, dar gemilere binmiş demiradamlar ya da Donuk Kıyı’dan yabanıllar yağma için gelirdi. Erkeklerimiz balık tutmak için uzağa gitmiş olurdu.

Arkalarında bıraktıkları kadınlar, kendilerini ve çocuklarını savunmak zorundaydı aksi takdirde kaçırılırlardı.”

“Kapımızın üstünde bir oyma vardır,” dedi Dacey. “Ayı postu giymiş bir kadın. Bir kolunda, göğsünden süt emen bir bebek taşır. Diğeri elinde bir savaş baltası vardır. Münasip bir leydi değildir ama onu her zaman çok sevmişimdir.”

‘Yeğenim Jorah bir keresinde eve münasip bir leydi getirmişti,” dedi Leydi Maege. “Onu bir turnuvada kazanmıştı. Kadın o oymadan nasıl da nefret ederdi.”

“Ve geri kalan her şeyden,” dedi Dacey. “Şu Lynesse’in altından eğrilmiş gibi saçları vardı. Krema gibi teni. Ama yumuşak elleri balta tutmak için yaratılmamıştı.”

“Göğüsleri de emzirmek için yaratılmamıştı,” dedi kızın annesi sertçe.

Catelyn, anne kızın kimden bahsettiğini biliyordu; Jorah Mormont ikinci karısını ziyafetler için Kışyarına getirirdi ve bir keresinde on beş gün boyunca kalede konuk olmuşlardı. Catelyn, Leydi Lynesse’in ne kadar genç, güzel ve mutsuz olduğunu hatırlıyordu. Genç kadın bir gece, müteaddit kadeh şaraptan sonra, kuzeyin Eski Şehirli bir Hightower’a göre olmadığını itiraf etmişti Catelyn’e. Kızı teselli etmeye çalışarak, “Bir zamanlar, aynı şeyleri hisseden Nehirovalı bir Tully vardı,” demişti Catelyn, “ama zaman içinde, burada sevebileceği pek çok şey buldu.”

Şimdi hepsi kayıp, diye düşündü.*Kışyarı, Ned, Bran, Rickon, Sansa, Arya, hepsi gitti. Yalnızca Robb kaldı.*Neticede Catelyn’in içinde fazlaca Lynesse Hightower ve çok küçük bir parça Stark mı vardı?*Keşke bir baltanın nasıl savrulacağını bilseydim, belki onları daha iyi koruyabilirdim.*

Günler günleri kovaladı ve yağmur yağmaya devam etti. Mavi Çatal boyunca at sürdüler. Önce, nehrin çaylardan ve derelerden ibaret bir karmaşaya çözüldüğü Yediçayı, sonra da, pırıltılı yeşil havuzların gafilleri yutmak üzere beklediği ve atların ayaklarının yumuşak zemin tarafından annesinin göğsündeki aç bir bebek misali emildiği Cadı Bataklığı’nı geçtiler. İlerleyişleri ağırdan da ağırdı. Arabaların yarısını bataklık çamurunda bırakmak zorunda kaldılar; yükleri, katırlar ve yük beygirleri arasında bölüştürdüler.

Lord Jason Mallister, Cadı Bataklığı’nın çamurlarının ortasında onlara yetişti. Mallister, adamlarıyla birlikte kafileye doğru at sürerken güneşin batmasına daha bir saat vardı ama Robb kafileyi defaten durdurdu. Sör Raynald Westerling, Catelyn’i kralın çadırına götürmek üzere geldi. Catelyn oğlunu bir maltızın yanında, kucağında bir haritayla buldu. Boz Rüzgâr, Robb’un ayaklarının dibinde uyuyordu. İri Jon’un yanı sıra Galbart Glover, Maege

Mormont, Edmure ve Catelyn'in tanımadığı bir adam daha Robb'la birlikteydi. Kel, etli butlu ve dalkavukluk tavırlı yabancıyı gördüğü anda, *bu adam bir lord değil,* diye düşündü Catelyn. *Bir savaşçı bile değil.*

Jason Mallister yerini Catelyn'e vermek için ayağa kalktı. Adamın saçlarında, hemen hemen kahverengiler kadar beyazlar vardı ama Denizgözcüsü Lordu hâlâ yakışıklıydı; ince ve uzun bir beden, güzelce tıraş edilmiş bir yüz, çıkık elmacık kemikleri ve hararetli mavi gri gözler. "Leydi Stark, sizi görmek büyük zevk. Güzel havadisler getirdim."

"Güzel havadislere ziyadesiyle ihtiyacımız var lordum," dedi Catelyn. Başının üzerindeki çadır bezine vuran yağmurun gürültüsünü dinleyerek oturdu.

Robb, Sör Raynald'ın çadırın kapısını kapatmasını bekledi. "Tanrılar dualarımızı duydu lordlarım. Lord Jason bize, Eski Şehirli bir ticaret gemisi olan *Myraharri'*m kaptanını getirdi. Kaptan, onlara bana anlattıklarını anlat."

"Tamam Majesteleri." Adam gergin bir şekilde kaim dudaklarını yaladı. "Denizgözcüsü'nden önce son uğradığın liman Pyke'taki Lord Limanıydı. Demiradamlar beni yarım yıldan fazla orada tuttular, evet yaptılar. Kral Balon'ın emri. Yalnız, pekâlâ, sözün uzunu ve kısası, kral öldü."

"Balon Greyjoy?" Catelyn'in kalbi bir vuruş atladı. "Bize Balon Greyjoy'un öldüğünü mü söylüyorsunuz?"

Hırpani kaptan başıyla onayladı. "Pyke'ın uçurumlu bir adanın üstünde inşa edildiğini biliyorsunuz. Kalenin bazı bölümleri, kıyının açıklarındaki büyük kayaların ve adacıkların üstüne kurulmuştur ve aralarında köprüler vardır. Lord Limanı'nda duyduklarıma göre batıdan bir fırtına gelmiş, yaşlı Lord Balon köprülerden birini geçerken rüzgâr köprüyü paramparça etmiş. Kral iki gün sonra kıyıya vurmuş, cesedi davul gibiymiş ve bütün kemikleri kırıkmış. Gözlerini yengeçler yemiş diye duydum."

İri Jon güldü. "Kral yengeçleri olmalı, akşam yemeğinde böylesine soylu bir pelte yediklerine göre, ha?"

Kaptan başını salladı. "Evet ama hepsi bu değil, hayır!" One eğildi. "Kralın *kardeşi* geri döndü."

"Victarion?" diye sordu Galbart Glover, şaşkındı.

"Euron. Ona Kargagöz derler, bugüne kadar denize açılmış korsanların en karasıdır. Yıllardır yoktu ama Lord Balon'ın bedeni soğur soğumaz ortaya çıktı, gemisi *Sükûnet*'le Lord Limanına girdi. Siyah yelkenler, kırmızı bir gövde ve dilsizlerden oluşan bir mürettebat. Duyduğuma göre Asshai'ye gidip gelmiş. Her nereye gittiyse şimdi evine döndü, doğrudan Pyke'a gitti ve poposunu Deniztaşı Tahtı'na oturttu, Lord Botley buna itiraz ettiğinde adamı bir fıçı deniz

suyunda boğdu. İşte ben o arada, ortalık karışmışken kaçabileceğim umuduyla *Myraham*'a koştum ve demir aldım. Kaçmayı başardım ve buradayım."

Adamın konuşması bittiğinde, "Kaptan," dedi Robb, "size minnettarım ve buradan ödülsüz ayrılmayacaksınız, işimiz bittiğinde Lord Jason sizi geminize geri götürecek. Lütfen dışarıda bekleyin."

"Öyle yapacağım Majesteleri. Öyle yapacağım."

Kaptan çadırdan çıkar çıkmaz İri Jon gülmeye başladı ama Robb, adamı bir bakışla susturdu. "Eğer Theon'un Euron Greyjoy'la ilgili söylediklerinin yarısı doğruysa, o adam hiç kimsenin aklındaki kral figürü değil. Theon tahtın meşru veliahtı, eğer ölmediyse... ama Demir Donanma'yı Victarion komuta ediyor. Euron Kargagöz, Deniztaşı Tahtinda otururken, Victarion'un Moat Cailin'de kalacağına inanmam. Geri dönmek zorunda."

"Balon'ın kızı da var," diye hatırlattı Galbart Glover. "Derinorman Kalesi'ni alan kız. Robett'in karısı ve çocuğu da onun elinde." "Derinorman Kalesi'nde kalırsa, elinde tutmayı umabileceği tek şey o kale olur," dedi Robb. "Kardeşler için gerçek olan şey, kız için daha da gerçek. Euron'u tahtan indirmek ve kendi hakkını talep etmek için evine yelken açması gerekir." Lord Jason Mallister'a döndü. "Denizgözcüsü'nde bir donanmanız var?"

"Bir donanma mı Majesteleri? Yarım düzine dargemi ve iki savaş kadırgası. Kendi kıyılarımı akıncılara karşı savunmak için yeterli ama Demir Donanma'yla bir mücadelede karşılaşmayı hayal edemem."

"Sizden bunu istemeyeceğim zaten. Demirdoğumlular Pyke'a doğru yelken açacak. Theon, insanlarının nasıl düşündüğü anlatmıştı bana. Her kaptan kendi güvertesinde kraldır. Bütün kaptanlar taht konusunda söz hakkı isteyecek. Lordum, iki dargeminizin Kartal Burnu'nun çevresinden dolaşarak Boğaz'a çıkması ve Bozsu Gözcüsü'ne gitmesi gerek."

Lord Jason tereddüt etti. "Bir düzine akarsu sulu ormana akar, hepsi sığ, alüvyon dolu ve haritalarda yok. Onlara nehir bile diyemem. Kanallar sürekli yön değiştiriyor ve değişiyor. Uçsuz bucaksız kıyı dilleri ve çürük ağaçların devrilmesiyle oluşan yığınlar var. Üstelik Bozsu Gözcüsü *hareket* ediyor. Gemilerim onu nasıl bulsun?"

"Benim sancağımı dalgalandırarak nehir yukarı gidin. Adalılar sizi bulur. Mesajımın Howland Reed'e varma şansını ikiye katlamak için iki gemi istiyorum. Bir gemide Leydi Maege, diğerinde Galbart olacak." Robb, adlarını zikrettiği kişilere döndü. "Kuzeyde kalan lordlarım için yazdığım mektupları taşıyacaksınız ama yakalanma ihtimalinize karşı mektuplardaki bütün emirler sahte olacak. Eğer yakalanırsanız, onlara kuzeye gittiğinizi söylemelisiniz. Ayı

Adasına döndüğünüzü veya Taşlı Kıyı'ya yelken açtığınızı." Parmağını haritaya vurdu. "Anahtar, Moat Cailin. Lord Balon bunu biliyordu, bu yüzden kardeşi Victarion'u Greyjoy kuvvetinin sert kalbiyle birlikte oraya gönderdi,"

"Taht kavgaları olsun ya da olmasın, demirdoğumlular Moat Cailin'i terk edecek kadar aptal değiller," dedi Leydi Maege.

"Değiller," diye kabul etti Robb. "Victarion, garnizonunun en iyi kısmını orada bırakır diye tahmin ediyorum. Yine de yanma alacağı her adam, dövüşmemiz gereken adamları bir kişi eksiltir. Ayrıca, kaptanlarının çoğunu da beraberinde *götürecek* buna inanın. Liderler. Eğer Deniztaşı Tahtı'nda oturmak istiyorsa, onun lehine konuşmaları için bu çeşit adamlara ihtiyacı olacak."

'Yol ağzından saldırmayı düşünemezsiniz Majesteleri," dedi Galbart Glover. "Girişler çok dar. Konuşlanmanın bir yolu yok. Moat Cailin'i bugüne kadar kimse alamadı."

"Güneyden alamadı," dedi Robb. "Ama biz aynı anda hem kuzeyden hem batıdan saldırırsak ve demiradamları, yol ağzında, benim ana kuvvetim zannettikleri şeyi püskürtürken arkadan yakalarsak, işte o zaman bir şansımız olur. Lord Bolton ve Freyler'le birleştiğimde on iki binden fazla adamım olacak. Onları yarımşar gün arayla üç mücadeleye bölmek ve yol ağzındaki mücadeleyi başlatmak niyetindeyim. Eğer Greyjoylar Boğaz'ın güneyini gözlüyorlarsa, bütün kuvvetimin aceleyle ve pervasızca Moat Cailin'e akın ettiğini görecekler.

Roose Bolton artçı kuvveti alacak, ben de merkezi komuta edeceğim. İri Jon, sen Moat Cailin'e karşı öncü kuvvetin başında olacaksın. Hücumun öyle amansız olsun ki, demirdoğumlular, kuzeyden üstlerine doğru sürünen birileri olup olmadığını merak etmeye vakit bulamasın."

İri Jon kıkırdadı. "Sürüngenleriniz hızlı gelse iyi olur, yoksa adamlarım o duvarlara yığılır ve siz daha yüzünüzü bile gösteremeden Moat Cailin'i kazanır. Siz sallana sallana geldiğinizde kaleyi size hediye ederim."

"Sahip olmaktan mutluluk duyacağım bir hediye," dedi Robb.

Edmure somurtuyordu. "Demiradamlara arkadan saldırmaktan bahsediyorsunuz efendimiz, ama onların kuzeyine nasıl geçeceksiniz?"

"Boğaz'da, hiçbir haritada görünmeyen yollar vardır dayı. Yalnızca adalıların bildiği yollar; bataklıkların arasındaki dar patikalar ve sazlıkların içinde sadece kayıkların takip edebileceği ıslak şeritler." Robb, iki ulağına döndü. "Howland Reed'e bana rehberler göndermesini söyleyin, ben yol ağzındaki mücadeleyi başlattıktan iki gün sonra. Bizzat benim sancağımın dalgalandığı *merkez* mücadeleye. İkizler'den üç ordu ayrılacak fakat sadece ikisi Moat Cailin'e varacak. Benim mücadelem, Ateşli Nehir'de tekrar ortaya çıkmak

üzere eriyip Boğaz'a karışacak. Dayımın düğününden sonra tez hareket edersek, yıl sonunda hepimiz mevzide olabiliriz. Demiradamlar önceki gece içtikleri şarap yüzünden başları zonklayarak uyanırken, biz yeni yüzyılın ilk gününde üç taraftan Moat Cailin'e saldırırız."

"Bu planı sevdim," dedi İri Jon. "Çok sevdim."

Galbart Glover ağzını ovuşturdu. "Riskler var. Adalılar sizi yüzüstü bırakacak olursa..."

"Eskisinden kötü durumda olmayız. Ama beni yüzüstü bırakmayacaklar. Babam, Howland Reed'in kıymetini bilirdi." Robb haritayı dürdü ve ancak o zaman Catelyn'e baktı. "Anne." Catelyn gerildi. "Bu planda benim de bir görevim var mı?" "Senin görevin güvende olmak. Boğaz'dan geçen yolumuz tehlikeli olacak ve kuzeyde bizi savaştan başka bir şey beklemiyor. Lâkin Lord Mallister savaş bitene dek seni Denizgözcüsü'nde, güvende tutmayı önerdi. Orada rahat edersin, biliyorum."

Jon Kar meselesinde sana karşı çıkmamın cezası bu mu? *Ya da bir kadın olmamın*? *Ve daha kötüsü, bir anne olmamın*? Herkesin onu izlediğinin farkına varmak Catelyn'in birkaç dakikasını aldı. *Biliyorlardı*, diye düşündü. Şaşırmaması gerekirdi; Kral Katili'ni serbest bırakarak arkadaş kazanmamıştı ve İri Jon'un, kadınların muharebe meydanlarında işi olmadığını söylediğini defalarca duymuştu.

Catelyn'in öfkesi yüzünde yanıyor olmalıydı, çünkü o bir kelime söylemeden önce Galbart Glover konuştu. "Leydim, Majesteleri haklı. En iyisi bizimle gelmeniz."

"Denizgözcüsü varlığınızla aydınlanacak Leydi Catelyn," dedi Lord Jason Mallister.

"Beni bir tutsak yapacaksınız," dedi Catelyn.

"Bir onur konuğu," diye ısrar etti Lord Jason.

Catelyn oğluna döndü. "Lord Jason'ı gücendirmek istemem," dedi resmi bir sesle, "lâkin yola seninle devam edemiyorsam Nehirova'ya dönmeyi tercih ederim."

"Karımı Nehirova'da bıraktım. Annemin başka bir yerde olmasını isterim. Bütün hazineni tek kesenin içine koyarsan, seni soymak isteyenlerin işini kolaylaştırmış olursun. Düğünden sonra Denizgözcüsü'ne gideceksin, bu kral emridir." Robb ayağa kalktı, Catelyn'in kaderi bir çırpıda belirlenmişti. Robb bir yaprak parşömen aldı. "Bir mesele daha var. Umuyoruz ki, Lord Balon arkasında bir karmaşa bıraktı. Ben aynı şeyi yapmayacağım. Henüz çocuğum yok, kardeşlerim Bran ve Rickon öldü, kız kardeşim bir Lannister'la evli. Benim

ardımdan kimin geleceğini uzun uzun ve çok fazla düşündüm. Şimdi, gerçek ve sadık lordlarım olarak sizlere, kararımın şahitleri sıfatıyla bu belgeyi mühürlemenizi emrediyorum.”

Bir kral gerçekten, diye düşündü Catelyn yenilmiş bir halde. Robb’un Moat Cailin için kurduğu tuzağın, az önce Catelyn’i düşürdüğü tuzak kadar iyi işlemesini umuyordu sadece.

SAMWELL

Beyazağaç, diye düşündü Sam. *Lütfen Beyazağaç olsun.* Beyazağaç'ı hatırlıyordu. Beyazağaç, kuzeye giderlerken çizdiği haritalarda vardı. Eğer bu köy Beyazağaç ise, Sam nerede olduklarını biliyordu. *Lütfen, olmak zorunda.* Bunu o kadar çok istiyordu ki ayaklarını bir an için unutmuştu, baldırlarındaki ve sırtındaki ağrıyı, zar zor hissettiği donmuş parmaklarını unutmuştu. Lord Mormont'u ve Craster'ı, yaratıkları ve Ötekiler'i bile unutmuştu. *Beyazağaç*, diye dua etti Sam, dinliyor olması muhtemel bütün tanrılara.

Ama bütün yabanıl köyleri birbirine benziyordu. Bu köyün ortasında devasa bir büvet ağacı vardı... fakat beyaz bir ağaç, ille de Beyazağaç anlamına gelmezdi. Beyazağaç'taki büvet ağacı bundan daha büyük değil miydi? Belki de yanlış hatırlıyordu Sam. Ağacın kemik beyazı gövdesine oyulan yüz uzun ve hüzünlüydü; gözlerinden, kurumuş özsuyundan mütevellit kırmızı gözyaşları akıyordu. *Kuzeye geldiğimizde de böyle mi görünüyordu?* Sam hatırlayamıyordu.

Ağacın çevresinde tek odalı, çatıları kesek kaplı birkaç kulübe, kütüklerden inşa edilmiş ve duvarları yosunla kaplanmış bir uzun salon, bir taş kuyu ve bir ağıl duruyordu... ama ne koyun vardı ne de insan. Yabanıllar, Mance Rayder'a katılmak üzere Ayazdiş'e gitmişti, evleri dışında sahip oldukları her şeyi yanlarına almışlardı. Sam bunun için müteşekkirdi. Gece yaklaşıyordu ve bir kez olsun bir çatının altında uyumak iyi olacaktı. Çok yorgundu. Kendini bütün hayatı boyunca yürümüş gibi hissediyordu. Çizmeleri parçalanmıştı, ayaklarındaki su kabarcıkları patlamış ve nasıra dönüşmüştü ama şimdi nasırların *altında* yeni su kabarcıkları vardı ve ayak parmakları donuyordu.

Ama ya yürüyecekti ya da ölecekti, Sam bunu biliyordu. Şebboy doğum yüzünden hâlâ zayıftı ve bunun yanı sıra bebeği taşıyordu; ata, Sam'den daha çok ihtiyacı vardı, ikinci at, Craster Kalesinden üç gün uzakta ölmüştü. Zavallı, yarı aç hayvanın o kadar dayanması bile mucizeydi. Büyük ihtimalle hayvanın işini Sam'in ağırlığı bitirmişti. Ata iki kişi binmeyi deneyebilirlerdi ama Sam yine aynı şeyin olmasından korkuyordu. *Ben yürüsem daha iyi olur.*

Şebboy’u ateş yakması için uzun salonda bıraktı, kendisi kulübelere göz atacaktı. Şebboy ateş yakmakta daha iyiydi; Sam çıraları bir türlü tutuşturamıyordu ve çakmak taşını çeliğe sürterek kıvılcım çıkarmaya çalıştığı son seferde, bıçağıyla kendini kesmeyi başarmıştı. Şebboy bıçak yarasını kapatmıştı ama Sam’in eli hâlâ katı ve ağrılıydı, üstelik eskisinden daha beceriksizdi. Sam, yarayı yıkaması ve sargıyı değiştirmesi gerektiğini biliyordu ama kesiğe bakmaya korkuyordu. Ayrıca hava o kadar soğuktu ki eldivenlerini çıkarmaktan nefret ediyordu.

Boş evlerin içinde ne bulmayı umduğunu bilmiyordu. Belki de yabanıllar geride biraz yiyecek bırakmıştı. Bakmak zorundaydı. Kuzeye giderlerken, Jon, Beyazağaç’taki kulübeleri aramıştı. Sam bir kulübenin içinde, karanlık bir köşeden gelen fare tıkırtılarını duydu, bunun dışında evlerin hiçbirinde eski samanlardan, eski kokulardan ve duman deliklerinin altındaki küllerden başka bir şey yoktu.

Sam büvet ağacına döndü ve bir süre oyma yüzü inceledi. *Bizim gördüğümüz yüz değil*, bu diye itiraf etti kendine. *Bu ağaç, Beyazağaç’takinin yarısı kadar bile değil.* Ağacın kırmızı gözleri kan ağlıyordu ve Sam bunu da hatırlamıyordu. Hantal hareketlerle dizlerinin üstüne çöktü. “Eski tanrılar, duamı duyun. Yedi, babamın tanrılarıydı ama ben Nöbet’e katıldığımda size yemin ettim. Şimdi bize yardım edin. Korkarım ki kaybolmuş olabiliriz. Üstelik açız ve çok üşüyoruz. Artık hangi tanrılara inandığımı bilmiyorum... ama lütfen, eğer oradaysanız bize yardım edin. Gilly’nin minik bir oğlu var.” Sam’in aklına gelenler bunlardı. Alacakaranlık koyulaşıyordu, büvet ağacının yaprakları hafifçe hışırdıyordu, kan kırmızı bin el misali dalgalanıyorlardı. Jon’un tanrılarının onu duyup duymadığını söyleyemezdi Sam.

Sam uzun salona geri döndüğünde Şebboy ateşi yakmıştı. Kürklerini açmış, göğsünde bebeğiyle ateşin yakınına oturmuştu. *Bebek de bizim kadar aç*, diye düşündü Sam. Yaşlı kadınlar, Craster’ın kilerinden onlar için yiyecek aşırmıştı ama Sam ve Şebboy yiyeceklerin çoğunu şimdiye kadar tüketmişlerdi. Sam, avın bol olduğu ve tazılarla avcıların ona yardım ettiği Boynuz Tepe’de bile umutsuz bir avcıydı. Şimdi bu sonsuz ve bomboş ormanda herhangi bir şey yakalama ihtimali çok azdı. Göllerde ve yarı donmuş derelerde balık tutma çabaları da kederli muvaffakiyetsizliklerdi.

“Daha ne kadar var Sam?” diye sordu Şebboy. “Hâlâ çok mu uzak?”

“Çok uzak değil. Eskiden olduğu kadar uzak değil.” Sam sırt heybesini çıkardı, hantalca yere oturdu ve bağdaş kurmaya çalıştı. Sırtı yürümekten o kadar çok ağrıyordu ki, tavanı destekleyen ahşap sütunlardan birine dayanmak

istiyordu ama ateş salonun ortasında, duman deliğinin altındaydı ve Sam'in rahattan çok sıcaklığa ihtiyacı vardı. "Birkaç gün sonra orada oluruz."

Sam'in haritaları yanındaydı fakat bu köy Beyazağaç değilse haritalar çok işe yaramayacaktı. *Gölün etrafından dolaşmak için fazlaca doğuya gittik,* diye endişelendi *ya da aynı yoldan geri dönmeye çalıştığımda fazlaca batıya.* Göllerden ve nehirlerden nefret etmeye başlamıştı. Buralarda tekneler ya da köprüler yoktu, yani göllerin etrafını dolaşmak ve nehirlerde geçitler aramak zorundalardı. Bir av patikasını takip etmek çalıların içinde debelenmekten daha kolaydı, bir bayırın etrafından dolaşmak o bayıra tırmanmaktan daha kolaydı. *Bannen ya da Dywen bizimle olsaydı şimdiye kadar Kara Kale'ye varmıştık, ortak salonda ayaklarımızı ısıtıyorduk.* Ama Bannen ölmüştü ve Dywen; Grenn, Efkârlı Edd ve diğeriyle birlikte gitmişti.

Sur yüz fersah uzunluğunda ve iki yüz on beş metre yüksekliğinde, diye hatırlattı Sam kendine. Eğer güneye doğru gitmeye devam ederlerse er ya da geç onu mutlaka bulurlardı. Ve güneye gittiklerinden emindi Sam. Gündüzleri yönünü güneş sayesinde buluyordu ve gökyüzünün açık olduğu gecelerde Buz Ejderha'nın kuyruğunu takip edebiliyordu, ikinci at öldüğünden beri geceleri pek yolculuk etmiyorlardı gerçi. Ağaçların altı dolunaylı gecelerde bile çok karanlıktı, Sam'in ya da son atın bacakları kolayca kırılabilirdi. *Şimdiye kadar epey güneye gelmiş olmalıyız, olmak zorundayız.*

Sam'in emin olamadığı şey, istemeden ne kadar doğuya ya da ne kadar batıya kaydıklarıydı. Sur'a varacaklardı, evet... bir gün ya da on beş sonra, Sur daha uzakta olamazdı, bu kesindi, kesin... ama *neredeydi*? Bulmaları gereken şey Kara Kale'deki kapıydı; yüz fersah boyunca Sur'ü geçmenin tek yolu.

"Sur, Craster'm eskiden söylediği kadar büyük mü?" diye sordu Şebboy.

"Daha büyük." Sam neşeli bir sesle konuşmaya çalışıyordu. "O kadar büyük ki, arkasında saklanan kaleleri bile göremezsin. Ama oradalar, göreceksin. Sur tamamen buzdur ama kaleler taştan ve ahşaptan inşa edilmiştir. Yüksek kuleler, derin mahzenler ve şöminesinde gece gündüz büyük ateşlerin yandığı kocaman bir uzun salon vardır. Orası öyle sıcaktır ki Şebboy inanamazsın." "Ateşin yanında durabilir miyiz? Ben ve bebek? Uzun zaman için değil, sadece kendimizi iyi ve ısınmış hissedene kadar?" "Ateşin yanında istediğin kadar durabilirsin. Yiyecek ve içecek de olacak. Baharatlı sıcak şarap, bir kâse soğanlı geyik eti yahnisi ve Hobb'un fırından yeni çıkmış ekmekleri. Ekmekler öyle sıcak olacak ki parmakların yanacak." Sam, ellerini ateşe uzatmak için eldivenlerini çıkardı ve çok vakit geçmeden bunu yaptığına pişman oldu. Uyuşmuş haldeki parmakları tekrar his kazanırken canı öyle yandı ki Sam

neredeyse çığlık atıyordu. Acıyı aklından uzaklaştırmak için, “Bazen kardeşlerden biri şarkı söyler,” dedi. “En iyi şarkı söyleyen Dareon’dur ama onu Doğugözcüsü’ne gönderdiler. Gerçi Halder var. Ve Kurbağa. Gerçek adı Todder, ama bir kurbağaya benziyor, biz de ona bu lakabı taktık. Şarkı söylemeyi seviyor ama korkunç bir sesi var.”

“Sen şarkı söylüyor musun?” Şebboy kürklerini yeniden düzenledi ve bebeği diğer göğsüne aldı.

Sam kızardı. “Ben... ben birkaç şarkı biliyorum. Küçükken şarkı söylemeyi severdim. Dans da ederdim ama babam bundan hiç hoşlanmazdı. Eğer etrafta zıplamak istiyorsam, bunu elimde bir kılıçla avluda yapmam gerektiğini söylerdi.”

“Bir güney şarkısı söyler misin? Bebek için?”

“Eğer istiyorsan.” Sam bir an düşündü. “Eskiden, uyku vaktimiz geldiğinde, rahibimizin bana ve kız kardeşlerime söylediği bir şarkı vardı, Yedi’nin Şarkısı.’ Sam boğazını temizledi ve yumuşak bir sesle söylemeye başladı:

Baba'nın yüzü güçlü ve katı,
Oturur ve ayırır doğruyla yanlışı.
Tartar kısa ve uzun hayatlarımızı
Ve Baba sever küçük çocukları

Anna hayat armağanı verir
Bütün kadınları gözetir
Gülümser ve bitirir kavgayı
Ve Anne sever küçük çocukları

Savaşçı düşmanın önünde durur
Nereye gitsek bizi korur
Elinde kılıcı, kalkanı, mızrağı, yayı
Ve Savaşçı savunur küçük çoçukları

Yaşlı Hatun çok bilgedir çok yaşlı
O görür bütün yazgımızı
Altın ışıltılı feneri kaldırır
Ve aydınlatır küçük çocukların yollarını

Demirci gece gündüz çalışır
Doğruya sevk eder insanları
Çekiçle, sabanla, parlak ateşle
Küçük çocuklar için yapar binalarını

Bakire gökyüzünde raks eder
O her aşığın iç çekişindedir
Gülüşü kuşlara uçmayı öğretir
Ve küçük çocuklara rüyalar verir

Yedi Tanrı yarattı hepimizi
Seslenirsek duyarlar sesimizi
Hadi kapat gözlerini düşmeyeceksin
Onlar seni görüyor küçük çocuk
Sadece kapat gözlerini düşmeyeceksin
Onlar seni görüyor küçük çocuk.

Sam, bu şarkıyı son kez söylediği zamanı hatırladı, annesiyle birlikte bebek Dickon'ı uyutmak için söylemişlerdi. Babası seslerini duyup öfkeyle odaya dalmıştı. Lord Randyll, "Buna daha fazla katlanmayacağım," demişti karısına sert bir şekilde. "Bu yumuşak rahip şarkılarıyla bir çocuğu mahvettin zaten, aynı şeyi bu bebeğe de mi yapacaksın?" Sonra Sam'e bakmıştı, "Şarkı söylemek zorundaysan gidip kız kardeşlerine söyle," demişti. "Seni oğlumun yakınlarında istemiyorum."

Şebboy'un bebeği uykuya dalmıştı. Öyle küçük ve sessiz bir şeydi ki Sam onun için korkuyordu. Bir adı bile yoktu. Sam, Şebboy'a bu konuyu sormuştu ama kız, bir çocuğa iki yaşından önce isim vermenin kötü şans getireceğini söylemişti. Çocukların pek çoğu ölmüştü.

Şebboy, göğsünü kürklerin içine soktu. "Çok güzeldi Sam. İyi şarkı söylüyorsun."

"Asıl Daeron'u duymalısın. Sesi şarap kadar tatlı."

"Biz en tatlı şarabı, Craster'ın beni karısı yaptığı gün içtik. O zaman yazdı, hava bu kadar soğuk değildi." Şebboy kafası karışmış gibi Sam'e baktı. "Sadece altı tanrıyı mı söyledin? Craster siz güneylilerin yedi tanrısı olduğunu söylerdi."

"Yedi," diye onayladı Sam, "ama kimse Yabancı'yı söylemez." Yabancı'nın yüzü ölümün yüzüydü. Ondan bahsetmek bile Sam'i huzursuz ediyordu. "Bir şeyler yemeliyiz. Bir iki lokma."

Tahta kadar sert birkaç sosisten başka yiyecekleri kalmamıştı. Sam, her ikisi için birkaç ince dilim kesti. Harcadığı güç yüzünden kolu ağrımıştı ama sebat etmeye yetecek kadar açtı. Sosis yeterince uzun çiğnendiğinde yumuşuyordu, tadı da güzel oluyordu. Craster'ın karıları sosisi sarımsakla tatlandırmıştı.

Yemek bittikten sonra Sam, Şebboy'dan müsaade istedi ve hem su dökmek hem de ata bakmak için dışarı çıktı. Kuzeyden acı bir rüzgâr esiyordu ve ağaçlardaki yapraklar önlerinden geçen Sam'e hışırdıyordu. Sam, atın su içebilmesi için derenin üstündeki ince buz tabakasını kırmak zorundaydı. *Hayvanı içeri alsam iyi olur*, diye düşündü. Şafak vakti uyandığında, gece boyunca dışarıda kalan atın soğuktan donmuş leşini bulmak istemiyordu. *Şebboy böyle bir şey olsa bile yola devam eder.* O çok cesur bir kızdı, Sam gibi değildi. Keşke Kara Kale'ye vardıklarında kızla ne yapacağını bilseydi Sam. Şebboy, Sam isterse onun karısı olacağını söyleyip duruyordu ama kara kardeşler eş almazdı. Üstelik Sam, Boynuz Tepeli bir Tarly'ydi, bir yabanılla asla evlenemezdi. *Başka bir şey düşünürüm. Sur'a sağ salim ulaşalım da gerisi*

sorun değil, gerisi hiç sorun değil.

Atı uzun salona doğru yürütmek yeterince kolaydı. Onu kapıdan içeri sokmak değil, ama Sam inat etti. Hayvanı salona soktuğunda Şebboy çoktan sızmıştı. Sam bir köşede atın ayaklarını bağladı, ateşe odun attı, ağır pelerinini çıkardı ve yabanıl kadının yanında kürklerin altına kıvrıldı. Sam'in pelerini üçünün de üstünü örtecek ve bedenlerinin ısısını muhafaza edecek kadar büyüktü.

Şebboy; süt, sarımsak ve küflü kürk kokuyordu ama Sam bu kokuya alışmıştı artık. Ona göre güzel kokulardı bunlar. Şebboy'un yanında uyumayı seviyordu. Kızın yanında uyumak, Boynuz Tepe'de kocaman bir yatağı iki kız kardeşiyle paylaştığı eski zamanları hatırlatıyordu. Lord Randyll bu durumun onu bir kız kadar yumuşak yaptığına karar verdiğinde, Sam'in kardeşleriyle birlikte uyuma meselesi son bulmuştu. *Soğuk hücremde tek başıma uyumak beni daha sert ya da daha cesur yapmadı gerçi.* Onu şimdi görse babasının ne düşüneceğini merak etti Sam. *Ötekiler'den birini öldürdüm lordum*, dediğini hayal etti. *Onu bir obsidiyen hançerle kestim, arkadaşlarım bana Katil Sam diyor artık.* Ama Lord Randyll, Sam'in hayallerinde bile şüpheyle kaşlarını çatıyordu sadece.

O gece tuhaf rüyalar gördü Sam. Yine Boynuz Tepe'deydi, kalede, ama babası orada değildi. Kale Sam'indi artık. Jon Kar onunlaydı. Yaşlı Ayı Lord Mormont da öyle. Grenn, Efkârlı Edd, Pyp, Kurbağa ve Nöbet'teki diğer bütün arkadaşları. Ama siyahlar yerine parlak renkler giyiyorlardı. Sam yüksek masadaydı ve bütün dostlarına ziyafet veriyordu, babasının büyük kılıcı Yürekfelaketi'yle rostodan kaim dilimler kesiyordu. Yemek için tatlı kekler ve içmek için ballı şarap vardı, şarkılar ve danslar vardı, herkes sıcaktı. Ziyafet bittiğinde Sam uyumak için yukarı çıktı; annesinin ve babasının yaşadığı lord dairesine değil, bir zamanlar kız kardeşleriyle paylaştığı odaya. Ama büyük ve yumuşak yatağın içinde, kardeşleri yerine Şebboy bekliyordu, üstünde kabarık bir kürkten başka bir şey yoktu, göğüslerinden süt sızıyordu.

Sam aniden uyandı, üşüyordu ve dehşet içindeydi.

Ateş, dumanlı közlere dönüşmüştü. Havanın kendisi donmuş gibiydi, çok soğuktu. Salonun köşesindeki at kişniyor ve arka ayaklarıyla kütükleri tekmeliyordu. Şebboy ateşin yanında oturuyordu, bebeğine sarılmıştı. Uyku mahmuru Sam doğruldu, ağzından çıkan nefes buharlaşıyordu. Uzun salon koyu gölgelerle doluydu, siyah ve daha siyah. Sam'in kolundaki tüyler ürperdi. *Bir şey yok,* dedi Sam kendine. *Üşüdüm, hepsi bu.*

Sonra, kapıda, gölgelerden biri hareket etti. Büyük bir gölge. *Hâlâ rüyadayım,*

diye dua etti Sam. *Ah, lütfen hâlâ uyuyor olayım, bu bir kâbus olsun. O öldü, o öldü, onun öldüğünü gördüm.* “Bebek için geldi,” dedi Şebboy ağlayarak. “Bebeğin kokusunu alıyor. Yeni doğmuş bir bebek hayat kokar. Hayat için geldi.”

Kocaman, koyu şekil, kapı pervazının altından geçerken eğildi, salona girdi ve ayaklarını sürüyerek onlara doğru ilerledi. Gölge, ateşin loş ışığında Minik Paul’e dönüştü.

“Git buradan,” diye bağırdı Sam. “Seni burada istemiyoruz.” Paul’un elleri kömürdü, yüzü süt, gözleri acı mavi parlıyordu. Sakalları kırağıyla beyazlamıştı ve omzuna bir kuzgun tünemişti. Kuzgun, Paul’un yanaklarını gagalıyordu, beyaz ve ölü eti yiyordu. Sam idrarını saldı ve bacaklarından aşağı inen sıcaklığı hissetti. “Şebboy, atı sakinleştir ve onu dışarı çıkar. Sen bunu yap.” “Sen...” diye başladı kız.

“Benim bıçağım var. Ejderhacamı hançer.” Sam ayağa kalkarken el yordamıyla hançeri bulup çıkardı. İlk hançeri Grenn’e vermişti ama şükürler olsun ki Craster Kalesi’nden kaçmadan önce Lord Mormont’un hançerini almayı akıl etmişti. Hançeri sıkıca tuttu, ateşten uzaklaştı, Şebboy’dan ve bebekten uzaklaştı. “Paul?” Cesur bir tonla konuşmaya çalışmıştı ama ağzından çıkan ses bir cırlamaydı. “Minik Paul. Beni tanıyor musun? Ben Sam, şişman Sam, Ödlek Sam, ormanda beni kurtardın. Ben bir adım daha atacak durumda değilken sen beni taşıdın. Bunu başka kimse yapamazdı ama sen yaptın.” Sam geri çekildi, burnunu çekerek ağlıyordu, hançer elindeydi. *Nasıl da korkağım.* “Bize zarar verme Paul. Lütfen. Bize neden zarar vermek isteyesin ki?”

Şebboy toprak zeminde sürünerek geri geri gitti. Yaratık, kıza bakmak için başını çevirdi ama Sam bağırdı, “*HAYIR!*” ve Paul tekrar ona döndü. Paul’un omzundaki kuzgun, adamın solgun ve lime lime yanağından bir parça et kopardı. Sam hançeri kaldırdı, bir demirci körüğü gibi nefes alıyordu. Şebboy salonun karşısındaki ata ulaştı. *Tanrılar bana cesaret verin,* diye dua etti Sam. *Bir kez olsun bana bir parça cesaret verin. Onun kaçmasına yetecek kadar bir zaman için.*

Minik Paul, Sam’e doğru hareketlendi. Sam, sırtı ahşap duvara yaslanana kadar geri çekildi. Sabit tutabilmek için hançeri iki eliyle birden kavradı. Yaratık ejderhacammdan korkuyormuş gibi görünmüyordu. Belki de ejderhacamının ne olduğunu bilmiyordu. Ağır ağır hareket ediyordu ama Minik Paul hayattayken bile hızlı bir adam değildi. Yaratığın arkasındaki Şebboy, atı sakinleştirmek için bir şeyler mırıldanıyor ve hayvanı kapıya doğru itiyordu. Ama at, yaratığın tuhaf ve soğuk kokusundan bir nefes almış olmalıydı. Aniden durdu, şahlandı, ön

ayakları buzlu havayı tekmeledi. Paul sese doğru döndü, Sam'e olan ilgisini tamamen kaybetmiş gibi görünüyordu.

Düşünmek, dua etmek ya da korkmak için vakit yoktu. Samwell Tarly öne fırladı ve hançeri Minik Paul'un sırtına sapladı. Paul onun geldiğini görmemişti bile. Kuzgun bir çığlık atarak havalandı. "Sen öldün!" diye bağırdı Sam yaratığı hançerlerken. "Sen öldün, sen öldün." Hançerledi, bağırdı, tekrar ve tekrar, Paul'un siyah pelerininde büyük yırtıklar açtı. Bıçak, yünün altındaki demir zırhın üstünde parçalanırken etrafa ejderhacamı kırıkları saçıldı.

Sam'in feryadı siyah havada beyaz sise dönüştü. Sam, işe yaramaz hançer kabzasını yere düşürdü ve Minik Paul arkasını dönerken o geriye doğru hızlı bir adım attı. Diğer bıçağını, bütün kardeşlerin taşıdığı çelik bıçağını çıkaramadan, yaratığın kara elleri Sam'in boğazına yapıştı. Paul'un parmakları öyle soğuktu ki yanıyordu âdeta. Parmaklar, Sam'in boğazının yumuşak etine gömüldü. *Kaç Şebboy, kaç*, diye bağırmak istedi Sam ama ağzını açtığında dışarı sadece boğulma sesi çıktı.

Parmaklar sonunda hançeri buldu ama Sam yaratığın karnına vurduğunda bıçağın ucu demir halkalarda kaydı ve hançer Sam'in elinden fırladı. Minik Paul'un parmakları merhametsizce kasıldı ve bükülmeye başladı. *Kafamı koparacak*, diye düşündü Sam çaresizce. Boğazı donmuş gibiydi, ciğerleri alev almıştı sanki. Beyhude bir çabayla yaratığın bileklerini yumrukladı, çekiştirdi. Paul'un bacaklarının arasını tekmeledi, nafileydi. Dünya iki mavi yıldıza, korkunç ve ezici bir ağrıya ve Sam'in gözyaşlarını gözlerinde donduracak kadar acımasız bir soğuğa dönüştü. Sam kıvrandı, debelendi, umutsuzca... ve sonra öne doğru yalpaladı.

Minik Paul iri ve güçlüydü, bununla birlikte Sam ondan daha ağırdı. Üstelik yaratıklar hantaldı, Sam bunu Yumruk'ta görmüştü. Paul bu beklenmedik hareket yüzünden bir adım geri sendeledi ve canlı adam ile ölü olan, birlikte yere devrildiler. Boğazındaki ellerden biri çarpmanın etkisiyle çözüldü ve Sam, buzlu kara parmaklar geri dönmeden önce ciğerlerine kısa bir nefes çekebildi. Ağzı kan tadıyla doldu. Bıçağını aramak için boynunu döndürdü ve turuncu bir pırıltı gördü. *Ateşi* Sadece közler ve küller kalmıştı ama yine de... Sam nefes alamıyordu, düşünemiyordu... Paul'u de onunla birlikte çekerek yana yuvarlandı. Kolları toprak zeminde çırpındı, aradı, uzandı, külleri karıştırdı, sonunda sıcak bir şey bulana dek... siyahın arasında kırmızının ve turuncunun için için yandığı kömürleşmiş bir odun parçası. Sam, parmaklarıyla kavradığı odun parçasını Paul'un ağzına indirdi, öyle sert vurmuştu ki yaratığın dişlerinin parçalara ayrıldığını hissetti.

Buna rağmen, yaratığın kıskacı gevşemedi. Sam'in son düşünceleri, onu seven annesine ve hayal kırıklığına uğrattığı babasına aitti. Paul'un kırık dişlerinin arasından yükselen dumanı gördüğünde, uzun salon Sam'in etrafında fırıl fırıl dönüyordu. Sonra ölü adamın yüzü alev aldı ve eller gitti.

Sam ciğerlerini havayla doldurdu ve bitkin bir halde yana yuvarlanarak Paul'den uzaklaştı. Yaratık yanıyordu, sakallarından kırağı damlarken sakallarının altındaki eti kararıyordu. Sam kuzgunun çığlığını duydu ama Paul hiç ses çıkarmıyordu. Yaratık ağzını açtığında dışarı sadece alevler çıktı. Ve gözleri... *Gitti, mavi ışıltı gitti.*

Sam kapıya doğru süründü. Hava öyle soğuktu ki nefes almak can yakıyordu ama nasıl güzel, nasıl tatlı bir acıydı o. Aceleyle salondan çıktı. "Şebboy?" diye seslendi. Şebboy, onu öldürdüm. Şeb..."

Kız büvet ağacına yaslanmıştı, bebek kollarındaydı. Yaratıklar tarafından sarılmıştı. Bir düzine yaratık vardı, yirmi, daha fazla... bazıları bir zamanlar yabanıldı ve hâlâ derilerle hayvan postları giyiyorlardı... ama çoğu Sam'in kardeşleriydi. Kız Kardeşli Lark'ı gördü Sam. Sessizayak'ı, Ryles'ı. Chett'in boğazındaki yağ bezesi siyahtı, çıbanları ince bir buz tabakasıyla kaplıydı. İşte şu da Hake'e benziyordu ama adamın kafasının yarısı yokken emin olmak zordu. Zavallı atı parçalara ayırmışlardı ve kanlı elleriyle hayvanın bağırsaklarını çıkarıyorlardı. Atın karnından beyaz buharlar yükseliyordu.

Sam'in ağzından ağlamaklı bir ses çıktı. "*Bu haksızlık...*"

"*Haksızlık* Kuzgun, Sam'in omzuna kondu. "*Haksızlık, haksızlık, haksızlık.*" Kanatlarını açıp Şebboy'la birlikte çığlık attı. Yaratıklar neredeyse kızın üstündeydi. Büvet ağacının kırmızı yapraklarının hışırtısını duydu Sam, onun bilmediği bir dilde birbirlerine fısıldıyorlardı. Yıldızların ışıkları telaşla kıpırdanıyor gibiydi ve etraftaki bütün ağaçlar inleyip çatırdıyordu sanki. Sam Tarly kesik süt rengine döndü ve gözleri tabak gibi büyüdü. *Kuzgunlar*! Büvet ağacındalardı, yüzlercesi, binlercesi, kemik beyazı dallara tünemişlerdi, yaprakların arasından bakıyorlardı. Çığlıklar atıp kanat çırparak, öfkeli bir bulut halinde yaratıkların üstüne kondular. .Chett'in yüzüne akın edip adamın mavi gözlerini gagaladılar. Kız Kardeşli'yi sinekler gibi kapladılar. Hake'ın parçalanmış kafasının içinden et parçaları çıkardılar. Öyle çok kuzgun vardı ki Sam yukarı baktığında ayı göremedi.

"*Git?* dedi Sam'in omzundaki kuzgun. "*Git, git, git?*

Sam koştu, ağzından buzlu buharlar tütüyordu. Yaratıklar kendilerine saldıran kara kanatlarla ve keskin gagalarla cebelleşiyordu, uğursuz bir sessizliğin içine düşmüşlerdi, ne bir hırıltı vardı ne de bir çığlık. Ama kuzgunlar

Sam’i umursamıyordu. Sam, Şebboy’un elini yakaladı ve kızı büvet ağacından uzaklaştırdı. “Gitmek zorundayız.”

“Ama nereye?” Şebboy, Sam’in arkasından koştu, bebeği kucağındaydı. “Atımızı öldürdüler. Biz nasıl...”

“*Kardeşim!*” Nida gecenin içinden geldi, bin kuzgunun çığlığının içinden. Ağaçların altında, tepeden tırnağa siyahlara ve grilere bürünmüş bir adam vardı, bir geyiğin sırtındaydı. “*Buraya*,” diye seslendi binici. Bir başlık yüzünü gölgeliyordu.

Siyah giyiyor. Sam, Şebboy’u adama doğru itti. Geyik devasaydı, bir sığın geyiğiydi, omuz boyu üç metreydi ve bir o kadar geniş boynuzları vardı. Hayvan, Şebboy’la Sam’i sırtına almak için dizlerinin üstüne çöktü. “Buraya,” dedi binici, Şebboy’u yukarı çekip arkasına oturtmak için eldivenli elini uzattı. Sonra Sam’in sırası geldi. “Teşekkür ederim,” diye pofladı Sam. Ama kendisine uzatılan eli yakaladığında, binicinin eldiven takmadığını fark etti. Adamın taş kadar sert parmaklı eli siyah ve soğuktu.

ARYA

Bayırın tepesine vardıklarında ve nehri gördüklerinde, Sandor Clegane dizginlerini sertçe çekip küfretti.

Demir siyahlığındaki gökyüzünden boşalan yağmur, yeşil ve kahverengi akıntıyı on bin kılıçla deliyordu. *Bir mil uzakta olmalı,* diye düşündü Arya. Döne döne akan suların içinden elli ağacın tepesi yükseliyordu, ağaçların gökyüzüne uzanan dalları, boğulan adamların kolları gibi görünüyordu. Islak yapraklardan oluşan kalın halılar sahil şeridini boğmuştu, Arya kanalın daha ilerisinde solgun ve şişmiş bir şey gördü, bir geyik ya da ölü bir at, akıntıyla birlikte ağır ağır sürükleniyordu. Bir ses de vardı, duyma eşiğinin sınırında pes bir hırıltı, bir köpeğin havlamadan hemen önce çıkardığı ses gibi.

Arya eyerinde kıpırdandı ve sırtında Tazının örgü zırhının halkalarını hissetti. Tazının kolları Arya'yı sarmıştı; solda yanık kol vardı, adam muhafaza için çelik bir kol zırhı takmıştı ama Arya, Tazı'yı sargıları değiştirirken görmüştü, sargıların altındaki et hâlâ yaralı ve iltihaplıydı. Fakat yanıklar Tazının canını yakıyorsa bile adam bununla ilgili bir ipucu vermiyordu.

"Bu Karasu Nehri mi?" Yağmurun ve karanlığın içinde, patikasız ormanlardan ve isimsiz köylerden geçerek öyle uzun bir yol katetmişlerdi ki, Arya'nın nerede olduklarına dair hiç fikri yoktu.

"Geçmek zorunda olduğumuz bir nehir. Bilmen gereken tek şey bu." Clegane zaman zaman Arya'yı cevaplıyordu ama onu karşılık vermemesi konusunda uyarmıştı. O ilk gün, Arya'ya pek çok uyarıda bulunmuştu adam. "Bana bir daha vurmaya kalkıştığında ellerini arkadan bağlarım," demişti. "Bir daha kaçmaya çalıştığında ayaklarını birbirine bağlarım. Çığlık atarsan, bağırırsan ya da beni ısırırsan ağzını bağlarım. Atı birlikte sürebiliriz ya da seni doğranmaya giden bir domuz gibi bağlayıp atın sırtına atarım. Senin tercihin."

Arya atı sürmeyi tercih etmişti ama ilk kamp kurduklarında, Tazının uyuduğundan emin olana kadar beklemiş ve adamın çirkin kafasını ezmek için kocaman, sivri kenarlı bir taş bulmuştu.

Adama doğru sürünürken, *gölge kadar sessiz,* demişti kendine ama yeterince sessiz değildi anlaşılan. Tazı uyumamıştı neticede. Belki de uyanmıştı.

Sebep her ne idiyse, Tazının gözleri açılmıştı, ağzı seğirmişti ve adam Arya'nın elindeki taşı bir bebeğin elinden alır gibi almıştı. Taşı çalıların içine fırlatırken, "Bunu görmezden geleceğim," demişti. "Ama tekrar denemek gibi bir aptallık yaparsan canını yakarım."

"Neden beni şimdi *öldürmüyorsun*? Mycah'ı öldürdüğün gibi?" diye bağırmıştı Arya. O zamanlar hâlâ cüretkârdı, korkak değil öfkeliydi.

Tuniğinden yakaladığı Arya'yı yanık yüzünün dibine çekerek cevap vermişti Tazı. "Bu ismi bir daha söylersen seni öyle kötü döverim ki ölmek istersin."

Bu olaydan sonra, her gece uyumaya giderken Arya'yı atın battaniyesine sarmış, ayak ve göğüs kısmını iplerle bağlamıştı. Arya sıkıca kundaklanmış bir bebeğe benziyordu böylece.

Yağmur tarafından kamçılanan nehri izlerken, *Karasu olmalı*, diye karar verdi Arya. Tazı, Joffrey'nin köpeğiydi; Arya'yı Kızıl Kale'ye geri götürüyordu, onu Joffrey'le kraliçeye verecekti. Arya havanın güneşli olmasını dilerdi, o zaman hangi yöne gittiklerini anlayabilirdi. Ağaçlardaki yosunlara daha fazla baktıkça kafası daha çok karışıyordu. *Karasu, Kral Topraklarında bu kadar geniş değildi ama yağmurlardan önceydi bu.*

"Bütün geçitler yok olacak," dedi Sandor Clegane, "nehri yüzerek geçmeye çalışacak da değilim."

Karşıya geçmenin yolu yok, diye düşündü Arya. *Lord Beric bizi mutlaka yakalar.* Clegane, büyük siyah aygırını çok hızlı koşturmuştu, izleri yok edip takipten kurtulmak için aynı yoldan üç kez geri dönmüştü, hatta bir keresinde, kabarmış bir nehrin ortasında yarım mil boyunca akıntıya karşı at sürmüştü... ama Arya ne zaman arkasına baksa haydutları görmeyi umuyordu hâlâ. Su dökmek için çalıların arasına gittiğinde adını ağaçların gövdesine kazıyarak haydutlara yardım etmeye çalışmıştı ama dördüncü seferde Tazı'ya yakalanmıştı ve yardım konusu kapanmıştı. *Sorun değil,* demişti kendi kendine, *Thoros beni alevlerinin içinde bulur.* Ama bulmamıştı. Henüz değil. Ve nehri geçtiklerinde...

"Harroway Kasabası fazla uzakta olamaz," dedi Tazı. "Lord Roote'un, Yaşlı Kral Andahar'a ait iki başlı su atını tuttuğu yer. Belki oradan geçeriz."

Arya, Yaşlı Kral Andahar'ı hiç duymamıştı. İki başlı at da görmemişti, özellikle de suyun üstünde koşan bir at, ama bir şey sormaması gerektiğini bilecek kadar akıllıydı. Tazı, aygırı döndürüp bayır çizgisi boyunca koşturarak nehir yatağını aşağı doğru takip ederken, Arya dilini tuttu ve atın üstünde kaskatı oturdu. Şimdi yağmur sırtlarına vuruyordu en azından. Arya, gözlerine batıp onu yarı kör eden ve yanaklarından aşağı süzülüp onu ağlıyormuş gibi

gösteren yağmurdan bıkmıştı. *Kurtlar asla ağlamaz,* diye hatırlattı kendine, yine.

Vakit, öğleni fazla geçmiş olamazdı ama gökyüzünde akşam karanlığı vardı. Arya'nın sayabileceğinden fazla gündür güneşi görmemişlerdi. Arya kemiklerine kadar ıslanmıştı, eyer yaraları vardı, burnu akıyordu, ağrı çekiyordu. Ateşi de vardı, bazen önlenemez bir şekilde titriyordu ama Tazı'ya hasta olduğunu söylediğinde adam sadece hırlamıştı. "Burnunu sil ve çeneni kapa," demişti. Tazı, zamanının yarısını eyerinde uyuyarak geçiriyordu artık. Sürdüğü aygırın, üstünde oldukları çiftçi yolunu ya da av patikasını takip edeceğine güveniyordu. Hayvan ağır bir süvari atıydı, hemen hemen bir savaş atı kadar iriydi fakat çok daha hızlıydı. Tazı ona *Yabancı* diyordu. Arya bir seferinde, Clegane bir ağacın dibine su dökerken atı çalmayı denemişti, Tazı'ya yakalanmadan kaçabileceğini düşünmüştü. Yabancı az kalsın Arya'nın yüzünü parçalıyordu. Sahibine karşı yaşlı bir iğdiş kadar uysaldı ama bunun dışında, kendisi kadar kara bir mizacı vardı. Arya daha önce bu kadar hızlı tekmeleyen ya da ısıran bir at görmemişti.

Saatler boyunca nehrin kenarından gittiler, Sandor Clegane'in bahsettiği yere varmadan önce, nehrin ince kolları olan iki çamurlu derenin içinden geçtiler. "Lord Harroway'in Kasabası," dedi Tazı ve sonra, "*Yedi cehennemi*" Kasaba suya gömülmüş ve terk edilmişti. Yükselen sular nehrin kıyılarından taşmıştı. Harroway'den geriye kalan; kerpiç bir hanın üst katı, batık bir septin yedi köşeli tepesi, taştan inşa edilmiş bir çember kulenin üçte ikisi, saz kaplı birkaç çatı ve bir baca ormanıydı.

Fakat kulenin bacasından duman tütüyordu ve kemerli bir pencerenin altına düz tabanlı geniş bir tekne zincirlenmişti. Teknenin bir düzine ıskarmozu vardı, ahşaptan oyulmuş iki büyük at başı teknenin başına ve kıçına yerleştirilmişti. *İki başlı at,* diye düşündü Arya. Güvertenin tam ortasında, çatısı kesek kaplı ahşap bir evcik vardı ve Tazı ellerini ağzına götürüp bağırdığında iki adam çıktı. Bir üçüncüsü çember kulenin penceresinde belirdi, ok takılmış bir arbalet taşıyordu. "*Ne istiyorsun*?" diye bağırdı adam çalkantılı kahverengi suların karşısından.

"Bizi karşıya geçirin," diye geri bağırdı Tazı.

Teknedeki adamlar birbirleriyle konuştular. Gri saçları, kaim kolları ve yamuk bir sırtı olan adam küpeşteye yaklaştı. *"Bir bedeli var."*

"Öyleyse öderim."

Neyle? diye merak etti Arya. Haydutlar Tazının altınlarını almıştı ama Lord Beric ona biraz gümüş ve bakır bırakmış olabilirdi. Bir tekne yolculuğu

birkaç bakırdan daha pahalı olamazdı...

Teknedeki adamlar yine birbirleriyle konuşuyorlardı. Sonunda, yamuk sırtlı olan döndü ve bağırdı. Ortaya altı kişi daha çıktı, kafalarını yağmurdan korumak için başlıklarını taktılar. Pencereden hâlâ adamlar çıkıyordu, güverteye atlıyorlardı. Adamların yarısı, yamuk sırtlı tekneciye adamın akrabaları olabilecek kadar çok benziyordu. Bazıları zincirleri çözüp uzun sırıkları kaldırdı, diğerleri geniş ağızlı kürekleri ıskarmozlara yerleştirdi. Tekne döndü ve sığlığa doğru ağır ağır yüzmeye başladı, gövdenin iki yanındaki kürekler düzenli bir şekilde suyu dövüyordu. Sandor Clegane tekneyi karşılamak için bayır aşağı at sürdü.

Teknenin kıç tarafı bayırın eteğine dayandığında, teknedeki adamlar oyma at başının altındaki geniş kapağı açtılar ve dışarı geniş bir meşe kalas uzattılar. Yabancı, suyun kenarında duraksadı ama Tazı hayvanın sağrısını tekmeledi ve onu iskele tahtasına çıkmaya zorladı. Yamuk sırtlı adam onları güvertede bekliyordu. “Sizin için yeterince ıslak mı sör?” diye sordu gülümseyerek.

Tazının ağzı seğirdi. “Teknene ihtiyacım var zekâna değil.” Clegane atından indi ve Arya’yı aşağı, yanma çekti. Adamlardan biri Yabancının dizginlerine uzandı. Hayvan çifte atarken, “Yerinde olsam bunu yapmazdım,” dedi Tazı, adama. Adam geri sıçradı, ıslak güvertede kaydı ve sert bir şekilde poposunun üstüne düştü, küfürler ediyordu.

Yamuk sırtlı tekneci artık gülümsemiyordu. “Sizi karşıya geçirebiliriz,” dedi aksi bir tavırla. “Sana bir altına mal olur. Bir tane at için. Bir tane de delikanlı için.”

“Uç ejderha?” Clegane havlar gibi güldü. “Üç ejderha karşılığında tekneyi almam gerekir.”

“Geçen yıl alabilirdin. Ama nehir böyleyken, sırf denizin yüzlerce mil açığına sürüklenmemek için sırıklarda ve küreklerde fazladan ellere ihtiyacım var. İşte sana seçenek. Ya üç ejderha verirsin ya da şu cehennem atına suyun üstünde yürümeyi öğretirsin.” “Dürüst eşkıyaları severim. Dediğin gibi olsun. Üç ejderha... bizi sağ salim karşı kıyıya çıkardığın zaman.”

‘Ya altınları şimdi alırım ya da karşıya geçmeyiz.” Adam, kalın ve nasırlı elini öne uzattı, avcu yukarıdaydı.

Clegane, kının içindeki bıçağı gevşetmek için uzunkılıcını silkti. “İşte *sana* seçenek. Ya kuzey kıyısında altın ya da güneyde çelik.” Adam, Tazı’nın yüzüne baktı. Orada gördüğü şeyden hoşlanmadığı belliydi. Teknecinin arkasında bir düzine adam vardı, ellerinde kürekler ve ahşap sırıklar olan güçlü

adamlar, fakat hiçbiri tekneciye yardım etmek için öne çıkmıyordu. Hep birlikte Sandor Clegane'i alt edebilirlerdi ama Tazı devrilmeden önce adamlardan birkaçını öldürürdü büyük ihtimalle. Bir süre sonra, "Sözünü tutacağını nereden bileyim?" diye sordu yamuk sırtlı tekneci.

Tutmayacak, diye bağırmak istedi Arya. Bağırmak yerine dudağını ısırdı.

"Şövalye onuru," dedi Tazı gülümsemeden.

O *şövalye bile değil.* Arya bunu da söylemedi.

"Bu işe yarar." Tekneci tükürdü. "Gelin öyleyse, sizi akşam çökmeden karşıya geçirebiliriz. Atı bağlayın, biz seyir halindeyken ürkmesini istemiyorum. Siz ve oğlunuz ısınmak isterseniz kabinde bir maltız var."

"Ben onun aptal oğlu değilim!" dedi Arya öfkeyle. Tazı'nın oğlu sanılmak bir oğlan sanılmaktan bile kötüydü. Arya o kadar çok kızmıştı ki adamlara *gerçek* kimliğini açıklayabilirdi ama Tazı onu yakasının arkasından yakaladı ve tek eliyle havaya kaldırıp ayaklarını güverteden kesti. "Sana şu *kahrolası ağzını kapalı tutmanı* daha kaç kez söylemem gerek?" dedi. Arya'yı, dişlerini takırdatacak kadar sert bir şekilde sarstıktan sonra yere bıraktı. "İçeri gir ve adamın dediği gibi kurulan."

Arya kendisine söyleneni yaptı. Büyük demir maltız kırmızı ışıldıyordu ve odayı boğucu bir ısıyla dolduruyordu. Ateşin yanında durmak, ellerini ısıtmak ve bir parça kurumak Arya'ya iyi gelmişti ama ayaklarının altındaki zeminin hareket ettiğini hissettiği anda kabin kapısından dışarı çıktı.

İki başlı at, boğulmuş Harroway'in çatılarının ve bacalarının arasında dikkatlice ilerleyerek sığlıkların içinde ağır ağır yüzüyordu. On iki adam kürek çekiyordu. Bir kayaya, ağaca ya da suya gömülmüş bir eve fazlaca yaklaştıklarında tekneyi sırıklarla geri iten dört kişi daha vardı. Yamuk sırtlı adam dümendeydi. Yağmur damlaları güvertenin yumuşak kaplamasında pıtırdıyor, teknenin başındaki ve kıçındaki uzun at başlarından sekiyordu. Arya yine ıslanıyordu ama umurunda değildi. Görmek istiyordu. Arbaletli adamın hâlâ çember kulenin penceresinde olduğunu gördü. Tekne, kulenin altından kayarken, arbaletli adamın gözleri Arya'yı takip etti. Arya bu adamın Tazı'nın bahsettiği Lord Roote olup olmadığını merak etti. *Bir lord gibi görünmüyor,* tabii, Arya'nın da bir leydi gibi göründüğü söylenemezdi.

Kasabayı arkalarında bırakıp nehre çıktıklarında akıntı iyice şiddetlendi. Arya, yağmurun yarattığı gri pusun içinden karşı kıyıdaki uzun taş sütunu seçebiliyordu. Sütunun, teknenin yanaşacağı iskeleyi işaretlediğine şüphe yoktu ama Arya sütunu görür görmez ondan uzağa sürüklendiklerini fark etti. Kürekçiler kürekleri daha büyük kuvvetle çekiyordu şimdi, nehrin öfkesiyle

boğuşuyorlardı. Nehirdeki yapraklar ve kırık dallar bir mancınıktan fırlatılmış gibi hızlı akıyordu. Sırıklı adamlar suya eğilmişti, tekneye yaklaşan her şeyi uzağa itiyorlardı. Burada rüzgâr da daha sertti. Arya ne zaman nehrin yukarısına bakmak için dönse yüzünde yağmur patlıyordu. Güverte hareket ettikçe Yabancı kişniyor ve tekmeler atıyordu.

Eğer yan taraftan suya atlarsam, daha Tazı yokluğumun farkına bile varamadan nehir beni alır götürür.

Arya omzunun üzerinden arkasına baktı ve Sandor Clegane'in ürkmüş atıyla cebelleştiğini gördü. Tazı'dan kaçmak için bundan daha iyi bir fırsat bulamazdı. *Bununla birlikte, boğulabilirim.* Jon, Arya'nın bir balık gibi yüzdüğünü söylerdi eskiden ama bu nehirde bir balık bile sorun yaşayabilirdi. Buna rağmen, boğulmak, Kral Topraklarına gitmekten daha iyi olabilirdi. Arya, Joffrey'yi düşündü ve pruvaya doğru süründü. Yağmurla kamçılanan nehir, çamur yüzünden kahverengine dönmüştü, sudan çok çorba gibi görünüyordu. Arya suyun ne kadar soğuk olduğunu merak etti. *Şimdikinden daha fazla ıslanamam.* Tek elini küpeşteye koydu.

Ama suya atlayamadan önce bir bağrışma duydu ve kafasını çevirdi. Adamlar, ellerinde sırıklarla ön tarafa doğru koşturuyordu. Arya bir an neler olduğunu anlayamadı. Sonra gördü: Kökünden sökülmüş devasa ve korkunç bir ağaç, teknenin üstüne doğru geliyordu. Sürüklenen ağacın düğüm halindeki kökleri ve dalları, kocaman bir deniz canavarının kollarıymış gibi suyun dışına uzanıyordu. Kürekçiler, siya ettikleri kürekleri çılgınca çekiyordu, tekneyi alabora edecek ya da gövdeyi içeri göçürecek bir çarpışmadan kaçınmaya çalışıyorlardı. Yaşlı adam dümeni kırdı, pruvadaki at nehrin aşağısına doğru dönmeye başladı ama çok yavaştı. Siyah ve kahverengi pırıldayan ağaç bir gemi mahmuzu misali hızla tekneye doğru geliyordu.

Mürettebattan iki adam, uzun sırıkları kullanarak ağacı bir şekilde yakaladığında, ağaç, pruvadan en fazla üç metre uzaktaydı. Sırıklardan biri kırıldı, havaya kıymıklar saçan uzun *çaaaaatttırtıyı* duyanlar, ayaklarının altındaki güvertenin parçalandığını zannedebilirdi. Ama ikinci adam ağacı sertçe itmeyi başardı, yönünü değiştirip tekneden bir parça uzaklaştırmaya yetecek kadar. Ağaç, teknenin sadece birkaç santim uzağından geçti, dalları pruvadaki at başını pençe misali tırmaladı. Tam tehlike geçmiş gibi görünürken, canavarın ana dallarından biri tekneye bir yan darbe indirdi. Tekne titredi. Arya kaydı, acıyla tek dizinin üstüne düştü. Kırık sırıklı adam o kadar şanslı değildi. Arya, bordadan suya düşen adamın çığlığını duydu. Sonra kahverengi öfkeli sular adamın üstüne kapandı, Arya'nın tekrar ayağa kalktığı süre içinde adam gözden

kaybolmuştu. Başka bir adam bir ip kangalı kaptı fakat suyun içinde ipi atacağı kimse yoktu.

Belki de nehrin aşağısında bir yerde sudan çıkar, diye düşünmeye çalıştı Arya ama bu düşünce boş çınlıyordu. Arya yüzme hevesini tamamen kaybetmişti. Sandor Clegane ona seslenip de kanlı bir dayak yemeden önce içeri girmesini söylediğinde, Arya uysal bir şekilde kabine gitti. O esnada tekne, onu denize sürüklemekten başka hiçbir şey istemeyen nehirle savaşarak kendi rotasına dönmeye çalışıyordu.

Sonunda karaya ulaştıklarında, mutat iskele yerinden en az iki mil aşağıdalardı. Tekne kıyıya öyle sert çarptı ki bir sırık daha kırıldı ve Arya az kalsın tekrar düşüyordu. Sandor Clegane, Arya'yı bir bez bebekten daha ağır değilmiş gibi kaldırıp Yabancının sırtına oturttu. Bütün tekne mürettebatı donuk ve bitkin gözlerle onlara bakıyordu, avcunu öne uzatan yamuk sırtlı adam dışında. "Altı ejderha," dedi adam. "Uç tane geçiş, üç tane de kaybettiğim adam için."

Sandor Clegane kesesini karıştırdı ve adamın avcuna buruş buruş bir parşömen tomarı koydu. "İşte. On tane al."

"On?" Teknecinin aklı karışmıştı. "Bu ne şimdi?"

"Ölü bir adamın senedi, dokuz bin ejderha ediyor ya da ona yakın." Tazı eyere tırmanıp Arya'nın arkasına oturdu ve nahoş bir gülümsemeyle aşağı baktı. "On tanesi senin. Geri kalanını almak için bir gün döneceğim, yani hepsini harcamaya kalkma."

Adam gözlerini kısarak parşömene baktı. 'Yazılar. Yazılar ne işe yarar. Altın söz verdin. Şövalye onuru dedin."

"Kahrolası şövalyelerin onuru yoktur. Bunu öğrenmenin vaktidir yaşlı adam." Tazı, Yabancıyı mahmuzladı ve dörtnala yağmurun içine daldı. Teknedeki adamlar arkalarından küfürler savurdu, birkaçı taş fırlattı. Clegane küfürleri de taşları da umursamadı. Çok geçmeden ağaçların karanlığında kayboldular, arkalarında kalan nehir gittikçe hafifleyen bir gürültüydü artık. "Tekne yarın sabaha kadar karşıya geçmeyecek," dedi Tazı, "ve teknedeki adamlar, bizden sonra karşılarına çıkacak aptallardan kağıt vaatler almayacak. Eğer haydut dostların bizi kovalıyorsa, çok güçlü yüzücüler olmaları gerek."

Arya kamburlaştı ve dilini tuttu.*Valar morghulis,*diye düşündü kederle. *Sör Ilyn, Sör Meryn, KralJojfrey, Kraliçe Cersei. Dünsen, Polliver, Tatlı Raff, Sör Gregor ve Vadeci, Ve Tazı, Tazı, Tazı.*

Yağmur durduğunda ve bulutlar dağıldığında Arya öyle kötü titreyip aksırıyordu ki Clegane gece için mola verdi, hatta bir ateş yakmaya çalıştı.

Ancak topladıkları dallar çok ıslaktı. Tazının yaptığı hiçbir şey bir kıvılcım çıkarmaya yetmiyordu. Sonunda dalları tiksintiyle tekmeleyip dağıttı. ‘Yedi kahrolası cehennem,” diye lanet okudu. “Ateşten nefret ediyorum.”

Bir meşe ağacının altındaki nemli kayalarda oturdular. Sert ekmek, küflü peynir ve tütsülenmiş sosisten oluşan soğuk akşam yemeklerini yerken, yapraklardan damlayan suyun yumuşak pıtırtılarını dinlediler. Tazı, hançeriyle eti dilimledi ve Arya’yı bıçağa bakarken yakaladığında gözlerini kıstı. “Aklından bile geçirme.” “Geçirmiyordum,” diye yalan söyledi Arya.

Tazı, bu cevapla ilgili ne düşündüğünü göstermek için aşağılama dolu bir kahkaha attı ama Arya’ya kalın bir dilim sosis verdi. Arya gözlerini Tazı’dan hiç çekmeden sosisi kemirdi. “Ablanı asla dövmedim,” dedi adam. “Ama mecbur bırakırsan seni döverim. Beni öldürmek için bir yol düşünmeyi bırak. Bulacağın hiçbir yol işine yaramaz.”

Arya’nın buna verecek cevabı yoktu. Sosisi kemirdi ve soğuk gözlerle adama baktı. *Taş kadar sert,* diye düşündü.

“Sen yüzüme bakıyorsun en azından. Hakkını yemeyeyim, seni küçük dişi kurt. Hoşlanıyor musun bari?”

“Hoşlanmıyorum. Yüzün yanık ve çirkin.”

Clegane, hançerinin ucundaki peynir parçasını Arya’ya uzattı. “Sen küçük bir aptalsın. Kaçmayı *başarsaydın* bile bu ne işine yarardı? Sadece daha kötü biri tarafından yakalanırdın.”

“*Yakalanmazdım,*” diye ısrar etti Arya. “Daha kötü biri yok.” “Ağabeyimle hiç tanışmadın. Gregor bir keresinde, sırf horluyor diye bir adamı öldürmüştü. Kendi adamını.” Tazı sırıttığında, yüzünün yanık tarafı geriliyor ve ağzı nahoş bir biçimde kıvrılıyordu. Yüzünün bu tarafında dudak yoktu, sadece bir kulağın kökü vardı.

“Ağabeyini çok iyi tanıyorum.” Şimdi düşününce, belki de Dağ daha kötüydü gerçekten. “Onu, Dunsen’ı, Polliver’ı, Tatlı Raff’ı ve Vadeci’yi.”

Tazı şaşkın görünüyordu. “Peki, Ned Stark’ın küçük ve kıymetli kızı bu çeşit adamları nereden tanıyor? Gregor evcil farelerini asla meclise götürmez.”

“Onları köyden tanıyorum.” Arya peyniri yedi ve bir parça sert ekmek almak için uzandı. “Gölün kenarındaki köy. Gendry’yi, beni ve Al Turtayı orada yakaladılar. Lommy Yeşilel’i de yakaladılar ama Tatlı Raff onu öldürdü, çünkü çocuğun bacağı yaralıydı.”

Clegane’in ağzı seğirdi. “Seni yakaladılar? Ağabeyim seni *yakaladı*?” Bu fikir adamı güldürdü, yarı hırlama yarı kükremeye benzer kekremsi bir ses. “Gregor elinde ne olduğunu bilmiyordu değil mi? Biliyor olamaz, bilseydi seni

bağırta bağırta Kral Toprakları'na geri götürür, Cersei'nin kucağına atardı. Ah, bu çok güzel. Ona bu hikâyeyi mutlaka anlatacağım, kalbini sökmeden önce."

Tazı, Dağ'ı öldürmekten ilk kez söz etmiyordu. "Ama o senin ağabeyin," dedi Arya kuşkuyla.

"Öldürmek istediğin bir ağabeyin olmadı mı hiç?" dedi Tazı. Tekrar güldü. "Belki de bir abla?" Arya'nın yüzünde bir şey görmüş olmalıydı, çünkü öne eğilip ona yaklaştı. "Sansa. O, değil mi? Küçük dişi kurt, sevimli kuşu öldürmek istiyor."

"Hayır," diye parladı Arya. "Ben *seni* öldürmek istiyorum." "Küçük arkadaşını ikiye böldüğüm için mi? Ondan çok daha fazlasını öldürdüm, sana yemin ederim. Bunun beni bir çeşit canavar yaptığını düşünüyorsun. Pekâlâ, belki de yapıyor, lâkin ablanın hayatını da kurtardım. Ayak takımı tarafından atından aşağı çekildiği gün, kalabalığı yardım ve onu kaleye geri götürdüm. Bunu yapmasaydım ablanın başına da Lollys Stokewoth'ün başına gelenler gelirdi. Ve bana şarkı söyledi. Bunu bilmiyordun değil mi? Ablan bana küçük, tatlı bir şarkı söyledi."

"Yalan söylüyorsun," dedi Arya hemen.

"Bildiğini düşündüğün şeylerin yarısı kadarını bile bilmiyorsun. *Karasu*? Yedi cehennemin neresinde olduğumuzu sanıyorsun sen? Nereye gittiğimizi sanıyorsun?"

Tazı'nın sesindeki tahkir, Arya'nm tereddüt etmesine sebep oldu. "Kral Toprakları'na dönüyoruz," dedi. "Beni Joffrey'ye ve kraliçeye götürüyorsun." Arya birdenbire bunun yanlış olduğunu anladı, sadece Tazının soruları sorma şeklinden. Ama *bir şey* söylemek zorundaydı.

"Seni kör, aptal, küçük, dişi kurt," dedi Tazı. Sesi demir bir eğe kadar sert ve pürüzlüydü. "Joffrey'yi boş ver, kraliçeyi boş ver, kardeşim dediği o çarpık ve küçük gargoyleyi boş ver. Onların şehriyle işim bitti, Kral Muhafızlarıyla işim bitti, Lannisterlar'la işim bitti. Bir köpeğin aslanlarla ne işi olur sorarım sana?" Su matarasına uzandı, büyük bir yudum aldı. Ağzını silerken matarayı Arya'ya uzattı. "Geçtiğimiz nehir Üç Dişli Mızrak'tı çocuk. *Üç Dişli Mızrak*, Karasu değil. Becerebilirsen, haritayı kafanda canlandır. Yarın Kral Yolu'na varacağız. Ondan sonra daha hızlı yol alırız, doğrudan İkizler'e. Seni annene teslim eden kişi ben olacağım. O soylu yıldırım lordu ya da o alevli rahip bozuntusu değil." Arya'nın yüzündeki ifadeyi görünce sırıttı. "Sadece haydut dostlarının fidye kokusu alabildiğini mi düşünüyordun? Dondarrion benim altınımı aldı, ben de seni aldım. Sen, benden çalınanlardan iki kat değerlisin derim. Seni korktuğun gibi Lannisterlar'a satsam üç kat değerlisin ama bunu

yapamayacağım. Bir köpek bile tekmelenmekten bıkar nihayetinde. Eğer şu Genç Kurt'ta, tanrıların kurbağalara verdiği kadar akıl varsa, beni lord ilan eder ve hizmetine girmem için yalvarır. Bana *ihtiyacı var*, bunu henüz bilmiyor olabilir gerçi. Belki onun için Gregor'u bile öldürürüm, bundan hoşlanır."

"Seni asla almaz," diye parladı Arya. "*Seni* almaz."

"O zaman ben de taşıyabileceğim kadar altın alır, Genç Kurt'un yüzüne güler ve yola düşerim. Beni almazsa öldürmeli, akıllılık etmiş olur. Lâkin yapmaz, duyduklarımdan anlıyorum ki babasına çok benziyor. Benim için hava hoş. Her halükârda ben kazanıyorum. Sen de öyle dişi kurt. Şimdi zırlamayı ve bana parlamayı bırak. Çeneni kapalı tut ve sana ne diyorsam onu yap, bakarsın dayının kahrolası düğününe bile yetişiriz."

JON

Kısrak nefes nefeseydi ama Jon hayvanı zorlamaya mecburdu. Sur'a Magnar'dan önce varmak zorundaydı. Eyeri olsaydı üstünde uyuyabilirdi ama yoktu ve düşmeden atın sırtında kalmak uyanıkken bile zordu. Yaralı bacağındaki ağrı dinmiyordu, yaranın iyileşmesi için Jon'un dinlemesi gerekirdi ama buna cesaret edemiyordu. Aksine, her ata binişinde yarayı baştan kanatıyordu.

Bir yokuşun başına çıktığında ve tepelerle tarlaların arasından kıvrılarak kuzeye giden Kral Yolu'nu gördüğünde Jon kısrağın boynunu okşadı ve "Şimdi yapmamız gereken tek şey yolu takip etmek kızım," dedi. "Sur yakında." Bacağı kütük gibi katılamıştı. Başı ateş yüzünden öyle sersemlemişti ki Jon kendini iki kez yanlış yöne giderken bulmuştu.

Sur yakında. Dostlarını ortak salonda baharatlı sıcak şarap içerken hayal etti. Hobb tencerelerinin başında olmalıydı, Donal Noye dökümhanede, Üstat Aemon kuşluğun altındaki dairesinde. *Ve Yaşlı Ayı*? *Sam, Grenn, Efkârlı Edd, ahşap dişleriyle Dyıven...* Jon, bazılarının Yumruk'tan kaçabilmiş olması için dua edebiliyordu sadece.

Ygritte de hep aklıdaydı. Kızın saçlarının kokusunu hatırlıyordu, bedeninin sıcaklığını... ve yaşlı adamın boğazını keserken yüzünden beliren ifadeyi. *Onu sevmekle hata ettin*, diye fısıldadı bir ses. *Onu terk etmekle hata ettin*, dedi bir başkası. Lord Stark'ın, Leydi Catelyn'e dönmek için Jon'un annesini terk ederken böyle parçalanmış hissedip hissetmediğini merak etti Jon. *O Leydi Catelyn'e yeminliydi ben de Gece Nöbetçileri 'ne.*

Ateşi öyle yüksekti ki, Köstebek Kasabası'ndan az kalsın nerede olduğunu bilmeden geçiyordu Jon. Kasabanın büyük bölümü yer altına gizlenmişti, küçülen ayın ışığının altında sadece birkaç küçük kulübe görünüyordu. Genelev, tuvalet kabini büyüklüğünde bir barakaydı, barakanın rüzgârla sallanan kırmızı feneri, karanlığın içinden bakan kanlı bir göze benziyordu. Jon, genelevin bitişiğindeki ahırda durdu. Kısrağının sırtından yarı yuvarlanır gibi aşağı inerken ahırdaki iki uyanık çocuğa seslendi. İtiraz kabul

etmeyen bir ses tonuyla, ‘Yeni bir ata ihtiyacım var, dizginli ve eyerli,” dedi. Çocuklar Jon’un istediklerini getirdiler; ayrıca bir matara şarap ve yarım somun esmer ekmek. “Kasabayı uyandırın,” dedi Jon çocuklara. “Onları uyarın. Sur’un güneyinde yabanıllar var. Eşyalarınızı toplayın ve Kara Kale’ye gidin.” Bacağındaki acı yüzünden dişlerini sıkarak, çocukların getirdiği siyah iğdişe bindi ve kuzey için dörtnala at sürdü.

Doğu semasındaki yıldızlar sönmeye başlarken, şafak sisinin ve ağaçların üzerinde yükselen Sur, Jon’un önünde belirdi. Ay ışığı buzun üstünde solgun pırıldıyordu. Jon iğdişini mahmuzladı. Kara Kale’nin, muazzam buz uçurumu altında kırık oyuncaklar misali yığılan taş kulelerini ve ahşap salonlarını görene dek çamurlu yolu takip etti. O sırada Sur, şafağın ilk ışıklarıyla pembe ve mor pırıltılara bürünmüştü.

Dış binaların önünden geçerken Jon’a meydan okuyacak bir nöbetçi görünmedi. Yolunu kesmek için kimse gelmedi. Kara Kale, Bozkalkan kadar viran görünüyordu. Avluların taşlarının arasındaki çatlaklarda kahverengi yabani otlar büyümüştü. Eski karlar Taş Kışla’nın çatısını kaplamış ve Jon’un, Yaşlı Ayinin kâhyası olmadan önce uyuduğu Hardin Kulesi’nin kuzeyinde yığınlar halinde birikmişti. Yangın sırasında pencerelerden taşan dumanın isli parmakları, Lord Kumandan Kulesi’ne siyah çizgiler çizmişti. Mormont yangından sonra Kral Kulesi’ne taşınmıştı ama Jon orada da hiç ışık görmedi. Yerden bakarken, iki yüz on beş metre yüksekliğindeki Sur’un üstünde yürüyen nöbetçiler olup olmadığını söyleyemezdi ama buzun güney cephesine ahşap bir yıldırım gibi tırmanan zikzaklı merdivende hiç kimse yoktu.

Silahhanenin bacasından duman yükseliyordu; çok inceydi, kuzey semasında belli belirsiz seçiliyordu ama yeterliydi. Jon atından indi ve topal adımlarla silahhaneye yürüdü. Açık kapıdan dökülen ısı sıcak bir yaz nefesi gibiydi, içeride, tek kollu Donal Noye körüklerin başında çalışıyordu. Sesi duyunca başını çevirdi. “Jon Kar?”

“Ta kendisi.” Jon; ateşe, yorgunluğa, bacağına, Magnar’a, yaşlı adama, Ygritte’e, her şeye rağmen gülümsedi. Geri dönmek güzeldi. Kocaman göbeği, omzuna iğnelenmiş kol yeni ve siyah sakallarla kaplı çenesiyle Noye’u görmek güzeldi.

Demirci, körükleri bıraktı. “Yüzün...”

Jon yüzünü neredeyse unutmuştu. “Bir derideğiştiren gözlerimi oymaya çalıştı.”

Noye kaşlarını çattı. “Yaralı ya da pürüzsüz, göreceğimi düşündüğüm son yüz seninkiydi. Mance Rayder’ın tarafına geçtiğini duyduk.”

Jon devrilmemek için kapıya tutundu. “Bunu size kim söyledi?”

“Jarman Buckwell. On beş gün önce döndü. Buckwell’in keşifçileri seni kendi gözleriyle gördüklerini iddia ediyorlar, koyun derisi bir pelerinin içinde yabanıl kafilesiyle birlikte at sürüyormuşsun.” Noye, Jon’u süzdü. “Pelerin kısmının doğru olduğunu görüyorum.”

“Aslında hepsi doğru,” diye itiraf etti Jon. “Ama başka şeyler de var.”

“O halde seni deşmek için bir kılıç çekmeli miyim?”

“Hayır. Aldığım emre göre davranıyordum. Qhorin Yarımel’in son emri. Noye, garnizon nerede?”

“Senin yabanıl dostlarına karşı Sur’u savunuyorlar.”

“Evet ama *nerede*?”

“Heryerde. Köpekbaşlı Harma, Havuzdaki Ormangözcüsü’nde görüldü. Çıngıraklı, Uzun Mezar’da. Ağlak da Buzizi’nde. Bütün Sur boyunca... buradalar, oradalar, Kraliçe Kapısı’nın yakınında Sur’a tırmanıyorlar, Bozkalkan’m kapılarına saldırıyorlar, Doğugözcüsü’nün karşısına yığılıyorlar... ama siyah bir pelerin gördükleri anda yok oluyorlar. Ertesi gün başka bir yerdeler.”

Jon boğazından yükselen iniltiyi yuttu. “Yanıltma hareketleri. Mance kuvvetimizi bölmek ve zayıflatmak istiyor, anlamıyor musun?” *Ve Bowen Marsh da onu memnun ediyor.* “Kapı burada. Saldırı burada.”

Noye, Jon’un yanına gitti. “Bacağın kan içinde.”

Jon ifadesiz gözlerle bacağına baktı. Doğruydu. Yarası yine açılmıştı. “Bir ok yarası...”

“Bir yabanıl oku.” Bu bir soru değildi. Noye’un yalnızca bir kolu vardı ama o kol kalın ve kaslıydı. Jon’un koluna girdi. “Süt gibi beyazsın, ayrıca yanıyorsun. Seni Aemon’a götürüyorum.”

“Vakit yok. Yabanıllar Sur’un güneyinde, kapıyı açmak için Kraliçenin Tacından geliyorlar.”

“Kaç kişiler?” Noye, Jon’u kapının eşiğine taşıdı.

“Yüz yirmi, yabanıllar için iyi silahlanmış sayılırlar. Bronz zırhlar, biraz çelik. Burada kaç adam kaldı?”

“Kırk küsür,” dedi Donal Noye. “Sakatlar, zayıflar ve hâlâ eğitimde olan yeşil çocuklar.”

“Eğer Marsh gittiyse kale kumandanı kim?”

Zırh ustası güldü. “Sör Wynton, tanrılar onu korusun. Kaledeki tek ve son şövalye. Mesele şu ki, Stout kumandan ilan edildiğini unutmuş gibi görünüyor ve kimse de gidip adama bunu hatırlatmıyor. Sahip olduğumuz tek

kumandan benim sanırım. Sakatların en acımasızı.”

En azından bu iyi bir haberdi. Tek kollu zırh ustası işini bilen bir adamdı ve savaş konusunda tecrübeliydi. Öte yandan Sör Wynton Stout... bir zamanlar iyi bir adam olduğu hususunda herkes hemfikirdi ama korucu olarak geçirdiği seksen yılın ardından ne gücü ne de zekâsı kalmıştı. Bir keresinde akşam yemeği sırasında uyuyakalmıştı, bir kâse bezelye çorbasının içinde boğuluyordu neredeyse.

“Kurdun nerede?” diye sordu Noye avluyu geçerlerken. “Hayalet. Sur’a tırmanırken onu bırakmak zorunda kaldım. Buraya geri döneceğini ummuştum.”

“Üzgünüm delikanlı. Onu hiç görmedik.” Topal adımlarla kuşluğun altındaki uzun, ahşap iç kaleye gidip üstadın kapısına çıktılar. Zırh ustası kapıyı tekmeledi. “*Clydas!*”

Bir süre sonra, siyahlara bürünmüş, düşük omuzlu, ufak tefek bir adam kapıda belirdi. Jon’u gördüğünde adamın minik pembe gözleri genişledi. “Delikanlıyı yatır. Üstadı getireceğim.”

Şöminede ateş yanıyordu ve oda çok havasızdı. Jon sıcaklık yüzünden sersemledi. Noye onu sırtüstü yere yatırdığı anda Jon dünyanın fırıl fırıl dönmesine engel olmak için gözlerini kapadı. Yukarıdaki kuşlukta gaklayan ve sızlanan kuzgunların sesini duyabiliyordu. “*Kar,*” diyordu bir kuş. “*Kar, kar, kar*.” Bu Sam’in marifetiydi, Jon hatırladı. Samwell Tarly sağ salim eve dönebilmiş miydi? Yoksa sadece kuşlar mı gelmişti?

Üstat Aemon’ın gelmesi uzun sürmedi. Ağır ağır hareket ediyordu, lekeli ellerinden birini Clydas’ın omzuna koymuştu, küçük ve dikkatli adımlarla ilerliyordu. Adamın ince boynunda ağır üstat zinciri vardı; demir, kurşun, saç ve diğer baz metallerin arasında altın ve gümüş halkalar ışıldıyordu. “Jon Kar,” dedi üstat, “kendini daha güçlü hissettiğinde, bana gördüğün ve yaptığın her şeyi anlatmalısın. Donal, ateşe bir kazan şarap ve demirlerimi koy. Kor gibi olmalarını istiyorum. Clydas, senin şu keskin bıçağına ihtiyacım olacak.” Üstat yüz yaşını geçmişti; kırılgan, saçsız ve tamamen kördü. Ama süt rengi gözleri hiçbir şey görmüyor olsa bile, üstadın zekâsı hâlâ gençliğindeki kadar keskindi.

Clydas pantolonunun bacağından çıkardığı bıçakla Jon’un eski kanla katılaşmış ve yeni kanla ıslanmış siyah pelerinini keserken Jon, “Yabanıllar geliyor,” dedi üstada. “Güneyden. Biz Sur’u tırmandık...”

Clydas, Jon’un kabaca bağlanmış sargısını kestiğinde, Üstat Aemon havayı kokladı. “Biz?”

“Onlarla birlikteydim. Qhorin Yarımel onlara katılmamı emretmişti.” Üstadın parmakları dürterek ve bastırarak yarayı incelerken Jon irkildi. “Thenn

Magnar'ı... *ahhhh*, canım yanıyor." Dişlerini sıktı. "Yaşlı Ayı nerede?"

"Jon... bunu söylemek bana keder veriyor ama Lord Kumandan Mormont, Craster Kalesi'nde öldürüldü, Yeminli Kardeşler'inin eliyle."

"Kard... *kendi adamlarımız*?" Aemon'ın sözleri, parmaklarından yüz kat beter acı vermişti. Yaşlı Ayı'yı son gördüğü haliyle hatırladı Jon; omzunda mısır için gaklayan kuzgunuyla, çadırının önünde dururken. *Mormont öldü mü?* Yumruk'taki mücadelenin izlerini gördüğünden beri bundan endişe ediyordu ama aldığı darbe buna rağmen ağırdı. "Kim yaptı? Ona kim ihanet etti?" "Eski Şehirli Garth, Ollo Kesikel, Kama... hırsızlar, korkaklar ve katiller, sürü halinde. Bunun olacağını tahmin etmeliydik. Nöbet eskisi gibi değil. Serserileri hizada tutmak için çok az dürüst adam var." Donal Noye üstadın bıçaklarını ateşte çeviriyordu. "Bir düzine sadık adam geri dönmeyi başardı. Efkârlı Edd, Dev, arkadaşın Yaban Öküzü. Hikâyeyi onlardan duyduk."

Sadece bir düzine adam mı? Kara Kale'den, Lord Kumandan Mormont'la birlikte iki yüz adam ayrılmıştı. Nöbet'in en iyilerinden iki yüz adam. "Marsh'm artık Lord Kumandan olduğu anlamına mı geliyor bu?" Yaşlı Nar cana yakın bir adam ve sebatkâr bir Baş Kâhya'ydı fakat bir yabanıl ordusuyla yüzleşmek için acınacak derecede uygunsuzdu.

"Şimdilik, bir seçim düzenlenene kadar," dedi Üstat Aemon. "Clydas, bana matarayı getir."

Bir seçim. Qhorin Yarımel ile Sör Jaremy Rykker ölüyken ve Ben Stark hâlâ kayıpken, seçilecek kim vardı? Bowen Marsh ya da Sör Wynton Stout olmayacağı kesindi. Thoren Smallwood ya da Sör Ottyn Wythers, Yumruk'tan sağ çıkmayı başarabilmişler miydi? *Hayır*; *yeni kumandan Cotter Pyke yahut Sör Denys Mallister olur. Ama hangisi?* Gölge Kule'deki ve Doğugözcüsü'ndeki kumandanlar iyi adamlardı fakat çok farklılardı; Sör Denys soylu ve ihtiyatlıydı, cesur olduğu kadar yaşlıydı, Pyke daha gençti, gayrimeşru doğmuştu, açıksözlü ve fazlasıyla cüretkârdı. Daha kötüsü, iki adam birbirinden nefret ediyordu. Yaşlı Ayı onları sürekli Sur'un iki ucunda, birbirlerinden uzakta tutmuştu. Mallisterlar'ın demirdoğumlulara karşı duyduğu güvensizlik adamların kemiklerine işlemişti, Jon bunu biliyordu.

Bıçak gibi bir sancı Jon'a kendi kederlerini hatırlattı. Üstat, Jon'un elini sıktı. "Clydas, haşhaş sütünü getir."

Jon doğrulmaya çalıştı. "Haşhaş sütüne ihtiyacım yok."

"Var," dedi Aemon sertçe. "Bu canını yakacak."

Donal Noye odasının karşısına geçip Jon'u tekrar sırtının üstüne itti. "Kıpırdama yoksa seni bağlarım." Demirci tek kolla bile, Jon'u bir çocukmuş

gibi kolayca hareketsiz hale getirmişti. Clydas yeşil bir matara ve taş bir kupayla geri döndü. Üstat Aemon kupayı ağzına kadar doldurdu. “Bunu iç.”

Jon mücadelelerinde dudaklarını ısırmıştı. Yoğun ve tebeşirimsi sıvıya karışan kanın tadını alabiliyordu. Tek yapabildiği, içtiği sütü kusmamaya çalışmak oldu.

Clydas bir çanak sıcak su getirdi. Üstat Aemon, yaradaki irini ve kanı yıkadı. Adam çok nazik davranıyordu ama en hafif dokunuş bile Jon’un çığlık atmak istemesine sebep oluyordu.

“Magnar’ın adamları disiplinli ve bronz zırhları var,” dedi Jon. Konuşmak, aklını bacağından almasına yardım ediyordu.

“Magnar, Skagos’taki bir lorddur,” dedi Noye. “Sur’a ilk geldiğimde, Doğugözcüsü’nde Skagos Oğulları vardı, onların Magnar’dan bahsettiğini hatırlıyorum.”

“Jon bu kelimeyi eski anlamında kullanıyor bence,” dedi Üstat Aemon. “Bir hanedan adı değil de bir unvan olarak. Eski Dil’den gelir.”

“Lord demek,” diyerek üstadı onayladı Jon. “Styr, Ayazdiş’in en kuzeyinde yer alan Thenn isimli bir yerin Magnar’ı. Kendisine ait yüz adamı ve Lütuf u en az bizim kadar iyi bilen yirmi süvarisi var. Gerçi Mance boruyu bulamadı, bu da bir şey sayılır. Kış Borusu; Sütnehri boyunca aradığı şey buydu.”

Üstat Aemon elindeki pamuk bezle duraksadı. “Kış Borusu kadim bir efsanedir. Sur’un Ötesindeki Kral böyle bir şeyin var olduğuna inanıyor mu gerçekten?”

“Hepsi inanıyor,” dedi Jon. “Ygritte yüzlerce mezar açtıklarını söyledi... Sütnehri Vadisi’nin dört bir yanındaki kral ve kahraman mezarlarını açmışlar ama boruyu bulama...”

“*Ygritte kim*?” diye sordu Donal Noye doğrudan.

“Özgür insanlardan bir kadın,” dedi Jon. Onlara Ygritte’i nasıl açıklayabilirdi? *Çok sıcak, zeki ve komik bir kız. Bir erkeği öpebilir ya da boğazını kesebilir.* “Styr’le birlikte ama o... genç, yalnızca bir kız aslında, vahşi ama ...” *Ateş yaktığı için yaşlı bir adamı öldürdü.* Jon, dilinin kalınlaştığını ve peltekleştiğini hissediyordu. Haşhaş sütü aklını bulandırmıştı. “Onunla yeminimi bozdum. Amacım asla bu değildi ama...” *Hataydı. Onu sevmek hataydı, onu terk etmek hataydı...* “Yeterince güçlü değildim. Yarımel bana emir verdi, onlarla birlikte at sür, yemek ye, gözle, geri adım atmamalıyım, ben...” Başı ıslak yünlerle sarılmış gibiydi.

Üstat Aemon Jon’un yaralarını tekrar kokladı. Kanlı bezi çanağa batırdı

ve, “Donal, sıcak bıçağı ver lütfen,” dedi. “Delikanlıyı hareketsiz tutman gerekecek.”

Korlaşmış bıçağı gördüğünde, *bağırmayacağım*, dedi Jon kendi kendine. Ama bu yeminini de bozdu. Clydas üstadın eline rehberlik ederken Dönel Noye, Jon’u yere bastırdı. Jon hareket etmedi, yumruğunu tekrar ve tekrar yere vurmak dışında. Acısı öyle büyüktü ki, o acının içinde kendini küçük, zayıf ve çaresiz hissetti, karanlıkta ağlayan bir çocuk gibi. Yanık et kokusu burnuna çarptığında ve kulaklarında kendi çığlığı yankılandığında, *Ygritte,* diye düşündü. *Mecburdum.* Çektiği acı, tek kalp atışı boyunca azalmaya başladı. Ama sonra demir tekrar dokundu ve Jon bayıldı.

Göz kapakları titreyerek açıldığında, Jon kalın yünlere sarılmıştı ve yüzüyordu. Hareket edemiyordu ama sorun değildi. Bir süre için Ygritte’in onunla birlikte olduğunu ve nazik elleriyle ona dokunduğu hayal etti. Sonunda gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

Bir sonraki uyanış o kadar halim değildi. Oda karanlıktı ama battaniyelerin altındaki acı geri dönmüştü. Jon’un bacaklarındaki zonklama en küçük harekette kor bir bıçağa dönüşüyordu. Jon bunu, hâlâ bir bacağı olup olmadığını anlamak için bakmaya çalışırken en sert şekilde öğrendi. Soluğu kesilmiş halde çığlığını yuttu ve yine yumruğunu sıktı.

“Jon?” Odada bir mum belirdi, kocaman kulakları ve her şeyiyle çok iyi hatırlanan bir yüz Jon’a bakıyordu. “Hareket etmemelisin.”

“Pyp?” Jon uzandı ve diğer çocuk Jon’un elini tutup sıktı. “Gittiğini düşünmüştüm,” dedi Jon.

‘Yaşlı Nar’la birlikte mi? Hayır, benim fazla ufak ve yeşil olduğumu düşünüyor. Grenn de burada.”

“Ben de buradayım.” Grenn yatağın diğer yanma yürüdü. “Uyuyakalmışım.”

Jon’un boğazı kurumuştu. “Su,” diye inledi. Grenn su getirdi, bardağı Jon’un dudaklarına götürdü. “Yumruk’u gördüm,” dedi Jon büyük bir yudumdan sonra. “Kanı, ölü atları... Noye bir düzine adamın geri döndüğünü söyledi... kimler?”

“Dywen döndü. Dev, Efkârlı Edd, Tatlı Donnel Hill, Ulmer, Solak Lew, Garth Boztüy. Dört ya da beş kişi daha. Ben.”

“Sam?”

Grenn bakışlarını kaçırdı. “Ötekiler’den birini öldürdü Jon. Gördüm. Öteki’ni, onun için yaptığın ejderhacamı hançerle bıçakladı. Ona Katil Sam demeye başladık. Bundan nefret ediyordu.”

Katil Sam. Sam Tarly’den daha az savaşçı olabilecek birini hayal bile edemiyordu Jon. “Ona ne oldu?”

“Onu bıraktık.” Grenn’in sesi perişandı. “Onu sarstım, ona bağırdım, hatta yüzünü tokatladım. Dev onu ayağa kaldırmaya çalıştı ama Sam çok ağırdı. Eğitimde nasıl yere kıvrıldığını ve ağlayarak öylece yattığını hatırlıyor musun? Craster Kalesi’nde ağlamıyordu bile. Kama ve Ollo yiyecek bulmak için duvarları yıkıyordu, Garth’la Garth dövüşüyordu, diğerlerinden bazıları Craster’ın karılarına tecavüz ediyordu. Efkârlı Edd, bütün sadık adamların Kama’nın grubu tarafından öldürüleceğini düşündü, neler yaptıklarını anlatmamıza engel olmak için. Bizim bir adamımıza karşı onların iki adamı vardı. Sam’i Yaşlı Ayı’yla bıraktık. Yerinden kalkmıyordu Jon.”

Sizler onun kardeşleriydiniz, demek üzereydi Jon. *Onu yabanılların ve katillerin arasında nasıl bırakabildiniz*?

“Hâlâ hayatta olabilir,” dedi Pyp. “Yarın ortaya çıkıp hepimizi şaşırtabilir.”

“Evet, hem de Mance Rayder’ın kafasıyla.” Grenn sesinin neşeli çıkması için çabalıyordu, Jon bunun farkındaydı. “Katil Sam!”

Jon tekrar oturmaya çalıştı. İlk seferdeki kadar büyük bir hataydı bu. Küfürler ederek bağırdı.

“Grenn, gidip Üstat Aemon’ı uyandır,” dedi Pyp. “Jon’un haşhaş sütüne ihtiyacı olduğunu söyle.”

Evet, diye düşündü Jon. “Hayır,” dedi. “Magnar...” “Biliyoruz,” dedi Pyp. “Sur’un üstündeki devriyelere gözlerini güneyden ayırmamaları söylendi ve Donal Noye, Rüzgârsırt Bayırı’na Kral Yolu’nu gözlemeleri için adamlar gönderdi. Üstat Aemon da Doğugözcüsü’ne ve Gölge Kule’ye kuşlar yolladı.” Üstat Aemon ayaklarını sürüyerek yatağın yanına geldi, elini Grenn’in omzuna koydu. “Jon, kendine fazla yüklenme. Uyanmış olman iyi ama iyileşmek için zamana ihtiyacın var. Yaranı kaynar şarapla boğduk ve ısırgan otu, hardal tohumu ve küflü ekmek lapasıyla örttük ama dinlemezsen...”

‘Yapamam,” dedi Jon. Acıyla cebelleşerek doğrulmaya çalıştı. “Mance yakında burada olacak... binlerce adam, devler, mamutlar... Kışyarı’na haber salındı mı? Ya krala?” Alnından ter damlıyordu. Bir an için gözlerini kapadı.

Grenn, Pyp’e tuhaf bir bakış attı. “Bilmiyor.”

“Jon,” dedi Üstat Aemon. “Sen uzaklardayken çok şey oldu ve bunların çok azı iyi. Balon Greyjoy kendini tekrar kral ilan etti ve dargemilerini kuzeye karşı gönderdi. Dört bir yanda yabani otlar misali krallar bitti. Biz hepsine dilekçeler gönderdik ama hiçbiri yardıma gelmedi. Kılıçları için daha acil

meseleleri var, biz gözlerden ırağız ve unutulmuşuz. Ve Kışyarı... Jon, metin ol. Kışyarı artık yok...”

“Artık yok mu?” Jon, Aemon’ın beyaz gözlerine ve kırışık yüzüne baktı. “Kardeşlerim Kışyarı’nda. Bran ve Rickon...”

Üstat, Jon’un alnına dokundu. “Çok, çok üzgünüm Jon. Kardeşlerin, Theon Greyjoy’un emriyle öldüler. Theon, Kışyarı’nı Lord Balon adına ele geçirdikten sonra. Babanın sancak beyleri Kışyarı’nı geri alma tehdidinde bulununca Theon kaleyi ateşe verdi.”

“Kardeşlerinin intikamı alındı,” dedi Grenn. “Bolton’ın oğlu bütün demiradamları öldürdü ve söylenenlere göre, yaptıklarından ötürü Theon’u santim santim yüzdü.”

“Üzgünüm Jon.” Pyp, Jon’un omzunu sıktı. “Hepimiz üzgünüz.”

Jon, Theon Greyjoy’dan hiçbir zaman hoşlanmamıştı ama o babasının muhafızıydı. Bacağına yeni bir acı dalgası yürüdü ve Jon tekrar sırtının üstüne devrildi. “Bir hata var,” diye ısrar etti. “Kraliçenin Tacı’nda bir ulu kurt gördüm...*gri* bir ulu kurt... gri... *beni tanıdı.* ” Eğer Bran öldüyse, bir parçası kurdunda yaşıyor olabilir miydi? Orell’in kartalında yaşadığı gibi?

“Şunu iç.” Grenn kupayı Jon’un dudaklarına götürdü. Jon’un kafası kurtlar ve kartallarla doluydu, kardeşlerinin sesleri ve kahkahalarıyla. Jon’a bakan yüzler bulanıklaşıp kaybolmaya başladı. *Ölmüş olamazlar. Theon bunu asla yapmaz. Ve Kışyarı... gri granit, meşe ve demir, kulelerin etrafında dönen kargalar, tanrı korusundaki sıcak havuzlardan yükselen buhar, tahtlarında oturan taş krallar... Kışyarı nasıl gitmiş olabilir?*

Rüyalar onu ele geçirdiğinde, Jon kendini bir kez daha evinde buldu. Babasının yüzüne sahip, büyük, beyaz bir büvet ağacının altındaki sıcak havuzdaydı. Ygritte onunlaydı, ona güldü, isim günündeki kadar çıplak kalana dek kürklerini çıkardı, Jon’u öpmeye çalıştı ama öpemedi, çünkü Jon’un babası onları izliyordu. Jon, Kışyarının kanıydı, Gece Nöbetçilerinin adamıydı. *Bir piçin babası olmayacağım,* dedi kıza. *Olmayacağım, olmayacağım.* “Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar,” diye fısıldadı kız, derisi sıcak suda çözülüyordu. Derisinin altındaki et, kemiklerinin üstünden sıyrılıyordu, sonunda geriye sadece bir kafatası ve bir iskelet kaldı. Havuz, kesif ve kıpkırmızı fokurduyordu.

CATELYN

Yeşil Çatal'ı görmeden önce sesini duydular; devasa bir canavarın homurtusuna benzeyen sonsuz bir uğultu. Nehir öfkeli bir sele dönüşmüştü, geçen yılki halinden yarı kat daha genişti. Robb, ordusunu burada ikiye bölmüş ve nehri geçmesinin karşılığında bir Frey kızıyla evleneceğine dair yemin etmişti. *O zamanlar Lord Walder'a ve lordun köprüsüne ihtiyacı vardı, şimdi bunlara çok daha fazla ihtiyacı var.* Döne döne akan çamurlu yeşil suları izlerken, Catelyn'in kalbi kaygılarla doluydu. *Nehri geçmenin ya da karşıya yüzmenin bir yolu yok ve suların tekrar alçalması bir ayı bulabilir.*

Kafile İkizler'e yaklaşırken Robb tacını taktı ve Catelyn'le Edmure'u yanında at sürmeleri için çağırttı. Robb'un sancağını Sör Raynald Westerling taşıyordu; Starklar'ın buz beyazı zemin üstündeki ulu kurdu.

Kapı kulübelerinin kuleleri yağmurun içinden hayaletler gibi çıkıyordu; kafile yaklaştıkça belirginleşen puslu gri suretler. Frey hisarı bir kale değildi, iki kaleden oluşuyordu; ıslak taşlardan mütevellit akisler, suyun mukabil taraflarında duruyor ve muazzam bir kavisli köprüyle birbirine bağlanıyordu. Köprünün tam ortasında Su Kulesi yükseliyordu. Nehir, kulenin altından dümdüz ve hızla akıyordu. İkizler'den her birini birer adaya çevirmek için, iki kıyıdan kanallar açılmış ve hendekler meydana getirilmişti. Hendekler yağmur yüzünden sığ gölcüklere dönüşmüştü.

Catelyn çalkantılı suların karşısında, doğu kalesinin etrafında kamp kurmuş binlerce adamı görebiliyordu. Adamların çadırlarının dışındaki mızraklardan, boğulmuş kedilere benzeyen ıslak sancaklar sarkıyordu. Sancakların renklerini ve üstlerindeki armaları seçmek yağmur sebebiyle imkânsızdı. Çoğu gri gibi görünüyordu Catelyn'e, böyle bir gökyüzünün altında bütün dünya griydi gerçi.

"Burada çok hassas adımlar at Robb," diye uyardı Catelyn oğlunu. "Lord Wälder son derece alıngandır ve çok sivri bir dili vardır. Lordun bazı oğulları da babalarına çekmiştir şüphesiz. Seni kışkırtmalarına izin vermemelisin."

"Freyler'i tanıyorum anne. Onlara karşı ne büyük bir hata yaptığımı ve

onlara ne çok *ihtiyacım* olduğunu biliyorum. Bir rahip kadar tatlı olacağım.”

Catelyn eyerinin üstünde huzursuzca kıpırdandı. “Oraya vardığımızda ikramda bulunulursa hiçbir şekilde reddetme. Sunulan her şeyi, herkesin görebileceği bir yerde ye, iç. Eğer bir şey ikram edilmezse; ekmek, peynir ve bir kadeh şarap iste.”

“Aç olduğumdan çok ıslağım...”

“Robb, *beni dinle.* Lordun ekmeğini ve tuzunu yediğin anda misafir hakkına sahip olursun ve onun çatısının altında misafirperverlik yasalarıyla korunursun.”

Robb korkmuş değil eğlenmiş gibi görünüyordu. “Beni koruyacak bir ordum var anne. Ekmeğe ve tuza bel bağlamama gerek yok. Ama Lord Wälder bana kurtçuklarla pişirilmiş karga yahnisi ikram etmekten memnun olacaksa, yahniyi yerim ve bir kâse daha isterim.”

Ağır pelerinlere ve gri yünlere sarınmış dört Frey, batı kapı kulübesinden dışarı çıktı. Catelyn, Lord Walder’in ilk çocuğu olan merhum Sör Stevron’un oğlu Sör Ryman’ı tanıdı. Ryman, babasının ölümüyle İkizler’in vârisi olmuştu. Adamın başlığının altından görünen yüz etli, geniş ve aptaldı. Diğer üç kişi büyük ihtimalle Ryman’ın oğullarıydı, Lord Walder’in oğlunun torunları.

Edmure bunu teyit etti. “En büyükleri Edwyn, şu kabızmış gibi görünen solgun, zayıf adam. İnce uzun, sakallı olan da Kara Wälder, kendisi tatsız bir meseledir. Şu doru ata binen talihsiz yüzlü delikanlının adı Petyr. Ağabeyleri ona Sivilceli Petyr der. Robb’dan sadece birkaç yaş büyük ama on yaşındayken Lord Wälder tarafından kendisinden üç kat yaşlı bir kadınla evlendirildi. Tanrılar, umarım Roslin *ona* çekmemiştir.”

Ev sahiplerinin onlara gelmesini beklemek için durdular. Robb’un sancağı, direğinden gevşek bir şekilde sarkıyordu ve yağmurun biteviye sesi, sağ taraflarındaki kabarık Yeşil Çatal’ın gürültüsüne karışıyordu. Boz Rüzgâr öne fırladı, kuyruğunu dikti, altın rengi kısık gözleriyle adamları izledi. Freyler altı metre kadar yaklaştığında, Catelyn kurdun hırıldadığını duydu, hayvanın çıkardığı pes hırıltı nehrin gürültüsüyle neredeyse aynıydı. Robb endişeli görünüyordu. “Boz Rüzgâr, bana gel. *Bana* gel!”

Ama ulu kurt hırlayarak öne zıpladı.

Sör Ryman’ın bineği korku dolu bir kişnemeyle geri çekildi ve Sivilceli Petyr’ın atı şahlanıp delikanlıyı yere fırlattı. Yalnızca Kara Wälder atını kontrol edebilmişti. Adam, kılıcının kabzasına uzandı. Robb, *“Hayır!”* diye bağırıyordu. “Boz Rüzgâr buraya. *Buraya*.” Catelyn, ulu kurtla atların arasına girdi. Boz Rüzgar’ın önünü kesen kısrağın toynaklarından çamur saçıldı. Ulu

kurt döndü ve ancak o zaman Robb'un seslenişini duymuş gibi göründü.

"Bir Stark'ın hatalarını telafi etme şekli bu mudur?" diye bağırdı Kara Wälder elindeki çıplak çelikle. "Kurdunuzu üstümüze salmanız kötü bir selamlama oldu derim. Bunun için mi geldiniz?"

Sör Ryman, Sivilceli Petyr'ı ayağa kaldırmak için atından indi. Delikanlı çamurlanmıştı ama zarar görmemişti.

"Hanedanınıza karşı işlediğim kusurdan ötürü özür dilemeye ve dayımın düğününü görmeye geldim." Robb, eyerinden aşağı atladı. "Petyr, atımı al. Seninki ahıra geri döndü bile."

Petyr babasına baktı ve "Ağabeylerimden birinin arkasına oturabilirim," dedi.

Freyler'de en ufak bir hürmet belirtisi yoktu. "Geç geldiniz," dedi Sör Ryman.

"Bizi yağmur geciktirdi," dedi Robb. "Size bir kuş gönderdim."

"Kadını görmüyorum."

Sör Ryman'm *kadın* derken Jeyne Westerling'i kastettiğini hepsi biliyordu. Leydi Catelyn özür dileyen bir ifadeyle gülümsedi. "Kraliçe Jeyne onca yolculuğun ardından ziyadesiyle bitkindi sörlerim. Daha uygun bir zamanda ziyarete gelmekten memnun olacaktır şüphesiz."

"Büyükbabam bundan hoşlanmayacak." Kara Wälder, kılıcını kınına sokmuştu ama sesinde dostluk yoktu. "Kendisine leydi hakkında çok şey anlattım, kraliçeyi kendi gözleriyle görmek istiyordu."

Edwyn boğazını temizledi. Ölçülü bir nezaketle, "Sizin için Su Kalesi'nde bir daire hazırladık Majesteleri," dedi Robb'a. "Lord Tully ve Leydi Stark için de elbette. Lord sancak beylerinizin de çatımızın altında ve düğün ziyafetinde yerleri vardır."

"Ve adamlarım?" diye sordu Robb.

"Lord büyükbabam bu kadar büyük bir orduyu doyuramayacağı ve barındıramayacağı için esef duyuyor. Kendi askerlerimiz için erzak ve hayvan yemi bulmakta bile zorlanıyoruz. Ama adamlarınız ihmal edilmeyecek. Karşıya geçip bizim kampımızın yanında kamp kurabilirler, oraya herkese yetecek kadar şarap ve bira fıçısını götüreceğiz, Lord Edmure ve eşinin sağlığına kadeh kaldırmaları için. Askerlere yağmurdan korunacak barınaklar sağlamak üzere, karşı kıyıya üç muazzam ziyafet çadırı kurduk." "Lord babanız son derece nazik. Adamlarım kendisine minnettar olacak. Uzun ve ıslak bir yoldan geldiler."

Edmure Tully atını ileri sürdü. "Nişanlımla ne zaman tanışacağım?"

“Sizi içeride bekliyor,” dedi Edwyn Frey. “Biraz utangaç görünse de onu bağışlayacağınızı biliyorum. Bugünü heyecanla bekledi, zavallı kız. Ama sohbetimize yağmurdan uzak bir yerde devam etmeliyiz belki?”

“Gerçekten öyle.” Sör Ryman tekrar atma bindi, Sivilceli Petyr’ı çekip arkasına oturttu. “Beni takip edin lütfen, babam bekliyor.” Atının başını İkizler’e doğru çevirdi.

Edmure, Catelyn’in yanma geldi. “Merhum Lord Frey bizi bizzat karşılamalıydı,” diye şikayet etti. “Ben onun metbu lorduyum ve müstakbel damadıyım. Robb da onun kralı.”

“Doksan bir yaşına geldiğinde, yağmur altında at sürmeye ne kadar hevesli olacağını göreceksin kardeşim,” dedi Catelyn. Ama bütün meselenin bundan ibaret olup olmadığını merak ediyordu. Lord Wälder üstü kapalı bir tahtırevanla dolaşırdı genelde, tahtırevan onu en kötü yağmurdan bile korurdu. *Kasti bir hakaret mi*? Eğer öyleyse, gelecek pek çok hakaretin ilki olabilirdi bu.

Kapı kulübesinde daha fazla sorun çıktı. Boz Rüzgâr açılır kapanır köprünün ortasında durdu, silkindi ve yivli kapıya uludu. Robb sabırsızca ıslık çaldı. “Boz Rüzgâr. Ne oldu? Boz Rüzgâr, bana gel.” Ama ulu kurt yalnızca dişlerini gösterdi. *Burayı sevmedi,* diye düşündü Catelyn. Robb, yere çömelmek ve kurdun kulağına yumuşak sözler fısıldamak zorunda kaldı, hayvan ancak o zaman yivli kapıdan geçmeye razı oldu. O esnada Aksak Lothar ve Wälder Nehir de dışarı çıkmıştı. “Suyun sesinden korkuyor,” dedi

Nehir. “Hayvanlar taşkın nehirlerden uzak durmak gerektiğini bilir.”

“Kuru bir barınak ve bir koyun budu onu sakinleştirir,” dedi Lothar neşeyle. “Barınak başımızı çağırtayım mı?”

“O bir ulu kurt, köpek değil,” dedi Robb, “güvenmediği insanlara karşı tehlikelidir. Sör Raynald, onunla kalın. Onu bu halde Lord Walder’in salonuna sokamam.”

Meseleyi ustaca halletti, diye düşündü Catelyn. *Böylece Westerling’i de Lord Walder’dan uzak tuttu.*

Gut hastalığı ve kırılgan kemikler Lord Wälder’ı epey yıpratmıştı. Onu yüksek koltuğunda, arkasında bir minder ve kucağında bir kakım kaftanla otururken buldular. Lordun koltuğu kara meşeden yapılmıştı. Koltuğun arkası, iki sağlam kule ve onları bağlayan kavisli köprü şeklinde oyulmuştu. Koltuk o kadar büyüktü ki, üstünde oturan yaşlı adamı grotesk bir çocuğa dönüştürüyordu. Lord Walder’da akbabaları anımsatan bir şey vardı, daha fazla bir şeyler de gelincikleri hatırlatıyordu. Lordun yaşlılık lekeleriyle dolu kel kafası, uzun ve pembe boynunun üstünde cılız omuzlarının arasından dışarı

fırlıyordu. Düşük çenesinin altında gevşek bir deri parçası sallanıyordu. Gözleri sulu ve bulutluydu. Sürekli hareket eden dişsiz ağzı, annesinin göğsünü emen bir bebek gibi boş havayı emiyordu.

Sekizinci Leydi Frey, Lord Walder'ın yüksek koltuğunun yanında duruyordu. Lordun ayaklarının dibinde, kendisinin biraz daha genç hali oturuyordu; ellili yaşlarında, hafif kambur, zayıf bir adam. Adamın mavi yünden ve gri satenden dikilmiş pahalı kıyafeti, tuhaf bir şekilde bir taçla ve küçük pirinç çanların süslediği bir boyunlukla vurgulanmıştı. Adamla lordun arasındaki benzerlik çarpıcıydı, gözleri dışında; Lord Frey'in gözleri küçük, soluk ve şüpheciydi, diğer adamınkilerse büyük, dost canlısı ve boş. Catelyn, Lord Walder'ın erkek yavrularından birinin, yıllar önce eksik akıllı bir çocuk sahibi olduğunu hatırladı. Geçit Lordu, Catelyn'in önceki ziyaretleri boyunca bu eksik akıllıyı gözden uzak tutmaya özen göstermişti. *Her zaman bir soytarı tacı takıyor muydu yoksa amaç Robb'la alay etmek mi*? Catelyn'in sormaya cesaret edemeyeceği bir soruydu bu.

Salonun geri kalanını Frey oğulları, kızları, çocukları, torunları, kocaları, karıları ve hizmetkârları doldurmuştu. Ama yaşlı adam konuştu. "Diz çökmediğim için beni affedeceğinizi biliyorum. Bacaklarım eskisi gibi değil artık ama aralarında sallanan şey ziyadesiyle iyi hizmet veriyor, *hah?* Yaşlı adamın gözleri Robb'un tacına bakarken, ağzı dişsiz bir gülümsemeyle açıldı. "Bazıları, bronz taç takan kralın fakir bir kral olduğunu söyler Majesteleri."

"Bronz ve demir, altın ve gümüşten daha güçlüdür," diye cevap verdi Robb. "Eski Kış Kralları bu çeşit kılıç taçları takardı."

"Ejderhalar geldiğinde o taçlar pek işlerine yaramadı. *Hah?* Bu *hah*, başını sağa sola sallayıp tacını ve boyunluğunu çınlatan yarım akıllıyı eğlendirmiş gibiydi. "Efendimiz," dedi Lord Wälder, "Aegon'ın gürültüsünü bağışlayın. Bir adalıdan daha aptal ve daha önce bir kralla karşılaşmadı. Stevron'un oğullarından biri. Ona Çıngırak diyoruz."

"Sör Stevron ondan bahsetmişti lordum." Robb, yarım akıllıya gülümsedi. "Tanıştığımıza sevindim Aegon. Baban cesur bir adamdı."

Çıngırak çanlarını çınlattı. Gülümsediğinde, ağzının bir kenarından diğerine tükürük aktı.

"Soylu nefesinizi boşuna tüketmeyin. Onunla konuştuğunuz kadar bir lazımlıkla da konuşabilirsiniz." Lord Walder'in bakışları diğerlerine kaydı. "Pekâlâ, Leydi Catelyn, görüyorum ki bize geri dönmüşsünüz. Ve genç Sör Edmure, Taş Değirmen'in muzafferi. Artık Lord Tully, bunu unutmamam gerekecek. Siz tanıdığım beşinci Lord Tully'siniz. Diğer dördünden uzun

yaşadım, *hah.* Müstakbel karınız buralarda bir yerde. Ona bir bakmak istersiniz sanırım.”

“İsterim lordum.”

“O halde bakacaksınız. Ama kıyafetli haline. O iffetli bir kızdır ve bakiredir. Yatağa girene kadar onu çıplak göremezsiniz.” Lord Wälder kıkırdadı. “*Hah.* Yakında, yakında.” Başını uzatıp etrafa baktı. “Benfrey, kardeşini getir. Çabuk ol. Lord Tully, Nehirova’dan buraya onca yol geldi.” Dört parçaya bölünmüş bir cübbe giyen genç bir şövalye reverans yaptı ve salondan ayrıldı. Yaşlı adam tekrar Robb’a döndü. “Eşiniz nerelerde Majesteleri? Güzel kraliçe Jeyne. Bana Sarpkaya’dan bir Westerling olduğu söylendi, *hah?*

“Onu Nehirova’da bıraktım lordum. Sör Ryman’a da söylediğimiz gibi, kendisi daha fazla yolculuğu kaldıramayacak kadar yorgundu.”

“Bu beni ölümüne üzdü. Onu kendi zayıf gözlerimle görmek istiyordum. Hepimiz istiyorduk, *hah.* Öyle değil mi leydim?”

Solgun ve ufak tefek Leydi Frey, konuşması istendiği için şaşırmış gibi görünüyordu. “E-evet lordum. Kraliçe Jeyne’e hürmetlerimizi sunmayı hepimiz çok istiyorduk. Kendisi güzel olmalı.”

“Çok güzeldir leydim.” Robb’un sesinde, Catelyn’e Eddard’ı hatırlatan buzlu bir dinginlik vardı.

Yaşlı adam bunu ya duymadı ya da önemsemedi. “Benim kızlarımdan daha güzel demek, *hah?* Aksi halde kendilerinin yüzü ve bedeni, Majesteleri Kral’a kutsal yeminini nasıl unutturabilirdi?”

Robb bu sitemi ağırbaşlılıkla karşıladı. “Söylenecek hiçbir söz bu durumu düzeltemez biliyorum ama hanedanınıza karşı işlediğim kusur için özür dilemeye ve affınızı rica etmeye geldim lordum.”

“Özürler, *hah.* Evet, özür dileyeceğinize dair yemin etmiştiniz, hatırlıyorum. Yaşlıyım ama böyle şeyleri unutmam. Bazı kralların aksine. Gençler bir güzel yüz ve bir çift diri göğüs gördüklerinde her şeyi unutuyorlar, öyle değil mi? Ben de aynıydım. Bazıları hâlâ öyle olduğumu söyleyebilir, *hah hah.* Gelgelelim yanılırlar, sizin gibi yanılırlar. Neyse, hatanızı telafi etmek için buradasınız, lâkin hakaretinize maruz kalanlar kızlarımdı, belki de affedilmek için yalvardığınızı duymak onların hakkıdır Majesteleri. Bakire kızlarım. İşte buradalar, onlara bir bakın.” Yaşlı adam parmaklarını salladığında, bir kadın sürüsü duvarın dibindeki yerinden ayrılıp yüksek platformun önünde sıraya girdi. Çıngırak da ayağa kalkmak için hareketlendi, çanları neşeyle çınlıyordu ama Leydi Frey yarım akıllıyı kolundan yakaladı ve onu tekrar yere oturttu.

Lord Wälder isimleri saydı. “Kızım Arwyn,” dedi on dört yaşında bir kızı

göstererek. “Shirei, meşru kızlarımın en küçüğü. Ami ve Marianne torunlarım olurlar. Ami’yi Yediçay’dan Pate’le evlendirmiştim ama Yürüyen Dağ o sersemi öldürdü, ben de Ami’yi geri aldım. Bu Cersei ama biz ona Küçük Arı deriz, annesi bir Beesbury’ydi. Bunlar da torunlar. Birinin adı Walda, diğerleri... neyse, hepsinin birer adı var işte...”

“Ben Merry’yim lord büyükbaba,” dedi kızlardan biri. “Gevezesin, bu kesin. Geveze’nin yanındaki, kızım Tyta. Sonra bir Walda daha. Alyx, Marissa... sen Marissa mısın? Öyle olduğunu biliyordum. Hep kel değildir. Üstat onun saçlarını kazıdı ama pek yakında tekrar uzayacaklarını söyledi, ikizler Serra ve Sarra.” Lord Wälder gözlerini kısarak daha küçük kızlardan birine baktı. “*Hah*, sen de bir başka Walda mısın?”

Kız dört yaşından büyük olamazdı. “Ben, Sör Aemon Nehir’in Walda’sıyım lord büyük büyükbaba,” dedi, reverans yaptı.

“Sen ne zamandır konuşuyorsun? Söyleyecek mantıklı bir şeyin olsa bari, babanın hiçbir zaman yoktu. Ayrıca senin baban bir piçin oğlu, *hah.* Git, burada yalnızca Freyler’i istiyorum. Kuzey Kralı gayrimeşru soyla ilgilenmiyor.” Çıngırak başını sallayıp çanlarını çınlatırken Lord Wälder, Robb’a baktı. “İşte buradalar, hepsi bakire. Şey, bir tane de dul ama bozulmuş kadınlardan hoşlananlar da var. İçlerinden herhangi birini alabilirdiniz.”

“Bu imkânsız bir seçim olurdu lordum,” dedi Robb dikkatli bir nezaketle. “Hepsi çok güzel.”

Lord Wälder güldü. “Bir de benim gözlerimin iyi görmediğini söylerler. Bazıları işe yarar sanırım. Diğerleri... neyse, artık bir önemi yok. Kuzey Kralı için yeterince iyi değildiler, *hah.* Şimdi, ne söylemek istiyorsunuz?”

“Leydilerim.” Robb umutsuzca rahatsız görünüyordu ama bu anın gelmek zorunda olduğunu da biliyordu. “Bütün adamlar verdikleri sözleri tutmalıdır, en çok da krallar. İçinizden biriyle evleneceğime dair yemin ettim ve bu yeminimi bozdum. Hata sizde değil. Yaptığım şeyi size hakaret etmek için yapmadım, sadece başka birini sevdim. Bu durumu hiçbir söz düzeltemez, biliyorum, lâkin af dilemek için önünüze geldim, Geçit’in Freyler’i ve Kışyarı’nın Starklar’ı bir kez daha dost olabilsinler diye.” Küçük kızlar huzursuzca kıpırdanıyordu. Ablaları, kara meşe tahtta oturan Lord Walder’i bekliyordu. Öne arkaya sallanan Çıngırak’ın tacındaki ve boyunluğundaki çanlar çınlıyordu. “Güzel,” dedi Geçit Lordu. “Bu çok güzeldi Majesteleri. ‘Bu durumu hiçbir söz düzeltemez,’ *hah.* İyi söylediniz, iyi söylediniz. Düğün festivalinde kızlarımla dans etmeyi reddetmezsiniz umarım. Yaşlı bir adamın kalbini sevinçle doldurmuş olursunuz, *hah*.” Pembe, buruş buruş kafasını, yarım akıllı

torununun yaptığı gibi yukarı aşağı salladı, Lord Walder'in çanları yoktu gerçi. "İşte burada Lord Edmure. Kızım Roslin, benim en kıymetli tomurcuğum, *hah"*

Sör Benfry, kızı salona getirdi. Genç kız ve şövalye birbirlerine öz kardeşler olacak kadar çok benziyorlardı. Yaşlarına bakılırsa her ikisi de altıncı Leydi Frey'in çocuklarıydı; *bir Rosby*, diye hatırladı Catelyn.

Roslin yaşına göre ufak tefekti, az önce bir süt banyosundan çıkmış gibi beyazdı. Yüzü güzeldi; küçük bir çenesi, narin bir burnu ve kahverengi iri gözleri vardı. Kestane rengi gür saçları dalgalar halinde beline kadar iniyordu. Kızın beli, Edmure'un iki eliyle kavrayabileceği kadar inceydi. Roslin'in giydiği soluk mavi elbisenin dantelli korsajının altındaki göğüsler küçük fakat şekilli görünüyordu.

"Majesteleri." Roslin dizlerinin üstüne çöktü. "Lord Edmure, umarım sizin için bir hayal kırıklığı değilimdir."

Bilakis, diye düşündü Catelyn. Kızı gördüğünde Edmure'un yüzü aydınlanmıştı. "Benim için güzelliksiniz leydim," dedi Edmure. "Ve hep öyle olacaksınız, biliyorum."

Roslin'in iki ön dişinin arasında, kızın rahatça gülümsemesine engel olan bir boşluk vardı fakat bu kusur neredeyse sevimliydi. *Yeterince güzel*, diye düşündü Catelyn, *ama çok ufak tefek ve Rosby soyundan geliyor.* Rosbyler hiçbir zaman sıhhatçe güçlü olmamıştı. Catelyn, salondaki daha büyük kızlardan bazılarının bünyesini tercih ederdi; kızlar ya da torunlar, emin olmak zordu. Crakehall gibi görünüyorlardı ve Lord Walder'in üçüncü karısı o hanedana mensuptu. *Çocuk doğuracak geniş kalçalar, onları emzirecek büyük göğüsler, onları taşıyacak güçlü kollar. Crakehalllar her zaman iri kemikli ve sıhhatli bir aile oldu.*

"Lordum çok nazik," dedi Leydi Roslin, Edmure'a.

"Leydim çok güzel," dedi Edmure. Kızın elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "Ama neden ağlıyorsunuz?"

"Mutluluktan," dedi Roslin. "Mutluluktan ağlıyorum lordum.

"*Yeter*," diyerek araya girdi Lord Wälder. "Evlendikten sonra istediğiniz kadar ağlar ve fısıldaşırsınız, *hah*. Benfrey, kardeşini odasına götür, hazırlanacağı bir düğün var. Ve yatak, *hah*, işin tatlı kısmı." Yaşlı adamın ağzı içeri dışarı hareket etti. "Düğünde müzik olacak, çok tatlı bir müzik, şarap da olacak, *hah*, kırmızılar akacak ve biz bazı yanlışları düzelteceğiz. Ama şimdi yorgun ve ıslaksınız, salonuma damlıyorsunuz. Sizi bekleyen ateşler var, baharatlı sıcak şaraplar ve eğer istiyorsanız banyolar var. Lothar, konuklarımızı odalarına götür."

“Nehrin karşısındaki adamlarımı görmem gerek lordum,” dedi Robb.

“Kaybolmazlar,” diye şikâyet etti Lord Wälder. “Köprüyü daha önce de geçtiler öyle değil mi? Kuzeyden geldiğinizde. Siz geçmek istediniz, ben de izin verdim ve siz asla belki demediniz, *hah.* Ama keyfinize bakın. İsterseniz, adamlarınızı ellerinden tutarak teker teker karşıya geçirin, benim için sorun değil.”

“*Lordum!*” Catelyn neredeyse unutuyordu. “Biraz yiyecek için müteşekkir oluruz. Yağmurun altında uzun fersahlar katettik.” Wälder Frey’in ağzı içeri ve dışarı hareket etti. ‘Yiyecek, *hah.* Bir somun ekmek, bir parça peynir, belki bir de sosis.”

‘Yanında biraz şarap,” dedi Robb. “Ve tuz.”

“Ekmek ve tuz. *Hah.* Elbette, elbette.” Yaşlı adam ellerini çırptı. Şarap sürahilerinin yanı sıra ekmek, yağ ve peynirle dolu tepsiler taşıyan hizmetkârlar salona girdi. Lord Wälder da bir kadeh kırmızı şarap aldı ve kadehi lekeli eliyle yukarı kaldırdı. “Konuklarım,” dedi. “Benim onur konuklarım. Çatımın altına ve soframa hoş geldiniz.”

“Konukseverliğiniz için biz teşekkür ederiz lordum,” diye karşılık verdi Robb. Edmure’la birlikte İri Jon, Sör Marq Piper ve diğerleri Robb’u tekrar etti. Lord Walder’in şarabını içtiler, peynirini ve ekmeğini yediler. Catelyn şarabın tadına bakıp bir parça ekmek ısırdı ve kendini çok daha iyi hissetti. *İşte şimdi güvende olmamız gerekir,* diye düşündü.

Yaşlı lordun ne kadar ucuz olabileceğini bilen Catelyn, kendilerine tahsis edilen odaların kasvetli ve keyifsiz olacağını düşünmüştü. Ama görünüşe göre Freyler, konukları için yeterinden fazla hazırlık yapmışlardı. Gelin dairesi genişti ve zengince döşenmişti. Odaya, direkleri ikizler şeklinde oyulmuş kuş tüyü yatak hakimdi. Yatağın döşemesinin rengi Tully kırmızısı ve mavisiydi, bu hoş bir nezaketti. Ahşap zemin güzel kokulu halılarla kaplanmıştı ve panjurlu uzun pencere güneye açılıyordu. Catelyn’in odası daha küçüktü ama güzel döşenmişti ve rahattı, yanan bir şöminesi vardı. Aksak Lothar, Robb için krallara uygun bir geniş daire hazırlandığı konusunda teminat verdi. “Bir şeye ihtiyacınız olursa nöbetçilerden birine söylemeniz yeterli,” dedi. Reverans yaparak çekildi, topal adımlarıyla sarmal merdivenlere doğru yürüdü.

“Kapılara kendi nöbetçilerimizi koymalıyız,” dedi Catelyn kardeşine. Odasının kapısında Stark ve Tully adamları olursa daha rahat dinlenirdi. Lord Walder’la yaptıkları görüşme endişe ettiği kadar acı verici olmamıştı ama buna rağmen Catelyn bu işin bir an önce bitmesini istiyordu. *Birkaç gün daha, sonra Robb mücadeleye gidecek, ben de Denizgözcüsü’ndeki daha konforlu esarete.*

Lord Jason ona her türlü nezaketi gösterecekti, Catelyn bundan hiç şüphe etmiyordu ama esaret fikri onu hâlâ kederlendiriyordu.

Atlı adamlar bir kuleden diğerine varmak için köprüyü geçerken, Catelyn aşağıdan gelen at seslerini duyabiliyordu. Köprünün taşları, ağır yüklü arabaların geçişiyle gümbürdüyordu. Catelyn pencereye gitti ve Robb'un ordusunun doğudaki ikizden çıkışını izlemek için dışarı baktı. 'Yağmur azalıyor gibi."

"Artık içerideyiz ya." Edmure ateşin önünde duruyordu, ellerini ısıtıyordu. "Roslin hakkında ne düşünüyorsun?"

Çok minik ve narin. Doğum yapmak onun için zor olacak. Ama Edmure kızdan çok memnun kalmış gibi görünüyordu, Catelyn sadece, "Tatlı," dedi.

"Benden hoşlandığına inanıyorum. Neden ağlıyordu?" "Düğününün arifesindeki bir bakire o. Birkaç damla gözyaşı gayet normal." Lysa, kendi düğünlerinin sabahında göller kadar ağlamıştı lâkin fildişi ve mavi pelerin Jon Arryn tarafından omuzlarına serilirken kuru gözlü ve ışıltılı olmayı başarmıştı.

"Ummaya cesaret ettiğimden çok daha güzel." Edmure, Catelyn'in konuşmasına fırsat vermeden bir elini havaya kaldırdı. "Daha önemli meseleler olduğunu biliyorum, vaazını kendine sakla rahibe. Buna rağmen... Frey'in sergilediği diğer kızları gördün mü? Seyirmesi olanı mesela? Titreme hastalığı mı o? Yüzlerinde Sivilceli Petyr'ınkinden bile fazla çukur ve çıkıntı olan ikizlere ne demeli? O sürüyü gördüğümde, Roslin'in kel ve tek gözlü olduğundan emindim, Çıngırak'ın zekâsı ve Kara Walder'in mizacıyla birlikte. Lâkin güzel olduğu kadar nazik görünüyor." Edmure'un kafası karışmış gibiydi, "Şu yaşlı gelinciğin niyeti bana iğrenç birini kakalamak değildiyse, neden kendi tercihimi yapmamama izin vermedi?"

"Senin güzel yüzlere olan düşkünlüğün gayet iyi bilinir," diye hatırlattı Catelyn. "Belki de Lord Wälder senin yeni eşinle mutlu olmanı istiyordur gerçekten." *Ya da daha büyük ihtimal, senin bir sivilce yüzünden ayak diremeni ve onun bütün planlarını bozmanı istemiyordur.* "Roslin yaşlı adamın en gözde kızı da olabilir. Nehirova Lordu, Frey kızlarının çoğunun umabileceğinden çok daha iyi bir kısmet."

"Doğru," dedi Edmure ama hâlâ emin değilmiş gibi görünüyordu. "Kızın kısır olması mümkün mü?"

"Lord Wälder torununun Nehirova vârisi olmasını istiyor. Sana kısır bir eş vermek ona nasıl hizmet edebilir ki?"

"Hiç kimsenin almayacağı bir kızdan kurtulmuş olur." "Bunun ona çok bir faydası olmaz. Wälder Frey aksi bir adamdır, aptal değil."

‘Yine de... *mümkün* mü?”

“Evet,” diye kabul etti Catelyn gönülsüzce. “Bir kızın çocukluğunda geçirdiği bazı hastalıklar, ileride gebe kalmasına engel olabilir. Lâkin Leydi Roslin’in böyle bir hastalığa yakalandığına inanmak için bir sebep yok.” Odayı inceledi. “Doğrusunu söylemem gerekirse, Freyler bizi beklediğimden daha nazik bir şekilde karşıladı.”

Edmure güldü. “Birkaç dikenli kelime ve münasebetsiz iğneleme. Yaşlı gelinciğin şarabımıza işemesini ve mahsülü övmemizi istemesini bekliyordum.”

Bu latife, Catelyn’in tuhaf bir şekilde sessizliğe gömülmesine sebep oldu. “İzin verirsen, şu ıslak kıyafetlerimi değiştirmeliyim.”

“Nasıl istersen.” Edmure esnedi. “Bir saat kestireyim.” Catelyn kendi odasına çekildi. Nehirova’dan getirdiği kıyafet sandığı yukarı taşınmış ve yatağın ayağına bırakılmıştı. Soyunduktan ve ıslak giysilerini ateşin yanma astıktan sonra, Tully kırmızısını ve mavisini taşıyan yün bir elbise giydi, saçlarını yıkayıp fırçaladı ve kuruması için açık bıraktı, sonra da Freyler’i aramaya gitti.

Salona girdiğinde, Lord Walder’ın kara meşe tahtının boş olduğunu gördü ama lordun oğullarından birkaçı ateşin yanında içki içiyordu. Aksak Lothar, Catelyn’i gördüğünde hantalca ayağa kalktı. “Leydi Catelyn, dinleneceğinizi düşünmüştüm. Size nasıl hizmet edebilirim?”

“Bu beyler kardeşleriniz mi?” diye sordu Catelyn.

“Kardeşler, üvey kardeşler, kayınbiraderler ve yeğenler. Raymund ve ben aynı annedeniz. Lord Lucias Vypren, benim üvey kardeşim Lythene’in kocası olur, Sör Damon da onların çocukları. Üvey kardeşim Sör Hosteen’i tanıdığınıza inanıyorum. Bunlar da Sör Leylyn Haigh ve onun oğulları, Sör Harys ve Sör Donnel.” “Memnun oldum sörlerim. Sör Perwyn buralarda mı? Robb tarafından Kral Renly’yle görüşmek üzere Fırtına Burnu’na gönderildiğimde, Sör Perwyn gidiş ve dönüş yolunda bana eşlik etmişti. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum.”

“Perwyn uzakta,” dedi Aksak Lothar. “Ona selamlarınızı iletirim. Sizi kaçırdığı için çok üzüleceğini biliyorum.”

“Leydi Roslin’in düğününe kadar döner elbette?”

“Dönmeyi umuyordu,” dedi Aksak Lothar, “ama bu yağmurda... nehirlerin nasıl aktığını gördünüz leydim.”

“Gördüm gerçekten,” dedi Catelyn. “Beni üstadınıza götürme nezaketi gösterebilir misiniz acaba?”

“İyi değil misiniz leydim?” diye sordu Sör Hosteen, köşeli bir çeneye

sahip güçlü bir adamdı.

“Bir kadın şikâyeti. Endişelenmeniz gereken bir şey değil lordum.”

Lothar her zamanki nezaketiyle Catelyn’i salondan çıkardı.

Birkaç basamak tırmanıp üstü kapalı bir köprüden geçtiler ve bir diğer merdivenin başına geldiler. “Üstat Brennet’i en tepedeki yuvarlak odada bulabilirsiniz leydim,” dedi Lothar.

Catelyn, üstadın da Wälder Frey’in oğullarından biri olacağını düşünmüştü ama Brenett bir Frey gibi görünmüyordu. Kocaman, şişman bir adamdı. Kel bir kafası ve gıdılı bir çenesi vardı. Cübbesinin kollarındaki kuzgun pisliği lekelerine bakılırsa, temizliğine düşkün biri de değildi ama yeterince dost canlısıydı. Catelyn, Edmure’un, Leydi Roslin’in doğurganlığına dair endişelerinden bahsettiğinde üstat kıkırdadı. “Lord kardeşinizin korkmasına gerek yok Leydi Catelyn. Roslin ufak tefektir, doğru, kalçaları da dardır lâkin annesi de aynıydı ve Leydi Bethany, Lord Walder’a her yıl bir çocuk verdi.”

“Kaç çocuk bebeklik dönemini geçebildi?” diye sordu Catelyn açıksözlü bir şekilde.

“Beş,” dedi üstat. Sosis gibi kalın parmaklarını gösterip saymaya başladı. “Sör Perwyn. Sör Benfrey. Üstat Willamen, kendisi geçen yıl yemin etti ve şimdi Vadi’de, Lord Hunter’ın hizmetinde. Oğlunuzun yaverliğini yapan Olyvar. Ve Leydi Roslin. Dört oğlana bir kız. Lord Edmure, ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok oğula sahip olacak.”

“Bunun onu çok mutlu edeceğinden eminim.” Roslin, güzel yüzlü olduğu kadar doğurgandı demek. *Edmure’un içi rahatlayabilir artık.* Catelyn’in gördüğü kadarıyla Lord Wälder, Edmure’a şikâyet etmek için hiçbir bahane bırakmamıştı.

Catelyn, üstadın yanından ayrıldıktan sonra kendi odasına dönmedi; Robb’a gitti. Robin Flint, Sör Wendel Manderly ve İri Jon’u Robb’un yanında buldu. İri Jon’un, babasının cüssesini geçmek üzere olduğu halde hâlâ Küçük Jon olarak anılan oğlu da oradaydı. Hepsi ıslaktı. Kenarları kürklü, soluk pembe bir pelerin giymiş başka bir adam, diğerlerinden daha ıslak bir vaziyette ateşin başında duruyordu. “Lord Bolton,” dedi Catelyn.

“Leydi Catelyn,” diye karşılık verdi adam, sesi fısıltı gibiydi, “sizi tekrar görmek ne büyük zevk, böyle zorlu bir zamanda bile.”

“Çok naziksiniz,” dedi Catelyn. Odadaki yeisi hissedebiliyordu. İri Jon bile üzgün ve sessiz görünüyordu. Catelyn adamların asık suratlarına baktı ve, “Ne oldu?” diye sordu.

“Lannisterlar Üç Dişli Mızrak’ta,” dedi Sör Wendel mutsuz bir sesle.

“Kardeşim yine esir alınmış.”

“Ve Lord Bolton, Kışyarıyla ilgili başka haberler getirdi,” diye ekledi Robb. “Hayatını kaybeden tek iyi adam Sör Rodrik değilmiş. Cley Cerwyn ve Leobald Tallhart da katledilmiş.”

“Cley Cerwyn daha çocuktu, ” dedi Catelyn hüzünle. “Yani doğru mu? Herkes öldü ve Kışyarı gitti mi?”

Bolton’ın solgun gözleri Catelyn’in gözleriyle buluştu. “Demiradamlar hem kaleyi hem de kış kasabasını yakmış. İnsanlarınızdan bazıları, oğlum Ramsey tarafından Dehşet Kalesi’ne götürülmüş.”

“Piçiniz korkunç suçlarla itham ediliyor,” diye hatırlattı Catelyn sertçe. “Cinayet, tecavüz ve daha beterleri.”

“Evet,” dedi Roose Bolton. “Onun kanı lekeli, bu inkâr edilemez. Lâkin kendisi iyi bir savaşçıdır, korkusuz olduğu kadar beceriklidir. Demiradamlar Sör Rodrik’i ve hemen ardından Leobald Tallhart’ı öldürdüğünde, mücadeleyi komuta etmek Ramsay’e düşmüş ve o da bunu yapmış. Ramsey, Greyjoy kuzeyde kaldığı sürece, kılıcını kınına sokmayacağına dair yemin ediyor. Böyle bir hizmet, taşıdığı piç kanının ona işlettiği suçları az da olsa telafi eder belki.” Omuzlarını silkti. “Belki de etmez. Savaş bittiğinde bunu Majesteleri tartmalı ve karar vermeli.”

Bu soğuk bir adam, diye düşündü Catelyn, kim bilir kaçıncı kez. “Ramsay, Theon Greyjoy’dan bahsetti mi?” diye sordu Robb. “O da öldürülmüş mü yoksa kaçmış mı?”

Roose Bolton, kemerindeki keseden lime lime bir deri şeridi çıkardı. “Oğlum mektubuyla birlikte bunu göndermiş.”

Sör Wendel başını başka tarafa çevirdi. Robin Flint’le Küçük Jon Umber bakıştı ve İri Jon bir boğa gibi güldü. “Bu... insan derisi mi?” diye sordu Robb.

“Theon Greyjoy’un sol elindeki küçük parmaktan yüzülmüş bir deri parçası. Oğlum zalimdir, bunu itiraf etmeliyim. Lâkin... iki genç prensin hayatıyla karşılaştırıldığında bir deri parçasının ne değeri var? Siz onların annesiydiniz leydim. Bunu size verebilir miyim... intikamın küçük bir nişanı olarak?”

Bir yanı, bu tüyler ürpertici andacı alıp kalbine bastırmak istiyordu ama Catelyn bu isteğe karşı koydu. “Şunu kaldırın lütfen.” “Theon’un derisini yüzmek kardeşlerimi geri getirmez,” dedi Robb. “Onun kellesini istiyorum derisini değil.”

“Theon, Balon Greyjoy’un yaşayan tek oğlu,” dedi Lord Bolton yumuşak bir sesle, odadakiler bunu unutmuş gibi. “Ve şu anda Demir Adalarının meşru

kralı. Tutsak bir kral, bir rehine olarak çok değerlidir.”

“Rehine?” Bu kelime Catelyn’in sinirlerini kaldırmıştı. Rehineler sıklıkla değiş tokuş edilirdi. “Lord Bolton, iki oğlumu öldüren adamı *özgür* bırakmamızı önermiyorsunuzdur umarım.”

“Deniztaşı Tahtını kazanan her kim olursa olsun Theon Greyjoy’un ölmesini isteyecek,” dedi Bolton. “Theon, zincire vuruluyken bile amcalarından daha sağlam bir iddiaya sahip. Onu tutalım ve infazının bedeli olarak demirdoğumludan imtiyazlar isteyelim derim.”

Robb bu öneriyi gönülsüzce değerlendirdi ama sonunda başıyla onayladı. “Evet. Pekâlâ. Öyleyse onu hayatta tutun. Şimdilik. Biz kuzeyi geri alana dek onu Dehşet Kalesi’ne hapsedin.”

Catelyn tekrar Roose Bolton’a döndü. “Sör Wendel, Lannisterlar’ın Üç Dişli Mızrak’ta olduğuyla ilgili bir şeyler söyledi?”

“Söyledi leydim. Kendimi suçluyorum. Harrenhal’dan ayrılmadan önce orada ziyadesiyle oyalandım. Aenys Frey benden günler önce yola çıktı ve yakut geçitte Uç Dişli Mızrak’ı geçti, bu kolay olmadı gerçi. Biz vardığımızda nehir kudurmuştu. Adamlarımı küçük teknelerle karşıya taşımaktan başka seçeneğim yoktu ve çok az sayıda teknemiz vardı. Kuvvetimin üçte ikisi kuzey kıyısındayken, Lannisterlar, hâlâ karşıya geçmek için bekleyen adamlarıma saldırdı. Ekseriyetle Norrey, Locke ve Burly adamları, artçı kuvvet olarak Sör Wylis Manderly ve onun Beyaz Liman şövalyeleri vardı. Ben Üç Dişli Mızrak’ın yanlış tarafındayım, adamlarıma yardım edemedim. Sör Wylis adamlarımızı elinden geldiğince toparladı ama Gregor Clegane ağır atlarla saldırdı ve onları nehre döktü. Boğulanlar kadar kılıçla öldürülenler de oldu. Çoğu kaçtı, diğerleri esir alındı.”

Gregor Clegane her zaman kötü havadisti. Robb onunla uğraşmak için tekrar güneye gitmek zorunda mı kalacaktı? Yoksa Yürüyen Dağ buraya mı geliyordu? “O halde Clegane nehrin karşısında mı?” diye sordu Catelyn.

“Hayır,” dedi Bolton, sesi hafif fakat emindi. “Geçitte altı yüz adam bıraktım. Derelerden, dağlardan ve Beyaz Bıçak’tan mızrakçılar, Hornwood’dan yüz yaycı, bazı hürsüvariler ve vasıfsız şövalyeler, onları pekiştirmek için Stout ve Cerwyn adamlarından oluşan sağlam bir kuvvet. Komuta, Ronnel Stout ve Sör Kyle Condon’da. Sör Kyle, merhum Lord Cenvyn’in sağ koluydu, bunu bildiğinizden eminim leydim. Aslanlar kurtlardan iyi yüzemez. Sör Gregor nehir yüksek olduğu sürece karşıya geçemez.” ‘Yol ağzına çıkarken ihtiyaç duyacağımız son şey, Dağ’ın sırtımızda olması,” dedi Robb. “İyi iş çıkardınız lordum.”

“Majesteleri çok nazik. Yeşil Çatal’da üzücü kayıplar verdim. Glover ve Tallhart’ın Gölgeli Vadideki kayıpları daha da ağırdı.” “*Gölgeli Vadi?* Bu isim Robb’un ağzında bir küfüre dönüşmüştü. “Robett Glover’ı gördüğümde, kendisi bunun cevabını verecek bundan emin olabilirsiniz.”

“Saçmalık,” diye onayladı Lord Bolton, “lâkin Glover, Derinorman Kalesi’nin düştüğünü öğrendikten sonra kendini kaybetti. Keder ve öfke bir insanı o hale getirebilir.”

Gölgeli Vadi meselesi kapanmış, soğumuştu, Catelyn’i endişelendiren gelecek mücadelelerdi. “Oğluma kaç adam getirdiniz?” diye sordu Roose Bolton’a.

Bolton cevap vermeden önce renksiz, tuhaf gözleriyle Catelyn’in yüzünü inceledi. “Beş yüz küsür atlı ve üç bin piyade leydim. Çoğunlukla Dehşet Kalesi adamları, Karhold adamları da var. Karstarklar’ın sadakati artık şüpheli olduğu için onları göz önünde tutmanın iyi olacağını düşündüm. Daha çok adam getiremediğim için üzgünüm.”

“Bu sayı yeterli olacaktır,” dedi Robb. “Artçı kuvvetimi siz komuta edeceksiniz Lord Bolton. Dayım evlenir evlenmez Boğaz’a doğru yola çıkmak niyetindeyim. Eve gidiyoruz.”

ARYA

Araba çamurlu yolda güç bela ilerlerken, Yeşil Çatal'ın bir saat uzağında gözcü süvarilerle karşılaştılar.

"Kafanı öne eğ ve sesini çıkarma," diye uyardı Tazı, Arya'yı. Üç süvari onlara doğru geliyordu; hızlı binek atları süren, hafif zırhlar kuşanmış bir şövalye ve iki yaver. Clegane atları kamçıladı; daha güzel günler görmüş olan bir çift yük beygiri. Araba sallanıp gıcırdıyordu. Büyük ahşap tekerleklerin her dönüşü, yoldaki derin tekerlek izlerinden dışarı çamur fışkırtıyordu. Yabancı arkadan geliyordu, arabaya bağlıydı.

İri ve asabi süvari atının ne zırhı vardı, ne eyeri, ne de koşum takımı. Tazı ise yeşil renkli lekeli yünler ve koyu gri bir çiftçi mintanı giyiyordu; giysinin başlığı adamın kafasını yutuyordu, gözlerini yerde tuttuğu sürece yüzü görünmüyordu. Tazı bu haliyle sefil bir çiftçiye benziyordu. Ama *iri* bir çiftçiye. Kaba yünlerin altında kaynatılmış deri ve örgü zırh vardı, Arya bunu biliyordu. Arya da bir çiftçinin oğluna ya da bir domuz çobanına benziyordu. Arkalarındaki arabada dört büyük fıçı salamura domuz eti ile tuzlu bir domuz budu vardı.

Süvariler daha yakma gelmeden önce ayrıldılar ve bir göz atmak için arabanın çevresini sardılar. Clegane arabayı durdurdu ve sabırla süvarilerin işinin bitmesini bekledi. Şövalye mızrak ve kılıç taşıyordu, yaverlerin uzunyayları vardı. Süvarilerin deri yeleklerindeki broşlar, pelerinlerine işlenmiş armaların küçük halleriydi; kızıl kahverengi zemine çapraz çizilmiş altın şeridin üstünde siyah bir dirgen. Arya, karşılaştıkları ilk gözcü süvarilere kimliğini açıklamayı düşünmüştü ama gri pelerinler giyen ve göğüslerinde ulu kurt armaları taşıyan adamlar hayal etmişti. Umberlar'ın devine ya da Gloverlar'ın yumruğuna bile razıydı ama bu dirgen şövalyesini tanımıyordu ve onun kime hizmet ettiğini bilmiyordu. Şimdiye kadar Kışyarı'nda gördüğü nesnelerin içinde dirgene en yakın olan şey, Lord Manderly'nin balık adamının elindeki üç dişli mızraktı.

"İkizler'de işiniz mi var?" diye sordu şövalye.

“Sizi memnun edecekse, düğün ziyafeti için tuzlu domuz getirdik sör.” Tazı, kelimeleri ağzında geveleyerek konuşmuştu, gözleri yerdeydi, yüzü görünmüyordu.

“Tuzlu domuz beni asla memnun etmez.” Dirgen şövalyesi, Tazı’yı üstünkörü bakışlarla süzdü ve Arya’yla hiç ilgilenmedi ama Yabancı’ya uzun uzun, dikkatlice baktı. Aygırın bir saban atı olmadığı ilk bakışta anlaşılıyordu. Büyük siyah aygır, yaverlerden birinin bineğini ısırmaya çalıştığında yaver neredeyse çamuru boyluyordu. “Bu canavarı nereden buldun?” diye sordu dirgen şövalyesi.

“Leydim onu getirmemi söyledi sör,” dedi Clegane saygılı bir tonla. “Genç Lord Tully için bir düğün hediyesi.”

“Hangi leydi? Kime hizmet ediyorsun?”

“Yaşlı Leydi Whent, sör.”

“Harrenhal’u bir atla geri alabileceğini mi sanıyor?” diye sordu şövalye. “Tanrılar, yaşlı bir aptaldan daha aptalı var mıdır?” Buna rağmen elini sallayarak yolu gösterdi. “Hadi gidin öyleyse.” “Tamam lordum.” Tazı, kamçısını tekrar şaklattı ve yaşlı beygirler bezdirici işlerine devam ettiler. Tekerlekler mola sırasında iyice çamura gömülmüştü, onları saplandıkları yerden kurtarmak hayvanların epey vaktini aldı. Gözcü süvariler uzaklaşmıştı artık. Tazı son bir kez adamlara baktı ve güldü. “Sör Donnel Haigh,” dedi. “Ondan sayabileceğimden fazla at aldım. Zırh da. Bir keresinde bir meydan dövüşünde onu neredeyse öldürüyordum.” “Öyleyse seni nasıl tanımadı?” diye sordu Arya.

“Çünkü şövalyeler aptaldır, üstelik mide bulandırıcı bir köylüye iki kez bakmak ona yakışmazdı,” dedi Tazı. Atları kamçıladı. “Gözlerini aşağıda tut, saygılı bir tonla konuş ve bol bol *sör* de, şövalyelerin çoğu sana bakmaz bile. Atlar, küçük insanlardan fazla ilgilerini çeker. Yabancı’yı tanıyabilirdi ama beni onu sürerken görmedi hiç.”

Yüzünü tanırdı. Arya bundan emindi. Bir kez gördükten sonra Sandor Clegane’in yanıklarını unutmak kolay değildi. Tazı, yanık izlerini bir miğferin arkasına da saklayamazdı; meğerki miğfer hırlayan bir köpek suretinde yapılmış olsun.

İşte bu yüzden arabaya ve tuzlu domuz buduna ihtiyaçları vardı.

“Ağabeyinin önüne zincirlere vurulmuş bir halde sürüklenmeyeceğim,” demişti Tazı, “ve ona ulaşmak için adamlarının arasından geçmek de istemem. Bu yüzden küçük bir oyun oynayacağız.”

Kral Yolu’nda şans eseri karşılaşılmış bir çiftçi; onlara arabayı, atları, kıyafetleri ve fıçıları temin etmişti, bunu kendi isteğiyle yapmamıştı gerçi. Tazı

her şeyi kılıcının ucuyla almıştı. Çiftçi ona hırsız olduğu için küfrettiğinde, “Hayır,” demişti Tazı, “hırsız değil malzemeci. İç çamaşırlarını almadığım için şükret. Şimdi şu çizmelerini çıkar, yoksa bacaklarını keserim. Tercih senin.” Çiftçi, Clegane kadar iriydi ama buna rağmen çizmelerinden vazgeçmeyi ve bacaklarını korumayı tercih etmişti.

Akşam karanlığı çökerken onlar hâlâ ağır adımlarla Yeşil Çatal’a ve Lord Frey’in ikiz kalelerine doğru yol alıyordu. *Az kaldı*, diye düşündü Arya. Heyecanlı olması gerektiğini biliyordu ama midesi düğümlenmişti. Bunun sebebi günlerdir boğuştuğu yüksek ateşti belki, belki de değildi. Geçen gece kötü bir rüya görmüştü, *korkunç* bir rüya. Rüyasında neler gördüğünü hatırlamıyordu ama o berbat duygu bütün gün geçmemişti, aksine daha da kuvvetlenmişti. *Korku, kılıçtan derin keser.* Şimdi güçlü olmalıydı, babasının söylediği gibi. Annesiyle onun arasında bir kale kapısı, bir nehir ve bir ordudan başka bir şey yoktu... ama bu *Robb’un* ordusuydu, yani ortada gerçek bir tehlike yoktu. Var mıydı?

Fakat Roose Bolton da onlardan biriydi. Haydutların deyişiyle Sülük Lord. Bu düşünce Arya’yı huzursuz etti. Arya, Harrenhal’dan, Kanlı Oyuncular’dan olduğu kadar Bolton’dan uzaklaşmak için de kaçmıştı ve kaçmak için Bolton’ın muhafızlarından birinin boğazını kesmişti. Bolton bunu biliyor muydu? Yoksa Gendry’yi ve Al Turta’yı mı suçlamıştı? Arya’nın annesine bundan bahseder miydi? Arya’yı görürse ne yapardı? *Muhtemelen beni tanımaz bile.* Arya bu günlerde, bir lordun kadeh taşıyıcısından çok ıslak bir fareye benziyordu. Islak bir *erkek* fareye. Tazı daha iki gün önce Arya’nın saçlarını kesmişti. Yoren’den bile kötü bir berberdi; Arya’nın kafasının bir yanını kel bırakmıştı. *Bahse girerim ki Robb da beni tanımaz. Hatta annem bile.* Arya onları son gördüğünde küçük bir kızdı, Lord Eddard Stark’ın Kışyarı’ndan ayrıldığı gün.

Kaleyi görmeden önce müzik sesini duydular; nehrin kükremesinin ve başlarını döven yağmurun pıtırtısının altında silikleşen davul gümbürtüsü, borazanların pirinç ötüşü ve flütlerin ince haykırışı. “Düğünü kaçırdık,” dedi Tazı, “ama seslere bakılırsa ziyafet devam ediyor. Yakında senden kurtulacağım.”

Hayır, ben senden kurtulacağım, diye düşündü Arya.

Yol buraya kadar çoğunlukla kuzeybatıya doğru akmıştı ama şimdi, bir elma bahçesinin ve yağmurla ezilmiş ıslak bir mısır tarlasının arasından tam olarak batıya gidiyordu. Arya ve Tazı son elma ağacını geçtiler, bir yokuşun tepesine tırmandılar ve sonra kaleler, nehir ve kamplar aynı anda oraya çıktı.

Yüzlerce at ve binlerce adam vardı. Adamların çoğu, kale kapılarının karşısındaki üç büyük ziyafet çadırının etrafında aylak aylak dolaşıyordu. Yan yana kurulmuş çadırlar, yelken bezinden inşa edilmiş üç muazzam uzun salon gibi görünüyordu. Robb'un kampı duvarların epey uzağında, daha yüksek ve daha kuru zeminde kurulmuştu ama Yeşil Çatal yatağından taşmış ve hatta dikkatsizce yerleştirilmiş birkaç çadırı almıştı.

Kalelerden yükselen müzik burada daha gürültülüydü. Davulların ve boruların sesi kamp boyunca yankılanıyordu. Daha yakın olan kaledeki müzisyenler, uzak kıyıda yükselen kaledeki müzisyenlerden farklı bir şarkı çalıyordu, bu yüzden, gelen sesler bir şarkıdan çok bir mücadeleye benziyordu. "Çok iyi değiller," dedi Arya.

Tazı'nın çıkardığı ses bir kahkaha olabilirdi. "Lannis Limanı'nda bu gürültüden şikâyet eden yaşlı ve sağır bir kadın var. Wälder Frey'in gözlerinin işe yaramadığını duymuştum ama kimse kahrolası kulaklarından bahsetmemişti."

Arya kendini, vaktin gece değil de gündüz olmasını dilerken yakaladı. Güneş parlasaydı ve rüzgâr esseydi Arya sancakları daha iyi görebilirdi. Starklar'ın kurdunu bulmaya çalışabilirdi, belki Cerwynler'in savaş baltasını ya da Gloverlar'ın yumruğunu. Fakat akşam karanlığında bütün renkler gri görünüyordu. Yağmur ince bir çisiltiye, neredeyse sise dönüşmüştü ama daha evvel düşen sağanak bütün sancakları bulaşık bezine çevirmişti, sırıksıklam ve okunamaz.

Herhangi bir saldırıya karşı üstünkörü bir duvar oluşturmak amacıyla, kampın çevresine at arabalarından oluşan bir çit çekilmişti. Nöbetçiler Arya'yla Tazı'yı orada durdurdu. Nöbetçilerin çavuşunun taşıdığı fenerden yayılan ışık, Arya'nın, adamın giydiği pelerinin soluk pembe olduğunu görmesine yetti, pembenin üstünde kırmızı gözyaşları vardı. Çavuşun komutasındaki askerlerin göğsüne Sülük Lord'un arması işlenmişti; Dehşet Kalesi'nin derisi yüzülmüş adamı. Sandor Clegane, askerlere, gözcü süvarilere anlattığı hikâyenin aynısı anlattı ama Bolton'ın çavuşu, Sör Donnel Haigh'den daha çetin bir cevizdi. "Salamura domuz bir lordun düğün ziyafeti için uygun bir et çeşidi değil," dedi küçümseme dolu bir sesle.

"Tuzlu domuz budumuz da var sör."

"Ziyafet için yok. Ziyafetin yarısı geçti. Ve ben bir kuzeyliyim, ağzı süt kokan güneyli bir şövalye değil."

"Bana kâhyayı ya da aşçıyı görmem söylendi..."

"Kaleler kapalı. Lordlar rahatsız edilemez." Çavuş bir an düşündü.

“Yükünü şuradaki ziyafet çadırlarına boşaltabilirsin.” Zırh eldivenli eliyle çadırları gösterdi. “Bira insanı acıktırır ve yaşlı Frey birkaç domuz budunun yokluğunu hissetmez. Et çiğneyecek dişleri de yok zaten. Sedgekins’i sor, seninle ne yapılacağını o bilir.” Çavuş bağırarak emir verdi ve askerler arabalardan birini kenara çekerek Tazı için yol açtı.

Tazının kamçısı beygir atlarını çadırlara doğru koşturdu. Kimsenin onlarla ilgilendiği yoktu. Sular sıçratarak parlak renkli büyük çadırların önünden geçtiler, içerlerde yanan yağ lambaları ve maltızlar, ipek duvarları sihirli fenerler misali ışıldatıyordu; pembe ve altın rengi pırıldıyordu duvarlar, çizgili, helezonî ve kareli; kuşlar ve canavarlarla süslenmişlerdi, zikzaklar ve yıldızlarla, tekerlekler ve silahlarla. Arya sarı bir çadır gördü, duvarında altı meşe palamudu vardı; üçün üstünde iki, ikinin üstünde bir. *Lord Smallwood’un arması,* Arya tanıdı, çok uzaklardaki Pelit Kalesini ve ona güzel olduğunu söyleyen leydiyi hatırladı.

Ama ışıltılı her büyük çadıra karşılık, iki düzine keçe ya da branda çadır vardı, duvarları ışık geçirmez ve karanlıktı. Her biri kırk asker barındıracak büyüklükte kışla çadırları da mevcuttu ama üç muazzam ziyafet çadırının yanında çok küçük görünüyorlardı. Görünüşe göre içki faslı saatlerdir sürüyordu. Şerefe kalkan kadehlerin şıngırtısı, olağan kamp seslerine karışıyordu; kişneyen atlar ve havlayan köpekler, karanlıkta gıcırdayan arabalar, kahkahalar ve küfürler, ahşap çatırtısı ve çelik çınlaması. Tazı ve Arya kaleye yaklaşırlarken müzik sesi çoğaldı ama müzik sesinin altında daha derin, daha koyu bir ses ses vardı: Nehir. Kabarmış Yeşil Çatal, ininin içindeki bir aslan gibi kükrüyordu.

Arya, her yere aynı anda bakmaya çalışarak oturduğu yerde dönüp duruyordu; bir ulu kurt arması, gri ve beyaza bürünmüş bir çadır ya da Kışyarı’ndan tanıdığı bir yüz görmeyi umuyordu ama sadece yabancılar görüyordu. Sazların arasında su döken bir adama baktı ama adam Biragöbek değildi. Bir çadırın içinden yarı çıplak bir kız kahkahalar atarak çıktı ama çadır açık maviydi, Arya’nın ilk bakışta düşündüğü gibi gri değildi. Kızın arkasında koşan adamın kıyafetindeki arma bir ağaç kedisiydi, bir ulu kurt değildi. Bir ağacın altında, uzunyaylarının çentiklerine mumlu ipler takan dört okçu oturuyordu ama onlar Arya’nın babasının okçuları değildi. Arabanın önünden bir üstat geçti ama Üstat Luwin olmak için fazla genç ve zayıftı. Arya başını kaldırıp İkizler’e baktı, ateş yanan yerlerdeki yüksek kule pencerelerinden yumuşak ışıklar süzülüyordu, kaleler yağmur pusunun içinde Yaşlı Dadı’nın hikâyelerinden çıkıp gelmişler gibi ürkütücü ve gizemli görünüyordu ama

Kışyarı değildi.

En yoğun kalabalık, ziyafet çadırlarındaydı. Çadırların geniş kapıları geri çekilip bağlanmıştı; ellerinde içki boynuzları ve bira kupaları olan adamlar, birkaç kamp takipçisiyle birlikte kapılardan girip çıkıyorlardı. Tazı ilk ziyafet çadırının önünden geçerken Arya içeri baktı ve sıralarda oturan, şarap ve bira fıçılarının başında itişip kakışan yüzlerce adam gördü. Çadırın içinde adım atacak yer yoktu ama kimse bunu umursamıyordu. En azından sıcak ve kuruydu adamlar. Soğuk ve ıslak Arya onlara gıpta etti. Bazıları şarkı bile söylüyordu. Kapının etrafındaki ince ve sisli yağmur, çadırın içinden kaçan ısı yüzünden buharlaşıyordu. "Lord Edmure'un ve Leydi Roslin'in şerefine," dedi bir ses. Herkes içkisini içti ve biri bağırdı, "Genç Kurt'un ve Kraliçe Jeyne'in şerefine."

Kraliçe Jeyne de kim? diye düşündü Arya bir an. Onun tanıdığı tek kraliçe, Cersei'ydi.

Ziyafet çadırlarının dışına kazılmış ateş çukurları, hasırdan ve hayvan derisinden yapılmış tentelerin altında yağmurdan korunuyordu, damlalar dümdüz aşağı düştüğü sürece. Rüzgâr nehrin üstünden esiyordu gerçi, alevlerin tıslamasına ve kıvrılmasına yetecek kadar çisenti her hâlükârda ateşlere ulaşıyordu. Aşçı yamakları alevlerin üzerindeki ızgaralarda büyük et parçaları çeviriyordu. Et kokusu Arya'nın ağzını sulandırdı. "Durmamız gerekmiyor mu?" diye sordu Arya, Sandor Clegane'e. "Çadırlarda kuzeyli adamlar var." Kuzeyli adamları sakallarından, yüzlerinden, ayı postlarından ve fok derisinden yapılmış cübbelerinden tanıyordu, yarı duyulur konuşmalarından ve söyledikleri şarkılardan; Karstarklar, Umberlar ve dağ kabilelerinin adamları, Genç Kurt'un adamları, Starklar'ın ulu kurtları.

"Ağabeyin kalede olacak," dedi Tazı. "Annen de öyle. Onları istiyor musun istemiyor musun?"

"Evet," dedi Arya. "Sedgekins ne olacak?" Çavuş, Sedgekins'i bulmalarını söylemişti.

"Sedgekins kızgın bir demirle kendi kendini becerebilir," dedi Tazı. Kamçısını açtı. Savrulan kamçı yağmurun içinde tıslayarak beygirin böğrünü ısırdı. "Benim istediğim senin kahrolası ağabeyin."

CATELYN

Davullar gümlüyordu, gümlüyordu, gümlüyordu, Catelyn'in başı da onlarla birlikte. Salonun ayak tarafındaki müzisyen galerisinde borular inliyor ve flütler titriyordu; kemanlar tiz çığlıklar atıyor, borazanlar ötüyor ve gaydalar canlı bir melodi haykırıyordu ama davullar hepsini bastırıyordu. Salondaki konuklar yer, içer ve birbirlerine bağırırken sesler kirişlerde yankılanıyordu. *Wälder Frey'in bu gürültüye müzik diyebilmesi için bir taş kadar sağır olması gerekir.* Catelyn şarabını yudumladı ve "Alysanne"nin müziğiyle dans eden Çıngırak'ı izledi. En azından bu şarkının "Alysanne" olmak için çalındığını düşünüyordu. Bu müzisyenlerle hiç zorlanmadan "Ayı ve Güzel Bakire" de olabilirdi.

Dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu ama İkizler'in içindeki hava ağır ve sıcaktı. Şöminede bir ateş gürlüyor ve duvarlardaki demir apliklerde sıra sıra meşaleler yanıyordu. Fakat ısının çoğu, sıralarda sıkışık halde oturan konukların bedenlerinden geliyordu. Sıralar öyle kalabalıktı ki, kadehini kaldırmaya çalışan her adam komşusunun kaburgalarını dirsekliyordu.

Yüksek platformdakiler bile Catelyn'in arzu ettiğinden daha yakındı. Kendisi Sör Ryman Frey ile Roose Bolton'ın arasına oturtulmuştu ve her iki adamdan da keskin kokular yükseliyordu. Sör Ryman, Batıdiyar'da şarap kıtlığı başlamak üzereymiş gibi içiyordu ve içtiği bütün şaraplar koltuk altlarından ter olarak çıkıyordu. *Adam limon suyunda yıkanmış*, diye karar verdi Catelyn, ama hiçbir limon bu kadar çok teri maskeleyemezdi. Roose Bolton'ın daha şekerli bir kokusu vardı ama daha hoş değildi. Bolton sek şarap ya da bal likörü yerine baharatlı şarap içiyordu ve çok az yemek yiyordu.

Catelyn adamı iştahsız olduğu için suçlayamazdı. Düğün ziyafeti fazla duru bir pırasa çorbasıyla başlamıştı. Çorbanın ardından yeşil fasulyeli, soğanlı ve pancarlı salata, badem sütünde pişirilmiş nehir turnası, daha masaya varamadan soğumuş şalgam püresi, jöleli buzağı beyni ve sinirli sığır eti gelmişti. Bir krala sunulmayacak kadar fakir bir ikramdı ve buzağı beyni Catelyn'in midesini kaldırmıştı. Buna rağmen Robb yemekleri şikâyet etmeden

yiyordu, Edmure ise yeni eşiyle ilgilenmekten yemeklere dikkat etmeye fırsat bulamıyordu.

Edmure'un, Nehirova'dan İkizler'e kadar bütün yol boyunca Roslin'den şikayet ettiğini asla tahmin edemezsin. Karı ve koca aynı tabaktan yiyor, aynı kadehten içiyor ve yudumlar arasında birbirlerine masum öpücükler veriyorlardı. Edmure yemeklerin çoğunu geri gönderiyordu. Catelyn onu suçlayamazdı. Kendi düğün ziyafetinde ikram edilen yemeklerin çok azını hatırlıyordu. *Yemeklerin tadına baktım mı? Yoksa bütün geceyi Ned'in yüzünü seyrederek mi geçirdim, kim olduğunu merak ederek?*

Zavallı Roslin'in gülümsemesinde sabit bir keyfiyet vardı, biri o gülümsemeyi kızın yüzüne dikmişti sanki. *Pekâlâ, o evli bir kız ama sırada yatak var, bir zamanlar benim olduğum kadar tedirgin olduğuna şüphe yok.* Robb, Alyx Frey'le Güzel Walda'nm arasında oturuyordu; gelinlik çağma gelmiş Frey kızlarından ikisi. "Düğün festivalinde kızlarımla dans etmeyi reddetmezsiniz umarım," demişti Wälder Frey. "Yaşlı bir adamın kalbini sevinçle doldurmuş olursunuz." Lordun kalbi sevinçle dolup taşmış olmalıydı; Robb vazifesini bir kral gibi yerine getirmişti. Kızların her ikisiyle, Edmure'un karısıyla, sekizinci Leydi Frey'le, dul Ami'yle, Roose Bolton'ın karısı Şişko Walda'yla, sivilceli ikizler Serra ve Sarra'yla, hatta Lord Walder'ın en küçük kızı Shirei'yle bile dans etmişti, kız en fazla altı yaşında olmalıydı. Catelyn, Geçit Lordu'nun tatmin olup olmadığını merak etti. Yoksa yaşlı adam, kralla dans etmemiş diğer bütün kızlarını ve kız torunlarını bahane ederek sızlanacak mıydı? "Kardeşleriniz çok iyi dans ediyor," dedi Catelyn, Sör Ryman Frey'e, cana yakın davranmaya çalışıyordu.

"Onlar halalarım ve kuzenlerim." Sör Ryman büyük bir yudum şarap içti, yanaklarından süzülen ter sakallarına akıyordu.

Aksi ve sarhoş bir adam, diye düşündü Catelyn. Merhum Lord Frey, iş konuklarını doyurmaya gelince pinti olabilirdi ama içki konusunda cömertti. Bira, şarap ve bal likörü dışarıdaki nehir kadar hızlı akıyordu. İri Jon şimdiden sarhoş naralar atıyordu. Lord Walder'm oğlu Merret kadeh kadeh onu takip ediyordu ama Sör Whalen Frey onlara ayak uydurmaya çalışırken sızmıştı. Catelyn, Lord Umber'in ayık kalmasını tercih ederdi lâkin İri Jon'a içmemesini söylemek, nefesini birkaç saat tutmasını söylemekle aynıydı.

Küçük Jon Umber ve Robin Flint, Robb'un yakınında, Güzel Walda ve Alyx'in iki yanında saygılı bir şekilde oturuyorlardı. İkisi de içki içmiyordu; bu gece, Patrek Mallister ve Dacey Mormont'la birlikte Robb'un muhafızları onlardı. Bir düğün ziyafeti, bir mücadele alanı değildi ama sarhoş adamların

olduğu yerde tehlike de daima olurdu ve bir kral asla korumasız bırakılmamalıydı. Catelyn muhafızların varlığından memnundu ve duvarlardaki kancalara asılmış kılıç kemerleri onu daha da memnun ediyordu. *Hiçbir adam jöleli buzağı beyniyle uğraşmak için bir uzunkılıca ihtiyaç duymaz.*

Leydi Walda Bolton, sesinin müziğin üstünden duyulması için bağırarak, "Herkes lordumun Güzel Walda'yi seçeceğini düşünüyordu," dedi Sör Wendel'a. Şişko Walda yuvarlak, pembe, yağ tulumu gibi bir kızdı. Sulu mavi gözleri, cansız sarı saçları ve son derece geniş bir göğsü vardı, buna rağmen sesi titrek ve tizdi. Onu pembe dantellilerinin ve sincap kürkü pelerininin içinde Dehşet Kalesi'nde hayal etmek zordu. "Ama Lord büyükbabam, Roose'a, seçeceği kızın ağırlığınca gümüş önerdi, çeyiz olarak. Lordum Bolton da beni seçti." Güldüğünde kızın gıdısı sallandı. "Ben Güzel Walda'dan otuz sekiz kilo daha ağırım ama ilk kez o zaman buna memnun oldum. Ben artık Leydi Bolton'ım, kuzenimse hâlâ bakire, üstelik çok yakında *on dokuz* yaşında olacak, zavallı şey."

Dehşet Kalesi Lordu bu lafügüzafla hiç ilgilenmiyordu. Ara sıra bir çatal şundan, bir kaşık bundan tadıyor, uzun ve güçlü parmaklarıyla bir parça ekmek koparıyordu ama yemek Bolton'ın aklını dağıtamazdı. Bolton düğün ziyafeti başladığında Lord Walder'in torunları için kadeh kaldırmış ve Wälder ile Walder'm, Ramsey'in himayesinde olduğundan özellikle bahsetmişti. Catelyn, Lord Walder'in gözlerini kısarak Bolton'a bakışından, yaşlı adamın gizli tehdidi duyduğunu anlamıştı.

Tarihte bundan daha neşesiz bir düğün var mıdır? diye merak etti, sonra zavallı Sansa'yı ve onun İblis'le yaptığı evliliği hatırladı. *Anne ona merhamet et. Onun narin bir ruhu var.* Sıcak ve duman Catelyn'i hasta ediyordu. Galerideki müzisyenler kalabalık ve gürültülüydü ama yetenekli oldukları söylenemezdi. Catelyn bir yudum şarap daha içti ve bir uşağın kadehi tekrar doldurmasına izin verdi. *Birkaç saat daha, sonra en kötüsü bitmiş olacak.* Yarın bu saatlerde, Robb başka bir mücadeleye gitmek üzere yolda olacaktı, bu sefer Moat Cailin'deki demiradamlarla çarpışacaktı. Bu düşüncenin neredeyse rahatlatıcı olması tuhaftı. *Mücadeleyi kazanacak. O bütün mücadeleleri kazanır, üstelik demiradamların bir kralı yok. Hepsinden önemlisi, Ned onu iyi eğitti.* Davullar gümlüyordu. Çıngırak zıplayarak bir kez daha Catelyn'in önünden geçti ama müzik öyle yüksekti ki Catelyn soytarının çanlarını zar zor duydu.

Bir et parçası için kavga eden iki köpeğin ani havlamaları gürültüyü bastırdı. Köpekler birbirlerini ısırarak yerde yuvarlanırken salondan neşe dolu bağrışmalar yükseldi. Konuklardan biri köpeklerin üstüne bir fıçı bira boşalttı ve

hayvanlar ayrıldı, bir tanesi topallayarak yüksek platforma doğru yürüdü. Islak köpek silkindi, Lord Walder'in torunlarından üçünün üstünü bira ve tüy içinde bıraktı, Lord Walder'in dişsiz ağzı havlamaya benzer bir kahkahayla açıldı.

Köpekleri görmek Catelyn'in bir kez daha Boz Rüzgâr'ı özlemesine sebep oldu ama Robb'un ulu kurdu ortalıkta değildi. Lord Wälder hayvanın salona girmesine izin vermemişti. "Duyduğuma göre senin vahşi canavarın insan eti seviyormuş, *hah*," demişti yaşlı adam. "Boğaz parçalıyormuş, evet. Roslin'imin ziyafetinde böyle bir yaratığın yeri yok; kadınların, küçüklerin ve benim bütün tatlı masumlarımın arasında."

"Boz Rüzgâr onlara zarar vermez lordum," diye itiraz etmişti Robb. "Ben yanında olduğum sürece bir şey yapmaz."

"Sen benim kapılarımdaydın değil mi? O kurt seni karşılamaya gelen torunlarıma saldırdığında? Her şeyi duydum, duymadığımı sanma, *hah."*

"Bir zarar vermedi..."

"Vermedi, diyor kral. Vermedi? Petyr atından düştü, *düştü.* Bir karımı böyle kaybetmiştim, düşmüştü." Lord Walder'ın ağzı içeri ve dışarı hareket etti. "Yoksa hafifmeşrep kadının biri miydi? Piç Wallder'in annesi, evet, şimdi hatırladım. Attan düştü ve kafasını kırdı. Petyr'in boynu kırılsaydı Majesteleri Kral ne yapacaktı, *hah?* Bana bir torunun yerine bir özür daha mı verecekti? Hayır, hayır, hayır. Kral olabilirsiniz, olmadığınızı söylemeyeceğim, Kuzey Kralı, *hah*, lâkin benim çatımın altında benim kuralım geçer. Ya kurdunuzu seçin ya da düğünü efendimiz, ikisini birden alamazsınız."

Catelyn oğlunun öfkelendiğini anlamıştı ama Robb toparlayabildiği bütün nezaketle teslim olmuştu. *Lord Wälder bana kurtçuklarla pişirilmiş karga yahnisi ikram etmekten memnun olacaksa,* demişti Robb, Catelyn'e, *yahniyi yerim ve bir kâse daha isterim.* Ve öyle yapmıştı.

İri Jon, Lord Walder'ın yavrularından birini daha masaya devirdi, bu sefer Sivilceli Petyr'ı. *Delikanlının midesi iri Jon'unkinin üçte biri kadar, ne bekliyordu ki?* Lord Umber ağzını sildi ve şarkı söylemeye başladı. *Bir ayı vardı, bir ayı, bir AYI! Baştan ayağa karaydı ve kıllarla kaplıydı!"* Umber'in sesi hiç fena değildi ama içki yüzünden kalınlaşmıştı. Ne yazık ki, yukarıdaki kemancılar ve davulcular "Bahar Çiçekleri"ni çalıyordu ve bu şarkının melodisi "Ayı ve Güzel Bakire"nin sözlerine, salyangozların bir kâse yulaf lapasına uyduğu kadar uyuyordu. Zavallı Çıngırak bile ortaya çıkan kakafoni yüzünden elleriyle kulaklarını kapadı.

Roose Bolton, duyulması mümkün olmayan bir fısıltıyla bir şeyler söyledi ve bir tuvalet aramaya gitti. Kalabalık salon, konukların ve sürekli

hareket eden hizmetkârların biteviye gürültüsüyle doluydu. Catelyn, diğer kalede, şövalyeler ve önemsiz lordlar için ikinci bir ziyafet verildiğini biliyordu. Lord Wälder gayrimeşru çocuklarını ve onların zürriyetlerini nehrin o kıyısına sürmüştü, bu yüzden Robb'un kuzeyli adamları karşıdaki davete "piç ziyafeti" diyordu. Bazı konukların, piçlerin onlardan daha iyi vakit geçirip geçirmediğini görmek için sıvıştığına şüphe yoktu. Bazıları kampları keşfediyor bile olabilirdi. Freyler, sıradan askerler Nehirova'yla İkizler'in evliliğine kadeh kaldırabilsin diye, arabalar dolusu şarap, bira ve bal likörü temin etmişti.

Robb, Roose Bolton'ın boş sandalyesine oturdu. "Birkaç saat sonra bu fars oyunu bitmiş olacak," dedi fısıltıyla. İri Jon, saçlarında bal olan bakirenin şarkısını söylüyordu. "Kara Wälder ilk kez bir kuzu kadar mülayim. Edmure dayım da karısıyla mutluymuş gibi görünüyor." Robb, Catelyn'in üstünden öne eğildi. "Sör Ryman?"

Sör Ryman gözlerini kırptı. "Efendimiz. Buyrun?" "Olyvar'dan yaverim olmasını isteyecektim, kuzey için yola çıktığımızda," dedi Robb, "ama onu burada göremedim. Diğer ziyafette mi olacaktı?"

"Olyvar?" Sör Ryman başını sağa sola salladı. "Hayır. Olyvar olmaz. O gitti. Kalelerden ayrıldı. Görev."

"Anlıyorum." Robb'un ses tonu tam tersini söylüyordu. Sör Ryman başka bir şey önermeyince kral tekrar ayağa kalktı. "Benimle dans eder misin anne?"

"Teşekkür ederim ama hayır." Kafası böyle zonklarken Catelyn'in ihtiyaç duyduğu son şey dans etmekti. "Lord Wälder'ın kızlarından biri sana memnuniyetle eşlik eder şüphesiz."

"Ah, şüphesiz." Robb'un gülümsemesi bezgindi.

Müzisyenler o sırada "Demir Mızraklar"ı çalıyordu ve İri Jon "Şehvetli Genç"i söylüyordu. *Biri onları birbirleriyle tanıştırmak, bu sayede armonileri gelişebilir.* Catelyn tekrar Sör Ryman'a döndü. "Kuzenlerinizden birinin şarkıcı olduğunu duymuştum."

"Alesander. Symond'ın oğlu. Alyx onun kardeşi." Adam kadehini kaldırdı ve Robin Flint'le dans eden kızı gösterdi.

"Alesander bu gece bizim için çalacak mı?"

Sör Ryman gözlerini kısarak Catelyn'e baktı. "O olmaz. Uzakta." Alnındaki teri silip ayağa kalktı, "izninizle leydim, izninizle." Catelyn, adamın kapıya doğru yürüyüşünü seyretti.

Edmure, Roslin'i öpüyor ve kızın elini tutuyordu. Salonun başka bir yerinde, Sör Marq Piper ve Sör Danwell Frey içki içme oyunu oynuyordu.

Aksak Lothar, Sör Hosteen'e komik bir şeyler anlatıyordu. Daha genç Freyler'den biri, birkaç kıkırdayan kız için üç hançerle hokkabazlık yapıyordu. Çıngırak yere oturmuş, parmaklarındaki şarabı yalıyordu. Hizmetkârlar, sulu kuzu etiyle dolu büyük tepsileri salona getiriyordu, konukların bütün gece boyunca gördüğü en leziz ikramdı bu. Ve Robb, Dacey Mormont'la dans ediyordu.

Leydi Maege'nin kızı, zırh yerine bir elbise giydiğinde epey güzeldi; uzun ve zarifti, utangaç gülümsemesi uzun yüzünü aydınlatıyordu. Onun, dans pistinde de talim alanındaki kadar zarif olduğunu görmek hoştu. Catelyn, Leydi Maege'nin Boğaz'a varıp varmadığım merak etti. Leydi diğer kızlarını beraberinde götürmüştü ama Dacey, Robb'un savaş arkadaşlarından biri olarak onun yanında kalmayı tecih etmişti. *Ned'in sadakat uyandıran tabiatını almış.* Olyvar Frey de Robb'a böyle bağlıydı. Robb, Jeyne'le evlendikten *sonra* bile Olyvar onunla kalmak istememiş miydi?

Meşe kulelerinin arasında oturan Geçit Lordu lekeli ellerini birbirine vurdu. Ellerinin çıkardığı ses öyle zayıftı ki yüksek platformda oturanlar tarafından bile zar zor duyuldu ama Sör Aenys'le Sör Hosteen lordun hareketini gördüler ve bira kupalarını masaya vurmaya başladılar. Aksak Lothar onlara katıldı, sonra da Marq Piper, Sör Danwell ve Sör Rymund. Çok geçmeden konukların yarısı kadehlerini masalara vuruyordu. Sonunda galerideki müzisyen çetesi bile gürültüyü fark etti. Flütler, davullar ve kemanlar sustu.

"Majesteleri," diye seslendi Lord Wälder, Robb'a. "Rahip dualarını okudu, bazı sözler söylendi ve Lord Edmure benim tatlı kızıma balıklı pelerini giydirdi, lâkin henüz karı koca olmadılar. Bir kılıcın bir kına ihtiyacı vardır, *hah,* bir düğünün de yatağa. Efendimiz ne derler? Onları yatağa götürmek uygun mudur?"

Lord Walder'ın bazı oğulları ve torunları tekrar kupalarını vurmaya ve bağırmaya başladılar. "Yatağa! Yatağa! *Onlarla birlikte yatağa!"* Roslin bembeyaz kesildi. Kızın, bekâretini kaybetmekten mi yoksa yatağa girme töreninden mi korktuğunu merak etti Catelyn. Roslin'in sayısız kardeşi vardı, bu törene aşina olmalıydı, fakat yatak töreni senin için yapıldığında işler değişiyordu. Catelyn'in kendi düğün gecesinde, onu bir an önce soymak isteyen Jorry Cassel o aceleyle Catelyn'in elbisesini yırtınıştı. Sarhoş Desmond Grell müstehcen esprileri için özür dileyip durmuştu ama her özrün ardından yeni bir espri yapmıştı. Lord Dustin, Catelyn'i çıplak gördüğünde Ned'e dönmüş ve Catelyn'in göğüslerinin ona tekrar süt emme arzusu verdiğini söylemişti. *Zavallı adam,* diye düşündü Catelyn. Lord Dustin, Ned'le beraber güneye gitmiş ve geri

dönmemişti. Bu gece burada olan adamlardan kaçının yıl bitmeden ölmüş olacağını merak etti. *Korkarım pek çoğu.*

Robb elini kaldırdı. “Eğer siz vaktin uygun olduğunu düşünüyorsanız Lord Wälder, onları yatağa götürelim.”

Robb’un duyurusu onay dolu bir gürültüyle karşılandı. Galerideki müzisyenler flütlerini, borularını ve kemanlarını tekrar ellerine aldılar ve “Kraliçe Terliğini Çıkardı, Kral Tacını” isimli şarkıyı çalmaya başladılar. Çıngırak bir ayağından diğerine zıplayarak kendi tacının çanlarını çınlattı. “Duyduğuma göre Tully erkeklerinin bacaklarının arasında kamış yerine alabalık varmış,” diye bağırdı Alyx Frey arsızca, “onu kaldırmak için bir solucan mı gerek?” Sör Marq Piper kıza cevap verdi, “*Benim* duyduğuma göre Frey kadınlarının bir yerine iki kapısı varmış!” Alyx altta kalmadı, “Evet ama senin gibi küçük şeyler için ikisi de kapalı ve sürgülü!” Salonda bir kahkaha fırtınası koptu. Patrek Mallister bir masaya çıktı ve Edmure’un tek gözlü balığına kadeh kaldırdı. “Ve o nasıl da kudretli bir turnadır!” diye bağırdı. Şişko Walda cevap verdi, “Hayır, bahse girerim ki altı üstü küçük bir golyandır.” Sonra yine aynı gürültü yükseldi, “*Yatağa! Yatağa!*”

Konuklar yüksek platforma akın etti, en sarhoşlar her zamanki gibi en öndeydi. Roslin’in etrafını saran yetişkin erkekler ve genç delikanlılar kızı havaya kaldırdılar. Anneler ve kızlar, Edmure’u ayağa kaldırdılar ve onun kıyafetlerini çekiştirmeye başladılar. Edmure gülüyor ve edepsiz şakalar yapıyordu fakat müziğin sesi çok yüksekti, Catelyn kardeşinin ne dediğini duyamıyordu. Ama İri Jon’u duydu. “Bu küçük kuşu bana verin,” diye kükredi Umber, diğer adamların arasından geçerek Roslin’i yakaladı ve kızı omzuna attı. “Şu küçük şeye bakın. Üstünde bir dirhem et yok!” Catelyn kız için üzülüyordu. Gelinlerin çoğu bu şakalara karşılık verir, en azından eğleniyormuş gibi yapardı ama Roslin dehşetle kaskatı kesilmişti, adamın onu yere düşüreceğinden korkuyormuş gibi İri Jon’a sımsıkı tutunmuştu. *Üstelik ağlıyor*, diye fark etti Catelyn. Sör Marq Piper kızın ayakkabılarından birini çıkardı. *Umarım Edmure bu zavallı çocuğa nazik davranır.* Galeriden hâlâ o neşeli ve edepsiz şarkı dökülüyordu; kraliçe fistanını çıkarıyordu şimdi, kral da gömleğini.

Catelyn, kardeşinin etrafını saran kadınlara katılması gerektiğini biliyordu ama onlara katılırsa sadece eğlencelerini mahvederdi. Müstehcenlik şu anda hissettiği son şey bile değildi. Edmure onun yokluğunu affederdi, Catelyn bundan emindi; bir grup şehvetli ve neşeli Frey tarafından soyulup yatağa götürülmek, asık suratlı ve kederli bir abla tarafından götürülmekten çok daha keyifliydi.

Kadın ve erkek, arkalarında bir insan nehriyle birlikte salondan çıkarılırken Catelyn, Robb'un da gitmediğini gördü. Wälder Frey, bunu kızına yapılmış bir hakaret olarak görebilecek kadar huysuz bir adamdı. *Robb, Roslin'in yatak törenine katılmalı ama bunu söylemek bana düşer mi?* Catelyn, diğerlerinin de salonda kaldığını fark edene dek çok gergindi. Sivilceli Petyr ve Sör Whalen hâlâ uyuyordu, kafaları masadaydı. Merrett Frey kendine bir kadeh şarap dolduruyordu. Çıngırak, salondan ayrılanların tabaklarındaki artıkları aşırıyordu. Sör Wendel Manderly şehvetli bir şekilde bir koyun buduna saldırıyordu. Ve elbette Lord Wälder, birinden yardım almadan yerinden kalkamayacak kadar zayıftı. *Robb'un törene gitmesini bekleyecek.* Catelyn, yaşlı adamın, Majesteleri'nin neden onun kızını çıplak görmek istemediğini sorduğunu duyar gibi oluyordu. Davullar tekrar gümlüyordu, gümlüyordu, gümlüyordu.

Catelyn'in yanı sıra salonda kalan tek kadınmış gibi görünen Dacey Mormont, Edwyn Frey'in yanma gitti ve adamın koluna hafifçe dokunup kulağına bir şeyler söyledi. Edwyn, yakışıksız bir sertlikle kızdan uzaklaştı. "Hayır," dedi ziyadesiyle yüksek bir sesle. "Yeterince dans ettim." Yüzü solan Dacey arkasını döndü. Catelyn ağır ağır ayağa kalktı. *Orada ne oldu öyle?* Bir an önce sadece bezginlikle dolu olan kalbi şimdi şüphe tarafından ele geçirilmişti. *Önemli bir şey değildir,* demeye çalıştı kendine, *odun yığının içinde canavarlar görüyorsun, keder ve korkunun hasta ettiği yaşlı ve aptal bir kadına dönüştün.* Catelyn'in duyguları yüzünden okunuyor olmalıydı. Sör Wendel Manderly bile fark etmişti. "Bir sorun mu var?" diye sordu adam, kuzu budu hâlâ elindeydi.

Catelyn cevap vermek yerine Edwyn Frey'in peşinden gitti. Galerideki müzisyenler, kral ve kraliçeyi isim günü giysilerine kadar soymuştu nihayet. Çok kısa bir aradan sonra bambaşka bir şarkı çalmaya başladılar. Kimse sözleri söylemiyordu ama Catelyn bu şarkıyı biliyordu: "Castemere Yağmurları." Edwyn kapıya doğru koşuyordu. Catelyn şarkıyla müteharrik daha hızlı koştu. Altı büyük adımdan sonra adama yetişti. *Ve sen kimsin, dedi gururlu lord, niye başımı öne eğmeliyim*? Edwyn'i kolundan yakaladı. Ve ipeğin altındaki demir halkaları hissettiğinde, Catelyn tepeden tırnağa buz kesti.

Catelyn, Edwyn'in yüzüne öyle sert bir tokat indirdi ki adamın dudağı açıldı. *Olyvar,* diye düşündü Catelyn, *Perwyn, Alesander, hiçbiri yok. Ve Roslin ağlıyordu...*

Edwyn Frey, Catelyn'i kenara itti. Diğer bütün sesleri boğan müzik, bizzat taşlar tarafından icra ediliyormuş gibi duvarlarda yankılanıyordu. Robb,

Edwyne’e öfkeli bir bakış attı, adamın yolunu kesmek için hareketlendi... ve yan tarafına, omzunun hemen altına saplanan ok yüzünden sendeledi. Çığlık attıysa bile flütler, borular ve kemanlar Robb’un sesini boğmuştu. Catelyn ikinci bir okun Robb’un bacağını deldiğini gördü. Robb düştü. Galerideki müzisyenlerin yarısının elinde, udlar ve davullar yerine arbaletler vardı. Catelyn oğluna doğru koştu, sonra bir şey Catelyn’in belini yumrukladı ve taş zemin yüzüne çarptı. *“Robb”* diye bağırdı Catelyn. Bir masanın üst kısmını ayaklarından koparmaya çalışan Küçük Jon Umber’i gördü. Küçük Jon masa üstünü kralına doğru fırlatırken bir, iki, üç ok masanın ahşap yüzeyine saplandı. Freyler, Robin Flint’in etrafını sarmıştı, hançerleri inip kalkıyordu. Sör Wendel Manderly ağır ağır ayağa kalktı, kuzu budu elindeydi. Adamın açık ağzından içeri giren ok, boynundan dışarı çıktı. Sör Wendel öne doğru devrildi, masanın ayakları kırıldı; kupalar, sürahiler, tepsiler, tabaklar, şalgamlar, pancarlar ve şarap yere saçıldı.

Catelyn’in sırtı alev alev yanıyordu. *Ona ulaşmak zorundayım.* Küçük Jon, bir koyun buduyla Sör Raymund Frey’in yüzüne vuruyordu ama kılıç kemerine uzandığı anda bir arbalet oku tarafından dizlerinin üstüne düşürüldü. *Pelerini ister altın olsun ister kırmızı, her aslan pençelidir.* Catelyn, Sör Lucas Blackwood’un Sör Hosteen Frey tarafından öldürüldüğünü gördü. Vanceler’den biri Sör Haris Haigh’le boğuşurken, dizlerinin arkasına aldığı kılıç darbesiyle Kara Wälder tarafından sakat bırakıldı. *Benim pençelerim de uzun ve keskindir lordum, seninkiler kadar uzun ve keskindir.* Arbaletler Donnel Locke’ı, Owen Norrey’i ve yarım düzine adamı daha yere indirdi. Genç Sör Benfrey, Dacey Mormont’u kolundan yakaladı ama Dacey diğer eliyle aldığı şarap sürahisini şövalyenin yüzüne indirip kapıya doğru koştu. Dacey varamadan, kapı ardına kadar açıldı. Tepeden tırnağa çeliklere bürünmüş olan Sör Ryman Frey salona girdi. Adamın arkasında bir düzine Frey askeri vardı. Askerler ağır savaş baltalarıyla silahlanmıştı.

“Merhamet!” diye feryat etti Catelyn ama borular, davullar ve çelik çıngırtıları yakarışını boğdu.

Sör Ryman savaş baltasının başını Dacey’in midesine gömdü. O sırada diğer kapılardan da adamlar akmaya başlamıştı; ellerinde çelikler taşıyan, örgü zırhlı, kürk pelerinli adamlar. *Kuzeyli adamlar.* Catelyn, yarım kalp atışı boyunca onların kurtarıcı olduğunu düşündü ama sonra, adamlardan biri Küçük Jon’un kafasını iki balta darbesiyle uçurdu. Umut, fırtınadaki mum misali söndü.

Geçit Lordu, katliamın tam ortasında, oymalı meşe tahtında oturuyor ve olan biteni aç gözlerle seyrediyordu.

Yerde, Catelyn’in birkaç adım uzağında bir hançer vardı. Küçük Jon

masayı devirdiğinde oraya sekmişti belki, belki de ölen adamlardan birinin elinden düşmüştü. Catelyn hançere doğru emekledi. Kolları ve bacakları kurşun gibi ağırdı ve ağzında kan tadı vardı. Bir masanın altında saklanan Çıngırak hançere daha yakındı ama Catelyn silahı kaptığında soytarı irkilerek geri çekildi. *Yaşlı adamı öldüreceğim, en azından bunu yapabilirim.*

Küçük Jon'un, Robb'un üstüne fırlattığı masa üstü yer değiştirdi. Robb güçlükle dizlerinin üstüne kalktı. Böğründe bir ok vardı, İkincisi bacağındaydı ve üçüncüsü göğsünde. Lord Wälder elini kaldırdı, bir davul dışında bütün müzik aletleri sustu. Catelyn uzaktan gelen mücadele seslerini ve daha yakındaki kurt ulumasını duydu. *Boz Rüzgâr,* diye hatırladı, geç hatırlamıştı. *"Hah,"* diye güldü Lord Wälder, Robb'a. "Kuzey Kralı ayağa kalkıyor. Görünüşe bakılırsa birkaç adamınızı öldürdük Majesteleri. Ah, ama sizden *özür* dileyeceğim, adamlarınız düzelecek, *hah."*

Catelyn, Çıngırak'ın uzun saçlarını yakaladı ve adamı saklandığı yerden dışarı çekti. "Lord Wälder!" diye bağırdı. "*LORD WALDER!*" Davul, ağır ağır ve derinden vuruyordu, *güm güm güm.* "Yeter," dedi Catelyn. "*Yeter* diyorum. İhanete ihanetle karşılık verdiniz, artık durun." Hançeri Çıngırak'ın boğazına dayadığında, Bran'ın hasta odasını ve kendi boğazına dayanan çeliği hatırladı. Davul vuruyordu, *güm güm güm güm güm güm.* "Lütfen," dedi Catelyn. "O benim oğlum. Benim ilk oğlum, benim son oğlum. Onu bırakın. Onu bırakın, bunu unutacağız yemin ediyorum... burada yaptığınız her şeyi. Eski ve yeni tanrıların önünde yemin ediyorum, biz... biz intikam almayacağız..."

Lord Wälder itimatsızlık dolu gözlerle Catelyn'e baktı. "Bu zırvaya ancak bir aptal inanır. Benim bir aptal olduğumu mu sanıyorsunuz leydim?"

"Bir baba olduğunuzu biliyorum. Beni rehin alın. Öldürmediyseniz Edmure'u da. Ama Robb'u bırakın."

"Hayır." Rob'un sesi zor duyulur bir fısıltıydı. "Anne hayır..." "Evet. Robb, ayağa kalk. Ayağa kalk ve dışarı çık, lütfen, *lütfen*... benim için değilse Jeyne için yap."

"Jeyne?" Robb masanın kenarına tutundu ve kendini ayağa kalkmaya zorladı. "Anne," dedi, "Boz Rüzgâr..."

"Ona git. Şimdi. Robb, *çık buradan.*"

Lord Wälder güldü. "Ve ben, buna niye izin vereyim?" Catelyn, Çıngırak'ın boğazına dayadığı hançeri daha derine bastırdı. Yarım akıllının gözleri sessiz bir yakarışla kadına bakıyordu. Burnu kötü bir kokuyla dolan Catelyn bunu davulların biteviye vuruşlarından fazla umursamadı, *güm güm güm güm güm güm.* Sör Ryman ve Kara Wälder etrafında dönüyordu; Catelyn'in

umurunda değildi, ona istediklerini yapabilirlerdi; hapsedebilirlerdi, tecavüz edebilirlerdi, öldürebilirlerdi, hiçbirinin önemi yoktu. Catelyn yeterince uzun yaşamıştı ve Ned onu bekliyordu. O Robb için korkuyordu. “Tully onurum üstüne,” dedi Lord Walder’a, “Stark onurum üstüne, oğlunuzun hayatını oğlumun hayatıyla takas edeceğim. Bir oğula karşılık bir oğul.” Catelyn elleri öyle kötü titriyordu ki Çıngırak’ın kafasındaki çanlar çınlıyordu.

Davullar gümlüyordu, *güm güm güm.* Yaşlı adamın dudakları hareket etti. Catelyn’in elindeki bıçak titredi; terle kayganlaşmıştı. “Bir oğula karşılık bir oğul *hah?* diye tekrar etti yaşlı adam. “Ama o bir torun... bir işe yaradığı da yok.”

Koyu renk zırh ve kan lekeli pembe pelerin giymiş bir adam Robb’un yanma gitti. “Jaime Lannister selamlarını gönderdi.” Uzunkılıcını Robb’un kalbine sapladı ve büktü.

Robb yeminini bozmuştu ama Catelyn sözünü tuttu. Aegon’ın saçlarını sertçe çekti. Adamın boğazını, bıçak kemiğe dayanana kadar testereyle keser gibi kesti. Parmaklarından sıcak kanlar aktı. Yarım akıllının çanları çınlıyordu, *çın çın çın,* davullar vuruyordu, *güm güm güm.*

Sonunda biri hançeri aldı. Gözyaşları Catelyn’in yanaklarını ateş gibi yakıyordu. Onlarca kuzgun, keskin pençeleriyle Catelyn’in yüzünü tırmalıyordu, kopan et şeritlerden geriye, içlerinden kıpkırmızı kan akan derin oluklar kalıyordu. Catelyn dudaklarındaki kanın tadını alabiliyordu.

Çok acıtıyor, diye düşündü. *Bütün çocuklarımız, Ned, bütün güzel bebeklerimiz. Rickon, Bran, Arya, Sansa, Robb... Robb... lütfen Ned, lütfen, durdur şunu, acıyı durdur...* Beyaz gözyaşlarıyla kırmızı gözyaşları birlikte aktı; Catelyn’in yüzü, Ned’in sevdiği o yüz tamamen yırtılıp parçalanana kadar. Catelyn Stark ellerini havaya kaldırdı, uzun parmaklarından akıp bileklerine inen ve elbisesinin kolunun içine giren kanı seyretti. *Gıdıklıyor.* Kollarında ağır ve kırmızı solucanlar dolaşıyordu. “Çıldırdı,” dedi biri. “Aklını kaybetti,” dedi bir başkası, “Şuna bir son verin.” Ve bir el Catelyn’in saçlarını yakaladı, tıpkı onun Çıngırak’ın saçlarını yakaladığı gibi. *Hayır,* diye düşündü Catelyn, *hayır saçlarımı kesmeyin, Ned saçlarımı çok sever.* Sonra çelik, Catelyn’in boğazındaydı, ısırığı kırmızı ve soğuktu.

ARYA

Ziyafet çadırları arkalarında kalmıştı artık. Islak çamurun ve ezilmiş çimenlerin üstüne basarak aydınlıktan çıktılar ve tekrar karanlığa girdiler. İleride kalenin kapı kulübesi göründü. Arya duvarlarda titreyen meşaleleri görebiliyordu, alevler rüzgârla uçuşup dans ediyordu. Islak miğferlerin ve zırhların üstünde solgun ışıltılar vardı. İkizler'i birbirine bağlayan köprünün üstünde daha fazla meşale hareket ediyordu, bir sıra ışık batı kıyısından doğu kıyısına doğru akıyordu.

"Kale kapalı değil," dedi Arya aniden. Çavuş kapalı olacağını söylemişti ama yanılmıştı. Arya'nın kaleye baktığı esnada yivli kapı yukarı kaldırılıyordu, köprü hâlihazırda aşağı indirilmiş, hendeğin karşısına uzatılmıştı. Arya, kaleye girme taleplerinin Lord Frey'in muhafızları tarafından reddedileceğinden korkuyordu. Dudağını ısırdı, gülümseyemeyecek kadar kaygılıydı.

Tazı birdenbire dizginleri çekti, bunu o kadar ani yapmıştı ki Arya az kalsın arabadan düşüyordu. "Yedi kahrolası, kör olası cehennem," dedi Tazı, arabanın tekerlekleri çamura gömülmeye başlamıştı. Araba hafifçe yana yattı. *"Yere in"* diye kükredi Clegane, elinin ayasıyla Arya'nın omzuna vurdu ve onu arabanın kenarından aşağı itti. Arya, Syrio'nun öğrettiği gibi yumuşakça yere indi ve aynı anda ayağa kalktı, yüzü çamur içindeydi. "*Bunu neden yaptın*?" diye bağırdı. Tazı da aşağı atladı. Arabanın önündeki seleyi koparıp attı ve selenin altında sakladığı kılıç kemerine uzandı.

Arya, bir ateş ve çelik nehri halinde kale kapısından akan süvarileri ancak o zaman duydu. Köprüyü geçen savaş atlarının gürültüsü, kaleden gelen davul seslerinin altında kaybolmuştu. Adamlar ve binekler zırhlıydı, her on süvariden biri meşale taşıyordu. Diğerlerinin baltaları, dikenli uzun baltaları ve kemik kırıcı, zırh ezici büyük kılıçları vardı.

Arya, uzakta bir yerde bir kurdun uluduğunu duydu. Kamp seslerine, müziğe ve vahşi akan nehrin uğursuz homurtusuna kıyasla zayıf bir sesti ama Arya duymuştu. Belki de kulağı değildi sesi duyan. Acı ve kederle keskinleşmiş ses, Arya'nm içine bıçak gibi saplanmıştı. Kaleden daha fazla atlı çıkıyordu,

dört sıralı ve sonu olmayan bir kafile; şövalyeler, yaverler, hürsüvariler, meşaleler ve uzun baltalar. Üstelik arkadan gelen sesler de vardı.

Arya etrafa baktığında, eskiden üç ziyafet çadırı olan yerde şimdi sadece iki çadır kaldığını gördü. Ortadaki çökmüştü. Arya bir an için gördüğü şeyin ne olduğunu anlamadı. Sonra devrik çadırdan alevler yükseldi ve şimdi diğer ikisi de çöküyordu, yağlı ve ağır branda bezi, aşağıdaki adamların üstüne seriliyordu. Havada bir ateş oku sürüsü uçtu, ikinci çadır alev aldı, ardından üçüncüsü. Çığlıklar öyle şiddetlenmişti ki Arya müziğe rağmen kelimeleri duyabiliyordu. Alevlerin önünden karanlık suretler geçiyordu, çelik zırhlar uzaktan turuncu parlıyordu.

Bir mücadele, Arya biliyordu. *Bu bir mücadele ve bu süvariler...*

Çadırları seyretmek için vakit yoktu artık. Nehir taşmıştı. Açılır kapanır köprünün sonundaki çalkantılı sular bir atın beline varacak kadar yükselmişti. Buna rağmen süvariler, müzikle mahmuzlamış atlarını suyun içine doğru sürüyorlardı. Bu sefer iki kaleden de aynı şarkı yükseliyordu. *Bu şarkıyı biliyorum,* diye fark etti Arya aniden. Haydutların, rahiplerle birlikte bira imalathanesinde konakladığı yağmurlu gecede, Yediler'in Tom'u onlara bu şarkıyı söylemişti. *Ve sen kimsin, dedi gururlu lord, niye başımı öne eğmeliyim*?

Frey süvarileri çamurun ve sazlıkların içinde ilerlemek için mücadele veriyordu ama içlerinden bazıları arabayı görmüştü. Arya, ana kafileden ayrılıp atlarını sığlık boyunca koşturan süvarileri izledi. *Farklı bir pelerin giymiş bir kedisin sadece, budur bütün bildiğim.*

Clegane, Yabancı'nın iplerini tek kılıç darbesiyle kesti ve hayvanın sırtına atladı. Süvari atı kendisinden ne istendiğini biliyordu. Kulaklarını dikti ve hızla yaklaşan savaş atlarına döndü. *Pelerini ister altın olsun ister kırmızı, her aslan pençelidir. Benim pençelerim de uzun ve keskindir lordum, sizinkiler kadar uzun ve keskindir.* Arya, Tazı'nın ölmesi için yüzlerce, yüzlerce kez dua etmişti ama şimdi... elinde bir taş vardı, çamurla kayganlaşmıştı, taşı yerden alışını bile hatırlamıyordu. *Kime atacağım*?

Birbirine çarpan çeliklerin sesi Arya'yı yerinden zıplattı; Clegane ilk balta darbesini karşılamıştı. Tazı ilk adamla dövüşürken, ikinci adam onun arkasına geçti ve belini hedef alarak baltasını kaldırdı. Yabancı kendi etrafında dönüyordu, Tazı bu sayede hafif bir yan darbeyle kurtuldu, giydiği bol çiftçi gömleğinde oluşan geniş yırtık, alttaki örgü zırhı ortaya çıkardı. *Üç kişiye karşı bir kişi.* Taş hâlâ Arya'nın elindeydi. *Onu öldürecekleri kesin.* Arya, Mycah'yı düşündü; kasabın oğlu kısacık bir zaman için Arya'nın arkadaşı olmuştu.

Sonra üçüncü süvarinin ona doğru geldiğini gördü. Arabanın arkasına

geçti. *Korku, kılıçtan derin keser.* Davulları, savaş borularını ve gaydaları duyabiliyordu, aygırlar koşuyordu, çeliğe çarpan çelik çığlık atıyordu ama bütün sesler çok uzaktaydı. Sadece yaklaşan süvari vardı ve onun uzun baltası. Adam, zırhının üstüne bir cübbe giymişti. Arya, süvarinin bir Frey olduğuna işaret eden iki kuleyi gördü. Anlayamıyordu. Edmure dayısı Lord Frey'in kızıyla evleniyordu. Freyler, Robb'un arkadaşlarıydı. Süvari, arabanın çevresinde dolaşırken, "*Yapma!*" diye bağırdı Arya ama adam umursamadı.

Süvari ileri atıldığında Arya elindeki taşı fırlattı, bir keresinde Gendry'ye yaban elması fırlattığı gibi. Gendry'yi gözlerinin tam ortasından vurmuştu ama bu sefer doğru nişan alamamıştı; adamın şakağını sıyırıp geçen taş, süvarinin atağını kırmaya yetti ama başka bir işe yaramadı. Arya çamurlu zemine topuklarıyla basarak hızla geri çekildi, adamla arasına bir kez daha arabayı soktu. Süvari tırıs yürüyüşle onu takip etti, miğferindeki göz siperinde yalnızca karanlık vardı. Arya'nın fırlattığı taş, adamın miğferinde bir çentik bile açmamıştı. Arabanın etrafında bir kez döndüler, iki kez, üç kez. Şövalye küfür etti. "*Sonsuza dek kaçamaz...*"

Baltanın başı, adamın kafasının tam arkasına indi, miğferi ve miğferin altındaki kafatasını kırdı, şövalye eyerinden uçtu, yüzüstü yere düştü. Şövalyenin arkasında Tazı vardı, hâlâ Yabancı'nın sırtındaydı. Arya, *baltayı nereden buldun*? diye soracaktı ki gördü; Freyler'den biri ölmek üzere olan atının altında sıkışmıştı, bir karış suda boğuluyordu. Üçüncü süvari sırtüstü yere serilmişti, hareket etmiyordu, bir boyun zırhı takmamıştı ve çenesinin altından kırık bir kılıcın ucu çıkmıştı.

"Miğferimi getir," diye kükredi Clegane.

Miğfer, domuz butlarının arkasındaki kurutulmuş elma çuvalının dibine tıkılmıştı. Arya çuvalı baş aşağı etti ve miğferi Tazı'ya attı. Tazı, tekeliyle havada yakaladığı miğferi başına taktı. Tazı'nm oturduğu yerde çelik bir köpek vardı şimdi, alevlere hırlıyordu. "Ağabeyim..."

"Öldü," diye bağırdı Tazı. "Adamlarını katledip onu sağ bırakacaklarını mı düşünüyorsun?" Başını kampa doğru çevirdi. "Bak. *Bak* kahrolası."

Kamp, bir savaş meydanına dönüşmüştü. *Hayır, bir mezbaha.* Ziyafet çadırlarından yükselen alevler gökyüzüne tırmanıyordu. Barakalardan bazıları ve elli ipek çadır da yanıyordu. Kılıçlar her yerde şarkı söylüyordu. *Ama şimdi salonunda yağmurlar ağlıyor ve yağmuru kimse duymuyor.* Yanan çadırlardan birine bir varil çarptı, parçalandı ve alevler iki kat yükseğe zıpladı. *Bir mancınık,* Arya biliyordu. Kaleden yağ, zift ya da başka bir şey fırlatılıyordu.

"Benimle gel." Sandor Clegane elini uzattı. "Buradan gitmek zorundayız.

Hemen şimdi.” Yabancı sabırsızca kafasını sallıyordu, burun delikleri kan kokusu yüzünden genişlemişti. Şarkı bitmişti. Tek davul vardı sadece, ağır ve biteviye vuruşları, devasa bir kalbin atışı gibi nehir boyunca yankılanıyordu. Kara gökyüzü ağladı, nehir homurdandı, adamlar lanetler okudu ve öldü. Arya’nın ağzında çamur vardı, yüzü ıslaktı. *Yağmur. Sadece yağmur. Hepsi bu.* “Buradayız işte,”diye bağırdı Arya. Sesi incecik ve ürkekti, küçük bir kız çocuğunun sesiydi. “Robb kalenin içinde, annem de öyle. Kapı da açık.” Dışarı çıkan başka Frey yoktu. *Çok yaklaştım.* “Gidip *annemi* almalıyız.”

“Seni küçük aptal sürtük.” Tazı’nın miğferinin burnunda alevler ışıldıyordu ve çelik dişleri pırıldıyordu. “İçeri girersen dışarı çıkamazsın. Frey, annenin cesedini öpmene izin verir belki.” “Belki onu *kurtarabiliriz*...”

“Belki sen kurtarabilirsin. Benim yaşamakla işim bitmedi henüz.” Tazı, atını Arya’ya doğru sürdü. “Kal ya da gel dişi kurt. Yaşa ya da öl. Senin ...”

Arya döndü ve kapıya doğru koşmaya başladı. Yivli kapı aşağı iniyordu, lâkin ağır ağır. *Daha hızlı koşmalıyım.* Çamur Arya’yı yavaşlatıyordu, sonra da su. *Bir kurt kadar hızlı koş.* Köprü kalkmaya başlamıştı, üstünden sicim gibi sular akıyor, büyük topaklar halinde çamurlar dökülüyordu. *Daha hızlı.* Arya arkasına baktı, peşinden gelen Yabancı’yı gördü. Hayvanın attığı her adımda havaya su damlaları sıçrıyordu. Arya, kan ve beyin parçaları yüzünden hâlâ ıslak olan uzun baltayı da gördü. Ve koştu. Artık ağabeyi için koşmuyordu, annesi için bile koşmuyordu, kendisi için koşuyordu. Daha önce hiç koşmadığı kadar hızlı koştu, başı öndeydi, ayakları nehri köpürtüyordu, Tazı’dan kaçarken Mycah da böyle koşmuş olmalıydı.

Adamın baltası, Arya’yı başının arkasından yakaladı.

TYRION

Akşam yemeğini yalnız yediler,sık sık yaptıkları gibi.

“Sorun değil,” dedi Tyrion. “Koyun eti de öyle.”

Bu bir latifeydi ama Sansa bir eleştiri olduğunu düşündü. “Üzgünüm lordum.”

“Neden? Üzgün olması gereken kişi aşçı. Sen değilsin. Bezelyeler senin sorumluluğun değil Sansa.”

“Ben... lord kocam hoşnutsuz olduğu için üzgünüm.” “Hissettiğim herhangi bir hoşnutsuzluğun bezelyelerle en ufak bir ilgisi yok. Beni hoşnutsuz etmek üzere Joffrey, ablam ve üç yüz Dornelu var.” Tyrion, Prens Oberyn ve lordlarını Tyrelller’in uzağına, şehre bakan bir köşe hisarına yerleştirmişti; onları Kızıl Kale’den tamamen dışarı çıkarmadan koyabileceği en uzak yere. Ama yeterince uzak değildi. Bit Çukuru’ndaki bir güveççide bir arbede yaşanmıştı bile, Tyrell’in silahlı askerlerinden biri ölmüş ve Lord Gargalen’inkilerden ikisi haşlanmıştı. Ve Mace Tyrell’in pörsük annesi, Ellaria’ya “yılanın fahişesi,” dediğinde, avluda tatsız bir karşılaşma yaşanmıştı. Tyrion ne zaman Oberyn Martell’le karşılaşsa, adaletin ne zaman yerini bulacağını soruyordu adam. Fazla pişmiş bezelyeler Tyrion’ın dertlerinin en küçüğüydü ama o, genç karısını bu sıkıntılarla üzmek istemiyordu. Sansa’nın kederleri kendine yetiyordu.

“Bezelyeler iyi,” dedi Tyrion sertçe. “Yeşil ve yuvarlak, bir bezelyeden daha fazla ne beklenebilir? Pekâlâ, leydim memnun olacaksa yeni bir porsiyon alacağım.” Podric Payne’e bir el işareti yaptı, Pod tabağa öyle çok bezelye koydu ki Tyrion koyun etini göremez oldu. *Bu aptalcaydı*, dedi kendi kendine. *Şimdi bunların hepsini yemek zorundayım, yoksa Sansa yine üzülür.*

Akşam yemeği gergin bir sessizlik içinde bitti, pek çok akşam yemeği gibi. Ardından, Pod kadehleri ve tabakları masadan kaldırırken, Sansa tanrı korusuna gitmek için müsaade istedi.

“Nasıl istersen,” dedi Tyrion, karısının akşam dualarına alışmıştı. Sansa septte de dua ediyordu, Anne’ye, Bakire’ye ve Yaşlı Hatun’a mumlar yakıyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse Tyrion ibadetin bu kadarını aşırı buluyordu ama Sansa'nın yerinde olsaydı o da tanrıların yardımını isteyebilirdi. "İtiraf etmeliyim ki eski tanrılar hakkında çok az şey biliyorum," dedi sevimli olmaya çalışarak. "Belki bir gün beni aydınlatırsın. Hatta sana eşlik bile edebilirim."

"Hayır," dedi Sansa hemen. "Siz... bu nazik bir teklif ama... bir *ibadet* yok lordum. Rahipler, şarkılar ya da mumlar yok. Sadece ağaçlar ve sessiz dualar. Sıkılırsınız."

"Kesinlikle haklısın." *Beni düşündüğümden daha iyi tanıyor.* "Yine de tanrının yedi sureti hakkında mırıldanıp duran bir rahibe kıyasla, hışırdayan yaprakların sesi hoş bir değişiklik olabilir." Tyrion elini salladı. "Seni rahatsız etmeyeceğim. Kalın bir şeyler giy leydim, rüzgâr sert esiyor." Kıza ne için dua ettiğini sormak istiyordu ama Sansa öyle vazifeşinastı ki soruya gerçekten cevap verebilirdi ve Tyrion bunu bilmek istediğinden emin değildi.

Sansa ayrıldıktan sonra Tyrion işine geri döndü. Serçeparmak'ın hesap defterlerindeki labirentlerde birkaç altın ejderha bulmaya çalışıyordu. Petyr Baelish altınların öylece oturup tozlanmasından hoşlanmıyordu, bu kesindi ama Tyrion, Serçeparmak'ın hesaplarından bir anlam çıkarmaya çalıştıkça daha fazla baş ağrısı çekiyordu. Ejderhaları bir hazine dairesine kapatmak yerine onların üremesini sağlamak lafta çok güzeldi, fakat bu yatırımlardan bazıları bir haftalık bayat balık gibi kokuyordu. *Boynuzlu Adamlar'ın kraliyetten bu kadar çok borç aldığını bilseydim, Joffrey'nin o kahrolası piçleri duvarların üzerinden fırlatmasına o kadar çabuk izin vermezdim.* Tyrion, adamların vârislerini bulması için Bronn'u gönderecekti ama bunun, bir gümüş balığından gümüş çıkarmaya çalışmakla aynı şey olacağından korkuyordu.

Lord babasının daveti ulaştığında, Tyrion hayatında ilk defa Sör Boros Blount'u göreceği için mutlu oldu. Hesap defterlerini minnetle kapadı, yağ lambasını söndürdü, omuzlarına bir pelerin aldı ve kalenin karşı tarafındaki El Kulesi'ne doğru paytak adımlarla yürüdü. Rüzgâr, Tyrion'ın Sansa'yı uyardığı üzere sert esiyordu ve havada yağmur kokusu vardı. Belki de, Lord Tywin'in onunla işi bittiğinde Tyrion tanrı korusuna gitmeli ve Sansa'yı, kız sırılsıklam olmadan önce eve götürmeliydi.

Lâkin Tyrion, El'in çalışma odasına girip de Cersei'yi, Sör Kevan'ı ve Yüce Üstat PycelPi Lord Tywin'in etrafında toplanmış halde gördüğünde bütün bunlar aklından uçup gitti. Joffrey neredeyse olduğu yerde zıplıyordu, Cersei küçük ve kibirli bir gülümsemenin tadını çıkarıyordu ama Lord Tywin her zamanki gibi nemruttu. *Gülümsemek istese bile gülümseyebilir mi merak ediyorum.* "Ne oldu?" diye sordu Tyrion.

Babası ona bir parşömen rulosu uzattı. Biri parşömeni açıp düzleştirmişti ama o hâlâ kıvrılmak istiyordu. “Roslin şişman bir alabalık yakaladı,” diyordu mesaj. “Ağabeylerinden düğün hediyesi olarak bir çift kurt postu aldı.” Tyrion, kırık mührü incelemek için parşömeni çevirdi. Mühür mumu gümüşi griydi ve muma bastırılmış figür Frey Hanedaninm ikiz kuleleriydi. “Geçit Lordu şairane olduğunu mu hayal ediyor? Yoksa niyeti kafamızı karıştırmak mı?” Tyrion güldü. “Alabalık dediği Edmure Tully olmalı, postlar...”

“O *öldül” J*offrey’nin sesi öyle gururlu ve mutlu çıkıyordu ki duyan, Robb Stark’ın derisini bizzat o yüzmüş sanırdı.

Önce Greyjoy, şimdi de Stark. O anda tanrı korusunda dua eden küçük karısını düşündü Tyrion. *Babasının tanrılarına, ağabeyine zafer bahşetmeleri ve annesini güvende tutmaları için yalvarıyor şüphesiz.* Görünüşe göre eski tanrılar, duaları yeni tanrılardan fazla önemsemiyordu. Tyrion bununla avunmalıydı belki de. “Krallar sonbahar yaprakları gibi dökülüyor,” dedi. “Öyle görünüyor ki bizim küçük savaşımız kendiliğinden kazanılıyor.”

“Savaşlar kendiliğinden kazanılmaz Tyrion,” dedi Cersei, sesinde zehirli bir tatlılık vardı. “Bu savaşı lord babamız kazandı.” “Arazide düşmanlarımız olduğu sürece hiçbir şey kazanılmadı,” dedi Lord Tywin.

“Nehir lordları aptal değil,” diye karşılık verdi kraliçe. “Arkalarında kuzeyliler olmadan Yüksek Bahçe’nin, Casterly Kayası’nın ve Dorne’un müşterek gücüne karşı koymayı umamazlar. Boyun eğmeyi yok olmaya tercih edecekler elbette.”

“Çoğu,” diye kabul etti Lord Tywin. “Nehirova duruyor, fakat Wälder Frey, Edmure Tully’yi rehin tuttuğu sürece Karabalık saldırmaya cesaret edemez. Jason Mallister ve Tytos Blackwood onurlan aşkına savaşacaklar, fakat Freyler, Mallisterlar’ın Denizgözcüsü’nden çıkmasını engelleyebilir ve Jonos Bracken doğru bir telkinle taraf değiştirmeye ikna edilebilir. Nihayetinde hepsi diz çökecek, evet. Onlara cömert teklifler sunmak niyetindeyim. Bize teslim olan bütün kaleler bağışlanacak, biri dışında.” Efendisini iyi tanıyan Tyrion, “Harrenhal?” dedi.

“Diyarın şu Cesur Dostlar’dan kurtulması gerek. Sör Gregor’a kaleyi kılıçtan geçirmesini emrettim.”

Gregor Clegane. Görünüşüne göre Lord Tywin, onu Dorne adaletine teslim etmeden önce Dağ’daki son maden cevherini bile kazmak niyetindeydi. Cesur Dostlar’ın akibeti, kazıklara geçirilmiş kafalar şeklinde olacaktı, sonra da Serçeparmak, o gösterişli kıyafetlerinde bir damla kan olmaksızın Harrenhal’a gidecekti. Tyrion, Petyr Baelish’in Vadi’ye varıp varmadığını merak etti.

Tanrılar merhametliyse, Serçeparmak denizde bir fırtınaya tutulup boğulmuştur. Ama tanrılar hangi vakit merhametli olmuştu ki?

“Hepsi kılıçtan geçirilmeli,” dedi Joffrey aniden. “Mallisterlar, Blackwoodlar, Brackenlar... hepsi. Onlar hain. Onların öldürülmesini istiyorum büyükbaba. Benim *cömert tekliflerim* olmayacak.” Yüce Üstat Pycelle’e döndü. “Ayrıca Robb Stark’ın kafasını istiyorum. Lord Frey’e bir mektup yazın ve bunu söyleyin. Kral emrediyor. Düğün ziyafetimde Robb’un başını Sansa’ya servis edeceğim.”

“Efendimiz,” dedi Sör Kevan dehşet dolu bir sesle. “Leydi Sansa, evlilik yoluyla akrabanız artık.”

“Latifeydi.” Cersei gülümsedi. “Joff ciddi değildi.”

“Evet, ciddiydim,” diye ısrar etti Joffrey. “Robb haindi ve ben onun kafasını istiyorum. Onu Sansa’ya öptüreceğim.”

“*Hayır*.” Tyrion’ın sesi sertti. “Artık Sansa’ya işkence edemezsin. Bunu iyi anla canavar.”

Joffrey alay eder gibi gülümsedi. “Canavar olan sensin dayı.” “Öyle mi?” Tyrion kafasını yana eğdi. “O halde benimle daha yumuşak bir şekilde konuşmalısın. Canavarlar tehlikeli yaratıklardır. Krallar son zamanlarda sinekler gibi ölüyor.”

“Bunu söylediğin için dilini kestirebilirim,” dedi çocuk kral, öfkeden yüzü kızarmıştı. “Ben kralım.”

Cersei bir elini koruyucu bir tavırla oğlunun omzuna koydu. “Bırak da cüce istediği kadar tehdit savursun Joff. Lord babamın ve amcamın onun gerçek yüzünü görmesini istiyorum.”

Lord Tywin, Cersei’yi duymazdan geldi, doğrudan Joffrey’ye konuştu. “Aerys de insanlara kral olduğunu hatırlatma ihtiyacı duyardı. Dil kesmeye de ziyadesiyle düşkündü. Bunu Sör Ilyn Payne’e sorabilirsin, bir cevap alamazsın gerçi.”

“Sör Ilyn, Aerys’i, sizin Iblis’inizin Joffrey’yi kışkırttığı gibi kışkırtmaya asla cesaret etmedi,” dedi Cersei. “Onu duydunuz. ‘Canavar’ dedi. Majesteleri Kral’a. Ve onu tehdit etti...”

“Sessiz ol Cersei. Joffrey, düşmanların sana meydan okuduğunda onlara kılıç ve ateşle karşılık verirsin. Ama senin önünde diz çöktüklerinde onların tekrar ayağa kalkmasına yardım edersin. Aksi takdirde bir daha hiçbir adam sana diz çökmez. Ve ‘Ben kralım’ diyen bir adam, gerçek bir kral değildir. Aerys bunu asla anlamadı ama sen anlayacaksın. Bu savaşı senin için kazandığım gün, kral barışını ve kral adaletini yeniden tesis edeceğiz. Şu anda seni ilgilendiren

yegâne şey, Margaery Tyrell'in bekâreti."

Joffrey'nin yüzünde o somurtkan ve huysuz ifade vardı. Cersei, oğlunun omzunu sımsıkı tutuyordu, belki de onu boğazından tutmalıydı. Joffrey güvenli bir şekilde kayasının altına çekilmek yerine, meydan okur bir şekilde dikildi ve "Aerys'ten bahsediyorsun büyükbaba, fakat sen ondan korkuyordun," dedi.

Ah tanrılar, işler şimdi ilginçleşiyor işte, diye düşündü Tyrion. Lord Tywin sessizlik içinde torununun yüzünü inceledi, soluk yeşil gözlerinde altın lekeler ışıldıyordu. "Joffrey, büyükbabandan özür dile," dedi Cersei.

Joffrey annesinin elinden kurtuldu. "Neden dileyeyim? Bunun doğru olduğunu herkes biliyor. Bütün mücadeleleri babam kazandı. Prens Rhaegar'ı öldürdü ve tacı aldı, o sırada *senin* baban Casterly Kayası'nın altında saklanıyordu." Joffrey meydan okur şekilde büyükbabasına baktı. "*Güçlü* bir kral cesur eylemlerde bulunur, sadece konuşmaz."

"Bu bilgelik dolu ders için teşekkür ederim Majesteleri," dedi Lord Tywin, kulakları donduracak kadar soğuk bir nezaketle konuşmuştu. "Sör Kevan, kralın çok yorgun olduğunu görebiliyorum. Lütfen onu odasına götürün. Pycelle, Majestelerinin huzurla uyuması için bir şurup hazırlayabilirsin belki?"

"Rüya şarabı olur mu lordum?"

"Ben rüya şarabı istemiyorum," diye inat etti Joffrey.

Lord Tywin, köşede ciyaklayan bir fareyi daha fazla umursayabilirdi. "Rüya şarabı işe yarar. Cersei, Tyrion, siz kalın."

Sör Kevan, Joffrey'yi omzundan yakaladı ve dışarı çıkardı, kapıda iki nöbetçi bekliyordu. Yüce Üstat Pycelle, yaşlı ve titrek bacaklarının izin verdiği kadar hızlı adımlarla onların peşinden gitti. Tyrion olduğu yerde kaldı.

"Baba, üzgünüm," dedi Cersei kapı kapandığında. "Joffrey her zaman çok inatçıydı, seni uyarmıştım..."

"İnatçı olmakla aptal olmak arasında dağlar kadar fark var. 'Güçlü bir kral cesur eylemlerde bulunur.' Bunu ona kim söyledi?"

"Ben söylemedim, yemin ederim," dedi Cersei. "Büyük ihtimalle Robert'tan duyduğu bir şey..."

"Senin Casterly Kayası'nın altında saklanmanla ilgili bölüm Robert'ın ağzından çıkmış gibi geliyor gerçekten." Tyrion, Lord Tywin'in bu kısmı unutmasını istemiyordu.

"Evet, şimdi hatırlıyorum," dedi Cersei, "Robert, Joffrey'ye, bir kralın cüretkâr olması gerektiğini söylerdi *sık şık* "

"Peki, *sen* ona neler söylüyordun tanrılar aşkına? Kral İkinci Robert'ı Demir Taht'a oturtmak için savaşmadım ben. Oğlanın, babasını hiç

önemsemediğine inanmamı sağladın.”

“Neden önemsesin? Robert onu görmezden gelirdi. Eğer izin verseydim onu *döverdi.* Beni evlenmeye zorladığın o vahşi, bir keresinde Joffrey’ye öyle sert vurdu ki çocuğun iki süt dişini kırdı, bir kediyle ilgili küçük bir yaramazlık yüzünden. Bunu bir kez daha yaparsa onu uykusunda öldüreceğimi söyledim, bir daha yapmadı ama bazen bazı şeyler söylerdi...”

“Söylenmesi gereken şeyler olduğu belli.” Lord Tywin, Cersei’ye iki parmağını salladı, kabaca bir kovuştu. “Git.”

Cersei gitti, burnundan soluyarak.

“İkinci Robert değil,” dedi Tyrion. “Üçüncü Aerys.”

“Çocuk daha on üç yaşında. Daha vakit var.” Lord Tywin pencereye yürüdü. Ondan beklenecek bir hâl değildi bu; belli etmek isteyeceğinden fazla keyifsizdi. “Ona sert bir ders lazım.”

Tyrion kendi sert dersini on üç yaşında almıştı. Yeğeni için neredeyse üzgündü. Öte yandan, bunu Joffrey’den daha fazla hak eden biri yoktu. “Bu kadar Joffrey yeter,” dedi. “Savaşlar kalemlerle ve kuzgunlarla kazanılır, böyle söylememiş miydin? Seni tebrik etmeliyim. Sen ve Wälder Frey, bu entrikayı ne zamandır planlıyordunuz?”

“Bu kelimeden hoşlanmadım,” dedi Lord Tywin sertçe.

“Ben de karanlıkta bırakılmaktan hoşlanmıyorum.”

“Sana anlatmam için bir sebep yoktu, zira bu işte bir rolün yoktu.”

“Cersei’nin haberi var mıydı?” diye sordu Tyrion talepkâr bir tonla.

“Kimsenin haberi yoktu,” dedi Lord Tywin, “oynayacak bir rolü olanların haricinde. Onlara da sadece bilmeleri gerektiği kadarı anlatıldı. Bir sır saklamanın bundan başka yolu olmadığını bilmen gerekir... bilhassa burada. Benim amacım, tehlikeli bir düşmandan mümkün olduğunca ucuz bir şekilde kurtulmaktı, senin meraklarını tatmin etmek ya da Cersei’in kendini önemli hissetmesini sağlamak değil.” Kaşlarını çatarak panjurları kapadı. “Zeki bir adam olduğuna şüphe yok Tyrion ama aşikâr gerçek şu ki, çok konuşuyorsun. Senin şu gevşek dilin, senin sonun olacak.”

“Joffrey’nin dilimi kesmesine izin vermelisin,” diye önerdi Tyrion.

“Beni kışkırtmasan iyi edersin,” dedi Lord Tywin. “Bu konuyu daha fazla konuşmayacağım. Oberyn Martell ve maiyetini nasıl sakinleştireceğimi düşünüyordum.”

“Ah? Bilmeme müsaade edilen bir konu mu bu? Yoksa meseleyi kendinizle tartışmanız için sizi yalnız mı bırakmalıyım?”

Lord Tywin, Tyrion’ın iğneli sözlerini duymazdan geldi. “Prens

Oberyn’in burada olması talihsizlik. Ağabeyi temkinli bir adamdır, mantıklıdır, kurnazdır, hatta bir dereceye kadar ağırkanlıdır. Her kelimenin ve her hareketin sonucunu hesaplar. Lâkin Oberyn her zaman yarı deliydi.”

“Bir vakitler Dorne’u Viserys için ayaklandırmaya çalıştığı doğru mu?”

“Kimse bundan bahsetmez ama evet. Kuzgunlar uçtu, süvariler at koşturdu, hangi gizli mesajları taşıdıklarını asla öğrenemedim. Jon Arryn, Prens Lewyn’in kemiklerini iade etmek üzere Güneş Mızrağı’na yelken açtı, Prens Doran’la masaya oturdu ve savaş bahsini kapattı. Ama ondan sonra Robert, Dorne’a asla gitmedi ve Prens Oberyn oradan çok ender ayrıldı.”

“Pekâlâ, şimdi burada, kuyruğunda Dorne soylularının yarısı var ve her geçen gün biraz daha sabırsız oluyor,” dedi Tyrion. “Belki de ona Kral Topraklarının genelevlerini göstermeliyim, bu sayede dikkati dağılabilir. Her iş için bir alet, işler böyle yürümüyor mu? Benim aletim şenindir baba. Lannister Hanedanı borularını çaldığında Tyrion cevap vermedi demesin kimse.” Lord Tywin’in ağzı gerildi. “Ne kadar da komik. Sana bir soytarı kıyafeti diktireyim mi? Ve üstünde çanlar olan küçük bir şapka?” “Eğer o kıyafeti giyersem, Majesteleri Kral Joffrey için istediğim her şeyi söyleyebilecek miyim?”

Lord Tywin tekrar oturdu, “Ben babamın aptallıklarının cefasını çekmek zorunda kaldım. Seninkilerin cefasını çekmeyeceğim. Yeter.”

“Çok güzel, madem bu kadar nazik bir şekilde soruyorsun... Kızıl Yılan latif olmayacak korkarım... yalnızca Sör Gregor’un kellesiyle de yetinmeyecek.”

“Gregor’un kafasını ona vermemek için bir sebep daha.”

“*Vermemek* için...?” Tyrion çok şaşırmıştı. “Ormanın canavarlarla dolu olduğu hususunda anlaştığımızı düşünüyordum.” “Önemsiz canavarlar.” Lord Tywin, parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. “Sör Gregor bize iyi hizmet etti. Diyarda, düşmanlarımızın üstüne öyle korku salan bir şövalye daha yok.” “Oberyn, Elia’nın katilinin Gregor olduğunu biliyor.”

“O hiçbir şey *bilmiyor.* Bazı hikâyeler duydu o kadar. Ahır dedikoduları ve mutfak iftiraları. Elinde kanıtın kırıntısı yok. Sör Gregor’un bir itirafta bulunmayacağı da kesin. Dornelu adamlar Kral Toprakları’nda olduğu sürece, Sör Gregor’u epey uzaklarda tutmak niyetindeyim.”

“Peki Oberyn almaya geldiği adaleti talep ettiğinde?”

“Ona, Elia’yı ve çocuklarını Sör Amory Lorch’un öldürdüğünü söyleyeceğim,” dedi Lord Tywin sakince. “Sorarsa sen de öyle söyleyeceksin.”

“Sör Amory Lorch öldü,” dedi Tyrion.

“Aynen öyle. Vargo Hoat, Harrenhal düştükten sonra Sör Amory’yi bir ayıya parçalattı. Böylesine korkunç bir ceza Oberyn Martell’i bile

sakinleştirmeye yeter.”

“Sen buna adalet diyebilirsin...”

“Çünkü bu *adalet.* Bilmen gerekirse, bana kızın cesedini Sör Amory getirdi. Rhaegar’m onu hâlâ koruyabileceğine inanan kız, babasının yatağının altına saklanmıştı, Amory onu orada buldu. Prenses Elia ve bebek alt kattaki çocuk odasındaydı.”

“Pekâlâ, bu bir masal. Sör Amory de bu masalı inkâr edecek durumda değil. Oberyn, Lorch’un kimden emir aldığını sorduğu zaman ne söyleyeceksin?”

“Sör Amory, yeni kralın teveccühünü kazanmak umuduyla kendi başına hareket etti. Robert’ın Rhaegar’a duyduğu nefret bir sır değildi.”

İşe yarayabilir, Tyrion bunu kabul etmek zorundaydı, *ama yılan hiç mutlu olmayacak.* “Senin zekânı sorgulamak benim haddim değil baba ama yerinde olsaydım bu kanı Robert Baratheon’ın ellerinde bırakırdım.”

Lord Tywin, Tyrion’ın aklını kaybettiğini düşünüyormuş gibi baktı. “Öyleyse şu soytarı kıyafetini gerçekten hak ediyorsun. Robert’ın davasına geç katıldık. Sadakatimizi göstermemiz gerekiyordu. O cesetleri tahtın önüne yatırdığımda, Targaryen Hanedanı’nı sonsuza kadar terk ettiğimizden kimse şüphe duyamazdı. Robert gözle görülür şekilde rahatlamıştı. Bütün aptallığına rağmen, tahtın güvende olması için Rhaegar’ın çocuklarının ölmesi gerektiğini o bile biliyordu. Bununla birlikte, Robert kendini bir kahraman olarak görüyordu ve kahramanlar çocukları katletmezler.” Omuzlarını silkti. “İtiraf etmeliyim, korkunç bir katliamdı. Aslında Elia’nın zarar görmesine gerek yoktu, bu büsbütün saçmalıktı. Elia’nın kendi başına hiçbir kıymeti yoktu.” “Öyleyse Dağ, onu neden öldürdü?”

“Çünkü ona prensesin canını esirgemesini söylememiştim. Prensesin lafını ettiğimden bile emin değilim. Daha önemli meselelerim vardı. Ned Stark’ın öncü kuvveti Üç Dişli Mızrak’tan hızla güneye geliyordu, onlarla aramıza kılıçların girmesinden endişe ediyordum. Ve Aerys’in aklında Jaime’yi öldürmek vardı, bunun tek sebebi bana duyduğu kindi. En çok bundan korkuyordum. Bundan ve bizzat Jaime’nin yapabileceklerinden.” Lord Tywin yumruğunu sıktı. “Gregor Clegane’in tabiatını da tam olarak kavrayamamıştım, sadece devasa bir adamdı ve savaş meydanında korkunçtu. Tecavüz... senin bile beni *bu emri* vermekle itham etmeyeceğini umuyorum. Sör Amory’nin Rhaenys’e yaptığı da canavarlıktı. Daha sonra ona, iki... belki üç yaşında bir kızı öldürmek için neden elli darbe gerektiğini sordum. Kızın onu tekmelediğini ve sürekli çığlık attığını söyledi. Eğer Lorch’ta, tanrıların pancarlara verdiği aklın

yarısı olsaydı, kızı birkaç tatlı sözle sakinleştirir ve kuş tüyü bir yastık kullanırdı.” Lord Tywin’in ağzı tiksintiyle çarpıldı. “Adamın içinde kan vardı.”

Ama sende yok baba. Tywin Lannister’ın içinde hiç kan yok. “Robb Stark’ı öldüren kuş tüyü bir yastık mıydı?”

“Edmure Tully’nin düğün ziyafetinde, bir ok tarafından öldürüldü. Delikanlı savaş meydanında fazla ihtiyatkârdı. Etrafı korumalarla ve keşif süvarileriyle çevriliydi, adamları gayet tertipliydi.”

“Bu yüzden Lord Wälder onu kendi çatısının altında, kendi sofrasında öldürdü?” Tyrion yumruğunu sıktı. “Ya Leydi Catelyn?”

“O da öldürülmüş derim. *Bir çift kurt postu.* Frey, leydiyi rehin tutmayı düşünüyordu ama belki de bir şeyler ters gitti.”

“Misafir hakkının sonu.”

“Wälder Frey’in elleri kana bulandı, benimkiler değil.” “Wälder Frey, genç karısını okşamak ve maruz kaldığı hakaretlerin üstüne kuluçkaya yatmak için yaşayan aksi ve yaşlı bir adam. Yumurtadan çirkin bir tavuk çıkardığına şüphe yok ama korunma sözü almadan böyle bir şey yapmaya cesaret edemezdi.”

“Sen olsan delikanlının canını bağışlar ve Lord Frey’e, onun sadakatine ihtiyacın olmadığını söylerdin sanırım? Böylece yaşlı aptal tekrar Starklar’ın kollarına koşardı, sen de savaşa bir yıl daha eklemiş olurdun. Lütfen bana açıkla; bir savaş alanında on bin adam öldürmek, neden bir ziyafette on adam öldürmekten daha soylu bir eylem?” Tyrion cevap vermeyince Lord Tywin devam etti. “Her şekilde ucuz bir bedeldi. Karabalık teslim olduğunda, Nehirova kraliyet tarafından Sör Emmon Frey’e bağışlanacak. Lance ve Daven, Frey kızlarıyla evlenmek zorunda. Joy yeterli yaşa geldiğinde, Lord Walder’ın meşru kılınmış piçlerinden biriyle evlenecek. Roose Bolton, Kuzey Muhafızı olacak ve Arya Stark’ı eve götürecek.”

“*Arya* Stark?” Tyrion başını yana eğdi. “Ve Bolton? Frey’in tek başına hareket edecek cesarete sahip olmadığını biliyordum ama Arya... Varys ve Sör Jacelyn, yarım yıldan uzun zaman boyunca onu aradılar. Arya Stark’ın öldüğüne şüphe yok.”

“Karasu’ya kadar Renly de ölüydü.”

“Bunun anlamı ne?”

“Belki de Varys’le senin çuvalladığınız noktada Serçeparmak başarılı oldu. Lord Bolton, Arya Stark’ı piç oğluyla evlendirecek. Dehşet Kalesi’nin birkaç yıl boyunca demiradamlarla savaşmasına izin vermeliyiz. Bahar geldiğinde hepsi gücünü tüketmiş ve diz çökmeye hazır durumda olacak. Kuzey,

senin Sansa Stark’tan doğan oğluna gidecek... kendinde bir oğlan yapmaya yetecek kadar erkeklik bulabilirsen tabii. Unuttuysan hatırlatayım, bir kızın bekâretini almak zorunda olan tek kişi Joffrey değil.”

Unutmadım ama senin unutmuş olmanı umuyordum. “Peki Sansa ne zaman en doğurgan durumda olur sence?” diye sordu Tyrion, sesinden asit damlıyordu. “Ona annesini ve ağabeyini nasıl öldürdüğümüzü anlatmadan önce mi, sonra mı?”

DAVOS

Kral, kendisine söylenen şeyi duymamış gibiydi. Haber karşısında ne memnuniyet, ne öfke, ne de şaşkınlık göstermişti, hatta rahatlamamıştı bile. Dişlerini sıkıp Boyalı Masa'ya baktı. "Emin misin?" diye sordu.

"Cesedi görmedim Majesteleri, hayır," dedi Salladhor Saan. "Yine de şehirde zıplayıp dans eden aslanlar var. Sıradan insanlar düğüne *Kırmızı Düğün* adını vermiş. Lord Frey delikanlının kafasını kesmiş, yerine ulu kurdunun kafasını dikmiş ve alnına bir taç takmış. Delikanlının leydi annesi de katledilmiş ve çırılçıplak vaziyette nehre atılmış."

Bir düğünde, diye düşündü Davos. *Katilinin sofrasında otururken, onun çatısının altında konukken. Bu Freyler lanetli.* Yanan kanın kokusunu aldı yine, maltızdaki sıcak kömürlerin üstünde tıslayıp çıtırdayan sülüklerin sesini duydu.

"Onu Tanrının öfkesi katletti," dedi Sör Axell Florent. "R'hllor'un eli katletti!"

"Işık Tanrısı'na senada bulunun!" diye şakıdı Kraliçe Selyse; büyük kulakları ve tüylü bir üst dudağı olan, zayıf, uzun, sert bir kadındı.

"R'hllor'un elleri lekeli ve sarsak mı?" diye sordu Stannis. "Bu herhangi bir tanrının değil Wälder Frey'in elişi gibi görünüyor." "R'hllor icap eden vasıtaları kendi arzusuna göre seçer." Melisandre'nin boğazındaki yakut kıpkırmızı ışıldıyordu. "Usulleri gizemlidir lâkin onun ateşli iradesine hiç kimse karşı koyamaz." "*Hiç kimse ona karşı koyamaz*!" diye haykırdı kraliçe.

"Sessiz ol kadın. Şu anda bir gece ateşinin başında değilsin." Stannis, Boyalı Masa'yı inceledi. "Kurt hiç vâris bırakmadı, deniz canavarının vârisi çok. Aslanlar onları bir lokmada yutacak, meğerki... Saan, Demir Adalarına ve Beyaz Liman'a elçiler göndermek üzere en hızlı gemilerine ihtiyacım var. Af teklif edeceğim." Stannis'in dişlerinden gelen gıcırtı, onun bu kelimeden ne kadar az hoşlandığı gösteriyordu. "Hainliklerinden ötürü nedamet gösterenler ve meşru krallarına bağlılık yemini verenler için tam af. Anlamalılar ki..."

"Anlamayacaklar." Melisandre'nin sesi yumuşaktı. "Üzgünüm Majesteleri. Bu bir son değil. Çok yakında, ölen kralların taçlarını almak için

daha fazla sahte kral doğacak.”

“Daha fazla?” Stannis, Melisandre’nin boğazını memnuniyetle sıkabilirmiş gibi görünüyordu. “Daha fazla işgalci? *Daha fazla* hain?”

“Alevlerin içinde gördüm.”

Kraliçe Selyse kralın yanına gitti. “Işık Tanrısı, Melisandre’yi, zafer yolunda size rehberlik etmesi için gönderdi. Onu dinleyin, size yalvarıyorum. R’hllor’un kutsal alevleri yalan söylemez.” “Yalanlar ve yalanlar var kadın. Bana öyle geliyor ki o alevler, doğruları konuştuklarında bile hileyle dolular.”

“Bir kralın sözlerini duyan bir karınca, o kralın ne söylediği anlamayabilir,” dedi Melisandre, “ve tanrının ateşli yüzünün önünde bütün insanlar karıncadır. Eğer ben zaman zaman bir uyarıyı bir kehanetle ve bir kehaneti bir uyarıyla karıştırıyorsam, hata okuyucudadır, kitapta değil. Ama kati olarak bildiğim bir şey var... şimdi elçiler ve aflar işinize yaramaz, sülüklerden fazla değil... Diyara gerçek bir işaret göstermelisiniz. Kuvvetinizi kanıtlayan bir işaret!”

“*Kuvvet*?” Kral güldü. “Ejderha Kayası’nda bin üç yüz adamım var, Fırtına Burnu’nda üç yüz adam daha.” Eli Boyalı Masa’da gezindi. “Batıdiyar’ın geri kalanı düşmanlarımın elinde. Salladhor Saan’ın donanmasından başka donanmam yok. Paralı asker tutacak sikkem yok. Hürsüvarileri davama çekecek bir ganimet ya da şan ihtimali yok.”

“Lord kocam,” dedi Kraliçe Selyse, “Aegon’ın üç yüz yıl önce sahip olduğundan daha çok adamınız var. Tek eksiğiniz ejderhalar.”

Stannis’in kraliçeye attığı bakış karanlıktı. “Üçüncü Aegon’ın gizli yumurtalarını kırmak için dokuz büyücü denizin karşısına geçti. Kutsanmış Baelor yarım yıl boyunca dua etti. Dördüncü Aegon ahşaptan ve demirden ejderhalar yaptırdı. Parlakalev Aerion kendini ejderhaya dönüştürmek için çılgınateş içti. Büyücüler başarısız oldu, Kral Baelor’un duaları yanıtsız kaldı, ahşap ejderhalar yandı ve Prens Aerion çığlıklar atarak öldü.”

Kraliçe Selyse kararlıydı. “Onların hiçbiri R’hllor’un seçilmişi değildi. Onların gelişini müjdelemek için gökyüzünde kırmızı kuyruklu yıldızlar parlamadı. Onların hiçbiri Işık Getiren’i savurmadı ve hiçbiri bedeli ödemedi. Leydi Melisandre size söyler lordum. Hayatın bedelini yalnızca ölüm ödeyebilir.”

“Çocuk?” dedi kral, tükürür gibi.

“Çocuk,” diye onayladı kraliçe.

“Çocuk,” diye tekrar etti Sör Axell.

“O sefil çocuk, beni doğumundan önce bile ölümüne hasta ediyordu,”

diye sızlandı kral. “Onun adı kulaklarımın içinde bir uğultu, ruhumun üzerinde kara bir bulut.”

“Çocuğu bana verin ve bir daha asla onun adının söylendiğini duymayın,” dedi Melisandre.

Hayır, ama Melisandre tarafından yakılırken attığı çığlıkları duyarsınız. Davos dilini tuttu. Kral emredene kadar konuşmamak en iyisiydi.

“Çocuğu R’hllor için bana verin,” dedi kırmızı kadın, “ve kadim kehanet gerçekleşsin. Ejderhanız uyansın ve taş kanatlarını açsın. Krallık sizin olsun.”

Sör Axell tek dizinin üstüne çöktü. “Size yalvarıyorum efendimiz. Taş ejderhayı uyandırın ve bırakın hainler titresin. Siz de Aegon gibi Ejderha Kayası Lordu olarak başladınız. Aegon gibi fethetmelisiniz. Bırakın da hainler ve kaypaklar alevlerinizi hissetsin.”

“Kendi karınız da yalvarıyor lord kocam.” Kraliçe Selyse kralın önünde iki dizinin üstüne çöktü, ellerini dua eder gibi birleştirdi. “Robert’la Delena bizim yatağımızı lekeledi ve birliğimizin üstüne bir lanet serdi. Bu çocuk, bir zinanın bozuk meyvesi. Onun gölgesini rahmimden kaldırın, size pek çok meşru oğul doğuracağım, biliyorum.” Kollarını kralın bacaklarına doladı. “O, sizin ağabeyinizin şehvetinden ve benim kuzenimin utancından doğan bir çocuk.”

“O çocuk benim kanımdan. Bana yapışmayı bırak kadın.” Kral Stannis elini kraliçenin omzuna koydu, beceriksiz hareketlerle kadının kıskacından kurtuldu. “Belki Robert düğün yatağımızı gerçekten lanetledi. Niyetinin beni utandırmak olmadığına dair yemin etti, sarhoş olduğuna ve hangi odaya girdiğini bilmediğine dair. Ama ne fark eder? Gerçek ne olursa olsun çocuğun bir günahı yok.”

Melisandre elini kralın koluna koydu. “Işık Tanrısı masumu aziz tutar. Ondan daha kıymetli bir kurban yoktur. Çocuğun kral kanından ve lekesiz alevinden bir ejderha doğar.”

Stannis, Melisandre’nin dokunuşundan, kraliçenin dokunuşundan kaçtığı gibi kaçmadı. Kırmızı kadın, Selyse’nin olmadığı her şeydi; genç ve dolgundu, yürek şeklindeki yüzü ve olağanüstü kırmızı gözleriyle tuhaf bir güzelliğe sahipti. Gönülsüzce de olsa, “Taşın hayat bulduğunu görmek fevkalade bir şey olur,” diye kabul etti Stannis. “Ve bir ejderhaya binmek... babamın beni ilk kez meclise götürdüğü zamanı hatırlıyorum, Robert elimi tutmak zorunda kalmıştı. Dört yaşından büyük değildim sanırım, bu durumda Robert da beş ya da altı yaşındaydı. Daha sonra kralın çok asil, ejderhaların çok korkutucu olduğuna karar vermiştik.” Güldü. “Babamız yıllar sonra, Aerys’in o sabah tahtta kendini kestiğini, bu yüzden onun yerini Kral Eli’nin aldığını söyledi. Bizi o kadar

etkileyen adam Tywin Lannister'dı." Stannis'in parmakları, vernikli tepeleri usulca takip ederek masanın yüzeyinde gezindi. "Robert tacı taktığında kafataslarını duvarlardan indirdi ama gönlü onları yok etmeye razı olmadı. Batıdiyar'ın üzerinde ejderha kanatları... bu son derece..."

"*Majesteleri*." Davos öne çıktı. "Konuşabilir miyim?"

Stannis ağzını öyle sert kapadı ki dişleri birbirine vurdu. 'Yağmur Ormanı lordum, eğer konuşman için değilse seni ne için El yaptığımı düşünüyorsun?" Kral, elini salladı. "Ne istiyorsan söyle."

Savaşçı, bana cesaret ver. "Ejderhalar hakkında az şey bilirim ve tanrılar hakkında bildiklerim daha da azdır... lâkin kraliçe lanetlerden bahsetti. Hiçbir adam bir akraba katili kadar lanetli değildir, hem tanrıların hem de insanların gözünde."

"R'hllor'dan ve adının anılmaması gereken Öteki'den başka tanrı yok." Melisandre'nin ağzı ince ve sert bir çizgiye dönüştü. "Ve sıradan adamlar anlayamadıkları şeyleri lanetler."

"Ben sıradan bir adamım," diye kabul etti Davos, "bu yüzden bana anlatın leydim, şu muazzam taş ejderhanızı uyandırmak için neden Edric Fırtına'ya ihtiyacınız var?" Çocuğun adını mümkün olduğunca sık kullanmaya kararlıydı.

"Hayatın bedelini yalnızca ölüm ödeyebilir lordum. Azametli bir lütuf için azametli bir kurban gerekir."

"Azamet, gayrimeşru bir çocuğun neresinde?"

"Onun damarlarında bir kralın kanı var. Bir damla kanın neler yapabildiğini gördünüz..."

"Ben sizin birkaç sülük yaktığınızı gördüm."

"Ve iki sahte kral öldü."

"Robb Stark, Geçit Lordu Wälder tarafından öldürüldü ve Balon Greyjoy'un bir köprüden düştüğünü duyduk. Sizin sülükleriniz kimi öldürdü?"

"R'hllor'un gücünden şüphe mi ediyorsunuz?"

Hayır, diye düşündü Davos. O gece Fırtına Burnu'nun altında, Melisandre'nin rahminden kıvrılarak çıkan canlı gölgeyi çok iyi hatırlıyordu, gölgenin siyah elleri kırmızı kadının kalçalarına tutunmuştu. *Şimdi çok dikkatli olmalıyım, yoksa benim peşime de bir gölge düşer.* "Bir soğan kaçakçısı bile iki soğanla üç soğan arasındaki farkı bilir. Bir kral eksiğiniz var leydim."

Stannis homurdanır gibi güldü. "Sizi yakaladı leydim. İki, üç değildir."

"Elbette Majesteleri. Bir kral şans eseri ölebilir, hatta iki... ama üç? Eğer Joffrey, bütün o kuvvetinin ortasında, etrafı orduları ve Kral Muhafızları

tarafından çevriliyken ölürse... Tanrının gücünü göstermez mi bu?”

“Gösterebilir,” dedi kral, sesi kin doluydu.

“Göstermeyebilir de,” dedi Davos korkusunu saklamaya çalışarak.

“Joffrey *ölecek*,” dedi Kraliçe Selyse kendinden emin olmanın verdiği dinginlikle.

“Hâlihazırda ölmüş olabilir,” diye ekledi Sör Axell.

Stannis sıkıntıyla odadakilere baktı. “Sizler, bana sırayla gaklamak için eğitilmiş kargalar mısınız? Yeter.”

“Kocam, dinleyin beni...” diye üsteledi kraliçe.

“Neden? İki, üç değildir. Krallar da kaçakçılar kadar sayı sayabilir. Gidebilirsiniz.”

Melisandre kraliçenin ayağa kalkmasına yardım etti. Selyse hızlı adımlarla odadan çıktı, kırmızı kadın da onun peşinden. Sör Axell bir an durdu ve son bir kez Davos’a baktı. *Çirkin bir yüzdeki çirkin bakışlar,* diye düşündü Axell’in bakışlarıyla karşılaşan Davos.

Diğerleri odayı terk ettiğinde Davos boğazını temizledi. Kral yukarı baktı. “Sen neden hâlâ buradasın?”

“Efendimiz, Edric Fırtına’yla ilgili...”

Stannis sert bir el hareketi yaptı. “Kendine sakla.”

Davos ısrar etti. “Kızınız onunla birlikte dersler alıyor. Her gün Aegon’ın Bahçesi’nde onunla oyunlar oynuyor.”

“Bunu biliyorum.”

“Çocuğa kötü bir şey olursa kızınız çok üzülür.”

“Bunu da biliyorum.”

“Onu bir kez görseniz...”

“Onu gördüm. Robert’a benziyor. Ve ona tapıyor. Kıymetli babasının onu ne kadar az düşündüğünü söylesem mi ona? Ağabeyim çocuk yapmayı çok severdi lâkin doğumdan sonra çocuklar onun için sıkıntı haline gelirdi.”

“Her gün sizi soruyor, o...”

“Beni kızdırıyorsun Davos. Şu piç oğlanla ilgili başka bir şey duymak istemiyorum.”

“Onun adı Edric Fırtına, efendimiz.”

“Onun adını biliyorum. Bundan daha uygun bir isim var mıdır? Çocuğun piçliğini, soylu kanını ve yarattığı karmaşayı beyan ediyor. Edric Fırtına. İşte söyledim. Tatmin oldun mu lord Erim?”

“Edric...” diye başladı Davos.

“...yalnızca bir çocuk!” dedi Stannis. “Bugüne kadar yaşayan çocukların

en iyisi olabilir ve bu hiçbir şeyi değiştirmez. Benim vazifem diyara karşı.” Elleri Boyalı Masa’da gezindi. “Batıdiyarda kaç erkek çocuk yaşıyor? Kaç kız çocuk? Kaç erkek, kaç kadın? Karanlık hepsini yiyip yutacak, Melisandre böyle söylüyor. Asla bitmeyen gece. Kehanetlerden bahsediyor... denizde yeniden doğan bir kahraman, ölü taştan can bulan ejderhalar... *işaretlerden* bahsediyor ve onların beni gösterdiğine dair yemin ediyor. Bunu ben istemedim, kral olmayı istediğimden fazla değil. Ama kadını sarfınazar etmeye cüret edebilir miyim?” Dişlerini gıcırdattı. “Kaderimizi kendimiz seçmiyoruz. Ama vazifemizi yerine getirmeliyiz değil mi? Büyük ya da küçük, *vazifemizi yerine getirmeliyiz.* Melisandre beni alevlerin içinde gördüğüne dair yemin ediyor, Işık Getiren’i havaya kaldırmış bir halde karanlıkla yüzleşirken. *Işık Getireni*” Stannis alaycı bir şekilde güldü. “Çok güzel ışıldıyor, hakkını teslim edeyim. Lâkin bu sihirli kılıç, Karasu’da bana sıradan bir çelikten daha iyi hizmet etmedi. Bir ejderha o mücadelenin kaderini değiştirebilirdi. Bir zamanlar Aegon burada duruyor ve bu masaya bakıyordu, benim şimdi yaptığım gibi. Eğer *ejderhaları* olmasaydı, onu bugün Fatih Aegon adıyla anar mıydık sence?”

“Majesteleri,” dedi Davos, “Bunun bedeli...”

“Bedelinin ne olduğunu biliyoruml Geçen gece şömineye bakarken alevlerin içinde ben de bazı şeyler gördüm. Bir kral gördüm, başında alevden bir taç vardı, yanıyordu... *yanıyordu* Davos. Onu kendi tacı tüketti ve etlerini küle çevirdi. Bunun ne anlama geldiğini Melisandre’den duymaya ihtiyacım var mı sence? Ya da *senden*?” Kral hareket etti, gölgesi Kral Toprakları’nın üzerine düştü. “Eğer Joffrey ölürse... bir krallığa karşılık bir piçin hayatı nedir ki?”

“Her şey,” dedi Davos yumuşak bir sesle.

Stannis ona baktı, çenesi kenetlenmişti. “Git,” dedi kral sonunda, “daha fazla konuşup kendini tekrar zindana attırmadan önce.”

Bazen fırtına rüzgârları öyle sert eserdi ki, yelkenlerini indirmekten başka seçeneği kalmazdı insanın. “Tamam Majesteleri.” Davos reverans yaptı ama Stannis onu çoktan unutmuş gibi görünüyordu.

Davos, Taş Davul’dan ayrıldığında avlu soğuktu. Duvarlardaki sancaklar sert esen poyrazla çırpınıp çatırdıyordu. Davos havadaki tuz kokusunu alabiliyordu. *Deniz.* Bu kokuyu seviyordu. Bu koku ona bir güvertede yürümek isteği veriyordu, Marya ve iki küçük çocuğuna gitmek için güneye yelken açmak isteği. Davos her gün düşünüyordu onları, en çok da geceleri. Bir yanı, Devan’ı da alıp eve gitmeyi her şeyden çok istiyordu. *Yapamam. Henüz değil. Şimdi bir lordum ve Kral Eli’yim, kralı yarı yolda bırakamam.*

Duvarlara bakmak için gözlerini kaldırdı. Mazgallı siperler yerine, her

biri diğerinden farklı bin gargoyle ile karşılaştı; vi- vernler, grifinler, şeytanlar, mantikorlar, minotorlar, basiliskler, cehennem tazıları, kokatrisler ve çok daha tuhaf yaratıklar, sanki orada filizlenmiş gibi kale siperlerinde büyümüşlerdi. Ve ejderhalar her yerdeydi. Büyük Salon, karnının üstüne uzanmış bir ejderhaydı, insanlar onun açık ağzından geçerek içeri giriyordu. Mutfak, top gibi kıvrılmış bir ejderhaydı, ocakların dumanı ve buharı ejderhanın burun deliklerinden dışarı çıkıyordu. Kuleler, duvarların üzerine eğilmiş ya da uçmak için durum almış ejderhalardı. Rüzgâr Ejderi meydan okuyormuş gibi görünürken, Deniz Ejderi Kalesi sakince suları seyrediyordu. Daha küçük ejderhalar kapıları çerçeveliyordu. Duvarlardan çıkan pençeler meşaleleri tutuyordu, taş kanatlar dökümhaneyi ve silahhaneyi kucaklıyordu, ejderhaların kuyrukları kemerleri, köprüleri ve dış merdivenleri oluşturuyordu.

Davos, Valyria büyücülerinin, taşı sıradan taş ustaları gibi kesip yontmadıklarını defalarca duymuştu; onlar taşı ateş ve büyüyle şekillendiriyordu, bir çömlekçinin kili şekillendirdiği gibi. Lâkin şimdi merak ediyordu Davos, *ya bunlar bir şekilde taşa dönmüş gerçek ejderhalarsa*?

“Kırmızı kadın onları hayata döndürürse kale çöker diye düşünüyorum. Hangi ejderha odalarla, basamaklarla ve mobilyalarla dolu olur ki? Ve pencereler. Ve bacalar. Ve tuvalet çukurları.”

Davos döndü, yanında duran Sallador Saan’ı gördü. “İhanetimi affettiğin anlamına mı geliyor bu Salla?”

Yaşlı korsan, parmağını Davos’a salladı. “Affettim, evet. Unutmadım, hayır. Pençe Adası’ndaki onca kıymetli şey benim olabilirdi, bunu düşünmek kendimi yaşlı ve yorgun hissetmeme sebep oluyor. Fakirleşmiş bir halde öldüğümde, karılarım ve metreslerim sana lanet okuyacak Soğan Şövalyesi. Lord Celtigar’ın, artık tadamayacağımı bildiğim kaliteli şarapları vardı, bilekten havalanmayı öğrettiği bir deniz kartalı ve derinlerdeki deniz canavarlarını çağıran bir borusu. Öyle bir boru çok işime yarardı, Tyroshlar’ı ve diğer can sıkıcı yaratıkları dibe çekmek için. Ama o boru benim oldu mu? Hayır. Çünkü kral, benim eski dostumu El ilan etti.” Saan, kolunu Davos’un koluna değdirdi ve “Kraliçenin adamları seni sevmiyor eski dostum,” dedi. “Duyduğuma göre malum bir El yeni arkadaşlar ediniyormuş. Bu doğru, evet mi?”

Çok fazla şey duyuyorsun yaşlı korsan. Bir kaçakçı, insanları dalgalar kadar iyi tanımalıydı yoksa kaçakçılık yapacak kadar uzun yaşayamazdı. Kraliçenin adamları Işık Tanrısının ateşli takipçileri olmaya devam edebilirdi fakat Ejderha Kayası’nın sıradan insanları bütün ömürleri boyunca tanıdıkları tanrılara geri meylediyorlardı. Stannis’in büyülendiğini söylüyorlardı;

Melisandre, kralı Yedi'den döndürmüş ve onu gölgelerden gelen bir şeytanın önünde diz çöktürmüştü... günahların en kötüsü... kırmızı kadın ve kadının tanrısı, Stannis'i yüzüstü bırakmıştı. Aynı şekilde düşünen şövalyeler ve küçük lordlar da vardı. Davos onları arayıp bulmuş, bir zamanlar mürettebat seçerken gösterdiği özenle seçmişti. Sör Gerald, Karasu'da cesurca savaşmıştı ama daha sonra, takipçilerinin bir cüce ve ölü bir adam tarafından kovulmasına göz yuman R'hllor'un güçsüz bir tanrı olması gerektiğini söylerken duyulmuştu. Sör Andrew Estermont kralın kuzeniydi ve yıllar önce onun yaverliğini yapmıştı. Stannis'i, Salladhor Saan'ın kadırgalarının güvenliğine ulaştıran artçı kuvveti Gece Şarkısı Piçi komuta etmişti fakat adam coşkun bir inançla Savaşçı'ya tapıyordu. *Kralın adamları, kraliçenin değil.* Ama onlarla böbürlenmek yanlış olurdu.

"Bir zamanlar bir Lysli korsan, iyi bir kaçakçı gözlerden uzak durur demişti bana," dedi Davos dikkatlice. "Siyah yelkenler, sessiz kürekler ve dilini tutmayı bilen bir mürettebat."

Lysli güldü. "Dilsiz bir mürettebat daha da iyidir. Okuma yazma bilmeyen iri ve güçlü dilsizler." Ama sonra ciddileşti. "Binlerinin seni kolladığını bilmek güzel eski dostum. Kral, çocuğu kırmızı kadına verecek mi sence? Küçük bir ejderha bu büyük savaşı bitirebilir."

Davos, eski alışkanlığıyla şansına uzandı ama parmak kemikleri boynunda değildi artık, hiçbir şey bulamadı. "Bunu yapmayacak," dedi. "Kendi kanına zarar vermez."

"Lord Renly bunu duyduğuna sevinecek."

"Renly silahlı bir haindi. Edric Fırtınanın hiçbir suçu yok. Majesteleri adil bir adamdır."

Salla omuz silkti. "Göreceğiz. Ya da sen göreceksin. Ben denize dönüyorum. Bazı aşağılık kaçakçılar şu anda bile Karasu Koyu'nu geçiyor olabilir, lordlarına ödemeleri gereken yasal vergilerden kaçmak umuduyla." Davos'un sırtına vurdu. "Kendinize iyi bakın. Sen ve dilsiz dostların. Artık çok önemli bir adamsın lâkin bir adam ne kadar yükselirse düşüşü de o kadar uzun olur."

Davos, kuşluğun altındaki üstat dairesine gitmek için Deniz Ejderi Kalesi'nin merdivenlerini tırmanırken Salla'nm söylediklerini düşündü. Çok yükseklere tırmandığını Salla'dan duymasına gerek yoktu. *Okuyamıyorum, yazamıyorum, lordlar beni hor görüyor, hükmetmekle ilgili hiçbir şey bilmiyorum, nasıl Kral Eli olurum? Ben bir geminin güvertesine aitim, bir kalenin kulesine değil.*

Davos bu kadarını Üstat Pylos'a da söylemişti. "Siz dikkate değer bir kaptansınız," diye yanıtlamıştı üstat. "Bir kaptan gemilerine hükmeder, öyle değil mi? Tehlikeli sularda gezinir, rüzgârı yakalamak için yelkenlerini açar, fırtınanın ne zaman geleceğini ve ondan nasıl kurtulacağını bilir. Bu da hemen hemen aynı şey." Pylos iyi niyetle konuşmuştu ama teminatları boş tınlıyordu. "Kesinlikle aynı şey değil!" diye itiraz etmişti Davos. "Bir krallık, bir gemi değildir... iyi ki de değil, yoksa bu krallık batar. Ahşabı, ipi ve suyu bilirim evet, lâkin bu ne işime yarar şimdi? Stannis'i tahta üfleyecek rüzgârı nereden bulacağım?"

Üstat gülmüştü. "Buldunuz bile lordum. Kelimeler rüzgârdır ve siz benim kelimelerimi kendi aklıseliminizle tarumar ettiniz. Majesteleri sizde ne bulduğunu biliyor bence."

"Soğanlar," demişti Davos hüzünle. "Bende bulduğu şey bu işte. Kral Eli soylu olmalıdır, akıllı ve eğitimli, bir savaş kumandanı ya da büyük bir şövalye..."

"Sör Ryam Redwyne zamanının en büyük şövalyesiydi ve bir krala hizmet etmiş Eller'in en kötüsüydü. Rahip Murmison'm duaları mucizeler yaratırdı ama rahip El olduktan kısa zaman sonra bütün diyar onun ölmesi için dua ediyordu. Lord Butterwelt zekâsıyla meşhurdu, Myles Smallwood cesaretiyle, Sör Otto Hightower tahsiliyle, fakat El olarak hiçbiri başarı gösteremedi. Soylu olmaya gelince, ejderha kralları Eller'ini kendi kanlarının arasından seçerdi, sonuçta Baelor Kırıkmızrak ve Zalim Maegor kadar farklı Eller doğdu. Buna karşılık elimizde Rahip Barth var; bir demircinin oğluydu, Yaşlı Kral tarafından Kızıl Kale'nin kütüphanesinden çıkarıldı, diyara barış ve bereket dolu bir kırk yıl verdi." Pylos gülümsemişti. "Tarihinizi okuyun Lord Davos, kaygılarınızın yersiz olduğunu göreceksiniz."

"Okuma bilmiyorken tarihimi nasıl okuyabilirim?"

"Herkes okuyabilir lordum," demişti Üstat Pylos. "Sihre ya da soylu bir kana gerek yok. Kralın emriyle oğlunuza bu sanatı öğretiyorum. İzin verin size de öğreteyim."

Davos bu nazik teklifi reddemezdi. Böylece her gün Deniz Ejderi Kulesi'nin en tepesindeki üstat dairesine gitmeye başlamıştı. Parşömenlerin, kâğıtların ve büyük deri ciltlerin üstüne eğilip birkaç kelime daha öğrenmeye çalışıyordu. Harcadığı çaba çoğu zaman başını ağrıtıyordu ve Davos kendini Yamalı Yüz kadar aptal hissediyordu. Davos'un oğlu Devan on iki yaşına bile basmamıştı ama babasından epey ilerideydi. Okumak, Prenses Shireen ve Edric Fırtına için nefes almak kadar doğal bir şeymiş gibi görünüyordu. İş kitaplara

gelince Davos hepsinden daha çocuktu. Ama inat ediyordu. O şimdi Kral Eli'ydi. Kral Eli okuyabilmeliydi.

Deniz Ejderi Kalesi'nin dar ve dolambaçlı merdivenleri, kalçası kırıldıktan sonra Üstat Cressen için ağrılı bir imtihana dönüşmüştü. Davos yaşlı adamı hâlâ özlüyordu. Stannis'in de özlediğini tahmin ediyordu. Pylos zeki, çalışkan, iyi niyetli bir adamdı ama çok gençti ve kral bu genç adama, Cressen'e güvendiği kadar güvenmiyordu. Cressen çok uzun vakit Stannis'in yanında olmuştu... *Melisarıdre'yle ters düşene ve bu yüzden ölene dek.*

Davos, basamakların sonunda, yalnızca Yamalı Yüz'e ait olabilecek çan sesleri duydu. Soytarı, üstadın kapısının dışında sadık bir tazı gibi prensesi bekliyordu. Hamur gibi yumuşak ve düşük omuzlu adamın geniş yüzünde, kare şekilli kırmızı yeşil dövmeler vardı. Yamalı Yüz, üstüne geyik boynuzları bağlanmış teneke bir kovayı miğfer niyetine takıyordu. Boynuzların çatallarına asılmış onlarca çan, soytarı hareket ettikçe çınlıyordu... bu sürekli çınladıkları anlamına geliyordu çünkü soytarının sabit durduğu yoktu. Yamalı Yüz nereye gitse çıngırdayıp tıngırdıyordu; Pylos'un onu Shireen'in derslerine sokmaması boşuna değildi. "Denizin altında yaşlı balık genç balığı yer," diye mırıldandı soytarı. Başını salladı, çanları çınladı, tınladı, şarkı söyledi. "Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh."

Her oturup okumaya çalıştığında kendisini hiç olmadığı kadar yaşlı hisseden Davos, "Burada genç balık yaşlı balığı eğitir," dedi. Ona okumayı öğreten kişi yaşlı Üstat Cressen olsaydı işler değişirdi ama Pylos, Davos'un oğlu olabilecek kadar gençti.

Pylos'u, kitaplarla ve parşömenlerle kaplı ahşap masanın başında, üç çocuğun karşısında oturmuş halde buldu. Prenses Shireen iki oğlanın arasında oturuyordu. Davos, kendi kanının, bir prenses ve bir kralın piçiyle arkadaşlık ettiğini görmekten şimdi bile büyük memnuniyet duyabilirdi. *Devan lord olacak artık, yalnızca bir şövalye değil. Yağmur Ormanı Lordu.* Davos bununla, bu unvanı bizzat taşıyor olmaktan fazla gururlanıyordu. *Üstelik okuyor. Okuyor ve yazıyor, bunu yapmak için doğmuş gibi.* Pylos, Devan'ın çalışkanlığını övüyordu. Silah ustası onun kılıç ve mızrakta da parlak olduğunu söylüyordu. *Ayrıca dindar bir delikanlı.* Davos ona dört ağabeyinin nasıl öldüğünü anlattığında, "Ağabeylerim, Tanrı'nın yanında oturmak üzere Işıklı Salon'a yükseldi," demişti Devan. "Gece ateşlerinde onlar için dua edeceğim, senin için de edeceğim baba, hayatının sonuna kadar Işık Tanrısı'nın aydınlığında yürüyebilmen için."

Davos'u, "Hayırlı sabahlar baba," diyerek karşıladı çocuk. *Dale'in on iki*

yaşındaki haline çok benziyor, diye düşündü Davos. Dale, yaver kıyafetlerinin içinde hiçbir zaman Devan kadar şık olmamıştı elbette ama iki kardeş aynı kare şekilli gösterişsiz yüze, aynı dürüst bakışlı kahverengi gözlere ve aynı ince, kahverengi saçlara sahipti. Devan'ın çenesinde ve yanaklarında biten sarı tüyler, münasip bir şeftaliyi kendinden utandırabilirdi ama delikanlı "sakallarıyla" büyük gurur duyuyordu. *Tıpkı bir zamanlar Dale'in duyduğu gibi.* Masadaki üç çocuğun en büyüğü Devan'dı.

Buna rağmen Edric Fırtına'nın boyu sekiz santim daha uzundu, göğsü ve kolları daha genişti. Edric bu açıdan tam babasının oğluydu; sabahları kılıç ve kalkan talimlerini de asla kaçırmıyordu. Robert'ın ve Renly'nin çocukluğunu bilecek kadar yaşlı olanlar, piç oğlanın onlara, Stannis'in hiçbir zaman benzemediği kadar çok benzediğini söylüyordu; kömür karası saçlar, koyu mavi gözler, ağız, çene, elmacık kemikleri. Edric'in annesinin bir Florent olduğunu hatırlatan tek şey çocuğun kulaklarıydı.

"Evet, hayırlı günler lordum," diye tekrar etti Edric. Öfkeli ve gururlu bir çocuk olabilirdi ama onu yetiştiren üstatlar, kale kumandanları ve silah ustaları, ona nezaket kurallarını da gayet iyi öğretmişlerdi. "Amcamın yanından mı geliyorsunuz? Majesteleri nasıllar?"

"İyi," diye yalan söyledi Davos. Dürüst olmak gerekirse kral bitkin ve ruhen perişan görünüyordu ama çocuğu bunlarla tedirgin etmeye gerek yoktu. "Dersinizi bölmedim umarım."

"Şimdi bitirdik lordum," dedi Üstat Pylos.

"Kral Birinci Daeron'ı okuyorduk." Prenses Shireen üzgün, tatlı, hassas bir çocuktu ve güzel olmaktan çok uzaktı. Stannis ona kare şekilli çenesini vermişti, Selyse de Florent kulaklarını. Ve zalim bir bilgeliğe sahip olan tanrılar, kızın çirkinliğini gri hastalıkla pekiştirmeyi uygun görmüştü. Shireen'in bir yanağı ve boğazının yarısı, henüz beşikteyken geçirdiği hastalık nedeniyle gri, pürüzlü ve sertti, şükür ki hayatı ve görme yeteneği bağışlanmıştı. "Savaşa gitmiş ve Dorne'u fethetmiş. Ona Genç Ejderha diyorlarmış." "Sahte tanrılara tapıyormuş," dedi Devan, "ama bunun dışında büyük bir kral ve cesur bir savaşçıymış."

"Öyleymiş," diye onayladı Edric Fırtına, "ama benim babam daha cesurdu. Genç Ejderha bir gün içinde üç mücadele kazanmamış."

Prenses kocaman açılmış gözleriyle Edric'e baktı. "Robert amcam bir günde üç mücadele mi kazandı?"

Piç çocuk başıyla onayladı. "Sancaklarını çağırmak için ilk kez eve geldiği zaman. Lord Grandison, Lord Cafferen ve Lord Fell, Yaz Kalesi'nde

kuvvetlerini birleştirmeyi ve Fırtına Burnu'na yürümeyi planlıyorlardı ama babam bir muhbir sayesinde bu planı öğrendi. Hiç vakit kaybetmeden bütün şövalyeleri ve yaverleriyle birlikte yola çıktı. Komplocular teker teker Yaz Kalesi'ne geldiğinde, babam her birini sırayla mağlup edip birleşmelerini engelledi. Lord Fell'i teke tek bir dövüşte öldürdü ve lordun oğlu Gümüş Balta'yı esir aldı."

Devan, Pylos'a baktı. "Böyle mi oldu?"

Üstadın cevap vermesine fırsat bırakmadan, "Öyle olduğunu söyledim, değil mi?" dedi Edric Fırtına. "Üçünü de ezdi ve öyle cesurca dövüştü ki daha sonra Lord Grandison ve Lord Cafferen onun adamları oldular, Gümüş Balta da öyle. Babamı hiç kimse yenemedi."

"Edric, bu kadar böbürlenmemelisin," dedi Üstat Pylos. "Kral Robert da diğer adamlar gibi yenilgiler yaşadı. Ashford'da Lord Tyrell tarafından hezimete uğratıldı ve pek çok turnuva müsabakasını kaybetti."

"Ama kaybettiğinden çoğunu kazandı ve Üç Dişli Mızrak'ta Prens Rhaegar'ı öldürdü."

"İşte bunu yaptı," diye onayladı üstat. "Lâkin şimdi dikkatimi, bizi sabırla bekleyen Lord Davos'a vermeliyim. Yarın Kral Daeron'un *Dorne'u Fethi'ni* okumaya devam ederiz."

Prenses Shireen ve delikanlılar nazik bir şekilde veda ettiler. Çocuklar odadan ayrıldıktan sonra Üstat Pylos, Davos'a yaklaştı. "Lordum, belki siz de *Dorne'un Fethi'nden* bir bölüm denemek istersiniz?" Deri ciltli ince kitabı Davos'a doğru itti. "Kral Daeron latif bir sadelikle yazmış ve kralın tarihi kanla, mücadeleyle, kahramanlıkla dolu. Oğlunuz epey ilgilendi."

"Oğlum henüz on iki yaşında bile değil. Ben Kral Eli'yim. Mümkünse bana bir mektup daha verin."

"Nasıl arzu ederseniz lordum." Üstat Pylos, çeşitli parşömenleri açıp tekrar bir kenara bırakarak masayı kolaçan etti. "Yeni mektup gelmedi, belki eski bir tanesi..."

Davos da iyi bir hikâyeden herkes kadar keyif alırdı ama Stannis onu eğlensin diye El yapmamıştı. Onun ilk vazifesi, kralın hükmetmesine yardımcı olmaktı ve bunu yapabilmek için kuzgunların getirdiği kelimeleri anlaması gerekiyordu. Bir şeyi öğrenmenin en iyi yolu o şeyi yapmaktı; yelkenler ya da parşömenler, bir şey fark etmiyordu.

"Bu işimize yarabilir." Pylos, Davos'a bir mektup uzattı.

Davos, kare şeklindeki buruşuk parşömeni açtı ve gözlerini kısarak kargacık burgacık harflere baktı. Okuma işi gözler için zordu, Davos bu kadarını

erkenden öğrenmişti. Hisar'ın, en küçük harflerle yazan üstada ödül verdiğini düşünüyordu bazen. Pylos bu fikre gülmüştü ama...

"*Beş*... krala," diye okudu Davos, yazılı haline sık rastlamadığı beşte hafifçe tereddüt etmişti. "Sur'un... öte... Sur'un... ötekindeki?"

"*Ötesindeki*," diye düzeltti Pylos.

Davos yüzünü buruşturdu. "Sur'un Ötesindeki Kral... *güneye*... geliyor. *Büyük* bir ordunun baş... başında..."

"Başında."

"...bir ya... yaba... yabanıl ordusu. Lord Mo... Mor... Mormont, Te... Te..."

"Tekinsiz. *Tekinsiz Orman?* Pylos, parmağının ucuyla kelimelerin altını çizdi.

"...Tekinsiz Orman'dan bir kuzgun gönderdi. Saldırı al... *altında*?"

"Evet."

Davos kendinden memnun bir şekilde devam etti. "O zamandan beri baş... başka kuşlar da geldi... hiç... hiçbiri mektup ta., şı.. mıyordu. Mormont'un bütün kü.. küveti, hayır *kuvveti*, kuvvetiyle birlikte... kat., katledil... Mormont'un bütün kuvvetiyle birlikte katledildiğinden korkuyoruz..." Davos bir anda ne okuduğunun farkına vardı. Mektubu çevirdi ve mühür mumunun siyah olduğunu gördü. "Bu mektup Gece Nöbetçileri'nden gelmiş. Üstat, Kral Stannis bu mektubu gördü mü?"

"Mektup ilk geldiğinde onu Lord Alester'e götürdüm. Kendisi o vakit El'di. Konuyu kraliçeyle tartıştığına inanıyorum. Bir cevap göndermek isteyip istemediğini sorduğumda bana aptallık etmememi söyledi. 'Majesteleri kendi mücadelesinde dövüşecek adam sıkıntısı çekerken yabanıllar için bir adam bile heba edemez,' dedi."

Bu yeterince doğruydu ve şu beş kral bahsinin Stannis'i kızdıracağına şüphe yoktu. "Sadece açlıktan kırılan bir adam bir dilenciden ekmek dilenir," diye mırıldandı Davos.

"Afedersiniz lordum?"

"Bir zamanlar karımdan duyduğum bir şey." Davos, kısaltılmış parmaklarını masanın üstüne vurdu. Sur'u ilk gördüğünde Devan'dan daha küçüktü. *Pençelikedi* isimli bir gemide Roro Uhoris'e hizmet veriyordu. Roro, Dar Deniz'in aşağısında ve yukarısında Kör Piç olarak tanınan bir Tyroshlu'ydu ama gerçekte ne kördü ne de gayrimeşru. Kör Piç, Skagos'u geçip Titreyen Deniz'e girmiş ve daha önce bir ticaret gemisi görmemiş yüzlerce küçük körfezi ziyaret etmişti. Kürk, fildişi, kehribar ve obsidiyenle takas edilmek üzere çelik taşıyordu; kılıçlar, baltalar, miğferler, örgü zırhlar. *Pençelikedi* güneye

döndüğünde ambarları tıka basa doluydu ama Fok Körfezi'nde karşılaştığı üç siyah kadırga tarafından Doğugözcüsü'ne götürülmüştü. Gemi bütün yükünü kaybetmişti. Piç de, yabanıllara silah satmak suçuyla, kafasını.

Davos, kaçakçılık günlerinde Doğugözcüsü'nde ticaret yapmıştı. Kara kardeşler zorlu düşmanlardı fakat doğru yükü olan bir gemi için iyi müşterilerdi. Davos onların sikkelerini almış olabilirdi ama Kör Piç'in kafasının *Pençelikedi'*nin güvertesinde nasıl yuvarlandığını asla unutmamıştı. "Küçük bir çocukken birkaç yabanılla tanışmıştım," dedi Üstat Pylos'a. "İyi hırsızlardı ama kötü pazarlık ediyorlardı. İçlerinden biri kamara kızımızı çalmıştı. Neticede diğer insanlar gibi görünüyorlardı, kimi güzel, kimi çirkin."

"İnsan insandır," diye onayladı Pylos. "Okumamıza geri dönelim mi lord El'im?"

Ben Kral Eli'yim, evet. Stannis ismen Batıdiyar Kralı olabilirdi ama gerçekte Boyalı Masa Kralı'ydı. Ejderha Kayası ile Fırtına Burnu onun elindeydi ve Sallador Saan'la her an bozulabilecek bir ittifakı vardı ama hepsi buydu. Nöbet nasıl olur da yardım almak için ona el açardı? *Onun ne kadar güçsüz olduğunu, davasını nasıl kaybettiğini bilmiyor olabilirler.* "Kral Stannis'in bu mektubu hiç görmediğinden emin misiniz? Ya da Melisandre'nin?"

"Evet. Mektubu onlara götüreyim mi? Hatta şimdi?"

"Hayır," dedi Davos hemen. "Mektubu Lord Alester'e götürdüğünüzde vazifenizi yerine getirdiniz." Eğer Melisandre bu mektubu görürse... Ne demişti? *Adının anılmaması gereken, kuvvetini sıraya sokmaya başladı Davos Seaworth. Yakında soğuk gelecek. Ve asla bitmeyen gece...* Ve Stannis alevlerin içinde imgeler görmüştü; karların içinde, etrafı korkuyla dolu bir meşale çemberi. "Lordum, iyi değil misiniz?" diye sordu Pylos.

Korkuyorum üstat, diyebilirdi Davos. Salladhor Saan'ın anlattığı hikâyeyi hatırlıyordu; Azor Ahai'nin, IşıkGetiren'i, çok sevdiği karısının kalbine saplayarak soğuttuğu hikâyeyi. *Karanlıkla savaşmak için kendi karısını öldürdü. Eğer Stannis yeniden dünyaya gelmiş Azor Ahai ise, Edric Fırtına, Nissa Nissa'nın rolünü mü oy nacak?* "Düşünüyordum üstat. Özür dilerim." Bir yabanıl kralı kuzeyi fethetse ne olurdu? Kuzey Stannis'in elinde değildi ki. Majestelerinden, onu kral olarak tanımayı reddeden insanları savunması beklenemezdi. "Bana başka bir mektup verin. Bu mektup çok..."

"...zor?" dedi Pylos.

Yakında soğuk gelecek, diye fısıldadı Melisandre, *ve asla bitmeyen gece.* "Rahatsız edici," dedi Davos. "Çok... rahatsız edici. Başka bir mektup, lütfen."

JON

Yanan Köstebek Kasabası'nın dumanına uyandılar.

Kral Kulesi'nin tepesindeki Jon Kar, Üstat Aemon'm verdiği kol değneğine yaslandı ve kasabadan yükselen gri duman bulutlarını izledi. Styr, Jon ondan kaçtığında, Kara Kale'yi gafil avlamakla ilgili bütün umudunu kaybetmişti ama gelişini bu kadar açık bir şekilde bildirmesi de gereksizdi. *Bizi öldürebilirsin*, diye düşündü Jon, *ama kimse uykusunda katledilmeyecek, hiç değilse bu kadarını başardım.*

Ağırlığını üstüne verdiğinde bacağı hâlâ alev alev yanıyordu. Jon o sabah, yeni yıkanmış siyahlarını giymek ve çizmelerini bağlamak için Clydas'ın yardımına ihtiyaç duymuştu ve giyinme işi bittiğinde kendini haşhaş sütünde boğmak istemişti. Bunun yerine bir kupa rüya şarabına, bir parça gökçe ağacı kabuğuna ve kol değneğine razı olmuştu. Rüzgârsırt Bayırı'ndaki fener yanıyordu ve Gece Nöbetçileri'nin her adama ihtiyacı vardı.

Onu durdurmaya çalıştıklarında, "Dövüşebilirim," diye ısrar etmişti Jon.

"Bacağın iyileşti öyle mi?" diye gülmüştü Noye. "O halde sana bir tekme atmamı umursamazsın?"

"Atmamanı tercih ederim. Bacağım hâlâ sert ama yürüyebilirim, ayakta durabilirim ve bana ihtiyacınız olursa dövüşebilirım.

'Yabanıllara mızrağın hangi ucunu saplayacağını bilen her adama ihtiyacım var."

"Sivri ucunu." Jon bir zamanlar küçük kız kardeşine de buna benzer bir şey söylediğini hatırlamıştı.

Noye fırça sertliğindeki sakallarını ovuşturmuştu. "İşe yarayabilirsin. Seni bir uzunyayla birlikte bir kuleye koyarız ama aşağı düşersen ağlayarak bana gelme."

Jon, kahverengi tarlaların ve rüzgârlı tepelerin arasından kıvrılarak güneye giden Kral Yolu'nu görebiliyordu. Magnar gün bitmeden bu yoldan gelecekti. Thennler ellerinde savaş baltaları ve mızraklarla, sırtlarında bronz ve deri kalkanlarla Magnar'ın arkasında yürüyecekti. *Keçi Grigg, Quort, iri Çıban*

ve diğerleri de gelecek. Ve Ygritte. Yabanıllar hiçbir zaman Jon'un arkadaşları olmamışlardı ama Ygritte...

Jon bacağındaki ağrıyı hissedebiliyordu; Ygritte'in yayından çıkan okun, etin ve kasların içine gömüldüğü yerdeki zonklamayı. Yaşlı adamın gözlerini ve boğazından akan siyah kanı da hatırlıyordu. Ama en iyi mağarayı hatırlıyordu, Ygirtte'in meşale ışığındaki çıplak görüntüsünü, Jon'un ağzının altında açılan ağzının tadını. *Ygritte, buradan uzak dur. Güneye git ve yağma yap, gidip o çok sevdiğin çember kulelerden birinde saklan. Burada ölümden başka bir şey bulamayacaksın.*

Avlunun karşısında, eski Taş Kışla'nın çatısındaki yayalardan biri pantolonunun bağcıklarını çözdü ve bir mazgalın içine işedi. *Mully.* Adamı yağlı, turuncu saçlarından tanıdı Jon. Diğer çatılarda ve kule tepelerinde de siyah pelerinli adamlar görünüyordu ama her on adamdan dokuzu aslında samandan yapılmıştı. Donal Noye onlara, "Karga korkuluğu devriyeler," diyordu. *Ama kargalar biziz*, diye düşündü Jon, *ve çoğumuz yeterince korktuk.*

İsimleri ne olursa olsun saman askerler Üstat Aemon'ın fikriydi. Depolarda, Nöbet'teki adamların doldurabileceğinden çok daha fazla pantolon, yelek ve tunik vardı. O halde neden onları samanla doldurup omuzlarına birer siyah pelerin atmasınlar ve nöbete dikmesinlerdi? Noye, saman askerleri bütün kulelere ve pencerelerin yarısına yerleştirmişti. Bazılarının elinde mızraklar bile vardı, bazılarının kollarının altına yaylar sıkıştırılmıştı. Buradaki umut, Thennler'in saman askerleri uzaktan göreceği ve Kara Kale'nin saldırılamayacak kadar iyi savunulduğuna karar verecekleriydi.

Jon, Kral Kulesi'nin çatısını altı korkulukla paylaşıyordu, gerçekten nefes alan iki kardeşin yanı sıra. Sağır Dick Follard bir mazgalda oturuyordu, makaranın takılmadan çalışacağından emin olmak için arbaletinin mekanizmasını düzenli olarak temizleyip yağlıyordu. Eski Şehir'den gelen çocuk huzursuzca parapetlerin etrafında dolaşıyor, saman adamların kıyafetleriyle uğraşıyordu. *Belki de doğru konum alırlarsa daha iyi savaşacaklarını düşünüyor. Belki de bu bekleyiş benim sinirlerimi yıprattığı gibi onunkileri de yıpratıyor.*

Delikanlı on sekiz yaşında olduğunu iddia ediyordu, Jon'dan büyüktü ama buna rağmen çimenler kadar yeşildi. Ona, Gece Nöbetçileri'nin yününü, örgü zırhını ve kaynatılmış derisini kuşanmışken bile Saten diyorlardı; bu adı doğup büyüdüğü genelevde almıştı. Koyu renk gözleri, yumuşak cildi ve simsiyah lüleleriyle bir kız kadar güzeldi ama Kara Kale'de geçirdiği yarım yıl ellerini sertleştirmişti ve Noye, delikanlının arbalette hiç fena olmadığını

söylüyordu. Ama gelen şeyle yüzleşecek cesareti var mıydı?

Jon, kulenin tepesinde dolaşmak için kol değneğini kullanıyordu. Kral Kulesi kalenin en uzun kulesi değildi... bu onur; yüksek, ince ve kırık dökük Mızrak'a aitti ama Othell Yarwyck, Mızrak'ın her an çökebileceğini söylemişti. Kral Kulesi en sağlam kule de değildi... Kral Yolu'nun kenarındaki Muhafız Kulesi çok daha çetin bir ceviz olurdu. Ama Kral Kulesi yeterince yüksek, yeterince sağlamdı ve Sur'un kenarındaki konumu iyiydi, kapıyı ve ahşap merdivenlerin ayağını yukarıdan görüyordu.

Jon, Kara Kale'yi kendi gözleriyle ilk gördüğünde, duvarları olmayan bir kale inşa etmenin aptalca bir şey olduğunu düşünmüştü. Böyle bir kale nasıl müdafaa edilebilirdi?

"Edilemez," demişti amcası. "Amaç da bu zaten. Gece Nöbetçileri, diyarın kavgalarında taraf tutmayacağına dair ant içmiştir. Buna rağmen yüzyıllar içinde, akıldan çok kibir sahibi olan bazı Lord Kumandanlar yeminlerini unutmuş ve hırslarıyla bizi neredeyse yok etmişlerdir. Lord Kumandan Runcel Hightower, Nöbet'i piç oğluna miras bırakmaya çalışmıştı. Lord Kumandan Rodrik Flint, kendini Sur'un Ötesindeki Kral yapmayı düşünmüştü. Tristan Mudd, Deli Marq Rankenfell, Robin Hill... altı yüz yıl önce, Kar Kapısı'ndaki ve Gece Kalesi'ndeki kumandanların *birbirlerine karşı* savaştığını biliyor muydun? Ve Lord Kumandan onları durdurmaya çalıştığında onu öldürmek için güçlerini birleştirdiklerini? Kışyarı'ndaki Stark meseleye el atmak ve ikisinin de kafasını almak zorunda kalmıştı. Bunu kolaylıkla yaptı çünkü *kumandanların kaleleri müdafaa edilemezdi.* Gece Nöbetçileri'nin Jeor Mormont'tan önce dokuz yüz doksan altı Lord Kumandan'ı oldu, bunların çoğu cesur ve onurlu adamlardı... ama bizim de korkaklarımız ve aptallarımız vardı, zorbalarımız ve delilerimiz. Varlığımız devam ediyor çünkü Yedi Krallık'ın kralları ve lordları, onlar için bir tehdit oluşturmadığımızı biliyor, komutamız kimde olursa olsun. Bizim yegâne düşmanımız kuzeyde ve kuzeyde Sur var.

Ama şimdi o düşman, güneyden çıkmak üzere Sur'u geçti, diye düşündü Jon, *Yedi Krallık'ın kralları ve lordları bizi unuttu. Çekiç ile örsün arasında sıkıştık.* Kara Kale, bir duvarı olmadan elde tutulamazdı, bunu herkes kadar Donal Noye da biliyordu. "Kale onların bir işine yaramaz," demişti zırh ustası küçük garnizonuna. "Mutfaklar, ortak salon, ahırlar, hatta kuleler... bırakın hepsini alsınlar. Silahhaneyi boşaltacağız, taşıyabildiğimiz kadar levazımı Sur'un tepesine çıkaracağız ve müdafaamızı kapının çevresinde kuracağız."

Böylece Kara Kale bir çeşit duvara sahip olmuştu, yarım ay şeklindeki üç metrelik barikat, levazımlardan inşa edilmişti; çivi varilleri ve tuzlu domuz eti

fıçıları, kasalar, siyah çuha balyaları, kütük yığınları, keresteler, ateşte sertleştirilmiş kazıklar ve çuvallarca tahıl. Bu ilkel istihkâm, savunulmaya değer en önemli iki şeyi kuşatıyordu; kuzeye açılan kapı ve buzun içine iyice gömülmüş ağaç gövdesi kalınlığındaki direklerle desteklenen, Sur'un cephesine sarhoş bir yıldırım gibi tutunup yukarı tırmanan zikzaklı ahşap merdiven.

Jon, son birkaç köstebeğin uzun tırmanışa devam ettiğini gördü, kara kardeşler onlara yardım ediyordu. Grenn, küçük bir oğlanı kollarında taşıyordu, iki kat aşağıdaki Pyp, yaşlı bir adama destek vermişti. En yaşlı kasabalılar, kafesin tekrar aşağı inip onları almasını bekliyordu. Bir kadın, ellerinden tuttuğu iki çocuğu yukarı çekiyordu, daha büyük bir çocuk basamakları hızla tırmanarak onların yanından geçti. Onlardan altmış metre yukarıda, Gök Mavisi Su ve Leydi Melina (kızın bütün arkadaşları, onun gerçek bir leydi olmadığında hemfikirdi) bir sahanlıkta bekliyor, güneye bakıyorlardı. Dumanı Jon'dan daha iyi gördüklerine şüphe yoktu. Jon, kaçmamayı tercih eden kasabalıları merak etti. Kaçmayacak kadar inatçı, aptal ya da cesur birkaç kişi her zaman çıkardı; savaşmayı, saklanmayı ya da diz çökmeyi tercih eden insanlar. Belki de Thennler onların canlarını bağışlardı.

Yapılması gereken şey yabanıllara saldırmaktı, diye düşündü Jon. *İyi donanımlı elli korucu onları yolda durdurabilirdi.* Fakat ne elli korucuları vardı ne de bu sayının yarısı kadar atları. Garnizon geri dönmemişti, nerede olduklarını veya Noye'un gönderdiği süvarilerin onlara ulaşıp ulaşmadığını bilmenin bir yolu yoktu.

Garnizon biziz, dedi Jon kendine *ve halimize bir bak.* Bowen Marsh'ın kalede bıraktığı kardeşler; yaşlı adamlar, sakatlar ve yeşil delikanlılardı, tıpkı Donal Noye'un Jon'a söylediği gibi. Jon, basamaklarda ve barikatta varillerle cebelleşen bazı kardeşleri görebiliyordu; her zamanki gibi ağır hareket eden tıknaz Fıçı, tahta bacağının üstünde zıplayarak ilerleyen Eksik Çizme, kendini Soytarı Florian'ın yeniden doğmuş hali zanneden yarı deli Kolay, Dornelu Dilly, Gül Ormanı'ndan Kızıl Alyn, Genç Henly (ellisini çoktan geçmiş), Yaşlı Henly (yetmişini çoktan geçmiş), Kıllı Hal, Bakire Havuzu'ndan Çilli Pate. Adamlardan bazıları, Kral Kulesi'nin tepesinden kendilerine bakan Jon'u gördü ve el salladı. Diğerleri arkalarını döndüler. *Hâlâ bir dönek olduğumu düşünüyorlar.* Bu acı vericiydi ama Jon onları suçlayamazdı. Nihayetinde bir piçti o. İhanet ve şehvetten doğan piçlerin, yaratılış itibarıyla ahlaksız ve tehlikeli olduğunu herkes bilirdi. Ve Jon, Kara Kale'de dostlar kadar düşmanlar da edinmişti... en başta Rast. Jon bir keresinde, Rast'ı, Samwell Tarly'ye işkence etmekten vazgeçmediği takdirde boğazını Hayalet'e parçalatmakla tehdit etmişti

ve Rast böyle şeyleri unutmazdı. Delikanlı, süpürdüğü kuru yaprakları yığınlar halinde merdivenin altına topluyordu ama arada sırada duruyor ve Jon'a kin dolu bakışlar atıyordu.

Aşağıda, Donal Noye, Köstebek Kasabası'ndan üç adama, "Hayır," diye kükredi. "Zift kafese gidiyor, yağ merdivene, arbalet okları dördüncü, beşinci ve altıncı sahanlığa, oklar birinci ve İkinciye. Domuz yağlarını basamakların altına yığın, evet oraya, payandaların arkasına. Et kasaları barikat için. *Şimdi,* sizi çiçek bozuğu saban hayvanları, *ŞİMDİ!*"

Bu adamda lord sesi var, diye düşündü Jon. Bir mücadelede, kumandanın ciğerlerinin en az kılıç kolu kadar önemli olduğunu söylerdi babası. "Eğer emirleri duyulmuyorsa, bir kumandanın ne kadar cesur ya da akıllı olduğu önemli değildir," derdi Lord

Eddard oğullarına, bu yüzden Robb'la Jon, Kışyarının kulelerine çıkar ve avlunun iki ucundan birbirlerine bağırırlardı. Donal Noye'un sesi ikisini de bastırabilirdi. Köstebekler Noye'un korkusuyla dolaşıyordu, haklıydılar, çünkü Noye onları kafalarını koparmakla tehdit ediyordu sürekli.

Kasabanın dörtte üçü Jon'un uyarısını ciddiye almış ve sığınmak için Kara Kale'ye gelmişti. Noye, bir mızrak tutacak ya da balta sallayacak kadar dinç olan her adamın barikatı müdafaa etmesine karar vermişti, aksi takdirde evlerine döner ve Thennler'e karşı şanslarını denerlerdi. Adamların eline iyi çelik vermek için silahhaneyi boşaltmıştı; çift bıçaklı büyük baltalar, ustura keskinliğinde hançerler, uzunkılıçlar, tokmaklar ve dikenli gürzler. Deri yelekler ve örgü zırhlar kuşanmış, baldır zırhı giymiş ve başlarını omuzlarının üstünde tutabilmek için boyunluk takmış birkaç adam neredeyse savaşçı gibi görünüyordu. *Kötü ışıkta. Gözlerini kısarsan.*

Noye, kadınlara ve çocuklara da görevler vermişti. Dövüşemeyecek kadar küçük olanlar su taşıyacak ve ateşlerle ilgilenecekti. Köstebek Kasabası'nın ebesi, yaralıları tedavi eden Clydas'a ve Üstat Aemon'a yardımcı olacaktı. Üçparmak Hobb birdenbire onlarca ızgaracıya, kazancıya ve soğan doğrayıcıya sahip olmuştu. Hatta fahişelerden ikisi savaşmayı teklif etmiş ve arbalette, on iki metre yukarıdaki basamaklarda bir yer kazanacak kadar beceri göstermişlerdi.

"Çok soğuk." Saten ayağa kalktı. Ellerini kollarının altına soktu. Yanakları kıpkırmızıydı.

Jon gülümsedi. "Ayazdiş soğuk. Bu canlı bir sonbahar günü."

"Öyleyse Ayazdiş'i asla görmemeyi umarım. Eski Şehir'de, şarabına buz atmayı seven bir kız tanırdım. Buz için en iyi yer orası sanırım. Şarabın içindeki

buz.” Saten, güneye baktı, kaşlarını çattı. “Sizce saman askerler onları korkutmuş mudur lordum?”

“Ümit edebiliriz.” Jon bunun mümkün olabileceğini düşündü... ama daha büyük ihtimal, yabanılların biraz tecavüz ve yağma için Köstebek Kasabası’nda duraksamış olmasıydı. Ya da Styr akşam olmasını bekliyordu, üstüne karanlığı örterek hareket etmek için.

Öğle vakti gelip geçti, Kral Yolu’nda Thennler’in izi görülmedi. Ama Jon kulenin içinde ayak sesleri duydu; Öküz Owen, tırmanış yüzünden kıpkırmızı kesilmiş bir halde yatay kapıda belirdi. Bir kolunun altında bir sepet çörek, diğerinde bir tekerlek peynir vardı, elinde de bir soğan torbası sallanıyordu. “Hobb sizi beslememi söyledi, bir süre için burada esir kalma ihtimalinize karşı.”

Ya da son yemeğimizi yememiz için. “Ona bizim adımıza teşekkür et Owen.”

Dick Follard bir taş kadar sağırdı ama burnu iyi çalışıyordu. Sepeti karıştırdı ve fırından yeni çıkmış sıcak çöreklerden birini aldı. Sepette bir çanak yağ da buldu, hançeriyle çöreğinin üstüne sürdü. “Kuru üzümler,” dedi neşeyle. “Fıstık da var.” Konuşması boğuktu ama insan alıştığında çocuğun ne dediğini kolayca anlıyordu.

“Benimkileri de alabilirsin,” dedi Saten. “Aç değilim.”

“Ye,” dedi Jon. “Bir daha ne zaman fırsat bulacağımızı bilmiyoruz.” Kendisi iki çörek aldı. Fıstıklar çam fıstığıydı, kuru üzümler de kurutulmuş elma parçaları.

‘Yabanıllar bugün gelecek mi Lord Kar?” diye sordu Owen.

“Gelirlerse anlarsın,” dedi Jon. “Boruları dinle.”

“İki. Yabanıllar için iki.” Owen uzun boyluydu, kabarık sarı saçları vardı ve sıcakkanlıydı. Yorulmak bilmez bir işçiydi ve ahşapla çalışırken, mancınıkları tamir ederken ya da bunlara benzer işler yaparken şaşırtıcı şekilde hünerliydi ama onun da memnuniyetle beyan edeceği gibi, henüz bebekken annesi tarafından başının üstüne düşürülmüştü ve zekâsının yarısı kulaklarından dışarı akmıştı.

“Nereye gideceğini hatırlıyor musun?” diye sordu Jon, Owen’a.

“Merdivene gitmem lazım, Donal Noye söyledi. Üçüncü sahanlığa gideceğim ve barikatı geçmeye çalışan yabanılları arbaletimle vuracağım. Üçüncü sahanlık, bir, iki, üç.” Owen, başını yukarı aşağı salladı. “Eğer yabanıllar saldırırsa, kral bize yardım etmeye gelir değil mi? O kudretli bir savaşçı, Kral Robert. Mutlaka gelir. Üstat Aemon ona bir kuş gönderdi.”

Oweria Robert Baratheon'ın öldüğünü söylemek bir işe yaramazdı. Unuturdu. Daha önce de unuttuğu gibi. "Üstat Aemon ona bir kuş gönderdi," diye onayladı Jon. Bunu duymak Owen'i mutlu ediyor gibiydi.

Üstat Aemon pek çok kuş göndermişti... sadece bir değil dört krala. *Yabanıllar kapıda,* diyordu mesaj. *Diyar tehlikede. Kara Kale'ye gönderebildiğiniz tüm yardımı gönderin.* Kuzgunlar, Eski Şehir ve Hisar kadar uzak yerlere bile uçmuştu, ayrıca kalelerinde oturan elli kudretli lorda. Nöbet'in en güçlü umudu kuzeyli lordlardı, bu yüzden Aemon onlara ikişer kuş göndermişti. Kuzgunlar Kara Kale'nin ricasını Umberlar'a ve Boltonlar'a, Cerwyn Kalesi'ne ve Torrhen Kalesi'ne, Karhold'a ve Derinorman Kalesi'ne, Ayı Adası'na, Eski Kale'ye, Dulkadın Gözcüsü'ne, Beyaz Liman'a, Höyükler'e, Dereler'e, Liddlelar'ın Burleyler'in, Norreyler'in Harclayler'in ve Wulllar'in dağlardaki sığınıklarına götürmüştü. *Yabanıllar kapıda. Kuzey tehlikede. Bütün kuvvetinizle gelin.*

Kuzgunların kanatları olabilirdi ama lordların ve kralların yoktu. Yardım gelecekse bile bugün gelmeyecekti.

Sabah, öğleden sonraya devrilirken Köstebek Kasabası'ndan yükselen duman dağıldı ve güney seması tekrar berraklaştı. *Bulut yok,* diye düşündü Jon. Bu iyiydi. Yağmur veya kar herkesin felaketi olabilirdi.

Clydas ve Üstat Aemon, vincin kafesiyle Sur'un tepesine çıkmışlar ve güvenliğe kavuşmuşlardı, Köstebek Kasabası'nm kadınlarının çoğu da öyle. Siyah pelerinli adamlar kule tepelerinde huzursuzca volta atıyor ve avluların bir ucundan diğerine, birbirlerine bağırıyorlardı. Rahip Cellador barikattaki adamlara dua ettiriyor ve Savaşçı'ya onlara güç vermesi için yalvarıyordu. Sağır Dick Follard pelerininin altına kıvrılıp uykuya dalmıştı. Saten, daireler çizerek yüz fersah yürümüştü, mazgallı siperlerin etrafında dönüp duruyordu. Sur ağladı, güneş mavi gökyüzü boyunca süründü. Akşama doğru Öküz Owen bir somun kara ekmek ve Hobb'un en iyi koyun etiyle dolu bir kovayla birlikte geri döndü, koyun eti bira ve soğanla pişirilmişti. Bunun için Dick bile uyandı. Yemeğin her lokmasını yediler, kovanın dibini ekmek parçalarıyla sıyırdılar. Yemeği bitirdiklerinde güneş batıda alçalmıştı, kalenin dört bir yanındaki gölgeler karanlık ve keskindi. "Ateşi yak," dedi Jon, Saten'e, "ve kovalara yağ doldur."

Jon, hem kapıyı sürgülemek hem de bacağındaki katılığı gidermek için bizzat aşağı indi. Çok geçmeden bunun bir hata olduğunu anladı ama kol değneğine tutundu ve yapması gerekeni yaptı. Kral Kalesi'nin kapısı meşeden yapılmış ve demir çivilerle kuvvetlendirilmişti. Thennler'i bir süre

oyalayabilirdi ama içeri girmek isterlerse onları durduramazdı. Jon, sürgüyü çentiklere oturttu, tuvaleti ziyaret etti -bu son şansı olabilirdi- ve tekrar çatıya döndü, bacağındaki ağrı sebebiyle yüzünü buruşturmuştu.

Batı ufku kan çürüğü rengine dönmüştü ama yukarıdaki gökyüzü kobalt mavisiydi, mora devriliyordu ve yıldızlar görünmeye başlamıştı. Jon, iki mazgal dişinin arasına oturdu ve gökyüzünde dörtnala koşan Aygır'ı izledi. Yoksa bu Boynuzlu Lord muydu? Hayalet'in şimdi nerede olduğunu merak etti. Ygritte'i de merak etti ve böyle düşünmeye devam ederse aklını kaybedeceğini söyledi kendine.

Gece geldiler, elbette. *Hırsızlar gibi*, diye düşündü Jon. *Katiller gibi.*

Borular öttüğünde Saten altını ıslattı ama Jon bunu görmemiş gibi yaptı. "Gidip Dick'in omzunu dürt," dedi Eski Şehirli çocuğa, "yoksa bütün mücadele boyunca uyur."

"Korkuyorum." Saten'in yüzü ölü gibi bembeyazdı.

"Onlar da korkuyor." Jon, kol değneğini bir mazgal dişine yaslayıp uzunyayını aldı, kalın ve pürüzsüz Dorne porsuğunu büktü, yay ipini çentiklere geçirdi. Dick'i uyandırıp geri dönen Saten'e, "Hedefi tam olarak görmediğin takdirde ok ziyan etme," dedi. "Burada kâfi tedarikimiz var ama kâfi olması bitip tükenmez olduğu anlamına gelmiyor. Ve yaya yeni ok takmak için bir mazgal dişinin arkasına geç, saman askerlerin arkasına saklanmaya kalkma." Dick Follard'a bir şey söylemedi. Dick, yeterli ışık olduğunda dudak okuyabiliyordu ve söylenenleri anlıyordu ama Jon'un söylediklerini hâlihazırda biliyordu.

Üçü, çember kulenin üç yanında durum aldı. Jon kılıç kemerine bir sadak astı ve bir ok çekti. Okun gövdesi siyahtı, denge tüyleri gri. Jon, oku ipe takarken, bir zamanlar Theon Greyjoy'un bir av sonrasında söylediği bir şeyi hatırladı. "Yaban domuzunun dişleri ve ayının pençeleri olabilir," demişti Theon her zamanki gülümsemesiyle. "Ama gri bir ördeğin tüyü kadar ölümcül bir şey yoktur."

Jon hiçbir zaman Theon kadar iyi bir avcı olmamıştı ama uzunyayın yabancısı da değildi. Silahhanenin etrafında, sırtları taşa dönük koyu şekiller vardı ama Jon onları bir ok harcayacak kadar iyi göremiyordu. Uzaktan gelen bağrışmalar duydu ve Muhafız Kulesi'ndeki yayaların zemine ok saldığını gördü. Onu ilgilendirmeyecek kadar uzakta oluyordu her şey. Ama elli metre ötedeki eski ahırlardan ayrılan gölgeleri gördüğünde mazgala çıktı, yayını kaldırdı ve ipi gerdi. Gölgeler koşuyordu, onları takip etti, bekledi, bekledi...

İpten kurtulan ok yumuşak bir *tıs* sesi çıkardı. Bir an sonra bir homurtu

duyuldu ve iki gölge aniden avlu boyunca koşmaya başladı. Şimdi daha hızlı koşuyorlardı ama Jon sadaktan ikinci oku almıştı bile. Bu sefer atışı aceleye getirdi ve hedefi ıskaladı. Yayı tekrar gerdiğinde yabanıllar gitmişti. Jon başka bir hedef aradı ve dört hedef birden buldu, Lord Kumandan Kulesi'nin boş kabuğunun etrafında koşuşturuyorlardı. Mızraklarının, baltalarının ve deri kalkanlarındaki dehşet verici süslemelerin üstünden ay ışığı yansıyordu; kafatasları ve kemikler, iblisler, ayı pençeleri, çarpık şeytan yüzleri. *Özgür insanlar*, Jon biliyordu. Thennler, kaynatılmış siyah deriden yapılmış, bronz kasnaklı kalkanlar taşırdı ama onların kalkanları düz ve süssüz olurdu. Bunlar, akıncıların daha hafif hasır kalkanlarıydı.

Jon, ördek tüyünü kulağının arkasına kadar çekti, nişan aldı ve oku saldı, sonra tekrar çekti ve tekrar saldı. İlk ok, ayı pençeli kalkanı deldi, İkincisi bir boğazı. Yabanıl yere devrilirken çığlık attı. Jon, solunda duran Sağır Dick'in arbaletinin pes *vırıltısını* duydu, bir an sonra da Saten'inkinin. "Birini vurdum!" diye bağırdı delikanlı. "Birini göğsünden vurdum!"

"Birini daha vur," diye seslendi Jon.

Artık hedef aramak zorunda değildi; sadece seçiyordu. İpine ok takmak üzere olan bir yabanıl yayasını devirdi, sonra Hardin Kulesi'nin kapısını kırmaya çalışan bir baltacının üstüne bir ok gönderdi. Bu sefer ıskaladı ama meşe kapıda titreyen oku gören yabanılın bir kez daha düşünmesine sebep oldu. Yabanıl koşarak uzaklaşırken, adamın İri Çoban olduğunu fark etti Jon. Yarım kalp atışı zaman sonra, Taş Kışla'nın çatısındaki yaşlı Mully yabanılın bacağına bir ok sapladı, İri Çıban kanlar içinde emekliyordu. *Bu sayede çıbanıyla ilgili sızlanmaya bir son verir*, diye düşündü Jon.

Sadak boşalınca Jon yenisini almaya gitti ve Sağır Dick Follard'ın yanındaki mazgala taşındı. Sağır Dick'in saldığı her oka karşılık Jon üç ok fırlattı ama bu uzunyayın avantajıydı. Arbaletlerin fırlattığı okların hedefe daha derin saplandığı söylenirdi fakat aleti tekrar doldurmak zaman alan, külfetli bir işti. Jon, yabanılların birbirlerine bağırdıklarını duyabiliyordu ve batıda bir yerde bir savaş borusu ötüyordu. Dünya ay ışığından ve gölgelerden ibaretti. Zaman, bitmez tükenmez bir tak, çek, bırak halkasına dönüşmüştü. Jon'un yanındaki saman askerin boğazına bir yabanıl oku saplandı ama Jon neredeyse bunun farkına bile varmadı. Babasının tanrılarına, *bana Thenn Magnar'ına doğru temiz bir atış imkanı verin*, diye dua etti. Magnar, Jon'un nefret edebileceği bir düşmandı en azından. *Bana Styr'i verin.*

Parmakları uyuşmaya başlamıştı ve başparmağı kanıyordu ama Jon takmaya, çekmeye, bırakmaya devam etti. Bir alev damlası gözlerini aldı, Jon

dönüp baktığında ortak salonun tutuştuğunu gördü. Sadece birkaç dakika sonra büyük ahşap salonun tamamı yanıyordu. Uçparmak Hobb ve onun Köstebek Kasabalı yardımcıları, Sur'un tepesinde güvendeydi, Jon biliyordu, buna rağmen salonun yandığını görünce midesine yumruk yemiş gibi oldu. "*JON,"* diye bağırdı Sağır Dick boğuk sesiyle, "*silahhane*." Yabanıllar çatıya çıkmıştı. Birinin meşalesi vardı. Dick daha iyi nişan alabilmek için mazgalın üstüne çıktı, arbaletini omzuna çekti ve meşaleli adama doğru bir ok gönderdi. Iskaladı.

Onun altındaki okçu ıskalamadı.

Follard hiç ses çıkarmadı, sadece siperin üzerinden baş aşağı öne devrildi. Avlu otuz metre aşağıdaydı. Jon, okun nereden geldiğini anlamak için bir saman askerin arkasından aşağı bakarken *güm* sesini duydu. Sağır Dick'in bedeninden en fazla üç metre uzakta deri bir kalkan, eski püskü bir pelerin ve karmakarışık kızıl saçlar gördü. *Ateşle öpülmüş,* diye düşündü, *şanslı.* Yayını kaldırdı ama parmakları birbirinden ayrılmıyordu ve kız ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu. Jon küfür ederek döndü, silahhanenin çatısındaki adamlara ok fırlattı, onları da ıskaladı.

Doğu ahırları da yanıyordu artık, hayvan bölmelerinden dışarı siyah dumanlar ve yanık samanlar akıyordu. Çatı çöktüğünde havaya yükselen alevlerin kükremesi öyle şiddetliydi ki, Thennler'in savaş borularının sesi boğuldu. Elli Thenn, sıkışık bir sıra halinde Kral Yolu'ndan geliyordu, kalkanlarını başlarının üzerine kaldırmışlardı. Diğerleri sebze bahçesine, taş avluya, eski kuyuya akın ediyordu. Üstat Aemon'ın, kuşluğun altındaki ahşap iç kalede yer alan dairesinin kapılarına üç kişi dayanmıştı ve Sessiz Kule'nin tepesinde umutsuz bir dövüş devam ediyordu, uzunkılıçlara karşı bronz baltalar. Bunların hiçbiri önemli değildi. *Dans devam ediyor,* diye düşündü Jon.

Topallayarak Saten'in yanma gitti ve delikanlıyı kolundan yakaladı. "Benimle gel," diye bağırdı. Birlikte kuzey siperine gittiler. Burada Kral Kulesi, kapıyı ve Donal'Noye'un kütüklerden, varillerden, mısır çuvallarından mütevellit derme çatma duvarını yukarıdan görüyordu. Thennler oradaydı. Yarım miğferler giymişlerdi, uzun deri mintanlarına ince bronz diskler dikilmişti. Bazıları bronz baltalar kullanıyordu, bazılarının elinde pürüzlü taştan yapılmış baltalar vardı. Büyük çoğunluğu kısa mızraklar taşıyordu, mızrakların yaprak şekilli uçları, yanan ahırlardan gelen ışıkla kırmızı parlıyordu. Barikata saldırırken Eski Dil'de çığlıklar atıyorlardı, Donal Noye'un basamaklara yerleştirdiği okçuların yağdırdığı okların altında mızraklarını saplıyor, bronz baltalarını sallıyor, eşit bir coşkuyla kan ve mısır döküyorlardı.

"Ne *yapacağız*?" diye bağırdı Saten.

“Onları öldüreceğiz,” diye bağırdı Jon, elinde siyah bir ok vardı.

Bir okçu bundan daha kolay bir hedef isteyemezdi. Yarım ay şeklindeki barikata saldıran ve siyahlı adamlara ulaşmak için çuvalların, varillerin üstüne tırmanan Thennler’in sırtları Kral Kulesi’ne dönüktü. Jon ve Saten şans eseri aynı hedefi seçtiler. Boynuna ve kürek kemiklerinin arasına iki ok saplanan adam henüz barikatın tepesine varmıştı, bir an sonra karnına bir uzunkılıç girdi ve yabanıl, arkasındaki adamın üstüne devrildi. Jon sadağa uzandı ve yine boş olduğunu gördü. Saten, arbaletinin makarasını sarıyordu. Jon delikanlıyı bırakıp ok almaya gitti, daha üç adım atmamıştı ki çatının yatay kapısı ardına kadar açıldı. *Kahretsin, kapının kırıldığını duymadım bile.*

Düşünmek, plan yapmak ya da yardım çağırmak için vakit yoktu. Jon yayını yere attı, omzunun üzerinden sırtına uzandı, Uzun Pençe’yi kınından çekti ve bıçağı, kapıdan çıkan ilk başın ortasına gömdü. Bronz, Valyria çeliğinin dengi değildi. Kılıç darbesi Thenn’in miğferini biçti ve kafatasını parçaladı, adam geri devrilerek geldiği yere döndü. Ölen adamın arkasında başkaları da vardı, Jon bağrışmalardan anladı. Geri çekilip Saten’e seslendi. Kuleye tırmanan ikinci adamın yanağına bir arbalet oku saplandı. O da gözden kayboldu. “Yağ,” dedi Jon. Saten başıyla onayladı. İkisi birlikte, ateşin yanında bıraktıkları keçe parçalarını aldılar, kaynar yağ ile dolu ağır kazanı kaldırdılar ve deliğin içine, aşağıdaki Thennler’in üstüne boşalttılar. Adamların çığlıkları, Jon’un o güne kadar duyduğu en korkunç sesti, Saten kusacakmış gibi görünüyordu. Jon yatay kapıyı tekmeleyerek kapadı, demir kazanı kapının üstüne koydu ve güzel yüzlü delikanlıyı sertçe sarstı. “Sonra kusarsın,” diye bağırdı. “Gel.”

Siperlerden sadece birkaç dakika ayrılmışlardı ama aşağıda her şey değişmişti. Bir düzine kara kardeş ve birkaç Köstebek Kasabalı adam hâlâ kasaların ve varillerin tepesindeydi fakat yabanıllar barikat boyunca saldırıyor ve onları geri itiyordu. Jon, Yabanıllardan birinin, Rast’ın karnına bir mızrak sapladığını gördü. Genç Henly ölmüştü ve etrafı düşmanla çevrili olan Yaşlı Henly ölmek üzereydi. Kolay, daireler çizerek kılıcını savuruyor ve deli gibi gülüyordu. Dizlerinin altına bir bronz balta indi ve adamın kahkahaları tiz çığlıklara dönüştü.

“Kırılıyorlar,” dedi Saten.

“Hayır,” dedi Jon, “kırıldılar.”

Her şey çabucak oldu. Bir köstebek kaçtı, sonra bir diğeri, birdenbire bütün kasabalılar silahlarını atıyor ve barikatı terk ediyordu. Kardeşler, barikatı tek başlarına müdafaa edecek kadar kalabalık değildi. Jon onların tekrar bir hat oluşturmak için çabalayışını izledi ama Thennler, mızraklar ve baltalarla

kardeşlerin üstüne yağdılar... sonrasında kardeşler de kaçıyordu. Dornelu Dilly kaydı ve yüzüstü yere kapaklandı. Bir yabanıl, mızrağını Dilly'nin kürek kemiklerinin arasına gömdü. Fıçı, ağır ve nefes nefese, neredeyse ilk basamağa varıyordu ki bir Thenn onu pelerinin ucundan yakaladı ve geri çekti... fakat Thenn'in baltası aşağı inmeden, bir arbalet oku adamı yere devirdi. "*Vurdum*," diye bağırdı Saten. Fıçı, merdivene koştu ve hem ellerini hem ayaklarını kullanarak basamakları tırmanmaya başladı.

Kapıyı kaybettik. Dönel Noye kapatmış ve zincirlemişti fakat kapı ele geçirilmek üzere öylece duruyordu, arkasında soğuk ve kara tünel vardı, demir sürgüler yangının ışığıyla kırmızı parlıyordu. Kimse kapıyı savunmak için arkada kalmamıştı; güvenli olan tek yer Sur'un tepesiydi, çarpık ahşap merdivenlerin iki yüz on beş metre yukarısı.

"Hangi tanrılara dua ediyorsun?" diye sordu Jon, Saten'e.

"Yedi," dedi Eski Şehirli çocuk.

"Öyleyse dua et," dedi Jon. 'Yeni tanrılarına dua et, ben de benim eski tanrılarıma dua edeceğim." Her şey orada değişti.

Jon, yatay kapıdaki karmaşa yüzünden sadağını doldurmayı unutmuştu. Topallayarak çatının karşı tarafına gitti ve sadağı doldurdu, yayını da aldı. Yağ kazanı bıraktığı yerde duruyordu, yani şimdilik yeterince güvendelermiş gibi görünüyordu. *Dans devam ediyor, biz galeriden izliyoruz,* diye düşündü geri dönerken. Saten, basamaklardaki Thennler'e ok fırlatıyordu, sonra bir mazgal dişinin arkasına çömeliyor ve arbaletini kuruyordu. *Güzel olabilir ama aynı zamanda hızlı.*

Gerçek mücadele basamaklardaydı. Noye, en alçak iki sahanlığa mızrakçılar yerleştirmişti ama adamlar, kaçan kasabalılar yüzünden paniklemiş ve kaçışa katılmışlardı. Thennler geride kalan herkesi öldürürken, mızrakçılar hızla üçüncü sahanlığa doğru koşturuyordu. Daha yüksek sahanlıklardaki okçular ve arbaletçiler onların başlarının üzerinden ok fırlatmaya çalışıyordu. Jon yayma ok taktı, çekti, bıraktı ve merdivenlerden aşağı yuvarlanan yabanılı gördüğünde memnun oldu. Yangınların sıcaklığı Sur'un ağlamasına sebep oluyordu, alevler buzun üstünde pırıldayıp dans ediyordu. Basamaklar, hayatlarını kurtarmak için koşan adamların adımlarıyla titriyordu.

Jon yayma tekrar ok taktı, çekti ve bıraktı, fakat sadece bir Jon vardı ve bir Saten. En az altmış ya da yetmiş Thenn basamakları dövüyordu, önlerine çıkanları öldürüyorlardı, zaferle sarhoş olmuşlardı. Siyah pelerinli üç kardeş dördüncü sahanlıkta omuz omuza duruyordu, ellerinde uzunkılıçlar vardı, çok geçmeden dövüş tekrar başladı. Ama yalnızca üç kişilerdi ve çok geçmeden

Thenn dalgası tarafından boğuldular, kanları basamaklardan damladı. “Bir adamın bir mücadele sırasından en savunmasız olduğu an kaçtığı andır,” demişti Lord Eddard, Jon’a. “Koşan bir adam, bir asker için yaralı bir hayvandan farksızdır. Onun kana susamışlığını uyandırır.” Beşinci sahanlıktaki okçular, mücadele henüz onlara ulaşmadan kaçmıştı. Bu bir hezimetti, kırmızı bir hezimet.

“Meşaleleri getir,” dedi Jon, Saten’e. Ateşin yanında, başlarına yağlı bez sarılmış dört meşale ve bir düzine ateş oku vardı. Eski Şehirli çocuk meşalelerden birini ateşte tutuşturdu, diğerlerini kolunun altına sıkıştırıp Jon’un yanma geldi. Yine korkmuş görünüyordu, korkması gerekirdi. Jon da korkuyordu.

Jon o sırada Styr’i gördü. Magnar barikata tırmanıyordu; delinmiş mısır çuvallarını, parçalanmış varilleri, dostlarını ve düşmanlarını aynı şekilde eziyordu. Bronz pullu zırhı ateşin ışığında koyu pırıltılar saçıyordu. Styr, zaferinin manzarasını izlemek için miğferini çıkarmıştı, elinde büvet ağacından yapılmış, bronz başlı, uzun bir mızrak vardı. Kapıyı gördüğünde, mızrağını kapıya doğru doğrulttu ve etrafındaki bir düzine Thenn’e Eski Dil’de bir şey bağırdı. *Çok geç*, diye düşündü Jon. *Adamlarını barikatın üstünden geçirmeliydin, belki birkaç kişiyi kurtarabilirdin.*

Yukarıdan uzun ve pes bir boru sesi geldi. Sur’un tepesinden değil, altmış metre yukarıdaki dokuzuncu sahanlıktan, Donal Noye’un durduğu yerden.

Jon, yayına bir ateş oku taktı. Saten, meşaleyle okun ucunu yaktı. Jon parapete çıktı, yayını gerdi, nişan aldı, bıraktı. Ok, çıtırdayarak ve arkasında alevden kurdeleler bırakarak hızla aşağı uçtu ve hedefe saplandı.

Styr değil. Basamaklar. Ya da daha açık olmak gerekirse, Noyal Doye tarafından yüksekliği ilk sahanlığa varacak şekilde basamakların arkasına yerleştirilmiş variller, fıçılar ve çuvallar; domuz yağı ve lamba yağıyla dolu variller, kuru yapraklar ve yağlı çaputlarla dolu çuvallar, yarılmış kütükler, ağaç kabukları ve talaşlar. “Tekrar,” dedi Jon ve, “Tekrar,” ve, “Tekrar.” Diğer yaycılar da ok fırlatıyordu, menzilin içinde kalan bütün kulelerden. Bazıları, oklarını geniş kavislerle havaya fırlatıyordu, Sur’un önüne düşmeleri için. Ateş okları tükendiğinde, Jon ve Saten mazgalların arasından meşale fırlatmaya başladılar.

Yukarıda başka bir ateş gürlüyordu. Yaşlı ahşap basamaklar yağı sünger gibi emmişti; Donal Noye, dokuzuncu sahanlıktan yedinci sahanlığa inen bütün basamakları iyice ıslatmıştı. Jon, kendi insanlarının, Noye’un meşaleleri fırlatmasından önce yukarı tırmanıp güvenliğe ulaşmış olmasını umuyordu. Kara

kardeşler bu plandan haberdardı ama kasabalılar değildi.

İşin geri kalanını rüzgâr halletti. Jon'un yapması gereken tek şey izlemekti. Aşağıdaki ve yukarıdaki alevlerin arasına sıkışan yabanılların gidecek bir yeri yoktu. Bazıları yukarı çıkmaya devam etti ve öldü. Bazıları aşağı indi ve öldü. Bazıları olduğu yerde kaldı. Onlar da öldü. Pek çoğu, yanmadan önce basamaklardan atladı ve düşüş yüzünden öldü. Buz, ısı yüzünden çatırdamaya başladığında, yirmi küsür Thenn birbirlerine sokulmuş halde hâlâ ateşlerin arasında duruyordu. Basamakların alt bölümünün üçte biri, tonlarca buzla birlikte çöktü. Jon Kar'ın Styr'i son görüşüydü bu, Thenn Magnar'mı. S*ur kendi kendini müdafaa ediyor*, diye düşündü.

Jon, avluya inmek için Saten'den yardım aldı. Yaralı bacağı öyle kötü acıyordu ki kol değneğiyle bile zar zor ayakta durabiliyordu. "Meşaleyi getir," dedi Eski Şehirli delikanlıya. "Birini aramam lazım." Basamaklardaki insanların çoğu Thenn'di. Özgür insanların bazıları kaçmıştı şüphesiz. Mance'in insanları, Magnar'ınkiler değil. Ygritte de onlardan biri olabilirdi. Saten'le birlikte aşağı indiler, yatay kapıyı zorlayan adamların cesetlerinin yanından geçtiler. Jon, tek kolunu kol değneğine, diğer kolunu Eski Şehir'de fahişelik yapmış delikanlının omzuna dolamış halde karanlıkta gezindi.

Aşağı indiklerinde, ahırlar ve ortak salon köze dönmüştü ama barikattaki yangın devam ediyordu, basamaktan basamağa, sahanlıktan sahanlığa yukarı tırmanıyordu. Ara sıra bir kükreme, ardından bir *çaaaaaatırtı* duyuluyordu ve Sur'dan bir buz parçası daha düşüyordu. Hava kül ve buz kristalleriyle doluydu.

Jon, Quort'u ölü ve Taş Parmak'ı ölmek üzere halde buldu. Ölen ve ölmek üzere olan, hiçbir zaman gerçekten tanımadığı Thennler buldu. Kan kaybı sebebiyle güçsüzleşmiş ama hâlâ hayatta olan İri Çıban'ı buldu.

Ygritte'i, Lord Kumandan Kulesi'nin altında, eski bir kar yığının üstüne serilmiş halde buldu, kızın göğüslerinin arasına bir ok saplanmıştı. Yüzü buz kristalleriyle kapılıydı ve ay ışığında, pırıltılı bir gümüş maske takmış gibi görünüyordu.

Ok siyahtı, Jon gördü, ama okun tüyleri beyazdı. *Benim okum değil*, dedi Jon kendine, *benimkilerden biri değil.* Ama onunmuş gibi hissediyordu.

Jon karların içinde diz çöktüğünde Ygritte gözlerini açtı. "Jon Kar," dedi hafifçe. Sesine bakılırsa, ok akciğerini bulmuştu. "Bu gerçek bir kale mi şimdi? Sadece bir kule değil mi?"

"Gerçek bir kale." Jon, kızın elini tuttu.

"Güzel," diye fısıldadı Ygritte. "Gerçek bir kale görmek istiyordum. Ölmeden... ölmeden önce..."

‘Yüzlerce kale göreceksin,” diye söz verdi Jon. “Mücadele bitti. Üstat Aemon seninle ilgilenecek.” Kızın saçlarına dokundu. “Sen ateşle öpüldün unuttun mu? Şanslı. Seni öldürmek için bir oktan fazlası gerek. Aemon oku çıkaracak ve yaranı saracak, ağrın için sana haşhaş sütü verecek.”

Ygritte sadece gülümsedi. “Mağarayı hatırlıyor musun? O mağarada kalmalıydık. Sana söylemiştim.”

“Mağaraya döneceğiz,” dedi Jon. “Ölmeyeceksin Ygritte. Ölmeyeceksin.”

“Ah.” Ygritte, Jon’un yüzünü ellerinin arasına aldı. “Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar,” dedi iç çeker gibi, ölürken.

BRAN

Molozdan, yıkıntıdan ve yabani otlardan ibaret harabeye bakarken, “Bu sadece başka bir boş kale,” dedi Meera Reed.

Hayır, diye düşündü Bran, *bu Gece Kalesi ve burası dünyanın sonu.* Dağlardayken, Bran’ın düşündüğü tek şey Sur’a varmak ve üç gözlü kargayı bulmaktı ama şimdi buradaydı ve içi korkuyla doluydu. Gördüğü rüya... Yaz’ın gördüğü rüya... *Hayır, o rüyayı düşünmemeliyim.* Rüyayı Reedler’e bile anlatmamıştı ama Meera yanlış bir şeyler olduğunu sezmiş gibi görünüyordu. Bran rüyadan hiç bahsetmezse rüyayı gördüğünü unuturdu belki, sonra rüya gerçekleşmezdi ve Robb’la Boz Rüzgâr hâlâ...

“Hodor.” Hodor ağırlığını bir bacağından diğerine verdi, Bran sallandı. Dev seyis yamağı yorulmuştu. Saatlerdir yürüyorlardı. *En azından korkmuyor.* Bran bu yerden korkuyordu, bunu Reedler’e itiraf etmekten daha çok korkuyordu. *Ben kuzeyin prensiyim, Kışyarı’nın Stark’ıyım, yetişkin bir erkek sayılırım, Robb kadar cesur olmak zorundayım.*

Jojen, koyu yeşil gözleriyle Bran’a baktı. “Burada bize zarar verebilecek bir şey yok Majesteleri.”

Bran bundan emin değildi. Gece Kalesi, Yaşlı Dadı’nın en korkunç hikâyelerinde yer alırdı. Gece Kralı, ismi insanlığın hafızasından silinmeden önce burada hüküm sürmüştü. Fare Aşçı, Andal kralına, kralın prensini ve domuz pastırması tartını burada servis etmişti. Yetmiş dokuz devriye nöbetteyken, genç ve cesur Danny Flint burada tecavüz uğramış ve öldürülmüştü. Kral Sheritt eski Andallar’ı bu kalede lanetlemişti. Burası, ‘çırak çocukların gece gelen şeyle yüzleştiği’ yerdi. Kör Symeon Yıldızgöz’ün, dövüşen cehennem tazılarını gördüğü yer. Deli Balta bir zamanlar bu avlularda yürümüş, bu kulelere tırmanmıştı, kardeşlerini karanlıkta katlederek.

Bütün bunlar yüzlerce, binlerce yıl önce olmuştu elbette, bazıları hiç olmamıştı belki de. Üstat Luwin, Yaşlı Dadı’nın hikâyelerinin bir bütün olarak yutulmaması gerektiğini söylerdi hep. Ama bir keresinde Benjen amca, ağabeyi Lord Stark’ı görmeye gelmişti ve Bran ona Gece Kalesi’yle ilgili sorular

sormuştu. Benjen Stark hikâyelerin doğru olduğunu söylememişti ama yanlış olduklarını da söylememişti, sadece omuzlarını silkmiş ve "Gece Kalesi'ni iki yüz yıl önce terk ettik," demişti, bu bir cevapmış gibi.

Bran kendini etrafa bakmaya zorladı. Sabah soğuk fakat parlaktı, koyu mavi gökyüzünde güneş ışıldıyordu ama Bran duyduğu *seslerden* hoşlanmıyordu. Kırık kulelerin arasında esen rüzgâr öfkeli bir ıslık çalıyordu, iç kaleler homurdanıyordu ve Bran büyük salonun zemininde koşuşan fareleri duyabiliyordu. *Fare Aşçı'nın çocukları babalarından kaçıyor.* Avlular, cılız ağaçların çıplak dallarının birbirine dolandığı ve ölü yaprakların eski kar tabakalarının üstünde hamam böceği misali gezindiği küçük ormanlara dönüşmüştü. Eskiden ahırların olduğu yerde ağaçlar büyümüştü ve kubbeli mutfağın çatısındaki delikten eğri büğrü, beyaz bir büvet ağacı çıkıyordu. Burası Yaz'ı bile huzursuz ediyordu. Bran, sadece bir an, Yaz'ın derisine büründü, bu yerin kokusunu almak için. Kokuyu da sevmedi.

Ve buradan geçiş yoktu.

Bran olmayacağını söylemişti. Defalarca söylemişti ama Jojen Reed kendi gözleriyle görmek için ısrar etmişti. Bir yeşil rüya görmüştü ve Jojen'in yeşil rüyaları yalan söylemezdi. *Kapıları da açmıyorlar,* diye düşündü Bran.

Gece Kalesi tarafından korunan kapı, kara kardeşlerin katırlarını ve atlarını yükleyip Derin Göl'e gitmek üzere kaleden ayrıldığı günden beri kapalıydı; yivli kapı indirilmişti, kapıyı yukarı kaldıran zincir götürülmüştü, tünele doldurulan taşlar ve molozlar donarak birbirlerine yapışmış ve bizzat Sur kadar delinmez olmuşlardı. Tüneli gördüğünde, "Jon'u takip etmeliydik," dedi Bran. Yaz'ın onu bir fırtınanın içinde at sürerken gördüğü geceden beri sık sık piç ağabeyini düşünüyordu. "Kral Yolu'nu bulmalı ve Kara Kale'ye gitmeliydik."

"Buna cesaret edemezdik prensim," dedi Jojen. "Sana bunun sebebini söylemiştim."

"Ama *yabanıllar* var. Bazı adamları öldürdüler ve Jon'u da öldürmek istediler. Jojen, *yüzlerce* yabanıl vardı."

"Öyle dedin. Biz dört kişiyiz. Ağabeyine yardım ettin, gördüğün kişi gerçekten oysa, lâkin az kalsın Yaz'ı kaybediyordun."

"Biliyorum," dedi Bran sefil bir halde. Ulu kurt üç ya da dört kişi öldürmüştü, belki de daha fazla ama çok adam vardı. Yabanıllar uzun boylu, kulaksız adamın çevresinde sıkı bir çember oluşturduklarında, Yaz aralarından geçip yağmura karışmaya çalışmıştı fakat bir yabanıl oku hızla arkasından gelmişti. Ve Bran, bıçak gibi saplanan ağrı yüzünden ulu kurdun derisini terk

edip kendi derisine dönmek zorunda kalmıştı. Sonunda fırtına dindiğinde birbirlerine sokulmuşlar ve Hodor'un derin nefeslerini dinleyerek, sabah olduğunda yabanılların gölü geçmeyi deneyip denemeyeceğini merak ederek, bir ateş yakmadan karanlığın içinde oturmuşlardı, birkaç fısıltılı kelime dışında hiç konuşmamışlardı. Bran zaman zaman Yaz'a ulaşmaya çalışmıştı ama karşılaştığı ağrı yüzünden geri çekilmişti; kora dönmüş bir kazana uzandığında, onu tutmak istediğin halde ısı yüzünden elini geri çektiğin gibi. O gece sadece Hodor uyumuştu, "Hodor, hodor," diye mırıldanarak sarsılmış ve dönüp durmuştu. Yaz'ın dışarıda, karanlığın içinde ölmek üzere olduğunu düşünmek Bran'ı dehşetle doldurmuştu. *Lütfen eski tanrılar,* diye dua etmişti, *Kışyarı'nı aldınız, babamı aldınız, bacaklarımı aldınız, lütfen Yaz'ı da almayın. Jon Kar'ı da koruyun ve yabanılların gitmesini sağlayın.*

Göldeki taşlı adada hiç büvet ağacı yoktu ama eski tanrılar duayı duymuş olmalıydı. Ertesi gün, yabanıllar köyden ayrılmadan önce hiç acele etmeden kendi ölülerinin ve öldürdükleri yaşlı adamın bedenini soymuş, hatta gölde birkaç balık tutmuştu. İçlerinden üçü suyun altındaki gizli yolu bulup yürümeye başladığında korkutucu bir an yaşanmıştı... ama gizli yol kıvrılmıştı, yabanıllarsa bunu yapmamıştı, diğerleri tarafından dışarı çekilmeden önce adamlardan ikisi az kalsın boğuluyordu. Uzun boylu kel adam onlara bağırmıştı, adamın sözleri suyun üzerinde Jojen'in bile bilmediği bir dilde yankılanmıştı ve yabanıllar bir süre sonra kalkanlarını, mızraklarını toplayıp kuzeydoğuya doğru yürümeye başlamıştı, Jon'un gittiği yöne. Bran da oradan ayrılmak istemişti, Yaz'ı aramak için, fakat Reedler hayır demişti. "Biz bir gece daha kalacağız," demişti Jojen, "yabanıllarla aramıza mesafe koymalıyız. Onlarla tekrar karşılaşmak istemezsin değil mi?" O gün öğleden sonra, Yaz her nerede saklanıyorduysa oradan çıkmış ve geri dönmüştü, arka ayağını sürüyordu. Meera, hayvanın bacağındaki oku çıkarmış ve kulenin etrafında yetişen bazı bitkilerin özsuyuyla yarayı yıkamıştı. Ulu kurt hâlâ topallıyordu ama her geçen gün biraz iyileşiyormuş gibi geliyordu Bran'a. Tanrılar duayı duymuştu.

"Belki de başka bir kale denemeliyiz," dedi Meera, kardeşine. "Belki başka bir yerdeki kapıdan geçebiliriz. İstersen önden gidip araştırırım, tek başıma daha hızlı hareket ederim."

Bran başını iki yana salladı. "Doğuya gidersen orada Derin Göl var, sonra da Kraliçe Kapısı. Batıda Buzizi. Onlar da bunun aynısı, yalnızca daha küçükler. Kara Kale, Doğugözcüsü ve Gölge Kule'dekiler hariç bütün kapılar kapalı."

Bran'ın sözlerine karşılık, "Hodor," dedi Hodor. Reedler bakıştı. "En

azından Sur’un tepesine tırmanayım,” dedi Meera. “Belki oradan bir şeyler görürüm.”

“Ne görmeyi umuyorsun?” diye sordu Jojen.

“Bir şey” dedi Meera, ilk kez son derece kararlıydı.

O *ben olmalıydım.* Bran, Sur’a bakmak için başını kaldırdı ve kendini santim santim yukarı tırmanırken hayal etti, parmaklarıyla buzdaki çatlaklara tutunduğunu ve buzu ayak parmaklarıyla tekmeleyerek basamaklar açtığını. Bu hayal onu her şeye rağmen gülümsetti; rüyalara, yabanıllara ve Jon’a rağmen. Küçükken Kışyarı’nın duvarlarına ve bütün kulelerine tırmanırdı ama onların hiçbiri bu kadar yüksek değildi ve onlar sadece taştandı. Gri ve çukurlu Sur, taştan yapılmış gibi *görünebilirdi* ama sonra bulutlar açılır ve güneş bambaşka bir şey söylerdi, Sur birdenbire değişir ve mavi, beyaz, pırıl pırıl bir halde orada dikilirdi. Yaşlı Dadı, Sur’un dünyanın sonu olduğunu söylerdi hep. Diğer tarafta canavarlar, devler ve gulyabaniler vardı ama Sur sapasağlam durduğu sürece bu tarafa geçemezlerdi. *Meera’yla birlikte tepede durmak istiyorum*, diye düşündü Bran. *Tepede durmak ve görmek istiyorum.*

Ama işe yaramaz bacakları olan sakat bir çocuktu o, yani yapabileceği tek şey, Meera onun yerine tepeye çıkarken aşağıdan bakmaktı.

Meera, Bran’ın eskiden yaptığı gibi gerçekten *tırmanmıyordu* aslında. Gece Nöbetçileri’nin yüzlerce, binlerce yıl önce kestiği basamaklara basarak yukarı doğru yürüyordu. Üstat Luwin, bizzat Sur’un buzundan kesilmiş basamakları olan tek kalenin Gece Kalesi olduğunu söylemişti, Bran hatırlıyordu. Benjen amcası da söylemiş olabilirdi. Daha yeni kalelerin basamakları ahşap ya da taştı, bazılarının toprak ve çakıldan yapılmış uzun rampaları vardı. *Buz çok tehlikeli.* Bunu Bran’a söyleyen Benjen amcasıydı. Sur’un cephesi zaman zaman buzlu gözyaşları döküyordu fakat içindeki çekirdek asla erimiyor ve kaya kadar sert kalıyordu. Kara kardeşler kaleyi terk ettiğinden bu yana, basamaklar binlerce kez erimiş ve tekrar donmuş olmalıydı. Ve her seferinde biraz daha ufalmış, biraz daha pürüzsüzleşmiş ve çok daha tehlikeli hale gelmişlerdi.

Ve daha küçük. *Sur onları tekrar içine çekiyor sanki.* Meera Reed çok sağlam adımlar atan bir kızdı, buna rağmen bir yumrudan diğerine geçerken çok ağır hareket ediyordu. Basamakların hemen hemen tamamen kaybolduğu iki yerde ellerinin ve ayaklarının üstüne çöktü. *Aşağı inişi daha kötü olacak*, diye düşündü Bran. Buna rağmen yukarıda olmayı dilerdi. Meera, en yüksekteki basamaklardan geriye kalan buzlu yumrularda emekleyerek tepeye vardığında gözden kayboldu.

“Ne zaman aşağı inecek?” diye sordu Bran, Jojen’e.

“Hazır olduğu zaman. İyice bakmak isteyecektir... Sur’a ve ötesindekilere. Biz de burada aynı şeyi yapmalıyız.”

“Hodor?” dedi Hodor şüphe dolu bir sesle.

“Bir şey bulabiliriz,” diye ısrar etti Jojen.

Ya da bir şey bizi bulabilir. Ama Bran bunu yüksek sesle söyleyemezdi; Jojen’in, onun bir korkak olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Böylece keşfe çıktılar. Jojen Reed önden gidiyordu, Bran, Hodor’un sırtındaki sepetin içindeydi, Yaz yanlarında yürüyordu. Ulu kurt bir keresinde hızla karanlık bir kapıdan girdi ve dişlerinin arasında gri bir fareyle geri döndü. *Fare Aşçı,* diye düşündü Bran, fakat fare yanlış renkteydi ve ancak bir kedi kadar büyüktü. Fare Aşçı beyazdı ve hemen hemen bir dişi domuz kadar iriydi...

Gece Kalesi’nde pek çok karanlık kapı ve bir sürü fare vardı. Bran mahzenlerde, kilerlerde ve onları birbirlerine bağlayan zifirî karanlık tünellerde dolaşan fareleri duyabiliyordu. Jojen aşağı inip mahzenleri ve kilerleri kolaçan etmek istedi ama Hodor bu fikre, “*Hodor* ,” dedi, Bran da, “Hayır.” Gece Kalesi’nin altındaki karanlıkta farelerden çok daha kötü şeyler vardı.

Boş pencerelerden süzülen güneş ışığının tozlu sütunların üstüne düştüğü koridorda yürürlerken, “Burası eski bir yer gibi görünüyor,” dedi Jojen.

“Kara Kale’den iki kat eski,” dedi Bran. “Sur’daki ilk ve en büyük kaleydi.” Ama aynı zamanda ilk terk edilendi, Yaşlı Kral zamanında. O zamanlarda bile kalenin dörtte üçü boştu ve bakımı çok pahalıydı. İyi Kraliçe Alysanne, Nöbet’in yeni ve daha küçük bir kaleye taşınmasını önerdi; yeni kale, Gece Kalesi’nin sadece yedi mil doğusunda, Sur’un güzel ve yeşil bir gölün kıyısı boyunca kıvrıldığı mevkide inşa edilecekti. Derin Göl’ün masrafı kraliçenin mücevherleriyle ödendi. Kale, Eski Kral’ın kuzeye gönderdiği adamlar tarafından inşa edildi ve kara kardeşler Gece Kalesi’ni farelere terk etti.

Ama bu iki asır önceydi. Derin Göl, yerini aldığı kale kadar boştu şimdi. Ve Gece Kalesi...

“Burada hayaletler var,” dedi Bran. Hodor daha önce hikâyeleri duymuştu ama Jojen duymamış olabilirdi. ‘Yaşlı Kral’dan, hatta Ejderha Aegon’dan önceki yaşlı hayaletler. Haydut olmak için güneye giden yetmiş dokuz kaçak. İçlerinden biri Lord Ryswell’in en küçük oğluydu, hendek mezarlara vardıklarında lordun kalesine sığınmak istediler ama Lord Ryswell onları esir aldı ve Gece Kalesi’ne iade etti. Lord Kumandan, Sur’un tepesinde çukurlar açtırdı, kaçakları o buz çukurlarına canlı canlı gömüp üstlerini kapadı. Kaçakların mızrakları ve boruları vardı, adamların yüzü kuzeye dönüktü. Onlara

yetmiş dokuz devriye denir. Hayattayken vazifelerini terk ettiler, bu yüzden ölüyken tuttukları nöbet sonsuza kadar sürecek. Yıllar sonra Lord Ryswell, iyice Yaşlandığında ve ölüm vakti yaklaştığında kendini Gece Kalesi'ne Aşıttı, böylece siyahları kuşanacak ve oğlunun yanında olacaktı. Oğlunu, onuru için Sur'a teslim etmişti ama onu hâlâ seviyordu ve onun nöbetini paylaşmaya gelmişti."

Günün yarısını kaleyi kolaçan ederek geçirdiler. Kulelerden bazıları çökmüştü, diğerleri de tehlikeli görünüyordu ama çan kulesine (çanları gitmişti) ve kuşluğa (kuşlar gitmişti) tırmandılar. Bira imalathanesinin altında, Hodor vurduğunda boş tınlayan büyük meşe fıçılarla dolu bir mahzen buldular. Bir kütüphane (raflar çökmüştü, kitaplar gitmişti ve fareler her yerdeydi) buldular. Beş yüz tutsağı barındırabilecek büyüklükte hücreleri olan nemli ve loş bir zindan buldular ama Bran paslı parmaklıklardan birini tutup çektiğinde parmaklık Bran'ın elinde kaldı. Büyük salondan geriye, ufalanmış bir duvar kalmıştı. Hamam zemine gömülmüş gibi görünüyordu. Bir zamanlar kara kardeşlerin kılıçlarla, kalkanlarla ve mızraklarla çalıştığı talim avlusu dikenli çalılar tarafından ele geçirilmişti. Silahhane ve dökümhane hâlâ ayaktaydı ama bıçakların, körüklerin ve örslerin yerini örümcek ağları, fareler ve tozlar almıştı. Yaz bazen Bran'ın sağır olduğu sesler duydu ya da boynundaki tüyleri kabartarak ortada olmayan şeylere dişlerini gösterdi... ama ne Aşçı Fare, ne yetmiş dokuz devriye, ne de Deli Balta cisme büründü. Bran epey rahatlamıştı. *Belki de burası boş ve harap bir kale sadece.*

Meera döndüğünde, güneş batıdaki dağların sadece bir nefes üzerindeydi. "Neler gördün?" diye sordu Jojen, ablasına.

"Tekinsiz Orman'ı gördüm," dedi Meera özlem dolu bir sesle. "Balta değmemiş ağaçlarla dolu vahşi tepeler göz alabildiğince uzanıyordu. Üstünden güneş ışınları yansıyan bir göl ve batıdan gelen bulutlar gördüm. Eski kar yığınları gördüm ve mızraklar kadar uzun buz sarkıtları. Daireler çizerek uçan bir kartal bile gördüm. Sanırım o da beni gördü. Ona el salladım."

"Aşağı inen bir yol gördün mü?"

Meera başını iki yana salladı. "Hayır. Dimdik bir iniş ve buz çok pürüzsüz... iyi bir ipim ve tutunacak yerler açmak için bir baltam olsaydı aşağı inebilirdim ama..."

"...biz inemezdik," diye bitirdi Jojen.

"İnemezdiniz," diye onayladı Meera. "Rüyanda gördüğün yerin burası olduğundan emin misin? Belki de yanlış kaledeyiz." "Hayır. Kale bu. Burada bir kapı var."

Evet, diye düşündü Bran, *ama taş ve buzla tıkanmış bir kapı.* Güneş, kalelerin gölgesini uzatırken rüzgâr daha sert esmeye başladı, kuru ve ölü yapraklar avlular boyunca hışırdayarak uçuştu.

Çöken karanlık Bran'ın aklına Yaşlı Dadı'nın başka bir hikâyesini getirdi, Gece Kralının öyküsünü. "Gece Nöbetçilerine liderlik eden on üçüncü adamdı, korku nedir bilmeyen bir savaşçıydı," derdi Yaşlı Dadı, "ve ondaki kusur buydu," diye eklerdi, "çünkü bütün insanlar korkuyu bilmelidir." Kralın çöküş sebebi bir kadındı; teni ay kadar beyaz, gözleri yıldızlar kadar mavi bir kadın Sur'un tepesinden gülümsemişti. Hiçbir şeyden korkmayan kral, kadının peşine düşmüş, onu yakalamış, onu sevmişti ama kadının teni buz kadar soğuktu ve kral ona tohumlarını verdiğinde ruhunu da vermişti.

Kadını Gece Kalesi'ne getirmiş ve onu kraliçe, kendisini de onun kralı ilan etmişti. Yeminli Kardeşlerini bazı tuhaf büyülerle kendi iradesine bağlamıştı. Gece Kralı ve onun ceset kraliçesi, on üç yıl boyunca hüküm sürmüştü, sonunda Kışyarı'nın Stark'ı ve yabanılların Joramun'u Nöbet'i bu esaretten kurtarmak üzere işbirliği yapana dek. Kral düştükten ve Otekiler'e kurbanlar verdiği ortaya çıktıktan sonra, Gece Kralının bütün kuyudatı silinmiş ve adının anılması yasaklanmıştı.

"Bazıları bir Bolton olduğunu söyler," diye bitirirdi Yaşlı Dadı. "Bazıları Skagos'un dışından bir Magnar, bazıları bir Umber, Flint ya da Norrey olduğunu söyler. Bazıları, demiradamlar gelmeden önce Ayı Adası'na hükmeden Woodfootlar'dan biri olduğunu inanmanı sağlayabilir. Ama değildi. O bir Stark'tı. Onu deviren adamın kardeşiydi." Sonra Bran'ın burnunu sıkardı, Bran bunu asla unutamazdı. "O Kışyarından bir Stark'tı ve kim bilir, belki de adı *Brandon'*dı. Belki de tam bu odanın içinde, tam bu yatakta uyurdu."

Hayır, diye düşündü Bran, *ama bu kalede yürüdü, bizim bu gece uyuyacağımız kalede.* Bran bu düşünceden hiç hoşlanmadı. Gece Kralı gün ışığında sadece bir adamdı, Yaşlı Dadı hep böyle söylerdi, ama geceler krala aitti, o geceleri hüküm sürerdi. *Ve hava kararıyor.*

Reedler mutfakta uyumaya karar verdi. Bu kırık kubbeli taş oktagon, devasa merkez kuyunun yanındaki arduvaz zeminden çıkıp çatıdaki deliğe doğru verevlemesine büyüyen ve kemik beyazı dallarını gökyüzüne uzatan büvet ağacına rağmen, diğer binaların hepsinden daha iyi bir sığınak vadediyordu. Tuhaf bir ağaçtı, Bran'ın o güne kadar gördüğü bütün büvet ağaçlarından daha cılızdı ve bir yüzü yoktu ama en azından eski tanrılar burada, onun yanındaymış gibi hissettiriyordu Bran'a.

Bran'ın mutfağa dair sevdiği tek şey buydu gerçi. Çatının çoğu

duruyordu, yani yine yağmur yağarsa ıslanmayacaklardı ama burada ısınabileceklerini düşünmüyordu. Arduvaz zeminden sızan soğuğu hissedebiliyordu insan. Bran gölgelerden, gölgeleri açık ağızlar gibi kuşatan büyük tuğla ocaklardan, paslı et çengellerinden, duvar boyunca uzanan et tahtasındaki çentiklerden ve lekelerden de hoşlanmamıştı. *Fare Aşçı, prensi burada parçalara ayırdı*, Bran biliyordu *ve turtayı bu ocaklardan birinde pişirdi.*

Ama en sevmediği şey kuyuydu. Çapı dört metreydi, tamamen taştı, iç tarafına yerleştirilmiş *basamaklar* döne döne karanlığa iniyordu. Duvarı nemliydi ve güherçileyle kaplıydı ama dipteki suyu kimse göremiyordu, keskin avcı gözleriyle Meera bile. "Belki de dibi yoktur," dedi Bran tereddütle.

Hodor, kuyunun diz boyu yüksekliğindeki ağzından içeri baktı ve "*HODORl*" diye bağırdı. Kelime kuyuda yankılandı, "hodorhodorhodorhodor," ses gittikçe zayıfladı, "hodorhodorhodorhodor," sonunda fısıltıdan bile hafif oldu. Hodor şaşkın görünüyordu. Sonra kahkaha attı ve kırık bir arduvaz parçasını almak için yere eğildi.

"Hodor *yapma!"* dedi Bran ama geç kalmıştı. Hodor taşı kuyuya attı. "Bunu yapmamalıydın," dedi Bran. "Bir şeye zarar verebilirsin... ya da bir şeyi uyandırabilirsin."

Hodor masum gözlerle Bran'a baktı. "Hodor?"

Çok, çok, çok aşağıdan, suyu bulan taşın sesi geldi. Ses bir *şlop* değildi aslında, daha çok *bir gulp* gibiydi, aşağıdaki her ne ise, buzlu ağzını açmış ve Hodor'un taşını yutmuştu sanki. Belli belirsiz yankılar kuyu boyunca yürüyüp yukarı çıktı ve Bran bir an için bir şeyin hareket ettiğini duyar gibi oldu, suyun içinde çırpınan bir şey. "Belki de burada kalmamalıyız," dedi huzursuzca.

"Kuyunun yanında mı?" diye sordu Meera. "Yoksa Gece Kalesi'nde mi?"

"Evet," dedi Bran.

Meera güldü ve odun toplaması için Hodor'u dışarı yolladı. Yaz da gitti. Artık hava kararmıştı ve ulu kurt avlanmak istiyordu.

Hodor, kucağı kırık dallarla dolu bir halde tek başına döndü... Meera, son geçtikleri derede yakaladığı balığı temizlerken, Jojen Reed çakmaktaşını ve bıçağını çıkarıp ateş yakmaya koyuldu. Bran, Gece Kalesinin mutfağında pişirilen son yemekten bu yana kaç yıl geçtiğini merak etti. Yemeği kimin pişirdiğini de merak etti ama bilmemek daha iyiydi belki.

Alevler güzelce yükselmeye başladığında Meera balığı ateşe koydu. *En azından et turtası değil.* Fare Aşçı, Andal kralının oğlunu büyük bir turtanın içinde soğanlarla, havuçlarla, mantarlarla, bir sürü karabiber ve tuzla, bir dilim

domuz pastırmasıyla ve koyu kırmızı Dorne şarabıyla pişirmişti. Sonra turtayı prensin babasına servis etmişti. Kral, turtanın tadını övmüş ve bir dilim daha istemişti. Bunun ardından tanrılar, sadece kendi çocuklarını yiyebilen azman bir beyaz fareye dönüştürmüştü aşçıyı. Aşçı o zamandan beri Gece Kalesinde dolaşıyordu, çocuklarını yiyordu fakat açlığı geçmiyordu. "Tanrılar onu cinayet için lanetlemedi," demişti Yaşlı Dadı, "Andal kralına bir turtanın içinde kendi oğlunu servis ettiği için de değil. Bir insanın öç almaya hakkı vardır. Ama aşçı, kendi çatısının altında bir *konuğu* öldürdü ve bu tanrıların asla affetmeyeceği bir suçtur."

Karınlarını doyurduktan sonra, "Uyumalıyız," dedi Jojen ciddi bir sesle. Ateş köze dönmeye başlamıştı. Jojen bir sopayla közleri karıştırdı. "Belki bize yol gösterecek yeni bir yeşil rüya görürüm."

Hodor çoktan kıvrılmıştı, hafif hafif horluyordu. Zaman zaman pelerinin altında kıpırdanıyor, "Hodor," olabilecek bir şeyler mırıldanıyordu. Bran ateşin yakınına süründü. Sıcak kendini iyi hissetmesini sağlıyordu ve ateşin çıtırtıları onu sakinleştiriyordu ama uyku bir türlü gelmiyordu. Dışarıda, rüzgârın gönderdiği ölü yaprak ordusu, avluların bir ucundan diğer ucuna yürüyor, kapıları ve pencereleri hafifçe tırmalıyordu. Bran'ın, Yaşlı Dadının hikâyelerini düşünmesine sebep oluyordu sesler. Bran, Sur'un tepesindeki hayalet devriyelerin birbirlerine seslendiğini ve hayalet borularını üflediğini duyuyordu âdeta. Kubbedeki delikten içeri giren solgun ay ışığı, çatıya doğru uzanan büvet ağacının dallarını boyuyordu. Ağaç, ayı yakalamak ve onu kuyunun içine çekmek istiyor gibiydi. *Eski tanrılar*, diye dua etti Bran, *eğer beni duyuyorsanız, bu gece bana rüya göndermeyin. Gönderirseniz de güzel bir rüya olsun.* Tanrılar cevap vermedi.

Bran gözlerini kapadı. Hatta biraz uyudu belki, belki de sadece uyukladı, insanın yarı uyanık yarı uyur haldeyken havada yüzmesi gibi. Deli Balta'yı, Fare Aşçı'yı ya da geceleri gelen şeyi düşünmemeye çalıştı.

Sonra sesi duydu.

Gözlerini açtı. *Bu neydi*? Nefesini tuttu. *Rüya mıydı*? *Aptal bir kâbus mu görüyordum*? Meera ve Jojen'i kötü bir rüya yüzünden uyandırmak istemiyordu ama... işte, ayakların yere sürünmesine benzeyen bir ses, uzakta... *Yapraklar, dışarıdaki duvara sürtünen ve hışırdayan yapraklar... ya da rüzgâr, rüzgâr olabilir...* Ama ses dışarıdan gelmiyordu. Bran kollarındaki tüylerin ürperdiğini hissetti. *Ses içeride, burada, bizimle ve gittikçe yükseliyor.* Tek dirseğinin üstüne doğruldu, dinledi. Rüzgâr *vardı,* uçuşan yapraklar da, ama bu başka bir şeydi. *Ayak sesleri.* Biri bu tarafa doğru geliyordu. *Bir şey* bu tarafa doğru geliyordu.

Devriyeler değildi, Bran biliyordu. Devriyeler Sur'dan asla ayrılmazdı. Ama Gece Kalesi'nde başka hayaletler de olabilirdi, çok daha kötü hayaletler. Yaşlı Dadı'nın Deli Balta hakkında söylediği şeyleri hatırladı, çizmelerini nasıl çıkardığını ve karanlıkta, kalenin koridorlarında nasıl çıplak ayakla dolaştığını. Deli Balta nerede olduğunu belli edecek tek ses çıkarmazdı; baltasından, dirseklerinden ve kırmızı ıslak sakallarından düşen kan damlalarından başka. Belki de bu Deli Balta değildi, belki de geceleri gelen şeydi. Yaşlı Dadı, bütün çırak çocukların o şeyi gördüğünü söylemişti. Fakat daha sonra, çocuklar gördükleri şeyi Lord Kumandan'a anlattığında, her birinin tarifi farklı olmuştu. *Üç çocuk o yıl içinde öldü, dördüncü çocuk çıldırdı ve o şey yüz yıl sonra tekrar geldiğinde, çırak çocuklar zincire vurulu bir halde onun peşi sıra yürürken görüldü.*

Bu yalnızca bir hikâyeydi gerçi. Bran sadece kendi kendini korkutuyordu. Geceleri gelen bir şey yoktu, Üstat Luwin olmadığını söylemişti. Bir zamanlar vardıysa bile artık dünyadan gitmişti, devler ve ejderhalar gibi. *Hiçbir şey yok*, diye düşündü Bran.

Ama sesler daha güçlüydü şimdi.

Kuyudan geliyor, diye fark etti Bran. Bu onu daha beter korkuttu. Bir şey yerin altından yukarı geliyordu, bir şey karanlığın içinden yukarı çıkıyordu. *Hodor onu uyandırdı. O aptal arduvaz parçasıyla onu uyandırdı. Ve o şey şimdi yukarı geliyor.* Hodor'un horlamasının ve Bran'ın kalbinin gümbürtüsünün arasından sesi duymak zordu. Bir baltadan damlayan kanın sesi miydi bu? Yoksa hayalet zincirlerin uzak ve belli belirsiz şıngırtısı mı? Bran daha dikkatli dinledi. *Ayak sesleri.* Bunlar kesinlikle ayak sesleriydi, her biri bir öncekinden gürültülü adımlar. Ama Bran kaç kişinin geldiğini söyleyemezdi. Sesler kuyu yüzünden yankılanıyordu. Damlama ya da zincir şıngırtısı duymadı ama başka bir şey *vardı...* boğuk soluklar ve tiz bir ağlama, biri acı içindeymiş gibi. Ama en gürültülü olan ayak sesleriydi. Ayak sesleri yaklaşıyordu.

Bran bağıramayacak kadar korkmuştu. Bütün arkadaşları uyuyordu ve ateş bir parça solgun köze dönüşmüştü. Bran, kendi derisinden sıyrılıp Yaz'a ulaşmayı düşündü ama ulu kurt millerce uzakta olabilirdi. Kuyudan gelen şey her ne ise, arkadaşlarını bu karanlıkta o şeyle yalnız bırakamazdı Bran. *Onlara buraya gelmeyelim demiştim*, diye düşündü perişan bir halde. *Burada hayaletler olduğunu söylemiştim. Kara Kale'ye gitmemiz gerektiğini söylemiştim.*

Taşa sürtünen adımlar ağır ve hantaldı. *Kocaman bir şey olmalı.* Yaşlı Dadı'nın hikâyelerindeki Deli Balta iri bir adamdı ve geceleri gelen şey devasaydı. Sansa bir keresinde, Kışyarında, eğer battaniyesinin altına saklanırsa

karanlığın canavarlarının ona dokunamayacağım söylemişti Bran'a. Bran, bir prens ve yetişkin bir erkek olduğunu hatırlamadan önce az kalsın yapıyordu bunu.

Bacaklarını arkasından sürükleyerek yerde sürüdü ve Meera'ya yaklaştı, kızın ayağına dokundu. Meera hemen uyandı. Bran, Meera Reed kadar çabuk uyanan ya da tehlikeyi onun kadar hızlı algılayan birini hiç tanımamıştı. Parmağını dudağına götürdü, Meera konuşmaması gerektiğini anladı. Sesi o da duymuştu, Bran kızın yüzünde görebiliyordu bunu; yankılanan ayak sesleri, belli belirsiz bir inilti, ağır soluklar.

Meera tek kelime etmeden ayağa kalktı ve silahlarını aldı. Çıplak ayakla kuyuya doğru yürüdü, üç dişli kurbağa mızrağı sağ elindeydi ve sol elinden katlanmış bir ağ sarkıyordu. Jojen her şeyden habersiz hâlâ uyuyordu. Hodor huzursuz uykusunda mırıldanıp kıpırdanıyordu. Meera gölgelerden çıkmadan hareket etti, bir kedi kadar sessiz bir şekilde ay ışığının etrafından dolaştı. Bran gözlerini ayırmadan onu izliyordu, buna rağmen kızın mızrağının solgun ışıltısını zar zor görebiliyordu. *Onun o şeyle tek başına dövüşmesine izin veremem,* diye düşündü. Yaz uzaktaydı fakat...

...kendi derisinden soyundu ve Hodor'a uzandı.

Yaz'ın içine girmeye benzemiyordu bu. Ulu kurdun derisine bürünmek artık o kadar kolaydı ki Bran bunu düşünmeden yapıyordu. Hodor'un içine girmek daha zordu, sağ ayağını çizmenin sol tekine sokmaya çalışmaya benziyordu. Ayak çizmeye uymuyordu ve çizme de *korkuyordu.* Çizme neler olduğunu anlamıyordu. Çizme, ayağı geri itiyordu. Bran, *Hodor'un* boğazındaki kusmuk tadını hissetti ve bu kaçması için yeterliydi. Ama kaçmak yerine eğilip büküldü, kendini itti, bacaklarını topladı -iri ve güçlü bacaklarını- ve ayağa kalktı. *Ayaktayım.* Bir adım attı. *Yürüyorum.* O kadar tuhaf bir duyguydu ki Bran az kalsın düşüyordu. Soğuk taş zeminde kendi bedenini görebiliyordu, küçük ve kırık bir şey, ama şimdi kırık değildi Bran. Hodor'un uzunkılıcını aldı. Soluklar, bir demirci körüğü kadar gürültülüydü şimdi.

Kuyunun içinden bir feryat yükseldi, Bran'ın bedenine bıçak gibi saplanan delici bir çığlık. İri, siyah bir şekil kendini yukarı çekti, karanlığa çıktı ve sendeleyen adımlarla ay ışığına doğru yürüdü. İçinde yükselen dehşet öyle yoğundu ki Bran, Hodor'un kılıcını çekmeyi bile düşünemeden kendini tekrar yerde buldu. Hodor, göldeki kalede her şimşek çaktığında bağırdığı şekilde, *"Hodor hodor HODOR?* diye bağırıyordu. Ama geceleri gelen şey de bağırıyor ve Meera'nın ağının içinde çırpmıyordu. Bran, Meera'nın mızrağının, o şeye saplanmak üzere karanlığın içinden hızla çıktığını gördü. Geceleri gelen şey

sendeledi ve yere düştü, ağ ile cebelleşiyordu. Kuyudan hâlâ ağlama sesi geliyordu, şimdi daha yüksekti. Yere devrilen siyah şey çırpınıyor, mücadele ediyor, bağırıyordu, *"Hayır, hayır, yapma, lütfen, YAPMA.?*

Meera yerdeki siyah şeyin tepesine dikildi, kurbağa mızrağının dişlerinden gümüşi ay ışığı yansıyordu. "Kimsin?" diye sordu kız talepkâr bir sesle.

"Ben SAM," diye hıçkırdı siyah şey. " Sam, Sam, ben Sam, beni ağdan çıkar, beni *bıçakladın*..." Ay ışığına doğru yuvarlandı, Meera'nın ağının düğümlerinin içinde çırpmıyordu. Hodor hâlâ bağırıyordu, "Hodor hodor hodor."

Ateşi dallarla besleyen ve alevler çıtırdayarak yükselene dek üfleyen Jojen'di. Artık ışık vardı. Bran, kuyunun ağzındaki solgun ve zayıf yüzlü kızı gördü. Kocaman bir pelerinin altına kürkler ve deriler giymiş olan kız, kucağındaki ağlayan bebeği susturmaya çalışıyordu. Yerdeki şey, bıçağına uzanmak için tek kolunu ağdan geçirmeyi deniyordu ama düğümler ona engel oluyordu. Yerdeki bir canavar değildi, kana bulanmış Deli Balta değildi; siyah yünlüler, siyah deriler ve siyah bir zırh giymiş şişman bir adamdı sadece. "O bir kara kardeş," dedi Bran. "Meera, bu adam Gece Nöbetçilerinden."

"Hodor?" Hodor, ağın içindeki adama bakmak için çömeldi. "Hodor," dedi tekrar.

"Evet, Gece Nöbetçileri." Şişman adam hâlâ körük gibi soluyordu. "Ben Nöbet kardeşiyim." Adam, çenesinin altındaki ağ ipi yüzünden başını yukarıda tutmak zorunda kalıyordu, diğer ipler de yanaklarına gömülmüştü. "Ben bir kargayım, lütfen. Beni buradan çıkarın."

Bran aniden kuşkuya kapıldı. "Sen üç gözlü karga mısın?" *Üç gözlü karga olamaz.*

"Sanmıyorum," dedi şişman adam, gözlerini yuvarladı ama sadece iki gözü vardı. "Ben yalnızca Sam'im. Sam Tarly. Beni *dışarı* çıkarın, canım yanıyor." Tekrar debelenmeye başladı.

Meera bıkkın bir ses çıkardı. "Debelenmeyi bırak. Ağımı yırtarsan seni yine kuyuya atarım. Kıpırdamadan durursan seni çözerim."

"Sen kimsin?" diye sordu Jojen bebeği olan kıza.

"Şebboy," dedi kız. "Şebboy çiçeğinin adı. O da Sam. Sizi korkutmak istememiştik." Bebeğini salladı, ona bir şeyler mırıldandı ve bebek nihayet ağlamayı kesti.

Meera şişman kardeşi çözüyordu. Jojen kuyuya gidip aşağı baktı. "Nereden geldiniz?"

“Craster Kalesi’nden,” dedi kız. “Sen o musun?”

Jojen dönüp kıza baktı. “O?”

“Atlı, Sam’in o olmadığını söyledi,” diye açıkladı kız. “Başka biri var, dedi. Başka birini bulmak için gönderilmiş.”

“Kim dedi?” diye sordu Bran.

“Soğukel,” diye cevapladı Şebboy hafif bir sesle.

Meera, ağın bir ucunu geri çekti. Şişman adam oturabiliyordu artık. Titriyordu ve hâlâ nefes nefeseydi. “insanlar olacağını söyledi,” diye pufladı. “Kalede. Basamakların tepesinde olacağınızı bilmiyordum gerçi. Üstüme ağ atacağınızı ya da beni yaralayacağınızı da bilmiyordum.” Siyah eldivenli eliyle karnına dokundu. “Kanıyor muyum? Göremiyorum.”

“Seni sadece dürttüm, ayağa kaldırmak için,” dedi Meera. “Dur bir bakayım.” Dizinin üstüne çöktü ve şişman adamı göbeğini yokladı. “*Zırhın* var. Derine yaklaşmamışım bile.”

“Ama yine de acıdı,” diye şikâyet etti Sam.

“Gece Nöbetçilerinin kardeşi misin *gerçekten*?” diye sordu Bran.

Bran’ı başıyla onaylayan şişman adamın gıdısı sallandı. Cildi solgun ve sarkıktı. “Sadece bir kâhyayım. Lord Mormont’un kuzgunlarıyla ilgileniyorum.” Bir an ağlayacakmış gibi göründü adam. “Ama onları Yumruk’ta kaybettim. Benim suçumdu. Biz de kaybolduk. Sur’u bile bulamıyorum. Yüz fersah uzunluğunda ve iki yüz on beş metre yüksekliğinde ve *ben Sur’u bulamıyorum*!” “Pekâlâ, şimdi buldun,” dedi Meera. “Poponu yerden kaldır, ağımı geri istiyorum.”

Sam ayağa kalkmak için uğraşırken, “Sur’u nasıl geçtiniz?” diye sordu Jojen. “Kuyu bir yeraltı nehrine mi iniyor? Oradan mı geldiniz? Islak bile değilsiniz...”

“Bir kapı var,” dedi şişman Sam. “Gizli bir kapı, bizzat Sur kadar eski. Atlı, *Kara Kapı* dedi.”

Reedler bakıştı. “Bu kapıyı kuyunun dibinde mi bulacağız?”

Sam başını iki yana salladı. “Bulamayacaksınız. Sizi ben götürmek zorundayım.”

“Neden?” diye sordu Meera. “Eğer bir kapı varsa...”

“Bulamazsınız. Bulsanız bile açılmaz. Size açılmaz. O *Kara Kapı.”* Sam, kol yenindeki rengi solmuş siyah yünleri çekiştirdi. “Atlı, kapıyı yalnızca Gece Nöbetçileri’nden bir kardeşin açabileceğini söyledi. Sözleri söylemiş olan bir Yeminli Kardeş.”

“*Atlı* söyledi.” Jojen kaşlarını çattı. “Şu... Soğukel mi?”

“Gerçek adı bu değildi,” dedi bebeğini sallayan Şebboy. “Sam ve ben ona bu adı verdik. Elleri buz gibi soğuktu ama bizi ölü adamlardan o kurtardı, o ve kuzgunları. Sonra bizi geyiğine bindirip buraya getirdi.”

“Geyiği?” dedi Meera, şaşkındı.

“Kuzgunları?” dedi Jojen.

“Hodor?” dedi Hodor.

‘Yeşil miydi?” diye sordu Bran. “Boynuzları var mıydı?”

Şişman adamın kafası karıştı. “Geyik mi?”

“Soğukel,” dedi Bran sabırsızca. ‘Yeşil adamlar geyik sürer, Yaşlı Dadı söylemişti. Bazen boynuzları da olur.”

“Yeşil bir adam değildi. Nöbet’in kardeşleri gibi siyahlar giymişti ama kendisi bir yaratık kadar beyazdı. Yaratıkların mavi gözleri olur gerçi, dilleri yoktur ya da dillerini nasıl kullanacaklarını unutmuşlardır.” Şişman adam, Jojen’e döndü. “Bizi bekliyor. Gitmeliyiz. Giyecek daha kalın bir şeyin var mı? Kara Kapı soğuk, Sur’un diğer tarafı daha da soğuk. Sen...”

“Neden seninle gelmedi?” Meera, Şebboy’u ve bebeği gösterdi. “Onlar seninle gelmiş, o neden gelmedi? Neden onu da Kara Kapı’dan geçirmedin?”

“O... o geçemez.”

“Neden?”

“Sur. Sur’un sadece buz ve taş olmadığını söyledi. Sur’a işlenmiş tılsımlar var... eski ve güçlü tılsımlar. Soğukel, Sur’un ötesine geçemez.”

Kale mutfağına sessizlik çöktü. Bran, ateşin yumuşak çıtırtılarını, yaprakları gecenin içinde sürükleyen rüzgârı, aya uzanan cılız büvet ağacının çıtırtılarını duyabiliyordu. Yaşlı Dadının söylediklerini hatırladı; *kapıların ardında canavarlar yaşıyor, devler ve gulyabaniler. Ama Sur sapasağlam durduğu sürece hiçbiri bu tarafa geçemez. Bu yüzden rahat uyu benim küçük Brandon’ım, benim güzel oğlum. Korkma. Burada canavarlar yok.*

Çuvala benzeyen lekeli siyahların içindeki Sam’e, “Ona götürmeni istediği kişi ben değilim,” dedi Jojen. “O.”

“Ah.” Sam, kuşkulu bir ifadeyle Bran’a baktı. Onun sakat olduğunu ancak o zaman fark etti. “Ben... ben seni taşıyacak kadar güçlü değilim. Ben...”

“Hodor beni taşır.” Bran sepetini gösterdi. “Ben o sepetin içinde, Hodor’un sırtında yolculuk ediyorum.”

Sam, gözlerini kırpmadan Bran’a bakıyordu. “Sen Jon Kar’ın kardeşisin. Kuleden düşen...”

“Hayır,” dedi Jojen. “O çocuk öldü.”

“Söyleme,” diye uyardı Bran. “Lütfen.”

Sam bir an şaşkın göründü ama sonunda, “Ben... ben sır tutabilirim,” dedi. “Şebboy da öyle.” Kıza baktığında, Şebboy başıyla onayladı. “Jon... Jon benim de kardeşimdi,” dedi Sam. “Hayatım boyunca sahip olduğum en iyi dosttu. Ama Qhorin Yarımel’le birlikte Ayazdiş’i keşfe gitti ve geri dönmedi. Yumruk’ta onu bekliyorduk... yaratıklar...”

“Jon burada,” dedi Bran. ‘Yaz onu gördü. Yabanıllarla birlikteydi ama onlar yaşlı bir adamı öldürdü, Jon da adamın atını alıp kaçtı. Bahse girerim ki Kara Kale’ye gitti.”

Sam kocaman açılmış gözleriyle Meera’ya döndü. “Gördüğün kişinin Jon olduğundan emin misin? Onu gördün mü?”

“Ben Meera,” dedi Meera gülümseyerek. ‘Yaz...”

Yukarıdaki kırık kubbeden bir gölge ayrıldı ve mutfaktaki ay ışığının içine atladı. Ulu kurt, yaralı bacağına rağmen, kar taneleri kadar yumuşak bir şekilde yere indi. Şebboy korku dolu bir ses çıkardı, bebeğine öyle sıkı sarıldı ki bebek tekrar ağlamaya başladı. “Sana zarar vermez,” dedi Bran. “*Bu*, Yaz.”

“Jon hepinizin kurtları olduğunu söylemişti.” Sam tek eldivenini çıkardı. “Hayalet’i tanıyorum.” Titrek elini uzattı, parmakları sosis gibi beyaz, yumuşak ve tombuldu. Yaz yaklaştı, parmakları kokladı ve Sam’in elini yaladı.

Bran o anda karar verdi. “Seninle geleceğiz.”

“Hepiniz?” Sam buna şaşırmış gibiydi.

Meera, Bran’ın saçlarını karıştırdı. “O bizim prensimiz.”

Yaz, etrafı koklayarak kuyunun çevresini dolaştı. Son basamakta durdu ve Bran’a baktı. *Gitmek istiyor.*

“Şebboy ben geri dönene kadar burada kalsa güvende olur mu?” diye sordu Sam.

“Olur,” dedi Meera. “Ateşimizin yanında yeri var.”

“Kale boş,” dedi Jojen.

Gilly etrafa baktı. “Craster bize kalelerle ilgili hikâyeler anlatırdı eskiden ama bu kadar büyük olacaklarını tahmin etmezdim.”

Burası sadece mutfak. Şebboy’un, Kışyarı’nı görse ne düşüneceğini merak etti Bran.

Eşyalarını toplamak ve Bran’ı Hodor’un sırtındaki hasır sepete oturtmak birkaç dakikalarını aldı. Onlar gitmek için hazır olduğunda, Şebboy bebeğini emzirmek için ateşin yanına oturdu. “Beni almak için geri döneceksin,” dedi Sam’e.

“Mümkün olduğunca erken,” diye söz verdi Sam, “sonra sıcak bir yere gideceğiz.” Bran bunu duyduğunda, bir yanı ne yaptığını düşündü. *Ben bir daha*

sıcak bir yere gidebilecek miyim ?

“Önden gideceğim, yolu ben biliyorum.” Sam basamakların başında tereddüt etti. “Çok fazla *basamak* var,” diyerek iç geçirdi, aşağı inmeye başladı. Sam’i Jojen takip etti, sonra Yaz, sonra Hodor ve onun sırtındaki Bran. Meera en arkadaydı, elinde mızrağı ve ağı vardı.

Aşağı inen yol uzundu. Kuyunun üstü ay ışığıyla yıkanıyordu ama ışık her dönemeçte azalıyor ve sönükleşiyordu. Ayak sesleri nemli taşlarda yankılanıyordu ve su sesi çoğalıyordu. “Meşale getirmeli miydik?” diye sordu Jojen.

“Gözleriniz karanlığa alışacak,” dedi Sam. “Tek eliniz duvarda olsun, düşmezsiniz.”

Kuyu her dönemeçte daha karanlık ve daha soğuk oldu. Bran sonunda başını arkaya çevirip yukarı baktığında, kuyunun ağzı yarım aydan daha büyük değildi. “*Hodor*,” diye fısıldadı Hodor. “*Hodorhodorhodorhodorhodor*,” diye geri fısıldadı kuyu. Su sesi yakından geliyordu ama Bran aşağı baktığında karanlıktan başka bir şey görmüyordu.

Sam, bir ya da iki dönüş sonra aniden durdu. Bran ve Hodor’dan, kuyunun çevresinin dörtte biri kadar uzakta ve iki metre kadar aşağıdaydı, buna rağmen Bran onu zar zor görüyordu. Ama kapıyı gördü. Sam *Kara Kapı* demişti ama kapı kesinlikle siyah değildi.

Beyaz büvet ağacıydı ve üstünde bir yüz vardı.

Ağaçtan bir ışıltı geliyordu, süt ve ay ışığı gibi. Öyle belli belirsizdi ki, kapının kendisinden öte hiçbir şeye dokunmuyordu sanki, tam önde duran Sam’e bile. Ağaçtaki yüz, yaşlı ve solgundu, buruşmuştu ve küçülmüştü. *Ölü görünüyor.* Ağzı ve gözleri kapalıydı, yanakları çökmüştü, alnı kurumuştu, çenesi sarkmıştı. *Bir adam bin yıl yaşayabilse, sadece yaşlansa ve asla ölmese, yüzü böyle görünür.*

Kapı gözlerini açtı.

Gözleri de beyazdı. Ve kör. “Kimsin?” diye sordu kapı ve kuyu fısıldadı, “*Kim, kim, kim, kim, kim, kim*.”

“Ben karanlıktaki kılıcım,” dedi Samwell Tarly. “Ben duvardaki gözcüyüm. Ben soğukta yanan ateş, şafak vaktindeki ışığım. Ben uyurları uyandıran nida, diyar halkını koruyan kalkanım.” “O halde geç,” dedi kapı. Dudakları açıldı, genişledi, genişledi, genişledi; kırışıklardan ibaret bir halkanın içindeki açık ağızdan başka hiçbir şey kalmayana kadar. Sam kenara çekildi ve Jojen’i kapıdan geçirdi. Yaz etrafı koklayarak Jojen’i takip etti ve sonra Bran’ın sırası geldi. Hodor eğildi ama yeteri kadar değil. Kapının üst dudağı Bran’ın

başına hafifçe dokundu. Bran’ın başına bir su damlası düştü, burnundan yavaşça aşağı süzüldü. Tuhaf bir şekilde ılıktı ve gözyaşı gibi tuzlu.

DAENERYS

Meereen; Astapor ve Yunkai'nin toplamı kadar büyüktü. Kardeş şehirleri gibi kiremitten inşa edilmişti fakat Astapor kırmızı ve Yunkai sarıyken, Meereen rengârenk kiremitlerden yapılmıştı. Duvarları Yunkai'ninkilerden yüksekti ve daha iyi durumdaydı, burçlarla güçlendirilmiş ve bütün köşelere yerleştirilen savunma kuleleriyle desteklenmişti. Duvarların arkasında, başını gökyüzüne dayamış Büyük Piramit'in tepesi görünüyordu, iki yüz elli metre yüksekliğindeki muazzam yapının zirvesinde devasa bir bronz harpiya vardı.

"Bu harpiya korkak bir şey," dedi Daario Naharis heykeli gördüğünde. "Bir kadının kalbine ve bir tavuğun bacaklarına sahip. Oğullarının duvarların arkasına saklanması boşuna değil."

Ama kahraman saklanmamıştı. Şehir kapılarından çıktı, bronz ve karakehribar pullarıyla bezenmiş bir zırhı vardı, beyaz bir savaş atı sürüyordu. Atın sırtındaki pembe beyaz çizgili örtü, kahramanın omuzlarından akan ipek pelerinle aynıydı. Kahramanın taşıdığı mızrak üç buçuk metreydi, gövdesine pembe beyaz şeritler sarılmıştı. Adamın saçları, kıvrımlı iki boynuz olacak şekilde taranmış, toplanmış ve cilalanmıştı. Kahraman, rengârenk kiremitlerden yapılmış duvarın altında bir ileri bir geri at koşturuyordu; onunla teke tek dövüşte yüzleşecek bir kahraman göndermeleri için kuşatmacılara meydan okuyordu.

Dany'nin kansüvarileri kahramanla yüzleşmek için o kadar hevesliydi ki az kalsın dövüşmeye gidiyorlardı. "Kanımın kanları," dedi Dany, "sizin yeriniz benim yanım. Bu adam vızıldayan bir sinekten başka bir şey değil. Onu görmezden gelin, çok uzatmadan gider." Aggo, Jhogo ve Rakharo cesur savaşçılardı ama gençtiler ve tehlikeye atılamayacak kadar değerliydiler. Dany'nin *khalasar*'ını bir arada tutuyorlardı; en iyi süvarileri onlardı.

Dany'nin çadırının önünde kahramanı izlerlerken, "Akıllıca hallettiniz," dedi Sör Jorah. "Bırakın da bu aptal, atı topallayana dek bir ileri bir geri koşturup dursun. Bize zarar veremez."

"Verir," diye ısrar etti Arştan Beyazsakal. "Savaşlar sadece kılıçlar ve

kalkanlarla kazanılmaz sör. Muadil kuvvette iki ordu karşı karşıya gelir ama biri kırılıp kaçarken öteki ayakta kalır. Bu kahraman kendi adamlarının kalbinde cesaret inşa ederken, bizim kalplerimize şüphe tohumları ekiyor.”

Sör Jorah küçümser gibi güldü. “Eğer bizim kahramanımız kaybedecek olursa, bu ne çeşit bir tohum eker yaşlı adam?”

“Mücadeleden korkan bir adam zafer kazanamaz sör.”

“Mücadeleden bahsetmiyoruz. Meereen’in kapıları bu aptalın düşmesiyle açılmayacak. Neden bir canı bir hiç uğruna tehlikeye atalım?”

“Onur için derim.”

“Yeterince dinledim.” Dany, onu rahatsız eden diğer bütün sorunların üstüne iki adamın çekişmesini de eklemek istemiyordu. Meeren’de, hakaretler yağdıran pembe beyaz bir kahramandan çok daha ciddi tehlikeler vardı ve Dany dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. Yunkai’den sonra ordusu sekiz bin kişiyi geçmişti ama ordudakilerin dörtte birinden azı savaşçıydı. Geri kalanı... Sör Jorah onlara ayaklı ağızlar diyordu ve çok yakında açlıktan kıvranacaklardı.

Meereen’in Ulu Ustalar’ı, Dany’den önce davranıp geri çekilmişti, toplayabildikleri bütün mahsülü toplamış, toplayamadıklarını yakmışlardı. Dany’yi her yerde kavrulmuş tarlalar ve içine zehir katılmış kuyular karşılamıştı. En kötüsü, Ulu Ustalar, Yunkai’den itibaren kıyı şeridi boyunca bütün mil direklerine birer köle çocuk çivilemişti. Çocuklar hâlâ canlıyken, bağırsakları dışarı dökülür halde ve tek kolları Meereen’e giden yolu işaret eder şekilde çivilenmişti. Dany’nin ordusunun öncü kuvvetine liderlik eden Daario, çocukların Dany onları görmeden önce aşağı indirilmesini emretmişti ama Dany konuyu öğrenir öğrenmez Daario’nun emrini feshetmişti. “Onları göreceğim.” demişti. “Her birini göreceğim, onları sayacağım, yüzlerine bakacağım ve hatırlayacağım.”

Nehrin yanındaki tuzlu sahilde oturan Meereen’e vardıklarında, sayı yüz altmış üç olmuştu. *Bu şehri alacağım,* diye ant içmişti Dany, bir kez daha.

Pembe beyaz kahraman, kuşatmacıları bir saat boyunca taciz etti; erkeklikleriyle, anneleriyle, karılarıyla ve tanrılarıyla dalga geçti. Meereen’in müdafaacıları, kahramanı şehir duvarlarından alkışladı. Esmer Ben Plumm savaş konseyinden döndüğünde, “Kahramanın adı Oznak zo Pahl,” dedi Dany’ye. Plumm, ikinci Oğullar’m yeni kumandanıydı, paralı asker arkadaşlarının oyuyla seçilmişti. “Bir zamanlar onun amcasının korumasıydım, İkinci Oğullar’a katılmadan önce. Ulu Ustalar, şişkin solucanlardan oluşan bir sürüdür. Kadınlar o kadar kötü değildir ama yanlış birine yanlış bir şekilde bakman hayatına mal olur. Bir adam tanırdım, Scarb, şu Oznak onun ciğerini söktü. Bir leydinin

onurunu savunduğunu iddia etti, Scarb'ın o leydiye gözleriyle tecavüz ettiğini söyledi. Bir fahişeye *gözlerinizle* nasıl tecavüz edersiniz sorarım size? Ama Oznak'm amcası Meereen'in en zengin adamıydı, babası da şehir muhafızlarının kumandanı, velhasıl, Oznak beni de öldürmeden önce bir fare gibi kaçmak zorunda kaldım."

Oznak zo Pahl'ın beyaz savaş atından inmesini, pantolonunu indirmesini, erkekliğini dışarı çıkarmasını ve Dany'nin altın renkli çadırının bulunduğu, yanık ağaçlarla dolu zeytin bahçesine doğru işemesini seyrettiler. Daario Naharis eline *arakh'ını* alarak ayağa kalktığında Oznak hâlâ işiyordu. "O şeyi kesip adamın ağzına tıkıştırayım mı Majesteleri?" Daario'nun çatallı sakallarının mavisinin arasından altın dişi pırıldadı.

"Ben onun şehrini istiyorum, cılız erkekliğini değil." Dany öfkelenmeye başlamıştı. *Bunu biraz daha görmezden gelirsem, kendi insanlarım benim zayıf olduğumu düşünecek.* Ama kimi gönderebilirdi? Daario'ya da kansüvarilerine olduğu kadar ihtiyacı vardı. Bu gösterişli Tyroshlu olmadan, çoğunluğu Prendahl na Ghezn'in ve Kel Sallor'un eski takipçileri olan Fırtına Kargaları'na hükmedemezdi.

Meereen'in yüksek duvarlarındaki alaycı bağrışmalar çoğaldı, kahramanı örnek alan yüzlerce müdafaacı, kuşatmacılara duydukları tiksintiyi göstermek için siperlerin arasından aşağı işiyordu. *Bizden ne kadar az korktuklarını göstermek için kölelerin üstüne işiyorlar,* diye düşündü Dany. *Kapılarının dışında duran bir Dothrak khalasar'ı olsaydı böyle bir şey yapmaya asla cesaret edemezlerdi.*

"Bu meydan okuyuşa bir cevap verilmeli," dedi Arştan tekrar.

Kahraman, penisini tekrar pantolonuna sokarken, "Verilecek," dedi Dany. "Güçlü Behvas'a ona ihtiyacım olduğunu söyle."

İri ve esmer hadımı Dany'nin çadırının gölgesinde oturmuş sosis yerken buldular. Hadım sosisi üç ısırıkta bitirdi, yağlı ellerini pantolonuna sildi ve Arştan Beyazsakal'a çeliğini getirmesini söyledi. Yaşlı yaver, Belwas'ın *arakh'*ını her gece biliyor ve parlak kırmızı yağ ile ovuyordu.

Beyazsakal kılıcı getirdiğinde, Güçlü Belwas gözlerini kısarak çeliğin kenarına baktı, homurdandı, bıçağı deri kınına geri soktu ve kılıç kemerini geniş beline taktı. Arştan, Güçlü Behvas'ın kalkanını da getirmişti: Bir turta tabağından daha büyük olmayan bir çelik disk. Hadım, kalkanı, Batıdiyar tarzındaki gibi koluna bağlamak yerine boş eliyle tuttu. "Ciğer ve soğan bul Beyazsakal," dedi. "Şimdi için değil, sonra için. Adam öldürmek Güçlü Belwas'ı acıktırıyor." Cevap almak için beklemedi, zeytin bahçesinden Oznak

zo Pahl'a doğru yürüdü.

"Neden onu seçtiniz *Khaleesi*?" diye sordu Rakharo. "O şişman ve aptal."

"Güçlü Belwas buralardaki dövüş çukurlarında köleydi. Eğer şu soylu Oznak onun gibi birine yenilirse Ulu Ustalar utanır, eğer galip gelirse... bu onun kadar soylu biri için sefil bir zafer olur, Meereen'in gurur duyamayacağı bir zafer." Ayrıca hadım; Sör Jorah'ın, Daario'nun, Esmer Ben'in ve üç kansüvarisinin aksine birlikleri kumanda etmiyordu, mücadele planlamıyordu ve Dany'ye danışmanlık yapmıyordu. *Belıvas yemekten, böbürlenmekten ve Arştan'a bağırmaktan başka bir şey yapmıyor.* Dany'nin en kolay gözden çıkarabileceği adam oydu. Ve Yargıç Illyrio'nun Dany'ye ne çeşit bir koruma gönderdiğini anlamanın vakti gelmişti.

Belwas şehre doğru ağır ağır yürürken görüldüğünde, kuşatma hatlarının arasında heyecanlı mırıltılar dolaştı, Meereen'in duvarlarından ve kalelerinden alay dolu bağrışmalar yükseldi. Oznak zo Pahl tekrar atma bindi, şeritli mızrağını dikeltti, bekledi. Savaş atı sabırsızca kafasını sallıyor ve kumlu toprağı eşeliyordu. Hadım, bütün iriliğine rağmen atlı şövalyenin yanında küçük görünüyordu.

"Mert bir adam atından inerdi," dedi Arştan.

Oznak zo Pahl mızrağını indirdi ve saldırıya geçti.

Belwas bacaklarını iyice açarak durdu. Tek elinde küçük kalkanı vardı, diğerinde Arstan'ın özenle ilgilendiği kavisli *arakh*'ı. Beline sardığı sarı kuşağın üstündeki kocaman esmer göbeği ve sarkık göğüsleri çıplaktı. Belwas deri yeleğinden başka zırh giymemişti, yelek öyle saçma bir şekilde küçüktü ki adamın göğüs uçlarını bile örtmüyordu. Aniden endişelenen Dany, "Ona örgü zırh giydirmeliydik," dedi.

"Zırh onu sadece yavaşlatır," dedi Sör Jorah. "Dövüş çukurlarında zırh giymezler. İnsanların görmeye geldiği şey kandır." Beyaz savaş atının ayaklarından tozlar uçuştu. Oznak, Güçlü Belwas'a doğru atıldı, çizgili pelerini omuzlarından akıyordu. Bütün Meereen şehri Oznak için bağırıyor gibiydi. Onlara kıyasla kuşatmacıların tezahüratları çok az ve güçsüzdü; Lekesizler sessiz sıralar halinde bekliyor ve taştan yüzlerle izliyordu. Behvas'ta taştan yapılmış olabilirdi. Atın yolunda durdu, dar yeleği geniş sırtında iyice gerildi. Oznak'ın mızrağı, Behvas'ın göğsünün ortasını hedef aldı. Mızrağın çelik ucu güneş ışığında göz kırptı. *Delinecek*, diye düşündü Dany... hadım dönerek kenara kayarken. Ve atlı, göz açıp kapayana kadar Behvas'ın ötesindeydi, atını döndürdü ve mızrağını kaldırdı. Belwas atlıya saldırmak için hareketlenmedi.

Duvarlardaki Meereenliler daha yüksek çığlıklar attı. “Ne yapıyor?” diye sordu Dany.

“Ayak takımına bir gösteri sunuyor,” dedi Sör Jorah.

Oznak, atına geniş bir daire çizdirerek Behvas’m çevresinde dolaştı, sonra atı mahmuzladı ve tekrar saldırıya geçti. Belwas yine bekledi, sonra döndü ve mızrağın ucunu kenara savurdu. Kahraman, Behvas’m yanından geçip giderken Dany, hadımın tarlalarda yankılanan kahkahasını duydu. “Mızrak çok uzun,” dedi Sör Jorah. “Belwas’ın yapması gereken tek şey kendini mızrağın ucundan sakınmak. Şu aptal kahraman, Belwas’ı gösterişli bir şekilde delmeye çalışmak yerine atını dümdüz onun üzerine sürmeli.” Oznak zo Pahl üçüncü kez saldırdı ve bu sefer Dany, onun Belwas’ın yanından *geçtiğini* açıkça gördü; Batıdiyarlı bir şövalyenin, rakibinin *üstüne* gitmek yerine eğimle yaklaşması gibi, düşmanını atla ezen bir Dothraklı gibi. Düz zemin, savaş atının iyi bir hızla kalkmasına izin veriyordu ama hadımın üç buçuk metrelik hantal mızraktan kaçmasını da kolaylaştırıyordu.

Meereen’in pembe beyaz kahramanı, bu sefer hadımın hareketini önceden tahmin etmeye çalıştı, darbelerden kenara sıçrayarak kurtulan Güçlü Behvas’ı yakalamak için mızrağını son saniyede yana savurdu. Ama hadım da bu hareketi önceden tahmin etti ve bu sefer kenara sıçramak yerine yere çöktü. Mızrak hiçbir zarar vermeden hadımın başının üzerinden geçti. Sonra hadım birdenbire yuvarlandı ve ustura keskinliğindeki *arakh*’mı gümüş bir kavisle savurdu. Bacakları bıçak tarafından ısırılan savaş atının çığlığı duyuldu ve sonra hayvan düşüyordu, kahraman yere devriliyordu.

Meereen’in kiremit siperlerine ani bir sessizlik çöktü. Şimdi Dany’nin insanları tezahürat çığlıkları atıyordu.

Çelik, çelikle şarkı söyledi. Darbeler Dany’nin takip edemeyeceği kadar hızlı ve öfkeliydi. Behvas’ın bedeni, göğüslerinin altındaki kesikten akan kanla ıslandığında ve Oznak zo Pahl’ın boynuzlarının arasına bir *arakh* gömüldüğünde, aradan on kalp vuruşundan fazla zaman geçmiş olamazdı. Hadım, *arakh’ını* saplandığı yerden kurtardı ve kahramanın başını üç vahşi darbeyle bedeninden ayırdı. Meereenliler’in görmesi için kafayı havaya kaldırdı, sonra, şehir kapılarına doğru fırlattığı kafanın kumda yuvarlanışını seyretti.

“Meereen’in kahramanı buraya kadarmış,” dedi Daario gülerek.

“Anlamı olmayan bir zafer,” diye uyardı Sör Jorah. “Meereen’i, müdafaacılarını teker teker öldürerek kazanmayacağız.”

“Hayır,” diyerek onayladı Dany, “ama bu müdafaacıyı öldürdüğümüz için memnunum.”

Duvarlardaki müdafaacılar Belwas'a arbalet okları fırlatmaya başlamıştı fakat oklar kısa düşüyor ya da bir zarar vermeden yerde sekiyordu. Hadım, çelik uçlu yağmura sırtını döndü, pantolonunu indirdi ve şehre doğru pisledi, Oznak'ın çizgili peleriniyle temizlendi, zeytin bahçesine doğru yürümeye başlamadan önce kahramanın cesedini yağmalamak ve ölmek üzere olan atın ızdırabına son vermek için oyalandı.

Kuşatmacılar, kampa varan Belwas'ı coşkuyla karşıladı. Dothraklar bağırıp çığlık attı. Lekesizler, mızraklarını kalkanlarına vurarak büyük gürültü kopardı. "İyi iş," dedi Sör Jorah, Belwas'a. Esmer Ben, hadıma olgun bir erik uzattı ve "Tatlı bir dövüş için tatlı bir meyve," dedi. Danny'nin Dothraklı hizmetçileri bile övgü dolu sözler söyledi. "Saçlarını örer ve örgüne bir çan takardık Güçlü Belwas," dedi Jhiqui, "gel gör ki örülecek saçın yok." "Güçlü Belwas'ın çıngırdayan bir çana ihtiyacı yok." Hadım, Esmer Ben'in eriğini dört büyük ısırıkla yedi ve çekirdeğini bir kenara fırlattı. "Güçlü Belwas'ın ciğere ve soğana ihtiyacı var." "İstediğini alacaksın," dedi Dany. "Güçlü Belwas yaralandı." Hadımın karnı, göğüslerinin altındaki etli yarıktan akan kanla kırmızıya boyanmıştı.

"Bu bir şey değil. Bir adamı öldürmeden önce onun beni bir kez kesmesine izin veririm," dedi Belwas. Kanlı göbeğine vurdu. "Kesikleri sayın, Güçlü Belwas'ın kaç adam katlettiğini öğrenirsiniz."

Ama Dany, Kahl Drogo'yu da benzer bir yara yüzünden kaybetmişti. Missandei'yi, şifa sanatındaki maharetleriyle ünlü Yunkaili azatlı köleyi bulmaya gönderdi. Belwas homurdandı, şikâyet etti ama Dany hadımı azarladı, ona büyük ve kel bir bebek olduğunu söyledi. Sonunda hadım, yarasının şifacı tarafından sirkeyle yıkanmasına, dikilmesine ve ateş şarabıyla ıslatılmış keten şeritlerle sarılmasına izin verdi. Dany, kumandalarını, tavsiyelerini almak üzere ancak o zaman çadırına götürdü.

"Bu şehri almalıyım," dedi onlara, bir minder yığının üstüne oturdu, ejderhaları yanındaydı. Irri ve Jhiqui şarap doldurdu. "Şehrin ambarları tıka basa dolu. Piramitlerin teraslarında incirler, hurmalar ve zeytinler yetişiyor. Kilerlerde fıçılarca tuzlu balık ve füme et var."

"Altın, gümüş ve değerli taşlarla şişmiş sandıklar da var," diye hatırlattı Daario. "Değerli taşları unutmayalım."

"Yüzü karaya dönük duvarları inceledim ve zayıf bir nokta göremedim," dedi Sör Jorah Mormont. "Belli bir zaman içinde bir kulenin altını kazıp bir geçit açabiliriz lâkin kazı yaptığımız zaman boyunca ne yiyeceğiz? Erzağımız tamamen tükendi."

“Kara duvarlarında bir zayıflık yok?” dedi Dany. Meereen, ağır ve kahverengi Skahazadhan’ın Köle Körfezi’ne döküldüğü kumlu ve taşlı bir kara çıkıntısının üstünde duruyordu. Şehrin kuzey duvarı nehir kıyısı boyunca uzanıyordu, batı duvarı da körfez kıyısı boyunca. “Nehirden ya da denizden saldırabileceğimiz anlamına mı geliyor bu?”

“Üç gemiyle mi? Kaptan Groleo’dan nehir boyunca uzanan duvarı incelemesini isteriz. Lâkin duvar ufalanmış halde değilse, bu sadece ölmenin daha ıslak bir yolu olur.”

“Ya kuşatma kuleleri inşa edersek? Ağabeyim Viserys bu çeşit hikâyeler anlatırdı, inşa edilebileceklerini biliyorum.”

“Ahşaptan Majesteleri,” dedi Sör Jorah. “Köle tacirleri, yirmi fersahlık çapın içindeki bütün ağaçları yakmış. Ahşap olmadan; duvarları delecek mancınıklarımız, duvaraları geçmek için merdivenlerimiz, kuşatma kulelerimiz, kaplumbağalarımız ve koçbaşlarımız da olmaz. Kapılara baltalarla saldırılabilir elbette ama...” “Kapıların üstündeki bronz kafaları gördünüz mü?” diye sordu Esmer Ben Plumm. “Sıra sıra dizilmiş ağızları açık harpiya kafalarını? Meereenliler, o kafaların ağzından kaynar yağ boşaltır ve baltacıları durdukları yerde pişirir.”

Daario Naharis, Gri Solucan’a sıcak bir şekilde gülümsedi. “Belki de baltaları Lekesizler sallamak. Duyduğuma göre kaynar yağ sizin için ılık bir banyodan farksızmış.”

“Bu yanlış.” Gri Solucan gülümsemedi. “Lekesizler yanıkları hissetmez, bununla birlikte, kaynar yağ insanı kör eder ve öldürür. Lekesizler ölmekten korkmaz gerçi. Bize bir koçbaşı verin, ya bu duvarları yıkar geçeriz ya da yıkmaya çalışırken can veririz.” “Can verirsiniz,” dedi Esmer Ben. Yunkai’de, ikinci Oğullar’m komutasını aldığında, yüz mücadelenin muharibi olduğunu iddia etmişti. “Ama hepsinde cesurca dövüştüğümü söylemem. Yaşlı paralı askerler ve cesur paralı askerler vardır, lâkin yaşlı ve cesur paralı askerler yoktur.” Dany bunun doğru olduğunu görmüştü.

İç geçirdi. “Lekesizlerin hayatını heba etmeyeceğim Gri Solucan. Şehrin açlıktan teslim olmasını sağlayabiliriz belki.”

Sör Jorah mutsuz görünüyordu. “Biz onlardan çok daha önce açlıktan kırılırız Majesteleri. Burada yiyecek yok, atlarımız ve katırlarımız için yem yok. Bu nehir suyundan da hoşlanmıyorum. Meereen, Skahazadhan’ın içine pisler ama içme suyunu kuyulardan çeker. Daha şimdiden kamplarda hastalık olduğuna dair raporlar aldık; ateş, karabacak hastalığı ve kanlı ishal. Burada kalırsak daha fazlası da olacak. Köleler yürüyüş yüzünden bitkin.” “Azatlı

köleler,” diye düzeltti Dany. “Onlar artık köle değil.” “Köle ya da özgür, onlar aç ve yakında hasta olacaklar. Şehir bizden daha tedarikli, üstelik su sayesinde ikmal yapabilir. Sizin üç geminiz, şehrin hem nehre hem de denize ulaşmasına engel olmaya yetmez.”

“O halde ne öneriyorsun Sör Jorah?”

“Hoşlanmayacaksınız.”

“Yine de duymak isterim.”

“Nasıl arzu ederseniz. Bu şehri rahat bırakalım derim. Dünyadaki bütün köleleri kurtaramazsınız *Khaleesi.* Sizin savaşınız Batıdiyar’da.”

“Batıdiyar’ı unutmadım.” Dany bazı geceler, hiç görmediği o masalsı toprakları düşlüyordu. “Ama Meereen’in kiremit duvarlarının beni böyle kolayca mağlup etmesine izin verirsem, Batıdiyar’ın muazzam taş kalelerini nasıl alacağım?”

“Aegon’ın aldığı gibi,” dedi Sör Jorah, “ateşle. Biz Yedi Krallık’a vardığımızda ejderhalarınız büyümüş olacak. Kuşatma kuleleri ve mancınıklar da inşa edeceğiz, burada yoksun olduğumuz her şeyi... ama Uzun Yaz Toprakları’ndan geçen yol uzun ve meşakkatli, tahmin edemeyeceğimiz tehlikelerle dolu. Siz Astapor’da bir ordu satın almak için durdunuz, bir savaş başlatmak için değil. Mızraklarınızı ve kılıçlarınızı Yedi Krallık için saklayın kraliçem. Meereen’i Meereenliler’e bırakın ve Pentos için yürüyün.” “Mağlup bir halde?” dedi Dany öfkeyle.

“Gerçek mağlup, duvarların arkasına saklanan korkaklardır Khaalesi,” dedi *Ko* Jhogo.

Diğer kansüvarileri onayladı. “Kanımın kanı,” dedi Rakharo, “korkaklar, yiyecekleri ve yemleri yakıp saklandıklarında, büyük *khalhr* daha cesur düşmanlar aramalıdır. Bu bilinir.”

“Bilinir,” diye onayladı Jhiqui şarap doldururken.

“Ben bilmem.” Dany, Sör Jorah’ın tavsiyelerine büyük kıymet veriyordu ama Meereen’i hiç dokunulmamış halde bırakıp gitmeyi hazmedemezdi. Direklere çivilenmiş çocukları unutamazdı, onların sahil yolunu işaret eden kollarını, kargalar tarafından parçalanan bağırsaklarını. “Sör Jorah, hiç yiyeceğimizin kalmadığını söylüyorsun. Eğer batıya yürürsem azatlı kölelerimi nasıl doyurabilirim?”

“Doyuramazsınız. Üzgünüm *Khaalesi.* Ya kendi kendilerini doyururlar ya da açlıktan ölürler. Yürüyüş sırasında pek çoğu ölecek, evet. Bu zor olacak ama onları kurtarmanın bir yolu yok. Bu kavruk toprakları arkamızda bırakmak zorundayız.”

Dany kızıl topraklardan geçerken, arkasında cesetlerden oluşan bir iz bırakmıştı. Bir daha asla görmek istemediği bir manzaraydı bu. “Hayır,” dedi. “İnsanlarımı ölsünler diye yola çıkarmayacağım.” *Çocuklarım.* “Bu şehre giren bir yol olmalı.”

“Ben bir yol biliyorum,” dedi Esmer Ben Plumm, gri beyaz sakallarını sıvazladı. “Lağımlar.”

“Lağımlar? Ne demek istiyorsun?”

“Şehrin atıkları, büyük kiremit lağımlardan Skahazadhan’a boşaltılır. Lağımlara giren yollar var, bazılarına. Scarb başını kaybettikten sonra ben Meereen’den öyle kaçmıştım.” Esmer Ben yüzünü buruşturdu. “O koku beni hiç bırakmadı. Bazı geceler rüyalarıma giriyor.”

Sör Jorah kuşkulu görünüyordu. “Bana öyle geliyor ki, dışarı çıkmak içeri girmekten daha kolaydır. Lağımlar nehre boşalıyor dedin değil mi? O halde lağımların ağzı duvarların hemen altında.”

“Ve demir kafeslerle kapatılmışlar,” diye kabul etti Esmer Ben. “Ama bazıları paslı, aksi halde pisliğin içinde boğulurdum. İçeri bir kez girince, gerisi zifirî karanlıkta uzun ve pis kokulu bir tırmanış. İnsan o kiremit labirentlerin içinde sonsuza dek kaybolabilir. Pislik asla bel seviyesinden aşağı inmiyor ve duvarlarda gördüğüm lekelere bakılırsa baş seviyesine kadar yükselebiliyor. Orada bazı *şeyler* de var. Görebileceğiniz en büyük fareler ve daha kötü şeyler. Berbat.”

Daario Naharis güldü. “Sürünerek dışarı çıktığındaki sen kadar berbat mı? Eğer bir adam bunu deneyecek kadar aptalsa, dışarı çıktığı anda Meereen’deki bütün köle tacirleri kokusunu alır.” Esmer Ben omuz silkti. “Majesteleri içeri giren bir yol olup olmadığını sordu, ben de söyledim... ama Ben Plumm o lağımlara tekrar girmiyor, Yedi Krallık’taki bütün altını verseler bile. Lâkin bunu denemek isteyen başka birileri varsa, buyursunlar.”

Aggo, Jhogo ve Gri Solucan aynı anda konuşmaya başladı ama Dany sessizlik sağlamak için elini kaldırdı. “Lağımlar pek umut vadetmiyor,” dedi. Emir verdiği takdirde, Gri Solucan’ın Lekesizleri lağımlara sokacağını biliyordu, kansüvarileri de bundan azını yapmazdı ama hiçbiri bu görev için uygun değildi. Dothraklar at adamlarıydı ve Lekesizler’in kuvveti muharebe meydanında sergiledikleri disiplindi. *Bu adamları bu kadar cılız bir umut uğruna karanlıkta ölmeye gönderebilir miyim*? “Bunu biraz daha düşünmeliyim. Görevlerinize dönün.”

Kumandanlar reverans yapıp ayrıldılar ve Dany’yi hizmetçileri ve ejderhalarıyla yalnız bıraktılar. Ama Esmer Ben giderken Viseron beyaz

kanatlarını açtı, tembelce adamın kafasına uçtu. Kanatlardan biri paralı askerin yüzünü tokatladı. Beyaz ejderha tek ayağını adamın omzuna, diğerini kafasına koyarak tuhaf bir şekilde indi, bağırdı ve tekrar havalandı. “Senden hoşlanıyor Ben,” dedi Dany.

“Hoşlanması gerek.” Esmer Ben güldü. “Bende de bir damla ejderha kanı var, bilirsiniz işte.”

“Sende?” Dany şaşırmıştı. Plumm özgür birliklerin yaratığıydı, sevimli bir melezdi. Kırık burunlu esmer bir yüzü ve kıvırcık gri saçlı bir kafası vardı. Badem şeklindeki iri ve koyu renk gözlerini Dothraklı annesinden miras almıştı. Yarı Braavoslu, yarı Yaz Adalı, yarı Ibbenli, yarı Qohorlu, yarı Dothraklı, yarı Dornelu, yarı Batıdiyarlı olduğunu iddia ediyordu ama Dany, Targaryen kanını ilk kez duyuyordu. Adamın yüzünü inceledi ve “Bu nasıl olabilir?” dedi.

“Pekâlâ,” dedi Esmer Ben, “Gün Batımı Krallıkları’nda yaşayan eski bir Plumm varmış, bir ejderha prensesiyle evlenmiş. Kral Aegon zamanında yaşamış. Bana bu hikâyeyi büyükannem anlattı.” “Hangi Kral Aegon?” diye sordu Dany. “Batıdiyar’da beş Aegon hüküm sürdü.” Dany’nin ağabeyinin oğlu altıncı Aegon olabilirdi ama Işgalci’nin adamları onun kafasını bir duvara vurmuştu.

“Beş mi? İşte bu karışık bir şey. Size rakam veremem kraliçem. Ama şu eski Plumm bir lordmuş, kendi zamanında ünlü bir adam olmalı, bütün diyarın bahsettiği bir adam. Gerçek şu ki, yüksek affınızı rica ederek söyleyeyim, yüz seksen santimlik bir aleti varmış.”

Dany güldüğünde saç örgüsündeki üç çan çınladı. “On sekiz santim demek istiyorsun sanırım.”

“Yüz seksen,” dedi Esmer Ben kendinden emin bir şekilde. “On sekiz olsaydı, kim o alet hakkında konuşmak isterdi ki Majesteleri?”

Dany küçük bir kız gibi kıkırdadı. “Büyükannen bu mucizeyi bizzat görmüş mü?”

“Kocakarı bizzat görmemiş. Kendisi yarı Ibbenli, yarı Qohorlu’ydu, Batıdiyar’a hiç gitmemişti. Ona büyükbabam söylemiş olmalı. Büyükbabam ben doğmadan önce bir Dothraklı tarafından öldürülmüş.”

“Peki, büyükbabanın malûmatı nereden geliyormuş?”

“Çocuk emzirirken anlatılan masallardan birinden herhalde.” Esmer Ben omuzlarını silkti. “Bilmem Kaçıncı Aegon ve Lord Plumm’ın kudretli erkekliği hakkında bütün bildiklerim bunlar korkarım. Gidip Oğullar’ıma baksam iyi olacak.”

“Hadi gidip bak,” dedi Dany.

Esmer Ben gittikten sonra Dany minderlerin üstüne uzandı. “Eğer yetişkin olsaydın,” dedi Drogon’a, “şu duvarların üzerinde uçar ve o harpiyayı eritip cürufa çevirirdim.” Ama ejderhaların binilecek kadar büyümesine yıllar vardı. *Ve büyüdüklerinde onları kim sürecek*? *Ejderhanın üç başı var ama benim sadece bir.* Daario’yu düşündü. *Eğer bir kadına gözleriyle tecavüz edebilecek bir adam varsa...*

Dany de en az o kadar suçluydu elbette. Kumandanlar tavsiye vermeye geldiğinde, Dany kendini Tyroshlu’ya gizli bakışlar atarken yakalıyordu ve bazı geceler, adam gülümsediğinde altın dişinin nasıl pırıldadığını hatırlıyordu. Bunu ve gözlerini. *Parlak mavi gözlerini.* Yunkai’den buraya gelen yol boyunca, Daario her akşam rapor vermeye geldiğinde Dany’ye bir çiçek ya da bir bitkinin filizini getirmişti... bunu, Dany’nin araziyi tanımasına yardım etmek için yaptığını söylemişti. Arı söğüt, esmer gül, yabani nane, leydi danteli, hançer yaprağı, katırtırnağı, harpiya altını... *Beni ölü çocuklann görüntüsünden esirgemek de istedi. Bunu yapmamalıydı ama iyi niyetliydi.* Ve Daario Naharis, Dany’yi güldürüyordu, Sör Jorah’m asla yapmadığı bir şeydi bu.

Daario’nun onun öpmesinin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı Dany, Sör Jorah’ın onu güvertede öptüğü gibi. Bu düşünce aynı anda hem heyecan verici hem de rahatsız ediciydi. *Çok büyük bir risk.* Tyroshlu paralı asker iyi bir adam değildi, Dany’nin bunu herhangi birinden duymasına gerek yoktu. Bütün o gülümsemelerin ve latifelerin altında tehlikeli bir adam vardı, hatta zalim bir adam. Sallor ve Prendahl bir sabah Daario’nun ortakları olarak uyanmışlardı ve Daario aynı gece onların kafasını Dany’ye getirmişti. *Khal Drogo da zalim olabiliyordu ve ondan daha tehlikeli bir adam yoktu.* Buna rağmen Dany onu sevmişti. *Daario’yu sevebilir miyim? Eğer onu yatağıma alırsam bu ne anlama gelir? Onu ejderhanın başlarından biri yapar mı?* Sör Jorah öfkelenirdi, Dany bunu biliyordu ama Dany’ye iki koca almasını söyleyen oydu. *Belki de ikisiyle birden evlenip bu işi bitirmeliyim.*

Ama bunlar aptalca düşüncelerdi. Dany’nin almak zorunda olduğu bir şehir vardı. Öpücükleri ve bir paralı askerin mavi gözlerini hayal etmek Meereen’in duvarlarını geçmesine yardım etmeyecekti. *Ben ejderhanın kanıyım*, diye hatırlattı kendine. Düşünceleri, kendi kuyruğunu kovalayan bir fare gibi dönüp duruyordu. Dany aniden, çadırın kapalı sınırlarına bir an daha tahammül edemeyeceğini hissetti. *Rüzgârı yüzümde hissetmek ve denizin kokusunu almak istiyorum.* “Missandei,” diye seslendi, “gümüşümü eyerle. Kendi atını da.”

Küçük kâtibe eğildi. “Emredersiniz Majesteleri. Sizi korumaları için kansüvarilerinizi de çağırayım mı?”

“Arstan’ı alacağız. Kamptan ayrılmaya niyetli değilim.” Dany’nin çocuklarının arasında düşman yoktu ve yaşlı yaver ne Belwas kadar çok konuşuyordu ne de ona Daario gibi bakıyordu.

Dany’nin çadırının kurulduğu yanık zeytin bahçesi denizin yanındaydı, Dothraklar’ın ve Lekesizler’in kamplarının arasında. Atlar eyerlendiğinde, Dany ve refakatçileri kıyı şeridi boyunca şehirden uzağa doğru at sürdü. Buna rağmen Dany, arkasında kalan Meereen’in onunla alay ettiğini hissedebiliyordu. Omzunun üzerinden baktığında gördü, işte oradaydı, Büyük Piramit’in tepesindeki bronz harpiyadan ikindi güneşi yansıyordu. Birazdan, Meereen’in içindeki köle tacirleri püsküllü *tokarlarıyla* masaya oturacak ve kuzu eti, zeytin, doğmamış köpek yavruları, ballı fındık fareleri ve diğer leziz yiyeceklerle beslenecekti. Dışarıda, Dany’nin çocukları açtı. Dany aniden vahşi bir öfkeyle doldu. *Seni devireceğim*, diye yemin etti.

Hadımların kampını çevreleyen kazıkların ve çukurların önünden geçerken, Gri Solucan ve çavuşlarının bir grup Lekesiz’e kalkan, kısakılıç ve ağır mızraklarla talim yaptırdığını duydu, bir diğer grup denizde yıkanıyordu, üstlerinde sadece beyaz keten peştemaller vardı. Paralı askerlerden bazıları, Dany’nin babasının Demir Taht’ı kaybettiği günden beri yıkanmamış gibi kokuyordu ama Lekesizler her akşam banyo yapıyordu, bütün gün yürümüş olsalar bile. Su bulamadıklarında kendilerini Dothraklar gibi kumla temizliyorlardı.

Dany geçerken hadımlar diz çöktü, yumruklarını göğüslerine kaldırdılar. Dany selam vermek için döndü. Deniz yükseliyordu, kıyıya vuran dalgalar gümüş atın ayaklarında köpürüyordu. Dany açık denizde duran gemilerini görebiliyordu. En yakındaki gemi *Balerion’*du; bir zamanlar *Saduleon* adıyla bilinen büyük göke, yelkenleri toplanmıştı. Daha ileride kadırgalar *Meraxes* ve *Vhagarvzr’*dı, eski isimleriyle *Muzip Joso* ve *Yazgüneşi.* Aslında gemiler Yargıç Illyrio’ya aitti, Dany’ye değil, buna rağmen Dany hiç düşünmeden onlara yeni isimler vermişti. Ejderha isimleri ve daha fazlası; Balerion, Meraxes ve Vhagar, Kıyamet’ten önce eski Valyria’da tanrılardı.

Kazıklardan, çukurlardan, talimlerden ve yıkanan hadımlardan oluşan muntazam diyarın güneyinde azatlı kölelerin kampı uzanıyordu; çok daha gürültülü ve hercümerç içinde bir yerdi. Dany eski köleleri, Astapor’dan ve Yunkai’den aldığı silahlarla mümkün olduğunca iyi silahlandırmıştı ve Sör Jorah adamları dört birliğe tertip etmişti ama burada talim yapan kimse yoktu. Dany ve refakatçileri bir ateşin önünden geçtiler, yüz kişi bir at leşini kızartmak üzere ateşin başında toplanmıştı. Dany etin kokusunu aldı ve cızırdayan yağın sesini

duydu ama bu manzara sadece kaşlarını çatmasına sebep oldu.

Dany'nin ve yanındakilerin atlarının peşinden çocuklar koşuyordu, zıplayıp kahkahalar atıyorlardı. Burada selam duruşu yerine, farklı dillerden oluşan bir uğultu dört bir yandan Dany'ye sesleniyordu. Bazı azatlı köleler Dany'yi, "Anne," diyerek selamlıyordu, diğerleri nimet ya da yardım için yalvarıyordu. Bazıları tuhaf tanrıların Dany'yi kutsaması için dua ediyordu; bazıları Dany tarafından kutsanmak istiyordu. Dany sağa sola dönerek onlara gülümsedi, ellerini uzatanların ellerine dokundu, diz çökenlerin onun eyerine ya da bacaklarına dokunmasına izin verdi. Azatlı kölelerin çoğu, Dany'ye dokunmanın uğur getirdiğine inanıyordu. *Eğer bu cesaret kazanmalarına yardım ediyorsa bırak dokunsunlar,* diye düşündü Dany. *Önümüzde zorlu imtihanlar var...*

Dany, doğacak çocuğunun Ejderhaların Anası tarafından isimlendirilmesini isteyen hamile bir kadınla konuşmak için durdu, o sırada biri uzandı ve Dany'nin sol bileğini yakaladı. Dany döndü; uzun boylu, kel kafalı, yüzü güneş yanığı, pejmürde bir adam gördü. "O kadar sert değil," diye konuşmaya başladı ama cümlesini bitiremeden, adam bütün gücüyle onu eyerinden çekti. Gümüş at kişneyip geri çekilirken Dany yere düştü, nefesi kesildi. Şaşkın bir halde yana yuvarlandı ve dirseğinin üstüne doğruldu...

...sonra kılıcı gördü.

"İşte hain domuz," dedi adam. "Bir gün ayağını öptürmek için geleceğini biliyordum." Adamın başı karpuz gibi keldi, kırmızı burnunun derisi soyuluyordu ama Dany bu sesi ve bu solgun yeşil gözleri tanıyordu. "İşe göğüslerini kesmekle başlayacağım." Dany, Missandei'nin yardım çığlıklarının belli belirsiz farkındaydı. Bir azatlı köle Dany'ye yaklaştı... ama yalnızca bir adım. Hızlı bir darbe ve azatlı köle dizlerinin üstündeydi, yüzünden kan akıyordu. Mero, kılıcını pantolonuna sürerek temizledi. "Sırada kim var?" "Ben." Arştan Beyazsakal atından aşağı atladı ve Dany'nin tepesine dikildi. Tuzlu rüzgâr yaşlı yaverin kar beyazı saçlarının arasından geçiyordu, yaverin iki eli de uzun, ahşap asadaydı.

"Büyükbaba," dedi Mero, "ben sopanı ikiye ayırmadan ve seni onunla becermeden önce kaç..."

Yaşlı adam asasının bir ucuyla saldırır gibi yaptı, asayı geri çekti ve sopanın diğer ucunu, Dany'nin inanamadığı bir hızla savurdu. Titan Piçi geriye sendeleyip suya düştü, harabeye dönen ağzından kan ve kırık diş tükürdü. Beyazsakal, Dany'nin önüne geçti. Mero, kılıcını yaverin yüzüne savurdu. Yaşlı adam kedi kadar hızlı bir şekilde geri çekildi. Asa, Mero'nun kaburgalarına indi,

adam sendeledi. Arştan yana zıpladı, kavisli bir kılıç darbesini savuşturdu, ikinci darbeden kaçtı, üçüncüyü engelledi. Hareketler öyle hızlıydı ki Dany güçlükle takip ediyordu. Çatırtıyı duyduğunda Missadei tarafından ayağa kaldırılıyordu. Dany önce Arştan'ın asasının kırıldığını düşündü ama sonra Mero'nun baldırından fırlayan kemiği gördü. Titan Piçi yere devrilirken döndü, öne atıldı, kılıcının ucu yaşlı yaverin göğsünü hedef almıştı. Beyazsakal, neredeyse küçümser bir tavırla darbeyi bertaraf etti ve asasının diğer ucunu Mero'nun şakağına indirdi. Mero yere serildi, dalgalar bedenini kaplarken ağzından kan kabarcıkları çıkıyordu. Bir an sonra azatlı köleler de Mero'nun bedenini kaplamıştı. Bıçaklar, taşlar ve öfkeli yumruklar çılgınca inip kalkıyordu.

Dany arkasını döndü, midesi bulanıyordu. Olay gerçekleşirken korktuğundan fazla korkuyordu şimdi. *Beni öldürebilirdi.*

"Majesteleri." Arştan diz çöktü. "Ben yaşlı bir adamım ve utanç içindeyim. O adam sizi yakalayabilecek kadar yakınınıza asla gelmemeliydi. İhmalkârdım. Sakalı ve saçı yokken onu tanıyamadım."

"Ben de tanımadım." Dany, titremesini durdurmak için derin bir nefes aldı. *Her yer düşmanla dolu.* "Beni çadırıma götür lütfen."

Mormont geldiğinde Dany aslan postuna sarınmıştı, bir kadeh baharatlı şarap içiyordu. "Nehir duvarına baktım," diye başladı Sör Jorah. "Diğerlerinden birkaç metre daha uzun ve onlar kadar sağlam. Ve Meereenliler, siperlerin altına, ateşe vermek üzere bir düzine gemi enkazı bağlamış..."

"Beni Titan Piçi'nin kaçtığına dair uyarabilirdin."

Jorah kaşlarını çattı. "Sizi endişelendirmenin gereksiz olduğunu düşündüm Majesteleri. Onun başı için ödül koydum..."

"Ödülü Beyazsakal'a ver. Mero, Yunkai'den beri bizimleymiş. Sakalını kesmiş ve azatlı kölelerin arasına karışmış, intikam almak için fırsat kollamış. Arştan onu öldürdü."

Sör Jorah yaşlı adama uzun bir bakış attı. "Sopalı bir yaver Braavoslu Mero'yu öldürdü, öyle mi?"

"Sopalı," diye doğruladı Dany, "ama artık yaver değil. Sör Jorah, Arstan'ın şövalye ilan edilmesini istiyorum."

"*Hayır*."

Yüksek sesli ret yeterince şaşırtıcıydı ama daha tuhaf olan, itirazın iki adamdan aynı anda gelmiş olmasıydı.

Sör Jorah kılıcını çekti. "Titan Piçi beş para etmez bir adamdı ve öldürmekte ustaydı. Kimsin sen yaşlı adam?"

"Sizden daha iyi bir şövalye, sör," dedi Arştan buz gibi bir sesle.

Şövalye? Dany'nin kafası karışmıştı. "Bir yaver olduğunu söylemiştin."

"Öyleydim Majesteleri." Arştan dizlerinin üstüne çöktü. "Gençliğimde Lord Swann'm yaverliğini yaptım ve Yargıç Illyrio'nun emriyle Güçlü Belwas'in hizmetine girdim ama bu iki görevin arasındaki yıllarda Batıdiyar'da şövalyeydim. Size yalan söylemedim kraliçem, lâkin sakladığım gerçekler var, bu ve diğer bütün günahlarım için yalnızca affınızı istirham edebilirim." "Hangi gerçekleri sakladın?" Dany bundan hoşlanmamıştı. "Bana anlatacaksın. Şimdi."

Arştan başını eğdi. "Qarth'ta, bana adımı sorduğunuzda, bana Arştan dendiğini söylemiştim. Bu kadarı doğruydu. Belwas ve ben size gelmek için doğuya doğru yolculuk ederken pek çok adam beni bu isimle çağırıyordu. Fakat bu benim gerçek adım değil."

Dany kızgın olduğundan çok şaşkındı. *Beni kandırdı, tıpkı Jorah'ın söylediği gibi ama daha demin hayatımı kurtardı.*

Sör Jorah öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. "Mero sakallarını kesti ama sen sakal bıraktın değil mi? Neden o kadar tanıdık göründüğünü şimdi anlıyorum..."

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Dany sürgün şövalyeye. "Onu defalarca gördüm... genellikle uzaktan, kardeşlerinin yanında dururken ya da bir turnuvada at koştururken. Ama Yedi Krallık'taki her adam Cesur Barristan'ı tanır." Jorah, kılıcının ucunu yaşlı adamın boğazına dayadı. "*Khaleesi*, önünüzde diz çöken adam Sör Barristan Selmy'dir. İşgalci Robert Baratheon'a hizmet etmek için sizin hanedanınıza ihanet eden Kral Muhafızları Lord Kumandanı."

Yaşlı şövalye gözlerini bile kırpmadı. "Karga, kuzguna karasın diyor ve sen ihanetten bahsediyorsun."

"Neden buradasın?" diye sordu Dany. "Eğer Robert, seni beni öldürmen için gönderdiyse neden hayatımı kurtardın?" *İşgalci'ye hizmet etmiş. Rhaegar'ın anısına ihanet etmiş ve Viserys'i sürgünde yaşayıp ölmeye terk etmiş. Ama benim ölmemi isteseydi, sadece kenara çekilmesi yeterdi...* "Şimdi bütün *gerçeği* istiyorum, şövalye onurunla cevap ver, işgalcinin adamı mısın benim mi?"

"Beni kabul ederseniz sizinim." Sör Barristan'm gözlerinde yaş vardı. "Robert'ın affını aldım, evet. Kral Muhafızları'nda ve mecliste ona hizmet ettim. Kral Katili ve en az onun kadar kötü adamlarla birlikte hizmet verdim, giydiğim beyaz pelerini lekeleyen adamlarla birlikte. Bunu hiçbir şey affettiremez. Demir Taht'ta oturan aşağılık çocuk beni bir kenara atmasaydı hâlâ Kral Topraklarinda hizmet veriyor olabilirdim, bunu kabul etmek beni utanca boğuyor. Ama o çocuk, omuzlarıma Beyaz Boğa tarafından serilen pelerini aldığında ve aynı gün beni öldürmeleri için adamlar gönderdiğinde gözlerimdeki perdeyi de kaldırdı. Artık gerçek kralımı bulmam ve onun hizmetinde ölmem

gerektiğini biliyordum...”

“Bu dileği yerine getirebilirim,” dedi Sör Jorah.

“Sessiz ol,” dedi Dany. “Onu dinleyeceğim.”

“Bir hain gibi ölmeliyim belki,” dedi Sör Barristan. “Lâkin öyle öleceksem yalnız ölmemeliyim. Robert’ın affını almadan önce, Üç Dişli Mızrak’ta ona karşı savaştım. Sen mücadelenin diğer tarafındaydın Mormont, değil miydin?” Cevap almak için beklemedi. “Majesteleri, sizi yanılttığım için üzgünüm. Lannisterlar’ın size katıldığımı öğrenmesini engellemek için yaptım, izleniyorsunuz, ağabeyiniz de izleniyordu. Lord Varys yıllar boyunca ağabeyinizin attığı her adımı rapor etti. Küçük konseyde otururken bu çeşit yüzlerce rapor duydum. Ve Khal Drogo’yla evlendiğiniz günden itibaren, yanınızda sırlarınızı satan bir muhbir vardı. Örümcek’e, altın ve vaatler karşılığında fısıltılar veriyordu.”

Kastettiği... hayır olamaz. “Yanılıyorsun.” Dany Jorah Mormont’a baktı. “Ona yanıldığını söyle. Muhbir filan yok. Sör Jorah söyle ona. Biz seninle birlikte Dothrak denizini geçtik, kızıl toprakları geçtik...” Dany’nin kalbi tuzağa düşmüş bir kuş gibi çırpmıyordu. “Söyle ona Jorah. Nasıl yanlış anladığını söyle.”

“Seni Ötekiler alsın Selmy.” Sör Jorah uzunkılıcmı yere attı. “*Khaleesi*, sadece en baştaydı, sizi tanımadan önce... sizi sevmeden...”

“*Tek kelime etmel*” Dany, Jorah’tan uzaklaştı. “*Nasıl yaptın*? İşgalci sana ne vadetti? Altın, altın mı?” Ölümsüzler, Dany’nin iki ihanete daha uğrayacağını söylemişti; biri aşkta, biri altında. “Sana ne vadedildiğini söyle.”

“Varys... eve gidebileceğimi söyledi.” Jorah başını eğdi.

Seni eve ben götürecektim! Ejderhalar Dany’nin öfkesini sezmişti. Viserion kükredi, burnundan gri dumanlar çıktı. Drogon siyah kanatlarıyla havayı dövdü. Rhaegal başını döndürüp alev kustu. *Kelimeyi söyleyip ikisini de yakmalıyım.* Dany’nin güvenebileceği kimse yok muydu? Onu güvende tutacak kimse yok muydu? “Batıdiyar’ın bütün şövalyeleri siz ikiniz kadar sahte mi? Defolun, ejderhalarım ikinizi de kızartmadan önce gidin. Kızartılmış yalancılar nasıl kokar? Esmer Ben’in lağımları kadar iğrenç mi? *Gidin!*”

Sör Barristan ağır ağır ayağa kalktı. İlk kez kendi yaşında görünüyordu. “Nereye gidelim Majesteleri?”

“Cehenneme, Kral Robert’a hizmet etmek için.” Dany, yanaklarındaki sıcak gözyaşlarını hissetti. Drogon kuyruğunu ileri geri sallayarak çığlık attı. “İkinizi de Ötekiler alsın.” *Gidin, ikiniz de sonsuza kadar gidin. Yüzlerinizi bir daha gördüğümde o hain kafalarınızı alacağım.* Ama bu sözleri söyleyemiyordu

Dany. *Bana ihanet ettiler. Ama beni kurtardılar. Ama bana yalan söylediler.* “Gidin...” *Benim ayım, benim güçlü ve öfkeli ayım, onsuz ne yapacağım*? *Ve yaşlı adam, ağabeyimin dostu.* “Gidin... gidin...” *Nereye*?

Ve sonra Dany biliyordu.

TYRION

Tyrion, karısının yumuşak soluklarını dinleyerek karanlıkta giyindi. Birlikte paylaştıkları yatakta yatan Sansa bir şeyler mırıldanıp -belki de bir isimdi ama anlaşılmayacak kadar belirsizdi- diğer yanma döndüğünde, *rüya görüyor,* diye düşündü Tyrion. Karı koca olarak bir evlilik yatağı paylaşıyorlardı ama hepsi buydu. *Gözyaşlarını bile kendine saklıyor.*

Tyrion, Sansa'ya ağabeyinin ölümünden bahsettiğinde keder ve öfke görmeyi beklemişti ama Sansa'nın yüzü öyle ifadesiz kalmıştı ki bir an için kızın anlamadığından korkmuştu. Ancak daha sonra, aralarındaki ağır meşe kapı kapandığında, Tyrion karısının hıçkırıklarını duymuştu. Yanına gitmeyi, onu elinden geldiğince teselli etmeyi düşünmüştü. *Hayır,* diye hatırlatmak zorunda kalmıştı kendine, *bir Lannister'ın tesellisini istemez.* Tyrion'ın yapabildiği tek şey, karısını, Kırmızı Düğün'ün İkizler'den gelen daha çirkin ayrıntılarından esirgemekti. Sansa, ağabeyinin nasıl kesilip parçalara ayrıldığını ya da annesinin cesedinin, Tullyler'in cenaze teamülleriyle vahşice alay eden bir törenle, çırılçıplak bir halde Yeşil Çatal'a atıldığını bilmese de olurdu, Tyrion buna karar vermişti. Sansa'nın ihtiyaç duyduğu son şey kâbuslarının daha çok beslenmesiydi.

Ama bu yeterli değildi. Tyrion, kendi pelerinini Sansa'nm omuzlarına sermiş ve onu koruyacağına dair yemin etmişti. Fakat bu, Freyler'in, Robb Stark'ın ulu kurdunun kafasını kesip delikanlının başsız cesedine dikmesi ve sonra o kafaya bir taç giydirmesi kadar zalim bir şakaydı. Böyle olduğunu Sansa da biliyordu. Tyrion'a bakış şekli, paylaştıkları yatağa yatarken kaskatı kesilmesi... Tyrion, Sansa'nın yanındayken kim ya da *ne* olduğunu bir an için bile unutamıyordu. Sansa'nın unutabildiğinden fazla değil. Kız hâlâ her akşam tanrı korusuna gidiyordu ve Tyrion, karısının onun ölümü için mi dua ettiğini merak ediyordu. Sansa evini, dünyadaki yerini, sevdiği ve güvendiği herkesi kaybetmişti. *Kış geliyor,* diye uyarıyordu Stark sözleri ve kış Starklar için gerçekten gelmişti, intikamla birlikte. *Ama Lannister Hanedanı için yaz ortası. Peki, neden bu kadar çok üşüyorum*?

Tyrion çizmelerini giydi, pelerininin yakasını aslan başı şeklindeki bir broşla bağladı ve meşale ışığıyla aydınlatılmış koridora çıktı. Evliliği için şu kadarı söylenebilirdi; Tyrion'ın Maegor Hisarından kaçmasını sağlamıştı. Tyrion'ın bir karısı ve bir hanesi vardı artık, bu yüzden lord babası, onun daha münasip bir eve ihtiyacı olduğunu kabul etmişti ve Lord Gyles, Mutfak Kalesi'nin tepesindeki dairesinden beklenmedik bir şekilde tahliye edilmişti. Fevkalade bir daireydi; büyük bir yatak odası, kâfi bir çalışma odası, Sansa için bir banyo ve soyunma odası, Pod ve Sansa'nın hizmetçileri için de bitişik hücreleri vardı. Bronn'un, merdivenlerin yanındaki hücresi bir çeşit pencereye bile sahipti. *Tamam, daha çok bir okçu deliği ama içeri ışık alıyor.* Kalenin ana mutfağı avlunun tam karşısındaydı, doğru, lâkin Tyrion mutfağın seslerini ve kokularını, Maegor'ı ablasıyla paylaşmaya yeğ buluyordu. Cersei'yi ne kadar az görse o kadar mutlu bir adam oluyordu.

Hizmetçi hücrelerinin önünden geçerken Brella'nın horlamalarını duydu. Shae, kadının horlamasından şikâyetçiydi ama bu küçük bir bedeldi. Brella'yı Varys tavsiye etmişti; kadın daha önceden Lord Renly'nin şehirdeki hanesini çekip çevirmişti, bu sayede kör, sağır ve dilsiz olmakta büyük tecrübe edinmişti.

Tyrion bir mum yakarak hizmetçi merdivenine döndü ve basamaklardan inmeye başladı. Dairesinin altındaki katlar sessizdi, Tyrion kendininkilerden başka ayak sesi duymuyordu. Aşağı indi, kubbeli çatısı olan karanlık bir mahzene varmak için zemin katına ve daha ötesine. Kalenin çoğu bölümü yer altından birbirine bağlıydı, Mutfak Kalesi de istisna değildi. Tyrion aradığı kapıyı bulana kadar karanlık bir koridor boyunca yürüdü ve kapıdan içeri girdi.

İçeride ejderha kafatasları bekliyordu, Shae de öyle. "Lordumun beni unuttuğunu sanmıştım." Kızın elbisesi, hemen hemen Shae kadar uzun, siyah bir dişin üstünden sarkıyordu, Shae çırılçıplak bir halde ejderhanın çenesinin içindeydi. *Balerion,* diye düşündü Tyrion. Yoksa Vhagar mıydı? Kafatasları birbirine benziyordu.

Kızın sadece görüntüsü bile Tyrion'ı sertleştirmişti. "Çık oradan."

"Çıkmam." Shae en edepsiz gülümsemesiyle gülümsedi. "Lordum beni ejderhanın çenesinden kurtaracak, biliyorum."

Ama Tyrion ejderhaya yaklaştığında Shae öne eğildi ve mumu söndürdü.

"Shae..." Tyrion uzandı fakat Shae kenara kayıp kurtuldu. "Beni yakalamak zorundasın." Kızın sesi Tyrion'm solundan geliyordu. "Lordum küçükken canavarlar ve kızlar oyunu oynamış olmalı."

"Bana canavar mı diyorsun?"

"Ben ne kadar bakireysem sen de o kadar canavarsın," dedi Shae.

Tyrion'ın arkasındaydı, zemindeki ayak sesleri yumuşaktı. "Yine de beni yakalaman gerekecek."

Tyrion sonunda onu yakaladı ama Shae izin verdiği için. Kızı kollarına aldığında, Tyrion ejderha kafataslarının içinde tökezlemekten kızarmış ve nefes nefese kalmıştı. Yüzünde kızın küçük göğüslerini hissettiği anda her şeyi unuttu. Shae'in küçük ve sert göğüs uçları, Tyrion'm dudaklarını ve bir zamanlar burnunun olduğu yerdeki yara izini okşuyordu. Tyrion kızı yere çekti. Tyrion içine girerken, "Benim devim," diye fısıldadı Shae. "Devim beni kurtarmaya geldi."

Sonra, ejderha kafataslarının arasında sarmaş dolaş yatarlarken, Tyrion başını kızın başına dayadı, saçlarının temiz kokusunu içine çekti. "Geri dönmeliyiz," dedi gönülsüzce. "Şafak sökmek üzere. Sansa birazdan uyanır."

"Ona rüya şarabı içirmelisin," dedi Shae. "Leydi Tanda, Lollys'e içiriyor. Karına uyumadan önce bir kadeh rüya şarabı ver. Yatağın içinde, onun yanı başında sevişiriz, uyanmaz bile." Kıkırdadı. "Bir gece bunu yapmalıyız belki de. Lordum bundan hoşlanır mı?" Eli, Tyrion'ın omzunu buldu ve oradaki kasları ovmaya başladı. "Boynun taş kadar sert. Canını sıkan nedir?"

Tyrion burnunun ucundaki parmaklarını göremiyordu, buna rağmen bütün sıkıntılarını parmaklarıyla saymaya başladı. "Karım. Ablam. Yeğenim. Babam. Tyreller." Öbür eline geçti. "Varys. Pycelle. Serçeparmak. Dorne'un Kızıl Yılan'ı." Son parmağına gelmişti. 'Yıkanırken, suyun yüzeyinden bana bakan yüz."

Shae, Tyrion'm kesik ve yaralı burnunu öptü. "Yiğit bir yüz. Nazik ve iyi bir yüz. Keşke şimdi onu görebilseydim."

Dünyanın bütün masumiyeti kızın tatlı sesindeydi. *Masumiyet? Seni aptal, o bir fahişe. Erkeklere dair bildiği tek şey, onların bacaklarının arasındaki parça. Aptal, aptal.* "Senin görmen benim görmemden iyidir." Tyrion doğruldu. "Önümüzde uzun bir gün var. Şu mumu söndürmemeliydin. Kıyafetlerimizi nasıl bulacağız?"

Shae güldü. "Belki de çıplak gitmek zorunda kalırız."

Ve biri bizi görürse lord babam seni asar. Shae'i Sansa'nın hizmetçilerinden biri olarak tutmak, Tyrion'ın kızla konuşurken görülmesine mazaret yaratmıştı ama Tyrion güvende olduklarını düşünerek kendini kandırmıyordu. Varys onu uyarmıştı. "Shae'e sahte bir geçmiş verdim ama bu Lollys ve Leydi Tanda içindi. Ablanız daha kuşkucu biri. Bana Shae hakkında ne bildiğimi soracak olursa..."

"Ona zekice bir yalan söylersin."

“Hayır. Kızın, Yeşil Çatal’daki mücadeleden önce aldığınız ve babanızın kati emrine rağmen Kral Topraklarina getirdiğiniz sıradan bir kamp takipçisi olduğunu söylerim. Kraliçeye yalan söylemem.”

“Ona daha önce yalan söyledin. Bunu kendisine anlatmalı mıyım?”

Hadım iç geçirmişti. “Bu, bıçaktan daha derin keser lordum. Size sadakatle hizmet ettim lâkin mümkün olduğunda ablanıza da hizmet etmeliyim. Eğer onun herhangi bir işine yaramazsam, yaşamama ne kadar izin verir sanıyorsunuz? Beni koruyacak cesur paralı askerlerim yok. İntikamımı alacak yiğit kardeşlerim yok. Kulağıma fısıldayan küçük kuşlarım var sadece. O fısıltılarla, hayatımı her gün yeniden satın almak zorundayım.”

“Senin için ağlamazsam affet lütfen.”

“Ederim ama Shae için ağlamazsam siz de beni affedin. İtiraf ediyorum, o kızda, sizin kadar zeki bir adamın bu kadar aptalca hareket etmesine sebep olan ne var anlamıyorum.”

“Bir hadım olmasaydın anlayabilirdin.”

“Bu mudur? Bir adam ya akla sahip olabilir ya da bacaklarının arasındaki et parçasına ama ikisine birden asla?” Varys hafifçe gülmüştü. “Kesildiğim için müteşşekir olmalıyım belki de.”

Örümcek haklıydı. Tyrion, ejderhaların dadandığı karanlığın içinde el yordamıyla iç çamaşırlarını aradı, kendini berbat hissediyordu. Göze aldığı risk yüzünden davul derisi gibi gergindi ve suçluluk hissi de vardı. *Suçluluk hissimi Ötekiler alsın,* diye düşündü tuniğini giyerken. *Neden suçlu olayım*? *Karım benim hiçbir yerimi istemiyor, bilhassa onu istiyormuş gibi görünen yerimi.* Belki de Sansa’ya Shae’den bahsetmeliydi. Bir metres tutan ilk erkek Tyrion değildi ki. Sansa’nın -aman ne kadar onurlu- babası, kızına piç bir ağabey vermişti. Tyrion’ın bildiği kadarıyla Sansa, kocasının Shae’i becerdiğini öğrenmekten mutluluk duyardı, bu durum Tyrion’ın istenmeyen dokunuşlarını ondan uzak tuttuğu sürece.

Hayır, cesaret edemem. Evlilik yemini var ya da yok, Tyrion karısına güvenemezdi. Sansa bacaklarının arasında bakire olabilirdi ama ihanet konusunda hiç de masum değildi; bir zamanlar öz babasının planlarını Cersei’ye anlatmıştı. Üstelik onun yaşındaki kızlar sır saklamalarıyla meşhur değillerdi.

Tek güvenilir yol Shae’den kurtulmaktı. *Onu Chataya’ya gönderebilirim,* diye düşündü Tyrion gönülsüzce. Shae, istediği bütün ipeklilere ve mücevherlere sahip olurdu orada, ayrıca en nazik soylu müşterilere. Tyrion’ın onu bulduğu zamanki hayatından çok daha iyi bir hayat olurdu bu.

Ya da, eğer Shae ekmeğini yatarak kazanmaktan yorulduysa, Tyrion onun

için bir evlilik ayarlayabilirdi. *Belki Bronn*? Paralı asker, efendisinin tabağındaki artıkları yemekten hiçbir zaman çekinmemişti. Üstelik Bronn bir şövalyeydi artık, Shae bundan daha iyi bir kısmet umamazdı. *Ya da Sör Tallad*? Tyrion, onun Shae'e arzu dolu gözlerle baktığını defalarca görmüştü. *Neden olmasın*? *Tallad uzun boylu, güçlü, eli yüzü düzgün, istidatlı genç bir şövalye.* Ama Tallad, Shae'i, kalede hizmet veren güzel bir leydi hizmetçisi olarak tanıyordu sadece. *Kızla evlenir ve onun bir fahişe olduğunu öğrenirse...*

"Lordum, neredesin? Ejderhalar seni yedi mi?"

"Hayır. Buradayım." Tyrion bir ejderha kafatasını yokladı. "Bir ayakkabı buldum ama senin sanırım."

"Lordumun sesi çok ciddi geliyor. Memnun edemedim mi?" "Hayır," dedi Tyrion fazla ters bir şekilde. "Beni her zaman memnun ediyorsun." *Bizim tehlikemiz de orada işte.* Tyrion böyle zamanlarda Shae'i uzaklara göndermeyi hayal ediyordu ama bu hayal uzun sürmüyordu. Karanlığın içinde kızın belli belirsiz suretini gördü, ince bacağına yün çorabını çekiyordu. *Görebiliyorum.* Mahzen duvarının yukarısındaki dar ve uzun pencerelerden ışık sızıyordu. Karanlığın içinde Targaryenlar'm ejderhaları beliriyordu, siyahın ortasında gri. "Gün çok çabuk geliyor." *Yeni bir gün. Yeni bir yıl. Yeni bir asır. Yeşil Çatal'dan ve Karasu'dan sağ çıktım. Kral Joffrey'nin kahrolası düğününden de çıkarım elbet.*

Shae, ejderhanın dişinden kaptığı elbiseyi giydi. "Önce ben yukarı çıkayım. Brella banyo suyu için yardım ister." Tyrion'a son bir öpücük vermek için öne eğildi. "Lannister devim. Seni çok seviyorum."

Ben de seni seviyorum tatlım. Shae bir fahişe olabilirdi ama Tyrion'ın ona verebildiğinden daha fazlasını hak ediyordu. *Onu Sör Tallad'la evlendireceğim. O düzgün bir adam gibi görünüyor. Ve uzun boylu...*

SANSA

Ne güzel bir rüyaydı, diye düşündü Sansa uyku sersemi bir halde. Kışyarındaydı, Leydi'yle birlikte tanrı korusunda koşuyorlardı. Babası oradaydı, kardeşleri de, hepsi sıcak ve güvendeydi. *Keşke rüyalar gerçek olabilseydi*...

Üstündeki pikeyi kenara attı. *Cesur olmalıyım.* Çektiği işkence yakında bitecekti, öyle ya da böyle. *Leydi burada olsaydı korkmazdım.* Ama Leydi ölmüştü; Robb, Bran, Rickon, Arya, babası, annesi, hatta Rahibe Mordane. *Benden başka herkes öldü.* Sansa bu dünyada yapayalnızdı artık.

Lord kocası yatakta değildi ama Sansa buna alışıktı. Tyrion iyi uyuyamıyordu ve çoğu zaman şafak sökmeden önce kalkıyordu. Sansa onu genellikle çalışma odasında, bir mumun yanında, eski bir parşömenin ya da deri ciltli bir kitabın içinde kaybolmuş halde buluyordu. Bazen, fırından çıkan sabah ekmeklerinin kokusunun peşinden mutfağa gidiyordu Tyrion, bazen de çatı bahçesine çıkıyor ya da Hain Yolu'nda tek başına yürüyordu.

Sansa panjurları açtı, titredi, kollarındaki tüyler ürperdi. Güneş ışığı demetleri doğu semasında biriken bulutları deliyordu. Sabah semasında yüzen iki büyük kaleye benziyordu bulutlar. Sansa, kalelerin taş duvarlarını, kudretli hisarlarını ve burçlarını görebiliyordu. Kulelerde dalgalanan küçük sancaklar, hızla sönükleşen yıldızlara uzanmaya çalışıyordu. Kulelerin arkasında güneş yükseliyordu. Sansa onların siyahtan griye ve pembenin, sarının, kızılın binlerce tonuna devrilmesini izledi. Çok vakit geçmeden rüzgâr, bulutları birbirine karıştırdı ve artık iki yerine tek kale vardı.

Sansa kapının açıldığını duydu, hizmetçiler banyo için sıcak su getirmişti. Kızların ikisi de Sansa'nın hizmetinde yeniydi; Tyrion, daha önceki hizmetçi kadınların Cersei'nin muhbirleri olduğunu söylemişti, tıpkı Sansa'nın her zaman şüphelendiği gibi. "Gelin de bakın," dedi Sansa hizmetçilere. "Gökyüzünde bir kale var."

Kızlar bakmak için geldiler. "Altından yapılmış." Shae'in kısa siyah

saçları ve koyu renk gözleri vardı. Ondan istenen her şeyi yerine getiriyordu fakat bazen Sansa'ya küçümseyici bakışlar atıyordu. "Altından yapılmış bir kale. İşte bu görmekten hoşlanacağım manzara."

"Bir kale, öyle mi?" Brella gözlerini kısmak zorunda kaldı. "Kule devriliyormuş gibi görünüyor. Kale harabeye dönmüş."

Sansa devrilen kuleleri ya da harabeye dönen kaleleri duymak istemiyordu. Panjurları kapadı. "Kraliçenin kahvaltısına bekleniyoruz," dedi. "Lord kocam çalışma odasında mı?"

"Hayır leydim," dedi Brella. "Onu görmedim."

"Babasını görmeye gitmiş olabilir," dedi Shae. "Kral Eli onun tavsiyesine ihtiyaç duymuştur belki."

Brella burnunu çekti. "Leydi Sansa, su soğumadan tekneye girmek istersiniz."

Sansa, elbisesinin Shae tarafından çıkarılmasına izin verdi ve büyük ahşap teknenin içine girdi. Sinirlerini yatıştırmak için bir kadeh şarap içmek istiyordu. Düğün, öğlen vakti şehrin karşı tarafındaki Yüce Baelor Septi'nde gerçekleşecekti. Akşam da taht odasında bir ziyafet verilecekti; bin konuk, yetmiş yedi çeşit yemek, şarkıcılar, hokkabazlar, oyuncular. Ama önce Kraliçe'nin Balo Salonu'nda, yüz küsür şövalye ve lordun yanı sıra, Lannister ve Tyrell erkekleri -Tyrell kadınları kahvaltıyı Margaery'yle yapaçaktı- için kahvaltı vardı. *Beni bir Lannister yaptılar,* diye düşündü Sansa acıyla.

Sansa'nın sırtını yıkayan Brella, Shae'i daha fazla sıcak su getirmesi için gönderdi. "Titriyorsunuz leydim."

"Su yeterince sıcak değil," diye yalan söyledi Sansa. Hizmetçiler Sansa'yı giydirirken Tyrion, peşinde Podric Payne'le ortaya çıktı. "Güzel görünüyorsun Sansa," dedi. Yaverine döndü. "Pod, iyi bir çocuk ol ve bana bir kadeh şarap getir." "Kahvaltıda şarap olacak lordum," dedi Sansa.

"Burada şarap var. Ablamı ayık bir kafayla görmemi beklemiyorsun benden değil mi? Bu yeni bir asır leydim. Aegon'ın Fethi'nden beri üç yüzüncü yıl." Cüce, Podrick'in getirdiği kırmızıyı aldı ve kadehi yukarı kaldırdı. "Aegon'a. Ne şanslı adammış. İki kız kardeş, iki eş ve üç büyük ejderha. Bir adam daha fazla ne isteyebilir?" Ağzını elinin tersiyle sildi.

Sansa, İblis'in kıyafetlerinin lekeli ve dağınık olduğunu fark etti; Tyrion kıyafetleriyle uyumuş gibiydi. "Temiz kıyafetler giyecek misiniz lordum? Yeni takımınız çok hoş."

"*Takım* çok hoş, evet." Tyrion kadehi bir kenara bıraktı. "Gel Pod, beni daha az cüce gösterecek bir giysi bulabilecek miyiz bakalım. Leydi karımı

utandırmak istemem.”

İblis kısa bir zaman sonra geri döndüğünde, yeterince düzgün ve hatta biraz daha uzundu. Podric Payne de üstünü değiştirmişti, ilk kez münasip bir yaver gibi görünüyordu. Gerçi Pod’un burnunun kenarındaki büyük kırmızı sivilce, çocuğun kıyafetindeki fevkalade morun, beyazın ve altın renginin etkisini bozuyordu. *Nasıl da çekingen bir oğlan.* Sansa ilk zamanlarda Tyrion’ın yaverine karşı temkinliydi; o bir Payne’di. Sansa’nın babasının kafasını kesen Sör Ilyn Payne’in kuzeni. Fakat kısa zaman sonra, Pod’un ondan, onun Ilyn Payne’den korktuğu kadar korktuğunu fark etmişti. Sansa ne zaman onunla konuşsa, çocuğun yüzü kırmızının en telaşlı tonuna dönüyordu.

Sansa nazikçe, “Mor, altın ve beyaz, Payne Hanedanı’nın renkleri mi?” diye sordu çocuğa.

“Hayır. Yani evet,” dedi Pod, yüzü kızardı. “Renkler. Armamız mor ve beyaz damalıdır leydim. Altın sikkeler vardır. Karelerin içinde. Mor ve beyaz. İkisi de.” Sansa’nın ayaklarına baktı.

“O sikkelerin ardında bir hikâye var,” dedi Tyrion. “Pod bir gün o hikâyeyi ayaklarına anlatır mutlaka. Lâkin şimdi Kraliçe’nin Balo Salonu’nda bekleniyoruz. Gidelim mi?”

Sansa gitmemek için yalvarmak istiyordu. *Ona midemin bozulduğunu ya da ay kanımın geldiğini söyleyebilirim.* Tekrar yatağa girmek ve cibinliği çekmekten daha çok istediği bir şey yoktu. Gergin bir halde lord kocasının koluna girerken, *Robb gibi cesur olmalıyım*, dedi kendi kendine.

Kraliçe’nin Balo Salonu’nda; soğan, peynir ve dilimlenmiş yumurtanın acı biberle pişirildiği bir Dorne yemeği, böğürtlen ve fındıkla pişirilmiş ballı kek, ekmek parçalarıyla kızartılmış balık çıtın, domuz bifteği ve sonbahar armutlarından oluşan kahvaltıya oturdular. ‘Yetmiş yedi çeşit yemek ikram edilecek bir ziyafetin öncesinde, iştah açmak için böyle sağlıklı bir kahvaltıdan iyisi yok,” dedi Tyrion tabaklar doldurulurken. Yiyeceklerin yanında sürahilerce süt, sürahilerce bal likörü ve tatlı, hafif içimli altın hasat şarabı vardı. Masaların arasında gaydalar, flütler ve kemanlar çalan müzisyenler dolaşıyordu. Sör Dontos süpürge atıyla dörtnala koşuyor, Ay Oğlan yanaklarıyla osuruk sesleri çıkarıp konuklar hakkında kaba şarkılar söylüyordu.

Tyrion, yemeğine neredeyse hiç dokunmadı ama kadehlerce şarap içti. Sansa, Dorne yumurtalarından bir parça denedi ama biberler ağzını yaktı. Bunun dışında meyvelerden, balıktan ve ballı kekten minik ısırıklar aldı. Joffrey’ye her bakışında midesi çalkalanıyordu, bir yarasa yutmuştu sanki.

Yemekler kaldırıldığında, kraliçe, Margaery’nin omuzlarına serilecek

evlilik pelerinini resmi bir şekilde Joff a sundu. “Bu, Robert beni kraliçesi olarak aldığında giydiğim pelerin, annem Leydi Joanna’nın lord babamla evlendiği gün giydiği pelerin.” Sansa pelerinin eski püskü göründüğünü düşündü, o kadar çok kullanıldığı içindi belki.

Sonra hediye zamanı geldi. Geline ve damada düğün sabahında hediye vermek bir Menzil teamülüydü. Gelinle damat, düğünün ertesi günü bir çift olarak daha çok hediye alacaklardı ama bugünkü hediyeler şahıslarına aitti.

Joffrey, Jalabhar Xho’dan, altın ağacından yapılmış bir büyük yay ve yeşil kırmızı tüylerle dengelenmiş uzun oklarla dolu bir sadak; Leydi Tanda’dan bir çift yumuşak binici çizmesi; Sör Kevan’dan, kırmızı deriden yapılmış olağanüstü bir mızrak müsabakası eyeri; Dornelu Prens Oberyn’den, kırmızı altından akrep şeklinde dökülmüş bir broş; Lord Mathis Rowan’dan ipek bir turnuva çadırı aldı. Lord Paxter Redwyne, o esnada Arbor’da inşa edilmekte olan iki yüz kürekli bir savaş kadırgasının ahşap modelini getirdi. “Majesteleri memnun kalırsa, kadırganın adı *Kral Joffrey’nin Hamaseti* olacak,” dedi ve Joffrey gerçekten memnun kaldığını gösterdi. “Hain amcam Stannis’i öldürmek üzere Ejderha Kayasına yelken açtığımda, bu kadırgayı amiral gemim yapacağım.”

Bugün nazik kral rolü oynuyor. Joffrey, kendisine yakıştığında kibar olabiliyordu, Sansa bunu biliyordu, fakat kibar olmak Joffrey’nin üstüne gün geçtikçe daha az yakışıyordu. Nitekim Tyrion ona kendi hediyesini verdiği anda Joffun bütün nezaketi kayboldu: *Dört Kralın Hayatı* isimli, deri ciltli, olağanüstü süslemelerle bezenmiş eski bir kitap. Kral, hiç ilgi göstermeden kitabın sayfalarını çevirdi. “Peki bu nedir dayı?”

Bir kitap. Joffrfey kitap okurken o solucanımsı şişman dudaklarını kıpırdatıyor mudur diye merak etti Sansa.

“Genç Ejderha Daeron, Kutsanmış Baelor, Değersiz Aegon ve İyi Daeron’ın, Yüce Üstat Keath tarafından yazılmış saltanat tarihleri,” dedi Sansa’nın minik kocası.

“Her kralın okuması gereken bir kitap Majesteleri,” dedi Sör Kevan.

“Babamın kitaplara ayıracak vakti yoktu.” Joffrey kitabı masanın karşısına itti. “Daha az okusaydın şimdiye kadar Leydi Sansa’nın karnında bir bebek olabilirdi dayı.” Kral güldü... ve kral güldüğünde bütün meclis onunla birlikte gülerdi. “Üzülme Sansa,” dedi Joffrey. “Kraliçe Margaery’yi hamile bırakır bırakmaz senin yatak odanı ziyaret edeceğim ve minik dayıma bu işin nasıl yapıldığını göstereceğim.”

Sansa kızardı. Onun söyleyebileceği şeylerden korkarak endişeyle

Tyrion'a baktı. Onların düğün ziyafetinde yaşanan yatağa sokma meselesi kadar çirkinleşebilirdi bu durum. Ama bu kez cüce, ağzını kelimeler yerine şarapla doldurdu.

Lord Mace Tyrell hediyesini vermek üzere öne çıktı: Süslü ve kıvrımlı iki kulbu, değerli taşlarla pırıldayan yedi yüzü olan, doksan santim uzunluğunda altın bir kadeh. "Majestelerinin yedi krallığı için yedi yüz," diye açıkladı gelinin babası. Konuklara, yedi yüzün her birinin bir büyük hanedanın armasını taşıdığını gösterdi: Yakut aslan, zümrüt gül, akik geyik boynuzu, gümüş alabalık, yeşim kartal, opal güneş ve inci ulu kurt.

"Fevkalade bir kadeh," dedi Joffrey, "fakat kurdu çıkarıp yerine mürekkep balığı koymalıyız sanırım."

Sansa bunu duymamış gibi yaptı.

"Margaery ve ben ziyafette adamakıllı içeceğiz kayınbaba." Joffrey, herkesin hayranlık duyması için kadehi başının üzerine kaldırdı.

"Lanet olası şeyin boyu benim boyum kadar," diye mırıldandı Tyrion. "Joffrey yarım kadehte sarhoş olup devrilir."

Güzel, diye düşündü Sansa. *Bakarsın boynunu kırar.*

Lord Tywin, krala kendi hediyesini vermek için son ana kadar bekledi: Bir uzunkılıç. Kılıcın kını kiraz ağacından, altından, yağlı kırmızı deriden yapılmış ve altın aslan başlarıyla süslenmişti. Sansa, aslanların yakut gözleri olduğunu gördü. Joffrey kılıcı kınından çıkarıp başının üzerine kaldırırken balo salonundan çıt çıkmıyordu. Çeliğin üstündeki kırmızı ve siyah hareler sabah ışığında pırıldıyordu.

"Fevkalade," dedi Mathis Rowan.

"Hakkında şarkı söylenecek bir kılıç, efendimiz," dedi Lord Redwyne.

"Bir *kral kılıcı*," dedi Sör Kevan Lannister.

Kral Joffrey, hemen şimdi ve oracıkta birini öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu, çok heyecanlıydı. Kılıcı havaya savurdu ve güldü. "Büyük bir kılıcın büyük bir ismi olmalı lordlarım! Ona ne ad vereyim?"

Sansa, Arya'nın Uç Dişli Mızrak'a attığı Aslan Dişi'ni hatırladı. Ve Yürekyiyen'i. Joffrey mücadeleden önce, Sansa'yı o kılıcı öpmeye zorlamıştı. Joffrey'nin Margaery'den bu kılıcı öpmesini isteyip istemeyeceğini merak etti Sansa.

Konuklar yeni bıçak için isimler bağırıyordu. Joffrey hoşlandığı ismi duymadan önce onlarcasını reddetti. *"Dul Feryadıl"* diye bağırdı. "Evet! Sayısız dul da yaratacak!" Kılıcı tekrar savurdu. "Ve Stannis amcamla yüzleştiğimde, Dul Feryadı onun sihirli kılıcını temizce ikiye ayıracak." Joff, bir aşağı darbe

denedi, Sör Balon Swann geriye doğru telaşlı bir adım atmak zorunda kaldı, adamın yüzündeki ifade bütün salon boyunca yankılanan kahkahalara sebep oldu.

"Dikkat edin Majesteleri," diye uyardı Sör Addam Marbrand, kralı. "Valyria çeliği tehlikeli bir şekilde keskindir."

"Hatırlıyorum." Joffrey, Dul Feryadı'm vahşi bir çift el vuruşuyla Tyrion'm hediye ettiği kitabın üstüne indirdi. Ağır deri kapak tek darbede parçalandı. "Keskin! Size söyledim, Valyria çeliğine yabancı değilim." Kaim cildi parçalamak için bir düzine darbe daha gerekti, Joffrey işini bitirdiğinde nefes nefeseydi. Sansa, kocasının öfkesiyle mücadele ettiğini hissedebiliyordu. Sör Osmund Karakazan bağırdı, "O şeytani kenarı asla bana doğru doğru çevirmeyin efendimiz."

"Bana asla bir sebep vermediğinizden emin olun sör." Joffrey, *Dört Kralın Hayatının* parçalarını kılıcının ucuyla masadan aşağı savurdu ve kılıcı kınına geri soktu.

"Majesteleri," dedi Sör Garlan Tyrell, "muhtemelen bilmiyordunuz. Bütün Batıdiyar'da, bu kitabın bizzat Kaeth'in eliyle süslenmiş sadece dört nüshası vardı."

"Artık üç nüshası var." Joffrey, yeni kılıç kemerini takmak için eskisini çıkardı. "Sen ve Leydi Sansa bana daha iyi bir hediye borçlusunuz İblis dayı. Bu hediye parçalara ayrıldı."

Tyrion, birbirinden farklı renklerdeki gözleriyle yeğenine baktı. "Bir bıçağa ne dersiniz efendimiz? Kılıcınıza uyacak bir bıçak. Aynı kaliteli Valyria çeliğinden yapılmış bir hançer... diyelim ki, kabzası ejderha kemiğinden?"

Joff, Tyrion'a keskin bir bakış attı. "Sen... evet, kılıcıma uyacak bir hançer, güzel." Başıyla onayladı. "Kabzası altın olsun... yakut kakmalı. Ejderha kemiği fazla sade."

"Nasıl arzu ederseniz Majesteleri." Tyrion bir kadeh daha şarap içti. Sansa'ya gösterdiği ilgiye bakılırsa, çalışma odasında tek başına oturuyor da olabilirdi ama gitme vakti geldiğinde Sansa'nın elini tuttu.

Sansa ve Tyrion avluyu geçerken Dorne Prensi Oberyn yanlarına geldi, kolunda siyah saçlı metresi vardı. Sansa meraklı gözlerle kadını süzdü. Kadın alt tabakadan geliyordu, evli değildi ve prens için iki piç kız doğurmuştu ama kraliçenin gözlerinin içine bakmaktan dahi korkmuyordu. Shae, Ellaria'nın Lysli bir aşk tanrıçasına taptığını söylemişti. "Prens onu bulduğunda kadın neredeyse bir fahişeymiş leydim," demişti hizmetçi "ve şimdi neredeyse bir prenses." Sansa, Dornelu kadına ilk kez bu kadar yakın oluyordu. *Gerçekten güzel*

sayılmaz, diye düşündü, *ama bu kadında gözü cezbeden bir şeyler var.*

"Bir keresinde, *Dört Kralın Hayatının* Hisar'daki nüshasını görmek gibi büyük bir talihe nail olmuştum," diyordu Prens

Oberyn, Tyrion'a. "Süslemeler fevkaladeydi lâkin Kaeth, Kral Viserys'i ziyadesiyle nazik anlatmış."

Tyrion prense sert bir bakış attı. "Ziyadesiyle nazik? Bana kalırsa Viserys'i utanç verecek ölçüde küçültmüş. Kitabın adı *Be*j *Kralın Hayatı* olmalıydı."

Prens güldü. "Viserys en fazla on beş gün hüküm sürdü."

"Bir yıldan uzun hükmetti," dedi Tyrion.

Oberyn omuz silkti. "Bir yıl ya da on beş gün, ne fark eder? Tahtı almak için öz yeğenini zehirledi ve aldıktan sonra hiçbir şey yapmadı."

"Baelor kendini açlıktan öldürdü, oruç tutarak," dedi Tyrion. "Amcası ona El olarak sadakatle hizmet etti, ondan önce Genç Ejderha'ya hizmet ettiği gibi. Viserys sadece bir yıl hüküm sürmüş olabilir fakat diyarı on beş yıl boyunca o yönetti, o sırada Daeron savaşmakla, Baelor da dua etmekle meşguldü." Yüzünü buruşturdu. 'Yeğenini ortadan kaldırmış olsa bile, onu suçlayabilir misiniz? Biri, diyarı Baelor'un aptallıklarından korumak zorundaydı."

Sansa çok şaşırmıştı. "Ama Kutsanmış Baelor büyük bir kraldı. Dorne'la barış yapmak için Kemik Yolu'nu yalın ayak yürüdü ve Ejderha Şövalyesi'ni bir yılan çukurundan kurtardı. Çok saf ve kutsal bir adam olduğu için yılanlar ona saldırmadı."

Prens Oberyn gülümsedi. "Eğer bir yılan olsaydınız leydim, Kutsanmış Baelor gibi kansız bir sopayı ısırmak ister miydiniz? Ben olsam dişlerimi daha sulu biri için saklardım..."

"Prensim sizinle dalga geçiyor Leydi Sansa," dedi Ellaria Kum denen kadın. "Şarkıcılar, yılanların Baelor'u ısırmadığını söylemekten hoşlanır ama gerçek çok farklıdır. Elli kez ısırıldı ve bu yüzden ölmeliydi."

"Baelor ölseydi Viserys onlarca yıl hüküm sürerdi," dedi Tyrion, "ve Yedi Krallık çok daha iyi bir hizmet alırdı. Bazıları, Baelor'un onca zehir yüzünden aklını kaybettiğine inanır."

"Evet," dedi Prens Oberyn, "ama şu sizin Kızıl Kale'de hiç yılan görmedim. Joffrey için neler düşünüyorsunuz?"

"Düşünmemeyi tercih ediyorum." Tyrion başını sertçe eğdi. "Müsaadeniz olursa, arabamız bekliyor." Tyrion, Sansa'nın arabaya binmesine yardım etti ve onun ardından sakar hareketlerle kendi tırmandı. "Lütfen perdeleri kapat

leydim.”

“Kapatmasak olmaz mı lordum?” Sansa perdelerin ardında kapalı kalmak istemiyordu. “Gün çok güzel.”

“Kral Topraklarının iyi insanları arabaya pislik atabilir, içinde beni görürlerse, ikimize de bir iyilik yap leydim. Perdeleri kapat.”

Sansa söyleneni yaptı. Arabanın içindeki hava ısınıp ağırlaşırken sessizce oturdular. “Kitabınız için üzüldüm lordum,” demeye zorladı Sansa kendini.

“O Joffrey’nin kitabıydı. Onu okusaydı birkaç şey öğrenebilirdi.” Tyrion’ın sesi, aklı başka yerdeymiş gibi geliyordu. “Daha iyi bilmeliydim. Görmeliydim... onca şey.”

“Belki hançer onu daha çok memnun eder.”

Cüce yüzünü buruşturduğunda yara izi gerilip büküldü. “Çocuk bir hançeri hak etti değil mi?” Şükürler olsun ki Tyrion, Sansa’nın cevabı için beklemedi. “Joff, Kışyarı’nda ağabeyin Robb’la tartışmıştı. Söyle bana, Majesteleriyle Bran arasında da tatsızlık var mıydı?”

“Bran?” Soru, Sansa’nın aklını karıştırdı. “Bran düşmeden önce mi demek istiyorsunuz?” Sansa geçmişi hatırlamaya çalıştı. Her şey çok uzun zaman önce olmuştu. “Bran tatlı bir çocuktu. Herkes onu severdi. O ve Tommen ahşap kılıçlarla dövüşmüştü, hatırlıyorum ama sadece oyun oynuyorlardı.”

Tyrion karamsar sessizliğine geri döndü. Sansa dışarıdan gelen zincir şıngırtılarını duyabiliyordu; yivli kapı yukarı çekiliyordu. Bir an sonra bir bağırma sesi geldi ve araba sallanarak hareket etmeye başladı. Dışarıdaki manzaradan yoksun kalan Sansa, kucağında birleştirdiği ellerine bakmayı tercih etti, kocasının rahatsız edici bakışlarının farkındaydı. *Bana neden böyle bakıyor*?

“Kardeşlerini seviyordun, benim Jaime’yi sevdiğim kadar.” *Beni haince konuşturmak için kurulmuş bir Lannister tuzağı mı bu*? “Benim kardeşlerim haindi ve hain mezarlarını boyladılar. Böylelerini sevmek ihanettir.”

Sansa’nın minik kocası güldü. “Robb, meşru kralına karşı silahla ayaklandı. Bu eylem onu kanunların önünde hain yapar. Diğer kardeşlerin hainliğin ne olduğunu bilemeyecek kadar küçük yaşta öldüler.” Tyrion burnunu ovdu. “Sansa, Kışyarında Bran’a ne olduğunu biliyor musun?”

“Bran düştü. Sürekli bir şeylere tırmanıyordu ve sonunda düştü. Düşeceğinden her zaman korkuyorduk. Ve Theon Greyjoy onu öldürdü, fakat bu daha sonraydı.”

“Theon Greyjoy.” Tyrion iç geçirdi. “Leydi annen beni suçlamıştı... neyse, seni çirkin detaylarla üzmeyeceğim. Beni haksız yere suçlamıştı. Ben

kardeşin Bran’a asla zarar vermedim. Ve sana vermeye de niyetim yok.”

Ne söylememi istiyor? “Bunu bilmek güzel lordum.” Tyrion ondan bir şey istiyordu fakat Sansa ne olduğunu bilmiyordu. *Aç bir çocuk gibi görünüyor ama benim ona verecek yiyeceğim yok. Neden beni rahat bırakmıyor*?

Tyrion tekrar yarasını ovuşturdu, insanın gözünü Tyrion’ın çirkin yüzüne çeken çirkin bir alışkanlıktı bu. “Bana Robb’un ya da leydi annenin nasıl öldüğünü hiç sormadın.”

“Ben... bilmemeyi tercih ederim. Bilirsem kötü rüyalar görürüm.”

“O halde başka bir şey söylemeyeceğim.”

“Çok... çok naziksiniz.”

“Ah evet,” dedi Tyrion. “Ben nezaketin ta kendisiyim. Ve kötü rüyaları iyi bilirim.”

TYRION

Lord Tywin'in İnanç'a verdiği yeni taç, ayak takımı tarafından parçalanandan iki kat daha uzundu; kristalin ve örgü altının haşmeti. Yüce Rahip başını her oynattığında etrafa gökkuşağı ışıkları saçılıyordu. Tyrion, bu ağırlığa dayanabilen rahibi takdir etmek zorundaydı. Ve hatta, Anne ve Baba'nın altın yaldızlı uzun heykellerin arasında duran Joffrey ve Margaery'nin muhteşem bir çift oluşturduğunu da kabul etmek mecburiyetindeydi.

Gelin, fildişi ipek ve Myr danteli içinde güzeldi. Elbisesinin etekleri, küçük incilerin arasına serpiştirilmiş çiçek desenleriyle süslenmişti. Margaery, Renly'nin dulu olarak Baratheon Hanedanının altın ve siyah renklerini giyebilirdi ama Lannisterlar'a, yeşil kadifenin üstüne dikilmiş yüzlerce altın dokuma gülden oluşan bir bakire pelerininin içinde, bir Tyrell olarak gelmişti. Tyrion, kızın gerçekten bakire olup olmadığını merak etti. Joffrey'nin *aradaki farkı bildiği yok gerçi.*

Geyik boynuzlu ve aslanlı armayla süslenmiş kıpkırmızı kadife pelerinin altına giydiği koyu gül rengi takımın içinde kral da gelin kadar muhteşem görünüyordu. Altın rengi buklelerinin üstüne altın tacını yerleştirmişti. *O lanet olası tacı onun için ben korudum.* Tyrion rahatsız bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğer ayağına verdi. *Çok fazla şarap.* Kızıl Kale'den ayrılmadan önce su dökmeyi akıl etmeliydi. Shae'le geçirdiği uykusuz gece de kendini hissettirmeye başlamıştı fakat Tyrion'ın en çok istediği şey kahrolası soylu yeğenini boğmaktı.

Valyria çeliğine yabancı değilim, diye böbürlenmişti çocuk. Rahipler, Yukarıdaki Baba'nın hepimizi nasıl yargıladığını anlatır dururdu. *Eğer Baba şimdi Joffrey'nin üstüne devrilir ve onu bir bok böceği gibi ezerse buna inanabilirim.*

Tyrion bunu uzun zaman önce görmeliydi. Jaime kendi cinayetini kendi işlerdi, asla başka adam göndermezdi. Cersei, izi sürüldüğünde onu işaret edecek bir bıçak kullanmayacak kadar kurnazdı. Ama Joff, o kibirli, habis, aptal, küçük sefil...

Tyrion, Kışyarı kütüphanesinin dış merdivenlerinden aşağı indiği ve Prens Joffrey'le Tazı'yı kurtları öldürmekle ilgili şakalaşırken bulduğu o soğuk

sabahı hatırladı. *Bir kurdu öldürmek için bir köpek gönder,* demişti Joffrey. Ama Joffrey bile, Sandor Clegane'e Eddard Stark'ın oğlunu öldürmesini emredecek kadar aptal değildi; Tazı, Cersei'ye giderdi. Joffrey, maşasını, kuzeye doğru ilerleyen kral kafilesinin peşine takılan sefil sürünün içinde, hürsüvarilerin, tacirlerin ve kamp takipçilerinin arasında bulmuştu. *Bir prensin takdiri ve birkaç sikke için hayatım tehlikeye atmayı göze alan değersiz bir yarım akıllı.* Bran'ın boğazını kesmeden önce Robert'ın Kışyarı'ndan ayrılmasını beklemenin kimin fikri olduğunu merak etti Tyrion. *Büyük ihtimalle Joffun. Bu fikrin, kurnazlığın zirvesi olduğunu düşündü şüphesiz.*

Tyrion, prensin kendi hançerinin mücevherli bir kabzası ve altın kakmalı bir bıçağı olduğunu hatırlar gibiydi. Joff o hançeri kullanacak kadar aptalca davranmamıştı en azından. Bunun yerine babasının silahlarını karıştırmıştı. Robert Baratheon dikkatsizce cömert bir adamdı ve oğluna onun istediği her hançeri verebilirdi... ama Tyrion, Joffun hançeri aşırdığını tahmin ediyordu. Robert, Kışyarina, şövalyelerden ve hizmetlilerden oluşan bir kuyruk, devasa bir araba ve bir yük vagonuyla gelmişti. Hiç şüphe yok ki vazifeşinas bir hizmetkâr, Robert'ın silahlardan birini arzu etme ihtimaline karşı, kralın silahlarının da kralla birlikte geldiğinden emin olmuştu.

Joff'un seçtiği hançer iyi ve sadeydi. Altın süslemesi, kabzasında mücevheri, bıçağında gümüş kakması yoktu. Kral Robert o hançeri asla kullanmıyordu, büyük ihtimalle böyle bir şeye sahip olduğunu bile unutmuştu. Ama Valyria çeliği ölümcül derecede keskindi... deriyi, eti ve kası tek darbede biçip geçecek kadar keskin. *Valyria çeliğine yabancı değilim,* demişti Joff. Ama yabancıydı, değil mi? Aksi takdirde Serçeparmak'ın hançerini seçecek kadar aptalca davranmazdı.

Joff un bunu *neden* yaptığı Tyrion için hâlâ muammaydı. *Sadece zalimlikti belki*? Joff da fazlasıyla zalimlik vardı. Tyrion, içtiği bütün şarabı kusmamak ve pantolonuna işememek için çabalıyordu. Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Kahvaltıda dilini tutmak zorunda kalmıştı. *Oğlan bildiğimi biliyor. Yemin ederim ki şu büyük ağzım ölümüm olacak.*

Yedi yemin verildi, yedi dua okundu ve yedi vaat mübadele edildi. Düğün şarkısı söylendiğinde ve evliliğe itiraz eden kimse çıkmadığında pelerinleri değiş tokuş etme vakti geldi. Tyrion, ağırlığını bir bodur bacağından diğerine verdi, babasının ve Kevan amcasının arasından töreni görmeye çalıştı. *Eğer tanrılar iyiyse Joff bu işi eline yüzüne bulaştırır.* Öfkesini gözlerinden okumasın diye Sansa'ya bakmıyordu. *Eğilebilirdin seni tanrının belası. O kaskatı Stark dizlerini biraz bükmek ve gururumun birazını korumama izin*

vermek çok mu zordu ?

Joffrey, kardeşi Tommen'dan aldığı katlanmış gelin pelerinini gösterişli bir şekilde silkelerken, Mace Tyrell, kızının bakire pelerinini nazikçe çıkardı. On üç yaşındaki çocuk kral, on altı yaşındaki gelin kadar uzundu; karısının boyuna yetişmek için bir soytarının sırtına çıkmasına gerek yoktu. Joffrey, kırmızı ve altın renkli pelerini Margaery'nin omuzlarına serdi ve pelerinin yakasını bağlamak için öne eğildi. Ve Margaery, bu kadar kolay bir şekilde babasının korumasından kocasının korumasına geçti. *Peki onu Joff'tan kim koruyacak*? Tyrion, diğer Kral Muhafızlarıyla birlikte duran Çiçek Şövalyesine baktı. *Kılıcınızı keskin tutsanız iyi olur Sör Loras.*

"Bu öpücükle aşk yemini veriyorum!" diye duyurdu Joffrey çınlayan bir tonla. Margaery aynı sözleri tekrarladığında, Joffrey kızı kendine çekti ve onu uzun uzun öptü. Yüce Rahip, Baratheon ve Lannister Hanedanlarından Joffrey'yi ve Tyrell Hanedanından Margaery'yi resmi olarak tek beden, tek yürek, tek ruh ilan ederken, rahibin başındaki taçta bir kez daha gökkuşağı ışıkları dans etti.

Güzel, bu iş bitti. Şimdi kahrolası kaleye dönelim de işeyebileyim.

Septten çıkmak için sıralanan düğün alayının başında, beyaz pullu zırhlar ve kar beyazı pelerinler giyen Sör Loras ve Sör Meryn vardı. Onların arkasından, bir sepetin içinden gül yaprakları saçarak kral ve kraliçenin önünde yürüyen Prens Tommen geliyordu. Kraliyet çiftini, Kraliçe Cersei ve Lord Tyrell takip ediyordu, peşlerinde gelinin annesi ve Lord Tywin vardı, kol kola yürüyorlardı. Onların arkasında yalpalayarak yürüyen Diken Kraliçesinin tek eli bastonunda, tek eli Sör Kevan Lannister'ın kulundaydı. Diken Kraliçesinin ikiz muhafızları, kadının düşme ihtimaline karşı yakın takipteydi. Daha sonra Sör Garlan Tyrell ve leydi karısı geliyordu. Ve sonunda, sıra Tyrion'la Sansa'ya geldi.

"Leydim." Tyrion kolunu Sansa'ya uzattı. Sansa vazifeşinas bir şekilde kocasının koluna girdi ama birlikte koridor boyunca yürürlerken Tyrion karısının katılığını hissedebiliyordu. Sansa bir kez bile gözlerini aşağı indirip ona bakmıyordu.

Tyrion, henüz kapıya bile varmadan dışarıdaki tezahürat seslerini duydu, insanlar Margaery'yi öyle çok seviyordu ki Joffrey'yi tekrar sevmeye bile gönüllüydüler. Margaery bir zamanlar Renly'ye aitti; bu insanları, onları kurtarmak için makberden çıkıp gelecek kadar çok seven genç ve yakışıklı prense. Margaery'yle birlikte Yüksek Bahçe'nin cömertliği de gelmişti, Gül Yolu'ndan güneye akmıştı cömertlik. Ama bu aptallar, Gül Yolu'nu en başta

kapatanın ve o kanlı kıtlığı başlatanın bizzat Mace Tyrell olduğunu unutmuş gibi görünüyorlardı.

Septin kapısından serin sonbahar havasına çıktılar. “Asla kaçamayacağımızdan korkmuştum,” dedi Tyrion.

Sansa’nın Tyrion’a bakmaktan başka şansı yoktu artık. “Ben... evet lordum. Dediğiniz gibi.” Üzgün görünüyordu. “Lâkin güzel bir törendi.”

Bizimkinin tersine. “Uzundu. Bu kadarını söyleyebilirim. Adamakıllı işemek için kaleye dönmeliyim.” Tyrion burun kökünü ovuşturdu. “Keşke beni şehirden uzaklaştıracak bir görev bulsaydım. Serçeparmak zeki bir adam.”

Kral Muhafızları tarafından çevrilmiş olan Joffrey ve Margaery, geniş mermer meydana bakan basamakların en tepesinde duruyordu. Sör Addam’m komutasındaki altın pelerinliler, Kral Kutsanmış Baelor’un heykelinin hamiyetperver bir edayla yukarıdan seyrettiği kalabalığı geride tutuyordu. Tyrion’ın, yeni evli çifti kutlamak üzere diğerleriyle birlikte sıraya girmekten başka seçeneği yoktu. Margaery’nin parmaklarını öptü ve kıza mutluluklar diledi. Şükürler olsun ki arkadaki insanlar kendi sıralarını bekliyordu, Tyrion’la Sansa fazla oyalanmak zorunda kalmadılar.

Arabaları güneşin altındaydı, bu yüzden içerisi epey ısınmıştı. Araba hareket ettiğinde, Tyrion başım koluna dayayıp uzandı.

Sansa, gözlerini ellerine dikerek oturdu. *En az Tyrell kızı kadar güzel.* Saçları sonbahar kızılıydı, gözleri koyu Tully mavisi. Keder, acılı ve hassas bir ifade vermişti yüzüne ve bu ifade onu daha güzel yapmıştı. Tyrion ona uzanmak istedi, onun nezaket kalkanını kırmak. Tyrion’ı konuşturan bu istek miydi? Yoksa aklını idrar kesesindeki şişkinlikten uzaklaştırma ihtiyacı mı?

‘Yollar tekrar güvenli hale geldiğinde Casterly Kayası’na yolculuk edebileceğimizi düşündüm. *Joffrey’den ve ablamdan uzağa.* Tyrion, Joffrey’nin *Dört Kralın Hayatı’na* yaptığı şeyi düşündükçe daha huzursuz oluyordu. *Orada bir mesaj vardı, ah evet.* “Sana Altın Galeri’yi, Aslan Ağzı’nı ve küçük birer çocukken Jaime’yle oyunlar oynadığımız Kahramanlar Salonu’nu göstermek beni mutlu eder. Denizin kalenin altına girdiği yerden gelen gümbürtüleri duyabilirsin...”

Sansa başını ağır ağır kaldırdı. Tyrion onun ne gördüğünü biliyordu; şişkin ve hayvani bir alın, bir burun kökü, pembe ve eğri büğrü bir yara izi ve birbirinden farklı renklerdeki gözler. Sansa’nın gözleri kocamandı, maviydi ve boştu. “Lord kocamın arzu ettiği her yere giderim.”

“Bu yolculuğun seni memnun edeceğini ummuştum leydim.”

“Lordumu memnun etmek beni memnun eder.”

Tyrion’ın ağzı gerildi. *Sen ne zavallı bir adamsın. Aslan Ağzı’yla ilgili gevezelik etmenin onu gülümseteceğini mi sandın*? *Bir kadını altından başka bir şeyle gülümsettiğin oldu mu hiç*? “Hayır, aptalca bir fikirdi. Kaya’yı yalnızca bir Lannister sevebilir.”

“Evet lordum. Nasıl isterseniz.”

Tyrion, sıradan insanların Kral Joffrey’nin adını bağırdığını duyabiliyordu. *O zalim çocuk üç yıl içinde yetişkin bir erkek olacak, meşru hakkını yönetecek... ve başında azıcık akıl olan bütün cüceler Kral Toprakları’nın çok uzağına kaçacak.* Belki Eski Şehir. Hatta belki Özgür Şehirler. Tyrion her zaman Braavos’un Titanı’nı görmek istemişti. Belki Sansa’yı da mutlu ederdi bu. Nazik bir sesle Braavos’tan bahsetti ve bir zamanlar üstünde yürüdüğü Sur kadar buzlu ve teslim olmaz bir nezaket duvarıyla karşılaştı. Bu duvar Tyrion’ı bezdirmişti.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde geçirdiler. Tyrion bir süre sonra Sansa’nm bir şey söylemesini umarken buldu kendini, herhangi bir şey, küçücük bir kelime ama Sansa hiç konuşmadı. Araba kalenin avlusunda durduğunda, Tyrion bir seyisin yardımıyla aşağı indi. “Bir saat sonra ziyafette olmamız gerekiyor leydim. Birazdan sana katılacağım.” Uyuşmuş bacaklarıyla uzaklaştı. Avlunun karşısından, Margaery’nin nefes nefese kahkahalarını duyabiliyordu, Joffrey onu eyerinden indiriyordu. *Joffrey bir gün Jaime kadar uzun olacak,* diye düşündü *ve ben onun ayaklarının altındaki cüce olarak kalacağım. Ve bir gün Joffrey beni daha da kısa boylu yapmak isteyecek...*

Tyrion bir tuvalet buldu ve sabah şarabını mesanesinden boşaltırken minnetle iç geçirdi, işemenin, bir kadına sahip olmak kadar güzel olduğu zamanlar vardı ve bu onlardan biriydi. Tyrion şüphelerinden ve günahlarından da bu kadar kolay arınabilmek isterdi.

Podric Payne, Tyrion’ın dairesinin kapısında bekliyordu. ‘Yeni takımınızı çıkardım. Burada değil. Yatağınızın üstünde. Yatak odasında.”

“Evet, yatağı yatak odasında tutuyoruz.” Ziyafet için hazırlanan Sansa odada olmalıydı. *Shae de öyle.* “Pod, şarap.”

Tyrion şarabını pencere sekisine oturarak içti, aşağıdaki mutfakların karmaşasını düşündü. Güneş, kale duvarının tepesine dokunmamıştı henüz ama Tyrion pişen ekmeklerin ve kızaran etlerin kokusunu alabiliyordu. Beklentilerle dolu konuklar birazdan taht odasına akın edecekti; şarkıların ve ihtişamın akşamı olacaktı bu. Bu akşam sadece Yüksek Bahçe ile Casterly Kayasını evlendirmek için değil, bu iki hanedanın zenginliğini ve kuvvetini, Joffrey’nin hükümranlığına hâlâ karşı olmayı düşünebilecek herkese bir ders olarak

göstermek için tertip edilmişti.

Lâkin Stannis Baratheon ve Robb Stark'ın başına gelenlerden sonra kim Joffrey'nin hükümranlığına itiraz edecek kadar çılgın olabilirdi şimdi? Nehir topraklarında hâlâ kavga vardı fakat çemberler her yerde daralıyordu. Sör Gregor Clegane, Üç Dişli Mızrak'ı geçmiş ve yakut geçidi almıştı, bunun ardından Harrenhal'u neredeyse hiç uğraşmadan ele geçirmişti. Denizgözcüsü, Kara Wälder Frey'e teslim olmuştu. Lord Randyll Tarly, Bakire Havuzu'nu, Gölgeli Vadi'yi ve Kral Yolu'nu tutuyordu. Batıda, Sör Daven Lannister, Altın Diş'e gitmiş ve Nehirova'nın üstüne yürümek üzere Sör Forley ile birleşmişti. Sör Ryman Frey onlara katılacak iki bin mızrakçının başında Ikizler'den ayrılmıştı. Ayrıca Paxter Redwyne, kendi donanmasının kısa zaman içinde Arbor'dan yelken açacağını, Dorne'u dolaşacak ve Taş Basamaklar'dan geçecek olan uzun deniz seferinin başlayacağını söylemişti. Stannis'in bir Lysli korsan gemisine karşı on gemi olacaktı. Üstatlar tarafından Beş Kralın Savaşı olarak anılan mücadele sona ermek üzereydi. Mace Tyrell, Lord Tywin'in ona hiç zafer bırakmadığından şikâyetçiydi.

"Lordum?" Pod, Tyrion'ın yanındaydı. "Üstünüzü değiştirecek misiniz? Takımınızı koydum. Yatağınızın üstüne. Ziyafet için."

"Ziyafet mi?" dedi Tyrion asık suratla. "Hangi ziyafet?" "Düğün ziyafeti." Pod istihzayı anlamamıştı elbette. "Kral Joffrey ve Leydi Margaery. Yani Kraliçe Margaery."

Tyrion bu akşam çok ama çok sarhoş olmaya karar vermişti. "Pekâlâ, genç Podrick, gidip beni ziyafet havasına sokalım."

Tyrion ve Pod odaya girdiğinde, Shae, Sansa'nın saçlarını yapıyordu. *Neşe ve keder*, diye düşündü onları bir arada gören Tyrion. *Kahkahalar ve gözyaşları.* Sansa, yakası renkli kürkle süslenmiş gümüşi gri bir elbise giymişti, mor astarlı elbisenin yarasa kesimli kolları neredeyse yere değiyordu. Shae, Sansa'nın saçlarını, koyu mor taşlarla süslenmiş gümüş bir saç filesinin içine ustaca toplamıştı. Sansa'yı daha önce hiç bu kadar güzel görmemişti Tyrion ama kız o uzun, saten kolların altına hüzün giyiyordu. "Leydi Sansa," dedi, "bu gece salondaki en güzel kadın siz olacaksınız." "Lordum çok nazik."

"Leydim," dedi Shae istekli bir sesle. "Gelip masalara hizmet edemez miyim? Turtanın içinden çıkan güvercinleri görmeyi çok istiyorum."

Sansa kararsız bir ifadeyle Shae'e baktı. "Kraliçe bütün hizmetkârları seçti."

"Üstelik salon çok kalabalık olacak." Tyrion öfkesini yutmak zorunda kaldı. "Ama müzisyenler bütün kaleyi dolaşacak ve dış avluda herkesin yiyip

içmesi için masalar kurulacak.” Yeni takımını inceledi; kırmızı kadifeden dikilmişti, ceketin vatkalı omuzları vardı, kabarık kollarındaki kesiklerin içinden siyah saten astar görünüyordu. *Güzel bir kıyafet, istediği tek şey onu giyecek yakışıklı bir adam.* “Gel Pod, şunun içine girmeme yardım et.”

Tyrion giyinirken bir kadeh şarap daha içti, sonra kolundan tuttuğu Sansa’yı, taht odasına doğru akan ipek, saten ve kadife nehrine karıştırmak üzere Mutfak Kalesi’nden çıkardı. Bazı konuklar sıralardaki yerlerini bulmak için salona girmişti. Diğerleri, öğleden sonranın mevsim dışı sıcaklığının tadını çıkararak kapıların önünde dolaşıyordu. Tyrion ve Sansa, gerekli nezaket hareketlerini yerine getirmek için avluda gezindiler.

Lord Gyles’e öksürüğün daha iyi olduğunu söyleyen, Elinor TyrelFin kıyafetine iltifat eden, Jalabhar Xho’ya Yaz Adalarındaki düğün teamülleriyle ilgili sorular soran Sansa’yı izlerken, *bu işte iyi*, diye düşündü Tyrion. Sör Kevan, Tyrion’ın kuzeni Sör LanceFi avluya getirmişti, genç şövalye mücadeleden beri ilk kez hasta yatağından çıkmıştı. *Korkunç görünüyor.* Lancel’in saçları incelmiş, beyazlamıştı ve delikanlı bir sopa kadar zayıftı. Yanında onu ayakta tutan babası olmasa yere yığılacağı kesindi. Ancak Sansa genç şövalyenin kahramanlığını övüp onun tekrar güçlendiğini görmenin ne kadar güzel olduğunu söylediğinde, hem Lancel’in hem de Sör Kevan’ın yüzü ışıldadı. *Sansa, foffrey için daha iyi bir kraliçe ve daha iyi bir eş olurdu, Joffrey’de onu sevecek duygu olsaydı.* Tyrion, yeğeninin herhangi birini sevmeye istidadı olup olmadığını merak etti.

Leydi Olenna Tyrell, kendisinden daha ağır görünen altın kumaşlı elbisesinin içinde Sansa’yla Tyrion’ın yanına geldiğinde, “Muhteşem görünüyorsun çocuğum,” dedi Sansa’ya. “Lâkin saçlarına rüzgâr değmiş.” Ufak tefek yaşlı kadın elini uzattı ve birkaç dağınık bukleyi yerine sokup Sansa’nm saç filesini düzeltti. “Kayıplarını duyduğumda çok üzüldüm,” dedi Sansa’nın saçlarına dokunurken. “Biliyorum ağabeyin korkunç bir haindi fakat düğünlerde insan öldürmeye başlarsak, insanlar evlilikten şu anda korktuklarından bile fazla korkarlar. İşte, şimdi daha iyi oldu.” Leydi Olenna gülümsedi. “İki gün sonra Yüksek Bahçe’ye dönmek için yola çıkacağımı söylemekten mutluluk duyuyorum. Bu pis kokulu şehri yeterince gördüm, teşekkür ederim. Erkekler savaşırken sen küçük bir ziyaret için bana eşlik etmek istersin belki? Margaery’yi ve onun güzel leydilerini dehşetle özleyeceğim. Senin refakatin benim için çok tatlı bir teselli olur.”

“Çok naziksiniz leydim,” dedi Sansa, “lâkin benim yerim lord kocamın yanı.”

Leydi Olenna buruşuk ve dişsiz ağzıyla Tyrion'a gülümsedi. "Ah? Bu aptal ve yaşlı kadını bağışlayın lordum, niyetim güzel karınızı çalmak değildi. Şeytani bir düşmana karşı bir Lannister ordusunun başında uzaklarda olacağınızı düşünmüştüm."

"Ejderhalardan ve geyiklerden oluşan bir ordu. Hazine başı, bütün orduların masraflarının ödendiğinden emin olmak için mecliste kalmak zorunda."

"Elbette. Ejderhalar ve geyikler, bu çok zekice. Ve cüce metelikleri. Cüce meteliklerini duydum. Onları toplamak korkunç bir angarya olmalı."

"Toplama işini başkalarına bırakıyorum leydim."

"Ah, öyle mi? Bizzat ilgilenmek isteyeceğinizi düşünürdüm. Kraliyetin o cüce metelikleriyle dolandırılmasına izin veremeyiz, öyle değil mi?"

"Tanrılar korusun." Tyrion, Lord Luthor Tyrell'in o uçurumdan kasten atlayıp atlamadığını merak etmeye başlıyordu. "Müsaade ederseniz Leydi Olenna, yerlerimize geçme vakti geldi."

"Ben de geçeyim. Yetmiş yedi çeşit yemek, söylemeye dilim varmıyor. Bunu bir parça aşırı bulmuyor musunuz lordum? Ben kendi adıma üç dört lokmadan fazla yiyemiyorum, tabii siz ve ben ziyadesiyle ufak yapılıyız, öyle değil mi?" Leydi Olenna tekrar Sansa'nın saçlarına dokundu. "Pekâlâ, git bakalım çocuğum ve biraz daha mutlu olmaya çalış. Bak şimdi, muhafızlarım nereye kayboldu? Sağ, Sol, neredesiniz? Gelin de yüksek platforma gitmeme yardım edin."

Karanlığa hâlâ bir saat olmasına rağmen, taht odası şimdiden ışık içinde yüzüyordu; bütün apliklerde meşaleler yanıyordu. Çığırtkanlar içeri giren lordların ve leydilerin isimlerini ve unvanlarını duyururken, konuklar masaların yanında duruyordu. Kraliyet üniforması giyen yaver çömezleri, lordlara ve leydilere geniş merkez koridor boyunca eşlik ediyordu. Salonun üstündeki galeri müzisyenlerle doluydu; davulcular, flütçüler, kemancılar, yaylılar, üflemeliler ve vurmalı çalgılar.

Tyrion, Sansa'nın kolunu yakaladı, ağır ve paytak adımlarla koridoru yürüdü. Üzerindeki gözleri hissedebiliyordu; onu eskisinden bile çirkin yapan taze yara izine bakıyorlardı. *Bırak baksınlar,* diye düşündü Tyrion yerine otururken. *Bırak doya doya baksınlar ve fısıldansınlar, onlar istiyor diye kendimi saklamayacağım.* Tyrion ve Sansa'nın ardından Diken Kraliçesi içeri girdi, ayaklarını sürüyerek minik adımlarla yürüyordu. Tyrion kimin daha tuhaf göründüğünü merak etti; Sansa ile o mu yoksa iki metrelik ikiz muhafızların arasında yürüyen buruşuk kadın mı?

Joffrey ve Margaery, taht salonuna birbirinin aynı iki beyaz savaş atının sırtında girdiler. Yaver çömezleri onların önünde koşuyor ve hayvanların ayaklarının altına gül yaprakları saçıyordu. Kral ve kraliçe de ziyafet için üstlerini değiştirmişlerdi. Joffrey, siyah kırmızı şeritli bir pantolon ve altın dokuma kumaştan dikilmiş bir ceket giymişti, ceketin kol yenleri siyah satendi ve akik düğmeleri vardı. Margaery, septte giydiği ağırbaşlı elbiseyi çok daha dekolte bir kıyafetle değiştirmişti, dar bir beden kısmı olan yeşil atlas elbise, kızın kollarını ve göğüslerinin üstünü açıkta bırakıyordu. Margaery saçlarını toplamamıştı, kahverengi yumuşak bukleler kızın beyaz omuzlarına dökülüyor ve hemen hemen beline kadar iniyordu. Genç kraliçenin başında ince, altın bir taç vardı. Margaery'nin gülümsemesi utangaç ve tatlıydı. *Sevimli bir kız,* diye düşündü Tyrion *ve yeğenimin hak ettiğinden daha nazik bir kader.*

Kral Muhafızları yeni evli çifti yüksek platforma götürdü; düğün için Baratheon altını, Lannister kırmızısı ve Tyrell yeşili şeritlerle donatılan Demir Taht'ın gölgesinin altındaki onur koltuklarına. Cersei, Margaery'ye sarıldı ve kızın yanaklarını öptü. Sonra Lord Tywin, Lancei ve Sör Kevan aynı şeyi yaptı. Joffrey, gelinin babasından ve ağabeyleri Loras'la Garlan'dan sevgi dolu öpücükler aldı. Kimse Tyrion'ı öpmek için acele ediyormuş gibi görünmedi. Kral ve kraliçe yerlerine oturduğunda, Yüce Rahip salondakilere dua ettirmek için ayağa kalktı. Tyrion, *bu rahip selefi kadar uyuşuk değil en azından,* diye avuttu kendini.

Tyrion ve Sansa kralın sağ tarafının uzağına, Sör Garlan Tyrell ile onun karısı Leydi Leonette'in yanına oturtuldu. Bir düzine konuk Joffrey'nin daha yakınında oturuyordu ve alıngan bir adam bunu bir hakaret olarak kabul edebilirdi, özellikle de kısa bir zaman öncesine kadar Kral Eli olduğunu dikkate alırsa. Ama Tyrion, Joffrey'le arasında yüz kişi olsaydı daha mutlu olurdu.

Tanrılar dualarını aldıktan sonra, "Kadehler dolsun artık!" diye bağırdı Joffrey. Kralın kadeh taşıyıcısı, bütün bir sürahi Arbor kırmızısını Lord Tyrell'in o sabah verdiği altın düğün kadehinin içine boşalttı. Kral, kadehi iki eliyle birden kaldırdı. "*Kraliçe karımın şerefine*!"

"*Margaery!*" diye bağırdı salon. "*Margaery! Margaery! Kraliçeye!*" Bin kadeh tokuştu ve düğün ziyafeti tam anlamıyla başladı. Tyrion Lannister da diğer konuklarla birlikte içti, kadehini boşalttı ve yerine oturur oturmaz tekrar doldurulması için işaret verdi.

İlk yemek, altın yaldızlı kaselerde servis edilen kremalı mantar ve salyangoz çorbasıydı. Tyrion sabah kahvaltısına neredeyse hiç dokunmamıştı ve içtiği şarap şimdiden başını döndürmeye başlamıştı, bu yüzden yemeği

memnuniyetle karşıladı. Çorbayı çabucak bitirdi. *Biri bitti yetmiş altısı kaldı. Yetmiş yedi çeşit yemek, şehirde hâlâ açlıktan kırılan çocuklar ve bir turp uğruna cinayet işleyecek adamlar varken. Bizi şimdi görebilselerdi Tyrelller'i o kadar çok sevmeyebilirlerdi.*

Sansa çorbadan bir kaşık tattı ve kâseyi itti. "Beğenmediniz mi leydim?" diye sordu Tyrion.

"Çok fazla yiyecek servis edilecek lordum. Benim küçük bir midem var," dedi Sansa. Gergin bir şekilde saçlarını düzeltti ve Joffrey'nin yeni kraliçesiyle birlikte oturduğu yere baktı.

Margaery'nin yerinde olmak mı isterdi? Tyrion kaşlarını çattı. *Bir çocuk bile daha fazla aklıselim sahibi olurdu.* Kafasını dağıtmak için başka tarafa döndü ama baktığı her yerde güzel, mutlu ve diğer adamlara ait kadınlar vardı. Yedi yüzlü büyük kadehten Joffrey'yle birlikte içki içen ve tatlı tatlı gülümseyen Margaery. Margaery'nin annesi Leydi Alerie, gümüş saçlı ve güzel, Mace Tyrell'in yanında hâlâ gururlu. Kraliçenin üç genç kuzeni, kuşlar kadar cıvıltılı. Lord Merryweather'ın siyah saçlı Myrli karısı, kocaman siyah gözleri fettan bakışlı. Dornelu adamların arasında oturan (Cersei, Domelu adamları, yüksek platformun hemen altındaki çok itibarlı fakat Tyrelller'den salonun boyunun izin verdiği ölçüde uzak bir masaya oturtmuştu) ve Kızıl Yılan'ın anlattığı bir şeye gülen Ellaria Kum.

Ve bir kadın daha vardı, soldan üçüncü masanın neredeyse sonunda oturuyordu... *Fossoufayler'den birinin karısı*, diye düşündü Tyrion *ve karnında onun bebeğini taşıyor.* Kadının şişkin göbeği, onun ne narin güzelliğini ne de yemeklerden ve eğlenceden aldığı keyfi azaltıyordu. Tyrion, karısını kendi tabağından besleyen adamı izledi. İkisi aynı kadehten içiyordu, sık sık ve beklenmedik bir şekilde öpüşüyorlardı. Ne zaman öpüşseler, adam elini nazik bir şekilde karısının göbeğine koyuyordu, şevkatli ve esirgeyici bir hareketti.

Şimdi öne uzansa ve onu öpse Sansa'mn ne yapacağını merak etti Tyrion. *Büyük ihtimalle irkilip geri çekilir. Ya da cesur davranır ve bir görevmişçesine buna katlanır. Benim karımın en önemli özelliği vazifeşinas olması.* Tyrion, bu gece onun bekâretini almak istediğini söyleseydi, Sansa buna da vazifeşinas bir şekilde katlanır ve gerekenden fazla ağlamazdı.

Tyrion şarap istedi. Şarap geldiğinde ikinci yemek servis ediliyordu; domuz eti, çam fıstığı ve yumurtayla doldurulmuş hamur torbası. Sansa yemekten sadece bir lokma aldı, o sırada çığırtkanlar yedi şarkıcının ilkini çağırıyordu.

Gri sakallı Arpçı Hamish "insanların ve tanrıların kulakları için, daha

önce Yedi Krallık'ın hiçbir yerinde duyulmamış bir şarkı" söyleyeceğini duyurdu. Şarkının adı "Lord Renly'nin Yolculuğu" idi.

Adamın parmakları yüksek arpın tellerinde dolaştı, taht odası tatlı seslerle doldu. *"Kemik tahtta oturan Ölüm Lordu aşağı baktı ve katledilmiş lordu gördü?"* diye başladı Hamish, yeğeninin tacını çalmaya teşebbüs eden Renly'nin nasıl tövbe ettiğini, Ölüm Lordu'na nasıl bizzat meydan okuduğunu ve diyarı ağabeyine karşı savunmak için yaşayanların topraklarına nasıl geri döndüğünü anlatarak devam etti.

Ve zavallı Symon sırf bunun için kendini bir kâse kahverenginin içinde buldu, diye düşündü Tyrion. Şarkının sonunda Kraliçe Margaery'nin gözleri ıslaktı; cesur Lord Renly'nin gölgesi, gerçek aşkının yüzünü son bir kez görmek için Yüksek Bahçe'ye uçtuğunda. "Renly Baratheon hayatı boyunca hiçbir şey için tövbe etmedi," dedi İblis, Sansa'ya, "ama bana sorarsan Hamish az önce altın yaldızlı bir ut kazandı."

Arpçı pek çok tanıdık şarkı da söyledi. "Altın Gül" Tyrelller içindi şüphesiz ve "Castemere Yağmurları" Lord Tywin'in gururunu okşamak için söylenmişti. "Bakire, Anne ve Yaşlı Hatun" Yüce Rahip'i memnun etti. "Leydi Karım" kalpleri aşkla dolu bütün küçük kızları ve hiç şüphesiz bazı küçük oğlanları sevindirdi. Tyrion, sulu hamura bulanıp yağda kızartılmış tatlı mısırların, hurma, elma ve portakal parçalarıyla pişirilmiş sıcak yulaf ekmeğinin tadına bakar ve yaban domuzu pirzolasını dişlerken şarkıları yarım kulakla dinledi.

Bundan sonra yemekler ve gösteriler şaşırtıcı bir savurganlıkla arka arkaya geldi, şarap ve bira sel gibi aktı. Hamish salondan ayrıldı. Onun yerini alan küçük ve yaşlı ayı, davulların ve flütlerin eşliğinde hantalca dans ederken, düğün konukları badem parçalarıyla pişirilmiş alabalık yediler. Ay Oğlan uzun tahta bacaklarının üstüne çıktı ve masaların arasında Lord Tyrell'in saçma bir şekilde şişman soytarısı Yağ Toparını kovaladı, o sırada lordlar ve leydiler kızarmış alaca balıkçılın ve peynirli soğanlı turtanın tadına bakıyordu. Pentoslu taklacılar; parende attıkları, amuda kalktıkları, çıplak ayaklarla tabaklar çevirdikleri ve birbirlerinin omuzlarına çıkarak bir piramit oluşturdukları bir gösteri sundular. Onların marifetlerine, ateşli doğu baharatlarıyla kaynatılmış yengeçler, badem sütünde havuçlarla birlikte pişirilmiş koyun etleri, kuru üzümler, soğanlar, fırından yeni çıkmış balık tartları eşlik etti.

Sonra çığırtkanlar bir başka şarkıcı çağırdı; parlak kırmızı sakalları ve Symon'ın söylediği kadar tuhaf bir aksam olan Tyroshlu Collio Quaynis. Collio, kendine özgü yorumuyla söylediği "Ejderhaların Dansi'yla başladı ama bu şarkı,

biri erkek biri kadın iki şarkıcı için daha uygundu. Tyrion, balla kızartılmış zencefilli keklik ve pek çok kadeh şarabın yardımıyla şarkıya katlandı.

Valyria'nın Kıyametinin ortasında ölen iki aşığın hikâyesini anlatan dokunaklı balat, konukların çoğunun konuşamadığı Yüksek Valyria dilinde söylenmeseydi salonu memnun edebilirdi. Fakat "Biracı Bessa" edepsiz sözleriyle konukları geri kazandı. Collio bir davulcuyu yanma çağırıp Lord Tywin'in önünde eğilerek "Castamere Yağmurları'nı söylerken, hurmalarla doldurulup bütün halinde kızartılan tavus kuşları, tüyleriyle birlikte servis edildi.

Eğer bu şarkının yedi farklı yorumunu duymak zorundaysam, Bit Çukuru'na gidip yahniden özür dileyebilirim. Tyrion karısına döndü. "Pekâlâ, hangisini tercih edersin?"

Sansa şaşkınlıkla Tyrion'a baktı. "Lordum?"

"Şarkıcılar. Hangisini tercih edersin?"

"Ben... üzgünüm lordum. Dinlemiyordum."

Yemek de yemiyordu. "Sansa, bir sorun mu var?" Tyrion düşünmeden konuşmuş ve konuştuğu anda saçmaladığını fark etmişti. *Bütün yakınları katledildi, benimle evli ve ben sorunun ne olduğunu merak ediyorum.*

"Hayır lordum." Sansa başını çevirdi ve Sör Dontos'u hurmalarla döven Ay Oğlan'ı yapmacık bir ilgiyle izledi.

Dört usta alev kehanetçisi, ateşli pençelerle birbirlerine saldıran canlı alev canavarları yarattılar. O sırada hizmetkârlar, kepçelerle blendisori doldurdukları kâseleri getiriyordu; içine soyulmuş badem ile horoz eti parçaları katılmış ballı kaynar şarap ve sığır eti suyu karışımı. Daha sonra safran ve şeftaliyle pişirilmiş kuğu dilimleri, (Mücadelenin arifesinde ablasıyla yediği akşam yemeğini hatırlayan Tyrion, 'Yine mi kuğu?" diye mırıldandı) yağlı bezelyeler ve kırık cevizle birlikte gaydacılar, akıllı köpekler ve kılıç yutan hokkabazlar geldi. Bir jonglör bir düzine kılıcı ve baltayı havada çevirirken, cızırdayan kan sosisi şişleri masalara getirildi. Tyrion bu yan yana sunumun, çok zevkli olmasa da çok zekice olduğunu düşündü.

Çığırtkanlar borazanlarını öttürdüler. "Altın udu kazanmak için söyleyecek," diye bağırdı biri, "karşınızda Cuy'dan Galyeon."

Fıçı göğüslü, siyah sakallı, kel kafalı bir adam olan Galyeon, salonun her köşesini dolduran gök gürültüsü gibi bir sese sahipti. Galyeon kendisine eşlik etmeleri için altı müzisyen getirmişti. "Soylu lordlar ve güzel leydiler, bu gece sizler için sadece bir şarkı söyleyeceğim," diye duyurdu. "Karasu Nehri'nin şarkısı, diyarın nasıl kurtulduğunun şarkısı." Davulcu ağır ve meşum bir ritm tutturdu.

“Kara lord kara kara düşündü kulesinde,” diye başladı Galyeon, *“gece kadar kara kalesinde*.”

“Saçları karaydı, ruhu kara” diye söyledi müzisyenler bir ağızdan. Flüt girdi.

“Kana susamıştı, gıptayla beslendi, kinle doldurdu kadehini,” diye devam etti Galyeon. *“Bir zamanlar ağabeyim yedi krallığı yönetti, dedi cadı karısına. Onun olan her şeyi alacağım ve benim yapacağım. Onun oğluna bıçağımın ucunu tattıracağım*.”

“Altın saçlı, genç ve cesur bir oğlan,” diye söyledi müzisyenler, yüksek arp ve keman çalmaya başladı.

“Eğer tekrar El olursam ilk işim bütün şarkıcıları asmak olacak,” dedi Tyrion, fazla yükses bir sesle.

Leydi Leonette hafifçe güldü. Sör Garlan öne eğildi ve “Dile getirilmemiş cesur bir amel daha az cesur bir amel değildir,” dedi.

“Kara lord askerlerini topladı, askerler onun etrafında karga gibi toplandı. Kana susamış bir halde yelken açtılar. ”

“...ve zavallı Tyrion’ın burnunu kopardılar,” diye bitirdi Tyrion.

Leydi Leonette kıkırdadı. “Belki de şarkıcı olmalısınız lordum. Kafiyeleriniz Galyeon’unkiler kadar iyi.”

“Hayır leydim,” dedi Sör Garlan. “Lannister lordum büyük kahramanlıklar yapmak için yaratılmış, onlar hakkında şarkı söylemek için değil. Onun kudretli zinciri ve çılgınateşi olmasaydı düşmanlar nehri geçebilirdi. Ve Tyrion’ın vahşileri Lord Stannis’in keşif süvarilerinin çoğunu katletmeseydi Stannis’i asla gafil avlayamazdık.”

Garlan’ın sözleri Tyrion’ın tuhaf bir minnettarlık hissetmesine sebep oldu. Galyeon, çocuk kralın ve kralın annesi altın kraliçenin hamasetiyle ilgili bitmez tükenmez dörtlükler söylerken, Tyrion o sözlerin yardımıyla sakin kalabildi.

“Kraliçe bunu asla yapmadı,” dedi Sansa aniden.

“Şarkılarda duyduğunuz şeylere asla inanmayın leydim.” Tyrion kadehlerini tekrar doldurtmak için bir hizmetkâr çağırdı.

Çok geçmeden, uzun pencerelerin dışındaki hava tamamen karardı ve Galyeon hâlâ söylüyordu. Şarkısının yetmiş yedi kıtası vardı ama bin kıtası varmış gibi geliyordu insana. *Salondaki her konuk için bir kıta.* Tyrion, kulaklarına mantar tıkamak için duyduğu arzuya direnebilmek adına son yirmi kıtayı şarap içerek geçirdi. Şarkıcı sonunda eğilip selam verdiğinde, bazı konuklar kendi kasıtsız eğlencelerini başlatmaya yetecek kadar sarhoştu. Yaz

Adası'ndan gelen dansçılar parlak tüylerden ve duman rengi ipekten yapılmış elbiselerin içinde dönerken Yüce Üstat Pycelle uyuyakaldı. Lord Rowan'ın şövalyelerinden biri bir Dornelu adamı bıçakladığında, küflü peynirle doldurulmuş geyik madalyonları servis ediliyordu. Altın pelerinliler iki adamı da dışarı çıkardı; biri orada çürümek üzere bir hücreye, diğeri dikilmek için Üstat Ballabar'a götürüldü.

Tyrion; tarçın, karanfil, şeker ve badem sütüyle tatlandırılıp jöleyle pişirilmiş domuz başı etiyle oyalanırken Kral Joffrey birdenbire ayağa kalktı. Şaraptan kalınlaşmış sesiyle, "Kraliyetin mızrak müsabıklarını getirin!" diye bağırdı.

Yeğenim benden beter sarhoş, diye düşündü Tyrion. Altın pelerinliler salonun sonundaki büyük kapıları açtı. Salona yan yana iki atlı girdi, Tyrion oturduğu yerden iki şeritli mızrağın tepesini görebiliyordu sadece. Merkez koridordan krala doğru ilerleyen atlıları bir kahkaha dalgası takip ediyordu. *Midilliler sürüyor olmalılar*, diye düşündü Tyrion, ta ki... onları görene kadar.

Mızrakçılar bir çift cüceydi. Biri, çirkin bir gri köpeğin sırtına binmişti. Diğeri kocaman, benekli bir dişi domuz sürüyordu. Minik şövalyeler eyerlerinin üstünde yukarı aşağı zıplarken boyalı ahşap zırhları takırdıyordu. Kendi boylarından büyük kalkanlar taşıyan cüceler bineklerinin sırtında ilerlerken mızraklarının ağırlığıyla erkekçe cebelleşiyor, bir o yana bir bu yana sallanırken kahkaha fırtınaları yaratıyorlardı. Şövalyelerden biri baştan ayağa altınlar içindeydi, kalkanına siyah bir geyik boyanmıştı. Diğer şövalye gri beyaz giyinmişti ve kalkanında bir kurt vardı. Binekleri de aynı şekilde giydirilmişti.

Tyrion, gözlerini yüksek platform boyunca gezdirdi, gülen yüzlere baktı. Joffrey kırmızı ve nefes nefeseydi, Tommen bağırıyor ve oturduğu yerde yukarı aşağı zıplıyordu, Cersei zarif bir şekilde kıkırdıyordu. Hatta Lord Tywin bile hafiften eğleniyormuş gibi görünüyordu. Yüksek masada oturanların içinde sadece Sansa gülümsemiyordu. Tyrion yalnız bunun için sevebilirdi onu ama doğruyu söylemek gerekirse Stark kızının gözleri uzaklardaydı. Sansa önünde zıplayan gülünç şövalyeleri hiç görmemiş gibiydi.

Cücelerin suçu yok, diye karar verdi Tyrion. *Gösterileri bittiğinde onları kutlamalı ve bir kese dolusu gümüş vermeliyim. Yarın, bu küçük eğlenceyi kimin planladığını öğrenir ve başka türlü bir teşekkür ayarlarım.*

Cüceler, kralı selamlamak için yüksek platformun önünde dizginlerini çektiğinde kurt şövalyesi kalkanını düşürdü. O, kalkanı almak için öne eğildiğinde, geyik şövalyesi ağır mızrağının kontrolünü kaybetti; mızrak, kurt şövalyesinin sırtına indi. Kurt şövalyesi darbenin etkisiyle domuzunun sırtından

düştü, mızrağı geyik şövalyesinin kafasına çarptı. İki şövalye koca bir düğüm halinde yerdeydi. Ayağa kalktıklarında ikisi de köpeğin sırtına binmeye çalıştı. Bağırıp itiştiler. Sonunda eyerlere oturmayı başardılar ama yanlış hayvanlara binmişlerdi, yanlış kalkanları taşıyorlardı ve yanlış yöne bakıyorlardı.

Bu karışılıklığı çözmeleri biraz zaman aldı ama nihayetinde hayvanlarını salonun iki farklı ucuna doğru koşturdular ve mızrak müsabakası için durum aldılar. Lordlar ve leydiler kahkahalar atar ve kıkırdarken küçük adamlar çarpıştı. Kurt şövalyesinin mızrağı, geyik şövalyesinin miğferine çarptı ve başını kopardı. Kesik baş kanlar saçarak havaya uçtu ve Lord Gyles'ın kucağına düştü. Başsız cüce, kollarını çırparak masaların etrafında koşturdu. Köpekler havladı, kadınlar çığlık attı ve Ay Oğlan uzun tahta bacakların üstünde tehlikeli bir şekilde öne arkaya sallanarak büyük bir gösteri sergiledi; Lord Gyles, kırık miğferin içinden kırmızı sular damlatan bir karpuz çıkarana kadar. O anda geyik şövalyesi, başını zırhının içinden çıkardı ve salon yeni bir kahkaha fırtınasıyla sarsıldı. Şövalyeler kahkahaların susmasını beklediler, birbirlerinin çevresinde dönerek renkli küfürler ettiler. Yeni bir tur için birbirlerinden ayrılmak üzerelerken, gri köpek binicisini yere attı ve domuzun üstüne çıktı, iri domuz acıyla bağırdı. Düğün konukları gülmekten kırıldı, özellikle de geyik şövalyesi kurt şövalyesinin üstüne atlayıp, ahşap zırhının bacak kısmını çıkarıp, düşmanının alt bölgesini çılgınca pompalamaya başladığında.

"Teslim oluyorum, teslim oluyorum," diye bağırdı alttaki cüce. "Merhametli sör, kılıcınızı kaldırın!"

"Kaldırırım, kaldırırım ama kınını oynatmayı bırakırsan!" diye karşılık verdi üstteki cüce.

Burun deliklerinden şarap akan Joffrey gülmekten nefessiz kalmış bir halde ayağa kalktı, az kalsın iki kulplu uzun kadehini deviriyordu. "Bir şampiyon," diye bağırdı. "Bir şampiyonumuz var!" Kralın konuştuğunu gören salon sessizleşti. Cüceler ayrıldı, bir kraliyet teşekkürü bekliyorlardı şüphesiz. "*Gerçek* bir şampiyon değil gerçi," dedi Joff. "Gerçek bir şampiyon *bütün* meydan okuyanları yener." Kral, masanın üstüne çıktı. "Minik şampiyonumuza meydan okuyacak biri var mı?" Sinsi bir gülümsemeyle Tyrion'a döndü. "*Dayı!* Diyarımın onurunu savunacaksın değil mi? Domuza binebilirsin!"

Kahkahalar Tyrion'a dalgalar misali çarptı. Tyrion Lannister ne ayağa kalktığını ne de sandalyesine tırmandığını hatırlıyordu ama kendini masanın üstünde buldu. Salon, meşale ışığıyla aydınlatılmış kötü niyetli suretlerden ibaret bir bulanıklıktı. Tyrion'ın yüzü, Yedi Krallık'ın gördüğü en çirkin, en alaycı gülümsemeyle çarpıldı. "Majesteleri," diye seslendi Tyrion. "Domuza

binerim... ama siz de köpeğe binerseniz!”

Joff kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. “Ben mi? Ben cüce değilim. Neden ben?”

Ağıma düştün Joff. “Çünkü bütün salonda, yeneceğimden emin olduğum tek adam sensin!”

Tyrion hangisinin daha tatlı olduğunu söylemezdi; bir anlık şaşkın sessizlik mi, sessizliğin ardından gelen kahkaha fırtınası mı, yoksa yeğeninin yüzündeki öfke ifadesi mi. Tyrion tatmin olmuş bir halde yere atladı. Arkasına dönüp baktığında Sör Osmund ve Sör Merryn, Joff’u da aşağı indiriyordu. Cersei’nin ona baktığını gören Tyrion, kraliçeye bir öpücük gönderdi.

Müzisyenler çalmaya başladığında herkes rahatladı. Minik şövalyeler köpeği ve domuzu salondan çıkardılar, konuklar domuz kafası etiyle dolu tabaklarına geri döndüler ve Tyrion bir kadeh şarap daha istedi. Ama birdenbire, kolunda Sör Garlan’ın elini hissetti. “Lordum, dikkatli olun,” diye uyardı şövalye. “Kral.”

Tyrion sandalyesinde döndü. Joffrey neredeyse tepesindeydi, yüzü kızarmıştı, yalpalayarak yürüyordu, iki eliyle taşıdığı dev kadeh ağzına kadar şarap doluydu. Tyrion, “Majesteleri,” diyecek kadar bir vakit buldu, sonra kral, kadehi Tyrion’m başına geçirdi. Şarap, cücenin yüzüne kırmızı bir dere gibi aktı, saçlarını ıslattı, gözlerini ısırdı, yarasını yaktı, yanaklarından süzüldü ve yeni takımının kadifesini sırılsıklam etti. “Bundan hoşlandın mı İblis?” diye alay etti Joffrey.

Tyrion, ceket kolunun iç tarafıyla yüzünü sildi, yanan gözlerini kırpıştırıp bakışlarını netleştirmeye çalıştı. Sör Garlan’ın, “Bu çok kabaydı Majesteleri,” dediğini duydu.

“Hiç de değil Sör Garlan,” dedi Tyrion. Bu işin şimdikinden daha çirkin bir hâl almasına izin veremezdi; burada, diyarın yarısı izlerken olmazdı. “Mütevazı bir kulu, kraliyet kadehiyle şarap sunarak onurlandırmak her kralın aklına gelmez. Şarabın dökülmesi talihsizlik oldu.”

“Şarap *dökülmedi*,” dedi Joffrey, Tyrion’ın önerdiği barışı kabul etmeyen bir nezaketsizlikle. “Ve sana şarap da *sunmuyordum*.” Kraliçe Margaery ansızın Joffrey’nin yanında belirdi. “Tatlı kralım,” dedi Tyrell kızı yalvaran bir tonla, “gelin, yerinize dönün, yeni bir şarkıcı bekliyor.”

“Eysen’den Alaric,” dedi Leydi Olenna Tyrell. Bastonuna yaslanmış yaşlı kadın, şarapla sırılsıklam olmuş cüceye torunun gösterdiği ilgiden fazlasını göstermiyordu. “Umarım bize ‘Castemere Yağmurlarini çalar. Bir saati geçti. Şarkının nasıl ilerlediğini unuttum.”

“Sör Addam da şerefe kadeh kaldırmak istiyor,” dedi Margaery. “Majesteleri, lütfen.”

“Şarabım yok,” dedi Joffrey. “Şarabım yokken nasıl kadeh kaldırabilirim? İblis dayı, bana hizmet edebilirsin. Benim için mızrak dövüşü yapmıyorsan, benim kadeh taşıyıcım olacaksın.”

“Şeref duyarım.”

“Şeref duyman için değil! ” diye cırladı Joffrey. “Yere eğil ve kadehimi al.” Tyrion yere eğildi ama Joffrey kadehi tekmeledi. *“Al* şunu! Çirkin olduğun kadar beceriksiz misin?” Tyrion, kadehi almak için emekleyerek masanın altına girmek zorunda kaldı. “Güzel, şimdi onu şarapla doldur,” dedi Joff. Tyrion bir hizmetçi kızdan bir sürahi şarap istedi ve kadehin üçte birini doldurdu. “Hayır, dizlerinin üstünde cüce.” Tyrion, diz çökmüş bir halde, bir şarap banyosu daha yapıp yapmayacağını merak ederek ağır kadehi yukarı kaldırdı. Ama Joffrey kadehi tek eliyle aldı, başına dikti ve masaya bıraktı. “Şimdi kalkabilirsin dayı.”

Tyrion ayağa kalkmaya çalışırken bacaklarına kramplar girdi, az kalsın tekrar yere devriliyordu. Dengesini bulmak için bir sandalyeye tutundu. Sör Garlan, Tyrion’a elini uzattı. Joffrey güldü, Cersei de öyle. Ve sonra diğerleri. Tyrion kimlerin güldüğünü göremiyordu ama onları duyabiliyordu.

“Majesteleri.” Lord Tywin’in sesi kusursuz bir şekilde sahihti. “Turtayı getiriyorlar. Kılıcınıza ihtiyaç var.”

“Turta mı?” Joffrey, kraliçesinin elini tuttu. “Gelin leydim. Turta.”

Konuklar ayağa kalktı. Yarım düzine gösterişli aşçının çektiği arabanın üstündeki muazzam turta koridor boyunca ağır ağır ilerlerken konuklar bağırdı, alkışladı ve kadeh tokuşturdu. Turtanın çapı iki metreydi, üstü çıtır çıtır ve altın rengiydi, içinden ciklemeler ve kanat sesleri geliyordu.

Tyrion sandalyesine oturdu. Şimdi tek ihtiyacı, bir güvercinin gelip onun üstüne pislemesiydi, günü o vakit tamam olurdu. Şarap, takımının altına geçmiş ve iç çamaşırlarına kadar işlemişti, Tyrion tenine değen ıslaklığı hisedebiliyordu. Üstünü değiştirmeliydi ama yatağa sokma törenine kadar kimsenin salondan ayrılmasına izin verilmezdi. Törene en az yirmi ya da otuz yemek olduğunu tahmin etti.

Kral Joffrey ve Kraliçe Margaery, turtayı yüksek platformun altında karşıladılar. Joff kılıcını kınından çekerken, Margaery elini kocasının koluna koydu. “Dul Feryadı turta dilimlemek için yapılmadı.”

“Doğru.” Joffrey sesini yükseltti. “Sör Ilyn, kılıcınız!”

Sör Ilyn, salonun arkasındaki gölgelerin içinden çıktı. Kara kuru ve gaddar Kral Adaleti öne doğru yürürken, *ziyafetteki zebani*, diye düşündü

Tyrion. Sör Ilyn'i, adamın dili kesilmeden önce tanıyacak yaşta değildi. *O zamanlar farklı bir adamdı şüphesiz ama şimdi sessizlik de o boş gözler, o paslı örgü zırh ve sırtındaki o uzunkılıç gibi onun bir parçası.*

Sör Ilyn, kral ve kraliçenin önünde eğildi, omzunun üzerinden sırtına uzandı ve üstüne parlak hiyeroglifler işlenmiş iki metrelik gösterişli gümüşü çekti. Devasa kılıcı Joffrey'ye sunmak için dizlerinin üstüne çöktü, önce kabza; kabzanın gülen bir kafatası şeklinde yontulmuş ejderhacamı topuzundaki yakut gözlerde, kıpkırmızı alevler pırıldadı.

Sansa sandalyesinde kıpırdandı. "Bu kılıç da ne?"

Tyrion şarap yüzünden hâlâ yanan gözlerini kırpıştırdı ve kılıca tekrar baktı. Sör Ilyn'in büyük kılıcı Buz kadar uzun ve genişti ama gümüşi pırıltısı fazlaydı; Valyria çeliği siyaha yakın olurdu ve ruhunda matlık barındırırdı. Sansa, Tyrion'ın koluna yapıştı. "Sör Ilyn babamın kılıcına ne yapmış?"

Buz'u Robb Stark'a geri göndermeliydim, diye düşündü Tyrion. Babasına baktı fakat Lord Tywin kralı izliyordu.

Joffrey ile Margaery büyük kılıcı birlikte kaldırdılar ve gümüş bir kavisle aşağı indirdiler. Turtanın çıtın kırıldığında, beyaz bir tüy girdabı halinde dışarı fırlayan güvercinler, pencerelere ve çatı kirişlerine doğru uçarak dört bir yana dağıldılar. Masalardan neşe dolu sesler yükseldi, galerideki kemancılar ve müzisyenler hayat dolu bir melodi çalmaya başladı. Joff, karısını kolundan tuttu ve kızı neşeyle döndürdü.

Bir hizmetkâr Tyrion'ın önüne bir dilim sıcak turta koydu ve turtanın üstünü bir kaşık limonlu kremayla örttü. *Bu* turtanın içinde gerçekten pişmiş güvercinler vardı ama Tyrion onları salonda kanat çırpan güvercinlerden daha iştah açıcı bulmuyordu. Sansa da yemiyordu. "Çok solgunsun leydim," dedi Tyrion. "Temiz hava almaya ihtiyacın var, benim de temiz bir takıma." Ayağa kalktı ve elini Sansa'ya uzattı. "Gel."

Ama onlar masadan ayrılamadan Joffrey geri döndü. "Dayı, nereye gidiyorsun? Sen benim kadeh taşıyıcımsın, unuttun mu?" "Temiz kıyafetler giymem gerek Majesteleri. Müsaadenizi rica edebilir miyim?"

"Hayır. Bu halini daha çok seviyorum. Bana şarabımı getir." Kadeh masada, kralın bıraktığı yerdeydi. Tyrion ulaşmak için tekrar sandalyesine tırmanmak zorunda kaldı. Kral, Tyrion'ın elinden kaptığı kadehi başına dikti, çenesinden aşağı şarap süzülürken boğazı hareket ediyordu. "Lordum," dedi Margaery, "yerlerimize dönmeliyiz. Lord Buckler şerefimize kadeh kaldırmak istiyor." "Dayım güvercin turtasını yememiş." Joff tek eliyle kadehi tutuyordu, diğer elini Tyrion'ın turtasına gömdü. Ağzını sıcak güvercin turtasıyla

doldururken, “Turtayı yememek uğursuzluk getirir,” diye homurdandı, öksürdü ve ağzına bir avuç turta daha tıktı. “Ama kuru olmuş. Yutmak için sıvı lazım.” Joff bir yudum şarap içti ve tekrar öksürdü, bu sefer daha şiddetli. “Şu domuza, *öhö,* bindiğini, *öhö öhhö,* görmek... istiyorum dayı.” Kelimeleri öksürüklerle bölünüyordu.

Margery endişeli gözlerle Joff a baktı. “Majesteleri?”

“Turta, *öhö,* bir şey... *öhö öhö*, yok.” Joff bir yudum şarap daha içti ya da içmeye çalıştı ama yeni bir öksürük dalgasıyla iki büklüm olurken içtiği bütün şarabı geri çıkardı. “Nefes, *öhö,* alamıyorum, *öhö öhö öhö öhö*...” Kadeh, kralın elinden düştü ve koyu kırmızı şarap masanın üstüne yayıldı.

“Boğuluyor,” dedi Kraliçe Margaery dehşetle.

Diken Kraliçesi torununun yanına geldi. Bedeninden on kat daha büyük bir sesle, “Zavallı çocuğa yardım edin!” diye bağırdı. “*Ahmaklar!* Öylece durup bakacak mısınız? Kralınıza *yardım edin?*

Sör Garlan, Tyrion’ı kenara itti ve Joffrey’nin sırtına vurmaya başladı. Sör Osmund Karakazan, kralın takımının yakasını yırtarak açtı. Joffrey’nin boğazından korku dolu tiz bir ses çıktı, bir derenin içinden bir nehir emmeye çalışan birinin sesi; sonra ses kesildi ve bu çok daha korkunçtu. “Onu ters çevirin!” diye bağırdı Mace Tyrell herkese ve kimseye. “Onu ters çevirin ve baş aşağı sallayın!” Bir başka ses, “Su, ona biraz *su* verin!” diye bağırdı.

Yüce Rahip yüksek sesle dua etmeye başladı. Yüce Üstat Pycelle odasına gidip iksirlerini almak için yardım istedi. Joffrey boğazını tırmalamaya başladı, çocuğun tırnakları etinin üstünde kanlı oluklar açıyordu. Derinin altındaki kaslar taş kadar sertti. Prens Tommen çığlıklar atarak ağlıyordu.

Ölecek, diye düşündü Tyrion. Etrafını saran kargaşaya rağmen tuhaf bir şekilde sakindi, insanlar tekrar Joff’’un sırtına vuruyordu ama çocuğun yüzü gittikçe kararıyordu. Köpekler havlıyordu, çocuklar ağlıyordu, erkekler birbirlerine işe yaramaz öneriler bağırıyordu. Düğün konuklarının yarısı ayaktaydı, olan biteni daha iyi görebilmek için birbirlerini itiyorlardı, diğerleri bir an önce kaçabilmek için kapılara doğru koşuyordu.

Sör Meryn, kralın ağzını zorla açıp boğazının içine bir kaşık soktu. O sırada Joffrey’nin gözleri Tyrion’ın gözlerini bul-du. *Jaime’nin gözlerini almış.* Fakat Jaime’yi hiç bu kadar korkmuş görmemişti Tyrion. *Çocuk daha on üç yaşında.* Joffrey konuşmaya çalışırken kuru ve pürüzlü bir ses çıkardı, gözleri korkuyla dışarı fırlamıştı, elini kaldırdı... dayısına uzanıyordu. Ya da onu gösteriyordu... *Benden af mı dileniyor, yoksa onu kurtarabileceğimi mi düşünüyor*? “Hayıııır,” diye feryat etti Cersei, “baba ona yardım et, biri ona

yardım etsin, oğlum, *oğlum*...”

Tyrion, Robb Stark’ı düşünürken buldu kendini. *Şimdi geçmişe bakınca benim düğünüm çok daha iyi görünüyor.* Sansa’nın ne yaptığını merak ederek etrafa bakındı ama salonda çok fazla karmaşa vardı, onu bulamadı. Gözleri yerdeki düğün kadehine takıldı. Tyrion gidip kadehi aldı. Kadehin dibinde hâlâ bir parmak şarap vardı. Tyrion bir an düşündü ve şarabı yere döktü.

Margaery Tyrell büyükannesinin kollarında ağlıyordu, yaşlı leydi, “Cesur ol, cesur ol,” diyordu torununa. Müzisyenlerin çoğu kaçmıştı ama galerideki son flütçü bir ağıt çalıyordu. Taht odasının arka tarafındaki kargaşa kapılara taşmıştı, konuklar birbirlerinin üstüne basıyordu. Sör Addam’m altın pelerinlileri yeniden düzen sağlamak için harekete geçti. Konuklar aceleyle gece karanlığına çıkıyordu, kimi ağlıyor, kimi tökezliyor ve kusuyordu, diğerleri korkudan bembeyaz kesilmişti. Tyrion’ın aklına, geç de olsa, onun da salondan ayrılmasının akıllıca olacağı geldi.

Cersei’nin çığlığını duyduğunda Joffrey’nin öldüğünü biliyordu.

Gitmeliyim. Şimdi. Bunu yapmak yerine Cersei’ye doğru yürüdü.

Cersei bir şarap gölcüğünün ortasında oturmuş, oğlunun bedenine sarılmıştı. Elbisesi yırtık ve lekeliydi, yüzü tebeşir gibi beyazdı. Zayıf, siyah bir köpek Cersei’nin yanma geldi, Joffrey’nin bedenini kokladı. “Çocuk gitti Cersei,” dedi Lord Tywin. Eldivenli elini kızının omzuna koydu, lordun muhafızlarından biri köpeği kovdu. “Şimdi onu bırak. Gitmesine izin ver.” Cersei duymadı. Kadının parmaklarını açmak için İki Kral Muhafızı gerekti ve Kral Joffrey Baratheon’ın bedeni cansız bir halde yere yığıldı.

Yüce Rahip, Joffrey’nin yanına diz çöktü. ‘Yukarıdaki Baba, iyi Kral Joffrey’mizi adilce yargıla,” dedi, ölülerin ardından okunan duanın başıydı bu. Margaery Tyrell hıçkırmaya başladı. Tyrion, Margaery’nin annesi Leydi Aleri’nin, “O boğuldu tatlım. Turta yüzünden boğuldu. Seninle bir ilgisi yok. Boğuldu. Hepimiz gördük,” dediğini duydu.

“O boğulmadı.” Cersei’nin sesi Sör Ilyn’in kılıcı kadar keskindi. “Oğlum zehirlendi.” Kraliçe, etrafında çaresizce bekleyen beyaz şövalyelere baktı. “Kral Muhafızları, vazifenizi yapın.”

“Leydim?” dedi Sör Loras tereddütle.

“Kardeşimi tutuklayın,” diye emretti Cersei. “Bunu o yaptı, cüce. O ve küçük karısı. Oğlumu onlar öldürdü. Kralınızı. *Onları alın!* İkisini de alın!”

SANSA

Şehrin karşı tarafında bir çan çalmaya başladı.

Sansa bir rüyanın içindeymiş gibi hissediyordu kendini. “Joffrey öldü,” dedi ağaçlara, konuşmak onu uyandıracak mı anlamak için.

Sansa taht odasından ayrıldığında Joffrey yaşıyordu. Gerçi dizlerinin üstündeydi, boğazını tırmalıyordu, nefes almak için mücadele verirken kendi etini parçalıyordu. Bunu seyretmek zordu, Sansa hıçkırıklar içinde salondan kaçmıştı. Leydi Tanda da kaçmıştı. “Sizin iyi bir yüreğiniz var leydim,” demişti Sansa’ya. “Onu bir kenara fırlatan ve sonra da bir cüceyle evlendiren bir adamın ardından böyle ağlayacak kadın azdır.”

İyi bir yürek. Benim iyi bir yüreğim var. Sansa, boğazından yükselen histerik kahkahaları yuttu. Çanlar çalıyordu; ağır ağır ve yas dolu. Çın, çın, çın. Kral Robert için de böyle çalmıştı çanlar. Joffrey ölmüştü, ölmüştü, ölmüştü. Aslında dans etmek istiyorken neden ağlıyordu Sansa? Sevinç gözyaşları mıydı bunlar?

Kıyafetlerini bir gece önce sakladığı yerde buldu. Yardım edecek hizmetçiler yokken elbisesinin bağcıklarını çözmek normalden daha uzun zaman aldı. Elleri tuhaf bir şekilde beceriksizdi ama Sansa korkmuyordu, korkması gerekirdi hâlbuki. “Onu bu kadar genç ve yakışıklıyken alan tanrılar zalim olmalı,” demişti Leydi Tanda, Sansa’ya.

Tanrılar adaletli, diye düşündü Sansa. Robb da bir düğün ziyafetinde ölmüştü. Sansa, Robb için ağlıyordu. *Ve Margaery için.* Zavallı Margaery, iki kez evlenmiş ve iki kez dul kalmıştı. Sansa elbisesini çıkardı, top haline getirip bir meşe ağacının gövdesindeki kovuğa soktu ve oraya sakladığı giysiyi silkeledi. *Sıcak tutacak bir şeyler giy,* demişti Sör Dontos, *koyu renk bir şeyler giy.* Sansa’nın siyah kıyafeti yoktu, bu yüzden kahverengi yün bir elbise seçmişti. Elbisenin beden kısmı tatlı su incileriyle süslenmişti gerçi. *Pelerin onları saklar.* Pelerin koyu yeşildi ve geniş bir başlığı vardı. Sansa elbiseyi ve pelerini giymişti ama şimdilik başlığı takmamıştı. Ayakkabılar da vardı; basit, dayanıklı, topuksuz ve yuvarlak burunlu. *Tanrılar dualarımı duydu,* diye

düşündü Sansa. Kendini uyuşmuş ve dalgın hissediyordu. *Tenim porselene dönüştü, fildişine, çeliğe.* Elleri beceriksizce, tuhaf bir şekilde hareket ediyordu, daha önce Sansa'nın saçlarını hiç açmamışlardı sanki. Bir an için Shae'in orada olması istedi, saç filesini çıkarmasına yardım için.

Saç filesi çıktığında, Sansa'nın kestane rengi uzun saçları omuzlarına ve sırtına döküldü. Gümüş ipten örülmüş ağ, parmaklarında sallanıyordu, ince metal ipler ay ışığında hafifçe parlıyordu, taşlar siyah görünüyordu. *Asshai'den gelen siyah ametistler.* Taşlardan biri eksikti. Sansa daha yakından bakmak için fileyi yukarı kaldırdı. Taşın düştüğü gümüş yuvada siyah bir leke vardı.

İçi ani bir dehşetle doldu. Kalbi kaburgalarını dövüyordu ve bir an nefesini tuttu. *Niye bu kadar çok korkuyorum? Sadece bir ametist, Asshai'den gelen siyah bir ametist, hepsi bu. O karmaşada düşmüş olmalı. Gevşedi ve düştü. Şimdi taht odasında bir yerde ya da avluda, meğerki...*

Sör Dontos bu saç filesinin sihirli olduğunu ve Sansa'yı eve götüreceğini söylemişti. Joffrey'nin düğün ziyafetinde fileyi takması gerektiğini söylemişti. Gümüş tel, Sansa'nın parmaklarının üstünde iyice gerildi. Başparmağı boş taş yuvasının üstünde gidip geliyordu. Sansa durmaya çalıştı ama parmakları ona ait değildi. Başparmağı boş yuvaya karşı koyamıyordu; eksik bir dişin boşluğuna karşı koyamayan dil gibi. *Ne çeşit bir sihir*? Kral ölmüştü, bin yıl önce Sansa'nın kahramanı olan zalim kral. Eğer Dontos saç filesi hakkında yalan söylediyse, diğer şeyler hakkında söyledikleri de mi yalandı? *Ya hiç gelmezse? Ya bir gemi yoksa, nehirde bir tekne yoksa, kaçış yoksa?* O zaman Sansa'ya ne olurdu?

Yaprakların hafif hışırtısını duydu ve gümüş saç filesini pelerinin cebine soktu. "Orada kim var?" diye ağladı. "Kim o?" Tanrı korusu loş ve ürkütücüydü. Çanlar Joffrey'yi mezara götürmek için çalıyordu.

"Benim." Sör Dontos ağaçların altından çıktı, sarhoş bir halde sallanıyordu. Dengesini bulmak için Sansa'nın kolunu yakaladı. "Tatlı Jonquil. Geldim. Florian'ın geldi, korkma."

Sansa, adamın dokunuşundan kaçtı. "Saç filesini takmam gerektiğini söyledin. Gümüş saç filesini, üstünde... bunlar ne çeşit taşlar?"

"Ametist. Asshai'den gelen siyah ametistler leydim."

"Bunlar ametist değil. Değil mi? *Değil mi?* Yalan söyledin." "Siyah ametistler," diye yemin etti Dontos. "Onlarda sihir vardı."

"Onlarda *cinayet* vardı!"

'Yavaş leydim, yavaş. Cinayet yok. Kral, güvercin turtasıyla boğuldu." Dontos kıkırdadı. "Ah, leziz leziz turta. Gümüş ve taş, hepsi bu. Gümüş, taş ve

sihir.”

Çanlar çalıyordu ve rüzgârın çıkardığı ses *onun* nefes almaya çalışırken çıkardığı sese benziyordu. “Onu zehirledin. Yaptın. Saçımdan bir taş aldın...”

“Şışş. ikimizin de ölümü olacaksın. Ben bir şey yapmadım. Gel, uzaklaşmamız gerek. Seni arayacaklar. Kocan tutuklandı.” “Tyrion?” dedi Sansa şaşkınlıkla.

“Başka kocan var mı? İblis, cüce dayı; kraliçe onun yaptığını düşünüyor.” Dontos, Sansa’nın elini yakaladı ve onu kendine çekti. “Bu taraftan, gitmeliyiz, şimdi, korkma.”

Sansa direnmeden adamı takip etti. *Kadınların ağlamasına asla tahammül edemem*, demişti Joff bir keresinde ama şimdi ağlayan tek kadın onun annesiydi. Yaşlı Dadının hikâyelerindeki cinler, bir dileği gerçekleştirebilen sihirli nesneler üretirdi. *Onun ölmesini mi diledim*? diye düşündü Sansa ve sonra cinlere inanacak yaşta olmadığını hatırladı. “Onu *Tyrion* mı zehirlemiş?” Sansa, cüce kocasının Joff’dan nefret ettiğini biliyordu. *Saç filemin sihirli olduğunu biliyor muydu*? *Siyah ametistleri biliyor muydu? Joffrey’ye şarap getirdi.* Birini, şarabına bir ametist koyarak nasıl boğabilirdin ki? *Bunu Tyrion yaptıysa, cinayette benim de parmağım olduğunu düşünecekler,* diye idrak etti Sansa korkuyla. Nasıl düşünmesinlerdi? Tyrion ile Sansa evliydi ve Joff, Sansa’nın babasını öldürmüş, ağabeyinin ölümüyle dalga geçmişti. *Tek beden, tek yürek, tek ruh.*

“Şimdi sessiz ol tatlım,” dedi Dontos. “Tanrı korusunun dışında hiç ses çıkarmamalıyız. Başlığını tak ve yüzünü gizle.” Sansa başıyla onayladı ve Dontos’un dediğini yaptı.

Dontos öyle sarhoştu ki düşmemek için zaman zaman Sansa’nın omzuna tutunmak zorunda kalıyordu. Şehrin dört bir yanında çalan çanlara her an bir yenisi ekleniyordu. Sansa başını önde tuttu, gölgelerin içinden ayrılmadı ve Dontos’un hemen yanında yürüdü. Sarmal merdivenden inerlerken Dontos dizlerinin üstüne düştü ve kustu. Adam, kol yeniyle ağzını silerken, *zavallı Florian’ım* diye düşündü Sansa. Adam, Sansa’ya *koyu renk bir şeyler giy demişti* ama kendisi başlıklı kahverengi pelerininin içine eski cübbesini giymişti; üstünde üç altın taç olan siyah şeridin altında, kırmızı ve pembe yatay çizgiler, Hollard Hanedanının arması. “Neden cübbeni giydin? Joff, tekrar bir şövalye gibi giyinmiş halde yakalanırsan ölümle cezalandırılacağını söylemişti... ah...” Joffrey’nin söylediği hiçbir şeyin önemi yoktu artık.

“Bir şövalye olmak istedim. En azından bu gece için.” Dontos tekrar ayağa kalktı ve Sansa’nın kolunu tuttu. “Gel. Şimdi sessiz ol, soru sorma.”

Sarmal merdivenden indiler ve çukur bir avludan geçtiler. Dontos ağır bir kapıyı açıp mum yaktı. Uzun bir galerinin içindeydiler. Duvarlara boş zırhlar dizilmişti. Koyu ve tozlu zırhların miğferleri, sırtlarına kadar inen metal pul dizileriyle süslenmişti. Dontos ve Sansa aceleyle zırhların önünden geçerken, mum ışığı pulların gölgesini uzatıp büküyordu. *Boş şövalyeler ejderhalara dönüşüyor*, diye düşündü Sansa.

Bir başka merdiven, onları demir sürgüyle sürgülenmiş bir meşe kapıya götürdü. “Şimdi güçlü ol Jonquil’im, az kaldı.” Dontos demir sürgüyü kaldırıp kapıyı açtığında, Sansa yüzüne vuran soğuk esintiyi hissetti, duvar boyunca dört metre kadar yürüdü ve sonra kalenin dışındaydı, bir uçurumun tepesindeydi. Aşağıda nehir vardı, yukarıda göküyüzü ve biri diğeri kadar siyahtı.

“Aşağı inmeliyiz,” dedi Sör Dontos. “Uçurumun dibinde bizi gemiye götürecek bir adam bekliyor.”

“Düşerim.” Bran düşmüştü ve o tırmanmayı seviyordu. “Hayır düşmeyeceksin. Bir çeşit merdiven var, gizli bir merdiven, kayalara oyulmuş. Bak, basamakları hissedebilirsin leydim.” Dontos, Sansa’nın elini tutup dizlerinin üstüne çöktü ve kızın uçurumun kenarından aşağı sarkmasını sağladı. Sansa, uçurumun yüzüne oyulmuş basamakları el yordamıyla buldu. “Neredeyse demir basamaklar kadar iyi,” dedi Dontos.

Öyle de olsa, uçurum çok yüksekti. *“Yapamam”*

“Yapmak zorundasın.”

“Başka bir yol yok mu?”

“Yol bu. Senin kadar genç ve kuvvetli bir kız için zor değil. Sıkı sıkı tutun, aşağı hiç bakma, göz açıp kapayıncaya kadar aşağıda olacaksın.” Dontos’un gözleri parlıyordu. “Senin zavallı Florian’ım şişman, yaşlı ve sarhoş. Korkması gereken kişi benim. Eskiden atımdan düşerdim, hatırlamıyor musun? Bizim hikâyemiz böyle başlamıştı. Ben sarhoştum, atımdan düştüm ve Joffrey benim aptal kellemi istedi ama sen beni kurtardın. Beni *kurtardın* tatlım.”

Sansa, Dontos’un ağladığını fark etti. “Ve şimdi de sen beni kurtardın,” dedi.

“Gidersen kurtarmış olacağım, gitmezsen ikimizi de öldürmüş olurum.”

O *yaptı*, diye düşündü Sansa. *Joffrey'yi o öldürdü.* Kendisi için olduğu kadar Dontos için de gitmek zorundaydı. “Önce siz inin sör,” dedi. Dontos *gerçekten* düşerse, Sansa’nın başına çarpar ve ikisini birden uçurumdan aşağı devirebilirdi.

“Leydim nasıl isterse.” Dontos, Sansa’ya ıslak bir öpücük verdi bacağını uçurumun kenarından aşağı sarkıttı, basamağı bulana kadar sağı solu tekmeledi.

“Ben biraz aşağı inene kadar bekle, sonra peşimden gel. Geleceksin değil mi? Yemin et.”

“Geleceğim,” diye söz verdi Sansa.

Sör Dontos gözden kayboldu. Sansa, aşağı inen adamın oflayıp pofladığmı duyabiliyordu. Çalan çanları dinledi, her vuruşu saydı. Onuncu vuruşta, bacağını dikkatlice uçurumun kenarından aşağı sarkıttı, ayağını koyacak bir yer bulana kadar parmaklarının ucuyla kayaları yokladı. Büyük kale duvarları Sansa’nın üzerinde yükseliyordu. Bir an için, kendini yukarı çekmeyi ve Mutfak Kalesindeki sıcak odasına dönmeyi her şeyden çok istedi. *Cesur ol,* dedi kendine, *şarkılardaki leydiler gibi cesur ol.*

Aşağı bakmaya cesaret edemiyordu. Gözlerini uçurumun yüzünden ayırmıyordu. Bir sonraki basamağa inmek için hareket etmeden önce, bastığı basamakta sağlam durduğundan emin oluyordu. Uçurumun yüzündeki taşlar sert ve soğuktu. Sansa bazen parmaklarının kaydığını hissediyordu. Basamakların arasındaki boşluklar istediği kadar eşit değildi. Çanlar susmuyordu. Sansa’nm kolları daha yolun yarısına varmadan titremeye başladı. Düşeceğini biliyordu. Hareket etmek zorundaydı. Eğer durursa bir daha hiç hareket edemezdi ve şafak, onu uçurumun yüzünde, donmuş halde bulurdu. *Bir adım daha, bir adım daha.*

Zemin onu gafil avladı. Sansa tökezleyip düştü, kalbi güm güm çarpıyordu. Sırtının üstüne yuvarlanıp indiği uçuruma bakınca başı döndü ve parmakları toprağı tırmaladı. *Başardım. Başardım. Düşmedim. Uçurumdan indim ve şimdi eve gidiyorum.*

Sör Dontos, Sansa’yı ayağa kaldırdı. “Bu taraftan. Sessiz ol. Sessiz, sessiz.” Uçurumların altında uzanan koyu gölgelerden çıkmadan ilerlediler. Şükürler olsun ki uzun bir yol yürümek zorunda kalmadılar. Nehrin aşağısına doğru elli metre ileride, karaya vurmuş ve orada yanmış bir gemiden geriye kalanların arasında gizlenen küçük bir kayığın içinde bir adam oturuyordu. Dontos poflayarak adama doğru yürüdü. “Oswell?”

“İsim yok,” dedi adam. “Binin.” Yaşlı, ince uzun bir adamdı. Uzun beyaz saçları ve çengelli bir burnu vardı. Gözleri bir başlık tarafından gölgelenmişti. “Binin. Çabuk olun. Uzaklaşmamız gerek.”

Sansa ve Dontos kazasız belasız kayığa bindiğinde, başlıklı adam kürekleri suya indirdi ve kanala doğru kürek çekmeye başladı. Geride kalan çanlar hâlâ çocuk kralın ölümünü duyuruyordu. Karanlık nehir bütünüyle onlara aitti.

Ağır ve istikrarlı kürek darbeleriyle akıntı yönünde ilerlediler, batık kadırgaların arasından kaydılar, kırık direklerin, yanık gövdelerin ve yırtık

yelkenlerin önünden geçtiler. Iskarmozlara kaim bezler sarılmıştı, bu yüzden kürekler neredeyse hiç ses çıkarmadan hareket ediyordu. Suyun üzerinde sis yükseliyordu. Sansa, Iblis'in vinç kulelerinden birinin müdafaa siperlerini gördü ama kudretli zincir indirilmişti, bu sayede binlerce adamın can verdiği mahalden bir engelle karşılaşmadan geçtiler. Kıyı uzaklaştı, sis yoğunlaştı, çanların sesi silikleşmeye başladı. Sonunda ışıklar bile gitti, kayığın arkasında bir yerde kayboldular. Kayık, Karasu Koyu'na girmişti artık. Dünya karanlık sulardan, uçuşan sisten ve küreklerin üzerine eğilmiş sessiz kürekçiden ibaretti. "Daha ne kadar gideceğiz?" diye sordu Sansa.

"Konuşmak yok," dedi kürekçi. Yaşlı bir adamdı ama göründüğünden daha güçlüydü ve sesi acımasızdı. Adamın yüzünde tuhaf bir şekilde tanıdık bir şeyler vardı ama Sansa bunun ne olduğunu çıkaramıyordu.

"Fazla kalmadı." Sör Dontos, Sansa'nın elini tuttu. "Arkadaşın yakında, seni bekliyor."

"Konuşmak yokl" diye homurdandı kürekçi. "Sesler suyun üstünde yürür Sör Soytarı."

Sansa utanmış bir halde dudağını ısırdı ve sessizce kamburlaştı. Gerisi, hiç durmadan çekilen küreklerdi.

Doğu semasında şafağın ilk izleri belirdiğinde, uzakta, karanlığın içinde hayaletimsi bir şekil gördü Sansa; bir ticaret kadırgası, yelkenleri toplanmıştı, tek sıra kürekle ağır ağır hareket ediyordu. Kayık kadırgaya yaklaşınca, Sansa geminin baş süsünü gördü; deniz kabuğundan yapılmış büyük bir boru üfleyen, taçlı bir balık adam. Bir bağırtı duyuldu ve gemi ağır ağır dönmeye başladı.

Gemiyle tekne yan yana geldiğinde kadırganın küpeştesinden bir ip merdiven sarkıtıldı. Kürekçi küreklerini bıraktı ve Sansa'nın ayağa kalkmasına yardım etti. "Şimdi yukarı, hadi kızım, seni tutuyorum." Sansa adama nezaketi için teşekkür etti ama homurtudan başka bir yanıt almadı. İp merdiveni tırmanmak uçurumdan inmekten çok daha kolaydı. Kürekçi Oswell, Sansa'nın hemen arkasından geliyordu, Sör Dontos kayıkta kalmıştı.

İki denizci, Sansa'nın güverteye çıkmasına yardım etmek için küpeştenin yanında bekliyordu. Sansa titriyordu. Bir adamın, "Üşüyor," dediğini duydu. Adam pelerinini çıkardı ve Sansa'nın omuzlarına koydu. "İşte leydim, böyle daha iyi mi? Rahatlayın, en kötüsü geride kaldı."

Sansa bu sesi tanıyordu. *Ama o Vadi'de*, diye düşündü. Sör Lothor Brune bir meşaleyle birlikte adamın yanında duruyordu.

"Lord Petyr," diye seslendi Dontos. "Artık geri dönmeliyim, birileri beni aramayı akıl etmeden önce."

Petyr Baelish tek elini küpeşteye koydu. “Ama önce ödemeni istiyorsun. On bin ejderhaydı değil mi?”

“On bin.” Dontos, elinin tersiyle ağzını ovdu. “Öyle söz vermiştiniz lordum.”

“Sör Lothor, ödül.”

Lothor Brune meşalesini indirdi. Üç adam küpeşteye geldi, arbaletlerini kaldırdılar, okları saldılar. Oklardan biri, kayıktan yukarı bakan Dontos’un göğsüne saplandı, cübbesindeki taçlardan solda olanı deldi. Diğer oklar adamın karnına ve boğazına isabet etti. Her şey o kadar çabuk oldu ki ne Sansa ne de Dontos çığlık atacak vakit bulabildi. İş bittiğinde, Lothor Brune meşaleyi cesedin üstüne attı. Kadırga uzaklaşırken küçük kayık alev alev yanıyordu.

“Onu *öldürdünüz*.” Sansa küpeşteye tutundu ve arkasını dönerek kustu. Lannisterlar’dan, daha beter bir şeye yakalanmak için mi kaçmıştı?

“Leydim,” diye mırıldandı Serçeparmak, “kederinizi böyle bir adam için heba etmeyin. O bir ayyaştı ve kimsenin dostu değildi.”

“Ama o beni *kurtardı*.”

“O sizi on bin ejderha vaadine sattı,” dedi Serçeparmak. “Ortadan kaybolmanız, sizi Joffrey’nin ölümünde şüpheli gösterecek. Altın pelerinliler ava çıkacak ve hadım kesesini şıngırdatacak. Dontos... pekâlâ, onu duydunuz. O sizi altın için sattı ve altınlar suyunu çektiğinde yine satardı. Ejderhalarla dolu bir torba bir adamın sessizliğini geçici olarak satın alır ama hedefini bulmuş bir ok o sessizliği sonsuza kadar satın alır.” Hüzünle gülümsedi. “Dontos yaptığı her şeyi benim emrimle yaptı. Size açık açık dostluk göstermeye cesaret edemedim. Joff un turnuvasında Dontos’un hayatını nasıl kurtardığınızı duyduğumda onun kusursuz bir maşa olacağını anladım.”

Sansa kendini hasta hissediyordu. “Benim Florian’ım olduğunu söylemişti.”

“Babanızın Demir Taht’ta oturduğu gün size ne söylediğimi hatırlama ihtimaliniz var mı?”

O an son derece net bir biçimde Sansa’nın kafasında canlandı. “Bana, hayatın bir şarkı olmadığını söylemiştiniz. Bunu bir gün üzülerek öğreneceğimi.” Sansa gözlerinin ıslandığını hissedebiliyordu. Ama Sör Dontos Hollard için mi, Joff için mi, Tyrion için mi yoksa kendisi için mi ağladığını söylemezdi. *“Hepsi* yalan mı, sonsuza kadar, her şey ve herkes?”

“Hemen hemen herkes. Sizin ve benim dışımda elbette,” dedi Serçeparmak. Gülümsedi. *“Eve dönmek istiyorsan bu gece tanrı korusuna gel”*

“Not... siz miydiniz?”

“Tanrı korusu olmak zorundaydı. Kızıl Kale’de başka hiçbir yer hadımın küçük kuşlarından korunamaz... ya da benim deyişimle, farelerinden. Tanrı korusunda duvarlar yerine ağaçlar var. Tavan yerine gökyüzü. Farelerin orada sinsi sinsi koşturacak bir yeri yok. Fareler saklanma ihtiyacı duyar, biri onları kılıçla deşmesin diye.” Lord Petyr, Sansa’nın kolunu tuttu. “Size kamaranızı göstereyim. Uzun ve zor bir gün geçirdiniz. Bitkin olmalısınız.” Geride kalan küçük kayık, kıvrılarak yukarı tırmanan dumanlara ve küçük bir ateşe dönüşmüştü bile, alacakaranlığın enginliği içinde kaybolmak üzereydi. Artık geri dönüş yoktu; mevcut tek yol ileri gidiyordu. “Çok bitkinim,” diye kabul etti Sansa.

Serçeparmak, Sansa’yı alt güverteye indirirken, “Bana ziyafeti anlatın,” dedi. “Kraliçe büyük zahmete girdi. Şarkıcılar, hokkabazlar, dans eden ayı... minik kocanız benim mızrakçı cücelerimi sevdi mi?”

“Sizin?”

“Onları Braavos’tan getirmek ve bir genelevde saklamak zorunda kaldım. Sebep oldukları sıkıntı, masraflarını geçti. Bir cüceyi saklamak şaşırtıcı şekilde zor ve Joffrey... bir kralı suya götürebilirsiniz ama söz konusu Joff olunca, içilebilir olduğunu anlatana kadar sağa sola sudan sıçratmanız gerekir. Ona küçük sürprizimden bahsettiğimde, Majesteleri, ‘Ziyafetimde neden çirkin cüceler olsun isteyeyim, cücelerden nefret ederim,’ dedi. Onun kolunu tutmak ve kulağına fısıldamak zorunda kaldım, ‘Dayınız kadar etmiyorsunuz.’ ”

Güverte ayaklarının altında sallandı ve Sansa tüm dünya çalkalanıyormuş gibi hissetti. “Joffrey’yi Tyrion’m zehirlediğini düşünüyorlar. Sör Dontos onu tutukladıklarını söyledi.”

Serçeparmak gülümsedi. “Dulluk size yakışacak Sansa.”

Bu düşünce Sansa’nın midesinde kelebekler uçuşturdu. Sansa bir daha asla Tyrion’la aynı yatağa girmek zorunda kalmayabilirdi. Onun istediği de buydu... değil miydi?

Kamara alçak ve sıkışıktı ama dar ranzaya kuş tüyü bir şilte serilmiş ve şiltenin üstüne kalın kürkler yığılmıştı. “Küçük olduğunu biliyorum ama fazla rahatsız olmayacağınızı tahmin ediyorum.” Serçeparmak, kamara penceresinin altında duran sedir sandığı gösterdi. “Sandığın içinde temiz kıyafetler bulacaksınız. Elbiseler, iç çamaşırları, çoraplar, bir pelerin. Maalesef sadece yün ve pamuklu şeyler. Sizin kadar güzel bir kıza layık değiller ama daha iyi bir şeyler bulana kadar kuru ve temiz kalmanızı sağlayacaklar.”

Bütün bunları benim için hazırlatmış. “Lordum, ben... ben anlamıyorum... Joffrey size Harrenhal’u verdi, sizi Üç Dişli Mızrak’ın Azam

Lordu yaptı... neden...”

“Neden onun ölmesini isteyeyim?” Serçeparmak omuz silkti. “Bir amilim yok. Ayrıca, Vadi’de bin fersah uzaktayım. Düşmanının kafası sana dair, dâima karışık olsun; senin kim olduğunu ve ne istediğini bilmezse bir sonraki adımını da tahmin edemez. Bazen düşmanı şaşırtmanın en iyi yolu, belli bir amaca hizmet etmeyen hareketler yapmaktır. Oyunu oynamaya başladığında bunu hatırla Sansa.”

“Oyun... ne oyunu?”

“Yegâne oyun. Taht oyunu.” Serçeparmak, Sansa’nın alnına düşen bir tutam saçı geri itti. “Annenle benim arkadaştan öte olduğumuzu anlayacak yaştasın. Bir zamanlar, bu dünyada istediğim tek şey Cat’ti. Sahip olabileceğimiz hayatın ve onun bana vereceği çocukların hayalini kurmaya cesaret ettim... ama o Nehirova’nın ve Hoster Tully’nin kızıydı. *Aile*, *Görev, Onur*; Sansa. *Aile, Görev, Onur,* onun elini asla tutamayacağım anlamına geliyordu. Ama Catelyn bana çok daha güzel bir şey verdi, bir kadının yalnızca bir kez verebileceği bir hediye. Onun kızına nasıl sırtımı dönebilirim? Sen, daha güzel bir dünyada benim kızım olabilirdin, Eddard Stark’ın değil. Benim sadık ve sevgi dolu kızım... Joffrey’yi aklından çıkar tatlım. Dontos’u, Tyrion’ı, hepsini... Seni bir daha asla rahatsız etmeyecekler. Artık güvendesin ve önemli olan tek şey bu. Benimle güvendesin ve eve gidiyorsun.”

JAIME

Kral öldü, dediler ona. Joffrey'nin, onun sadece hükümdarı değil oğlu da olduğunu hiç bilmeden.

Geceyi geçirdikleri handa, "İblis bir hançerle boğazını kesmiş," dedi bir seyyar meyve satıcısı. "Büyük bir altın kupadan kanını içmiş." Kalkanında kocaman bir yarasa olan sakallı ve tek elli şövalyeyi tanımıyordu adam, dinleyenin kim olduğunu bilse söyleyemeyeceği şeyler söylüyordu bu yüzden.

"Zehir kullanmış," diye ısrar etti hancı. "Çocuğun yüzü erik gibi morarmış."

"Baba onu adilce yargılasın," diye mırıldandı bir rahip. "Cücenin karısı da yardım etmiş," diye yemin etti Lord Rowan'in üniformasını giymiş bir okçu. "Cinayetten sonra, kız bir kükürt bulutunun içinde salondan kaybolmuş ve Kızıl Kale'de dolaşan bir ulu kurt görülmüş, ağzından kan damlıyormuş." Bütün bunlar konuşulurken Jaime sessizce oturdu, kelimelerin ona çarpmasına izin verdi, sağlam elindeki birayı unutmuştu. *Joffrey. Benim kanım. Benim ilk oğlum.* Joffrey'nin yüzünü hayal etmeye çalıştı ama çocuğun hatları Cersei'ye dönüşüp duruyordu. *Yas tutacak; saçları dağınık, gözleri ağlamaktan kızarmış olacak; konuşmaya çalıştığında dudakları titreyecek. Beni gördüğünde tekrar ağlayacak ama gözyaşlarıyla mücadele edecek.* Cersei, Jaime'yle olduğu zamanlar dışında çok ender ağlardı. Başkalarının onun zayıf olduğunu düşünmesine dayanamazdı. Yaralarını sadece ikizine gösterirdi o. *Teselli bulmak ve intikam almak için bana bakacak.*

Ertesi gün Jaime'nin ısrarıyla hiç durmadan yol aldılar. Jaime'nin oğlu ölmüştü ve kardeşinin ona ihtiyacı vardı.

Jaime Lannister, sırtını alacakaranlığa yaslamış gözcü kuleleriyle birlikte önünde beliren şehri gördüğünde, atını Çelikincik Walton'in yanma sürdü, barış sancağını taşıyan Nage'in arkasına. "Bu iğrenç koku da ne?" diye şikayet etti kuzeyli adam.

Ölüm, diye düşündü Jaime ama, "Duman, ter ve dışkı. Kısaca Kral Toprakları," dedi. "İyi bir burnun varsa hainliğin kokusunu da alabilirsin. Daha

önce bir şehri koklamadın mı hiç?”

“Beyaz Liman’ı kokladım. Hiç böyle iğrenç kokmazdı.”

“Kardeşim Tyrion, Sör Gregor Clegane’e kıyasla neyse, Beyaz Liman, Kral Toprakları’na kıyasla odur.”

Nage kafileyi alçak bir tepeden indirdi. Yedi kuyruklu barış sancağı rüzgârla havalanıp dalgalanıyordu, yedi köşeli yıldız sancak direğinin üzerinde parlıyordu. Jaime çok yakında Cersei’yi görecekti. Ve Tyrion’ı ve babalarını. *Kardeşim çocuğu öldürmüş olabilir mi gerçekten?* Jaime buna inanmakta zorlanıyordu.

Tuhaf bir şekilde sakindi. Çocuğunu kaybeden bir adam keder yüzünden çıldırmalıydı, bunu biliyordu. Saçlarını yolmalı, tanrılara lanet okumalı ve kanlı intikam yeminleri etmeliydi. Peki, Jaime neden bu kadar az şey hissediyordu? *Çocuk, atasının Robert Baratheon olduğunu bilerek yaşadı ve öldü.*

Jaime onun doğumunu görmüştü, bu doğruydu ama çocuktan çok Cersei için oradaydı. Lâkin bebeği kucağına almamıştı hiç. Kadınlar sonunda odadan ayrıldığında, “Bu nasıl görünür?” diye uyarmıştı Cersei onu. “Joffrey, sen onun üzerine eğilmeden de sana benziyor, bu yeterince kötü.” Jaime hemen hemen hiç mücadele etmeden teslim olmuştu. Ciyaklayan, küçük, pembe bir şeydi çocuk, Cersei’den çok şey talep ediyordu; Cersei’nin zamanı, Cersei’nin sevgisi, Cersei’nin göğüsleri.

Ve şimdi ölü. Joff’u zehirden kararmış bir yüzle, soğuk ve hareketsiz bir şekilde yerde yatarken hayal etti ve yine bir şey hissetmedi. Belki de insanların söylediği gibi bir *canavardı* o. Yukarıdaki Baba aşağı inse ve ona ya oğlunu ya da elini geri vereceğini söylese, Jaime hangisini tercih edeceğini biliyordu, ikinci bir oğlu ve daha pek çok oğul yapmaya yetecek kadar tohumu vardı nihayetinde. *Eğer Cersei bir çocuk daha isterse ona bunu veririm... ve bu defa bebeği kucağıma alırım, bundan hoşlanmayanları da Ötekiler alsın.* Robert mezarda çürüyordu ve Jaime yalanlardan bıkmıştı.

Jaime aniden döndü ve Brienne’i bulmak için dörtnala geri koştu. *Neden zahmete girdiğimi tanrılar bilir. Tanıma talihsizliğine nail olduğum en soğuk yaratık o.* Fahişe, kafilenin en gerisinde ve birkaç metre açığında at sürüyordu, onlardan biri olmadığını beyan ediyormuş gibi. Brienne için yol boyunca erkek kıyafetleri toplamışlardı; buradan bir tunik, şuradan bir mintan, bir pantolon, başlıklı bir pelerin, hatta eski bir göğüs kalkanı. Brienne erkek kıyafetlerinin içinde daha rahat görünüyordu ama giydiği hiçbir şey onun daha güzel görünmesini sağlayamazdı. *Ya da mutlu.* Harrenhal’dan ayrıldıktan kısa bir süre sonra, kızın her zamanki domuz kafalı inatçılığı kendini yeniden göstermişti.

“Silahlarımı ve zırhımı geri istiyorum,” diye ısrar etmişti fahişe. “Ah elbette, sana tekrar çelik giydirmemize izin ver,” diye yanıtlamıştı Jaime. “Özellikle de bir miğfer. Ağzını ve göz siperini kapalı tutarsan hepimiz daha mutlu oluruz.”

Brienne bu kadarını yapmıştı ama çok geçmeden kızın iç karartıcı sessizliği Jaime’nin iyi ruh halini yıpratmaya başlamıştı, Qyburn’ün kendini sevdirmek için harcadığı çaba da öyle. *Cleos Frey’in arkadaşlığını özleyeceğim aklıma bile gelmezdi, tanrılar bana yardım etsin.* Kızı ayıya bırakmadığına pişman olmaya başlıyordu Jaime.

Brienne’i bulduğunda, “Kral Toprakları,” diye duyurdu. “Yolculuğumuz bitti leydim. Yeminini tuttun ve beni Kral Topraklarına getirdin. Birkaç parmak ve bir el haricinde, bütün olarak.”

Brienne’in gözleri cansızdı. ‘Yeminimin sadece yarısıydı bu. Leydi Catelyn’e kızlarını ona geri götüreceğimi söylemiştim. En azından Sansa’yı. Ve şimdi...”

Robb Stark’la hiç tanışmadı ama onun Robb için duyduğu keder, benim Joffrey için duyduğum kederden büyük. Belki de Leydi Catelyn için yas tutuyordu kız. Haberi Benekağaç Kasabası’nda, Sör Bertram Beesbury isimli kırmızı suratlı bir şövalyeden almışlardı. Şövalyenin arması, siyah ve sarı şeritli zemin üstünde üç arıydı. “Lord Piper’in adamlarından bir grup, daha dün Benekağaç’tan geçti,” demişti Beesbury. “Kendi barış sancaklarının altında Kral Toprakları’na gidiyorlardı. Genç Kurt ölünce Piper’in savaşa devam etmesi için bir sebep kalmadı. Oğlu Ikizler’de tutsak.” Brienne’in ağzı, geviş getirirken boğulan bir inek gibi açık kalmıştı. Kırmızı Düğün’ün hikâyesini çekmek de Jaime’ye düşmüştü.

Jaime daha sonra, “Her büyük lordun, onun makamını kıskanan bir sancak beyi vardır,” demişti Brienne’e. “Babamın Reyneler’i ve Tarbeckler’i vardı. Tyrelller’in Florentler’i, Hoster Tully’nin Wälder Frey’i. Bu çeşit adamları yerlerinde tutan sadece kuvvettir. Bir zayıflık sezdikleri anda... Kahramanlar Çağı’nda, Boltonlar Starklar’ı yüzer ve derilerinden cübbe diktirirlerdi.” Brienne öyle perişan görünüyordu ki Jaime onu teselli etmek isterken bulmuştu kendini.

Brienne o günden beri yarı ölü gibiydi. Jaime’nin ona “fahişe” demesi bile kızın bir yanıt vermesini sağlamıyordu. *Bütün gücü tükendi.* Bu kadın, Robin Ryger’ın üstüne kaya devirmiş, bir ayıya karşı turnuva kılıcıyla dövüşmüş, Vargo Hoat’un kulağını dişleriyle koparmış ve Jaime’yle dövüşüp onu dermansız bırakmıştı... ama çökmüştü artık, işi bitmişti. “Seni Tarth’a geri göndermek için babamla konuşacağım, eğer seni memnun ederse,” dedi Jaime.

“Ya da kalmayı tercih edersen sarayda senin için bir yer bulabilirim.” “Kraliçenin leydi eşlikçisi olarak mı?” dedi Brienne soğuk bir sesle.

Jaime, Brienne’in pembe ipek elbisenin içinde nasıl göründüğünü hatırladı ve Cersei’nin böyle bir eşlikçiye neler söyleyeceğini tahmin etmemeye çalıştı. “Belki Şehir Muhafızlarinda bir görev...

“Yemin bozanlar ve katillerle birlikte hizmet etmem.”

O *halde neden zahmet edip bir kılıç taşıyorsun*? diyebilirdi Jaime ama kelimeleri yuttu. “Nasıl istersen Brienne.” Atını tek eliyle çevirdi ve kızın yanından ayrıldı.

Şehre vardıklarında Tanrı Kapısı açıktı ama yolun kenarına iki düzine araba dizilmişti. Arabalar elma suyu fıçılarıyla, elma kasalarıyla, saman balyalarıyla ve Jaime’nin o güne kadar gördüğü en büyük balkabaklarıyla doluydu. Hemen hemen her arabanın başında muhafızlar vardı; küçük lordların armalarını taşıyan silahlı askerler, örgü zırh ve kaynatılmış deri giyen paralı askerler, uçları ateşte sertleştirilmiş ev yapımı mızraklar taşıyan pembe yanaklı çiftçi çocukları. Jaime arabaların önünden geçerken muhafızlara gülümsedi. Kapıdaki altın pelerinliler, arabaların içeri girmesine izin vermeden önce sürücülerden sikke topluyordu. “Bu ne?” diye sordu Çelikincik.

“Şehrin içinde mal satma hakkı almak için bedel ödemek zorundalar. Kral Eli’nin ve hazine başının emriyle.”

Jaime, arabalardan ve yük atlarından oluşan uzun sıraya baktı. “Buna rağmen bedel ödemek için sıraya giriyorlar?”

“Artık savaş bittiği için şehirde iyi para kazanılıyor,” dedi en yakın arabadaki değirmenci. Sesi neşe doluydu. “Şehri artık Lannisterlar tutuyor, Kaya’nın yaşlı Lord Tywin’i. Onun gümüş sıçtığı söyleniyor.”

“Altın,” diye düzeltti Jaime. “Ve Serçeparmak sikkeleri sarı başaklardan basıyor, yemin ederim.”

“Şimdi hâzinenin başında İblis var,” dedi kapı kumandanı. “Daha doğrusu vardı, onu kralı öldürmek suçuyla tutukladılar.” Kumandan şüphe dolu gözlerle kuzeyli adamları süzdü. “Siz kimsiniz?”

“Lord Bolton’ın adamlarıyız. Kral Eli’ni görmeye geldik.” Kumandan, barış sancağı taşıyan Nate’e baktı. “Diz çökmeye geldik demek istiyorsunuz. İlk değilsiniz. Doğruca kaleye gidin ve sorun çıkarmayın.” Elini sallayıp içeri girmelerini işaret etti ve arabalara döndü.

Eğer Kral Toprakları ölen çocuk kral için yas tutuyorsa bile Jaime’nin bunu fark etmesi mümkün değildi. Bir yalvaran kardeş, Tohum Caddesi’nde

Joffrey’nin ruhu için yüksek sesle dua okuyordu ama yoldan geçenlerin ona gösterdiği ilgi, rüzgâr yüzünden çarpan bir pencereye gösterecekleri ilgiden fazla değildi. Diğer yerlerde her zamanki kalabalık dolaşıyordu; siyah zırhlı altın pelerinliler; tartlar, ekmekler ve sıcak turtalar satan fırıncı çocuklar, yarısına kadar bağlanmış korsajlarıyla pencerelerden sarkan fahişeler, dışkıyı andıran kokularıyla sefil adamlar. Jaime’nin kafilesi, bir ara sokağın ağzındaki ölü atı sürüklemeye çalışan beş adamın yanından geçti. Başka bir yerde, bir jonglör, bir grup sarhoş Tyrell askerini ve küçük çocukları eğlendirmek için havada bıçaklar döndürüyordu.

İki yüz kuzeyli, zincirsiz bir üstat ve ucube bir kadınla tanıdık caddelerden geçen Jaime, kimsenin ona ikinci kez bakmadığını fark etti. Eğlenmesi mi, yoksa rahatsız olması mı gerekirdi bilmiyordu. Lostracılar Meydanından geçerlerken, “Beni tanımıyorlar,” dedi Çelikincik’e.

“Yüzünüz değişti, armanız da öyle,” dedi kuzeyli adam “ve şimdi yeni bir Kral Katili’ne sahipler.”

Kızıl Kale’nin kapıları açıktı ama bir düzine mızraklı Şehir Muhafızı yolu kapatmıştı. Çelikincik yanlarına gittiğinde mızraklarının ucunu aşağı indirdiler fakat Jaime muhafızların başındaki beyaz şövalyeyi tanıyordu. “Sör Meryn.”

Sör Meryn’in sarkık göz kapakları hayretle açıldı. “Sör Jaime?” “Hatırlanmak ne güzel. Adamları kenara çekin.”

Onun emrini yerine getirmek için bu kadar çabuk hareket eden birini görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Jaime bundan nasıl hoşlandığını unutmuştu.

Dış avluda iki Kral Muhafızı daha buldular; Jaime buradayken beyaz pelerinler giymeyen iki kişi. *Cersei beni Lord Kumandan ilan ediyor ama meslektaşlarımı bana danışmadan seçiyor,* diye düşündü Jaime. “Anladığım kadarıyla biri bana yeni kardeşler vermiş,” dedi atından inerken.

“O şerefe nail olduk sör.” Çiçek Şövalyesi, beyaz pulların ve ipeklerin içinde öyle güzel ve nezih görünüyordu ki Jaime onun karşısında kendini sefil ve bayağı bir şey gibi hissetti.

Meryn Trant’a döndü. “Sör, yeni kardeşlerimize vazifelerini öğretmekte ihmalkâr davranmışsınız.”

“Hangi vazife?” dedi Meryn Trant kendini savunur bir tonla. “Kralı canlı tutmak. Şehirden ayrıldığımdan bu yana kaç kral kaybettiniz? İki, değil mi?”

Sonra Sör Balon, Jaime’nin bileğini gördü. “*Eliniz*...”

Jaime zorla gülümsedi. “Artık sol elimle dövüşüyorum. Mücadeleyi daha zorlu kılıyor. Lord babamı nerede bulabilirim?”

“Lord Tyrell ve Prens Oberyn ile çalışma odasında.”

Mace Tyrell ve Kızıl Yılan aynı sofrada mı oturuyor? Tuhaf ve daha tuhaf “Kraliçe de onlarla birlikte mi?”

“Hayır lordum,” dedi Sör Balon. “Kraliçeyi septte bulabilirsiniz. Kral Joffrey için dua...”

“Sen!”

Son kuzeyli adam da atından inmişti. Ve Sör Loras, Brienne’i görmüştü.

“Sör Loras.” Brienne, elinde dizgini aptal aptal duruyordu. Loras Tyrell kıza doğru yürüdü. “Neden?” dedi. “Bana nedenini söyleyeceksin. Sana her zaman nazik davrandı, sana gökkuşağı pelerini verdi. Onu neden öldürdün?”

“Öldürmedim. Ben onun için ölürdüm.”

“Öleceksin.” Sör Loras uzunkılıcını çekti.

“Ben yapmadım.”

“Emmon Cuy senin yaptığına dair yemin etti, hem de son nefesinde.”

“O çadırın dışındaydı, görmedi...”

“Çadırın içinde senden ve Leydi Stark’tan başka kimse yoktu. Yaşlı bir kadının sert çeliği kesecek bir darbe indirdiğini mi iddia ediyorsun?”

“Bir *gölge* vardı. Kulağa nasıl çılgınca geldiğini biliyorum ama... ben Renly’ye zırhını giydiriyordum, sonra mumlar söndü ve her yerde kan vardı. Leydi Catelyn, Stannis’in yaptığını söyledi... onun... gölgesinin. Ben bir şey yapmadım, onurum üstüne yemin...”

“Senin onurun yok. Kılıcını çek. Seni ellerin boşken katlettiğimi söylemelerine izin vermeyeceğim.”

Jaime, Loras’la Brienne’in arasına girdi. “Kılıcınızı kaldırın sör.”

Sör Loras, Jaime’nin etrafından dolaştı. “Hem katil hem de korkak mısın Brienne? Bu yüzden mi kaçtın, elinde onun kanıyla? *Kılıcını çek kadın!”*

“Dua edelim de çekmesin.” Jaime tekrar Loras’ın önüne geçti. “Yoksa dışarı çıkaracağımız ceset size ait olur. Bu fahişe, Gregor Clegane kadar güçlü, onun kadar güzel olmasa da.”

“Bu mesele sizi ilgilendirmez sör.” Sör Loras, Jaime’yi kenara itti.

Jaime, sağlam eliyle delikanlıyı yakaladı ve sarsarak döndürdü. “Ben *Kral Muhafızları Lord Kumandanıyım* seni kibirli köpek yavrusu. O beyaz pelerini giydiğin sürece senin kumandanınım. Şimdi *kahrolası kılıcını* kınına sok, aksi takdirde o kılıcı alır ve Renly’nin bile bulamadığı yerlere sokarım.”

Delikanlı bir an tereddüt etti, Sör Balon’ın müdahele etmesine yetecek kadar uzun bir an. “Lord Kumandan’m söylediğini yap Loras,” dedi adam. O sırada bazı altın pelerinliler kılıçlarını çekti, bu hareket kuzeyli adamların da

aynı şeyi yapmasına sebep oldu. *Harika,* diye düşündü Jaime, *atımdan yeni indim ve birazdan avluda bir kan gölümüz olacak.*

Sör Loras Tyrell kılıcını öfkeyle kınına soktu.

"Çok zor sayılmazdı, değil mi?"

"Onun tutuklanmasını istiyorum," dedi Sör Loras, Brienne'i göstererek. "Leydi Brienne, sizi Lord Renly Baratheon'ın cinayetiyle suçluyorum."

"İnanır mısınız bilmem ama" dedi Jaime, "kızın onuru var. Sizde gördüğümden daha fazla. Ve hatta Brienne doğru söylüyor olabilir. Tamam, fazla zeki biri sayılmaz ama yalan söylemek isteseydi daha iyi bir yalan bulurdu, benim atım bile bundan daha iyi bir yalan uydurur. Yine de eğer ısrar ediyorsanız... Sör Balon, Leydi Brienne'i bir kule hücresine götürün ve orada gözetim altında tutun. Çelikincik ve adamları için de, babam onları görene kadar kalabilecekleri uygun bir yer bulun."

"Tamam lordum."

Balon Swann ve bir düzine altın pelerinli tarafından götürülen Brienne'in gözleri kırgınlık doluydu. *Bana öpücükler göndermelisin fahişe,* demek istedi Jaime. Neden yaptığı her kahrolası şey yanlış anlaşılıyordu? *Aerys. Hepsinin kaynağı Aerys.* Jaime, sırtını fahişeye döndü ve avlunun karşısına doğru yürüdü.

Kraliyet septinin kapısında bir başka beyaz zırhlı şövalye vardı; uzun boylu, siyah sakallı, geniş omuzlu ve kanca burunlu bir adam. Şövalye, Jaime'yi gördüğünde pis pis sırıttı ve "Nereye gittiğini sanıyorsun?" dedi.

"Septe." Jaime kesik bileğiyle gösterdi, "Şuradaki septe. Kraliçeyi göreceğim."

"Majesteleri yas tutuyor. Ayrıca, neden senin gibi bir adamı görmek istesin?"

Çünkü ben onun aşığıyım ve öldürülen oğlunun babasıyım, demek istedi Jaime. "Sen kimsin?"

"Kral Muhafızları'mn şövalyesiyim. Sen de biraz saygı öğrensen fena olmaz çolak, yoksa öbür elini de ben keserim, sabahları yulaf lapanı emmek zorunda kalırsın."

"Ben kraliçenin kardeşiyim sör."

Beyaz şövalye bunun komik olduğunu düşündü. "Kaçtın öyle mi? Boyun da bir parça uzamış lordum."

"*Öbür* kardeşi, ahmak. Ve Kral Muhafızları Lord Kumandanı. Şimdi kenara çekil yoksa pişman olursun."

Adam bu sefer daha uzun baktı. "Siz... Sör Jaime." Duruşunu düzeltti. "Affedin lordum. Sizi tanımadım. Bendeniz, Sör Osmund Karakazan olmak

onuruna sahibim.”

Onur bunun neresinde? “Bir süre kardeşimle yalnız kalmak istiyorum. Septe kimse girmesin sör. Rahatsız edilecek olursak kellenizi alırım.”

“Tamam lordum, emredersiniz.” Sör Osmund kapıyı açtı. Cersei, Anne’nin mihrabının önünde diz çökmüştü. Joffrey’nin cenaze teskeresi, yeni ölenleri diğer dünyaya götüren Yabancı’nın altına bırakılmıştı. Havada tütsü kokusu vardı ve yanan yüzlerce mum yukarıya dualar gönderiyordu. *Joffun her duaya ihtiyacı var.*

Cersei omzunun üzerinden baktı. “Kim o?” dedi, sonra da, “Jaime?” Ayağa kalktı, gözleri yaşla doluydu. “Gerçekten sen misin?” Fakat Jaime’ye gitmedi. O *hiçbir zaman bana gelmedi,* diye düşündü Jaime. *Hep bekledi, benim ona gitmemi istedi. Verir, ama önce istemem gerekir, Jaime* ona sarıldığında, “Daha erken gelmeliydin,” diye mırıldandı Cersei. “Neden daha önce gelip onu korumadın? Oğlum...” *Oğlumuz.* “Elimden geldiği kadar çabuk geldim,” dedi Jaime. Cersei’yi bıraktı ve bir adım geri çekildi. “Dışarıda savaş var kardeşim.”

“Çok zayıf görünüyorsun. Ve saçların, altın saçların...”

“Saçlar yine uzar.” Jaime kesik bileğini kaldırdı. *Bunu görmesi gerek.* “Bu uzamaz.”

Cersei’nin gözleri büyüdü. “Starklar...”

“Hayır. Bu Vargo Hoat’un marifetiydi.”

Bu isim Cersei için hiçbir şey ifade etmiyordu. “Kim?” “Harrenhal Keçisi. Bir süre için.”

Cersei döndü ve Joffrey’nin cenaze teskeresine baktı. Ölü krala altın yaldızlı bir zırh giydirmişlerdi. Tüyler ürpertici bir şekilde Jaime’ninkine benzeyen bir zırh. Miğferin göz siperi indirilmişti ama mum ışıkları altının üstünde yumuşak bir şekilde pırıldıyordu; çocuk, ölümün içinde cesur ve ışıltılı görünüyordu böylece. Mum ışıkları, Cersei’nin yas elbisesinin bedenini süsleyen yakutları da uyandırıyordu. Cersei’nin saçları dağınık bir halde omuzlarına dökülüyordu. “Onu öldürdü Jaime. Söylemişti. Kendimi güvende ve mutlu hisettiğim bir gün geleceğini ve mutluluğumun ağzımdaki küllere dönüşeceğini söylemişti.”

“Bunu Tyrion mı söyledi?” Jaime buna inanmak istemiyordu. Akraba katletmek kral katletmekten daha kötüydü, hem insanların hem tanrıların gözünde. *Çocuğun benim olduğunu biliyordu. Tyrion’ı sevdim. Ona iyi davrandım.* Tamam, bir olay haricinde... ama İblis o olayın gerçeğini bilmiyordu. *Yoksa biliyor mu?* “Joffrey’yi neden öldürsün?”

“Bir fahişe için.” Cersei, Jaime’nin sağlam elini yakaladı ve kendi

ellerinin arasında sıkı sıkı tuttu. “Bunu yapacağını söylemişti bana. Joff biliyordu. Ölürken katilini işaret etti. Bizim küçük, çarpık ve canavar kardeşimizi gösterdi.” Jaime’nin parmaklarını öptü. “Onu benim için öldüreceksin değil mi? Oğlumuzun intikamını alacaksın.”

Jaime geri çekildi. “O hâlâ benim kardeşim.” Kesik bileğini, belki görmemiştir diye Cersei’nin yüzüne salladı. “Ve herhangi birini öldürecek durumda değilim.”

“Bir elin daha var değil mi? Senden bir mücadelede Tazı’yı yenmeni istemiyorum. Tyrion bir *cüce*. Bir hücrede kilitli. Nöbetçiler *senin* için yoldan çekilir.”

Tyrion’ı öldürmek fikri Jaime’nin midesini bulandırıyordu. “Bu konuyu daha iyi öğrenmeliyim. Nasıl olduğunu.”

“Öğreneceksin,” diye söz verdi Cersei. “Bir yargılama olacak. Tyrion’ın yaptığı şeyleri duyduğunda, onun ölmesini sen de benim kadar isteyeceksin.” Jaime’nin yüzüne dokundu. “Sensiz kaybolmuştum Jaime. Starklar bana senin başını gönderecek diye korkuyordum. Buna dayanamazdım.” Jaime’yi öptü. Hafif bir öpücüktü. Dudakları Jaime’nin dudaklarına belli belirsiz dokunmuştu ama Jaime kollarını Cersei’nin bedenine sardığında kadının titrediğini hissetti. “Sensiz yarımım.”

Jaime’nin Cersei’ye verdiği öpücükte şefkat değil açlık vardı. Cersei’nin ağzı Jaime’nin dili için açıldı. “Hayır,” dedi Cersei, Jaime’nin dudakları onun boynuna inerken, “burada olmaz. Rahipler...”

“Rahipleri Ötekiler alsın.” Jaime onu tekrar öptü, onu sessizce öptü, onu inletene kadar öptü. Sonra mumları devirdi ve Cersei’yi Anne’nin mihrabına oturttu, kadının eteğini ve eteğin altındaki ipek içliği yukarı sıyırdı. Cersei güçsüz yumruklarla Jaime’nin göğsüne vuruyordu, tehlikeler hakkında mırıldanıyordu, babası hakkında, rahipler hakkında, tanrıların gazabı hakkında. Jaime onu duymadı. Pantolonunun bağcıklarını çözdü, mihraba tırmandı ve Cersei’nin beyaz bacaklarını araladı. Tek parmağı kadının iç çamaşırlarının altına kaydı. Jaime iç çamaşırını yırtıp çıkardığında, çamaşırın üstünde Cersei’nin ay kanı olduğunu gördü ama bunun hiç önemi yoktu.

“Acele et.” Cersei fısıldıyordu artık, “çabuk, *çabuk ol*, şimdi, beni şimdi becer. Jaime Jaime Jaime.” Elleri Jaime’ye yol gösteriyordu. Jaime’yi içinde hissettiğinde, “Evet,” dedi Cersei, “kardeşim, tatlı kardeşim, evet, öyle, evet, benimlesin, evdesin artık, *evdesin* Cersei, Jaime’nin kulağını öptü ve kısacık saçlarını okşadı. Jaime kendini onun içinde kaybetti. Cersei’nin, onun kalbiyle birlikte atan kalbini ve onun tohumlarıyla birleşen kanının ıslaklığını

hissedebiliyordu.

Ama işleri biter bitmez, “Beni aşağı indir,” dedi kraliçe. “Bu halde yakalanacak olursak...”

Jaime gönülsüzce yana yuvarlandı ve Cersei’yi mihraptan indirdi. Soluk renkli mermer kanla lekelenmişti. Jaime kan damlalarını koluyla sildi ve devirdiği mumları almak için yere eğildi. Şükürler olsun ki yere düşen mumların hepsi sönmüştü. *Sept tutuşsaydı fark etmezdim bile.*

“Bu aptallıktı.” Cersei elbisesini düzeltti. “Babamız kaledeyken... Jaime, dikkatli olmak zorundayız.”

“Dikkatli olmaktan bıktım. Targaryenler kardeşleri evlendiriyordu, biz neden aynı şeyi yapmayalım? Cersei evlen benimle. Diyarın önünde dur ve beni istediğini söyle. Kendi düğün ziyafetimizi verelim ve Joffrey’nin yerine yeni bir oğul yapalım.”

Cersei geri çekildi. “Bu hiç komik değil.”

“Kıkırdadığımı duydun mu?”

“Aklını Nehirova’da mı bıraktın?” Cersei’nin sesi keskindi. “Tommen’ın tahttaki hakkı Robert’tan geliyor, bunu biliyorsun.”

“Casterly Kayası onun olacak, bu yeterli değil mi? Bırak tahtta babamız otursun. Benim tek istediğim sensin.” Jaime, Cersei’nin yanağına dokunmak için hareketlendi. Eski alışkanlıklar kolay unutulmuyordu, Jaime sağ kolunu kaldırmıştı.

Cersei, Jaime’nin kesik bileğinden kaçtı. “Yapma... böyle konuşma. Beni korkutuyorsun Jaime. Aptal olma. Tek yanlış söz... ve bize her şeyi kaybettirirsin. Sana ne yaptılar?”

“Elimi kestiler.”

“Hayır, daha fazlası var, *değişmişsin”* Cersei bir adım geri gitti. “Sonra konuşuruz. Yarın. Sansa Stark’m hizmetçilerini bir kule hücresine attırdım, onları sorgulamam gerek... babama gitmelisin.”

“Sana gelmek için bin fersah aştım ve yolda en iyi parçamı kaybettim. Bana gitmemi söyleme.”

“Beni yalnız bırak” diye tekrarladı Cersei arkasını dönerken. Jaime pantolonunu bağladı ve Cersei’nin dediğini yaptı. Çok yorgun olmasına rağmen bir yatak arayamazdı; lord babası onun şehre döndüğünü öğrenmiş olmalıydı.

El Kulesi, Lannisterlar’m özel muhafızları tarafından korunuyordu, muhafızlar Jaime’yi bir bakışta tanıdı. “Tanrılar merhametliymiş sör,” dedi biri, “sizi bize geri verdiler.”

“Tanrıların bu işle ilgisi yok. Beni Catelyn Stark geri verdi. O ve Dehşet

Kalesi Lordu.”

Jaime merdiveni tırmandı ve kapıyı çalmadan çalışma odasına girdi, babasını ateşin yanında oturur halde buldu. Lord Tywin yalnızdı, Jaime bunun için şükretti; kesik elini Mace Tyrell’e ya da Kızıl Yılan’a göstermek istemiyordu henüz, hele ikisine aynı anda hiç.

“Jaime,” dedi Lord Tywin, birbirlerini en son kahvaltıda görmüşler gibi. “Lord Bolton seni daha önce göreceğimi inanmamı sağlamıştı. Düğünden önce burada olacağını umuyordum.” “Geciktim.” Jaime kapıyı yavaşça kapattı. “Kız kardeşim kendini aşmış diye duydum. Yetmiş yedi çeşit yemek ve bir kral cinayeti, böyle düğün görülmemiştir. Özgür olduğumu ne zamandır biliyorsun?”

“Kaçışından birkaç gün sonra hadımdan öğrendim. Nehir topraklarına seni aramaları için adamlar gönderdim. Gregor Clegane, Samwell Spicer, Plumm kardeşler. Varys de sağa sola haber saldı ama gizlice. Özgür olduğunu ne kadar az insan bilirse, o kadar az insan peşine düşer diye düşündük.”

“Varys bundan bahsetti mi?” Jaime, babasının görmesi için ateşe yaklaştı.

Lord Tywin koltuğundan kalktı, nefesi dişlerinin arasında titriyordu. “*Bunu kim yaptı*? Eğer Leydi Catelyn...”

“Leydi Catelyn boğazıma bir kılıç dayadı ve kızlarını geri göndereceğime dair yemin etmemi istedi. Bu, keçinin marifetiydi. Vargo Hoat, Harranhal Lordu!”

Lord Tywin tiksintiyle başka tarafa baktı. “Artık değil. Kaleyi Sör Gregor aldı. Paralı askerlerin hemen hepsi sabık kumandanlarını terk etti ve Leydi Whent’in eski adamlarından birkaçı bir yan kapıyı açtı. Clegane, Hoat’u Yüz Şömineli Salon’da yarı delirmiş bir halde buldu. İltihaplı bir yaranın sebep olduğu ateş yüzünden o haldeymiş. Kulağı diye duydum.”

Jaime gülmek zorundaydı. *Çok güzel! Kulağı!* Brienne’e söylemek için sabırsızlanıyordu, gerçi fahişe bu olayı Jaime’nin bulduğu kadar komik bulmazdı. “Öldü mü?”

“Yakındır. Adamın ellerini ve ayaklarını da kestiler ama Clegane, Qohorlu’nun salya akıtma şeklinden hoşlanıyormuş gibi görünüyor.”

Jaime’nin gülümsemesi ekşidi. “Cesur Dostlar’dan ne haber?”

“Harrenhal’da kalanlar öldü. Diğerleri dağıldı. Limanlara gitmeye ya da ormanlarda kaybolmaya çalışacaklarını garanti ederim.” Lord Tywin’in gözleri Jaime’nin kesik bileğine gitti ve ağzı öfkeyle gerildi. “Hepsinin başını alacağız. Her birinin. Sol elinle kılıç kullanabilir misin?”

Bu sabah giyinmeyi bile zor becerdim. Jaime, sözü geçen elini babasının teftişi için yukarı kaldırdı. “Beş parmak, diğerinin aynısı. Neden aynı şekilde

çalışmasın?”

“İyi.” Lord Tywin oturdu. “Bu iyi. Sana bir hediyem var. Dönüşün için. Varys bana senin özgür olduğunu söyledikten sonra...”

“Eğer yeni bir el değilse bekleyebilir.” Jaime, babasının karşısındaki koltuğa oturdu. “Joffrey nasıl öldü?”

“Zehir. Bir parça yemek yüzünden boğulmuş gibi görünmesi planlanmış ama Joffrey’nin boğazını açtırdım, üstatlar herhangi bir tıkanıklık bulamadı.”

“Cersei bunu Tyrion’ın yaptığını iddia ediyor.”

“Kardeşin krala zehirli şarap sundu, bin kişinin gözlerinin önünde.”

“Büyük aptallık etmiş.”

“Tyrion’ın yaverini gözaltına aldım. Karısının hizmetçilerini de. Bize söyleyecek bir şeyleri var mı göreceğiz. Sör Addam’ın altın pelerinlileri Stark kızını arıyor, Varys de bir ödül koydu. Kral adaleti yerini bulacak.”

Kral adaleti. “Öz oğlunu infaz mı edeceksin?”

“Bir kralı öldürmek ve kendi akrabasını katletmekle suçlanıyor. Eğer masumsa korkacak bir şeyi yok. Önce onun lehine ve aleyhine olan delilleri incelemeliyiz.”

Delil. Jaime, yalancılarla dolu bu şehirde ne çeşit deliller bulunacağını biliyordu. “Renly de tuhaf bir şekilde öldü, Stannis’in onun ölümüne ihtiyacı varken.”

“Lord Renly kendi muhafızlarından biri tarafından öldürüldü, Tarthlı bir kadın.”

“O Tarthlı kadın, benim şimdi burada olmamın müsebbibi. Sör Loras’ı memnun etmek için kızı bir kule hücresine attırdım ama onun Renly’ye bir zarar verdiğine inanmadan önce Renly’nin hayaletine inanırım. Lâkin Stannis...”

“Joffrey’yi zehir öldürdü, büyü değil.” Lord Tywin, kesik bileğe baktı. “Kılıç elin olmadan Kral Muhafızlarinda hizmet veremezsin...”

“Verebilirim,” diyerek babasının sözünü kesti Jaime. “Ve vereceğim. Emsalleri var. İstersen Beyaz Kitap’a bakar bulurum. Sakat ya da bütün, bir Kral Muhafızları şövalyesi ömrünün sonuna kadar hizmet verir.”

“Cersei, Sör Barristan’ı yaş haddinden görevden aldığında bu teamüle son verdi. İnanç’a bağışlanacak münasip bir hediye, Yüce Rahip’i seni yeminlerinden azat etmeye ikna eder. Kız kardeşin, Sör Selmy’yi göndererek aptallık etti elbette ama artık kapıları açtığına göre...”

“...birinin o kapıları tekrar kapatması gerekir.” Jaime ayağa kalktı. “Soylu kadınların üstüme bok kovası boşaltmasından bıktım baba. Bana kimse Lord Kumandan olmak isteyip istemediğimi sormadı ama görünüşe göre öyleyim. Bir görevim var...” “Evet var.” Lord Tywin de ayağa kalktı. “Lannister Hanedanına karşı bir görev. Sen Casterly Kayasının vârisisin. Olman gereken yer orası. Tommen sana eşlik etmeli, vesayetindeki yaverin olarak. Bir Lannister olmayı öğreneceği yer Kaya’dır, ayrıca onu annesinden uzaklaştırmak istiyorum. Cersei için yeni bir koca bulmak niyetindeyim. Oberyn Martell olabilir, Tyreller’i bu

evliliğin Yüksek Bahçe için bir tehdit olmadığına ikna eder etmez. Ve senin evlilik vaktin geldi de geçiyor bile. Tyreller, Margaery'nin Tommen'la evlenmesi hususunda ısrarlı ama onun yerine seni önerirsem..."

"*HAYIRl*" Jaime katlanabileceği kadarını duymuştu. Hayır, katlanabileceğinden *fazlasını*. Her şeyden bıkmıştı, lordlardan ve yalanlardan, babasından, kız kardeşinden, bütün bu kanlı işlerden. "Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Duyman için daha kaç kez *hayır* demeliyim? *Oberyn Martell*? Adamın nasıl kötü bir şöhreti olduğunu bilmiyor musun? Üstelik şöhreti sadece zehirli kılıçlarından kaynaklanmıyor. Robert'ın sahip olduğundan fazla piçi var, oğlanlarla da yatıyor. Ve eğer bir aşağılık an için bile Joffrey'nin duluyla evleneceğimi düşünüyorsan..."

"Lord Tyrell kızın bakire olduğuna dair yemin ediyor." "İsterse bakire olarak ölebilir, umurumda değil. *Onu istemiyorum. Senin Kaya'nı da istemiyorum*!"

"Sen benim oğlumsun..."

"Ben Kral Muhafızlarının şövalyesiyim. *Kral Muhafızları Lord Kumandanı*! Ve olmak istediğim *tek* şey bu!"

Lord Tywin'in yüzünü çerçeveleyen sert favoriler, ateşin ışığıyla altın gibi parlıyordu. Lordun alnında bir damar nabız gibi atıyordu ama lord konuşmadı. Ve konuşmadı. Ve konuşmadı.

Gergin sessizlik Jaime daha fazla dayanamayana kadar devam etti. "Baba..." diyerek söze başladı.

"Sen benim oğlum değilsin." Lord Tywin sırtını döndü. "Kral Muhafızları Lord Kumandanı olduğunu söylüyorsun. Pekâlâ sör. Git ve görevini yap."

DAVOS

Sesleri közler gibi uçuştu, döne döne mor renkli gökyüzüne yükseldiler. “Bizi karanlıktan çıkar tanrımız. Kalplerimizi ateşle doldur, doldur ki senin ışıltılı yolunda yürüyebilelim.”

Çökmeye başlayan karanlığın ortasında gece ateşi yanıyordu. Büyük ve parlak canavarın sürekli hareket eden turuncu alevleri, avluya altı metre boyunda gölgeler düşürüyordu. Ejderha Kayasının duvarlarındaki ejderhalar ve tuhaf yaratıklar hareket ediyormuş gibi görünüyordu.

Davos, avlunun yukarısındaki galerinin yüksek ve kemerli penceresinden aşağı bakıyordu. Titreyen alevleri kucaklamak istiyormuşçasma kollarını açan Melisandre’yi izledi. “R’hllor,” diye şakıdı kadın yüksek ve net bir sesle, “sen gözlerimizdeki ışıksın, yüreklerimizdeki ateşsin, karınlarımızdaki sıcaklıksın. Günlerimizi aydınlatan güneş senin, karanlıkta yolumuzu gösteren yıldızlar senin.”

“Işık Tanrısı bizi savun. Gece karanlık ve dehşet dolu.” Kraliçe Selyse duanın cevap bölümlerine öncülük ediyordu, solgun yüzü tutkuyla doluydu. Kral Stannis kraliçenin yanındaydı, çenesi sımsıkı perçinlenmişti. Kral başını her oynattığında, kırmızı altından yapılmış tacının sivri uçları ışıldıyordu. *Onlarla birlikte ama onlardan biri değil*, diye düşündü Davos. Prenses Shireen de oradaydı, yüzündeki gri lekeler ateşin ışığında neredeyse siyah görünüyordu.

“Işık Tanrısı bizi koru,” diye şakıdı kraliçe. Kral diğerleriyle birlikte cevap vermedi. Alevlere bakıyordu. Adamın alevlerde ne gördüğünü merak etti Davos. *Gelecek bir savaşın imgeleri mi? Yoksa eve daha yakın bir şey mi?*

“Bize nefes veren R’hllor sana şükrediyoruz” dedi Melisandre. “Bize gündüzleri veren R’hllor sana şükrediyoruz.”

“Bizi ısıtan güneş için sana şükrediyoruz,” diye karşılık verdi Kraliçe Selyse ve diğer tapınanlar. *“Bizi gözeten yıldızlar için sana şükrediyoruz. Ocaklarımız ve vahşileri uzakta tutan meşalelerimiz için sana şükrediyoruz*.” Duanın cevap bölümlerini bir gece öncekinden daha az insan okuyormuş gibi geldi Davos’a. Ateşin çevresinde, yüzü turuncu ışıkla aydınlanan daha az insan

vardı sanki. Ama yarın biraz daha azalacaklar mıydı... yoksa çoğalacaklar mıydı?

Fıçı gibi göğsü ve çarpık bacaklarıyla ayakta duran Sör Axell Florent'in sesi bir borazan kadar yüksek çıkıyordu, ateşin ışığı adamın yüzünü kocaman turuncu bir dil gibi yalıyordu. Davos, Sör Axell'in daha sonra ona teşekkür edip etmeyeceğini merak etti. Axell, Davos'un bu gece yapacağı iş sayesinde El olabilirdi, tam da hayal ettiği gibi.

"Sana, senin inayetinle kralımız olan Stannis için şükrediyoruz," diye bağırdı Melisandre, "Onun faziletinin beyaz ve temiz ateşi için şükrediyoruz, onun elindeki kırmızı kılıcın adaleti için şükrediyoruz, onun sadık kullarına beslediği sevgi için şükran duyuyoruz. Ona yol göster ve onu savun, ona düşmanlarını tarumar etmek için kuvvet bağışla."

"*Ona kuvvet bağışla*," diye karşılık verdi Kraliçe Selyse, Sör Axell, Devan ve diğerleri. "*Ona cesaret bağışla. Ona irfan bağışla*." Davos küçük bir çocukken; irfan için Yaşlı Hatun'a, cesaret için Savaşçı'ya, kuvvet için Demirci'ye dua etmeyi öğrenmişti rahiplerden. Ama şimdi Anne'ye dua ediyordu; sevgili oğlu Devan'ı, kırmızı kadının şeytani tanrısından koruması için.

"Lord Davos? Gitsek iyi olacak." Sör Andrew hafifçe Davos'un koluna dokundu. "Lordum?"

Bu unvan kulaklarında hâlâ tuhaf tınlıyordu ama Davos pencereden döndü. "Evet. Vakit geldi." Stannis, Melisandre ve kraliçenin adamları birkaç saat daha duada olacaktı. Kırmızı rahipler her gün güneş batarken ateş yakardı; biten gün için R'hllor'a teşekkür eder, güneşini yarın tekrar göndermesi ve çöken karanlığı dağıtması için ona yalvarırlardı. *Bir kaçakçı dalgaları tanımak ve onları ne zaman yakalayacağını bilmek zorunda.* Davos buydu nihayetinde; bir kaçakçı. Sakat elini şansına dokunmak için boğazına götürdü, bir şey bulamadı. Elini aşağı indirip daha hızlı yürümeye başladı.

Ona eşlik edenler de onun adımlarına uydular. Gece Şarkısı Piçi'nin çiçek bozuğu bir yüzü ve şövalyelere ait bir edası vardı; Sör Gerald Gower geniş yapılı, açıksözlü ve sarışındı; Sör Andrew Estermont ondan bir baş uzundu, yaprak şekilli bir sakalı ve kahverengi kabarık kaşları vardı. Hepsinin kendilerine göre iyi adamlar olduğunu düşünüyordu Davos. *Ve bu geceki iş yolunda gitmezse hepsi ölü adamlar olacaklar.*

Davos, alevlere bakarak geleceği görmeyi öğrenmek istediğinde, "Ateş canlı bir şeydir," demişti kırmızı kadın. "Sürekli hareket eder, sürekli değişir... okumaya çalıştığın anda bile dans eden, yer değiştiren harflerle dolu bir kitap

gibi. Alevlerin ardındaki şekilleri görmek için yıllar süren bir eğitim gerekir. Şekillerin olacak şeyleri mi, olabilecekleri mi yoksa olmuşları mı anlattığını söyleyebilmek daha uzun yıllar alır. O zaman bile zordur, zor. Siz bunu anlayamazsınız, siz gün batımı topraklarının insanları.” Öyleyse Sör Axell’in bu işi nasıl bu kadar hızlı öğrendiği sormuştu Davos. Kırmızı kadın gizemli şekilde gülümsemiş ve “Her kedi alevlere bakabilir ve oyun oynayan kırmızı bir fare görebilir,” demişti.

Davos, kralın adamlarına hiçbir konuda yalan söylememişti. “Kırmızı kadın yapmaya niyet ettiğimiz şeyi görebilir,” diye uyarmıştı onları.

“Öyleyse, işe onu öldürmekle başlamalıyız,” demişti Balıkçı Lewys. “Ona pusu kurabileceğimiz bir yer biliyorum, dördümüz ve keskin kılıçlarımız...”

“Hepimizin felaketi olursun,” demişti Davos. “Üstat Cressen onu öldürmeye çalıştı ve kırmızı kadın hemen anladı. Alevlerinde gördü sanırım. Bana öyle geliyor ki, bu kadın kendi şahsına yönelik tehditleri sezmekte çok hızlı, lâkin her şeyi göremez elbette. Ondan uzak durursak, onun dikkatinden kaçabiliriz belki.”

Lord Guncer’ın Melisandre’nin ateşlerine gitmesinden evvel bir Sunglass adamı olan Çentiktepeli Sör Tristón, “Saklanmak ve sinsi sinsi dolaşmak onurlu şeyler değil,” diye itiraz etmişti.

“Yakmak onurlu bir şey mi?” diye sormuştu Davos. “Lord Sunglass’ın ölümünü izledin. İstediğin bu mu? Şimdi onurlu adamlara ihtiyacım yok benim. Kaçakçılara ihtiyacım var. Benimle misin, değil misin?”

Onunlaydılar. Tanrılara şükür, onunlaydılar.

Davos kapıyı açtığında Üstat Pylos, Edric Fırtma’ya hesap çalıştırıyordu. Sör Andrew, Davos’un hemen arkasındaydı, diğerleri merdivenleri ve kiler kapısını kolluyordu. Üstat dersi kesti. “Şimdilik bu kadar yeter Edric.”

Bu müdahale çocuğu şaşırttı. “Lord Davos, Sör Andrew. Hesap yapıyorduk.”

Sör Andrew gülümsedi. “Senin yaşındayken hesaptan nefret ederdim kuzen.”

“Ben de pek sevmiyorum ama tarihe bayılıyorum. Hikâyelerle dolu. “

“Edric,” dedi Üstat Pylos, “koş da pelerinini al. Lord Davos’la gideceksin.”

“Öyle mi?” Edric ayağa kalktı. “Nereye gidiyoruz?” Çocuğun ağzı inatla gerildi. “Işık Tanrısı için dua etmeye gitmem. Ben Savaşçının adamıyım, babam gibi.”

“Biliyoruz,” dedi Davos. “Hadi delikanlı, oyalanmamalıyız.” Edric, boyanmamış yünden yapılmış başlıklı pelerinini giydi, yüzünü gizlemek için başlığı kafasına geçirdi. “Siz de bizimle geliyor musunuz üstat?” diye sordu.

“Hayır.” Pylos boynundaki zincire dokundu. “Benim yerim burada, Ejderha Kayası’nda. Şimdi Lord Davos’la git ve o ne derse onu yap. O Kral Eli, sakın unutma. Sana Kral Eli hakkında ne söylemiştim?”

“El kralın sesiyle konuşur.”

Genç üstat gülümsedi. “Aynen öyle. Şimdi git.”

Davos, Pylos’tan emin olamamıştı. Belki de Cressen’in yerini aldığı için ona kızmıştı. Ama şimdi adamın cesaretine hayranlık duymaktan başka bir şey yapamıyordu. *Bu iş onun hayatına da mal olabilir.*

Sör Gerald Gower üstat dairesinin dışında, merdivenlerde bekliyordu. Edric Fırtına merakla adama baktı. Basamakları inerlerken sordu, “Nereye gidiyoruz Lord Davos?”

“Suya. Bir gemi seni bekliyor.”

Çocuk aniden durdu. “Bir gemi?”

“Salladhor Saan’ın gemilerinden biri. Salla iyi dostumdur.” “Ben de seninle geleceğim kuzen,” dedi Sör Andrew. “Korkacak bir şey yok.”

“*Korkmuyorum*,” dedi Edric gücenmiş bir sesle. “Sadece... Shireen de geliyor mu?”

“Hayır,” dedi Davos. “Prenses, annesi ve babasıyla burada kalmalı.”

“O halde onu görmeliyim,” diye açıkladı Edric. “Veda etmek için. Yoksa üzülür.”

Senin yandığını görürse daha çok üzülür. “Vakit yok,” dedi Davos. “Prensese onu düşündüğünü söyleyeceğim. Üstelik gideceğin yere vardığında ona mektup yazabilirsin.”

Çocuk yüzünü astı. “Gitmem gerektiğinden emin misiniz? Amcam beni neden Ejderha Kayası’ndan göndersin? Onu üzdüm mü? Üzmek istemedim.” Çocuğun yüzünde yine o inatçı ifade vardı. “Amcamı görmek istiyorum. Kral Stannis’i görmek istiyorum.”

Sör Andrew ve Sör Gerald bakıştı. “Bunun için vakit yok kuzen,” dedi Sör Andrew.

“Onu görmek istiyorum!” diye ısrar etti Edric, daha yüksek sesle.

“O seni görmek istemiyor.” Davos, çocuğun hareket etmesi için bir şey söylemek zorundaydı. “Ben onun El’iyim. Onun sesiyle konuşuyorum. Krala gidip sana söyleneni yapmadığını mı anlatmalıyım? Buna ne kadar kızacağını biliyor musun? Amcanı kızgınken gördün mü hiç?” Eldivenini çıkardı ve

Stannis'in kısalttığı dört parmağı çocuğa gösterdi. "Ben gördüm."

Hepsi yalandı; Stannis Baratheon, soğan şövalyesinin parmaklarını keserken kızgın değildi, sadece demirden bir adalet duygusu vardı. Ama o zaman, Edric Fırtına doğmamıştı henüz, bunu bilemezdi. Davos'un tehdidi etkisini gösterdi. "Bunu yapmamalıymış," dedi çocuk ama Davos'un onun elini tutmasına ve onu basamaklardan aşağı indirmesine izin verdi.

Gece Şarkısı Piçi kiler kapısında onlara katıldı. Hızlıca yürüdüler, gölgeli bir avludan geçtiler, donmuş bir ejderhanın taş kuyruğunun altındaki bir merdivenden indiler. Balıkçı Lewys ve Omer Blackberry kalenin yan kapısında bekliyordu, ayaklarının dibinde elleri kolları bağlanmış iki nöbetçi vardı. "Tekne?" diye sordu Davos.

"Orada," dedi Lewys. "Dört kürekçi. Kadırga burnun hemen ilerisinde demirli. *Deli Prendos*."

Davos güldü. *Deli bir adamın isimi verilmiş bir gemi. Evet, bu gayet uygun.* Salla'da korsanların kara mizahından izler vardı.

Davos, Edric Fırtına'nın önünde diz çöktü. "Şimdi senden ayrılmalıyım," dedi. "Seni kadırgaya götürmek üzere bir tekne bekliyor. Sonra denize açılacaksın. Sen Robert'ın oğlusun, yani cesur olacağını biliyorum, ne olursa olsun."

"Olacağım. Yalnız..." Çocuk tereddüt etti.

"Bunu bir macera olarak düşün lordum." Davos neşeli bir sesle konuşmaya çalışıyordu. "Hayatının en büyük macerasının başlangıcı bu. Savaşçı seni savunsun."

"Ve Baba sizi adilce yargılasın Lord Davos." Çocuk, kuzeni Sör Andrew'la birlikte yan kapıya gitti. Diğerleri onları takip etti, Gece Şarkısı Piçi hariç. *Baba beni adilce yargılasın,* diye düşündü Davos kederle. Ama şimdi onu asıl ilgilendiren, kralın yargısıydı.

Kapıyı kapatıp sürgülediğinde, "Bu ikisi ne olacak?" diye sordu Sör Rolland.

"Onları bir mahzene götür. Edric güven içinde yola çıktığında serbest bırakabilirsin."

Piç, başıyla onayladı. Söylenecek bir şey kalmamıştı, işin kolay kısmı bitmişti. Davos eldivenini taktı, şansını kaybetmemiş olmayı dilerdi. O kemik torbası boynunda asılıyken daha iyi ve daha cesur bir adamdı. Kısa parmaklarını incelmeye başlayan kahverengi saçlarının içinden geçirdi, saçlarının kesilmeye ihtiyacı var mı diye merak etti. Kralın önünde dururken bakımlı görünmeliydi.

Ejderha Kayası daha önce hiç bu kadar karanlık ve ürkütücü

görünmemişti. Davos ağır ağır yürüdü, ayak sesleri duvarlarda ve ejderhalarda yankılandı. *Umarım ki asla uyanmayacak olan ejderhalar.* Taş Davul bütün heybetiyle Davos'un önünde yükseldi. Kulenin kapısındaki nöbetçiler, Davos yaklaşırken çapraz şekilde duran mızraklarını açtılar. *Soğan şövalyesi için değil, Kral Eli için.* Davos içeri girerken El'di en azından, dışarı çıkarken ne olacağını merak etti. *Eğer çıkarsam...*

Basamaklar eskisiden daha uzun ve daha dikmiş gibi geldi Davos'a. Belki de sadece yorgundu. *Anne, beni böyle işler için yaratmamış.* Davos çok yükseklere çok hızlı çıkmıştı ve dağın tepesindeki hava nefes alamayacağı kadar inceydi. Çocukken zenginlik hayalleri kurardı Davos ama bu çok eskidendi... Sonra, büyüdüğünde, bütün istediği birkaç dönüm iyi arazi, içinde yaşlanacağı bir mekân ve oğulları için daha iyi bir hayat olmuştu. Kör Piç, akıllı bir kaçakçının asla fazla yükseğe uzanmayacağını ve dikkatleri üstüne çekmeyeceğini söylerdi eskiden. *Birkaç dönüm arazi, ahşap bir çatı ve adımın önünde bir "sör". Mutlu olurdum.* Eğer bu geceden sağ çıkarsa, Devan'ı alıp Gazap Burnu'na ve sevgili Marya'sına yelken açacaktı Davos. *Ölü oğullarımız için birlikte yas tutacağız, sağ olanları iyi adamlar olarak büyüteceğiz ve krallardan hiç bahsetmeyeceğiz.*

Davos içeri girdiğinde Boyalı Masa Odası karanlık ve boştu; kral, Melisandre ve kraliçenin adamlarıyla birlikte gece ateşinin başındaydı. Davos şöminede ateş yakmak için dizlerinin üstüne çöktü, odadaki soğuğu kırmak ve gölgeleri köşelerine geri göndermek istiyordu. Sonra odayı dolaştı ve sırayla her pencerenin önünde durdu, ağır perdeleri çekip ahşap panjurları açtı. Deniz ve tuz kokusuyla keskinleşmiş rüzgâr içeri girdi, Davos'un kahverengi, sade pelerinini çekiştirdi.

Davos kuzey penceresinde pervaza yaslandı ve soğuk gece havasından bir nefes çekti, *Deli Prendos'un* yelken açtığını görmeyi umuyordu ama deniz göz alabildiğince boş ve karanlıktı. *Yoksa çoktan gitti mi?* Davos, geminin çocukla birlikte gitmiş olması için dua edebilirdi sadece. Yarım ay, bir görünüp bir kaybolarak ince ve yüksek bulutların arasında kayıyordu. Davos tanıdık yıldızları görebiliyordu. Kadırga oradaydı işte, batıya yelken açmıştı. Yaşlı Hatun'un Feneri de oradaydı, altın bir pusu çevreleyen dört parlak yıldız. Bulutlar Buz Ejderha'nm çoğunu gizliyordu ama kuzeyi işaret eden büyük ve parlak mavi göz ortadaydı. *Gökyüzü kaçakçıların yıldızlarıyla dolu.* Onlar eski dostlardı, o yıldızlar. Davos bunun iyi şans anlamına geldiğini umdu.

Ama gözlerini yıldızlardan kale siperlerine indirdiğinde o kadar emin değildi. Taş ejderhaların kanatları gece ateşinin ışığıyla siyah, muazzam gölgeler

yaratıyordu. Onların soğuk ve cansız oymalardan başka bir şey olmadığını söylemeye çalıştı Davos kendine. *Burası bir zamanlar onların yeriydi. Ejderhaların ve ejderha lordlann yeri, Targaryen Hanedanı'nın makamı.* Targaryenlar Eski Valyria'nın kanıydı...

Odada bir esinti dolaştı, şöminedeki alevler titreyip büküldü. Davos, kütüklerin çıtırtılarını dinledi. Pencereden ayrıldı, gölgesi önünden yürüyordu, uzun ve zayıf, sonra bir kılıç gibi Boyalı Masa'nm üstüne düştü gölge. Davos uzun süre masanın başında durdu, bekledi. Taş merdivenleri tırmanan çizmeleri duydu. Kraldan önce sesi geldi, "...üç değil," diyordu kral.

"Üç, üçtür," diye cevap verdi Melisandre. "Yemin ediyorum Majesteleri, onun öldüğünü ve annesinin ağladığını gördüm." "Gece ateşinde." Stannis ve Melisandre birlikte içeri girdiler. "Alevler hilelerle dolu. Ne oldu, ne olacak, ne olabilir. Bana kesin olarak söyleyemezsin..."

"Majesteleri." Davos öne çıktı. "Leydi Melisandre doğru gördü. Yeğeniniz Joffrey öldü."

Eğer Stannis, Davos'u Boyalı Masa'da bulduğuna şaşırdıysa bile belli etmedi. "Lord Davos," dedi. "O benim yeğenim değildi. Yıllarca yeğenim olduğuna inanmama rağmen."

"Düğün ziyafetinde bir lokma yemek yüzünden boğuldu," dedi Davos. "Zehirlenmiş de olabilir."

"O üçüncü," dedi Melisandre.

"Saymayı biliyorum kadın." Stannis masa boyunca yürüdü, Eski Şehir'i ve Arbor'ı geçti, Kalkan Adalarina ve Mander'in ağzına doğru ilerlerdi. "Görünüşe göre, düğünler mücadelelerden daha tehlikeli hale geldi. Zehirleyen kimmiş. Biliniyor mu?" "Dayısının yaptığı söyleniyor. İblis."

Stannis dişlerini gıcırdattı. "Tehlikeli bir adam. Bunu Karasu'da öğrendim. Bu bilgiye nasıl ulaştın?"

"Lysli hâlâ Kral Topraklarında ticaret yapıyor. Salladhor Saan'ın bana yalan söylemesi için bir sebep yok."

"Sanırım yok." Kral, elini masada gezdirdi. "Joffrey... Hatırlıyorum da bir mutfak kedisi vardı... aşçılar onu artıklarla, balık kafalarıyla besliyordu. İçlerinden biri Joffrey'ye kedinin karnında yavrular olduğu söyledi, onun bir yavru isteyebileceğini düşünmüştü. Joffrey bunun doğru olup olmadığını görmek için zavallı hayvanın karnını yardı. Yavruları bulduğunda onları babasına göstermeye gitti. Robert çocuğa öyle sert vurdu ki onu öldürdüğünü sandım." Kral, tacını çıkarıp masaya koydu. "Cüce ya da sülük; bu katil diyara iyi hizmet etti. Şimdi beni çağırmak *zorundalar."* "Çağırmayacaklar," dedi

Melisandre. “Joffrey’nin bir erkek kardeşi var.”

“Tommen,” dedi kral kin dolu bir sesle.

“Tommen’a taç giydirecekler ve ona vekâleten diyarı yönetecekler.”

Stannis yumruğunu sıktı. “Tommen, Joffrey’den daha naziktir ama aynı ensestten doğdu. Büyümekte olan bir canavar. Diyarın üstünde bir sülük daha. Batıdiyar’ın bir erkeğin eline ihtiyacı var, bir çocuğun değil.”

Melisandre krala yaklaştı. “Diyarın insanlarını kurtarın lordum. Taş ejderhaları uyandırmama izin verin. Bana çocuğu verin.”

“Edric Fırtına,” dedi Davos.

Stannis soğuk bir öfkeyle Davos’a çıkıştı. “*Onun adını biliyorum.* Sitemlerini kendine sakla. Bundan ben de en az senin kadar hoşlanmıyorum ama benim vazifem diyara karşı. Benim vazifem...” Melisandre’ye döndü. “Başka bir yol olmadığından emin misin? Hayatın üstüne yemin et. Yalan söylersen yemin ederim ki canını lokma lokma alırım.”

“Öteki’nin karşısında durması gereken kişi sizsiniz. Geleceği beş bin yıl önceden bildirilmiş olan kişi. Kırmızı kuyruklu yıldız sizin müjdecinizdi. Siz vadedilen prenssiniz, siz düşerseniz dünya da düşer.” Melisandre kralın yanma gitti, kadının kırmızı dudakları ayrıldı, boğazındaki yakut nabız gibi atıyordu. “Bana çocuğu verin,” diye fısıldadı, “ben de size krallığınızı vereyim.” “Veremez,” dedi Davos. “Edric Fırtına gitti.”

“Gitti mi?” dedi Davos. “*Gitti* de ne demek?”

“Bir Lys kadırgasıyla denize açıldı.” Davos, Melisandre’nin kalp şeklindeki solgun yüzünü izledi. Orada şaşkınlık ve beklenmedik bir tereddüt gördü. *Edric’in kaçışını görmemiş!*

Kralın gözleri, adamın yüzündeki iki boşluğa oturmuş koyu mavi çürüklerdi. “Piç, benim iznim olmadan Ejderha Kayasından alındı mı? Bir kadırga mı dedin? Eğer o Lysli korsan çocuk sayesinde benden altın sızdırabileceğini sanıyorsa...”

“Bu sizin El’inizin marifetiydi efendimiz.” Melisandre arif gözlerle Davos’a baktı. “Onu geri getireceksiniz lordum. Getireceksiniz.”

“Çocuğa ulaşamam artık,” dedi Davos. “Siz de ulaşamazsınız leydim.”

Kadının kırmızı gözleri kısıldı. “Sizi karanlığa terk etmeliydim sör. Ne yaptığınızı biliyor musunuz?”

“Görevimi.”

“Bazıları buna ihanet diyebilir.” Stannis geceye bakmak için pencereye gitti. *Gemiyi mi arıyor*? “Seni pislikten çıkarttım Davos.” Kralın sesi kızgından çok yorgundu. “Karşılığında sadakat beklemek çok muydu?”

“Dört oğlum Karasu’da sizin için öldü. Ben de ölebilirdim. Ben size her zaman sadığım.” Davos Seaworth bundan sonra söylediği kelimeleri uzun uzun ve çok iyi düşünmüştü; hayatının bu sözlere bağlı olduğunu biliyordu. “Majesteleri; size dürüst tavsiyeler vereceğime, itaatte tez olacağıma, diyarınızı düşmanlara karşı savunacağıma ve *insanlarınızı koruyacağıma* dair yemin ettirdiniz bana. Edric Fırtına sizin insanlarınızdan biri değil mi? Koruyacağıma dair yemin ettiğim insanlardan biri? Ben yeminimi tuttum. Bu nasıl hainlik olur?”

Stannis tekrar dişlerini gıcırdattı. “Bu tacı ben istemedim. Altın, soğuk ve başımın üstünde ağır. Lâkin kral olduğum sürece bir görevim var... eğer milyonlarca çocuğu karanlıktan kurtarmak için bir çocuğu alevlere feda etmem gerekiyorsa... *Fedakârlık*... asla kolay değildir Davos. Aksi halde gerçek bir fedakârlık değildir. Leydim söyleyin ona.”

“Azor Ahai, Işık Getiren’i sevgili karısının kalbinde soğuttu. Bin ineği olan bir adam ineklerinden birini tanrıya verirse bu hiçbir şeydir. Ama bir adam sahip olduğu tek ineği sunarsa...”

“İneklerden bahsediyor,” dedi Davos, krala. “Ben bir çocuktan bahsediyorum, kızınızın arkadaşından, ağabeyinizin oğlundan.” “Bir kralın oğlu. Damarında kral kanının gücü var.”

Melisandre’nin boğazındaki yakut kırmızı bir yıldız gibi parlıyordu. “O çocuğu kurtardığınızı mı sanıyorsunuz Soğan Şövalyesi? Uzun gece çöktüğünde Edric Fırtına da diğerleriyle birlikte ölecek, nerede saklanırsa saklansın. Sizin oğullarınız da ölecek. Dünyayı karanlık ve soğuk örtecek. Hiç anlamadığınız meselelere karışıyorsunuz.”

“Anlamadığım çok şey var,” diye kabul etti Davos. “Asla anlıyormuş gibi davranmadım. Ben denizleri ve nehirleri bilirim, sahillerin şeklini, kayaların ve sığlıkların yerini. Bir delikanlının kimseye görünmeden çıkabileceği körfezler bilirim. Ve kralların, insanlarını koruduklarını bilirim, aksi takdirde kral değildir onlar.”

Stannis’in yüzü karardı. “Benimle yüzüme baka baka alay mı ediyorsun? Bir kralın görevini bir soğan kaçakçısından mı öğreneceğim?”

Davos diz çöktü. “Sizi gücendirdiysem başımı alın. Yaşadığım gibi ölürüm, sizin sadık adamınız olarak. Ama önce beni dinleyin. Size getirdiğim soğanların hatırına, benden aldığınız parmakların hatırına dinleyin.”

Stannis, Işık Getiren’i kınından çekti. Kılıcın ışığı odayı doldurdu. “Ne söyleyeceksen söyle ama çabuk ol.” Kralın boynundaki kaslar kabarmıştı.

Davos, elini pelerinin içine soktu ve buruş buruş bir parşömen parçasını

dışarı çıkardı. İnce ve güçsüz bir şeydi ama Davos'un sahip olduğu tek kalkan oydu. "Bir Kral Eli okuyup yazabilmeli. Üstat Pylos bana öğretiyordu." Davos parşömen parçasını dizine koyup düzeltti ve sihirli kılıcın ışığında okumaya başladı.

JON

Rüyasında Kışyarı'ndaydı, tahtlarında oturan taş kralların önünden geçiyordu. Kralların granit gözleri onu izliyordu. Gri granit parmakları, kucaklarında duran paslı kılıçların kabzalarını sıkı sıkı kavramıştı. *Sen bir Stark değilsin*, diye mırıldandıklarını duyabiliyordu Jon. Kalın, granit seslerle konuşuyorlardı. *Burada yerin yok. Git.* Jon karanlığın içine yürüdü. "Baba?" diye seslendi. "Rickon?" Kimse cevap vermedi. Boynuna soğuk bir rüzgâr vurdu. "Amca?" diye seslendi Jon. "Benjen amca? Baba? Lütfen baba, bana yardım et." Yukarıdan gelen davul seslerini duydu. *Büyük Salon'da ziyafet veriyorlar ama ben orada istenmiyorum. Ben bir Stark değilim ve burada yerim yok.* Kol değneği kaydı ve Jon dizlerinin üstüne düştü. Mahzen mezar gittikçe daha karanlık oluyordu. *Bir yerde bir ışık söndü.* "Ygritte?" diye fısıldadı Jon. "Beni affet. Lütfen." Ama sadece bir ulu kurttu. Gri, hayalet gibi, tüyleri kanlı bir ulu kurttu, altın gözleri karanlığın içinde hüzünle parlıyordu...

Hücre karanlıktı ve yatak sertti. Kendi yatağı, Jon hatırladı. Yaşlı Ayinin dairesinin altındaki hücrede, kendi yatağındaydı. Aslında bu yatak daha güzel rüyalar vermeliydi ona. Jon kalın kürklerin altında bile üşüyordu. Keşif gezisinden önce Hayalet de bu hücrede kalıyordu, hücreyi gecenin soğuğuna karşı ısıtıyordu. Ve vahşiliğin içinde Ygritte vardı, Jon'un yanında uyuyordu. İkisi de gitmişti artık. Jon, Ygritte'i kendi eliyle yakmıştı; kızın böyle isteyeceğini biliyordu ve Hayalet... *neredesin*? Hayalet de ölmüş müydü? Jon'un gördüğü rüya bu anlama mı geliyordu, mahzen mezardaki kanlı kurt? Ama rüyadaki kurt griydi, beyaz değil. *Gri, Bran'ın kurdu gibi.* Thennler, Kraliçe'nin Tacı'ndan sonra Bran'ı yakalamış ve öldürmüş müydü? Eğer böyleyse, Jon, Bran'ı sonsuza dek kaybetmişti.

Boru öttüğünde gördüğü rüyadan bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

Kış Borusu, diye düşündü hâlâ uyku sersemi bir halde. Ama Mance, Joramun'un borusunu bulamamıştı, o olamazdı. İkinci ötüş duyuldu, ilki kadar uzun ve pes. Jon yataktan kalkıp Sur'a gitmeliydi, biliyordu ama bu çok zordu...

Kürkleri kenara itip doğruldu. Bacağındaki ağrı matlaşmış gibiydi,

dayanamayacağı bir şey değildi. Daha az üşümek için pantolonunu ve tuniği çıkarmadan uyumuştu, bu yüzden sadece çizmelerini, örgü zırhını ve pelerinini giymesi gerekti. Boru tekrar öttü, iki uzun ötüş. Jon, Uzunpençe'yi omzuna astı, kol değneğini buldu ve topal adımlarla basamaklardan indi.

Dışarısı kör karanlıktı, acı soğuktu ve bulutluydu. Kara kardeşler kulelerden ve iç kalelerden dışarı dökülüyordu, kılıç kemerlerini bağlıyor ve Sur'a doğru yürüyorlardı. Jon, Pyp ve Grenn'i aradı ama onları bulamadı. Belki de ikisinden biri boruyu üfleyen devriyeydi. *Mance geldi,* diye düşündü Jon. *Sonunda geldi. Bu iyiydi. Savaşacağız ve sonra dinleneceğiz. Ölü ya da diri, dinleneceğiz.*

Eskiden merdivenin olduğu yerde, Sur'un altında, kömürleşmiş ahşap ve kırık buzdan ibaret kocaman bir düğüm vardı. Kardeşler vinçle yukarı çıkıyordu artık, fakat kafes bir seferde ancak on adam alabiliyordu ve Jon geldiğinde yukarı çıkmaya başlamıştı. Sırasını beklemek zorundaydı. Diğerleri de onunla birlikte bekledi; Saten, Mully, Eksik Çizme, Fıçı, at dişli sarışın Hareth. Köstebek Kasabasında ahır işçiliği yapan Hareth'e herkes Beygir diyordu, Kara Kale'de kalan birkaç kasabalıdan biriydi adam. Diğer kasabalılar tarlalarına, ağıllarına ya da yeraltına kurulmuş genelevdeki yataklarına kaçmıştı. Ama Beygir siyahları giymek istemişti, at dişli koca sersem. Arbalette çok usta olduğunu kanıtlayan fahişe Zei de gitmemişti. Ve Noye, babaları basamaklarda ölen üç yetim oğlanı himayesine almıştı. Küçük çocuklardı -dokuz, sekiz ve beş- ama kimse onları istememişti.

Kafesin geri dönmesini beklerlerken, Clydas onlara baharatlı sıcak şarapla dolu kupalar getirdi, Uçparmak Hobb da kara ekmek parçaları dağıtıyordu. Jon bir somunun ucunu aldı ve kemirmeye başladı.

"Mance Rayder mı geliyor?" diye sordu Saten endişeli bir sesle.

"Öyle olmasını umalım." Karanlığın içinde yabanıllardan çok daha kötü şeyler vardı. Yabanıl kralın, İlk İnsanlar'ın Yumruğu'nda, pembe karın ortasında dururlarken söylediği şeyleri hatırladı Jon. *Ölüler yürüdüğünde duvarların, kazıkların ve kılıçların bir anlamı kalmaz. Ölülerle savaşamazsın Jon Kar. Bunu kimse benden iyi bilemez.* Bunu sadece düşünmek bile rüzgârın daha soğuk esmesini sebep olmuştu sanki.

Sonunda kafes tekrar aşağı indi. Uzun zincirin ucunda sallanarak durdu. Kara kardeşler sessizce kafese girdiler ve kapıyı kapadılar.

Mully, çan ipini üç kez çekti. Kafes yükselmeye başladı, önce sarsılıp tekleyerek, sonra daha rahat bir şekilde. Kimse konuşmadı. Kafes tepeye vardığında iki yana sallanıp durdu ve kara kardeşler birer birer dışarı tırmandı.

Beygir, elini Jon’a uzatıp onun buzun üstüne çıkmasına yardım etti. Soğuk, Jon’un dişlerine bir yumruk gibi vurdu.

Sur’un tepesinde, insan boyundan uzun direklerin üstüne oturtulmuş demir sepetlerin içinde bir sıra ateş yanıyordu. Rüzgârın soğuk bıçağı alevleri eğip büküyordu, bu yüzden parlak turuncu ışıklar sürekli hareket ediyordu. Demet halindeki oklar ve mızraklar dört bir yanda kullanılmaya hazır bir halde bekliyordu. Üç metre yüksekliğinde taş yığınları oluşturulmuştu. Taş yığınlarının yanına zift ve lamba yağı fıçıları dizilmişti. Bowen Marsh, Kara Kale’yi her şeye fazlasıyla sahip bir durumda bırakmıştı; adam dışında. Rüzgâr, ellerinde mızraklarıyla siperler boyunca dizilmiş saman askerlerin siyah pelerinlerini kamçılıyordu. Jon, Donal Noye’un yanma gitti. “Umarım boruyu üfleyen onlardan biri değildir,” dedi adama.

“Sesi duydun mu?” diye sordu Noye.

Rüzgâr vardı, atlar, bir şey daha. “Mamut,” dedi Jon. “Bu bir mamuttu.”

Silah ustasının nefesi, adamın geniş ve basık burnundan çıktığı anda donuyordu. Sur’un kuzeyi, sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen karanlık bir denizdi. Jon, ormanın içinden geçen uzak ateşlerin belli belirsiz kırmızı pırıltısını görebiliyordu. Mance geliyordu, gün doğumu kadar kesindi bu. Ötekiler meşale yakmazdı.

“Onları göremezsek nasıl savaşabiliriz?” diye sordu Beygir.

Donal Noye, Bowen Marsh’m emriyle tamir edilip kullanılır hale getirilen iki devasa mancınığa döndü. “Bana *ışık* verin!” diye kükredi.

Zift fıçıları aceleyle kayışlara yerleştirildi ve bir meşaleyle tutuşturuldu. Rüzgâr, alevleri kırmızı bir öfkeye dönüştürdü. *“ŞİMDİ!”* diye bağırdı Noye. Denge ağırlıkları aşağı indi, fırlatma kolları yukarı kalktı. Yanan zift fıçıları, aşağıdaki zeminin üzerine tüyler ürpertici ışıklar düşürerek karanlığın içine fırladı. Jon, alacakaranlığın içinde, hantalca yürüyen mamutların bir anlık görüntüsünü yakaladı ve görüntü aynı hızla kayboldu. *Bir düzine, belki daha çok.* Fıçılar yere çarpıp patladı. Sur’un tepesindekiler pes bir boru sesi duydu. Bir dev, Eski Dil’de bir şey kükredi. Dev’in sesi Jon’un omurgasını ürperten kadim bir gök gürültüsüydü.

“Tekrar? diye bağırdı Noye, mancınıklar tekrar dolduruldu. Yanan ziftle dolu iki varil daha çatırtılar çıkararak karanlığın içine uçtu ve gürültüyle düşmanın arasına düştü. Bu kez, varillerden biri ölü bir ağaca denk geldi, alevler ağacı sardı. *Bir düzine değil,* Jon gördü, *yüz mamut.*

Jon duvarın kenarına gitti. *Dikkatli ol,* diye hatırlattı kendine, *aşağıya inen yol çok uzun.* Kırmızı Alyn devriye borusunu tekrar öttürdü.

Aaaaaahooooooooooo, aaaaaaahooooooooooo. Ve bu sefer yabanıllar karşılık verdi, sadece bir boruyla değil, onlarca boru, davul ve gaydayla. *Biz geldik,* diyorlardı sanki *Surunuzu kırmaya geldik, toprağınızı almaya ve kızlarınızı çalmaya geldik.* Rüzgâr uludu, mancınıklar çatırdadı ve gümledi, fıçılar uçtu. Jon, mamutların ve devlerin arkasında, yaylar ve baltalarla Sur'a yaklaşan adamları gördü. Yirmi adam mı vardı, yirmi bin mi? Karanlıkta buna cevap vermek mümkün değildi. *Kör adamların savaşı bu, ama Mance'in kör adamları bizimkilerden birkaç bin kişi fazla.*

"Kapı!" diye bağırdı Pyp. *"KAPIDALARl"*

Sur, alışılmış yöntemlerle saldırılamayacak kadar büyüktü; merdivenler ya da kuşatma kuleleri için fazla yüksekti, koçbaşları için fazla kalındı. Sur'u delebilecek büyüklükte taş fırlatacak mancınık yoktu. Ve Sur'u ateşe vermeye kalkışırsan, eriyen buz bütün alevleri söndürürdü. Sur'u tırmanarak geçebilirdin, akıncıların Bozkalkan yakınlarında yaptığı gibi. Ama bunun için çok güçlü, zinde ve dengeli olman gerekirdi. Ve o zaman bile, hayatın bir ağacın dalında son bulabilirdi, Jarl gibi. *Kapıyı almak zorundalar, yoksa geçemezler.*

Fakat kapı, buzun içindeki eğri büğrü bir tüneldi. Yedi Krallık'taki bütün kale kapılarından daha küçüktü. O kadar dardı ki, korucular küçük atlarını tek sıra halinde yürütmek zorunda kalırdı. İç geçidi üç demir kafes kapatıyordu. Her biri zincirli ve kilitliydi ve bir katil deliği tarafından korunuyordu. Dış kapı meşeden yapılmıştı, yirmi iki santim kalınlığındaydı ve demir mıhlarla güçlendirilmişti, kırıp geçmesi zordu. *Ama Mance'in mamutları var,* diye hatırlattı Jon kendine. *Devleri de.*

"Aşağısı soğuk olmalı," dedi Noye. "Ne dersiniz delikanlılar, onları ısıtalım mı?" Duvarın kenarına bir düzine lamba yağı küpü dizildi. Pyp, bir meşaleyle küp sırası boyunca yürüyerek lamba yağını tutuşturdu. Öküz Owen, Pyp'i takip ederek küpleri teker teker aşağı itti. Son küp de gittiğinde, Grenn bir zift fıçısının önündeki takozu tekmeledi ve fıçı yuvarlanarak duvarın kenarından aşağı uçtu. Aşağıdan gelen sesler bağrışmalara ve çığlıklara dönüştü, yukarıdakilerin kulağına tatlı bir müzik gibi vurdu.

Ama davullar hâlâ çalıyordu. Mancınıklar zangırdayıp gümlüyordu ve gaydaların sesi gecenin içinde öfkeli kuşların tuhaf şarkısı gibi sürükleniyordu. Rahip Celador da şarkı söylemeye başladı, sesi şarap yüzünden kaim ve titrekti.

Şejkatli anne, merhamet pınarı
Koru savaştan oğullarımızı
Okları al ellerinden ve kılıçları
Görsünler daha güzel...

Donal Noye rahibe çıkıştı. “Buradaki her adam kılıcını elinde tutacak, tutmayanın buruşuk poposunu tekmeler, onu Sur’dan aşağı atarım... senden başlarım rahip. *Okçular!* Lanet okçularımız yok mu bizim?”

“Buradayım,” dedi Saten.

“Buradayım,” dedi Mully. “Ama hedefi nasıl bulacağım? Etraf bir domuzun midesi kadar karanlık. Yabanıllar nerede?”

Noye eliyle kuzeyi gösterdi. ‘Yeterince ok gönder, belki birkaçını bulursun. En azından onları korkutmuş olursun.” Ateş ışığıyla aydınlanmış yüzlere baktı. “Kapıyı kırarlarsa, tüneli korumama yardım edecek iki yaycıya ve iki mızrakçıya ihtiyacım olacak.” Ondan fazla kara kardeş öne çıktı ve demirci içlerinden dört kişi seçti. “Jon, ben dönene kadar Sur senin.”

Jon bir an için yanlış duyduğunu düşündü. Noye, komutayı ona bırakıyormuş gibi konuşmuştu. “Lordum?”

“Lord mu? Ben demir ustasıyım. Sur senin dedim.”

Daha yaşlı adamlar var, demek istedi Jon, *daha iyi adamlar. Ben hâlâ yaz çimenleri kadar yeşilim. Yaralıyım ve kaçak olmakla suçlanıyorum. Jon* ağzı kemik gibi kurumuştu. “Tamam,” demeyi başardı.

Daha sonra her şey, o geceyi sadece rüyasında görmüş gibi gelecekti Jon Kar’a. Yarı donmuş ellerinde uzunyaylar ya da arbaletler tutan saman askerlerle yan yana duran okçular, hiç görmedikleri düşmanın üzerine yüzlerce ok sürüsü saldılar. Zaman zaman cevap olarak bir yabanıl oku geldi. Jon, daha küçük mancınıkların başına adamlar gönderdi ve havayı bir dev yumruğu büyüklüğündeki sivri kayalarla doldurdu ama karanlık taşları yuttu, bir adamın bir avuç fındığı yutması gibi. Mamutlar karanlıkta kükredi, tuhaf sesler tuhaf dillerde bağrıştı ve Rahip Cellador öyle yüksek sesle dualar okudu ki Jon onu duvarın kenarından bizzat aşağı atmak istedi. Bir mamutun Sur’un dibinde öldüğünü duydular ve bir diğerinin alevler içinde yalpalayarak, insanları ve ağaçları aynı şekilde ezerek ormana doğru gittiğini gördüler. Hobb, soğan çorbası dolu kupalarla yukarı çıktı. Owen ve Clydas kupaları okçulara götürdü; oldukları yerde iki atış arasında içebilsinler diye. Zei, arbaletiyle birlikte okçuların arasında yer aldı. Saatlerce tekrarlanan atışlar, sağ taraftaki büyük mancınığın içindeki bir şeyin gevşemesine sebep oldu ve mancınığın denge ağırlığı gürültüyle yerinden kurtuldu, fırlatma kolu aniden ve yıkıcı bir şekilde yana savruldu, çatırtıyla parçalara ayrıldı. Sol taraftaki mancınık fıçı fırlatmaya devam etti fakat yabanıllar, mancınığın yükünün nereye indiğini çabucak öğrenmişti.

İki değil yirmi mancınığımız olmalıydı. Onları kızaklara ve döner

platformlara yerleştirmeliydik, bu sayede hareket ettirebilirdik. Beyhude bir düşünceydi bu. Bin adamının daha olmasını da dileyebilirdi Jon, belki bir ejderha. Ya da üç.

Donal Noye geri dönmedi. O soğuk ve karanlık tüneli korumak üzere onunla birlikte gidenler de öyle. Ne zaman gücünün azaldığını hissetse, *Sur benim*, diye hatırlattı Jon kendi kendine. O da bir uzunyay almıştı, yarı donmuş parmaklarının katı ve beceriksiz olduğunu hissediyordu. Ateşi tekrar yükselmişti ve yaralı bacağı kontrol edilemez bir şekilde titriyordu. *Bir ok daha, sonra dinleneceğim*, dedi kendine yüzlerce kez. *Sadece bir ok daha.* Sadağı ne zaman boşalsa, yetim köstebeklerden biri ona yenisini getiriyordu. *Bir ok daha ve işim bitecek.* Şafak çok uzakta olamazdı.

Sabah olduğunda, kara kardeşlerin hiçbiri bunun tam olarak farkına varamadı önce. Dünya hâlâ karanlıktı ama siyah griye devrildi, karanlığın içinde yarı görünür şekiller belirmeye başladı. Jon, doğu semasını kaplayan bulut yığınına bakmak için yayını indirdi. Bulutların arkasında bir ışıltı görebiliyordu, yalnızca hayal ediyordu belki de. Yayına bir ok daha taktı.

Sonra güneş yükseldi, bulutların arasından muharebe meydanına solgun mızraklar gönderdi. Jon, Sur'la Tekinsiz Orman'ın arasında uzanan, ezilmiş yarım millik araziye bakarken nefesini tuttu. Araziyi yarım gece içinde; kararmış otlardan, kaynayan ziftten, kırık taşlardan ve cesetlerden mütevellit bir metruk alana dönüştürmüşlerdi. Kargalar şimdiden mamut leşlerinin üstündeydi. Yerde ölü devler de vardı ama onların arkasında...

Jon'un sol tarafında biri inledi. Ve Jon, Rahip Cellador'un, "Anne merhamet et. Ah, ah ah, *Anne merhamet et"* dediğini duydu.

Ağaçların altında dünyanın bütün yabanılları vardı; akıncılar ve devler, varglar ve derideğiştirenler, dağ adamları, tuzlu deniz kalyoncuları, buzlu nehir yamyamları, boyalı yüzleriyle mağara adamları, Donuk Kıyıdan köpek arabaları, kaynamış deriye benzeyen tabanlarıyla Boynuzayak adamları, Mance'in Sur'u geçmek için topladığı bütün tuhaf insanlar. *Bu sizin toprağınız değil*, diye bağırmak istedi Jon. *Burada size yer yok. Gidin buradan.* Tormund Devfelaketi'nin buna güldüğünü duyabiliyordu. "Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar," derdi Ygritte. Jon kılıç elini esnetti, parmaklarını açıp kapadı ama kılıçların burada hiçbir işe yaramayacağını çok iyi biliyordu.

Üşümüştü ve ateşi vardı, uzunyayın ağırlığını taşıyamayacağını hissetti bir an. Magnar'a karşı verdikleri mücadelenin hiçbir şey olduğunu anladı ve dün geceki kavga hiçbir şeyden de azdı; küçük bir yoklamaydı sadece, onları hazırlıksız yakalamaya çalışan bir hançerdi. Asıl mücadele şimdi başlıyordu.

“Bu kadar *çok* oldukların hiç bilmiyordum,” dedi Saten.

Jon biliyordu. Onları daha önce görmüştü, fakat böyle değil, bir savaş hattına yığılmış halde değil. Yabanıllar yürürken, kafile uzun fersahlar boyunca yayılmıştı, devasa bir solucana benziyordu, bütün yabanılları aynı anda görmüyordu insan. Ama şimdi...

“Geliyorlar,” dedi biri pürüzlü bir sesle.

Yabanıl hattının merkezinde mamutlar vardı. Tokmaklar ve büyük taş baltalar taşıyan devler mamutların arkasındaydı. Yanlarında daha fazla dev yürüyordu, muazzam tekerleklerin üstünde ucu sivriltilmiş bir ağaç gövdesi taşıyorlardı. *Bir koçbaşı*, diye düşündü Jon umutsuzca. Aşağıdaki kapı duruyorsa bile, bu şeyin birkaç öpücüğüyle parçalara ayrılırdı. Devlerin her iki yanında, kaynatılmış deriden koşum takımları olan ve ateşte sertleştirilmiş mızraklar taşıyan atlılar, koşarak ilerleyen bir mızrakçı yığını; kargılar, sapanlar, sopalar ve deri kalkanlar taşıyan yüzlerce piyade akıyordu, iri, beyaz köpekler tarafından çekilen Donuk Kıyının kemik arabaları, taşların ve köklerin üstünde zıplayıp çıngırdayarak kanatlarda ilerliyordu. Gaydaların tiz ötüşünü, köpeklerin havlamasını, mamutların gümbürtüsünü, özgür insanların ıslıklarını ve çığlıklarını, devlerin Eski Dil’de homurdanışını dinlerken, *yabanın öfkesi*, diye düşündü Jon. Yabanılların davulları gök gürültüsü gibi yankılanıyordu.

Etrafındaki umutsuzluğu hissedebiliyordu Jon. “Yüz bin kişi olmalı,” diye inledi Saten. “Bu kadar çok insanı nasıl durdururuz?”

Jon kendini, “Onları Sur durduracak,” derken duydu. Arkasına döndü ve daha yüksek sesle tekrar etti. “Onları *Sur* durduracak. *Sur kendini savunur*.” Bunlar boş sözlerdi ama Jon söylemek zorundaydı, kardeşlerin bu sözleri duymaya ihtiyacı vardı. “Mance, kalabalık ordusuyla bizi korkutmak istiyor. *Aptal* olduğumuzu mu sanıyor?” Jon bağırıyordu artık. “O arabalar, atlılar, yürüyerek ilerleyen onca soytarı... bize burada ne yapabilirler? Duvar tırmanan bir mamut gördünüz mü hiç?” Güldü. Pyp, Owen ve bir düzine kardeş daha onunla güldü. “Onlar bir *hiç*, onlar bizim saman kardeşlerimizden bile faydasız, bize ulaşamazlar, bize zarar veremezler ve bizi korkutamazlar, korkutabilirler mi?”

“HAYIRl” diye bağırdı Grenn.

“Onlar aşağıda, biz yukarıdayız,” dedi Jon, “ve kapıyı tuttuğumuz sürece geçemezler. *Geçemezleri”* Artık bütün kardeşler bağırıyordu, Jon’un sözlerini ona geri kükrüyorlardı, kılıçlarını ve uzunyaylarmı havada sallıyorlardı, yanakları kızarıyordu. Jon, savaş borusuyla birlikte kenarda duran Fıçıyı gördü. “Kardeşim,” dedi, “borunu mücadele için çal.”

Fıçı güldü, borusunu dudaklarına götürdü ve *yabanıllar* anlamına gelen iki uzun ses üfledi. Diğer borular da ötmeye başladı, sonunda bizzat Sur titriyormuş gibi gelene kadar susmadılar. Boruların pes ve derin inlemelerinin yankıları diğer bütün sesleri boğdu.

"Okçular," dedi Jon borular sustuğunda. "Koçbaşını taşıyan devleri hedef alın, her biriniz. Benim emrimle ok salın, daha evvel değil. *DEVLER VE KOÇBAŞI.* Attıkları her adımda başlarına ok yağmuru yağmasını istiyorum ama menzile girmelerini bekleyeceğiz. Boş yere ok harcayan her adam, aşağı inip o oku almak zorunda kalır, duydunuz mu?"

"Duydum," diye bağırdı Öküz Owen. "Sizi duydum Lord Kar."

Jon güldü, sarhoş ya da deli bir adam gibi güldü ve adamları onunla birlikte güldüler. Köpek arabaları ve koşan atlılar merkezin epey önündeydi artık, Jon gördü. Yabanıllar, yarım milin üçte birini geçmemişlerdi ama mücadele hatları şimdiden çözülmeye başlamıştı. "Mancınığa dikenli demir topu yükleyin," dedi Jon. "Owen, Fıçı, küçük mancınıkları hattın merkezine doğru çevirin. Akrepler, ateş okları yükleyin ve benim emrimle fırlatın." Köstebek Kasabalı çocukları işaret etti. "Sen, sen ve sen, meşalelerin yanında durun." Yabanıl okçuları Sur'a yaklaşırken ok fırlatmaya başladı; öne fırlıyor, duruyor, ok salıyor ve sonra bir on metre daha koşuyorlardı. O kadar kalabalıklardı ki gökyüzü sürekli oklarla doluyor ama hepsi kısa düşüyordu. *îsraf,* diye düşündü Jon. *Yabanılların disiplin ihtiyacı kendini gösteriyor.* Özgür insanların boynuz ve ağaçtan yapılan küçük yaylarının menzili, Gece Nöbetçilerinin porsuk ağacından yapılmış uzunyaylarınm menzilinden çok daha kısaydı ve yabanıllar, kendilerinden iki yüz on beş metre yüksekteki adamları vurmaya çalışıyorlardı. "*Bırak atsınlar,*" dedi Jon. "Bekle. Tut." Kara kardeşlerin pelerinleri arkalarında dalgalanıyordu. "Rüzgâr yüzümüze doğru esiyor, bize menzil kaybettirir. Bekle." *Daha yakın, daha yakın.* Gaydalar inledi, davullar vurdu, yabanıl çırpınıp düştü.

"*ÇEK.*" Jon kendi yayını kaldırdı ve oku kulağına çekti. Saten de aynı şeyi yaptı. Ve Grenn, Öküz Owen, Eksik Çizme, Kara Jack Bulwer, Arron, Emrick. Zei, arbaletini omzuna aldı. Jon gittikçe yaklaşan koçbaşını izliyordu. Koçbaşının iki yanındaki devler ağır ağır ilerliyordu. O kadar küçük görünüyorlardı ki Jon onları tek eliyle ezebilirdi. *Keşke elim yeterince büyük olsaydı.* Devler ölüm sahasına girdi. Yabanıllar devlerin yanından hızla geçerken mamut leşinin üstünden yüzlerce karga havalandı. Daha yakın, daha yakın, ta ki...

"*BIRAK.*"

Siyah oklar tıslayarak aşağı uçtu, tüylü kanatları olan yılanlar gibi. Okların nereye saplandığını görmek için durmadı Jon. İlk ok yayı terk eder etmez o yeni bir ok aldı. *“TAK. ÇEK. BIRAK.”* Ok uçar uçmaz Jon yenisini buluyordu. *“TAK. ÇEK. BIRAK.”* Tekrar ve tekrar. Jon mancınık için bağırdı, yüz dikenli demir top döne döne havaya uçarken fırlatma kolundan gelen çatırtıyı ve gümlemeyi duydu. *“Küçük mancınıklar ,”* diye bağırdı, *“akrepler, yaycılar, emirle salın.” Yabanıl* okları Sur’a saldırıyordu şimdi. İkinci bir dev döndü ve sendeledi. *Tak. Çek. Bırak.* Bir mamut, yanındaki başka bir mamuta çarptı, hayvanların sırtındaki devler yere devrildi. *Tak. Çek. Bırak.* Koçbaşı yerdeydi ve onu çeken devler ya ölü ya da ölmek üzereydi, Jon gördü. *“Ateş okları,”* diye bağırdı. “O koçbaşının yanmasını istiyorum.” Yaralı mamutların feryatları ve devlerin gürleyen çığlıkları, davullara ve gaydalara karışıp korkunç bir müziğe dönüştü. Ama Jon’un okçuları ok salmaya devam etti, hepsi birden ölü Dick Follard kadar sağır olmuştu sanki. Onlar düzenin artıklarıydı belki ama her biri Gece Nöbetçilerinin adamıydı, *işte bu yüzden bizi geçemeyecekler.*

Mamutlardan biri çılgınca hareket ediyordu, gövdesiyle yabanılları savuruyor, ayaklarıyla okçuları eziyordu. Jon yayını bir kez daha kaldırdı ve aşağıdaki canavarın tüylü sırtına bir ok sapladı, hayvanı biraz daha hareketlendirmek için. Yabanıl ordusunun doğu ve batı kanadı bir engele takılmadan Sur’a ulaşmıştı. Atlılar buzdan uçurumun altında amaçsızca dolaşırken, köpek arabaları ya duruyor ya da geri dönüyordu. *“Kapıda!”* diye bağırdı bir ses. Eksik Çizme’ydi belki. *“Mamut kapıda.”*

“Gönderin.” diye bağırdı Jon. “Grenn, Pyp.”

Grenn, yayını yere bıraktı, bir yağ varilini yana devirdi ve Sur’un kenarına yuvarladı. Pyp, varilin ağzını tıkayan tıpayı çıkardı, deliğe bir kumaş parçası soktu ve meşaleyle tutuşturdu. Grenn’le birlikte aşağı ittiği varil, otuz metre kadar aşağıda Sur’a çarptı ve patladı. Hava tahta kıymıkları ve yanan yağ ile doldu. Grenn o sırada ikinci varili yuvarlıyordu. Keg de bir varil almıştı. Pyp ikisini de tutuşturdu. *“Onu vurdum\”* diye bağırdı Saten, kafasını aşağı öyle bir sarkıtmıştı ki, Jon onun düşmek üzere olduğundan emindi. [u]*Onu vurdum, vurdum, VURDUM!”* Jon ateşin kükremesini duyabiliyordu. Aşağıda alev alev yanan bir dev göründü, yerde debeleniyordu.

Sonra, mamutlar aniden kaçmaya başladı, korku içinde dumandan ve alevlerden kaçarken arkalarındaki mamutlara çarpıyorlardı. Onlar da geriledi, mamutların arkasındaki devler ve yabanıllar hayvanların yolundan çekilmek için sağa sola kaçıştı. Mücadele hattının merkezi bir anda çöktü. Kanatlardaki atlılar terk edildiklerini gördüler ve onlar da geri çekilmeye karar verdiler. Kemik

arabalar bile gürültüyle geriliyordu, korkutucu görünmek ve gürültü çıkarmaktan başka bir işe yaramıyorlardı zaten. Yabanılların kaçışını izleyen Jon Kar, *bozguna uğradıklarında kötü dağılıyorlar*, diye düşündü. Davullar susmuştu. *Bu şarkıyı sevdin mi Mance? Dornelu'nun karısının tadını sevdin mi?* 'Yaralımız var mı?" diye sordu.

"Kahrolası herifler bacağımı vurdu." Yedek Çizme, bacağındaki oku çıkarıp salladı. "Tahta bacağımı!"

Kardeşlerden neşe dolu sesler yükseldi. Zei, Owen'ı ellerinden yakaladı ve delikanlıyı döndürdü, onu herkesin gözlerinin önünde uzun uzun öptü. Jon'u da öpmeye çalıştı ama Jon, kızı omuzlarından yakalayıp nazik fakat kararlı bir şekilde itti. "Hayır," dedi. *Öpücüklerle işim bitti.* Birdenbire ayakta duramayacak kadar bitkin olduğunu fark etti. Bacağı, dizinden kasığına kadar ızdırap haline gelmişti. Jon kol değneğini aradı. "Pyp, beni kafese götür. Grenn, Sur senin."

"*Ben*?" dedi Grenn. "O?" dedi Pyp. Hangisinin daha çok korktuğunu söylemek zordu. "Ama," diye kekeledi Grenn, "yabanıllar tekrar saldırırsa ne yapacağın?"

"Onları durdur," dedi Jon.

Kafesle aşağı inerlerken Pyp miğferini çıkardı ve alnını sildi. "Donmuş ter. Donmuş ter kadar iğrenç bir şey var mıdır?" Güldü. "Tanrılar, daha önce hiç bu kadar acıkmamıştım. Bütün bir yaban öküzünü yiyebilirim, yemin ederim. Sence Hobb bizim için Grenn'i pişirir mi?" Jon'un yüzünü gördüğünde gülmeyi bıraktı. "Sorun ne? Bacağın mı?"

"Bacağım," diye onayladı Jon. Konuşmak bile zordu.

"Ama mücadele değil? Mücadeleyi kazandık."

"Kapıyı gördüğümde tekrar sor," dedi Jon sertçe. *Bir ateş istiyorum, sıcak bir yemek, sıcak bir yatak ve bacağımın ağrısını durduracak bir şey,* dedi kendi kendine. Ama önce kapıyı kontrol etmeli ve Donal Noye'a ne olduğunu öğrenmeliydi.

Thennler'le olan mücadeleden sonra, iç kapıya yığılan buzları ve kırık kirişleri kaldırmak neredeyse bütün bir günlerini almıştı. Çilli Pate, Fıçı ve inşaatçılardan bazıları, Mance'e bir engel daha yaratmak adına yıkıntıların orada kalması gerektiğini savunmuştu. Ama yıkıntıları orada bırakmak, tünelin savunmasını da bırakmak demekti ve Noye bunu kabul edemezdi. Katil deliklerinde adamlar ve içerideki kafeslerin her birinin ardında okçular ile mızrakçılar varken, birkaç kararlı kardeş kendi sayılarının yüz katı yabanılı durdurabilir ve tüneli cesetlerle tıkayabilirdi. Noye, Mance'in buzu rahatça

geçmesine izin vermeye niyetli değildi. Böylece, kırık basamakları kazmalarla, küreklerle, iplerle kenara çekmişler ve iç kapının önünü açmışlardı.

Jon, yedek anahtarı almak için Üstat Aemon'a giden Pyp'i soğuk demir parmaklıkların önünde bekledi. Şaşırtıcıdır ki, Pyp döndüğünde bizzat üstat ve bir fener taşıyan Clydas da onunla birlikteydi. Pyp zincirlerle uğraşırken Üstat Aemon, "İşimiz bittiğinde gelip beni gör," dedi Jon'a. "Sargılarını değiştirmem ve yarana yeni merhem sürmem gerek, ağrın için biraz rüya şarabı da istersin."

Jon güçsüz bir şekilde başıyla onayladı. Kapı açıldı. Pyp önden gitti, arkasında Clydas ve fener vardı. Jon'un bütün yapabildiği Üstat Aemon'a ayak uydurmaktı. Buzlu tünel çok dardı ve Jon kemiklerine işleyen soğuğu hissedebiliyordu, Sur'un bütün ağırlığı başının üzerindeydi. Buzdan bir ejderhanın boğazında yürümeye benziyordu bu. Tünel kıvrıldı, sonra bir kez daha. Pyp, ikinci demir kapının kilidini açtı. Daha ileri yürüdüler, tekrar döndüler ve ileride, buzun içindeki solgun ve belli belirsiz ışığı gördüler. *Bu kötü.* Jon hemen anlamıştı. *Bu çok kötü.*

Sonra, "Yerde kan var," dedi Pyp.

Tünelin son altı metresinde dövüşmüş ve ölmüşlerdi. Demir mıhlı meşe kapı kırılmış, parçalanmış ve sonunda mafsallarından sökülmüştü. Devlerden biri kıymıkların arasında emekleyerek tünele girmişti. Fener ışığı korkunç manzarayı kasvetli, kırmızımsı bir ışıkla yıkıyordu. Pyp duvara dönüp kustu. Jon, Üstat Aemon'm körlüğünü kıskanırken buldu kendini.

Noye ve adamları tünelde, Pyp'in az önce açtığı iki kapının aynısı olan demir parmaklıkların ardında beklemişti. Dev onlara doğru sürünürken, iki arbaletten bir düzine ok fırlamıştı. Sonra mızrakçılar öne gelmiş olmalıydı, demir parmakların arasından deve vurmuşlardı. Ama dev; öne uzanacak, Çilli Pate'in boynunu kıracak, demir kapıyı yakalayacak ve parmaklıkları bükecek gücü bulmuştu. Kırık zincirin halkaları yerlere saçılmıştı. *Bir dev. Bütün bunlar tek devin marifeti.*

"Hepsi ölmüş mü?" diye sordu Üstat Aemon yumuşak bir sesle.

"Evet. Donal sonuncuymuş." Noye'un kılıcı devin boğazına gömülmüştü. Silah ustası her zaman çok iri bir adammış gibi görünmüştü Jon'a ama şimdi devin kollarında küçük bir çocuğa benziyordu. "Dev onun omurgasını kırmış, ilk kim ölmüş bilmiyorum." Jon feneri aldı ve daha iyi bakmak için öne yürüdü. "Mag." *Ben son devim.* Jon buradaki hüznü hissedebiliyordu ama hüzün için vakit yoktu. "Kudretli Mag'miş. Devlerin kralı."

Jon'un güneşe ihtiyacı vardı artık. Tünelin içi çok soğuk ve karanlıktı,

kanın ve ölümün kokusu boğucuydu. Feneri Clydas'a geri verdi, ölü bedenlerin yanından geçip bükülmüş parmaklıkların arasından kaydı ve parçalanmış kapının ötesinde neler olduğunu görmek için gün ışığına doğru yürüdü.

Bir mamut leşi girişi kısmen kapatmıştı. Jon kenardan geçerken, pelerini hayvanın boynuzlarından birine takılıp yırtıldı. Dışarıda üç dev daha cansız yatıyordu; taşların, çamurlu karın ve sertleşmiş ziftin altına yarı gömülmüş haldelerdi. Ateşin Sur'u erittiği yerleri görebiliyordu Jon; geniş buz tabakaları ısıyla yerlerinden kopmuş ve kararmış zemine çarpıp parçalanmıştı. Jon başını kaldırıp buz tabakalarının geldiği yere baktı. *Buradan baktığında uçsuz bucaksız görünüyor, seni birazdan ezecekmiş gibi.*

Jon içeri döndü. "Dış kapıyı mümkün olduğunca onarmamız ve sonra tünelin bu kısmını kapatmamız gerek. Moloz, buz parçaları, ne olursa. Yapabilirsek ikinci kapıya kadar. Sör Wynton'in komutayı alması lazım, sağ kalan son şövalye o. Fakat hemen hareket etmeli, devler çok kısa zaman sonra tekrar gelecek. Ona söylemeliyiz..."

"Ona ne istersen söyle," dedi Üstat Aemon nazikçe. "Gülümseyecek, başını sallayacak ve unutacak. Otuz yıl önce, Sör Wynton Stout bir düzine Lord Kumandan adayının içindeydi. İyi bir kumandan da olurdu. On yıl öncesine kadar hâlâ ehildi. Artık değil. Bunu Donal kadar sen de biliyorsun Jon."

Bu doğruydu. "O halde emri siz verin," dedi Jon, üstada. "Siz bütün hayatınız boyunca Sur'daydınız, adamlar sizi takip eder. Kapıyı kapatmak zorundayız."

"Ben zincirli ve yeminli bir üstadım. Benim makamım hizmet eder Jon. Biz tavsiye veririz, emir değil."

"Biri bunu yapmalı..."

"Sen. Lider sen olmalısın delikanlı."

"Hayır."

"Evetjon. Uzun zaman için olması gerekmez. Sadece garnizon dönene kadar. Donal seni seçti. Ondan önce de Qhorin Yarımel. Lord Kumandan Mormont seni kâhyası yaptı. Sen Kışyarının oğlusun, Benjen Stark'ın yeğenisin. Ya sen olursun ya da kimse. Sur senin Jon Kar."

ARYA

Her sabah uyandığında içindeki boşluğu hissediyordu. Açlık değildi bu, zaman zaman o da vardı gerçi. Çukur bir yerdi, bir zamanlar kalbinin olduğu yerde bir boşluk, bir zamanlar kardeşlerinin, annesinin ve babasının yaşadığı yerde. Başı da acıyordu. İlk zamanki kadar değildi ama epey kötüydü hâlâ. Arya buna alışmıştı gerçi, şişlik iniyordu en azından. Ama içindeki boşluk hep aynı kalıyordu. *Boşluk asla daha iyi olmayacak*, diyordu kendine uyumaya giderken.

Bazı sabahlar uyanmayı hiç istemiyordu. Pelerininin altına kıvrılıyor, gözlerini sımsıkı kapatıyor ve tekrar uyumaya çalışıyordu. Keşke Tazı onu rahat bıraksaydı, bütün gün ve bütün gece uyurdu.

Ve rüya görürdü. Bu en güzel bölümdü, rüyalar. Hemen hemen her gece kurtları görüyordu rüyasında. Koca bir kurt sürüsü, başlarında Arya. O bütün kurtlardan daha iriydi, daha güçlüydü, daha çevikti, daha hızlıydı. Atları geçebilir, aslanları yenebilirdi. Dişlerini gösterdiğinde insanlar bile ondan kaçardı, midesi asla uzun zaman boş kalmıyordu ve tüyleri onu sürekli sıcak tutuyordu, rüzgâr soğuk estiğinde bile. Kardeşleri de onunlaydı, kendi kardeşleri ve daha fazlası. Kızgın, korkunç ve *ona ait.* Onlar Arya'yı asla terk etmezdi.

Fakat Arya'nın geceleri kurtlarla dolu olsa da, gündüzleri köpeğe aitti. Sandor Clegane onu her sabah zorla kaldırıyordu, Arya istese de istemese de. Pürüzlü sesiyle küfürler ediyordu ona ya da çekiştirerek ayağa kaldırıp sarsıyordu onu. Bir keresinde bir miğfer dolusu soğuk suyu Arya'nın başından aşağı dökmüştü. Arya titreyerek ve ağzından sular püskürterek ayağa zıplamış, onu tekmelemeye çalışmıştı ama Tazı sadece gülmüştü. "Kurulan ve lanet olası atları doyur," demişti. Ve Arya adamın dediğini yapmıştı.

Artık iki atları vardı; Yabancı ve kızıl renkli küçük bir binek atı. Arya hayvana Ödlek adını vermişti çünkü Tazı, bu hayvanın da tıpkı onlar gibi İkizler'den kaçmış olabileceğini söylemişti. Ödlek'i, katliamdan sonraki sabah, bir arazide sürücüsüz dolaşırken bulmuşlardı. Aslında iyi bir kısraktı ama Arya bir ödleği sevemezdi. *Yabancı mücadele ederdi.* Yine de, Arya kısrağa elinden geldiğince iyi bakıyordu. Taziyla aynı ata binmekten iyiydi. Ayrıca, Ödlek

korkak olabilirdi ama aynı zamanda genç ve güçlüydü. Eğer iş oraya varırsa, Ödlek'le Yabancı'yı geçebileceğini düşünüyordu Arya.

Tazı ilk zamanlardaki kadar yakından izlemiyordu onu. Bazen, Arya'nın kalması ya da gitmesi umurunda bile değilmiş gibi görünüyordu ve geceleri onu bağlamıyordu artık. *Onu bir gece uykusunda öldüreceğim,* demişti Arya kendi kendine ama öldürmemişti. *Bir gün Odlek'in sırtında uzaklara kaçacağım ve o beni yakalayamayacak,* diye düşünmüştü ama bunu da yapmamıştı. Nereye gidecekti ki? Kışyarı yoktu artık. Büyükbabasının kardeşi Nehirova'daydı ama ne Arya onu tanıyordu ne de o Arya'yı. Belki de Pelit Kalesi'ndeki Leydi Smallwood onu alırdı, belki de almazdı... Ayrıca Arya, Pelit Kalesini tekrar *bulabileceğinden* bile emin değildi. Sharna'nın hanına geri dönebileceğini düşünüyordu bazen, eğer seller hanı yıkmadıysa. Al Turta'yla kalabilirdi, belki de Lord Beric gelir onu bulurdu. Anguy'dan yay kullanmayı öğrenirdi, Gendry'yle at sürerdi ve bir haydut olurdu, şarkılardaki Beyaz Ahu Wenda gibi.

Ama bunlar aptalcaydı, Sansa'nın hayal edeceği türden şeylerdi. Al Turta ve Gendry onu ilk fırsatta terk etmişti. Lord Beric ve haydutlar, tıpkı Tazı gibi, onu sadece fidye için istemişlerdi. Hiçbiri Arya'nın etrafta olmasını istemiyordu. *Onlar asla benim sürüm olmadılar, Al Turta ve Gendry bile. Öyle olduklarını düşünmekle aptallık ettim. Küçük bir kız gibi davrandım, bir kurt gibi değil.*

Böylece Arya, Tazıyla kalmıştı. Her gün at sürüyorlardı, aynı yerde asla iki kez uyumuyorlardı. Köylerden, kasabalardan ve kalelerden mümkün olduğunca uzak duruyorlardı. Bir keresinde Sandor Clegane'e nereye gittiklerini sormuştu Arya. "Uzağa," demişti adam. "Bilmen gereken tek şey bu. Artık benim için zerre kadar değerin yok ve senin mızmızlanmalarını duymak istemiyorum. O kahrolası kaleye girmene izin vermeliydim."

"Vermeliydin," diye onaylamıştı Arya annesini düşünerek.

"Verseydim ölürdün. Bana teşekkür etmen lazım. Bana tatlı şarkılar söylemen lazım, ablan gibi."

"Ona da bir baltayla vurmuş muydun?"

"Sana baltanın *kör* kenarıyla vurdum seni küçük sürtük. Keskin tarafıyla vursaydım kafatasının parçaları hâlâ Yeşil Çatal'da yüzüyor olurdu. Şimdi lanet olası çeneni kapat. Bende akıl olsaydı seni sessiz rahibelere verirdim. Onlar çok konuşan kızların dillerini keserler."

Böyle söyleyerek haksızlık etmişti Tazı. Arya, o bir sefer dışında neredeyse hiç konuşmamıştı. Bütün günler ikisinin ağzından da tek kelime çıkmadan geçiyordu. Arya konuşamayacak kadar boştu, Tazı da bir o kadar öfkeli. Adamın içindeki öfkeyi hissedebiliyordu Arya; yüzünde, ağzının gerilip

bükülmesinde, ona attığı bakışlarda görebiliyordu bunu. Ne zaman ateş yakmak için dal kesmesi gerekse, baltasını çıkarıyor ve buz gibi bir öfke giyiniyordu adam. Ağaçlara ya da kırık dallara vahşice vuruyor, ihtiyaç duyduklarından yirmi kat fazla odun ve çıra kesene kadar durmuyordu. Bazen o kadar yoruluyordu ki, yere uzanıyor ve daha ateş bile yakmadan uyuyakalıyordu. Bunun olmasından nefret ediyordu Arya, Tazidan da nefret ediyordu. Baltaya en uzun baktığı gecelerdi onlar. *Korkunç ağır görünüyor ama bahse girerim ki onu savurabilirim.* Arya, Tazı'ya baltanın kör kenarıyla da vurmazdı üstelik.

Bazen yol alırken başka insanlar da görüyorlardı; tarlalarındaki çiftçiler, domuzlarını gezdiren çobanlar, ineğini yürüten bir sütçü kız, tekerlek izleriyle dolu bir yolda mesaj taşıyan bir yaver. Arya onlarla da konuşmak istemiyordu, insanlar uzak bir diyarda yaşıyor ve tuhaf bir dil konuşuyorlardı sanki; ne onların Arya'yla bir işi vardı, ne de Arya'nın onlarla.

Ayrıca, insanlara görünmek güvenli değildi. Zaman zaman, kıvrımlı çiftçi yollarından sıra sıra atlılar geçiyordu, Freyler'in ikiz kuleleri önlerinde dalgalanıyordu. "Başıboş dolaşan kuzeylileri arıyorlar," diyordu Tazı, adamlar geçip gittiğinde. "Nal sesi duyduğun anda başını öne eğ, gelenler büyük ihtimalle dost değildir."

Bir gün, devrik bir meşe ağacının kökleri tarafından açılmış toprak bir kovukta, İkizler'den kurtulan bir başka adamla yüz yüze geldiler. Adamın göğsündeki armada, ipeklerin içinde dans eden pembe bir kız vardı. Sör Marq Piper'ın yayalarından biri olduğunu söyledi adam ama yayını kaybetmişti. Sol kolu tamamen bükülmüş ve omzuyla birleştiği yerde fena halde şişmişti; kolunu kıran ve örgü zırhını parçalayıp etine gömülen bir gürz darbesi yüzünden olduğunu söyledi adam. "Bir kuzeyliydi," diye ağladı. "Armasında kanlı bir adam vardı. Benim armamı görünce şaka yaptı, kırmızı adam ve pembe kız, belki de birlikte olmalılar. Ben onun Lord Bolton'ına içtim, o da benim Sör Marq'ıma. Birlikte Lord Edmure'la Leydi Roslin'in ve Kuzey Kralının şerefine kadeh kaldırdık. Ve sonra beni öldürdü." Adam bunları söylerken gözleri alev parlaklığındaydı ve Arya onun doğru söylediğini görebiliyordu; adamın kolu korkunç bir şekilde şişmişti, bedenin sol yanı kan ve irin lekeleriyle kaplıydı. Üstelik berbat kokuyordu. *Ceset gibi kokuyor.* Adam bir yudum şarap için yalvardı.

"Şarabım olsaydı kendim içerdim," dedi Tazı. "Sana su verebilirim, bir de merhamet."

Adam uzun uzun Tazı'ya baktıktan sonra, "Sen Joffrey'nin köpeğisin," dedi.

“Artık kendi kendimin köpeğiyim? Suyu istiyor musun?” “Evet,” dedi adam. Yutkundu. “Ve merhamet.”

Az geride küçük bir göletin yanından geçmişlerdi. Tazı, Arya’ya miğferini verdi ve doldurmasını söyledi. Arya yürüyerek su kenarına gitti. Çizmelerinin ucu çamura gömüldü. Köpek başını kova olarak kullandı. Sular göz deliklerinden dışarı aktı ama miğferin dibi epey su tuttu.

Arya geri döndüğünde, okçu yüzünü yukarı kaldırdı ve Arya suyu adamın ağzına döktü. Kız suyu ne kadar hızlı boşaltırsa adam o kadar hızlı yuttu, yutamadıkları yanaklarına döküldü ve kuru kanla sertleşmiş sakallarına süzüldü, sonunda adamın sakallarından pembe gözyaşları damlıyordu. Su bittiğinde, adam miğferi yakaladı ve çeliği yaladı. “Güzel,” dedi. “Ama keşke şarap olsaydı. Şarap istiyordum.”

“Ben de.” Tazı, neredeyse şefkatli bir şekilde, hançerini adamın göğsüne sapladı. Hançerin ucu Tazının ağırlığıyla adamın pelerinini, örgü zırhını ve zırhın altındaki dolgulu içliği geçti. Tazı, geri çektiği hançeri adamın üstüne silerken Arya’ya baktı. “Kalp buradadır kızım. Bir adamı öldürmenin yolu budur,” dedi. *Yollarından biri budur.* “Onu gömecek miyiz?”

“Neden?” dedi Sandor. “Onun umrunda değil, bizim de küreğimiz yok. Onu kurtlara ve vahşi köpeklere bırakacağız. Senin kardeşlerine ve benimkilere.” Arya’ya sert bir bakış attı. “Ama önce onu soyacağız.”

Okçunun kesesinden iki gümüş geyik ve yaklaşık otuz bakır çıktı. Hançerinin kabzasında pembe bir taş vardı. Tazı, hançeri adamın elinden çekip Arya’ya fırlattı. Arya hançeri kabzasından yakaladı, kemerine soktu ve kendini daha iyi hissetti. İğne değildi ama çelikti. Ölü adamın oklarla dolu bir sadağı da vardı ama oklar yay olmadan pek bir işe yaramazdı. Okçunun çizmeleri Arya için çok büyük, Tazı için çok küçüktü, çizmeleri bıraktılar. Arya neredeyse burnuna kadar inmesine rağmen adamın şapka şeklindeki miğferini de aldı, etrafı görebilmek için miğferi geri itmesi gerekti. “Bir atı da olmalı, yoksa kaçamazdı,” dedi Clegane etrafa bakarak, “ama çoktan uzaklaşmıştır. Adamın ne kadar zamandır burada olduğunu söylemek imkânsız.”

Kendilerini Ay Dağlarının eteklerinde bulduklarında yağmurlar iyice azalmıştı. Arya güneşi, ayı ve yıldızları görebiliyordu ve doğuya doğru yol alıyorlarmış gibi geliyordu ona. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu tekrar.

Tazı bu defa cevap verdi. “Kartal Yuvası’nda bir teyzen var. Teyzen senin cılız popon için fidye ödemek ister belki. Yüksek yolu bulduğumuzda, yol bizi Kanlı Kapiya kadar götürür.”

Lysa teyze. Bu düşünce Arya’nm içindeki boşluğu azaltmadı. Annesini

istiyordu o, annesinin kardeşini değil. Lysa teyzesini, büyük dayısı Karabalık'ı tanıdığından iyi tanımıyordu. *Kalenin içine girmeliydik.* Annesinin öldüğünü kesin olarak *bilmiyorlardı*, Robb'un da öyle. Onları ölmüş ya da ölmek üzereyken görmüş değillerdi. Belki de Lord Frey onları sadece tutsak almıştı. Belki de lordun zindanlarında zincire vurulmuşlardı, belki de Freyler onları Kral Topraklarına götürüyordu, Joffrey kafalarını kessin diye. *Bilmiyorlardı.* Ani bir kararla, "Geri dönmeliyiz," dedi Arya. "İkizler'e dönüp annemi almalıyız. Ölmüş olamaz. Ona yardım etmek zorundayız."

"Kafası şarkılarla dolu olan, ablan sanıyordum," diye homurdandı Tazı. "Frey, anneni fidye için sağ bırakmış olabilir, bu doğru. Ama onu o kahrolası kaleden tek başıma çıkaracağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun."

"Tek başına değil. Ben de geleceğim"

Tazı kahkahaya benzer bir ses çıkardı. "İşte *bu* yaşlı adamın ödünü patlatır."

"Sen sadece ölmekten korkuyorsun!" dedi Arya aşağılama dolu bir sesle.

Bu sefer *gerçekten* güldü Clegane. "Ölüm beni korkutmaz. Sadece ateş. Şimdi sessiz ol, yoksa dilini bizzat kesip sessiz rahibeleri zahmetten kurtarırım. Vadi'ye gidiyoruz."

Tazının onun dilini *gerçekten* keseceğini düşünmüyordu Arya; eskiden Pembegöz'ün, seni vücudundan kan gelene kadar döverim, dediği gibi bir şeydi bu. Yine de Arya adamı denemeyecekti. Tazı, Pembegöz gibi bir adam değildi. Pembegöz insanları keserek ikiye ayırmaz, onlara baltayla vurmazdı. Baltanın kör kenarıyla bile.

Arya o gece annesini düşünerek ve Tazı'yı uykusunda öldürüp Leydi Catelyn'i tek başına kurtarması mı gerektiğini merak ederek uykuya daldı. Gözlerini kapadığında, göz kapağının siyahlığında annesinin yüzünü gördü. *O kadar yakın ki, neredeyse onun kokusunu alacağım...*

...ve sonra onun kokusunu *aldı.* Koku, diğer kokuların altında belli belirsizdi, yosunların, çamurun ve suyun, çürüyen sazların ve çürüyen insanların ufunetinin altında. Yumuşak zeminde ağır ağır yürüyerek nehrin kenarına gitti, diliyle bir yudum su içti, başını kaldırıp havayı kokladı. Gökyüzü griydi ve bulutlarla kaplıydı, nehir yeşildi ve suda yüzen şeylerle doluydu. Ölü adamlar sığlıklarda birikmişti, bazıları suyun hareketiyle hâlâ kıpırdıyordu, diğerleri nehrin kıyısına vurmuştu. Arya'nın kardeşleri cesetlerin başına üşüşmüştü, lezzetli ve sulu etleri parçalıyorlardı.

Kargalar da oradaydı; kurtlara bağırıyor, havayı tüylerle dolduruyorlardı. Onların kanı daha sıcaktı; Arya'nın kız kardeşlerinden biri, havalanmak üzere

olan bir kargaya doğru atıldı ve onu kanadından yakaladı. Bunu gören Arya da bir karga yakalamak istedi. Kanın tadını almak, dişlerinin arasında kırılan kemiklerin çatırtılarını duymak, midesini soğuk yerine ılık etle doldurmak istiyordu. Arya açtı ve etraf etle doluydu ama onları yiyemeyeceğini biliyordu.

Koku daha güçlüydü şimdi. Arya kulaklarını dikti ve sürüsünün homurtularını dinledi; kızgın kargaların çığlıklarını, kanatların pırpırını ve akan suyun sesini. Uzaklardan bir yerden at kişnemeleri ve canlı insanların sesi de geliyordu ama önemli olan onlar değildi. Arya tekrar havayı kokladı. İşte oradaydı, şimdi onu görebiliyordu üstelik; akıntıyla sürüklenen, bir engele çarptığında yön değiştiren solgun ve beyaz bir şey. Sazlar onun önünde eğiliyordu.

Arya sığlık boyunca gürültüyle koştu ve kendini derin sulara attı, bacakları suyu çalkalıyordu. Akıntı güçlüydü ama Arya daha güçlüydü. Burnunu takip ederek yüzdü. Nehrin kokuları yoğun ve ıslaktı ama onu çeken kokular bunlar değildi. Soğuk kanın keskin ve kırmızı fısıltısına, ölümün tatlı ve çürük kokusuna doğru yüzdü. Ağaçların arasında gezinen bir al geyiği kovalıyormuşcasına kovaladı kokuları ve sonunda onları yakaladı; dişleri, beyaz bir kolun üstüne kapandı. Onu hareket etmesi için sarstı ama Arya'nın ağzında sadece ölüm ve kan vardı. Yorulmaya başlamıştı artık, bütün yapabildiği cesedi kıyıya sürüklemek oldu. Arya cesedi nehrin çamurlu kenarına çekerken, küçük erkek kardeşlerinden biri yanına geldi, dili ağzından dışarı sarkıyordu. Arya kardeşini uzaklaştırmak için hırlamak zorunda kaldı, bunu yapmasaydı kardeşi cesedi yerdi. Onu gönderdikten sonra tüylerindeki suyu silkelemek için durdu. Beyaz şey yüzüstü çamurda yatıyordu, cansız eti buruşmuş ve beyazlamıştı, boğazından soğuk kan sızıyordu. *Kalk*, diye düşündü Arya. *Kalk, ye ve bizimle birlikte koş.*

At seslerini duyunca başını çevirdi, *insanlar.* Rüzgâra karşı koşuyorlardı, Arya bu yüzden kokularını alamamıştı ama gelmek üzerelerdi. Çırpınan siyah, sarı, pembe kanatları ve parlak çelik pençeleriyle atlı insanlar. Arya'nın küçük erkek kardeşlerinden bazıları, buldukları yemeği savunmak için dişlerini gösterdiler ama Arya onlara hırladı ve dağılmalarını sağladı. Doğanın düzeni buydu. Geyikler, tavşanlar ve kargalar kurtlardan kaçardı, kurtlar da insanlardan. Arya soğuk ve beyaz ödülünü çamurun içinde bıraktı, kaçtı ve bundan utanmadı.

Sabah olduğunda, Tazı, Arya'yı uyandırmak için bağırmadı, onu sarsmadı. Hatta Arya ilk kez ondan önce uyanmış, atlara su bile içirmişti. Sessizlik içinde kahvaltı ettiler, sonunda Sandor konuştu, "Annenle ilgili mesele..."

“Önemli değil,” değil dedi Arya donuk bir sesle. “Öldüğünü biliyorum. Onu rüyamda gördüm.”

Tazı uzun uzun Arya’nm yüzüne baktı ve sonra başıyla onayladı. Bu konuyla ilgili başka bir şey konuşulmadı. Dağlara doğru yol aldılar.

Daha yüksek tepelerde, gri yeşil muhafız ağaçlan ve uzun, mavi asker çamlarla çevrili bir köye rastladılar. Clegane köye girme riskini almaya karar verdi. “Yiyeceğe ihtiyacımız var,” dedi “ve bir çatıya. Büyük ihtimal Ikizler’de olanlardan habersizler, şansımız varsa beni de tanımazlar.”

Köylüler, evlerin etrafına ahşap kazıklardan oluşan bir çit inşa ediyordu. Tazı’nın omuzlarının genişliğini gördüklerinde, iş karşılığında yemek, barınak ve hatta sikke önerdiler. “Şarap da varsa yaparım,” diye homurdandı Tazı. Sonunda biraya razı oldu ve her gece sızana kadar içti.

Ama Arya’yı Leydi Arryn’e satma hayali orada, tepelerde son buldu. ‘Yukarımızda buz var, yüksek geçitlerde de kar,” dedi köyün kıdemlisi. “Donmaz ya da açlıktan kırılmazsanız, gölge kedilerine ya da mağara ayılarına yem olursunuz. Kabileler de var. Tekgöz Timett savaştan döndüğünden beri Yanık Adamlar pek korkusuz. Yarım yıl önce, Gurn oğlu Gunthor, Taş Kargaları buradan en fazla sekiz mil uzaktaki bir köye indirdi. Bütün kadınları, her zerre tahılı aldılar ve erkeklerin yarısını öldürdüler. Artık *çelikleri* var, iyi kılıçları ve zırhlı yelekleri. Yüksek yolu gözlüyorlar... Taş Kargalar, Süt Yılanları, Sisin Oğulları, hepsi. Belki birkaçını devirirsin ama nihayetinde seni öldürürler ve kızını kaçırırlar.” *Ben onun kızı değilim*, diye bağırabilirdi Arya, eğer o kadar yorgun olmasaydı. O kimsenin kızı değildi artık. O kimseydi. Arya değil, Gelincik değil, Nan değil, Arry, Güvercin, hatta Yumurta kafa bile değil. Gündüzleri, bir köpekle birlikte kaçan ve geceleri rüyasında kurt olan bir kızdı sadece.

Köy sessizdi. Tazı ve Arya’nın, içinde çok da fazla pire olmayan saman dolu yatakları vardı, yemekler basit ama doyurucuydu ve hava çam kokuyordu. Buna rağmen, Arya kısa zaman içinde köyden nefret ettiğine karar verdi. Köylüler korkaktı. Tazının yüzüne bile bakamıyorlardı. Bazı kadınlar Arya’ya elbise giydirmeye çalışmış ve onu iğne işi yapmaya zorlamıştı ama onlar Leydi Smallwood değildi ve Arya bunların hiçbirini kabul etmemişti. Bir de, Arya’nın peşine takılan şu kız vardı, kasabanın kıdemlisinin kızı. Arya’yla aynı yaştaydı ama daha *çocuktu*; dizi kanasa ağlıyordu ve nereye gitse elindeki o aptal bez bebeği de götürüyordu. Bebek, bir çeşit silahlı askere benzetilmişti bu yüzden kız ona Sör Asker diyordu ve askerin onu nasıl koruduğunu anlatıp böbürleniyordu. Yüz kere, “Git başımdan,” demişti Arya kıza. “Beni rahat

bırak.” Ama kız dinlememişti, sonunda Arya bebeği kızın elinden almış, dikişlerini açmış ve içindeki paçavraları tek parmağıyla dışarı çıkarmıştı. Bebeği dereye atmadan önce, “İşte şimdi bir asker gibi görünüyor *gerçekten!”* diye bağırmıştı. Bundan sonra Arya’ya askıntı olmayı bırakmıştı kız. Arya günlerini Ödlek ve Yabancı’yla ilgilenerek ya da ormanda gezinerek geçiriyordu. Bazen bir sopa buluyor ve iğne işi çalışıyordu ama sonra İkizler’de olanları hatırlıyor ve sopayı kırılana kadar ağaçlara vuruyordu.

“Belki de bir süre burada kalmalıyız,” dedi Tazı on beş gün sonra. Bira yüzünden sarhoştu ama uykulu olduğundan çok düşünceliydi. “Kartal Yuvası’na asla varamayacağız ve Freyler sağ kalanları bulmak için nehir topraklarını arıyor olacak. Burada yeni kılıçlara ihtiyaç var gibi, şu yağmacı kabileler yüzünden. İyice dinleniriz, teyzene bir mektup göndermenin yolunu da buluruz belki.” Bunu duyduğunda Arya’nın yüzü karardı. Köyde kalmak istemiyordu ama gidecek bir yer de yoktu. Ertesi sabah, Tazı ağaç kesmek ve kütük taşımak için gittiğinde Arya tekrar yatağa girdi.

Ama iş bittiğinde ve yüksek ahşap setin inşası tamamlandığında, kasabanın kıdemlisi köyde onlar için yer olmadığını açıkça söyledi. “Kış geldiğinde kendi insanlarımızı beslemekte bile zorlanacağız,” diye açıkladı. “Ve sen... senin gibi bir adam beraberinde kan getirir.”

Sandor’un ağzı gerildi. “Benim kim olduğumu biliyorsun demek.”

“Evet. Buraya yolcular gelmez, doğru ama biz pazarlara ve festivallere gideriz. Kral Joffrey’nin köpeğini tanıyoruz.”

“Şu Taş Kargalar geldiğinde bir köpeğiniz olduğu için şükredebilirsiniz.”

“Olabilir.” Adam tereddüt etti. Sonra cesaretini topladı. “Ama diyorlar ki, miden Karasu’dan sonra dövüş kaldırmıyormuş. Diyorlar ki...”

“Ne dediklerini biliyorum. “ Sandor’un sesi, birbirine sürtünen iki testere gibiydi. “Bana sikkelerimi ver, sonra gideceğiz.” Köyden ayrıldıklarında, Tazı’nın bakır dolu bir kesesi, bir matara ekşi birası ve yeni bir kılıcı vardı. Doğruyu söylemek gerekirse çok eski bir kılıçtı ama Sandor için yeniydi. Kılıcın sahibine Ikizler’de bulduğu ve Arya’nm kafasını şişirmek için kullandığı baltayı vermişti. Bira bir günden kısa zaman içinde tükendi ama Tazı kılıcı her gece biledi, kılıcın eski sahibine bıçaktaki her çentik ve pas lekesi için küfürler ederek. *Midesi savaş kaldırmıyorsa, neden kılıcının keskin olmasını istiyor*? Arya bu soruyu sormaya cesaret edemiyordu ama bu konuyu uzun uzun düşünüyordu. Adamın Ikizler’den kaçmasının ve Arya’yı da yanında götürmesinin sebebi bu muydu?

Nehir topraklarına döndüklerinde, yağmurların azaldığını ve taşkın

suların çekilmeye başladığını gördüler. Tazı güneye döndü, yine Üç Dişli Mızrak'a doğru. Öldürdüğü yaban tavşanını kızartırken, "Nehirova'ya gideceğiz," dedi Arya'ya. "Karabalık kendine bir dişi kurt almak ister belki."

"O beni tanımıyor. Benim gerçekten ben olduğumu bile bilmiyor." Nehirova'ya varmaya çalışmaktan yorulmuştu Arya. Yıllardır oraya varmaya çalışıyormuş gibiydi, oraya hiç ulaşamadan. Ne zaman Nehirova'ya gitmeyi denese daha kötü bir yerde buluyordu kendini. "Sana fidye ödemez. Büyük ihtimalle seni asar." "Denemekte özgür." Tavşanı çevirdi.

Midesi dövüş kaldırmıyormuş gibi konuşmuyor. "Nereye gidebileceğimi biliyorum," dedi Arya. Hâlâ bir ağabeyi vardı. *Kimse istemese bile Jon beni ister. Bana "küçük kardeşim der ve saçlarımı karıştırır.* Ama yol çok uzundu ve Arya oraya tek başına gidebileceğini sanmıyordu. Nehirova'ya bile gidememişti. "Sur'a gidebiliriz."

Sandor'un kahkahası yarı kükremeydi. "Küçük dişi kurt Gece Nöbetçileri'ne katılmak istiyor öyle mi?"

"Ağabeyim Sur'da," dedi Arya inatla.

Tazı'nın ağzı seğirdi. "Sur buradan bin fersah uzakta. Sadece Boğaz'a varabilmek için bile kahrolası Freyler'le dövüşmek zorunda kalırız. O bataklıkların içinde, kurtları kahvaltı niyetine yiyen aslan kertenkeleleri var. Derimiz yüzülmeden kuzeye varsak bile, kalelerin yarısı demiradamlarla dolu. Ortalıkta binlerce kahrolasıca, becerilesice kuzeyli adam da dolaşıyor."

"Onlardan korkuyor musun?" diye sordu Arya. "Miden dövüş kaldırmıyor mu?"

Arya bir an için adamın ona vuracağını sandı. Tavşan kızarmıştı artık, hayvanın cızırdayan derisinden damlayan yağlar yemek ateşine düşüyordu. Sandor, tavşanı şişten çıkardı, kocaman elleriyle ikiye böldü ve yarısını Arya'ya attı. "Midemde hiçbir sorun yok," dedi tavşanın budunu koparırken. "Ama seni *ya da* ağabeyini zerre umursamıyorum. Benim de bir ağabeyim var."

TYRION

“Tyrion,” dedi Sör Kevan Lannister bitkin bir sesle, “eğer Joffrey’nin ölümünde gerçekten masumsan, bunu yargılamada kolayca kanıtlarsın.”

Tyrion pencereden döndü. “Beni kim yargılayacak?”

“Adalet tahta aittir. Kral öldü fakat baban hâlâ El. Suçlanan kendi oğlu ve kurban da torunu olduğu için, Lord Tyrell ve Prens Oberyn’den onunla birlikte yargıç koltuğuna oturmalarını istedi.”

Tyrion ikna olmamıştı. Mace Tyrell kısa bir zaman için de olsa Joffrey’nin kayınbabasıydı. Kızıl Yılan da... yılandı işte. “Dövüşle yargılama talep etmeme izin verilecek mi?”

“Bunu tavsiye etmem.”

“Neden?” Dövüşle yargılama onu Vadi’de kurtarmıştı, burada neden kurtarmasmdı? “Bana cevap ver amca. Dövüşle yargılama talep etmeme ve masumiyetimi bir şampiyonla kanıtlamama izin verilecek mi?”

“Elbette, eğer arzun buysa. Yine de bilmen gerekir ki bu çeşit bir yargılama söz konusu olursa ablan kendi şampiyonu olarak Sör Gregor Clegane’i seçecek.”

Bu sürtük benim hamlelerimi ben onları yapmadan önce engelliyor. Karakazan’ı seçmemesi talihsizlik olmuş. Bronn, üç kardeşin her birini kolayca hallederdi ama Yürüyen Dağ farklı bir rengin kazanıydı. “Bu konuyu düşünmeliyim,” dedi Tyrion. *Bronn’la konuşmalıyım, bir an önce.* Bunun ona neye mal olacağını düşünmek istemiyordu. Bronn’un kendi derisinin değeriyle ilgili abartılı fikirleri vardı. “Cersei’nin bana karşı şahidi var mı?”

“Her gün daha çok.”

“O halde benim de kendi şahitlerim olmalı.”

“Kimleri istediğini söyle, Sör Addam, Muhafızlar’ı gönderip onları duruşmaya getirsin.”

“Onları kendim bulmayı tercih ederim.”

“Kral öldürmek ve akraba katletmekle suçlanıyorsun. İstediğin gibi gidip gelmene izin verileceğini mi düşünüyorsun gerçekten?” Sör Kevan masayı

gösterdi. “Kalemin, mürekkebin ve parşömenin var. İstediğin şahitlerin isimlerini yazarsan onları bulmak için elimden gelen her şeyi yaparım, bir Lannister olarak söz veriyorum. Ama duruşmaya gitmek dışında bu kuleden ayrılmayacaksın.”

Tyrion yalvararak kendini küçük düşürmeyecekti. “Yaverimin gidip gelmesine izin verir misin? Podrick Payne’in?”

“Arzun buysa elbette. Onu sana gönderirim.”

“Bunu yap. Erken olması geç olmasından iyidir ve şimdi olması erken olmasından iyidir.” Tyrion yazı masasına gitti. Ama kapının açıldığını duyunca arkasına döndü ve “Amca?” dedi.

Sör Kevan duraksadı. “Evet?”

“Bunu ben yapmadım.”

“Buna inanabilmek isterdim Tyrion.”

Kapı kapandığında Tyrion Lannister sandalyeye çıktı, bir kalemi sivriltti ve boş bir parşömen aldı. *Kim benim lehime konuşur*? Kalemi hokkaya batırdı.

Podric Payne geldiğinde parşömen hâlâ bakireydi. “Lordum,” dedi çocuk.

Tyrion kalemi masaya bıraktı. “Bronn’u bul ve onu bir an önce buraya getir. Ona işin içinde altın olduğunu söyle, hayal edebileceğinden fazla altın. Onsuz geri dönme sakın.”

“Evet lordum. Hayır demek istedim. Onsuz dönmem.” Podric gitti.

Ne güneş batarken döndü ne de ay çıkarken. Tyrion pencere sekisinde uyuyakaldı ve şafak vakti kaskatı, ağrılı bir halde uyandı. Bir hizmetkâr kahvaltı için bir kupa birayla yulaf lapası ve elma getirdi. Tyrion yemeğini masada yedi, boş parşömen önündeydi. Bir saat sonra, hizmetkâr boş kâseyi almak için döndü. “Yaverimi gördün mü?” diye sordu Tyrion adama. Adam başını iki yana salladı.

Tyrion iç geçirerek masaya döndü ve kalemi tekrar hokkaya batırdı. *Sansa*, yazdı parşömenin üstüne. Uzun uzun isme baktı, çenesini öyle sert sıkmıştı ki dişleri acıdı.

Joffrey’nin bir parça yemek yüzünden boğulduğuna Tyrion bile inanmıyordu, Sansa onu zehirlemiş olmalıydı. Joff, şarap kadehini neredeyse kızın kucağına bırakmıştı ve ona ziyadesiy*le sebep de vermişti. Karısı ortadan kaybolduğunda Tyrion’ın bütün tereddütleri de kaybolmuştu.* Tek beden, tek yürek, tek ruh. *Tyrion’ın ağzı seğirdi.* Bu yeminlerin ona ne kadar az şey ifade ettiğini kanıtlamakta gecikmedi değil mi? Peki ne bekliyordun ki cüce?

Ama bununla birlikte... Sansa zehri nereden bulacaktı? Tyrion, kızın bu

işte tek başına olduğuna inanmıyordu. *Onu gerçekten bulmak istiyor muyum?* Yargıçlar, Tyrion'ın çocuk karısının, kocasının hiç haberi olmadan bir kralı zehirlediğine inanacak mıydı? *Ben olsam inanmazdım.* Cersei, Sansa ve Tyrion'ın bu işi birlikte yaptıkları konusunda ısrar edecekti.

Buna rağmen, Tyrion ertesi gün parşömeni amcasına verdi. Sör Kervan ismi görünce kaşlarını çattı. "Tek şahidin Leydi Sansa mı?"

"Diğerlerini zaman içinde düşüneceğim."

"Şimdi düşünsen iyi olur. Yargıçlar duruşmayı üç gün sonra başlatmaya niyetli."

"Bu çok erken. Beni buraya kapatıp gözaltına aldınız. Bu durumda masumiyetimi ispat edecek şahitleri nasıl bulabilirim?" "Ablan suçunu ispat edecek şahitler bulmakta hiç zorlanmadı." Sör Kevan parşömeni dürdü. "Sör Addam'ın adamları karını arıyor. Varys, onun yeriyle ilgili haber verene yüz geyik, kızın kendisine getirene de yüz ejderha vadetti. Kız bulunabilir bir yerdeyse bulunacak ve ben onu sana getireceğim. Karı kocanın aynı hücreyi paylaşıp birbirini teselli etmesinde bir sakınca görmüyorum." "Çok naziksin. Yaverimi gördün mü?"

"Onu dün sana yollamıştım. Gelmedi mi?"

"Geldi," dedi Tyrion, "sonra da gitti."

"Tekrar gönderirim."

Ama Podric Payne ancak ertesi sabah döndü. Tedirgin bir halde odaya girdi, yüzünden korku okunuyordu. Bronn çocuğun arkasındaydı. Paralı asker, gümüş düğmeli deri bir yelek ve ağır bir sürüş pelerini giymişti, iyi deriden yapılmış bir çift eldiveni kılıç kemerine sıkıştırmıştı.

Tyrion, Bronn'un yüzüne bir kez baktı ve midesini kaldıran bir şey hissetti. "Çok geç kaldın."

"Çocuk çok yalvardı, yoksa hiç gelmeyecektim. Stokeworth Kalesi'nde akşam yemeğine bekleniyorum."

"Stokeworth?" Tyrion yataktan atladı. "Tanrılar aşkına, Stokeworth'te senin için ne var?"

"Bir gelin." Bronn, başıboş bir kuzuya bakan bir kurt gibi gülümsedi. "İki gün sonra Lollys'le evleniyorum."

"Lollys." *Mükemmel.* Leydi Tanda'nın yarım akıllı kızı, şövalye bir koca ve karnındaki piç için bir çeşit baba alıyordu, Karasu Şövalyesi Sör Bronn da bir basamak daha yükseliyordu. Bu işte Cersei'nin pis kokulu parmakları vardı. "Ablam sana topal bir at satmış. Kız yarım akıllı."

"Zekâ isteseydim seninle evlenirdim."

“Lollys bir başka adamın çocuğuna hamile.”

“Onu dışarı çıkardığında benim çocuğuma hamile kalır.”

“O kız Stokeworth’ün vârisi bile değil,” dedi Tyrion. “Bir ablası var. Falyse. *Evli* bir abla.”

“On yıldır evli ve hâlâ çocuğu yok,” dedi Bronn. “Lord kocası onun yatağından uzak duruyor. Dedikodulara göre bakireleri tercih ediyormuş.”

“İsterse keçileri bile tercih edebilir, bir şey değişmez. Leydi Tanda öldüğünde araziler herhâlükârda Falyse’e geçecek.”

“Eğer Falyse annesinden önce ölmezse.”

Cersei, Leydi Tanda’ya koynunda beslesin diye ne çeşit bir yılan verdiğinin farkında mı diye merak etti Tyrion. *Farkındaysa bile, umurunda mı*? “O halde neden buradasın?”

Bronn omuz silkti. “Bir keresinde bana, biri benden seni satmamı isterse fiyatı iki katına çıkaracağını söylemiştin.”

Evet. “İki karı mı istiyorsun yoksa iki kale mi?”

“Her birinden bir tane yeter. Ama benden senin için Gregor Clegane’i öldürmemi istiyeceksen çok *büyük* bir kale olsa iyi olur.”

Yedi Krallık soylu bakirelerle doluydu ama en yaşlı, en fakir, en çirkin, en evde kalmış kız bile Bronn gibi alt tabaka doğumlu bir pislikle evlenmek istemezdi. *Meğerki hamur gibi bir bedeni, hamur gibi bir beyni, karnında yüz kere tecavüze uğramaktan peydahlanmış babasız bir bebeği olsun.* Leydi Tanda, Lollys’e bir koca bulmak için öyle umutsuzca çırpınıyordu ki, bir süre Tyrion’ı bile kovalamıştı, üstelik Kral Topraklarının yarısı Lollys’in üstüne çıkmadan *önceydi* bu. Cersei, bu teklifi bir şekilde tatlandırmış olmalıydı elbette, ayrıca Bronn bir *şövalyeydi* artık, küçük bir hanedanın kızı için uygun bir kısmetti.

“Ne yazık ki şu an için kale ve soylu bakire sıkıntım var,” diye kabul etti Tyrion. “Ama sana altın ve minnettarlık önerebilirim, eskisi gibi.”

“Altınım var. Minnettarlıkla ne satın alabilirim?”

“Neler alabileceğini bilsen şaşırırsın. Bir Lannister borcunu mutlaka öder.”

“Ablan da bir Lannister.”

“Leydi karım Kışyarı’nın vârisi. Bu işten, başım hâlâ omuzlarımın üstündeyken kurtulabilirsem bir gün karımın adına kuzeyi yönetebilirim. Sana da pastadan büyük bir dilim keserim.”

“Eğer, bir gün, olursa,” dedi Bronn. “Üstelik oralar çok soğuk. Lollys yumuşak, sıcak ve yakın. İki gün sonra onu dürtüyor olabilirim.”

“Kafamda canlandırmak isteyeceğim bir görüntü değil.”

“Öyle mi?” Bronn sırıttı. “Kabul et İblis. Lollys’i becermek ve Dağ’la dövüşmek arasında bir tercih yapmak zorunda kalsaydın, ben daha gözümü kırpamadan sen pantolonunu indirirdin.” *Lanet herif beni çok iyi tanıyor.* Tyrion farklı bir taktik denedi. “Sör Gregor’un Kızıl Çatal’da yaralandığını duydum, sonra da Gölgeli Vadi’de. Yaraları onu yavaşlatmış olmalı.”

Bronn rahatsız olmuş gibi görünüyordu. “O hiçbir zaman hızlı değildi. Sadece anormal derecede iri ve güçlü. Hakkını vereyim, o cüssede bir adamdan bekleyeceğimden daha hızlı. Çok uzun bir menzili var ve aldığı darbeleri, normal bir adamın hissedeceği gibi hissetmiyor sanki.”

Bronn’u kışkırtacağını umarak, “Seni bu kadar çok mu korkutuyor?” diye sordu Tyrion.

“Beni korkutmaması için koca bir aptal olmam gerekirdi,” dedi Bronn. Omuzlarını silkti. “Onu devirebilirim belki. Bana saldırmasına izin veririm, yorgunluktan kılıcını kaldıramayacak hale gelene kadar etrafında dans ederim. Ayağını bir şekilde yerden keserim. Yere serildiklerinde boylarının ne kadar uzun olduğunun önemi kalmaz. Buna rağmen, bu iş çok riskli. Neden kendimi tehlikeye atayım? Küçük ve çirkin bir fahişe evladı olmana rağmen senden yeterince hoşlanıyorum... ama senin için dövüşürsem, neresinden tutsam kaybederim. Ya Yürüyen Dağ bağırsaklarımı dışarı döker ya da ben onu öldürürüm ve Stokeworth’ü kaybederim. Benim kılıcım satılıktır, hediye değil. Ben senin kahrolası kardeşin değilim.”

“Hayır,” dedi Tyrion üzüntüyle. “Değilsin.” Elini salladı. “Git öyleyse. Stokeworth’e ve Leydi Lollys’e koş. Umarım evlilik yatağında, benim kendi yatağımda bulduğumdan fazla mutluluk bulursun.”

Bronn kapıda duraksadı. “Ne yapacaksın İblis?”

“Gregor’u kendim öldüreceğim. *Bundan* neşeli bir şarkı çıkmaz mı?”

“Umarım o şarkıyı duyarım.” Bronn son bir kez sırıttı. Kapıdan, kaleden ve Tyrion’m hayatından çıktı.

Pod ayağını yere sürttü. “Üzgünüm.”

“Neden? Bronn’un küstah ve kara kalpli bir pislik olması senin hatan mı? Bronn her zaman küstah ve kara kalpli bir pislikti ve ben onun bu özelliklerini seviyordum.” Tyrion kendine bir kadeh şarap doldurdu ve pencere sekisine gitti. Dışarıdaki manzara gri ve yağmurlu olmasına rağmen Tyrion’m ruh halinden çok daha neşeliydi. Pod’u, Shagga’yı aramak üzere Kral Ormanına gönderebilirdi Tyrion ama ormanın derinliklerde haydutların on yıllardır saklanmak için kullandığı son derece gizli yerler vardı. *Ve Pod, onu peynir alması için aşağı gönderdiğimde mutfağın yerini bulmakta bile zorlanıyor*

bazen. Timett oğlu Timett şimdiye kadar Ay Dağlarına geri dönmüş olmalıydı. Ve Bronn'a ne söylemiş olursa olsun, Tyrion'm Sör Gregor'u bizzat öldürmeye çalışması Joff un düğünündeki mızrakçı cücelerden daha büyük bir fars oyunu yaratırdı. Kulaklarında kahkaha fırtınaları çınlarken ölmeye niyetli değildi Tyrion. *Dövüşle yargılanma konusu burada kapanır.*

Sör Kevan aynı gün daha geç bir vakitte Tyrion'ı tekrar ziyaret etti, ertesi gün bir kez daha. Nazik bir şekilde Sansa'nın henüz bulunamadığı bilgisini verdi. Aynı gece ortadan kaybolan Sör Dontos'tan da haber yoktu. Tyrion'm duruşmaya çağırmak istediği bir şahit var mıydı? Yoktu. *Joffrey'nin kadehini doldurduğumu gören bin insan varken, o kahrolası şaraba zehir katmadığımı nasıl kanıtlayacağım?*

Tyrion bütün gece hiç uyumadı.

Yatağın kubbesine bakarak ve hayaletlerini sayarak karanlıkta uzandı. Onu öperken gülümseyen Tysha'yı gördü, çırılçıplak bir halde korkudan titreyen Sansa'yı gördü. Boğazını yırtan Joffrey'yi gördü, yüzü gittikçe kararan çocuğun boynundan kan süzülüyordu. Cersei'nin gözlerini gördü, Bronn'un kurtlarınkine benzeyen gülümsemesini, Shae'in edepsiz sırıtışını. Shae'i düşünmek bile Tyrion'ı tahrik etmedi. Aletini uyandırıp onu tatmin ederse, sonrasında biraz daha rahat dinlenebileceğini düşünerek kendini okşadı ama bu da işe yaramadı.

Sonra şafak söktü ve duruşma vakti geldi.

O sabah Tyrion'ı almaya gelen Sör Kevan değildi; bir düzine altın pelerinliyle birlikte Addam Marbrand gelmişti. Tyrion haşlanmış yumurta, yanık domuz pastırması ve kızarmış ekmekle kahvaltı edip en güzel kıyafetini giydi. "Sör Addam," dedi. "Babamın beni duruşmaya götürmek üzere Kral Muhafızlarını göndereceğini düşünmüştüm. Ben hâlâ kraliyet ailesinin mensubuyum, öyle değil mi?"

"Öylesiniz lordum. Lâkin Kral Muhafızlarının çoğu aleyhinizde tanıklık edecek korkarım. Lord Tywin size onların eşlik etmesinin münasip olmayacağını düşündü."

"Tanrılar bizi *namünasip* bir şey yapmaktan korusun. Buyurun, gidelim."

Tyrion, Joffrey'nin öldüğü taht odasında yargılanacaktı. Sör Addam tarafından yüksek bronz kapılardan geçirilirken üzerindeki gözleri hissedebiliyordu. Yüzlerce insan onun yargılandığını görmek için toplanmıştı. Tyrion bunun için gelmiş olduklarını umuyordu en azından. *Bildiğim kadarıyla hepsi aleyhimde tanıklık edecek.* Yukarıdaki galeride oturan Kraliçe Margaery'yi gördü. *Yasla solgun ve güzel, iki kere evlendi, iki kere dul kaldı ve daha on altı yaşında.* Kızın bir yanında annesi duruyordu, diğer yanında büyükannesi vardı,

leydiler ve babasının hanesinden şövalyeler galerinin geri kalanını doldurmuştu.

Yüksek platform hâlâ boş Demir Taht'ın altındaydı, platformdaki masalardan sadece biri kaldırılmamıştı. Masanın arkasında, yeşil üstüne altın desenli bir mintan giyen tıknaz Lord Mace Tyrell ile turuncu, sarı ve kırmızı çizgili uçuşan bir kıyafet giyen ince uzun Prens Oberyn oturuyordu. Lord Tywin Lannister iki adamın arasındaydı. *Benim için hâlâ umut var belki de. Dorneluyla Yüksek Bahçeli birbirinden nefret ediyor. Bunu kullanmanın bir yolunu bulabilirsem...*

Yüce Rahip bir dua okumaya başladı, Yukarıdaki Baba'nm onlara adalet yolunda rehberlik etmesini istedi. Rahip duayı bitirdiğinde aşağıdaki baba öne eğildi ve "Tyrion, Kral Joffrey'yi öldürdün mü?" dedi.

Biran bile harcamadı. "Hayır."

"Pekâlâ, bu içimizi rahatlattı," dedi Oberyn Martell kuru bir sesle.

"O halde Sansa Stark mı yaptı?" diye sordu Lord Tyrell.

Onun yerinde olsaydım ben yapardım. Ama Sansa her neredeyse ve bu işteki rolü her ne ise, hâlâ Tyrion'ın karısıydı. Tyrion onun omuzlarına kendi koruma pelerinini sermişti, bunu yapmak için bir soytarının sırtına çıkmak zorunda kalmış olsa bile. "Joffrey'yi tanrılar öldürdü. Güvercin turtası yerken boğuldu."

Lord Tyrell'in yüzü kızardı. "Pastacıları mı suçlayacaksın?"

"Onları ya da güvercinleri. Beni bu işin dışında bırakın da." Tyrion gergin kahkahaları duydu ve hata ettiğini anladı. *Diline dikkat et seni küçük aptall, yoksa mezarını dilin kazacak.*

"Sana karşı şahitler var," dedi Lord Tywin. "Önce onları dinleyeceğiz. Daha sonra sen de kendi şahitlerini gösterebilirsin. Sadece bizim iznimizle konuşacaksın."

Tyrion'ın, başıyla onaylamaktan başka yapacak bir şeyi yoktu.

Sör Addam doğru söylemişti; içeri çağırılan ilk adam, Kral Muhafızlarından Sör Balon Swann'di. Yüce Rahip tarafından sadece doğruları söyleyeceğine yemin ettirildikten sonra, "Lord El," diye başladı şövalye, "gemi köprüsünde oğlunuzla yan yana savaşma şerefine nail oldum. Kendisi boyundan çok daha büyük bir cesarete sahip ve bu işi onun yaptığına asla inanmayacağım."

Salondan mırıltılar yükseldi ve Tyrion, Cersei'nin hangi çılgın oyunu oynadığını merak etti. *Neden benim masum olduğuma inanan bir şahit göstersin*? Çok geçmeden öğrendi. Sör Balon, isyan günü Tyrion'ı Joffrey'nin üstünden nasıl çektiğini gönülsüzce anlattı. "Evet, Majestelerine saldırdı ama

hepsi bu kadardı. Bir öfke anıydı. Bir yaz fırtınası. Ayak takımı neredeyse hepimizi öldürecekti.” “Targaryenlar zamanında, kraliyet kanına saldıran adamın, saldırıda kullandığı eli kesilirdi,” dedi Dorne’un Kızıl Yılan’ı. “Cücenin eli tekrar mı büyüdü, yoksa siz Kral Muhafızları olarak görevinizi mi unuttunuz?”

“Saldıran da kraliyet kanıydı,” diye yanıtladı Sör Balon. “Ayrıca Kral Eli’ydi.”

“Hayır,” dedi Lord Tywin. “El’in görevini yürütüyordu, bana *vekâleten*.”

Sör Meryn Trant şahit olarak yerini aldığında, Sör Balon’ın hikâyesini memnuniyetle detaylandırdı. “Kralı yere devirdi ve onu tekmelemeye başladı. Majestelerinin, ayak takımının elinden zarar görmeden kurtulmasının adaletsizlik olduğunu söyledi.”

Tyrion ablasının planını anlamaya başlamıştı. *Cersei, dürüstlüğüyle meşhur bir adamla başladı ve onu son damla sütüne kadar sağdı. Bundan sonra gelecek her şahit daha kötü bir hikâye anlatacak ve ben sonunda, Zalim Maegor ile Deli Aerys’in karışımı kadar kötü görüneceğim, baharat olarak da bir çimdik Değersiz Aegon.*

Sör Meryn, Tyrion’ın, Sansa Stark’ı cezalandıran Joffrey’yi nasıl durdurduğunu anlatarak devam etti. “Cüce, Majesteleri’ne, Aerys Targaryen’ın başına ne geldiğini bilip bilmediğini sordu. Sör Boros kralımızı savunmak için sesini yükselttiğinde, İblis onu ölümle tehdit etti.”

Bir sonraki şahit bizzat Blount’tu, *aynı* kederli hikâyeyi tekrar etti. Onu Kral Muhafızlarindan uzaklaştıran Cersei’ye karşı beslediği nefrete rağmen Cersei’nin istediği şeyleri söyledi.

Tyrion dilini daha fazla tutamadı. ‘Yargıçlara Joffrey’nin *marifetlerini* de anlatsanıza, neden anlatmıyorsunuz?”

Büyük çeneli adam Tyrion’a baktı. ‘Yabanilerinize, ağzımı açtığım takdirde beni öldürmelerini emrettiniz, yargıçlara anlatacağım budur.”

“Tyrion,” dedi Lord Tywin. “Sadece biz söylediğimiz zaman konuşacaksın. Bunu bir uyarı olarak kabul et.”

Tyrion sustu, öfkeden kuduruyordu.

Daha sonra Karakazanlar geldi, üçü de, sırayla. Osney ve Osfryd, Tyrion’ın Karasu Savaşı’ndan önce Cersei’yle yediği akşam yemeğini ve Tyrion’m tehditlerini anlattı.

“Majesteleri’ne onu inciteceğini söyledi,” dedi Sör Osfryd. “Ona zarar vereceğini,” diye süsledi Osney. “Onun güvende ve mutlu olduğu bir günü bekleyeceğini ve mutluluğunu ağzındaki küllere çevireceğini söyledi.”

Adamların ikisi de Alayaya'dan bahsetmedi.

Kusursuz zırhı ve bembeyaz pelerini içinde şövalyeliğin resmi gibi görünen Sör Osmund Karakazan, Kral Joffrey'nin, dayısı Tyrion'm onu öldürmeye niyetli olduğunu uzun zamandır bildiğine dair yemin etti. "Bana bu beyaz pelerini verdikleri gündü lordlarım," dedi yargıçlara. "O cesur delikanlı bana dedi ki, 'İyi Sör Osmund, beni iyi koruyun, çünkü dayım beni sevmiyor. Benim yerime kral olmak istiyor.' "

Tyrion bu kadarını hazmedemezdi. "*Yalancı!*" Altın pelerinliler tarafından geri çekilmeden önce öne doğru iki adım attı.

Lord Tywin kaşlarını çattı. "Sıradan bir eşkıya gibi ellerini ve ayaklarını zincirlememiz mi gerek?"

Tyrion dişlerini sıktı, *ikinci hata, aptal, aptal, aptal cüce. Sakin ol yoksa işin bitecek.* "Hayır. Lütfen affedin lordlarım. Yalanları beni öfkelendirdi."

"Doğruları demek istiyorsun," dedi Cersei. "Baba, lütfen onu zincire vurun, sizin güvenliğiniz için. Nasıl biri olduğunu görüyorsunuz."

"Ben bir cüce görüyorum," dedi Prens Oberyn. "Bir cücenin öfkesinden korktuğum gün, kendimi bir fıçı kırmızıda boğacağım gündür."

"Zincire ihtiyaç yok." Lord Tywin pencerelere baktı ve ayağa kalktı. "Vakit geç oldu. Yarın sabah kaldığımız yerden devam edeceğiz."

O gece, kule hücresinde boş bir parşömen ve bir kadeh şarapla yalnızken, Tyrion kendini karısını düşünürken buldu. Sansa'yı değil; *ilk* karısını, Tysha'yı. *Fahişe karım, kurt karım değil.* Tysha'nın ona duyduğu aşk sahteydi ama Tyrion inanmıştı ve o inancın içinde sevinç bulmuştu. *Sen bana tatlı yalanlar ver ve ben senin acı gerçeklerini saklayayım.* Şarabını içti ve Shae'i düşündü. Daha sonra, Sör Kevan olağan akşam ziyaretini yaptığında ona Varys'i sordu.

"Hadımın senin lehine konuşacağını mı düşünüyorsun?" "Onunla konuşana kadar bunu düşünemem. Bana bir iyilik et ve onu buraya gönder amca."

"Nasıl istersen."

Üstat Ballabar ve Üstat Frenken duruşmanın ikinci gününü açtılar. Kral Joffrey'nin soylu cesedini de açtıklarına ve onun soylu gırtlağında güvercin turtası veya başka bir yemek parçası bulmadıklarına dair yemin ettiler. "Kralımızı zehir öldürdü lordlarım," dedi Ballabar, Frenken üzgün bir halde başıyla onayladı.

Daha sonra, uzun tavuk gıdısından beyaz tüyler çıkan ve bastonuna iyice yaslanıp titrek adımlarla yürüyen Yüce Üstat Pycelle'i öne getirdiler. Yaşlı adam ayakta duramayacak kadar kırılgandı, bu sebeple yargıçlar, üstat için bir

sandalye ve masa getirilmesine izin verdiler. Masanın üstünde birkaç küçük kavanoz vardı. Pycelle her birinin adını söylemekten mutluluk duydu.

"Bozilaç," dedi titrek bir sesle, "kurbağa dışkısından yapılır. Gece gölgesi, tatlı uyku, şeytan dansı. Bu körgöz. Buna dulkanı denir, renginden ötürü. Zalim bir zehirdir. İnsanın mesanesini ve bağırsaklarını tıkar, insan sonunda kendi zehriyle ölür. Bu kurt felaketi, bu yılan zehri ve bu da Lys'in gözyaşları. Evet, hepsini biliyorum. İblis Tyrion Lannister beni hileyle zindana attırdığında bunları benim odamdan çaldı."

Babasının öfkesini göze alarak, "Pycelle," diye seslendi Tyrion, "bu zehirlerden herhangi biri, bir adamın nefesini kesebilir mi?"

"Hayır. Bunu yapmak için daha nadir bir zehir bulmak gerekir. Ben Hisar'da küçük bir çocukken, hocalarım o zehre kısaca *boğucu* derdi."

"Fakat bu nadir zehir bulunmadı değil mi?"

"Hayır lordum." Pycelle, Tyrion'a baktı. "Çünkü siz o zehri, tanrıların yeryüzüne gönderdiği en soylu çocuğu öldürmek için kullandınız."

Tyrion'ın öfkesi, mantığını yendi. "Joffrey zalim ve aptaldı ama onu ben öldürmedim. İsterseniz kafamı kesin, yeğenimin ölümünde benim parmağım yok."

"*Sessizlik*!" dedi Lord Tywin. "Seni üç kez uyardım. Bir dahaki sefere ağzın bağlanır ve zincire vurulursun."

Pycelle'in ardından bitmez tükenmez ve bezdirici bir geçit alayı geldi. Lordlar, leydiler ve soylu şövalyeler. Yüksek doğumlular ve mütevazı kanlılar. Hepsi düğün ziyafetindeydi, hepsi Joffrey'nin boğulduğunu ve yüzünün bir Dorne eriği gibi karardığını görmüştü. Lord Redwyne, Lord Celtigar ve Sör Flemet Brax, Tyrion'm kralı tehdit ettiğini duymuştu. İki hizmetkâr, bir hokkabaz, Lord Gyles, Sör Hobber Redwyne ve Sör Philip Foote onu düğün kadehini doldururken görmüştü. Leydi Merryweather, Joff ve Margaery turtayı keserken, kralın şarabına bir şey atan cüceyi gördüğüne dair yemin etti. Yaşlı Estermont, genç Peckledon, şarkıcı Galyeon, yaverler Moros ve Jothos Slynt, Joffrey ölürken cücenin kadehi nasıl kaldırdığını ve dibindeki zehirli şarabı nasıl yere döktüğünü anlattı.

Ne vakit bu kadar çok düşmanım oldu? Leydi Merryweather bir yabancıdan başka bir şey değildi. Kadının kör mü yoksa satılmış mı olduğunu merak etti Tyrion. Galyeon hikâyesini müzikle anlatmamıştı en azından, aksi takdirde ifadesinin yetmiş yedi kıtası olurdu.

O gece, akşam yemeğinden sonra gelen Sör Kevan soğuk ve mesafeliydi. O *da benim yaptığımı düşünüyor.* "Bizim için şahidin var mı?" diye sordu

amcası.

“Henüz yok. Karımı bulduysan başka.”

Sör Kevan başını iki yana salladı. “Duruşma senin adına çok kötü gidiyor.”

“Ah, öyle mi diyorsun? Dikkat etmemiştim.” Tyrion yarasına dokundu. “Varys gelmedi.”

“Gelmeyecek de. Yarın sana karşı tanıklık edecek.”

Harika. “Anlıyorum.” Tyrion sandalyesinde kıpırdandı. “Merak ediyorum. Sen her zaman adil bir adam oldun amca. Seni ne ikna etti?”

“Onları kullanmaya niyetli olmasaydın Pycelle’in zehirlerini çalmazdın,” dedi Sör Kevan açıksözlülükle. “Ve Leydi Merryweather senin şaraba bir şey attığını...”

“...görmedi! Görecek bir şey yoktu. Ama bunu nasıl kanıtlarım? Burada kapalıyken herhangi bir şeyi nasıl kanıtlarım?”

“Belki de itiraf etme vaktin gelmiştir.”

Tyrion, Kızıl Kale’nin kalın duvarlarına rağmen yağmurun biteviye sesini duyabiliyordu. “Şunu tekrar söyler misin amca? Beni itiraf etmeye teşvik ettiğine yemin edebilirim.”

“Eğer tahtın önünde suçunu kabul edersen ve pişman olduğunu söylersen, baban seni kılıçtan esirgeyebilir. Siyahları giymene izin verilebilir.”

Tyrion amcasının yüzüne güldü. “Cersei, Eddard Stark’a aynı şartları önermişti. O *hikâyenin* nasıl sonladığını hepimiz biliyoruz.”

“Babanın o işte bir rolü yoktu.”

En azından bu kadarı doğruydu. “Gece Nöbetçileri katillerle, hırsızlarla ve tecavüzcülerle dolu,” dedi Tyrion, “ama orada bulunduğum süre içinde bir kral katiliyle tanıştığımı hatırlamıyorum. Eğer bir akraba ve kral katili olduğumu kabul edersem, babamın sadece başını sallayacağına, beni affedeceğine ve birkaç parça yün kıyafetle birlikte Sur’a postalayacağına inanmamı mı bekliyorsun?” Tyrion amcasını kaba bir şekilde yuhaladı.

“Ben bağışlanmaktan bahsetmedim,” dedi Sör Kevan sert bir şekilde. “Bir itiraf bu meseleyi çözer ve unutturur. Babanın benim aracılığımla bu teklifi göndermesinin sebebi budur.”

“Benim adıma kendisine teşekkür et amca,” dedi Tyrion, “ama ona itiraf havasında olmadığımı söyle.”

“Senin yerinde olsam havamı değiştirirdim. Ablan başını istiyor ve en azından Lord Tyrell ona istediğini vermeye meyilli.” “Yargıçlarımdan biri hükmümü çoktan verdi demek, savunmamın tek kelimesini duymadan?”

Tyrion'ın beklediğinden fazla değildi bu. "Buna rağmen konuşmama ve şahit sunmama izin verilecek mi?"

"Şahidin *yok*," diye hatırlattı amcası. "Tyrion, eğer bu aşağılık cinayetten suçluysan, Sur senin hak ettiğinden çok daha iyi bir kader demektir. Ve eğer bir suçun yoksa... kuzeyde savaş var, biliyorum, buna rağmen orası senin için Kral Topraklarından daha güvenli bir yer olur, bu duruşmanın sonucu ne olursa olsun. Şehir halkı senin suçlu olduğundan emin, seni parçalara ayırırlar." "Bu ihtimalin seni kadar üzdüğünü görebiliyorum."

"Sen benim ağabeyimin oğlusun."

"Bunu *ona* da hatırlatabilirsin."

"Eğer onun ve Joanna'nm kanını taşımasaydın senin siyahları giymene izin verir miydi sanıyorsun? Tywin sana sert bir adam gibi görünüyor biliyorum, fakat şartların gerektirdiğinden daha sert bir adam değil. Bizim babamız nazik ve cana yakın biriydi ama o kadar zayıftı ki, kendi sancak beyleri içki masalarında onunla dalga geçerdi. Bazıları ona açık açık meydan okumaktan çekinmezdi. Diğer lordlar altınlarımızı borç olarak alır ve geri ödemeye zahmet etmezdi. Mecliste dişsiz aslanlar hakkında şakalar yapılırdı. Metresleri bile ondan bir şeyler çalardı. Fahişelikten en fazla bir basamak yüksekte olan bir kadın, annemizin mücevherlerini aşırmıştı! Lannister Hanedanını ait olduğu yere geri koymak Tywin'e düştü. Tıpkı, daha yirmi yaşma gelmeden bu diyarı yönetmenin ona düştüğü gibi. Bu ağır yükü *yirmi yıl* boyunca taşıdı ve bütün kazancı deli bir kralın kıskançlığı oldu. Hak ettiği saygıyı görmek yerine, sayısız hakarete katlanmak zorunda kaldı. Buna rağmen Yedi Krallık'a huzur, bolluk ve adalet verdi. O adil bir adamdır. Ona güvenirsen akıllılık etmiş olursun." Tyrion şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Sör Kevan her zaman sert, duygusuz ve mantıklı bir adam olmuştu; daha önce onu böyle hararetle konuşurken görmemişti Tyrion. "Onu seviyorsun." "O benim ağabeyim."

"Ben... ben söylediklerini düşüneceğim."

"O halde dikkatli düşün. Ve çabuk."

Tyrion o gece başka bir şey düşünmedi ama sabah olduğunda babasına güvenip güvenmeyeceğine dair bir karar verebilmiş değildi. Bir hizmetkâr kahvaltı için yulaf lapası ve bal getirdi ama Tyrion itirafı düşününce ağzına sadece safra tadı geldi. *Bana hayatımın sonuna kadar akraba katili diyecekler. Bin ya da daha uzun yıllar boyunca, eğer hatırlanacaksam, genç yeğenini kendi düğününde zehirleyen canavar cüce olarak hatırlanacağım.* Bu düşünce onu öyle öfkelendirdi ki, Tyrion kâseyi ve kaşığı odanın karşı tarafına fırlatıp, duvarda yulaf lapası lekeleri bıraktı. Sör Addam Marbrand, Tyrion'ı duruşmaya

götürmek üzere odaya geldiğinde duvardaki lekeye merakla baktı ama ne olduğunu sormayacak kadar terbiyesi vardı. “Lord Varys,” dedi çığırtkan, “muhbir başı.”

Pudralı, süslü püslü ve gül kokulu Örümcek, bütün konuşması boyunca ellerini birbirine sürttü. Hadım, İblis’in, Joffrey’yi Tazı’nın korumasından ayırmak üzere nasıl komplo hazırladığını ve Bronn’la, Prens Tommen’ı tahta çıkarmanın faydaları hakkında neler konuştuğunu yas dolu bir ses tonuyla anlatırken, *sanki ellerini yıkıyor ve hayatım ellerinden akıp gidiyor,* diye düşündü Tyrion. Yarım doğrular, büsbütün yalanlardan daha kıymetliydi. Diğerlerinin aksine Varys’in belgeleri vardı; titiz bir şekilde notlarla, detaylarla, tarihlerle, tam diyaloglarla doldurulmuş parşömenler. Varys, Tyrion’ın Yüce Üstat Pycelle’e yaptığı gece ziyaretini ve zehir hırsızlığını doğruladı. Tyrion’ın o akşam yemeğinde Cersei’yi tehdit ettiğini doğruladı. Kralın zehirlenmesi dışındaki her kahrolası şeyi doğruladı. Prens Oberyn bütün bunları bilmesinin nasıl mümkün olabileceğini sorduğunda, “Küçük kuşlarım söyledi,” dedi hadım kıkırdayarak. “Bilmek onların varlık amacı, benim de öyle.”

Küçük bir kuşu nasıl sorgulayabilirim? diye düşündü Tyrion. *Kral Topraklarındaki ilk günümde hadımın kafasını kesmeliydim. Lanet olsun ona. Ve ona güvendiğim için bana lanet olsun.*

Varys salondan ayrılırken, “Her şeyi duyduk mu?” diye sordu Lord Tywin kızına.

“Hemen hemen,” dedi Cersei. “Yarın son bir şahit getirmeme izin vermenizi rica ediyorum.”

“Nasıl istersen,” dedi Lord Tywin.

Ah, güzel, diye düşündü Tyrion öfkeyle. *Bu duruşma güldürüsünden sonra infaz edilmek âdeta huzur bulmak olacak.*

O gece, pencerede oturmuş şarap içerken, Tyrion kapısının dışında sesler duydu. *Sör Kevan cevabını almak için geldi,* diye düşündü hemen, fakat gelen Sör Kevan değildi.

Tyrion, Sör Oberyn’e alaycı bir reverans yapmak için ayağa kalktı. ‘Yargıçların sanıkları ziyaret etmesine izin veriliyor mu?”

“Prensler istediklere yere gitmekte özgür. Daha doğrusu muhafızlarına böyle söyledim.” Kızıl Yılan bir sandalyeye oturdu.

“Babam sana kızacak.”

“Lord Tywin’in mutluluğu, ilgilendiğim şeylerin listesinde asla üst sıralarda olmadı, içtiğin Dorne şarabı mı?”

“Arbor.”

Oberyn yüzünü buruşturdu. “Kırmızı su. Onu zehirledin mi?”

“Hayır. Ya sen?”

Prens gülümsedi. “Bütün cücelerin dilleri seninki gibi mi? Bu günlerden birinde, biri o dilini kesecek.”

“Bunu ilk söyleyen sen değilsin. Belki de dilimi kendim kesmeliyim, sorun yaratmaktan başka bir işe yaramıyor.”

“Evet gördüm. Sanırım Lord Redwyne’ın şarabından biraz içeceğim.”

“Nasıl istersen.” Tyrion prense bir kadeh şarap verdi.

Adam bir yudum aldı, şarabı ağzında çalkaladı ve yuttu. “Şimdilik işe yarar. Yarın sana sert bir Dorne şarabı göndereceğim.” Bir yudum daha içti. “Aradığım altın saçlı fahişeyi buldum.”

“Chataya’nın evini buldun demek?”

“Chataya’nın evinde siyah derili kızla yattım. Adı Alayaya sanırım. Sırtındaki kamçı izlerine rağmen fevkalade bir kız. Lâkin benim bahsettiğim fahişe, ablandı.”

“Seni de baştan çıkardı mı?” diye sordu Tyrion, şaşkın değildi.

Oberyn yüksek sesle güldü. “Hayır ama fiyatını ödersem çıkaracak. Hatta üstü kapalı bir şekilde evlilikten bile bahsetti. Majestelerinin yeni bir kocaya ihtiyacı var, bir Dorne prensinden daha iyisini mi bulacak? Ellaria bu evliliği kabul etmem gerektiğine inanıyor. Cersei’yi yatağımızda hayal etmek bile ıslanmasına yetiyor. Üstelik cüce meteliğini ödememiz bile gerekmiyor. Ablanın benden tek istediği; normalden büyük ve burunsuz bir kafa.”

“Ve?” dedi Tyrion, bekledi.

Prens Oberyn cevap olarak kadehini döndürdü ve konuşmaya başladı. “Genç Ejderha çok uzun zaman önce Dorne’u fethettiğinde, bizim yönetimimizi Yüksek Bahçe Lordu’na bıraktı, Güneş Mızrağının Mutavaatı’ndan sonra. Şu Tyrell, dizlerimizin bükülü halde durduğundan emin olmak için kuyruğunu kaleden kaleye gezdirdi. Tüm gücüyle geliyordu, kendine bir kale alıyordu bir ay dönümü kalıyordu ve bir sonraki kaleye gidiyordu. Lordları odalarından çıkarmak ve onların yataklarını kendine almak gibi bir alışkanlığı vardı. Bir gece kendini ağır, kadife bir kubbenin altında buldu. Yastıkların yakınına, karyolanın direğine bir kuşak asılmıştı, olur da lord bir fahişe çağırmak ister diye. Şu Tyrell, Dornelu kadınlara düşkündü, onu kim suçlayabilir ki? Velhasıl kuşağı çekti, yatağın kubbesi açıldığında lordun kafasına yüz tane kızıl akrep düştü. Onun ölümü, kısa zamanda Dorne’un her yanına yayılan bir ateş yaktı. Genç Ejderha’nın zaferleri on beş gün içinde silindi. Diz çöken adamlar ayağa kalktı ve biz yine özgürdük.”

“Hikâyeyi biliyorum,” dedi Tyrion. ‘Yani?”

“Sadece bu. Eğer bir gün yatağımın yanında bir kuşak bulur da onu çekersem, üstüme akreplerin düşmesini, bütün çıplak güzelliğiyle kraliçenin düşmesine tercih ederim.”

Tyrion sırıttı. “Öyleyse ortak bir yönümüz var.”

“Ablana teşekkür de borçluyum şüphesiz. Eğer ziyafette seni suçlamasaydı, benim seni yargılamam yerine sen beni yargılıyor olabilirdin.” Prensin gözleri keyifle karardı. “Kim zehri Dorne’un Kızıl Yılan’ından daha iyi bilir neticede? Tyreller’i tahttan uzak tutmak için kimin daha iyi bir sebebi vardır? Ve Joffrey artık mezarda; Dorne kanunlarına göre, Demir Taht onun bir küçük kardeşi Myrcella’ya geçmeli ve Myrcella senin sayende benim yeğenimle nişanlı.”

“Dorne kanunları burada geçmez.” Tyrion kendi sorunlarının içinde öyle kısılıp kalmıştı ki tahta kimin geçeceğini düşünmek için durmamıştı bile. “Babam tacı Tommen’a giydirecek, bundan emin olabilirsin.”

“Tacı Tommen’a giydirebilir gerçekten, burada, Kral Topraklarinda. Ağabeyimin de Güneş Mızrağı’nda Myrcella’ya taç giydireceğini söylemeye gerek yok. Baban, kuzenin adına kuzinine karşı savaş açar mı sence? Ya ablan?” Oberyn omuzlarını silkti. “Belki de kraliçeyle evlenmeliyim, oğluna karşı kızını desteklemesi şartıyla. Bunu yapar mı sence?”

Asla, demek istedi Tyrion ama kelime boğazında takıldı. Cersei, cinsiyeti sebebiyle güçten mahrum bırakılmaktan her zaman nefret etmişti. *Dorne kanunları batıda geçseydi, Cersei kendi başına Casterly Kayası’nın vârisi olurdu. O* ve Jaime ikizdi ama dünyaya ilk Cersei gelmişti ve bu yeterliydi. Myrcella’nın davasını desteklemekle kendi davasını desteklemiş olurdu. “Ablamın, Myrcella ve Tommen arasından nasıl bir tercih yapacağını bilmiyorum,” diye kabul etti Tyrion. “Bir şey değişmez. Babam ona asla böyle bir tercih hakkı vermez.”

“Baban,” dedi Prens Oberyn, “sonsuza dek yaşamayacak.” Prensin ses tonundaki bir şey Tyrion’ın boynundaki tüyleri ürpertti. Tyrion aniden Elia’yı ve Oberyn’in kül tarlasından geçerlerken söylediği şeyleri hatırladı. *Sadece kılıcı savuran eli değil, emri veren kafayı da istiyor.* “Kızıl Kale’de böyle hainliklerden bahsetmek aptallık olur prensim. Küçük kuşlar dinliyor.”

“Bırak dinlesinler. Bir adamın ölümlü olduğunu söylemek hainlik midir? Eski Valyria’da *valar morghulis* derlerdi. *Bütün insanlar ölmeli.* Sonra Kıyamet geldi ve bunu kanıtladı.” Dornelu adam pencereye gidip geceye baktı. “Bize gösterecek bir şahidin olmadığı söyleniyor.”

“Şu tatlı yüzüme bir kez bakmanızın, masumiyetime inanmanız için yeterli olacağını umuyordum.”

“Yanılıyorsun lordum. Yüksek Bahçe’nin Şişman Gülü, senin suçlu olduğundan epey emin ve öldüğünü görmeye kararlı. Bize en az elli kez hatırlattığı gibi, onun kıymetli Margaery’si de aynı kadehten içiyordu.”

“Ya sen?” dedi Tyrion.

“İnsanlar genellikle göründükleri gibi değillerdir. O kadar suçlu görünüyorsun ki masum olduğuna inandım. Buna rağmen büyük ihtimalle mahkûm edileceksin. Dağların bu tarafında pek adalet yok. Elia, Aegon ya da Rhaenys için hiç yoktu. Neden senin için olsun? Joffrey’nin gerçek katilini bir ayı yedi belki. Kral Topraklarında sıklıkla olan bir şey bu. Ah, dur, ayı Harrenhal’daydı, şimdi hatırladım.”

“Oynadığımız oyun bu mu?” Tyrion yaralı burnunu ovuşturdu. Oberyn’e gerçeği söylemekte bir sakınca görmedi. “Harrenhal’da bir ayı *vardı* ve Sör Amory’yi gerçekten öldürdü.”

“Onun için ne kadar üzücü,” dedi Kızıl Yılan. “Senin için de. Bütün burunsuz adamlar bu kadar kötü mü yalan söylüyor acaba?”

“Yalan söylemiyorum. Sör Amory, Prenses Rhaenys’i babasının yatağının altından çekip çıkardı ve onu ölümüne bıçakladı. Amory’nin yanında birkaç silahlı asker vardı ama onların isimlerini bilmiyorum.” Tyrion öne eğildi. “Prens Aegon’ın kafasını duvara vuran ve ellerinde hâlâ onun kanı ve beyin parçaları varken senin kız kardeşine tecavüz eden Sör Gregor Clegane’di.”

“Bu ne şimdi? Gerçek, bir Lannisterdan?” Oberyn soğuk bir ifadeyle gülümsedi. “Emirleri baban verdi, evet?”

“Hayır.” Tyrion hiç tereddüt etmeden yalan söylemiş ve bunu neden yapması gerektiğini kendine sormak için hiç duraksamamıştı.

Dornelu adam ince ve siyah kaşını kaldırdı. “Nasıl da vazifeşinas bir evlat. Ve çok zayıf bir yalan. Ablamın çocuklarını kırmızı Lannister pelerinlerine sarılmış bir halde Kral Robert’a sunan Lord Tywin’di.”

“Belki de bu konuşmayı babamla yapmalısın. O oradaydı. Ben Casterly Kayası’ndaydım. Ve o kadar küçüktüm ki bacaklarımın arasındaki şeyin sadece işemeye yaradığını sanıyordum.”

“Evet, ama şimdi buradasın ve bana kalırsa bir sorunun var. Masumiyetin, yüzündeki yara kadar aşikâr olabilir ama bu seni kurtarmayacak. Baban da öyle.” Dorne prensi gülümsedi. “Ama ben kurtabilirim.”

“Sen?” Tyrion prensin yüzünü inceledi. “Sen üç yargıçtan sadece birisin. Beni nasıl kurtarabilirsin?”

‘Yargıcın olarak değil. Şampiyonun olarak.”

JAIME

Beyaz bir odada, beyaz bir masanın üstünde, beyaz bir kitap vardı.

Oda yuvarlaktı, beyaz boyalı duvarlara beyaz yün goblenler asılmıştı. Bu oda, Beyaz Kılıç Kulesi'nin ilk katını oluşturuyordu. Kale duvarlarının bir köşesine inşa edilmiş dört katlı, ince uzun kule koya bakıyordu. Mahzen kat silahları ve zırhları barındırıyordu, ikinci ve üçüncü katlarda Kral Muhafızlarının altı kardeşinin ayrı ayrı uyku hücreleri vardı.

O hücrelerden biri on sekiz yıldır Jaime'ye aitti ama o bu sabah bütün eşyalarını, tamamıyla Lord Kumandan dairesi olarak tahsis edilen en üst kata taşımıştı. Dairedeki odalar da ayrı ayrıydı fakat hücrelerden çok daha geniş ve havadarlardı; üstelik dış duvarların üzerindeydiler, yani Jaime'nin deniz manzarası olacaktı. *Bundan hoşlanacağım,* diye düşündü Jaime. *Manzaradan ve diğer her şeyden.*

Oda kadar solgun olan Jaime, Kral Muhafızları beyazlarının içinde kitabın başına oturdu ve Yeminli Kardeşler'ini bekledi. Kalçasından bir uzunkılıç sarkıyordu. *Yanlış kalçasından.* Eskiden kılıcı sol tarafına takardı hep. Ve silahını, bedeninin çaprazından çekip kınından çıkarırdı. Kılıcı bu sabah sağ kalçasına kaydırmıştı, aynı minvalde sol eliyle çekebilmek için. Ama kılıcın oradaki ağırlığı tuhaf geliyordu ve Jaime silahı kınından çekmeye çalıştığında bütün hareket hantal ve gayritabii görünmüştü. Kıyafetleri de kötü duruyordu. Kral Muhafızlarının kış esvaplarını giymişti; beyazlatılmış yünden bir tunik, bir pantolon, kalın bir beyaz pelerin ama hepsi üstünden düşüyordu.

Jaime, günlerini kardeşinin duruşmasında geçirmişti, salonun en arkasında durarak. Ya Tyrion onu hiç görmemişti ya da tanımamıştı ama bu şaşırtıcı bir şey değildi. Sarayın yarısı artık onu tanımıyormuş gibi görünüyordu. *Kendi hanedanımda yabancıyım,* diye düşündü Jaime. Oğlu ölmüştü, babası onu evlatlıktan reddetmişti ve kız kardeşi... Cersei, Joffrey'nin mumların arasında yattığı kraliyet septindeki o ilk günden sonra, Jaime'nin onunla yalnız kalmasına bir kez bile izin vermemişti. Joffrey'yi, Yüce

Baelor Septi'ndeki lahdine götürmek üzere şehrin karşı tarafına taşıdıklarında bile Jaime'yle arasında bir mesafe olmasına dikkat etmişti.

Jaime bir kez daha Çember Oda'ya baktı. Duvarlar beyaz yün goblenlerle

kaplanmıştı ve şöminenin üzerine bir kalkan ve çapraz şekilde duran iki kılıç asılmıştı. Masanın arkasındaki sandalye kara meşeydi, minderleri beyazlatılmış inek derisinden yapılmıştı, deri incelmişti. *Cesur Barristan'ın kemikli poposu ve ondan önceki Sör Gerold Hightower tarafından aşındırıldı. Ejderha Şövalyesi Prens Aemon, Sör Ryman Redwyney Darry'nin Şeytanı, Sör Uzun Duncan ve Solgun Grifin Alyn Connington tarafından aşındırıldı.* Kral Katili böylesine haşmetli bir topluluğa nasıl ait olabilirdi?

Ama buradaydı işte.

Masa büvet ağacıydı, kemik kadar beyazdı, üç beyaz aygır tarafından taşınan bir kalkan şeklinde oyulmuştu. Lord Kumandan, âdet olduğu üzere kalkanın üstünde oturuyordu ve iki yanında üçer kardeş duruyordu; yedi şövalyenin tümü ender durumlarda bir arada olurdu. Jaime'nin önündeki kitap devasaydı; altmış santim boyunda ve kırk beş santim enindeydi. Altın mafsalları ve altın kilidi olan beyaz deri kapakların arasında, bin sayfa kalın ve halis parşömen vardı. Resmi adı *Kardeşlerin Kitabı'*ydı ama kısaca Beyaz Kitap olarak anılıyordu.

Beyaz Kitap'ın içinde Kral Muhafızlarının tarihi vardı. Birliğe hizmet eden her şövalye, adının ve yaptığı her işin kaydedildiği bir sayfaya sahipti. Her sayfanın sol üst köşesinde, şövalyenin Kral Muhafızı olarak seçildiği tarihte taşıdığı kalkanın renkli mürekkeplerle çizilmiş resmi vardı. Sağ alt köşede Kral Muhafızlarının kalkanı duruyordu; kar beyazı, boş ve temiz. Yukarıdaki kalkanlar birbirinden farklıydı, alttakilerin hepsi aynı. Kalkanların arasındaki boşluğa her adamın hayatının ve hizmetinin ayrıntıları yazılıydı. Hanedan armalarının çizimleri ve süslemeler, Yüce Baelor Septi'nden yılda üç kez gönderilen rahipler tarafından yapılırdı ama kayıtları güncel tutmak Lord Kumandan'ın göreviydi.

Artık benim görevim. Sol eliyle yazmayı öğrendiğinde olacaktı. Beyaz Kitap epey gerideydi. Sör Mandon Moore ve Sör Preston Greenfıeld'in ölümleri kayıtlara geçirilmeliydi, lanet olası Sandor

Clegane'in kısa süreli hizmeti de öyle. Sör Balon Swann, Sör Osmund Karakazan ve Çiçek Çövalyesi için yeni sayfalar açılmalıydı. *Onların kalkanlarını çizdirmek için bir rahip çağırtmam gerekecek.*

Sör Barristan Selmy, Lord Kumandan olarak Jaime'nin selefiydi. Selmy'nin sayfasındaki kalkanda Selmy Hanedanının arması vardı: Kahverengi zemin üstünde üç sarı buğday anızı. Sör Barristan'ın, Kızıl Kale'den ayrılmadan önce kendi ihracını kaydetmeye vakit ayırması, Jaime'yi çok eğlendirmesine rağmen şaşırtmadı.

Selmy Hanedanından Sör Barristan. Hasat Kalesinden Sör Lyonel Selmy'nin ilk oğlu. Sör Manfred'in yaveri olarak hizmet verdi. 10. yılında, Karaliman'da düzenlenen turnuvada gizemli şövalye olarak boy göstermek üzere ödünç alınmış bir zırh kuşandığında, {Cesur} adını aldı, bu turnuvada mağlup edildi ve Prens Ejderkanat Duncan tarafından miğfersiz bırakıldı. 16. yılında, Kral Toprakları'ndaki kış turnuvasında, Prens Küçük Duncan ve Kral Muhafızları Lord Kumandanı Sör Uzun Duncan'ı mağlup ederek gösterdiği olağanüstü cesaret ve başarıdan sonra, Kral V. Aegon Targaryen tarafından şövalye ilan edildi. Karaateş'in Taht Talipleri'nin sonuncusunu, Dokuz Metelik Kralları'nın Savaşı sırasında teke tek bir mücadelede katletti. Lormelle Uzun Mızrak, Cedrik Fırtına ve Bronzkapı Piçi'ni yendi. 23. yılında, Lord Kumandan Sör Gerold Hightoıver tarafından Kral Muhafızı ilan edildi. Gümüş Köprü turnuvasında, geçidi bütün müsabıklara karşı korudu. Bakire Havuzu'nda düzenlenen meydan dövüşü müsabakasının muzafferi oldu. Gölgeli Vadi isyanı'nda, göğsüne aldığı bir ok yarasına rağmen, Kral II. Aerys'igüvenliğe kavuşturdu. Yeminli Kardeşler'inden Sör Gwayne Gaunt'un ölümünün intikamını aldı. LeydiJeyne Swann ve rahibesini, Simon Toyne ve Gülümseyen Şövalye'yi yenerek ve diğerlerini öldürerek Kral Ormanı Kardeşliği'nin elinden kurtardı. Eski Şehir'deki turnuvada, Karazırh isimli gizemli şövalyeyi yendi. Gizemli şövalyeyi miğfersiz bırakarak, onun Yukarı Topraklar Piçi olduğunu açığa çıkardı. Fırtına Burnu'ndaki turnuvada; Lord Robert Baratheon'ı, Prens Oberyn Martell'i, Lord Leyton Hightower'ı, Lord Jon Connington'i, Lord Jason Mallister'ı ve Prens Rhaegar Targaryen'ı atsız bırakarak turnuvanın yegâne şampiyonu oldu. Üç Dişli Mızrak Savaşı'nda, Yeminli Kardeşleri'nin ve Ejderha Kayası Prensi Rhaegar'ın yanında dövüşürken ok, mızrak ve kılıç yaraları aldı.

Affedildi ve Kral I. Robert Baratheon tarafından Kral Muhafızları Lord Kumandanı ilan edildi. Lannister Hanedanından Leydi Cersei'yi, Kral Robert'la evlenmek üzere Kral Toprakları'na getiren şeref muhafızlarının arasında görev aldı. 57. yılında, Balon Greyjoy isyanı sırasında Eski Wyk'e karşı düzenlenen saldırıyı komuta etti. 61. yılında, yaş haddinden ötürü Kral I. Joffrey Baratheon tarafından görevinden alındı.

Sör Barristan'ın meslek hayatının erken dönemleri, Sör Gerold Hightower tarafından iri ve kaba harflerle kaleme alınmıştı. Barristan'ın Uç Dişli Mızrak'ta aldığı yaralardan itibaren, Selmy'nin daha küçük harfli, zarif yazısı başlıyordu.

Selmy'ninkine kıyasla Jaime'nin sayfası çok kısırdı.

Lannister Hanedanı'ndan Sör Jaime. Casterly Kayası'ndan Lord Tywin

ve Leydi Joanna'nın ilk oğulları. Lord Sumner Crakehall'un yaveri olarak, Kral Ormanı Kardeşliği'ne karşı hizmet verdi. 15. yılında, arazide gösterdiği başarılardan ötürü Sör Arthur Dayne tarafından şövalye ilan edildi. 15. yılında, Kral II. Aerys Targaryen tarafından Kral Muhafızları'na seçildi. Kral Toprakları'nın işgali sırasında, Kral II. Aerys'i Demir Taht'ın dibinde katletti. Bunda sonra "Kral Katili" olarak anıldı. Kral I. Robert Baratheon tarafından affedildi. Kardeşi Leydi Cersei'yi, Kral Robert'la evlenmek üzere Kral Toprakları'na getiren şeref muhafızlarının arasında görev aldı. Kral Toprakları'nda bu düğün için gerçekleştirilen turnuvanın şampiyonu oldu.

Böyle özetlenince, Jaime'nin hayatı kısır ve boş bir şey gibi görünüyordu. Sör Barristan, Jaime'nin diğer turnuvalarından birkaçını da kaydedebilirdi en azından. Ve Sör Gerold, Sör Arthur Dayne'in Kral Ormanı Kardeşliğini dağıttığı sırada Jaime'nin gösterdiği başarıları anlatan birkaç kelime daha yazabilirdi. Jaime, Lord Sumner'ın hayatını *kurtarmıştı,* hem de Koca Göbek Ben adamın kafasını parçalamak üzereyken. Kendi hayatını da Gülümseyen Şövalye'ye karşı kurtarmıştı. *Ama ne dövüştü o, ne düşmandı.* Gülümseyen Şövalye çılgın bir adamdı, zalimliğin ve kahramanlığın harmanıydı, lâkin korkunun anlamını bilmiyordu. *Ve Dayne, elinde Şafak...* dövüşün sonunda haydutun uzunkılıcında öyle çok çentik vardı ki, Sör Arthur durmuş ve haydutun yeni bir kılıç almasına izin vermişti. Dövüş tekrar başladığında, "Benim istediğim şu senin beyaz kılıcın," demişti hırsız şövalye, ama o sırada vücudundaki bir düzine yaradan kan sızıyordu. "Öyleyse alacaksınız sör," diye karşılık vermişti Sabah Kılıcı ve işi bitirmişti.

Dünya daha basitti o zamanlar, diye düşündü Jaime *ve hem adamlar, hem de kılıçlar daha iyi bir çelikten yapılıyordu.* Yoksa o vakitler sadece on beş yaşında olduğu için Jaime'ye mi öyle geliyordu? Şimdi hepsi mezardaydı; Sabah Kılıcı ve Gülümseyen Şövalye, Beyaz Boğa ve Prens Lewyn, kara mizacıyla Sör Oswell Whent, azimli Jon Darry, Simon Toyne ve onun Kral Ormanı Kardeşliği, açıksözlü yaşlı Sumner Crakehall. *Ve ben, o zamanlar olduğum çocuk... ben ne zaman öldüm* ? *Beyaz pelerini giydiğimde mi? Aerys'in boğazını kestiğimde mi? O* çocuk, Sör Arthur Dayne olmak istiyordu ama yolun bir yerinde Gülümseyen Şövalye'ye dönüşmüştü.

Jaime, kapının açıldığını duyduğunda Beyaz Kitap'ı kapadı ve Yeminli Kardeşlerini karşılamak için ayağa kalktı. İlk gelen Sör Osmund Karakazan'dı. Jaime'ye eski silah arkadaşlarıymış gibi sırttı. "Sör Jaime," dedi, "eğer geçen gece şimdiki gibi görünseydiniz sizi bir bakışta tanırdım."

"Tanır mıydınız gerçekten?" Jaime bundan emin değildi. Hizmetkârlar

banyo yaptırmış, tıraş etmiş, saçlarını yıkamış ve taramıştı. Jaime aynaya baktığında, Brienne'le birlikte nehir topraklarını geçen adamı görmemişti... ama kendisini de görmemişti. Yüzü ince ve çökmüştü, gözlerinin altında çizgiler vardı. *Yaşlı bir adam gibi görünüyorum.* "Sandalyenizin yanında bekleyin sör."

Karakazan emre itaat etti. Diğer Yeminli Kardeşler sıra halinde birer birer içeri girdi. Beşi de toplandığında, "Sörler," dedi Jaime resmi bir tonla, "kralı kim koruyor?"

"Kardeşlerim Sör Osney ve Sör Osfryd," diye cevapladı Sör Osmund.

"Ve ağabeyim Sör Garlan," dedi Çiçek Şövalyesi.

"Onun güvende olmasını sağlayacaklar mı?"

"Evet lordum."

"O halde oturun." Bu sözler ritüeldi. Yedi şövalye toplantıya oturmadan önce kralın güvenliği teminat altına alınmalıydı.

Sör Boros ve Sör Meryn, Dorne'da olan Sör Arys Oakheart için aralarında boş bir sandalye bırakarak Jaime'nin sağına oturdular. Sör Osmund, Sör Balon ve Sör Loras, Jaime'nin solundaki sandalyeleri aldılar. *Eskiler ve yeniler.* Jaime bunun bir anlamı olup olmadığını merak etti. Kral Muhafızlarının tarihinde, şövalyelerin kendi içinde bölündüğü zamanlar vardı, bunun en dikkat çeken ve en çok acı veren örneği Ejderhaların Dansı sırasında yaşanmıştı. Jaime'nin de korkması gereken bir şey var mıydı?

Yıllar boyunca Cesur Barristan'ın oturduğu Lord Kumandan sandalyesinde oturmak Jaime'ye tuhaf geldi. *Ve burada sakat bir halde oturmak daha da tuhaf.* Ama bu Jaime'nin sandalyesiydi ve bunlar Jaime'nin Kral Muhafızlarıydı. *Tommen'ın yedisi.*

Jaime yıllar boyunca Meryn Trant ve Boros Blount'la birlikte hizmet vermişti; kifayetli dövüşçülerdi lâkin Trant sinsi ve zalimdi, Blount da homurtulu havayla dolu bir torba. Sör Balon giydiği pelerine yakışıyordu ve Çiçek Şövalyesi bir şövalyeden beklenen her şeye sahipti. Beşinci adam Jaime için yabancıydı, şu Osmund Karakazan.

Sör Arthur Dayne yaşasaydı bu grup hakkında neler söylerdi, merak etti Jaime. *"Kral Muhafızları nasıl bu kadar aşağı düştü," derdi büyük ihtimalle. "Benim yüzümden, " diye cevap vermek zorunda kalırdım ben de. "Kapıyı ben açtım ve haşaratlar sürünerek içeri girmeye başladığında hiçbir şey yapmadım*."

"Kral öldü," diye başladı Jaime. "Kız kardeşimin oğluydu, on üç yaşında bir çocuktu, kendi salonunda kendi düğün ziyafetinde öldürüldü. Beşiniz de oradaydınız. Beşiniz de onu koruyordunuz." Adamların bunlara ne karşılık vereceğini görmek için durdu ama hiçbiri boğazını bile temizlemedi. *Tyrell*

çocuğu öfkeli ve Balon Swann utanıyor, diye düşündü Jaime. Diğer üçünde sadece umursamazlık sezdi. “Bu işi kardeşim mi yaptı?” diye sordu açıkça. “Yeğenimi Tyrion mı zehirledi?”

Sör Balon oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Sör Boros yumruğunu sıktı. Sonunda cevap veren Meryn Trant oldu. “Joffrey’nin kadehine şarap doldurdu. Zehri o sırada kadehe atmış olmalı.”

“Zehirli maddenin *şarap* olduğundan emin misiniz?”

“Başka ne olabilir?” dedi Sör Boros Blount. “İblis kadehin dibindeki tortuyu yere döktü. Onun suçlu olduğunu kanıtlayabilecek şaraptan kurtulmak için yapmadıysa neden yaptı bunu?”

“Şarabın zehirli olduğunu biliyordu,” dedi Sör Meryn.

Sör Balon Swan kaşlarını çattı. “İblis yüksek platformda yalnız değildi. Katiyen. Ziyafetin sonlarına doğru insanlar ayağa kalkmıştı, ortada dolaşıyorlardı, yer değiştiriyorlardı, hizmetkârlar salona girip çıkıyordu... kral ve kraliçe düğün turtasını yeni kesmişlerdi, salondaki bütün gözler ya onların ya da üç kere kahrolasıca güvercinlerin üstündeydi. Kimse şarap kadehini gözlemiyordu.” “Yüksek platformda başka kimler vardı?” diye sordu Jaime.

Sör Meryn cevapladı. “Kralın ailesi, gelinin ailesi, Yüce Üstat Pycelle, Yüce Rahip...”

“İşte zehirciyi bulduk,” dedi Sör Oswald Karakazan sinsi bir gülümsemeyle. “O yaşlı adam ziyadesiyle kutsal. Şahsım adına onun görüntüsünden hiçbir zaman hoşlanmadım.” Güldü.

“Hayır,” dedi Çiçek Şövalyesi ciddi bir tavırla. “Zehirci Sansa Stark’tı. Hepiniz unutuyorsunuz, kardeşim de aynı kadehten içiyordu. Salonda, Margaery’nin ölmesini istemek için sebebi olan tek kişi oydu, kralı öldürmek için de sebebi vardı. Düğün kadehine zehir katarak ikisini birden öldürebilirdi. Eğer suçlu değilse cinayetten sonra neden kaçtı?”

Çocuk mantıklı konuşuyor. Tyrion masum olabilir. Ama kızı kimse bulamıyordu. Belki de Jaime bu konuyla bizzat ilgilenmeliydi. Başlangıç olarak, kızın kaleden nasıl çıktığını bulmak iyi olurdu. *Varys’in bu konuda fikri olabilir.* Kızıl Kale’yi hadımdan iyi bilen kimse yoktu.

Yine de bu bekleyebilirdi. Jaime’nin ilgilenmesi gereken daha acil meseleler vardı. *Kral Muhafızları Lord Kumandanı olduğunu söylüyorsun,* demişti babası. *Git ve görevini yap.* Bu beş adam Jaime’nin seçeceği kardeşler değildi ama sahip olduğu kardeşlerdi; onların idaresini almanın zamanı gelmişti.

“Her kim yaptıysa,” dedi Jaime adamlara, “Joffrey öldü ve Demir Taht artık Tommen’a ait. Onun, saçları beyazlayana ve dişleri dökülene kadar orada

oturmasını istiyorum ve bunlar zehir yüzünden olmayacak.” Sör Boros Blount’a döndü. Adam son yıllarda tıknazlaşmıştı ama o ağırlığı rahatça taşıyacak kadar iri kemikliydi. “Sör Boros, yemek yemekten keyif alan birine benziyorsunuz. Bundan böyle, Tommen’ın yiyip içtiği her şeyin tadına bakacaksınız.”

Sör Osmund Karakazan yüksek sesle güldü ve Çiçek Şövalyesi gülümsedi ama Sör Boros’un yüzü koyu kırmızı bir pancara döndü. “Ben çeşnici değilim! Ben Kral Muhafızları şövalyesiyim!” “Maalesef öylesiniz.” Cersei, bu adamın beyaz pelerinini asla çıkartmamalıydı ama Lord Tywin o pelerini geri vererek adamın utancını arttırmıştı sadece. “Kız kardeşim, yeğenimi Tyrion’ın paralı askerlerine nasıl kolayca teslim ettiğinizi anlattı. Havuçları ve bezelyeleri daha az tehditkâr bulacağınızı umuyorum. Yeminli Kardeşleriniz avluda kılıç ve kalkanla talim yaparken, siz de kaşık ve tabaklarla talim yaparsınız. Tommen elmalı turtadan hoşlanır. Paralı askerlerin turtaları aşırmasına izin vermeyin.”

“Siz benimle bu şekilde konuşuyorsunuz? *Siz?”*

“Tommen’ın kaçırılmasına izin vermeden önce ölmeliydiniz.”

“Sizin Aerys’i korurken öldüğünüz gibi mi sör?” Sör Boros ayağa kalktı ve kılıcının kabzasını kavradı. “Ben... ben buna katlanmayacağım. Bana kalırsa çeşnici siz olmalısınız. Bir sakat başka ne işe yarar?”

Jaime gülümsedi. “Size katılıyorum. Kralı korumak için en az sizin kadar namünasibim. Pekâlâ, şu tuttuğunuz kılıcı çekin de sizin iki elinize karşı benim tek elim neler yapacak görelim. Nihayetinde birimiz ölürüz ve Kral Muhafızları ıslah edilmiş olur.” Ayağa kalktı. “Ya da, eğer tercih ederseniz, görevinizin başına dönebilirsiniz.”

“Hah!” Sör Boros, Jaime’nin ayağının dibine bir topak yeşil balgam tükürdü ve odadan çıktı, kılıcı hâlâ kınındaydı.

Adam ödleğin teki ve bu iyi bir şey. Şişman, yaşlı ve sıradan olmasına rağmen Sör Boros, Jaime’yi kanlı parçalara ayırabilirdi. *Ama Boros bunu bilmiyor*; *diğerleri de bilmemeli. Eskiden olduğum adamdan korkuyorlardı, şimdi olduğum adama acırlar.*

Jaime tekrar oturdu ve Karakazan’a döndü. “Sör Osmund, sizi tanımıyorum. Bunun tuhaf olduğunu düşünüyorum. Turnuvalarda, meydan dövüşlerinde ve Yedi Krallık’m dört bir yanındaki mücadelelerde dövüştüm. Bütün vasıfsız şövalyeleri, hürsüvarileri ve müsabaka meydanında hiçbir kabiliyeti olmadan mızrak kırmaya cüret etmiş her küstah yaveri tanırım. Peki nasıl oldu da sizi hiç duymadım Sör Osmund?”

“Bunu bilemem lordum,” dedi adam. Yüzünde büyük, geniş bir gülümseme vardı; o ve Jaime, eğlenceli bir oyun oynayan iki silah arkadaşıymış

gibi. “Ben askerim, turnuva şövalyesi değil.” “Kardeşim sizi bulmadan önce nerede görev yaptınız?”

“Orada burada lordum.”

“Güneyde Eski Şehir, kuzeyde Kışyarında bulundum. Batıda Lannis Liman’ı, doğuda Kral Toprakları’nda bulundum. Ama hiçbir zaman *Orada* bulunmadım. *Burada* da.” Jaime, bir parmağın özlemini duyarak, bilek kökünü Sör Osmund’un burnunun ucuna kaldırdı. “Bir kez daha soracağım. *Nerede görev yaptınız*?”

“Basamaktaşı’nda. Bir süre Münâzaalı Topraklar’da. Orada dâima savaş vardır. Yiğit Adamlar’la at sürdüm. Lys ve Tyrosh için savaştık.”

Ücretini ödeyen herkes için dövüşürsün. “Şövalyeliğinizi nerede kazandınız?”

“Bir muharebe meydanında.”

“Sizi kim şövalye ilan etti?”

“Sör Robert... Taş. Kendisi öldü lordum.”

“Elbette.” Sör Robert Taş’ın, Münâzaalı Topraklar’da kılıcını satan Vadili bir piç olduğunu düşündü Jaime. Öte yandan bu adam, Sör Osmund’un ölü bir kraldan ve bir kale duvarından oluşturduğu sahte bir isimden ibaret de olabilirdi. *Cersei bu herife beyaz pelerin verirken ne düşünüyordu*?

Karakazan bir kılıç ve bir kalkanın nasıl kullanıldığını biliyor olmalıydı en azından. Paralı askerler dünyadaki en onurlu adamlar değillerdi ama hayatta kalabilmeleri için bazı yeteneklere sahip olmaları gerekirdi. “Pekâlâ sör,” dedi Jaime, “gidebilirsiniz.” Adamın sırıtışı geri döndü, Osmund salınarak odadan çıktı. “Sör Meryn.” Jaime, kızıl saçları ve torbalı gözleri olan suratsız şövalyeye gülümsedi. “Duyduğuma göre Joffrey, Sansa Stark’ı cezalandırmak için sizi kullanıyormuş.” Beyaz Kitap’ı tek eliyle çevirdi. “Buyrun, yeminimizin neresinde kadınları ve çocukları döveceğimize dair ant içtiğimizi bana gösterin.”

“Ben Majesteleri’nin emirlerini yerine getirdim. İtaat edeceğimize dair ant içiyoruz.”

“Bundan böyle o itaati tadil edeceksiniz. Ablam Vekil Kraliçe. Babam Kral Eli. Ben Kral Muhafızları Lord Kumandaniyım. Bize itaat edin. Başka kimseye değil.”

Sör Meryn’in yüzüne inatçı bir ifade yerleşti. “Bana, krala itaat etmememi mi söylüyorsunuz?”

“Kral sekiz yaşında. Bizim ilk görevimiz onu *korumak*, onu kendinden korumak da bu göreve dâhil. Miğferinizin içindeki o çirkin şeyi kullanın. Eğer Tommen sizden atını eyerlemenizi isterse, ona itaat edin. Eğer sizden atını

öldürmenizi isterse, bana gelin.”

“Evet. Emredersiniz lordum.”

“Çekilebilirsiniz.” Şövalye odadan çıkarken Jaime, Sör Balon Swann’a döndü. “Sör Balon, sizi sayısız kere mızrak müsabakalarında izledim ve meydan dövüşlerinde sizinle ve size karşı dövüştüm. Kahramanlığınızı Karasu Savaşı sırasında yüzlerce kez kanıtladığınız söylendi bana. Kral Muhafızları varlığınızdan şeref duyuyor.”

“O şeref bana ait lordum.” Sör Balon’ın sesi endişeliydi.

“Size soracağım tek soru var. Bize sadakatle hizmet verdiniz, bu doğru... lâkin Varys, kardeşinizin önce Renly, sonra da Stannis’le birlikte at sürdüğünü söyledi. Babanız da sancak beylerini hiç çağırmamayı ve bütün mücadele boyunca Taşmiğfer’in duvarlarının arkasında kalmayı tercih etmiş.”

“Babam yaşlı bir adam lordum, kırkını epey geçti. Onun savaş günleri sona erdi.”

“Ya kardeşiniz?”

“Donnel mücadele sırasında yaralandı ve Sör Elwood Harte’a teslim oldu. Fidyesi ödendikten sonra Kral Joffrey’ye bağlılık yemini verdi, diğer pek çok tutsak gibi.”

“Evet öyle,” dedi Jaime. “Yine de... Renly, Stannis, Joffrey, Tommen... nasıl oldu da Balon Greyjoy’u ve Robb Stark’ı atladı? Kardeşiniz, bütün diyarda, altı kralın hepsine birden bağlılık yemini veren ilk şövalye olabilir.”

Sör Balon’ın huzursuzluğu aşikârdı. “Donnel hata etti ama şimdi Tommen’ın adamı. Ben kefilim.”

“Beni endişelendiren Sör Payidar Donnel değil. Sizsiniz.” Jaime öne eğildi. “Cesur Sör Donnel kılıcını bir başka işgalciye verir ve bir gün hışımla taht odasına girerse siz ne yapacaksınız? Orada, beyaz pelerininizin içinde, kralınızla kanınızın arasında duruyorsunuz. Ne yapacaksınız?”

“Ben... lordum, bu asla olmayacak.”

“Bana oldu,” dedi Jaime.

Swann, koluyla alnını sildi.

“Bir cevabınız yok mu?”

“Lordum.” Sör Balon doğruldu. “Kılıcımın, onurumun, babamın adının üstüne yemin ediyorum... ben sizin yaptığınızı yapmayacağım.”

Jaime güldü. “Güzel. Görevinizin başına dönün... ve Sör Donnel’e, kalkanının üstüne bir rüzgârgülü daha takmasını söyleyin.”

Ve Jaime, Çiçek Şövalyesiyle kaldı.

Bir kılıç gibi ince, esnek ve zinde Sör Loras Tyrell, kar beyazı bir keten

tunik ve beyaz yün bir pantolon giymişti. Beline altın bir kemer takmış ve ipek pelerininin yakasını altın bir gülle tutturmuştu. Saçları yumuşak lüleler halinde dökülüyordu. Kahverengiydi gözleri, küstahlıkla ışıldıyordu. *Bunun bir turnuva olduğunu ve onun sırasının geldiğini düşünüyor.* "On yedi yaşında ve bir Kral Muhafızları şövalyesi," dedi Jaime. "Gurur duymalısınız. Ejderha Şövalyesi Prens Aemon, Yeminli Kardeş olduğunda on yedi yaşındaydı. Bunu biliyor muydunuz?"

"Evet lordum."

"Ben *on beş* yaşımdaydım, bunu biliyor muydunuz?"

"Onu da biliyorum lordum," dedi Sör Loras, gülümsedi.

Jaime o gülümsemeden nefret etti. "Sizden daha iyiydim Sör Loras. Daha iriydim, daha güçlüydüm, daha hızlıydım."

"Ve şimdi daha yaşlısınız," dedi çocuk. "Lordum."

Jaime gülmek zorundaydı. *Tyrion duysaydı benimle zalimce alay ederdi, yeşil bir çocukla sidik yarıştırıyorum.* "Daha yaşlı ve daha akıllı, sör. Benden bir şeyler öğrenmelisiniz."

"Sizin Sör Boros ve Sör Meryn'den öğrendiğiniz gibi mi?"

Bu ok, hedefin çok yakınına saplanmıştı. "Ben Beyaz Boğa'dan ve Cesur Barristan'dan öğrendim," diye karşılık verdi Jaime. "Sağ eliyle su dökerken, sol eliyle beşinizi birden öldürebilecek olan Sabah Kılıcı Sör Arthur Dayne'den öğrendim. Her biri iyi adamlar olan Dome Prensi Lewyn'den, Sör Oswell Whent'ten ve Jonothor Darry'den öğrendim."

"Her biri ölü olan adamlar."

Bu çocuk, benim, diye fark etti Jaime aniden. *Kendimle konuşuyorum, o yaştaki halimle, bütün o kendinden emin kibre ve boş cesarete sahip halimle. O kadar erken yaşta o kadar iyi olmanın insana yaptığı şey bu.*

Kılıç dövüşünde olduğu gibi, bazen farklı bir vuruş denemek en iyisiydi. "Mücadelede olağanüstü dövüştüğünüz söyleniyor... neredeyse yanınızda at süren Lord Renly'nin hayaleti kadar iyi. Bir Yeminli Kardeş, Lord Kumandan'ından sır saklamamalı. Söyleyin sör. Renly'nin zırhını kim giyiyordu?"

Loras Tyrell bir an itiraz edecekmiş gibi göründü ama sonra yeminini hatırladı. "Ağabeyim," dedi asık suratla. "Renly benden uzundu ve göğsü benimkinden genişti. Zırhı bana bol geldi ama Garlan'a tam oturdu."

"Kılık değiştirmek sizin fikriniz miydi yoksa ağabeyinizin mi?" "Lord Serçeparmak'ın önerişiydi. Renly'nin zırhının, Stannis'in cahil askerlerini korkutacağını söyledi."

“Korkuttu da.” *Bazı şövalyeleri ve lordları da korkuttu.* “Pekâlâ, şarkıcılara kafiye yazacakları bir hikâye vermiş oldunuz, bunda hor görülecek bir taraf yok sanırım. Renly’yi ne yaptınız?”

“Onu kendi ellerimle gömdüm, Fırtına Burnu’nda yaverlik yaptığım sırada bana gösterdiği bir yere. Onu kimse bulamayacak ve rahatsız edemeyecek.” Sör Loras meydan okuyan gözlerle Jaime’ye baktı. “Yemin ederim ki Kral Tommen’ı bütün gücümle koruyacağım. Eğer gerekirse onun canı için kendi canımı vereceğim. Lâkin Renly’ye asla ihanet etmeyeceğim, ne sözle ne fiille. O, tahtta olması gereken kraldı. Bütün kralların en iyisi oydu.” *Belki en iyi giyinendi*, diye düşündü Jaime ama bu sefer yüksek sesle söylemedi. Sör Loras, Renly’den konuşmaya başladığı anda bütün kibrinden sıyrılmıştı. *Dürüstçe cevap verdi. Gururlu, pervasız ve taşkın ama hilekâr değil Şimdilik.* “Dediğiniz gibi olsun. Bir şey daha, sonra görevinizin başına dönebilirsiniz.”

“Evet lordum?”

“Tarthlı Brienne hâlâ bir kule hücresinde.”

Delikanlının ağzı gerildi. “Kara bir hücre daha iyi olurdu.” “Hak ettiği şeyin bu olduğundan emin misiniz?”

“O ölmeyi hak ediyor. Bir kadının Gökkuşağı Muhafizlarında yeri olmadığını Renly’ye söylemiştim. Meydan dövüşünü hileyle kazandı.”

“Hilelere düşkün bir başka şövalye hatırlar gibiyim. Asabi mizaçlı bir aygırın üstüne, kızgınlık dönemindeki bir kısrağı sürmüştü. Brienne ne çeşit bir hile kullandı?”

Sör Loras kızardı. “Zıpladı... bir şey fark etmez. Kazandı, hakkını yemeyeceğim. Majesteleri onun omuzlarına gökkuşağı pelerinini serdi. Ve o kralı öldürdü. Ya da ölmesine izin verdi.”

“Arada büyük bir fark var.” *Benim suçum ve Sör Boros Blount’un utancının arasındaki fark.*

“Brienne onu koruyacağına dair yemin etmişti. Sör Emmon Cuy, Sör Robar Royce, Sör Parmen Crane, onlar da yeminliydi. Brienne çadırın içinde ve diğerleri çadırın hemen dışındayken, herhangi biri Renly’ye nasıl zarar verebilirdi? Bu işin parçası olmadıkları sürece?”

“Beşiniz de düğün ziyafetindeydiniz,” dedi Jaime. “Joffrey nasıl öldürülebilirdi? Sizler bu işin parçası olmadığınız sürece?”

Sör Loras doğruldu. ‘Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.” “Brienne de aynı şeyi söylüyor. O da sizin gibi Renly için yas tutuyor. Ben Aerys için asla yas tutmadım, emin olabilirsiniz. Brienne çirkin ve domuz gibi inatçı. Lâkin onda yalancı olmaya yetecek akıl yok. Üstelik o kız mantık sınırlarını zorlayan

bir şekilde sadık. Beni Kral Topraklarına getireceğine dair yemin etti ve işte burada oturuyorum. Kaybettiğim ele gelince... pekâlâ, bu onun olduğu kadar benim de suçumdu. Beni korumak için yaptığı şeyleri düşününce, eğer ortada dövüşeceği bir düşman olsaydı, Brienne, Renly için dövüşürdü buna hiç şüphem yok. Ama bir gölge?" Jaime başını salladı. "Kılıcınızı çekin Sör Loras. *Siz* bir gölgeyle nasıl dövüşürdünüz bana gösterin. Bunu görmek isterim."

Sör Loras ayağa kalkmak için hareketlenmedi. "Kaçtı," dedi. "O ve Catelyn Stark, Renly'yi kendi kanının içinde bırakıp kaçtılar. Bu onların marifeti olmasaydı kaçarlar mıydı?" Masaya baktı.

"Renly bana öncü kuvveti vermişti. Yoksa ona zırhını giydiren ben olacaktım. Bu görevi genellikle bana teslim ederdi. O gece... o gece birlikte dua etti. Onu Brienne'i bıraktım. Sör Parmen ve Sör Emmon çadırı koruyordu, Sör Robar Royce da oradaydı. Sör Emmon, Renly'yi Brienne'in öldürdüğüne dair yemin... ama..." Bir tereddüt sezen Jaime, "Evet?" diyerek delikanlıyı teşvik etti.

"Boyun zırhı kesilip açılmıştı. Çelik bir boyun zırhını kesen tek ve temiz bir darbe. Renly'nin zırhı en iyisiydi, en iyi çelikten. Brienne bunu nasıl yapabildi? Kendim denedim, çeliği kesmek mümkün değildi. Brienne bir kadın için olağanüstü güçlü ama Yürüyen Dağ bile ağır bir baltaya ihtiyaç duyardı. Üstelik, neden önce zırhını giydirip *sonra* boğazını kessin?" Loras, aklı karışık bir halde Jaime'ye baktı. "Ama o yapmadıysa... nasıl bir *gölge* olabilir?"

"Ona sorun." Jaime bir karar vermişti. "Hücresine gidin. Sorularınızı sorun ve onun cevaplarını duyun. Buna rağmen Renly'yi onun öldürdüğünü düşünürseniz, bunun hesabını vermesini sağlayacağım. Seçim sizin olacak. Onu suçlayın ya da serbest bırakın. Sizden tek istediğim onu adilce yargılamanız, şövalyelik onurunuz adına."

Sör Loras ayağa kalktı. "Öyle yapacağım. Onurum adına."

"O halde işimiz bitti."

Genç adam kapıya doğru yürümeye başladı. Ama kapıda geri döndü. "Renly onun saçma olduğunu düşünüyordu. Erkek zırhı giyen ve şövalye taklidi yapan bir kadın."

"Eğer onu pembe satenlerin ve Myr dantellerinin içinde görmüş olsaydı şikâyet etmezdi."

"O kadar tuhaf olduğunu düşünüyorsa onu neden yanında tuttuğunu sordum. Diğer bütün şövalyelerinin ondan bir şeyler istediğini söyledi; kaleler, unvanlar ya da zenginlik ama Brienne'in istediği tek şey onun için ölmekti. Renly'yi kanlar içinde gördüğümde, Brienne kaçmışken ve diğerleri hiç zarar görmemişken... eğer Brienne masumsa, o halde Robar ve Emmon..." Çiçek

Şövalyesi kelimeleri ağzından çıkaramıyormuş gibi görünüyordu.

Jaime, konunun bu tarafını düşünmek için duraksamadı. “Ben de aynı şeyi yapardım sör.” Yalan kolayca gelmişti ama Sör Loras o yalan için müteşşekir görünüyordu.

Delikanlı gittiğinde, Lord Kumandan beyaz odada tek başına oturdu, düşündü. Çiçek Şövalyesi, Renly için duyduğu keder yüzünden öyle delirmişti ki kendi Yeminli Kardeşlerinden ikisini katletmişti ama Joffrey’yi korumakta başarısız olan beş kişiye aynı şeyi yapmak Jaime’nin aklına hiç gelmemişti. O *benim oğlumdu, benim gizli oğlum... bana kalan elimi, kendi kanımın ve tohumumun intikamını almak için kullanmayacaksam, ben neyim*? Jaime en azından Sör Boros’u öldürmeliydi, sırf ondan kurtulmak için.

Bilek köküne baktı ve yüzünü buruşturdu. *Bununla ilgili bir şey yapmalıyım.* Eğer merhum Sör Jacelyn Baywater demir bir el takabildiyse, Jaime’nin altın bir eli olmalıydı. *Cersei bundan hoşlanabilir. Onun altın saçlarını okşamak ve bedenini kendiminkine bastırmak için altın bir el.*

Ama eli bekleyebilirdi. Jaime’nin daha önce ilgilenmesi gereken şeyler vardı. Ödenecek başka borçlar vardı.

SANSA

Üst güverteye çıkan merdiven dar ve kaygandı; Sansa, Lothor Brune'un uzattığı eli kabul etti. *Sör Lothor*, diye hatırlatmak zorunda kaldı kendine; adam, Karasu'da gösterdiği cesaretten ötürü şövalye ilan edilmişti. Gerçi hiçbir münasip şövalye şu yamalı kahverengi pantolonu, eski püskü çizmeleri ya da su lekeleriyle kaplı deri ceketi giymezdi. Kare suratlı, basık burunlu, tüy gibi gri saçlara sahip, tıknaz bir adam olan Brune çok ender konuşuyordu. *Ama göründüğünden daha güçlü.* Sansa, adamın onu hiç ağırlığı yokmuş gibi kolayca kaldırmasından anlamıştı bunu.

Merling Kralı'nın pruvasının önünde taşlı, rüzgârlı, ağaçsız ve cazibesiz bir sahil uzanıyordu. Buna rağmen memnuniyet verici bir manzaraydı. Gemi uzun zamandır kendi rotasına dönmeye çalışıyordu. Son fırtına, gemiyi kara görüntüsünün dışına sürüklemiş ve bordaları aşıp güverteye çarpan dalgalar yaratmıştı. Dalgalar öyle şiddetliydi ki Sansa gemideki herkesin boğulacağından emin olmuştu. Yaşlı Oswell iki adamın denize sürüklendiğini, bir diğerinin de direkten düşerek boynunu kırdığını söylemişti.

Sansa çok ender olarak tek başına güverteye çıkmaya cesaret ediyordu. Küçük kamarası nemli ve soğuktu ama Sansa yolculuğun büyük bölümünde hastaydı... korkudan hastaydı, ateşten hastaydı ya da deniz tutması yüzünden hastaydı... Midesinde hiçbir şey kalmıyordu. Uyumak bile zor geliyordu. Sansa ne zaman gözlerini kapasa; kendi kıyafetinin yakasını yırtan, boğazının yumuşak derisini parçalayan, dudaklarında turta kırıntıları ve takımında şarap lekeleriyle ölen Joffrey'yi görüyordu. Geminin halatlarında ağıt yakan rüzgâr, Joffrey'nin nefes almaya çalışırken çıkardığı o ince, korkunç sesi hatırlatıyordu. Sansa rüyasında Tyrion'ı da görüyordu bazen. "O hiçbir şey yapmadı," demişti bir keresinde Serçeparmak'a, adam onun nasıl olduğuna bakmak için kamaraya geldiğinde.

"Joffrey'yi öldürmedi, bu doğru. Fakat cücenin elleri o kadar da temiz sayılmaz. Senden önce bir karısı vardı, bunu biliyor muydun?"

"Bana söylemişti."

“Peki ondan sıkıldığında onu babasının muhafızlarına hediye ettiğini de söylemiş miydi? Zaman içinde sana da aynı şeyi yapabilirdi. İblis için hiç gözyaşı dökme leydim.”

Rüzgâr, tuzlu parmaklarını Sansa’nın saçlarının içinden geçirdi, kız titredi. Karaya bu kadar yakınken bile, geminin sallanışı midesini bulandırıyordu. Banyo yapmaya ve üstünü değiştirmeye gerçekten ihtiyacı vardı. *Bir ceset kadar perişan görünüyor ve kusmuk kokuyor olmalıyım.*

Lord Petyr her zamanki neşeli haliyle Sansa’nın yanına geldi. “İyi sabahlar. Tuzlu hava insana zindelik veriyor, öyle değil mi? Benim iştahımı açar.” Kolunu şefkatle Sansa’nın omuzlarına doladı. “İyi misin? Çok solgun görünüyorsun.”

“Sadece midem. Deniz tutması.”

“Biraz şarap buna iyi gelir. Karaya çıkar çıkmaz sana bir kadeh şarap içireceğiz.” Petyr, ana hatları çıplak ve gri gökyüzüne çizilmiş eski taş kuleyi gösterdi. Dev dalgalar kulenin dibindeki kayaları dövüyordu. “Mutluluk verici, öyle değil mi? Korkarım burada güvenli bir demirleme yeri yok. Karaya bir tekneyle çıkacağız.”

“Burada?” Sansa burada karaya çıkmak istemiyordu. Parmaklar’ın kasvetli bir yer olduğunu duymuştu, üstelik bu küçük kulenin görüntüsünde meyus ve perişan bir şeyler vardı. “Beyaz Liman’a gitmek için yelken açana kadar gemide kalamaz mıyım?”

“*Kral*, Braavos’a gitmek üzere buradan batıya dönecek. Bizsiz.”

“Ama... lordum, siz dediniz ki... eve gittiğimizi söylediniz.”

“İşte karşında duruyor, bütün perişanlığıyla. Atalarımdan kalan evim. Bir adı yok korkarım. Büyük bir lordun makamı bir isme sahip olmalı, sence de öyle değil mi? Kışyarı, Kartal Yuvası, Nehirova, bunlar *kale*. Şimdi Harrenhal Lordu’yum, tatlı bir tınısı var fakat ben daha önce neydim? Koyunboku Lordu ve Kasvet kalesi Beyi. Bu unvanlarda bariz bir eksiklik var.” Adamın gri yeşil gözleri masum bir şekilde Sansa’ya baktı. “Üzgün ve tedirgin görünüyorsun. Kışyarına gittiğimizi mi düşünüyordun tatlım?

Kışyarı ele geçirildi, yakıldı ve yağmalandı. Tanıdığın ve sevdiğin herkes öldü. Demiradamlara yenilmeyen kuzeyliler ise kendi aralarında savaşıyor. Kışyarı senin çocukluğunun eviydi Sansa ama artık çocuk değilsin. Yetişkin bir kadınsın ve kendi yuvanı kurman gerek.”

“Ama burada değil,” dedi Sansa kederle. “Çok küçük, kasvetli ve...”

“...yoksul mu görünüyor? Bunların hepsi ve daha azı. Parmaklar güzel bir yerdir, eğer bir taşsan. Ama korkma, burada on beş günden fazla kalmayacağız.

Teyzen bizimle buluşmak için yola çıkmıştır bile. Leydi Lysa ve ben evleniyoruz.”

“Evlenmek?” Sansa afallamıştı. “Siz ve teyzem?”

“Harrenhal Lordu ve Kartal Yuvası Leydisi.”

Annemi sevdiğini söylemiştin. Ama Leydi Catelyn ölmüştü, yani Petyri gizlice sevmiş ve ona bekâretini vermiş olsa bile bunların bir önemi yoktu artık.

“Çok sessizsin leydim?” dedi Petyr. “Bana hayır duası vermek isteyeceğinden emindim oysa. Taşların ve koyun pisliklerinin vârisi olarak doğmuş bir çocuğun, Hoster Tully’nin kızı ve Jon Arrynin duluyla evlenmesi az rastlanır bir şeydir.”

“Ben... birlikte uzun yıllar geçirmenizi, pek çok çocuk sahibi olmanızı ve birbirinizi mutlu etmenizi dilerim.” Sansa, annesinin kardeşini en son yıllar önce görmüştü. *Annemin hatırına bana iyi davranacak elbette. O benim kendi kanım.* Üstelik Arryn Vadisi güzel bir yerdi, bütün şarkılar böyle söylerdi. Bir süre burada kalmak o kadar da kötü bir şey değildi belki de.

Onları kıyıya götüren teknenin küreklerini Lothor ve Oswell çekti. Sansa, rüzgâra karşı başlığını yüzüne indirerek ve onu neler beklediğini merak ederek pelerininin altında kamburlaşıp teknenin baş tarafında oturdu. Kuleden onları karşılamak üzere hizmetkârlar çıktı; zayıf, yaşlı bir kadın ve tombul, orta yaşlı bir kadın; çok yaşlı, beyaz saçlı iki adam ve gözünde arpacık olan iki ya da üç yaşında bir kız çocuğu. Lord Petyri görüp tanıdıklarında kayaların üstünde diz çöktüler. “Hanem,” dedi Serçeparmak. “Çocuğu tanımıyorum. Kella’nın piçlerinden biri sanırım. Birkaç yıl arayla bir tane doğurur.”

İki yaşlı adam, Sansa’nm eteklerinin ıslanmaması için uyluklarına kadar suya girdiler ve onu tekneden kıyıya taşıdılar. Oswell, Lothor ve Serçeparmak suyun içinden yürüyerek kıyıya çıktılar. Petyr yaşlı kadını yanağından öptü ve daha genç olan kadına sırıttı. “Bunun babası kim Kella?”

Şişman kadın güldü. “Kesin olarak söylemem lordum. Onlara hayır diyemiyorum.”

“Bunun için bütün delikanlıların minnettar olduğundan eminim.”

“Sizi evde görmek güzel lordum,” dedi yaşlı adamlardan biri. En az seksen yaşında görünüyordu ama çivili bir göğüs zırhı giyiyordu ve kalçasında bir uzunkılıç asılıydı. “Ne kadar kalacaksınız?”

“Mümkün olduğunca kısa Bryen, endişelenme. Kule şu anda yaşanacak halde mi?”

“Geleceğinizi bilseydik temiz hasırlar sererdik lordum,” dedi yaşlı kadın. “Yanan bir tezek ateşimiz var.”

“Hiçbir şey yanan tezeğin kokusundan daha iyi *ev* diyemez.” Petyr, Sansa’ya döndü. “Grisel benim sütannemdi ama şimdi kalemle ilgileniyor. Umfred benim kâhyam. Ve Bryen... buraya son gelişimde seni muhafızların komutanı ilan etmemiş miydim ben?”

“Ettiniz lordum. Birkaç adam getireceğinizi de söylediniz ama getirmediniz. Bütün nöbetleri ben ve köpekler tutuyoruz.”

“Ve bu işi çok iyi yapıyorsunuz. Açıkça görüyorum ki kimse kayalarımı ya da koyun pisliklerimi çalmamış.” Petyr, şişman kadını gösterdi. “Kella benim sürülerimle ilgilenir. Şu anda kaç koyunum var Kella?”

Kadın bir an düşünmek zorunda kaldı. ‘Yirmi üç lordum. Yirmi dokuzdu ama köpekler birini öldürdü. Biz de bazılarını kestik ve eti tuzladık.”

“Ah, soğuk ve tuzlu koyun eti. Evde *olmalıyım.* Kahvaltıda martı yumurtası ve yosun çorbası içtiğimde bundan emin olacağım.” “Eğer isterseniz lordum,” dedi yaşlı kadın Grisel.

Lord Petyr yüzünü buruşturdu. “Gelin, evim hatırladığım kadar kasvetli mi bir bakalım.” Çürük yosunlarla kayganlaşmış kayaların üstüne basarak kıyıdan uzaklaşıp yukarı doğru yürüdüler. Taş kulenin dibinde gezinen bir avuç koyun, ağıl ile saz çatılı ahırın arasında büyüyen ince otları yiyordu. Sansa dikkatli adımlar atmak zorundaydı; her yerde koyun pislikleri vardı.

Kule, içine girildiğinde daha da küçük görünüyordu. Açık bir taş merdiven, iç duvara tutunarak döne döne mahzenden çatıya kadar çıkıyordu. Her kat tek odaydı. Hizmetkarlar zemin kattaki mutfakta yaşıyordu, burayı benekli bir çomar ve yarım düzine çoban köpeğiyle paylaşıyorlardı. Mutfağın üstünde mütevazı bir salon ve salonun üstünde yatak odası vardı. Hiç pencere yoktu ama dış duvara, merdivenin kıvrımları boyunca belli aralıklarla okçu delikleri gömülmüştü. Şöminenin üzerine kırık bir uzun- kılıç ve yıpranmış bir meşe kalkan asılmıştı, kalkanın boyası pul pul dökülmüştü.

Sansa, kalkanın üstüne boyanmış olan armayı tanımıyordu; açık yeşil zeminde, acımasız gözleri olan gri bir taş kafa. Arya’nın kalkana baktığını gören Petyr, “Büyükbabamın kalkanı,” diye açıkladı. “Kendi babası, Lord Corbray tarafından tutulduktan sonra Vadi’ye gelen Braavoslu bir paralı askermiş, bu sebeple büyükbabam, şövalye ilan edildiğinde Titan’ın başını arma olarak seçmiş.”

“Acımasız görünüyor,” dedi Sansa.

“Benim gibi dost canlısı bir adam için çok daha acımasız,” dedi Petyr. “Ben kendi alaykuşumu ziyadesiyle tercih ederim.”

Oswell, gemideki erzakları karaya çıkarmak için iki kez daha *Merling*

Kralı'na gidip geldi. Yüklerin arasında çok sayıda şarap fıçısı da vardı. Petyr, söz verdiği gibi Sansa'ya bir kadeh şarap doldurdu. "İşte leydim, bunun midene iyi geleceğini umuyorum."

Ayağının altında sert bir zemin olması iyi gelmişti hâlihazırda; Sansa iki eliyle tuttuğu kadehi nezaketle kaldırdı ve bir yudum aldı. Şarap çok kaliteliydi; *Arbor mahsulu*, diye düşündü Sansa. Meşe ağacı, meyve ve yaz güneşi tadı, güneşte açan çiçekler misali ağzına yayıldı. Sansa şarabı midesinde tutabilmek için dua ediyordu yalnızca. Lord Petyr çok nazik davranıyordu ve Sansa adamın üstüne şarap kusarak her şeyi mahvetmek istemiyordu.

Petyr, kendi şarap kadehinin üzerinden Sansa'yı inceliyordu, gri yeşil gözlerini dolduran... zevk miydi o? Yoksa başka bir şey mi? Sansa emin değildi. "Grisel," diye seslendi Petyr yaşlı kadına, "biraz yiyecek getir. Ağır bir şeyler olmasın, leydimin midesi hassas. Meyve olabilir. Oswell, *Kral'*dan portakal ve nar getirdi." "Tamam lordum."

"Sıcak bir banyo da rica edebilir miyim?" diye sordu Sansa. "Kella'ya su çektiririm leydim."

Sansa bir yudum şarap daha içti ve söyleyecek nazik bir şeyler düşündü ama Lord Petyr onu bu çabadan kurtardı. Grisel ve diğer hizmetkârlar gittiğinde, "Lysa tek başına gelmeyecek," dedi Petyr. "O buraya varmadan önce senin kim olduğun hususunu netleştirmemiz gerekiyor."

"Kim olduğum... anlamadım."

"Varys'in her yerde muhbirleri var. Eğer Sansa Stark, Vadi'de görülürse, hadım bir ay dönümü içinde bunu öğrenir ve bu bazı talihsiz... karışıklıklar yaratır. Şu anda bir Stark olmak güvenli değil. Bu yüzden Lysa'nın maiyetine, senin, benim nüfusuma kabul ettiğim kızım olduğunu söyleyeceğiz."

"Nüfusunuza kabul ettiğiniz?" Sansa dehşet içindeydi. "Bir piç demek istiyorsunuz."

"Pekâlâ, benim meşru kızım olma ihtimalin yok. Hiç evlenmedim ve bu gayet iyi biliniyor. Adın ne olsun?"

"Ben... ben *annemin* adıyla anılabilirim."

"Catelyn? Fazla bariz... ama benim annemin adı işe yarayabilir. Alayne. Beğendin mi?"

"Alayne güzel bir isim." Sansa bu adı hatırlamayı umdu. "Hizmetinizdeki bir şövalyenin meşru kızı olamaz mıyım? Bir mücadelede kahramanca ölmüş ve..."

"Benim hizmetimde kahraman şövalyeler yok Alayne. Böyle bir hikâye, kargaları kendine çeken bir ceset misali istenmeyen sorular çeker. Aslında bir

adama gayrimeşru çocuğuyla ilgili sorular sormak kabalıktır.” Serçeparmak başını yana eğdi. “Pekâlâ, sen kimsin?”

“Alayne... Taş mı olacak?” Petyr başıyla onayladığında, “Ama annem kim?” diye sordu Sansa.

“Kella?”

“Hayır, lütfen,” dedi Sansa dehşetle.

“Şaka yapıyordum. Annen Braavos’lu bir hanımefendiydi, tacir bir prensin kızıydı. Onunla, ben oradaki limanın başındayken Martı Kasabasında tanıştık. Annen seni doğururken öldü ve seni İnanç’a emanet etti. Göz gezdirmen için birkaç dini kitap vereceğim. O kitaplardan bir iki alıntı öğren. İstenmeyen soruların cesaretini kırmanın en iyi yolu dindar mırıltılardır. Soran olursa, çiçek açtığında bir rahibe olmak istemediğine karar verdin ve bana mektup yazdın. Senin varlığından ilk o zaman haberim oldu.” Petyr, sakalına dokundu. “Bütün bunları hatırlayabilir misin?” “Umarım. Bir oyun oynamak gibi olacak, değil mi?” “Oyunları sever misin Alayne?”

Bu yeni isme alışmak biraz vakit alacaktı. “Oyunlar. Ben... sanırım oyunun ne olduğuna...”

Başka bir şey söylenmeden, Grisel elinde geniş bir tepsiyle tekrar ortaya çıktı. Getirdiklerini Sansa’yla Serçeparmakın arasına koydu. Elmalar, armutlar, narlar, solgun üzümler ve kocaman bir kan portakalı vardı. Yaşlı kadın yuvarlak bir ekmek ve bir çanak yağ da getirmişti. Petyr narı hançeriyle ikiye böldü, yarısını Sansa’ya uzattı. “Yemeye çalışmalısın leydim.”

“Teşekkür ederim lordum.” Nar taneleriyle uğraşmak pis bir işti; Sansa tepsiden bir armut seçti ve meyveden küçük, nazik bir ısırık aldı. Armut çok olgundu. Meyvenin suyu Sansa’nın çenesinden aşağı aktı.

Lord Petyr hançerinin ucuyla bir nar tanesi çıkardı. “Babanı çok özlüyor olmalısın, biliyorum. Lord Eddard cesur, dürüst ve sadık bir adamdı... ama umutsuz bir oyuncuydu.” Bıçağın ucundaki taneyi ağzına götürdü. “Kral Topraklarinda iki çeşit insan vardır. Oyuncular ve piyonlar.”

“Ve ben bir piyon muydum?” Sansa alacağı cevaptan korkuyordu.

“Evet ama bunun seni rahatsız etmesine izin verme. Sen hâlâ yarı çocuksun. En başta her adam bir piyondur, her kız da öyle. Oyuncu olduğunu düşünenlerden bazıları bile.” Petyr bir nar tanesi daha yedi. “En başta Cersei. Kurnaz olduğunu sanıyor ama gerçekte son derecede tahmin edilebilir bir kadın. Onun gücü güzelliğine, soyuna ve zenginliğine dayanıyor. Bunlardan sadece ilki gerçekten ona ait ve yakın zamanda onu terk edecek. İşte o vakit Cersei’ye acırım. O güç istiyor ama gücü kazandığında ne yapacağını bilmiyor. Herkes bir

şey ister Alayne. Ve bir insanın ne istediğini öğrendiğinde, onun kim olduğunu ve onu nasıl oynatacağını da öğrenirsin.”

“Joffrey’yi zehirlemesi için Dontos’u oynattığınız gibi mi?” Dontos yapmış *olmalıydı,* Sansa bu sonuca varmıştı.

Serçeparmak güldü. “Sör Kırmızı Dontos bacakları olan bir şarap matarasıydı. Böylesine büyük ve habis bir görevde ona asla güvenilemezdi. Ya her şeyi yüzüne gözüne bulaştırır ya da bana ihanet ederdi. Hayır, Dontos’un bütün yaptığı seni kaleden çıkarmaktı... ve gümüş saç filesini taktığından emin olmak.”

Siyah ametistler. “Ama... eğer Dontos değilse kim? Başka... piyonlarınız mı var?”

“Bütün Kral Topraklarını baş aşağı eder ve kalbinin üstüne alaykuşu işlenmiş bir adam bile bulamazsın ama dostlarım olmadığı anlamına gelmez bu.” Petyr basamaklara gitti. “Oswell, buraya gel de Leydi Sansa sana bir baksın.”

Yaşlı adam bir an sonra sırıtarak ve reverans yaparak ortaya çıktı. Sansa tereddütle adama baktı. “Ne görmem gerekiyor?” “Onu tanıyor musun?”

“Hayır.”

“Daha dikkatli bak.”

Sansa, yaşlı adamın rüzgâr yanığı çizgili yüzünü, kancalı burnunu, beyaz saçlarını ve büyük eklemli ellerini inceledi. Adamda tanıdık bir şeyler vardı ama Sansa başını iki yana salladı. “Onu tanımıyorum. Oswell’i o gemiye binmeden önce hiç görmedim, eminim.”

Oswell, çarpık dişlerle dolu ağzını göstererek sırıttı. “Hayır. Lâkin leydim üç oğlumla tanışmış olabilir.”

Sansa’yı uyandıran ‘üç oğul’ ve o gülümsemeydi. “*Karakazan!*” Sansa’nın gözleri genişledi. “Sen bir Karakazan’sın!”

“Evet leydim, memnun olacaksanız.”

“Memnuniyetten kendini kaybetti.” Lord Petyr bir el hareketiyle adamı gönderdi, Oswell basamaklardan aşağı inerken Petyr narına geri döndü. “Söyle bana Alayne... hangisi daha tehlikelidir, düşmanın tarafından sağa sola savrulan bir hançer mi yoksa hiç tanımadığın biri tarafından sırtına dayanan gizli bir hançer mi?” “Gizli hançer.”

“İşte zeki bir kız.” Petyr gülümsedi, ince dudakları nar taneleri yüzünden parlak kırmızıya boyanmıştı. “Muhafızları İblis tarafından gönderildiğinde, Cersei kendine paralı askerler tutmak için Sör Lancel’i görevlendirdi. Lancel,

Karakazanları buldu. Bu durum senin lord kocanı ziyadesiyle memnun etti zira Karakazanları, kendi adamı Bronn üzerinden maaşa bağlamıştı.” Güldü. “Ama Bronn’un kılıç aradığını duyduğumda, Oswell’e, oğullarını Kral Toprakları’na göndermesini söyleyen bendim. Kusursuzca yerleştirilmiş üç gizli hançer Alayne.”

“Yani zehri Joffrey’nin kadehine koyan kişi Karakazanlar’dan biriydi?” Sansa, Sör Osmund’un bütün gece boyunca kralın yakınında olduğunu hatırladı.

“Ben böyle bir şey söyledim mi?” Lord Petyr kan portakalını hançeriyle ikiye kesti ve yarısını Sansa’ya uzattı. “O delikanlılar böyle bir komploya dahil edilemeyecek kadar hainler... ve Osmund, Kral Muhafızları’na katıldığından beri bahusus güvenilmez biri oldu.” Çenesini yukarı kaldırıp kan portakalını sıktı, böylece meyvenin suyu ağzının içine aktı. “Portakalın suyunu seviyorum ama parmaklarımın yapış yapış olmasından hiç hoşlanmıyorum,” diye şikâyet etti ellerini silerken. “Temiz eller Sansa. Ne yaparsan yap, ellerinin temiz olduğundan emin ol.”

Sansa kendi portakalının suyunu kaşıkladı. “Fakat Karakazanlar ya da Sör Dontos yapmadıysa... siz şehirde bile değildiniz, Tyrion da olamaz...”

“Başka tahminin yok mu tatlım?”

Sansa başını salladı... “Yok...”

Petyr gülümsedi. “Bahse girerim ki o akşam devam ederken bir noktada, biri sana saç filenin yamulduğunu söyledi ve fileyi senin için düzeltti.”

Sansa elini ağzına götürdü. “Kastettiğiniz... o beni Yüksek Bahçe’ye götürmek ve torunuyla evlendirmek istedi...”

“Nazik, dindar, iyi yürekli Willas Tyrell. Kurtulduğun için şükretmeksin. Willas’ın sıkıcılığından ağzın kururdu. Ama hakkını yemeyeyim, yaşlı kadın hiç sıkıcı değil. Korkunç bir cadaloz. Zayıf ve kırılganmış gibi yapıyor ama kesinlikle değil. Margaery için pazarlık etmek üzere Yüksek Bahçe’ye gittiğimde, oğlunun bağırıp çağırmasına izin verdi ama bana Joffrey’nin mizacıyla ilgili maksatlı sorular sordu. Joffrey’yi övüp göklere çıkardım elbette... adamlarım Lord Tyrell’in hizmetkârlarının arasında rahatsız edici hikâyeler yayarken. Oyun böyle başladı işte.

Sör Loras’ın beyazları giymesi fikrini de ben ortaya attım. Açık açık *önermedim* tabii, bu çok acemice olurdu. Ama kafilemdeki adamlar, ayak takımının Sör Preston Greenfield’i nasıl öldürdüğü ve Leydi Lollys’e nasıl tecavüz ettiğiyle ilgili tüyler ürpertici hikâyeler anlattılar ve Lord Tyrell’in şarkıcı ordusunun eline; Lord Redwyne, Ayna Kalkanlı Serwyn ve Ejderha Şövalyesi Prens Aemon hakkında şarkılar söylemeleri için birkaç gümüş

sıkıştırdılar. Bir arp, doğru ellerde bir kılıç kadar tehlikeli olabilir.

Mace Tyrell, Sör Loras'ın Kral Muhafızları'na dahlini evlilik anlaşmasının bir parçası yapmanın kendi fikri olduğuna gerçekten inandı. Kızını, şövalye oğlundan daha iyi kim koruyabilirdi? Üstelik bu sayede, üçüncü bir oğul için araziler ve bir gelin bulmaya çalışmak gibi zor bir işten kurtuldu, bu asla kolay değildir, Sör Loras'ın durumunda iki kat zordur.

Leydi Olenna, kıymetli torununun Joff tarafından incitilmesine izin vermeye niyetli değildi lâkin oğlunun aksine, Sör Loras'ın bütün o çiçeklerin ve güzel kıyafetlerin altında en az Jaime Lannister kadar asabi olduğunu da biliyordu. Joffrey'yi, Margaery'yi ve Loras'ı bir kazana atarsan, bir kral katili yahnisi için gerekli malzemelerin var demektir. Yaşlı kadın başka bir şeyi de iyi anlamıştı; oğlu, Margaery'yi kraliçe yapmaya kararlıydı ve bunun için bir krala ihtiyacı vardı... ama *Joffrey*'ye ihtiyacı yoktu. Yakında bir düğünümüz daha olacak, bekle ve gör. Margaery, Tommen'la evlenecek. Kraliçe, tacını ve bekâretini koruyacak, aslında her ikisi de özellikle istediği şeyler değil ama ne fark eder? Büyük batı birliği muhafaza edilecek... en azından bir süre için."

Margaery ve Tommen. Sansa ne diyeceğini bilmiyordu. Margaery'den hoşlanmıştı, onun keskin dilli ufak tefek büyükannesinden de. Özlem dolu bir halde, avluları ve müzisyenleriyle Yüksek Bahçe'yi düşündü, Mander'daki zevk mavnalarını; bu kasvetli sahilden dünyalar kadar farklı. *En azından burada güvendeyim. Joffrey öldü, artık bana zarar veremez ve ben şimdi piç bir kızım sadece.* Alayne Taş'ın ne bir kocası ne de bir mirası vardı. Üstelik Lysa da yakında burada olacaktı. Kral Topraklarının uzun süren kâbusu geride kalmıştı, Sansa'nm evlilik diye yaşadığı o maskaralık da öyle. Burada kendine yeni bir yuva yaratabilirdi, tıpkı Petyr'ın söylediği gibi.

Lysa gelene kadar sekiz uzun gün geçti. Sekiz günün beşinde yağmur yağdı. Sansa o günler boyunca sıkıntı ve huzursuzlukla ateşin başında, yaşlı köpeğin yanında oturdu. Köpek, Bryen'le birlikte nöbet tutamayacak kadar dişsiz ve hastaydı, genellikle bütün yaptığı uyumaktı ama Sansa onun sırtını okşadığında hayvan mırıldanıp kızın elini yaladı ve bundan sonra sıkı dost oldular. Yağmur dindiğinde Petyr, Sansa'ya arazisini gezdirdi, bu iş yarım günden az vakit aldı. Petyr'ın bir sürü kayası vardı, tıpkı söylediği gibi. Dalgaların bir kaya deliğinden hızla dışarı çıkıp on metre yukarı tırmandığı bir yer vardı. Başka bir yerde, birileri büyük bir kayanın üstüne yeni tanrıların yedi köşeli yıldızını kazımıştı. Petyr'ın söylediğine göre bu yıldız, Vadi'yi İlk İnsanlar'ın elinden almak üzere denizin karşısından gelen Andallar'ın karaya çıktığı yerlerden birini işaretliyordu.

Denizden uzaktaki iç arazilerde, bir turba bataklığının yanındaki yığma taş evlerde bir düzine aile yaşıyordu. “Bizzat benim halkım,” dedi Petyr, ama sadece en yaşlı adam onu tanıyormuş gibi görünüyordu gerçi. Petyr’ın arazisinde bir keşiş mağarası da vardı ama keşiş yoktu. “Öldü,” dedi Petyr, “çocukken babam beni onu görmeye götürmüştü. Adam kırk yıldır yıkanmamıştı, nasıl koktuğunu tahmin edebilirsin ama kehanet yeteneği vardı güya. Bana dokundu ve büyük bir adam olacağımı söyledi, bu kehaneti için babam ona bir matara şarap verdi.” Küçümser gibi güldü. “Ben aynı şeyi yarım kadeh şarap için söylerdim.”

Sonunda, gri ve rüzgârlı bir öğlen sonrasında, Bryen arkasında havlayan köpeklerle birlikte koşarak kuleye döndü ve süvarilerin güneybatıdan yaklaştığını söyledi. “Lysa,” dedi Lord Petyr. “Hadi Alayne, gidip onu karşılayalım.”

Pelerinlerini giydiler ve dışarıda beklediler. Süvariler yirmi kişiden fazla değildi; Kartal Yuvası Leydisi için ziyadesiyle mütevazı bir maiyet. Üç hizmetçi kız ve bir düzine zırhlı şövalye Lysa’yla birlikte at sürüyordu. Lysa, bir rahibin yanı sıra ince bir bıyığı ve uzun sarı lüleleri olan yakışıklı bir şarkıcı da getirmişti.

Bu benim teyzem olabilir mi? Leydi Lysa, Sansa’nın annesinden iki yaş küçüktü ama bu kadın on yaş büyük görünüyordu. Kestane rengi gür bukleler belinden aşağı uzanıyordu ama pahalı kadife elbisenin ve mücevherli yeleğin altındaki beden sarkık ve pörtlekti. Lysa’nın yüzü pembe ve boyalıydı, göğüsleri büyüktü, kolları ve bacakları kalındı. Kadın, Serçeparmak’tan daha uzun ve daha ağırdı, beceriksiz hareketlerle atından aşağı inerken herhangi bir zarafet de göstermedi.

Petyr, kadının parmaklarını öpmek için diz çöktü. “Kralın küçük konseyi, size kur yapmamı ve sizi kazanmamı emretti leydim. Beni lordunuz ve kocanız olarak alabileceğinizi düşünüyor musunuz?”

Leydi Lysa dudaklarını büzdü ve yanağına bir öpücük kondurmak için Petyr’ı ayağa kaldırdı. “Ah, ikna edilebilirim belki.” Kıkırdadı. “Kalbimi eritmek için hediyeler getirdin mi?”

“Kral barışı.”

“Ah, barışı boş ver, bana başka ne getirdin?”

“Kızımı.” Serçeparmak bir el hareketiyle Sansa’yı öne çağırdı. “Leydim, size Alayne Taş’ı takdim etmeme izin verin.”

Lysa Arryn, Sansa’yı görmekten çok memnun olmuş gibi görünmüyordu. Sansa başını eğerek derin bir reverans yaptı. Teyzesinin, “Bir piç?” dediğini

duydu. “Petyr, şeytanlık mı yaptın? Bu kızın annesi kimdi?”

“Annesi öldü. Alayne’i Kartal Yuvası’na götürmeyi umuyordum.”

“Orada onunla ne yapacağım?”

“Bir iki fikrim var,” dedi Lord Petyr. “Ama şu anda, benim sizinle ne yapacağımla daha çok ilgileniyorum leydim.”

Lysa’nın yuvarlak ve pembe suratındaki sertlik eridi, Sansa bir an için Leydi Arry’nin ağlamak üzere olduğunu düşündü. “Tadı Petyr, seni ne çok özledim bilmiyorsun, bilemezsin. Yohn Royce bir sürü sorun çıkardı, sancaklarımı çağırıp savaşa gitmemi istedi. Diğerleri de başıma üşüştü; Hunter, Corbray ve o *dehşet verici* Nestor Royce, hepsi benimle evlenmek ve oğlumun vesayetini almak istiyor ama hiçbiri beni gerçekten sevmiyor. Sadece sen Petyr. Çok uzun zaman seni hayal ettim.”

“Ben de seni leydim.” Petyr, kolunu Lysa’nın beline doladı ve kadını boynundan öptü. “Ne zaman evlenebiliriz?”

“Şimdi,” dedi Leydi Lysa iç geçirerek. “Kendi rahibimi getirdim, ayrıca bir şarkıcı ve düğün ziyafeti için bal likörü.”

“Burada?” Bu fikir Petyri memnun etmemişti. “Seninle Kartal Yuvasında evlenmeyi tercih ederim, bütün sarayın önünde.” “Sarayı boş ver. Çok uzun zamandır bekliyorum, bir dakika daha beklemeye dayanamam.” Lysa, kollarını Petyr’a doladı. “Bu gece yatağını paylaşmak istiyorum tatlım. Bizim için bir çocuk daha yapmak istiyorum, Robert’a bir erkek kardeş ya da küçük ve tatlı bir kız çocuğu.”

“Ben de bunun hayalini kuruyorum tatlım. Lâkin büyük bir umumi düğünün kazandıracağı çok şey var, bütün Vadi’nin katılımıyla...”

“Hayır.” Lysa ayağını yere vurdu. “Seni şimdi istiyorum, tam olarak bu gece. Ayrıca seni uyarmalıyım, sessizlik ve fısıltıyla geçen bunca yılın ardından, beni sevdiğinde *çığlık* atmak niyetindeyim. Öyle yüksek çığlık atacağım ki beni Kartal Yuvası’ndan duyacaklar!”

“Seninle şimdi yatağa girer ve sonra evlenebilirim belki?” Leydi Lysa küçük bir kız gibi kıkırdadı. “Ah Petyr Baelish, çok *edepsizsin.* Hayır, hayır diyorum. Ben Kartal Yuvası Leydisi’yim ve sana benimle tam şu anda evlenmeni emrediyorum!”

Petyr omuzlarını silkti. “O halde leydim nasıl emrederse. Senin önünde çaresizim, her zaman olduğu gibi.”

O saat içinde, güneş batıda alçalırken, gökyüzü mavisi bir gölgeliğin altında yeminlerini ettiler. Daha sonra küçük taş kulenin altına ahşap masalar kuruldu; bıldırcın, geyik eti, kızarmış yaban domuzu ve hafif içimli bal likörüyle

ziyafet yemeği yediler. Akşam çökerken meşaleler yakıldı. Lysa'nın şarkıcısı "Söylenmemiş Yemin"i, "Aşkımın Mevsimleri"ni ve "Tek Gibi Atan İki Kalp"i söyledi. Pek çok genç şövalye Sansa'yı dansa kaldırdı. Lysa da dans etti, Petyr'ın kollarının arasında dönen kadının etekleri de onunla birlikte döndü. Bal likörü ve evlilik, Leydi Lysa'dan yıllar alıp götürdü. Kocasının elini tuttuğu sürece her şeye güldü ve kocası ne zaman ona baksa Lysa'nın gözleri pırıldadı.

Yatak zamanı geldiğinde, Lysa'nın şövalyeleri onu müstehcen şakalar eşliğinde soyarak kuleye taşıdı. *Tyrion beni bundan kurtarmıştı*, diye hatırladı Sansa. Sevdiği bir adam için, hem onun hem de kendisinin sevdiği arkadaşlar tarafından soyulmak o kadar da kötü olmazdı. *Ama Joffrey tarafından soyulmak...* Sansa titredi.

Lysa'nın yanında getirdiği üç leydi, Lord Petyr'ı soymak ve onu evlilik yatağına götürmek için ısrarla Sansa'nın yardımını istedi. Petyr nezaketle ve edepsiz bir dille teslim oldu. Onlar Petyr'ı kıyafetlerinin içinden çıkarıp kalenin içine soktuğunda; bağcıkları çözülmüş, elbiseleri buruşmuş ve etekleri dağılmış diğer kadınların yüzü kızardı. Serçeparmak, leydi karısının beklediği odaya götürülürken sadece Sansa'ya gülümsedi.

Leydi Lysa ve Lord Petyr, üçüncü kattaki yatak odasını kendilerine almışlardı ama kule küçüktü... ve Sansa'nın teyzesi, verdiği söze sadık kalarak çığlık attı. Dışarıda yağmur yağmaya başlamıştı, ziyafete katılanlar yatak odasının bir alt katındaki salona girmek zorunda kaldılar ve her kelimeyi duydular. "Petyr," diye inledi Lysa. "Ah Petyr, Petyr, tatlı *Petyr,* ah ah ah. Orası Petyr, orası. Sen oraya aitsin." Leydi Lysa'nın şarkıcısı, "Leydimin Akşam Yemeği"nin müstehcen bir yorumunu söylemeye başladı ama ne adamın ne de arpın sesi Lysa'nın çığlıklarını bastırabildi. "Bana bir bebek ver Petyr," diye bağırdı Lysa, "bana tatlı bir bebek daha ver. Ah Petyr, kıymetlim, kıymetlim, *PEEEETYRl*" Kadının son çığlığı öyle şiddetliydi ki köpekler havlamaya başladı ve Lysa'nın leydilerinden ikisi kendilerini kahkaha atmaktan alıkoyamadı.

Sansa basamaklardan indi ve dışarıya, gece karanlığına çıktı. Ziyafet artıklarının üstüne ince bir yağmur düşüyordu ama hava taze ve temiz kokuyordu. Sansa'nın aklı kendi düğününün hatırasıyla doluydu. *Ben karanlıkta Çiçek Şövalyesi'yim,* demişti Tyrion.

Sana karşı nazik olabilirim. Ama yalnızca başka bir Lannister yalanıydı bu. *Köpekler yalanın kokusunu alabilir,* demişti Tazı bir keresinde. Adamın sert ve pürüzlü sesini duyabiliyordu Sansa. *Etrafına bak, iyice kokla. Buradaki herkes yalancı ve hepsi bu konuda senden daha başarılı.* Sandor Clegane'e ne olduğunu merak etti. *Joffrey'yi öldürdüklerini biliyor mu? Umurunda olur mu?*

Tazı, yıllar boyunca prensin yeminli kalkanlığını yapmıştı.

Sansa uzun zaman dışarıda kaldı. Sonunda, ıslak ve üşümüş bir halde kendi yatağını aradığında, karanlık salonda sadece turba kömürü ateşinin loş pırıltısı kalmıştı. Yukarıdan hiç ses gelmiyordu. Genç şarkıcı bir köşeye oturmuş kendi kendine yavaş bir şarkı çalıyordu. Leydi Lysa'nın hizmetçilerinden biri, Lord Petyr'ın koltuğunda bir şövalyeyle öpüşüyordu, elleri birbirlerinin kıyafetlerinin altında meşguldü. Pek çok adam sarhoş olup sızmıştı, biri tuvalet odasında yüksek sesle kusuyordu. Sansa, Bryen'in yaşlı ve kör köpeğini, merdivenlerin altındaki küçük uyku nişinde buldu ve hayvanın yanına uzandı. Köpek uyanıp Sansa'nın yüzünü yaladı. Hayvanın tüylerini okşayarak, "Seni üzgün, yaşlı tazı," dedi Sansa.

"Alayne." Lysa'nın şarkıcısı Sansa'nın başında dikiliyordu. "Tatlı Alayne. Ben Marillion. Yağmurdan kaçıp içeri girdiğini gördüm. Gece soğuk ve ıslak. Bırak da seni ısıtayım."

Yaşlı köpek başını kaldırıp havladı ama şarkıcının attığı tokat yüzünden inleyerek uzaklaştı.

"Marillion?" dedi Sansa tereddütle. "Beni... düşündüğün için çok naziksin ama lütfen beni affet. Çok yorgunum."

"Ve çok güzelsin. Bütün gece kafamda senin için şarkılar yazıp durdum. Gözlerin için bir güfte, dudakların için bir balat, göğüslerin için bir düet. Ama onları söylemeyeceğim. Böyle bir güzelliğe yakışmayacak, yetersiz şarkılardı onlar." Marillion yatağa oturdu ve elini Sansa'nın bacağına koydu. "Bunun yerine, sana bedenimle şarkı söylememe izin ver."

Sansa, adamın nefesinin kokusu aldı. "Sen sarhoşsun."

"Ben sarhoş olmam," dedi şarkıcı, "bal likörü beni neşeli yapar sadece. Yanıyorum." Elini Sansa'nın kalçasına doğru kaydırdı. "Sen de yanıyorsun."

"Beni bırak. Kendinde değilsin."

"Merhamet. Saatler boyunca aşk şarkıları söyledim. Kanım kaynıyor. Seninki de kaynıyor biliyorum... piç olarak doğmuş bir fahişeden daha şehvetlisi yoktur. Benim için ıslandın mı?"

"Ben *bakireyim*," diye itiraz etti Sansa.

"Gerçekten? Ah Alayne, Alayne, benim güzel bakirem, bana masumiyetini hediye et. Bunu yaptığın için tanrılara şükredeceksin. Leydi Lysa'dan daha yüksek sesle şarkı söylemeni sağlayacağım."

Sansa korkuyla geri çekildi. "Eğer beni bırakmazsan, tey... *babam* seni asar. Lord Petyr."

"Serçeparmak mı?" Şarkıcı güldü. "Leydi Lysa beni çok sever ve ben

Lord Robert’ın gözdesiyim. Eğer baban beni gücendirirse onu bir dörtlükle yok ederim.” Elini Sansa’nm göğsüne götürdü. “Hadi şu ıslak kıyafetlerini çıkaralım. Yırtılmalarını istemezsin biliyorum. Hadi tatlı leydim, kalbinin sesini dinle...”

Sansa, deriye sürtünen çeliğin yumuşak sesini duydu. “Şarkıcı,” dedi pürüzlü bir ses, “tekrar şarkı söylemek istiyorsan git.” Işık loştu ama Sansa bir bıçağın hafif pırıltısını gördü.

Şarkıcı da görmüştü. “Kendine başka bir fahişe bul...” Bıçak hızla hareket etti ve şarkıcı bağırdı. “Beni *kestin*!”

“Gitmezsen daha beterini yaparım.”

Ve Marillion bir anda yok oldu. Diğer adam kaldı, karanlıkta Sansa’nm tepesinde dikiliyordu. “Lord Petyr seni kollamamı istedi.” Sansa, Lothor Brune’m sesini tanıdı. *Tazı’nın sesi değil, hayır, nasıl olabilirdi ki*? *Lothor olmak zorunda elbette...*

Sansa o gece hemen hemen hiç uyumadı, *Merling Kralı’ndayken* yaptığı gibi dönüp durdu. Rüyasında can çekişen Joffrey’yi gördü ama kendi boğazını parçalayan Joffrey’nin parmaklarından kan süzülürken, Sansa gördüğü kişinin ağabeyi Robb olduğunu fark etti. Kendi düğün gecesini de gördü, o soyunurken onu gözleriyle yiyen Tyrion’ı. Ama rüyadaki Tyrion hak ettiğinden çok daha uzundu ve yatağa tırmanırken yüzünün sadece bir yarısı yaralıydı. “*Senden bir şarkı alacağım*,” diye hırladı, Sansa uyandı ve yaşlı köpeği bir kez daha yanında buldu. “Keşke Leydi olsaydın,” dedi.

Sabah olduğunda, Grisel taze ekmek, yağ, meyve ve kremadan oluşan kahvaltıyı lord ve leydiye götürmek için yatak odasına çıktı. Geri döndüğünde Alayne’in yukarıda beklendiğini söyledi. Sansa hâlâ uyku sersemiydi; *Alayne* olduğunu hatırlaması birkaç dakikasını aldı.

Leydi Lysa hâlâ yataktaydı ama Lord Petyr kalkmış ve giyinmişti. Çizmesini giyerken, “Teyzen seninle konuşmak istiyor,” dedi Sansa’ya. “Ona kim olduğunu söyledim.”

Şükürler olsun. “Ben... teşekkür ederim lordum.”

Petyr çizmesinin diğer tekini giydi. “Evde midemin hazmedebileceğinden fazla kaldım. Bu öğleden sonra Kartal Yuvası’na gitmek üzere yola çıkarıyoruz.” Leydi karısını öptü ve kadının dudağında kalan bir parça balı yaladı, sonra merdivenlere yöneldi.

Teyzesi bir armut yiyip onu incelerken Sansa yatağın ayakucunda durdu. Leydi Lysa armudun çöpünü kenara bırakırken, “Şimdi görüyorum,” dedi. “Catelyn’e çok benziyorsun.”

“Çok naziksiniz.”

“Bir iltifat değildi. Doğruyu söylemek gerekirse Catelyn’e çok fazla benziyorsun. Bir şey yapmak gerek. Seni Kartal Yuvası’na götürmeden önce saçlarını koyulaştırmalıyız sanırım.”

Saçlarımı koyulaştırmak? “Nasıl isterseniz Lysa teyze.”

“Bana böyle hitap etmemelisin,” dedi Lysa. “Kral Topraklarına buradaki varlığınla ilgili tek kelime gitmemeli. Oğlumu tehlikeye atmaya niyetim yok.” Bir bal peteğinin kenarını kemirdi. “Vadi’yi savaşın dışında tuttum. Hasadımız bereketli oldu, dağlar bizi koruyor ve Kartal Yuvası zaptedilemez bir kale. Buna rağmen, Lord Tywin’in hiddetini üstümüze çekmek işimize yaramaz.” Peteği kenara bırakıp parmaklarındaki balı yaladı. “Petyr, senin Tyrion Lannister’la evlendiğini söyledi. O habis cüceyle.”

“Beni zorladılar. Ben asla istemedim.”

“Ben de istememiştim,” dedi Lysa. “Jon Arryn cüce değildi ama yaşlıydı. Beni şimdi gördüğünde öyle düşünmeyebilirsin ama evlendiğimiz gün anneni utandıracak kadar güzeldim. Lâkin Jon’un tek istediği babamın kılıçlarıydı, sevgili oğullarına yardım etmek için. Onunla evlenmeyi reddetmeliydim ama Jon çok yaşlı bir adamdı, ne kadar uzun yaşayabilirdi ki? Dişlerinin yarısı dökülmüştü ve nefesi bozuk peynir gibi kokuyordu. Nefesi kötü kokan bir adama tahammül edemem. Petyr’ın nefesi her zaman ferah... öptüğüm ilk adam Petyr’dı biliyor musun. Babam onun fazla alt tabakadan olduğunu söylemişti ama *ben* onun yükseleceğini biliyordum. Jon beni memnun etmek için Martı Kasabası’nın gümrüğünü Petyr’a verdi. Petyr limanın gelirini on kat arttırdığında, lord kocam onun ne kadar zeki olduğunu gördü ve ona başka görevlere atadı, hatta onu hazine başı olması için Kral Topraklarına götürdü. Bu zordu, onu her gün görmek ve başka bir adamla evli olmak. Jon yatak odasındaki *görevini* yerine getiriyordu ama bana ne zevk verebiliyordu ne de bir çocuk. Onun tohumları zayıf ve yaşlıydı. Robert haricinde bütün bebeklerim öldü; üç kız ve bir erkek. Bütün tatlı bebeklerim öldü ve o yaşlı adam pis kokulu nefesiyle yaşamaya devam etti. Görüyorsun işte, ben de acı çektim.” Leydi Lysa burnunu çekti. “Zavallı annenin öldüğünü biliyorsun değil mi?”

“Tyrion söyledi,” dedi Sansa. “Freyler’in onu İkizler’de öldürdüğünü söyledi, Robb’la birlikte.”

Leydi Lysa’nın gözleri birdenbire yaşlarla doldu. “Artık yalnız kadınlarız, sen ve ben. Korkuyor musun çocuğum? Cesur ol. Cat’in kızını asla geri çevirmem. Biz kanla bağlıyız.” Bir el hareketiyle Sansa’yı yanma çağırdı. “Gelip yanağımı öpebilirsin Alayne.”

Sansa vazifeşinas bir şekilde yaklaştı ve yatağın yanında diz çöktü. Teyzesi tatlı bir kokuyla yıkanmıştı ama bunun altında ekşi süte benzer bir koku vardı. Kadının yanakları boya ve pudra tadındaydı.

Sansa geri çekilirken teyzesi onu bileğinden yakaladı. “Şimdi bana söyle,” dedi sertçe. “Karnında bir çocuk var mı? Doğru söyle, yalan söylersen anlarım.”

“Hayır,” dedi soruyla ürken Sansa.

“Çiçek açmış bir *kadınsın,* değil mi?”

“Evet.” Sansa, çiçek açtığı gerçeğini Kartal Yuvası’nda uzun zaman saklayamayacağını biliyordu. “Tyrion... o asla...” Yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. “Ben hâlâ bakireyim.”

“Cüce iktidarsız mıydı?”

“Hayır. O sadece... o...” *Nazik*? Sansa bunu söyleyemezdi, burada değil, Tyrion’dan bu kadar nefret eden Lysa’ya değil. “O... onun fahişeleri vardı leydim. Bana öyle söyledi.”

“Fahişeler.” Lysa, Sansa’nın bileğini bıraktı. “Elbette fahişeleri vardı. Bir kadın altından başka ne uğruna öyle bir yaratıkla yatar? İblis’i elimdeyken öldürmeliydim ama beni kandırdı. O adam aşağılık hilelerle dolu. Onun paralı askeri benim iyi şövalyem Sör Vardis Egen’i öldürdü. Annen onu buraya getirmemeliydi, bunu söylemiştim. Üstelik Catelyn, amcamızla birlikte kaçtı. Bu hainlikti. Karabalık, Geçit Şövalyesi’ydi, o bizi terk ettiğinden beri dağ kabileleri daha cüretkâr. Ama Petyr her şeye çeki düzen verecek. Onu, Vadi’nin Lord Savunucusu ilan edeceğim.” Lysa ilk kez gülümsedi, neredeyse sıcak bir şekilde. “Bazıları kadar uzun ya da güçlü görünmüyor olabilir ama hepsinden daha kıymetli. Ona güven ve onun söylediği şeyleri yap.”

“Yapacağım teyze... leydim.”

Leydi Lysa duyduklarından memnun olmuş gibiydi. “O Joffrey denen çocuğu tanıyordum. Eskiden Robert’ıma zalim isimler takardı ve bir keresinde ona tahta bir kılıçla vurmuştu. Bir erkek, zehrin çok onursuz olduğunu söyleyebilir lâkin bir kadının onur anlayışı farklıdır. Anne, bizi çocuklarımızı korumamız için şekillendirdi ve bizim tek onursuzluğumuz bu görevde başarısız olmaktır. Çocuk sahibi olduğunda anlayacaksın.”

“Çocuk?” dedi Sansa tereddütle.

Lysa umursamaz bir tavırla elini salladı. “Uzun yıllar sonra. Anne olmak için çok gençsin. Ama bir gün çocuk isteyeceksin. Tıpkı evlenmek isteyeceğin gibi.”

“Ben... ben *evliyim* leydim.”

“Evet ama yakında dul olacaksın. İblis fahişeleri tercih ettiği için sevin. O cücenin artıklarını almak oğluma yakışmazdı ama cüce sana hiç dokunmadığına göre... Kuzeninle evlenmeye ne dersin, Lord Robert’la?”

Bu düşünce Sansa’yı bezdirdi. Sansa’nın bütün bildiği, Robert Arryn’ın küçük ve hasta bir çocuk olduğuydu. *Oğlunu benimle değil, mirasımla evlendirmek istiyor. Kimse benimle aşk için evlenmeyecek.* Ama yalan söylemek kolay geliyordu artık. “Ben... onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum leydim. Lâkin kendisi hâlâ çocuk, öyle değil mi?”

“Sekiz yaşında. Çok sıhhatli de değil. Ama çok iyi bir çocuktur, parlak ve zekidir. O büyük bir adam olacak Alayne. Kocam ölmeden önce, *tohum güçlü*, dedi. Bunlar son sözleriydi. Bazen tanrılar, ölüm döşeklerimizde geleceği görmemize izin verirler. Lannister kocanın ölüm haberini alır almaz Robert’la evlenmemen için bir sebep göremiyorum. Elbette gizli bir düğünle. Kartal Yuvası Lordu’nun bir piçle evlenmesi düşünülemez, bu münasip olmaz. Kuzgunlar Kral Topraklarından İblis’in kafasının yuvarlandığı haberini getirir, sen de ertesi gün Robert’la evlenirsin, bu çok keyifli olmaz mı? Bir arkadaşa sahip olmak Robert’a çok iyi gelecek. Kartal Yuvası’na ilk döndüğümüzde Vardis Egen’in ve kâhyamın oğullarıyla oynuyordu ama o çocuklar fazla sertti, bu yüzden onları göndermek zorunda kaldım. İyi okuyor musun Alayne?”

“Rahibe Mordane iyi okuduğumu söyleyecek kadar nazikti.”

“Robert’ın gözleri zayıf ama kendisine kitap okunmasından hoşlanıyor,” diye itiraf etti Lysa. “En çok hayvanlarla ilgili hikâyeleri seviyor. Tilki kılığına girmiş tavuğu anlatan şarkıyı biliyor musun? Ona sürekli o şarkıyı söylüyorum, dinlemekten hiç sıkılmıyor. Zıpzıp kurbağa, kılıcı döndür ve şatoma gel oynamaktan hoşlanıyor ama her zaman kazanmasına izin vermelisin. Bu çok uygun öyle değil mi? Robert, Kartal Yuvası Lordu neticede, bunu asla unutmamalısın. Sen soylusun ve Kışyarı Starkları her zaman gururlu olmuştur ama Kışyarı düştü ve sen sadece bir dilencisin artık, yani o gururu bir kenara bırak. Şu anki şartlarda minnettarlık sana daha çok yakışır. Ve itaat. Oğlumun müteşekkir ve itaatkâr bir karısı olacak.”

JON

Baltalar gece gündüz çınlıyordu.

Jon en son ne zaman uyuduğunu hatırlamıyordu. Gözlerini kapadığında dövüşü görüyordu ve uyandığında dövüşüyordu. Kral Kulesi'ndeyken bile ahşaba gömülen bronzun, taşın ve çalıntı çeliğin gürültüsünü duyabiliyordu. Sur'un tepesindeki ısınma kulübesinde dinlenmeye çalışırken sesler daha şiddetli işitiliyordu. Mance'in şahmerdanları ve kemik ya da taş dişli testereleri de iş başındaydı. Bir keresinde, Jon bitkin, uykuya dalmak üzereyken Tekinsiz Orman'dan muazzam bir çatırtı gelmiş ve bir muhafız ağacı toprak ve iğne bulutuyla birlikte devrilmişti.

Owen geldiğinde Jon uyanıktı; ısınma kulübesinin zemininde, bir kürk yığının altında huzursuzca uzanmış haldeydi. Jon'un omzunu sarsarak, "Lord Kar," dedi Owen, "şafak." Jon'un ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Diğerleri de uyanıyordu, kulübenin dar sınırları içinde birbirlerine çarparak çizmelerini giyiyor, kılıç kemerlerini takıyorlardı. Kimse konuşmuyordu. Konuşamayacak kadar yorgunlardı. Son günlerde hemen hemen hiç kimse Sur'dan ayrılmamıştı. Kafesle yukarı çıkıp aşağı inmek uzun vakit alıyordu. Kara Kale, Üstat Aemon'a, Sör Wynton Stout'a ve dövüşemeyecek kadar yaşlı ya da hasta birkaç adama terk edilmişti.

"Kralın buraya geldiği bir rüya gördüm," dedi Owen mutlulukla. "Üstat Aemon bir kuzgun gönderdi ve Kral Robert bütün kuvvetiyle geldi. Rüyamda onun altın sancaklarını gördüm."

Jon gülümsedi. "Bu çok güzel bir manzara olurdu Owen," dedi. Bacağındaki sancılı ağrıyı duymazdan gelerek omuzlarına siyah bir kürk pelerin serdi, kol değneğini aldı ve yeni bir günle yüzleşmek üzere Sur'a çıktı. Yarım mil kuzeyde yabanıl kampları kıpırdanıyordu. Kamp ateşlerinin dumanlı parmakları şafağın solgun semasını tırmalıyordu. Yabanıllar, ormanın kenarı boyunca hayvan derilerinden ve postlardan çadırlar kurmuştu, hatta ağaç kütüklerinden ve ince dallardan bir uzun salon bile inşa etmişlerdi. Doğuda at sıraları vardı, batıda mamutlar ve her yerde adamlar; kılıçlarını keskinleştiriyor,

ilkel mızraklara uç takıyor, deriden, boynuzdan ve kemikten yapılmış eğreti zırhlar kuşanıyorlardı. Jon, görebildiği her adama karşılık ormanın içinde göremediği yirmi adam olduğunu biliyordu. Çalılar onları hava şartlarından bir nebze koruyor ve nefret ettikleri kargaların gözlerinden saklıyordu.

Yabanıl okçuları, tekerlekli kalkanlarını iterek yürümeye başlamıştı bile. "Kahvaltı oklarımız da geliyor işte," dedi Pyp her sabah yaptığı gibi neşeyle. *Bununla dalga geçebilmesi iyi*, diye düşündü Jon. *Biri yapmak zorunda.* Uç gün önce o kahvaltı oklarından biri, Gül Ormanından Kırmızı Alyn'i bacağından yakalamıştı. Yeterince aşağı sarkmayı göze alırsan, delikanlının hâlâ Sur'un dibinde yatan bedenini görebilirdin. Pyp'in şakasına gülmenin Alyn'in cesedine bakmaktan iyi olduğunu düşünmek zorundaydı Jon.

Tekerlekli kalkanlar, arkalarına beş kişinin saklanabileceği genişlikte ahşap ve eğimli korumalıklardı. Okçular bu kalkanları Sur'un yakınına itiyor, daha sonra arkalarında diz çöküyor ve ahşabın üstündeki deliklerden ok fırlatıyorlardı. Yabanıllar bu kalkanları ilk kez çıkardığında, Jon ateş okları fırlatılmasını emretmiş ve bir düzine kalkanı tutuşturmuştu ama bu olaydan sonra Manee, kalkanları çiğ hayvan derisiyle kaplamaya başlamıştı. Şimdi dünyadaki bütün ateş okları gelse onları tutuşturamazdı. Hatta kara kardeşler, işleri bitmeden önce hangi saman askerin en çok ok toplayacağına dair bahse girmeye başlamıştı. Efkârlı Edd dört okla öndeydi ama Othell Yarwick, Tumberjon ve Uzungöl'den Watt üçer oktaydı. Saman askerlere aralarında olmayan kardeşlerin adını verme geleneğini de Pyp başlatmıştı. "Daha fazla kardeşimiz varmış gibi görünmemizi sağlıyor," demişti.

"Karınlarında oklar olan daha fazla kardeş," diye şikâyet etmişti Grenn ama bu itiyat adamları yüreklendiriyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden Jon isimlerin kalmasına ve bahsin devam etmesine izin vermişti.

Sur'un kenarında, ince ve uzun üç bacağın üstünde pirinç gövdeli bir Myr gözü duruyordu. Üstat Aemon bir zamanlar bu gözü yıldızlara bakmak için kullanıyordu, kendi gözleri onu yarı yolda bırakmadan önce. Jon, düşmana bakmak için tüpü aşağı çevirdi.

Mance Rayder'ın kar ayısı postlarından yapılmış büyük, beyaz çadırı bu mesafeden bile ayırt ediliyordu. Jon bu sabah Mance'in kendisini göremiyordu ama onun kadını Dalla dışarıdaki ateşle ilgileniyordu. Dalla'nın kız kardeşi Val da çadırın yanında bir dişi keçiyi sağıyordu. Dalla'nın karnı öyle şişmişti ki kadının hareket edebilmesi mucizeydi. *Bebek çok yakında geliyor olmalı,* diye düşündü Jon. Gözü doğuya çevirdi ve kaplumbağayı bulana dek çadırların ve ağaçların arasını taradı. *Çok yakında bu da gelecek.* Yabanıllar gece boyunca ölü

bir mamutun derisini yüzmüştü, şimdi çiğ ve kanlı deriyi kaplumbağanın çatısına bağlıyorlardı, koyun derilerinin ve postların üstüne bir kat daha. Kaplumbağa yuvarlak bir çatıya ve sekiz büyük tekerleğe sahipti, hayvan derilerinin altında dayanıklı bir ahşap iskelet vardı. Yabanıllar kaplumbağayı hızla birleştirmeye başladığında, Saten onların bir gemi inşa ettiğini düşünmüştü. *Çok yanlış değil.* Kaplumbağa, ters çevrilmiş, baş ve kıç tarafı açık bırakılmış bir gemi gövdesiydi; tekerlekleri olan bir uzun salon.

"Bitmiş değil mi?" diye sordu Grenn.

"Bitmek üzere." Jon gözü ileri itti. "Büyük ihtimalle bugün gelecek. Varilleri doldurdunuz mu?"

"Hepsini. Gece boyunca iyice donmuşlar, Pyp kontrol etti." Grenn, Jon'un ilk arkadaş olduğu iri, hantal ve kırmızı boyunlu çocuktan çok farklıydı şimdi. Boyu on beş santim uzamıştı, göğsü ve kolları kalınlaşmıştı, İlk İnsanlar'ın Yumruğu'ndan beri ne saçlarını kesmiş ne de sakallarını düzeltmişti. Bu haliyle bir yaban öküzü kadar iri ve kıllı görünüyordu, eğitim sırasında Sör Alliser Thorne'un ona taktığı alaycı isim de buydu. Şimdi yorgun görünüyordu gerçi. Jon bu kadarını söylediğinde Grenn başını salladı. "Bütün gece yabanılların baltalarını dinledim. Onca gürültünün içinde uyuyamadım."

"Öyleyse git ve uyu."

"İhtiyacım yok..."

"Var. Seni dinlenmiş bir halde istiyorum. Hadi, dövüş sırasında uyumana izin veremem." Jon kendini gülümsemeye zorladı. "Şu kahrolası varilleri hareket ettirebilen tek kişi sensin."

Grenn homurdanarak gitti ve Jon göze geri döndü, yabanıl kampını inceledi. Zaman zaman yukarıdan bir ok geçiyordu ama Jon bunları görmezden gelmeyi öğrenmişti. Menzil çok uzundu ve açı kötüydü, vurulma olasılığı azdı. Kampta hâlâ Mance Rayder'dan bir iz yoktu ama Jon kaplumbağanın yanındaki Tormund Devfelaketi'ni ve onun iki oğlunu gördü. Tormund bir keçi budunu kemirip emirler yağdırırken, oğulları mamut derisiyle cebelleşiyordu. Jon başka bir yerde, deri değiştiren bir yabanıl olan Varamyr Altıderi'yi buldu, adam ağaçların arasında yürüyordu, gölge kedisi hemen arkasmdaydı.

Jon, vinç zincirlerinin gıcırtısını ve kafes kapısının demir kükremesini duyduğunda, Hobb'un, her sabah yaptığı gibi kahvaltılarını getirdiğini anladı. Mance'in kaplumbağasının görüntüsü Jon'un bütün iştahını kaçırmıştı. Kaledeki yağ tamamen bitmişti ve son zift fıçısı iki gece önce Sur'dan aşağı yuvarlanmıştı. Çok yakında okları da tükenecekti ve yenilerini yapacak ok ustaları yoktu. İki gece önce batıdan bir kuzgun gelmişti, Sör Denys

Mallister’dan. Görünüşe göre Bowen Marsh, yabanılları önce Gölge Kule’ye sonra da Gorge Geçidi’nin karanlıklarına kadar kovalamıştı. Kafatası Köprüsü’nde Ağlak ve üç yüz yabanılla karşılaşmış ve kanlı bir mücadelenin galibi olmuştu. Fakat zaferin bedeli ağırdı. Aralarında Endrew Tarth ve Sör Aladale Wynch’in de olduğu yüzden fazla kardeş katledilmişti. Yaşlı Nar ağır yaralı bir halde Gölge Kule’ye geri götürülmüştü. Üstat Mullin onunla ilgileniyordu ama adamın Kara Kale’ye dönecek kadar iyileşmesi epey vakit alacaktı.

Jon o mektubu okuduğunda, Zei’yi kaledeki en iyi ata bindirmiş ve köylülerden Sur’a adam vermelerini rica etmesi için Köstebek Kasabası’na göndermişti. Kız geri dönmemişti. Jon’un kızın peşinden gönderdiği Mully, bütün kasabanın, hatta genelevin bile terk edildiği raporuyla gelmişti. Zei büyük ihtimalle kasabalıları takip etmiş ve doğrudan Kral Yolu’na inmişti. *Belki de hepimiz aynı şeyi yapmalıyız*, diye düşündü Jon sıkıntıyla.

Aç ya da değil, Jon kendini bir şeyler yemeye zorladı. Uyuyamaması yeterince kötüydü, bir de yemek yemezse ayakta kalamazdı. *Ayrıca, bu benim son yemeğim olabilir. Bu hepimizin son yemeği olabilir.* Midesi ekmek, domuz pastırması, soğan ve peynirle dolduğunda Jon, Beygir’in, “*GELIYOR!*” diye bağırdığını duydu.

‘Gelen’in ne olduğunu sormaya kimsenin ihtiyacı yoktu. Jon da çadırların ve ağaçların arasında sürünerek ilerleyin şeyi görmek için üstadın Myr gözüne ihtiyaç duymuyordu. “Bir kaplumbağaya benzemiyor aslında,” dedi Saten. “Kaplumbağaların kürkü yoktur.”

“Pek çoğunun tekerlekleri de yoktur,” dedi Pyp.

“Savaş borusunu çalın,” diye emretti Jon. Keg, Grenn’i ve gece boyunca nöbet tutan diğer uyuyanları uyandırmak için iki uzun ses üfledi. Eğer yabanıllar geliyorsa Sur’un her adama ihtiyacı olacaktı. *Tanrılar biliyor ki sayımız çok az.* Pyp’e, Fıçı’ya, Saten’e, Beygir’e, Öküz Owen’a, Tim DüğümdiPe, Mully’ye, Eksik Çizme’ye ve diğerlerine baktı Jon. Onları o tünelin dondurucu karanlığında, aralarında sadece birkaç demir parmaklık varken yabanıllarla göğüs göğüse, kılıç kılıca dövüşürken hayal etmeye çalıştı. Kaplumbağayı kapı kırılmadan önce durdurmayı başaramazlarsa olacak şey buydu.

“Çok büyük,” dedi Beygir.

Pyp ağzını şapırdattı. “Ondan çıkacak çorbayı düşünsene.” Şaka ölü doğmuştu. Pyp’in sesi bile yorgun geliyordu. *Yarı ölü görünüyor*, diye düşündü Jon, *ama hepimiz öyle görünüyoruz.* Sur’un Ötesindeki Kral öyle çok adama sahipti ki her taaruzda yeni saldırganlar gönderebiliyordu ama her saldırıyı aynı

bir avuç kara kardeş karşılıyordu. Bu, onları perişan etmişti.

Ahşabın ve hayvan derilerinin altındaki adamlar bütün güçleriyle kaplumbağayı çekecekti, Jon bunu biliyordu; omuzlarını ahşaba dayayacak, tekerleklerin dönmeye devam etmesi için ipleri gerili tutacaklardı ama kaplumbağa kapıya dayandığı anda ipleri baltalarla değiştireceklerdi. Mance bugün mamutları göndermiyordu en azından. Jon buna memnundu. Mamutların olağanüstü gücü Sur'da harcanıyordu ve cüsseleri sadece kolay hedefler olmalarını sağlıyordu. Gelen son mamutun ölmesi bir buçuk gün sürmüştü, hayvanın acı dolu inlemeleri korkunçtu.

Kaplumbağa taşların, ağaç köklerinin ve çalıların arasında ağır ağır sürünüyordu. Daha önceki saldırılar yabanıllara yüz ya da daha fazla cana mal olmuştu. Pek çoğu düştüğü yerde yatıyordu hâlâ. Çatışmanın durduğu sessiz zamanlarda kargalar geliyor ve cesetleri ziyaret ediyordu ama şimdi çığlıklar atarak kaçıyordu kuşlar. Kaplumbağanın görüntüsünü Jon'dan fazla sevmiyorlardı.

Saten, Beygir ve diğerleri Jon'a bakıyordu. Bunun farkındaydı. Onun emirlerini bekliyorlardı. Jon ise çok yorgundu, artık ne yapacağını bilmiyordu. *Sur benim*, diye hatırlattı kendine. "Owen, Beygir, mancınıklara. Fıçı, sen ve Eksik Çizme akreplere. Diğerleriniz, yaylarınızı gerin. Ateş okları. Bakalım şu şeyi yakabilecek miyiz." Jon bunun beyhude bir hareket olacağını biliyordu ama çaresizce durmaktan iyiydi.

Zor hareket ettirilen ve ağır ilerleyen kaplumbağa kolay bir hedefti. Jon'un okçuları ve arbaletçileri, kaplumbağayı kısa zaman içinde hantal bir ahşap kirpiye dönüştürdü... ama ıslak hayvan derileri, tıpkı tekerlekli kalkanları korudukları gibi kaplumbağayı da koruyordu, alevli oklar neredeyse deriye saplandıkları anda sönüyordu. Jon sessizce küfür etti. "Akrepler," diye emretti. "Mancınıklar."

Akrep okları derilere gömüldü ama ateş oklarından fazla zarar vermediler. Kaplumbağanın çatısında zıplayan kayalar kaim hayvan derilerinin üstünde küçük çukurlar bıraktı. Büyük mancınıklardan fırlatılacak bir kaya kaplumbağayı ezebilirdi fakat aletlerden biri hâlâ bozuktu ve yabanıllar diğer mancınığın yükünün boşaldığı alandan uzak duruyordu.

"Jon, hâlâ geliyor," dedi Öküz Owen.

Bunu Jon da görebiliyordu. Kaplumbağa, ölüm sahasından geçerken yalpalıyor, gürlüyor, sarsılıyor ve santim santim, metre metre yaklaşıyordu. Yabanıllar onu Sur'a dayadığında ihtiyaç duydukları sığmağa kavuşacak ve baltalarını aceleyle onarılmış dış kapılara indirirken güvende olacaklardı,

içeride, buzun altında, tüneldeki gevşek molozları temizlemeleri sadece birkaç saatlerini alacaktı ve sonra karşılarında iki demir kapı, birkaç yarı donmuş ceset ve Jon tarafından karanlıkta dövüşmek ve ölmek üzere gönderilmiş kardeşlerden başka bir engel olmayacaktı.

Jon'un solundaki mancınık bir *güm* sesi çıkardı ve havayı taşlarla doldurdu. Taşlar kaplumbağanın üstüne dolu misali düşerek zarar vermeden sekip gittiler. Yabanıl okçuları tekerlekli kalkanların arkasından ok salmaya devam ediyordu. Oklardan biri, saman askerlerden birinin yüzüne saplandı. "Uzungöl'den Watt dört oldu!" diye bağırdı Pyp. "Eşitlik var!" Ama bir sonraki ok Pyp'in kulağının dibinden geçti. "*Yuh!*" diye bağırdı Pyp aşağıya. "Ben turnuvada yokum! "

"Deriler yanmayacak," dedi Jon, diğerlerine olduğu kadar kendine. Tek umutları, Sur'a ulaştığında kaplumbağayı ezmeye çalışmaktı. Bunun için büyük kayalara ihtiyaçları vardı. Kaplumbağa ne kadar sağlam inşa edilmiş olursa olsun, iki yüz on beş metre yükseklikten dümdüz tepesine inen büyük bir kaya parçasından biraz hasar alırdı. "Grenn, Owen, Fıçı, vakit geldi."

Isınma kulübesinin yanma, meşe ağacından yapılmış bir düzine sağlam varil dizilmişti, varillerin içi kırılmış taşlarla doluydu; kara kardeşlerin, Sur'un üstünde daha sağlam adımlar atmak için yürüme yoluna döktükleri mucurlar. Jon dün, yabanılların kaplumbağayı derilerle kapladığını gördükten sonra Grenn'e varillerin içine su dökmesini söylemişti. Su, kırık taşların arasına sızacak ve taşlarla birlikte bir bütün halinde donacaktı. Sahip olabilecekleri, bir kaya parçasına en yakın şey buydu.

"Neden onları dondurmamız gerekiyor?" diye sormuştu Grenn. "Neden varilleri öylece yabanılların üstüne yuvarlamıyoruz?"

Jon cevap vermişti. "Eğer varil aşağı düşerken Sur'a çarparsa, patlar ve her tarafa mucur saçar. Bizim niyetimiz o fahişe evlatlarının üstüne çakıl taşı yağdırmak değil."

Jon, Grenn'le birlikte bir varili iterken, Fıçı ve Owen başka bir varille cebelleşiyordu. Varili ileri geri sallayarak dibinde oluşan buzu kırdılar ve ahşabı yapıştığı yerden kurtardılar. "Bu şey bir ton çekiyor," dedi Grenn.

"Yana devir ve yuvarla," dedijon. "Dikkatli ol, ayağının üstünden yuvarlanırsa sonun Eksik Çizme'ninkine benzer."

Varil yana devrildiğinde, Jon bir meşale aldı ve Sur'un yüzeyinin üstünde ileri geri salladı, buzu biraz eritmeye yetecek kadar. İnce su tabakası varilin daha kolay yuvarlanmasını sağladı. Aslında fazla kolaydı; varili az kalsın kaybediyorlardı. Ama sonunda, dört kişi güçlerini birleştirdiklerinde, varili

duvarın kenarına yuvarladılar ve tekrar dik hale getirdiler.

Pyp, “Kapımızda bir kaplumbağa var!” diye bağırdığında, kapının üzerine dört meşe varil dizmişlerdi. Jon, ağırlığını yaralı bacağına verdi ve aşağı bakmak için duvarın kenarından sarktı. *Ahşap setler. Marsh ahşap setler inşa etmeliydi.* Yapmış olmaları gereken çok fazla şey vardı. Yabanıllar, ölü devleri kapının önünden çekiyordu. Beygir ve Mully yabanılların üstüne taş atıyordu. Jon bir adamın devrildiğini görür gibi oldu ama taşlar kaplumbağaya zarar verecek kadar büyük değildi. Yabanılların, yollarındaki ölü mamutu ne yapacağını merak ediyordu Jon ama sonra gördü. Kaplumbağa, hemen hemen bir uzun salon kadar genişti, yani yabanıllar kaplumbağayı basitçe mamut leşinin üstünden itti. Jon’un bacağı seğirdi. Beygir, onu kolundan yakalayıp geri çekerek emniyete aldı. “Böyle aşağı sarkmamalısın,” dedi çocuk.

“Ahşap setler inşa etmeliydik.” Jon, ahşaba vuran baltaların sesini duyar gibi oldu ama büyük ihtimalle kulaklarında çınlayan korkuydu bu. Gremie baktı. “Şimdi.”

Grenn arkasına geçtiği varile omzunu dayadı ve itmeye başladı. Owen ve Mully ona yardım etmek için hareketlendiler. Otuz santim dışarı ittiler, sonra bir otuz santim daha ve varil gözden kayboldu.

Sur’a çarpan varilin *güm* sesini duydular, sonra parçalanan ahşabın şiddetli çarpmasını ve *çatırtısını.* Çatırtıyı bağrışmalar ve çığlıklar takip etti. Saten sevinçle bağırdı, Öküz Owen daireler çizerek dans etti. Pyp aşağı sarktı ve, “Kaplumbağanın içi tavşanlarla doluymuş!” dedi, “Şunlârm nasıl zıplayıp kaçtığına bir baksanıza!”

“Tekrar,” diye bağırdı Jon. Grenn ve Fıçı omuzlarını sıradaki varile dayadılar ve onu aşağı bıraktılar.

İşleri bittiğinde Mance’in kaplumbağası ezik ve parçalanmış bir harabeye dönmüştü, yabanıllar kaplumbağanın diğer ucundan dışarı dökülüyor, ellerini ve ayaklarını kullanarak kamplarına doğru koşuyorlardı. Saten, arbaletini aldı ve daha hızlı kaçmalarını sağlamak için yabanıllara birkaç ok saldı. Grenn sakallarının arasından sırıtıyordu, Pyp şakalar yapıyordu ve hiçbiri bugün ölmüyordu.

Ama yarın sabah... Jon kulübeye doğru baktı. Birkaç dakika önce on iki varil olan yerde şimdi sekiz varil vardı. O an nasıl yorgun olduğunu fark etti ve yarasının nasıl acıdığını. *Uykuya ihtiyacım var. En azından birkaç saat.* Biraz rüya şarabı için Üstat Aemon’a gidebilirdi, şarabın yardımı olurdu. “Aşağı inip Kral Kulesi’ne gidiyorum,” dedi kardeşlere, “Mance bir şeyler yapmaya kalkışırsa beni çağırın. Pyp, Sur senin.”

“Ben?” dedi Pyp.

“O?” dedi Grenn.

Jon gülümseyerek çocukların yanından ayrıldı ve kafese binip aşağı indi.

Bir kadeh rüya şarabı *gerçekten* işe yaradı. Jon, uyku hücresindeki dar yatağa uzanır uzanmaz teslim oldu. Rüyaları tuhaf ve dağınıktı; garip seslerle, çığlıklarla ve bağrışmalarla doluydu, bir savaş borusundan çıkan pes ve yüksek, bir uzun nota havada asılı kaldı.

Jon uyandığında, pencere görevi gören ince ok deliğinin dışındaki gökyüzü siyahtı ve Jon’un tepesinde tanımadığı dört adam dikiliyordu. Birinin elinde fener vardı. En uzun olanları, “Jon Kar,” dedi kabaca, “çizmelerini giy ve bizimle gel.”

Jon’un uyku sersemi halde ilk düşündüğü şey, o uyurken Sur’un bir şekilde düştüğü oldu, Mance Rayder daha fazla dev ya da yeni bir kaplumbağa göndermiş ve kapıyı kırmıştı. Ama Jon gözlerini ovuşturduğunda, yabancıların baştan ayağa siyahlar giydiğini gördü. *Bunlar Gece Nöbetçilerinin adamları*, diye fark etti. “Nereye geliyorum? Siz kimsiniz?”

Uzun boylu adam bir el işareti yaptı ve diğer adamlardan ikisi Jon’u yataktan kaldırdı. Fenerli adamın önderliğinde onu hücresinden çıkarıp yarım kat yukarıya, Yaşlı Ayı’nın çalışma odasına götürdüler. Jon, ellerini ahşap bastonunun başında birleştirmiş halde ateşin yanında oturan Üstat Aemon’ı gördü. Rahip Cellador her zaman olduğu gibi yarı sarhoştu ve Sör Wynton Stout bir pencere sekisinde uyukluyordu. Diğer kardeşler Jon’a yabancıydı. Biri dışında hepsi.

Kürk yakalı pelerini ve cilalı çizmelerinin içinde kusursuz görünen Sör Alliser Thorne döndü ve “İşte dönek burada lordum,” dedi. “Kışyarindaıı Lord Stark’ın piçi.”

“Ben dönek değilim,” dedi Jon buz gibi bir sesle.

“Göreceğiz.” Eskiden Yaşlı Ayinin mektuplarını yazdığı masanın arkasındaki deri sandalyede, Jon’un tanımadığı iri, geniş yapılı, gıdılı bir adam oturuyordu. “Evet, göreceğiz,” dedi tekrar. “Jon Kar olduğunu inkâr etmeyeceksin umarım? Stark’ın piçi?” “Kendisine *Lord* Kar demekten hoşlanıyor.” Sör Alliser kısa boylu, ince ve kaslı bir adamdı ve acımasız gözleri o anda keyifle koyulaşmış tı.

“Bana Lord Kar adını takan sensin,” dedi Jon. Sör Alliser, Kara Kale’de silah ustası olarak görev yaptığı zamanlarda, eğittiği çocuklara isimler takmaktan hoşlanırdı. Yaşlı Ayı, Thorne’u, Kıyıdaki Denizgözcüsü’ne göndermişti. *Diğer adamlar Doğugözcüsü’nden olmalı. Kuzgun, Cotter Pyke’a*

ulaştı ve Pyke bize yardım gönderdi. “Kaç adam getirdiniz?” diye sordu Jon masanın arkasındaki adama.

“Soruları ben soracağım,” diye yanıt verdi gıdılı adam. “Yemin bozmak, korkak olmak ve kaçmakla suçlanıyorsun Jon Kar. Kardeşlerini İlk İnsanlar’m Yumruğu’nda ölüme terk ettiğini ve kendi kendini Sur’un Ötesindeki Kral ilan eden yabanıl Mance Rayder’a katıldığını inkâr mı ediyorsun?”

“Terk etmek...?” Bu soru Jon’u neredeyse boğuyordu.

O sırada Üstat Aemon konuştu. “Lordum, Jon Kar bize döndüğünde, Donal Noye ve ben bu meseleleri tartıştık ve Jon’un açıklamalarından tatmin olduk.”

“Ama *ben* olmadım üstat,” dedi gıdılı adam. “O *açıklamaları* bizzat dinleyeceğim. Evet, dinleyeceğim!”

Jon öfkesini yuttu. “Ben kimseyi terk etmedim. Yumruk’tan, Çığlık Geçidi’ni araştırmak üzere Qhorin Yarımel’le birlikte ayrıldım. Aldığım emir üzerine yabanıllara katıldım. Yarımel, Mance’in Kış Borusu’nu bulmuş olabileceğinden endişeliydi...” “Kış Borusu?” Sör Alliser kıkırdadı. ‘Yabanılların snarklarmı sayma emri de aldın mı Lord Kar?”

“Hayır. Ama *devlerini* elimden geldiğince saydım.”

“Sör,” diye parladı gıdılı adam. “ ‘Sör Alliser’e *sör* diye hitap edeceksin. Bana da *lordum* diye. Ben Janos Slynt. Harrenhall Lordu ve Bowen Marsh garnizonuyla birlikte geri dönene kadar Kara Kale’nin kumandanı. Bize gereken saygıyı göstereceksin, evet. Sör Alliser gibi kutsanmış bir şövalyenin, bir hainin piçi tarafından küçük düşürülmesine tahammül etmem.” Etli parmağını Jon’un yüzüne doğrulttu. “Yatağına bir yabanıl kadını aldığını inkâr mı ediyorsun?”

“Hayır.” Jon’un Ygritte için duyduğu keder, onun kızı inkâr edemeyeceği kadar tazeydi. “Hayır lordum.”

“Sana o kirli fahişeyi becermeni emreden de Yarımel’di sanırım?” diye sordu Sör Alliser sırıtarak.

“Sör. O bir fahişe değildi, *sör.* Yarımel bana geri adım atmamamı söyledi, yabanıllar benden ne isterse istesin. Fakat... yapmam gereken şeyin ötesine geçtiğimi inkâr etmeyeceğim... o kızı önemsediğimi.”

“Bir yemin bozan olduğunu kabul ediyorsun o halde,” dedi Janos Slynt.

Jon, Kara Kale’deki adamların yarısının, genelevdeki gömülü hâzineleri bulmak için zaman zaman Köstebek Kasabası’na gittiğini biliyordu ama Ygritte’i, Köstebek Kasabası’nın fahişeleriyle bir tutarak küçük düşürmeyecekti. ‘Yeminimi bir kadınla bozdum. Bunu kabul ediyorum. Evet.”

“Evet *lorduml*” Slynt bağırdığında gıdısı titredi. Adam Yaşlı Ayı kadar

genişti, Mormont kadar yaşarsa onun kadar kel olacağı da şüphesizdi. Saçlarının yarısı şimdiden dökülmüştü ama adam kırk yaşından fazla olamazdı.

"Evet lordum," dedi Jon. "Yarımel'in emrettiği gibi yabanıllarla birlikte at sürdüm, yemek yedim ve kürklerimi Ygritte'le paylaştım. Lâkin size yemin ederim ki asla dönek olmadım. Bulduğum ilk fırsatta Magnar'dan kaçtım ve kardeşlerime ya da diyara karşı asla silahıma sarılmadım."

Lord Slynt'in küçük gözleri Jon'un yüzünü inceledi. "Sör Glendon," dedi adam, "diğer mahkûmu getirin."

Sör Glendon, Jon'u yatağından sürükleyen uzun boylu adamdı. Glendon odadan çıkarken dört kişi daha onunla gitti fakat çok geçmeden bir tutsakla birlikte geri döndüler. Ufak tefek, solgun, elleri ve ayakları kelepçeli, epey hırpalanmış bir adam olan tutsağın tek kaşı, üçgen bir saç çizgisi ve dudağının üstünde bir parça pislik varmış gibi görünen bıyığı vardı. Adamın yüzü şişmiş ve morarmıştı, dişlerinin çoğu kırılmıştı.

Doğugözcüsü'nün adamları tutsağı sertçe yere fırlattı. Lord Slynt kaşlarını çatarak tutsağa baktı. "Bahsettiğin adam bu mu?" Tutsak gözlerini kırpıştırdı. "Evet." Jon yerdeki tutsağın Çıngıraklı olduğunu ancak o zaman fark etti. *Zırhı yokken farklı görünüyor,* diye düşündü. "Evet," diye tekrar etti yabanıl, "Yarımel'i öldüren korkak bu. Ayazdiş'te, biz diğer kargaları avlayıp her birini öldürdükten sonra yaptı. Bunu da öldürürdük ama değersiz hayatı için yalvardı, onu kabul edersek bize katılacağını söyledi. Yarımel, ondan önce bu korkağın öleceğine dair yemin etti ama kurt, Qhorin'i parçalara ayırdı, bu korkak da adamın boğazını kesti." Çıngıraklı, çarpık dişleriyle Jon'a sırıttı ve ayağına kan tükürdü.

Janos Slynt talepkâr bir tonla, "Pekâlâ?" dedi Jon'a. "Bunu inkâr ediyor musun? Yoksa Qhorin'in onu öldürmeni emrettiğini mi iddia edeceksin?"

"Qhorin..." Kelimeleri söylemek zordu. 'Yabanıllar benden *ne isterse* yapmamı söyledi."

Slynt çalışma odasına göz gezdirdi, diğer Doğugözcüsü adamlarına baktı. "Bu çocuk benim kafamın üstüne bir turp kasası düştüğünü mü sanıyor?"

"Yalanların seni kurtaramaz artık Lord Kar," diye uyardı Sör Alliser Thorne. "Sana gerçekleri söyleteceğiz piç."

"Size gerçekleri söyledim. Atlarımız çok yorgundu ve Çıngıraklı hemen arkamızdaydı. Qhorin benden yabanıllara katılmışım gibi davranmamı istedi. '*Senden ne isterlerse istesinler geri adım atmamaksın*,' dedi. Benden onu öldürmemi isteyeceklerini biliyordu. Çıngıraklı onu her hâlükârda öldürecekti, Qhorin bunu da biliyordu."

“Şimdi sen, büyük Qhorin Yarımel’in *bu* yaratıktan korktuğunu mu iddia ediyorsun?” Slynt, Çıngıraklı’ya baktı ve küçümseme dolu bir kahkaha attı.

“Kemik Lordu’ndan herkes korkar,” diye homurdandı yabanıl. Sör Glendon’dan bir tekme yedi ve tekrar sessizliğe gömüldü. “Ben asla böyle bir şey söylemedim,” diye ısrar etti Jon.

Slynt yumruğunu masaya vurdu. “Seni dinledim! Görünüşe göre Sör Alliser seni doğru tartmış. O piç dişlerinin arasından yalanlar söylüyorsun. Ama buna katlanmayacağım! Şu sakat *demirciyi* kandırmış olabilirsin lâkin Janos Slynt’i kandıramazsın! Ah, hayır. Janos Slynt yalanları o kadar kolay yutmaz. Kafatasımın kabaklarla dolu olduğunu mu düşündün?”

“Kafatasınızın neyle dolu olduğunu bilmiyorum. Lordum.” “Lord Kar hiçbir şey değilse de kibirlidir,” dedi Sör Alliser. “Qhorin’i öldürdü, tıpkı dönek arkadaşlarının Lord Mormont’u öldürdüğü gibi. Bütün bunların aynı komplonun parçası olduğunu öğrenmek beni hiç şaşırtmaz. Bu işte Benjen Stark’ın parmağı da olabilir. Bana sorarsanız, Benjen şu anda bile Mailce Rayder’ın çadırında oturuyor. Bu Starklar’ı bilirsiniz lordum.”

“Bilirim,” dedi Janos Slynt. “Çok iyi bilirim.”

Jon eldivenini çıkardı ve adamlara yanık elini gösterdi. “Elimi, Lord Mormont’u bir yaratıktan kurtarırken yaktım. Ve benim amcam onurlu bir adamdı. Yeminlerine asla ihanet etmezdi.” “Senin gibi mi?” diye dalga geçti Sör Alliser.

Rahip Cellador boğazını temizledi. “Lord Slynt,” dedi, “bu çocuk septte uygun bir şekilde yemin etmeyi reddetti. Sur’un ötesine gidip bir büvet ağacının altında ant içti. Babasının tanrıları olduğunu söyledi ama onlar aynı zamanda yabanılların tanrısıdır.”

“Onlar kuzeyin tanrısıdır rahip.” Üstat Aemon’ın sesi nazik fakat kararlıydı. “Lordlarım, Donal Noye katledildiğinde, Sur’u alan ve onu kuzeyin bütün öfkesine karşı elinde tutan Jon Kar isimli bu genç delikanlıydı. Jon cesur, sadık ve becerikli olduğunu kanıtladı. Eğer bu delikanlı olmasaydı Lord Slynt, şu anda oturduğunuz yerde Mance Rayder’ı bulurdunuz. Ona çok büyük bir haksızlık ediyorsunuz. Jon Kar, bizzat Lord Mormont’un kahyası ve yaveriydi. Bu göreve seçilmişti çünkü Lord Kumandan onda bu vaadi görmüştü. Ben de görüyorum.”

“Vaat?” dedi Slynt. “Vaatler yanlış çıkabilir. Onun ellerinde Qhorin Yarımel’in kanı var. Mormont’un ona güvendiğini söylüyorsunuz, bu neyi değiştirir? Ah, evet. Güvendiğin adamlar tarafından ihanete uğratılmanm ne demek olduğunu bilirim. Kurtların tarzlarını da bilirim.” Parmağını Jon’a

doğrulttu. “Baban bir hain olarak öldü.”

“Benim babam cinayete kurban gitti.” Jon kendisine yapılanları umursamıyordu artık ama babasıyla ilgili daha fazla yalan duymaya katlanmayacaktı.

Slynt morardı. “Cinayet? Seni küstah kurt yavrusu. Lord Eddard kralın oğluna karşı ayaklandığında, Kral Robert’ın bedeni henüz soğumamıştı bile.” Ayağa kalktı; Mormont’tan kısaydı ama göğsü ve kolları kalındı, Mormont’unkine denk bir midesi vardı. Pelerininin omzuna, ucu kırmızı mineli altın bir mızrak iğnelenmişti. “Baban kılıçla öldü ama o soyluydu, Kral Eli’ydi. Sana darağacı yeter. Sör Alliser, bu döneği bir buz hücresine koyun.” “Lordum çok akıllı.” Sör Alliser, Jon’u kolundan tuttu.

Jon hızla geri çekildi ve şövalyeyi boğazından yakaladı. Bunu öyle vahşice yaptı ki adamın ayakları yerden kesildi. Doğugözcüsü’nün adamları müdahale etmeseydi Jon şövalyeyi boğabilirdi. Thorne geri sendeledi, Jon’un parmaklarının boynunda bıraktığı izleri ovuşturdu. “Kendi gözlerinizle gördünüz kardeşlerim,” dedi. “Bu çocuk bir yabanıl.”

TYRION

Şafak söktüğünde, yemeğin düşüncesine bile katlanamayacağını fark etti *Tyrion. Akşam vakti mahkûm edilmiş olabilirim.* Midesi asit ve safra doluydu, burnu kaşınıyordu. Bıçağının ucuyla burnunu kaşıdı. *Son bir şahide daha tahammül edeceğim ve sonra benim sıram gelecek.* Ama ne yapacaktı? Her şeyi inkâr mı edecekti? Sansa'yı ve Sör Dontos'u mu suçlayacaktı? Hayatının geri kalanını Sur'da geçirmek umuduyla itirafta mı bulunacaktı? Zarı sallayacak ve Kızıl Yılan'ın Sör Gregor Clegane'i yenmesi için dua mı edecekti?

Tyrion, önündeki yağlı gri sosisi isteksizce bıçakladı, sosisin yerinde ablasının olmasını isterdi. *Kahrolası Sur çok soğuk ama en azından Cersei'den kurtulurum.* Ondan sağlam bir korucu çıkacağını düşünmüyordu ama Gece Nöbetçilerinin güçlü adamlara olduğu kadar zeki adamlara da ihtiyacı vardı. Tyrion, Kara Kale'yi ziyaret ettiğinde bu kadarını Lord Kumandan Mormont da söylemişti. *Gerçi şu zahmetli yeminler var.* O yeminleri etmek, evliliğinin ve Casterly Kayası'yla ilgili bütün iddialarının sonu demekti ama görünüşüne göre Tyrion'ın kaderinde bunların keyfîni sürmek zaten yoktu. Ve Tyrion, Sur'a yakın bir kasabada bir genelev olduğunu hatırlıyordu.

Hayalini kurduğu bir hayat değildi bu, ama hayattı. Ve o hayatı kazanmak için yapması gereken tek şey babasına biraz güvenebilmek ve bodur bacaklarının üstüne kalkıp, "Evet ben yaptım, itiraf ediyorum," demekti. İşte bu kısım midesini düğümlüyordu. Gerçekten *yapmış* olmayı diliyordu bazen, cezayı behemehâl çekecekmiş gibi görünüyordu zira.

"Lordum?" dedi Podrick Payne. "Buradalar lordum. Sör Addam. Ve altın pelerinliler. Dışarıda bekliyorlar."

"Pod, bana doğruyu söyle... benim yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Çocuk tereddüt etti. Konuşmaya çalıştı ama ağzından çıkan tek şey güçsüz bir mırıltıydı.

Sonum geldi. Tyrion iç geçirdi. "Cevap vermene gerek yok. Bana iyi bir yaver oldun. Hak ettiğimden daha iyi. Başıma ne gelirse gelsin, sadık hizmetin için sana teşekkür ediyorum."Sör Addam Marbrand altı altın pelerinli ile kapıda

bekliyordu. Görünüşe göre bu sabah söyleyecek bir şeyi yoktu. *Akraba katili olduğumu düşünen bir iyi adam daha.* Tyrion, bulabildiği bütün vakarı topladı ve basamakları indi. Avluyu geçerken herkesin onu izlediğini hissedebiliyordu; duvardaki nöbetçiler, ahırlardaki seyisler, bulaşıkçılar, çamaşırcı kadınlar ve hizmetçi kızlar. Taht odasında şövalyeler ve küçük lordlar, Tyrion ve eşlikçilerine yol açmak için kenara çekildiler ve leydilerine bir şeyler fısıldadılar.

Tyrion, yargıçların önündeki yerini alır almaz, başka bir grup altın pelerinli, Shae'yi içeri getirdi.

Soğuk bir el Tyrion'm kalbini sıktı. *Varys ona ihanet etti,* diye düşündü Tyrion. Sonra hatırladı. *Hayır. Ona ben ihanet ettim. Onu Lollys'in yanında bırakmalıydım. Sansa'nın hizmetçilerini sorgulayacaklardı tabii. Ben de aynı şeyi yapardım.* Eskiden burnunun olduğu yerdeki kaygan yara izini ovuşturdu, Cersei'nin neden zahmete girdiğini merak etti. *Shae bana zarar verebilecek hiçbir şey bilmiyor.*

"Birlikte planladılar," dedi Shae, Tyrion'ın sevdiği kız. "İblis ve Leydi Sansa, Genç Kurt'un ölümünden sonra cinayeti planladılar. Sansa ağabeyinin intikamını almak istiyordu, Tyrion da tahta geçmek niyetindeydi. Bundan sonra ablasını öldürecekti, sonra da babasını. Böylece Prens Tommen'ın El'i olacaktı. Ama bir ya da iki yıl sonra, Tommen fazla büyümeden önce onu da öldürecekti, bu sayede tacı kendi başına takacaktı."

"Bütün bunları nasıl bilebilirsin?" diye sordu Prens Oberyn. "İblis bu çeşit planlarını neden karısının hizmetçisine anlatsın?" "Bazılarını tesadüfen duydum lordum," dedi Shae, "leydim de ağzından bazı şeyler kaçırdı. Ama pek çoğunu bizzat İblis'in dudaklarından duydum. Ben yalnızca Leydi Sansa'nın hizmetçisi değildim. Tyrion'm fahişesiydim, Kral Toprakları'nda bulunduğu bütün süre boyunca. Düğün sabahı beni ejderha kafataslarının olduğu yere götürdü ve beni bütün o canavarların arasında becerdi. Ağladığımda, minnettar olmam gerektiğini, çünkü her kızın bir kralın fahişesi olamayacağını söyledi. Kral olmakla ilgili niyetini işte o zaman anlattı. Zavallı Joffrey, karısını, Tyrion'ın beni tanıdığı gibi tanıyamayacaktı." Sonra ağlamaya başladı. "Ben asla fahişe olmak istemedim lordlarım. Evlenecektim. Bir yaverdi, iyi ve cesur bir delikanlıydı, zarif tabiatlıydı. Fakat İblis, Yeşil Çatal'da beni gördü, evleneceğim yaveri öncü kuvvetin ön sırasına yerleştirdi, delikanlı öldükten sonra, beni onun çadırına götürmeleri için vahşilerini gönderdi. Shagga, iri olan. Ve Timett, yanık gözlü olan. Onu memnun edemezsem beni vahşilerine vereceğini söyledi, ben de onu memnun ettim. Sonra beni, istediği zaman el

altında olayım diye şehre getirdi. Beni çok utanç verici şeyler yapmaya mecbur etti...”

Prens Oberyn meraklanmış gibi görünüyordu. “Ne çeşit şeyler?”

“Ağza alınmayacak şeyler.” Gözyaşları o güzel yüzde ağır ağır süzülürken, salondaki her adam Shae’i kollarına almak ve teselli etmek istiyordu şüphesiz. “Ağzıma ve... diğer yerlerime, lordlarım. Her yerime. Beni mümkün olan her şekilde kullandı... ona ne kadar büyük olduğunu söylememi isterdi. Ona *devim* demek zorundaydım, *Lannister devim”*

İlk önce Oswald Karakazan güldü. Boros ve Meryn ona katıldı. Ardından Cersei, Sör Loras ve Tyrionin sayamayacağı kadar çok lord ve leydi. Ani kahkaha fırtınası kirişleri çınlattı ve Demir Tahtı titretti. “Bu doğru,” diye itiraz etti Shae. “Lannister devim.” Kahkahalar iki misli büyüdü. Gülenlerin ağzı neşeyle çarpılıyordu, göbekleri sallanıyordu. Bazıları öyle şiddetli gülüyordu ki burun deliklerinden sümük çıkıyordu.

Hepinizi kurtardım, diye düşündü Tyrion. *Bu rezil şehri ve değersiz hayatlarınızı kurtardım.* Taht odasında yüzlerce insan vardı ve Lord Tywin dışında hepsi gülüyordu. Ya da öyle görünüyordu. Kızıl Yılan bile kıkırdıyordu, Mace Tyrell’in midesi patlamak üzereydi ama Lord Tywin iki adamın arasında taştan oyulmuşcasına oturuyordu.

Tyrion öne çıktı. “*LORDLARIM!*” diye bağırdı. Duyulmak için bir umudu olsun diye bağırmak zorundaydı.

Lord Tywin elini kaldırdı, salon parça parça sessizliğe gömüldü.

“Bu yalancı fahişeyi gözümün önünden çekin,” dedi Tyrion, “ve size istediğiniz itirafı vereceğim.”

Lord Tywin başıyla onayladı, bir el işareti yaptı. Etrafı altın pelerinliler tarafından sarılan Shae yarı dehşet içinde görünüyordu, dışarı çıkarılırken gözleri Tyrion’ın gözleriyle buluştu. Tyrion’ın o gözlerde gördüğü şey utanç mıydı yoksa korku mu? Cersei’nin kıza ne vadettiğini merak etti Tyrion. *Altınlar, mücevherler, her ne istediysen onu alacaksın,* diye düşündü uzaklaşan kızı izlerken, *ama daha ay dönmeden Cersei seni barakalardaki altın pelerinlileri eğlendirmeye mecbur edecek.*

Tyrion, babasının altın lekeli yeşil ve sert gözlerine baktı. “Suçlu,” dedi, “çok suçlu. Duymak istediğiniz bu mu?”

Lord Tywin bir şey söylemedi. Mace Tyrell başıyla onayladı. Prens Oberyn biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. “Kralı zehirlediğini kabul ediyor musun?”

“Öyle bir suç değil,” dedi Tyrion. “Joffrey’nin cinayetinde masumum.

Ben çok daha şeytani bir kabahatten suçluyum.” Babasına doğru bir adım attı. “Doğdum. Yaşadım. Bir cüce olmaktan suçluyum, itiraf ediyorum. Ve iyi babam beni kaç kez affetmiş olursa olsun şenaatte ısrar ettiğim için suçluyum.”

“Bu saçmalık Tyrion,” dedi Lord Tywin. “Şu anki meseleyle ilgili konuş. Cüce olduğun için yargılanmıyorsun.”

“İşte orada yanılıyorsun baba. Ben bütün hayatım boyunca cüce olduğum için yargılandım.”

“Savunman için söyleyecek bir şeyin yok mu?”

“Şundan başka bir şey yok: Ben yapmadım. Ama şimdi keşke yapmış olsaydım diyorum.” Yüzünü salona döndü, solgun yüzler denizine. “Hepinize yetecek kadar zehrim olsun isterdim. Size bakınca, olmamı istediğiniz canavar olmadığım için esef ediyorum ama gerçek bu; ben masumum, lâkin burada adalet bulamayacağım. Bana tanrılara münacat etmekten başka bir seçenek bırakmadınız. Dövüşle yargılama talep ediyorum.”

“Sen aklını mı kaybettin?” dedi babası.

“Hayır buldum. *Dövüşle yargılama talep ediyorum*!”

Tyrion’ın tatlı ablası bundan daha memnun olamazdı. “Bu hakka sahip lordlarım,” diye hatırlattı yargıçlara. “Joffrey için Sör Gregor Clegane dövüşecek. Kılıcını benim hizmetime sunmak üzere geçen gece şehre döndü.”

Lord Tywin’in yüzü öyle karanlıktı ki Tyrion bir an onun da zehirli şarap içtiğini düşündü. Lord, yumruğunu masaya indirdi, konuşamayacak öfkeliydi. Tyrion’a dönen ve soruyu soran kişi Mace Tyrell oldu. “Masumiyetini savunmak üzere bir şampiyonun var mı?”

“Var lordum.” Dorne Prensi Oberyn ayağa kalktı. “Cüce beni yeterince ikna etti.”

Salondan yükselen gürültü sağır ediciydi. Tyrion, Cersei’nin gözlerinde gördüğü ani tereddütün tadını çıkardı. Salonda tekrar sessizlik sağlamak için, yüz altın pelerinlinin, mızraklarının dibiyle yere vurması gerekti. O esnada Lord Tywin kendini toparlamıştı. “Bu mesele yarın karara bağlanacak,” dedi demir tonlarıyla. “Ellerimi bu pislikten temizleyeceğim.” Cüce oğluna buz gibi ve öfkeli bir bakış attı, sonra kardeşi Sör Kevan’la birlikte Demir Taht’ın arkasındaki kral kapısından çıkarak salonu terk etti.

Daha sonra, kule hücresinde, Tyrion kendine bir kadeh şarap doldurdu, Podrick Payne’i ekmek, peynir ve zeytin getirmesi için mutfağa gönderdi. Şu anda midesinde daha ağır bir şeyler tutabileceğinden emin değildi. *Uysalca gideceğimi mi sanmıştın baba*? diye sordu mumların duvara düşürdüğü gölgeye. *İçimde bunu yapamayacağım kadar fazla sen var.* Tyrion kendini tuhaf bir

şekilde huzurlu hissediyordu; yaşam ve ölüm kudretini babasının ellerinden almış ve tanrıların ellerine bırakmıştı. *Tanrıların varolduğunu ve beni umursadıklarını farz edersek. Yoksa Dornelu'nun ellerindeyim.* Her ne olursa olsun, Lord Tywin'in planlarını kıymıklara ayırdığını bilmenin tatminini yaşıyordu Tyrion. Eğer Prens Oberyn kazanırsa, Yüksek Bahçe Dorne'luya karşı daha beter alevlenecekti; Mace Tyrell, oğlunu sakat bırakan adamın, kızını neredeyse zehirleyen cüceye yardım ettiğini ve onu hak ettiği cezadan kurtardığını görecekti. Ve eğer Dağ kazanırsa, Doran Martell, neden kendisine Tyrion'ın vadettiği adalet yerine kardeşinin ölümünün sunulduğunu bilmek isteyecekti. Dorne, Myrcella'ya taç giydirebilirdi neticede.

Bunca soruna yol açtığını bilmek neredeyse ölmeye bedeldi. *Gelip sonumu görecek misin Shae*? *Diğerleriyle birlikte orada duracak ve Sör Ilyn'in benim çirkin kafamı bedenimden ayınşım seyredecek misin*? *Öldüğü zaman Lannister devini özleyecek misin*? Tyrion şarabı başına dikti, kadehi bir kenara fırlattı ve yüksek sesle şarkı söyledi.

Yüksekteki tepesinden aşağı inip
şehrin caddelerinde at sürdü.
Dar sokaklarda, yokuşlarda, kaldırım taşlarında.
Bir kadının iç çekişine doğru gitti.
Kadın onun hazinesiydi,
onun utancı ve onun sevinci.
Ve bir zincir ve bir kale,
o kadının öpüşüne kıyasla hiçti.

Sör Kevan o gece ziyarete gelmedi. Büyük ihtimalle Lord Tywin'le birlikte Tyreller'i sakinleştirmeye çalışıyordu. *Korkarım o sakinliğin son yudumunu ben içtim amca.* Tyrion bir kadeh şarap daha doldurdu. Symon Gümüşdil'i şarkının diğer kıtalarını öğrenmeden öldürmesi talihsizlik olmuştu. Doğruyu söylemek gerekirse hiç fena bir şarkı değildi. Bilhassa, Tyrion için bundan sonra yazılacak şarkılarla kıyaslandığında. *"Altından eller her zaman soğuktu, kadının elleri her zaman sıcak "* diye söyledi Tyrion. Belki de diğer kıtaları bizzat yazmalıydı. Eğer o kadar uzun yaşarsa.

Tyrion Lannister o gece şaşırtıcı bir şekilde uzun ve derin bir uyku uyudu. İlk ışıkla uyandı, iyi dinlenmişti ve iştahı açıktı. Soğan ve Dorne biberiyle pişirilmiş yumurtalardan iki porsiyon, kızarmış ekmek, kan sosisi ve elmalı kek yiyerek kahvaltı etti. Sonra, şampiyonuna katılmak için muhafızlarından izin dilendi. Sör Addam bu isteğe rıza gösterdi.

Tyrion, Prens Oberyn'i bulduğunda, adam bir yandan zırhını kuşanırken diğer yandan bir kadeh kırmızı şarap içiyordu. Dört genç Dorne lordu prense eşlik ediyordu. "İyi sabahlar lordum," dedi prens. "Bir kadeh şarap alır mısın?"

"Mücadele öncesinde şarap içmen doğru mu?"

"Ben her zaman mücadele öncesinde şarap içerim."

"Bu seni öldürebilir, daha kötüsü *beni* öldürebilir."

Prens Oberyn güldü. "Tanrılar masumları müdafaa eder. *Masum* olduğuna güveniyorum?"

"Sadece Joffrey'yi öldürmek suçundan," diye kabul etti Tyrion. "Ne ile yüzleşmek üzere olduğunu bildiğini umuyorum. Gregor Clegane..."

"...iri mi? Evet duydum."

"Hemen hemen iki buçuk metre boyunda, ağırlığı iki yüz kiloya yakın olmalı. Büyük bir çift el kılıcıyla dövüşüyor ama kılıcı savurmak için sadece tek ele ihtiyaç duyuyor. Dövüştüğü adamları tek darbeyle ikiye ayırmakla meşhur. Zırhı o kadar ağır ki, daha güçsüz bir adamın değil o zırhın içinde hareket etmesi, ağırlığını taşıması mümkün değil."

Prens Oberyn etkilenmemişti. "Daha önce de iri adamlar öldürdüm. İşin sırrı ayaklarını yerden kesmek. Yere düştükleri anda ölürler." Dornelu adam öyle kaygısız bir özgüvenle konuşuyordu ki Tyrion kendini güvende hissetti, prens dönene ve "Daemon, mızrağım!" diyene kadar. Sör Daemon mızrağı prense attı ve Kızıl Yılan havada yakaladı.

"Dağ'ın karşısına bir *mızrakla* çıkmayı mı düşünüyorsun?" Tyrion tekrar huzursuz olmuştu. Bir mücadelede, mızrak sıraları aşılması zor bir ön hat oluştururdu ama teke tek dövüşte, mahir bir kılıç adamının karşısına mızrakla çıkmak bambaşka bir meseleydi.

"Dorne'da mızrakları severiz. Ayrıca, Dağ'ın menziline mukabil olmanın tek yolu bu. Şuna bir bak Lord İblis ama sakın dokunma." İki buçuk metrelik mızrak dişbudak ağacından yapılmıştı, gövdesi pürüzsüz, kalın ve ağırdı. Silahın son bir metresi çelikti: Ucu şeytani bir dikene dönüşen yaprak şekilli ince bir mızrak başı. Çeliğin kenarları bir adamı tıraş edebilecek kadar keskin görünüyordu. Oberyn mızrağın sapını ellerinin arasında döndürdüğünde, adamın elleri siyah pırıldadı. *Yağ? Zehir?* Tyrion ne olduğunu bilmek istemediğine karar verdi. "Umarım bunu kullanmakta ustasındır," dedi şüpheyle.

"Şikâyet etmek için bir sebebin olmayacak. Ama Sör Gregor'un olabilir. Zırhı ne kadar kalın olursa olsun eklem yerlerinde boşluklar vardır. Dizlerin ve dirseklerin iç taraflarında, kolların altında... onu gıdıklayacak bir yer bulacağım, söz veriyorum." Oberyn mızrağı kenara bıraktı. "Bir Lannister'ın borcunu

mutlaka ödediği söylenir. Bugünkü kan dökme işi bittikten sonra benimle birlikte Güneş Mızrağı'na gelirsin belki. Ağabeyim Doran, Casterly Kayası'nın meşru vârisini tanımaktan çok memnun olur... bilhassa, bu vâris güzel karısını da yanında getirirse, Kışyarı Leydisi'ni."

Yılları, Sansa'yı bir yerlere sakladığımı mı düşünüyor, kış için ceviz biriktiren bir sincap gibi? Eğer durum buysa, Tyrion adamı bu düşünceden caydırmayacaktı. "Şimdi düşününce, bir Dorne seyahati çok hoş olabilir."

"Uzun bir ziyaret planla." Prens Oberyn şarabını yudumladı. "Senin ve Doran'ın tartışacak pek çok ortak ilgi alanınız var. Müzik, sanat, tarih, şarap, cüce meteliği... miras ve halefiyyet hukuku. Önümüzdeki zor zamanlarda, bir dayının tavsiyeleri Kraliçe Myrcella'ya faydalı olur şüphesiz."

Eğer Varys'in küçük kuşları dinliyorsa Oberyn onlara lezzetli havadisler veriyordu. "Şu şarabı içeceğim sanırım," dedi Tyrion. *Kraliçe Myrcella?* Sansa gerçekten Tyrion'ın pelerininin altında saklanmış olsaydı bu düşünce çok daha cazip olurdu. *Sansa, Tommen'a karşı Myrcella'nın yanında yer alsa kuzey onu takip eder mi?* Kızıl Yılan'ın ima ettiği şey ihanetti. Tyrion, Tommen'a ve öz babasına karşı silahlanabilir miydi gerçekten? *Cersei kan tükürür.* Sırf bu yüzden denemeye değerdi.

İnayetin Piçi prensin baldır zırhını bağlamak için adamın önünde diz çöktüğünde, "İlk karşılaşmamızla ilgili anlattığım hikâyeyi hatırlıyor musun İblis?" diye sordu Prens Oberyn. "Ablamla birlikte Casterly Kayası'na gelmemizin tek sebebi senin kuyruğun değildi. Bir çeşit keşif yolculuğundaydık. Bizi Kayanyıldız'dan Arbor'a, Eski Şehir'den Kalkan Adalarina, Crakehall'a ve nihayet Casterly Kayasına götüren bir yolculuk... lâkin asıl istikametimiz evlilikti. Doran, Norvos'tan Leydi Mellario ile nişanlıydı, bu sebeple kale kumandanı olarak Güneş Mızrağı'nda kalmıştı. Ablam ve ben henüz kimseyle sözlenmemiştik.

Elia bu seyahati heyecan verici bulmuştu. Evlenecek yaşa gelmişti ve hassas sağlığı daha önce böyle bir yolculuk yapmasına izin vermemişti. Ben, ablamın talipleriyle dalga geçerek kendimi eğlendirmeyi tercih ediyordum. Şu Küçük Lord Şaşıgöz vardı mesela, sonra Yaver Ezikdudak, birine de Yürüyen Balina adını takmıştım. Eli yüzü yeterince düzgün olan tek talip genç Baelor Hightower'dı. Sevimli bir delikanlıydı, Elia ona âşık olmuştu, ta ki delikanlı bizim yanımızda gaz çıkarma talihsizliğini yaşayana kadar. Ben hiç vakit kaybetmeden delikanlıya Baelor Osuruk adını taktım, bundan sonra Elia, çocuğa gülmeden bakamaz oldu. Ben korkunç bir genç adamdım, birilerinin benim rezil dilimi kesmesi gerekirdi."

Evet, diye onayladı Tyrion sessizce. Baelor Hightower artık genç değildi fakat Lord Leytonin vârisi olarak kalmıştı; zengindi, yakışıklıydı, fevkalade bir şöhrete sahip bir şövalyeydi. Ona Baelor Parlak Tebessüm diyorlardı artık. Elia, Prens Rhaegar yerine onunla evlenseydi, Eski Şehir'de çocuklarını büyütüyor olabilirdi şimdi. O osuruk yüzünden kaç hayatın söndüğünü merak etti Tyrion.

Sör Arron Qorgyle prensin dolgulu deri yeleğini giydirip bağcıklarını bağlarken, "Lannis Limanı yolculuğumuzun son durağıydı," diye devam etti Prens Oberyn. "Annelerimizin tanışıklığının eski olduğunu biliyor muydun?"

"Genç kızlarken sarayda birliktelermiş diye hatırlıyorum. Prenses Rhaella'nın eşlikçileri olarak?"

"Aynen öyle. Bana soracak olursan, annelerimiz bu planı birlikte hazırlamıştı. Yaver Ezikdudak ve benzerleri, benim önümde geçit töreni yapan bütün sivilceli kızlar; onlar ziyafetten önceki bademlerdi, tek görevleri iştahımızı açmaktı. Asıl yemek Casterly Kayasinda servis edilecekti."

"Cersei ve Jaime."

"Nasıl da zeki bir cüce. Elia ve ben onlardan büyüktük elbette. Senin ağabeyin ve ablan en fazla sekiz ya da dokuz yaşındalardı. Lâkin beş altı yaş fark çok sayılmazdı. Ayrıca gemimizde çok güzel, boş bir kamara vardı, soylu biri için ayrılmış gibiydi, Güneş Mızrağina dönerken yanımızda birini götürecekmişiz gibi hazırlanmıştı. Belki bir yaver çömezi ya da Elia için bir refakatçi. Leydi annen, Jaime'yi ablamla nişanlamak niyetindeydi. Ya da Cersei'yi benimle. Belki ikisi birden."

"Belki," dedi Tyrion, "ama babam..."

"...Yedi Krallık'ı yönetiyordu lâkin evde leydi karısı tarafından yönetiliyordu, annem hep bunu söylerdi." Prens Oberyn kollarını kaldırdı, Lord Dagos Mandywood ve inayet Piçi, örgü zırhlı bir mintanı prensin kafasından geçirip aşağı çektiler. "Eski Şehir'de leydi annenin ölümünün ve doğurduğu canavarsı çocuğun haberini aldık. Oradan geri dönebilirdik fakat annem yola devam etmeyi tercih etti. Casterly Kayasında gördüğümüz misafirperverliği anlatmıştım sana.

Anlatmadığım şey ise, annemin yeterli bir zaman bekledikten sonra babana ziyaretimizin sebebini açıkladığıydı. Annem yıllar sonra, ölüm döşeğinde, Lord Tywin'in bizi kaba bir şekilde reddettiğini anlattı. Lord Tywin ona, kızının Prens Rhaegar'la evleneceği malumatını vermiş. Ve annem Jaime'nin Elia ile evlenmesini teklif ettiğinde, baban Jaime yerine seni önermiş."

"Annenin hakaret olarak kabul ettiği bir öneri."

“Hakaretti. Bunu sen bile anlayabilirsin şüphesiz.”

“Ah, şüphesiz.” *Her şey geçmişe dayanıyor*, diye düşündü Tyrion. *Annelerimize, babalarımıza ve onlardan önce onların annelerine babalarına. Bizler, bizden önce gelenlerin iplerinin ucunda dans eden kuklalarız, bir gün bizim kendi çocuklarımız o ipleri yakalayacak ve bizim yerimize dans etmeye devam edecek.* “Pekâlâ. Prens Rhaegar, Dorne’un Elia’sıyla evlendi, Casterly Kayasının Cersei’siyle değil. Görünüşe göre annen o müsabakayı kazanmış.”

“O da öyle düşündü,” dedi Prens Oberyn, “ama senin baban böyle hakaretleri unutacak bir adam değil. Bir zamanlar bu dersi Lord ve Leydi Tarbeck’e öğretmişti, Castemere’in Reyneler’ine de. Ve Kral Topraklarında ablama öğretti. Dagos, miğferim.” Manvvoody prensin miğferini uzattı; alnında Dorne’un güneşini temsil eden bronz bir disk olan, altın bir yüksek miğfer. Tyrion, miğferin göz siperinin çıkarılmış olduğunu gördü. “Elia ve çocukları adalet için çok uzun zaman bekledi.” Prens Oberyn kırmızı deriden yapılmış yumuşak eldivenlerini giydi ve mızrağını tekrar aldı. “Ama bugün o adalete kavuşacaklar.”

Dövüş için dış avlu seçilmişti. Tyrion, Prens Oberyn’in uzun adımlarına yetişebilmek için koşmak zorunda kaldı. *Bu yılan çok hevesli*, diye düşündü. *Umalım ki zehirli de olsun.* Gün gri ve rüzgârlıydı. Güneş bulutların arasından çıkmak için mücadele veriyordu ama Tyrion güneşle bulutlar arasındaki bu kavgayı kimin kazanacağını söyleyemezdi, tıpkı kendi hayatının bağlı olduğu kavgayı kimin kazanacağını söyleyemeyeceği gibi.

Görünüşe göre, Tyrion’m yaşayacağını mı yoksa öleceğini mi görmek için bin kişi gelmişti. Duvarların üstündeki yürüme yollarına dizilmiş, iç kalelerin ve kulelerin merdivenlerinde toplanmışlardı. Ahır kapılarından, pencerelerden, köprülerden, balkonlardan ve çatılardan izliyorlardı. Avlu o kadar kalabalıktı ki, altın pelerinliler ve Kral Muhafızları dövüşe yer açmak için insanları geri itmek zorunda kalıyordu. Bazı seyirciler, daha rahat izleyebilmek için sandalyeler getirmişti, bazıları varillerin üstüne tünemişti. *Bu işi Ejderha Çukuru’nda yapmalıydık,* diye düşündü Tyrion yüzünü buruşturarak. *Kişi başına bir metelik alırdık ve Joff’un hem düğününün hem cenazesinin masrafını çıkarırdık.* Bazı seyircilerin omuzlarında küçük çocuklar bile vardı, Tyrion’ı görünce bağırmaya, elleriyle onu işaret etmeye başladılar.

Cersei, Sör Gregor’un yanında çocuk gibi görünüyordu. Yürüyen Dağ, zırhının içinde herhangi bir adamın olmayı hak etmediği kadar iriydi. Cleganeler’in üç siyah köpeğini taşıyan uzun sarı pelerinin altındaki örgü zırhın üstüne, çiziklerle ve çentiklerle dolu çelik bir göğüs zırhı takmıştı. Zırhın altında

kaynatılmış deri ve bir kat dolgulu içlik olmalıydı. Boyun zırhına tutturulmuş düz tepeli büyük miğferin ağız ve göz kısımlarında, nefes almak ve görmek için ince uzun delikler açılmıştı. Miğferin tepe süsü taş bir yumruktu.

Sör Gregor yaraları yüzünden sıkıntı çekiyorsa bile, Tyrion avlunun karşısından bununla ilgili bir işaret göremiyordu. *Orada öylece dururken taştan oyulmuş gibi görünüyor.* Dağ'ın büyük kılıcı adamın önünde yere saplanmıştı; iki metrelik bir çelik parçası. Sör Gregor'un pullu çelikten yapılmış zırh eldivenlerinin içindeki devasa elleri, kılıcın sapının iki yanından dışarı uzanan balçağı kavramıştı. Gregor'un görüntüsü Prens Oberyn'in metresinin bile benzini attırdı. "*Bu şeyle* mi dövüşeceksin?" diye sordu Ellaria fısıltıyla.

"O şeyi öldüreceğim," diye yanıtladı sevgilisi kaygısızca.

Şimdi, uçurumun tam kenarında dururken Tyrion'ın şüpheleri vardı. Prens Oberyn'e baktığında, Bronn tarafından savunulmak isterken buldu kendini... ya da daha iyisi Jaime tarafından. Kızıl Yılan; baldır, alt ve üst kol, boğaz ve kasık parçaları olan hafif bir zırh giymişti, bunun dışında yumuşak derilere ve uçuşan ipeklere bürünmüştü. Örgü zırhlı mintanının üstüne pırıltılı bronz pullarla kaplı bir göğüs zırhı geçirmişti ama örgüler ve pullar Gregor'un çelik göğüs zırhının sağladığı korumanın çeyreğini bile sağlayamazdı. Prensin göz siperi çıkarılmış miğferi ancak bir yarım miğfer kadar işe yarardı, bir burun koruması bile yoktu. Pırıl pırıl cilalanmış yuvarlak çelik kalkanının üstünde, kırmızı altın, sarı altın, beyaz altın ve bronzdan bir güneş ve mızrak vardı.

Yorgunluktan kolunu kaldıramayacak hale gelene kadar etrafında dans ederim, sonra da onu sırtüstü yere deviririm. Görünüşe göre Kızıl Yılan da Bronn gibi düşünüyordu. Lâkin paralı asker bu çeşit taktiklerin riskleriyle ilgili pervasızdı. *Umarım ne yaptığını biliyorsundur yılan.*

El Kulesinin yanına bir platform kurulmuştu, iki şampiyonun başlangıç noktalarının ortasına. Lord Tywin, kardeşi Sör Kevan'la birlikte o platformda oturuyordu. Kral Tommen ortalıkta değildi; Tyrion en azından bunun için müteşekkirdi.

Lord Tywin cüce oğluna kısaca baktı ve elini kaldırdı. Bir düzine borazan, kalabalığı susturmak için bir fanfar üfledi. Yüce Rahip, başında uzun kristal tacıyla öne çıktı ve Yukarıdaki Baba'ya bu yargılamada onlara yardım etmesi, Savaşçı'ya da davasında haklı olan adamın koluna kuvvet vermesi için dua etti. Az kalsın, *haklı olan benim*, diye bağıracaktı Tyrion ama insanlar yalnızca gülecekti ve kahkahalardan ölümüne bezmişti.

Sör Osmund Karakazan, Clegane'in demir kasnaklı, ağır ve büyük meşe kalkanını getirdi. Yürüyen Dağ sol kolunu kalkanın kayışlarına geçirirken,

Tyrion, Cleganeler'in üç tazısının üstünün boyanmış olduğunu gördü. Sör Gregor bu sabah, İlk İnsanlar'ı ve onların tanrılarını yok etmek üzere Dar Deniz'i geçen Andallar tarafından Batıdiyar'a getirilen yedi köşeli yıldızı taşıyordu. *Ne kadar da dindarsın Cersei, lâkin tanrıların etkileneceğini sanmıyorum.*

İki şampiyonun arasında elli metre vardı. Prens Oberyn hızla öne çıktı, Sör Gregor daha meşum hareket ediyordu. *O yürürken yer titremiyor*, dedi Tyrion kendine. *Bu benim çırpınan kalbimin sesi sadece.* İki adamın arasında on metre mesafe kaldığında Kızıl Yılan durdu ve seslendi: "Sana benim kim olduğumu söylediler mi?"

Sör Gregor nefeslerinin arasından homurdandı. "Ölü bir adam." Amansızca ilerlemeye devam etti.

Dornelu adam kenara kaydı. Yürüyen Dağ, prensi görüş alanının içinde tutmak için dönerken, "Ben Oberyn Martell, bir Dorne prensi," dedi Kızıl Yılan. "Prenses Elia benim ablamdı."

"Kim?" diye sordu Gregor Clegane.

Oberyn'in uzun mızrağı öne fırladı ama Sör Gregor mızrağın ucunu kalkanıyla karşıladı, kenara itti ve ışıltılı büyük kılıcını prensin üstüne savurdu. Dornelu adam hızla dönüp kılıçtan uzaklaştı, hiç dokunulmadan. Mızrak öne atıldı. Clegane mızrağa vurmayı denedi, Martell mızrağı geri çekti, sonra tekrar ileri itti. Mızrağın başı Clegane'nin göğsünde kayıp pelerini yırtar ve pelerinin altındaki çelikte uzun ve parlak bir çizik bırakırken, metal, metalin üstünde çığlık attı. "Elia Martell, Dorne Prensesi," diye tısladı Kızıl Yılan. "Ona tecavüz ettin. Onu katlettin. Onun çocuklarını öldürdün."

Sör Gregor homurdandı. Dornelu'nun kafasına vurmak için hantal bir atak yaptı. Prens Oberyn kendini bu ataktan kolayca sakındı. "Ona tecavüz ettin. Onu katlettin. Onun çocuklarını öldürdün."

"Dövüşmeye mi geldin, konuşmaya mı?"

"İtirafını duymaya geldim." Kızıl Yılan, Dağ'ın karnına hızlı bir darbe indirdi, darbenin bir etkisi olmadı. Gregor kılıcını prense savurdu ve ıskaladı. Uzun mızrak, kılıcın üzerinden ileri fırladı, bir yılan dili gibi içeri dışarı hareket etti, aşağı indi ve yukarı kalktı, kasıkları, göğsü, gözleri dürttü. *Dağ büyük bir hedef oluşturuyor en azından,* diye düşündü Tyrion. Prens Oberyn'in ıskalamasına imkân yoktu ama indirdiği darbelerin hiçbiri Sör Gregor'un çelik zırhını delmiyordu. Dornelu adam daireler çizmeye, dürtmeye, sonra geri çekilmeye ve iri adamı kendi etrafında dönmeye mecbur bırakmaya devam etti. *Clegane onu görüş alanında tutamıyor.* Dağ'ın miğferindeki göz deliği çok

inceydi, adamın görüşünü büyük ölçüde kısıtlıyordu. Oberyn bu avantajı, mızrağının uzunluğunu ve kendi seriliğini çok iyi kullanıyordu.

Dövüş, uzun bir süre bu şekilde devam etti. Adamlar avlu boyunca ileri geri hareket ettiler, daireler çizdiler, Oberyn'in mızrağı Dağ'm koluna, bacağına ve iki kez de alnına çarparken, Dağ kılıcıyla havayı kesti. Gregor'un büyük ahşap kalkanı da Martell'in darbelerinden payına düşeni aldı, sonunda kalkandaki yıldızın altından bir köpek başı çıktı. Clegane zaman zaman homurdandı, Tyrion adamın bir kez küfür ettiğini duydu fakat bunun dışında Gregor kasvetli bir sessizlikle dövüştü.

Oberyn Martell sessiz değildi. "Ona tecavüz ettin," diye seslendi yanıltma atağı yaparken. "Onu katlettin," dedi Gregor'un büyük kılıcının indirdiği kavisli darbeden kurtulurken. "Onun çocuklarını öldürdün," diye bağırdı mızrağın ucu devin boğazına çarpar ve çelik boğaz zırhını tiz bir çığlıkla sıyırıp geçerken. "Oberyn onunla oyun oynuyor," dedi Ellaria Kum.

Aptal oyunu, diye düşündü Tyrion. "Dağ, herhangi bir adamın oyuncağı olamayacak kadar iri."

Avlunun dört bir yanındaki izleyici kalabalığı, dövüşü daha iyi seyredebilmek için santim santim iki muharibe doğru yaklaşıyordu. Kral Muhafızları insanları geride tutmaya çalışıyordu, izleyicileri beyaz kalkanlarıyla sertçe itiyorlardı ama yüzlerce izleyici ve sadece altı beyaz zırhlı adam vardı.

"Ona tecavüz ettin." Prens Oberyn, mızrağının başıyla acımasız bir darbeyi bertaraf etti. "Onu katlettin." Mızrağının ucunu Clegane'in gözlerine savurdu ama dev adam hızla geri çekildi. "Onun çocuklarını öldürdün." Mızrak sağa sola ve aşağı doğru hareket etti, Dağ'ın göğüs kalkanını sıyırdı. "Ona tecavüz ettin. Onu katlettin. Onun çocuklarını öldürdün." Mızrak, Gregor'un kılıcından bir metre daha uzundu, adamı elverişsiz bir mesafede tutmak için fazlasıyla yeterliydi. Oberyn saldırdığında, Gregor kılıcını mızrağın gövdesine doğru savurdu, mızrağın başını koparmak istediği belliydi ama bir kuşun kanatlarını kesmeye çalışıyor da olabilirdi. "Ona tecavüz ettin. Onu katlettin. Onun çocuklarını öldürdün." Gregor bütün gücüyle ve hızla öne atılmayı denedi ama Oberyn kenara çekildi ve dönerek Dağ'ın arkasına geçti. "Ona tecavüz ettin. Onu katlettin. Onun çocuklarını öldürdün." "Sessiz ol." Sör Gregor daha ağır hareket etmeye başlamıştı sanki, büyük kılıcı da müsabakanın başında kalktığı kadar yukarı kalkmıyor gibiydi. "Kahrolası çeneni kapat."

"Ona tecavüz ettin," dedi prens sağ tarafa kayarken.

"*Yeteri*" Sör Gregor öne doğru iki uzun adım attı ve kılıcını Oberyn'in başına indirdi fakat Dornelu adam bir kez daha geri adım attı. "Onu katlettin,"

dedi.

“KES SESINI! ” Gregor öne atıldı ve doğrudan mızrağın ucunun olduğu noktaya bir darbe indirdi. Darbe Oberyn’in sağ göğsüneydi ve korkunç bir çelik çığlıkla yana kaydı. Dağ birdenbire düşmanına hamle yapabilecek mesafedeydi, devasa kılıcı çelik bir bulanıklığın içinde hızla hareket ediyordu. Kalabalık da çığlıklar atıyordu. Oberyn ilk darbeden kaçtı ve mızrağını bıraktı, artık işe yaramazdı; Gregor mızrağın içindeydi. Dornelu adam ikinci darbeyi kalkanıyla karşıladı. Metal ve metal, kulakları yırtan bir çınlamayla buluştu ve Kızıl Yılan geriye doğru sendeledi. Sör Gregor kükreyerek adamın peşinden gitti. *Kelime kullanmıyor, sadece bir hayvan gibi kükrüyor,* diye düşündü Tyrion. Oberyn’in geri çekilişi; göğsünden, kollarından ve kafasından sadece birkaç santim uzaktaki kılıcın önünde geri geri yürünen pervasız bir kaçışa dönüşmüştü.

Oberyn’in arkasında ahır vardı, izleyiciler yoldan çekilmek için çığlıklar atarak birbirlerini ittiler. İçlerinden biri tökezleyip Oberyn’in sırtına çarptı. Sör Gregor kılıcını bütün gücüyle aşağı indirdi. Kızıl Yılan kendini kenara attı, yerde yuvarlandı. Oberyn’in arkasındaki talihsiz seyis çocuk o kadar hızlı değildi; yüzünü korumak için kolunu yukarı kaldırdığında, Gregor’un kılıcı çocuğun kolunu dirseğiyle omzunun arasından kesip aldı. *“Sesini KES!*” diye gürledi Gregor çığlık atan seyise, bu defa kılıcını yana savurdu ve delikanlının kafasının üst yarısını kan ve beyin parçaları yağmuruyla birlikte avlunun karşı tarafına uçurdu. Avludan kaçmak için birbirlerini nasıl itip kaktıklarına bakılırsa, yüzlerce izleyici Tyrion Lannister’ın suçluluğuna ya da masumiyetine karşı olan ilgisini bir anda kaybetmişti.

Ama Dorne’un Kızıl Yılan’ı tekrar ayaktaydı, mızrağı elindeydi. “Elia,” diye seslendi prens, Sör Gregor’a. “Ona tecavüz ettin. Onu katlettin. Onun çocuklarını öldürdün. Şimdi onun adını söyle.”

Dağ döndü. Miğferi, kalkanı, pelerini; adam tepeden tırnağa kan lekeleriyle kaplıydı. “Çok fazla konuşuyorsun,” diye homurdandı. “Başımı ağrıtıyorsun.”

“Onun adını söylediğini duyacağım. O, Dorne’un Elia’sıydı.”

Dağ, ağzından küçümseme dolu bir homurtu çıkararak ilerledi... ve tam o anda, gökyüzünü şafak vaktinden beri gizleyen alçak bulutların arasından güneş çıktı.

Dorne’un güneşi, dedi Tyrion kendine ama güneşi arkasına almak için ilk hareket eden Gregor Clegane oldu. *Karanlık ve zalim bir adam ama bir savaşçının içgüdüsüne sahip.*

Kızıl Yılan gözlerini kısarak çömeldi ve mızrağını tekrar hızla öne

gönderdi. Sör Gregor kılıcını mızrağa savurdu ama prensin saldırısı sahteydi, dengesini kaybeden Gregor öne doğru bir adım tökezledi.

Prens Oberyn çentikli metal kalkanını yana yatırdı. Cilalı altının ve bakırın üstünden yansıyan kör edici güneş ışığı düşmanının miğferindeki ince göz deliğine doldu. Clegane, göz kamaştırıcı ışığa karşı kendi kalkanını kaldırdı. Prens Oberyn'in mızrağı yıldırım gibi çaktı ve ağır zırhtaki boşluğu buldu; kol altındaki eklem yeri. Mızrağın ucu örgü zırhı ve kaynatılmış deriyi delip geçti. Dornelu adam mızrağı çevirerek geri çekerken, Gregor çığlığını yuttu. "Elia. Söyle! Elia. Dorne'un Elia'sı!" Oberyn, mızrağını yeni bir darbe için hazır tutarak daireler çiziyordu. "Söyle!" Tyrion'ın kendi duası vardı. *Düş ve öl,* diye gidiyordu. *Kahrolası, düş ve öl!* Şimdi Dağ'ın kolunun altından damlayan kan kendi kanıydı ve adam göğüs zırhının içinde çok daha ağır kanıyor olmalıydı. Bir adım atmaya çalıştığında tek dizi büküldü. Tyrion adamın düşmek üzere olduğunu düşündü.

Prens Oberyn, Gregor'un arkasına geçti. "*DORNE'UN ELIA'SI!*" diye bağırdı. Sör Gregor da dönmeye başladı ama çok ağırdı ve çok geç kalmıştı. Mızrağın başı bu sefer, baldırla uyluk zırhlarının arasındaki zincir ve deri katlarını geçerek adamın dizinin arkasına saplandı. Dağ geriledi, sallandı ve yüzüstü yere yıkıldı. Büyük kılıcı elinden fırladı. Gregor ağır ağır sırtının üstüne yuvarlandı.

Dornelu adam harap olmuş kalkanını kenara attı, mızrağını iki eliyle birden kavradı ve düşmanından uzaklaştı. Prensin arkasında kalan Dağ bir inleme koyverdi ve tek dirseğinin üstünde doğruldu. Oberyn bir kedi kadar hızlı bir şekilde döndü ve devrik düşmanına koştu. Mızrağını, vücudunun bütün ağırlığıyla aşağı indirirken, "*EEEELLLLIIIIAAAA!*" diye bağırdı. Dişbudak gövdenin ikiye ayrılırken çıkardığı çatırtı, neredeyse Cersei'nin gazap dolu feryadı kadar tatlıydı. Ve Prens Oberyn'in bir an için kanatları vardı. *Yılan, Dağ'ın üstüne çöreklendi.* Prens yana yuvarlanır, ayağa kalkar ve üstündeki tozları silkelerken, Clegane'in karnından bir buçuk metrelik kırık bir mızrak çıkıyordu. Prens parçalanmış mızrağını kenara fırlattı ve düşmanının büyük kılıcını aldı. "Eğer onun adını söylemeden ölürsen sör, yedi cehennemin her birinde peşinden gelirim," diye söz verdi.

Sör Gregor kalkmaya çalıştı, kırık mızrak adamın bedenine girmiş ve onu yere çivilemişti. Mızrağın gövdesini iki eliyle birden kavradı, çekti fakat çıkaramadı. Dağ'ın altında kırmızı bir göl yayılıyordu. "An itibarıyla kendimi çok daha masum hissediyorum," dedi Tyrion yanındaki Ellaria Kum'a.

Prens Oberyn düşmanına yaklaştı. "*Onun adını söyle!*" Tek ayağını

Dağ'ın göğsüne koydu ve büyük kılıcı iki eliyle yukarı kaldırdı. Amacı Gregor'un kafasını mı kesmekti yoksa kılıcın ucunu adamın göz deliğine mi sokmaktı, Tyrion bunu asla bilemeyecekti.

Clegane'in eli yukarı kalktı ve Dornelu adamın dizini arkadan yakaladı. Kızıl Yılan büyük kılıcı vahşi bir darbeyle aşağı indirdi fakat dengesi iyi değildi; kılıcın kenarı, Dağ'ın alt kol zırhında yeni bir çentik açmaktan öte bir şey yapmadı. Gregor'un eli iyice kasılıp döner ve Dorne'luyu aşağı çekerken kılıç unutuldu. İki adam kan ve toz içinde güreşti, kırık mızrak ileri geri sallandı. Tyrion, Dağ'ın kolunu prense dolayışım ve onu bir âşık gibi kendi göğsüne çekişini dehşetle izledi.

İki adam öpüşecek kadar yakınlaştığında, avludaki herkes, Gregor'un, "Dorne'un Elia'sı," dediğini duydu. Pes sesi miğferinin içinde yankılandı. "Onun ağlak eniğini öldürdüm." Gregor boştaki elini Oberyn'in korumasız yüzüne yapıştırdı, çelik parmaklarını adamın gözünün içine bastırdı. "*Sonra* ona tecavüz ettim." Clegane yumruğunu Dornelu adamın ağzına gömdü, dişlerini kırdı. "Sonra onun kafasını ezdim. İşte böyle." Devasa yumruğunu geri çektiğinde, çelik eldivenindeki kan, soğuk sabah havasında buharlaşıyormuş gibi göründü. Mide bulandırıcı bir *çatırtı* duyuldu. Ellaria Kum dehşet dolu bir çığlık attı, Tyrion'm sabah kahvaltısı kaynayarak gırtlağına yükseldi. Tyrion kendini dizlerinin üstünde, o soğan ve Dorne biberiyle pişirilmiş iki porsiyon yumurtayı, domuz pastırmasını, kan sosisini ve elmalı keki kusarken buldu.

Babasının onu mahkûm eden sözlerini hiç duymadı. Sözler gereksizdi belki de. *Hayatımı Kızıl Yılanın ellerine bıraktım ve o düşürdü.* Sonra, çok geç kalmış bir şekilde, yılanların ellerinin olmadığını hatırladığında, Tyrion çılgınca gülmeye başladı.

Altın pelerinlilerin onu kule hücresine götürmediğini fark ettiğinde sarmal merdivenlerin yarısını inmişti. "Kara hücrelere sevk edildim," dedi. Adamlar cevap verme zahmetine girmedi. *Neden nefesini bir ölüyle konuşayarak harcayasın ki?*

DAENERYS

Daenerys, kahvaltısını taraçalı bahçede büyüyen hurma ağacının altında, bir zamanlar bronz harpiyamn durduğu Büyük Piramit'in tepesinin çevresinde birbirini kovalayan ejderhalarını izleyerek yaptı. Meeren'de yirmi küçük piramit vardı ama hiçbiri bunun yarısı kadar bile yüksek değildi. Dany buradan bütün şehri görebiliyordu; dar ve kıvrımlı sokak araları ve geniş kiremit caddeler, tapınaklar ve ambarlar, genelevler ve hamamlar, bahçeler ve su fıskiyeleri, dövüş çukurlarının büyük kırmızı çemberleri. Duvarların arkasında kurşuni deniz, helezoni Skahazadhan, kahverengi kuru tepeler, yanık meyve bahçeleri ve kararmış tarlalar vardı. Dany burada, kendi bahçesinde, dünyanın en yüksek dağının tepesinde yaşayan bir tanrı gibi hissediyordu kendini.

Bütün tanrılar bu derece yalnızlık hisseder mi? Bazıları hissediyor olmalıydı şüphesiz. Missandei, Naath'm Barışçıl İnsanlarinın taptığı İmtizaç Tanrısı'ndan bahsetmişti Dany'ye. Onun tek gerçek tanrı olduğunu söylemişti küçük katibe; ayı, yıldızları, dünyayı ve onların üstünde yaşayan her yaratığı yaratan, her zaman var olan ve her zaman var olacak olan tanrı. *Zavallı İmtizaç Tanrısı*. Dany ona acıyordu. Tek sözle var ya da yok edilebilecek kelebek kadın sürülerinin refakatinde daima yalnız olmak korkunç olmalıydı. Batıdiyar'ın en az yedi tanrısı vardı. Gerçi Viserys'in anlattığına göre bazı rahipler, Yedi'nin bir tanrının simaları olduğunu söylerdi, bir kristalin yedi yüzeyi gibi. Bu kafa karıştırıcıydı. Dany, kırmızı rahiplerin iki tanrıya inandığını duymuştu fakat bu iki tanrı ebedi bir savaşın içindeydi. Dany bunu daha da az sevmişti. O, ebedi bir savaşın içinde olmak istemezdi.

Missandei ördek yumurtası, köpek sosisi ve limon suyuyla karıştırılmış tatlı şaraptan yarım kadeh getirdi. Bal, sinek çekiyordu ama kokulu mum, onları uzaklaştırıyordu. Sinekler burada, şehrin geri kalanında olduğu kadar rahatsız edici değildi, Dany'nin piramitle ilgili sevdiği şeylerden biri de buydu. "Sineklerle ilgili bir şeyler yapmam gerek," dedi. "Naath'da çok sinek var mı Missandei?"

Ortak Dil'i kullanarak, "Naath'ta kelebekler var," diye cevapladı kâtibe.

“Biraz daha şarap?”

“Hayır. Birazdan meclisi toplamak zorundayım.” Dany, Missandei’den ziyadesiyle hoşlanıyordu. Kocaman, altın rengi gözleri olan küçük kâtibe, yaşının çok ötesinde bir olgunluğa sahipti. *Aynı zamanda cesur. Yaşadığı o hayatın içinde sağ kalabilmek için cesur olmaya mecburmuş zaten.* Missandei, bir gün Naath’ın o masalsı adasını görmeyi umuyordu. Barışçıl Insanlar’ın savaş yerine müzik yaptığım söylüyordu. Barışçıl insanlar asla öldürmüyordu, hayvanları bile; hiç et yemiyor ve sadece meyve ile besleniyorlardı. İmtizaç Tanrısı için kutsal olan kelebek ruhları, Barışçıl Insanlar’ın adasını düşmanlara karşı koruyordu. Pek çok fatih, kılıçlarını kana bulamak üzere Naath’a yelken açmış fakat hastalanmış ve ölmüştü. *Ama köle gemileri yağma için gittiğinde, kelebekler o barışçıl insanlara yardım etmiyor.* “Bir gün seni evine götüreceğim Missandei,” diye söz verdi Dany. *Aynı sözü Jorah’a verseydim beni yine de satar mıydı*? “Yemin ediyorum.”

“Bu kulunuz sizin yanınızda kalmaktan mutlu Majesteleri. Naath hep orada olacak, daima. Siz bu kulunuza... bana karşı çok iyisiniz.”

“Sen de bana karşı.” Dany kızın elini tuttu. “Gel, giyinmeme yardım et.”

Irri, Dany’nin kıyafetlerini dışarı çıkarırken, Jhiqui, Missandei’nin Dany’yi yıkamasına yardım etti. Dany bugün mor atlastan dikilmiş, gümüş kuşaklı bir elbise giyecek ve Turmalin Kardeşliğinin Qarth’ta verdiği üç başlı ejderha tacını takacaktı. Terlikleri de gümüştü, topukları öyle yüksekti ki Dany tökezleyip düşeceğinden korkuyordu sürekli. Giyindiğinde, Missandei’nin getirdiği cilalı gümüş camda nasıl göründüğüne baktı. Sessizce kendini izledi. *Bu bir fatihin yüzü mü?* Hâlâ küçük bir kız gibi görünüyordu.

Ona kimse Fatih Daenerys demiyordu henüz ama bir gün diyeceklerdi belki. Fatih Aegon, Batıdiyar’ı üç ejderhayla kazanmıştı ama Dany, Meereen’i, lağım fareleriyle ve bir ahşap kamışla bir günden kısa sürede almıştı. *Zavallı Groleo.* Adam gemisi için hâlâ yas tutuyordu, Dany bunu biliyordu. Eğer bir savaş kadırgası başka bir gemiyi mahmuzlayabiliyorsa, neden bir kapıyı mahmuzlayamasındı? Kaptanlarına gemileri karaya çıkarmalarını emrederken Dany’nin aklındaki fikir buydu. Gemilerin direkleri koçbaşı olarak kullanıldı, azatlı köleler gövdeleri parçalara ayırıp tekerlekli kalkanlar, kaplumbağalar, mancınıklar ve merdivenler inşa etti. Paralı askerler her koçbaşına edepsiz bir isim taktı ve doğu kapısını yıkan *Meraxe*’in -eski adıyla *Muzip Joso*- ana direğiydi. Askerler direğe Joso’nun Kamışı adını takmıştı. Mücadele, kanlı ve öfkeli bir şekilde günün büyük bölümünde sürmüş, gecenin geç vakitlerine kadar devam etmişti, sonunda ahşap çatırdamaya başlamış ve Meraxes’in gülen

bir soytarı yüzü şeklindeki demir baş süsü kapıyı parçalamıştı.

Dany saldırıyı bizzat yönetmek istemişti ama bütün kumandanları bunun çılgınlık olacağını söylemişti; kumandanları hiçbir konuda asla aynı fikirde olmazdı. Dany, uzun bir örgü zırh giyerek gümüş atının sırtında oturmuş ve artçı kuvvetin yanında kalmıştı. Lâkin müdafaacılarm meydan okuyan bağrışmaları korku dolu çığlıklara dönüştüğünde, Dany şehrin düşüşünü yarım fersah öteden *duymuştu.* Ejderhalar tam o anda bir ağızdan kükremiş ve geceyi alevlerle doldurmuştu. *Köleler ayaklanıyor,* diye düşünmüştü Dany. *Lağım farelerim onların zincirlerini kemirerek kopardı.*

Son direniş de Lekesizler tarafından kırıldığında ve işgal tamamlandığında Dany şehre girmişti. Kırık kapının önündeki ölü yığını öyle yüksekti ki, azatlı kölelerin Dany'nin gümüş atı için yol açması bir saat sürmüştü. Joso'nun Kamışı ve onu koruyan, üstü at derisiyle kaplı kaplumbağa içeride bırakılmıştı. Dany yanan binaların ve kırık pencerelerin önünden geçmiş, olukları şişmiş ölülerle dolu kiremit caddeler boyunca at sürmüştü. Köleler kanla lekenmiş ellerini havaya kaldırmış ve Dany'ye, "Anne," diye seslenmişti.

Meereenliler perişan bir halde Büyük Piramit'in önündeki meydanda toplanmıştı. Ulu Ustalar, sabah ışığının altında uludan başka her şeye benziyordu. Mücevherlerinden ve püsküllü *tokar'*larından soyunmuşken rezil görünüyorlardı; buruşuk topları ve lekeli derileriyle yaşlı adamlardan, gülünç saçlarıyla genç adamlardan oluşan bir sürü. Kadınlar ya yumuşak ve etliydi ya da eski sopalar kadar kuru. Yüzlerindeki boyalarda gözyaşlarının çizdiği çizgiler vardı. "Liderlerinizi istiyorum," demişti Dany onlara. "Liderlerinizi teslim edin ve diğerlerinizin canı bağışlansın."

"Kaç kişi?" diye sormuştu yaşlı bir kadın ağlayarak. "Canımızı bağışlamanız için kaç kişi almanız gerek?"

'Yüz altmış üç," diye yanıtlamıştı Dany.

Liderleri meydanın çevresindeki ahşap direklere çiviletmişti, her adam bir sonrakini işaret ediyordu. Dany bu emri verdiğinde, içindeki öfke şiddetli ve sıcaktı; Dany kendini intikam alan bir ejderha gibi hissediyordu. Fakat daha sonra, direklerin üstünde can çekişen adamların önünden geçtiğinde, onların iniltilerini duyup bağırsaklarının ve kanlarının kokusunu aldığında...

Dany şarap kadehini kenara bıraktı, kaşlarını çattı. *Bu adildi. Adil. Bunu çocuklar için yaptım.*

Dany'nin kabul salonu bir alt kattaydı; duvarları mor mermerle kaplı, yüksek tavanlı, yankılı bir oda. Bütün görkemine rağmen soğuk bir yerdi. Dany ilk geldiğinde odada bir taht vardı, altın yaldızlı ahşaptan vahşi bir harpiya

şeklinde oyulmuş olağanüstü bir şey. Dany tahta uzun uzun bakmış ve parçalanıp yakılmasını emretmişti. “Harpiyanın kucağında oturmayacağım,” demişti adamlarına. Taht yerine basit bir abanoz sıraya oturmuştu. Sıra işe yaramıştı ama Dany, Meereenliler’in, bunun bir kraliçeye uygun olmadığıyla ilgili mırıldandığını duymuştu.

Kansüvarileri Dany’yi bekliyordu. Ölü adamların altınlarını ve mücevherlerini takmışlardı, yağlanmış saç örgülerindeki gümüş çanlar çınlıyordu. Meereen, insanın hayal edemeyeceği kadar zengindi. Dany’nin paralı askerleri bile doymuş gibi görünüyordu, en azından şimdilik. Odanın karşı tarafında duran Gri Solucan, Lekesizler’in sade üniformasını giymişti, dikenli miğferini kolunun altına almıştı. En azından bu adamlara güvenebilirdi Dany ya da öyle olmasını umuyordu. Ve Esmer Ben Plumm... gri saçlarıyla, yıpranmış yüzüyle Dany’nin ejderhaları tarafından çok sevilen sağlam Ben. Onun yanında duran altın pırıltılı Daario. Daario, Ben Plumm, Gri Solucan, Irri, Jhiqui, Missandei... Dany onlara bakarken, karşılaşacağı bir sonraki ihaneti içlerinden hangisinin gerçekleştireceğini merak etti.

Ejderhanın üç başı var. Dünyada güvenebileceğim iki erkek var, tabii onları bulabilirsem. O zaman yalnız olmayacağım. Dünyaya karşı üç kişi olacağız, Aegon ve kız kardeşleri gibi.

“Gece göründüğü kadar sakin miydi gerçekten?” diye sordu Dany.

“Öyleydi Majesteleri,” dedi Esmer Ben.

Dany bundan memnun olmuştu. Meereen, yeni düşmüş bütün şehirler gibi vahşice talan edilmişti fakat şehir şimdi Dany’ye aitti ve o bu vahşete bir son vermeye kararlıydı. Katillerin asılmasına, yağmacıların tek elinin ve tecavüzcülerin erkeklik organlarının kesilmesine karar vermişti. Duvarlarda sekiz katil sallanıyordu, Lekesizler bir sepeti kanlı ellerle ve yumuşak kırmızı solucanlarla doldurmuştu ama Meereen tekrar sakindi. *Peki, ne kadar zaman için*?

Tepesinde bir sinek vızıldadı. Dany rahatsız olmuş bir halde elini sallayıp kovdu ama hayvan neredeyse aynı anda geri döndü. “Bu şehirde çok fazla sinek var.”

Esmer Ben kahkaha attı. “Bu sabah biramın içinde sinekler vardı. Birini yuttum.”

“Sinekler ölü adamın intikamıdır.” Daario gülümsedi ve sakalının orta çatalını sıvazladı. “Cesetler larva üretir, larvalar da sinek.”

“Öyleyse cesetlerden kurtulacağız. Meydandakilerden başlayarak. Gri Solucan, bu işle ilgilenir misin?”

“Kraliçe emir verir, bu kullar itaat eder.”

“Küreklerin yanı sıra çuval da getirsen iyi edersin Solucan,” diye tavsiye verdi Esmer Ben. “Direklerdeki cesetler iyice bozuldu, parça parça dökülüyorlar ve kurtçuk kaynı...”

“Bunu biliyor. Ben de öyle.” Dany, Astapor’daki Ceza Meydanını gördüğünde hissettiği dehşeti hatırladı. *Ben de en az o kadar muazzam bir dehşet yarattım ama bunu kesinlikle hak etmişlerdi. Adalet, acımasız da olsa adalettir.*

“Majesteleri,” dedi Missandei, “Ghiscarlar soylu ölülerini, malikânelerinin altındaki mahzen mezarlara gömerler. Eğer kemikleri kaynatıp temizler ve akrabalarına iade ederseniz nezaket göstermiş olursunuz.”

Dullar her halükârda bana lanet okuyacak. “Yapılsın.” Dany, Daario’yu bir el hareketiyle yanına çağırdı. “Bu sabah kaç kişi huzura kabul edilmek istiyor?”

“Işığınızla ısınmak üzere iki kişi geldi.”

Daario, Meereen’de yepyeni bir gardırop edinmişti ve üç çatallı sakallarıyla bukleli saçlarını gardırobuna uygun olarak koyu, parlak bir mora boyamıştı. Bu yüzden gözleri de neredeyse mor görünüyordu, adam kayıp bir Valyrialiydı sanki. “Gece vakti *Çîvit Yıldız’la* geldiler, Qarth’ın açıklarından bir ticaret kadırgası.” *Köle gemisi demek istiyorsun.* Dany kaşlarını çattı. “Kim bu adamlar?”

“Yıldız’ın kaptanı ve Astapor adına konuştuğunu iddia eden bir adam.”

“Önce elçiyi göreceğim.”

Elçinin, boynuna sıra sıra inci ve eğrilmiş altın takan gelincik suratlı bir adam olduğu anlaşıldı. “İlahemiz!” diye inledi adam. “Benim adım Ghael. Astapor Kralı Cleon’dan Ejderhaların Anasına selamlar getirdim. Muhteşem Cleon’dan.”

Dany gerildi. “Astapor’un yönetimini bir konseye bırakmıştım. Bir şifacı, bir hoca ve bir rahip.”

“İlahemiz, o sinsi sefiller sizin güveninize ihanet etti. İyi Ustalar’ı iktidara, insanları da zincirlere iade etmek üzere komplo kurdukları anlaşıldı. Muhteşem Cleon bu komployu ortaya çıkardı ve onların kafalarını bir satırla kesti. Astapor’un minnettar insanları, Cleon’u bu yiğitliğinden ötürü taçlandırdı.”

“Soylu Ghael,” dedi Missandei, Astapor lehçesiyle, “bu Cleon bir zamanlar Grazdan mo Ullhor’un sahip olduğu aynı Cleon mu?”

Missandei’nin sesinde art niyet yoktu fakat bu sorunun elçiyi rahatsız

ettiği aşikârdı. “Aynı,” diye kabul etti adam. “Büyük bir adam.”

Missandei, Dany’nin kulağına eğildi. “Grazdanin mutfağında kasaptı,” diye fısıldadı. “Bir domuzu, Astapor’daki bütün adamlardan daha hızlı doğrayabildiği söylenir.”

Astapor’a bir kasap kral verdim. Dany kendini hasta hissediyordu ama bunu elçiye belli etmemesi gerektiğini biliyordu. “Kral Cleon’un iyi ve akıllıca hüküm sürmesi için dua edeceğim. Benden ne istiyor?”

Ghael ağzını ovuşturdu. “Belki de özel olarak konuşmalıyız Majesteleri?”

“Kumandanlarımdan bir gizlim yoktur.”

“Nasıl isterseniz. Muhteşem Cleon, Ejderhaların Anasına bağlılığını beyan etmemi emretti. Sizin düşmanlarınız onun düşmanlarıdır. O düşmanların başında Yunkai’nin Bilge Ustaları geliyor. Kral Cleon, Astapor ile Meereen arasında Yunkai’ye karşı bir misak öneriyor.”

“Kölelerini serbest bıraktıkları takdirde Yunkai’ye hiçbir zarar gelmeyeceğine dair söz verdim,” dedi Dany.

“O Yunkaili köpeklere güvenilmez İlahemiz. Şu anda bile size karşı komplo kuruyorlar. Topladıkları yeni askerleri şehir duvarlarının dışında talim yaparken görmek mümkün. Savaş gemileri inşa ediyorlar. Batıda Yeni Ghis’e ve Volantis’e elçiler gönderdiler, ittifak kurmak ve paralı askerler tutmak üzere. Hatta sizin üstünüze bir *khalasar* salmak için Vaes Dohtrak’a süvariler yolladılar. Muhteşem Cleon size korkmamanızı söylememi emretti. Astapor unutmaz. Astapor sizi yüzüstü bırakmayacak. Muhteşem Cleon bağlılığını kanıtlamak için bu ittifakı bir evlilikle mühürlemeyi öneriyor.”

“Bir evlilik? Benimle?”

Ghael gülümsedi. Dişleri kahverengi ve çürüktü. “Muhteşem Cleon size pek çok güçlü oğul verecek.”

Dany söyleyecek söz bulamıyordu ama küçük Missandei onu kurtardı. “İlk karısı ona oğullar vermiş mi?”

Elçi mutsuz bir şekilde Missandei’ye baktı. “Muhteşem Cleon’un ilk karısından üç kızı var. Yeni karılarından ikisi hamile. Lâkin Ejderhaların Anası kendisiyle evlenmeyi kabul ederse, Cleon bütün karılarını bir kenara bırakacak.”

“Ne kadar soylu bir tavır,” dedi Dany. “Söylediklerinizi düşüneceğim lordum.” Ghael’e gece için bir oda verilmesini emretti, piramidin alt katlarında bir yer.

Bütün zaferlerim ellerimde cürufa dönüşüyor, diye düşündü. *Ne yaparsam yapayım, neticede bütün yarattığım ölüm ve dehşet.* Astapor’un

başına gelenlerle ilgili havadis caddelere düştüğünde, ki mutlaka düşecekti, yeni özgür kalmış on binlerce Meereenli, şehirde kaldıkları takdirde karşılaşabilecekleri şeylerin korkusuyla, Dany batıya doğru yola çıktığında onu takip etmeyi tercih edecekti... ancak onları yolda bekleyen şeyler de en az o kadar korkutucu olabilirdi. Dany şehirdeki her ambarı boşaltsa ve Meereen'i açlığa terk etse bile o kadar insanı nasıl doyurabilirdi? Önündeki yol zorluk, kan ve tehlikeyle doluydu. Sör Jorah, onu bu konuda uyarmıştı. Sör Jorah onu pek çok konuda uyarmıştı... o... *Hayır, Mormont'u düşünmeyeceğim. Biraz daha beklesin.* "Şu tacir kaptanı göreceğim," diye duyurdu Dany. Belki adam daha güzel havadisler verirdi.

Zavallı bir umuttu bu. *Çivit Yıldız'ın* kaptanı bir Qarthliydı, yani Dany, Astapor'u sorduğunda adam bol bol ağladı. "Şehir kanıyor. Ölü adamlar caddelerde çürüyor, her piramit silahlı bir kamp, pazarlarda ne yiyecek var ne de köle. Ve o zavallı çocuklar! Kral Satır'ın eşkıyaları Astapor'daki bütün soylu çocukları yakaladı, satılacak yeni Lekesizler yaratmak için. Eğitimleri yıllar sürecek gerçi."

Dany'yi en çok şaşırtan şey hiç şaşırmamış olmasıydı. Bir zamanlar korumaya çalıştığı Lhazarlı kız Eroeh'i ve onun başına gelenleri hatırlarken buldu kendini. *Yola çıktığımda Meereen'de de aynı şey olacak.* Dövüş çukurlarından gelen, öldürmek üzere büyütülmüş ve eğitilmiş olan köleler, şimdiden asi ve kavgacı tavırlar sergiliyordu. Şehrin artık onlara ait olduğunu düşünüyormuş gibi görünüyorlardı, şehirdeki her adamın ve her kadının da öyle. Bu kölelerden ikisi Dany'nin astığı sekiz kişinin arasındaydı. *Yapabileceğim başka bir şey yok,* dedi Dany kendine. "Benden ne istiyorsunuz kaptan?"

"Köle," dedi adam. "Ambarlarım fildişiyle, ak amberle, siyah beyaz çizgili at derileriyle ve diğer iyi mallarla dolu. Mallarımı burada kölelerle takas ederim, onları Lys'te ve Volantis'te satmak için."

"Bizim satılık kölemiz yok," dedi Dany.

"Kraliçem?" Daario öne çıktı. "Nehir kıyısı, kendilerini bu Qarthliya satmak için izin dilenen Meereenliler'le dolu. Sineklerden bile çoklar."

Dany dehşete düştü. "Köle olmak mı *istiyorlar*?"

"Gelenler asil doğumlular ve düzgün konuşuyorlar. Bu çeşit köleler kıymetlidir. Özgür Şehirler'de hoca, katip, yatak kölesi ve hatta şifacı ya da rahip olacaklar. Yumuşak yataklarda uyuyup iyi yemekler yiyecekler ve malikânelerde yaşayacaklar. Burada her şeyi kaybettiler, korku ve sefalet içinde yaşıyorlar."

"Anlıyorum." Belki de o kadar şaşırtıcı değildi bu; şu Astapor hikâyeleri

doğruysa. Dany bir an düşündü. “Kendini köle olarak satmak isteyen her adam bunu yapmakta özgürdür. Ya da kadın.” Elini kaldırdı. “Lâkin çocuklarını satamazlar. Adamlar da karılarını.”

“Astapor’da, köleler her el değiştirdiğinde, şehir fiyatın onda birini alır,” dedi Missandei, Dany’ye.

“Biz de aynı şeyi yapacağız,” diye karar verdi Dany. Savaşlar, kılıçlarla olduğu kadar altınla da kazanılıyordu. “Onda biri. Altın ya da gümüş sikke olarak. Yahut fildişi. Meereen’in safrana, karanfile veya at derisine ihtiyacı yok.”

“Siz nasıl arzu ederseniz görkemli kraliçem,” dedi Daario. “Fırtına Kargalarim payınızı toplayacak.” Dany, toplama işini Fırtına Kargaları yaparsa altının yarısının bir şekilde kaybolacağını biliyordu ama ikinci Oğullar da o kadar kötüydü ve Lekesizler rüşvet yemez oldukları kadar cahillerdi. “Kayıt tutulmalı,” dedi Dany. “Azatlı kölelerin arasında okuma yazma bilen ve hesap yapabilen adamlar arayın.”

Adamın işi bitmişti, *Çivit Yıldız’m* kaptanı reverans yaparak salondan ayrıldı. Dany, abanoz sıranın üstünde huzursuzca kıpırdandı. Yapmak zorunda olduğu bir sonraki şeyden dehşet duyuyordu ama bu meseleyi hâlihazırda ziyadesiyle beklettiğini biliyordu. Yunkai ve Astapor, savaş tehditleri, evlilik teklifleri, bütün bunların üstüne çöken batı yürüyüşü... *Şövalyelerime ihtiyacım var. Onların kılıçlarına ve tavsiyelerine ihtiyacım var.* Fakat Jorah Mormont’u tekrar görme düşüncesi Dany’nin bir avuç sinek yutmuş gibi hissetmesine sebep oluyordu; öfkeli, telaşlı ve hasta. Midesinde sineklerin vızıldadığını duyabiliyordu âdeta. *Ben ejderhanın kanıyım. Güçlü olmalıyım. Onlarla yüzleştiğimde gözlerimde ateş olmalı, gözyaşı değil.* Dany fikrini değiştirmeden önce, “Belwas’a şövalyelerimi getirmesini söyleyin,” diye emretti. “Benim iyi şövalyelerimi.”

Güçlü Belwas şövalyeleri kapıdan soktuğunda tırmanış yüzünden nefes nefeseydi, etli elleriyle adamların kollarını tutuyordu. Sör Barristan başı dik bir şekilde yürüyordu ama Sör Jorah’ın gözleri mermer zemindeydi. *Biri gururlu, diğeri suçlu.* Yaşlı adam beyaz sakalını tıraş etmişti. Sakalı olmadan on yaş genç görünüyordu. Ama Dany’nin kelleşmeye başlayan ayısı olduğundan daha yaşlı görünüyordu. Sıranın önünde durdular. Güçlü Belwas bir adım geri çekildi ve kollarını yara izleriyle dolu göğsünde birleştirip durdu. Sör Jorah boğazını temizledi. “*Khaleesi*...”

Dany onun sesini çok özlemişti ama sert olmak zorundaydı. “Sessiz ol. Ne zaman konuşacağını ben söyleyeceğim.” Ayağa kalktı. “Sizi lağımlara

gönderdiğimde, bir yanım sizi son kez görmüş olmayı umuyordu. Köle tacirlerinin pisliğinin içinde boğulmak yalancılar için gayet uygun bir sonmuş gibi görünüyordu. Tanrıların sizin cezanızı vereceğini düşünmüştüm ama bana geri döndünüz. Benim Batıdiyarlı yiğit şövalyelerim, bir muhbir ve bir dönek. Ağabeyim olsa ikinizi de asardı." En azından Viserys asardı. Rhaegar ne yapardı, bilmiyordu Dany. "Bu şehri kazanmama yardım ettiğinizi kabul edeceğim..."

Sör Jorah'ın ağzı gerildi. "Bu şehri sizin için biz kazandık. Biz lağım fareleri."

"Sessiz ol," dedi Dany tekrar... ama adamın söylediğinde gerçeklik vardı. Joso'nun Kamışı ve diğer koçbaşları şehir kapısını döverken ve okçular duvarların üzerinden alevli oklar gönderirken, Dany gece karanlığında nehir kıyısına iki yüz adam göndermişti; limandaki gemi enkazlarını ateşe vermeleri için. Fakat bunun tek sebebi gerçek amaçlarını gizlemekti. Yanan gemiler duvarlardaki müdafaacıların gözlerini çekerken, birkaç yarı deli yüzücü lağım ağızlarını bulmuş ve paslı bir demir kafesi yerinden sökmüştü. Sör Jorah, Sör Barristan, Güçlü Belwas ve yirmi cesur aptal, kahverengi suyun altına dalmış ve kiremit tünele çıkmıştı; paralı askerlerden karışık bir grup, Lekesizler ve azatlı köleler. Dany, sadece ailesi olmayan adamların seçilmesini emretmişti... ve tercihen koku alma duyusu olmayanların.

Adamlar cesur oldukları kadar şanslılardı. Son yoğun yağmurun üstünden bir ay dönümü geçmişti ve lağımlardaki pislik sadece bacak boyundaydı. Meşaleler, etraflarına sarılmış yağlı bezler sayesinde kuru kalmıştı, yani adamların ışığı vardı. Azatlı kölelerden birkaçı büyük farelerden korkmuştu, Güçlü Belwas farelerden birini yakalayıp dişleriyle ikiye bölene kadar. Bir adam, karanlık sulardan çıkan ve onu bacağından yakalayıp aşağı çeken dev bir beyaz kertenkele tarafından öldürülmüştü ama hayvanın yarattığı bir sonraki hafif dalga göründüğünde, Sör Jorah kılıcını çekmiş ve canavarı doğramıştı. Adamlar birkaç kez yanlış dönüş yapmıştı ama yüzeyi bulduklarında Güçlü Belwas onları en yakın dövüş çukuruna götürmüştü, orada birkaç nöbetçiyi gafil avlamış ve kölelerin zincirlerini kırmışlardı. Bir saat içinde, Meereen'deki dövüşçü kölelerin yarısı ayaklanmıştı.

"Bu şehri kazanmama *yardım ettiniz* ," diye tekrar etti Dany inatla. "Ve geçmişte bana iyi hizmet verdiniz. Sör Barristan beni Titan Piçi'nden ve Qarth'taki Üzgün Adamlar'dan kurtardı. Sör Jorah beni Vaes Dothrak'taki zehirciden ve Drogo'nun kansüvarilerinden kurtardı, güneşim ve yıldızım öldükten sonra." Ölmesini isteyen o kadar çok insan vardı ki Dany sayıyı

karıştırıyordu bazen. “Ama bana yalan söylediniz, beni kandırdınız, bana ihanet ettiniz.” Sör Barristan’a döndü. “Yıllarca babamı korudunuz, Üç Dişli Mızrak’ta ağabeyimin yanında dövüştünüz ama Viserys’i sürgünde yalnız bıraktınız ve İşgalciye diz çöktünüz. Neden? Ve bana *gerçekleri* söyleyin.”

“Bazı gerçekleri duyması zordur. Robert... iyi bir şövalyeydi... yiğitti, cesurdu... hayatımı bağışladı, pek çok başka insanın hayatını da... Prens Visery bir çocuktu sadece, hükmedecek yaşa gelmesine yıllar vardı ve... beni bağışlayın kraliçem lâkin gerçekleri istediniz... ağabeyiniz Visery küçük bir çocukken bile babasının oğlu gibi görünüyordu, Rhaegar’ın asla görünmediği şekilde.”

“Babasının oğlu?” Dany kaşlarını çattı. “Bu ne anlama geliyor?”

Yaşlı şövalye gözlerini kırpmadı. “Babanız Batıdiyar’da ‘Deli Kral’ olarak anılır. Size kimse söylemedi mi?”

“Viserys söyledi.” *Deli Kral.* “Ona bu ismi İşgalci verdi, İşgalci ve köpekleri.” *Deli Kral.* “Bu bir yalandı.”

“Eğer kulaklarınızı kapatacaksanız,” dedi Sör Barristan yumuşak bir sesle, “neden gerçekleri soruyorsunuz?” Duraksadı, sonra devam etti. “Daha önce size, Lannisterlar’ın size katıldığımı öğrenmemesi için sahte bir isim kullandığımı söylemiştim. Bu, meselenin yarısı bile değildi Majesteleri. Gerçek şu ki, kılıcımı size vermeden önce sizi bir süre izlemek istedim. Emin olmak zorundaydım, sizin...”

“...babamın kızı olmadığımdan?” Dany babasının kızı değilse, kimdi?

“...deli olmadığınızdan,” diye bitirdi Sör Barristan. “Ama sizde bir leke görmedim.”

“Leke?” Dany’nin tüyleri diken dikendi.

“Size tarihten alıntılar yapacak bir üstat değilim ben Majesteleri. Benim hayatım kılıçlardı, kitaplar değil. Ama Targaryenlar’ın daima deliliğin kıyısında dans ettiğini bütün çocuklar bilir. Babanız ilk değildi. Bir keresinde Kral Jaehaerys, deliliğin ve dehanın aynı sikkenin iki yüzü olduğunu söylemişti bana. Ne zaman bir Targaryen doğsa, demişti, tanrılar sikkeyi havaya atar ve bütün dünya sikkenin yere nasıl düşeceğini görmek için nefesini tutar.” *Jaehaerys. Bu yaşlı adam büyükbabamı tanıyordu.* Bu düşünce Dany’yi duraksattı. Batıdiyar hakkında bildiği şeylerin çoğu ağabeyinden geliyordu, geri kalanlar da Sör Jorah’tan. Sör Barristan, o ikisinin bildiklerinin toplamından fazlasını unutmuş olmalıydı. *Bu adam bana nereden geldiğimi anlatabilir.* “Yani ben, bir tanrının elindeki sikkeyim, bunu mu diyorsunuz sör?”

“Hayır,” diye yanıtladı Sör Barristan. “Siz Batıdiyar’ın meşru veliahtısınız. Hayatımın sonuna kadar sizin sadık şövalyeniz olarak kalacağım,

beni tekrar kılıç taşımaya layık görürseniz. Görmezseniz, yaver olarak Güçlü Behvas'a hizmet etmekten mutluluk duyarım."

'Ya sizin sadece benim soytarım olmaya layık olduğunuza karar verirsem?" diye sordu Dany küçümseyerek. 'Ya da aşçım?"

"Şeref duyarım Majesteleri," dedi Selmy sakin bir asaletle. "Ben de her adam kadar elma pişirebilir, et kaynatabilirim. Kamp ateşlerinin üstünde pek çok ördek kızartmışlığım da vardır. Umarım ördekleri yağlı, derileri çıtır çıtır ve kemikleri kanlı seviyorsunuzdur."

Selmy'nin sözleri Dany'yi gülümsetti. "Böyle bir şeyi yemem için delirmiş olmam gerekir. Ben Plumm, gel ve uzunkılıcını Sör Barristan'a ver."

Fakat Beyazsakal kılıcı almadı. "Kılıcımı Joffrey'nin ayaklarına fırlattım ve o zamandan beri bir kılıca dokunmadım. Sadece kraliçemin elinden gelen kılıcı tekrar kabul ederim."

"Nasıl isterseniz." Dany, kılıcı Esmer Ben'den aldı ve kabzası önde olmak üzere Barristan'a sundu. Yaşlı adam kılıcı saygıyla aldı. "Şimdi diz çökün," dedi Dany, "ve kılıcınızın bana hizmet edeceğine dair yemin verin."

Adam bir dizinin üstüne çöktü, kılıcı Dany'nin önüne koydu ve yemin etti. Dany sözcükleri duymadı bile. *Bu kolay olandı*, diye düşündü. *Diğeri daha zor olacak.* Sör Barristan'ın işi bittiğinde Dany, Jorah Mormont'a döndü. "Ve şimdi siz sör. Bana gerçekleri söyleyin."

İri adamın boynu kıpkırmızıydı; öfkeden mi yoksa utançtan mı bilmiyordu Dany. "Size gerçeği söylemeye çalıştım, elli kere. Arstan'ın göründüğünden fazla olduğunu söyledim. Xaro ve Pyat Pree'ye güvenmemeniz konusunda sizi uyardım..."

"Beni kendiniz dışında herkese karşı uyardınız!" Jorah'ın hürmetsizliği Dany'yi öfkelendirmişti. *Daha alçak gönüllü olmalıydı. Onu affetmem için yalvarmalıydı.* "Jorah Mormont'tan başka kimseye güvenme, dediniz... ve bütün o zaman boyunca Örümcek'in yaratığıydınız!"

"Ben kimsenin *yaratığı* değilim. Hadımın altınlarını aldım, evet. Birkaç şifre öğrendim ve birkaç mektup yazdım ama hepsi buydu..."

"Hepsi? Beni izlediniz ve beni düşmanlarıma sattınız!"

"Bir zaman için," dedi Jorah kerhen. "Durdum."

"Ne zaman? Ne zaman durdunuz?"

"Qarth'tan bir rapor gönderdim fakat..."

"Qarth'tan?" Dany çok daha uzun zaman önce durmuş olmasını umuyordu. "Qarth'tan ne yazdınız? Artık benim adamım olduğunuzu mu? Onların komplolarına daha fazla ortak olmayacağınızı mı?" Sör Jorah, Dany'nin

gözlerine bakamıyordu. “Khal Drogo öldüğünde, sizinle birlikte Yi Ti’ye ve Yeşim Denizi’ne gitmemi istediniz. Bu sizin arzunuz muydu yoksa Robert’ın mı?”

“Sizi korumak içindi,” diye ısrar etti Jorah. “Sizi onlardan uzakta tutmak için. Onların ne çeşit yılanlar olduğunu biliyordum...”

“*Yılan*? Ya siz nesiniz sör?” Dany’nin aklına korkunç bir şey geldi. “Onlara Drogo’nun bebeğini taşıdığımı söylediniz...” *“Khaleesi...”*

“İnkâr etmeyi aklınızdan bile geçirmeyin sör,” dedi Sör Barristan sertçe. “Hadım bu havadisi konseye verdiğinde oradaydım. Robert, Majesteleri’nin ve bebeğinin öldürülmesini emretti. Kaynak sizdiniz sör. Bir af karşılığında bu işi bizzat sizin yapabileceğiniz dahi konuşuldu.”

‘Yalan.” Sör Jorah’ın yüzü karardı. “Ben asla... Daenerys, senin o zehirli şarabı içmeni engelleyen bendim.”

“Evet. Ve şarabın zehirli olduğunu nereden biliyordun?” “Ben... ben şüphelendim... Kervan, Varys’ten bir mektup getirmişti, hadım beni bazı girişimler olacağına dair uyarıyordu. Senin gözlenmeni istiyordu ama zarar görmeni arzu etmiyordu.” Jorah diz çöktü. “Onlara ben söylemeseydim bir başkası söyleyecekti, bunu *biliyorsun*.”

“Ben bana ihanet ettiğini biliyorum.” Dany karnına dokundu, oğlu Rhaego’nun yittiği yere. “Bir zehircinin oğlumu öldürmeye çalıştığını biliyorum, senin yüzünden. Ben bunu biliyorum.” “Hayır... hayır.” Jorah kafasını salladı. “Ben asla... beni affet. Beni affetmek zorundasın.”

“Zorundayım?” Çok geçti artık. *Jorah sözlerine af dilenerek başlamalıydı.* Dany onu affetmeye niyetlenmişti ama yapamazdı. O şarap satıcısını, adamdan geriye hiçbir şey kalmayana kadar atının arkasında sürüklemişti. O satıcıyı getiren adam da aynı şeyi hak etmiyor muydu? *Bu Jorah, benim öfkeli ayım, beni asla yarı yolda bırakmayan sağ kolum. Onsuz ölürüm ama...* “Seni affedemem,” dedi Dany. ‘Yapamam.”

‘Yaşlı adamı affettin.”

“O bana adıyla ilgili yalan söyledi. Sen benim sırlarımı, babamı öldüren ve ağabeyimin tahtını çalan adama sattın.”

“Seni korudum. Senin için dövüştüm. Senin için öldürdüm.” *Beni öptün*, diye düşündü Dany, *bana ihanet ettin.*

“Bir fare gibi lağımlara girdim. Senin için.”

Orada ölseydin daha iyi olurdu. Dany hiçbir şey söylemedi. Söylenecek bir şey yoktu.

“Daenerys,” dedi Jorah. “Seni sevdim.”

Ve işte oradaydı. *Üç ihanet göreceksin. Biri kanda, biri altında, biri aşkta.* “Tanrıların hiçbir şeyi amaçsız yapmadığı söylenir. Mücadelede ölmedin, tanrıların seninle işi bitmemiş olmalı. Ama benim bitti. Seni yanımda istemiyorum. Sürüldün sör. Kral Topraklan’ndaki efendilerine git ve affını al, eğer alabilirsen. Ya da Astapor’a git. Kasap kralın şövalyelere ihtiyacı vardır şüphesiz.”

“Hayır.” Jorah, Dany’ye uzandı. “Daenerys, lütfen, beni dinle...”

Dany adamın elini itti. “Bir daha asla bana dokunmaya ya da adımı ağzını almaya cüret etme. Eşyalarını toplayıp şehirden ayrılmak için şafağa kadar vaktin var. Şafaktan sonra Meereen’de görülürsen, Güçlü Belwas’a kafanı koparttırırım. Yaparım. Buna inan.” Jorah’a arkasını döndü, etekleri dalgalandı. *Onun yüzünü görmeye tahammül edemiyorum.* “Şu yalancıyı gözümün önünden çekin,” diye emretti. *Ağlamamalıyım. Yapmamalıyım. Eğer ağlarsam onu affederim.* Güçlü Belwas, Sör Jorah’ı kolundan yakaladı ve dışarı çıkardı. Dany arkasına baktığında, şövalye sarhoşmuş gibi yalpalayarak ve ağır ağır yürüyordu. Dany, kapının açıldığını ve kapandığını duyana dek başka tarafa baktı. Sonra tekrar abanoz sıraya oturdu. *Gitti. Babam, annem, ağabeylerim, Sör Willem Darry, güneşim ve yıldızım Drogo, onun içimde ölen oğlu ve şimdi de Sör Jorah...*

“Kraliçenin iyi bir kalbi var,” dedi Daario koyu mor sakallarının arasından, “ama bu adam bütün Oznakların ve Meroların toplamından daha tehlikeli.” Elleri, birbirinin aynı bıçaklarının kabzalarını okşadı, o iffetsiz altın kadınları. “Kelimeleri söylemenize bile gerek yok ışığım. Sadece küçük bir baş hareketi yapın ve Daario’nuz size onun çirkin kafasını getirsin.”

“Onu rahat bırak. Teraziler şimdi dengelendi. Bırak evine gitsin,” dedi Dany. Jorah’ı, yaşlı meşelerin ve uzun çamların arasında yürürken, çiçek açmış fundalıkların, yosunla kaplı taşların, dik bayırlardan akan buzlu derelerin önünden geçerken hayal etti. Onu büyük ağaç kütüklerinden yapılmış bir salona girerken gördü, köpeklerin şöminenin yanında uyuduğu ve dumanlı havanın etle şarap koktuğu bir salona. “İşimiz şimdilik bitti,” dedi kumandanlarına.

Dany’nin bütün yapabildiği, koşarak geniş mermer basamakları tırmanmamak oldu. İrri, Dany’nin meclis kıyafetlerini çıkarıp daha rahat bir esvap giymesine yardım etti; geniş bir yün pantolon, bol bir keçe tunik ve boyalı bir Dothrak yeleği. Dany’nin sandaletlerini bağlamak için diz çöken İrri, “Titriyorsunuz *Khaleesi,*” dedi.

“Üşüdüm,” diye yalan söyledi Dany. “Bana geçen gece okuduğum kitabı getir.” Kendini kelimelerin içinde, başka zamanlarda ve başka yerlerde

kaybetmek istiyordu. Deri ciltli kalın kitap, Yedi Krallık'tan şarkılar ve hikâyelerle doluydu. Doğruyu söylemek gerekirse çocuk hikâyeleriydi; gerçek tarih olamayacak kadar basit ve düşsel. Bütün kahramanlar uzun boylu ve yakışıklıydı. Hainleri gözlerindeki kurnaz bakışlarından tanıyabilirdin. Dany yine de seviyordu bu hikâyeleri. Geçen gece, güzel olmak suçuyla kral tarafından kızıl kuleye kapatılan üç prensesi okuyordu.

Hizmetçisi kitabı getirdiğinde Dany kaldığı sayfayı bulmakta hiç zorlanmadı ama kitap işe yaramıyordu. Kendini aynı paragrafı altı kez okurken buldu. *Sör Jorah bu kitabı düğün hediyem olarak vermişti, Khal Drogo'yla evlendiğim gün. Ama Daario haklı, onu sürgün etmemeliydim. Onu yanımda tutmalı ya da öldürmeliydim.* Dany kraliçe rolü oynuyordu ama bazen küçük ve korkak bir kız gibi hissediyordu hâlâ. *Viserys her zaman ne kadar aptal olduğumu söylerdi. O gerçekten deli miydi*? Dany kitabı kapadı. İstese hâlâ Sör Jorah'ı çağırabilirdi. Ya da Daario'yu gönderip onu öldürtebilirdi.

Dany bu seçeneklerden kaçtı ve terasa çıktı. Rhaegal havuzun orada, güneşin altındaki yeşil ve bronz buklelerin yanında uyuyordu. Drogon piramidin tepesine, Dany'nin emriyle aşağı indirilen bronz harpiyanın eski yerine tünemişti. Dany'yi görünce kanatlarını açıp kükredi. Viseron ortalıkta değildi ama Dany balkon duvarına gidip gözleriyle ufku taradığında, uzakta, nehrin üzerinde salınan solgun kanatlar gördü. *Avlanıyor. Her gün biraz daha cüretkâr oluyorlar.* Ama onların bu kadar uzağa uçtuğunu görmek Dany'yi hâlâ tedirgin ediyordu.

"Majesteleri?"

Dany döndü ve Sör Barristan'ı gördü. "Benden daha ne istiyorsunuz sör? Canınızı bağışladım, sizi hizmetime aldım, şimdi bana biraz huzur verin."

"Beni bağışlayın Majesteleri. Sadece... şimdi kim olduğumu bildiğinize göre..." Yaşlı adam tereddüt etti. "Bir Kral Muhafızları şövalyesi gece ve gündüz kralın huzurundadır. Bu yüzden bizim yeminlerimiz, kralın hayatını koruduğumuz kadar sırlarını da korumamızı gerektirir. Lâkin kanunlara göre babanızın sırları şimdi size ait, tahtıyla birlikte ve... bana soracak sorularınız olabileceğini düşündüm."

Sorular? Dany'nin yüzlerce sorusu vardı, binlerce, on binlerce. Neden aklına bir tanesi bile gelmiyordu? "Babam gerçekten deli miydi?" deyiverdi. *Neden bunu sordum*? "Viserys bu delilik bahsinin, işgalci'nin uydurması olduğunu söylemişti..."

"Viserys bir çocuktu ve kraliçe onu elinden geldiğince korudu. Şimdi inanıyorum ki, babanızın içinde her zaman bir parça delilik vardı. Fakat aynı

zamanda cazibeli ve alicenaptı, bu yüzden gelgitleri affediliyordu. Onun hükümranlığı büyük vaatle başladı... lâkin yıllar geçtikçe gelgitleri sıklaştı, ta ki...”

Dany şövalyeyi durdurdu. “Bunu şimdi duymak istiyor muyum?”

Sör Barristan bir an düşündü. “Sanırım hayır. Şimdi değil.”

“Şimdi değil,” diye onayladı Dany. “Bir gün. Bir gün bana her şeyi anlatmalısınız. İyiyi ve kötüyü. Babam hakkında söylenecek birkaç iyi şey vardır, değil mi?”

“Var Majsteleri. Onun ve ondan öncekilerin hakkında. Büyükbabanız Jaehaerys ve onun ağabeyi, onların babası Aegon, anneniz... ve Rhaegar. En çok da Rhaegar.”

“Onu tanımış olmayı isterdim.” Dany’nin sesi özlem doluydu.

“Onun sizi tanımış olmasını isterdim,” dedi yaşlı şövalye. “Hazır olduğunuzda her şeyi anlatacağım.”

Dany şövalyeyi yanağından öptü ve onu gönderdi.

Hizmetçiler o akşam Dany’ye kuzu eti, kuru üzüm ve şaraba yatırılmış havuçla hazırlanmış salata ve üstünden bal damlayan çıtır çıtır sıcak ekmek getirdi. Dany hiçbirini yiyemedi. *Rhaegar bu kadar bezgin oldu mu hiç*? diye merak etti. *Aegon, fethinden sonra bu kadar bezgin miydi*?

Daha sonra, uyku vakti geldiğinde, Dany gemiden bu yana ilk kez yatağına İrri’yi aldı. Fakat titreyerek rahatladığında ve parmaklarını hizmetçisinin gür siyah saçlarından geçirdiğinde bile, ona sarılan kişinin Drogo olduğunu hayal etti... yalnız bir şekilde, Drogo’nun yüzü Daario’nun yüzüne dönüşüp durdu. *Daario’yu istiyorsam söylemem yeter.* Dany, bacakları Irri’nin bacaklarına dolanmış halde uzandı. *Gözleri bugün nerdeyse mor görünüyordu*...

O gece Dany’nin rüyaları karanlıktı ve yarı hatırlanan kâbuslardan üç kez uyandı. Üçüncü seferden sonra tekrar uyuyamayacak kadar huzursuzdu. Eğimli pencerelerden akan ay ışığı, mermer zemini gümüşe dönüştürüyordu. Açık teras kapılarından içeri serin bir esinti giriyordu. İrri huzurla Dany’nin yanında uyuyordu, dudakları hafifçe aralanmıştı, ipek örtünün altından koyu kahverengi göğüs ucu görünüyordu. Dany bir an için baştan çıktı ama onun istediği Drogo’ydu, belki Daario. İrri değil. Hizmetçi kız tatlı ve becerikliydi ama onun bütün öpücüklerinde görev tadı vardı.

Dany kalktı, İrri’yi ay ışığında uyurken bıraktı. Jhiqui ve Missandei kendi yataklarında uyuyorlardı. Dany üstüne bir kaftan geçirdi ve mermer zeminde çıplak ayakla yürüyerek terasa çıktı. Hava serindi ama ayak parmaklarının arasına giren çimenleri hissetmeyi ve birbirine fısıldayan

yaprakların sesini dinlemeyi seviyordu. Küçük banyo havuzunun yüzeyindeki rüzgâr dalgaları birbirini kovalıyor ve ayın aksini titretip dans ettiriyordu.

Alçak bir balkon duvarına yaslanıp şehri seyretti. Meereen de uyuyordu. Daha güzel günlerin düşünde kaybolmuştu belki. Gece, siyah bir battaniye misali caddeleri örtüyordu, cesetleri ve onları yemek için lağımlardan gelen gri fareleri, iğneli sinek sürülerini gizliyordu. Devriyelerin nöbetlerini tuttuğu yerlerdeki uzak meşaleler kırmızı ve turuncu pırıldıyordu. Dany orada burada, dar sokaklar boyunca kıpırdanarak ilerleyen solgun fener ışıltıları da görüyordu. Belki de fenerlerden biri Sör Jorah'tı, atını ağır ağır kapıya doğru yürütüyordu. *Elveda yaşlı ayı. Elveda hain.*

Daenerys Fırtınadadoğan'dı o. Ateş Geçirmez, *khaleesi* ve kraliçe, Ejderhaların Anası, büyücülerin katili, zincirleri kıran ve bu dünyada güvenebileceği tek kişi yoktu.

"Majesteleri?" Missandei, ayaklarında ahşap terlikleri, bir geceliğe sarınmış halde Dany'nin yanında duruyordu. "Uyandım ve gitmiş olduğunuzu gördüm. İyi uyudunuz mu? Neye bakıyorsunuz?"

"Şehrime," dedi Dany. "Kırmızı kapılı bir ev arıyordum ama gece olunca bütün kapılar siyah."

"Kırmızı kapı?" Missandei'nin aklı karışmıştı. "O hangi ev?"

"Hiç. Önemli değil." Dany, küçük kızın elini tuttu. "Bana asla yalan söyleme Missandei. Bana asla ihanet etme."

"Asla yapmayacağım," diye söz verdi Missandei. "Bakın, şafak söküyor."

Gökyüzü, ufuk çizgisinden başucu noktasına kadar kobalt mavisine dönmüştü. Doğuda, alçak tepelerden oluşan çizginin arkasında altın rengi ve inci pembesi bir ışıltı görülebiliyordu. Dany doğan güneşi izlerken Missandei'nin elini tuttu. Bütün gri kiremitler; kırmızı, sarı, mavi, yeşil ve turuncu oldu. Dövüş çukurlarının kızıl kumları, onları Dany'nin gözlerinin önünde kanayan yaralara dönüştürdü. Bir başka yerde, Merhamet Tapınağı'nın altın kubbesi alev alev ışıldadı. Lekesizler'in miğferlerindeki çivilere dokunan ilk gün ışıkları, duvarlar boyunca göz kırpan bronz yıldızlar çıkardı. Terasta, birkaç sinek tembelce uçtu. Hurma ağacında bir kuş cıvıldamaya başladı, sonra iki kuş daha. Dany başını yana yatırdı ve kuşların şarkısını dinledi ama çok geçmeden, uyanan şehrin sesleri cıvıltıları boğdu.

Benim şehrimin sesleri.

Dany o sabah, kabul salonuna inmektense kumandanlarını bahçeye çağırdı. "Fatih Aegon, Batıdiyar'a ateş ve kan götürdü, lâkin daha sonra onlara

barış, refah ve adalet verdi. Benim Köle Körfezi'ne bütün getirdiğim ölüm ve tahrip. Bir kraliçeden çok bir *khal* oldum; ezen ve yağmalayan, ardından yoluna devam eden."

"Kalmak için bir sebep yok," dedi Esmer Ben.

"Majesteleri, köle tacirleri kendi felaketlerini kendileri getirdi," dedi Daario Naharis.

"Siz özgürlük de getirdiniz," diye vurguladı Missandei.

"Açlıktan kırılma özgürlüğü mü?" diye sordu Dany sertçe. "Ölme özgürlüğü mü? Ben bir ejderha mıyım yoksa bir harpiya mı?" *Ben deli miyim*? *Lekeli miyim*?

"Bir ejderha," dedi Sör Barristan sarahatle. "Meereen, Batıdiyar değil Majesteleri."

"Ama tek şehri yönetemezsem yedi krallığı nasıl yöneteceğim?" Şövalyenin buna verecek cevabı yoktu. "Çocuklarımın iyileşmek ve öğrenmek için zamana ihtiyacı var. Ejderhalarımın büyümek ve kanatlarını denemek için zamana ihtiyacı var. Ben de aynı şeye ihtiyaç duyuyorum. Bu şehrin Astapor gibi olmasına izin vermeyeceğim. Yunkai'nin harpiyasmm, benim özgür bıraktıklarımı tekrar zincire vurmasına izin vermeyeceğim." Dany arkasına döndü ve adamlarının yüzüne baktı. 'Yürümeyeceğim."

"O halde ne yapacaksınız *Khaleesi*?" diye sordu Rakharo.

"Kalacağım," dedi Dany. 'Yöneteceğim. Ve bir kraliçe olacağım."

JAIME

Kral, poposunun altında bir minder yığınıyla masanın başında oturuyordu, önüne konulan belgeleri imzalıyordu.

“Sadece birkaç tane kaldı Majesteleri,” dedi Sör Kevan Lannister. “Bu, Lord Edmure Tully için bir yargısız hüküm belgesi; onu, meşru kralına karşı isyan çıkarmak suçuyla Nehirova’nın bütün arazilerinden ve gelirinden mahrum ediyor. Bu da Sör Brynden Tully, nam-ı diğer Karabalık için benzer bir belge.” Tommen, kalemi dikkatlice mürekkebe batırarak ve çocuksu geniş harflerle adını yazarak belgeleri art arda imzaladı.

Jaime, kralın küçük konseyinde bir sandalyeye sahip olma arzusu duyan bütün o lordları düşünerek masanın diğer ucundan Tommen’ı izliyordu. *Benim kahrolası sandalyemi alabilirler.* Eğer bu güçse, tadı neden bezginliğe benziyordu? Jaime, kalemini tekrar hokkaya batıran Tommen’ı seyrederken kendini güçlü hissetmiyordu. Sıkıldığını hissediyordu.

Ve ağrı. Bedenindeki her kas sızlıyordu. Kaburgaları ve omuzları, Sör Addam Marbrand’ın lütfü olan darbeler yüzünden mosmordu. Bunu sadece düşünmek bile Jaime’nin irkilmesine sebep oluyordu. Sadece adamın kimseye bir şey söylemeyeceğini umut edebiliyordu. Marbrand’ı, Casterly Kayasinda yaver çömezi olarak hizmet verdiği çocukluk yıllarından beri tanıyordu; ona, herhangi birine güvenebileceğinden fazla güveniyordu. Kendisine karşı kalkan ve turnuva kılıcı kuşanmasını istemeye yetecek kadar. Sol eliyle dövüşüp dövüşemeceğini öğrenmek istemişti.

Ve şimdi biliyorum. Bu malumat, Sör Addam’ın verdiği darbelerden daha can yakıcıydı ve darbeler o kadar kötüydü ki Jaime bu sabah zar zor giyinmişti. Eğer gerçekten dövüşüyor olsalardı Jaime bir düzine ölüm tadardı. El değiştirmek çok basit görünmüştü. Değildi. Jaime’nin sahip olduğu her içgüdü yanlıştı. Bir zamanlar sadece hareket ediyorken, bu sefer her hareketi düşünmek zorunda kalmıştı. Ve o düşünürken Marbrand onu pataklamıştı. Jaime’nin sol eli uzunkılıcı adamakıllı *tutamamıştı* bile; Sör Addam onu üç kez kılıçsız bırakmıştı.

“Bu belge; söz konusu toprakları, geliri ve kaleyi Sör Emmon

Frey ve eşi Leydi Genna’ya veriyor.” Sör Kevan krala başka bir parşömen tomarı uzattı. Tommen kalemini mürekkebe batırdı ve imzaladı. “Bu, Dehşet Kalesi Lordu Bolton’ın gayrimeşru oğlu için bir meşruiyet hükmü. Ve bu, Lord Bolton’ı Kuzey Muhafızı ilan ediyor.” Tommen kalemini mürekkebe batırdı, imzaladı, batırdı, imzaladı. “Bu, Castemere Kalesi’nin mülkiyetini Sör Rolph Spicer’e veriyor ve kendisini lordluk rütbesine yükseltiyor.” Tommen kâğıda adını karaladı.

Sör llyn Payne’e gitmeliydim, diye düşündü Jaime. Kral Adaleti, Marbrand gibi bir dost değildi ve Jaime’yi kanlı kanlı dövebilirdi... ama bir dili yokken, daha sonra bununla ilgili böbürlenemezdi. Sör Addam’ın sarhoşken edeceği tek talihsiz kelam yeterdi; çok geçmeden bütün dünya Jaime’nin nasıl işe yaramaz bir adama dönüştüğünü öğrenirdi. *Kral Muhafızları Lord Kumandanı*. Bu zalim bir şakaydı... Lord Tywin’in gönderdiği hediye kadar zalim değildi gerçi.

“Bu, Lord Gawen Westerling, leydi eşi ve kızı Jeyne için kraliyet affı, onları tekrar kral huzuruna kabul ediyor,” dedi Sör Kevan. “Bu, Taş Çit’ten Lord Jonos Bracken için kraliyet affı. Bu, Lord Vance için af. Bu, Lord Goodbrook için. Bu da Bakire Havuzu’ndan Lord Mooton için.”

Jaime ayağa kalktı. “Sen buradaki meseleleri gayet güzel idare ediyor gibi görünüyorsun amca. Majestelerini sana emanet ediyorum.”

“Nasıl istersen.” Sör Kevan da ayağa kalktı. “Jaime, babana gitmelisin. Aranızdaki bu mesafe...”

“...onun marifeti. Ve bu mesafeyi bana alaycı hediyeler göndererek kapatamaz. Kendisine bunu söyle, eğer onu Tyrelller’den yeterince ayırabilirsen.”

Sör Kevan üzgün görünüyordu. “O yürekten gelen bir hediyeydi. Kılıcın seni teşvik edeceğini düşünmüştük...”

“...yeni bir el büyütmeye mi?” Jaime, Tommen’a döndü. Joffrey’nin altın buklelerine ve yeşil gözlerine sahip olmasına rağmen, yeni kralın merhum ağabeyiyle çok az ortak özelliği vardı. Tommen tombulluğa meyilliydi, yüzü yuvarlak ve pembeydi, hatta çocuk kitap okumaktan hoşlanıyordu. *Dokuz yaşından biraz küçük, benim oğlum. Bu çocuk o adam değil.* Tommen’ın kendi başına hüküm sürmesine daha yedi yıl vardı. O zaman kadar diyar, lord büyükbabasının avuçlarında kalacaktı. “Efendimiz,” dedi Jaime, “gitmeme müsaadeniz var mı?”

“Nasıl isterseniz sör dayı.” Tommen tekrar Sör Kevan’a baktı. “Şimdi

belgeleri mühürleyebilir miyim?" Şu ana kadar Tommen'in kral olmakla ilgili en sevdiği şey, kraliyet mührünü sıcak muma basmaktı.

Jaime konsey odasından çıktı. Kapının dışında, beyaz pullu zırhı ve kar beyazı pelerinin içinde kaskatı bir halde nöbet tutan Sör Meryn Trant'ı buldu. *Bu adam ne kadar zayıf olduğumu öğrenirse, Karakazan ya da Blount bunu duyarsa...* "Majestelerinin işi bitene kadar buradan ayrılmayın," dedi, "daha sonra onu Maegor'a geri götürün."

Trant başını eğdi. "Emredersiniz lordum."

O sabah dış avlu kalabalık ve gürültülüydü. Jaime, bir grup adamın atlarını eyerlediği ahırlara doğru yürüdü. "Çelikincik!" diye seslendi. "Gidiyor musun?"

"Leydim atına biner binmez," dedi Çelikincik Walton. "Lord Bolton bizi bekliyor. İşte, leydim de geldi."

Bir seyis, ahır kapısından gri bir kısrak çıkardı. Kısrağın sırtında ağır bir pelerine sarınmış, zayıf, çukur gözlü, küçük bir kız vardı. Pelerin de altındaki elbise gibi griydi ve kenarlarına beyaz saten geçilmişti. Kızın göğsüne iğnelenmiş broş, bir kurt başı şeklinde dövülmüştü, kurdun gözleri opaldi. Kızın kahverengi uzun saçları rüzgârda çılgınca savruluyordu. *Güzel bir yüzü var,* diye düşündü Jaime, *ama gözleri üzgün ve endişeli.*

Kız, Jaime'yi gördüğünde başını eğdi. "Sör Jaime," dedi ince, tedirgin bir sesle. "Beni uğurlamakla nezaket gösteriyorsunuz." Jaime kızı dikkatle inceledi. "Demek beni tanıyorsun?"

Kız dudağını ısırdı. "Beni hatırlamayabilirsiniz lordum zira o zaman küçüktüm... lâkin Kral Robert, babam Lord Eddard'ı ziyaret etmek için Kışyarina geldiğinde sizinle tanışma şerefine nail olmuştum." Kocaman kahverengi gözlerini aşağı indirdi ve "Ben Arya Stark," diye mırıldandı.

Jaime, Arya Stark'a hiçbir zaman fazla dikkat etmemişti ama bu kız ondan büyük görünüyordu. "Evlenmek üzere olduğunu anlıyorum."

"Lord Bolton'm oğlu Ramsey ile evleneceğim. Kendisi eskiden bir Kar'dı ama Majesteleri onu bir Bolton yaptı. Çok cesur biri olduğu söyleniyor. Çok mutluyum."

O *halde sesin neden bu kadar korku dolu*? "Size sevinç diliyorum leydim." Jaime, Çelikincik'e döndü. "Size söz verilen sikkeleri aldınız mı?"

"Evet. Ve onları paylaştık. Teşekkür ediyorum." Kuzeyli adam sırıttı. "Bir Lannister borcunu mutlaka öder."

"Her zaman," dedi Jaime, kıza son bir kez baktı. Arada büyük bir benzerlik olup olmadığını merak etti. Bir şey fark etmezdi gerçi. Gerçek Arya

Stark büyük ihtimalle Bit Çukuru'ndaki isimsiz bir mezara gömülmüştü. Arya'nın kardeşleri, ablası, ağabeyi ve her iki ebeveyni birden ölüyken, bu kızın düzmece olduğunu söylemeye kim cesaret edebilirdi? "Yolunuz hızlı olsun," dedi Çelikincik'e. Nage barış sancağını kaldırdı ve kuzeyli adamlar üstlerindeki kürkler kadar dağınık bir sıra oluşturarak kale kapısından çıktı. Gri kısrağın sırtındaki kız, adamların arasında küçücük ve yalnız görünüyordu.

Gregor Clegane tarafından sakarca öldürülen seyis çocuğun hayat kanını emen topraktaki koyu leke, bazı atları hâlâ huzursuz ediyordu. Lekeyi gören Jaime en baştan öfkelendi. Kral Muhafızları'na kalabalığı yoldan çekmelerini söylemişti ama o ahmak Sör Boros dikkatinin düello tarafından dağıtılmasına izin vermişti. Aptal seyis çocuk da bir parça suçluydu elbette, ölü Dornelu adam da öyle. Ama en çok Clegane. Çocuğun kolunu kesen darbe bir kazaydı ama İkincisi...

Pekâlâ, Gregor bunun bedelini ödüyor şimdi. Yüce Üstat Pycelle adamın yaralarıyla ilgileniyordu ama üstadın dairesinden duyulan feryatlar, iyileşmenin gerektiği kadar iyi gitmediğini söylüyordu. "Et kangren oluyor ve yaralardan irin akıyor," demişti Pycell konseye. "Böyle bir pisliğe kurtçuklar bile dokunmaz. Gregor'un titremeleri o kadar şiddetli ki dilini ısırmaması için ağzına bez tıkamak zorunda kaldım. Cesaret edebildiğim kadar dokuyu kestim ve çürümüş eti kaynar şarap ve ekmek mantarıyla tedavi etmeye çalıştım lâkin işe yaramadı. Kollarındaki damarlar siyaha döndü. Onu sülüklediğimde bütün sülükler öldü. Lordlarım, Prens Oberyn mızrağında hangi zararlı maddeyi kullandı bilmek zorundayım. Şu diğer Dornelu adamları, kendileri daha açıksözlü olana kadar alıkoymamıza izin verin."

Lord Tywin üstadı reddetmişti. "Prens Oberyn'in ölümü Güneş Mızrağında yeterince soruna yol açacak. Prensin eşlikçilerini esir tutarak meseleleri daha beter hale getirmek istemiyorum." "O halde, Sör Gregor ölebilir korkarım."

"Hiç şüphesiz. Prens Doran'a, kardeşinin bedeniyle birlikte gönderdiğim mektupta bunun olacağına dair yemin ettim. Lâkin Gregor'u katleden silah Kral Adaleti'nin kılıcı olmalı, zehirli bir mızrak değil. Onu iyileştir."

Yüce Üstat Pycelle dehşetle gözlerini kırpıştırmıştı. "Lordum..."

"*Onu iyileştir*," demişti Lord Twyin tekrar, öfkeyle. "Lord Varys'in, Ejderha Kayasının çevresindeki sulara balıkçılar gönderdiğinden haberin var. Adamlar, adayı korumak için sadece küçük bir kuvvetin orada kaldığını rapor etti. Lysliler, Lord Stannis'in kuvvetinin büyük bir bölümüyle birlikte koydan ayrılmış."

“Çok güzel,” demişti Pycelle. “Bırakın da Stannis, Lys’te çürüsün. Hem adamdan hem de ihtiraslarından kurtulduk.”

“Sakalların Tyrion tarafından kesildiğinde büsbütün aptala mı döndün sen? *Stannis Baratheon’*dan bahsediyoruz. Adam acı sona kadar savaşacak, sonra biraz daha. Eğer adadan ayrıldıysa, bu sadece savaşa devam edeceği anlamına gelir. Büyük ihtimalle Fırtına Burnunda karaya çıkacak ve fırtına lordlarmı ayaklandırmaya çalışacak. Durum buysa, işi bitti. Lâkin daha cüretkâr bir adam Dorne için zar atabilir. Eğer Güneş Mızrağını kendi davasına katılmaya ikna ederse bu savaşı yıllarca uzatabilir. Diyeceğim şu ki, Martelller’i daha fazla *kızdırmayacağız, hiçbir* sebeple. Dornelu adamlar gitmekte özgür ve sen Sör Gregor’u *iyileştireceksin*.”

Neticede, Dağ gece gündüz çığlık atıyordu. Görünüşe göre Lord Tywin Lannister, Yabancının gözünü bile korkutabiliyordu.

Jaime, Beyaz Kılıç Kulesi’nin sarmal merdivenlerini tırmanırken, hücresinde horlayan Sör Boros’u duydu. Sör Balon’m kapısı da kapalıydı; kralın gece nöbetini o tutmuştu ve bütün gün uyuyacaktı. Blount’un horlamaları dışında kule çok sessizdi. Bu Jaime için gayet uygundu. *Dinlenmeliyim.* Dün gece, Sör Addam’la yaptığı danstan sonra çektiği acı yüzünden uyuyamamıştı.

Ama Jaime yatak odasına girdiğinde, içeride onu bekleyen kardeşini buldu.

Cersei, açık pencerenin yanında duruyordu, perde duvarların üzerinden denize bakıyordu. Koy rüzgârı kadının etrafında dönüyordu, üstündeki elbiseyi Jaime’nin nabzını hızlandıracak şekilde bedenine yapıştırıyordu. Elbise beyazdı, duvardaki goblenler ve Jaime’nin yatağındaki örtüler gibi. Minik zümrütlerden oluşan helezonlar elbisenin geniş kollarının ucunu aydınlatıyor ve korsajının önünden döne döne aşağı iniyordu. Cersei’nin altın rengi saçlarını toplayan altın örümcek ağına daha büyük zümrütler takılmıştı. Derin kesimli elbise kadının omuzlarını ve göğüslerinin üstünü çıplak bırakıyordu. *Nasıl da güzel.* Jaime’nin onu kollarına almaktan fazla istediği hiçbir şey yoktu.

“Cersei.” Jaime kapıyı yavaşça kapadı. “Neden buradasın?” “Başka nereye gidebilirim?” Cersei, Jaime’ye döndü, gözlerinde yaş vardı. “Babam, bundan böyle konseyde istenmediğini açıkça söyledi. Jaime, onunla konuşamaz mısın?”

Jaime pelerinini çıkardı ve duvardaki kancaya astı. “Lord Tywin’le her gün konuşuyorum.”

“Bu kadar inatçı olmak *zorunda* mısın? Onun bütün istediği...” “...beni Kral Muhafızlarından ayırmak ve Casterly Kayası’na geri göndermek.”

“Bunun o kadar da kötü olması gerekmez. Beni de Casterly Kayası’na geri gönderiyor. Benim uzakta olmamı istiyor, böylece Tommen’ı istediği gibi yetiştirecek. Tommen benim oğlum, onun değil!”

“Tommen kral.”

“Bir çocuk! Ağabeyinin, kendi düğününde *öldürüldüğünü* görmüş küçük ve korkmuş bir çocuk. Ve şimdi ona evlenmesi gerektiğini söylüyorlar. Kız ondan iki kat büyük ve iki kez dul!”

Jaime çürük kaslarının ağrısını önemsememeye çalışarak bir sandalyeye oturdu. “Tyrelller ısrar ediyor. Ben bunda bir zarar görmüyorum. Myrcella, Dorne’a gittiğinden beri Tommen çok yalnız. Margaery’nin ve kızın leydilerinin etrafta olmasından hoşlanıyor. Bırak evlensinler.”

“O senin oğlun...”

“O benim tohumum. Bana asla baba demedi. Joffrey ne kadar dediyse... Beni onlara aşırı ilgi göstermemem konusunda bin kez uyardın.”

“Onların güvende olması için! Senin de. Kardeşim, kralın çocuklarına baba rolü oynasaydı bu nasıl görünürdü? Robert bile şüphelenirdi.”

“Pekâlâ, artık şüphelenemeyecek durumda.” Robert’ın ölümü Jaime’nin ağzında hâlâ acı bir tat bırakıyordu. *Onu öldüren ben olmalıydım¸ Cersei değil.* “Ölümünün benim ellerimden olmasını isterdim.” *Hâlâ iki elim varken.* “Robert’ın bir zamanlar söylemekten hoşlandığı gibi kral öldürmeyi alışkanlık haline getirseydim, seni karım olarak alır ve bunu bütün dünyaya gösterebilirdim. Ben seni sevmekten değil, bunu gizlemek için yaptığım şeylerden utanıyorum. Kışyarındaki o çocuk...”

“Ben sana onu pencereden atmanı söyledim mi? Eğer sana yalvardığım gibi ava gitmiş olsaydın hiçbir şey olmazdı. Ama hayır, bana sahip olmak zorundaydın, şehre dönmemizi bekleyemezdin.”

“Yeterince beklemiştim. Robert’ın her gece senin yatağına devrilmesini izlemekten ve o gece kocalık haklarını kullanmaya karar verip vermediğini merak etmekten nefret etmiştim.” Jaime birdenbire onu Kışyarıyla ilgili rahatsız eden başka bir şeyi hatırladı. “Nehirova’dayken, Catelyn Stark oğlunun boğazını kestirtmek için bir haydut gönderdiğimden emin görünüyordu. Ve o hayduta bir hançer verdiğimden.”

“Şu mesele,” dedi Cersei küçümseme dolu bir sesle. “Tyrion bana o olayı sormuştu.”

“Bir hançer *vardı*. Leydi Catelyn’in ellerindeki yara izleri yeterince gerçekti, bana gösterdi. Sen mi...?”

“Ah, saçmalama.” Cersei pencereyi kapadı. “Evet, çocuğun öleceğini

umdum. Sen de umdun. Robert bile bunun en iyisi olacağını düşündü. ‘Bacakları kırıldığında atlarımızı, gözleri kör olduğunda köpeklerimizi öldürüyoruz fakat aynı merhameti sakat çocuklara göstermekten aciziz,’ dedi bana. O sırada kendisi de kördü, içkiden.”

Robert? Robert Baratheon sarhoşken, ertesi gün öfkeyle reddedeceği şeyler söylerdi, Jaime bunu bilecek kadar uzun süre korumuştu kralı. “Robert bunu söylediğinde yalnız mıydınız?”

“Bunu Ned Stark’ın yanında söylediğini düşünmüyorsun umarım? Elbette yalnızdık. Biz ve çocuklar.” Cersei saç filesini çıkardı ve karyola direklerinden birinin üstüne astı, sonra altın buklelerini salladı. “Belki de o hançerli adamı Myrcella göndermiştir, öyle mi düşünüyorsun?”

Cersei bunu alay etmek için söylemişti ama meselenin tam kalbine inmişti. Jaime bir anda anladı. “Myrcella değil. Joffrey.” Cersei kaşlarını çattı. “Joffrey, Robb Stark’ı sevmiyordu ama daha küçük olan ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Joffrey de daha çocuktu.”

“Başının, babası olduğuna inandırdığın o ayyaş tarafından okşanmasına aç bir çocuk.” Jaime’nin aklına rahatsız edici bir düşünce geldi. “Tyrion o hançer yüzünden az kalsın ölüyordu. Eğer bütün bunların Joffrey’nin işi olduğunu biliyorsa, bunu yapmasının sebebi...”

“*Sebebi* umurumda değil,” dedi Cersei. “Sebeplerini kendisiyle birlikte cehenneme götürebilir. Eğer Joffrey’nin nasıl öldüğünü görseydin... *savaştı* Jaime, her nefes için savaştı ama boğazında habis bir ruhun elleri vardı sanki. Gözleri dehşet doluydu... Joffrey küçükken, ne zaman korksa ya da canı yansa bana koşardı ve ben onu korurdum ama o gece yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tyrion onu benim gözlerimin önünde öldürdü ve *yapabileceğim hiçbir şey yoktu*.” Cersei, Jaime’nin sandalyesinin önüne çöktü ve Jaime’nin sağlam elini kendi ellerinin arasına aldı. “Joff öldü. Myrcella, Dorne’da. Bana sadece Tommen kaldı. Babamın onu benden almasına izin vermemelisin. Jaime, lütfen.”

“Lord Tywin benim onayımı istemedi. Onunla konuşabilirim ama beni dinlemez...”

“Eğer Kral Muhafızları’ndan ayrılmayı kabul edersen dinler.” “Kral Muhafızlarından ayrılmıyorum.”

Cersei gözyaşlarıyla mücadele etti. “Jaime, sen benim ışıltılı şövalyemsin. Sana en çok ihtiyacım olduğu zamanda beni yüzüstü bırakamazsın! Benim oğlumu çalıyor, beni uzaklara gönderiyor... ve eğer sen durdurmazsan, babam beni tekrar evlenmeye zorlayacak!”

Jaime şaşırmamalıydı ama şaşırdı. Cersei'nin kelimeleri Jaime'nin karnına Sör Addam Marbrand'ın darbelerinden beter vurdu. "Kiminle?"

"Fark eder mi? Şu ya da bu lord. Babamın ihtiyaç duyduğu biri. Umurumda değil. Bir koca daha almayacağım. Bundan sonra yatağımda istediğim tek adam sensin."

"Öyleyse bunu ona *söylel"*

Cersei ellerini geri çekti. "Yine çılgınca konuşuyorsun. Bizi ayırmalarını mı istiyorsun, annemizin bizi oyun oynarken yakaladığında yaptığı gibi? Tommen tahtı kaybeder, Myrcella da evliliğini... senin karın olmak *istiyorum*, biz birbirimize aidiz ama bu asla olamaz Jaime. Biz kardeşiz."

"Targaryenlar... "

"Biz Targaryen değilizl"

"Sessiz ol," dedi Jaime küçümsemeyle. 'Yüksek sesle konuşuyorsun, Yeminli Kardeşler'imi uyandıracaksın. Bunu göze alamayız, öyle değil mi? İnsanlar beni görmek için geldiğini öğrenebilir."

"Jaime," diye hıçkırdı Cersei, "bunu en az senin kadar *istediğimi* bilmiyor musun? Beni kiminle evlendirdikleri önemli değil, ben seni yanımda istiyorum, seni yatağımda istiyorum, seni içimde istiyorum. Seninle aramızda hiçbir şey değişmedi. Bunu kanıtlamama izin ver." Jaime'nin tuniğini yukarı sıyırdı ve el yordamıyla pantolonunun bağcıklarını aradı.

Jaime, bedeninin cevap verdiğini hissetti. "Hayır," dedi, "burada değil." Bu işi değil Lord Kumandan dairesinde, Beyaz Kılıç Kulesi'nde hiç yapmamışlardı. "Cersei burada olmaz."

"Bana septte sahip oldun. Bu da aynı." Cersei, Jaime'nin aletini dışarı çıkardı ve öne eğildi.

Jaime kadını sağ elinin bilek köküyle itti. "*Hayır.* Burada olmaz dedim." Kendini ayağa kalkmaya zorladı.

Bir an için, Cersei'nin parlak yeşil gözlerindeki şaşkınlığı ve korkuyu gördü. Sonra korkunun yerini öfke aldı. Cersei kendini topladı, ayağa kalktı, eteklerini düzeltti. "Harrenhal'da kestikleri elin miydi yoksa erkekliğin mi?" Kafasını salladı, saçları çıplak omuzlarına yayıldı. "Buraya gelmekle aptallık ettim. Sende Joffrey'nin intikamını alacak cesaret yok, neden Tommen'ı koruyacağını düşündüm ki? Söyle bana, İblis üç çocuğumuzu birden öldürmüş olsaydı, *bu* senin öfkelenmeni sağlar mıydı?"

"Tyrion ne Tommen'a ne de Myrcella'ya zarar verir. Onun Joffrey'yi öldürdüğünden hâlâ emin değilim."

Cersei'nin ağzı öfkeyle çarpıldı. "Bunu nasıl *söyleyebilirsin*? Tyrion'ın

bütün o tehditlerinden sonra...”

“Tehditlerin hiçbir anlamı yok. Tyrion bu cinayeti işlemediğine dair yemin ediyor.”

“Ah, *yemin* ediyor, öyle mi? Ve cüceler yalan söylemez, düşündüğün şey bu mu?”

“Bana söylemez. Senin gibi.”

“Seni koca altın aptal. O sana binlerce kez yalan söyledi, ben de öyle.” Cersei saçlarını tekrar topladı, karyola direğine astığı saç filesini aldı. “Sen ne istersen düşün. O küçük canavar bir kara hücrede ve Sör Ilyn yakın zamanda onun başını alacak. Belki başı andaç olarak saklamak istersin.” Yastığa baktı. “Sen şu beyaz ve soğuk yatakta tek başına yatarken, Tyrion’ın kafası seni izler. Gözleri çürüyüp yerinden çıkana kadar.”

“Gitsen iyi olacak Cersei. Beni kızdırıyorsun.”

“Ah, kızgın bir çolak. Nasıl da korkutucu.” Cersei güldü. “Lord Tywin’in asla bir oğula sahip olmaması ne kötü. Ben onun istediği vâris olabilirdim ama aletim eksik. Aletten bahsetmişken, şeninkini içeri soksan iyi olur kardeşim. Pantolonundan böyle sarkarken çok küçük ve zavallı görünüyor.”

Cersei gittiğinde Jaime onun tavsiyesini dinledi, tekeliyle pantolonunun bağcıkları bağladı. Hayalet parmaklarında kemiklerine kadar işleyen bir sancı vardı. *Bir el kaybettim, bir baba biroğul, bir kız kardeş, bir sevgili ve çok yakında bir erkek kardeş kaybedeceğim. Ve bana hâlâ Lannister Hanedanının bu savaşı kazandığını söylüyorlar.*

Jaime pelerinini giydi, merdivenlerden indi ve Sör Boros Blount’u ortak salonda bir kadeh şarap içerken buldu. “İçkiniz bittiğinde, Sör Loras’a kızı görmek için hazır olduğumu söyleyin.”

Sör Boros, öfkeli bakışlar atmaktan başka bir şey yapamayacak kadar korkak bir adamdı. “Kimi görmek için hazırsınız?”

“Siz Loras’a söyleyin sadece.”

“Tamam.” Sör Boros kadehini başına dikti. “Tamam Lord Kumandan.”

Ama Boros, Loras’ı bulmak için epey oyalandı. Belki de Çiçek Şövalyesi bulunması zor bir adamdı. İnce uzun yakışıklı şövalye ve iri çirkin kız geldiğinde aradan saatler geçmişti. Jaime tek başına çember odada oturuyordu, tembelce Beyaz Kitabın sayfalarını karıştırıyordu. “Lord Kumandan,” dedi Sör Loras, “Tarth Bakiresini mi görmek istediniz?”

“İstedim.” Jaime sol elini sallayarak onları yakına çağırdı. “Onunla konuştunuz diye kabul ediyorum?”

“Emrettiğiniz gibi lordum.”

“Ve?”

Delikanlı gerildi. “Ben... olay onun anlattığı gibi vuku bulmuş olabilir sör. Stannis olabilir. Emin olamıyorum.”

“Varys’in bana söylediğine göre Fırtına Burnu’nun kale kumandanı da tuhaf bir şekilde kaybolmuş,” dedi Jaime.

“Sör Cortnay Penrose,” dedi Brienne üzüntüyle. “İyi bir adam.”

“İnatçı bir adam. Bir gün Ejderha Kayası Kralı’nın önünde dimdik durdu, ertesi gün bir kuleden atladı.” Jaime ayağa kalktı. “Sör Loras, bu meseleyi daha sonra detaylıca konuşacağız. Brienne’i benimle bırakabilirsiniz.”

Tyrell odadan ayrıldığında, fahişenin her zamanki kadar çirkin ve biçimsiz göründüğüne karar verdi Jaime. Birileri ona yine kadın kıyafetleri giydirmişti ama bu elbise kızın üstünde, keçinin giydirdiği o iğrenç pembe paçavradan çok daha iyi duruyordu. “Mavi sana yakışıyor leydim,” dedi. “Gözlerine iyi uyum sağlıyor.” *Gözleri gerçekten olağanüstü.*

Brienne telaşlı bir halde gözlerini indirip kendine baktı. “Rahibe Donyse elbisenin bedenini genişletti, bu şekli vermek için. Onu senin gönderdiğini söyledi.” Brienne her an kaçacakmış gibi kapının yanında oyalanıyordu. “Sen çok...”

“Farklı mı görünüyorum?” Jaime yarım yamalak gülümsedi. “Kaburgalarımın üstünde daha çok et ve saçlarımda daha az bit var, hepsi bu. Bilek köküm aynı. Kapıyı kapat ve buraya gel.”

Brienne, Jaime’nin söylediğini yaptı. “Beyaz pelerin...”

“...yeni. Ama çok geçmeden onu lekeleyeceğimden eminim.” “Ben bunu söylemeyecektim... sana yakıştığını söylemek üzereydim.”

Brienne tedirgin bir şekilde Jaime’ye yaklaştı. “Jaime, Sör Loras’a söylediğin şeylerde samimi miydin? Kral Renly ve gölge hakkında?”

Jaime omuz silkti. “Eğer bir mücadelede karşılaşsaydık Renly’yi bizzat ben öldürürdüm, onun boğazını kimin kestiği neden umurumda olsun?”

“Benim onur sahibi olduğumu söyledin...”

“Ben lanet olası Kral Katili’yim, unuttun mu? Benim, sana onur sahibi olduğunu söylemem, bekâretinin bir fahişe tarafından ifşa edilmesiyle aynı.” Jaime arkasına yaslandı ve Brienne’e baktı. “Çelikincik, Arya Stark’ı Roose Bolton’a götürmek için kuzeye doğru yola çıktı.”

“Kızı *ona* mı verdin?” diye inledi Brienne dehşetle. “Leydi Catelyn’e yemin ettin...”

“Boğazıma bir kılıç dayalıyken ama bunu boş ver. Leydi Catelyn öldü. Kızları benim elimde olsaydı bile onları leydiye geri veremezdim. Ve babamın

Çelikincik'le birlikte gönderdiği kız Arya Stark değildi."

"Arya stark *değil miydi?"*

"Beni duydun. Lord babam aşağı yukarı Arya'nın yaşlarında ve aşağı yukarı onun renklerinde sıska bir kuzeyli kız bulmuş. Ona beyazlar ve griler giydirmiş, pelerininin yakasına takması için bir gümüş kurt başı vermiş ve Lord Bolton'ın piçiyle evlenmesi için yolcu etmiş." Jaime, kesik bileğini Brienne'e doğrulttu. "Sen kızı kurtarmak için dörtnala koşup gitmeden ve kendini bir hiç uğruna öldürtmeden önce bunu sana söylemek istedim. Kılıçta hiç kötü değilsin lâkin iki yüz adamı tek başına öldürecek kadar iyi de değilsin."

Brienne başını iki yana salladı. "Lord Bolton babandan sahte sikke aldığını öğrendiği zaman..."

"Ah, Bolton biliyor. *Lannisterlar yalan söyler,* unuttun mu? Bir şey fark etmez, bu kız da Bolton'ın amacına hizmet eder. Onun Arya Stark olmadığını kim söyleyecek? Kızın bütün yakınları öldü, ortadan kaybolan ablası dışında."

"Eğer bu doğruysa, bunu neden bana anlatıyorsun? Babanın sırlarına ihanet ediyorsun."

El'in sırlarına, diye düşündü Jaime. *Benim bir babam yok artık.* "Küçük ve iyi bir aslan gibi borcumu ödüyorum. Leydi Stark'a kızlarını söz verdim... ve kızlardan biri hâlâ yaşıyor. Kardeşim onun yerini biliyor olabilir ama öyle olsa bile söylemiyor. Cersei, onun Joffrey'yi öldürürken Sansa'dan yardım aldığına emin." Fahişenin ağzı inatla gerildi. "O nazik kızın bir zehirci olduğuna inanmam. Leydi Catelyn onun sevgi dolu bir kalbi olduğunu söylemişti. Joffrey'yi senin kardeşin öldürdü. Sör Loras bir yargılama yapıldığını söyledi."

"Aslında iki yargılama. Hem sözler, hem de kılıçlar onu yarı yolda bıraktı. Lanet olası bir karışıklık. Pencerenden izledin mi?" "Hücrem denize bakıyor. Ama bağrışmaları duydum." "Dorne Prensi Oberyn öldü, Sör Gregor Clegane ölüm döşeğinde ve Tyrion hem tanrıların hem de insanların şahitliğinde mahkûm edildi. Onu bir kara hücrede tutuyorlar, infaza kadar." Brienne, Jaime'ye baktı. "Onun yaptığına inanmıyorsun." Jaime kıza sert bir gülümseme verdi. "Görüyor musun fahişe? Birbirimizi çok iyi tanıyoruz. Tyrion, attığı ilk adımdan beri ben olmak istedi ama bir kral katili olma yolunda beni asla takip etmedi. Joffrey'yi Sansa Stark öldürdü. Kardeşim onu korumak için sessiz kaldı. Zaman zaman bu yiğitlik krizlerine tutuluyor. Son krizi ona bir burna mal oldu. Bu seferki başını alacak."

"Hayır," dedi Brienne. "Leydimin kızı yapmadı. O yapmış olamaz."

"İşte benim hatırladığım inatçı fahişe."

Brienne kızardı. "Benim adım..."

“Tarthlı Brienne.” Jaime iç geçirdi. “Sana bir hediyem var.” Elini Lord Kumandan sandalyesinin altına uzattı ve kırmızı kadife katlarının arasına sarılmış hediyeyi dışarı çıkardı.

Brienne ısırılmaktan korkuyormuş gibi kumaş yığınına yaklaştı, çilli iri elini öne uzattı ve kadifenin katlarından birini açtı. Yakutlar ışıkta pırıldadı. Brienne hâzineyi dikkatlice aldı, parmaklarını deri kulbun etrafında kıvırdı ve kılıcı kınından ağır ağır çıkardı. Kan ve gece rengi hareler ışıldadı. Yansıyan ışığın bir parmağı kılıcın kenarından kıpkırmızı aktı. “Bu Valyria çeliği mi? Daha önce böyle renkler görmemiştim hiç.”

“Ben de. Bir zamanlar böyle bir kılıç savurmak için sağ elimi verirdim. Görünüşe göre verdim, yani bu kılıç bende harcanır. Onu al.” Brienne reddetmeyi düşünemeden Jaime devam etti. “Bu kadar iyi bir kılıcın adı olmalı. Eğer ona Yeminkâr dersen beni mutlu edersin. Bir şey daha, bu kılıcın bir bedeli var.”

Brienne’in yüzü karardı. “Sana söyledim, ben asla sizin gibi...”

“...kokuşmuş yaratıklara hizmet etmezsin. Evet, hatırlıyorum. Beni dinle Brienne. Her ikimiz de Sansa Stark’la ilgili yeminler verdik. Cersei, kızın bulunup öldürüldüğünü görmeye kararlı, kız hangi yerin dibine girmiş olursa olsun...”

Brienne’in çirkin yüzü öfkeyle çarpıldı. “Bir *kılıç* uğruna leydimin kızına zarar vereceğimi düşünüyorsan, sen...”

“Sadece dinle,” diye parladı Jaime, kızın varsayımlarına kızmıştı. “Önce Sansa’yı bulmanı istiyorum. Ve onu güvenli bir yere götürmeni. Yoksa biz ikimiz, senin kıymetli ve ölü Leydi Catelyn’ine verdiğimiz aptal yeminleri nasıl yerine getirebiliriz?”

Fahişe gözlerini kırpıştırdı. “Ben... ben düşündüm ki...”

“Ne *düşündüğünü* biliyorum.” Kızın görüntüsü Jaime’yi birdenbire bezdirmişti. *Kahrolası bir koyun gibi meliyor.* “Ned Stark öldüğünde, onun büyük kılıcı Kral Adaleti’ne verilmiş,” dedi Jaime. “Fakat babam, o kadar iyi bir kılıcın önemsiz bir cellâdın elinde harcanacağını düşünmüş. Sör Ilyn’e yeni bir kılıç vermiş ve Buz’u erittirip tekrar döktürtmüş. İki yeni kılıç yapmaya yetecek kadar metal çıkmış. Kılıçlardan biri senin elinde. Yani Ned Stark’ın kızını Ned Stark’ın kendi çeliğiyle savunacaksın, eğer bu senin için bir fark yaratıyorsa.”

“Sör, ben... ben sana bir özür borç...”

Jaime kızın sözünü kesti. “Ben fikrimi değiştirmeden önce şu kahrolası kılıcı al ve git. Ahırda bir doru kısrak var, senin kadar çirkin ama senden daha iyi eğitimli. Çelikincik’in peşine düş, Sansa’yı araya da safirlerden mütevellit

adana, evine dön; benim için önemli değil. Artık senin yüzüne bakmak istemiyorum.”

“Jaime...”

“Kral Katili,” diye hatırlattı Jaime. “Şu kılıcı, kulağındaki bal mumunu temizlemek için kullansan iyi edersin fahişe, işimiz bitti.”

Brienne inatla ısrar etti. “Joffrey senin...”

“Kralımdı. Böyle bırak.”

“Onu Sansa’nın öldürdüğünü söylüyorsun. Kızı neden koruyorsun?”

Çünkü Joff benim için Cersei’nin bacaklarının arasına fışkıran tohumlardan başka bir şey değildi. VeJoff ölmeyi hak etti. “Ben krallar yarattım ve krallar yok ettim. Sansa Stark benim onur için son şansım.” Jaime hafifçe gülümsedi. “Ayrıca, kral katilleri birlik olmalı. Gitmeye niyetin var mı?”

Kızın kocaman eli Yeminkârin kabzasını kavradı. “Gideceğim. Kızı bulacağım ve onu güvende tutacağım. Leydi annesinin hatırına. Ve senin hatırına.” Brienne sert bir reverans yaptı, döndü ve gitti.

Gölgeler odada sürünürken Jaime beyaz masada tek başına oturdu. Akşam çökmeye başlarken bir mum yaktı ve Beyaz Kitap’ta kendi sayfasını açtı. Bir çekmecede kalem ve mürekkep buldu. Sör Barristanin yazdığı son satırın altına, bir üstattan ilk harflerini öğrenen altı yaşında bir çocuğa atfedilebilecek harflerle yazdı:

Beş Kralın Savaşı sırasında, Fısıltılı Orman’da Genç Kurt Robb Stark tarafından yenilgiye uğratıldı. Nehirova’da esir olarak tutuldu ve yerine getirilmemiş bir vaat karşılığında serbest bırakıldı. Cesur Dostlar tarafından tekrar esir alındı ve grubun kumandanı Vargo Hoat’un emriyle sakat bırakıldı, kılıç elini Şişman Zollo’nun bıçağıyla kaybetti. Tarth Bakiresi Brienne tarafından güven içinde Kral Topraklarına getirildi.

Jaime işini bitirdiğinde, sayfanın üstündeki altın aslanlı kırmızı kalkanla sayfanın altındaki boş ve beyaz kalkanın arasındaki boşluğun dörtte üçü hâlâ doldurulmayı bekliyordu. Jaime’nin tarihini Sör Gerold Hightower başlatmış ve Sör Barristan Selmy devam ettirmişti fakat geri kalanını Jaime Lannister bizzat yazmak zorundaydı. Bundan sonra ne isterse yazabilirdi.

Ne isterse...

JON

Doğudan deli bir rüzgâr esiyordu. Ağır kafes, dişlerinin arasına vuran her şiddetli borada sarsılıyordu. Rüzgâr Sur boyunca çığlık atıyor, buzun üstünde titriyor, Jon'un pelerinini parmaklıklara çarpıyordu. Gökyüzü arduvaz girişiydi. Güneş, bulutların ardındaki belli belirsiz bir pırıltıdan öte değildi. Jon, ölüm sahasının karşısındaki bin kamp ateşinin ışıltısını görebiliyordu ama ateşlerin ışığı böyle bir kasvetin ve soğuğun karşısında küçük ve güçsüz görünüyordu.

Amansız bir gün. Jon Kar, kafes bir kez daha rüzgâr tarafından dövülürken eldivenli elleriyle parmaklıları kavradı ve sıkı sıkı tutundu. Ayaklarının üstünden dümdüz aşağı baktığında, zeminin gölgelerin içinde kaybolduğunu gördü, Jon dipsiz bir çukura indiriliyordu sanki. *Pekâlâ, ölüm de bir çeşit dipsiz kuyu*, diye düşündü. Bir zamanlar herkesin yanıldığını kanıtlamaya niyetliydi; lord babasına, en az Robb kadar gerçek bir oğul olabileceğini göstermeye. *Bu işi elime yüzüme bulaştırdım.* Robb kahraman bir kral olmuştu; Jon, eğer hatırlanacaksa, bir dönek, bir yemin bozan ve bir katil olarak hatırlanacaktı. Lord Eddard yaşamadığı ve bu utanca şahit olmadığı için mutluydu.

Ygritte'le birlikte o mağarada kalmalıydım. Eğer bu hayattan sonra bir hayat varsa, Jon bunu Ygritte'e söylemeyi umuyordu. *Yüzümü kartalın yaptığı gibi pençeleyecek ve beni bir korkak olduğum için lanetleyecek ama ben yine de söyleyeceğim.* Jon kılıç elini Üstat Aemon'ın öğrettiği gibi esnetti. Bu alışkanlık onun bir parçası haline gelmişti, üstelik Mance Rayder'ı öldürmeye dair küçücük bir şansı olsun istiyorsa parmaklarını esnek tutması gerekirdi.

Onu bu sabah dışarı çıkarmışlardı; buzun içinde, beşe beş küp şeklinde bir hücrede dört gün geçirdikten sonra. Hücre Jon'un ayağa kalkamayacağı kadar alçak, sırtüstü uzanamayacağı kadar dardı. Kâhyalar, Sur'un dibine oyulmuş bu buzlu depolarda, yiyeceklerin ve etin daha uzun süre dayandığını uzun zaman önce keşfetmişti... ama tutsaklar dayanamıyordu. Ağır ahşap kapıyı kapatmadan önce, "Burada öleceksin Lord Kar," demişti Sör Alliser ve Jon inanmıştı. Ama bu sabah gelmiş ve onu tekrar dışarı çıkarmışlardı. Onu,

titrerken ve her yanma kramplar girerken, gıdılı Janos Slynt'in önünde bir kez daha durması için Kral Kulesi'ne geri götürmüşlerdi.

"Şu yaşlı üstat seni asamayacağımı söylüyor," diye duyurmuştu Slynt. "Cotter Pyke'a bir mektup yazmış, bana mektubu göstermeye cesaret bile etti. Senin dönek olmadığını söylüyor." "Aemon çok uzun yaşadı lordum," demişti Sör Alliser. "Aklı da gözleri gibi karardı."

"Evet," demişti Slynt. "Boğazında zincir olan kör bir adam, kendini kim sanıyor?"

Aemon Targaryen, diye düşünmüştü Jon, *bir kralın oğlu, bir kralın kardeşi ve isteseydi kral olabilirdi.* Ama hiçbir şey söylememişti.

"Neticede," demişti Slynt, "kimseye Janos Slynt'in bir adamı adaletsizce astırdığını söyletmeyeceğim. Yapmayacağım. İddia ettiğin gibi sadık olduğunu kanıtlaman için sana son bir şans vermeye karar verdim. Görevini yapman için son bir şans, evet!" Ayağa kalkmıştı. "Mance Rayder bizimle bir görüşme yapmak istiyor. Janos Slynt'in geldiğini ve artık hiç şansının kalmadığını biliyor, bu yüzden konuşmak istiyor, şu Sur'un Ötesindeki Kral. Ama adam korkağın teki, bize gelmiyor. Onu asacağımı biliyor şüphesiz. Ayağına altmış metrelik bir ip bağlayacağımı ve onu Sur'un tepesinden aşağı sallandıracağımı biliyor! Ama gelmiyor. Ona bir elçi göndermemizi istiyor."

"Seni gönderiyoruz Lord Kar." Sör Alliser gülümsemişti.

"Ben." Jon'un sesi ifadesizdi. "Neden ben?"

"Sen bu yabanıllarla birlikte at sürdün," demişti Thorne. "Mance Rayder seni tanıyor. Sana güvenmeye daha bir meyilli olur."

Bu o kadar yanlıştı ki Jon gülebilirdi. "Tersinden anlamışsınız. Mance benden en başından itibaren şüphelendi. Tekrar siyah pelerin giymiş halde onun kampına gidersem ve Gece Nöbetçileri'nin adına konuşursam ona ihanet ettiğimi bilir." "Bizden elçi istedi, biz de gönderiyoruz," demişti Slynt. "Eğer bu dönek kralla yüzleşemeyecek kadar korkaksan seni buz hücrene geri gönderebiliriz. Bu sefer kürksüz sanırım. Evet."

"Buna gerek yok lordum," demişti Sör Alliser. "Lord Kar biz ne dersek onu yapacak. Bize dönek olmadığını göstermek istiyor. Gece Nöbetçilerinin sadık adamı olduğunu kanıtlamak istiyor." İki adamın daha zeki olanı Thorne'du, Jon bunu fark etmişti; bu işte Thorne'un pis kokusu vardı. Jon tuzağa düşmüştü. "Gideceğim," demişti sert bir sesle.

"*Lordum*," diye hatırlatmıştı Slynt. "Bana lordum diye hitap edeceksin."

"Gideceğim *lordum.* Lâkin bir hata yapıyorsunuz *lordum.* Yanlış adamı gönderiyorsunuz *lordum.* Beni sadece görmek bile Mance'i öfkelendirir. *Lordum*

başka bir adam gönderirse bir anlaşmaya varma şansımız...”

“Anlaşma?” Sör Alliser kıkırdamıştı.

“Janos Slynt kanunsuz vahşilerle anlaşma yapmaz Lord Kar. Hayır, yapmaz.”

“Seni Mance Rayder’la *konuşman* için göndermiyoruz,” demişti Sör Alliser. “Onu öldürmen için gönderiyoruz.”

Rüzgâr parmaklıkların arasında ıslık çaldı, Jon Kar titredi. Bacağı zonkluyordu, başı da öyle. Bir kediyi bile öldürecek durumda değildi ama buradaydı işte. *Tuzağın dişleri var.* Üstat Aemon, Jon’un masumiyetiyle ilgili ısrar ettiği sürece, Lord Janos, Jon’u buz hücrede tutmaya cesaret edemezdi. Bu daha iyiydi. “Diyar güvende olduğu sürece onurumuzun canımızdan fazla kıymeti yoktur,” demişti Qhorin Yarımel, Ayazdiş’te. Bunu hatırlamak zorundaydı. Mance’i katletse de, katletmeyi deneyip başarısız olsa da özgür insanlar Jon’u öldürecekti. Jon meyil edecek olsa firar bile imkânsızdı; Mance için kanıtlı bir hain ve yalancıydı.

Kafes durduğunda Jon yere atladı ve kının içindeki piç bıçağını gevşetmek için Uzunpençe’nin kabzasını salladı. Kapı, birkaç metre solundaydı, kaplumbağanın parçalanmış enkazı da hâlâ kapının önündeydi ve enkazın içinde bir mamut leşi çürüyordu. Kırık varillerin, katılaşmış ziftin ve yanık çimen parçalarının arasında başka cesetler de vardı, hepsi Sur’un gölgesindeydi. Jon’un burada oyalanma arzusu yoktu. Yabanıl kampına doğru yürümeye başladı, başı taşla ezilmiş ölü bir devin yanından geçti. Bir kuzgun, devin parçalanmış kafatasından beyin parçaları çıkarıyordu.

Jon geçerken kuzgun ona baktı. “*Kar*,” diye çığlık attı. “*Kar, kar* Sonra kanatlarını açtı ve uzaklara uçtu.

Jon yola koyulduktan kısa bir süre sonra, yabanıl kampından tek başına bir süvari çıktı ve Jon’a doğru ilerlemeye başladı. Jon, görüşme yapmak üzere tarafsız araziye gelenin Mance olup olmadığını merak etti. *Bu, işi kolaylaştırabilirdi ama hayır, hiçbir şey bu işi kolay kılamazdı.* Fakat aradaki mesafe azalırken Jon gelen atlının kısa boylu ve geniş bir adam olduğunu gördü, adamın kalın kollarında altın halkalar parlıyordu ve beyaz sakalları devasa göğsüne dökülüyordu.

Jon’la yan yana geldiklerinde, “*Har!*” diye kükredi Tormund. “Karga Jon Kar. Seni bir daha göremeyeceğimden korkmuştum.”

“Senin herhangi bir şeyden korktuğunu hiç bilmiyordum Tormund.”

Bu sözler yabanılı güldürdü. “İyi dedin delikanlı. Görüyorum ki pelerinin siyah. Mance bundan hoşlanmayacak. Eğer tekrar taraf değiştirmeye geldiysen,

en iyisi Sur'a geri tırman."

"Beni Sur'un Ötesindeki Kral'la görüşmem için gönderdiler."

"Görüşme?" Tormund güldü. "İşte sana kelime. Har! Mance konuşmak istiyor, bu doğru. Ama seninle konuşmak istediğini söyleyemem."

"Beni gönderdiler."

"Bunu görüyorum. O halde benimle gelsen iyi edersin. Ata binmek ister misin?"

"Yürüyebilirim."

"Bizimle iyi dövüştünüz." Tormund atını tekrar yabanıl kampına doğru çevirdi. "Sen ve kardeşlerin, hakkınızı yemeyeyim. İki yüz ölü ve bir düzine dev. Mag şu sizin kapıdan bizzat girdi ve dışarı çıkmadı."

"Donal Noye isimli cesur bir adamın kılıcıyla öldü."

"Öyle mi? Şu Donal Noye büyük bir lord muydu? Çelik donlar giyen pırıltılı şövayelerinizden biri miydi?"

"Bir demirciydi. Sadece tek kolu vardı."

"Kudretli Mag'i tek kollu bir demirci mi katletti? Har! İzlemeye değer bir dövüş olmalı. Mance bununla ilgili bir şarkı yapar, bak görürsün." Tormund, eyerinden aldığı mataranın tıpasını çıkardı. "Bu bizi biraz ısıtır. Donal Noye'a ve Kudretli Mag'e." Bir yudum içti ve matarayı Jon'a uzattı.

"Donal Noye'a ve Kudretli Mag'e." Matara bal likörüyle doluydu ama likör öyle sertti ki Jon'un gözlerini sulandırdı ve göğsüne ateş filizleri gönderdi. Buz hücresinden ve kafesteki soğuk inişten sonra bu ısı Jon'a iyi geldi.

Tormund matarayı geri aldı ve bir yudum daha içti, sonra ağzını sildi. "Thenn Magnar'ı kapıyı ardına kadar açacağına dair yemin etmişti, bizim tek yapmamız gereken şarkılar söyleyerek içeri girmek olacaktı. Magnar bütün Sur'u yere indiricekti."

"Alt kısmını indirdi," dedi Jon. "Başının üstüne."

"Har!" dedi Tormund. "Pekâlâ, Styr hiçbir zaman çok işime yaramamıştı. Bir adamın saçı, sakalı, kulağı olmadığında, dövüşürken onu yakalayacak bir yer bulamıyorsun." Tormund, Jon topal adımlarıyla yanında rahat yürüyebilsin diye atını ağır ağır sürüyordu. "Bacağına ne oldu?"

"Bir ok. Ygritte'in oklarından biri sanırım."

"İşte sana göre bir kadın. Bir gün seni öpüyor, ertesi gün oklarla dolduruyor."

"Öldü."

"Öyle mi?" Tormund üzüntüyle başını salladı. "Yazık olmuş. Eğer on yaş daha genç olsaydım onu kendime çalardım. Onun o saçları. Eh işte, en harlı

ateşler en çabuk söner.” Matarayı kaldırdı. “Ateşle öpülmüş Ygritte’e!” Büyük bir yudum içti.

Tormund matarayı geri verdiğinde, “Ateşle öpülmüş Ygritte’e,” diye tekrar etti Jon. Çok daha büyük bir yudum içti.

“Onu sen mi öldürdün?”

“Kardeşim.” Jon, Ygritte’i hangi kara kardeşin öldürdüğünü bilmiyordu ve asla öğrenmemeyi umut ediyordu.

“Sizi kahrolası kargalar.” Tormund’un ses tonu aksi fakat tuhaf bir şekilde nazikti. “Şu Uzunmızrak kızımı çaldı. Munda, benim küçük sonbahar elmam. Onu benim çadırımın içinden, etrafında dört ağabeyi varken çaldı. Bütün bunlar olurken Toregg uyumuş, büyük öküz. Ve Tonvynd... Munis Tonvynd, bundan başka bir şey söylemeye gerek var mı? Küçük oğlanlar delikanlıyla dövüşmüş gerçi.”

“Ya Munda?” diye sordu Jon.

“O benim kendi kanım,” dedi Tormund gururla. “Delikanlının dudağını patlatmış ve kulağının yarısını ısırıp kopartmış. Duyduğuma göre sırtında öyle tırnak izleri varmış ki çocuk pelerin giyemiyormuş. Gerçi Munda delikanlıdan yeterince hoşlanıyor. Neden hoşlanmasın ki? O delikanlı hayatında bir kere bile mızrakla dövüşmedi. O ismi nereden almış olabilir sence? *Har*!”

Jon gülmek zorundaydı. Şimdi, burada bile. Ygritte, Uzun Mızrak Ryk’ten her zaman çok hoşlanmıştı. Delikanlının, Tormund’un Munda’sında sevinç bulmasını umdu Jon. Birileri bir yerlerde biraz sevinç bulmalıydı.

Ygritte olsaydı, “Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar,” derdi Jon’a. *Öleceğimi biliyorum*, diye düşündü Jon. *Hiç değilse bu kadarını biliyorum.* Ygritte’in, “Bütün adamlar ölür,” dediğini duyuyordu âdeta, “bütün kadınlar da. Ve uçan, yüzen ya da koşan bütün yaratıklar da. Asıl mesele ne zaman öldüğün değil, nasıl öldüğündür Jon Kar.” *Senin için söylemesi kolay,* diye düşündü Jon. *Sen bir mücadelede cesurca öldün, bir düşmanın kalesine saldırırken. Ben dönek ve katil olarak öleceğim.* Ve Jon’un ölümü çabuk da olmayacaktı, meğerki ölüm Mance’in kılıcının ucundan gelsin.

Çok vakit geçmeden çadırların arasına vardılar. Sıradan bir yabanıl kampıydı; gelişigüzel dağılmış yemek ateşleri ve tuvalet çukurları, serbestçe dolaşan keçiler ve çocuklar, ağaçların arasında meleyen koyunlar, kurutulmak için asılmış at derileri. Kampın bir planı, düzeni, savunması yoktu ama her yerde erkekler, kadınlar ve hayvanlar vardı.

Çoğu onu umursamadı fakat kendi işiyle ilgilenen her bir insana karşı, durup Jon’a bakan on kişi vardı; ateşlerin başına çömelmiş çocuklar, köpek

arabalarındaki yaşlı kadınlar, boyalı yüzleriyle mağara adamları, kalkanlarına pençeler, yılanlar ve kesik başlar boyanmış akıncılar, hepsi Jon'a bir kez bakmak için dönüyordu. Jon mızrak karıları da gördü, kadınların uzun saçları, ağaçların arasında iç çeken çam kokulu rüzgârla savruluyordu.

Burada gerçek bir tepe yoktu ama Mance Rayder'ın beyaz çadırı, ağaçların kıyısındaki yüksek ve taşlı bir alana kurulmuştu. Sur'un Ötesindeki Kral çadırın dışında bekliyordu, perişan haldeki kırmızı siyah pelerini rüzgârla uçuşuyordu. Köpekbaşlı Harma krallaydı, Sur boyunca gerçekleştirdiği akmlardan ve sahte saldırılardan dönmüştü, Jon gördü. Varamyr Altıderi de oradaydı, adamın gölge kedisi ve iki gri kurdu yanındaydı.

Nöbet'in kimi gönderdiğini gördüklerinde Harma başını çevirip tükürdü ve Varamyr'in kurtlarından biri dişlerini gösterip hırladı. "Bize siyah pelerin giyerek gelmek için," dedi Mance Rayder, "çok cesur ya da çok aptal olmalısın Jon Kar."

"Bir Gece Nöbetçileri adamı başka ne giyebilir?"

"Öldür şunu," diye ısrar etti Harma. "Onun bedenini kargaların kafesine geri gönder ve bize başka birini yollamalarını söyle. Kafasını sancağım için ben alacağım. Bir dönek bir köpekten beterdir."

"Seni onun sahte olduğuna dair uyarmıştım." Varamyr'in sesi yumuşaktı ama adamın gölge kedisi, gri ve çizgi gibi gözlerindeki açlıkla Jon'a bakıyordu. "Onun kokusundan hiç hoşlanmamıştım."

"Pençelerini içeri çek canavar." Tormund Devfelaketi atından aşağı atladı. "Delikanlı dinlemek için burada. Pençen ona değerse, kendime şu çok istediğim gölge kedisi postunu alabilirim."

"Tormund Kargasever," diye alay etti Harma. "Sen koca bir gevezesin yaşlı adam."

Derideğiştiren; gri suratlı, düşük omuzlu, kel, kurt gözlü, fare gibi bir adamdı. "Bir at eyer takmak için eğitildiğinde, o ata her adam binebilir artık," dedi yumuşak bir sesle. "Bir hayvan bir kez bir adamla birleştiğinde, her derideğiştiren o hayvanın içine girip onu sürebilir. Orell tüylerinin içinde kuruyordu, ben de kartalı kendime aldım. Ama birleşme iki taraflı çalışır varg. Orell şimdi benim içimde yaşıyor, senden ne kadar nefret ettiğini fısıldıyor. Ve ben Sur'un üstünde süzülebiliyorum, kartal gözlerimle her şeyi görüyorum."

"Yani biliyoruz," dedi Mance. "Kaplumbağayı durdurduğunuzda sayınızın ne kadar az olduğunuzu biliyoruz. Doğu gözcüsü'nden kaç adam geldiğini biliyoruz. Malzemelerinizin nasıl azaldığını biliyoruz. Ziftin, yağın, okların, mızrakların. Merdiveninizin gittiğini ve o kafesle ne kadar adam

taşıyabildiğinizi biliyoruz. Şimdi sen de bildiğimizi biliyorsun.” Çadırın kapısını açtı. “İçeri gel. Diğerleriniz, burada bekleyin.”

“Ne, ben bile mi?” dedi Tormund.

“Bilhassa sen. Her zaman.”

İçerisi sıcaktı. Duman deliklerinin altında küçük bir ateş vardı ve Dalla’nın üstüne yattığı kürk yığınlarının yakınında bir maltız yanıyordu. Dalla solgundu ve terliyordu, kız kardeşi elini tutuyordu. *Val,* Jon hatırladı. “Jarl düştüğünde üzüldüm,” dedi kıza.

Val; solgun gri gözleriyle Jon’a baktı. “Her zaman çok hızlı tırmanırdı.” Jon’un hatırladığı kadar güzeldi kız; ince uzundu, dolgun göğüslüydü, hatta hareketsizken zarifti, çıkık elmacık kemikleri ve beline kadar inen bal rengi kalın bir saç örgüsü vardı.

“Dalla’nın vakti yaklaştı,” diye açıkladı Mance. “O ve Val kalacaklar. Ne söyleyeceğimi biliyorlar.”

Jon yüzünü buz kadar ifadesiz tuttu. Bir adamı ateşkes sırasında kendi çadırında katletmek yeterince berbattı. *Onu karısının gözlerinin önünde, çocuğu doğarken mi öldürmek zorundayım*? Kılıç elinin parmaklarını kapattı. Mance zırh giymiyordu ama sol kalçasında bir kılıç asılıydı. Çadırda başka silahlar da vardı; hançerler ve kamalar, bir yay ve bir sadak dolusu ok, bronz başlı bir mızrak. Mızrağın yanında büyük, siyah bir...

...boru.

Jon nefesini tuttu.

Bir savaş borusu, lanet olası büyük bir savaş borusu.

“Evet,” dedi Mance. “Kış Borusu, bir zamanlar Joramun’un devleri uyandırmak için üflediği boru.”

Boru devasaydı, kıvrımlı gövdesi iki buçuk metre boyundaydı ve ağzı o kadar genişti ki Jon kolunu dirseğine kadar içeri sokabilirdi. Eğer bu boru bir yaban öküzünün boynuzundan yapıldıysa, o gelmiş geçmiş en iri öküz olmalıydı. Jon ilk bakışta borunun gövdesindeki halkaların bronz olduğunu düşündü ama daha yakma gittiğinde altın olduğunu fark etti. *Eski altın, sarıdan çok kahverengi, üstüne tılsımlar işlenmiş.*

“Ygritte boruyu bulamadığınızı söylemişti.”

“Sadece kargaların yalan söyleyebildiğini mi düşünüyordun? Senden epey hoşlanmıştım, bir piç için... ama asla güvenmedim. Bir adamın güvenimi kazanması gerekir.”

Jon, Mancel’e yüzleşti. “Joramun’un Borusu bunca zamandır sendeydi madem, onu neden kullanmadın? Neden kaplumbağalar inşa etmekle, bizi

uykumuzda öldürsünler diye Thennler göndermekle uğraştın? Eğer bu, bütün o şarkıların söylediği boruysa neden onu üfleyip işi bitirmiyorsun?”

Jon’un sorusuna Dalla cevap verdi, karnı içindeki çocukla şişmiş bir halde maltızın yanındaki kürk yığının üstünde yatan Dalla. “Biz özgür insanlar, siz diz çökenlerin unuttuğu şeyleri biliriz. Bazen en kısa yol en güvenli yol değildir Jon Kar. Bir zamanlar Boynuzlu Lord, büyücülüğün kabzasız bir kılıç olduğunu söylerdi. Onu güvenli bir şekilde tutmanın yolu yoktur.”

Mance, elini devasa borunun kıvrımlarında gezdirdi. “Hiçbir adam sadağında tek okla ava çıkmaz,” dedi. “Styr ve Jarl’ın senin kardeşlerini gavil avlayacağını ve kapıyı bizim için açacağını ummuştum. Garnizonunuzu sahte saldırılarla, akınlarla ve tali taarruzlarla Sur’dan uzaklaştırdım. Bowen Marsh bu yemi tam da tahmin ettiğim gibi yuttu. Lâkin senin sakatlardan ve yetimlerden oluşan çeten beklediğimden çok daha inatçı çıktı. Lâkin bizi durdurduğunuzu düşünme sakın. Gerçek şu ki siz çok azsınız ve biz çok fazlayız. Buradaki saldırıya devam ederim ve buna rağmen Fok Körfezi’ni geçmek ve Doğugözcüsü’nü arkadan almak üzere o bin adam gönderebilirim. Gölge Kule’ye de saldırabilirim, girişleri yaşayan her adam kadar ben de biliyorum. Terk ettiğiniz kalelerin kapılarını kazmak için adamlar ve mamutlar yollayabilirim, hepsine aynı anda.”

“Öyleyse neden yapmıyorsun?” Jon o anda Uzunpençe’yi çekebilirdi fakat yabanılın söyleyeceği şeyleri duymak istiyordu.

“Kan,” dedi Mance Rayder. “Nihayetinde kazanırım, evet, lâkin beni kanatırsınız. İnsanlarım yeterince kanadı.”

“Kayıpların o kadar ağır değil.”

“Sizin elinizden değil.” Mance, Jon’un yüzünü inceledi. “İlk İnsanların Yumruğu’nu gördün. Orada ne olduğunu biliyorsun. Neyle yüzleştiğimizi biliyorsun.”

“Ötekiler...”

“Günler kısalır ve geceler soğurken onlar güçlenir. Önce insanlarını öldürürler ve sonra senin ölülerini sana karşı gönderirler. Devler onların karşısında duramadı. Thennler, buzlu nehir kabileleri ve Boynuzayaklar da öyle.”

“Sen de duramadın?”

“Ben de.” Bu itirafta öfke vardı, kelimelerin anlatmaya yetmeyeceği bir acılık. “Raymun Kızılsakal, Ozan Bael, Gendel ve Gorne, Boynuzlu Lord, hepsi güneye fethetmek için geldi ama ben kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırıp Sur’un gölgesinde saklanmaya geldim.” Mance tekrar boruya dokundu. “Eğer

Kış Borusu’nu üflersem Sur çökecek. Ya da şarkılar beni böyle inandırdı, insanlarımın arasında bunu her şeyden çok isteyenler var...”

“Fakat Sur bir kez çöktüğünde,” dedi Dalla, “Ötekiler’i ne durduracak?”

Mance sevgi dolu bir gülümsemeyle kadına baktı. “Kendime çok akıllı bir kadın buldum.” Jon’a döndü. “Git, onlara kapıları açmalarını ve geçmemize izin vermelerini söyle. Bunu yaparlarsa boruyu onlara vereceğim ve Sur sonsuza kadar ayakta alacak.”

Kapıları aç ve geçmelerine izin ver. Söylemesi kolaydı ama ardından ne gelecekti? Kışyarının yıkıntıları arasında kamp kuran devler? Kurt Ormanı’nda yamyamlar, hendek mezarları süpüren köpek arabaları? Beyaz Liman’dan gemi inşaatçılarının ve gümüş ustalarının kızlarını, Taşlı Kıyı’dan balıkçı kadınları çalan özgür insanlar? “Sen gerçek bir kral mısın?” diye sordu Jon birdenbire.

“Eğer sorduğun buysa, başımda hiçbir zaman taç olmadı ve popom kahrolası bir tahtta hiç oturmadı,” diye cevap verdi Mance. “Bir adamın gelebileceği en alt tabakadan geldim. Kafama bir rahip tarafından yağlar sürülmedi. Kalem yok. Benim kraliçem kürkler giyer, kehribarlar takar; ipekler ve safirler değil. Ben kendi kendimin şövalyesiyim, kendi kendimin soytarısı ve kendi kendimin arpçısı. Baban kraldı diye Sur’un Ötesindeki Kral olmazsın. Özgür insanlar bir ismi takip etmez ve kimin daha önce doğduğunu umursamaz. Onlar savaşçıları takip eder. Gölge Kule’yi terk ettiğimde, kral hamurundan yoğrulduklarını anlatıp gürültü yapan beş adam vardı. Biri Tormund’du, biri de Magnar. Diğer üçünü katlettim; takip etmek yerine dövüşmeyi tercih edeceklerini açıkça söylediklerinde.

“Düşmanlarını öldürebilirsin,” dedi Jon çekinmeden, “ama dostlarına hükmedebilir misin? Eğer insanlarının geçmesine izin verirsek, onların kral huzurunu bozmamasını ve kanunlara itaat etmesini sağlayabilir misin?”

“Kimin kanunları? Kışyarının ve Kral Topraklarimn kanunları mı?” Mance güldü. “Kanun istediğimiz zaman kendimiz yaparız. Kral adaletiniz sizde kalabilir, kral vergileriniz de. Ben size boruyu vermeyi öneriyorum, özgürlüğümüzü değil. Size diz çökmeyeceğiz.”

“Ya teklifi reddedersek?” Jon teklifin reddedileceğinden emindi. Yaşlı Ayı olsa dinlerdi en azından, bununla birlikte otuz ya da kırk bin yabanılın Yedi Krallık’ta serbestçe dolaşması fikri ona ayak diretirdi. Fakat Alliser Thorne ve Janos Slynt bu fikri bir an bile düşünmeden geri çevirirdi.

“Eğer reddederseniz,” dedi Mance Rayder, “Tormund Devfelaketi, bundan üç gün sonra sonra şafak vakti Kış Borusu’nu üfleyecek.”

Jon, Mance’in mesajını Kara Kale’ye götürüp onlara borudan

bahsedebilirdi fakat Mance'i sağ bırakırsa, Lord Janos ve Sör Alliser bunu Jon'un bir dönek olduğunun kanıtı olarak kabul ederdi. *Eğer boruyu ortadan kadırabilirsem, onu şimdi ve burada paramparça edebilirsem...* fakat Jon bu fikri enine boyuna düşünmeye başlayamadan, başka bir borunun pes sesini duydu, çadırın hayvan derisi duvarları tarafından hafifletilen bir ses. Mance de duymuştu, kaşlarını çatarak çadırın kapısına gitti. Jon onu takip etti.

Savaş borusunun sesi dışarıda daha güçlüydü. Borunun çağrısı yabanıl kampını hareketlendirdi. Mızraklar taşıyan üç Boynuza yak adamı koşarak çadırın önünden geçti. Atlar kişniyordu, devler Eski Dil'de kükrüyordu ve mamutlar bile huzursuzdu.

"Keşif süvarilerinin boruları," dedi Tormund, Mance'e.

"Bir şey geliyor." Varamyr bağdaş kurmuş bir halde yarı donmuş zeminde oturuyordu, kurtları huzursuzca adamın etrafında dönüyordu. Jon'un kafasının üzerinden bir gölge geçti, Jon yukarı baktığında bir kartalın mavi gri kanatlarını gördü. "Doğudan geliyor."

Ölüler yürüdüğünde duvarların, kazıkların ve kılıçların bir anlamı kalmaz, diye hatırladı Jon.*Ölülerle savaşamazsın Jon Kar. Bunu kimse benden iyi bilmez.*

Harma kaşlarını çattı. "Doğu? Yaratıklar arkamızda kalmış olmalı."

"Doğu," diye tekrar etti derideğiştiren. *"Bir şey geliyor."*

"Ötekiler?" diye sordu Jon.

Mance başını sağa sola salladı. "Ötekiler güneş yukarıdayken asla gelmez." Keskinleştirilmiş kemikten yapılmış mızraklarını sallayan sürücülerle dolu köpek arabaları çıngırdayarak ölüm sahasını geçiyordu. "Bunlar nereye gittiklerini sanıyorlar? Quenn, şu aptalları ait oldukları yere geri getir. Biri atımı getirsin. Kısrağı, aygırı değil. Zırhımı da istiyorum." Mance, şüphe dolu gözlerle Sur'a baktı. Buzlu siperlerin tepesinde ok toplayan saman askerler vardı ama herhangi bir hareket belirtisi görünmüyordu. "Harma, süvarilerini atlara bindir. Tormund, oğullarını bul ve bana üçlü bir mızrak sırası ver."

"Tamam," dedi Tormund uzaklaşırken.

Fare görünümlü ufak tefek derideğiştiren gözlerini kapadı ve "Derelerden ve av patikalarından geçerek geliyorlar..." dedi.

"Kim?"

"Adamlar. Atlı adamlar. Çelik giymiş adamlar ve siyah giymiş adamlar."

"Kargalar." Mance, kelimeyi bir küfre dönüştürmüştü. Jon'a döndü. "Benim eski kardeşlerim, biz konuşurken saldırdıkları takdirde beni pantolonum aşağıdayken yakalayacaklarını mı düşündüler?"

“Eğer bir saldırı planladıysalar bile bana söylemediler.” Jon buna inanmıyordu. Lord Janos’un elinde yabanıl kampına saldırı düzenleyecek sayıda adam yoktu. Üstelik Janos, Sur’un yanlış tarafındaydı ve kapı molozlarla tıkanmıştı. *Onun kafasında başka bir kalleşlik var, bu onun marifeti olamaz.*

“Eğer bana yine yalan söylüyorsan buradan sağ ayrılamazsın,” diye uyardı Mance. Muhafızlar Mance’in atını ve zırhını getirdi. Jon kampın diğer yerlerinde, birbirinden farklı amaçlar için koşuşturan insanlar gördü, bazı adamlar Sur’a saldıracakmış gibi durum alırken, diğerleri ormanın içine kaçıyordu. Kadınlar köpek arabalarını doğuya sürerken mamutlar batıya doğru gidiyordu. Üç yüz metre ilerideki ormanın kenarında ince bir korucu sırası belirdiğinde Jon omzunun üzerinden uzanıp Uzunpençe’yi çekti. Korucular siyah zırhlar, yarım miğferler ve siyah pelerinleri giymişti. Mance, yarı zırhlı bir halde kılıcını çekti. Soğuk bir sesle, “Bununla ilgili hiçbir şey bilmiyordun değil mi?” diye sordu Jon’a.

Korucular, karadiken yığınlarının ve ağaçların arasından geçerek, soğuk bir sabahta akan bal misali ağır ağır yabanıl kampına girdi. Yabanıllar korucuları karşılamak için hareketlendi. Sopalarını, bronz kılıçlarını ve çakmaktaşı baltalarını sallayarak, savaş çığlıkları atarak dörtnala kadim düşmanlarının üzerine koştular. *Bir çığlık, bir kesik ve cesur bir ölüm*; kara kardeşlerin, yabanılların dövüş usulüyle ilgili bunları söylediğini duymuştu Jon.

“Neye istersen inan,” dedi Sur’un Ötesindeki Kral’a, “ama ben herhangi bir saldırıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum.”

Mance cevap veremeden, otuz akıncının başındaki Harma bir yıldırım gibi çadırın önünden geçti. Sancağı önden gidiyordu; bir mızrağa geçirilmiş bir köpek başı, her adımda kan yağdırıyordu. Mance, korucuların arasına dalan kadını izledi. “Doğru söylüyor olabilirsin,” dedi Jon’a. “Bunlar Doğugözcüsü’nün adamları gibi görünüyor. Ata binmiş denizciler. Cotter Pyke her zaman akıldan çok cesaret sahibiydi. Kemik Lordu’nu Uzun Mezar’da ele geçirdi, bana da aynı şeyi yapmayı düşünmüş olabilir. Eğer öyleyse aptallık etmiş. Yeterince adamı yok. O...”

“*Mance!*” diyen bir feryat geldi. Ağaçların arasından terli bir atın sırtında oturan bir keşif süvarisi fırladı. “*Mance,* daha fazlası da var, bütün çevremizi sarmışlar, demir adamlar, *demir*, bir demir adam *ordusu*.”

Mance küfrederek eyerine tırmandı. “Varamyr, Dalla’yla kal ve ona bir zarar gelmediğinden emin ol.” Sur’un Ötesindeki Kral kılıcının ucuyla Jon’u gösterdi. “Ve bu karganın üstünde fazladan birkaç gözün olsun. Kaçarsa boğazını kes.”

“Evet, bunu yaparım.” Derideğiştiren, Jon’dan bir baş kısaydı, kambur ve yumuşaktı ama o gölge kedisi Jon’un bağırsaklarını tek pençeyle dışarı dökebilirdi. “Kuzeyden de geliyorlar,” dedi Varamyr, Mance’e. “Gitsen iyi olur.”

Mance, kuzgun kanatlı miğferini taktı. Mance’in adamları da atlarına bindi. “Mızrak başı,” diye bağırdı Mance, “benden itibaren kama düzeni oluşturun.” Ama Mance atını mahmuzlayıp arazinin karşısındaki koruculara doğru koştuğunda, onun yakalamak için yarışan adamlar düzenin bütün şeklini kaybetti.

Jon, Kış Borusu’nu düşünerek çadıra doğru bir adım attı ama gölge kedisi yolunu kesti, kuyruğunu savurdu. Hayvanın burun delikleri titredi ve kıvrımlı ön dişlerinin arasından salyalar aktı. *Korkumun kokusunu alıyor*. Jon, Hayalet’i her zamankinden fazla özlüyordu şimdi. İki kurt Jon’un arkasındaydı, hırlıyorlardı.

Varamyr’in, “Sancaklar,” diye mırıldandığını duydu Jon. “Altın sancaklar görüyorum, ah...” Bir mamut kükreyerek çadırın önünden geçti, mamutun sırtındaki ahşap kulede yarım düzine yaycı vardı. “Kral... hayır...”

Sonra derideğiştiren başını arkaya kaldırdı ve *çığlık attı.*

Ses sarsıcıydı, sağır ediciydi, ızdırapla kalınlaşmıştı. Varamyr yere devrildi, kıvranıyordu, gölge kedisi de çığlık atıyordu... ve doğu semasında, yüksekte çok yüksekte, *yanan* bir kartal gördü Jon. Kartal, bir kalp atımı boyunca bir yıldızdan daha parlak ışıldadı, kırmızı, altın ve turuncuyla sarmalandı, kanatları çılgınca havayı dövüyordu, uçarak acıdan kaçabilirmiş gibi. Kartal daha yükseğe uçtu, daha yükseğe, daha da yükseğe.

Çığlık, Val’i çadırdan çıkardı, kızın yüzü bembeyazdı. “Bu ne, ne oldu?” Varamyr’in kurtları birbirleriyle dövüşüyordu, gölge kedisi ağaçların arasına kaçmıştı ama adam hâlâ yerde kıvranıyordu. “Onun neyi var?” diye sordu Val dehşetle. “Mance nerede?” “Orada.” Jon eliyle gösterdi. “Dövüşe gitti.” Kral, dağınık kamasını bir korucu düğümünün içine götürmüştü, kılıcı inip kalkıyordu.

“Gitti mi? Gidemez. Şimdi olmaz. Başladı.”

“Mücadele?” Jon, Harma’nın köpek başının önünde dağılan koruculara izledi. Akıncılar çığlık attı, saldırdı ve siyah giyen adamları tekrar ağaçların içine yolladı. Ama ormandan daha fazla adam geliyordu, bir at sırası. *Ağır atların sırtındaki şövalyeler*, Jon gördü. Harma, şövalyeleri karşılamak için adamlarını tekrar düzene sokup dönmek zorunda kaldı ama adamlarının yarısı fazla uzağa koştu.

“*Doğum!*” diye bağırıyordu Val, Jon’a.

Her yerde borazanlar çalıyordu, gürültülü ve metalik. Yabanılların borazanları yoktu, sadece savaş boruları vardı. Bunu Jon kadar şövalyeler de biliyordu; borazanların sesi özgür insanların akıl karışıklığıyla koşmasına neden oluyordu, bazıları mücadeleye doğru gidiyordu, diğerleri mücadeleden kaçıyordu. Bir mamut, üç adamın batıya doğru sürmeye çalıştığı bir koyun sürüsünün içinden tepinerek geçiyordu. Davullar inlerken yabanıllar kare düzeni ve hatlar oluşturmaya çalışıyordu ama çok geç kalmışlardı, çok düzensizlerdi ve çok yavaşlardı. Düşman, ağır atlardan oluşan üç muazzam sıra halinde ormandan çıkıyordu; doğudan, kuzeydoğudan ve kuzeyden, adamların hepsi koyu ışıltılı çeliklere ve parlak yün pelerinlere bürünmüştü. Doğugözcüsü'nün adamları değillerdi, onlar bir sıra keşif süvarisiydi sadece. Bir ordu. *Kral*? Jon'un kafası da en az yabanılların kafası kadar karışıktı. Robb dönmüş olabilir miydi? Demir Taht'ta oturan çocuk nihayet harekete mi geçmişti? "En iyisi çadıra geri dön," dedi Jon, Val'a.

Sıralardan biri arazinin karşısında Köpekbaşlı Harma'yı ezdi. Diğeri, Tormund'un mızrakçılarını kanattan dağıttı, Tormund ve oğulları umutsuz bir halde mızrakçıları geri döndürmeye çalışıyordu. Buna karşılık devler, mamutlarına tırmanıyordu ve zırhlı atlarının sırtındaki şövalyeler bundan hiç hoşlanmamıştı; Jon, savaş ve süvari atlarının, yürüyen dağların görüntüsü karşısında nasıl bağırıp dağıldığını görebiliyordu. Ama yabanıl tarafında da korku vardı, yüzlerce kadın ve çocuk mücadeleden uzağa kaçıyordu, bazıları atların toynaklarının altında eziliyordu. Jon, yaşlı bir kadının iki tekerli at arabasının, üç köpek arabasının yoluna çıktığını ve arabaların birbirine çarptığını gördü.

"Tanrılar," diye fısıldadı Val, "tanrılar, bunu neden yapıyorlar?"

"Çadıra gir ve Dalla'nın yanında kal. Burası güvenli değil."

Çadırın içi de daha güvenli olmayacaktı ama kızın bunu duymasına gerek yoktu.

"Ebe kadını bulmam gerek," dedi Val.

"Ebe kadın sensin. Mance gelene kadar burada kalacağım." Jon, Mance'i gözünden kaçırmıştı ama tekrar buldu; adam, atlı adamlardan oluşan düğümün içinden geçiyordu. Mamutlar merkez hattı dağıtmıştı ama diğer iki hat kerpeten gibi kapanıyordu. Kampın doğu kenarında, çadırlara ateş okları fırlatan okçular vardı. Jon, bir mamutun bir şövalyeyi eyerinden aldığını ve gövdesinin bir fiskesiyle on beş metre uzağa fırlattığını gördü. Yabanıllar bir dere gibi akarak çadırın önünden geçiyordu, kadınlar ve çocuklar mücadeleden uzağa kaçıyordu. Bazıları Jon'a karanlık bakışlar atıyordu ama onun elinde Uzunpençe vardı,

kimse onu rahatsız etmiyordu. Varamyr bile kaçmıştı, ellerinin ve ayaklarının üstünde emekleyerek uzaklaşmıştı.

Ağaçların arasından daha fazla adam dökülüyordu, sadece şövalyeler değil, şimdi hürsüvariler, atlı yaycılar ve zırhlı yelekler ile kazan şekilli miğferler giyen silahlı askerler. Adamların üzerinde bir sancak sürüsü uçuyordu. Rüzgârla kamçılanan sancakların üstündeki armaları görmek zordu ama Jon'un gözüne bir denizatı, bir kuş tarlası ve bir çiçek halkası ilişti, bunlar kimlerin armalarıydı?

Jon doğuda, kuzeyde ve kuzeydoğuda, ayakta kalmak ve savaşmak için çaba gösteren yabanıl grupları gördü fakat saldırganlar onları ezip geçti. Özgür insanlar hâlâ sayıca üstündü ama saldırganların çelik zırhları ve ağır atları vardı. Jon mücadelenin en yoğun olduğu yerde, üzengilerinin üstünde ayağa kalmış olan Mance'i gördü. Adamın kırmızı siyah pelerini ve kuzgun kanatlı miğferi onu kalabalığın içinde ayırt etmeyi kolaylaştırıyordu. Mance'in etrafında toplanmak için ona doğru koşan yabanıllar, kama düzeni oluşturmuş şövalyeler tarafından ezildi. Mance'in kısrağı şahlandı, havayı tekmeledi ve göğsüne bir mızrak aldı. Sonra çelikten bir dalga Mance'e çarptı.

Bitti, diye düşündü Jon, *bozgun*. Yabanıllar kaçıyordu, silahlarını bırakıyorlardı. Boynuzayaklar, mağara adamları ve bronz zırhlarıyla Thennler, hepsi kaçıyordu. Mance gitmişti, biri Harma'nın kafasını bir direğin ucunda sallıyordu, Tormund'un hattı dağılmıştı. Sadece mamutların sırtındaki devler dayanıyordu; kırmızı, çelik bir denizdeki tüylü adalar. Alevler çadırdan çadıra sıçrıyordu, bazı uzun çamlar da tutuşmuştu. Ve dumanların içinden, zırhlı atların sırtında başka zırhlı şövalyeler çıktı. Başlarının üzerinde şimdiye kadarki en büyük sancaklar yüzüyordu, çarşaflar kadar büyük kraliyet sancakları; sarı sancağın üstünde alevli bir kalp vardı, alevler uzun ve sivri uçluydu, diğer sancak altından dövülmüş bir çarşafa benziyordu, sancağın üstündeki siyah erkek geyik rüzgârla zıplayıp dalganıyordu.

Robert, diye düşündü Jon bir çılgın an boyunca, Oweni hatırladı, ama borazanlar tekrar çaldığında ve şövalyeler ileri atıldığında, adamların bağırdığı isim *Stannis*'ti. *"Stannis! STANNIS!"*

Jon döndü ve çadıra girdi.

ARYA

Hanın dışındaki kurumuş darağacında, bir kadının kemikleri rüzgârın her esişinde dönüyor ve tıkırdıyordu.

Bu hanı biliyorum. Arya, Rahibe Mordane'in sıkı gözetimi altında ablası Sansa'yla birlikte bu handa uyuduğunda hanın kapısında bir darağacı yoktu gerçi. "İçeri girmek istemeyiz," diye karar verdi aniden, "hayaletler olabilir."

"En son ne zaman bir kupa şarap içtim biliyor musun?" Sandor eyerinden aşağı atladı. "Ayrıca yakut geçidi kimin tuttuğunu öğrenmemiz gerek. İstersen atların yanında kal, benim için fark etmez."

"Ya seni tanırlarsa?" Sandor yüzünü gizlemek için uğraşmıyordu artık. Onu kimin tanıdığı umurunda değilmiş gibi görünüyordu. "Seni tutsak almak isteyebilirler."

"Bırak denesinler." Tazı, kınının içindeki uzunkılıcı gevşetti ve kapıyı itip içeri girdi.

Arya kaçmak için bundan daha iyi bir fırsat bulamazdı. Ödlek'e binip uzaklaşabilirdi, Yabancıyı da yanına alırdı. Dudağını ısırdı. Sonra atları ahıra götürdü ve Tazı'nın peşinden hana girdi.

Onu tanıyorlar. Sessizlik Arya'ya bunu söylüyordu. Ama en kötü şey bu değildi. Arya da onları tanıyordu. Cılız hancıyı değil, kadınları değil, şöminenin yanındaki çiftlik işçilerini değil. Diğerlerini. Askerleri. Arya askerleri tanıyordu.

"Ağabeyini mi arıyorsun Sandor?" Polliver'ın eli, kucağındaki kızın korsajının içindeydi ama elini dışarı çıkardı.

"Bir kupa şarap arıyorum. Hancı, bir sürahi kırmızı." Clegane yere bir avuç dolusu bakır attı.

"Sorun istemiyorum sör," dedi hancı.

"Öyleyse bana *sör* deme." Tazı'nın ağzı seyirdi. "Sağır mısın seni aptal? Şarap istedim." Hancı koşarak giderken Clegane adamın arkasından bağırdı. "*İki kupa!* Kız da susadı!"

Sadece üç kişiler, diye düşündü Arya. Polliver ona kısa bir bakış attı, Polliver'in yanındaki çocuk hiç bakmadı ama üçüncü adam gözlerini uzun süre ona dikti. Adam orta boyluydu, orta yapılıydı, kaç yaşında olduğunu bile belli etmeyen alelade bir yüzü vardı.

Vadeci. Vadeci ve Polliver. Kıyafetine ve yaşına bakılırsa, çocuk bir yaverdi. Burnunun kenarında kocaman, beyaz bir sivilce vardı, alnında da birkaç kırmızı sivilce. "Sör Gregor'un bahsettiği kayıp köpek yavrusu bu mu?" diye sordu çocuk, Vadeci'ye. "Altına işedikten sonra kaçan?"

Vadeci ikaz eder bir tavırla elini çocuğun koluna koydu, başını kısa ve sert bir şekilde salladı. Arya bu uyarıyı açıkça okudu.

Ama yaver okumadı ya da umursamadı. “Sör Gregor, köpek yavrusu kardeşinin, Kral Topraklarındaki mücadele hararetlendiğinde kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırdığını ve ağlayarak kaçtığını söyledi.” Çocuk aptal ve alaycı bir sırıtışla Tazı’ya baktı.

Clegane çocuğu inceledi, tek kelime etmedi. Polliver kucağındaki kızı itip ayağa kalktı. “Delikanlı sarhoş,” dedi. Silahlı asker Tazı kadar uzundu ama onun kadar kaslı değildi. Çenesi ve gıdısı yaprak şekilli bir sakalla kaplıydı, adamın sakalları gür, siyah ve bakımlıydı ama kafası kelleşmeye başlamıştı. “Bünyesi şarap kaldırmıyor.”

“Öyleyse içmemeli.”

“Köpek yavrusu beni korkutmuyor...” diye konuşmaya başladı yaver, sonra Vadeci, çocuğun kulağını işaret parmağıyla başparmağının arasına alıp büktü. Yaverin sözleri acı dolu bir feryada dönüştü.

Hancı, kalaydan bir tepside taşıdığı bir sürahi şarap ve iki taş kadehle birlikte aceleyle geri döndü. Sandor sürahiyi ağzına götürdü. Arya, şarabı yutan adamın boyun kaslarının çalıştığını görebiliyordu. Tazı sürahiyi masanın üstüne bıraktığında şarabın yarısı bitmişti. “Şimdi doldurabilirsin. Ayrıca şu bakırları toplaşan iyi edersin, bugün göreceğin bütün sikkeler onlar.”

“İçmeyi bitirdiğimizde borcumuzu ödeyeceğiz,” dedi Polliver. “İçmeyi bitirdiğinizde hancıyı gıdıklayıp altınlarını nerede sakladığını öğreneceksiniz. Her zaman yaptığınız gibi.”

Hancı aniden mutfakta bir işi olduğunu hatırladı. Yerli halk da handan ayrılıyordu, kızlar çoktan gitmişti. Ortak salondaki tek ses şöminedeki ateşin hafif çıtırtısıydı. *Biz de gitmeliyiz*, diye düşündü Arya.

“Eğer Sör’ü arıyorsan geç kaldın,” dedi Polliver. “Harrenhal’daydı ama şimdi yok. Kraliçe onu çağırttı.” Arya, adamın kemerinde üç bıçak olduğunu gördü; sol kalçasında bir uzunkılıç, sağ kalçasında bir hançer ve kama olamayacak kadar uzun, kılıç olamayacak kadar kısa, ince bir bıçak. “Kral Joffrey öldü,” diye ekledi Polliver. “Kendi düğün ziyafetinde zehirlendi.”

Arya temkinli adımlarla salonun ortasına doğru ilerledi. Joffrey *ölmüş*. Arya onu görebiliyodu âdeta; sarı buklelerini, sinsi gülüşünü ve şişman, yumuşak dudaklarını. *Joffrey ölmüş*. Bundan mutlu olması gerektiğini biliyordu fakat içindeki boşluk hâlâ duruyordu. Joffrey ölmüştü ama Robb da ölmüştü, artık ne fark ederdi?

“Kral Muhafızlarindaki cesur kardeşlerimin işi bitmiş.” Tazı aşağılama dolu bir kahkaha attı. “Onu kim öldürmüş?”

“İblis’in yaptığı düşünülüyor. O ve küçük karısı.”

“Ne karısı?”

“Unuttum, sen bir kayanın altında saklanıyordun tabii. Kuzeyli kız. Kralı bir büyüyle öldürdüğünü duyduk, sonra da yarasa gibi büyük deri kanatları olan bir kurda dönüşmüş ve bir kule penceresinden uçarak kaçmış. Ama cüceyi arkada bırakmış, Cersei adamın kafasını almaya kararlı.”

Bu aptalca, diye düşündü Arya.*Sansa sadece şarkı bilir, büyü değil. Üstelik Iblis’le asla evlenmez.*

Tazı, kapıya en yakın olan sırada oturuyordu. Ağzı seyirdi ama yalnızca yanık tarafı. “Cersei onu çılgınateşe batırıp pişirmeli,” dedi “yahut ay siyaha dönene kadar gıdıklamalı.” Şarap kupasını kaldırdı ve bir dikişte boşalttı.

Arya bunu gördüğünde, *o da onlardan biri*, diye düşündü. Dudağını öyle sert ısırdı ki kan tadı aldı. *Tıpkı onlar gibi. Onu uykusunda öldürmeliyim.*

“Yani Gregor, Harrenhal’u aldı.”

“Aslında alması gerekmedi,” dedi Polliver. “Paralı askerlerin çoğu, bizim geldiğimizi haber alır almaz kaçtı. Aşçılardan biri bizim için bir yan kapıyı açtı, Vargo onun ayağını kesmiş, öç almak için yaptı.” Güldü. “Aşçıyı bize yemek pişirmesi için tuttuk, yataklarımızı ısıtsınlar diye birkaç fahişeyi de sağ bıraktık, geri kalanların hepsini kılıçtan geçirdik.”

“Geri kalanların *hepsi*?” deyiverdi Arya.

“Pekâlâ, Sör Gregor vakit geçirmek için Hoat’u öldürmedi.”

“Karabalık hâlâ Nehirova’da mı?” diye sordu Sandor.

“Uzun zaman için değil,” dedi Polliver. “Kuşatma altında. Yaşlı Frey, Karabalık kaleyi teslim etmediği takdirde Edmure Tully’yi asacak. Tek gerçek mücadele Kuzgunağaç’ta. Blackwoodlar ve Brackenlar. Brackenlar artık bizim.”

Tazı, Arya için bir kupa şarap doldurdu, bir kupa da kendisi için. Şarabını şömineye bakarak içti. “Küçük kuş kaçtı değil mi? Aferin ona. Iblis’in kafasına pislemiş ve kaçmış.”

“Onu bulacaklar,” dedi Polliver. “Casterly Kayası’ndaki altının yarısına mal olsa da.”

“Güzel bir kızmış diye duydum,” dedi Vadeci. “Bal gibi tatlı.” Dudaklarını şapırdattı ve gülümsedi.

“Ve nazik,” diye onayladı Tazı. “Münasip bir küçük leydi. Kahrolası kardeşi gibi değil.”

“Onu da buldular,” dedi Polliver. “Kız kardeşini. Duyduğuma göre Boltonin piçiyle evlenecekmiş.”

Arya, adamlar ağzını görmesin diye şarabını yudumladı. Polliver’ın neden bahsettiğini anlamamıştı. *Sarısa’nın başka kız kardeşi yok.* Sandor

Clegane yüksek sesle güldü.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu Polliver.

Tazı, Arya’ya bir kez bile bakmadı. “Bilmenizi isteseydim söylerdim. Tuzçukuru’nda gemiler var mı?”

“Tuzçukuru? Nereden bileyim? Ticaret gemileri Bakire Havuzu’na dönmüş diye duydum. Randyll Tarly kaleyi almış ve Mootoni bir kule hücresine kapatmış. Tuzçukuru hakkında hiçbir şey duymadım.”

Vadeci öne eğildi. “Ağabeyine veda etmeden denize mi açılacaksın?” Vadeci’yi soru sorarken duymak Arya’nın tüylerini ürpertti. “Sör Gregor, bizimle birlikte Harrenhal’a dönmeni tercih eder Sandor. Bahse girerim eder. Ya da Kral Topraklarına...” “Kral Toprakları’nı becereyim. Onu da. Seni de.”

Vadeci omuz silkti, doğruldu ve ensesini ovmak için elini başının arkasına uzattı. Sonra her şey aynı anda olmuş gibi göründü; Sandor ayağa fırladı, Polliver uzunkılıcını çekti ve Vadeci’nin eli bir bulanıklığın içinde dönerek odanın karşısına gümüş pırıltılı bir şey fırlattı. Eğer Tazı hareket etmiyor olsaydı, bıçak, adamın boğazındaki âdem elmasının çekirdeklerini çıkarırdı; bunu yapmak yerine Tazının kaburgalarını sıyırıp geçti ve kapının yanındaki duvara saplandı. Tazı o zaman güldü, derin bir kuyunun dibinden geliyormuş gibi soğuk ve boş bir kahkaha. “Aptalca bir şey yapmanızı umuyordum.” Kılıcını kınından tam zamanında çekti ve Polliver’ın ilk darbesini bertaraf etti.

Uzun çelik şarkısı başlarken Arya bir adım geri çekildi. Vadeci, bir elinde kısakılıç ve diğerinde hançerle sıradan kalktı. Kahverengi saçlı tıknaz yaver bile ayaktaydı, eli kılıcını arıyordu. Arya, masadaki şarap kupasını kaptı ve çocuğun yüzüne fırlattı. Açısı Ikizler’de olduğundan iyiydi. Kupa, çocuğun büyük beyaz sivilcesinin tam üstüne çarptı ve yaver kuyruksokumu üstü yere düştü.

Polliver amansız ve nizamlı bir dövüşçüydü. Sandor’u hiç durmadan geri itiyordu, adamın uzunkılıcı zalim bir keskinlikle hareket ediyordu. Tazının darbeleri daha baştan savmaydı, karşı atakları aceleciydi, adımları ağır ve sarsaktı. *Sarhoş,* diye fark etti Arya dehşetle. *Boş mideye çok fazla ve çok hızlı içti.* Vadeci, Tazının arkasına geçmek için duvarın etrafından dolaşıyordu. Arya ikinci kadehi kaptı ve adama fırlattı ama Vadeci yaverden hızlıydı, başını tam zamanında aşağı eğdi, Arya’ya attığı bakışta soğuk bir tehdit vardı. Adamın, *kasabada gizlenmiş altınlar var mı?* diye sorduğunu duyabiliyordu Arya. Aptal yaver masanın kenarına tutunmuş ayağa kalkmaya çalışıyordu. Arya, boğazının arkasından yükselen korkunun tadını alabiliyordu. *Korku, kılıçtan derin keser. Korku, kılıçtan...*

Sandor acıyla inledi. Yüzünün yanık kısmı alnından yanağına kadar kıpkırmızıydı ve bir kulağı kökünden kopmuştu. Tazı buna sinirlenmiş gibi görünüyordu. Polliver'ı öfke dolu bir hamleyle geri sürdü, tepelerde bir baltayla takas ettiği çentikli eski kılıcı adamın üstüne savurdu. Sakallı adam geriledi ama darbelerin hiçbiri dokunmadı. Sonra Vadeci, bir yılan kadar hızlı hareket ederek bir sıranın üstüne zıpladı ve kısakılıcının kenarını Tazının boynuna indirdi.

Onu öldürüyorlar. Arya'nın başka kupası yoktu ama fırlatacak daha iyi bir şeyi vardı. Ölen okçudan çaldıkları hançeri çıkardı ve onu az önce Vadecinin yaptığı şekilde ona fırlatmaya çalıştı.

Fakat bir taş ya da bir yaban elması fırlatmaya benzemiyordu bu. Bıçak yalpaladı ve Vadeci'nin sırtına çarptı, önce kabzası. *Hançeri hissetmedi bile.* Adam Cleganel'e meşguldü.

Vadeci bıçağını indirirken Tazı hızlıca yana tarafa büküldü, kendine bir kalp atımı kadar dinlenme fırsatı kazandı. Yüzünden ve boynundaki kesikten kan akıyordu. Dağ'ın iki adamı birden Tazının peşindeydi; Vadeci onun sırtını ve karnını hedef alırken, Polliver kafasına ve omuzlarına vuruyordu. Ağır taş sürahi hâlâ masadaydı. Arya, iki eliyle kavradığı sürahiyi tam havaya kaldıracakken biri onu kolundan yakaladı. Sürahi Arya'nın parmaklarının arasından kayıp yere düştü. Arya döndü ve yaver çocukla burun buruna geldi. *Seni aptal, yaveri tamamen unuttun.* Çocuğun büyük beyaz sivilcesi patlamıştı, Arya gördü.

"Sen köpek yavrusunun yavrusu musun?" Çocuğun sağ elinde bir kılıç, sol elinde de Arya'nın kolu vardı ama Arya'nın elleri boştu; kız, çocuğun bıçağını kınından çıkardı ve yine çocuğun karnına soktu, büktü. Yaver, örgü zırh veya kaynatılmış deri bile giymemişti, bıçak doğrudan ete girdi, Arya'nın Kral Topraklarında öldürdüğü seyis yamağının karnına giren İğne gibi. Gözleri büyüyen yaver, kızın kolunu bıraktı. Arya kapıya doğru döndü ve Vadeci'nin duvara saplanan bıçağını aldı.

Polliver ve Vadeci, Tazı'yı bir sıranın arkasındaki köşeye sıkıştırmıştı ve ikisinden biri, adamın üst uyluğuna, diğer yaralarına yakışan çirkin, kırmızı bir kesik açmıştı. Sandor duvara yaslanıyordu, kanıyordu ve gürültüyle nefes alıp veriyordu. Değil dövüşmek, ayakta durmaya hâli yokmuş gibi görünüyordu. "Kılıcını yere bırak ve seni Harrenhal'a götürelim," dedi Polliver.

"Gregor işimi bizzat bitirsin diye mi?"

"Bakarsın seni bana verir," dedi Vadeci.

"Beni istiyorsan gel de al." Sandor duvardan ayrıldı, yarı çömelmiş vaziyette sıranın arkasında durdu, kılıcını vücuduna çapraz şekilde tutuyordu.

“Alamayacağımızı mı sanıyorsun?” dedi Polliver. “Sen sarhoşsun.”

“Olabilir,” dedi Tazı, “ama sen ölüsün.” Tazının ayağı öne fırladı ve sırayı yakaladı; sıra sert bir şekilde Polliver’in incik kemiklerine çarptı. Sakallı adam bir şekilde ayakta kaldı ama Tazı, adamın vahşi darbesinin altına çömeldi ve kendi kılıcını acımasız bir ters el vuruşuyla yukarı kaldırdı. Tavana ve duvarlara kan damlaları saçıldı. Bıçak, Polliverin yüzünün tam ortasına girmişti, Tazı bıçağı saplandığı yerden kurtardığında adamın kafasının yarısı bıçakla birlikte geldi.

Vadeci geriledi. Arya adamın korkusunu koklayabiliyordu. Vadeci’nin elindeki kısakılıç, Tazının tuttuğu uzunkılıcın yanında âdeta oyuncak gibi görünüyordu ve Vadeci zırhlı da değildi. Seri bir şekilde hareket ediyordu, tetikteydi, gözlerini Sandor Clegane’den ayırmıyordu. Arya’nın adamın arkasına geçmesi ve onu bıçaklaması dünyanın en kolay işiydi.

Bıçak adamın sırtına girerken, “Kasabada gizlenmiş altınlar var mı?” diye bağırdı Arya. “Gümüş var mı? Değerli taşlar?” İki kez daha bıçakladı. “Yiyecek var mı? Lord Beric nerede?” Adamın üstündeydi artık, hâlâ bıçaklıyordu. “Nereye gitti? Yanında kaç adam vardı? Kaç yaycı? Kaç şövalye? Kaç kişi, kaç kişi, kaç kişi, kaç kişi? Kasabada *altın* var mı?”

Sandor onu adamın üstünden çektiğinde Arya’nın elleri kırmızı ve yapış yapıştı. Tazı sadece, ‘Yeter,” dedi. O da doğranmış bir domuz gibi kanıyordu ve yürürken tek bacağını sürüyordu.

“Bir kişi daha var,” diye hatırlattı Arya.

Yaver çocuk karnındaki bıçağı çıkarmıştı, kanamayı elleriyle durdurmaya çalışıyordu. Tazı tarafından sertçe çekilip ayağa kaldırıldığında bir bebek gibi zırlamaya başladı. “Merhamet,” diye ağladı, “lütfen, beni öldürmeyin. Anne merhamet et.”

“Senin kahrolası annen gibi görünüyor muyum?” Tazı insan gibi görünmüyordu. “Bunu da öldürmüşsün,” dedi Arya’ya. “Bağırsaklarını deşmişsin, işi bitmiş. Fakat ölmesi uzun sürecek.” Yaver çocuk Taziyı duymamış gibiydi. “Ben kızlar için geldim,” diye ağladı, “...bir erkek olmak için, Polly öyle dedi... ah, tanrılar, lütfen, beni bir kaleye götürün... bir üstat, beni bir üstada götürün... sadece kızlar için gelmiştim, sör, merhamet.”

Tazı, çocuğun yüzüne vurdu, çocuk tekrar çığlık attı. “Bana sör deme.” Tekrar Arya’ya döndü. “Bu senin dişi kurt. Sen yap.” Arya, Tazı’nın ne demek istediğini biliyordu. Polliverin yanına gitti, adamın kanının içinde diz çöktü ve kılıç kemerini çözdü. Polliver’ın hançerinin yanında daha ince bir bıçak asılıydı, bir kama olamayacak kadar uzun ve bir erkek kılıcı olamayacak kadar kısa...

ama tam Arya’nın eline göreydi.

“Kalbin nerede olduğunu hatırlıyor musun?” diye sordu Tazı.

Arya başıyla onayladı. Yaver gözlerini yuvarladı. “Merhamet.”

İğne, yaverin kaburgalarının arasına kaydı ve ona merhamet verdi.

“Güzel.” Sandor’un sesi acıyla kalınlaşmıştı. “Eğer bu üçü burada zamparalık yapıyorduysa, Gregor, Harrenhal’un yanı sıra geçitleri de tutuyor olmalı. Diğer köpekler her an gelebilir ve biz bir gün için yeterince hayvan öldürdük.”

“Nereye gideceğiz?” diye sordu Arya.

“Tuzçukuru’na.” Tazı düşmemek için elini Arya’nın omzuna koydu. “Biraz şarap al dişi kurt. Adamların ne kadar sikkesi varsa onları da al, ihtiyacımız olacak. Eğer Tuzçukuru’nda gemiler varsa Vadi’ye deniz yoluyla gidebiliriz.” Eskiden kulağının olduğu yerden daha fazla kan akarken ağzı Arya’ya seyirdi. “Belki Leydi Lysa seni minik Robert’ıyla evlendirir. İşte *bu* görmek isteyeceğim bir izdivaç.” Gülmeye başladı, sonra gülmek yerine inledi.

Gitme vakti geldiğinde Tazı, Yabancının sırtına binmek için Arya’nın yardımına ihtiyaç duydu. Boynuna ve bacağına kumaş şeritleri sarmış, kapının yanındaki kancadan yaverin yeşil pelerinini almıştı. Pelerinin üstündeki beyaz şeritte yeşil bir ok vardı, fakat Tazı bunu katlayıp kulağına bastırdığında yeşil, kırmızıya döndü. Arya, Tazı’nın yola çıktıkları anda devrileceğinden korkuyordu ama adam bir şekilde eyerinin üstünde kaldı.

Yakut geçidi her kim tutuyorsa, onunla karşılaşmayı göze alamazlardı. Bu sebeple, Kral Yolu’nu takip etmek yerine güneybatıya doğru döndüler; yabani otlarla kaplı tarlalardan, ormanlardan ve bataklıklardan geçtiler. Üç Dişli Mızrak’ın kıyılarına varmaları saatler aldı. Arya, nehrin uysal bir şekilde mutat yatağına dönmüş olduğunu gördü, nehrin bütün o kahverengi öfkesi yağmurlarla birlikte kaybolmuştu. *Nehir de yorgun,* diye düşündü Arya.

Suyun kıyısına yakın bir yerde, rüzgârla aşınmış bir kaya yığının içinden yükselen söğüt ağaçları buldular. Kayalar ve ağaçlar bir çeşit doğal istihkâm oluşturmuştu, Arya ve Tazı burada hem nehirden hem de patikadan saklanabilirdi. “Burası işe yarar,” dedi Tazı. “Atlara su içir ve ateş için birkaç dal topla.” Atından indiğinde, yere düşmemek için bir ağacın dalma tutunmak zorunda kaldı.

“Duman görülmez mi?”

“Bizi bulmak isteyen birinin yapması gereken tek şey benim kanımı takip etmek. Su ve dal. Ama önce şu şarap matarasını getir.”

Sandor, ateşi yaktıktan sonra miğferini alevlerin arasına yerleştirdi, şarap

matarasının yarısını miğferin içine boşalttı ve sırtını yosunla kaplı bir kaya çıkıntısına verererek yere yığıldı, bir daha asla ayağa kalkmamaya niyetliymiş gibiydi. Arya'ya yaverin pelerinini yıkattı ve şeritler halinde kestirdi. Şeritler de miğferin içine girdi. "Daha çok şarabım olsaydı kendimden geçene kadar içerdim. Belki de seni o kahrolası hana geri göndermeliyim, bana birkaç matara daha getirmen için."

"Hayır," dedi Arya.*Göndermez, gönderir mi*? *Gönderirse onu burada bırakır kaçarım.*

Sandor, Arya'nın yüzündeki korkuya güldü. "Şakaydı kurt kız. Lanet olası bir şakaydı. Bana bir sopa bul, şu uzunlukta, çok kaim olmasın. Sopanın üstündeki çamuru yıka. Çamur tadından nefret ederim."

Tazı, Arya'nın getirdiği ilk iki sopayı beğenmedi. Arya adam için uygun olanı bulduğunda, alevler Tazının köpeğini burnundan gözlerine kadar alazlamıştı. Miğferin içindeki şarap fokur fokur kaynıyordu. "Şiltemin içinden kupayı al ve yarısına kadar doldur," dedi Tazı. "Dikkatli ol. Kahrolası şeyi devirirsen seni biraz daha şarap getirmen için hana geri *gönderirim.* Şarabı al ve yaralarımın üstüne dök. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Arya başıyla onayladı. "Öyleyse ne bekliyorsun?" diye homurdandı Tazı.

Arya kupayı ilk doldurduğunda parmak eklemleri çeliğe sürtündü, teni su toplayacak kadar kötü yandı. Arya çığlık atmamak için dudaklarını ısırmak zorunda kaldı. Tazı da aynı amaç için sopayı kullandı, Arya kaynar şarabı yaraların üstüne dökerken, Tazı sopayı dişlerinin arasında sıktı. Arya önce uyluktaki yarayla ilgilendi, sonra da adamın ensesindeki daha sığ yarıkla. Arya bacağa şarap dökerken, Sandor elini yumruk haline getirdi ve yeri dövdü. Sıra ensesine geldiğinde sopayı öyle sert ısırdı ki ahşap kırıldı ve Arya yeni bir sopa bulmak zorunda kaldı. Tazının gözlerindeki dehşeti görebiliyordu. "Başını çevir," dedi. Şarabı, eskiden Tazının kulağının olduğu yerdeki çiğ ve kırmızı etin üstüne döktü, kahverengi kan ve kırmızı şaraptan ibaret parmaklar Tazının çenesine yürüdü. Adam o zaman *bağırdı*, ağzındaki sopaya rağmen. Sonra acı yüzünden bayıldı.

Arya işin geri kalanını kendi kendine halletti. Yaverin pelerininden kestiği şeritleri miğferin dibinden çıkardı ve yaraları sarmak için kullandı. Sıra kulağa geldiğinde, kanamayı durdurmak için adamın kafasının yarısını sarmak zorunda kaldı. İş bittiğinde Üç Dişli Mızrak'ın üzerine akşam çöküyordu. Arya atların otlamasına izin verdi, sonra onları gece için bağladı ve kendine iki kayanın arasında mümkün olduğunca rahat bir yer hazırladı.

"Sör Gregor Dağ," dedi hafifçe. "Dünsen, Tatlı Raff, Sör Ilyn, Kraliçe

Cersei.” Polliver’ı ve Vadeci’yi duanın dışında bırakmak kendini tuhaf hissettirdi. Ve Joffrey’yi. Joffrey öldüğü için mutluydu ama orada olmak ve onun nasıl öldüğünü görmek isterdi ya da onu bizzat öldürmek. *Polliver, Joffrey’yi Sansa’nın öldürdüğünü söyledi.* Bu doğru olabilir miydi? İblis bir Lannister’dı ve Sansa... *Keşke kanatlı bir kurda dönüşüp uzaklara uçabilseydim.*

Eğer Sansa da gittiyse, artık Arya’dan başka Stark yoktu. Jon bin fersah uzakta, Sur’daydı ama o bir Kar’dı. Tazının Aryayı satmak istediği farklı amcalar ve teyzeler de Stark değildi. Onlar *kurt* değildi.

Sandor inledi, Arya adama bakmak için o tarafa yuvarlandı. Duasında onun adını da söylemediğini fark etti. Bunu neden yapmıştı? Mycah’yı düşünmeye çalıştı ama çocuğun nasıl göründüğü hatırlamak zordu. *Bütün suçu benimle kılıç oyunu oynamaktı.* Arya onu uzun zamandır tanımıyordu. “Tazı,” diye fısıldadı, “*Valar morghulis*.” Belki Tazı sabaha ölmüş olurdu.

Ama solgun şafak ışıkları ağaçların arasından süzülerek geldiğinde, Arya’yı bir çizmenin burnuyla uyandıran Tazı’ydı. Arya rüyasında bir kurt olduğunu görmüştü yine, arkasındaki sürüyle birlikte binicisiz bir atı bir tepeden aşağı doğru kovalıyordu ama tam atı öldürmek için yaklaşmışken Tazı’nın ayağı Arya’yı geri getirmişti.

Tazı hâlâ güçsüzdü, her hareketi ağır ve sarsaktı. Eyerinin üstünde yığılır gibi oturdu, terledi ve kulağı sargının üstünden kanamaya başladı. Sadece Yabancının sırtında kalabilmek için bütün gücünü kullanması gerekiyordu. Arya, Dağın adamları onları yakalamak için gelirse Tazının kılıç bile kaldıramayacağından şüpheleniyordu. Arkaya baktı ama arkalarında, ağaçtan ağaca konan bir kargadan başka bir şey yoktu. Duyulan tek ses nehirdi.

Öğlenden epey önce Sandor Clegane eyerinde sallanıyordu. Atını durdurduğunda daha saatlerce sürecek gün ışığı vardı. “Dinlenmem gerek,” dedi sadece. Bu sefer atından indiğinde *düştü.* Ayağa kalkmak yerine bir ağaca doğru güçsüzce süründü ve sırtını ağacın gövdesine yasladı. “Lanet olsun,” diye küfretti. “Lanet olsun.” Arya’nın ona baktığını gördüğünde, “Bir kupa şarap için seni canlı canlı yüzerdim kızım,” dedi.

Arya ona şarap yerine su götürdü. Tazı suyun çok azını içti, tadının çamur gibi olduğundan şikâyet etti ve sayıklamalarla dolu ateşli bir uykuya daldı. Arya dokunduğunda adamın teni alev alev yanıyordu. Kız, Tazının yaralarını kokladı, Üstat Luwin’in kesikleri ya da sıyrıkları tedavi ederken zaman zaman yaptığı gibi. Tazının en kötü kanayan yeri yüzüydü ama Arya’ya tuhaf gelen koku adamın bacağındaki yaranın kokuşuydu.

Tuzçukuru’nun ne kadar uzakta olduğunu merak etti Arya, orayı kendi

başına bulup bulamayacağını. *Onu öldürmek zorunda kalmam. Eğer kaçıp onu burada bırakırsam kendi kendine ölür. Ateşten ölür ve sonsuza kadar o ağacın altında yatar.* Belki de Tazıyı kendi öldürse daha iyi olurdu. Handaki yaveri öldürmüştü ve Tazı onun kolunu tutmaktan başka bir şey yapmamıştı. Tazı, Mycah'yı öldürmüştü. *Mycah'yı ve daha pek çoğunu. Bahse girerim ki yüzlerce Mycah öldürdü.* Fidye olmasaydı büyük ihtimalle Arya'yı da öldürürdü.

Arya İğne'yi çekerken silah ışıldadı. Polliver kılıcı temiz ve keskin tutmuştu en azından. Arya, hareketi hiç düşünmeden bedenini yana döndürüp su dansçısı pozisyonu aldı. Ayaklarının altında ölü yapraklar çıtırdadı. *Bir yılan kadar hızlı,* diye düşündü. *Yaz ipeği kadar yumuşak.*

Tazı'nın gözleri açıldı. "Kalbin nerede olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu pürüzlü bir fısıltıyla.

Arya bir taş kadar kıpırtısız duruyordu. "Ben... ben sadece."

"*Yalan söyleme,*" diye homurdandı Tazı. 'Yalancılardan nefret ederim. Yüreksiz sahtekârlardan daha da çok nefret ederim. Durma, yap." Arya hareket etmeyince Tazı konuştu. "Kasabın oğlunu öldürdüm. Onu neredeyse ikiye böldüm, sonra da güldüm." Tuhaf bir ses çıkardı, Tazının hıçkırdığını fark etmek Arya'nın birkaç saniyesini aldı. "Ve küçük kuş, senin tatlı ablan, beyaz pelerinimin içinde öylece durdum ve onu dövmelerine müsaade ettim. O lanet olası şarkıyı zorla *aldım,* o vermedi. Kendisini de alacaktım. Almalıydım. Ablanı kanlı kanlı becermeli ve onu o cüceye bırakmadan önce kalbini yerinden sökmeliydim." Tazının yüzü bir acı dalgasıyla çarpıldı. "Beni yalvartmak niyetinde misin sürtük? *Yap şunul* Merhamet lütfü... şu senin küçük Michael'ının intikamını al..."

"*Mycah*." Arya, Tazı'dan uzaklaştı. "Sen merhamet lütfunu hak etmiyorsun."

Tazı, Arya'nın Ödlek'i eyerlemesini ateşle parlaklaşmış gözleriyle izledi. Bir kez olsun ayağa kalkmaya ve onu durdurmaya yeltenmedi. Fakat Arya ata bindiğinde, "Gerçek bir kurt yaralı bir hayvanın işini bitirirdi," dedi adam.

Belki gerçek kurtlar seni bulur, diye düşündü Arya. *Belki güneş batınca kokunu alırlar.* Tazı, kurtların köpeklere ne yaptığını o vakit öğrenirdi. "Bana bir baltayla vurmamalıydın," dedi Arya, "Annemi kurtarmalıydın." Atı döndürdü, Tazıdan uzaklaştı ve bir kez bile arkasına bakmadı.

Altı gün sonra parlak bir sabah vakti, Üç Dişli Mızrak'm genişlemeye başladığı ve havanın ağaçtan ziyade tuz koktuğu bir yere geldi. Suya yakın kalarak tarlalardan, çiftliklerden geçti ve öğleden biraz sonra önünde küçük bir kasaba belirdi. *Tuzçukuru,* diye umdu Arya. Kasabaya küçük bir kale

hükmediyordu; aslında bir hisardan büyük değildi, avlusu ve perde duvarı olan kare şekilli tek bir iç kaleydi. Limanın çevresindeki dükkânların, hanların ve birahanelerin çoğu yağmalanmış ya da yakılmıştı ama bazılarında hâlâ hayat varmış gibi görünüyordu. Fakat liman oradaydı ve doğuya doğru Yengeç Koyu uzanıyordu, koyun suları güneşin altında mavi yeşil ışıldıyordu.

Ve gemiler vardı.

Üç, diye düşündü Arya, *üç gemi var.* İkisi sadece nehir kadırgalarıydı; Üç Dişli Mızrak'ta gidip gelmek için inşa edilmiş sığ yük tekneleri. Üçüncüsü daha büyüktü; iki sıra küreği, yaldızlı bir pruvası, toplanmış halde duran mor yelkenleri ve üç uzun direği olan bir tuzlu deniz ticaret gemisi. Geminin gövdesi de mordu. Arya, daha iyi bakabilmek için Odlek'i iskeleye doğru sürdü. Yabancılar, bir limanda, küçük köylerde olduğu gibi tuhaf karşılanmıyordu ve kimse Arya'nın kim olduğuyla ya da neden orada bulunduğuyla ilgileniyormuş gibi görünmüyordu.

Gümüşe ihtiyacım var. Arya bunu düşününce dudağını ısırdı. Polliver'ın üstünde bir geyik ve bir düzine bakır bulmuşlardı, Arya'nın öldürdüğü yaverde sekiz gümüş vardı, Vadeci'nin kesesinden sadece birkaç metelik çıkmıştı. Ama Tazı, Arya'ya, adamın çizmelerini çıkarmasını ve kanla sırılsıklam olmuş giysilerini kesmesini söylemişti. Sonuçta Arya adamın ayak parmaklarının arasında birer geyik ve deri yeleğinin astarına dikilmiş üç altın ejderha bulmuştu. Fakat bütün sikkeleri Sandor almıştı. *Bu adil değildi. O sikkeler onun olduğu kadar benimdi.* Arya, Tazı'ya merhamet lütfunu vermiş olsaydı... ama vermemişti. Geri dönemezdi, yardım da dilenemezdi. *Yardım dilenmek insana hiçbir şey kazandırmaz.* Odlek'i satmak ve hayvanın yeteri kadar sikke getireceğini ummak zorundaydı.

İskelelerin yanındaki bir çocuktan ahırın yandığını öğrendi fakat ahırın sahibesi septin arkasında hâlâ ticaret yapıyordu. Arya kadını kolayca buldu; iri, gürbüz, at kokan bir kadın. Kadın, Ödlek'ten ilk bakışta hoşlandı, Arya'ya ona nasıl rastladığını sordu ve aldığı cevap üzerine sırıttı. "Bunun cins bir at olduğu aşikâr, bir zamanlar bir şövalyeye ait olduğundan şüphem yok tatlım," dedi. "Ama o şövalye senin merhum ağabeyin değildi. Uzun yıllardır şuradaki kaleyle iş yapıyorum, yani asil doğumluların nasıl göründüğünü bilirim. Bu at soylu ama sen değilsin." Parmağıyla Arya'nın göğsünü dürttü. "Onu bulmuşsun ya da çalmışsın, hangisi olduğu önemli değil, böyle olmuş. Senin gibi küçük ve hırpani bir kız ancak bu şekilde böyle bir at sürebilir."

Arya dudağını ısırdı. "Satın almayacağın anlamına mı geliyor bu?"

Kadın kıkırdadı. "Sana ne teklif edersem kabul edeceğin anlamına

geliyor tatlım. Yoksa kaleye gideriz ve hiçbir şey alamazsın. Hatta belki asılırsın, iyi bir şövalyenin atını çaldığın için.”

Etrafta kendi işleriyle uğraşan altı Tuzçukuru yerlisi vardı; Arya kadını öldüremeyeceğini biliyordu. Bunun yerine dudağını ısırmak ve kadının onu dolandırmasına izin vermek zorunda kaldı. Aldığı kese acınacak kadar zayıftı. Arya eyer, dizgin ve battaniye için ayrıca sikke istediğinde kadın sadece güldü.

İskelelere dönen uzun yolu yürürken, *Tazı’yı asla dolandıramazdı*, diye düşündü Arya. İskeleye olan mesafe, Arya atla katettiğinden bu yana millerce uzamış gibiydi.

Mor kadırga hâlâ oradaydı. Eğer o soyulduğu sırada gemi denize açılmış olsaydı Arya bunu kaldıramazdı. İskeleye vardığında, bir fıçı bal likörü yuvarlanarak iskele tahtasına çıkarılıyordu. Arya fıçının peşinden gitmeye çalıştığında, geminin güvertesindeki bir denizci Arya’nın bilmediği bir dilde bağırdı. “Kaptanı görmek istiyorum,” dedi Arya adama. Adam sadece daha yüksek sesle bağırdı. Ama gürültü, mor pelerinli iri yarı bir adamın dikkatini çekti ve adam Ortak Dil’i konuşuyordu. “Burada kaptan benim,” dedi. “Ne istiyorsun? Çabuk ol çocuk, dalgayı yakalamamız gerek.” “Kuzeye gitmek istiyorum, Sur’a. İşte, ücretini ödeyebilirim.” Arya keseyi adama verdi. “Gece Nöbetçilerinin denizde bir kalesi var.”

“Doğugözcüsü.” Kaptan, kesedeki gümüşleri avcuna döktü ve kaşlarını çattı. “Hepsi bu mu?”

Yeterli değil. Arya daha söylenmeden biliyordu bunu. Adamın yüzünde görebiliyordu. “Bir kamaraya ya da başka bir şeye ihtiyacım yok. Aşağıda, ambarda uyuyabilirim ya da...”

“Onu kamara kızı olarak al,” dedi oradan geçen bir denizci. “Benimle uyuyabilir.”

“Diline dikkat et,” diye parladı kaptan.

“Çalışabilirim,” dedi Arya. “Güverteyi fırçalayabilirim. Bir zamanlar bir kalenin merdivenlerini fırçalıyordum. Yahut kürek çekebilirim...”

“Hayır,” dedi kaptan, “yapamazsın.” Arya’nın sikkelerini geri verdi. “Yapabilseydin de bir şey değişmezdi çocuk. Kuzeyde bizi igilendiren hiçbir şey yok. Buz, savaş ve korsanlar. Kırıkpençe Burnu’nu dönerken kuzeye giden yarım düzine korsan gemisi gördüm ve onlarla tekrar karşılaşmaya niyetli değilim. Küreklerimizi eve gitmek için çekeceğiz, sana da aynı şeyi yapmanı öneririm.”

Benim evim yok, diye düşündü Arya. *Sürüm yok. Ve şimdi bir atım bile yok.*

Kaptan arkasını dönerken, “Bu geminin adı ne?” diye sordu Arya.

Adam, Arya’ya bezgin bir gülümseme verecek kadar durdu. “Bu kadırganın adı *Titan’ın Kızı*, Özgür Şehir Braavos’tan.”

“Bekle,” dedi Arya aniden. “Başka bir şeyim var.” Arya bahsettiği şeyi iç çamaşırlarının altına sıkıştırmıştı, güvende olması için. Bu yüzden, kürekçiler güler ve kaptan gözle görülür bir sabırsızlıkla beklerken Arya kıyafetlerinin altını iyice araştırmak zorunda kaldı. Sonunda, “Fazladan bir gümüş bir şey değiştirmez çocuk,” dedi kaptan.

“Gümüş değil.” Arya’nın parmakları bulduğu şeyin üstüne kapandı. “Demir. İşte.” Jaqen H’gharin verdiği küçük demir sikkeyi kaptanın eline sıkıştırdı, sikke öyle yıpranmıştı ki üstündeki erkek başının yüz hatları tamamen silinmişti. *Büyük ihtimalle değersiz ama...*

Kaptan sikkeyi çevirdi ve gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı, sonra tekrar Arya’ya baktı. “Bu... nasıl... ?”

Jaqen sözleri de söylememi söylemişti. Arya kollarını göğsünde birleştirdi. ᵘ*Valar morghulis,”* dedi anlamını biliyormuş gibi yüksek sesle.

Kaptan, iki parmağıyla alnına dokunarak, “*Valar dohaeris,”* diye karşılık verdi. “Bir kamara alacaksın *elbette*.”

SAMWELL

“Benimkinden güçlü emiyor.” Şebboy, göğüs ucuna tuttuğu bebeğin başını okşadı.

“Karnı aç,” dedi sarışın kadın Val, kara kardeşlerin yabanıl prensesi dediği kadın. “Şimdiye kadar keçi sütüyle ve şu kör üstadın verdiği şuruplarla yaşadı.”

Oğlanın bir adı yoktu, Şebboy’un oğlu gibi. Yabanılların usûlü buydu. Görünüşe göre Mance Rayder’ın oğlu bile üçüncü yaşına kadar bir isim sahibi olmayacaktı. Gerçi Sam, kara kardeşlerin bebeğe ‘küçük prens’ ve ‘savaştadoğan’ dediğini duymuştu.

Şebboy’un göğsündeki bebeği izledi, sonra da Jon’u. *Jon gülümsüyor.* Hüzünlü bir gülümsemeydi ama bir çeşit gülümsemeydi yine de. Sam bunu gördüğü için mutluydu. *Geri döndüğümden beri onu ilk kez gülümserken görüyorum.*

Sur’u hiç gözden kaybetmeden, dar bir patikayı takip ederek Gece Kalesi’nden Derin Göl’e ve Derin Göl’den Kraliçe Kapısı’na yürümüşlerdi. Kara Kale’den bir buçuk gün uzakta, nasırlı ayaklarıyla güç bela ilerlerken, Şebboy arkadaki at seslerini duymuş ve dönüp baktığında batıdan gelen siyah süvarileri görmüştü. “Kardeşlerim,” diye güvence vermişti Sam kıza. “Bu yolu Gece Nöbetçileri’nden başka kimse kullanmaz.” Süvarilerin, Gölge Kule’den Sör Denys Mallister, yaralı Bowen Marsh ve Kafatası Köprüsü’ndeki mücadeleden sağ çıkan adamlar olduğu anlaşılmıştı. Sam, Dywen’i, Dev’i ve Efkârlı Edd’i gördüğünde duygularına hâkim olamamış ve ağlamıştı.

Sur’un altındaki mücadeleyi onlardan öğrenmişti. “Stannis şövalyelerini Doğugözcüsü’ne indirdi. Cotter Pyke onları korucu yollarından geçirdi, yabanılları gafil avlamak için,” demişti Dev. “Stannis yabanılları ezdi. Mance Rayder esir alındı ve Köpekbaşlı Harma dahil olmak üzere en iyi adamlarından bini katledildi. Geri kalanlar fırtınaya tutulan yapraklar gibi dağılmış diye duyduk.” *Tanrılar merhametli,* diye düşünmüştü Sam. Şebboy’la birlikte Craster Kalesi’nden güneye giderken kaybolmasalardı, mücadelenin tam ortasına

yürüyebilirlerdi... ya da en azından Mance

Rayderin kampına. Bu Şebboy ve bebeği için iyi olabilirdi ama Sam için olmazdı. Sam, yabanılların esir kargalara neler yaptığını duymuştu. Bunu düşününce titremişti.

Bununla birlikte, kardeşlerinin anlattığı hiçbir şey onu Kara Kale'de bulduğu şey için hazırlayamazdı. Ortak salon tamamen yanmıştı. Ahşap merdiven, kırık buzlardan ve kararmış tahtalardan ibaret bir yığına dönüşmüştü. Donal Noye'la birlikte Rast, Sağır Dick, Kırmızı Alyn ve pek çok adam ölmüştü. Fakat kale, Sam'in daha önce hiç görmediği kadar kalabalıktı; kalabalığın sebebi kara kardeşler değil, kralın binden fazla askeriydi. Kral Kulesi'nde, canlı hafızada ilk kez olmak üzere bir kral vardı. Mızrak'ta, Hardin Kulesi'nde, Gri Kule'de ve çok uzun yıllardır boş duran diğer yapıların tepesinde sancaklar dalgalanıyordu. "Şu büyük sancak, altın zeminde siyah erkek geyik, Baratheon Hanedanı'nın kraliyet sancağı," demişti Sam daha önce hiç sancak görmemiş olan Şebboy'a. "Tilki ve çiçekler Florent Hanedanı'nın arması. Kaplumbağa, Estermontlarin, kılıçbalığı Bar Emmon'ın ve çapraz duran borazanlar da Wensingtonlar'ın."

"Hepsi de çiçekler gibi parlak." Şebboy eliyle göstermişti. "Şu sarıları sevdim, ateşli olanları. Bak, bazı savaşçıların mintanlarında da aynı şey var."

"Alevli bir kalp. Kimin arması olduğunu bilmiyorum."

Çok geçmeden öğrenmişti Sam. "Kraliçe'nin adamları," demişti Pyp - "Koşun, kapıları sürgüleyin delikanlılar, Katil Sam mezardan çıkıp gelmiş," dedikten sonra, o sırada Grenn, Sam'e öyle sıkı sarılmıştı ki Sam kaburgalarının kırılacağını düşünmüştü "ama sakın gidip de kraliçenin nerede olduğunu sorma. Stannis onu Doğugözcüsü'nde bırakmış, kızıyla ve donanmasıyla birlikte. Buraya kırmızı olandan başka kadın getirmedi."

"Kırmızı olan?" demişti Sam kuşkuyla.

"Asshai'den Melisandre," demişti Grenn. "Kralın büyücüsü. Ejderha Kayası'nda bir adamı canlı canlı yaktığı söyleniyor, Stannis'in kuzey yolculuğu için uygun rüzgârlar essin diye. Mücadelede de kralın yanında at sürmüş ve ona sihirli bir kılıç vermiş. Kılıca Işık Getiren diyorlar. Görene kadar bekle, içinde güneşten bir parça varmış gibi ışıldıyor." Tekrar Sam'e bakmış ve karşı koyamadığı kocaman, aptal bir gülümsemeyle sırıtmıştı. "Burada olduğuna hâlâ inanamıyorum."

Sam'i gördüğünde Jon da gülümsemişti ama yorgunluk dolu bir gülümsemeydi, şimdi dudaklarında olan gibi. "Nihayetinde geri döndün," demişti Jon. "Ve Şebboy'u da getirdin. İyi iş çıkardın Sam."

Grenn’in anlattıklarına göre Jon, Sam’den çok daha iyi bir iş çıkarmıştı. Yine de Kış Borusu’nu ve bir yabanıl prensini ele geçirmek Sör Alliser Thorne ve arkadaşları için yeterli değildi, onlar Jon’a hâlâ dönek diyordu. Üstat Aemon, Jon’un yarasının güzelce iyileşmekte olduğunu söylüyordu ama onun başka yaraları vardı, gözünün etrafındakilerden çok daha derin yaralar. *Yabanıl kızın ve kardeşlerinin yasını tutuyor.*

“Tuhaf,” dedi Jon, Sam’e. “Craster, Mance’i sevmezdi, Mance de Craster’ı, ama şimdi Craster’ın karısı Mance’in oğlunu emziriyor.”

“Bende süt var,” dedi Şebboy, sesi yumuşak ve utangaçtı. “Benim bebeğim çok az emiyor. Bunun kadar obur değil.”

Yabanıl kadın Val onlara döndü. “Kraliçenin adamları, kırmızı kadının Mance’i ateşe vereceğini söylüyor, Mance yeterince güçlenir güçlenmez.”

Jon, kadına yorgunbir bakış attı. “Mance, Gece Nöbetçileri’nden firar etti. Bunun cezası ölümdür. Nöbet tarafından ele geçirilmiş olsaydı şimdiye kadar asılırdı. Ama şimdi kralın tutsağı ve kralın aklından neler geçtiğini kırmızı kadından başka hiç kimse bilmiyor.

“Onu görmek istiyorum,” dedi Val. “Ona oğlunu göstermek istiyorum. Öldürülmeden önce bu kadarını hak ediyor.”

Sam açıklamaya çalıştı. “Onu Üstat Aemon’dan başka kimsenin görmesine izin verilmiyor leydim…”

“Eğer benim elimde olsaydı Mance oğlunu kucağına alırdı,” dedi Jon, gülümsemesi kaybolmuştu. “Üzgünüm Val.” Arkasını döndü. “Sam’in ve benim yapmak zorunda olduğumuz görevlerimiz var. Yani, en azından Sam’in var. Mance’i görme talebini gerekli yerlere ileteceğiz. Sadece bu kadarı için söz verebilirim.” Sam, Şebboy’un elini tutacak ve akşam yemeğinden sonra tekrar geleceğini söyleyecek kadar bir zaman oyalandı, sonra aceleyle Jon’un peşine düştü. Kapının dışında nöbetçiler vardı; kraliçenin mızraklı adamları. Jon basamakların yarısını inmişti ama arkasından poflayarak gelen Sam’i duyduğunda bekledi. “Şebboy’a çok düşkünsün değil mi?”

Sam kızardı. “Şebboy iyi. İyi ve nazik.” Sam, uzun kâbus sona erdiği için mutluydu, tekrar Kara Kale’de kardeşleriyle birlikte olduğu için mutluydu... ama bazı geceler, hücresinde tekbaşmayken, bebeği aralarına alıp kürklerin altına kıvrıldıkları gecelerde kızın nasıl sıcak olduğunu hatırlıyordu. “O.,. o beni daha cesur yaptı Jon. *Cesur* değil... ama daha cesur.”

“Onu yanında tutamayacağını biliyorsun,” dedi Jon nazikçe, “benim Ygritte’le kalamadığım gibi. Sen yemin ettin Sam, benim gibi, hepimiz gibi.”

“Biliyorum. Şebboy benim karım olabileceğini söyledi ama... ona yemini

ve ne anlama geldiğini anlattım. Bu onu üzdü mü yoksa mutlu mu etti bilmiyorum ama anlattım.” Sam gergin bir şekilde yutkundu, “Bir yalanda onur olabilir mi Jon?” diye sordu. “Eğer... iyi bir amaç için söylendiyse?”

“Yalanın ve amacın ne olduğuna bağlı sanırım.” Jon, Sam’e baktı. “Bunu tavsiye etmem. Sen yalan söylemek için yaratılmamışsın Sam. Kızarıyorsun, ciyaklıyorsun ve kekeliyorsun.”

“Evet,” dedi Sam, “ama bir mektupta yalan söyleyebilirim. Elimde bir kalem varken daha iyiyim. Bir... fikrim var. Burada işler yoluna girdiğinde, düşündüm de belki de Şebboy için en iyi şey... onu Boynuz Tepe’ye gönderebileceğimi düşündüm. Annemin, kardeşlerimin ve ba-ba- babamın yanına. Eğer Şebboy bebeğin bebe benim olduğunu söylerse...” Sam yine kızarıyordu. “Annem bebeği ister, biliyorum. Şebboy için bir yer bulur, bir çeşit hizmetçilik, Craster’a hizmet etmek kadar zor olmaz. Ve Lord Ra-Randyll... bunu asla söylemez ama benim bir yabanıl kızdan bir piçim olduğunu bilmek onu memnun edebilir. En azından bir kadınla yatacak ve çocuk peydahlayacak kadar erkek olduğum kanıtlanır. Babam bir keresinde, kesinlikle bakir olarak öleceğimi söylemişti bana, hiçbir kadının benimle... bilirsin işte... Jon, bunu yaparsam, bu yalanı yazarsam... bu iyi bir şey olur mu? Çocuğun sahip olacağı hayat...”

“Büyükbabasının kalesinde bir piç olarak büyümek?” Jon omuzlarını silkti. “Bu büyük ölçüde babana bağlı, bir de çocuğun nasıl biri olacağına. Eğer sana çekerse...”

“Çekmeyecek. Bebeğin gerçek babası Craster. Adamı gördün, yaşlı bir ağacın kökü kadar sağlamdı, Şebboy da göründüğünden daha güçlü...”

“Çocuk kılıçta ya da mızrakta maharet gösterdiği takdirde babanın hane muhafızlarında bir yer edinebilir en azından,” dedi Jon. “Piçlerin yaver olarak eğitim alıp şövalyeliğe yükseltilmesi görülmemiş şey değildir. Fakat Şebboy’un bu oyunu ikna edici bir şekilde oynayacağından emin olmalısın. Baban hakkında söylediğin şeyleri düşününce, Lord Randyll’in kandırılmayı müşfik bir şekilde karşılayacağından şüpheliyim.”

Kulenin dışındaki basamaklara daha çok nöbetçi yerleştirilmişti. Fakat bunlar kralın adamlarıydı; Sam aradaki farkı çabucak öğrenmişti. Kralın adamları her asker gibi sağlam ve inançsızdı ama kraliçenin adamları, Asshaili Melisandre’ye ve onun Işık Tanrısına hararetle bağlıydı. Avluyu gerçerlerken, “Yine talim avlusuna mı gideceksin?” diye sordu Sam. “Bacağın tam olarak iyileşmeden bu kadar çok talim yapman akıllıca mı?”

Jon omuzlarını silkti. ‘Yapacak başka neyim var? Marsh, hâlâ bir dönek

olduğum korkusuyla beni görevden aldı.”

Sam, “Sadece birkaç kişi buna inanıyor,” diye temin etti Jon’u. “Sör Alliser ve arkadaşları. Kardeşlerin çoğu işin aslını biliyor. Bahse girerim ki Kral Stannis de biliyor. Ona Kış Borusu’nu getirdin ve Mance Rayder’ın oğlunu esir aldın.”

“Benim bütün yaptığım, yabanıllar kaçtığında Val ile bebeği yağmacılara karşı korumak ve korucular bizi bulana kadar onları güvende tutmaktı. Ben kimseyi *esir almadım.* Kral Stannis adamlarını gayet iyi kontrol ediyor, bu çok açık. Onların biraz yağma yapmasına izin verdi ama sadece üç yabanıl kadına tecavüz edildiğini duydum ve bunu yapan adamların hepsi iğdiş edildi. Yabanıllar kaçarken içlerinden birkaçını öldürmeliydim sanırım. Sör Alliser, mücadele boyunca kılıcımı çektiğim tek zamanın düşmanımızı savunmak için olduğunu anlatıp duruyor. Mance Rayder’ı öldürmediğimi, zira onunla işbirliği içinde olduğumu söylüyor.”

“Sör Alliser işte, “ dedi Sam. “Onun ne çeşit bir adam olduğunu herkes biliyor.” Sör Alliser Thorne asil kanıyla, şövalyeliğiyle ve Nöbet’te geçirdiği uzun yıllarla Lord Kumandan unvanı için güçlü bir aday olabilirdi fakat silah ustası olarak geçirdiği yıllarda eğittiği adamların hemen hepsi ondan nefret ediyordu. Adı bu unvan için önerilmişti elbette, lâkin seçimin ilk günü ancak altıncı geldikten ve ikinci gün fiilen oy *kaybettikten* sonra Thorne, Lord Janos Slynt’i desteklemek üzere adaylıktan çekilmişti.

“Herkesin bildiği şey; ben Qhorin Yarımel’i öldüren ve bir mızrak karısıyla yatan bir piçken, Sör Alliser’in asil bir kandan gelen meşru doğumlu bir şövalye olduğu. Bana *varg* dediklerini duydum. Bir kurdum yokken nasıl varg olabilirim, sorarım sana?” Jon’un ağzı çarpıldı. “Hayalet’i rüyamda bile görmüyorum artık. Rüyalarımda sadece mahzen mezarlar ve tahtlarında oturan taş krallar var. Bazen Robb’un ve babamın seslerini duyuyorum, bir ziyafettelermiş gibi. Fakat aramızda bir duvar oluyor ve ben, masada benim için yer hazırlanmadığını biliyorum.”

Ölülerin ziyafetinde, yaşayanlar için yer yoktur. O anda sessiz kalmak Sam’in yüreğini parçaladı. *Bran ölmedi Jon,* demek istedi Sam. *Arkadaşlarıyla birlikte. Dev bir geyiğin sırtında, Tekinsiz Orman’ın derinliklerinde üç gözlü bir karga bulmak üzere kuzeye gidiyorlar.* Bu kulağa o kadar çılgınca geliyordu ki, Sam Tarly her şeyi hayal etmiş olması gerektiğini düşünüyordu bazen, bütün bunları ateş, korku ve açlıktan yarattığını... ama yine de gerçeği ağzından kaçırabilirdi, eğer yemin etmiş olmasaydı.

Bu sırrı saklayacağına dair üç kez yemin etmişti; bir kez bizzat Bran’a,

bir kez Jojen Reed denen tuhaf çocuğa ve son olarak da Soğukel'e. "Bütün dünya çocuğun ölü olduğuna inanıyor," demişti Sam'in kurtarıcısı. "Bırak da kemikleri hiç rahatsız edilmeden dinlesin. Peşimizde bizi arayan insanlar istemiyoruz. Yemin et Gece Nöbetçileri'nin Sam'i. Bana borçlu olduğun hayatın üstüne yemin et."

Sam perişan bir halde ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. "Lord Janos asla Lord Kumandan olarak seçilmeyecek," dedi. Jon'a verebileceği en iyi teselli buydu, tek teselli buydu. "Bu olmayacak."

"Sam, sen tatlı bir aptalsın. Gözlerini aç. Bu günlerdir oluyor." Jon saçlarını gözlerinden çekti ve "Hiçbir şey bilmesem de bunu biliyorum," dedi. "Şimdi lütfen bana izin ver, birilerine kılıçla vurmam gerek, çok sert şekilde."

Sam'in, silahhaneye ve talim avlusuna doğru yürüyen Jon'u seyretmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Jon uyanık olduğu zamanların çoğunu orada geçiriyordu. Sör Endrew ölü ve Sör Alliser lakayıtken, Kara Kale bir silah ustasından yoksundu, Jon da acemi askerlerden bazılarını eğitme işini üstüne almıştı; Saten, Beygir, düz tabanıyla Robin, Arron ve Emrick. Delikanlıların işi olduğunda, Jon tek başına saatlerce kılıç, kalkan ve mızrak talimi yapıyor ya da onunla kapışmayı göze alan herkesin rakibi oluyordu.

Sam üstadın kulesine giderken, *sen tatlı bir aptalsın*, diyen Jon'u duyabiliyordu. *Gözlerini aç. Bu günlerdir oluyor.* Jon haklı olabilir miydi? Bir adamın Gece Nöbetçileri Lord Kumandanı olabilmesi için, Yeminli Kardeşleri'n oylarının üçte ikisini alması gerekiyordu, dokuz günün ve dokuz oylamanın ardından kimse bu orana yaklaşamamıştı. Lord Janos'un oyları artıyordu, bu doğruydu; adam önce Bowen Marsh'ı, sonra da Othell Yarwyck'i sürünerek geçmişti fakat Gölge Kule'den Sör Denys Mallister ve Kıyıdaki Denizgözcüsü'nden Cotter Pyke'ın hâlâ ziyadesiyle gerisindeydi. *İkisinden biri yeni Lord Kumandan olacak, bu kesin*, dedi Sam kendine.

Stannis, üstadın kapısına da nöbetçiler koymuştu, içerideki odalar sıcaktı ve mücadelede yaralanan insanlarla doluydu; kara kardeşler, kralın adamları ve kraliçenin adamları, üçü birden. Clydas keçi sütü ve rüya şarabı sürahileriyle yaralıların arasında dolaşıyordu ama Üstat Aemon, Mance'e yaptığı sabah ziyaretinden henüz dönmemişti. Sam, pelerinini bir kancaya astı ve Clydas'a yardım etmeye gitti ama bir şeyler taşırken, dökerken ve sargıları değiştirirken bile Jon'un sözleri onu rahatsız etti. *Sam, sen tatlı bir aptalsın. Gözlerini aç. Bu günlerdir oluyor.*

Sam kuzgunları beslemek için müsaade istediğinde aradan en az bir saat geçmişti. Kuşluğa çıkarken, geçen gece tuttuğu kayıtlan incelemek için durdu.

Oylamanın en başında otuzdan fazla isim önerilmişti ama adayların çoğu, kazanamayacakları netleştiği anda geri çekilmişti. Geçen gece itibarıyla yedi aday kalmıştı. Sör Denys Mallister iki yüz on üç nişan toplamıştı, Cotter Pyke yüz seksen yedi, Lord Janos yetmiş dört, Bowen Marsh kırk dokuz, Üçparmak Hobb beş ve Efkârlı Edd bir. *Pyp ve şapşal şakaları.* Sam daha önceki sayımlara baktı. Sör Denys, Cotter Pyke ve Bowen Marsh üçüncü günden beri oy kaybediyordu, Othell Yarwyck de altıncı günden beri. Sadece Lord Janos her geçen gün biraz daha yükseliyordu.

Sam kuşlukta gaklayan kuzgunları duyabiliyordu, kâğıtları kaldırdı ve hayvanları beslemek için basamakları tırmandı. Üç kuşun daha döndüğünü görünce mutlu oldu. "*Kar*," diye bağırdı kuşlar Sam'e. "*Kar, kar, kar*." Bunu onlara Sam öğretmişti. Kuşluk, yeni gelen kuzgunlarla bile keder verecek kadar boş görünüyordu. Üstat Aemon'ın gönderdiği kuşların sadece birkaçı geri dönmüştü. *Ama kuzgunlardan biri Stannis'e ulaştı. Kuzgunlardan biri Ejderha Kayası'nı buldu, hâlâ umursayan bir kral buldu.* Sam, bin fersah güneydeki kendi babasının, Tarly Hanedanını Demir Taht'ta oturan çocuğun davasına kattığını biliyordu. Fakat Nöbet yardım çığlığı attığında ne Kral Joffrey ne de küçük Kral Tommen harekete geçmişti. İlk İnsanların Yumruğu'ndaki geceyi ve karanlığın, korkunun, gökyüzünden düşen karın içinde Craster Kalesi'ne yapılan korkunç göçü hatırlayan Sam, *diyarını korumayan bir kral ne işe yarar*? diye düşündü öfkeyle. Kraliçenin adamları onu huzursuz ediyordu, bu doğruydu ama onlar *gelmişti* en azından.

O akşam Sam, kara kardeşlerin yeni yemek salonu olan mağaramsı taş mahzende Jon Kari aradı ama hiçbir yerde göremedi. Sonunda diğer arkadaşlarına yakın bir sıraya oturdu. Pyp, Efkârlı Edd'e, hangi saman askerin daha çok ok toplayacağına dair bahse girdikleri yarışmayı anlatıyordu. "Sen uzun vakit öndeydin ama Uzun Göl'den Watt geçen gün üç ok aldı ve seni geçti."

"Asla bir şey kazanamıyorum," diye sızlandı Efkârlı Edd. "Ama tanrılar Watt'a daima gülümsedi. Yabanıllar onu Kafatası Köprüsü'nden aşağı devirdiğinde, Watt bir şekilde, derin ve güzel bir su havuzuna düştü. Onca kayayı ıskalaması nasıl bir şans?"

"Uzun bir düşüş müydü?" diye sordu Grenn. "Su havuzuna düşmek onun hayatını kurtardı mı?"

"Hayır," dedi Efkârlı Edd. "Hâlihazırda ölüydü, kafasındaki balta yüzünden. Yine de, onca kayayı ıskalaması büyük şanstı." Üçparmak Hobb, kardeşlere o gece için mamut sağrısı rostosu söz vermişti, belki birkaç oy daha

almayı umut etmişti. Dişlerinin arasındaki kıkırdak parçasını çıkarırken, *eğer Hobb'un aklındaki fikir buysa daha genç bir mamut seçmeliydi*, diye düşündü Sam. İç geçirerek yemeği ileri itti.

Birazdan yeni bir oylama yapılacaktı ve havadaki gerginlik dumandan daha yoğundu. Cotter Pyke ateşin yanında oturuyordu, etrafı Doğugözcüsü'nün koruculari tarafından sarılmıştı. Sör Denys Mallister, Gölge Kule'nin adamlarından oluşan daha küçük bir grupla birlikte kapının yakınındaydı. *En iyi yeri Janos Slynt almış*, diye fark etti Sam, *alevlerin ve cereyanın tam ortasında.* Sam, Bowen Marsh'ı Slynt'in yanında görünce paniğe kapıldı; adamın yüzü solgun ve bitkindi, kafası hâlâ sargılıydı ama Lord Janos'un söylediği şeyleri dikkatle dinliyordu. Sam bunu arkadaşlarına gösterdiğinde, "Bir de şuraya bakın," dedi Pyp, "Sör Alliser, Othell Yarwyck'le fısıldaşıyor."

Yemekten sonra, Üstat Aemon ayağa kalktı ve oylamaya geçmeden önce konuşmak isteyen kardeşler olup olmadığını sordu. Efkârlı Edd kalktı, her zamanki gibi taş suratlı ve kederliydi. "Bana oy veren her kimse, ona kesinlikle çok berbat bir Lord Kumandan olacağımı söylemek istiyorum. Lâkin bütün bu diğerleri de öyle olacak." Edd'i Bowen Marsh takip etti, adam tek elini Lord Slynt'in omzuna koyarak ayağa kalktı. "Kardeşlerim ve dostlarım, ismimin bu seçimden geri çekilmesini istiyorum. Yaralarım bana hâlâ sıkıntı veriyor ve korkarım ki bu görev benim için ziyadesiyle büyük... ama Kral Toprakları'nın altın pelerinlilerini uzun yıllar boyunca komuta etmiş olan Lord Janos için öyle değil. Kendisine hepimiz destek verelim."

Sam, odanın Cotter Pyke'a ait olan ucundan gelen öfkeli mırıltıları duydu ve Sör Denys başını iki yana sallayarak dostlarına baktı. *Çok geç, iş işten geçti.* Sam, Jon'un nerede olduğunu ve neden seçimden uzak durduğunu merak etti.

Kardeşlerin çoğunun okuma yazması yoktu; bu yüzden oylama, âdet olduğu üzere, Üçparmak Hobb ve Öküz Owen'in mutfaktan getirdiği geniş belli demir kazana nişan atarak yapıldı. Nişan varilleri uzak bir köşede ağır bir perdenin arkasındaydı, bu sayede oy verenler tercihlerini gizlilik içinde yapabildi. Eğer bir görevin varsa, bir arkadaşının senin adına oy kullanmasına izin veriliyordu, bu yüzden bazı adamlar iki, üç ya da dört nişan aldı. Sör Denys ve Cotter Pyke da geride bıraktıkları garnizonları için oy kullandılar.

Salon nihayet boşaldığında, Sam ve Clydas, Üstat Aemon'ın önündeki kazanı baş aşağı etti. Deniz kabuklarından, taşlardan ve bakır meteliklerden oluşan bir çağlayan masanın üstünü kapladı. Aemon'ın buruşuk elleri şaşırtıcı bir hızla nişanları ayırdı; deniz kabukları şuraya, taşlar buraya, metelikler bir kenara, arada çıkan ok uçları, çiviler ve meşe palamutları başka bir yana. Sam

ve Clydas yığınları saydı, her biri kendi kaydını tuttu.

Bu gece sonuçları ilk açıklama sırası Sam'deydi. "Sör Denys Mallister için iki yüz üç," dedi Sam. "Cotter Pyke için yüz altmış dokuz. Lord Janos için yüz otuz yedi, Othell Yarwyck için yetmiş iki, Üçparmak Hobb için beş ve Efkârlı Edd için iki."

"Bende Pyke için yüz altmış sekiz var," dedi Clydas. "Benim sayımıma göre iki, Sam'inkine göre bir oy açığımız var."

"Sam'in sayımı doğru," dedi Üstat Aemon. "Jon Kar oy kullanmadı. Bir şey fark etmez. Kimse yaklaşamadı."

Sam, hayal kırıklığından çok rahatlama hissediyordu. Lord Janos, Bowen Marsh'ın desteğine rağmen üçüncü sıradaydı. "Sürekli Üçparmak Hobb için oy veren beş kişi kim?" diye sordu Sam.

"Onu mutfaktan uzak tutmak isteyen kardeşler olabilir mi?" dedi Clydas.

"Sör Denys dünden bu yana on oy kaybetmiş," diye belirtti Sam. "Cotter Pyke da neredeyse yirmi. Bu iyi değil."

"Onların Lord Kumandan olmaya dair umutları için iyi değil şüphesiz," dedi Üstat Aemon. "Ama nihayetinde Gece Nöbetçileri için iyi olabilir. Buna karar vermek bize düşmez. On gün çok uzun sayılmaz. Bir vakitler iki yıl süren bir seçim olmuştu, yedi yüz küsür oy. Kardeşler kendileri için uygun olan zamanda bir karara varacaklar."

Evet, diye düşündü Sam,*ama hangi karara* ?

Daha sonra, Pyp'in hücresinin mahremiyetinde, sulandırılmış şarap dolu kupaların etkisiyle dili çözüldü ve Sam kendini yüksek sesle düşünürken buldu. "Cotter Pyke ve Sör Denys Mallister geriliyor ama oyların hemen hemen üçte ikisi hâlâ onlara ait," dedi Pyp ve Grenn'e. "Her ikisi de Lord Kumandan olarak iyi hizmet verir. Biri, iki adamdan birini adaylıktan çekilmeye ve diğerini desteklemeye ikna etmeli."

"Biri?" dedi Grenn şüpheyle. "O biri kim?"

"Grenn o kadar budala ki *birinin* kendisi olabileceğini düşünüyor," dedi Pyp. "Belki o biri Pyke ve Mallister'la işini bitirince Kral Stannis'i Kraliçe Cersei'yle evlenmeye de ikna eder."

"Kral Stannis evli," diye itiraz etti Grenn.

"Ben bununla ne yapacağım Sam?" diye iç geçirdi Pyp. "Cotter Pyke ve Sör Denys birbirlerinden pek hoşlanmıyorlar," diye ısrar etti Grenn. "*Her konuda* kavga ediyorlar."

"Evet ama bunun tek sebebi, Nöbet için neyin en iyi olduğu hakkında farklı fikirlere sahip olmaları," dedi Sam. "Biz onlara açıklarsak..."

“*Biz*?” dedi Pyp. “*Biri* nasıl *bize* dönüştü? Ben soytarı maymunuyum unuttun mu? Ve Grenn de... Grenn işte.” Sam’e gülümsedi ve kulaklarını oynattı. “Ama sen... sen bir lordun oğlusun ve üstadın kâhyasısın.”

“Ve Katil Sam’sin,” dedi Grenn. “Bir Öteki öldürdün.”

“Onu *ejderhacamı* öldürdü,” dedi Sam, Grenn’e, yüzüncü kere.

“Bir lordun oğlu, bir üstadın kâhyası ve Katil Sam,” dedi Pyp düşünür gibi. “Onlarla konuşabilirsin, belki...”

“Konuşabilirdim,” dedi Sam, sesi Efkârlı Edd kadar kederliydi. “Onlarla yüzleşemeyecek kadar korkak olmasaydım.”

JON

Jon, elinde kılıcı, ağır adımlarla bir daire çizerek Saten'in etrafında dolaştı, onu dönmeye zorladı. "Kalkanını yukarı kaldır," dedi.

"Çok ağır," diye sızlandı Eski Şehirli çocuk.

"Bir kılıcı durdurabilecek kadar ağır," dedi Jon. "Şimdi şunu yukarı kaldır." Kılıcını savurarak öne adım attı. Saten, kalkanını tam zamanında kaldırarak kılıcı kalkanın kasnağıyla yakaladı. Kendi kalkanındaki darbeyi hissettiğinde, "Güzel," dedi Jon. "Bu iyiydi ama harekete bedenini de katmalısın. Çeliğin arkasına vücut ağırlığını koy, sadece kol kuvvetini kullanarak vereceğin zarardan fazlasını verirsin. Hadi, tekrar dene, bana saldır ama kalkanını yukarıda tut yoksa kafanı zil gibi çalarım..."

Saten, saldırmak yerine bir adım geri gitti ve göz siperini kaldırdı. "Jon," dedi tedirgin bir sesle.

Jon döndü. Kadın, Jon'un arkasında duruyordu, yanında kraliçenin adamlarından altı kişi vardı. *Avlunun bu kadar sessizleşmesi boşuna değilmiş.* Jon, Melisandre'yi gece ateşlerinin başında ve kalede dolaşırken görmüştü ama hiç bu kadar yakınında olmamıştı. *Güzel bir kadın*, diye düşündü... ama kadının kırmızı gözlerinde insanı birazdan fazla huzursuz eden bir şey vardı. "Leydim."

"Kral seninle konuşacak Jon Kar."

Jon, talim kılıcını toprağa sapladı. "Üzerimi değiştirmeme müsaade eder misiniz? Kralın huzuruna çıkacak durumda değilim"

"Seni Sur'un tepesinde bekliyoruz," dedi Melisandre. Kadının *bekliyoruz* dediğini duydu Jon, *bekliyor* değil. *Kralın gerçek kraliçesi bu kadın, Doğugözcüsü'nde bıraktığı değil.*

Zırhını ve göğüs kalkanını silahhaneye bıraktı, kendi hücresine döndü, ter lekeli kıyafetlerini çıkardı ve siyahlardan temiz bir takım giydi. Kafes soğuk ve rüzgârlı olacaktı, Jon bunu biliyordu, buzun tepesi daha soğuk ve daha rüzgârlı, bu yüzden ağır ve başlıklı bir pelerin seçti. En son Uzunpençe'yi aldı ve piç kılıcını sırtına astı.

Melisandre onu Sur'un dibinde bekliyordu. Kraliçenin adamlarını

göndermişti. Kadınla birlikte kafese girerken, “Majesteleri benden ne istiyor?” diye sordu Jon.

“Verebileceğin her şeyi Jon Kar. O bir kral.”

Jon kapıyı kapattı ve zil ipini çekti. Bocurgat dönmeye başladı. Kafes yükseldi. Gün parlaktı ve Sur ağlıyordu, uzun su parmakları Sur’un yüzünden aşağı akıyor ve güneşte parlıyordu. Demir kafesin dar sınırlarında, kırmızı kadının varlığının sarahatle farkındaydı Jon. *Kokusu bile kırmızı.* Bu koku Mikken’in dökümhanesini hatırlatıyordu ona, demirin kor halindeyken yaydığı kokuyu, dumanın ve kanın kokuşuydu bu. *Ateşle öpülmüş,* diye düşündü Ygritte’i hatırlayan Jon. Rüzgâr, Melisandre’nin kırmızı, uzun kıyafetlerinin arasına girdi ve onları kadının yanında duran Jon’un bacaklarına savurdu. “Üşümüyor musunuz leydim?” diye sordu Jon.

Melisandre güldü. “Asla.” Kadının boğazındaki yakut, nabız gibi atıyordu, kalbinin vuruşuyla eş zamanda. “Tanrının ateşleri benim içimde yaşıyor Jon Kar. Hisset.” Melisandre elini Jon’un yanağına koydu ve Jon onun ne kadar sıcak olduğu hissederken kadın elini orada tuttu. “Hayatın hissi böyle olmalı,” dedi kadın. “Yalnızca ölüm soğuktur.”

Stannis Baratheon’ı tek başına Sur’un kenarında dururken buldular, adam düşünceli gözlerle mücadeleyi kazandığı araziye bakıyordu. Gece Nöbetçileri’nden bir kardeşin giyebileceği türden siyah bir pantolon, bir tunik ve çizmeler giymişti. Onu diğerlerinden ayıran tek şey peleriniydi; yakasına siyah kürk dikilmiş ve alevli kalp şeklinde bir broş iğnelenmiş ağır, altın rengi bir pelerin. “Size Kışyarı Piçi’ni getirdim Majesteleri,” dedi Melisandre.

Stannis döndü ve Jon’u inceledi. Adamın kalın kaşlarının altındaki gözler, dipsiz mavi göller gibiydi. Çökük yanakları ve güçlü çenesi kısa tıraş edilmiş mavi siyah sakallarla kaplıydı ama sakallar kralın yüzünün süzgünlüğünü gizleyemiyordu. Kralın dişleri perçinliydi, omuzları ve sağ eli de öyle. Jon, bir zamanlar Donal Noye’un Baratheon kardeşler hakkında söylediği bir şeyi hatırlarken buldu kendini. *Robert gerçek çelikti. Stannis saf demire benzer.*

Kara, sert ve güçlüdür ama bükülmeden önce kırılır. Jon, bu kırılgan kralın ondan ne istediğini merak ederek güçlükle diz çöktü. “Kalk. Senin hakkında çok şey duydum Lord Kar.”

“Ben lord değilim efendimiz.” Jon kalktı. “Ne duyduğunuzu biliyorum. Bir dönek ve korkak olduğumu. Yabanıllar canımı bağışlasın diye kardeşim Qhorin’i katlettiğimi. Mance Rayder’a katıldığımı ve bir yabanıl kadın aldığımı.”

“Evet. Bütün bunlar ve daha fazlası. Ayrıca bir vargsın, öyle diyorlar, geceleri kurt cisminde yürüyen bir derideğiştirensin.” Kral Stannis’in gülümsemesi sertti. “Bunların ne kadarı doğru?” “Hayalet isimli bir ulu kurdum vardı. Bozkalkan yakınlarında Sur’a tırmandığımda onu bıraktım ve o zamandan beri görmedim. Yabanıllara katılmamı Qhorin Yarımel emretti. Kendimi kanıtlamam için onu öldürmemi isteyeceklerini biliyordu ve ne isterlerse istesinler yapmamı söyledi. Kadının adı Ygritte’ti. Onunla yeminimi bozdum ama babamın adı üstüne yemin ederim ki asla taraf değiştirmedim.”

“Sana inanıyorum,” dedi kral.

Bu Jon’u şaşırttı. “Neden?”

Stannis homurdanır gibi güldü. “Janos Slynt’i tanıyorum ve Ned Stark’ı da tanırdım. Baban dostum değildi lâkin sadece bir aptal onun onurundan ve dürüstlüğünden şüphe edebilir. Babana benziyorsun.” Stannis Baratheon uzun bir adamdı, Jon’a tepeden bakıyordu ama o kadar zayıftı ki olduğundan on yıl yaşlı görünüyordu. “Sandığından fazlasını biliyorum Jon Kar. Randyll Tarly’nin oğlunun, Öteki’ni öldürmek için kullandığı ejderhacamı hançeri senin bulduğunu biliyorum.”

“Hayalet buldu. Bıçak, bir pelerine sarılmış ve İlk İnsanların Yumruğu’nun altına gömülmüştü. Başka bıçaklar da vardı... ok uçları, mızrak uçları, hepsi ejderhacamından yapılmıştı.”

“Kapıyı tuttuğunu biliyorum,” dedi Kral Stannis. “Tutmasaydın ben çok geç gelmiş olacaktım.”

“Kapıyı Donal Noye tuttu. Devlerin kralıyla dövüşürken tünelde öldü.”

Stannis yüzünü buruşturdu. “Benim ilk kılıcımı Noye yapmıştı, Robertin savaş çekicini de. Tanrılar onun canını bağışlamayı uygun görmüş olsaydı, Noye, Lord Kumandan olmak için ağız dalaşı yapan bütün o aptallardan daha iyi bir kumandan olurdu.”

“Cotter Pyke ve Sör Denys Mallister aptal değiller efendimiz,” dedi Jon. “Onlar iyi ve liyakatli adamlar. Othell Yarwyck de öyle, kendine göre. Lord Mormont her birine güvenirdi.”

“Senin Lord Mormont fazla kolay güveniyormuş. Yoksa o şekilde ölmezdi. Ama biz senden bahsediyorduk. Bize sihirli boruyu getirenin ve Mance Rayder’ın oğluyla eşini esir alanın sen olduğunu unutmadım.”

“Dalla öldü.” Jon buna hâlâ üzülüyordu. “Val onun kardeşi. Val’i ve bebeği almak için fazla bir çaba gerekmedi Majesteleri. Siz yabanılları kaçırdınız ve kartal yandığında, Mance’in Dalla’yı koruması için bıraktığı derideğiştiren çıldırdı.” Jon, Melisandre’ye baktı. “Bazıları bunu sizin

yaptığınızı söylüyor.”

Melisandre gülümsedi, kadının bakır rengi uzun saçları yüzüne düşmüştü. “Işık Tanrısı’nın ateşli pençeleri vardır Jon Kar.” Jon başını salladı ve tekrar krala döndü. “Majesteleri, Val’den bahsettiniz. Kendisi Mance Rayder’ı görmek istedi, ona oğlunu götürmek. Bu... iyilik olur.”

“O adam, senin kardeşliğinden firar eden bir kaçak. Bütün kardeşlerin onun ölmesi için ısrar ediyor. Ona neden iyilik yapayım?”

Jon’un buna verecek cevabı yoktu. “Onun için olmasa da Val için. Val’in ablası için, çocuğun annesi için.”

“Val denen kızdan hoşlanıyorsun?”

“Onu çok az tanıyorum.”

“Güzel bir kız olduğunu söyleniyor.”

“Çok,” diye kabul etti Jon.

“Güzellik tehlikeli olabilir. Ağabeyim bu dersi Cersei’den öğrendi. Kadın onu öldürdü, bundan şüphe etme. Senin babanı ve Jon Arryn’ı da öldürdü.” Stannis kaşlarını çattı, “Şu yabanıllarla birlikte at sürdün. Sence onlarda onur var mı?”

“Evet,” dedi Jon, “ama kendilerine göre bir onur efendimiz.” “Mance Rayder’da?”

“Evet. Öyle düşünüyorum.”

“Kemik Lordu’nda?”

Jon tereddüt etti. “Ona Çıngıraklı derdik. Tehlikeli ve kana susamış bir adam. Eğer onda onur varsa, kemik zırhının iyice altında saklıyor demektir.”

“Ya diğer adam, mücadeleden sonra bizden kaçan çok isimli Tormund? Bana doğru cevap ver.”

“Bana kalırsa Tormund Devfelaketi, iyi bir dost ve kötü bir düşman olacak bir adam Majesteleri.”

Stannis kısa ve sert bir şekilde başıyla onayladı. “Baban onurlu bir adamdı. Dostum değildi ama onun değerini gördüm. Kardeşin, krallığımın yarısını çalmaya niyetlenmiş bir asi ve vatan hainiydi lâkin kimse onun cesaretini sorgulayamaz. Peki sen nesin?”

Onu sevdiğimi mi söylememi istiyor? Jon, sert ve resmi bir sesle konuştu, “Ben Gece Nöbetçileri’nin adamıyım.”

“Sözler. Sözler rüzgârdır. Sence neden Ejderha Kayası’nı terk edip Sur’a geldim Lord Kar?”

“Ben lord değilim efendimiz. Geldiniz çünkü sizi çağırdık, böyle olduğunu umuyorum. Yine de neden bu kadar geç geldiğinizi söyleyemem.”

Stannis, şaşırtıcı bir şekilde, bu sözlere gülümsedi. “Bir Stark olacak kadar cüretkârsın. Evet, daha önce gelmeliydim. Eğer El’im olmasaydı hiç gelmeyebilirdim. Lord Seaworth alt tabaka doğumlu bir adamdır fakat bana görevimi hatırlattı, benim bütün düşünebildiğim kendi haklarımken. Arabayı atın önüne bağladığımı söyledi bana. Krallığı kurtarmak için tahtı kazanmaya çalışıyordum, tahtı kazanmak için krallığı kurtarmam gerekirken.” Stannis kuzeyi gösterdi. “Savaşmak için doğduğum düşmanı bulacağım yer orası.”

“Adının anılmaması gereken,” diye ekledi Melisandre yumuşak bir sesle. “O, Gecenin ve Dehşetin İlahidir Jon Kar ve kardaki bütün bu şekiller onun yaratıklarıdır.”

“Lord Mormont’un hayatını kurtarmak için yürüyen cesetlerden birini öldürmüşsün,” dedi Stannis. “Bu senin de savaşın olabilir Jon Kar. Bana yardım edersen.”

“Benim kılıcım Gece Nöbetçileri’ne yeminli Majesteleri,” diye cevapladı Jon dikkatle.

Bu cevap kralı memnun etmedi. Stannis dişlerini gıcırdattı ve “Bir kılıçtan fazlasını vermene ihtiyacım var,” dedi.

Jon’un aklı karışmıştı. “Lordum?”

“Kuzeye ihtiyacım var.”

Kuzey. “Ben... ağabeyim Robb, Kuzey Kralı’ydı...”

“Senin kardeşin meşru Kışyarı Lordu’ydu. Başına bir taç takıp nehir topraklarını fethe gitmek yerine evde kalıp görevini yapsaydı bugün hâlâ hayatta olabilirdi. Bununla birlikte, sen Robb değilsin, benim Robert olmadığım gibi.”

Bu sert sözler, Jon’un Stannis’e karşı duyabileceği bütün iyi niyeti alıp götürdü. “Ben ağabeyimi severdim,” dedi Jon.

“Ben de benimkini. Ama onlar neyse oydu, biz de neysek oyuz. Ben Batıdiyar’daki tek gerçek kralım, kuzeyde ve güneyde. Sen de Ned Stark’ın piçisin.” Stannis koyu mavi gözleriyle Jon’un yüzünü inceledi. “Tywin Lannister, Roose Bolton’ı Kuzey Muhafızı ilan etti, adamın senin ağabeyine ettiği ihaneti ödüllendirmek için. Demiradamlar, Balon Greyjoy’un ölümünden bu yana kendi aralarında savaşıyorlar, buna rağmen Moat Cailin, Derinorman Kalesi, Torrhen Kalesi ve Taşlı Kıyı’nm büyük bölümü hâlâ onların elinde. Babanın toprakları kanıyor ve benim yaralardan akan kanı durdurmak için ne kuvvetim ne de vaktim var. Bir Kışyarı Lordu’na ihtiyaç var. Sadık bir Kışyarı Lordu’na.”

Jon afallamış bir halde, *bana bakıyor*, diye düşündü. “Kışyarı artık yok. Theon Greyjoy kaleyi ateşe verdi.”

“Granit o kadar kolay yanmaz,” dedi Stannis. “Kale zaman içinde tekrar inşa edilebilir. Bir adamı lord yapan şey taşlar değil, adamın kendisidir. Senin kuzeyli adamların beni tanımıyor, beni sevmek için bir sebepleri yok, fakat gelecek mücadelelerde onların kuvvetine ihtiyacım olacak. Onları benim sancağıma kazanmak için Eddard Stark’ın oğluna ihtiyacım var.”

Beni Kışyarı Lordu yapacak. Rüzgâr sert esiyordu ve Jon kendini öyle sersemlemiş hissediyordu ki rüzgârın onu Sur’dan uçuracağından korkuyordu. “Majesteleri,” dedi, “unutuyorsunuz, ben bir Kar’ım, bir Stark değil.”

“Kim olduğunu unutan sensin,” diye karşılık verdi Kral Stannis.

Melisandre sıcak elini Jon’un omzuna koydu. “Bir kral, piçlik lekesini bir dokunuşla temizleyebilir Lord Kar.”

Lord Kar. Bu ismi Jon’a Sör Alliser Thorne takmıştı, onun gayrimeşru doğumuyla alay etmek için. Kardeşlerin çoğu Jon’u bu isimle anıyordu, kimi muhabbetle, kimi yaralamak için. Ama birdenbire, bu isim Jon’un kulağında farklı bir tınıya sahip oldu. Kulağa... gerçek geliyordu. “Evet,” dedi Jon tereddütle, “krallar daha önce de piçleri meşru kıldı ama... ben hâlâ Gece Nöbetçilerinin kardeşiyim. Bir yürek ağacının önünde diz çöktüm ve mülk edinmeyeceğime, çocuk sahibi olmayacağıma dair yemin ettim.” “Jon.” Melisandre o kadar yakındaydı ki Jon kadının nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. “R’hllor tek gerçek tanrıdır. Bir ağaca verdiğin yeminin gücü, ayakkabılarına verdiğin yeminin gücünden fazla değildir. Kalbini aç ve ışığın Tanrısının içeri girmesine izin ver. O büvet ağaçlarını yak ve Kışyarını Işık Tanrısının bir hediyesi olarak kabul et.”

Jon çok küçükken, piçliğin ne demek olduğunu anlayamayacak kadar küçükken, Kışyarının bir gün onun olabileceğini hayal ederdi. Daha sonra, büyüdüğünde, o hayallerden utanmıştı. Kışyarı, Robb’un ve onun oğullarının olacaktı, Robb çocuk sahibi olmadan ölürse de Branin ya da Rickon’un. Onlardan sonra Sansa ve Arya geliyordu. Bunun aksini hayal etmek bile sadakatsizlik gibi görünmüştü Jon’a, kalbinde kardeşlerine ihanet ediyormuş gibi, onların ölmesini diliyormuş gibi. Jon, mavi gözlü kralın ve kırmızı kadının önünde dururken, *ben bunu asla istemedim*, diye düşündü. *Robb’u sevdim, hepsini sevdim... ben onların hiçbirine bir zarar gelmesini istemedim ama geldi. Ve şimdi sadece ben varım.* Jon’un yapması gereken tek şey kelimeyi söylemekti, o zaman Jon Stark olacaktı, bir daha asla Kar olmayacaktı. Jon’un yapması gereken tek şey kralına bağlılık yemini vermekti, o zaman Kışyarı onun olacaktı. Jon’un yapması gereken tek şey...

...yeminini tekrar bozmaktı.

Ve bu sefer yemin bozmak bir hile de olmayacak. Jon, babasının kalesini talep edebilmek için, babasının tanrılarına sırt çevirmek zorundaydı.

Kral Stannis yine kuzeye bakıyordu, altın pelerini omuzlarından akıyordu. “Belki de seninle ilgili yanılıyorum Jon Kar. Piçler hakkında neler söylendiğini ikimiz de biliyoruz. Babanın onurundan ya da ağabeyinin silah kullanmaktaki maharetinden yoksun olabilirsin. Lâkin Tanrının bana verdiği silah sensin. Burada seni buldum, senin Yumruk’un altında ejdercamlarını bulman gibi. Ve seni kullanmak niyetindeyim. Azor Ahai bile savaşını tek başına kazanmadı. Bin yabanıl öldürdüm, binini daha tutsak aldım ve geri kalanını dağıttım ama ikimiz de biliyoruz ki geri dönecekler. Melisandre alevlerin içinde gördü. Şu Tormund Yıldırımyumruk büyük ihtimalle şu anda bile ordusunu yeniden toparlıyor ve yeni bir saldırı planlıyor. Ve birbirimizi ne kadar çok kanatırsak, gerçek düşman üstümüze çöktüğünde hepimiz o kadar zayıf olacağız.”

Jon da aynı sonuca varmıştı. “Dediğiniz gibi Majesteleri.” Kralın ne anlatmaya çalıştığını merak etti.

“Senin kardeşlerin liderlerinin kim olacağına karar vermeye çalışırken ben Mance Rayder’la konuşuyordum,” dedi Stannis. Dişlerini gıcırdattı. “O inatçı ve gururlu bir adam. Bana onu alevlere vermekten başka seçenek bırakmadı. Fakat biz başka tutsaklar da aldık, başka liderler; kendine Kemik Lordu diyen adam, bazı kabile şefleri, Thenn’in yeni Magnar’ı. Kardeşlerin bundan hoşlanmayacak, baban da hoşlanmazdı ama yabanılların Sur’u geçmesine izin vermek niyetindeyim... bana bağlılık yemini verenlerin ve kral huzurunu, kral adaletini bozmayacağına dair ant içip Işık Tannsını tanrı olarak kabul edenlerin. Hatta devlerin, tabii o kocaman dizlerini bükebilirlerse. Onları Lütuf’a yerleştireceğim, araziyi yeni Lord Kumandan’dan alır almaz. Soğuk rüzgârlar esmeye başladığında birlikte yaşayacak ya da öleceğiz. Ortak düşmanımıza karşı ittifak yapmamızın vakti geldi.” Jon’a baktı. “Aynı fikirde değil misin?”

“Babam Lütuf’u yeniden düzenlemeyi hayal ederdi,” diye kabul etti Jon. “Eskiden o ve Benjen amcam bu konuyu konuşurlardı.” *Ama oraya yabanılları yerleştirmeyi hiç düşünmedi... ama o yabanıllarla birlikte at da sürmedi.* Jon kendini kandırmadı; yabanıllar itaatsiz bir halk ve tehlikeli komşular olurdu lâkin Ygritte’in kızıl saçlarını yaratıkların soğuk mavi gözleriyle kıyaslayınca tercih yapmak kolaydı. “Aynı fikirdeyim.”

“Güzel,” dedi Kral Stannis, “bir ittifakı mühürlemenin en sağlam yolu bir evlilikten geçer. Kışyarı Lordu’nu şu yabanıl prensesiyle evlendirmek

niyetindeyim.”

Belki de Jon çok uzun zaman yabanıllarla birlikte olmuştu; kendini gülmekten alıkoyamadı. “Majesteleri,” dedi, “tutsak ya da değil, eğer Val’i öylece bana *verebileceğinizi* düşünüyorsanız, yabanıl kadınları hakkında öğrenmeniz gereken çok şey var demektir. Val’le evlenecek adam kim olursa olsun, kızın kule penceresine tırmanmak ve onu kılıcının ucuyla çalmak için hazırlıklı olmalı.” “*Kim olursa*?” Stannis tartan gözlerle Jon’a baktı. “Kızla evlenmeyeceğin anlamına mı geliyor bu? Seni uyarıyorum, eğer babanın adını ve kalesini istiyorsan, o kız ödemen gereken bedelin bir parçası. Yeni insanlarımızın sadakatini garanti altına almak için bu evlilik elzem. Beni geri mi çeviriyorsun Jon Kar?”

“Hayır,” dedi Jon, fazlaca çabuk. Kralın bahsettiği şey Kışyarıydı ve Kışyarı o kadar kolay geri çevrilemezdi. “Demek istediğim... bütün bunlar çok âni ortaya çıktı Majesteleri. Düşünmek için biraz zaman isteyebilir miyim?”

“Nasıl istersen. Lâkin çabuk düşün. Kara kardeşlerinin de pek yakında öğreneceği üzere, ben sabırlı bir adam değilim.” Stannis, zayıf ve etsiz elini Jon’un omzuna koydu. “Bugün burada konuştuklarımızla ilgili hiçbir şey söyleme. Kimseye. Geri döndüğünde bütün yapman gereken diz çökmek, kılıcını ayağımın dibine koymak ve bana bağlılık yemini vermek. Ayağa Jon Stark olarak kalkacaksın, Kışyarı Lordu.”

TYRION

Hücrenin kalın ahşap kapısından gelen sesleri duyduğunda, Tyrion Lannister ölmek için hazırlandı.

Geç bile oldu, diye düşündü. *Hadi, hadi, buna bir son verin.* Ayağa kalktı. Bacakları, bedeninin altında kıvrılıp kalmaktan uyuşmuştu. Tyrion eğildi ve bıçak gibi batan uyuşukluğu gidermek için bacaklarını ovdu. *Cellâdın kütüğüne tökezleyerek ve yalpalayarak gitmeyeceğim.*

Onu burada, karanlığın içinde mi öldüreceklerini yoksa kafasının Sör Ilyn tarafından kesilmesi için şehre mi sürükleyeceklerini merak etti. Tatlı ablası ve sevgi dolu babası, yargılama denen fars oyunundan sonra umumi bir infazı göze almaktansa Tyrion'dan sessizce kurtulmayı tercih edebilirlerdi. *Ayak takımına birkaç güzide kelam edebilirim, konuşmama izin verilirse.* Ama o kadar aptal olurlar mıydı?

Anahtarlar şıngırdadıktan ve hücre kapısı gıcırdayarak içe doğru itildikten sonra, Tyrion bir silahı olmasını dileyerek sırtını nemli duvara dayadı. *Hâlâ ısırıp tekme atabilirim. Ağzımda kan tadıyla ölürüm, bu da bir şeydir.* Keşke heyecan verici bir son söz düşünebilseydi. 'Hepinizi becereyim' ona tarihte iyi bir yer kazandırmazdı büyük ihtimal.

Yüzüne meşale ışığı düştü, Tyrion eliyle gözlerini perdeledi. "Hadi, bir cüceden mi korkuyorsun? Bitir şu işi, seni çiçek bozuğu fahişenin çocuğu," dedi, sesi kullanılmamaktan pürüzlenmişti.

"Leydi annemiz hakkında böyle konuşman doğru mu?" Adam öne doğru ilerledi, meşale sol elindeydi. "Burası benim Nehirova'daki hücremden bile berbat ama o kadar rutubetli değil."

Tyrion bir an için nefes alamadı. "Sen?"

'Yani, büyük bölümüm," Jaime zayıflamıştı, saçları kısa kesilmişti. "Harrenhal'da bir el bıraktım. Cesur Dostlar'ı Dar Deniz'in karşısından buraya getirmek babamın en iyi fikirlerinden biri değilmiş." Jaime kolunu kaldırdı ve Tyrion bilek kökünü gördü.

Tyrion histerik bir kahkaha koyuverdi. "Ah tanrılar," dedi, "Jaime, çok

üzgünüm ama... tanrılar merhamet edin, ikimize bir bak. Elsiz ve Burunsuz, Lannister oğlanları.”

“Elimin öyle kötü koktuğu günler oldu ki burunsuz olmayı diledim.” Jaime meşaleyi indirdi, böylece ışık kardeşinin yüzüne düştü. “Etkileyici bir yara.”

Tyrion, gözünü alan ışık yüzünden başını çevirdi. “Beni bir mücadelede dövüşmek zorunda bıraktılar, yanımda beni koruyan ağabeyim olmadan.”

“Duyduğuma göre hemen hemen bütün şehri yakmışsın.” “Pis bir yalan. Sadece nehri yaktım.” Tyrion aniden nerede olduğunu ve orada olma sebebini hatırladı. “Beni öldürmeye mi geldin?”

“İşte bu nankörlük. Bu kadar nezaketsiz olacaksan, belki de seni burada çürümeye bırakmalıyım.”

“Çürümek Cersei’nin benim için düşündüğü kader değil.” “Doğruyu söylemek gerekirse, hayır, değil. Sabaha kafan kesilecek, eski turnuva meydanında.”

Tyrion tekrar güldü. “Yiyecek olacak mı? Son sözlerim için bana yardım etmen gerek; aklım, bir kilerdeki fare gibi koşup duruyor.”

“Son sözlere ihtiyacın olmayacak. Seni kurtarıyorum.” Jaime’nin sesi tuhaf bir şekilde vakurdu.

“Kurtarılmak istediğimi kim söyledi?”

“Biliyor musun, ne kadar sinir bozucu bir küçük adam olduğunu unutmuşum. Şimdi sen hatırlatınca, Cersei’nin kafanı kesmesine izin vereceğim sanırım.”

“Ah hayır vermeyeceksin.” Tyrion paytak adımlarla hücreden çıktı. ‘Yukarıda gece mi gündüz mü? Zaman mefhumunu tamamen yitirdim.”

“Gece yarısını üç saat geçti. Şehir uyuyor.” Jaime, meşaleyi, hücrelerin arasındaki duvarda duran apliğe geri koydu.

Koridor o kadar az aydınlatılmıştı ki, Tyrion az kalsın soğuk taş zeminde yatan gardiyana takılıp düşüyordu. Adamı ayağının ucuyla dürttü. “Ölü mü?”

“Uyuyor. Diğer üçü de öyle. Hadım adamların şarabına tatlı uyku kattı ama onları öldürecek kadar değil. O kadar olmadığına yemin etti en azından. Merdivenin arkasında bekliyor, bir rahip cübbesi giydi. Lağımlara gidiyorsun, oradan da nehre. Koyda bir kadırga bekliyor. Varys’in Özgür Şehirler’de casusları var, senin maddi sıkıntı çekmemeni sağlayacaklar... ama dikkat çekmemeye çalış. Cersei peşinden adamlar gönderecek, bundan kuşkum yok. Yeni bir isim alsan iyi edersin.”

‘Yeni bir isim? Ah, elbette. Yüzsüz Adamlar beni öldürmeye geldiğinde,

‘Hayır, yanlış adamı yakaladınız, ben yüzünde iğrenç bir yara izi olan *başka* bir cüceyim,’ derim.” Bütün bunların saçmalığına iki Lannister da güldü. Sonra Jaime tek dizinin üstüne çöktü ve kardeşinin her iki yanağını da hızlıca öptü, dudakları kurdele şeklindeki buruşuk yara dokusuna değdi.

“Teşekkür ederim ağabey,” dedi Tyrion. “Hayatım için.” “Benim... benim sana bir borcum vardı.” Jaime’nin sesi tuhaftı.

“Borç?” Tyrion başını yana eğdi. “Anlamıyorum.”

“Güzel. Bazı kapılar kapalı bırakılmalı.”

“Aman tanrım,” dedi Tyrion. “Bu işin arkasında korkunç ve çirkin bir şey mi var? Birileri bir zamanlar benim hakkımda *zalim* bir şeyler mi söyledi? Ağlamamaya çalışacağım. Arılat.” “Tyrion...”

Jaime korkuyor. “Anlat,” dedi Tyrion tekrar.

Ağabeyi bakışlarını kaçırdı. “Tysha,” dedi hafifçe.

“Tysha?” Tyrion’ın midesi düğümlendi. “Ne olmuş ona?”

“O fahişe değildi. Onu sana ben getirmedim. Babamın söylememi emrettiği bir yalandı bu. Tysha... göründüğü şeydi. Yolda şans eseri karşılaşılmış bir çiftçi kızı.”

Tyrion, burnundaki yaradan ıslık çalarmış gibi çıkan nefesinin belli belirsiz sesini duyabiliyordu. Jaime onun gözlerine bakamıyordu. *Tysha.* Kızın nasıl göründüğünü hatırlamaya çalıştı Tyrion. *Küçük bir kızdı, sadece küçük bir kızdı, Sansa’dan büyük değildi.* “Karım,” diye hırıldadı Tyrion. “Benimle evlendi.”

“Babam, altın için dedi. O alt tabakadan bir kızdı, sen Casterly Kayası’ndan bir Lannister. Kızın bütün istediği altındı, bu durum onu bir fahişeden farksız yapıyordu, yani... yani yalan olmayacaktı, tam bir yalan... ve babam, senin sert bir derse ihtiyacın olduğunu söyledi. O dersten bir şeyler öğreneceğini ve bana sonradan teşekkür edeceğini...”

“Sana *teşekkür* etmek mi?” Tyrionin sesi boğulmuştu. “Babam onu muhafızlarına verdi. Bir kışla dolusu muhafız. Beni... izlemeye zorladı.” *Evet, izlemekten fazlasını da yaptırdı. Ona ben de sahip oldum... karım...*

“Babamın bunu yapacağını bilmiyordum. Bana inanmak zorundasın.” “Ah, *zorunda* mıyım?” diye hırladı Tyrion. “Bundan sonra sana herhangi bir konuda neden inanayım? O benim *karımdı.*” “Tyrion...”

Tyrion ağabeyine vurdu. Elinin tersiyle attığı bir tokattı yalnızca ama o tokada bütün gücünü, bütün korkusunu, bütün öfkesini ve bütün acısını katmıştı. Jaime dengesiz bir şekilde yere çömelmişti, aldığı darbeyle sırtüstü yere devrildi. “Ben... ben bunu hak ettim sanırım.”

“Bundan fazlasını hak ettin Jaime. Sen, tatlı ablam, sevgi dolu babam, evet, neler hak ettiğinizi sayamam bile. Ama yemin ediyorum ki hak ettiklerinizi alacaksınız.” Tyrion uzaklaştı, o aceleyle az kalsın tekrar gardiyana takılıyordu. Henüz on iki metre yol gitmemişken, geçidi kapatan demir bir kapıya çarptı. *Ah tanrılar.* Tyrionin yapabildiği tek şey çığlık atmamaktı.

Jaime ona yetişti. “Gardiyanın anahtarları bende.”

“Öyleyse onları kullan.” Tyrion kenara çekildi.

Jaime kilidi açtı, kapıyı itti ve ilerledi. Arkasına baktı. “Geliyor musun?”

“Seninle değil.” Tyrion kapıdan geçti. “Anahtarları ver ve git. Varys’i kendi başıma bulurum.” Başını yana eğdi ve birbirinden farklı renklerdeki gözleriyle ağabeyine baktı. “Jaime, sol elinle dövüşebiliyor musun?”

“Senden biraz daha kötü,” dedi Jaime acıyla.

“Güzel. Eğer tekrar karşılaşırsak birbirinin dengi rakipler olacağız. Sakat ve cüce.”

Jaime anahtarları Tyrion’a uzattı. “Sana gerçeği verdim. Sen de bana aynı şeyi borçlusun. Sen mi yaptın? Onu sen mi öldürdün?”

Bu soru, Tyrion’ın midesine saplanan başka bir bıçaktı. “Bilmek istediğinden emin misin?” diye sordu Tyrion. “Joffrey, Aerys’ten çok daha kötü bir kral olacaktı. Babasından çaldığı hançeri, Brandon Stark’ın boğazını kesmesi için bir hayduta verdi, bunu biliyor muydun?”

“Ben... yapmış olabileceğini düşündüm.”

“Pekâlâ, bir oğlan babasına çeker. Joff, iktidara geldiğinde beni de öldürebilirdi. Kısa ve çirkin olmak suçundan ki bunlardan bariz şekilde suçluyum.”

“Sorumu cevaplamadın.”

“Seni zavallı aptal kör sakat ahmak. Söylediğim her şeyi senin için hecelemek zorunda mıyım? Pekâlâ. Cersei yalancı fahişenin teki; Lancel’le, Osmund Karakazan’la ve ihtimal Ay Oğlan’la yatıyordu. Ve ben, olduğumu söyledikleri canavarın ta kendisiyim. Evet, senin o habis oğlunu öldürdüm.” Tyrion kendini sırıtmaya zorladı. Meşaleyle aydınlatılmış karanlıkta iğrenç görünüyor olmalıydı.

Jaime tek kelime etmeden döndü ve yürümeye başladı. Tyrion, uzun ve sağlam bacaklarıyla büyük adımlar atarak uzaklaşan Jaime’yi izledi. Bir yanı ona seslenmek istedi, gerçek olmadığını söylemek, af dilemek. Ama sonra Tysha’yı düşündü ve sessiz kaldı. Uzaklaşan ayak seslerini dinledi, artık duyamayana kadar, sonra Varys’i aramak için yürüdü.

Hadım, sarmal bir merdivenin karanlığında pusuya yatmıştı. Eski püskü

kahverengi bir cübbe giymişti, yüzünün solgunluğunu cübbenin başlığıyla gizlemişti. “Çok geç kaldınız, bir şeylerin ters gittiğinden korktum,” dedi Tyrion’ı görünce.

“Ah hayır,” dedi Tyrion zehirli bir ses tonuyla. “Ters giden ne olabilir ki?” Yukarı bakmak için başını arkaya attı. ‘Yargılama sırasında seni çağırttım.”

“Gelemedim. Kraliçe beni gece gündüz izletti. Size yardım etmeye cüret edemedim.”

“Bana şimdi yardım ediyorsun.”

“Ediyor muyum?” Varys’in koyuverdiği kıkırdama, soğuk taşlardan ve yankılı karanlıktan ibaret bu yerde çok tuhaf ve uygunsuz duyuldu. “Ağabeyiniz son derece ikna edici olabiliyor.”

“Varys, bir sümüklüböcek kadar soğuk ve iğrençsin, bunu daha önce kimse söyledi mi? Beni öldürmek için elinden gelenin en iyisini yaptın. Belki de bu iyiliğinin karşılığını vermeliyim.” Hadım iç geçirdi. “Sadık köpek tekmelenir ve örümcek, ağını nasıl örerse örsün asla sevilmez. Lâkin beni burada öldürürseniz sizin için korkarım lordum. Gün ışığına çıkan yolu asla bulamayabilirsiniz.” Hadımın gözleri, titrek meşale ışığında koyu ve ıslak pırıldadı. “Tüneller, tedbirsizler için tuzaklarla dolu.”

Tyrion güldü. “Tedbirsiz? Ben gelmiş geçmiş en tedbirli adamım, senin sayende.” Burnunu ovuşturdu. “Söyle bakalım büyücü, benim masum ve bakire karım nerede?”

“Üzülerek söylüyorum ki Kral Topraklarında Leydi Sansa’dan bir iz bulamadım. Normalde şimdiye kadar sarhoş bir halde bir yerlerden çıkması gereken Sör Dontos Hollard da ortada yok. Sansa’nın yok olduğu gece, birlikte sarmal merdivenlerde görülmüşler. Bundan sonrasıyle ilgili hiçbir şey yok. O gece çok fazla karmaşa vardı. Küçük kuşlarım sessiz.” Varys, cücenin kolunu nazikçe çekiştirdi ve onu merdivene çekti. “Lordum, gitmeliyiz. Yolunuz aşağı iniyor.”

Bu yalan değil en azından. Tyrion hadımın peşi sıra yürüdü, aşağı inerken topukları sert taşa sürüdü. Merdiven boşluğu çok soğuktu, insanın kemiklerine işleyen nemli soğuk Tyrion’ı defaten titretti. “Bunlar zindanların hangi bölümleri?” diye sordu Tyrion.

“Zalim Maegor, kalesi için dört kademeli bir zindan emir buyurdu,” diye cevap verdi Varys. “En üst kademede, âdi suçluların bir arada tutulabileceği geniş hücreler var. Bu hücreler, duvarların yüksek kısımlarına yerleştirilmiş dar pencerelere sahip, ikinci kademede soylu esirlerin tutulduğu daha küçük hücreler mevcut, pencereleri yok fakat koridorlardaki meşalelerin ışığı

parmaklıkların arasından girip hücreleri aydınlatıyor. Üçüncü kademede hücreler daha küçük ve kapılar ahşap. Adamlar onlara kara hücreler der. Sizin tutulduğunuz yer orası, sizden önce de Eddard Stark oradaydı. Lâkin aşağıda bir kademe daha var. Bir adam bir kez dördüncü kademeye götürüldüğünde bir daha asla güneşi görmez, insan sesi duymaz ve ızdırapsız tek nefes almaz. Maegor dördüncü kademeyi işkence için inşa ettirdi.” Merdivenlerin sonuna ulaştılar ve önlerinde ışıksız bir kapı belirdi. “Burası dördüncü kademe lordum. Elinizi verin. Burada karanlıkta yürümek daha güvenli. Görmek istemeyeceğiniz şeyler var.”

Tyrion bir an tereddüt etti. Varys ona hâlihazırda bir kez ihanet etmişti. Hadımın ne çeşit bir oyun oynadığını kim bilebilirdi? Üstelik bir adamı karanlıkta, varlığından kimsenin haberdar olmadığı bir yerde öldürmekten daha iyisi var mıydı? Tyrion’ın cesedi asla bulunamayabilirdi.

Öte yandan, Tyrion’ın başka ne seçeneği vardı? Basamakları geri tırmanıp kalenin ana kapısından dışarı çıkmak mı? Hayır, bu işe yaramazdı.

Jaime korkmazdı, diye düşündü Tyrion, Jaime’nin ona ne yaptığını hatırlamadan önce. Hadımın elini tuttu ve taşa sürtünen derinin yumuşak sesini takip ederek karanlığın içinde adamın peşinden gitti. Varys hızlı yürüyordu, zaman zaman fısıldıyordu, “Dikkatli olun, ileride üç basamak var,” ya da, “Tünel burada aşağı doğru meyilleniyor lordum.” *Buraya Kral Eli olarak geldim, kapılardan kendi yeminli adamların başında at sürerek geçtim,* diye düşündü Tyrion, *bir fare gibi ayrılıyorum, bir örümcekle el tutuşup karanlığın içinde yürüyerek.*

İleride, gün ışığı olamayacak kadar solgun ve iki adam yaklaştıkça çoğalan bir ışık belirdi. Tyrion bir süre sonra ışığın kemerli bir menfezden geldiğini fark etti. Menfezin girişi bir başka demir kapı tarafından kapatılmıştı. Varys bir anahtar çıkardı. Küçük, yuvarlak bir odaya girdiler. Her biri demir parmaklıklarla kapatılmış beş menfez daha odaya açılıyordu. Tavanda da bir boşluk vardı, boşluğun altındaki duvara yerleştirilmiş basamaklar yukarı çıkıyordu. Bir tarafta, ejderha başı şekli verilmiş bir maltız duruyordu. Canavarın esneyen ağzındaki kömürler köze dönüşmüştü ama közler hâlâ solgun, turuncu bir ışıkla parlıyordu. Ne kadar zayıf olursa olsun, tünelin karanlığından sonra bu ışık iyi gelmişti.

Kavşak bunun dışında boştu ama yerde, kırmızı ve siyah taşlardan yapılmış üç başlı ejderha mozaiği vardı. Tyrion bir an için huzursuz oldu ve sonra hatırladı. *Burası Shae’in bahsettiği yer, Varys onu ilk kez yatağıma getirdiğinde.* “El Kulesi’nin altındayız.”

“Evet.” Varys, uzun zamandır kapalı olan bir kapıyı çekerek açtığında, donmuş menteşelerden itiraz dolu çığlıklar yükseldi. Yere pas zerreleri yağdı. “Bu kapı bizi nehre çıkaracak.”

Tyrion ağır ağır duvardaki merdivene yürüdü, elini en alttaki metal basamağın üstünde gezdirdi. “Bu da beni yatak odama çıkaracak.”

“Artık babanızın yatak odası.”

Tyrion kafasını kaldırıp merdiven bacasına baktı. “Ne kadar tırmanmam gerek.”

“Lordum, böyle saçmalıklar için ziyadesiyle zayıfsınız, ayrıca vakit yok, gitmeliyiz.”

“Yukarıda işim var. Ne kadar?”

“İki yüz otuz basamak. Lâkin aklınızdaki her ne ise...”

“İki yüz otuz basamak, ya sonra?”

“Soldaki tünel, ama beni dinleyin...”

“Yatak odasına ne kadar yol var?” Tyrion, tek ayağını merdivenin en alt basamağına koydu.

“En fazla yirmi metre. Tırmanırken tek elinizi duvarda tutun. Kapıları hissedeceksiniz. Üçüncü kapı yatak odasına ait.” Varys iç geçirdi. “Lordum bu aptallık. Ağabeyiniz size hayatınızı geri verdi. Onu çöpe mi atacaksınız, benimkiyle birlikte?”

“Varys, şu anda kendi hayatımdan daha az değer verdiğim tek şey senin hayatın. Beni burada bekle.” Tyrion sırtını hadıma döndü ve basamakları sessizce sayarak tırmanmaya başladı.

Karanlığın içinde adım adım yükseldi. En başta, tutunduğu her basamağın solgun ana hatlarını ve basamakların arkasındaki taşın gri, pürüzlü dokusunu görebiliyordu ama o yukarı tırmandıkça siyahlık koyulaştı. *On üç, on dört, on beş, on altı*. Otuza vardığında, vücudunun ağırlığını yukarı çekmekten kasılan kolları titredi. Soluklanmak için durdu ve aşağı baktı. Aşağıda solgun bir ışık çemberi pırıldıyordu, çemberin yarısı Tyrion’ın kendi ayağı yüzünden görünmüyordu. Tekrar tırmanmaya başladı. *Otuz dokuz, kırk, kırk bir.* Ellide bacakları yandı. Merdiven sonsuzdu, uyuşturucuydu. *Altmış sekiz, altmış dokuz, yetmiş.* Seksende, sırtı donuk bir ızdıraptı. Yine de tırmandı. Bunu neden yaptığını söylemezdi. *Yüz on üç, yüz on dört, yüz on beş.*

İki yüz otuzda, merdiven bacası zifirî karanlıktı ama Tyrion sol tarafındaki tünelden, kocaman bir canavarın soluğu misali esen ılık havayı *hissedebiliyordu.* Tek ayağıyla duvarı kolaçan etti ve yan yan yürüyerek basamaktan tünele çıktı. Tünel, bacadan bile dardı. Normal boyutlardaki bir

adam ellerinin ve dizlerinin üstünde emeklemek zorunda kalırdı ama o dik şekilde yürüyecek kadar kısaydı. *Sonunda cüceler için yapılmış bir yer.* Çizmeleri yumuşak bir şekilde taşa sürtündü. Tyrion adımlarını sayarak, duvardaki boşlukları hissederek ağır ağır yürüdü. Çok geçmeden sesler duymaya başladı, önce boğuk ve uzak, sonra daha net. Daha dikkatli bir şekilde dinledi. Babasının iki muhafızı İblis'in fahişesiyle ilgili şakalar yapıyordu, onu becermenin ne kadar tatlı olacağından bahsediyorlardı; kız, cücenin güdük pipisi yerine gerçek bir alet istiyor olmalıydı. "Büyük ihtimalle ucunda bir çengel vardır," dedi Lum. Bu yorum, Tyrion'ın yarın sabah nasıl öleceğiyle ilgili yeni bir tartışma konusu açtı. "Karı gibi ağlayacak ve merhamet için yalvaracak, görürsün," diye ısrar etti Lum. Lester, Tyrion'ın bir Lannister olduğunu ve baltayı cesurca karşılayacağını söyledi, hatta bunun için yeni çizmelerinin üstüne bahse girmeye hazırdı. "Ah, çizmelerine sıçayım," dedi Lum, "benim ayaklarıma olmayacaklarını biliyorsun. Bak ne diyeceğim, eğer ben kazanırsam on beş gün boyunca örgü zırhımı fırçalarsın."

Arada birkaç metre mesafe varken Tyrion adamların ettiği pazarlığın her kelimesini duyuyordu ama ilerlediğinde sesler çabucak kayboldu. *Varys'in, kahrolası merdiveni tırmanmamı istememesi boşuna değil,* diye düşündü Tyrion gülümseyerek. *Küçük kuşlar gerçekten.*

Üçüncü kapıya geldi ve iki taşın arasına yerleştirilmiş küçük demir kancayı bulana kadar uzun zaman el yordamıyla etrafı aradı. Kancayı çektiğinde çıkan yumuşak gümbürtü, o dinginliğin içinde çığ düşmesi gibi duyuldu ve Tyrion'm bir adım solunda kare şekilli turuncu bir ışık belirdi.

Ocak! Tyrion az kalsın gülüyordu. Ocak sıcak küllerle ve içinde turuncu bir kalbin yandığı siyah bir kütükle doluydu. Tyrion, çizmelerinin yanmaması için hızlı adımlar atarak dikkatlice ocağın kenarından yürüdü, sıcak közler yumuşak çıtırtılarla ayaklarının altında ezildi. Kendini, bir zamanlar ona ait olan yatak odasının içinde bulduğunda uzunca bir vakit öylece durdu, sessizliği soludu. Babası duymuş muydu? Kılıcına davranacak mıydı? Ortalığı ayağa kaldıracak mıydı?

"Lordum?" diye seslendi bir kadın sesi.

Bu bir zamanlar canımı yakabilirdi, acıyı hâlâ hissedebiliyorken. İlk adım en zoruydu. Tyrion yatağın yanına vardığında cibinliği çekti. İşte oradaydı, dudağında uykulu bir gülümsemeyle Tyrion'a doğru döndü. Onu gördüğünde gülümsemesi soldu. Battaniyeyi çenesine kadar çekti, bu onu koruyabilecekmiş gibi.

"Daha uzun boylu birini mi bekliyordun tatlım?"

Kızın gözleri yaşlarla doldu. “O şeyleri söylemek istemedim, beni kraliçe zorladı. *Lütfen.* Baban beni çok korkutuyor.” Kız doğruldu, battaniye kucağına düştü. Örtünün altındaki bedeni çıplaktı, boynundaki zincir dışında. Her biri bir sonrakini tutan altın ellerden oluşan zincir.

“Leydim Shae,” dedi Tyrion yumuşak bir sesle. “Kara hücrede oturup ölümü beklediğim bütün zaman boyunca, senin ne kadar güzel olduğunu hatırlayıp durdum. İpeklerin, kaba yünlerin ya da hiçbir şeyin içinde...”

“Lordum birazdan geri dönecek. Gitmelisin, yoksa... beni götürmeye mi geldin?”

“Hoşlandığın oldu mu hiç?” Tyrion kızın yanağını avcuna aldı, bunu yaptığı bütün zamanları hatırlayarak. Ellerini onun beline doladığı, küçük ve diri göğüslerini sıktığı, kısa siyah saçlarını okşadığı, dudaklarına, yanaklarına, kulaklarına dokunduğu bütün zamanları hatırlayarak. Onun gizli tatlığını keşfetmek ve onu inletmek için parmaklarını kullandığı bütün zamanları hatırlayarak. “Benim dokunuşumdan hoşlandın mı hiç?”

“Her şeyden çok,” dedi kız, “Lannister devim.”

Söyleyebileceğin en kötü şey buydu tatlım.

Tyrion tek elini babasının zincirinin altına soktu ve zinciri büktü. Halkalar gerildi, kızın boğazına gömüldü. “Altından eller her zaman soğuktu, kadının elleri her zaman sıcak,” dedi Tyrion. Soğuk elleri bir kez daha büktü, sıcak olanlar gözlerindeki yaşları dövüyordu.

Daha sonra, Tyrion yatağın yanındaki masada bir hançer buldu ve bıçağı kemerine sıkıştırdı. Duvarlarda aslan başlı bir gürz, bir teber ve bir arbalet asılıydı. Teberi bir kalenin içinde savurmak zor olurdu ve gürz Tyrionin yetişemeyeceği kadar yüksekteydi ama arbaletin asılı olduğu duvara, silahın tam altına, ahşap ve demirden yapılmış bir sandık dayanmıştı. Tyrion sandığın üstüne çıktı, arbaleti ve okla dolu bir sadağı duvardan aldı, tek ayağını yayın sargı demirine sıkıştırdı ve yay kirişini bükülene kadar aşağı itti. Sonra geze bir ok soktu.

Jaime, Tyrion’a, arbaletlerin kusurları hakkında defalarca nutuk çekmişti. Eğer Lum ve Lester az önce konuştukları yerden çıkıp gelirlerse, Tyrion arbaleti tekrar doldurmak için zaman bulamazdı ama en azından adamlardan birini kendisiyle birlikte cehenneme götürürdü. Tercih hakkı olsa Lum’u seçerdi. *Kendi zırhını kendin temizlemek zorunda kalacaksın Lum. Kaybettin.*

Tyrion kapıya gitti, bir an etrafı dinledi ve sonra kapıyı ağır ağır açtı. Taş bir nişte yanan lamba boş koridora solgun, sarı bir ışık yayıyordu. Sadece lambanın alevi hareket ediyordu. Tyrion koridora çıktı, arbaleti aşağıda,

bacaklarına yapışık şekilde tutuyordu.

Babasını, umduğu yerde buldu, tuvalet kulesinin loşluğunda oturmuş ve geceliğini kalçalarına kadar yukarı çekmiş halde. Ayak seslerini duyan Lord Tywin gözlerini kaldırdı.

Tyrion alaycı bir yarım reverans yaptı. “Lordum.”

“Tyrion.” Eğer Lord Tywin korktuysa bile bununla ilgili hiç ipucu vermedi. “Seni hücrenden kim çıkardı?”

“Söylemek isterdim ama kutsal bir yemin verdim.”

“Hadım,” diye karar verdi Lord Tywin. “Bunun için kellesini alacağım. O benim arbaletim mi? Onu yere bırak.”

“Bunu yapmayı reddersem beni cezalandırır mısın baba?”

“Bu firar saçmalık. Eğer korktuğun buysa, öldürülmeyeceksin. Hâlâ seni Sur’a göndermek niyetindeyim lâkin Lord Tyrell’in rızası olmadan bunu yapamam. Arbaleti bırak, odama geri dönelim ve bunu konuşalım.”

“Burada da konuşabiliriz. Belki de Sur’a gitmeyi tercih etmiyorumdur baba. Orası çok soğuk ve ben senden yeterince soğukluk aldım. Bu yüzden, bana tek şey söyle ve ben yoluma gideyim. Tek ve basit soru, bana bu kadarını borçlusun.”

“Sana hiçbir şey borçlu değilim.”

“Bütün hayatım boyunca bana hiçbir şeyden bile azını verdin ama bunu vereceksin. Tysha’ya ne yaptın?”

“Tysha?”

Onun adını bile hatırlamıyor. “Evlendiğim kız.”

“Ah, evet. İlk fahişen.”

Tyrion arbaleti babasının göğsüne doğrulttu. “O kelimeyi bir kez daha söylersen seni öldürürüm.”

“Cesaret edemezsin.”

“Öğrenelim mi? Kısa bir kelime ve sen onu çok kolay telaffuz ediyorsun.” Tyrion sabırsızca arbaleti salladı. “Tysha. Bana o küçük dersi verdikten sonra ona ne yaptın?”

“Hatırlamıyorum. ”

“Daha çok çabala. Onu öldürdün mü?”

Lord Tywin dudaklarını büzdü. “Bunun için sebep yoktu, kız haddini öğrenmişti... ve hatırladığım kadarıyla, çalıştığı günler için ona iyi bir ödeme yapmıştım. Kâhya onu kendi yoluna göndermiştir herhâlde. Sormak hiç aklıma gelmedi.”

“Kendi yolu, *nereye*?”

“Fahişeler nereye gidiyorsa oraya.”

Tyrion’ın parmakları büküldü. Lord Tywin ayağa kalkmaya başladığı anda arbalet boşaldı. Ok, lordun kasığının üstüne saplandı, adam bir hırıltı çıkararak tekrar oturdu. Ok iyice derine gömülmüştü, denge tüylerine kadar. Sapın etrafından sızan kanlar lordun bacaklarının arasındaki tüylere ve çıplak uyluklarına damlıyordu. “Beni vurdun,” dedi Lord Tywin inanmazlık dolu bir sesle, gözleri şaşkınlıktan camlaşmıştı.

“Bir durumu kavramakta her zaman çok tezdiniz lordum,” dedi Tyrion. “Kral Eli olmanızın sebebi bu olmalı.”

“Sen... sen benim... oğlum değilsin.”

“İşte orada yanılıyorsun baba. İnanıyorum ki ben, küçük harflerle yazılmış senim. Şimdi bana bir iyilik yap ve çabuk öl. Yetişmem gereken bir gemi var.”

Lord Tywin, hayatında ilk kez oğlunun istediği şeyi yaptı. Bunun kanıtı âni bir ufunetti; adam ölürken bağırsakları boşalmıştı. *Pekâlâ, bunu yapmak için doğru yerdeydi*, diye düşündü Tyrion. Fakat tuvalet odasını dolduran iğrenç koku, Tyrion’ın babası hakkında sık tekrarlanan bir şakanın yalnızca başka bir yalan olduğuyla ilgili kâfi delil sunuyordu.

Lord Tywin, nihayetinde, altın sıçmıyordu.

SAMWELL

Kral öfkeliydi. Sam hemen anladı.

Kara kardeşler teker teker içeri girer ve onun önünde diz çökerken, Stannis sert ekmek, tuzlu et ve haşlanmış yumurtadan oluşan kahvaltısını itip soğuk gözlerle onlara baktı. Kralın yanındaki kırmızı kadın Melisandre bu manzarayı eğlendirici buluyormuş gibi görünüyordu.

Kırmızı kadının gözleri ona döndüğünde, *benim burada işim yok,* diye düşündü Sam endişeyle. *Biri Üstat Aemon'a basamakları çıkması için yardım etmek zorundaydı. Bana bakma, ben üstadın kâhyasıyım yalnızca.* Diğerleri Yaşlı Ayinin halefi olmak için yarışıyordu, müsabakadan çekilen fakat kale kumandanı ve Lord Kâhya olarak kalan Bowen Marsh dışında hepsi. Melisandre'nin *onunla* neden bu kadar ilgilendiğini anlamıyordu Sam.

Kral Stannis, kara kardeşleri ziyadesiyle uzun bir zaman dizlerinin üstünde bekletti. "Kalkın," dedi sonunda. Sam, Üstat Aemonin tekrar ayağa kalkmasına yardım etmek için ona omzunu verdi.

Lord Janos Slynt'in boğazını temizlemesi gergin sessizliği bozdu. "Majesteleri, huzurunuza çağrıldığımız için ne kadar memnun olduğumu söylememe izin verin. Sur'dan bakıp da sancaklarınızı gördüğümde diyarın kurtulduğunu biliyordum. İyi şövalyemiz Sör Alliser'e, 'İşte, vazifesini asla unutmayan bir adam geliyor,' dedim. '*Güçlü* bir adam ve gerçek bir kral.' Vahşilere karşı kazandığınız zafer için sizi tebrik edebilir miyim? Şarkıcılar bununla ilgili çok şey söyleyecek biliyorum..."

"Şarkıcılar istediklerini yapabilirler," diye parladı Stannis. "Hiç yaltaklanma Janos, sana bir faydası olmaz." Ayağa kalktı ve çatık kaşlarla kardeşlere baktı. "Leydi Melisandre henüz bir Lord Kumandan seçmediğinizi söyledi. Bu durumdan hoşnut değilim. Bu saçmalık daha ne kadar sürecek?"

"Efendimiz," dedi Bowen Marsh savunmacı bir tonla, "henüz kimse oyların üçte ikisini almayı başaramadı. Daha on gün oldu."

"Dokuz gün ziyadesiyle uzun. Başımdan atmam gereken tutsaklar, nizama sokmam gereken bir diyar ve beni bekleyen bir savaş var. Tercihler

yapılmalı, Sur'u ve Gece Nöbetçilerini ilgilendiren kararlar alınmalı. Teamüllere göre bu kararlarda Lord Kumandan'ın sesi olmalı."

"Evet olmalı," dedi Janos Slynt. "Lâkin şunu söylemek zorundayız, biz kardeşler sadece basit askerleriz. Evet, askeriz! Ve Majestelerimizin bildiği üzere, askerlerin en rahat yaptığı şey emir almaktır. Bana kalırsa sizin soylu kılavuzluğunuz onlara çok faydalı olur. Diyarın iyiliği için. Akıllıca bir tercih yapmalarına yardım etmek için."

Bu öneri diğer adamlardan bazılarını öfkelendirdi. "Kraldan popolarımızı silmesini de isteyecek misin?" dedi Cotter Pyke sinirli bir sesle. "Lord Kumandan'ı seçme hakkı sadece ve sadece Yeminli Kardeşler'e aittir," diye ısrar etti Sör Denys Mallister. "Eğer akıllıca seçerlerse beni seçmezler," diye inledi Efkârlı Edd. Üstat Aemon her zamaki gibi sakin bir tavırla konuştu. "Mimar Brandon'ın Sur'u yükselttiği zamandan bu yana, Gece Nöbetçileri kendi liderini kendi seçti Majesteleri. Jeor Mormont'la birlikte, aralıksız bir halefiyyetle dokuz yüz doksan yedi Lord Kumandanımız oldu ve bu kumandanların her biri, liderlik edecekleri adamlar tarafından seçildi, bu binlerce yıllık bir teamüldür." Stannis dişlerini gıcırdattı. "Sizin kanunlarınıza ve teamüllerinize karışmak arzusunda değilim. *Soylu kılavuzluğa* gelince Janos, kardeşlerine seni seçmelerini söylemem gerektiğini ima ediyorsan, bunu açık açık söyleyecek cesarete sahip ol."

Bu sözler Lord Janos'u afallattı. Adam tereddütle gülümsedi ve terlemeye başladı fakat onun yanındaki Bowen Marsh konuştu. "Kara pelerinlileri, bir zamanlar altın pelerinlileri komuta etmiş bir adamdan daha iyi kim komuta edebilir efendimiz?"

"Bana kalırsa herhangi biriniz. Aşçı bile." Kralın Slynt'e attığı bakış soğuktu. "Janos rüşvet alan ilk altın pelerinli değildi buna emin olun. Lâkin mevkiler ve terfiler satarak kesesini şişiren ilk kumandan olabilir. En sonunda, Şehir Muhafızları'ndaki subayların yarısı, maaşlarının bir kısmını ona ödüyordu büyük ihtimal. Öyle değil mi Janos?"

Slynt'in boynu morarıyordu. 'Yalan, hepsi yalan! Güçlü bir adamın düşmanları olur, Majesteleri bunu bilir, arkandan yalanlar fısıldarlar. Hiçbir şey kanıtlanmadı, bir adam bile ortaya çıkıp..." "Ortaya çıkmaya hazırlanan iki adam, nöbetleri sırasında aniden öldüler." Stannis gözlerini kıstı. "Bana masal anlatma lordum. Jon Arrynin küçük konseyin önüne serdiği delilleri gördüm. Kral ben olsaydım, sen rütbenden çok daha fazlasını kaybederdin buna inan. Lâkin Robert senin küçük kusurlarına omuz silkti. 'Hepsi çalıyor,' dediğini hatırlıyorum. 'Tanıdığımız bir hırsız, tanımadığımız hırsızdan iyidir, ondan

sonra gelecek adam daha beter olabilir.’ Ağabeyimin ağzındakiler Lord Petyr’ın sözleriydi, garanti ederim. Seçeparmak altın kokusu alırdı; senin irtikabından, kraliyetin de en az senin kadar faydalanması için gerekli ayarlamaları yaptığından eminim.”

Lord Slynt’in çenesi titriyordu ama adam yeni bir itirazda bulunamadan önce Üstat Aemon konuştu. “Majesteleri, kanuna göre, bir adamın geçmiş suçları ve kural ihlalleri, kendisi yemin sözlerini söyleyip Gece Nöbetçileri’nin Yeminli Kardeşi olduğu anda silinir.”

“Bunun farkındayım. Eğer Lord Janos, Gece Nöbetçileri’nin önerebileceği en iyi adamsa, ben dişlerimi gıcırdatır ve onu yutarım. Bir *seçim yaptığınız sürece* kimi seçtiğiniz ben hiç ilgilendirmiyor. Bekleyen bir savaşımız var.”

“Majesteleri,” dedi Sör Denys Mallister ihtiyatlı bir nezaketle. “Şayet yabanıllardan bahsediyorsanız...”

“Bahsetmiyorum ve siz bunu biliyorsunuz sör.”

“Ve siz de bilmelisiniz ki bizler, Mance Rayder karşısında verdiğiniz yardım için müteşşekkir olmakla birlikte, size taht savaşınız için yardım edemeyiz. Gece Nöbetçileri, Yedi Krallık’ın savaşlarında yer almaz. Sekiz bin yıldır...”

“Tarihinizi biliyorum Sör Denys,” dedi kral sertçe. “Size söz veriyorum, sizden, bana bela olan isyancılara ve işgalcilere karşı kılıç kaldırmanızı istemeyeceğim. Ama Sur’u her zamanki gibi savunmaya devam etmenizi bekliyorum.”

“Sur’u son adamımıza kadar savunacağız,” dedi Cotter Pyke.

“Büyük ihtimalle ben,” dedi Efkârlı Edd kaderine boyun eğmiş bir ses tonuyla.

Stannis kollarını göğsünde birleştirdi. “Sizden birkaç şey daha talep edeceğim. Vermeye kolayca razı olamayabileceğiniz şeyler. Kalelerinizi ve Lütuf u istiyorum.”

Bu pervasız sözler, kara kardeşlerin arasında, bir maltızın üstüne dökülen çılgınateş misali patladı. Marsh, Mallister ve Pyke aynı anda konuşmaya çalıştı. Kral Stannis izin verdi ve adamların sözleri bittiğinde, “Sizden üç kat fazla adamım var,” dedi. “Eğer arzu edersem arazileri alabilirim lâkin bu işi sizin rızanızla, kanunlara uygun şekilde yapmayı tercih ederim.”

“Lütuf ebediyen Gece Nöbetçilerine verildi Majesteleri,” diye ısrar etti Bowen Marsh.

“Yani yasal olarak el konulamaz ve geri alınamaz. Ancak bir kez verilen

şey tekrar verilebilir.”

“Lütuf la ne yapacaksınız?” diye sordu Cotter Pyke.

“Sizden daha iyi değerlendireceğim. Kalelere gelince, Doğu gözcüsü, Kara Kale ve Gölge Kule sizde kalacak. Buralara her zaman olduğu gibi garnizonlarınızı yerleştirin fakat diğer kaleleri, eğer Sur’u koruyacaksak, *kendi* garnizonlarım için ben almalıyım.” ‘Yeterli adamınız yok,” diye itiraz etti Bowen Marsh.

“Terk edilmiş kalelerden bazıları harabeye dönmüş durumda,” dedi Baş İnşaatçı Othell Yarwcyk.

“Harabeler tekrar inşa edilebilir.”

“Tekrar inşa etmek?” dedi Yarwyck. “Fakat işi kim yapacak?” “Bu benim sorunum. Sizden, her kalenin mevcut durumu ve yeniden inşa edilmesi için neler gerektiğiyle ilgili bir liste istiyorum. Bu yıl içinde bütün kalelere garnizon yerleştirmek ve kalelerin kapılarının önünde gece ateşleri yakmak niyetindeyim.” “Gece ateşleri?” Bowen Marsh, Melisandre’ye kuşkulu bir bakış attı. “Artık gece ateşleri mi yakacağız?”

‘Yakacaksınız.” Kadın, kırmızı bir ipek girdabının içinde ayağa kalktı, bronz ışıltılı saçları omuzlarına dökülüyordu. “Karanlığı yalnızca kılıçlarla geride tutamazsınız. Bunu sadece ışığın Tanrisı yapabilir. Sakın yanılmayın iyi sörler ve yiğit kardeşler; bizim savaşımız, araziler ve unvanlar uğruna yapılan ehemmiyetsiz bir ağız dalaşı değil. Bizim savaşımız bizzat hayat uğruna. Biz ölürsek, dünya da bizimle ölür.”

Subaylar, kadının sözlerine ne tepki vereceklerini bilmiyorlardı, Sam bunu görebiliyordu. Bowen Marsh ve Othell Yarwyck mütereddit gözlerle bakıştılar, Janos Slynt burnundan soluyordu ve Üçparmak Hobb mutfağa dönüp havuç doğramayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu. Fakat Üstat Aemon konuştuğunda bütün adamlar şaşırdı. “Bahsettiğiniz savaş, şafağın savaşı leydim. Lâkin vadedilen prens nerede?”

“Önünüzde duruyor,” diye duyurdu Melisandre, “onu görecek gözlerden yoksun olsanız da. Stannis Baratheon yeniden vücut bulmuş Azor Ahai’dir, ateşin savaşçısı. Onunla bütün kehanetler gerçekleşti. Kızıl kuyruklu yıldız onun gelişini müjdelemek için gökyüzünde alev alev yandı. Ve Stannis, Işık Getiren’i taşıyor, kahramanların kırmızı kılıcını.”

Sam, kralın bu sözlerden umutsuzca rahatsız olduğunu görebiliyordu. Stannis dişlerini gıcırdattı ve “Siz çağırdınız, ben de geldim lordlarım,” dedi. “Şimdi benimle yaşamak ya da benimle ölmek zorundasınız. Buna alışsanız iyi olur.” Sert bir el hareketi yaptı. “Hepsi bu kadar. Üstat, siz biraz kalın. Tarly, sen

de öyle. Diğerleriniz gidebilir.”

Kardeşleri reverans yapıp dışarı çıkarken, *ben?* diye düşündü Sam huzursuzca. *Benden ne istiyor?*

Dördü yalnız kaldığında, “Kardaki o yaratığı öldüren adam sensin,” dedi Kral Stannis.

“Katil Sam.” Melisandre gülümsedi.

Sam yüzünün kızardığını hissetti. “Hayır leydim. Majesteleri. Yani evet. Ben Sam Tarly’yim, evet.”

“Baban ehil bir savaşçıdır,” dedi Kral Stannis. “Bir keresinde ağabeyimi yenilgiye uğrattı, Ashford’da. Mace Tyrell bu zafere memnuniyetle sahip çıktı lâkin Lord Randyll, daha Mace muharebe meydanını bile bulamadan meseleyi halletmişti. Lord Cafferen’i o muazzam Valyria kılıcıyla doğradı ve adamın kafasını Arys’e gönderdi.” Kral tek parmağıyla çenesini ovdu. “Onun gibi bir adamın sahip olmasını bekleyeceğim türden bir oğul değilsin.”

“Ben... ben onun istediği türden bir oğul değilim efendimiz.” “Siyahları giymemiş olsaydın işe yarar bir rehine olurdun,” dedi Stannis düşünür gibi.

“Siyahları giydi efendimiz,” dedi Üstat Aemon.

“Bunun gayet farkındayım,” dedi kral. “Tahmin ettiğinden fazla şeyin farkındayım Aemon Targaryen.”

Yaşlı adam başını eğdi. “Ben yalnızca Aemon’ım efendimiz. Bizler, üstat zincirlerimizi dövdüğümüz zaman hanedan isimlerimizden vazgeçeriz.”

Kral sert bir şekilde başıyla onayladı, bunu bildiğini ve umursamadığını söylermiş gibi. “Şu yaratığı obsidiyen bir hançerle katlettiğini duydum,” dedi Sam’e.

“E-evet Majesteleri. Hançeri Jon Kar vermişti.” “Ejderhacamı.” Kırmızı kadının kahkahası müzik gibiydi. “Eski Valyria dilinde *donmuş ateş* demek. Öteki’nin soğuk çocukları için felâket anlamına gelmesi tevekkeli değil.”

“Benim makamım olan Ejderha Kayası’nda, dağın altındaki tünellerde fazlasıyla obsidiyen var,” dedi kral, Sam’e. “İri parçalar ve tabakalar halinde. Hatırladığım kadarıyla büyük bölümü siyahtı ama yeşiller, kırmızılar hatta morlar bile vardı. Kale kumandanım Sör Rolland’a maden kazısına başlaması için haber gönderdim. Ejderha Kayası’nı uzun zaman elimde tutamayacağım korkarım ama Işık Tanrısı, kale düşmeden önce, bize şu yaratıklara karşı silahlanmamıza yetecek kadar donmuş ateş bahşedebilir.”

Sam boğazını temizledi. “E-efendimiz. Hançer... bir yaratığı bıçaklamaya çalıştığımda ejderhacamı kırılarak parçalara ayrıldı.”

Melisandre gülümsedi. “O yaratıklar nekromansi sayesinde hareket eder

ama nihayetinde ölü etten ibaretlerdir. Çelik ve ateş onların hakkından gelir. Ötekiler adını verdikleriniz bundan çok daha fazlasıdır.”

“Buzdan ve soğuktan yaratılmış şeytanlar,” dedi Stannis Baratheon. “Kadim düşman. Önem taşıyan tek düşman.” Tekrar Sam’e baktı. “Duyduğuma göre sen ve şu yabanıl kız, sihirli bir kapı kullanarak Sur’un altından geçmişsiniz.”

“Ka-kara Kapı,” diye kekeledi Sam. “Gece Kalesi’nin altında.”

“Gece Kalesi, Sur’daki en eski ve en büyük kaledir,” dedi kral. “Bu savaş boyunca orayı makamım yapmak niyetimdeyim. Bana o kapıyı göstereceksin.”

“Ben,” dedi Sam, “ben gösteririm, eğer...” *Eğer hâlâ oradaysa. Eğer kara kardeş olmayan bir adama açılırsa. Eğer...*

“Göstereceksin,” diye çıkıştı Stannis. “Ne zaman göstereceğini söyleyeceğim.”

Üstat Aemon gülümsedi. “Majesteleri,” dedi, “huzurunuzdan ayrılmadan önce, hakkında pek çok şey duyduğumuz fevkalade kılıcınızı göstererek bizi onurlandırır mısınız acaba?”

“Işık Getiren’i mi görmek istiyorsun? Kör bir adam?”

“Sam benim gözlerim olur.”

Kral kaşlarını çattı. “Bu şeyi herkes gördü, kör bir adam neden görmesin?” Kralın kaim kılıç kemeri ve kını şöminenin yakınındaki kancaya asılıydı. Stannis kemeri aşağı indirdi ve uzunkılıcı dışarı çekti. Çelik, ahşaba ve deriye sürtündü. Oda, titreyen ve yer değiştiren bir aydınlıkla doldu; altın, turuncu ve kırmızı ışıkların, ateşin bütün parlak renklerinin dansı.

“Anlat Samvvell.” Üstat Aemon, Sam’in koluna dokundu.

“*Işıldıyor*,” dedi Sam hafif bir sesle. “Yanıyormuş gibi. Hiç alev yok ama çelik sarı, kırmızı ve turuncu, renkler parlıyor ve ışık saçıyor, suya vuran güneş ışığı gibi ama daha güzel. Keşke görebilseydiniz üstat.”

“Şimdi görüyorum Sam. Güneş ışığıyla dolu bir kılıç. Bakması çok güzel.” Yaşlı adam güçlükle reverans yaptı. “Majesteleri. Leydim. Büyük nezaket gösterdiniz.”

Kral Stannis ışıltılı kılıcı kınına soktuğunda, pencereden giren güneş ışığına rağmen oda kapkaranlık olmuş gibi göründü. “Pekâlâ. Kılıcı gördünüz. Artık görevlerinizin başına dönebilirsiniz. Ve söylediklerimi unutmayın. Kardeşleriniz bu gece bir Lord Kumandan seçecek, aksi halde pişman olmalarını sağlarım.”

Üstat Aemon, Sam’in yardımıyla dar sarmal merdivenden inerken

düşüncelerin içinde kaybolmuştu fakat avluyu geçerlerken, “Isı hissetmedim,” dedi. “Sen hissettin mi Sam?”

“Isı? Kılıçtan mı?” Sam az önceyi düşündü. “Kılıcın etrafındaki hava titriyordu, sıcak bir maltızın üstünde titrediği gibi.”

“Fakat hiç ısı *hissetmedin* değil mi? Kılıcın kını ahşap ve deriden yapılmıştı, doğru mu? Majesteleri kılıcı çekerken sesi duydum.

Deri yanık mıydı Sam? Ahşap yanmış ya da kararmış görünüyor muydu?”

“Hayır,” dedi Sam. “Gördüğüm kadarıyla hayır.”

Üstat Aemon başıyla onayladı. Odasına döndüğünde Sam’den bir ateş yakmasını ve onu şöminenin yanındaki sandalyesine götürmesini istedi. “Bu kadar yaşlı olmak çok zor,” diye iç geçirdi minderin üstüne yerleşirken. “Kör olmak daha da zor. Güneşi özlüyorum. Bir de kitapları. En çok kitapları özlüyorum.” Elini salladı. “Seçime kadar sana ihtiyacım olmayacak.”

“Seçim... Üstat, yapabileceğiniz bir şey yok mu? Kralın Lord Janos hakkında söyledikleri...”

“Hatırlıyorum,” dedi Üstat Aemon. “Lâkin ben bir üstadım Sam, zincirli ve yeminli. Vazifem Lord Kumandan’a tavsiye vermek, kumandan kim olursa olsun. Bir rakibi diğerine tercih ediyormuş gibi görünmem münasip olmaz.”

“Ben üstat değilim,” dedi Sam. “*Ben* bir şey yapabilir miyim?” Aemon kör ve beyaz gözlerini Sam’in yüzüne doğru çevirdi hafifçe gülümsedi. “Bilmiyorum Samwell. Yapabilir misin?” *Yapabilirim*, diye düşündü Sam. *Yapmak zorundayım.* Üstelik hemen yapmak zorundaydı. Tereddüt ederse cesaretini kaybedeceği kesindi. Aceleyle avluyu geçerken, *ben Gece Nöbetçilerinin adamıyım*, diye hatırlattı kendine. *Öyleyim. Bunu yapabilirim.* Sam’in, Lord Mormont’un bir bakışıyla titrediği ve kekelediği zamanlar vardı ama o eski Sam’di, İlk İnsanların Yumruğu’ndan ve Craster Kalesinden önceki Sam, yaratıklardan ve Soğukel’den, ölü atının sırtındaki yaratıktan önceki Sam. Şimdi daha cesurdu. *Şebboy beni daha cesur yaptı*, demişti Jon’a. Bu doğruydu. Doğru olmak zorundaydı.

Cotter Pyke, iki kumandanın daha ürkütücü olanıydı, bu yüzden Sam, cesareti hâlâ sıcakken önce ona gitti. Pyke’ı Kalkansalon’da, Doğugözcüsü’nden üç adam ve Stannis’le birlikte Ejderha Kayasından gelen kızıl saçlı çavuşla zar oyunu oynarken buldu.

Sam onunla konuşmak için izin istediğinde, Pyke bir emir bağırdı ve diğer adamlar zarlarla sikkeleri toplayıp onları yalnız bıraktı.

Kimse Cotter Pyke için yakışıklı diyemezdi ama adamın çivili zırh

mintanının ve yün pantolonunun altındaki vücut kaslı, sert ve kuvvetliydi. Pykein gözleri küçük ve birbirine yakındı, burnu kırıktı, alnındaki saç çizgisi bir mızrak ucu gibi sivriydi. Çiçek hastalığı adamın yüzünü harap etmişti, Pykein yara izlerini saklamak için bıraktığı sakal ince ve dağınıktı.

"Katil Sam!" dedi Pyke karşılama nidası olarak. "Bir Öteki'ni bıçakladığından emin misin? Bir çocuğun kardan şövalyesini bıçaklamış olmayasın?"

Bu iyi bir başlangıç değil. "Onu ejderhacamı öldürdü lordum," diye açıkladı Sam zayıf bir şekilde.

"Evet, hiç şüphesiz. Pekâlâ Katil, dökül bakalım. Seni üstat mı gönderdi?"

"Üstat?" Sam yutkundu. "Ben... az önce onun yanından ayrıldım lordum." Bu gerçek bir yalan değildi ama Pyke bu sözleri yanlış okumayı tercih ederse Sami dinlemeye daha meyilli olabilirdi. Sam derin bir nefes aldı ve ricasını anlatmaya başladı.

Daha yirmi kelime söyleyemeden Pyke tarafından durduruldu. "Benden diz çökmemi ve Mallisterin süslü pelerininin eteğini öpmemi istiyorsun, bu mudur?" dedi Pyke. "Bilmeliydim. Siz küçük lordlar koyunlar gibi sürü halinde hareket ediyorsunuz. Pekâlâ, Aemon'a, senin nefesini benim de vaktimi heba ettiğini söyle. Eğer biri geri çekilecekse Mallister çekilmeli. O adam bu görev için çok *yaşlı*, belki de Aemon'a bunu söylemelisin. Onu seçersek, büyük ihtimalle bir yıl içinde buraya geri döner ve başka birini seçeriz."

"O yaşlı bir adam," diye kabul etti Sam, "ancak çok deneyimli."

"Kulesinde oturup haritalarını karıştırmakta deneyimli olabilir. Ne yapmayı planlıyor, yaratıklara mektup yazmayı mı? O iyi bir şövalye fakat *savaşçı* değil. Onun elli yıl önce hangi aptal turnuvada kimi attan düşürdüğü beni zerre ilgilendirmiyor. Onun bütün mücadelelerini Yarımel dövüştü, bunu yaşlı ve kör bir adam bile görebilir. Üstelik şu kahrolası kral tepemizdeyken, bir savaşçıya her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var. Bugün harabeler ve boş araziler, çok güzel, ama Majesteleri yarın ne isteyecek? Mallister'da, Stannis Baratheon'a ve o kırmızı sürtüğe karşı koyacak mide olduğunu düşünüyor musun?" Pyke güldü. "Ben düşünmüyorum."

"Yani onu desteklemeyeceksiniz," dedi Sam ümitsizlikle.

"Sen Katil Sam misin yoksa Sağır Dick misin? Hayır, onu desteklemeyeceğim." Pyke parmağıyla Sam'in yüzünü dürttü. "Şunu iyi anla evlat. Ben o kahrolası işi *istemiyorum*, hiçbir zaman istemedim. Benim en iyi dövüştüğüm zamanlar, altımda bir güverte olduğu zamanlardır, bir at değil. Ve

Kara Kale denizden çok uzak. Fakat Gece Nöbetçilerini Gölge Kule'den gelen o süslü kartala vermeden önce, kendimi kor bir kılıçla becerttiririm. Şimdi koşarak yaşlı adama gidebilir ve böyle söylediğimi anlatabilirsin, eğer sorarsa." Ayağa kalktı. 'Yıkıl karşımdan."

Sam, içinde kalan son cesaretle, 'Ya başka biri olsaydı? Başka birini destekler miydiniz?" dedi.

"Kim? Bowen Marsh mı? O adam kaşık sayar. Othell hizmetkârdır, kendisine söyleneni yapar ve iyi yapar ama bundan ötesi yoktur. Janos... pekâlâ, adamları onu seviyor, sana bunu söyleyebilirim, Janos'u kraliyetin kursağına tıkmak ve Stannis'in öğürüp öğürmediğini görmek iyi bile olabilir ama hayır. O adamın içinde fazlasıyla Kral Toprakları var. Bir kurbağa kanat çıkarıyor ve kendini kahrolası bir ejderha zannediyor." Pyke güldü. "Elimizde kim kaldı? Hobb mu? Onu seçebiliriz sanırım, ama sonra senin koyun etlerini kim kaynatacak Katil? Kahrolası koyun etini seven bir adam gibi görünüyorsun."

Söylenecek başka bir şey yoktu. Mağlup Sam kekeleyerek teşekkürlerini sundu ve adamın yanından ayrıldı. Kale boyunca yürürken, *Sör Denys'le daha iyi bir konuşma yapacağım,* dedi kendi kendine. Sör Denys bir şövalyeydi, soyluydu ve düzgün konuşuyordu, üstelik Sam'le Şebboy'u yolda bulduğunda onlara son derece nazik davranmıştı. *Sör Denys beni dinleyecek, dinlemek zorunda.*

Gölge Kule'nin kumandanı, Denizgözcüsü'ndeki Çınlayan Kule'nin altında doğmuştu ve her zerresiyle bir Mallister gibi görünüyordu. Samur kürkü adamın gerdanını süslüyor ve siyah kadife takımının kollarını vurguluyordu. Adamın pelerininin düzgün katlarını gümüş bir kartalın pençeleri tutuyordu. Şövalyenin sakalları kar gibi beyazdı, saçları büyük ölçüde dökülmüştü ve yüzü derin çizgilerle doluydu, bu doğruydu, ama Sör Denys'in hareketlerinde hâlâ zarafet, ağzında hâlâ dişler vardı ve yıllar onun ne mavi gri gözlerini ne de nezaketini soldurmuştu.

Şövalyenin kâhyası, Sam'i, Gölge Kule adamlarının kaldığı Mızrak'ın içine sokup Sör Denys'in yanına götürdüğünde, "Tarly lordum," dedi Sör Denys. "Çetin imtihanınızın ardından toparlandığınızı görmek beni sevindirdi. Size bir kadeh şarap ikram edebilir miyim? Leydi anneniz bir Florent diye hatırlıyorum. Bir gün size, aynı turnuvada her iki büyükbabanızı da nasıl atsız bıraktığımı anlatmalıyım. Lâkin bugün değil. Daha acil meselelerimiz olduğunu biliyorum. Üstat Aemon'dan geldiniz şüphesiz. Bana verecek bir tavsiyesi mi var?"

Sam bir yudum şarap içti ve kelimelerini özenle seçti. "Zincirli ve

yeminli bir üstat... Lord Kumandan seçimini etkiliyormuş gibi görünmek onun için münasip olmaz...”

Yaşlı şövalye gülümsedi. “Bu yüzden bana bizzat gelmedi. Evet, gayet iyi anlıyorum Samwell. Aemon ve ben yaşlı adamlarız ve bu çeşit meselelerde deneyimliyiz. Mesajı söyleyin.”

Şarap tatlıydı ve Sör Denys, Sam’in ricasını, Cotter Pyke’ın aksine nezaketle dinledi. Fakat Sam sözlerini bitirdiğinde yaşlı şövalye başını iki yana salladı. “Lord Kumandan’ımızın bir kral tarafından seçilmesi, tarihimize kara bir gün olarak geçer buna katılıyorum. Bilhassa bu kral tarafından. Büyük ihtimalle tacını uzun süre takamayacak. Lâkin Samwell, geri çekilmesi gereken adam Pyke. Benim ondan fazla destekçim var ve ben rütbe için daha uygunum.”

“Öylesiniz,” diye onayladı Sam, “ama Cotter Pyke işe yarayabilir. Kendini mücadelelerde defalarca kanıtladığı söyleniyor.” Sam, Sör Denys’i, onun rakibini överek gücendirmek istemiyordu fakat onu geri çekilmeye başka nasıl ikna edebilirdi?

“Kendini mücadelelerde kanıtlamış olan pek çok kardeşim var. Bu yeterli değil. Bazı meseleler bir savaş baltasıyla çözülmez. Üstat Aemon bunu anlar lâkin Cotter Pyke anlamaz. Gece Nöbetçileri Lord Kumandanı her şeyden önce ve en başta bir *lorddur.*

Diğer lordlarla görüşmeler yapmaya muktedir olmalıdır... krallarla da. Saygı duymaya değer bir adam olmalıdır.” Sör Denys öne eğildi. “Biz büyük lordların oğullarıyız, sen ve ben. Biz soyun, kanın ve yeri asla doldurulamayacak o erken eğitimin önemini biliyoruz. Ben on iki yaşımda yaverdim, on sekizimde şövalye, yirmi ikimde şampiyon. Otuz üç yıldır Gölge Kule’nin kumandanıyım. Kan, soy ve eğitim, beni krallarla iş görmeye uygun kıldı. Pyke ise... onu bu sabah, poposunu Majestelerinin mi sileceğini sorarken duydun mu? Samwell, kardeşlerim hakkında nezaketsiz şeyler söylemek huyum değildir ama açıksözlü olalım... demirdoğumlular korsan ve hırsız bir ırktır, Cotter Pyke henüz yarı çocukken tecavüz edip cinayet işliyordu. Onun mektuplarını Üstat Harmune yazıyor ve okuyor, bunu yıllardır yapıyor. Hayır, Üstat Aemon’ı hayal kırıklığına uğratmaktan esef duysam da, Doğugözcüsü’nden Pyke için kenara çekilemem.”

Sam bu sefer hazırdı. “Başka biri için çekilir miydiniz? Daha münasip biri için?”

Sör Denys bir an düşündü. “Ben bu rütbeyi asla rütbenin kendisine sahip olmak için istemedim. Son seçimde, Lord Mormont’un adı önerildiğinde minnetle kenara çekildim, ondan önce Lord Qorgyle için. Ben, Gece Nöbetçileri

iyi ellerde olduğu sürece mutluyum. Lâkin Bowen Marsh bu görevin adamı değil, Othell Yarwyck de öyle. Şu sözde Harrenhal Lordu, Lannisterlar tarafından sınıf atlatılmış bir kasap. Rüşvetçi ve ahlaksız olmasına şaşmamak gerek."

"Başka bir adam var," deyiverdi Sam. "Lord Kumandan Mormont ona güvenirdi. Donal Noye ve Qhorin Yarımel de güvenirdi. Sizin kadar asil doğumlu olmasa bile eski bir kandan geliyor. Bir kalede doğmuş ve büyütülmüş. Kılıcı ve mızrağı bir şövalyeden, harfleri bir Hisar üstadından öğrenmiş. Babası bir lorddu, kardeşi de bir kral."

Sör Denys beyaz sakalını sıvazladı. "Olabilir," dedi uzun bir andan sonra. "Çok genç ama... olabilir. İşe yarayabilir, bunu söyleyebilirim, lâkin ben daha münasip olurum. Bundan şüphem yok. Ben daha akıllıca bir seçim olurum."

Jon, doğru amaç için söylenmiş bir yalanda onur olabileceğini söylemişti.

"Bu gece bir Lord Kumandan seçmezsek," dedi Sam, "Kral Stannis, Cotter Pyke'ı kumandan ilan edecek. Bu sabah hepiniz ayrıldıktan sonra Üstat Aemon'a söyledi."

"Anlıyorum." Sör Denys ayağa kalktı. "Bunu düşünmeliyim. Teşekkür ederim Samwell. Üstat Aemon'a da teşekkürlerimi ilet."

Sam, Mızrak'tan ayrıldığında titriyordu. *Ben ne yaptım*? diye düşündü. *Ben ne dedim*? Eğer Sam'in yalanını yakalarlarsa... *ne? Beni Sur'a mı gönderecekler? Bağırsaklarımı dışarı mı dökecekler? Beni bir yaratığa mı dönüştürecekler?* Birdenbire her şey çok saçma göründü. Sam, Minik Paul'un yüzünü yiyen bir kuzgun görmüşken, Cotter Pyke ve Sör Denys Mallister'dan nasıl bu kadar korkabilirdi?

Pyke, Sam'in dönüşünden memnun olmadı. "Yine mi sen? Çabuk ol, beni rahatsız etmeye başlıyorsun."

'Yalnızca bir dakikanıza ihtiyacım var," diye söz verdi Sam. "Sör Denys için çekilmeyeceğinizi söylediniz ama başka biri için çekilebilirsiniz."

"Bu sefer kim Katil? Sen mi?"

"Hayır. Bir savaşçı. Yabanıllar geldiğinde Donal Noye, Sur'u ona verdi, o Yaşlı Ayinin yaveriydi. Tek sorun, kendisi gayrimeşru doğumlu."

Cotter Pyke güldü. "Hay aksi şeytan. Bu durum Mallister'ın kıçına bir mızrak sokar değil mi? Sırf bunun için yapabilirim. Çocuk ne kadar kötü olabilir ki?" Küçümser gibi homurdandı. "Ama ben daha iyi olurum. Bana ihtiyaç var, bunu herhangi bir aptal bile görebilir."

"Herhangi bir aptal," diye onayladı Sam. "Ben bile. Ancak... aslında

bunu size söylememem gerek ama... eğer bu gece bir adam seçmezsek, Kral Stannis bizi Sör Denys'e mecbur edecek. Üstat Aemon'a böyle söyledi, sizleri başından savdıktan sonra."

JON

Demir Emmett; dayanıklılığı, kuvveti ve kılıçtaki ustalığıyla Doğugözcüsü'nün gururu olan ince uzun, genç bir korucuydu. Jon, onunla yaptığı içtimalardan kaskatı, ağrılı bir halde ayrılıyor ve ertesi gün tepeden tırnağa çürükler içinde uyanıyordu, Jon'un istediği de tam olarak buydu. Saten, Beygir ve hatta Grenn gibilere karşı dövüşerek asla daha iyi olamayacaktı.

Çoğu günler elinden gelenin en iyisini yaptığını düşünüyordu ama bugün değil. Geçen gece hemen hemen hiç uyumamıştı ve bir saat boyunca huzursuzca dönüp durduktan sonra çabalamaktan bile vazgeçmişti. Giyinmiş ve Stannis Baratheon'ın teklifiyle cebelleşerek güneş doğana kadar Sur'un tepesinde yürümüştü. Uykusuzluk şimdi etkisini gösteriyordu ve Emmet, Jon'a avlu boyunca merhametsizce saldırıyordu, art arda indirdiği uzun ve kavisli darbelerle onu topuklarının üstünde geri itiyor ve ek olarak, ara sıra ona kalkanıyla vuruyordu. Jon'un kolu darbeler yüzünden uyuşmuştu ve kör kenarlı talim kılıcı her geçen an daha ağır çekiyormuş gibi görünüyordu.

Jon kılıcını indirip dövüşe son vermek üzereydi ki Emett sahte bir alçak hamle yaptı ve kalkanının üstünden Jon'un şakağını yakalayan vahşi bir ön el vuruşu indirdi. Jon yalpaladı, darbenin kuvveti yüzünden hem miğferi hem de başı çınlıyordu. Göz aralığının ötesindeki dünya yarım kalp atımı zaman boyunca bulanıklaştı.

Ve sonra yıllar gitti. Jon bir kez daha Kışyarındaydı, örgü zırh ve göğüs kalkanı yerine dolgulu bir deri üstlük giyiyordu, kılıcı ahşaptı ve karşısındaki Robb'du, Demir Emett değil.

Yürümeye başladıklarından itibaren her sabah birlikte talim yapmışlardı; Kar ve Stark, Kışyarının avlularında koşup kılıç sallamışlar, bağırmış ve gülmüşler, etrafta görecek kimse olmadığında ağlamışlardı. Dövüşürken küçük çocuklar değildi onlar, şövalyeler ve kudretli kahramalardı. "Ben Ejderha Şövalyesi Aemon'ım," diye seslenirdi Jon, "Pekâlâ, ben de Soytarı Florian'ım," diye geri bağırırdı Robb. Ya da, "Ben Genç Ejderha'yım," derdi Robb ve "Ben Sör Ryam Redwyne'ım," diye karşılık verirdi Jon.

O sabah ilk olarak Jon seslenmişti. “Ben Kışyarı Lordu’yum!” diye bağırmıştı daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi. Fakat bu sefer, Robb cevap vermişti, “Sen Kışyarı Lordu olamazsın, sen piç doğumlusun. Leydi annem senin asla Kışyarı Lordu olamayacağını söylüyor.”

Bunu unuttuğumu sanıyordum. Jon ağzındaki kanın tadını alabiliyordu, yüzüne inen darbenin akıttığı kanın.

En sonunda, Halder ve Beygir onu Demir Emmett’in üstünden almak zorunda kaldı, her biri bir kolundan tutmuştu. Korucu afallamış halde yerde oturdu, kalkanı parçalara ayrılmıştı, miğferinin göz siperi çarpılmıştı ve kılıcı altı metre uzaktaydı. “Jon yeter,” diye bağırıyordu Halder, “devrildi, onu silahsız bıraktın. *Yeteri”*

Hayır. Yetmez. Asla yetmez. Jon kılıcını bıraktı. “Üzgünüm,” diye mırıldandı. “Emmett, yaralandın mı?”

Demir Emmett hurdaya dönmüş miğferini çıkardı. “*Teslim olmakta* anlayamadığın bir taraf mı vardı Lord Kar?” Bunlar dostça söylenmişti. Emmett dost canlısı bir adamdı ve kılıçların şarkısını seviyordu. “Savaşçı beni koru,” diye inledi, “Qhorin Yarımel’in nasıl hissetttiğini şimdi biliyorum.”

Bu çok fazlaydı. Jon arkadaşlarının elinden kurtuldu ve tek başına silahhaneye gitti. Kulakları hâlâ Emmett’in indirdiği darbe yüzünden çınlıyordu. Jon sıraya oturdu ve başını ellerine gömdü. *Neden bu kadar öfkeliyim*? diye sordu kendine ama bu aptalca bir soruydu. *Kışyarı Lordu. Kışyarı Lordu olabilirim. Babamın vârisi.*

Fakat Jon’un gözlerinin önünde canlanan yüz Lord Eddard’ın yüzü değildi; Leydi Catelyn’in yüzüydü. Koyu mavi gözleri ve sert, soğuk ağzıyla bir parça Stannis’e benziyordu kadın. *Demir,* diye düşündü Jon, *ama kırılgan.* Leydi, eskiden Kışyarı’nda baktığı gibi bakıyordu Jon’a; onun Robb’u kılıçta, hesapta ya da herhangi bir şeyde geçtiği zaman baktığı gibi. *Sen kimsin*? diye soruyordu o bakış. *Sen buraya ait değilsin. Neden buradasın*?

Arkadaşları hâlâ talim avlusundaydı ama Jon onlarla yüzleşecek durumda değildi. Silahhaneyi arka kapıdan terk etti, kalenin iç kalelerini ve kulelerini yeraltından birbirine bağlayan tünellerden oluşan solucan yoluna varmak için dik taş basamakları indi.

Hamama kadar kısa bir yol gitti, orada terini yıkamak için soğuk suya daldı ve ardından sıcak suyla dolu taş bir küvete girdi. Suyun ısısı, Jon’un kaslarındaki ağrıyı biraz azalttı ve onun Kışyarindaki çamurlu gölleri düşünmesine sebep oldu, tanrı korusundaki buharlı ve köpüklü suları. *Kışyarı,* diye düşündü Jon. *Theon kaleyi yaktı ve yıktı ama ben onu eski haline*

döndürebilirim. Babam bunu isterdi şüphesiz Robb da öyle. Kalenin harabe halinde bırakılmasını asla istemezlerdi.

Robb'un, *sen Kışyarı Lordu olamazsın, sen piç doğumlusun,* dediğini duydu yine. Ve taş krallar granit dilleriyle homurdanıyordu. *Sen buraya ait değilsin. Burası senin yerin değil.* Jon gözlerini kapadığında solgun dalları, kırmızı yaprakları ve vakur yüzüyle yürek ağacını gördü. Büvet ağacı Kışyarının kalbiydi, Lord Eddard her zaman bunu söylerdi... ama Jon, kaleyi kurtarabilmek için o kalbi kadim köklerinden sökmek ve kırmızı kadının aç ateş tanrısına yedirmek zorundaydı. *Buna hakkım yok,* diye düşündü. *Kışyarı eski tanrılara ait.*

Kubbeli tavandan yankılanan sesler Jon'u Kara Kale'ye geri getirdi. "Bilmiyorum," diyordu bir adam şüpheyle kalınlaşmış bir sesle. "Belki adamı daha iyi tanısaydım... Lord Stannis onun hakkında iyi şeyler söylemiyor sana o kadarını diyeyim."

"Lord Stannis ne zaman herhangi biri hakkında iyi bir şey söyledi ki?" Sör Alliser'in pürüzlü sesini tanımamaya imkân yoktu. "Eğer Stannis'in Lord Kumandan'ımızı seçmesine izin verirsek, adımız haricinde her şeyimizle onun sancak beyleri oluruz. Lord Tywin bunu unutmaz ve sonunda o kazanacak, bunu biliyorsun. Stannis'i hâlihazırda bir kez yendi, Karasu'da."

"Lord Tywin, Slynt'i tutuyor," dedi Bowen Marsh aksi ve gergin bir ses tonuyla. "Sana onun mektubunu gösterebilirim Othell. Slynt için 'sadık dostumuz ve hizmetkârımız' diyor."

Jon Kar aniden ayağa kalktı ve üç adam suyun sesiyle donup kaldı. "Lordlarım," dedi Jon buzdan bir nezaketle.

"Burada ne yapıyorsun piç?" diye sordu Thorne.

"Yıkanıyorum. Ama komplo planlarınızı mahvetmeme izin vermeyin." Jon sudan çıktı, kurulandı, giyindi ve adamları yalnız bıraktı.

Dışarıda, nereye gideceğine dair hiç fikri olmadığını fark etti. Bir zamanlar Yaşlı Ayiyı ölü bir adamdan kurtardığı Lord Kumandan Kulesi'nin yanık kabuğunu geçti; Ygritte'in, yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle can verdiği yeri geçti; Saten ve Sağır Dick Follard'la birlikte, Magnar'ı ve onun Thennler'ini beklediği Kral Kulesini geçti; büyük ahşap merdivenin yere yığılmış yanık enkazını geçti. İç kapı açıktı, Jon tünele girdi, Sur'un içine. Etrafındaki soğuğu ve başının üzerindeki buzun ağırlığını hissetti. Donal Noye ile Kudretli Mag'in dövüştüğü ve birlikte öldükleri yeri geçti, yeni dış kapıdan geçti ve tekrar soğuk, solgun gün ışığına çıktı.

Ancak o zaman durdu, soluklanmak ve düşünmek için. Othell Yanvyck

güçlü hükümlerin adamı değildi; konunun ahşap, taş ve harç olduğu zamanlar dışında. Yaşlı Ayı bunu biliyordu. *Thorrıe ve Mallister onu etki altına alacak, Yanvyck, Lord Janos'u destekleyecek ve Lord Janos, Lord Kumandan seçilecek. Peki, bu, bana Kışyarı'ndan başka ne seçenek bırakıyor*?

Sur'a çarpan rüzgâr Jon'un pelerinini havalandırdı. Jon buzdan gelen soğuğu hissedebiliyordu, bir ateşten gelen ısı misali. Başlığını kafasına geçirdi ve yürümeye devam etti. Akşam olmak üzereydi, güneş batıda alçalıyordu. Yüz metre ileride, hendeklerden, sivri kazıklardan ve yüksek ahşap çitlerden oluşan çember biçimli kamp vardı, Kral Stannis yabanıl esirleri oraya hapsetmişti. Sur'un dibinde ölen özgür insanların, kocaman devlerin ve küçük Boynuzayak adamlarının zafer sahipleri tarafından aynı şekilde yakıldığı üç büyük ateş çukuru Jon'un solundaydı. Ölüm sahası, kavrulmuş otlardan ve sertleşmiş ziftten ibaret bir ıssızlıktı ama Mance'in insanları diğer yerlerde kendilerinden izler bırakmışlardı; bir çadırın parçası olabilecek parçalanmış bir hayvan derisi, bir devin tokmağı, bir köpek arabasının tekerleği, kırık bir mızrak, bir mamut pisliği yığını. Jon, Tekinsiz Orman'ın kıyısında, eskiden çadırların olduğu yerde bir meşe ağacı kökü buldu ve oturdu.

Ygritte bir yabanıl olmamı istedi. Stannis, Kışyarı Lordu olmamı istiyor. Peki ben ne istiyorum? Güneş gökyüzünden aşağı süründü ve *Sur'un batıdaki tepelere doğru kıvrıldığı yerde duvarın arkasına gömüldü. Jon, yüksek ve engin buzun, gün batınımın kırmızılarını ve pembelerini alışını izledi.* Lord Janos tarafından bir dönek olmak suçuyla asılmayı mı, yoksa yeminlerimi unutup Val'le evlenmeyi ve Kışyarı Lordu olmayı mı tercih edeceğim*? Böyle düşününce kolay bir seçim gibi görünüyordu... Ygritte hâlâ hayatta olsaydı daha kolay bir seçim olabilirdi gerçi. Val, Jon için bir yabancıydı. Güzel bir kız olduğuna şüphe yoktu ve Mance Rayder'ın kraliçesinin kardeşiydi ama yine de...*

Onun aşkını isteseydim onu çalmam gerekirdi, fakat bana çocuklar verebilir. Bir gün kollarımda kendi kanımı taşıyan bir oğul tutabilirim. Bir oğul sahibi olmak Jon Kar'ın düşlemeye cesaret edemediği bir şeydi, hayatını Sur'da geçirmeye karar verdiğinden beri. *Adını Robb koyabilirim. Val, ablasının oğlunu yanında tutmak ister ama çocuğu Kışyarı'nda büyütebiliriz, Şebboy'un oğlunu da. Sam yalan söylemek zorunda kalmaz. Şebboy için de bir yer bulu ruz, Sam yılda birkaç kez gelip onu ziyaret eder. Mance'in ve Craster'ın oğulları kardeş olarak büyür, bir zamanlar benim Robb'la büyüdüğüm gibi.*

Jon bunu istiyordu, artık biliyordu. Daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar istiyordu. *Her zaman istedim*, diye düşündü suçluluk duygusuyla. *Tanrılar beni affetsin.* Jon'un içindeki açlıktı bu, bir ejderhacamı bıçak kadar keskindi.

Açlık... Jon hissedebiliyordu. İhtiyaç duyduğu yemekti bu, avdı, korku kokan bir karaca ya da gururlu ve cüretkâr bir geyikti. Jon'un öldürmeye, karnını taze etle ve sıcak kanla doldurmaya ihtiyacı vardı. Ağzı bu düşünceyle sulandı.

Jon neler olduğunu anlamadan önce uzunca bir an geçti. Anladığında ayağa fırladı. "*Hayalet*?" Ormana doğru döndü ve işte geliyordu, sessiz adımlarla yeşil karanlıktan çıkıyordu, açık ağzından ılık ve beyaz soluklar yükseliyordu. "*Hayalet!*" diye bağırdı Jon ve ulu kurt koşmaya başladı. Eskisinden zayıftı ama daha büyüktü ve çıkardığı tek ses, ayaklarının altında ezilen ölü yaprakların çıtırtısıydı. Jon'a ulaştığında zıpladı. Gökyüzünde yıldızlar belirirken, kahverengi otların ve uzun gölgelerin arasında güreştiler. Hayalet, Jon'un koluyla uğraşmayı bıraktığında, "Tanrılar, kurt, nerelerdeydin?" dedi Jon. "Ölüp beni bıraktığını sandım, Robb, Ygritte ve diğerleri gibi. Sur'u tırmandığımdan beri seni hissedemedim, rüyalarımda bile." Ulu kurdun verecek cevabı yoktu ama ıslak bir eğeye benzeyen diliyle Jon'un yüzünü yaladı, gözleri günün son ışığını yakaladı ve iki kırmızı güneş gibi ışıldadı.

Kırmızı gözler, diye fark etti Jon, *ama Melisandre'nırı gözleri gibi değil. Kırmızı gözler, kırmızı ağız, beyaz kürk. Kan ve kemik, bir yürek ağacı gibi. Bu hayvan eski tanrılara ait.* Ve bütün ulu kurtların içinde yalnızca bu kurt beyazdı. Robb ve Jon yaz karlarının arasında altı yavru bulmuşlardı; beş yavru gri, siyah ve kahverengiydi, Starklar için beş yavru. Ve bir beyaz yavru, Kar gibi beyaz.

Jon cevabını almıştı artık.

Kraliçenin adamları Sur'un altında gece ateşlerini tutuşturuyordu. Jon, Melisandre'nin kralla birlikte tünelden çıktığını gördü. Kırmızı kadın, karanlığı uzakta tutacağına inandığı dualara liderlik edecekti. "Gel Hayalet," dedi Jon, kurda. "Benimle gel. Aç olduğunu biliyorum. Bunu hissediyorum." Birlikte kapıya doğru koştular, alevden pençelerini gecenin kara karnına uzatan gece ateşinin etrafından dolaştılar.

Kralın adamları Kara Kale'nin avlularında dolaşıyordu. Jon geçerken durdular ve ağızları açık halde ona baktılar. *Daha önce hiçbiri ulu kurt görmemiş,* diye fark etti Jon, Hayalet, güneyin yeşil ormanlarında dolaşan sıradan kurtlardan iki kat büyüktü. Jon silahhaneye doğru yürürken tesadüfen yukarı baktı ve kule penceresinde duran Val'i gördü. *Üzgünüm,* diye düşündü. *Seni oradan çalacak adam ben değilim.*

Talim avlusunda, meşaleler ve uzun mızraklar taşıyan bir düzine kral adamıyla karşılaştı. Adamların çavuşu Hayalet'e baktı ve kaşlarını çattı, birkaç asker mızraklarını indirdiler, sonra çavuş, "Kenara çekilin ve geçmelerine izin verin," dedi. Jon'a döndü. "Akşam yemeğine geç kaldın."

“Öyleyse yolumdan çekilin sör,” diye karşılık verdi Jon ve adam çekildi.

Jon, daha basamakların başına bile varmadan gürültüyü duydu; yükselmiş sesler, küfürler, masayı yumruklayan biri. Kimsenin dikkatini çekmeden mahzene girdi. Kara kardeşler sıraları ve masaları doldurmuştu ama oturanlardan çok ayakta duran ve bağıranlar vardı, üstelik kimse yemek yemiyordu. Yemek yoktu. *Burada neler oluyor*? Lord Janos Slynt dönekler ve ihanetler hakkında bağrınıyordu. Demir Emmett, elinde çıplak bir kılıçla bir masanın üstünde duruyordu. Uçparmak Hobb, Gölge Kule’den bir korucuya küfür ediyordu... Doğugözcüsü’nden bir adam sessizlik sağlamak için yumruğunu habire masaya vuruyordu ama bu yaptığı kubbeli tavanda yankılanan gürültüyü arttırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Jon’u ilk gören Pyp’ti. Hayalet’i görünce sırıttı, iki parmağını ağzına soktu ve sadece bir oyuncunun oğlunun çalabileceği gibi bir ıslık çaldı. Tiz ses, gürültünün içinden bir kılıç gibi geçti. Jon masalara doğru yürürken daha çok kardeş onu fark etti ve sessizleşti. Mahzen boyunca bir sükûnet yayıldı, sonunda Jon’un taş zeminde tıkırdayan adımlarından ve şöminedeki kütüklerin yumuşak çıtırtısından başka bir şey duyulmuyordu.

Sör Alliser sessizliği kırdı. “Dönek, bizi varlığıyla onurlandırdı nihayet.”

Lord Janos’un yüzü kırmızıydı ve adam titriyordu. “*Canavar*,” dedi soluğu kesilerek. “Bakın! Yarımel’in canını alan canavar. Aramızda bir varg dolaşıyor kardeşlerim. *BİR VARGI* Bu... bu *yaratık* bizim liderimiz olmaya uygun değil. Bu *canavar* yaşamaya uygun değil!”

Hayalet dişlerini gösterdi ama Jon elini kurdun başına koydu. “Lordum,” dedi, “bana burada neler olduğunu söyler misiniz?” Üstat Aemon salonun en arkasından cevap verdi. “Adın Lord Kumandan olarak öne sürüldü Jon.”

Bu o kadar saçmaydı ki Jon gülümsemek zorunda kaldı. Arkadaşlarına bakarak, “Kim tarafından?” dedi. Pyp’in şakalarından biriydi şüphesiz. Fakat Pyp omuzlarını silkti ve Grenn başını iki yana salladı. Ayağa kalkan Efkârlı Edd oldu. “Benim tarafımdan. Evet, bir arkadaşa yapılmayacak kadar korkunç bir şey lâkin senin olman, benim olmamdan iyidir.”

Lord Janos tekrar tükürükler saçarak konuşmaya başladı. “Bu, bu tam bir rezalet. Bu *oğlanı* asmamız gerek. Evet! Onu asalım. Onu bir dönek ve varg olduğu için asalım derim, arkadaşı Mance Rayderia birlikte. Lord *Kumandan* mı? Buna izin vermeyeceğim. Buna katlanmayacağım!”

Cotter Pyke ayağa kalktı. “*Sen* katlanmayacaksın? Şu altın pelerinlileri senin kahrolası kıçını yalasınlar diye eğitmiş olabilirsin ama şimdi siyah bir pelerin giyiyorsun.”

“Yeminini etmiş bir adam olduğu sürece her kardeş, herhangi bir ismi, değerlendirilmek üzere öne sürebilir,” dedi Sör Denys Mallister. “Tollett de kendi hakları dâhilinde davranıyor lordum.”

Bir düzine adam aynı anda konuşmaya başladı, her biri ötekinin sesini boğmaya çalışıyordu ve çok geçmeden salon tekrar gürültüyle doldu. Bu sefer Sör Alliser Thorne masanın üstüne çıktı ve sessizlik sağlamak için yumruğunu kaldırdı. “*Kardeşlerim!*” diye bağırdı, “bu bize hiçbir şey kazandırmaz. Oylama yapalım derim. Kral Kulesi’ni alan şu kral, bir seçim yapmadan evvel bir şey yememiz ve buradan ayrılmamamız için bütün kapılara adamlar dikti. Peki öyle olsun! Seçeceğiz, tekrar seçeceğiz, gerekirse bütün gece seçeceğiz, ta ki bir lordumuz olana kadar... lâkin nişanlarınızı kazana atmadan önce, Baş Inşaatçı’mızın bizlere söylecek bir şeyi olduğuna inanıyorum.”

Othell Yarwyck, kaşlarını çatmış bir halde ağır ağır ayağa kalktı. İri inşaatçı uzun çenesini ovdu ve “Pekâlâ, çekiliyorum,” dedi. “Beni istiyor olsaydınız, seçmek için on şansınız vardı ve seçmediniz. Daha doğrusu yeterli çoğunluğunuz seçmedi. Benim için nişan atan kardeşlerin, şimdi Lord Janos’u seçmesi gerektiğini söyleyecektim... ”

Sör Alliser başıyla onayladı. “En iyi seçeneğimiz Lord Sly- nt...”

“*Bitirmemiştim* Alliser,” diye şikâyet etti Yarwyck. “Lord Slynt, Kral Topraklarinda Şehir Muhafızlarını komuta etti, bunu hepimiz biliyoruz, ayrıca Harrenhal Lordu idi.”

“Harrenhal’u hi*çgörmedi,”* diye bağırdı Cotter Pyke.

“Evet, aynen öyle,” dedi Yarwyck. “Her neyse, şimdi burada duruyorum ve Janos Slynt’in iyi bir tercih olacağını neden düşündüğümü hatırlayamıyorum. Böyle bir tercih, Kral Stannis’in ağzına bir yumruk indirmeye benzer ve bu bizim ne işimize yarar anlamıyorum. Kar daha iyi olabilir. Daha uzun zamandır Sur’da, Benjen Stark’ın yeğeni ve Yaşlı Ayinin yaveriydi.” Yarwyck omuzlarını silkti. “Beni seçmemeye dikkat edin de kimi isterseniz seçin.” Yerine oturdu.

Jon, Janos Slynt’in kırmızıdan mora döndüğünü gördü ama Sör Alliser Thorne’un benzi atmıştı. Doğugözcüsü adamı yine masayı yumrukluyordu fakat bu sefer kazan için bağırıyordu. Adamın bazı arkadaşları da ona katıldı. Bir ağızdan “*Kazan!*” diye kükrediler. “*Kazan, kazan, KAZAN!*”

İki büyük kulbu olan, ağır kapaklı ve geniş belli kazan, şöminenin yanındaki köşedeydi. Üstat Aemon, Sam’le Clydas’a bir şey söyledi, iki delikanlı köşeye gitti, kulpları tuttu ve kazanı bir masanın üstüne sürükledi. Bazı kardeşler nişan varillerinin başında kuyruğa girmeye başlamıştı, Clydas kazanın kapağını kaldırdı ki az kalsın ayağının üstüne düşürüyordu. Kazanın içinden,

boğuk bir çığlık ve kanat sesleriyle birlikte iri bir kuzgun fırladı. Yukarı doğru kanat çırptı, belki kirişleri arıyordu, belki de kaçmak için bir pencere, fakat mahzende kiriş yoktu, pencere de. Kuzgun kapana kısılmıştı. Yüksek sesle gaklayarak salonda bir tur attı, iki, üç. Jon, Samwell Tarly'nin bağırdığını duydu, "Bu kuşu tanıyorum! Bu Lord Mormont'un kuzgunu!"

Kuzgun, Jon'a en yakın olan masaya kondu. "*Kar* diye gakladı. Yaşlı bir kuştu, pis ve dağınıktı. "*Kar*," dedi tekrar. "*Kar, kar, kar*." Masanın ucuna doğru yürüdü, tekrar kanatlarını açtı ve Jon'un omzuna uçtu.

Lord Janos Slynt *bir güm* sesiyle yığılır gibi yerine oturdu ama Sör Alliser mahzeni alaycı kahkahalarla doldurdu. "Sör Domuzcuk hepimizin aptal olduğunu sanıyor kardeşlerim," dedi. "Bu küçük numarayı kuşa o öğretti. Kuşların hepsi *kar* diyor, kuşluğa çıkın ve kendi kulaklarınızla duyun. Mormont'un kuzgunu daha çok kelime biliyordu."

Kuzgun kafasını yana eğdi ve Jon'a baktı. "*Mısır*?" dedi umutla. Ne mısır ne de cevap aldığında gakadı ve mırıldandı, *"Kazan? Kazan? Kazan?"*

Geri kalanı mızrak uçlarıydı, bir mızrak ucu sağanağı, bir mızrak ucu seli. Son birkaç taşı, deniz kabuğunu ve bakır meteliği boğmaya yetecek kadar mızrak ucu.

Sayım bittiğinde, Jon kendini kardeşlerle sarılmış halde buldu. Kimi sırtına vuruyor ve kimi o gerçek bir lordmuş gibi önünde diz çöküyordu. Saten, Öküz Owen, Haider, Kurbağa, Eksik Çizme, Dev, Mully, Kral Ormanindan Ulmer, Tatlı Donnel Hill ve elli kardeş daha Jon'un etrafında toplanmıştı. "Tanrılar merhamet edin, Lord Kumandanımız hâlâ kundak bezine sarılı," dedi Demir Emmett. "Umarım bu, bir dahaki talimimizde sizi iyice benzetemeyeceğim anlamına gelmiyordur lordum." Uçparmak Hobb, Jon'un hâlâ kardeşlerle mi yemek yiyeceğini, yoksa yemeğinin çalışma odasına mı istediğini sordu. Hatta Bowen Marsh geldi ve Lord Karin arzusu o doğrultuda olursa, görevine Baş Kâhya olarak devam etmekten mutluluk duyacağını söyledi.

"Lord Kar," dedi Cotter Pyke, "bu işi yüzüne gözüne bulaştırırsan ciğerini sökerim ve soğanla birlikte çiğ çiğ yerim."

Sör Denys Mallister daha nazikti. "Genç Samwell'in benden istediği şey zordu," diye itiraf etti yaşlı şövalye. "Lord Qorgyle seçildiğinde, 'Sorun değil, o senden daha uzun zamandır Sur'da, senin vaktin gelecek,' dedim kendime. Lord Mormont seçildiğinde, 'O güçlü ve ateşli bir adam lâkin yaşlı, senin vaktin hâlâ gelebilir,' diye düşündüm. Ama siz yarı çocuksunuz Lord Kar ve ben vaktimin asla gelmeyeceğini bilerek Gölge Kule'ye dönmek zorundayım." Yorgun bir

ifadeyle gülümsedi. “Beni pişman halde ölmek zorunda bırakmayın. Amcanız büyük bir adamdı. Lord babanız ve büyükbabanız da öyle. Sizden daha azını beklemiyorum.”

“Evet,” dedi Cotter Pyke. “Kralın adamlarına meselenin çözüldüğünü ve lanet yemeğimizi istediğimizi söyleyerek işe başlayabilirsin.”

“*Yemek*,” diye bağırdı kuzgun. “*Yemek, yemek.*”

Kardeşler kralın adamlarına seçimden bahsettiğinde, adamlar kapının önünden çekildi ve Uçparmak Hobb’la altı yardımcısı yemekleri getirmek için mutfağa gitti. Jon yemek için beklemedi. Omzunda kuzgun, arkasında Hayalet’le birlikte, rüya mı gördüğünü düşünerek kalenin bir ucundan diğer ucuna yürüdü. Pyp, Grenn ve Sam gevezelik ederek onun peşinden geliyordu ama Grenn, “Sam yaptı,” diye fısıldayana kadar Jon çocukların tek kelimesini duymamıştı. “Sam yaptı!” dedi Pyp. Pyp yanında bir şarap matarası getirmişti, koca bir yudum şarap içti ve şakımaya başladı. “Sam, Sam, büyücü Sam, muhteşem Sam, harika Sam, Sam yaptı. Peki, kuzgunu ne ara kazanın içine sakladın? Onun Jon’a gideceğini nasıl bildin? Eğer kuş Janos Slynt’in şişko kafasına konsaydı her şey mahvolurdu.”

“Kuşla hiç ilgim yok,” diye ısrar etti Sam. “Kazanın içinden çıktığında az kalsın altımı ıslatıyordum.”

Jon güldü, nasıl gülündüğünü hâlâ hatırlıyor olmasına şaşırarak. “Hepiniz çılgın aptallarsınız, bunu biliyor musunuz?”

“Biz mi?” dedi Pyp. “*Bize* mi aptal diyorsun? Gece Nöbetçilerinin dokuz yüz doksan sekizinci Lord Kumandan’ı olarak seçilen biz değiliz. Biraz şarap içsen iyi olur Lord Jon. Bence *çok* şarap isteyeceksin.”

Jon Kar matarayı arkadaşının elinden aldı ve bir yudum şarap içti. Ama yalnızca bir yudum. Sur onundu, gece karanlıktı ve Jon bir kralla yüzleşmek zorundaydı.

SANSA

Aniden uyandı, her bir siniri karıncalanıyordu. Bir an için nerede olduğunu hatırlamadı. Rüyasında küçük bir kız olduğunu görmüştü, bir yatak odasını hâlâ kardeşi Arya ile paylaşıyordu. Ama uykusunda hareket ettiğini duyduğu kişi hizmetçisiydi, kardeşi değil, burası da Kışyarı değil Kartal Yuvası'ydı. *Ve ben Alayne Taş'ım, piç bir kız.* Sansa battaniyelerin altında sıcaktı ama oda soğuk ve karanlıktı. Henüz şafak sökmemişti. Sansa bazen rüyasında Sör Ilyn'i görüyor ve kalp çarpıntısıyla uyanıyordu ama az önceki rüya öyle değildi. *Ev. Rüyamda evimi gördüm.*

Kartal Yuvası ev değildi. Büyüklüğü ancak Maegor Hisarı kadardı ve dimdik beyaz duvarlarının dışında sadece dağ vardı, bir de Gök, Kar ve Taş'tan geçerek vadi zemininden Ay Kapılarina giden tehlikeli ve uzun iniş. Gidecek hiçbir yer yoktu ve yapacak çok az şey vardı. Yaşlı hizmetkârlar, Sansa'nın babası ile Robert Baratheonin, Jon Arrynin vesayetinde olduğu zamanlarda koridorların kahkahalarla çınladığını söylüyordu ama o günler yıllar öncesinde kalmıştı. Leydi Lysa küçük bir hane tutuyordu ve konukların Ay Kapılarını geçip yukarı çıkmasına nadiren müsaade ediyordu. Sansa'nın, yaşlı hizmetçisinden başka tek arkadaşı, üç yaşındaymış gibi davranan sekiz yaşındaki Lord Robert'tı.

Ve Marillion. Marillion hep var. Genç şarkıcı, akşam yemeklerinde onlar için müzik yaparken, çoğu zaman doğrudan Sansa'ya şarkı söylüyormuş gibi görünüyordu. Leydi Lysa bundan hiç memnun değildi; Marillion'a aşırı düşkündü, iki hizmetçiyi ve hatta bir yaver çömezini şarkıcı hakkında yalan söyledikleri için kovmuştu.

Lysa da Sansa kadar yalnızdı. Leydinin yeni kocası, dağın dibinde, dağın tepesinde geçirdiğinden fazla vakit geçiriyordu. Şimdi yoktu, son dört gündür yoktu, Corbrayler'le görüşüyordu. Sansa, kulak misafiri olduğu yarım yamalak konuşmalardan, Jon Arrynin sancak beylerinin Lysa'nın evliliğinden rahatsız olduğunu ve Petyr'a, Vadi'nin Lord Savunucusu olarak kerhen salahiyet verdiğini biliyordu. Royce Hanedanının ana dalı, Robb'un savaşına yardımcı

olmayan Leydi Lysa'ya açıkça baş kaldırmaya yakındı, üstelik Waynwoodlar, Redfortlar, Belmorelar ve Templetonlar onları her şekilde destekliyordu. Dağ kabileleri de rahatsızlık veriyordu ve Lord Hunter o kadar beklenmedik bir şekilde ölmüştü ki adamın iki küçük oğlu, ağabeylerini, babalarını öldürmekle itham ediyordu. Arryn Vadisi savaşın en kötü kısmından esirgenmiş olabilirdi fakat Leydi Lysa'nın olduğunu iddia ettiği cennetvari yer hiç değildi.

Tekrar uyuyamayacağım, diye fark etti Sansa. *Kafam çok karışık.* Yastığını gönülsüzce kenara itti, battaniyeleri attı, pencereye gitti ve panjurları açtı.

Kartal Yuvası'nın üstüne kar yağıyordu.

Dışarıda, kar taneleri hatıralar kadar sessiz ve yumuşak bir şekilde aşağı süzülüyordu. *Beni uyandıran şey bu muydu*? Kar yağışı, aşağıdaki bahçede şimdiden kalın bir tabaka oluşturmuştu, çimenleri örtmüş, fundaları ve heykelleri beyaza boyamış ve ağaçların dallarını aşağı çekmişti. Manzara, Sansa'yı çok uzun zaman önceki soğuk gecelere geri götürdü, çocukluğunun uzun yazındaki gecelere.

En son Kışyarından ayrıldığı gün kar görmüştü. *Bundan daha hafif bir yağıştı,* diye hatırladı. *Robb bana sarılırken saçlarında kar taneleri eriyordu ve Arya'nın yapmaya çalıştığı kartopu, ellerinde dağılıp duruyordu.* O sabah ne kadar mutlu olduğunu hatırlamak Sansa'nın canını yaktı. Hallen onun ata binmesine yardım etmişti ve Sansa, etrafında kar taneleri uçuşurken, o muazzam ve engin dünyayı görmek için kaleden ayrılmıştı. *Şarkımın o gün başladığını düşünüyordum ama o şarkı neredeyse bitmişti.*

Giyinirken panjurları açık bıraktı. Bahçe, Kartal Yuvasının kuleleriyle çevreleniyor ve dağ rüzgârlarının en beterinden korunuyor olmasına rağmen soğuk olacaktı, Sansa bunu biliyordu, ipek iç çamaşırları, pamuklu bir içlik ve mavi kuzu yününden sıcak ve yumuşak bir elbise giydi. Bacakları için iki kat çorap, dizlerine kadar çıkan bağcıklı çizmeler, ellerine kalın deri eldivenler ve son olarak beyaz tilki kürkünden yapılmış başlıklı bir pelerin.

Pencereden içeri kar girmeye başladığında Sansa'nın hizmetçisi battaniyesine daha sıkı sarındı. Sansa kapıyı yavaşça açtı ve sarmal merdivenden aşağı indi. Bahçe kapısını açtığında gördüğü manzara o kadar güzeldi ki Sansa nefesini tuttu, böylesine kusursuz bir güzelliği huzursuz etmek istemiyordu. Kar, uhrevi bir sessizlikle aşağı düşüyor, kalın ve bozulmamış şekilde yerde birikiyordu. Bütün renkler dünyanın dışına kaçmıştı. Beyazların, siyahların ve grilerin yeriydi burası. Beyaz kuleler, beyaz kar ve beyaz heykeller, siyah gölgeler ve siyah ağaçlar, yukarıda koyu gri gökyüzü. *Saf bir dünya*, diye

düşündü Sansa. *Ben buraya ait değilim.*

Yine de dışarı çıktı. Çizmeleri karın pürüzsüz yüzeyinde bilek derinliğinde çukurlar açtı ama hiç ses çıkmadı. Sansa, donmuş fundaların ve koyu renkli ince ağaçların önünden ağır ağır geçti ve hâlâ rüyada mı olduğunu merak etti. Gökyüzünden düşen taneler bir aşığın öpücükleri gibi hafifçe yüzüne dokunuyor ve yanaklarında eriyordu. Bahçenin ortasında, kırık ve yarısı toprağa gömülmüş halde yatan ağlayan kadın heykelinin yanında, Sansa başını gökyüzüne kaldırdı ve gözlerini kapadı. Karı kirpiklerinde hissediyor, dudaklarında tadını alıyordu. Bu Kışyarının tadıydı. Masumiyetin tadıydı. Düşlerin tadıydı.

Sansa, gözlerini tekrar açtığında dizlerinin üstündeydi. Düştüğünü hatırlamıyordu. Gökyüzü, grinin daha açık bir tonuna bürünmüş gibi görünüyordu. *Şafak*, diye düşündü. *Başka bir gün. Yeni bir gün.* Sansa'nın açlık duyduğu eski günlerdi. Uğruna dua ettiği. Ama kime dua edebilirdi? Sansa, bahçenin bir zamanlar tanrı korusu olmak için kurulduğunu biliyordu, fakat toprak, bir büvet ağacının kök salamayacağı kadar ince ve taşlıydı. *Tanrısız bir tanrı korusu, benim kadar boş.*

Yerden bir avuç kar aldı ve parmaklarının arasında sıktı. Ağır ve ıslak kar kolayca sıkıştı. Sansa kartopları yapmaya başladı, onları yuvarlak, beyaz ve kusursuz olana kadar şekillendirip pürüzsüzleştirdi. Kışyarındaki bir yaz karını hatırladı; o sabah, kaleden çıktığı sırada Arya ve Bran tarafından tuzağa düşürülmüştü. İki kardeşinin elinde de birer düzine kartopu vardı ve Sansa'da hiç yoktu. Bran kapalı köprünün çatısına tünemişti, ulaşılmaz bir yerdeydi ama o, Arya'yı, her ikisi de nefessiz kalana kadar ahırların ve mutfağın çevresinde kovalamıştı. Hatta onu yakalayabilirdi ama buzda kayıp düşmüştü. Arya, ablasına bir şey olup olmadığını anlamak için geri dönmüştü. Bir şeyi olmadığını söyleyince, Arya başka bir kartopuyla onun yüzüne vurmuştu ama Sansa kardeşini bacağından yakalayıp yere devirmişti, Jory gelip ikisini ayırdığında, Sansa kardeşinin saçlarını karla ovuyordu, ikisi de kahkahalar atıyordu.

Kartoplarıyla ne yapacağım? Sansa küçük ve zavallı cephanesine baktı. *Bunları atabileceğim kimse yok.* Yapmakta olduğu kar topunun, ellerinden yere düşmesine izin verdi. *Bir kardan şövalye yapabilirim,* diye düşündü. *Ve hatta...*

İki kartopunu birleştirdi, üçüncüyü ekledi, topların etrafına daha çok kar yapıştırdı ve hepsini birden bir silindir haline getirdi. Şekil tamamlandığında, silindiri dik hale getirdi ve serçe parmağının ucunu kullanarak üstünde pencere niyetine küçük çukurlar açtı. Tepedeki mazgallı siperler daha fazla itina

gerektirdi ama tamamlandıklarında Sansa bir kuleye sahipti. *Şimdi duvarlara ihtiyacım* var, diye düşündü, *sonra da bir iç kaleye.* İşe koyuldu.

Kar düştü ve kale yükseldi. Bilek yüksekliğinde iki duvar, iç duvar dış duvardan daha uzun, kuleler ve taretler, iç kaleler ve basamaklar, yuvarlak bir mutfak, kare bir silahhane, batı duvarı boyunca dizilmiş ahırlar. Sansa en başta sadece bir kale yapıyordu fakat çok geçmeden yaptığı kalenin Kışyarı olduğunu anladı. Karın altında ince dallar buldu, dalların uçlarını kırarak tanrı korusu için ağaçlar yaptı. Hayvan mezarlığındaki mezar taşları için ağaç kabuğu parçaları kullandı. Çok geçmeden eldivenleri ve çizmeleri beyaz ve kıtır kıtırdı, elleri karıncalanıyordu, ayakları sırılsıklam ve soğuktu ama Sansa umursamadı. Önemli olan tek şey kaleydi. Bazı detayları hatırlamak zordu ama Sansa çoğunu kolayca anımsadı, sanki daha dün oradaydı. Dış cephesine dolanan dik ve taş merdiveniyle Kütüphane Kulesi, kapı kulübesi, iki muazzam istihkâm duvarı ve onların arasındaki kemerli kapı, duvarın tepesi boyunca dizilmiş mazgallı siperler...

Ve Sansa bunları yaparken kar yağmaya devam etti, onun binaları yükselttiği hızla binaların etrafında birikti. Sesi duyduğunda Büyük Salon'un eğimli çatısını yapıyordu, yukarı baktı ve hizmetçisinin pencereden seslendiğini gördü. Leydisi iyi miydi? Kahvaltı etmek istiyor muydu? Sansa başını iki yana salladı ve karı şekillendirmeye devam etti, Büyük Salon'un çatısının bir ucuna, içeride olması gereken şöminenin üstüne denk gelen yere baca ekledi.

Şafak, bir hırsız gibi Sansa'nın bahçesine girdi. Gökyüzünün grisi biraz daha hafifledi, ağaçlar ve fundalar kardan pelerinlerinin altında koyu yeşile döndü. Birkaç hizmetkâr dışarı çıktı ve bir süre Sansa'yı izledi, çok geçmeden ısınmak için içeri girdiler. Sansa, yakası tilki kürküyle süslenmiş mavi kadife bir kaftan giyen Leydi Lysa'nın, odasının balkonundan ona baktığını gördü ama kafasını tekrar kaldırdığında kadın gitmişti. Üstat Colemon kuşlukta belirdi ve bir süre dikkatle Sansa'yı seyretti; cılız, titrek ama meraklı.

Sansa'nın köprüleri yıkılıp duruyordu. Silahhane ile ana kalenin arasında üstü kapalı bir köprü vardı, çan kulesinin dördüncü katından kuşluğun ikinci katma giden bir köprü daha, fakat ne kadar itinayla şekil verirse versin köprüler dağılıyordu. Köprülerden biri üçüncü kez yıkıldığında, yüksek sesle lanet okudu ve çaresiz bir düş kırıklığıyla yere oturdu.

"Karı bir çubuğun etrafına yapıştır Sansa."

Sansa adamın ne kadar zamandır onu izlediğini ya da Vadi'den ne zaman döndüğünü bilmiyordu. "Bir çubuk?" diye sordu.

"Böylece ayakta duracak mukavemete sahip olur bence," dedi Petyr.

“Kalenize gelebilir miyim leydim?”

Sansa temkinliydi. “Kırmayın. Nazik...”

“...mi olayım?” Petyr gülümsedi. “Kışyarı benden çok daha kötü düşmanlara karşı koydu. Bu Kışyarı, değil mi?”

“Evet,” diye kabul etti Sansa.

Petyr kalenin dışında duvarlar boyunca yürüdü. “Eskiden hayalini kurardım. Cat’in Eddard Starkla kuzeye gidişinden sonraki yıllarda. Hayalimdeki Kışyarı her zaman karanlık ve soğuk bir yerdi.”

“Hayır. Daima ılıktı, kar yağdığında bile. Sıcak pınarlardan çıkan su, borularla duvarların içine girer ve ısıtırdı. Cam bahçelerin içi yazın en sıcak günü gibi olurdu hep.” Sansa ayağa kalktı, büyük beyaz kaleye yukarıdan baktı. “Bahçelerin üstüne camdan bir çatı yapmanın yolunu bulamıyorum.”

Serçeparmak çenesini ovuşturdu, Lysa tıraş etmesini istemeden önce sakalının olduğu yeri. “Camlar çerçevelerin içindeydi, doğru mu? Senin çözümün ince dallar. Onları soy, çapraz şekilde üst üste bindir ve soyduğun kabukları, dalları çerçeve şeklinde bağlamak için kullan. Sana göstereceğim.” İnce dallar toplayarak, dalların üstündeki karı silkeleyerek bahçede gezindi. Yeterince dal topladığında, tek ve uzun bir adımla kalenin her iki duvarının üzerinden geçti ve avlunun ortasında yere çömeldi. Sansa onun ne yaptığı seyretmek için yaklaştı. Petyr’m elleri marifetli ve emindi, çok geçmeden, birbiriyle çapraz kesişen ince dallardan oluşan ve Kışyarı’nm cam bahçelerinin çatısını oluşturan kafese çok benzeyen bir kafes elde etti. Kafesi Sansa’ya uzatırken, “Camı hayal etmemiz gerekecek elbette,” dedi.

“Bu tamamen doğru,” dedi Sansa.

Petyr, Sansa’nın yüzüne dokundu. “Bu da öyle.”

Sansa anlamadı. “Bu ne?”

“Gülümsemen leydim. Bir tane daha yapayım mı?”

“Eğer isterseniz.”

“Hiçbir şey beni daha fazla mutlu edemez.”

Sansa cam bahçelerin duvarlarını yükseltirken Petyr onların üstünü örtecek çatıları yaptı, cam bahçeler bittiğinde kızın duvarları genişletmesine ve muhafız salonunu inşa etmesine yardımcı oldu. Sansa köprülerin yapımında dal kullandığında, köprüler tıpkı Petyr’m söylediği gibi ayakta kaldı. Eski bir yuvarlak kule olan İlk Kule’yi yapmak yeterince kolaydı ama sıra kulenin tepesine gargoyleleri koymaya geldiğinde Sansa yine çaresiz kaldı. Cevap yine Serçeparmak’taydı. “Kalenin üstüne kar yağıyor leydim,” diye hatırlattı. “Gargoyleler karla kaplandıklarında nasıl görünürler?” Sansa gözlerini kapadı

ve yaratık heykellerini kafasında canlandırdı. “Beyaz yumrular gibi.”

“Öyleyse tamam. Gargoyleler zor ama beyaz yumrular kolay olmalı.” Kolaydı.

Yıkık Kule daha da kolaydı. Birlikte uzun bir kule yaptılar, kuleyi dik hale getirdiklerinde, Sansa parmaklarını binanın tepesine soktu, bir avuç dolusu kar aldı ve Petyr’ın yüzüne attı. “Bu hiç de nazik bir hareket değildi leydim.”

“Beni eve götüreceğinize dair yemin etmişken buraya getirmeniz gibi.”

Sansa, Petyr’la bu kadar açık konuşacak cesareti nereden bulduğunu merak etti. *Kışyarı’ndan*, diye düşündü. *Kışyarı’nın duvarlarının içinde daha güçlüyüm.*

Petyr’ın yüzü ciddileşti. “Evet, o konuda seni yanılttım... ve bir konuda daha.”

Sansa’nm boğazı düğümlendi. “Hangi konu?”

“Beni hiçbir şeyin bu kaleyi yapmana yardımcı olmaktan fazla mutlu edemeyeceğini söyledim,” dedi Petyr. “Korkarım bu da yalandı. Başka bir şey beni çok daha çok mutlu eder.” Sansa’ya yaklaştı. “Bu.”

Sansa geri gitmeye çalıştı ama Petyr onu kollarının arasına çekti ve aniden öptü. Kız güçsüz bir şekilde kıvranarak kurtulmaya çalıştı ama bu çabası, kendini adama daha sıkı bastırmaktan başka bir işe yaramadı. Adamın ağzı Sansa’nın ağzındaydı, onun kelimelerini yutuyordu, nane tadındaydı. Sansa bir an için öpüşe teslim oldu... sonra yüzünü çevirdi ve geri çekildi. “Ne yapıyorsunuz?”

Petyr pelerinini düzeltti. “Bir kar perisini öpüyorum.” “Öpmeniz gereken kişi o.” Sansa, başını kaldırıp Lysa’nm balkonuna baktı. “Leydi karınız.”

“Öpüyorum,” dedi Petyr. “Lysa’nın şikayet etmek için bir sebebi yok.” Gülümsedi. “Şu anda kendini görebilmeni isterdim leydim. Çok güzelsin. Küçük bir ayı yavrusu gibi karla kaplısın ama yüzün kıpkırmızı ve zor nefes alıyorsun. Ne kadar zamandır buradasın? Çok üşümüş olmalısın. Seni ısıtmama izin ver Sansa. Eldivenlerini çıkar ve ellerini bana ver.”

“Hayır.” Marillionin, düğünde çok sarhoş olduğu gece konuştuğu gibi konuşmuştu Petyr. Fakat bu defa Lothor Brune, Sansa’yı kurtarmak için ortaya çıkmayacaktı; Sör Lothor, Petyr’ın adamıydı. “Beni öpmemeliydiniz. Ben sizin kızınız olabilirdim...”

“Olabilirdin,” diye kabul etti Petyr hüzünlü bir gülümsemeyle. “Ama değilsin. Sen Eddard Stark’ın ve Cat’in kızısın. Lâkin annenin senin yaşında olduğundan çok daha güzelsin bence.”

“Petyr lütfen.” Sansa’nm sesi çok zayıf çıkmıştı. “Lütfen...” “Bir *kale!*”

Ses yüksek, ince ve çocuksuydu. Serçeparmak döndü. “Lord Robert.” Kısa ve alaycı bir reverans yaptı. “Eldivenleriniz olmadan dışarıya, kara çıkmanız doğru mu?”

“Kaleyi siz mi yaptınız Lord Serçeparmak?”

“Büyük bölümünü Alayne yaptı lordum.”

“Sonunda Kışyarı oldu,” dedi Sansa.

“Kışyarı?” Robert, sekiz yaş için ufak, sopa gibi bir çocuktu, lekeli bir cildi ve sürekli sulanan gözleri vardı. Gittiği her yere götürdüğü eski püskü bez bebeği kolunun altına sıkıştırmıştı.

“Kışyarı, Stark Hanedanının makamıdır,” dedi Sansa müstakbel kocasına. “Kuzeyin büyük kalesi.”

“O kadar büyük değil.” Çocuk, kapı kulübesinin önünde diz çöktü. “Bak, bir dev kaleyi yıkmak için geliyor.” Bez bebeği, ayaklarının üstünde karın içine koydu ve sarsak adımlarla yürüttü. *“Güm, güm, ben bir devim, ben bir devim”* dedi. “*Ho ho ho, kapılarınızı açın yoksa onları yerle bir ederim*.” Bebeğin bacaklarını savurarak kapı kulübesinin kulelerinden birinin tepesini yıktı, sonra da diğerini.

Sansa bu kadarına katlanamazdı. “Robert, *kes şunu.”* Çocuk, durmak yerine bebeği tekrar savurdu ve duvarın otuz santimlik kısmı havaya uçtu. Sansa çocuğun elini kapmak için uzandı ama bunun yerine bebeği yakaladı. İnce kumaşın dikişleri sökülürken yüksek bir yırtılma sesi duyuldu. Birdenbire, bebeğin başı Sansa’nm elindeydi, bacakları ve gövdesi Robert’ta kalmıştı. Oyuncağın içini dolduran paçavralar ve talaşlar karın üstüne dökülüyordu.

Lord Robert’ın ağzı seyirdi. “Onu *öldürdüüüüüüüün*,” diye feryat etti çocuk. Sonra titremeye başladı. Önce hafif bir şekilde titriyordu fakat birkaç kalp atımı zaman içinde kalenin üstüne yığıldı, kolları ve bacakları şiddetle etrafı dövüyordu. Beyaz kuleler ve karlı köprüler parçalanıp dört bir yana dağıldı. Sansa dehşet içinde ayakta duruyordu ama Petyr Baelish, Robert’ın bileklerini yakaladı ve üstat için bağırdı.

Muhafızlar ve hizmetçi kızlar saniyeler içinde gelip, Petyr’ın çocuğu tutmasına yardım ettiler, kısa bir süre sonra Üstat Colemon da geldi. Robert Arrynin titreme hastalığı Kartal Yuvasının insanları için yeni bir şey değildi ve Leydi Lysa onları, çocuğun ilk çığlığında koşarak gelmeleri için eğitmişti. Üstat, küçük lordun başını tuttu ve sakinleştirici sözler mırıldanarak çocuğa yarım kadeh rüya şarabı içirdi. Krizin şiddeti ağır ağır azaldı, sonunda ellerin hafif titremesinden başka bir şey kalmadı. “Onu daireme götürün,” dedi Colemon muhafızlara. “Sülüklenmek onu sakinleştirir.”

“Benim hatamdı.” Sansa insanlara bebeğin başını gösterdi. “Bebeğini ikiye ayırdım. Amacım bu değildi ama...”

“Lordumuz kaleyi yıkıyordu,” dedi Petyr.

“Bir dev,” diye fısıldadı çocuk ağlayarak. “Ben değildim, kaleyi yıkan devdi. Devimi *öldürdü!* Ondan *nefret* ediyorum! O bir piç ve ben ondan nefret ediyorum! Sülüklenmek *istemiyorum*!”

“Lordum, kanınızın inceltilmesi gerek,” dedi Üstat Colemon. “Sizi kötü kan öfkeli yapılıyor, öfke de titremelere sebep oluyor. Şimdi gelin.”

Muhafızlar çocuğu götürdü. Kar durmuştu ve hava eskisinden daha soğuktu. Kışyarının enkazına bakarken, *lord kocam*, diye düşündü Sansa. Lord Robertin kendi düğünü boyunca titreyip titremeyeceğini merak etti. *Joffrey bedenen sağlamdı en azından.* Sansa çılgın bir öfkeye tutuldu. Yerden aldığı kırık dalın ucuna bez bebeğin kopmuş kafasını geçirdi ve dalı, kardan kalenin kırık kapı kulübesinin tepesine soktu. Hizmetkârlar korkmuş görünüyordu ama Serçeparmak, Sansa’nın yaptığı şeyi görünce güldü. “Eğer hikâyeler gerçekse, kafası Kışyarının duvarlarına koyulmuş halde son bulan ilk dev bu değil.”

“Onlar sadece hikâye,” dedi Sansa ve Petyri orada bırakıp uzaklaştı.

Yatak odasına geri döndü, pelerinini ve ıslak çizmelerini çıkarıp ateşin yanma oturdu. Lord Robertin kriziyle ilgili hesap vermek zorunda bırakılacağından emindi. *Belki Leydi Lysa beni buradan gönderir.* Lysa, kendisini hoşnutsuz edenleri sürgün etmekte tezdi ve onu oğluna hor davranan insanlardan daha fazla hoşnutsuz eden bir şey yoktu.

Sansa sürgünü memnuniyetle karşılardı. Ay Kapıları, Kartal Yuvası’ndan çok daha büyük ve daha canlıydı. Lord Nestor Royce aksi ve sert bir adam gibi görünüyordu ama lordun kalesini onun adına kızı Myranda yönetiyordu ve herkes Myranda’nın ne kadar şen birisi olduğundan bahsediyordu. Sansa’nın sözde piçliği bile Myranda için sorun olmayabilirdi. Kral Robert’ın gayrimeşru kızlarından biri Lord Nestor’m hizmetindeydi ve piç kız ile Leydi Myranda’nın kardeş kadar yakın sıkı dostlar olduğu söyleniyordu.

Teyzeme Robert’la evlenmek istemediğimi söyleyeceğim Bir kadın evlilik yemini vermeyi redderse, bizzat Yüce Rahip bile onu evli ilan edemezdi. Teyzesi ne derse desin Sansa dilenci değildi. On üç yaşındaydı, çiçek açmış ve evlenmiş bir kadındı, Kışyarı vârisiydi. Sansa zaman zaman küçük kuzeni için üzülüyordu ama kendini onun karısı olmak isterken hayal edemiyordu. *Tekrar Tyrion’la evlenmeyi tercih ederim.* Leydi Lysa bunu bilseydi, Sansa’yı kesinlikle gönderirdi... Robert’m bükük dudaklarından, titremelerinden ve sulu gözlerinden uzağa, Marillion’ın ısrarcı bakışlarından uzağa, Petyr’m

öpücüklerinden uzağa. *Ona söyleyeceğim. Söyleyeceğim!*

Leydi Lysa, akşamüstüne doğru Sansa'yı huzuruna çağırttı. Kız bütün günü cesaretini toplamakla geçirmişti fakat Marillion kapıda belirdiğinde bütün kuşkuları geri döndü. "Leydi Lysa, Yüksek Salon'a teşrif etmeni istiyor." Şarkıcı konuşurken gözleriyle Sansa'yı soyuyordu ama o buna alışıktı.

Marillion alımlıydı, bu inkâr edilemezdi; çocuksu ve inceydi, teni pürüzsüzdü, saçları saman sarısıydı, gülümsemesi cazibeliydi. Fakat Vadi'de, Leydi Lysa ve Lord Robert dışında herkesi kendinden nefret ettirmişti. Hizmetçilerin konuşmalarına göre, Marillion'ın sırnaşıklığından muzdarip olan ilk kız Sansa değildi ve diğer kızları koruyacak bir Lothor Brune da yoktu. Fakat Leydi Lysa şarkıcı hakkında şikâyet duymayı reddediyordu. Marillion, Kartal Yuvası'na geldiğinden beri leydinin gözdesiydi. Her gece Lord Robert'ı şarkılar söyleyerek uyutuyordu ve Leydi Lysa'nın taliplerinin burunlarını, adamların kusurlarıyla dalga geçen dörtlüklerle sürtmüştü. Leydi, şarkıcıyı altına ve hediyeye boğmuştu; pahalı kıyafetler, altın bir kol bandı, ay taşı kakmalı bir kemer, iyi bir at. Merhum kocasının en gözde şahinini bile şarkıcıya vermişti. Bütün bunlar, Marillionin, leydinin huzurunda şaşmaz bir şekilde nazik ve bunun dışında şaşmaz bir şekilde küstah olmasına yaramıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Sansa sertçe. "Yolu biliyorum." Marillion gitmedi. "Leydim seni ona götürmemi söyledi." *Götürmek*? Sansa bundan hoşlanmamıştı. "Şimdi de muhafız mı oldun?" Serçeparmak muhafızların kumandanını görevden almış ve onun yerine Sör Lothor Brune'u getirmişti.

"Muhafıza ihtiyacın var mı?" dedi Marillion hafifçe. 'Yeni bir şarkı bestelediğimi bilmen gerek. O kadar tatlı ve hüzünlü bir şarkı ki senin buz tutmuş kalbini bile eritebilir. Adını Yol Kenarı Gülü' koymayı düşünüyorum. Çok güzel olan ve ona bakan her erkeği büyüleyen gayrimeşru bir kız hakkında."

Ben bir Kışyarı Stark'ıyım, demek istedi Sansa. Bunun yerine başını salladı, şarkıcının onu kale merdivenlerinden indirmesine ve bir köprüden geçirmesine izin verdi. Yüksek Salon, Sansa'nın Kartal Yuvası'nda bulunduğu süre boyunca sürekli kapalıydı. Sansa, teyzesinin salonu neden açtığını merak etti. Leydi Lysa normalde çalışma odasının rahatlığını ya da Lord Arryn'ın şelale manzaralı kabul salonunun samimi sıcaklığını tercih ederdi.

Yüksek Salon'un oymalı ahşap kapısının iki yanında, gökyüzü mavisi pelerinler giyen mızraklı iki muhafız vardı. "Alayne, Leydi Lysa'yla olduğu sürece içeri kimse girmeyecek," dedi Marillion adamlara.

"Tamam." Muhafızlar, Sansa ve Marillionin geçmesine izin verdiler ve

sonra mızraklarını çapraz hale getirdiler. Marillion kapıları kapadı ve muhafızların taşıdıklarından daha uzun ve daha kalın üçüncü bir mızrakla sürgüledi.

Sansa huzursuzlukla ürperdi. “Bunu neden yaptın?”

“Leydim seni bekliyor.”

Sansa tereddütle etrafa baktı. Leydi Lysa yüksek platformda, büvet ağacından oyulmuş uzun sırtlı bir sandalyede oturuyordu, yalnızdı. Kadının sağ tarafında ikinci bir sandalye vardı, leydinin sandalyesinden daha uzundu, oturma yerine mavi minderler yığılmıştı fakat Lord Robert minderlerin üstünde değildi. Sansa çocuğun iyileşmiş olmasını umdu ama Marillion ona bu bilgiyi vermezdi.

Sansa, mızraklar kadar ince sütun sıralarının arasındaki mavi ipek halının üstünde yürüdü. Yüksek Salon’un zemini ve duvarları mavi damarlı süt beyazı mermerden yapılmıştı. Doğu duvarındaki dar ve kemerli pencerelerden içeri güneş ışığı demetleri giriyordu. Pencerelerin arasında, demirden yapılmış yüksek apliklerin içine yerleştirilmiş meşaleler vardı fakat hiçbiri yanmıyordu. Sansa’nın adımları halının üstüne yumuşakça düşüyordu. Dışarıda soğuk ve yalnız bir rüzgâr esiyordu.

Bunca beyaz mermerin ortasında, güneş ışığı bile bir şekilde soğuk görünüyordu... Leydi Lysa kadar soğuk değildi gerçi. Leydi, krem rengi kadife bir elbise giymiş, safirler ve ay taşlarından oluşan bir kolye takmıştı. Kalın bir örgü şeklinde topladığı saçlarını tek omzunun üstüne düşürmüştü. Ona doğru yaklaşan yeğenini izleyerek yüksek sandalyede oturuyordu; boyaların ve pudranın altındaki yüzü kırmızı ve şişti. Leydinin arkasındaki duvarda kocaman bir sancak asılıydı; Arryn Hanedanı’nın ay ve şahini, krem rengi ve mavi.

Sansa yüksek platformun önünde durdu ve dizlerini bükerek reverans yaptı. “Leydim. Beni çağırtmışsınız.” Rüzgârın sesini ve Marillion’ın salonun ucunda çaldığı yumuşak akorları duyabiliyordu.

“Ne yaptığını gördüm,” dedi Leydi Lysa.

Sansa eteğinin katlarını düzeltti. “Lord Robert’ın daha iyi olduğunu umuyorum. Bebeğini yırtmak istememiştim. Kalemi yıkıyordu, ben sadece...”

“Bana mahçup hilekâr rolü mü oynayacaksın?” dedi Lysa. “Robert’ın bebeğinden bahsetmiyordum. Onu öptüğünü *gördüm*.”

Yüksek Salon biraz daha soğudu. Duvarlar, zemin ve sütunlar buza dönmüş olabilirdi. “O beni öptü.”

Lysa’nın burun delikleri genişledi. “Peki bunu niye yapsın? Onu seven bir karısı var. Yetişkin bir kadın, küçük bir kız değil. Senin gibilere ihtiyacı yok. İtiraf et çocuk. Kendini onun kollarına attın. Aynen böyle oldu.”

Sansa bir adım geri gitti. “Bu doğru değil.”

“Nereye gidiyorsun? Korktun mu? Böylesine ahlaksız bir tavır cezalandırılmalı lâkin sana karşı sert olmayacağım. Robert için bir kamçıcı çocuk tuttuk, Özgür Şehirler’de âdet olduğu gibi. Robertin hassas sağlığı, onun cezaya bizzat katlanmasına izin vermiyor. Senin yerine kamçılanması için alt tabakadan bir kız bulacağım fakat önce yaptığın şeyi itiraf etmelisin. Bir yalancıya tahammül edemem Alayne.”

“Ben kardan bir kale yapıyordum,” dedi Sansa. “Lord Petyr bana yardım ediyordu, sonra beni öptü. Gördüğünüz şey bu.” “Senin hiç onurun yok mu?” dedi Lysa öfkeyle. “Yoksa beni aptal yerine mi koyuyorsun? Öyle, değil mi? Beni aptal yerine koyuyorsun. Ben aptal değilim. Genç ve güzel olduğun için istediğin her erkeği elde edebileceğini sanıyorsun. Marillion’a nasıl baktığını görmedim sanma. Ben Kartal Yuvası’nda olup biten her şeyi bilirim küçük leydi. Ve senin gibileri daha önce de gördüm. Lâkin iri gözlerin ve fettan gülümsemelerin sana Petyri kazandıracağını düşünüyorsan yanılıyorsun. O benim.” Ayağa kalktı. “Hepsi onu benden almaya çalıştı. Lord babam, kocam, annen... en çok da Catelyn. O da benim Petyrimı öpmekten hoşlanırdı, ah evet, hoşlanırdı.”

Sansa bir adım daha geri çekildi. “Annem?”

“Evet annen, senin kıymetli annen, benim öz kardeşim, tatlı Catelyn. Bana masum rolü yapmayı aklından bile geçirme, seni küçük âdi yalancı. Annen Nehirova’daki bütün o yıllar boyunca Petyria oynadı, Petyr onun küçük oyuncağıymış gibi. Onu gülümsemelerle, yumuşak sözlerle, fettan bakışlarla baştan çıkardı ve gecelerini işkenceye dönüştürdü.”

“Hayır.” *Benim annem öldü*, diye çığlık atma istedi Sansa. O *senin öz kardeşindi ve öldü.* ‘Yapmadı. Yapmazdı.”

“Sen nereden bileceksin? Orada miydin?” Lysa eteklerini döndürerek yüksek sandalyeden indi. “Lord Bracken ve Lord Blackwoodia birlikte mi gelmiştin, aralarındaki anlaşmazlığı babamın önüne koymak için kaleyi ziyaret ettiklerinde? Lord Brackenin şarkıcısı bizim için şarkılar söyledi ve Catelyn o gece Petyr’la altı kez dans etti, *altı kez*, saydım. Lordlar tartışmaya başladığında babam onları kabul salonuna götürdü, böylece bizim içki içmemize engel olacak kimse kalmadı. Edmure sarhoş oldu, gençti... ve Petyr anneni öpmeye çalıştı ama Catelyn onu itti. Ona *güldü.* Petyr öyle yaralı görünüyordu ki kalbim infilak edecek sandım, sonra Petyr sızana kadar içti. Brynden amcam onu yatağına taşıdı, babam onu o halde görmesin diye. Ama sen bunların hiçbirini hatırlamıyorsun değil mi?” Lysa öfkeyle aşağı baktı. “*Değil* mi!”

Sarhoş mu yoksa deli mi? “Ben henüz doğmamıştım leydim.” “Doğmamıştın. Ama ben doğmuştum, yani bana neyin gerçek olduğunu söylemeye kalkma. Neyin gerçek olduğunu *biliyorum*. Onu öptün!”

“O beni öptü,” diye ısrar etti Sansa. “Ben asla...”

“Sessiz ol, sana konuşma izni vermedim. Onu baştan çıkardın, annenin o gece Nehirova’da danslarla ve gülümsemelerle yaptığı gibi. Unutabileceğimi mi sanıyorsun? O gece gizlice Petyr’ın yatağına girdim, onu teselli etmek için. Kanadım ama hissettiğim en tatlı acı oydu. Sonra Petyr beni sevdiğini söyledi ama tekrar uykuya dalmadan hemen önce bana *Cat* dedi. Buna rağmen, gökyüzü aydınlanmaya başlayıncaya kadar onun yanında kaldım. Annen onu hak etmiyordu. Petyr, Brandon Stark’la dövüştüğünde annen ona bir uğur mendili bile vermedi. *Ben* ona uğur mendilimi verirdim. Ben ona her şeyi verdim. O artık benim. Catelyn’in değil. Senin değil.”

Sansa’nın aldığı bütün kararlar, teyzesinin saldırısı karşısında paramparça oldu. Lysa Arryn, Sansa’yı, Kraliçe Cersei’nin hiç korkutmadığı kadar korkutuyordu. “O sizin leydim,” dedi sesinin uysal ve pişman çıkması için çabalayarak. “Gitmek için müsaadenizi rica edebilir miyim?”

“Edemezsin.” Lysa’nın nefesi şarap kokuyordu. “Başka biri olsaydın seni sürgün ederdim. Seni aşağıya, Ay Kapılarindaki Lord Nestor’a gönderirdim yahut Parmaklar’a geri yollardım. Hayatını o kasvetli kıyıda, sürtüklerle ve koyun pislikleriyle kuşatılmış halde geçirmek ister miydin? Babamın Petyr için amaçladığı şey buydu. Herkes, bunun sebebinin, Petyr ile Brandon Stark arasında geçen o aptal düello olduğunu düşündü ama öyle değildi. Babam tanrılara şükretmem gerektiğini söyledi; Lord Arryn kadar büyük bir lord beni lekenmiş halimle almaya gönüllüydü ama ben her şeyin kılıçlar için olduğunu biliyordum. Jonla evlenmek zorundaydım, aksi halde babam, kardeşini reddettiği gibi beni de reddederdi fakat ben Petyr için yaratılmıştım. Bütün bunları, birbirimizi ne çok sevdiğimizi, ne kadar uzun zaman acı çektiğimizi ve birbirimizi düşlediğimizi anlaman için anlatıyorum. Onunla bir bebek yaptık, kıymetli küçücük bir bebek.” Lysa, bebek hâlâ oradaymış gibi elini karnına koydu. “Bebeğimi benden çaldıklarında, bunun olmasına bir daha asla izin vermeyeceğime dair kendi kendime yemin ettim. Jon, benim tatlı Robert’ımı Ejderha Kayasina göndermek istedi, o ayyaş kral da oğlumu Cersei Lannister’a verecekti ama onlara müsaade etmedim... senin, benim Petyr Serçeparmak’ımı çalmana müsaade etmeyeceğim gibi. Beni duyuyor musun Alayne ya da Sansa ya da kendine her ne diyorsan? Sana ne söylediğimi duyuyor musun?”

“Evet. Yemin ederim ki onu bir daha asla öpmeyeceğim ve... ve baştan

çıkarmayacağım.” Sansa, teyzenin duymak istediğin şeyin bu olduğunu sanıyordu.

‘Yani artık kabul ediyorsun? Sen yaptın, tam da tahmin ettiğim gibi. Sen annen kadar ahlaksızsın.” Lysa, Sansa’nın bileğini yakaladı. “Şimdi benimle gel. Sana göstermek istediğim bir şey var.” “Canımı yakıyorsunuz,” dedi Sansa kıvranarak. “Lütfen Lysa teyze, ben bir şey yapmadım. Yemin ederim.”

Lysa, Sansa’nm itirazlarını duymazan geldi. “*Marillionl*” diye bağırdı. “Sana ihtiyacım var Marillion! Sana *ihtiyacım* var!”

Şarkıcı ihtiyatlı bir şekilde salonun arka tarafında kalmıştı ama Leydi Arrynin çağrısıyla hemen geldi. “Leydim?”

“Bize bir şarkı çal. Yalancı ve Güzel’i çal.”

Marillionin parmakları telleri okşadı. “*Lord yağmurlu bir günde geldi, hey-nana, hey-nana, hey-nana, hey ...*”

Leydi Lysa, Sansa’nın kolunu çekti. Sansa ya yürüyecekti ya da sürüklenecekti, yürümeyi tercih etti, salonun yarısını uzunlamasına yürüdü, bir çift sütunun arasından geçti ve mermer duvardaki beyaz büvet kapıya doğru ilerledi. Kapı, üç ağır bronz sürgüyle sımsıkı kapatılmıştı ama Sansa dışarıda esen ve kapının kenarlarına musallat olan rüzgârın sesini duyabiliyordu. Ahşaba oyulmuş hilal ayı gördüğünde durdu. “Ay Kapısı.” Teyzesinin elinden kurtulmaya çalıştı. “Bana neden Ay Kapısı’nı gösteriyorsunuz?”

“Şimdi bir fare gibi ciyaklıyorsun ama bahçede yeterince cesurdun, öyle değil mi? Karın içinde yeterince cesurdun.”

“*Leydi yağmurlu bir günde oya işledi* ,” diye söyledi Marillion. “ *Hey-nana, hey-nana, hey-nana, hey.”*

“Kapıyı aç,” diye emretti Lysa. “Aç dedim. Ya açarsın ya da muhafızlarımı çağırırım.” Sansa’yı öne itti. “Annen cesurdu en azından. Sürgüleri kaldır.”

Söylediğini yaparsam gitmeme izin verir. Sansa bronz sürgülerden birini kavradı, kuvvetle çekip gevşetti ve yere bıraktı, ikinci sürgü mermere sürtündü, sonra üçüncüsü. Ağır ahşap kapı içeri doğru açılıp bir gümlemeyle duvara çarptığında, Sansa kapının mandalına dokunmamıştı bile. Kapının çerçevesinde biriken karlar, Sansa’yı titreten bir soğuk hava patlamasıyla birlikte içeri girdi. Geri çekilmeye çalıştı ama arkasında teyzesi vardı. Lysa, yeğeninin bileğini yakaladı, diğer elini de kürek kemiklerinin arasına koydu, kızı bütün gücüyle açık kapıya doğru itiyordu.

Kapının arkası beyaz gökyüzüydü, yağan kardı, hepsi buydu. “Aşağı bak,” dedi Leydi Lysa. “*Aşağı* bak.”

Sansa teyzesinden kurtulmaya çalıştı ama Lysa'nın parmakları kızın koluna pençe misali gömülmüştü. Lysa yeğenini tekrar itti ve kız tiz bir çığlık attı. Sol ayağı bir kar tabakasına girdi, karlar gevşeyip aşağı uçtu. Sansa'nın önünde bomboş gökyüzünden başka bir şey yoktu, altı yüz metre aşağıda bir yol kalesi dağın yamacına tutunuyordu. 'Yapma!" diye çığlık Sansa. "Beni korkutuyorsun!" Marillion, Sansa'nın arkasında hâlâ söylüyordu, "*Hey- nana, hey-nana, hey- nana, hey."*

"Hâlâ gitmek için müsaademi rica ediyor musun? Ediyor musun?"

"Hayır." Sansa ayağını sağlam bir şekilde yere bastırdı ve kendini geri itmeye çalıştı ama teyzesi olduğu yerden kımıldamadı. "Bu yoldan değil. Lütfen..." Sansa tek elini yukarı kaldırdı, parmakları kapının çerçevesini tırmaladı ama tutunacak bir yer bulamadı, ayakları ıslak mermer zeminde kayıyordu. Leydi Lysa, kızı acımasızca öne itiyordu, ondan yirmi kilo ağırdı. "*Leydi bir saman yığınına uzanarak öpüştü"* diye söylüyordu Marillion. Sansa, korkudan çılgına dönmüş halde yana doğru büküldü, tek ayağı boşluğa kaydı, çığlık attı. "*Hey-nana, hey-nana, hey- natıa, hey"* Rüzgâr kızın eteklerini kaldırdı ve bacaklarını soğuk dişlerle ısırdı. Sansa yanaklarında eriyen kar tanelerini hissedebiliyordu. Çırpındı, elleri Lysa'nın kestane rengi kalın saç örgüsünü buldu ve sımsıkı tuttu. "Saçım!" diye ciyakladı Lysa. "*Saçımı bırak"* Kadın titriyordu, hıçkırıyordu. Teyze ve yeğen kapının eşiğinde sendeledi. Sansa, uzaktan, mızraklarını kapıya vuran ve içeri girmeyi talep eden muhafızları duydu. Marillion şarkısını kesti.

"*Lysa!* Bu ne anlama geliyor?" Nida, hıçkırıkları ve ağır solukları kesti. Yüksek Salon'da ayak sesleri yankılandı. "Oradan *geri* çekil! Lysa ne yapıyorsun?" Muhafızlar hâlâ kapıyı dövüyordu; Serçeparmak, yüksek platformun arkasındaki lord girişinden gelmişti.

Lysa dönerken Sansa'yı tutan eli gevşedi. Kız, teyzesinin kıskacından kurtuldu, dizlerinin üstüne düştü, Petyr Baelish onu orada gördü. Aniden durdu. "Alayne. Buradaki sorun nedir?" "O." Leydi Lysa, Sansa'nm saçını yakaladı. "Sorun *o.* Seni *öptü."*

"Söyleyin ona," diye yalvardı Sansa. "Ona sadece bir kale yaptığımızı söyleyin..."

"Sessiz ol!" diye bağırdı Lysa. "Sana konuşma izni vermedim. Kimse senin kaleni umursamıyor."

"O bir çocuk Lysa. Cat'in kızı. Ne yaptığını sanıyordun?" "Onu *Robert'*la evlendirecektim! Bu kızda minnet duygusu yok. Ahlak... *ahlak* anlayışı yok. O seni öpemez. *Öpemez!* Ona bir ders veriyordum. Hepsi bu."

“Anlıyorum.” Serçeparmak çenesini ovuşturdu. “Bence dersini aldı. Öyle değil mi Alayne?”

“Evet,” diye hıçkırdı Sansa. “Aldım.”

“Onu burada istemiyorum.” Lysa’nın gözleri gözyaşlarıyla parlıyordu. “Onu neden Vadi’ye getirdin Petyr? Burası onun yeri değil. O buraya ait değil.”

“Öyleyse onu göndeririz. İstersen Kral Topraklarina geri yollarız.” Petyr onlara doğru bir adım attı. “Şimdi ayağa kalkmasına izin ver. Kapıdan uzaklaşmasına izin ver.”

“HAYIR!” Lysa, Sansa’nın kafasını bir kez daha çekti. Karlar, Sansa ve Lysa’nın etrafında dönüyor ve eteklerini gürültüyle çırpıyordu. “Onu isteyemezsin. İsteyemezsin. O boş kafalı, aptal, küçük bir kız. Seni benim sevdiğim gibi sevmiyor. Ben seni her zaman sevdim. Bunu kanıtladım, kanıtlamadım mı?” Lysa’nın şişkin ve kırmızı yüzüne gözyaşları akıyordu. “Sana bekâret hediyemi verdim. Bir oğul da verecektim ama onu ay çayıyla öldürdüler, çayın içinde papatya, nane, pelinotu, bir kaşık bal ve bir damla fesleğen vardı. Ben yapmadım, ben bilmiyordum, ben sadece babamın verdiği şeyi içtim...”

“Bu geçmişte kaldı Lysa. Lord Hoster öldü, yaşlı üstat da öyle.” Serçeparmak biraz daha yaklaştı. “Yine şarap mı içtin? Bu kadar çok konuşmamalısın. Alayne’in, gerekenden fazla şey bilmesini istemeyiz değil mi? Ya da Marillion’ın?”

Leydi Lysa, Petyr’ın söylediklerini duymazdan geldi. “Cat sana hiçbir şey vermedi. Sana ilk memuriyetini veren bendim, birbirimize daha yakın olalım diye Jon’un seni meclise götürmesini sağlayan bendim. Bunu asla unutmayacağına dair söz vermiştin.” “Unutmadım da. Birlikteyiz, her zaman istediğin gibi, her zaman planladığımız gibi. Şimdi Sansa’nm saçını bırak...”

“Bırakmam! Onu karların içinde öptüğünü gördüm. O tıpkı annesi gibi. Catelyn tanrı korusunda seni öptü ama *ciddi* değildi, o seni asla istemedi. Neden en çok onu sevdin? Seni seven bendim. Hep *bendiiiiim!*”

“Biliyorum aşkım.” Petyr bir adım daha attı. “Ve buradayım. Yapman gereken tek şey elimi tutmak, hadi.” Elini Lysa’ya uzattı. “Bu gözyaşları için hiç sebep yok.”

“Gözyaşları, gözyaşları, *gözyaşları,*” diye hıçkırdı Lysa çılgm gibi. “Gözyaşlarına gerek yok... ama Kral Topraklarında böyle söylemedin. Bana Jon’un kadehine gözyaşı katmamı söyledin, ben de kattım. Robert için, *bizim* için! Sonra Catelyn’e mektup yazdım ve ona Lannisterlar’ın lord kocamı öldürdüğünü anlattım, tam olarak senin söylediğin gibi. Bu çok zekiceydi... sen

her zaman zekiydin, bunu babama söyledim, Petyr çok zeki dedim, yükseklere çıkacak, çıkacak, *çıkacak*, o çok tatlı ve nazik dedim, karnımda onun bebeği var... Onu neden öptün? *Neden*? Artık birlikteyiz, onca zamandan sonra birlikteyiz, çok uzun zamandan sonra, onu neden öpmek *istediiiiin*?"

"Lysa," diye iç geçirdi Petyr, "atlattığımız onca fırtınadan sonra bana daha çok güvenmeliydin. Yemin ederim ki bir daha asla yanından ayrılmayacağım, ikimiz de hayatta olduğumuz sürece." "Gerçekten mi?" diye sordu Lysa ağlayarak. "Ah *gerçekten* mi?"

"Gerçekten. Şimdi kızı bırak ve gelip bana öpücük ver."

Lysa hıçkırarak kendini Serçeparmak'ın kollarına attı. Onlar sarılırken, Sansa ellerinin ve dizlerinin üstünde emekleyerek Ay Kapısı'ndan uzaklaştı, kollarını en yakındaki sütuna doladı. Kalbinin gümbürtüsünü hissedebiliyordu. Saçlarında kar vardı ve sağ ayakkabısı kayıptı. *Düşmüş olmalı*. Sansa titredi ve sütuna daha sıkı sarıldı.

Serçeparmak, Lysa'nın onun göğsünde ağlamasına kısa bir süre izin verdi, sonra ellerini kadının kollarına koydu ve onu hafifçe öptü. "Benim tatlı aptal kıskanç karım," dedi gülerek. "Ben yalnızca bir kadın sevdim, emin olabilirsin."

Lysa Arryn gergin bir şekilde gülümsedi. 'Yalnızca bir? Ah Petyr, yemin eder misin? Yalnızca bir?"

'Yalnızca Cat." Serçeparmak, Lysa'yı sertçe itti.

Lysa geri tökezledi, ıslak mermerde kaydı ve sonra gitti. Hiç çığlık atmadı. Çok uzun zaman rüzgârın sesinden başka bir ses duyulmadı.

Marillion'ın zar zor nefes alarak, "Sen... sen..." dedi.

Muhafızlar ağır mızraklarının sapıyla vurarak kapının dışından bağırıyordu. Lord Petyr, Sansa'yı ayağa kaldırdı. "Zarar görmedin değil mi?" Sansa başını sallayınca, "Öyleyse muhafızlarımı içeri al," dedi Petyr. "Çabuk ol, kaybedecek vakit yok. Bu şarkıcı leydi karımı öldürdü."

SON

Eski Taş'a çıkan yol, zirveye varmadan evvel tepenin etrafını iki kez dolanıyordu. Yabani otlarla sarılmış taşlı bir yoldu, insan en iyi şartlarda bile ağır ilerlerdi ve dün gece yağan kar, yolu çamur içinde bırakmıştı. *Sonbaharda, nehir topraklarında kar, bu doğal değil*, diye düşündü Merrett kederle. Öyle ahım şahım bir kar değildi, bu doğruydu; zemini bir geceliğine örtecek kadar yağmıştı. Güneş doğar doğmaz çoğu erimeye başlamıştı. Yine de, Merett bunu kötü bir alamet olarak kabul ediyordu. Yağmurların, sellerin, yangınların ve savaşın arasında iki hasat kaybetmişlerdi, üçüncüsünün de büyük bölümünü. Erken bir kış bütün nehir topraklarında kıtlık anlamına gelirdi. Pek çok insan aç kalırdı ve bazıları açlıktan kırılırdı. Merrett o insanlardan biri olmamayı umuyordu sadece. *Ama olabilirim. Bu şansımla olabilirim. Benim hiçbir zaman hiç şansım olmadı.*

Tepenin, kale yıkıntılarının altındaki daha alçak yamaçları öyle sık bir orman örtüsüyle kaplıydı ki oralarda en az elli haydut pusuya yatmış olabilirdi. *Şu anda bile beni izliyor olabilirler.* Etrafa bakındı; çamların ve gri yeşil muhafız ağaçlarının arasındaki katırtırnağı, eğreltiotu, deve dikeni ve böğürtlen çalılıklarından başka bir şey görmedi. Diğer yerlerde, iskelete benzeyen karaağaçlar, dişbudaklar ve bodur meşeler, zemini yabani otlar misali boğmuştu. Merrett hiç haydut görmedi ama bunun pek bir anlamı yoktu. Haydutlar dürüst adamlardan daha iyi gizlenirdi.

Ormanlardan nefret ediyordu, dürüst olmak gerekirse, haydutlardan daha da çok nefret ediyordu. Sarhoş olduğu zamanlarda, "Haydutlar hayatımı çaldı," diye sızlanmasıyla meşhurdu. Babasının sık sık ve yüksek sesle söylediğine göre çok sık sarhoş oluyordu. *Çok doğru*, diye düşündü pişmanlıkla. Ikizler'de, bir çeşit ayırt edici özelliğe sahip olmalıydın, yoksa diğer insanlar senin hayatta olduğunu unutabilirdi. Lâkin kaledeki en iyi içici olmak, Merrett'in başarı şansını pek arttırmamıştı. *Bir zamanlar, bir hedefe mızrak doğrultmuş bütün şövalyelerin en büyüğü olmayı umut ediyordum. Tanrılar benden bu umudu çaldı. Neden ara sıra bir kadeh şarap içmeyeyim*?*Baş ağrılarıma iyi geliyor.*

Ayrıca karım bir cadı, babam beni hor görüyor, çocuklarım değersiz. Ne uğruna ayık kalayım?

Ama şimdi ayıktı. Tamam, kahvaltıda iki kupa bira içmişti, yola çıkarken de küçük bir kadeh kırmızı ama başının zonklamasına engel olmak için yapmıştı bunu. Gözlerinin arkasında büyümeye başlayan baş ağrısını hissedebiliyordu ve buna fırsat verirse, çok geçmeden kulaklarının arasında gök gürültülü bir fırtına kopuyormuş gibi hissedeceğini biliyordu. Bazen baş ağrıları o kadar kötüleşiyordu ki ağlamak bile can yakıyordu. Sonra Merrett'in bütün yapabildiği, karanlık bir odada, gözlerinin üstünde nemli bir bezle yatağına uzanmak ve onu bu hale düşüren isimsiz hayduta küfretmek oluyordu.

Bunu sadece düşünmek bile onu huzursuz etti. Bir baş ağrısını katiyyen kaldıramazdı şimdi. *Eğer Petyr'ı sağ salim eve götürebilirsem bütün şansım değişir.* Altın ondaydı, Merrett'in bütün yapması gereken Eski Taş'ın tepesine çıkmak, yıkık kaledeki kahrolası haydutlarla buluşmak ve değiş tokuşu gerçekleştirmekti. Basit bir fidye işi. Bunu Merrett bile berbat edemezdi... eğer başı ağrımazsa, son baş ağrısı onu at süremeyecek hâle getirmişti. Gün batımında, kafa karışıklığı içinde ağlar bir halde yolun kenarında değil, harabede olması gerekiyordu. İki parmağıyla şakaklarını ovdu. *Tepenin etrafında bir tur daha, sonra oradayım.* Mesaj kaleye vardığında ve Merrett fidyeyi taşımaya gönüllü olduğunda, babası gözlerini kısmış ve "*Sen* mi Merrett?" demişti, sonra o iğrenç *hah hah hah*'larıyla genzinden gülmeye başlamıştı. Merrett, o kahrolası altın torbasını almadan önce neredeyse yalvarmak zorunda kalmıştı.

Yolun kenarındaki çalılıkların içinde bir şey hareket etti. Dizginlerini sertçe çekti ve kılıcına uzandı ama hareket eden şey sadece bir sincaptı. "Aptal," dedi kendi kendine. Kılıcını, tam çıkarmadan kınına geri itti. "Haydutların kuyruğu olmaz. Kahretsin Merrett, kendini topla." Kalbi göğüs kafesinin içinde gümlüyordu, İlk mücadelesindeki yeşil bir çocukmuş gibi. *Burası Kral Ormanıymış ve ben yıldırım lordunun perişan çetesiyle değil de eski Kardeşlikle yüzleşecekmişim gibi.* Bir an için atını tepeden aşağı sürüp geri dönmeyi ve en yakın birahaneyi bulmayı arzu etti. Şu altın torbası bir sürü bira satın alırdı, Merrett'in Sivilceli Petyri unutmasına yetecek kadar bira. *Bırak onu assınlar, bunu kendi istedi. Azgınlık dönemindeki bir erkek geyik gibi kahrolası bir kamp takipçisinin peşine takılıp gitti, asılmayı hak ediyor.*

Başı zonklamaya başlamıştı; şimdi hafifti ama daha kötü olacağını biliyordu. Burnunun kemerini ovdu. Petyr'la ilgili bu kadar kötü şeyler düşünmeye hakkı yoktu. *Onun yaşındayken ben de aynı şeyi yapmıştım.* Merrett o işten sadece frengi kaparak kurtulmuştu ama yine de Petyri ayıplamamalıydı.

Fahişelerin bir cazibesi vardı gerçekten, bilhassa Petyrinki gibi bir yüze sahipsen. Zavallı delikanlının bir karısı vardı ama sorunun yarısı bizzat o kadındı. Petyr'dan iki kat yaşlı olmakla kalmıyor, eğer dedikodular doğruysa delikanlının ağabeyi Walder'la da yatıyordu. Ikizler'de her zaman çok fazla dedikodu dönerdi ve söylenenlerin çok azı doğru olurdu ama Merrett, Petyr'ın karısı hakkında söylenenlere inanıyordu. Kara Wälder istediği her şeyi alan bir adamdı, istediği şey kardeşinin karısı bile olsa. Edwynin karısıyla da yatmıştı, bu herkesçe bilinen bir konuydu. Güzel Walda'nm ara sıra Walderin yatağına girdiği malumdu. Hatta bazı insanlar, Kara Walderin yedinci Leydi Frey'i ziyadesiyle iyi tanıdığını söylüyordu. Evlenmeyi reddetmesi boşuna değildi. Etraf sağılmak için yalvaran memelerle doluyken neden bir inek alsındı ki?

Sessizce küfrederek atını mahmuzladı ve tepeye doğru devam etti. Altını içki içerek tüketmek çok cazip görünse de, geriye Sivilce Petyria dönmeyecekse hiç dönmese de olacağını biliyordu.

Lord Wälder yakında doksan iki yaşma basacaktı. Kulakları gitmeye başlamıştı, gözleri neredeyse gitmişti, gutu öyle kötüydü ki adam her yere taşınmak zorundaydı. Daha fazla dayanması mümkün değildi, bu konuda bütün oğulları hemfikirdi. *Ve o gittiğinde her şey değişecek, üstelik iyiye doğru değil.* Lord Wälder aksi ve inatçı bir adamdı, demirden bir iradeye ve dikenli bir dile sahipti ama kendi kanından olanları gözetmeye inanırdı. Kendi kanından olan herkesi, onu hoşnutsuz eden ve hayal kırıklığına uğratanları bile. *İsimlerini hatırlayamadıklarını bile.* Fakat Lord Wälder gittiğinde...

Lordun vârisi Sör Stevron iken işler başkaydı. Yaşlı adam, Stevron'ı altmış yıl boyunca eğitmiş ve onun kafasına kanın kan olduğunu iyice sokmuştu. Fakat Stevron, batıda Genç Kurt'la birlikte dövüşürken ölmüştü, kuzgun bu haberi getirdiğinde, "Beklemekten ölmüştür şüphesiz," diye latife etmişti Aksak Lothar; Stevron'ın oğulları ile torunları başka tür Freyler'di. Yeni vâris, Stevron'ın oğlu Sör Ryman'dı; kaim kafalı, inatçı, açgözlü bir adam. Ryman'dan sonra da onun oğulları geliyordu, Edwyn ve Kara Wälder babalarından bile beterlerdi. "Şükür ki," demişti Aksak Lothar bir keresinde, "bizden nefret ettiklerinden fazla birbirlerinden nefret ediyorlar."

Merrett bunun şükredilecek bir şey olduğundan hiç emin değildi, hatta Lothar o ikisinden daha tehlikeli bile olabilirdi. Starklar'ın, Roslin'in düğününde katledilmesini Lord Wälder emretmişti lâkin katliamı Roose Bolton'la birlikte Aksak Lothar planlamıştı, düğünde çalınacak şarkılara kadar. Lothar, birlikte sarhoş olmak için eğleceli bir adamdı ama Merrett asla ona sırtını dönecek kadar aptal olmazdı. Ikizler'de, sadece öz kardeşlerine

güvenebileceğini erken yaşta öğrenirdi insan, onlara da sonuna kadar güvenmemeyi.

Yaşlı adam öldüğünde her oğul kendi başına kalacaktı, her kız da öyle. Yeni Geçit Lordu *bazı* amcalarını ve yeğenlerini Ikizler'de tutacaktı şüphesiz, sevdiklerini ve güvendiklerini, daha doğrusu işine yarayacağını düşündüklerini. *Geri kalanımızı kendi başımızın çaresine bakmamız için dışarı atacak.*

Bu ihtimal, Merrett'i kelimelerin anlatamayacağı kadar çok endişelendiriyordu. Uç yıldan az zaman içinde kırk yaşında olacaktı, bir vasıfsız şövalyenin hayatını benimsemek için çok yaşlıydı... aslında şövalye bile değildi. Arazisi, kendisine ait bir varlığı yoktu. Sırtındaki giysiler onundu ama hepsi buydu, sürdüğü at bile ona ait değildi. Merrett ne bir üstat olacak kadar zeki, ne bir rahip olacak kadar dindar, ne de bir paralı asker olacak kadar vahşiydi. *Tanrılar bana soyumdan başka bir hediye vermediler ve onda bile cimri davrandılar.* Eğer *dokuzuncu* oğulsan, zengin ve güçlü bir hanedanın oğlu olmak ne işe yarardı? Bütün torunlar ve torunların oğulları hesaba katıldığında, Merrett'in Yüce Rahip olma şansı İkizler'i miras alma şansından büyüktü.

Hiç şansım yok, diye düşündü acı acı. *Hiçbir zaman olmadı.*

Merrett iri bir adamdı, göğsü ve omuzları genişti ama orta boyluydu. Son on yılda yumuşamış ve etlenmişti, bunu biliyordu fakat gençken, en büyük öz ağabeyi Sör Hosteen kadar sağlamdı ve Hosteen, Lord Wälder Frey'in yavrularının en güçlüsü olarak kabul edilirdi. Çocukken, annesinin ailesine yaver çömezi olarak hizmet etmek üzere Crakehall Kalesi'ne gönderilmişti. Yaşlı Lord Sumner tarafından yaverliğe yükseltildiğinde, herkes onun en fazla birkaç yıl içinde Sör Merrett olacağını farz etmişti fakat Kral Ormanı Kardeşliği bu planın içine etmişti. Merrett'in yaver arkadaşı Jaime Lannister kendini şan ve şerefle donatırken, Merrett önce bir kamp takipçisinden frengi kapmış, ardından Beyaz Ahu diye anılan bir *kadın* tarafından esir alınmıştı. Lord Sumner fidyesini ödemiş ve onu haydutlardan geri almıştı lâkin Merrett bir sonraki mücadele, miğferini kıran ve onu on beş gün boyunca bilinçsiz yatıran bir gürz darbesiyle devrilmişti. Herkes onun öleceğini düşünüp umudu kesmişti, ona sonradan böyle söylemişlerdi.

Olmemişti ama dövüş günleri sona ermişti. Kafasına aldığı en küçük darbe bile kör edici bir ağrıya sebep oluyor ve onu gözyaşlarına boğuyordu. Bu şartlar altında şövalyelik söz konusu değildi, Lord Sumner nazikçe böyle söylemişti. Merrett, Lord Walderin zehirli küçümsemesiyle yüzleşmek üzere Ikizler'e geri gönderilmişti.

Bundan sonra şansı sadece daha kötüye gitmişti. Babası bir şekilde onun

için iyi bir evlilik ayarlamayı başarmıştı; Darryler'in, Kral Aerys'in gözdesi olduğu zamanlarda Merrett, Lord Darry'nin kızlarından biriyle evlenmişti. Fakat Merrett karısının bekâretini alır almaz Aerys tahtı kaybetmişti. Freyler'in aksine Darryler, Targaryenlar'ın sadık takipçileriydi ve bu durum onlara arazilerinin yarısını, zenginliklerinin çoğunu ve güçlerinin neredeyse tümünü kaybettirmişti. Merrett'in leydi karısına gelince, Merrett onun için ilk bakıştan itibaren hayal kırıklığıydı ve kadın yıllarca kız çocuktan başka bir şey çıkarmamıştı, sonunda bir oğlan yapmadan önce üç canlı, bir ölü, bir de bebekken ölen kızlar doğurmuştu. Merrett'in en büyük kızı tam bir sürtük olmuştu, İkincisi obur. Ami, ahırda en az *üç* seyisle birden yakalandıktan sonra kahrolası bir *vasıfsız şövalyeyle* evlenmeye zorlanmıştı. Merrett o durumun daha kötüye gidemeyeceğini düşünmüştü, ta ki... Sör Pate, Sör Gregor Clegane'i öldürerek şan kazanabileceğine karar verene kadar. Ami bir dul olarak geri dönmüştü, Merrett'i perişan ve İkizler'deki bütün ahır işçilerini hiç kuşkusuz memnun ederek.

Roose Bolton, daha zayıf ve daha güzel kızlardan biri yerine *onun* Walda'sıyla evlenmeyi tercih edince, Merrett şansının nihayet döndüğünü ummaya cesaret etmişti. Bolton ittifakı Frey Hanedanı için önemliydi ve Merrett'in kızı bu birliği sağlamlaştırmaya yardım etmişti; bunun bir değeri olmalıydı mutlaka. Lord Wälder kısa zaman sonra Merrett'i bu düşünceden vazgeçirmişti. "Onu *şişman* olduğu için seçti," demişti yaşlı adam. "Walda'nın senin kızın olması Lord Bolton'ın zerre kadar umurunda mıydı sence? Sence oturup, '*Hah*, Koyunkafalı Merrett, tam da kayınbaba olarak istediğim adam,' diye mi düşündü? Senin Walda'n ipek giymiş bir dişi domuz, Bolton onu bu yüzden seçti, sana bunun için teşekkür edecek değilim. Şu senin küçük domuzcuğun elindeki kaşığı ara sıra bıraksaydı aynı ittifakı yarı fiyatına alırdık."

Son hakaret bir gülümseme eşliğinde teslim edilmişti; Merrett, Aksak Lothar tarafından Roslin'in düğününde oynayacağı rolü tartışmak üzere çağırıldığında. "Hepimiz, sahip olduğumuz yeteneklere göre kendi rolümüzü oynamak zorundayız," demişti Merrett'in üvey kardeşi. "Senin sadece ve sadece bir görevin olacak Merrett ama bu göreve çok uygun olduğunu düşünüyorum. İri Jon Umber'in, bırak dövüşmeyi, ayağa kalkamayacak kadar sarhoş olmasını sağlamanı istiyorum."

Bunu bile başaramadım. Merret, iri kuzeyliye, üç normal adamı öldürmeye yetecek kadar şarap içirmişti ama Roslin yatağa götürüldükten sonra İri Jon, kendisine yaklaşan ilk adamın kılıcını kapmayı ve bunu yaparken

adamın kolunu kırmayı başarmıştı. İri Jon'u zincire vurmak için sekiz adam gerekmişti ve bu çaba iki adamı yaralı, bir adamı ölü ve zavallı Sör Leslyn Haigh'i tek kulaklı bırakmıştı. Umber, artık elleriyle dövüşemeyecek duruma geldiğinde dişleriyle dövüşmüştü.

Bir an durdu ve gözlerini kapadı. Başı, düğünde çaldıkları lanet olası davul gibi gtimlüyordu ve Merrett'in bir an için yapabildiği tek şey eyerinden düşmemek oldu. *Devam etmek zorundayım*, dedi kendi kendine. Sivilceli Petyr'ı geri götürebilirse, Sör Ryman'ın nazarında bir saygınlık kazanırdı mutlaka. Petyr bir şanssızlık olabilirdi ama ne Edwyn kadar soğuk ne de Kara Wälder kadar ateşliydi. *Delikanlı bu yaptığım şey için müteşekkir olacak, babası da benim sadık ve etrafta tutmaya değer bir adam olduğumu görecek.*

Ama sadece, gün batımında altınla birlikte orada olursa. Merrett gökyüzüne baktı. *Tam zamanında.* Ellerinin titremesini geçirmek için bir şeye ihtiyacı vardı. Eyerinden sarkan matarayı çekti, tıpayı çıkardı ve büyük bir yudum aldı. Şarap yoğun ve tatlıydı, rengi öyle koyuydu ki neredeyse siyahtı ama tanrılar, tadı iyiydi.

Eski Taşin perde duvarı, bir zamanlar tepeyi bir kralın başındaki taç gibi çevreliyordu. Geriye yalnızca temel ve bel yüksekliğinde birkaç taş yığını kalmıştı, ufalanmış taşlar yosunla kaplıydı. Eskiden kapı kulübesinin durduğu yere kadar duvar çizgisi boyunca at sürdü. Yıkıntılar burada daha yoğundu, Merrett atından inmek ve hayvanı yıkıntıların arasından geçirmek zorundaydı. Batıda, güneş alçak bulutların arkasında kaybolmuştu. Yamaç katırtırnağı ve eğreltiotuyla kaplıydı, yitik duvarların ardındaki yabani otlar insanın göğsüne kadar çıkıyordu. Merrett kınındaki kılıcını gevşetti ve endişeyle etrafa bakındı fakat hiç haydut görmedi. *Yanlış günde gelmiş olabilir miyim*? Durdu ve parmaklarıyla şakaklarını ovdu ama gözlerinin arkasındaki basınç azalmadı. *Yedi lanet cehennem...*

Kalenin derinliklerinden bir yerden, belli belirsiz bir müzik sesi ağaçların arasından süzülerek geldi.

Merrett, pelerinine rağmen titredi. Su matarasının tıpasını açtı ve bir yudum daha şarap içti. *Şimdi tekrar atıma binebilirim, Eski Şehir'e giderim ve bütün altını içki içerek tüketirim.* Haydutlarla iş yapmaktan asla hayır gelmezdi. O küçük ve aşağılık sürtük Wenda, esir aldığı Merrett'in poposunun sağ yanağına ahu damgası vurmuştu. Karısının Merrett'i hor görmesi şaşırtıcı değildi. *Bu işi bitirmek zorundayım. Sivilceli Petyr bir gün Geçit Lordu olabilir, Edwyn'in hiç oğlu yok ve Kara Walder'ın sadece piçleri var. Petyr onu kurtarmaya kimin geldiğini unutmaz.* Merrett bir yudum daha içti, mataranın

tıpasını taktı ve sesleri takip etti; atını kırık taşların, katırnaklarının ve rüzgârla kamçılanmış cılız ağaçların arasından geçirip bir vakitler kale avlusu olan yere doğru ilerledi.

Ölü yapraklar kalın bir tabaka halinde yerde yatıyordu, muazzam bir katliamın ardından yerde yatan askerler gibi. Rüzgârla aşınmış taş bir lahdin üstünde, yamalı ve solgun yeşiller giyen bir adam bağdaş kurmuş halde oturuyor ve bir ahşap arbın tellerini çekiyordu. Müzik yumuşak ve hüzünlüydü. Merrett şarkıyı biliyordu. *Yitik kralların salonlarında, Jenny hayaletleriyle dans edecek...*

"Kalk oradan," dedi Merrett. "Bir kralın üstünde oturuyorsun."

"Yaşlı Tristifer benim kemikli kıçımı umursamaz. Ona Adalet Çekici derlerdi. Epey zamandır yeni bir şarkı dinlemedi." Haydut aşağı atladı. Derli toplu ve zinde bir adamdı, dar bir yüzü ve tilkiye benzer hatları vardı ama ağzı o kadar genişti ki adamın gülümsemesi kulaklarına dokunuyormuş gibi görünüyordu. Alnına birkaç ince ve kahverengi saç teli düşmüştü. Adam boştaki eliyle saçları geri itti ve "Beni hatırladınız mı lordum?" dedi.

"Hayır." Merrett kaşlarını çattı. "Neden hatırlayayım?"

"Kızınızın düğününde şarkı söyledim. Bence olağanüstüydüm. Kızınızın evlendiği Pate benim kuzenlerimden biriydi. Yediçay'da hepimiz kuzeniz. Ama bu durum, ödeme vakti geldiğinde bana cimrilik etmesini engellemedi." Adam omuz silkti. "Lord babanız neden İkizler'de çalmamı istemedi hiç? Kıymetli lordumuz için yeterince gürültülü değil miyim? Duyduğuma göre müziği gürültülü seviyormuş."

"Altını getirdin mi?" diye sordu Merrett'in arkasından gelen daha sert bir ses.

Merrett'in boğazı kurudu. *Kahrolası haydutlar, her zaman çalıların arkasına saklanırlar.* Kral Ormanında da aynı şey olmuştu. İnsan beşini yakaladığını düşünürdü ve hiç yoktan on haydut daha fırlardı.

Merrett döndüğünde haydutlar her yerdeydi; kayış gibi ciltleriyle yaşlı adamlardan ve pürüzsüz yanaklarıyla Sivilceli Petyr'dan daha genç delikanlılardan oluşan çirkin bir sürü. Pek çoğu, kaba yünden paçavralar, kaynatılmış deriler ve ölü adamların zırhlarından parçalar giymişti. Aralarında bir kadın vardı, kendisinden üç kat büyük başlıklı bir pelerine sarınmıştı. Merrett onları sayamayacak kadar tedirgindi ama en az on iki haydut varmış gibi görünüyordu, belki de yirmi.

"Bir soru sordum." Sözcü, sakallı ve iri bir adamdı, eğri büğrü yeşil dişleri ve kırık bir burnu vardı, Merrett'ten uzundu ama göbek kısmı onunki

kadar geniş değildi. Kafasını bir yarım miğfer, geniş omuzlarını yamalı bir sarı cübbe örtüyordu. “Altınımız nerede?”

“Eyer heybemde. Yüz altın ejderha.” Merrett boğazını temizledi. “Petyri sağ salim gördüğümde...”

Merrett cümlesini bitiremeden önce kısa boylu, tek gözlü bir haydut öne çıktı, elini son derece cesur bir şekilde eyer heybesine soktu ve altın torbasını buldu. Merrett adamı yakalamak için hareketlendi, sonra bir kez daha düşündü. Haydut torbanın ipini çözdü, bir sikke aldı ve sikkeyi ısırdı. “Tadı doğru.” Torbayı tarttı. “Ağırlığı da doğru.”

Merrett aniden korkuya kapıldı, *altını alacaklar ve Petyr’ı da tutacaklar*, diye düşündü. “Bütün fidye bu. İstediğinizin tümü.” Elleri terliyordu. “Hanginiz Beric Dondarrion?” Dondarrion haydut olmadan önce bir lorddu, hâlâ onurlu bir adam olabilirdi.

“Benim,” dedi tek gözlü adam.

“Sen kahrolası bir yalancısın Jack,” dedi sarı pelerin giyen sakallı iri adam. “Lord Beric olma sırası bende.”

“Benim Thoros olmak zorunda kalacağım anlamına mı geliyor bu?” Şarkıcı güldü. “Lordum, söylemekten üzüntü duyuyorum ama Lord Beric’e başka bir yerde ihtiyaç vardı. Bunlar zor zamanlar ve dövüşülecek çok mücadele var. Lâkin sizinle tıpkı onun ilgileneceği gibi ilgileneceğiz, endişe etmeyin.”

Merrett ziyadesiyle endişeliydi. Başı da zonkluyordu. Bu biraz daha devam ederse ağlayabilirdi. “Altını aldınız,” dedi. “Bana yeğenimi verin ve gideyim.” Petyr, Merrett’in üvey ağabeyinin torunuydu aslında ama bu konuyu açmanın lüzumu yoktu.

“Yeğenin tanrı korusunda,” dedi sarı cübbeli adam. “Seni ona götüreceğiz. Notch, sen şunun atını al.”

Merrett, dizginlerini gönülsüzce adama verdi. Başka ne seçeneği olduğunu göremedi. “Su mataram,” derken duydu kendini. “Bir yudum şarap, başımın...”

“Biz senin gibilerle içmeyiz,” dedi sarı cübbeli adam sertçe. “Bu taraftan, beni takip et.”

Ayaklarının altında yapraklar çıtırdadı ve her adım Merrett’in şakaklarına ağrı mızraklar sapladı. Etraflarında bora halinde rüzgâr eserken sessizlik içinde yürüdüler. Merrett, kaleden geriye kalan yosun tutmuş tümsekleri güçlükle tırmanırken, gün batınımın son ışıkları gözlerinin içindeydi. İleride tanrı korusu vardı.

Sivilceli Petyr bir meşe ağacının dalında sallanıyordu, ince uzun boynuna

sımsıkı bir ilmik dolanmıştı. Çocuğun, kapkara bir surattan dışarı fırlayan gözleri suçlayıcı bir şekilde Merrett'e bakıyordu. *Çok geç kaldın*, diyor gibiydi gözler. Ama Merrett geç kalmamıştı. *Kalmamıştı*! Ona söylenen vakitte gelmişti. "Onu öldürdünüz," diye inledi.

"Bunun zekâsı bıçak gibi keskin," dedi tek gözlü adam. Merrett'in kafasında bir yaban öküzü koşuyordu. *Anne merhamet et*, diye düşündü Merrett. "Altını getirdim."

"Nezaket gösterdin," dedi şarkıcı sıcak bir sesle. "Altınların iyi bir iş için kullanıldığından emin olacağız."

Merrett yüzünü Petyr'dan çevirdi. Boğazının arkasındaki safra tadını alabiliyordu. "Sizin... sizin buna hakkınız yoktu."

"Bir ipimiz vardı," dedi sarı cübbeli, "Bu yeterli haktır."

İki haydut, kollarını yakaladı ve ellerini arkadan bağladı. Merrett karşı koyamayacak kadar şaşkındı. "Hayır," diyebildi sadece. "Ben Petyr'ın fidyesini ödemeye geldim. Altını gün batımına kadar alırsanız ona zarar vermeyeceğini söylediniz..."

"Pekâlâ," dedi şarkıcı, "bizi yakaladınız lordum. Aslında bu bir çeşit yalandı."

Tek gözlü haydut, uzun bir kendir ip kangalıyla öne çıktı. İpin bir ucunu Merrett'in boynuna doladı ve kulağının altında sıkı bir düğüm attı. Diğer ucu meşe ağacının dalının üzerinden fırlattı. Sarı cübbeli iri adam ipin ucunu yakaladı.

"Ne yapıyorsunuz?" Merrett bunun ne kadar aptalca bir soru olduğunu biliyordu ama olanlara inanamıyordu. "Bir Frey'i asmaya cesaret edemezsiniz."

Sarı cübbeli güldü. "Diğeri, şu sivilceli oğlan, o da aynı şeyi söyledi."

Ciddi değil Ciddi olamaz. "Babam size fidye öder. Ben iyi fidye ederim, Petyr'dan çok, iki kat fazla."

Şarkıcı iç geçirdi. "Lord Wälder yarı kör ve gutlu olabilir ama aynı yemi iki kez yutacak kadar aptal değildir. Bir dahaki sefere yüz ejderha yerine yüz kılıç gönderir korkarım."

"Gönderecek!" Merrett sert bir şekilde konuşmak istedi ama sesi ona ihanet etti. "Bin kılıç gönderecek ve hepinizi öldürecek." "Önce bizi yakalamak zorunda." Şarkıcı, zavallı Petyr'a baktı. "Hem bizi iki kez asamaz, öyle değil mi?" Arpının tellerini çekerek hüzünlü bir nağme çaldı. "Şimdi, altını pisletme. Yapman gereken tek şey bir soruya cevap vermek, sonra dostlarıma seni bırakmalarını söyleyeceğim."

Eğer hayatı söz konusuysa, Merrett onlara her şeyi söylerdi. "Ne bilmek

istiyorsun? Doğruyu söyleyeceğim, yemin ediyorum.” Haydut cesaret veren bir edayla gülümsedi. “Pekâlâ, aslında biz kaçak bir köpeği arıyoruz.”

“Bir köpek?” Merrett’in aklı karıştı. “Ne çeşit bir köpek?” “Sandor Clegane diye çağrılınca bakıyor. Thoros onun Ikizler’e doğru gittiğini söyledi. Onu Üç Dişli Mızrak’ın karşısına geçiren tekneciyi ve köpeğin Kral Yolu’nda soyduğu zavallı herifi bulduk. Onu düğünde görmüş olabilir misin?”

“Kırmızı Düğün’de?” Merrett, kafatası ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordu ama hatırlamak için elinden geleni yaptı. Düğünde çok fazla keşmekeş vardı fakat biri mutlaka Joffrey’nin köpeğinin kalede dolaştığından bahsederdi. “Kalede değildi. Asıl ziyafette yoktu... piç ziyafetine ya da kamplara gitmiş olabilir ama.... hayır, biri söylerdi...”

‘Yanında bir çocuk vardı,” dedi şarkıcı. “On yaşlarında cılız bir kız ya da aynı yaşlarda bir oğlan.”

“Sanmıyorum,” dedi Merrett. “Benim haberim yok.”

“Hayır mı? Ah, yazık oldu. Yukarı çıkıyorsun.”

“*Hayır*,” diye cırladı Merrett. “Hayır *yapma*, sana cevabını verdim, beni bırakacağını söylemiştin.”

“Bana öyle geliyor ki benim dediğim şey, dostlarıma seni bırakmalarını söyleyeceğim idi.” Şarkıcı, sarı cübbeli adama baktı. “Lim, onu bırak.”

“Git de kendini becer,” diye cevap verdi iri haydut kaba bir şekilde.

Şarkıcı çaresizmiş gibi Merrett’e omuz silkti ve “Kara Bülbülü Astıkları Gün”ü çalmaya başladı.

“*Lütfen*.” Merrett’in cesaretinin son damlaları, bacaklarından aşağı akıyordu. “Ben size zarar vermedim. Söylediğiniz gibi size altın getirdim Sorunuzu cevapladım. Benim *çocuklarım* var.” “Genç Kurt’un asla olmayacak,” dedi tek gözlü haydut. Merrett, başının zonklaması yüzünden güçlükle düşünebiliyordu. “O bizi utandırdı, bütün diyar bize gülüyordu, onurumuza sürülen lekeyi temizlemek zorundaydık.” Babası bütün bunları ve daha fazlasını söylemişti.

“Belki de öyledir. Bir avuç kahrolası köylü, bir lordun onuruyla ilgili ne bilir ki?” Sarı cübbeli adam ipin ucunu üç kez eline doladı. “Ama cinayet hakkında bir şeyler biliyoruz.”

“Cinayet değildi.” Merrett’in sesi tiz bir çığlıktı. “İntikamdı, intikam almaya hakkımız vardı. Bir savaştı. Aegon, ona Çıngırak derdik, kimseye zarar vermemiş zavallı bir yarım akıllıydı, Leydi Catelyn onun boğazını kesti. Kamplarda elli adam kaybettik. Kyra’nın kocası Sör Garse Goodbrook ve Jared’in oğlu Sör Tytos... biri onun kafasını baltayla parçaladı... Stark’ın ulu

kurdu dört kurtköpeğimizi öldürdü ve barınak başının kolunu kopardı, biz hayvanı oklarla doldurduktan sonra bile...”

“Yani kurdun kafasını Robb Stark’ın boğazına diktiğinizde ikisi de ölüydü,” dedi sarı cübbeli.

“Bunu babam yaptı. Benim bütün yaptığım içki içmekti. Bir adamı içki içti diye öldüremezseniz.” Merrett o anda başka bir şey hatırladı, onun kurtuluşu olabilecek bir şey. “Lord Beric’in daima yargılama yaptığı söylenir, aleyhinde kanıtlanmış bir şey olmadan kimseyi öldürmediği. Benim aleyhimde hiçbir şey kanıtlayamazsınız. Kırmızı Düğün babamın işiydi, Ryman’ın ve Lord Bolton’ın. Lothar, çadırların çökmesi için düzenek kurdu ve galeriye müzisyenlerle birlikte arbaletçiler koydu. Piç Wälder kamplara yapılan saldırıya liderlik etti... sizin istediğiniz adamlar onlar, ben değilim, ben sadece biraz şarap içtim... *hiç şahidiniz yok.”*

“Aslında o konuda yanılıyorsun.” Şarkıcı, başlıklı kadına döndü. “Leydim?”

Kadın tek kelime etmeden öne çıkarken haydutlar kenara çekildi. Kadın başlığını geriye ittiğinde Merrett’in göğsünün sıkıştığını hissetti ve bir an nefes alamadı. *Hayır. Hayır, onun öldüğünü gördüm. Adamlar onu çırılçıplak soyup bedenini nehre atmadan önce, bir gün ve gece boyunca ölüydü o. Raymund onun boğazını boydan boya kesti. Ölüydü.*

Kadının pelerini ve boyunluğu, Merrett’in kardeşinin bıçağıyla açılan yarığı gizliyordu ama yüzü onun hatırladığından daha beterdi. Deri, suyun içinde lapa gibi yumuşamış ve kesik süt rengini almıştı. Kadının saçlarının yarısı gitmişti, diğer yarısı bir kocakarının saçları gibi bembeyaz ve inceydi. Mahvolmuş kafa derisinin altındaki yüzü, parçalanmış etten ve kadının kendi tırnaklarıyla açtığı oluklarda kuruyan kara kandan ibaretti. Ama en korkunç şey gözleriydi. O gözler Merrett’i gördü ve nefret kustu.

“Konuşmuyor,” dedi sarı cübbeli iri adam. “Siz kahrolası piçler boğazını çok derin kesmişsiniz. Lâkin hatırlıyor.” Adam ölü kadına döndü. “Ne diyorsunuz leydim? Bu adamın cinayette rolü var mıydı?”

Leydi Catelyn gözlerini Merrett’ten hiç ayırmadı. Başıyla onayladı.

Merrett Frey yalvarmak için ağzını açtı ama sözleri boynundaki iple boğuldu. Ayakları yerden kesildi, boynundaki ip çenesinin altındaki yumuşak ete gömüldü. Merrett sarsılarak havaya yükseldi, tekme atarak ve kıvrılarak, yükseldi, yükseldi, yükseldi.

EKLER

KRALLAR VE MAİYETLERİ
DEMİR TAHTTAKİ KRAL

JOFFREY BARATHEON, Hanedanından Bu İsimle Anılan İlk Kral, on üç yaşında, Kral L Robert Baratheonin ve Lannister Hanedanından Kraliçe Cersei'nin büyük oğulları,

-annesi, KRALİÇE CERSEI, Vekil Kraliçe ve Diyarin Koruyucusu,

-Cersei'nin şahsi kılıçları:

-SÖR OSFRYD KARAJCAZAN, Kral Muhafızlarından Sör Osmund Karakazanin ortanca kardeşi,

-SÖR OSNEY KARAKAZAN, Sör Osmund ve Sör Osfryd'in küçük kardeşi,

-kız kardeşi, PRENSES MYRCELLA, dokuz yaşında, Güneş Mızrağı'nda Prens Doran Martell'in vesayetinde,

-erkek kardeşi, PRENS TOMMEN, sekiz yaşında, Demir Tahtin bir sonraki veliahtı,

-büyükbabası, TYWIN LANNİSTER, Casterly Kayası Lordu, Batı Muhafızı ve Kral Eli,

-amcaları ve kuzenleri, baba tarafından,

-Babasının kardeşi STANNIS BARATHEON, Ejderha Kayası Lordu, kendini Kral I. Stannis ilan etti,

-Stannis'in kızı, SHIREEN, on bir yaşında,

-Babasının kardeşi, {RENLYBARATHEON}, İsyancı Fırtına Burnu Lordu, kendi ordusunun ortasında öldürüldü,

-Büyükannesinin kardeşi SÖR ELDON ESTERMONT,

-Sör Eldonin oğlu, SÖR AEMON ESTERMONT,

-Sör Aemonin oğlu, SÖR ALYN ESTERMONT,

-dayıları ye kuzenleri, anne tarafından,

-Annesinin kardeşi SÖR JAIME LANNISTER, nam-ı diğer

KRAL KATİLİ, Kral Muhafızları Lord Kumandanı, Nehirova'da tutsak,

-Annesinin kardeşi TYRION LANNISTER, nam-ı diğer İBLİS, bir cüce, Karasu Savaşinda yaralandı,

-Tyrionin yaveri, PODRICK PAYNE,

-Tyrionin muhafız başı, Karasu Şövalyesi Bronn, eski bir paralı asker,

-Tyrionin metresi, SHAE, bir kamp takipçisi, şu anda Lollys Stokewortliün oda hizmetçisi olarak hizmet veriyor,

-Büyükbabasının kardeşi SÖR KEVAN LANNISTER,

-Sör Kevanin oğlu SÖR LANCEL LANNISTER, Kral Robertin eski yaveri, Karasu Savaşinda yaralandı, ölümden döndü,

-Büyükbabasının kardeşi, {TYGETT LANNISTER}, çiçek hastalığından öldü,

-Tygettin oğlu TYREK LANNISTER, bir yaver, büyük isyandan beri kayıp,

-Tygettin henüz bebek olan karısı, LEYDİ ERMESANDE HAYFORD,

-Gayrimeşru doğumlu kardeşleri, Kral Robertin piçleri:

-MYA TAŞ, on dokuz yaşında genç kız, Ay Kapılarinda Lord Nestor Royce'un hizmetinde,

-GENDRY, bir silah ustası çırağı, nehir topraklarında kaçak, mirasından habersiz,

-EDRIC FIRTINA, Kral Robertin kabul edilmiş tek piç oğlu, Ejderha Kayası'nda, amcası Stannisin vesayetinde,

-Kral Muhafızları:

-SÖR JAIME LANNISTER, Lord Kumandan,

-SÖR MERYN TRANT,

-SÖR BALON SWANN,

-SÖR OSMUND KARAKAZAN,

-SÖR LORAS TYRELL, Çiçek Şövalyesi,

-SÖR ARYS OAKHEART,

-küçük konseyi:

-LORD TYWIN LANNISTER, Kral Eli,

-SÖR KEVAN LANNISTER, kanun başı,

-LORD PETYR BAELISH, nam-ı diğer SERÇEPARMAK, hazine

başı,

-VARYS, hadım, nam-ı diğer ÖRÜMCEK, muhbir başı,

-LORD MACE TYRELL, donanma başı,

-YÜCE ÜSTAT PYCELLE,

-maiyeti ve hizmetkarları:

-SÖR ILYN PAYNE, Kral Adaleti, cellât,

-ALEV KEHANETÇİSÎ LORD HALLYNE, Simyacılar Loncası'ndan bir Bilge,

-AY OĞLAN, kraliyet soytarısı,

-ESKİ ŞEHİRLİ ORMOND, kraliyet arpçısı ve şarkıcısı,

-SÖR DONTOS HOLLARD, bir ayyaş, eskiden Sör Kırmızı Dontos olarak anılırdı,

-JALABHAR XHO, Kırmızı Çiçek Vadisi Prensi, Yaz Adaları'ndan sürgün,

-LEYDİ TANDA STOKEWORTH,

-kızı FALYSE, Sör Balman Byrch ile evli,

-kızı LOLLYS, otuz dört yaşında, bekâr, yarım akıllı, tecavüze uğradıktan sonra hamile kaldı,

-şifacısı ve danışmanı, ÜSTAT FRENKEN,

-LORD GYLES ROSBY, yaşlı ve hasta bir adam,

-SÖR TALLAD, gelecek vadeden genç bir şövalye,

-LORD MORROS SLYNT, bir yaver, Şehir Muhafızlarının eski kumandanının oğlu,

-JOTHOS SLYNT, ortanca kardeşi, bir yaver,

-DANOS SLYNT, en küçük kardeşi, bir yaver çömezi,

-SÖR BOROS BLOUNT, Kral Muhafızları eski şövalyesi, kraliçe Cersei tarafından namertlik suçlamasıyla görevden alındı,

-JOSMYN PECKLEDON, bir yaver, Karasu Savaşı kahramanı,

-SÖR PHILIP FOOTE, Karasu Savaşı sırasında gösterdiği kahramanlıktan ötürü Hudut Lordu ilan edildi,

-SÖR LOTHOR BRUNE, Karasu Savaşı'ndaki başarısından ötürü LOTHOR ELMAYİYEN lakabını aldı, eskiden Lord Baelish'in hizmetindeki bir hürsüvariydi.

-Kral Topraklarındaki diğer lordlar ve şövalyeler:

-MATHIS ROWAN, Altmbahçe Lordu,

-PAXTER REDWYNE, Arbor Lordu,

-Lord Paxterin ikiz oğulları SÖR HORAS ve SÖR HOBBER,

DEHŞET ve SALYA adıyla alaya alınırlar,

-Lord Paxterin şifacısı, ÜSTAT BALLABAR,

-ADRIAN CELTIGAR, Pençe Adası Lordu,

-LORD ALLESANDER STAEDMON, nam-ı diğer METELİKSEVER,

-SÖR BONNIFER HASTY, nam-ı diğer İYİ, meşhur bir şövalye,

-SÖR DONNEL SWANN, Taşmiğfer vârisi,

-SÖR RONNET CONNINGTON, nam-ı diğer KIRMIZI RONNET,

-AURANE SU, Akıntıtaşı Piçi,

-YAĞMUR ORMANINDAN SÖR DERMOT, meşhur bir şövalye,

-SÖR TIMON KESKİNDİL, meşhur bir şövalye,

-Kral Toprakları ahalisi:

-Şehir Muhafızları (“altın pelerinliler,),

-{SÖR JACELYN BYWATER, nam-ı diğer DEMİR YUMRUK}, Şehir Muhafızları Kumandanı, Karasu Savaşı sırasında kendi adamları tarafından katledildi.

-SÖR ADDAM MARBRAND, Şehir Muhafızları Kumandanı, Sör Jacelynin halefi,

-CHATAYA, pahalı bir genelevin sahibesi,

-kızı ALAYAYA,

-DANCY, MAREI, Chataya için çalışan kızlar,

-TOBHO MOTT, zırh ustası,

-DEMİRGÖBEK, demirci,

-ARPÇI HAMISH, meşhur bir şarkıcı,

-COLLIO QUAYNIS, Tyroshlu bir şarkıcı,

-BETHANY ZARİF PARMAK, bir kadın şarkıcı,

-CUYDAN GALYEON, şarkılarının uzunluğuyla meşhur bir şarkıcı,

-SYMON GÜMÜŞDİL, bir şarkıcı,

Kral Joffrey’nin sancağında, Baratheonlar’ın altın zemin üstündeki siyah, taçlı erkek geyiği ve Lannisterlar’ın kırmızı zemin üstündeki altın aslanı vardır; dövüşürler.

KUZEYDEKİ KRAL
ÜÇ DİŞLİ MIZRAK KRALI

ROBB STARK, Kışyarı Lordu, Kuzey Kralı ve Üç Dişli Mızrak Kralı, Kışyarı Lordu Eddard Stark'm ve Tully Hanedanından Leydi Catelyn'in ilk oğulları,

-ulu kurdu, BOZ RÜZGÂR,

-annesi, Tully Hanedanından LEYDİ CATELYN, Lord Eddard'ın dulu,

-kardeşleri:

-kız kardeşi, PRENSES SANSA, on iki yaşında, Kral Topraklarında tutsak,

-Sansa'nın ulu kurdu {LEYDİ}, Darry Kalesi'nde öldürüldü,

-kız kardeşi, PRENSES ARYA, on yaşında, kayıp, öldüğü farz ediliyor,

-Arya'nın ulu kurdu, NYMERIA, Üç Dişli Mızrak yakınlarında kayboldu,

-erkek kardeşi, PRENS BRANDON, BRAN olarak anılır, Kuzey veliahtı, dokuz yaşında, öldüğüne inanılıyor,

-Bran'ın ulu kurdu, YAZ,

-Bran'ın dostları ve koruyucuları:

-MEERA REED, on altı yaşında, Bozsu Gözcüsü'nden Howland Reed'in kızı,

-JOJEN REED, Meera'nm erkek kardeşi, on üç yaşında,

-HODOR, yarım akıllı bir seyis yamağı, iki metre boyunda,

-erkek kardeşi PRENS RICKON, dört yaşında, öldüğüne inanılıyor,

-Rickon'un ulu kurdu, TÜYLÜKÖPEK,

-Rickon'un dostu ve koruyucusu:

-OSHA, tutsak bir yabanıl, Kışyarı'nda bulaşıkçı olarak hizmet verdi,

-üvey kardeşi, JON KAR, Gece Nöbetçilerinin Yeminli Kardeşi,

-Jon'un ulu kurdu, HAYALET,

-amcaları ve halaları:

-Babasının ağabeyi, {BRANDON STARK}, Kral II. Aerys Targaryenin emriyle öldürüldü,

-Babasının kız kardeşi, {LYANNA STARK}, Robertin isyanı sırasında Dorne Dağları'nda öldü,

-Babasının erkek kardeşi, BENJEN STARK, Gece Nöbetçileri'nin adamı, Sur'un ötesinde kayboldu,

-dayıları, teyzeleri ve anne tarafından kuzenleri:
-annesinin kız kardeşi, LYSA ARRYN, Kartal Yuvası Leydisi, Lord Arryn'ın dulu,
-oğullan, ROBERT ARRYN, Kartal Yuvası Lordu,
-annesinin erkek kardeşi, SÖR EDMURE TULLY, Nehirova vârisi,
-Büyükbabasının kardeşi, SÖR BRYNDEN TULLY, nam-ı diğer KARABALIK,
-yeminli kılıçları ve savaş arkadaşları:
-yaveri, OLYVAR FREY,
-SÖR WENDEL MANDERLY, Beyaz Liman Lordu'nun ikinci oğlu,
-PATREK MALLISTER, Denizgözcüsü vârisi,
-DACEY MORMONT, Leydi Maege'in büyük kızı, Ayı Adası vârisi,
-JON UMBER, nam-ı diğer KÜÇÜK JON, Son Ocak vârisi,
-DONNEL LOCKE, OWEN NORREY, ROBIN FLINT, kuzeyli adamlar,
-lord sancak beyleri ve kumandanları:
-(Robb'un ordusuyla birlikte Batı Topraklarında olanlar)
-SÖR BRYNDEN TULLY, KARABALIK, keşifçilerin ve gözcü süvarilerin kumandanı,
-JON UMBER, nam-ı diğer İRİ JON, öncü kuvvetin kumandanı,
-RICKARD KARSTARK, Karhold Lordu,
-GALBART GLOVER, Derinorman Kalesi Efendisi,
-MAEGE MORMONT, Ayı Adası Leydisi,
-{SÖR STEVRON FREY}, Lord Wälder Frey'in en büyük oğlu ve İkizler vârisi, Öküzağzı'nda öldü,
-Sör Stevron'un en büyük oğlu SÖR RYMAN FREY,
-Sör Rymanin oğlu KARA WALDER FREY,
-MARTYN NEHİR, Lord Wälder Frey'in piç oğlu,
-(Roose Boltonin ordusuyla Harrenhal'da olanlar)
-ROOSE BOLTON, Dehşet Kalesi Lordu,
-SÖR AENYS FREY, SÖR JARED FREY, SÖR HOSTEEN FREY, SÖR DANWELL FREY ve piç kardeşleri RONEL NEHİR,
-SÖR WYLIS MANDERLY, Beyaz Liman vârisi,
-SÖR KYLE CONDON, hizmetindeki bir şövalye,

-RONNEL STOUT,

-Özgür Şehir Qohor'dan VARGO HOAT, Cesur Oyuncular isimli bir paralı asker birliğinin kumandanı,

-teğmeni, URSWYCK, nam-ı diğer SADIK,

-teğmeni, RAHİP UTT,

-DORNELU TIMEON, RORGE, IGGO, ŞİŞMAN ZOLLO, ISIRIK, İbbenli TOGGJOTH, ÜÇ BAŞPARMAK, adamları,

-QYBURN, zincirsiz bir üstat ve zaman zaman ruh çağırıcı, şifacı,

-(Gölgeli Vadiye saldıran orduyla birlikte olanlar)

-ROBETT GLOVER, Derin Orman Kalesinden,

-SÖR HELMAN TALLHART, Torrhen Kalesinden,

-HARRION KARSTARK, Lord Rickardin sağ kalan tek oğlu ve Karhold vârisi,

-(Lord Eddardin kemikleriyle birlikte kuzeye gidenler)

-HALLIS MOLLEN, Kışyarının muhafız başı,

-JACKS, QUENT, SHADD, muhafızlar,

-Kuzeydeki sancak beyleri ve kale kumandanları:

-WYMAN MANDERLY, Beyaz Liman Lordu,

-HOWLAND REED, Bozsu Gözcüsünden, bir adalı,

-MORS UMBER, nam-ı diğer KARGAYEMİ ve HOTHER UMBER, nam-ı diğer FAHİŞEFELAKETİ, İri Jon'un amcaları, Son Ocakin müşterek kale kumandanları,

-LEYDİ LYESSA FLINT, Dulkadın Gözcüsü Leydisi, -ONDREW LOCKE, Eskikale Lordu, yaşlı bir adam,

-{CLEY CERWYN}, on dört yaşında erkek çocuk, Kışyarindaki mücadelede öldürüldü,

-ablası JONELLE CERWYN, otuz iki yaşında, şimdi Cerwyn Leydisi,

-{LEOBALD TALLHART}, Sör Helmanin kardeşi, Torrhen Kalesinin kale kumandanı, Kışyarindaki mücadelede öldürüldü,

-Leobaldin karısı, Hornwood Hanedanından BERENA,

-Leobaldin oğlu, BRANDON, on dört yaşında, -Leobaldin oğlu, BEREN, on yaşında,

-Sör Helmanin oğlu, {BENFRED}, Taşlı Kıyida demiradamlar tarafından öldürüldü,

-Sör Helmanin kızı, EDDARA, dokuz yaşında, Torrhen

Kalesi vârisi,

-LEYDİ SYBELLE, Robett Gloverin karısı, Derin Orman Kalesinde Asha Greyjoy'un tutsağı,

-Robettin oğlu, GAWEN, üç yaşında, Derinorman Kalesinin meşru vârisi, Asha Greyjoy'un tutsağı,

-Robett'in kızı, ERENA, bebek, bir yaşında, Derin Orman Kalesi'nde Asha Greyjoy'un tutsağı,

-LARENCE KAR, Lord Homwood'un gayrimeşru oğlu, Galbert Gloverin vesayetinde, on üç yaşında,

Derin Orman Kalesinde Asha Greyjoy'un tutsağı.

Kuzey Kralının sancağı binlerce yıldır hep aynı kalmıştır: Kış- yarı Starklarının buz beyazı zemin üstünde koşan gri ulu kurdu.

DAR DENİZ'DEKİ KRAL

STANNIS BARATHEON, Hanedanından Bu İsimle Anılan İlk Kral, Lord StefFon Baratheon'ın ve Estermont Hanedanindan Leydi Cassana'nın ikinci oğulları, eski Ejderha Kayası Lordu,

-karısı, Florent Hanedanindan LEYDİ SELYSE,

-PRENSES SHIREEN, tek çocukları, on yaşında,

-YAMALI YÜZ, Shireen'in soytarısı,

-gayrimeşru doğumlu yeğeni EDRIC FIRTINA, on iki yaşında erkek çocuk, Kral Robert ve Delena Florent'in piç oğlu,

-yaverleri DEVAN SEAWORTH ve BRYEN FARRING,

-maiyeti ve hizmetkarları:

-LORD ALESTER FLORENT, Parlaksu Kalesi Lordu ve Kral Eli, kraliçenin amcası,

-SÖR AXELL FLORENT, Ejderha Kayası'nın kale kumandanı ve kraliçenin adamlarının lideri, kraliçenin amcası,

-ASSHAI'DEN LEYDİ MELISANDRE, namı-ı diğer KIRMIZI KADIN, Işık Tanrısı, Ateşin Kalbi, Gölgelerin ve Alevlerin İlahı R'hllor'un rahibesi,

-ÜSTAT PYLOS, şifacı, hoca, danışman,

-SÖR DAVOS SEAWORTH, nam-ı diğer SOĞAN ŞÖVALYESİ ve bazen KISAEL, eski kaçakçı,

-Davos'un karısı, LEYDİ MARYA, bir marangozun kızı,

-yedi oğulları:

-{DALE}, Karasu'da kayboldu,

-{ALLARD}, Karasu'da kayboldu,

-{MATTHOS}, Karasu’da kayboldu,
-{MARIC,} Karasu’da kayboldu,
-DEVAN, Kral Stannis’in yaveri,
-STANNIS, dokuz yaşında,
-STEFFON, altı yaşında,

-SALLADHOR SAAN, Özgür Şehir Lys’ten, kendini Dar Deniz Prensi ve Karasu Koyu Lordu ilan etti, Valyrialı ve onun kardeş gemilerinden oluşan bir donanmanın kumandanı,

-MEIZO MAHR, hizmetindeki bir hadım,

-KHORANE SATHMANTES, Shayala’nın Dansı isimli kadırganın kaptanı,

-"YULAF” ve “LAPA,” iki gardiyan,

-lord sancak beyleri,

-MONTERYS VELARYON, Dalgalar Lordu ve Akıntıtaşı Efendisi, altı yaşında,

-DURAM BAR EMMON, Keskinburun Lordu, on beş yaşında,

-SÖR GILBERT FARRING, Fırtına Burnu kale kumandanı,

-LORD ELWOOD MEADOWS, Sör Gilbert’in yardımcısı,

-ÜSTAT JURNE, Sör Gilbert’in danışmanı ve şifacısı,

-LORD LUCAS CHYTTERING, nam-ı diğer KÜÇÜK LUCAS, on altı yaşında delikanlı,

-LESTER MORRINGEN, Karga Yuvası Lordu,

-şövalyeleri ve yeminli kılıçları,

-SÖR LOMAS ESTERMONT, kralın dayısı,

-Lomas’m oğlu, SÖR ANDREW ESTERMONT,

-SÖR ROLLAND FIRTINA, nam-ı diğer GECE ŞARKISI PİÇİ, merhum Lord Bryen Caronin gayrimeşru oğlu,

-SÖR PARMEN CRANE, nam-ı diğer MOR PARMEN, Yüksek Bahçe’de tutsak,

-SÖR ERREN FLORENT, Kraliçe Selyse’nin küçük kardeşi, Yüksek Bahçe’de tutsak,

-SÖR GERALD GOWER,

-TALLY TEPESİ’NDEN SÖR TRISTON, eskiden Lord Guncer Sunglass’ın hizmetindeydi,

-LEWYS, nam-ı diğer BALIKÇI KADIN,

-OMER BLACKBERRY

Kral Stannis sancak olarak Işık Tanrısı’nın alevli kalbini almıştır: Sarı

zemin üstünde, turuncu alevlerle çevrelenmiş kırmızı bir kalp. Kalbin içinde, Baratheon Hanedanının taçlı, siyah erkek geyiği vardır.

DENİZİN KARŞISINDAKİ KRALİÇE

DAENERYS TARGARYEN, Bu İsimle Anılan İlk Kraliçe, Dothrak Khaleesi'si, nam-ı diğer FIRTINADADOĞAN, ATEŞ GEÇİRMEZ, EJDERHALARIN ANASI, Kral II. Aerys Targaryen'ın sağ kalan tek veliahtı, Dothraklı Kahl Drogo'nun dulu,

-büyümekte olan ejderhaları, DROGON, VISERION, RHAEGAL,

-kraliçe muhafızları:

-SÖR JORAH MORMONT, eski Ayı Adası Lordu, köle tacirliği yüzünden sürgün,

-JHOGO, ko ve kansüvarisi, kamçı,

-AGGO, ko ve kansüvarisi, yay,

-RAKHARO, ko ve kansüvarisi, arakh,

-GÜÇLÜ BELWAS, Meereen'in dövüş çukurlarından gelen eski bir hadım köle,

-Belwasin yaşlı yaveri, ARŞTAN, nam-ı diğer BEYAZSAKAL, Batıdiyarlı bir adam,

-hizmetçileri:

-IRRI, Dothraklı bir kız, on beş yaşında,

-JHIQUI, Dothraklı bir kız, on dört yaşında,

-GROLEO, büyük göke Balerior'ın kaptanı, Illyrio Mopatis'in hizmetindeki Pentoslu bir denizci,

-merhum yakınları:

-{RHAEGAR}, ağabeyi, Ejderha Kayası Prensi ve Demir Taht'ın veliahtı, Üç Dişli Mızrak'ta Kral Robert tarafından katledildi,

-{RHAENYS}, Rhaegar'ın, Dornelu Elia'dan doğma kızı, Kral Toprakları'nın işgali sırasında katledildi,

-{AEGON}, Rhaegar'm, Dornelu Elia'dan doğma oğlu, Kral Toprakları'nm

işgali sırasında katledildi,

-{VISERYS}, ağabeyi, Kendine Kral Viserys derdi, Hanedanından Bu isimle Anılan Üçüncü Kral, nam-ı diğer YALVARAN KRAL, Vaes Dothrak'ta, Khal Drogo'nun eliyle katledildi,

-{DROGO}, kocası, Dothrak Khal'ı, bir mücadelede asla yenilmedi, iyileşmeyen yarası yüzünden öldü,

-{RHAEGO}, Daenerys'in ve Khal Drogo'nun ölü doğan

oğulları, ana rahminde Mirri Maz Duur tarafından katledildi,

-bilinen düşmanları:

-KHAL PONO, Drogo’nun eski feo’su,

-KHAL JHAQO, Drogo’nun eski feo’su,

-MAGGO, JHAQO’nun kansüvarisi,

-QARTH’IN ÖLÜMSÜZLERİ, bir grup büyücü,

-PYAT PREE, Qarthlı bir büyücü,

-ÜZGÜN ADAMLAR, Qarthlı bir suikast loncası,

-müphem müttefikleri, mevcut ve geçmiş:

-XARO XHOAN DAXOS, Qarthlı bir tacir prens,

-QUAITHE, Asshai’den maskeli bir gölge bağcısı,

-ILLYRİO MOPATIS, Özgür Şehir Pentos’tan bir yargıç, Daenerys’in Khal Drogo’yla evlenmesine aracılık etti,

-Astapor’da:

-KRAZNYS MO NAKLOZ, varlıklı bir köle taciri,

-kölesi, MISSANDEI, Naath’ın Barışçıl İnsanlarindan on yaşında bir kız,

-GRAZDAN MO ULLHOR, yaşlı bir köle taciri, çok zengin,

-kölesi, CLEON, bir kasap ve aşçı,

-GRİ SOLUCAN, Lekesizlerden bir hadım,

-Yunkaide:

-GRAZDAN MO ERAZ, bir elçi, asilzade,

-BRAAVOSLU MERO, nam-ı diğer TİTAN PİÇİ, İkinci Oğullar isimli özgür grubun kumandanı,

-ESMER BEN PLUMM, İkinci Oğullar’da bir çavuş, kökleri kuşkulu bir paralı asker,

-PRENDAHL NA GHEZN, Ghiscarlı bir paralı asker, Fırtına Kargaları isimli özgür grubun kumandanı,

-KEL SALLOR, Qarthlı bir paralı asker, Fırtına Kargalarının kumandanı,

-DAARIO NAHARIS, gösteriş düşkünü Tyroshlu bir paralı asker, Fırtına Kargalarının kumandanı,

-Meereen’de:

-OZNAK ZO PAHL, şehrin kahramanı,

Daenerys Targaryenin sancağı, Fatih Aegonin ve onun kurduğu hanedanın sancağıdır: Siyah zemin üstünde üç başlı kırmızı bir ejderha.

ADALAR'IN VE KUZEYİN KRALI

BALON GREYJOY, Gri Kraİdan bu yana, Bu İsimle Anılan Dokuzuncu Kral. Kendini Demir Adalarının Kralı, Tuz ve Kaya'nın Kralı, Deniz Rüzgârinm Oğlu ve Pykein Orak Lordu ilan etti,

-karısı, Harlaw Hanedanindan KRALİÇE ALANNYS,

-çocukları:

-{RODRİK}, en büyük oğulları, Greyjoy İsyanı sırasında Denizgözcüsü'nde katledildi,

-{MARON}, ikinci oğullan, Greyjoy İsyanı sırasında Pyke'ta katledildi,

-ASHA, kızları, Kara Rüzgâr1 m kaptanı, Derinorman Kalesi'nin fatihi,

-THEON, en küçük oğulları, Deniz Fahişesi9nin kaptanı ve kısa bir süre için Kışyarı Prensi,

-Theon'un yaveri WEX PYKE, Lord Botley'nin üvey kardeşinin piç oğlu, on iki yaşında dilsiz bir delikanlı,

-Theon'un mürettebatı, Deniz Fahişesı nin adamları,

-URZEN, MARON BOTLEY, nam-ı diğer BALIKBIYIKLI, STYGG, GEWIN HARLAW, CADWYLE,

-erkek kardeşleri:

-EURON, nam-ı diğer KARGAGÖZ, Sükûnet9in kaptanı, meşhur bir haydut, korsan ve yağmacı,

-VICTARION, Demir Donanma'nın Lord Kaptan'ı, Demir Zaferin sahibi,

-AERON, nam-ı diğer BUHARSAÇLI, Boğulmuş Tanrı'nın rahibi,

-Pyke'taki hanesi:

-ÜSTAT WENDAMYR, şifacı ve danışman,

-HELYA, kale kâhyası,

-savaşçıları ve yeminli kılıçları:

-DAGMER, nam-ı diğer YARIKÇENE, silah ustası, Köpükiçen'in kaptanı,

-MAVİDİŞ, bir dargemi kaptanı,

-ULLER, SKYTE, kürekçiler ve savaşçılar,

-GÜLÜMSEMEZ ANDRIK, devasa bir adam,

-QARL, nam-ı diğer BAKİR QARL, sakalsız fakat ölümcül,

-Lord Limanı ahalisi:

-OTTER TOPALDİZ, hancı ve zampara,

-SIGRIN, gemi ustası,

-sancak beyleri:

-SAWANE BOTLEY, Pyke'taki Lord Limanı'ndan,

-LORD WYNCH, Pyke'taki Demir Yuva'dan,

-Eski Wyk'ten STONEHOUSE, DRUMM ve GOODBROTHER,

-Büyük Wyk'ten LORD GOODBROTHER, SPARR LORD MERLYN ve LORD FARYWYND,

-Harlaw'dan LORD HARLAW,

-Harlaw'dan VOLMARK, MYRE, STONETREE ve KENNING,

-Orkmont'tan ORKWOOD ve TAWNEY,

-Blacktyde'dan LORD BLACKTYDE,

-Saltcliffe'ten LORD SALLTCLIFFE ve LORD SUNDERLY.

BÜYÜK VE KÜÇÜK DİĞER HANEDANLAR
ARRYN HANEDANI

Arrynlarin kökleri, Andal soylularından en eski ve en saf şecereye sahip olan Vadi ve Dağ Krallarina uzanır. Arryn Hanedanı, Beş Kralın Savaşinda yer almamış ve kuvvetini Arryn Vadisini korumak üzere geride tutmuştur. Arryn Hanedaninin arması, gök mavisi zemin üstünde ay ve şahindir. Arryn Hanedaninin sözü: Onur Kadar Yüksek.

ROBERT ARRYN, Kartal Yuvası Lordu, Vadinin Savunucusu, Doğu Muhafızı, sekiz yaşında hasta bir çocuk,

-annesi, Tully Hanedanindan LEYDİ LYSA, Lord Jon Arrynin üçüncü karısı ve dulu, Leydi Catelyn Starkin kardeşi,

-maiyetleri:

-MARILLION, genç ve yakışıklı bir şarkıcı, Leydi Lysa'nın gözdesi,

-ÜSTAT COLEMON, danışman, şifacı ve hoca,

-SÖR MARWYN BELMORE, baş muhafız,

-MORD, zalim bir zindancı,

-lord sancak beyleri, şövalyeleri ve hizmetkârları:

-LORD NESTOR ROYCE, Vadi Baş Vekilharcı ve Ay Kapılarinm kale kumandanı, Royce Hanedaninin alt dalından,

-Lord Nestorin oğlu, SÖR ALBAR,

-Lord Nestor'ın kızı, MYRANDA,

-MYA TAŞ, hizmetindeki piç bir kız, Kral I. Robert Baratheon'ın gayrimeşru kızı,

-LORD YOHN ROYCE, nam-ı diğer BRONZ YOHN, Taşyazı Lordu, Lord Nestor'ın kuzeni, Royce Hanedanının alt dalından,

-Lord Yohn'un büyük oğlu, SÖR ANDAR,

-Lord Yohn'un ikinci oğlu, {SÖR ROBAR}, Kral Renly'nin Gökkuşağı Muhafızlarında şövalye, Fırtına Bumu'nda Sör Loras Tyrell tarafından katledildi,

-Lord Yohn'un küçük oğlu, {SÖR WAYMAR}, Gece Nöbetçilerinin adamı, Sur'un ötesinde kayboldu,

-SÖR LYN CORBRAY, Leydi Lysa'nın talibi,

-MYCHEL REDFORT, yaveri,

-LEYDİ ANYA WAYNWOOD,

-Leydi Anya'nın büyük oğlu ve vârisi, SÖR MORTON, Leydi Lysa'nın talibi,

-Leydi Anya’nm ikinci oğlu, SÖR DONNEL, Kapı Şövalyesi,

-EON HUNTER, Uzunyay Kalesi Lordu, yaşlı bir adam, Leydi Lysa’nın talibi,

-HORTON REDFORT, Kızılhisar Lordu.

FLORENT HANEDANI

Parlaksu Kalesi’nin Florentler’i, Gardener Hanedanı ile aralarındaki kan bağı nedeniyle, Yüksek Bahçe üzerinde daha üstün bir iddiaya sahip olmalarına rağmen Tyrell sancak beyleridir. Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Lord Alester Florent, Tyrelller’i takip ederek Kral Renly’nin yanında yer aldı fakat uzun yıllar Ejderha Kayasının kale kumandanı olarak hizmet veren kardeşi Sör Axell, Kral Stannis’i seçti. Lord ve Sör Florent’in yeğenleri Selyse, Kral Stannis’in kraliçesidir. Renly, Fırtına Bumu’nda öldüğünde, Florentler bütün kuvvetleriyle birlikte Stannis’in tarafına geçti, Renly’nin sancak beyleri arasında bunu yapan ilk sancak beyleri Florentler’dir. Florent Hanedanimn arması, bir çiçek çemberinin içindeki tilki başıdır.

ALESTER FLORENT, Parlaksu Kalesi Lordu,

-karısı, Crane Hanedanindan LEYDİ MELARA,

-çocukları:

-ALEKYNE, Parlaksu vârisi,

-MELESSA, Lord Randyll Tarly’yle evli,

-RHEA, Lord Leyton Hightowerİa evli,

-kardeşleri:

-SOR AXELL, Ejderha Kayası’nın kale kumandanı,

-{SÖR RYAM}, attan düşerek öldü,

-Sör Ryamin kızı, KRALİÇE SELYSE, Kral Stannis Baratheonia evli,

-Sör Ryamin büyük oğlu, {SÖR IMRY}, Karasu’da Stannis Baratheon’ın donanmasını komuta etti, Hiddefle birlikte kayboldu,

-Sör Ryamin ikinci oğlu, SÖR ERREN, Yüksek Bahçe’de tutsak,

-SÖR COLIN,

-Sör Colin’in kızı, DELENA, SÖR HOSMAN NORCROSSİa evli,

-Delena’nın oğlu, EDRIC FIRTINA, Kral Robert’ın

gayrimeşru oğlu, on iki yaşında,

-Delena'nın oğlu, ALESTER NORCROSS, sekiz yaşında,

-Delena'nın oğlu, RENLY NORCROSS, iki yaşında,

-Sör Colin'in oğlu, ÜSTAT OMER, Eski Meşe'de hizmet veriyor,

-Sör Colin'in oğlu, MERRELL, Arbor'da yaver,

-kız kardeşi, RYLENNE, Sör Rycherd Craneie evli.

FREY HANEDANI

Kuvvetli, varlıklı ve kalabalık Freyler, Tully Hanedaninın san cak beyleridir ve kılıçları Nehirova'ya hizmet etmek için ant iç miştir fakat görevlerini yerine getirmek hususunda her zaman sebatkâr davranmamışlardır. Robert Baratheon, Üç Dişli Mızrak'ta Rhaegar Targaryen'la karşılaştığında, Freyler ancak mücadelenin sonunda ortaya çıkmıştır. Bu hadiseden sonra Lord Hoster Tully, Lord Wälder'a, ölüp de gelmedi anlamında "Merhum Lord Prey" adını takmıştır. Wälder Frey'in, Yedi Krallık'ta, pantolonunun içinden bir ordu çıkarabilecek tek lord olduğu söylenir.

Beş Kralın Savaşı başladığında, Robb Stark, Lord Walder'm kızlarından ya da torunlarından biriyle evleneceğine söz vererek lordun ittifakım kazanmıştır. Lord Walder'm torunları, yetiştirilmek üzere Kışyarı'na gönderilmiştir.

WÄLDER FREY, Geçit Lordu,

-ilk karısından, {Royce Hanedam'ndan LEYDİ PERRÄ}:

-{SÖR STEVRON}, en büyük oğulları,Öküzağzı Mücadelesinde öldü,

-karısı, {Corenna Swann, hastalıktan öldü},

-Stevron'un büyük oğlu, SÖR RYMAN, ikizler vârisi,

-Ryman'ın oğlu, EDWYN, Janyce Hunter'la evli,

-Edwyn'in kızı, WALD A, sekiz yaşında,

-Ryman'm oğlu, WÄLDER, nam-ı diğer KARA WÄLDER,

-Ryman'ın oğlu, PETYR, nam-ı diğer SİVİLCELİ PETYR,

-karısı Mylenda Caron,

-Petyr'ın kızı, PERRA, beş yaşında,

-karısı, {Jeyne Lydden, attan düşerek öldü},

-Stevron'un oğlu, AEGON, yarım akıllı, nam-ı diğer ÇINGIRAK,

-Stevron’un kızı, {MAEGELLE, doğum sırasında öldü}, kocası, Sör Dafyn Vance,

-Maegelle’in kızı, MARIANNE,

-Maegelle’in oğlu, WALDER VANCE, yaver,

-Maegelle’in oğlu, PATREK VANCE,

-karısı, {Marselia Waynwood, doğum sırasında öldü},

-Stevron’un oğlu, WALTON, Deana Hardyng’le evli,

-Walton’in oğlu, STEFFON, nam-ı diğer ŞEKER,

-Walton’ın kızı, WALDA, nam-ı diğer GÜZEL WALDA,

-Walton’in oğlu, BRYAN, yaver,

-SÖR EMMON, Lannister Hanedanindan Genna’yla evli,

-Emmon’m oğlu, SÖR CLEOS, Jeyne Darry’yle evli,

-Cleos’un oğlu, TYWIN, on bir yaşında, yaver,

-Cleos’un oğlu, WILLEM, Külizi’nde yaver çömezi, dokuz yaşında,

-Emmon’ın oğlu, SÖR LYONEL, Melesa Crakehall’la evli,

-Emmon’m oğlu, TION, Nehirova’da tutsak,

-Emmon’m oğlu, WALDER, nam-ı diğer KIRMIZI WALDER, Casterly Kayası’nda yaver,

-SÖR AENYS, doğum sırasında ölen {Tyana Wylde} ile evliydi,

-Aenys’in oğlu, AEGON KANLIDOĞAN, bir haydut,

-Aenys’in oğlu, RHAEGAR, Jeyne Beesbury’yle evli,

-Rhaegar’m oğlu, ROBERT, on üç yaşında,

-Rhaegar’ın kızı, WALDA, nam-ı diğer BEYAZ WALDA, on yaşında,

-Rhaegar’ın oğlu, JONOS, sekiz yaşında,

-PERRIANE, Sör Leslyn Haigh’le evli,

-Perriane’nin oğlu, SÖR HARYS HAIGH,

-Harys’in oğlu, WALDER HAIGH, dört yaşında,

-Perriane’nin oğlu, SÖR DONNEL HAIGH,

-Perriane’nin oğlu, ALYN HAIGH, yaver,

-ikinci karısından, {Swann Hanedanı’ndan LEYDİ CYRENNA}:

-SÖR JARED, büyük oğulları, {Alys Frey} ile evliydi,
-Jared'in oğlu, SÖR TYTOS, Zhoe Blanetree'yle evli,
-Tytos'un kızı, ZIA, on dört yaşında,
-Tytos'un oğlu, ZACHERY, on iki yaşında, Eski Şehir Septi'nde eğitim alıyor,
-Jared'in kızı, KYRA, Sör Garse Goodbrookia evli,
-Kyra'nın oğlu, WALDER GOODBROOK, dokuz yaşında,
-Kyra'nm kızı JEYNE GOODBROOK, altı yaşında,
-RAHİP LUCEON, Kral Topraklarındaki Yüce Baelor Septi'nde görevli,
-üçüncü karısından, {Crakehall Hanedanı'ndan LEYDİ AMAREI}:
-SÖR HOSTEEN, büyük oğulları, Bellena Hawick'le evli,
-Hosteen'in oğlu, SÖR ARWOOD, Ryella Royce'la evli,
-Arwood'un kızı, RYELLA, beş yaşında,
-Arwood'un ikiz oğulları, ANDROW ve ALYN, üç yaşındalar,
-LEYDİ LYTHENE, Lord Lucias Vypreiile evli,
-Lythene'in kızı, ELYANA, Sör Jon Wylde'la evli,
-Elyana'nın oğlu, RICKARD WYLDE, dört yaşında,
-Lythene'in oğlu, SÖR DAMON VYPREN,
-SYMOND, Braavoslu Betharios'la evli,
-Symond'un oğlu, ALESANDER, şarkıcı,
-Symond'un kızı, ALYX, on yedi yaşında,
-Symond'un oğlu, BRADAMAR, on yaşında, Braavos'ta, Oro Tendyris isimli tacirin vesayetinde,
-SÖR DANWELL, Wynafrei Whent'le evli,
-{Çok sayıda düşük ve ölü doğum},
-MERRETT, Mariya Darry'yle evli,
-Merrett'in kızı, AMEREI, kısaca AMI diye anılır, on altı yaşında bir dul, Mavi Çatal'dan {Sör Pate}ile evliydi,
-Merrett'in kızı, WALDA, nam-ı diğer ŞİŞKO WALDA, on beş yaşında, Lord Roose Bolton'la evli,

-Merrett’in kızı, MARISSA, on üç yaşında,

-Merrett’in oğlu, WALDER, nam-ı diğer KÜÇÜK WALDER, yedi yaşında, Kışyarı’nda Leydi Catelyn’in vesayetindeyken tutsak alındı,

-{SÖR GEREMY, boğuldu}, Carolei Waynwood’la evliydi,

-Geremy’nin oğlu, SANDOR, on iki yaşında, Donnel Waynwood’un yaveri,

-Geremy’nin kızı, CYNTHEA, dokuz yaşında, Leydi Anya Waynwood’un vesayetinde,

-SÖR RAYMUND, Beony Beesbury’yle evli,

-Raymund’un oğlu, ROBERT, on altı yaşında, Eski Şehir’deki Hisar’da eğitim alıyor,

-Raymund’un oğlu MALWYN, on beş yaşında, Lysli bir simyacının çırağı,

-Raymund’un ikiz kızlan SERRA ve SARRA, on dört yaşmdalar,

-Raymund’un kızı CERSEI, altı yaşında, nam-ı diğer KÜÇÜK ARI,

-dördüncü karısından, {Blackwood Hanedanı’ndan LEYDİ ALYSSA}:

-LOTHAR, büyük oğulları, nam-ı diğer AKSAK LOTHAR, Leonella LeffordİIa evli,

-Lotharin kızı, TYSANE, yedi yaşında,

-Lothar’ın kızı, WALDA, dört yaşında,

-Lotharin kızı, EMBERLEI, iki yaşında,

-SÖR JAMMOS, Sallei PaegeİIe evli,

-Jammos’un oğlu, WALDER, nam-ı diğer BÜYÜK WALDER, Kışyarı’nda, Leydi Catelynin vesayetindeyken tutsak alındı,

-Jammos’un ikiz oğulları, DICKON ve MATHIS, beş yaşındalar,

-SÖR WHALEN, Sylwa Paegeie evli,

-Whalenin oğlu, HOSTER, on iki yaşında, Sör Damon Paege’in yaveri,

-Whalenin kızı, MERIANNE, kısaca MERRY diye anılır, on bir yaşında,

-LEYDİ MORYA, Sör Flement Brax’le evli,

-Morya’nın oğlu, ROBERT BRAX, dokuz yaşında, Casterly Kayası’nda yaver çömezi olarak vesayet altında,
-Morya’nın oğlu, WALDER BRAX, altı yaşında,
-Morya’nm oğlu, JON BRAX, üç yaşında,
-TYTA, nam-ı diğer BAKİRE TYTA, yirmi dokuz yaşında,
-beşinci karısından, {Whent Hanedam’ndan LEYDİ SARYA}:
-çocukları olmadı,
-altıncı karısından, {Rosby Hanedanı’ndan LEYDİ BETHANY}:
-SÖR PERWYN, büyük oğulları,
-SÖR BENFREY, Jyanna Frey’le evli, kuzeni,
-Benfrey’nin kızı, DELLA, nam-ı diğer SAĞIR DELL-A, üç yaşında,
-Benfrey’nin oğlu, OSMUND, iki yaşında,
-ÜSTAT WILLAMEN, Uzunyay Kalesi’nde görevli,
-OLYVAR, Robb Starkin yaveri,
-ROSLIN, on altı yaşında, kız,
-yedinci karısından, {Farring Hanedanindan LEYDİ ANNARA}:
-ARWYN, on dört yaşında, kız,
-WENDEL, büyük oğulları, on üç yaşında, Denizgözcüsü’nde yaver çömezi olarak vesayet altında,
-COLMAR, İnanç’a söz verildi, on bir yaşında,
-WALTYR, kısaca TYR diye anılır, on yaşında, erkek çocuk,
-ELMAR, Arya Starkin eski nişanlısı, dokuz yaşında,
-SHIREI, altı yaşında, kız,
-sekizinci karısı, Erenford Hanedanindan LEYDİ JOYEUSE,
-Henüz çocukları olmadı,
-Lord Wälder in muhtelif annelerden doğma gayrimeşru çocukları,
-WALDER NEHİR, nam-ı diğer PİÇ WALDER,
-Piç Walderin oğlu, SÖR AEMON NEHİR,
-Piç Walderin kızı, WALDA NEHİR,
-ÜSTAT MELWYS, Rosby’de hizmetli,
-JEYNE NEHİR, MARTYN NEHİR, RYGER NEHİR, RONEL NEHİR, MELLARA NEHİR, diğerleri.

LANNISTER HANEDANI

Casterly Kayası’mn Lannisterlar’ı, Kral Joffrey’nin Demir Taht’a dair iddiasının baş destekçileridir. Köklerinin, Kahramanlar Çağı’nın efsanevi düzenbazı Akıllı Lann’den gelmesiyle övünürler. Casterly Kayası ve Altın

Diş’teki altın madenleri, onları Büyük Hanedanlarin en zengini yapmıştır. Lannistcr Hanedanı’nın arması, kırmızı zemin üstünde altın bir aslandır. Lannister Hanedaninin sözü: Beni kükrerken duyun.

TYWIN LANNISTER, Casterly Kayası Lordu, Batı Muhafızı, Lannis Limanı Kalkanı ve Kral Eli,

- oğlu, SÖR JAİME, nam-ı diğer KRAL KATİLİ, Doğu Muhafızı, Kral Muhafızları Lord Kumandanı, Nehirova’da tutsak,

-kızı, KRALİÇE CERSEİ, Kral Robert’ın dulu, Jaime’nin ikizi, oğlu Joffrey’ye vekaleten Vekil Kraliçe,

-Cersei’nin oğlu JOFFREY, on üç yaşında,

-Cersei’nin kızı, PRENSES MYRCELLA, Dorne’da Prens Doran Martell’in vesayetinde,

-Cersei’nin oğlu, PRENS TOMMEN, Demir Taht’ın veliahtı,

-cüce oğlu, TYRİON, nam-ı diğer İBLİS, nam-ı diğer YARIMADAM, Karasu’da yaralandı,

-kardeşleri:

-SÖR KEVAN, büyük erkek kardeşi,

-Sör Kevan’ın karısı, Swyft Hanedanindan DORNA,

-oğulları, SÖR LANCEL, Kral Robert’ın eski yaveri, ölümcül şekilde yaralandı,

-oğulları, WILLEM, Martyn’in ikizi, yaver, Nehirova’da tutsak,

-oğulları, MARTYN, Willem’in ikizi, yaver, Robb Stark’ın tutsağı,

-kızları, JANEI, iki yaşında,

-GENNA, kız kardeşi, Sör Emmon Frey’le evli,

-oğulları, SÖR CLEOS FREY, Nehirova’da tutsak,

-oğulları, SÖR LYONEL,

-oğulları, TION FREY, yaver, Nehirova’da tutsak,

-oğulları, WALDER, nam-ı diğer KIRMIZI WALDER, Casterly Kayası’nda yaver,

-{SÖR TYGETT}, ikinci erkek kardeşi, çiçek hastalığından öldü,

-Tygett’in dulu, Marbrand Hanedanindan DARLESSA,

-oğulları, TYREK, kral yaveri, kayıp,

-{GERION}, küçük erkek kardeşi, denizde kayboldu,

-Gerion’m gayrimeşru kızı JOY, on bir yaşında,

-kuzeni, SÖR STAFFORD LANNISTER, merhum Leydi Joanna'nın kardeşi, Öküzağzı'nda katledildi,

-Sör Stafford'ın kızları, CERENNA ve MYRIELLE,

-Sör StafFord'ın oğlu, SÖR DAVEN,

-kuzenleri:

-SÖR DAMION LANNISTER, Leydi Shiera CrakehalPla evli,

-oğlu, SÖR LUCION,

-kızı, LANNA, lord Antario Jast'la evli,

-MARGOT, Lord Titus Peake'le evli,

-hanesi:

-ÜSTAT CREYLEN, şifacı, hoca ve danışman,

-VYLARR, muhafızların kumandanı,

-LUM ve KIRMIZI LESTER, muhafızlar,

-BEYAZGÜLÜŞLÜ WAT, şarkıcı,

-SÖR BENEDICT BROOM, silah ustası,

-lord sancak beyleri:

-DAMON MARBRAND, Külizi Lordu,

-SÖR ADDAM MARBRAND, oğlu ve vârisi,

-ROLLAND CRAKEHALL, Crakehall Kalesi Lordu,

-kardeşi, {SÖR BURTON CRAKEHALL}, Lord Beric Dondarrion'ın haydutları tarafından öldürüldü,

-oğlu ve vârisi, SÖR TYBOLT CRAKEHALL, nam-ı diğer GÜÇLÜDOMUZ, Pembekız Kalesinde tutsak,

-küçük oğlu, SÖR MERLON CRAKEHALL,

-{ANDROS BRAX}, Boynuzvadi Lordu, Kamplar Savaşı sırasında boğuldu,

-kardeşi, {SÖR RUPERT BRAX}, Öküzağzinda katledildi,

-en büyük oğlu, SÖR TYTOS BRAX, yeni Boynuzvadi Lordu, Ikizler'de tutsak,

-ikinci oğlu, {SÖR ROBERT BRAX}, Geçitler Mücadelesi'nde katledildi,

-SÖR FLEMENT BRAX, yeni vâris,

-{LORD LEO LEFFORD}, Taş Değirmence boğuldu,

-REGENARD ESTREN, Sokak Kalesi Lordu, Ikizler'de tutsak,

-GAWEN WESTERLING, Sarpkaya Lordu, Denizgözcüsü'nde tutsak,

-karısı, LEYDİ SYBELL, Spicer Hanedanından,
-Sybell'in kardeşi, SÖR ROLPH SPICER,
-Sybell'in kuzeni, SÖR SAMWELL SPICER,
-çocukları:
-SÖR RAYNALD WESTERLING,
-JEYNE, on altı yaşında bir kız,
-ELEYNA, on iki yaşında bir kız,
-ROLLAM, dokuz yaşında bir erkek çocuk,
-LEWYS LYDDEN, Derin İn Lordu,
-LORD ANTARIO JAST, Pembekız Kalesinde tutsak,
-LORD PHILIP PLUMM,
-oğulları, SÖR DENNIS PLUMM, SÖR PETER PLUMM ve SÖR HARWYN PLUMM, nam-ı diğer SERTTAŞ,
-QUENREN BANEFORT, Afet Kalesi Lordu, Lord Jonos Brackenin tutsağı,
-şövalyeleri ve kumandanları:
-SÖR HARYS SWYFT, Sör Kevan Lannisterin kayın babası,
-Sör Harys'in oğlu, SÖR STEFFON SWYFT,
-Sör Steffonin kızı, JOANNA
-Sör Harys'in kızı SHIERLE, Sör Melwyn Sarsfieldie evli,
-SÖR FORLEY PRESTER,
-SÖR GARTH GREENFIELD,
-LORD SELMOND STACKSPEAR,
-oğlu, SÖR STEFFON STACKSPEAR,
-küçük oğlu, SÖR ALYN STACKSPEAR,
-TERRENCE KENNING, Tetik Lordu,
-TETİKLİ SÖR KENNOS, hizmetindeki bir şövalye,
-SÖR GREGOR CLEGANE, Yürüyen Dağ,
-POLLIVER, CHISWYCK, TATLI RAFF, DÜNSEN ve VADECİ, emrindeki askerler,
-{SÖR AMORYLORCH}, Harrenhal'un düşüşünden sonra Vargo Hoat tarafından bir ayıya yem edildi.

MARTELL HANEDANI

Dome, Demir Taht'a bağlılık yemini veren Yedi Krallıkin sonuncusudur. Kanları, gelenekleri ve tarihleri, Dornelulari diğer krallıklardan ayırır. Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Dome taraf tutmadı. Myrcella Baratheonin

Prens Trystane ile nişanlanmasının ardından, Güneş Mızrağı, Kral JofFrey'yi destekleyeceğini duyurdu ve sancak beylerini çağırdı. Martell Hanedaninın arması, altın mızrak saplanmış kızıl güneştir. Martell Hanedaninın sözü: Eğilmez, Bükülmez, Kırılmaz.

DORAN NYMEROS MARTELL, Güneş Mızrağı Lordu, Dome Prensi,

-karısı, Özgür Şehir Norvos'tan MELLARIO,

-çocukları:

-PRENSES ARIENNE, büyük kızları, Güneş Mızrağı vârisi,

-PRENS QUENTYN, büyük oğulları,

-PRENS TRYSTANE, küçük oğulları, Myrcella BaratheonİA nişanlı,

-kardeşleri:

-kız kardeşi, {PRENSES ELIA}, Prens Rhaegar Targaryenin karısı, Kral Topraklarinın İşgali sırasında katledildi,

-çocukları:

-{PRENSES RHAENYS}, küçük bir kız, Kral Toprakları'nm işgali sırasında katledildi,

-{PRENS AEGON}, bebek, Kral Toprakları'nın işgali sırasında katledildi,

-erkek kardeşi, PRENS OBERYN, nam-ı diğer KIZIL YILAN,

-Prens Oberyn'in metresi, ELLARIA KUM,

-Prens Oberyn'in piç kızları, OBARA, NYMERIA, TYENE, SARELLA, ELIA, OBELLA, DOREA, LOREZA, kızlar KUM YILANLARI olarak anılırlar,

-Prens Oberyn'in dostları:

-HARMEN ULLER, Cehennem Çukuru Lordu,

-Harmen'in kardeşi, SÖR ULWYCK ULLER,

-SÖR RYON ALLYRION,

-Sör Ryon'ın gayrimeşru oğlu, SÖR DAEMON KUM, İnayet Piçi,

-DAGOS MANWOODY, Kral Mezarı Lordu,

-Dagos'un oğullan, MORS ve DICKON,

-Dagos'un kardeşi, SÖR MYLES MANWOODY,

-SÖR ARRON QORGYLE,

-SÖR DEZIEL DALT, Limon Ormanı Şövalyesi,

-MYRIAJORDAYNE, Tor vârisi,

-LARRA BLACKMONT, Blackmont Leydisi,

-Larra’nın kızı, JYNESSA BLACKMONT,
-Larra’nın oğlu, PERROS BLACKMONT, yaver,
-hanesi:
-AREO HOTAH, Norvoslu bir paralı asker, muhafız başı,
-ÜSTAT CALEOTTE, danışman, şifacı ve hoca,
-lord sancak beyleri:
-HARMEN ULLER, Cehennem Çukuru Lordu,
-EDRIC DAYNE, Kayanyıldız Lordu,
-DELONNE ALLYRION, İnayet Leydisi,
-DAGOS MANWOODY, Kral Mezarı Lordu,
-LARRA BLACKMONT, Blackmont Leydisi,
-TREMOND GARGALEN, Tuz Kıyısı Lordu,
-ANDERS YRONWOOD, Demir Ormanı Lordu,
-NYMELLA TOLAND.

TULLY HANEDANI

Nehirovalı Lord Edmyn Tully, Fatih Aegon’a bağlılık yemini veren ilk nehir lordu idi. Muzaffer Aegon, bütün nehir topraklarının hakimiyetini Tully Hanedanina vererek Edmyn Tully’yi ödüllendirdi. Tully arması, dalgalı mavi ve kırmızı zemin üstünde zıplayan gümüş bir alabalıktır. Tully Hanedaninm sözü: Aile, Görev, Onur.

HOSTER TULLY, Nehirova Lordu,
-karısı, {Whent Hanedanindan LEYDİ MINISA}, doğum sırasında öldü,
-çocukları:
-CATELYN, Kışyarı Lordu Eddard Stark’ın dulu,
-Catelyn’in büyük oğlu, ROBB STARK, Kışyarı Lordu, Kuzey Kralı ve Üç Dişli Mızrak Kralı,
-Catelyn’in kızı, SANSA STARK, on iki yaşında, Kral Topraklan’nda tutsak,
-Catelyn’in kızı, ARYA STARK, on yaşında, bir yıldır kayıp,
-Catelyn’in oğlu, BRANDON STARK, sekiz yaşında, öldüğüne inanılıyor,
-Catelyn’in oğlu, RICKON STARK, dört yaşında, öldüğüne inanılıyor,
-LYSA, Kartal Yuvası Lordu Jon Arryn’ın dulu,
-Lysa’nın oğlu, ROBERT, Kartal Yuvası Lordu ve Vadi’nin

Savunucusu, yedi yaşında hasta bir çocuk,
-SÖR EDMURE, tek oğlu, Nehirova varisi,
-Sör Edmure'un dostları:
-SÖR MARQ PIPER, Pembekız vârisi,
-LORD LYMOND GOODBROOK,
-SÖR RONALD VANCE, nam-ı diğer KÖTÜ, kardeşleri, SÖR HUGO, SÖR ELLERY VE KIRTH,
-PATREK MALLISTER, LUCAS BLACKWOOD, SÖR PERWYN FREY, TRISTAN RYGER, SÖR ROBERT PAEGE,
-kardeşi, SÖR BRYNDEN, nam-ı diğer KARABALIK,
-hanesi:
-ÜSTAT VYMAN, danışman, şifacı ve hoca,
-SÖR DESMOND GRELL, silah ustası,
-SÖR ROBIN RYGER, baş muhafız,
-UZUN LEW, ELWOOD, DELP, muhafızlar,
-UTHERYDES WAYN, Nehirova Kâhyası,
-KAFÎYECİ RYMUND, şarkıcı,
-lord sancak beyleri:
-JONOS BRACKEN, Taş Çit Lordu,
-JASON MALLISTER, Denizgözcüsü Lordu,
-WALDER FREY, Geçit Lordu,
-CELEMENT PIPER, Pembekız Kalesi Lordu,
-SÖR KARYL VANCE, Yolcu Durağı Lordu,
-NORBERT VANCE, Atranta Lordu,
-THEOMAR SMALLWOOD, Pelit Kalesi Lordu,
-karısı, LEYDİ RAVELLA, Swann Hanedanindan,
-kızları, CARELLAN,
-WILLIAM MOOTON, Bakire Havuzu Lordu,
-SHELLA WHENT, Harrenhalin mülkiyeti elinden alındı,
-SÖR HALMON PAEGE,
-TYTOS BLACKWOOD, Kuzgunağaç Lordu.

TYRELL HANEDANI

Tyreller, Dorne Hudutları ve Karasu'dan Gün Batımı Denizi kıyılarına kadar uzanan verimli güneybatı ovalarına hükmeden Menzil Krallarının vekilharcı olarak yükseldiler. Soylarını, anne tarafından, İlk İnsanlar'ın asma dalları ve çiçeklerden yapılma taç giyerek topraktan hayat fışkırtan bahçıvan kralı Garth

Greenhand’e dayandırırlar. Gardener Hanedaninın son kralı Mern, Ateş Tarlası’nda katledildiğinde, kralın yaveri Harlen Tyrell, Yüksek Bahçe’yi Fatih Aegon’a teslim etti ve Aegon tarafından kale ve Menzil’in hâkimiyetiyle ödüllendirildi. Tyrell Hanedaninın arması, çimen yeşili zemin üstünde altın bir güldür. Tyrell Hanedaninın sözü: Güçlenerek Büyür.

Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Lord Mace Tyrell, Renly Baratheon’ı destekleyeceğini duyurdu ve kızı Margaery’nin elini Renly’ye verdi. Renly’nin ölümünün ardından, Yüksek Bahçe, Lannister Hanedanı ile ittifak yaptı ve Margaery, Kral Joffrey ile nişanlandı.

MACE TYRELL, Yüksek Bahçe Lordu, Güney Muhafızı, Dome Hudutlarının Savunucusu, Menzil Yüksek Mareşali,

-karısı, Eski Şehir’in Hightower Hanedanindan LEYDİ ALERIE,

-çocukları:

-WILLAS, büyük oğlu, Yüksek Bahçe vârisi,

-SÖR GARLAN, nam-ı diğer YİĞİT GARLAN, ikinci oğulları,

-Garlan’ın karısı, Fossoway Hanedanindan LEYDİ LEONETTE,

-SÖR LORAS, Çiçek Şövalyesi, küçük oğulları, Kral Muhafızları Yeminli Kardeşi,

-MARGAERY, kızları, on beş yaşında bir dul, Kral I. Joffrey Baratheon’la nişanlı,

-Margaery’nin dostlan ve nedimeleri:

-kuzenler, MEGGA, ALLA ve ELINOR,

-Elinor’un nişanlısı ALYN AMBROSE, yaver,

-LEYDİ ALYSANNE BULWER, sekiz yaşında,

-MEREDYTH CRANE, MERRY diye anılır,

-MYRLİ TAENA, Lord Orton Merryweather’in karısı,

-LEYDİ ALYCE GRACEFORD,

-RAHİBE NYSTERICA, İnanç’ın rahibesi,

-dul annesi, Redwyne Hanedanindan LEYDİ OLENNA, nam-ı diğer DİKEN KRALİÇESİ,

-Leydi Olenna’nın muhafızları, ARRYK ve ERRYK, nam-ı diğer SOL ve SAĞ,

-kız kardeşleri:

-LEYDİ MINA, Arbor Lordu Paxter Redwyneia evli,

-çocukları:

-SÖR HORAS REDWYNE, Hobber’in ikizi, DEHŞET adıyla

alaya alınır,

-SÖR HOBBER REDWYNE, Horasin ikizi, SALYA adıyla alaya alınır,

-DESMERA REDWYNE, kız, on altı yaşında,

-JANNA, Sör Jon Fossowayie evli,

-amcaları ve kuzenleri:

-amcası, GARTH, nam-ı diğer KOCAMAN, Yüksek Bahçe'nin Lord Vekilharcı,

-Garth'ın gayrimeşru oğulları, GARSE ve GARRETT ÇİÇEK,

-amcası, SÖR MORYN, Eski Şehir'in Şehir Muhafızları Lord Kumandanı,

-Moryn'in oğlu, {SÖR LUTHOR}, Leydi Norridgeie evli,

-Luthor'un oğlu, SÖR THEODORE, Leydi Lia Serry'yle evli,

-Theodore'un kızı ELINOR,

-Theodore'un oğlu, LUTHOR, yaver,

-Luthor'un oğlu, ÜSTAT MEDWICK,

-Luthor'un kızı, ÖLENE, Sör Leo Blackbar'la evli,

-Moryn'in oğlu, LEO, nam-ı diğer TEMBEL LEO,

-amcası, ÜSTAT GORMON, Hisar hocası,

-kuzeni, {SÖR QUENTIN}, Ashford'da öldü,

-Quentiiiin oğlu, SÖR OLYMER, Leydi Lysa Meadows'la evli,

-Olymer'in oğullan, RAYMUN ve RICKARD,

-Olymer'in kızı, MEGGA,

-kuzeni, ÜSTAT NORMUND, Karataç'ta görevli,

-kuzeni, {SÖR VICTOR}, Kral Ormanı Kardeşliğinden Gülümseyen Şövalye tarafından katledildi,

-Victor'ın kızı, VICTARIA, yaz ateşi yüzünden ölen {Lord Jon Bulwer} ile evliydi,

-kızları, LEYDİ ALYSANNE BULWER, sekiz yaşında,

-Victor'ın oğlu, SÖR LEO, Leydi Alys Beesbury ile evli,

-Leo'nun kızları, ALLA ve LEONA,

-Leo'nun oğulları, LYONEL, LUCAS ve LORENT,

-Yüksek Bahçe'deki hanesi:

-ÜSTAT LOMYS, danışman, şifacı ve hoca,
-IGON VYRWEL, baş muhafız,
-SÖR VORTIMER CRANE, silah ustası,
-YAĞTOPARI, soytarı ve şakacı, olağanüstü şişman.

-lord sancak beyleri:
-RANDYLL TARLY, Boynuz Tepe Lordu,
-PAXTER REDWYNE, Arbor Lordu,
-ARWYN OAKHEART, Eski Meşe Leydisi,
-MATHIS ROWAN, Altın Bahçe Lordu,
-ALESTER FLORENT, Parlaksu Kalesi Lordu, Stannis Baratheon'ı destekleyerek asi oldu,
-LEYTON HIGHTOWER, Eski Şehir Sözcüsü, Liman Lordu,
-ORTON MERRYWEATHER, Uzunmasa Lordu,
-LORD ARTHUR AMBROSE,

-şövalyeleri ve yeminli kılıçları:
-SÖR MARK MULLENDORE, Karasu Savaşinda sakat kaldı,
-SÖR JON FOSSOWAY, Fossowayler'in yeşil elmasından,
-SÖR TANTON FOSSOWAY, Foossowayler'in kırmızı elmasından.

ASİLER, HAYDUTLAR VE YEMİNLİ KARDEŞLER
GECE NÖBETÇİLERTNİN YEMİNLİ KARDEŞLERİ

-(Sur'un ötesinde olanlar)

JEOR MORMONT, Gece Nöbetçileri Lord Kumandanı, nam-ı diğer, YAŞLI AYI,

-JON KAR, Kışyarı Piçi, Mormont'un kâhyası ve yaveri, Çığlık Geçidi'ni araştırırken kayboldu,

-HAYALET, Jon'un ulu kurdu, beyaz ve sessiz,

-EDDISON TOLLETT, nam-ı diğer EFKÂRLI EDD, yaver,

-THOREN SMALLWOOD, korucuların kumandanı,

-DYWEN, KAMA, SESSİZAYAK, GRENN, BEDWYCK nam-ı diğer DEV, OLLO KESİKEL, GRUBBS, BERNARR, nam-ı diğer KAHVERENGİ BERNARR, bir başka BERNARR nam-ı diğer KARA BERNARR, TİM TAŞ, KRAL ORMANI'NDAN ULMER, GARTH nam-ı diğer BOZTÜY, YEŞİLYOLLU GARTH, ROSBYLİ ALAN, RONNEL HARCLAY, AETHAN RYLES, MAWNEY, korucular,

-JARMEN BUCKWELL, keşifçilerin kumandanı,

-BANNEN, KEDGE AKGÖZ, TUMBERJON, FORNIO GOADY, korucu ve keşifçiler,

-SÖR OTTYN WYTHERS, artçı kuvvetin kumandanı,

-SÖR MALADOR LOCKE, yükçülerin kumandanı,

-DONNEL HILL, nam-ı diğer ŞEKER, kahyası ve yaveri,

-HAKE, bir kahya ve aşçı,

-CHETT, çirkin bir kahya, tazılardan sorumlu,

-SAMWELL TARLY, şişman bir kahya, kuzgunlardan sorumlu,

SÖR DOMUZCUK adıyla alaya alınır,

-LARK nam-ı diğer KIZ KARDEŞLİ, kuzeni ROLLEY, DÜZTABAN KARL, MASLYN, MİNİK PAUL, SAMWOOD, SOLAK LEW, MIRMIR BILL, kahyalar,

-{QHORIN YARIMEL}, Gölge Kule korucularının kumandanı, Çığlık Geçidi'nde katledildi,

-{YAVERLER DALBRIDGE, EGGEN}, korucular, Çığlık Geçidinde katledildiler,

-TAŞYILANI, korucu ve dağcı, Çığlık Geçidinde

kayboldu,

-BLANE, Qhorin Yarımel'in yardımcısı, İlk İnsanların Yumruğu'ndaki Gölge Kule adamlarının kumandanı,

-SÖR BYAM FLINT,

-(Kara Kale'de olanlar)

-BOWEN MARSH, Lord Kâhya ve kale kumandanı,

-ÜSTAT AEMON (TARGARYEN), danışman ve şifacı, kör bir adam, yüz yaşında,

-CLYDAS, kâhyası,

-BENJEN STARK, Baş Korucu, kayıp, öldüğünden endişe edilliyor,

-SÖR WYNTON STOUT, seksen yıldır korucu,

-SÖR ALADALE WYNCH, PYPAR, SAĞIR DICK FOLLARD, KILLI HAL, KARAJACK BULWER, ELRON, MATTHAR, korucular,

-OTHELL YARWYCK, Mimar Başı,

-EKSİK ÇİZME, GENÇ HENLY, HALDER, ALBETT, FIÇI, BAKİRE HAVUZU'NDAN ÇİLLİ PATE, inşaatçılar,

-DONAL NOYE, zırh ustası, demirci ve kâhya, tek kollu,

-ÜÇ PARMAK HOBB, kâhya ve baş aşçı,

-TİM DÜĞÜMDİL, KOLAY, YAŞLI HENLY, CUGEN, GÜL ORMANTNDAN KIZIL ALYN, JEREN, kâhyalar,

-RAHİP CELLADAR, sarhoş bir sofu,

-SÖR ENDREW TARTH, silah ustası,

-RAST, ARRON, EMRICK, SATEN, ZIPZIP ROBIN, eğitimdeki acemiler,

-CONWY, GUEREN, Sur için adam toplayan alımcılar,

-(Kıyıdaki Doğugözcüsü'nde olanlar)

-COTTER PYKE, Doğugözcüsü Kumandanı,

-ÜSTAT HARMUNE, şifacı ve danışman,

-SÖR ALLISER THORNE, silah ustası,

-JANOS SLYNT, Kral Toprakları Şehir Muhafızları eski kumandanı, kısa bie süre için Harrenhal Lordu,

-SOR GLENDON HEWETT,

-DAREON, kâhya ve şarkıcı,

-DEMİR EMMETT, kuvvetiyle meşhur bir korucu,

-(Gölge Kule'de olanlar)

-SÖR DENYS MALLISTER, Gölge Kule Kumandanı,

-kâhyası ve yaveri WALLACE MASSEY,

-ÜSTAT MULLIN, şifacı ve danışman.

SANCAKSIZ KARDEŞLİK BİR HAYDUT BİRLİĞİ

BERIC DONDARRION, Karaliman Lordu, nam-ı diğer YILDIRIM LORDU, sık sık öldüğü rapor ediliyor,

-sağ kolu, MYRLİ THOROS, bir kırmızı rahip,

-yaveri, EDRIC DAYNE, Kayanyıldız Lordu, on iki yaşında,

-takipçileri:

-LİM, nam-ı diğer LİM LİMONCÜBBELİ, eski asker,

-HARWIN, Hullen'in oğlu, eskiden Kışyarinda Lord Eddard Starkin hizmetindeydi,

-YEŞİLSAKAL, Tyroshlu bir paralı asker,

-YEDİÇAYDAN TOM, hakkında müphem bilgiler olan bir şarkıcı, nam-ı diğer YEDİTELLİ TOM ve YEDİLERİN TOM'U,

-YAYCIANGUY, Dome Hudutlarindan bir arbaletçi,

-ŞANSLI JACK, aranan bir adam, tek gözü yok,

-ÇILGIN AVCI, Taşlı Sept'ten,

-KYLE, NOTCH, DENNETT, uzunyaycılar,

-AY KASABASFNDAN MERRIT, DEĞİRMENCİ WATTY, GÜZEL LUKE, SAKALSIZ DICK, çetedeki haydutlar,

-Dizçöken Adam Haninda olanlar:

-SHARNA, hancı, aşçı ve ebe,

-kocası, nam-ı diğer KOCA,

-ÇOCUK, savaş öksüzü,

-Taşlı Kıyidaki Şeftali isimli genelevde olanlar:

-PAPATYA, kızıl saçlı, mülk sahibi,

-ALYCE, CASS, LANNA, HELLY, ÇANLI, şeftalilerden bazıları,

-Pelit Kalesinde olanlar:

-LEYDİ RAVELLA, evvelce Swann Hanedanindan, Lord Theomar Smallwood'un karısı,

-Muhtelif yerlerde olanlar:

-LORD LYMOND LYCHESTER, aklı gelip giden yaşlı bir adam, bir vakitler Sör Maynard'a karşı köprüyü tuttu,

-genç bakıcısı ÜSTAT ROONE,

-Yüce Yürek'in hayaleti,

-Yaprakların Leydisi,

-Sallydance'deki rahip.

YABANILLAR YA DA ÖZGÜR İNSANLAR

MANCE RAYDER, Sur'un Ötesindeki Kral,

-DALLA, kralın hamile karısı,

-VAL, Dalla'nın kız kardeşi,

-şefleri ve kumandanları:

-HARMA, nam-ı diğer KÖPEKBAŞLI, öncü kuvvetin kumandanı,

-KEMİK LORDU, ÇINGIRAKLI olarak alaya alınır, bir savaş çetesinin lideri,

-YGRITTE, genç bir mızrak karısı, çetenin bir üyesi,

-RYK, nam-ı diğer UZUNMIZRAK, çetenin bir üyesi,

-RAGWYL, LENYL, çetenin üyeleri,

-tutsağı, JON KAR, taraf değiştiren bir karga,

-HAYALET, Jon'un ulu kurdu, beyaz ve sessiz,

-STYR, Thenn Magnarı,

-JARL, genç bir akıncı, VaPin sevgilisi,

-KEÇİ GRIGG, ERROKK, QUORT, BODGER, DEL, İRİ ÇIBAN, MİĞFER HENK, BAŞPARMAK, TAŞ PARMAK, akıncılar,

-TORMUND, Al Kale'nin şarap Kralı, nam-ı diğer, DEVFELAKETİ, MÜBALAĞACI, BORUCU, BUZ KIRICI, ayrıca YILDIRIMYUMRUK, AYILARIN KOCASI, TANRILARLA KONUŞAN, ORDULARIN BABASI, bir savaş çetesinin lideri,

-oğulları, UZUN TOREGG, MUNİS TORWYRD, DORMUND ve DRYN, kızı MUNDA,

-{ORELL, nam-ı diğer KARTAL ORELL}, Çığlık Geçidi'nde Jon Kar tarafından katledilen bir derideğiştiren,

-MAG MAR TUN DOH WEG, nam-ı diğer KUDRETLİ MAG, bir dev,

-VARAMYR, nam-ı diğer ALTIDERİ, altı kurdun, bir gölge kedisinin ve bir kar ayısının efendisi olan bir derideğiştiren,

-AGLAK, akıncı ve bir savaş çetesinin lideri,

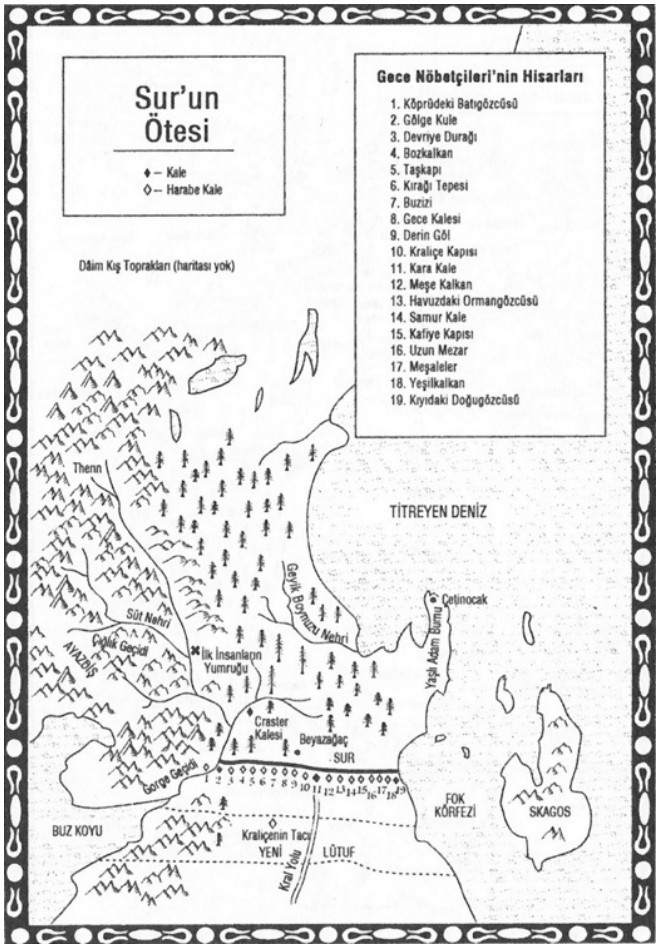
-{KARGAKATİLİ ALFYN}, bir akıncı, Gece Nöbetçilerinden Qhorin Yarımel tarafından katledildi,

-CRASTER, Craster Kalesinden, kimseye diz çökmez,

-ŞEBBOY, karısı ve kızı, hamile,
-DYAH, FERNY, NELLA, Crasterin on dokuz karısından üçü.

GÜNEY
♦–Kale ●– Şehir
◇–Harabe Kale • – Kasaba
K
Küspe
Üç Kız Kardeş
Kral Yolu
Yeşil Çatal
Kartal Burnu
Denizgözcüsü
Demir Adaları
Eski Wyk
Büyük Wyk
Demiradam Koyu
Pyke
Harlaw
Yaşlı Kayalar
Mavi Çatal
Üç Dişi Mızrak
Han
Lord Horroway'in Kasabası
Yüce Yürek
Nehirova
Tükertaş
Sarpkaya
Güzel Ada
Güzel Kale
Külüzı
Altın Diş
Kızıl Çatal
Pelit Kalesi
Yüzler Adası
Harrenhal
Tuzçukuru
Yürek Ocağı
Kartal Yuvası
Kanlı Kapı
Uzunyay Kalesi
Arryn Vadisi
Martı Kasabası
Yengeç Koyu
Pençe Adası
Kırkparmak Burnu
Bakire Havuzu
Gölgeli Vadi
Akıntıtası
Ejderha Kayası
Kanal
Massey Kancası
Tetik
Casterly Kayası
Şölen Ateşi
Lannis Limanı
Taşlı Sept
Tanrı Gözü
Altınyol
Kral Toprakları
Rosby
Karasu Koyu
Karasu Nehri
Menzil
Kral Ormanı
Bronz Kapı
Tarth
Acı Köprü
Şira Kalesi
Fırtına Burnu
Aşkamönes Kalesi
Gemikıran Koyu
Ashford
Yaz Kalesi
Kalkan Adaları
Yüksek Bahçe
Gece Şarkısı
Karaliman
Yağmur Ormanı
Gazap Burnu
Yeşil Kaya
Parlaksu Kalesi
Bal Kalesi
Eski Şehir
Fısıltılı Ses
Kayanyıldız
Dorne
Dorne Denizi
Demir Ormanı
Kırbaç
Vaith
Güneş Mızrağı
Yeşilkan
Kırık Kol
Arbor
Yol
Şatı Yolu
Gül Yolu
Mander
Prens Geçidi
Kemik Yolu
Bali Şarap

Sur'un Ötesi
♦ -- Kale
◇ -- Harabe Kale
Gece Nöbetçileri'nin Hisarları
1. Köprüdeki Batıgözcüsü
2. Gölge Kule
3. Devriye Durağı
4. Bozkalkan
5. Taşkapı
6. Kırağı Tepesi
7. Buzizi
8. Gece Kalesi
9. Derin Göl
10. Kraliçe Kapısı
11. Kara Kale
12. Meşe Kalkan
13. Havuzdaki Ormangözcüsü
14. Samur Kale
15. Kafiye Kapısı
16. Uzun Mezar
17. Meşaleler
18. Yeşilkalkan
19. Kıyıdaki Doğugözcüsü
Dâim Kış Toprakları (haritası yok)
Thenn
TİTREYEN DENİZ
Süt Nehri
Çıplak Geçidi
AYAZDİŞ
İlk İnsanların Yumruğu
Geyik Boynuzu Nehri
Çetinocak
Yaşlı Adam Burnu
Craster Kalesi
Beyazağaç
SUR
Gorge Geçidi
FOK KÖRFEZİ
SKAGOS
BUZ KOYU
Kraliçenin Tacı
YENİ
LÛTUF
Kral Yolu

● – Şehir
○ – Harabe Şehirler
Skahazadhan
Meereen
Yunkai
Mantarys
Kara Uçurumlar
Köle Körfezi
Tolos
Elyria
Fesilin Denizi
Uzun Yaz Toprakları
Sedir Adası
Astapor
Solucan Nehri
Ghiscar
Oros
Tüten Deniz
Tyria
Eski Ghis
Keder Girdabı
Ghiscar Düzlüğü
Valyria
Ghaen
Yeni Ghis
Batıdiyar
Qarth ve Yeşim Denizi
Yaz Adaları
Yaz Denizi
Şahmeran Adaları
Balta Adası
Zamettar
Kurbağa Adası
Yeen
Naath
Gözyaşı Adası
Güneydiyar
Şahmeran Burnu

GEORGE R. R.
MARTIN

KARGALARIN ZİYAFETİ

epsilon®

KARGALARIN ZİYAFETİ

KISIM I

Kargaların Ziyafeti I

Orijinal Adı: A Feast for Crows
Yazarı: George R. R. Martin
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Sibel Alaş
Editör: Yasin Özdemir
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
4. Baskı: Aralık 2013
ISBN: 978-9944-82-594-8
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280
© 2005 George R. R. Martin
Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Ajans aracılığı ile © Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tie. San. Ltd. Şti.
Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cd. No: 123 K:1 Topkapı/İstanbul
Sertifika No: 16053
Tel : (0212) 482 99 10
Faks : (0212) 482 99 78

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tie. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

KARGALARIN

ZİYAFETİ

KISIM I

GEORGE R. R. MARTİN

Çeviri Sibel Alaş

GİRİŞ

“Ejderhalar,” dedi Mollander. Yerden aldığı kurumuş elmayı bir elinden diğerine attı.

“Elmayı fırlat,” dedi Sfenks Alleras. Sadağından çıkardığı oku yay kirişine taktı.

“Bir ejderha görmek isterdim.” En gençleri Roone’du; erkeklik çağına daha iki yıl olan tıknaz bir çocuk. “Bunu çok isterdim.”

Ben de Rosey’nin kollarında uyumak isterdim, diye düşündü Pate. Oturduğu sırada huzursuzca kıpırdandı. Kız sabaha onun olabilirdi pekâlâ. *Onu Eski Şehir’den uzaklara götüreceğim, Dar Deniz’in karşısına, Özgür Şehirlerden birine.* Oralarda üstatlar yoktu, onu suçlayacak kimse yoktu.

Pate, Emma’nın yukarıdaki pencereden gelen kahkahasını duyabiliyordu; kadının sesi, eğlendirdiği adamın pes sesine karışıyordu. Emma, Telek ve Maşrapa’daki hizmetçilerin en yaşlısıydı, en az kırk yaşında olmalıydı ama etli butlu hâliyle hâlâ güzeldi. Rosey onun kızıydı, on beş yaşındaydı ve yeni çiçek açmıştı. Emma, Rosey’nin bekâretinin bir altın ejderhaya mal olacağını duyurmuştu. Pate, dokuz gümüş geyik ve bir kavanoz dolusu bakır yıldızla metelik biriktirmişti ama bu pek işine yaramayacaktı. Bir yumurtadan gerçek bir ejderha çıkarma şansı, sikke biriktirerek altın bir ejderha yapma şansından fazlaydı.

Rahip Kalfası Armen, “Ejderhalar için geç doğmuşsun delikanlı,” dedi Roone’a. Armen’in boynunda deri bir sırım vardı, sırımın üstüne kalay, teneke, kurşun ve bakır halkalar dizilmişti. Kalfaların çoğu gibi Armen de, çırakların omuzlarının arasında kafa yerine turp büyüdüğüne inanıyordu. “Son ejderha, Kral Üçüncü Aegon’ın saltanatı sırasında zail oldu.”

“Batıdiyar’daki son ejderha,” diye ısrar etti Mollander.

“Elmayı fırlat,” dedi Alleras tekrar. Sfenks alımlı bir delikanlıydı. Bütün hizmetçi kızlar ona ziyadesiyle düşkündü. Rosey bile, şarap servisi yaparken ara sıra delikanlının koluna dokunuyordu ve Pate dişlerini sıkıp bunu görmemiş gibi yapmak zorunda kalıyordu.

“Batıdiyar’daki son ejderha, son ejderhaydı,” dedi Armen inatla. “Bu gayet iyi bilinir.”

“Elma,” dedi Alleras. “Niyetin onu yemek değilse.”

“İşte.” Mollander, içe doğru bükülmüş sakat ayağını sürüyerek hafifçe zıpladı, döndü ve kolunu omuz hizasından savurarak elmayı Ballı Şarap’ın üzerinde biriken sislerin içine fırlattı. Eğer ayağı sorunlu olmasaydı, Mollander babası gibi bir şövalye olabilirdi. O kalın kollarda ve geniş omuzlarda bir

şövalye olmaya yetecek kuvvet vardı. Elma hızla uzağa uçtu...

...ama ardından ıslık çalan, altın ağaçtan yapılmış ve kızıl tüylerle dengelenmiş bir metre uzunluğundaki ok kadar hızlı değildi. Pate, okun elmayı yakalayışını görmedi ama duydu. Nehrin karşısında yankılanan yumuşak *lop* sesini, su sesi takip etti.

Mollander ıslık çaldı. "Elmanın çekirdeklerini çıkardın. Güzel."

Rosey kadar güzel değil. Pate, kızın ela gözlerini, yeni tomurcuklanan göğüslerini ve Pate'i her gördüğünde yüzünde beliren gülümsemeyi seviyordu. Yanaklarındaki gamzeleri seviyordu. Kız bazen, ayaklarının altında çimenleri hissetmek için çıplak ayakla servis yapıyordu. Pate bunu da seviyordu. Kızın temiz ve taze kokusunu, kulaklarının arkasında kıvrılan saçlarını seviyordu. Onun ayak parmaklarını bile seviyordu. Rosey bir gece, Pate'in onun ayaklarını ovmasına ve onlarla oynamasına izin vermişti ve Pate kızın kıkırdaması bitmesin diye, her ayak parmağıyla ilgili komik hikâyeler uydurmuştu.

Dar Deniz'in bu tarafında kalmak Pate için daha iyi olurdu belki de. Biriktirdiği sikkelerle bir eşek satın alırdı; o ve Rose, Batıdiyar'ı dolaşırken eşeği sırayla sürerlerdi. Ebrose, Pate'in bir gümüş halkaya layık olmadığını düşünebilirdi ama Pate bir kemiği yerine yerleştirmeyi ve ateşli bir hastayı sülüklemeyi biliyordu. Sıradan insanlar Pate'in yardımına minnettar olurdu. Pate, saç kesmeyi ve sakal tıraş etmeyi öğrenirse bir berber bile olabilirdi. *Bu bana yeter,* dedi kendi kendine, *Rosey'ye sahip olduğum sürece.* Rosey, Pate'in bütün dünyada istediği tek şeydi.

Her zaman böyle değildi. Pate bir zamanlar bir kalenin üstadı olmayı hayal ediyordu, onun bilgeliğine saygı duyacak ve verdiği hizmete teşekkür etmek için ona beyaz renkli iyi bir at bahşedecek bir lordun hizmetinde bulunmayı. Nasıl da gururlu ve asil bir şekilde at sürecekti Pate, yolda karşılaştığı insanlara yukarıdan gülümseyerek...

Bir gece Telek ve Maşrapa'nın ortak salonunda, korkunç sert elma şarabının ikinci maşrapasından sonra, Pate hep çırak kalmayacağını söyleyip böbürlenmişti. "Çok doğru," diye seslenmişti Tembel Leo. "Domuz güden eski bir çırak olacaksın."

Pate, maşrapasının dibindeki tortuyu içti. Telek ve Maşrapanın meşale ışığıyla aydınlatılmış terası, ışık denizindeki bir adaydı bu sabah. Nehrin aşağısında, Yüksek Kule'nin uzaktan görünen işaret ateşi, gecenin rutubetinde puslu ve turuncu bir ay misali yüzüyordu fakat ışıklar Pate'in ruhunu aydınlatmaya yetmiyordu.

Simyacı şimdiye kadar gelmiş olmalıydı. Her şey zalim bir şaka mıydı yoksa

adama bir şey mi olmuştu? İyi talihin Pate'e gelince kötüye dönmesi ilk olmazdı. Pate bir zamanlar, yaşlı Aliüstat Walgrave'e kuzgunların bakımında yardım etmek üzere seçildiği için kendini şanslı saymıştı; çok geçmeden adamın yemeklerini de götüreceğini, dairesini süpüreceğini ve onu her sabah giydireceğini hiç düşünmemişti. Walgrave'in kuzgunlar hakkında unuttukları, çoğu üstadın bütün bildiklerinden fazlaydı, herkes bunu söylemişti, Pate de en azından bir demir halka umabileceğim farz etmişti velâkin Walgrave'in ona bir halka veremeyeceğini öğrenmişti. Yaşlı adamın aliüstat olarak kalmasının tek sebebi nezaketti. Walgrave bir zamanlar büyük bir üstattı ama şimdi, cübbesi kirli iç çamaşırlarını gizliyordu ve yarım yıl önce birkaç genç kalfa, odasının yolunu bulamayan yaşlı adamı Kütüphane'de ağlar hâlde bulmuştu. Üstat Gormon, Walgrave'in yerine demir maskenin altında oturuyordu; bir keresinde Pate'i hırsızlıkla itham eden Gormon.

Suyun kenarındaki elma ağacında bir bülbül şakımaya başladı. Tatlı bir sesti, Pate'in bütün gün boyunca ilgilendiği kuzgunların nahoş çığlıklarından ve bitmez tükenmez gaklamalarından sonra hoş bir soluklanmaydı. Beyaz kuzgunlar Pate'in adını biliyordu ve onu ne zaman görseler "Pate, Pate, Pate," diye homurdanıyorlardı, Pate sonunda çığlık atmak istiyordu. Büyük beyaz kuşlar, Aliüstat Walgrave'in gururuydu. Adam, öldüğünde bedeninin kuşlar tarafından yenmesini istiyordu ama Pate kuşların da adamı yemeye niyetli olduğundan şüpheleniyordu.

Belki de korkunç sert elma şarabı yüzündendi -Pate buraya içki içmek için gelmemişti fakat Alleras, bakır halkasını kutlamak için art arda şarap ısmarlamıştı ve suçluluk hissi Pate'i susatmıştı- ama bülbül, *demire altın, demire altın, demire altın,* diye şakıyordu sanki. Bu çok tuhaftı, zira Rosey'nin Pate'le tanıştırdığı yabancı da o gece aynı şeyi söylemişti. "Kimsin sen?" diye sormuştu Pate ve adam cevap vermişti, "Bir simyacı. Demiri altına çevirebilirim." Ve sonra sikke adamın elindeydi, mum ışığında pırıldayan yumuşak sarı altın, adamın parmak kemiklerinin arasında dans etmişti. Sikkenin bir yüzünde üç başlı bir ejderha vardı, diğerinde ölü bir kralın başı. *Demire altın,* diye hatırladı Pate, *daha iyisini yapamazsın. Kızı istiyor musun*? *Kızı seviyor musun*? Kendine simyacı diyen adama, "Ben hırsız değilim," demişti Pate. "Ben Hisar'ın çırağıyım." Simyacı başını eğmiş ve "Tekrar düşünecek olursan, üç gün sonra ejderhamla birlikte buraya döneceğim," demişti.

Üç gün geçmişti. Pate, Telek ve Maşrapa'ya dönmüştü, kendisinin ne olduğundan hâlâ emin değildi ama simyacı yerine Mollander'i, Armen'i ve Sfenks'i bulmuştu, Roone da onların yanındaydı. Delikanlılara katılmamak

şüphe uyandırırdı.

Telek ve Maşrapa asla kapanmazdı. Altı yüz yıldır Ballı Şarap'taki adasının üstünde duruyordu ve kapısı bir kez bile ticarete kapanmamıştı. Uzun, ahşap yapı güneye doğru yamulmuştu gerçi, çırakların zaman zaman bir maşrapanın arkasında yamulduğu gibi. Pate, hanın altı yüz yıl daha ayakta duracağını düşünüyordu; nehircilere ve denizcilere, demircilere ve şarkıcılara, rahiplere ve prenseslere, Hisar'ın çıraklarına ve kalfalarına, şarap, bira ve korkunç sert elma şarabı satacağını.

"Eski Şehir, dünya değil," diye duyurdu Mollander fazlaca gürültülü bir şekilde. Bir şövalyenin oğluydu ve son derece sarhoştu. Babasının Karasu'da öldüğü haberini aldığından beri hemen her gece sarhoş oluyordu. Beş Kralın Savaşı, dövüşten uzakta ve duvarlarının ardında güvende olan Eski Şehir'de bile herkesi yaralamıştı... Aliüstat Benedict'in, beş kralın dövüştüğü bir savaşın asla yaşanmadığını, zira Renly Baratheon'ın, Balon Greyjoy'un taç takmasından önce katledildiğini iddia etmesine rağmen.

"Babam her zaman, dünyanın, bütün lordların kalelerinden büyük olduğunu söylerdi," diye devam etti Mollander. "Ejderhalar, bir adamın Qarth'ta, Asshai'de ve Yi Ti'de bulacağı şeylerin en küçüğü olmalı. Şu denizcilerin hikâyeleri..."

"...denizciler tarafından anlatılan hikâyeler," diyerek araya girdi Armen. "*Denizciler*, benim sevgili Mollander'im. Şimdi iskelelere git; bahse girerim ki yattığı deniz kızlarını ya da bir balığın karnında bir yıl geçirdiğini anlatan denizciler bulacaksın." "Bunları yapmadıklarını nereden biliyorsun?" Mollander başka elmalar bulmak için çimlerin arasını yokladı. "Onların bir balığın karnına girmediğine dair yemin etmek için, balığın karnına bizzat girmen gerekir. Bir hikâye anlatan bir denizci; tamam, insan buna gülebilir ama dört ayrı geminin kürekçileri aynı hikâyeyi dört farklı dilde anlatıyorsa..."

"Hikâyeler aynı *değil"* diye ısrar etti Armen. "Asshai'de ejderhalar, Qarth'ta ejderhalar, Meereen'de ejderhalar, Dothraklı ejderhalar, köleleri azat eden ejderhalar... her hikâye bir öncekinden farklı."

"Sadece detaylarda." Mollander sarhoşken iyice inatçı oluyordu ve ayıkken bile dik kafalıydı. "Hepsi *ejderhalardan* ve genç, güzel bir kraliçeden bahsediyor."

Pate'in umursadığı tek ejderha sarı altından yapılmıştı. Simyacıya ne olduğunu merak etti. *Üçüncü gün. Burada olacağını söylemişti.*

"Ayağının yanında bir elma var," diye seslendi Alleras, Mollander'e, "benim sadağımda da hâlâ iki ok var."

“Sadağını becereyim.” Mollander, rüzgârın yere düşürdüğü elmayı avcuna aldı. “Bu solucanlı,” diye sızlandı ama yine de elmayı fırlattı. Ok, elmayı düşmeye başladığı anda yakaladı ve temiz bir şekilde ikiye böldü. Elmanın yarısı küçük bir kulenin çatısına indi, daha alçak bir çatıya yuvarlandı ve Armen’i bir adımla ıskaladı. “Bir solucanı ikiye bölersen iki solucan yapmış olursun,” diye bilgi verdi Kalfa.

“Keşke aynı şey elmalar için de geçerli olsaydı, kimse aç kalmazdı,” dedi Alleras yumuşak gülümsemelerinden biriyle. Sfenks her zaman gülümsüyordu, gizli bir şaka biliyormuş gibi. Bu gülümseme; sivri çenesine, sivri saç çizgisine ve kısa kesilmiş simsiyah gür saçlarına yakışan şeytani bir ifade veriyordu ona.

Alleras bir üstat olacaktı. Sadece bir yıldır Hisar’daydı ama şimdiden üstat zincirinin üç halkasını dövmüştü. Armen’in daha çok halkası vardı ama her birini kazanması birer yılını almıştı, buna rağmen o da bir üstat olacaktı. Roone ve Mollander pembe boyunlu çıraklar olarak kalmışlardı ama Roone çok gençti ve Mollander içki içmeyi kitap okumaya tercih ediyordu.

Bununla birlikte Pate...

Beş yıldır Hisar’daydı, geldiğinde on üç yaşından büyük değildi, buna rağmen boynu, batı topraklarından ilk geldiği günkü kadar pembeydi. İki kez hazır olduğuna inanmıştı. İlk seferinde, cennetle ilgili malumatını sergilemek üzere Aliüstat Vaellyn’in huzuruna çıkmıştı ve bilgisini göstermek yerine, Sirke Vaellyn’in bu ismi nasıl kazandığını öğrenmişti. Tekrar denemek için cesaret toplaması iki yılını almıştı. Bu defa, yumuşak sesi ve şefkatli elleriyle meşhur, nazik ve yaşlı Aliüstat Ebrose’un karşısına çıkmıştı fakat Ebrose’un iç geçirmelerinin, Vaellyn’in dikenleri kadar can yakıcı olduğu anlaşılmıştı.

“Son bir elma,” diye söz verdi Alleras, “sonra sana şu ejderhalarla ilgili şüphelerimi anlatacağım.”

“Benim bilmediğim ne biliyor olabilirsin?” diye homurdandı Mollander. Bir dalda elma gördü, zıpladı, elmayı aldı ve fırlattı. Alleras yayının ipini kulağına kadar çekti, havada uçan hedefini takip etmek için zarafetle döndü. Elma yere düşmeye başladığında Alleras oku saldı.

“Son atışını hep ıskalıyorsun,” dedi Roone.

Elma, zarar görmemiş bir hâlde nehre düştü.

“Gördün mü?” dedi Roone.

“Bütün hedefleri vurduğun gün, gelişmenin durduğu gündür.” Alleras uzunyayının ipini çıkardı ve silahı deri kılıfına koydu. Yay, Yaz Adaları’nda büyüyen nadide ve masalsı bir ağaç olan altınyürekten yapılmıştı. Pate bir keresinde yayı bükmeyi denemiş ve başarısız olmuştu. Alleras, tek bacağını

sıranın üzerine atıp şarap kupasına uzanırken, *Sfenks zayıf görünüyor ama o kollarda kuvvet var*, diye düşündü Pate. Alleras, yumuşak ve ağdalı Dorne aksanıyla, “Ejderhanın üç başı var,” diye duyurdu.

“Bu bir bilmece mi?” diye sordu Roone. “Sfenksler daima bilmecelerle ve hikâyelerle konuşur.”

“Bilmece değil.” Alleras şarabını yudumladı. Diğerleri, Telek ve Maşrapa’yı meşhur eden korkunç sert elma şarabıyla dolu maşrapaları kafalarına dikiyorlardı ama Alleras, annesinin memleketinin tuhaf ve tatlı şaraplarını tercih ediyordu. Bu çeşit şaraplar Eski Şehir’de bile ucuz değildi.

Alleras’a “Sfenks” adını veren Tembel Leo’ydu. Bir sfenks, biraz şu biraz da buydu: Bir insanın yüzü, bir aslanın bedeni, bir şahinin kanatları. Alleras da aynıydı: Babası Dornelu’ydu, annesi kara derili bir Yaz Adalı. Alleras’ın teni tik ağacı kadar koyuydu ve gözleri, Hisar’ın ana kapısında duran yeşil mermer sfenkslerin gözleri gibi oniksti.

“Kalkanların ve sancakların üstündeki ejderhalar dışında, hiçbir ejderhanın hiçbir zaman üç başı olmadı,” dedi Kalfa Armen sertçe. “Bu bir hanedan armasıydı, hepsi bu. Ayrıca, bütün Targaryenlar öldü.”

“Hepsi değil,” dedi Alleras. ‘Yalvaran Kral’ın bir kız kardeşi vardı.”

“Onun kafasının bir duvara vurularak parçalandığını sanıyordum,” dedi Roone.

“Hayır,” dedi Alleras. “Kafası Lannister Aslanı’nın cesur adamları tarafından duvara vurulan, Prens Rhaegar’ın küçük oğlu Aegon’dı. Biz Rhaegar’ın kardeşinden bahsediyoruz, Ejderha Kayası düşmeden evvel orada doğan kız, Daenerys dedikleri.”

“Fırtnadadoğan. Onu şimdi hatırladım.” Mollander, dipte kalan elma şarabını çalkalayarak maşrapasını yukarı kaldırdı. “Daenerys’e!” Şarabı yuttu, boş maşrapayı sertçe masaya vurdu, geğirdi ve elinin tersiyle ağzını sildi. “Rosey nerede? Meşru kraliçemiz bir elma şarabını daha hak ediyor, sizce de öyle değil mi?”

Kalfa Armen telaşlı görünüyordu. “Sesini alçalt aptal. Böyle şeyler hakkında şaka bile yapmamalısın. Kimin dinliyor olabileceğini asla bilemezsin. Örümcek’in her yerde kulakları var.” “Ah, pantolonuna işeme Armen. Şerefe kadeh kaldırıyordum, isyan başlatmıyordum.”

Bir kıkırdama duyuldu. Pate’in arkasından yumuşak, sinsi bir ses konuştu. “Bir hain olduğunu her zaman biliyordum Kurbağa.” Tembel Leo, eski tahta köprünün ayağında kambur bir şekilde oturuyordu, yeşil ve altın çizgili satenlere bürünmüştü, siyah ipekten dikilmiş yarım pelerinini, yeşim taşından bir gülle

omzuna tutturmuştu. Lekelerin rengine bakılırsa, kıyafetine damlattığı şarap koyu kırmızıydı. Delikanlının tek gözünün üstüne, saman sarısı saçlarından bir tutam düşmüştü.

Mollander, Tembel Leo'yu görünce öfkelendi. "Boş versene. Çek git. Burada istenmiyorsun." Alleras, Mollander'i sakinleştirmek için tek elini onun omzuna koydu. Armen kaşlarını çattı. "Leo. Lordum. Anladığım kadarıyla üç gün daha Hisar'da..." "...hapis kalmam gerekiyor." Tembel Leo omuzlarını silkti. "Perestan dünyanın kırk bin yaşında olduğunu söylüyor, Mollos da beş yüz bin yaşında olduğunu. Uç gün nedir ki, sorarım size?" Terasta bir düzine boş masa olmasına rağmen Leo onların masasına oturdu. "Bana bir kadeh Arbor altını ısmarla Kurbağa, bakarsın babama az önceki kadeh kaldırışından bahsetmem. Damalı Kumarhane'de şansım yaver gitmedi ve son geyiğimi akşam yemeği için harcadım. Kestane ve beyaz mantarla doldurulmuş süt domuzu, erik soslu. Bir erkek yemek yemek zorundadır. Siz delikanlılar ne yediniz?"

"Koyun eti," diye mırıldandı Mollander. Sesinden, bundan hiç memnun olmadığı anlaşılıyordu. "Haşlanmış bir koyun budunu paylaştık."

"Doyurucu olduğundan eminim." Leo, Alleras'a döndü.

"Bir lordun oğlu cömert olmalıdır Sfenks. Anladığım kadarıyla bakır halkanı kazanmışsın. İşte buna içerim."

Alleras gülümsedi. "Ben sadece dostlarıma içki ısmarlarım, ayrıca bir lordun oğlu değilim, bunu sana söylemiştim. Annem bir tüccardı."

Leo'nun ela renkli gözleri şarap ve fesatlıkla ışıldıyordu. "Annen, Yaz Adaları'ndan gelen bir maymundu. Dornelular, bacaklarının arasında bir delik olan her şeyi düzerler. Amacım seni gücendirmek değil. Bir ceviz kadar kahverengi olabilirsin ama en azından yıkanıyorsun. Bizim benekli domuz çobanımızın aksine."

Eğer maşrapamla ağzına vurursam dişlerinin yarısını dökebilirim, diye düşündü Pate. Domuz çobanı Benekli Pate, binlerce müstehcen hikâyenin kahramanıydı: Ona saldıran şişman lordları, mağrur şövalyeleri ve gösterişli rahipleri her seferinde yenmeyi başaran iyi kalpli, boş kafalı hantal bir tip. Pate'in aptallığı bir şekilde kaba bir kurnazlığa dönüşürdü; hikâyeler her seferinde, Pate'in büyük bir lordun yüksek masasında oturmasıyla ya da bir şövalyenin kızını yatağa atmasıyla son bulurdu. Ama onlar hikâyeydi. Gerçek dünyada domuz çobanları asla o kadar başarılı olmazdı. Pate bazen, annesinin bu ismi ondan nefret ettiği için verdiğini düşünürdü.

Alleras artık gülümsemiyordu. "Özür dileyeceksin."

"Öyle mi?" dedi Leo. "Boğazım bu kadar kuruyken nasıl dileyebilirim?"

“Söylediğin her kelimeyle hanedanını utandırıyorsun,” dedi Alleras. “Bizden biri olmakla Hisar’ı utandırıyorsun.” “Biliyorum. Bana şarap ısmarla da utancımı boğayım.” “Dilini kökünden koparırım,” dedi Mollander.

“Gerçekten mi? O zaman sana ejderhaları nasıl anlatırım?” Leo tekrar omuz silkti. “Melez doğru söylüyor. Deli Kral’ın kızı sağ ve üç ejderhası var.”

“Üç?” dedi Roone hayretle.

Leo delikanlının elini okşadı, “ikiden çok ve dörtten az. Senin yerinde olsaydım, henüz altın halka için teşebbüste bulunmazdım.”

“Onu rahat bırak,” diye uyardı Mollander.

“Nasıl da kahraman bir Kurbağa. Nasıl istersen. Qarth’ın yüz fersah yakınına gitmiş her gemideki her adam o ejderhalardan bahsediyor. Bazıları onları gördüğünü bile söylüyor. Sihirbaz onlara inanmaya meyilli.”

Armen kınama dolu bir şekilde dudaklarını büzdü. “Marwyn sağlıklı değil. Bunu en başta Aliüstat Perestan’tan duyabilirsin.” “Aliüstat Ryam da aynı şeyi söylüyor,” dedi Roone.

Leo esnedi. “Deniz ıslak, güneş sıcak ve hayvanat bahçesi çoban köpeğinden nefret ediyor.”

Herkes için alaycı bir lakabı var, diye düşündü Pate, fakat Marwyn’in bir üstattan çok bir çoban köpeği gibi göründüğünü inkâr edemezdi. *Seni ısırmak istiyor sanki.* Sihirbaz diğer üstatlar gibi değildi. İnsanlar onun fahişelerle ve vasıfsız büyücülerle dostluk ettiğini, kıllı Ibbenliler ve zift gibi kara Yaz Adalılar ile onların dilinde konuştuğunu ve rıhtımların aşağısındaki küçük denizci tapınaklarında tuhaf tanrılara kurbanlar verdiğini söylüyordu. Adamlar onu şehrin altındaki fare çukurlarında ve kara genelevlerde oyuncularla, şarkıcılarla, paralı askerlerle hatta dilencilerle takılırken gördüklerinden bahsediyordu. Hatta bazıları, onun bir zamanlar bir adamı yumruklayarak öldürdüğünü fısıldıyordu.

Marwyn, uzak toprakların haritasını çıkarmak, kayıp kitapları aramak, büyücülerle ve gölge bağcılarıyla çalışmak için doğuda sekiz yıl geçirdikten sonra Eski Şehir’e döndüğünde, Sirke Vaellyn ona “Sihirbaz Marwyn” adını takmıştı. Aliüstat Ryam bir keresinde, “Tılsımları ve duaları rahiplere bırak. Zekânı, insanın güvenebileceği gerçekleri öğrenmek için kullan,” demişti Pate’e. Ama Ryam’ın yüzüğü, asası ve maskesi sarı altındı ve üstat zincirinde Valyria çeliğinden bir halka yoktu.

Armen burun kıvırarak Tembel Leo’ya baktı. Bu tavır için kusursuz bir burnu vardı; uzun, ince ve sivri. “Aliüstat Marwyn birçok tuhaf şeye inanıyor,” dedi, “lâkin ejderhalara dair, Mollander’in sahip olduğundan fazla kanıta sahip değil. Sadece daha çok denizci hikâyesi.”

‘Yanılıyorsun,” dedi Leo. “Sihirbaz’ın dairesinde bir cam mum yanıyor.”

Meşale ışığıyla aydınlatılmış terasa sessizlik çöktü. Armen iç geçirdi ve omuz silkti. Mollander gülmeye başladı. Sfenks, kocaman siyah gözleriyle Leo’yu inceledi. Roone, aklı karışmış gibi görünüyordu.

Pate cam mumlardan haberdardı ama yanan bir cam mum görmemişti. Cam mumlar, Hisar’ın en kötü saklanan sırrıydı. Kıyamet’ten bin yıl önce, Valyria’dan Eski Şehir’e getirildikleri söylenirdi. Pate dört tane mum olduğunu duymuştu; biri yeşil, üçü siyahtı, hepsi uzun ve kıvrımlıydı.

“Bu cam mumlar nedir?” diye sordu Roone.

Kalfa Armen boğazını temizledi. “Bir kalfa, yeminini etmeden bir gece önce mahzende nöbet tutmak zorundadır. Yanına bir fener, meşale ya da lamba almasına izin verilmez... yalnızca obsidiyen bir mum. Eğer mumu yakamazsa, geceyi karanlıkta geçirmek zorundadır. Bazıları dener. Aptal ve inatçı olanlar, şu sözüm ona yüksek sırlar eğitimini alanlar. Çoğu parmaklarını keser, zira mumların üstündeki çıkıntılar ustura kadar keskindir. Sonra, kanlı parmaklarıyla, başarısızlıklarını düşünerek şafağın gelmesini beklemek zorunda kalırlar. Daha akıllı adamlar sadece uyur ya da geceyi dua ederek geçirir ama her yıl mumu yakmayı deneyen birkaç kalfa çıkar.”

“Evet.” Pate de aynı hikâyeleri duymuştu. “Ama ışık saçmayan bir mum ne *işe* yarar?”

“Bir derstir,” dedi Armen, “üstat zincirimizi takmadan önce öğrenmemiz gereken son ders. Cam mum, gerçekleri ve irfanı temsil eder; nadir, güzel ve hassas şeyleri. Bize, bir üstadın, nereye giderse gitsin ışık saçmak zorunda olduğunu hatırlatmak için mum şeklinde yapılmıştır ve bilginin tehlikeli olabileceğini hatırlatmak için keskindir. Bilge adamlar, bilgelikleri yüzünden kibir sahibi olabilir ama bir üstat daima mütevazı kalmalıdır. Cam mum bize bunu da hatırlatır. Bir üstat, yeminini edip zincirini taktıktan sonra bile, nöbetinin karanlığını ve mumu yakmak için nasıl hiçbir şey yapamadığını anımsar... zira bazı şeyler vukufla bile imkânsızdır.”

Tembel Leo bir kahkaha koyuverdi. “Senin için imkânsızdır demek istiyorsun. Mumun yandığını kendi gözlerimle gördüm.”

“Yanan bir mum gördüğüne şüphem yok,” dedi Armen. “İhtimalle siyah bir mum.”

“Ben ne gördüğümü biliyorum. Mumun ışığı tuhaf ve parlaktı, balmumu ya da iç yağından yapılmış mumların ışığından çok daha parlak. Garip gölgeler yaratıyordu ve alevi hiç titremiyordu, arkamdaki açık kapı cereyan yaptığında bile alev titremedi.”

Armen kollarını göğsünde birleştirdi. “Obsidiyen yanmaz.” “*Ejderhacamı*,” dedi Pate. “Sıradan insanlar ona ejderhacamı diyor.” Bu ayrıntı önemli görünmüştü nedense.

“Diyorlar,” dedi Sfenks Alleras düşünür gibi “ve dünyada tekrar ejderhalar varsa...”

“Ejderhalar ve daha karanlık şeyler,” dedi Leo. “Gri koyunlar gözlerini kapadı ama çoban köpeği gerçeği görüyor. Eski güçler uyandı. Gölgeler hareketlendi. Çok yakında bir mucize ve dehşet çağı başlayacak, tanrılar ve kahramanlar için bir çağ.” O tembelce gülümsemesiyle gerindi. “Buna bir kadeh içilir derim.” “Biz yeterince içtik,” dedi Armen. “Gün, istediğimizden daha erken doğacak ve Aliüstat Ebrose idrarın özelliklerinden bahsediyor olacak. Gümüş bir halka dövmeye niyetli olanlar adamın konuşmasını kaçırmasalar iyi olur.”

“Sizleri sidik tatmaktan alıkoymayayım,” dedi Leo. “Şahsen ben Arbor altınının tadını tercih ederim.”

“Eğer seçeneklerim sen ve sidikse, sidik içerim.” Mollander masadan kalktı. “Hadi Roone.”

Sfenks, yay kılıfına uzandı. “Benim için de yatak vakti. Rüyamda ejderhalar ve cam mumlar görmeyi bekliyorum.”

“Hepiniz mi?” Leo omuz silkti. “Pekâlâ, Rosey burada. Belki küçük şekerlememizi uyandırır ve onu bir kadın yaparım.” Alleras, Pate’in yüzündeki ifadeyi gördü. “Bir kadeh şarap alacak bakırı yoksa, kızı alacak bir altını olamaz.”

“Evet,” dedi Mollander. “Ayrıca, bir kadın yaratmak için bir erkek gerekir. Bizimle gel Pate. Güneş doğduğunda yaşlı Walgrave uyanacak. Tuvalete gitmek için senin yardımına ihtiyaç duyacak.”

Eğer bugün kim olduğumu hatırlarsa. Aliüstat Walgrave, kuzgunları birbirinden ayırt etmekte hiç sorun yaşamıyordu fakat insanlarla o kadar iyi değildi. Bazı günler, Pate’in, Cressen isimli biri olduğunu sanıyordu. “Daha değil,” dedi Pate arkadaşlarına. “Ben biraz daha kalacağım.” Şafak tam olarak sökmemişti. Simyacı hâlâ gelebilirdi ve gelirse Pate orada olmak istiyordu.

“Nasıl istersen,” dedi Armen. Alleras uzun uzun Pate’e baktı, sonra yayını ince omzuna astı ve köprüye doğru ilerleyen arkadaşlarını takip etti. Mollander o kadar sarhoştu ki düşmemek için tek elini Roone’un omzuna koyarak yürümek zorunda kaldı. Hisar, kuzgunlar için fazla uzakta değildi ama delikanlılar kuzgun değildi. Ayrıca Eski Şehir bütün o ara sokakları, çapraz yolları ve kambur caddeleriyle tam bir labirentti. Nehir sisi dört delikanlıyı yutarken, Pate,

Armen’in, “Dikkatli olun,” dediğini duydu, “hava nemli, taşlar kaygandır.”

Onlar gittiğinde, Tembel Leo yüzünü ekşiterek Pate’i inceledi. “Ne acı. Sfenks bütün gümüşleriyle birlikte çekip gitti, beni çoban domuzu Benekli Pate’e terk etti.” Gerinerek esnedi. “Tatlı minik Rosey’imiz nasıl?”

“Uyuyor,” dedi Pate sertçe.

“Çıplak uyuduğundan eminim.” Leo sırıttı. “Kızın bir ejderha edeceğini düşünüyor musun gerçekten? Bir gün öğrenmek zorundayım sanırım.”

Pate buna cevap vermemesi gerektiğini biliyordu.

Leo’nun cevaba ihtiyacı yoktu. “Ben fahişeyi bozduğumda fiyatı öyle bir yere düşecek ki, domuz çobanları bile onu satın alabilecek. Bana teşekkür etmen gerek.”

Seni öldürmem gerek, diye düşündü Pate ama hayatını çöpe atacak kadar sarhoş değildi. Leo silah eğitimi almıştı, eşkıya bıçağında ve hançerde ölümcül olduğu biliniyordu. Ayrıca Pate, bir şekilde Leo’yu öldürürse kendi başını da kaybederdi. Pate’in yalnızca bir ismi varken Leo iki isme sahipti ve ikinci ismi *Tyrell’*di. Eski Şehir’in Şehir Muhafızları Kumandanı Sör Moryn Tyrell, Leo’nun babasıydı. Yüksek Bahçe Lordu ve Güney Muhafızı Mace Tyrell, Leo’nun kuzeniydi. Ve Eski Şehir’in Yaşlı Adam’ı; muhtelif unvanlarının arasında “Hisar’ın Koruyucusu” da olan Yüksek Kuleli Lord Leyton, Tyrell Hanedanı’nın yeminli sancak beyiydi. *Boş ver,* dedi Pate kendi kendine. *Bunları sadece beni yaralamak için söylüyor.*

Doğu tarafında sisler aydınlanıyordu. *Şafak,* diye fark etti Pate. *Şafak geldi ama simyacı gelmedi.* Gülmesi mi yoksa ağlaması mı gerektiğini bilmiyordu. *Her şeyi yerine bırakırsam ve ne yaptığımı kimse bilmezse hâlâ hırsız sayılır mıyım*? Pate’in cevap veremediği bir başka soruydu bu, bir zamanlar Ebrose’un ve Vaellyn’in sorduğu sorular gibi.

Pate sırayı itip ayağa kalktığında, korkunç sert elma şarabı bir anda kafasına hücum etti. Dengesini sağlamak için tek elini masaya koymak zorunda kaldı. “Rosey’yi rahat bırak,” dedi veda sözü olarak. “Onu rahat bırak yoksa seni öldürebilirim.”

Leo Tyrell, gözüne düşen saçları geri itti. “Domuz çobanlarıyla düello yapmam. Yaylan.”

Pate döndü ve terası geçti. Adımları eski köprünün yıpranmış tahtalarında çınladı. Pate karşı tarafa vardığında, doğu seması pembeye dönüyordu. *Dünya büyük,* dedi kendi kendine. *Eğer o eşeği satın alırsam Yedi Krallık’ın sokaklarını ve yan yollarını dolaşabilirim, sıradan insanları sülükler ve saçlardaki bitleri temizlerim. Bir gemide çalışabilirim, kürek çekerim ve o kahrolası ejderhaları*

bizzat görmek için Yeşim Kapılar'dan geçip Qarth'a gidebilirim. Yaşlı Walgrave'e ve kuzgunlara geri dönmek zorunda değilim.

Ama bir şekilde, Pate'in ayakları Hisar'a doğru yürüdü. Doğudaki bulutların arasından güneşin ilk ışıkları süzüldüğünde, limandaki Denizci Septi'nin sabah çanları çalmaya başladı. Bir an sonra ona Lord Septi katıldı, sonra Ballı Şarap'ın karşı tarafındaki bahçelerden Yedi Mabet ve nihayet, Aegon'ın Kral Toprakları'na çıkışından önce bin yıl boyunca Yüce Ustat'ın makamı olan Yıldızlı Sept. Kadir bir müzik yapıyorlardı. *Ama bir küçük bülbül kadar tatlı değil.*

Pate, çan seslerinin altından şarkıları da duyabiliyordu. Kırmızı rahipler, her sabah ilk ışıklarda, güneşin doğuşunu karşılamak üzere iskelelerin yanındaki mütevazı tapınaklarının dışında toplanıyordu. *Çünkü gece karanlık ve dehşet dolu.* Pate rahiplerin bu sözleri yakarışını yüzlerce kez duymuştu; tanrıları R'hllor'dan, kendilerini karanlıktan esirgemesini istiyorlardı. Yedi tanrı onun için yeterliydi ama Pate, Stannis Baratheon'ın artık gece ateşlerinde ibadet ettiğini duymuştu. Hatta Stannis, sancaklarına erkek geyik yerine R'hllor'un alevli kalbini koymuştu. *Eğer Stannis, Demir Taht'ı kazanırsa, hepimiz kırmızı rahiplerin şarkısının sözlerini öğrenmek zorunda kalacağız,* diye düşündü, gerçi bu pek olası değildi. Tywin Lannister, Karasu'da Stannis'i ve R'hllor'u ezmişti, çok yakında onların işini bitirecek ve taht talibi Baratheon'ın kafasını bir kazığa geçirip Kral Toprakları'nın kapılarının üstüne koyacaktı.

Gece sisi yok olurken, Eski Şehir şafak öncesi karanlıktan bir hayalet misali çıkarak Pate'in etrafında şekillenmeye başladı. Pate, Kral Toprakları'nı hiç görmemişti ama saz ve kerpiçten inşa edilmiş bir şehir olduğunu biliyordu; çamurlu caddeler, saz çatılar ve ahşap barakalardan ibaret dağınık bir arazi. Eski Şehir taştan inşa edilmişti ve şehrin bütün caddeleri, en fakir ara sokağa kadar kaldırım taşlarıyla kaplıydı. Şehrin en güzel olduğu vakit gün doğumuydu. Ballı Şarap'ın batısında, Lonca Binaları kıyıya bir sıra saray gibi dizilmişti. Nehrin yukarısında, suyun her iki yanında Hisar'ın kubbeleri ve kuleleri yükseliyordu; salonlarla ve evlerle dolu taş köprülerle birbirlerine bağlanıyorlardı. Nehrin aşağısında, Yıldızlı Sept'in siyah mermer duvarlarının ve kemerli pencerelerinin altında, mütedeyyinlerin evleri, zengin ve dul bir kadının ayaklarına dolanan çocuklar misali bir araya toplanmıştı.

Ve ileride, Ballı Şarap'ın genişleyerek Fısıltılı Ses'e karıştığı yerde Yüksek Kule yükseliyordu, kulenin işaret ateşleri şafağa karşı ışıldıyordu. Muharebe Adası'nın sarp kayalıklarının tepesinde duran kulenin gölgesi, şehri bir kılıç gibi kesiyordu. Eski Şehir'de doğup büyüyenler, günün hangi vakti olduğunu o

gölgenin düştüğü yere bakarak söyleyebilirdi. Bazıları, kulenin tepesinden Sur'un bile göründüğünü iddia ederdi. Belki de Lord Leyton bu yüzden on yıldan fazla zamandır hiç aşağı inmemiş ve şehrini bulutlardan yönetmeyi tercih etmişti.

Nehir yolundan aşağı doğru yürürken Pate'in yanından bir kasap arabası geçti, arabanın arkasındaki beş domuz yavrusu ıstırapla çığlık atıyordu. Şehirli bir kadın yukarıdaki pencereden bir dışkı kovası boşaltırken, Pate kenara kaçarak arabanın yolundan çekildi ve pislenmekten son anda kurtuldu. *Bir kalenin üstadı olduğumda sürecek bir atım olacak,* diye düşündü. Sonra bir taşa takılıp düştü ve kimi kandırdığını merak etti. Onun bir zinciri, bir lordun yüksek masasında bir yeri ya da büyük, beyaz bir atı olmayacaktı. Onun hayatı kuzgunların gaklamalarını dinleyerek ve Aliüstat Walgrave'in iç çamaşırlarındaki dışkı lekelerini ovalayarak geçecekti.

Bir ses, "İyi sabahlar Pate," dediğinde, Pate tek dizinin üstünde kıyafetine bulaşan çamuru temizlemeye çalışıyordu. Simyacı, Pate'in tepesinde dikiliyordu.

Pate ayağa kalktı. "Üçüncü gün... Telek ve Maşrapa'da olacağını söylemiştin."

"Arkadaşlarınla birlikteydin. Sohbetinizi bölmek istemedim." Simyacı, başlıklı bir yolcu pelerini giymişti; kahverengi ve alelade. Doğan güneş, adamın omuzlarının arkasındaki çatıların üzerinden bakıyordu, bu yüzden başlığın altındaki yüzü seçmek zordu. "Ne olduğuna karar verdin mi?"

İlle de söyletmek zorunda mı? "Bir hırsızım sanırım." "Olabileceğini düşünmüştüm."

İşin en zor kısmı, Aliüstat Walgrave'in yatağının altındaki kasayı dışarı çekmek için ellerinin ve dizlerinin üstüne çökmek olmuştu. Kasa çok sağlam yapılmıştı ve kenarları demirdi ama kilidi kırıktı. Üstat Gormon kilidi Pate'in kırdığından şüphelenmişti fakat bu doğru değildi. Kilidi, onu açan anahtarı kaybettikten sonra bizzat Walgrave kırmıştı.

Pate kasanın içinde bir torba gümüş geyik, mavi kurdeleyle bağlanmış bir tutam sarı saç, Walgrave'e benzeyen (bıyıklarına kadar) bir kadın minyatürü ve pullu çelikten yapılmış bir şövalye eldiveni bulmuştu. Walgrave, eldivenin bir prense ait olduğunu iddia ediyordu ama hangi prens olduğunu hatırlamıyordu. Pate eldiveni salladığında yere bir anahtar düşmüştü.

Onu yerden alırsam bir hırsız olacağım, diye düşündüğünü hatırladı Pate. Anahtar eski ve ağırdı, siyah demirden yapılmıştı; sözüm ona Hisar'daki bütün kapıları açıyordu. Sadece aliüstatların bu çeşit anahtarları vardı. Diğerleri anahtarlarını üzerlerinde taşıyor ya da güvenli bir yerde saklıyordu ama

Walgrave anahtarını saklasaydı bir daha kimse göremezdi. Pate anahtarı kapmış ve gümüşleri de almak için geri dönmeden önce, kapıya giden yolun yarısını yürümüştü. Bir hırsız, az da çalsa çok da çalsa bir hırsızdı. “*Pate,*” diye seslenmişti bir kuzgun Pate’in arkasından, *“Pate, Pate, Pate .*”

“Ejderham sende mi?” diye sordu simyacıya.

“İstediğim şey sendeyse.”

“Onu ver. Görmek istiyorum.” Pate, simyacının onu dolandırmasına izin vermeye niyetli değildi.

“Nehir yolu uygun bir yer değil. Gel.”

Pate’in düşünmeye, seçeneklerini tartmaya vakti yoktu. Simyacı uzaklaşıyordu. Pate ya onu takip edecek ya da hem Rosey’yi hem de ejderhayı sonsuza dek kaybedecekti. Takip etti. Yürürken elini kol yenine soktu. Oraya diktiği gizli cebin içinde güvende olan anahtarı hissetti. Üstatların cübbeleri ceplerle dolu olurdu. Pate bunu çocukluğundan beri biliyordu.

Simyacının uzun adımlarına yetişmek için acele etmek zorundaydı. Bir ara sokakta yürüdüler, bir köşeden döndüler, Hırsız Pazarı’nı ve Paçavracı Sokağı’nı geçtiler. Sonunda, simyacı ilkinden daha dar bir ara sokağa girdi. “Burası yeterince uzak,” dedi Pate. “Etrafta kimse yok. İşi burada yapacağız.”

“Nasıl istersen.”

“Ejderhamı istiyorum.”

“Elbette.” Sikke ortaya çıktı. Simyacı, Rosey’nin onu Pate’le tanıştırdığı gece yaptığı gibi, sikkeyi parmak kemiklerinin arasında dolaştırdı. Ejderha hareket ederken sabah ışığında pırıldadı ve simyacının parmaklarına altın bir ışıltı verdi.

Pate ejderhayı adamın elinden kaptı. Avcunda altının ılıklığını hissetti. Sikkeyi ağzına götürdü ve ısırdı; adamların böyle yaptığını görmüştü. Doğruyu söylemek gerekirse, altının tadının nasıl olması gerektiğini bilmiyordu ama bir aptal gibi görünmek istemiyordu.

“Anahtar?” diye sordu simyacı nazik bir şekilde.

Bir şey, Pate’in tereddüt etmesine sebep oldu. “İstediğin şey bir kitap mı?” Kilitli mahzenlerdeki bazı Valyria parşömenlerinin, dünyada kalan yegâne nüshalar olduğu söylenirdi.

“Benim ne istediğim seni ilgilendirmez.”

“Hayır.” *İş bitti,* dedi Pate kendine. *Git. Telek ve Maşrapa’ya koş¸ Rosey’yi bir öpücükle uyandır ve artık sana ait olduğunu söyle.* Buna rağmen oyalandı. “Bana yüzünü göster.”

“Nasıl istersen.” Simyacı başlığını çıkardı.

Bir adamdı sadece, yüzü de sadece bir yüz. Dolgun yanakları ve gölge gibi sakallarıyla genç bir adamın yüzü, alelade. Sağ yanağında belli belirsiz bir yara izi görünüyordu. Kancalı bir burnu ve kulaklarının arkasına kıvrılmış gür siyah saçları vardı. Pate'in tanıdığı bir yüz değildi. "Seni tanımıyorum."

"Ben de seni."

"Kimsin?"

"Bir yabancı. Hiç kimse. Gerçekten."

"Ah." Pate'in sözleri tükenmişti. Anahtarı dışarı çıkardı ve yabancının eline koydu, kendini sersemlemiş hissediyordu, başı dönüyor gibiydi. *Rosey,* diye hatırlattı kendine. "O hâlde işimiz bitti."

Ayaklarının altındaki kaldırım taşları hareket etmeye başladığında Pate ara sokağın yarısını yürümüştü. *Taşlar kaygan ve ıslak,* diye düşündü ama sebep bu değildi. Göğsünde çekiç gibi vuran kalbini hissedebiliyordu. "Neler oluyor?" dedi. Bacakları suya dönüşmüştü. "Anlamıyorum."

"Ve asla anlamayacaksın," dedi üzgün bir ses.

Kaldırım taşları Pate'i öpmek için yukarı çıktı. Pate yardım istemek için bağırmaya çalıştı fakat sesi de zayıflıyordu.

Pate'in son düşüncesi Rosey oldu.

PEYGAMBER

Kralın öldüğünü söylemek için geldiklerinde, peygamber, Büyük Wyk'te adam boğuyordu.

Kasvetli, soğuk bir sabahtı. Deniz, gökyüzü kadar kurşuniydi. İlk üç adam, hayatlarını Boğulmuş Tanrı'ya korkusuzca sunmuştu fakat dördüncünün inancı zayıftı, ciğerleri hava için çığlık atarken delikanlı mücadele etmeye başladı. Beline kadar çıkan köpüklü dalgaların içinde duran Aeron, nefes almaya çalışan çıplak delikanlıyı omuzlarından yakaladı ve başını aşağı bastırdı. "Cesur ol," dedi. "Denizden geldik ve denize dönmeliyiz. Ağzını aç ve tanrının nimetini iç. Ölmek ve yeniden doğmak için ciğerlerini su ile doldur. Mücadele etmenin faydası yok."

Kafası dalgaların altında olan çocuk ya Aeron'ı duyamıyordu ya da inancı onu büsbütün terk etmişti. Öyle şiddetli bir şekilde tekme atıp çırpınmaya başladı ki Aeron yardım çağırmak zorunda kaldı. Rahibin dört boğulmuş adamı, biçare delikanlıyı suyun altında tutmak için dalgaların içine yürüdü. Rahip, deniz kadar derin bir sesle, "Bizim için boğulmuş Yüce Tanrı," diye dua etti, "kulun Emmond'ın denizden yeniden doğmasına izin ver, tıpkı senin gibi. Onu tuzla kutsa, taşla kutsa, çelikle kutsa."

Nihayet, iş bitmişti. Delikanlının ağzından hava kabarcıkları çıkmıyordu, kollarındaki ve bacaklarındaki bütün kuvvet tükenmişti. Emmond sığ denizde, solgun, soğuk ve huzurlu bir şekilde yüzüstü yatıyordu.

Buharsaçlı, çakıl taşlarıyla kaplı sahilde bekleyen boğulmuş adamlarına üç atlının katıldığını ancak o zaman fark etti. Sparr'ı tanıyordu; keskin hatlı bir yüzü ve sulu gözleri olan yaşlı adamın titrek sesi, Büyük Wyk'in bu bölümünde kanun demekti. Yaşlı adama, oğlu Steffarion ile bir başka delikanlı eşlik ediyordu; genç adam, eteklerine koyu kırmızı kürk dikilmiş pelerinini, Goodbrotherlar'ın siyah ve altın savaş borusunu temsil eden gösterişli bir broşla omzuna tutturmuştu. Rahip bir bakışta *Gorold'un oğullarından biri*, diye karar verdi. Goodbrother'ın karısı, bir düzine kız çocuğun ardından, ilerlemiş yaşında üç oğul doğurmuştu ve oğulları birbirlerinden ayırt etmenin mümkün olmadığı söylenirdi. Aeron Buharsaçlı denemeye tenezzül etmedi. Bu delikanlı Greydon, Gormond ya da Gran de olsa, rahibin ona ayıracak vakti yoktu.

Aeron sertçe bir emir verdi. Rahibin boğulmuş adamları ölü delikanlıyı kollarından ve bacaklarından tutarak dalgaların sahilde bıraktığı çizginin üstüne taşıdı. Rahip onları takip etti, edep yerlerini örten fok derisi dışında çırılçıplaktı, tüyleri diken diken olmuştu. Üstünden sular damlar bir hâlde, ıslak kumların ve denizin aşındırdığı çakıl taşlarının üstüne, sahile çıktı. Boğulmuş adamlardan

biri ona kaba yünden yapılmış bir cübbe uzattı. Aeron, denizin ve Boğulmuş Tanrı'nın renkleri olan alacalı yeşillere, mavilere ve grilere boyanmış cübbeyi giydi, cübbenin içinde kalan saçlarını dışarı çıkardı. Aeron deniz tarafından uyandırıldığımdan bu yana, o siyah ve ıslak saçlara hiç bıçak değmemişti. Saçlar rahibin omuzlarına lif lif olmuş bir pelerin gibi dökülüyor ve belinden aşağı sarkıyordu. Aeron saçlarına ve kesilmemiş dağınık sakallarının arasına deniz yosunu şeritleri örmüştü.

Rahibin boğulmuş adamları, dua ederek ölü çocuğun çevresinde bir halka oluşturdu. Rus, ata biner gibi üstüne oturduğu çocuğun göğsünü pompalarken, Norjen delikanlının kollarını hareket ettiriyordu fakat Aeron geldiğinde herkes kenara çekildi. Rahip, Emmond'ın soğuk dudaklarını parmaklarıyla araladı ve ona hayat öpücüğü verdi, tekrar ve tekrar, deniz suyu çocuğun ağzından dışarı fışkırana kadar. Emmond öksürmeye ve tükürmeye başladı, korku dolu gözleri titreyerek açıldı.

Biri daha döndü. Adamlar, bunun Boğulmuş Tanrı'nın inayetinin bir işareti olduğunu söylerdi. Zaman zaman her rahip bir adam kaybederdi; bir zamanlar çok kutsal olduğu düşünülen ve bu sebeple bir krala taç giydirmek üzere seçilen Üç Kez Boğulmuş Tarle bile. Ama Aeron Greyjoy asla. O, Buharsaçlı'ydı, tanrının ıslak koridorlarını görmüş ve bunu anlatmak için geri dönmüştü. Ağzından su püskürten delikanlının çıplak sırtına vururken, "Kalk," dedi. "Boğuldun ve bize geri gönderildin. Zaten ölü olan ölemez."

"Lâkin doğar." Delikanlı şiddetle öksürdü, ağzından daha çok su çıktı. "Yeniden doğar." Her kelime acıyla satın alınıyordu ama dünyanın düzeni buydu; bir adam yaşamak için savaşmak zorundaydı. 'Yeniden doğar." Emmond sallanarak ayağa kalktı. "Daha güçlü. Ve daha zorlu."

"Artık tanrıya aitsin," dedi Aeron, Emmond'a. Diğer boğulmuş adamlar delikanlının etrafında toplandı, kardeşliğe katılışını kutlamak için sırtına vurdular ve alnını öptüler. Biri çocuğa mavi, yeşil ve gri alacalı bir yün cübbe giydirdi. Bir diğeri, deniz sularının kıyıya sürüklediği ağaç dallarından yapılmış bir çomak verdi. "Artık denize aitsin, bu yüzden deniz seni silahlandırdı," dedi Aeron. "Çomağını, tanrımızın bütün düşmanlarına karşı şiddetle savurman için dua ediyoruz."

Rahip daha sonra, olan biteni eyerlerinin üstünde izleyen üç atlıya döndü. "Boğulmaya mı geldiniz lordlarım?"

Sparr öksürdü. "Ben çocukken boğuldum," dedi, "oğlum da isim gününde."

Aeron aşağılar gibi güldü. Steffarion Sparr doğumundan hemen sonra Boğulmuş Tanrı'ya verilmişti, Aeron bundan şüphe etmiyordu ama bunun nasıl

yapıldığını da biliyordu; bebeğin başı, deniz suyuyla dolu bir küvete hafifçe daldırılarak bir parça ıslatılıyordu. Bir zamanlar dalgaların sesinin duyulduğu her yere hükmeden demirdoğumluların ele geçirilmiş olması şaşırtıcı değildi. “O gerçek bir boğulma değil,” dedi Aeron, atlılara. “Gerçekten ölmeyen, ölümden dönüp yeniden doğmayı umut edemez. İnancınızı kanıtlamak için değilse, neden geldiniz?” “Lord Gorold’un oğlu bazı havadislerle birlikte sizi aramaya geldi.” Sparr, kırmızı pelerinli genci gösterdi.

Delikanlı on altı yaşından büyük görünmüyordu. “Evet, peki sen hangisisin?” diye sordu Aeron.

“Gormond. Lordum memnun olacaksa Gormond Goodbrother.”

“Memnun etmemiz gereken varlık Boğulmuş Tanrı’dır. Boğuldun mu Gormond Goodbrother?”

“İsim günümde boğuldum Buharsaçlı. Babam beni sizi bulmam ve ona götürmem için gönderdi. Sizi görmesi gerek.”

“İşte burada duruyorum. Lord Gorold gelsin ve gözleri bayram etsin.” Aeron, az önce deniz suyuyla doldurulmuş deri matarayı Rus’tan aldı, tıpasını çıkardı ve bir yudum içti.

Atının üstünden, “Sizi kaleye götürmem gerek,” diye ısrar etti genç Gormond.

Çizmeleri ıslanacak diye atından inmeye korkuyor. “Yapmam gereken tanrı işleri var.” Aeron Greyjoy peygamberdi. Değersiz lordların ona bir köleymişçesine emir vermesine katlanamazdı. “Gorold’a bir kuş geldi,” dedi Sparr.

“Bir üstadın kuşu, Pyke’tan,” diye onayladı Gormond.

Kara kanatlar, kara haberler. “Kuzgunlar tuzun ve taşın üzerinde uçar. Beni ilgilendiren havadisler varsa şimdi söyleyin.” “Bizim getirdiğimiz havadisler yalnızca senin kulakların için Buharsaçlı,” dedi Sparr. “Burada, diğerlerinin önünde konuşacağım meseleler değil bunlar.”

“*Diğerleri* dediğin benim boğulmuş adamlarım, tanrının hizmetkârları, tıpkı benim gibi. Ne onlardan gizlim var ne de kutsal denizinin kenarında durduğum tanrımdan.”

Atlı adamlar bakıştı. “Söyle ona,” dedi Sparr ve kırmızı pelerinli genç cesaretini topladı. “Kral öldü,” dedi, o kadar basit bir şekilde. İki küçük kelime. Ama delikanlı o iki kelimeyi dile getirdiğinde, bizzat deniz titredi.

Batıdiyar’da dört kral vardı ama Aeron hangi kralın kastedildiğini sormaya gerek duymadı. Demir Adaları’nı Balon Greyjoy yönetiyordu, başkası değil. *Kral öldü. Bu nasıl olabilir*? Aeron en büyük ağabeyini en fazla bir ay dönümü

önce, Taşlı Kıyı'yı yağmalayıp Demir Adaları'na döndüğünde görmüştü. Rahip uzaklardayken Balon'ın gri saçlarının yarısı beyazlamıştı. Omuzlarındaki çökkünlük, dargemilerin yelken açtığı zamankinden daha belirgindi. Fakat neticede, kral hasta görünmüyordu.

Aeron Greyjoy, hayatını iki kudretli sütunun üstüne kurmuştu. O iki küçük kelime, sütunlardan birini devirmişti. *Bana yalnızca Boğulmuş Tanrı kaldı. Tanrı beni deniz kadar güçlü ve yorulmaz kılsın.* "Ağabeyimin nasıl öldüğünü anlatın."

"Majesteleri Pyke'taki köprülerden birini geçerken düştü ve aşağıdaki kayalara çarptı."

Greyjoy kalesi uçurumlu bir arazinin üstünde duruyordu. İç kaleler ve kuleler, denizden yükselen muazzam kaya yığınlarının tepesine inşa edilmişti. Köprüler Pyke'ı bağlıyordu; oymalı taşlardan inşa edilmiş kemerli köprüler ve kendir halatlar ile kalaslardan yapılmış sallantılı geçişler. "Düştüğünde fırtına şiddetli miydi?" diye sordu Aeron.

"Evet," dedi delikanlı, "öyleydi."

"Onu Fırtına Tanrısı devirdi," diye duyurdu rahip. Deniz ve gökyüzü binlerce yıldır savaş halindeydi. Denizden demirdoğumlar ve onları kışın derinliklerinde bile ayakta tutan balıklar gelmişti fakat fırtınalar sadece hüzün ve keder getirmişti. "Ağabeyim Balon bizi tekrar büyük kıldı, bu da Fırtına Tanrısı'nın gazabını uyandırdı. Ağabeyim şimdi Boğulmuş Tanrı'nın ıslak salonlarında yiyip içiyor, onun her arzusunu yerine getirmek için bekleyen denizkızlarıyla birlikte. Onun başladığı muazzam işi, bu kuru ve kasvetli vadide kalan bizler bitirmeliyiz." Rahip, su matarasının tıpasını geri taktı. "Lord babanla konuşacağım. Çekiçboynuz buradan ne kadar uzakta?"

"Altı fersah. Terkide oturup benimle gelebilirsiniz."

"Tek kişi iki kişiden daha hızlı yol alır. Atını bana ver ve Boğulmuş Tanrı seni kutsasın."

"Benim atımı al Buharsaçlı," diye önerdi Steffarion Sparr. "Hayır. Onun bineği daha güçlü. Senin atın evlat."

Delikanlı bir an tereddüt etti, sonra atından indi ve dizginleri Buharsaçlı'ya uzattı. Aeron, kara ve çıplak ayağını üzengiye geçirip kendini eyerin üstüne attı. Atlardan hoşlanmıyordu -bunlar yeşil topraklardan gelen yaratıklardı ve adamların güçsüzleşmesine sebep oluyorlardı- ama zaruret at sürmesini gerektiriyordu. *Kara kanatlar, kara haberler.* Fırtınanın eli kulağındaydı, Aeron bunu dalgaların içinde duyabiliyordu ve fırtına şerden başka bir şey getirmezdi. Aeron atın başını çevirdi ve boğulmuş adamlarına, "Benimle Çakıltaşı Kalesi'nde, Lord Merlyn'in kulesinin altında buluşun," dedi.

Yol zorluydu; atın ayaklarının altında sık sık kayboluyormuş gibi görünen dar patika boyunca yokuşlar, ağaçlıklar ve taşlı derbentler vardı. Büyük Wyk, Demir Adaları'nın en büyüğüydü.

O kadar genişti ki, adadaki bazı lordlar kutsal denizi görmeyen arazilere sahipti. Gorold Goodbrother da onlardan biriydi. Lordun kalesi, adaların Boğulmuş Tanrı'nın diyarına en uzak yeri olan Sertkaya Tepeleri'ndeydi. Gorold'un halkı yerin altındaki taşlı karanlıkta, Gorold'un madenlerinde çalışırdı. Bazıları tuzlu suyu hiç görmeden yaşar ve ölürdü. *Bu çeşit insanların huysuz ve tuhaf olmaları tevekkeli değil.*

Aeron at sürerek yol alırken, düşünceleri kardeşlerine gitti.

Demir Adaları Lordu Quellon Greyjoy'un tohumlarından dokuz erkek evlat doğmuştu. Harlon, Quenton ve Dönel, Lord Quellon'un ilk karısından olmuştu; Taşağaçlar'dan bir kadın. Balon, Euron, Victarion, Urigon ve Aegon, lordun ikinci karısındandı; Tuz Uçurumu'ndan bir Sunderly. Quellon'ın yeşil topraklardan aldığı üçüncü karısı, ona Robin isimli hasta ve aptal bir oğul vermişti; çoktan unutulmuş bir kardeş. Rahip, henüz bebekken ölen Quenton'ı ve Donnel'ı hatırlamıyordu. Gri yüzüyle, hareketsiz bir şekilde, penceresiz bir kule odasında oturan ve diliyle dudakları gri hastalık yüzünden taşa dönüşürken her geçen gün biraz daha zayıflayan fısıltılarla konuşan Harlon'u zar zor anımsıyordu. *Bir gün, dördümüz Boğulmuş Tanrının ıslak salonlarında birlikte yiyip içeceğiz, Urri de bizimle olacak.*

Quellon Greyjoy'un tohumlarından dokuz erkek evlat doğmuştu fakat sadece dördü erkeklik çağına gelecek kadar yaşamıştı. Kadınlar kan ve acıdan ibaret yataklarda kısa ömürlü çocuklar doğururken; erkeklerin denizden balık tuttuğu, toprağı kazdığı ve öldüğü bu soğuk dünyanın düzeni buydu. Aeron, dört deniz canavarının en küçüğü ve en önemsiziydi, Balon ise en büyüğü ve en cesuru; sadece demirdoğumluların kadim şanlarını geri almak için yaşayan acımasız ve korkusuz oğul. Balon on yaşında, Kör Lord'un tekinsiz kulesine varmak için Kumtaşı Uçurumları'na tırmanmıştı. On üç yaşında, bir dargeminin küreklerini kullanabiliyor ve parmak dansını adadaki her adamdan daha iyi yapabiliyordu. On beş yaşında, Dagmer Yarıkçene'yle Basamaktaşı'na yelken açmış ve bir yaz mevsimini yağma yaparak geçirmişti. İlk kez orada bir adam katletmiş ve ilk iki tuz karısını almıştı. On yedi yaşında kendi gemisinin kaptanı olmuştu. Balon, bir ağabeyin olması gereken her şeydi, bununla birlikte Aeron'a tahkirden başka bir şey göstermemişti. *Zayıf ve günahkârdım, tahkirden başka bir şey hak etmiyordum. Kahraman Balon tarafından hor görülmek, Euron Kargagöz tarafından sevilmekten iyidir.* Yaş ve keder, yıllarla birlikte Balon'ı

sertleştirmişti ama onu yaşayan adamların hepsinden daha azimli de yapmıştı. O *bir lordun oğlu olarak doğdu ve bir kral olarak öldü, kıskanç bir tanrı tarafından öldürüldü,* diye düşündü Aeron. *Ve şimdi fırtına geliyor, bu adaların daha önce hiç görmediği türden bir fırtına.*

Rahip, Çekiçboynuz'un hilal ayı tırmalayan dikenli demir siperlerini gördüğünde karanlık çökeli çok zaman olmuştu. Ciorold'un kalesi geniş ve yekpareydi. Yapıyı oluşturan muazzam taşlar, kalenin arkasında yükselen kayalık uçurumdan çıkarılmıştı. Kale duvarlarının altındaki mağaraların ve kadim madenlerin girişleri, dişsiz kara ağızlar gibi açılmıştı. Çekiçboynuz'un demir kapıları gece için kapatılmış ve sürgülenmişti. Aeron, çınlama bir nöbetçiyi uyandırana dek kapıları dövdü.

Rahibi içeri kabul eden delikanlı, ona atını veren Gormond'un aynısıydı. "Sen hangisisin?" diye sordu Aeron.

"Gran. Babam sizi bekliyor."

Koridor rutubetli ve esintiliydi, gölgelerle doluydu. Gorold'un kızlarından biri, rahibe bir kupa bira ikram etti. Bir diğeri, ısıdan çok duman çıkaran cansız bir ateşi karıştırdı. Gorold Goodbrother, gri cübbeli zayıf bir adamla konuşuyordu, adamın boynundaki zincir, onun bir Hisar üstadı olduğunu söylüyordu.

Aeron'ı gördüğünde, "Gormond nerede?" diye sordu Gorold.

'Yayan dönüyor. Kadınlarınızı gönderin lordum, üstadınızı da." Aeron üstatları sevmiyordu. Onların kuzgunları Fırtına Tanrısı'nın yaratıklarıydı. Urri'den beri üstatların şifacılığına da güvenmiyordu. *Hiçbir düzgün adam esaret dolu bir hayatı seçmez ve boynuna takmak için bir kölelik zinciri dövmez.*

"Gysella, Gwin, bizi yalnız bırakın," dedi Goodbrother sertçe. "Sen de Gran. Üstat Murenmure kalacak."

"Gidecek," diye ısrar etti Aeron.

"Burası benim salonum Buharsaçlı. Kimin gidip kimin kalacağını söylemek sana düşmez. Üstat kalıyor."

Adam denizden çok uzakta yaşıyor, dedi Aeron kendine. "Öyleyse ben gideceğim," dedi Goodbrother'a. Arkasını dönüp yürümeye başladığında, çıplak ve kara ayaklarının çatlak tabanlarının altındaki kuru hasırlar hışırdadı. Görünüşe göre Aeron, onca yolu bir hiç uğruna katetmişti.

Üstat boğazını temizleyip, "Deniztaşı Tahtı'nda Euron Kargagöz oturuyor," dediğinde, Aeron neredeyse kapıya varmıştı.

Buharsaçlı döndü. Salon ansızın soğumuştu. *Kargagöz yarım dünya uzakta. Balon onu iki yıl önce gönderdi ve geri dönerse, bunun hayatına mal olacağına*

dair yemin etti. “Anlat,” dedi sertçe.

“Kralın ölümünden sonra Lord Limanı’na girdi ve Balon’ın en büyük kardeşi olarak kale ile tahtı talep etti,” dedi Gorold Goodbrother. “Şimdi bütün adalara kuzgunlar gönderiyor. Kaptanları ve kralları, diz çöktürmek ve kralları olarak kendisine biat ettirmek üzere Pyke’a çağırıyor.”

“Hayır.” Aeron Buharsaçlı kelimelerini tartmadı. “Deniztaşı Tahtı’nda sadece dindar bir adam oturabilir. Kargagöz kendi kibrinden başka hiçbir şeye ibadet etmez.”

“Sen kısa zaman önce Pyke’taydın ve kralı gördün,” dedi Goodbrother. “Balon halefiyyet hakkında bir şeyler söyledi mi?” *Evet.* Pencerelerin dışında rüzgâr ulur ve aşağıda dalgalar huzursuzca kayalara vururken Deniz Kulesi’nde konuşmuşlardı. Balon, Aeron’ın onun son oğlu hakkında söylediklerini duyduğunda kederle başını sallamıştı. “Kurtlar onu zayıf karakterli bir adama dönüştürdü, tam da korktuğum gibi,” demişti. “Tanrılara onu öldürmeleri için dua ediyorum, böylece Asha’nın yoluna çıkamaz.” Bu Balon’ın körlüğüydü; vahşi ve dikbaşlı kızında kendisini görüyordu ve kızının halefi olabileceğine inanıyordu. Bu konuda yanılıyordu, Aeron ona bunu söylemeye çalışmıştı. “Demirdoğumluları hiçbir zaman bir kadın yönetmeyecek, Asha gibi bir kadın bile,” diye ısrar etmişti ama Balon duymak istemediği şeylere karşı sağır olabiliyordu.

Rahip, Gorold Goodbrother’a cevap veremeden önce üstadın ağzı bir kez daha açıldı. “Usulen, Deniztaşı Tahtı, Theon’a ait. Şayet prens öldüyse Asha’ya. Kanun böyle.”

“Yeşil toprakların kanunu,” dedi Aeron tiksinti dolu bir sesle. “O kanunların bizim için ne önemi var? Biz demirdoğumluyuz, denizin oğullarıyız, Boğulmuş Tanrı’nın seçilmişleriyiz. Bize ne bir kadın ne de tanrısız bir adam hükmedebilir.”

“Ya Victarion?” diye sordu Gorold Goodbrother. “Demir Donanma onun. Victarion bir talepte bulunacak mı Buharsaçlı?”

“Euron ondan büyük...” diye başladı üstat.

Aeron adamı bir bakışla susturdu. Buharsaçlı’nın bir bakışı, hem küçük balıkçı kasabalarında hem de büyük taş kalelerde, genç kızları bayıltır ve çocukları feryatlar eşliğinde annelerine koştururdu. O bakış, boynu zincirli bir köleyi susturmak için kafiden öteydi. “Euron daha büyük,” dedi rahip, “lâkin Victarion daha dindar.”

“İkisi arasında bir savaş çıkacak mı?” diye sordu üstat. “Demirdoğumlu, demirdoğumlunun kanını dökmemeli.” “Bu dindar bir hassasiyet Buharsaçlı,”

dedi Goodbrother. “Fakat ağabeyinin paylaştığı bir hassasiyet değil. Euron, Sawane Botley’yi, Deniztaşı Tahtı’nın kanunlara göre Theon’a ait olduğunu söylediği için boğdu.”

“Eğer adam boğulduysa kan dökülmemiş demektir.”

Üstat ile lord bakıştı. “Pyke’a en kısa zamanda bir haber göndermeliyim,” dedi Gorold Goodbrother. “Buharsaçlı, senin istişareni istiyorum. Göndereceğim haber ne olmalı? Biat mı, yoksa isyan mı?”

Aeron sakalını sıvazladı ve düşündü. *Fırtınayı gördüm, adı Euron Kargagöz.* “Şimdilik sadece sükûnet gönder,” dedi lorda. “Bu meseleyle ilgili dua etmeliyim.”

“İstediğiniz kadar dua edin,” dedi üstat. “Dualar kanunları değiştirmez. Theon meşru veliahttır, ondan sonra da Asha gelir.”

“*Sessizlik!*” diye kükredi Aeron. “Demirdoğumlular, siz boynu zincirli üstatların yeşil topraklarla ve onların kanunlarıyla ilgili aptalca konuşmalarını uzun zaman dinledi. Yine denizi dinlememizin vaktidir artık. Tanrının sesini dinlememizin vaktidir.” Aeron’ın sesi dumanlı salonda öyle kuvvetli çınladı ki ne Gorold Goodbrother ne de üstat cevap vermeye cesaret edebildi. *Boğulmuş Tanrı benimle birlikte,* diye düşündü Aeron. *Bana yolu gösterdi.*

Goodbrother, ona geceyi kalenin rahatlığında geçirmesini önerdi fakat rahip bu öneriyi reddetti. Nadiren bir kalenin çatısının altında uyurdu ve denizden bu kadar uzakta asla uyumazdı. “Rahatlığı Boğulmuş Tanrı’nın ıslak salonlarında yaşayacağım. Bizler acı çekmek için doğduk, acılarımız bizi güçlü kılar. Tek isteğim, beni Çakıltaşı Kalesi’ne taşıyacak yeni bir at.”

Goodbrother bu isteği memnuniyetle yerine getirdi. Tepelerin arasından denize inen en kısa yolu göstermesi için oğlu Greydon’ı da rahiple birlikte gönderdi. Yola çıktıklarında şafağın sökmesine daha bir saat vardı ama atları güçlü ve sağlam adımlıydı; karanlığa rağmen hızlı yol aldılar. Aeron gözlerini kapadı ve sessizce dua etti, bir süre sonra eyerinde uyuklamaya başladı.

Ses hafifçe geldi; paslı bir menteşenin çığlığı. Rahip, “Urri,” diye mırıldandı ve korkuyla uyandı. *Burada menteşe yok, kapı yok, Urri yok.* Urri on dört yaşındayken, elinin yarısı bir balta tarafından koparılmıştı; delikanlı, savaşa giden babasının ve ağabeylerinin yokluğunda parmak dansı oynamıştı. Lord Quellon’un üçüncü karısı Pembekız Kalesi’nden bir Piper’dı, büyük ve yumuşak göğüsleri olan maral gözlü bir kızdı. Urri’nin elini Eski Usul’e uygun olarak ateş ve deniz suyuyla tedavi etmek yerine, delikanlıyı yeşil topraklardan gelen üstada teslim etmişti. Üstat, çocuğun kesik parmaklarını yerine dikebileceğine dair yemin etmiş ve bunu yapmıştı. Daha sonra iksirler, yara lapaları ve bitkiler

kullanmıştı fakat el çürümüş, Urri ateşlenmişti. Üstat sonunda delikanlının kolunu kestiğinde çok geç kalınmıştı.

Lord Quellon son seferinden hiç dönmemişti; Boğulmuş Tanrı ona denizde bir ölüm bahşetmişti. Geri gelen Lord Balon'dı, kardeşleri Euron ve Victarion'la birlikte. Balon, Urri'nin başına gelenleri duyduğunda, üstadın üç parmağını bir kasap satırıyla kesmiş ve dikmesi için babasının Piper karısına göndermişti. Lapalar ve iksirler, üstada da Urrigon'a sağladığı kadar fayda sağlamıştı. Üstat çılgınlar gibi sayıklayarak ölmüştü ve kısa zaman sonra Lord Quellon'un üçüncü karısı üstadı takip etmişti, o sırada ebe kadın leydinin rahminden ölü bir kız bebek çıkarıyordu. Aeron memnun olmuştu. Urri'nin elini parçalayan onun baltasıydı; Aeron ve Urri parmak dansını birlikte oynamışlardı, kardeşlerin ve arkadaşların yapacağı gibi.

Urri'nin ölümünü takip eden yılları hatırlamak Aeron'ı hâlâ utandırıyordu. On altı yaşında kendisine erkek diyordu ama gerçekte ayakları olan bir şarap matarasıydı. Şarkı söylüyor, dans ediyor (ama asla parmak dansı değil), şakalar yapıyor, anlamsızca konuşuyor ve dalga geçiyordu. Gayda çalıyor, hokkabazlık yapıyor ve at sürüyordu. Bütün Wynchler'den, Botleyler'den ve Harlawlar'ın yarısından daha çok içki içebiliyordu. Boğulmuş Tanrı her adama yetenekler verirdi, Aeron'a bile. Her ziyafette kanıtlandığı üzere, hiç kimse Aeron Greyjoy'dan daha uzun ve daha uzağa işeyemezdi. Bir keresinde, bir şömine ateşini sadece aletiyle söndürebileceğine dair bahse girmiş ve yeni dargemisini bir keçi sürüsüne karşı ortaya koymuştu. Aeron bir yıl boyunca keçiyle beslenmiş ve dargemiye *Altın Fırtına* adını vermişti ama Balon, kardeşinin pruvaya ne çeşit bir mahmuz yerleştireceğini duyduğunda onu geminin direğine asmakla tehdit etmişti.

Neticede *Altın Fırtına*, Balon'ın ilk ayaklanması sırasında Güzel Ada açıklarına gitmişti. Stannis Baratheon, Victarion'ı tuzağa düşürüp Demir Donanma'yı parçaladığında, Aeron'ın gemisi, *Hiddet* isimli muazzam bir savaş kadırgası tarafından ikiye bölünmüştü. Fakat tanrının Aeron'la işi bitmemişti; onu kıyıya sürüklemişti. Birkaç balıkçı Aeron'ı esir almış ve onu zincire vurulu bir hâlde Lannis Limanı'na götürmüştü. Aeron savaşın geri kalanını Casterly Kayası'nın bağırsaklarında geçirmişti; deniz canavarlarının aslanlardan, yaban domuzlarından ve tavuklardan daha uzağa işeyebildiğini kanıtlayarak.

O *adam öldü.* Aeron boğulmuş ve denizden tekrar doğmuştu, bizzat tanrının peygamberiydi. Hiçbir ölümlü adam onu korkutamazdı, karanlığın korkutabileceğinden fazla değil... ya da hatıralardan ve ruhların kemiklerinden fazla. *Açılan bir kapının sesinden, paslı bir menteşenin çığlığından fazla. Euron*

dönmüş. Sorun değildi. O Buharsaçlı rahipti, tanrının sevgide üstün tuttuğuydu.

Güneş tepeleri aydınlatırken, "İş savaşa varır mı?" diye sordu Greydon Goodbrother. "Kardeşin kardeşe karşı olduğu bir savaş?"

"Eğer Boğulmuş Tanrı öyle meram ederse. Deniztaşı Tahtı'nda tanrısız bir adam oturamaz." *Kargagöz dövüşecek, bu kesin.* Onu hiçbir kadın yenemezdi, Asha bile. Kadınlar, mücadelelerini doğum yatağında vermek üzere yaratılmıştı. Ve Theon, eğer yaşıyorsa, en az o kadar umutsuzdu, sarkmış dudaklardan ve gülümsemelerden ibaret bir delikanlıydı, Kışyarı'nda az da olsa kıymetini kanıtlamıştı fakat Kargagöz sakat bir oğlan çocuğu değildi. Euron'un gemisinin güvertesi, onu ıslatan kanı daha iyi gizlemesi için kırmızıya boyanmıştı. *Kral, Victarion olmalı, yoksa fırtına hepimizi telef eder.*

Güneş doğduğunda, Greydon rahipten ayrıldı ve Balon'ın ölüm haberini Aşağıçukur'daki, Karga Dikeni Kalesi'ndeki ve Ceset Gölü'ndeki kuzenlerine vermeye gitti. Aeron yola yalnız devam etti, denize yaklaştıkça genişleyen taşlı patikayı takip ederek yüksek tepelerden ve alçak vadilerden geçti. Yoldaki her köyde ve önemsiz lordların avlularında dua etmek için durdu. "Hepimiz denizden doğduk ve denize döneceğiz," dedi onlara. Okyanus kadar derin sesi dalgalar gibi gürledi. "Fırtına Tanrısı bir gazap anında Balon'ı kalesinden aldı ve onu aşağı attı. Balon, Boğulmuş Tanrı'nın ıslak salonlarındaki dalgaların altında yiyip içiyor şimdi." Ellerini havaya kaldırdı. "*Balon öldü! Kral öldü*! Lâkin tekrar bir kral gelecek! Çünkü zaten ölü olan ölemez, ama yeniden doğar, daha güçlü ve daha zorlu! *Bir kral doğacak!*"

Rahibi duyan insanlardan bazıları, çapalarını ve kazmalarını bırakıp onu takip etti. Aeron dalgaların sesini duyduğunda, atının arkasında tanrı tarafından dokunulmuş ve boğulmaya heveslenmiş bir düzine adam yürüyordu.

Çakıltaşı'nda binlerce balıkçı yaşıyordu. Balıkçıların kulübeleri, her köşesinde birer taret bulunan kare şekilli bir kulenin etrafında toplanmıştı. Aeron'ın kırk boğulmuş adamı onu orada bekliyordu; fok derisinden çadırların ve ağaç dallarından yapılmış barınakların içinde, gri kumlu sahil boyunca kamp kurmuşlardı. Adamların elleri tuzlu suyla sertleşmiş; ağlarla, iplerle yaralanmış; kürekler, kazmalar ve baltalar yüzünden nasır tutmuştu. Fakat o eller, çomakları demir kadar sert tutuyordu şimdi, zira tanrı, onları denizin altındaki cephanesinden silahlandırmıştı.

Adamlar, dalgaların sahilde bıraktığı ıslak çizginin hemen üstüne rahip için bir barınak inşa etmişti. Aeron, yeni takipçilerini boğduktan sonra memnuniyetle barınağa girdi. *Tanrım,* diye dua etti, *dalgaların gümbürtüsüyle konuş ve bana ne yapmam gerektiğini söyle. Kaptanlar ve krallar senin kelamını bekliyor. Kim*

Balon yerine kralımız olmalı? Bana leviathanın dilinde şarkı söyle. Dalgaların altındaki Tanrı, söyle bana, kim Pyke'taki fırtınaya karşı koyacak kuvvete sahip?

Aeron Buharsaçlı, Çekiçboynuz'a yaptığı yolculuk yüzünden bitkindi ama çatısı siyah deniz yosunlarıyla kaplı ahşap barakasının içinde uyuyamadı. Bulutlar yığılıp ayı ve yıldızları örttü. Yoğun karanlık, Aeron'ın ruhuna çöktüğü gibi denizin üzerine de çöktü. *Asha, Balon'ın gözdesiydi, kendi bedeninin çocuğu, fakat bir kadın demirdoğumluları yönetemez. Kral, Victarion olmalı.* Quellon Greyjoy'un tohumlarından dokuz erkek evlat doğmuştu ve Victarion o evlatların en güçlüsüydü; kuvvetli, korkusuz ve vazifeşinas bir adamdı. *Bizim asıl tehlikemiz de bu işte.* Küçük erkek kardeş ağabeyine itaat borçluydu ve Victarion teamüllere karşı gelecek bir adam değildi. *Euron'ı sevmiyor gerçi. Kadın öldüğünden beri.*

Dışarıda, boğulmuş adamların horultusunun ve rüzgârın ağıtının altında, Aeron dalgaların vuruşunu duyabiliyordu; tanrının onu mücadeleye çağıran çekicini. Barınaktan gece serinliğine çıktı. Solgun, zayıf ve uzundu. Çırılçıplak bir hâlde ayakta durdu ve siyah tuzlu denizin içine yürüdü. Su buz gibiydi ama tanrının okşamaları Aeron'ı ürkütmedi. Göğsüne bir dalga vurdu, Aeron sendeledi. Bir sonraki dalga başına çarptı. Aeron dudaklarındaki tuzun tadını aldı ve etrafında tanrının varlığını hissetti, kulakları onun şarkısının ihtişamıyla çınladı.

Quellon Greyjoy'un tohumlarından dokuz erkek evlat doğdu ve ben onların sonuncusuydum, bir kız kadar zayıf ve korkaktım. Ama artık değilim. O adam boğuldu ve tanrı beni daha güçlü kıldı. Soğuk ve tuzlu deniz onu sarmaladı, ona sarıldı, onun zayıf insan etini geçti ve kemiklerine dokundu. *Kemikler,* diye düşündü rahip. *Ruhun kemikleri. Balon'ın kemikleri. Urri'nin kemikleri. Gerçek bizim kemiklerimizde, zira et çürür ve kemik dayanır. Ve Nagga Tepesinde, Gri Kral'ın Kalesinin kemikleri...*

Aeron Buharsaçlı titreyerek kıyıya geri döndü, denize girdiği andakinden daha bilge bir adamdı. Çünkü aradığı cevabı kemiklerinde bulmuştu ve izlemesi gereken yol apaçık ortadaydı. Gece o kadar soğuktu ki, Aeron barınağına dönerken bedeninden buharlar tütüyordu ama rahibin kalbinde bir ateş yanıyordu, bu kez uyku çabucak geldi ve demir menteşelerin çığlığıyla bölünmedi.

Rahip uyandığında gün parlak ve rüzgârlıydı. Aeron, istiridye çorbası ve ateşin üzerinde pişirilmiş deniz yosunuyla kahvaltı etti. O kahvaltısını bitirir bitirmez, Merlyn yarım düzine muhafızla birlikte kulesinden indi. Buharsaçlı, "Kral öldü," dedi adama.

“Evet. Bir kuş geldi. Ve şimdi bir tane daha.” Merlyn kel, toparlak ve etli butlu bir adamdı, kendini yeşil toprakların tarzıyla “Lord” ilan etmiş, kürkler ve kadifeler giymişti. “Kuzgunlardan biri beni Pyke’a çağırıyor, diğeri On Kule’ye. Siz deniz canavarlarının çok kolu var, adamı çekiştirip parçalara bölüyorsunuz. Sen ne dersin rahip? Dargemilerimi nereye göndermeliyim?”

Aeron kaşlarını çattı. “On Kule mi dedin? Seni hangi deniz canavarı oraya çağırdı?” On Kule, Harlaw Lordu’nun makamıydı.

“Prenses Asha. Eve dönmek için yelken açmış. Okuyucu kuzgunlar gönderiyor, bütün dostlarını Harlaw’a çağırıyor. Balon’ın, Deniztaşı Tahtı’nda Asha’nın oturmasını istediğini söylüyor.” “Deniztaşı Tahtı’nda kimin oturacağına Boğulmuş Tanrı karar verecek,” dedi rahip. “Seni kutsayabilmem için diz çök.” Lord Merlyn dizlerinin üstüne çöktü, Aeron matarasının tıpasını çıkardı ve adamın kel kafasına deniz suyu döktü. “Bizim için boğulmuş olan Yüce Tanrı, kulun Meldred’in denizden tekrar doğmasına izin ver. Onu tuzla kutsa, taşla kutsa, çelikle kutsa.”

Tuzlu su Merlyn’in şişman yanaklarından aşağı aktı, sakallarını ve tilki kürkü pelerinini ıslattı. “Zaten ölü olan ölemez,” diye bitirdi rahip, “ama tekrar doğar, daha güçlü ve daha zorlu.” Merlyn ayağa kalktığında, “Tanrı’nın kelamını yaymak için kal ve dinle,” dedi Aeron.

Dalgalar, suyun kenarından üç adım uzaktaki granit kayaya çarptı. Aeron Buharsaçlı, bütün sürüsünün onu rahatça görebilmesi ve sözlerini duyabilmesi için orada duruyordu.

Daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi, “Hepimiz denizden doğduk ve denize döneceğiz,” diyerek konuşmaya başladı. “Fırtına Tanrısı bir gazap anında Balon’ı kalesinden aldı ve onu aşağı attı. Balon dalgaların altında yiyip içiyor şimdi.” Ellerini havaya kaldırdı. “*Demir kral öldü!* Lâkin yeni bir kral gelecek çünkü zaten ölü olan ölemez, ama yeniden doğar, daha güçlü ve daha zorlu!”

“Bir kral doğacak!” diye bağırdı boğulmuş adamlar.

“Doğacak. Doğmalı. Lâkin kim?” Buharsaçlı bir an dinledi ancak sadece dalgalar cevap verdi. “Kralımız kim olmalı?” Boğulmuş adamlar çomaklarını birbirlerine vurmaya başladı. “*Buharsaçlı!*” diye bağırdılar. “*Kral Buharsaçlı! Kral Aeron! Bize Buharsaçlı’yı ver!”*

Aeron başını iki yana salladı. “Eğer bir baba iki oğula sahip olursa ve birine bir balta, diğerine bir ağ verirse, hangi oğlunu savaşçı yapmak niyetindedir?”

“Balta savaşçı içindir,” diye bağırdı Rus, “ağ denizin balıkçısı için.”

“Evet,” dedi Aeron. “Tanrı beni dalgaların altına çekti ve o zamanlar olduğum değersiz şeyi boğdu. Beni tekrar yukarı çıkardığında, bana görmek için

gözler, duymak için kulaklar ve onun kelamını yaymak için ses verdi; onun nebisi olayım ve onun gerçeğini, o gerçeği unutanlara öğreteyim diye. Ben Deniztaşı Tahtı'nda oturmak için yaratılmadım... Euron Kargagöz de öyle. Zira, 'Benim Deniztaşı Tahtı'ında imansız bir adam oturamaz,' diyen tanrıyı duydum."

Merlyn, kollarını göğsünde birleştirdi. "O hâlde Asha mı? Victarion mu? Söyle bize rahip!"

"Bunu Boğulmuş Tanrı söyleyecek ama burada değil." Aeron, parmağını Merlyn'in beyaz ve şişman yüzüne doğrulttu. "Bana ya da insanların kanunlarına bakma, sadece denize bak. Sen, bütün kaptanlar ve bütün krallar; yelkenlerinizi açın, küreklerinizi çıkarın ve Eski Wyk'e gidin lordum. Ne imansızın önünde eğilmek için Pyke'a, ne de entrikacı kadına yoldaşlık etmek için Harlaw'a. Pruvalarınızı Gri Kral'ın Kalesi'nin olduğu Eski Wyk'e doğru çevirin. Sizi Boğulmuş Tanrı'nın adına çağırıyorum. *Hepinizi çağırıyorum*! Salonlarınızı ve kulübelerinizi, kalelerinizi ve kulelerinizi bırakın ve bir kral şûrası düzenlemek üzere Nagga Tepesi'ne dönün!"

Merlyn, ağzı açık hâlde rahibe baktı. "Bir kral şûrası? Gerçek bir kral şûrası..."

"...*çok uzun zamandır* olmadı!" diye bağırdı Aeron kederle. "Mamafih günlerin şafağında, demirdoğumlular kendi krallarını kendileri seçer ve aralarındaki en kıymetli kişiyi yükseltirlerdi. Eski Usul'e dönmemizin vakti geldi, zira sadece bu şekilde tekrar büyük olabiliriz. Urras Demirayak'ı Yüce Kral yapan ve onun başına ahşap taç takan bir kral şûrasıydı. Sylas Düzburun, Gri Harrag, Yaşlı Deniz Canavarı; hepsini kral şûrası yükseltti. Bizim kral şûramızdan, Kral Balon'ın başladığı işi bitirecek ve bize özgürlüğümüzü geri kazandıracak bir adam çıkmalı. Tekrar söylüyorum, Pyke'a ya da On Kule'ye *değil*, Eski Wyk'e gidin. Nagga Tepesi'ni ve Gri Kral'ın Kalesi'nin kemiklerini arayın. Çünkü ay boğulduğunda ve tekrar doğduğunda, o kutsal yerde kendimize kıymetli bir kral çıkaracağız, *imanlı* bir kral!" Kemikli ellerini tekrar havaya kaldırdı. "*Dinleyin!* Dalgaları dinleyin! Tanrıyı dinleyin! Tanrı bizimle konuşuyor ve gerçek kralımızın *kral şûrasından* geleceğini söylüyor!"

Aeron'ın bu sözlerinden sonra bir uğultu yükseldi ve boğulmuş adamlar çomaklarını birbirlerine vurdu. "*Kral şûrası!*" diye bağırdılar. "*Kral şûrası, kral şûrası. Sadece kral şûrasından gelecek kral!*" Adamların çıkardığı gürültü öyle şiddetliydi ki, Pyke'taki Kargagöz ve bulutlu salonundaki hasis Fırtına Tanrısı bağrışmaları duymuş olmalıydı. Buharsaçlı iyi iş çıkardığını biliyordu.

MUHAFIZLARIN KUMANDANI

“Kan portakalları fazla olgunlaşmış,” dedi prens bezgin bir sesle, kumandan onu yürüyen sandalyesinde terasa çıkardığında.

Bundan sonra yine saatlerce konuşmadı.

Portakallar hakkında söylediği şey doğruydu. Birkaç portakal yere düşmüş ve soluk pembe mermerlerde parçalanmıştı. Hotah ne zaman nefes alsa, burnu meyvelerin keskin ve tatlı kokusuyla doluyordu. Ağaçların altında, yürüyen sandalyesinde oturan prens de kokuyu alabiliyordu şüphesiz. Abanoz ve demirden gıcırtılı tekerlekleri ve kaz tüyü minderleri olan sandalyeyi prens için Üstat Caloette yapmıştı.

Uzunca bir zaman, havuzlarda ve su fıskiyelerinde oyun oynayan çocuklardan ve terasa düşüp parçalanan başka bir portakalın çıkardığı yumuşak *loptan* başka bir ses duyulmadı. Sonra kumandan, sarayın diğer ucundan gelen belli belirsiz çizme sesleri işitti.

Obara. Kadının adımlarını tanıyordu; uzun, aceleci ve öfkeli. Kadının atı, binicisinin mahmuzları yüzünden kanlı ve terli bir hâlde kapıların yanındaki ahırda olmalıydı. Obara her zaman aygır sürerdi ve Dorne’daki her ata hakim olabileceğini söyleyerek böbürlenirdi... her adama da. Kumandan başka ayak sesleri de duyuyordu; Üstat Caleotte’un kadına yetişmek için acele eden hızlı ve yumuşak adımları.

Obara Kum her zaman çok hızlı yürürdü. Prens bir keresinde kendi kızına, ‘*Obara asla yakalayamayacağı bir şeyin peşinde koşuyor*,’ demişti.

Kadın üç katlı kemerin altında belirdiğinde, Aroe Hotah yolu kesmek için uzunbaltasını yan tarafa indirdi. Baltanın başı, dişbudak ağacından yapılmış iki metrelik bir sapın uçundaydı. Obara baltayı geçemedi. Hotah, Norvos aksanıyla kalınlaşmış pes bir homurtuyla, “Leydim, daha fazla ilerlemeyin,” dedi. “Prens rahatsız edilmek istemiyor.”

Kumandan konuştuğunda kadının yüzü kayaydı; sonra sertleşti. “Yolumda duruyorsun Hotah.” Obara, Kum Yılanlarının en büyüğüydü. Otuzuna yakın, iri kemikli bir kadındı. Birbirine yakın gözleri vardı ve onu doğuran Eski Şehirli fahişenin kahverengi saçlarını almıştı. Kum ipeğinden dikilmiş boz ve altın alacalı pelerininin altındaki binici kıyafeti kahverengi deriden yapılmıştı. Bu esnek ve yıpranmış giysiler, kadına dair en yumuşak şeylerdi. Obara’nın kalçasında kangal hâlinde sarılmış bir kamçı, sırtında da çelik ve bakırdan dövülmüş yuvarlak bir kalkan vardı. Mızrağını dışarıda bırakmıştı. Areo Hotah bunun için müteşekkirdi. Obara, hızlı ve kuvvetli olmasına rağmen Areo’nun dengi değildi, Areo bunu biliyordu... fakat *kadın* bilmiyordu ve Hotah soluk

pembe mermerlerin üstünde kadının kanını görmek istemiyordu.

Üstat Caleotte, ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Leydi Obara, size söylemeye çalıştım...”

“Prensimiz babamın öldüğünü biliyor mu?” diye sordu Obara, kumandana. Üstadı, bir sineği önemseyeceğinden fazla önemsememişti, bir sinek onun başının etrafında vızıldayacak kadar aptal olmazdı tabii.

“Biliyor,” dedi kumandan. “Bir kuş geldi.”

Ölüm, Dorne’a kuzgun kanatlarında gelmişti. Küçük harflerle yazılmış ve bir damla kırmızı mumla mühürlenmişti. Caleotte mektubun içinde ne olduğunu sezmiş olmalıydı; çünkü mektubu, prense iletmesi için Hotah’a vermişti. Prens, Hotah’a teşekkür etmiş fakat çok uzun bir süre mührü kırmamıştı. Parşömeni kucağına koymuş ve bütün öğleden sonrayı oyun oynayan çocukları seyrederek geçirmişti. Güneş batana ve akşam havası çocukları içeri sokacak kadar soğuyana dek seyretmişti, sonra suyun üstündeki yıldız ışıklarını izlemişti. Ay yükseldikten sonra Hotah’tan bir mum getirmesini istemiş ve mektubu gece karanlığında, portakal ağaçlarının altında okumuştu.

Obara kamçısına dokundu. “Binlerce insan, Kemik Yolu’na çıkmak ve babamı eve getiren Ellaria’ya yardım etmek için yayan hâlde kumları geçiyor. Septler tıka basa doldu. Kırmızı rahipler tapınak ateşlerini yaktı. Yastık evlerindeki kadınlar onlara giden her adamla çiftleşiyor ve sikke almayı reddediyor.

Güneş Mızrağı’nda, Kırık Kol’da, Yeşilkan boyunca, dağlarda, derin kumlarda, her yerde, *her yerde*; kadınlar saçlarını yoluyor ve erkekler öfkeyle feryat ediyor. Herkes aynı soruyor... Doran ne yapacak? *Doran, katledilmiş kardeşinin intikamını almak için ne yapacak*?” Obara kumandana yaklaştı. “Ve sen, *prens rahatsız edilmek istemiyor,* diyorsun!”

“Rahatsız edilmek istemiyor,” dedi Areo Hotah bir kez daha. Muhafızların kumandanı, koruduğu prensi tanıyordu. Uzun zaman önce Norvos’tan acemi bir delikanlı gelmişti, koyu renkli karmakarışık saçları ve geniş omuzları olan bir çocuktu. Şimdi o saçlar beyazdı ve delikanlının bedeni pek çok mücadelenin yara izlerini taşıyordu... ama kuvveti yerindeydi ve uzunbaltasını keskin tutmuştu, sakallı rahiplerin öğrettiği gibi. *Kadın beni geçmeyecek,* dedi kendi kendine ve “Prens oyun oynayan çocukları seyrediyor,” dedi kadına. “Oyun oynayan çocukları seyrederken *asla* rahatsız edilemez.”

“Hotah,” dedi Obara Kum, “yolumdan çekil, aksi takdirde o uzunbaltayı alırım ve...”

Hotah’ın arkasından, “Kumandan,” diye bir emir geldi. “Bırak geçsin.

Onunla konuşacağım.” Prensin sesi çatallıydı.

Areo Hotah uzunbaltasını yukarı kaldırıp kenara çekildi. Obara adama son bir kez bakıp yanından geçti. Üstat acele adımlarla kadının peşinden gitti. Caleotte bir buçuk metreden uzun değildi, bir yumurta kadar keldi, yüzü öyle pürüzsüz ve şişmandı ki adamın yaşını tahmin etmek zordu ama üstat, kumandandan önce buradaydı ve hatta prensin annesine hizmet etmişti. Yaşına ve cüssesine rağmen hâlâ yeterince atik ve son derece zekiydi fakat fazla uysaldı. *Herhangi bir Kumyılanının dengi değil*, diye düşündü kumandan.

Prens portakal ağaçlarının gölgesinde, gutlu bacakları desteklenmiş hâlde sandalyesinde oturuyordu, gözlerinin altında torbalar vardı... ama Hotah, prensi uykusuz bırakanın keder mi yoksa gut mu olduğunu söylemezdi. Aşağıdaki su fıskiyelerinde ve havuzlarda, çocuklar hâlâ oyun oynuyordu. Çocukların en küçükleri olsa olsa beş yaşındaydı, en büyükleri dokuz ya da on. Yarısı kızdı, yarısı erkek. Hotah, çocukların sular sıçrattığını ve tiz seslerle birbirlerine bağırdıklarını duyabiliyordu. Obara prensin yürüyen sandalyesinin önünde tek dizinin üstüne çöktüğünde, “Kısa zaman önce sen de şu havuzlardaki çocuklardan biriydin Obara,” dedi prens.

Obara homurdanır gibi güldü. “Yirmi yıl oldu. Ya da yirmi yıla yakın. Üstelik burada uzun kalmamıştım. Ben fahişenin eniğiyim, yoksa unuttunuz mu?” Prens cevap vermeyince kadın tekrar ayağa kalktı ve ellerini kalçalarına koydu. “Babam öldürüldü.” “Bir dövüşle yargılama sırasında, teke tek bir mücadelede öldü,” dedi Prens Doran. “Kanunlara göre bu cinayet değildir.” “O sizin *kardeşinizdi”*

“Öyleydi.”

“Onun ölümüyle ilgili ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

Prens, sandalyesini güçlükle döndürerek kadının yüzüne baktı. Doran Martell sadece elli iki yaşında olmasına rağmen çok daha yaşlı görünüyordu. Keten kıyafetlerinin altındaki bedeni yumuşak ve şekilsizdi, bacaklarına bakmak zordu. Gut hastalığı prensin eklemlerini grotesk bir şekilde şişirmiş ve kızartmıştı; sol dizi bir elmaydı, sağ dizi bir kavun, ayak parmakları da koyu kırmızı üzümlere dönüşmüştü, o kadar şişkinlerdi ki en küçük bir dokunuşta patlayacakmış gibi görünüyorlardı. Bir çarşafın ağırlığı bile prensi titretebilirdi ama o, ağrıya şikayet etmeden katlanıyordu. Doran’ın, kızma, *sessizlik bir prensin dostudur*, dediğini duymuştu kumandan. *Kelimeler oklar gibidir Arianne, onları bir kez saldın mı geri çağıramazsın.* “Lord Tywin’e bir mektup yazdım...”

“*Mektup*? Eğer babamın yarısı kadar erkek olsaydınız...” “Baban değilim.”

“Bunu biliyorum.” Obara’nın sesi tiksintiyle kalınlaşmıştı. “Savaşa gitmemi istiyorsun.”

“Daha iyi bir yol biliyorum. Sandalyenizden kalkmanıza bile gerek yok. Babamın intikamını *bizzat* almama müsaade edin. Prens Geçidi’nde bir ordunuz var. Lord Yronwood’un da Kemik Yolu’nda bir ordusu var. Ordulardan birini bana, diğerini Nym’e verin. Ben Hudut lordlarını kalelerinden çıkarıp Eski Şehir’e yürürken, Nym de Kral Yolu’na gitsin.”

“Peki, Eski Şehir’i nasıl elinde tutacaksın?”

“Şehri yağmalamak yeterli olur. Yüksek Kule’nin zenginliği...” “İstediğin altın mı?”

“Benim istediğim kan.”

“Lord Tywin bize Dağ’ın kafasını gönderecek.”

“Peki, bize Lord Tywin’in kafasını kim gönderecek? Dağ her zaman onun evcil hayvanıydı.”

Prens eliyle havuzları gösterdi. “Obara, çocuklara bak. Eğer seni memnun edecekse.”

“Etmez. Mızrağımı Lord Tywin’in karnına sokmak bana daha büyük zevk verir. Onun bağırsaklarını dışarı dökeceğim. Bağırsaklarında altın ararken ona ‘Castamere Yağmurları’nı söyleteceğim.”

“*Bak*,” diye tekrar etti prens. “Emrediyorum.”

Yaşı büyük olan çocuklardan birkaçı, pürüzsüz mermere yüzüstü uzanmıştı, güneşin altında esmerleşiyorlardı. Diğerleri ilerideki denizde kürek çekiyordu. Çocuklardan üçü kumdan bir kale inşa ediyordu, kalenin büyük kulesi Eski Saray’ın Mızrak Kulesi’ni andırıyordu. Yirmi ya da daha fazla çocuk, bel derinliğindeki suda gerçekleşen mücadeleyi izlemek için büyük havuzun içinde toplanmıştı; küçük çocuklar, daha iri olanların omuzlarına çıkmış birbirlerini suya itmeye çalışıyorlardı. Bir çift ne zaman aşağı devrilse, su sesini bir kahkaha fırtınası takip ediyordu. Fındık rengi bir kızın, saman sarısı saçları olan bir oğlanı, ağabeyinin omzundan çekmesini ve başüstü havuza düşürmesini seyrettiler.

“Bir zamanlar baban da aynı oyunu oynardı, ondan önce benim oynadığım gibi,” dedi prens. “Aramızdan on yaş vardı, yani baban suda oynayacak yaşa geldiğinde ben havuzları bırakmıştım. Ama annemizi ziyarete geldiğimde onu izlerdim. Çocukken bile çok ateşliydi. Bir su yılanı kadar hızlıydı. Onun, kendisinden çok daha iri çocukları devirdiğini defalarca gördüm. Kral Topraklarına gitmek için buradan ayrıldığı gün, bana bunu hatırlattı. Bunu bir kez daha yapacağına dair yemin etti, aksi takdirde gitmesine asla izin

vermezdim.”

“Gitmesine *izin* vermek mi?” Obara güldü. “Onu durdurabilirmişsiniz gibi. Dorne’un Kızıl Yılan’ı istediği yere gitti.”

“Gitti. Seni teselli edecek birkaç sözüm olsun isterdim.” “Size *teselli* için gelmedim.” Obara’nın sesi tahkir doluydu. “Babam beni almaya geldiği gün, annem gitmemi istemedi. ‘O bir kız,’ dedi, ‘üstelik senden olduğunu sanmıyorum. Bin farklı adamla yattım.’ Babam, mızrağını benim ayağımın dibine attı ve elinin tersiyle annemi tokatladı, annem ağlamaya başladı. ‘Kız ya da erkek, hepimiz mücadelemizi veririz,’ dedi babam, ‘ama tanrılar silahlarımızı seçmemize müsaade ederler.’ Bana önce mızrağı sonra da annemin gözyaşlarını gösterdi ve ben mızrağı seçtim. Babam, ‘Benim kızım olduğunu söylemiştim,’ dedi ve beni aldı. Annem bir yıl içinde içkiden öldü. Ölürken ağladığı söyleniyor.” Obara, sandalyede oturan prense yaklaştı. “O mızrağı kullanmama izin verin, başka bir şey istemiyorum.”

“Bu büyük bir istek Obara. Bunu düşünmeliyim.” “Hâlihazırda ziyadesiyle düşündünüz.”

“Haklı olabilirsin. Sana haber göndereceğim, Güneş Mızrağına.”

“Haber, savaş olsun.” Obara topuğunun üstünde döndü ve geldiği kadar öfkeli bir şekilde uzaklaştı, dinlenmiş bir at almak ve dörtnala yola koyulmak için ahıra gitti.

Üstat Caleotte kaldı. “Prensim?” dedi ufak tefek yuvarlak adam. “Bacaklarınız ağrıyor mu?”

Prens belli belirsiz gülümsedi. “Güneş sıcak mı?”

“Ağrı için bir şurup getireyim mi?”

“Hayır. Aklımın başımda olması gerek.”

Üstat tereddüt etti. “Prensim, Leydi Obara’nın Güneş Mızrağı’na dönmesine izin vermek... doğru mu? Halkı alevlendirmeye kararlı, insanlar kardeşinizi çok severdi.”

“Hepimiz severdik.” Prens, parmaklarını şakaklarına bastırdı. “Hayır. Haklısın. Ben de Güneş Mızrağı’na dönmeliyim.” Küçük ve yuvarlak adam tereddüt etti. “Bu akıllıca mı?” “Akıllıca değil ama gerekli. En iyisi Ricasso’ya bir süvari yolla ve Güneş Kulesi’ndeki dairemi açmasını söyle. Kızım Arianne’i, yarın orada olacağıma dair bilgilendir.”

Benim küçük prensesim. Kumandan onu çok özlemişti. “Görüleceksiniz,” diye uyardı üstat.

Kumandan, üstadın ne demek istediğini anladı. İki yıl önce, Su Bahçeleri’nin huzuruna ve tenhalığına gitmek için Güneş Mızrağı’ndan

ayrıldıklarında, Prens Doran'ın gutu bu kadar kötü değildi. Prens o günlerde, bir bastona dayanarak ve her adımda yüzünü buruşturarak da olsa hâlâ ağır ağır yürüyebiliyordu. Düşmanlarının onun ne kadar zayıf düştüğünü bilmesini istemiyordu ve Eski Saray ve onun gölge şehri gözlerle doluydu. *Gözler,* diye düşündü kumandan *ve prensin çıkamadığı basamaklar. Güneş Kulesinin tepesinde oturmak için uçması gerekecek.*

"*Görülmeliyim*. Biri suların üstüne yağ dökmeli. Dorne, hâlâ bir prense sahip olduğunu hatırlamalı." Doran hafifçe gülümsedi. "Prens yaşlı ve gutlu olsa da."

"Şayet Güneş Mızrağı'na dönerseniz Prenses Myrcella'yı huzura kabul etmeniz gerekecek," dedi Caleotte. "Beyaz şövalyesi de onunla birlikte olacak... ve şövalyenin, kraliçesine mektuplar gönderdiğini *biliyorsunuz*."

"Sanırım gönderiyor."

Beyaz şövalye. Kumandan kaşlarını çattı. Sör Arys, Dorne'a kendi prensesiyle ilgilenmek için gelmişti, bir zamanlar Hotah'ın da kendi prensesiyle ilgilenmek için gelmesi gibi. Tuhaf bir şekilde, isimleri bile kulağa aynı geliyordu: Areo ve Arys. Ancak benzerlik orada son buluyordu. Kumandan, Norvos'u ve şehrin sakallı rahiplerini terk etmişti fakat Sör Arys Oakheart hâlâ Demir Taht'a hizmet ediyordu. Hotah, Prens Doran tarafından Güneş Mızrağı'na gönderildiği zamanlarda, kar beyazı pelerininin içindeki adamı görüyor ve üzülüyordu. Bir gün ikisinin dövüşmek zorunda kalacağını hissediyordu; Oakheart o gün ölecekti, kumandanın uzunbaltası adamın kafatasını ezecekti. Hotah baltasının pürüzsüz ahşap gövdesini okşadı ve o günün yaklaşıp yaklaşmadığını merak etti.

"Akşam olmak üzere," diyordu prens. "Sabahı bekleyeceğiz. Arabam günün ilk ışığında hazır olsun."

"Emredersiniz." Caleotte reverans yaptı. Kumandan, üstadın geçmesi için kenara çekildi ve adamın gittikçe hafifleyen ayak seslerini dinledi.

"Kumandan?" Prensin sesi yumuşaktı.

Hotah öne çıktı, tek eli uzunbaltasının gövdesindeydi. Avcıma değen dişbudak ağacı, bir kadının teni kadar yumuşaktı. Hotah yürüyen sandalyeye ulaştığında, mevcudiyetini bildirmek için mızrağının dibini sertçe yere vurdu fakat prensin gözleri sadece çocukları görüyordu. "Erkek kardeşlerin var mıydı kumandan?" diye sordu prens. "Küçükken, Norvos'ta? Ya kız kardeşlerin?"

"Hem kız, hem erkek kardeşler," dedi Hotah. "İki erkek, üç kız. Ben en küçüktüm." *En küçük ve istenmeyen. Beslenecek bir boğaz daha, çok yiyen ve çok geçmeden giysilerine sığmayan bir çocuk.* Ailesinin onu sakallı rahiplere

satması sebepsiz değildi.

“Ben en büyüktüm,” dedi prens, “gel gör ki sonuncuyum. Mors ve Olyvar beşikte öldükten sonra, bir erkek kardeş umudumu yitirmiştim. Elia geldiğinde ben dokuz yaşındaydım, Tuz Kıyısı’nda yaverdim. Bir kuzgun, annemin bir ay erken doğum yaptığı haberini getirdiğinde, bunun, çocuğun fazla yaşamayacağı anlamına geldiğini bilecek kadar büyüktüm. Hatta Lord Gargalen bana bir kız kardeşim olduğunu söylediğinde, ona bebeğin kısa zaman içinde öleceğini söyledim. Lâkin Elia yaşadı, Anne’nin merhametiyle. Ve bir yıl sonra Oberyn geldi, feryat ederek ve tekmeler atarak. Onlar bu havuzlarda oynarken ben yetişkin bir adamdım. Gel gör ki ben burada oturuyorum ve onlar gitti.”

Areo Hotah ne diyeceğini bilmiyordu. O yalnızca muhafızların kumandanıydı. Bu topraklara ve bu toprakların yedi yüzlü tanrısına hâlâ yabancıydı, bunca yıl sonra bile. *Hizmet et. İtaat et. Koru.* Bu yemini on altı yaşında, baltasıyla evlendiği gün etmişti. *Basit bir adam için basit bir yemin,* demişti sakallı rahipler. Hotah, prensleri teselli etmek konusunda eğitilmemişti.

Prensin oturduğu yerin en fazla bir adım uzağına bir başka portakal düştüğünde, Hotah hâlâ söyleyecek birkaç kelime bulmaya çalışıyordu. Doran irkildi, ses bir şekilde onu incitmişti sanki. ‘Yeter,” diye iç geçirdi, “bu kadar yeter. Beni yalnız bırak Areo. Bırak da çocukları birkaç saat daha seyredeyim.”

Güneş battığında hava soğudu ve çocuklar akşam yemeği aramak için içeri girdi fakat prens portakal ağaçlarının altında kaldı, durgun havuzlara ve ilerideki denize baktı. Bir hizmetkâr ona bir kâse mor zeytin, yufka, peynir ve humus getirdi. Prens birkaç lokma yedi. Çok sevdiği tatlı, yoğun ve sert şaraptan bir kadeh içti. Boşalan kadehini tekrar doldurdu. Bazen, sabahın koyu karanlık saatlerinde, uyku onu sandalyesinde bulurdu. Kumandan sandalyeyi itti ve prensi ay ışığıyla aydınlanmış bir galeriden, bir sıra oluklu sütunun önünden ve kemerli bir yoldan geçirip, deniz kenarındaki odada bulunan serin çarşaflı büyük yatağa götürdü. Kumandan onu hareket ettirirken Doran inledi ama tanrılar merhametliydi ve prens uyanmadı.

Kumandanın uyku hücresi prensin odasına bitişikti. Hotah dar yatağın üstüne oturdu, duvar oyuğundaki bileği taşını ve yağlı bezi bulup işe koyuldu. Sakallı rahipler onu damgaladıklarında, *uzunbaltanı keskin tut*, demişlerdi. Hotah hep tutmuştu.

Baltayı bilerken Norvos’u düşündü; tepedeki yüksek ve nehrin yanındaki alçak şehri. Uç çanın sesini hâlâ hatırlıyordu; Noom’un onu kemiklerine kadar titreten pes çınlamasını, Narrah’ın gururlu ve güçlü tınısını, tatlı Nyel’in gümüşi kahkahasını. Ağzı kış kekinin zencefil, çam fıstığı ve kiraz parçalarıyla

zenginleşmiş tadıyla doldu. Kekin yanında da *nahsa;* içine bal katılan ve demir kupada servis edilen mayalı keçi sütü. Yakası sincap kürküyle kaplı elbisesini giymiş annesini gördü, kadın o elbiseyi yılda yalnızca bir kez, dans eden ayıları görmek için Günahkâr Basamaklarına gittiklerinde giyerdi. Sonra, sakallı rahipler tarafından göğsünün ortasına vurulan damganın çıkardığı yanık kokusunu duydu. Acı öyle amansızdı ki Areo Hotah kalbinin duracağını düşünmüştü ama hiç kıpırdamamıştı. Damganın üstünde bir daha asla kıl çıkmamıştı.

Baltanın her iki kenarı da insanı tıraş edecek kadar keskinleştiğinde, kumandan ahşap ve demirden mütevellit karısını yatağın üstüne bıraktı. Lekeli kıyafetlerini esneyerek çıkarıp yere attı ve saman dolu şiltesine uzandı. Damgayı düşünmek, damganın olduğu yeri kaşındırmıştı; kumandan gözlerini kapamadan önce kaşındı. *Yere düşen portakalları toplamalıydım,* diye düşündü. Meyvelerin tatlı ekşi tadını ve kırmızı yapış yapış sularını düşleyerek uykuya daldı.

Çok geçmeden şafak geldi. Üç at arabasının en küçüğü ahırların dışında hazır bekliyordu; kırmızı ipek perdeli, sedir ağacı araba. Kumandan, Su Bahçelerinde görevli olan otuz muhafız içinden, arabaya eşlik etmek üzere yirmi mızrak seçti; diğerleri araziyi ve çocukları korumak üzere burada kalacaktı, çocuklardan bazıları büyük lordların ve zengin tüccarların oğulları ve kızlarıydı.

Prens günün ilk ışıklarında yola çıkmaktan bahsetmişti ama Aroe Hotah adamın oyalanacağını biliyordu. Üstat, Doran Martell'e banyo yaptırıp adamın şişkin eklemlerini ağrı kesici losyonla ıslatılmış ketenlerle sararken, Hotah rütbesine uygun olarak bakır pullu bir mintan kuşandı ve bakırları güneşten korumak için kum ipeğinden dikilmiş geniş bir pelerin giydi. Gün sıcak olacaktı. Kumandan, Norvos'tayken giydiği at kılından dokunmuş ağır pelerini ve demir çivili deri tuniği uzun zaman önce bir köşeye atmıştı; o kıyafetler Dorne'da insanı pişirebilirdi. Tepesinde keskin dikenleri olan yarım miğferini saklamıştı ama şimdi onu, etrafına turuncu bir ipek sararak taktı; aksi hâlde, metale vuran güneş, kafile saraya varmadan önce kumandanın kafasını zonklatırdı.

Prens hâlâ yola çıkmak için hazır değildi. Gitmeden önce kahvaltı etmeye karar vermişti; jambon parçaları ve acı biberle pişirilmiş bir tabak martı yumurtası ile bir kan portakalı yedi. Daha sonra, bilhassa gözdesi hâline gelmiş çocukların pek çoğuna veda etmesi gerekti: Dalt oğlanı, Leydi Blackmont'un yavrusu, Yeşilkan boyunca kumaş ve baharat ticareti yapmış bir adamın yetim kızı. Doran onlarla konuşurken bacaklarının üstüne fevkalade bir Myr battaniyesi örttü; küçük çocukları, şişkin ve sargılı eklemlerinin görüntüsünden sakınmak istiyordu.

Kafile yola çıktığında öğlen olmuştu. Prens, arabasının içindeydi, Üstat Caleotte bir eşek sürüyordu, diğerleri yayandı. Beş mızrakçı arabanın önünde, beşi de arkasında yürüyordu, arabanın her iki yanında beşer adam daha vardı. Areo Hotah, prensin sol yanındaki mutat yerini almıştı, uzunbaltasını omzuna atmış bir hâlde yürüyordu. Güneş Mızrağı'ndan Su Bahçeleri'ne gelen yol denizin yanından akıyordu; taştan, kumdan ve eğri büğrü bodur ağaçlardan ibaret kızıl kahve araziyi kateden adamların yüzüne, serin ve rahatlatıcı bir rüzgâr esiyordu.

Kafile Güneş Mızrağı'na giden yolun yarısını geçtiğinde ikinci Kum Yılanı ortaya çıktı.

Bir kum tepesinin üstünde ansızın belirdi; altın renkli bir kum atının sırtındaydı, hayvanın yelesi ince ve beyaz ipekler gibiydi. Leydi Nym at sürerken bile zarif görünüyordu. Leylak rengi pırıltılı bir elbise ve rüzgârın her esişiyle uçuşup onu havalanacakmış gibi gösteren bakır renkli ipek bir pelerin giymişti. Nymeria Kum yirmi beş yaşındaydı ve bir söğüt ağacı gibi inceydi. Uzun bir örgü hâlinde örülmüş ve kırmızı altın telle bağlanmış düz siyah saçları, babasınınkilere benzeyen koyu renk gözlerinin üzerinde sivri bir saç çizgisi yaratmıştı. Leydi Nym çıkık elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve süt beyazı teniyle, ablasının yoksun olduğu bütün güzelliğe sahipti... fakat Obara'nın annesi Eski Şehirli bir fahişeyken, Nym, Volantis'in en soylu kanından doğmuştu. Kızın arkasında bir düzine atlı mızrakçı vardı, adamların yuvarlak kalkanları güneşte parlıyordu. Mızrakçılar kum tepesinden inen kızı takip etti.

Prens, denizden gelen esintinin tadını çıkarmak için arabanın perdelerini açmıştı. Leydi Nym, arabanın hızına ayak uydurmak için altın renkli atını yavaşlattı ve prensin yanında yola koyuldu. "Sizi gördüğüme sevindim amca," diye şakıdı, orada bulunuşu tamamen tesadüfmüş gibi. "Sizinle birlikte Güneş Mızrağı'na at sürebilir miyim?" Kumandan arabanın diğer yanında, Leydi Nym'in karşısındaydı ama kızın söylediği her kelimeyi duyabiliyordu.

"Memnun olurum," diye cevap verdi Prens Doran, fakat adamın sesi kumandanın kulağına pek *memnun* gelmedi. "Gut ve keder, iyi yol arkadaşları değiller." Hotah, yoldaki her çakıl taşının, prensin şişmiş eklemlerine bir çivi soktuğunu ve adamın sözlerinin aslında bunu anlattığını biliyordu.

"Gut için bir şey yapamam," dedi Leydi Nym, "ama babamın kederle işi olmazdı. İntikam onun zevkine daha uygundu. Gregor Clegane, Elia ve çocukları katlettiğini kabul etmiş, bu doğru mu?"

"Suçunu bütün meclisin duyabileceği şekilde haykırmış," diye onayladı prens. "Lord Tywin bize onun kafasını göndereceğine dair söz verdi."

“Ve bir Lannister borcunu mutlaka öder,” dedi Leydi Nym. “Lâkin bana öyle geliyor ki, Lord Tywin bize olan borcunu bizim sikkemizle ödemeye niyetli. Tatlı Sör Daemon’ımızdan bir kuş geldi. Daemon, babamın dövüş sırasında o canavarı defalarca gıdıkladığına dair yemin ediyor. Eğer öyleyse, Sör Gregor hemen hemen ölü ve Lord Tywin’in bununla hiç ilgisi yok.” Prens yüzünü buruşturdu. Bunun sebebi gutun verdiği acı mıydı yoksa yeğeninin sözleri mi, kumandan söyleyemezdi. “Olabilir.”

“Olabilir mi? Bence aynen öyle.”

“Obara savaşa gitmemi istiyor.”

Nym güldü. “Evet, Eski Şehir’i ateşe vermek istiyor. Obara o şehirden nefret ediyor, en az küçük kız kardeşimizin hoşlandığı kadar.”

“Ya sen?”

Nym omzunun üzerinden, on iki boy arkadan gelen eşlikçilerine baktı. “Haberi aldığımda Fowler ikizleriyle yataktaydım,” dedi. “Fowlerlar’ın sözünü bilir misiniz? *Bırak Uçayım!* Sizden tek istediğim bu. Bırakın uçayım amca. Kudretli bir orduya ihtiyacım yok, sadece tatlı kız kardeşim yeter.”

“Obara?”

“Tyene. Obara fazla gürültülü. Tyene o kadar tatlı ve nazik ki hiç kimse ondan şüphelenmez. Obara, Eski Şehir’i babamızın cenaze ateşine çevirecek ama ben o kadar muhteris değilim. Bana dört can yeter. Elia’nın çocuklarına karşılık Lord Tywin’in altın ikizleri. Bizzat Elia için yaşlı aslan ve son olarak babam için küçük kral.”

“Çocuk bize bir yanlış yapmadı.”

“Eğer Lord Stannis’e inanacak olursak; o çocuk ihanetten, ensestten ve zinadan doğmuş bir piç.” Leydi Nym’in sesindeki şakacı ton kaybolmuştu. Kumandan kendini kısık gözlerinin arasından kızı izlerken buldu. Kızın ablası Obara, kalçasında bir kamçı asar ve insanların görebileceği her yerde bir mızrak taşırdı. Leydi Nym de daha az ölümcül değildi ama bıçaklarını gizli tutardı. “Babamın cinayetini yalnızca kraliyet kanı temizleyebilir.”

“Oberyn teke tek bir mücadelede öldü, onu hiç ilgilendirmeyen bir dava uğruna dövüşürken. Ben buna cinayet demem.” “Ne isterseniz deyin. Onlara Dorne’daki en iyi adamı gönderdik ve onlar bize bir kemik torbası gönderiyor.”

“Ondan istediğim her şeyin ötesine geçti. Terasta, ‘Şu çocuk kralı ve çocuğun meclisini tart, onların güçlü ve zayıf noktalarını belirle,’ dedim ona. Portakal yiyorduk. ‘Eğer bulabilirsen dostlar bul. Elia’nın sonuyla ilgili ne öğrenebilirsen öğren. Fakat Lord Tywin’i haddinden fazla kışkırtma.’ Ona söylediğim sözler bunlardı. Oberyn güldü ve ‘Ben ne zaman herhangi bir

adamı... *haddinden fazla* kışkırttım?' dedi. 'Beni kışkırtmamaları için Lannisterlar'ı uyarsan daha iyi edersin.' Elia için adalet istiyordu ama bekleyemedi."

"On yedi yıl bekledi," dedi Leydi Nym. "Öldürülen siz olsaydınız, daha sizin bedeniniz soğumadan, babam sancaklarını kuzeye götürürdü. Öldürülen siz olsaydınız, şu anda Hudutlar'ın üstüne yağmur misali mızrak yağıyordu."

"Bundan şüphem yok."

"Söyleyeceğim şeyden de şüpheniz olmasın prensim... kız kardeşlerim ve ben intikamımızı almak için on yedi yıl beklemeyeceğiz." Leydi Nym kısrağını mahmuzladı ve Güneş Mızrağı'na doğru dörtnala uzaklaştı, adamları ateşli bir takiple kızın peşine takıldı.

Prens yastıklara yaslanıp gözlerini kapadı ama Hotah onun uyumadığını biliyordu. *Acı çekiyor.* Bir an Üstat Caleotte'u arabaya çağırmayı düşündü ama Prens Doran üstadı isteseydi bizzat çağırırdı.

Doğuda Güneş Mızrağı'nın kuleleri göründüğünde, ikindi gölgeleri uzun ve koyuydu, güneş ise prensin eklemleri kadar kırmızı ve şişkin. Önce Mızrak Kulesi göründü, kırk beş metrelik ince uzun yapının tepesindeki yaldızlı çelik mızrak, kulenin boyuna bir on metre daha ekliyordu. Sonra, altın ve vitraylı camdan müteşekkil kubbesiyle kudretli Güneş Kulesi ortaya çıktı. En sonunda da, karaya vurmuş ve taşa dönüşmüş canavar misali bir kadırga gibi görünen boz renkli Kum Gemisi.

Güneş Mızrağı ile Su Bahçeleri'nin arasında sadece üç fersahlık bir sahil yolu vardı ama onlar iki ayrı dünyaydı. Su Bahçelerinde, çocuklar çırılçıplak bir hâlde güneşin altında eğlenirdi, çinili avlularda müzik çalardı ve hava limonla kan portakalı kokardı. Güneş Mızrağı'ndaki hava toz, ter ve duman kokardı. Geceler seslerin uğultusuyla canlanırdı. Su Bahçeleri'nin pembe mermerleri yerine, Güneş Mızrağı çamurla sazdan inşa edilmiş ve kahverengiyle griye boyanmıştı. Martell Hanedanının kadim makamı, üç yanı denizle çevrili küçük bir kaya ve kum çıkıntısının en doğu noktasındaydı. Batıda, Güneş Mızrağı'nın muazzam duvarlarının gölgesinde, kil tuğlalardan inşa edilmiş dükkânlar ve penceresiz ağıllar, bir kadırganın gövdesine tutunan midyeler misali kaleye tutunmuştu. Ahırlar, hanlar, şaraphaneler ve yastık evleri, kaleye tutunan yapıların batısında palazlanmış ve kendi duvarlarıyla çevrelenmişlerdi fakat *o duvarların* altında daha fazla ağıl yükselmişti. *Sakalsız rahiplerin söylediği gibi, dahası ve dahası ve dahası.* Gölge şehir; Tyrosh, Myr ya da Büyük Norvos'la kıyaslandığında bir kasabadan öte değildi ama Dornelular'm sahip olduğu, gerçek bir şehre en yakın şeydi.

Leydi Nym, Güneş Mızrağı'na Doran'ın kafilesinden birkaç saat önce varmıştı, muhafızları onların gelişiyle ilgili uyarmış olmalıydı zira kafile geldiğinde Üçkatlı Kapı açıktı. Şehre gelen konukların; miller boyunca uzanan dar ara sokakları, gizli avluları ve gürültülü pazarları katetmeden, Yılankavi Duvarlar'ın üçünün birden altından geçip doğrudan Eski Saray'a girmesinin tek yolu, art arda sıralanmış bu kapılardı.

Mızrak Kulesi göründüğünde Prens Doran arabasının perdelerini kapadı. Buna rağmen, araba önlerinden geçerken şehrin insanları prense bağırdı. *Kum Yılanları onları kaynama noktasına getirmiş*, diye düşündü kumandan endişeyle. Yay şeklindeki ilk kapının perişanlığından sonra ikinci kapıdan geçtiler. Rüzgârda katran, tuzlu su ve çürümüş yosun kokusu vardı. Kalabalık her adımda biraz daha yoğunlaşıyordu. Baltasının sapını kiremitlere vurarak, "*Prens Doran için yol açın!*" diye kükredi Aroe Hotah. "*Dorne Prensi için yol açın!*"

"Prens öldü!" diye bağırdı kumandanın arkasındaki bir kadın.

"Mızraklara!" diye haykırdı bir adam bir balkondan.

"*Doran!*" diye seslendi soylu bir ses. "Mızraklara!"

Hotah konuşanları aramaktan vazgeçti; kalabalık çok yoğundu ve insanların dörtte üçü bağırıyordu. "*Mızraklara! Yılan için intikam!*" Kafile üçüncü kapıya vardığında, muhafızlar prensin arabasına yol açmak için insanları kenara itiyordu ve kalabalık onlara bir şeyler fırlatıyordu. Hırpani bir delikanlı, elindeki çürük narla öne fırladı ve mızrakçıları geçti ama Areo Hotah'ı baltasını kullanmaya hazır bir hâlde önünde gördüğünde, meyveyi fırlatmadan yere bırakıp hızlı adımlarla geri kaçtı. Daha gerideki diğer insanlar limonlarla ve portakallarla saldırıyor, "*Savaş! Savaş! Mızraklara!*" diye bağırıyordu. Muhafızlardan birinin gözüne bir limon çarptı ve kumandanın ayağının dibinde bir portakal parçalandı.

Arabanın içinden hiç yanıt gelmedi. Doran Martell, kalenin kalın duvarları kafileyi yutana dek kendi ipek duvarlarının içinde saklı kaldı ve yivli kapı kafilenin arkasından gürültüyle kapandı. Bağıran insanların sesi yavaş yavaş azaldı. Prenses Arianne, babasını karşılamak üzere maiyetinin yarısıyla birlikte dış avluda bekliyordu: Yaşlı ve kör kâhya Ricasso, kale kumandanı Sör Manfrey Martell, gri cübbesi ve parfümlü sakalıyla genç Üstat Myles, uçuşan renkli ketenliler giymiş kırk Dornelu şövalye. Küçük Myrcella Baratheon, rahibesi ve Kral Muhafızlarından Sör Arys'le birlikte bekliyordu; Arys, beyaz mineli zırhının içinde terliyordu.

Prenses Arianne, bağcıkları uyluklarına kadar çıkan yılan derisi sandaletleriyle arabaya yürüdü. Prensesin yeleye benzeyen saçları, kömür karası bukleler hâlinde beline dökülmüştü, alnında bakır güneşlerden oluşan bir bant

vardı. *Hâlâ küçücük bir şey,* diye düşündü kumandan. Kum Yılanları uzun boyluydu. Arianne ise, boyu en fazla bir buçuk metre olan annesine çekmişti. Bununla birlikte, mor ipek ve sarı atlastan dikilmiş elbisesinin ve mücevherli kuşağının altında bir kadının körpe ve kıvrımlı vücudu vardı. Perdeler açılırken, "Baba," dedi prenses, "Güneş Mızrağı dönüşünüzle bahtiyar."

"Evet, sevinci duydum." Prens yorgun bir şekilde gülümsedi ve şiş eliyle kızının yanağına dokundu. "İyi görünüyorsun. Kumandan, arabadan inmeme yardım et lütfen."

Hotah, uzunbaltasını sırtındaki kayışa geçirdi ve prensi kollarına aldı, adamın şişkin eklemlerini sarsmamak için nazikçe hareket etti. Buna rağmen, Doran Martell acı dolu bir inlemeyi yutmak zorunda kaldı.

"Aşçılara bu akşam için bir ziyafet hazırlamalarını emrettim," dedi Arianne, "en sevdiğiniz yemeklerden."

"Korkarım ki yemeklerin hakkını verememem." Prens avluya göz gezdirdi. "Tyene'i göremiyorum."

"Sizinle hususi olarak konuşmak için yalvarıyor. Onu, sizi beklemesi için taht odasına gönderdim."

Prens iç geçirdi. "Pekâlâ. Kumandan? Bu işi ne kadar çabuk halledersem o kadar çabuk dinlenirim."

Hotah, prensi, Güneş Kulesi'nin taş basamaklarına taşıdı ve kubbenin altındaki büyük daireye götürdü. Öğleden sonranın son ışıkları, odanın rengârenk camlarla kaplı kalın pencerelerinden içeri giriyor ve yerdeki solgun mermerin üstüne onlarca farklı renkte elmas düşürüyordu. Üçüncü Kum Yılanı, prensi orada bekliyordu.

Kız, yüksek koltukların durduğu platformun altındaki bir minderde bağdaş kurmuş hâlde oturuyordu ama prens içeri girerken ayağa kalktı. Mavi atlastan dar bir elbise giymişti. Kolları Myr danteliyle kaplı elbise, kızı Bakire kadar masum gösteriyordu. Kızın bir elinde kendi işlediği nakış, diğer elinde bir çift altın iğne vardı. Saçları da altındı, gözleri koyu mavi havuzlar gibiydi... ama bir şekilde, o gözler kumandana kızın babasının gözlerini hatırlattı, hâlbuki Oberyn'in gözleri gece kadar siyahtı. *Prens Oberyn'in bütün kızları onun yılan gözlerini almış,* diye fark etti Hotah aniden. *Renk önemli değil.*

"Amca," dedi Tyene. "Sizi bekliyordum."

"Kumandan, beni yüksek koltuğa götür."

Platformda, neredeyse ikiz, iki koltuk vardı. Birinin sırtına altın Martell mızrağı kakılmıştı. Diğeri, Rhoynelar ilk kez Dorne'a geldiğinde Nymeria'nın gemilerinin direklerinde dalgalanan alevli Rhoyne güneşini taşıyordu.

Koltukların arasındaki tek fark buydu. Kumandan, prensi mızrağın altına oturttu ve çekildi.

“Çok mu ağrıyor?” Sesi nezaket dolu olan Leydi Tyene yaz çilekleri kadar tatlı görünüyordu. Annesi bir rahibeydi ve Tyene’in havasında neredeyse uhrevi bir masumiyet vardı. “Ağrınızı hafifletmek için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Ne söyleyeceksen söyle ve dinlenmeme izin ver. Yorgunum Tyene.”

“Bunu sizin için yaptım amca.” Tyene işlediği parçayı açtı. Nakış babasını gösteriyordu; Prens Oberyn bir kum atına binmiş ve kırmızı bir zırh kuşanmıştı, gülümsüyordu. “Bitirdiğimde sizin olacak, onu hatırlamanıza yardım etmek için.”

“Babanı unutacak değilim.”

“Bunu bilmek güzel. Birçok insan merak ediyordu.”

“Lord Tywin bize Dağ’ın kafasını söz verdi.”

“Çok nazikmiş... lâkin bir celladın kılıcı, cesur Sör Gregor için uygun bir son değil. Onun ölümü için çok uzun zaman dua ettik, onun da aynı şey için dua etmesi sadece adil olur. Babamın kullandığı zehri biliyorum, daha ağır öldüren ya da daha fazla acı veren bir zehir yok. Yakında Dağ’ın çığlıklarını duyabiliriz, buradan, Güneş Mızrağı’ndan bile.”

Prens Doran iç geçirdi. “Obara savaşa gitmemi istiyor. Nym cinayetle mutlu olacak. Ya sen?”

“Savaş,” dedi Tyene, “lâkin ablamın savaşı değil. Dorne adamlarının en iyi savaştığı yer kendi evleridir, bu yüzden mızraklarımızı bileyelim ve bekleyelim derim. Lannisterlar ve Tyreller geldiğinde, onları geçitlerde kanatır ve uçuşan kumların altına gömeriz, daha önce yüzlerce kez yaptığımız gibi.”

“*Eğer* gelirlerse.”

“Ah, ama gelmek zorundalar, yoksa bir kez daha diyarın parçalandığını görürler, biz ejderhalarla evlenmeden önce gördükleri gibi. Bunu babam söyledi. Prenses Myrcella’yı bize gönderdiği için İblis’e teşekkür etmemiz gerektiğini söyledi. Kız çok sevimli, sizce de öyle değil mi? Onunkiler gibi buklelerim olsun isterdim. Myrcella bir kraliçe olmak için doğmuş, tıpkı annesi gibi.” Tyene’in yanaklarında gamzeler açtı. “Düğünü tertip etmekten onur duyarım, taçların yapımıyla ilgilenmekten de. Trystane ve Myrcella çok masumlar. Beyaz altın olabilir diye düşündüm... Myrcella’nın gözlerine uyan zümrütlerle birlikte. Ah, elmaslar ve inciler de işe yarar, çocuklar evlenip taç taktığı sürece sorun yok. Sonra bütün yapmamız gereken, Myrcella’yı Bu isimle Anılan İlk Kraliçe ilan etmek ve aslanların gelmesini beklemek. Andallar’ın, Rhoynarlar’ın, İlk İnsanlar’ın Kraliçesi ve Batıdiyar’ın Yedi Krallık’ının kanuni veliahtı Myrcella.”

“Kanunî veliaht?” diye homurdandı prens.

“Erkek kardeşinden daha büyük,” diye açıkladı Tyene, prens bir aptalmış gibi. “Kanunlara göre Demir Taht, Myrcella’ya geçmeli.”

“Dorne kanunlarına göre.”

“İyi Kral Daeron, Prenses Myriah ile evlenip bizi krallığına kattığında, Dorne’da her zaman Dorne kanunlarının geçerli olacağı hususunda anlaşmaya varıldı. Ve talihe bakın ki *Myrcella*, Dorne’da.”

“Öyle,” dedi prens, sesi gönülsüzdü. “Bunu düşüneyim.” Tyene öfkelendi. “Çok fazla düşünüyorsunuz amca.”

“Öyle mi?”

“Babam öyle derdi.”

“Oberyn çok az düşünürdü.”

“Bazı adamlar, *yapmaktan* korktukları için *düşünürler*.” “Korku ve tedbir arasında fark vardır.”

“Ah, sizi asla *korkmuş* görmemek için dua etmeliyim amca. Nefes almayı unutabilirsiniz.” Tyene elini kaldırdı...

Kumandan, uzunbaltasının dibini mermer zemine vurdu. “Leydim, haddinizi aşıyorsunuz. Lütfen platformdan uzaklaşın.”

“Amacım zarar vermek değildi kumandan. Amcamı severim, onun babamı sevdiğini de bilirim.” Tyene, prensin önünde tek dizinin üstüne çöktü. “İstediğim her şeyi söyledim amca. Eğer sizi gücendirdiysem beni affedin; kalbim paramparça. Hâlâ sevginize sahip miyim?”

“Daima.”

“O hâlde bana hayır duanızı verin ve gideyim.”

Doran, elini yeğeninin başına koymadan önce bir an tereddüt etti. “Cesur ol çocuk.”

“Ah, nasıl olmam? Ben *onun* kızıyım.”

Tyene odadan ayrılır ayrılmaz, üstat yüksek platforma koşturdu. “Prensim, iyi misiniz? Elinize bir bakayım.” Adam önce prensin avcunu muayene etti, sonra parmaklarına bakmak için eli nazikçe çevirdi. “Hayır, iyi. Bu iyi. Sıyrık yok...”

Prens elini geri çekti. “Üstat, bana biraz haşhaş sütü getirir inisiniz lütfen? Bir yüksük kâfi gelir.”

“Haşhaş. Evet, elbette.”

Doran Martell, “Sanırım şimdi,” dedi ve Caleotte aceleyle merdivene doğru gitti.

Dışarıda güneş batmıştı. Kubbenin içindeki ışık akşam mavisiydi ve yerdeki

elmaslar ölüyordu. Yüksek koltukta, Martell mızrağının altında oturan prensin yüzü acı dolu ve solgundu. Prens uzun bir sessizliğin ardından Areo Hotah'a döndü. "Kumandan," dedi, "muhafızların ne kadar sadık?"

"Sadıklar." Kumandan başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Hepsi mi? Yoksa bazıları mı?"

"Onlar iyi adamlar. İyi *Dornelu* adamlar. Ben ne emredersem onu yaparlar." Kumandan uzunbaltasını yere vurdu. "Size ihanet eden adamın kafasını alırım."

"Ben kafa istemiyorum. İtaat istiyorum."

"Sahipsiniz." *Hizmet et. İtaat et. Koru. Basit bir adam için basit bir yemin.* "Kaç adama ihtiyaç var?"

"Bunu senin kararına bırakacağım. Birkaç iyi adam, bize yirmi adamdan daha faydalı olabilir. Bu işin hiç kan dökülmeden, mümkün olduğu kadar çabuk ve sessiz halledilmesini istiyorum."

"Kansız, çabuk ve sessiz, evet. Emriniz nedir?"

"Kardeşimin kızlarını bulacaksın, onları nezarete alacaksın ve Mızrak Kulesi'nin tepesindeki hücrelere kapatacaksın." "Kum Yılanlarını mı?" Kumandanın boğazı kurudu. "Sekizini birden mi prensim? Küçük olanlar dâhil mi?"

Prens düşündü. "Ellaria'nın kızları bir tehlike yaratamayacak kadar küçükler lâkin onları bana karşı kullanmaya çalışacak insanlar var. Onları güvende tutmak en iyisi. Evet, küçük olanlar dâhil... ama önce Tyene'i, Nymeria'yı ve Obara'yı ele geçir." "Nasıl emrederseniz prensim." Kumandanın kalbi sıkıntılıydı. *Küçük prensesim bundan hoşlanmayacak.* "Ya Sarella? O yetişkin bir kadın, neredeyse yirmi yaşında."

"Dorne'a dönmediği takdirde Sarella hakkında yapabileceğim bir şey yok, ablalarının gösterdiğinden fazla sağduyu göstermesi için dua etmek dışında. Onu kendi... oyununa bırak. Diğerlerini topla. Onların güvende ve gözetim altında olduğunu bilene kadar uyumayacağım."

'Yapılacak." Kumandan tereddüt etti. "Bu mesele caddelerde duyulduğunda sıradan insanlar uluyacak."

"Bütün Dorne uluyacak," dedi Doran yorgun bir sesle. "Lord Tywin'in uluyan insanları Kral Topraklarından duyması için dua ediyorum sadece, Güneş Mızrağında nasıl sadık bir dostu olduğunu anlar böylece."

CERSEI

Rüyasında, herkesten yukarıda Demir Taht'ta oturuyordu.

Aşağıdaki saray mensupları parlak renklere boyanmış farelerdi. Büyük lordlar ve gururlu leydiler onun önünde diz çöktü. Genç ve cesur şövalyeler kılıçlarını onun ayaklarının dibine koydu ve lütfu için yalvardı. Kraliçe onlara yukarıdan gülümsedi, ta ki, İblis hiç yoktan ortaya çıkana ve kahkahalar atarak onu gösterene kadar. Lordlar ve leydiler de kıkırdamaya başladı, gülüşlerini ellerinin arkasına gizliyorlardı. Kraliçe ancak o zaman çırılçıplak olduğunun farkına vardı.

Dehşete düşmüş bir hâlde, elleriyle kendini örtmeye çalıştı. O utancını saklamak için büzüldükçe, Demir Taht'ın dikenleri ve bıçakları etine battı. Kalçaları demir dişler tarafından ısırılırken, bacaklarından aşağı kırmızı kanlar aktı. Kalkmaya çalıştığında, ayağı eğri büğrü metalin içindeki bir boşluğa girdi. O debelendikçe taht onu daha fazla içine çekti; göğüslerinden ve karnından et parçaları kopardı, kollarını ve bacaklarını doğradı. Sonunda kraliçenin her yanı kaygan, kırmızı ve parlaktı.

Ve bütün bunlar olurken, kraliçenin kardeşi aşağıda gülerek eğlendi.

Cersei omzunda hafif bir dokunuş hissedip aniden uyandığında, kulaklarında hâlâ İblis'in neşesi yankılanıyordu. Yarım kalp atışı zaman boyunca, omzuna dokunan el de kâbusun bir parçası gibi göründü ve Cersei bağırdı ama elin sahibi Senelle'di. Hizmetçi kızın yüzü beyaz ve korku doluydu.

Yalnız değiliz, diye fark etti kraliçe. Yatağının etrafında gölgeler vardı, pelerinlerinin altında pırıltılı örgü zırhlar olan uzun suretler. *Silahlı adamların burada işi yok. Muhafızlarım nerede*? Kraliçenin yatak odası, mütecavizlerden birinin taşıdığı fener dışında karanlıktı. *Korktuğumu belli etmemeliyim.* Cersei, uyurken darmadağın olmuş saçlarını geri itti ve "Benden ne istiyorsunuz?" dedi. Bir adam fener ışığının içine girdi, Cersei adamın pelerininin beyaz olduğunu gördü. "Jaime?" *Rüyamda bir kardeşimi gördüm ama beni uyandırmaya diğeri geldi.*

"Majesteleri." Ses Jaime'ye ait değildi. "Lord Kumandan gelip sizi almamızı emretti." Şövalyenin saçları bukleliydi, Jaime'nin saçları gibi, fakat bu adamın saçları siyah ve yağlıyken Jaime'nin saçları altındı, Cersei'ninkiler gibi. Şövalye bir tuvalet odası ve bir arbalet hakkında bir şeyler mırıldanıp Lord Tywin'in adını söylerken, Cersei aklı karışmış hâlde adama baktı. *Uyanmadım, kâbusum da bitmedi. Birazdan Tyrion yatağın altından çıkacak ve bana gülecek.*

Ama bu saçmalıktı. Cersei'nin cüce kardeşi aşağıda, kara hücrelerdeydi, tam olarak bugün ölmeye mahkûm edilmişti. Cersei ellerine baktı; hepsinin

yerinde olduğundan emin olmak için parmaklarını çevirdi. Kolunu okşadı; tüyleri diken dikendi ama teni kesiksizdi. Bacaklarında ya da ayak tabanlarında yarıklar yoktu. *Bir rüya, hepsi bu, bir rüya gördüm. Dün gece çok içtim, bu korkular şarabın yarattığı latifeler sadece. Çocuklarım güvende olacak, Tommen'ın tahtı sağlamda olacak ve benim çarpık, küçük* valonqar'tın *boyu bir baş kısalmış hâlde çürüyor olacak.*

Jocelyn Swyft, Cersei'in hemen yanındaydı, ona bir kadeh uzatıyordu. Cersei bir yudum aldı: İçine limon sıkılmış su. Öyle ekşiydi ki Cersei suyu geri tükürdü. Gece rüzgârının sarstığı panjurların tıkırtısını duydu ve etrafı tuhaf bir netlikle gördü. Senelle kadar korkmuş olan Jocelyn yaprak gibi titriyordu. Sör Osmund Karakazan yatağın üzerine eğilmişti. Osmund'un arkasında, elinde bir fenerle Sör Boros Blount duruyordu. Kapıda, miğferlerinin tepesinde altın yaldızlı aslanlar ışıldayan Lannister muhafızları vardı. Onlar da korkmuş görünüyordu. *Olabilir mi?* diye merak etti kraliçe. *Bu doğru olabilir mi?*

Cersei kalktı, çıplaklığını gizlemek için Senelle'in giydirdiği sabahlığa sarındı, kuşağı kendi bağladı, parmakları katı ve beceriksizdi. "Lord babamın etrafında gece gündüz muhafızlar vardır," dedi. Dili kalınlaşmış gibiydi. Cersei limonlu sudan bir yudum daha aldı ve nefesini tazelemek için suyu ağzında çalkaladı. Sör Boros'un taşıdığı fenerin içine bir güve girdi; Cersei güvenin vızıltısını duyuyor ve cama vuran kanatlarının gölgesini görüyordu.

"Muhafızlar nöbet yerlerindeydi Majesteleri," dedi Osmund

Karakazan. "Ocağın arkasında gizli bir kapı bulduk. Lord Kumandan kapının nereye gittiğini anlamak için aşağı indi." "Jaime?" Korku, Cersei'yi ele geçirdi, bir fırtına kadar ani. "Jaime *kralın* yanında olmalıydı..."

"Delikanlı zarar görmedi. Sör Jaime kralın yanma bir düzine adam gönderdi. Majesteleri huzur içinde uyuyor."

Umarım benimkinden daha güzel bir rüya görür ve daha hoş bir şekilde uyanır. "Kralın yanında kim var?"

"O şeref Sör Loras'a ait, eğer memnun olacaksanız."

Cersei memnun olmadı. Tyreller sadece, ejderha kralları tarafından mevkilerinin çok üzerine çıkarılmış kâhyalardı. Kibirlerini yalnızca ihtirasları geçebilirdi. Sör Loras bir genç kızın rüyası kadar güzel olabilirdi ama giydiği beyaz pelerinin altında kemiklerine kadar Tyrell'di. Cersei'nin bildiği kadarıyla bu gecenin menfurluğu Yüksek Bahçe'de ekilmiş ve büyütülmüştü.

Fakat Cersei bu şüphesini dile getirmeye cesaret edemezdi. "Bana giyinmem için zaman verin. Sör Osmund, beni El Kulesi'ne siz götürün. Sör Boros, gardiyanları ayaklandırın ve cücenin hâlâ hücrede olduğundan emin

olun.” Cersei onun adını söylemeyecekti. *Babama el kaldırmaya asla cesaret edemez*, dedi kendine ama emin olmak zorundaydı.

“Majesteleri nasıl emrederse.” Blount feneri Sör Osmund’a verdi. Cersei adamın sırtını görmekten mutsuz değildi. *Babam ona beyazları asla geri vermemeliydi.* Adam bir korkak olduğunu kanıtlamıştı.

Maegor Hisarından ayrıldıklarında gökyüzü derin bir kobalt mavisine devrilmişti ama yıldızlar hâlâ ışıldıyordu. *Biri hariç hepsi*, diye düşündü Cersei. *Batının parlak yıldızı düştü, geceler daha karanlık olacak artık.* Kuru hendeğin üzerindeki açılır kapanır köprüde duraksadı, aşağıdaki kazıklara baktı. *Bana böyle bir konuda yalan söylemeye cesaret edemezler.* “Onu kim buldu?” “Muhafızlarından biri,” dedi Sör Osmund. “Lum. Tuvalete gitme ihtiyacı duymuş ve lordumuzu orada bulmuş.”

Hayır, olamaz. Bir aslan bu şekilde ölemez. Kraliçe tuhaf bir şekilde sakindi. Küçük bir kızken ilk dişini kaybettiği zamanı hatırladı. Canı yanmamıştı ama ağzındaki boşluk o kadar tuhaftı ki Cersei diliyle oraya dokunmadan duramamıştı. Şimdi dünyada, eskiden babamın durduğu yerde bir boşluk var ve boşluklar doldurulmak ister.

Eğer Tywin Lannister gerçekten öldüyse kimse güvende değildi... bilhassa Cersei’nin tahttaki oğlu. Aslanlar öldüğünde daha önemsiz hayvanlar içeri girerdi: Çakallar, akbabalar ve vahşi köpekler. Onu kenara itmeye çalışacaklardı, her zaman yaptıkları gibi. Cersei hızlı hareket etmek zorundaydı, Robert öldüğünde yaptığı gibi. Bu, Stannis Baratheon’ın işi olabilirdi, bir maşa kullanmıştı belki. Bu cinayetin, şehre yapılacak yeni bir saldırının prelüdü olması mümkündü. Cersei öyle olmasını umdu. *Bırak gelsin. Onu tıpkı babamın ezdiği gibi ezeceğim ve bu sefer ölecek.* Stannis, Cersei’yi korkutmuyordu, Mace Tyrell de öyle. Onu kimse korkutmuyordu. O Kaya’nın kızıydı, bir aslandı. *Artık kimse beni tekrar evlendirmekten bahsetmeyecek.* Casterly Kayası ve Lannister Hanedanı’nın bütün gücü onundu şimdi. Artık kimse onu görmezden gelmeyecekti. Tommen’ın bir vekile ihtiyacı kalmadığında bile, Casterly Kayası Leydisi arazide bir güç olarak kalacaktı.

Doğan güneş, kule tepelerini canlı bir kırmızıya boyamıştı fakat duvarların altı hâlâ karanlıktı. Dış kale o kadar sessizdi ki, Cersei kalenin tüm insanlarının öldüğüne inanabilirdi. *Ölmüş olmalılar.* Yalnız ölmek Tywin Lannister’a göre değildi. *Öyle bir adam, cehennemdeki ihtiyaçlarıyla ilgilenecek bir maiyet hak eder.*

El Kulesi’nin kapısına, kırmızı pelerinler giyen ve aslan tepelikli miğferler

takan dört mızrakçı yerleştirilmişti. “Benim iznim olmadan kimse girmeyecek ya da çıkmayacak,” dedi Cersei. Emir vermek kolay gelmişti. *Babamın sesinde de çelik vardı.*

Kulenin içinde, meşalelerden çıkan duman gözlerini rahatsız etti ama Cersei gözyaşı dökmedi, babası da dökmezdi. *Onun sahip olduğu tek gerçek oğul benim.* Basamakları tırmanırken topukları taşa sürtünüyordu ve Cersei, Sör Osmund’un fenerinin içinde çılgınca çırpınan güveyi duyabiliyordu. *Öl*, diye düşündü kraliçe, rahatsız olmuştu, *alevin içine uç ve öl.*

Basamakların tepesinde iki kırmızı pelerinli daha vardı. Cersei geçerken, Kızıl Lester mırıldanarak başsağlığı diledi. Kraliçe hızlı ve kısa nefesler alıp veriyordu, kalbinin göğsünde çırpındığını hissedebiliyordu. *Basamaklar,* dedi kendi kendine, *bu lanetli kalenin çok fazla basamağı var.* Kaleyi yerle bir etmeyi düşünüyordu.

Salon, fısıltılarla konuşan aptallarla doluydu; sanki Lord Tywin uyuyordu ve onlar da lordu uyandırmaktan korkuyordu. Muhafızlar ve hizmetkârlar, Cersei önlerinden geçerken telaşla geri çekildiler, ağızları açılıp kapanıyordu. Cersei onların pembe diş etlerini ve sallanan dillerini gördü fakat söyledikleri kelimeler fenerdeki güvenin vızıltısından daha anlamlı değildi. *Burada ne yapıyorlar*? *Nasıl haberleri oldu*? Teamüle göre ilk önce Cersei’nin çağırılması gerekiyordu. O Vekil Kraliçeydi, insanlar bunu unutmuş muydu?

El’in yatak odasının önünde, beyaz zırhı ve pelerini içinde Sör Meryn Trant duruyordu. Miğferinin göz siperi açıktı ve gözlerinin altındaki torbalar onu uyukluyormuş gibi gösteriyordu. “Bu insanları gönderin,” dedi Cersei, şövalyeye. “Babam tuvalet odasında mı?”

“Onu tekrar yatağına taşıdılar leydim.” Sör Meryn, Cersei’nin içeri girmesi için kapıyı açtı.

Panjurlardan sızan sabah ışığı, yatak odasının zeminindeki hasırların üstüne altın çubuklar boyuyordu. Cersei’nin amcası Kevan, yatağın kenarına diz çökmüştü; dua etmeye çalışıyordu fakat kelimeleri ağzından çıkaramıyordu. Muhafızlar şöminenin yanında toplanmıştı. Sör Osmund’un bahsettiği gizli kapı küllerin arkasındaydı, açıktı, bir ocaktan daha büyük değildi. Bir adam o kapıdan geçmek için emeklemek zorunda kalırdı. *Ama Tyrion yarım bir adam.* Bu düşünce Cersei’yi öfkelendirdi. *Hayır, cüce bir kara hücrede kilitli.* Bu onun marifeti olamazdı. *Stannis*, dedi Cersei kendi kendine, *bu işin arkasında*

Stannis var. Şehirde hâlâ yandaşları var. O ya da Tyrelller.

Kızıl Kale'nin içindeki gizli geçitlerden eskiden beri bahsedilirdi. Zalim Maegor'ın, geçitlerin varlığını bir sır olarak tutmak için kaleyi inşa eden adamları öldürdüğü söylenirdi. *Daha kaç yatak odasının gizli kapıları var*? Cersei'nin gözünde, Tommen'ın yatak odasındaki bir duvar halısının arkasından, elinde bir bıçakla çıkan cücenin görüntüsü canlandı. *Tommen iyi korunuyor*, dedi kendine. Ama Lord Tywin de iyi korunuyordu.

Cersei bir an için ölü adamı tanımadı. Evet, saçları babasının saçlarına benziyordu ama bu kesinlikle başka bir adamdı, daha ufak tefek ve çok daha yaşlı bir adam. Geceliği boğazına kadar yukarı çekilmişti, belinden aşağısı çıplaktı. Adamın göbek deliğiyle erkeklik organının arasındaki kasığa saplanan ok o kadar derine gömülmüştü ki sadece denge tüyleri görünüyordu. Adamın cinsel organının etrafındaki kıllar kuru kanla sertleşmişti. Göbek deliğinde daha fazla kan pıhtılaşıyordu.

Adamdan gelen kokuyu alınca Cersei burnunu buruşturdu. "Oku çıkarın," diye emretti. "Bu adam Kral Eli!" *Ve benim babam. Benim lord babam. Çığlık atıp saçlarımı mı yolmalıyım*? Freyler kıymetli Robb'unu katlettiğinde, Catelyn Stark'ın kendi yüzünü tırmaladığı ve yanaklarından kanlı şeritler kopardığı söyleniyordu. *Bunu ister miydin baba*? diye sormak istedi Cersei. *Yoksa güçlü olmamı mı arzu ederdin? Sen kendi baban için ağlamış mıydın*? Büyükbabası, Cersei sadece bir yaşındayken ölmüştü ama Cersei hikâyeyi biliyordu. Lord Tytos aşırı şişmanlamıştı ve bir gün metresinin yanına gitmek için basamakları tırmanırken kalbi patlamıştı. Bu hadise vuku bulduğunda, Deli Kral'a El olarak hizmet veren Lord Tywin, Kral Toprakları'ndaydı. Cersei ve Jaime küçükken babaları sık sık Kral Topraklarında olurdu. Lord Tywin babasının ölüm haberini aldığında ağladıysa bile, gözyaşlarını kimsenin göremeyeceği bir yerde yapmıştı bunu.

Kraliçe, avuçlarına gömülen tırnaklarını hissedebiliyordu. "Onu nasıl bu hâlde bırakırsınız? Babam üç kralın El'iydi, Yedi Krallık'ta yürümüş en büyük adamdı. Çanlar onun için çalmalı, Robert için çaldıkları gibi. Babam yıkanmalı ve itibarına uygun bir şekilde giydirilmeli; kakım kürkü, altın kumaş ve kırmızı ipekler içinde olmalı. Pycelle nerede? *Pycelle nerede*?" Muhafızlara döndü. "Puckens, Yüce Üstat Pycelle'i getir. Lord Tywin'i görmeli."

"Gördü Majesteleri," dedi Puckens. "Geldi, gördü ve sessiz rahibeleri çağırmak için gitti."

Beni en son çağırmışlar. Bunu fark etmek Cersei'yi konuşamayacak kadar

çok öfkelendirdi. *Pycelle, yumuşak ve buruşuk ellerini pisletmektense mesaj göndermek için koşmuş. İşe yaramaz bir adam.* "Üstat Ballabar'ı bulun," diye emretti Cersei. "Üstat Frenken'i bulun. Herhangi birini." Puckens ve Kısakulak emre itaat etmek için koştular. "Kardeşim nerede?"

"Tünelde. Bir merdiven bacası var, taşa demir basamaklar yerleştirilmiş. Sör Jaime bacanın ne kadar derine indiğini görmek için gitti."

Onun sadece bir eli var, diye bağırmak istedi Cersei. *Sizden biri gitmeliydi. Jaime'nin merdivenlerle işi yok. Babamı öldüren adam, aşağıda Jaime'yi bekliyor olabilir.* Cersei'nin ikizi her zaman fazla aceleci biri olmuştu ve görünüşe göre bir el kaybetmek ona tedbirli olmayı öğretmemişti. Puckens ve Kısakulak, aralarında gri saçlı bir adamla birlikte geri döndüğünde, Cersei muhafızlara aşağı inmelerini ve Jaime'yi getirmelerini emretmek üzereydi. "Majesteleri," dedi Kısakulak, "bu adam bir üstat oluğunu iddia ediyor."

Adam reverans yaptı. "Size nasıl hizmet edebilirim Majesteleri?"

Adamın yüzü tanıdık geliyordu fakat Cersei onun kim olduğunu çıkaramıyordu. *Yaşlı ama Pycelle kadar yaşlı değil. Bu adamda hâlâ biraz kuvvet var.* Adam uzun boyluydu ama hafifçe kamburdu, koyu mavi gözlerinin etrafında kırışıklar vardı. *Boynu çıplak.* "Üstat zinciri takmıyorsunuz."

"Zincirim benden alındı. Benim adım Qyburn, Majesteleri. Kardeşinizin elini tedavi ettim."

"Bilek kökünü demek istiyorsun." Cersei adamı hatırladı. Jaime'yle birlikte Harrenhal'dan gelmişti.

"Sör Jaime'nin elini kurtaramadım, bu doğru. Ancak sanatım onun kolunu ve ihtimalle hayatını kurtardı. Hisar zincirimi aldı lâkin bilgimi alamadı."

"Yeterli olabilirsin," diye karar verdi Cersei. "Başarısız olursan bir zincirden fazlasını kaybedersin, yemin ederim. Oku babamın karnından çıkar ve onu sessiz rahibeler için hazırla." "Kraliçem nasıl emrederse." Qyburn yatağın yanına gitti, duraksadı, geriye baktı. "Kızı ne yapayım Majesteleri?"

"Kız?" Cersei ikinci cesedi gözden kaçırmıştı. Yatağa gitti, kanlı örtülerden oluşan yığını kenara çekti ve kız oradaydı; çıplak, soğuk ve pembe... yüzü dışında. Kızın yüzü, kendi düğün ziyafetinde öldürülen Joffrey'nin yüzü kadar siyahtı. Birbirine bağlı altın ellerden oluşan bir zincir kızın boğaz etine gömülmüştü, öyle sıkı bir şekilde bükülmüştü ki deriyi yırtınıştı. Cersei öfkeli bir kedi gibi tısladı. "*Onun* burada ne işi var?"

"Onu orada bulduk Majesteleri," dedi Kısakulak. "İblis'in fahişesi." Bu söyledikleri, kızın orada oluş sebebini açıklıyormuş gibi.

Lord babamın fahişelerle işi yoktu, diye düşündü Cersei. *Annem öldükten*

sonra babam asla bir kadına dokunmadı. Muhafıza soğuk bir bakış attı. “Olamaz... Lord Tywin, babası öldüğünde Casterly Kayasına döndü ve orada... bu çeşit bir kadın buldu, kadın onun leydi annesinin mücevherlerini takmış ve kıyafetlerinden birini giymişti. Lord Tywin kadına kıyafetleri ve diğer her şeyi çıkarttırdı. Onu, karşılaştığı her adama bir hırsız ve bir fahişe olduğunu itiraf etmesi için on beş gün boyunca Lannis Limanının caddelerinde çırılçıplak bir hâlde dolaştırdı. Lord Tywin Lannister fahişelere böyle davranırdı. O asla... bu kadın başka bir amaç için buradaydı...”

“Belki de lordumuz onu, hanımıyla ilgili sorguluyordu,” dedi Qyburn. “Sansa Stark’ın, kralın öldürüldüğü gece ortadan kaybolduğunu duydum.”

“Aynen öyle.” Cersei bu fikre hevesle tutundu. “Onu sorguluyordu elbette. Buna şüphe yok.” Harabeye dönmüş burnunun altındaki dudaklarınını bükerek bir maymun gibi gülümseyen ve kötü kötü bakan Tyrion’ı görebiliyordu. *Onu çırılçıplak ve bacakları iyice açılmış bir hâlde sorgulamaktan daha iyi bir sorgulama yolu var mı?* diye fısıldadı cüce. *Onu ben de böyle sorgulamaktan hoşlanıyorum.*

Kraliçe başını çevirdi. *Ona bakmayacağım.* Bir anda, ölü kadınla aynı odada olmak bile fazla gelmişti. Qyburn’ü iterek geçti ve koridora çıktı.

Sör Osmund, kardeşleri Osney ve Osfryd’e katılmıştı. “El’in yatak odasında ölü bir kadın var,” dedi Cersei üç Karakazan’a. “Onun orada olduğunu kimse bilmeyecek.”

“Evet leydim.” Sör Osney’nin yanağında, Tyrion’ın bir başka fahişesinin bıraktığı belli belirsiz tırnak izleri vardı. “Peki, onu ne yapalım?”

“Köpeklerinize yedirin. Yatak arkadaşınız olarak tutun. Umrumda değil. *O asla burada değildi.* Burada olduğunu söylemeye cesaret eden adamın dilini keserim. Beni anladınız mı?”

Osney ve Osfryd bakıştı. “Evet Majesteleri.”

Cersei, Karakazanlar’ın peşinden tekrar odaya girdi ve adamlar yataktaki kızı Lord Tywin’in kanlı battaniyelerine sararken onları izledi. *Shae, adı Shae’di.* Kızla en son, cücenin dövüşle yargılanmasından önceki gece konuşmuştu; o gülümseyen Dorne yılanı, Iblis’in şampiyonu olmayı önerdikten sonra. Shae, Tyrion’ın verdiği bazı mücevherleri ve Cersei’nin vermiş olabileceği belli sözleri sormuştu; şehirde bir malikâne ve onunla evlenecek bir şövalye. Kraliçe, fahişenin, Sansa Stark’ın nereye gittiğini söylemeden hiçbir şey almayacağını açıkça belirtmişti. “Onun hizmetçisiydin. Planlarıyla ilgili hiçbir şey bilmediğine inanmamı mı bekliyorsun?” demişti. Shae gözyaşları içinde gitmişti.

Sör Osfryd, battaniyelere sarılmış cesedi omzuna attı. “O zinciri istiyorum,”

dedi Cersei. “Altını çizmemeye özen göster.” Osfryd başıyla onayladı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. “Hayır. Avludan geçemezsin.” Cersei başıyla gizli geçidi gösterdi. “Zindanlara inen bir merdiven bacası var. Şu taraftan.”

Sör Osfryd şöminenin önünde tek dizinin üstüne çökerken, ışık içeriyi aydınlattı ve kraliçe sesleri duydu. Jaime, yaşlı bir kadın gibi öne eğilmiş hâlde ortaya çıktı; çizmeleri, Lord Tywin’in son ateşinden kalan kurumlan havalandırdı. ‘Yolumdan çekilin,” dedi Jaime, Karakazanlar’a.

Cersei, Jaime’ye doğru koştu. “Onları buldun mu? Katilleri buldun mu? Kaç kişilerdi?” Birden fazlası vardı şüphesiz. Tek başına bir adam Lord Tywin’i öldüremezdi.

Jaime’nin yüzünde yorgun bir ifade vardı. “Baca, bir düzine tünelin birleştiği bir odaya iniyor. Tünellerin girişleri demir kapılarla kapalı, zincirli ve kilitli. Anahtarları bulmam gerek.” Odaya bakındı. “Bunu yapan her kimse hâlâ duvarların içinde saklanıyor olabilir. Orada karanlık bir labirent var.”

Cersei, duvarların arasında devasa bir fare misali dolaşan Tyrion’ı hayal etti. *Hayır. Saçmalıyorsun. Cüce hücrede.* “Duvarları yık. Gerekiyorsa bu kuleyi yerle bir et. Onların bulunmasını istiyorum. Bunu kimler yaptıysa. Onların öldürülmesini istiyorum.”

Jaime, Cersei’ye sarıldı, sağlam elini onun beline koydu. Adam kül kokuyordu ama saçları sabah ışığıyla altın gibi parlıyordu. Cersei onun yüzünü kendi yüzüne çekmek ve öpmek istedi. *Daha sonra,* dedi kendine, *daha sonra teselli bulmak için bana gelecek.* “Biz onun vârisleriyiz Jaime,” diye fısıldadı. “Onun başladığı işi bitirmek bizim görevimiz. El olarak babamın yerini almalısın. Bunu sen de biliyorsun. Tommen’ın sana ihtiyacı olacak...”

Jaime, Cersei’den uzaklaştı ve kolunu kaldırdı, bilek kökünü kardeşinin yüzüne dayadı. “Elsiz bir El? Kötü bir şaka kardeşim. Benden hükmetmemi isteme.”

Sör Kevan, Jaime’nin sert itirazını duydu. Shae’in battaniyeye sarılı cesediyle küllerin içinde debelenen Karakazanlar ve Qyburn de öyle. Muhafızlar Puckens, Hoke ve Kısakulak bile duydu. *Akşam karanlığı çökmeden bütün kale duyacak.* Cersei yanaklarının yandığını hissedebiliyordu. “Hükmetmek mi? Ben hükmetmekle ilgili bir şey söylemedim. Oğlum reşit olana kadar ben hükmedeceğim.”

“Kime daha fazla acıdığımı bilmiyorum,” dedi Jaime. “Tommen’a mı, yoksa Yedi Krallık’a mı.”

Cersei, Jaime’yi tokatladı. Jaime’nin kolu darbeyi yakalamak için yukarı kalktı, bir kedi kadar hızlı... fakat bu kedi, bir sağ el yerine bir sakatın bilek

köküne sahipti. Cersei'nin parmakları Jaime'nin yüzünde kırmızı izler bıraktı.

Tokadın sesi Sör Kevan'ı ayağa kaldırdı. "Babanız burada *ölü* yatıyor. Tartışmanızı dışarıda yapacak kadar edepli olun."

Jaime özür diler bir tavırla başını eğdi. "Bizi bağışla amca. Kardeşim kederden hasta. Kendini kaybetti."

Cersei bu sözler yüzünden Jaime'yi tekrar tokatlamak istedi. *Onun El olabileceğini düşündüğüm için çıldırmış olmalıyım.* Bu makamı lağvetmeyi tercih ederdi. Bir El, ona ne zaman kederden başka bir şey getirmişti? Jon Arryn, onun yatağına Robert Baratheon'ı sokmuştu ve ölmeden önce Jaime ile onun hakkında araştırma yapmaya başlamıştı. Arryn'ın bıraktığı yerden Eddard Stark devam etmişti ve adamın meseleye dahli, Cersei'yi Robert'tan bir an önce kurtulmak zorunda bırakmıştı; Cersei, Robert'ın baş belası kardeşlerinin hakkından gelemeden önce. Tyrion, Myrcella'yı Dornelular'a satmıştı, Cersei'nin oğullarından birini rehine hâline getirmiş ve diğerini öldürmüştü. Ve Lord Tywin, Kral Topraklarına döndüğünde...

Bir sonraki El haddini bilecek, diye söz verdi Cersei kendi kendine. Yeni El, Sör Kevan olmalıydı. O yorulmaz, ihtiyatlı ve itaatkâr bir adamdı. Cersei tıpkı babası gibi ona güvenebilirdi. *El, başla tartışmaz.* Cersei'nin yönetecek bir diyarı vardı fakat o diyarı yönetmek için yeni adamlara ihtiyacı olacaktı. Pycelle titrek bir dalkavuktu. Jaime, kılıç eliyle birlikte cesaretini de kaybetmişti. Mace Tyrell, Redwyne ve Rowan güvenilmez adamlardı. Cersei'nin bildiği kadarıyla bu işte onların parmağı olabilirdi.

Lord Tyrell, Tywin Lannister sağ olduğu sürece Yedi Krallık'a lıükmedemiyeceğinin farkındaydı.

O adama karşı temkinli olmalıyım. Şehir, Tyrell'in adamlarıyla doluydu ve Tyrell, oğullarından birini Kral Muhafızları'na yerleştirmeyi başarmıştı. Lord Tywin'in, Tommen'ı Margaery Tyrell'le nişanlanmaya razı olması Cersei'yi hâlâ öfkelendiriyordu. *Kız, Tommen'dan iki kat yaşlı ve iki kez dul.* Mace Tyrell, kızının bakire olduğunu iddia ediyordu ama Cersei şüpheliydi. Joffrey, kızla yatağa giremeden önce öldürülmüştü fakat kız ilk önce Renly ile evlenmişti... *Bir adam baharatlı şarabın tadını tercih edebilir lâkin önüne bir kupa bira koyulduğunda onu da kana kana içer.* Cersei, Lord Varys'e, öğrenebileceği her şeyi öğrenmesini emretmeliydi.

Bu düşünce onu olduğu yerde durdurdu. Varys'i unutmuştu. *Burada olmalıydı. O her zaman buradadır.* Kızıl Kale'de ne vakit önemli bir şey olsa, hadım hiç yoktan ortaya çıkardı. *Jaime burada, Kevan amca burada, Pycelle geldi ve gitti ama Varys yok.* Cersei'nin omurgasına soğuk bir parmak dokundu.

Varys bu işin bir parçasıydı. Babamın onun kafasını alacağından korkmuş olmalı, bu yüzden ilk önce o saldırdı. Lord Tywin, sahte gülüşlü muhbir başına karşı asla sevgi beslememişti. Ve Kızıl Kale'nin bütün sırlarını bilen bir adam varsa, o kesinlikle muhbir başıydı. *Lord Stannis'le iş birliği yapmış olmalı. Neticede Robert'ın konseyinde birlikte hizmet verdiler...*

Cersei yatak odasının kapısına, Sör Meryn Trant'a doğru yürüdü. "Trant, bana Lord Varys'i getir. Gerekirse çığlık atar ve kıvranır bir hâlde fakat zarar görmemiş bir şekilde." "Emredersiniz Majesteleri."

Fakat bir Kral Muhafızı gider gitmez bir diğeri geri döndü. Basamakları aceleyle tırmanan Sör Boros Blount nefes nefeseydi ve yüzü kızarmıştı. "Gitmiş," dedi kraliçeyi gördüğünde. Tek dizinin üstüne çöktü. "İblis... hücresi açık Majesteleri... hiçbir yerde ona dair bir iz yok..."

Rüya gerçekti. "Emirler verdim," dedi Cersei. "Gece gündüz gözetim altında tutulması gerekiyordu..."

Blount'un göğsü inip kalkıyordu. "Gardiyanlardan biri de kayıp. Adı Rugen'di. Diğer adamları uyur hâlde bulduk." Cersei'nin yapabildiği tek şey çığlık atmamaktı. "Umarım onları uyandırmamışsınızdır Sör Boros. Bırakın uyusunlar." "Uyusunlar mı?" Şövalye yukarı baktı, kafası karışmıştı. "Tamam Majesteleri. Ne kadar zaman..."

"Sonsuza kadar. Sonsuza kadar uyuduklarından emin olun sör. Nöbet sırasında uyuyan muhafızlara tahammül etmeyeceğim." *Duvarların içinde. Babamı öldürdü, annemi ve Joff'u öldürdüğü gibi.* Cüce onun için de gelecekti, kraliçe bunu biliyordu; tıpkı yaşlı kadının o çadırın loşluğunda söz verdiği gibi. *Kadının yüzüne güldüm ama onun güçleri vardı. Bir damla kanda geleceğimi gördüm. Felaketimi.* Cersei'nin bacakları su gibi zayıftı. Sör Boros onu kolundan tutmaya çalıştı ama kraliçe adamın dokunuşundan uzaklaştı. Boros da Tyrion'ın yaratıklarından biri olabilirdi. "Benden uzak dur," dedi Cersei. "*Uzak dur!*" Bir kanapeye doğru yürüdü.

"Majesteleri?" dedi Blount. "Bir bardak su getireyim mi?" *Benim kana ihtiyacım var, suya değil. Tyrion'ın kanına,* valonqar'ın *kanına.* Meşaleler etrafında dönüyordu, Cersei gözlerini kapadı ve cücenin ona sırıttığını gördü. *Hayır*, diye düşündü, *hayır, senden neredeyse kurtulmuştum.* Ama cücenin parmakları Cersei'nin boğazının etrafında kapandı ve Cersei o parmakların kasılmaya başladığını hissetti.

BRIENNE

“On üç yaşında bir bakireyi arıyorum,” dedi köy kuyusunun yanındaki gri saçlı kadına. “Soylu ve çok güzel bir kız, mavi gözleri ve kızıl saçları var. Kırk yaşlarında şişman bir şövalyeyle ya da bir soytarıyla yolculuk ediyor olabilir. Onu gördün mü?”

Parmaklarıyla alnını ovuşturarak, “Hatırladığım kadarıyla hayır sör,” dedi kadın. “Ama gözümü açık tutarım, bunu yaparım.”

Onu demirci de görmemişti. Köy septindeki rahip, domuzlarını gezdiren çoban, bahçesinden soğan toplayan kız da... Tarth Bakiresinin, Rosby’nin kerpiç kulübeleri arasında bulduğu basit insanların hiçbiri onu görmemişti. Fakat Brienne sebat etti. *Gölgeli Vadiye giden en kısa yol bu*, dedi kendine. *Eğer Sansa bu yoldan geçtiyse biri onu görmüş olmalı.* Kale kapılarında aynı soruyu iki mızrakçıya sordu. Adamların arması, kakım üstünde üç kırmızı zikzak gösteriyordu; Rosby Hanedanının arması. “Eğer kız bu günlerde yoldaysa, uzun süre bakire kalamaz,” dedi daha yaşlı olan mızrakçı. Daha genç olan, kızın bacaklarının arasında da kızıl tüyler olup olmadığını sordu.

Burada yardım bulamayacağım. Brienne, tekrar atına bindiği sırada, köyün diğer ucunda benekli bir atın sırtında oturan sıska bir çocuk gördü. *Bununla konuşmadım,* diye düşündü ama çocuk septin arkasında kayboldu. Brienne çocuğun peşinden gitme zahmetine girmedi. *Büyük ihtimalle diğerlerinden fazla bir şey bilmiyor.* Rosby, yol üstündeki geniş bir yerdi sadece. Sansa’nın burada oyalanması için bir sebep yoktu. Brienne yola dönerek kuzey doğuya doğru ilerledi, elma bahçelerinden ve arpa tarlalarından geçti, kısa zaman sonra köyü ve kalenin kuyusunu arkada bıraktı. Aradığı avı Gölgeli Vadi’de bulacaktı. *Eğer Sansa bu yoldan geçtiyse.*

“Kızı bulacağım ve onu güvende tutacağım,” diye söz vermişti Brienne, Sör Jaime’ye. “Leydi annesinin hatırına. Ve senin hatırına.” Soylu kelimelerdi fakat kelimeler kolaydı, fiiller ise zor. Brienne şehirde fazlasıyla oyalanmış ve çok az şey öğrenmişti. *Daha önce yola koyulmalıydım... ama nereye doğru*? Sansa Stark, Kral Joffrey’nin öldüğü gece kaybolmuştu. Onu o zamandan bu yana gören ya da nereye gittiğiyle ilgili bir fikri olan varsa bile kimse konuşmuyordu. *En azından bana.*

Brienne kızın şehirden ayrıldığına inanıyordu. Sansa hâlâ Kral Topraklarında olsaydı altın pelerinliler onu ortaya çıkarırdı. Kız başka bir yere gitmek zorundaydı... ama başka bir yer, büyük bir yerdi. *Yeni çiçek açmış, yalnız, korkmuş ve müthiş bir tehlikenin içinde bir bakire olsaydım ne yapardım*? diye sordu Brienne kendine. *Nereye giderdim?* Cevap onun için kolaydı. Tarth’a geri

dönerdi, babasına. Fakat Sansa'nın babası, onun gözlerinin önünde kafası kesilerek öldürülmüştü. Leydi annesi de Ikizler'de katledilmişti. Ve Kışyarı, Starklar'ın muazzam hisarı yağmalanıp yakılmıştı, insanları kılıçtan geçirilmişti. *Sansa'nın gidecek bir evi, babası, annesi, kardeşleri yok.* Kız bir sonraki kasabada ya da Asshai'ye giden bir gemide olabilirdi; bir seçenek en az diğeri kadar mümkün görünüyordu.

Sansa Stark evine gitmek istemiş olsa bile, oraya nasıl giderdi? Kral Yolu güvenli değildi, bunu bir çocuk bile bilirdi. Boğaz'ın karşısındaki Moat Cailin demirdoğumluların elindeydi ve Ikizler'de, Sansa'nın ağabeyini ve leydi annesini öldüren Freyler vardı. Kız, sikkesi olsa deniz yolunu kullanabilirdi fakat Kral Topraklarındaki liman hâlâ harabe hâlindeydi. Nehir yıkık rıhtımlardan ve batık kadırgalardan ibaret bir karmaşaydı. Brienne iskeleler boyunca soruşturmuştu ama kimse Kral Joffrey'nin öldüğü gece limandan ayrılan bir gemi hatırlamıyordu. Bir adam, koya demir atan birkaç ticaret gemisinin küçük teknelerle yük boşalttığını söylemişti ama gemilerin çoğu, kıyıyı yukarı doğru takip ederek limanı her zamankinden daha hareketli olan Gölgeli Vadi'ye gidiyordu.

Brienne'in kısrağı güzeldi ve iyi bir tempo tutturmuştu. Yolda tahmin ettiğinden fazla yolcu vardı. Yalvaran kardeşler, boğazlarına taktıkları sırımlardan sarkan küreler yüzünden ağır ağır ve sallanarak yürüyordu. Genç bir rahip, bir lorda ait olabilecek kadar iyi bir binek atının üstünde dörtnala koşarak Brienne'i geçti. Sonra Brienne bir grup sessiz rahibeyle karşılaştı, onları sorguladığında kadınlar başlarını iki yana salladılar. Öküz arabalarından oluşan bir kafile, tahıl ve yün çuvallarıyla güneye gidiyordu. Brienne daha sonra, domuzlarını güden bir domuz çobanının ve atlı muhafızlar tarafından korunan bir arabada yolculuk eden yaşlı bir kadının yanından geçti. İnsanların hepsine; on üç yaşında, mavi gözlü, kızıl saçlı, soylu bir kız görüp görmediklerini sordu. Hiçbiri görmemişti. Brienne, önündeki yolla ilgili sorular da sordu. "Burayla Gölgeli Vadi arası yeterince güvenli," dedi bir adam, "ama Gölgeli Vadi'den sonra haydutlar ve ormanlarda ıskartalar var."

Sadece çamlar ve muhafız ağaçları hâlâ yeşildi. Geniş yapraklı ağaçlar, kızıl ve altın rengi pelerinler giymiş ya da kahverengi ve çıplak dallarıyla gökyüzünü tırmalamak için soyunmuşlardı. Rüzgârın her esişi, tekerlek izleriyle dolu yoldan ölü yaprak bulutları havalandırıyordu. Yapraklar, Jaime Lannister'ın Brienne'e bağışladığı doru kısrağın toynaklarının altında hışırdıyordu. *Rüzgârın içinde bir yaprak bulmak, Batıdiyar'da kaybolmuş bir kızı bulmak kadar kolay.* Brienne, Jaime Lannister'ın ona bu görevi zalimane bir şaka olarak mı verdiğini merak

etti. Belki de Sansa Stark ölmüştü, Kral Joffrey'nin ölümünde oynadığı rol yüzünden kafası kesilmişti ve kız isimsiz bir mezara gömülmüştü. Kızın cinayeti, Tarth'tan gelen iri ve aptal bir fahişeyi kızı bulmak üzere göndermekten daha iyi bir şekilde örtbas edilebilir miydi?

Jaime bunu yapmaz. Samimiydi. Bana kılıcı verdi, ona Yeminkâr adını taktı. Aslında bir şey değişmezdi. Brienne, Leydi Catelyn'e, kızlarını ona geri götüreceğine dair söz vermişti ve hiçbir söz, bir ölüye verilmiş söz kadar kutsal değildi. Jaime, küçük olan kızın çoktan öldüğünü iddia etmişti; Lannisterlar'ın, Roose Bolton'ın piçiyle evlenmek üzere kuzeye gönderdiği Arya sahteydi. Sadece Sansa kalmıştı. Brienne onu bulmak zorundaydı.

Akşama doğru, bir derenin kenarında bir kamp ateşi gördü. İki adam ateşin yanma oturmuş alabalık kızartıyordu, silahlarını ve zırhlarını bir ağacın altına yığmışlardı. Adamlardan biri yaşlıydı, biri biraz daha gençti fakat genç olmaktan çok uzaktı. Daha genç olan, Brienne'i karşılamak için ayağa kalktı. Adamın büyük göbeği, maral derisinden yapılmış lekeli yeleğinin bağcıklarını zorluyordu. Yanaklarını ve çenesini, eski altın renginde kabarık ve dağınık sakallar örtüyordu. "Uç kişiye yetecek kadar alabalığımız var sör," diye seslendi adam.

Brienne ilk kez bir erkekle karıştırılmıyordu. Büyük miğferini çıkardı, saçlarını serbest bıraktı. Saçları sarıydı, kirli saman rengiydi ve en az saman kadar kırılgandı. Uzun ve ince saçlar Brienne'in omuzlarına döküldü. "Teşekkür ederim sör." Vasıfsız şövalye gözlerini kısarak dikkatle Brienne'e baktı, Brienne adamın uzağı göremediğini fark etti. "Bir leydi, öyle mi? Silahlı ve zırhlı. Illy, tanrılar merhamet edin, *cüssesine* bir bak."

"Ben de bir şövalye olduğunu sandım," dedi yaşlı adam balıkları çevirirken.

Brienne bir erkek olsaydı onun için iri denirdi ama bir kadın için devasaydı. Ömrü boyunca duyduğu kelime *ucubeydi.* Omuzları genişti, kalçaları daha da geniş. Bacakları uzundu, kolları kaim. Göğsünde memeden çok kas vardı. Elleri büyüktü, ayakları kocaman. Üstelik çirkindi Brienne, ata benzeyen benekli bir yüzü ve ağzına büyük geliyormuş gibi görünen dişleri vardı. Bunların hiçbirinin ona hatırlatılmasına gerek yoktu. "Sörler," dedi Brienne, "yolda on üç yaşında bir kız gördünüz mü? Mavi gözlü, kızıl saçlı bir kız. Kırk yaşlarında şişman ve kırmızı suratlı bir adamla yolculuk ediyor olabilir."

Uzağı göremeyen vasıfsız şövalye başını kaşıdı. "Böyle bir kız hatırlamıyorum. Kızıl, nasıl bir saçtır?"

"Kahverengine dönük kırmızı," dedi yaşlı olan adam. "Hayır, onu görmedik."

“Onu görmedik leydim,” dedi daha genç olan. “Gelin, atınızdan inin, balıklar neredeyse pişti. Aç mısınız?”

Brienne aslında açtı ama aynı zamanda temkinliydi. Vasıfsız şövalyelerin kötü bir şöhreti vardı. “Bir vasıfsız şövalye ve bir hırsız şövalye, aynı kılıcın iki kenarıdır,” denirdi. *Bu ikisi çok tehlikeli görünmüyor,* “isimlerinizi öğrenebilir miyim sörler?” “Ben, şarkıcıların bahsettiği Sör Creighton Longbough olma onuruna sahibim,” dedi büyük göbekli adam. “Karasu’daki kahramanlıklarımı duymuşsunuzdur belki. Arkadaşım, Sör Meteliksiz Illifer’dir.”

Creighton Longbough hakkında bir şarkı varsa bile, Brienne o şarkıyı duymamıştı. Adamların isimleri, tıpkı armaları gibi, ona bir şey ifade etmiyordu. Sör Creighton’ın yeşil kalkanında kahverengi bir şerit ve bir savaş baltası tarafından açılmış derin bir yarık vardı. Sör Illifer, düz çizgilerle sekiz üçgene bölünmüş altın ve kakım bir kalkana sahipti ama boyanmış altın ve boyanmış kakım, adamın sahip olduğu tek altın ve tek kakım türüymüş gibi görünüyordu. Adam en az altmış yaşındaydı, kaba yünden yapılmış yamalı pelerininin başlığının altındaki yüzü zayıf ve dardı. Paslı bir örgü zırh giymişti. Brienne her iki adamdan da bir baş uzundu, üstelik atı ve zırhı onlarınkinden daha iyiydi. *Eğer bunlar gibilerden korkarsam, uzunkılıcımı bir çift örgü şişiyle değiştirmem gerekir.*

“Size teşekkür ederim iyi sörler,” dedi Brienne. “Balığınızı memnuniyetle paylaşırım.” Atından inip hayvanın eyerini çıkardı. Kısrağı suladı ve otlaması için serbest bıraktı. Silahlarını, kalkanını ve eyer heybelerini bir karaağacın altına yığdı. O sırada alabalıklar çıtır çıtır kızarmıştı. Sör Creighton, Brienne’e bir balık getirdi, Brienne yemek için yere oturup bağdaş kurdu.

Kendi balığını parmaklarıyla ayırırken, “Gölgeli Vadi’ye doğru gidiyoruz leydim,” dedi Longbough. “Bizimle birlikte yolculuk ederseniz iyi yapmış olursunuz. Yollar çok tehlikeli.” Brienne, yolların tehlikeleri hakkında adamın bilmek istediğinden çok daha fazlasını anlatabilirdi. “Teşekkür ederim sör lâkin korumanıza ihtiyacım yok.”

“Israr ediyorum. Gerçek bir şövalye, kendisinden daha hassas olan cinsiyeti korumalıdır.”

Brienne, kılıcının kabzasına dokundu. “Bu beni korur sör.” “Bir kılıç, ancak onu savuran adam kadar iyidir.”

“Onu yeterince iyi savuruyorum.”

“Eminim öyledir. Bir leydiyle tartışmak saygısızlık olur. Sizi sağ salim Gölgeli Vadi’ye götüreceğiz. Uç kişi, tek kişiden daha güvenli yol alır.”

Nehirova’dan ayrılırken üç kişiydik ama Jaime elini kaybetti, Sör

Cleos da hayatım. “Atlarınız benimkine ayak uyduramaz.” Sör Creighton’ın kahverengi iğdişi, çapaklı gözleri olan çökük sırtlı bir yaratıktı ve Sör Illifer’in sıska atı açlıktan kırılacakmış gibi görünüyordu.

“Küheylanım Karasu’da bana gayet iyi hizmet verdi,” diye ısrar etti Sör Creighton. “Orada büyük bir katliam gerçekleştirdim ve bir düzine fidye kazandım. Sör Herbert Bolling’i tanır mıydınız leydim? Onunla asla tanışamazsınız artık. Onu durduğu yerde katlettim. Kılıçlar çarpıştığında Sör Creighton Longbough asla arkalarda olmaz.”

Adamın arkadaşı kuru bir kahkaha koyuverdi. “Creigh, kes şunu. Onun gibilerin bizim gibilere ihtiyacı yoktur.”

“Benim gibiler?” Brienne, adamın ne demek istediğinden emin olamadı.

Sör Illifer kemikli parmağıyla Brienne’in kalkanını gösterdi. Boyası çatlamış ve dökülmüş olmasına rağmen, kalkanın taşıdığı arma açıkça ortadaydı: Sol üst köşeden sağ alt köşeye bir çizgiyle bölünmüş, yarısı altın ve yarısı gümüş zemin üstünde siyah bir yarasa. “Bir yalancının kalkanını taşıyorsun ve buna hakkın yok. Büyükbabamın büyükbabası, son Lothston’ın öldürülmesine yardım etti. O zamandan beri kimse, onu taşıyanların amelleri kadar kara olan yarasayı taşımaya cesaret edemedi.”

Kalkan, Sör Jaime’nin Harrenhal silahhanesinden aldığı kalkandı. Brienne bunu, kısrak ve daha pek çok şeyle birlikte ahırda bulmuştu; eyer ve dizgin, örgü zırh ve göz siperli büyük miğfer, altın ve gümüş keseleri, keselerin her ikisinden de daha değerli bir parşömen. “Kendi kalkanımı kaybettim,” diye açıkladı Brienne.

“Bir bakirenin ihtiyacı olan tek kalkan, gerçek bir şövalyedir,” dedi Sör Creighton.

Sör Illifer onu önemsemedi. “Çıplak ayaklı bir adam çizme arar, üşüyen bir adam da pelerin. Lâkin kim üstüne utanç giyinir? O yarasayı, Deyyus lakaplı Lord Lucas ve onun oğlu Manfryd taşıdı, Kara Kardeşlik’in üyesiydi. İnsan niye böyle bir arma taşır diye soruyorum kendime; kendi günahı hâlâ pis ve... *taze* olmadığı sürece.” Hançerini kınından çıkardı, hançer çirkin ve ucuz bir demir parçasıydı. “Gerçek renklerini saklayan korkunç iri ve korkunç güçlü bir kadın. Creigh, Renly’nin soylu boğazını kesen Tarth Bakiresiyle tanış.”

“Bu bir yalan.” Renly Baratheon, Brienne için sadece bir kral değildi. Brienne, reşit oluşunu kutlamak üzere bir lord olarak çıktığı resmi yolculuk sırasında Tarth’a gelen Renly’yi, ilk gördüğü andan itibaren sevmişti. Brienne’in babası, Renly’yi bir ziyafetle karşılamış ve kızının ziyafete iştirakini emretmişti. Bu emir olmasaydı, Brienne yaralı bir hayvan gibi odasında saklanırdı. O sıralar

Sansa'dan daha büyük değildi ve sinsi gülümsemelerden, kılıçlardan korktuğundan fazla korkuyordu. *Gülü öğrenecekler*, demişti Lord Selwyn'e, *bana gülecekler.* Fakat Akşamyıldızı insaf etmemişti.

Ve Renly Baratheon, Brienne güzel ve münasip bir leydiymiş gibi ona nezaket göstermişti. Hatta onunla dans etmişti. Brienne onun kollarında kendini zarif hissetmişti, ayakları suyun üstünde kayar gibi hareket etmişti. Daha sonra diğerleri Brienne'le dans etmek için yalvarmıştı; bunun tek sebebi Renly'nin sergilediği örnekti. O günden sonra, Brienne'in tek isteği Lord Renly'ye yakın olmak, ona hizmet etmek ve onu korumak olmuştu. Ama neticede onu yarı yolda bırakmıştı. *Renly benim kollarımda öldü ama onu ben öldürmedim,* diye düşündü, *fakat bu vasıfsız şövalyeler bunu asla anlamaz.* "Ben Kral Renly için canımı verir ve mutlu bir şekilde ölürdüm," dedi. "Ben ona zarar vermedim. Kılıcım üstüne yemin ederim."

"Bir şövalye, kılıcı üstüne yemin eder," dedi Sör Creighton.

"Yedi üstüne yemin et," diye ısrar etti Sör Meteliksiz Illifer.

"O hâlde Yedi üstüne. Ben Kral Renly'ye zarar vermedim. Anne üstüne yemin ederim. Eğer yalan söylüyorsam onun merhametine asla mazhar olmayayım. Baba üstüne yemin ederim ve ondan beni adilce yargılamasını isterim. Bakire ve Yaşlı Hatun üstüne, Demirci ve Savaşçı üstüne yemin ederim. Ve Yabancı üstüne yemin ederim, eğer yalan söylüyorsam canımı şimdi alsın."

"Bir kız için iyi yemin ediyor," dedi Sör Creighton.

"Evet." Sör Meteliksiz Illifer omuz silkti. "Pekâlâ, eğer yalan söylüyorsa tanrılar onu hizaya getirir." Hançerini tekrar kınına soktu. "İlk nöbet senin."

Vasıfsız şövalyeler uyurken, Brienne ateşin çıtırtılarını dinleyerek huzursuzca küçük kampın etrafında dolaştı. *Fırsatım varken gitmeliyim.* Bu adamları tanımıyordu ama gönlü onları savunmasız bırakıp gitmeye de razı olmuyordu. Gecenin karanlığında bile yolda atlılar vardı ve ormandan, baykuşlarla tilkilere ait olamayabilecek sesler geliyordu. Brienne yürüdü ve kınındaki kılıcını gevşek tuttu.

Neticede nöbet kolaydı. Zor olan *sonrasıydı;* Sör Illifer uyanıp nöbeti devralacağını söylediği zaman. Brienne yere bir battaniye serdi ve battaniyenin üstünde kıvrılıp gözlerini kapadı. Kemiklerine kadar yorgun olmasına rağmen, *uyumayacağım,* dedi kendi kendine. Etrafta erkekler varken hiçbir zaman rahat uyuyamamıştı. Lord Renly'nin kamplarında bile, tecavüz riski her zaman vardı. Brienne bu dersi önce Yüksek Bahçe'nin duvarlarının altında, sonra da Jamie'yle birlikte Cesur Oyuncular'ın eline düştüğünde öğrenmişti.

Toprağın soğukluğu battaniyeyi geçip Brienne'in kemiklerine işledi. Çok

geçmeden, Brienne bütün kaslarının gerilip kasıldığını hissetti. Sansa Stark'm da üşüyüp üşümediğini merak etti. Leydi Catelyn, Sansa'nın nazik bir ruha sahip olduğunu, limonlu kekleri, ipek elbiseleri ve kahramanlık şarkılarını sevdiğini söylemişti ama Sansa, babasının kafasının kesildiğini görmüş ve daha sonra onun katillerinden biriyle evlendirilmişti. Anlatılan hikâyelerin yarısı bile doğruysa, cüce, Lannisterlar'ın en zalimiydi. *Eğer Sansa, Kral Joffrey'yi gerçekten zehirlediyse, onu bunu yapmaya hiç şüphesiz İblis zorlamıştır.* Sansa o sarayda yalnız ve dostsuzdu. Brienne, Kral Toprakları'nda, Sansa'nın hizmetçilerinden birini bulmuştu. Brella isimli kadın, Sansa ile cüce arasında çok az sıcaklık olduğunu söylemişti. Belki de Sansa, Joffrey'nin cinayeti kadar Iblis'ten de kaçıyordu.

Brienne'in gördüğü bütün rüyalar, şafak onu uyandırdığında gitmişti. Yerin soğukluğu yüzünden bacakları kaskatıydı ama kimse onu taciz etmemişti ve eşyalarına dokunulmamıştı. Vasıfsız şövalyeler ayaklanmıştı. Sör Illifer kahvaltı için bir sincap kesiyordu, Sör Creighton bir ağacın dibine uzun uzun işiyordu. *Vasıfsız şövalyeler,* diye düşündü Brienne. *Yaşlı, değersiz, şişman ve yan körler ama düzgün adamlar.* Dünyada hâlâ düzgün adamların olduğunu bilmek Brienne'i neşelendirdi.

Kızarmış sincap, meşe palamudu lapası ve turşu yiyerek kahvaltı ettiler. Sör Creighton, Karasu'da gösterdiği olağanüstü başarıyı anlatarak Brienne'i eğlendirdi; orada Brienne'in hiç duymadığı bir düzine korkutucu şövalyeyi katletmişti. "Ah, eşine az rastlanır bir mücadeleydi leydim," dedi adam, "eşine az rastlanır ve kanlı bir arbede." Mücadelede Sör Illifer'in de asilce dövüştüğünü söyledi. Illifer az konuştu.

Yola devam etme vakti geldiğinde, iki şövalye Brienne'in iki yanına geçti, önemli bir leydiyi koruyan muhafızlar gibi... gerçi bu leydi, koruyucularının cüce gibi görünmesine sebep oluyordu, onlardan daha iyi silahlı ve zırhlıydı. "Nöbetiniz sırasında yoldan kimse geçti mi?" diye sordu Brienne.

"On üç yaşında kızıl saçlı bir kız gibi mi?" dedi Sör Meteliksiz Illifer. "Hayır leydim. Kimse geçmedi."

"Benim nöbetim sırasında birkaç kişi geçti," dedi Sör Creighton. "Alaca bir at süren bir çiftlik işçisi, ondan bir saat sonra da çomaklar ve tırpanlar taşıyan bir düzine yayan adam. Ateşimizi gördüler ve atlarımıza bakmak için uzunca bir süre durdular ama onlara çeliğimi gösterdim ve yollarına gitmelerini söyledim. Görünüşlerine bakılırsa zorlu ve gözü kara adamlardı fakat Sör Creighton Longbough ile dalga geçecek kadar cesur değillerdi."

Hayır, diye düşündü Brienne, *o kadar cesur değillerdi.* Gülümsemesini

saklamak için başını çevirdi. Şükürler olsun ki Sör Creighton, Kızıl Tavuk'un Şövalyesi ile olan destansı mücadelesini anlatmakla meşguldü ve Brienne'in neşesini hikâyeye yordu. Yolda dostlara sahip olmak kendini iyi hissettiriyordu, bu ikisi gibi dostlara sahip olmak bile.

Brienne, kahverengi çıplak ağaçların arasından süzülen şakımayı duyduğunda öğle olmuştu. "Bu ses ne?" diye sordu Sör Creighton.

"Duayla yükselmiş sesler." Brienne bu ilahiyi biliyordu. *Korunmak için Savaşçı'ya, yollarını aydınlatması için Yaşlı Hatun'a yakarıyorlar.*

Sör Meteliksiz Illifer çentikli bıçağını çıkardı ve adamların gelişini beklemek için atının dizginlerini çekti. "Yaklaşıyorlar." İlahi, kutsal bir gök gürültüsü gibi ormanı doldurdu. Ve aniden, sesin kaynağı yolun ilerisinde ortaya çıktı. Yün cübbeler giyen ve dağınık sakalları olan bir grup yalvaran kardeş kafilenin başındaydı; kimi çıplak ayaklıydı, kimi de sandaletli. Onların arkasında; altmış kadar hırpani adamdan, kadından, çocuktan, benekli bir domuzdan ve pek çok koyundan oluşan bir kalabalık yürüyordu. Adamların baltaları, ahşap sopaları ve çomakları vardı. İnsanların arasında, gri ahşaptan yapılmış ve içine kafataslarıyla kırık kemik parçaları yığılmış bir araba yürüyordu. Yalvaran kardeşler vasıfsız şövalyeleri gördüklerinde durdular ve ilahi kesildi. "İyi şövalyeler," dedi kardeşlerden biri, "Anne sizi seviyor."

"Sizi de kardeşim," dedi Sör Illifer. "Kimsiniz?"

"Fukara dostlar," dedi baltalı, iri bir adam. Sonbahar ormanının soğukluğuna rağmen üstüne bir şey giymemişti, göğsüne yedi köşeli bir yıldız kazınmıştı. İlk İnsanlar'ın krallığını mahvetmek üzere ilk kez Dar Deniz'i geçtiklerinde, Andal savaşçıları da etlerine bu çeşit yıldızlar kazımışlardı.

"Şehre gidiyoruz," dedi arabanın koşum kayışını çeken uzun boylu bir kadın, "bu kutsal kemikleri Kutsanmış Baelor'a götürmek ve kraldan yardım ile koruma istemek için."

"Bize katılın dostlar," diye ısrar etti eski püskü bir rahip cübbesi giyen ufak tefek bir adam, adamın boynundaki sırımda bir kristal sallanıyordu. "Batıdiyar'ın her kılıca ihtiyacı var."

"Biz Gölgeli Vadi'ye gidiyoruz," diye açıkladı Sör Creighton, "ama sizi güven içinde Kral Toprakları'na götürebiliriz." Meteliksiz olduğu kadar işini bilir görünen Sör Illifer, "Eşliğimiz için bize ödeyecek sikkeniz varsa," diye ekledi. "Serçelerin sikkeye ihtiyacı yoktur," dedi rahip.

Sör Creighton'ın kafası karıştı. "Serçeler?"

"Serçe, kuşların en mütevazı ve en sıradan olanıdır; bizim, insanların en mütevazısı ve en sıradanı olduğumuz gibi." Rahibin zayıf, sert bir yüzü ve

ağarmış kahverengi sakalları vardı. Saçları geriye doğru taranmış ve başının arkasında bir düğüm hâlinde bağlanmıştı. Çıplak ve siyah ayakları, ağaç kökleri gibi eğri büğrü ve sertti. “Bunlar, inançları yüzünden öldürülen kutsal adamların kemikleri. Ölüme kadar Yedi’ye hizmet ettiler. Bazıları açlıktan kırıldı, bazıları işkence gördü. Septler yağmalandı. Bakireler ve anneler, tanrısız adamlar ve şeytana tapanlar tarafından tecavüze uğradı. Sessiz rahibeler bile taciz edildi. Yukarıdaki Anne’miz ıstırapla ağlıyor. Bütün kutsanmış şövalyelerin, dünyevi lordlarını bırakıp Kutsal İnanç’ı savunma vakti geldi. Yedi’yi seviyorsanız bizimle şehre gelin.”

“Onları yeterince seviyorum,” dedi Illifer, “lâkin karnımı doyurmalıyım.”

“Anne’nin bütün çocukları da öyle.”

“Biz Gölgeli Vadi’ye gidiyoruz,” dedi Sör Illifer ifadesiz bir sesle.

Yalvaran kardeşlerden biri tükürdü ve bir kadın inledi. “Siz sahte şövalyelersiniz,” dedi göğsüne yıldız kazınmış olan adam. Diğerleri çomaklarını salladı.

Çıplak ayaklı rahip, adamları bir kelimeyle sakinleştirdi. ‘Yargılamayın, zira yargı Baba’ya aittir. Onlar da fukara adamlar, dünya üstünde kaybolmuşlar.”

Brienne kısrağını öne sürdü. “Benim kardeşim de kayıp. On üç yaşında, kızıl saçlı, güzel bir kız.”

“Anne’nin bütün çocukları güzeldir. Bakire o zavallı kızı kollasın... seni de.” Rahip, arabanın koşum kayışlarından birini omzuna aldı ve çekmeye başladı. Yalvaran kardeşler bir kez daha ilahi söylemeye başladı. Kafile, ağır ağır ilerleyerek Rosby’ye giden yolu takip ederken, Brienne ve vasıfsız şövalyeler atlarının sırtında, öylece durdular. Yalvaran kardeşlerin sesleri giderek hafifledi ve sonunda duyulmaz oldu.

Sör Creighton, poposunun bir yanağını eyerden kaldırıp kaşıdı. “Ne çeşit bir adam kutsal bir rahibi öldürür?”

Brienne ne çeşit adamların bunu yapacağını biliyordu. *Bakire Havuzu yakınlarında*, diye hatırladı, *Cesur Dostlar bir rahibi bir ağacın dalına asmış ve adamın cesedini ok talimi yapmak için kullanmıştı.* Rahibin kemiklerinin diğerleriyle birlikte o arabada olup olmadığını merak etti.

“Bir adamın bir sessiz rahibeye tecavüz etmesi için aptal olması gerekir,” diyordu Sör Creighton. “Hatta onlardan birine el uzatması için... sessiz rahibelerin Yabancı’nın karıları olduğu söylenir, cinsel organları buz gibi soğuk ve ıslakmış.” Brienne’e baktı. “Ah... özür dilerim.”

Brienne kısrağını Gölgeli Vadi’ye doğru mahmuzladı. Bir an sonra onu Sör Illifer takip etti ve Sör Creighton en arkada yola koyuldu.

Üç saat sonra, Gölgeli Vadi'ye gitmeye çalışan başka bir gruba rastladılar; vasıfsız bir şövalyenin eşlik ettiği bir tacir ve onun hizmetkârları. Tacir, benekli bir gri kısrak sürüyordu, hizmetkârlar sırayla adamın arabasını çekiyordu. Adamların dördü koşum kayışlarındayken, ikisi tekerleklerin yanında yürüyordu ama atların sesini duyduklarında durdular ve ellerindeki demir uçlu dişbudak kazıklarla arabanın etrafında durum aldılar. Tacir bir arbalet çıkardı, vasıfsız şövalye de bir bıçak. "Eğer şüpheci davranıyorsam beni bağışlayın," dedi tüccar, "ama bunlar sıkıntılı zamanlar ve benim Sör Shadrich'ten başka korumam yok. Kimsiniz?"

"Ben meşhur Sör Creighton Longbough'um," dedi Sör Creighton hakarete uğramış gibi, "Karasu'daki mücadeleden yeni döndüm. Bu da benim dostum Sör Meteliksiz Illifer."

"Size zarar vermek niyetinde değiliz," dedi Brienne.

Tüccar, kuşkulu gözlerle ona baktı. "Evinizde, güvende olmalıydınız leydim. Neden böylesine gayritabii bir kıyafet giyiyorsunuz?"

"Kız kardeşimi arıyorum," dedi Brienne; kral katili olmakla suçlanan Sansa'nın adını anmaya cesaret edememişti. "Soylu ve güzel bir kız, mavi gözleri ve kızıl saçları var. Onu kırk yaşlarında şişman bir şövalyenin ya da sarhoş bir soytarının yanında görmüş olabilirsiniz."

'Yollar, sarhoş soytarılarla ve zorla alıkoyulan bakirelerle dolu. Şişman şövalyelere gelince, böylesine büyük bir kıtlık varken, bir adamın göbeğini yuvarlak tutması zor... ama görünüşe göre sizin Sör Creighton açlık çekmemiş."

"Benim kemiklerim iri," dedi Sör Creighton. "Bir süre birlikte at sürelim mi? Sör Shadrich'in yiğitliğinden şüphe etmiyorum lâkin kendisi pek ufak tefek görünüyor, üstelik üç bıçak tek bıçaktan iyidir."

Dört bıçak, diye düşündü Brienne ama dilini tuttu.

Tacir korumasına baktı. "Ne diyorsunuz sör?"

"Ah, bu üçünün korkulacak bir tarafı yok." Kestane rengi, uzun bacaklı bir at süren Sör Shadrich, zayıf ve tilki suratlı bir adamdı, sivri bir burnu ve bir tutam turuncu saçı vardı. Bir altmıştan uzun olmamasına rağmen, kendisinden çok emin ve ukala bir tavırla konuşuyordu. "Biri yaşlı, öteki şişman, iri olan da bir kadın. Bırakın gelsinler."

"Dediğin gibi olsun." Tüccar, arbeletini indirdi.

Kaldıkları yerden yola devam ettiklerinde, parayla tutulmuş şövalye geride kaldı ve tuzlanmış bir domuza bakar gibi tepeden tırnağa Brienne'e baktı. "Güçlü kuvvetli ve sağlıklı bir fahişesin derim." Sör Jaime'nin alayları Brienne'i bıçak gibi kesiyordu ama bu küçük adamın sözleri ona hiç dokunmadı.

“Bazılarıyla kıyaslanınca bir devim.”

Adam güldü. “Büyük olması gereken yerlerim yeterince büyük, fahişe.”

“Tacir sana Shadrich dedi.”

“Karanlık Vadi’den Sör Shadrich. Bazıları bana Deli Fare der.” Shadrich, armasını göstermek için kalkanını çevirdi; mavi zemindeki kahverengi dalgalı şeritlerin üstünde kırmızı gözlü, büyük, beyaz bir fare. “Kahverengi, gezdiğim toprakları simgeliyor. Mavi de geçtiğim nehirleri. Fare, benim.”

“Peki deli misin?”

“Ah, epey. Sizin sıradan fareleriniz kandan ve mücadeleden kaçar. Deli fare onları arar.”

“Onları nadiren buluyormuş gibi geldi bana.”

“Yeterince buluyorum. Doğru, ben bir turnuva şövalyesi değilim. Cesaretimi muharebe meydanı için saklarım kadın.” *Kadının*, *fahişeden* biraz daha iyi olduğunu düşündü Brienne. “Öyleyse senin ve iyi Sör Creighton’ın epey ortak noktası var.” Sör Shadrich güldü. “Ah, bundan şüpheliyim ama sen ve ben bir macerayı paylaşabiliriz. Kayıp bir kardeş, öyle mi? Mavi gözlü ve kızıl saçlı.” Tekrar güldü. “Ormandaki tek avcı sen değilsin. Ben de Sansa Stark’ı arıyorum.”

Brienne, şaşkınlığını gizlemek için yüzünü bir maske kadar ifadesiz tuttu. “Sansa Stark kim ve onu neden arıyorsun?”

“Aşk için, başka ne için olacak?”

Brienne alnını kırıştırdı. “Aşk mı?”

“Evet, altın aşkı. Şu iyi Sör Creighton’ın aksine, ben Karasu’da gerçekten savaştım lâkin kaybeden taraftaydım. Fidyem beni mahvetti. Varys’in kim olduğunu bildiğine inanıyorum. Hadım, şu senin hiç duymadığın kız için koca bir torba altın vadetti. Ben açgözlü bir adam değilim. Eğer iri bir fahişe, o yaramaz çocuğu yakalamama yardım edecekse, Örümcek’in sikkelerini onunla paylaşırım.”

“Şu tacirin hizmetinde olduğunu sanıyordum.”

“Sadece Gölgeli Vadi’ye kadar. Hibald, korkak olduğu kadar cimri. Ve kendisi *çok* korkak. Ne diyorsun fahişe?”

“Ben Sansa Stark diye birini tanımıyorum,” diye ısrar etti Brienne. “Ben kız kardeşimi arıyorum. Soylu bir kız...”

“...mavi gözleri ve kızıl saçları var, evet. Tanrılar aşkına, kardeşinle birlikte yolculuk eden o şövalye kim? Yoksa ona soytarı adını mı verdin?” Sör Shadrich bir cevap almak için beklemedi, bu iyiydi çünkü Brienne’in verecek cevabı yoktu. “Kral Joffrey’nin öldüğü gece, Kral Toprakları’ndan malum bir soytarı

kayboldu, çatlak damarlarla dolu bir burnu olan tıknaz bir adam, bir zamanlar Gölgeli Vadi'de yaşayan Sör Kırmızı Dontos. Umarım senin kardeşin ve *onun* sarhoş soytarısı, Stark kızıyla ve Sör Dontos'la karıştırılmaz. Bu büyük talihsizlik olur." Vasıfsız şövalye, süvari atını mahmuzladı ve grubun önüne doğru ilerledi.

Jaime Lannister bile, Brienne'in kendisini bu kadar aptal hissetmesine sebep olmamıştı. *Ormandaki tek avcı sen değilsin.* Brella denen kadın, Joffrey'nin Sör Dontos'u nasıl rütbelerinden ettiğini ve Leydi Sansa'nın adamın hayatını kurtarmak için Joffrey'ye nasıl yalvardığını Brienne'e anlatmıştı. Brienne bu hikâyeyi duyduğunda, *Dontos kızın kaçmasına yardım etmiş,* diye karar vermişti. *Sör Dontos'u bulursam Sansa'yı da bulurum.* Aynı şeyi düşünen başka insanların da olacağını tahmin etmeliydi. O insanlardan bazıları Sör Shadrich'ten bile ahlaksız olabilirdi. Brienne sadece, Sör Dontos'un Sansa'yı iyi sakladığını umabilirdi. *Ama eğer öyleyse, kızı nasıl bulacağım*?

Brienne kamburlaştı ve kaşlarını çatarak yola devam etti. Kafile bir hana rast geldiğinde akşam olmak üzereydi. Han; bir nehir kavşağının yanında, eski bir taş köprünün üzerinde duran, uzun, ahşap bir yapıydı. Sör Creighton hanın adının Eski Taş Köprü olduğunu söyledi. Hancı onun arkadaşıydı. "Fena aşçı değildir ve odalarda fazla bit yoktur," diye garanti verdi. "Kim geceyi sıcak bir yatakta geçirmek ister?"

"Biz istemeyiz, arkadaşın odaları bedavaya vermeyecekse," dedi Sör Meteliksiz Illifer. "Sikkemiz yok."

"Ben üçümüz için de ödeyebilirim." Brienne'in sikke sıkıntısı yoktu; Jaime o meseleyle ilgilenmişti. Eyer heybesinde, gümüş geyiklerle ve bakır yıldızlarla dolu bir torba buldu. Daha küçük bir torbada altın ejderhalar ve bir parşömen vardı. Kralın bütün sadık kullarına, Majesteleri Kral'ın işiyle ilgilenen Tarthlı Brienne'e yardım etmelerini emreden parşömen; Andallar'ın, Rhoynarlar'ın, İlk İnsanlar'ın Kralı, Bu İsimle Anılan İlk Kral ve Yedi Krallık Lordu Tommen'ın çocuksu yazısıyla imzalanmıştı.

Hibald da durmaktan yanaydı, adamlarına arabayı ahırın yakınma bırakmalarını emretti. Hanın pencerelerindeki elmas şekilli camlardan sıcak ve sarı ışıklar süzülüyordu. Brienne, kısrağının kokusunu alan bir aygırın kişnediğini duydu. Bir çocuk ahırdan çıkıp, "Bırakın ben yapayım sör," dediğinde, Brienne eyeri gevşetiyordu.

"Ben *sör* değilim," dedi çocuğa, "ama atı alabilirsin. Tımarlandığından, karnının doyurulduğundan ve sulandığından emin ol."

Çocuk kızardı. "Affedin leydim. Düşündüm ki..."

“Sık yapılan bir hata.” Brienne dizginleri çocuğa verdi ve diğerlerini takip ederek hana girdi, tek omzunda eyer heybeleri ve bir kolunun altında uyku şiltesi vardı.

Ortak salonun zemini talaşla kaplıydı. Havada bira, duman ve et kokusu vardı. Ateşin üzerindeki et parçası çıtırdıyordu, şu anda başında kimse yoktu. Altı yerli adam, bir masanın etrafında oturmuş sohbet ediyordu ama yabancılar içeri girdiğinde sustular. Brienne onların bakışlarını hissedebiliyordu. Örgü zırhına, pelerinine ve yeleğine rağmen kendini çıplak hissetti. Bir adam, “Şuna bak,” dediğinde, Brienne onun Sör Shadrich’ten bahsetmediğini biliyordu.

Her elinde üçer kupa taşıyan ve attığı her adımda yere bira döken hancı ortaya çıktı.

“Odan var mı iyi adam?” diye sordu tacir.

“Olabilir,” dedi hancı, “sikkesi olanlar için.”

Sör Creighton Longbough gücenmiş görünüyordu. “Naggle, eski bir dostu böyle mi karşılıyorsun? Benim, Longbough.”

“Sensin gerçekten. Bana yedi geyik borcun var. Bana biraz gümüş göster ben de sana bir yatak göstereyim.” Hancı, daha fazla bira dökerek kupaları teker teker masaya koydu.

“Bir odanın ücretini kendim için ödeyeceğim, İkinciyi de iki arkadaşım için.” Brienne, Sör Creighton’ı ve Sör Illifer’i gösterdi.

“Ben de bir oda alacağım,” dedi tacir, “kendim ve Sör Shadrich için. Hizmetkârlarım ahırda yatabilir, eğer memnun olursanız.”

Hancı konuklara şöyle bir baktı. “Memnun olmam ama buna izin verebilirim. Yemek yiyecek misiniz? Ateşin üzerinde lezzetli bir keçi var.”

“Ne kadar lezzetli olduğuna ben karar vereceğim,” diye duyurdu Hibald. “Adamlarım ekmek ve etten damlayan yağ ile yetinebilir.”

Böylece yemek yediler. Brienne; basamakları tırmanan hancıyı takip ettikten, adamın eline birkaç sikke sıkıştırdıktan ve eşyalarını hancının gösterdiği ikinci odaya sakladıktan sonra keçinin tadına baktı. Sör Creighton ve Sör Illifer için de keçi ısmarladı, çünkü adamlar onunla alabalıklarını paylaşmıştı. Vasıfsız şövalyeler ve rahip, yemeğin yanında bira içtiler fakat Brienne bir kupa keçi sütü içmeyi tercih etti. Sansa’yı bulmasına yardım edecek bir şeyler duymak umuduyla sofra sohbetlerini dinledi.

Yerli adamlardan biri, Hibald’a, “Siz Kral Topraklarından geliyorsunuz,” dedi. “Kral Katili’nin sakatlandığı doğru mu?” “Doğru,” dedi Hibald. “Kılıç elini kaybetti.”

“Evet,” dedi Sör Creighton. “Duyduğuma göre, eli bir ulu kurt tarafından

koparılmış. Kuzeyden gelen canavarlardan biriymiş. Kuzeyden asla iyi bir şey gelmez. Kuzeylilerin tanrıları bile tuhaf.”

“Bir kurt değildi,” derken duydu Brienne kendini. “Sör Jaime’nin elini Qohorlu bir paralı asker kesti.”

“Kullanmadığın elinle dövüşmek kolay bir iş değil,” dedi Deli Fare.

“Hah,” dedi Sör Creighton Longbough. “Aslına bakarsanız, ben her iki elimle de iyi dövüşürüm.”

“Ah, bundan şüphem yok.” Sör Shadrich kadehini saygıyla kaldırdı.

Brienne, Jaime Lannister’la ormanda yaptığı dövüşü hatırladı. Bütün yapabildiği, adamın kılıcını kendinden uzakta tutmak olmuştu. *Jaime, zindanda geçirdiği günler yüzünden zayıftı ve elleri zincirliydi. Gücü yerindeyken ve onu engelleyecek zincirler yokken, Yedi Krallıktaki hiçbir şövalye Jaime’nin karşısında duramaz.* Jaime birçok şeytani şey yapmıştı ama adam *dövüşebiliyordu*! Onu sakat bırakmak korkunç bir zalimlikti. Bir aslanı katletmek başka bir şeydi, pençesini kesip onu eksik ve şaşkın bırakmak başka.

Ortak salon bir anda, bir an daha katlanılamayacak kadar gürültülü hâle geldi. Brienne mırıldanarak iyi geceler diledi ve yatmaya gitti. Odasındaki tavan alçaktı; elinde bir mumla içeri giren Brienne, çömelerek yürümek ya da başını eğmek zorundaydı. Odadaki tek mobilya, altı kişinin uyayabileceği kadar geniş bir yataktı ve pervazda iç yağından yapılmış bir mumun dibi vardı. Brienne pervazdaki mumu elindeki ince mumla yaktı, kapıyı sürgüledi ve kılıç kemerini yatak direklerinden birine astı. Brienne’in, kahverengi deriyle kaplanmış ahşap kılıç kını sade bir şeydi, kılıcı daha da sadeydi. Brienne bu silahı, Cesur Dostlar’ın çaldığı bıçağın yerine Kral Topraklarından almıştı. *Renly’nin kılıcı.* Onu kaybettiğini bilmek hâlâ canını yakıyordu. Ama uyku şiltesinin içine gizlenmiş bir uzunkılıç daha vardı. Brienne yatağa oturdu ve kılıcı dışarı çıkardı. Altın, mum ışığında sapsarı ışıldadı ve yakutlar kıpkırmızı yandı. Yeminkâr’ı süslü kınından çıkardığında Brienne’in nefesi kesildi. Çeliğin içinde siyah ve kırmızı hareler dalgalanıyordu. *Büyüyle dövülmüş Valyria çeliği.* Kahramanlara göre bir kılıçtı. Brienne küçükken, sütannesi onun kulaklarını kahramanlık öyküleriyle doldurmuştu; Mornelu Sör Galladon’un, Soytarı Florian’ın, Ejderha Şövalyesi Prens Aemon’ın ve diğer şövalyelerin büyük başarılarını anlatmıştı. O adamların her birinin meşhur kılıçları vardı ve bizzat Brienne olmasa da Yeminkâr kesinlikle o gruba aitti. “Ned Stark’ın kızını Ned Stark’ın kendi çeliğiyle savunacaksın,” demişti Jaime.

Brienne, yatakla duvar arasında diz çöktü, kılıcı tuttu ve altın feneriyle insanlara hayatın yolunu gösteren Yaşlı Hatun’a sessiz bir dua okudu. *Benim*

rehberim ol, dedi, *yolumu aydınlat, bana Sansa'ya giden patikayı göster.* Brienne, Renly'yi yüzüstü bırakmıştı, Leydi Catelyn'i yüzüstü bırakmıştı. Jaime'yi yüzüstü bırakmamalıydı. *Bana kılıcını teslim etti. Bana onurunu teslim etti.*

Sonra, becerebildiğince yatağa uzandı; yatağın eni genişti ama boyu yeterince uzun değildi, Brienne enlemesine yattı. Aşağıdan gelen kadeh şıngırtılarını ve basamakları tırmanan sesleri duyabiliyordu. Longbough'un bahsettiği bitler ortaya çıktı. Kaşınmak, Brienne'in uyanık kalmasına yardımcı oldu.

Hibald'ın merdiveni tırmandığını duydu, bir süre sonra da şövalyeleri, "...adını asla öğrenemedim," diyordu Sör Creighton, "ama kalkanında kan kırmızısı bir tavuk vardı ve kılıcından kan pıhtıları damlıyordu..." Adamın sesi uzaklaştı ve yukarıda bir yerde bir kapı açılıp kapandı.

Mum tükenerek söndü. Eski Taş Köprü'nün üzerine karanlık çöktü. Han öyle durgunlaştı ki, Brienne nehrin mırıltılarını duydu. Ancak o zaman kalktı ve eşyalarını topladı. Kapıyı yavaşça açtı, etrafı dinledi ve çıplak ayaklarıyla basamakları inmeye başladı. Dışarıda çizmelerini giydi ve kısrağını eyerlemek için aceleyle ahıra gitti. Atına binerken, Sör Creigton'dan ve Sör IIlifer'den sessizce özür diledi. Brienne yanından geçerken Hibald'ın hizmetkârlarından biri uyandı ama onu durdurmak için hareketlenmedi. Kısrağın toynakları, eski taş köprünün üstünde çınladı. Sonra ağaçlar Brienne'in etrafını sardı, hayaletlerle ve anılarla dolu, zift gibi kara ağaçlar. *Sizin için geliyorum Leydi Sansa,* diye düşündü Brienne karanlığın içinde at sürerken. *Korkmayın. Sizi bulana dek uyumayacağım.*

SAMWELL

Sam, fareyi gördüğünde Ötekiler hakkında bir kitap okuyordu.

Kızarmış, hassaslaşmış gözlerini ovuştururken, *bu kadar çok ovuşturmamalıyım,* diyordu kendine her seferinde. Toz, gözlerini kaşındırıp sulandırıyordu ve burada her yer tozluydu. Sam ne zaman bir sayfa çevirse hava toz zerreleriyle doluyordu ve altında ne olduğuna bakmak için bir kitap yığınının yerini değiştirdiğinde tozlar gri bulutlar hâlinde havaya yükseliyordu.

Sam en son ne zaman uyuduğunu bilmiyordu ama kalın sicimle bağlanmış kopuk sayfaları bulup okumaya başladığında yaktığı dolgun mumdan geriye en fazla üç santim kalmıştı. Sam korkunç derecede yorgundu ama durmak zordu. *Bir kitap daha,* diyordu kendine, *sonra duracağım. Bir yaprak daha, sadece bir tane daha. Bir sayfa daha, sonra yukarı çıkıp dinleneceğim ve bir şeyler yiyeceğim.* Fakat her seferinde, o sayfadan sonra başka bir sayfa oluyordu ve ondan sonra bir sayfa daha. Ve yığının altında başka bir kitap bekliyordu. *Şu kitabın neyle ilgili olduğuna şöyle bir bakacağım,* diyordu Sam ve daha nasıl olduğunu anlamadan yarısını okumuş oluyordu. Pyp ve Grenn'le birlikte içtiği bezelyeli etli çorbadan beri bir şey yememişti. *Tamam, peynir ve ekmek yedim ama sadece birkaç lokmaydı,* diye düşündü. İşte o zaman boş tabağa baktı ve ekmek kırıntılarını yiyen fareyi gördü.

Siyah gözlü ve gri tüylü fare, Sam'in serçe parmağı kadardı. Sam onu öldürmek zorunda olduğunu biliyordu. Fareler ekmek ve peyniri tercih ederdi ama kâğıt da yerlerdi. Sam, raflarda ve kitap yığınlarının arasında bir sürü fare pisliği bulmuştu, bazı kitapların deri kapaklarında da kemirilme emareleri görünüyordu.

Ama küçücük bir şey. Üstelik aç. Sam böyle bir yaratığa birkaç ekmek kırıntısını çok görebilir miydi? *Ama kitapları yiyor.*

Sandalyede oturarak geçen saatlerin ardından sırtı kaskatı kesilmiş ve bacakları uyuşmuştu. Sam bir fareyi yakalayabilecek kadar hızlı olmadığını biliyordu ama onu ezebilirdi belki.

Dirseğinin yanında, *Kara Sentor'un Vakayinamesinin* deri cildi bir nüshası duruyordu; Orbert Caswell'in Gece Nöbetçileri Lord Kumandanı olarak hizmet verdiği dokuz yılın, Rahip Jorguen tarafından tutulmuş son derece ayrıntılı kaydı. Caswell döneminin her günü için, "Lord Orbert uyandı ve bağırsaklarını boşalttı," diye başlayan bir sayfa vardı, "Lord Orbert uykusunda ölmüş bir hâlde bulundu," diyen son sayfa dışında.

Hiçbir fare, Rahip Jorquen'in dengi olamaz. Sam, çok yavaş bir şekilde, sol eliyle kitabı tuttu. Kitap kalın ve ağırdı; Sam kaldırmaya çalıştığında, kitap

tombul parmaklarının arasından kaydı ve gürültüyle tekrar masaya düştü. Fare, yarım kalp atışı sürede ortadan kayboldu. Sam rahatladı. Zavallı hayvanı ezmek ona kâbuslar verebilirdi. “Ama kitapları yememelisin,” dedi yüksek sesle. Buraya bir dahaki gelişinde daha fazla peynir getirmeliydi belki de.

Mumun küçücük kaldığını görünce şaşırdı. Bezelyeli etli çorbayı bugün mü içmişti yoksa dün mü? *Dün. Dün olmalı.* Bunu fark edince esnedi. Jon ona ne olduğunu merak edecekti fakat Üstat Aemon’ın Sam’i anlayacağına şüphe yoktu. Üstat, gözlerini kaybetmeden önce, kitapları en az Samwell Tarly’nin sevdiği kadar seviyordu. Her sayfa başka bir dünyaya açılan bir delikmişçesine, insanın zaman zaman kitapların içine nasıl düşebileceğini biliyordu.

Sam ayağa kalktı, baldırlarındaki iğneleri hissedince yüzünü buruşturdu. Oturduğu sert sandalye, Sam bir kitabın üzerine eğildikçe bacaklarının arkasına gömülmüştü. *Bir dahaki sefere minder getirmeyi unutmamalıyım.* Hatta burada, ait oldukları kitaplardan kopmuş sayfalarla dolu dört sandığın arkasında bulduğu hücrede uyuyabilse daha iyi olurdu fakat Üstat Aemon’ı o kadar uzun zaman yalnız bırakmak istemiyordu. Yaşlı adam son günlerde kuvvetli değildi ve yardıma ihtiyaç duyuyordu, bilhassa kuzgunlarla. Aemon’ın yanında Clydas vardı elbette ama Sam daha gençti ve kuşlarla daha iyiydi.

Sam, sol kolunun altında bir kitap yığını ve parşömenler, sağ elinde bir mumla birlikte, kara kardeşlerin solucan yolu dediği tünellerde ilerledi. Solgun bir ışık huzmesi, yeryüzüne çıkan dik basamakları aydınlatıyordu, Sam günün doğduğunu böyle anladı. Elindeki mumu bir duvar nişine bıraktı ve tırmanmaya başladı. Beşinci basamağa geldiğinde nefes nefeseydi. Onuncuda durdu ve kitapları diğer kolunun altına aldı.

Beyaz kurşun rengindeki gökyüzünün altına çıktı. Gözlerini kısıp yukarı bakarak, *kar seması*, diye düşündü. Bu ihtimal onu huzursuz etti. İlk İnsanların Yumruğu’nda, karın ve yaratıkların birlikte geldiği o geceyi hatırladı. *Bu kadar korkak olma*, diye düşündü. *Dört bir yanında Yeminli Kardeşlenin var, Stannis Baratheon ve onun bütün şövalyeleri de burada.* Kara Kale’nin iç kaleleri ve kuleleri Sam’in etrafında yükseliyordu, Sur’un buzlu enginliğinin yanında küçücük görünüyorlardı. Buzun üstünde, elli metre yüksekte küçük bir ordu emekliyordu; yeni zikzak merdiven, eski merdivenin kalıntılarıyla buluşmak üzere yukarı tırmanıyordu. Adamların testereleri ve çekiçleri buzda yankılanıyordu. Jon, inşaatçıları gece gündüz çalıştırıyordu. Sam, akşam yemeğinde, bazı inşaatçıların bu durumdan şikâyet ettiğini duymuştu; adamlar, Lord Mormont’un onları bunun yarısı kadar bile zorlamadığını söylüyordu. Büyük merdiven olmadan, zincirli bocurgat haricinde Sur’un tepesine ulaşmanın

bir yolu yoktu ve Samwell Tarly, basamaklardan ne kadar nefret ediyor olursa olsun, bocurgat kafesinden daha fazla nefret ediyordu. Kafese ne zaman girse, zincirin kopmak üzere olduğundan emin bir hâlde gözlerini kapatıyordu. Demir kafesin buza her sürtünüşünde, Sam'in kalbi bir an için duruyordu.

Ağır ağır yükselen kafesi izlerken, *iki yüz yıl önce burada ejderhalar vardı,* diye düşündü Sam. *Onlar Sur'un tepesine uçuverirdi.* Kraliçe Alysanne, Sur'a ejderhasının sırtında gelmişti ve Kral Jhaerys kendi ejderhasının sırtında kraliçeyi takip etmişti. Gümüşkanat arkasında bir yumurta bırakmış olabilir miydi? Yoksa Stannis, Ejderha Kayası'nda bir yumurta mı bulmuştu? *Bir yumurtası varsa bile Stannis onu diriltebilir*? Kutsanmış Baelor yumurtalarının kırılması için dua etmişti ve diğer Targaryenlar kendi yumurtalarını büyücülükle kırmayı denemişti. Bütün bunların neticesinde, ellerine sadece maskaralık ve trajedi geçmişti.

"Samwell," dedi kederli bir ses. "Seni almaya geliyordum. Bana seni Lord Kumandan'a götürmem söylendi."

Sam'in burnuna bir kar tanesi kondu. "Jon beni mi görmek istiyor?"

"Bunu bilemem," dedi Efkârlı Edd. "Gördüğüm şeylerin yarısını asla görmek istemedim ve görmek istediğim şeylerin yarısını asla göremedim. Bence konunun istemekle alakası yok. Yine de gitsen iyi olur. Lord Kar, Craster'ın karısıyla olan işini bitirir bitirmez seninle konuşmak istiyor."

"Şebboy."

"Evet, o. Eğer sütannem onun gibi görünseydi hâlâ meme emiyor olurdum. Benimkinin sakalları vardı."

Grenn'le birlikte bir köşeden dönüp ortaya çıkan Pyp, "Keçilerin çoğunun vardır," diye seslendi. Delikanlıların ellerinde uzunyaylar, sırtlarında ok dolu sadaklar vardı. "Nerelerdeydin Katil? Dün akşam yemekte seni özledik. Bütün bir kızarmış öküz hiç yenmeden geri gitti."

"Bana Katil deme." Sam, öküzle ilgili şakayı duymazdan geldi. Her zamanki Pyp'ti işte. "Okuyordum. Bir fare vardı..." "Grenn'e farelerden bahsetme. Farelerden korkuyor." "Korkmuyorum," dedi Grenn öfkeyle.

"Bir fare yemekten korkardın."

"Ben senden daha fazla fare yerdim."

Efkârlı Edd iç geçirdi. "Ben delikanlıyken, sadece özel ziyafetlerde fare yerdik. En küçük bendim, bu yüzden bana her seferinde kuyruk kalırdı. Kuyrukta hiç et olmaz."

"Uzunyayım nerede Sam?" diye sordu Grenn. Sör Alliser eskiden ona *Yaban Öküzü* derdi ve Grenn her geçen gün bu isme biraz daha yakışır hâle

geliyordu. Sur'a ilk geldiğinde iri fakat yavaştı, boynu ve beli kalındı, kırmızı suratlı sakar bir çocuktu. Boynu Pyp'in şakalarıyla hâlâ kızarıyordu ama kılıç ve kalkanla yapılan uzun talimler Grenn'in karnını düzleştirmiş, kollarını sertleştirmiş ve göğsünü genişletmişti. Grenn bir yaban öküzü kadar *kuvvetli* ve kıllıydı. "Ulmer seni atış alanında bekliyordu." "Ulmer," dedi Sam mahcup bir hâlde. Jon Kar'ın Lord Kumandan olarak yaptığı ilk şey, kâhyalar ve aşçılar dâhil olmak üzere bütün garnizon için günlük ok talimi koymak olmuştu. "Nöbet, kılıca çok fazla ve yaya çok az ehemmiyet veriyor," demişti, "yüz kardeşten biri yerine, on kardeşten birinin şövalye olduğu günlerden kalan bir alışkanlık." Sam bu karardaki mantığı görebiliyordu ama uzunyay taliminden, basamak tırmanmak kadar nefret ediyordu. Eldivenlerini taktığında hiçbir şey vuramıyordu ama çıkardığında da parmakları su topluyordu. O yaylar tehlikeliydi. Saten, başparmak tırnağının yarısını bir yay ipi yüzünden kaybetmişti. "Unuttum."

"Yabanıl prensesinin kalbini kırdın Katil," dedi Pyp. Val son zamanlarda, Kral Kulesindeki odasının penceresinden talim yapanları izlemeyi alışkanlık hâline getirmişti. "Gözleri seni arıyordu."

"Aramıyordu! Böyle söyleme!" Sam, Val'le sadece iki kez konuşmuştu; Üstat Aemon bebekleri muayene etmek için kızı çağırdığında. Prenses o kadar güzeldi ki, Sam onun yanında kekelemiş ve kızarmıştı.

"Neden aramasın?" diye sordu Pyp. "Senin çocuklarını doğurmak istiyor. Belki de sana Gönülçelen Sam demeliyiz."

Sam kızardı. Kral Stannis'in Val için planları olduğunu biliyordu. Val, Stannis'in kuzeylilerle özgür insanlar arasında tesis etmek istediği barışın mührüydü. "Bugün okçuluk için vaktim yok. Gidip Jon'u görmeliyim."

"Jon? Jon? Jon isimli birini tanıyor muyuz Grenn?"

"Lord Kumandan demek istiyor."

"*Ahhhh*. Büyük Lord Kar. Elbette. Onu neden görmek istiyorsun? O kulaklarını bile oynatamıyor." Pyp, kendisinin bunu yapabildiğini göstermek için kulaklarını oynattı. Soğuktan kızarmış büyük kulakları vardı. "O şimdi gerçekten *Lord* Kar, bizim gibiler için ziyadesiyle asil."

"Jon'un sorumlulukları var," dedi Sam arkadaşını savunarak. "Sur onun, Sur'la gelen her şey de öyle."

"Bir adamın arkadaşlarına karşı da sorumlulukları vardır. Biz olmasaydık, lord kumandanımız Janos Slynt olabilirdi. Lord Janos, Kar'ı bir katırın sırtında çırılçıplak bir hâlde keşfe gönderirdi. 'Craster Kalesi'ne koş,' derdi, 'bana Yaşlı Ayinin pelerinini ve çizmelerini getir.' Biz Jon'u bundan kurtardık ama şimdi

onun, ateşin yanında bir kadeh sıcak şarap içemeyecek kadar çok *sorumluluğu* var, öyle mi?”

Grenn onayladı. “Sorumlulukları onu avludan uzak tutmuyor. Çoğu zaman avluda birileriyle dövüşüyor.”

Bu doğruydu, Sam kabul etmek zorundaydı. Bir keresinde, Jon tavsiye almak için Üstat Aemon’a geldiğinde, Sam ona kılıç taliminde neden o kadar çok vakit geçirdiğini sormuştu. “Yaşlı Ayı Lord Kumandan’ken bu kadar çok talim yapmazdı,” diye belirtmişti. Jon cevap olarak, Uzunpençe’yi Sam’in eline bastırmıştı. Kılıcın hafifliğini ve dengesini hissetmesine izin vermişti. Duman karası metaldeki harelerin ışıldaması için bıçağı çevirmesini söylemişti. “Valyria çeliği,” demişti, “büyüyle dövülmüş, ustura keskinliğinde ve neredeyse yok edilemez. Bir kılıç adamı, kılıcı kadar iyi olmalıdır Sam. Uzunpençe, Valyria çeliğinden ama ben değilim. Yarımel beni, senin bir sineği ezdiğin kadar kolay bir şekilde öldürebilirdi.”

Sam kılıcı geri vermişti. “Ben bir sineği ezmeye çalıştığımda sinek her zaman kaçıyor. Bütün yaptığım kolumu tokatlamak. Acıtıyor.”

Jon gülmüştü. “Dediğin gibi olsun. Qhorin beni, senin bir kâse yulaf lapasını yediğin kadar kolay bir şekilde öldürebilirdi.” Sam yulaf lapasını severdi, bilhassa balla tatlandırıldığında.

“Bunun için vaktim yok.” Sam arkadaşlarından ayrıldı ve kitaplarını göğsüne bastırarak silahhaneye doğru yürüdü. *Ben diyar halkını koruyan kalkanım*, diye hatırladı. Diyar halkı, diyarın; Grenn, Pyp ve Efkârlı Edd gibi adamlar tarafından korunduğunu bilse ne derdi?

Lord Kumandan Kulesi yanmıştı ve Stannis Baratheon, Kral Kulesi’ni kendi ikameti için almıştı. Bu yüzden Jon Kar, Donal Noye’un silahhanenin arkasındaki mütevazı dairesine yerleşmişti. Sam oraya vardığında Şebboy ayrılıyordu. Kızın üstünde, Sam’in ona Craster Kalesi’nden kaçarlarken verdiği eski pelerin vardı. Sam, koşar adımlarla yanından geçen Şebboy’u kolundan yakaladı, bunu yaparken yere iki kitap düşürdü. “Şebboy.” “Sam.” Kızın sesi tedirgindi. Şebboy siyah saçlı ince bir kızdı, bir karacanınkilere benzeyen kahverengi gözleri vardı.

Sam’in eski pelerininin katları kızı yutmuştu, pelerinin başlığı kızın yüzünün yarısını saklıyordu ama Şebboy yine de titriyordu. Yüzü solgun ve korkulu görünüyordu.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Sam. “Bebekler nasıl?” Şebboy, Sam’in elinden kurtuldu. “Bebekler iyi Sam.”

“O ikisinin arasında uyuyabilmen mucize,” dedi Sam nazikçe. “Dün gece

ağlamasını duyduğum hangisiydi? Hiç susmayacağını sandım.”

“Dalla’nın oğluydu. Meme emmek istediğinde ağlıyor. Benimki... benimki neredeyse hiç ağlamıyor. Bazen mırıldanıyor ama...” Kızın gözleri yaşlarla doldu. “Gitmek zorundayım. Bebekleri emzirmek için geç kaldım. Gitmezsem göğüslerimden süt sızacak.” Aceleyle avlunun karşısına koşturdu, Sam’i kafası karışık bir hâlde arkada bıraktı.

Sam, düşürdüğü kitapları yerden almak için dizlerinin üstüne çöktü. Colloquo Votar’ın yazdığı *Yeşim Icmali’nin* üstündeki pisliği temizlerken, *bu kadar çok kitap getirmemeliydim*, dedi kendi kendine. Üstat Aemon’ın bulunmasını emrettiği kalın cilt, doğudan hikâyeler ve efsaneler anlatıyordu. Kitap zarar görmemiş gibi duruyordu. Üstat Thomas tarafından yazılan, *Ejderha Akrabaları, Sürgünlükten İlahlığa Targaryen Hanedanının Bir Tarihi Olmak, Ejderhaların Hayatı ve Ölümünün Önemi İle* o kadar şanslı değildi. Kitap yere düşerken açılmıştı ve Kara Dehşet Balerion’ın renkli mürekkeple çizilmiş güzel bir resminin yer aldığı sayfa dâhil olmak üzere birkaç sayfası çamurlanmıştı. Sam, kitabın sayfalarını düzeltip temizlerken, sakar bir sersem olduğu için kendine küfretti. Şebboy’un varlığı onu her zaman heyecanlandırıyor ve... bazı yerlerini kabartıyordu. Gece Nöbetçilerinin yeminli bir kardeşi, Şebboy’un Sam’e hissettirdiği şeyleri hissetmemeliydi, bilhassa kızın göğüslerden bahsederken hissettirdiklerini.

“Lord Kar bekliyor.” Silahhanenin kapısında, siyah pelerinler giymiş ve demir miğferler takmış iki muhafız duruyordu, mızraklarına dayanmışlardı. Konuşan, Kıllı Hal’di. Mully, Sam’in ayağa kalkmasına yardım etti. Sam teşekkür ederek aceleyle adamları geçti. Örs ve körüklerle dolu dökümhanede ilerlerken kitap yığınına umutsuzca tutundu. Dökümhanedeki tezgâhta, yarısı tamamlanmış bir örgü zırh vardı. Hayalet, örsün altına uzanmıştı, çiğnediği öküz kemiğinin iliğine ulaşmaya çalışıyordu. Sam geçerken, beyaz ulu kurt yukarı baktı ama hiç ses çıkarmadı.

Jon’un çalışma odası, mızrak ve kalkan raflarının arkasındaydı. Sam içeri girdiğinde Jon bir parşömen okuyordu. Lord Kumandan Mormont’un kuzgunu Jon’un omzundaydı, o da parşömeni okuyormuş gibi aşağı bakıyordu ama Sam’i fark ettiğinde kanatlarını açtı ve *“Mısır, mısır!”* diye bağırarak ona doğru uçtu.

Sam kitapların yerini değiştirdi, elini kapının yanındaki çuvala sokup bir avuç dolusu mısır aldı. Kuzgun, Sam’in bileğine kondu ve avcundan bir mısır tanesi aldı, öyle sert gagalamıştı ki Sam acıyla bağırıp elini geri çekti. Kuzgun tekrar havalandı, her yana sarı ve kırmızı mısır taneleri saçıldı.

“Kapıyı kapat Sam.” Jon’un yanağında hâlâ belli belirsiz yara izleri vardı;

bir zamanlar bir kartal Jon'un gözünü oymaya çalışmıştı. "Şu sefil kuş, derini yırttı mı?"

Sam kitapları yere bıraktı ve eldivenini çıkardı. "Yırttı." Bayılacak gibi hissetti. "*Kanıyorum*."

"Nöbet için hepimiz kan döktük. Daha kalın eldivenler tak." Jon, ayağını kullanarak Sam'e doğru bir sandalye itti. "Otur ve şuna bir bak." Parşömeni Sam'e uzattı.

"Bu ne?" diye sordu Sam. Kuzgun, hasır halıların arasındaki mısır tanelerini avlamaya başladı.

"Kâğıttan bir kalkan."

Sam, parşömeni okurken avcundaki kanı emdi. Üstat Aemon'ın el yazısını bir görüşte tanıdı. Sam'in harfleri küçük ve sarihti ama yaşlı adam mürekkebin nereye aktığını göremiyordu ve zaman zaman kâğıtta nahoş lekeler bırakıyordu. "Kral Tommen'a bir mektup?"

"Kışyarı'nda, Tommen ahşap bir kılıçla kardeşim Bran'a karşı dövüşmüştü. Dolgulu tuniği o kadar kalındı ki çocuk doldurulmuş ördek gibi görünüyordu. Bran onu yere devirmişti." Jon pencereye gitti. "Gel gör ki Bran öldü ve pembe suratlı tıknaz Tommen, altın renkli buklelerinin üstüne yuvalanmış bir taçla Demir Taht'ta oturuyor."

Bran ölmedi, demek istedi Sam. *Soğukel'le birlikte Sur'un ötesinde.* Kelimeler boğazına takıldı. *Söylemeyeceğime dair yemin ettim.* "Mektubu imzalamamışsın."

"Yaşlı Ayı, Demir Taht'tan yüzlerce kez yardım dilendi. Ona Janos Slynt'i gönderdiler. Hiçbir mektup Lannisterlar'ın bizi daha çok sevmesini sağlayamaz. Hele ki Stannis'e yardım ettiğimizi duyarlarsa."

"Sadece Sur'un müdafaasına yardım ediyoruz. Stannis'in isyanına değil." Sam mektubu hızlıca tekrar okudu. "Mektupta *yazan* şey bu."

"Aradaki fark Lord Tywin'in gözünden kaçabilir." Jon mektubu geri aldı. "Bize neden şimdi yardım etsin? Daha önce hiç etmedi."

"Pekâlâ," dedi Sam, "Lord Tywin, Kral Tommen oyuncaklarıyla oynarken Stannis'in diyarı savunmak üzere Sur'a geldiğinin söylenmesini istemez. Bu, Lannister Hanedanına tahkir getirir."

"Ben Lannister Hanedanına ölüm ve yıkım götürmek istiyorum, tahkir değil." Jon mektubu yukarı kaldırdı. "*Gece Nöbetçileri, diyarın savaşlarında yer almaz,*" diye okudu. "*Bizim yeminimiz diyara verilmiştir ve diyar şu anda büyük bir vahamet içindedir. Stannis Baratheon, Sur'un ötesindeki düşmanlarımıza karşı verdiğimiz mücadelede bize yardım ediyor, bununla birlikte bizler onun*

adamları değiliz...”

“Evet,” dedi Sam oturduğu yerde kıpırdanarak, “*değiliz.* Öyle miyiz?”

“Stannis’e yiyecek, barınak ve Gece Kalesini bahşettim. İlaveten, özgür insanlardan bazılarını Lütuf’a yerleştirme izni verdim. Hepsi bu.”

“Lord Tywin bunun çok fazla olduğunu söyleyecek.” “Stannis yetersiz olduğunu söylüyor. Bir krala ne kadar çok verirsen o daha fazlasını ister. Her iki yanında da dipsiz uçurumlar olan buz bir köprüde yürüyoruz. Bir kralı memnun etmek yeterince zor. İki kralı memnun etmek neredeyse imkânsız.”

“Evet ama... eğer Lannisterlar galip gelirse ve Lord Tywin, Stannis’e yardım ederek krala ihanet ettiğimize karar verirse, bu Gece Nöbetçilerinin sonu olabilir. Tywin’in arkasında Yüksek Bahçe’nin bütün kuvveti var. Üstelik Lord Tywin, Karasu’da Lord Stannis’i yenilgiye uğrattı.” Kan görmek onu bayıltabilirdi ama Sam savaşların nasıl kazanıldığını biliyordu. Bunu kendi babasından öğrenmişti.

“Karasu bir mücadeleydi. Robb bütün mücadelelerini kazandı ve buna rağmen başını kaybetti. Stannis kuzeyi ayaklandırabilirse...”

Kendini ikna etmeye çalışıyor, diye fark etti Sam, *ama edemiyor.* Kuzgunlar bir kara kanat fırtınası hâlinde Kara Kale’den uçmuş ve kuzeyin lordlarını Stannis Baratheon’a bağlanmaya ve kuvvetlerini onun kuvvetine katmaya çağırmıştı. Sam, kuşların çoğunu bizzat göndermişti. Şimdiye kadar yalnızca Karhold’a gönderdikleri kuş geri dönmüştü. Bunun dışında, sessizlik sağır ediciydi.

Stannis Baratheon, kuzeyli adamları bir şekilde kendi tarafına çekse bile, Casterly Kayası’nın, Yüksek Bahçe’nin ve Ikizler’in müşterek gücüne denk olmayı nasıl umabilirdi? Sam bunu anlamıyordu ama öte yandan, kuzey olmadan Stannis’in davası kesinlikle ölüme mahkûmdu. *Lord Tyusin bizi hain olarak bellerse biz de ölüme mahkûmuz.* “Lannisterlar’ın kendi kuzeyli adamları var. Lord Bolton ve onun piçi.”

“Stannis de Karstarklar’a sahip. Eğer Beyaz Liman’ı kazanabilirse...”

“Eğer,” diye vurguladı Sam. “Eğer kazanamazsa... kâğıttan bir kalkan bile hiç olmayan kalkandan iyidir lordum.”

Jon mektubu hışırdattı. “Sanırım öyle.” İç geçirdi, sonra bir tüy kalem aldı ve mektubun altına bir imza karaladı. “Mühür mumunu getir.” Sam, siyah mühür mumu çubuğunu mum alevinde eritti ve parşömene damlattı, sonra da Lord Kumandan mührünü sertçe bastıran Jon’u izledi. “Giderken bunu Üstat Aemon’a götür,” diye emretti Jon “ve ona, Kral Topraklarına bir kuş göndermesini söyle.”

“Söyleceğim.” Sam tereddüt etti. “Lordum, sormamda sakınca yoksa...

Şebboy’u buradan ayrılırken gördüm. Ağlamak üzereydi.”

“Val onu yine Mance adına yalvarması için göndermiş.” “Ah.” Val, Sur’un Ötesindeki Kral’ın kraliçe olarak aldığı kadının kız kardeşiydi. Stannis ve askerleri, *kıza yabanıl prensesi* diyordu. Kızın ablası Dalla, tek bıçak darbesi almadığı hâlde mücadele sırasında ölmüştü; Mance Ryder’in oğlunu doğururken can vermişti. Eğer Sam’in duyduğu fısıltılar doğruysa, Ryder da kısa zaman sonra Dalla’nın peşinden mezara gidecekti. “Ona ne dedin?”

“Stannis’le konuşacağımı söyledim ama sözlerimin kralı etkileyeceğinden şüpheliyim. Bir kralın ilk görevi diyarı korumaktır ve Mance diyara saldırdı. Majesteleri bunu unutmaz. Babam eskiden, Stannis Baratheon’ın sadece bir adam olduğunu söylerdi. Kimse bağışlayıcı bir adam olduğunu söylemedi.” Jon, kaşlarını çatarak duraksadı. “Mance’in başını bizzat almayı tercih ederdim. O bir zamanlar Gece Nöbetçilerinin adamıydı. Kanunlara göre, hayatı bize ait.”

“Pyp, Leydi Melisandre’nin Mance’i alevlere vereceğini söylüyor, bir büyü yapmak için.”

“Pyp dilini tutmayı öğrenmeli. Aynı şeyi başkalarından da duydum. Bir ejderhayı uyandırmak için bir kralın kanı. Melisandre’nin uyuyan bir ejderhayı nerede bulacağını kimse bilmiyor. Mance’in kanı benimkinden daha soylu değil. O hiç taç takmadı ve bir tahtta oturmadı. Bir eşkıya, daha fazlası değil. Bir eşkıyanın kanında kuvvet yoktur.”

Yerdeki kuzgun yukarı baktı. “*Kan,*” diye bağırdı.

Jon kuşu önemsemedi. “Şebboy’u gönderiyorum.”

“Ah.” Sam başını yukarı aşağı salladı. “Pekâlâ, bu... bu iyi lordum.” Şebboy için en iyisi sıcak ve güvenli bir yere gitmekti. Sur’dan ve savaştan iyice uzak bir yere.

“Onu ve oğlunu. Oğlanın sütkardeşi için yeni bir sütanne bulmamız gerek.”

“Bulana kadar keçi sütü işe yarar. Bebekler için inek sütünden daha iyidir.” Sam bunu bir yerde okumuştu. Sandalyesinde kıpırdandı. “Lordum, vakayinameleri karıştırırken bir başka çocuk kumandana rastladım. Fetih’ten dört yüz yıl önce. Osric Stark kumandan seçildiğinde on yaşındaymış ama altmış yıl boyunca hizmet etmiş. Bu dördüncü lordum. Lord Kumandan seçilmiş en genç kişi olmaya yakın bile değilsin. Şu ana kadar beşincisin.”

“Kuzey Kralları’nın oğulları, kardeşleri ya da piçleri olan, benden daha genç dört kişi. Bana işe yarar bir şeyler anlat Sam. Düşmanımızla ilgili bir şeyler anlat.”

“Ötekiler.” Sam dudaklarını yaladı. “Vakayinamelerde onlardan bahsediliyor ama düşündüğüm kadar fazla değil. Bulduğum ve göz attıklarımdan

bahsediyorum. Bulamadıklarım var, biliyorum. Eski kitaplardan bazıları parçalanıyor. Çevirmeye çalıştığım sayfalar ufalanıyor. Ve en eski kitaplar... ya ufalanıp yok olmuşlar ya da henüz bakmadığım bir yere saklanmışlar... belki de o kitaplar yok ve hiç olmadılar. Elimizdeki en eski tarihler, Andallar'ın Batıdiyar'a gelişinden sonra yazılmış. İlk İnsanlar, sadece kayalara kazınmış hiyeroglifler bırakmış. Dolayısıyla; Kahramanlar Çağı, Alacakaranlık Çağı ve Uzun Gece hakkında bildiğimizi düşündüğümüz her şey, bazı rahiplerin o vakitlerden binlerce yıl sonra tuttuğu kayıtlardan geliyor. Hisar'da bütün bunları sorgulayan aliüstatlar var. Bu eski tarih kitapları, yüzlerce yıl hüküm sürmüş krallarla ve henüz şövalyeler *bile yokken* binlerce yıl at sürmüş şövalyelerle dolu. Hikâyeleri biliyorsun; Mimar Brandon, Symon Yıldızgöz, Gece Kralı... senin, Gece Nöbetçileri'nin dokuz yüz doksan sekizinci Lord Kumandan'ı olduğunu söylüyoruz ama bulduğum en eski liste altı yüz yetmiş dört kumandan gösteriyor. Listenin hangi vakitte yazıldığına bakarsak..."

Jon, "Uzun zaman önce yazılmış," diyerek Sam'in sözünü kesti. "Ya Ötekiler?"

"Ejderhacamından bahsedildiğini gördüm. Kahramanlar Çağı'nda, ormanın çocukları Gece Nöbetçilerine her yıl obsidiyen hançerler verirmiş. Ötekiler hava soğuduğunda geliyor, hikâyelerin çoğu bu hususta hemfikir. Ya da Ötekiler geldiğinde hava soğuyor. Bazen kar fırtınaları sırasında ortaya çıkıyorlar ve gökyüzü açıldığında eriyerek yok oluyorlar. Işıktan ve güneşten saklanıyorlar ve geceleri görünüyorlar yahut onlar göründüğünde gece çöküyor. Bazı hikâyeler, onların hayvan cesetleri sürdüğünü söylüyor. Ayılar, ulu kurtlar, mamutlar, atlar; hayvan ölü olduğu sürece ne sürdüklerinin önemi yok. Minik Paul'u öldüren Öteki, ölü bir at sürüyordu, yani hikâyelerin bu kısmının gerçek olduğu ortada. Bazı kayıtlar devasa buz örümceklerden de bahsediyor. Onların ne olduğunu bilmiyorum. Ötekiler'e karşı verilen bir mücadelede ölenler yakılmalı; aksi takdirde ölüler, Ötekiler'in köleleri olarak yeniden canlanıyor."

"Bütün bunları biliyoruz. Soru şu; onlarla nasıl savaşacağız?" "Hikâyelere inanacak olursak, Ötekiler'in zırhı sıradan bıçaklara karşı dayanıklı," dedi Sam "ve kendi kılıçları, her çeşit çeliği parçalayacak kadar soğuk. Bununla birlikte, ateşten korkuyorlar ve obsidiyene karşı savunmasızlar." Tekinsiz Orman'da yüzleştiği Öteki'ni hatırladı. Sam onu Jon'un yaptığı ejderhacamı hançerle bıçaklandığında, Öteki eriyip yok olmuştu. "Ötekiler'i ejderhaçeliği ile katleden son kahramandan bahseden bir Uzun Gece kaydı buldum, iddiaya göre Ötekiler, ejderhaçeliğinin karşısında duramıyor."

"*Ejderhaçeliği?*" Jon kaşlarını çattı. "Valyria çeliği mi?" "Benim de ilk

düşüncem buydu.”

“Yani Yedi Krallık’ın lordlarını, Valyria kılıçlarını bize vermeye ikna edersem hepsi kurtulacak mı? Bu zor olmaz.” Jon güldü ama kahkahasında neşeden eser yoktu. “Ötekiler’in kim olduğunu öğrendin mi? Nereden geldiklerini, ne istediklerini?” “Henüz değil lordum ama yanlış kitapları okuyor olabilirim. Henüz bakmadığım yüzlerce kitap var. Bana daha fazla vakit ver ve bulunacak ne varsa bulayım.”

“Daha fazla vakit yok.” Jon’un sesi üzgündü. “Eşyalarını toplaman gerek Sam. Şebboy’la gidiyorsun.”

“Gitmek?” Sam bir an için anlamadı. “Gidiyor muyum? Doğugözcüsü’ne mi lordum? Ya da... ben nereye...”

“Eski Şehir’e.”

“Eski Şehir?” Sam’in sesi cırlama gibi çıkmıştı. Boynuz Tepe, Eski Şehir’e yakındı. *Ev.* Bu düşünce Sam’in başını döndürdü. *Babam.*

“Aemon da gidiyor.”

“Aemon? *Üstat* Aemon? Ama... üstat yüz iki yaşında lordum, gidemez... onu ve beni mi gönderiyorsun? Kuzgunlarla kim ilgilenecek? Hastalanır ya da yaralanırlarsa kim...”

“Claydas. Yıllardır Aemon’ın yanında.”

“Claydas sadece bir kâhya, üstelik gözleri kötüleşiyor. Bir *üstada* ihtiyacın var. Üstat Aemon çok narin. Bir deniz yolculuğu...” Sam, Arbor’ı ve *Arbor Kraliçesi* isimli gemiyi düşündü, neredeyse dilini yutup boğuluyordu. “Üstat yaşlı bir adam ve...” “Hayatı tehlikede olacak. Bunun farkındayım Sam. Fakat buradaki tehlike daha büyük. Stannis, Aemon’ın kim olduğunu biliyor. Şayet kırmızı kadın, büyüleri için kral kanı isterse...” “Ah.” Sam’in yüzü sarardı.

“Dareon, Doğugözcüsü’nde sana katılacak. Onun şarkıları sayesinde güneyde birkaç adam kazanacağımızı umuyorum. *Karakuş* sizi Braavos’a götürecek. Oradan Eski Şehir’e geçişinizi kendiniz ayarlayacaksınız. Eğer hâlâ Şebboy’un bebeğinin, senin piçin olduğunu iddia etmek niyetindeysen, kızı ve bebeği Boynuz Tepe’ye gönder. Değilsen, Aemon kızı hizmetçi olarak Hisar’a yerleştirecek.”

“Benim pi-piçim.” Sam bunu söylemişti, evet ama... *Onca su. Boğulabilirim. Gemiler her zaman batar ve sonbahar fırtınalı bir mevsimdir.* Bununla birlikte, Şebboy onunla olurdu ve bebek güven içinde büyürdü “Evet... annem ve kız kardeşlerim, Şebboy’a ve bebeğe yardım ederler.” *Bir mektup gönderebilirim, Boynuz Tepe’ye bizzat gitmem gerekmez. Dareon, Şebboy’u benim yerime Eski Şehir’e götürebilir.* “Emrettiğin gibi her öğleden sonra

Ulmer’la ok talimi yapıyorum... tamam, mahzende olduğum zamanlar dışında... ama sen Ötekiler hakkında araştırma yapmamı söyledin. Uzunyay omuzlarımı ağrıtıyor ve parmaklarımın su toplamasına sebep oluyor.” Jon’a patlayan su kesesini gösterdi. “Yine de yapıyorum. Artık hedefleri daha sık vuruyorum ama yine de, bugüne kadar yay büken okçuların en kötüsüyüm. Ulmer’in hikâyelerini seviyorum. Biri o hikâyeleri yazmalı ve kitap hâline getirmeli.”

“Sen yaz. Hisar’da parşömen ve mürekkep var, uzunyaylar da var. Senden talimlere devam etmeni bekliyorum. Sam, Gece Nöbetçilerinde ok fırlatabilen yüzlerce adam var fakat okuma yazma bilen sadece bir avuç adam var. Senin, benim yeni üstadım olman gerek.”

Kelime, Sam’i irkiltti. *Hayır*; *baba lütfen, bundan tekrar bahsetmeyeceğim, Yedi üzerine yemin ederim. Beni buradan çıkar, lütfen beni buradan çıkar.* “Lordum, benim işim burada, kitaplar...”

“...sen bize geri döndüğünde hâlâ burada olacaklar.”

Sam, elini boğazına koydu. Boğazını sıkan zinciri neredeyse hissedebiliyordu. “Lordum, Hisar... orada insana ceset kestiriyorlar.” *Boğazına bir zincir taktırıyorlar. Eğer istediğin şey zincirse benimle gel.* Sam, üç gün ve üç gece boyunca, elleri ve ayakları bir duvara zincirlenmiş hâlde ağlayarak uyumuştu. Boynundaki zincir o kadar sıkıydı ki derisini yırtmıştı ve Sam uyurken ne zaman yanlış tarafa dönse nefessiz kalmıştı. “Zincir takamam.” “Takabilirsin. Takacaksın. Üstat Aemon yaşlı ve kör. Gücü tükeniyor. O öldüğünde yerini kim alacak? Gölge Kule’deki Üstat Mullin bir âlimden çok, bir savaşçı. Doğugözcüsü’nün Üstat Harmune’u ayık olduğundan çok sarhoş.”

“Eğer Hisar’dan daha çok üstat istersen...”

“İsteyeceğim. Herkese ihtiyacımız olacak. Lâkin Aemon Targaryen’ın yerini doldurmak kolay değil.” Jon şaşkın görünüyordu. “Bunun seni mutlu edeceğinden emindim. Hisar’da o kadar çok kitap var ki kimse hepsini birden okumayı umamaz. Orada iyi olacaksın Sam, olacağını biliyorum.”

“Hayır. Kitapları okuyabilirim ama... bir ü-üstat, bir şifacı olmak zorundadır ve kan beni bayıltıyor.” Sam, Jon’un görmesi için titrek elini kaldırdı. “Ben Korkak Sam’im, Katil Sam değil.” “Korkak mı? Neden korkuyorsun? Yaşlı adamların azarlamalarından mı? Sam, sen Yumruk’u kuşatan yaratıkları gördün; bir dalga hâlinde gelen kara elli ve parlak mavi gözlü yaşayan ölüleri. Sen bir Öteki öldürdün.”

“E-e-e-ejderhacamı öldürdü, ben değil.”

“Sessiz ol. Beni Lord Kumandan yapmak için yalan söyledin ve komplo kurdun. Bana *itaat* edeceksin. Hisar’a gidecek ve bir zincir döveceksin. Eğer

ceset kesmen gerekiyorsa öyle olsun. En azından, Eski Şehir'deki cesetler buna itiraz etmeyecek."

Anlamıyor. "Lordum," dedi Sam, "ba-ba-ba- babam, Lord Randyll... o... bir üstadın hayatı *kölelikle* geçer." Anlamsızca konuştuğunu biliyordu. "Tarly Hanedanının hiçbir oğlu hiçbir zaman zincir takmamıştır. Boynuz Tepe'nin erkekleri önemsiz lordların önünde eğilmez ve onlara yaltaklanmaz." *Eğer istediğin şey zincirse benimle gel.* "Jon, *babama* itaatsizlik edemem."

Sam, *Jon*, demişti ama Jon gitmişti. Şimdi karşısında duran adam Lord Kar'dı, gri gözleri buz kadar sertti. "Senin baban yok," dedi Lord Kar. "Sadece kardeşlerin var. Sadece biz varız. Hayatın Gece Nöbetçileri'ne ait. Şimdi git ve iç çamaşırlarını bir torbaya doldur, Eski Şehir'e götürmek istediğin bütün eşyalarınla birlikte. Bugünden itibaren kendine ödlek *demeyeceksin.* Geçen yıl içinde, pek çok adamın bütün hayatı boyunca yüzleşmediği şeylerle yüzleştin. Hisar'la da yüzleşebilirsin ama orayla Gece Nöbetçilerinin Yeminli Kardeşi olarak yüzleşeceksin. Sana cesur olmanı emredemem ama korkularını saklamanı *emredebilirim.* Sen yeminin sözlerini söyledin Sam. Hatırlıyor musun?"

Ben karanlıktaki kılıcım. Ama Sam, kılıçta sefildi ve karanlıktan korkuyordu. "Ben... ben deneyeceğim."

"Denemeyeceksin. İtaat edeceksin."

"*İtaat.*" Mormont'un kuzgunu büyük siyah kanatlarını çırptı. "Lordum nasıl emrederse. Üstat Aemon biliyor mu?"

"Bu, benim olduğu kadar onun da fikriydi." Jon, Sam için kapıyı açtı. "Veda yok. Bundan ne kadar az insanın haberi olursa o kadar iyi. Şafaktan bir saat önce, hayvan mezarlığında."

Sam, silahhaneden ayrılışını hatırlamıyordu. Kendini çamurun ve kar parçalarının içinde tökezleyerek Üstat Aemon'ın dairesine giderken buldu. *Saklanabilirim,* dedi kendine. *Mahzende, kitapların arasında saklanabilirim. Aşağıda fareyle birlikte yaşarım ve geceleri yiyecek çalmak için gizlice yukarı çıkarım.* Bunlar çılgın düşüncelerdi, Sam biliyordu, umutsuzluk dolu olduğu kadar abesti. Sam'i arayacakları ilk yer mahzenlerdi. Onu arayacakları son yer Sur'un ötesiydi ama bu daha da çılgın bir fikirdi. *Yabanıllar beni yakalar ve yavaş yavaş öldürür. Beni canlı canlı yakarlar, kırmızı kadının Mance Ryder'i yakmaya niyetlendiği gibi.*

Sam, Üstat Aemon'ı kuşlukta buldu ve ona Jon'un mektubunu verdi. Büyük ve yeşil bir kelime seliyle korkularını anlattı. "Jon anlamıyor." Sam kendini kusacak gibi hissediyordu. "Eğer bir zincir takarsam, lord ba-ba-ba-babam... o, o, o..."

“Bir hizmetkâr hayatı seçtiğimde benim babam da aynı itirazlarda bulundu,” dedi yaşlı adam. “Beni Hisar’a gönderen babamın *babasıydı.* Kral Dareon’un dört oğlu vardı ve o oğullardan üçünün kendi oğulları oldu. Beni Hisar’a gönderdiği gün, Majesteleri’nin lord babama, *çok fazla ejderha çok az ejderha kadar tehlikelidir,* dediğini duydum.” Aemon, ince boynundan gevşek bir şekilde sarkan çok metalli zincire dokundu. “Zincir ağır, Sam. Lâkin büyükbabam haklıydı. Lord Kar da haklı.”

“Kar” diye mırıldandı bir kuzgun. *“Kar,”* diye tekrar etti bir başkası. Sonra hepsi katıldı. *“Kar, kar, kar, kar, kar.”* Onlara bu kelimeyi Sam öğretmişti. Sam burada yardım bulamayacağını anladı. Üstat Aemon da onun kadar çaresizdi. *Denizde ölecek*, diye düşündü Sam ümitsizce. *Böyle bir yolculuktan sağ çıkamayacak kadar yaşlı. Şebboy’un küçük oğlu da ölebilir; Dalla’nın oğlu kadar gürbüz ve güçlü değil. Jon hepimizi öldürmeye mi niyetli*?

Ertesi sabah, Sam kendini Boynuz Tepe’den gelirken sürdüğü kısrağı eyerlerken ve doğu yolunun kenarındaki hayvan mezarlığına doğru yürütürken buldu. Kısrağın eyer heybeleri peynir, sosis, haşlanmış yumurta ve Uçparmak Hobb’un Sam’e isim gününde verdiği tuzlu domuz buduyla doluydu. “Sen yemek pişirme sanatını *takdir eden* bir adamsın Katil,” demişti aşçı. “Bize senin gibi daha fazla adam lazım.” Domuz budu işe yarayacaktı, buna şüphe yoktu. Doğugözcüsü’ne kadar uzun, soğuk bir yol vardı ve Sur’un gölgesinde kasabalar ya da hanlar yoktu.

Şafaktan bir saat öncesi karanlık ve durgundu. Kara Kale tuhaf bir şekilde sessiz görünüyordu. Hayvan mezarlığında, Kara Jack Bulwer ve bir düzine tecrübeli korucunun yanı sıra, bir çift iki tekerlekli araba Sam’i bekliyordu. Kedge Akgöz, sağlam gözüyle Sam’i gördüğünde yüksek sesle küfretti. “Ona aldırma Katil,” dedi Kara Jack. “Bir bahis kaybetti; seni, çığlıklar atar hâlde bir yatağın altından çıkarıp sürüklemek zorunda kalacağımızı söylemişti.”

Üstat Aemon at süremeyecek kadar güçsüzdü, bu yüzden onun için bir araba hazırlanmıştı; arabanın yatağına kürkler yığılmıştı, üstüne yağmurdan ve kardan korunmak için deri bir tente bağlanmıştı. Şebboy ve bebeği, üstatla birlikte yolculuk edecekti, ikinci araba, giysilerin ve eşyaların yanı sıra, Aemon’ın Hisar’da bulunmadığını düşündüğü nadide kitaplarla dolu bir sandık taşıyacaktı. Sam, gecenin yarısını kitapları arayarak geçirmişti ama ancak dörtte birini bulabilmişti, *isabet oldu, yoksa bir arabaya daha ihtiyaç duyardık.*

Üstat, kendisinden üç kat büyük bir ayı derisine sarınmış hâlde ortaya çıktı. Clydas, üstadı arabaya doğru yürütürken sert bir rüzgâr esti ve yaşlı adam tökezledi. Sam adamın yanına koşup onu tuttu. *Bunun gibi bir rüzgâr daha onu*

Sur'a savurabilir. "Koluma tutunun üstat. Az kaldı."

Rüzgâr, pelerininin başlığını geri çekerken kör adam başıyla onayladı. "Eski Şehir her zaman sıcaktır. Ballı Şarap'taki adada, genç bir çırakken gittiğim bir han var. Orada tekrar oturmak ve elma şarabı içmek hoş olacak."

Üstadı arabanın içine soktuklarında, Şebboy kucağında bebeğiyle ortaya çıktı. Kızın gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Aynı anda Jon da Efkârlı Eddie birlikte geldi. "Lord Kar," diye seslendi Üstat Aemon, "Odana senin için bir kitap bıraktım. *Yeşim İcmali.* Doğuya giderek Yeşim Denizi'nin bütün topraklarını ziyaret etmiş Volantisli bir maceraperest olan Colloquo Votar tarafından yazılmış. Kitapta ilgini çekeceğini düşündüğüm bir paragraf var. Clydas'a senin için işaretlemesini söyledim." "Mutlaka okuyacağım," dedi Jon Kar.

Üstat Aemon'ın burnundan ince ve beyaz bir çizgi hâlinde sümük aktı. Yaşlı adam eldivenin tersiyle burnunu sildi. "Bilgi silahtır Jon. Mücadeleye gitmeden önce kendini adamakıllı silahlandır."

"Yapacağım." Hafif bir kar yağışı başladı; iri ve yumuşak kar taneleri gökyüzünden tembelce yere süzülüyordu. Jon, Kara Jack Bulwer'a döndü. "Mümkün olduğunca hızlı gidin fakat aptalca riskler almayın. Yanınızda yaşlı bir adam ve bir bebek var. Onları sıcak ve tok tutun."

"Siz de aynı şeyi yapın lordum," dedi Şebboy. "Siz de diğerleri için aynı şeyi yapın. Dediğiniz gibi başka bir sütanne bulun. Bulacağınıza dair söz verdiniz. Bebek... Dalla'nın oğlu... küçük prens... ona iyi bir kadın bulun ki bebek büyüdüğünde iri ve güçlü olsun."

"Sana söz veriyorum," dedi Jon ciddi bir şekilde.

"Ona isim vermeyin. İki yaşını geçene kadar bunu yapmayın. Bebeklere, henüz sütten kesilmemişken isim vermek kötü şans getirir. Kargalarınız bunu bilmiyor olabilir ama doğrudur." "Nasıl emredersen leydim."

Şebboy'un yüzü öfkeyle kasıldı. "Bana öyle demeyin. Ben bir anneyim, bir leydi değilim. Ben Craster'ın karısı, Craster'ın kızı ve bir *anneyim*."

Şebboy arabanın içine tırmanıp bacaklarını küflü pöstekilerle örterken, Efkârlı Edd bebeği tuttu. O sırada doğu seması siyahtan çok griydi. Solak Lew yola çıkmak için sabırsızlanıyordu. Edd, bebeği yukarı uzattı ve Şebboy göğsüne aldı. *Bu, Kara Kale'yi son görüşüm olabilir*, diye düşündü Sam kısrağına binerken. Bir zamanlar Kara Kale'den nefret ediyor olsa da, şimdi buradan ayrılmak içini parçalıyordu.

"Hadi yapalım şunu" diye emretti Bulwer. Bir kamçı şakladı ve gökyüzünden karlar süzülürken arabalar çamurlu yolda ağır ağır ilerlemeye

başladı. Sam; Clydas, Efkârlı Edd ve Jon Kar'ın yanında oyalandı. "Pekâlâ," dedi, "elveda."

"Sana da Sam," dedi Efkârlı Edd. "Gemin batmayacak. Gemiler, sadece içlerinde ben olduğumda batarlar."

Jon arabaları izliyordu. "Şebboy'u ilk gördüğümde," dedi, "sırtını Craster Kalesi'nin duvarına yapıştırmıştı. O şişkin karınlı, siyah saçlı, sıska kız, Hayalet'in korkusuyla köşeye sinmişti. Hayalet onun tavşanlarının arasına dalmıştı. Ben de Şebboy'un, kurdun onu parçalayacağından ve bebeği yiyeceğinden korktuğunu düşünmüştüm... ama kızın korktuğu şey kurt değildi, değil mi?"

Hayır, diye düşündü Sam. *Asıl tehlike Craster'dı, kızın kendi babası.*

"Şebboy sandığından daha cesur."

"Sen de öylesin Sam. Yolculuğun hızlı ve güvenli olsun. Şebboy'a, Aemon'a ve bebeğe iyi bak." Jon'un dudaklarında tuhaf ve hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Başlığını da yukarı çek. Saçlarında karlar eriyor."

ARYA

Uzakta, şafak çizgisinin üzerinde yanan belli belirsiz ışık, deniz sisinin içinde pırıldıyordu.

“Bir yıldıza benziyor,” dedi Arya.

“Evin yıldızı,” dedi Denyo.

Denyo’nun babası bağırarak emirler verdi. Denizciler geminin üç uzun direğine tırmandılar, halatlar boyunca ilerlediler ve mor yelkenleri boğarak onların yüzeylerini küçülttüler. Aşağıda, kürekçiler, iki muazzam kürek sırasına bütün güçleriyle asıldılar. *Titan’ın Kızı* isimli kadırga sancağa yatıp dönmeye başlarken güverteler gıcırdayarak sarsıldı.

Evin yıldızı. Arya, bir kâse meyve taşıyan genç bir kız şeklindeki altın yaldızlı gemibaşı heykeline tutunarak güvertede durdu. Yarım kalp atışlık bir zaman için, ileride görünen yerin onun evi olduğuna inandı.

Ama bu *aptalcaydı.* Onun evi gitmişti, annesi ve babası ölmüştü, Sur’daki Jon Kar dışında bütün kardeşleri katledilmişti. Arya’nın gitmek istediği yer Sur’du. Bu kadarını kaptana da *söylemişti* ama demir sikke bile adamı ikna edememişti. Arya, varmak için yola düştüğü yerleri asla bulamıyordu. Yören onu Kışyarına götüreceğine dair söz vermişti ama Arya kendini Harrenhal’da bulmuştu, Yören de mezarda. Nehirova’ya gitmek için Harrenhal’dan kaçtığında; Lem, Anguy ve Yediler’in Tom’u onu esir alıp tepe mağarasına sürüklemişti. Arya sonra Tazı tarafından kaçırılmış ve İkizler’e götürülmüştü. Tazıyı nehrin yanında ölüme terk etmiş ve Kıyıdaki Doğugözcüsü’ne gitmenin bir yolunu bulmak umuduyla Tuzçukuru’na gitmişti, ancak...

Braavos o kadarda kötü olmayabilir. Syrio, Braavoslu’ydu, Jaqen de orada olabilirdi. Arya’ya demir sikkeyi Jaqen vermişti. Jaqen, Syrio gibi gerçek bir dost değildi ama dostların Arya’ya ne hayrı dokunmuştu ki? *İğne’ye sahip olduğum sürece dosta ihtiyacım yok.* Başparmağının ucuyla kılıcın pürüzsüz kabza topuzunu okşadı, dilek dileyecekti...

Dürüst olmak gerekirse Arya ne dileyeceğini bilmiyordu, şu uzaktaki ışığın altında onu nelerin beklediğini bilmediği gibi. Kaptan onu gemiye almıştı ama onunla konuşmak için hiç vakti yoktu. Mürettebatın bir kısmı ondan uzak durmuştu ama diğerleri ona hediyeler vermişti; gümüş bir çatal, parmaksız eldivenler, deri yamalı yün bir şapka. Bir adam ona denizci düğümü atmayı öğretmişti. Bir diğeri minik kadehlerde ateş şarabı ikram etmişti. Dostane olanlar, parmaklarıyla göğüs kafeslerine vurmuş ve Arya tekrar edene kadar defalarca isimlerini söylemişlerdi ama hiçbiri *onun* adını sormayı düşünmemişti. Ona Tuzlu diyorlardı; gemiye Uç Dişli Mızrak’ın ağzının yakınlarındaki

Tuzçukuru’nda bindiği için. Arya’ya göre bu, herhangi bir isim kadar iyiydi.

Gece yıldızlarının sonuncusu kayboldu... geminin tam önündeki iki yıldız dışında. “Artık *iki* yıldız var.”

“İki göz,” dedi Denyo. “Titan bizi görüyor.”

Braavos’un Titan'ı. Kışyarı’nda, Yaşlı Dadı onlara Titan’la ilgili hikâyeler anlatırdı. Titan dağlar kadar büyük bir devdi. Braavos ne zaman tehlikeye düşse, Titan gözlerindeki ateşi uyandırırdı, düşmanları ezmek için denizin içine yürüdüğünde, heykelin taştan kolları ve bacakları gümbürderdi. “Braavoslular onu, küçük ve soylu kızların pembe etiyle besler,” diye bitirirdi Yaşlı Dadı. Sansa aptalca ciyaklardı. Fakat Üstat Luwin, Titan’ın yalnızca bir heykel olduğunu söylerdi ve Yaşlı Dadı’nın anlatıları yalnızca hikâyelerdi.

Kışyarı yandı ve düştü, diye hatırlattı Arya kendine. Yaşlı Dadı ve Üstat Luwin ölmüştü, büyük ihtimalle Sansa da öyle. Onları düşünmenin bir faydası yoktu. *Bütün insanlar ölmeli.* Jaqen H’ghar’ın demir sikkeyi verirken öğrettiği sözlerin anlamı buydu. Tuzçukuru’ndan ayrıldıklarından bu yana, Arya başka Braavos kelimeleri de öğrenmişti; *lütfen, teşekkür ederim, deniz, yıldız ve ateş şarabı’nın* karşılıkları. Ama Arya bu kelimeleri, *bütün insanların ölmesi gerektiğini* bilerek öğrenmişti. *Kız’ın* mürettebatının çoğu, Eski Şehir’de, Kral Topraklarında ve Bakire Havuzu’nda geçirdikleri gecelerde az buçuk Ortak Dil öğrenmişti fakat yalnızca kaptan ve oğulları bu dili Arya’yla konuşacak kadar iyi biliyordu. Denyo, kaptanın oğullarının en küçüğüydü, babasının kamarasıyla ilgilenen ve en büyük ağabeyine hesap işlerinde yardım eden on iki yaşında, tıknaz, neşeli bir çocuktu.

“Umarım şu sizin Titan aç değildir,” dedi Arya çocuğa.

“Aç mı?” dedi Denyo kafası karışmış bir hâlde.

“Sorun değil.” Titan *gerçekten* küçük kızların pembe etlerini yiyor olsa bile, Arya’nın ondan korkmasına gerek yoktu. Arya cılız bir şeydi, bir dev için uygun bir yemek olmazdı, üstelik neredeyse on bir yaşındaydı, yetişkin bir kadın sayılırdı. *Ve Tuzlu, soylu da değil.* “Titan, Braavos’un tanrısı mı?” diye sordu. “Yoksa Yediye mi inanıyorsunuz?”

“Braavos’ta bütün tanrılar saygı görür.” Kaptanın oğlu şehrinden bahsetmeyi, babasının gemisinden bahsetmeyi sevdiği kadar seviyordu. “Burada sizin Yedi’nizin bir septi var, Denizin Ötesindeki Sept, ama orada yalnızca Batıdiyarlı denizciler ibadet eder.”

Onlar benim Yedi’m değil. Onlar annemin tanrılarıydı ve Ikizler’de Freyler’in onu katletmesine izin verdiler. Arya, Braavos’ta, kalbinde büvet ağacı olan bir tanrı korusu bulup bulamayacağını merak etti. Denyo bunu bilebilirdi

ama Arya soramazdı. Tuzlu, Tuzçukurlu'ydu ve Tuzçukurlu bir kız kuzeyin eski tanrılarıyla ilgili ne bilirdi? *Eski tanrılar öldü,* dedi kendine, *annem, babam, Robb, Bran, Rickon, hepsi öldü.* Babasının uzun zaman önce, *soğuk rüzgârlar estiğinde yalnız kurt ölür ama sürü yaşamaya devam eder,* dediğini hatırladı. *Tamamen yanlış anlamış.* Arya, yalnız kurt, hâlâ yaşıyordu ama kurt sürüsü yakalanmış, katledilmiş ve yüzülmüştü.

"Ay Ozanları bizi buraya, Valyria ejderhalarının bulamayacağı bu sığınağa getirdi," dedi Denyo. "Onlarınki en büyük tapmaktır. Biz Suların Babası'na da itibar ederiz ama onun evi, o ne zaman yeni bir eş alsa baştan inşa edilir. Diğer tanrılar şehrin ortasındaki adada, birlikte ikamet ederler. Orası... Çok Yüzlü Tanrıyı bulacağın yerdir."

Titan'ın gözleri şimdi birbirinden daha uzak ve daha parlak görünüyordu. Arya, Çok Yüzlü Tanrıyı tanımıyordu ama dualara cevap veriyorsa Arya'nın aradığı tanrı o olabilirdi. *Sör Gregor,* diye düşündü, *Dünsen, Tatlı Ruff, Sör llyn, Sör Meryn, Kraliçe Cersei. Artık sadece altı kişi kaldı.* Joffrey ölmüştü. Tazı, Polliver'i katletmişti. Vadeci'yi ve o sivilceli aptal yaveri bizzat Arya bıçaklamıştı. *Beni yakalamasaydı onu öldürmezdim.* Aldığı yara yüzünden ateşi çıkan ve alev alev yanan Tazı, Arya onu Uç Dişli Mızrak'ın kıyısında bıraktığında ölmek üzereydi. *Ona merhamet lütfunu vermeli ve kalbine bir bıçak sağlamalıydım.*

"Tuzlu, bak!" Denyo, kolundan yakaladığı Arya'yı döndürdü. "Görüyor musun? İşte orada." Eliyle gösterdi.

Sisler dağıldı, pruvanın önündeki gri perde açıldı. *Titan'ın Kızı*, dalgalanan mor kanatlarıyla gri yeşil suları yardı. Arya gökyüzündeki deniz kuşlarının çığlıklarını duyabiliyordu. Orada, Denyo'nun gösterdiği yerde, denizin içinden birdenbire bir sıra taşlı tepe çıktı, tepelerin dik yamaçları asker çamlarla ve kara ladinlerle kaplıydı. İleride deniz açıldı ve açık suların üzerinde ateşli gözleri ve rüzgârda savrulan uzun yeşil saçlarıyla Titan yükseldi.

Titan'ın açık bacaklarının arası boştu, ayakları iki dağın üstüne basıyordu, omuzları sivri zirvelerin üzerinde yükseliyordu. Bacakları masif taştan, üstünde durduğu deniz dağları gibi siyah granitten oyulmuştu ama kalçalarına yeşilimsi bronzdan dökülmüş zırhlı bir etek sarılmıştı. Göğüs kalkanı ve sorguçlu yarım miğferinin içindeki başı da bronzdu. Rüzgârla savrulan saçları, yeşile boyanmış kendir iplerinden yapılmıştı ve gözlerindeki mağaralarda büyük ateşler yanıyordu. Tek eli, sol yanındaki tepenin zirvesinde dinleniyordu, bronz parmakları bir kaya çıkıntısının etrafında bükülmüştü. Kırık bir kılıcın kabzasını kavrayan diğer eli gökyüzüne uzanmıştı.

Denizin hâlâ epey açıklarındayken, *Kral Topraklarındaki Kral Baelor heykelinden sadece biraz daha büyük*, dedi Arya kendine. Bununla birlikte, kadırga dev dalgaların dövdüğü bayır çizgisine yaklaştıkça Titan büyüdü. Arya, Denyo'nun babasının pes bir sesle emirler bağırdığını duyabiliyordu ve halatlardaki adamlar yelkenleri topluyordu. *Titan'ın bacaklarının arasından kürek çekerek geçeceğiz.* Arya, heykelin bronzdan yapılmış muazzam göğüs kalkanındaki okçu deliklerini görebiliyordu, Titan'ın kollarındaki ve omuzlarındaki lekeler de deniz kuşlarının yuvalarıydı. Arya başını yukarı kaldırdı. *Kutsanmış Baelor bunun dizlerine bile yetişemez. Titan, Kışyarı'nın duvarlarının üzerinden tek adımla geçebilir.*

Sonra Titan, kudretli bir kükreme koyuverdi.

Ses de heykel kadar devasaydı; kaptanın sesini ve çamla kaplı yamaçlara vuran dalgaların gürültüsünü bile boğacak kadar şiddetli bir feryat ve gümbürtü. Binlerce deniz kuşu aynı anda havalandı ve Arya, Denyo'nun güldüğünü görene dek kaskatı kaldı. "Silahhane'yi bizim gelişimize karşı uyarıyor, hepsi bu," diye bağırdı Denyo. "Korkmana gerek yok."

"Zaten *korkmadım*," diye geri bağırdı Arya. "Sadece fazla gürültülüydü."

Titan'ın Kızı rüzgârın ve dalgaların elindeydi artık, hızlıca kanala doğru sürükleniyordu. Geminin iki sıra küreği, suyu düzenli bir şekilde dövüyordu. Titan'ın gölgesi geminin üzerine düşerken kürekler denizi kamçılayıp beyaz köpükler yaratıyordu. Bir an için, geminin, Titan'ın bacaklarının arasındaki kayalara çarpacağı kesinmiş gibi göründü. Pruvada Denyo'nun yanında duran Arya, yüzüne dokunan su zerrelerindeki tuz tadını alabiliyordu. Titan'ın kafasını görebilmek için dümdüz yukarı bakması gerekiyordu. "Braavoslular onu küçük ve soylu kızların pembe etiyle besler," diyen Yaşlı Dadı'yı duydu ama Arya küçük bir kız değildi ve aptal bir *heykelden* korkmayacaktı.

Yine de, heykelin bacaklarının arasından geçerlerken tek elini İğne'nin kabzasında tuttu. O muazzam taş uylukların içine daha fazla okçu deliği oyulmuştu. Arya, geminin ana direğine yerleştirilmiş gözcü sepetinin, Titan'ın taş bacakların arasından geçişini izlemek için başını kaldırdığında, heykelin zırhlı eteğinin altına gizlenmiş katil deliklerini ve demir parmaklıkların ardından onlara bakan solgun yüzleri gördü.

Ve sonra geçmişlerdi.

Gölge kalktı, çam ağaçlarıyla kaplı yamaçlar küçüldü, rüzgâr hafifledi ve gemidekiler kendilerini büyük bir deniz kulağının içinde hareket ederken buldu. İleride bir başka deniz kalesi yükseliyordu; suyun içinden dikenli bir yumruk misali çıkan bir kaya yumrusu. Kalenin taş siperleri akreplerle, ateş toplarıyla ve

mancınıklarla doluydu. “Braavos’un Silahhanesi,” dedi Denyo kaleyi bizzat inşa etmiş gibi gururlanarak. “Orada bir günde bir savaş kadırgası inşa edebilirler.” Arya, rıhtımlara bağlanmış ve kızakların üstüne tünemiş bir düzine kadırga görebiliyordu. Taşlı kıyı boyunca dizilmiş sayısız ahşap sundurmadan diğer gemilerin boyalı pruvaları çıkıyordu, bir barınaktaki tazılara benziyorlardı; ince, acımasız ve aç, onları çağıracak bir avcı borusu bekliyorlardı. Arya saymaya çalıştı ama çok fazla gemi ve kıyı çizgisinin kıvrıldığı yerde daha fazla iskele, rıhtım ve sundurma vardı.

*Titan’ın Kızı’n*ı karşılamak üzere iki kadırga geldi. Suyun üstünde kız böceği gibi kayıyorlardı, açık renk kürekleri bir görünüp bir kayboluyordu. Arya, kaptanın bağırdığını ve gelen gemilerin kaptanlarının cevap verdiğini duydu ama kelimeleri anlamadı. Büyük bir boru öttü. Kadırgalar *Kız’ın* iki yanına geçti. O kadar yakınlardı ki, Arya gemilerin mor gövdelerinin içinden gelen boğuk davul seslerini duydu, *güm güm güm güm güm güm güm*, hayat dolu kalplerin vuruşu gibi.

Sonra kadırgalar arkada kaldı, Silahhane de öyle. Önde, renkli camdan yapılmış bir çarşaf gibi dalgalanan bezelye yeşili engin sular uzanıyordu. Suyun ıslak kalbinden şehir sınırları yükseliyordu; gri, altın ve kırmızı renkli kubbelerden, kulelerden ve köprülerden oluşan bir yelpaze. *Denizin içindeki Braavos’un yüz adası.*

Üstat Luwin, ona ve kardeşlerine Braavos hakkında ders vermişti ama Arya adamın söylediklerinin çoğunu unutmuştu. Braavos dümdüz bir şehirdi, üç tepenin üstüne kurulmuş Kral Topraklarına benzemiyordu, Arya bunu bu kadar uzaktan bile görebiliyordu. Bir şey daha eksikti ama eksiğin ne olduğunu fark etmek Arya’nm birkaç dakikasını aldı. *Şehrin duvarları yok.* Ama bunu Denyo’ya söylediğinde çocuk güldü. “Bizim duvarlarımız ahşaptan yapılmış ve mora boyanmıştır,” dedi. “*Kadırgalarımız* bizim duvarlarımızdır. Başka duvara ihtiyacımız yok.”

Güverte çatırdadı. Arya arkasına döndüğünde Denyo’nun babasını gördü, mor yünden yapılmış uzun kaptan cübbesini giyen adam, Arya ve Denyo’nun tepesine dikilmişti. Tacir Kaptan Ternesio Terys’in sakalı yoktu ve kare şekilli rüzgâr yanığı yüzünü çerçeveleyen gri saçları kısa kesilmişti. Arya yolculuk boyunca, kaptanın sık sık mürettebatıyla şakalaştığını görmüştü ama kaptan kaşlarını çattığında, adamlar ondan bir fırtınadan kaçarmışçasına uzaklaşıyordu. Kaptan şimdi de kaşlarını çatıyordu. “Yolculuğumuz sona erdi,” dedi Arya’ya. “Biz Chequy Limanına gideceğiz; Deniz Lordlarının gümrük memurları ambarlarımızı incelemek için gemiye çıkacak. En az yarım gün bu işle uğraşırlar,

hep böyle yaparlar, fakat sen onların keyfini beklemek zorunda değilsin. Eşyalarını topla. Suya bir tekne indireceğim ve Yorko seni karaya çıkaracak.”

Kara. Arya dudağını ısırdı. Buraya gelmek için Dar Deniz’i aşmıştı ama eğer kaptan sorsaydı, Arya ona *Titanın Kızı'n*da kalmak istediğini söylerdi. Tuzlu, kürek çekmek için fazla ufak tefekti, Arya bunu biliyordu ama ipleri birbirine bağlamayı, yelkenleri küçültmeyi ve büyük tuzlu denizlerde yol bulmayı öğrenebilirdi. Bir keresinde, Denyo onu gözcü sepetine çıkarmıştı ve Arya, aşağıdaki güverte küçücük görünüyor olmasına rağmen hiç korkmamıştı. *Hesap yapıp kamaraları da temizleyebilirim.*

Fakat kadırganın ikinci bir çocuğa ihtiyacı yoktu. Üstelik kaptanın ondan kurtulmaya ne kadar hevesli olduğunu anlamak için adamın yüzüne bakmak yeterliydi. Arya başıyla onayladı. “Kara,” dedi, ama kara sadece yabancılar anlamına geliyordu.

“Valar dohaeris.” Kaptan, iki parmağıyla alnına dokundu. “Ternesio Terys’i ve sana verdiği hizmeti unutmamanı rica ediyorum.”

“Unutmayacağım,” dedi Arya zayıf bir sesle. Rüzgâr, pelerinini çekiştirdi, bir hayalet kadar ısrarcıydı. Arya’nın gitme vakti gelmişti.

Eşyalarını topla, demişti kaptan ama Arya’nın çok az eşyası vardı. Sadece üstündeki kıyafetler, küçük sikke kesesi, mürettebatın verdiği hediyeler, sağ kalçasında bir hançer ve solunda İğne.

Tekne Arya’dan önce hazırdı ve Yorko küreklerdeydi. O da kaptanın oğluydu ama Denyo’dan daha büyük ve daha az dost çatılışıydı. Yorko’ya katılmak için aşağı inerken, *Denyo’ya veda etmedim,* diye düşündü Arya. Çocuğu bir daha görüp göremeyeceğini merak etti. *Veda etmeliydim.*

Şehir, Yorko’nun her kürek darbesiyle büyürken, *Titan’ın Kızı* teknenin arkasında küçüldü. Arya’nın sağ tarafında bir liman görünüyordu. İskeleler ve rıhtımlar; İbben’den gelen şişman gövdeli balina gemileriyle, Yaz Adalarından gelen kuğu gemilerle ve bir kızın sayamayacağı kadar fazla kadırgayla doluydu. Sol tarafta, daha uzakta, bir başka liman vardı. Karanın denize gömüldüğü noktanın ötesinde, yarı batık binaların tepeleri suyun üzerine çıkıyordu. Arya daha önce bu kadar çok binayı bir arada görmemişti. Kral Topraklarında Kızıl Kale, Yüce Baelor Septi ve Ejderha Çukuru vardı ama Braavos en az onlar kadar büyük ya da onlardan daha büyük yirmi tapınağa, kuleye ve saraya sahipmiş gibi görünüyordu. *Yine bir fare olacağım,* diye düşündü Arya kederle, *kaçmadan önce Harrenhal’da olduğum gibi.*

Şehir, Titan’ın durduğu yerden büyük bir ada gibi görünüyordu ama Yorko kürek çekerek şehre yaklaştıkça, Arya birbirine yakın birçok küçük ada

olduğunu fark etti. Adalar, sayısız kanalın üzerine kurulmuş kemerli taş köprülerle birbirlerine bağlanıyordu. Arya, limanın arkasında gri taş evlerle dolu caddeler gördü, evler öyle yakın inşa edilmişti ki birbirlerine yaslanıyorlardı. Binaların görüntüsü Arya için tuhaftı; sivri uçlu şapkalara benzeyen dik ve taş çatılarıyla, dört ve beş katlı, uzun ve çok ince yapılar. Arya sazla kaplanmış bir çatı görmedi ve Batıdiyar'daki ahşap evlerden sadece birkaç tane vardı. *Hiç ağaç yok*, diye fark etti. *Braavos tamamen taştan yapılmış, yeşil denizde gri bir şehir.*

Yorko, tekneyi iskelelerin kuzeyine çevirdi ve büyük bir kanalın yatağına girdi; geniş ve yeşil su yolu doğrudan şehrin kalbine akıyordu. Yüzlerce çeşit balık, yengeç ve ahtapot figürüyle süslenmiş taş bir köprünün kemerlerinin altından geçtiler. İleride bir başka köprü belirdi, bu seferkine dantele benzeyen sarmaşık yaprakları oyulmuştu. Ve ileride üçüncü bir köprü vardı; binlerce boyalı gözle aşağı bakıyor ve tekneyi izliyordu. Daha küçük kanalların ağızları yanlara açılıyordu ve o kanallardan, onlardan da küçük olan başka kanallar ayrılıyordu. Bazı evler su yollarının *üstüne* inşa edilmişti, kanallar bir çeşit tünele dönüşmüştü. Boyalı başları ve yukarıda duran kuyruklarıyla su yılanı şeklinde biçimlendirilmiş ince tekneler kanallara girip çıkıyordu. Arya, bu teknelerin kürek çekilerek değil; gri, kahverengi ve yosun yeşili cübbeler giymiş adamlar tarafından kazıklarla itilerek hareket ettirildiğini gördü. Her iki yanlarında duran yirmişer kazıkçı tarafından itilen, kasalarla ve varillerle dolu, düz tabanlı büyük mavnalar; kadife perdeleri, pirinç heykelleri ve renkli camdan yapılmış fenerleri olan gösterişli yüzen evler de gördü. Epey uzakta, hem kanalların hem de evlerin üzerinde, gri taştan inşa edilmiş bir çeşit yol yükseliyordu; yol, güneye yürüyerek sisin içine giren üç katlı büyük kemerler tarafından destekleniyordu. Eliyle göstererek, "Bu ne?" diye sordu Arya. "Tatlı su nehri," dedi Yorko. "Ana karadan temiz su getiriyor, çamurlu düzlüklerin ve tuzlu sığlıkların karşısından. Çeşmeler için iyi ve tatlı su."

Arya arkasına baktı, liman ve deniz kulağı kaybolmuştu. İleride, kanalın her iki kıyısı boyunca bir sıra büyük heykel yükseliyordu; deniz kuşlarının pislikleriyle lekelenmiş uzun etekli bronz elbiseler giyen, vakur, taş adamlar. Bazıları kitaplar, bazıları hançerler, bazıları da çekiçler tutuyordu. Biri, yukarı kaldırdığı eliyle altın bir yıldız kavramıştı. Bir diğeri taş bir matarayı baş aşağı etmişti, kanalın içine sonsuz bir su akıntısı gönderiyordu. "Onlar tanrı mı?" diye sordu Arya.

"Deniz Lordları," dedi Yorko. "Tanrıların Adası daha ileride. Gördün mü? Altı köprü aşağıda, sağ kıyıda. O, Ay Ozanlarının Tapınağı."

Arya’nın deniz kulağından gördüğü binalardan biriydi; kar beyazı mermerden inşa edilmiş muazzam yapının üstü, ayın her safhasını gösteren süt camı bir kubbeyle örtülmüştü. Kapıların yanında bir çift mermer kız duruyordu, Deniz Lordları kadar uzun olan kızlar, hilal şeklindeki kapı pervazını destekliyordu.

Ay Ozanlarının Tapınağının ilerisinde bir tapınak daha vardı, kırmızı taştan inşa edilmiş mabet, herhangi bir kale kadar sağlamdı. Mabedin kare şekilli büyük kulesinin tepesinde, altı metre genişliğinde bir demir maltızın içinde, ateş yanıyordu. Mabedin kapısının iki yanında daha küçük ateşler vardı. “Kırmızı rahipler ateşi sever,” dedi Yorko. “Işık Tanrısı onların ilahıdır, kırmızı R’hllor.”

Biliyorum. Arya, eski zırh parçalarının içindeki Myrli Thoros’u hatırladı. Thoros’un giydiği kıyafetlerin rengi öyle solmuştu ki, adam kırmızıdan çok pembe bir rahip gibi görünüyordu. Ama Thoros’un öpücüğü Lord Beric’i ölümden döndürmüştü. Arya, Braavoslu rahiplerin aynı şeyi yapıp yapamayacağını merak ederek, kırmızı tanrının evinin geçip gidişini izledi.

Sonra yosunlarla kaplı büyük bir tuğla bina geldi. Eğer Yorko, “Bu Kutsal Sığınak. Burada dünyanın unuttuğu küçük tanrıları onurlandırırız,” demeseydi, Arya bu binayı bir ambar zannedebilirdi. “Oraya Labirent dendiğini de duyacaksın.” Labirent’in yosun kaplı duvarlarının arasında küçük bir kanal akıyordu, Yorko tekneyi orada sağa çevirdi. Bir tünelin içinden geçtiler ve tekrar ışığa çıktılar. Teknenin her iki yanında daha fazla mabet belirdi.

“Bu kadar çok tanrı olduğunu hiç bilmiyordum,” dedi Arya.

Yorko homurdandı. Bir dönemeci döndüler ve bir başka köprünün altından geçtiler. Sol tarafta taşlı bir tepe belirdi, tepenin zirvesinde gri taştan inşa edilmiş penceresiz bir tapınak vardı. Tapınağın kapısında başlayan basamaklar, üstü kapalı bir iskeleye iniyordu.

Yorko kürekleri ters çevirdi, tekne hafifçe taş kazıklara çarptı. Yorko tekneyi sabit tutmak için kazıklardaki demir halkalardan birini yakaladı. “Seni burada bırakıyorum.”

İskele gölgeliydi, basamaklar dik. Tapınağın siyah kiremitli çatısı, kanalların kenarına dizilmiş evlerin çatıları gibi sivriydi. Arya dudağını ısırdı. S*yrio, Braavos’tan gelmişti. Bu tapınağı ziyaret etmiş olabilir.* Bir halka yakaladı ve kendini iskelenin üstüne çekti.

“Adımı biliyorsun,” dedi Yorko tekneden.

“Yorko Terys.”

“Valar dohaeris.” Yorko tekneyi kürekle itti ve tekrar derin sulara doğru gitti. Arya onu köprünün gölgesinde kaybolana kadar izledi, küreklerin fışırtısı

kaybolduğunda kendi kalbinin vuruşunu duydu. Aniden başka bir yerdeydi... belki Gendry'yle birlikte Harrenhal'da ya da Tazı'yla Üç Dişli Mızrak'ın kenarındaki ormanda. *Tuzlu, aptal bir çocuk,* dedi kendine. *Ben bir kurdum ve korkmayacağım.* Şans için İğne'nin kabzasını okşadı ve gölgelerin içine daldı. Kimse onun korktuğunu söyleyemesin diye, basamakları ikişer ikişer çıktı.

Yukarıda, üç buçuk metre yüksekliğinde oymalı ahşap kapılar buldu. Sol taraftaki kapı kemik kadar beyaz büvet ağacından yapılmıştı, sağdaki parlak abanozdan. Kapıların ortasında bir ay yüzü oyması vardı; büvet tarafta abanoz ve abanoz tarafta büvet. Ayın görüntüsü, Arya'ya Kışyarı'nın tanrı korusundaki yürek ağacını hatırlattı. *Kapılar beni izliyor,* diye düşündü. Eldivenli elleriyle iki kapıyı da aynı anda itti ama kapılar kımıldamadı. *Kilitli ve sürgülü.* "Bırak da içeri gireyim seni aptal," dedi Arya. "Ben Dar Deniz'i geçtim." Elini yumruk hâline getirip kapıya vurdu. "Gelmemi Jaqen söyledi. Demir sikke bende." Sikkeyi keseden çıkardı ve yukarı kaldırdı. "Gördün mü? *Valar morghulis."*

Kapılar cevap vermedi; açılmak dışında.

Sessizce içeri doğru açıldı, hareket ettiren eller olmaksızın. Arya öne doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Kapılar Arya'nın arkasından kapandı ve kız bir an için kör oldu. İğne elindeydi ama onu çektiğini hatırlamıyordu.

Duvarlar boyunca birkaç mum yanıyordu ama ışık öyle azdı ki Arya kendi ayaklarını göremiyordu. Biri fısıldıyordu, Arya'nın kelimeleri seçemeyeceği kadar hafifçe. Bir başkası ağlıyordu. Arya yumuşak adım sesleri duydu, taşa sürtünen deri, açılıp kapanan bir kapı. *Su, su sesi de duyuyorum.*

Gözleri yavaş yavaş karanlığa alıştı. Tapınak, dışarıdan göründüğünden çok daha büyüktü. Batıdiyar'ın septleri yedi köşeliydi; yedi tanrı için yedi mihrap vardı ama burada yediden fazla tanrı mevcuttu. Tanrıların heykelleri duvarlar boyunca dizilmişti; heybetli ve tehditkâr. Heykellerin ayaklarının etrafında kırmızı mumlar titriyordu; uzak yıldızlar kadar loş. En yakındaki heykel, üç buçuk metre boyunda mermer bir kadındı. Gözlerinden akan gerçek yaşlar, kollarında taşıdığı kâseyi dolduruyordu. Onun arkasında aslan başlı bir adam vardı, abanozdan oyulmuş bir tahtta oturuyordu. Kapıların diğer tarafında, bronz ve demirden yapılmış devasa bir at, iki büyük bacağının üstünde şaha kalkmıştı. Arya daha ilerideki büyük taş suratı, kılıçlı solgun bebeği, bir yaban öküzü boyutlarındaki kabarık tüylü kara keçiyi ve bir asaya dayanmış başlıklı adamı görebiliyordu. Diğerleri yalnızca belli belirsiz şekillerdi, karanlığın içinde zar zor seçiliyorlardı. Tanrıların arasına gölgelerle koyulaşmış nişler gizlenmişti, bazılarında mumlar yanıyordu.

Arya, elinde kılıcıyla, bir gölge kadar sessiz hareket ederek uzun taş

banklardan oluşan sıraların arasında yürüdü. Ayakları zeminin taştan yapıldığını söylüyordu, Yüce Baelor Septi'nin zemini gibi cilalı mermer değildi, daha sert bir şeydi. Arya fısıldaşan kadınların yanından geçti. Hava sıcak ve ağırdı, öyle ağırdı ki Arya esnedi. Mumların kokusunu alabiliyordu. Koku tanıdık değildi, Arya tuhaf bir tütsü olduğunu düşündü ama tapınağın derinliklerine girdikçe kokular kara çam iğnelerine ve sıcak havuzlara benzemeye başladı. *Güzel kokular*, dedi Arya kendine ve biraz daha cesur olduğunu hissetti, iğneyi kınına geri koyacak kadar cesur.

Tapınağın merkezinde, sesini duyduğu suyu buldu; üç metre genişliğinde, kırmızı mumlarla aydınlatılmış, mürekkep kadar siyah bir havuz. Havuzun kenarında gümüşi cübbe giymiş genç bir adam oturuyordu, ağlıyordu. Arya, havuza elini sokan ve suyun üstünde kızıl dalgalar yaratan adamı izledi. Adam, elini suyun dışına çıkardığında parmaklarını teker teker emdi. *Susamış olmalı.* Havuzun kenarında taş kadehler vardı. Arya kadehlerden birini doldurdu ve içmesi için adama uzattı. Genç adam uzunca bir süre Arya'nın yüzüne baktı. "*Valar morghulis*," dedi.

Arya, "*Valar dohaeris*," diye cevapladı.

Genç adam kana kana içti ve kadehi yumuşak bir *cup* sesiyle havuza attı. Sonra sallanarak ayağa kalktı, karnını tutuyordu. Arya bir an için adamın düşeceğini düşündü. Sonra, adamın kemerinin altındaki koyu lekeyi fark etti, Arya izlerken leke yayılıyordu. Kız, "Bıçaklanmışsın," dedi ama adam onu önemsemedi, sendeleyerek duvara doğru yürüdü ve bir nişin içine girip taş bir yatağa uzandı. Arya etrafa baktığında başka nişler de gördü. Bazılarında yaşlı insanlar uyuyordu.

Hayır, diye fısıldadı kafasının içindeki yarı hatırlanan ses. *Onlar ölü ya da ölmek üzereler. Gözlerinle bak.*

Bir el, Arya'nın koluna dokundu.

Arya irkilerek döndü ama ona dokunan sadece küçük bir kızdı: Sağ yarısı siyah ve sol yarısı beyaz başlıklı bir cübbenin içinde kaybolmuş gibi görünen, solgun, küçük bir kız. Başlığın altında zayıf ve kemikli bir yüz vardı, yanakları çöküktü ve koyu renk gözleri fincan tabakları kadar büyüktü. "Beni tutma," diye uyardı Arya, küçük kızı. "Beni tutan son çocuğu öldürdüm." Kız, Arya'nın anlamadığı bazı sözler söyledi.

Arya başını iki yana salladı. "Ortak Dil'i bilmiyor musun?" Kızın arkasından bir ses konuştu. "Ben biliyorum."

Arya, insanların onu böyle şaşırtıp durmasından hoşnut değildi. Başlıklı adam uzun boyluydu, kızın giydiği siyah beyaz cübbenin daha büyük olanına

sarınmıştı. Arya'nın başlığın altında bütün görebildiği, adamın gözlerinden yansıyan kırmızı mum ışığıydı. "Burası neresi?" diye sordu.

"Huzur dolu bir yer," dedi adam, sesi nazikti. "Burada güvendesin. Burası Siyahın ve Beyazın Evi çocuğum. Lâkin sen, Çok Yüzlü Tanrı'nın lütfunu aramak için çok gençsin." "Güneyli tanrıya mı benziyor, yedi yüzlü olana?"

'Yedi? Hayır. Onun yüzleri sayılamayacak kadar çoktur küçüğüm, gökyüzündeki yıldızlar kadar çoktur. Braavos'ta, insanlar diledikleri gibi ibadet ederler... fakat her yolun sonunda Çok Yüzlü Tanrı bekler. Bir gün senin için orada olacak, korkma. Onun dinini kabul etmek için acele etmene gerek yok."

"Ben sadece Jaqen H'ghar'ı bulmaya geldim."

"Bu ismi bilmiyorum."

Arya hayal kırıklığına uğramıştı. "Lorathlı'ydı. Saçlarının yarısı beyaz, yarısı kırmızıydı. Bana sırlar öğreteceğini söyledi ve bunu verdi." Demir sikke Arya'nm yumruğunun içindeydi. Parmaklarını açtığında demir sikke terli avcuna yapıştı.

Rahip sikkeyi inceledi ama ona dokunmak için hareketlemedi. Büyük gözlü küçük kız da sikkeye bakıyordu. Sonunda başlıklı adam, "Bana adını söyle çocuk," dedi.

"Tuzlu. Üç Dişli Mızrak'ın yanındaki Tuzçukuru'ndan geliyorum."

Arya, yüzünü göremiyor olmasına rağmen adamın gülümsediği hissetti. "Hayır," dedi adam. "Bana adını söyle."

Arya bu kez, "Güvercin," dedi.

"Gerçek adını söyle çocuk."

"Annem bana Nan adını verdi ama bana Gelincik derler..." "Adın."

Arya yutkundu. "Arry." Benim adım *Arry T* "Yaklaştın. Ve şimdi gerçek?"

Korku, kılıçtan derin keser, dedi Arya kendine. "Arya." İlk seferde, kelimeyi fısıldadı. İkinci seferde adamın yüzüne fırlattı. "Ben, Stark Hanedanından Arya'yım."

"Öylesin," dedi adam, "lâkin Siyahın ve Beyazın Evinde Stark Hanedanından Arya için yer yok."

"Lütfen," dedi Arya. "Gidecek bir yerim yok."

"Ölümden korkar mısın?"

Arya dudağını ısırdı. "Hayır."

"Görelim." Rahip, başlığını çıkardı. Başlığın altında bir yüz yoktu; yanaklarında hâlâ küçük et parçaları olan sararmış bir kafatası vardı, boş göz çukurunda beyaz bir solucan kımıldanıyordu. "Öp beni çocuğum," dedi adam, ölüm hışırtısı kadar kuru ve kısık bir sesle.

Beni korkutacağını mı düşünüyor? Arya, adamın burnunun bulunması gereken yeri öptü ve gözündeki mezar solucanını yemek için aldı ama solucan Arya'nın ellerinde bir gölge gibi eridi.

Sarı kafatası da eriyordu ve Arya'nın o güne kadar gördüğü yaşlı adamların en naziği ona gülümsüyordu. "Daha önce kimse solucanımı yemeye çalışmamıştı," dedi adam. "Aç mısın çocuk?"

Evet, diye düşündü Arya, *ama yemek için değil.*

CERSEI

Kızıl Kale'nin siperlerini ve duvarlarını kan rengine dönüştüren soğuk bir yağmur yağıyordu. Kraliçe, kralın elini tuttu ve onu çamurlu avlunun karşısına, arabanın ve refakatçilerin beklediği yere götürdü. "Jaime dayım at sürebileceğimi ve sıradan insanlara metelik atabileceğimi söylemişti," diye itiraz etti çocuk.

"Üşütmek mi istiyorsun?" Cersei bu riski göze alamazdı; Tommen hiçbir zaman Joffrey kadar sıhhatli olmamıştı. "Büyükbaban münasip bir kral gibi görünmeni isterdi. Yüce Sept'e sırılsıklam ve çamurlanmış bir hâlde gitmeyeceğiz." *Yine yas kıyafetlerimi giyiyor olmam yeterince kötü.* Siyah, Cersei'nin üstünde hiçbir zaman iyi durmamıştı; kraliçenin teni beyazdı ve siyah renk onu yarı ceset gibi gösteriyordu. Cersei banyo yapmak ve saçını toplamak için şafaktan bir saat önce uyanmıştı ve bu çabasının yağmurla mahvolmasına izin vermeyecekti.

Arabanın içinde, Tommen minderlere yaslandı ve yağmuru izledi. "Tanrılar büyükbabam için ağlıyor. Leydi Jocelyn, yağmur damlalarının tanrıların gözyaşları olduğunu söylüyor." "Jocelyn Swyft bir aptal. Tanrılar ağlayabiliyor olsalardı, ağabeyin için ağlarlardı. Yağmur yağmurdur. Daha fazla ıslanmadan perdeyi kapat. Pelerinin samur kürkünden yapıldı, ıslanmasını mı istiyorsun?"

Tommen ona söyleneni yaptı. Çocuğun uysallığı Cersei'yi rahatsız ediyordu. Bir kral güçlü olmak zorundaydı. *Joffrey münakaşa ederdi. Onun gözünü korkutmak hiçbir zaman kolay değildi.* "Öyle kambur durma," dedi Cersei, Tommen'a. "Bir kral gibi otur. Omuzlarını geri at ve tacını düzelt. Tacının, bütün lordlarının önünde kafandan düşmesini mi istiyorsun?"

"Hayır anne." Çocuk dikleşti ve tacını düzeltmek için yukarı uzandı. Joff un tacı Tommen için fazla büyüktü. Tommen her zaman tombulluğa meyilli olmuştu ama şimdi yüzü daha zayıf görünüyordu. *İyi besleniyor mu?* Cersei bunu kâhyaya sormayı unutmamalıydı. Tommen'ın hasta olmasına izin veremezdi;

Myrcella, Dornelular'ın elindeyken olmazdı. *Zamanla Joff'un tacını takacak kadar büyüyecek.* O vakte kadar daha küçük bir taç gerekebilirdi, çocuğun kafasını yutacakmış gibi görünmeyen bir taç. Cersei altın ustalarıyla konuşacaktı.

Araba ağır ağır Yüksek Aegon Tepesinden aşağı indi. Arabanın önünde iki Kral Muhafızı at sürüyordu, beyaz atların sırtındaki beyaz şövalyelerin omuzlarından ıslak beyaz pelerinler sarkıyordu. Arkadan, kırmızı ve altın renkli pelerinlerin içinde elli Lannister muhafızı geliyordu.

Tommen, perdelerin arasından boş caddelere baktı. "Daha çok insan

olacağını düşünmüştüm. Babam öldüğünde bütün insanlar geçişimizi izlemek için dışarı çıkmıştı.”

“Yağmur yüzünden içeri girmek zorunda kaldılar.” Kral Toprakları, Lord Tywin’i asla sevmemişti. *Gerçi o hiçbir zaman sevgi istememişti.* Cersei bir keresinde, Lord Tywin’in Jaime’ye, “Sevgiyle karnını doyuramazsın, sevgiyle bir at alamaz ya da soğuk bir gecede salonunu ısıtamazsın,” dediğini duymuştu, Jaime o vakitler Tommen’dan daha büyük değildi.

Yüce Baelor Septi’nde, Visenya Tepesinin zirvesindeki o mermer ihtişamın içinde yas tutan bir avuç insanın sayısı, Sör Addam Marbrand tarafından meydanın karşısına dizilen altın pelerinlilerin sayısından azdı. Sör Meryn Trant’ın yardımıyla arabadan inerken, *daha sonra daha fazla insan gelecek,* diye düşündü kraliçe. Sabah ayinine yalnızca soylular ve onların maiyetleri kabul edilecekti, öğleden sonra sıradan insanlar için bir ayin daha yapılacaktı ve akşam duası herkese açık olacaktı. Cersei’nin akşam duası için tekrar gelmesi gerekecekti, böylece şehir halkı onu yas tutarken görebilecekti. *Ayak takımına bir gösteri sunulmalı.* Bu tam bir angaryaydı. Cersei’nin doldurması gereken makamlar, kazanması gereken bir savaş ve yönetmesi gereken bir diyar vardı. Babası bunu anlardı.

Yüce Rahip onları basamakların tepesinde karşıladı. Bir tutam gri sakalı olan yaşlı ve kambur bir adamdı, nakışlarla süslenmiş cübbesinin ağırlığıyla öyle öne eğilmişti ki, gözleri kraliçenin göğüsleriyle aynı hizadaydı... ama kesik kristalden ve örgü altından yapılmış gösterişli tacı, adamın boyuna en az kırk beş santim ekliyordu.

Bu tacı ona Lord Tywin vermişti; ayak takımı bir önceki Yüce Rahip’i öldürdüğünde kaybolan tacın yerine. O şişko aptalı arabasından indirmiş ve parçalamışlardı. Myrcella’nın Dorne’a gitmek için denize açıldığı gündü. *Eski rahip koca bir oburdu ve itaatkârdı. Bu adam...* Cersei aniden, yeni Yüce Rahip’in Tyrion tarafından seçildiğini hatırladı. Huzursuzluk verici bir düşünceydi.

Yaşlı adamın lekeli eli, altın işiyle ve küçük kristallerle kaplanmış kol yeninden çıkarken bir tavuk ayağı gibi göründü. Cersei ıslak mermerin üstünde diz çöktü ve adamın parmaklarını öptü, Tommen’a da aynı şeyi yapmasını söyledi. *Benim hakkımda ne biliyor? Cüce ona neler anlattı?* Yüce Rahip, kral ve kraliçeyi septe sokarken gülümsedi. Ama bu, dile getirilmeyen malumatlarla dolu tehditkâr bir gülümseme miydi yoksa yaşlı bir adamın buruşuk dudaklarının anlamsız seyirmesi mi? Kraliçe emin olamazdı.

Vitraylı camdan yapılmış renkli kürelerin altında yürüyerek Fener

Salonu'ndan geçtiler. Kraliçe, Tommen'ın elini tutuyordu. Trant ve Karakazan onların iki yanındaydı, adamların ıslak pelerininden damlayan sular yerde birikiyordu. Yüce Rahip ağır ağır yürüyordu, adamın yaslandığı büvet asanın tepesinde kristal bir küre vardı. En Mütedeyyinlerin yedisi adama eşlik ediyordu, gümüş dokumalarının içinde pırıldıyorlardı. Tommen, samur kürkü pelerinin altına altın dokuma giymişti. Kraliçe siyah kadifeden dikilmiş, kürk astarlı eski bir elbise tercih etmişti. Yeni bir elbise diktirmek için vakit olmamıştı ve Joffrey için giydiği elbiseyi giyemezdi, Robert'ı gömerken giydiğini de.

En azından Tyrion için yas kıyafetleri giymem beklenmeyecek. Onun için altın dokuma ve kırmızı ipek giyeceğim, saçlarıma da yakutlar takacağım. Cersei, ona cücenin başını getiren adamı lordluğa yükselteceğini ilan etmişti, soyu ve konumu ne kadar düşük ya da vasat olursa olsun. Kuzgunlar, Cersei'nin sözünü Yedi Krallık'ın dört bir yanma taşıyordu ve haber çok yakında Dar Deniz'i geçip Dokuz Özgür Şehir'e ve onların ötesindeki topraklara da ulaşacaktı. *Bırak da iblis dünyanın öteki ucuna kaçsın, benden kaçamayacak.*

Kraliyet alayı iç kapılardan geçip Yüce Sept'in mağaramsı kalbine girdi ve kubbenin altında buluşan yedi geniş koridordan birinde yürüdü. Sağdaki ve soldaki soylular, kral ve kraliçe önlerinden geçerken dizlerinin üstüne çöktüler. Lord Tywin'in sancak beylerinin çoğu oradaydı, onlarca mücadelede lordla yan yana savaşmış şövalyeler de öyle. Bunu gören Cersei'nin öz güveni yerine geldi. *Dostsuz değilim.*

Lord Tywin Lannister'ın bedeni; Yüce Sept'in camdan, altından ve kristalden müteşekkil yüksek kubbesinin altında, mermerden yapılmış basamaklı bir cenaze teskeresinde yatıyordu. Jaime teskerenin başında nöbet tutuyordu: Sağlam eli, altından yapılmış bir büyükkılıcın kabzasının etrafında kıvrılmıştı, kılıcın ucu yerdeydi. Jaime'nin giydiği başlıklı pelerin yeni yağmış kar kadar beyazdı ve zırhlı yeleğinin pullarının arasında minik inciler vardı. *Lord Tywin onun Lannister altını ve kırmızı giymesini isterdi,* diye düşündü Cersei .*Jaime'yi beyazlar içinde görmek babamı her zaman kızdırırdı.* Jaime tekrar sakal da bırakıyordu. Şövalyenin çenesini ve yanaklarını kaplayan fırça gibi kıllar, yüzüne sert ve hoyrat bir ifade veriyordu. *En azından, babamızın kemikleri Kaya'nın altına defnedilene kadar bekleyebilirdi.*

Kral, kraliçeyle birlikte üç kısa adım atarak basamakları çıktı ve Lord Tywin'in bedeninin yanında diz çöktü. Gözleri yaşlarla doldu. Öne doğru eğilerek, "Sessizce ağla," dedi Cersei. "Sen bir kralsın, ciyaklayan bir çocuk değil. Lordların seni izliyor." Çocuk elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Cersei'nin zümrüt yeşili gözlerini almıştı. O gözler, Jaime'nin Tommen'ın yaşındayken

sahip olduğu gözler kadar iri ve parlaktı. Jaime *güzel* bir çocuktu... ama aynı zamanda acımasızdı, Joffrey kadar acımaz, gerçek bir aslan yavrusu. Kraliçe, kolunu Tommen'a doladı ve çocuğun altın buklelerini öptü. *Ona yönetmeyi ve kendini düşmanlarından korumayı öğretmem gerekecek.* Düşmanlardan bazıları o anda bile oradaydı, dost rolü oynuyorlardı.

Sessiz rahibeler, Lord Tywin'i bir savaşa gidecekmiş gibi giydirmişti. Lordun üstünde en iyi zırhı vardı; ağır çelik, koyu kırmızıyla minelenmişti. Eldivenleri, baldır zırhı ve göğüs kalkanı altın kakmalıydı. Rondelaları altın güneşler şeklindeydi.

Omuzlarına, altından yapılmış dişi aslanlar çökmüştü. Başının yanında duran büyük miğferin tepesini yeleli bir aslan süslüyordu. Göğsünün üstündeki uzunkılıç, altın yaldızlı ve yakut kakmalı bir kının içindeydi. Lordun, altın yaldızlı zırh eldivenlerinin içindeki elleri, kılıcın kabzasını kavramıştı. *Yüzü ölümde bile asil görünüyor,* diye düşündü Cersei, *ama ağzı...* Lord Tywin'in ağzının kenarları hafifçe yukarı doğru kıvrılmış ve ona belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesi vermişti. *Bu olmamalıydı.* Cersei, Pycell'i suçladı; adam, sessiz rahibelere, Lord Tywin'in asla gülümsemediğini söylemeliydi. O *adam bir göğüs kalkanındaki meme uçları kadar beyhude.* O yarım gülümseme, Lord Tywin'i bir şekilde daha az ürkütücü gösteriyordu. O ve lordun gözlerinin kapalı olduğu gerçeği. Lord Tywin'in soluk yeşil, ışıltılı ve altın benekli gözleri her zaman rahatsız edici olmuştu. O gözler senin içini görebilirdi, senin derinlerde ne kadar zayıf, değersiz ve çirkin olduğunu görebilirdi. *Lord Tywin'e sana baktığında, bilirdin.*

Cersei'nin aklına, saraya ilk geldiğinde, Kral Aerys'in düzenlediği ziyafete dair davetsiz bir anı geldi. Cersei o zamanlar yaz çimenleri kadar yeşil bir kızdı. Yaşlı Merryweather şaraptan alman verginin arttırılmasıyla ilgili gevezelik ederken, Lord Rykker, "Eğer altına ihtiyacımız varsa, Majesteleri Kralımız, Lord Tywin'in lazımlığına oturmalı," demişti. Lord Tywin şarap kadehinin üstünden Rykker'a bakarken, Aerys ve dalkavukları yüksek sesle gülmüştü. Eğlence bittikten uzun bir zaman sonra o bakış hâlâ lordun gözlerindeydi. Rykker başka tarafa bakmıştı, sonra dönmüştü, Lord Tywin'in gözleriyle karşılaşmıştı, bakışları görmezden gelmişti, bir kupa bira içmişti ve kıpkırmızı bir yüzle, bir çift kararlı göze yenilmiş hâlde çekip gitmişti.

Lord Tywin'in gözleri sonsuza kadar kapandı, diye düşündü Cersei. *Şimdi benim bakışımdan çekinecekler, benim çatık kaşlarımdan korkacaklar. Ben de bir aslanım.*

Dışarıdaki gökyüzü o kadar gri iken septin içi karanlıktı. Yağmur durmuş

olsaydı, güneş kubbedeki kristallerin içinden geçer ve cesedi gökkuşaklarıyla kaplardı. Casterly Kayası Lordu gökkuşaklarını hak etmişti. O büyük bir adamdı. *Fakat ben daha büyük olmalıyım. Bundan bin yıl sonra, üstatlar bu zamanlar hakkında yazdıklarında, sen sadece Kraliçe Cersei'nin babası olarak hatırlanmalısın.*

"Anne." Tommen, Cersei'nin kolunu çekiştirdi. "Bu kadar kötü kokan ne?"

Lord babam. "Ölüm." Kokuyu Cersei de alıyordu; çürümenin belli belirsiz fısıltısı, yüzünü buruşturmak istemesine sebep oluyordu. Gümüş cübbeler giyen yedi rahip, cenaze teskeresinin yanında duruyordu; Yukarıdaki Baba'ya, Lord Tywin'i adilce yargılaması için yalvarıyordu. Rahiplerin işi bittiğinde, yetmiş yedi rahibe Anne'nin mihrabının önünde toplandı ve merhamet için ilahiler söylemeye başladı. Tommen artık huzursuzca kıpırdanıyordu, kraliçenin bacakları da sızlamaya başlamıştı. Cersei, Jaime'ye baktı. Cersei'nin ikizi taştan oyulmuşçasına kıpırtısız duruyordu ve kardeşinin gözlerine bakmıyordu.

Sıralarda, Cersei ve Jaime'nin amcası Sör Kevan omuzları düşmüş bir hâlde diz çökmüştü, oğlu yanındaydı. *Lancel babamdan daha kötü görünüyor.* Lancel sadece on yedi yaşındaydı ama yetmişini geçmiş gibi görünüyordu; yüzü griydi, yanakları boştu, gözleri çökmüştü, saçları tebeşir gibi beyaz ve kırılgandı. *Tywin Lannister ölmüşken Lancel nasıl yaşayanların arasında olabilir? Tanrılar akıllarını mı kaçırdı?*

Lord Gyles her zamankinden fazla öksürüyordu ve burnuna kırmızı ipek bir mendil tutuyordu. *Kokuyu o da alıyor.* Yüce Üstat Pycelle gözlerini kapamıştı. *Eğer uyuyakaldıysa, yemin ederim ki onu kırbaçlatırım.* Tyrelller cenaze teskeresinin sağ tarafında diz çökmüştü: Yüksek Bahçe Lordu, lordun gudubet annesi ve sıkıcı karısı, oğlu Garlan ve kızı Margaery. *Kraliçe Margaery,* diye hatırlattı Cersei kendine; Joff un dulu ve Tommen'ın müstakbel karısı. Margaery, ağabeyi Çiçek Şövalyesi'ne çok benziyordu. Kraliçe, iki kardeşin başka ortak noktaları olup olmadığını merak etti. *Minik gülümüzün yanında gece gündüz birçok leydi var.* Leydilerin hemen hemen on ikisi şimdi kızla birlikteydi. Cersei merakla onların yüzlerini inceledi. *En korkak olan kim, en iffetsiz olan hangisi, hangisi sevgiye aç? Kim en gevşek dile sahip?* Cersei bunları öğrenmeliydi.

İlahiler nihayet bitince Cersei rahatladı. Babasının cesedinden gelen koku keskinleşmiş gibiydi. Yas tutanların çoğu, hiçbir sorun yokmuş gibi davranacak kadar edep sahibiydi ama Cersei, Leydi Margaery'nin iki kuzeninin küçük Tyrell burunlarını buruşturduğunu gördü. Tommen'la birlikte tekrar koridorda yürürken, birinin, "tuvalet" diye mırıldandığını ve kıkırdadığını duyar gibi oldu ama kimin konuştuğunu görmek için arkasına döndüğünde, ağır başlı yüzlerden

ibaret bir deniz, boş gözlerle ona baktı. *Babam hayattayken, kimse onun hakkında şaka yapmaya cesaret edemezdi. Babam onların bağırsaklarını bir bakışıyla suya çevirirdi.*

Tekrar Fener Salonu'na geldiklerinde, kral ve kraliçenin etrafı yas tutanlar tarafından sarıldı. Kraliçenin başına sinek sürüsü misali toplanan insanlar onu beyhude taziyelerle boğmaya hevesliydi. Redwyne ikizleri kraliçenin ellerini öptü, ikizlerin babası da yanaklarım. Alev Kehanetçisi Hallyne, Lord Tywin'in kemiklerinin batıya gittiği gün, şehrin üzerindeki gökyüzünde alevli bir el yanacağına dair söz verdi. Lord Gyles, öksürüklerin arasında, Lord Tywin'in heykelini yapması için usta bir taş oymacısı tuttuğunu söyledi; heykel, Aslan Kapısı'nda ebedi nöbete duracaktı. Sör Lambert Turnberry, sağ gözünün üstündeki yamayla ortaya çıktı ve cücenin başını Cersei'ye getirene kadar o yamayı çıkarmayacağına dair yemin etti.

Kraliçe, Turnberry denen soytarının pençelerinden kurtulur kurtulmaz, Stokeworth'ten Leydi Falyse'e ve leydinin kocası Sör Balman Byrch'e yakalandı. "Leydi annem taziyelerini gönderdi Majesteleri," dedi Falyse. "Lollys karnındaki bebek yüzünden yatağa düştü ve annem onunla kalması gerektiğini düşündü. Onu affetmeniz için yalvarıyor ve sizden bir şey rica ediyor... annem merhum babanıza hayrandı, onu bütün adamların üstünde tutardı. Kardeşimin bir oğlu olursa, annem çocuğa Tywin adını vermek istiyor, eğer... eğer sizi memnun edecekse."

Cersei, dehşete düşmüş bir hâlde kıza baktı. "Senin yarım akıllı kardeşin Kral Topraklarının yarısı tarafından tecavüze uğradı ve Tanda doğacak piçi benim lord babamın adıyla onurlandırmayı düşünüyor? Hiç sanmıyorum."

Falyse tokat yemiş gibi geri çekildi ama kocası sadece bıyıklarını sıvazladı. "Bu kadarını Leydi Tanda'ya söylemiştim. Piç için daha... daha uygun bir isim bulacağız, söz veriyorum." "Öyle yapın." Cersei onları omzuyla iterek kendine yol açtı ve uzaklaştı. Tommen'ın, Margaery'yle kızın büyükannesinin pençelerine düştüğünü gördü. Diken Kraliçesi öyle kısaydı ki Cersei bir an için onu başka bir çocuk zannetti. Cersei oğlunu güllerin elinden kurtaramadan, kalabalık onu amcasıyla yüz yüze getirdi. Kraliçe daha sonra gerçekleşecek olan toplantılarını hatırlattığında, Sör Kevan yorgun bir şekilde başıyla onayladı ve ayrılmak için izin istedi. Fakat Lancel kaldı, tek ayağı mezarda olan bir adamın gerçek resmiydi. *Ama aşağı mı iniyor yoksa yukarı mı çıkıyor?*

Cersei gülümsemek için kendini zorladı. "Lancel, seni çok daha güçlü gördüğüm için mutluyum. Üstat Ballabar bize epey vahim haberler getirdi, hayatın için korktuk. Lâkin ben senin şimdiye kadar Darry'ye gideceğini

düşünmüştüm, lordluk unvanını almak için.” Tywin Lannister, Karasu Savaşı’ndan sonra Lancel’i lord yapmıştı, asıl amacı kardeşi Kevan’ı hoşnut etmekti.

“Henüz değil. Kalemde haydutlar var.” Lancel’in sesi, dudağının üstündeki bıyık kadar inceydi. Saçları beyazlamıştı ama tüy gibi bıyıkları saman sarısı kalmıştı. Cersei, delikanlı onun içindeyken sık sık o bıyıklara bakardı. *Dudağının üstündeki bir kir lekesi gibi görünüyor.* Eskiden Lancel’i, bıyıklarını küçük bir bıçakla keseceğini söyleyerek tehdit ederdi. “Babam, nehir topraklarının güçlü bir ele ihtiyacı olduğunu söylüyor.”

Ne yazık ki nehir toprakları senin elini alıyor, demek istedi Cersei. Bunu yapmak yerine gülümsedi. “Ayrıca evleneceksin.” Genç şövalyenin mahvolmuş suratında hüzünlü bir ifade belirdi. “Bir Frey kızı, benim seçimim değil. Kız bakire bile değil, Darry kanından bir dul. Babam, bu evliliğin köylüler konusunda faydalı olacağını söylüyor ama bütün köylüler öldü.” Lancel, kraliçenin eline uzandı. “Bu zalimlik Cersei. Biliyorsun ki benim asıl sevdiğim... “

“...Lannister Hanedanı,” diyerek cümleyi Cersei bitirdi. “Bundan kimse şüphe edemez Lancel. Karın sana güçlü oğullar versin.” *Ama düğünü karının lord büyükbabasının düzenlemesine izin vermesen iyi olur.* “Darry’de çok önemli işler yapacağını biliyorum.”

Lancel başıyla onayladı, bedbahtlığı açıkça ortadaydı. “Babam ölüm döşeğinden kalkamayacağımı düşündüğünde, başımda dua etmesi için Yüce Rahip’i getirdi. Rahip iyi bir adam.” Lancel’in gözleri ıslak ve parlaktı; yaşlı bir adamın yüzünde bir çocuğun gözleri. “Anne’nin beni kutsal bir amaç için esirgediğini ve bu sayede günahlarımı telafi edebileceğimi söylüyor.”

Cersei, delikanlının, *onun* günahlarını nasıl telafi edeceğini merak etti. *Lancel’i şövalye ilan etmek hataydı, onunla yatmaksa daha büyük bir hata.* Lancel zayıf bir adamdı ve Cersei onun bu yeni keşfedilmiş dindarlığından hiç hoşlanmamıştı. Lancel, Jaime olmaya çalışırken çok daha eğlenceliydi. *Bu mızmız aptal, Yüce Rahip’e neler anlattı? Ve karanlıkta yan yana uzanırlarken o küçük Frey kızına neler anlatacak?* Eğer Cersei’yle yattığını itiraf ederse... pekâlâ, Cersei bunu geçiştirebilirdi. Erkekler her zaman kadınlar hakkında yalan söylerdi; Cersei bu itirafı, onun güzelliğiyle sarhoş olmuş tüysüz bir çocuğun palavrasına indirgeyebilirdi. *Lâkin Robert ve şarap hakkında şarkı söylerse...* “Telafinin en iyi yolu dua etmektir. *Sessizce* dua etmek.” Lancel’i bu konuyu düşünmesi için yalnız bıraktı ve Tyrell ordusuyla yüzleşmek için hazırlandı.

Margaery ona bir kardeş gibi sarıldı. Kraliçe bu hareketi küstahça buldu

ama burası kızı azarlamak için uygun bir yer değildi. Leydi Aleri ve kuzenler, kraliçenin parmaklarını öpmekle yetindiler. Hamile olan Leydi Graceford, bebeğin adını, erkekse Tywin kızsa Lanna koymak için kraliçenin iznini istedi. Cersei neredeyse, *bir tane daha mı*? diye bağıracaktı. *Diyar Tywinler içinde boğulacak.* Mümkün olduğunca nazik davranarak ve memnun olmuş rolü yaparak kadına izin verdi.

Cersei'yi gerçekten memnun eden kişi Leydi Merryweather'dı. O şehvetli Myr aksanıyla, "Majesteleri," dedi kadın, "Dar Deniz'in karşısındaki dostlarıma haber gönderdim. İblis o çirkin yüzünü Özgür Şehirler'de gösterecek olursa, onu hemen yakalamalarını istedim."

"Suyun karşısında çok dostunuz var mı?"

"Myr'de çok var. Lys'te ve Tyrosh'da da. Güç sahibi adamlar."

Cersei buna kolayca inanabilirdi. Myrli kadın son derece güzeldi; uzun bacaklı ve dolgun göğüslüydü, buğday renkli pürüzsüz bir teni, koyu renk iri gözleri ve her zaman yataktan yeni çıkmış gibi görünen gür, siyah saçları vardı. *Hatta günah kokuyor, egzotik bir lotus çiçeği gibi.* "Lord Merryweather'ın ve benim tek arzumuz, Majestelerine ve küçük krala hizmet etmektir," dedi kadın tatlı bir sesle ve Leydi Graceford kadar gebe bir bakışla.

Bu kadın hırslı, lord kocası gururlu ama yoksul. "Tekrar konuşmalıyız leydim. Taena, değil mi? Çok naziksiniz. İyi dostlar olacağımızdan eminim."

Sonra Yüksek Bahçe Lordu geldi.

Mace Tyrell, Cersei'den en fazla on yaş büyüktü ama Cersei onu babasının yaşında görüyordu, kendi akranı gibi değil. Adam, Lord Tywin kadar uzun olmamakla birlikte, geniş göğsü ve daha geniş midesiyle ondan daha iriydi. Saçları kestane rengiydi ama sakalında beyaz ve gri çizgiler vardı. Yüzü çoğu zaman kırmızıydı. Cersei'nin her iki yanağını da öptükten sonra, "Lord Tywin büyük bir adamdı, *olağanüstü* bir adam," dedi ağır ağır. "Bir daha onun gibi birini göremeyeceğiz korkarım." *Onun gibi birine bakıyorsun seni aptal,* diye düşündü Cersei. *Önünde duran kişi onun kızı.* Ama Tommen'ı tahtta tutabilmek için Tyrell'e ve Yüksek Bahçe'nin kuvvetine muhtaçtı, bu yüzden sadece, "Onu çok özleyeceğiz," dedi.

Tyrell, elini Cersei'nin omzuna koydu. "Yaşayan hiçbir adam Lord Tywin'in zırhını kuşanmaya uygun değil, bu aşikâr. Lâkin diyar yaşıyor ve yönetilmesi gerek. Eğer bu karanlık zamanlarda hizmet etmek için yapabileceğim en küçük bir şey varsa, Majesteleri'nin söylemesi yeterli."

Eğer Kral Eli olmak istiyorsanız lordum, bunu açıkça söyleyecek cesarete sahip olun. Kraliçe gülümsedi. *Bırak bu gülümseyişten ne anlam çıkarırsa*

çıkarsın. “Lorduma Menzil’de ihtiyaç vardır şüphesiz?”

Adam, Cersei’nin kusursuz ipucunu görmeyi reddederek, “Oğlum Willas ehil bir delikanlıdır,” diye karşılık verdi. “Bacağı çarpık olabilir ama zekâsı yerindedir. Üstelik Garlan kısa zaman sonra Parlaksu Kalesi’ni alacak. Bana başka bir yerde ihtiyaç duyulduğu takdirde, Menzil oğullarımın arasında iyi ellerde olacak. Diyarın yönetimi her şeyden önce gelmelidir, Lord Tywin sık sık bunu söylerdi. Ve Majestelerine bu konuyla ilgili iyi havadisler vereceğim için mutluyum. Amcam Garth hazine başı olarak hizmet etmeye razı oldu, lord babanınızın istediği gibi. Bir gemiye binmek üzere Eski Şehir’e gidiyor. Oğulları kendisine eşlik edecek. Lord Tywin onlar için de mevkiler bulmaktan bahsetmişti. Belki Şehir Muhafızlarında.”

Gülümsemesi öyle sert dondu ki, kraliçe dişlerinin kırılacağından korktu. *Kocaman Garth küçük konseyde ve iki piçi altın pelerinlilerin içinde... Tyreller, diyarı gümüş bir tepsinin içinde onlara sunacağımı mı düşünüyor*? Bu kendini beğenmişlik Cersei’nin nefesini kesti.

“Garth, Lord Vekilharç olarak bana gayet iyi hizmet etti, benden önce de babama,” diye devam ediyordu Tyrell. “Serçeparmak’ın burnu altın kokusunu alıyor ama Garth...”

Cersei, “Lordum,” diyerek adamın sözünü kesti, “korkarım bir yanlış anlaşılma var. Lord Gyles Rosby’den yeni hazine başımız olarak hizmet vermesini istedim ve kendisi teklifimi kabul ederek beni onurlandırdı.”

Mace şaşkınlıkla Cersei’ye baktı. “Rosby? Şu... *öksüren* adam? Ama... bu konuda anlaşma sağlanmıştı Majesteleri. Garth, Eski Şehir’e doğru yola çıktı.”

“En iyisi Lord Hightower’a bir kuzgun gönderin ve amcanızın o gemiye binmesini engellemesini isteyin. Garth’ın bir hiç uğruna sonbahar deniziyle yüzleşmesini istemeyiz.” Cersei zarifçe gülümsedi.

Tyrell’in kalın boynu kızardı. “Bu... lord babanız bana garanti verdi...” Adamın ağzından anlaşılmaz kelimeler çıkmaya başladı.

Sonra annesi geldi ve oğlunun koluna girdi. “Görünüşe göre, Lord Tywin planlarını vekil kraliçemizle paylaşmamış. Sebebini *tahmin edemiyorum.* Lâkin durum ortada, Majesteleri’ni rahatsız etmenin gereği yok. Kraliçemiz haklı; Garth bir gemiye binmeden önce Lord Leyton’a mektup yazmalısın. Denizin onu hasta edeceğini ve osurma problemini daha beter edeceğini biliyorsun.” Leydi Olenna, Cersei’ye dişsiz bir gülümseme bahşetti. “Konsey odanız Lord Gyles’la daha güzel kokar ama o öksürüğün dikkat dağıtıcı olacağını söyleyebilirim. Yaşlı ve sevgili Garth amcayı hepimiz çok severiz lâkin adam gaz hâsıl ediyor, bu inkâr edilemez. Kötü kokulardan nefret ederim.” Kadının buruşuk yüzü daha da

buruştu. “Doğrusunu isterseniz, septte burnuma nahoş bir koku geldi. Belki siz de fark etmişsinizdir?”

“Hayır,” dedi Cersei soğuk bir şekilde. “Bir esans mıydı?” “Daha çok ufunet gibiydi.”

“Belki de sonbahar güllerinizi özlediniz. Sizi çok uzun zaman alıkoyduk.” Cersei, Leydi Olenna’nın maiyetinden ne kadar çabuk kurtulursa o kadar iyiydi. Lord Tyrell annesini güven içinde eve götürmeleri için çok sayıda şövalye gönderirdi ve şehirde daha az Tyrell kılıcı olursa kraliçe daha huzurlu uyurdu.

“İtiraf ediyorum ki Yüksek Bahçe’nin hoş kokularını özledim,” dedi yaşlı leydi. “Lâkin tatlı Margaery’inin sizin kıymetli Tommen’ınızla evlendiğini görmeden buradan ayrılamam.”

“O günü ben de sabırsızlıkla bekliyorum,” diyerek lafa karıştı Tyrell. “Aslında Lord Tywin ve ben bir tarih belirlemek üzereydik. Belki siz ve ben bu konuya devam edebiliriz Majesteleri.” “Yakında.”

“Yakında işe yarar,” dedi Leydi Olenna burnunu çekerek. “Şimdi benimle gel Mace, bırak da Majesteleri... yas tutmaya devam etsin.”

Diken Kraliçesi, Sağ ve Sol olarak hitap etmekten hoşlandığı iki metrelik muhafızlarının arasında yalpalayarak uzaklaşırken, *senin öldüğünü göreceğim yaşlı kadın*, diye yemin etti Cersei. *Ne kadar tatlı bir ceset olacağını göreceğiz.* Yaşlı kadın lord oğlundan iki kat zekiydi, bu çok açıktı.

Kraliçe, oğlunu Margaery ile kuzenlerinden kurtardı ve kapıya doğru yürüdü. Dışarıda, yağmur nihayet durmuştu. Sonbahar havası tatlı ve taze kokuyordu. Tommen tacını çıkardı. “Onu başına geri koy,” diye emretti Cersei.

Tommen, “Boynumu ağrıtıyor,” dedi ama söyleneni yaptı. “Yakında evlenecek miyim? Margaery, evlenir evlenmez Yüksek Bahçe’ye gidebileceğimizi söyledi.”

“Yüksek Bahçe’ye gitmiyorsun ama kaleye dönerken at sürebilirsin.” Cersei bir baş işaretiyle Sör Meryn Trant’ı çağırdı. “Majestelerinin atını getirin ve Lord Gyles’tan arabamı paylaşarak beni onurlandırmasını rica edin.” İşler Cersei’nin tahmin ettiğinden daha hızlı ilerliyordu; heba edecek vakit yoktu.

At sürmek fikri Tommen’ı mutlu etmişti ve Lord Gyles kraliçenin davetinden elbette onur duymuştu... fakat Cersei hazine başı olmasını istediğinde adam öyle şiddetli öksürmeye başladı ki Cersei onun hemen ve oracıkta öleceğinden korktu. Ama Anne merhametliydi; neticede Lord Gyles teklifi kabul edecek kadar düzeldi ve hatta değiştirmek istediği adamların isimlerini öksürmeye başladı; Serçeparmak tarafından atanmış gümrük memurları, yün simsarları ve hatta anahtar koruyucularından biri.

“İstediğiniz ineği seçebilirsiniz, önemli olan sütün akmaya devam etmesi. Ve soru sorulursa, konseye dün katıldınız.”

“Dün...” Bir öksürük krizi adamı iki büklüm etti. “Dün. Elbette.” Lord Gyles, tükürüğündeki kanı saklamak istercesine kırmızı bir mendile öksürdü. Cersei bunu görmemiş gibi yaptı.

Öldüğünde başka birini bulurum. Belki de Serçeparmak’ı geri çağırırdı. Lysa Arryn ölmüştü, Petyr Baelish uzun süre Vadi’nin Lord Savunucusu olarak kalamazdı. Pycelle’in söyledikleri doğruysa, Vadi lordları şimdiden hareketlenmeye başlamıştı. *O sefil çocuk elinden alındığında, Lord Petyr sürünerek geri dönecek.*

“Majesteleri?” Lord Gyles öksürdü ve ağzını sildi. “Kral Eli...” Tekrar öksürdü, “...kim olacak...” yeni bir öksürük dalgası adamı sarstı, “...sorabilir miyim?”

“Amcam,” dedi Cersei kayıtsızca.

Cersei, önünde Kızıl Kale’nin kapılarının yükseldiğini görünce rahatladı. Tommen’ı yaverlerinin sorumluluğuna bıraktı ve dinlenmek üzere kendi dairesine çekildi.

Cersei ayakkabılarını henüz çıkarmıştı ki Jocelyn ürkekçe odaya girdi, Qyburn’ün dışarıda olduğunu ve huzura kabul edilmek istediğini söyledi. “Onu içeri gönder,” diye emretti kraliçe. *Hükümdarlar asla dinlenemiyor.*

Qyburn yaşlıydı ama saçlarında hâlâ kardan çok kül vardı ve ağzının etrafındaki gülme çizgileri onu küçük bir kızın en sevdiği büyükbabası gibi gösteriyordu. *Daha ziyade hırpani bir büyükbaba gibi.* Cübbesinin yakası yıpranmıştı, kol yeni yırtılmış ve kötü bir şekilde tekrar dikilmişti. “Görünüşüm için Majestelerinden af dilemeliyim,” dedi adam. “Zindanlardaydım, emrettiğiniz üzere İblis’in firarıyla ilgili tahkikat yapıyordum.” “Peki, ne keşfettin?”

“Lord Varys ile kardeşinizin ortadan kaybolduğu gece, üçüncü bir adam daha yok olmuş.”

“Evet, gardiyan.”

“Adamın adı Rugen’miş. Kara hücrelerden sorumlu bir ast gardiyan. Ast gardiyanların başı onu tıknaz, tıraşsız, pes sesli bir adam olarak tarif ediyor. Eski kral Aerys’ten beri görevdeymiş ve istediği gibi gelip gidiyormuş. Kara hücreler son yıllarda pek dolu değil. Görünüşe göre diğer zindancılar ondan korkuyormuş ama kimse onun hakkında fazla bir şey bilmiyor. Arkadaşı ya da akrabası yokmuş. Ne içki içiyormuş ne de genelevlere takılıyormuş. Adamın uyku hücresi nemli ve kasvetliydi. Üzerinde uyuduğu samanlar küflenmişti. Lazımlığı

taşmıştı.”

“Bütün bunları biliyorum.” Jaime, Rugen’in hücresini incelemişti ve Sör Addam’ın altın pelerinlileri tekrar incelemişti.

“Evet, Majesteleri,” dedi Qyburn, “fakat o pis kokulu lazımlığın altında, küçük bir boşluğun üstünü kapatan gevşek bir taş olduğunu da biliyor musunuz? Bir adamın, bulunmasını istemediği değerli şeylerini saklayabileceği gibi bir yer?”

“Değerli şeyler?” Bu yeniydi. “Sikke mi demek istiyorsun?” Cersei en başından beri, Tyrion’ın gardiyanı satın aldığından şüpheleniyordu.

“Kuşkusuz öyle. Bulduğumda çukur boştu elbette. Rugen kaçarken, haksızca edinilmiş hazinesini de götürmüştür mutlaka. Fakat meşalemle çukurun üstüne çömeldiğimde pırıldayan bir şey gördüm ve o şeyi çıkarana kadar toprağı kazdım.” Qyburn avcunu açtı. “Bir altın sikke.”

Altındı, evet. Fakat Cersei sikkeyi eline aldığı anda yanlış olduğunu anladı. *Çok küçük*, diye düşündü, *çok ince.* Sikke eskiydi ve aşınmıştı. Bir yüzünde bir kralın profili ve öteki yüzünde bir el izi vardı. “Bu ejderha değil.”

“Değil,” diye onayladı Qyburn. “Bu sikke Fetih’ten önce basılmış Majesteleri. Sikkenin üstündeki kral, On ikinci Garth. El de Gardener Hanedanının arması.”

Yüksek Bahçe’nin Gardener Hanedanı. Cersei elini kapatıp sikkeyi sıktı. *Bu ne çeşit bir ihanet*? Mace Tyrell, Tyrion’ın yargıçlarından biriydi ve yüksek sesle onun ölümünü istemişti. *Bu bir hile miydi? Tyrell bütün o zaman boyunca Iblis’le birlikte hareket etmiş ve Lord Tywin’in ölümünü planlamış olabilir mi?* Tywin Lannister mezardayken, Lord Tyrell, Kral Eli olmak için aşikâr bir seçenekti ama buna rağmen... “Bundan kimseye bahsetmeyeceksin.”

“Majesteleri ketumiyetime güvenebilir. Bir paralı asker grubuyla birlikte at süren her adam dilini tutmayı öğrenir, aksi takdirde dilini uzun zaman ağzında tutamaz.”

“Benimle birlikte olanlarla da öyle.” Kraliçe, sikkeyi kaldırdı. Bu konuyu daha sonra düşünecekti. “Diğer mesele ne oldu?” “Sör Gregor.” Qyburn omuzlarını silkti. “Emrettiğiniz gibi onu muayene ettim. Yılan’ın mızrağındaki zehir, mantikor zehriydi. Hayatım üzerine bahse girerim.”

“Pycelle öyle olmadığını söylüyor. Lord babama, mantikor zehrinin kalbe ulaştığı anda öldürdüğünü söylemişti.”

“Öldürür. Lâkin bu zehir, Dağ’ın ölüm süresini uzatmak amacıyla bir şekilde koyultulmuş.”

“Koyultulmuş? *Nasıl* koyultulmuş? Başka bir maddeyle mi?”

“Majestelerinin söylediği gibi olabilir fakat çoğu durumda, bir zehrin içine yabancı bir madde katmak zehrin etkisini azaltır. Sebep... doğal olmayabilir diyebiliriz. Bence bir efsun.”

Bu da Pycelle kadar aptal mı? ‘Yani bana, Dağ’ın bir *kara büyü* yüzünden can çekiştiğini mi söylüyorsun?”

Qyburn kraliçenin sesindeki alayı duymazdan geldi. “Zehir yüzünden ölüyor ama ağır ağır ve muazzam bir ızdırap içinde. Onun acısını azaltma çabalarım Pycelle’inkiler kadar faydasız oldu. Korkarım ki Sör Gregor haşhaş sütüne ziyadesiyle alıştı. Yaveri, Dağ’ın kör edici baş ağrıları çektiğini ve haşhaş sütünü, normal adamların bira içtiği gibi içtiğini söylüyor. Neticede, Dağ’ın damarları baştan ayağa siyaha döndü, idrarı irinle bulanıklaştı ve zehir, adamın böğründe benim yumruğum kadar büyük bir delik açtı. Doğruyu söylemek gerekirse, Dağ’ın hâlâ hayatta olması bir mucize.”

“Cüssesi,” dedi Cersei kaşlarını çatarak. “Gregor çok iri bir adam. Aynı zamanda çok aptal bir adam. Görünüşe göre ne zaman ölmesi gerektiğini bilemeyecek kadar aptal.” Kadehi kaldırdı, Senelle tekrar doldurdu. “Çığlıkları Tommen’ı korkutuyor. Bir gece beni bile uyandırdı. Bana sorarsan Ilyn Payne’i çağırma vaktimiz geldi de geçti bile.”

“Majesteleri,” dedi Qyburn. “Sör Gregor’u zindanlara taşıyabilirim. Oradayken çığlıkları sizi rahatsız etmez, ben de onunla daha rahat ilgilenebilirim.”

“Onunla ilgilenmek mi?” Cersei güldü. “Bırak da onunla Sör Ilyn ilgilensin.”

“Eğer arzunuz buysa Majesteleri,” dedi Qyburn, “ama bu zehir... bu zehirle ilgili daha çok şey bilmek faydalı olabilir, olmaz mı? Bir şövalyeyi öldürmek için bir şövalye gönder, bir okçuyu öldürmek için bir okçu, sıradan insanlar böyle söyler. Kara sanatlarla mücadele etmek için...” Cümlesini bitirmedi ama kraliçeye gülümsedi.

Pycelle değil, bu kadarı gayet açık. Kraliçe merakla adamı tarttı. “Hisar zincirini neden aldı?”

“Özlerinde, aliüstatların tümü korkaktır. Marwyn onlara gri koyunlar der. Ben en az Ebrose kadar mahir bir şifacıydım ama ondan daha iyi olmaya hevesliydim. Hisar’ın adamları, dört yüz yıl boyunca, yaşamın tabiatını anlamak için ölülerin bedenlerini açtılar. Ben ölümün tabiatını anlamak istiyordum, bu yüzden canlıların bedenlerini açtım. Bu suç için gri koyunlar tarafından ayıplandım ve sürgün edildim... ama ben, yaşamın ve ölümün tabiatını Eski Şehir’deki her adamdan daha iyi anlarım.”

“Anlar mısın?” Bu Cersei’nin ilgisini çekmişti. “Pekâlâ. Dağ şenindir. Onunla ne istiyorsan yap ama çalışmalarını kara hücrelerde sürdür. Öldüğünde adamın başını bana getir. Babam onu Dorne’a söz verdi. Prens Doran, Dağ’ı bizzat öldürmeyi tercih ederdi ama bu hayatta hepimizi hayal kırıklıkları yaşamak zorundayız.”

“Çok iyi Majesteleri.” Qyburn boğazını temizledi. “Lâkin Pycelle kadar iyi tedarikli değilim. Bazı araç gereçler almalıyım...” “Lord Gyles’a, sana ihtiyaçlarını karşılayacak miktarda altın vermesini söyleyeceğim. Kendine yeni giysiler de al. Bit Çukuru’ndan çıkıp gelmiş gibi görünüyorsun.” Cersei, ona ne kadar güvenebileceğini merak ederek adamın gözlerini inceledi. “Bu duvarların ötesine... çalışmaların... hakkında tek laf giderse başının dertte olacağını söylememe gerek var mı?”

“Hayır Majesteleri.” Qyburn güven verici bir şekilde gülümsedi. “Sırlarınız benimle güvende.”

Adam gittiğinde Cersei kendine bir kadeh sert şarap doldurdu ve içkisini pencerenin yanında, avluda uzayan gölgeleri izleyerek ve sikkeyi düşünerek içti. *Menzil’den gelen altın.* Lord Tywin’i öldürmek için rüşvet almadıysa, bir ast gardiyanın neden Menzil’den gelmiş sikkesi olurdu?

Cersei ne kadar uğraşırsa uğraşsın, o aptal yarım gülümsemeyi ve cesetten gelen ufuneti hatırlamadan Lord Tywin’in yüzünü aklına getiremiyordu. Bu işin arkasında da Tyrion’ın olup olmadığını merak etti. *Tıpkı Tyrion gibi küçük ve zalim bir gülümsemeydi.* Pycell, Tyrion’ın maşası olabilir miydi? *Tyrion yaşlı adamı kara hücrelere göndermişti ve o hücrelerin sorumluluğu Rugen’deydi,* diye hatırladı. Bütün ipler, Cersei’nin hiç hoşlanmadığı bir şekilde düğümleniyordu. *Yeni Yüce Rahip de Tyrion’ın köpeği ve babamın zavallı bedeni geceden sabaha kadar onun himayesindeydi.*

Tam güneş batarken Sör Kevan geldi; yüzü kadar kasvetli, kömür rengi yün bir takım giymişti. Sör Kevan, bütün Lannisterlar gibi beyaz tenli ve sarışındı ama elli beş yaşında saçlarının neredeyse tamamını kaybetmişti. Kimse onun için alımlı diyemezdi. Kaim beliyle, düşük omuzlarıyla, kısa tıraş edilmiş sarı sakallarının gizleyemediği kare şekilli sivri çenesiyle, Cersei’ye yaşlı bir çoban köpeğini anımsatıyordu... ama sadık ve yaşlı bir çoban köpeği tam olarak Cersei’nin ihtiyaç duyduğu şeydi.

Pancar, ekmek, az pişmiş sığır eti ve bir sürahi Dorne kırmızısından oluşan basit bir akşam yemeği yediler. Sör Kevan çok az konuştu ve şarap kadehine hemen hemen hiç dokunmadı. *Çok fazla düşünüyor*, diye karar verdi Cersei. *Kederini unutması için çalışması gerek.*

Sofra kaldırıldıktan ve hizmetkârlar çekildikten sonra Cersei bunu Kevan'a söyledi. "Babamın sana ne kadar güvendiğini biliyorum amca. Şimdi aynı şeyi ben yapmalıyım."

"Bir El'e ihtiyacın var," dedi Sör Kevan, "ve Jaime seni reddetti."

Açık sözlü. Pekâlâ. "Jaime... Babamın ölümü yüzünden öyle şaşkındım ki ne söylediğimi bilmiyordum. Jaime yiğittir ama bir parça aptaldır, dürüst olalım. Tommen'ın daha tecrübeli bir adama ihtiyacı var. Daha yaşlı bir adama."

"Mace Tyrell daha yaşlı."

Cersei'nin burun delikleri genişledi. "Asla." Kraliçe, alnına düşen saçları geri itti. "Tyrelller hadlerini aştılar."

"Mace Tyrell'i El'in yaparsan aptallık etmiş olursun," diye kabul etti Sör Kevan, "ama onu bir düşmana dönüştürmek daha büyük aptallık olur. Fener Salonu'nda ne olduğunu duydum. Mace, bu çeşit meseleleri herkesin önünde konuşmaması gerektiğini bilmeliydi. Buna rağmen, onu sarayın yarısının önünde utandırarak akılsızlık ettin."

"Konseyde bir Tyrell'e daha katlanmaktan iyidir." Amcasının tekdiri Cersei'yi rahatsız etmişti. "Rosby kifayetli bir hazine başı olacak. Adamın oymalı ve ipek perdeli arabasını gördün; o kadar zengin bir adam altın bulmakta zorlanmaz. El meselesine gelince... babamın başladığı işi bitirmek için, onun bütün düşüncelerini paylaşan kardeşinden daha uygun biri var mıdır?" "Her adam güvenebileceği birine ihtiyaç duyar. Tywin bana sahipti, bir zamanlar da annene."

"Babam onu çok sevdi." Cersei, babasının yatağındaki ölü fahişeyi düşünmek istemiyordu. "Artık birlikte olduklarını biliyorum."

"Öyle olması için dua ediyorum." Sör Kevan, cevap vermeden önce uzun bir süre kraliçenin yüzünü inceledi. "Benden çok fazla şey istiyorsun Cersei."

"Babamın istediğinden fazlasını değil."

"Yorgunum." Sör Kevan şarap kadehine uzandı ve bir yudum aldı. "İki yıldır görmediğim bir karım, ardından yas tutacağım ölü bir oğlum, evlenecek ve lord olacak bir başka oğlum var. Darry Kalesi tekrar güçlü kılınmalı, yanık araziler en baştan sürülmeli ve ekilmeli. Lancel'in benim yardımıma ihtiyacı var." "Tommen'ın olduğu gibi." Cersei, Kevan'ı tatlı sözlerle kandırmak zorunda kalacağını hiç düşünmemişti. *Babama asla naz yapmazdı.* "Diyarın sana ihtiyacı var."

"Diyar. Evet. Ve Lannister Hanedanı." Kevan tekrar şarabını yudumladı. "Pekâlâ. Burada kalacağım ve Majestelerine hizmet edeceğim..."

Cersei, "Çok güzel," diyerek konuşmaya başladı ama Sör Kevan sesini

yükseltti ve onu susturdu.

“...beni hem El, hem de vekil ilan edip Casterly Kayası’na dönmen şartıyla.”

Bir an için, Cersei amcasına bakmaktan başka bir şey yapamadı. “Vekil *benim”* diye hatırlattı.

“Öyleydin. Tywin senin bu rolü devam ettirmeni istemiyordu. Seni Kaya’ya geri göndermek ve yeniden evlendirmekle ilgili planlarını bana anlattı.”

Cersei öfkesinin kabardığını hissediyordu. “Bunlardan bahsetti, evet. Ve ben ona yeniden evlenmek istemediğimi söyledim.”

Sör Kevan etkilenmemişti. “Kararın tekrar evlenmemekse seni buna zorlamam. Lâkin diğer meseleye gelince... sen artık Casterly Kayası Leydisi’sin. Senin yerin orası.”

Bu ne cüret? diye bağırmak istedi Cersei. Bunun yerine, “Ben aynı zamanda Vekil Kraliçe’yim. Benim yerim oğlumun yanı,” dedi.

“Baban böyle düşünmüyordu.”

“Babam öldü.”

“Beni kedere ve bütün diyarı hüzne boğarak. Gözlerini aç ve etrafına bak Cersei. Krallık harabeye döndü. Tywin işleri yoluna koyabilirdi ama...”

“İşleri *ben* yoluna koyacağım!” Cersei ses tonunu yumuşattı. “Senin yardımınla amca. Eğer bana da babama ettiğin gibi sadakatle hizmet edersen...”

“Sen baban değilsin. Ve Tywin’in meşru vârisi olarak kabul ettiği kişi her daim Jaime’ydi.”

“*Jaime*... Jaime yemin etti. Jaime asla düşünmüyor, o her şeye ve herkese gülüyor. O aklına ne gelirse söylüyor. Jaime yakışıklı bir aptal.”

“Ve buna rağmen, Kral Eli makamı için ilk tercihin oydu. Bu durumda sen nesin Cersei?”

“Sana söyledim; keder yüzünden hastaydım, düşünmedim...”

“Düşünmedin,” diyerek onayladı Sör Kevan. “İşte bu yüzden Casterly Kayası’na dönmeli ve kralı, düşünenlerle birlikte bırakmalısın.”

“Kral benim oğlum!”

“Evet,” dedi Sör Kevan “ve Joffrey’de gördüklerimden anlıyorum ki, yetersiz bir hükümdar olduğun kadar yetersiz bir annesin.”

Cersei, şarap kadehinin muhtevasını amcasının yüzüne boşalttı.

Sör Kevan son derece vakur bir asaletle ayağa kalktı. “Majesteleri.” Yanağından süzülen şarap, kısa tıraş edilmiş sakallarındaki damladı. “Müsaadenizle, çekilebilir miyim?”

“Sen hangi hakla *bana* şartlar sunmaya kalkışıyorsun? Babamın hane

şövalyelerinden daha öte değilsin.”

“Benim arazilerim yok, bu doğru. Fakat belli gelirlerim ve bir kenara koyduğum sikke sandıklarım var. Babam vefat ettiğinde hiçbir çocuğunu unutmadı ve Tywin iyi hizmetin karşılığını vermeyi bilirdi. İki yüz şövalye besliyorum ve gerekirse bu sayıyı iki katma çıkarabilirim. Sancağımı takip edecek hürsüvariler var, paralı askerler tutacak altına da sahibim. Beni hafife almazsanız akıllılık edersiniz Majesteleri... beni düşmanınız yapmazsanız daha da akıllıca davranmış olursunuz.”

“Beni *tehdit* mi ediyorsun?”

“Size tavsiye veriyorum. Vekilliği bana teslim etmeyecekseniz, beni Casterly Kayasının kale kumandanı yapın ve Mathis Rowan’i ya da Randyll Tarly’yi Kral Eli ilan edin.”

İkisi de Tyrell sancak beyleri. Bu öneri Cersei’yi sözsüz bıraktı. *Amcam satın mı alındı*? diye merak etti. *Lannister Hanedanına ihanet etmek için Tyrell altını mı aldı*?

“Mathis Rowan mantıklı, sağduyulu ve sevilen bir adam,” diye devam etti Sör Kevan kayıtsızca. “Randyll Tarly diyardaki en iyi savaşçı. Barış zamanı için kötü bir El, lâkin Tywin Lannister ölüyken bu savaşı bitirmek için Tarly’den daha uygun bir adam yok. Eğer onun sancak beylerinden birini El olarak seçersen Lord Tyrell gücenmez. Hem Tarly hem de Rowan ehil ve... *sadık* adamlar, ikisinden birini El ilan edersen Tyrell şenindir. Kendini güçlendirmiş ve Yüksek Bahçe’yi zayıflatmış olursun, buna rağmen Mace büyük ihtimalle sana teşekkür eder.” Omuzlarını silkti. “Benim tavsiyem bu, ister al ister alma. İstersen Ay Oğlan’ı El ilan edebilirsin, umurumda değil. Benim ağabeyim öldü kadın. Onu eve götüreceğim.”

Hain, diye düşündü Cersei. *Dönek.* Mace Tyrell’in Sör Kevan’a ne kadar ödediğini merak etti. “Sana en çok ihtiyacı olduğu sırada kralını terk ediyorsun,” dedi amcasına. “Tommen’ı terk ediyorsun.”

“Tommen’ın annesi var.” Sör Kevan’ın yeşil gözleri Cersei’nin gözleriyle buluştu. Çenesinin altında son bir damla şarap titredi, sonunda düştü. Bir an duraksadıktan sonra, yumuşak bir sesle, “Evet,” diye ekledi Sör Kevan, “sanırım babası da.”

JAIME

Baştan aşağı beyazlar içinde olan Sör Jaime Lannister, babasının cenaze teskeresinin yanında duruyordu. Beş parmağı, altın bir kılıcın kabzasının etrafında kıvrılmıştı.

Akşam karanlığı çökerken, Yüce Baelor Septi'nin içi loş ve ürkütücüydü. Günün son ışığı yüksek pencerelerden içeri giriyor ve Yedi'nin devasa heykellerini kırmızı bir kasvete boyuyordu. Derin gölgeler septin çapraz satımlarında toplanır ve mermer zeminde sessizce sürünürken, tanrıların mihraplarında kokulu mumlar titreşiyordu. Son yas tutanlar septten ayrılırken akşam dualarının yankıları azaldı.

Diğerleri gittiğinde Balon Swann ve Loras Tyrell kaldı. "Kimse yedi gün ve yedi gece boyunca nöbet tutamaz," dedi Sör Balon. "En son ne zaman uyudunuz lordum?"

"Lord babam sağken," dedi Jaime.

"Bu gece sizin yerinize nöbet tutmama izin verin," diye önerdi Sör Loras.

"O senin baban değildi." *Onu sen öldürmedin. Ben öldürdüm. Onu öldüren arbalet okunu Tyrion salmış olabilir ama Tyrion'ı salan bendim.* "Beni yalnız bırakın."

"Lordum nasıl emrederse," dedi Swann. Sör Loras tartışmayı devam ettirecekmiş gibi görünüyordu ama Sör Balon delikanlıyı kolundan tuttu ve uzaklaştırdı. Jaime onların gittikçe hafifleyen ayak seslerini dinledi. Sonra mumların, kristallerin ve ölümün mide bulandırıcı tatlı kokusunun içinde, tekrar babasıyla yalnız kaldı. Zırhının ağırlığı yüzünden sırtı sancıyordu ve bacakları uyuşmuştu. Duruşunu biraz değiştirdi ve altın kılıcın etrafındaki parmaklarını kastı. Kılıcı savuramıyordu ama tutabiliyordu. Kayıp eli zonkluyordu. Bu neredeyse komikti. Kaybettiği elinde, ona kalan bedeninde olduğundan daha fazla his vardı.

Elim bir kılıca aç. Birini öldürmem gerek. Başlangıç olarak Varys'i ama önce altında saklandığı kayayı bulmalıyım. "Hadıma onu bir gemiye götürmesini emrettim, senin yatak odana değil," dedi cesede. "Kan... Tyrion'ın ellerinde olduğu kadar onun ellerinde." *Kan, benim ellerimde olduğu kadar onun ellerinde,* demek istemişti ama kelimeler boğazında sıkışmıştı. *Varys ne yaptıysa, benim yüzümden yaptı.*

Jaime o gece hadımın odasında beklemişti; sonunda küçük kardeşinin ölmesine müsaade etmemeye karar verdiğinde. Beklerken tek eliyle hançerini bilemişti, taşa sürtünen çeliğin sesinde tuhaf bir huzur bulmuştu. Ayak seslerini duyduğunda kapının yanında durmuştu. Varys, pudra ve lavanta kokusuyla içeri

girmişti. Jaime adamın arkasına geçmiş, dizlerinin arkasını tekmelemiş ve göğsüne çökmüştü. Hançerini hadımın yumuşak ve beyaz çenesinin altına dayamış, adamın başını yukarı çekmişti. “Ah Lord Varys,” demişti nezaketle, “seninle burada karşılaşmak ne hoş.”

“Sör Jaime?” demişti hadım nefes nefese. “Beni korkuttunuz.”

“Amacım buydu.” Jaime hançeri büktüğünde, bıçaktan kan damlaları süzülmüştü. “Kardeşimi, kafası Sör Ilyn tarafından kesilmeden önce hücresinden çıkarmama yardım edebileceğini düşünüyordum. Çirkin bir kafa, seni temin ederim, lâkin kardeşimin sadece bir kafası var.”

“Evet... pekâlâ... eğer... hançeri çekerseniz... evet, nazikçe, lordum nasıl memnun olacaksa, nazikçe, ah, yaralandım...” Hadım boğazına dokunmuş ve parmaklarındaki kanı görünce hayretle bakakalmıştı. “Kendi kanımı görmekten oldum olası tiksinmişimdir.”

“Birazdan tiksinecek daha çok şeyin olacak, eğer bana yardım etmezsen.”

Varys oturur duruma gelmek için çırpınmıştı. “Kardeşiniz... eğer İblis esrarlı bir şekilde hücresinden kaybolursa, so-sorular sorulur. Ha-hayatım için endişe ederim.”

“Hayatın bana ait. Bildiğin sırlar benim umurumda değil. Tyrion ölürse sen de fazla yaşamazsın, sana söz veriyorum.” “Ah.” Hadım, parmaklarındaki kanı emmişti. “Korkunç bir şey istiyorsunuz... sevgili kralımızı katleden İblis’i serbest bırakmak. Yoksa onun masum olduğuna mı inanıyorsunuz?”

“Masum ya da suçlu,” demişti Jaime aptal gibi, “bir Lannister borcunu mutlaka öder.” Kelimeler kolay gelmişti.

Jaime o zamandan beri uyumamıştı. Kardeşini görebiliyordu şimdi; meşale ışığı yüzünü aydınlatırken burun kökünün altından sırıtan cüceyi. Cüce, melanetle kalınlaşmış bir sesle, “Seni zavallı aptal kör sakat ahmak,” diye hırlamıştı. “Cersei yalancı fahişenin teki. Lancel’le, Osmund Karakazan’la ve ihtimal Ay Oğlan’la yatıyordu. Ve ben, olduğumu söyledikleri canavarın ta kendisiyim. Evet, senin o habis oğlunu öldürdüm.”

Babamızı öldürmeye niyetli olduğunu hiç söylemedi. Söyleseydi onu durdururdum. O zaman ben akraba katili olurdum, o değil.

Jaime, Varys’in nerede saklandığını merak etti. Muhbir başı akıllılık etmiş ve dairesine dönmemişti, Kızıl Kale’de yapılan aramada da ortaya çıkmamıştı. Hadım, tuhaf sorulara cevap vermek için kalmaktansa, Tyrion’la birlikte gemiye binmiş olabilirdi. Eğer öyleyse, o ikisi şu anda açık denizdeydi, bir kadırganın kamarasında bir matara Arbor altınını paylaşıyorlardı.

Eğer kardeşim, Varys’i de öldürüp adamın cesedini kalenin altında

çürümeye bırakmadıysa. Orada, Varys'in kemikleri bulunmadan önce yıllar geçebilirdi. Jaime aşağıya bir düzine muhafız indirmişti; meşaleler, ipler ve fenerlerle. Saatler boyunca dönemeçli koridorları, dar boşlukları, saklı kapıları, gizli basamakları ve mutlak karanlığa inen merdiven bacalarını kolaçan etmişlerdi. Jaime'nin kendisini böyle büsbütün sakat hissettiği zamanlar azdı. Bir adam, iki eli olduğu zaman birçok şeyi çantada keklik görüyordu. Mesela merdivenleri. Jaime için emeklemek bile kolay değildi; emeklemek için iki diz ve iki *el* gerekiyordu. Jaime diğer adamlar gibi, basamakları tırmanırken meşale de taşıyamıyordu.

Ve hepsi bir hiç uğrunaydı. Sadece karanlık, toz ve fareler bulmuşlardı. *Ve aşağıda pusuya yatmış ejderhalar.* Jamie, demir ejderhanın ağzındaki kömürlerin kasvetli, turuncu ışıltısını hatırladı. Maltız, bir düzine tünelin birleştiği bir merdiven bacasının dibindeki bir odayı ısıtıyordu. Jaime zeminde, Targaryen Hanedanı'nın üç başlı ejderhasının siyah ve kırmızı taşlardan yapılmış mozaiğini bulmuştu. *Seni tanıyorum Kral Katili,* der gibiydi canavar. *Ben her zaman buradaydım, senin bana gelmeni bekliyordum.* Ve Jaime o sesi tanıyor gibiydi; bir zamanlar Ejderha Kayası Prensi Rhaegar'a ait olan demir tonlar.

Jaime'nin, Kızıl Kale'nin avlusunda Rhaegar'la vedalaştığı gün hava rüzgârlıydı. Prens gece siyahı zırhını kuşanmıştı, göğüs kalkanında yakutlardan yapılmış üç başlı ejderha vardı. "Majesteleri," diye yalvarmıştı Jaime, "bu defa kralı korumak için Darry'nin ya da Sör Barristan'ın kalmasına izin verin. Onların pelerinleri de benimki kadar beyaz."

Prens Rhaegar başını iki yana sallamıştı. "Benim soylu babam, senin babandan, kuzenimiz Robert'tan korktuğundan fazla korkuyor. Lord Tywin'in ona zarar verememesi için seni yanında tutmak istiyor. Böyle bir zamanda, ondan bu kol değneğini almaya cesaret edemem."

Jaime'nin öfkesi boğazına yürümüştü. "Ben bir kol değneği değilim. Ben Kral Muhafızlarının şövalyesiyim."

"O hâlde kralı koru," diye çıkışmıştı Sör Jon Darry. "O pelerini giydiğinde, itaat edeceğine dair söz verdin."

Rhaegar, elini Jaime'nin koluna koymuştu. "Şu mücadele bittiğinde konseyi toplamak niyetindeyim. Değişiklikler yapılacak. Bunu uzun zaman önce yapmak istiyordum ama... neyse, yürünmemiş yollardan bahsetmenin bir faydası yok. Döndüğümde konuşacağız."

Bunlar, Rhaegar Targaryen'ın Jaime'ye söylediği son sözlerdi. Kapıların dışında bir ordu toplanmıştı, bir diğeri de Üç Dişli Mızrak'a inmişti. Ejderha Kayası Prensi atma binmiş, siyah miğferini takmış ve felaketine doğru gitmişti.

Bildiğinden daha haklıydı. Mücadele bittiğinde değişiklikler yapıldı. “Aerys, beni yakınında tutarsa ona hiçbir zarar gelmeyeceğini düşünüyordu,” dedi Jaime cesede. “Bu gülünç değil mi?” Lord Tywin de aynı şekilde düşünüyordu sanki; gülümsemesi eskisinden genişti. *Ölü olmaktan keyif alıyormuş gibi görünüyor.*

Tuhaftı ama Jaime keder hissetmiyordu. *Gözyaşlarım nerede? Öfkem nerede?* Jaime Lannister hiçbir zaman öfkeden yoksun olmamıştı. “Baba,” dedi cesede, “bana, gözyaşlarının bir erkeğin zayıflığına işaret ettiğini söyleyen şendin, yani senin için ağlamamı bekleyemezsin.”

O sabah, cenaze teskeresinin önünden geçmek için bin lord ve leydi gelmişti, öğleden sonra da binlerce sıradan insan. İnsanlar ağır kıyafetler giymiş ve vakur ifadeler takınmıştı ama Jaime pek çoğunun, bu büyük adamın devrildiğini görmekten içten içe keyif aldığını biliyordu. Batıda bile, Lord Tywin sevilen bir adam olmaktan çok saygı duyulan biri olmuştu ve Kral Toprakları İşgal’i hâlâ hatırlıyordu.

Bütün yas tutanların içinde en perişan görünen kişi Yüce Üstat Pycelle’di. İkinci ayinden sonra, gizlice cesedi incelerken, “Altı krala hizmet ettim,” demişti Jaime’ye, “ama burada tanıdığım en büyük adam yatıyor. Asla taç takmadı ama Lord Tywin bir kralın olması gereken her şeydi.”

Pycelle, sakalı olmadan sadece yaşlı değil çelimsiz de görünüyordu. Bir parçanı, seni sen yapan parçayı kaybetmenin ne demek olduğunu bilen Jaime, *onu tıraş etmek Tyrion’ın yapabileceği en zalimce şeydi*, diye düşündü. Eskiden Pycelle’in sakalı fevkaladeydi; kar gibi beyaz ve kuzu yünü gibi yumuşaktı, üstadın yanaklarıyla çenesini kaplayan ve neredeyse kemerine kadar sarkan görkemli bir uzantıydı. Yüce Üstat, vaaz verirken sakalını sıvazlamayı alışkanlık hâline getirmişti. Sakalı ona bilge bir hava veriyor ve her türlü nahoş şeyi gizliyordu: Yaşlı adamın çenesinin altındaki sarkık deriyi, sürekli sızlanan küçük ağzını, eksik dişlerini, siğillerini, kırışıklıklarını ve sayısız yaşlılık lekesini. Pycelle kaybettiği sakalı tekrar uzatmaya çalışıyordu ama başarılı değildi. Adamın kırışık yanaklarında biten püskülvari tüyler öyle inceydi ki Jaime bunların altındaki lekeli pembe deriyi görebiliyordu.

“Sör Jaime, şu hayatta korkunç şeyler gördüm,” demişti yaşlı adam. “Savaşlar, mücadeleler, son derece menfur cinayetler... Şehrin yarısı ve Hisar’ın dörtte üçü vebaya kurban gittiğinde, ben Eski Şehir’de çocuktum. Lord Hightower limandaki bütün gemileri yaktı, kapıları kapattı ve kaçmaya çalışan herkesin öldürülmesini emretti; erkek, kadın ya da yeni doğmuş bebek. Veba salgını bittiğinde lordu öldürdüler. Tam da limanı yeniden açtığı gün atından

aşağı çektiler ve boğazını kestiler, genç oğlunu da katlettiler. Bugün bile, cahil Eski Şehir onun adını duyduğunda tükürür ama Quenton Hightower yapılması gereken şeyi yapmıştı. Babanız da öyle bir adamdı. Yapılması gereken şeyi yapan bir adam."

"Kendinden bu kadar memnun görünmesinin sebebi bu mu?"

Cesetten yükselen buhar Pycelle'in gözlerini yaşanmıştı. "Deri... deri kururken kaslar gerilir ve dudakları yukarı çeker. Bu bir gülümseme değil, sadece... *kuruma,* hepsi bu." Yaşlı adam gözlerini kırpıştırıp gözyaşlarını geri göndermişti. "Beni bağışlayın. Çok yorgunum." Pycelle, asasına dayanıp ağır adımlarla septten ayrılmıştı. *Bu da ölüyor,* diye fark etmişti Jaime. *Cersei'nin ona işe yaramaz demesi boşuna değil.*

Gerçi Jaime'nin tatlı kardeşi, sarayın yarısının işe yaramaz ya da hain olduğunu düşünüyordu; Pycelle, Kral Muhafızları, Tyrelller, bizzat Jaime... hatta, cellât olarak hizmet veren sessiz şövalye Sör Ilyn Payne. Adam, Kral Adaleti sıfatıyla zindanlardan sorumluydu, bir dili olmadığı için zindanların idaresini büyük ölçüde emrindeki adamlara bırakmıştı ama buna rağmen, Cersei, Tyrion'ın firarı için Payne'i suçlamıştı. Az kalsın, *benim marifetimdi, onun değil,* diyecekti Jaime. Bunu yapmak yerine, Rennifer Derinsu isimli yaşlı ve kambur ast gardiyandan alabileceği bütün cevapları alacağına dair söz vermişti.

Jaime tarafından sorgulandığında, "Bunun ne çeşit bir isim olduğunu merak ettiğinizi görüyorum," demişti adam. "Eski bir isim, bu doğru. Böbürlenmek istemem ama damarlarımda asil bir kan var. Köklerim bir prensese dayanıyor. Hikâyeyi, ben delikanlıyken babam anlatmıştı." Lekeli kafasına ve çenesindeki beyaz kıllara bakılırsa, Derinsu uzun yıllardır delikanlı değildi. "O prenses, Bakire Zindanının en güzel hazinesiymiş. Lord Oakenfist, başka biriyle evli olmasına rağmen, kalbini prensese kaptırmış. Prenses, lorddan olma oğluna, piçlere verilen 'Su' ismini vermiş. Oğlan büyümüş ve kudretli bir şövalye olmuş. Şövalyenin kendi oğlu da şövalye olmuş ve şövalye, insanlar oğlunun gayrimeşru doğmadığını bilsin diye 'Su' adının önüne 'Derin'i koymuş. Yani, benim içimde bir parça ejderha var." "Evet, az kalsın seni Fatih Aegon'la karıştırıyordum," demişti Jaime. "Su," Karasu Koyu civarlarında sıkça rastlanan bir piç adıydı; Derinsular'ın kökleri bir prensese değil, büyük ihtimalle önemsiz bir hane şövalyesine dayanıyordu. "Gel gör ki senin kökenlerinden daha ivedi endişelerim var."

Derinsu başını eğmişti. "Kayıp tutsak."

"Ve kayıp gardiyan."

"Rugen," diyerek tamamlamıştı yaşlı adam. "Ast gardiyanlardan biri.

Üçüncü kademeden sorumluydu, kara hücrelerden.” “Bana onu anlat,” demek zorunda kalmıştı Jaime. *Lanet olası bir fars oyunu.* Derinsu bilmiyor olsa da, Jaime, Rugen’in kim olduğunu gayet iyi biliyordu.

“Bakımsız, tıraşsız, pes sesli bir adamdı. Ondan hiç hoşlanmazdım, itiraf ediyorum. On iki yıl önce ilk geldiğimde Rugen buradaydı. Kral Aerys’ten beri görevdeymiş. Zindanlara çok nadir uğradığını söylemem gerek. Raporlarımda bu hususta bahsettim lordum. Emin olun bahsettim. Asil kan taşıyan bir adam olarak size yemin ederim.”

Şu asil kandan bir kez daha bahsedersen birazını dökebilirim, diye düşünmüştü Jaime. “O raporları kim gördü?”

“Belli raporlar hazine başına gitti, diğerleri de muhbir başına. Baş gardiyan ve Kral Adaleti bütün raporları gördü. Zindanlarda hep böyle olmuştur.” Derinsu burnunu kaşımıştı. “Rugen, gerektiği zamanlarda burada oluyordu lordum. Bunu söylemek gerek. Kara hücreler az kullanılır. Sizin küçük kardeşinizden önce bir süre için Yüce Üstat Pycelle buradaydı, ondan önce de vatan haini Stark. Üç kişi daha vardı, sıradan adamlar, ama Lord Stark onları Gece Nöbetçilerine verdi. O üçünü serbest bırakmanın iyi olmadığını düşündüm ama evraklar usule uygun düzenlenmişti. Bir raporda bundan da bahsettim, emin olabilirsiniz.”

“Uyuyakalan gardiyanlardan bahset.”

“Gardiyanlar?” Derinsu burnunu çekmişti. “Onlar gardiyan değildi. Sadece zindancıydılar. Kraliyet yirmi zindancı için maaş ödüyor lordum, lâkin benim burada olduğum süre içinde hiçbir zaman on ikiden fazla zindancımız olmadı. Ayrıca, altı ast gardiyanımızın olması gerek, her kademede iki adam, fakat sadece üç kişi var.”

“Sen ve diğer iki adam?”

Derinsu tekrar burnunu çekmişti. “Ben ast gardiyanların *şefiyim* lordum. Ast gardiyanların üstündeyim. Sayıları tutmakla yükümlüyüm. Eğer lordum defterlerime göz gezdirmek isterse, bütün rakamların doğru olduğunu görür.” Derinsu, önünde açık duran deri kaplı büyük deftere başvurmuştu. “Şu anda, kardeşinize ek olarak ilk kademede dört ve ikinci kademede bir tutsağımız var.” Adam yüzünü buruşturmuştu. “Kardeşiniz kaçtı tabii. Doğru. Onu defterden çıkarayım.” Bir kalem almış ve ucunu açmaya başlamıştı.

Altı tutsak, diye düşünmüştü Jaime yüzünü ekşiterek, *biz yirmi zindancı, altı ast gardiyan, bir baş gardiyan ve bir Kral Adaleti için maaş öderken.* “Şu iki zindancıyı sorgulamak istiyorum.”

Rennifer Derinsu kalemini açmayı bırakmış ve kuşkuyla Jaime’ye bakmıştı. “Onları sorgulamak mı lordum?”

“Beni duydun.”

“Duydum lordum, elbette duydum ama... lordum kimi isterse sorgular, bu doğru, sorgulayamayacağım söylemek benim haddim değil. Fakat sör, cüretimi bağışlayın, adamların cevap vereceğini sanmıyorum. Onlar öldü lordum.”

“Öldü? Kimin emriyle?”

“Sanırım bizzat sizin... belki de kralın? Sormadım. Kral Muhafızlarını sorgulamak bana düşmez.”

Jaime’nin yarasına tuz basılmıştı; Cersei, kendi kahrolası işini yaptırmak için Jaime’nin adamlarını kullanmıştı, onları ve kıymetli Karakazanlar’ı.

Jaime daha sonra, kan ve ölüm kokan bir zindanda, “Sizi kafasız aptallar,” diye hırlamıştı Boros Blount ve Osmund Karakazan’a. “Ne yaptığınızı sanıyordunuz?”

“Bize söylenen şeyden fazlasını değil lordum.” Sör Boros, Jaime’den daha kısaydı ama daha ağırdı. “Majesteleri’nin emriydi. Kız kardeşinizin.”

Sör Osmund başparmağını kemerine geçirmişti. “Onların sonsuza kadar uyumasını istedi. Kardeşlerim ve ben bu isteği yerine getirdik.”

Getirdiniz. Cesetlerden biri, bir masaya yüzüstü devrilmişti ama adamın kafasının altında şarap değil kan gölü vardı. İkinci zindancı, kaburgalarının arasına bir kılıç girmeden önce, oturduğu sıradan kalkmayı ve hançerini çekmeyi başarmıştı. Onun sonu daha uzun ve daha pis olmuştu. *Varys’e bu firarda kimsenin zarar görmemesini söylemiştim,* diye düşünmüştü Jaime. *Ama bunu kardeşlerime söylemeliydim.* “Yanlış yapmışsınız sör.”

Sör Osmund omuz silkmişti. “Kimse onları özlemeyecek. Bahse girerim ki cinayette onların da rolü vardı, kaybolan zindancının yanı sıra.”

Adama, *hayır*, diyebilirdi Jaime. *Varys, onları uyutmak için şaraplarına ilaç kattı.* “Eğer öğleyse, ağızlarından gerçeği alabilirdik...” *Lancel’le, Osmund Karakazan’la ve ihtimal Ay Oğlanla yatıyordu...* “Kuşkucu bir tabiatım olsaydı, o iki zindancının asla sorgulanmamasını sağlamak için acele ettiğinizi düşünebilirdim. Onları bu işteki rolünüzü örtbas etmek için mi susturdunuz?”

“Bizim rolümüz mü?” Karakazan boğulur gibi olmuştu. “Bizim bütün yaptığımız, kraliçenin emrini yerine getirmekti. Yeminli Kardeş’iniz olarak söylüyorum.”

Jaime, hayalet parmakları seyirirken, “Osney ile Osfryd’i buraya getirin ve yaptığınız pisliği temizleyin,” demişti. “Ve bundan sonra, kardeşim birini öldürmenizi emrettiğinde önce bana gelin. Bunun dışında, gözüme görünmeyin sör.”

Baelor Septi’nin loşluğunda, kelimeler Jaime’nin kafasında yankılanıyordu.

Yukarıdaki pencerelerin tümü kararmıştı ve Jaime uzaktaki yıldızların belli belirsiz pırıltısını görebiliyordu. Güneş tamamen batmıştı. Kokulu mumlara rağmen ölümün ufuneti güçleniyordu. Koku, Jaime Lannister'a, Altın Diş'in altındaki geçidi hatırlattı; savaşın ilk gününde olağanüstü bir zafer kazandığı yeri. Mücadeleden sonraki sabah, kargalar hem galiplerin hem de mağlupların etini didiklemişti, bir zamanlar Üç Dişli Mızrak'ta Rhaegar Targaryen'ı didikledikleri gibi. *Bir karga bir kralın etiyle beslenebiliyorken, bir tacın değeri ne kadar olabilir ki?*

Jaime'nin şüphelerine göre, şimdi bile, yedi kulenin ve Baelor Septi'nin muazzam kubbesinin çevresinde dolaşan kargalar vardı; onlar içeri girmenin bir yolunu ararken siyah kanatları gece havasını dövüyordu. *Yedi Krallıktaki her karga sana saygılarını sunmalı baba. Onları gayet iyi doyurdun, Castamere'den Karasu'ya kadar.* Bu fikir Lord Tywin'i memnun etmişti; lordun gülümsemesi biraz daha genişlemişti. *Lanet olsun, zifaf gecesindeki bir damat gibi gülümsüyor.*

Babasının gülümsemesi öyle tuhaftı ki Jaime yüksek sesle güldü.

Ses; çapraz sahınlarda, mahzen mezarlarda ve dua odalarında yankılandı, sanki duvarların içine defnedilmiş ölüler de gülüyordu. *Neden olmasın? Katledilmesine yardım ettiğim babam için nöbet tutuyor olmam ve kaçmasına yardım ettiğim kardeşimi bulmaları için adamlar göndermem bir fars oyunundan daha saçma...* Jaime, Sör Addam Marbrand'a İpek Caddesini araştırmasını emretmişti. "Her yatağın altına bak, kardeşimin genelevlere ne kadar düşkün olduğunu bilirsin." Altın pelerinliler, fahişelerin eteklerinin altını, yataklarının altından daha ilginç bulurdu. Jaime bu beyhude arayıştan kaç piç çocuk doğacağını merak etti.

İstemeden Tarth'lı Brienne'i düşündü. *Aptal, inatçı, çirkin fahişe.* Kızın nerede olduğunu merak etti. *Baba, ona kuvvet ver.* Bu neredeyse bir duaydı... ama Jaime tanrıya mı yalvarıyordu? Septin karşı tarafında, altın yaldızlı heykeli mum ışığıyla pırıldıyan Yukarıdaki Baba'ya mı yoksa önünde yatan cesede mi dua ediyordu? *Ne fark eder? ikisi de hiç dinlemedi.* Kılıç tutacak yaşa geldiğinden bu yana, Jaime'nin tanrısı Savaşçı'ydı. Diğer adamlar baba, oğul, koca olabilirdi ama kılıcı saçları kadar altın olan Jaime Lannister asla. O, savaşçıydı ve hayatı boyunca olacağı tek şey buydu.

Cersei'ye gerçeği söylemeli ve küçük kardeşimizi hücresinden çıkaran kişinin ben olduğumu itiraf etmeliyim. Gerçek, Tyrion'la çok işe yaramıştı neticede. *Senin habis oğlunu öldürdüm ve şimdi babanı öldürmeye gidiyorum.* Jaime, karanlığın içinde gülen İblis'i duyabiliyordu. Bakmak için kafasını

çevirdi ama duyduğu, kendi kahkahasının yankısıydı. Gözlerini kapadı ve aynı anda açtı.

Uyumamalıyım. Uyursa rüya görürdü. Ah, Tyrion nasıl da kıs kıs gülüyordu... *yalancı fahişe... Lancel'le ve Osmund Karakazan'la yatıyor...*

Gece yarısı, yüzlerce rahip ibadet etmek için sıra hâlinde içeri girerken, Baba Kapısının menteşeleri gıcırdadı. Bazı rahipler gümüş dokuma cübbeler giymiş ve En Mütedeyyinleri işaret eden kristal taçlar takmışlardı. Daha mütevazı kardeşler kristallerini boyunlarındaki sırımlara asmış ve beyaz cübbelerinin bellerine yedi bükümlü kemerler sarmışlardı, bükümlerin her biri farklı renkteydi. Manastırdan çıkan beyaz rahibeler Anne Kapısı'ndan içeri girdi; yan yana yürüyen yedi rahibe yumuşak sesle ilahi söylüyordu. Sessiz rahibeler tek sıra hâlinde Yabancı Basamaklarından indi. Ölümün hizmetkârları griler giyinmişti, başları kapalı ve yüzleri peçeliydi; sadece gözleri görünüyordu. Kahverengi, hardal sarısı, gri, hatta boyanmamış kaba yünden cübbeler giyen ve bellerine kendir sicimler takan bir grup kardeş de boy gösterdi. Bazılarının boynunda Demirci'nin demir çekici vardı, bazıları da yalvarma kâseleri taşıyordu.

Mütedeyyinlerin hiçbiri Jaime'yi önemsemedi. Tanrının yedi suretini onurlandırmak için yedi mihrabın her birinde dua ederek septi dolaştılar. Her tanrıya bir dua okudular, hepsine bir ilahi söylediler. Sesleri tatlı ve vakur bir tonla yükseldi. Jaime dinlemek için gözlerini kapadı ama sallanmaya başlayınca hemen açtı. *Düşündüğümden daha yorgunum.*

Jaime'nin son nöbetinden bu yana yıllar geçmişti. *Üstelik o zamanlar daha gençtim, on beş yaşında bir delikanlıydım.* O vakit zırh giymemişti; sadece düz, beyaz bir tunik. Geceyi geçirdiği sept, Yüce Sept'in yedi çapraz şahmından hiçbirinin üçte biri kadar bile büyük değildi. Jaime, kılıcını Savaşçı'nın dizlerine koymuş, zırhını heykelin ayaklarının dibine bırakmış ve mihrabın önündeki taş zeminde diz çökmüştü. Şafak söktüğünde dizleri yaralı ve kanlıydı. "Bütün şövalyeler kanamak zorundadır Jaime," demişti Sör Arthur Dayne onu gördüğünde. "Kan, sadakatimizin mührüdür." Şafakta Jaime'nin omzuna dokunmuştu; solgun kılıç öyle keskindi ki, o hafif dokunuş bile Jaime'nin tuniğini kesip geçmişti, Jaime tekrar kanamıştı. Kanadığını hiç hissetmemişti. Bir çocuk diz çökmüştü, bir şövalye ayağa kalkmıştı. *Genç Aslan, Kral Katili değil.*

Ama bu çok uzun zaman önceydi ve o çocuk ölmüştü.

Jaime ayinin ne zaman bittiğini söyleyemezdi. Belki de ayakta uyumuştu. Mütedeyyinler sıra hâlinde dışarı çıkarken, Yüce Sept bir kez daha sessizliğe

gömüldü. Mumlar, karanlıkta yanan bir yıldız duvarıydı ama hava ölüm kokuyordu. Jaime, altın kılıcını tutuş şeklini değiştirdi. Belki de Sör Loras'in nöbeti devralmasına izin vermeliydi. *Cersei bundan nefret ederdi.* Çiçek Şövalyesi hâlâ yarı çocuktu, kibirli ve küstahtı, fakat çocuğun içinde büyük olmak ve Beyaz Kitap'a yakışır başarılar kazanmak vardı.

Bu nöbet bittiğinde Beyaz Kitap bekliyor olacaktı, Jaime'nin sayfası sessiz bir tekdirle açılacaktı. O *kitabı yalanlarla doldurmak-tansa kahrolası parçalara ayırırım.* Ama yalan söylemeyecekse, Jaime gerçeklerden başka ne yazabilirdi?

Önünde bir kadın duruyordu.

Onun ne kadar ıslanmış olduğunu gördüğünde, *yine yağmur yağıyor,* diye düşündü Jaime. Sular kadının pelerininden süzülüyor ve ayaklarının dibinde birikiyordu. *Buraya nasıl geldi? İçeri girdiğini duymadım.* Kadın bir meyhane hizmetçisi gibi giyinmişti; etekleri aşınmış ağır yün pelerini, kötü bir şekilde alacalı kahverengilere boyanmıştı. Bir başlık kadının yüzünü gizliyordu ama Jaime yeşil gözlerinde dans eden mum ışıklarını görebiliyordu ve hareket ettiğinde onu tanıdı.

"Cersei." Jaime ağır ağır konuştu; bir rüyadan uyanan ve hâlâ nerede olduğunu merak eden bir adam gibi. "Vakit ne?"

"Kurt vakti." Cersei başlığını çıkardı ve yüzünü buruşturdu. "Belki de boğulmuş kurt vakti." En tatlı hâliyle gülümsedi. "Sana ilk kez bu hâlde geldiğim zamanı hatırlıyor musun? Sansar Sokağı'nda, kasvetli bir handı. Babamın muhafızlarını geçebilmek için hizmetkâr kılığına girmiştim."

"Hatırlıyorum. Bofa Sokağıydı." *Benden bir şey istiyor.* "Bu saatte neden buradasın? Benden ne istiyorsun?" Jaime'nin son kelimesi sept boyunca yankılandı ve bir fısıltıya dönüşerek kayboldu. Jaime bir an için, Cersei'nin tek isteğinin, Jaime'nin kollarındaki huzur olduğunu ummaya cesaret etti.

"Sessiz konuş." Cersei'nin sesi tuhaftı... nefes nefese, neredeyse korkmuş. "Jaime, Kevan amca beni geri çevirdi. El olmayacak. O... ikimizi biliyor. Bu kadarını söyledi."

"Geri mi çevirdi?" Bu Jaime'yi şaşırtmıştı. "Nasıl bilebilir? Stannis'in mektubunu okudu ama hiç kanıt..."

"*Tyrion biliyordu,*" diye hatırlattı Cersei. "O habis cücenin kime, neler anlattığını kim söyleyebilir? Kevan amca en küçük sorunumuz. Yüce Rahip... şişman rahip öldüğünde Tyrion bu adamı taçlandırdı. O da biliyor olabilir." Jaime'ye yaklaştı. "Tommen'in El'i *olmalısın.* Mace Tyrell'e güvenmiyorum. Ya babamın cinayetinde parmağı varsa? Belki Tyrion'la birlikte komplo kurmuştur. Belki de İblis, Yüksek Bahçe'ye gidiyordur..."

“Gitmiyor.”

“Benim El’im ol,” diye yalvardı Cersei. “Yedi Krallık’a birlikte hükmedelim, bir kral ve kraliçe gibi.”

“Sen Robert’in kraliçesiydin. Lâkin benim kraliçem olmuyorsun.”

“Cesaret edebilseydim olurdum. Ama oğlumuz...” “Tommen benim oğlum değil, Joffrey de değildi.” Jaime’nin sesi sertti. “Sen onları Robert’in oğulları yaptın.”

Cersei geri çekildi. “Beni her zaman seveceğine dair yemin ettin. Beni yalvartmak, beni sevmek demek değil.”

Jaime, Cersei’nin üstündeki korku kokusunu, cesedin iğrenç ufunetinin arasından bile duyabiliyordu. Kadını kollarının arasına almak ve öpmek istedi, yüzünü onun altın buklelerine gömmek ve onu hiç kimsenin incitmeyeceğine dair söz vermek... *burada olmaz,* diye düşündü, *burada, tanrıların ve babamın önünde olmaz.* “Hayır,” dedi. “Yapamam. Yapmayacağım.”

“Sana *ihtiyacım* var. Diğer yarıma ihtiyacım var.” Jaime, yüksekteki pencerelere vuran yağmurun pıtırtısını duyabiliyordu. “Sen bensin, ben de şenim. Benimle olmana ihtiyacım var. *İçimde* olmana ihtiyacım var. Lütfen Jaime. *Lütfen*.”

Jaime, Lord Tywin’in teskereden hiddetle kalkmadığından emin olmak için baktı ama babası kıpırtısız ve soğuk bir hâlde çürüyerek yatıyordu. “Ben muharebe meydanı için yaratıldım, bir konsey odası için değil.” *Ve şimdi bunun için bile yetersiz olmam mümkün.*

Cersei, eski püskü kol yeniyle gözyaşlarını sildi. “Pekâlâ. Şayet istediğin muharebe meydanıysa, sana bunu vereceğim.” Başlığını öfkeyle yukarı çekti. “Gelmekle aptallık ettim. Seni daima sevmekle aptallık ettim.” Adımları sessizliğin içinde gürültüyle yankılandı ve mermer zeminde ıslak izler bıraktı.

Şafak, Jaime’yi neredeyse gafil avladı. Kubbedeki camlar aydınlanmaya başlarken; duvarlarda, yerde ve sütunlarda pırıldayan gökkuşakları Lord Tywin’in cesedini renkli ışıkların sisiyle yıkadı. Kral Eli gözle görülür şekilde çürüyordu. Yüzü yeşilimsi bir renk almıştı, gözleri iyice çökmüş ve iki siyah çukura dönüşmüştü, yanaklarında derin çatlaklar açılmıştı. Altın ve kırmızı renkli olağanüstü zırhının eklem yerlerinden kötü kokulu beyaz bir sıvı sızıyor ve lordun bedeninin altında birikiyordu.

Çürümeyi ilk görenler, şafak ibadeti için septe dönen rahipler oldu. İlahilerini söylediler, dualarını ettiler ve yüzlerini buruşturdular. En Mütedeyyinlerden biri bayılacak gibi oldu ve septten çıkarılmak zorunda kaldı. Kısa zaman sonra, bir çırak sürüsü buhurdanlar sallayarak geldi; tütsüler havayı

öyle yoğunlaştırdı ki cenaze teskeresi dumanların içinde kaybolmuş gibi göründü. Gökkuşakları parfüm kokulu sisin içinde yok oldu fakat Jaime'nin öğürmek istemesine sebep olan şekerli çürüme kokusu inatla havada kaldı.

Septin kapıları açıldığında, içeri ilk girenlerin arasında Tyrelller vardı; mevkilerine uygun olan buydu. Margaery sarı güllerden oluşan büyük bir buket getirmişti. Gülleri Lord Tywin'in cenaze teskeresinin ayak tarafına bıraktı ama birini kendine sakladı, yerine otururken gülü burnuna tuttu. *Yani kız, güzel olduğu kadar akıllı. Tommen'in çok daha kötü bir kraliçesi olabilirdi.* Diğerlerinin olmuştu. Margaery'nin leydileri kızın misalini takip etti.

Cersei, Tommen'la birlikte içeri girmek için, diğerleri yerlerine oturana kadar bekledi. Sör Osmund Karakazan, beyaz mineli zırhının ve beyaz yün pelerininin içinde kralla kraliçenin yanında yürüyordu.

"*...Lancel'le, Osmund Karakazan'la ve ihtimal Ay Oğlanla yatıyordu.*

Jaime hamamda Karakazan'ı çıplak görmüştü. Adamın göğsündeki siyah kılları ve bacaklarının arasındaki sert çalılığı görmüştü. O göğsün, kardeşinin göğsüne dayandığını hayal etti; o kılların, Cersei'nin göğüslerinin pürüzsüz derisine sürtündüğünü. *Cersei bunu yapmaz. İblis yalan söyledi.* Örgü altın ve siyah tel düğümlendi, terli. Karakazanın dar popo yanakları, adamın kendini her ileri itişinde perçinlendi. Jaime, kardeşinin inlemelerini duyabiliyordu. *Hayır. Yalan.*

Kırmızı gözlü ve solgun Cersei, babasının yanında diz çökmek için basamakları çıktı, Tommen'i de diz çökmeye zorladı. Tommen cesedi görünce irkildi ama geri çekilemeden önce annesi onun bileğini yakaladı. "*Dua et"* diye fısıldadı. Tommen denedi. Fakat kral yalnızca sekiz yaşındaydı ve Lord Tywin dehşet vericiydi. Çocuk, umutsuzca bir nefes aldıktan sonra hıçkırarak ağlamaya başladı. "*Kes şunu!"* dedi Cersei. Tommen başını çevirdi, iki büklüm oldu ve kusmaya başladı. Tacı başından düşerek mermer zeminde yuvarlandı. Kraliçe tiksintiyle geri çekildi ve kral bir anda, sekiz yaşındaki bacaklarının izin verdiği kadar hızlıca kapıya doğru koşmaya başladı.

Karakazan kralı takip etmek için dönerken, "Sör Osmund, nöbeti devralın," dedi Jaime sertçe. Altın kılıcı adama uzattı ve kralın peşinden gitti. Onu Fener Salonu'nda, iki düzine şaşkın rahibenin bakışlarının altında yakaladı. "Özür dilerim," diye ağladı Tommen. "Yarın sabah daha iyisini yapacağım. Annem, bir kralın yol gösterici olması gerektiğini söylüyor ama koku midemi bulandırdı."

Bu işe yaramayacak. Çok fazla meraklı kulak ve izleyen göz var. "Dışarı çıksak iyi olur Majesteleri." Jaime çocuğu dışarı çıkardı; hava, Kral Topraklarının daha önce görmediği kadar taze ve temizdi. Meydanın çevresine,

atları ve arabaları korumak üzere kırk altın pelerinli yerleştirilmişti. Jaime kralı herkesten iyice uzağa götürdü ve mermer basamaklara oturttu. “Korkmadım,” diye ısrar etti çocuk. “Koku midemi bulandırdı. Sizinkini bulandırmadı mı? O kokuya nasıl dayanabiliyorsunuz dayı, sör?”

Vargo Hoat kolye olarak boynuma taktığında, çürüyen elimi kokladım. “Bir adam mecbur kaldığında pek çok şeye dayanabilir,” dedi Jaime oğluna. *Kavrulan bir adamı kokladım, Kral Aerys onu kendi zırhının içinde pişiriyordu.* “Dünya dehşetle dolu Tommen. Onlarla savaşabilirsin, onlara gülebilirsin ya da görmeden bakarsın... kendi içine saklanırsın.”

Tommen düşündü. “Ben... eskiden, bazen kendi içime saklanırdım,” diye itiraf etti, “Joffy...”

“Joffrey.” Cersei, Tommen’la Jaime’nin tepesinde duruyordu. Rüzgâr, kadının eteklerini bacaklarına yapıştırıyordu. “Ağabeyinin adı *Joffrey*’ydi. O beni asla böyle utandırmazdı.”

“Utandırmak istemedim. Korkmadım anne. Sadece, lord baban öyle kötü kokuyordu ki...”

“Bana daha güzel koktuğunu mu sanıyorsun? Benim de burnum var.” Cersei çocuğu kulağından yakaladı ve ayağa kaldırdı. “Lord Tyrell’in de bir burnu var. Onun kutsal septte kustuğunu gördün mü? Leydi Margaery’nin bebek gibi zırladığını gördün mü?”

Jaime ayağa kalktı. “Cersei yeter.”

Cersei’nin burun delikleri genişledi. “Sör? Neden buradasınız? Hatırladığım kadarıyla, nöbet bitene kadar babamın başında bekleyeceğinize dair yemin etmiştiniz.”

“Bitti. Gidip ona bak.”

“Hayır. Yedi gün ve yedi gece dediniz. Lord Kumandan yediye kadar saymayı hatırlıyordur şüphesiz. Parmaklarınızın sayısını alın ve sonra iki ekleyin.”

Diğer insanlar dışarı çıkıp meydana doğru akmaya başlamıştı, septteki mide bulandırıcı kokudan kaçıyorlardı. “Cersei, sesini alçak tut,” diye uyardı Jaime. “Lord Tyrell geliyor.”

Uyarı etkili oldu. Kraliçe, Tommen’i yanına çekti. Mace Tyrell onların önünde reverans yaptı. “Umarım Majesteleri kötü değildir?”

“Kral keder yüzünden perişan oldu,” dedi Cersei.

“Hepimiz gibi. Eğer yapabileceğim bir şey varsa...”

Yukarıda bir karga çığlık attı. Kral Baelor’un heykeline tünemişti, adamın kafasına pisliyordu. “Tommen için yapabileceğiniz çok şey var lordum,” dedi

Jaime. “Belki de akşam ayininden sonra, Majesteleri Kraliçe’yle yemek yiyerek onu onurlandırırsınız?”

Cersei, Jaime’ye dondurucu bir bakış attı ama bu sefer dilini tutacak kadar aklıselim davrandı.

“Yemek?” Tyrell şaşkın görünüyordu. “Sanırım... elbette, onur duyarız. Leydi karım ve ben.”

Kraliçe zorla gülümsedi ve hoş sesler çıkardı. Fakat Tyrell gittikten ve Tommen, Sör Addam Marbrandia gönderildikten sonra Cersei öfkeyle Jaime’ye döndü. “Sarhoş musun yoksa rüyada mısın sör? Söyle lütfen, neden bu haris adamla ve onun aptal karısıyla yemek yiyorum?” Cersei’nin altın saçları rüzgârla dalgalandı. “Onu El ilan *etmeyeceğim*, eğer amacın...”

“Tyrell’e ihtiyacın var,” diyerek araya girdi Jaime, “ama *burada* değil. Ondan, Tommen için Fırtına Burnu’nu almasını iste. Adamın gururunu okşa ve ona arazide ihtiyacın olduğunu söyle, babamın yerine. Mance kendini kudretli bir savaşçı olarak görüyor. Ya sana Fırtına Burnu’nu verir ya da işi eline yüzüne bulaştırıp aptal gibi görünür. İki durumda da sen kazanırsın.” “Fırtına Burnu?” Cersei düşünceli görünüyordu. “Evet ama... Lord Tyrell, Tommen’la Margaery’nin evlendiğini görmeden Kral Topraklarından ayrılmayacağını açıkça söyledi.” Jaime iç geçirdi. “Öyleyse bırak evlensinler. Tommen evlilik şartlarını yerine getirecek yaşa gelmeden yıllar geçecek. Ve gelene kadar, bu evlilik her zaman iptal edilebilir. Tyrell’e istediği düğünü ver ve onu savaş oyunu oynamaya gönder.”

Cersei’nin yüzünden temkinli bir gülümseme geçti. “Kuşatmaların bile tehlikeleri vardır,” diye mırıldandı kraliçe. “Yüksek Bahçe Lordu’muz böyle bir macerada hayatını dahi kaybedebilir.”

“Bu risk mevcut,” diye kabul etti Jaime. “Bilhassa, lord bu sefer sabırsız davranır ve kapılara saldırmayı tercih ederse.” Cersei, Jaime’nin yüzüne uzun uzun baktı. “Biliyor musun,” dedi, “bir an için tam da babamız gibi konuştun.”

BRIENNE

Gölgeli Vadi'nin kapıları kapatılmış ve sürgülenmişti. Kasabanın duvarları şafak öncesi karanlıkta solgunca pırıldıyordu. Siperlerde, hayalet devriyeler misali sisler hareket ediyordu. Kapıların dışına bir düzine at ve öküz arabası dizilmişti, güneşin doğmasını bekliyorlardı. Brienne turpların arkasında yerini aldı. Baldırları ağrıyordu; atından inip bacaklarını esnetince kendini iyi hissetti. Çok geçmeden, ormanın içinden bir başka at arabası gümbürdeyerek geldi. Gökyüzü aydınlanmaya başladığında, araba sırası çeyrek mil boyunca uzanıyordu.

Çiftçiler meraklı bakışlar atıyordu ama kimse onunla konuşmuyordu. *Benim onlarla konuşmam gerek,* dedi Brienne kendi kendine ama yabancılarla konuşmak onun için her zaman zor olmuştu. Küçük bir kızken bile utangaçtı. Aşağılanmakla geçen uzun yıllar onu daha da utangaç yapmıştı. *Sansa'yı sormalıyım. Yoksa onu nasıl bulurum*? Boğazını temizledi. "Sahibe," dedi turp arabasındaki kadına, "belki de yolda kız kardeşimi görmüşsünüzdür. On üç yaşında bir bakire, mavi gözlü, kızıl saçlı, güzel yüzlü. Sarhoş bir şövalyeyle birlikte yolculuk ediyor olabilir."

Kadın kafasını iki yana salladı ama kadının kocası, "Öyleyse, bahse girerim ki bir bakire değil," dedi. "Bu zavallı kızın bir adı var mı?"

Brienne'in kafası boştu. *Onun için bir isim uydurmalıydım.* Herhangi bir isim olurdu ama Brienne'in aklına hiçbir şey gelmiyordu.

"Adı yok mu? Pekâlâ, yollar isimsiz kızlarla dolu."

"Mezarlıklar daha da dolu," dedi adamın karısı.

Şafak sökerken siperlerde muhafızlar belirdi. Çiftçiler arabalarına tırmanıp dizginlerini silktiler. Brienne de atına bindi ve arkasına baktı. Gölgeli Vadi'ye girmek için bekleyen sıranın büyük bölümü, satılık meyve ve sebzeleri olan çiftçilerden oluşuyordu. Brienne'in on iki araba arkasında, bir çift varlıklı kasabalı, iki soylu binek atının sırtında oturuyordu. Brienne daha ileride, alaca bir atın üstünde cılız bir delikanlı gördü. İki şövalyeden ya da Deli Fare Sör Shadrich'ten iz yoktu.

Muhafızlar, at arabalarını neredeyse hiç bakmadan içeri alıyordu fakat Brienne kapıya vardığında adamlar tereddüt etti. "Sen, dur!" diye bağırdı kumandan. Örgü zırhlar giyen iki muhafız, mızraklarını çapraz hâle getirerek Brienne'in yolunu kesti. "Burada bulunma amacın nedir?"

"Gölgeli Vadi Lordu'nu veya lordun üstadını arıyorum." Kumandanın gözleri Brienne'in kalkanına takıldı. "Lothson'ın siyah yarasası. Bu kötü namlı bir arma."

“Benim değil. Kalkanı yeniden boyatmaya niyetliyim.” “Öyle mi?” Kumandan kirli sakallı çenesini sıvazladı. “Aslında kız kardeşim bu işi yapıyor. Onu boyalı kapıları olan evde bulabilirsin, Yedi Kılıç’ın karşısında.” Muhafızlara bir el işareti yaptı. “Bırakın geçsin. Kızmış.”

Kapı bir pazar meydanına açıldı. Brienne’den önce içeri giren seyyar satıcılar turplarını, sarı soğanlarını ve arpalarını boşaltıyorlardı. Diğerleri silahlar ve zırhlar satıyordu; Brienne’in satıcıların yanından geçerken duyduğu fiyatlara bakılırsa çok da ucuza satıyorlardı. *Her mücadeleden sonra leş yiyici kargalarla birlikte yağmacılar da gelir.* Brienne, hâlâ kahverengine dönmüş kanla kaplı olan örgü zırhların, ezik miğferlerin, çentikli uzunkılıçların önünden geçti. Satın alınabilecek kıyafetler de vardı: Deri çizmeler, kürk pelerinler, şaibeli yırtıkları olan lekeli cübbeler. Brienne armaların çoğunu tanıyordu. Zırh eldivenli yumruk, geyik, beyaz güneş, çift bıçaklı balta; bunların hepsi kuzeyli armalardı. Fakat burada, Tarly askerleri ve fırtına topraklarından gelen sayısız adam da zail olmuştu. Brienne kırmızı ve yeşil elmalar, Leygood’un üç yıldırımını taşıyan bir kalkan, Ambrose’un karıncalarıyla süslenmiş koşum takımları gördü. Birçok rozetin, broşun ve takımın üstünde bizzat Lord Tarly’ye ait olan yürüyen avcı vardı. *Dost ya da düşman, kargalar umursamaz.*

Çam ve ıhlamur ağacından yapılmış kalkanlar birkaç meteliğe satılıyordu ama Brienne tezgâhları geçti. Jaime’nin verdiği ağır meşe kalkanı kullanmaya devam edecekti; Harrenhal’dan Kral Topraklarına giderken bizzat Jaime’nin taşıdığı kalkan. Çam bir kalkanın belli avantajları vardı; daha hafifti, dolayısıyla taşıması daha kolaydı ve yumuşak ahşap, bir düşmanın baltasını ya da kılıcını daha kolay kapana kıstırırdı. Fakat meşe daha fazla koruma sağlardı; ağırlığını taşıyacak kadar güçlüysen.

Gölgeli Vadi, limanın etrafına kurulmuştu. Kasabanın kuzeyinde kireçtaşı uçurumlar yükseliyordu. Güneydeki kayalık burun, suya demir atmış gemileri Dar Deniz’den gelen fırtınalardan koruyordu. Limana yukarıdan bakan kalenin yuvarlak kuleleri kasabanın her tarafından görünüyordu. Parke taşlı kalabalık caddelerde yürümek, at sürmekten daha kolaydı; Brienne kısrağını bir ahıra bıraktı, kalkanını sırtına astı, uyku şiltesini kolunun altına sıkıştırdı ve yola yayan devam etti.

Kumandanın kız kardeşini bulmak zor olmadı. Yedi Kılıç, kasabadaki en büyük handı, dört katlı bina komşularına tepeden bakıyordu ve hanın karşısındaki evin çift kanatlı kapısı olağanüstü bir şekilde boyanmıştı. Kapılar, bir sonbahar ormanının içinde bir kale gösteriyordu, ağaçlar kızıl ve altın tonlarına bürünmüştü. Kadim meşelerin gövdelerine sarmaşıklar tutunmuştu ve

pelitler bile müşfik bir itina ile yapılmıştı. Brienne daha dikkatlice baktığında, ağaç yapraklarının arasında yaratıklar gördü: Sinsi bir kızıl tilki, bir dalın üstünde iki serçe ve yaprakların arkasında bir yaban domuzunun gölgesi.

Kapıyı çaldığında cevap veren kadına, “Kapınız çok güzel,” dedi. “Bu hangi kale?”

“Bütün kaleler,” dedi kumandanın kardeşi. “Benim bildiğim tek kale, limanın yanındaki Boz Kale. Diğerini kafamda canlandırdım; bir kalenin nasıl görünmesi gerektiğini hayal ettim. Bir ejderha, grifin ya da tekboynuz da görmedim.” Kız şen tavırlıydı ama Brienne’in kalkanını gördüğünde yüzü karardı. ‘Yaşlı annem, Harrenhal’dan aysız gecelerde büyük yarasalar havalandığını söylerdi; kötü çocukları Deli Danelle’e götürürlermiş, kadın onları tencerelere atıp pişirirmiş. Bazen onların panjurları tırmaladığını duyardım.” Kız düşünceli bir hâlde dişlerini sıktı. “Yarasanın yerine ne gelecek?”

Tarth’in arması, dört parçaya bölünmüş ve iki parçası pembeye, iki parçası maviye boyanmış zemin üstünde sarı güneş ve hilaldi. Fakat insanlar onun bir katil olduğuna inandığı sürece Brienne o armayı taşımaya cesaret edemezdi. “Kapınız, bana bir zamanlar babamın silahhanesinde gördüğüm eski bir kalkanı hatırlattı.” Brienne hatırlayabildiği kadarıyla armayı tarif etti.

Kadın başıyla onayladı. “Hemen boyayabilirim ama kuruması gerek. Eğer memnun olacaksanız, Yedi Kılıç’ta bir oda tutun. Yarın sabah kalkanı size getiririm.”

Brienne geceyi Gölgeli Vadi’de geçirmeyi düşünmemişti ama böylesi daha iyi olabilirdi. Kale lordunun kasabada olup olmadığını ya da onu görmeyi kabul edip etmeyeceğini bilmiyordu. Ressama teşekkür etti ve parke taşlarını geçerek hana gitti. Hanın kapısının üzerinde, demir bir çivinin altında yedi ahşap kılıç sallanıyordu. Kılıçların beyaz boyası çatlamıştı, soyuluyordu ama Brienne onların anlamını biliyordu. Kılıçlar, Darklyn’in, Kral Muhafızlarının beyaz pelerinlerini giymiş yedi oğlunu temsil ediyordu. Diyardaki hiçbir hanedandan bu kadar çok Kral Muhafızı çıkmamıştı. *Onlar hanedanlarının şanıydı. Ve şimdi bir hanın tabelası olmuşlar.* Brienne ortak salona girdi ve hancıdan bir oda ile banyo teknesi istedi.

Hancı adam onu ikinci kata yerleştirdi. Yüzünde ciğer rengi bir doğum lekesi olan bir kadın, ahşap bir banyo teknesi getirdi, sonra da kova kova su taşıdı. Banyo teknesine girerken, “Gölgeli Vadi’de hiç Darklyn kaldı mı?” diye sordu Brienne.

“Darkelar var, ben onlardan biriyim. Kocam, evlendiğimizde kara[1] olduğumu ve sonra daha da karardığımı söylüyor.” Kadın güldü. “Gölgeli

Vadi'de bir Darke'a, bir Darkwood'a ya da Dargood'a çarpmadan yürüyemezsin ama Darklynler'in hepsi gitti. Lord Denys onların sonuncusuydu, tatlı ve genç aptal. Darklynler, Andallar gelmeden önce Gölgeli Vadi'nin krallarıydı, bunu biliyor muydunuz? Bakınca asla anlayamazsınız ama bende kraliyet kanı var. Görebiliyor musunuz? İnsanlar bana, 'Majesteleri, bir kupa bira daha doldur,' demeli. 'Majesteleri, lazımlıkların boşaltılması gerek. Biraz da odun getir Majesteleri, ateş sönmek üzere.' " Kadın tekrar güldü ve kovadaki suyun son damlalarını tekneye boşalttı. "İşte bu kadar. Su yeterince sıcak mı?"

"İşe yarar." Su hafif ılıktı.

"Daha fazla su getirirdim ama taşar. Sizin cüssenizde bir kız bütün tekneyi doldurur."

Sadece bunun gibi dar bir tekneyi. Harrenhal'daki banyo tekneleri genişti ve taştan yapılmıştı. Sudan yükselen buharlar banyoyu sisle doldurmuştu ve Jaime isim günündeki kadar çıplak bir hâlde sislerin içinden yürüyüp gelmişti; yarı ceset, yarı tanrı gibi görünüyordu. Brienne kızararak, *benimle birlikte tekneye girdi*, diye hatırladı. Sodalı sabun parçasını aldı ve Renly'nin yüzünü anımsamaya çalışarak kollarının altını ovaladı.

Su soğuduğunda, Brienne arzu ettiği kadar temizdi. Üstünden çıkarmış olduğu kıyafetleri giydi, kılıç kemerini sıkıca kalçasına bağladı ama zırhını ve miğferini odada bıraktı; Boz Kale'deki insanlara tehditkâr görünmek istemiyordu. Yürümek iyi geldi. Kale kapılarındaki muhafızların giydiği deri ceketlerin göğsünde, iki beyaz çapraz çizginin üstüne yerleştirilmiş iki savaş çekici vardı. "Lordunuzla konuşmak istiyorum," dedi Brienne.

Adamlardan biri güldü. "O hâlde yüksek sesle bağırsan iyi olur."

"Lord Rykker, Randyll Tarly ile Bakire Havuzu'na gitti," dedi diğer adam. "Sör Rufus Leek'i kale kumandanı olarak bıraktı, Leydi Rykker'ı ve çocukları koruması için."

Adamlar, Brienne'i Leek'e götürdü. Sör Rufus kısa boylu, tıknaz, yaşlı bir adamdı, sol bacağı kesikti. "Ayağa kalkamadığım için beni bağışlayın," dedi. Brienne, mektubu adama uzattı ama Leek okuyamıyordu, bu yüzden Brienne'i üstada gönderdi; üstat, çilli kafası ve kızıl bıyıkları olan kel bir adamdı.

Üstat, Hollard adını duyduğunda öfkeyle kaşlarını çattı. "Bu şarkıyı kaç kez söylemeliyim?" Brienne'in yüzü onu ele vermiş olmalıydı. "Dontos'u arayan ilk kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Aslında yirmi birincisin. Kralın cinayetinden hemen sonra, altın pelerinliler Lord Tywin'in salahiyet belgesiyle birlikte geldi. Peki senin neyin var?"

Brienne, Tommen'in mührünü ve çocuksu imzasını taşıyan mektubu adama

gösterdi. Üstat *hmmmm*ladı, *hrrrrr*ladı, mührü inceledi ve sonunda mektubu geri verdi. “Usûle uygun görünüyor.” Bir tabureye oturdu, Brienne’e de bir tabure gösterdi. “Sör Dontos’u hiç tanımadım. Gölgeli Vadiden ayrıldığında bir çocuktu. Hollard vaktiyle soylu bir hanedandı, bu doğru. Armalarını bilir misin? Enine altı eşit parçaya bölünmüş kırmızı ve pembe zeminin üst tarafındaki mavi bandın üstünde üç taç. Darklynler, Kahramanlar Çağı’nda önemsiz krallardı ve içlerinden üçü Hollard kızlarıyla evlendi. Bir zaman sonra Darklynler’in küçük diyarı daha büyük krallıklar tarafından yutuldu, lâkin Darklynler ayakta kaldı ve Hollardlar onlara hizmet etti... evet, isyanda bile. Bu hikâyeyi biliyor musun?”

“Biraz.” Brienne’in kendi üstadı, Gölgeli Vadi İsyanının Kral Aerys’i çılgına çevirdiğini söylemişti.

“Gölgeli Vadi’deki insanlar Lord Denys’i hâlâ sever, lordun onlara getirdiği kedere rağmen. Lordun Myrli karısı Leydi Serala’yı suçlarlar. Ona, Dantel Yılan, derler. Keşke Lord Darklyn bir Staunton veya Stokeworth’le evlenseydi... işte, sıradan insanların nasıl konuştuğunu bilirsin. Dantel Yılan kocasının kulağını Myr zehiriyle doldurdu, Lord Denys bu yüzden kralına karşı ayaklanıp onu esir aldı, böyle derler. O esnada, lordun silah ustası Sör Symon Hollard, Kral Muhafızlarından Sör Gwayne Gaunt’u katletti. Kral Eli kudretli bir orduyla birlikte Gölgeli Vadi’nin dışında otururken, Aerys yarım yıl boyunca bu duvarların arasında tutuldu. Lord Tywin, istediği anda kasabaya saldıracak kuvvete sahipti ama Lord Denys, Lord Tywin’e, saldırının ilk işaretinde kralı öldüreceği haberini göndermişti.” Brienne hikâyenin devamını hatırladı. “Kral kurtarıldı,” dedi. “Cesur Barristan onu dışarı çıkardı.”

“Çıkardı,” dedi üstat. “Lord Denys, tutsağını kaybedince kapıları açtı ve Lord Tywin’in kasabayı almasına izin vermektense isyanı sonlandırdı. Diz çöktü ve merhamet için yalvardı; kardeşleri, amcaları, kuzenleri, yani bütün soylu Darklynler gibi. Dantel Yılan canlı canlı yakıldı ama önce, lordu köleye çevirdiği söylenilen dili ve göğüsleri kesildi, zavallı kadın. Gölgeli Vadi’nin yarısı hâlâ Aerys’in ona çok nazik davrandığını söyler.”

“Ya Hollardlar?” .

“Mallarından ve medeni haklarından yoksun bırakılıp yok edildiler,” dedi üstat. “Bu olay vuku bulduğunda ben Hisar’da zincirimi dövüyordum ama duruşmaların ve cezaların kayıtlarını okudum. Sör Kâhya Jon Hollard, Lord Denys’in kız kardeşiyle evliydi ve karısıyla birlikte öldü, yarı Darklyn olan oğulları da öyle. Robin Hollard yaverdi; kral esir alındığında, Robin onun etrafında dans edip sakalını çekmişti, işkence sehpasında öldü. Sör Symon Hollard, kralın firarı esnasında Sör Barristan tarafından öldürüldü. Hollardların

arazilerine el kondu, kaleleri yerle bir edildi, köyleri ateşe verildi. Darklynlerle birlikte Hollard Hanedanı da yok edildi.”

“Dontos dışında.”

“Doğru. Genç Dontos, Sör Symonin ikizi Sör Steffon Hollardin oğluydu. Steffon, olaylardan birkaç yıl önce ölmüştü ve isyanda hiç rolü yoktu. Aerys buna rağmen Dontos’un kafasını alacaktı ama Sör Barristan bağışlanmasını istedi. Kral, kendisini kurtaran adamı geri çeviremedi ve Dontos yaver olarak Kral Topraklarına götürüldü. Bildiğim kadarıyla bir daha asla Gölgeli Vadi’ye dönmedi, neden dönsündü ki? Burada ne arazisi, ne kalesi, ne de akrabası vardı. Eğer Dontos ve şu kuzeyli kız bizim tatlı kralımızı öldürdülerse, bana öyle geliyor ki kendileriyle adalet arasına olabildiğince fazla mesafe koymak isteyeceklerdir. Onları Eski Şehir’de ya da Dar Deniz’in karşısında ara. Onları Dorne’da ya da Sur’da ara. *Başka bir yere* bak.” Üstat ayağa kalktı. “Kuzgunlarım beni çağırıyor. Sana iyi günler dilersem beni affedersin umarım.”

Hana geri dönen yol, Boz Kale’ye giden yoldan daha uzun göründü, belki de Brienne ruh hâli yüzünden böyle hissetmişti. Sansa Stark’ı Gölgeli Vadi’de bulamayacaktı, bu yeterince açıktı. Eğer Sör Dontos, Sansa’yı, üstadın düşündüğü gibi Eski Şehir’e ya da Dar Deniz’in karşısına götürdüyse Brienne’in arayışı epey umutsuzdu. *Eski Şehir’de Sansa için ne var*? diye sordu kendine.

Üstat onu tanımıyor, Hollard’ı tanıdığından fazla değil. Sansa yabancıların yanına gitmez.

Brienne, Kral Topraklarında Sansa’nın eski hizmetçilerinden birini bulmuştu, kadın bir genelevde çamaşırcılık yapıyordu. “Leydi Sansa’dan önce Lord Renly’ye hizmet ettim ve ikisi de vatan haini oldu,” diye sızlanmıştı Brella isimli kadın. “Şimdi hiçbir lord beni istemez, fahişelerin çamaşırlarını yıkamak zorundayım.” Ama Brienne, Sansa’yı sorduğunda, “Size de Lord Tywin’e söylediği şeyi söyleyeceğim,” demişti Brella. “Septe gider ve münasip bir leydi gibi mumlar yakardı lâkin hemen hemen her gece tanrı korusuna kaçardı. Kuzeye gitti, gitti. Onun *tanrıları* kuzeyde.”

Ama kuzey çok büyüktü ve Brienne, Sansa’nın, babasının hangi sancak beyine güvenmeye meyledeceğini bilmiyordu. *Yoksa kendi kanını aramayı mı tercih eder?* Kızın bütün kardeşleri katledilmişti ama Sur’da, Gece Nöbetçileri’ne hizmet eden bir amcası ve bir piç ağabeyi vardı. Dayısı Edmure Tully, İkizler’de esirdi ama annesinin amcası Sör Brynden, Nehirova’yı tutuyordu. Leydi Catelyn’in kız kardeşi de Vadi’ye hükmediyordu. *Kan, kanı çağırır.* Sansa akrabalarından birine koşmuş olabilirdi. Ama hangisine?

Sur çok uzaktı, bunun yanı sıra soğuk ve kasvetli bir yerdi. Sansa,

Nehirova'ya varmak için, savaşın mahvettiği nehir topraklarını ve Lannisterlar'ın kuşatma hatlarını geçmek zorunda kalırdı. Kartal Yuvası'na gitmek daha kolaydı ve Leydi Lysa ablasının kızına hiç şüphesiz kucak açardı.

İleride yol kıvrıldı. Brienne bir şekilde yanlış yöne sapmıştı. Kendini bir çıkmaz sokakta, çamurlu bir avluda buldu. Taştan inşa edilmiş alçak bir kuyunun etrafında üç domuz dolaşıyordu. Domuzlardan biri Brienne'i görünce bağırdı ve kuyudan su çeken yaşlı bir kadın şüpheyle Brienne'e baktı. "Ne istiyorsun?" 'Yedi Kılıcı arıyordum."

"Geldiğin yoldan dön. Septin yanından sola sap."

"Teşekkür ederim." Brienne kendi ayak izlerini takip etmek için geri döndü. Başını öne eğmiş yürürken, köşeyi aceleyle dönen biriyle çarpıştı. Yabancı, çarpışmanın etkisiyle kıçüstü çamura düştü. "Özür dilerim," diye mırıldandı Brienne. Çarptığı kişi sadece bir çocuktu; düz ve uzun saçlı, tek gözünün altında arpacık olan cılız bir delikanlı. "Yaralandın mı?" Brienne, yerden kalmasına yardım etmek için elini uzattı ama çocuk topuklarının ve dirseklerinin üstünde sürünerek geri çekildi. Uzun bir örgü zırh giymişti ve sırtındaki kının içinde bir uzunkılıç vardı ama çocuk on ya da on iki yaşından büyük olamazdı. "Seni tanıyor muyum?" diye sordu Brienne. Yüzü tanıdık geliyordu ama Brienne onu nereden tanıdığını çıkaramıyordu.

"Hayır. Tanımıyorsunuz. Siz hiç..." Çocuk ayağa kalktı. "Be-beni bağışlayın leydim. Bakmıyordum. Yani bakıyordum, ama aşağı. Aşağı bakıyordum. Ayaklarıma." Telaşlı bir hâlde arkasını döndü ve koşarak uzaklaştı.

Çocuktaki bir şeyler şüphe uyandırmıştı ama Brienne, Gölgeli Vadi'nin sokaklarında çocuğu kovalamayacaktı. *Bu sabah, kapıların dışında, onu orada gördüm,* diye hatırladı. *Alaca bir at sürüyordu.* Çocuğu başka bir yerde daha görmüştü sanki ama nerede?

Brienne, Yedi Kılıç'ı tekrar bulduğunda hanın ortak salonu kalabalıktı. Ateşin yanında dört rahibe oturuyordu, cübbeleri yol yüzünden lekeli ve tozluydu. Diğer yerlerdeki sıraları yöre halkı doldurmuştu, sıcak yengeç yahnisiyle dolu kâselere ekmek parçaları banıyorlardı. Yemeğin kokusu midesini guruldattı ama Brienne boş bir yer göremedi. Sonra, arkasından gelen bir ses, "Leydim, gelin, benim yerimi alın," dedi. Adam sıradan kalkana kadar, Brienne onun bir cüce olduğunu fark etmedi. Küçük adamın boyu bir buçuk metre bile değildi. Burnu damarlı ve yuvarlaktı. Dişleri ekşi yaprak yüzünden kırmızıydı. Adam, kutsal kardeşlerin kahverengi yün cübbelerinden birini giymişti, kalın boynundan Demirci'nin çekici sarkıyordu.

"Yeriniz sizde kalsın," dedi Brienne. "Ben de sizin kadar ayakta

durabilirim.”

“Evet. Ama benim başım tavana çarpacak kadar yüksek değil.” Cücenin aksanı kabaydı fakat konuşması nazikti. Brienne, adamın kafasının üst kısmındaki yuvarlak kelliği görebiliyordu. Kutsal kardeşlerin çoğu başlarını bu şekilde tıraş ederdi. Bir zamanlar Rahibe Roella, kutsal kardeşlerin, Baba’dan saklayacak bir şeyleri olmadığını göstermek için başlarını böyle tıraş ettiğini söylemişti. “Baba saçların altını göremiyor mu?” diye sormuştu Brienne. *Nasıl da aptalca bir soru.* Brienne geç anlayan bir çocuktu; Rahibe Roella sık sık bunu söylerdi. Brienne şimdi de kendini bir aptal gibi hissediyordu, küçük adamın yerine oturdu, bir el işareti yaparak güveç istedi ve cüceye teşekkür etmek için döndü. “Gölgeli Vadi’deki bir kutsal eve mi hizmet ediyorsunuz kardeşim?”

Elindeki ekmek parçasını kemirerek, “Bakire Havuzu’na yakındı lâkin kurtlar evimizi yaktı leydim,” diye cevap verdi adam. “Elimizden geldiğince tamir ettik, sonra bazı paralı askerler geldi. Kimin adamları olduklarını bilmiyorum ama domuzlarımızı aldılar ve kardeşlerimi öldürdüler. Ben bir ağaç kovuğuna saklandım ama ötekiler fazla iriydi. Onları gömmek çok vaktimi aldı ama Demirci bana kuvvet verdi. O iş bittiğinde, yaşlı bir kardeşin toprağa gömdüğü sikkeleri aldım ve tek başıma yola düştüm.”

“Kral Topraklarına giden başka kardeşlerle de karşılaştım.” “Evet, yollarda yüzlercesi var. Sadece kardeşler değil. Rahipler ve halktan insanlar da var. Hepsi serçe. Ben de bir serçe olabilirim. Demirci beni yeterince küçük yaratmış.” Adam kıkırdadı. “Peki sizin hüzünlü hikâyeniz nedir leydim?”

“Kardeşimi arıyorum. Soylu bir kız, sadece on üç yaşında, mavi gözlü ve kızıl saçlı bir bakire. Onu bir adamla birlikte yolculuk ederken görmüş olabilirsiniz. Bir şövalyeyle, belki de bir soytarıyla. Onu bulmama yardım eden adama altın vereceğim.” “Altın?” Kardeş, kırmızı dişleriyle Brienne’e gülümsedi. “Şu yengeç yahnisinden bir kâse benim için yeterli ödül olurdu lâkin size yardım edemem. Pek çok soytarıyla karşılaştım ama güzel bakireler o kadar çok değildi.” Başını yana eğdi ve bir an düşündü. “Şimdi düşününce, Bakire Havuzu’nda bir soytarı vardı. Kirli paçavralar giymişti ama kirin altından soytarı kıyafetlerinin alacalı renkleri görünüyordu.”

Dontos Hollard soytarı kıyafeti mi giymişti? Kimse Brienne’e adamın soytarı kıyafeti giydiğini söylememişti... ama giymediğini de söylememişlerdi. Fakat adam neden paçavraların içinde olsundu? Kral Topraklarından kaçtıktan sonra onun ve Sansa’nın başına bir talihsizlik mi gelmişti? Yollar bu kadar tehlikeliyken bu gayet mümkündü. *Bahsettiği adam Dontos bile olmayabilir.* “Şu soytarının kırmızı ve damarlı bir burnu mu vardı?”

“Bu konuda yemin edemem. İtiraf ediyorum ki adama pek dikkat etmedim. Kardeşlerimi gömdükten sonra, beni Kral Topraklarına götürecek bir gemi bulmak umuduyla Bakire Havuzu’na gittim. Soytarıyı ilk kez rıhtımlarda gördüm. Bir şeylerden gizleniyormuş gibi bir hâli vardı ve Lord Tarly’nin askerlerinden uzak durmaya çalışıyordu. Daha sonra onunla tekrar karşılaştım, Kokuşmuş Ördek’te.”

“Kokuşmuş Ördek?” dedi Brienne şüpheyle.

“Berbat bir yer,” diye itiraf etti cüce. “ Lord Tarly’nin adamları Bakire Havuzu’ndaki limanda devriye geziyor ama Kokuşmuş Ördek her zaman denizcilerle dolu. Ve denizciler gemilerine kaçak adam alırlar, yeter ki istedikleri fiyat olsun. Şu soytarı, Dar Deniz’in karşısına geçmek için üç kişilik yer arıyordu. Onu sık sık orada, kadırgaların kürekçileriyle konuşurken gördüm. Ara sıra komik şarkılar söylüyordu.”

“Üç kişilik yer? İki değil?”

“Uç, leydim. Buna dair Yedi üstüne yemin edebilirim.” *Üç,* diye düşündü Brienne, *Sansa, Sör Dontos... peki üçüncü kim? İblis mi*? “Şu soytarı, bir gemi buldu mu?”

“Bilemem,” dedi cüce, “ama bir gece, Lord Tarly’nin askerleri onu aramak için Ördek’e geldi. Birkaç gün sonra, başka bir adamın, *bir soytarıyı soytarı ettim,* diye böbürlendiğini duydum. Adam sarhoştu ve herkese bira ısmarlıyordu.”

“Soytarıyı soytarı ettim,” dedi Brienne. “Bununla ne kastediyordu?”

“Bilemem. Ama adamın adı Cevval Dick’ti, işte bunu hatırlıyorum.” Cüce ellerini iki yana açtı. “Korkarım size verebileceklerim bunlardan ibaret, küçük bir adamın dualarının yanı sıra.”

Brienne sözüne sadık kaldı ve adama bir kâse yengeç yahnisi ısmarladı... bir kadeh şarap ve bir parça sıcak ekmekle birlikte.

Adam Brienne’in yanında yemeğini yerken, Brienne onun söylediklerini düşündü. *İblis, Sansa ve Dontos’a katılmış olabilir mi?* Eğer Sansa’nın ortadan kayboluşunun arkasında Dontos değil de Tyrion Lannister varsa, Dar Deniz’in karşısına kaçmak istemeleri akla yakın olurdu.

Küçük adam yengeç yahnisini bitirdiğinde, Brienne’in kâsesinde kalanı da bitirdi. “Daha çok yemelisiniz,” dedi Brienne’e. “Sizin kadar iri bir kadın, gücünü yüksek tutmalı. Bakire Havuzu çok uzakta değil ama yol bu günlerde çok tehlikeli.”

Biliyorum. Sör Cleos’un öldüğü ve Brienne ile Sör Jaime’nin Kanlı Oyuncular tarafından esir alındığı yol, o yoldu. *Jaime beni öldürmeye çalıştı,*

diye hatırladı Brienne, *ama güçsüz ve zayıftı, bileklerinde de zincirler vardı.* Buna rağmen başarmasına ramak kalmıştı. Fakat Zollo, Jaime'nin elini kesmeden önceydi bu. Eğer Sör Jaime, Brienne'in kendi ağırlığınca safir ettiğini söylemeseydi, Zollo, Rorge ve Shagvvell, Brienne'e elli kez tecavüz ederlerdi.

"Leydim? Üzgün görünüyorsunuz. Kardeşinizi mi düşünüyorsunuz?" Cüce, Brienne'in eline hafifçe vurdu. "Yaşlı Hatun kardeşinize giden yolu aydınlatacak, sakın korkmayın. Bakire onu güvende tutacak."

"Haklı olmanız için dua ediyorum."

"Haklıyım." Cüce reverans yaptı. "Lâkin artık yola koyulmalıyım. Kral Topraklarına kadar uzun bir yolum var."

"Bir atınız var mı? Bir katırınız?"

"İki katırım var." Küçük adam güldü. "İşte buradalar, uyluklarımın altında. Beni nereye istersem götürüyorlar." Tekrar reverans yaptı ve her adımda sallanarak kapıya doğru yürüdü.

Adam gittikten sonra Brienne masada kaldı, bir kadeh şarapla oyalandı. Sık sık şarap içmezdi ama arada bir midesini yatıştırmak için yudumlardı. *Peki nereye gitmek istiyorum?* diye sordu kendine. *Kokuşmuş Ördek diye anılan bir yerde Cevval Dick isimli birini aramak için Bakire Havuzu'na mı?*

Brienne, Bakire Havuzu'nu son gördüğünde, kasaba bir ıssızlıktan ibaretti. Kasabanın lordu kalesine kapanmıştı, kasabalılar ölmüş ya da kaçmıştı. Brienne yanmış evleri, boş caddeleri ve kırık kapıları hatırladı. Vahşi köpekler Brienne ve diğerlerinin atlarının peşinde dolaşmıştı. Kasabaya adını veren havuzun içinde yüzen şişmiş cesetler, devasa su zambakları gibi görünüyordu. *Jaime, "Havuzdaki Altı Bakire"yi söylemişti ve ona sessiz olması için yalvardığımda bana gülmüştü.* Şimdi Randyll Tarly de Bakire Havuzu'ndaydı; Brienne'in kasabadan uzak durması için bir sebep daha. Martı Kasabasına ya da Beyaz Liman'a giden bir gemiye binmek daha iyi olurdu. *Aslında ikisini de yapabilirim. Önce Kokuşmuş Ördek'e gidip Cevval Dick'le konuşurum, sonra da Bakire Havuzu'nda beni uzak kuzeye götürecek bir gemi bulurum.*

Ortak salon boşalmaya başlamıştı. Brienne bir ekmek parçasını ikiye böldü, diğer masalardaki konuşmaları dinledi. İnsanların çoğu Lord Tywin Lannisterin ölümünden bahsediyordu. "Öz oğlu tarafından öldürülmüş," diyordu yerli bir adam, görünüşüne bakılırsa bir ayakkabı tamircisiydi. "Şu habis cüce yapmış."

"Ve kralımız bir çocuk," dedi dört rahibenin en yaşlısı. "O reşit olana kadar diyarı kim yönetecek?"

"Lord Tywin'in kardeşi," dedi bir muhafız. "Lord Tyrell ya da Kral Katili de yönetebilir."

“O olmaz,” diye duyurdu hancı. “O yemin bozan olmaz.” Ateşe tükürdü. Brienne elindeki ekmeği bıraktı ve pantolonundaki kırıntıları temizledi. Yeterince duymuştu.

O gece rüyasında yine Renly’nin çadırında olduğunu gördü. Bütün mumlar sönüyordu ve hava çok soğuktu. Yeşil karanlığın içinde bir şey hareket ediyordu, tiksindirici ve korkunç bir şey hızla krala doğru gidiyordu. Brienne kralı korumak istedi ama kolları ve bacakları kaskatıydı, elini kaldırmaya bile hâli yoktu. Gölge kılıç, yeşil çelikten yapılmış boyun zırhını kestiğinde ve kan boşalmaya başladığında, Brienne, ölen kralın Renly değil Jaime Lannister olduğunu gördü; Jaime’yi yarı yolda bırakmıştı.

Kumandanın kardeşi onu ortak salonda buldu. Brienne, içine üç çiğ yumurta katılmış ballı süt içiyordu. Kadın yeni boyanmış kalkanı gösterdiğinde, “Çok güzel yapmışsın,” dedi Brienne. Kadının yaptığı şey münasip bir armadan çok bir resimdi. Brienne’i uzun yıllar öncesine, babasının silahhanesinin serin karanlığına götürdü. Brienne, yeşil ağaç yapraklarının üstündeki ve kayan yıldızın patikasındaki çatlak boyanın üstünde parmak uçlarını gezdirişini hatırladı.

Kumandanın kardeşine, anlaştıkları fiyatın yarı kat fazlasını ödedi. Hanın aşçısından sert ekmek, peynir ve un aldıktan sonra kalkanını sırtına astı ve handan ayrıldı. Kasabayı kuzey kapısından terk etti. Kurtların Gölgeli Vadi’ye saldırmasıyla başlayan mücadelenin en yoğun yaşandığı arazilerin ve çiftliklerin arasında ağır ağır yol aldı.

Lord Randyll Tarly, Kral Joffrey’nin ordusunu komuta etmişti. Ordu batılılardan, fırtına topraklarından gelen adamlardan ve Menzil şövalyelerinden oluşuyordu. Lordun burada ölen kendi adamları, Gölgeli Vadi’nin basamaklarının altındaki kahraman lahitlerinde yatmak üzere duvarların içine taşınmıştı. Sayıları çok daha fazla olan kuzeyli ölüler, deniz kenarındaki umumi mezarlığa gömülmüştü. Zafer sahipleri, kuzeylilerin istirahatgâhlarını işaretleyen taş yığınlarının üstüne, kabaca yontulmuş ahşap bir levha dikmişti. BURADA KURTLAR YATIYOR. Brienne durdu ve onlar için sessiz bir dua okudu. Catelyn Stark, leydinin oğlu Robb ve onlarla birlikte ölen bütün adamlar için de.

Leydi Catelyn’in, güvende olmaları için Kışyarı’nda bıraktığı iki küçük oğlunun öldüğünü öğrendiği geceyi hatırladı. Brienne bir şeylerin korkunç şekilde ters gittiğini anlamıştı. Leydi Catelyn’e, oğullarıyla ilgili bir haber alıp almadığını sormuştu. “Benim Robb’dan başka oğlum yok,” diye cevaplamıştı kadın. Karnına bir bıçak saplanmış gibi konuşmuştu. Brienne, teselli etmek için masanın karşısına uzanmıştı ama parmakları parmaklarına değmeden, leydinin

geri çekileceğinden korkup duraksamıştı. Leydi Catelyn, avuçlarındaki hançer izlerini göstermek için ellerini açmıştı. Sonra kızlarını anlatmaya başlamıştı. “Sansa küçük bir leydiydi,” demişti, “daima çok zarifti ve insanları memnun etmeye hevesliydi. Şövalyelerin kahramanlık hikâyelerini severdi. Benden çok daha güzel bir kadın olacak, bunu görmek çok kolay. Saçlarını sık sık kendim tarardım. Kızıl saçları var, gür ve yumuşak... saçlarındaki kırmızılık meşalelerin ışığında bakır gibi pırıldar.”

Arya’dan da bahsetmişti, küçük kızından. Arya kayıptı, büyük ihtimalle ölmüştü. Ama Sansa... Leydi Catelyn’in huzursuz gölgesine, *onu bulacağım leydim,* diye yemin etti Brienne. *Aramaktan asla vazgeçmeyeceğim. Gerekirse hayatımdan, onurumdan, düşlerimden vazgeçeceğim ama onu bulacağım.*

Muharebe meydanının ötesinde yol sahil kenarından ilerliyordu, kireçtaşından alçak tepelerle gri yeşil denizin arasından akıyordu. Brienne yoldaki tek yolcu değildi. Kıyı şeridinde fersahlar boyunca balıkçı köyleri vardı ve balıkçılar balıklarını pazara götürmek için bu yolu kullanırdı. Brienne bir balıkçı kadın ve kızlarının yanından geçti. Anne ve kızlar, omuzlarındaki boş sepetlerle evlerine dönüyorlardı. Yüzünü görene kadar, zırhının içindeki Brienne’i bir şövalye sandılar. Kızlar fısıldaşarak Brienne’e baktı. “Yolda on üç yaşında bir kız gördünüz mü?” diye sordu Brienne. “Mavi gözlü, kızıl saçlı, soylu bir bakire.” Sör Shadrich onu uyarmıştı ama Brienne denemeye devam etmek zorundaydı. “Bir soytarıyla birlikte yolculuk ediyor olabilir.” Fakat kızlar sadece başlarını iki yana salladılar ve ağızlarını elleriyle örtüp kıkırdadılar.

Gittiği ilk köyde, çıplak ayaklı çocuklar Brienne’in atıyla birlikte koştular. Balıkçı kızların kıkırdamalarına içerleyen Brienne miğferini takmıştı, bu yüzden çocuklar onun bir erkek olduğunu sandılar. İçlerinden biri Brienne’e istiridye satmaya çalıştı, biri yengeç, diğeri de kız kardeşini.

Brienne, ikinci çocuktan üç yengeç aldı. Köyden ayrıldığında yağmur yağmaya başladı, rüzgâr da çıkmıştı. Denize bakarak, *fırtına geliyor,* diye düşündü. Miğferine vuran yağmur damlaları yüzünden kulakları çınlıyordu ama denizdeki bir teknede olmaktan iyiydi bu.

Kuzeye doğru bir saat gittikten sonra, devrik taşlardan oluşan ve küçük bir kalenin yıkıntılarını belli eden taş yığınlarında, yol ikiye ayrıldı. Sağdaki yol, sahil şeridini takip ediyordu; bataklıklardan ve çam ormanlarından ibaret kasvetli bir yer olan Kırıkpençe Burnu’na doğru uzanıyordu. Soldaki yol ise tepelerin, tarlaların ve ormanların içinden geçerek Bakire Havuzu’na gidiyordu. Yağmur iyice şiddetlenmişti. Brienne atından indi ve yıkıntıların arasına sığınmak için kısrağını yol kenarına yürüttü. Kale duvarlarının rotası; böğürtlen

çalılarının, yabani otların ve karaağaçların arasında hâlâ ayırt edilir durumdaydı ama duvarları oluşturan taşlar, bir çocuğun küp şekilli oyuncakları misali etrafa saçılmıştı. Bununla birlikte, ana kalenin bir kısmı hâlâ ayaktaydı. Kalenin üçüz kuleleri, yıkık duvarlar gibi gri granitten yapılmıştı ama mazgallı siperler sarı kumtaşından inşa edilmişti. Yağmurun içinden kulelere bakarken, *üç taç*, diye fark etti Brienne. *Üç altın taç*. Bu bir Hollard kalesiydi. Belki de Sör Dontos burada doğmuştu.

Brienne, kısrağını taş yığınlarının arasından yürüterek kalenin ana girişine doğru ilerledi. Kapıdan geriye sadece paslı menteşeler kalmıştı ama çatı hâlâ yerindeydi ve içerisi kuruydu. Brienne atını bir duvar apliğine bağladı, miğferini çıkardı ve saçlarını salladı. Yaklaşan bir atın sesini duyduğunda ateş yakmak için kuru dallar arıyordu, içgüdüsel olarak gölgelerin içine, yoldan görülemeyeceği bir yere çekildi. Bu yol, onun ve Sör Jaime'nin esir alındığı yoldu. Brienne aynı şeyi tekrar yaşamaya niyetli değildi.

Binici ufak tefek bir adamdı. Onu ilk gördüğünde, *Deli Fare*, diye düşündü Brienne. *Nasıl olmuşsa beni takip etmiş.* Elini kılıcının kabzasına götürdü ve Sör Shadrich'in, onu sadece kadın olduğu için kolay bir lokma sanıp sanmayacağını merak etti. Bir zamanlar Lord Grandisonin kale kumandanı bu hatayı yapmıştı. Kumandanın adı Humfrey Wagstafl'tı; altmış beş yaşında gururlu ve yaşlı bir adamdı, kemerli bir burnu ve lekeli bir kafası vardı. Nişanlandıkları gün, Brienne'i uyarmış ve ondan münasip bir kadın gibi davranmasını beklediğini söylemişti. "Leydi karımın erkek zırhı içinde hoplayıp zıplamasına müsaade etmem. Bu konuda bana itaat etmelisin, aksi takdirde seni cezalandırmak zorunda kalırım."

Brienne on altı yaşındaydı ve kılıçlara yabancı değildi ama avludaki maharetine rağmen hâlâ utangaçtı. Nasıl olduysa, Sör Humfrey'e, sadece onu yenebilecek bir adam tarafından cezalandırılmayı kabul edeceğini söyleyecek cesareti bulmuştu. Yaşlı şövalye öfkeden morarmıştı ama kadınına haddini bildirmek için zırh kuşanmayı razı olmuştu. Köreltilmiş turnuva silahlarıyla dövüşmüşlerdi, yani Brienne'in gürzünün dikenleri yoktu. Brienne, Sör Humfrey'nin köprücük kemiğini ve iki kaburgasını kırmıştı, nişan bozulmuştu. Yaşlı şövalye, Brienne'in üçüncü ve son müstakbel kocasıydı. Babası bir daha ısrar etmemişti.

Eğer peşinde dolaşan kişi Sör Shadrich ise, Brienne dövüşmek zorunda kalacaktı. Adamla ortak olmaya ya da onun Sansa'nın peşinden gitmesine izin vermeye niyeti yoktu. *Silah kullanmaktaki maharetinden kaynaklanan bir kibri var*, diye düşündü, *ama ufak tefek bir adam. Benim menzilim daha geniş ve*

büyük ihtimalle ondan daha güçlüyüm.

Bütün şövalyeler kadar güçlüydü ve Brienne'in eski silah ustası, onun o cüssedeki bir kadının hak etmeyeceği kadar hızlı olduğunu söylerdi. Tanrılar ona tâkat de vermişti, Sör Goodwin bunun büyük bir armağan olduğunu düşünürdü. Kılıç ve kalkanla dövüşmek yorucu bir işti ve zafer genellikle en dayanıklı olana giderdi. Sör Goodwin, Brienne'e ihtiyatlı dövüşmeyi öğretmişti. Brienne gücünü muhafaza ederken, düşmanlarının öfkeli ataklarla kendi güçlerini tüketmesine izin vermeliydi. "Erkekler seni her zaman hafife alacak," derdi şövalye, "ve gururları yüzünden seni çabucak yenmeye çalışacaklar, bir kadın tarafından fena hâlde sınandıklarının söylenmesini istemeyecekler." Brienne bu sözlerin doğruluğunu gerçek dünyaya adım atar atmaz öğrenmişti. Bakire Havuzu'nun yakınındaki ormanda, Jamie Lannister bile ona aynı şekilde saldırmıştı. Eğer tanrılar merhametliyse, Deli Fare de aynı hatayı yapardı. *Tecrübeli bir şövalye olabilir*, diye düşündü Brienne, *ama o Jaime Lannister değil.* Kılıcını kınından çıkardı.

Fakat yolun çatallaştığı yerde duraksayan, Sör Shadric'in kızıl süvari atı değil, sırtında cılız bir oğlan taşıyan alacalı bir binek atıydı. Brienne hayvanı gördüğünde şaşkınlıkla geri çekildi. *Sadece bir çocuk*, diye düşündü, sonra çocuğun başlığının altındaki suratı gördü. *Bu Gölgeli Vadi'deki çocuk, bana çarpan.*

Çocuk yıkık kaleye hiç bakmadı; önce sağdaki sonra da soldaki yola göz attı. Bir anlık tereddütün ardından atını tepelere doğru çevirdi ve ağır ağır ilerledi. Brienne, yağmurun içinde kaybolan çocuğu izledi ve aniden aynı çocuğu Rosby'de de gördüğünü hatırladı. *Beni takip ediyor,* diye fark etti, *ama bu iki kişinin oynayabileceği bir oyun.* Kısrağını çözdü, tekrar eyerine tırmandı ve çocuğun peşinden gitti.

Çocuk at sürerken yere bakıyordu, suyla dolan tekerlek izlerini seyrediyordu. Yağmur, Brienne'in yaklaşma sesini yumuşattı, hiç şüphesiz çocuğun kafasındaki başlığın da yardımı vardı; Brienne binek atının yanına gelip uzunkılıcının düz tarafıyla hayvanın sağrısına vurana kadar çocuk bir kez olsun arkasına bakmadı.

At şahlandı ve cılız çocuk havalandı, pelerini bir çift kanat gibi çırpındı. Çocuk çamurun içine düştü, pisliğe bulanmış ve dişlerinin arasına ölü otlar girmiş hâlde doğrulduğunda, tepesinde Brienne'i buldu. Aynı çocuk olduğuna hiç şüphe yoktu. Brienne arpacığı fark etti. "Kimsin?" diye sordu.

Çocuğun ağzı ses çıkarmadan hareket etti. Gözleri yumurta kadar büyüktü. Sadece, "Po," demeyi başarabildi. "Po." Çocuk titrerken örgü zırhı şıngırdadı.

“Po. Po.”

“Lütfen?” dedi Brienne. “*Lütfen* mi diyorsun?” Kılıcının ucunu çocuğun boğazına dayadı. “Lütfen bana kim olduğunu ve beni neden takip ettiğini söyle.”

“Po-po.” Çocuk, parmağını ağzına soktu ve bir topak çamur çıkarıp tükürdü. “Po-po-*Pod.* Benim adım. Po-po-*Podrick.* Pay-ne.”

Brienne kılıcını indirdi. Çocuğa acımıştı. Akşamgüneşi’ndeki bir günü hatırladı; elinde bir gül olan genç şövalyeyi. *Gülü bana vermek için getirmişti.* Ya da rahibe öyle olduğunu söylemişti. Brienne’in yapması gereken tek şey, genç şövalyeyi babasının kalesine buyur etmekti. Delikanlı on sekiz yaşındaydı, uzun kızıl saçları omuzlarına dökülüyordu. Brienne on iki yaşındaydı, beden kısmı lâl taşlarıyla pırıldayan yeni bir elbisenin içine sıkışmıştı. Şövalyeyle aynı boydaydı ama ne delikanlının gözlerine bakabilmiş ne de rahibenin öğrettiği basit sözleri söyleyebilmişti. *Sör Bonnet, babamın kalesine hoş geldiniz. Sonunda yüzünüzü görmek güzel.*

“Beni neden takip ediyorsun?” diye sordu çocuğa. “Beni gözetlemen mi emredildi? Varys’e veya kraliçeye mi aitsin?”

“Hayır. İkisi de değil. Kimse değil.”

Brienne çocuğun on yaşında olduğunu düşündü ama çocukların yaşlarını tahmin etmekte berbattı. Her seferinde gerçek yaşlarından daha küçük olduklarını zannederdi. Belki de bunun sebebi, kendisinin her daim yaşına göre iri olmasıydı. *Korkunç iri,* derdi Rahibe Roelle eskiden, *ve erkeksi.* “Bu yol yalnız bir çocuk için çok tehlikeli.”

“Bir *yaver* için değil. Ben onun yaveriyim. El’in yaveri.”

“Lord Tywin’in?” Brienne kılıcını kınına soktu.

“Hayır. O El’in değil. Ondan önceki. Oğlu. Mücadelede onunla birlikte dövüştüm. ‘*Yarımadam! Yarımadam!* diye bağırdım.”

İblis’in yaveri. Brienne, İblis’in bir yaveri olduğunu bile bilmiyordu. Tyrion Lannister şövalye değildi. Birkaç hizmetkârı, bir uşağı ve bir kadeh taşıyıcısı olması beklenebilirdi. Ama bir *yaver*? “Beni neden takip ediyorsun?” diye sordu. “Ne istiyorsun?”

“Onu bulmak.” Çocuk ayağa kalktı. “Onun leydisini. Siz onu arıyorsunuz. Brella söyledi. O, onun karısı. Brella değil, Leydi Sansa. Düşündüm ki, siz leydiyi bulursanız...” Çocuğun yüzü ıstırapla çarpıldı. Yüzünden yağmur süzülürken, “Ben onun yaveriyim,” diye tekrar etti çocuk, “ama o beni *terk etti*.”

SANSA

Eskiden, Sansa küçük bir kızken, gezgin bir şarkıcı yarım yıl boyunca Kışyarında kalmıştı. Beyaz saçları ve rüzgâr yanığı yanakları olan yaşlı bir adamdı. Şövalyeler, maceralar ve güzel leydiler hakkında şarkılar söylerdi. Şarkıcı onlardan ayrıldığında Sansa acı acı ağlamış ve babasına adamı göndermemesi için yalvarmıştı. "Adam bildiği bütün şarkıları üçer kez çaldı," demişti Lord Eddard nazikçe. "Onu zorla burada tutamam. Lâkin ağlamana gerek yok. Söz veriyorum, başka şarkıcılar da gelecek."

Ama gelmemişlerdi, bir yıl ya da daha uzun bir zaman. Sansa, septte Yedi'ye ve yürek ağacında eski tanrılara dua etmiş, onlardan yaşlı adamı geri getirmelerini istemişti, genç ve yakışıklı başka bir şarkıcı göndermeleri daha da iyi olurdu. Fakat tanrılar hiç cevap vermemişti ve Kışyarı'nın salonları sessiz kalmıştı.

Ama Sansa o zamanlar küçük ve aptal bir çocuktu. Şimdiyse on üç yaşında çiçek açmış bir genç kızdı. Bütün geceleri şarkılarla doluydu ve gündüzleri sessizlik için dua ediyordu.

Eğer Kartal Yuvası diğer kaleler gibi inşa edilmiş olsaydı, ölü adamın şarkılarını sadece fareler ve gardiyanlar duyardı. Zindan duvarları, hem şarkıları hem de çığlıkları boğacak kadar kaim olurdu. Fakat gökyüzü hücrelerinin duvarları havadan ibaretti; ölü adamın çaldığı her akor, Devin Mızrağının taşlı omuzlarında yankılanmak üzere özgürce uçuyordu. Ve adamın seçtiği şarkılar... adam Ejderhaların Dansı, güzel Jonquil ile soytarısı, Eski Taşın Jenny'si ve Prens Ejderkanat hakkında şarkılar söylüyordu. İhanetler, en beter cinayetler, asılmış adamlar ve kanlı intikamlar hakkında şarkılar söylüyordu. Hüzün ve keder hakkında şarkılar söylüyordu.

Sansa, kalenin içinde nereye giderse gitsin müzikten kaçamıyordu. Müzik, dönemeçli kale merdivenlerinde dolaşıyor, Sansa'yı banyoda çırılçıplak hâlde buluyor, akşamları onunla birlikte yemek yiyor ve gizlice yatak odasına giriyordu, panjurlar sımsıkı kapalı olduğunda bile. Müzik, karıştığı soğuk havayla birlikte Sansa'yı üşütüyordu. Kartal Yuvasında, Leydi Lysa'nın düştüğü günden beri kar yağmıyordu ama bütün geceler acı soğuktu.

Şarkıcının sesi güçlü ve tatlıydı. Sansa, onun daha önce hiç olmadığı kadar iyi şarkı söylediğini düşünüyordu. Adamın sesi bir şekilde zenginleşmişti. Acıyla, korkuyla ve özlemle dolmuştu. Tanrıların onun gibi habis bir adama bu kadar güzel bir ses vermiş olması anlamsızdı. *Eğer Petyr, Sör Lothor'u göndermeseydi, bu adam Parmaklarda bana tecavüz edecekti*, diye düşündü Sansa. *Ve Lysa teyzem beni öldürmeye çalışırken, o benim çığlıklarımı boğmak*

için çaldı.

Bütün bunlar, şarkılara katlanmayı kolaylaştırmıyordu. “Lütfen,” diye yalvardı Sansa, Lord Petyr’a, “onu susturamaz mısınız?”

“Adama bir söz verdim tatlım.” Harrenhal Lordu, Uç Dişli Mızrak’ın Azam Lordu, Kartal Yuvası’nın ve Arryn Vadisi’nin Lord Savunucu’su Petyr Baelish, gözlerini yazdığı mektuptan kaldırıp yukarı baktı. Leydi Lysa’nın öldüğü günden bu yana yüz mektup yazmıştı. Sansa kuşluğa gelip giden kuzgunları görmüştü. “Adamın şarkılarına katlanmayı, hıçkırıklarına katlanmaya tercih ederim.”

Şarkı söylemesi daha iyi, evet ama... “Bütün gece çalmak zorunda mı lordum? Lord Robert uyuyamıyor. Sürekli ağlıyor.” “Annesi için ağlıyor. Elimizden bir şey gelmez, kadın öldü.” Petyr omuzlarını silkti. “Fazla uzun sürmeyecek. Lord Nestor yarın sabah yukarı çıkıyor.”

Sansa, Petyr ve Leydi Lysa’nın düğününden sonra Lord Nestorla bir kez karşılaşmıştı. Royce, Ay Kapıları Muhafızı’ydı; dağın dibinde duran ve Kartal Yuvası’na çıkan basamakları koruyan büyük kale. Düğün kafilesi, tırmanışa başlamadan önce bir geceliğine lordun konuğu olmuştu. Lord Nestor, Sansa’ya iki kez bakmamıştı bile ama adamın yukarı geliyor olması fikri Sansa’yı dehşete düşürüyordu. Royce aynı zamanda Vadi’nin Baş Vekilharcı’ydı, Jon Arryn’ın ve Leydi Lysa’nın güvenilir adamıydı. “Lord Nestor’ın Marillion’ı görmesine izin vermeyeceksiniz, değil mi?”

Sansa’nın korkusu yüzünden okunuyor olmalıydı, zira Petyr kalemini masaya bıraktı. “Bilakis, görmesi için ısrar edeceğim.” Sansa’yı bir el işaretiyle yanındaki sandalyeye çağırdı. “Marillion ve ben bir anlaşmaya vardık. Mord çok ikna edici olabiliyor. Üstelik şarkıcımız bizi hayal kırıklığına uğratır ve duymak istemediğimiz bir şarkı söylerse, şenle benim yapmamız gereken tek şey adamın yalan söylediğini söylemek. Sence Lord Nestor kime inanır?”

“Bize mi?” Sansa bundan emin olabilmeyi isterdi.

“Elbette. Bizim yalanımız ona kâr sağlar.”

Çalışma odası sıcaktı, ateş neşeyle çıtırdıyordu ama Sansa buna rağmen titriyordu. “Evet ama... ya Lord Nestor.

“...Kârdan çok onura değer veriyorsa?” Petyr kollarını Sansa’ya doladı. “Ya gerçeği bulmak ve leydisinin cinayeti için adalet istiyorsa?” Gülümsedi. “Lord Nestor’ı tanıyorum tatlım. Onun benim kızıma zarar vermesine müsaade eder miyim sence?” *Ben senin kızın değilim,* diye düşündü Sansa. *Ben Sansa Stark’ım, Lord Eddard ile Leydi Catelyn’in kızıyım, Kışyarı’nın kanıyım.* Ama bunları söylemedi. Eğer Petyr Baelish yetişmeseydi, soğuk ve mavi gökyüzünde fırıl fırıl dönen ve yüz seksen metre aşağıdaki taşlı ölüme düşen Lysa Arryn

değil *Sansa* olurdu. *Petyr çok cesur.* Sansa onun kadar cesur olmayı dilerdi. Yatağına geri dönmek, battaniyesinin altına saklanmak ve uyumak istiyordu. Lysa Arrynin ölümünden bu yana hiçbir geceyi deliksiz uyuyarak geçirmemişti. “Lord Nestor’a rahatsız olduğumu söyleyemez misiniz?”

“Lysa’nın ölümüyle ilgili senin açıklamanı da duymak isteyecektir.”

“Lordum. Eğer... eğer Marillion gerçekte neler olduğunu söylerse...”

“Yalan söylerse, demek istiyorsun.”

‘Yalan? Evet... yalan söylerse, eğer benim hikâyeme karşılık onu hikâyesi olursa ve Lord Nestor gözlerimin içine bakıp benim ne kadar korktuğumu görürse...”

“Bir parça korku hiç abes olmaz Alayne. Korkutucu bir şey gördün. Nestor mütehassıs olur.” Petyr, Sansa’nın gözlerini ilk kez görüyormuşçasına inceledi. “Annenin gözlerini almışsın. Dürüst ve masum gözler. Güneşin aydınlattığı bir deniz gibi mavi. Biraz daha büyüdüğünde, o gözlerde pek çok adam boğulacak.”

Sansa ne cevap vereceğini bilmiyordu.

“Yapman gereken tek şey, Lord Robert’a anlattığın hikâyenin aynısını Lord Nestor’a anlatmak,” diye devam etti Petyr.

Robert sadece küçük ve hasta bir çocuk, diye düşündü Sansa, *Lord Nestor yetişkin bir adam, katı ve şüpheci. Robert güçsüzdü ve gerçeklerden bile korunması gerekiyordu.* “Bazı yalanlar sevgidir,” demişti Petyr. Sansa’ya bunu hatırlattı. “Lord Robert’a yalan söylediğimizde, bunu onu korumak için yapmıştık,” dedi Sansa.

“Ve bu yalan da *bizi* koruyacak. Aksi takdirde sen ve ben, Kartal Yuvası’nı Lysa’nın kullandığı kapıdan terk etmek zorunda kalırız.” Petyr tekrar kalemini aldı. “Lord Nestor’a yalanlar ve Arbor altını ikram edeceğiz. Adam hepsini yutacak ve daha fazlasını isteyecek, sana söz veriyorum.”

Bana da yalanlar ikram ediyor, diye fark etti Sansa. Ama bunlar rahatlatan yalanlardı ve Sansa iyi niyetle söylendiklerini düşünüyordu. *Bir yalan, eğer iyi niyetle söylendiyse o kadar da kötü değildir.* Ama keşke bunlara inanabilseydi...

Leydi Lysa’nın düşmeden önce söylediği şeyler Sansa’yı hâlâ huzursuz ediyordu. “Deli saçmaları,” diyordu Petyr. “Karım deliydi, bunu bizzat gördün.” Sansa görmüştü gerçekten. *Bütün yaptığım kardan bir kale inşa etmekti ve teyzem beni Ay Kapısından aşağı atmaya niyetlendi. Petyr beni kurtardı. Annemi çok seviyordu ve...*

Ve Sansa’yı? Sansa bundan nasıl şüphe edebilirdi? Petyr onun hayatını kurtarmıştı.

O Alayne’i kurtardı, kızını, diye fısıldadı Sansa’nın içindeki bir ses. Ama

Alayne de Sansa'ydı... ve bazen Lord Savunucu'nun da iki ayrı adam olduğunu düşünüyordu. O Petyr'dı; Sansa'nın sıcak, komik ve nazik koruyucusu... ama aynı zamanda Serçeparmak'tı; Sansa'nın Kral Topraklarında tanıdığı lord, sinsice gülümseyen ve Kraliçe Cersei'nin kulağına bir şeyler fısıldarken sakalını sıvazlayan adam. Ve Serçeparmak, Sansa'nın dostu değildi. Joff onu dövdüğünde, Sansa'yı Serçeparmak değil İblis korumuştu. Ayak takımı ona tecavüz etmeye kalkıştığında, Sansa'yı Serçeparmak değil Tazı güvenliğe taşımıştı. Lannisterlar onu zorla Tyrion'la evlendirdiğinde, Sansa'yı Serçeparmak değil Sör Yiğit Garlan teselli etmişti. Serçeparmak, Sansa için serçe parmağını bile kımıldatmamıştı.

Beni kaçırmak dışında. Benim için bunu yaptı. Bana yardım edenin Sör Dontos olduğunu sanıyordum; benim zavallı, yaşlı, sarhoş Florian'ım. Lâkin bana yardım eden en başından beri Petyr'dı. Serçeparmak, onun takmak zorunda olduğu bir maskeydi. Fakat Sansa adamın nerede bittiğini ve maskenin nerede başladığını ayırt etmekte zorlanıyordu. Serçeparmak ve Lord Petyr birbirlerine çok benziyorlardı. Sansa her ikisinden de kaçabilirdi belki ama gidecek yeri yoktu. Kışyarı yanmış ve terk edilmişti. Bran ve Rickon ölü ve soğuktu. Robb, Ikizler'de ihanete uğramış ve katledilmişti, Leydi Catelyn de öyle. Tyrion, Joffrey'yi öldürmek suçuyla idam edilmişti. Sansa'nın onu güvende tutacağını umduğu teyze, bunu yapmak yerine onu öldürmeye çalışmıştı. Edmure dayısı Freyler'in elinde tutsaktı ve annesinin amcası Karabalık, Nehirova'da kuşatma altındaydı. *Buradan başka bir yerim yok*, diye düşündü Sansa kederle *ve Petyr'dan başka dostum da yok.*

Ölü adam o gece, "Kara Bülbülü Astıkları Gün"ü, "Anne'nin Gözyaşları'nı ve "Castamere Yağmurları'nı söyledi. Sonra bir süre sustu ama tam Sansa uykuya dalacakken tekrar çalmaya başladı. "Altı Serçe"yi, "Düşen Yapraklar'ı ve Alysanne"i söyledi. *Ne kadar hüzünlü şarkılar*, diye düşündü Sansa. Gözlerini kapadığında, gökyüzü hücresinde, soğuk ve karanlık semadan uzak bir köşeye sinmiş ve göğsüne yasladığı ahşap arpla birlikte bir kürkün altına büzülmüş şarkıcıyı görebiliyordu. *Ona açmamalıyım,* dedi kendi kendine. *O kibirli ve zalim bir adam, çok yakında da ölmüş olacak.* Sansa şarkıcıyı kurtaramazdı. Üstelik neden kurtarmak istesindi? Marillion ona tecavüz etmeyi denemişti ve Petyr, Sansa'nın hayatını bir değil iki kez kurtarmıştı. *Bazen yalan söylemek zorundasın.* Sansa'yı Kral Topraklarında hayatta tutan tek şey yalandı. Eğer Sansa, Joffrey'ye yalan söylememiş olsaydı, Kral Muhafızları onu kanlı kanlı döverdi.

Şarkıcı, "Alysanne"i söyledikten sonra, Sansa'nın bir saat uyumasına

yetecek kadar sustu. Fakat şafağın ilk ışıkları panjurlardan içeri girdiğinde, Sansa "Sisli Bir Sabahta"nın yumuşak melodisini duydu. Aslında bu bir kadın şarkisiydi; korkunç bir mücadeleden sonraki şafakta, ölülerin arasında tek oğlunu arayan bir anne tarafından söylenmiş bir ağıttı. *Bir anne, ölü oğlu için ağıt yakıyor*, diye düşündü Sansa, *ama Marillion parmakları için yas tutuyor, gözleri için.* Şarkının sözleri oklar gibi havalandı ve karanlığın içinde Sansa'ya saplandı.

Ah, oğlumu gördünüz mü iyi şövalye?
Saçları kızıl kahve.
Söz vermişti, dönecekti bana.
Evimiz Yolcu Kasabasında.

Sansa, şarkının geri kalanını duymamak için kulaklarını ördek tüyü yastıkla kapattı ama bu bir işe yaramadı. Gün doğmuştu, Sansa uyanmıştı ve Lord Nestor dağın yukarısına geliyordu.

Baş Vekilharç ve kafilesi Kartal Yuvası'na akşama doğru vardı. Aşağıdaki vadi altın ve kırmızıydı. Rüzgâr esiyordu. Lord Nestor, on iki şövalye ve yirmi silahlı askerin yanı sıra, oğlu Sör Albar'ı da getirmişti. *Çok fazla yabancı.* Sansa, dost mu yoksa düşman mı olduklarını merak ederek endişeyle yabancıların yüzüne baktı.

Petyr konuklarını siyah kadife bir takımın içinde karşıladı; ceketinin gri kol yenleri, yün tozluklarıyla uyumluydu ve gri yeşil gözlerine aşikâr bir karanlık katıyordu. Üstat Colemon, Petyrin yanında duruyordu; adamın ince ve uzun boynundan, çeşitli metallerden oluşan üstat zinciri sarkıyordu. İki adamın daha uzun olanı üstattı ama dikkat çeken kişi Lord Savunucu'ydu. Görünüşe göre, gülümsemelerini bugün için bir kenara bırakmıştı. Royce eşlikçilerini tanıtırken, Petyr resmi bir tavırla dinledi ve sonra, "Hoşgeldiniz lordlarım," dedi. "Hiç şüphesiz Üstat Colemon'u tanıyorsunuz. Lord Nestor, kızım Alayne'i hatırlıyor musunuz?"

"Elbette." Lord Nestor Royce'un boğa gibi bir boynu, varil gibi bir göğsü ve kısa tıraş edilmiş gri sakalları vardı, sert ifadeli kel bir adamdı. Başını en fazla bir santim indirerek Sansa'yı selamladı.

Sansa dizlerini bükerek reverans yaptı, yanlış bir şey söylemek korkusuyla konuşamıyordu. Petyr onu yukarı çekti. "Tatlım, iyi bir kız ol ve Lord Robert'ı konuklarını kabul etmek üzere Yüksek Salon'a getir."

"Tamam baba." Sansa'nın sesi tiz ve gergin çıkmıştı. Basamakları aceleyle tırmanıp Ay Kalesi'ne gitmek için galeriyi geçerken, *bir yalancının sesi,* diye düşündü Sansa. *Suçlu bir ses.*

Sansa yatak odasına girdiğinde Gretchel ve Maddy, Robert Arryn'i pantolonunun içine sokmaya çalışıyordu. Kartal Yuvası Lordu yine ağlamıştı; gözleri kırmızıydı, kirpikleri çapaklıydı, burnu akıyordu ve dudağı kanıyordu, Robert kendi dudağını ısırmıştı. Tek burun deliğinin altında bir sümük izi parlıyordu. *Lord Nestor onu bu hâlde görmemeli,* diye düşündü Sansa. "Gretchel, bana su çanağını getir." Çocuğun elini tuttu ve onu yatağa götürdü. "Benim Tatlıbülbül'üm dün gece güzel uyudu mu?" "Hayır." Çocuk burnunu çekti. "Hiç uyumadım Alayne. O *yine şarkı söylüyordu* ve *kapım* kilitliydi. Beni dışarı çıkarmaları için bağırdım ama kimse gelmedi. Biri beni odama kilitlemiş." "Çok kötü bir şey yapmışlar." Sansa, suyun içine yumuşak bir bez batırdı ve çocuğun yüzünü temizlemeye başladı... nazikçe, ah çok nazikçe. Robert sert bir şekilde ovulursa titremeye başlayabilirdi. Çocuk çok narindi ve yaşına göre korkunç derecede minikti. Robert sekiz yaşındaydı ama Sansa ondan çok daha iri beş yaşında çocuklar görmüştü.

Robert'in dudakları titredi. "Gelip seninle uyuyacaktım." *Biliyorum.* Tatlıbülbül, annesinin yanma kıvrılıp uyumaya alışmıştı, annesi Lord Petyr'la evlenene kadar. Leydi Lysa'nın ölümünden sonra, Robert başka yataklar aramak için Kartal Yuvası'nda dolaşmaya başlamıştı. En çok sevdiği yatak Sansa'nın yatağıydı... Sansa bu yüzden Sör Lothor Brune'a çocuğun kapısını kilitlemesini söylemişti. Robert sadece uyusa Sansa sorun etmezdi ama çocuk onun göğüslerini emmeye çalışıyor ve titreme krizine tutulduğu zamanlarda yatağı ıslatıyordu.

"Lord Nestor Royce seni görmek için Kapılar'dan buraya çıktı." Sansa çocuğun burnunu sildi.

"Ben *onu* görmek istemiyorum," dedi Robert. "Ben bir hikâye istiyorum. Kanatlı Şövalye'nin hikâyesini."

"Sonra," dedi Sansa. "Önce Lord Nestor'ı görmelisin." "Lord Nestor'in beni var," dedi çocuk kıvranarak. Robert benli adamlardan korkuyordu. "Annem onun korkunç biri olduğunu söylerdi."

"Benim zavallı Tatlıbülbül'üm." Sansa çocuğun saçlarını düzeltti. "Anneni özlediğini biliyorum. Lord Petyr da özlüyor. Lord Petyr, Lysa'yı senin sevdiğin kadar severdi." Bu bir yalandı ama iyi niyetliydi. Petyr'ın bütün hayatı boyunca sevdiği tek kadın, Sansa'nın cinayete kurban gitmiş olan annesiydi. Petyr bu kadarını, onu Ay Kapısından aşağı itmeden hemen önce Leydi Lysa'ya itiraf etmişti. *Lysa deli ve tehlikeliydi. Kendi kocasını öldürdü, Petyr gelmeseydi beni de öldürecekti.*

Ama Robert'ın bunları bilmesine gerek yoktu. O sadece, annesini seven

hasta ve küçük bir çocuktu. “İşte oldu,” dedi Sansa, “şimdi lord gibi görünüyorsun. Maddy, Robert’in pelerinini getir.” Çocuğun gökyüzü mavisi pelerini kuzu yününden yapılmıştı, yumuşak ve sıcaktı; kemik rengi tuniği belirginleştiriyordu. Sansa, pelerini, hilal şeklindeki gümüş bir broşla Robert’in omzuna tutturdu ve çocuğun elini tuttu. Robert bir sefer olsun uysalca Sansa’yla gitti.

Yüksek Salon, Leydi Lysa’nın ölümünden beri kapalıydı, oraya tekrar girmek Sansa’yı ürpertti. Büyük, gösterişli ve güzel bir salondu ama Sansa burayı sevmiyordu. En iyi zamanlarda bile solgun, soğuk bir yerdi. İnce uzun sütunlar parmak kemikleri gibi görünüyordu ve beyaz mermerdeki mavi damarlar, yaşlı bir kadının bacaklarındaki damarları hatırlıyordu. Duvara elli gümüş aplik dizilmiş olmasına rağmen bir düzineden az meşale yanıyordu, gölgeler zeminde dans ediyor ve köşelerde toplanıyordu. Ayak sesleri mermerde yankılanıyordu ve Sansa, Ay Kapısı’nda tıkırdayan rüzgârı duyabiliyordu. *Kapıya bakmamalıyım*, dedi kendi kendine, *yoksa Robert kadar kötü titremeye başlarım.*

Maddy’nin yardımıyla, Robert’i büvet ağacından yapılmış ve üstüne minderler yığılmış tahta oturttu. Lordun konukları kabul edeceğini duyurdu. Gökyüzü mavisi pelerinler giyen iki muhafız, salonun alt ucundaki kapıları açtı. Petyr konukları içeri soktu ve kemik beyazı sütunların arasında akan uzun, mavi halıda yürüttü.

Çocuk, Lord Nestor’ı ciyaklamak bir nezaketle karşıladı ve adamın beninden hiç bahsetmedi. Baş Vekilharç, Leydi Lysa’yı sorduğunda, Robert’in elleri hafifçe titremeye başladı. “Marillion anneme zarar verdi. Onu Ay Kapısı’ndan aşağı attı.”

“Bu olaya siz şahit oldunuz mu lordum?” diye sordu Sör Marwyn Belmore; uzun bacaklı, zayıf, kızıl kafalı bir şövalyeydi, Petyr onun yerine Sör Lothor Burne’u getirene kadar Lysa’nın muhafızlarının kumandanıydı.

“Alayne gördü,” dedi çocuk. “Ve lord üvey babam.”

Lord Nestor, Sansa’ya baktı. Sör Albar, Sör Marwyn, Üstat Colemon, hepsi ona bakıyordu. O *benim teyzemdi ama beni öldürmek istedi*, diye düşündü Sansa. *Beni Ay Kapısı’na sürükledi ve dışarı itmeye çalıştı. Ben öpücük istememiştim, ben kardan kale yapıyordum.* Titrememek için kendine sarıldı.

“Kızımı bağışlayın lordlarım,” dedi Petyr Baelish yumuşak bir sesle. “Hâlâ o günle ilgili kâbuslar görüyor. O hadiseden bahsetmekte zorlanması normal.” Sansa’nın arkasına geçti ve kollarını nazikçe onun omuzlarına koydu. “Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum Alayne, lâkin dostlarımızın gerçeği

duyması gerek.”

“Evet.” Sansa’nın boğazı öyle kuru ve dardı ki konuşmak acı veriyordu. “Gördüm... Marillion onu...” Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. *Bu iyi, gözyaşı iyi.* “…ittiğinde Leydi Lysa’yla birlikteydim.” Ve kendi ağzından çıkan kelimeleri zar zor duyarak hikâyeyi tekrar anlattı.

Sansa hikâyenin yarısına geldiğinde Robert ağlamaya başladı. Çocuğun altındaki minderler tehlikeli bir şekilde yer değiştirdi. “O benim *annemi* öldürdü. Onun uçmasını istiyorum!” Çocuğun ellerindeki titreme arttı, kolları da titriyordu. Başı büküldü ve dişleri takırdamaya başladı. “*Uç!*” diye ciyakladı çocuk. “*Uç, uç”* Kolları ve bacakları çılgınca sallanıyordu. Robert tahttan kayarken, Sör Lothor Brune yüksek platforma doğru gitti ve çocuğu tam zamanında yakaladı. Üstat Colemon bir adım arkadaydı ama onun yapabileceği bir şey yoktu.

Diğerleri kadar huzursuz olan Sansa sadece durdu ve titreme krizinin kendi seyrinde devam edişini izledi. Robert Sör Lothor’un yüzünü tekmeledi. Brune küfretti ama çocuk seyirir, çırpınır ve altını ıslatırken onu tutmaya devam etti. Konuklar tek kelime etmedi; en azından Lord Nestor, bu krizlere daha önce de şahit olmuştu. Uzun dakikalar sonra Robert’in kasılmaları yatışmaya başladı, tamamen bitmesi daha da uzun sürdü. Sonunda küçük lord öyle halsizdi ki ayağa kalkamadı. “En iyisi, lordumuzu yatağa götürün ve sülükleyin,” dedi Lord Petyr. Brune, çocuğu kollarına alarak kaldırdı ve salondan çıkardı. Asık yüzlü Üstat Colemon onları takip etti.

Onların ayak sesleri kaybolduğunda, Kartal Yuvası’nın Yüksek Salonu sessizliğe gömüldü. Sansa dışarıda inleyen ve Ay Kapısı’nı tırmalayan rüzgârı duyabiliyordu. Çok üşümüştü ve çok yorgundu. *Hikâyeyi tekrar mı anlatmalıyım*? diye merak etti.

Ama gayet iyi anlatmış olmalıydı. Lord Nestor boğazını temizledi. “Şarkıcıyı en başından beri sevmedim,” diye homurdandı. “Leydi Lysa’ya onu göndermesi için ısrar ettim. Defalarca söyledim.”

“Ona her zaman iyi tavsiyeler verdiniz lordum,” dedi Petyr.

“Tavsiyelerimi hiç umursamadı,” diye şikâyet etti Royce. “Beni kerhen dinledi ve hiç umursamadı.”

“Leydim bu dünya için fazla güven doluydu.” Petyr öyle müşfik bir şekilde konuşuyordu ki, Sansa onun karısını sevdiğine inanabilirdi. “Lysa insanların içindeki kötülüğü göremezdi, sadece iyiliği görürdü. Marillion tatlı şarkılar söylerdi ve Lysa bu yüzden onun tabiatını yanlış tahlil etti.”

“Şarkıcı bize domuzlar derdi,” dedi Sör Albar Royce; lafını sakınmayan

geniş omuzlu bir şövalyeydi. Sakallarını tıraş etmişti ama yanaklarında, gösterişsiz yüzünü çerçeveleyen siyah favoriler bırakmıştı. Sör Albar, babasının genç hâliydi. “Dağın etrafını eşeleyip yiyecek arayan ve bir şahinin artıklarını yiyen iki domuz hakkında şarkı yapmıştı. Bizi kastediyordu ama bunu söylediğimde bana güldü. “Ah Sör, bu şarkı bazı domuzlar hakkında,” dedi.

“Benimle de alay etti,” dedi Sör Marwyn Belmore. “Bana Sör Ding-Dong adını taktı. Dilini keseceğime dair yemin ettiğimde, Leydi Lysa’ya koştu ve kadının eteklerinin altına saklandı.”

“Sık sık yaptığı gibi,” dedi Lord Nestor. “O adam bir korkaktı ama Leydi Lysa’nın gösterdiği lütuf, onu küstah yaptı. Leydi onu bir lord gibi giydirdi, ona altın yüzükler ve ay taşından yapılmış bir kemer verdi.”

“Lord Jon’un gözde şahinini bile verdi.” Şövalyenin takımında, Waxley’in altı mumu vardı. “Lordumuz o kuşu çok severdi. Kral Robert’in hediyesiydi.”

Petyr Baelish iç geçirdi. “Bu yakışıksızdı,” diye onayladı “ve ben buna bir son verdim. Lysa onu göndermeyi kabul etti. O gün şarkıcıyla buluşmasının sebebi buydu. Karımın yanında olmalıydım ama bunlar hiç aklıma gelmedi... eğer ısrar etmeseydim... onu ben öldürdüm.”

Hayır, diye düşündü Sansa, *bunları söylememelisin, onlara söylememelisin, söylememelisin.* Ama Albar Royce başını salladı. “Hayır, lordum, kendinizi suçlamamalısınız,” dedi.

“Bu şarkıcının marifetiydi,” diye onayladı babası. “Onu getirin Lord Petyr. Bu hüzünlü hikayeye bir son yazmamıza izin verin.”

Petyr Baelish kendini toparladı ve “Nasıl isterseniz lordum,” dedi. Muhafızlara dönüp bir emir verdi ve şarkıcı zindandan getirildi. Gardiyan Mord da şarkıcıyla birlikte geldi; küçük siyah gözleri ve yaralı bir yüzü olan aksak bir adamdı. Tek kulağı ve yanağının bir kısmı bir mücadelede kopmuştu ama vücudundaki yüz yirmi kiloluk beyaz et yığını yerinde duruyordu. Adamın kıyafetleri dar ve pis kokuluydu.

Marillion, gardiyanla kıyaslandığında neredeyse latif görünüyordu. Biri onu yıkamış, gökyüzü mavisi bir pantolon ve kabarık kolları olan bol bir tunik giydirmişti. Tuniğin beline, Leydi Lysa’nın hediyesi olan gümüşi bir kuşak sarılmıştı. Beyaz ipek eldivenler şarkıcının ellerini örtüyordu ve beyaz ipekten bir göz bandı, lordların gözlerini şarkıcının gözlerinin görüntüsünden esirgiyordu.

Mord, elindeki kamçıyla şarkıcının arkasında durdu. Gardiyanın kaburgalarını dürttüğü adam tek dizinin üstüne çöktü. “İyi lordlar, affınız için yalvarıyorum.”

Lord Nestor kaşlarını çattı. “Suçunu itiraf mı ediyorsun?”

“Eğer gözlerim olsaydı ağlardım.” Şarkıcının sesi geceleri güçlü ve emindi ama şimdi çatallı ve fısıltılıydı. “Leydiyi çok sevdim. Onu başka bir adamın kollarında görmeye, başka bir adamın yatağına girdiğini bilmeye dayanamadım. Tatlı leydime zarar vermek istemedim, yemin ederim. Ben tutkumu itiraf ederken kimse bizi rahatsız etmesin diye kapıyı sürgüledim ama Leydi Lysa soğuktu... Lord Petyrin çocuğunu taşıdığını söylediğinde… bir çılgınlığa kapıldım...”

Sansa, şarkıcı konuşurken adamın ellerine baktı. Şişman Maddy, şarkıcının üç parmağının Mord tarafından kesildiğini söylemişti; iki serçe parmağı ve bir yüzük parmağı. Şarkıcının küçük parmakları diğerlerinden daha katı görünüyordu ama eldivenler varken emin olmak zordu. *Saçma bir hikâye de olabilir, sonuçta Maddy nereden bilecek?*

“Lord Petyr, arpımı muhafaza etmeme izin verecek kadar nazik davrandı,” dedi kör şarkıcı. “Arpımı ve... şarkılarımı söyleyebilmem için dilimi. Leydi Lysa şarkılarımı çok severdi...”

“Şu yaratığı götürün yoksa onu kendi ellerimle öldüreceğim,” diye kükredi Lord Nestor. “Ona bakınca midem bulanıyor.” “Mord, onu gökyüzü hücresine geri götür,” dedi Petyr. “Tamam lordum.” Mord, Marillion’ı sertçe yakasından tuttu. “Konuşmak yok.” Gardiyan konuştuğunda, Sansa adamın bir dişinin altın olduğunu görüp şaşırdı. Gardiyan, şarkıcıyı yarı sürükleyip yarı iterek kapıya doğru götürürken konuklar onları izledi.

Mord ve şarkıcı gittiğinde, “Adam ölmeli,” dedi Sör Marwyn Belmore. “Ay Kapısı’ndan çıkıp Leydi Lysa’nın peşinden gitmeli.”

“Dili olmadan,” diye ekledi Sör Albar Royce. “O yalancı, alaycı dili olmadan.”

“Ona fazla nazik davrandım, biliyorum,” dedi Petyr Baelish özür diler bir tonla. “Doğruyu söylemek gerekirse ona acıdım. Aşk uğruna öldürdü.”

“Aşk ya da nefret için,” dedi Belmore, “ölmeli.”

“Çok yakında,” dedi Lord Nestor kabaca. “Kimse gökyüzü hücrelerinde uzun süre dayanamaz. Mavi onu çağıracak.”

“Çağırabilir,” dedi Petyr Baelish, “ama Marillionin bu çağrıya cevap verip vermeyeceğini sadece o bilebilir.” Bir el işareti yaptı ve muhafızlar salonun diğer ucundaki kapıları açtı. “Sörler, tırmanışın ardından çok yorgun olmalısınız. Geceyi geçirmeniz için odalar hazırlandı. Alçak Salon’da sizi yiyecek ve şarap bekliyor. Oswell, konuklarımıza yolu göster ve bütün ihtiyaçlarının giderildiğinden emin ol.” Nestor Royce’a döndü. “Lordum, bir kadeh şarap için

çalışma odasında bana katılır mısınız? Alayne, tatlım, gel ve bize şarap doldur.”

Çalışma odasında küçük bir ateş yanıyordu, bir sürahi şarap lordları bekliyordu. *Arbor altını*. Petyr, kütükleri demir bir ocak süngüsüyle dürterken Sansa, Lord Nestorin kadehini doldurdu.

Lord Nestor ateşin yanma oturdu. “Bu iş henüz bitmedi,” dedi Petyr’a, Sansa orada yokmuş gibi. “Kuzenim, şarkıcıyı bizzat sorgulamak istiyor.”

“Bronz Yohn bana güvenmiyor.” Petyr, bir kütüğü kenara itti.

“Bütün gücüyle gelmeye niyetli. Symon Templeton ona katılacak, buna şüphe yok. Korkarım Leydi Waynwood da öyle.” “Lord Belmore, Genç Lord Hunter, Horton Redfort da ona katılacak. Güçlü Sam Taş’ı, Tollettler’i, Shettler’i, ColdWaterları ve Corbrayler’in bazılarını da getirecekler.”

“İyi bilgilendirilmişsiniz. Hangi Corbrayler? Lord Lyonel değil mi?”

“Hayır, kardeşi. Sör Lyn bir sebeple benden hoşlanmıyor.” “Lyn Corbray tehlikeli bir adamdır,” dedi Lord Nestor. “Ne yapmayı planlıyorsunuz?”

“Eğer gelirlerse, onları misafir etmekten başka ne *yapabilirim*?” Petyr ateşi bir kez daha karıştırdı ve ocak sürgüsünü yere bıraktı.

“Kuzenim sizi Lord Savunuculuktan azletmek istiyor.” “Eğer öyleyse onu durduramam. Garnizonum yirmi adamdan oluşuyor. Lord Royce ve dostları yirmi bin adam toplayabilir.” Petyr, pencerenin altında duran meşe sandığa gitti. Dizlerinin üstüne çökerek, “Bronz Yohn ne yapacaksa yapacak,” dedi.

Açtığı sandığın içinden çıkardığı parşömeni Lord Nestor’a götürdü. “Lordum. Bu belge, leydi karımın size beslediği sevginin nişanıdır.”

Sansa, Royce’un parşömeni açışını izledi. “Bu... bu beklenmedik bir şey lordum.” Sansa, adamın gözlerindeki yaşları görünce şaşırdı.

“Beklenmedik lâkin hak edilmedik değil. Leydim size bütün sancak beylerinden fazla kıymet verirdi. Bana sizin onun kayası olduğunuzu söylerdi.”

“Kayası?” Lord Nestor kızardı. “Böyle mi söylerdi?”

“Sık sık. Ve bu,” -Petyr parşömeni gösterdi- “bunun kanıtı.” “Bu... bunu bilmek güzel. Jon Arryn hizmetime değer verirdi, biliyorum ama Leydi Lysa... Ona talip olmak için geldiğimde beni aşağılamıştı, ben de düşünmüştüm ki...” Lord Nestor alnını buruşturdu. “Parşömende Arryn mührü var fakat imza...”

“Lysa, bu belge onun imzasına sunulamadan önce öldü, ben de Lord Savunucu olarak imzaladım. Lysa’nın arzusunun bu olduğunu biliyordum.”

“Anlıyorum.” Lord Nestor parşömeni dürdü. “Siz... vazifeşinassınız lordum. Evet. Ve cesaretlisiniz. Bazıları bu imtiyazı yakışıksız bulacak ve sizi suçlayacak. Muhafızın makamı hiçbir zaman miras yoluyla el değiştirmedi. Arrynlar hâlâ Şahin Tacı’nı taktıkları ve Vadi Kralları olarak hükmettikleri

zamanlarda Kapılar'ı yükselttiler. Kartal Yuvası onların yazlık makamıydı, kar düşmeye başladığında saray aşağı inerdi. Bazıları, Kapıların Kartal Yuvası kadar soylu olduğunu söyler."

"Vadi'de üç yüz yıldır kral yok," diye hatırlattı Petyr. "Ejderhalar geldi," dedi Lord Nestor. "Lâkin bundan sonra bile, Kapılar bir Arryn kalesi olarak kaldı. Babası hayattayken, Kapıların Muhafızı bizzat Lord Arryn'dı. Yukarı çıktıktan sonra bu onuru kardeşi Ronnel'a bağışladı, daha sonra da kuzeni Denys'e."

"Lord Robert'in kardeşi yok, sadece uzak kuzenleri var." "Doğru." Lord Nestor parşömeni sıkı sıkı tuttu. "Bunu umut etmediğimi söylemeyeceğim. Lord Jon, El olarak diyarı yönetirken ben onun adına Vadi'yi yönettim. Benden istediği her şeyi yaptım ve kendim için hiçbir şey istemedim. Lâkin tanrıların inayetiyle bunu kazandım!"

"Kazandınız," dedi Petyr, "ve Lord Robert, sizin her zaman orada olduğunuzu bilerek daha rahat uyuyacak, sahibi olduğu dağın eteğinde sadık bir dostu olduğunu bilerek." Kadehini kaldırdı. "Öyleyse... şerefe kadeh kaldıralım lordum. Royce Hanedanı'na, Ay Kapıları Muhafızlarına... şimdi ve daima." "Şimdi ve daima, evet!" Gümüş kadehler tokuştu.

Sonra, çok daha sonra, Arbor altını sürahisi kuruduktan sonra, Lord Nestor şövalyelerden oluşan eşlikçilerine katılmak üzere ayrıldı. Sansa ayakta uyuyordu, tek isteği yatağına uzanmaktı ama Petyr onu bileğinden yakaladı. "Yalanlarla ve Arbor altınıyla ne mucizeler yaratıldığını görüyor musun?"

Sansa neden ağlamak istiyordu? Nestor Royce'un onların yanında olması iyi bir şeydi. "Hepsi yalan mıydı?"

"*Hepsi* değil. Lysa, Lord Nestor'a sık sık kaya derdi ama bunu bir iltifat olarak söylediğini sanmıyorum. Lordun oğluna da budala derdi. Lord Nestor'ın Kapıları bağımsız olarak tutmak ve gerçek bir lord olmak istediğini biliyordu, lâkin Lysa başka erkek evlatların hayalini kuruyordu ve kaleyi Robert'in küçük kardeşine vermeyi düşünüyordu." Petyr ayağa kalktı. "Burada ne olduğunu anlıyor musun Alayne?"

Sansa bir an tereddüt etti. "Desteğinden emin olmak için Ay Kapılarını Lord Nestor'a verdiniz."

"Verdim," diye onayladı Petyr, "fakat bizim kayamız bir Royce, yani aşırı gururlu ve alıngan. Ona fiyatını sorsaydım, bunu onuruna edilmiş bir hakaret sayar ve öfkeli bir kurbağa gibi şişerdi. Fakat bu yolla... adam büsbütün aptal değil ama benim ona verdiğim yalanlar gerçeklerden daha tatlı. Nestor, Lysa için diğer sancak beylerinden daha değerli olduğuna inanmak istiyor. Neticede,

bahsettiğimiz diğer sancak beylerinden biri Bronz Yohn. Ve Nestor, Royce Hanedanı'nın alt dallarından birine mensup olduğunun farkında. Oğulları için daha fazlasını istiyor. Onurlu adamlar, kendileri için yapmayı asla düşünmeyecekleri şeyleri çocukları için yaparlar."

Sansa başıyla onayladı. "İmza... parşömeni Lord Robert'a imzalatıp mühürletebilirdiniz ama bunun yerine..."

"...Lord Savunucu olarak kendim imzaladım. Neden?" "Böylece... görevden alınır ya da... öldürülürseniz.

"...Lord Nestorin Kapılar'a dair talebi sorgulanır. Royce bunu gözden kaçırmaz, bana inan. Bu ayrıntıyı görmen ne kadar zeki olduğunu kanıtlıyor. Lâkin öz kızımdan daha azını beklemezdim."

"Teşekkür ederim." Sansa, Petyrin planını çözdüğü için anlamsız bir gurur duyuyordu ama kafası da karışmıştı. "Gerçi, kızınız değilim. Gerçekte değilim. Demek istediğim, Alayne rolü oynuyorum ama *biliyorsunuz* ki..."

Serçeparmak, parmağını Sansa'nın dudağına koydu. "Ne bildiğimi biliyorum, sen de biliyorsun. En iyisi, bazı şeylerin hiç söylenmemesidir tatlım."

"Yalnız olduğumuzda bile?"

"*Bilhassa* yalnız olduğumuzda. Aksi takdirde, bir hizmetçinin haber vermeden içeri girdiği ya da bir muhafızın duymaması gereken şeyler duyduğu bir gün gelir. O küçük ve güzel ellerine daha fazla kan bulaşmasını ister misin hayatım?"

Sansa'nın gözlerinin önünde Marillionin suratı yüzüyordu, onun arkasında Sör Dontos vardı, arbalet okları hâlâ adamın göğsündeydi. "Hayır," dedi Sansa. "Lütfen."

"Bir oyun oynamadığımızı söylemek istiyorum kızım ama oynuyoruz. Taht oyunu."

Ben oynamak istemedim. Bu oyun çok tehlikeliydi. *Tek hata ve ben ölüyüm.* "Oswell... lordum. Kral Topraklarından kaçtığım gece kürekleri Oswell çekti. Kim olduğumu biliyor olmalı." "Bir koyun pisliğinin yarısı kadar zeki olsaydı bundan endişe edebilirdik. Sör Lothor da biliyor. Lâkin Oswell uzun zamandır benim hizmetimde, Brune da doğuştan sıkı ağızlıdır. Karakazan benim için Brune'u gözlüyor, Brune da Karakazan'ı. Bir zamanlar Lord Eddard'a, *kimseye güvenme,* demiştim ama beni dinlememişti. Sen Alayne'sin ve *her zaman* böyle olmalısın." Petyr iki parmağını Sansa'nın göğsüne koydu. "Burada bile. Kalbinde. Bunu yapabilir misin? Kalbinde benim kızım olabilir misin?"

"Ben..." Sansa az kalsın, *bilmiyorum lordum*, diyecekti ama Petyrin duymak istediği şey bu değildi. *Yalanlar ve Arbor altım,* diye düşündü Sansa. "Ben

Alayne’im baba. Başka kim olabilirim?”

Lord Serçeparmak, Sansa’nın yanağını öptü. “Benim zekâm ve Catelyn’in güzelliğiyle bütün dünya senin olacak tatlım. Şimdi yatağına git.”

Gretchel, Sansa’nın şöminesinde bir ateş yaktı ve kuş tüyü yatağını kabarttı. Sansa soyunup battaniyelerin altına girdi. *Bu gece şarkı söylemesin,* diye dua etti, *Lord Nestor ve diğerleri kaledeyken söylemez. Cesaret edemez.* Gözlerini kapattı.

Gecenin bir saati uyandı, küçük Robert yatağa tırmanıyordu. *Lothor’a onu tekrar kilitlemesini söylemeyi unuttum,* diye fark etti Sansa. Yapacak bir şey yoktu, kollarını çocuğa doladı. “Tatlıbülbül? Kalabilirsin ama kıpırdamak yok. Sadece gözlerini kapat ve uyu küçüğüm.”

“Tamam.” Robert biraz daha sokuldu ve başını Sansa’nın göğüslerinin arasına koydu. “Alayne? Benim annem sen misin artık?”

“Sanırım öyleyim,” dedi Sansa. Eğer iyi bir amaç için söyleniyorsa, yalanlar zararsızdı.

DENİZ CANAVARININ KIZI

Salon, sarhoş Harlawlar'ın gürültüsüyle doluydu, hepsi uzak kuzenlerdi. Her lord, adamlarının oturduğu sıraların arkasına kendi sancağını asmıştı. Galeriden aşağı bakarak, *çok az,* diye düşündü Asha Greyjoy*, gerçekten çok az.*

Bu kadarını, *Kara Rüzgâr* karaya yaklaşırken Bakir Qarl da söylemişti. Asha'nın amcasının kalesinin altına bağlanmış dargemileri saymış ve çenesini sıkmıştı. "Gelmemişler," demişti, "ya da çok azı gelmiş." Qarl haksız değildi ama Asha mürettebatının duyabileceği bir yerde onu onaylayamazdı. Adamlarının sadakatinden şüphe etmiyordu fakat demirdoğumlular bile açıkça kaybedilmiş bir dava için can vermek istemezdi.

Benim dostlarım bu kadar az mı? Asha, sancakların arasında Botley'nin gümüş balığını, Stonetree'nin taş ağacını, Volmarkin siyah leviathanını ve Myres'ın yağlı ilmiğini gördü. Diğerleri Harlaw tırpanlarıydı. Boremund, kendi tırpanını mavi bir zemine yerleştirmişti, Hotho'nunki siper mazgallarından oluşan bir çerçevenin içindeydi. Şövalye, sancağını dörde bölmüş ve tırpanların yanma annesinin hanedanının süslü tavus kuşunu koymuştu. Gümüşsaçlı Sigfryd'in sancağında bile, çapraz şekilde ikiye bölünmüş zeminde zıt renkli tırpanlar vardı. Gece siyahı bir zeminde, şafak günlerinde dalgalandığı gibi dalgalanan gümüş tırpan, sadece *Lord Harlaw* tarafından sergileniyordu: Rodrik, nam-ı diğer Okuyucu, On Kule Lordu, Harlaw Lordu, Harlaw'un Harlaw'u... Asha'nın en sevdiği dayısı.

Lord Rodrik'in yüksek koltuğu boştu. Saf gümüşten dövülen ve bir devin bile savurmakta zorlanacağı kadar büyük olan iki tırpan, çapraz hâlde koltuğun üzerinde duruyordu ama tırpanların altındaki minderler boştu. Asha buna şaşırmadı. Ziyafet biteli epey olmuştu. Ahşap masalarda sadece kemikler ve yağlı tabaklar kalmıştı. Diğer adamlar içiyordu ve Lord Rodrik kavgacı sarhoşların dostluğundan hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

Asha, Uç Dişli'ye döndü; kadın korkunç yaşlıydı ve On İki Dişli olarak anıldığı zamanlardan beri Lord Rodrik'in kâhyasıydı. "Dayım kitaplarıyla birlikte mi?"

"Evet. Başka nerede olacak?" Üç Dişli o kadar yaşlıydı ki, bir zamanlar bir rahip, onun Yaşlı Hatun'u emzirmiş olabileceğini söylemişti. İnancın adalarda hâlâ hoş görüldüğü vakitlerdi. Lord Rodrik, On Kule'de rahipler tutmuştu ama ruhunun değil kitaplarının hatırına. "Kitaplarıyla ve Botley ile birlikte. Botley de onunlaydı."

Botley'nin sancağı salonda asılıydı; soluk yeşil zemin üstünde bir gümüş balığı sürüsü. Ama Asha, Botley'nin *Hızlı Yüzgecini* diğer dargemilerin arasında

görmemişti. “Yaşlı Sawane Botley’nin, amcam Kargagöz tarafından boğulduğunu duymuştum.”

“Bu, Lord *Tristifer* Botley.”

Tris. Asha, Sawane’in büyük oğlu Harren’a neler olduğunu merak etti. *Yakında öğreneceğim şüphesiz. Bu çok tuhaf olacak.* Asha, Tris Botley’yi... o meseleden beri... görmemişti. Hayır, bunu düşünmeyecekti. “Leydi annem nerede?”

“Yatakta,” dedi Üç Dişli, “Dul Kulesi’nde.”

Elbette, başka nerede olacaktı ki? Dul Kulesi, Asha’nın teyzesi dul kaldıktan sonra bu ismi almıştı. Leydi Gwynesse, Balon Greyjoy’un ilk ayaklanması sırasında Güzel Ada’da ölen kocasının yasını tutmak için On Kule’ye gelmişti. “Sadece kederim geçene kadar kalacağım,” demişti kardeşine, “bununla birlikte, yasalara göre On Kule benim olmalı, zira ben senin yedi yaş büyüğünüm.” O zamandan bu yana uzun yıllar geçmişti ama dul kadın yas tutarak ve arada bir kalenin onun olması gerektiğini mırıldanarak orada kalmıştı. *Ve şimdi Lord Rodrik, çatısının altına yarı deli bir kız kardeş daha aldı,* diye düşündü Asha. *Kitaplarda teselli araması şaşırtıcı değil.*

Narin ve hastalıklı Leydi Alannys’in, çok sert ve çok güçlü görünen kocası Lord Balon’dan uzun yaşadığına inanmak o anda bile zordu. Asha yelken açıp savaşa gittiğinde, bunu buruk bir yürekle yapmıştı, o dönmeden annesinin ölebileceğinden korkmuştu. Annesinin değil de babasının can vereceğini bir kez bile düşünmemişti. *Boğulmuş tanrı hepimize zalim şakalar yapıyor ama insanlar hâlâ daha zalim.* Ani bir fırtına ve kusurlu bir halat Lord Balon’ı ölüme göndermişti. Ya da insanlar böyle söylüyordu.

Asha annesini en son, Derinorman Kalesi’ne saldırmak üzere kuzeye giderken, temiz su ikmali yapmak için On Kule’de durduğunda görmüştü. Alannys Harlaw hiçbir zaman şarkıcıların övdüğü türden bir güzelliğe sahip olmamıştı ama kızı onun sert yüzünü ve gülen gözlerini sevmişti. Ama o son ziyarette, Asha annesini bir pencere sekisinde, bir kürk yığınının altında denizi seyreder hâlde bulmuştu. Kadının yanağını öperken, *bu benim annem mi yoksa bir hayalet mi*? diye düşünmüştü.

Annesinin teni parşömen inceliğindeydi, uzun saçları beyazdı. Başını tutuş şeklinde hâlâ bir parça gurur vardı ama gözleri solgun ve bulutluydu. Theon’u sorduğunda dudakları titremişti. “Benim küçük oğlumu getirdin mi?” diye sormuştu. Theon, bir tutsak olarak Kışyarına götürüldüğünde on yaşındaydı ve Leydi Alannys’e kalırsa daima on yaşında olacaktı. “Theon gelemedi,” demek zorunda kalmıştı Asha. “Babam onu Taşlı Kıyı’yı yağmalaması için gönderdi.”

Leydi Alannys'in buna söyleyecek bir sözü yoktu. Sadece, başını ağır ağır sallamıştı ama kızının sözlerinin onu nasıl derin kestiği aşikârdı.

Ve şimdi ona Theon'un öldüğünü söylemek ve kalbine bir hançer daha saplamak zorundayım. Hâlihazırda, kadının kalbine gömülü iki bıçak vardı. Bıçakların üstünde Rodrik ile Maron yazıyordu ve gece olduğunda o bıçaklar zalimce burkuluyordu. *Onu yarın sabah göreceğim*, dedi Asha kendi kendine. Uzun ve yorucu bir yolculuk geçirmişti, annesiyle şimdi yüzleşemezdi.

"Lord Rodrikle konuşmalıyım," dedi Uç Dişli'ye. "*Kara Rüzgâr'*ı boşaltmayı bitirdiklerinde mürettebatımla ilgilen. Tutsaklar getirecekler. Onlara ılık yatak ve sıcak yemek verilmesini istiyorum."

"Mutfakta soğuk et ve Eski Şehir'den gelmiş koca bir kavanoz hardal var." Hardal düşüncesi yaşlı kadını gülümsetti, diş etinden uzun ve kahverengi bir diş fırladı.

"Bu yetmez. Zorlu bir yolculuk geçirdik. Midelerine sıcak bir şeyler girsin istiyorum." Asha, başparmağını çivili kemerine geçirdi. "Leydi Glover ve çocukların, oduna ve ısıya ihtiyacı olacak. Onları bir kuleye koy, zindana değil. Bebek hasta."

"Bebekler genelde hastadır. Çoğu ölür ve annelerle babalar üzülür. Şu kurtları nereye koyacağımı lorduma sormalıyım."

Asha, baş ve işaret parmağıyla yaşlı kadının burnunu yakaladı. "Ne diyorsam onu yapacaksın. Ve eğer o bebek ölürse, senden daha üzgün hiç kimse olmayacak." Uç Dişli tiz bir çığlık attı ve itaat edeceğine dair söz verdi. Asha kadını serbest bırakıp dayısını bulmaya gitti.

Bu koridorlarda tekrar yürümek güzeldi. Pyke'tan çok On Kule, Asha'ya ev hissi vermişti. Asha burayı ilk gördüğünde, *tek kale değil, bir araya toplanmış on kale*, diye düşünmüştü. Basamaklarda, duvarlardaki yürüme yollarında ve üstü kapalı köprülerde nefes nefese koşturduğu, Uzun Taş Rıhtım'da balık tuttuğu ve dayısının kitaplarının arasında kaybolduğu günleri ve geceleri hatırladı. Kaleyi, Asha'nın büyükbabasının büyükbabası yükseltmişti, adalardaki en yeni kale buydu. Lord Theomore üç oğlunu beşikte kaybetmiş ve suçu su dolu mahzenlere, nemli taşlara ve kadim Harlaw Kalesi'nin cerahatli güherçilesine atmıştı. On Kule daha havadardı, daha rahattı, konumu daha iyiydi... fakat Lord Theomore değişken bir adamdı, bütün karıları buna şahitlik edebilirdi. Lordun, birbirlerinden on kule kadar farklı altı karısı olmuştu.

Kitap Kulesi kulelerin en şişman olanıydı, oktagon şekilliydi ve büyük kesmetaş bloklarından inşa edilmişti. Merdiven, kalın duvarların içine gömülmüştü. Asha basamakları hızlıca tırmanarak beşinci kata, dayısının okuma

odasına çıktı. Lord Rodrik'in kitap okumadığı bir oda yoktu gerçi. Lord nadiren elinde bir kitap olmadan görülürdü; tuvalet odasında, *Deniz Şarkısı'nın* güvertesinde, hatta duruşma yönetirken bile elinde bir kitap olurdu. Asha onu yüksek koltuğunda, gümüş tırpanların altında kitap okurken defalarca görmüştü. Lord, önüne konulan her davayı dinler, kararını bildirir... ve muhafızların kumandanı bir sonraki dilekçe sahibini getirmek üzere gittiğinde biraz daha okurdu.

Asha, dayısını, bir pencerenin yanında duran masanın üstüne eğilmiş hâlde buldu. Adamın dört bir yanı, Kıyamet'ten önce Valyria'dan gelmiş olabilecek parşömenlerle ve demir kopçalı, deri cildi kalın kitaplarla çevrilmişti. Lordun oturduğu yerin iki yanındaki süslü demir şamdanların içinde, bir adamın kolu kadar kalın ve uzun mumlar yanıyordu. Lord Rodrik ne şişmandı ne de zayıf, ne uzundu ne de kısa, ne çirkindi ne de yakışıklı. Saçları kahverengiydi, gözleri de öyle, fakat çok sevdiği kısa ve bakımlı sakalı grileşmişti. Neticede Lord Rodrik sıradan bir adamdı, onu diğerlerinden ayırt eden tek özelliği yazılı sözlere olan aşkıydı, pek çok demirdoğumlu bu aşkı kadınsı ve makus bulurdu.

"Dayı." Asha kapıyı kapadı. "Hangi kitap o kadar önemliydi de konuklarını ev sahipsiz bıraktın?"

"Aliüstat Marwyn'in *Kayıp Kitaplar Kitabı*." Lord, gözlerini sayfadan kaldırıp Asha'yı inceledi. "Hotho bana Eski Şehir'den bir nüsha getirdi. Benimle evlendirmek istediği bir kızı var." Uzun tırnağıyla kitaba hafifçe vurdu. "Şunu görüyor musun? Marwyn, Valyria'ya Kıyamet gelmeden önce Aenar Targaryenin bakire kızı tarafından yazılmış olan *işaretler ve Alametlerin* üç sayfasını bulduğunu iddia ediyor. Lanny burada olduğunu biliyor mu?"

"Henüz değil." *Lanny*, Lord Rodrik'in, Asha'nın annesi için kullandığı kısa isimdi; onu sadece Okuyucu bu isimle anardı. "Bırak dinlensin." Asha, bir kitap yığınını bir taburenin üstüne aldı ve sandalyeye oturdu. "Uç Dişli iki dişini daha kaybetmiş gibi görünüyor. Artık onu Tek Dişli diye mi çağırıyorsunuz?"

"Onu hemen hemen hiç çağırmıyorum. O kadın beni korkutuyor. Vakit ne?" Lord Rodrik pencereden dışarı, ay ışığıyla aydınlanmış denize baktı. "Karanlık, bu kadar çabuk? Fark etmemişim. Geç geldin. Birkaç gün önce gelmeni bekliyorduk."

"Rüzgâr bize karşıydı ve beni endişelendiren tutsaklarım vardı. Robett Gloverin karısı ve çocukları. En küçüğü hâlâ süt emiyor ve yolculuk sırasında Leydi Gloverin sütü kesildi. *Kara Rüzgâr*'ı Taşlı Kıyı'da sahile çevirmekten ve adamlarımı bir sütanne bulmaları için göndermekten başka seçeneğim yoktu. Sütanne yerine bir keçi buldular. Kız doğru düzgün gelişmiyor. Köyde bir

sütanne var mı? Derin Orman, planlarım için önemli.”

“Planlarını değiştirmelisin. Çok geç geldin.”

“Geç ve aç.” Asha uzun bacaklarını masanın altına uzattı ve en yakındaki kitabın sayfalarını çevirdi. Bir rahibin, Zalim Maegorin Fukara Dostlar’a karşı yaptığı savaş hakkındaki söylevi. “Ah. Ve susuz. Bir kupa bira iyi gider dayı.”

Lord Rodrik dudaklarını büzüştürdü. “Kütüphanemde yiyecek ve içeceğe izin vermediğimi biliyorsun. Kitaplar...”

“...zarar görebilir.” Asha güldü.

Lord kaşlarını çattı. “Beni kışkırtmaktan hoşlanıyorsun.” “Ah, o kadar gücenmiş görünme. Kışkırtmadığım bir adam olmadı henüz, bunu gayet iyi biliyor olman gerek. Ama benim hakkımda yeterince konuştuk. Sen iyi misin?”

Lord omuz silkti. “Yeterince iyiyim. Gözlerim zayıflıyor. Daha rahat okuyabilmek için Myr’den bir mercek istedim.” “Peki teyzem nasıl?”

Lord Rodrik iç geçirdi. “Hâlâ benden yedi yaş büyük ve On Kule’nin onun olması gerektiğinden emin. Gwynesse unutkanlaşıyor ama bunu unutmuyor. Ölü kocası için ilk günkü gibi yas tutuyor ama adamın adını her zaman hatırlayamıyor.”

“Onun adını biliyor muydu emin değilim.” Asha, rahibin kitabını bir *güm* sesiyle kapattı. “Babam öldürüldü mü?” “Annen öyle olduğuna inanıyor.”

Babamı bizzat öldürmekten memnuniyet duyacağı vakitler vardı, diye düşündü Asha. “Ya dayım neye inanıyor?”

“Balon, ayaklarının altındaki ip köprü koptuğunda ölüme düştü. Fırtına çıkmıştı ve rüzgâr estikçe köprü sallanıp bükülüyordu.” Rodrik omuzlarını silkti. “Ya da bize böyle söylendi. Annene Üstat Wendamyr’den bir kuş geldi.”

Asha kamasını kınından çıkardı ve tırnaklarının içindeki pisliği temizlemeye başladı. “Kargagöz üç yıldır uzakta ve tam da babamın öldüğü gün geri dönüyor.”

“Bir gün sonra, diye duyduk. Balon öldüğünde *Sükûnet* hâlâ karadan uzaktaymış. Yine de, Euron’un... nasıl desek, tam vaktinde, döndüğünü kabul ediyorum.”

“Ben böyle söylemezdim.” Asha, kamasının ucunu masaya sapladı. “*Gemilerim nerede*? Aşağıda demir atmış kırk dargemi saydım, Kargagöz’ü babamın tahtından indirmeye yetmez.”

“Resmi çağrı yaptım. Senin adına, sana ve annene olan sevgim hatırına. Harlaw Hanedanı toplandı. Stonetree ve Volmark da öyle. Bazı Myreslar.

“Hepsi Harlaw Adasından... yedi adadan sadece biri. Salonda tek başına bir Botley sancağı gördüm, Pyke’tan. Peki Tuz Uçurumu’ndan, Orkmont

Adasından, Wykler'den gelen gemiler nerede?"

"Baelor Blacktyde benimle fikir alışverişi yapmak için Blacktyde'dan geldi ve görüşmemiz biter bitmez tekrar yelken açtı." Lord Rodrik *Kayıp Kitaplar Kitabı'nı* kapattı. "Şimdiye kadar Eski Wyk'e çıkmıştır."

"Eski Wyk?" dedi Asha. Dayısının, herkesin Kargagöz'e biat etmek üzere Pyke'a gittiğini söyleyeceğinden korkmuştu. "Neden Eski Wyk?"

"Duyduğunu sanmıştım. Aeron Buharsaçlı bir kral şûrası düzenliyor."

Asha başını geriye atıp güldü. "Boğulmuş Tanrı, Aeron amcamın poposuna dikenli balık sokmuş olmalı. *Kral şûrası mı?* Bu bir şaka mı yoksa amcam ciddi mi?"

"Buharsaçlı boğulduğundan beri hiç şaka yapmadı. Üstelik diğer rahipler çağrıya cevap verdi. Kör Beron Blacktyde, Üç Kez Boğulmuş Tarle... hatta Yaşlı Boz Martı bile Harlaw'un dört bir yanında kral şûrasıyla ilgili vaaz vermek için üstünde yaşadığı kayadan ayrıldı. Şu anda biz konuşurken, kaptanlar Eski Wyk'te toplanıyor."

Asha hayrete düşmüştü. "Kargagöz bu kutsal maskaralığa katılmaya ve sonucuna riayet etmeye razı oldu mu?"

"Kargagöz sırlarını bana açmıyor. Beni ona biat etmem için Pyke'a çağırdığından beri Euron'dan haber almadım."

Bir kral şûrası. Bu yeni bir şey... daha doğrusu çok eski bir şey. "Ve Victarion amcam? Buharsaçlının bu fikri hakkında o ne diyor?" "Victarion'a babanın ölüm haberi gönderildi. Kral şûrasının haberi de gönderilmiştir şüphesiz. Bundan ötesini bilemem." *Savaş olacağına kral şûrası olsun.* "Sanırım Buharsaçlının kokuşmuş ayaklarını öpeceğim ve parmaklarının arasındaki yosunları temizleyeceğim." Asha, kamasını saplandığı yerden kurtardı ve tekrar kınına soktu. "Lanet olası bir *kral şûrası!"*

"Eski Wyk'te," diye onayladı Lord Rodrik. "Lâkin kanlı[2] olmaması için dua ediyorum. Haereg'in yazdığı *Demirdoğumlular'ın Tarihi*'ni karıştırdım. Tuz kralları ile kaya krallarının buluştuğu son kral şûrasında, Orkwood Hanedanından Urron baltacılarını kralların arasına salmış ve Nagga'nın kaburgaları kanla kırmızıya boyanmış. O karanlık günden sonra Greyiron Hanedanı bin yıl boyunca seçilmeden hükmetmiş, ta ki Andallar gelene kadar."

"Bana Haereg'in kitabını ödünç vermelisin dayı." Asha, Eski Wyk'e varmadan önce kral şûrası hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeliydi.

"Burada okuyabilirsin. Kitap çok eski ve narin." Lord, kaşlarını çatarak Asha'yı inceledi. "Bir zamanlar Aliüstat Rigney, tarihin bir tekerlek olduğunu yazmıştı; çünkü insan tabiatı esas olarak değişmezdir, geçmişte olan tekrar

olacaktır. Ne zaman Kargagöz'ü düşünsem bunu hatırlarım. Euron Greyjoy, benim şu yaşlı kulaklarımda tuhaf bir şekilde Urron Greyiron gibi tınlıyor. Ben Eski Wyk'e gitmeyeceğim. Sen de gitmemelisin." Asha gülümsedi. "Ve çok uzun zamandır ilk kez düzenlenen kral şûrasını kaçınmalıyım. Son kral şûrası ne zamandı dayı?" "Haereg'e inanacak olursak dört bin yıl önce. Üstat Denestan'ın *Sorulandaki* görüşlerini kabul edersek, bunun yarısı. Eski Wyk'e gitmek hiçbir amaca hizmet etmez. Şu krallık rüyası, bizim kanımızdaki bir delilik. Bunu, ilk kez ayaklandığında babana da söylemiştim ve bu söylediğim, şimdi o zaman olduğundan daha gerçek. Bizim arazilere ihtiyacımız var, taçlara değil. Stannis Baratheon ve Tywin Lannister, Demir Taht için çekişiyorken, biz arazilerimizi büyütmek için az bulunur bir fırsata sahibiz. Stannis'i ya da Tywin'i seçelim, seçtiğimiz adamı donanmalarımızla zafere taşıyalım ve müteşekkir bir kraldan ihtiyaç duyduğumuz toprakları talep edelim."

"Bunu düşüneceğim, Deniztaşı Tahtı'na oturduğumda."

Lord Rodrik iç geçirdi. "Bunu duymak istemezsin ama seçilmeyeceksin Asha. Demirdoğumlular bir kadın tarafından hiç yönetilmedi. Gwynesse benden yedi yaş *büyük* ama babamız öldüğünde On Kule bana geçti. Durum senin için de aynı olacak. Sen Balon'ın kızısın, oğlu değil. Üstelik üç amcan var."

"Bir de dayım var."

"Önemli olan deniz canavarı amcaların. Ben önemsizim." "Benim için önemlisin. On Kule'nin lordu dayıma sahip olduğum sürece Harlaw'a sahibim." Harlaw, Demir Adalarının en büyüğü değildi ama en zengin ve en kalabalık olanıydı, üstelik Lord Rodrik'in kuvveti küçümsenemezdi. Harlaw'un, Harlaw'da hiç rakibi yoktu. Volmarklar ve Stonetreeler adalarda geniş arazilere sahipti, meşhur kaptanlarıyla ve acımasız savaşçılarıyla övünürlerdi fakat en acımasız olanlar bile tırpanın önünde diz çökerdi. Bir vakitler acı düşmanlar olan Kenningler ve Myrelar, uzun zaman önce yenilmiş ve biat etmişlerdi.

"Kuzenlerim bana bağlılık yemini verdiler. Savaşta onların kılıçlarını ve yelkenlerini ben komuta ederim lâkin kral şûrasında..." Lord Rodrik başını iki yana salladı. "Nagga'nın kemiklerinin altında bütün kaptanlar eşittir. Bazıları senin ismini haykıracak, bundan şüphem yok. Ama yetmez. Sesler Victarion ya da Kargagöz için yükseldiğinde, şu anda benim salonumda içki içen adamlardan bazıları o seslere katılacak. Tekrar söylüyorum, gemini bu fırtınanın içine yüzdürme. Senin davanda umut yok." "Hiçbir dava, mücadeleye kadar umutsuz değildir. Ben en haklı iddia sahibiyim. Ben Balonun bedenen veliahtıyım."

"Sen hâlâ inatçı bir çocuksun. Zavallı anneni düşün. Lanny'ye kalan tek şey sensin. Seni burada tutmak için, gerekirse *Kara Rüzgâr'ı* ateşe veririm."

“Ne yani? Beni Eski Wyk’e kadar yüzdürecek misin?” “Başında tutamayacağın bir taç uğruna uzun ve soğuk bir yüzüş gerçekleştirmiş olursun. Babanın mantıktan çok cesareti vardı. Birçok krallığın içinde küçük bir krallık olduğumuz zamanlarda, Eski Usûl adalara iyi hizmet etti fakat Aegon’ın Fethi buna son verdi. Balon, önünde apaçık duran şeyi görmeyi reddetti. Eski Usûl, Kara Harren ve oğullarıyla birlikte öldü.”

“Bunu biliyorum.” Asha babasını severdi ama kendini kandırmazdı. Balon bazı konularda kördü. *Cesur bir adamdı ama kötü bir lorddu.* “Demir Tahtın köleleri olarak yaşamamız ve ölmemiz gerektiği anlamına mı geliyor bu? Eğer sancakta kayalar ve iskelede fırtına varsa, akıllı bir kaptan dümenini üçüncü bir rotaya kırar.”

“Bana şu üçüncü rotayı göster.”

“Göstereceğim... kraliçe şûramda. Dayı, katılmamayı nasıl düşünebilirsin? Bu... canlı tarih olacak.”

“Ben tarihimin ölü olmasını tercih ederim. Ölü tarih mürekkeple yazılır, canlı tarih kanla.”

“Yaşlı ve korkak bir adam olarak yatağında ölmek mi istiyorsun?”

“Başka ne isteyebilirim? Lâkin kitaplarımı bitirmeden değil.” Lord Rodrik pencereye gitti. “Leydi anneni sormadın.” *Korkuyordum.* “Nasıl?”

“Daha güçlü. Hepimizden uzun yaşayabilir. Eğer bu saçmalıktan vazgeçmezsen, senden uzun yaşayacağı kesin. Buraya ilk geldiği zamankinden fazla yiyor ve genelde gece boyunca uyuyor.”

“Güzel.” Leydi Alannys, Pyke’taki son yıllarında hiç uyuyamıyordu. Geceleri, elinde bir mumla koridorlarda dolaşarak oğullarını arıyordu. *“Maron?”* diye bağırıyordu tiz bir sesle. “*Rodrik*, *neredesin*? *Theon, bebeğim, anneye gel.”* Asha, Leydi Alannys’in Deniz Kulesi’ne giden ahşap köprüyü çıplak ayakla geçtiği gecelerin sabahında, kadının topuklarından kıymık çıkaran üstadı defalarca izlemişti. “Onu yarın sabah göreceğim.” “Theon’u soracak.”

Kışyarı Prensi. “Ona ne söyledin?”

“Çok az şey. Söylenecek bir şey yoktu.” Lord duraksadı. “Theon’un öldüğünden emin misin?”

“Hiçbir şeyden emin değilim.”

“Bir beden buldunuz mu?”

“Birçok bedenin parçalarını bulduk. Kurtlar bizden önce oradaydı... dört ayaklı olanlar, ama iki ayaklı krallarına çok az saygı göstermişlerdi. Katledilenlerin kemiklerini ilikleri için parçalamışlardı. İtiraf ediyorum, orada neler olduğunu bilmek zor. Kuzeyli adamlar kendi aralarında çarpışmış gibi

görünüyor.

“Kargalar, ölü bir adamın eti için kavga eder ve gözleri için birbirlerini öldürürler.” Lord Rodrik denize baktı, dalgaların üstünde oyun oynayan ay ışığını seyretti. “Bir kralımız vardı, sonra beş oldu. Şimdi bütün gördüğüm, Batıdiyar’ın cesedi için kavga eden kargalar.” Panjurları kapattı. “Eski Wyk’e gitme Asha. Annenle kal. Korkarım ki onunla geçireceğimiz vakit azaldı.”

Asha oturduğu yerde kıpırdandı. “Annem beni cesur olmam için büyüttü. Eğer gitmezsem, hayatımın geri kalanını, gitseydim ne olurdu diye merak ederek geçiririm.”

“Eğer gidersen, hayatının geri kalanı, bir şey merak edemeyeceğin kadar kısa olabilir.”

“Günlerimi, Deniztaşı Tahtının aslında benim olduğunu söylerek geçirmekten iyidir. Ben Gwynesse değilim.”

Asha’nın sözleri lordu irkiltti. “Asha, benim iki oğlum Güzel Ada’daki yengeçlere yem oldu. Burada kal ve seni On Kule’nin vârisi ilan edeyim. Bununla yetin.”

“On Kule?” *Keşke yapabilseydim.* “Kuzenlerin bundan hoşlanmaz. Şövalye, yaşlı Sigfryd, Kambur Hotho...”

“Onların kendi toprakları ve makamları var.”

Doğru. Çürüyen Harlaw Kalesi, Gümüşsaç lakaplı yaşlı Sigfryd Harlaw’a aitti. Batı kıyısındaki bir uçurumun üstünde yükselen Işıltılı Kule, Kambur Hotho Harlaw’un makamıydı. Sör Harras Harlaw, nam-ı diğer Şövalye’nin sarayı Boz Bahçe’deydi. Mavi Boremund, Yaşlıkadın Tepesi’nin zirvesinde hüküm sürüyordu. Fakat bu adamların hepsi Lord Rodrik’e bağlıydı. “Boremund’un üç oğlu var, Sigfryd Gümüşsaçın erkek torunları var ve Hotho’nun ihtirasları var,” dedi Asha. “Her biri senin yerine geçmek istiyor, Sigfryd bile. O adam sonsuza kadar yaşamaya niyetli.”

“Şövalye, benden sonra Harlaw Lordu olacak,” dedi Lord Rodrik, “lâkin adayı Boz Bahçe’den de yönetebilir. Ona kale için bağlılık yemini ver ve Sör Harras seni korusun.”

“Ben kendimi koruyabilirim. Dayı, ben bir deniz canavarıyım. *Greyjoy* Hanedanından Asha’yım.” Asha ayağa kalktı. “Ben babamın tahtını istiyorum, seninkini değil. Şu senin tırpanların çok tehlikeli görünüyor. Biri düşüp kafamı kesebilir. Hayır, ben Deniztaşı Tahtı’nda oturacağım.”

“O hâlde sen de çürük et için çığlık atan bir kargasın.” Rodrik tekrar masanın arkasına oturdu. “Git. Aliüstat Marwyn’in araştırmasına geri dönmek istiyorum.”

“Başka bir sayfa daha bulursan bana haber ver.” Dayısı, Asha’nın dayısıydı, asla değişmeyecekti. *Ama ne derse desin Eski Wyk’e gelecek.*

*Kara Rüzgâr*ın mürettebatı salonda yemek yiyor olmalıydı. Asha, Eski Wyk’teki toplantıyı ve toplantının onlar için ne anlama geldiğini anlatmak üzere adamlarına katılması gerektiğini biliyordu. Kendi adamları sağlam bir şekilde onun arkasında duracaktı fakat Asha’nın diğerlerine de ihtiyacı vardı; Harlaw kuzenlerine, Volmarklar’a ve Stonetreeler’e. *Onları kazanmak zorundayım.* Derinorman Kalesi’nde elde ettiği zafer ona bu konuda yardım edecekti; adamları zaferle ilgili böbürlenmeye başlar başlamaz. Asha onların bunu yapacağını biliyordu; *Kara Rüzgâr’ın* mürettebatı, kadın kaptanlarının başarılarıyla gurur duyuyordu. Adamların yarısı Asha’yı kızlarıymış gibi seviyordu, diğer yarısı da onun bacaklarını açmak istiyordu ama her biri uğruna canını verirdi. *Ben de onlar için,* düşündü Asha. Basamakların sonundaki kapıyı omzuyla itip ay ışığıyla aydınlanmış avluya çıktı.

“Asha?” Kuyunun arkasından bir gölge çıktı.

Asha hemen kamasına uzandı... sonra ay ışığı, kuyunun arkasından çıkan karanlık sureti, fok derisi pelerin giyen bir adama dönüştürdü. *Bir başka hayalet.* “Tris. Seni salonda bulacağımı düşünmüştüm.”

“Seni görmek istedim.”

“Hangi bölümümü, merak ettin?” Asha sırıttı. “Pekâlâ, işte buradayım, büyüdüm. İstediğin kadar bak.”

“Bir kadın.” Adam yaklaştı. “Güzel bir kadın.”

Tristifer Botley, Asha’nın onu son gördüğü zamandan bu yana kilo almıştı ama dağınık saçları hâlâ aynıydı. Gözleri bir fok balığınınkiler kadar büyük ve dürüst bakışlıydı. *Gerçekten tatlı gözler.* Zavallı Tristiferle ilgili sorun buydu; Tris, Demir Adaları için fazla tatlıydı. *Yüzü güzelleşmiş,* diye düşündü Asha. Tris, çocukken sivilcelerle sorun yaşıyordu, Asha da aynı dertten muzdaripti, belki de onları bir araya getiren şey buydu. “Babanı duyunca üzüldüm,” dedi Asha.

“Ben senin baban için yas tutuyorum.”

Az kalsın, *neden*? diye soracaktı Asha. Tristifer’i, Baelor Blacktyde’ın vesayetine girmesi için Pyke’tan gönderen Balon’dı. “Artık Lord Botley olduğun doğru mu?”

“En azından ismen. Harren, Derinorman Kalesi’nde öldü. Bataklık şeytanlarından biri onu zehirli bir okla vurdu. Lâkin ben hiçbir şeyin lorduyum. Babam, Kargagöz’ün Deniztaşı Tahtı üstündeki iddiasını reddettiğinde boğularak öldürüldü. Kargagöz, babamın arazilerinin yarısını Demir Yuva’ya verdi, buna

rağmen amcalarım ona biat etti. Euron'un önünde ilk diz çöken ve ona kral diyen ilk kişi Lord Wynch'ti."

Wynch Hanedanı, Pyke'ta güçlüydü ama Asha hayal kırıklığını belli etmedi. "Wynch hiçbir zaman senin babanın cesaretine sahip olmadı."

"Amcan onu satın aldı," dedi Tris. "*Sükûnet*, hazine dolu ambarlarla geri döndü. Gümüşler ve inciler, zümrütler ve yakutlar, yumurta büyüklüğünde safirler, hiçbir adamın kaldıramayacağı kadar ağır sikke çuvalları... Kargagöz her yerde dostlar satın alıyor. Amcam Germund şimdi kendine Lord Botley diyor ve senin amcanın adamı olarak Lord Limanını yönetiyor."

"Meşru Lord Botley sensin," dedi Asha. "Deniztaşı Tahtı'na oturduğumda, babanın arazileri iade edilecek."

"Eğer istersen. Benim için bir önemi yok. Ay ışığında çok güzel görünüyorsun Asha. Şimdi yetişkin bir kadınsın ama ben senin sıska ve sivilceli bir kız olduğun zamanları hatırlıyorum." *Neden sürekli sivilcelerimden bahsetmek zorundalar*? "Ben de hatırlıyorum." *Ama senin hatırladığın kadar sevgiyle değil.* Asha'nın annesi, hayatta kalan tek oğlu Ned Stark tarafından tutsak alındığında Pyke'a beş çocuk getirmişti. Himayeye alman bu çocukların içinde Asha'nın yaşına en yakın olan Tris'ti. Asha'nın öptüğü ilk oğlan o değildi ama yeleğinin bağcıklarını çözen ve yeni tomurcuklanmış göğüslerini elleyen ilk kişi oydu.

Yeterince cesur olsaydı daha fazlasını ellemesine izin verirdim. Asha'nın çiçeği ilk kez savaş sırasında açmış ve onun arzularını uyandırmıştı ama Asha bundan önce de meraklıydı. *Tris oradaydı, benimle aynı yaştaydı, hevesliydi, hepsi buydu... bu ve ay kanı.* Buna rağmen, Asha yaşadığı şeye *aşk* demişti, ta ki Tris, Asha'nın doğuracağı çocuklardan bahsetmeye başlayana kadar, en az bir düzine oğlan, ah, birkaç da kız. "Ben bir düzine oğul istemiyorum," demişti Asha dehşetle. "Ben *maceralar* istiyorum." Kısa zaman sonra Üstat Qalen onları oyun oynarken yakalamıştı ve genç Tristifer Botley, Blacktyde'a gönderilmişti.

"Sana mektuplar yazdım," dedi Tris, "ama Üstat Joresan onları göndermedi. Bir keresinde, Lord Limanına giden bir ticaret gemisinin kürekçisine bir geyik verdim; mektubumu senin ellerine ulaştıracağına dair söz vermişti."

"Kürekçi seni yolmuş ve mektubu denize atmış."

"Bundan korkmuştum. Senin mektuplarını da bana vermediler."

Hiç yazmadım. İşin gerçeği, Tris gönderildiğinde Asha rahatlamıştı; o zamana kadar çocuğun beceriksizliği onu sıkmaya başlamıştı. Fakat Tristifer'in duymak isteyeceği bir şey değildi bu. "Aeron Buharsaçlı kral şûrası düzenliyor. Gelip benim lehime konuşacak mısın?"

“Seninle her yere gelirim ama... Lord Blacktyde kral şûrasının tehlikeli bir saçmalık olduğunu söylüyor. Kargagöz’ün onların üstüne çökeceğini ve hepsini öldüreceğini düşünüyor, bir zamanlar Urron’un yaptığı gibi.”

Bunu yapacak kadar deli. “Kargagöz kuvvetten yoksun.” “Onun kuvvetini bilmiyorsun. Pyke’ta adam topluyor. Orkmont Adasının Orkwood’u ona yirmi dargemi getirdi. Solak Lucas Codd onlarla birlikte. Ve Harren Hoare, Kızıl Kürekçi, Piç Kemmett Turna, Hürdoğmuş Rodrik, Karadişli Torwold...” “Önemsiz adamlar.” Asha onları tanıyordu, her birini. “Tuz karılarının oğulları, kölelerin torunları. Coddlar... onların *sözlerini* bilir misin?”

“Bütün İnsanlar Bizi Hor Görse de” dedi Tris. “Ama seni ağlarıyla yakalarlarsa ejderha lordları gibi öldürürler. Daha kötüsü de var. Kargagöz doğudan canavarlar ve... *büyücüler* getirdi.” “Amcam ucubeleri ve soytarıları her zaman sevmiştir,” dedi Asha. “Babam bu yüzden onunla kavga ederdi. Bırak da büyücüler kendi tanrılarına yalvarsınlar. Buharsaçlı da bizim tanrımıza yalvaracak ve onları boğacak. Kral şûrasında sesine sahip olacak mıyım Tris?”

“Bütünüme sahip olacaksın. Ben sonsuza kadar senin erkeğinim. Asha, seninle evlenmek istiyorum. Leydi annen izin verdi.”

Asha iniltisini bastırdı. *Önce bana sormalıydın... ama alacağın cevaptan pek hoşlanmayabilirdin.*

“Ben artık ikinci oğul değilim,” diye devam etti Tris. “Senin de söylediğin gibi meşru Lord Botley’yim. Ve sen.”

“Benim ne olduğum Eski Wyk’te belirlenecek. Tris, birbirini elleyen ve nerede ne heyecanlar olduğunu görmeye çalışan küçük çocuklar değiliz artık. Benimle evlenmek istediğini sanıyorsun ama istemiyorsun.”

“İstiyorum. Asha, Nagga’nın kemiklerinin üstüne yemin ederim ki tek hayalim sensin, asla başka bir kadına dokunmadım.”

“Git bir kadına dokun, ya da iki, ya da on. Ben sayamayacağım kadar çok adama dokundum. Kimine dudaklarımla, kimine baltamla.” Asha bekâretini on altı yaşında kaybetmişti; Lys’ten gelen bir ticaret kadırgasında çalışan sarı saçlı, güzel bir denizciyle yatmıştı. Delikanlı, Ortak Dil’den sadece altı kelime biliyordu ama “düzüşmek” o kelimelerden biriydi ve Asha’nın duymayı umduğu kelime buydu. Asha daha sonra, ona ay çayı demlemeyi ve karnını düz tutmayı öğreten bir orman cadısı bulacak kadar akıllıca davranmıştı.

Botley, Asha’nın ne dediğini tam olarak anlamamış gibi gözlerini kırpıştırdı. “Sen... bekleyeceğini düşünmüştüm. Neden...” Ağzını ovuşturdu. “Asha, buna *zorlandın mı?”*

“Öyle zorlandım ki adamın tuniğini parçaladım. Benimle evlenmek

istemezsin, sözüme güven. Sen tatlı bir çocuksun, hep öyleydin, ama ben tatlı bir kız değilim. Eğer evlenirsek, kısa bir zaman sonra benden nefret edersin."

"Asla. Asha, senin için *acı çektim*."

Asha yeterince dinlemişti. Hasta bir anne, katledilmiş bir baba, başa çıkılması gereken amcaların üstüne, bir de kara sevdalı bir köpek yavrusuna ihtiyacı yoktu. "Bir genelev bul Tris. Çektiğin acıyı giderirler."

"Ben asla..." Tristifer başını iki yana salladı. "Sen ve ben birlikte olmak için yaratılmışız Asha. Benim karım ve oğullarımın annesi olacağını her zaman biliyordum." Asha'nın kolunu yakaladı.

Asha'nın kaması göz açıp kapayıncaya kadar Tris'in boğazındaydı. "Elini çek, yoksa yoksa bir oğul sahibi olacak kadar uzun yaşamazsın. Hemen." Tris elini çektiğinde Asha bıçağını indirdi. "Bir kadın istiyorsun. Pekâlâ. Bu gece yatağına bir kadın sokacağım. Eğer sana zevk verecekse, onun ben olduğumu hayal et ama bana tekrar dokunmaya yeltenme. Ben senin kraliçenim, karın değil. Bunu unutma." Asha, kamasını kınına soktu ve Tris'i olduğu yerde bıraktı. Delikanlının boğazından büyük bir damla kan süzülüyordu; ayın solgun ışığında siyahtı.

CERSEI

Kraliçenin elbisesinin bağcıklarını bağlarken, “Ah, Yedi’ye dua ediyorum, kralın düğününde yağmur yağmasın,” dedi Jocelyn Swift.

“Kimse yağmur istemiyor,” dedi Cersei. O kendi adına dolu ve buz istiyordu, uluyan rüzgârlar ve Kızıl Kale’nin taşlarını titreten gök gürültüleri istiyordu. “Daha sıkı,” dedi Jocelyn’e. “Daha *sıkı* bağla seni aptal.”

Cersei’yi öfkelendiren şey düğündü ama yavaş akıllı Swyft kızı daha güvenli bir hedefti. Tommenin Demir Taht’taki yeri, Cersei’nin Yüksek Bahçe’yi gücendirmeyi göze alabileceği kadar sağlam değildi; Ejderha Kayası, Stannis Baratheon’ın elinde olduğu sürece değildi, Nehirova direnmeye devam ettiği sürece değildi, demiradamlar denizlerde kurtlar misali dolaştığı sürece değildi. Yani Jocelyn, Cersei’nin Margaery Tyrell’e ve kızın buruşuk büyükannesine sunmayı tercih edeceği yemeği yemek zorundaydı.

Kraliçe, mutfağa haber gönderdi ve kahvaltı için iki haşlanmış yumurta, bir somun ekmek ve bir çanak bal istedi. Fakat ilk yumurtayı kırıp da yumurtanın içinde yarı gelişmiş kanlı bir civciv bulduğunda midesi bulandı. “Şunları götür ve bana baharatlı sıcak şarap getir,” dedi Senelle’e. Havanın soğuğu kemiklerine işliyordu ve Cersei’nin önünde uzun, tatsız bir gün vardı.

Jaime’nin beyazlar içinde ve hâlâ tıraş olmamış hâlde gelip, Tommen’ın zehirlenmemesi için her önlemi aldığını söylemesi de Cersei’nin ruh hâlini düzeltmedi. “Mutfakta, her yemeğin hazırlanışım seyreden adamlar olacak,” dedi Jaime. “Sör Addam’ın altın pelerinlileri, yolda yemeklere bir şey katılmadığından emin olmak için yiyecekleri masalara servis eden hizmetkârlara eşlik edecek. Tommen ağzına bir lokma koymadan önce Sör Boros her yemeği tadacak. Olur da bütün bunlar işe yaramazsa; Üstat Ballabar, en yaygın yirmi zehrin panzehiri ve müshiliyle birlikte salonun arkasında oturuyor olacak. Tommen güvende olacak, sana söz veriyorum.”

“Güvende.” Kelime, Cersei’nin dilinde acı bir tat bıraktı. Jaime anlamıyordu. Kimse anlamıyordu. Yaşlı cadının o çadırda savurduğu tehditleri sadece Melara duymuştu ve Melara uzun zaman önce ölmüştü. “Tyrion iki kez aynı şekilde öldürmez. Bunu yapmayacak kadar zeki. Şu anda bile yerin altında olabilir. Söylediğimiz her sözü dinliyor ve Tommenin boğazını kesmek için planlar yapıyor olabilir.”

“Farz edelim ki yerin altında,” dedi Jaime. “Ne plan yaparsa yapsın, hâlâ küçük ve bodur bir adam olacak. Tommenin etrafı Batıdiyarın en iyi şövalyeleri tarafından sarılacak. Kral Muhafızları onu koruyacak.”

Cersei kardeşinin koluna baktı; Jaime’nin giydiği beyaz ipek tuniğin kol

yeni, bilek kökünün üstüne iğnelenmişti. “Şu senin muhteşem şövalyelerinin Joffrey’yi ne kadar iyi koruduğunu hatırlıyorum. Bütün gece Tommenla kalmanı istiyorum, anlaşıldı mı?”

“Kapısının dışına bir muhafız dikeceğim.”

Cersei, Jaime’nin kolunu yakaladı. “Bir nöbetçi değil. Sen. Ve Tommenin yatak odasının *içinde*.”

“Tyrion şömineden çıkar diye mi? Çıkmayacak.”

“Sen öyle diyorsun. Şu duvarların içindeki bütün gizli tünelleri bulduğunu söyleyebilir misin?” İşin aslını ikisi de biliyordu. “Tommen’ı Margaery’yle yalnız bırakamam, yarım kalp atışı zaman için bile.”

“Yalnız olmayacaklar. Kızın kuzenleri onlarla birlikte olacak.” “Nasıl istersen. Kral adına emrediyorum.” Cersei, Tommen ve karısının aynı yatağı paylaşmasını hiç istemiyordu ama Tyrelller ısrar etmişti. “Karı ve koca birlikte uyumalı,” demişti Diken Kraliçesi, “uyumaktan başka bir şey yapmasalar da. Majestelerinin yatağı iki kişi için yeterince büyük.” Leydi Alerie kayınvalidesini tekrar etmişti. “Bırakın da çocuklar geceleri birbirlerini ısıtsınlar. Bu onları yakınlaştırır. Margaery battaniyelerini sık sık kuzenleriyle paylaşır. Mumlar söndüğünde şarkılar söyler, oyunlar oynar ve birbirlerine sırlar fısıldarlar. “

“Ne kadar hoş,” demişti Cersei. “Bunu yapmaya devam etsinler elbette. Bakire Zindanında.”

Leydi Olenna, Leydi Alerie’ye, “Majesteleri Kraliçe en iyisini bilir şüphesiz,” demişti. “Neticede oğlanın annesi o, *bundan* hepimiz eminiz. Düğün gecesiyle ilgili bir anlaşmaya varacağımızdan şüphem yok. Bir adam, düğün gecesinde karısından ayrı uyumamalı. Gelinle damadın ayrı uyuması, evliliğe kötü şans getirir.”

Bir gün sana “kötü şans”ın anlamını öğreteceğim, diye yemin etmişti kraliçe. “Margaery sadece o gece için Tommen’ın yatağını paylaşabilir,” demek zorunda kalmıştı. “Daha uzun değil.” Diken Kraliçesi, “Majesteleri çok lütufkâr,” diye karşılık vermişti ve herkes gülümsemişti.

Cersei’nin parmakları Jaime’nin kolunu morluklar bırakacak kadar sert sıkıyordu. “O odanın *içinde gözlere* ihtiyacım var.” “*Ne* görmek için?” dedi Jaime. “Birlikte olmaları gibi bir tehlike yok. Tommen çok küçük.”

“Ossifer Plumm da çok ölüydü ama bu durum bir çocuk peydahlamasına engel olmadı, değil mi?”

Jaime kafası karışmış gibi görünüyordu. “Ossifer Plumm kimdi? Lord Philip’in babası mıydı... kimdi?”

En az Robert kadar cahil. Onun bütün zekâsı kılıç elindeydi. “Plumm’ı unut,

sadece sana söylediklerimi hatırla. Güneş doğana kadar Tommen'ın yanında kalacağına dair yemin et." Cersei'nin korkuları yersizmiş gibi rahat bir tonla, "Nasıl emredersen," dedi Jaime. "Hâlâ El Kulesi'ni yakmaya niyetli misin?"

"Ziyafetten sonra." Cersei, kutlama gününün sadece bu kısmından keyif alabileceğini düşünüyordu. "Lord babamız o kulede öldürüldü. Bakmaya dayanamıyorum. Eğer tanrılar merhametliyse, ateş ve duman, molozların arasından birkaç fare çıkarır."

Jaime gözlerini devirdi. "Tyrion demek istiyorsun."

"O, Lord Varys ve gardiyan."

"Kulede saklanıyor olsalardı onları bulurduk. Kazmaları ve çekiçleri olan küçük bir ordu her yeri araştırdı. Duvarları yıktık, yerleri parçaladık ve ortaya elli gizli geçit çıkardık."

"Ve biliyorsun ki elli gizli geçit daha olabilir." Bazı geçitler o kadar dardı ki, Jaime onları araştırabilmek için yaver çömezlerine ve seyis yamaklarına ihtiyaç duymuştu. Kara hücrelere giden bir tünel ve dibi yokmuş gibi görünen bir taş kuyu bulmuşlardı. Kafatasları, sararmış kemikler ve ilk Kral Viserys'in saltanatından kalan dört çuval gümüş sikkeyle dolu bir oda bulmuşlardı. Binlerce fare de bulmuşlardı... ama ne Tyrion ne de Varys onların arasındaydı. Sonunda, Jaime araştırmaya son vermek için ısrar etmişti. Çocuklardan biri dar bir tünelde sıkışmış ve ayağından çekilerek dışarı çıkarılırken çığlıklar atmıştı. Başka bir çocuk, bir merdiven bacasından aşağı düşüp bacaklarını kırmıştı. Ve iki muhafız, yan tünellerden birini araştırırken kaybolmuştu. Diğer muhafızlar, taşın içinden kaybolan adamların sesinin geldiğine dair yemin etmişti ama Jaime'nin adamları duvarı yıktığında, diğer tarafta sadece moloz ve toprakla karşılaşmıştı. "İblis küçük ve kurnaz. Hâlâ duvarların içinde olabilir. Eğer öyleyse, duman onu dışarı çıkarır."

"Tyrion hâlâ kalede saklanıyorsa bile El Kulesinde saklanmıyor. Kuleyi iskelete çevirdik."

"Keşke bu berbat kalenin geri kalanına da aynı şeyi yapabilseydik," dedi Cersei. "Savaştan sonra, nehrin ötesinde yeni bir saray inşa ettireceğim." Bunu iki gece evvel rüyasında görmüştü; ağaçlarla ve bahçelerle çevrili, Kral Topraklarının pis kokusundan ve gürültüsünden uzak, beyaz, olağanüstü bir kale. "Bu şehir bir lağım çukuru. Yarım sikke için meclisi Lannis Limanı'na taşır ve diyarı Casterly Kayası'ndan yönetirdim."

"Bu El Kulesi'ni yakmaktan bile daha büyük bir saçmalık olur. Tommen, Demir Taht'ta oturduğu sürece diyar onu gerçek kral olarak görür. Çocuğu Kaya'nın altına saklarsan, onu diğer taht taliplerinden birine dönüştürürsün,

Stannis’ten farkı kalmaz.”

“Bunun farkındayım,” dedi kraliçe sertçe. “Meclisi Lannis Limanı’na taşımak *istediğimi* söyledim, taşıyacağımı değil. Sen her zaman bu kadar yavaş mıydın yoksa bir elini kaybetmek seni aptal mı yaptı?”

Jaime, Cersei’nin sözlerini duymazdan geldi. “Eğer alevler kulenin ötesine sıçrarsa, niyetin olsa da olmasa da kaleyi yakarsın. Çılgınateş çok tehlikelidir.”

“Lord Hallyne, alev kehanetçilerinin yangını kontrol altında tutabileceğine dair güvence verdi.” Simyacılar Loncası on beş gündür taze çılgınateş mayalıyordu. “Bırak da alevleri bütün Kral Toprakları görsün. Düşmanlarımıza bir ders olur.”

“İşte şimdi Aerys gibi konuştun.”

Cersei’nin burun delikleri genişledi. “Diline dikkat et sör.”

“Ben de seni seviyorum tatlı kardeşim.”

Jaime gittikten sonra, *bu sefil yaratığı nasıl sevebildim*? diye merak etti Cersei. *O senin ikizindi, gölgendi, diğer yarındı*, diye fısıldadı başka bir ses. *Belki bir zamanlar,* diye düşündü Cersei. *Artık değil. O benim için bir yabancı şimdi.*

Joffrey’nin muhteşem nikâhıyla kıyaslandığında, Tommen’ın düğünü küçük ve mütevazı bir hadiseydi. Başta kraliçe olmak üzere, kimse israfa kaçan bir tören daha istememişti. Başta Tyrelller olmak üzere, kimse öyle bir törenin masrafını ödemek de istememişti. Böylece genç kral, Kızıl Kale’nin kraliyet septinde, aynı kadının kralın ağabeyiyle evlendiğine şahit olmuş bin yerine yüzden az konuğun önünde, Margaery Tyrell’le evlendi.

Gelin alımlı, neşeli ve güzeldi; damat hâlâ bebek yüzlü ve tombul. Tommen, evlilik yeminini tiz ve çocuksu bir sesle ezberden okudu, Mace Tyrell’in iki kez dul kızına aşk ve bağlılık sözü verdi. Margaery, Joffrey ile evlenirken giydiği elbiseyi giymişti; ince fildişi ipek, Myr danteli ve küçük incilerden oluşan gösterişli bir kıyafet. Cersei hâlâ siyahlar içindeydi; katledilmiş ilk oğlunun yasını tuttuğunu gösteriyordu. Joff’un dulu gülmekten, içmekten, dans etmekten ve merhum kocasının bütün hatırasını bir kenara atmaktan memnun olabilirdi ama Cersei oğlunu o kadar kolay unutmayacaktı.

Bu yanlış, diye düşündü. *Çok erken. Bir yıl, iki yıl, bu yeterli bir zaman olurdu. Yüksek Bahçe bir nişanla yetinmeliydi.* Cersei döndü ve karısıyla annesinin arasında duran Mace Tyrell’e baktı. *Beni bu düğün maskaralığına mecbur ettiniz lordum ve bunu çabuk unutmayacağım.*

Sıra pelerinleri değiştirmeye geldiğinde, gelin zarifçe dizlerinin üstüne çöktü. Tommen, Robert’ın kendi düğününde Cersei’ye giydirdiği, altın dokuma

kumaştan dikilmiş ve sırtına oniks boncuklarla Baratheon geyiği işlenmiş ağır pelerini Margaery'ye giydirdi. Cersei, Joffrey'nin kullandığı kırmızı ipek pelerini kullanmak istemişti. Tyrelller'e, "Bu, lord babamın leydi annemle evlenirken kullandığı pelerindi," diye açıklamıştı ama Diken Kraliçesi buna da ayak diremişti. "O eski şey mi?" demişti yaşlı cadı. "Bana biraz pejmürde görünüyor... ve nasıl desem... şanssız? Üstelik bir *geyik*, Kral Robert'ın meşru oğlu için daha münasip olmaz mı? Benim zamanımda, bir gelin kocasının renklerini kuşanırdı, leydi annesininkileri değil."

Stannis ve onun iğrenç mektubu sağolsun, hâlihazırda Tommenin soyu hakkında çok fazla dedikodu vardı. Cersei, Margaery'nin Lannister kırmızı giymesi için ısrar ederek alevleri körüklemeye cesaret edememişti, bu yüzden mümkün olduğunca nazik bir şekilde teslim olmuştu. Fakat tören sırasında, bütün o altın ve oniks görüntüsü Cersei'yi pişmanlıkla doldurdu. *Tyrelller'e ne kadar çok şey verirsek, bizden o kadar fazlasını istiyorlar.*

Bütün yeminler edildiğinde, kral ve yeni kraliçe tebrikleri kabul etmek üzere septin dışına çıktı. Cersei'ye merhum kocasını anımsatan budala bir şövalye olan Lyle Crakehall, "Artık Batıdiyar'ın iki kraliçesi var. Ve genç olan, yaşlı olan kadar güzel," diye haykırdı. Cersei adamı tokatlayabilirdi. Gyles Rosby, Cersei'nin elini öpmeye niyetlendi ama sadece parmaklarına öksürmeyi başarabildi. Lord Redwyne, Cersei'nin tek yanağını öptü, Mace Tyrell de iki yanağını birden. Yüce Üstat Pycell, Cersei'ye, bir oğul kaybetmekten ziyade bir kız kazandığını söyledi. Cersei en azından Leydi Tanda'nın ağlamaklı kucaklamalarından kurtulmuştu; Stokeworth kadınlarının hiçbiri düğüne gelmemişti ve kraliçe bunun için müteşekkirdi.

Kevan Lannister septten çıkan konukların arasındaydı. Kraliçe, "Anlıyorum ki bizi başka bir düğün için terk etmek niyetindesin," dedi adama.

"Serttaş, Darry Kalesi'ni ıskartalardan temizledi," diye karşılık verdi Kevan. "Lancel'in müstakbel karısı bizi orada bekliyor."

"Leydi karın nikâh töreni için sana katılacak mı?"

"Nehir toprakları hâlâ çok tehlikeli. Vargo Hoat'un pislikleri hâlâ arazide. Beric Dondarrion da Freyler'i asıyor. Sandor Clegane'in ona katıldığı doğru mu?"

Bunu nereden biliyor? "Bazıları öyle diyor. Haberler çelişkili." Kuzgun dün gece, Üç Dişli Mızrak'ın ağzına yakın bir adanın üstünde bulunan bir septten gelmişti. Septin yakınındaki Tuzçukuru Kasabası, bir haydut çetesi tarafından vahşice yağmalanmıştı. Yağmadan sağ kurtulan insanlardan bazıları, haydutların arasında, tazı başı şeklinde bir miğfer takan canavar gibi bir adam olduğunu

iddia etmişti, iddialara göre bu canavar, onlarca adam öldürmüş ve on iki yaşında bir kıza tecavüz etmişti. “Lancel, nehir topraklarında yeniden kral huzuru tesis etmek için hem Clegane’in hem de Lord Berric’in peşine düşecektir şüphesiz.” Sör Kevan bir an için Cersei’nin gözlerinin içine baktı. “Sandor Clegane’in hakkından gelecek adam benim oğlum değil.” *En azından bu konuda hemfikiriz.* “Ama babası olabilir.”

Sör Kevan’ın ağzı gerildi. “Eğer Kaya’da hizmetime ihtiyaç duyulmuyorsa... ”

Hizmetine burada ihtiyaç duyuluyordu. Cersei, kuzeni Damion Lannister’ı Kaya’nın kale kumandanı ilan etmişti. Bir diğer kuzen olan Sör Devan Lannister’ı da Batı Muhafızı olarak atamıştı. *Küstahlığın bir bedeli var amca.* “Bize Sandor’un kafasını getirirsen Majesteleri’nin çok minnettar olur. Joff o adamdan hoşlanıyordu ama Tommen ondan her zaman korkmuştu... görünüşe göre, haklıydı.”

“Bir köpek vahşileştiğinde, suç sahibindedir,” dedi Sör Kevan. Sonra dönüp uzaklaştı.

Jaime, Cersei’yi, ziyafetin hazırlandığı Küçük Salon’a götürdü. Yan yana yürürlerken, “Bütün bunlar için seni suçluyorum,” diye fısıldadı kraliçe. “*Bırak evlensinler*, dedin. Margaery’nin Joffrey için yas tutuyor olması gerekirdi, onun kardeşiyle evlenmesi değil. Keder yüzünden en az benim kadar perişan olmalıydı. Onun bir bakire olduğuna inanmıyorum. Renly’nin bir aleti vardı değil mi? O Robert’ın kardeşiydi, Robert’ın *kesinlikle* bir aleti vardı. Eğer şu iğrenç yaşlı cadı, oğlumun Margaery’yle yatmasına izin vereceğimi sanıyorsa...”

“Çok yakında Leydi Olenna’dan kurtulacaksın,” dedi Jaime sessizce. “Yarın sabah Yüksek Bahçe’ye dönüyor.”

“Öyle diyor.” Cersei Tyrelller’in hiçbir sözüne güvenmiyordu.

“Gidiyor,” diye ısrar etti Jaime. “Mace, Tyrell kuvvetinin yarısını Fırtına Burnu’na götürüyor. Diğer yarısı da, Parlaksu üzerindeki iddiasını ispatlamak için Menzil’e dönen Sör Garlan’la gidiyor. Birkaç gün daha, sonra Kral Topraklarında Margaery’den, onun leydilerinden ve birkaç muhafızdan başka gül kalmayacak.”

“Ve Sör Loras. Yoksa *Yeminli Kardeşini* unuttun mu?”

“Sör Loras, Kral Muhafızlarının şövalyesi.”

“Sör Loras öyle Tyrell ki gül suyu işiyor. Ona asla beyaz pelerin verilmemeliydi.”

“Benim tercihim de o olmazdı ama kimse bana danışma zahmetinde bulunmadı. Loras başarılı olacak sanırım. Bir adam o pelerini giydiğinde, pelerin

onu değiştirir.”

“Seni değiştirdiği kesin, üstelik iyiye doğru değil.”

“Ben de seni seviyorum tatlı kardeşim.” Jaime, Cersei için kapıyı açtı ve kardeşini yüksek masaya, kralın yanındaki koltuğa götürdü. Margaery, Tommen’ın diğer yanındaki şeref koltuğunda oturacaktı. Kız, küçük kralın kolunda içeri girdiğinde durdu ve Cersei’ye sarılıp onun yanaklarını öptü. “Majesteleri,” dedi cilalı pirinç kadar parlak bir sesle, “artık ikinci bir annem varmış gibi hissediyorum. Yakın olmamız ve tatlı oğlunuza beslediğimiz sevgiyle birleşmemiz için dua ediyorum.”

“Ben iki oğlumu da severdim.”

“Joffrey benim de dualarımda,” dedi Margaery. “İyi tanıma şansına erişememiş olsam da, onu yürekten sevdim.”

Yalancı, diye düşündü kraliçe. *Onu bir an için bile sevseydin, onun kardeşiyle evlenmek için böylesine münasebetsiz bir telaş içinde olmazdın. Senin tek istediğin Joffrey’nin tacıydı.* Cersei, utangaç gelini hemen oracıkta, yüksek platformda, sarayın yarısının önünde tokatlayabilirdi.

Tören gibi, düğün ziyafeti de mütevazıydı. Bütün hazırlıkları Leydi Allerie yapmıştı; Cersei, Joffrey’nin düğününde olanlardan sonra bu korkutucu işle tekrar yüzleşmeye cesaret edememişti. Sadece yedi çeşit yemek servis edildi. Yağ Toparı ve Ay Oğlan yemeklerin arasında konukları eğlendirdi ve misafirler yemek yerken müzisyenler şarkılar çaldı. Gaydalar, kemanlar, bir ut, bir flüt ve bir yüksek arp vardı. Ziyafetteki tek şarkıcı Leydi Margaery’nin gözdelerinden biriydi; gösterişli, heyecanlı, kıyafetlerinde mavinin her tonu olan ve kendisine Mavi Ozan diyen genç bir adam. Mavi Ozan birkaç aşk şarkısı söyleyip çekildi. “Ne büyük hayal kırıklığı,” diye şikâyet etti Leydi Olenna. “Castamere Yağmurları’nı duymayı umut ediyordum.”

Cersei yaşlı kadına ne zaman baksa, gözlerinin önüne Kurbağa Maggy’nin buruşuk, korkunç ve bilge yüzü geliyordu. *Bütün yaşlı kadınlar birbirine benziyor*, demeye çalıştı kendine, *hepsi bu.* Aslında kambur büyücü, Diken Kraliçesine hiç benzemiyordu ama her nasılsa, Leydi Olenna’nın o çirkin ve küçük gülümsemesi Cersei’yi tekrar Maggy’nin çadırına götürmeye yetiyordu. Cersei, tuhaf doğu baharatlarını anımsatan kokuyu ve onun parmaklarından kan emen Maggy’nin diş etlerinin yumuşaklığını hatırlıyordu. Islak, kırmızı ve parlak dudaklarıyla, *kraliçe olacaksın*, demişti yaşlı kadın. *Sonra daha genç ve daha güzel bir kraliçe gelecek seni devirecek ve değer verdiğin her şeyi elinden alacak.*

Cersei, Tommenin arkasına, Margaery’nin babasıyla oturup güldüğü yere

baktı. *Yeterince güzel,* diye kabul etmek zorunda kaldı, *ama bu güzelliğin çoğu gençliğinden geliyor. Belli bir yaşta köylü kızlar bile güzeldir; hâlâ taze masum ve bozulmamış oldukları zamanlarda. Üstelik çoğu, Margaery gibi kahverengi saçlara ve gözlere sahiptir. Sadece bir aptal onun benden daha güzel olduğunu iddia edebilir.* Fakat dünya aptallarla doluydu. Tommen'ın sarayı da öyle.

Mace Tyrell şerefe kadeh kaldırmak için ayağa kalktığında Cersei'nin ruh hâli düzelmedi. Adam, altın kadehini iyice yukarı kaldırdı, küçük kızına gülümsedi ve gürleyen bir sesle, "*Kral ve kraliçeye!*" dedi. Diğer koyunlar onunla birlikte *meeeeeeeee*ledi. Kupalarını birbirine vurarak, "*Kral ve kraliçeye!"* diye bağırdılar. "*Kral ve kraliçeye!*" Cersei'nin onlarla birlikte içmekten başka şansı yoktu. Konukların tek yüzü olsun isterdi, böylece şarabını onların gözlerinin içine fırlatır ve onlara gerçek kraliçenin *o* olduğunu hatırlatırdı. Tyrell dalkavuklarından, Cersei'yi hatırlıyormuş gibi görünen tek kişi Paxter Redwyne'di, adam hafifçe sallanarak ayağa kalktı ve kadehini kaldırdı, *"iki kraliçemize birden!"* diye cıvıldadı. *"Genç kraliçemize ve yaşlı kraliçemize!*"

Cersei birçok kadeh şarap içti ve altın tabaktaki yemeğinden sadece birkaç lokma aldı. Jaime daha da az yedi, yüksek platformdaki yerine çok ender oturdu. Cersei, salonda gezinen ve arkalarında kimsenin saklanmadığından emin olmak için sağlam eliyle duvar halılarını çekiştiren kardeşini izlerken, *o da benim kadar endişeli,* diye düşündü. Binanın çevresine Lannister mızrakçıları yerleştirilmişti, Cersei biliyordu. Bir kapıyı Sör Osmund Karakazan, diğerini de Meryn Trant koruyordu. Balon Swann, kralın koltuğunun arkasında duruyordu, kraliçenin koltuğunun arkasında Loras Tyrell vardı. Beyaz şövalyelerin taşıdığı kılıçlar dışında, salona kılıç sokulmasına izin verilmemişti.

Oğlum güvende, dedi Cersei kendi kendine. *Ona hiçbir zarar gelemez, burada değil, şimdi değil.* Fakat ne zaman Tommen'a baksa, kendi boğazını parçalayan Joffrey'yi görüyordu. Ve Tommen öksürmeye başladığında kraliçenin kalbi bir an için durdu. Cersei oğluna ulaşmak için acele ederken bir hizmetçi kızı yere devirdi.

Margaery Tyrell gülümseyerek, "Yanlış yere giden bir yudum şarap sadece," dedi. Tommen'ın elini kendi elinin içine alıp çocuğun parmaklarını öptü. "Benim küçük aşkım, daha minik yudumlar almalısın. Bak, leydi anneni ölümüne korkuttun."

"Özür dilerim anne," dedi Tommen utanmış bir hâlde.

Cersei bu kadarına dayanamazdı. Gözlerinde biriken yaşları hissettiğinde, *beni ağlarken görmelerine müsaade edemem,* diye düşündü. Sör Meryn Trant'i

geçti ve arka koridora çıktı. Bir mumun altında yalnız kaldığında küçük bir hıçkırığa izin verdi, sonra bir başkasına. *Bir kadın ağlayabilir ama bir kraliçe ağlayamaz.*

“Majesteleri?” dedi Cersei’nin arkasından gelen bir ses. “Rahatsız ediyor muyum?”

Doğu aksanıyla tatlanmış bir kadın sesiydi. Cersei bir an,

Kurbağa Maggy’nin mezardan seslendiğini düşünüp korktu. Ama konuşan Merryweatherin karısıydı; Lord Ortonin sürgündeyken evlendiği ve Uzunmasa’ya getirdiği kara gözlü güzellik. Cersei kendini, “Küçük Salon çok havasız,” derken duydu. “Duman gözlerimi sulandırdı.”

“Benim gözlerimi de Majesteleri.” Leydi Merryweather kraliçe kadar uzundu ama kraliçe sarışınken o esmerdi, kuzgun saçlı ve buğday tenliydi, Cersei’den on yaş gençti. Kraliçeye ipek ve dantelden yapılmış soluk mavi bir mendil uzattı. “Benim de bir oğlum var. Onun evlendiği gün gözlerimden nehirler akacağını biliyorum.”

Cersei yanaklarını kuruladı, gözyaşlarının görülmesine izin verdiği için öfkeliydi. Sert bir sesle,’’Teşekkürler,” dedi.

“Majesteleri, ben...” Myrli kadın sesini alçalttı. “Bilmeniz gereken bir şey var. Hizmetçiniz satın alındı. Yaptığınız her şeyi Leydi Margaery’ye anlatıyor.”

“Senelle mi?” Kraliçenin midesi ani bir öfkeyle burkuldu. Onun güvenebileceği kimse yok muydu? “Bundan emin misiniz?”

“Onu takip ettirin. Margaery onunla asla doğrudan temas kurmuyor. Margaery’nin kuzenleri onun kuzgunlarıdır. Mesajları onlar getiriyor. Bazen Elinor, bazen Alla, bazen de Megga. Her biri Margaery’ye bir kardeş kadar yakın. Septte buluşup dua ediyormuş gibi yapıyorlar. Yarın sabah septin galerisine bir adam yerleştirin. Adamınız, Senelle’in, Bakire’nin mihrabının altında Megga’yla fısıldaştığını görecek.”

“Eğer bu doğruysa, neden bana söylüyorsunuz? Siz Margaery’nin eşlikçilerinden birisiniz. Neden ona ihanet ediyorsunuz?” Cersei şüphe duymayı babasının dizlerinde öğrenmişti; bu bir tuzak olabilirdi, aslanla gülün arasına nifak tohumu ekmek için söylenmiş bir yalan olabilirdi.

Kadın siyah saçlarını sallayarak, “Uzunmasa, Yüksek Bahçe’ye yemin vermiş olabilir,” dedi, “lâkin ben Myrli’yim, benim sadakatim kocama ve oğlumadır. Onlar için en iyisini isterim.” “Anlıyorum.” Koridorun darlığında, Cersei diğer kadının parfümünün kokusunu alabiliyordu; yosun, toprak ve vahşi çiçeklerin konuştuğu misk kokulu bir esans. Ve parfümün altından ihtiras kokusu geliyordu. *Tyrion’ın duruşmasında şahitlik etti,* diye hatırladı Cersei. *Tyrion’ın*

Joff un kadehine zehir koyduğunu gördü ve bunu söylemekten korkmadı. “Bunu araştıracağım,” diye söz verdi. “Eğer söylediğiniz doğruysa, ödüllendirileceksiniz.” *Ve eğer bana yalan söylediysen dilini alacağım, kocanın arazilerini ve altınlarını da.*

“Majesteleri çok nazik ve güzel.” Leydi Merryweather gülümsedi. Dişleri beyazdı, dudakları dolgun ve kara.

Kraliçe Küçük Salon’a döndüğünde, Jaime’nin huzursuzca volta attığını gördü. “Yanlış yere giden bir yudum şaraptı sadece. Ama beni de telaşlandırdı.”

“Midem öyle bir düğümlendi ki yemek yiyemem,” diye homurdandı Cersei. “Şarabın tadı safra gibi. Bu düğün bir hataydı.” “Bu düğün gerekliydi. Çocuk güvende.”

“Aptal. Taç takan hiç kimse asla güvende değildir.” Cersei salona baktı. Mace Tyrell, şövalyelerinin arasında gülüyordu. Lord Redwyne ve Lord Rowan gizli gizli konuşuyordu. Sör Kevan salonun arka tarafında düşünceli bir hâlde oturmuş şarap içiyordu. Lancel bir rahibe bir şeyler fısıldıyordu. Senelle aşağıdaki masa boyunca hareket ediyor ve gelinin kuzenlerinin kadehlerini kan kırmızısı şarapla dolduruyordu. *Güvenebileceğim kimse yok,* diye düşündü Cersei öfkeyle, *Jaime bile. Hepsini göndermem ve kralın etrafını kendi insanlarımla sarmam gerek.*

Tatlılar, cevizler ve peynir servis edilip boş tabaklar kaldırıldıktan sonra, Margaery ve Tommen dans etmeye başladılar, salonda dönüp dururken epey tuhaf görünüyorlardı. Tyrell kızı, küçük kocasından en az kırk beş santim uzundu ve Tommen en hafif tabiriyle beceriksiz bir dansçıydı, Joffrey’nin doğal zarafetinden yoksundu. Bununla birlikte, büyük bir azimle elinden gelenin en iyisini yapıyordu ve kendini düşürdüğü komik durumun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Ve Bakire Margaery kralla işini bitirir bitirmez kızın kuzenleri geldi; art arda, Majestelerinin onlarla da dans etmesi için ısrar ederek. Onları seyrederken, *dans bittiğinde Tommen bir soytarı gibi tökezleyip sallanacak,* diye düşündü Cersei. *Sarayın yarısı onun arkasından gülecek.*

Alla, Elinor ve Megga sırayla Tommen’la dans ederken, Margaery önce babasıyla, sonra da ağabeyi Loras’la dans etti. Çiçek Şövalyesi beyaz ipekler içindeydi, beline altın güllerden oluşan bir kemer takmıştı ve pelerininin yakasını yeşim taşından oyulmuş bir gülle tutturmuştu. Cersei onları izlerken, *ikiz olabilirlerdi,* diye düşündü. Sör Loras kız kardeşinden bir yaş büyüktü ama ikisi de aynı kahverengi gözlere, tembel bukleler hâlinde omuzlarına dökülen aynı kahverengi gür saçlara ve aynı pürüzsüz cilde sahipti. *Birkaç iltihaplı sivilce onlara bir parça tevazu öğretirdi.* Loras daha uzundu, yüzünde

kahverengi ayva tüyleri vardı ve Margaery bir kadın şekline sahipti ama bunun dışında, Jaime'yle Cersei'den fazla aynı görünüyorlardı. Cersei bundan da rahatsız oldu.

Kendi ikizi Cersei'nin düşüncelerini böldü. "Majesteleri beyaz şövalyesini bir dansla onurlandırır mı?"

Cersei, Jaime'ye dondurucu bir bakış attı. "Ve beni şu bilek kökünle yoklamana müsaade mi edeyim? Hayır. Lâkin şarap kadehimi doldurmana izin verebilirim. Bu işi şarabı dökmeden yapabileceğini düşünüyorsan tabii."

"Benim gibi bir kötürüm mü? Pek mümkün değil." Jaime uzaklaştı ve salonu bir kez daha dolaştı. Kraliçe kendi kadehini kendi doldurmak zorunda kaldı.

Cersei, Mace Tyrell'i de reddetti, sonra da Lancel'i. Diğerleri ipucunu gördü ve başka kimse kraliçeye yaklaşmadı. *Sıkı dostlarımız ve sadık lordlarımız.* Cersei batılı adamlara, yani babasının yeminli kılıçlarına ve sancak beylerine bile güvenemezdi. Öz amcası onun düşmanlarıyla komplo kuruyor olabilirdi...

Margaery, kuzeni Alla'yla dans ediyordu, Megga da Sör Uzun Tallad'la. Diğer kuzen Elinor, genç ve yakışıklı Akıntıtaşı Piçi Aurane Su ile şarap içiyordu. Kraliçe, gri yeşil gözleri ve platin rengi uzun saçları olan ince delikanlıya ilk kez dikkat etmiyordu. Onu ilk gördüğünde, bir an için Rhaegar Targaryenin mezardan döndüğünü düşünmüştü. *Saçları yüzünden,* dedi kendi kendine. *Rhaegar'ın yarısı kadar bile alımlı değil. Yüzü çok dar ve çenesinde şu yarık var.* Bununla birlikte, Velaryonlar eski Valyria soyundan geliyordu ve bazıları eski ejderha krallarının gümüşi saçlarına sahipti.

Tommen elma turtası yemek için yerine döndü. Dayısının sandalyesi boştu. En sonunda kraliçe, Jaime'yi bir köşede Mace Tyrell'in oğlu Garlan'la konuşurken buldu. *Konuşacak neleri var ki?* Menzil, Sör Garlan'a *yiğit* diyebilirdi ama Cersei ona, Margaery'ye ya da Loras'a güvendiğinden fazla güvenmiyordu. Qyburn'ün, gardiyanın lazımlığının altında bulduğu altın sikkeyi unutmamıştı. *Yüksek Bahçe'den altın bir el. Ve Margaery beni izletiyor.* Senelle kraliçenin kadehini doldurmak için geldiğinde, Cersei kadının boğazını sıkmak için duyduğu arzuyu bastırmak zorunda kaldı. *Bana gülümsemeye kalkma seni hain sürtük. Seninle işim bitmeden önce bana merhamet için yalvaracaksın.*

Cersei, Jaime'nin, "Sanırım Majesteleri bir gece için yeterince şarap içti," dediğini duydu.

Hayır, diye düşündü. *Dünyanın bütün şarapları bile bu düğünü atlatmama yetmez.* Ayağa kalktı, çok hızlı kalkmıştı, neredeyse düşüyordu. Jaime onu kolundan yakalayıp dengesini sağladı. Cersei, Jaime'den kurtuldu ve ellerini

birbirine vurdu. Müzik sustu, sesler duruldu. “Lordlar ve leydiler,” diye seslendi Cersei. “Lütfen benimle dışarı gelin. Yüksek Bahçe ile Casterly Kayası’nın birliğini ve Yedi Krallık’ın yeni barış ve bereket çağını kutlamak için bir mum yakalım.”

El Kulesi ıssız ve karanlıktı. Bir zamanlar meşe kapıların ve panjurlu pencerelerin olduğu yerlerde, açık ağızlara benzeyen boşluklar vardı. Kule, hasarlı ve narin olmasına rağmen dış avlunun üzerinde yükseliyordu. Küçük Salon’dan sıra hâlinde çıkan konuklar, kulenin gölgesinin altından geçiyordu. Cersei yukarı baktığında, dolunayı ısıran mazgallı siperleri gördü ve geçen üç asır içinde kaç kralın kaç El’inin bu kuleyi ev olarak kullandığını merak etti.

Kulenin yüz metre gerisinde, başının dönmesini durdurmak için derin bir nefes aldı. “Lord Hallyne! Başlayabilirsiniz.”

Alev kehanetçisi Hallyn, *“Hımmmmmmm,”* dedi ve elindeki meşaleyi salladı. Duvarlardaki okçular yaylarını gerdiler ve kulenin pencere boşluklarından içeri bir düzine alevli ok gönderdiler.

Kule, bir *vınnnn* sesiyle alevlerle sarıldı. Kulenin içi bir anda kırmızı, sarı ve turuncu ışıklarla canlandı... Ve yeşil. Meşum, koyu bir yeşil. Safranın, yeşimin ve alev kehanetçilerinin sidiğinin rengi. Simyacılar ona “madde” adını vermişti ama sıradan insanlar *çılgınateş* diyordu. El Kulesi’nin içine elli kavanoz yerleştirilmişti; kütükler, fıçılar, zift varilleri ve Tyrion Lannister isimli bir cüceye ait dünya malının büyük bölümüyle birlikte.

Kraliçe o yeşil alevlerin ısısını hissedebiliyordu. Alev kehanetçileri sadece üç şeyin maddeden daha sıcak yandığını söylemişti: Ejderha alevi, dünyanın altındaki ateşler ve yaz güneşi. Dış duvarları uzun ve yeşil diller misali yalayan ilk alevler pencerelerde belirdiğinde, bazı leydiler nefessiz kaldı. Diğerleri tezahürat yaptı ve kadeh kaldırdı.

Çok güzel, diye düşündü Cersei, *kollarıma verdikleri Joffrey kadar güzel.* Joffrey süt emmek için Cersei’nin meme ucunu ağzına almıştı ve daha sonra hiçbir adam, Cersei’ye kendini o an hissettiği kadar iyi hissettirmemişti.

Tommen kocaman açılmış gözleriyle alevleri izliyordu, korkmuş olduğu kadar büyülenmiş hâldeydi, sonra Margaery eğildi ve çocuğun kulağına onu güldüren bir şeyler fısıldadı. Bazı şövalyeler, kulenin ne kadar zamanda çökeceğine dair bahse girmeye başladı. Lord Hallyne kendi kendine mırıldanarak ve topuklarının üstünde sallanarak bekledi.

Cersei, yıllar boyunca tanıdığı bütün Kral Elleri’ni düşündü: Owen Merryweather, Jon Connington, Qarlton Chelsted, Jon Arryn, Eddard Stark, Cersei’nin kardeşi Tyrion. Ve babası, Lord Tywin Lannister, bilhassa o. *Şimdi*

hepsi yanıyor, dedi kendine, bu düşünceden zevk alarak. *Öldüler ve yanıyorlar. Her biri. Bütün entrikaları, komploları ve ihanetleriyle birlikte. Bu benim günüm. Bu benim kalem ve benim krallığım.*

El Kulesi ani bir feryat koyuverdi, öyle şiddetli bir sesti ki bütün konuşmalar bir anda kesildi. Taşlar çatlayıp ayrıldı ve siperlerin üst kısmı tepeyi titreten bir gümbürtüyle yere devrildi, havaya toz ve duman bulutu yükseldi. Kırık taşların içine temiz hava girerken yangın hızla yukarı tırmandı. Yeşil alevler gökyüzüne sıçrayıp dönmeye başladı. Tommen korkuyla geri çekilince Margaery çocuğun elini tuttu, "Bak, alevler dans ediyor," dedi. "Tıpkı bizim ettiğimiz gibi aşkım."

"Ediyorlar." Tommen sesi hayret doluydu. "Anne bak, dans ediyorlar."

"Görüyorum. Lord Hallyne, yangın ne kadar sürecek?" "Bütün gece Majesteleri."

"Hakkınızı teslim edeyim, güzel bir mum oldu." Leydi Olenna, bastonuna yaslanmış hâlde Sağ ve Sol'un arasında duruyordu. "Güven içinde uyumamıza yetecek kadar parlak. Yaşlı kemikler yoruldu ve bu gençler bir gece için yeterince heyecan yaşadı. Kral ve kraliçeyi yatağa sokma vakti geldi."

"Evet." Cersei bir el işaretiyle Jaime'yi çağırdı. "Lord Kumandan, Majesteleri'ni ve onun küçük kraliçesini yastıklarına götürün lütfen."

"Emredersiniz. Ya sizi?"

"Gerek yok." Cersei kendini uyuyamayacak kadar zinde hissediyordu. Çılgınateş onu temizliyordu, bütün öfkesini ve korkusunu alıp götürüyordu, içini azimle dolduruyordu. "Alevler çok güzel. Bir süre izlemek istiyorum."

Jaime tereddüt etti. 'Yalnız kalmamalısınız."

"Yalnız olmayacağım. Sör Osmund benimle kalıp güvende olmamı sağlayabilir. Sizin Yeminli Kardeş'iniz."

"Eğer Majesteleri memnun olacaksa," dedi Karakazan. "Olacak." Cersei adamın koluna girdi. Yan yana, alevlerin öfkesini izlediler.

LEKELİ ŞÖVALYE

Gece, sonbahar için bile zamansızca soğuktu. Sokak aralarında esen sert ve ıslak rüzgâr günün tozunu kaldırıyordu. *Kuzey rüzgârı, ürperti dolu.* Sör Arys Oakheart, başlığını yukarı çekip yüzünü örttü. Tanınması iyi olmazdı. On beş gün önce, bir tacir, gölge şehirde acımasızca katledilmişti, Dorne'a meyve almak için gelen ama hurma yerine ölüm bulan zararsız bir adamdı. Adamın tek suçu Kral Topraklarından olmaktı.

Ayak takımı benim içimde daha amansız bir düşman bulur. Arys bir saldırıyı neredeyse hoş karşılayacaktı. Eli, keten kıyafetinin katlarının arasında yarı gizlenmiş hâlde asılı duran uzunkılıcının kabzasına dokunmak için aşağı kaydı. Giyisisinin dış kısmında turkuaz şeritler ve sıra sıra altın güneşler vardı. Dorne esvapları rahattı ama Arys'in babası oğlunu bunların içinde görecek kadar yaşamış olsaydı dehşete düşerdi. O bir Menzil adamıydı ve Dornelular onun kadim düşmanlarıydı, Eski Meşe'deki duvar halıları buna şahitti. Arys onları tekrar görmek için sadece gözlerini kapatmalıydı. Cömert Lord Edgerran ihtişam içinde oturuyordu, ayaklarının dibine yüzlerce Dorne adamının başı yığılmıştı. Prens Geçidindeki Uç Yaprak, Dorne mızraklarıyla delinmişti ve Alester son nefesiyle savaş borusunu üflüyordu. Yeşil Meşe Sör Olyvar beyazlar içindeydi, Genç Ejderha'nın yanında can veriyordu. Dorne, hiçbir Oakheart için uygun bir yer değildi.

Şövalye, Prens Oberyn ölmeden önce bile, gölge şehrin sokaklarında yürümek için Güneş Mızrağı'ndan ayrıldığında huzursuz oluyordu. Gittiği her yerde üzerine dikilen gözleri hissedebiliyordu; ona üstü kapalı bir düşmanlıkla bakan küçük ve siyah Dorne gözleri. Çarşı esnafı onu dolandırmak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Arys bazen, meyhanecilerin onun içkilerinin içine tükürüp tükürmediğini merak ediyordu. Bir keresinde, bir grup perişan çocuk ona taş fırlatmıştı, Arys kılıcını çekmiş ve çocukları kovalamıştı. Kızıl Yılan'ın ölümü, Dornelular'ı daha beter alevlendirmişti. Fakat Kum Yılanları, Prens Doran tarafından bir kuleye kapatıldıktan sonra caddeler bir parça sakinleşmişti. Yine de, beyaz pelerini gölge şehirde açıkça giymek saldırıya davetiye çıkarmak olurdu. Arys yanında üç beyaz pelerin getirmişti. İkisi yündü; biri hafif ve diğeri ağır. Üçüncüsü ince, beyaz ipektendi. Omuzlarından beyaz bir pelerin sarkmıyorken, Arys kendisini çıplak hissediyordu.

Çıplak olmak ölü olmaktan iyidir, dedi kendine. Ben pelerinim yokken bile bir Kral Muhafızı'yım. *Buna saygı göstermeli. Anlamasını sağlamalıyım.* Arys kendini bu duruma düşürmemeliydi ama şarkıcı, aşkın her adamı aptala

çevireceğini söylemişti.

Günün sıcağında, tozlu caddelerde sadece sinekler vızıldarken, Güneş Mızrağının gölge şehri terk edilmiş görünürdü ama akşam karanlığı çöker çökmez aynı caddeler canlanırdı. Sör Arys pencerelerin altından geçerken, panjur çubuklarının arasından süzülen müziğin belli belirsiz sesini duydu. Bir yerlerde, parmak davulları mızrak dansının hızlı ritmini vuruyor ve geceye nabız katıyordu. Yılankavi Duvarların İkincisinin altında, üç ara sokağın birleştiği yerde, bir yastık kızı bir balkondan seslendi. Sadece mücevher ve yağ giyinmişti. Arys kıza baktı, omuzlarını kamburlaştırdı ve rüzgârın dişlerinin içine doğru yürüdü. *Biz erkekler zayıf yaratıklarız. Bedenlerimiz, en soylu olanımıza bile ihanet ediyor.* Onu utandıran şehvetlerini ehlileştirmek için bayılma noktasına kadar oruç tutan Kral Kutsanmış Baelor'u düşündü. Arys de aynı şeyi mi yapmalıydı?

Kemerli bir kapının girişinde duran kısa boylu bir adam, bir maltızın üstünde yılan parçaları kızartıyordu, çıtır çıtır olan etleri ahşap maşayla çeviriyordu. Sosların keskin kokusu şövalyenin gözlerini yaşarttı. En iyi yılan sosunun içinde, hardal tohumu ve ejderha biberinin yanı sıra bir damla zehir olduğunu duymuştu. Myrcella, Dorne yemeklerini, Dorne prensini benimsediği kadar çabuk benimsemişti, Sör Arys onu mutlu etmek için ara sıra bir iki çeşit yemek deniyordu. Yiyecekler şövalyenin ağzını kavuruyor ve kana kana şarap içmek istemesine sebep oluyordu. Üstelik yemek dışarı çıkarken, içeri girerken yaktığından fazla yakıyordu. Fakat Arys'in küçük prensesi o yemekleri seviyordu.

Prensesi odasında, Prens Trystane'in karşısında, bir oyun masasının üzerine eğilmiş hâlde bırakmıştı. Myrcella süslü oyun taşlarını, yeşim, akik ve laciverttaşı karelerin üstünde hareket ettiriyordu, dolgun dudakları hafifçe aralanmıştı, yeşil gözleri dikkatle kısılmıştı. Oyuna *cyvasse* deniyordu. Bir ticaret kadırgasıyla, Volantis'ten Kalaslı Kasaba'ya gelmişti ve öksüzler sayesinde Yeşilkan boyunca yayılmıştı. Dornelu saray mensupları oyun için deli oluyordu.

Sör Arys oyunu delirtici buluyordu. On farklı taş vardı, her biri kendi özelliklerine ve güçlerine sahipti. Oyun tahtası, oyuncuların ev köşelerini nasıl düzenlediklerine bağlı olarak oyundan oyuna değişiyordu. Prens Trystane oyunu çabucak kavramıştı ve Myrcella da onunla birlikte oynayabilmek için öğrenmişti. Prenses daha on bir yaşını doldurmamıştı, nişanlısı on üç yaşındaydı ama buna rağmen, Myrcella son zamanlarda sık sık kazanıyordu. Trystane bunu önemsiyormuş gibi görünmüyordu. İki çocuk bundan daha farklı görünemezdi;

prens, simsiyah düz saçlarıyla buğday tenliydi; prenses, altın rengi bukleleriyle süt gibi beyazdı. Açık ve koyu, Kraliçe Cersei ve Kral Robert gibi. Arys, Myrcella'nın Dorne'lu çocukta, Cersei'nin fırtına lordunda bulduğundan fazla mutluluk bulması için dua ediyordu.

Myrcella kalenin içinde güvendeydi ama onu bırakmak şövalyeyi yine de huzursuz ediyordu. Myrcella'nın Güneş Kulesindeki odasına geçiş veren sadece iki kapı vardı ve Sör Arys her iki kapıya da adamlar yerleştirmişti; onlarla birlikte Kral Topraklarından gelen, mücadelede mücerrep, amansız ve kemiklerine kadar sadık Lannister muhafızları. Myrcella'nın yanında hizmetçileri ve Rahibe Eglantine de vardı. Prens Trystane'e kendi yeminli kalkanı eşlik ediyordu; Yeşilkan'dan Sör Gascoyne. *Onu kimse rahatsız etmeyecek*, dedi Arys kendi kendine *ve on beş gün içinde uzakta, güvende olacağız.*

Prens Doran bu kadarı için söz vermişti. Arys, Dorne prensinin ne kadar yaşlı ve sağlıksız göründüğüne şaşırmış olsa da, prensin sözünden şüphe etmemişti. Martell, Arys'i çalışma odasına kabul ettiğinde, "Sizi şimdiye kadar göremediğim ve Prenses Myrcella'yla tanışamadığım için üzgünüm," demişti, "lâkin kızım Arianne'in sizi iyi ağırladığında inanıyorum."

"Ağırladı prensim," diye cevap vermişti Arys, yüzünün kızarıp ona ihanet etmemesi için dua etmişti.

"Bizimkisi amansız ve yoksul bir topraktır ama kendine has güzellikleri de vardır. Dorne'da, Güneş Mızrağı'ndan başka bir yer görmemiş olmanız bana keder veriyor lâkin korkarım ki şu duvarların ötesinde ikiniz de güvende olmazsınız. Biz Dornelular hiddetli insanlarız, çabuk öfkelenir ve geç unuturuz. Size, savaş isteyenlerin yalnızca Kum Yılanları olduğuna dair güvence verebilseydim mutlu olurdum ama size yalan söylemeyeceğim sör. Caddelerde bana seslenen ve mızraklarımı çağırmamı isteyen insanları duydunuz. Maalesef lordlarımın yarısı onlarla aynı fikirde."

Şövalye, "Ya siz lordum?" diye sormaya cesaret etmişti. "Yalnızca çılgın adamlar kazanamayacakları savaşlara girerler, bunu çok uzun zaman önce annemden öğrendim." Eğer sorunun pervasızlığı Prens Dorani gücendirdiyse bile adam hislerini iyi saklamıştı. "Lâkin bu barış çok narin... prensesiniz kadar narin."

"Yalnızca bir canavar küçük bir kıza zarar verebilir." "Kardeşim Elia'nın da küçük bir kızı vardı. Adı Rhaenys'ti. O da bir prensesti." Prens iç geçirmişti. "Prenses Myrcella'ya bir bıçak saplayabilecek adamlar ona karşı kin beslemiyorlar. Sör Amory Lorch'un Rhaenys'i öldürdüğünde beslediğinden fazla

değil, bıçağı gerçekten o sapladıysa tabii. O adamların tek amacı benim elimi zorlamak. Zira Myrcella benim korumam altındayken öldürülürse, inkârlarıma kimse inanmaz.”

“Ben hayattayken kimse Myrcella’ya zarar veremez.”

Belli belirsiz bir gülümsemeyle, “Asilce bir yemin,” demişti Doran Martell, “ama siz yalnızca bir adamsınız sör. Dikbaşlı yeğenlerimi zindana kapatmak, suları sakinleştirmeye yardım eder diye düşünmüştüm ama bütün yaptığım, karaböcekleri halıların altına süpürmek oldu. Her gece fısıldadıklarını ve bıçaklarını biledíklerini duyuyorum.”

O anda, *korkuyor*, diye fark etmişti Sör Arys. *Bak, elleri titriyor. Dorne Prensi dehşet içinde.* Kelimeler onu yarı yolda bırakmıştı. “Özür dilerim sör,” demişti Prens Doran. “Güçsüz ve hastayım. Ve bazı zamanlar... Güneş Mızrağı gürültüsüyle, pisliğiyle ve kokularıyla beni yoruyor. Vazifem izin verir vermez Su Bahçelerine dönmek niyetindeyim. Dönerken Prenses Myrcella’yı da götüreceğim.” Şövalye itiraz edemeden önce prens elini kaldırmıştı, parmak eklemleri şiş ve kırmızıydı. “Siz de geleceksiniz. Myrcella’nın rahibesi, hizmetçileri ve muhafızları da. Güneş Mızrağının duvarları sağlam, fakat o duvarların altında gölge şehir var. Kalenin içinde bile her gün yüzlerce insan dolaşıyor. Bahçeler benim sığınağım. Prens Maron, Su Bahçelerini, Targaryen karısına bir armağan olarak inşa ettirdi, Dorne’un Demir Tahtla yaptığı evliliği imlemek için. Sonbahar orada hoş bir mevsimdir... sıcak günler, serin geceler, denizin tuzlu esintisi, fıskiyeler ve havuzlar. Ve başka çocuklar da var, asil doğumlu oğlanlar ve kızlar. Myrcella kendi yaşında arkadaşlara sahip olacak. Yalnız kalmayacak.”

“Nasıl isterseniz.” Prensin sözleri Arys’in kafasında çınlıyordu. *Myrcella orada güvende olacak.* Fakat Doran Martell, neden Arys’in Kral Topraklarına bu taşınmayla ilgili mektup yazmaması için ısrar etmişti? *Eğer yerini kimse bilmezse, Myrcella daha güvende olur.* Sör Arys buna katılmıştı ama başka ne seçeneği vardı ki? O Kral Muhafızlarının şövalyesiydi, buna rağmen tıpkı prensin söylediği gibi yalnızca bir adamdı.

Dar sokak, ay ışığıyla aydınlanmış bir avluya açıldı. *Mumcunun dükkânım geç,* diye yazmıştı kız, *bir bahçe kapısı ve kısa bir dış merdiven var.* Arys kapıdan geçti ve işaretsiz bir kapıya çıkan eski basamakları tırmandı. *Kapıyı çalmalı mıyım*? Çalmak yerine, kapıyı iterek açtı ve kendini alçak tavanlı, geniş, loş bir odanın içinde buldu. Oda, kalın toprak duvarlara oyulmuş nişlerde titreyen kokulu mumlarla aydınlatılmıştı. Arys sandaletlerinin altındaki desenli Myr halılarını, duvardaki gobleni ve yatağı gördü. “Leydim?” diye seslendi.

“Neredesiniz?”

“Buradayım.” Kız, kapının arkasındaki gölgelerin içinden çıktı.

Sol koluna süslü bir yılan dolanmıştı, kız hareket ettikçe yılanın bakır ve altın pulları ışıldıyordu. Kız başka bir şey giymemişti.

Arys ona *hayır* diyecekti, *sadece gitmek zorunda olduğumu söylemek için geldim,* ama mum ışığında pırıldayan kızı gördüğünde konuşma kabiliyetini yitirdi. Boğazı Dorne kumu kadar kuruydu. Arys sessizce durdu, kızın vücudunun görkemini yudumladı; boğazındaki çukuru, büyük uçları olan dolgun ve yuvarlak göğüslerini, belindeki ve kalçalarındaki cazibedar kıvrımları. Ve sonra, ne ara olduysa, kıza sarılıyordu ve kız onun kıyafetlerini çıkarıyordu. Kız, Arys’in iç gömleğine ulaştı, gömleği omuzlarından tuttu ve ipek kumaşı yırttı ama Arys’in umurunda değildi. Parmaklarının altında kızın teni vardı; yumuşak ve Dorne güneşinde pişmiş kadar sıcak. Arys başını kaldırdı ve kızın dudaklarını buldu. Kızın ağzı açıldı ve göğüsleri şövalyenin ellerini doldurdu. Arys başparmaklarıyla okşadığı göğüs uçlarının sertleştiğini hissetti. Kızın saçları siyah ve gürdü, orkide kokuyordu. Arys, yoğun ve topraksı kokuyla öyle sertleşmişti ki neredeyse canı yanıyordu.

“Bana dokunun sör,” diye fısıldadı kız. Arys’in eli, kızın karnından aşağı kaydı ve siyah tüylerin altındaki tatlı, ıslak yeri buldu. Arys tek parmağını içeri sokarken, “Evet, orası,” diye mırıldandı kız. Hafifçe inledi, şövalyeyi yatağa sürükledi ve aşağı itti. “Daha çok, ahh daha çok, evet, güzel, şövalyem, şövalyem, benim tatlı beyaz şövalyem, evet siz, siz, sizi istiyorum.” Kızın elleri Arys’e yol gösterdi ve onu daha derine çekmek için sırtına kaydı. “Daha derine,” diye fısıldadı kız. “Evet.” Şövalyeye doladığı bacakları çelik gibi sertti. Arys içine girerken, kızın tırnakları şövalyenin sırtını tırmaladı. Arys, kız çığlık atıp kasılana kadar tekrar ve tekrar girdi, tohumlarını kızın içine akıtırken parmaklarıyla göğüs uçlarını sıktı. *Şimdi mutlu bir şekilde ölebilirim,* diye düşündü ve en azından bir düzine kalp atışı boyunca huzurluydu.

Ölmedi.

Arzusu deniz kadar derin ve engindi ama dalgalar geri çekildiğinde utanç ve suçluluk kayaları her zamanki kadar keskin bir biçimde ortaya çıktı. Dalgalar örtebilirdi ama onlar suyun altında baki kalırdı, sert, siyah ve ince. *Ben ne yapıyorum?* diye sordu Arys kendine. *Ben Kral Muhafızlarının şövalyesiyim.* Kızın üstünden yana yuvarlandı ve yatağa uzanıp tavana baktı. Tavanda, bir duvardan diğer duvara kadar uzanan derin bir çatlak vardı. Arys bunu daha önce fark etmemişti, duvar halısının üstündeki resmi de öyle; Nymeria ve bin gemisini tasvir eden bir sahne. *Sadece onu görüyorum. Pencereden bir ejderha*

bakabilirdi ve ben kızın göğüslerinden, yüzünden ve gülümsemesinden başka bir şey görmezdim.

"Şarap var," diye mırıldandı kız. Başını Arys'in boynuna dayadı, elini onu göğsüne koydu. "Susadınız mı?"

"Hayır." Arys yana yuvarlanarak doğruldu ve yatağın kenarına oturdu. Oda sıcaktı ama o titriyordu.

"Kanıyorsunuz," dedi kız. "Çok sert tırmalamışım." Arys'in sırtına dokundu. Şövalye, kızın parmakları alevmişçesine irkilip uzaklaştı. "Yapmayın," dedi. Ayağa kalktı. "Bitti."

"Merhemim var. Sıyrıklar için."

Ama utancım için bir merhemin yok. "Sıyrıklar önemli değil. Beni bağışlayın leydim, gitmek zorundayım..."

"Bu kadar çabuk?"

Kızın boğuk bir sesi, fısıldamak için yaratılmış geniş bir ağzı ve öpüşmek için yaratılmış dolgun dudakları vardı. Büyük ve tembel bukleler hâlinde kıvrılan siyah ve gür saçları çıplak omuzlarına dökülmüş ve dolgun göğüslerinin üstüne düşmüştü. Bacaklarının arasındaki tüyler bile yumuşak ve kıvırcıktı. "Bu gece benimle kalın sör. Size öğretecek çok şeyim var." "Sizden hâlihazırda çok fazla şey öğrendim."

"Dersler için yeterince istekli görünüyordunuz sör. Başka bir yatağa gitmediğinizden emin misiniz? Başka bir kadına? Bana onun kim olduğunu söyleyin. Sizin için onunla dövüşürüm, çıplak göğüslerimle, bıçak bıçağa." Kız gülümsedi. "Bir Kum Yılanı değilse tabii. Eğer öyleyse, sizi paylaşabiliriz. Kuzenlerimi çok severim."

"Başka bir kadınım olmadığını biliyorsunuz. Sadece... vazife." Kız, dirseğinin üstünde doğrulup şövalyeye baktı, siyah iri gözleri mum ışığında parlıyordu. "O değersiz sürtük mü? Onu tanıyorum. Bacaklarının arası toz gibi kurudur ve öpüşleri sizi kanatır. Bırakın da vazife bir kez olsun yalnız uyusun, bu gece benimle kalın."

"Benim yerim sarayda."

Kız iç geçirdi. "Diğer prensesinizle. Beni kıskandıracaksınız. Onu benden daha çok sevdiğinizi düşünüyorum. O kız sizin için çok genç. Sizin bir kadına ihtiyacınız var, küçük bir kıza değil. Lâkin sizi heyecanlandıran şey buysa, masum rolü oynayabilirim."

"Böyle şeyler söylememelisiniz." *Unutma, bu kız Dornelu.* Menzilde, Dornelu adamları bu kadar asabi ve Dornelu kadınları bu kadar vahşi ve şehvetli yapan şeyin yemekler olduğu söylenirdi. *Ateşli biberler ve tuhaf baharatlar*

kanını ısıtıyor, elinden bir şey gelmiyor. “Ben Myrcella’yı kızım gibi severim.” Arys’in ne bir karısı ne de bir kızı olacaktı. Bunların yerine beyaz bir pelerini vardı. “Su Bahçelerine gideceğiz.”

“Eninde sonunda,” diye onayladı kız, “fakat babam söz konusu olduğunda, her şey alması gerekenden dört kat fazla vakit alır. Eğer babam yarın gitmeye niyetli olduğunu söylerse, on beş gün sonra yola çıkacağı kesindir. Bahçeler’de yalnız olacaksınız, bana inanın. Ayrıca, hayatının geri kalanını benim kollarımda geçirmek istediğini söyleyen genç ve cesur yiğit nerede?” “Bunu söylediğimde sarhoştum.”

“Uç kadeh sulu şarap içmiştiniz.”

“Sizinle sarhoştum. On yıl olmuştu... beyazları giydiğimden beri dokunduğum ilk kadın sizsiniz. Aşkın ne olduğunu hiç bilmiyordum ama şimdi... korkuyorum.”

“Benim beyaz şövalyemi ne korkutabilir ki?”

“Onurum için korkuyorum,” dedi Arys, “ve sizin onurunuz için.”

“Ben kendi onurumla kendim ilgilenebilirim.” Kız, parmağını göğsüne koydu ve meme ucunun etrafında gezdirdi. “Gerekirse kendi zevkimle de. Ben yetişkin bir kadınım.”

Öyleydi, buna şüphe yoktu. Onu kuş tüyü yatağın üzerinde, o edepsiz gülümsemesiyle, kendi göğüsleriyle oynarken görmek... göğüs uçları bu kadar büyük ve duyarlı olan başka bir kadın var mıydı? Arys o göğüslere, avuçlama isteği duymadan bakamıyordu. Onları sert, ıslak ve parlak olana kadar emmek istiyordu...

Bakışlarını başka yere çevirdi. İç çamaşırları halının üstüne yayılmıştı. Şövalye, çamaşırlarını toplamak için eğildi.

“Elleriniz titriyor,” dedi kız. “Beni okşamayı tercih ediyorlar sanırım. Kıyafetlerinizi giymek için bu kadar acele etmek zorunda mısınız sör? Sizi bu hâlinizle tercih ederim. En gerçek hâlimiz, yatakta ve çıplak olduğumuz hâlimizdir. Bir erkek ve bir kadın, iki âşık, tek beden, iki kişinin olabileceği kadar yakın. Kıyafetlerimiz bizi farklı insanlar hâline getiriyor. İpekler ve mücevherler yerine, et ve kan olmayı tercih ederim. Ve siz... siz beyaz pelerininizden ibaret değilsiniz.”

“Öyleyim,” dedi Sör Arys. “Ben beyaz pelerinimden *ibaretim.* Ve bu ilişki bitmeli, benim iyiliğim için olduğu kadar sizin iyiliğiniz için de. Eğer ilişkimiz ortaya çıkarsa...”

“İnsanlar çok şanslı olduğunuzu düşünür.”

“İnsanlar bir yemin bozan olduğumu düşünür. Ya biri babanıza gider de

onurunuzu nasıl lekelediğimi anlatırsa?”

“Babam birçok şeydir ama aptal olduğunu söyleyen kimse çıkmadı. İnayet Piçi, ikimiz de on dört yaşındayken bekâretimi aldı. Babam bunu öğrendiğinde ne yaptı biliyor musunuz?” Kız, yatak örtüsünün ucunu avucunun içine aldı ve çıplaklığını örtmek için çenesinin altına çekti. “Hiçbir şey. Babam hiçbir şey yapmakta ziyadesiyle iyidir. Buna *düşünmek* adını verir. Bana doğruyu söyleyin sör, sizi endişelendiren benim onurum mu yoksa sizinki mi?”

“İkisi de.” Kızın suçlaması acıtmıştı. “İşte bu yüzden ilişkimiz bitmeli.”

“Bunu daha önce de söylemiştiniz.”

Söyledim ve ciddiydim. Lâkin acizim, aksi takdirde şimdi burada olmazdım. Arys bunu ona söyleyemezdi; o acizliği küçümseyen bir kadındı, şövalye bunu hissediyordu. *Onun içinde babasından çok amcası var.* Arys döndü ve çizgili ipekten dikilmiş iç gömleğini bir sandalyenin üstünde buldu. Kız, gömleği Arys’in omuzlarından aşağı çekerken kumaşı göbeğine kadar yırtınıştı. “Bu mahvolmuş,” diye sızlandı şövalye. “Şimdi bunu nasıl giyeceğim?”

“Tersinden,” dedi kız. “Üstüne kıyafetlerinizi geçirdiğinizde kimse yırtığı görmez. Belki de küçük prensesiniz onu sizin için diker. Ya da Su Bahçelerine yeni bir iç gömleği mi göndereyim?”

“Bana hediye göndermeyin.” Bu sadece dikkat çekerdi. Arys, gömleği silkeledi ve ters bir şekilde başından geçirdi. Tenine değen ipek serindi ama sırtına, kızın tırmaladığı yere yapıştı. En azından saraya gidene kadar işe yarayacaktı. “Tek isteğim bu işe bir son vermek, bu... bu...”

“Bu yiğitçe mi sör? Beni incittiniz. Söylediğiniz bütün aşk sözlerinin yalan olduğunu düşünmeye başladım.”

Sana asla yalan söyleyemem. Sör Arys kendini tokat yemiş gibi hissediyordu. “Ettiğim yeminleri aşktan başka ne için bozmuş olabilirim? Sizinleyken... düşünemiyorum, siz hayalini kurduğum her şeysiniz ama...”

“Kelimeler rüzgârdır. Beni seviyorsanız, beni terk etmeyin.” “Bir *yemin* ettim...”

“...evlenmemek ve baba olmamak için. Pekâlâ, ay çayımı içtim ve sizinle evlenemeyeceğimi biliyorum.” Kız gülümsedi. “Lâkin sizi metresliğe ikna edilebilirim.”

“Şimdi benimle alay ediyorsunuz.”

“Belki biraz. Bir kadını seven ilk Kral Muhafızı olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?”

“Yemin etmeyi, o yemini tutmaktan daha kolay bulan adamlar her zaman var olmuştur,” diye kabul etti Arys. Sör Boros Blount, İpek Caddesi’nin

yabancısı değildi ve Sör Preston Greenfield malum bir tuhafiyecinin evini ziyaret ederdi, bu ziyaretler sırasında tuhafiyeci uzaklarda olurdu. Ama Arys bu kusurlardan bahsederek Yeminli Kardeşlerini utandırmayacaktı. Bunun yerine, “Sör Terrence Toyne kralın metresiyle birlikte yatakta yakalandı,” dedi. “Bunun aşk olduğuna dair yemin etti ama bu aşk hem onun hem de kadının canına mal oldu. Terrence’in hanedanına yıkım ve dünyaya gelmiş en soylu şövalyeye ölüm getirdi. “

“Evet. Peki, üç karılı ve on altı çocuklu Şehvetli Lucamore ne olacak? O şarkı beni her zaman güldürür.”

“Gerçek o kadar komik değil. O yaşarken asla Şehvetli Lucamore diye anılmadı. Onun adı Sör Kuvvetli Lucamore’du ve bütün hayatı koca bir yalandı. Hilekârlığı ortaya çıktığında kendi Yeminli Kardeşler’i tarafından hadım edildi ve Yaşlı Kral tarafından Sur’a gönderildi. O on altı çocuğun boynu bükük kaldı. Lucamore gerçek bir şövalye değildi, Terrence Toyne da öyle.” “Ya Ejderha Şövalyesi?” Kız, yatak örtüsünü kenara attı ve bacaklarını yere sarkıttı. “Dünyaya gelmiş en soylu şövalye dediniz ama o kraliçesini yatağa götürdü ve onu hamile bıraktı.” “Buna inanmam,” dedi Arys kırgın bir sesle. “Prens Aemon’ın Kraliçe Nymeria ile olan ihanet hikâyesi sadece hikâye. Piçinin iyiliği için meşru oğlunu bir kenara atmak isteyen ağabeyinin uydurduğu bir yalan. Aegon yok yere Değersiz diye anılmıyordu.” Kılıç kemerini buldu ve beline taktı. İpek Dorne gömleğinin üstünde tuhaf görünseler de, uzunkılıcın ve hançerin tanıdık ağırlığı Arys’e kim ve ne olduğunu hatırlatıyordu. “Değersiz Sör Arys olarak anılmayacağım,” dedi şövalye. “Pelerinimi lekelemeyeceğim.”

“Evet,” dedi kız, “o güzel beyaz pelerin. Unutuyorsunuz, benim büyük amcam da aynı pelerini giydi. Amcam ben küçükken öldü ama onu hâlâ hatırlıyorum. Bir kule kadar uzundu ve beni gülmekten nefessiz bırakana kadar gıdıklardı.”

“Prens Lewynle tanışma şerefine nail olamadım,” dedi Sör Arys, “fakat herkes onun büyük bir şövalye olduğunu söyler.” “Metresi olan büyük bir şövalye. Metresi şimdi yaşlı bir kadın ama gençliğinde nadide bir güzelliğe sahipmiş.”

Prens Lewyn? Sör Arys bu hikâyeyi duymamıştı. Çok şaşırdı. Terrence Toyne’un ihaneti ve Şehvetli Lucamore’un hilekârlığı Beyaz Kitap’a kaydedilmişti ama Prens Lewyn’in sayfasında bir kadına dair hiç ipucu yoktu.

“Amcam her zaman, bir adamın değerini belirleyen şeyin elindeki kılıç olduğunu söylerdi, bacaklarının arasındaki değil,” diye devam etti kız, “yani lekeli pelerinler hakkındaki dini konuşmalarınızı kendinize saklayın. Sizin

onurunuzu lekeleyen şey bizim aşkımız değil. Bunu yapan, hizmet ettiğiniz canavarlar ve kardeşlerim dediğiniz vahşiler.”

Bu sözler Arys’in kemiklerine kadar saplandı. “Robert canavar değildi.”

“Demir Taht’a çocukların cesedine basarak tırmandı,” dedi kız, “fakat bir Joffrey değildi, hakkını teslim edeyim.”

Joffrey. Yakışıklı bir delikanlıydı, yaşına göre uzun ve güçlüydü ama onun için söylenebilecek iyi şeyler bu kadardı. O delikanlının emriyle zavallı Stark kızına vurduğu zamanları hatırlamak Sör Arys’i hâlâ utandırıyordu. Tyrion, Myrcella ile Dorne’a gitmek üzere onu seçtiğinde, Arys teşekkür etmek için Savaşçı’ya mum yakmıştı. “Joffrey öldü, İblis tarafından zehirlendi.” Arys, cücenin böyle bir habasete muktedir olduğunu hiç bilmiyordu. “Şimdi kral, Tommen ve ağabeyine hiç benzemiyor.”

“Ablasına da benzemiyor.”

Bu doğruydu. Tommen, her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan iyi kalpli küçük bir adamdı ama Sör Arys onu son gördüğünde, çocuk iskelede ağlıyordu. Myrcella tek damla gözyaşı dökmemişti, halbuki ocağını ve evini bırakan, bir ittikafı bekâretiyle mühürlemek üzere denize açılan oydu. İşin aslı, Prenses Myrcella kardeşinden daha cesurdu, daha zeki ve daha özgüvenliydi. Onun zekâsı daha tez, görgüsü daha perdahlıydı. Onu hiçbir şey korkutmazdı, Joffrey bile. *Aslında güçlü olanlar, kadınlar.* Arys sadece Myrcella’yı değil; kızın annesini, kendi annesini, Diken Kraliçesi’ni ve Kızıl Yılanın güzel ve ölümcül Kum Yılanlarını düşünüyordu. En çok da Prenses Arianne Martell’i. “Haksız olduğunuzu söylemeyeceğim,” dedi, sesi pürüzlüydü.

“Söylemeyecek misiniz? *Söyleyemezsiniz*! Myrcella hükmetmek için daha uygun...”

“Erkek evlat, kız evlattan önce gelir.”

“*Neden*? Buna hangi tanrı karar verdi? Ben babamın veliahtıyım. Haklarımı erkek kardeşlerime mi bırakmalıyım?”

“Sözlerimi çarpıtıyorsunuz. Ben bunu söylemedim. Dorne farklı. Yedi Krallık’ta asla egemen bir kraliçe olmadı.”

“İlk Viserys, onun yerine kızı Rhaenyra’nın geçmesini istiyordu, bunu inkâr mı edeceksiniz? Fakat kral ölüm döşeğinde yatarken, Kral Muhafızları Lord Kumandanı böyle olmamasına karar verdi.”

Sör Criston Cole. Kral yaratan Criston, erkek kardeşle kız kardeşi birbirine düşürmüş ve Kral Muhafızlarını kendi içinde bölmüştü. Ozanlar tarafından Ejderhaların Dansı olarak anılan korkunç bir savaşa sebep olmuştu. Bazıları, kumandanın ihtiraslarıyla hareket ettiğini iddia etmişti; zira Prens Aegon, inatçı

kız kardeşinden daha kolay etki altına alınabilen biriydi. Diğerleri, şövalyeye daha soylu gerekçeler atfetmiş ve onun kadim Andal teamüllerini savunduğunu söylemişti. Bazıları da, Sör Cristonin beyazları giymeden önce Prenses Rhaenyra'ya âşık olduğunu ve onu reddeden kadından intikam almak istediğini fısıldamıştı. "Kral yaratan vahim bir zarara sebep oldu," dedi Sör Arys, "ve bunun bedelini vahim bir şekilde ödedi, ama..."

"...ama belki de Yedi, bir başka beyaz şövalyenin yaptığı yanlışı düzeltmeniz için sizi buraya gönderdi. Babam, Su Bahçelerine dönerken Myrcella'yı da onunla birlikte götürmeyi planlıyor, bunu biliyorsunuz?"

"Onu, ona zarar verecek insanlardan korumak için."

"Hayır. Onu, ona *taç giydirmek* isteyen insanlardan uzak tutmak için. Prens Oberyn yaşasaydı, tacı Myrcella'nın başına bizzat takacaktı, lâkin benim babam bu cesaretten yoksun." Kız ayağa kalktı. "Myrcella'yı kendi kızınızmış gibi sevdiğinizi söylüyorsunuz. Kızınızın haklarından mahrum bırakılmasını ve bir zindana kapatılmasını ister miydiniz?"

"Su Bahçeleri zindan değil," diye itiraz etti Arys zayıf bir şekilde.

"Bir zindanın su fıskiyeleri ve incir ağaçları olmaz, böyle mi düşünüyorsunuz? Lâkin kız oraya bir kez girdiğinde bir daha çıkamayacak. Siz de öyle. Hotah bunun olmasını sağlayacak. Onu benim tanıdığım kadar tanımıyorsunuz. Kışkırtıldığında korkunç biri olur."

Sör Arys kaşlarını çattı. Norvoslu iri kumandan, o yaralı yüzüyle Arys'i fazlasıyla huzursuz ediyordu. *Büyük baltasıyla birlikte uyuduğu söyleniyor.* "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Yapmak için yemin ettiğiniz şeyden fazlasını değil. Myrcella'yı hayatınızla koruyun. Onu... *ve* haklarını savunun. Onun başına bir taç takın."

"Bir *yemin* ettim!"

"Joffrey'ye, Tommen'a değil."

"Evet ama Tommen iyi kalpli bir çocuk. Joffrey'den daha iyi bir kral olacak."

"Ama Myrcella'dan daha iyi olmayacak. Çocuğu Myrcella da seviyor. Ona bir zarar gelmesine izin vermeyeceğini biliyorum. Teamüle göre Fırtına Burnu çocuğun, zira Lord Renly öldü ve arkasında bir vâris bırakmadı, Lord Stannis de haklarından mahrum edildi. Zaman içinde, annesinin vasıtasıyla Casterly Kayası da Tommen'a geçecek. Tommen diyardaki en büyük lord olacak... lâkin teamüle göre Demir Taht'ta Myrcella oturmalı." "Kanun... bilmiyorum."

"Ben biliyorum." Kız ayağa kalktığında, saçının siyah bukleleri beline düştü. "Kral Muhafızlarını ve onların ettiği yemini Ejderha Aegon yarattı, lâkin

bir kralın yaptığını başka bir kral geri alabilir ya da değiştirebilir. Eskiden Kral Muhafızları ömürleri boyunca hizmet ederlerdi, fakat Joffrey, köpeğinin bir pelerine sahip olabilmesi için Sör Barristan'ı azletti. Myrcella sizin mutlu olmanızı ister, bana da düşkün. Eğer istersek, evlenmemize izin verir." Arianne kollarını şövalyeye doladı ve yüzünü de adamın göğsüne dayadı. Kızın kafasının üstü dahi, Arys'in çenesinin altına geliyordu. "Eğer istediğiniz buysa hem bana, hem de beyaz pelerine sahip olabilirsiniz."

Beni paramparça ediyor. "İstediğimi biliyorsunuz ama..."

O boğuk sesiyle, "Ben Dorne prensesiyim," dedi Arianne, "ve beni yalvartmanız hiç münasip değil."

Sör Arys, kızın saçlarındaki parfüm kokusu alıyor ve kendi göğsüne yaslanmış göğüste atan kalbin vuruşlarını hissediyordu. Kıza sarıldığında, onun titrediğini fark etti. "Arianne? Prensesim? Ne oldu aşkım?"

"Söylemek zorunda mıyım sör? Korkuyorum. Bana aşkım diyorsunuz ama size umutsuzca ihtiyacım olduğu zamanda beni reddediyorsunuz. Güvende olmamı sağlayacak bir şövalye istemem çok mu yanlış?"

Prensesin sesi daha önce hiç bu kadar kırılgan çıkmamıştı. "Hayır," dedi Arys, "lâkin babanızın muhafızları sizi güvende tutuyor, neden..."

"Benim korktuğum, babamın muhafızları." Prensesin sesi bir an için Myrcella'nın sesinden daha genç çıkmıştı. "Benim tatlı kuzenlerim, babamın muhafızları tarafından zincire vuruldu."

"Zincire vurulmadılar. Her türlü rahatlığa sahip olduklarını duydum."

Arianne acı acı güldü. "Onları gördünüz mü? Babam onları görmeme izin vermiyor, bunu biliyor muydunuz?"

"Onlar ihanetten bahsediyordu, savaşı teşvik ediyorlardı..." "Loreza altı yaşında, Dorea da sekiz. Hangi savaşı teşvik edebilirler? Buna rağmen, babam onları ablalarıyla birlikte hapsetti. Onu gördünüz. Korku, güçlü adamlara bile normalde yapmayacakları şeyler yaptırır ve benim babam asla güçlü bir adam olmadı. Arys, kalbim, benim için beslediğinizi söylediğiniz aşk hatırına beni dinleyin. Ben asla kuzenlerim kadar korkusuz olmadım, zira ben daha zayıf bir tohumla yaratıldım, ama Tyenele ben aynı yaştayız ve küçüklüğümüzden beri kardeş kadar yakınız. Onunla aramızda hiç sır yok. Eğer o hapsedildiyse ben de edilebilirim. Aynı sebepten... Myrcella meselesi yüzünden." "Babanız bunu asla yapmaz."

"Siz babamı tanımıyorsunuz. Bu dünyaya kız olarak geldiğim ilk günden beri onu hayal kırıklığına uğratıyorum. Beni defalarca dişsiz ve beyaz sakallı adamlarla evlendirmeye çalıştı, her biri bir öncekinden daha aşağılıktı. Onlarla

evlenmemi emretmedi ama sadece teklifler bile onun beni ne kadar az önemsediğinin kanıtıydı.”

“Öyle de olsa, siz onun veliahtısınız.”

“Öyle miyim?”

“Kendisi Su Bahçelerine taşındığında, sizi Güneş Mızrağını yönetmeniz için bıraktı, bırakmadı mı?”

“*Yönetme*k için? Hayır. Kuzeni Sör Manfrey’i kale kumandanı olarak bıraktı. Yaşlı ve kör Ricasso’yu da kethüda olarak. Hazine için vergi toplamak üzere kâhyalarını, muhasebe için

Alyse Ladybrighti, gölge şehrin asayişi için şeriflerini, yargılamalar için yüksek hâkimlerini ve bizzat prensin alakasını gerektirmeyen mektuplarla ilgilenmesi için Üstat Mylesi bıraktı. Hepsinin üzerine Kızıl Yılanı koydu. Benim vazifem ziyafetler düzenlemek ve güzide konukları eğlendirmekti. Oberyn on beş günde iki kez Su Bahçelerini ziyaret ederdi. Ben yılda iki kez çağrılırdım. Ben babamın istediği veliaht değilim, o bunu açıkça belli etti. Kanunlarımız elini kolunu bağlıyor ama babam, onun arkasından gelecek kişinin erkek kardeşim olmasını tercih ediyor, bunu biliyorum.”

“Erkek kardeşiniz?” Sör Arys elini prensesin çenesinin altına koydu ve kızın başını yukarı kaldırdı. “Trystane’i kastediyor olamazsınız, o daha çocuk.”

“Trys değil. Quentyn.” Kızın kıpırtısız gözleri bir günah kadar kara ve cüretkârdı. “Gerçeği on dört yaşımdan beri biliyorum, babama iyi geceler öpücüğü vermek için onun çalışma odasına gittiğim ve onu orada bulamadığım günden beri. Annem onu çağırtmış, daha sonra öğrendim. Babam çalışma odasında yanan bir mum bırakmıştı. Söndürmek için içeri girdiğimde, mumun yanında tamamlanmamış bir mektup buldum, Demir Ormanındaki kardeşim Quentyn’e yazılmıştı. Babam, Quentyn’e, üstadın ve silah ustasının ondan istediği her şeyi yerine getirmesi gerektiğini yazmıştı, ‘*Çünkü bir gün benim oturduğum yerde sen oturacaksın ve bütün Dorne’a hükmedeceksin. Bir hükümdar, zihnen ve bedenen kuvvetli olmak zorundadır*.’ “ Arianne’in yumuşak yanağına bir damla gözyaşı süzüldü. “Bunlar babamın sözleriydi, onun eliyle yazılmıştı. Hafızama kazındı. O gece ve ondan sonraki pek çok gece ağlayarak uyudum.”

Sör Arys henüz Quentyn Martell’e tanışmamıştı. Prens, küçük yaşından beri Lord Yromvood’un himayesindeydi. Lorda önce yaver çömezi sonra da yaver olarak hizmet etmişti. Hatta şövalyeliğini, Kızıl Yılanın elleri yerine Lord Yromvood’un ellerinden almıştı. *Eğer baba olsaydım, ben de benim arkamdan oğlumun gelmesini isterdim,* diye düşündü Arys. Ama prensesin sesindeki acıyı

duyuyordu ve ne düşündüğünü söylerse kızı kaybedeceğini biliyordu. “Belki de yanlış anladınız,” dedi. “Henüz çocuktunuz. Belki de babanız bütün bunları, kardeşinizi daha gayretli olmaya teşvik etmek için yazmıştı.”

“Böyle mi düşünüyorsunuz? Öyleyse söyleyin, Quentyn şimdi nerede?”

“Prens, Lord Yronwood’un ordusuyla birlikte Kemik Yolu’nda,” dedi Arys ihtiyatlı bir şekilde. Dorne’a ilk geldiğinde, Güneş Mızrağının yaşlı kale kumandanından duyduğu şey buydu. İpek sakallı üstat da aynı şeyi söylemişti.

Arianne itiraz etti. “Babam buna inanmamızı istiyor ama bunun aksini söyleyen dostlarım var. Kardeşim, sıradan bir tüccar kılığına girerek gizlice Dar Deniz’i geçti. Neden?”

“Nasıl bilebilirim? Yüzlerce sebep olabilir.”

“Ya da bir tek sebep. Altın Mürettebatın Myrie olan anlaşmasını bozduğundan haberdar mısınız?”

“Paralı askerler anlaşmalarını her zaman bozar.”

“Altın Mürettebat bozmaz. Acıçelik zamanından bu yana, *sözümüz altın kadar kıymetlidir*, diyerek böbürlenirler. Myr; Lys ve Tyroshla savaşın eşiğinde. Onlara iyi maaşlar ve iyi ganimetler vadeden bir anlaşmayı neden bozsunlar?”

“Belki de Lys daha iyi bir maaş önerdi. Ya da Tyrosh.” “Hayır,” dedi Arianne. “Diğer özgür birliklerden herhangi biri söz konusu olsaydı buna inanırdım. Pek çoğu, yarım sikke için taraf değiştirir. Altın Mürettebat farklıdır. Acıçelik’in hayaliyle bir araya gelmiş sürgünlerden ve onların oğullarından oluşan bir kardeşliktir. Onlar, altın istedikleri kadar evlerini de istiyorlar. Bunu tıpkı benim gibi Lord Yronwood da biliyor. Lordun ataları, Karaateş İsyanlarının üçünde Acıçelikle birlikte at sürdü.” Arianne, Sör Arys’in elini tuttu ve parmaklarını onun parmaklarına geçirdi. “Hayalet Tepesi’nden Toland Hanedanının armasını gördünüz mü hiç?”

Arys bir an düşünmek zorunda kaldı. “Kendi kuyruğunu yiyen bir ejderha?”

“Ejderha zamanı temsil eder. Başlangıcı ve sonu yoktur, bu yüzden her şey tekrar vuku bulur. Anders Yronwood, yeniden doğmuş Criston Cole’dur. Lord, kardeşimin kulağına, babamın ardından *onun* hükmetmesi gerektiğini ve erkeklerin kadınların önünde diz çökmesinin yanlış olduğunu fısıldıyor... inatçı ve iffetsiz Arianne’in hükmetmeye bilhassa uygun olmadığını.” Prenses cüretkar bir tavırla saçlarını salladı. “Yani sizin iki prensesiniz ortak bir davayı paylaşıyor sör... her ikisini de sevdiğini iddia eden ama onlar uğruna dövüşmeyi göze alamayan bir şövalyeyi de paylaşıyorlar.”

“Dövüşeceğim.” Sör Arys tek dizinin üstüne çöktü. “Myrcella daha *büyük* ve taç için daha *uygun*. Onun haklarını Kral Muhafızı savunmayacaksa kim

savunacak? Kılıcım, hayatım, onurum, her şeyim ona ait... ve size. Kalbimin neşesi, yemin ederim ki ben kılıcımı kaldırmaya muktedir olduğum sürece, hiç kimse sizin doğum hakkınızı çalamayacak. Size aidim. Benden ne istiyorsunuz?"

"Her şeyi." Arianne, şövalyenin dudaklarını öpmek için diz çöktü. "*Her şeyi.* Aşkım. Gerçek aşkım. Benim tatlı aşkım. Sonsuza kadar. Ama önce..."

"İsteyin ve sizin olsun."

"...Myrcella."

BRIENNE

Arazinin karşısındaki eski taş duvar ufalanıyordu ama görüntüsü Brienne'in tüylerini diken diken etti.

Okçuların gizlendiği ve zavallı Sör Cleos Frey'i katlettiği yer burasıydı, diye düşündü Brienne... ama yarım mil sonra, ilk gördüğüne çok benzeyen başka bir duvarın önünden geçti ve emin olamadı. Tekerlek izleriyle dolu yol kıvrıldı. Kahverengi çıplak ağaçlar, Brienne'in hatırladığı yeşil ağaçlardan farklı göründü. Brienne, Sör Jaime'nin, Cleos'un kılıcını kınından çekip aldığı yeri geçmiş miydi? Brienne'in Jaime'yle dövüştüğü orman neredeydi? Cesur Dostlar'ı üstlerine çekene dek birbirlerine kılıç savurup su sıçrattıkları dere neredeydi?

"Leydim? Sör?" Podric, Brienne'e nasıl hitap edeceğinden asla emin olamıyordu. "Ne arıyorsunuz?"

Hayaletler. "Bir zamanlar önünden geçtiğim bir duvarı. Önemli değil." *O zamanlar Sör Jaime'nin iki eli vardı. Bütün o alaycı sözleri ve gülümsemeleriyle ondan nasıl da nefret ediyordum.* "Sessiz ol Podrick. Ormanda hâlâ haydutlar olabilir."

Çocuk kahverengi çıplak ağaçlara, ıslak yapraklara ve ilerideki çamurlu yola baktı. "Bir uzunkılıcım var. Dövüşebilirim." *Yeterince iyi dövüşemezsin.* Brienne, çocuğun cesaretinden değil eğitiminden şüphe ediyordu. Podrick bir yaver olabilirdi, en azından ismen, fakat yaverliğini yaptığı adamın ona bir faydası dokunmamıştı.

Gölgeli Vadi'den buraya gelen yol boyunca, Brienne çocuğun hikâyesini kısa bölümler hâlinde öğrenmişti. Podrick, Payne Hanedanı'nın alt dallarından birine mensuptu, ailenin küçük oğullarından birinin kasıklarından filizlenmiş fakir bir sürgündü. Podrick'in babası, bütün hayatını daha zengin kuzenlerinin yaverliğini yaparak geçirmişti ve Greyjoy İsyanına gidip orada ölmeden önce evlendiği bir bakkal kızının karnına Podrick'i bırakmıştı. Annesi, Podrick'i o kuzenlerden birine terk etmiş ve karnına bir bebek daha koyan gezgin bir şarkıcıyla kaçmıştı. Podrick annesini hiç hatırlamıyordu. Çocuğun tanıdığı, bir babaya en yakın kişi Sör Cedric Payne'di. Fakat çocuğun kekeleyerek anlattığı hikayelere bakılırsa, Cedric denen adam Podrick'e bir oğuldan çok bir hizmetkâr gibi davranmıştı. Casterly Kayası sancaklarını çağırdığında, Cedric atıyla ilgilenmesi ve zırhını temizlemesi için çocuğu da yanında götürmüştü, sonra da Lord Tywin'in ordusunda dövüşürken nehir topraklarında ölmüştü.

Evinden uzak, yalnız ve meteliksiz çocuk, Sör Göbekli Lorimer isimli vasıfsız bir şövalyeye yamanmıştı. Şişman şövalye, Lord Lefford'un birliğine

bağlıydı ve yük arabalarını korumakla görevliydi. Sör Lorimer, “Besin maddelerini koruyan çocuklar her zaman en iyi yemeği yerler,” demekten hoşlanan bir adamdı, ta ki, Lord Tywin’in şahsi stoğundan çalınmış bir tuzlu domuz buduyla yakalanana kadar. Tywin, diğer hırsızlara bir ders olsun diye şövalyeyi asmıştı. Podrick domuz budunu şövalyeyle paylaşmıştı, ipi de paylaşabilirdi ama soyadı onu kurtarmıştı. Sör Kevan Lannister, Podrick’in sorumluluğunu almış ve onu bir süre sonra yeğeni Tyrion’ın yaverliğini yapmak üzere nehir topraklarına göndermişti.

Sör Cedric çocuğa atların nasıl tımar edildiğini ve nalların taşlarının nasıl temizlendiği, Sör Lorimer ise nasıl hırsızlık yapıldığını öğretmişti ama hiçbiri ona kılıç eğitimi vermemişti. İblis en azından, Kral Topraklarına gittiklerinde çocuğu Kızıl Kale’nin silah ustasına göndermişti. Fakat Sör Aron Santagar ekmek isyanı sırasında öldürülmüştü ve bu Podrick’in eğitiminin sonu olmuştu.

Brienne, Podrick’in yeteneğini ölçmek için ağaç dallarından iki ahşap kılıç yontmuştu. Çocuğun ellerinin, dili kadar yavaş olmadığını öğrenmek onu memnun etmişti. Podrick korkusuz ve dikkatliydi ama aynı zamanda zayıf ve güçsüzdü, kötü beslenmişti. Eğer bu çocuk iddia ettiği gibi Karasu Savaşı’ndan sağ çıktıysa, bunun tek sebebi kimsenin onu öldürmeye değer bulmamış olmasıydı. “Kendine yaver diyebilirsin,” demişti Brienne çocuğa, “ama ben senin yarı yaşında olan ve seni kanlı kanlı dövebilecek yaver çömezleri gördüm. Benimle kalırsan, hemen hemen her gece, ellerinde su kesecikleri ve kollarında morluklarla yatağa gidersin, öyle tutulmuş ve ağrılı olursun ki neredeyse hiç uyuyamazsın. Bunu istemezsin.”

“İsterim,” diye ısrar etmişti çocuk. “Bunu isterim. Morlukları ve su keseciklerini. Yani istemem ama isterim. Sör. Leydim.” Çocuk şu ana kadar sözüne sadık kalmıştı, Brienne de kendi sözüne sadık kalmıştı. Podrick şikâyet etmiyordu. Kılıç elinde ne zaman yeni bir su keseciği oluşsa, su toplayan yeri gururla Brienne’e gösteriyordu. Atlara da iyi bakıyordu. *Hâlâ bir yaver değil,* diye hatırlattı Brienne kendine, *ama ben de bir şövalye değilim, bana kaç kere “sör” derse desin.* Brienne onu kendi yoluna gönderebilirdi ama çocuğun gidecek bir yeri yoktu. Ayrıca Podrick, Sansa Stark’ın nereye gittiğini bilmediğini söylemiş olmasına rağmen, fark ettiğinden daha fazla şey biliyor olabilirdi. Tesadüfen duyulmuş yarı hatırlanan birkaç söz, Brienne’in arayışının anahtarı olabilirdi.

“Sör? Leydim?” Podrick eliyle gösterdi. “İleride bir araba var.”

Brienne gördü: Yüksek kenarlı, iki tekerlekli bir öküz arabası. Koşum kayışlarında bir kadın ve bir erkek vardı. Arabayı, yoldaki tekerlek izlerini takip

ederek Bakire Havuzu'na doğru çekiyorlardı. *Görünüşlerine bakılırsa çiftçiler.* "Şimdi yavaş," dedi Brienne, Podrick'e. "Bizi haydut zannedebilirler. Söylemen gerekenden fazlasını söyleme ve nazik ol."

"Olurum sör. Nazik olurum. Leydim." Çocuk, bir haydut zannedilme fikrinden hoşlanmış gibi görünüyordu.

Brienne ve Podrick atlarını tırıs koşturarak ilerlerken, çiftçiler temkinli gözlerle onları izlediler, fakat Brienne amaçlarının zarar vermek olmadığını açıkça anlattığında, Brienne'in yanlarında at sürmesine izin verdiler. Yabani otlarla kaplı tarlalardan, yumuşak çamur göllerinden ve kararmış ağaçların arasından geçerek yol alırlarken, "Eskiden bir öküzümüz vardı," dedi yaşlı adam. Arabayı çekerken harcadığı güç yüzünden yüzü kızarmıştı. "Kızımızı da aldılar ve ona istedikleri her şeyi yaptılar. Gölgeli Vadi'deki savaş bittiğinde kızımız geri döndü. Öküz dönmedi. Sanırım onu kurtlar yedi."

Kadının ekleyecek bir şeyi yoktu. Adamdan en az yirmi yaş küçüktü, hiç konuşmadı ve Brienne'e iki başlı bir danaya bakarmış gibi bakmaktan başka bir şey yapmadı. Tarth Bakiresi bu çeşit gözleri daha önce de görmüştü. Leydi Stark ona nazik davranmıştı ama kadınların çoğu, erkekler kadar zalimdi. Brienne hangisinin daha incitici olduğunu söyleyemezdi; iğneli dilleri olan güzel genç kızlar mı yoksa aşağılamalarını bir nezaket maskesinin arkasına saklayan soğuk bakışlı leydiler mi. "Son gördüğümde, Bakire Havuzu harabe hâlindeydi," dedi. "Kapılar kırıktı ve kasabanın yarısı yanmıştı."

"Bir kısmını yeniden inşa ettiler. Şu Tarly sert bir adam ama Mooton'dan daha cesur bir lord. Ormanlarda hâlâ haydutlar var fakat eskisi kadar kalabalık değiller. Tarly en beter haydutları yakaladı ve o büyük kılıcıyla onların boyunu kısalttı." Yaşlı adam kafasını çevirip tükürdü. "Yolda hiç haydut görmediniz mi?" "Hiç." *Bu sefer değil.* Gölgeli Vadi'den uzaklaştıkça yol daha ıssız bir hâle gelmişti. Yoldaki hanlar ya yağmalanıp terk edilmiş ya da silahlı kamplara dönüştürülmüştü. Brienne ve Pod, yürümekten ayakları şişmiş kırk kadar takipçiyle birlikte güneye doğru giden sakallı, iri bir rahip ve onları görünce ormana girip kaybolan birkaç yolcudan başka insan görmemişlerdi. Dün, Lord Randyll'in devriye birliklerinden birine rastlamışlardı. Uzunyaylar ve mızraklar taşıyan atlılar çevrelerini sarmıştı ve adamların kumandanı Brienne'i sorgulamıştı ama neticede yola devam etmelerine izin vermişti. "Dikkatli ol kadın," demişti kumandan. "Karşılaşacağın bir sonraki adamlar benim delikanlılarım kadar dürüst olmayabilir. Tazı yüz haydutla birlikte Uç Dişli Çatal'ı geçti. Karşılaştıkları her fahişeye tecavüz ettikleri ve kızların göğüslerini kesip yadigar olarak aldıkları söyleniyor." Brienne bu uyarıyı çiftçi adama ve

karısına iletmek zorunda olduğunu hissetti. O anlatırken, adam başıyla onayladı. Brienne sözlerini bitirdiğinde adam tekrar tükürdü. “Köpekler, kurtlar ve aslanlar,” dedi. “Hepsini Ötekiler alsın. O haydutlar Bakire Havuzu’na yaklaşmaya cesaret edemezler. Yönetim Lord Tarly’de olduğu sürece bunu yapamazlar.”

Brienne, Lord Tarly’yi, Renly’nin ordusunda geçirdiği günlerden tanıyordu. Kalbinde adamı sevmek için bir sebep bulamıyordu ama ona olan borcunu da unutamıyordu. *Tanrılar merhametliyse, lord orada olduğumu öğrenmeden Bakire Havuzu’nu geçeriz.* “Savaş bittiğinde, kasaba Lord Mooton’a iade edilecek,” dedi çiftçiye. “Mooton kral tarafından affedildi.”

“Affedildi?” Yaşlı adam güldü. “Ne için? Kalesinin içinde o kahrolası poposunun üstünde oturduğu için mi? Nehirova’ya dövüşmeleri için adamlar gönderdi ama asla bizzat gitmedi. Kasabası önce aslanlar, sonra kurtlar, sonra da paralı askerler tarafından yağmalandı ama lord güven içinde duvarlarının arkasında kaldı. Kardeşi asla böyle saklanmazdı. Sör Myles, şu Robert tarafından öldürülene dek demir kadar sertti.”

Daha fazla hayalet, diye düşündü Brienne. “Kardeşimi arıyorum, on üç yaşında güzel bir bakire. Onu görmüşsünüzdür belki?”

“Hiç bakire görmedim, ne güzelini ne de çirkinini.”

Kimse görmedi. Ama Brienne sormaya devam etmek zorundaydı.

“Mootonin kızı bir bakire,” diye devam etti adam. “En azından düğüne kadar. Bu yumurtalar onun düğünü için. Kızın ve Tarly’nin oğlunun düğünü. Aşçıların pasta yapması için yumurta lazım.”

“Lazım.” *Lord Tarly’nin oğlu. Genç Dickon evleniyor.* Brienne çocuğun kaç yaşında olduğunu hatırlamaya çalıştı, sekiz ya da on yaşında olması gerektiğini düşündü. Brienne, yedi yaşındayken, kendisinden üç yaş büyük bir çocukla nişanlandırılmıştı; Lord Caronin küçük oğlu, dudağının üstünde bir et beni olan utangaç bir oğlan. Brienne ve çocuk sadece bir kez, nişan töreninde karşılaşmışlardı. Çocuk iki yıl sonra ölmüştü. Annesini, babasını ve kız kardeşini alan aynı soğuk algınlığı yüzünden can vermişti. Çocuk yaşasaydı, Brienne’in çiçek açtığı yıl evleneceklerdi ve Brienne’in hayatı bambaşka gelişecekti. Şimdi burada, bir erkek zırhının içinde, elinde bir kılıçla, ölü bir kadının kızını arıyor olmayacaktı. Kuvvetle ihtimal Gece Şarkısı’nda olacaktı, bir çocuğunu kundaklayacak ve bir diğerini emzirecekti. Bu Brienne için yeni bir düşünce değildi. Bunu düşünmek onu her seferinde bir parça hüzünlendiriyor ama bir parça da rahatlatıyordu.

Kararmış ağaçların arasından çıkıp Bakire Havuzu’nu ve ilerideki koyun

derin sularını gördüklerinde, güneş bir bulut yığınının arkasında yarı gizlenmiş hâldeydi. Kasabanın kapıları yeniden inşa edilip güçlendirilmişti, pembe taşlardan örülmüş duvarların üstünde bir kez daha arbaletçiler yürüyordu. Kapı kulübesinin üzerinde Kral Tommenin kraliyet sancağı yüzüyordu; ikiye bölünmüş altın ve kırmızı zeminde, bir siyah geyik ve bir altın aslan. Diğer sancaklarda Tarly'nin avcısı görünüyordu. Mooton Hanedanının kırmızı somon balığının dalgalandığı tek yer, kendi tepesinin üstünde duran ve aileye ait olan kaleydi.

Brienne ve yanındakiler, yivli kapıda bir düzine teberli muhafızla karşılaştılar. Adamların rozetleri, onların Lord Tarly'nin ordusunun askerleri olduğunu söylüyordu ama aslında hiçbiri Tarly'nin kendi adamı değildi. Brienne iki sentor, bir yıldırım, bir mavi arı ve bir yeşil ok gördü ama Boynuz Tepe'nin yürüyen avcısına rastlamadı. Muhafızların çavuşunun göğsünde, kuyruğunun parlak rengi solmuş bir tavuskuşu vardı. Çiftçiler arabayı durdurduğunda, çavuş bir ıslık çaldı. "Bu da ne şimdi? Yumurta mı?" Adam yumurtalardan birini havaya attı, yakaladı ve sırıttı. "Onları alacağız."

Yaşlı adam ciyaklar gibi konuştu. 'Yumurtalar Lord Mooton için. Düğün pastası ve diğer şeyler için."

"Tavukların daha çok yumurtlasın. Yarım yıldır tek yumurta yemedim. İşte, yumurtaların karşılığını almadığını söyleme." Çavuş, yaşlı adamın ayaklarının dibine bir avuç metelik attı.

Çiftçinin karısı konuştu. "Bu yeterli değil," dedi. "Yeterliye yakın bile değil."

"Bence yeterli," dedi çavuş. "Hem yumurtalar, hem de senin için. Onu buraya getirin çocuklar. Yaşlı adam için fazla genç." Muhafızlardan ikisi, teberlerini duvara yasladılar ve kadını zorla çekip arabadan uzaklaştırdılar. Çiftçi, griye dönmüş yüzüyle onları izledi ama kıpırdamaya cesaret edemedi.

Brienne kısrağını öne yürüttü. "Kadını bırakın."

Brienne'in sesi muhafızları duraksattı, çiftçinin karısı o esnada adamların elinden kurtuldu. "Bu seni ilgilendirmez," dedi bir adam. "Diline dikkat et fahişe."

Brienne, adamın söylediğini yapmak yerine kılıcını çekti. "Şuna da bakın," dedi çavuş. "Çıplak çelik. Bir haydut kokusu alıyorum sanki. Lord Tarly'nin haydutlara ne yaptığını biliyor musun?" Arabadan aldığı yumurta hâlâ elindeydi. Eli kapandı ve parmaklarının arasından yumurtanın sarısı aktı.

"Lord Randyll'in haydutlara ne yaptığını biliyorum," dedi Brienne. "Tecavüzcülere ne yaptığını da biliyorum."

Bu ismin adamları korkutacağını ummuştu ama çavuş sadece parmaklarındaki yumurtayı silkeledi ve adamlarına yayılmaları için işaret verdi. Brienne kendini çelik uçlarla sarılmış hâlde buldu. “Ne diyordun fahişe? Lord Tarly tecavüzcüleri... “ “...hadım eder,” diye bitirdi pes bir ses. “Ya da Sur’a gönderir. Bazen ikisini birden yapar. Hırsızların da parmaklarını keser.” Kapı kulübesinden genç ve mahmur bir adam çıktı, bir kılıç kemeri takmıştı. Çelik zırhının üstüne giydiği pelerin bir zamanlar beyazdı, çimen lekelerinin ve kurumuş kanın altında hâlâ beyaz olan birkaç yer vardı. Genç adamın göğsünde hanedanının arması görünüyordu: Öldürülmüş, bağlanmış ve bir kazığa asılmış kahverengi bir geyik.

O. Adamın sesi Brienne’in midesi atılmış bir yumruktu ve yüzü bağırsaklarına sokulmuş bir bıçak. “Sör Hyle,” dedi Brienne.

“Geçmesine izin verseniz iyi olur çocuklar,” dedi Sör Hyle Hunt. “Karşınızda Brienne Güzellik duruyor, Kral Renly’yi ve onun Gökkuşağı Muhafızlarının yarısını katleden Tarth Bakiresi. Çirkin olduğu kadar zalimdir ve ondan daha çirkin kimse yoktur... senin dışında Sidik Kovası. Ama senin baban bir yaban öküzünün kıç tarafıydı, yani senin iyi bir mazeretin var. *Onun* babası Tarthin Akşamyıldızı’dır.”

Muhafızlar güldü ama teberler ayrıldı. “Onu yakalamamız gerekmez mi sör?” diye sordu çavuş. “Renly’yi öldürdüğü için?” “Neden? Renly bir asiydi. Hepimiz öyleydik ama şimdi Tommen’ın sadık delikanlılarıyız.” Şövalye elini salladı ve çiftçilere kapıdan geçmelerini söyledi. “Lordumuzun kâhyası bu yumurtaları gördüğüne memnun olacak. Onu pazar yerinde bulabilirsiniz.”

Yaşlı adam alnını ovuşturdu. “Teşekkür ederim lordum. Siz gerçek bir şövalyesiniz, bu çok açık. Gel kadın.” Koşum kayışlarını tekrar omuzlarına aldılar ve kapıdan geçtiler.

Brienne onların peşinden gitti, Podrick hemen arkasındaydı. Alnını kırıştırarak, *gerçek bir şövalye,* diye düşündü Brienne. Kasabaya girdiğinde dizginlerini çekti. Sol tarafında, çamurlu ve dar bir ara sokağa bakan bir ahırın yıkıntıları vardı. Ahırın karşısındaki genelevin balkonunda, yarı soyunuk üç fahişe duruyordu, fısıldaşıyorlardı. Kızlardan biri, bir zamanlar Brienne’in yanına gelen ve pantolonunun altında kadınlık organı mı, erkeklik organı mı olduğunu soran kamp takipçisine benziyordu.

Sör Hyle, Podrick’in bineği için, “Bu at bugüne kadar gördüğüm en çirkin hayvan olabilir,” dedi. “Onu senin sürmediğine şaşırdım leydim. Yardımım için bana teşekkür etmeyi düşünüyor musun?”

Brienne kısrağından aşağı atladı. Sör Hyle’dan bir baş uzundu. “Sana bir

gün bir meydan dövüşünde teşekkür edeceğim sör.” “Kırmızı Ronnet’e teşekkür ettiğin gibi mi?” Hunt güldü. Sıradan bir yüzü vardı ama kahkahası dolgun ve toktu. *Dürüst bir yüz*, diye düşünmüştü Brienne bir zamanlar, sonra işin aslını öğrenmişti. Kahverengi saçlar, ela gözler, sol kulağın yanında küçük bir yara izi. Huntin çenesinde bir yarık vardı, burnu eğriydi ama adam sıkça ve güzel gülüyordu.

“Kapıyı gözlüyor olman gerekmez mi?”

Hunt alaycı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. “Kuzenim Alyn haydutları avlamaya gitti. Hiç şüphesiz Tazının başıyla geri dönecek ve şişinip gururlanacak. Bense bu kapıyı beklemekle cezalandırıldım, senin sayende. Umarım mutlusundur güzelliğim. Aradığın ne?”

“Bir ahır.”

“Doğu kapısının yanında. Buradaki yandı.”

Bunu görebiliyorum. “Şu adamlara söylediğin şeyler... öldüğünde Kral Renly’nin yanındaydım ama onu öldüren şey bir çeşit büyüydü sör. Kılıcım üstüne yemin ederim.” Brienne elini kılıcının kabzasına koydu; Hunt ona yalancı derse dövüşmeye hazırdı.

“Evet, Gökkuşağı Muhafızlarını dilimleyen de Çiçek Şövalyesi’ydi. İyi bir günde, Sör Emmon’ı yenmeye muktedir olabilirdin. O tedbirsiz bir dövüşçüydü ve çabuk yorulurdu. Ama Royce? Hayır. Sör Robar senden iki kat daha iyi bir kılıç adamıydı... gerçi sen bir kılıç adamı *değilsin*, öyle değil mi? *Kılıçkadını*, diye bir kelime var mı? Bakire’yi Bakire Havuzu’na getiren hangi maceradır merak ediyorum?”

Az kalsın, *kardeşimi arıyorum, on üç yaşında bir kız*, diyecekti Brienne. Fakat Sör Hyle, Brienne’in kız kardeşi olmadığını biliyordu. “Aradığım bir adam var, Kokuşmuş Ördek denen bir yerde.”

“Brienne Güzellik’in erkeklerle işi yok zannediyordum.” Şövalyenin gülümsemesinde zalim bir keyfiyet vardı. “Kokuşmuş Ördek. Uygun bir isim... en azından kokuşmuş kısmı. Limanda. Önce lordu görmek için benimle geleceksin.”

Brienne ondan korkmuyordu ama Sör Hyle, Randyll Tarly’nin kumandanlarından biriydi. Bir ıslık çalsa yüz adam koşarak onu savunmaya gelirdi. “Tutuklanacak mıyım?”

“Ne, Renly için mi? O kimdi? O zamandan beri krallar değiştirdik, bazılarımız iki kere. Kimse umursamıyor, kimse hatırlamıyor.” Hunt hafifçe Brienne’in koluna dokundu. “Bu taraftan lütfen.”

Brienne geri çekildi, “Bana dokunmazsan müteşekkir olurum.”

“Sonunda bir teşekkür,” dedi şövalye, alaycı bir gülümsemeyle.

Brienne, Bakire Havuzu’nu son gördüğünde, kasaba boş caddelerden ve yanmış evlerden ibaret kasvetli bir yerdi. Şimdi caddeler domuzlarla ve çocuklarla doluydu. Yanmış binaların çoğu yıkılmıştı. Eskiden binaların olduğu arsaların bazılarına sebzeler ekilmişti, diğerlerinin yerlerini de tüccarların ve şövalyelerin çadırları almıştı. Brienne yeni evler inşa edildiğini gördü. Eski ahşap hanın yandığı yerde taştan bir han yükseliyordu. Kasaba septinin üstünde damtaşından yapılmış yeni bir çatı vardı. Serin sonbahar havası testere ve çekiç sesleriyle çınlıyordu. Erkekler caddeler boyunca keresteler taşıyordu. Taş ocağı işçileri çamurlu yollarda arabalarını sürüyordu. Çoğunun göğsünde yürüyen avcı vardı. “Askerler kasabayı baştan inşa ediyor,” dedi Brienne şaşkınlıkla.

“Zar oynamayı, içmeyi ve düzüşmeyi tercih ederler bundan eminim, lâkin Lord Randyll işsiz güçsüz adamların çalıştırılmasından yana.”

Brienne kaleye götürülmeyi bekliyordu ama Hunt kalabalık limana doğru yürüdü. Ticaret gemilerinin Bakire Havuzu’na döndüğünü görmek Brienne’i sevindirdi. İskelede, yirmi kadar balıkçı teknesinin yanı sıra bir kadırga, bir mahon ve iki direkli büyük bir göke vardı. *Eğer Kokuşmuş Ördekten bir şey çıkmazsa bir gemiye bineceğim,* diye karar verdi. Martı Kasabası, kısa bir deniz yolculuğu uzaktaydı. Brienne oradan kolayca Kartal Yuvası’na gidebilirdi.

Lord Tarly’yi balık pazarında adalet dağıtırken buldular.

Suyun kenarına yüksek bir platform kurulmuştu. Lord, suç işlemekle itham edilen adamlara yukarıdan bakıyordu. Lordun sol tarafında geniş bir darağacı ve yirmi adama yetecek kadar ip vardı. Darağacında dört ceset sallanıyordu. Cesetlerden biri taze görünüyordu ama diğer üçünün bir süredir orada olduğu belliydi. Bir karga, ölü adamlardan birinin çürümüş kalıntılarından et koparıyordu. Birinin asılacağı umuduyla bir araya toplanan kasaba halkı, diğer kargaları korkutup kaçırmıştı.

Lord Randyll, platformu Lord Mootonla paylaşıyordu; beyaz bir takım ve kırmızı tozluklar giymiş, kakım kürkü pelerinini somon balığı şeklinde altın bir broşla omzuna tutturmuş, solgun, yumuşak, etli bir adam. Tarly örgü zırh ve kaynatılmış deri giymişti, gri çelikten yapılmış bir göğüs kalkanı takmıştı. Adamın sol omzunun üzerinden, bir büyük kılıcın kabzası çıkıyordu. *Yürekfelaketi* isimli bu kılıç, lordun hanedanının gururuydu.

Brienne ve Hunt yaklaştığında, eski püskü bir pelerin ve deri yelek giymiş bir delikanlının konuşması dinleniyordu. Brienne, çocuğun, “Ben hiç kimseyi incitmedim lordum,” dediğini duydu. “Ben sadece rahiplerin kaçarken geride bıraktığı şeyleri aldım. Bunun için parmaklarımı kesmeniz gerekiyorsa, kesin.”

“Hırsızın bir parmağını kesmek âdettendir,” dedi Lordy Tarly sert bir sesle, “lâkin bir septten çalan adam, tanrılardan çalmış demektir.” Muhafızların kumandanına döndü. “Yedi parmak. Başparmaklarını bırakın.”

“*Yedi* mi?” Hırsız sarardı. Muhafızlar tarafından kıskıvrak yakalandığında zayıf bir şekilde karşı koymaya çalıştı, sanki çoktan sakat bırakılmıştı.

Bir sonraki adam, kullandığı una testere tozu katmakla suçlanan bir fırıncıydı. Lord Randyll ona elli gümüş geyik ödeme cezası verdi. Fırıncı o kadar çok gümüşü olmadığına dair yemin edince, lord, adamın eksik olan her gümüş için bir kamçı yiyebileceğini söyledi. Fırıncının ardından gri yüzlü zayıf bir fahişe geldi, dört Tarly askerine frengi bulaştırmakla suçlanıyordu. Tarly, “Mahrem yerlerini çamaşır sodasıyla yıkayın ve onu bir zindana atın,” diye emretti. Fahişe hıçkırıklar içinde sürüklenerek götürülürken, Lord Tarly kalabalığın içinde, Podrick ile Sör Hylein arasında duran Brienne’i fark etti. Adamın kaşları çatıldı ama gözleri Brienne’i tanıdığına dair tek şey ifşa etmedi.

Daha sonra, limandaki mahondan bir denizci geldi. Ondan davacı olan adam, Lord Mootonin garnizonundan bir okçuydu, adamın eli sargılıydı ve göğsünde bir somon balığı vardı. “Eğer lordumu memnun edecekse, bu piç bir hançerle elimi kesti. Zar oyununda hile yaptığımı söyledi.”

Lord Tarly, bakışlarını Brienne’den çekip önünde duran adamı inceledi. ‘Yapıyor muydun?”

“Hayır lordum. Ben asla hile yapmam.”

“Hırsızlık için bir parmak alırım. Ama bana yalan söyle ve seni asayım. Şu zarları görebilir miyim?”

“Zarlar?” Okçu, Mooton’a baktı ama adam balıkçı teknelerini seyrediyordu. Okçu yutkundu. “Ben... o zarlar bana şans getiriyordu, bu doğru ama ben...”

Tarly yeterince duymuştu. “Küçük parmağını kesin. Hangi eli olacağına kendisi karar verebilir. Diğerinin avcuna bir çivi çakın.” Ayağa kalktı, “işimiz bitti. Geri kalanları tekrar zindana götürün, onlarla yarın sabah ilgileneceğim.” Sör Hyle’ı çağırmak için döndü. Brienne şövalyeyi takip etti. Kendini tekrar sekiz yaşındaymış gibi hissediyordu.

“Leydim. Bu... onuru... neye borçluyuz?”

“Ben birini aramak için gönderildim, adı...” Brienne duraksadı.

“Adını bilmediğiniz birini nasıl bulacaksınız? Lord Renly’yi öldürdünüz mü?”

“Hayır.”

Tarly kelimeyi tarttı. *Beni yargılıyor*; *diğerlerini yargıladığı gibi.* “Öldürmediniz,” dedi sonunda, “sadece ölmesine izin verdiniz.”

Renly, Brienne'in kollarında ölmüştü. Brienne genç kralın kanıyla ıslanmıştı. Geri çekildi. "Büyüydü. Ben asla..."

"Siz *asla?"* Adamın sesi kamçı gibiydi. "Evet. Siz asla bir zırh kuşanmamalıydınız. Babanızın kalesinden asla ayrılmamalıydınız. Bu bir savaş, hasat şenliği değil. Bütün tanrıların huzurunda, sizi bir gemiye bindirip Tarth'ta geri göndermeliyim." "Bunu yaparsanız krala cevap verirsiniz." Brienne sesinin korkusuz çıkmasını istemişti ama tiz bir sesle küçük bir kız gibi konuşmuştu. "Podrick, heybemde bir parşömen var. Onu lordumuza götür."

Tarly mektubu aldı, kaşlarını çatarak okudu. Okurken dudakları hareket etti. "Kral işi. Ne çeşit bir iş?"

Bana yalan söyle ve seni asayım. "Sansa Stark."

"Stark kızı burada olsaydı bilirdim. Bahse girerim ki babasının sancak beylerinden birine sığınmak umuduyla kuzeye döndü. Doğru adamı seçse iyi eder."

"Kuzey yerine Vadi'ye gitmiş olabilir," deyiverdi Brienne, "teyzesine."

Lord Randyll, Brienne'e aşağılayıcı bir bakış attı. "Leydi Lysa öldü. Bir şarkıcı onu dağdan aşağı attı. Kartal Yuvası şimdi Serçaparmakın elinde... uzun zaman için değil gerçi. Vadi Lordları, tek yeteneği bakır saymak olan evcil bir maymunun önünde diz çökecek türden adamlar değil." Mektubu Brienne'e geri verdi. "İstediğiniz yere gidin ve ne arzu ediyorsanız onu yapın... lâkin tecavüze uğradığınızda adalet aramak için bana gelmeyin. Bunu aptallığınızla kazanmış olacaksınız." Sör Hyle'a baktı. "Ve siz sör, kapıda olmalısınız. Kapının komutasını size verdim, öyle değil mi?"

"Verdiniz lordum," dedi Hyle Hunt, "fakat düşündüm ki..." "Fazla düşünüyorsunuz." Lord Tarly uzaklaştı.

Lysa Tully öldü. Brienne, elindeki kıymetli parşömenle darağacının altında durdu. Kalabalık dağıldı ve kargalar ziyafetlerine kaldıkları yerden devam etmek üzere geri döndü. *Bir şarkıcı onu dağdan aşağı attı.* Kargalar Leydi Catelyn'in kardeşinin cesedini de yemiş miydi?

"Kokuşmuş Ördek'ten bahsetmiştin leydim," dedi Sör Hyle. ''Yerini göstermemi istersen..."

"Kapına dön."

Şövalyenin yüzünden öfkeli bir ifade geçti. "Eğer arzun buysa."

"Bu."

"Zaman geçirmek için oynadığımız bir oyundu sadece. Amacımız zarar vermek değildi." Şövalye duraksadı. "Ben öldü, biliyorsun. Karasu'da katledildi. Farrow ve Leylek Will de öyle. Mark Mullendore, kolunun yarısına mal olan bir

yara aldı.” *Güzel,* demek istedi Brienne. *Güzel, bunu hak etmişti.* Ama örgü zırhının içinde, omzunda maymunuyla, çadırının dışında oturan Mullendore’u hatırladı, birbirlerine komik suratlar yapıyorlardı. Catelyn Stark o gece Acı Köprü’de onlar için ne demişti? *Yaz şövalyeleri.* Şimdi sonbahardı ve yaz şövalyeleri yapraklar gibi dökülüyordu.

Brienne, Hyle Hunt’a sırtını döndü. “Podrick, gel.”

Çocuk, atları yürüterek Brienne’in arkasından gitti. “Orayı bulacak mıyız? Kokuşmuş Ördek’i?”

“Ben bulacağım. Sen doğu kapısındaki ahıra gidiyorsun. Seyis yamağına, geceyi geçirebileceğimiz bir han olup olmadığını sor.”

“Sorarım sör. Leydim.” Podrick yürürken yere bakıyordu, ara sıra taşları tekmeliyordu. “Nerede olduğunu biliyor musunuz? Ördek’in. Yani Kokuşmuş Ördek’in?”

“Hayır.”

“Bize göstereceğini söyledi. Şu şövalye. Sör Kyle.”

“Hyle.”

“Hyle. O size ne yaptı sör? Yani leydim.”

Oğlan kekeme olabilir ama aptal değil. “Kral Renly sancaklarını çağırdığında, Yüksek Bahçe’de bazı adamlar benimle bir oyun oynadı. Sör Hyle onlardan biriydi. Zalim, incitici ve namert bir oyundu.” Brienne durdu. “Doğu kapısı şu tarafta. Beni orada bekle.”

“Nasıl isterseniz leydim. Sör.”

Kokuşmuş Ordek’in bir tabelası yoktu. Bir hayvan leşi toplayıcısının ağılının altındaki ahşap basamakları bulmak Brienne’in bir saatini aldı. Mahzen loştu ve tavan alçaktı, Brienne içeri girerken başını bir kirişe çarptı. Görünürde hiç ördek yoktu. Etrafa birkaç tabure saçılmıştı ve toprak duvara bir sıra dayanmıştı. Masalar, kurtçuk delikleriyle dolu eski şarap fıçılarıydı. Vadedilen koku her şeye sinmişti. Brienne’in burnu, kokunun çoğunlukla şarap, rutubet ve küf olduğunu söylüyordu ama içinde biraz tuvalet ve hayvan mezarlığı da vardı.

Mahzendeki yegane içiciler, bir köşede oturan Tyroshlu denizcilerdi, yeşil ve mor sakallarının arasından birbirlerine homurdanıyorlardı. Brienne’e şöyle bir baktılar ve içlerinden biri diğerlerinin gülmesine sebep olan bir şey söyledi. Mülk sahibi, iki varilin üstüne yerleştirilmiş bir kalasın arkasında duruyordu. Yuvarlak, solgun ve kelleşmeye başlamış bir kadındı, lekeli bir önlüğün altında sallanan kocaman ve yumuşak göğüsleri vardı. Kadın, tanrılar onu çiğ hamurdan yaratmış gibi görünüyordu.

Brienne burada su içmeye cesaret edemezdi. Bir kadeh şarap istedi ve

“Cevval Dick isimli bir adamı arıyorum,” dedi.

“Dick Crabb. Hemen hemen her gece gelir.” Kadın, Brienne’in zırhına ve kılıcına baktı. “Eğer onu keseceksen bunu başka bir yerde yap. Lord Tarly’yle sorun yaşamak istemiyoruz.”

“Onunla konuşmak istiyorum. Ona neden zarar vereyim?”

Kadın omuz silkti.

“Adam içeri girdiğinde başınla gösterirsen müteşekkir olurum.”

“Ne kadar müteşekkir?”

Brienne, kadınla arasında duran kalasın üstüne bir bakır yıldız koydu ve gölgelerin içinde, basamakları iyi gören bir yer buldu.

Şarabı denedi. Ağızda yağlı bir tat bırakıyordu ve içinde bir saç teli yüzüyordu. Brienne saç telini çıkarırken, *Sansa’yı bulmaya dair umutlarım kadar zayıf,* diye düşündü. Sör Dontos’un peşine düşmek semeresiz olmuştu. Leydi Lysa’nın ölümüyle, Vadi muhtemel bir sığınak olmaktan çıkmıştı. *Neredesiniz Leydi Sansa? Kışyarı’na, evinize mi gittiniz yoksa Podrick’in düşündüğü gibi kocanızla mı birliktesiniz?* Brienne, Sansa’yı Dar Deniz’in karşısında kovalamak istemiyordu. Orada lisan bile ona yabancı olacaktı. *Kendimi anlatmak için homurdanıp el kol işaretleri yaparken şimdikinden bile ucube görünürüm. Bana gülerler, tıpkı Yüksek Bahçe’de güldükleri gibi.* Brienne orada olanları hatırlarken, yanaklarına bir kırmızılık yürüdü.

Renly tacını taktığında, Tarth Bakiresi ona katılmak için Menzil’den Yüksek Bahçe’ye kadar at sürmüştü. Brienne’i bizzat kral karşılamış ve onu memnuniyetle hizmetine almıştı. Kralın lordları ve şövalyeleri o kadar memnun olmamıştı. Brienne sıcak bir karşılama beklemiyordu. Soğukluğa, alaylara ve düşmanlığa karşı hazırlıklıydı. Bunlarla daha önce de karşılaşmıştı. Onu kafası karışık ve savunmasız hâlde bırakan şey aşağılanmak değil, bazı adamların gösterdiği nezaketti. Tarth Bakiresi daha önce üç kez nişanlanmıştı ama Yüksek Bahçe’ye gelene kadar kimse ona kur yapmamıştı.

Kur yapan ilk kişi Kıllı Büyük Ben’di, Renly’nin kampında Brienne’den daha uzun olan birkaç adamdan biri. Ben, Brienne’in zırhını temizlemesi için yaverini göndermiş ve ona gümüş bir içki kupası hediye etmişti. Sör Edmund Ambrose, Brienne’e çiçekler getirerek ve birlikte at sürmeyi teklif ederek Ben’in bir adım önüne geçmişti. Sör Hyle Hunt iki adamı da geride bırakmıştı. Brienne’e, yüzlerce şövalyelik hikâyesiyle ve fevkalade resimlerle dolu bir kitap vermişti. Brienne’in atları için elmalar ve havuçlar, miğferi için de mavi bir tüy getirmişti. Ona kamp dedikoduları anlatmıştı, Brienne’i güldürecek şeyleri seçerek zekice konuşmuştu. Hatta bir gün Brienne’le birlikte talim yapmıştı ki

bu, diğer her şeyden daha değerliydi.

Brienne, diğer adamların ona nazik davranmaya başlamasının sebebinin Sör Hyle olduğunu düşünmüştü. *Nazikten de öte.* Adamlar, masada onun yanında oturmak için mücadele etmişti, kimi şarap kadehini doldurmayı kimi de onun için sakatat bulmayı önermişti. Sör Richard Farrow, Brienne'in çadırının kapısında oturmuş ve uduyla aşk şarkıları çalmıştı. Sör Hugh Beesbury "Tarthin bakireleri kadar tatlı" bir çanak bal getirmişti. Sör Mark Mullendore, Yaz Adalarından gelen siyah beyaz bir yaratık olan maymununun tuhaflıklarıyla Brienne'i güldürmüştü. Leylek Will isimli vasıfsız bir şövalye, omzundaki düğümleri ovmayı teklif etmişti.

Brienne adamı reddetmişti. Hepsini reddetmişti. Bir gece, Sör Owen Inchfıeld, Brienne'i kolundan yakalayıp öptüğünde, Brienne adamı bir yemek ateşinin içine popo üstü devirmişti. Daha sonra bir aynada kendine bakmıştı. Yüzü her zaman olduğu kadar geniş ve çilliydi, dişleri öne çıkıktı, dudakları büyüktü, çenesi kalındı, çok çirkindi. Brienne'in tek isteği bir şövalye olmak ve Kral Renly'ye hizmet etmekti ama şimdi...

Üstelik kamptaki tek kadın Brienne değildi. Kamp takipçileri bile ondan daha güzeldi ve Lord Tyrell, Kral Renly'yi her gece kalede ağırlıyordu, soylu bakireler ve güzel leydiler flütün, borunun ve arpın müziğiyle dans ediyordu. Yabancı bir şövalye ona ne zaman iltifat etse, *bana neden nazik davranıyorsunuz*? diye çığlık atmak istiyordu Brienne. *Ne istiyorsunuz*?

Bu muammayı, Brienne'i çadırına çağırtmak için iki silahlı asker gönderdiği gün Randyll Tarly çözmüştü. Lordun genç oğlu Dickon, bir yandan atlarını eyerlerken bir yandan gülen dört şövalyenin konuşmalarını duymuş ve adamların söylediklerini babasına anlatmıştı.

Adamlar bir bahse girmişti.

Lord, Brienne'e, bu oyunu üç genç şövalyenin başlattığını söylemişti: Ambrose, Kıllı Ben ve Hyle Hunt. Bunlar lordun kendi şövalyeleriydi fakat bahsin dedikodusu kampa yayıldıkça diğer adamlar da oyuna katılmıştı. Yarışmaya girmek isteyen her adam, bir altın ejderha ödemek zorundaydı. Toplanan altınlar, Brienne'in bekâretini kim alırsa ona gidecekti.

"Eğlencelerine bir son verdim," demişti Tarly. "Bu... yarışmacıların... bazıları diğerlerinden daha az onur sahibi. Bahis her gün biraz daha büyüyordu ve adamlardan birinin ödülü zorla almaya karar vermesi an meseleydi."

"Onlar şövalye," demişti Brienne sersemlemiş bir hâlde, "kutsanmış şövalyeler."

"Ve onurlu adamlar. Suç sizde."

İtham, Brienne'i irkiltmişti. "Ben asla... lordum, ben onları cesaretlendirecek hiçbir şey yapmadım."

"Burada oluşunuz onları cesaretlendirdi. Eğer bir kadın bir kamp takipçisi gibi davranırsa, bir kamp takipçisi gibi muamele görmeye itiraz edemez. Bir savaş ordusu, bir bakire için uygun yer değildir. Eğer iffetinize ve hanedanınızın onuruna en ufak saygınız varsa, o zırhı çıkarır, evinize döner ve size bir koca bulması için babanıza yalvarırsınız."

"Ben dövüşmek için geldim," diye ısrar etmişti Brienne. "Bir şövalye olmak için."

"Tanrılar, dövüşmek için erkekleri ve çocuk doğurmak için kadınları yarattılar," demişti Randyll Tarly. "Bir kadının savaşı doğum yatağındadır."

Biri mahzenin basamaklarından aşağı iniyordu. Keskin yüz hatları ve kahverengi kirli saçları olan hırpani ve cılız bir adam Ördek'e girerken, Brienne şarabını kenara bıraktı. Adam, Tyroshlu denizcilere kısa bir bakış attı, Brienne'e daha uzun baktı ve kalasa gitti. "Şarap," dedi, "içine at sidiği katma, teşekkürler." Kadın, Brienne'e baktı ve başını salladı.

"Şarabını ben ısmarlayacağım," diye seslendi Brienne, "bir kelime karşılığında."

Adam temkinli gözlerle Brienne'e baktı. "Bir kelime? Ben bir sürü kelime biliyorum." Brienne'in karşısındaki tabureye oturdu. "Leydim hangi kelimeyi duymak istediğini söylesin ve Cevval Dick konuşsun."

"Bir soytarıyı soytarı ettiğini duydum."

Hırpani adam şarabını yudumladı, düşünüyor gibiydi. 'Yapmış olabilirim. Yapmamış da olabilirim." Adamın giydiği soluk renkli yırtık takımın göğsünden bir lordun arması sökülmüştü. "Bilmek isteyen kim?"

"Kral Robert." Brienne, adamla arasındaki varilin üstüne bir gümüş geyik koydu. Sikkenin bir yüzünde Robertin kafası, diğer yüzünde bir geyik vardı.

"Öyle mi?" Adam gülümseyerek sikkeyi aldı, döndürdü. "Bir kralı dans ederken görmek isterim, heynana, heynana, heynana, hey. Şu senin soytarıyı görmüş olabilirim."

"Yanında bir kız var mıydı?"

Adam bir çırpıda, "İki kız," dedi.

"iki kız?" *Diğeri Arya olabilir mi?*

"Pekâlâ," dedi adam, "tatlı küçükleri hiç görmedim ama soytarı üç kişilik geçiş istiyordu."

"Nereye geçiş?"

"Hatırladığım kadarıyla denizin öteki tarafına."

“Adamın nasıl göründüğünü hatırlıyor musun?”

“Bir soytarı gibi,” dedi adam. Dönen sikkeyi yavaşlamaya başladığında masanın üstünden aldı ve ortadan kaldırdı. “Korkmuş bir soytarı gibi.”

“Neden korkmuştu?”

Adam omuz silkti. “Söylemedi ama Cevval Dick korkunun kokusunu tanır. Hemen hemen her gece buraya geldi, denizcilere içki ısmarlardı, şakalar yaptı, küçük şarkılar söyledi. Ancak bir gece, göğüslerinde şu avcı arması olan adamlar geldi, senin soytarı süt beyazı kesildi ve adamlar gidene kadar hiç ses çıkarmadı.” Cevval Dick taburesini Brienne’e yaklaştırdı. “Tarly limana adamlar yerleştirdi, gelip giden bütün gemileri gözlüyorlar. Eğer bir adam geyik istiyorsa ormana, gemi istiyorsa limana gider. Senin soytarı cesaret edemedi, ben de ona biraz yardım önerdim.”

“Ne tür bir yardım?”

“Bir gümüş geyikten fazlasına mal olan türden bir yardım.” “Anlatırsan bir tane daha alırsın.”

“Önce görelim,” dedi adam. Brienne varilin üstüne bir geyik daha koydu. Adam gülümsedi, sikkeyi döndürdü, avcunun içine aldı. “Bir adam gemilere gidemiyorsa, gemilerin ona gelmesi gerekir. Ona, böyle bir yer bildiğimi söyledim. Gizli bir yer, gibi.”

Brienne’in kolları ürperdi. “Bir kaçakçı körfezi. Soytarıyı kaçakçılara gönderdin.”

“Onu ve iki kızı.” Adam kıkırdadı. “Yalnız... pekâlâ, onları gönderdiğim yerde bir süredir hiç gemi yok. Otuz yıldır diyebiliriz.” Burnunu kaşıdı. “Bu soytarının senin için ne önemi var?” “O kızlar benim kardeşlerim.”

“Öyle mi? Zavallı, küçük şeyler. Bir zamanlar benim de bir kız kardeşim vardı. Tokmak gibi dizleri olan cılız bir kızdı ama sonra göğüsleri çıktı ve bacaklarının arasına bir şövalyenin oğlu girdi. Onu son gördüğümde, hayatını yatarak kazanmak üzere Kral Topraklarına gidiyordu.”

“Onları nereye gönderdin?”

Adam tekrar omuz silkti. “İşte bunu hatırlamıyorum.” “*Nereye?*” Brienne masaya bir gümüş geyik daha koydu. Adam işaret parmağıyla sikkeyi Brienne’e fırlattı. “Hiçbir geyiğin asla bulamayacağı bir yere... ama bir ejderha bulabilir.” *Gümüş ondan gerçeği alamayacak,* diye düşündü Brienne. *Altın alabilir, belki de alamaz. Çelik daha kesin olurdu.* Brienne hançerine dokundu, sonra onun yerine kesesine uzandı. Bir altın ejderha buldu ve sikkeyi varilin üstüne koydu. “Nereye?”

Hırpani adam sikkeyi aldı ve ısırdı. “Tatlı. Bana Kırıkpençe Burnu’nu

hatırlattı. Buranın kuzeyinde, tepelerle ve bataklıklarla dolu vahşi bir arazidir, gel gör ki ben orada doğdum ve büyüdüm. Benim adım Dick Crabb ama bana Cevval Dick derler.”

Brienne kendi adını söylemedi. “Kırıkpençe Burnu’nda *nereye*?”

“Fısıltılar. Clarence Crabbi duymuşsundur.”

“Hayır.”

Bu cevap adamı şaşırtmış gibiydi. “Sör Clarence Crabb dedim. Bende onun kanı var. İki buçuk metre boyundaydı, o kadar kuvvetliydi ki bir çam ağacını tek eliyle kökünden söküp yarım mil uzağa fırlatabilirdi. Hiçbir at onun ağırlığını taşıyamazdı, bu yüzden Clarence bir yaban öküzü sürerdi.”

“Onun şu kaçakçı körfeziyle ne ilgisi var?”

“Karısı bir orman cadısıydı. Sör Clarence ne zaman bir adam öldürse, adamın başını eve götürürdü ve karısı o başın dudaklarını öpüp onu hayata geri döndürürdü. Onlar lordlardı, büyücülerdi, meşhur şövalyeler ve korsanlardı. Biri de Gölgeli Vadi Kralıydı. Yaşlı Crabb’a iyi tavsiyeler verdi. Sadece baştan ibaret oldukları için yüksek sesle konuşamazlardı ama aynı zamanda asla susmazlardı. Yalnızca bir baştan ibaret olduğunda, günü geçirmek için yapabileceğin tek şey konuşmak. Böylece, Crabb’ın küçük kalesi Fısıltılar adını aldı. Adı hâlâ aynı lâkin binlerce yıldır harabe hâlinde. Issız bir yer, Fısıltılar.” Adam, sikkeyi parmaklarının arasında ustaca hareket ettirdi. “Tek başına bir ejderha kendini yalnız hisseder. Ama on tanesi...”

“On ejderha bir servet eder. Beni aptal mı sandın?”

“Hayır ama seni bir soytarıya götürebilirim.” Sikke bir yöne doğru hareket etti, sonra da diğer yöne. “Seni Fısıltılar’a götürebilirim leydim.”

Brienne, adamın parmaklarının sikkeyle oynayış şeklinden hiç hoşlanmamıştı. Bununla birlikte... “Kardeşimi bulursak altı ejderha. Sadece soytarıyı bulursak iki. Eğer hiçbir şey bulamazsak hiçbir şey.”

Crabbs omuz silkti. “Altı iyidir. Altı işe yarar.”

Fazla çabuk. Dick altın sikkeyi cebine koyamadan Brienne adamın bileğini yakaladı. “Bana yanlış yapma. Kolay lokma olmadığımı öğrenmek zorunda kalırsın.”

Brienne serbest bıraktığında, Crabb bileğini ovuşturdu. “Lanet olsun,” diye homurdandı. “Elimi acıttın.”

“Bunun için üzgünüm. Kardeşim on üç yaşında. Onu bulmak zorundayım.”

“Bir şövalye onun bacaklarının arasına girmeden önce. Evet, seni anlıyorum. Kardeşin kurtuldu sayılır. Artık Cevval Dick’le birliktesin. Günün ilk ışıklarında doğu kapısına gel. Şimdi gidip bir işi halletmem gerek.”

SAMWELL

Deniz, Samwell Tarly'yi kloroz yapmıştı.

Bunun tek sebebi Sam'in boğulma korkusu değildi. Bir kısmı kesinlikle korkuydu ama aynı zamanda geminin devinimiydi, Sam'in ayaklarının altında sallanan güvertelerdi. Kıyıdaki Doğugözcüsü'nden yelken açtıkları gün, Sam, Dareon'a, "Midem çok kolay bulanır," diye itiraf etti. Şarkıcı, Sam'in sırtına vurdu, "Miden çok büyük katil," dedi, "bu çok fazla bulantı demek."

Sam her şeyden çok Şebboy'un hatırı için cesur görünmeye çalıştı. Kız daha önce deniz görmemişti. Craster Kalesi'nden kaçtıktan sonra, karların içinde güç bela ilerlerken birçok göle rastlamışlardı ve Şebboy için o göller bile hayret verici şeyler olmuştu. *Karakuş* kıyıdan ayrılırken kız titremeye başladı ve yanaklarından kocaman, tuzlu gözyaşları süzüldü. Sam onun, "Tanrılar merhamet edin," diye fısıldadığını duydu. Önce Doğugözcüsü gözden kayboldu, mesafe arttıkça Sur küçüldü ve sonunda görünmez oldu. O sırada rüzgâr çıktı. Yelkenler, sık yıkanan bir siyah pelerinin soluk gri rengindeydi ve Şebboy'un yüzü bembeyazdı. "Bu iyi bir gemi," dedi Sam, Şebboy'a. "Korkmana gerek yok." Ama Şebboy yalnızca Sam'in yüzüne baktı, bebeğine daha sıkı sarıldı ve aşağı kaçtı.

Sam küpeşteye sımsıkı tutundu ve küreklerin suya girip çıkışını seyretti. Küreklerin birlikte hareket edişini izlemek güzeldi ve suya bakmaktan daha iyiydi. Suya bakmak, Sam'in boğulmayı düşünmesine sebep oluyordu. Sam küçükken, babası onu Boynuz Tepe'nin altındaki bir gölcüğün içine atarak ona yüzmeyi öğretmeye çalışmıştı. Sam'in ağzı, burnu ve ciğerleri suyla dolmuştu. Sam, Sör Hyle tarafından çıkarıldıktan sonra saatler boyunca öksürmüş ve hırıltıyla nefes almıştı. Bu hadiseden sonra, belinden yukarı çıkan derinlikteki sulara girmeye cesaret edememişti.

Fok Körfezi, Sam'in belinden *çok daha* derindi ve babasının kalesinin altındaki küçük dalyan kadar munis değildi. Körfezin suları gri yeşil ve dalgalıydı. *Karakuş*'un takip ettiği ağaçlıklı kıyı şeridi, kayalardan ve anaforlardan ibaret bir keşmekeşti. Sam, kollarını ve bacaklarını çırparak bir şekilde o kadar uzağa gitmeyi başarsa bile, dalgalar onu kayalara çarpar ve başını küçük parçalara ayırırdı.

Körfeze bakan Sam'i görünce, "Denizkızlarını mı arıyorsun Katil?" diye sordu Dareon. Doğugözcüsü'nden gelen sarı saçlı, ela gözlü şarkıcı, bir kara kardeşten çok karanlık bir prens gibi görünüyordu.

"Hayır." Sam ne aradığını ya da bu gemide ne işi olduğunu bilmiyordu. *Bir zincir dövmek, bir üstat olmak ve Nöbet'e daha iyi hizmet vermek için Hisar'a*

gidiyorum, dedi kendine, ama bu düşünce ona usanç verdi. Sam, boynuna ağır ve soğuk bir zincir takmış bir üstat olmak istemiyordu. Kardeşlerini, sahip olduğu yegâne dostları bırakmak istemiyordu. Ve onu, ölmesi için Sur'a gönderen babayla yüzleşmeyi katiyen istemiyordu.

Diğerleri için durum farklıydı. Bu yolculuk onlar için mutlu sonla bitecekti. Şebboy, Tekinsiz Orman'da tanıştığı dehşetle kendisinin arasına Batıdiyarın enginliğini koyacak ve Boynuz Tepe'de güven içinde yaşayacaktı. Sam'in babasının kalesinde hizmetçi olarak çalışacak, ısınacak ve iyi beslenecekti. Crasterin karışıyken hayalini bile kuramadığı o büyük dünyanın küçük bir parçası olacaktı. Oğlunun büyüyüp güçlendiğini, bir avcı, bir seyis ya da bir demirci olduğunu görecekti. Eğer çocuk silahlarla ilgili bir kabiliyet gösterirse, bir şövalye onu yaver bile yapabilirdi.

Üstat Aemon da daha iyi bir yere gidiyordu. Onun, kalan günlerini, Eski Şehir'in sıcak esintileriyle yıkanarak, üstat dostlarıyla sohbet ederek, bilgeliğini kalfalarla ve çıraklarla paylaşarak geçireceğini düşünmek güzeldi. Üstat Aemon bu istirahatı yüzlerce kez hak etmişti.

Dareon bile daha mutlu olacaktı. Her zaman, onu Sur'a gönderen tecavüzden masum olduğunu iddia ederdi. Bir lordun meclisine ait olduğunu ve o lordun akşam yemeklerinde şarkılar çalması gerektiğini söylerdi. Şimdi böyle bir şansı vardı. Jon, Dareon'u, kaybolan ve öldüğü farz edilen Yören isimli bir adamın yerine toplayıcı yapmıştı. Dareon'un görevi, Gece Nöbetçilerinin kahramanlıklarıyla ilgili şarkılar söyleyerek Yedi Krallığı dolaşmak ve zaman zaman yeni acemilerle birlikte Sur'a dönmekti.

Bu deniz yolculuğu uzun ve zorlu olacaktı, bunu kimse inkâr edemezdi ama en azından diğerlerini mutlu bir son bekliyordu. Sam'in tesellisi buydu. *Onlar için gidiyorum*, dedi kendi kendine, *Gece Nöbetçileri ve mutlu son için.* Ama o daha uzun baktıkça, deniz daha derin ve daha soğuk görünüyordu.

Fakat suya *bakmamak* daha da kötüydü; Sam bunu, kıç kasarasının altında bulunan ve yolcular tarafından paylaşılan dar kamarada fark etti. Bebeğini emziren Şebboy'la konuşarak, aklını midesindeki bulantıdan uzaklaştırmaya çalıştı. "Bu gemi bizi Braavos'a kadar götürecek," dedi. "Orada, bizi Eski Şehir'e taşıyacak başka bir gemi bulacağız. Küçükken Braavosla ilgili bir kitap okumuştum. Bütün şehir bir deniz kulağının içinde, yüzlerce adanın üstüne kurulmuş. Bir de titan var, yüzlerce metre uzunluğunda taş bir adam. Braavoslular at yerine teknelere biniyor. Şehrin oyuncuları, bildik aptal farslar uydurmak yerine yazılı hikâyeler oynuyor. Yemekler de çok güzel, bilhassa balıklar. Her çeşit midye, yılan balığı ve istiridye var, dalyandan taze taze

çıkarılıyorlar. İki gemi arasında birkaç gün boşluğumuz olmalı. Eğer olursa, gidip bir oyun izler ve biraz istiridye yeriz.”

Sam bu fikrin Şebboy’u heyecanlandıracağını düşünmüştü. Daha fazla yanılamazdı. Kız, alnına düşen kirli saçlarının arasından, ifadesiz ve mat gözlerle Sam’e baktı. “Eğer isterseniz lordum,” dedi.

“*Sen* ne istiyorsun?” diye sordu Sam.

“Hiçbir şey.” Şebboy, Sam’e arkasını döndü ve oğlunu bir göğsünden diğerine aldı.

Geminin hareketi, Sam’in yola çıkmadan önce yediği yumurtaları, jambonları ve kızarmış ekmekleri kışkırttı. Sam birdenbire, kamarada bir an daha kalamayacağını hissetti. Ayağa kalktı ve kahvaltısını denize dökmek için merdiveni tırmandı. Midesi öyle çok bulanıyordu ki, Sam rüzgârın hangi yönden estiğini ölçmek için durmadı, neticede yanlış küpeşteden kustu ve üstünü başını pisletti. Yine de, çıkardıktan sonra kendini çok daha iyi hissetti... ama uzun zaman için değil.

Gemi, *Karakuş*’tu. Nöbet’in kadırgalarının en büyüğü. Cotter Pyke, Kıyıdaki Doğugözcüsü’nde Üstat Aemonla konuşurken, *Fırtına Kargası*’nın ve *Kuş Pençesi’ni*n daha hızlı olduğunu söylemişti ama onlar savaş gemileriydi; kürekçilerin açık güvertelerde oturduğu ince ve hızlı yırtıcı kuşlar. *Karakuş*, Dar Deniz’in Skagos’un ötesindeki sert suları için daha iyi bir seçimdi. “Fırtınalar çıktı,” diye uyarmıştı Pyke. “Kış fırtınaları daha kötüdür ama sonbahar fırtınaları daha sıktır.”

Karakuş’un karayı hiç gözden kaçırmadan Fok Körfezi’ni geçtiği ilk on gün yeterince sakindi. Rüzgâr estiğinde hava soğuk oluyordu ama havadaki tuz kokusunda insana canlılık veren bir şeyler vardı. Sam hemen hemen hiç yemek yiyemedi, midesine zorla bir şeyler soktuğundaysa, o şeyler midesinde uzun zaman durmadı, fakat bunun dışında Sam gayet iyi idare etti. Şebboy’u cesaretlendirmeye ve elinden geldiğince neşelendirmeye çalıştı ama bu zordu. Şebboy, Sam ne söylerse söylesin güverteye çıkmıyor ve oğluyla birlikte karanlıkta oturmayı tercih ediyordu. Görünüşe göre, bebek de gemiyi annesinin sevdiğinden fazla sevmiyordu. Ağlamadığı zamanlarda, annesinden emdiği sütü kusuyordu. Bebeğin bağırsakları bozuktu ve sürekli hareket ediyordu, Şebboy’un bebeği sıcak tutmak için kullandığı kürkler pisleniyor ve havayı kahverengi bir ufunetle dolduruyordu. Sam ne kadar çok mum yakarsa yaksın, bok kokusu havada asılı kalıyordu.

Açık havada olmak daha iyiydi, bilhassa Dareon’un şarkı söylediği zamanlarda. Şarkıcı, *Karakuşsun* kürekçileri tarafından tanınıyordu ve adamlar

kürek çekerken onlar için şarkılar çalıyordu. Dareon, kürekçilerin en sevdiği şarkıların hepsini biliyordu: “Kara Bülbülü Astıkları Gün,” “Denizkızının Matemi” ve “Zamanımın Sonbaharı,” gibi hüzünlü olanları; “Demir Mızraklar” ve “Yedi Oğlanın Yedi Kılıcı” gibi heyecan verici olanları; “Leydinin Akşam Yemeği,” “Kızın Küçük Çiçeği” ve “Megget Neşeli Bir Bakireydi” gibi edepsiz olanları. “Ayı ve Güzel Bakire”yi söylediğinde, bütün kürekçiler ona katılıyor ve *Karakuş* suyun üzerinde uçuyormuş gibi görünüyordu. Dareon hiçbir zaman iyi bir kılıç adamı olmamıştı; Sam bunu, Sör Alliser’in gözetiminde geçirdikleri talim günlerinden biliyordu ama çocuğun güzel bir sesi vardı. Bir keresinde Üstat Aemon, Dareon’un sesi için, “Üstüne bal dökülmüş gök gürlemesi,” demişti. Dareon ahşap arp ve keman da çalıyor, hatta kendi şarkılarını yazıyordu... ama Sam şarkıların iyi olduğunu düşünmüyordu. Yine de, oturup Dareon’u dinlemek güzeldi, gerçi üstüne oturduğu sandık o kadar sert ve kıymıklıydı ki Sam etli kalçaları için neredeyse minnettardı. *Şişman adamlar gittikleri her yere bir minder götürür,* diye düşündü.

Üstat Aemon da günlerini güvertede geçirmeyi tercih ediyordu, bir kürk yığınının altına büzüşüp suyu seyrediyordu. Dareon, “Neye bakıyor?” diye merak etti bir gün. “Burası onun için aşağıdaki kamara kadar karanlık.”

Yaşlı adam onu duydu. Aemon’ın gözleri solmuş ve kararmıştı ama kulaklarında bir sorun yoktu. “Ben kör doğmadım,” diye hatırlattı üstat. “Bu yoldan son geçtiğimde; her kayayı, ağacı, köpüklü dalgayı gördüm ve arkamızda uçan gri martıları seyrettim. Otuz beş yaşındaydım ve on altı yıllık zincirli bir üstattım. Yumurta, yönetimde ona yardım etmemi istedi ama ben yerimin Nöbet olduğunu biliyordum. *Beni Altın Ejderha’ya* bindirip kuzeye gönderdi. Arkadaşı Sör Duncanın beni sağ salim Doğugözcüsü’ne götürmesi için ısrar etti. Nymeria’nın, Nöbet’e, altın prangalar içinde altı kral gönderişinden o yana, hiçbir acemi Sur’a öyle bir şaşaayla gitmemişti. Yumurta, yeminimin sözlerini tek başıma söylemek zorunda kalmayayım diye zindanları da boşalttı. Onların benim şeref muhafızlarım olduğunu söyledi. İçlerinden biri Brynden Nehir’in ta kendisiydi. Brynden daha sonra lord kumandan seçildi.”

“*Kankuzgunu* mu?” dedi Dareon. “Onun hakkında bir şarkı biliyorum. Adı, ‘Bin Bir Göz.’ Ama onun yüz yıl önce yaşadığını sanıyordum.”

“Hepimiz öyle sandık. Bir zamanlar senin kadar gençtim.” Bu konu yaşlı adamı hüzünlendirdi. Aemon öksürdü, gözlerini kapadı ve uykuya daldı, dalgalar gemiyi sarstıkça o kürklerinin içinde sallandı.

Fok Körfezi genişlerken gri gökyüzünün altında yol aldılar; güneye, doğuya ve tekrar güneye doğru. Kaptan, bira fıçısı gibi bir göbeği olan kır saçlı bir

kardeşti. Giydiği siyahlar öyle lekeli ve soluktu ki, mürettebat adama Yaşlı Tuzluçaput adını takmıştı. Kaptan çok nadir konuşuyordu, ikinci kaptan bunu telafi ediyordu; rüzgâr ne zaman dursa ya da kürekçiler ne zaman güçten düşer gibi olsa, küfür ederek tuzlu havayı azarlıyordu. Sabahları yulaf lapası, öğlenleri bezelye lapası, akşamları da tuzlu sığır, tuzlu balık ve tuzlu koyun yediler. Yemeğin yanında bira içtiler. Dareon şarkı söyledi, Sam kustu, Şebboy ağladı ve bebeğini emzirdi, Üstat Aemon uyudu ve titredi. Ve rüzgâr her geçen gün biraz daha soğuk ve daha tehditkâr hâle geldi.

Yine de, Sam'in yaptığı son yolculuktan daha iyi bir yolculuktu bu. Sam, Lord Redwyne'in *Arbor Kraliçesi* isimli mahonuyla denize açıldığında on yaşından büyük değildi. *Arbor Kraliçesi, Karakuştan* beş kat büyüktü ve fevkalade güzeldi. Şarap rengi üç muazzam yelkeni ve güneş ışığında altın gibi pırıldayan kürekleri vardı. Gemi Eski Şehir'den ayrılırken, Sam küreklerin yükselip inişini nefesini tutarak seyretmişti... ama bu, Sam'in Redwyne Boğazlarına dair son iyi hatırasıydı.

Ve Arbor'a vardıklarında, işler kötüden daha kötüye gitmişti. Lord Redwyne'ın ikiz oğulları, Sam'den daha ilk görüşte nefret etmişti. Her sabah talim avlusunda, onu utandırmanın yeni yollarını bulmuşlardı. Üçüncü günde, Sam merhamet için yalvardığında, Horas Redwyne onu bir domuz gibi ciyaklatmıştı. Beşinci günde, Horas'ın kardeşi Hobber, mutfak işçisi bir kıza kendi zırhını giydirmiş ve kızın ahşap bir kılıçla Sam'i dövmesine izin vermişti, Sam sonunda ağlamıştı. Kız zırhı çıkarıp gerçek kimliğini gösterdiğinde bütün yaverler, yaver çömezleri ve seyis yamakları kahkahalar atarak ulumuşlardı.

O gece Sam'in babası, Lord Redwyne'a, "Çocuğun biraz tecrübe edinmeye ihtiyacı var, hepsi bu,"[3] demişti. Fakat Redwyne'ın soytarısı çıngırdağını çıngırdatmış ve "Evet. Bir çimdik biber, birkaç diş sarımsak ve ağzına bir elma," diye karşılık vermişti. Bu hadiseden sonra Lord Randyll, Paxter Redwynein çatısının altında kaldıkları sürece Sam'in elma yemesini yasaklamıştı. Sam eve dönüş yolculuğunda da mide bulantısı çekmişti ama Arbor'dan ayrılıyor olduğu için o kadar mutluydu ki boğazının arkasındaki kusmuk tadını neredeyse hoş karşılamıştı. Boynuz Tepe'ye döndüklerinde, annesi Sam'e, babasının aslında onu geri getirmemek üzere Arbor'a götürdüğünü söylemişti. "Sen, Lord Paxterin yaver çömezi ve kadeh taşıyıcısı olarak Arbor'da kalacaktın, Horas da senin yerine bizim yanımıza gelecekti. Eğer Lord Redwyne'ı memnun edebilmiş olsaydın, lordun kızıyla nişanlanacaktın." Kadın, Sam'in yanağındaki gözyaşlarını, tükürükle nemlendirdiği bir parça dantelle silmişti, Sam annesinin yumuşak dokunuşunu hâlâ hatırlıyordu. "Benim zavallı Sam'im," diye

mırıldanmıştı kadın. “Benim zavallı, zavallı Sam’im.”

Sam, Karakuş’un küpeştesine tutunmuş hâlde taşlı kıyıya vuran dalgaları seyrederken, *onu tekrar görmek güzel olacak*, diye düşündü. *Beni siyahlar içinde görürse benimle gurur bile duyabilir. “Ben artık bir erkeğim anne,”* diyebilirim ona, “*bir kâhyayım ve Gece Nöbetçilerinin adamıyım. Kardeşlerim bana Katil diyor.”* Sam, erkek kardeşi Dickon’ı da görecekti, kız kardeşlerini de. “*Bakın,” diyebilirim onlara, “bakın, neticede benim de iyi yaptığım bir şeyler varmış .”*

Fakat Boynuz Tepe’ye giderse, babası da orada olabilirdi.

Bu düşünce tekrar midesini kaldırdı. Sam küpeştenin üstüne eğilip kustu ama rüzgâra karşı değil. Bu sefer doğru küpeşteye gitmişti. Kusmakta ustalaşıyordu.

Ya da öyle olduğunu sandı; *Karakuş*, karayı arkasında bırakana ve Skagos kıyılarına gitmek için koy boyunca doğuya vurana kadar.

Ada, Fok Körfezi’nin ağzındaydı; bir dağ kadar büyük, üstünde vahşi insanların yaşadığı, sert ve tehditkâr bir kara parçası. Sam, ada halkının mağaralarda ve amansız dağ sığınaklarında yaşadığını, savaşırken iri ve tüylü tekboynuzlar sürdüğünü okumuştu. *Skagos*, eski dilde “taş” anlamına geliyordu. Skagoslar kendilerine taşdoğumlular diyorlardı ama kuzeyli adamlar onları Skagglar diye anıyor ve onlardan hoşlanmıyordu. Sadece yüz yıl önce, Skagos bir isyanla ayaklanmıştı. İsyanı bastırmak yıllar almıştı, Kışyarı Lordu’nun ve lordun yüz yeminli kılıcının canına mal olmuştu. Bazı şarkılar, Skaggların yamyam olduğunu söylerdi. İddiaya göre, Skagoslu savaşçılar katlettikleri adamların kalplerini ve ciğerlerini yerlerdi. Kadim günlerde, Skagoslar, Skane isimli komşu adaya yelken açmış, adanın kadınlarını ele geçirmiş, erkeklerini öldürmüş ve onları çakıl taşlarıyla dolu bir sahilde on beş gün süren bir ziyafette yemişlerdi. Skane’de bugün bile hiç insan yoktu.

Şarkıları Dareon da biliyordu. Denizin içinden Skagos’un çıplak ve gri dorukları yükseldiğinde, şarkıcı *Karakuş*’un pruvasında Sam’e katıldı. “Eğer tanrılar merhametliyse, gözümüze bir tekboynuz ilişir,” dedi.

“Eğer kaptan merhametliyse, adaya o kadar fazla yaklaşmayız. Skagos’un etrafında çok tehlikeli akıntılar ve bir geminin gövdesini bir yumurtaymışçasına kırabilecek kayalar var. Ama Şebboy’a bundan bahsetme. Yeterince korkuyor zaten.”

“O ve cırlak eniği. Hangisinin daha gürültülü olduğunu bilmiyorum. Bebek sadece, ağzına bir meme ucu tıkılınca susuyor ve sonra kız ağlamaya başlıyor.”

Bunu Sam de fark etmişti. “Belki de bebek kızın canını acıtıyor,” dedi. “Eğer dişleri çıkıyorsa...”

Dareon udunun telini çekti ve havaya alaycı bir melodi gönderdi. ‘Yabanılların bundan daha cesur olduğunu duydum.” “Şebboy *cesur* bir kız,” diye ısrar etti Sam, ama kızı daha önce bu kadar perişan bir hâlde görmediğini o bile kabul etmek zorundaydı. Şebboy genelde yüzünü saklıyordu ve kamarayı karanlık tutuyordu ama Sam kızın gözlerinin sürekli kırmızı ve yanaklarının sürekli ıslak olduğunu görebiliyordu. Sam sorunun ne olduğunu sorduğunda, kız sadece başını sallıyor ve Sam’i kendi cevaplarını bulmak zorunda bırakıyordu. “Deniz onu korkutuyor, hepsi bu,” dedi Sam, Dareon’a. “Sur’a gelmeden önce bütün bildiği, Craster Kalesi ve kalenin etrafındaki ormandı. Doğduğu yerden yarım fersahtan fazla uzaklaşmış mıdır bilmem. Dereleri ve nehirleri biliyor ama biz yolda rastlayana kadar bir göl bile görmemişti. Ve deniz... deniz korkutucu bir şey.”

“Kara asla görüş alanımızın dışına çıkmadı.”

“Çıkacak.” Bu bölümden Sam de hoşlanmıyordu.

“Azıcık su, Katil’i korkutmuyor herhalde.”

“Hayır,” diye yalan söyledi Sam. “Ben değil. Ama Şebboy... belki onlar için birkaç ninni çalarsan, bebeğin uyumasına yardım edebilirsin.”

Dareon’un ağzı tiksintiyle çarpıldı. “Şebboy bebeğin poposuna bir tıpa takarsa belki. Kokuya tahammül edemiyorum.” Ertesi gün yağmur yağmaya başladı ve deniz sertleşti. Sam, Üstat Aemon’a, “Aşağı insek iyi olacak, orası kuru,” dedi. Fakat yaşlı üstat sadece gülümsedi, “Yağmuru yüzümde hissetmek iyi geliyor Sam,” dedi. ‘Yağmur damlaları, gözyaşları gibi. Biraz daha kalmama izin ver lütfen. Son ağladığımdan bu yana çok uzun zaman geçti.”

Eğer Üstat Aemon o yaşlı ve narin hâliyle güvertede kalacaksa, Sam’in de aynı şeyi yapmaktan başka seçeneği yoktu. Hemen hemen bir saat kadar yaşlı adamın yanında oturdu, yumuşak ve biteviye yağmur onu kemiklerine kadar ıslatırken cübbesinin içinde büzüştü. Aemon yağmuru hissetmiyormuş gibi görünüyordu. İç geçirip gözlerini kapadı. Sam, onu rüzgârdan korumak için yaşlı adama sokuldu. *Birazdan onu kamaraya götürmemi isteyecek*, dedi kendi kendine. *İstemeli.* Ama üstat istemedi. Sonunda uzaklardan, doğudan bir gök gürültüsü geldi. “Aşağı inmemiz gerek,” dedi Sam titreyerek. Üstat Aemon cevap vermedi. Sam, yaşlı adamın uyuduğunu ancak o zaman fark etti. Adamın omzunu nazikçe sarsarak, “Üstat,” dedi. “Üstat Aemon uyanın.” Aemon’in kör, beyaz gözleri açıldı. Yanaklarından yağmur damlaları süzülürken, ‘Yumurta?” dedi adam. ‘Yumurta, rüyamda yaşlı olduğumu gördüm.”

Sam ne yapacağını bilmiyordu. Diz çöküp yaşlı adamı kucağına aldı ve onu aşağı taşıdı. Kimse Sam için güçlü diyemezdi ve yağmur, Üstat Aemon’in

siyahlarını sırılsıklam edip adamı iki kat ağırlaştırmıştı. Buna rağmen, üstat bir çocuk kadar hafifti.

Sam, kucağında Aemonla birlikte kamaraya girdiğinde, Şebboy'un bütün mumları söndürmüş olduğunu gördü. Bebek uyuyordu. Şebboy bir köşeye kıvrılmıştı, Sam'in verdiği büyük siyah cübbenin katlarının içinde hafifçe hıçkırıyordu. "Bana yardım et," dedi Sam telaşla. "Onu kurulamama ve ısıtmama yardım et."

Şebboy hemen kalktı. Birlikte yaşlı üstadın ıslak kıyafetlerini çıkardılar ve adamı bir kürk yığınının altına gömdüler. Üstadın teni nemli ve soğuktu, dokununca yapış yapış hissediliyordu. "Yanına yat," dedi Şebboy, Sam'e. "Ona sarıl, onu kendi bedeninle ısıt. Onu ısıtmak zorundayız." Kendisi de aynı şeyi yaptı, tek kelime etmeden, sürekli ağlayarak. "Dareon nerede?" diye sordu Sam. "Bir arada dursak daha sıcak oluruz. Onun da burada olması gerek." Zemin yükselip ayaklarının altından kaydığında, Sam şarkıcıyı bulmak için tekrar yukarı çıkıyordu. Şebboy çığlık attı, Sam dengesini kaybedip sertçe yere devrildi ve bebek ağlayarak uyandı.

Sam tekrar ayağa kalkmaya çalışırken gemi bir kez daha sarsıldı. Şebboy, Sam'in kollarına savruldu. Yabanıl kız ona öyle şiddetle sarılıyordu ki Sam güçlükle nefes alıyordu. "Korkma," dedi kıza. "Bu yalnızca bir macera. Bir gün bu hikâyeyi oğluna anlatacaksın." Şebboy, tırnaklarını Sam'in koluna daha derin gömmekten başka bir şey yapmadı. Kız titriyordu, hıçkırıklarının şiddetiyle bütün vücudu sarsılıyordu. *Söylediğim her şey onu daha beter hâle getiriyor.* Sam kıza sımsıkı sarıldı, göğsünde kızın göğüslerini hissetti. O kadar korkmuş olmasına rağmen, bu durum onu sertleştirmeye yetti. Utanarak, *hissedecek*, diye düşündü ama Şebboy hissettiyse bile belli etmedi, sadece Şam'a daha sıkı tutundu.

Günler peş peşe geçip gitti. Güneşi hiç görmediler. Gündüzler griydi ve geceler siyah; yıldırımların, Skagos'un doruklarının üzerindeki gökyüzünü aydınlattığı zamanlar dışında. Herkes açlıktan kırılıyordu ama kimse yemek yiyemiyordu. Kaptan, kürekçileri kuvvetlendirmek için bir fıçı ateş şarabı açtı. Sam bir kadeh şarap denedi, sıcak yılanlar boğazından aşağı inip göğsüne girerken o iç geçirdi, içkiyi Dareon da sevdi ve o andan sonra nadiren ayıktı.

Yelkenler yukarı çıktı, yelkenler aşağı indi. Yelkenlerden biri direkten kurtuldu ve kocaman gri bir kuş misali uzaklara uçtu.

Karakuş, Skagos'un güney kıyısına doğru dönerken, kayalarda bir kadırganın enkazı göründü. Kadırganın mürettebatının bir kısmı kıyıya vurmuştu ve kargalarla yengeçler onlara saygı göstermek için bir araya toplanmıştı.

“Kahretsin çok yakınız,” diye homurdandı Tuzluçaput. “Şöyle sağlam bir rüzgâr çıksa onların yanına savrulup parçalanırız.” Çok bitkin olmalarına rağmen, kürekçiler tekrar küreklere asıldı ve gemi güneye, Dar Deniz’e doğru döndü. Sonunda Skagos küçüldü; gökyüzünde, fırtına işaretçisi bulutlar ya da yüksek siyah dağların tepeleri ya da her ikisi birden olabilecek koyu şekillere dönüştü. Bundan sonra, yedi gece ve sekiz gün boyunca açık ve sakin denizde yol aldılar.

Sonra daha çok fırtına geldi, öncekilerden daha beter.

Sessizliklerle bölünen üç fırtına mı vardı yoksa bir mi? Sam asla bilemedi, halbuki umursamak için umutsuzca uğraşmıştı. Bir keresinde, herkes kamarada toplandığında, “*Ne fark eder*?” diye bağırdı Dareon ona. *Fark etmez,* demek istedi Sam şarkıcıya, *ama bunu düşündüğüm sürece boğulmayı, hasta olmayı veya Üstat Aemon’ın titremelerini düşünmüyorum.* Tiz bir sesle, “Fark etmez,” demeyi başardı ama sözlerinin geri kalanı gök gürültüsü tarafından boğuldu, zemin sallandı ve Sam’i yan tarafa savurdu. Şebboy ağlıyordu. Bebek çığlık atıyordu. Ve Sam, yukarıda mürettebata bağıran Tuzluçaput’u duyabiliyordu; hiç konuşmayan hırpani kaptanı.

Denizden nefret ediyorum, diye düşündü. *Denizden nefret ediyorum, denizden nefret ediyorum, denizden nefret ediyorum.* Bir sonraki şimşek o kadar parlaktı ki tavandaki boşluklardan içeri girip kamarayı aydınlattı. *Bu iyi ve sağlam bir gemi, iyi ve sağlam bir gemi,* dedi Sam kendine. *Batmayacak. Korkmuyorum.*

Şiddetli rüzgârların arasındaki sessizliklerden birinde, Sam bembeyaz kesilmiş parmak eklemleriyle küpeşteye tutunmuş umutsuzca kusmak isterken, mürettebattan bazı adamların konuşmalarını duydu; bütün bunların, gemiye bir kadın almanın sonucu olduğunu söylüyorlardı, üstelik gemideki yabanıl bir kadındı. Rüzgâr tekrar şiddetlenirken, “Kendi babasıyla düzüşmüş,” dedi bir adam. “Bu fahişelik yapmaktan daha kötü. Bu *her şeyden* daha kötü. Ondan ve yavruladığı şu zelilden kurtulmazsak hepimiz boğulacağız.”

Sam onlarla yüzleşmeye cesaret edemedi. Onlar Sam’den daha büyüktü. Sert ve kuvvetli adamlardı. Kolları ve omuzları, küreklerde geçen yıllar sayesinde kalınlaşmıştı. Ama Sam bıçağını keskin tuttu ve Şebboy ne zaman su dökmek için kamaradan ayrılsa Sam de onunla gitti.

Dareon’un bile yabanıl kızla ilgili söyleyecek iyi bir şeyi yoktu. Bir kere, Sam’in ısrarıyla, bebeği sakinleştirmek için bir ninni çaldı ama Şebboy şarkının ilk kıtasında tesellisi mümkün olmayan bir şekilde ağlamaya başladı. “Yedi kahrolası cehennem,” diye parladı Dareon, “bir *şarkı* dinlemeye yetecek vakit için bile susamıyor musun?”

“Sen sadece çal,” diye yalvardı Sam, “sadece onun için şarkıyı söyle.”

“Onun şarkıya ihtiyacı yok,” dedi Dareon. “Temiz bir dayağa ihtiyacı var, belki de sert bir şekilde düzülmeye. Yolumdan çekil Katil.” Sam’i kenara itti, bir kadeh ateş şarabında ve küreklerin sert kardeşliğinde biraz avuntu bulmak için kamarayı terk etti.

Sam artık aklını kaybetmek üzereydi. Kokulara alışmıştı fakat fırtınalarla Şebboy’un hıçkırıkları arasında günlerdir uyumamıştı. Üstat Aemonin uyandığını görünce, “Ona verebileceğiniz bir şey yok mu?” diye sordu yaşlı adama, çok yumuşak bir sesle. “Korkusunu geçirecek bir bitki ya da iksir?”

“Duyduğun şey korku değil,” dedi yaşlı adam. “Bu kederin sesi ve kederin ilacı yok. Bırak da kızın gözyaşları kendi seyrinde aksın Sam. Akıntıya engel olamazsın.”

Sam anlamamıştı. “Güvenli bir yere gidiyor. *Sıcak* bir yere. Neden kederli olsun ki?”

“Sam,” diye fısıldadı yaşlı adam, “iki sağlam gözün var ama yine de göremiyorsun. Şebboy, çocuğu için acı çeken bir anne.” “Bebek kloroz, hepsi bu. Hepimiz kloroz olduk. Braavos’ta limana çıktığımızda...”

“...bebek hâlâ Dalla’nın oğlu olacak, Şebboy’un bedeninin çocuğu değil.”

Sam, Aemonin kastettiği şeyi bir an sonra anladı. “Bu olamaz... O asla... bebek tabii ki onun. Şebboy *oğlunu* almadan asla Sur’dan ayrılmazdı. Onu seviyor.”

“Şebboy iki oğlanı da emzirdi ve ikisini de sevdi,” dedi Aemon, “fakat aynı şekilde değil. Hiçbir anne bütün çocuklarını aynı şekilde sevmez, Yukarıdaki Anne bile. Şebboy çocuğu isteyerek bırakmadı, bundan eminim. Lord Kumandanın ne tehditlerde bulunduğunu ve ne sözler verdiğini sadece tahmin edebilirim... lâkin tehditler ve sözler olduğu kesin.”

“Hayır. Hayır, bu doğru değil. Jon asla...”

“Jon asla yapmazdı. Lord Kar yaptı. Bazen mutlu bir seçenek yoktur Sam, sadece diğerlerinden daha az keder veren bir seçenek vardır.”

Mutlu seçenek yoktur. Sam, onun ve Şebboy’un katlandığı bütün sıkıntıları düşündü; Craster Kalesi ve Yaşlı Ayinin ölümü, kar ve buz ve dondurucu rüzgârlar, günlerce günlerce günlerce süren yürüyüş, Beyazağaç’taki yaratıklar, Soğukel ve ağaç kuzgunları, Sur, Sur, Sur, toprağın altındaki Kara Kapı. Bütün bunlar ne uğrunaydı? *Mutlu seçenekler ve mutlu sonlar yoktur.*

Sam çığlık atmak istedi. Ulumak, hıçkırmak, sarsılmak ve küçük bir topak gibi kıvrılıp ağlamak istedi. *Jon bebekleri değiştirdi*, dedi kendine. *Küçük prensi korumak için bebekleri değiştirdi, onu Leydi Melisandre’nin ateşlerinden ve*

kadının kırmızı tanrısından uzak tutmak için. Eğer Melisandre, Şebboy'un oğlunu yakarsa bunu kim umursar? Şebboy'dan başka hiç kimse. O Craster'ın eniği, ensestten doğmuş bir zelil, Sur'un Ötesindeki Kralın oğlu değil. Rehine olarak bir değeri yok, kurban olarak bir değeri yok, hiçbir şey için bir değeri yok, onun bir adı bile yok.

Sözsüz kalan Sam kusmak için güverteye çıktı ama midesinde çıkaracak bir şey yoktu. Gemidekilerin üzerine gece çöktü, günlerdir görmedikleri durgun ve tuhaf bir gece. Deniz cam gibi karaydı. Kürekçiler küreklerde dinlendi. Bazıları oturdukları yerde uyudu. Rüzgâr yelkenlerdeydi. Sam kuzey semasına serpilmiş yıldızları ve özgür insanların Hırsız dediği kızıl göçebeyi bile görebiliyordu. O *benim yıldızım olmalı*, diye düşündü sefil bir hâld*e. Jon'un Lord Kumandan olmasına yardım ettim ve ona Şebboyla bebeği getirdim. Mutlu sonlar yoktur.*

"Katil." Dareon, Sam'in yanında belirdi, onun acısından bihaberdi. "Sonunda tatlı bir gece. Bak, yıldızlar ortaya çıkıyor. Bir parça ay bile görebiliriz. En kötüsü bitmiş olabilir."

"Hayır." Sam burnunu sildi ve tombul parmağıyla güneyi, karanlığın toplandığı yeri gösterdi. "İşte," dedi. Onun konuştuğu anda şimşek çaktı, kör edici bir parlaklıkla, ani ve sessiz. Uzaktaki bulutlar bir an için ışıldadı. Dünyadan daha yüksek mor, kırmızı ve sarı dağlar, dağların üstüne yığıldı. "En kötüsü bitmedi. En kötüsü daha yeni başlıyor ve mutlu sonlar yok." "Tanrılar merhamet edin," dedi Dareon gülerek. "Katil, tam bir korkaksın."

JAIME

Lord Tywin Lannister şehre aygırının sırtında girmişti, kırmızı mineli zırhı gösterişli ve ışıltılıydı, mücevherlerle ve altın süslemelerle parlaktı. Lord Tywin Lannister aynı şehirden kırmızı sancaklarla kaplanmış yüksek bir arabanın içinde ayrıldı, kemiklerine refakat eden altı sessiz rahibeyle birlikte.

Cenaze alayı, Kral Topraklarını, Aslan Kapısı'ndan daha geniş ve daha görkemli olan Tanrı Kapısı'ndan terk etti. Jaime bu tercihin yanlış olduğunu hissediyordu. Onun babası bir aslandı, bunu kimse inkâr edemezdi ama Lord Tywin bile bir tanrı olduğunu asla iddia etmemişti.

Lord Tywin'in arabası elli şövalyeden oluşan şeref kıtası tarafından çevrelenmişti, adamların mızraklarında kırmızı flamalar dalgalanıyordu. Batı lordları onların hemen arkasından geliyordu. Rüzgâr, lordların sancaklarını savuruyor ve sancakların üstündeki armaları titretip dans ettiriyordu. Jaime, atını kafilenin baş tarafına doğru sürerken yaban domuzlarının, porsukların, böceklerin, bir yeşil okun, bir kırmızı öküzün, çapraz şekilde duran teberlerin, mızrakların, bir ağaç kedisinin, bir çileğin, bir leydi elbisesi kolunun ve birbirlerine zıt renklerde boyanmış dört güneşin yanından geçti.

Lord Brax, gümüş dokumalı astarı olan açık gri bir takım giymişti, kalbinin üstüne ametist bir tekboynuz iğnelemişti. Lord Jast, siyah çelikten yapılmış bir zırhın içindeydi, göğüs kalkanına üç altın aslan başı kakılmıştı. Görünüşüne bakılırsa, Jastin ölümüyle ilgili dedikodular çok da yanlış sayılmazdı; aldığı yaralar ve tutsaklık, onu bir zamanlar olduğu adamın gölgesi hâline getirmişti. Lord Banefort mücadeleyi daha kolay atlatmıştı ve savaşa dönmeye hazır görünüyordu. Plumm mor giymişti, Prester kakım rengi, Moreland kızıl ve yeşil. Fakat her biri, eve götürdükleri adamın onuruna kırmızı ipek bir pelerin kuşanmıştı.

Lordların arkasından yüz arbaletçi ve üç yüz silahlı asker geliyordu, onların omuzlarından da kırmızılar akıyordu. Beyaz pelerininin ve beyaz pullu zırhının içindeki Jaime, bu kırmızı nehrin ortasında abes olduğunu hissediyordu.

Amcası da onun daha müsterih olmasını sağlamadı. Jaime, kafilenin baş tarafına gidip atını adamın yanına yanaştırdığında, "Lord Kumandan," dedi Sör Kevan, "Majesteleri Kraliçe'nin benim için son bir emri mi var?"

"Buraya Cersei için gelmedim." Arkada bir davul vurmaya başladı; ağır, ölçülü, hüzünlü. *Ölü,* diyor gibiydi, *ölü, ölü, ölü.* "Veda etmeye geldim. O benim babamdı."

"Ve onun."

“Ben Cersei değilim. Benim sakalım var, onun göğüsleri. Eğer kafanız hâlâ karışıksa amca, ellerimizi sayın. Cersei’nin iki eli var.”

“İkinizin de istihza düşkünlüğü var,” dedi Sör Kevan. “Şakalarınızı kendinize saklayın sör, ben onları pek sevmem.”

“Nasıl isterseniz.” *Bu iş umduğum kadar iyi gitmiyor.* “Cersei sizi uğurlamak isterdi ama acil işleri var.”

Sör Kevan güldü. “Hepimizin var. Kralınız nasıl?” Adamın ses tonu, soruyu bir azarlamaya dönüştürmüştü.

“Yeterince iyi,” dedi Jaime kendini savunur bir tonla. “Sabahları onu Balon Swann koruyor. İyi ve yiğit bir şövalye.”

“Bir zamanlar, insanlar beyaz pelerin giyenlerden bahsederken bu sıfatları eklemeye gerek duymazdı.”

Kimse kardeşlerini seçemiyor, diye düşündü Jaime. *Kendi adamlarımı seçmeme izin verin ve Kral Muhafızları tekrar azametli olsun.* Ama bu yüksek sesle söylense zayıf bir iddia gibi duyulurdu; diyar tarafından Kral Katili olarak anılan bir adamın beyhude böbürlenmesi. *Onuru boktan olan bir adamın.* Jaime boş verdi. Buraya amcasıyla tartışmak için gelmemişti. “Sör,” dedi, “Cersei’yle barış imzalamanız gerek.”

“Savaşta mıyız? Kimse bana söylemedi.”

Jaime bunu duymazdan geldi. “Lannisterla Lannister arasındaki çekişme, sadece hanedanımızın düşmanlarına yardım eder.”

“Eğer ortada bir çekişme varsa, benim marifetim değil. Cersei hükmetmek istiyor. Pekâlâ. Diyar onun. Benim tek isteğim rahat bırakılmak. Benim yerim oğlumla birlikte Darry’de. Kalenin tamir edilmesi, arazilerin ekilmesi ve korunması gerek.” Sör Kevan acı bir kahkaha koyuverdi. “Ve kardeşin, bana zamanımı doldurmak için yapacak fazla bir şey bırakmadı. Lancel’in düğünüyle de ilgilenmeliyim. Müstakbel karısı, bizim Darry’ye varmamızı beklerken epey sabırsızlandı.”

İkizler’den gelen bir dulla evlenecek. Jaime’nin kuzeni Lancel on metre geride at sürüyordu. Çukur gözleri ve beyaz saçlarıyla Lord Jast’tan daha yaşlı görünüyordu. Jaime, Lancel’i gördüğünde hayalet parmaklarının kaşındığını hissediyordu... *Lancel’le, Osmund Karakazan’la ve ihtimal Ay Oğlanla yatıyordu...* Jaime sayısız kere Lancelle konuşmaya çalışmıştı ama onu hiçbir zaman yalnız yakalayamamıştı. Eğer delikanlının yanında babası yoksa bir rahip vardı. *Lancel, Kevan’ın oğlu olabilir ama damarlarında süt akıyor. Tyrion yalan söyledi. O sözler beni yaralamak içindi.*

Jaime, kuzenini aklından çıkardı ve tekrar amcasına döndü. “Düğünden

sonra Darry'de mi kalacaksınız?"

"Belki bir süre için. Görünüşe göre Sandor Clegane, Uç Dişli Mızrak boyunca akınlar düzenliyor. Kız kardeşin onun başını istiyor. Sandor, Dondarrion'a katılmış olabilir."

Jaime, Tuzçukuru'nu duymuştu. Şimdiye kadar diyarın yarısı duymuştu. Son derece vahşi bir baskındı. Kadınlar tecavüze uğramış ve sakat bırakılmıştı, çocuklar annelerin kollarında katledilmişti, kasabanın yarısı ateşe verilmişti. "Randyll Tarly, Bakire Havuzu'nda. Bırakın da haydutlarla o ilgilensin. Sizin Nehirova'ya gitmenizi tercih ederim."

"Nehirova'nın komutası Sör Daven'da. Batı Muhafızı. Onun bana ihtiyacı yok. Lancel'in var."

"Nasıl isterseniz amca." Jaime'nin başı davulun ritmiyle zonkluyordu. *Ölü, ölü, ölü.* "Şövalyelerinizi etrafınızda tutarsanız iyi edersiniz."

Sör Kevan, Jaime'ye soğuk bir bakış attı. "Bu bir tehdit mi sör?"

Tehdit? Bu ima Jaime'yi şaşırttı. "Bir ikaz. Demek istediğim... Sandor çok tehlikeli."

"Siz hâlâ kundaklarınızın içine sıçarken, ben haydutları ve eşkıya şövalyeleri asıyordum. Eğer endişe ettiğiniz şey buysa sör, gidip Clegane ve Dondarrion'la tek başıma yüzleşecek değilim. Bütün Lannisterlar şöhret budalası değiller."

Ah amca, sanırım benden bahsediyorsun. "Addam Marbrand o haydutlarla en az sizin kadar iyi baş edebilir. Brax, Banefort, Plumm ve diğerleri de öyle. Lâkin hiçbiri sizin kadar iyi bir Kral Eli olamaz."

"Kardeşiniz şartlarımı biliyor. Şartlarım değişmedi. Yatak odasına bir dahaki girişinizde ona bunu söyleyin." Sör Kevan, savaş atını mahmuzlayıp uzaklaştı, Jaime'yle yaptığı sohbete beklenmedik bir son verdi.

Jaime adamın gitmesine müsaade etti, kayıp kılıç eli seyiriyordu. Her şeye rağmen Cersei'nin yanlış anlamış olmasını ummuştu ama hata ettiği ortadaydı, *ikimizi biliyor. Tommen'ı ve Myrcella'yı biliyor. Cersei de onun bildiğini biliyor.* Sör Kevan, Casterly Kayasından bir Lannister'dı. Jaime, Cersei'nin ona zarar vereceğine inanamazdı ama... *Tyrion hakkında yanıldım, neden Cersei hakkında yanılıyor olmayayım?* Çocuklar babalarını öldürüyorken, bir yeğeni amcasını öldürmekten alıkoyacak ne vardı? *Çok fazla şey bilen sakıncalı bir amca.* Cersei, onun işini Tazı'nın yapacağını umuyor da olabilirdi. Eğer Sandor Clegane, Sör Kevan'ı öldürürse, Cersei'nin kendi ellerini kana bulamasına gerek kalmazdı. *Ve karşılaşırlarsa öldürür de.* Kevan Lannister bir zamanlar sağlam bir kılıç adamıydı ama artık genç değildi ve Tazı...

Kafile, Jaime'ye yetişti. Lancel iki rahiple birlikte geçerken Jaime delikanlıya seslendi. "Lancel. Kuzen. Evliliğin için seni tebrik etmek istedim. Vazifelerim sebebiyle düğüne iştirak edemeyeceğim için üzgünüm."

"Majesteleri korunmalı."

"Ve korunacak. Yine de, yatak törenini kaçıracak olmaktan nefret ediyorum. Bu senin ilk evliliğin, anladığım kadarıyla kızın ikinci evliliği. Leydim sana neyin nereye gireceğini göstermekten mutluluk duyacak, bundan eminim."

Bu edepsiz yorum, yakındaki lordların çoğunun gülmesine ve Lancel'in rahiplerinin kınayan bakışlar atmasına sebep oldu.

Lancel eyerinde huzursuzca kıpırdandı. "Kocalık vazifemi yerine getirecek kadar şey biliyorum sör."

"Bir gelinin, kendi düğün gecesinde istediği şey tam olarak bu," dedi Jaime. "*Vazifesini* nasıl yerine getireceğini bilen bir koca."

Lancel'in yanaklarına bir kırmızılık yürüdü. "Sizin için dua ediyorum kuzen. Majesteleri Kraliçe için de. Yaşlı Hatun onu hikmetine mazhar etsin ve Savaşçı onu korusun."

"Cersei neden Savaşçı'ya ihtiyaç duysun ki? Ben varım." Jaime atını döndürdü, beyaz pelerini rüzgârla dalgalandı. *İblis yalan söylüyordu. Cersei, Lancel gibi dindar bir budalayla yatmaktansa, bacaklarının arasına Robert'ın cesedini almayı tercih eder. Tyrion, seni şeytani piç, daha olası biri hakkında yalan söylemeliydin.* Jaime, babasının cenaze arabasını dörtnala geçti ve uzaktaki şehre doğru koştu.

Jaime Lannister, Yüksek Aegon Tepesindeki Kızıl Kale'ye dönerken, Kral Toprakları'nın caddeleri neredeyse terk edilmiş görünüyordu. Şehrin kumar yuvalarını ve meyhanelerini dolduran askerlerin çoğu artık gitmişti. Yiğit Garlan, Tyrell kuvvetinin yarısını Yüksek Bahçe'ye geri götürmüştü. Diğer yarısı, Fırtına Burnu'nu kuşatmak üzere Mace Tyrell ve Mathis Rowan'la birlikte güneye yürümüştü.

Lannister ordusuna gelince; iki bin tecrübeli muharip, şehir duvarlarının dışındaki kampta kalmıştı, Paxter Redwyne'ın donanmasının gelmesini ve onları Karasu Koyu'nun karşısına geçirip Ejderha Kayası'na götürmesini bekliyorlardı. Lord Stannis kuzeye yelken açarken arkasında küçük bir garnizon bırakmıştı, yani iki bin adam gayet yeterli olacaktı, Cersei buna karar vermişti.

Geri kalan batılı adamlar; evlerini yeniden inşa etmek, tarlalarını ekmek ve son bir hasat kaldırmak için karılarına ve çocuklarına dönmüşlerdi. Askerler yola çıkmadan önce, Cersei, Tommen'ı onların kampına götürmüş ve adamların küçük kralı neşelendirmesine izin vermişti. Kraliçe o gün, dudaklarındaki

gülümseme ve altın saçlarında ışıldayan sonbahar güneşiyle, daha önce hiç olmadığı kadar güzeldi, insanlar onun hakkında başka ne söylerse söylesin, Cersei kendini erkeklere nasıl sevdireceğini biliyordu.

Jaime, kale kapılarından içeri girdiğinde, dış avluda mızrak talimi yapan iki düzine şövalyeyle karşılaştı. *Artık yapamayacağım bir şey daha*, diye düşündü. Bir mızrak, bir kılıçtan daha ağır ve daha hantaldı. Jaime için kılıçlar bile yeterince sıkıntılıydı. Mızrağı sol eliyle taşıyabileceğini düşündü ama bu, kalkanını sağ koluna takması gerektiği anlamına geliyordu. Bir mızrak müsabakasında, düşman her zaman sol tarafta olurdu. Jaime'nin sağ kolundaki bir kalkan, göğüs kalkanındaki meme uçları kadar fayda sağlardı. Atından inerken, *hayır*; *mızrak günlerim bitti*, diye düşündü... ama yine de durdu ve bir süre talimi izledi.

Sör Uzun Tallad, mızrak hedefindeki kum torbası dönüp kafasına çarptığında atından düştü. Güçlüdomuz hedefteki kalkana öyle sert vurdu ki ahşap çatladı. Tetik'in Kennos'u yıkımı tamamladı. Yağmur Ormanı'ndan Sör Dermot için hedefe yeni bir kalkan asıldı. Lambert Turberry hedefe sadece yandan vurabildi ama Sakalsız Jon Bettley, Humfrey Swyft ve Alyn Stackspear sağlam darbeler indirdiler, Kırmızı Ronnet Connington da mızrağını parçaladı. Sonra Çiçek Şövalyesi atına bindi ve diğer adamların hepsini utandırdı.

Mızrak dövüşünün dörtte üçü binicilikti, Jaime her zaman buna inanmıştı. Sör Loras atını olağanüstü sürdü ve mızrağını, elinde bir mızrakla doğmuşçasına taşıdı... delikanlının annesinin yüzündeki acı dolu ifadenin sebebi de buydu şüphesiz. *Mızrağın ucunu tam istediği yere koyuyor ve bir kedinin dengesine sahipmiş gibi görünüyor. Belki de beni attan düşürmesi şans eseri değildi.* Jaime'nin delikanlıyı bir daha asla deneyemeyecek olması büyük talihsizlikti. Jaime adamları talimleriyle başbaşa bıraktı.

Cersei; Tommen ve Lord Merryweather'ın siyah saçlı Myrli karısıyla birlikte Maegor Hisarı'ndaki çalışma odasındaydı. Üçü birlikte Yüce Üstat Pycelle'e gülüyorlardı. Kapıdan içeri girerken, "Zekice yapılmış bir espiriyi mi kaçırdım?" dedi Jaime.

"Ah, bakın," diye mırıldandı Leydi Merryweather, "cesur kardeşiniz geri dönmüş Majesteleri."

"Büyük bölümü." Jaime kraliçenin sarhoş olduğunu fark etti. Bir vakitler Robert Baratheon'ı içki içtiği için hor gören Cersei, son zamanlarda elinde bir sürahi şarapla dolaşıyor gibiydi. Jaime bundan hoşlanmıyordu ama bu günlerde kardeşinin yaptığı hiçbir şeyden hoşlanmıyordu. "Yüce Üstat," dedi Cersei, "havadisleri Lord Kumandanla paylaşın lütfen."

Pycelle fevkalade rahatsız görünüyordu. “Bir kuş geldi,” dedi. “Stokeworth’ten. Leydi Tanda, kızı Lollys’in güçlü ve sağlıklı bir oğul doğurduğunu söylüyor.”

“Küçük piçe ne isim verdiklerini asla tahmin edemezsin kardeşim.”

“Hatırladığım kadarıyla bebeğe Tywin adını vermek istiyorlardı.”

“Evet, ama ben bunu yasakladım. Falyse’e, babamızın asil ismini, bir domuz çobanının ve yarım akıllı bir dişi domuzun eniğine hediye etmeyeceğimi söyledim.”

Yüce Üstat Pycelle, “Leydi Stokeworth, çocuğun isminin onun marifeti olmadığı konusunda ısrar ediyor,” diyerek araya girdi. Adamın buruşuk alnında ter damlaları vardı. “Seçimi Lollys’in kocası yapmış. Bronn denen adam... görünüşe göre çocuğa...”

“Tyrion adını koymuş,” diye tahmin etti Jaime. “Ona *Tyrion* adını vermiş.”

Yaşlı adam titreyen başıyla onayladı. Cübbesinin koluyla alnını sildi.

Jaime gülmek zorundaydı. “Buyur tatlı kardeşim. Her yerde Tyrion’ı arıyordun. Bütün bu zaman boyunca Lollys’in rahminde saklanıyormuş.”

“Tuhaf. Sen ve Bronn çok tuhafsınız. O piç şu anda Lollys Yarımakıllının memesini emiyor ve o paralı asker, yaptığı küçük küstahlığa gülerek onu seyrediyor.”

“Belki de çocuk kardeşinize benziyordur,” dedi Leydi Merryweather. “Şekil bozukluğuyla doğmuş olabilir, belki de burunsuzdur.” Gırtlağından gelen bir kahkahayla güldü.

“Tatlı bebeğe bir hediye göndermeliyiz,” dedi kraliçe. “Öyle değil mi Tommen?”

“Bir kedi yavrusu gönderebiliriz.”

“Bir aslan yavrusu,” dedi Leydi Merryweather. Gülümsemesi, *Çocuğun küçük boğazını parçalaması için,* diyordu.

“Benim aklımda daha farklı bir hediye var,” dedi Cersei.

Büyük ihtimalle yeni bir üvey baba. Jaime kardeşinin gözlerindeki bakışı tanıyordu. O bakışı daha önce de görmüştü. En son Tommenin düğün gecesinde; Cersei, Kral Eli Kulesi’ni yaktığında. izleyicilerin yüzleri çılgınateşin yeşil ışığıyla yıkanmıştı, bu yüzden insanlar çürüyen cesetler gibi görünüyorlardı, neşeli bir gulyabani sürüsü gibi. Fakat bazı cesetler diğerlerinden daha alımlıydı. Cersei o uğursuz ışıltının içinde bile güzeldi. Tek eli göğsündeydi, dudakları aralanmıştı, yeşil gözleri parlıyordu. *Ağlıyor,* diye fark etmişti Jaime, fakat kardeşinin kederden mi yoksa zevkten mi ağladığını söyleyemezdi.

Manzara Jaime’yi tedirginlikle doldurmuştu, ona Aerys Targaryeni ve

adamın ateşle nasıl tahrik olduğunu hatırlatmıştı. Bir kralla Kral Muhafızları arasında sır olmazdı. Aerys'in saltanatının son yıllarında, kralla kraliçenin ilişkisi gergindi. Ayrı yataklarda uyuyor ve uyanık oldukları zamanlarda birbirlerinden uzak durmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı. Fakat Aerys ne zaman bir adamı ateşe verse, o gece Kraliçe Rhaella'nın bir ziyaretçisi oluyordu. Aerys gürzlü ve hançerli El'ini yaktığı gün, Jaime ve Jon Darry kralın yatak odasının kapısında beklemişlerdi. Meşe kapının arkasından, Rhaella'nın, "Canımı yakıyorsun," diye bağırdığını duymuşlardı. "Canımı *yakıyorsun*." Bu feryat, tuhaf bir şekilde, Lord Chelsted'in çığlıklarından daha beterdi. Jaime en sonunda, "Biz kraliçeyi korumak için de yemin ettik," demişti. "Ettik," diye onaylamıştı Darry, "ama kraldan korumak için değil."

Bu olaydan sonra Jaime, Rhaella'yı sadece bir kez görmüştü; kadının Ejderha Kayası'na gitmek üzere kaleden ayrıldığı sabah. Kraliçe, onu Yüksek Aegon Tepesi'nden aşağı indirip gemiye götürecek olan kraliyet arabasına binerken pelerinli ve başlıklıydı ama Jaime, kraliçe gittikten sonra, kadının hizmetçilerinin fısıltılarını duymuştu. Kraliçenin, bir canavarın saldırısına uğramış gibi göründüğünü söylemişlerdi, kadının baldırları tırmalanmış ve göğüsleri çiğnenmişti. *Taçlı bir canavar,* Jaime biliyordu.

Sonunda Deli Kral öyle korkak bir adam hâline gelmişti ki, onun bulunduğu yerlere, Kral Muhafızlarının taşıdığı kılıçlar dışında hiçbir bıçağın sokulmasına izin vermez olmuştu. Sakalı karmakarışık ve kirliydi. Saçları beline kadar inen platin bir düğümdü. Tırnakları yirmi santim uzunluğunda sarı ve çatlak pençelerdi. Ama bıçaklar ona işkence etmeyi sürdürmüştü; kralın asla kaçamayacağı bıçaklar, Demir Taht'ın bıçakları. Kralın kolları ve bacakları her zaman yara kabuklarıyla ve tam iyileşmemiş kesiklerle kaplıydı.

Jaime, Cersei'nin gülümsemesini incelerken, *bırak da kömürleşmiş kemiklerin ve pişmiş etlerin kralı olsun*, diye hatırladı. *Bırak da küllerin kralı olsun.* "Majesteleri," dedi, "sizinle özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Nasıl istersen. Tommen, bugünkü dersinin vakti geldi de geçiyor bile. Yüce Üstat'la git."

"Evet anne. Kutsanmış Baelor'u öğreniyorum."

Kraliçeyi iki yanağından öptükten sonra Leydi Merryweather da ayrıldı. "Akşam yemeği için döneyim mi Majesteleri?" "Dönmezseniz çok darılırım."

Jaime, Myrli kadının yürürken kalçalarını nasıl salladığına dikkat etmekten kendini alamadı. *Her adım bir baştan çıkarma.* Kapı kadının arkasından kapandığında Jaime boğazını temizledi ve "Önce şu Karakazanlar, sonra Qyburn, şimdi de bu kadın," dedi. "Bu günlerde tuhaf bir hayvanat bahçesine

sahipsin tatlı kardeşim.”

“Leydi Taena’dan ziyadesiyle hoşlanmaya başladım. Beni eğlendiriyor.”

“O kadın Leydi Margaery’nin eşlikçilerinden biri,” diye hatırlattı Jaime. “Seni küçük kraliçeye gammazlıyor.”

“Elbette gammazlıyor.” Cersei, kadehini yeniden doldurmak için içki dolabına gitti. “Taena’yı kendi eşlikçim olarak almak istediğimde Margaery çok sevindi. Onu duymalıydın.

‘Sizin için bir kardeş olacak, tıpkı benim için olduğu gibi. Onu kesinlikle almalısınız! Benim kuzenlerim ve diğer leydilerim var. ’ Küçük kraliçemiz yalnız kalmamı istemiyor.”

“Madem bir casus olduğunu biliyordun, onu neden aldın?”

“Margaery düşündüğü kadar zeki değil. Şu Myrli sürtüğün içinde nasıl tatlı bir yılan olduğuna dair en ufak bir fikri yok. Küçük kraliçeyi, sadece bilmesini istediğim şeylerle beslemek için Taena’yı kullanıyorum. Hatta bazıları gerçek.” Cersei’nin gözleri fesatlıkla parlıyordu. “Ve Taena, Bakire Margaery’nin yaptığı her şeyi bana anlatıyor.”

“Anlatıyor mu? Bu kadın hakkında ne biliyorsun?”

“Bir anne olduğunu biliyorum, bu dünyada yüksek yerlere gelmesini istediği genç bir oğlu var. Oğlunun bunu başardığını görmek için ne gerekiyorsa yapar. Bütün anneler aynıdır. Leydi Merryweather bir yılan olabilir lâkin aptal değil. Onun için, Margaery’nin yapabileceğinden fazla şey yapabileceğimi biliyor ve bu yüzden işime yaramaya çalışıyor. Bana anlattığı ilginç şeyleri duysan çok şaşırırsın.”

“Ne tür şeyler?”

Cersei pencerenin altına oturdu. “Diken Kraliçesi arabasının içinde sikke dolu bir sandık saklıyor, bunu biliyor muydun? Fetih’in öncesine ait eski altınlar. Eğer bir tacir, altın sikkeli bir fiyat telaffuz edecek kadar aptal olursa, Diken Kraliçe’si adamın ücretini Yüksek Bahçe’nin elleriyle ödüyor. Her el, bizim bir ejderhamızın yarı ağırlığında. Hangi tacir Mace Tyrell’in leydi annesi tarafından dolandırıldığını söylemeye cesaret edebilir?” Şarabından bir yudum aldı. “Küçük gezintin keyifli miydi?” “Amcamız senin yokluğunla ilgili yorumlar yaptı.” “Amcamızın yorumları beni ilgilendirmiyor.” “Ilgilendirmeli. Ondan faydalanabilirsin. Nehirova’da ya da Kaya’da değilse, Lord Stannis’e karşı kuzeyde. Babam, Kevan’a her zaman güvendi...”

“Kuzey Muhafızı’mız, Roose Bolton. Stannis’le o ilgilenecek.”

“Lord Bolton, Boğazın aşağısında kapana kısıldı. Kuzeyle bağlantısı Moat Cailin’deki demiradamlar tarafından kesildi.” “Uzun zaman için değil. Bolton’ın

piçi bu küçük engeli ortadan kaldıracak. Lord Bolton, Lord Walder'ın oğulları Hosteen ve Aenys'in komutasındaki iki bin Frey'i kendi kuvvetine katacak. Bu sayı, Stannis'le ve birkaç bin ıskartayla uğraşmaya yeter de artar."

"Sör Kevan..."

"...Darry'de, Lancel'e kıçını silmeyi öğretirken çok meşgul olacak. Babamın ölümü onu erkekliğinden etti. Kevan yaşlı ve işi bitmiş bir adam. Daven ve Damion bize daha iyi hizmet ederler."

"Kâfi gelirler." Jamie'nin kuzenleriyle bir sorunu yoktu. "Bununla birlikte, hâlâ bir El'e ihtiyacın var. Amcamız değilse, kim?"

Cersei güldü. "Sen değilsin. Bu konuda endişelenme. Belki Taena'nın kocası. Adamın büyükbabası, Aerys'in El'iymiş." *Bereket boynuzlu El.* Jaime, Owen Merryweather'i gayet iyi hatırlıyordu; cana yakın fakat etkisiz bir adamdı. "Hatırladığım kadarıyla adam o kadar başarılı olmuştu ki Aerys onu sürgüne göndermiş ve arazilerine el koymuştu."

"Robert arazileri geri verdi. En azından bir kısmını. Orton da geri kalanını alırsa, Taena çok mutlu olur."

"Mesele Myrli bir fahişeyi mutlu etmek mi? Ben diyarı yönetmek olduğunu sanıyordum."

"Diyarı *ben* yönetiyorum."

Yedi hepimizi korusun, yönetiyorsun. Cersei kendini, memeli bir Lord Tywin olarak düşünmekten hoşlanıyordu ama yanılıyordu. Lord Tywin bir buzul gibi amansız ve acımasızdı. Cersei ise çılgınateşti, bilhassa engellendiğinde. Stannis'in Ejderha Kayası'ndan ayrıldığını öğrendiğinde bir genç kız gibi sevinmişti; Stannis'in sonunda savaşmayı bıraktığından ve uzaklara kaçtığından emindi. Kuzeyden, Stannis'in Sur'da tekrar ortaya çıktığı haberi geldiğinde, Cersei'nin öfkesi korkutucu olmuştu. *Yeterince zeki ama sağduyusu ve sabrı yok.* "Sana yardım edecek güçlü bir El'e ihtiyacın var."

"*Zayıf* bir hükümdar güçlü bir El'e ihtiyaç duyar, Aerys'in babamıza ihtiyaç duyduğu gibi. Güçlü bir hükümdara, emirlerini yerine getirecek sebatlı bir hizmetkâr yeter." Cersei kadehindeki şarabı çalkaladı. "Lord Hallyne uygun olabilir. Kral Eli olarak hizmet veren ilk alev kehanetçisi o olmaz."

Evet. Sonuncuyu ben öldürdüm. "Aurane Su'yu baş kaptan yapacağına dair dedikodular var."

"Biri beni gammazlıyor mu?" Jaime cevap vermeyince, Cersei saçlarını geri attı ve "Su, bu görev için gayet uygun," dedi. "Hayatının yarısını gemilerde geçirdi."

"Hayatının yarısını mı? Adam yirmi yaşından büyük olamaz."

“Yirmi iki. Ne fark eder? Babam, Aerys Targaryen tarafından El ilan edildiğinde yirmi bir yaşında bile değildi. Tommenin yanında, şu buruş buruş ihtiyarlar yerine genç adamlar olmasının vakit geldi. Aurane güçlü ve zinde.”

Güçlü, zinde ve yakışıklı, diye düşündü Jaime... *Lancelle, Osmund Karakazan’la ve ihtimal Ay Oğlanla yatıyordu...* “Paxter Redwyne daha iyi bir seçim olur. Batıdiyar’daki en büyük donanmayı komuta ediyor. Aurane Su bir kayığı komuta edebilir, ona bir kayık alırsan tabii.”

“Sen çocuksun Jaime. Redwyne, Tyrell’in sancak beyi ve Tyrell’in iğrenç büyükannesinin yeğeni. Lord Tyrell’in yaratıklarından hiçbirini konseyimde istemiyorum.”

“Tommenin konseyi demek istiyorsun.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Gayet iyi. “Aurane’in kötü, Hallyn’in daha da kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Qyburn’e gelince... tanrılar merhamet edin, Cersei, o Vargo Hoat’un adamıydı. Hisar *onun zincirini aldı.”*

“Gri koyunlar. Qyburn bana çok iyi hizmet etti. Üstelik sadık bir adam, aynı şeyi kendi akrabalarım için söyleyemem.” *Eğer bu yolda ilerlersen tatlı kardeşim, bedenlerimiz kargaların ziyafeti olur.* “Cersei, kendini bir dinle. Her gölgede cüceler görüyorsun ve dostlardan hasımlar yaratıyorsun. Kevan amca senin düşmanın değil. *Ben* senin düşmanın değilim.”

Cersei’nin yüzü öfkeyle çarpıldı. “Yardım etmen için sana yalvardım. Önünde diz çöktüm ve sen beni reddettin!” “Yeminim...”

“...seni Aerys’i öldürmekten alıkoymadı. Kelimeler rüzgârdır. Bana sahip olabilirdin ama bir pelerini tercih ettin. Dışarı çık.”

“Kardeşim...”

“Dışarı çık dedim. Şu çirkin bilek köküne bakmaktan sıkıldım. *Dışarı çık!”* Cersei, Jaime’yi hızlandırmak için, elindeki şarap kadehini onun kafasına fırlattı. Iskaladı ama Jaime kadının ne demek istediğini anladı.

Akşam karanlığı, Jaime’yi Beyaz Kılıç Kulesi’nin ortak salonunda bir kadeh Dorne şarabı ve Beyaz Kitap’la birlikte buldu. Çiçek Şövalyesi içeri girdiğinde, Jaime kılıç elinin bilek köküyle sayfaları çeviriyordu. Genç şövalye, pelerinini ve kılıç kemerini çıkarıp duvardaki kancaya, Jaime’nin eşyalarının yanma astı.

“Sizi bugün avluda gördüm,” dedi Jaime. “İyi at sürdünüz.” “iyiden *daha iyi* kuşkusuz.” Sör Loras kendine bir kadeh şarap doldurdu ve hilal şekilli masanın karşısındaki sandalyeye oturdu.

“Daha mütevazı bir adam, ‘Lordum çok nazik,’ ya da ‘İyi bir bineğim

vardı,’ diye cevap verirdi.”

“At yeterliydi, lordum da benim mütevazı olduğum kadar nazik.” Loras eliyle kitabı gösterdi. “Lord Renly, kitapların üstatlar için olduğunu söylerdi.”

“Bu kitap bizim için. Beyaz bir pelerin giymiş her adamın tarihi burada yazılı.”

“Göz atmıştım. Kalkanlar güzel, içinde daha çok resim olan kitapları tercih ediyorum. Lord Renly’nin, bir rahibi kör edebilecek çizimlere sahip birkaç kitabı vardı.”

Jaime gülümsemek zorundaydı. “Bu kitapta öyle çizimler yok sör. Lâkin tarihler gözlerinizi açabilir. Sizden önceki adamların hayatlarını bilmek işinize yarar.”

“Biliyorum. Ejderha Şövalyesi Prens Aemon, Sör Ryam Redwyne, Kocayürek, Cesur Barristan...”

“...Gwayne Corbray, Alyn Connigton, Darry’nin Şeytanı, evet. Kuvvetli Lucamore’u da duymuşsunuzdur.”

“Sör Şehvetli Lucamore mu?” Sör Loras eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Uç karı ve otuz çocuk, öyle miydi? Adamın aletini kestiler. Sizin için o şarkıyı söyleyeyim mi sör?”

“Ya Sör Terrence Toyne?”

“Kralın metresiyle yattı ve çığlıklar atarak öldü. Bundan çıkarılacak ders; beyaz pantolon giyen bir adam, pantolonunun uçkurunu sımsıkı bağlı tutmalıdır.”

“Gricübbeli Gyles? Cömert Orivel?”

“Gyles bir haindi, Orivel de korkak. Beyaz pelerini lekeleyen adamlar. Lordum ne ima ediyor?”

“Hiçbir şey. Ortada bir hakaret yokken varmış gibi alınmayın. Uzun Tom Costayne için ne dersiniz?”

Sör Loras başını iki yana salladı.

“Altmış yıl boyunca Kral Muhafızı’ydı.”

“Bu ne zamandı? Ben hiç...”

“Peki Gölgeli Vadi’den Sör Donnel?”

“Bu ismi duymuş olabilirim ama...”

“Addison Tepe? Beyaz Baykuş? Michael Mertyns? Jeffory Norcross? Ona Teslim olmaz derlerdi. Kırmızı Robert Çiçek? Bana bu adamlar hakkında ne söyleyebilirsiniz?”

“Çiçek, bir piç ismi. Tepe de öyle.”

“Buna rağmen iki adam da Kral Muhafızları’nı komuta edecek kadar

yükseldi. Hikâyeleri kitapta mevcut. Rolland Darklyn de burada. Kral Muhafızlarında hizmet veren en genç adamdı, bana kadar. Beyaz pelerinini bir muharebe meydanında aldı ve pelerini kuşandıktan bir saat sonra öldü.”

“Demek ki çok iyi değildi.”

“Yeterince iyiydi. O öldü fakat kralı yaşadı. Birçok cesur adam beyaz pelerin giydi. Çoğu unutuldu.”

“Çoğu unutulmayı hak eder. Kahramanlar her zaman hatırlanır. En iyiler.”

“En iyiler ve en kötüler.” *Yani ikimizden biri, muhtemelen bir şarkıda yaşayacak.* “Ve biraz iyi, biraz da kötü olan az sayıda adam. Onun gibi.” Jaime, parmağını okuduğu sayfaya vurdu.

“Kim?” Sör Loras görebilmek için başını eğdi. “Kızıl zeminde on tane siyah top. Bu armayı tanımıyorum.”

“İlk Viserys’e ve ikinci Aegon’a hizmet eden Criston Cole’un armasıydı.” Jaime, Beyaz Kitap’ı kapattı. “Ona, Kralyaratan derlerdi.”

CERSEI

Adamlar onun önünde dizlerinin üstüne çöktüğünde, *deri bir çuval taşıyan üç sefil soytarı*, diye düşündü kraliçe. Adamların görüntüsü onu cesaretlendirmedi. *Her zaman bir şans var sanırım.* "Majesteleri," dedi Qyburn sessizce, "küçük konsey..." "...benim keyfimi bekleyecek. Onlara bir hainin ölüm haberini götürebiliriz." Şehrin karşı tarafında, Baelor Septi'nin çanları yas şarkıları söylüyordu. *Senin için çanlar çalınmayacak Tyrion*, diye düşündü Cersei. *Kafanı zifte batıracağım ve çarpık bedenini köpeklere yedireceğim.* "Ayağa kalkın," dedi muhtemel lordlara. "Bana ne getirdiğinizi gösterin."

Ayağa kalktılar; üç çirkin ve hırpani adam. Birinin boynunda bir çıban vardı. Üçü de yarım yıldır yıkanmamıştı. Bu çeşit adamları lordluğa yükseltmek fikri Cersei'yi eğlendiriyordu. *Onları ziyafetlerde Margaery'nin yanına oturtabilirim.* Baş soytarı çuvalın ipini çözüp elini içeri soktuğunda, kabul salonu çürük kokusuyla doldu. Adamın çuvaldan çıkardığı kafa gri yeşildi ve kurtçuk kaynıyordu. *Babam gibi kokuyor.* Dorcas nefesini tuttu ve Jocelyn ağzını kapatıp kustu.

Kraliçe, gözünü bile kırpmadan hediyesini inceledi. "Yanlış cüceyi öldürmüşsünüz," dedi sonunda, her kelimede kin kusarak.

Soytarılardan biri, "Öyle bir şey yapmadık," demeye cesaret etti. "Bu o olmalı. Bir cüce, bakın. Biraz çürümüş, hepsi bu." "Aynı zamanda yeni bir burun da çıkarmış," dedi Cersei. "Büyük ve yuvarlak bir burun olduğunu söyleyebilirim. Tyrion'ın burnu bir mücadele kesilerek kopartılmıştı."

Üç soytarı bakıştı. "Bize kimse söylemedi," dedi kafayı tutan. "Bu adam gayet cesur bir şekilde yolda yürüyordu, çirkin bir cüceydi, biz de düşündük ki..."

"Bir serçe olduğunu *söyledi*," diye ekledi çıbanı olan, "*sen de* onun yalan söylediğini söyledin." Bunlar üçüncü adama söylenmişti.

Kraliçe, bu fars oyunu uğruna küçük konseyi beklettiğini düşününce sinirlendi. "Benim vaktimi harcadınız ve masum bir adamı öldürdünüz. Ben de sizin kafalarınızı kesmeliyim." Fakat bunu yaparsa, bir sonraki adam tereddüt edebilir ve İblis'in ağdan kaçıp gitmesine izin verebilirdi. Cersei böyle bir şeye müsaade etmektense, ölü cücelerden üç metrelik bir yığın oluştururdu. "Gözümün önünden çekilin."

"Evet, Majesteleri," dedi çıbanlı adam. "Özür dileriz." "Kafayı istiyor musunuz?" dedi kafayı tutan.

"Sör Meryn'e verin. Hayır, çuvalın *içinde*, seni yarım akıllı. Evet. Sör Osmund, şunları dışarı çıkarın."

Trant kafayı dışarı çıkardı, Karakazan da kafayı getiren adamları. Adamların ziyaretinin tek kanıtı, Leydi Jocelyn'in kahvaltısıydı. "Şunu hemen temizle," diye emretti kraliçe. Bu ona getirilen üçüncü kafaydı. *Bu seferki en azından bir cüceydi.* Bundan önceki sadece çirkin bir çocuktu.

"Biri cüceyi bulacak, endişe etmeyin," dedi Sör Osmund. "Ve bulunduğunda onu bir güzel öldüreceğiz."

Öldürecek misiniz? Cersei geçen gece rüyasında çıkık çeneli ve çatlak sesli yaşlı kadını görmüştü. Ona Lannis Limanı'nda Kurbağa Maggy diyorlardı. *Eğer babam kadının bana neler söylediğini bilseydi, onun dilini keserdi.* Ama Cersei kimseye anlatmamıştı, Jaime'ye bile. *Melara, kadının kehanetlerinden hiç bahsetmezsek onları unutacağımızı söylemişti. Unutulmuş bir kehanetin gerçekleşemeyeceğini söylemişti.*

"Her yerde İblis'i arayan muhbirlerim var Majesteleri," dedi Qyburn. Üstatların cübbelerine çok benzeyen bir şey giymişti ama giydiği şey gri değil beyazdı, Kral Muhafızlarının tertemiz pelerinleri gibi. Cübbenin etekleri, kolları ve yüksek yakası altın helezonlarla süslenmişti ve adamın beline altın bir kuşak sarılmıştı. "Eski Şehir, Martı Kasabası, Dorne, hatta Özgür Şehirler, iblis nereye kaçarsa kaçsın, muhbirlerim onu bulacaklar."

"Kral Topraklarından ayrıldığını farz ediyorsunuz. Baelor Septi'nde saklanıyor da olabilir. Belki de şu korkunç gürültüyü yaratmak için çanların iplerine asılıyordun" Cersei yüzünü buruşturdu ve Dorcas'ın yardımıyla ayağa kalktı. "Gelin lordum. Konseyim bekliyor." Qyburn'ün koluna girdi, birlikte merdivenden aşağı indiler. "Size verdiğim şu küçük işle ilgilenebildiniz mi?"

"İlgilendim Majesteleri. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Eti böceklerden temizlemek hayli vaktimi aldı. Kendimi affettirmek için, fildişi ve gümüşten yapılmış bir kutunun içini keçeyle kapladım, kafatası için münasip bir sunum hazırladım." "Bir çuval da işe yarardı. Prens Doran onun kafasını istiyor. Kafanın ne çeşit bir kutunun içinde geldiğini hiç umursamaz." Çanların çınlaması avluda daha gürültülüydü. *Altı üstü bir Yüce Rahipti. Buna daha ne kadar katlanmak zorundayız*? Çanların sesi Dağin çığlıklarından daha melodikti ama...

Qyburn kraliçenin ne düşündüğünü sezmiş gibiydi. "Çanlar gün batınımda susacak Majesteleri."

"Bu büyük bir rahatlama olacak. Nereden biliyorsunuz?" "Bilmek, benim hizmetimin tabiatında var."

Varys hepimizi, yeri doldurulamaz olduğuna inandırmıştı. Nasıl da aptalmışız. Kraliçe, hadımın yerini Qyburn'ün aldığını duyurduğunda, olağan

haşaratlar hiç vakit kaybetmemiş ve fısıltılarını birkaç sikkeyle takas etmek üzere kendilerini adama tanıtmışlardı. *Marifet en başından beri gümüşteydi, Örümcekte değil. Qyburn bize gayet iyi hizmet edecek.* Cersei, Qyburn sandalyesine oturduğunda, Pycelle'in yüzünün alacağı şekli görmek için sabırsızlanıyordu.

Küçük konsey toplantıdayken, konsey odasının kapısına Kral Muhafızlarından bir şövalye yerleştirilirdi. Bugünkü şövalye Sör Boros Blount'tu. "Sör Boros," dedi kraliçe hoş bir şekilde, "bu sabah epey gri görünüyorsunuz. Yediğiniz bir şey dokunmuş olabilir mi?" Jaime onu kralın çeşnicisi yapmıştı. *Leziz bir görev lâkin bir şövalye için utanç verici.* Boros bundan nefret ediyordu. Blount, kraliçe ve Qyburn için kapıyı tutarken adamın sarkık gıdısı titredi.

Cersei içeri girince konsey üyeleri sessizleşti. Lord Gyles öksürerek selam verdi, Pycelle'i uyandıracak kadar gürültülüydü. Diğerleri hoş sözler söyleyerek ayağa kalktılar. Cersei çok zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Lordlarım, geç kaldığım için beni affedeceğinizi biliyorum."

"Biz size hizmet etmek için buradayız Majesteleri," dedi Sör Harys Swyft. "Sizin gelişinizi beklemek bizim için zevktir." "Lord Qyburn'ü hepinizin tanıdığından eminim."

Yüce Üstat Pycell, kraliçeyi hayal kırıklığına uğratmadı. "Lord Qyburn?" demeyi başardı, morarmıştı. "Majesteleri, bir... bir üstat, hiçbir arazi ya da unvan edinmeyeceğine kutsal yeminler verir..."

"Hisar'mız, Qyburn'ün zincirini geri aldı," diye hatırlattı Cersei. "Eğer bir üstat değilse, bir üstadın yeminlerinden sorumlu tutulamaz. Hatırlarsınız, hadıma da *lord* diyorduk." Pycelle kekeler gibi konuştu. "Bu adam... münasip değil..." "Bana *münasip* olmaktan bahsetmeyin sakın. Lord babamın cesedinden yarattığınız o kokuşmuş maskaralıktan sonra bahsetmeyin."

"Majesteleri böyle düşünüyor olamaz..." Pycelle lekeli elini, bir darbeyi savuşturmak istermişçesine yukarı kaldırdı. "Sessiz rahibeler Lord Tywin'in bağırsaklarını ve organlarını çıkardılar, kanını boşalttılar... her tür ihtimam gösterildi... lordun bedeni tuzla ve kokulu bitkilerle doldurulduu..."

"Ah, iğrenç detayları kendinize saklayın. *İhtimamınızın* sonuçlarını kokladım. Lord Qyburn'ün şifacılık becerileri kardeşimin hayatını kurtardı. Onun, kralımıza, o sahte gülümseyişli hadımdan daha iyi hizmet vereceğinden eminim. Lordum, konsey üyesi dostlarınızı tanıyor musunuz?"

"Tanımasaydım kötü bir muhbir olurdum Majesteleri." Qyburn, Orton Merryweather ile Gyles Rosby'nin arasına oturdu.

Benim konsey üyelerim. Cersei bütün gülleri kökünden sökmüştü, amcasına ve kardeşlerine minnet borcu olanları da. Onların yerinde kraliçeye sadık olan adamlar vardı. Cersei yeni adamlara, Özgür Şehirler'den ödünç aldığı yeni unvanlar bile vermişti; bundan böyle konseyde hiçbir "baş" olmayacaktı. Orton Merryweather kraliçenin yüksek yargıcı, Gyles Rosby onun lord hazinecisi, genç ve çarpıcı Driftmark Piçi Aurane de büyük amiraliydi.

Ve kraliçenin El'i, Sör Harys Swyft'ti.

Yumuşak, kel ve dalkavuk Swyft, bir çene yerine beyaz ve küçük bir sakala sahipti. Şövalyenin hanedanının arması olan mavi bodur horoz, adamın sarı pelüş takımının göğsüne laciverttaşı boncuklarıyla işlenmişti. Swyft takımının üstüne, mavi kadifeden dikilmiş ve yüz altın elle süslenmiş bir harmani giymişti. Sör Harys göreviyle ilgili öyle heyecanlıydı ki, bir El'den çok bir rehine olduğunu göremiyordu. Swyft'in kızı, Cersei'nin amcasıyla evliydi ve Kevan tahta göğüslü, tavuk bacaklı, çenesiz leydisini seviyordu. Sör Swyft, Cersei'nin elinde olduğu sürece, Kevan Lannister kraliçeye karşı gelmeden önce iki kez düşünmek zorundaydı. *Bir kayınbaba ideal bir rehine sayılmaz ama ince bir kalkan, hiç kalkan olmamasından iyidir.*

"Kral bize katılacak mı?" diye sordu Orton Merryweather. "Oğlum küçük kraliçesiyle oynuyor. Şu an için krallıktan anladığı, kraliyet mührünü kağıtlara basmak. Majesteleri devlet işlerini idrak edemeyecek kadar genç."

"Ya yiğit Lord Kumandanımız?"

"Sör Jaime silah ustasının yanında, el ölçüsü almıyor. O çirkin bilek kökünden hepimiz bıkmıştık. Ve Lord Kumandanın bu müzakereleri en az Tommen kadar yorucu bulduğunu söyleyebilirim." Aurane Su, kraliçenin sözleri üzerine güldü. *Güzel,* diye düşündü Cersei. *Onlar ne kadar gülerse, Jaime o kadar az tehdit olur. Bırak gülsünler.* "Şarabımız var mı?"

"Var Majesteleri." Orton Merryweather, yumrulu büyük burnu ve kırmızıya çalan turuncu saçlarıyla yakışıklı bir adam değildi ama her zaman nazikti. "Dorne kırmızımız, Arbor altınımız ve Yüksek Bahçe'den gelen baharatlı şarabımız var." "Sanırım altın içeceğim. Dorne şarabını Dornelular kadar ekşi buluyorum." Merry Weather kraliçenin kadehini doldururken "Ve onlarla başlamamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Cersei.

Yüce Üstat Pycelle'in dudakları hâlâ titriyordu ama adam bir şekilde dilini buldu. "Nasıl emrederseniz. Prens Doran, kardeşinin asi piçlerini gözaltına aldı, lâkin Güneş Mızrağı hâlâ kaynıyor. Prens, ona vadedilen adaleti alana kadar suları sakinleştiremeyeceğini söylüyor."

"Elbette." *Şu prens çok bezdirici bir yaratık.* "Prensin uzun bekleyişi bitmek

üzere. Balon Swann'ı, Gregor Clegane'in başını Doran'a teslim etmesi için Güneş Mızrağı'na gönderiyorum." Sör Balon'ın bir görevi daha olacaktı ama bu kısmın dile getirilmemesi daha iyiydi.

"Ah." Sör Harys Swyft, baş ve işaret parmağıyla, o küçük ve komik sakalını yokladı. "O hâlde öldü? Sör Gregor?"

"Bence öyle lordum," dedi Aurane Su. "Başı bedenden ayırma işleminin ölümcül olduğunu duymuştum."

Cersei delikanlıya bir gülümseme lütfetti; bir parça nüktedanlığı severdi, hedef kendisi olmadığı sürece. "Daha önce Yüce Üstat Pycelle'in de söylediği gibi, Sör Gregor yaraları yüzünden zail oldu."

Pycelle burnundan soluyarak Qyburn'e baktı. "Mızrak zehirliydi. Gregor'u kimse kurtaramazdı."

"Söylemiştiniz. Gayet iyi hatırlıyorum." Kraliçe, El'ine döndü. "Ben geldiğimde neden bahsediyordunuz Sör Harys?" "Serçelerden, Majesteleri. Rahip Raynard, şehirde iki bin kadar serçe olabileceğini söylüyor ve her gün daha fazlası geliyor. Liderleri, kıyamet ve şeytana tapmakla ilgili vaazlar veriyor." Cersei şarabın tadına baktı. *Çok güzel.* "Geç bile kaldılar, sizce de öyle değil mi? Stannis'in taptığı şu kırmızı tanrıya şeytandan başka ne diyebilirsiniz? İnanç böyle bir şerrin karşısında durmalı." Bunu Cersei'ye Qyburn hatırlatmıştı, zeki adam. "Merhum Yüce Rahip'imiz bu konuda etkisiz kalmıştı. Yaşlılık onun gözlerini loşlaştırmış ve kuvvetini azaltmıştı."

"O yaşlı bir adamdı Majesteleri." Qyburn, Pycelle'e gülümsedi. "Vefatı bizleri şaşırtmamalı. İnsan uzun bir ömrün ardından, uykusunda huzurla ölmekten öte bir şey isteyemez." "Hayır," dedi Cersei, "lâkin merhumun halefinin daha zinde biri olmasını ummalıyız. Diğer tepedeki dostlarım, halefin Torbert ya da Raynard olacağını söylüyor."

Yüce Üstat Pycelle boğazını temizledi. "Benim de En Mütedeyyinler arasında dostlarım var ve onlar Rahip Ollidor'dan bahsediyor."

"Luceon denen adamı da hesaba katın," dedi Qyburn. "Geçen gece, En Mütedeyyinlerden otuz kişiye süt domuzu ve Arbor altınından oluşan bir ziyafet verdi. Gündüzleri de dindarlığını kanıtlamak için fakirlere ekmek dağıtıyor."

Rahipler hakkındaki bu gevezelikten, Aurane Su da Cersei kadar sıkılmış görünüyordu. Yakından bakıldığında, delikanlının saçları altından çok gümüştü ve Prens Rhaegar'in gözleri menekşeyken onunkiler gri yeşildi. Buna rağmen, benzerlik... Kraliçe, delikanlının, sakallarını onun için kesip kesmeyeceğini merak etti. Aurane, Cersei'den on yaş küçük olmasına rağmen onu istiyordu; Cersei bunu delikanlının bakış şeklinden anlıyordu. Göğüsleri tomurcuklanmaya

başladığından beri, bütün erkekler ona bu şekilde bakıyordu. *Güzelliğim yüzünden olduğunu söylüyorlardı ama Jaime de güzeldi ve ona asla o şekilde bakmıyorlardı.* Küçük bir kızken, Cersei bazen muziplik olsun diye Jaime'nin kıyafetlerini giyerdi. Onun Jaime olduğunu düşündüklerinde, erkeklerin ne kadar farklı davrandığını görmek her zaman çok şaşırtırdı. Hatta bizzat Lord Tywin bile...

Pycelle ve Merryweather, yeni Yüce Rahip'in kim olacağıyla ilgili gevezelik etmeyi sürdüyordu. "Herhangi biri, diğeri kadar iyi hizmet eder," dedi kraliçe sert bir şekilde, "fakat kristal tacı takan her kim olursa olsun İblis'in afarozunu ilan etmeli." Son Yüce Rahip, Tyrion konusunda şüpheli bir şekilde sessiz kalmıştı. "Şu pembe serçelere gelince, vaazlarında vatan hainliği olmadığı sürece onlar İnancın sorunu, bizim değil."

Lord Orton ve Sör Harys, kraliçeyi onaylayan mırıltılar çıkardılar. Gyles Rosby de aynı şeyi yapmayı denedi fakat bir öksürük krizine tutuldu. Adam balgam tükürürken Cersei tiksintiyle başını çevirdi. "Üstat, Vadi'den gelen mektubu getirdiniz mi?"

"Getirdim Majesteleri." Pycelle, önündeki kağıt yığının içinden mektubu çıkardı ve düzeltti. "Mektuptan ziyade, bir beyan. Bronz Yohn Royce, Leydi Waynwood, Lord Hunter, Lord Belmore, Lord Symond Templeton ve Dokuzyıldız Şövalyesi tarafından Taşyazı'da imzalanmış ve mühürlenmiş. "

Saçmalık. "Lordlarım dilerlerse mektubu okuyabilirler. Royce ve diğerleri Kartal Yuvası'nın altına adam yığıyorlar. Serçeparmak'ı, Vadi'nin Lord Savunucusu görevinden azletmek niyetindeler, gerekirse zor kullanarak. Soru şu; buna izin vermeli miyiz?"

"Lord Baelish yardımımızı talep ediyor mu?" diye sordu Harys Swyft.

"Henüz değil. Aslında Serçeparmak epey umursamaz görünüyor. Son mektubunda, Robert'in eski duvar halılarından bazılarını ona göndermemi rica etmeden önce, isyandan kısaca bahsetmiş."

Sör Harys çenesini sıvazladı. "Ve şu beyanı imzalayan lordlar, *onlar* kralın meseleye dahlini talep ediyorlar mı?"

"Etmiyorlar."

"O hâlde... belki de bir şey yapmamıza gerek yok."

"Vadi'de bir savaş son derece trajik olur," dedi Pycelle.

"Savaş?" Orton Merryweather güldü. "Lord Baelish çok eğlenceli bir adamdır lâkin insan bir savaşta nüktelerle dövüşmez. Kan dökülecceğinden şüpheliyim. Üstelik, Vadi vergilerini ödediği sürece Küçük Lord Robert'a kimin vekâlet ettiği önemli mi?"

Hayır, diye karar verdi Cersei. Doğruyu söylemek gerekirse, Serçeparmak mecliste daha faydalı olurdu. *Altın bulmak gibi bir yeteneği var ve asla öksürmüyor.* “Lord Orton beni ikna etti. Üstat Pycelle, şu Istidacı Lordlar’a Petyr’ın hiçbir zarar görmemesi gerektiği talimatını verin. Bu takdirde taht, Robert Arryn reşit olana kadar, lordların Vadi yönetimi için yapacağı her atamadan memnun olacak.”

“Çok iyi Majesteleri.”

“Donanmayı tartışabilir miyiz?” diye sordu Aurane Su. “Karasu’daki cehennemden bir düzineden az gemimiz kurtuldu. Denizdeki kuvvetimizi tekrar tesis etmeliyiz.”

Merryweather başıyla onayladı. “Denizdeki kuvvet çok mühim.”

“Demiradamlardan faydalanabilir miyiz?” diye sordu Orton Merryweather. “Düşmanımızın düşmanından? Deniztaşı Tahtı ittifak bedeli olarak bizden ne ister?”

“Kuzeyi istiyorlar,” dedi Yüce Üstat Pycelle, “lâkin kraliçemizin asil babası, kuzeyi Bolton Hanedanı’na söz verdi.”

“Rahatsız edici bir durum,” dedi Merryweather. “Bununla birlikte, kuzey çok büyük. Araziler bölünebilir. Kalıcı bir düzenleme olması gerekmez. Stannis yok edildiğinde kuvvetimizin onun olacağına dair garanti verirsek, Bolton rıza gösterebilir.”

“Balon Greyjoy’un öldüğünü duydum,” dedi Sör Harys Swyft. “Demir Adaları’nı şimdi kimin yönettiğini biliyor muyuz? Lord Balon’ın oğlu var mıydı?”

“Leo?” diye öksürdü Lord Gyles. “Theo?”

“Theon Greyjoy, Eddard Stark’ın vesayetinde Kışyarı’nda büyütüldü,” dedi Qyburn. “Dostumuz olma ihtimali yok.” “Onun katledildiğini duymuştum,” dedi Merryweather. “Balon’ın sadece bir oğlu mu vardı?” Sör Harys Swyft sakalını çekiştirdi. “Kardeşler. Uç erkek kardeşi vardı, öyle değil mi?” *Varys bilirdi,* diye düşündü Cersei öfkeyle. “Zavallı bir mürekkep balığı sürüsüyle yatağa girmeye niyetim yok. Stannis’in işini bitirdiğimizde, sıra onlara gelecek. İhtiyacımız olan şey yeni bir donanma.”

“Yeni dromondlar inşa etmeyi öneriyorum,” dedi Aurane Su. “Başlangıç olarak on adet.”

“Sikkeler nereden gelecek?” diye sordu Pycelle.

Lord Gyles bu soruyu, tekrar öksürmeye başlamak için bir davet olarak kabul etti. Ağzından çıkan pembe tükürükleri kırmızı ipek bir mendille sildi. Kelimeleri öksürük tarafından yutulmadan önce, “O kadar...” demeyi başardı,

“...hayır... yok...” Sör Harys, öksürüklerin arasındaki manayı kavrayacak kadar zeki olduğunu kanıtladı. “Tahtın geliri hiçbir zaman bundan daha büyük olmamıştı,” diye itiraz etti. “Bunu bizzat Sör Kevan söyledi.”

Lord Gyles öksürdü, “...masraflar... altın pelerinliler...” Cersei, Lord Gyles’ın itirazlarını daha önce de duymuştu. “Lord hazinecimiz, çok fazla altın pelerinliye ve çok az altına sahip olduğumuzu söylemeye çalışıyor.” Rosby’nin öksürükleri Cersei’yi rahatsız etmeye başlamıştı. *Belki de Kocaman Garth bu kadar hasta olmazdı.* “Tahtın geliri büyük, lâkin Robert’ın borçlarıyla başa baş gelecek kadar büyük değil. Bu sebeple, Kutsal İnanç’a ve Braavos’un Demir Bankası’na olan borcumuzun ödemesini, savaşın bitimine kadar ertelemeye karar verdim.” Yeni Yüce Rahip’in kutsal ellerini ovuşturacağına ve Braavoslular’ın ciyaklayıp sızlanacağına şüphe yoktu ama bundan ne çıkardı ki? “Biriken altınlar, yeni donanmamızın inşası için kullanılacak.”

“Majesteleri çok basiretli,” dedi Lord Merryweather. “Bu akıllıca ve gerekli bir tedbir, savaş bitene kadar. Onaylıyorum.” “Ben de,” dedi Sör Harys.

“Majesteleri,” dedi Pycelle titrek bir sesle, “bu tahmin ettiğinizden daha fazla soruna sebep olur korkarım. Demir Bankası...”

“...Braavos’ta, denizin karşısında. Altınlarını alacaklar üstat. Bir Lannister borcunu mutlaka öder.”

“Braavoslular’ın da bir deyişi vardır.” Pycelle’in mücevherli zinciri hafifçe şıngırdadı. “*Demir Bankası vadesi dolan borcunu alır,* der.”

“Demir bankası vadesi dolan borcunu, ben alacağını söylediğim zaman alacak. O zamana kadar, Demir Bankası saygıyla bekleyecek. Lord Su, dromondlarımızın inşasını başlatın.”

“Çok güzel Majesteleri.”

Sör Harys bazı kâğıtları karıştırdı. “Bir sonraki konu... Lord Frey’den bazı talepler bildiren bir mektup aldık...”

“Bu adam daha ne kadar arazi ve paye istiyor?” diye parladı kraliçe. “Büyük ihtimalle annesinin üç memesi vardı.”

“Lordlarım bilmiyor olabilir,” dedi Qyburn, “ama bu şehrin şaraphane ve meyhanelerinde, Lord Walder’ın işlediği suçta tahtın iştirakinin olabileceğini söyleyen insanlar var.”

Diğer konsey üyeleri kuşkuyla Qyburn’e baktı. “Kırmızı Düğün’den mi bahsediyorsunuz? “diye sordu Aurane Su. “Suç?” dedi Sör Harys. Pycelle gürültülü bir şekilde boğazını temizledi. Lord Gyles öksürdü.

“Bilhassa serçeler, sözlerini hiç esirgemiyorlar,” diye uyardı Qyburn. “Kırmızı Düğün’ün, tanrıların ve insanların bütün yasalarına edilmiş bir hakaret

olduğunu ve bu işte parmağı olanların lanetlendiğini söylüyorlar.”

Cersei, Qyburn’ün söylemek istediği şeyi algılamakta gecikmedi. “Lord Wälder yakın zamanda Baha’nın adaletiyle yüzleşecek. O çok yaşlı bir adam. Bırakın da serçeler onun hatırasının üstüne tükürsün. Bu meselenin bizimle hiç ilgisi yok.”

“Hayır,” dedi Sör Harys. “Hayır,” dedi Lord Merryweather. “Kimse olduğunu düşünemez,” dedi Pycelle. Lord Gyles öksürdü.

“Lord Walder’in kabrindeki tükürük, mezar solucanlarını rahatsız etmez,” diye onayladı Qyburn, “lâkin Kırmızı Düğün için birilerinin *cezalandırılması* da iyi olur. Birkaç Frey başı, kuzeyi yatıştırmakta çok işe yarar.”

“Lord Waider asla kendi başını kurban etmez,” dedi Pycelle. “Hayır,” dedi Cersei düşünür gibi, “fakat vârisleri o kadar hassas olmayabilir. Umuyoruz ki Lord Waider yakın zamanda ölecek. Yeni Geçit Lordu uygunsuz üvey kardeşlerden, can sıkıcı kuzenlerden ve entrikacı kız kardeşlerden kurtulmak için, onları mücrim ilan etmekten daha iyi bir yol bulabilir mi?”

“Biz Lord Walder’in ölümünü beklerken, bir mesele daha var,” dedi Aurane Su. “Altın Mürettebat, Myr’le olan anlaşmasını bozdu. Limandaki adamlar, onları Lord Stannis’in tuttuğunu ve denizin bu tarafına getirdiğini söylüyor.”

“Stannis onlara neyle ödeme yapacak?” diye sordu Merryweather. “Karla mı? Onların adı *Altın* Mürettebat. Stannis’in ne kadar altını var?”

“Çok az,” diye güvence verdi Cersei. “Lord Qyburn, koydaki Myr kadırgasının mürettebatıyla konuştu. Altın Mürettebat’ın Volantis’e gittiğini iddia ediyorlar. Niyetleri Batıdiyar’a gelmekse, yanlış yönde ilerliyorlar.”

“Belki de kaybeden tarafta dövüşmekten bezmişlerdir,” dedi Lord Merryweather.

“O da var tabii,” diyerek onayladı kraliçe. “Sadece kör bir adam savaşımızın tamamen kazanıldığını görmekten aciz olabilir. Lord Tyfell, Fırtına Burnu’nu muhasara etti. Freyler ve yeni Batı Muhafızı’mız Daven, Nehirova’yı kuşattı. Lord Redwyne’in gemileri Tarth Boğazı’nı geçti, hızla kıyının yukarısına doğru ilerliyorlar. Ejderha Kayası’nda, Redwyne’in karaya çıkışını engellemek için sadece birkaç balıkçı teknesi kaldı. Kale bir süre dayanabilir ama limanı ele geçirdiğimizde garnizonu denizden imha edebiliriz. Sonra bize sadece Stannis’in kendisi rahatsızlık verebilir.”

“Lord Janos’un söylediğine göre, Stannis yabanıllarla iş birliği yapmaya çalışıyor,” diye uyardı Yüce Üstat Pycelle.

“Hayvan postları giyen vahşiler,” dedi Lord Merryweather. “Böyle müttefikler aradığına göre Lord Stannis gerçekten umutsuz olmalı.”

“Umutsuz ve aptal,” dedi kraliçe. “Kuzeyli adamlar yabanıllardan nefret eder. Roose Bolton onları bizim tarafımıza çekmekte zorlanmaz. Bazıları şimdiden Bolton’ın piç oğluna katıldı; o sefil demiradamları Moat Cailin’den çıkaracak ve Lord Bolton’ın geri dönmesi için yolu açacaklar. Umber, Ryswell... diğer isimleri unuttum. Beyaz Liman bile bize katılmak üzere. Liman lordu, iki torununu da Frey dostlarımızla evlendirmeye ve limanını gemilerimize açmaya razı oldu.”

Sör Harys kafası karışmış bir hâlde, “Gemimiz yok zannediyordum,” dedi.

“Wyman Manderly, Eddard Stark’ın sadık bir sancak beyiydi,” dedi Yüce Üstat Pycelle. “Böyle bir adama güvenilebilir mi?”

Kimseye güvenilemez. “O şişman, yaşlı ve korkmuş bir adam. Lâkin bir noktada inat ediyor. Vârisi ona geri verilmediği sürece diz çökmeyeceğini söylüyor.”

“Vârisi bizim elimizde mi?”

“Harrenhal’da, eğer hâlâ yaşıyorsa. Gregor Clegane onu tutsak almıştı.” Dağ, tutsaklarına her zaman nazik davranmazdı, dolgun bir fidye edenlere bile. “Eğer öldüyse, Lord Manderly’ye onu öldürenlerin başlarını göndermemiz gerekecek sanırım, en içten özürlerimizle birlikte.” Eğer tek baş, Dorne prensini sakinleştirmek için kâfiyse; bir çuval dolusu baş, fok derilerine sarınmış şişman bir kuzeyli için kâfiden öte olmalıydı.

“Lord Stannis de Beyaz Liman’ın bağlılığını kazanmaya çalışmayacak mı?” diye sordu Yüce Üstat Pycelle.

“Ah, denedi. Lord Manderly, Stannis’in mektuplarını bize gönderdi ve ona bahanelerle yanıt verdi. Stannis, Beyaz Liman’ın kılıçlarını ve gümüşlerini talep ediyor, karşılığında da... aslında *hiçbir şey* öneriyor.” Cersei bir gün Yabancı’ya bir mum yakmalıydı, Renly’yi alıp Stannis’i bıraktığı için. Eğer tam tersi olsaydı, Cersei’nin hayatı çok daha zor olurdu. “Bu sabah bir kuzgun daha geldi. Stannis, soğan kaçakçısını vekil olarak Beyaz Liman’a göndermiş. Manderly adamı bir hücreye kapatmış. Bize onunla ne yapması gerektiğini soruyor.”

“Buraya göndersin ki onu sorgulayabilelim,” dedi Lord Merryweather. “Adam çok kıymetli şeyler biliyor olabilir.”

“Bırakın ölsün,” dedi Qyburn. “Onun ölümü kuzeye ders olur, vatan hainlerinin başına ne geldiğini öğrenirler.”

“Tamamen katılıyorum,” dedi kraliçe. “Manderly’ye adamın kafasını derhal kesmesini söyledim. Böylece, Beyaz Liman’ın Stannis’i destekleme olasılığı ortadan kalkar.”

Aurane Su gülerek, “Stannis’in yeni bir El’e ihtiyacı olacak,” dedi. “Belki

de turp şövalyesi?”

“Turp şövalyesi mi?” dedi Sör Harys Swyft, kafası karışmıştı. “Kim bu adam? Daha önce duymamıştım.”

Su cevap vermedi, sadece gözlerini devirdi.

“Ya Lord Manderly reddederse?” diye sordu Merryweather. “Cesaret edemez. Manderly’nin oğlunun hayatını satın alacak olan sikke, soğan şövalyesinin başı.” Cersei gülümsedi. “Şişman ve yaşlı soytarı kendince Starklar’a sadık olabilir ama Kışyarı’nın kurtları ortadan kalmışken...”

“Majesteleri, Sansa Stark’ı unuttu,” dedi Pycelle.

Kraliçe öfkelendi. “Küçük dişi kurdu kesinlikle *unutmadım*.” Kızın adını kullanmayı reddetmişti. “Onu bir vatan haininin kızı olarak kara hücrelere kapatmalıydım ama bunu yapmak yerine kendi aileme kattım. Ocağımı ve salonumu paylaştım. Çocuklarımla oyunlar oynamasına izin verdim. Besledim, giydirdim. Dünyayla ilgili cehaletini gidermeye çalıştım. Peki, o benim nezaketimin karşılığını nasıl ödedi? Oğlumun öldürülmesine yardım etti. İblis’i bulduğumuzda Leydi Sansa’yı da bulacağız. O ölmedi... ama onunla işim bittiğinde, size yemin ediyorum ki Yabancı’ya şarkılar söyleyecek ve onun öpücüğü için yalvaracak.”

Kraliçenin sözlerini tuhaf bir sessizlik takip etti. *Hepsi birden dillerini mi yuttular*? diye düşündü Cersei öfkeyle. Neden bir konseyle uğraştığını merak etmesi için yeterliydi bu.

“Her hâlükârda,” diye devam etti kraliçe, “Lord Eddard’ın küçük kızı Lord Bolton’la birlikte ve Moat Cailin düşer düşmez Bolton’ın oğlu Ramsay’le evlenecek.” Kız, rolünü iyi oynayıp Bolton’ın Kışyarı’na dair iddiasını sağlamlaştırdığı sürece, Boltonlar’ın ikisi de kızın Serçeparmak tarafından giydirilip süslenmiş bir kâhya eniği olduğu gerçeğini umursamazdı. “Eğer kuzey bir Stark’a sahip olmak zorundaysa, onlara bir Stark vereceğiz.” Cersei, kadehinin Lord Merryweather tarafından bir kez daha doldurulmasına izin verdi. “Bununla birlikte, Sur’da yeni bir problem baş gösterdi. Gece Nöbetçileri’nin kardeşleri akıllarını kaçırdılar ve Ned Stark’ın piç oğlunu Lord Kumandan olarak seçtiler.”

“Kar, çocuk böyle anılıyor,” dedi Pycelle boş yere.

“Onu Kışyarı’nda bir kez görmüştüm,” dedi kraliçe, “Starklar’ın onu gizlemek için ellerinden gelen her şeyi yapmış olmalarına rağmen. Babasına çok benziyor.” Cersei’nin kocasının gayrimeşru çocukları da babalarına çok benziyordu ama Robert en azından, onları gözden uzak tutacak inceliğe sahipti. Bir keresinde, kedi yüzünden çıkan tatsız hadiseden sonra, gayrimeşru doğumlu

kızını meclise getirmekten bahsetmişti. “Canın ne istiyorsa onu yap,” demişti Cersei, “ama şehrin, büyümekte olan bir kız için sağlıklı bir yer olmadığını öğrenebilirsin.” Bu sözlerin Cersei’ye kazandırdığı morlukları Jaime’den saklamak zor olmuştu ama piç kızdan bir daha bahsedilmemişti. *Catelyn Tully bir fareydi, yoksa Jon Kar denen çocuğu beşiğinde boğardı. Bunu yapmak yerine, bu pis işi bana bıraktı.* “Lord Eddard’ın hainlik düşkünlüğü Kar’da da var,” dedi kraliçe. “Baba, diyarı Stannis’e verecekti. Oğul, ona araziler ve kaleler verdi.”

“Gece Nöbetçileri, Yedi Krallık’ın savaşlarında yer almayacaklarına dair yemin ederler,” diye hatırlattı Pycelle. “Kara kardeşler binlerce yıl boyunca bu geleneği sürdürdü.”

“Şu ana kadar,” dedi Cersei. “Piç oğlan, Gece Nöbetçileri’nin taraf tutmadığını beyan etmek için bize bir mektup yazmış ama eylemleri, sözlerini yalanlıyor. Stannis’e yiyecek ve barınak verdi, buna rağmen bizden silah ve adam isteyecek kadar arsız.” “Büyük hakaret,” dedi Lord Merryweather. “Gece Nöbetçilerinin Lord Stannisle güç birliği yapmasına izin veremeyiz.” “Kar’i vatan haini ve asi ilan etmeliyiz,” dedi Sör Harys Swyft. “Kara kardeşler onu azletmeli.”

Yüce Üstat Pycelle başıyla onayladı. “Kara Kale’yi, Kar gidene dek onlara adam göndermeyeceğimize dair bilgilendirelim.” ‘Yeni dromondlarımızın kürekçilere ihtiyacı olacak,” dedi Aurane Su. “Bundan böyle kaçak avcıları ve hırsızları Sur yerine bana göndermeleri için lordlara talimat gönderelim.”

Qyburn gülümseyerek öne eğildi. “Gece Nöbetçileri bizi yaratıklardan ve canavarlardan koruyor. Lordlarım, bence cesur kara kardeşlerimize yardım etmeliyiz.”

Cersei, Qyburn’e sert bir bakış attı. “Ne söylüyorsunuz?” “Şunu,” dedi Qyburn. “Gece Nöbetçileri yıllardır adam için yalvarıyor. Lord Stannis bu yalvarışa cevap verdi. Kral Tommen daha azını yapabilir mi? Majesteleri, Sur’a yüz adam göndermeli. Görünüşte siyahları giymek için, fakat gerçekte...”

“...Jon Karı komutadan almak için,” diyerek bitirdi Cersei. *Onu konseye almakta haklı olduğumu biliyordum.* ‘Yapacağımız şey tam olarak bu.” Güldü. *Eğer bu piç gerçekten babasının oğluysa hiçbir şeyden şüphelenmez. Hatta kaburgalarının arasına bir bıçak girmeden önce bana teşekkür bile edebilir.* “Bu işin dikkatle yapılması gerek. Gerisini bana bırakın lordlarım.” Düşmanın hakkından böyle gelinirdi: Bir hançerle, bir bildiriyle değil. “Bugün iyi iş yaptık lordlarım. Teşekkür ederim. Başka bir şey var mı?”

Özür diler bir tonla, “Son bir şey Majesteleri,” dedi Aurane Su. “Önemsiz

meselelerle konseyin vaktini almak istemem ama son zamanlarda, iskelelerde tuhaf konuşmalar duyuluyor. Doğudan gelen denizciler, ejderhalardan bahsediyor.”

“Mantikorlardan ve sakallı snarklardan da bahsediyorlar mı?” Cersei güldü. “*Cücelerle* ilgili konuşmalar duyduğunuzda bana tekrar gelin lordum.” Toplantının sona erdiğini belirtmek için ayağa kalktı.

Cersei konsey odasından ayrıldığında şiddetli bir sonbahar rüzgârı esiyordu ve Kutsanmış Baelor’un çanları şehrin karşı tarafında yas şarkıları söylüyordu. Avludaki kırk şövalye, kılıç ve kalkanlarla birbirlerine saldırıp gürültüyü çoğaltıyordu. Sör Boros Blount kraliçeyi dairesine götürdü. Cersei, Leydi Merryweather’ı, Jocelyn ve Dorcas’la birlikte gülerken buldu. “Hepinizin bu kadar eğlenceli bulduğu şey nedir?”

“Redwyne ikizleri,” dedi Taena. “İkisi de Leydi Margaery’ye âşık. Eskiden, hangisinin bir sonraki Arbor Lordu olacağına dair kavga ederlerdi. Şimdi ikisi de Kral Muhafızlarına katılmak istiyor, sırf küçük kraliçeye yakın olmak için.”

“Redwynelar’ın her zaman akıldan çok çilleri vardı.” Ama bu faydalı bir bilgiydi. *Eğer Dehşet ya da Salya, Margaery ile yatakta yakalanırsa...* Cersei, küçük kraliçenin çillerden hoşlanıp hoşlanmadığı merak etti. “Dorcas, bana Sör Osney Karakazan’ı getir.” Dorcas kızardı. “Emredersiniz.”

Kız gittiğinde, Taena Merryweather meraklı gözlerle kraliçeye baktı. “Neden öyle kızardı?”

“Aşktan.” Gülme sırası Cersei’deydi. “Sör Osney’den hoşlanıyor.” Osney en genç Karakazan’dı, temiz tıraşlı olan. Ağabeyi Osmund’la aynı siyah saçlara, kancalı burna ve rahat gülümsemeye sahipti ama Osney’nin yanağında Tyrion’ın fahişelerinden birinin teveccühü olan üç uzun tırnak izi vardı. “Delikanlının yara izlerini seviyor sanırım.”

Leydi Merryweather’ın siyah gözleri fesatlıkla pırıldadı. “Aynen öyle. Yara izleri erkeği daha tehlikeli gösterir ve tehlike heyecan vericidir.”

“Beni şaşırtıyorsunuz leydim,” dedi kraliçe alaycı bir tavırla. “Eğer tehlike sizi bu kadar heyecanlandırıyorsa neden Lord Orton’la evlendiniz? Onu hepimiz seviyoruz, bu doğru ama yine de...” Petyr bir keresinde, Merryweather Hanedanı’nın armasını süsleyen bereket boynuzunun Lord Orton’a çok yakıştığını söylemişti; çünkü lordun havuç rengi saçları, pancar kökü gibi yuvarlak bir burnu ve bezelye lapası kadar zekâsı vardı.

Taena güldü. “Benim lordum tehlikeli olmaktan ziyade cömert, bu doğru. Lâkin... umarım Majesteleri benim hakkımda kötü düşünmez ama Orton’ın yatağına bir bakire olarak girmedim.”

Özgür Şehirlerde hepiniz fahişesiniz$_y$ *öyle değil mi?* Bunu bilmek iyiydi; Cersei bir gün bu bilgiyi kullanabilirdi. “Tanrılar aşkına, bu... tehlikelerle dolu... âşık kimdi?”

Taena kızarırken kadının esmer teni daha da koyulaştı. “Ah, konuşmamalıydım. Majesteleri sırrımı saklayacak, değil mi?” “Erkeklerin yara izleri vardır, kadınların da gizemleri.” Cersei, Taena’nın yanağını öptü. *Yakında o ismi ağzından alacağım.*

Dorcas, Sör Osney Karakazanla birlikte geri döndüğünde, kraliçe leydilerini gönderdi. “Gelin, benimle birlikte pencerenin yanında oturun Sör Osney. Bir kadeh şarap alır mısınız?” Kadehleri bizzat doldurdu. “Pelerininiz çok yıpranmış. Size yeni bir pelerin giydirmek niyetindeyim.”

“Ne, beyaz bir pelerin mi? Kim öldü?”

“Şimdilik kimse,” dedi kraliçe. “Arzunuz bu mu? Kral Muhafızlarındaki ağabeyiniz Osmund’a katılmak?”

“Eğer Majestelerini memnun edecekse, *kraliçenin* muhafızı olmayı tercih ederim.” Osney sırıttığında, yanağındaki izler parlak kırmızıya döndü.

Cersei’nin parmakları, Osney’nin yanağındaki izlere dokundu. “Cüretkâr bir diliniz var sör. Yine kendimi kaybetmeme sebep olacaksınız.”

“Güzel.” Sör Osney, kraliçenin elini yakaladı ve parmaklarını sertçe öptü. “Benim tatlı kraliçem.”

“Sen ahlaksız bir adamsın,” diye fısıldadı kraliçe, “ve gerçek bir şövalye değilsin bence.” Osney, ipek elbisenin üstünden kraliçenin göğüslerine dokundu. Cersei buna bir süre müsaade etti ve sonra, “Yeter,” dedi.

“Yetmez. Seni istiyorum.”

“Bana sahip oldun.”

“Sadece bir kez.” Osney, kraliçenin sol göğsünü tekrar tuttu ve Cersei’ye Robert’ı anımsatan bir beceriksizlikle sıktı.

“İyi bir şövalye için iyi bir gece. Bana yiğitçe hizmet ettin ve ödülünü aldın.” Cersei, parmaklarını şövalyenin pantolonunun bağcıklarına götürdü, adamın sertleştiğini hissedebiliyordu. “Dün sabah avluda sürdüğün yeni bir at mıydı?”

“Siyah aygır mı? Evet. Ağabeyim Osfryd’in hediyesi. Ona Geceyarısı ismini verdim.”

Nasıl da şahane bir şekilde yaratıcı. “Mücadele için iyi bir binek. Fakat keyif için, genç ve heyecanlı bir kısrağın sırtında dörtnala koşmak gibisi yok.” Cersei şövalyeye gülümsedi ve adamın bacaklarının arasını sıktı. “Bana doğruyu söyle. Sence küçük kraliçemiz güzel mi?”

Sör Osney temkinli bir şekilde geri çekildi. “Sanırım. Bir kız için. Ben bir kadına sahip olmayı tercih ederim.”

“Neden ikisi birden olmasın?” diye fısıldadı Cersei. “Küçük gülü benim için kopar, nankör olmadığımı göreceksin.”

“Küçük... Margaery’yi mi kastediyorsun?” Sör Osney’nin ateşi pantolonunun içinde sönüyordu. “O kralın karısı. Kralın karısıyla yattığı için başını kaybeden bir Kral Muhafızı yok muydu?”

“Asırlar önce.” *Kadın, kralın karısı değil metresiydi ve şövalye sadece başını kaybetmemişti. Aerys adamı küçük parçalara ayırmış ve kadını bunu izlemek zorunda bırakmıştı.* Ama Cersei, Osney’nin bu kadim nahoşluğu düşünmesini istemiyordu. “Tommen, Değersiz Aegon değil. Korkma, oğlum ben ne söylersem onu yapar. Başını kaybetmesini istediğim kişi Margaery, sen değilsin.” Cersei’nin sözleri şövalyeyi duraksattı. “Bekâretini[4] kastediyorsun?”

“O da var. Hâlâ bakire olduğunu varsayarsak.” Cersei şövalyenin yarasına tekrar dokundu. “Fakat Margaery’nin senin... cazibene... tepki vermeyeceğini düşünüyorsan?”

Osney incinmiş gibi kraliçeye baktı. “Benden yeterince hoşlanıyor. Kızın kuzenleri sürekli burnumun büyüklüğüyle dalga geçiyor. Megga bunu son yaptığında, Margaery onu susturdu ve güzel bir yüzüm olduğunu söyledi.”

“İşte bu kadar.”

Kuşkulu bir tonla, “İşte bu kadar,” diye onayladı adam, “Ama bana ne olacak? Yani Margaery ve ben o işi yaptıktan...”

“...sonra mı?” Cersei şövalyeye dikenli bir gülümseme bahşetti. “Bir kraliçeyle yatmak vatan hainliğidir. Tommen’ın seni Sur’a göndermekten başka bir seçeneği olmayacak.”

“Sur?” dedi Osney dehşetle.

Cersei’nin yapabildiği tek şey gülmemekti. *Hayır. Gülmemeliyim. Erkekler gülünmekten nefret ederler.* “Siyah bir pelerin, gözlerinle ve siyah saçlarınla çok uyumlu olur.”

“Kimse Sur’dan geri dönmez.”

“Sen döneceksin. Yapman gereken tek şey bir çocuğu öldürmek.”

“Hangi çocuk?”

“Stannisle ittifak içinde olan piç bir çocuk. Genç ve yeşil. Senin yüz adamın olacak.”

Karakazan korkuyordu, Cersei adamın üstündeki korkuyu koklayabiliyordu ama Osney korktuğunu itiraf edemeyecek kadar gururluydu. *Bütün erkekler aynı.* “Sayamayacağım kadar çok çocuk öldürdüm,” diye ısrar etti şövalye. “Bu

çocuk öldüğünde, kraldan af alacak mıyım?”

“Af ve lordluk.” *Önce Kar’ın kardeşleri tarafından asılmazsan tabii.* “Bir kraliçenin korku nedir bilmeyen bir yoldaşı olmalı.” “Lord Karakazan?” Şövalyenin yüzüne aheste bir gülümseme yayıldı ve yara izleri kıpkırmızı parladı. “Evet, bunun tınısını sevdim. Lord gibi bir lord...”

“...ve bir kraliçeyle yatmak için münasip.”

Osney kaşlarını çattı. “Sur çok soğuk.”

“Ve ben sıcağım.” Cersei, kollarını şövalyenin boynuna doladı. “Bir kızla yat, bir çocuğu öldür ve ben şeninim. Cesaretin var mı?”

Osney, başıyla onaylamadan önce bir an düşündü. “Ben senin erkeğinim.”

“Öylesin sör.” Cersei, Osney’yi öptü ve geri çekilmeden önce adamın biraz dil tadı almasına izin verdi. “Şimdilik bu kadar yeter. Geri kalanı beklemek zorunda. Bu gece beni düşleyecek misin?”

“Evet.” Osney’nin sesi boğuktu.

“Ya Bakire Margaery’yle yataktayken?” diye sordu Cersei muzipçe. “Onun içindeyken de beni düşleyecek misin?” “Düşleyeceğim,” diye yemin etti Osney Karakazan.

“Güzel.”

Osney gittikten sonra Cersei, Jocelyn’i çağırdı. Kız onun saçlarını fırçalarken Cersei ayakkabılarını çıkardı ve bir kedi gibi gerindi. *Ben bu iş için yaratılmışım*, dedi kendi kendine. Onu en çok memnun eden şey, yaptığı planın keskin güzelliğiydi. Margaery, Osney Karakazan gibi bir adamla iş üstünde yakalanırsa, Mace Tyrell bile sevgili kızını savunamazdı ve Stannis Baratheon’la Jon Kar’ın, Osney’nin neden Sur’a gönderildiğini merak etmek için sebepleri olmazdı. Cersei, küçük kraliçeyle Osney’yi basacak adamın, şövalyenin ağabeyi Sör Osmund olmasını sağlayacaktı; bu sayede, diğer iki Karakazan’ın sadakatinin sorgulanmasına gerek kalmayacaktı. *Eğer babam beni şimdi görebilseydi, tekrar evlendirmek için o kadar acele etmezdi. Ölü olması büyük talihsizlik. O, Robert, Jon Arryn, Ned Stark, Renly Baratheon; hepsi öldü. Sadece Tyrion kaldı ve yakında o da ölecek.*

O gece, kraliçe, Leydi Merryweather’ı yatak odasına çağırdı. “Bir kadeh şarap alır mısın?” diye sordu kadına.

“Küçük bir kadeh.” Myrli kadın güldü. “Büyük bir kadeh.” Dorcas kraliçeye yatak kıyafetlerini giydirirken, “Yarın sabah gelinimi ziyaret etmeni istiyorum,” dedi Cersei, Taena’ya.

“Leydi Margaery beni görmekten her zaman mutluluk duyar.”

“Biliyorum.” *Taena,nın, Tommen’ın küçük karısından bahsederken*

kullandığı tarz, kraliçenin gözünden kaçmadı. “Ona, sevgili Yüce Rahip’imizin anısına ithafen Baelor Septi’ne yedi mum gönderdiğimi söyle.”

Taena güldü. “Eğer öyleyse Margaery kendi adına yetmiş yedi mum gönderir, sırf ondan fazla yas tutan biri olmasın diye.” “Göndermezse darılırım,” dedi kraliçe gülümseyerek. “Ayrıca, ona gizli bir hayranı olduğunu söyle. Onun güzelliğine vurulan ve bu yüzden geceleri uyuyamayan bir şövalye.”

“Hangi şövalye olduğunu sorabilir miyim Majesteleri?” Taena’nın iri, siyah gözlerinde fesatlık pırıltıları vardı. “Sör Osney olabilir mi?”

“Olabilir,” dedi kraliçe, “lâkin ismi çabucak söyleme. Bırak da ağzından zorla alsın. Bunu yapar mısın?”

“Eğer sizi memnun edecekse. Benin tek arzum bu Majesteleri.”

Dışarıda soğuk bir rüzgâr esiyordu. Arbor altını içerek ve birbirlerine hikâyeler anlatarak sabah saatlerine kadar ayakta kaldılar. Taena iyice sarhoş oldu ve Cersei kadının gizli âşığının ismini öğrendi. Adam; omuzlarına inen siyah saçları ve çenesinden kulağına kadar uzanan bir yara izi olan, yarı korsan, Myrli bir deniz kaptanıydı. “Ona yüzlerce kez hayır dedim, o yüzlerce kez evet dedi,” diye anlattı Taena, “sonunda ben de evet diyordum. Reddedilecek türden bir adam değildi.”

“O türü bilirim,” dedi kraliçe alaycı bir gülümsemeyle.

“Majesteleri hiç öyle bir adamla karşılaştı mı merak ediyorum?”

Jaime’yi düşünerek, “Robert,” dedi Cersei.

Ama gözlerini kapattığında, rüyasında diğer kardeşini ve sabah gelen üç sefil soytarıyı gördü. Rüyada, adamların getirdiği çuvalın içinde Tyrion’ın başı vardı. Cersei, başı bronzla kaplattı ve lazımlığının içinde sakladı.

DEMİR KAPTAN

Demir Zafer burnu dönüp Nagga'nın Beşiği denen kutsal koya girdiğinde rüzgâr kuzeyden esiyordu.

Victarion geminin pruvasında Berber Nute'a katıldı. İleride, Eski Wyk'in kutsal sahili ve sahilin üzerindeki çimli tepe belirdi. Nagga'nın kaburgaları o tepede yükseliyordu. Bir dromondun direği kadar kalın ve direkten iki kat uzun olan kemikler muazzam beyaz ağaçların gövdelerine benziyordu.

Gri Kral'ın Kalesi'nin kemikleri. Victarion bu yerin sihrini hissedebiliyordu. "Balon kendini ilk kez kral ilan ettiğinde bu kemiklerin altında durdu," dedi. "Özgürlüğümüzü geri kazanacağına dair yemin etti ve Uç Kez Boğulmuş Tarle onun başına ahşap bir taç taktı. İnsanlar *'BALON!"* diye bağırdı. "*BALON! KRAL BALON! "*

"Senin adını da o kadar yüksek sesle bağıracaklar," dedi Nute.

Victarion başıyla onayladı ama Berber'in kuşkusuzluğunu paylaşmıyordu. Balon'ın üç oğlu ve çok sevdiği bir kızı vardı.

Bunu Moat Cailin'de, Deniztaşı Tahtı'na talip olması için ısrar eden kaptanlarına da söylemişti. "Balon'ın oğulları öldü ve Asha bir kadın," diye itiraz etmişti Kırmızı Ralf Stonehouse, "Sen ağabeyinin sağ koluydun, onun düşürdüğü kılıcı sen kaldırmalısın." Victarion, Balon'ın ona Moat Cailin'i kuzeyli adamlardan korumasını emrettiğini hatırlattığında, "Kurtlar dağıldı," demişti Ralf Kenning. "Bu bataklığı kazanıp adaları kaybetmenin ne faydası var?" Topal Ralf eklemişti, "Kargagöz çok uzun zamandır uzaklardaydı. Bizi tanımıyor."

Euron Greyjoy, Adalar'ın ve Kuzey'in Kralı. Bu düşünce, Victarion'ın kalbindeki eski bir öfkeyi uyandırıyordu ama yine de...

"Kelimeler rüzgârdır," demişti Victarion adamlara "ve iyi olan tek rüzgâr, yelkenlerimizi doldurandır. Beni Kargagöz'le mi dövüştüreceksiniz? Kardeşe karşı kardeş, demirdoğumluya karşı demirdoğumlu?" Aralarında ne kadar husumet olursa olsun, Euron hâlâ Victarion'ın büyüğüydü. *Hiç kimse bir akraba katili kadar lanetli olamaz.*

Fakat Buharsaçlının kral şûrası çağrısı geldiğinde her şey değişmişti. *Aeron, Boğulmuş Tanrı'nın sesiyle konuşuyor,* diye hatırlatmıştı Victarion kendine *ve Boğulmuş Tanrı, Deniztaşı Tahtı'nda benim oturmamı isterse...* Ertesi gün, Moat Cailin'in komutasını Ralf Kenning'e vermiş ve kara yoluyla Ateşli Nehre gitmişti; Demir Donanma orada, sazlarla söğütlerin arasında yatıyordu. Sert sular ve değişken rüzgârlar onu geciktirmişti ama Victarion sadece bir gemi kaybetmişti ve artık evdeydi.

Demir Zafer uçurumlu kara parçasının önünden geçerken, *Keder* ve *Demir İntikam* onun hemen arkasındaydı. Onların peşinden *Demir Rüzgâr, Boz Hayalet, Lord Quellon, Lord Vickon, Lord Dagon* ve diğerleri geliyordu. Demir Donanma'nın onda dokuzu, uzun fersahlar boyunca uzanan dağınık bir sıra hâlinde akşam dalgasıyla yol alıyordu. Gemilerin yelkenlerinin görüntüsü Victarion Greyjoy'u mutlulukla doldurdu. Hiçbir erkek karısını, Lord Kaptan'ın gemilerini sevdiği kadar sevemezdi.

Eski Wyk'in kutsal kıyısı boyunca, göz alabildiğince dargemi dizilmişti, gemilerin direkleri mızraklar misali gökyüzünü deliyordu. Daha derin sularda ganimetler yüzüyordu: Alanlarda ya da savaşlarda kazanılmış gökeler, karaklar ve dromondlar. Pruvalarda, pupalarda ve direklerde tanıdık sancaklar dalgalanıyordu.

Berber Nute gözlerini kısarak kıyıya doğru baktı. "Lord Harlaw'un *Deniz Şarkısı* mı şu?" Berber, çarpık bacakları ve uzun kollarıyla tıknaz ve güçlü bir adamdı ama gözleri gençliğindeki kadar keskin değildi. Nute o günlerde öyle iyi balta fırlatırdı ki, insanlar onun fırlattığı baltanın bir adamı tıraş edebileceğini söylerdi.

"Evet, *Deniz Şarkısı*." Görünüşe göre Okuyucu Rodrik kitaplarını terk etmişti. "Şu da Yaşlı Drummin *Gök Gürültüsü*. Onun yanında Blacktyde'in *Gece Kuşu* var." Victarion'un gözleri her zamanki gibi keskindi. Yelkenleri toplanmış ve sancakları aşağı sarkmış olmasına rağmen bütün gemileri tanıdı, Demir Donanma'nın Lord Kaptanına bu yakışırdı. "*Gümüş Yüzgeç* de burada. Sawane Botley'nin bir akrabası." Victarion, Kargagöz'ün Lord Botley'yi boğduğunu duymuştu, lordun vârisi de Moat Cailin'de ölmüştü ama adamın erkek kardeşleri ve başka oğulları da vardı. *Kaçtı? Dört? Hayır, beş. Ve hiçbirinin Kargagöz'ü sevmek için bir sebebi yok.*

Ve sonra Victarion onu gördü: Tek direkli, koyu kırmızı gövdeli, ince ve alçak bir kadırga. Geminin şu anda bağlı olan yelkenleri yıldızsız bir gökyüzü kadar siyahtı. *Sükûnet,* demir atmış hâldeyken bile zalim ve hızlı görünüyordu. Geminin pruvasında, tek kolunu öne uzatmış demir bir bakire duruyordu. Beli inceydi, göğüsleri dik ve görkemliydi, bacakları uzun ve şekilliydi. Başından, siyah demir saçlardan yapılma ve rüzgârla savrulan bir yele akıyordu. Kızın gözleri sedefti ama ağzı yoktu.

Victarion ellerini yumruk hâline getirdi. O ellerle dört adamı ve bir kadını ölümüne dövmüştü, kadın karısıydı. Saçlarına kırağı düşmüş olmasına rağmen, Victarion bir boğanınkine benzeyen geniş göğsü ve bir delikanlınınki kadar düz karnıyla her zamanki kadar güçlüydü. Balon, Kargagöz'ü denize gönderdiği gün,

Victarion’a, *bir akraba katili tanrıların ve insanların gözünde lanetlidir,* diye hatırlatmıştı.

“O burada,” dedi Victarion, Berber’e. “Yelkenleri indir. Sadece küreklerle ilerleyeceğiz. *Keder’i* ve *Demir İntikam'a, Sükûnet’*le denizin arasında durmalarını emret. Donanmanın geri kalanı koyun girişini kapatsın. Benim iznim olmadan kimse koydan ayrılmayacak, ne bir insan ne de bir karga.”

Kıyıdaki adamlar donanmanın yelkenleri görmüştü. Dostlardan ve akrabalardan selam nidaları gelirken, koy boyunca çığlıklar yankılandı ama *Sükûnet'*ten ses gelmedi. *Demir Zafer* yaklaşırken, *Sükûnet'*in dilsizlerden ve kırmalardan oluşan karışık mürettebatı tek kelime etmedi. Katran kadar kara ve Güneydiyar’ın maymunları kadar bodur ve kıllı adamlar Victarion’a baktı. Victarion, *canavarlar,* diye düşündü.

*Demir Zafer, Sükûnet'*in yirmi metre uzağında demir attı. “Bir tekne indirin. Kıyıya çıkacağım.” Kürekçiler yerlerini alırken Victarion kılıç kemerini bağladı, tek kalçasında kılıcı diğerinde kaması vardı. Berber Nute, Lord Kaptan’ın pelerinini adamın omuzlarına koydu. Pelerin dokuz kat altın dokumadan yapılmış ve Greyjoylar’ın deniz canavarı şeklinde dikilmişti, kolları yere değiyordu. Victarion pelerinin altına, kaynatılmış siyah derinin üstüne geçirilmiş bir örgü zırh giymişti. Moat Cailin’de gece gündüz zırh giymeye başlamıştı. Ağrılı kollara ve sızlayan bir sırta katlanmak, kanlı bağırsaklara katlanmaktan daha kolaydı. Bataklık şeytanlarının zehirli oklarının sadece bir çiziği yeterdi; insan birkaç saat sonra, hayatı kırmızı ve kahverengi damlalar hâlinde bacaklarından aşağı akarken kıvranır ve çığlıklar atardı. *Deniztaşı Tahtı’nı kim kazanırsa kazanırsın, ben bataklık şeytanlarının hakkından gelmeliyim.*

Victarion deniz canavarı şeklindeki savaş miğferini taktı. Demirden dövülmüş canavarın kıvrımlı kolları, Victarion’ın yanaklarından aşağı iniyor ve çenesinin altında birleşiyordu. O sırada tekne hazırlanmıştı. Victarion bordayı aşarken, “Sandıkların sorumluluğunu sana bırakıyorum,” dedi Nute’a. “Çok iyi korunduklarından emin ol.” Birçok şey o sandıklara bağlıydı.

“Emredersiniz Majesteleri.”

Victarion kaşlarını çatarak karşılık verdi. “Henüz kral değilim.” Tekneye indi.

Aeron Buharsaçlı, kıyıya vuran köpüklü dalgaların içinde Victarion’ı bekliyordu, kolunun altında bir su matarası sallanıyordu. Rahip ince ve uzundu ama Victarion’dan kısaydı. Adamın gözleri demirdi, kemikli yüzünden çıkan burnu bir köpekbalığının yüzgecini andırıyordu. Sakalı beline kadar iniyordu. Karmakarışık ipler hâlindeki saçları, rüzgârın her esişinde bacaklarının arkasını

dövüyordu. Soğuk ve beyaz dalgalar ayak bileklerine çarparken, “Ağabey,” dedi Aeron, “zaten ölü olan ölemez.”

“Ama yeniden doğar, daha güçlü ve daha zorlu.” Victarion miğferini çıkarıp diz çöktü. Deniz, Lord Kaptan’ın çizmelerini doldurup pantolonunu sırılsıklam ederken, Aeron adamın başına tuzlu su döktü. Dua ettiler.

Dua bittiğinde, “Ağabeyimiz Kargagöz nerede?” diye sordu Victarion.

“Altın dokuma kumaştan yapılmış şu büyük çadır onun. Etrafı tanrısız adamlarla ve canavarlarla dolu, eskisinden daha beter. Babamızın kanı onun damarlarında bozulmuş.”

“Annemizin kanı da.” Victarion, Nagga’nın kemiklerinin ve Gri Kralin Kalesi’nin altındaki bu ruhani yerde akraba öldürmekten bahsetmeyecekti ama Euron’un gülümseyen yüzüne zırhlı bir yumruk indirmeyi defalarca düşünmüştü; et ayrılana ve Kargagöz’ün kötü kanı kıpkırmızı akana kadar. *Yapmamalıyım. Balon’a söz verdim.* “Herkes geldi mi?” diye sordu kardeşine.

“Önemli olan herkes. Kaptanlar ve krallar.” Demir Adalar’da herkes aynıydı; her kaptan kendi güvertesinde kraldı ve her kral bir kaptan olmalıydı. “Babamızın tacını talep etmek niyetinde misin?”

Victarion kendini Deniztaşı Tahtı’nda otururken hayal etti. “Şayet Boğulmuş Tanrı isterse.”

“Dalgalar konuşacak,” dedi Aeron Greyjoy uzaklaşırken. “Dalgaları dinle ağabey.”

“Evet.” Victarion, adının dalgalar tarafından fısıldanırken ve kaptanlarla krallar tarafından bağırılırken kulağa nasıl geleceğini düşündü. *Eğer kupa bana geçerse, onu bir kenara bırakmayacağım.*

Victarion’un çevresinde, ona şans dilemek ve desteğini almak isteyen bir kalabalık toplandı. Victarion her adadan adamlar gördü: Blacktydelar, Orrwoodlar, Stonetreeler, Wyncheler ve daha pek çokları. Eski Wyk’in Goodbrotherları, Büyük Wyk’in Goodbrotherları ve Orkmont’un Goodbrotherlarının hepsi gelmişti. Bütün düzgün adamlar tarafından hor görülmelerine rağmen Coddlar da oradaydı. Mütevazı Shepherdlar, Weaverlar, Netleyler ve hatta kölelerle tuz karılarının kanından gelen Humblelar; kadim ve gururlu hanedanlardan gelen adamlarla bir aradaydı. Bir Volmark, Victarion’un sırtına vurdu ve iki Sparr, eline bir şarap matarası tutuşturdu. Victarion büyük bir yudum içti, ağzını sildi ve adamların onu yemek ateşine doğru götürmesine izin verdi; savaş, taçlar, yağma ve onun saltanatının ihtişamı ile özgürlüğü hakkında konuşmalarını dinledi.

O gece Demir Donanma’nın adamları, gelgit çizgisinin üstüne yelken

bezinden devasa bir çadır kurdu. Bu sayede Victarion, elli ünlü kaptana; kızarmış buzağı, tuzlu morina ve ıstakozdan oluşan bir ziyafet verdi. Aeron da geldi. Kaptanlar Demir Donanma'yı yüzdürmeye yetecek kadar bira tüketirken, Aeron balık yiyip su içti. Adamların çoğu Victarion'u destekleyeceğine dair söz verdi: Güçlü Fralegg, zeki Alvyn Sharp, kambur Hotho Harlaw. Hotho, Victarion'a, kraliçe olarak onun kızını almasını önerdi. "Eşler konusunda çok şanssızım," dedi Victarion. İlk karısı doğum yatağında ölmüş ve ona ölü doğmuş bir kız evlat vermişti. İkinci karısı su çiçeğinden muzdarip olmuştu. Ve üçüncüsü...

"Bir kralın, bir veliahtı olmalı," diye ısrar etti Hotho. "Kargagöz kral şûrasında sergilemek üzere üç oğul getirdi."

"Piçler ve kırmalar. Kızın kaç yaşında?"

"On iki," dedi Hotho. "Güzel ve doğurgan, yeni çiçek açtı, saçları bal rengi. Göğüsleri henüz küçük ama iyi kalçaları var. Benden çok annesine çekmiş."

Victarion bunun, kızın bir kamburu olmadığı anlamına geldiğini biliyordu. Kızı kafasında canlandırmaya çalıştı ama gözlerinin önüne öldürdüğü karısı geldi. Victarion, kadına indirdiği her darbede hıçkırmıştı, sonra onu kayalara taşımış ve yengeçlere vermişti. "Taç giydiğimde kıza memnuniyetle bakarım," dedi. Hotho'nun ummaya cesaret ettiği şey de bu kadardı, adam ayaklarını sürüyerek hoşnut bir şekilde uzaklaştı.

Baelor Blacktyde'ı memnun etmek daha zordu. Sakalsız ve yakışıklı adam, koyun yününden yapılmış siyah beyaz tuniğinin içinde Victarion'un yanında oturdu. Adamın pelerini samur kürküydü, yakasına yedi köşeli gümüş bir yıldız iğnelenmişti. Baelor sekiz yıl boyunca Eski Şehir'de rehin tutulmuş ve yeşil toprakların yedi tanrısının mümini olarak geri dönmüştü. "Balon deliydi, Aeron daha deli ve Euron hepsinin en delisi," dedi Lord Baelor. "Ya siz Lord Kaptan? Eğer sizin adınızı bağırırsam bu çılgın savaşa bir son verecek misiniz?"

Victarion kaşlarını çattı. "Diz çökmemi mi istiyorsunuz?" "Eğer gerekirse. Batıdiyar'a karşı tek başımıza ayakta duramayız. Kral Robert bunu kanıtladı, kederimiz pahasına. Balon özgürlüğün bedelini demirle ödeyeceğini söylemişti lâkin kadınlarımız Balon'ın taçlarını boş yataklarla satın aldı. Benim annem de onlardan biriydi. Eski Usul öldü."

"Zaten ölü olan ölemez. Ama yeniden doğar, daha güçlü ve daha zorlu. Yüz yıl sonra, insanlar Cesur Balon'ın şarkısını söylecek."

"Ona Balon Dulyaratan, deyin. Onun vadettiği özgürlüğü hiç düşünmeden bir babayla takas ederim. Bana bir baba verebilir misiniz?" Victarion cevap vermeyince, Blacktyde homurdanarak uzaklaştı.

Çadır iyice ısındı ve dumanla doldu. Gorold Goodbrother'ın oğullarından ikisi kavga ederken bir masayı devirdiler. Will Humble bir iddiayı kaybetti ve çizmesini yemek zorunda kaldı. Rommy Weaver, "Kanlı Kupa"yı, "Çelik Yağmur"u ve diğer eski yağma şarkılarını söylerken Küçük Lenwood Tawney keman çaldı. Bakir Qarl ve Eldred Codd parmak dansı oynadı. Eldred'in parmaklarından biri Topal Ralf in şarap kupasına düştüğünde bir kahkaha fırtınası koptu.

Gülenlerin arasında bir kadın vardı. Victarion ayağa kalktı ve onu çadır kapısının yanında gördü. Bakire Qarlin fısıldadığı bir şey onu yine güldürdü. Victarion kızın buraya gelecek kadar aptal olmamasını ummuştu ama onu görünce gülümsedi. Emir veren bir sesle, "Asha," diye seslendi. "*Yeğen*."

Asha, Victarion'un yanına gitti; tuz lekeleriyle kaplı uzun çizmelerinin, yeşil yün pantolonunun, kahverengi tuniğinin ve bağcıklarının yarısı bağlanmış kolsuz deri yeleğinin içinde ince ve kıvraktı. "Amca." Asha Greyjoy bir kadın için uzun boyluydu ama amcasının yanağını öpebilmek için ayak parmaklarının ucunda yükselmek zorunda kaldı. "Seni kraliçe şûramda görmekten mutluyum."

"Kraliçe şûrası?" Victarion güldü. "Sarhoş musun yeğenim? Otur. Kıyıda *Kara Rüzgâr*'ı görmedim."

"Onu Norne Goodbrotherin kalesinin altına demirledim ve adanın karşı tarafından buraya atla geldim." Asha bir tabureye oturdu ve izin istemeden Berber Nute'un şarabını aldı. Nute itiraz etmedi; bir süre önce sızmıştı. "Moat'u kim tutuyor?" "Ralf Kenning. Genç Kurt'un ölümüyle, bataklık şeytanlarından başka rahatsızlığımız kalmadı."

"Starklar yegâne kuzeyli adamlar değillerdi. Demir Taht, Dehşet Kalesi Lordu'nu Kuzey Muhafızı ilan etti."

"Bana savaş dersi mi vereceksin? Sen daha annenin sütünü emiyorken ben mücadelelerdeydim."

"Ve de kaybediyordun." Asha bir yudum şarap içti.

Victarion ona Güzel Ada'nın hatırlatılmasından hoşlanmamıştı. "Gençken her adam bir mücadele kaybetmeli, böylece yaşlandığında savaş kaybetmez. Umarım bir talepte bulunmaya gelmedin."

Asha alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ya geldiysem?"

"Burada, senin küçük bir kız olduğun zamanları hatırlayan adamlar var, denizde çıplak yüzdüğün ve bebeğinle oynadığın zamanları."

"Baltalarla da oynardım."

"Oynardın," diye kabul etti Victarion, "ama bir kadın bir koca ister, bir taç değil. Kral olduğumda sana bir koca vereceğim."

“Amcam bana karşı çok iyi. Kraliçe olduğumda senin için güzel bir eş bulayım mı?”

“Eşler konusunda şanssızım. Ne kadar zamandır buradasın?”

“Buharsaçlı amcamın, niyet ettiğinden fazla adamı uyandırdığını görmeye yetecek kadar uzun zamandır. Drummlar talepte bulunmak niyetinde ve Uç Kez Boğulmuş Tarle, kara soyun meşru veliahtının Maron Volmark olduğunu söylerken duyuldu.”

“Kral, bir deniz canavarı olmalı.”

“Kargagöz bir deniz canavarı. Büyük erkek kardeş küçük olandan önce gelir.” Asha öne eğildi. “Fakat ben Kral Balon’ın bedeninin çocuğuyum, yani ikinizden de önce geliyorum. Beni dinle amca...”

Ama sonra bir sessizlik çöktü. Şarkılar sustu ve Küçük Lenwood Tawney kemanını indirdi, adamlar başlarını çevirdi. Çatal bıçak gürültüsü bile kesildi.

Ziyafet çadırına bir düzine yeni konuk girdi. Victarion; Çimdiksurat Jon Myre’ı, Karadişli Torwold’u ve Solak Lucas Codd’u gördü. Germund Botley, Balon’ın ilk isyanı sırasında bir Lannister’dan aldığı altın yaldızlı göğüs kalkanın üstünde kollarını birleştirdi. Orkmont’un Orkwood’u, Germund’un yanında durdu. Onların arkasında Taşyumruk, Qulleon Humble ve örgüler hâlindeki ateşli saçlarıyla Kızıl Kürekçi vardı. Çoban Ralf, Lord Limanı’ndan Ralf ve Köle Qarl da oradaydı.

Ve Kargagöz, Euron Greyjoy.

Hiç değişmemiş, diye düşündü Victarion. *Bana gülüp gittiği günkü gibi görünüyor.* Lord Quellon’un oğullarının en yakışıklısı Euron’du ve üç yıllık sürgün bu gerçeği değiştirmemişti. Euron’un saçları hâlâ gece denizi kadar siyahtı ve düzgünce tıraş edilmiş koyu renk sakallarının altındaki yüzü hâlâ beyaz ve pürüzsüzdü. Euron’un sol gözü siyah bir yamayla kapatılmıştı ama sağ gözü yaz seması kadar maviydi.

Gülümseyen gözü, diye düşündü Victarion. “Kargagöz,” dedi.

“*Kral* Kargagöz, kardeşim.” Euron gülümsedi. Dudakları lamba ışığında koyu renk görünüyordu; çürük ve mavi.

“Kral şûrasından gelecek olandan başka kralımız yok.” Buharsaçlı ayağa kalktı. “Tanrısız bir adam...”

“...Deniztaşı Tahtı’nda oturamaz, evet.” Euron çadırın içine göz gezdirdi. “Aslına bakarsan, son zamanlarda sık sık Deniztaşı Tahtı’nda oturdum. Hiç itiraz etmedi.” Gülümseyen gözü parlıyordu. “Tanrıları benden iyi kim bilir? At tanrıları ve ateş tanrıları, mücevher gözlü altın tanrılar, sedir ağacından yontulmuş tanrılar, dağlara oyulmuş tanrılar, boş havanın tanrıları... hepsini

biliyorum. Onları çiçeklerle süsleyen ve onların adına keçilerin, boğaların ve çocukların kanını akıtan insanlar gördüm. Elli değişik dilde dualar duydum. Sakat bacağımı iyileştir, o kızın beni sevmesini sağla, bana sağlıklı bir oğul ver. Beni kurtar, bana yardım et, beni zengin et... *beni koru!* Beni düşmanlarımdan koru, beni karnımdaki yengeçlerden koru, beni at efendilerinden, köle tacirlerinden, kapımdaki paralı askerlerden koru. Beni *Sükûnet*'ten koru." Euron güldü. "*Tanrısız mı?* Ah Aeron, ben bu güne kadar yelken açmış adamların en dindarıyım! Sen tek tanrıya hizmet ediyorsun Buharsaçlı, ama ben on bin tanrıya hizmet ettim. Ib'den Asshai'ye kadar bütün insanlar, ne zaman *yelkenlerimi* görseler dua ediyorlar."

Rahip kemikli parmağını yukarı kaldırdı. "Onlar ağaçlara, altın ilahlara ve keçi başlı zelillere dua ediyorlar. Sahte tanrılara..." "Aynen öyle," dedi Euron "ve bu günahları yüzünden hepsini öldürdüm. Kanlarını denize akıttım ve çığlık atan kadınlarına tohumlarımı ektim. Onların küçük tanrıları beni durduramadı, yani sahte oldukları aşikâr. Ben senden bile mütedeyyinim Aeron. Belki de kutsanmak için sen benim önümde diz çökmelisin."

Kızıl Kürekçi bu sözlerle yüksek sesle güldü ve sonra diğer adamlar da ona katıldı.

"*Aptallar*," dedi rahip, "aptallar, köleler ve kör adamlar; siz busunuz işte. Önünüzde ne durduğunu görmüyor musunuz?" "Bir kral," dedi Quellon Humble.

Buharsaçlı tükürdü ve dışarı çıktı.

Aeron gittiğinde, Kargagöz'ün gülümseyen gözü Euron'a döndü. "Lord Kaptan, uzun zamandır uzaklarda olan ağabeyini selamlamayacak mısın? Ya sen Asha? Leydi annen nasıl?" "Kötü," dedi Asha. "Bir adam onu dul bıraktı."

Euron omuz silkti. "Balon'ı ölüme itenin Fırtına Tanrısı olduğunu duydum. Onu katleden adam kim? Bana onun adını söyle yeğenim, söyle ki Balon'in intikamını bizzat alayım." Asha ayağa kalktı. "Onun adını benim kadar sen de biliyorsun. Üç yıldır bizden uzaktaydın. Gel gör ki, lord babamın öldüğü gün *Sükûnet* geri döndü."

"Beni mi suçluyorsun?" diye sordu Euron nazikçe. "Suçlamalı mıyım?" Asha'nın sesindeki sertlik, Victarionin kaş çatmasına sebep oldu. Kargagöz'le bu şekilde konuşmak tehlikeliydi; adamın gülümseyen gözü neşeyle parlarken bile.

"Rüzgârlara ben mi hükmediyorum?" diye sordu Kargagöz evcil hayvanlarına.

"Hayır, Majesteleri," dedi Orkmont'un Orwood'u. "Rüzgârlara kimse hükmetmiyor," dedi Germund Botley. "Keşke edebilseydiniz," dedi Kızıl Kürekçi. "İstediğiniz her yere gider ve asla rüzgârsız kalmadınız."

“İşte sana cevap, üç cesur adamın ağzından,” dedi Euron.

“Balon öldüğünde *Sükûnet* denizdeydi. Eğer amcanın sözünden şüphe ediyorsan, mürettebatımı sorgulamana izin veriyorum.” “Dilsizlerden oluşan bir mürettebatı sorgulamak? Evet, bu çok işime yarar.”

“Bir koca çok işine yarar.” Euron tekrar takipçilerine döndü. “Torwold, hatırlayamadım, senin bir karın var mıydı?”

“Sadece bir.” Siyahdişli Torwold gülümsedi ve lakabını nasıl kazandığını gösterdi.

“Ben bekârım,” diye duyurdu Solak Lucas Codd.

“Ve bunun iyi bir sebebi var,” dedi Asha. “Coddlar’dan bütün *kadınlar* da iğreniyor. Bana öyle mahzun bakma Lucas. Meşhur eline hâlâ sahipsin.” Yumruğuyla pompalama hareketi yaptı.

Codd, Kargagöz tek elini adamın göğsüne koyana kadar küfretti. “Bu nazik bir tavır mıydı Asha? Lucas’ı can evinden vurdun.”

“Onu aletinden vurmaktan daha kolay. Her adamdan daha iyi balta fırlatırım ama hedef çok küçük olunca...”

“Bu kız kendini kaybetmiş,” diye hırladı Çimdiksurat Jon Myre. “Balon onun bir erkek olduğuna inanmasına izin verdi.” “Senin baban da seninle aynı hatayı yaptı,” dedi Asha.

“Onu bana ver Euron,” diye önerdi Kızıl Kürekçi. “Poposunu benim saçlarım gibi kırmızı olana kadar tokatlayayım.”

“Gel de dene,” dedi Asha “ve seni bundan sonra Kızıl Hadım diye çağıralım.” Elinde bir fırlatma baltası vardı, Asha baltayı havaya fırlattı ve ustaca yakaladı. “İşte benim kocam. Beni isteyen erkekler onunla dövüşmeli amca.”

Victarion yumruğunu masaya vurdu. “Burada kan dökülmeyecek. Euron, şu... evcil hayvanlarını... al ve git.”

“Senden daha sıcak bir karşılama beklerdim kardeşim. Ben senin büyüğünüm... ve yakında meşru kralın olacağım.”

Victarion’un yüzü karardı. “Kral şûrası konuştuğunda, ahşap tacı kimin takacağını göreceğiz.”

“İşte bu konuda hemfikir olabiliriz.” Euron, iki parmağını sol gözünü kapatan yamaya götürdü ve çadırdan ayrıldı. Diğerleri kırma köpekler misali onu takip etti. Adamların arkasında sessizlik kaldı, ta ki Küçük Lenwood Tawney kemanını eline alana kadar. Şarap ve bira tekrar akmaya başladı ama konukların çoğunun susuzluğu geçmişti. Eldred Codd, kanlı elini tutarak dışarı çıktı. Sonra da Will Humble, Hotho Harlaw ve Goodbrotherlar’ın büyük bölümü.

“Amca.” Asha, elini Victarion’un omzuna koydu. “Benimle biraz yürür müsün?”

Çadırın dışında rüzgâr esiyordu. Bulutlar, ayın solgun yüzünün önünden koşarak geçiyordu. Hızla hareket eden kadırgalara benziyorlardı. Yıldızlar az ve solgundu. Dargemiler bütün kıyı boyunca yatıyordu, köpüklü dalgaların içinden yükselen direkler bir ormana benziyordu. Victarion, gemi gövdelerinin kuma yerleşirken çıkardığı çatırtıları duyabiliyordu. Gemilerin halatlarının feryadını ve sancaklarının şaklamasını duydu. İleride, koyun derin sularında daha büyük gemiler demirliydi; sisle kaplanmış gaddar gölgeler.

Sahil boyunca, kamplardan ve yemek ateşlerinden uzakta, kıyıya vuran köpüklü dalgaların hemen üzerinde yan yana yürüdüler. “Bana doğruyu söyle amca,” dedi Asha, “Euron neden öyle aniden gitti?”

“Kargagöz sık sık yağma yapmaya giderdi.”

“Hiç bu kadar uzun sürmezdi.”

“*Sükûnet*’i doğuya götürdü. Uzun bir yolculuk.”

“*Neden* gittiğini sordum, nereye gittiğini değil.” Victarion cevap vermeyince, “Sükûnet denize açıldığından ben uzaklardaydım,” dedi Asha. “Kara Rüzgâr’ı Arbor’ın çevresinden dolaştırıp Basamaktaşı’na götürmüştüm, Lysli korsanlardan birkaç incik boncuk almak için. Eve döndüğümde Euron gitmişti ve senin yeni karın ölmüştü.”

“O sadece bir tuz karısıydı.” Victarion, karısını yengeçlere verdiği günden beri başka bir kadına dokunmamıştı. *Kral olduğumda bir eş almam gerekecek. Kraliçem olacak ve oğullarımı doğuracak gerçek bir eş. Bir kralın, bir veliahtı olmalı.*

“Babam o kadın hakkında konuşmayı redderdi,” dedi Asha. “Kimsenin değiştiremeyeceği şeyler hakkında konuşmak faydasızdır.” Bu konu Victarion’u yoruyordu. “Okuyucu’nun dargemisini gördüm.”

“Onu Kitap Kulesi’nden çıkarmak için bütün cazibemi kullanmam gerekti.”

O *hâlde Harlawlar¸ Asha’nın tarafında.* Victarion’un alnındaki çizgiler derinleşti. “Hükmetmeyi umamazsın. Sen bir kadınsın.”

“İşeme yarışmalarını sürekli kaybetmemin sebebi bu mu?” Asha güldü. “Amca, bunu söylemek bana keder veriyor ama haklı olabilirsin. Dört gün ve dört gecedir kaptanlar ve krallarla birlikte içki içiyorum, onların söylediklerini dinliyorum... ve söylemediklerini. Kendi adamlarım ve Harlawlar’ın çoğu benim tarafımda. Tris Botley ve birkaç başka adam da öyle. Bu yeterli değil.” Bir taşı tekmeledi, taş suyun üstünde sekerek iki dargeminin arasına gitti. “Amcamın adını bağırmayı düşünüyorum.”

“Hangi amcanın?” diye sordu Victarion. “Uç amcan var.” “Bir de dayım. Amca, dinle beni. Ahşap tacı senin başına bizzat ben yerleştireceğim... yönetimi paylaşmayı kabul edersen.” “Yönetimi *paylaşmak* mı? Bu nasıl olabilir?” Kadının söyledikleri bir anlam ifade etmiyordu. *Benim kraliçem olmak mı istiyor*? düşündü Victarion, kendini Asha’ya daha önce hiç bakmadığı bir şekilde bakarken buldu. Erkekliğinin sertleşmeye başladığını hissedebiliyordu. O *Balon’ın kızı*, diye anımsattı kendine. Kapılara balta fırlatan o küçük kızı hatırladı. Kollarını göğsünde birleştirdi. “Deniztaşı Tahtı’nda sadece bir kişi oturabilir.”

“O hâlde bırak da amcam otursun,” dedi Asha. “Sırtını kollamak ve kulağına fısıldamak için arkanda duracağım. Hiçbir kral tek başına hükmedemez. Ejderhalar Demir Taht’ta oturduklarında bile, onlara yardım eden adamlara sahiplerdi. Kral Elleri. Senin El’in olmama izin ver amca.”

Kadın bir El şöyle dursun, daha önce hiçbir Ada Kralı bir El’e ihtiyaç duymamıştı. *Kaptanlar ve krallar içki masalarında benimle alay ederler.* “Neden benim El’im olmak istiyorsun?”

“Bu savaş bizi bitirmeden önce bu savaşı bitirmek için. Kazanabileceğimiz her şeyi kazandık... ve barış yapmadığımız takdirde hepsini aynı hızla kaybedebiliriz. Leydi Glover’a her tür nezaketi gösterdim. Kadın, lordunun benimle görüşeceğine dair yemin ediyor. Derinorman Kalesi’ni, Torrhen Kalesi’ni ve Moat Cailin’i geri verirsek, kuzeyli adamların Deniz Ejderi Burnu’yla Taşlı Kıyı’nın tamamını bize devredeceğini söylüyor. O topraklar az nüfuslu ama bütün adaların toplamından on kat büyükler. Antlaşma, bir rehine değiş tokuşuyla mühürlenecek ve iki taraf Demir Taht’a karşı iş birliği yapacak...”

Victarion güldü. “Şu Leydi Glover seni aptal yerine koymuş yeğenim. Deniz Ejderi Burnu ve Taşlı Kıyı bizim. Neden herhangi bir şeyi geri verelim? Kışyarı yandı ve yıkıldı. Genç Kurt toprağın içinde başsız bir hâlde çürüyor. *Bütün* kuzey bizim olacak, tıpkı babanın düşlediği gibi.”

“Dargemiler ağaçların arasında kürek çekmeyi öğrendiğinde olabilir. Bir balıkçı, gri bir leviathan tutabilir ama onu serbest bırakmazsa, canavar onu derinlere sürükleyip öldürür. Kuzey, elimizde tutamayacağımız kadar büyük ve kuzeyli adamlarla dolu.” “Oyuncak bebeklerine geri dön yeğenim. Savaş kazanmayı da savaşçılara bırak.” Victarion, Asha’ya yumruklarını gösterdi. “Benim iki elim var. Hiçbir adamın üç ele ihtiyacı yoktur.”

“Ama Harlawlar’a ihtiyacı olan bir adam tanıyorum.” “Kambur Hotho bana kızını önerdi, kraliçem olarak. Eğer kızı alırsam Harlawlar benim olur.”

Bu, Asha'yı şaşırttı. "Harlaw Hanedanı'nı Lord Rodrik yönetiyor."

"Rodrik'in kızı yok, sadece kitapları var. Hotho onun vârisi olacak, ben de kral olacağım." Victarion bu kelimeleri yüksek sesle söyler söylemez, kelimeler kulağa gerçek geldi. "Kargagöz uzun zamandır uzaklarda."

"Bazı adamlar uzak mesafeden daha büyük görünür," diye uyardı Asha. "Cesaretin varsa yemek ateşlerinin arasında yürü ve konuşmaları dinle. Adamlar ne senin gücünden ne de benim dillere destan güzelliğimden bahsediyor. Sadece Kargagöz'ü konuşuyorlar; gördüğü uzak yerleri, tecavüz ettiği kadınları, öldürdüğü adamları, yağmaladığı şehirleri ve Lannis Limanı'nda Lord Tywin'in donanmasını nasıl yaktığını..."

"Aslanın donanmasını *ben* yaktım," dedi Victarion. "İlk meşaleyi Tywin'in amiral gemisine kendi ellerimle fırlattım." "Planı Kargagöz kurdu." Asha elini amcasının koluna koydu. "Ve karını da öldürdü... öldürmedi mi?"

Balon bu konuda konuşmamalarını emretmişti ama Balon ölmüştü. "Kadının karnına bir bebek koydu ve onu öldürme işini bana bıraktı. Onu da öldürecektim ama Balon, salonunda akraba cinayeti işlenmesine izin vermedi. Euron'u sürgüne gönderdi, asla dönmemek üzere..."

"...Balon yaşadığı sürece?"

Victarion yumruklarına baktı. "Karım bana boynuz taktı. Başka seçeneğim yoktu." *Eğer duyulsaydı insanlar bana gülerdi, onunla yüzleştiğimde Kargagöz'ün güldüğü gibi. "Karın bana ıslak ve arzulu bir hâlde geldi"* diyerek böbürlenmişti Euron. *"Görünüşe göre Victarion'un her yeri büyük ama asıl önemli olan kısmı küçük."* Fakat Victarion bunları Asha'ya söyleyemezdi.

"Senin için üzgünüm," dedi Asha, "karın için daha da üzgünüm... ama bana, Deniztaşı Tahtı'nı kendim için talep etmekten başka seçenek bırakmıyorsun."

Yapamazsın. "Harcayacağın nefes senin kadın."

"Benim," dedi Asha ve Victarion'u tek başına bıraktı.

BOĞULMUŞ ADAM

Aeron Greyjoy, ancak kolları ve bacakları soğuktan uyuştuğunda kıyıya döndü ve giysilerini tekrar giydi.

Rahip, hâlâ eskiden olduğu o zayıf yaratıkmış gibi Kargagöz'ün önünden kaçmıştı ama başına vuran dalgalar ona o adamın öldüğünü bir kez daha hatırlattı. *Ben denizden tekrar doğdum, daha güçlü ve daha zorlu bir adam olarak.* Hiçbir ölümlü onu korkutamazdı, karanlığın ya da ruhunun gri ve dehşet verici kemiklerinin korkutacağından fazla değil. *Açılan bir kapının sesi. Paslı bir menteşenin çığlığı.*

Rahip giyinirken, en son on beş gün önce yıkanan ve tuz yüzünden katılaşan giysileri çıtırdadı. Yün, Aeron'ın ıslak göğsüne yapıştı ve saçlarından süzülen deniz suyunu içti. Rahip, su matarasını doldurup omzuna astı.

Aeron kumsalda yürürken, su dökmekten dönen bir boğulmuş adam karanlıkta ona çarptı. "Buharsaçlı," diye mırıldandı. Aeron, elini adamın başına koydu, onu kutsadı ve yoluna devam etti. Ayağının altındaki zemin yükseldi; önce hafifçe, sonra daha dik bir şekilde. Ayak parmaklarının arasında otları hissettiğinde, Aeron kumsalı arkada bıraktığını anladı. Dalgaların sesini dinleyerek ağır ağır tırmandı. *Deniz asla bitkin düşmez. Ben de o kadar yorulmaz olmalıyım.*

Tepenin zirvesinde, kırk dört devasa taş kaburga, büyük beyaz ağaçların gövdeleri gibi topraktan yükseliyordu. Görüntü Aeron'ın kalbinin daha hızlı atmasına sebep oldu. Nagga ilk deniz ejderhasıydı, dalgalardan çıkan ejderhaların en kudretlisi. Deniz canavarları ve leviathanlarla beslenir, öfkesiyle adaları boğardı. Buna rağmen, Gri Kral onu katletmiş ve Boğulmuş Tanrı onun kemiklerini taşa çevirmişti; böylece insanlar ilk kralların cesaretinden asla şüphe etmeyecekti. Nagga'nın kaburgaları, Gri Kral'ın kalesinin kirişleri ve sütunları olmuştu, çenesi de kralın tahtı. *Kral bin yedi yıl boyunca burada hüküm sürdü,* diye hatırladı Aeron. *Denizkızı eşiyle burada evlendi ve Fırtına Tanrısı'na karşı savaşını burada planladı. Taşı ve tuzu buradan yönetti, deniz yosunlarından örülmüş giysiler giydi ve Nagga'nın dişlerinden yapılmış beyaz bir taç taktı.*

Ama bu, toprakta ve denizde hâlâ kudretli adamların ikâmet ettiği şafak günlerindeydi. Kale, Nagga'nın canlı ateşiyle ısıtılırdı; Gri Kral, ateşi kendi kölesi hâline getirmişti. Kalenin duvarlarına, gümüş deniz yosunlarından dokunmuş fevkalade güzellikte halılar asılmıştı. Gri Kral'ın savaşçıları, sedeften oyulmuş tahtlarda oturur ve büyük bir denizyıldızı şeklindeki masada denizin bahşettiklerini yerdi. *Gitti, bütün o görkem gitti.* Adamlar şimdi daha küçüktü ve hayatları kısalmıştı. Gri Kralın ölümünün ardından, Fırtına Tanrısı, Nagga'nın

ateşini boğmuştu. Koltuklar ve duvar halıları çalınmıştı. Çatı ve duvarlar çürümüştü. Gri Kralın, azı dişlerinden yapılmış tahtı bile deniz tarafından yutulmuştu. Bir zamanların mucizesini demirdoğumlulara hatırlatmak üzere sadece Nagga'nın kemikleri kalmıştı.

Bu yeterli, diye düşündü Aeron Greyjoy.

Taşlı zirveye dokuz geniş basamak oyulmuştu. Arkada, Eski Wyk'in uğultulu tepeleri yükseliyordu, daha uzakta siyah ve zalim dağlar görünüyordu. Aeron, bir zamanlar kale kapılarının olduğu yerde durdu, su matarasının tıpasını çıkardı, bir yudum tuzlu su içti ve yüzünü denize döndü. *Denizden doğduk ve denize dönmeliyiz.* Burada bile, dalgaların biteviye gürültüsünü duyabiliyor ve suların altında saklanan tanrının kuvvetini hissedebiliyordu. Aeron dizlerinin üstüne çöktü. *Bana insanlarını gönderdin,* diye dua etti. *Salonlarını ve kulübelerini, kalelerini ve kulelerini bırakıp, bütün balıkçı köylerinden ve gizli vadilerden Nagga'nın kemiklerine geldiler. Şimdi onlara, gerçek kralları önlerinde durduğunda onu tanıma irfanı ve sahteden uzak durma gücü ver.* Bütün gece dua etti; tanrı onun içindeyken Aeron Greyjoy'un uykuya ihtiyacı yoktu, tıpkı dalgaların ya da denizdeki balıkların olmadığı gibi.

İlk ışık gizlice dünyaya girerken, kara bulutlar rüzgârın önünde koştu. Siyah gökyüzü, arduvaz gibi gri oldu. Siyah deniz, gri yeşile döndü. Koyun karşısındaki Büyük Wyk'in siyah dağları, asker çamların mavi yeşil tonlarını giyindi. Renkler tekrar dünyaya dönerken, yüzlerce sancak havalandı ve çırpınmaya başladı. Aeron; Botley'nin gümüş balığını, Wynch'in kanlı adamını, Orkwood'un koyu yeşil ağaçlarını gördü. Savaş boruları, leviathanlar ve tırpanlar gördü, altın rengi azametli deniz canavarları her yerdeydi. Sancakların altında köleler ve tuz karıları dolaşmaya başladı; ateşlerin tekrar canlanması için kömürleri karıştırıyor ve kaptanlarla krallara kahvaltı hazırlamak için balık temizliyorlardı. Şafak ışığı taşlı kumsala dokundu. Aeron; uykularından uyanan, fok derisi battaniyelerini kenara atan ve günün ilk birasını istemek için hizmetkârlarına seslenen adamları izledi. *Kana kana için,* diye düşündü, *zira bugün tanrının işini yapacağız.*

Deniz de hareketleniyordu. Rüzgâr çoğalırken dalgalar büyüdü ve dargemilerin gövdelerine su bulutları çarptı. *Boğulmuş Tanrı uyanıyor,* diye düşündü Aeron. Tanrının, denizin derinliklerinden fışkıran sesini duyabiliyordu. *Benim kuvvetli ve sadık hizmetkârım, bugün burada seninle birlikte olacağım,* diyordu ses. *Benim Deniztaşı Tahtı'nda tanrısız bir adam oturamaz.*

Aeron'ın boğulmuş adamları, onu Nagga'nın kaburgalarından oluşan kemerin altında buldu; rahip dimdik ve güçlü bir hâlde ayakta dururken, uzun

siyah saçları rüzgârla savruluyordu. “Vakit geldi mi?” diye sordu Rus. Aeron başıyla onayladı, “Geldi, gidin ve çağrıyı yapın.”

Boğulmuş adamlar tepeden aşağı inerken ahşap çomaklarını birbirine vurmaya başladılar. Diğerleri onlara katıldı ve sesler kumsal boyunca yayıldı. Korkutucu bir gürültüydü; sanki yüzlerce ağaç, dallarıyla birbirlerini yumrukluyordu. Davullar da vurmaya başladı; *güm-güm-güm-güm, güm-güm-güm-güm.* Bir savaş borusu öttü, ardından bir başkası. *AAAAAAAAooooooooo-ooooooooooooooo.*

Adamlar, Gri Kral’ın Kalesi’nin kemiklerine doğru ilerlemek için yemek ateşlerini bıraktılar; kürekçiler, dümenciler, yelkenciler, gemi ustaları, baltalarıyla savaşçılar ve ağlarıyla balıkçılar. Bazılarının yanında onlara hizmet edecek köleler vardı, bazılarının yanında da tuz karıları. Diğerleri, yeşil topraklara sık sık gidenler; beraberlerinde üstatlar, şarkıcılar ve şövalyeler getirmişti. Sıradan adamlar, köleler, çocuklar ve kadınlar, tepenin dibinde hilal şeklinde toplandı. Kaptanlar ve krallar yamaçlara çıktı. Aeron Buharsaçlı; neşeli Sigfryd Stonetree’yi, Gülümsemez Andrik’i ve şövalye Sör Harras Harlaw’u gördü. Samur kürkünden bir pelerin giyen Lord Baelor Blacktyde, hırpani fok derilerinin içindeki Stonehouse’un yanında duruyordu. Victarion, Andrik dışındaki herkese yukarıdan bakıyordu. Aeron’ın ağabeyi miğfer takmamıştı ama zırhlıydı, omuzlarından altın deniz canavarı pelerini sarkıyordu. *Kralımız o olmalı. Ona bakan hangi adam bundan şüphe edebilir*?

Buharsaçlı, kemikli ellerini havaya kaldırdığında davullar ve savaş boruları sessizleşti, boğulmuş adamlar çomaklarını indirdi ve bütün sesler sustu. Sadece kıyıya vuran dalgaların sesi kaldı; hiç kimsenin susturamayacağı bir kükreme. “Denizden geldik ve denize döneceğiz,” diye başladı Aeron, adamlar duymak için gayret göstersin diye hafif bir sesle konuşmuştu. “Fırtına Tanrısı bir gazap anında Balon’ı kalesinden aldı ve onu aşağı attı ama Balon, Boğulmuş Tanrının ıslak salonlarında yiyip içiyor şimdi.” Gözlerini gökyüzüne kaldırdı. “*Balon öldü*! *Demir Kral öldü!” “Kral öldü!”* diye bağırdı boğulmuş adamlar.

“Lâkin zaten ölü olan ölemez, ama yeniden doğar, daha güçlü ve daha zorlu!” diye hatırlattı rahip. “Balon düştü. Eski Usûle hürmet eden ve demir bedeli ödeyen ağabeyim Balon. Cesur Balon. Kutsanmış Balon. İki Kez Taç Giymiş Balon. Özgürlüğümüzü ve tanrımızı bize geri veren Balon. Balon öldü... lâkin Deniztaşı Tahtı’nda oturmak ve adalara hükmetmek üzere yeni bir demir kral doğacak.”

“*Bir kral doğacak!”* diye cevap verdi adamlar. *“Doğacak!”* “Doğacak. Doğmalı.” Aeronin sesi dalgalar gibi gürledi. “Ama kim? Balon’ın yerinde kim

oturacak? Bu kutsal adalara kim hükmedecek? O şimdi burada, aramızda mı?" Rahip, kollarını açtı. "*Kralımız kim olacak*?"

Bir martı, çığlık atarak Aeron'a cevap verdi. Kalabalık, bir rüyadan uyanıyormuşçasına kıpırdanmaya başladı. Her adam, hangisinin bir taç istemeye yelteneceğini görmek için komşularına baktı. *Kargagöz hiçbir zaman sabırlı değildi,* diye düşündü Aeron Buharsaçlı. *Belki de ilk önce o konuşur.* Kargagöz bunu yaparsa kendi sonunu hazırlamış olurdu. Kaptanlar ve krallar, bu ziyafete katılmak için çok uzun yoldan gelmişlerdi ve önlerine konulan ilk yemeği seçmeyeceklerdi. *Tatmak ve denemek isteyecekler; bir parça şu adamdan, bir ısırık diğerinden, ta ki kendilerine en uygun olanı bulana kadar.*

Bunu Euron da biliyor olmalıydı. Kollarını göğsünde birleştirmiş bir hâlde, dilsizlerinin ve canavarlarının arasında durdu. Aeron'ın çağrısını sadece rüzgâr ve dalgalar yanıtladı.

Uzun bir sessizliğin ardından, "Demirdoğumluların bir kralı olmalı," diye üsteledi rahip. "Tekrar soruyorum. *Kralımız kim olacak*?"

"Ben olacağım." Cevap aşağıdan gelmişti.

Bir anda, "Gylbert! Kral Gylbert!" diyen dağınık çığlıklar yükseldi. Kaptanlar yol açtı. Talep sahibi ve müdafileri, Nagga'nın kemiklerinin altındaki Aeron'ın yanma durmak üzere tepeye çıktı.

Bu muhtemel kral, uzun boylu ve zayıf bir lorddu. Hüzünlü bir görüntüsü ve temiz tıraşlı sivri bir çenesi vardı. Lordun kılıcını, kalkanını ve sancağını taşıyan üç müdafi, adamın iki basamak altında durdu. Müdafiler, uzun boylu lordla aynı görünüşü paylaşıyordu, Aeron onların adamın oğulları olduğunu farz etti. Müdafilerden biri sancağı açtı; batan güneş üstünde büyük ve siyah bir dargemi. Uzun boylu adam, "Ben Gylbert Farwynd, Issız Işık Lordu," dedi kral şûrasına.

Aeron birkaç Farwynd tanıyordu; Büyük Wyk'in en batı kıyılarında ve daha ilerideki dağınık adalarda arazileri olan tuhaf insanlardı. Sahip oldukları kayalar o kadar küçüktü ki, çoğu sadece bir haneyi kaldırabilirdi. Bu kayalar içinde en uzak olanı Issız Işık'tı; fok sürülerinin, deniz aslanlarının ve uçsuz bucaksız gri suların arasında kuzeybatıya doğru yapılacak sekiz günlük bir yolculuk. Diğerlerinden daha tuhaf olan Farwyndler de vardı. Bazı insanlar onların derideğiştiren olduğunu söylerdi; deniz aslanlarının, morsların, hatta vahşi denizin kurtları olan benekli balinaların şekillerine bürünen şeytani yaratıklar.

Lord Gylbert konuşmaya başladı. Gün Batımı Denizi'nin ötesindeki harikulade topraktan bahsetti; kışı ya da yoksulluğu olmayan ve ölümün hükmünün geçmediği bir toprak. "Beni kralınız yapın ve sizi oraya götüreyim," diye bağırdı. "Bir zamanlar Nymeria'nın yaptığı gibi on bin gemi inşa edelim ve

bütün insanlarımızla birlikte gün batımının ötesindeki toprağa gidelim. Orada her adam bir kral ve her kadın bir kraliçe olacak.”

Adamın gözleri kâh griydi, kâh mavi, denizler kadar değişkendi, Aeron gördü. *Deli gözler,* diye düşündü, *soytarı gözleri.* Adamın bahsettiği tasavvurun, demirdoğumluları felakete sürüklemek için Fırtına Tanrısı tarafından kurulmuş bir tuzak olduğuna şüphe yoktu. Lordun adamları tarafından kral şûrasının önüne dökülen hediyelerin içinde fok derileri, mors balığı dişleri, balina kemiğinden yapılmış kol halkaları ve bronz kasnaklı savaş boruları vardı. Kaptanlar baktılar ve başlarını çevirdiler, daha önemsiz adamların hediyeleri paylaşmasına izin verdiler. Soytarı konuşmasını bitirdi, muharipleri onun adını bağırmaya başladı ama onlara sadece Fanvyndler katıldı, üstelik hepsi değil. Çok geçmeden, “Gylbert! Kral Gylbert!” çığlıkları sustu. Issız Işık Lordu tepeden aşağı inerken, yukarıdaki martı gürültülü bir çığlık attı ve Nagga’nın kaburgalarından birinin üstüne kondu.

Aeron Buharsaçlı bir kez daha öne çıktı. “Tekrar soruyorum. *Kralımız kim olacak*?”

“Ben!” diye gürledi pes bir ses ve kalabalık bir kez daha ayrıldı.

Konuşmacı, torunları tarafından taşman oymalı bir sandalyede tepeye çıkarıldı. Adam, yüz otuz kilo ağırlığında ve doksan yaşında bir insan harabesiydi. Beyaz ayı postundan dikilmiş bir cübbe giymişti, kendi saçları da beyazdı, onu yanaklarından bacaklarına kadar bir battaniye gibi örten uzun sakalları vardı, sakalın nerede bittiğini ve ayı postunun nerede başladığını söylemek zordu. Adamın torunları, iri yarı ve güçlü delikanlılar olmalarına rağmen, dik taş basamaklarda büyükbabalarının ağırlığıyla mücadele ettiler, yaşlı adamı Gri Kralın Kalesi’nin önüne bıraktılar ve müdafileri olarak adamın iki basamak altında durdular.

Altmış yıl önce olsa, bu adam şûranın desteğini kazanabilirdi, diye düşündü Aeron, *ama onun vakti çoktan geçmiş.*

Kendisi kadar büyük bir sesle, “Evet, ben!” diye kükredi adam oturduğu yerden. “Neden olmasın? Daha iyi kim var? Aranızda kör olanlar varsa, ben Erik Demiryapan’ım. Adil Erik, Erik Örs Kıran. Onlara çekicimi göster Thormor.” Müdafilerden biri, herkesin görmesi için çekici yukarı kaldırdı; devasa bir şeydi, sapı eski deriyle kaplıydı, bir ekmek somunu kadar geniş olan başı çelik bir tuğlaydı. “Bu çekiçle kaç eli ezip lapa hâline getirdiğimi sayamam,” dedi Erik, “ama bir hırsız bunu size söyleyebilir. Örsümde kaç kafayı parçaladığımı da söyleyemem ama bunu yapabilecek birkaç dul var. Mücadelelerde gösterdiğim bütün kahramanlıkları anlatabilirim ama seksen sekiz yaşındayım ve anlatmayı

bitirecek kadar uzun yaşamam. Eğer yaşlı olan âlimse, benden daha âlimi yok. Eğer iri olan güçlüyse, benden daha güçlüsü yok. Veliahtları olan bir kral mı istiyorsunuz? Benim sayabileceğimden fazla veliahtım var. Kral Erik, evet. Kulağıma hoş geliyor. Haydi, benimle birlikte söyleyin. *"ERİK! ERİK ÖRSKIRAN! KRAL ERİK. "*

Yaşlı adamın torunları adamın haykırışını devam ettirirken, onların oğulları omuzlarındaki sandıklarla öne çıktı. Sandıkları taş basamakların dibinde baş aşağı ettiklerinde; gümüşten, bronzdan ve çelikten oluşan bir sağanak yağdı; kol halkaları, boyunluklar, hançerler, kamalar ve fırlatma baltaları. Bazı kaptanlar en güzel nesneleri kaptılar ve seslerini gittikçe büyüyen tezahürata kattılar. Haykırış şiddetlenmeye başladığında, bir kadın sesi çığlıkları kesti. "*Erik!*" Adamlar, kadının geçmesi için kenara çekildiler. Kadın, tek ayağını en aşağıdaki basamakta bırakıp, "Erik, ayağa kalk," dedi.

Bir sessizlik çöktü. Rüzgâr esti, dalgalar kıyıya vurdu, adamlar birbirlerinin kulaklarına fısıldadı. Erik Demiryapan, Asha Greyjoy'a baktı. "Kız. Uç kez kahrolası kız. Ne dedin?"

"Ayağa kalk Erik," diye seslendi Asha. "Ayağa kalk ve diğerleriyle birlikte adını bağırayım. Ayağa kalk ve seni ilk takip eden ben olayım. Bir taç istiyorsun, evet. Ayağa kalk ve onu al." Kalabalığın içinde başka bir yerde, Kargagöz güldü. Erik ona baktı. İri adamın elleri, ahşap tahtın kollarını sımsıkı kavradı. Erik'in yüzü önce kırmızıya, sonra mora döndü. Harcadığı güç yüzünden kolları titriyordu. Aeron, ayağa kalkmak için mücadele eden yaşlı adamın boynunda nabız gibi atan mavi damarı görebiliyordu. Adam bir an için başaracakmış gibi göründü ama aniden nefessiz kaldı, inledi ve tekrar minderinin üstüne çöktü. Euron daha yüksek sesle güldü. Erik başını öne eğdi ve göz açıp kapayıncaya kadar yaşlandı. Torunları onu tepeden aşağı taşıdı.

Aeron Buharsaçlı, "Demirdoğumlulara kim hükmedecek?" diye bağırdı tekrar. "Kralımız kim olacak?"

Adamlar birbirlerine baktılar. Bazıları Euron'a baktı, bazıları Victarion'a ve birkaçı Asha'ya. Yeşil ve beyaz dalgalar dargemilere çarptı. Martı bir kez daha bağırdı, boğuk ve meyus bir çığlıktı. "İddianı ortaya koy Victarion," diye seslendi Merlyn. "Bizi şu fars oyunundan kurtar."

"Hazır olduğum zaman," diye geri bağırdı Victarion.

Aeron memnun oldu. *Beklerse daha iyi olur.*

Sonra Drumm geldi, o da yaşlı bir adamdı ama Erik kadar yaşlı değildi. Tepeye kendi bacaklarıyla tırmandı, kalçasında Kızıl Yağmur vardı; Kıyamet'ten önceki günlerde Valyria çeliğinden dövülmüş olan meşhur kılıç. Drummin

müdafileri dikkate değer adamlardı: Oğulları Denys ve Donnel, ikisi de yiğit savaşçılardı. Onların arasında, ağaçlar kadar kalın kollarıyla dev gibi bir adam olan Gülümsemez Andrik vardı. Böyle bir adam tarafından savunulmak, Drumm'ı öven bir durumdu.

"Kralımızın bir deniz canavarı olması gerektiği nerede yazılı?" diye başladı Drumm. "Pyke'ın bize hükmetmeye ne hakkı var? Büyük Wyk en büyük ada, Harlaw en zengin, Eski Wyk en kutsal. Kara soy ejderha ateşi tarafından tüketildiğinde, demirdoğumlular üstünlüğü Vikon Greyjoy'a verdi, evet... lâkin *lord* olarak, kral değil."

İyi bir başlangıçtı. Aeron onaylayan bağırışlar duydu ama yaşlı adam Drummlar'ın şanından bahsetmeye başladığında sesler azaldı. Dehşet Dale'i, Akıncı Roryn'i, Yaşlıbaba Gormund Drummin yüz oğlunu anlattı. Kızıl Yağmur'u çekti ve Kurnaz Hilmar Drummin, aklını ve ahşap çomağını kullanarak kılıcı zırhlı bir şövalyeden nasıl aldığını anlattı. Çok uzun zamandır kayıp olan gemileri ve sekiz yüz yıl önce unutulan mücadeleleri anlattı. Kalabalık sabırsızlanmaya başladı. Drumm konuştu, konuştu ve sonra biraz daha konuştu.

Ve Drumm'ın sandıkları açıldığında, kaptanlar, yaşlı adamın getirdiği basit hediyeleri gördü. *Hiçbir taht bronzla satın alınmamıştır,* diye düşündü Buharsaçlı. "*Drumm! Drumm! Kral Dunstan!*" çığlıkları susarken, bu düşüncenin doğruluğu açıkça duyuluyordu.

Aeron, karnındaki gerginliği hissediyor ve dalgaların eskisinden daha gürültülü olduğunu duyuyordu. *Vakit geldi*, diye düşündü. *Victarion'un iddiasını ortaya koyma vakti geldi.* Rahip bir kez daha, "Kralımız kim olacak?" diye bağırdı ama bu defa, ateşli siyah gözleri kalabalığın içindeki Victarion'u buldu. "Quelleon Greyjoy'un tohumlarından dokuz erkek evlat doğdu. İçlerinden biri, diğerlerinden daha kudretliydi ve korku nedir bilmezdi."

Victarion, Aeron'a baktı ve başını salladı. Adam basamakları tırmanırken, kaptanlar onun için yol açtı. Zirveye ulaştığında, "Kardeşim beni kutsa," dedi Victarion. Diz çöktü ve başını öne eğdi. Aeron, su matarasının tıpasını çıkarıp ağabeyinin kafasına deniz suyu döktü. "*Zaten ölü olan ölemez,*" dedi rahip ve Victarion yanıtladı, "*ama tekrar doğar, daha güçlü ve daha zorlu*."

Victarion ayağa kalktığında, müdafileri adamın arkasına dizildi; Topal Ralf, Kırmızı Ralf Stonehouse ve Berber Nute; her biri dikkate değer savaşçılardı. Stonehouse, Greyjoy sancağını taşıyordu; gece yarısı denizi kadar siyah bir zeminde, altın bir deniz canavarı. Sancak açılır açılmaz, kaptanlar ve krallar Lord Kaptan'ın adını bağırmaya başladılar. Victarion adamlar susana kadar

bekledi ve sonra, “Beni hepiniz tanıyorsunuz,” dedi. “Eğer tatlı sözler istiyorsanız başka yerde arayın. Ben bir şarkıcının diline sahip değilim. Ben bir baltaya ve bunlara sahibim.” Büyük ve zırhlı ellerini, adamlara göstermek için havaya kaldırdı, Berber Nute da Victarion’un baltasını sergiledi; korkutucu bir çelik parçası. “Ben sadık bir kardeştim,” diye devam etti Victarion. “Balon evlendiğinde, ona karısını getirmek üzere Harlaw’a giden bendim. Pek çok mücadelede onun dargemilerine liderlik ettim ve biri dışında bütün mücadeleleri kazandım. Balon ilk kez taç giydiğinde, aslanın kuyruğunu alazlamak için Lannis Limanına giren bendim. İkincisinde, olur da uluyarak evine dönerse diye, Genç Kurt’un derisini yüzmeye gönderilen bendim. Benden bütün alacağınız, Balon’dan aldıklarınızın daha fazlasıdır. Bütün söyleyeceğim budur.”

Lord Kaptan’ın müdafileri bağırmaya başladı: *“VICTARION! VICTARION! KRAL VICTARION!”* Aşağıda, Victarion’un adamları sandıkları boşaltıyordu; gümüşten, altından ve değerli taşlardan oluşan bir şelale, bir yağma zenginliği. En kıymetli parçaları almak için çekişen kaptanlar, *“VICTARION! VICTARION! KRAL VICTARION!”* diye bağırıyordu. Aeron, Kargagöz’ü izledi. *Şimdi mi konuşacak yoksa kral şûrasının doğal akışında devam etmesine izin mi verecek*? Orkmont’un Orkwood’u, Euron’un kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Fakat bağrışmalara son veren Euron değil, kadındı. İki parmağını ağzına götürüp ıslık çaldı. Tiz bir ses, peyniri kesen bir bıçak misali gürültüyü kesti. “Amca! *Amca*!” Asha eğildi, yerden bükülmüş bir boyunluk aldı ve basamakları çıktı. Nute, kadını kolundan yakaladı. Aeron bir an için, ağabeyinin müdafilerinin Asha’yı sessiz tutacağına dair umutlandı ama Asha, Berber’in elinden kurtuldu ve Kırmızı Ralf’ın kulağına, adamın kenara çekilmesine sebep olan bir şey söyledi. Asha ilerlerken tezahüratlar sustu. O, Balon Greyjoy’un kızıydı ve kalabalık onun konuşmasını duymak için meraklanıyordu.

“Kraliçe şûrama böyle hediyeler getirmen büyük incelik amca,” dedi Asha, “ama bu kadar ağır bir zırh giymene gerek yoktu. Yemin ediyorum ki sana zarar vermeyeceğim.” Yüzünü kaptanlara döndü. “Amcamdan daha cesur, daha güçlü, dövüşte daha amansız kimse yoktur. Üstelik amcam, ona kadar bütün adamlardan hızlı sayar, bunu yaptığını gördüm... lâkin yirmiye kadar gitmesi gerektiğinde çizmelerini çıkarır.” Bu sözler kaptanları güldürdü. “Amcamın hiç oğlu yok. Karıları ölüp duruyor. Kargagöz’ün ondan büyük ve daha iyi bir iddiası var...”

“Aynen öyle!” diye bağırdı Kızıl Kürekçi.

“Ah, ama benim iddiam daha da iyi,” dedi Asha. Boyunluğu, neşeli ve kendinden emin bir tavırla başına koydu. Altın, siyah saçlarının üstünde

pırıldadı. “Balon’in kardeşi, Balon’ın oğlundan önce gelemez.”

“Balon’in oğulları öldü,” diye bağırdı Topal Ralf. “Benim bütün gördüğüm, Balon’ın küçük kızı!”

“Kızı?” Asha tek elini yeleğinin altına soktu. “Oho! Bu da ne? Göstereyim mi? Bazılarınız sütten kesildiği günden beri bir meme görmedi.” Adamlar tekrar güldü. “Bir kralın göğsündeki memeler korkunç şeylerdir, şarkı bu mu? Ralf, beni yakaladın, ben bir kadınım... lâkin senin gibi *yaşlı* bir kadın değilim. Topal Ralf... aslında adının Çok Topal Ralf olması gerekmez mi?” Asha göğüslerinin arasından bir kama çıkardı. “Aynı zamanda bir anneyim, bu da benim sütten kesilmemiş bebeğim!” Kamayı yukarı kaldırdı. “Ve işte müdafilerim.” Adamlar, Victarion’un üçlüsünü itip geçerek Asha’nın yanında durdular: Bakir Qarl, Tristifer Botley ve şövalye Sör Harras Harlaw. Harlaw’un kılıcı Alacakaranlık, Dunstan Drummin Kızıl Yağmur’u kadar efsaneviydi. “Amcam kendisini tanıdığınızı söyledi. Beni de tanıyorsunuz...”

“Seni daha iyi tanımak istiyorum!” diye bağırdı biri.

“Evine git de karını tanı,” diye geri bağırdı Asha. “Amcam size babamın verdiğinin fazlasını vereceğini söylüyor. Pekâlâ. Babam neler vermişti? Bazıları, altın ve şöhret diyecektir. *Özgürlük* daima tatlıdır. Evet, babam bize bunu verdi... ve Lord Blacktyde’ın da söyleyeceği gibi, babam bize dullar verdi. Robert geldiğinde kaçınızın evi yakıldı? Kaçınızın kızı tecavüze uğradı ve kaçırıldı? Yanmış kasabalar ve yıkılmış kaleler, babam size bunları verdi. Babamın size verdiği şey *mağlubiyetti.* Amcam size fazlasını verecek. Ben değil.”

“Sen bize ne vereceksin?” diye sordu Lucas Codd. “Örgü şişi mi?”

“Evet Lucas. Ben bizim için bir krallık öreceğim.” Asha, kamasını bir elinden diğerine fırlattı. “Her mücadeleyi kazanan... ve her şeyi kaybeden Genç Kurt’tan bir ders çıkarmalıyız.”

“Bir kurt, bir deniz canavarı değildir,” diye itiraz etti Victarion. “Deniz canavarı yakaladığı şeyi kaybetmez, ister bir dargemi olsun ister bir leviathan.”

“Peki, biz *ne* yakaladık amca? Kuzeyi mi? Kuzey dediğin, deniz sesinin fersahlar ve fersahlar ve fersahlarca uzağı değil de ne? Moat Cailin’i, Derinorman Kalesi’ni, Torrhen Kalesi’ni ve hatta *Kışyarı’*nı aldık. Elimizde gösterecek neyimiz var?” Asha bir el işareti yaptı ve *Kara Rüzgâr’ın* adamları omuzlarındaki sandıklarla öne çıktı. İlk sandık baş aşağı edilirken, “Ben size Taşlı Kıyı’nın servetini veriyorum,” dedi Asha. Sandıktan bir çakıl taşı çığı düştü, deniz tarafından pürüzsüzleştirilmiş gri, siyah ve beyaz taşlar basamaklardan aşağı bir çağlayan gibi döküldü. İkinci sandık açıldığında, “Size Derinorman’ın zenginliğini veriyorum,” dedi Asha. Çam kozalakları dışarı

boşaldı ve zıplayarak kalabalığın içine doğru yuvarlandı. “Ve son olarak, Kışyarı’nın altınları.” Üçüncü sandıktan yuvarlak, sert ve bir insan kafası kadar büyük sarı turplar çıktı, çakıl taşlarının ve kozalakların ortasına düştü. Asha turplardan birine kamasını sapladı. “Harmund Sharp,” diye bağırdı, “oğlun Harreg, Kışyarı’nda bunun için öldü.” Kamasını geri çekti ve turbu Harreg’e fırlattı. “Sanırım başka oğulların da var. Eğer onların hayatlarını turplarla takas etmek istiyorsan amcamın adını bağır!”

“Ve *senin* adını bağırırsam?” diye sordu Harmund. “O zaman ne olacak?”

“Barış,” dedi Asha. “Arazi. Zafer. Size Deniz Ejderi Burnu’nu ve Taşlı Kıyı’yı vereceğim; kara topraklar, uzun ağaçlar ve her genç oğulun bir kale inşa edebileceği kadar taş. Kuzeyli adamlara da sahip olacağız... dostlarımız olarak bizimle birlikte Demir Taht’ın karşısında duracaklar. Bu basit bir tercih. Barış ve zafer için beni taçlandırın ya da daha fazla savaş ve daha fazla yenilgi için amcamı taçlandırın.” Kamasını kınına soktu. “Ne istiyorsunuz demiradamlar?”

Okuyucu Rodrik ellerini ağzına götürdü ve “*ZAFER!*” diye bağırdı. “*Zafer ve Asha!*”

“*ASHA!*” diye tekrar etti Lord Baelor Blacktyde. “*KRALİÇE ASHA!*”

Asha’nın mürettebatı tezahüratı devam ettirdi. “*ASHA! ASHA! KRALİÇE ASHA!* Ayaklarını yere vurdular, yumruklarını salladılar ve bağırdılar. Buharsaçlı kulaklarına inanamıyordu. *Babasının başladığı işi yarım bırakacak*! Fakat Tristifer Botley, Asha için bağırıyordu; Harlawlar’ın çoğu, birkaç Goodbrother, kırmızı suratlı Lord Merlyn ve rahibin inanamayacağı kadar çok adamla birlikte... *bir kadın için!*

Ama diğerleri dillerini tutuyor ya da yanlarındaki adamlara bir şeyler fısıldıyordu. “*Bir korkağın barışını istemiyoruz!*” diye kükredi Topal Ralf. Kırmızı Ralf Stonehouse, Greyjoy sancağını savurarak, “*Victarion!*” diye bağırdı. “*VICTARION! VICTARION!*” Adamlar birbirlerini itmeye başladı. Biri Asha’nın kafasına kozalak fırlattı. Asha çömeldiğinde, kafasındaki eğreti taç yere düştü. Rahip bir an için, kendini devasa bir karınca yuvasının üstünde duruyormuş gibi hissetti, ayaklarının dibinde binlerce karınca kaynıyordu. *“Asha!”* ve *“Victarion!”* haykırışları yükselip alçalıyordu. Birazdan vahşi bir fırtına çıkacak ve herkesi yutacaktı sanki. *Fırtına Tanrısı aramızda,* diye düşündü rahip*, öfke ve ihtilaf tohumları ekiyor.*

Kılıç darbesi kadar keskin bir boru sesi havayı böldü.

Parlak ve ölümcül bir sesti, insanın kemiklerini titreten sıcak bir çığlıktı. Borunun feryadı, rutubetli deniz havasında asılı kaldı: *AaaaaaaaRRiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii.*

Bütün gözler sese doğru döndü. Boruyu üfleyen, Euron'un kırmalarından biriydi; kafası tıraş edilmiş devasa bir adam. Adamın kollarında altın, yeşim ve oltu taşı halkalar parlıyordu. Göğsünde, pençelerinden kan damlayan bir av kuşu dövmesi vardı.

AaaaaaaaRRIIIIIiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii.

Adamın üflediği boru parlak siyah ve kıvrımlıydı, iki eliyle tutan adamdan daha uzundu. Kasnakları kırmızı altından ve kara çelikten yapılmıştı. Ses gittikçe kabarırken, metallerin üstüne oyulmuş kadim Valyria hiyeroglifleri kıpkırmızı ışıldıyormuş gibi görünüyordu.

AaaaaaaaRRIIiniIIIlIIIiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii.

Korkunç bir sesti, kulakları yakan bir öfke ve acı feryadıydı. Aeron Buharsaçlı kulaklarını kapadı, Boğulmuş Tanrının dev bir dalga göndermesi ve boruyu ezerek susturması için dua etti ama çığlık sürdükçe sürdü. *Bu cehennemin borusu*, diye bağırmak istedi rahip fakat onu kimse duymazdı. Dövmeli adamın yanakları patlayacak kadar şişkindi, göğüs kasları seyiriyordu. Adamın göğsündeki kuş, eti parçalayıp özgür kalacak ve kanatlanacakmış gibi görünüyordu. Ve şimdi hiyeroglifler ışıl ışıl yanıyordu, her çizgi ve her harf ateşle parlıyordu. Ses uzadıkça uzadı, arkadaki uğultulu tepelerin arasında ve Nagga'nın Beşiği'nin karşısındaki sularda yankılanıp Büyük Wyk'in dağlarında çınladı. Ses uzadıkça uzadı ve sonunda bütün ıslak dünyayı doldurdu.

Ve asla bitmeyecekmiş gibi göründüğü anda, bitti.

Boruyu üfleyen adamın nefesi nihayet tükenmişti. Adam sendeledi, az kalsın düşüyordu. Orkmont'un Orkwood'u adamı kolundan yakalayıp ayakta tuttu. Solak Lucas Codd kıvrımlı siyah boruyu adamın ellerinden aldı. Borudan ince bir duman tütüyordu. Rahip, boruyu üfleyen adamın dudaklarında kan ve su kabarcıkları olduğunu gördü. Adamın göğsündeki kuş da kanıyordu.

Euron Greyjoy ağır ağır tepeye tırmandı, bütün gözler onun üstündeydi. Yukarıdaki martı tekrar ve tekrar çığlık attı. *Deniztaşı Tahtı'nda tanrısız bir adam oturamaz*, diye düşündü Aeron, ama ağabeyinin konuşmasına izin vermek zorunda olduğunu biliyordu. Dudakları sessiz bir duayla kımıldadı.

Asha'nın ve Victarion'un müdafileri kenara çekildi. Rahip geriye doğru bir adım attı, tek elini Nagga'nın kaburgalarının soğuk ve sert taşma koydu. Kargagöz basamakların tepesinde, Gri Kralın Kalesi'nin kapılarında durdu. Gülümseyen gözünü kaptanlara ve krallara çevirdi. Ama Aeron adamın diğer gözünü de hissedebiliyordu, gizlediği gözünü.

"*DEMİRADAMLAR,*" dedi Euron Greyjoy, "borumu duydunuz. Şimdi de sözlerimi duyun. Ben Balon'ın kardeşiyim, Quellon'un yaşayan en büyük

oğluyum. Benim damarlarımda Lord Vickon'ın ve Yaşlı Deniz Canavarı'nın kanı var. Lâkin ben ikisinden de daha uzaklara yelken açtım. Yalnızca bir deniz canavarı hiç mağlubiyet bilmedi. Yalnızca bir deniz canavarı asla dizlerini bükmedi. Yalnızca bir deniz canavarı Gölge'nin yanındaki Asshai'ye yelken açtı ve tasavvur bile edilemeyecek harikalar ile dehşetler gördü..."

Asha'nın müdafilerinden biri olan pembe yanaklı Bakire Qarl, "Eğer Gölge'yi bu kadar çok sevdiysen oraya geri dön," diye seslendi.

Kargagöz onu duymazdan geldi. "Küçük kardeşim, Balon'ın savaşını bitirecek ve kuzeyi alacak. Tatlı yeğenim bizlere barış ve kozalaklar verecek." Euron'un mavi dudakları bir gülümsemeyle çarpıldı. "Asha zaferi mağlubiyete tercih ediyor. Victarion birkaç dönümlük dar bir toprak parçası değil bir krallık istiyor. Ben size ikisini de vereceğim.

Bana Kargagöz diyorsunuz. Pekâlâ, kimin gözleri bir karganınkinden daha keskindir? Her mücadeleden sonra yüzlerce, binlerce karga, düşmüşlerin bedenlerini yemek için gelir. Bir karga, ölümü çok uzaklardan fark edebilir. Ve ben bütün Batıdiyar'ın ölmekte olduğunu söylüyorum. Beni takip edenler, hayatlarının sonuna kadar bir ziyafet sofrasında oturacaklar.

Biz demir doğumluyuz ve bir zamanlar fatihtik. Dalgaların sesinin duyulduğu her yerde bizim hükmümüz geçerdi. Kardeşim, soğuk ve kasvetli kuzeyle mutlu olmanızı istiyor, yeğenim daha da azıyla... lâkin ben size Lannis Limanı'nı vereceğim. Yüksek Bahçe'yi Arbor'ı. Eski Şehir'i. Nehir topraklarını ve Menzil'i. Kral Ormanı'nı, Yağmur Ormanı'nı, Dorne'u ve Hudutlar'ı. Ay Dağları'nı ve Arryn Vadisi'ni. Tarth'ı ve Basamaktaşı'nı. *Hepsini* alalım derim! *Batıdiyar*'ı alalım derim." Euron, rahibe baktı. "Boğulmuş Tanrı'mızın daha muazzam bir şan sahibi olması için elbette."

Bir an için, Euron'un sözleri Aeron'ın ayaklarını bile yerden kesti. Gökyüzünde kırmızı kuyruklu yıldızı ilk gördüğünde, rahip de aynı hayali kurmuştu. *Yeşil toprakları ateş ve kılıçla süpüreceğiz, rahiplerin yedi tanrısını ve kuzeyli adamların beyaz ağaçlarını köklerinden sökeceğiz...*

"Kargagöz," diye seslendi Asha. "Aklını Asshai'de mi bıraktın? Eğer kuzeyi elimizde tutamazsak ki tutamayız Yedi Krallık'ın tamamını nasıl kazanabiliriz?"

"Bu daha önce de yapıldı. Balon sana savaş yöntemleri hakkında bu kadar az şey mi öğretti? Victarion, görünüşe göre ağabeyimizin kızı, Fatih Aegon'ı hiç duymamış."

"Aegon?" Victarion, kollarını zırhlı göğsünde birleştirdi. "Fatih'in bizimle ne ilgisi var?"

“Savaşlar hakkında senin bildiğin kadar şey biliyorum Kargagöz,” dedi Asha. “Aegon Targaryen, Batıdiyar’ı ejderhalarla kazandı.”

“Biz de öyle yapacağız,” diye söz verdi Euron Greyjoy. “Sesini duyduğunuz şu boruyu, bir zamanlar Valyria olan dumanlı yıkıntıların arasında buldum, benden başka hiçbir adam orada yürümeye cesaret edemedi. Borunun çağrısını duydunuz ve gücünü hissettiniz. Bu bir ejderha borusu, kasnakları kırmızı altından ve üstüne tılsımlar kazınmış Valyria çeliğinden yapıldı. Ejderha lordları, Kıyamet tarafından yok edilmeden önce bu çeşit borular üflerdi. Bu boruyla ejderhaları kendi irademe bağlayabilirim.”

Asha yüksek sesle güldü. “Keçileri senin iradene bağlayacak bir boru daha faydalı olur Kargagöz. Artık ejderhalar yok.”

“Yine yanılıyorsun kızım. Uç ejderha var ve ben onları nerede bulacağımı biliyorum. Bu malumatın değeri ahşap bir taçtır şüphesiz.”

“EURON!” diye bağırdı Solak Lucas Codd.

“EURON! KARGAGÖZ! EURON!” diye haykırdı Kızıl Kürekçi.

Sükûnet’in dilsizleri ve kırmaları Euron’un sandıklarını açtı, hediyeler kaptanların ve kralların önüne döküldü. Daha sonra rahibin duyduğu adam, avuçlarını altınla doldururken bağıran Hotho Harlaw’du. Gorold Goodbrother ve Erik OrsKıran da bağırdı. *“EURON! EURON! EURON!”* Haykırışlar büyüdü, bir kükremeye dönüştü. *“EURON! EURON! KARGAGÖZ! KRAL EURON!”* Sesler Nagga’nın tepesini sardı, Fırtına Tanrısı gökleri gümbürdetiyordu sanki. *“EURON! EURON! EURON! EURON! EURON! EURON!”*

Bir rahip bile şüpheye düşebilirdi. Bir rahip bile dehşeti bilirdi. Aeron Buharsaçlı tanrısına ulaşmak için kendi içine uzandı ama sessizlikten başka bir şey bulamadı. Binlerce ses ağabeyinin adını bağırırken, Aeron’ın duyduğu tek şey paslı bir menteşenin çığlığıydı.

BRİENNE

Bakire Havuzu'nun doğusunda tepeler vahşice yükseliyordu ve gri yeşil çamlar sessiz askerler gibi tepelerin çevresini sarıyordu.

Cevval Dick, sahil yolunun en kısa ve en güvenli yol olduğunu söylemişti. Bu yüzden, koyu gözden kaçırmadan ilerliyorlardı. Onlar yol aldıkça, sahil boyunca dizilmiş köylerle kasabalar küçülüyor ve seyrekleşiyordu. Akşam çöktüğünde, kalacak bir han arıyorlardı. Crabb, diğer yolcularla ortak bir yatağı paylaşırken, Brienne kendisi ve Pod için bir oda tutuyordu. Bu akşamlardan birinde, "Hepimiz aynı yatağı paylaşırsak daha ucuz olur leydim," dedi Cevval Dick. "Aramıza kılıcınızı koyabilirsiniz. Yaşlı Dick zararsız bir adamdır. Bir şövalye kadar kahraman ve günün uzun olduğu kadar dürüsttür."

"Günler kısalıyor," dedi Brienne.

"Olabilir. Bana yatakta güvenmezseniz, kıvrılıp döşemede de yatabilirim."

"Benim döşememde değil."

"Bunları duyan biri, bana hiç güvenmediğinizi düşünebilir."

"Güven kazanılır. Altın gibi."

"Dediğiniz gibi olsun leydim," dedi Crabb, "ama kuzeyde, yolun sonuna geldiğimiz yerde Dick'e güvenmeniz gerekecek. Eğer altınlarınızı kılıç zoruyla almak istersem beni kim durduracak?"

"Senin kılıcın yok. Benim var."

Brienne, Dick'le arasındaki kapıyı kapadı ve adamın uzaklaştığından emin olana kadar etrafı dinleyerek orada durdu. Dick, cevval olabilirdi ama Jaime Lannister değildi, Deli Fare değildi, hatta Humfrey Wagstaff bile değildi. Kötü beslenmiş cılız bir adamdı. Tek zırhı; pas lekeleriyle kaplı, bereli bir yarım miğferdi. Kılıç yerine eski, çentikli bir hançer taşıyordu. Brienne uyanık olduğu sürece, Dick onun için bir tehlike teşkil etmiyordu. "Podrick," dedi Brienne, "Barınacak han bulamayacağımız zamanlar gelecek. Rehberimize güvenmiyorum. Kamp kurduğumuzda, ben uyurken bana göz kulak olur musun?"

"Uyanık mı kalayım leydim? Sör." Podrick düşündü. "Kılıcım var. Eğer Crubb size zarar vermeye kalkışırsa onu öldürebilirim."

"Hayır," dedi Brienne sertçe. "Onunla dövüşmeye kalkma. Senden bütün istediğim, ben uyurken onu izlemen ve şüpheli bir şey yaparsa beni uyandırman. Çok çabuk uyanırım, göreceksin."

Ertesi gün, atlara su içirmek için durduklarında Crabb gerçek renklerini gösterdi. Brienne, idrar kesesini boşaltmak için çalıların arkasına gitmek zorunda kaldı. Yere çömelirken, "Ne yapıyorsun? Oradan uzaklaş," diyen Podrick'i

duydu. İşini bitirdi, pantolonunu yukarı çekti. Yola döndüğünde, Cevval Dick'i, parmaklarındaki unu temizler hâlde buldu. "Eyer heybelerimde ejderha bulamazsın," dedi adama. "Altınımı üstümde taşırım." Altınların bir kısmını kemerindeki keseye koymuş, geri kalanını da kıyafetinin içine diktirdiği iki cebin içine saklamıştı. Eyer heybesindeki şişkin torba; irili ufaklı bakırlarla, meteliklerle, yarım meteliklerle, yıldızlarla ve... torbayı daha şişkin hâle getiren beyaz unla doluydu. Brienne, unu, Gölgeli Vadi'den ayrıldığı sabah Yedi Kılıç'taki aşçıdan almıştı.

"Dick'in amacı zarar vermek değildi leydim." Dick, elinde bir silah olmadığını göstermek için unlu parmaklarını havaya kaldırdı. "Bana vadettiğiniz ejderhalara gerçekten sahip misiniz diye bakıyordum yalnızca. Dünya, dürüst insanları dolandırmaya hazır yalancılarla dolu. *Siz* onlardan biri değilsiniz tabii."

Brienne, Dick'in rehberliğinin hırsızlığından daha iyi olmasını umdu. "Gitsek iyi olacak." Tekrar atına bindi.

Dick, Brienne'in yanında at sürerken sık sık şarkı söylüyordu, asla tam bir şarkı değil, bir parça şundan ve bir dörtlük bundan. Brienne, adamın onu etkilemek ve bu sayede dikkatini dağıtmak istediğinden şüpheleniyordu. Dick bazen ona ve Podrick'e de şarkı söyletmeye çalışıyordu ama bu bir işe yaramıyordu. Pod çok utangaçtı ve tutuk dilliydi, Brienne de şarkı söylemiyordu. Leydi Catelyn bir zamanlar Nehirova'da, *baban için şarkı söyler miydin?* diye sormuştu Brienne'e. *Renly için şarkı söyler miydin?* Söylememişti, bir kez bile, istediği hâlde... istemişti...

Cevval Dick şarkı söylemediği zamanlarda konuşuyordu, yol arkadaşlarını Kırıkpençe Burnu'nun hikâyeleriyle eğlendiriyordu. "Her kasvetli vadinin kendi lordu vardır," diyordu, "bizi birleştiren tek şey, yabancılara karşı duyduğumuz güvensizliktir. Damarlarımızda koyu ve güçlü bir şekilde İlk İnsanlar'ın kanı akar. Andallar Kırıkpençe'yi almaya çalıştı ama onları vadilerde kanattık ve bataklıklarda boğduk. Lâkin Andallar'ın oğullarının kılıçlarla kaybettiğini, kızları öpücüklerle kazandı. Fethedemedikleri evlere evlilik yoluyla girdiler, evet."

Gölgeli Vadi'nin Darklynler'i, Kırıkpençe Burnu'na hükmetmeyi denemişti. Bakire Havuzu'nun Mootonlar'ı ve daha sonra Yengeç Adası'nın Celtigarlar'ı da aynı şeyi yapmaya çalışmıştı. Fakat Kırıkpençeliler, kendi bataklıklarını ve ormanlarını hiçbir yabancının bilemeyeceği kadar iyi biliyorlardı ve fazla sıkıştırıldıklarında, tepeleri petek petek delen mağaralara girip ortadan kayboluyorlardı. Sözde fatihlerle dövüşmedikleri zamanlarda birbirleriyle dövüşüyorlardı. Kan davaları, vadilerinin arasındaki bataklılar kadar derin ve

karanlıktı. Zaman zaman, bir kahraman, Pençe'ye barış getiriyordu ama barış hâli hiçbir zaman kahramanın ömründen daha uzun sürmüyordu. Lord Lucifer Hardy büyük bir kahramandı, Kardeş Brune da öyle. Yaşlı Kırık Kemik daha da büyüktü ama hepsinin en kudretlisi Crabb'dı. Dick, Brienne'in Sör Clarence Crabb'ı ve adamın kahramanlıklarını hiç duymadığına inanmayı hâlâ reddediyordu.

Bir seferinde, "Neden yalan söyleyeyim?" diye sordu Brienne, adama. "Her bölgenin yerel kahramanları vardır. Benim geldiğim yerde, Morne'un Sör Galladon'uyla ilgili şarkılar söylenir, nam-ı diğer Kusursuz Şövalye."

"Nere'nin Sör Gallaki mi?" Dick güldü. "Onu hiç duymadım? Neden o kadar kusursuzdu?"

"Sör Galladon öyle yiğit bir şövalyeydi ki, Bakire'nin kendisi ona kalbini kaptırdı. Aşkının nişanı olarak ona tılsımlı bir kılıç verdi. Kılıcın adı Adil Bakire'ydi. Hiçbir sıradan kılıç onu durdurmaz ve hiçbir kalkan onun öpücüğüne karşı koyamazdı. Sör Galladon, Adil Bakire'yi gururla taşıdı ama onu sadece üç kez kınından çıkardı. Bakire'yi ölümlü bir adama karşı kullanmayacaktı çünkü Bakire, bütün dövüşleri adaletsiz hâle getirecek kadar kudretliydi."

Crabb bunun gülünç olduğunu düşündü. "Kusursuz Şövalye? Kulağa, Kusursuz Aptal gibi geliyor. Eğer kullanmayacaksan sihirli bir kılıca sahip olmanın ne anlamı var?"

"Onur," dedi Brienne. "Anlamı onur."

Adam sadece daha yüksek sesle güldü. "Sör Clarence Crabb senin Kusursuz Şövalyenin kıllı poposunu silerdi leydim. Eğer ikisi karşılaşmış olsalardı, Fısıltılardaki rafta bir kanlı kafa daha otururdu. Diğer kafalara, 'Sihirli kılıcı kullanmalıydım, o kahrolası kılıcı kullanmalıydım,' derdi."

Brienne kendini gülümsemekten alıkoyamadı. "Belki," dedi, "ama Sör Galladon aptal değildi. Bir yaban öküzünün sırtındaki iki buçuk metrelik düşmanına karşı, Adil Bakire'yi kınından çıkardı. Onu bir kez de bir ejderhayı katletmek için kullandığı söylenir."

Cevval Dick etkilenmemişti. "Kırık Kemik de bir ejderhayla dövüştü ama sihirli bir kılıca ihtiyaç duymadı. Hayvanın boynuna düğüm attı, böylece ejderha her alev üfleyişinde kendi poposunu kızarttı."

"Peki, Aegon ve kız kardeşleri geldiğinde Kırık Kemik ne yaptı?" diye sordu Brienne.

"Ölmüştü. Leydim bunu bilmeli." Crabb, Brienne'e yan yan baktı. "Aegon kız kardeşini Kırıkpençe Burnu'na gönderdi, şu Visenya'yı. Lordlar, Harren'ın sonunu duymuştu. Aptal olmadıkları için kılıçlarını Visenya'nın ayağının dibine

koydular. Kraliçe onları kendi adamları olarak kabul etti ve Bakire Havuzu'na, Yengeç Adası'na ya da Gölgeli Vadi'ye sadakat borçları olmadığını söyledi. Fakat kraliçenin söyledikleri, lanet olası Celtigar'ı, doğu kıyısına vergi toplayan adamlar göndermekten alıkoymuyor. Eğer yeterince adam gönderirse, bazıları ona geri dönüyor... bunun dışında, biz sadece kendi lordlarımıza ve krala boyun eğeriz. *Gerçek* krala; Robert'a ve onun türüne değil." Tükürdü. "Uç Dişli Mızrak'ta, Prens Rhaegar'ın yanında Crabblar, Brunelar ve Boggslar vardı. Kral Muhafızlarında da onlar vardı. Bir Hardy, bir Cave, bir Pyne ve *üç* Crabb; Clement, Rupert ve Kısa Clarence. Clarence bir seksen boyundaydı ama *gerçek* Sör Clerance'la kıyaslandığında kısaydı. Biz Kırıkpençeliler ejderhaya bağlı adamlarız."

Onlar kuzeye doğru ilerledikçe, seyrüsefer azalmaya devam etti ve sonunda bulunacak bir han kalmadı. Sahil yolunda, tekerlek izlerinden çok yabani otlar vardı. O gece bir balıkçı kasabasına sığındılar. Brienne, köylülere birkaç bakır vererek bir samanlıkta uyumak için izin aldı. Pod'la birlikte tavan arasına yerleşti ve sonra merdiveni yukarı çekti.

"Beni burada yalnız bırakıyorsunuz, atlarınızı pekâlâ çalabilirim," diye seslendi Crabb aşağıdan. "Atları da yukarı alsanız iyi edersiniz leydim." Brienne onu duymazdan gelince, Crabb konuşmaya devam etti. "Bu gece yağmur yağacak. Soğuk ve şiddetli bir yağmur. Siz Pod'la birlikte rahat ve sıcak bir uyku uyuyacaksınız ama zavallı yaşlı Dick burada tek başına titreyecek." Bir saman yığınının üstüne yatak yaparken, mırıldanarak başını salladı. "Hayatımda sizin kadar kuşkucu bir bakire tanımadım."

Pod yanında esnerken, Brienne pelerininin altına kıvrıldı. *Ben her zaman bu kadar kuşkucu değildim,* diye bağırabilirdi Crabb'a. *Küçük bir kızken, bütün erkeklerin babam kadar yüce gönüllü olduğunu sanırdım.* Ona ne kadar güzel, uzun, parlak ve zeki bir kız olduğunu, dans ederken ne kadar zarif göründüğünü söyleyen erkeklerin bile öyle olduğunu sanırdı. Brienne'in gözlerindeki perdeyi Rahibe Roelle kaldırmıştı. "Bu sözleri sadece babanı memnun etmek için söylüyorlar," demişti kadın. "Gerçeği aynada bulacaksın, erkeklerin dillerinde değil." Sert bir dersti, Brienne'i ağlatan bir dersti ama hem Harrenhal'da hem de Sör Hyle ve arkadaşları o oyunu oynadıklarında Brienne'in işine yaramıştı. Yağmur yağmaya başlarken, Brienne, *bir bakire bu dünyada kuşkucu olmalı, yoksa uzun zaman bakire olarak kalamaz,* diye düşünüyordu.

Acı Köprü'deki meydan dövüşü müsabakasında, taliplerini bulmuş ve onları birer birer hırpalamıştı; Farrow, Ambrose, Kıllı, Mark Mullendore, Ramond Nayland ve Leylek Will. Harry Sawyer'i atla ezmiş ve Robin Potter'ın miğferini

kırıp adama çirkin bir yara izi hediye etmişti. Ve taliplerin sonuncusu da devrildiğinde, Anne, Brienne'e Connington'ı getirmişti. Bu kez Sör Ronnet'in elinde bir gül değil bir kılıç vardı. Brienne'in adama indirdiği her darbe, bir öpücükten daha tatlıydı.

O gün, Brienne'in hiddetiyle yüzleşen son kişi Loras Tyrell'di. Loras, Brienne'e asla kur yapmamıştı, ona doğru düzgün bakmamıştı bile ama o gün kalkanında üç gül vardı ve Brienne güllerden nefret ederdi. Güllerin görüntüsü ona amansız bir kuvvet vermişti. Brienne, Loras'la yaptığı dövüşü ve ona bir gökkuşağı pelerini giydiren Renly'yi düşleyerek uykuya daldı.

Ertesi sabah hâlâ yağmur yağıyordu. Kahvaltı ederlerken, Cevval Dick yağmur dinene kadar beklemeyi önerdi.

"Bu ne zaman olacak? Yarın sabah mı? On beş gün içinde mi? Tekrar yaz geldiğinde mi? Hayır. Pelerinlerimiz var. Ve aşacak fersahlarca yolumuz."

Bütün gün yağmur yağdı. Takip ettikleri dar patika kısa zaman içinde çamura dönüştü. Gördükleri ağaçlar çıplaktı ve ağaçlardan düşen yapraklar sürekli yağan yağmur yüzünden kahverengi ıslak bir halıya dönüşmüştü. Dick'in pelerini, sincap derisinden bir astara sahip olmasına rağmen sırılsıklamdı. Brienne adamın titrediğini görebiliyordu. Bir an için ona acıdı. *Doğru düzgün beslenmemiş, bu çok açık*. Gerçekten bir kaçakçı körfezi ya da Fısıltılar isimli bir harap kale olup olmadığını merak etti. Aç insanlar ümitsiz şeyler yapardı. Bütün bunlar, Brienne'i kandırmak için söylenmiş yalanlar olabilirdi. Şüphe, Brienne'in midesini ekşitti.

Bir süre için, yağmurun biteviye sesi dünyadaki tek sesmiş gibi göründü. Cevval Dick, yoldaki tehlikeleri umursamadan sabit bir hızla at sürmeye devam etti. Brienne adamı yakından izledi; Crabb, eyerinde iyice kaburlaşmak onu ıslanmaktan koruyacakmış gibi sırtını eğmişti. Bu sefer karanlık çöktüğünde, yakınlarda ne bir kasaba vardı ne de altına sığınacak bir ağaç. Denizden elli metre yukarıdaki birkaç kayanın arasında kamp kurmak zorunda kaldılar. Kayalar en azından rüzgârı engelleyecekti. Brienne, dalgaların kıyıya sürüklediği ağaç dallarıyla bir ateş yakmaya çalışırken, "Bu gece nöbet tutsak iyi olur leydim," dedi Crabb. "Böyle bir yerde şapşapçılar olabilir."

"Şapşapçılar?" Brienne kuşkulu gözlerle adama baktı. "Canavarlar," dedi Cevval Dick zevkle. "Uzaktan insan gibi görünürler ama kafaları çok büyüktür ve saç yerine pulları vardır. Tenleri balık karnı gibi beyazdır, parmaklarının arasında ağlar vardır. Her zaman ıslaklardır ve balık kokarlar ama kırmızı dudaklarının altındaki sıra sıra dişler yeşildir ve iğne kadar sivridir. Bazıları, İlk İnsanlar'ın bütün şapşapçıları öldürdüğünü söyler ama onlara inanmayın.

Şapşapçılar, ağlı ayaklarıyla *şapşap* sesleri çıkararak geceleri gelirler ve kötü çocukları kaçırırlar. Kızları çiftleşmek için sağ bırakırlar ama oğlanları o yeşil kesin dişleriyle parçalayarak yerler.” Podrick’e sırıttı. “Seni yerler delikanlı. Seni *çiğ çiğ* yerler.”

“Denerlerse onları öldürürüm.” Podrick kılıcına dokundu. “Bir dene. Sadece dene. Şapşapçılar kolay ölmez.” Crabb, Brienne’e göz kırptı. “Siz kötü bir kız mısınız leydim?”

“Hayır.” *Sadece aptalım.* Brienne, çakmak taşı ve çelikten ne kadar kıvılcım çıkarırsa çıkarsın, ağaç dallan tutuşamayacak kadar ıslaktı. Çıralardan ince bir duman yükseldi ama hepsi buydu. Brienne bezmiş bir hâlde yere oturdu, sırtını bir kayaya dayadı, pelerinini üstüne çekti ve kendini soğuk, ıslak geceye teslim etti. Cevval Dick, Sör Clarence Crabb’ın şapşapçı kralla dövüştüğü zamanı anlatırken, Brienne sıcak bir yemek hayal ederek elindeki tuzlu et dilimini kemirdi. *Eğlenceli bir masal anlatıyor,* diye kabul etmek zorunda kaldı, *ama küçük maymunuyla Mark Mullendore da eğlenceliydi.*

Hava, güneşin batışını görmek için fazla ıslak ve ayın doğuşunu görmek için fazla griydi. Gece siyah ve yıldızsızdı. Crabb, hikâyelerini tüketti ve uyudu. Çok geçmeden Podrick de horluyordu. Brienne, sırtını kayaya yaslamış hâlde oturdu ve dalgaları dinledi. *Yakında mısın Sansa*? diye merak etti. *Fısıltılarda asla gelmeyecek bir gemiyi mi bekliyorsun* ? *Dick, üç kişilik geçiş, dedi. İblis, Sör Dontos’la sana mı katıldı, yoksa sen küçük kardeşini mi buldun*?

Biten, uzun bir gündü ve Brienne yorgundu. Bir kayaya yaslanmış oturuyor olmasına rağmen göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti. İki kez uyuyakaldı. İkincisinde hemen uyandı, kalbi güm güm vuruyordu, birinin onu izlediğinden emindi. Kolları ve bacakları katılaşmıştı, pelerini ayak bileklerine dolanmıştı. Brienne pelerinden kurtuldu ve ayağa kalktı. Cevval Dick bir kayanın dibine kıvrılmıştı, ağır ve ıslak kumlara yarı gömülmüş hâlde uyuyordu. *Rüyaydı. Bir rüyaydı.*

Brienne, Sör Creighton’i ve Sör Illifer’i terk ederek hata yapmıştı belki de. İkisi de dürüst adamlara benziyorlardı. *Keşke Jaime benimle gelseydi,* diye düşündü... ama Jaime, Kral Muhafızlarının şövalyesiydi, onun olması gereken yer kralın yanıydı. Üstelik Brienne’in istediği kişi Renly’ydi. *Onu koruyacağıma dair yemin ettim ve başarısız oldum. Sonra onun intikamını alacağıma dair yemin ettim ve yine başarısız oldum. İntikam almak yerine Leydi Catelyn’le kaçtım ve onu da yarı yolda bıraktım.* Rüzgâr yön değiştirdi, yağmur artık Brienne’in yüzüne çarpıyordu.

Ertesi gün, yol önce çakıl taşlı bir ipliğe, sonra da belli belirsiz bir hayale

dönüştü. Gün ortasına yakın bir vakitte, rüzgârla oyulmuş bir uçurumun dibinde, yol aniden son buldu. Yukarıda, aşağıdaki dalgalara kaş çatan küçük bir kale vardı. Kurşuni gökyüzünde, kalenin üç eğri büğrü kulesinin ana hatları görünüyordu. “Burası Fısıltılar mı?” diye sordu Podrick.

“Burası sana kahrolası bir harabe gibi görünüyor mu?” Crabb tükürdü. “Burası Ulu Mağara, Lord Brune’un makamı. Yol burada bitiyor. Buradan sonra bizim için sadece çamlar var.” Brienne uçurumu inceledi. “Yukarı nasıl çıkacağız?” “Kolay.” Cevval Dick atını çevirdi. “Dick’e yakın durun. Şapşapçılar ağır hareket eden insanları almaya meyillidir.” Yolun, uçurumdaki bir yarığın içine gizlenmiş dik ve taşlı bir patika olduğu anlaşıldı. Patikanın büyük bölümü doğal yollarla oluşmuştu ama bazı yerlere tırmanışı kolaylaştırmak için basamaklar oyulmuştu. Patikanın her iki yanında, yüzyılların rüzgârları ve su serpintileriyle aşınmış dik kaya duvarları yükseliyordu. Bazı kayaları olağanüstü şekillere benzettiler, tırmanmaya devam ederlerken Cevval Dick birkaçını gösterdi. “Bakın, bir dev kafası,” dedi. Brienne kafayı gördüğünde gülümsedi. “Şu da taş bir ejderha. Diğer kanadı babam bir çocukken düşmüş. Ejderhanın yukarısındakiler de bir kocakarının sarkık memeleri.” Crabb, Brienne’in göğsüne baktı.

“Sör? Leydim? Bir süvari var.”

“Nerede?” Brienne, kayaların hiçbirini bir süvariye benzetemedi.

“Yolda. Taş bir süvari değil. Gerçek bir süvari. Bizi takip ediyor. Aşağıda.” Pod eliyle gösterdi.

Brienne eyerinde döndü. Sahil boyunca fersahlarca mesafeyi görebilecek kadar yukarı tırmanmışlardı. Atlı onların kullandığı yoldan, iki ya da üç mil geriden geliyordu. *Yine mi*? Brienne kuşkulu gözlerle Cevval Dick’e baktı.

“Bana öyle gözlerinizi kısarak bakmayın,” dedi Crabb. “Gelen her kimse, Cevval Dick’le bir ilgisi yok. Büyük ihtimalle Brune’un adamıdır, savaştan dönüyordur. Belki de sürekli gezen şarkıcılardan biridir.” Kafasını çevirip tükürdü. “Bir şapşapçı değil, bu kesin. Onlar at sürmezler.”

“Hayır,” dedi Brienne. En azından bu konuda hemfikir olabilirlerdi.

Tırmanışın son otuz metresinin, en dik ve en tehlikeli bölüm olduğu anlaşıldı. Gevşek çakıl taşları, atların toynaklarının altından kayıp arkada kalan taşlı patikaya yuvarlandı. Brienne ve yanındakiler kayadaki yarıktan çıktıklarında kendilerini kale duvarlarının dibinde buldular. Yukarıdaki istihkâm siperinde bir yüz belirdi, onlara baktı ve ortadan kayboldu. Brienne, onlara bakan kişinin bir kadın olabileceğini düşündü ve bunu Cevval Dick’e söyledi.

Dick onayladı. “Brune, duvarların üstündeki yürüme yollarına çıkamayacak

kadar yaşlı, adamın oğulları ve torunları da savaşa gitti. Burada mutfak hizmetçilerinden ve burnu sümüklü birkaç bebekten başka kimse kalmadı.”

Brienne, Lord Brune’un hangi kralı desteklediğini sormak istedi ama bunun bir önemi yoktu artık. Brune’un oğulları gitmişti, bazıları geri dönmeyebilirdi. *Bu gece burada misafirperverlik görmeyeceğiz.* Kadınlarla, çocuklarla ve yaşlı adamlarla dolu bir kale, kapılarını silahlı yabancılara açmazdı. “Lord Brune’dan onu tanıyormuş gibi bahsediyorsun,” dedi Brienne, Cevval Dick’e.

“Belki de tanımışımdır, bir zamanlar.”

Brienne, Dick’in kıyafetinin göğsüne baktı. Kıyafetin geri kalanından daha koyu renk olan yama şekilli ve çevresi iplikli alan, bir armanın sökülüp çıkarıldığı yeri gösteriyordu. Brienne’in rehberi bir kaçaktı, buna şüphe yoktu. Arkadaki süvari Dick’in silah arkadaşlarından biri olabilir miydi?

“Yola devam etmeliyiz,” dedi Dick, “Brune neden duvarlarının altında olduğumuzu merak etmeden önce. Bir hizmetçi bile kahrolası bir arbaleti sarabilir.” Kalenin ötesindeki kireçtaşı tepeleri gösterdi, tepelerin yamaçları ağaçlıktı. “Buradan sonra yol yok, sadece dereler ve av patikaları var. Fakat leydim korkmasın. Cevval Dick buraları tanıyor.”

Brienne’in korktuğu şey de buydu. Uçurumun tepesinde şiddetli bir rüzgâr esiyordu ama Brienne sadece tuzak kokusu alıyordu. “Şu süvari ne olacak?” Eğer adamın atı dalgaların üstünde yürümeyi bilmiyorsa, süvari kısa zaman sonra uçurumu tırmanıyor olacaktı.

“Ne olmuş ona? Eğer Bakire Havuzu’ndan gelen bir aptalsa, kahrolası patikayı bile bulamayabilir. Ve eğer bulursa, ormanda izimizi kaybettiririz. Orada takip edebileceği bir yol olmayacak.” *Ama izlerimizi takip edebilir.* Brienne, süvariyi burada ve kılıçla karşılamanın daha iyi olup olmayacağını merak etti. *Eğer adam, Lord Brune’un oğullarından biri ya da gezgin bir şarkıcıysa, büsbütün aptal görünürüm.* Crabbin haklı olduğuna karar verdi. *Yarın sabah hâlâ peşimizde olursa onunla ilgilenirim.* Kısrağını ağaçlara doğru çevirerek, “Nasıl istersen,” dedi.

Lord Brune’un kalesi gittikçe küçüldü ve sonunda gözden kayboldu. Etraf muhafız ağaçlarıyla ve asker çamlarla doluydu; gökyüzüne saplanmış devasa, yeşil mızraklar. Orman zemin, yere düşen çam iğnelerinden oluşan bir yataktı, bir kale duvarı kadar kalındı ve kozalaklarla kaplıydı. Atların toynakları hiç ses çıkarmıyor gibiydi. Biraz yağmur yağdı, bir süre için durdu, sonra tekrar başladı ama Brienne ve yanındakiler, çam ağaçlarının arasında yağmurun tek damlasını bile hissetmediler.

Ormanda çok daha yavaş yol alıyorlardı. Brienne, ağaçların arasında zikzak

çizerek, kısrağını yeşil kasvetin içinde yürüttü. *Burada kaybolmak çok kolay olurdu,* diye düşündü. Baktığı her yer aynı görünüyordu. Hava bile gri, yeşil ve durgundu. Çamların dalları Brienne'in kollarını tırmalıyor ve yeni boyanmış kalkanına sürtünüyordu. Bu tüyler ürpertici durgunluk, geçen her saatle sinirlerini biraz daha yıpratıyordu.

Cevval Dick de huzursuzdu. O gün daha geç vakitte, akşam çökerken şarkı söylemeyi denedi. "*Bir ayı vardı, bir ayı, bir ayıl Baştan ayağa karaydı ve kıllarla kaplıydı*." Sesi, yünden yapılmış bir pantolon gibi kaşındırıcıydı. Çamlar, rüzgârı ve yağmuru yuttukları gibi Dick'in sesini de yuttu. Dick bir süre sonra sustu. "Burası kötü," dedi Podrick. "Burası kötü bir yer."

Brienne de aynı şeyi hissediyordu ama bunu kabul etmek bir işe yaramazdı. "Çam ormanı kasvetli bir yerdir ama nihayetinde sadece ormandır. Burada korkmamız gereken hiçbir şey yok." "Peki, şapşapçılar ne olacak? Ya kafalar?"

"İşte akıllı bir kafa," dedi Dick gülerek.

Brienne adama öfkeli bir bakış attı. "Şapşapçılar diye bir şey yok," dedi Podrick'e, "kafalar da yok."

Tepeler yukarı çıktı, tepeler aşağı indi. Brienne kendini, Cevval Dick'in dürüst bir adam olması ve onları nereye götürdüğünü bilmesi için dua ederken buldu. Kendi adına, denizi tekrar bulabileceğinden bile emin değildi. Gündüz ya da gece, gökyüzü sürekli gri ve bulutluydu, Brienne'in yolu bulmasına yardım edecek güneş ya da yıldız yoktu.

O akşam, bir tepeden inip kendilerini pırıltılı yeşil bir bataklığın kenarında bulduktan sonra, erken saatte kamp kurdular. Önlerindeki zemin, gri yeşil ışıkta yeterince sert görünüyordu ama atlarını yürüttüklerinde, hayvanlar boğazlarına kadar çamura gömüldü, dönmek ve daha sert zemine ulaşmak için mücadele vermek zorunda kaldılar. "Sorun değil," diye güvence verdi Crabb. "Tekrar tepeye çıkacağız ve başka bir yoldan aşağı ineceğiz."

Ertesi gün de aynıydı. Kara gökyüzünün ve bir durup bir başlayan yağmurun altında, çam ağaçlarının ve bataklıkların arasında at sürdüler. Obrukların, mağaraların ve taşları yosunlarla kaplı kadim kalelerin harabelerinin yanından geçtiler. Her taş yığınının bir hikâyesi vardı ve Dick bütün hikâyeleri anlattı. Dick'in söylediğine göre, Kırıkpençe'nin adamları bu çam ağaçlarını kanla sulamışlardı. Çok geçmeden Brienne'in sabrı tükenmeye başladı. "Daha ne kadar sürecek?" diye sordu sonunda. "Şimdiye kadar Kırıkpençe Burnu'ndaki her ağacı görmüş olmalıyız."

"Yarısını bile görmedik," dedi Crabb. "Artık yaklaştık. Bakın, ağaçlar seyrekleşiyor. Dar Deniz'in yakınlarındayız."

Bu adamın bana söz verdiği soytarı, büyük ihtimalle benim sudaki kendi yansımam olacak, diye düşündü Brienne. Ama bu kadar uzağa geldikten sonra geri dönmenin anlamı yoktu. Bununla birlikte çok yorgundu, bunu inkâr edemezdi. Uylukları eyer yüzünden demir kadar sertti ve son zamanlarda bir gecede sadece dört saat uyuyordu, o sırada Podrick onun başında nöbet tutuyordu. Eğer Cevval Dick'in niyeti onları öldürmeyi denemekse, Brienne bunun burada, adamın iyi bildiği topraklarda gerçekleşeğine inanıyordu. Dick onları bir hırsız mağarasına, kendisi kadar tehlikeli akrabalarının yanma götürüyor olabilirdi. Belki de onları daireler çizerek dolaştırıyor ve yolda gördükleri süvarinin onlara yetişmesini bekliyordu. Süvariyi, Lord Brune'un kalesinden ayrıldıklarından beri görmemişlerdi ama adamın avdan vazgeçtiği anlamına gelmezdi bu.

Brienne bir gece, kamp kurdukları yerin etrafında huzursuzca dolaşırken, *Dick'i öldürmem gerekebilir,* dedi kendi kendine. Bu düşünce midesini bulandırdı. Brienne'in eski silah ustası, sürekli onun bir mücadelede dövüşecek kadar sert olup olmadığını sorgulamıştı. "Kollarında bir erkeğin kuvveti var," demişti Sör Goodwin defalarca, "ama kalbin, her bakirenin kalbi kadar yumuşak. Avluda, elinde kör bir kılıçla talim yapmak başka şeydir, bir adamın bağırsaklarına yarım metrelik keskin çeliği sokmak ve gözlerindeki ferin sönüşünü izlemek başka." Bir keresinde Sör Goodwin, Brienne'i, kuzularla süt domuzlarını kesmesi için babasının kasabına göndermişti, bunu Brienne'i sertleştirmek için yapmıştı. Yavru domuzlar ciyaklamış ve kuzular korkmuş çocuklar gibi çığlık atmıştı. Kesim bittiğinde Brienne gözyaşlarıyla körleşmişti. Kıyafetleri öyle kanlıydı ki, Brienne onları yakması için hizmetçisine vermişti. Ama Sör Goodwin'in şüpheleri azalmamıştı. "Yavru bir domuz, yavru bir domuzdur. Adam öldürmek farklıdır. Senin kadar genç bir yaverken, güçlü, hızlı ve çevik bir arkadaşım vardı, avluda tam bir kahramandı. Bir gün olağanüstü bir şövalye olacağını hepimiz biliyorduk. Sonra Basamaktaşı'na savaş geldi. Arkadaşımın, düşmanına diz çöktürdüğünü ve adamın elinden baltasını aldığını gördüm. Fakat arkadaşım, düşmanının işini bitirebilecekken bir kalp atışı zaman tereddüt etti. Mücadelede, bir kalp atışı zaman bir ömür demektir. Adam hançerini çıkardı ve arkadaşımın zırhında bir çatlak buldu. Gücü, hızı, yiğitliği, çok çalışarak kazandığı becerisi... bütün bunlar bir osuruktan daha değersizdi *çünkü arkadaşım öldürmekten çekinmişti.* Bunu hatırla kızım."

Orada, çamlı ormanın içinde, Sör Goodwin'in gölgesine, *hatırlayacağım,* diye söz verdi Brienne. Bir kayanın üstüne oturdu, kılıcını çıkarıp bilemeye başladı. *Hatırlayacağım ve çekinmemek için dua edeceğim.*

Ertesi gün rüzgârlı, soğuk ve bulutlu doğdu. Güneşi hiç görmediler ama siyahlık griye devrildiğinde, Brienne eyere çıkma vakti geldiğini anladı. Cevval Dick'in önderliğinde tekrar çamların arasına girdiler. Brienne adamı yakından takip ediyordu, Podrick atının sırtında arkadan geliyordu.

Kale, hiç uyarı vermeden önlerine çıktı. Bir an ormanın derinliklerindeydiler, fersahlar boyunca çamlardan başka görülecek bir şey yoktu, sonra büyük bir kayanın etrafını dolaştılar ve ileride bir boşluk belirdi. Yarım mil sonra orman birdenbire sona erdi. İleride gökyüzü, deniz... ve kadim bir kale vardı; bir uçurumun kenarında, terk edilmiş ve otlarla kaplanmış yıkık bir kale. "Fısıltılar," dedi Cevval Dick. "Dinleyin. Başları duyabilirsiniz."

Podrick'in ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Onları duyuyorum."

Brienne de duydu. Kaleden geldiği kadar zeminden de geliyormuş gibi duyulan belli belirsiz, yumuşak bir mırıltı. Brienne falezlere yaklaştıkça ses arttı. Denizin sesiydi, Brienne birdenbire anladı. Aşağıdaki falezlerde oyuklar açan dalgalar, toprağın altındaki mağaralarda ve tünellerde gümbürdüyordu. "Baş filan yok," dedi. "Fısıldadığını duyduğun şeyler, dalgalar."

"Dalgalar fısıldamaz. Başlar fısıldıyor."

Kale, her biri diğerinden farklı eski ve harçsız taşlardan inşa edilmişti. Kayaların arasındaki çatlaklarda yosunlar büyümüştü ve temellerden ağaçlar çıkmıştı. Eski kalelerin çoğunda bir tanrı korusu olurdu. Görünüşüne bakılırsa, Fısıltılar'ın korudan başka bir şeyi de yoktu. Brienne kısrağını uçuruma, kalenin perde duvarının çöktüğü yere doğru yürüttü. Kırık taş yığınlarının üstünde zehirli sarmaşıklar büyümüştü. Brienne atını bir ağaca bağladı ve cesaret edebildiği kadar uçurumun kenarına yaklaştı. On beş metre aşağıda, dalgalar yıkık bir kalenin kalıntılarının arasında ve üstünde girdaplar oluşturuyordu. Brienne yıkıntıların arkasında geniş bir mağaranın ağzını gördü.

Brienne'in arkasına gelirken, "O, eski fener kulesi," dedi Cevval Dick. "Ben Pod'un yarı yaşındayken yıkıldı. Eskiden mağaraya inen basamaklar vardı ama uçurum çöktüğünde basamaklar da gitti. Bu hadiseden sonra kaçakçılar buraya gelmeyi bıraktı. O zamanlar kürek çekerek teknelerini mağaraya sokabiliyorlardı ama şimdi yapamıyorlar. Gördünüz mü?" Tek elini Brienne'in sırtına koydu ve diğer eliyle gösterdi.

Brienne ürperdi. *Bir itiş ve aşağıda kuleyle birlikte olurum.* Geriye doğru bir adım attı. "Ellerini benden uzak tut."

Crabb yüzünü ekşitti. "Ben sadece..."

"Senin *sadece* ne yaptığın umurumda değil. Kapı nerede?" "Diğer tarafta." Dick duraksadı. "Şu sizin soytarı, kindar bir adam değildir umarım?" dedi gergin

bir sesle. “Demek istediğim, dün gece düşündüm de, ona bir harita sattığım ama korsanların artık buraya gelmediğini söylemeyi unuttuğum için bana kızmış olabilir.”

“Alacağın altınla, adamın sana *yardımın* karşılığında ödediği miktarı geri verebilirsin.” Brienne, Dontos Hollard’ın bir tehlike arz edeceğini hayal edemiyordu. “Tabii buradaysa.”

Duvarların etrafını dolaştılar. Kale üçgen şeklindeydi, her köşede kare şekilli kuleler vardı. Kale kapıları fena hâlde çürümüştü, Brienne birine asıldığında ahşap çatırdadı ve ıslak uzun kıymıklar hâlinde dağıldı. Kapının yarısı Brienne’in üstüne yıkıldı. Brienne içeride daha fazla yeşil kasvet gördü. Orman, duvarları delmiş ve iç kaleyle avluyu yutmuştu. Fakat kapının arkasında bir yivli kapı vardı, dişleri çamurlu zemine gömülmüştü. Demir paslanmıştı ama Brienne’in kuvvetine dayandı. “Bu kapıyı uzun zamandır kimse kullanmamış.”

“Ben tırmanıp diğer tarafa geçebilirim,” diye önerdi Podrick. “Uçurumdan, duvarın yıkıldığı yerden.”

“Çok tehlikeli, taşlar gevşek görünüyor ve o kırmızı sarmaşıklar zehirli. Bir yan kapı olmalı.”

Yan kapıyı kalenin kuzey tarafında buldular; kocaman bir böğürtlen çalısının arkasında yarı gizlenmiş hâldeydi. Böğürtlenlerin hepsi toplanmıştı ve çalıların yarısı, kapıya doğru bir yol açmak için kesilmişti. Kırık dalların görüntüsü Brienne’i tedirgin etti. “Bu kapıdan birileri geçmiş, üstelik kısa zaman önce.”

“Sizin soytarı ve şu kızlar,” dedi Crabb. “Size söylemiştim.” *Sansa*? Brienne buna inanamazdı. Dontos Hollard gibi kafası şarapla dumanlı bir ayyaş bile kızı bu kasvetli yere getirecek kadar mantıksız olamazdı. Yıkıntılarda, Brienne’i huzursuzlukla dolduran bir şey vardı. Brienne, Stark kızını burada bulamayacaktı... ama bakmak zorundaydı. *Biri buradaymış*, diye düşündü. *Saklanmak zorunda olan biri.* “İçeri giriyorum,” dedi. “Crabb, sen benimle geleceksin. Podrick, atlara göz kulak olmanı istiyorum.”

“Ben de gelmek istiyorum. Ben bir yaverim. Dövüşebilirim.”

“İşte bu yüzden burada kalmanı istiyorum. Bu ağaçların arasında haydutlar olabilir. Atları korumasız bırakmaya cesaret edemeyiz.”

Podrick çizmesiyle bir taşı tekmeledi. “Nasıl isterseniz.” Brienne, dalları omzuyla iterek böğürtlenlerin arasından geçti ve kapıdaki paslı demir halkaya asıldı. Yan kapı bir an direndi, sonra sarsılarak açıldı, kapının menteşeleri itiraz çığlıkları attı. Menteşelerden çıkan ses, Brienne’in ensesindeki tüyleri diken diken etti. Brienne kılıcını çekti. Kendini örgü zırhın ve kaynatılmış derinin

içinde bile çıplak hissetti.

“Devam edin leydim,” diye ısrar etti Brienne’in arkasında ki Cevval Dick. “Ne için bekiyorsunuz? Yaşlı Crabb bin yıldır ölü.”

Brienne ne için *bekliyordu*? Kendi kendine aptalca davrandığını söyledi. Ses denizden geliyordu, kalenin altındaki mağaraların içinde hiç durmadan yankılanıyordu, her dalgada yükselip alçalıyordu. Ama *gerçekten* fısıltıya benziyordu ve Brienne bir an için kafaları görür gibi oldu; raflara dizilmişlerdi, birbirlerine mırıldanıyorlardı. “*Kılıcı kullanmalıydım*,” diyordu biri. “*Sihirli kılıcı kullanmalıydım*.”

“Podrick,” dedi Brienne. “Uyku şiltemin içinde bir kılıç ve kın var. Onları bana getir.”

“Tamam sör. Leydim.” Çocuk koşarak uzaklaştı.

“Bir kılıç?” Cevval Dick kulağının arkasını kaşıdı. “Elinde bir kılıç var. Niye bir kılıç daha istedin?”

“Bu senin için.” Brienne, kılıcın kabzasını Dick’e uzattı. “Gerçekten mi?” Crabb tedirgin bir şekilde elini uzattı, kılıç onu ısırabilirmiş gibi. “Kuşkucu bakire, yaşlı Dick’e bir kılıç veriyor?”

“Kullanmayı biliyorsundur umarım?”

“Ben bir Crabb’ım.” Uzunkılıcı Brienne’in elinden kaptı. “Ben, Sör Clarence’le aynı kana sahibim.” Kılıcı havaya savurdu ve Brienne’e sırıttı. “Bazıları, lordu lord yapan kılıçtır, der.” Podrick Payne geri döndü, Yeminkâr’ı bir çocukmuşçasına dikkatlice taşıyordu. Ceval Dick, süslü kını ve kındaki aslan başı sıralarını görünce ıslık çaldı ama Brienne bıçağı çekip bir hamle denediğinde adam sustu. *Yeminkâr’ın sesi bile sıradan bir kılıcınkinden daha keskin.* “Benimle gel,” dedi Brienne, Crabb’a. Yan kapıdan yanlamasına girdi, kapı kemerinin altından geçerken başını eğdi.

Yabani otlarla kaplı dış avlu Brienne’in önüne serildi. Sol tarafta ana kapı ve ahır olabilecek bir binanın çökmüş iskeleti vardı. Bölmelerin yarısından küçük ağaçlar çıkıyor ve ahırın kahverengi kuru sazlarla kaplı çatısından dışarı uzanıyordu. Brienne sağ tarafta, bir kilere ya da zindana inen çürümüş ahşap basamaklar gördü. Bir zamanlar iç kalenin olduğu yerde, yeşil ve mor yosunlarla kaplı bir taş yığını vardı. Avlu yabani otlarla ve çam iğneleriyle doluydu. Vakur sıralar halinde dizilmiş asker çamlar her yerdeydi. Onların ortasında solgun bir yabancı vardı; inzivaya çekilmiş bir bakire kadar beyaz gövdesiyle, ince uzun genç bir büvet ağacı. Ağacın gökyüzüne uzanan dallarında kırmızı yapraklar filizlenmişti. Daha ileride, duvarın çöktüğü yerde, gökyüzü ile denizin boşluğu ve...

...bir ateşin kalıntıları vardı.

Israrcı fısıltılar kulaklarını ısırdı ve Brienne ateşin yanında diz çöktü. Yerden kararmış bir sopa aldı, kokladı, külleri karıştırdı. *Dün gece biri Isınmaya çalışmış. Ya da bir gemiye işaret göndermeyi denemiş.*

“Selaaaam,” diye seslendi Cevval Dick. “Burada kimse var mı?”

“Sessiz ol,” dedi Brienne.

“Birileri saklanıyor olabilir,” dedi Dick. “Kendilerini göstermeden önce bizi incelemek isteyen birileri.” Basamakların toprağın altına indiği yere yürüdü ve aşağıdaki karanlığa baktı. “Selaaaam,” diye seslendi tekrar. “Aşağıda kimse var mı?”

Brienne küçük bir ağacın sallandığını gördü. Çalıların içinden bir adam çıktı, öyle kirliydi ki topraktan bitmiş gibi görünüyordu, elinde kırık bir kılıç vardı ama Brienne’i duraksatan adamın yüzüydü, küçük gözleri ve geniş burnuydu.

Brienne o burnu tanıyordu. O gözleri tanıyordu. Arkadaşları adama *Pyg* diyordu.

Her şey bir kalp atışı zamanda olmuş gibi göründü. Kuyunun ağzından ikinci bir adam çıktı, ıslak yaprakların üstünde sürünen bir yılanın çıkarabileceğinden fazla ses çıkarmamıştı. Etrafına kırmızı ipek sarılmış bir yarım miğfer takmıştı ve elinde kısa, kaim bir fırlatma mızrağı vardı. Brienne onu da tanıyordu. Brienne’in arkasından bir hışırtı geldi, kırmızı yaprakların arasından bir kafa çıktı. Crabb, büvet ağacının altında duruyordu. Yukarı baktı ve kafayı gördü. “İşte,” diye seslendi Brienne’e. “Soytarınız burada.”

“Dick,” diye bağırdı Brienne telaşla, “yanıma gel.”

Shagwell büvet ağacından aşağı atladı, kahkahalar atıyordu. Bir soytarı kıyafeti giymişti ama kıyafet öyle solmuş ve lekelenmişti ki gri ya da pembeden çok kahverengi görünüyordu. Shagwell’in elinde, bir soytarı asası yerine üçlü gürz vardı; üç dikenli top, ahşap bir sapa zincirlenmişti. Adam gürzü sert bir şekilde aşağıdan savurdu ve Crabb’ın dizlerinden biri kan ve kemikten oluşan bir serpinti halinde patladı. Dick düşerken, “İşte *bu* komik,” dedi Shagwell. Brienne’in Dick’e verdiği kılıç havaya uçup yabani otların arasında kayboldu. Crabb, çığlık atarak ve dizinin kalıntılarını sımsıkı tutarak yerde sürünüyordu. “Ah, şuna bak,” dedi Shagwell, “Bu Kaçakçı Dick, bize harita çizen adam. Bunca yolu altınımızı geri vermek için mi geldin?” *“Lütfen,”* diye ağladı Dick, “lütfen yapma, bacağım...” “Acıyor mu? Acıyı durdurabilirim.”

“Onu rahat bırak,” dedi Brienne.

Kanlı ellerini başını korumak için yukarı kaldırırken, “*YAPMA!”* diye feryat

etti Dick. Shagwell, dikenli topları başının etrafında bir kez çevirdi ve Crabb'ın yüzünün ortasına indirdi. Mide bulandıran bir çatırtı duyuldu. Çatırtıyı takip eden sessizlikte, Brienne kendi kalbinin sesini duyabiliyordu.

"Yaramaz Shags," dedi kuyudan çıkan adam. Brienne'in yüzünü gördüğünde güldü. 'Yine mi sen kadın? Ne, bizi yakalamaya mı geldin? Yoksa dost yüzlerimizi mi özledin?"

Shagwell bir ayağından diğerine zıplayarak dans etti ve gürzünü döndürdü. "Benim için geldi. Her gece, parmaklarını deliğine soktuğunda beni düşlüyor. Beni istiyor. İri at, neşeli Shags'ini özledi. Onu arkadan düzeceğim ve içini rengârenk tohumlarla dolduracağım, küçük bir ben yavrulayana kadar." Dorne dilinin ağdalı aksanıyla, "Bunun için başka bir deliği kullanman gerek Shags," dedi Timeon.

"Öyleyse, kızın bütün deliklerini kullansam iyi olur. İşi şansa bırakmamak gerek." Pyg, Brienne'in sol tarafına doğru giderken, Shagwell sağına geçti ve onu uçurumun kenarına doğru gerilemek zorunda bıraktı. *Uç kişilik geçiş,* diye hatırladı Brienne. "Sadece üç kişi kalmışsınız."

Timeon omuzlarını silkti. "Harrenhal'dan ayrıldıktan sonra hepimiz kendi yolumuza gittik. Urswyck ve sürüsü Eski Şehir'e gitmek için güneye at sürdü. Rorge, Tuz Çukuru'nda sıvışabileceğini düşündü. Ben ve benim çocuklar kapağı Bakire Havuzu'na attık ama bir geminin yanma bile yaklaşamadık." Dornelu adam mızrağını kaldırdı. "Biliyor musun, o ısırıkla Vargo'nun işini bitirdin. Kulağı siyaha döndü ve irin akıtmaya başladı. Rorge ve Urswyck ayrılmaktan yanaydı ama Keçi, kaleyi onun adına tutmamız gerektiğini söyledi. Kendisinin Harrenhal Lordu olduğunu söyledi, bunu ondan kimsenin alamayacağını söyledi. Salyalar saçarak konuştu, her zaman konuştuğu gibi. Duyduğumuza göre, Dağ onu parça parça öldürmüş. Bir gün bir elini, ertesi gün bir ayağını temiz bir şekilde kesmiş. Bilek köklerini sargılamışlar, böylece Hoat ölmemiş. Dağ, Hoat'un aletini en sona saklıyormuş ama bir kuş onu Kral Toprakları'na çağırmış, o da keçinin işini bitirip yola çıkmış."

"Buraya sizin için gelmedim. Ben..." Brienne az kalsın *kardeşimi* diyecekti, "...bir soytarıyı arıyorum."

"*Ben* bir soytarıyım," diye duyurdu Shagwell neşeyle.

"Yanlış soytarı," dedi Brienne. "Benim aradığım soylu bir kızla birlikte, Kışyarı Lordu'nun kızıyla."

"O hâlde sen Tazı'yı istiyorsun," dedi Timeon. "Gel gör ki o da burada değil. Burada sadece biz varız."

"Sandor Clegane mi?" dedi Brienne. "Ne demek istiyorsun?" "Stark kızı

onun yanında. Duyduğuma göre, kız Nehirova'ya doğru gidiyormuş ve Tazı onu kaçırmış. Kahrolası köpek." *Nehirova,* diye düşündü Brienne. *Nehirova'ya gidiyormuş. Dayılarına.* "Nereden biliyorsun?"

"Beric'in çetesinden biri söyledi. Yıldırım lordu da kızı arıyor. Uç Dişli Mızrak'ın yukarısına ve aşağısına kızın izini süren adamlar göndermiş. Harrenhal'dan sonra o adamlardan üçüyle karşılaştık ve içlerinden biri ölmeden önce bize hikâyeyi anlatmak zorunda kaldı."

'Yalan söylemiş olabilir."

"Olabilir ama söylemedi. Daha sonra, Tazı'nın, Dağ'ın adamlardan üçünü yol ağzındaki bir handa öldürdüğünü duyduk. Kız da onunla birlikte handaymış. Hancı, Rorge tarafından öldürülmeden önce yemin etti. Fahişeler de aynı şeyi söyledi. Çirkin kızlardı. Senin kadar çirkin değillerdi, ama yine de..."

Konuşarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyor, diye fark etti Brienne. Pyg yaklaşıyordu. Shagwell, Brienne'e doğru zıpladı. *Eğer izin verirsem beni uçurumdan aşağı itecekler.* Brienne adamları, "Benden uzak durun," diyerek uyardı.

"Sanırım seni burnundan düzeceğim fahişe," dedi Shagwell. "Bu çok eğlenceli olmaz mı?"

"Çok küçük bir aleti var," diye açıkladı Timeon. "Sevimli kılıcını bırakırsan sana nazik davranabiliriz kadın. Şu kaçakçılara ödemek için altına ihtiyacımız var, hepsi bu."

"Size altın verirsem gitmemize müsaade edecek misiniz?" "Edeceğiz." Timeon gülümsedi. "Hepimizle birden düzüştüğün zaman. Sana uygun bir fahişe gibi ödeme yapacağız. Her düzüşme için bir gümüş. Yahut altınını alacağız, sana her hâlükârda tecavüz edeceğiz ve Dağın Lord Vargo'ya yaptığının aynısını sana yapacağız. Tercihin nedir?"

"Bu." Brienne, Pyg'e doğru atıldı.

Pyg, yüzünü korumak için kırık kılıcını yukarı kaldırdı ama o yukarı doğru hamle yaparken Brienne aşağıdan saldırdı. Yeminkâr deriyi, yünü, eti ve kası geçip paralı askerin uyluğuna girdi. Bacağı yerden kesilirken, Pyg vahşice karşılık vermeye çalıştı. Pyg sırtüstü yere devrilmeden önce, adamın kırık kılıcı Brienne'in örgü zırhına sürtündü. Brienne, kılıcını Pyg'in boğazına soktu, sertçe döndürdü ve dışarı çekti, yüzünün önünden Timeon'un mızrağı geçtiği anda Brienne döndü. *Çekinmedim,* diye düşündü yanağından kıpkırmızı kanlar akarken. *Gördünüz mü Sör Goodwin*? Yanağındaki kesiği bile hissetmiyordu.

"Senin sıran," dedi Timeon'a. Dornelu adam, ilkinden daha kısa ve daha kalın olan ikinci bir mızrak çıkarmıştı. "Fırlat şunu."

“Mızraktan kaçıp bana saldırasın diye mi? Sonunda Pyg kadar ölü olurum. Hayır. Şunun işini bitir Shags.”

“Sen bitir,” dedi Shagwell. “Pyg’e ne yaptığını gördün mü? Ay kanı yüzünden çıldırmış.” Soytarı, Brienne’in arkasındaydı, Timeon da önünde.

“Şunun işini bitir,” diye üsteledi Timeon, “sonra cesedini düzersin.”

“Ah, beni *gerçekten* seviyorsun.” Gürz dönüyordu. *Birini seç*, dedi Brienne kendine. *Birini seç ve hızlıca öldür.* Sonra hiç yoktan bir taş geldi ve Shagwell’in kafasına çarptı. Brienne tereddüt etmedi. Timeon’un üstüne atıldı.

Timeon, Pyg’den daha iyiydi ama sadece bir fırlatma mızrağı vardı, Brienne’deyse Valyria çeliğinden yapılmış bir silah. Yeminkâr, Brienne’in ellerinde can buldu. Brienne hiç bu kadar hızlı olmamıştı. Bıçak, gri bir bulanıklığa dönüştü. Timeon, üstüne atılan Brienne’i omzundan yaraladı ama Brienne adamın kulağını ve yanağının yarısını kesti, mızrağının başını kopardı ve hareli çeliğin otuz santimini, Timeon’un giydiği zırhlı yeleğin halkalarının arasından geçirip adamın karnına gömdü.

Brienne, oluklarından kıpkırmızı kan akan bıçağı adamın karnından çekerken, Timeon hâlâ dövüşmeye çalışıyordu. Elini kemerine götürdü ve bir hançer çıkardı, Brienne de adamın elini kesip kopardı. *Bu Jaime içindi.* “Anne merhamet et,” diye inledi Dornelu adam. Kan, adamın ağzında köpürüyor ve bileğinden fışkırıyordu. “Bitir şu işi. Beni Dorne’a geri gönder. Seni kahrolası fahişe.”

Brienne adamın istediğini yaptı.

Brienne döndüğünde Shagvvell dizlerinin üstündeydi, gürze uzanmaya çalışırken sersemlemiş gibi görünüyordu. Sendeleyerek ayağa kalkmaya çalışan adamın kulağına bir taş daha çarptı. Podrick yıkık duvara tırmanmıştı ve yüzündeki öfkeli ifadeyle sarmaşıkların arasında duruyordu, elinde yeni bir taş vardı. Aşağı bakarak, “Size dövüşebileceğimi *söylemiştim!”* diye bağırdı.

Shagwell emekleyerek uzaklaşmaya çalıştı. “Teslim oluyorum,” diye ağladı soytarı. “*Teslim oluyorum.* Tatlı Shagwell’i incitmemelisin. Ben ölmek için fazla komiğim.”

“Sen diğerlerinden daha iyi değilsin. Hırsızlık yaptın, tecavüz ettin ve öldürdün.”

“Ah yaptım, yaptım, bunu inkâr edemem... ama ben *komiğim*, bütün o şakalarım ve maskaralıklarımla insanları güldürüyorum.”

“Ve kadınları ağlatıyorsun.”

“Bu benim suçum mu? Kadınların hiç mizah anlayışı yok.”

Brienne, Yeminkâr’ı indirdi. “Bir mezar kaz. Oraya, büvet ağacının altına.”

Kılıcıyla gösterdi.

“Küreğim yok.”

“İki elin var.” *Jaime’ye bıraktığından bir fazla.*

“Zahmete ne gerek var? Onları kargalara bırak.”

“Timeon ve Pyg kargaları besleyebilir. Cevval Dick’in bir mezarı olacak. O bir Crabb’dı. Burası onun yeri.”

Zemin yağmur yüzünden yumuşaktı ama buna rağmen, yeterince derin bir çukur kazmak soytarının bütün gününü aldı. Shagwell’in işi bittiğinde akşam çöküyordu, soytarının elleri kanlı ve kabarcıklıydı. Brienne, Yeminkâr’ı kınına soktu, Crabb’ı kucağına alıp çukura taşıdı. Adamın yüzüne bakmak zordu. “Sana güvenmediğim için özür dilerim. Bunun nasıl yapılacağını bilmiyorum artık.”

Brienne, cesedi toprağa koymak için dizlerinin üstüne çöktüğünde, *soytarı şimdi saldırmayı deneyecek,* diye düşündü, *sırtım ona dönükken.*

Podrick’in uyarı çığlığından yarım kalp atışı önce, Brienne soytarının düzensiz nefesini duydu. Shagwell’in elinde sivri köşeleri olan bir kaya parçası vardı. Brienne’in hançeri yenindeydi.

Bir hançer, bir kayayı her seferinde yenerdi.

Brienne soytarının kolunu bir kenara itti ve çeliği adamın bağırsaklarına soktu. “Gül,” diye hırladı adama. Adam gülmek yerine inledi. Tek eliyle soytarının boğazını sıkar ve diğeriyle karnını deşerken, “Gül,” diye tekrar etti Brienne. “Gül!” Aynı kelimeyi söyleyip durdu, tekrar ve tekrar, kendini soytarının ölüm ufunetiyle boğulacakmış gibi hissedene ve eli bileğine kadar kıpkırmızı olana kadar. Ama Shagwell hiç gülmedi. Brienne’in duyduğu hıçkırıklar tamamen kendisine aitti. Bunu fark ettiğinde, Brienne hançerini yere attı ve titredi.

Podrick, Brienne’in Cevval Dick’i mezara indirmesine yardım etti. İşleri bittiğinde ay doğuyordu. Brienne, ellerindeki toprağı temizledi ve mezarın içine iki ejderha attı.

“Bunu neden yaptınız leydim? Sör?” diye sordu Pod.

“Ona, soytarıyı bulması karşılığında vadettiğim ödül buydu.”

Arkadan bir kahkaha sesi geldi. Brienne, Yeminkâr’ı kınından çekti ve daha çok Kanlı Oyuncu’yla karşılaşacağını düşünerek döndü... ama ufalanan duvarın tepesindeki adam Hyle Hunt’tı, bağdaş kurmuş oturuyordu. “Eğer cehennemde genelevler varsa, gömdüğün sefil adam sana teşekkür edecek,” diye seslendi şövalye. “Aksi takdirde, iyi altını heba etmiş oldun.” “Ben sözlerimi tutarım. *Sen* burada ne yapıyorsun?”

“Lord Randyll seni takip etmemi emretti. Eğer tuhaf bir şans eseri Sansa

Stark’a rastlarsan, onu Bakire Havuzu’na götürmemi söyledi. Korkma, sana zarar vermemem emredildi.”

Brienne güldü. “Verebilirmişsin gibi.”

“Şimdi ne yapacaksın leydim?”

“Onun üstünü örteceğim.”

“Kızla ilgili demek istedim. Leydi Sansa.”

Brienne bir an düşündü. “Eğer Timeon doğru söylediyse, Sansa, Nehirova’ya gitmeye çalışıyormuş. Yolun bir yerinde Tazı tarafından ele geçirilmiş. Eğer Tazı’yı bulursam...”

“...seni öldürür.”

“Ya da ben onu öldürürüm,” dedi Brienne inatla. “Zavallı Crabb’ın üstünü örtmeme yardım eder misin sör?”

“Hiçbir gerçek şövalye böylesi bir güzelliği reddedemez.” Sör Hyle duvardan aşağı indi. Ay gökyüzünde yükselirken ve unutulmuş kralların başları aşağıda sırlar fısıldarken, şövalye ve Brienne, Cevval Dick’in üstüne toprak serdiler.

KRALİÇE YARATAN

Dorne'un yakıcı güneşinin altında, zenginlik altınla ölçüldüğü kadar suyla da ölçülüyordu, bu yüzden bütün kuyular cansiparane bir şekilde korunuyordu. Bununla birlikte, Köpüktaş'taki kuyu yüz yıl önce kurumuştu. Kuyunun muhafızları, oluklu sütunları ve üç katlı kemerleri olan mütevazı kaleyi terk ederek, daha ıslak bir yere gitmek için oradan ayrılmışlardı. Daha sonra kum geri dönmüş ve kendisine ait olanı almıştı.

Arianne Martell, tam güneş batarken Drey ve Sylva ile birlikte geldi. Batı seması, altına ve mora boyanmış bir duvar halısına benziyordu, bulutlar kızıl ışıldıyordu. Yıkıntılar da ışıldıyormuş gibi görünüyordu; devrik sütunlar pembe parlıyordu, çatlak taş zeminde kırmızı gölgeler sürünüyordu ve kumlar, ışık azaldıkça altından turuncuya, turuncudan mora devriliyordu. Garin diğerlerinden birkaç saat önce gelmişti, Siyah Yıldız lakaplı şövalye de önceki gün.

Garin'in atlara su içirmesine yardım ederken, "Burası çok güzel," dedi Drey. Kendi sularını kendileri getirmişlerdi. Dorne'un kum binekleri hızlı ve yorulmazdı, diğer atlar pes ettikten sonra fersahlar boyunca ilerlemeye devam ederlerdi ama onlar bile susuz koşamazdı. "Burayı nereden biliyorsun?"

"Beni buraya amcam getirmişti, Tyene ve Sarella'yla birlikte." Bu anı Arianne'i gülümsetti. "Birkaç yılan yakalamıştı ve Sarella'ya zehir sağmanın en güvenli yolunu göstermişti. Sarella taşların altını üstüne getirmiş, mozaiklerin üstündeki kumları temizlemiş ve bir zamanlar burada yaşayan insanlarla ilgili öğrenecek ne varsa öğrenmek istemişti."

"Peki, siz ne yapmıştınız prenses?" diye sordu Benekli Sylva. *Kuyunun yanında oturmuştum ve bana sahip olmak isteyen bir hırsız şövalye tarafından buraya getirildiğimi hayal etmiştim; şövalye uzun boylu bir adamdı, siyah gözleri ve sivri bir saç çizgisi vardı.* Bu hatıra Arianne'i huzursuz etti. "Düş kurmuştum," dedi, "güneş battığında amcamın dizinin dibine oturmuş ve bir hikâye anlatması için ona yalvarmıştım."

"Prens Oberyn hikâyelerle doluydu." O gün Garin de onlarla birlikteydi. Garin, Arianne'in sütkardeşiydi. O ve Arianne, henüz yürümeyi bilmedikleri zamanlardan beri etle tırnak gibilerdi. "Prens Garin'i anlatmıştı, hatırlıyorum, adını bana verdikleri adam."

"Muhteşem Garin," dedi Drey, "Rhoyne'un mucizesi."

"Ta kendisi. Valyria'yı titretmişti."

"Titrediler," dedi Sör Gerold, "sonra da Garin'i öldürdüler. Eğer çeyrek milyon adamı ölüme götürürsem bana da Muhteşem Gerold derler mi?" Güldü. "Ben Siyah Yıldız olarak kalmalıyım sanırım. En azından ismim sadece bana

ait.” Uzunkılıcını kınından çıkardı, kör kuyunun ağzına oturdu ve bir yağ taşıyla bıçağını bilemeye başladı.

Arianne temkinli bir şekilde adamı izledi. *Değerli bir hayat arkadaşı olacak kadar soylu,* diye düşündü. *Babam aklıselimimi sorgular ama çocuklarımız ejderha lordları kadar güzel olur.* Eğer Dorne’da Gerold’dan daha yakışıklı bir adam varsa, Arianne o adamı tanımıyordu. Sör Gerold Dayne’in kartallarınkine benzeyen bir burnu, yüksek elmacık kemikleri ve güçlü bir çenesi vardı. Yüzü her zaman tıraşlıydı ama gür saçları gümüş bir buzul gibi omuzlarına dökülürdü. *Zalim bir ağzı ve daha zalim bir dili var.* Sırtını batan güneşe vererek oturan ve çeliğini keskinleştiren adamın gözleri siyah görünüyordu ama Arianne o gözlere daha yakın bir açıdan bakmıştı ve aslında mor olduklarını biliyordu. *Koyu mor. Koyu ve öfkeli.*

Gerold, Arianne’in bakışlarını hissetmiş olmalıydı çünkü gözlerini kılıcından kaldırdı, Arianne’in gözlerine baktı ve gülümsedi. Arienne yanaklarına yürüyen ısıyı hissetti. *Onu buraya getirmemeliydim. Arys’in yanında bana böyle bakarsa, kumların üstüne kan dökülür.* Arianne o kanın kime ait olacağını söyleyemezdi. Teamüller gereği Kral Muhafızları bütün Yedi Krallık’taki en iyi şövalyelerdi... ama Siyah Yıldız, Siyah Yıldız’dı.

Dorne geceleri kumun üstünde soğuk olurdu. Garin odun topladı; yüz yıl önce kuruyup ölmüş ağaçların beyazlamış dalları. Drey, çakmak taşından kıvılcımlar çıkarırken ıslık çalarak bir ateş yaktı.

Çıralar tutuştuğunda, hep birlikte alevlerin başına oturdular ve yaz şarabıyla dolu bir matarayı elden ele geçirdiler... tatlandırılmamış limon suyu içmeyi tercih eden Siyah Yıldız dışında hepsi. Garin’in neşesi yerindeydi, Yeşilkanın ağzındaki Kalaslı Kasaba’yla ilgili hikâyeler anlatarak arkadaşlarını eğlendirdi. Kalaslı Kasaba, nehir öksüzlerinin Dar Deniz’den gelen karaklarla, gökelerle ve kadırgalarla ticaret yapmaya gittiği yerdi. Eğer denizcilere inanılacak olursa, doğu mucizelerle ve dehşetle doluydu: Astapor’da bir köle isyanı, Qarth’da ejderhalar, Yİ Ti’de gri veba. Şahmeran Adalarında yeni bir korsan kral doğmuş ve Uzun Ağaçlar Kasabası’nı yağmalamıştı. Qohor’da kırmızı rahipler ayaklanmış ve Kara Keçi’yi yakmaya çalışmıştı. “Ve Altın Mürettebat, Myr’le olan anlaşmasını bozdu, üstelik Myr, Lys’le savaşa girmek üzereyken.”

“Bence Lysliler onlara rüşvet verdi,” dedi Sylva.

“Zeki Lysliler,” dedi Drey. “Zeki, korkak Lysliler.”

Arianne işin aslını biliyordu. *Eğer Quentyn arkasına Altın Mürettebatı aldıysa...* “Altının altında acı çelik var,” Mürettebat’ın sloganı buydu. *Eğer beni bertaraf etmeyi düşünüyorsan kardeşim, acı çeliğe ve daha fazlasına ihtiyacın*

olacak. Arianne, Dorne'da seviliyordu, Quentyn ise çok az tanınıyordu. Hiçbir paralı asker grubu bunu değiştiremezdi.

Sör Gerold ayağa kalktı. "Su dökeceğim."

"Nereye bastığınıza dikkat edin," diye uyardı Drey. "Prens Oberyn'in bölgedeki yılanları sağmasının üstünden epey zaman geçti."

"Ben yılan zehiriyle büyütüldüm, alışığım Dalt. Beni bir kez ısıran yılan buna pişman olur." Sör Gerold, kırık bir kemerin altından geçerek ortadan kayboldu.

Şövalye gittiğinde, diğerleri bakıştı. "Beni affedin prenses," dedi Garin hafifçe, "ama bu adamdan hoşlanmıyorum."

"Yazık," dedi Drey, "Bildiğim kadarıyla o sana âşık."

"Ona ihtiyacımız var," diye hatırlattı Arianne. "Onun kılıcına ihtiyaç duyabiliriz ve kalesine kesinlikle ihtiyaç duyacağız." "Yüksek Dergâh, Dorne'daki tek kale değil," dedi Benekli Sylva "ve sizi çok seven başka şövalyeler de var. Drey bir şövalye."

"Öyleyim," diye doğruladı Drey. "Harika bir atım ve çok iyi bir kılıcım var, yiğitliğim hepsinden iyi."

"Yüzlerce şeyden daha iyi," dedi Garin.

Arianne onları şakalaşmalarıyla başbaşa bıraktı. Kuzeni Tyene'in yanı sıra, Drey ve Benekli Sylva onun en iyi arkadaşlarıydı. Garin, henüz süt emdikleri zamanlardan beri Arianne'le dalga geçerdi ama Arianne o an kimseyle şakalaşacak durumda değildi. Güneş batmıştı ve gökyüzü yıldızlarla doluydu. *Bir sürü yıldız.* Arianne oluklu bir sütuna yaslandı, kardeşinin de bu gece aynı yıldızlara bakıp bakmadığını merak etti. *Beyaz olanı görüyor musun Quentyn? Pırıl pırıl yananı? O Nymeria'nın yıldızı. Ve onun arkasındaki dumanlı şerit, onlar da on bin gemi. Nymeria bütün erkeklerden daha parlak yandı, ben de öyle yanacağım. Beni doğumla kazandığım haktan mahrum edemeyeceksin!*

Quentyn, Demir Ormanı'na gönderildiğinde küçüktü; annelerine sorulacak olursa çok küçük. Norvoslular çocuklarını vesayete göndermezdi ve Leydi Mallario oğlunu ondan uzaklaştıran Prens Doran'ı asla affetmemişti. Arianne, babasının, "Bundan ben de senin kadar hoşlanmıyorum," dediğini duymuştu, "lâkin ortada bir kan borcu var ve Lord Ormont'un kabul edeceği tek sikke Quentyn."

"*Sikke* mi?" diye bağırmıştı Arianne'in annesi. "O senin *oğlun.* Ne çeşit bir baba borcunu ödemek için kendi etini ve kanını kullanır?"

"Prens olan bir baba," diye cevaplamıştı Doran Martell. Prens Doran, oğlunun hâlâ Lord Yronwood'la birlikte olduğunu iddia ediyordu ama Garin'in

annesi, Quentyn'i Kalaslı Kasaba'da bir tacir kılığında görmüştü. Quentyn'in arkadaşlarından biri şaşı gözlüydü, tıpkı Lord Ander'in arsız oğlu Cletus Yronwood gibi. Lisanlar konusunda ustalaşmış bir üstat da onlarla birlikte yolculuk ediyordu. *Kardeşim düşündüğü kadar zeki değil. Zeki bir adam Eski Şehir'den yola çıkardı, bu daha uzun bir yolculuk anlamına gelse bile. Eski Şehir'de fark edilmeden dolaşabilirdi.* Kalaslı Kasaba'nın öksüzlerinin arasında Arianne'in dostları vardı. Bu dostlardan bazıları, bir prens ile bir lord oğlunun neden sahte isimlerle yolculuk ettiğini ve Dar Deniz'e geçiş aradığını merak etmişti. Öksüzlerden biri gece bir pencereden içeri girmiş, Quentyn'in küçük kasasının kilidini kurcalamış ve kasanın içinde parşömenler bulmuştu.

Arianne, Dar Deniz'e yapılacak bu gizli yolculuğun sadece ve sadece Quentyn'in marifeti olduğunu bilmek için çok şey verirdi... ama Quentyn'in taşıdığı parşömenler, Dorne'un güneşi ve mızrağıyla mühürlenmişti. Garin'in kuzeni mührü kırıp parşömenleri okumaya cesaret edememişti ama...

"Prenses." Sör Gerold Dayne, Arianne'in arkasında duruyordu. Yarı yıldız ışığında, yarı gölgedeydi.

"Su dökmeniz nasıldı?" diye sordu Arianne cilveli bir tavırla. "Kumlar müteşekkir oldu." Dayne tek ayağını bir heykelin başına koydu; yüzü kumlar tarafından aşındırılmış heykel bir zamanlar muhtemelen Bakire'ydi. "Su dökerken düşündüm de, şu yaptığınız plan size istediğiniz şeyi teslim edemeyebilir."

"Ve benim istediğim şey nedir sör?"

"Kum Yılanlarının özgürlüğü. Oberyn ve Elia için intikam. Şarkıyı biliyor muyum? Biraz aslan kanı tatmak istiyorsunuz." *Bu ve doğum hakkım. Güneş Mızrağı'nı ve babamın makamını istiyorum. Dorne'u istiyorum.* "Ben adalet istiyorum."

"Adını ne koyarsanız koyun. Lannister kızına taç giydirmek beyhude bir eylem. Kız asla Demir Taht'ta oturmayacak. Siz de istediğiniz savaşı alamayacaksınız. Aslan o kadar kolay tahrik olmaz."

"Aslan öldü. Dişi aslanın hangi yavruyu tercih edeceğini kim bilebilir?"

"Kendi mağarasında olan yavruyu." Sör Gerold kılıcını çekti. Bıçak yıldız ışığında parladı, yalanlar kadar keskindi. "Bir savaş başlatmanın yolu budur. Altın bir taç değil, çelik bir bıçak."

Ben çocuk katili değilim. "Şunu kaldırın. Myrcella benim korumam altında. Üstelik Sör Arys, kıymetli prensesine bir zarar gelmesine müsaade etmez, bunu biliyorsunuz."

"Hayır leydim. Benim bildiğim, Dayneler'in binlerce yıldır Oakheartlar'ı

öldürdüğü.”

Şövalyenin kibri, Arianne’i soluksuz bıraktı. “Bana öyle geliyor ki, Oakheartlar da o kadar zamandır Dayneler’i öldürüyor.”

“Hepimizin bazı aile gelenekleri var.” Siyah Yıldız, kılıcını kınına soktu. “Ay yükseliyor ve kusursuz elmasınızın yaklaştığını görüyorum.”

Gerold’ın gözleri keskindi. Gri binek atının sırtındaki adam gerçekten Sör Arys’ti. Şövalye kumların üstünde dörtnala koşarken beyaz pelerini cesurca dalgalanıyordu. Prenses Myrcella, Arys’in eyerinin arkasındaydı, altın buklelerini gizleyen başlıklı bir kaftana sarınmıştı.

Sör Arys, Myrcella’nın eyerden inmesine yardım ederken, Drey küçük kızın önünde diz çöktü. “Majesteleri.”

“Leydi efendimiz.” Benekli Sylva, Drey’in yanında diz çöktü.

“Kraliçem. Ben sizin adamınızım.” Garin iki dizinin üstüne düştü.

Myrcella, kafası karışmış bir hâlde Sör Arys Oakheart’ın koluna yapıştı. “Bana neden Majesteleri diyorlar?” diye sordu ağlamaklı bir sesle. “Sör Arys, burası neresi ve bu insanlar kim?” *Kıza hiçbir şey söylemedi mi?* Arianne bir ipek girdabının içinde öne çıktı, küçük kızı sakinleştirmek için gülümsedi. “Bunlar benim gerçek ve sadık arkadaşlarım Majesteleri... ve sizin de arkadaşlarınız olacaklar.”

“Prenses Arianne?” Küçük kız kollarını Arianne’e doladı. “Bana neden kraliçe diyorlar? Tommen’a kötü bir şey mi oldu?” “Kötü adamlarla dost olmuş Majesteleri,” dedi Arianne “ve korkarım ki o kötü adamlar, sizin tahtınızı çalmak için Tommen’la birlikte komplo kurmuşlar.”

“Tahtım mı? *Demir* Taht mı demek istiyorsunuz?” Kızın kafası iyice karışmıştı. “Tommen onu asla çalmadı. Tommen...” “...hiç şüphe yok ki sizden daha küçük?”

“Ben ondan bir yaş büyüğüm.”

“Bu, geleneklere göre Demir Taht’ın size ait olduğu anlamına geliyor,” dedi Arianne. “Kardeşiniz sadece küçük bir çocuk, onu suçlamamalısınız. Kötü danışmanları var... ama *sizin* dostlarınız var. Onları size takdim etmeme izin verir misiniz?” Kızın elini tuttu. “Majesteleri, Limon Ormanı’nın vârisi Sör Andrey Dalt’la tanışın.”

“Arkadaşlarım bana Drey der,” dedi Andrey, “Majesteleri de aynı şeyi yaparsa büyük onur duyarım.”

Drey’in dürüst bir yüzü ve rahat bir gülümsemesi vardı ama Myrcella ona temkinli gözlerle baktı. “Sizi tanıyana kadar, size *sör* diye hitap etmeliyim.”

“Majesteleri hangi ismi tercih ederse etsin, ben onun adamıyım.”

Sylva boğazını temizledi ve Arianne, “Size Leydi Sylva Santagar’ı takdim edebilir miyim kraliçem?” dedi. “Benim sevgili Benekli Sylva’m.”

“Size neden benekli diyorlar?” diye sordu Myrcella. “Çillerim yüzünden Majesteleri,” diye cevapladı Sylva, “ama Benekli Orman’ın vârisi olduğum için öyle dediklerini iddia ediyorlar.”

Sırada Garin vardı; esnek bacaklı, uzun burunlu, tek kulağında yeşim taşından bir çivi olan esmer bir delikanlı. “İşte öksüzlerin neşeli Garin’i, beni sürekli güldürür,” dedi Arianne. “Garin’in annesi benim sütannemdi.”

“Anneniz öldüğü için üzgünüm,” dedi Myrcella.

“Ölmedi tatlı kraliçem.” Garin, Arianne’in hediye ettiği altın dişi göstererek gülümsedi, çocuğun eski dişini de Arianne kırmıştı. “Leydimin demek istediği, ben Yeşilkanın öksüzlerindenim.”

Nehrin yukarısına doğru yapılacak yolculuk sırasında, Myrcella öksüzlerin tarihini öğrenmek için yeterli vakte sahip olacaktı. Arienne, müstakbel kraliçesini, küçük çetesinin son üyesine götürdü. “Son ama yiğitlikte ilk, size Sör Gerold Dayne’i sunuyorum, Kayanyıldızın şövalyesi.”

Sör Gerold tek dizinin üstüne çöktü. Küçük kızı soğuk bakışlarla inceleyen adamın koyu renk gözlerinde ay ışığı pırıldıyordu.

“Bir Arthur Dayne vardı,” dedi Myrcella. “Deli Kral Aerys’in zamanında, Kral Muhafızlarının şövalyesiydi.”

“O Sabah Kılıcıydı. Öldü.”

“Şimdi Sabah Kılıcı siz misiniz?”

“Hayır. İnsanlar bana Siyah Yıldız der ve ben geceye aitim.”

Arianne küçük kızı geri çekti. “Acıkmış olmalısınız. Hurmamız, peynirimiz, zeytinimiz ve içmek için limonatamız var. Fakat çok fazla yiyip içmemelisiniz. Biraz dinlendikten sonra yola çıkmalıyız. Kumlarda, gece yolculuk etmek her zaman en iyisidir, güneş gökyüzünde yükselmeden önce. Böylesi atlar için daha müşfiktir.”

“Sürücüler için de,” dedi Benekli Sylva. “Gelin Majesteleri, kendinizi ısıtın. Size hizmet etmeme izin verirseniz onur duyarım.”

Sylva prensesi ateşe doğru götürürken, Arianne arkasında Sör Gerold’ı buldu. “Hanedanımın kökleri on bin yıl öncesine, şafak günlerine kadar uzanır,” diye şikâyet etti şövalye. “Neden insanların hatırladığı tek Dayne, kuzenim?”

Sör Arys Oakheart, “O büyük bir şövalyeydi,” diyerek lafa karıştı.

“Büyük bir kılıcı vardı,” dedi Siyah Yıldız.

“Ve büyük bir kalbi.” Sör Arys, Arianne’in kolunu tuttu. “Prenses, sizinle biraz konuşmak istiyorum.”

“Gelin.” Arianne, Arys’i yıkıntıların içine götürdü. Şövalye, pelerininin altına altın dokuma kumaştan dikilmiş bir takım giymişti. Takımın göğsüne, şövalyenin hanedanının meşe yaprakları işlenmişti. Arys’in kafasındaki çelik miğferin tepesinde sivri uçlu bir çivi vardı ve miğferin etrafına Dorne tarzına uygun olarak sarı bir eşarp sarılmıştı. Arys, pelerini olmasa, herhangi bir şövalye zannedilebilirdi. Pelerini pırıl pırıl beyaz ipekti, ay ışığı kadar solgun ve meltem kadar hafifti. *Şüphe götürmez şekilde Kral Muhafızı pelerini, seni cesur aptal.* “Çocuk ne kadar biliyor?” “Fazla değil. Kral Topraklarından ayrılmadan önce, dayısı ona benim onun koruyucusu olduğumu ve ona verebileceğim her emrin onu güvende tutmak amacıyla verileceğini söyledi. Myrcella sokaklarda intikam çığlıkları atan insanları da duydu. Bunun bir oyun olmadığını biliyordu. O cesur bir kız ve yaşının çok ötesinde bir irfana sahip. Ondan istediğim her şeyi yaptı ve hiç soru sormadı.” Şövalye, Arianne’in kolunu tuttu, etrafa baktı, sesini alçalttı. “Duymanız gereken başka havadisler de var. Tywin Lannister öldü.”

Bu büyük bir şaşkınlıktı. “Öldü mü?”

“İblis tarafından öldürüldü. Kraliçe, vekilliği üstlendi.” “Öyle mi?” *Demir Tahtta bir kadın*? Arianne bir an düşündü ve bunun iyi bir gelişme olduğuna karar verdi. Eğer Yedi Krallık’in lordları Kraliçe Cersei tarafından yönetilmeye alışırlarsa, Kraliçe Myrcella’nın önünde diz çökmeleri daha kolay olurdu. Ve Lord Tywin tehlikeli bir hasımdı; Tywin’in yokluğu, Dorne’un düşmanlarını epey zayıflatırdı. *Lannisterlar Lannisterlar’ı öldürüyor*; *nasıl da tatlı*. “Cüceye ne oldu?”

“Kaçtı,” dedi Arys. “Cersei, cücenin başını getirecek adama lordluk vadediyor.” Rüzgârla savrulan kumların altına gömülmüş bir iç avluda, Arianne’in sırtını bir sütuna dayadı, prensesi uzun uzun ve sertçe öptü, elleri kadının göğüslerine gitti, eteğini de kaldırabilirdi ama Arianne gülerek şövalyeden kurtuldu. “Görüyorum ki şu kraliçe yaratma işi sizi heyecanlandırıyor sör, lâkin buna vaktimiz yok. Sonra, söz veriyorum.” Arys’in yanağına dokundu. “Herhangi bir sorunla karşılaştınız mı?”

“Sadece Trystane. Myrcella’nın yatağının yanında oturmak ve onunla *cyvasse* oynamak istedi.”

“Trystane dört yaşındayken kırmızı leke geçirdi, size söylemiştim. Kırmızı lekeye sadece bir kez yakalanırsınız. Myrcella’nın gri hastalıktan muzdarip olduğunu söylemeliydiniz, bu Trystane’i epey uzakta tutardı.”

“Belki onu tutardı ama babanızın üstadını tutmazdı.” “Caleotte,” dedi Arianne. “Myrcella’yı görmeye çalıştı mı?” “Ben kızın yüzündeki kırmızı lekeleri tarif ettikten sonra bir kez bile denemedi. Hastalık doğal seyrini izleyip

geçene kadar yapacak bir şey olmadığını söyledi ve kızın kaşıntılarını hafifletmek için bir kavanoz merhem verdi.”

On yaşın altındaki hiç kimse kırmızı lekeden ölmemişti fakat bu hastalık yetişkinler için ölümcül olabilirdi ve Üstat Caleotte çocukluğunda kırmızı leke geçirmemişti. Arianne bunu sekiz yaşında, kendi lekelerinden muzdarip olduğunda öğrenmişti. “Güzel,” dedi. “Peki hizmetçi? İkna edici mi?”

“Uzaktan. İblis onu bu amaç için seçmişti, daha soylu pek çok kıza tercihen. Myrcella kızın saçlarını kıvırdı ve kırmızı lekeleri yüzüne bizzat boyadı. İkisi uzak akrabalar. Lannis Limanı Lannysler’le, Lannetler’le, Lantellller’le, önemsiz Lannisterlar’la dolu ve bunların yarısının sarı saçları var. Kız, Myrcella’nın geceliğini giymiş ve yüzüne üstadın merhemini sürmüşken... loş ışıkta beni bile kandırabilirdi. Benim yerimi alacak bir adam bulmak çok daha zor oldu. Dake hemen hemen benim boyumda ama çok şişman. Rolder’a kendi zırhımı giydirdim ve göz siperini sürekli kapalı tutmasını söyledim. Adam benden altı santim kısa ama ben orada olup yanında durmazsam kimse buna dikkat etmeyebilir. Her hâlükârda, Myrcella’nın odasından ayrılmayacak.”

“Sadece birkaç güne ihtiyacımız var. Sonra prenses, babamın ulaşamayacağı bir yerde olacak.”

“Nerede?” Arys, Arianne’i kendine çekti ve burnunu kızın boynuna sürttü. “Bana planın geri kalanını anlatma vaktiniz geldi, sizce de öyle değil mi?”

Arianne, şövalyeyi iterek güldü. “Hayır, yola çıkma vaktimiz geldi.”

Küçük kafile, Köpüktaş’ın tozla kaplı yıkıntılarından çıkıp güneybatıya doğru yola koyulduğunda, ay Aybakiresi’ni taçlandırmıştı. Arianne ile Sör Arys kafileye liderlik ediyordu, oyunbaz bir kısrağın sırtında oturan Myrcella ikisinin arasındaydı. Garin, Benekli Sylva’yla birlikte onların hemen arkasındaydı. Arianne’in iki Dorne’lu şövalyesi en gerideydi. *Yedi kişiyiz,* diye fark etti Arianne. Bunu daha önce düşünmemişti ama yedi kişi olmaları, davaları için iyi bir alâmetmiş gibi görünüyordu. *Şana giden yolda yedi süvari. Bir gün ozanlar, hepimizi ölümsüz kılacaklar.* Drey daha büyük bir kafile istemişti ama bu dikkat çekerdi ve fazladan her adam ihanet riskini ikiye katlardı. *Babam bana hiç değilse bu kadarını öğretti.* Doran Martell, genç ve güçlü olduğu zamanlarda bile, sessizliğe ve sırlara çok önem veren tedbirli bir adamdı. *Babamın yüklerinden kurtulma vakti geldi, fakat onun onuruna ya da şahsına en küçük bir saygısızlık yapılmasına izin vermeyeceğim.* Arianne, babasını Su Bahçeleri’ne geri gönderecekti. Prens Doran, kalan yıllarını, gülen çocukların ve limonla portakal kokularının arasında geçirecekti. *Evet, Quentyn de ona eşlik edebilir.*

Myrcella’ya taç giydirdiğimde ve Kum Yılanlarını özgür bıraktığımda,

bütün Dorne benim sancağıma destek verecek. Yronwoodlar Quentyn'den yana olabilirdi ama tek başlarına tehlike teşkil etmezlerdi. Eğer Tommenin ve Lannisterlarin tarafına geçerlerse, Siyah Yıldız onların köklerini ve dallarını imha ederdi.

Eyerin üstünde saatler geçirdikten sonra, "Yoruldum," diye sızlandı Myrcella. "Daha çok yol var mı? Nereye gidiyoruz?" "Prenses Arianne sizi güvende olacağınız bir yere götürüyor," dedi Sör Arys.

"Bu uzun bir yolculuk," dedi Arianne, "ama Yeşilkan'a vardığımızda daha kolay olacak. Garin'in insanlarından birkaçı bizi orada karşılayacak; nehrin öksüzleri. Teknelerde yaşarlar, teknelerini sırıklarla Yeşilkan boyunca yüzdürerek balık tutarlar, meyve toplarlar, yapılması gereken ne iş varsa onu yaparlar." "Evet," diye seslendi Garin neşeyle, "ayrıca şarkı söyleriz, suyun üstünde dans ederiz ve şifacılıkla ilgili pek çok şey biliriz. Benim annem Batıdiyar'daki en iyi ebedir ve babam siğilleri tedavi edebilir."

"Eğer anneleriniz ve babalarınız varsa nasıl öksüz olabilirsiniz?" diye sordu Myrcella.

"Onlar Rhoynar," diye açıkladı Arianne "ve onların annesi Rhoyne nehriydi."

Myrcella anlamadı. "Ben *sizin* Rhoynar olduğunuzu sanıyordum. Yani Dorneluların."

'Yarı Rhoynar'ız Majesteleri. Benim damarımda Nymeria'nın kanı var, onun evlendiği Dornelu Lord Mors Martell'in kanının yanı sıra. Evlendikleri gün, Nymeria gemilerini yaktı, bu sayede insanlar artık geri dönüş olmadığını anlayacaktı. İnsanların çoğu o alevleri görmekten memnundu, çünkü Dorne'a gelmeden önce uzun ve korkunç bir yolculuk geçirmişlerdi. Fırtınalar, hastalıklar ve köle tacirleri yüzünden sayısız insan kaybetmişlerdi. Bununla birlikte, gemilerin ardından yas tutanlar da vardı. Bu kırmızı kurak toprağı ve onun yedi yüzlü tanrısını sevmemişlerdi. Bu yüzden eski alışkanlıklarına tutundular, yanık gemilerin enkazlarından tekneler yaptılar ve Yeşilkanın öksüzleri oldular. Onların şarkısındaki Anne *bizim* Anne'miz değil; onları şafak günlerinden beri sularıyla besleyen Rhoyne Anne."

"Rhoynarlar'ın bir kaplumbağa tanrısı olduğunu duymuştum," dedi Sör Arys.

"Nehrin Yaşlı Adamı daha küçük bir tanrıdır," dedi Garin. "O da Nehir Anne'den doğdu ve akan suların altında yaşayan her şeyin hâkimiyetini kazanmak için Yengeç Kral'la dövüştü." "Ah," dedi Myrcella.

"Anladığım kadarıyla siz de bazı büyük mücadeleler kazanmışsınız

Majesteleri,” dedi Drey çok neşeli bir sesle. “*Cyvasse* masasında cesur prensimiz Trystane’e hiç merhamet göstermediğiniz söyleniyor.”

“Taşlarını her zaman aynı şekilde diziyor; bütün dağlar önde ve filler geçitlerde,” dedi Myrcella. “Ben de aralardan ejderhamı gönderiyorum ve onun fillerini yediriyorum.”

“Oyunu hizmetçiniz de oynuyor mu?”

“Rosamund mu?” diye sordu Myrcella. “Hayır. Ona öğretmeye çalıştım ama kuralların çok zor olduğunu söyledi.”

“O da bir Lannister, değil mi?” dedi Leydi Sylva.

“Lannis Limanı’nın Lannisterlar’ından, Casterly Kayası’nınkilerden değil. Saçları benimkiyle aynı renk ama bukleli olacağına düz. Aslında Rosamund bana gerçekten benzemiyor ama benim kıyafetlerimi giydiğinde bizi tanımayan insanlar onu ben zannediyor.”

“O hâlde bunu daha önce de yaptınız?”

“Ah, evet. Braavos’a giderken *Hızlıdeniz*’de yer değiştirdik. Rahibe Eglantile saçlarıma kahverengi boya sürdü. Bunu oyun olsun diye yaptığımızı söyledi ama aslında, amcam Stannis gemiyi ele geçirirse güvende olmam içindi.”

Kızın yorulduğu aşikârdı, Arianne kafileyi durdurdu. Atlara tekrar su içirdiler, bir süre dinlendiler ve biraz peynirle meyve yediler. Myrcella bir portakalı Sylva’yla bölüştü. Garin zeytin yedi ve çekirdekleri Drey’e attı.

Arianne güneş doğmadan önce nehre varmayı ummuştu ama yola onun planladığından çok daha geç çıkmışlardı, doğu seması kırmızıya dönerken onlar hâlâ eyerlerinin üstündeydi.

Siyah Yıldız atını Arianne’in yanına sürdü. “Prenses,” dedi, “Sizin yerinizde olsam daha hızlı bir tempo tuttururdum, amacınız çocuğu öldürmek değilse tabii. Çadırımız yok ve kumlar gündüzleri zalimdir.”

“Kumları sizin bildiğiniz kadar iyi biliyorum sör,” dedi Arianne. Yine de adamın dediğini yaptı. Atlar zorlanıyordu ama altı at kaybetmek, bir prenses kaybetmekten iyiydi.

Çok geçmeden, batıdan sert bir rüzgâr esmeye başladı; sıcak, kuru ve kum tanesi dolu. Arianne peçesini yüzüne çekti. Peçe ipekten yapılmıştı, üst kısmı yeşil ve alt kısmı sarıydı, renkler birbirine karışıyordu. Peçeye ağırlık veren küçük yeşil inciler, Arianne atını koşturdukça hafifçe birbirlerine çarpıyor ve tıkırdıyordu.

Arianne peçesinin kenarlarını bakır miğferinin şakaklarına bağlarken, “Prensesimin neden peçe taktığını biliyorum,” dedi Sör Arys. “Aksi takdirde yukarıdaki güneş, prensesimin güzelliğinin yanında sönük kalır.”

Arianne gülmek zorundaydı. “Hayır. Prensesiniz, güneş ışığını gözünden ve kumu ağzından uzak tutmak için peçe takıyor. Siz de aynı şeyi yapmalısınız sör.” Beyaz şövalyenin bu sıkıcı nezaketi kaç zamandır cilaladığını merak etti. Sör Arys yatakta iyi bir arkadaştı ama zekâ ve şövalye iki yabancıydı.

Arianne’in Dornelu adamları onun gibi yüzlerini örttüler. Benekli Sylva küçük prensesin yüzüne peçe taktı ama Sör Arys inadını sürdürdü. Çok vakit geçmeden, adamın yanakları kızardı ve yüzünden terler akmaya başladı. *Böyle devam ederse o ağır kıyafetlerin içinde pişecek,* diye düşündü Arianne. Sör Arys ilk olmazdı. Geçen yüzyıllarda, pek çok ordu, dalgalanan sancaklarla Prens Geçidi’nden gelmiş ve sıcak Dorne kumlarında kuruyup kızarmıştı. Bir zamanlar Genç Ejderha, böbürlenmeyle dolu *Dorne’un Fethi* kitabına, “Martell Hanedanının armasında, Dornelular’ın en sevdiği iki silah olan güneş ve mızrak vardır,” yazmıştı. “Lâkin bu iki silahın daha ölümcül olanı güneştir.” Şükürler olsun ki Arianne ve arkadaşları derin kumlardan geçmek zorunda değillerdi, kuru topraktan ibaret bir şeritte ilerliyorlardı. Arianne, bulutsuz gökyüzünde daireler çizerek uçan bir şahin gördüğünde en kötüsünü geride bıraktıklarını biliyordu. Çok geçmeden bir ağaca rastladılar. Yapraktan çok dikeni olan ve kum dilencisi diye anılan eğri büğrü bir ağaçtı ama kafilenin sudan uzak olmadığını söylüyordu.

Garin, ileride, kuru bir dere yatağının çevresinde büyümüş kum dilencilerini gördüğünde, “Neredeyse geldik Majesteleri,” dedi Myrcella’ya neşeli bir sesle. Güneş, öfkeli bir çekiç gibi yeryüzüne vuruyordu ama artık önemli değildi; kafilenin yolculuğu sona ermek üzereydi. Atları tekrar sulamak için durdular, mataralarından kana kana su içtiler, peçelerini ıslattılar ve son sürüş için eyerlerine çıktılar. Yarım fersah sonra, şeytan otlarının üstünde at sürüyor ve zeytin ağaçlarının önünden geçiyorlardı. Bir sıra taşlı tepenin ardında, otlar daha yeşil ve daha canlı hâle geldi, eski kanallardan oluşan bir örümcek ağı tarafından sulanan limon bahçeleri bile vardı. Yeşil pırıltılı nehri ilk gören Garin oldu. Bir çığlık attı ve ileri doğru koştu.

Arianne Martell bir zamanlar Mander’ı geçmişti; Uç Kum Yılanı’yla birlikte Tyene’in annesini ziyaret etmeye gittiğinde. O kudretli su yoluyla kıyaslandığında, Yeşilkan’a nehir demek bile zordu ama Yeşilkan, Dorne’un hayat damarıydı. Adını, ağır ağır akan sularının bulanık yeşilinden almıştı ama kafile nehre yaklaştıkça, güneş ışığı o suları altın rengine dönüştürdü. Arianne bundan daha tatlı bir manzara görmemişti. *Bundan sonraki bölüm yavaş ve kolay olacak,* diye düşündü, *Yeşilkan'ın yukarısına, oradan da Vaith Nehri’ne, bir sırıklı tekne nereye kadar gidebilirse.* Arianne bu zamanı, Myrcella’yı bundan

sonra olacaklara hazırlamak için kullanacaktı. Vaith'in ötesinde derin kumlar bekliyordu. Kafile, bu geçişi yapmak için Kumtaşı Kalesi'nin ve Cehennem Çukuru'nun yardımına ihtiyaç duyacaktı ama Arianne yardımın geleceğinden şüphe etmiyordu. Kızıl Yılan, Kumtaşı'nda himaye edilmişti ve Prens Oberyn'in metresi Ellaria Kum, Lord Uller'in gayrimeşru kızıydı, üstelik Kum Yılanlarının dördü, Uller'in torunlarıydı. *Myrcella'ya Cehennem Çukuru'nda taç giydireceğim ve sancaklarımı orada yükselteceğim.*

Tekneyi nehrin beş fersah aşağısında, yeşil bir söğüt ağacının yere sarkan dallarının altına gizlenmiş hâlde buldular. Bu alçak tavanlı ve geniş tabanlı teknelerin bir tasarımı yoktu; Genç Ejderha, sırıklı tekneleri, "salların üstüne kurulmuş ağıllar," diyerek yermişti ama bu adil bir tanımlama değildi. En fakir öksüz tekneleri bile son derece güzel bir şekilde oyulmuş ve boyanmıştı. Söğüt ağacının altındaki tekne yeşil tonlarındaydı, denizkızı şeklinde bir dümen yekesi vardı, küpeştelerinin arasından balık yüzleri bakıyordu. Güverte sırıklarla, iplerle ve zeytin kavanozlarıyla doluydu. Arianne hiç öksüz görmedi. *Mürettebat nerede*? diye merak etti.

Garin, söğüt ağacının altında dizginlerini çekti. Eyerinden aşağı atlarken, "Uyanın, sizi balık gözlü tembeller," diye seslendi. "*Kraliçeniz* burada ve kraliçelere layık bir karşılama bekliyor. Yukarı çıkın, dışarı çıkın, biraz şarkı söyleyelim ve tatlı şarap içelim. Ağzım biraz..."

Sırıklı teknenin kapısı gürültüyle açıldı. Areo Hotah, elinde bir uzunbaltayla güneş ışığına çıktı.

Garin şaşkınlıkla geri çekildi. Arianne karnına bir balta darbesi almış gibi hissetti. *Bu şekilde bitmemesi gerekiyordu. Böyle olmaması gerekiyordu.* Drey'in, "Görmeyi umduğum son yüz buydu," dediğini duyduğunda, Arianne harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. Tekrar eyerine çıkarken, "Uzaklaş!" diye bağırdı. "Arys, prensesi koru..."

Hotah, baltasının sapını güverteye vurdu. Teknenin süslü küpeştelerinin arkasından bir düzine muhafız çıktı, ellerinde mızraklar ve arbaletler vardı. Kamaranın üstünde daha fazla adam belirdi. "Teslim olun prensesim," diye seslendi kumandan, "aksi takdirde, siz ve çocuk dışındaki herkesi öldürmek zorunda kalacağız, babanızın emriyle."

Prenses Myrcella hiç kıpırdamadan eyerinde oturuyordu. Garin ağır adımlarla tekneden uzaklaştı, elleri havadaydı. Drey kılıç kemerini çözdü, "Teslim olmak, yapılacak en akıllıca şeymiş gibi görünüyor," diye seslendi Arianne'e, kılıcı yere düştü.

"*Hayır!*" Sör Arys Oakheart, atını Arianne'le arbaletlerin arasına soktu,

elindeki silah gümüş gibi parlıyordu. Kalkanını askıdan indirdi ve sol kolunu kayışlara geçirdi. “Ben hâlâ nefes alıyorken prensesi götüremezsiniz.”

Arianne sadece, *seni pervasız aptal*, diye düşünecek kadar vakit buldu, *ne yaptığını sanıyorsun*?

Siyah Yıldız’ın kahkahası çınladı. “Kör müsün yoksa aptal mısın Oakheart? Çok kalabalıklar. Kılıcını yerine koy.”

“Onun dediğini yapın Sör Arys,” dedi Drey.

Ele geçirildik sör, diye seslenebilirdi Arianne. *Sizin ölümünüz bizi serbest bırakmaz. Eğer prensesinizi seviyorsanız teslim olun.* Ama konuşmaya çalıştığında, kelimeler boğazına takıldı.

Sör Arys ona özlem dolu son bir bakış attı, sonra altın mahmuzlarını atının karnına vurdu ve harekete geçti.

Atını doğrudan sırıklı teknenin üstüne sürdü, beyaz pelerini arkasından akıyordu. Arianne Martell daha önce bu kadar yiğitçe ve bu kadar aptalca bir şey görmemişti. *“Hayııır”* diye bağırdı ama geç kalmıştı. Bir arbalet vızıldadı, sonra bir tane daha. Hotah bir emir bağırdı. Mesafe o kadar yakınken, beyaz şövalyenin zırhı parşömenden farksızdı. İlk ok, delip geçtiği meşe kalkanı adamın omzuna çiviledi. İkinci ok alnı sıyırdı. Bir fırlatma mızrağı, Sör Arys’in atının sağrısına saplandı ama hayvan ilerlemeye devam etti, iskele tahtasına gelince sendeledi. *“Hayır,”* diye bağırıyordu bir kız; küçük, aptal bir kız, *“hayır, lütfen, böyle olmaması gerekiyordu.”* Arianne, Myrcella’nın da bağırdığını duyabiliyordu, kızın sesi korkuyla tizleşmişti.

Sör Arys’in uzunkılıcı bir sağa, bir sola savruldu ve iki mızrakçı yere devrildi. Şövalyenin atı şaha kalktı ve arbaletini tekrar doldurmaya çalışan bir muhafızın yüzünü tekmeledi fakat diğer arbaletler ok fırlatmaya ve hayvanı vurmaya devam ediyordu. İri süvari atı yana sendeledi ve güverteye devrildi. Sör Arys bir şekilde hayvanın altında kalmaktan kurtuldu. Hatta kılıcını elinde tutmayı bile başardı. Ölen atının yanında, zorlukla dizlerinin üstünde doğruldu...

...ve tepesinde Areo Hotah’ı buldu.

Beyaz şövalye kılıcını kaldırdı, çok yavaştı. Hotah’ın uzunbaltası, Arys’in sağ kolunu omuz hizasından kesip kopardı, kan zerreleri saçarak döndü ve korkunç bir çift el darbesiyle tekrar aşağı inip Arys Oakheart’ın kafasını havaya uçurdu. Şövalyenin başı sazların arasına düştü. Ve Yeşilkan, kırmızı olanı, yumuşak bir su sesi çıkararak yuttu.

Arianne atından indiğini hatırlamıyordu. Belki de düşmüştü. Bunu da hatırlamıyordu. Ama kendini ellerinin ve ayaklarının üstünde, kumun içinde buldu. Titriyor, ağlıyor ve akşam yemeğini kusuyordu. *Hayır,* düşünebildiği tek

şey buydu, *hayır, hayır kimse zarar görmeyecekti, her şey planlanmıştı, çok dikkatliydim.* Areo Hotah'ın kükrediğini duydu. "Peşinden gidin. Adam kaçmamalı. *Peşinden gidini"* Myrcella yerdeydi, feryat ediyordu, titriyordu, elleri solgun yüzündeydi, parmaklarının arasından kan akıyordu. Arianne anlamadı. Bazı adamlar onun ve arkadaşlarının etrafını sararken, bazıları atlarına biniyordu ama bunların hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu. Arianne rüya görüyordu; korkunç, kırmızı bir kâbus. *Bu gerçek olamaz. Birazdan uyanacağım ve karabasanıma güleceğim.*

Ellerini arkadan bağlamak istediklerinde, Arianne direnmedi. Muhafızlardan biri onu sertçe çekerek ayağa kaldırdı. Adam, Arianne'in babasının renklerini giyiyordu. Bir başka muhafız öne eğildi ve çizmesinin içindeki fırlatma bıçağını aldı; bıçak, Arianne'in kuzeni Leydi Nym'in hediyesiydi.

Areo Hotah bıçağı muhafızdan aldı ve kaşlarını çatarak inceledi. "Prens, sizi Güneş Mızrağı'na geri götürmemi söyledi," dedi. Yanakları ve alnı Arys Oakheart'ın kanıyla çillenmişti. "Üzgünüm küçük prenses."

Arianne, gözyaşlarıyla çizgilenmiş yüzünü yukarı kaldırdı. "Nasıl bilebilir?" diye sordu kumandana. "Çok dikkatliydim. Nasıl bilebilir?"

"Biri söyledi." Hotah omuzlarını silkti. "Biri her zaman söyler."

ARYA

Her gece uyumadan önce, duasını yastığına fısıldıyordu. “Sör Gregor,” diye başlıyordu dua. “Dünsen, Tatlı Raff, Sör Ilyn, Sör Meryn, Kraliçe Cersei.” Eğer bilseydi, Geçit’in Freyleri’nin isimlerini de fısıldardı. *Bir gün öğreneceğim,* dedi kendine *ve sonra hepsini öldüreceğim.*

Hiçbir fısıltı, Siyahın ve Beyazın Evi’nde duyulmayacak kadar hafif değildi. “Çocuk,” dedi bir gün nazik bir adam, “geceleri fısıldadığın o isimler de ne?”

“Ben isim filan fısıldamıyorum,” dedi Arya.

“Yalan söylüyorsun,” dedi adam. “Korkunca bütün insanlar yalan söyler. Bazıları çok yalan söyler, bazıları az. Kiminin tek yalanı vardır, o muazzam yalanı o kadar çok tekrar eder ki sonunda kendi bile inanır... ama küçük bir parçası, bunun bir yalan olduğunu her zaman bilir ve bu yalan söyleyenin yüzünden okunur. Bana şu isimlerden bahset.”

Arya dudağını ısırdı, “isimler önemli değil.”

“Önemli,” diye ısrar etti nazik adam. “Anlat bana çocuk.” *Anlat yoksa seni dışarı atarız,* diye duydu Arya. “Onlar nefret ettiğim insanlar. Ölmelerini istiyorum.”

“Bu Ev’de böyle duaları çok duyarız.”

“Biliyorum,” dedi Arya. Bir zamanlar Jaqen H’hgar ona üç dua bahşetmişti. *Yapmam gereken tek şey fısıldamaktı...*

“Bize gelmenin sebebi bu mu?” diye devam etti nazik adam. “Sanatımızı öğrenmeye mi geldin? Nefret ettiğin adamları öldürebilmek için?”

Arya buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. “Olabilir.”

“O hâlde yanlış yere geldin. Kimin öleceğini ve kimin yaşayacağını söylemek sana düşmez. Bu istidat Çok Yüzlü Tanrıya aittir. Bizler, onun isteklerini yerine getirmeye yemin etmiş hizmetkârlardan başka bir şey değiliz.”

“Ah.” Arya, duvarlar boyunca dizilmiş heykellere baktı, heykellerin ayaklarının etrafında mumlar ışıldıyordu. “O hangi tanrı?”

“Hepsi,” dedi siyah beyazlı rahip.

Rahip adını asla söylemedi. Kocaman gözleri ve boş yüzüyle, Arya’ya Gelincik isimli bir başka küçük kızı hatırlatan küçük kız da öyle. Küçük kız da Arya gibi tapınağın altında yaşıyordu; üç kalfa, iki hizmetçi adam ve Umma isimli bir aşçıyla birlikte. Umma çalışırken konuşmaktan hoşlanıyordu ama Arya kadının söylediği tek kelimeyi anlamıyordu. Diğerlerinin adları yoktu ya da adlarını paylaşmak istemiyorlardı. Hizmetçi adamlardan biri çok yaşlıydı, sırtı bir yay gibi büküktü. İkinci adam kırmızı suratlıydı, kulaklarından kıllar fışkırıyordu. Arya, onların dua ettiğini duyana dek ikisinin de dilsiz olduğunu

sanıyordu. Kalfalar daha gençti. En yaşlısı Arya'nın babasının yaşındaydı. Diğer ikisi, bir zamanlar Arya'nın ablası olan Sansa'dan büyük olamazdı. Kalfalar da siyah beyaz giyiyordu ama onların cübbelerinin başlığı yoktu ve cübbelerinin sol tarafı siyah, sağ tarafı beyazdı. Nazik adam ve kimsesiz kız için bunun tam tersi bir durum söz konusuydu. Arya'ya bir hizmetçi kıyafeti verilmişti: Boyasız yünden yapılmış bir tunik, bol bir pantolon, pamuklu iç çamaşırları ve bez terlikler.

Ortak Dil'i sadece nazik adam biliyordu. Her gün, "Sen kimsin?" diye soruyordu Arya'ya.

"Kimse," diye cevaplıyordu Stark Hanedanı'ndan Arya, Arya Ayakaltı, Arya Atsurat. Arry ve Gelincik de olmuştu, Güvercin ve Tuzlu da. Kadeh taşıyıcı Nan, gri bir fare, bir koyun ve Harrenhal'un hayaleti de olmuştu... ama gerçekte değil, kalbinin derinliklerinde değil. Orada Kışyarı'nın Arya'sıydı, Lord Eddard Stark ve Leydi Catelyn'in kızıydı. Bir zamanlar Robb, Bran, Rickon ve Sansa isimli kardeşleri, Nymeria isimli bir ulu kurdu ve Jon Kar adında bir üvey ağabeyi vardı. Arya, kalbinin derinliklerinde bir kimliğe sahipti... ama nazik adamın istediği cevap bu değildi.

Ortak bir dil olmadan, Arya'nın diğer insanlarla konuşma şansı yoktu. Fakat onları dinliyordu ve işlerini yaparken onlardan duyduğu kelimeleri kendi kendine tekrar ediyordu. En genç kalfa, kör olmasına rağmen mumlardan sorumluydu. Yumuşak terlikleriyle tapmakta dolaşıyor ve her gün dua etmeye gelen yaşlı kadınların mırıltılarıyla sarmalanıyordu. Gözleri olmadığı hâlde, hangi mumun söndüğünü her zaman biliyordu. "Koku duyusu ona yol gösteriyor," diye açıklamıştı nazik adam, "ayrıca, bir mumun yandığı yerde hava daha sıcaktır." Arya'ya gözlerini kapatmasını ve bizzat denemesini söylemişti.

Şafak vakti, kahvaltıdan önce, durgun ve siyah havuzun etrafında diz çöküp dua ediyorlardı. Bazı günler, duanın liderliğini nazik adam yapıyordu, lider diğer günlerde küçük kızdı. Arya, Braavos dilinden sadece birkaç kelime biliyordu, Yüksek Valyria Dili'nin kelimeleriyle aynı olanları. Bu yüzden Çok Yüzlü Tanrıya kendi duasını okuyordu, "Sör Gregor, Dünsen, Tatlı Raff, Sör Ilyn, Sör Meryn, Kraliçe Cersei." Sessizce dua ediyordu. Eğer Çok Yüzlü Tanrı düzgün bir tanrıysa, Arya'yı duyardı.

Siyahın ve Beyazın Evi'ne her gün müminler geliyordu. Çoğu tek başına geliyor ve tek başına oturuyordu; şu ya da bu mihrapta mumlar yakıyor, havuzun kenarında dua ediyor ve bazen ağlıyorlardı. Bazıları siyah kadehten içip uykuya dalıyordu, içmeyenler daha çoktu. Ayinler yoktu, ilahiler yoktu, tanrıyı memnun etmek için söylenen methiye şarkıları yoktu. Tapınak hiçbir zaman dolu

olmuyordu. Ara sıra, müminin biri bir rahip görmek istiyordu ve nazik adam ya da küçük kız onu kutsal odaya götürüyordu ama bu çok sık gerçekleşmiyordu.

Duvarlar boyunca dizilmiş otuz farklı tanrı vardı, her biri kendi küçük ışıklarıyla çevrelenmişti. Yaşlı kadınların en sevdiği tanrı Ağlayan Kadın'dı. Zengin adamlar Gece Aslanını tercih ediyordu, fakir adamlarsa Başlıklı Yolcu'yu. Askerler, Solgun Çocuk Bakkalon'a mum yakıyordu, denizciler Ay Beyazı Bakire'ye ve Merling Kralına. Yabancının da mihrabı vardı ama ona neredeyse kimse gitmiyordu. Yabancının ayağının dibinde çoğu zaman tek mum yanıyordu. Nazik adam bunun önemli olmadığını söylüyordu. "Onun pek çok yüzü ve insanları duyacak pek çok kulağı var."

Üstünde tapınağı barındıran küçük tepe, kayalara oyulmuş dar geçitlerle petek petekti. Rahiplerin ve kalfaların uyku hücreleri ilk kademedeydi, Arya'nın ve hizmetçilerin hücreleriyse ikinci kademede. En alt kademe, rahipler dışında herkese yasaktı. Kutsal odanın bulunduğu yer orasıydı.

Arya, çalışmadığı zamanlarda, mahzenlerin ve depoların arasında istediği gibi gezmekte özgürdü ama tapmaktan ayrılmaması ve üçüncü kademeye inmemesi gerekiyordu. Silahlarla ve zırhlarla dolu bir oda buldu: Süslü miğferler, tuhaf göğüs kalkanları, uzunkılıçlar, hançerler, kamalar, arbaletler ve yaprak şekilli uçları olan uzun mızraklar. Bir başka mahzen kıyafetlerle doluydu: Kaim kürkler, elli farklı renge boyanmış olağanüstü ipekler, bunların yanında pis kokulu paçavralar ve eski püskü dokumalar. *Bir hazine odası da olmalı,* diye karar verdi Arya. Gözünde altın tabak istifleri, gümüş sikkelerle dolu torbalar, deniz kadar mavi safirler, tombul ve yeşil inci dizileri canlandı.

Bir gün, nazik adam beklenmedik bir şekilde geldi ve ona ne yaptığını sordu. Arya adama kaybolduğunu söyledi.

"Yalan söylüyorsun. Daha beteri, kötü yalan söylüyorsun. Sen kimsin?"

"Kimse."

"Bir yalan daha." Nazik adam iç geçirdi.

Weese, Arya'yı yalan söylerken yakalasaydı onu kanlı kanlı döverdi ama Siyahın ve Beyazın Evi'nde işler farklıydı. Arya mutfakta çalıştığında, eğer ayakaltında dolaşırsa, Umma tahta kaşığıyla onun avcuna vuruyordu ama bunun dışında kimse ona el kaldırmıyordu. *Ellerini sadece öldürmek için kaldırıyorlar,* diye düşünüyordu Arya.

Aşçıyla iyi anlaşıyordu. Umma, Arya'nın eline bir bıçak tutuşturuyor ve bir soğan gösteriyordu, Arya da soğanı doğruyordu. Umma, Arya'yı bir hamur yığınına doğru itiyordu ve Arya, aşçı dur diyene kadar hamuru yoğuruyordu, *(dur,* Arya'nın Braavos dilinde öğrendiği ilk kelimeydi). Umma, Arya'nın eline

bir balık veriyordu ve Arya kılçığı çıkarıyor, balığı ince dilimler halinde kesiyor, sonra da aşçının ezdiği fındıkların içinde yuvarlıyordu. Nazik adam, Braavos'u çevreleyen tuzlu suların her türden balık ve kabuklu deniz hayvanıyla dolu olduğunu açıklamıştı. Yavaş akan kahverengi bir nehir, güneyden deniz kulağına giriyor ve sazlıklarla, göllerle, çamurlu düzlüklerle dolu geniş bir alanı dolaşıyordu. O civarda yumuşakçalar boldu; midyeler, ahtapotlar, kurbağalar, kaplumbağalar, çamur yengeçleri, leopar benekli yengeçler, mor yengeçler, kırmızı yılan balıkları, siyah yılan balıkları, çizgili yılan balıkları, bofalar ve istiridyeler. Bütün bu canlılar, Çok Yüzlü Tanrının hizmetkârlarının yemek yediği oymalı ahşap masada sık sık görünüyordu. Umma bazen balıkları deniz tuzu ve çekilmemiş karabiber taneleriyle tatlandırıyordu, yılan balıklarını da kıyılmış sarımsakla pişiriyordu. Arada bir safran bile kullanıyordu. *Al Turta burayı severdi,* diye düşünüyordu Arya.

Akşam yemeği Arya'nın en sevdiği vakitti; geceleri dolu bir mideyle uyumayalı uzun zaman olmuştu. Bazı geceler, nazik adam Arya'nın ona sorular sormasına izin veriyordu. Arya bir keresinde, tapınağa gelen insanların neden hep o kadar huzurlu göründüğünü sordu; onun geldiği yerde insanlar ölmekten korkardı. Arya, kılıcını o sivilceli yaverin karnına soktuğunda çocuğun nasıl ağladığını ve Keçi tarafından ayı çukuruna atılan Sör Amory Lorch'un nasıl yalvardığını hatırlıyordu. Tanrı Gözü'nün yanındaki köyü ve Vadeci altınlarla ilgili sorular sormaya başladığında köylülerin nasıl çığlık atıp inlediğini hatırlıyordu.

"Ölüm en kötü şey değildir," diye yanıtladı nazik adam. "Ölüm, Tanrı'nın bize hediyesidir, arzuları ve acıyı bitirir. Doğduğumuz gün, Çok Yüzlü Tanrı her birimize birer kara melek gönderir, bu melek hayatımız boyunca yanımızda yürür. Günahlarımız ve ıstıraplarımız taşıyamayacağımız kadar büyük olduğunda, melek elimizden tutar ve bizi yıldızların daima parlayarak yandığı gece topraklarına götürür. Siyah kadehten içmeye gelen insanlar, meleklerini arıyorlar. Eğer korkarlarsa, mumlar onları sakinleştiriyor. Yanan mumlarımızı kokladığında neyin kokusunu alıyorsun çocuğum?"

Kışyarı'nın kokusunu, diyebilirdi Arya. *Karın, dumanın ve çam iğnelerinin kokusunu alıyorum. Ahırların kokusunu alıyorum. Gülen Hodor'un, avluda talim yapan Jon'la Robb'un ve aptal bir leydi panayırıyla ilgili şarkı söyleyen Sansa'nın kokusunu alıyorum. Taş kralların oturduğu mahzen mezarların kokusunu alıyorum. Sıcak ekmeklerin kokusunu alıyorum. Tanrı korusunun kokusunu alıyorum. Kurdumun kokusunu alıyorum, onun kürkünün kokusunu, hâlâ yanımdaymış gibi.* Adamın ne söyleyeceğini görmek için, "Ben koku filan

almıyorum,” dedi.

“Yalan söylüyorsun,” dedi adam, “ama istersen sırlarını saklı tutabilirsin, Stark Hanedanı’ndan Arya.” Adam, Arya’dan hoşnutsuz olduğu zamanlarda ona bu isimle hitap ediyordu. “Buradan ayrılabileceğini biliyorsun. Bizden biri değilsin, henüz değilsin. İstediğin zaman evine dönebilirsin.”

“Eğer ayrılırsam geri gelemeyeceğimi söylemiştin.”

“Aynen öyle.”

Bu kelimeler Arya’yı hüzünlendirdi. *Eskiden Syrio da böyle söylerdi,* diye hatırladı. *Sürekli söylerdi.* Syrio ona iğne işi öğretmiş ve sonra onun için ölmüştü. “Ayrılmak istemiyorum.”

“Öyleyse kal... ama unutma, Siyahın ve Beyazın Evi bir öksüz yuvası değildir. Bu çatının altındaki herkes hizmet etmek zorundadır. Biz burada *valar dohaeris* deriz. İstiyorsan kal ama senden itaat beklediğimizi de bil. Her zaman ve her konuda. Eğer itaat edemezsen, ayrılmak zorundasın.”

“İtaat edebilirim.”

“Göreceğiz.”

Arya’nın Umma’ya yardım etmekten başka görevleri de vardı. Tapınağın yerlerini süpürüyordu, yemeklerde servis yapıyordu, ölü adamların kıyafetlerinden oluşan yığınları tasnif ediyordu, adamların keselerini boşaltıyor ve keselerden çıkan tuhaf sikkeleri sayıyordu. Her sabah, ölüleri bulmak için tapınağı dolaşan nazik adamın yanında yürüyordu. Syrio’yu hatırlayarak, *gölge kadar sessiz,* diyordu kendi kendine. Demirden yapılmış kaim kapakları olan bir fener taşıyordu, her duvar nişinde duruyor ve ceset aramak için fenerin kapağını açıyordu.

Ölüleri bulmak hiç zor değildi. İnsanlar Siyahın ve Beyazın Evi’ne geliyor, bir saat ya da bir gün ya da bir yıl dua ediyor, havuzun tatlı siyah suyundan içiyor ve şu ya da bu tanrının arkasındaki taş yataklardan birine uzanıyordu. Gözlerini kapatıyor, uyuyor ve hiç uyanmıyorlardı. “Çok Yüzlü Tanrı’nın lütfü sayısız şekle bürünür,” diyordu nazik adam, “ama burada daima mülayimedir.” Bir beden bulduklarında, nazik adam dua okuyor ve hayatın bedenden ayrıldığından emin oluyordu, Arya da hizmetçi adamları çağırıyordu; ölüleri mahzenlere taşımak onların işiydi. Kalfalar bedenleri soyuyor ve yıkıyordu. Ölü insanların kıyafetleri ve sikkeleri, daha sonra tasnif edilmek üzere bir sepete atılıyordu. Soğuk cesetler, sadece rahiplerin gidebildiği kutsal alt odaya götürülüyordu; Arya, orada neler olduğunu bilme iznine sahip değildi. Bir keresinde, akşam yemeğini yerken korkunç bir şüpheye kapıldı, bıçağını masaya bıraktı ve önündeki beyaz et dilimine kuşkuyla baktı. Nazik adam, Arya’nm

yüzündeki dehşeti gördü. “Bu domuz eti çocuk,” dedi, “sadece domuz eti.”

Arya’nın yatağı taştı, ona Harrenhal’u ve Wease’in emrinde basamak ovarken yattığı yatağı hatırlatıyordu. Şilte, saman yerine paçavralarla doldurulmuştu, bu yüzden Harrenhal’daki şilteden daha yumruluydu ama aynı zamanda daha az kaşındırıyordu. Arya istediği kadar battaniye alma hakkına sahipti; kırmızı, yeşil ve ekoseli yün battaniyeler. Üstelik hücresi sadece ona aitti. Arya hazinelerini orada saklıyordu: *Titan’ın Kızı’ndaki* denizcilerin verdiği gümüş çatal, geniş kenarlı şapka ve parmaksız eldivenler; hançeri, çizmeleri, kemeri, küçük sikke kesesi ve eskiden giydiği kıyafetler...

Ve iğne.

Görevleri ona iğne işi için çok az vakit bırakıyordu ama Arya mümkün olduğunda çalışıyordu, mavi bir mumun ışığında kendi gölgesiyle düello yapıyordu. Bir gece, küçük kız şans eseri Arya’nın hücresinin önünden geçti ve Arya’yı kılıç talimi yaparken gördü. Kız tek kelime etmedi fakat ertesi gün nazik adam hücreye geldi. “Bütün bunlardan kurtulman gerek,” dedi.

Arya kendini yaralanmış hissetti. “Onlar benim.”

“Ve sen kimsin?”

“Kimse.”

Nazik adam, gümüş çatalı aldı. “Bu, Stark Hanedanı’ndan Arya’ya ait. Bütün bu eşyalar ona ait. Burada bu eşyalar için yer yok. Burada Arya için yer yok. Onunkisi çok kibirli bir isim ve bizde kibrin yeri yok. Bizler burada hizmetkârlarız.”

“Ben hizmet ediyorum,” dedi Arya yaralı bir şekilde. Gümüş çatalı seviyordu.

“Bir hizmetkâr rolü oynuyorsun ama kalbinde bir lord kızısın. Başka isimler aldın ama onları bir elbise giyer gibi önemsemeden giydin. Onların altında her zaman Arya vardı.”

“Ben *elbise* giymem. Aptal bir elbisenin içinde dövüşemezsin.”

“Neden dövüşmek istiyorsun? Sen arka sokaklarda kana susamış bir hâlde dolaşan bir eşkıya mısın?” Nazik adam iç geçirdi. “Soğuk kadehten içmeden önce bütün benliğini Çok Yüzlü Tanrıya sunmak zorundasın. Bedenini. Ruhunu. *Kendini.* Eğer bunu yapamayacağını düşünüyorsan buradan ayrılmalısın.” “Demir sikke...”

“...seni buraya getiren yolculuğun bedelini ödedi. Bu noktadan sonra her şeyin bedelini kendin ödemelisin ve fiyat yüksektir.”

“Hiç altınım yok.”

“Bizim arz ettiğimiz şey altınla satın alınamaz. Fiyat, senin tamamındır,

insanlar, bu gözyaşı ve acı vadisinden geçerken sayısız yollara sapar. Bizimkisi en zorudur. Çok az insan bu yolda yürümek için yaratılmıştır. Bu yolda yürümek, olağanüstü bir beden ve ruh kuvveti ile sert ve güçlü bir kalp gerektirir.” *Kalbimin olması gereken yerde bir boşluk var,* diye düşündü Arya *ve benim gidecek başka bir yerim yok.* “Ben güçlüyüm. Senin kadar güçlüyüm. Ben sertim.”

“Gidecek başka bir yerin olmadığına inanıyorsun.” Adam, Arya’nın düşüncelerini okumuştu sanki. “Bu konuda yanılıyorsun. Bir tacirin hanesinde daha kolay hizmetkârlık işi bulursun. Belki de bir zaniye olmayı ve güzelliğini anlatan şarkılar duymayı tercih edersin? Sadece söyle ve seni Siyah İnci’ye ya da Akşamın Kızına gönderelim. Gül yapraklarının üstünde uyur ve sen yürüdükçe hışırdayan ipek etekler giyersin. Kudretli lordlar senin bekâret kanın için dilenciye dönüşürler. Ya da istediğin şey evlilik ve çocuklarsa, bana söyle ve sana bir koca bulalım. Dürüst bir çırak, zengin bir yaşlı adam, bir denizci, sen ne istersen.”

Arya bunların hiçbirini istemiyordu. Tek kelime etmeden başını sağa sola salladı.

“Hayalini kurduğun şey Batıdiyar mı çocuk? Luco Prestayn’ın *Işıltılı Leydi'si* yarın sabah yelken açacak. Martı Kasabası, Gölgeli Vadi, Kral Toprakları ve Tyrosh’a gidecek. Sana gemide bir yer bulalım mı?”

“Batıdiyar’dan yeni *geldim”* dedi Arya. Bazen, Kral Toprakları’ndan kaçışının üstünden bin yıl geçmiş gibi hissediyordu ve bazen sadece dünmüş gibi ama geri dönemeyeceğini biliyordu. “Beni istemiyorsan giderim ama *oraya* gitmeyeceğim.”

“Benim ne istediğim önemli değil,” dedi nazik adam. “Belki de Çok Yüzlü Tanrı, seni onun aracısı olman için buraya getirdi. Lâkin sana baktığımda bir çocuk görüyorum... daha beteri, bir kız çocuğu görüyorum. Yüzyıllar içinde pek çok insan Çok Yüzlü Tanrı’ya hizmet etti ama Tanrı’nın hizmetkârlarının çok azı kadındı. Kadınlar dünyaya hayat getirir. Biz ölüm hediyesi getiririz. Kimse ikisini birden yapamaz.”

Beni korkutmaya çalışıyor, diye düşündü Arya, *solucanla yaptığı gibi.* “Bu benim umurumda değil.”

“Olmalı. Kalırsan, Çok Yüzlü Tanrı senin kulaklarını, burnunu, dilini alacak. Çok şey görmüş hüzünlü gri gözlerini alacak. Ellerini, ayaklarını, kollarını, bacaklarını ve mahrem yerlerini alacak. Umutlarını, hayallerini, sevgilerini ve nefretlerini alacak. O’nun hizmetine girenler, onları var eden her şeyden vazgeçmek zorundadırlar. Bunu yapabilir misin?” Nazik adam, Arya’nın

çenesini tuttu ve gözlerinin içine baktı, öyle derin bir bakıştı ki Arya titredi. “Hayır,” dedi adam. ‘Yapabileceğini sanmıyorum.”

Arya adamın elini itti. “Eğer *istersem* yapabilirim.”

“Böyle diyor Stark Hanedanı’ndan Arya, mezar solucanı yiyen Arya.”

“İstediğim *her şeyden* vazgeçebilirim!”

Adam, Arya’nın hazinelerini gösterdi. “Öyleyse bunlardan başla.”

O gece yemekten sonra Arya hücresine gitti, kıyafetini çıkardı ve duasındaki isimleri fısıldadı ama uyuyamadı. Dudağını ısırarak paçavralarla dolu şiltesinin üstünde dönüp durdu. Eskiden kalbinin olduğu yerdeki boşluğu hissedebiliyordu.

Gecenin köründe tekrar kalktı, Batıdiyar’dayken giydiği kıyafetleri giydi ve beline kılıç kemerini taktı. Tek kalçasında İğne, diğerinde hançeri vardı. Başında geniş kenarlı şapkası, kemerinde parmaksız eldivenleri ve elinde gümüş çatalıyla sessizce basamakları tırmandı. *Burada Stark Hanedanından Arya için yer yok*, diye düşünüyordu. Arya’nın yeri Kışyarı’ydı ama Kışyarı gitmişti. *Kar düştüğünde ve beyaz rüzgârlar estiğinde yalnız kurt ölür ama sürü yaşamaya devam eder.* Fakat Arya’nın sürüsü yoktu. Sör Ilyn, Sör Meryn ve kraliçe onun sürüsünü öldürmüştü. Arya yeni bir sürü oluşturmaya çalıştığında hepsi kaçmıştı; Al Turta, Gendry, Yören ve Lommy Yeşilel. Bir zamanlar Lord Eddard’in adamı olan Harwin bile kaçmıştı. Arya, kapıları omzuyla iterek açtı ve dışarı, karanlığa çıktı.

Tapınağa girdiğinden beri ilk kez dışarı çıkıyordu. Gökyüzü bulutluydu. Sis, yıpranmış gri bir battaniye gibi zemini örtmüştü. Arya sağ tarafında kanaldan gelen kürek seslerini duydu. *Braavos, Gizli Şehir*, diye düşündü. Bu isim çok uygun görünüyordu. Dik basamaklardan, üstü kapalı iskeleye indi, sisler ayaklarının etrafında dönüyordu. Hava o kadar pusluydu ki Arya suyu göremiyordu ama suyun taş direklere hafifçe vuruşunu duyabiliyordu. Uzakta, karanlığın içinde bir ışık parıldıyordu: *Kırmızı rahiplerin tapınağındaki gece ateşi*, diye düşündü Arya.

Suyun kenarında durdu, gümüş çatal elindeydi. Gerçek gümüştü, bütünüyle somdu. *Bu çatal benim değil. Denizci onu Tuzlu’ya verdi.* Arya çatalı fırlattı ve gümüşün suya düşerken çıkardığı yumuşak *şop* sesini duydu.

Sonra geniş kenarlı şapka gitti, ondan sonra da eldivenler. Onlar da Tuzlu’ya aitti. Arya kesesini avcuna boşalttı; beş gümüş geyik, dokuz bakır yıldız, birkaç tam ve yarım metelik. Sikkeleri suyun üstüne saçtı. Sonra çizmelerini attı. En çok sesi onlar çıkardı. Çizmeleri hançer takip etti. Arya o hançeri, Tazı’ya merhamet lütfu için yalvaran okçudan almıştı. Kılıç kemeri

kanalı boyladı. Pelerini, tuniği, pantolonu, iç çamaşırları, hepsi. İğne haricinde hepsi.

Arya iskelenin ucunda durdu; sisin içinde solgun, ürpermiş ve titrer hâlde. Elindeki İğne ona fısıldıyordu sanki. *Düşmanına sivri ucu sapla,* dedi *ve sakın Sansa'ya söyleme!* Bıçağın üstünde Mikken'ın işareti vardı. *Altı üstü bir kılıç.* Eğer Arya'nın bir kılıca ihtiyacı olursa, tapınağın altında yüzlercesi vardı. İğne, *uygun bir kılıç* olamayacak kadar küçüktü, hatta oyuncak sayılırdı. Jon bu kılıcı yaptırdığında Arya küçük ve aptal bir kızdı. "Altı üstü bir kılıç," dedi, bu sefer yüksek sesle...

...ama öyle değildi.

İğne Robb'du, Bran'dı Rickon'du. Arya'nın babasıydı, annesiydi hatta Sansa'ydı. İğne, Kışyarı'nın gri duvarları ve kalenin insanlarının kahkahalarıydı. İğne yaz karıydı, Yaşlı Dadı'nın hikâyeleriydi. Kırmızı yaprakları ve ürkütücü yüzüyle yürek ağacıydı. Çam bahçelerinin ılık ve topraksı kokuşuydu, Arya'nın pencerelerini titreten kuzey rüzgârının sesiydi. İğne, Jon Kar'ın dudağındaki gülümsemeydi. *Eskiden saçlarımı karıştırır ve bana "küçük kardeşim," derdi,* diye hatırladı Arya, gözleri birdenbire yaşlarla doldu.

Dağ'ın adamları Arya'yı esir aldığında, Polliver kılıcı çalmıştı. Fakat Arya ve Tazı yol ağzındaki hana girdiklerinde, kılıç oradaydı. *Tanrılar bu kılıcın bende kalmasını istediler.* Bunu isteyen Yedi ya da Çok Yüzlü Tanrı değildi; Arya'nın babasının tanrılarıydı, kuzeyin eski tanrıları. *Çok Yüzlü Tanrı geri kalan her şeyi alabilir,* diye düşündü Arya, *ama bunu alamaz.*

İğne'yi sımsıkı tutarak, isim günündeki kadar çıplak bir hâlde basamakları tırmandı. Yolun yarısına geldiğinde, ayaklarının altındaki taşlardan biri sallandı. Arya dizlerinin üstüne çöktü ve parmaklarıyla taşın kenarlarını kazdı. Taş önce kımıldamadı ama Arya inat etti, ufalanan harçları tırnaklarıyla kaldırdı. Sonunda, taş yerinden oynadı. Arya inledi ve iki elini birden kullanarak taşı çekti. Önünde bir yarık açıldı.

Arya, "Burada güvende olacaksın," dedi İğne'ye. "Nerede olduğunu benden başka kimse bilmeyecek." Kılıçla kını, basamağın arkasına dayadı ve sonra taşı yerine itti, diğer taşlardan farklı görünmüyordu. Tapınağa tırmanırken basamakları saydı, böylece kılıcı nerede bulacağını bilecekti. Bir gün İğne'ye ihtiyacı olabilirdi. "Bir gün," diye fısıldadı kendi kendine.

Ne yaptığını nazik adama asla söylemedi ama adam biliyordu. Ertesi gece yemekten sonra Arya'nın hücresine geldi. "Çocuk," dedi, "gel de benimle otur. Sana bir hikâye anlatacağım." "Ne tür bir hikâye?" diye sordu Arya temkinli bir şekilde. "Bizim başlangıcımızın hikâyesi. Eğer bizden biri olacaksan, kim

olduğumuzu ve nasıl olduğumuzu bilmen gerekir, insanlar Braavos'un Yüzsüz Adamları hakkında fısıldaşabilir ama bizler Gizli Şehir'den daha yaşlıyız. Titan'ın doğuşundan önce, Uthero'nun Maskesiz Bırakılışı'ndan önce, Kuruluş'tan önce biz vardık. Biz, bu kuzeyli sislerin arasında, Braavos'ta çiçek açtık ama ilk kez Valyria'da, Özgür Kale'nin gecelerini aydınlatan On Dört Alevler'in altındaki derin madenlerde çalışan sefil kölelerin arasında kök saldık. Madenlerin çoğu, ölü taşlara oyulmuş nemli ve soğuk yerlerdir. Fakat On Dört Alevler, erimiş taşlardan damarları ve ateşten kalpleri olan canlı dağlardı. Bu yüzden eski Valyria'nın madenleri her zaman sıcaktı ve tüneller daha derinlere indikçe madenler daha da ısınırdı. Köleler bir ocağın içinde çalışırdı, etraflarındaki taşlar el değdiremeyecekleri kadar sıcak olurdu. Hava kükürt kokardı ve kölelerin ciğerlerini kavururdu. Kölelerin ayak tabanları, en kalın sandaletlere rağmen yanar ve su toplardı. Köleler bazen, altın bulmak için bir duvarı kırdıklarında, altın yerine buhar, kaynar su ya da erimiş kaya bulurlardı. Bazı tüneller o kadar alçaktı ki köleler ayakta duramazdı, eğilmek ya da emeklemek zorunda kalırlardı. Ve o kırmızı karanlığın içinde yılanlar da vardı."

"Toprak yılanları mı?" diye sordu Arya kaşlarını çatarak. "Ateş yılanları. Bazıları, onların ejderhalarla akraba olduğunu söyler, çünkü yılanlar da ateş solurdu. Gökyüzünde süzülmek yerine, taşları ve toprağı delerek hareket ederlerdi. Eğer eski hikâyelere inanacak olursak, On Dört Ateşler'in arasında ejderhalardan önce ateş yılanları vardı. Genç olanlar, senin şu cılız kolundan daha uzun değildi ama büyüdüklerinde devasa boyutlara ulaşabilirlerdi ve insanları sevmezlerdi".

"Köleleri öldürürler miydi?"

"Kayaların çatlak ya da delikli olduğu tünellerde, yanmış ve kararmış cesetlere sık rastlanırdı. Buna rağmen madenler derinleşip durdu. Sayısız köle zail oldu ama efendiler umursamadı.

Kırmızı altın, sarı altın ve gümüş, kölelerin hayatından daha değerli addedilirdi çünkü eski Özgür Kale'de köleler ucuzdu. Valyrialılar savaş sırasında binlerce köle aldılar. Barış zamanlarında onları çiftleştirip çoğalttılar ama kölelerin en kötülerini kırmızı karanlıkta ölmek üzere aşağı gönderdiler."

"Köleler ayaklanıp dövüşmedi mi?"

"Bazıları yaptı," dedi nazik adam. "Madenlerde sık sık ayaklanma çıkardı ama çok azı başarıyla sonuçlanırdı. Eski Özgür Kale'nin ejderha lordları büyücülük konusunda güçlüydü ve daha güçsüz adamlar onlara hayatları pahasına meydan okurdu. İlk Yüzsüz Adam, o meydan okuyanlardan biriydi."

Düşünmek için durmadan önce, "Kimdi?" deyiverdi Arya. "Kimse!" diye

yanıtladı adam. “Bazıları onun da bir köle olduğunu söyler. Bazıları da bir mülk sahibinin oğlu olduğunu ve soylu bir silsileden geldiğini iddia eder. Emrindeki kölelere merhamet eden bir maden müfettişi olduğunu söyleyenlere bile rastlayabilirsin. Gerçek şu ki, kimse bilmiyor. O her kimdiyse, kölelerin arasında dolaştı ve onların dualarını duydu. Madenlerde yüz farklı ulustan adam çalışıyordu ve her biri kendi dilinde kendi tanrısına yakarıyordu ama hepsi aynı şey için dua ediyordu. İstedikleri azattı, acının son bulmasıydı. Küçük ve basit bir şey. Lâkin tanrılar cevap vermiyordu ve adamların ıstırabı devam ediyordu. *Bütün tanrılar sağır mı?* diye merak etti bizim adam... sonra bir gece, kırmızı karanlığın içinde, bir idrak ânı yaşadı.

Bütün tanrıların vasıtaları vardır; onlara hizmet eden ve onların buyruklarını yeryüzünde işleten erkekler ve kadınlar. Köleler aslında yüz farklı tanrıya yakarmıyordu; yüz suratı olan bir tek tanrıya sesleniyorlardı... ve *bizim adam*, o tanrının vasıtasıydı. O gece, kölelerin en perişan olanını seçti, azat için en içten dua edenini. Ve onu zincirlerinden kurtardı. İlk hediye verilmişti.” Arya nazik adamdan uzaklaştı. “Köleyi *öldürdü mü*?” Bu, kulağa doğru gelmiyordu. *“Efendileri* öldürmeliydi!”

“Hediyeyi onlara da götürdü... ama bu başka bir günün hikâyesi, kimseyle paylaşılmaması daha iyi olan bir hikâye.” Nazik adam başını yana eğdi. “Peki, sen kimsin çocuk?”

“Kimse.”

“Bir yalan.”

“Nasıl *biliyorsun*? Bu bir sihir mi?”

“Eğer gözlerin varsa, gerçeği yalandan ayırt edebilmek için sihirbaz olman gerekmez. Sadece yüzleri okumayı öğrenmen gerekir. Gözlere bak. Ağza. Çene kenarındaki ve boynun omuzlara bağlandığı yerdeki kaslara.” Nazik adam iki parmağıyla Arya’ya dokunup kasların yerini gösterdi. “Bazı yalancılar gözlerini kırpar. Bazıları boş boş bakar. Bazıları bakışlarını kaçırır. Bazıları dudaklarını yalar. Pek çoğu, yalan söylemeden önce, hilekârlığını gizlemek istermişçesine ağzını örter. Diğer işaretler daha belirsiz olabilir ama her zaman oradadırlar. Sahte bir gülüşle gerçek bir gülüş aynı gibi görünebilir ama sabah karanlığıyla akşam karanlığı kadar farklıdır. Sabah karanlığını akşam karanlığından ayırabilir misin?”

Arya başıyla onayladı ama bunu yapabileceğinden emin değildi.

“Öyleyse yalanı görmeyi de öğrenebilirsin... ve öğrendiğinde, kimse senden sır saklayamaz.”

“Bana öğret.” Eğer öğrenmek için yapması gereken şey buysa, Arya kimse

olacaktı. Kimsenin içinde hiç boşluk yoktu.

“O sana öğretecek,” dedi nazik adam. Küçük kız, Arya’nın kapısının dışında belirdi. “Braavos dilinden başlayarak. Eğer konuşamazsan ve anlayamazsan ne işe yararsın? Sen de kendi dilini ona öğreteceksin, ikiniz birlikte, birbirinizden öğreneceksiniz. Bunu yapacak mısın?”

Arya, “Evet,” dedi ve o andan itibaren Siyahın ve Beyazın Evi’nde bir çıraktı. Hizmetçi kıyafetleri geri alındı ve yerine bir cübbe verildi. Arya’nın bir zamanlar Kışyarı’nda örtündüğü kırmızı battaniye kadar yumuşak, siyah beyaz bir cübbe. Arya cübbenin altına, ince beyaz ketenden yapılmış iç çamaşırları ve dizlerinin altına kadar inen siyah bir içlik giydi.

O günden sonra, Arya ve küçük kız birlikte vakit geçirdiler. Şuna dokunup bunu işaret ederek birbirlerine kendi lisanlarından birkaç kelime öğretmeye çalıştılar. Önce basit kelimeler; kadeh, mum ve ayakkabı, sonra daha zorları ve sonra da cümleler. Bir zamanlar Syrio Forel, Arya’yı titreyene kadar tek ayağının üstünde durmaya zorlardı. Sonra onu kedi kovalamaya gönderirdi. Arya, elinde sopadan devşirme bir kılıçla ağaç dallarının üstünde su dansı yapmıştı. Zor şeylerdi ama bu daha zordu.

Bir gece, bildiğini düşündüğü kelimelerin yarısını unuttuktan ve diğer yarısını da küçük kızı güldürecek kadar kötü telaffuz ettikten sonra, *dikiş dikmek bile dil öğrenmekten daha eğlenceliydi,* dedi kendi kendine. *Cümlelerim, eskiden dikişimin olduğu kadar yamuk yumuk.* Eğer küçük kız o kadar minik ve zayıf olmasaydı, Arya onun o aptal suratını ezebilirdi. Bunu yapmak yerine dudağını ısırdı. *Öğrenemeyecek ve pes edemeyecek kadar aptalım.*

Kimsesiz kız Ortak Dil’i daha çabuk kaptı. Bir gün akşam yemeğinde Arya’ya döndü ve “Sen kimsin?” diye sordu.

“Kimse,” diye cevapladı Arya Braavos dilinde.

“Yalan söylüyorsun,” dedi kimsesiz kız. “Dağa iyi yalan söylemelisin.”

Arya güldü. “Dağa mı? Aptal, *daha iyi* demelisin.”

“Aptal daha iyi. Sana göstereceğim.”

Ertesi gün yalan oyununa başladılar, birbirlerine sırayla sorular soruyorlardı. Bazen doğru cevaplar veriyor, bazen de yalan söylüyorlardı. Soruları soran, hangi cevabın gerçek ve hangisinin yalan olduğunu söylemek zorundaydı. Küçük kız her seferinde biliyordu. Arya tahmin etmek zorunda kalıyordu ve çoğu zaman yanlış tahmin ediyordu.

Bir keresinde, Ortak Dil’de, “Kaç yaşındasın?” diye sordu küçük kız. On parmağını havaya kaldırarak, “On,” dedi Arya. Hâlâ on yaşında olduğunu *düşünüyordu* ama kesin olarak bilmek zordu. Braavoslular, günleri

Batıdiyarlılar'dan farklı bir şekilde sayıyordu. Arya'nın tek bildiği, isim gününün gelip geçtiğiydi.

Kimsesiz kız başıyla onayladı. Arya da aynı şeyi yaptı ve en iyi Braavos aksanıyla, "*Sen* kaç yaşındasın?" dedi.

Kimsesiz kız on parmak gösterdi. Sonra on tane daha, sonra yine. Sonra altı. Yüzü durgun sular kadar sakin kaldı. *Otuz altı yaşında olamaz*, diye düşündü Arya. O *küçük bir kız.* 'Yalan söylüyorsun," dedi. Küçük kız başını iki yana salladı ve tekrar gösterdi: On, on, on ve altı. Kelimelerle otuz altı dedi ve Arya'ya da söyletti.

Ertesi gün, Arya, nazik adama kimsesiz kızın iddiasından bahsetti. "Yalan söylememiş," dedi rahip gülerek. "Senin *küçük kız* dediğin kişi, hayatını Çok Yüzlü Tanrıya hizmet ederek geçirmiş yetişkin bir kadın. Bütün benliğini, olabileceği her şeyi ve içindeki bütün hayatları Tanrıya verdi."

Arya dudağını ısırdı. "Ben de onun gibi mi olacağım?" "Hayır," dedi adam, "istemezsen olmazsın. Onu zehirler bu hâle getirdi."

Zehir. Arya o zaman anladı. Küçük kız, her gece yemekten sonra siyah havuzun sularına taş bir sürahi boşaltıyordu.

Küçük kız ve nazik adam Çok Yüzlü Tanrının yegâne hizmetkârları değillerdi. Zaman zaman diğerleri de Siyahın ve Beyazın Evi'ni ziyaret ediyordu. Şişman adamın acımasız siyah gözleri, kancalı bir burnu, sarı dişlerle dolu geniş bir ağzı vardı. Sert suratlı olan asla gülümsemiyordu, gözleri solgundu, dudakları dolgun ve siyahtı. Yakışıklı adam, Arya onu ne zaman görse farklı renkte bir sakala ve farklı bir burna sahip oluyordu ama her zaman alımlıydı. Bu üçü en sık gelenlerdi ama başkaları da vardı: Şaşı, küçük lord, açlıktan kırılan adam. Bir seferinde şişman adam ve şaşı birlikte geldiler. Umma, Arya'yı onlara içki servisi yapmaya gönderdi. "Kadehleri doldurmadığın zamanlarda, taştan oyulmuşçasına kıpırtısız durmalısın," dedi nazik adam. "Bunu yapabilir misin?"

"Evet." *Hareket etmeyi öğrenebilmek için önce kıpırtısız durmayı öğrenmelisin*, bunu Arya'ya çok uzun zaman önce Kral Topraklarında Syrio Forel öğretmişti. Arya, Harrenhal'da Roose Bolton'ın kadeh taşıyıcısı olarak hizmet vermişti ve Lord Bolton, şarabının bir damlasını dökersen seni yüzerdi.

"Güzel," dedi nazik adam. "Aynı zamanda kör ve sağır olursan iyi edersin. Bazı şeyler duyabilirsin ama bir kulağından girip diğerinden çıkmalarına izin vermelisin. Dinleme."

Arya o gece çok fazla şey duydu ama hemen hemen hepsi Braavos dilindeydi ve Arya on kelimeden birini zar zor anladı. *Taş kadar kıpırtısız,* dedi

kendine. İşin en zor kısmı esnememeye çalışmaktı. Gece sona ermeden önce Arya'nın aklı gidip gelmeye başladı. Elinde sürahiyle öylece dikilirken bir kurt olduğunu düşledi, ay ışığıyla aydınlanmış bir ormanda özgürce koşuyordu, arkasında koca bir sürü uluyordu.

Ertesi sabah, "Diğer adamların hepsi rahip mi?" diye sordu nazik adama. "Onlar gerçek yüzleri miydi?"

"Sen ne düşünüyorsun çocuk?"

Arya, *hayır,* diye düşündü. "Jaqen H'ghar da bir rahip mi? Jaqen'in Braavos'a dönüp dönmeyeceğini biliyor musun?" "Kim?" dedi nazik adam tamamen masum bir şekilde. "Jaqen *H'ghar.* Bana demir sikkeyi o verdi."

"Bu isimde birini tanımıyorum çocuk."

"Ona yüzünü nasıl değiştirdiğini sordum. Yeni bir isim almaktan daha zor olmadığını söyledi, yöntemini öğrenirsen tabii."

"Öyle mi?"

"Bana yüzümü nasıl değiştireceğimi gösterecek misin?" "Eğer istersen." Nazik adam, Arya'nın çenesini avcunun içine aldı ve başını çevirdi. 'Yanaklarını şişir ve dilini dışarı çıkar." Arya yanaklarını şişirip dilini dışarı çıkardı.

"İşte, yüzün değişti."

"Ben bunu kastetmedim. Jaqen sihir kullandı."

"Bütün büyülerin bir bedeli vardır çocuk. Doğru düzgün bir sihir yapmak için yıllar boyunca dua etmek, fedakârlıkta bulunmak ve çalışmak gerekir."

"*Yıllar* mı?" dedi Arya umutsuzca.

"Eğer kolay olsaydı herkes yapardı. Koşmadan önce yürümelisin. Bir hokkabaz hilesi işe yarayacakken, neden büyü kullanasın?"

"Ben hiç hokkabaz hilesi de bilmiyorum."

"O zaman surat yapmak konusunda çalış. Cildinin altında kaslar var. Onları kullanmayı öğren. Bu senin yüzün. Senin yanakların, senin dudakların, senin kulakların. Gülümsemeler ve kaş çatmalar, seni beklenmedik fırtınalar gibi gafil avlamamak. Bir gülümseme, bir hizmetkâr olmak ve ancak sen çağırdığında gelmeli. Yüzüne hükmetmeyi öğren."

"Nasıl yapacağımı göster."

"Yanaklarını şişir." Arya yaptı. "Kaşlarını kaldır. Hayır, daha yukarı." Arya bunu da yaptı. "Güzel. Bu ifadeyi ne kadar koruyabildiğine bak. Uzun sürmeyecektir. Yarın sabah tekrar dene. Mahzende bir Myr aynası bulacaksın. Aynanın önünde her gün bir saat çalış. Gözler, burun delikleri, yanaklar, kulaklar, dudaklar, hepsine hükmetmeyi öğren." Nazik adam Arya'nın çenesini tuttu. "Sen kimsin?"

“Kimse.”

“Bir yalan. Küçük, zavallı bir yalan.”

Arya ertesi gün Myr aynasını buldu. Her sabah ve her akşam, her iki yanında birer mumla birlikte aynanın önünde oturdu ve suratlar yaptı. *Yüzüne hükmet,* dedi kendine, *o zaman yalan söyleyebilirsin.*

Kısa zaman sonra, nazik adam, Arya’ya, cesetleri hazırlayan kalfalara yardım etmesini emretti. Bu iş, Weese için basamak ovmaktan çok daha kolaydı. Bazen, eğer ceset çok iri ya da çok şişmansa, Arya ağırlık yüzünden sıkıntı çekiyordu ama ölülerin çoğu kuru kemiklerden ve buruşuk deriden ibaretti. Arya cesetleri yıkarken onlara bakıyordu, onları siyah havuza getiren şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Yaşlı Dadıdan duyduğu bir hikâyeyi hatırladı. Uzun bir kış mevsimi sırasında ava gideceğini duyuran yaşlı adamlarla ilgili bir hikâyeydi. Arya, Yaşlı Dadının, *adamların kızları ağlardı ve oğulları yüzlerini ateşe döndürürdü ama kimse onları durdurmaz ya da karlar bu kadar derin ve rüzgâr bu kadar soğukken ne avlamayı düşündüklerini sormazdı,* diyen sesini duydu. Yaşlı Braavosluların, Siyahın ve Beyazın Evi’ne gelmek için yola çıkmadan önce kendi oğullarına ve kızlarına ne söylediklerini merak etti.

Ay döndü, sonra tekrar döndü ama Arya onu hiç görmedi. Hizmet etti, ölüleri yıkadı, aynada suratlar yaptı, Braavos dilini öğrendi ve *kimse* olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Bir gün nazik adam onu çağırttı. “Aksanın dehşet verici,” dedi, “ama derdini anlatacak kadar kelime biliyorsun. Bizden bir süre için ayrılma vaktin geldi. Bizim dilimizi iyice öğrenmenin tek yolu, bu dili her gün sabahtan akşama kadar konuşmak. Gitmelisin.”

“Ne zaman?” diye sordu Arya. “Nereye?”

“Şimdi,” dedi adam. “Bu duvarların ardında Braavos’un denizdeki yüz adasını bulacaksın. Midyenin ve istiridyenin bizim dilimizdeki karşılıklarını öğrendin, değil mi?”

“Evet,” dedi Arya, kelimeleri en iyi Braavos aksanıyla tekrar etti.

Arya’nın en iyi Braavos aksam nazik adamı gülümsetti. “İşe yarar. Boğulmuş Kasaba’nın altındaki rıhtımlarda Brusco isimli bir balık satıcısı bulacaksın, kötü bir sırtı olan iyi bir adamdır. El arabasını itecek ve midyeleriyle istiridyelerini gemilerdeki denizcilere satacak bir kıza ihtiyacı var. O kız sen olacaksın. Anladın mı?”

“Evet.”

“Ve Bruno sana kim olduğunu sorduğunda?”

“Kimse.”

“Hayır. Bu sadece Ev’in içinde geçerli.”

Arya duraksadı. “Tuz Çukuru’ndan Tuzlu olabilirim.” “Ternesio Terys ve *Titan’ın Kızı’nın* mürettebatı Tuzlu’yu tanıyor. Konuşma şeklin seni mimliyor, yani Batıdiyar’dan gelen bir kız olmalısın... ama başka bir kız.”

Arya dudağını ısırdı. “Cat olabilir miyim?”

“Cat.” Nazik adam düşündü. “Evet. Braavos kedilerle[5] dolu. Bir fazlası dikkat çekmez. “Sen Cat’sin, öksüz bir kız. Geldiğin yer...”

“...Kral Toprakları.” Arya, babasıyla birlikte iki kez Beyaz Liman’a gitmişti ama Kral Toprakları’nı daha iyi biliyordu.

“Aynen öyle. Baban bir kadırgada kürekçi başıydı. Annen öldü ve baban denize açılırken seni de yanma aldı. Sonra o da öldü ve kaptanın sana ihtiyacı yoktu. Bu yüzden seni Braavos’ta gemiden indirdi. Peki geminin ismi neydi?”

“*Nymeria*,” dedi Arya hiç düşünmeden.

O gece Siyahın ve Beyazın Evi’nden ayrıldı. Sağ kalçasında uzun bir bıçak vardı, öksüzlerin giyeceği türden yamalı ve rengi solmuş bir pelerin bıçağı saklıyordu. Arya’nın ayakkabıları ayaklarını vuruyordu ve tuniği öyle eski püsküydü ki rüzgâr içine işliyordu. Ama Braavos, Arya’nın ayaklarının altındaydı. Havada duman, tuz ve balık kokusu vardı. Kanallar eğri büğrüydü, dar sokaklar daha eğri büğrü. Arya geçerken, adamlar meraklı bakışlar attı ve dilenci çocuklar onun anlamadığı kelimelerle bağırdı. Çok geçmeden, Arya büsbütün kayboldu.

Dört kemerin desteklediği taş bir köprüden geçerken, “Sör Gregor,” diye şarkı söyledi. Köprünün tam ortasından, Paçavracı Limanındaki gemilerin direklerini görebiliyordu. “Dünsen, Tatlı Ruff, Sör Ilyn, Sör Meryn, Kraliçe Cersei.” Yağmur başladı. Arya yüzünü kaldırdı ve yanaklarının yağmur damlalarıyla yıkanmasına izin verdi. O kadar mutluydu ki dans edebilirdi. *“Valar morghulis,”* dedi, *“valar morghulis, valar morghulis.”*

ALAYNE

Doğan güneş pencerelerden içeri süzülürken, Alayne yatakta doğruldu ve gerindi. Gretchel onun uyandığını duyar duymaz sabahlığını getirmek için kalktı. Oda gece boyunca soğumuştu. *Kış geldiğinde daha beter olacak*, diye düşündü Alayne. *Kış, burayı bir mezar kadar soğuk yapacak.* Sabahlığı giydi ve kuşağını bağladı. "Ateş sönmek üzere," dedi. "Bir kütük daha koy lütfen."

"Leydim nasıl isterse," dedi yaşlı kadın.

Alayne'in Bakire Kulesi'ndeki dairesi, Leydi Lysa'nın ölümünden önce kaldığı küçük yatak odasından daha geniş ve daha lükstü. Alayne'in kendine ait bir giyinme odası, tuvaleti ve balkonu vardı. Oymalı beyaz taştan yapılmış balkon bütün Vadi'yi görüyordu. Gretchel ateşle ilgilenirken, Alayne çıplak ayaklarıyla odanın karşı tarafına yürüdü ve dışarı çıktı. Ayaklarının altındaki taş her zaman olduğu gibi soğuktu ama manzaranın güzelliği bunu bir an için unutturdu. Bakire, Kartal Yuvası'nın yedi ince kulesinin en doğuda olanıydı. Yani Vadi, Alayne'in önünde uzanıyordu. Ormanlar, nehirler ve tarlalar sabah ışığında pusluydu. Güneşin dağlara vuruş açısı, onları som altından yapılmış gibi gösteriyordu.

Çok güzel. Devin Mızrağı'nın karla kaplı zirvesi Alayne'in üzerinde yükseliyordu. Buz ve taştan müteşekkil uçsuz bucaksız dağ, omzuna tünemiş olan kaleyi cüceleştiriyordu. Yaz mevsimlerinde Alyssa'nın Gözyaşları'nın aktığı sarp uçurumdan, şimdi on metrelik buz saçakları sarkıyordu. Donmuş şelalenin üzerinde bir kartal süzülüyordu, mavi kanatları sabah semasında genişçe açılmıştı. *Keşke benim de kanatlarım olsaydı.*

Alayne ellerini oymalı trabzana koydu ve aşağı baktı. Yüz seksen metre aşağıdaki Gök'ü, dağa oyulmuş basamakları ve Kar'la Taş'ın önünden geçerek vadi zeminine kadar inen yılankavi yolu görebiliyordu. Ay Kapıları'nın bir çocuk oyuncağı kadar küçük duran kulelerini ve iç kalelerini görebiliyordu. Duvarların etrafında Istidacı Lordlar'ın orduları kıpırdanıyordu, bir karınca yuvasından çıkan karıncalar gibi çadırlarından çıkıyorlardı. *Keşke gerçekten karınca olsalardı*, diye düşündü Alayne, *o zaman üstlerine basıp onları ezebilirdik.*

Genç Lord Hunter ve askerleri iki gün önce diğerlerine katılmıştı. Lord Nestor, Kapılar'ı kapatmıştı ama lordun garnizonu üç yüzden az adama sahipti. İstidacı Lordların her biri bin adam getirmişti ve altı lord vardı. Alayne, onların isimlerini kendi ismi kadar iyi biliyordu. Keskin şarkı Lordu Benedar Belmore. Dokuzyıldız Şövalyesi Symond Templeton. Kızılhisar Lordu Horton Redfort. Demirmeşe Leydisi Anya Waynwood. Herkes tarafından Genç Lord Hunter

olarak anılan Uzunyay Kalesi Lordu Gihvood Hunter. Ve bütün lordların en kudretlisi Yohn Royce, heybetli Bronz Yohn, Taşyazı Lordu, Nestor'ın kuzeni ve Royce Hanedanının ana dalının başı. Lysa Arryn'in ölümünden sonra, altı lord Taşyazı'da toplanmış ve bir antlaşma imzalamıştı; Lord Robert'ı, Vadi'yi ve birbirlerini savunacaklarına dair yemin etmişlerdi. Bildirileri Lord Savunucu'dan bahsetmiyordu ama "haksız yönetimin" ve "sahte dostlar ile şeytani danışmanların" ortadan kalkması gerektiğini söylüyordu.

Bacaklarına ani ve şiddetli bir rüzgâr çarptığında, Alayne kahvaltıda giyeceği elbiseyi seçmek için içeri girdi. Petyr, merhum karısının kıyafetlerini ona vermişti, Alayne'in o güne kadar hayalini kurduğu her şeyin ötesinde ipekler, satenler, kadifeler ve kürkler. Fakat kıyafetlerin çoğu ona büyük gelmişti; Leydi Lysa, üst üste yaşadığı hamilelikler, ölü doğumlar ve düşükler sırasında aşırı şişmanlaşmıştı. Bununla birlikte, en eski elbiselerin bazıları Nehirova'nın genç Lysa Tully'si için dikilmişti ve Grethchen de diğerlerini Alayne'e uyacak şekilde tadil edebilmişti; on üç yaşındaki Alayne, teyzesinin yirmi yaşındaki bacak boyuna sahipti.

O sabah Alayne'in gözleri, yarısı Tully kırmızısı yarısı Tully mavisi olan kürk astarlı bir elbiseye takıldı. Gretchel, Alayne'in geniş kollu elbiseyi giymesine yardım etti ve elbisenin sırtını bağladı, sonra kızın saçlarını fırçalayıp topladı. Alayne dün gece yatağa girmeden önce saçlarının rengini koyulaştırmıştı. Teyzesinin verdiği boya, saçlarının asıl rengi olan parlak kızılı, yanık kahveye dönüştürüyordu ama diplerden tekrar kırmızılar çıkması çok uzun sürmüyordu. *Peki, boya bittiğinde ne yapacağım*? Boya, Dar Deniz'in karşısından, Tyrosh'tan gelmişti.

Alayne, kahvaltı için aşağı inerken Kartal Yuvası'nın durgunluğuna bir kez daha şaşırdı. Bütün Yedi Krallık'ta bundan daha sessiz bir kale yoktu. Buradaki hizmetkârlar az sayıda ve yaşlıydı, küçük lordu heyecanlandırmamak için seslerini sürekli alçak tutuyorlardı. Dağda hiç at yoktu, hırlayıp havlayan tazılar yoktu, avluda talim yapan şövalyeler yoktu. Beyaz taş koridorlarda yürüyen muhafızların ayak sesleri bile tuhaf bir şekilde boğuktu. Alayne, kulelerin etrafında inleyen ve iç geçiren rüzgârı duyabiliyordu ama hepsi buydu. Kartal Yuvası'na ilk geldiğinde, Alyssa'nın Gözyaşları'nın mırıltıları da vardı ama şimdi şelale donmuş durumdaydı. Gretchel, şelalenin bahara kadar sessiz kalacağını söylemişti.

Alayne, Lord Robert'ı, mutfakların üstündeki Sabah Salonu'nda buldu. Çocuk isteksiz bir şekilde, yulaf lapası ve balla dolu büyük bir kâseye ahşap kaşık sokuyordu. "Ben yumurta istemiştim," diye şikâyet etti Alayne'i görünce.

“Üç rafadan yumurta ve biraz jambon istemiştim.”

Kalede yumurta yoktu, tıpkı jambon olmadığı gibi. Kartal Yuvası’nın ambarları, kaledekileri bir yıl boyunca beslemeye yetecek kadar yulaf, mısır ve arpayla doluydu ama vadi zemininden yukarı taze yiyecek maddelerinin çıkması, Mya Taş isimli bir piçe bağlıydı. Istidacı Lordlar dağın dibinde kamp kurmuşken, Mya’nın yukarı çıkabileceği bir yol yoktu. Altı lordun içinde, Kapılar’a gelen ilk kişi olan Lord Belmore, Serçeparmak’a bir kuzgun göndermiş ve Lord Robert aşağı yollanana kadar Kartal Yuvası’na yiyecek gitmeyeceğini söylemişti. Bu tam bir kuşatma sayılmazdı, henüz değil, fakat kuşatmaya en yakın ikinci şeydi.

Alayne, küçük lorda, “Mya geldiğinde yumurta yiyebilirsin, hem de istediğin kadar,” diye söz verdi. “Mya yumurta, yağ, kavun ve çeşit çeşit lezzetli şeyler getirecek.”

Çocuk tatmin olmadı. “Ben *bugün* yumurta yemek istemiştim.”

“Tatlıbülbül, yumurtamız yok, bunu biliyorsun. Lütfen, yulaf lapanı ye, tadı çok güzel.” Alayne kendi kâsesinden bir kaşık dolusu lapa aldı.

Robert kaşığını kâseye sokup çıkardı ama ağzına götürmedi. “Aç değilim,” dedi. “Yatağa dönmek istiyorum. Dün gece hiç uyumadım. Şarkılar duydum. Üstat Colemon bana rüya şarabı verdi ama şarkıları yine de duydum.”

Alayne kaşığını masaya bıraktı. “Eğer biri şarkı söylemiş olsaydı ben de duyardım. Kötü bir rüya görmüşsün, hepsi bu.”

“Hayır, rüya *değildi*,” Çocuğun gözleri yaşlarla doldu. “Marillion yine şarkı söylüyordu. Baban onun öldüğünü söylüyor ama ölmedi.”

“Öldü.” Çocuğun böyle konuştuğunu duymak Alayne’i korkutuyordu. *Küçük ve hasta olması yeterince kötü, bir de delirirse ne yaparım*? “Tatlıbülbül, o öldü. Marillion senin leydi anneni çok seviyordu, ona yaptığı şeyle yaşayamadı ve gökyüzüne yürüdü.” Alayne de Robert gibi Marillion’un cesedini görmemişti ama şarkıcının ölümünden şüphe duymuyordu. “O gitti, gerçekten.” “Ama onu her gece duyuyorum. Panjurları kapatıp kafamın üstüne bir *yastık* koyduğumda bile. Baban onun dilini kesmeliydi. Ona bunu yapmasını *söyledim* ama yapmadı.”

İtirafta bulunmak için bir dile ihtiyacı vardı. “İyi bir çocuk ol ve yulaf lapanı ye,” diye yalvardı Alayne. “Lütfen? Benim için?” “Ben yulaf lapası istemiyorum.” Robert, kaşığını salonun karşı tarafına fırlattı. Kaşık bir duvar halısına çarptı ve ipek ayın üstünde lapa lekesi bıraktı. *ᵘLord yumurta* istiyor!”

“Lord lapasını yemeli ve şükretmeli,” dedi Petyrin sesi. Alayne döndü ve kapı kemerinin altında Petyr’ı gördü, adamın yanında Üstat Colemon vardı.

“Lord Savunucu’yu dinlemelisiniz lordum,” dedi üstat. “Lord sancak beyleriniz, size saygılarını sunmak üzere dağı tırmanıyorlar, güçlü olmanız gerek.” Robert, parmak eklemiyle sol gözünü ovuşturdu. “Onları gönder. Onları istemiyorum. Eğer gelirlerse, onları uçururum.” “Beni fena hâlde baştan çıkarıyorsunuz lordum ama onlara güvenli geçiş söz verdim,” dedi Petyr. “Her hâlükârda, onları geri çevirmek için geç kaldık. Şimdiye dek Taş’a kadar tırmanmış olmalılar.”

“Bizi neden rahat bırakmıyorlar?” diye hayıflandı Alayne. “Onlara bir zarar vermedik. Bizden ne *istiyorlar*?”

“Sadece Lord Robert’ı. Onu ve Vadi’yi.” Petyr gülümsedi. “Sekiz kişi olacaklar. Lord Nestor onlara yolu gösteriyor, Lyn Corbray de yanlarında. Sör Lyn, kan yakınlardayken uzakta duracak türden bir adam değil.”

Petyr’ın sözleri Alayne’in korkularını azaltmadı. Lyn Corbray, düellolarda, hemen hemen savaş meydanlarında öldürdüğü kadar çok adam öldürmüştü. Şövalyeliğini Robert’ın Ayaklanması sırasında kazanmıştı; önce Martı Kasabası’nın kapılarında Lord Jon Arryn’a karşı dövüşmüştü, sonra da Jon Arryn’ın sancağının altında Üç Dişli Mızrak’ta. Orada, Kral Muhafızları’nın beyaz şövalyelerinden biri olan Prens Lewyn’i öldürmüştü. Petyr bir keresinde, Prens Lewyn’in, mücadelenin akıntısı tarafından son bir dans için Meyus Leydi’nin önüne sürüklendiğinde zaten ağır yaralı olduğunu söylemişti ama ardından eklemişti, “lâkin bu, Corbray’in yanında dillendirmek isteyeceğin bir ayrıntı değil. Bunu yapanlar, işin gerçeğini cehennemin salonlarında bizzat Martell’e sorma fırsatı buluyorlar.” Eğer Alayne’in, Robert’ın muhafızlarından duyduğu şeylerin yarısı bile doğruysa, Lyn Corbray altı Istidacı Lordun toplamından daha tehlikeliydi. “O neden geliyor?” diye sordu Alayne. “Corbrayler’in sizden yana olduğunu sanıyordum.”

“Lord Lyonel Corbray benim yönetimime karşı iyi niyetli,” dedi Petyr, “fakat kardeşi kendi bildiğini okuyor. Üç Dişli Mızrak’ta, Lyonel ve Lyn’in babası yara alıp devrildiğinde, Meyus Leydi’yi yerden kaldıran ve lordu deviren adamı öldüren Lyn’di. Lyonel yaşlı adamı artçı kuvvetin yanındaki üstada taşırken; Lyn, babasının, Robert’ın sol kanadını tehdit eden Dornelular’a karşı başlattığı taarruzu komuta etti, onların savunma hattını dağıttı ve Lewyn Martell’i katletti. Böylece, Lord Corbray öldüğünde Meyus Leydi lordun küçük oğluna kaldı. Lordun arazilerini, unvanını, kalesini ve bütün sikkelerini Lyonel aldı ama buna rağmen kendini, doğumla gelen hakkından yoksun bırakılmış gibi hissetti. Sör Lyn... Lyonel’ı beni sevdiği kadar seviyor. Lysa’nın elini kendisi için istemişti.”

“Sör Lyn’den hoşlanmıyorum,” diye üsteledi Robert. “Onu burada

istemiyorum. Onu geri gönder. Buraya gelebileceğini asla söylemedim. *Buraya* gelemez. Kartal Yuvası *zapt edilemez* bir kaledir, annem söyledi."

"Anneniz öldü lordum. On altıncı isim gününüze kadar Kartal Yuvasını ben yönetiyorum." Petyr, mutfak merdiveninin yanında bekleyen kambur sırtlı hizmetçi kadına döndü. "Mela, lordumuza yeni bir kaşık getir. Yulaf lapasını yemek istiyor."

"*İstemiyorum*! Yulaf lapam *uçsun!*" Robert bu sefer kâseyi, lapayı, balı, hepsini fırlattı. Petyr Baelish çevik bir hareketle yana kaçtı ama Üstat Colemon o kadar hızlı değildi. Ahşap kâse adamın göğsüne çarptı ve kâsenin içindekiler yukarı doğru patlayarak üstadın omuzlarına ve yüzüne saçıldı. Adam, hiç de üstatvâri olmayan bir şekilde ciyakladı. Alayne, küçük lordu sakinleştirmek için döndü ama geç kalmıştı. Kriz başlamıştı. Robert'in çırpınan eli süt sürahisini havaya uçurdu. Çocuk ayağa kalkmaya çalışırken sandalyesini devirdi ve dengesini kaybedip sırtüstü yere düştü. Düşerken tek ayağı Alayne'in karnına çarptı, öyle sert bir darbeydi ki kız soluksuz kaldı. "Ah, tanrılar merhamet edin," dedi Petyr tiksinti dolu bir sesle.

Üstat Colemon sakinleştirici sözler mırıldanarak küçük lordun üstüne eğildiğinde, adamın yüzü ve saçları yulaf lapası topaklarıyla kaplıydı. Lapanın bir parçası, gri ve yumrulu bir gözyaşı damlası gibi üstadın sağ yanağından aşağı aktı. Alayne umutlu olmaya çalışarak, *bu, sonuncusu kadar kötü bir kriz değil*, diye düşündü. Titremeler durduğunda, Petyrin emriyle iki muhafız geldi, gök mavisi pelerinler ve gümüşi örgü zırhlar giymişlerdi. "Onu yatağına götürün ve sülükleyin," dedi Lord Savunucu. Uzun boylu muhafız, çocuğu kollarına aldı. *Onu ben bile taşıyabilirim*, diye düşündü Alayne. *Bir bez bebekten daha ağır değil.*

Colemon, muhafızı takip etmeden önce bir an oyalandı. "Lordum, bu görüşme başka bir güne bırakılsa daha iyi olur. Leydi Lysa'nın ölümünden sonra lordumuzun krizleri kötüleşti. Daha sık ve daha şiddetli gerçekleşiyor. Çocuğu cesaret edebildiğim kadar sık sülüklüyorum ve uyumasına yardım etmek için rüya şarabıyla haşhaş sütünü karıştırıyorum ama..."

"Günde on iki saat uyuyor," dedi Petyr. "Ara sıra uyanık olmasını istiyorum."

Üstat parmaklarıyla saçlarını taradı, yere lapa topakları aktı. "Lordumuz ne zaman aşırı heyecanlansa, Leydi Lysa ona göğsünü verirdi. Aliüstat Ebrose anne sütünün şifa verici özellikleri olduğunu iddia eder."

"Tavsiyeniz bu mu üstat? Kartal Yuvası Lordu ve Vadi'nin Savunucusu için bir sütanne mi bulalım? Onu ne zaman sütten keselim, düğün gününde mi?

Böylece, sütannesinin meme ucundan doğrudan karısının meme ucuna geçebilir.” Lord Petyr’ın kahkahası, onun bu konuda ne düşündüğünü açıkça söylüyordu. “Hayır, hiç sanmıyorum. Size başka bir yol önereceğim. Çocuk tatlılara düşkün, öyle değil mi?”

“Tatlılar?” dedi Colemon.

“Tatlılar. Pastalar ve turtalar, reçeller ve jöleler, peteğinde ballar. Belki de, çocuğun sütüne bir çimdik tatlıuyku katmalısınız, bunu denediniz mi? Sadece bir çimdik, çocuğu sakinleştirmek ve şu rezil titremeleri durdurmak için.”

“Bir çimdik?” Üstat yutkunurken, adamın boğazındaki elma yukarı aşağı hareket etti. “Küçük bir çimdik... olabilir, olabilir. Çok az miktarda ve uzun aralıklarla, evet, bunu deneyebilirim...”

“Bir çimdik,” dedi Lord Petyr, “onu lordların önüne getirmeden önce.”

“Nasıl emrederseniz lordum.” Üstat aceleyle dışarı çıktı, boynundaki zincir her adımda hafifçe şıngırdadı.

Üstat gittiğinde, “Baba,” dedi Alayne, “kahvaltı için bir kâse yulaf lapası alır mısınız?”

“Yulaf lapasından nefret ederim.” Petyr, Alayne’e Serçeparmak gözleriyle baktı. “Kahvaltımı bir öpücükle yapmayı tercih ederim.”

Gerçek bir kız evlat, babasına öpücük vermeyi reddetmezdi; Alayne, Petyr’ın yanına gitti, adamın yanağına kuru bir öpücük kondurdu ve aynı hızla geri çekildi.

“Ne kadar... vazifeşinas.” Serçeparmak’ın ağzı gülümsüyordu ama gözleri değil. “Pekâlâ, aslında senin için başka vazifelerim de var. Aşçıya biraz bal ve kuru üzümle birlikte kırmızı şarap kaynatmasını söyle. Konuklarımız o uzun tırmanıştan sonra susamış ve üşümüş hâlde olacaklar. Buraya vardıklarında onları sen karşılayacaksın ve ikramda bulunacaksın. Şarap, ekmek ve peynir. Elimizde ne çeşit peynirler kaldı?”

“Keskin beyaz ve kokulu mavi.”

“Beyaz. Ve üstünü değiştirsen iyi olur.”

Alayne gözlerini indirip elbisesine baktı; Nehirova’nın koyu mavisi ve zengin kırmızı. “Çok mu...”

“Çok *Tully.* Istidacı Lordlar, piç kızımı ölü karımın kıyafetlerinin içinde etrafta dolaşırken görmekten hoşlanmazlar. Başka bir elbise seç. Gök mavisi ve kemik renginden uzak durmanı söylememe gerek var mı?”

“Hayır.” Gök mavisi ve kemik rengi, Arryn Hanedanının renkleriydi. “Sekiz kişi dediniz... Bronz Yohn onlardan biri mi?”

“Önem arz eden tek kişi.”

“Bronz Yohn beni *tanıyor*,” diye hatırlattı Alayne. “Oğlu siyahları giymek için kuzeye at sürdüğünde, Yohn, Kışyarında konuk olmuştu.” Sansa, Sör Waymar’a çılgınca âşık olduğunu hayal meyal hatırladı ama bu bir ömür önceydi, Sansa o zamanlar küçük ve aptal bir kızdı. “Sadece bu da değil. Lord Royce beni... Sansa Stark’i, Kral Topraklarındaki El turnuvasında tekrar gördü.”

Petyr tek parmağını Alayne’in çenesinin altına koydu. “Royce’un bu güzel yüze baktığından şüphem yok ama bu binlerce yüzden biriydi. Turnuvada dövüşen bir adam, kalabalığın içindeki bir çocuktan çok daha önemli şeylere dikkat etmek zorundadır. Kışyarına gelince, Sansa orada kızıl saçlı küçük bir kızdı. Benim kızım uzun boylu, güzel bir bakire ve saçları kestane rengi, insanlar görmeyi bekledikleri şeyleri görürler Alayne.” Kızın burnunu öptü. “Maddy çalışma odasında bir ateş yaksın. İstidacı Lordlarımızı orada kabul edeceğim.”

‘Yüksek Salon’da değil mi?”

“Hayır. Lordlar beni Arryn’ların yüksek koltuğunun yakınlarında görmesinler; o koltuğa oturmak niyetinde olduğumu düşünebilirler. Benimki kadar sıradan bir popo, o kadar mağrur minderlere asla heveslenmemek.”

“Çalışma odası.” Alayne orada durmalıydı ama kelimeler ağzından çıkıverdi. “Onlara Robert’ı verirseniz...”

“...ve Vadi’yi?”

“Vadi *zaten* onların.”

“Ah, büyük bir bölümü, bu doğru. Lâkin tamamı değil. Martı Kasabası’nda çok seviliyorum, üstelik benim de kendi lord arkadaşlarım var. Grafton, Lynderly, Lyonel, Corbray... Bu adamların Istidacı Lordlar’a denk olmadığını kabul ediyorum ama nereye gitmemizi istiyorsun Alayne? Parmaklar’daki kudretli kaleme geri mi dönelim?”

Alayne bunu düşünmüştü. “Joffrey, Harrenhal’u size verdi. Orada kendi başınıza bağımsız bir lordsunuz.”

“Titren. Lysa’yla evlenebilmek için büyük bir makama ihtiyacım vardı ve Lannisterlar bana Casterly Kayası’nı verecek değillerdi.”

“Evet, ama kale *sizin*”

“Ah, hem de ne kale. Mağaramsı salonlar ve yıkık kuleler, hayaletler ve esintiler, ısıtması pahalı ve garnizon kurulması imkânsız... bir de şu küçük lanet sorunu var.”

“Lanetler sadece şarkılarda ve masallarda olur.”

Bu sözler Serçeparmak’ı eğlendirmiş gibiydi. “Birileri zehirli bir ok yüzünden ölen Gregor Clegane’le ilgili şarkı yaptı mı? Ya da ondan önceki paralı askerle ilgili? Sör Gregor onun ellerini ve ayaklarını eklem yerlerinden teker

teker ayırdı. O paralı asker, kaleyi Sör Amory Lorch'tan almıştı, Lorch da Lord Tywin'den. Birini bir ayı öldürdü, diğerini de senin cüce. Leydi Whent'in de öldüğünü duydum. Lothsonlar, Stronglar, Harrowayler... Harrenhal ona dokunan her eli kuruttu."

"Öyleyse kaleyi Lord Frey'e verin."

Petyr güldü. "Belki de veririm. Ya da daha iyisi, tatlı Cersei'ye veririm. Onun hakkında kötü konuşmamalıyım gerçi, bana fevkalade duvar halıları gönderiyor. Nasıl da nazik, değil mi?" Kraliçenin adını duymak Alayne'i kaskatı etti. "O nazik biri *değil.* Beni korkutuyor. Eğer nerede olduğumu öğrenirse..."

"...onu plandığımdan daha erken oyundan çıkarmak zorunda kalırım. Önce o kendi kendini çıkarmazsa tabii." Petyr hafifçe gülümsedi. "Taht oyunlarında, en mütevazı taşların bile kendi iradeleri olabilir. Bazen onlar için planladığın hamleleri yapmayı reddederler. Bunu iyi belle Alayne. Cersei Lannisterin hâlâ öğrenmediği bir ders bu. Şimdi, senin yapacak işlerin yok mu?"

Vardı gerçekten. Alayne, önce şarabın kaynatılmasıyla ilgilendi, konuklara yakışır bir tekerlek keskin beyaz peynir buldu ve Istidacı Lordlar'ın beklenenden fazla adam getirmesi ihtimaline karşı, aşçıya yirmi kişiye yetecek kadar ekmek pişirmesini emretti. *Ekmeğimizi ve tuzumuzu yedikleri anda konuğumuz olurlar ve bize zarar veremezler.* Freyler, İkizler'de, Sansa'nın leydi annesini ve ağabeyini öldürdüklerinde bütün misafirperverlik yasalarını çiğnemişlerdi ama Alayne, Yohn Royce gibi soylu bir lordun aynı şeyi yapacak kadar alçalacağına inanmıyordu.

Sırada çalışma odası vardı. Odanın zemini bir Myr halısıyla kaplıydı, yani yere hasır sermeye gerek yoktu. Alayne, iki hizmetkâr adamdan, ahşap masayı kurmalarını ve deri kaplı meşe sandalyelerden sekizini odaya getirmelerini istedi. Bir ziyafet için; masanın baş tarafına bir, ayak tarafına bir ve her iki yanına üçer sandalye koyardı ama bu bir ziyafet değildi. Hizmetkârlara, masanın bir tarafına altı, diğer tarafına iki sandalye yerleştirmelerini söyledi. Istidacı Lordlar şimdiye kadar Kar'a ulaşmış olmalıydı. Tırmanış, katır sırtında bile günün büyük bölümünü alırdı. Yürüyerek gerçekleştirildiğinde günlerce sürebilirdi.

Lordlar, büyük ihtimalle gecenin geç saatlerine kadar konuşacaklardı. Yeni mumlara ihtiyaç duyacaklardı. Maddy ateşi yaktıktan sonra, Alayne kadını aşağı gönderdi ve Lord Waxley'nin, Leydi Lysa'yı kazanmaya çalışırken getirdiği kokulu mumları bulmasını istedi. Sonra, şarabı ve ekmekleri kontrol etmek için tekrar mutfağa gitti. Her şey yolunda görünüyordu ve Alayne'in banyo yapıp üstünü değiştirmesi için hâlâ yeterli zaman vardı.

Mor ipekten dikilmiş bir elbise Alayne'i duraksattı, gözlerinin rengini vurgulayacak gümüş astarlı mavi kadife bir elbise de vardı ama Alayne neticede bir piç olduğunu ve konumunun üzerinde giyinmemesi gerektiğini hatırladı. Seçtiği elbise kuzu yünüydü, kahverengiydi ve basit bir kesimi vardı. Elbisenin beden kısmına, kollarına ve eteklerine, altın iplikle asma yaprakları işlenmişti. Hizmetçi bir kızın giyebileceğinden biraz daha gösterişli olmasına rağmen, mütevazı ve münasip bir elbiseydi. Petyr, Leydi Lysa'nın bütün mücevherlerini de Alayne'e vermişti. Alayne çeşitli kolyeler denedi ama hepsi de fazla şatafatlı göründü. Neticede sonbahar sarısı kadife bir kurdele seçti. Gretchel, Lysa'nın gümüş aynasını getirdiğinde, kurdelenin rengi Alayne'in saçlarının koyu kahvesiyle kusursuz göründü. *Lord Royce beni asla tanıyamaz*, diye düşündü Alayne. *Kendimi ben bile zor tanıyorum.*

Alayne Taş, kendisini neredeyse Petyr Baelish kadar cesur hissederek gülümsedi ve konukları karşılamak üzere aşağı indi.

Kartal Yuvası, bütün Yedi Krallık'ta, ana girişi zindanların altında olan tek kaleydi. Dik taş basamaklar dağın yamacını tırmanıyor, Taş ve Kar isimli yol kalelerinin önünden geçiyor ama Gök'te son buluyordu. Tırmanışın son yüz seksen metresi dikeydi, müstakbel konuklar katırlarından inmek ve bir seçim yapmak zorundaydı. Malzemeleri yukarı çıkarmak için kullanılan sepetlere binebilir ya da kayaya oyulmuş tutamaçları kullanarak kaleye tırmanabilirlerdi.

Istidacı Lordlar'ın en yaşlı üyeleri olan Lord Redfort ve Leydi Waynwood vinçle yukarı çekilmeyi tercih etti. Daha sonra sepet, şişman Lord Belmore için bir kez daha aşağı indirildi. Diğer lordlar tırmandı. Alayne onları Hilal Oda'da, ateşin yanında karşıladı ve Lord Robert adına selamladı. Onlara ekmek, peynir ve gümüş kadehlerin içinde sıcak şarap ikram etti.

Petyr, Alayne'e çalışması için kucak dolusu parşömen vermişti, bu yüzden Alayne, lordların yüzlerini tanımasa da armalarını biliyordu. Kırmızı kale aşikâr bir şekilde Redfort'tu; gri bir sakalı ve mülayim gözleri olan kısa boylu bir adam. Istidacı Lordlar'ın arasındaki tek kadın olan Leydi Waynwood'un giydiği koyu yeşil harmaninin göğsüne, oltu taşı boncuklarla Waynwoodlar'ın kırık tekerleği işlenmişti. Mor zeminde altı çan, bu Belmore'du. Armut bedenli ve düşük omuzlu adamın sakalları, çok katlı bir çeneden fışkıran gri bir dehşetti. Symond Templeton'ın sakalı, Belmore'unkine kıyasla siyah ve sivriydi. Dokuzyıldız Şövalyesinin gagalı burnu ve buz mavisi gözleri, adamı zarif bir av kuşu gibi gösteriyordu. Şövalyenin takımında dokuz siyah yıldız ile altın bir çarpı işareti vardı. Genç Lord Hunter'ın kakım pelerini, pelerinin yakasına iğnelenmiş broşu görene dek Alayne'in kafasını karıştırdı; yelpaze şeklinde

dizilmiş altı gümüş ok. Alayne, adamın yaşının kırk değil elli olduğunu tahmin ederdi. Genç Lord Hunter'in babası, hemen hemen altmış yıl boyunca Uzunyay Kalesini yönetmiş ve sonra öyle beklenmedik bir şekilde ölmüştü ki bazı insanlar, genç lordun, mirasını almak için acele ettiğini fısıldamıştı. Hunter'in yanakları ve burnu elma gibi kırmızıydı, adamın üzümlere düşkün olduğu belliydi. Alayne, Hunter'in kadehini boşalır boşalmaz doldurmaya gayret etti.

Gruptaki en genç adamın göğsünde, pençelerini kan kırmızısı bir kalbe geçirmiş üç kuzgun vardı. Kahverengi saçları omuz boyundaydı, alnında serseri bir bukle kıvrılmıştı. Adamın sert ağzına ve huzursuz gözlerine bakarak, *Sör Lyn Corbray,* diye düşündü Alayne.

En son Roycelar geldi; Lord Nestor ve Bronz Yohn. Taşyazı Lordu, Tazı kadar uzundu. Gri saçlarına ve çizgilerle dolu yüzüne rağmen, Lord Yohn o devasa ve eğri büğrü elleriyle kendisinden çok daha genç adamları çubuk kırarcasına bitirebilirmiş gibi görünüyordu. Lordun çizgili ve ciddi yüzü, Sansa'ya adamın Kışyarında geçirdiği zamanları anımsattı. Lordu masada, Leydi Catelyn'i sessizce konuşurken hatırladı. Eyerinin arkasında bir erkek geyikle avdan dönen adamın, duvarlarda patlayan sesini duydu. Onu avluda, elinde bir talim kılıcıyla, Lord Eddardi yere devirdikten sonra Sör Rodrick'i de yenmek için dönerken gördü. *Beni tanıyacak. Nasıl tanımaz*? Kendini lordun ayaklarına atıp onun korumasına girmek için yalvarmayı düşündü. *Robb için dövüşmedi, neden benim için dövüşsün*? *Savaş bitti ve Kışyarı düştü.* "Lord Royce," dedi ürkek bir tavırla, "soğuğu üstünüzden atmak için bir kadeh şarap alır mısınız?"

Bronz Yohn'un arduvaz grisi gözleri, Alayne'in gördüğü en gür kaşların altında yarı gizlenmiş hâldeydi. Adam, Alayne baktığında gözleri kırıştı. "Seni tanıyor muyum çocuk?"

Alayne dilini yutmuş gibi hissetti ama Lord Nestor onu kurtardı. "Alayne, Lord Savunucu'nun nüfusuna kabul ettiği gayrimeşru kızı," dedi kuzenine.

"Serçeparmak'ın serçe parmağı boş durmamış," dedi Sör Lyn Corbray şeytani bir gülümsemeyle. Belmore güldü. Alayne yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu.

"Kaç yaşındasın çocuk?" diye sordu Leydi Waynwood.

"On dört leydim." Sansa, Alayne'in kaç yaşında olması gerektiğini bir an için unutmuştu. "Çocuk değilim, çiçek açmış bir genç kızım."

"Çiçeği *koparılmış* bir genç kız olmadığını umalım." Genç Lord Hunter'ın çalıya benzeyen sakalı, adamın ağzını tamamen saklıyordu.

Alayne orada değilmiş gibi, "Yine de," dedi Lyn Corbray, "yakında koparılacak kadar olgunlaşmış olduğunu söyleyebilirim."

“Yürek Ocağı’nda nezaket yerine geçen şey bu mu?” Anya Waynwood’un saçları grileşmeye başlamıştı, gözlerinin kenarında kazayağı şeklinde çizgiler ve çenesinin altında sarkık bir deri parçası vardı ama kadının asil havasını görmemek mümkün değildi. “Bu kız genç ve soylu, üstelik yeterince dehşet yaşamış. Dilinize dikkat edin sör.”

“Benim dilim beni ilgilendirir,” diye karşılık verdi Corbray. “Siz kendi dilinizle ilgilenmelisiniz leydim. Sayısız ölü adamın da söyleyebileceği gibi, azarlanmayı asla hoş karşılayamadım.” Leydi Waynwood, Alayne’e döndü. “En iyisi bizi babana götür Alayne. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi.”

“Lord Savunucu sizi çalışma odasında bekliyor. Eğer lordlarım beni takip ederlerse.” Hilal Oda’dan çıktılar, mahzen mezarların ve zindanların çevresinden dolaşan dik mermer basamakları tırmandılar ve Istidacı Lordlar’ın görmezden geldiği üç katil deliğinin altından geçtiler. Çok geçmeden, Belmore körük gibi nefes alıyordu ve Redfort’un yüzü saçları kadar griydi. Basamakların tepesindeki muhafızlar yivli kapıyı yukarı çekti.

“Eğer lordlarım memnun olacaksa, bu taraftan.” Alayne onları bir düzine olağanüstü duvar halısının önünden geçirerek kemerli koridorun sonuna götürdü. Sör Lothor Brune, çalışma odasının kapısında duruyordu. Lordlar için kapıyı açtı ve onların peşinden odaya girdi.

Petyr, elinde bir kadeh şarapla ahşap masada oturuyordu, beyaz ve buruşuk bir parşömeni inceliyordu. İstidacı Lordlar sıra halinde içeri girerken, Petyr gözlerini yukarı kaldırdı. “Lordlarım, hoş geldiniz. Siz de öyle leydim. Tırmanış çok yorucu, biliyorum. Lütfen oturun. Alayne, tatlım, soylu dostlarımız için biraz daha şarap.”

“Nasıl isterseniz baba.” Mumların yakılmış olduğunu görmek Alayne’i memnun etti; çalışma odası, muskat ve diğer pahalı baharatların kokularıyla doluydu. Alayne şarap sürahisini almaya giderken, konuklar yan yana sandalyelere oturdu... Lord Petyr’ın yanındaki boş sandalyeye oturmak için masanın etrafını dolaşmadan önce duraksayan Nestor Royce ve şöminenin yanında ayakta durmayı tercih eden Lyn Corbray haricinde hepsi. Lyn ateşte ellerini ısıtırken, adamın kılıcının kabza topuzundaki kalp şekilli yakut kıpkırmızı parlıyordu. Alayne, şövalyenin Sör Lothor Brune’a gülümsediğini gördü. *Sör Lyn o yaşta bir adam için çok yakışıklı*, diye düşündü, *ama gülümseme şeklinden hiç hoşlanmadım.*

“Dikkate şayan bildirinizi okuyordum,” diye başladı Petyr. “Fevkalade. Bu bildiriyi hangi üstat yazdıysa, kelimelerle ilgili istidadı var. Lâkin imzalamam için beni de davet etmenizi dilerdim.”

Petyr’ın sözleri, lordları gafil avladı. “Siz?” dedi Belmore. “İmzalamak?”

“Ben de herkes kadar kalem oynatabiliyorum ve Lord Robert’i benden çok seven biri yoktur. Şu sahte dostlarla şeytani danışmanlara gelince, onların köklerini kazımalıyız elbette. Lordlarım, sizinleyim, bütün kalbim ve gücümle. Nereyi imzalayacağımı gösterin lütfen.”

Alayne şarap doldururken Lyn Corbray’in kıkırdadığını duydu. Diğer lordlar şaşkın görünüyordu. Yohn Royce parmaklarını kıtırdattı ve “İmzanızı almak için gelmedik,” dedi. “Sizinle ağız dalaşı yapmak niyetinde de değiliz Serçeparmak.” “Yazık. Zekice yapılan ağız dalaşlarını çok severim.” Petyr parşömeni kenara koydu. “Nasıl isterseniz. Açık sözlü olalım. Benden ne istiyorsunuz lordlarım ve leydim?”

“Sizden hiçbir şey istemiyoruz.” Symond Templeton, mavi ve soğuk bakışlarını Lord Savunucu’ya dikti. “Gitmenizi istiyoruz.”

“Gitmemi mi?” Petyr şaşırmış gibi yaptı. “Nereye gideceğim?”

“Taht sizi Harrenhal Lordu yaptı,” diye hatırlattı Genç Lord Hunter. “Bu herhangi bir adam için yeterli olmalı.”

“Nehir topraklarının bir lorda ihtiyacı var,” dedi yaşlı Horton Redfort. “Nehirova kuşatma altında, Bracken ile Blackwood açıkça savaşıyor ve haydutlar Uç Dişli Mızrak’ın iki tarafında da özgürce dolaşıyor, istedikleri gibi çalıp öldürüyorlar. Arazinin her yanı gömülmemiş cesetlerle dolu.”

“Kulağa çok cazip gelmesini sağlıyorsunuz Lord Redfort,” dedi Petyr, “lâkin burada çok acil işlerim var. Üstelik Lord Robert’ı da düşünmeliyim. Hasta bir çocuğu böyle bir katliamın ortasına sürüklememi ister misiniz?”

“Lordumuz Vadi’de kalacak,” diye duyurdu Yohn Royce. “Çocuğu benimle birlikte Taşyazı’ya götürmeye ve onu Jon Arryn’ın gurur duyacağı türden bir şövalye olarak yetiştirmeye niyetliyim.”

“Neden Taşyazı?” diye sordu Petyr. “Neden Demirmeşe, Kızılhisar ya da Uzunyay değil?”

“Bu kalelerden herhangi biri de işe yarar,” dedi Lord Belmore “ve vakti gelince, lordumuz her birini sırayla ziyaret edecek.” “Edecek mi?” Petyr’ın ses tonunda şüphenin ipuçları vardı. Leydi Waynwood iç geçirdi. “Lord Petyr, şayet bizi birbirimize düşürmeyi planlıyorsanız boşuna yorulmayın. Biz burada tek sesle konuşuyoruz. Taşyazı hepimiz için uygun. Lord Yohn üç iyi oğul yetiştirdi, genç lordumuz için ondan daha iyi bir vasi yok. Üstat Halliweg sizin Üstat Colemon’unuzdan çok daha yaşlı, tecrübeli ve Lord Robert’ın zayıflıklarını tedavi etmek için çok daha münasip. Lordumuz savaş sanatını Güçlü Sam Taş’tan öğrenecek. Kimse daha iyi bir silah ustası bulmayı umamaz. Rahip

Lucas onu ruhani konularda eğitecek. Lordumuz, Taşyazı'da kendi yaşıtı başka çocuklar da bulacak, şu anda çevresini saran yaşlı kadınlardan ve paralı askerlerden daha uygun arkadaşlar."

Petyr Baelish sakalını sıvazladı. "Lordumuzun arkadaşlara ihtiyacı var, buna katılıyorum. Lâkin Alayne yaşlı bir kadın değil. Lord Robert kızımı çok seviyor, bunu size bizzat söylemekten mutluluk duyacaktır. Aslına bakarsanız, Lord Grafton ve Lord Lynderly'den, oğullarını vesayetime göndermelerini istedim, ikisinin de Robert'la yaşıt oğulları var."

Lyn Corbray güldü. "Bir çift süs köpeğinden gelecek iki enik."

"Robert'ın çevresinde ondan daha büyük bir delikanlı da olmalı. Mesela, gelecek vadeden bir yaver. Robert'in hayranlık duyacağı ve taklit etmeye çalışacağı biri." Petyr, Leydi Waynwood'a döndü. "Demirmeşe'de böyle bir delikanlı var leydim. Belki Harrold Hardyng'i bana göndermeyi kabul edersiniz."

Anya Waynwood eğleniyor gibiydi. "Lord Petyr, karşılaştığım en cüretkâr hırsızsınız."

"Delikanlıyı çalmak niyetinde değilim," dedi Petyr, "ama Harrold ve Lord Robert arkadaş olmalılar."

Bronz Yohn Royce öne doğru eğildi. "Lord Robert'in genç Harryle arkadaş olması gayet uygun, olacak da... Taşyazı'da, benim gözetimim altında, benim vesayetimde ve benim yaverim olarak."

"Bize çocuğu verin," dedi Lord Belmore, "sonra Vadi'den rahatsız edilmeden ayrılıp Harrenhal'daki münasip makamınıza gidebilirsiniz."

Petyr adama hafif sitemkâr bir bakış attı. "Aksi takdirde zarar görebileceğimi mi söylüyorsunuz lordum? Neden gideyim? Merhum karım, benim münasip makamımın *bu* olduğunu düşünüyor gibiydi."

"Lord Baelish," dedi Leydi Waynwood, "Lysa Tully, Jon Arryn'ın dulu ve onun çocuğunun annesiydi. Burayı onun vekili olarak yönetti. Siz... açık konuşalım, siz Arryn değilsiniz ve Lord Robert sizin kanınızı taşımıyor. Hangi hakla bizi yönetmeye cüret ediyorsunuz?"

"Hatırladığım kadarıyla, Lysa beni Lord Savunucu ilan etti." "Lysa Tully hiçbir zaman gerçek bir Vadili olmadı ve bizim adımıza karar verme hakkına sahip değildi," dedi Genç Lord Hunter.

"Ya Lord Robert?" diye sordu Petyr. "Leydi Lysa'nın kendi oğlu adına karar verme hakkının olmadığını da iddia edecek misiniz lordum?"

Nestor Royce o âna kadar sessiz kalmıştı ama şimdi yüksek sesle konuştu. "Bir zamanlar Leydi Lysa'yla evlenmeyi ummuştum. Tıpkı Lord Hunter'ın

babası ve Leydi Anya'nın oğlunun umduğu gibi. Corbray yarım yıl boyunca, Lysa'nın yanından neredeyse hiç ayrılmadı. Lysa bizden birini seçmiş olsaydı, buradaki hiçbir adam, seçilen kişinin Lord Savunucu olma hakkını sorgulamazdı. Fakat Lysa, Lord Serçeparmak'ı seçti ve oğlunu onun sorumluluğuna bıraktı."

Bronz Yohn, Muhafız'a kaş çatarak, "Robert aynı zamanda Jon Arryn'ın oğluydu kuzen," dedi. "O Vadi'ye ait."

Petyr, kafası karışmış gibi yaptı. "Kartal Yuvası da Taşyazı gibi Vadi'nin bir parçası. Birileri kaleyi Vadi'den çıkarmadıysa tabii?"

"İstediğiniz kadar dalga geçin Serçeparmak," dedi Lord Belmore. "Çocuk bizimle gelecek."

"Sizi hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum Lord Belmore, lâkin üvey oğlum burada benimle kalacak. Hepinizin gayet iyi bildiği gibi, Robert sıhhatli bir çocuk değil. Yolculuk onu perişan eder. Robert'ın üvey babası ve Lord Savunucu olarak buna izin veremem."

Symond Templeton boğazını temizledi ve "Bu dağın dibinde her birimizin biner adamı var Serçeparmak," dedi.

"Onlar için nasıl da olağanüstü bir yer."

"Gerekirse çok daha fazlasını çağırabiliriz."

"Beni savaşla mı tehdit ediyorsunuz sör?" Petyr'ın sesinde korkudan eser yoktu.

"Lord Robert'ı *alacağız* ," dedi Bronz Yohn.

Masadakiler bir çıkmaza girmiş gibi görünüyordu, sonra Lyn Corbray yüzünü ateşten döndürdü. "Bütün bu konuşmalar beni hasta ediyor," dedi. "Eğer yeterince uzun dinlerseniz, Serçeparmak sizi iç çamaşırlarınızı çıkarmaya bile ikna eder. Bu çeşit adamları hizaya getirmenin tek yolu çeliktir." Uzunkılıcını çekti. Petyr ellerini kaldırdı. "Kılıç taşımıyorum sör."

"Çaresi var." Mum ışığı, Corbray'in duman grisi çeliğinin üstünde harelendi. Çelik öyle koyu renkliydi ki, Sansa'ya babasının büyük kılıcı Buz'u hatırlattı. "Elma yiyiciniz bir kılıç taşıyor. Onu size vermesini söyleyin ya da şu hançeri çekin." Alayne, Lothor Burne'un kendi kılıcına davrandığını gördü ama bıçaklar buluşmadan önce Bronz Yohn öfkeyle ayağa kalktı. "*Çeliğinizi kaldırın sör!* Siz bir Corbray misiniz yoksa bir *Frey* mi? Burada misafiriz."

Leydi Waynwood dudaklarını büzüştürdü ve "Bu çok yakışıksız," dedi.

"Kılıcını kınına sok Corbray," dedi Genç Lord Hunter. "Hepimizi utandırıyorsun."

"Hadi Lyn," dedi Redfort diğerlerininkinden daha yumuşak bir ses tonuyla. "Bu hiçbir işe yaramaz. Meyus Leydi'yi yatağa yatır."

“Leydim susadı.” diye ısrar etti Sör Lyn. “Ne zaman dans etmek için dışarı çıksa, bir damla kırmızı istiyor.”

“Leydin susuz kalmak zorunda.” Bronz Yohn, Corbray’in yolunu kendi bedeniyle engelledi.

“İstidacı Lordlar.” Lyn Corbray aşağılar gibi güldü. “Kendinize Altı Yaşlı Kadın adını vermeliydiniz.” Siyah kılıcını kınına soktu ve Brune’u omzuyla iterek odadan dışarı çıktı. Alayne, adamın uzaklaşan adımlarını dinledi.

Anya Waynwood ve Horton Redfort bakıştı. Hunter şarap kadehini bir dikişte boşalttı ve tekrar doldurulması için uzattı. “Lord Baelish,” dedi Sör Symond, “bu nümayiş için bizi affetmelisiniz.”

“Öyle mi?” Serçeparmak’ın sesi soğumuştu. “Onu buraya sizler getirdiniz lordlarım.”

Bronz Yohn konuştu. “Bizim amacımız asla...”

“Onu buraya sizler getirdiniz. Muhafızlarımı çağırtıp hepinizi tutuklatsam, haklarım dâhilinde davranmış olurum.”

Hunter öyle vahşi bir şekilde ayağa kalktı ki neredeyse Alayne’in elindeki sürahiyi havaya uçuracaktı. “Bize güvenli geçiş izni verdiniz!”

“Evet. Şükredin ki bazılarından çok onurum var.” Petyr’ın sesi, Alayne’in daha önce hiç duymadığı kadar öfkeli çıkıyordu. “*Bildirinizi* okudum ve taleplerinizi dinledim. Şimdi siz benimkileri duyun. Ordularınızı bu dağdan çekin. Evinize gidin ve oğlumu rahat bırakın. Kötü bir yönetim vardı, bunu inkâr edecek değilim, lâkin bu benim değil Lysa’nın marifetiydi. Bana sadece bir yıl verin. Size söz veriyorum, Lord Nestor’ın da yardımıyla, ortada hiçbirinizin şikâyet edebileceği bir konu kalmayacak.” “Diyorsunuz,” dedi Belmore. “Lâkin size nasıl güveneceğiz?”

“Bana güvenilmez demeye cesaret mi ediyorsunuz? Bir müzakere sırasında çelik gösteren ben değildim. Lord Robert’ı savunmaktan bahsediyorsunuz ama aynı esnada onu yiyecekten mahrum bırakıyorsunuz. Bu sona ermeli. Ben savaşçı değilim, fakat bu kuşatmayı kaldırmazsanız sizinle *savaşırım.* Vadi’de sizden başka lordlar var ve Kral Toprakları da adam gönderir. Eğer istediğiniz şey savaşsa, bunu şimdi söyleyin ve Vadi kanasın.” Alayne, Istidacı Lordlarım gözlerinde çiçeklenen şüpheyi görebiliyordu. “Bir yıl çok uzun bir süre sayılmaz,” dedi Lord Redfort tereddütle. “Olabilir... eğer bize teminatlar verirseniz...” “Hiçbirimiz savaş istemiyoruz,” diye kabul etti Leydi Waynwood. “Sonbahar bitiyor ve kendimizi kışa hazırlamalıyız.” Belmore boğazını temizledi. “Bu yılın sonunda...”

“...Vadi’yi düzene sokamazsam, Lord Savunucu olarak görevimden kendi

irademle istifa edeceğim," diye söz verdi Petyr. "Buna gayet adilane derim," dedi Lord Nestor.

"Hiçbir mukabele olmamalı," diye ısrar etti Templeton. "İhanetten ya da isyandan bahsedilmemeli. Bu konuda da yemin etmelisiniz."

"Memnuniyetle," dedi Petyr. "Ben dost istiyorum düşman değil. Arzu ederseniz, hepinizi yazılı olarak da bağışlarım. Lyn Corbray'i bile. Lyn'in ağabeyi iyi bir adam, soylu bir hanedanın üstüne utanç getirmeye gerek yok."

Leydi Waynwood lord dostlarına döndü. "Lordlarım, makamı Lord Baelish'e tevcih edelim mi?"

"Gerek yok. Kazandığı aşikâr." Bronz Yohn gri gözleriyle Petyr Baelish'i inceledi. "Bundan hiç hoşlanmıyorum ama görünüşe göre bir yılınızı aldınız. Onu iyi kullanın lordum. Hepimizi kandıramadınız." Kapıyı, menteşelerinden sökecek kadar sert bir şekilde açarak odadan çıktı.

Daha sonra, Petyrin mütevazı yiyecekler için özür dilemek zorunda kaldığı bir çeşit ziyafet gerçekleşti. Robert, mavi ve kemik rengi bir takımın içinde teşhir edildi ve küçük lord rolünü zarif bir şekilde oynadı. Bronz Yohn bunu göremedi; uzun inişe başlamak için Kartal Yuvası'ndan ayrılmıştı. Tıpkı, ondan önce aynı şeyi yapan Sör Lyn Corbay gibi. Diğer lordlar sabaha kadar kalede kaldı.

O gece, pencerelerin dışında uluyan rüzgârı dinleyerek yatağında yatarken, *Petyr onları büyüledi*, diye düşündü Alayne. Nereden geldiğini söyleyemezdi ama aklı bir kez şüpheyle dolduktan sonra uyuyamadı. Yatakta dönüp durdu, eski bir kemik parçasıyla uğraşan bir köpek misali düşünceleriyle uğraştı. Sonunda kalktı ve giyindi, Gretchel'i rüyalarıyla başbaşa bıraktı.

Petyr hâlâ uyanıktı, bir mektup yazıyordu. "Alayne," dedi. "Tatlım, seni bu vakitte buraya getiren nedir?"

"Bilmek zorundayım. Bir sene içinde ne olacak?"

Petyr kalemi masaya bıraktı. "Redfort ve Waynwood yaşlı adamlar. Biri ya da her ikisi birden ölebilir. Gilwood Hunter, kardeşleri tarafından katledilecek; büyük ihtimalle, Lord Eonin ölümünü ayarlayan genç Harlan tarafından. Ben her zaman, bir yola çıktıysan bütün riskleri göze alacaksın ve sonuna kadar gideceksin, derim. Belmore yoz ve satın alınabilir bir adam. Templetonla dost olacağım. Bronz Yohn Royce düşmanca davranmaya devam edecek korkarım, lâkin tek başına olduğu sürece bir tehlike arz etmez."

"Ve Sör Lyn Corbray?"

Mum ışığı, Petyr'ın gözlerinde dans ediyordu. "Sör Lyn benim amansız düşmanım olarak kalacak. Beni, karşılaştığı herkese aşağılama ve nefretle

anlatacak. Beni devirmek için kurulan her gizli komploya kılıcını koyacak.”

Alayne’in şüphesi o anda kuşkusuzluğa dönüştü. “Peki, siz, onun bu hizmetini nasıl ödüllendireceksiniz?”

Serçeparmak yüksek sesle güldü. “Tabii ki altınlar, oğlanlar ve vaatlerle. Sör Lyn basit zevkleri olan bir adamdır tatlım. Sadece altından, oğlanlardan ve öldürmekten hoşlanır.”

KARGALARIN
ZİYAFETİ

KISIM II

CERSEI

Kral, dudaklarını bükmüştü. “Ben Demir Taht’ta oturmak istiyorum,” dedi annesine. “Joffrey’nin orada oturmasına izin veriyordun.”

“Joffrey on iki yaşındaydı.”

“Ama ben kralım. Taht bana

ait.”

“Bunu sana kim söyledi?” Cersei, Dorcas’ın onu daha sıkı bağlayabilmesi için derin bir nefes aldı. Dorcas iri bir kızdı, Senelle’den çok daha güçlüydü ama aynı zamanda daha beceriksizdi.

Tommen’ın yüzü kızardı. “Kimse söylemedi.”

“

Kimse

? Leydi karına böyle mi hitap ediyorsun?” Cersei, oğlunun isyanındaki Margaery Tyrell kokusunu alabiliyordu. “Eğer bana yalan söylersen Pate’i çağırtmak ve onu kanayana kadar kırbaçlatmaktan başka seçeneğim kalmaz.” Pate, Tommen’ın kırbaç oğlanıydı, ondan önce de Joffrey’nin. “İstediğin şey bu mu?”

Yüzünü asarak, “Hayır,” diye mırıldandı kral.

“Kim söyledi?”

Tommen ayağını yere sürttü. “Leydi Margaery.” Annesinin yanında Margaery’ye

kraliçe

dememesi gerektiğini biliyordu.

“Bu daha iyi. Karara bağlamam gereken çok önemli meseleler var Tommen, anlamak için ziyadesiyle genç olduğun meseleler. Tahtta oturup sürekli kıpırdanan ve çocuksu sorularla dikkatimi dağıtan aptal bir oğlana ihtiyacım yok. Margaery konsey toplantılarına katılman gerektiğini de düşünüyor sanırım?” “Evet,” diye kabul etti Tommen. “Kral olmayı öğrenmem gerektiğini söylüyor.”

“Büyüdüğünde istediğin kadar konsey toplantısına katılabilirsin,” dedi Cersei. “Çok geçmeden o toplantılardan bıkacaksın, bana inan. Robert görüşmeler sırasında uyuklardı.”

Tabii zahmet edip katılırsa.

“Sıkıcı işleri yaşlı Jon Arryn’a bırakmayı ve ava çıkmayı tercih ederdi. Jon Arryn’ı hatırlıyor musun?” “Karın ağrısından ölmüştü.”

“Evet, zavallı adam. Madem öğrenmeye bu kadar meraklısın, belki de

Batıdiyar'ın bütün krallarının ve onlara hizmet eden Eller'in isimlerini öğrenmelisin. Yarın sabah, isimleri bana ezberden okuyabilirsin."

"Evet anne," dedi Tommen uysalca.

"İşte benim akıllı oğlum." Yönetim Cersei'ye aitti. Tommen reşit olana kadar Cersei'nin bundan vazgeçmeye niyeti yoktu.

Ben bekledim, o da bekleyebilir. Hayatımın yarısı boyunca bekledim.

Cersei vazifeşinas kız evlat, utangaç gelin ve uysal eş rollerini oynamıştı. Robert'ın sarhoş tacizlerine, Jaime'nin kıskançlığına, Renly'nin istihzalarına, Varys'in kıkırdamalarına ve Stannis'in diş gıcırtılarına katlanmıştı. Jon Arryn'la, Ned Stark'la ve aşağılık, tehlikeli, katil, cüce Tyrion'la mücadele etmişti. Bütün o zamanlar boyunca, bir gün onun sırasının geleceğine dair kendine söz vermişti.

Eğer Margaery Tyrell, beni güneşin altında geçireceğim vakitten mahrum edebileceğini düşünüyorsa, bir kez daha düşünsün.

Yine de, kahvaltıyı böyle yapmak kötüydü ve Cersei'nin günü kahvaltıdan sonra da iyiye gitmedi. Kraliçe, sabahın geri kalanını Lord Gyles'la ve adamın hesap defterleriyle birlikte geçirdi. Lordun yıldızlar, geyikler ve ejderhalar hakkında öksürmesini dinledi. Gyles'tan sonra Lord Su geldi, ilk üç dromondun tamamlanmak üzere olduğunu rapor etti ve gemileri hak ettikleri görkemle bitirmek için daha fazla altın istedi. Kraliçe, adamın isteğini memnuniyetle yerine getirdi. Öğlen yemeğini, Ay Oğlan'ın hokkabazlıkları eşliğinde, tacir loncalarının üyeleriyle birlikte yedi; adamların, caddelerde dolaşıp sokak köşelerinde uyuyan serçelerle ilgili şikâyetlerini dinledi. Pycelle davetsiz bir şekilde geldiğinde, kraliçe,

serçeleri şehirden göndermek için altın pelerinlileri kullanmak zorunda kalabilirim,

diye düşünüyordu.

Yüce Üstat son zamanlarda, bilhassa konsey toplantılarında fazlasıyla huysuzdu. Son oturumda, Aurane Su tarafından yeni dromondların kaptanları olarak seçilen adamlarla ilgili sızlanmıştı. Su, gemileri genç adamlara vermek istemişti, Pycelle ise deneyimden yana tavır koymuştu. Yetkinin, Karasu'daki alevlerden sağ çıkmayı başarmış kaptanlara gitmesi gerektiğini söylemişti. Onları, "Sadakati kanıtlanmış tecrübeli adamlar," olarak tanımlamıştı. Cersei onları yaşlı adamlar olarak anmış ve Lord Su'dan yana olmuştu. "O kaptanlar sadece yüzme bildiklerini kanıtladılar," demişti. "Hiçbir anne evladından uzun yaşamamalı, hiçbir kaptan da gemisinden uzun yaşamamalı." Pycelle bu çıkışı keyifsizce bir nezaketle karşılamıştı.

Üstat bugün daha az asabi görünüyordu, hatta gergin bir şekilde

gülümsemeyi bile başardı. “Majesteleri, mutlu havadisler var,” dedi. “Wyman Manderly emrinizi yerine getirmiş ve Lord Stannis’in soğan şövalyesinin başım kesmiş.”

“Bundan emin miyiz?”

“Adamın kafası ve elleri, Beyaz Liman’ın duvarlarının üstüne oturtulmuş. Lord Wyman yemin ediyor ve Freyler onaylıyor. Kafayı görmüşler, ağzında bir soğan varmış. Ve eller, ellerden birinin parmaklan kısaymış.”

“Çok güzel,” dedi Cersei. “Manderly’ye bir kuş gönderin ve onu oğlunun derhal iade edileceğine dair bilgilendirin, sadakatini kanıtladı.” Beyaz Liman yakın zamanda kral huzuruna geri dönecekti. Roose Bolton ile piç oğlu, Moat Cailin’i güneyden ve kuzeyden kuşatmak üzereydi. Moat’u aldıklarında kuvvetlerini birleştirecekler ve Torrhen Kalesi’yle Derinorman Kalesi’ni de demiradamlardan temizleyeceklerdi. Lord Stannis’e karşı yürüyüşe geçme vakti geldiğinde, bu durum onlara Ned Stark’m sancak beylerinin sadakatini kazandıracaktı.

Bu esnada, güneyde, Mace Tyrell, Fırtına Burnu’nun dışına çadırlardan oluşan bir şehir kurmuştu. İki düzine mancınık, kalenin muazzam duvarlarına taş fırlatıyordu, şu ana kadar fazla bir etkileri olmamıştı.

Savaşçı Lord Tyrell,

diye düşündü kraliçe.

Armasında, poposunun üstünde oturan şişman bir adam olmalı.

Öğleden sonra, Braavoslu suratsız elçi, kraliçenin huzuruna çıktı. Cersei adamı on beş gündür atlatıyordu ve bir sene daha atlatmaktan mutluluk duyardı ama Lord Gyles adamla daha fazla uğraşamayacağını söylemişti... kraliçe, Gyles’ın öksürmekten

başka

bir şey yapıp yapamadığını merak etmeye başlamıştı.

Braavoslu, adının Noho Dimittis olduğunu söyledi.

Rahatsız edici bir adam için rahatsız edici bir isim.

Sesi de rahatsız ediciydi. Noho konuşurken, Cersei, adamın büyüklenmelerine daha ne kadar katlanmak zorunda olduğunu merak ederek oturduğu yerde kıpırdandı. Cersei’nin arkasında Demir Taht yükseliyordu. Tahtın dikenleri ve bıçakları, salonun zeminine çarpık gölgeler düşürüyordu. Sadece Kral ya da Kral Eli tahtta oturabilirdi. Cersei tahtın ayağında, altın yaldızlı ahşaptan yapılmış kırmızı minderli bir koltukta oturuyordu.

Braavoslu nefes almak için durduğunda, Cersei konuşmak için bir şans yakaladı. “Bu, lord hazinecimiz için daha uygun bir konu.”

Görünüşe göre Cersei'nin cevabı soylu Noho'yu memnun etmemişti. "Lord Gyles'la altı kez konuştum. Adam öksürüyor ve bahaneler uyduruyor ama altın bir türlü gelmiyor Majesteleri." "Onunla yedinci kez konuşun," diye önerdi Cersei nazik bir şekilde. "Yedi sayısı, bizim tanrılarımız için kutsaldır." "Majesteleri şaka yapmaktan hoşlanıyor, anlıyorum."

"Şaka yaptığımda gülümserim. Gülümsediğimi görüyor musunuz? Bir kahkaha duyuyor musunuz? Sizi temin ederim, ben bir şaka yaptığımda insanlar güler."

"Kral Robert..."

"...öldü," dedi Cersei sertçe. "Bu isyan bastırıldığında, Demir Bankası altınını alacak."

Adam, kraliçeye kaş çatacak kadar hürmetsizdi. "Majestleri..." "Bu görüşme bitmiştir." Cersei bir gün için yeterince sıkıntı çekmişti. "Sör Meryn, soylu Noho Dimittis'e kapıyı gösterin. Sör Osmund, daireme dönerken bana eşlik edebilirsiniz." Konukları kısa zaman sonra gelecekti ve Cersei banyo yapıp üstünü değiştirmek zorundaydı. Akşam yemeği de meşakkatli bir hadise olacaktı. Yedi krallık şöyle dursun, bir krallığı yönetmek bile zor işti.

Kral Muhafızı beyazlarının içindeki Sör Osmund Karakazan, basamaklarda kraliçeye katıldı. Cersei, tamamen yalnız olduklarından emin olduğunda adamın koluna girdi. "Küçük kardeşinizin işleri nasıl gidiyor acaba?"

Sör Osmund huzursuz görünüyordu. "Ah... yeterince iyi, ancak..."

"Ancak?"

Kraliçe, kelimelerine bir parça öfke ekleyerek konuştu. "İtiraf etmeliyim ki sevgili Osney'ye karşı olan sabrım tükeniyor. Şu küçük kısrağı çoktan ehlileştirmeliydi. Onu her gün Margaery'nin yanında olabilsin diye Tommen'ın yeminli kalkanı ilan ettim. Gülü şimdiye kadar koparmış olmalıydı. Küçük kraliçe, Osney'nin cazibesine karşı kör mü?"

"Osney'nin cazibesinde sorun yok. Affınıza sığınırım ama o bir Karakazan, öyle değil mi?" Sör Osmund, parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirdi. "Sorun kızda."

"Peki, bunun sebebi ne?" Kraliçe, Sör Osney ile ilgili kuşkular beslemeye başlamıştı. Belki de Margaery başka bir adamdan daha çok hoşlanırdı.

Gümüşi saçlarıyla Aurane Su ya da Sör Tallad gibi iri ve güçlü bir adam.

"Bakire başka birini mi tercih ederdi? Kardeşinizin yüzü onu memnun etmiyor mu?"

"Kardeşimin yüzünden hoşlanıyor. İki gün önce onun yara izine dokunmuş, Osney söyledi. 'Bunu size hangi kadın verdi?' demiş. Osney yara izinin bir

kadının marifeti olduğunu hiç söylememiş ama Margaery biliyormuş. Başka biri anlatmış olabilir. Konuşurlarken kız sürekli Osney'ye dokunuyormuş; pelerinin kopçasını düzeltiyormuş, saçlarını geri itiyormuş, bunun gibi şeyler. Bir defasında, ok hedeflerinde, uzunyay kullanmayı öğrenmek istemiş. Osney de yayın nasıl tutulacağını göstermek için kollarını kızın bedenine dolamak zorunda kalmış. Kıza edepsiz şakalar anlatıyormuş, kız gülüyor ve daha edepsiz şakalarla karşılık veriyormuş. Hayır. Margaery, Osney'yi istiyor, bu aşikâr ama..."

"Ama?" dedi Cersei.

"Hiç yalnız kalmıyorlar. Kral hemen hemen her zaman onların yanında, o yoksa başkaları var. Margaery'nin leydilerinden ikisi onun yatağını paylaşıyor, her gece farklı leydiler. Diğer ikisi kızın kahvaltısını getiriyor ve giyinmesine yardım ediyor. Kız rahibesiyle dua ediyor, kuzeni Elinor'la kitap okuyor, kuzeni Alla'yla şarkı söylüyor ve kuzeni Megga'yla dikiş dikiyor. Janna Fossoway ve Merry Crane'le birlikte kuş avına gitmediği zamanlarda, küçük Bulwer kızıyla şatoma gel oynuyor. Arkasında dört ya da beş eşlikçi ve en az on iki muhafız olmadan at gezintisine çıkmıyor. Ve etrafında sürekli erkekler var, Bakire Zindanı'nda bile."

"Erkekler." Bu bir şeydi. Bunda olasılıklar vardı. "Lütfen söyle, bu adamlar kimler?"

Sör Osmund omuzlarını silkti. "Şarkıcılar. Margaery şarkıcılara ve hokkabazlara deli oluyor. Şövalyeler, kızın kuzenlerine kur yapmak için etrafta dolaşıyor. Osney en beterlerinin Sör Tallad olduğunu söylüyor. O iri budala, istediği kızın Elinor mu yoksa Alla mı olduğundan emin değilmiş gibi görünüyormuş ama onu çok istediğini biliyormuş. Redwyne ikizleri de aynı durumdaymış. Salya çiçekler ve meyveler getiriyormuş, Dehşet de ut çalmaya başlamış. Osney'nin söylediğine göre, bir kediyi boğarak daha güzel bir ses çıkarabilirmişiz. Yaz Adalı da sürekli ayakaltındaymış."

"Jalabhar Xho?" Cersei alaycı bir kahkaha koyuverdi. "Büyük ihtimalle, vatanını geri kazanabilmek için altın ve kılıç dileniyordur." Xho, bütün o mücevherlerinin ve tüylerinin altında soylu bir dilenciden başka bir şey değildi. Robert, Xho'nun bezdirici ısrarlarına, kararlı bir, "Hayır" ile temelli olarak son verebilirdi ama Yaz Adaları'nı fethetmek fikri Cersei'nin sarhoş kocasını baştan çıkarmıştı. Robert, tüylü pelerinlerin altında çırılçıplak dolaşan esmer tenli fahişeleri ve onların kömür karası meme uçlarını düşlemişti şüphesiz. Bu yüzden Xho'ya, "Hayır," yerine sürekli, "Gelecek yıl," demişti ama gelecek yıl bir türlü gelmemişti.

"Dileniyor mudur bilemem Majesteleri," dedi Sör Osmund. "Osney'nin

dediğine göre ona Yaz Dili'ni öğretiyormuş. Osney'ye değil, kralı... kısrağa ve kızın kuzenlerine."

'Yaz Dili konuşan bir at büyük ilgi uyandırır," dedi kraliçe kuru bir sesle. "Kardeşine mahmuzlarını keskin tutmasını söyle. Yakın zamanda kısrağa binmesi için bir yol bulacağım, bundan emin olabilirsin."

"Söylerim Majesteleri. Kardeşim bu sürüş için hevesleniyor, heveslenmediğini düşünmeyin. Şu kısrak küçük ve sevimli bir Şey."

Kardeşinin heveslendiği şey benim, seni aptal,
diye düşündü kraliçe.

Margaery'den istediği tek şey, kızın bacaklarının arasındaki lordluk unvanı.
Cersei, Osmund'dan hoşlanıyordu hoşlanmasına ama adam bazen Robert kadar aptal oluyordu.

Umarım kılıcı, zekâsından daha hızlıdır. Tommen'ın o kılıca ihtiyaç duyacağı bir gün gelebilir.

Yıkık El Kulesi'nin gölgesinin altından geçerken tezahürat sesleri duydular. Avlunun karşısında, bir yaver, mızrak hedefini vurmuş ve çapraz kolu döndürmüştü. Tezahüratlara Margaery Tyrell ve eşlikçileri liderlik ediyordu.

Çok küçük bir başarı için çok fazla velvele. Duyan da çocuğun turnuva kazandığını sanır.
Sonra Cersei, süvari atının sırtındaki çocuğun, altın yaldızlı bir zırh kuşanmış Tommen olduğunu görüp şaşırdı.

Kraliçenin bir gülümseme takınıp oğlunu görmeye gitmekten başka seçeneği yoktu. Çiçek Şövalyesi çocuğun attan inmesine yardım ederken, Cersei oğlunun yanına vardı. Tommen heyecandan nefessiz kalmıştı. "Gördünüz mü?" diye soruyordu herkese. "Hedefi tıpkı Sör Loras gibi vurdum. Gördünüz mü Sör Osney?"

"Gördüm," dedi Osney Karakazan. "Güzel bir manzaraydı." "Eyerde benden daha dengelisiniz efendimiz," dedi Sör Dermot.

"Mızrağı da kırdım. Sör Loras, çatırtıyı duydunuz mu?" "Gök gürlemesi kadar şiddetli bir şekilde." Sör Loras'ın beyaz pelerininin omzuna, yeşimden ve altından yapılmış bir gül tutturulmuştu, şövalyenin kahverengi bukleleri rüzgârla dalgalanıyordu. "Fevkalade bir sürüş gerçekleştirdiniz lâkin bir kez yetmez. Bütün darbeleriniz doğruca hedefi bulana ve mızrağınız kolunuz gibi vücudunuzun bir parçası olana dek her gün talim yapmalısınız."

'Yapmak istiyorum."

"Muhteşemdiniz." Margaery tek dizinin üstüne çöktü, kralın yanağını öptü ve kolunu çocuğun boynuna doladı. "Kardeşim, dikkatli ol," diye uyardı Loras'ı.

“Benim yiğit kocam birkaç yıl içinde seni attan düşürüyor olacak.” Kızın üç kuzeni onayladı ve sefil Bulwer kızı şarkı söyleyerek zıplamaya başladı. “Tommen

şampiyon

olacak, Tommen

şampiyon

olacak.” ‘Yetişkin bir erkek olduğunda,” dedi Cersei.

Kızların gülümsemeleri, kırağı tarafından öpülmüş güller gibi soldu. Cersei’nin önünde diz çöken ilk kişi, çiçek bozuğu suratlı yaşlı rahibe oldu. Küçük kraliçe ve ağabeyi dışında herkes rahibeyi takip etti.

Tommen, havadaki âni soğukluğu hissetmemiş gibi görünüyordu. “Anne, beni gördün mü?” dedi neşeyle. “Kalkanda mızrağımı kırdım ve torba bana hiç çarpmadı!”

“Avlunun karşısından izliyordum. Gayet başarılıydın Tommen. Senden daha azını beklemezdim. Mızrak dövüşü senin kanında var. Bir gün müsabaka meydanlarına sen hükmedeceksin, tıpkı baban gibi.”

“Tommen’ın önünde kimse duramayacak.” Margaery Tyrell, kraliçeye mahçup bir gülümseme bahşetti. “Ama Kral Robert’in mızrak dövüşlerinde o kadar başarılı olduğunu bilmiyordum. Lütfen söyleyin Majesteleri, merhum kocanız hangi turnuvaları kazanmıştı? Hangi büyük şövalyeleri attan düşürmüştü? Kralımız, babasının zaferlerini dinlemekten hoşlanacaktır, biliyorum.”

Cersei’nin boynuna bir kızartı yürüdü. Tyrell kızı onu tuzağa düşürmüştü. Gerçekte, Robert Baratheon sıradan bir mızrak dövüşçüsüydü. Turnuvalarda, rakiplerini kör baltalarla ya da çekiçlerle dövebileceği meydan dövüşlerini tercih ederdi. Cersei az önce konuştuğunda Jaime’yi düşünüyordu.

Kendimi kaybetmek hiç bana göre değil.

“Robert, Uç Dişli Mızrak turnuvasını kazandı,” demek zorunda kaldı. “Prens Rhaegar’ı devirdi ve beni aşk ve güzellik kraliçesi ilan etti. Bu hikâyeyi bilmemene şaşırdım gelinim.” Margaery’ye cevap düşünecek vakit bırakmadı. “Sör Osmund, oğlumun zırhını çıkarın lütfen. Sör Loras, benimle yürüyün. Sizinle konuşmam gerek.”

Çiçek Şövalyesi’nin, kraliçeyi bir yavru köpek gibi takip etmekten başka şansı yoktu. Cersei sarmal merdivenlere varana kadar bekledi ve “Tanrılar aşkına, bu kimin fikriydi?” dedi.

Sör Loras, “Kız kardeşimin,” diye kabul etti. “Sör Tallad, Sör Dermot ve Sör Portifer talim yapıyordu. Kraliçe, Majesteleri’nin de denemesini önerdi.”

Ona sırf beni sinirlendirmek için kraliçe diyor.

“Ve siz ne yaptınız?”

“Majesteleri’nin zırhını giymesine yardım ettim ve ona mızrağını nasıl indireceğini gösterdim.”

“O at kral için çok büyüktü. Tommen düşseydi ne olacaktı? Kum torbası başını ezseydi ne olacaktı?”

“Çürükler ve kanlı dudaklar, şövalye olmanın parçalarıdır.” “Ağabeyinizin neden sakat olduğunu anlamaya başlıyorum.” Bu sözler, şövalyenin güzel yüzündeki gülümsemeyi sildi. Cersei bunu gördüğü için memnundu. “Belki de Kardeşim Jaime, size görevlerinizi izah etmekte başarısız oldu. Oğlumu düşmanlarından korumak için buradasınız sör. Onu şövalye olarak eğitmek, silah ustasının işi.”

“Aron Santagar öldürüldüğünden beri Kızıl Kale’nin silah ustası yok, “ dedi Sör Loras, sesinde bir parça kınama vardı. “Majesteleri neredeyse dokuz yaşında ve öğrenmeye hevesli. Bu yaşında bir yaver olmalıydı. Biri ona öğretmek zorunda.”

Biri öğretecek ama o sen olmayacaksın.

“Siz kimin yaveriydiniz sör?” diye sordu Cersei tatlı bir sesle. “Lord Renly’nin, değil mi?”

“O şerefe nail oldum.”

“Evet. Ben de öyle düşünmüştüm.” Cersei, yaverler ve şövalyeler arasındaki bağın ne kadar güçlü olabileceğini görmüştü. Tommen’in Sör Loras’la yakınlaşmasını istemiyordu. Çiçek Şövalyesi, bir çocuğun örnek alabileceği türden bir adam değildi. “İhmalkâr davrandım. Yönetilecek bir diyar, dövüşülecek bir savaş ve yası tutulacak bir baba varken, yeni bir silah ustası ilan etmek gibi önemli bir meseleyi gözden kaçırdım. Bu hatayı en kısa zamanda düzelteceğim.”

Sör Loras, alnına düşen kahverengi bukleyi geri itti. “Kılıçta ve mızrakta benim kadar iyi olan bir adam daha bulamazsınız Majesteleri.”

Çok alçak gönüllüyüz, öyle değil mi

? “Tommen sizin kralınız, yaveriniz değil. Sizin göreviniz onun için dövüşmek ve gerekirse onun için ölmek. Hepsi bu.”

Cersei, Çiçek Şövalyesi’ni, demir kazıklı hendeğin üzerinde uzanan açılır kapanır köprüde bıraktı ve Maegor Hisarı’na tek başına girdi. Dairesine çıkan basamakları tırmanırken,

silah ustasını nereden bulacağım

? diye düşündü. Sör Loras’ı reddetmişken Kral Muhafızları’nın diğer

şövalyelerine dönemezdi; bu, yaraya tuz basmaya benzerdi ve Yüksek Bahçe'yi öfkelendirirdi.

Sör Tallad? Sör Dermot? Biri olmalı.

Tommen, yeni yeminli kalkanım sevmeye başlamıştı ama Sör Osney, Bakire Margaery meselesinde, Cersei'nin düşündüğü kadar yetenekli olmadığını kanıtlamıştı ve Cersei'nin aklında Osney'nin ağabeyi Osfryd için başka bir görev vardı. Tazı'nın kuduz olması talihsizlikti. Sandor Clegane'in sert sesi ve yanık yüzü Tommen'ı her zaman korkutmuştu. Clegane'in çatık kaşları, Loras Tyrell'in aptalca gülümseyen kibarlığı için kusursuz panzehir olurdu.

Cersei, Aron Santagar'ın Dornelu olduğunu hatırladı.

Dorne'a haber gönderebilirim.

Güneş Mızrağı ile Yüksek Bahçe arasında, asırların kanı ve savaşı yatıyordu.

Evet. Dornelu bir adam, ihtiyaçlarım için çok uygun olabilir. Dome'da birkaç iyi kılıç olmalı.

Cersei çalışma odasına girdiğinde, içeride Lord Qyburn'ü buldu. Adam pencere sekisine oturmuş bir şeyler okuyordu. "Majesteleri memnun olacaksa, raporlarım var."

"Daha fazla entrika ve ihanet mi?" diye sordu Cersei. "Uzun ve yorucu bir gün geçirdim. Hızlıca anlat."

Qyburn anlayışlı bir şekilde gülümsedi. "Nasıl isterseniz. Tyrosh'un Yüksek Yargıcı'nın, mevcut ticaret savaşını bitirmek üzere Lys'e şartlar önerdiği konuşuluyor. Myr'in, Tyrosh'un tarafında savaşa gireceği dedikoduları vardı ama Altın Mürettebat olmadan Myrliler..."

"Myrliler'in ne yaptığı beni hiç ilgilendirmiyor." Özgür Şehirler birbirleriyle sürekli savaşırlardı. Onların sonu gelmez ihanetleri ve ittifakları, Batıdiyar için hiçbir şey ifade etmezdi. "Daha önemli haberlerin var mı?"

"Görünüşe göre Astapor'daki köle ayaklanması Meereen'e sıçramış. Bir düzine geminin denizcileri ejderhalardan bahsediyor..."

"Harpiyalar. Meereen'de harpiyalar var." Cersei bunu bir yerden hatırlıyordu. Meereen dünyanın öbür uçundaydı, Valyria'nın ötesindeki doğu kıtasındaydı. "Bırak da köleler ayaklansın. Bundan bize ne? Batıdiyar'da kölelik yok. Bana anlatacaklarının hepsi bu kadar mı?"

"Dorne'dan gelen haberleri daha ilginç bulabilirsiniz Majesteleri. Prens Doran, bir zamanlar Kızıl Yılan'ın yaverliğini yapan Sör Daemon Kum'u zindana atmış."

"Onu hatırlıyorum." Sör Daemon, Prens Oberyn'le birlikte Kral

Toprakları’na gelen Dornelu şövalyelerden biriydi. “Ne yapmış?”

“Prens Oberyn’in kızlarının serbest bırakılmasını talep etmiş.”

“Aptalca davranmış.”

“Ayrıca,” dedi Lord Qyburn, “Dorne’daki dostlarımızın verdiği bilgiye göre, Benekli Orman Şövalyesi’nin kızı hiç beklenmedik bir şekilde Lord Estermont’la nişanlandırılmış. Kız aynı gece Yeşil Kaya’ya gönderilmiş. Kızla Estermont’un çoktan evlendiği söyleniyor.”

“Kızın karındaki bir piç bunu açıklar.” Cersei saçının bir buklesiyle oynadı. “Utangaç gelinimiz kaç yaşında?”

‘Yirmi üç, Majesteleri. Lord Estermont ise...”

“...yetmişinde olmalı. Bunun farkındayım.” Estermont’lar, Robert kanalıyla Cersei’nin hısımlarıydı. Robert’ın babası, büyük ihtimalle bir şehvet ya da delilik krizi anında, Estermont kızlarından birini eş olarak almıştı. Cersei kralla evlendiğinde, Robert’ın leydi annesi çoktan ölmüştü ama kadının iki erkek kardeşi düğün için gelmiş ve yarım yıl boyunca kalede kalmıştı. Robert daha sonra, bu nezaketin karşılığını vermek için, Gazap Burnu’nun açıklarında küçük bir ada olan Estermont’a gitmek istemişti. Estermont Hanedanı’nın makamı olan Yeşil Kaya’da geçirilen o rutubetli ve kasvetli on beş gün, Cersei’nin genç hayatının en uzun günleriydi. Jaime, kaleye daha ilk görüşte Yeşil Bok adını takmıştı, çok geçmeden Cersei de aynı adı kullanmaya başlamıştı. Günlerini soylu kocasının şahin uçurmasını, avlanmasını, dayılarıyla birlikte içki içmesini ve Yeşil Bok’un avlusunda erkek kuzenleriyle manasızca dövüşmesini izleyerek geçirmişti.

Bir de kız kuzen vardı; kavun kadar büyük göğüsleri olan tombul bir dul. Fırtına Burnu’ndaki kuşatma sırasında hem kocasını hem de babasını kaybetmişti. “Kızın babası bana çok iyi davranırdı,” demişti Robert, Cersei’ye. “ikimiz de küçükken, birlikte oyunlar oynardık.” Robert’ın kızla tekrar oyun oynamaya başlaması çok vakit almamıştı. Cersei gözlerini kapatır kapatmaz, kral o zavallı yaratığı teselli etmek için odadan çıkıyordu. Cersei bir gece, kuşkularını doğrulamak için Jaime’yi Robert’ın peşinden göndermişti. Jaime geri döndüğünde, Cersei’ye, Robert’ın ölmesini isteyip istemediği sormuştu. “Hayır,” demişti Cersei. “Onun boynuz takmasını istiyorum. Kraliçe, Joffrey’ye o gece hamile kaldığını düşünmekten hoşlanıyordu.”

“Eldon Estermont kendisinden elli yaş küçük bir eş almış,” dedi Qyburn’e. “Bu beni neden ilgilendirmeli?”

Qyburn omuz silkti. “İlgilendirmeli demiyorum fakat... hem Daemon Kum hem de şu Santagar kızı, Prens Doran’ın kızı Arianne’e çok yakınlardı. Ya da

Dornelu dostlarımız buna inanmamızı istiyorlar. Belki de fazla bir önemi yoktur ama Majesteleri'nin bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Artık biliyorum." Cersei'nin sabrı tükenmek üzereydi. "Başka bir şey var mı?"

"Bir şey daha. Küçük bir mesele." Qyburn özür diler gibi gülümsedi ve şehrin sıradan insanlarının arasında popüler hale gelen bir kukla gösterisinden bahsetti; hikâye, kibirli aslanların saltanatıyla yönetilen bir hayvan krallığından bahsediyordu. "Bu hainlik dolu hikâye ilerledikçe, kukla aslanlar daha açgözlü ve daha kibirli oluyorlar, sonunda kendi kullarını yemeye başlıyorlar. Soylu geyik buna itiraz ettiğinde, aslanlar onu da yiyorlar ve hayvanların en kudretlisi olarak bunu hak ettiklerini söylüyorlar."

"Hikâye böyle mi bitiyor?" diye sordu Cersei neşeyle. Doğru ışıkta bakarsan, bu faydalı bir ders bile olabilirdi.

"Hayır Majesteleri. Hikâyenin sonunda bir yumurtadan ejderha çıkıyor ve bütün aslanları yok ediyor."

Hikâyenin sonu, kukla gösterisini basit bir hürmetsizlik olmaktan çıkarıp bir ihanete dönüştürüyordu. "Akılsız aptallar. Sadece zekâ özürlüler ahşap bir ejderha uğruna başlarını tehlikeye atarlar." Cersei bir an düşündü. "Şu gösterilere birkaç muhbirini gönder ve kimlerin katıldığını not ettir. Katılanların içinde ehemmiyetli adamlar olursa isimlerini bana bildir." "Cesaretimi bağışlayın ama onlara ne yapılacak?"

"Zengin adamlar cezalandırılacak. Varlıkların yarısına el koymak, adamları bütünüyle mahvetmeden onlara sert bir ders verir ve kasamızı doldurmamıza yardım eder. Cezayı ödeyemeyecek kadar fakir olanlar, bir ihaneti izledikleri için tek gözlerini kaybedebilirler. Kuklacılar için de balta."

"Dört kuklacı var. Belki de Majesteleri, içlerinden ikisini kendi amaçlarım için almama izin verirler. Bilhassa bir kadın..." "Sana Senelle'i verdim," dedi kraliçe sertçe.

"Ah. Zavallı kız epey... yoruldu."

Cersei bu meseleyi düşünmekten hoşlanmıyordu. Kız hiçbir şeyden şüphelenmeden, yemek ve içki servisi yapacağını düşünerek Cersei'yle birlikte gitmişti. Qyburn kızın bileğine bir zincir taktığında bile, kız hiçbir şey anlamamıştı. Bunu hatırlamak kraliçeyi hâlâ rahatsız ediyordu.

Hücreler acı soğuktu. Meşaleler bile soğuktan titriyordu. Ve karanlıkta çığlık atan o pis kokulu şey...

"Evet, bir kadın alabilirsin. Seni memnun edecekse ikisini al. Ama önce isimleri istiyorum."

“Emredersiniz.” Qyburn çekildi.

Dışarıda güneş batıyordu. Dorcas kraliçenin banyosunu hazırladı. Cersei ılık suyun içinde keyifle yatar ve akşam yemeğine gelecek konuklarına neler söyleyeceğini düşünürken, Jaime kapıyı sertçe açarak içeri girdi ve Jocelyn’le Dorcas’a odadan çıkmalarını emretti. Pek temiz görünmüyordu ve üstünde at kokusu vardı. Tommen da onunla birlikteydi. “Tatlı kardeşim,” dedi, “kral seninle konuşmak istiyor.”

Cersei’nin altın bukleleri banyo suyunun içinde yüzüyordu. Oda buharlıydı. Kraliçenin yanağından bir ter damlası süzüldü. “Tommen,” dedi kraliçe, tehlikeli şekilde yumuşak bir sesle. “Yine ne oldu?”

Çocuk bu ses tonunu tanıyordu. Ürkerek geri çekildi. “Majesteleri yarın sabah beyaz süvari atını istiyor,” dedi Jaime. “Mızrak dövüşü dersi için.”

Cersei banyo teknesinin içinde doğruldu. “Mızrak dövüşü dersi olmayacak.”

“Evet olacak.” Tommen alt dudağını sarkıttı. “Her gün talim yapmalıyım.”

“Ve yapacaksın,” dedi kraliçe, “eğitimine nezaret edecek uygun bir silah ustası bulduğumuz zaman.”

“Ben uygun bir silah ustası

istemiyorum.

Sör Loras’ı istiyorum.”

“O çocuğu gözünde büyütüyorsun. Küçük karın, kafanı Loras’ın kahramanlıklarıyla ilgili aptalca fikirlerle doldurdu, biliyorum. Lâkin Osmund Karakazan, Loras’tan üç kat daha iyi bir şövalye.”

Jaime güldü. “Benim tanıdığım Osmund Karakazan değil.” Cersei, Jaime’yi boğabilirdi.

Belki de Sör Loras’a, Sör Osmund’un onu attan düşürmesine izin vermesini emretmeliyim.

Bu, Tommen’in gözlerindeki yıldızları kovalayabilirdi.

Salyangozu tuzla ve kahramanı utandır; ikisi de hemen büzüşür.

“Seni eğitmesi için bir Dornelu getirteceğim,” dedi Cersei. “Dornelular diyardaki en iyi mızrak dövüşçüleridir.”

“Değiller,” dedi Tommen. “Her neyse, aptal bir Dornelu istemiyorum.

Sör Loras’ı

istiyorum. Bu bir

emirdir.”

Jaime güldü.

Hiç yardımcı olmuyor. Bunun komik olduğunu mu düşünüyor

? Kraliçe öfkeyle suyu dövdü. “Pate’i mi çağırtmalıyım? Sen bana emir

veremezsin.
Ben senin annenim.”

“Evet, ama ben

kralım.

Margaery, herkesin kralın dediklerini yapmak zorunda olduğunu söylüyor. Yarın sabah beyaz süvari atımın eyerlenmiş olmasını istiyorum, böylece Sör Loras bana mızrak dövüşü yapmayı öğretebilir. Bir de kedi yavrusu istiyorum. Ve pancar yemek istemiyorum.” Tommen, kollarını göğsünde birleştirdi.

Jaime hâlâ gülüyordu. Kraliçe onu duymazdan geldi. “Tommen, buraya gel.” Çocuk geri çekildiğinde Cersei iç geçirdi. “Korkuyor musun? Bir kral korktuğunu belli etmemeli.” Çocuk banyo teknesine yaklaştı, gözleri yerdeydi. Cersei ileri uzandı ve çocuğun altın rengi buklelerini okşadı. “Kral ya da değil, sen küçük bir çocuksun. Sen reşit olana kadar, hakimiyet bana ait. Mızrak dövüşü yapmayı

öğreneceksin,

sana söz veriyorum. Fakat Loras’tan değil. Kral Muhafızları şövalyelerinin bir çocukla oyun oynamaktan daha önemli görevleri var. İstersen Lord Kumandan’a sor. Öyle değil mi sör?”

“Çok önemli görevler.” Jaime hafifçe gülümsedi. “Mesela, şehir duvarlarının çevresini dolaşmak.”

Tommen ağlayacak gibi görünüyordu. “Yine de, bir yavru kedim olabilir mi?”

“Belki,” dedi kraliçe. “Bundan sonra mızrak dövüşüyle ilgili saçmalıklar duymadığım takdirde. Bana söz verebilir misin?” Tommen ayağını yere sürttü. “Evet.”

“Güzel. Şimdi git bakalım. Konuklarım birazdan burada olacak.”

Tommen gitti ama ayrılmadan önce, “Kendi başıma kral olduğumda, pancarları

yasadışı

ilan edeceğim,” dedi.

Jaime kapıyı bilek köküyle kapattı. Cersei’yle yalnız kaldığında, “Majesteleri,” dedi. “Merak ediyorum, sarhoş musunuz yoksa sadece aptal mısınız?”

Cersei tekrar suyu dövdü, havaya yükselen sular Jaime’nin ayaklarını ıslattı. “Diline dikkat et, yoksa...”

“...yoksa ne? Beni yine şehir duvarlarını teftiş etmeye mi gönderirsin?” Jaime yere oturup bağdaş kurdu. “Lanet duvarların gayet iyi. Her birinin her

santimini inceledim ve yedi kapının hepsine baktım. Demir Kapı'nın menteşeleri paslanıyor. Stannis'in koçbaşlarıyla verdiği zarardan sonra Kral Kapısı'yla Çamur Kapısı'nın yenilenmesi gerek. Duvarlar her zaman oldukları kadar güçlü... ama Majesteleri, Yüksek Bahçe'nin o duvarların

içinde

olduğunu unutmuştur belki?"

Bir yüzünde bir el, diğer yüzünde unutulmuş bir kralın başı olan altın sikkeyi düşünerek, "Hiçbir şeyi unutmadım," dedi Cersei.

Sefil bir zindancının lazımlığının altında öyle bir sikkenin ne işi vardı? Rugen gibi bir adam Yüksek Bahçe'den gelen eski bir altına nasıl sahip olabildi

?

'Yeni silah ustası meselesini ilk kez duyuyorum. Loras Tyrell'den daha iyi bir mızrak dövüşçüsü bulmak için çok uğraşman gerekir. Sör Loras..."

"Loras'ın ne olduğunu biliyorum. Onun oğlumun yakınlarında olmasını istemiyorum. Ona görevlerini hatırlatsan iyi edersin." Banyo suyu soğuyordu.

"O görevlerini biliyor ve ondan daha iyi bir mızrak yok..."

"Sen

daha iyiydin, elini kaybetmeden önce. Sör Barristan daha iyiydi, gençken. Arthur Dayne daha iyiydi ve Prens Rhaegar onunla bile boy ölçüşebilirdi. Bana Çiçek Şövalyesi'nin ne kadar amansız olduğundan dem vurma. O sadece çocuk." Cersei, Jaime tarafından engellenmekten bıkmıştı. Cersei'nin lord babasını kimse, asla engellememişti. Tywin Lannister konuştuğunda insanlar itaat ederdi. Cersei konuştuğunda, insanlar kendilerini ona tavsiye vermekte, karşı çıkmakta, hatta onu reddetmekte özgür hissediyorlardı.

Hepsi kadın olduğum için. Onlarla bir kılıçla dövüşemediğim için. Robert'a, daha fazla saygı gösteriyorlardı ve Robert aptal bir ayyaştı.

Cersei bu saygısızlığa katlanmayacaktı, özellikle de Jaime'den gelene.

Ondan kurtulmalıyım ve bunu bir an önce yapmalıyım.

Cersei bir zamanlar, Yedi Krallık'ı Jaime'yle birlikte yönetmenin hayalini kurmuştu ama Jaime değişmiş ve destekten çok kösteğe dönüşmüştü.

Cersei banyo teknesinden çıktı. Sular bacaklarından süzüldü ve saçlarından damladı. "Tavsiyeni istediğimde söylerim. Beni yalnız bırak sör. Giyinmem gerek."

"Akşam yemeği konukların, biliyorum. Bu seferki ne çeşit bir komplo? O kadar çoklar ki aklımda tutamıyorum." Jaime'nin gözleri, Cersei'nin bacaklarının arasındaki altın rengi tüylerde parlayan su damlalarına takıldı.

Beni hâlâ istiyor.

“Kaybettiğin şeyi mi özlüyorsun kardeşim?” Jaime gözlerini kaldırdı. “Ben de seni seviyorum tatlı kardeşim. Ama aptalsın. Güzel, altın bir aptal.”

Jaime’nin sözleri acı vericiydi.

Yeşil Kaya’da, içime Joffrey’nin tohumlarını ektiğin gece bana çok daha güzel sözler söylemiştin,

diye düşündü Cersei. “Dışarı çık.” Sırtını Jaime’ye döndü ve kapıyı bilek köküyle açan adamın gidişini dinledi.

Jocelyn akşam yemeği hazırlıklarının tamamlandığından emin olurken, Dorcas kraliçenin yeni elbisesini giymesine yardım etti. Elbisenin üstünde, parlak yeşil satenden ve tüylü siyah kadifeden almaşık şeritler vardı ve beden kısmı karmaşık desenli siyah Myr danteliyle kaplıydı. Myr danteli pahalıydı ama bir kraliçenin her zaman çok iyi görünmesi gerekirdi ve Cersei’nin iptal çamaşırcıları, eski elbiselerinin çoğunu küçültmüşlerdi. Kraliçe, çamaşırcı kadınları dikkatsizlikleri yüzünden kamçılatacaktı ama Taena onu merhametli olmaya zorlamıştı. “Eğer daha müşfik olursanız, sıradan insanlar sizi daha çok sever,” demişti, Cersei de yeni elbiseler sipariş etmiş ve elbiselerin bedelini çamaşırcı kadınların maaşlarından düşmüştü; bu çok daha zarif bir çözümdü.

Dorcas, kraliçenin eline gümüş bir ayna verdi. Cersei, aynadaki yansımasına gülümseyerek,

çok güzel,

diye düşündü. Yastan çıkmak hoştu. Siyah onu fazla solgun gösteriyordu.

Akşam yemeğini Leydi Merryweather’la yemiyor olmam talihsizlik,

diye düşündü kraliçe. Bu uzun bir gün olmuştu ve Taena’nın zekâsı onu her zaman neşelendiriyordu. Cersei, Melara Hetherspoon’dan beri bu kadar eğlenceli bir arkadaşa sahip olmamıştı ve Melara’nın, kendi konumundan çok daha yüksek niyetler besleyen, açgözlü, küçük bir düzenbaz olduğu anlaşılmıştı.

Onun hakkında kötü şeyler düşünmemeliyim. Boğuldu, öldü ve bana Jaime’den başka kimseye güvenmemem gerektiğini öğretti.

Cersei çalışma odasında onlara katıldığında, konuklar baharatlı şarapla iyi bir başlangıç yapmışlardı. Kraliçe, yarısı boşalmış sürahiyi fark ettiğinde,

Leydi Falyse bir balık gibi görünmekle kalmıyor, bir balık gibi içiyor,

diye düşündü. “Tatlı Falyse,” dedi kadını yanağından öperken, “ve cesur Sör Balman. Çok sevgili annenizin başına gelenleri duyduğumda perişan oldum. Leydi Tanda nasıl?”

Leydi Falyse ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. “Majesteleri çok nazik. Üstat Frenken, annemin kalça kemiğinin düşüş yüzünden paramparça olduğunu söylüyor. Elinden geleni yaptı. Şimdi dua ediyoruz lâkin...”

İstediğiniz kadar dua edin, anneniz yine de ay dönmeden ölmüş olacak.
Tanda Stokeworth kadar yaşlı bir kadın, bir kalça kırığını atlatamazdı. “Dualarımı sizinkilere ekleyeceğim,” dedi Cersei. “Lord Qyburn, Tanda’nın attan düştüğünü söyledi.”

“Leydi Tanda at sürerken eyer kolanı kopmuş,” dedi Sör Balman Byrch. “Seyis yamağı kayışın aşındığını fark etmeliydi. Cezalandırıldı.”

“Umarım çok sert bir şekilde cezalandırılmıştır.” Kraliçe, yerine oturdu ve bir el işaretiyle konukların da oturabileceğini belirtti. “Bir kadeh daha baharatlı şarap alır mısın Falyse? Hatırladığım kadarıyla her zaman çok severdin.”

“Hatırlamanız ne büyük incelik Majesteleri.”

Nasıl unutabilirim'?
diye düşündü Cersei.

Jaime, senin şarap işememenin bir mucize olduğunu söylerdi.
“Yolculuğunuz nasıldı?” “Rahat edemedik,” diye sızlandı Falyse. “Günün büyük kısmında yağmur yağdı. Geceyi Rosby’de geçirmeyi düşündük ama Lord Gyles’ın vesayetindeki genç adam bize misafirperverlik göstermeyi reddetti.” Burnunu çekti. “Bu sözümü unutmayın; Gyles öldüğünde, o kötü yaratılışlı sefil çocuk, lordun bütün altınlarını alıp kaçacak. Hatta arazilerini ve unvanını almayı bile deneyebilir. Gerçi teamüllere göre, Gyles vefat ettiğinde Rosby bize geçmeli. Leydi annem, Gyles’ın ikinci karısının halası ve bizzat Gyles’ın üçüncü kuzeniydi.”

Armanızda bir koyun mu yoksa açgözlü bir maymun mu var leydim
? diye düşündü Cersei. “Lord Gyles onu tanıdığım günden beri ölecek gibi görünür ama hâlâ bizimle ve umuyorum ki daha uzun yıllar boyunca bizimle olacak.” Hoş bir şekilde gülümsedi. “Hepimizi mezara gömeceğinden şüphem yok.” “Büyük ihtimalle öyle olacak,” dedi Sör Balman. “Bize üzüntü veren sadece Rosby’nin vesayetindeki delikanlı değildi Majesteleri. Yolda eşkıyalarla da karşılaştık. Deri kalkanları ve baltaları olan kirli ve hırpani yaratıklar. Bazılarının yeleklerine yıldızlar dikilmişti, yedi köşeli kutsal yıldızlar ama adamlar yine de şeytani görünüyordu.”

“Hepsi de bitliydi, buna eminim,” diye ekledi Falyse. “Kendilerine serçeler diyorlar,” dedi Cersei. “Arazide bir veba. Yeni Yüce Rahip’imiz, tacını takar takmaz onlarla ilgilenecek. Eğer olmazsa onlarla bizzat ilgileneceğim.”

“Yeni Yüce Rahip seçildi mi?” diye sordu Falyse.

“Hayır,” diye itiraf etti kraliçe. “Rahip Ollidor seçilmenin eşiğindeydi ama şu serçelerden bazıları adamı bir genelevde yakaladı ve çırılçıplak bir hâlde sokağa sürükledi. Şimdi Luceon mantıklı bir tercih gibi görünüyor ama diğer

tepedeki dostlarımız, Luceon'ın oylarının gerekli sayıdan biraz düşük olduğunu söylüyor."

Falyse, en dindar haliyle, "Yaşlı Hatun altın bilgelik feneriyle müzakereleri aydınlatsın," dedi.

Sör Balman oturduğu yerde kıpırdandı. "Majesteleri, bu rahatsız edici bir konu ama... aramızda kötü duygular cerahatlenmesin diye söylemek zorundayım; bilmelisiniz ki, şu piç çocuğun isimlendirilmesinde ne benim güzel karımın ne de onun annesinin parmağı var. Lollys basit bir yaratık ve kocası kara mizaha düşkün. Ona, çocuk için daha uygun bir isim seçmesini söyledim. Adam güldü."

Kraliçe şarabını yudumladı ve Balman'ı inceledi. Adam bir zamanlar ünlü bir mızrak dövüşçüsüydü ve Yedi Krallık'ın en yakışıklı şövalyelerinden biriydi. Gösterişli bıyığıyla hâlâ övünebilirdi ama bunun dışında güzel yaşlanmamıştı. Dalgalı sarı saçları dökülmüştü. Giydiği takımın altındaki göbeği acımasız bir şekilde büyümüştü.

Bir maşa olarak, geriye arzu edilecek çok şey bırakıyor,

diye düşündü Cersei.

Yine de işe yarar.

"Tyrion, ejderhalar gelmeden önce bir kral ismiydi. İblis onu yağmaladı. Ama belki de bu çocuk, bu isme tekrar onur kazandırır."

Eğer piç o kadar uzun yaşarsa.

"Sizin suçsuz olduğunuzu biliyorum. Leydi Tanda, benim asla sahip olamadığım kız kardeşimdir. Ve siz..." Cersei'nin sesi titredi. "Beni bağışlayın. Korku içinde yaşıyorum."

Falyse ağzını açıp kapadı, son derece aptal bir balık gibi görünüyordu. "Korku... içinde mi Majesteleri?"

"Joffrey öldüğünden bu yana tamamını uyuyarak geçirdiğim bir gece olmadı." Cersei kadehleri baharatlı şarapla doldurdu. "Dostlarım... benim

dostlarımsınızdır

umarım? Ve Kral Tommen'ın?"

"Şu tatlı delikanlı," dedi Sör Balman. "Majesteleri, Stokeworth Hanedam'nın sözü şudur;

Sadık Olmaktan Gurur Duyarız."

"Keşke sizin gibi insanlardan daha çok olsaydı sör. Size açıkça söyleyeceğim, Karasu'nun Sör Bronn'uyla ilgili şiddetli kuşkularım var."

Karı ve koca bakıştı. "O küstah bir adam Majesteleri" dedi Falyse. "Kaba ve bozuk ağızlı."

“Gerçek bir şövalye değil,” dedi Sör Balman.

“Hayır.” Cersei gülümsedi. “Ve siz, gerçek şövalyeliğin ne olduğunu bilen bir adamsınız. Sizi mızrak müsabakasında izlediğimi hatırlıyorum... şu çok cesurca dövüştüğünüz turnuva hangisiydi sör?”

Balman mütevazı bir şekilde gülümsedi. “Altı sene önce Gölgeli Vadi’de gerçekleşen hadise mi? Hayır, siz orada yoktunuz, olsaydınız aşk ve güzellik kraliçesi ilan edilirdiniz. Greyjoy İsyanı’ndan sonra Lannis Limanı’nda düzenlenen turnuva mı?

O turnuvada birçok şövalyeyi atsız bırakmıştım...”

“Evet oydu.” Cersei’nin yüzüne hüzün çöktü. “İblis, babamın öldüğü gece ortadan kayboldu. İki masum gardiyanı, kan göllerinin içinde arkada bıraktı. Bazıları onun Dar Deniz’in karşısına kaçtığını iddia ediyor ama ben şüpheliyim. Cüce çok kurnazdır. Belki hâlâ buralarda gizleniyor ve yeni cinayetler planlıyordun Belki de bazı arkadaşları onu saklıyordur.” “Bronn mu?” Sör Balman gür bıyığını sıvazladı.

“O her zaman İblis’in köpeğiydi. Tyrion’ın emriyle kaç adamı cehenneme gönderdiğini yalnızca Yabancı bilir.”

“Majesteleri, arazilerimizde bir cüce saklanıyor olsaydı bunu fark ederdim,” dedi Sör Balman.

“Kardeşim ufak tefek bir adamdır. O saklanmak için yaratılmış.” Cersei, elinin titremesine izin verdi. “Bir çocuğun ismi, küçük bir mesele... lâkin cezalandırılmamış bir saygısızlık, isyan büyütür. Ve şu Bronn denen adam, kendisine paralı askerler topluyormuş, Qyburn söyledi.”

“Hanesine dört şövalye aldı,” dedi Falyse.

Sör Balman aşağılar gibi güldü. “Karım, şövalye diyerek onları yüceltiyor. O adamlar, yükseğe sıçramayı becermiş paralı askerler. Dördünü toplasanız, aralarında bir yüksük şövalyelik bulamazsınız.”

“Korktuğum gibi. Bronn cüce için kılıç topluyor. Yedi, oğlumu korusun. İblis, Joffrey’yi öldürdüğü gibi Tommen’ı da öldürecek.” Cersei hıçkırdı. “Dostlarım, onurumu ellerinize bırakıyorum... ama bir kraliçenin onuru, bir annenin korkusuyla kıyaslandığında nedir ki?”

“Konuşun Majesteleri,” dedi Sör Balman. “Kelimeleriniz bu odadan asla çıkmayacak.”

Cersei masanın üstünden uzandı ve adamın elini sıktı. “Ben... ben Bronn’un... mesela avlanırken... bir talihsizlik... yaşadığını duysaydım, geceleri daha rahat uyurdum.”

Sör Balman bir an düşündü. “

Ölümcül
bir talihsizlik?”
Hayır, adamın küçük ayak parmağını kırmam istiyorum.
Cersei dudağını ısırmak zorunda kaldı.
Düşmanlarım her yerde ve dostlarım aptal.
“Size yalvarıyorum sör,” diye fısıldadı, “beni söylemek zorunda bırakmayın...”
“Anlıyorum.” Sör Balman parmağını kaldırdı.
Bir turp daha çabuk anlardı.
“Siz gerçek bir şövalyesiniz sör. Korku dolu bir annenin dualarının cevabısınız.” Cersei adamı öptü. “Ne olur çabucak yapın. Bronn’un etrafında şimdilik az adam var ama harekete geçmezsek daha fazlasını toplayacağı kesin.” Falyse’i öptü. “Bunu asla unutmayacağım dostlarım. Benim
gerçek
Stokeworth dostlarım.
Sadık Olmaktan Gurur Duyarız.
Size söz veriyorum, Bronn’un işi bittiğinde Lollys için çok daha iyi bir koca bulacağız.”
Belki bir Karakazan.
“Biz Lannisterlar, borcumuzu öderiz.”
Geri kalanı baharatlı şarap, yağlı pancar, sıcak ekmek, sebzelerle kızartılmış turna balığı ve yaban domuzu kaburgasıydı. Cersei, Robert’in ölümünden sonra yaban domuzundan hoşlanmaya başlamıştı. Falyse aptal aptal sırıttı ve Balman çorbadan tatlıya kadar kendini övdü ama Cersei misafirlerini umursamadı bile. Kendini onlardan kurtardığında, vakit gece yarısını geçmişti. Sör Balman bir sürahi şarap daha önermişti ve kraliçe, adamı reddetmenin akıllıca olmayacağını düşünmüştü. Konuklar en sonunda gittiğinde,
baharatlı şaraba harcadığım sikkenin yarısıyla, Bronn’u öldürmesi için bir Yüzsüz Adam tutabilirdim,
dedi kendi kendine.
Tommen o saatte derin uykudaydı ama Cersei kendi yatağına gitmeden önce oğluna baktı. Çocuğun yanma kıvrılmış üç siyah kedi yavrusu gördüğünde şaşırdı. Kralın yatak odasının dışındaki Sör Meryn Trant’a, “Bunlar nereden geldi?” diye sordu.
“Küçük kraliçe verdi. Sadece bir tane verecekti ama kral en çok hangisinden hoşlandığına karar veremedi.”
Yavrulan annelerinin karnından bir hançerle çıkarmaktan daha iyi sanırım.

Margaery’nin beceriksiz baştan çıkarma çabaları, gülünç olacak kadar barizdi.

Tommen öpücükler için çok genç, Margaery de ona yavru kediler veriyor.

Cersei, kedilerin siyah olmamasını tercih ederdi gerçi. Rhaegar’ın küçük kızının tam da bu kalede keşfettiği gibi, siyah kediler uğursuzluk getirirdi.

Eğer Deli Kral, babama o zalim oyunu oynamasaydı, o küçük kız benim kızım olabilirdi.

Aerys’in, Lord Tywin’in kızını reddetmesinin ve adamın kızı yerine oğlunu almasının, sonra da kendi oğlunu siyah gözlü ve tahta göğüslü bir Dorne prensesiyle evlendirmesinin sebebi, delilik olmalıydı.

Reddedilmek bunca yıl sonra bile acı vericiydi. Cersei birçok gece, taht odasında o uzun ve zarif parmaklarıyla gümüş telli arpını çalan Prens Rhaegar’ı seyretmişti.

Yeryüzüne ondan daha güzel bir adam gelmiş midir? Ama o yalnızca bir adam değildi. Onun kanı eski Valyria’nın kanıydı, ejderhaların ve tanrıların kanı.

Cersei henüz küçük bir kızken, babası onu Rhaegar’la evlendireceğine dair söz vermişti. Cersei o sıra altı ya da yedi yaşından büyük olamazdı. Lord Tywin, Cersei’den başka kimsenin görmediği o gizli gülümsemesiyle, “Bundan hiç bahsetme çocuk,” demişti. “Majesteleri nişana razı olana kadar bekle. Bu şimdilik bizim sırrımız olarak kalmalı.” Ve kalmıştı. Ama Cersei bir keresinde resim çizmişti; resimde bir ejderhanın sırtında uçuyordu, Rhaegar’ın arkasında oturmuş ve kollarını prensin göğsüne dolamıştı. Jaime resmi keşfettiğinde, Cersei resimdekilerin Kraliçe Alysanne ve Kral Jhaerys olduğunu söylemişti.

Prens Rhaegar’ı en nihayetinde, Kral Aerys’in batıya gelişini kutlamak için Lord Tywin tarafından düzenlenen turnuvada kanlı canlı gördüğünde, Cersei on yaşındaydı. Lannis Limanı’nın duvarlarının altına izleyiciler için galeriler inşa edilmişti ve sıradan insanların tezahüratları Casterly Kayası’nda gök gürültüsü gibi yankılanmıştı.

Babam için yaptıkları tezahürat, kral için yaptıklarından iki kat şiddetliydi,

diye hatırladı kraliçe,

ama Prens Rhaeger için yaptıklarının yarısı kadardı.

On yedi yaşında ve yeni şövalye Rhaegar Targaryen, altın zırh üstüne siyah bir göğüs kalkanı takmış hâlde müsabaka meydanına girmişti. Miğferinin arkasında dalgalanan kırmızı, altın ve turuncu ipek şeritler alevlere benziyordu. Prensin amcalarmdan ikisi, Lord Tywin’in en iyi mızrak dövüşçülerinden on ikisiyle birlikte, prensin mızrağının önünde devrilmişti. O gece, prens gümüş

arpını çalmış ve Cersei'yi ağlatmıştı. Rhaegar'a takdim edildiğinde, Cersei, delikanlının menekşe rengi hüzünlü gözlerinin derinliğinde boğulmuştu.

Yaralanmış,

diye düşünmüştü,

ama evlendiğimizde bütün yaralarım iyileştireceğim.

Rhaegar'ın yanında, Cersei'nin güzel Jaime'si bile toy bir çocuk gibi görünmüştü.

Prens benim kocam olacak,

diye düşünmüştü Cersei heyecanla

ve yaşlı kral öldüğünde ben kraliçe olacağım.

Bu gerçeği, turnuvadan önce halasından öğrenmişti. Cersei'nin elbisesini düzeltirken, "Bilhassa güzel olmalısın," demişti Leydi Genna, "zira kapanış ziyafetinde, Prens Rhaegar'la nişanlandığınız duyurulacak."

Cersei o gün çok mutluydu. Öyle olmasaydı, Kurbağa Maggy'nin çadırına gitmeye asla cesaret edemezdi. Bunu sadece, Jeyne ve Melara'ya dişi bir aslanın hiçbir şeyden korkmadığını göstermek için yapmıştı.

Ben bir kraliçe olacaktım. Bir kraliçenin, yaşlı ve çirkin bir kadından korkması için ne sebep vardı kil

Aradan bir ömür geçmişti ama gaipten verilen o haberlerin hatırası Cersei'yi hâlâ ürpertiyordu. Jeyne

çığlıklar atarak çadırdan kaçmıştı,

diye hatırladı kraliçe,

ama Melara kalmıştı, ben de öyle. Kadının, kanımızın tadına bakmasına izin vermiştik ve aptal kehanetlerine gülmüştük.

Kehanetlerin hiçbiri, en ufak bir anlam ifade etmemişti. Yaşlı kadın ne derse desin, Cersei, Prens Rhaegar'ın karısı olacaktı. Babası söz vermişti ve Tywin Lannister'in sözü altındı.

Cersei'nin kahkahası turnuvanın sonunda susmuştu. Bir kapanış ziyafeti yoktu, Prens Rhaegar'la Cersei'nin nişanı şerefine kalkan kadehler yoktu. Sadece soğuk bir sessizlik ve kralla Lord Tywin arasında geçen ürpertici bakışmalar vardı. Sonra Aerys, Aerys'in oğlu ve bütün şövalyeleri Kral Toprakları'na dönmek üzere yola çıkmıştı ve Cersei ağlayarak halasına koşmuştu, kafası karmakarışıktı. "Baban bir izdivaç teklif etti," demişti Leydi Genna, "ama Aerys bunu duymayı reddetti. 'Sen benim en muktedir hizmetkârımsın,' dedi, 'lâkin bir adam, veliahtını, hizmetkârının kızıyla evlendirmez.' Gözyaşlarını sil küçüğüm. Sen hiç ağlayan bir aslan gördün mü? Baban senin için başka bir adam bulacak, Rhaegar'dan daha iyi bir adam."

Ama Leydi Genna yalan söylemişti ve Lord Tywin, Cersei'yi yan yolda bırakmıştı, tıpkı şimdi Jaime'nin bıraktığı gibi.

Babam daha iyi bir adam bulmadı. Bunu yapmak yerine bana Robert'ı verdi ve Maggy'nin laneti zehirli bir çiçek gibi açtı.

Eğer Cersei tanrıların istediği gibi Rhaegar'la evlenseydi, Rhaegar o dişi kurda asla ikinci kez bakmazdı.

Bugün kralımız Rhaegar olurdu, ben de onun kraliçesi ve oğullarının annesi olurdum.

Cersei, Rhaegar'ı öldürdüğü için Robert'ı asla affetmemişti.

Fakat öte yandan, aslanlar bağışlamak konusunda iyi değillerdi. Karasu Şövalyesi Sör Bronn'un çok yakında öğreneceği gibi.

BRIENNE

Kafaları almak için ısrar eden Hyle Hunt'tı. "Tarly onları duvarlar için ister," dedi.

"Katranımız yok," diye hatırlattı Brienne. "Et çürür. Onları burada bırak." Çam ormanının yeşil kasvetinde, öldürdüğü adamların başlarıyla birlikte yolculuk etmek istemiyordu.

Hunt dinlemedi. Ölü adamların başlarını bizzat kesti, üç kafayı saçlarından birbirlerine bağladı ve onları eyerine astı. Brienne'in kafalar orada değilmiş gibi yapmaktan başka çaresi yoktu ama zaman zaman, özellikle geceleri, ölü gözlerin kendisini izlediğini hissediyordu ve bir keresinde, rüyasında, başların kısıklaştığını duydu.

Kendi izlerini takip ederek geri dönerlerken Kırıkpençe Limanı soğuk ve ıslaktı. Bazı günler yağmur yağdı ve bazı günler ise yağmur tehdidi vardı. Hiç ısınamadılar. Kamp kurduklarında bile, bir ateş yakmaya yetecek kadar kuru dal bulamadılar.

Bakire Havuzu'nun kapılarına vardıklarında, bir sinek ordusu onlara eşlik ediyordu. Bir karga Shagwell'in gözlerini yemişti ve Pyg'le Timeon'un gözleri kurtçuk kaynıyordu. Brienne ve Pod, çürüme kokusunu arkalarında bırakabilmek için uzun zaman önce Hyle'ın yüz metre önünde at sürmeye başlamışlardı. Sör Hyle o zamana kadar koku alma duyusunu tamamen kaybettiğini iddia etmişti. Brienne, geceyi geçirmek için her kamp kurduklarında, "Şunları göm," demişti Hunt'a ama Hunt hiçbir şey değilse de inatçıydı.

Büyük ihtimalle, Lord Randyll'e adamlarının üçünü de bizzat katlettiğini söyleyecek.

Ama şövalye onurlu davrandı ve böyle bir şey yapmadı.

Brienne'le birlikte Lord Mooton'ın kalesinin avlusunda Tarly'nin huzuruna çıkarıldıklarında, "Kekeme yaver bir taş attı," dedi Hunt. Kafalar bir içkale astsubayına verilmişti ve adama kafaları temizlemesi, katranlaması ve kale kapılarının üstüne dikmesi emredilmişti. "Geri kalanını da kılıçkadını halletti."

"Üçünü birden?" Lord Randyll'in sesinde şüphe vardı.

"Nasıl dövüştüğüne bakılırsa, üç adam daha öldürebilirdi."

"Peki, Stark kızını buldun mu?" diye sordu Tarly, Brienne'e. "Hayır lordum."

"Onu bulmak yerine üç fare öldürdün. Eğlendin mi bari?" "Hayır lordum."

"Yazık. Pekâlâ, kanın tadına baktın. Kanıtlamak istediğin her neyse kanıtladın. Şu zırhı çıkarmanın ve tekrar uygun kıyafetler kuşanmanın vakti geldi. Limanda gemiler var. İçlerinden biri Tarth'a gidecek. Seni o gemiye

bindireceğim.”

“Teşekkür ederim lordum ama hayır.”

Lord Tarly, Brienne’in başını bir kazığa geçirmekten ve Pyg, Timeon ve Shawell’in başıyla birlikte Bakire Havuzu’nun kapılarının üstüne dikmekten başka bir şey istemiyormuş gibi görünüyordu. “Bu saçmalığı sürdürmek niyetindesin?”

“Leydi Sansa’yı bulmak niyetindeyim.”

“Eğer lordum memnun olacaksa,” dedi Sör Hyle, “onu Oyuncular’la dövüşürken izledim. Birçok adamdan daha güçlü ve daha hızlı...”

“Kılıcı

hızlı,” diye parladı Tarly. “Valyria çeliğinin tabiatı budur. Birçok adamdan daha güçlü? Evet. O bir hilkat garibesi, bunu inkâr edecek değilim.”

Bunun gibi adamlar beni asla sevmeyecek,

diye düşündü Brienne,

ben ne yaparsam yapayım.

“Lordum, Sandor Clegane kızla ilgili bilgiye sahip olabilir. Eğer adamı bulabilirsem...”

“Clegane haydut oldu. Artık Beric Dondarrion’la birlikte at sürüyor. Ya da sürmüyor. Hikâyeler değişiyor. Bana onların nerede saklandıklarını göster. Karınlarını memnuniyetle keser, bağırsaklarını dışarı döker ve onları yakarım. Onlarca haydut astık ama liderler bizden kaçmayı başarıyor. Clegane, Dondarrion, kırmızı rahip, şimdi de Taşyürek denen şu kadın... Onları ben bulamıyorken,

sen

nasıl bulacaksın?”

“Lordum, ben...” Brienne’in verecek iyi bir cevabı yoktu. ‘Yapabileceğim tek şey, denemek.”

“Öyleyse dene. Mektubun var, benim iznime ihtiyacın yok ama ben yine de vereceğim. Eğer şanslıysan, gösterdiğin çaba karşılığında alacağın tek şey eyer yaralan olur. Eğer değilsen, Clegane, şahsı ve sürüsü sana tecavüz ettikten sonra yaşamana izin verir belki. Karnında bir köpeğin piçiyle birlikte, sürünerek Tarth’a dönersin.”

Brienne bunları duymazdan geldi. “Eğer lordum cevap verirse, Tazı’nın yanında kaç adam var?”

“Altı ya da altmış. Adamların sayısı kime sorduğumuza bağlıymış gibi görünüyor.” Randyll Tarly’nin bu konuşmadan sıkıldığı açıkça ortadaydı. Adam uzaklaşmaya başladı.

“Eğer yaverim ve ben misafirperverliğiniz için yalvarırsak,” “istediğiniz kadar yalvarın. Sizi çatımın altında istemiyorum.”

Sör Hyle Hunt öne çıktı. “Eğer lordum affederse, bunun İtilâ Lord Mooton’ın çatısı olduğunu sanıyordum.”

Tarly şövalyeye öldürücü bir bakış attı. “Mooton bir solucanın cesaretine sahip. Bana Mooton’dan bahsetme. Sana gelince leydim, babanın iyi bir adam olduğu söylenir, ona acıyorum. Bazı adamlara oğullar bahşedilir, bazılarına da kızlar. Hiçbir adam senin gibi bir yaratıkla lanetlenmeyi hak etmez. Yaşa ya da öl Leydi Brienne, ama ben yönetiyorken Bakire Havuzu’na dönme.”

Kelimeler rüzgârdır,
dedi Brienne kendine.

Seni incitemezler, bırak üstünden akıp gitsinler.
“Emredersiniz lordum,” demeye çalıştı ama o kelimeleri ağzından çıkaramadan Tarly gitmişti. Brienne uyuşmuş bir hâlde avludan çıktı, nereye gittiğini bilmiyordu.

Sör Hyle, Brienne’in yanında yürümeye başladı. “Hanlar var.”

Brienne, başını sağa sola salladı. Hyle Hunt’la konuşmak istemiyordu.

“Kokuşmuş Ordek’i hatırlıyor musun?”

Brienne’in pelerininde hâlâ o yerin kokusu vardı. “Neden?” ‘Yarın benimle orada buluş, öğle vakti. Kuzenim Alyn, Tazı’yı bulmak için gönderilen adamlardan biriydi. Onunla konuşacağım.”

“Bunu neden yapacaksın ki?”

“Neden olmasın? Alyn’in beceremediği işi ben başarırsam, bunu onun başına kakabilirim.”

Sör Hyle haksız değildi; Bakire Havuzu’nda hâlâ hanlar vardı. Fakat bazıları şu ya da bu yağma sırasında yanmıştı ve yeniden inşa edilmeleri gerekiyordu, ayakta kalanlarsa Lord Tarly’nin ordusunun askerleriyle doluydu. Brienne ve Podrick, o öğleden sonra bütün hanları dolaştılar ama hiçbirinde boş bir yatak bulamadılar.

Güneş batarken, “Sör? Leydim?” dedi Podrick. “Gemiler var. Gemilerde yataklar vardır. Hamaklar. Yahut ranzalar.”

Lord Randyll’in adamları hâlâ rıhtımlarda dolaşıyordu, Uç Kanlı Oyuncu’nun kafasındaki sinekler kadar kalabalıklardı ama adamların çavuşu Brienne’i tanıdı ve geçmesine izin verdi. Yerel balıkçılar, teknelerini iskelelere bağlıyor ve o gün tuttukları balıkları satmak için bağırıyorlardı ama Brienne, Dar Deniz’in fırtınalı sularından gelen gemilerle ilgileniyordu. Yarım düzine gemi demir atmış hâldeydi fakat

Titan'ın Kızı
isimli kadırga, akşam dalgasıyla yola çıkmak üzere halatlarından sökülüyordu. Brienne ve Podrick Payne diğer gemileri dolaştılar.

Martı Kasabalı Kız'ın
kaptanı, Brienne'in bir fahişe olduğunu sandı ve gemisinin bir genelev olmadığını söyledi. Ibbenli bir balina avcısı, Podrick'i satın almak istedi. Brienne; Tyrosh, Pentos, Gölgeli Vadi ve Eski Şehir'den sonra Bakire Havuzu'na gelen

Denizböceği
isimli gökeden Podrick için portakal satın aldı. "Sırada Martı Kasabası var," dedi gökenin kaptanı. "Sonra, eğer fırtınalar izin verirse, Parmaklar'ı dolaşıp Kızkardeşler'e ve Beyaz Liman'a gideceğiz. Bu temiz bir gemidir.

Suböceği'
nde diğer gemilerdeki kadar fare yoktur. Üstelik taze yumurtamız ve tereyağımız da var. Leydim kuzeye gitmek için gemi mi arıyor?"

"Hayır."

Henüz değil.
Bu cazip bir fikirdi ama...

Bir sonraki iskeleye giderlerken, Podrick ayağını yere sürttü ve "Sör? Leydim?" dedi. 'Ya leydim gerçekten evine gittiyse? Yani öbür leydim. Sör. Leydi Sansa."

"Onun evini yaktılar."

"Yine de, onun tanrıları orada ve tanrılar ölemez."

Tanrılar ölemez ama kızlar ölebilir.
"Timeon zalim bir adamdı ve katildi ama Tazı'yla ilgili yalan söylediğini düşünmüyorum. Emin olana kadar kuzeye gidemeyiz. Başka gemiler de olacak."

Limanın doğu ucunda, geceyi geçirebilecekleri bir sığınak buldular;

Myr Leydisi,
fırtınada hasar almış bir ticaret kadırgalıydı. Ana direğini ve mürettebatının yarısını kaybeden gemi kötü bir şekilde yana yatmıştı ama geminin kaptanı, kadırganın tamiri için gereken altından yoksundu ve birkaç sikke karşılığında Brienne'le Podrick'in boş bir kamarayı paylaşmasına izin vermekten mutluluk duydu.

Brienne ve Pod huzursuz bir gece geçirdiler. Brienne üç kez uyandı, bir kez yağmur başladığında ve bir kez de bir çatırtı duyduğunda, ikinci seferde, Cevval Dick'in onu öldürmek için içeri girdiğini sandı ve elinde bıçağıyla uyandı ama etrafta kimse yoktu. Dar kamaranın karanlığında, Cevval Dick'in öldüğünü

hatırlamak Brienne'in birkaç saniyesini aldı. Sonunda tekrar uykuya daldığında, Brienne rüyasında öldürdüğü adamları gördü. Adamlar onun etrafında dans ediyor, onunla dalga geçiyor, onu sıkıştırıyordu. Brienne kılıcını savurdu ve onları kanlı parçalara ayırdı ama adamlar etrafında dönmeye devam etti... Shagwell, Timeon ve Pyg, evet ama Randyll Tarly, Vargo

I loat ve Kırmızı Ronnet Connington da oradaydı. Ronnet'in parmaklarının arasında bir gül vardı. Adam gülü ona uzattığında, Brienne adamın elini kesip koparttı.

Ter içinde uyandı ve gecenin geri kalanını, pelerininin altında büzüşüp güverteyi döven yağmuru dinleyerek geçirdi. Vahşi bir geceydi. Brienne zaman zaman uzaklardan gelen gök gürültüsü seslerini duydu ve akşam dalgasıyla denize açılan Braavoslu gemiyi düşündü.

Ertesi sabah, Kokuşmuş Ordek'i tekrar buldu. Meyhanenin pasaklı sahibesini uyandırdı ve kadına birkaç yağlı sosis, biraz kızarmış ekmek, yarım kupa şarap, bir sürahi kaynar su ve iki temiz kupa için sikke ödedi. Kadın, suyu ateşe koyarken gözlerini kısarak Brienne'e baktı. "Sen Cevval Dick'le birlikte giden o iri kızsın. Hatırlıyorum. Seni dolandırdı mı?"

"Hayır."

"Sana tecavüz mü etti?"

"Hayır."

"Atını mı çaldı?"

"Hayır. Haydutlar tarafından öldürüldü."

"Haydutlar?" Kadın, üzgünden çok meraklı görünüyordu. "Dick'in asılacağını ya da şu Sur denen yere gönderileceğini düşünürdüm."

Kızarmış ekmeği ve sosislerin yarısını yediler. Podric, şarap aromalı suyunu içerken Brienne bir kupa sulandırılmış şarap içti ve buraya neden geldiğini düşündü. Hyle Hunt gerçek bir şövalye değildi. Hyle'ın dürüst yüzü yalnızca bir maskeydi.

Onun yardımına ihtiyacım yok, onun korumasına ihtiyacım yok, ona ihtiyacım yok,
dedi kendine.

Büyük ihtimalle gelmeyecek bile. Onunla burada buluşmamı söylemesi, sadece başka bir oyundu.

Sör Hyle geldiğinde Brienne kalkmaya hazırlanıyordu. "Leydim, Podrik," dedi şövalye. Kupalara, tabaklara ve yarısı yenmiş sosislere baktı. "Tanrılar, umarım buranın yemeklerini yememişsinizdir. "

"Bizim ne yediğimiz seni ilgilendirmez," dedi Brienne. "Kuzenini buldun

mu? Sana ne dedi?”

“Sandor Clegane en son Tuz Çukuru’nda görülmüş, yağma günü. Daha sonra Üç Dişli Mızrak’ı takip ederek batıya doğru gitmiş.”

Brienne kaşlarını çattı. “Üç Dişli Mızrak çok uzun bir nehir.”

“Evet. Fakat Tazı’nın, nehrin ağzından ileri gideceğini düşünmüyorum. Görünüşe göre Batıdiyar onun için cazibesini yitirmiş. Tazı, Tuz Çukuru’nda bir *gemi* arıyormuş.” Sör Hyle çizmesinin içinden kuzu derisi bir parşömen çıkardı, sosisleri kenara itti ve parşömeni açtı. Bir haritaydı. “Tazı, yol ağzındaki eski handa ağabeyinin üç adamını öldürmüş, işte şurada. Tuz Çukuru’ndaki yağmaya liderlik etmiş, şurada.” Hyle, parmağının ucuyla Tuz Çukuru’nu gösterdi. “Kapana kısılmış olabilir. Freyler, İkizler’de. Darry ve Harrenhal, Üç Dişli Mızrak’ın güneyinde. Batıda Blackwoodlar ile Brackenlar dövüşüyor. Lord Randyll de burada, Bakire Havuzu’nda. Tazı dağ kabilelerini geçmeyi başarsa bile, Vadi’ye giden yüksek yol kar yüzünden kapalı. Bir köpek nereye gidebilir?”

“Eğer Dondarrion’la birlikteyse...”

“Değil. Alyn bundan emin. Dondarrion’ın adamları da Tazı’yı arıyormuş. Tuz Çukuru’nda yaptığı şeyler için onu asacaklarını duyurmuşlar. Tuz Çukuru’nda olanlar onların marifeti değil. Bu söylentiyi, kasabalıları Beric’e ve onun kardeşliğine karşı kışkırtabilmek umuduyla Lord Randyll yaydı. Sıradan insanlar Beric’i koruduğu sürece, Randyll yıldırım lordunu asla ele geçiremeyecek. Bir de, Taşyürek denen kadının liderlik ettiği şu diğer çete var... rivayete göre kadın, Beric’in sevgilisiymiş. Güya Freyler tarafından asılmış ama Dondarrion onu öpmüş ve hayata döndürmüş. Kadın artık ölemiyormuş, tıpkı Beric gibi.” Brienne haritayı inceledi. “Eğer Clegane en son Tuz Çukuru’nda görüldüyse, adamın izlerini bulacağımız yer orası.”

“Tuz Çukuru’nda, kalesinde saklanan yaşlı bir şövalyeden başka kimse kalmamış. Alyn böyle söylüyor.”

“Yine de, bir başlangıç yeri olur.”

“Bir adam var,” dedi Sör Hyle. “Bir rahip. Senin gelişinden bir gün önce benim kapılarımdan geçti. Adı Meribald. Nehir topraklarında doğmuş, nehir topraklarında büyümüş ve bütün hayatı boyunca burada hizmet vermiş. Yarın, nehir topraklarını dolaşmak için yola çıkıyor, her seferinde Tuz Çukuru’na da uğrar. Onunla gitmeliyiz.”

Brienne sert bir şekilde yukarı baktı.

“Biz?”

“Ben de seninle geliyorum.”

“Gelmiyorsun.”

“Pekâlâ, Rahip Meribald’la birlikte Tuz Çukuru’na gidiyorum. Sen ve Podrick hangi kahrolası yere gitmek istiyorsanız gidebilirsiniz.”

“Lord Randyll yine beni takip etmeni mi emretti?”

“Senden uzak durmamı emretti. Lord Randyll, şöyle sert ve sağlam bir tecavüzün sana yarar sağlayacağını düşünüyor.” “Öyleyse neden benimle gelmek istiyorsun.”

“Seçeneklerim seninle gelmek ya da kapı görevine geri dönmekti.”

“Eğer lordun emir verdiyse...”

“O artık benim lordum değil.”

Brienne şaşırdı. “Lordun hizmetinden ayrıldın mı?” “Lordumuz, artık kılıcıma ya da kibrime ihtiyaç duymadığı konusunda beni bilgilendirdi. İkisi de aynı kapıya çıkar. Bundan böyle bağımsız bir şövalyenin maceralı hayatının tadını çıkaracağım... ama Sansa Stark’ı gerçekten bulursak, ödüllendirileceğimizi düşünüyorum.”

Bu işin içinde altın ve arazi görüyor.

“Benim niyetim kızı kurtarmak, satmak değil. Bir yemin ettim.”

“Ben bir yemin ettiğimi hatırlamıyorum.”

“İşte bu yüzden benimle gelmeyeceksin.”

Ertesi gün, güneş doğarken kasabadan ayrıldılar.

Tuhaf bir kafileydi: Sör Hyle kızıl bir süvari atının sırtındaydı, Brienne de uzun boylu boz kısrağının. Podrick Payne çökük sırtlı bineğini sürüyordu ve Rahip Meribald iki buçuk metrelik demir uçlu bir sırıkla onların yanında yürüyordu, adamın arkasından küçük bir eşek ve iri bir köpek geliyordu. Eşeğin taşıdığı yük o kadar ağırdı ki, Brienne hayvanın sırtının kırılacağından korkuyordu. Rahip Meribald, Bakire Havuzu’nun kapılarında, “Nehir topraklarındaki fakirler ve açlar için yiyecek,” demişti. “Tohumlar, kuru yemişler, kurutulmuş meyveler, yulaf, un, arpa ekmeği ve Soytarı Kapısı’ndaki handan aldığım üç tekerlek sarı peynir. Benim için tuzlu balık, Köpek için tuzlu et... ah, bir de tuz. Soğanlar, havuçlar, turplar, iki çuval fasulye, dört çuval arpa ve dokuz çuval portakal. Portakala karşı zaafım olduğunu itiraf ediyorum. Bunları bir denizciden aldım ve korkarım ki ilkbahara kadar yiyeceğim son portakallar bunlar olacak.”

Meribald, septsiz bir rahipti. İnanç’ın hiyerarşisinde, bir yalvaran kardeşten sadece bir basamak yukarıdaydı. Onun gibi yüzlercesi vardı; bir küçük köyden diğerine gidip ayinlere liderlik etmek, evlilik törenleri düzenlemek ve günahları bağışlamak gibi görevleri olan hırpani bir grup. Rahibin ziyaret ettiği

insanlardan, onu beslemeleri ve barındırmaları bekleniyordu ama onlar da Meribald kadar fakirdi. Bu yüzden rahip, gittiği yerlerde, ev sahiplerine yük olmaksızın uzun süre kalamıyordu. Bazen, bazı iyi yürekli hancılar, onun mutfakta ya da ahırda uyumasına izin veriyordu. Rahibin misafirperverlik göreceğini bildiği septler, hisarlar ve hatta birkaç kale de vardı. Yakınlarda bu çeşit yerler olmadığında, rahip ağaçların altında ya da çalıların dibinde uyuyordu. “Nehir topraklarında çok güzel çalılıklar vardır,” dedi Meribald. “En yaşlı olanlar en iyi olanlardır. Hiçbir şey, yüz yaşındaki bir çalıyı geçemez. İnsan onlardan birinin içinde, bir handa uyuyormuşcasına rahat uyuyabilir, üstelik bitlerden korkmasına da gerek olmaz.”

Rahip ne okuyabiliyor ne de yazabiliyordu, bunu yolda neşeli bir şekilde itiraf etmişti. Bununla birlikte yüzlerce dua biliyor ve

Yedi Köşeli Yıldız

’ın uzun paragraflarım ezbere okuyabiliyordu, küçük köylerde gerekli olan şey de buydu. Meribald’ın rüzgâr yanığı yüzünde yara izleri vardı, saçları gür ve griydi, gözlerinin kenarları çizgiliydi. Bir seksen boyunda iri bir adam olmasına rağmen, onu olduğundan çok daha kısa gösteren kambur bir yürüyüş tarzı vardı. Elleri büyük ve kayış gibiydi, parmak eklemleri kırmızıydı, tırnaklan pisti. Adamın ayaklan, Brienne’in o güne kadar gördüğü en büyük ayaklardı; çıplak, kara ve boynuz kadar sert.

“Yirmi yıldır bir kez bile ayakkabı giymedim,” dedi rahip, Brienne’e. “İlk sene, ayaklarımda parmaktan çok su kesesi vardı ve ne zaman sert bir taşa bassam, topuklarım domuz gibi kanardı. Lâkin dua ettim ve Yukarıdaki Kunduracı ayaklarımı köseleye çevirdi.”

‘Yukarıda kunduracı filan yok,” diye itiraz etti Podrick.

“Var delikanlı... ama sen onu başka bir isimle anıyor olabilirsin. Söyle bana, yedi tanrının hangisini en çok seversin?” Podrick bir an bile tereddüt etmeden, “Savaşçı,” dedi. Brienne boğazını temizledi. “Akşamgüneşi’ndeki rahibimiz yalnızca tek tanrı olduğunu söylerdi.”

‘Yedi yüzü olan bir tek tanrı. Öyledir leydim, bunun altını çizmekte haklısınız. Lâkin sıradan insanlar için, Yegâne Olan Yedi’nin gizemini anlamak kolay değildir. Ben basit bir adamım, bu yüzden yedi tanrıdan bahsederim.” Meribald tekrar

Podrick’e döndü. “Savaşçı’yı sevmeyen bir çocukla hiç karşılaşmadım. Ama ben yaşlıyım ve yaşlı olduğum için Demirci’yi severim. Onun işçiliği olmasaydı, Savaşçı neyi savunacaktı? Her kasabanın ve her kalenin bir demircisi vardır. Ekinlerimizi ekebilmemiz için sabanlar yaparlar, gemilerimizi inşa

ederken kullanmamız için çiviler yaparlar, sadık atlarımızın ayaklarını korumamız için nallar yaparlar, lordlarımızın parlak kılıçlarını yaparlar. Bir demircinin değerinden hiç kimse kuşku duyamaz, bu yüzden Yedi'den birini onun adıyla anarız fakat Demirci yerine Çiftçi, Balıkçı, Marangoz ya da Kunduracı da diyebilirdik. Ne iş yaptığı önemli değil. Önemli olan, iş yapıyor olması. Baba hükmeder, Savaşçı dövüşür, Demirci çalışır ve hepsi birlikte insanlar için en uygun olan şeyleri ifa ederler. Demirci nasıl tanrının yüzlerinden biriyse, Kunduracı da Demirci'nin yüzlerinden biridir. Benim duamı duyan ve ayaklarımı iyileştiren oydu." "Tanrılar merhametlidir," dedi Sör Hyle kuru bir sesle. "Ama sadece ayakkabılarını giyip meseleyi çözebilecekken, neden tanrıları rahatsız edesin?"

"Yalın ayak yürümek benim kefaretimdi. Kutsal rahipler bile günah işleyebilir ve benim irademçok zayıftı. Gençtim ve hayat doluydum. Ve kızlar... eğer yaşadığın kasabanın dışına çıktığını gördüğün tek adam oysa, bir rahip bile bir prens kadar kahraman görünebilir. Onlara

Yedi Köşeli Yıldız

'dan bölümler okurdum. Bakire'nin Kitabı en etkili olandı. Ah, ben ayakkabılarımı atmadan önce günahkâr bir adamdım. Çiçeğini kopardığım bakireleri düşünmek beni utandırıyor."

Brienne eyerinde huzursuzca kıpırdandı; Yüksek Bahçe'nin duvarlarının altındaki kampı ve Sör Hyle ile diğer şövalyelerin, Brienne'le ilk kimin yatacağına dair girdiği bahsi hatırlamıştı.

"Biz bir bakireyi arıyoruz," diye itiraf etti Podrick. "On üç yaşında soylu bir kız, kızıl saçlı."

"Haydutları aradığınızı sanıyordum."

"Onları da arıyoruz," dedi Podrick.

"Yolcuların çoğu o tür adamlardan uzak durmaya çalışır ama siz onları arıyorsunuz," dedi Meribald.

"Sadece bir haydut arıyoruz," dedi Brienne. "Tazı."

"Evet, Sör Hyle söyledi. Yedi seni korusun çocuk. O adamın arkasında, katledilmiş bebeklerden ve tecavüze uğramış kızlardın oluşan bir iz olduğu söyleniyor. Ona Tuzçukuru'nun Deli Köpeği dendiğini duydum. İyi bir insanın öyle bir yaratıkla ne işi olur?"

"Podrick'in bahsettiği kız onun yanında olabilir."

"Gerçekten mi? Öyleyse zavallı kız için dua etmeliyiz."

Ve benim için,

diye düşündü Brienne,

benim için de bir dua lütfen. Yaşlı Hatun'dan, fenerini yukarı kaldırmasını ve beni Leydi Sansa'ya götürmesini iste. Savaşçı'dan, Leydi Sansa'yı koruyabilmem için kollarıma kuvvet vermesini iste.

Ama bunları yüksek sesle söylemedi; Hyle Hunt'ın duyabileceği ve Brienne'in kadınsı zayıflığıyla dalga geçebileceği bir yerde söyleyemezdi.

Rahip Meribald yayanken ve adamın eşeği o kadar ağır bir yük taşırken, kafile gün boyunca çok yavaş ilerledi. Batıya doğru uzanan ana yolu kullanmadılar. Bir zamanlar, Brienne ve Sör Jaime o yoldan birlikte geçmişlerdi, yolun diğer tarafından gelmişler ve Bakire Havuzu'nu talan edilmiş bir hâlde bulmuşlardı, kasaba cesetlerle doluydu. Kafile o yol yerine, Yengeç Koyu'nun kıyısını takip ederek kuzeydoğuya doğru giden patikaya saptı. Eğri büğrü patika o kadar dardı ki, Sör Hyle'ın kıymetli haritalarının ikisinde de görünmüyordu. Bakire Havuzu'nun bu tarafında, Kırıkpençe Burnu'nun dik tepelerinden, kara bataklıklarından ve çam ormanlarından eser yoktu. Kafilenin geçtiği araziler alçak ve ıslaktı; mavi gri bir gökyüzünün altında, kum tepeciklerinden ve tuz bataklıklarından ibaret bir boşluk. Yol zaman zaman sazlıkların ve medcezir gölcüklerinin arasında kayboluyor ve ancak bir mil sonra tekrar ortaya çıkıyordu. Yanlarında Meribald olmasaydı kesinlikle kaybolurlardı, Brienne bunu biliyordu. Zemin genelde yumuşaktı, rahip bazı yerlerde önden gidiyor ve ayak basabileceklerinden emin olmak için sırığıyla zemini yokluyordu. Etrafta fersahlar boyunca tek ağaç yoktu. Sadece deniz, gökyüzü ve kum vardı.

Yeryüzünde, Tarth'tan bu kadar farklı bir arazi daha olamazdı. Tarth'ın dağları, şelaleleri, yüksek çayırları ve gölgeli vadileri vardı ama Brienne bu yerin de kendine özgü bir güzelliği olduğunu düşündü. Kurbağalar ve çekirgelerle dolu onlarca dereden geçtiler, koyun üzerinde uçan deniz kırlangıçlarını seyrettiler, kum tepeciklerinden seslenen çullukları duydular. Bir seferinde, yollarına bir tilki çıktı ve Meribald'ın köpeğini çılgınca havlattı.

İnsanlar da vardı. Bazıları, sazların arasında çamur ve samandan inşa edilmiş evlerde yaşıyordu. Diğerleri, evlerini, kum tepeciklerine çakılmış ince kazıkların üstüne kurmuştu ve koyda deri kayıklarla balık tutuyordu. İnsanların çoğu, kendilerininkinden başka bütün insan topluluklarından uzakta, yalnız yaşıyormuş gibi görünüyordu. Utangaç bir halka benziyorlardı ama öğlene doğru rahibin köpeği tekrar havlamaya başladı ve sazlıkların içinden üç kadın çıktı. Meribald'a midyelerle dolu bir sepet verdiler, rahip de midyelerin karşılığında kadınlara birer portakal verdi. Midyeler bu dünyada çamur kadar sıradandı ama portakal az bulunur ve pahalı bir şeydi. Kadınlardan biri çok yaşlıydı, biri hamileydi ve biri, ilkbaharda açan bir çiçek kadar taze ve güzel bir kızdı.

Meribald, kadınları günah çıkarmaları için kafilenin uzağına götürdüğünde, Sör Hyle güldü ve “Görünüşe göre tanrılar bizimle birlikte yürüyor,” dedi. “En azından Bakire, Anne ve Yaşlı Hatun.” Podrick öyle şaşkın görünüyordu ki Brienne çocuğa hayır demek zorunda kaldı, onlar sadece üç bataklık kadınıydı.

Daha sonra, yolculuklarına kaldıkları yerden tekrar başladıklarında, Brienne, Meribald’a döndü. “Bu insanlar Bakire Havuzu’ndan sadece bir gün uzakta yaşıyor, buna rağmen savaş onlara hiç dokunmamış,” dedi.

“Dokunulacak bir şeyleri yok leydim. Onların hâzineleri deniz kabuklan, taşlar ve deri kayıklardan ibaret. En iyi silahları, paslı demir bıçaklardır. Onlar doğar, yaşar, sever ve ölür. Topraklarının Lord Mooton tarafından yönetildiğini bilirler ama çok azı onu bir kez olsun görmüştür. Nehirova ve Kral Toprakları, bu insanlar için sadece birer isimdir.”

“Ama tanrıları biliyorlar,” dedi Brienne. “Bu sizin marifetiniz sanırım. Kaç zamandır nehir topraklarını dolaşıyorsunuz?”

“Yakında kırk yıl olacak,” dedi rahip ve adamın köpeği gürültüyle havladı. “Bakire Havuzu’ndan Bakire Havuzu’na turum yarım yıl kadar sürer, bazen daha uzun. Fakat Üç Dişli Mızrak’ı bildiğimi söyleyemem. Büyük lordların kalelerini sadece uzaktan görürüm ama pazar kasabalarını, hisarları, bir ismi bile olmayan küçük köyleri, çalılıkları, tepeleri, susamış bir adamın su içebileceği dereleri ve sığınabileceği mağaraları bilirim. Sıradan insanların kullandığı yolları ve deri haritalarda görünmeyen eğri büğrü, çamurlu patikaları da bilirim.” Rahip güldü. “Bilmek zorundayım. Ayaklarım o yolların her milini en az on kez yürüdü.”

Arka yollar haydutların kullandığı yollar, mağaralar da aranılan adamlar için ideal saklanma yerleri.

Brienne, Sör Hyle’ın bu adamı nereden tanıdığını merak ederek şüpheyle ürperdi. “Yalnız bir hayatınız olmalı rahip.”

“Yedi her zaman benimle,” dedi Meribald, “ayrıca sadık hizmetkârım ve Köpek var.”

“Köpeğinizin bir adı var mı?” diye sordu Podrick Payne. “Olmalı,” dedi Meribald, “ama o benim köpeğim değil. O değil.”

Köpek havladı ve kuyruğunu salladı. İri ve tüylü bir yaratıktı, en az altmış beş kilo olmalıydı ama dost canlısı bir hayvandı. “Bu köpek kime ait?” diye sordu Podrick.

“Kendine ve Yedi’ye” dedi Meribald. “Adına gelince, bana adının ne olduğunu söylemedi. Ben de ona Köpek diyorum.” “Ah.” Podrick’in, adı Köpek olan bir köpekten ne çıkaracağını bilemediği çok açıktı. Bir süre düşündü ve sonra, “Küçükken benim de bir köpeğim vardı,” dedi. “Ona Kahraman derdim.”

“Öyle miydi?”

“Nasıl yani?”

“Kahraman mıydı?”

“Hayır. Ama iyi bir köpekti. Öldü.”

“Köpek, yollarda güvende olmamı sağlıyor. Böylesine zor zamanlarda bile. Köpek yanımdayken, ne kurtlar ne de haydutlar beni taciz etmeye yelteniyor.” Rahip kaşlarını çattı. “Kurtlar son zamanlarda iyice azdı. Bunca yıldır gördüğüm en büyük sürüde bir düzineden az kurt vardı ama şimdi Üç Dişli Mızrak boyunca yüzlerce kurttan oluşan büyük sürüler dolaşıyor.”

“Onlara bizzat rastladınız mı?” diye sordu Sör Hyle.

“Yedi beni korudu, bundan esirgendim ama geceleri kurtların sesini duydum, yalnızca bir kez de değil. Çok fazla ses... insanın kanını donduran sesler. O sesler Köpek’i bile titretiyor ki Köpek onlarca kurt öldürdü.” Rahip, köpeğin başını okşadı. “Bazıları onların şeytan olduğunu söylüyor. Sürünün lideri, canavar gibi bir dişi kurtmuş. Amansız, gri ve kocaman bir gölgeymiş. Yaban öküzlerini tek başına devirebiliyormuş. Hiçbir tuzak ya da kapan onu durduramıyormuş çünkü dişi kurt ne çelikten ne de ateşten korkuyormuş. Üstüne çıkmayı deneyen erkek kurtları öldürüyormuş ve insan etinden başka bir et yemiyormuş.”

Sör Hyle Hunt güldü. “Sonunda becerdin rahip. Zavallı Podrick’in gözleri haşlanmış yumurta kadar büyüdü.” “Büyümedi,” dedi Podrick öfkeyle. Köpek havladı.

O gece kum tepelerinde kamp kurdular. Brienne ateş yakmak istedi. Podrick’i, dalgaların kıyıya sürüklediği dalları toplaması için sahile gönderdi ama çocuk boş ellerle geri döndü, dizlerine kadar çamura bulanmıştı. “Deniz çekilmiş sör, leydim. Su yok, sadece çamur var.”

“Çamurdan uzak dur çocuk,” dedi Rahip Meribald. “Çamur, yabancıları sevmez. Eğer yanlış yere yürürsen, çamur açılır ve seni yutar.”

“Altı üstü

çamur,”

diye ısrar etti Pod.

“Ta ki ağzını doldurup burun deliklerinden içeri girmeye başlayana kadar. Sonra çamur, ölümdür.” Rahip, sözlerindeki soğukluğu yok etmek için gülümsedi. “Şu çamuru temizle ve bir dilim portakal ye delikanlı.”

Ertesi gün de hemen hemen aynıydı. Tuzlu balık ve daha fazla portakal dilimiyle kahvaltı ettiler ve güneş tam olarak doğmadan önce yola düştüler. Önlerinde pembe, arkalarında mor bir sema vardı. Köpek, her saz kümesini

koklayarak ve bazılarının üstüne işemek için durarak önden yürüdü; yolu Meribald kadar iyi biliyormuş gibi görünüyordu. Dalgalar yükselirken, sabah havasında deniz kırlangıçlarının sesi titredi.

Öğlene yakın, küçük bir köyde durdular. Gördükleri ilk köy buydu, küçük bir derenin üzerinde sekiz tane kazıklı ev yükseliyordu. Erkekler balığa çıkmıştı ama kadınlar ve küçük erkek çocuklar, evlerden sarkan ip merdivenleri kullanarak aşağı indiler ve dua etmek için Rahip Meribald'ın etrafında toplandılar. Ayinden sonra, rahip köylülerin günahlarını bağışladı ve onlara biraz turp, bir çuval fasulye ve kıymetli portakallarından ikisini bıraktı.

Tekrar yola çıktıklarında, "Bu gece sırayla nöbet tutsak iyi olur dostlarım," dedi Meribald. "Köylüler, eski gözcü kulesinin batısındaki kum tepelerinin etrafında dolaşan üç ıskarta gördüklerini söylediler."

"Sadece üç mü?" Sör Hyle gülümsedi. "Uç adam, bizim kılıçkadınımıza bal gibi gelir. Zaten silahlı adamlara yanaşmazlar." "Eğer açlıktan ölmüyorlarsa," dedi rahip. "Bu bataklıklarda yiyecek vardır ama sadece nereye bakacağını bilen insanlar için. Bu adamlar buralara yabancı, onlar bir mücadelenin sağ kalanları. Eğer bize yanaşacak olurlarsa sör, size yalvarıyorum, onları bana bırakın."

"Onlara ne yapacaksın?"

"Besleyeceğim. Onları bağışlayabilmem için günahlarını itiraf etmelerini isteyeceğim. Onlara bizimle birlikte Sessiz Ada'ya gelmelerini söyleyeceğim."

"Bu, biz uyurken boğazlarımızı kesmelerini söylemenizle aynı şey," dedi Hyle Hunt. "Lord Randyll'in, ıskartalarla baş etmek için daha iyi bir yöntemi var... çelik ve kendir ip."

"Sör? Leydim?" dedi Podrick. "Iskarta, bir haydut mudur?" "Az çok," diye cevapladı Brienne.

Rahip Meribald aynı fikirde değildi. "Çoktan daha az. Çeşit çeşit haydut vardır, tıpkı çeşit çeşit kuş olduğu gibi. Bir çulluğun da, bir deniz kartalının da kanatları vardır ama ikisi aynı değildir. Şarkıcılar, iyi adamların şeytani bir lordla mücadele etmek için yasaların dışına çıktığını anlatmayı sever ama haydutların çoğu yıldırım lorduna değil, şu yağmacı Tazı'ya benzer. Onlar açgözlülükle müteharrik, habasetle bozulmuş, şeytani adamlardır. Tanrıları hor görür, yalnızca kendilerini düşünürler. Iskartalar da onlar kadar tehlikeli olabilirler ama merhametimizi daha çok hak ederler. Hemen hemen hepsi, alt tabakadan gelen basit adamlardır. Bir lord gelip de onları savaşa götürene kadar, evlerinin en fazla bir mil uzağına gitmişlerdir. Kötü ayakkabılar ve kötü kıyafetler giyerek o lordun sancağının altında yürürler. Çoğu zaman bir oraktan, keskinleştirilmiş bir çapadan ya da bir taşı bir sopaya bağlayarak bizzat yaptıkları tokmaktan başka

silahları yoktur. Kardeşler kardeşlerle, oğullar babalarla, arkadaşlar arkadaşlarla yürür. Şarkıları ve hikâyeleri duymuşlardır; bu yüzden, görecekleri mucizelerin, kazanacakları şöhretin ve zenginliğin hayalini kurarak hevesli yüreklerle yola düşerler. Savaş güzel bir macera gibi görünür, bütün hayatları boyunca görebilecekleri en büyük macera.

Sonra savaşın tadını alırlar.

Bazıları o tek tadışla kırılır. Diğerleri yıllarca dayanır, sonunda katıldıkları mücadelelerin sayısını unuturlar ama yüz mücadeleden sağ çıkmış bir adam bile, yüz birinci mücadelesinde kırılabilir. Kardeşler kardeşlerinin ölümünü izler. Babalar oğullarını kaybeder. Arkadaşlar, bir baltayla biçilmiş arkadaşlarının, iç organlarını bedenlerinin içinde tutmaya çalışmalarım seyreder.

Onları oraya götüren lordun katledilişini görür ve başka bir lordun, onların artık ona ait olduğunu söylediğini duyarlar. Bir yara alır ve daha o yara iyileşmeden yeni bir yaraya sahip olurlar. Yemekleri her zaman kıttır. Ayakkabıları yürümekten parçalanır. Kıyafetleri yırtılır ve çürür. O adamların yarısı, kirli su içmekten altlarına pislerler.

Yeni bir çizme, daha sıcak tutan bir pelerin ya da paslı bir miğfer istediklerinde, bunları cesetlerden almak zorundadırlar. Çok zaman geçmeden yaşayanlardan da çalmaya başlarlar; topraklarında savaştıkları insanlardan, tıpkı eskiden onlar gibi olan adamlardan. O insanların koyunlarını keser ve tavuklarını çalarlar. Sonra, o insanların kızlarını da çalmalarına sadece bir adım vardır. Bir gün etraflarına bakarlar ve bütün arkadaşlarının, bütün akrabalarının gittiğini fark ederler; hiç tanımadıkları bir sancağın altında, yabancıların yanında savaşmaktadırlar. Nerede olduklarını ya da evlerine nasıl geri döneceklerini bilmezler. Uğruna savaştıkları lord onların adını bile bilmez ama işte oradadır; toplanmaları için bağırır, ellerindeki mızraklarla, tırpanlarla ve keskinleştirilmiş çapalarla bir hat oluşturmaları ve direnmeleri için bağırır. Sonra şövalyeler gelir; çeliğe bürünmüş yüzsüz adamlar. Ve şövalyelerin taarruzunun çelik gümbürtüsü, dünyayı doldurmuş gibi görünür...

Ve adam kırılır.

Döner ve koşar. Ya da mücadeleden sonra cesetlerin üstünde sürünerek uzaklaşır. Ya da gecenin karanlığında gizlice kaçar ve saklanacak bir yer bulur. O sırada eve dair bütün düşünceler kaybolmuştur. O adam için krallar, lordlar ve tanrılar, onun bir gün daha yaşamasını sağlayacak bir parça bozuk etten ya da korkularını birkaç saat için dindirecek bir matara kötü şaraptan daha önemsizdir. Iskarta günden güne, yemekten yemeğe yaşar, artık insandan çok bir hayvandır. Leydi Brienne yanılmıyor. Burnt gibi zamanlarda, bir yolcu ıskartalara dikkat

etmelidir... ama aynı zamanda onlara acımalıdır.”

Meribald’ın sözleri bittiğinde, küçük kafilenin üstüne derin bir sessizlik çöktü. Brienne, bir keçi söğüdü kümesinin yapraklarını hışırdatan rüzgârı ve bir dalgıç kuşunun uzaklardan gelen çığlığını duyabiliyordu. Rahiple eşeğin yanında, dilini dışarı sarkıtmış bir hâlde yürüyen Köpek’in kesik kesik soluk alıp verişini duyabiliyordu. Sessizlik uzadıkça uzadı, sonunda Brienne, Meribald’a, “Sizi savaşa götürdüklerinde kaç yaşındaydınız?” diye sordu.

“Ah, şu sizin oğlandan daha büyük değildim,” dedi Meribald. “Doğruyu söylemek gerekirse savaş için çok küçüktüm ama bütün ağabeylerim gidiyordu ve ben arkada kalamazdım. William onun yaveri olabileceğimi söyledi. Will şövalye değildi gerçi; handan çaldığı bir mutfak bıçağıyla silahlanmış bir bulaşıkçıydı. Basamaktaşı’nda öldü ve bir darbe bile indirmedi. Onun işini bitiren yüksek ateşti, ağabeyim Robin de öyle öldü. Owen, kafasını ikiye ayıran bir gürz darbesiyle can verdi. Owen’in arkadaşı Jon Pox da tecavüz suçuyla asıldı.”

“Dokuzmetelik Kralları’nın Savaşı mı?” diye sordu Hyle Hunt.

“Savaşa bu adı verdiler ama ben ne bir kral gördüm ne de bir metelik kazandım. Ama bir savaştı. Hepsi buydu.”

SAMWELL

Sam pencerenin önünde duruyordu. Güneşin son ışıklarının, bir sıra sivri tepeli çatının ardında kayboluşunu izlerken endişeli bir hâlde sallanıyordu.

Yine sarhoş oldu galiba,

diye dükündü hüzünle.

Ya da yeni bir kızla tanıştı.

Küfretmesi mi yoksa ağlaması mı gerektiğini bilmiyordu. Dareon'un onun kardeşi olması gerekiyordu.

Ondan şarkı söylemesini iste, bunu herkesten iyi yapar. Ondan başka bir şey yapmasını iste...

Gece sisi yükselmeye başlamıştı. Eski kanal boyunca dizilmiş binaların duvarlarına gri parmaklar tırmanıyordu. "Geri döneceğine dair söz verdi," dedi Sam. "Onu sen de duydun."

Şebboy, kırmızı ve şiş gözleriyle Sam'e baktı. Kirli ve dağınık saçları yüzüne dökülmüştü. Kız, bir çalılığın dallarının arasından bakan ürkek bir hayvana benziyordu. En son günler önce bir ateş yakmışlardı ama yabanıl kız, soğuk küllerde hâlâ bir parça sıcaklık varmış gibi şöminenin yanında oturuyordu. "Burada bizimle birlikte olmaktan hoşlanmıyor," dedi, bebeği uyandırmamak için fısıltıyla konuşuyordu. "Burada hüzün var. O şarap ve kahkaha olan yerleri seviyor."

Evet,

diye düşündü Sam

ve buradan başka her yerde şarap var.

Braavos hanlarla, birahanelerle ve genelevlerle doluydu. Ve eğer Dareon bir şömine ateşini ve sıcak şarabı; bayat ekmeğe, ağlayan bir kadına, şişman bir korkağa ve yaşlı hasta bir adama tercih ediyorsa, onu kim suçlayabilirdi?

Ben suçlayabilirim. Akşam olmadan döneceğini söylemişti, bize şarap ve yiyecek getireceğini söylemişti.

Sam, her şeye rağmen, şarkıcının aceleyle eve doğru koştuğunu görmeyi ümit ederek bir kez daha pencereden dışarı baktı. Gizli şehrin üzerine çöken karanlık, sürünerek ara sokaklara ve kanallara giriyordu. Braavos'un iyi insanları birazdan pencerelerinin panjurlarını kapatacak ve kapılarını sürgüleyeceklerdi. Gece eşkıyalara ve zaniyelere aitti.

Dareon'un yeni arkadaşları var,

diye düşündü Sam kederle. Şarkıcı son zamanlarda sadece o arkadaşlardan bahsediyordu. Bir zaniye hakkında şarkı yazmaya çalışıyordu. Kadının adı Ay Gölgesi'ydi, Dareon'u Ay Havuzu'nun yanında şarkı söylerken duymuş ve onu

bir öpücükle ödüllendirmişti. “Ondan gümüş istemeliydin,” demişti Sam. “Sikkeye ihtiyacımız var, öpücüklere değil.” Fakat şarkıcı sadece gülümsemişti. “Bazı öpücükler, sarı altından daha değerlidir Katil.”

Bunu hatırlamak da Sam’i öfkelendirdi. Dareon’un görevi zaniyelerle ilgili şarkılar yazmak değildi. Dareon’un görevi, Sur’u ve Gece Nöbetçileri’nin kahramanlıklarını anlatan şarkılar söylemekti. Jon, o şarkıların, birkaç genç adamı siyahları giymeye ikna edebileceğini ummuştu. Ama Dareon altın öpücükler, gümüş saçlar ve kırmızı, kırmızı dudaklar hakkında şarkılar söylemişti. Kimse kırmızı, kırmızı dudaklar için siyahları giymezdi.

Bazen Dareon’un şarkıları bebeği de uyandırıyordu. Çocuk feryat etmeye başlıyordu, Dareon ona sessiz olması için bağırıyordu, Şebboy ağlıyordu, sonra şarkıcı öfkeyle dışarı çıkıyor ve günlerce geri dönmüyordu. “Bebeğin ağlamaları yüzünden kızı tokatlamak istiyorum,” diye şikâyet ediyordu Dareon, “kızın hıçkırıkları yüzünden hemen hemen hiç uyuyamıyorum.”

Eğer bir oğlun olsaydı ve onu kaybetseydin sen de ağlardın,

diye düşündü Sam. Şebboy’u kederli olduğu için suçlayamıyordu. Bunun yerine Jon Kar’ı suçluyor ve Jon’un kalbinin ne zaman taşa dönüştüğünü merak ediyordu. Bu soruyu bir keresinde, Şebboy kanaldan su çekmeye gittiğinde Üstat Aemon’a da sormuştu. Yaşlı adam, “Onu Lord Kumandan yaptığınızda,” diye yanıtlamıştı.

Şimdi, saçakların altındaki bu soğuk odada çürürken bile, Sam, Jon’un, Üstat Aemon’ın düşündüğü şeyi yaptığına inanmak istemiyordu.

Ama doğru olmalı. Yoksa Şebboy neden bu kadar çok ağlasın

? Sam’in yapması gereken tek şey, Şebboy’a, emzirdiği çocuğun kime ait olduğunu sormaktı ama Sam’in buna cesareti yoktu.

Ben hâlâ korkağım Jon.

Sam bu dünyada nereye giderse gitsin, korkusu da onunla birlikte gidiyordu.

Braavos’un çatılarında gök gürültüsüne benzer bir gümbürtü yankılandı; Titan, deniz kulağının karşısından gecenin çöküşünü haber veriyordu. Ses, bebeği uyandıracak kadar şiddetliydi ve bebeğin feryadı Üstat Aemon’ı uyandırdı. Şebboy çocuğu emzirmeye giderken, yaşlı adamın gözleri açıldı. Ameon, yattığı dar yatakta hafifçe kıpırdandı. “Yumurta? Çok karanlık. Neden bu kadar karanlık?”

Çünkü sen körsün.

Braavos’a vardıklarından beri, Aemon’ın aklı daha sık gidip gelir olmuştu. Bazı günler, nerede olduğunu bilmiyormuş gibi görünüyordu. Bazı günler bir şeyler söylerken ne anlattığını unutuyor ve babasıyla ya da ağabeyiyle ilgili

anlamsız konuşmalar yapıyordu.

Aemon yüz iki yaşında,

diye hatırlattı Sam kendine, ama üstat Kara Kale'de de yüz iki yaşındaydı ve aklı orada hiç gidip gelmiyordu.

"Benim," dedi Sam. "Samwell Tarly. Kâhyanız."

"Sam." Üstat Aemon dudaklarını yaladı ve gözlerini kırpıştırdı. "Evet. Ve burası Braavos. Beni bağışla Sam. Sabah oldu mu?"

"Hayır." Sam, yaşlı adamın alnına dokundu. Aemon'ın nemli teni soğuk ve yapış yapıştı, solukları hafif bir hırıltıya dönüşmüştü. "Gece oldu üstat. Uyuyordunuz."

"Uzun zamandır. Burası çok soğuk."

"Odunumuz yok," dedi Sam. "Hancı, sikke ödemezsek daha fazla odun vermeyeceğini söyledi." Bu konuşmayı dördüncü ya da beşinci kez yapıyorlardı.

Sikkelerimizi odun almak için kullanmalıydım,

diye azarladı Sam kendi kendini.

Üstadı sıcak tutmayı akıl etmeliydim.

Ama Sam, son gümüşünü, Kırmızı Eller Sarayı'ndan bir şifacıya vermişti. Şifacı, üstüne kırmızı ve beyaz şeritler işlenmiş bir cübbe giyen, uzun boylu, solgun bir adamdı. Gümüş sikkenin Sam'e satın aldığı tek şey, yarım matara rüya şarabıydı. "Bu, adamın gidişinin daha zahmetsiz olmasına yardım edebilir," demişti Braavoslu. Sam yapılacak başka bir şey olup olmadığını sorduğunda, adam başını iki yana sallamıştı. "Merhemlerim, iksirlerim, çaylarım, alkollü karışımlarım, zehirlerim ve lapalarım var. Adamı kanatabilirim, sülükleyebilirim, bağırsaklarını temizleyebilirim... ama neden? Hiçbir sülük onu tekrar genç yapamaz. Bu yaşlı bir adam ve ölüm onun ciğerlerine işlemiş. Ona bunu içir ve bırak uyusun."

Ve Sam, üstadın uyumasına izin vermişti; bütün gece ve bütün gün. Ama şimdi, yaşlı adam doğrulmaya çalışıyordu. "Gemilere gitmeliyiz."

Yine gemiler.

"Dışarı çıkamayacak kadar zayıfsınız," demek zorunda kaldı Sam. Üstat Aemon'ın yolculuk sırasında kaptığı soğuk algınlığı, adamın göğsüne yerleşmişti. Braavos'a vardıklarında üstat o kadar güçsüzdü ki onu kıyıya taşımak zorunda kalmışlardı. O sırada hâlâ bir torba gümüşleri vardı ve Dareon handaki en büyük yatağı istemişti. Aldıkları yatak, sekiz kişinin uyuyabileceği kadar genişti, bu yüzden hancı sekiz kişilik ücret almak için ısrar etmişti.

"Yarın sabah limana gideriz," diye söz verdi Sam. "Siz de araştırır ve Eski Şehir'e giden bir sonraki gemiyi bulursunuz." Braavos, sonbaharda bile yoğun

bir limandı. Aemon yolculuk edebilecek kadar iyileştiğinde, onları gitmeleri gereken yere götürecek bir gemi bulmaları zor olmayacaktı. Yolculuğun bedelini ödemek daha güç olacaktı. Yedi Krallık'tan gelen bir gemi en iyi umutları olurdu. Ya da Eski Şehir'den gelen ve Gece Nöbetçileri'nde akrabası olan bir tacir. Sur'da yürüyen adamlara saygı duyan birkaç insan hâlâ olmalıydı.

"Eski Şehir," diye hırıldadı Üstat Aemon. "Evet. Rüyamda Eski Şehir'i gördüm Sam. Yine gençtim, kardeşim Yumurta ve onun hizmet ettiği iri şövalye yanımdaydı. Şu korkunç sert elma şarabını yaptıkları eski handa içiyorduk." Tekrar doğrulmaya çalıştı ama harcadığı gücün onun için çok fazla olduğu anlaşıldı. Üstat bir an sonra tekrar yatağa yığıldı. "Gemiler," dedi yine. "Aradığımız cevabı orada bulacağız. Ejderhalarla ilgili. Bilmeye ihtiyacım var."

Hayır,

diye düşündü Sam,

yiyeceğe ve ısıya ihtiyacınız var, dolu bir mideye ve yanan bir şömineye.

"Aç mısınız üstat? Biraz ekmeğimiz ve bir parça peynirimiz kaldı."

"Şimdi değil Sam. Sonra, daha güçlü olduğumda."

'Yemek yemezseniz nasıl daha güçlü olacaksınız?" Denizde, Skagos'tan sonra, hiçbiri fazla yemek yememişti. Sert sonbahar fırtınaları bütün Dar Deniz boyunca onları kovalamıştı. Fırtına gök gürültüsüyle, şimşekle ve günlerce süren kara yağmurlarla birlikte güneyden gelmişti. Bazen de insanın içine işleyen soğuk ve amansız rüzgârlarla kuzeyden esmişti. Bir keresinde hava o kadar soğumuştu ki, Sam uyanmış ve bütün gemiyi inci kadar beyaz bir buz tabakasıyla kaplı hâlde bulmuştu. Kaptan, geminin direğini indirip güverteye bağlamıştı, gemi yola küreklerle devam etmişti. Titan'ı gördükleri sırada herkesin midesi boştu.

Ama sağ salim karaya çıktıklarında, Sam kurt gibi aç olduğunu fark etmişti. Dareon ve Şebboy da aynı durumdaydı. Bebek bile daha büyük bir iştahla süt emmeye başlamıştı, fakat Aemon...

"Mutfaktakilere yalvarıp bayatlamış ekmeği ıslatmak için biraz et suyu alabilirim," dedi Sam, yaşlı adama. Hancı, soğuk bakışlı sert bir adamdı ve çatısının altındaki bu siyahlı yabancılardan şüpheleniyordu ama hancının aşçısı daha nazik biriydi.

"Hayır. Belki biraz şarap?"

Şarap yoktu. Dareon, şarkı söyleyerek kazandığı sikkelerle şarap alacağına dair söz vermişti. Sam, "Daha sonra şarabımız olacak," demek zorunda kaldı. "Suyumuz var ama iyi su değil." İyi su, Braavoslular'ın tatlı su nehri dediği büyük su kemerinden geliyordu. Zengin adamlar, kemerden su getirebilmek için

evlerine borular döşetmişlerdi. Fakir insanlar, kovalarını ve bakraçlarını umumi çeşmelerde dolduruyorlardı. Sam bir keresinde, Şebboy'u biraz su getirmesi için dışarı göndermişti ama kızın hayatı boyunca Craster Kalesi'nde yaşadığını ve daha önce böyle büyük bir yer görmediğini unutmuştu. Braavos, adalardan ve kanallardan ibaret bir labirentti. Çimenlerden ve ağaçlardan yoksundu. Şebboy'un anlamadığı bir dilde konuşan yabancılarla doluydu. Şebboy dışarıda öyle korkmuştu ki önce yolunu, çok geçmeden de kendini kaybetmişti. Sam, kızı, uzun zaman önce ölmüş bir deniz lordunun taştan ayaklarının dibinde ağlar hâlde bulmuştu. "Elimizde sadece kanal suyu var," dedi Sam, Üstat Aemon'a, "ama aşçı suyu kaynattı. Eğer isterseniz rüya şarabımız da var."

"Şimdilik yeterince rüya gördüm. Kanal suyu yeter. Bana yardım et lütfen."

Sam yaşlı adamı doğrulttu, su kupasını adamın kuru ve çatlak dudaklarına götürdü. Buna rağmen, suyun yarısı üstadın göğsüne döküldü. Birkaç yudumdan sonra, "Yeter," dedi üstat. Öksürdü. "Beni boğacaksın." Sam'in kollarında titredi. "Oda niye bu kadar soğuk?"

"Odunumuz kalmadı." Dareon, şömineli bir oda için, hancıya normalden iki kat fazla ücret ödemişti ama burada odunun bu kadar pahalı olabileceği hiçbirinin aklına gelmemişti. Braavos'ta, kudretli adamların avluları ve bahçeleri dışında ağaç yetişmiyordu. Braavoslular, büyük deniz kulağının etrafını çevreleyen ücra adaları kaplayan ve rüzgâr siperi gibi iş görerek şehri fırtınalardan koruyan çamları da kesmiyordu. Yakacak odun, nehirlerin yukarısından ve deniz kulağının karşı tarafından mavnalarla getiriliyordu. Burada gübre bile kıymetliydi; Braavoslular at yerine tekne kullanıyordu. Eğer Sam ve yanındakiler, Eski Şehir'e planladıkları gibi gidebilselerdi, bunların hiçbiri onlar için önemli olmayacaktı ama Üstat Aemon bu kadar hastayken plana sadık kalmaları imkansızdı. Açık denizde yapılacak yeni bir yolculuk, üstadı öldürürdü. I

Aemon'ın elleri battaniyenin üstünde gezinerek Sam'in kolunu aradı. "Limana gitmeliyiz Sam."

"Daha güçlü olduğunuzda." Yaşlı adam, tuzlu su serpintilerine ve su kenarındaki nemli rüzgârlara dayanacak durumda değildi ve Braavos'ta her yer su kenarıydı. Kuzey, Mor Liman'dı; Braavoslu ticaret gemileri, Deniz Lordu'nun Sarayı'nın kubbelerinin ve kulelerin altına bağlanıyordu. Batıda Paçavracı Limanı vardı; diğer Özgür Şehirler'den, Batıdiyar'dan, Ibben'den ve uzak doğunun masalsı topraklarından gelen gemiler orada toplanıyordu. Geri kalan her yerde küçük rıhtımlar ve palamar yerleri vardı. Karidesçiler, yengeççiler ve balıkçılar, çamur düzlüklerinde ve nehir ağzılarında çalıştıktan sonra teknelerini

eski iskelelere bağlıyorlardı. “Şimdi giderseniz çok fazla yorulursunuz.”

“Öyleyse benim yerime sen git,” diye ısrar etti Aemon “ve bana şu ejderhaları gören birini getir.”

“Ben mi?” Bu öneri Sam’i dehşete düşürdü. “Üstat, o sadece hikâyeydi. Bir denizci hikâyesi.” Bunun suçlusu da Dareon’du. Şarkıcı, birahanelerden ve genevlerden tuhaf hikâyeler getiriyordu, fakat ejderhalarla ilgili olanı duyduğunda sarhoştu ve hikâyenin detaylarını hatırlamıyordu. “Bütün hikâyeyi Dareon uydurmuş bile olabilir. Şarkıcılar bunu yapar. Hikâyeler uydururlar.”

“Yaparlar,” dedi Üstat Aemon. “Ama en düşsel şarkılarda hile bir parça gerçek vardır. Benim için o gerçeği bul Sam.” “Kime, nasıl soracağımı bilemem. Yüksek Valyria dilinden sadece birkaç kelime biliyorum. Braavos dilinde söylenenlerin yarısını anlamıyorum. Siz benden daha fazla dil konuşuyorsunuz. Daha güçlü olduğunuzda...”

“Ne zaman daha güçlü olacağım Sam? Bana bunu söyle.” “Yakında. Eğer dinlenir ve yemek yerseniz. Eski Şehir’e vardığımızda...”

“Ben Eski Şehir’i tekrar görmeyeceğim. Artık bunu biliyorum.” Yaşlı adam, Sam’in kolunu daha sıkı kavradı. ‘Yakında kardeşlerimle birlikte olacağım. Bazılarına yeminle bağlıydım, bazılarına kan bağıyla ama hepsi benim kardeşimdi. Ve babam... tahtın ona geçeceğini asla düşünmemişti ama öyle oldu. Babam eskiden bunun bir ceza olduğunu söylerdi; kardeşini öldüren darbenin cezası. Babamın, hayatta asla bulamadığı huzuru ölümde bulmuş olması için dua ediyorum. Rahipler, öldüğümüzde bütün yüklerimizi arkamızda bıraktığımızı ve sonsuza kadar gülebileceğimiz, sevebileceğimiz, yiyip içebileceğimiz tatlı bir diyara gittiğimizi söylerler ama... ya ışıktan ve baldan oluşan bir yer yoksa? Ya ölüm dediğimiz şey soğuktan, karanlıktan ve akıl almaz bir acıdan ibaretse?”

Üstat korkuyor,

diye fark etti Sam. “Ölmüyorsunuz. Sadece hasta oldunuz. Geçecek.”

“Bu sefer geçmeyecek Sam. Bir rüya gördüm... Bir adam, gün ışığında sormaya cesaret edemediği bütün soruları gecenin karanlığında sorar. Şu son birkaç yılda, benim için yalnızca bir soru kaldı. Tanrılar, gözlerimi ve kuvvetimi almalarına rağmen, beni böyle donmuş ve unutulmuş bir hâlde neden bu kadar uzun yaşamaya mahkûm ettiler? Benim gibi yaşlı ve tükenmiş bir adamla ne işleri var?” Aemon’ın parmakları titredi, adamın lekeli cildi incecik damarlarla kaplıydı. “Hatırlıyorum Sam. Hâlâ hatırlıyorum.”

Üstadın söyledikleri bir anlam ifade etmiyordu. “Neyi hatırlıyorsunuz?”

“Ejderhaları,” diye fısıldadı Aemon. “Onlar benim hanedanımın şanı ve kederiydi.”

“Son ejderha, siz doğmadan önce öldü,” dedi Sam. “Onları nasıl hatırlayabilirsiniz?”

“Onları rüyamda görüyorum Sam. Gökyüzünde kanayan kırmızı bir yıldız görüyorum. Karda ejderhaların gölgelerini görüyorum, deri kanatlarının şaklamasını duyuyorum, onların sıcak nefeslerini hissediyorum. Ağabeylerim de ejderha rüyaları görürdü ve rüyalar onları öldürdü, hepsini. Sam, yarı hatırlanan kehanetlerin doruklarında titriyoruz, şu anda hayatta olan hiçbir adamın anlamayı umut bile edemeyeceği mucizelerin ve dehşetlerin... ya da...”

“Ya da?” dedi Sam.

“...ya da değil.” Aemon hafifçe güldü. ‘Ya da ben yaşlı, ateşli ve ölmek üzere olan bir adamım.” Beyaz gözlerini kapadı ve aynı anda tekrar açtı. “Sur’dan ayrılmamalıydım. Lord Kar bilmiyor olabilirdi ama

ben

görmeliydim. Ateş tüketir fakat soğuk muhafaza eder. Sur... ama geri dönmek için çok geç oldu. Yabancı kapımda bekliyor ve o geri çevrilemez. Kâhya, bana sadakatle hizmet ettin. Benim için son kez cesurca bir iş yap. Gemilere git Sam. Şu ejderhalar hakkında öğrenebildiğin her şeyi öğren.” Sam, kolunu adamın elinden kurtardı. ‘Yapacağım. Eğer istiyorsanız yapacağım. Ben sadece...” Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Üstadı reddedemem.

Paçavracı Limanı’nın rıhtımlarında ve iskelelerinde Dareon’u da arayabilirdi.

Önce Dareon’u bulacağım ve gemilere birlikte gideceğiz. Buraya geri döndüğümüzde yiyecek, şarap ve odun getireceğiz. Ateşimiz ve sıcak yemeğimiz olacak.

Ayağa kalktı. “Pekâlâ. Gideceksem şimdi gitmeliyim. Şebboy burada olacak. Şebboy, ben gittiğimde kapıyı sürgüle.”

Yabancı kapıda bekliyor.

Şebboy başıyla onayladı, gözleri yaşlarla doluydu, bebek kucağındaydı.

Yine ağlayacak,

diye düşündü Sam. Buna katlanamazdı. Kılıç kemeri duvardaki kancada, Jon’un verdiği eski borunun yanında asılıydı. Sam kemeri aldı, beline bağladı, siyah yün pelerinini giydi, kapıdan çıktı ve ahşap merdivenden aşağı indi. Merdivenin basamakları Sam’in vücudunun ağırlığıyla çatırdadı. Hanın iki ön kapısı vardı; biri bir caddeye, diğeri bir kanala açılıyordu. Sam, ortak salondan uzak durmak için ilk kapıdan dışarı çıktı, çünkü hancı ortak salondaydı ve Sam’e, misafirliğin tadını kaçıran konuklar için ayırdığı o tatsız bakışı atacaktı.

Hava soğuktu ama daha önceki geceler kadar puslu değildi. Sam bunun için müteşekkirdi. Bazen zemin öyle yoğun bir sisle kaplı oluyordu ki insan kendi ayaklarını göremiyordu. Bir keresinde, Sam'in bir kanala düşmesine sadece bir adım kalmıştı.

Sam çocukken Braavos'un tarihini okumuş ve bir gün buraya gelmenin hayalini kurmuştu. Denizden sert ve ürkütücü bir şekilde yükselen Titan'ı görmek, bir gondolün içinde kanallarda süzülüp sarayların ve tapınakların önünden geçmek, yıldızların ışığıyla pırıldayan bıçaklarını kullanarak su dansı yapan eşkıyaları izlemek istemişti. Ama şimdi buradaydı ve tek isteği buradan ayrılıp Eski Şehir'e gitmekti.

Pelerini rüzgârla savruluyordu, Sam başlığını yukarı çekti, kaldırım taşlarıyla kaplı yola sapıp Paçavracı Limanı'na doğru yürüdü. Kılıç kemeri sürekli aşağı kayıyordu, bu yüzden Sam bir yandan yürüyor bir yandan kemerini yukarı çekiyordu. Binleriyle karşılaşma ihtimalinin daha az olduğu küçük ve karanlık caddelerde kalıyordu ama yanından geçen kediler bile kalbinin güm güm atmasına sebep oluyordu... ve Braavos kedi kaynıyordu.

Dareon'u bulmam gerek,
diye düşündü Sam.

O Gece Nöbetçileri'nin adamı, benim Yeminli Kardeş'im, birlikte ne yapmamız gerektiğini bulacağız.
Üstat Aemon'ın gücü tükenmişti. Şebboy, kederle perişan olmasaydı bile buralarda kaybolurdu ama Dareon...

onun hakkında kötü şeyler düşünmemeliyim. Başına bir iş gelmiş olabilir, belki de bu yüzden geri dönmemiştir. Belki bir ara sokakta, bir kan gölünün içinde cansız yatıyordur ya da kanallardan birinde yüzüstü sürükleniyordur.
Geceleri, eşkıyalar, iki renkli süslü kıyafetlerinin içinde kasıla kasıla yürüyerek şehirde dolaşıyor ve taşıdıkları o ince kılıçları kullanmakta ne kadar usta olduklarını kanıtlamak için fırsat kolluyorlardı. Bazıları herhangi bir sebep için dövüşüyordu, bazıları da hiçbir sebep olmaksızın. Dareon düşük çeneli ve asabiydi, bilhassa içki içtiğinde.

Bir adamın mücadele şarkıları söyleyebiliyor olması, bir mücadelede dövüşebileceği anlamına gelmez.

En iyi birahaneler, hanlar ve genelevler, Mor Liman'ın ve Ay Havuzu'nun yakınlarındaydı ama Dareon, müdavimlerin Ortak Dil'e daha eğilimli olduğu Paçavracı Limanı'nı tercih ediyordu. Sam, araştırmaya, Dareon'un daha önce şarkı söylediği mekânlar olan Yeşil Murana Hanı, Kara Mavnacı ve Moroggo'nun Yeri'nden başladı. Dareon bu mekânların hiçbirinde değildi. Sis

Evi'nin önüne müşteri bekleyen onlarca gondol bağlanmıştı. Sam, gondolculara, baştan ayağa siyahlar giyen bir şarkıcı görüp görmediklerini sordu ama adamlar Sam'in Yüksek Valyria dilini anlamadı.

Ya anlamadılar ya da anlamamayı tercih ettiler.

Sam, Nabbo Köprüsü'nün ikinci kemerinin altındaki pis kokulu şaraphaneye baktı, içerisi ancak on insan alacak kadar genişti. Dareon o on kişiden biri değildi. Sam, Serseri Hanı'nı, Yedi Fener Evi'ni ve Kedi Yuvası isimli bir genelevi denedi, tuhaf bakışlarla karşılandı ve yardım alamadı.

Dışarı çıkarken, Kedi Yuvası'nın kırmızı fenerinin altında az kalsın iki genç adama çarpıyordu. Adamlardan biri esmer, biri sarışındı. Esmer olan Braavos dilinde bir şeyler söyledi. Sam, "Üzgünüm," demek zorunda kaldı. "Anlamıyorum." Adamlardan korkuyla uzaklaştı. Yedi Krallık'ta soylu adamlar rengârenk kadifeler, ipekler ve atlaslar giyerken, sıradan insanlar ve köylüler ham yünlerle kahverengi kaba kumaşlar giyerdi. Braavos'ta bunun tam tersi bir durum söz konusuydu. Eşkıyalar etrafta tavuskuşları gibi dolaşıyor ve kılıçlarını okşuyordu. Kudretliler ise aysız bir gece kadar koyu olan siyahlar ve neredeyse siyah olan griler, morlar ve maviler giyiyordu.

"Arkadaşım Terro, senin mide bulandıracak kadar şişman olduğunu söylüyor," dedi sarışın eşkıya, adamın ceketinin bir tarafı yeşil kadife, diğer tarafı gümüş dokumaydı. "Arkadaşım Terro, senin kılıcından çıkan tıkırtının başını ağrıttığını söylüyor." Adam Ortak Dil'de konuşuyordu. Adının Terro olduğu anlaşılan ve şarap renkli brokarla sarı bir pelerin giyen esmer eşkıya Braavos dilinde bir şeyler söyledi. Sarışın olan güldü. "Arkadaşım Terro, senin, konumunun üzerinde giyindiğini söylüyor. Sen büyük bir lord musun ki siyahlar giyiyorsun?" Sam koşmak istedi ama koşarsa kendi kılıç kemerine takılıp düşerdi.

Kılıcına dokunma,

dedi kendine. Sam'in kabzaya tek parmağını değdirmesi bile, bu eşkıyalardan birini ya da diğerini kışkırtmaya yetebilirdi. Sam adamları sakinleştirecek birkaç kelime düşünmeye çalıştı. Ağzından çıkarabildiği tek şey, "Değilim," oldu.

"O bir lord değil," dedi bir çocuk sesi. "O Gece Nöbetçilerinin adamı, aptal.

Batıdiyar'

dan." Işığın altında bir kız çocuğu belirdi, hırpani ve cılız bir yaratıktı, saçları kirliydi, ayaklarında kocaman çizmeler vardı ve deniz yosunuyla dolu bir el arabası itiyordu. "Mutlu Liman'da bir kara kardeş daha var, Denizcinin Karısı'na şarkılar söylüyor," diyerek eşkıyaları bilgilendirdi. Sam'e döndü,

“Eğer dünyadaki en güzel kadının kim olduğunu sorarlarsa, Bülbül cevabını ver, yoksa sana meydan okurlar. Biraz midye almak ister misin? Bütün istiridyelerimi sattım.” “Hiç sikkem yok,” dedi Sam.

“Hiç sikkesi yokmuş,” diye dalga geçti sarışın eşkıya. Adamın esmer arkadaşı sırıttı ve Braavos dilinde bir şeyler söyledi. “Arkadaşım Terro üşümüş. Bizim iyi şişman arkadaşımız ol ve pelerinini Terro’ya ver.”

“Bunu da yapma,” dedi işportacı kız, “pelerinini verirsen çizmelerini isterler, çok geçmeden çıplak kalırsın.”

“Fazla gürültülü miyavlayan kediler, kanallarda boğulurlar,” diye uyardı sarışın haydut.

“Eğer pençeleri varsa boğulmazlar.” Ve birdenbire, kızın sol elinde bir bıçak belirdi, kızın kendisi kadar cılız bir kılıç. Terro isimli adam, sarışın arkadaşına bir şeyler söyledi ve iki adam gülüşerek uzaklaştılar.

Adamlar gittiğinde, “Teşekkür ederim,” dedi Sam.

Kızın bıçağı ortadan kayboldu. “Eğer gece vakti kılıç taşıyorsan, bu sana meydan okunabileceği anlamına gelir. Onlarla dövüşmek mi

istiyordun

?”

“Hayır.” Sam’in sesi ciyaklama gibi çıkmıştı, Sam kendi sesinden irkildi.

“Gerçekten Gece Nöbetçileri’nden misin? Daha önce senin gibi bir kara kardeş görmemiştim.” Kız el arabasını gösterdi. “İstersen son midyeleri alabilirsin. Karanlık oldu, artık onları kimse almaz. Sur’a mı gidiyorsun?”

“Eski Şehir’e.” Sam, pişmiş midyelerden birini alıp midesine indirdi. “İki gemi arasındayız.” Midye güzeldi, Sam bir tane daha yedi.

“Eşkıyalar kılıçsız birini asla rahatsız etmezler. Terro ve Orbelo gibi aptal develer bile.”

“Sen kimsin?”

“Hiç kimse.” Kız balık kokuyordu. “Eskiden biriydim ama şimdi değilim. İstersen bana Cat diyebilirsin. Sen kimsin?” “Tarly Hanedanı’ndan Samwell. Ortak Dil’i biliyorsun.” “Babam,

Nymeria’nın

kürekçi başıydı. Annemin Bülbül’den daha güzel olduğunu söylediği için bir eşkıya tarafından öldürüldü. Babamı öldüren adam, şu karşılaştığın develerden biri değildi, gerçek bir eşkıyaydı. Bir gün onun boğazını keseceğim. Kaptan,

Nymeria’nın

küçük bir kıza ihtiyacı olmadığını söyledi ve beni gemiden attı. Brusco beni

yanına aldı ve bana bir el arabası verdi.” Kız, gözlerini kaldırıp Sam’e baktı. “Hangi gemiyle gideceksin?”

“Leydi Ushanora’da

kamara tuttuk.”

Kız, gözlerini kısarak kuşkuyla Sam’e baktı. “O gemi gitti. Bilmiyor musun? Günler önce limandan ayrıldı.”

Biliyorum,

diyebilirdi Sam. O ve Dareon rıhtımda durmuşlardı,

Leydi Ushanora

önce Titan’a, oradan da açık denize doğru giderken geminin küreklerinin inip kalkışını izlemişlerdi. “Pekâlâ,” demişti şarkıcı, “bu iş bitti.” Eğer Sam daha cesur bir adam olsaydı şarkıcıyı suya iterdi. Dareon, kızları soyunmaya ikna ederken bal dilliydi ama nedense kaptanın kamarasında bütün konuşmaları Sam yapmıştı. Braavoslu adamı, onları beklemesi için ikna etmeye çalışmıştı. “Şu yaşlı adam için üç gün bekledim,” demişti kaptan. “Ambarlarım dolu ve adamlarım karılarıyla vedalaştılar. Sizinle ya da sizsiz, deniz yükseldiğinde

Leydi

yola çıkıyor.”

“Lütfen,” diye yalvarmıştı Sam. “Sadece birkaç gün daha. Bütün istediğim bu. Üstat Aemon’ın gücünü geri kazanması için.”

“Onun hiç gücü yok.” Kaptan, bir önceki gece hanı ziyaret etmiş ve Üstat Aemon’ı bizzat görmüştü. “O yaşlı ve hasta bir adam. Onun benim

Leydi

’mde ölmesini istemiyorum. İster onunla kalın, ister onu terk edin, benim için fark etmez. Ben denize açılıyorum.” Bu yetmiyormuş gibi, Sam’in yolculuk için ödediği sikkeleri geri vermeyi de reddetmişti; Sam’i ve yanındakileri sağ salim Eski Şehir’e götürecek olan gümüşleri. “En iyi kamaramı tuttunuz. Kamara orada, sizi bekliyor. Eğer onu doldurmayı tercih etmiyorsanız, bu benim suçum değil. Neden kayba uğrayayım?”

Şimdiye kadar Gölgeli Vadi’deydik,

diye düşündü Sam hüzünle.

İyi bir rüzgârla Pentos’a bile varabilirdik.

Ama bunların hiçbiri işportacı kızı ilgilendirmezdi. “Bir şarkıcı gördüğünü söyledin...”

“Mutlu Liman’da. Denizcinin Karısı’yla evlenecek.” “Evlenecek?”

“Denizcinin Karısı, sadece onunla evlenen adamlarla yatar.” “Mutlu Liman nerede?”

“Oyuncu Gemisi’nin karşısında. Sana yolu gösterebilirim.” “Yolu biliyorum.” Sam, Oyuncu Gemisi’ni görmüştü.

Dareon evlenemez! Yeminin sözlerini söyledi!

“Gitmek zorundayım.” Koştu. Kaygan taşların üstünde uzun bir yoldu. Sam çok geçmeden nefes nefese kaldı, siyah pelerini arkasında gürültüyle savruluyordu. Koşarken tek eliyle kılıç kemerini tutmak zorundaydı. Karşılaştığı insanlar ona tuhaf bakışlar attı ve bir kedi arka ayaklarının üstüne kalkıp tısladı. Sam gemiye vardığında sendeliyordu. Mutlu Liman, sokağın tam karşısındaydı.

Sam kıpkırmızı ve nefes nefese bir hâlde içeri girer girmez, tek gözlü bir kadın kollarını onun boynuna doladı. ‘Yapma,” dedi Sam, kadına. “Buraya bunun için gelmedim.” Kadın Braavos dilinde cevap verdi. Yüksek Valyria dilini kullanarak, “Bu dili bilmiyorum,” dedi Sam. Mumlar yanıyordu ve şöminede ateş çıtırdıyordu. Biri, testereyle bir şey kesiyormuş gibi keman çalıyordu. Sam, bir kırmızı rahibin etrafında dans eden iki kız gördü. Tek gözlü kadın, göğüslerini Sam’in göğsüne bastırdı. “Yapma! Buraya bunun için gelmedim!”

“Sam!”

Havada Dareon’un tanıdık sesi çınladı. “Yna, onu rahat bırak. O Katil Sam. Benim Yeminli Kardeş’im!”

Tek gözlü kadın hafifçe uzaklaştı ama tek elini Sam’in kolunda bıraktı. Dansçılardan biri seslendi, “İsterse beni katledebilir.” Diğeri, “Sence kılıcına dokunmama izin verir mi?” dedi. Kızların arkasındaki duvara mor bir kadırga boyanmıştı; kadırganın mürettebatı, uyluk yüksekliğinde çizmelerden başka hiçbir şey giymeyen kadınlardan oluşuyordu. Tyroshlu bir denizci köşede sızmıştı, kızıl renkli gür sakallarının arkasından horluyordu. Başka bir yerde, büyük göğüslü yaşlıca bir kadın, siyah ve kırmızı tüyler takmış iri bir Yaz Adalı’yla taş oyunu oynuyordu. Bütün bunların ortasında Dareon oturuyordu, kucağındaki kadının boynuna burnunu sürtüyordu. Kadın, şarkıcının siyah pelerinini giyiyordu.

“Katil,” diye seslendi şarkıcı sarhoş bir sesle, “gel de leydi karımla tanış.” Dareon’un saçları saman ve bal sarısıydı, gülümsemesi sıcaktı. “Karıma aşk şarkıları söylüyorum. Ben şarkı söylediğimde kadınlar yağ gibi eriyor. Bu yüze nasıl karşı koyabilirim?” Kadının burnunu öptü. “Karım, Katil’e bir öpücük ver, o benim kardeşim.” Kadın ayağa kalktığında, Sam pelerinin altında hiçbir şey olmadığını gördü. “Sakın karımı okşamaya kalkma Katil,” dedi Dareon gülerek. “Ama karımın kardeşlerinden birini istersen çekinme. Hâlâ yeterli sikkem var sanırım.”

Bize yiyecek satın alabilecek sikkeler,

diye düşündü Sam,

bize odun alabilecek ve Üstat Aemon'ı sıcak tutabilecek sikkeler.

"Sen ne yaptın? Sen

evlenemezsin.

Sen yeminin sözlerini söyledin, tıpkı benim gibi. Bunun için başını alabilirler."

"Sadece bu gece için evlendik Katil. Batıdiyar'da bile bunun için başını almazlar. Hazine bulmak için Köstebek Kasabası'na gitmedin mi hiç?"

"Hayır." Sam kızardı. "Ben asla..."

"Peki, yabanıl fahişenden ne haber? Onu birkaç kez düzmüş olmalısın. Ormanda, şu senin pelerininin altında birlikte geçirdiğiniz onca gece, aletini kızın içine hiç sokmadığını söyleme sakın." Dareon eliyle bir sandalye gösterdi. "Otur Katil. Bir kadeh şarap al. Bir fahişe al. İkisini de al."

Sam şarap istemiyordu. "Akşam olmadan döneceğini söylemiştin. Şarap ve yiyecek getirmek için."

"Öteki'ni böyle mi öldürdün? Onu ölene dek azarladın mı?" Dareon güldü. "Benim karım

o,

sen değilsin. Eğer evliliğime kadeh kaldırmayacaksan, git."

"Benimle gel," dedi Sam. "Üstat Aemon uyandı ve şu ejderhaları duymak istiyor. Kanayan yıldızlardan, beyaz gölgelerden ve rüyalardan bahsediyor... eğer şu ejderhalarla ilgili daha çok şey öğrenebilirsek, üstat biraz huzur bulabilir. Bana yardım et." "Yarın. Düğün gecemde değil." Dareon ayağa kalktı, karısının elini tuttu ve merdivene doğru yürümeye başladı.

Sam, şarkıcının yolunu kesti.

"Söz verdin

Dareon. Sözleri söyledin. Benim kardeşim olman gerek."

"Batıdiyar'da. Burası sana Batıdiyar gibi görünüyor mu?" "Üstat Aemon..."

"...ölüyor. Bütün gümüşlerimizi verdiğin şu şeritli şifacı bu kadarını söyledi." Dareon'un ağzı gerildi. "Bir kız seç ya da git Sam. Düğünümü mahvediyorsun."

"Gideceğim," dedi Sam, "ama sen de benimle geleceksin." "Hayır. Seninle işim bitti.

Siyahla

işim bitti." Dareon, çıplak karısının üstündeki pelerini yırtarak çıkardı ve Sam'in yüzüne fırlattı. "Al. Bunu yaşlı adamın üstüne ört. Onu biraz ısıtır. Benim bu pelerine ihtiyacım olmayacak. Ben yakında kadifelere bürüneceğim.

Gelecek yıl kürkler giyeceğim. Yiyeceğim şeyleri duysan...”

Sam, şarkıcıya vurdu.

Bunu düşünmemişti. Eli yukarı kalktı, yumruk şeklini aldı ve şarkıcının çenesine indi. Dareon küfretti, şarkıcının çıplak karısı bir çığlık attı ve Sam şarkıcının üstüne atıldı. Dareon alçak bir masanın üstüne devrildi. İkisi hemen hemen aynı boydalardı ama Sam şarkıcıdan iki kat ağırdı ve hayatında ilk kez, korkmayı unutacak kadar öfkeliydi. Dareon’un yüzünü ve karnını yumrukladı, sonra iki eliyle birden delikanlının omuzlarına vurmaya başladı. Dareon, Sam’in bileklerini yakalayınca, Sam arkadaşına kafa attı ve onun dudağını patlattı, elleri serbest kalınca da burnunu yumrukladı. Bir yerde bir adam gülüyordu, bir kadın küfrediyordu. Dövüş yavaşlamaya başladı, Sam ve Dareon, amber renkli balın içinde dövüşen iki siyah sinek gibiydiler. Biri, Sam’i şarkıcının üstünden aldı. Sam ona da vurdu ve başına bir şey çarptı.

Sonra Sam kendini dışarıda buldu, sisin içinde uçuyordu. Bir an için aşağıdaki siyah suları gördü ve sonra kanal yükselip Sam’in yüzüne çarptı.

Sam bir taş gibi battı, bir kaya gibi, bir dağ gibi. Gözlerine ve burnuna su doldu; siyah, soğuk ve tuzlu. Sam imdat için bağırmaya çalıştığında daha çok su yuttu. Soluk almak için çabalayarak ve suyu döverek döndü, burnundan hava kabarcıkları çıkıyordu.

Yüz,

dedi Sam kendine,

yüz.

Tuzlu su gözlerini yakıyor ve onu körleştiriyordu. Sam sadece bir an için yüzeye çıktı, ciğerlerini havayla doldurdu, bir eliyle umutsuzca çırpınırken diğeriyle kanalın duvarına tutunmaya çalıştı ama taşlar dümdüz ve kaygandı, tutunacak bir yer yoktu. Sam tekrar battı.

Kıyafetleri suyu emip sırılsıklam olurken, Sam soğuğu teninde hissediyordu. Kılıç kemeri bacaklarından aşağı kaydı ve ayaklarına dolandı. Kör bir panik içinde,

boğulacağım,

diye düşündü Sam. Tekrar yüzeye çıkabilmek için çırpındı ama yukarı çıkmak yerine kanalın dibine çarptı.

Tepetaklak olmuşum,

diye fark etti,

boğuluyorum.

Suda çırpınan elinin altından bir şey geçti, bir balık ya da su yılanı.

Boğulamam, Üstat Aemon bensiz ölecek, Şebboy’un kimsesi kalmayacak.

Yüzmek zorundayım, yüzmek...

Şiddetli bir su sesi duyuldu ve bir şey Sam'in vücuduna dolandı. Sam'in ilk düşüncesi,

su yılanı

oldu.

Su yılanı beni yakaladı, beni aşağı çekiyor.

Ağzı çığlık atmak için açıldı ve Sam daha fazla su yuttu.

Boğuldum,

Sam'in son düşüncesiydi.

Ah tanrılar, merhamet edin, boğuldum.

Sam gözlerini açtığında sırtüstü yatıyordu. İri bir Yaz Adalı, domuz budu büyüklüğündeki yumruklarıyla Sam'in karnına vuruyordu. Sam,

kes şunu, canımı acıtıyorsun,

diye bağırmaya çalıştı. Kelime yerine su kustu ve güçlükle nefes aldı. Sırılsıklamdı, üşüyordu. Kaldırım taşlarının üstünde, bir kanal suyu gölcüğünün içinde yatıyordu. Yaz Adalı, Sam'in karnına tekrar vurdu ve burnundan biraz daha su fışkırdı. "Kes şunu," dedi Sam nefes nefese. "Boğulmadım. Boğulmadım."

"Hayır." Kurtarıcısı, Sam'in üzerine eğildi. İri, siyah bir adamdı, üstünden su damlıyordu. "Xhondo'ya bir sürü tüy borçlusun. Su, Xhondo'nun iyi pelerinini mahvetti."

Etmişti, Sam gördü. Tüylerden yapılmış ıslak ve kirli pelerin, siyah adamın devasa omuzlarına yapışmıştı. "Amacım aslında..."

"...yüzmek değil miydi? Xhondo gördü. Çok fazla su sıçradı. Şişman adamlar suyun üstünde kalmalıdır." Adam, kocaman siyah elleriyle Sam'in kıyafetini kavradı ve onu ayağa kaldırdı. "Xhondo,

Tarçın Rüzgâr

'ın ikinci kaptanıdır. Çok dil konuşur, biraz. Xhondo içeride güldü, sen şarkıcıya yumruk atınca. Ve Xhondo duydu." Adamın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Xhondo o ejderhaları biliyor."

JAIME

“Şimdiye kadar o sefil sakallardan sıkılacağını ummuştum. Bunca kıl, seni Robert gibi gösteriyor.” Cersei matem siyahlarını bir kenara atmış ve kolları gümüş Myr danteliyle kaplı yeşim rengi bir elbise giymişti. Kadının boğazındaki altın zincirden, güvercin yumurtası büyüklüğünde bir zümrüt sarkıyordu. “Robert’ın sakalı siyahtı. Benimkisi altın.”

“Altın mı yoksa gümüş mü?” Cersei, Jaime’nin çenesinin altından bir kıl koparıp yukarı kaldırdı. Kıl griydi. “Renkler seni terk ediyor kardeşim. Eskiden olduğun adamın hayaletine dönüştün, solgun ve sakat bir yaratık oldun. Çok kansız ve sürekli beyazlar içinde.” Kılı yere attı. “Seni kırmızı ve altın rengi giysiler içinde görmeyi tercih ederim.”

Seni güneş ışığında, çıplak teninde su damlaları varken görmeyi tercih ederim.

Jaime onu öpmek istiyordu, onu yatak odasına götürmek ve yatağın üstüne atmak...

Lancel’le, Karakazan’la ve Ay Oğlan’la yatıyordu...

“Seninle bir pazarlık yapacağım. Beni bu görevden al ve usturam senin emrinde olsun.”

Cersei’nin ağzı gerildi. Kraliçe baharatlı sıcak şarap içmişti ve ağzı muskat kokuyordu. “Benimle pazarlık edebileceğini mi düşünüyorsun? İtaat etmeye yeminli olduğunu hatırlatmama gerek var mı?”

“Ben kralı korumaya yeminliyim. Benim yerim, onun yanı.” “Senin yerin, kral seni nereye gönderirse orası.”

“Tommen, senin onun önüne koyduğun her kâğıda mührünü basıyor. Bu senin marifetin. Üstelik saçmalık. Eğer Daven’a güvenmiyorsan, onu neden Batı Muhafızı yaptın?”

Cersei pencerenin altındaki sandalyeye oturdu. Jaime, Cersei’nin arkasında kalan El Kulesi’nin yıkıntılarım görebiliyordu. “Niye bu kadar isteksizsin sör? Elinle birlikte cesaretini de mi kaybettin?”

“Leydi Stark’a bir yemin verdim, bundan sonra Starklar’a ya da Tullyler’e karşı silahıma davranmayacağıma dair.”

“Boğazına bir kılıç dayanmışken verdiğin sarhoş bir yemin.”

“Eğer Tommen’ın yanında olmazsam onu nasıl koruyabilirim?”

“Onun düşmanlarını yenerek. Babam, hızlı bir kılıç darbesinin bütün kalkanlardan daha iyi bir savunma olduğunu söylerdi. Kabul etmeliyiz ki kılıç darbeleri genelde bir el gerektirir. Yine de, sakat bir aslan bile korku uyandırabilir. Nehirova’yı istiyorum. Brynden Tully’yi istiyorum, zincirli ya da

ölü. Ve biri

Harrenhal'u düzene sokmalı. Wylis Manderly'ye acil ihtiyacımız var. Adamın hâlâ sağ ve tutsak olduğunu farz ediyorum. Lâkin garnizon, kuzgunlarımızın hiçbirine yanıt vermedi." "Harrenhal'dakiler Gregor'un adamları," diye hatırlattı Jaime. "Dağ, adamlarının zalim ve aptal olmasından hoşlanırdı. Büyük ihtimalle kuzgunları yemişlerdir, mesajlarla birlikte." "Seni bu yüzden gönderiyorum. Seni de yiyebilirler benim cesur kardeşim. Ama onlara hazımsızlık çektireceğinden eminim." Cersei eteğini düzeltti. "Senin yokluğunda, Kral Muhafızlarına Sör Osmund'un komuta etmesini istiyorum."

...

Lancel'le, Osmund Karakazan'la ve ihtimal Ay Oğlan'la yatıyordu...

"Bu tercih sana ait değil. Eğer ben gitmek zorundaysam, komuta benim yerime Sör Loras'ta olacak."

"Bu bir şaka mı? Sör Loras'la ilgili ne hissettiğimi biliyorsun."

"Balon Swann'ı Dorne'a göndermiş olmasaydın..."

"Onun orada olması gerek. Dornelu adamlara güvenenleyiz. Kızıl Yılan, Tyrion için dövüştü. Yoksa bunu unuttun mu? Kızımı Dornelular'ın merhametine bırakmayacağım ve Loras Tyrell'in Kral Muhafızları'nı komuta etmesine izin vermeyeceğim."

"Sör Loras, Sör Osmund'dan üç kat daha erkek."

"Erkeklikle ilgili fikirlerin epey değişmiş kardeşim."

Jaime öfkelendiğini hissediyordu. "Doğru. Loras senin göğüslerine Sör Osmund'un baktığı gibi bakmıyor ama düşünüyorum da..."

"Bunu düşün." Cersei, Jaime'nin yüzünü tokatladı.

Jaime darbeyi engellemek için hiçbir şey yapmadı. "Anlıyorum ki daha kalın bir sakala ihtiyacım var, beni kraliçemin okşamalarından korusun diye." Cersei'nin elbisesini yırtmak ve kadının darbelerini öpücüklere dönüştürmek istiyordu. Bunu daha önce yapmıştı. Eskiden, iki sağlam eli varken.

Kraliçe'nin gözleri yeşil buzdu. "Gitsen iyi olacak sör."

...Lancel, Osmund Karakazan ve Ay Oğlan...

"Sakat olmanın yanı sıra bir de sağır mısın? Kapıyı arkanda bulacaksın sör."

"Nasıl emredersen." Jaime topuğunun üstünde döndü ve kraliçeyi yalnız bıraktı.

Tanrılar bir yerlerde gülüyorlardı. Cersei engellenmeyi hiçbir zaman hoş karşılamamıştı, Jaime bunu

biliyordu.

Kadını daha yumuşak sözlerle etkileyebilirdi ama son zamanlarda Cersei'yi

görmek bile Jaime'yi öfkelendiriyordu.

Jaime'nin bir yanı, Kral Toprakları'nı arkada bırakmaktan mutlu olacaktı. Jaime, Cersei'nin etrafını saran dalkavuklardan ve soytarılardan hiç hoşlanmıyordu. Addam Marbrand'ın dediğine göre, Bit Çukuru'ndakiler onlara "En küçük konsey" diyordu. Ve Qyburn... Jaime'nin hayatını kurtarmış olabilirdi ama adam hâlâ bir Kanlı Oyuncuydu. Jaime, Cersei'yi, "Qyburn leş gibi sır kokuyor," diye uyarmıştı. Cersei sadece gülmüştü. "Hepimizin sırları var kardeşim," demişti.

...

Lancel'le, Osmund Karakazan'la ve ihtimal Ay Oğlan'la yatıyordu...

Kırk şövalye ve bir o kadar yaver, Kızıl Kale'nin ahırlarının dışında Jaime'yi bekliyordu. Şövalyelerin yarısı, Lannister Hanedanı'na bağlılık yemini vermiş batılı adamlardı. Diğerleri, şaibeli dostlara dönüşmüş düşmanlardı. Yağmur Ormanı'ndan Sör Dermot, Tommen'in sancağını taşıyacaktı. Kırmızı Ronnet Connington da Kral Muhafızları'nın beyaz sancağını. Bir Paege, bir Piper ve bir Peckledon, Lord Kumandan'ın yaveri olma onurunu paylaşacaktı. Sumner Crakehall bir keresinde, "Dostlarım arkanda, düşmanlarını ise onları görebileceğin bir yerde tut," demişti Jaime'ye. Yoksa bunu söyleyen babası mıydı?

Jaime'nin binek atı, siyah benekli kızıl bir hayvandı. Savaş atıysa boz renkli, olağanüstü bir aygırdı. Jaime uzun yıllardır atlarının hiçbirine isim vermiyordu; mücadelelerde pek çoğunun ölümünü görmüştü ve bunu görmek hayvanların bir ismi olduğunda çok daha zordu. Ama Piper çocuğu atları Onur ve Şeref diye çağırmaya başladığında, Jaime gülmüş ve isimlerin kalmasına izin vermişti. Şerefin koşum takımı Lannister kırmızısıydı. Onur, Kral Muhafızlarının beyazıyla donatılmıştı. Sör Jaime binek atma binerken, Josmyn Peckledon hayvanın dizginlerini tuttu. Yaver bir mızrak kadar inceydi, kolları ve bacakları uzundu, yağlı saçları kahverengiydi ve yanaklarında yumuşak ayva tüyleri vardı. Çocuğun pelerini Lannister kırmızısıydı ama cübbesinde kendi hanedanının arması vardı; sarı zeminde on mor yıldız. "Lordum," dedi delikanlı, "yeni elinizi istiyor musunuz?"

"Eli tak Jaime," diye ısrar etti Tetik'in Kennos'u. "Halka el salla. Onlara, çocuklarına anlatacakları bir hikâye ver."

"Sanmıyorum." Jaime insanlara altın bir yalan göstermeyecekti.

Bırak kesik bileğini görsünler. Bırak sakat adamı görsünler.

"Lâkin benim eksikliğimi telafi etmekten çekinme Sör Kennos. İki elini birden salla, eğer mutlu olacaksan ayaklarını da kullan." Jaime, dizginleri sol

eline aldı ve atı döndürdü, diğer adamlar toplanırken, “Payne,” diye bağırdı, “sen benim yanımda at süreceksin.”

Sör Ilyn Payne, Jaime’nin yanına geldi, balodaki dilenci gibi görünüyordu. Adamın örgü zırhı eski ve paslıydı, zırhın altına giydiği dolgulu deri tunik lekeliydi. Ne adamda ne de atında bir arma vardı; Payne’in kalkanı öyle hasarlıydı ki, bir zamanlar bu kalkanı kaplayan boyanın ne renk olduğunu söylemek bile zordu. Sör Ilyn, o acımasız yüzü ve çökük gözleriyle ölümün ta kendisi olabilirdi... yıllar boyunca olduğu gibi.

Ama artık değil.

Sör Ilyn, Jaime’nin, çocuk kralın emirlerini küçük ve uslu bir Lord Kumandan gibi yutmak karşılığında aldığı ücretin yarısıydı. Ücretin diğer yarısı da Sör Addam Marbrand’dı. “Onlara ihtiyacım var,” demişti Jaime kız kardeşine. Ve Cersei itiraz etmemişti.

Büyük ihtimalle, onlardan kurtulduğu için mutlu oldu.

Sör Addam, Jaime’nin çocukluk arkadaşıydı ve sessiz cellat, Lord Tywin’in adamıydı. Payne, Yedi Krallık’ı ve Kral Aerys’i aslında Lord Tywin’in yönettiğini söylerken duyulduğunda El muhafızlarının kumandanıydı. Aerys Targaryen bu sözler için adamın dilini almıştı.

“Kapıları açın,” dedi Jaime. Ve Güçlüdomuz gürleyen sesiyle bağırdı,

“KAPILARI AÇINI”

Mace Tyrell, davul ve keman sesleri eşliğinde Çamur Kapısı’ndan çıkarken, caddelerin kenarına onu uğurlamak için binlerce insan dizilmişti. Tyrell askerleri, başları dik ve bacakları çalışır hâlde atlarını sürerken, küçük oğlanlar onların yanında koşmuş ve oğlanların kız kardeşleri pencerelerden öpücükler göndermişti.

Bugün öyle değildi. Jaime’nin kafilesi geçerken birkaç fahişe davette bulunmak için seslendi ve seyyar bir satıcı etli çöreklerini satmak için bağırdı. Lostracılar Meydanı’nda, iki hırpani serçe yüzlerce insana vaaz veriyordu. İmansız adamların ve şeytana tapanların başına gelecek felaketi anlatıyorlardı. İnsanlar, kafilenin geçmesi için açıldı. Serçeler ve lostracılar aynı ifadesiz gözlerle kafileye baktı. “Güllerin kokusundan hoşlanıyorlar ama aslanları sevmiyorlar,” dedi Jaime. “Kız kardeşim bunu dikkate alırsa akıllılık eder.” Sör Ilyn cevap vermedi.

Uzun bir yolculuk için kusursuz bir yol arkadaşı. Sohbetinden çok hoşlanacağım.

Jaime’nin komutasındaki adamların büyük çoğunluğu, onu şehir duvarlarının dışında bekliyordu; keşif süvarileriyle Sör Addam Marbrand, yük

arabalarıyla Sör Steffon Swyft, Sör İyi Bonnifer'in Kutsal Yüz'ü, Sarsfield'in okçuları, kuzgunlarla dolu dört kafesle birlikte Üstat Gulian, Sör Flement'in Brax'ın sorumluluğundaki iki yüz yük beygiri. Neticede büyük bir ordu değildi; toplamda bin adamdan azdı. Çokluk, Nehirova'da ihtiyaç duyulan son şeydi. Kale hâlihazırda bir Lannister ordusu tarafından kuşatılmıştı ve Lannister ordusundan daha büyük bir Frey kuvveti de oradaydı. Nehirova'dan gelen son kuşlar, kuşatmacıların karınlarını zar zor doyurduğunu haber vermişti. Brynden Tully, kale duvarlarının arkasına çekilmeden önce bütün araziyi silip süpürmüştü.

Fazlaca silip süpürmeye ihtiyaç yoktu gerçi.

Jamie'nin nehir topraklarında gördüğü kadarıyla; orada yakılmamış bir tarla, yağmalanmamış bir kasaba, kirletilmemiş bir bakire kalmamıştı.

Ve simdi benim tatlı kardeşim, beni Amory Lorch ve Gregor Clegane'in haşladığı işi bitirmeye gönderiyor.

Bunu düşünmek, Jaime'nin ağzında acı bir tat bıraktı.

Kral Toprakları'na çok yakın olması sebebiyle, Kral Yolu böyle zamanlarda kullanılacak en güvenli yoldu ama Jaime, Marbrand'ı ve adamın keşif süvarilerini önden gönderdi. "Robb Stark, Fısıltılı Orman'da beni gafil avladı," dedi. "Bu asla tekrarlanmayacak."

"Bana güven." Marbrand, tekrar at sırtında olmaktan ve Şehir Muhafızlarının altın pelerini yerine kendi hanedanının duman grisi pelerinini giymekten gözle görülür şekilde memnundu. "Eğer on fersahlık mesafe içine herhangi bir düşman girerse, önceden haberin olacak."

Jaime, onun izni olmaksızın kimsenin kafileden ayrılmayacağına dair kesin emirler vermişti. Bu emri vermeseydi, canı sıkılan genç lordların arazilerde yarışacağını ve çiftlik hayvanlarını perişan edip ekinleri ezeceğini biliyordu. Şehrin yakınlarında hâlâ inekler ve koyunlar vardı. Ağaçlarda elmalar, çalılıklarda böğürtlenler vardı. Mısır, yulaf ve buğday tarlaları vardı. Yollarda at ve öküz arabaları vardı. Daha ileride, durum bu kadar umut verici olmayacaktı.

Sessiz Sör Ilyn'le birlikte kafilenin en başında at süren Jaime, kendini neredeyse mutlu hissediyordu. Güneş sırtını ısıtıyordu ve rüzgâr, bir kadının parmakları gibi saçlarını okşuyordu. Küçük Lew Piper dörtnala koşarak böğürtlen dolu bir miğferle yanma geldiğinde, Jaime bir avuç dolusu böğürtlen yedi. Çocuğa, meyvelerin geri kalanını yaver arkadaşlarıyla ve Sör Ilyn Payne'le paylaşmasını söyledi.

Payne, sessizliğinin içinde, paslı zırhının ve kaynatılmış derilerinin içinde olduğu kadar rahat görünüyordu. Payne'in çıkardığı yegâne sesler, atının nal

tıkırtısı ve adam eyerinde kıpırdandıkça duyulan kılıç şıngırtısıydı. Ilyn'in çiçek bozuğu yüzü gaddardı ve gözleri bir kış gölünün üstündeki buz kadar soğuktu ama Jaime onun burada olmaktan mutluluk duyduğunu hissediyordu.

Ona bir seçenek sundum,

diye hatırlattı kendine.

Beni reddedebilir ve Kral Adaleti olarak kalabilirdi.

Sör Ilyn'in eski görevi, Robert Baratheon'ın, karısının babasına verdiği bir düğün hediyesiydi. Payne'in Lannister Hanedanı'nın hizmetindeyken kaybettiği dili telafi etmek için bahşedilmiş kolay ve yüksek maaşlı bir memuriyetti. Payne olağanüstü bir cellat olmuştu. Hiçbir infazı rezil etmemiş ve çok ender olarak ikinci bir darbeye ihtiyaç duymuştu. Üstelik adamın sessizliğinde korku uyandıran bir şeyler vardı. Bir Kral Adaleti'nin, vazifesine bu kadar uygun olması sık rastlanır bir şey değildi.

Jaime, Ilyn Payne'i almaya karar verdiğinde, adamın Hain Yolu'nun sonundaki dairesini arayıp bulmak zorunda kalmıştı. Yarım yuvarlak ve alçak kulenin en üst katı, fidye ya da değiş tokuş için bekletilen lordlar ve esir şövalyeler gibi ihtimam isteyen tutsaklar için hücrelere ayrılmıştı. Zemin kattaki zindan girişi nizama uygundu; dövme demirden yapılmış bir kapının arkasında, kıymıklı gri ahşaptan yapılmış ikinci bir kapı vardı. Katların arasındaki odalar; Baş Gardiyan, Lord İtirafçı ve Kral Adaleti için ayrılmıştı. Adalet, bir cellattı ama teamüllere göre zindanlardan ve zindanların düzenini devam ettiren adamlardan da sorumluydu.

Ve Sör Ilyn Payne bu iş için tuhaf bir şekilde uygunsuzdu. Ne okuyor, ne yazıyor ne de konuşuyordu, bu yüzden zindanların yönetimini madunlarına bırakmıştı, madunları varmış gibi. Diyar, ikinci Dareon'dan beri bir Lord İtirafçı'ya sahip değildi ve son Baş Gardiyan, bu makamı, Robert'ın saltanatı sırasında Serçeparmak'tan satın almış bir kumaş tüccarıydı. Bu işten birkaç yıl boyunca iyi kazanç sağladığı şüphesizdi ama sonunda, bazı zengin aptallarla, Demir Taht'ı Stannis'e vermek üzere iş birliği yapmıştı. Kendilerine "Boynuzlu Adamlar" diyorlardı. Joffrey, adamları şehir duvarlarının üzerinden fırlatmadan önce, adamların boynuzlarını kafalarına çivilemişti. Böylece, Jaime için zindanın kapılarını açmak, ast gardiyanların başı olan Rennifer Derinsu'ya kalmıştı. İçinde "bir damla ejderha" olduğunu iddia eden kambur adam, Jaime'yi duvarların içindeki dar basamaklardan aşağı indirmiş ve Ilyn Payne'in on beş yıldır yaşadığı yere götürmüştü.

Oda çürük yiyecek kokuyordu ve yerdeki hasırlar haşarat kaynıyordu. Jaime odaya girerken az kalsın bir fareye basıyordu. Payne'in büyük kılıcı ahşap bir

masanın üstündeydi, kılıcın yanında bir bileği taşı ve yağlı bez vardı. Çelik kusursuzdu, kılıcın kenarı solgun ışıkta mavi parlıyordu. Yerlerde kirli kıyafet yığınları vardı ve etrafa paslı zırh parçaları saçılmıştı. Jaime, kırık şarap kavanozlarını sayamamıştı. Sör Ilyn, ağzına kadar dolmuş lazımlıklar yüzünden leş gibi kokan yatak odasından çıkarken,

öldürmekten başka hiçbir şeyi umursamıyor,

diye düşünmüştü Jaime. "Majesteleri nehir topraklarını geri almamı emretti," demişti Payne'e. "Seni yanımda istiyorum... tabii bütün bunlardan vazgeçebilirsen."

Adamın cevabı sessizlikti. Ve uzun, kıpırtısız bir bakış. Ama Jaime tam dönüp gitmek üzereyken, Payne başıyla onaylamıştı.

Ve işte burada.

Jaime yol arkadaşına baktı.

Belki ikimiz için de hâlâ umut var.

O gece, Hayfordlar'ın kalesinin altında kamp kurdular. Güneş batarken, kalenin bulunduğu tepenin altında ve tepenin yanından akan derenin kıyılarında yüzlerce çadır vardı. Jaime devriyeleri bizzat yerleştirdi. Şehre bu kadar yakınken bir sorunla karşılaşmayı beklemiyordu ama bir zamanlar Öküzağzı'nda, amcası Stafford da güvende olduğunu düşünmüştü. En iyisi hiç risk almamaktı.

Kale'den, Leydi Hayford'ın kale kumandanıyla birlikte akşam yemeği yemesi için davet geldiğinde, Jaime, Sör Ilyn'i, Sör Addam Marbrand'ı, Sör Bonifer Hasty'yi, Kırmızı Ronnet Connington'ı, Güçlüdomuz'u ve bir düzine şövalyeyle küçük lordu da beraberinde götürdü. Tepeye tırmanırken, "Sanırım elimi takmak zorundayım," dedi Peck'e.

Delikanlı hiç vakit kaybetmeden eli getirdi. El, altından dövülmüştü, gerçek gibi görünüyordu, tırnakları sedef kakmaydı, parmakları bir kadehin sapını tutacakmış gibi kıvrılmıştı. Peck, elin kayışlarını Jaime'nin bilek köküne bağlarken,

dövüşemem ama içki içebilirim,

diye düşündü Jaime. Zırh ustası, eli Jaime'nin bileğine ilk kez takarken, "insanlar bu günden sonra size Altın El diyecekler lordum," demişti.

Yanılıyordu. Ben ölene kadar Kral Katili olacağım.

Altın el, yemek sırasında pek çok iltifata sebep oldu, en azından Jaime bir şarap kadehini devirene kadar. Sonra öfkesine yenildi. Flement Brax'a, "Eğer şu lanet olası şeye bu kadar hayran kaldıysanız, kendi kılıç elinizi kesin ve bunu size vereyim," dedi. Bu çıkıştan sonra el hakkındaki konuşmalar son buldu ve

Jaime şarabım huzur içinde içebildi.

Kalenin leydisi, evlilik yoluyla bir Lannister'dı. Daha bir yaşına basmadan, Jaime'nin kuzeni Tyrek'le evlendirilen tombul bir bebekti. Leydi Ermesande, misafirlerin onayını almak için salona getirildi, altın dokuma kumaştan dikilmiş küçük bir elbise giymişti. Elbiseye, minik yeşim taşlarıyla Hayford Hanedanı'nın arması işlenmişti; yeşil çapraz çizgiler ve açık yeşil bir dalga. Ama çok geçmeden küçük kız ağlamaya başladı, bunun üzerine sütannesi tarafından hemen yatağa götürüldü.

Alabalık servis edilirken, küçük kızın kale kumandanı, "Lord Tyrek'ten hiç haber alınmadı mı?" diye sordu.

"Hiç." Tyrek Lannister, Kral Toprakları'nda çıkan isyan sırasında kaybolmuştu, Jaime o sırada Nehirova'da tutsaktı. Tyrek şu anda on dört yaşındaydı, hâlâ hayatta olduğu farz edilirse.

Balığının kılçıklarını temizlerken, "Lord Tywin'in emriyle bizzat araştırma yaptım," dedi Addam Marbrand, "fakat benden önce araştırma yapan Bywater'in bulduğundan fazla bir şey bulamadım. Delikanlı en son, altın pelerinlilerin hattı ayak takımı tarafından kırıldığında, at sırtında görülmüş. Daha sonra... delikanlının atını bulduk ama kendisini bulamadık. Büyük ihtimalle onu eyerinden aşağı çektiler ve öldürdüler. Lâkin durum buysa, ceset nerede? Ayak takımı diğer cesetleri yerde bıraktı, onunkini neden bırakmasınlar?"

"Sağken değeri daha yüksek olurdu," dedi Güçlüdomuz. "Herhangi bir Lannister iyi bir fidye getirir."

"Hiç şüphesiz," diye onayladı Marbrand, "fakat bir fidye talebinde bulunulmadı. Çocuk öylece kayboldu."

"Çocuk öldü." Jaime üç kadeh şarap içmişti ve altın eli, geçen her dakikayla daha ağır ve daha sakar oluyormuş gibiydi.

Bir kanca da işime yarayabilirdi.

"Eğer kimi öldürdüklerinin farkına vardılarsa, babamın gazabının korkup çocuğu nehre atmışlardır.

Kral Toprakları'nda o gazabın tadı bilinir. Lord Tywin borcunu mutlaka öder."

Güçlüdomuz, "Mutlaka," diye onayladı ve konu kapandı.

Ama Jaime daha sonra, geceyi geçirmesi için ona tahsis edilen odada, kendini düşünürken buldu. Tyrek, Lancel'le birlikte Kral Robert'ın yaverliğini yapmıştı. Bilgi, altından daha kıymetli ve hançerden daha ölümcül olabilirdi. Gülümseyen ve lavanta kokan Varys'i düşündü. Hadım, şehrin dört bir yanında ajanlara ve muhbirlere sahipti. Tyrek'in o karmaşa sırasında ele geçirilmesini

ayarlamak Varys için çok basit bir meseleydi... ayak takımının isyan çıkaracağını önceden biliyorduysa tabii.

Ve Varys her şeyi bilirdi ya da bizi buna inandırdı. Ama Cersei'yi isyana karşı uyarmadı. Myrcella'yı uğurlamak için gemilere de gitmedi.

Jaime panjurları açtı. Hava soğuktu ve gökyüzünde hilal vardı. Jaime'nin altın eli ay ışığında hafifçe parlıyordu.

Hadımı boğacak kadar iyi değil ama suratını dağıtıp o iğrenç gülümsemesini kırmızı bir harabeye dönüştürecek kadar ağır.

Jaime birine vurmak istiyordu.

Sör Ilyn'i bulduğunda, adam büyük kılıcını biliyordu. "Vakit geldi," dedi Jaime. Cellat ayağa kalktı ve Jaime'yi takip etti. Merdivenden aşağı inerlerken, adamın deri çizmeleri taş basamaklara sürtündü. Küçük bir avludan geçerek silahhaneye gittiler. Jaime orada iki kalkan, iki miğfer ve bir çift turnuva kılıcı buldu. Kılıçlardan birini Payne'e verdi. Diğer kılıcı sol eline aldı ve sağ elini kalkanın kayışlarına geçirdi. Altın parmaklar, bir nesneyi kanca gibi tutacak kadar kavisliydi ama kavrayacak kadar kapalı değildi. Bu yüzden, Jaime kalkanı gevşek bir şekilde tutuyordu. "Bir zamanlar bir şövalyeydin sör," dedi. "Ben de öyleydim. Bakalım şimdi neyiz?"

Sör Ilyn cevap olarak kılıcını kaldırdı ve Jaime hiç vakit kaybetmeden atak yapmak için hareketlendi. Payne, zırhı kadar paslıydı ve Brienne kadar güçlü değildi, buna rağmen her darbeyi kılıcıyla karşıladı ya da kalkanıyla engelledi. Kör bıçaklar çeliğimsi şarkılarını söylerken, iki adam hilalin altında dans etti. Sessiz şövalye, dansı Jaime'nin yönlendirmesinden bir süre için memnundu ama sonunda, darbeye darbeyle karşılık vermeye başladı. Bir kere atağa kalktı, Jaime'yi bacağından, omzundan ve alnından yakaladı. Uç kere, miğfere indirdiği darbelerle Jaime'nin kafasını çınlattı. Payne'in bir darbesi, Jaime'nin sağ kolundaki kalkanı söküp aldı ve neredeyse altın elini bilek köküne bağlayan kayışları da koparacaktı. Kılıçlar yere indiğinde, Jaime iyice yıpranmış hâldeydi ve vücudu çürüklerle kaplıydı ama şarap yanıp gitmişti ve Jaime'nin zihni açıktı. "Tekrar dans edeceğiz sör," diye söz verdi Sör Ilyn'e. "Yarın ve sonraki gün. Ben sol elimi, sağ elimi kullandığım kadar iyi kullanana dek her gün dans edeceğiz."

Sör Ilyn ağzını açtı ve bir lak ses çıkardı. Bir

kahkaha,

diye fark etti Jaime. Midesinde bir şeyler burkuldu.

Sabah olduğunda, kimse Jaime'nin morluklarından bahsetmeye cesaret edemedi. Görünüşe göre, dün geceki kılıç oyununun seslerini hiçbiri duymamıştı. Ama tekrar kampa indiklerinde, şövalyelerin ve genç lordların

sormaya cesaret edemediği soruyu Küçük Lew Piper dillendirdi. Jaime çocuğa sırıttı. “Hayford Hanedanı’nda şehvetli fahişeler var. Bunlar aşk ısırıkları delikanlı.”

Parlak ve rüzgârlı bir günü, bulutlu bir gün takip etti, sonra üç gün yağmur yağdı. Rüzgâr ve su hiç sorun değildi. Kafile temposunu korudu ve Kral Yolu boyunca kuzeye doğru ilerledi. Jaime her gece, yeni aşk ısırıkları kazanmak için gizli bir yer buldu. Tek gözlü bir katır onları seyrederken bir ahırda dövüştüler. Bir hanın kilerinde, şarap ve bira fıçılarının arasında dövüştüler. Taş bir ambarın kararmış iskeletinin içinde dövüştüler. Sığ bir derenin üstündeki ağaçlıklı adacıkta dövüştüler. Yağmur, miğferlerinde ve kalkanlarında hafifçe pıtırdarken açık bir arazide dövüştüler.

Jaime, her gece tekrarlanan yağma için bahaneler üretiyordu ama o bahanelere inanıldığını düşünecek kadar aptal değildi. Addam Marbrand, Jaime’nin ne yaptığını mutlaka biliyordu ve bazı kumandanlar da şüpheleniyor olmalıydı. Ama kimse Jaime’nin yanında bundan bahsetmiyordu... ve olayın tek şahidi dilsiz olduğuna göre, Jaime’nin, Kral Katili’nin nasıl beceriksiz bir kılıç adamına dönüştüğünün duyulmasından korkmasına gerek yoktu.

Çok geçmeden, savaşın izleri her yerde görülebilir hâle geldi. Üstünde sonbahar buğdaylarının olgunlaşıyor olması gereken tarlalarda, bir atın kafasına ulaşan uzunlukta yabani otlar, çalılıklar ve fundalıklar büyümüştü. Kral Yolu yolculardan yoksundu. Yorgun dünyaya, akşam karanlığından şafağa dek kurtlar hükmediyordu. Hayvanların çoğu, mesafelerini koruyacak kadar temkinliydi ama Marbrand’ın keşif süvarilerinden birinin atı, adam eyerinden inip su dökmeye gittiğinde kaçmış ve öldürülmüştü. Sör İyi Bonifer, sert ve hüzünlü yüzüyle, “Hiçbir hayvan bu kadar cüretkâr olamaz,” dedi. “Bunlar kurt derisine hürünmüş şeytanlar. Günahlarımızın cezasını çekmemiz için gönderilmişler.”

Zavallı hayvandan geri kalanların başında dikilirken, “Bu at, eşine az rastlanır bir günahkârdı sanırım,” dedi Jaime. Gövdenin parçalara ayrılıp tuzlanmasını emretti; ete ihtiyaçları olabilirdi.

Domuz Boynuzu denen bir yerde, Sör Roger Hogg [1] isimli yaşlı ve zorlu bir şövalye buldular. Adam; altı silahlı asker, dört arbaletçi ve yirmi köylüyle birlikte, inatla kendisine ait ev kulesinde oturuyordu. Sör Roger, soyadına yakışır şekilde iri ve asabiydi. Sör Kennos, adamın kayıp bir Crakehall olabileceğini söyledi, zira şövalyenin armasında benekli bir yaban domuzu vardı. Güçlüdomuz buna inanmış gibi göründü ve yaşlı şövalyeyi bir saat boyunca atalarıyla ilgili sorguya çekti.

Jamie, Hogg'un kurtlar hakkında anlatacağı şeylerle daha çok ilgileniyordu. "Beyaz bir kurt sürüsüyle bazı sorunlar yaşadık," dedi yaşlı şövalye. "Kokunuzu takip edip etrafınızda dolaşıyorlar lordum. Ama onları kovaladık. Üç tanesini de turpların altına gömdük. Onlardan önce kahrolası bir aslan sürüsü gelmişti, lütfen affedin. Aslanları komuta eden adamın kalkanında bir mantikor vardı."

"Sör Amory Lorch," dedi Jaime. "Babam ona nehir topraklarına saldırmasını emretmişti."

"Ve biz nehir topraklarının bir parçası değiliz," dedi Sör Roger Hogg cesurca. "Ben Hayford Hanedanı'na bağlıyım ve Leydi Ermesande o küçük dizlerini Kral Topraklan için büküyor. Daha doğrusu, yürüyecek kadar büyüdüğünde bükecek. Bunu şu Lorch'a da söyledim ama dinlemedi. Uç süt keçimi ve koyunlarımın yarısını katletti. Beni kalemin içinde kızartmayı denedi ama duvarlarım taştan ve iki buçuk metre kalınlığında. Alevler sönünce, Lorch sıkıldı ve gitti. Sonra kurtlar geldi, dört ayaklı olanlar. Mantikorun bana bıraktığı koyunları yediler. Koyunların karşılığında birkaç iyi post aldım ama kürk insanın karnını doyurmaz. Ne yapmalıyız lordum?"

"Tohum ek," dedi Jaime, "ve son bir hasat için dua et." Umut verici bir cevap değildi ama Jaime'nin verebileceği tek cevaptı.

Ertesi gün, kafile, Kral Toprakları'na bağlılık yemini veren topraklarla Nehirova'ya medyun olan toprakların arasındaki sınırı oluşturan dereyi geçti. Üstat Gulian bir haritaya baktı ve bu tepelerin Wode kardeşler tarafından tutulduğunu söyledi; Harrenhal'a bağlılık yemini vermiş, arazi sahibi bir çift şövalye... ama

onların

kaleleri ahşaptı ve kalelerden geriye kararmış kirişlerden başka bir şey kalmamıştı.

Ne Wodelar ortaya çıktı ne de onların insanları. Ama ikinci kardeşin kalesinin altındaki kilere birkaç haydut sığınmıştı. Haydutlardan biri, paçavraya dönmüş bir kırmızı pelerin giymişti ama Jaime onu da diğerleriyle birlikte astı. Kendini iyi hissetti. Bu adaletti.

Bunu alışkanlık haline getir Lannister. Bir gün insanlar sana gerçekten Altın El diyebilir. Adaletli Altın El.

Kafile Harrenhal'a yaklaştıkça dünya grileşti. Arduvaz gökyüzünün altında, eski ve soğuk çelik tabakaları gibi parlayan suların yanında at sürdüler. Jaime, Brienne'in ondan önce bu yoldan geçip geçmediğini merak etti.

Eğer Sansa Stark'ın Nehirova'ya gittiğini düşündüyse...

Yolda başka yolculara rastlasaydı, onlara kızıl saçlı güzel bir kız ya da sütü

ekşitecek kadar çirkin, iri bir kadın görüp görmediklerini sorabilirdi. Fakat yolda kurtlardan başka canlı yoktu ve kurtların uluması cevap barındırmıyordu.

Sonunda, gölün kurşuni sularının karşısında, Kara Harren'ın çılgınlığının kuleleri belirdi. Siyah ve biçimsiz taşlardan müteşekkil beş parmak, gökyüzüne uzanıyordu. Serçeparmak,

Harenhal Lordu ilan edilmesine rağmen, yeni makamında oturmak için acele etmemişti. Böylece, Nehirova'ya giderken kaleye uğramak ve Harrenhal'u "düzene sokmak" Jaime Lannister'a düşmüştü.

Ve Harrenhal'un düzene sokulmaya ihtiyacı vardı, bu kesindi. Gregor Clegane, Cersei tarafından Kral Toprakları'na çağrılmadan önce, büyük ve kasvetli kaleyi Kanlı Oyuncular'dan temizlemişti. Dağ'ın adamları, zırh giymiş kuru bezelyeler misali hâlâ kalede dolaşıyor olmalılardı ama Uç Dişli Mızrak'a tekrar kral huzuru getirmek için biçilmiş kaftan değillerdi. Sör Gregor'un sürüsünün, bugüne kadar herhangi birine verdiği yegâne huzur, mezar huzuruydu.

Sör Addam'ın keşif süvarileri, Harrenhal'un kapılarının kapalı ve sürgülü olduğunu rapor etti. Jaime, adamlarını kapıların önüne dizdi ve Tetik'in Sör Kennos'una, Herrock'un Borusu'nu üflemesini emretti; siyah, kıvrımlı ve altın kasnaklı haberci boru.

Kalenin duvarlarında üç üfleyiş yankılandığında, demir menteşelerin feryadı duyuldu ve kapılar ağır ağır açıldı. Kara
Harren'in çılgınlığının duvarları öyle kalındı ki, Jaime, kısa zaman önce Kanlı Oyuncular'la vedalaştığı avludaki güneş ışığına çıkmadan önce bir düzine katil deliğinin altından geçti. Sert toprak zeminden yabani otlar fışkırıyordu ve bir at leşinin etrafında sinekler uçuşuyordu.

Sör Gregor'un bir avuç adamı, Jaime'nin atından inişini izlemek için kulelerden çıktı; sert bakışlı, sert ağızlı adamlardı.

Dağ'ın yanında at sürebilmek için öyle olmak zorundalardı.

Gregor'un adamları için söylenebilecek en iyi şey, tam olarak Cesur Dostlar kadar habis ve vahşi bir çete olmadıklarıydı. "Beni becerin, bu Jaime Lannister," dedi kır saçlı bir silahlı asker. "Çocuklar, bu adam kahrolası Kral Katili. Beni bir mızrakla becerin!"

"Peki, sen kimsin?" diye sordu Jaime.

"Eğer lordum memnun olacaksa, Sör bana Bokağızlı derdi." Adam, avuçlarının içine tükürdü ve elleriyle yanaklarını sildi, bu onu daha düzgün görünüşlü yapacakmış gibi.

"Harika. Buranın kumandanı sen misin?"

“Ben mi? Hayır lordum. Beni kahrolası bir mızrakla becerin.” Bokağızlı’nın sakalında, bütün garnizonu beslemeye yetecek kadar ekmek kırıntısı vardı. Jaime güldü. Adam bu gülüşten cesaret aldı. “Beni kahrolası bir mızrakla becerin,” dedi tekrar ve o da gülmeye başladı.

“Adamı duydun,” dedi Jaime, Ilyn Payne’e. “Uzun, güzel bir mızrak bul ve onu Bokağızlı’nın kıçına sok.”

Sör Ilyn mızrak taşımıyordu ama Sakalsız Jon Bettley ona bir mızrak vermekten memnundu. Bokağızlı’nın kahkahası aniden kesildi. “O kahrolası şeyi benden uzak tut.”

“Karar ver,” dedi Jaime. “Burada komuta kimde? Sör Gregor bir kale kumandanı seçti mi?”

“Polliver,” dedi başka bir adam, “ama Tazı onu öldürdü lordum. Onu, Vadeci’yi ve şu Sarsfield çocuğunu.”

Yine Tazı.

“Sandor olduğundan emin misin? Onu gördün mü?”

“Biz görmedik lordum. Bize hancı söyledi.”

“Yol ağzındaki handa oldu lordum.” Konuşan, sarı saçlı genç bir adamdı. Boynuna, bir zamanlar Vargo Hoat’a ait olan sikkeli zinciri takmıştı. Elli uzak şehirden gelen gümüş, altın, bakır ve bronz sikkeler. Kare sikkeler ve yuvarlak sikkeler. Üçgenler, halkalar ve kemik parçaları. “Hancı, adamın yüzünün bir yanının tamamen yanık olduğuna dair yemin etti. Hancının fahişeleri de aynı hikâyeyi anlattı. Sandor’un yanında bir çocuk varmış, hırpani bir delikanlı. Polly ile Vadeci’yi kanlı parçalara ayırmışlar ve Üç Dişli Mızrak’ın aşağısına doğru gitmişler.” “Peşlerinden adam gönderdiniz mi?”

Bokağızlı, düşünmek acı veriyormuş gibi suratını astı. “Hayır lordum. Hepimizi becerin, göndermedik.”

“Çıldıran köpeğin boğazını kesersin.”

“Pekâlâ,” dedi adam ağzını ovarak. “Polly’den hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Ve köpek, Sör’ün kardeşiydi, bu yüzden...” “Biz kötüyüz,” lordum diyerek araya girdi sikkeli zinciri takan adam, “ama Tazı’yla yüzleşmek için delirmiş olmak gerekir.” Jaime adamı inceledi.

Diğerlerinden daha cesur ve Bokağızlı kadar sarhoş değil.

“Ondan korkuyordunuz.”

“Korkmak

demeyelim lordum. Onu bizden daha iyi birilerine bırakıyorduk diyelim. Sör gibi birine. Yahut sizin gibi birine.”

Bana, iki elim olduğu zamanlardaki bana.

Jaime kendini kandırmadı, Sandor onun işini çok çabuk bitirirdi. “Bir adın var mı?” “Lordum memnun olacaksa, Rafford. İnsanlar bana Raff iler.”

“Raff, garnizonu Yüz Şömineli Salon’da topla. Tutsaklarınızı da. Onları görmek istiyorum. Yol ağzından gelen fahişeleri de getir. Ah, bir de Hoat. Onun öldüğünü duyunca perişan oldum. Onun kafasını görmek istiyorum.”

Adamlar kafayı getirdi. Jaime; Keçi’nin dudaklarının, kulaklarının ve burnunun büyük bir kısmının kesilmiş olduğunu gördü. Adamın gözlerini kargalar yemişti. Fakat bu, gayet açık bir şekilde Keçi’ydi. Jaime onun sakalını nerede görse tanırdı; sivri bir çeneden aşağı sarkan, yarım metreden uzun tuhaf bir sicim. Sakal dışında, Qohor’lunun kafatasında birkaç kayışımsı et şeridinden başka bir şey kalmamıştı. “Adamın geri kalanı nerede?” Kimse cevap vermek istemedi. Sonunda, Bokağızlı gözlerini yere indirip, “Çürüdü ve yendi sör,” diye mırıldandı.

“Tutsaklardan biri sürekli yiyecek için yalvarıyordu,” diye kabul etti Rafford, “Sör, adama kızarmış keçi vermemizi söyledi. Qohorlu’da fazla et kalmamıştı gerçi. Sör önce onun ellerini ve ayaklarını kesmişti, sonra da kollarını ve bacaklarını.”

“Keçi’nin büyük bölümünü o şişman herif yedi lordum,” dedi Bokağızlı, “ama Sör, bütün tutsakların eti tatmasını emretti. Keçi’nin de. Kendi tadına bakmasını. Onu doyurduğumuzda, o fahişe çocuğunun ağzından salyalar aktı ve ince sakalına yağlar süzüldü.”

Baba,

diye düşündü Jaime,

köpeklerinin ikisi de çıldırdı.

Casterly Kayası’nda küçük bir çocuk olduğu zamanlarda duyduğu hikayeleri hatırladı; deli Leydi Lothson, kanla dolu banyo teknelerinde yıkanır ve tam olarak bu duvarların arasında, insan eti servis edilen ziyafetlere ev sahibeliği yapardı.

Her nedense, intikamın tadı kaybolmuştu. “Bunu alın ve göle atın,” dedi Jaime. Keçi’nin kafasını Peck’e fırlattı ve garnizona hitap etmek için döndü. “Lord Petyr makamına oturmak üzere buraya gelene değin, Harrenhal’u kraliyet adına Sör Bonifer Hasty yönetecek. İsteyenler ona katılabilir, tabii Sör Bonifer kabul ederse. Geri kalanlar, benimle birlikte Nehirova’ya gelecek.”

Dağ’ın adamları bakıştı. “Biz alacaklıyız,” dedi içlerinden biri. “Sör bize söz verdi. Yüklü ödüller, dedi.”

“Tam olarak böyle dedi,” diye onayladı Bokağızlı.

“Benimle birlikte at sürenler için yüklü ödüller.”

Onlarca adamdan, Bokağızlı'nın söylediklerini onaylayan bağrışmalar yükseldi.

Sör Bonnifer, eldivenli elini havaya kaldırdı. "Benimle kalan her adam, işlemek için iki yüz elli dönüm arazi alacak, evlendiğinde iki yüz elli dönüm daha ve çocuğu olduğunda iki yüz elli dönüm daha."

"Arazi mi sör?" Bokağızlı tükürdü. "Boş versenize. Kusura bakmayın ama toprak kazmak isteseydik köyümüzde kalırdık. Sör,

yüklü ödüller,

dedi. Yani altın."

"Eğer bir şikâyetiniz varsa, Kral Toprakları'na gidin ve kız kardeşimle konuşun." Jaime, Rafford'a döndü. "Şimdi şu tutsakları göreceğim. Sör Wylis Manderly'den başlayarak."

"O, şişman olan adam mı?" diye sordu Rafford.

"Bütün kalbimle öyle olmasını umuyorum. Ve sakın bana onun nasıl öldüğüyle ilgili hüzünlü hikâyeler anlatma. Yoksa hepiniz aynı şeyi yapmaya meyilli olursunuz."

Jaime'nin; Shagwell'i, Pyg'i ya da Zollo'yu zindanlarda çürürken bulmaya dair beslediği bütün umutlar ne yazık ki kayboldu. Görünüşe göre Cesur Dostlar, Vargo Hoat'u başka bir adam için terk etmişti. Leydi Whent'in insanlarından sadece üç kişi kalmıştı; Sör Gregor için yan kapıyı açan aşçı, Ben Karaparmak denen kambur bir zırh ustası ve Pia isimli bir kız. Pia, Jaime'nin onu son gördüğü zamanki kadar güzel değildi. Biri kızın burnunu kırmış ve dişlerinin yarısı dökmüştü. Kız, Jaime'yi gördüğünde ağlayarak onun ayaklarına kapandı, isterik bir kuvvetle bacaklarına yapıştı. Güçlüdomuz kızı geri çekti. "Artık kimse sana zarar vermeyecek," dedi ama kız sadece daha yüksek sesle ağladı.

Diğer tutsaklar daha iyi muamele görmüştü. Sör Wylis Manderly, Yürüyen Dağ'ın Üç Dişli Mızrak kıyılarında gerçekleşen mücadelede esir aldığı diğer kuzeyli soylularla birlikte tutsakların arasındaydı. İşe yarar rehinelerdi, hepsi de iyi fidye ederdi. Adamlar perişan hâldeydi, pislenmişlerdi, saçları ve sakalları uzamıştı. Bazılarının yeni morlukları, kırık dişleri ve eksik parmakları vardı ama yaraları temizlenip sarılmıştı ve hiçbiri aç bırakılmamıştı. Jaime, adamların neyle beslendiklerine dair bir fikirleri olup olmadığını merak etti ve sormamanın daha iyi olacağına karar verdi.

Tutsaklarda direnişten eser kalmamıştı, özellikle de Sör Wylis'de; kıllarla kaplı bir yüzü, cansız gözleri ve sarkık bir gıdısı olan bir yağ tulumu. Jaime adama Bakire Havuzu'na götürüleceğini ve orada Beyaz Liman'a giden bir gemiye bindirileceğim söylediğinde, Sör Wylis yerdeki bir su birikintisinin içine

yığıldı ve Pia'nın ağladığından daha yüksek sesle, daha uzun süre ağladı. Wylis'i tekrar ayağa kaldırmak için dört adam gerekti.

Çok fazla kızarmış keçi,

diye düşündü Jaime.

Tanrılar, bu lanet olası kaleden nefret ediyorum.

Harrenhal üç yüz yılda, Casterly Kayası'nın üç bin yılda şahit olduğundan fazla dehşet görmüştü. Jaime, Yüz Şömineli Salon'da ateşler yakılmasını emretti ve aşçıyı, kafile için sıcak yemek hazırlamak üzere mutfağa geri gönderdi. "Keçi haricinde her şey olur."

Kendi yemeğini Avcı Salonu'nda, Sör Bonifer Hasty'yle birlikte yedi. Bonifer, konuşmalarını Yedi'ye göndermeler yaparak süslemeyi seven, vakur, leylek gibi bir adamdı. Kendisi kadar kuru bir armudu keserken, "Sör Gregor'un takipçilerinin hiçbirini istemiyorum," dedi. "Böyle günahkâr adamları hizmetime almam."

"Babamın rahibi, bütün insanların günahkâr olduğunu söylerdi."

"Doğru söylemiş," dedi Sör Bonifer, "ama bazı günahlar, diğerlerinden daha karadır ve Yedi'nin burnuna daha kötü kokar."

Ve sen de benim küçük kardeşim kadar burunsuzsun. Yoksa o armudu yerken benim günahlarımın kokusuyla boğulurdun.

"Pekâlâ. Sizi Gregor'un sürüsünden kurtaracağım." Jaime dövüşçülerden her zaman faydalanabilirdi. En kötü ihtimal, Nehirova'nın duvarlarına saldırması gerekirse ilk olarak onları yukarı gönderirdi.

"Fahişeyi de alın," diye ısrar etti Sör Bonnifer. "Hangisi olduğunu biliyorsunuz. Zindanlardan gelen kız."

"Pia." Jaime buraya son geldiğinde, Qyburn, Jaime'yi memnun edeceğini düşünerek kızı onun yatağına göndermişti. Fakat adamların zindanlardan getirdiği Pia, Jaime'nin battaniyesinin altına giren tatlı, basit ve neşeli yaratıktan çok farklı bir yaratıktı. Kız, Sör Gregor sessizlik isterken konuşmak gibi bir hata yapmıştı. Dağ da zırh eldivenli yumruğuyla Pia'nın dişlerini dökmüş ve kızın o güzel burnunu kırmıştı. Eğer Cersei tarafından, Kızıl Yılan'ın karşısına çıkmak üzere Kral Toprakları'na çağrılmasaydı, hiç şüphesiz daha beter şeyler de yapardı. Jaime, Dağ için yas tutmayacaktı. "Pia bu kalede doğmuş," dedi Sör Bonifer'a. "Kızın bildiği tek ev burası."

"O kız bir ahlaksızlık membası," dedi Sör Bonifer. "Onun, orasını burasını sergileyerek adamlarımın yakınında dolaşmasını istemiyorum."

"Kızın herhangi bir şey sergileyecek hâli kalmamış," dedi Jaime, "ama bu kadar sakıncalı buluyorsanız, onu da götürürüm." Jaime, kızı çamaşırcı

yapabileceğini düşündü. Yaverleri onun çadırını kurmaktan, atını tımarlamaktan ya da zırhım temizlemekten gocunmuyorlardı ama kıyafetleriyle ilgilenmeyi, erkeğe yakışmaz bir görev olarak görüyorlardı. “Harrenhal’u sadece Kutsal Yüz’ünüzle tutabilir misiniz?” diye sordu Jaime. Aslında adamlar Kutsal Seksen Altı olarak anılmalıydı çünkü Karasu’da on dört kişi kaybetmişlerdi. Fakat Sör Bonifer’in, yeterince dindar acemiler bulur bulmaz bu açığı kapatacağına şüphe yoktu.

“Herhangi bir güçlük beklemiyorum. Yaşlı Hatun yolumuzu aydınlatacak ve Savaşçı kollarımıza kuvvet verecek.”

Ya da Yabancı gelecek ve topunuzu birden götürecek,

diye düşündü Jaime. Cersei’yi, Sör Bonifer’i Harrenhal’un kale kumandanı olarak seçmeye kimin ikna ettiğinden emin değildi ama bu atamada Orton Merryweather’m kokusu vardı. Jaime, Hasty’nin bir zamanlar Merryweather’ın büyükbabasına hizmet ettiğini hayal meyal hatırladı. Ve havuç kafalı yüksek yargıç; Roose Bolton’ın, Vargo Hoat’un ve Gregor Clegane’in nehir topraklarında bıraktığı yaraları iyileştirecek iksirin “İyi” lakaplı bir adam olduğunu farz edecek kadar aptaldı.

Fakat yanılmıyor da olabilirdi. Hasty fırtına topraklarından geliyordu, yani Uç Dişli Mızrak boyunca ne dostu ne de düşmanı vardı; bir kan davası, ödenecek borcu, ödüllendirecek yandaşı yoktu. Ciddi, adil, vazifeşinas bir adamdı. Ve Hasty’nin Kutsal Seksen Altı’sı, Yedi Krallık’taki en disiplinli askerlerdi. Üstelik uzun boylu gri iğdişlerini döndürüp koştururken güzel bir manzara oluşturuyorlardı. Adamların itibarı öyle lekesizdi ki, Serçeparmak bir keresinde, Sör Bonifer’in binicileri de iğdiş etmiş olması gerektiğini söyleyip dalga geçmişti.

Yine de, Jaime, katlettiği düşmanlardan çok sürdüğü atla meşhur olan her askerden şüphe duyardı.

Sanırım iyi dua ediyorlar, ama dövüşebiliyorlar mı

? Jaime’nin bildiği kadarıyla, adamlar Karasu’da kendilerini rezil etmemişlerdi ama öne de çıkmamışlardı. Sör Bonifer, gençliğinde umut vadeden bir şövalyeydi fakat adam bir şey yaşamıştı; bir yenilgi, bir utanç ya da ölüme çok yaklaştığı bir hadise. Daha sonra, mızrak müsabakalarının boş bir gösteriş olduğuna karar vermiş ve mızrağını sonsuza dek bir kenara bırakmıştı.

Bununla birlikte, Harrenhal tutulmalı ve Cersei’nin bu iş için seçtiği adam Baelor Kıçdeliği.

“Bu kalenin kötü bir şöhreti vardır,” diye uyardı Jaime adamı “ve bu hak edilmiş bir şöhrettir. Harren ve oğullarının geceleri hâlâ koridorlarda dolaştığı

söylenir. Alevler içinde yürürlermiş. Onlara bakanlar tutuşurmuş.”

“Ben hayaletlerden korkmam sör.

Yedi Köşeli Yıldız’da

yazar; ruhlar, yaratıklar ve hortlaklar, inancını zırh gibi giyinmiş dindar bir adama zarar veremezler.”

“Öyleyse mutlaka inancınızla zırhlanın, ama çelikten bir zırh da kuşanın. Bu kaleyi tutan her adam kötü bir sonla karşılaştı. Dağ, Keçi, hatta babam...”

“Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama onlar bizim gibi dindar adamlar değillerdi. Savaşçı bizi savunur. Ayrıca, korkunç bir düşman tarafından tehdit edilecek olursak yardım hep yakınımızda. Üstat Gulian kuzgunlarıyla burada kalacak. Lord

Lancel garnizonuyla birlikte Darry’de, bize yakın. Lord Randyll de Bakire Havuzu’nu tutuyor. Üçümüz birlikte, bu bölgelerde dolaşan bütün haydutları yakalayacağız ve yok edeceğiz. O iş bittiğinde, Yedi, bu bölgelerin iyi insanlarına rehberlik edecek ve onları tohum ekmek, tarla sürmek ve her şeyi baştan inşa etmek için köylerine geri getirecek.”

En azından Keçi’nin öldürmediklerini.

Jaime, altın elinin parmaklarını şarap kadehinin sapına geçirdi. “Eğer Hoat’un Cesur Dostlarından birini yakalarsanız bana derhal haber yollayın.” Yabancı, Keçi’yi Jaime’den önce ele geçirmiş olabilirdi ama şişman Zollo, Shagvvell, Rorge, Sadık Urswyck ve diğerleri hâlâ orada bir yerdelerdi.

“Böylece onlara işkence edebilir ve onları öldürebilirsiniz?” “Sanırım onları benim yerime bağışlayacaksınız?”

“Eğer günahları için samimiyetle tövbe ederlerse... evet. Onları kardeşlerim olarak kucaklarım ve hücreye göndermeden önce onlarla birlikte dua ederim. Günahlar bağışlanabilir. Suçlar ceza gerektirir.” Hasty, ellerini sivri bir kule çatısı şeklinde, Jaime’ye babasını hatırlatan bir tavırla birleştirdi. “Eğer karşılaştığımız adam Sandor Clegane olursa, ne yapmamı istiyorsunuz?”

Bildiğin bütün duaları oku,

diye düşündü Jaime

ve kaç.

“Onu sevgili ağabeyinin yanına gönderin ve tanrılar yedi cehennem yarattığı için sevinin. Tek cehennem, Cleganeler’in ikisini birden barındırmak için yeterli olmazdı.” Jaime beceriksiz hareketlerle ayağa kalktı. “Beric Dondarrion farklı bir mesele. Onu yakalayacak olursanız, ben dönene kadar sağ tutun. Onu boynunda bir iple Kral Toprakları’na geri götürmek ve diyarın yarısının görebileceği bir yerde kafasını kesmek istiyorum.”

“Beric’le birlikte dolaşan şu Myrli rahip ne olacak? Sahte dinini her tarafa yaydığı söyleniyor.”

“Onu öldürün, öpün ya da onunla birlikte dua edin, nasıl arzu ederseniz.”

“Adamı öpmeye hiç niyetim yok lordum.”

“O da sizin hakkınızda aynı şeyi söylerdi şüphesiz.” Jaime’nin gülümsemesi esnemeye dönüştü. “Affedin. Şayet itirazınız yoksa sizden ayrılmalıyım.”

“Yok lordum,” dedi Hasty. Dua etmek istediği kesindi. Jaime dövüşmek istiyordu. Basamakları ikişer ikişer adımladı, gece havasının soğuk ve kuru olduğu yere çıktı. Güçlüdomuz ve Sör Flement Brax meşale ışığıyla aydınlatılmış avluda birbirlerinin hakkından gelmeye çalışıyorlardı, bir grup silahlı asker onlar için tezahürat yapıyordu.

Sör Lyle adamı perişan edecek,

Jaime bunu biliyordu.

Sör Ilyn’i bulmam gerek.

Parmaklarında yine kaşıntı vardı. Adımları onu seslerden ve ışıktan uzağa götürdü. Jaime, nereye gittiğini fark etmeden önce, üstü kapalı köprünün altından ve Akantaş Avlusu’ndan geçti.

Ayı çukuruna yaklaşırken bir fenerin ışıltısını gördü. Fenerin solgun ve soğuk ışığı, çukurdaki taş sıralara vuruyordu.

Görünüşe göre biri benden önce gelmiş.

Çukur, dans etmek için ideal bir yerdi; belki de Sör Ilyn, Jaime’nin ne yapacağım tahmin etmişti.

Ama çukurun kenarında duran şövalye, Ilyn’den daha iriydi; grifınlerle süslenmiş kırmızı beyaz bir cübbe giyen sakallı bir adamdı.

Connington. Burada ne işi var

? Aşağıda, ayının bedeni hâlâ kumların üstünde yatıyordu ama hayvandan geri sadece kemikler ve lime lime bir post kalmıştı. Jaime zavallı yaratık için üzüldü.

En azından bir mücadelede öldü.

“Sör Ronnet,” diye seslendi, “yolunuzu mu kaybettiniz? Bu büyük bir kale, biliyorum.” Kırmızı Ronnet fenerini yukarı kaldırdı. “Ayının çok da güzel olmayan bakireyle dövüştüğü yeri görmek istedim.” Adamın sakalları fener ışığında tutuşmuş gibi parlıyordu. Jaime, Ronnet’in nefesindeki şarap kokusunu alabiliyordu. “Fahişenin çıplak dövüştüğü doğru mu?”

“Çıplak? Hayır.” Jaime, bu değişikliğin hikâyeye nasıl eklendiğini merak etti. “Oyuncular ona pembe ipek bir elbise giydirdiler ve eline ahşap bir kılıç tutuşturdular. Keçi, kızın ölümünün

eğlendiğici
olmasını istiyordu. Aksi takdirde...”

“...Brienne’in çıplak görüntüsü, ayının dehşet içinde kaçmasına sebep olabilirdi.” Connington güldü.

Jaime gülmedi. “Leydiyi tanıyormuş gibi konuşuyorsunuz.” “Onunla nişanlıydım.”

Jaime şaşırdı. Brienne bir nişanlılıktan hiç bahsetmemişti. “Babası onun için bir evlilik anlaşması mı yapmıştı?”

“Üç,” dedi Connington. “Ben İkinciydim. Babamın fikri. Fahişenin çirkin olduğunu duymuştum, bunu babama da söyledim ama babam, mumlar söndüğünde bütün kadınların aynı olduğunu söyledi.”

“Babanız.” Jaime, Kırmızı Ronnet’in cübbesine baktı; kırmızı beyaz bir zeminde, yüzleri birbirine dönük iki grifın.

Dans eden grifınler.
“Merhum El’imizin... kardeşiydi, değil mi?” “Kuzeni. Lord Jon’un kardeşi yoktu.”

“Doğru.” Jaime her şeyi hatırladı. Jon Connington, Prens Rhaegar’ın arkadaşıydı. Merryweather, Robert’ın Ayaklanmasını bastırmakta başarısız olunca ve Prens Rhaegar hiçbir yerde bulunamayınca, Aerys ikinci en iyi şeye başvurmuş ve Connington’ı El yapmıştı. Fakat Deli Kral, Eller’ini sürekli buduyordu. Lord Jon’u Çanların Savaşı’ndan sonra budamıştı; adamı bütün rütbelerinden, arazilerinden, varlığından etmiş ve sürgünde ölmek üzere denizin karşı tarafına göndermişti. Lord Jon kısa zaman sonra sarhoşluktan ölmüştü. Fakat kuzen Kırmızı Ronnet’in babası ayaklanmaya katılmış ve Üç Dişli Mızrak’tan sonra Akbaba Tüneği ile ödüllendirilmişti. Gerçi sadece kaleyi almıştı; Robert altınlara el koymuş ve Connington arazilerinin büyük bölümünü daha hevesli destekçilerine bahşetmişti.

Sör Ronnet arazi sahibi bir şövalyeydi, hepsi buydu. Tarth Bakiresi böyle bir adam için ballı bir lokma olurdu. “Neden evlenmediniz?” diye sordu Jaime.

“Çünkü Tarth’a gittim ve onu gördüm. Ondan altı yaş büyüktüm ama fahişe gözlerimin içine bakabiliyordu. İpeklere bürünmüş bir domuzdu, gerçi domuzların çoğu daha büyük göğüslere sahiptir. Konuşmaya çalıştığında az kalsın kendi dilini yutup boğuluyordu. Ona bir gül verdim ve benden alabileceği tek şeyin o gül olduğunu söyledim.” Connington çukura baktı. “O ucube, şu ayıdan daha kıllıydı...”

Jaime’nin altın eli adamın ağzına öyle sert bir şekilde çarptı ki, şövalye sendeleyerek basamaklara yuvarlandı. Adamın feneri düştü, parçalandı ve yağ

yanarak yere yayıldı. “Soylu bir leydiden bahsediyorsunuz sör. Onu adıyla anın. Ona Brienne deyin.”

Connington, yere yayılan alevlerden emekleyerek uzaklaştı, "Brienne. Eğer lordum memnun olacaksa.” Jaime’nin ayaklarının dibine kan tükürdü. “Brienne Güzellik.”

CERSEI

Ağır ağır Visenya Tepesi'ne tırmanıyorlardı. Atlar yukarı doğru ilerlerken, kraliçe kırmızı bir mindere yaslandı. Dışarıdan Sör Osmund Karakazan'ın sesi geldi. "Yol

açın. Caddeyi temizleyin. Majesteleri Kraliçe için yol açın."

"Margaery'nin neşeli bir maiyeti var," diyordu Leydi Merryweather. "Hokkabazlar, oyuncular, şairler, kuklalar..." "Şarkıcılar?" diye hatırlattı Cersei.

"Pek çok, Majesteleri. Arpçı Hamish on beş günde bir Margaery için çalar, bazı geceler bizi Eysen'den Alaric eğlendirir. Lâkin Margaery'nin gözdesi Mavi Ozan'dır."

Cersei, ozanı Tommen'ın düğününden hatırlıyordu.

Genç ve yakışıklı. Buradan bir şey çıkabilir mil

"Duyduğuma göre başka adamlar da varmış. Şövalyeler ve saray mensupları. Bana doğruyu söyle leydim. Sence Margaery hâlâ bakire mi?"

"Öyle olduğunu söylüyor Majesteleri."

"Söylüyor. Sen ne diyorsun?"

Taena'nın siyah gözleri fesatlıkla parladı. "Margaery, Yüksek Bahçe'de Lord Renly ile evlendiğinde, Renly'yi yatak töreni için ben soydum. Lordumuz boylu poslu ve şehvetli bir adamdı. Onu düğün yatağına atarken şehvetin kanıtını gördüm. Margaery çarşafın altında, isim günündeki kadar çıplak bir hâlde lordu bekliyordu. Margaery'yi yatağa bizzat Sör Loras taşımıştı. Margaery, Lord Renly'nin ziyafette çok şarap içtiğini ve bu yüzden evliliğin cinsel ilişkiyle tamamlanmadığını söyleyebilir ama size yemin ediyorum, Renly'nin bacaklarının arasındaki şeyi son gördüğümde, o şey tamamen uyanıktı."

"Ertesi sabah zifaf yatağını görme şansın oldu mu?" diye sordu Cersei. "Çarşaf kanlı mıydı?"

"Hayır, çarşaf gösterilmedi Majesteleri."

Yazık.

Yine de, kanlı bir çarşafın yokluğu tek başına büyük bir anlam taşımazdı. Cersei, sıradan köylü kızların, düğün gecelerinde domuzlar gibi kanadığını duymuştu ama Margaery Tyrell gibi soylu bakirler için durum farklıydı. Bir lord kızının, bekâretini bir koca yerine bir ata vermesinin daha olası olduğu söylenirdi ve Margaery yürümeye başladığından beri ata biniyordu. "Anladığıma göre, küçük kraliçe bizim hane şövalyelerimizin içinde pek çok hayrana sahip. Redwyne ikizleri, Sör Tallad... lütfen söyle, başka kimler var?"

Leydi Merryweather omuzlarını silkti. "Sör Lambert; sağlam gözünü bir göz bandının arkasında saklayan soytarı. Bayard Norcross. Courtenay Greenhill.

Woodright kardeşler; bazen Portifer sık sık da Lucantine. Ah, Yüce Üstat Pycelle de müdavimlerden.”

“Pycelle? Gerçekten mi?” O yaşlı bunak, gül için aslanı mı terk etmişti?

Eğer öyleyse buna pişman olur.

“Başka?”

“Tüylü pelerin giyen Yaz Adalı. Derisi mürekkep gibi siyahken onu nasıl unuttum? Diğerleri Margaery’nin kuzenlerine kur yapmak için geliyor. Elinor, Ambrose çocuğuyla sözlü ama flört etmekten hoşlanıyor. Megga’ya on beş günde bir yeni talip çıkıyor. Bir keresinde, mutfakta bulaşıkçı bir oğlanla öpüştü. Onun Leydi Buhver’ın kardeşiyle evlendirileceğini duydum ama Megga bizzat seçim yapabilseydi Mark Mullendore’u tercih ederdi, eminim.”

Cersei güldü. “Karasu’da kolunu kaybeden kelebek şövalyesi? Yarım bir adam ne işe yarar?”

“Megga onun tatlı olduğunu düşünüyor. Şövalyeye bir maymun bulabilmek için Leydi Margaery’den yardım istedi.” “Maymun.” Kraliçe buna karşılık söyleyeceğini bilmiyordu.

Serçeler ve maymunlar. Diyar gerçekten çıldırıyor.

“Cesur Sör Loras’ımızdan ne haber? Kardeşini ne sıklıkta ziyaret ediyor?” “Herkesten fazla.” Taena kaşlarını çattığında, siyah gözlerinin arasında ince bir çizgi belirdi. “Şayet vazifesi engel olmazsa, her sabah ve her akşam geliyor. Loras kendini Margaery’ye adamış, her şeyi paylaşıyorlar... ah...” Myrli kadın bir an için beyninden vurulmuş gibi göründü. Sonra yüzüne bir gülümseme yerleşti. “Aklıma çok

ahlaksız

bir şey geldi Majesteleri.”

“En iyisi onu kendine sakla. Tepe serçe kaynıyor ve serçelerin ahlaksızlıktan nasıl nefret ettiğini hepimiz biliyoruz.” “Onların su ve sabundan da nefret ettiğini duymuştum.”

“Çok dua etmek insanın koku alma duyusunu köreltiyor olabilir. Bunu Yüce Rahip’e sormayı unutmamalıyım.”

Arabanın perdeleri, kırmızı bir ipek dalgası gibi ileri geri sallanıyordu. “Orton, Yüce Rahip’in bir adı olmadığını söyledi,” dedi Leydi Taena. “Bu doğru olabilir mi? Myr’de herkesin bir ismi vardır.”

“Ah, bir zamanlar ismi vardı. Hepsinin vardır.” Kraliçe lakayıt bir tavırla elini salladı. “Soylu kanlardan doğan rahipler bile, rahiplik yeminlerini ettikten sonra sadece ilk isimlerini kullanırlar. İçlerinden biri

Yüce

Rahip olarak seçilince, ilk ismini de bırakır. İnanç, onun artık bir insan ismine ihtiyacı olmadığım söyler. Çünkü o, tanrıların yeryüzündeki suretine dönüşmüştür.”

“Bir Yüksek Rahip diğerinden nasıl ayırt edilir?”

“Güçlükle. ‘Şişman olan,’ ya da ‘şişman olandan önceki,’ ya da ‘uykusunda ölen,’ gibi şeyler söylemek zorunda kalırsın. Biraz zorlarsan doğum isimlerini de öğrenebilirsin ama o isimleri kullanırsan onları gücendirirsin. İsimler onlara sıradan adamlar olarak doğduklarını hatırlatır ve Yüce Rahipler bundan hoşlanmaz.”

“Lord kocam, yeni Yüce Rahip’in kirli tırnaklarla doğduğunu söylüyor.”

“Ben de bundan şüpheleniyorum. Kural olarak, En Mütedeyyinler kendi içlerinden birini yükseltirler ama tarihte bazı istisnalar vardır.” Yüce Üstat Pycelle, Cersei’ye tarihi anlatmıştı, bunaltıcı bir uzunlukta. “Kral Kutsanmış Baelor’un saltanatı sırasında, basit bir taş ustası Yüce Rahip olarak seçildi. Adam taşları öyle güzel bir şekilde işliyordu ki, Baelor onun yeniden doğmuş Demirci olduğuna karar verdi. Adam ne okuyor ne de yazıyordu ve en basit duaları bile aklında tutamıyordu.” Bazıları hâlâ, Baelor’un El’inin, diyarı utançtan kurtarmak için adamı zehirlettiğini söylerdi. “Taş ustası öldükten sonra, yine Kral Baelor’un ısrarıyla, sekiz yaşında bir çocuk Yüce Rahip seçildi. Majesteleri, çocuğun mucizeler yarattığını duyurdu ama çocuğun küçük ve şifalı elleri bile, Baelor’a son orucu sırasında yardım edemedi.”

Leydi Merryweather bir kahkaha koyuverdi. “Sekiz yaşında? Belki benim oğlum da Yüce Rahip olur. Neredeyse yedi yaşına geldi.”

“Çok dua ediyor mu?” diye sordu kraliçe.

“Kılıçlarla oynamayı tercih ediyor.”

“Öyleyse gerçek bir delikanlı. Yedi tanrının isimlerini biliyor mu?”

“Biliyor sanırım.”

“Onu dikkate almalıyım.” Cersei, kristal tacı, En Mütedeyyinler’in seçtiği sefil adamdan çok daha fazla onurlandıracak sayısız çocuk olduğundan emindi.

Aptalların ve korkakların kendi kendilerini yönetmesine izin verirsen, olacağı budur. Bir dahaki sefere, üstatlarını onlar için ben seçeceğim.

Ve şayet yeni Yüce Rahip kraliçenin canını sıkmaya devam ederse, bir dahaki seferin gelişi uzun sürmeyebilirdi. Baelor’un El’i, Cersei Lannister’a bu çeşit meselelerle ilgili bir şeyler öğretmişti.

“Yolu açın!”

diye bağırıyordu Osmund Karakazan.

“Majesteleri Kraliçe için yol açın!”

Araba yavaşlamaya başladı ve bunun tek anlamı tepenin zirvesine yaklaştıklarıydı. “Oğlunu saraya getirmelisin,” dedi Cersei, Leydi Merryweather’a. “Altı çok küçük bir yaş değil. Tommen’ın etrafında başka çocuklar olmalı. Neden senin oğlun olmasın?” Joffrey’nin asla kendi yaşında bir arkadaşı olmadığını hatırladı.

Zavallı çocuk her zaman yalnızdı. Ben çocukken Jaime’ye sahiptim... ve Melara’ya, kız kuyuya düşene kadar.

Joff, Tazı’yı seviyordu ama onlarınki arkadaşlık değildi. Joffrey, Robert’ta asla bulamadığı babayı arıyordu.

Küçük bir üvey kardeş, Tommen’ı Margaery’den ve kızın eşlikçilerinden ayırmanın en iyi yolu olabilir. Zaman içinde, Robert ve çocukluk arkadaşı Ned Stark kadar yakınlaşabilirler. Bir aptal, ama sadık bir aptal. Tommen, onu kollayan sadık dostlara ihtiyaç duyacak.

“Majesteleri çok nazik. Lâkin Russel’ın bildiği tek ev Uzunmasa. Oğlum bu büyük şehirde kaybolur.”

“Başlangıçta,” diye kabul etti kraliçe, “ama kısa zamanda alışır, tıpkı benim alıştığım gibi. Babam beni saraya çağırdığında, ben ağladım ve Jaime küplere bindi. Sonra halam, beni Taş

Bahçe’de karşısına aldı ve Kral Toprakları’nda korkmam gereken kimse olmadığını söyledi. ‘Sen bir aslansın,’ dedi ‘ve bütün önemsiz hayvanların işi senden korkmak.’ Senin oğlun da cesaretini bulacak. Ayrıca oğlunun senin yanında, onu her gün görebileceğin bir yerde olmasını istemez misin? Russel senin tek çocuğun, değil mi?”

“Şimdilik. Lord kocam, tanrılardan bize bir oğul daha bahşetmelerini istedi, olur da...”

“Biliyorum.” Cersei, kendi boğazını tırmalayan Joffrey’yi düşündü. Joffrey son anlarında, gözlerindeki umutsuz yakarışla Cersei’ye bakmıştı. Ve beklenmedik bir hatıra kraliçenin kalbini durdurdu; bir mum alevinde tıslayan bir damla kan, taçlardan ve kefenlerden ve

valonqar

’ın ellerinden gelecek ölümden bahseden çatallı bir ses.

Sör Osmund dışarıda bir şeyler bağırıyordu ve başka birileri adama bağırarak cevap veriyordu. Araba aniden durdu. “Hepiniz ölü müsünüz?” diye kükredi Karakazan.

“Kahrolası yoldan çekilini

”

Kraliçe perdeyi bir ucundan tutarak yukarı kaldırdı ve bir el işaretiyle Sör

Meryn Trant’ı çağırdı. “Sorun nedir?”

“Serçeler, Majesteleri.” Sör Meryn, pelerininin altına beyaz pullu zırh giymişti. Adamın miğferi ve kalkanı eyerinden sarkıyordu. “Caddede kamp kurmuşlar. Onları oradan kaldıracağız.” “Bunu yapın, ama nazik olun. Yeni bir isyanın ortasında kalmak istemiyorum.” Cersei perdeyi aşağı düşürdü. “Bu saçmalık.”

“Öyle Majesteleri,” diye onayladı Leydi Merryweather. “Yüce Rahip size gelmeliydi. Ve şu sefil serçeler...”

“Onları besliyor, şımartıyor,

kutsuyor.

Gel gör ki kralı kutsamıyor.” Kutsama içi boş bir ritüeldi, Cersei bunu biliyordu, ama ritüeller ve törenler cahillerin gözünde önemli şeylerdi. Fatih Aegon, diyarının kuruluş tarihini, Eski Şehir’de Yüce Rahip tarafından kutsandığı gün olarak belirlemişti. “O sefil rahip ya bana itaat edecek ya da hâlâ ne kadar zayıf ve ne kadar insan olduğunu öğrenecek.”

“Orton, rahibin asıl istediğinin altın olduğunu ve kraliyet tekrar ödeme yapmaya başlayana kadar duasını esirgeyeceğini söylüyor.”

“İnanç, biz huzura kavuşur kavuşmaz altınını alacak.” Rahip Torbert ve Rahip Raynard, Cersei’nin içinde bulunduğu zor duruma karşı büyük anlayış göstermişlerdi... ama o sefil Braavoslu, zavallı Lord Gyles’ı öyle merhametsizce sıkıştırmıştı ki Gyles kan tükürür bir hâlde yatağına taşınmak zorunda kalmıştı.

O gemilere sahip olmak zorundayız.

Cersei donanma için Arbor’a güvenemezdi; Redwynelar ve Tyrelller çok yakındı. Cersei’nin denizde kendi kuvveti olmalıydı.

Nehirde yükselen dromondlar ona bu kuvveti verecekti. Cersei’nin amiral gemisi,

Kral Robert’ın

Çekici

’nden iki kat fazla küreğe sahip olacaktı. Aurane gemiye

Lord Tywin

adını koymak için Cersei’den izin istemişti ve Cersei bu izni memnuniyetle vermişti. İnsanların Lord Tywin’den

[2]

“kız” diye bahsettiğini duymak için sabırsızlanıyordu. Gemilerden birine

Tatlı Cersei

adı verilecekti ve geminin pruvasında Cersei’nin altın yaldızlı bir heykeli olacaktı; zırhlı, aslan miğferli ve mızraklı.

Cesur Joffrey, Leydi Joanna ve Dişi Aslan; Kraliçe Margaery, Altın Gül, Lord Renly, Leydi Olenna ve Prenses Myrcella'yla
birlikte denizde

Tatlı Cersei'yı
takip edecekti. Kraliçe, Tommen'a, son beş gemiye isim verebileceğini söylemek gibi bir hata yapmıştı ve Tommen gemilerden biri için

Ay Oğlan
adını seçmişti. Lord Aurane, adamlarının bir soytarının adını taşıyan bir gemide çalışmak istemeyebileceğini söylediğinde, Tommen soytarısı yerine kız kardeşini onurlandırmaya gönülsüzce razı olmuştu.

"Eğer şu hırpani rahip, beni Tommen'in kutsanmasını satın almak zorunda bırakmayı düşünüyorsa, aklını başına getiririm," dedi Cersei, Taena'ya. Kraliçenin bir rahip sürüsüne boyun eğmeye niyeti yoktu.

Araba, Cersei'yi sarsacak kadar ani bir şekilde bir kez daha durdu. "Ah, bu çok sinir bozucu." Cersei tekrar dışarı eğildi ve Visenya Tepesi'nin zirvesine vardıklarını gördü. İleride, fevka

İade kubbesi ve yedi parlak kulesiyle Yüce Baelor Septi yükseliyordu fakat Cersei'yle mermer basamaklar arasında bir insan denizi uzanıyordu; kahverengi, perişan ve kirli. Havayı koklayarak,

serçeler,
diye düşündü kraliçe, hiçbir serçe bu kadar kötü kokmazdı gerçi.

Cersei dehşete düştü. Qyburn serçelerin sayısıyla ilgili raporlar getirmişti ama onları duymak başka bir şeydi, görmek başka. Yüzlerce serçe meydanda kamp kurmuştu, bahçelerde daha yüzlercesi vardı. Yemek ateşleri, havayı duman ve ufunetle doldurmuştu. Hurda ahşaptan ve çamurdan inşa edilmiş barakalar ve kaba yünden yapılmış çadırlar, eski beyaz mermerlerin onurunu lekeliyordu. Serçeler, Yüce Sept'in muazzam kapılarının altındaki basamaklara bile tünemişlerdi.

Sör Osmund, pelerini kadar altınsı bir aygır süren Sör Osfryd'le birlikte Cersei'nin yanına geldi. Osfryd ortanca Karakazan'dı, kardeşlerinden daha sessizdi, gülümsemekten çok somurtmaya yatkındı.

Ve hikâyeler doğruysa kardeşlerinden daha zalim. Belki de onu Sur'a göndermeliydim.

Yüce Üstat Pycelle, altın pelerinlilerin komutasını daha yaşlı ve "savaş yöntemlerinde daha tecrübeli" bir adama vermek istemişti ve konsey üyelerinin çoğunluğu ona katılmıştı. "Sör Osfryd yeterince tecrübeli," demişti Cersei ama bu bile adamların çenesini kapatmamıştı.

Küçük ve rahatsız edici köpeklerden oluşan bir sürü gibi havladılar.

Cersei'nin Pycelle'e karşı olan sabrı tamamen tükenmişti. Adam, Cersei'nin Dorne'dan bir silah ustası getirmesine itiraz edecek kadar küstahlaşmıştı. İtirazının gerekçesi, bu durumun Tyrelller'i gücendirebileceğiydi. Cersei kaşlarını çatarak, "Bunu neden yapıyorum sanıyorsun?" diye sormuştu.

"Affedersiniz Majesteleri," dedi Sör Osmund. "Kardeşim daha fazla altın pelerinli getiriyor. "Bir yol açacağız, endişe etmeyin."

"Vaktim yok. Yayan devam edeceğim."

"Lütfen Majesteleri." Taena kraliçenin kolunu tuttu. "Beni korkutuyorlar. Çok kalabalıklar ve çok pisler."

Cersei kadının yanağını öptü. "Aslan, serçeden korkmaz... ama beni düşünmen güzel. Beni yürekten sevdiğini biliyorum leydim. Sör Osmund, lütfen arabadan inmeme yardım edin."

Eğer yürüyüşe çıkacağımı bilseydim, ona göre giyinirdim.

Cersei, altın astarlı beyaz bir elbise giymişti, dantelli fakat ölçülü. Bu elbiseyi en son yıllar önce kullanmıştı, şimdi elbisenin bel kısım rahatsızlık verecek kadar dardı. "Sör Osmund, Sör Meryn, sizler bana eşlik edeceksiniz. Sör Osfryd, arabama zarar gelmediğinden emin olun." Bazı serçeler, arabanın atlarını yiyecek kadar sıska ve çökük gözlü görünüyordu.

Kraliçe, perişan kalabalığın arasında yürüyüp yemek ateşlerinin, arabaların ve derme çatma barınakların önünden geçerken, bir zamanlar bu meydanda toplanmış olan başka bir kalabalığı hatırladı. Cersei'nin Robert Baratheon'la evlendiği gün, binlerce insan onları alkışlamak için bir araya gelmişti. Bütün kadınlar en iyi kıyafetlerini giymişti. Erkeklerin yarısının omuzlarında çocuklar vardı. Cersei genç kralla el ele septten çıktığında, insanlar Lannis Limanı'ndan bile duyulabilecek bir gürültü koparmıştı. "Sizi seviyorlarlar leydim," diye fısıldamıştı Robert, Cersei'nin kulağına. "Bakın, bütün yüzler gülüyor." Cersei o kısacık an boyunca evliliğinde mutluydu... sonra Jaime'yi görmüştü.

Hayır,

diye düşündüğünü hatırladı,

bütün yüzler değil lordum.

Şimdi kimse gülmüyordu. Serçelerin gözlerindeki bakış donuk, öfkeli ve düşmancaydı. Yolu kerhen açtılar.

Eğer gerçekten serçe olsalardı, bir çığlıkla kaçışırlardı. Çomaklı, kılıçlı ve gürzlü yüz altın pelerinli, bu moloz yığınını hızlıca temizleyebilirdi.

Lord Tywin olsa bunu yapardı,

insanların arasında yürümek yerine onları ezer geçerdi.

Serçelerin Kutsanmış Baelor'a ne yaptığını görünce, kraliçe yumuşak kalbinden pişmanlık duymak için bir sebebe sahip oldu. Yüzlerce yıldır sakin bir şekilde meydanın üzerinden gülümseyen muazzam mermer heykel, beline kadar kemiklere ve kafataslarına gömülmüştü. Bazı kafataslarının üstünde hâlâ et parçaları vardı. Onlardan birinin üstüne bir karga tünemişti, kuru ve kayışımsı ziyafetinin tadını çıkarıyordu. Her yer sineklerle doluydu. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Cersei, kalabalığa. "Kutsanmış Baelor'u çürümüş bir et dağına gömmeye mi niyetlisiniz?"

Tek bacaklı bir adam öne çıktı, ahşap bir kol değneğine dayanıyordu. "Majesteleri. Bunlar, inançları yüzünden öldürülmüş kutsal adamların ve kadınların kemikleri. Rahipler, rahibeler. Kahverengi, boz ve yeşil erkek kardeşler. Beyaz, mavi ve gri kız kardeşler. Bazıları asıldı, bazılarının bağırsakları deşildi. Septler yağmalandı. Bakireler ve anneler, tanrısız adamlar ve şeytana tapanlar tarafından tecavüze uğradı. Sessiz rahibeler bile taciz edildi. Yukarıdaki Anne kederle ağlıyor. Kutsal İnanç'ın ızdırabına şahitlik etsinler diye, onların kemiklerini diyarın dört bir yanından buraya getirdik."

Cersei üstündeki gözlerin ağırlığını hissedebiliyordu. "Kral bu mezalimden haberdar olacak," dedi vakur bir tavırla. "Tommen öfkenizi paylaşacak. Bütün bunlar Stannis'in, o kırmızı cadının ve ağaçlarla kurtlara tapan vahşi kuzeylilerin marifeti." Sesini yükseltti,

"iyi insanlar, ölülerinizin intikamı alınacak!

" Birkaç serçe tezahüratla karşılık verdi. Ama sadece birkaçı. "Biz ölüler için intikam istemiyoruz," dedi tek bacaklı adam, "yaşayanlar için güvenlik istiyoruz. Septler ve kutsal yerler için güvenlik istiyoruz."

Alnında yedi köşeli yıldız olan iri yarı bir adam, "Demir Taht, İnanç'ı savunmalı," diye kükredi. "İnsanlarını korumayan bir kral, kral değildir." Adamın etrafındaki serçelerden onay dolu mırıltılar yükseldi. Bir adam, Sör Meryn'i bileğinden yakalayacak kadar cüretkârdı. "Bütün kutsanmış şövalyelerin, dünyevi efendilerini terk edip Kutsal İnanç'ı savunma vakti geldi," dedi. 'Yedi'yi seviyorsanız bizim yanımızda durun sör."

"Bileğimi bırak," dedi Sör Meryn. Elini adamdan kurtardı. "Sizi duyuyorum," dedi Cersei. "Oğlum çok genç ama Yedi'yi sever. Onun korumasına sahip olacaksınız, benimkine de." Alnında yıldız olan adam sakinleşmedi. "Bizi Savaşçı savunacak," dedi, "şişman çocuk kral değil."

Meryn Trant'ın eli kılıcına gitti ama Cersei adamı durdurdu. Bir serçe denizinin ortasında sadece iki şövalyesi vardı. Çomaklar, tırpanlar, sopalar ve çok sayıda balta gördü. "Bu kutsal mekânda kan dökülmesine izin veremem

sör.”

Neden bütün erkekler bu kadar çocuk? Tek bacaklı adamı kes ve diğerleri bizi parçalara ayırsın.

“Hepimiz Anne’nin çocuklarıyız. Gelin, Yüce Rahip bizi bekliyor.” Fakat Cersei kalabalığın içinden geçip septin basamaklarına vardığında, bir grup silahlı adam kapıların önünü kapatmak için dışarı çıktı. Örgü zırh ve kaynatılmış deri giymişlerdi. Bazılarının mızrağı, bazılarının da uzunkılıcı vardı. Diğerleri balta taşımayı tercih etmişti ve beyaz cübbelerinin göğsüne kırmızı yıldızlar işlenmişti. İçlerinden ikisi, mızraklarını çapraz hâle getirip Cersei’nin yolunu kesecek kadar küstahtı.

“Kraliçenizi böyle mi karşılıyorsunuz?” diye sordu Cersei. “Tanrılar aşkına, Raynard ve Torbert neredeler?” Bu ikisi, Cersei’ye dalkavukluk etme fırsatını kaçıracak adamlar değillerdi. Torbert her seferinde dizlerinin üstüne çöker ve kraliçeye ne kadar saygı duyduğunu gösterirdi.

“Bahsettiğiniz adamları tanımıyorum,” dedi kırmızı yıldızlı cübbe giyen adamlardan biri. “Lâkin İnanç’ın mensuplarıysalar, hiç şüphesiz Yedi onların hizmetine ihtiyaç duymuştur.”

“Rahip Raynard ve Rahip Torbert,

En Mütedeyyinler’in

mensuplarıdır,” dedi Cersei “ve beni engellediğinizi öğrendiklerinde çok öfkelenecekler. Baelor’un kutsal septine girmeme mani mi olacaksınız?”

“Majestleri,” dedi düşük omuzlu, ihtiyar bir adam. “Başımızın üstünde yeriniz var, lâkin adamlarınız kılıç kemerlerini çıkarmak zorunda. İçeriye silah sokulması yasak, Yüce Rahip’in emri.” “Kral Muhafızlarının şövalyeleri kılıçlarından ayrılmazlar. Kralın huzurunda bile.”

“Kralın evinde, kralın sözü geçer,” dedi yaşlı şövalye, “lâkin burası tanrıların evidir.”

Cersei’nin yanakları renklendi. Meryn Trant’a edeceği tek kelime, kambur sırtlı ihtiyarı arzu ettiğinden çok daha önce tanrılarına kavuştururdu.

Ama burada değil. Şimdi değil.

Cersei, Kral Muhafızları’na, “Beni bekleyin,” dedi. Basamakları tek başına tırmandı. Mızrakçılar mızraklarını çekip yolu açtı. Diğer iki adam gövdelerinin ağırlığını kapılara dayadı ve kapılar büyük bir gıcırtıyla açıldı.

Cersei, Fener Salonu’nda, dizlerinin üstüne çökmüş yirmi rahip buldu ama adamlar dua etmiyordu; sabunlu suyla dolu kovalan vardı, yerleri fırçalıyorlardı. Cersei, adamların kaba yünden yapılmış cübbelerinden ve sandaletlerinden yola çıkarak onların serçe olduğunu düşündü ama sonra biri başını kaldırdı. Yüzü

pancar gibi kırmızıydı. Ellerindeki su kesecikleri patlamıştı, kanıyordu. “Majesteleri.”

“Rahip Raynard?” Kraliçe gördüklerine inanamıyordu. “Dizlerinizin üstünde ne yapıyorsunuz?”

‘Yerleri temizliyor.” Konuşan adam kraliçeden santimlerce kısaydı ve bir süpürge sapı kadar inceydi. “Çalışmak bir ibadet şeklidir, Demirci’yi çok memnun eder.” Adam ayağa kalktı, elinde yer fırçası vardı. “Majesteleri, sizi bekliyorduk.”

Adamın sakalı kahverengi griydi ve kısa tıraş edilmişti. Saçları başının arkasında, bir düğüm şeklinde sıkıca bağlanmıştı. Cübbesi temizdi ama aynı zamanda eski ve yamalıydı. Yerleri ovarken, cübbesinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı ama dizlerinden aşağısı sırılsıklamdı. Sivri bir yüzü vardı, birbirine yakın gözleri çamur gibi kahverengiydi.

Ayaklan çıplak,

diye fark etti Cersei dehşetle. Üstelik nasırla kalınlaşmış sert, iğrenç ayaklardı. ‘Yüce Rahip siz misiniz?”

“Biziz.”

Baba bana kuvvet ver.

Kraliçe diz çökmesi gerektiğini biliyordu ama yerler kirli suyla ıslaktı ve Cersei elbisesi mahvetmek istemiyordu. Yere diz çökmüş adamlara baktı. “Dostum Rahip Torbert’i göremiyorum.”

“Rahip Torbert kefaret hücresine kapatıldı, sadece ekmek ve su tüketecek. Diyar açlıktan kırılıyorken o kadar şişman olmak günahtır.”

Cersei bir gün için yeterince sıkıntı çekmişti. Adama öfkesini gösterdi. “Beni böyle mi karşılıyorsunuz? Elinizde bir fırçayla, üstünüzden su damlar hâlde? Benim kim olduğumu biliyor musunuz?”

“Majesteleri, Yedi Krallık’ın Vekil Kraliçesi,” dedi adam. “Lâkin

Yedi Köşeli Yıldız’da,

adamların lordlara ve lordların krallara baş eğdiği gibi, kralların ve kraliçelerin de Yegâne Olan Yedi’ye baş eğmesi gerektiği yazılıdır.”

Bana diz çökmemi mi söylüyor

? Şayet böyleyse, bu adam Cersei’yi hiç tanımıyordu. “Teamüllere göre beni en güzel kıyafetlerinizin içinde, kristal tacınızı başınıza takmış bir hâlde, basamaklarda karşılamanız gerekirdi.”

“Bizim tacımız yok Majesteleri.”

Cersei’nin kaş çatması derinleşti. “Lord babam, selefinize, kristalden ve som altından yapılmış ender güzellikte bir taç vermişti.”

“Ve bu hediye için onu dualarımızla onurlandırıyoruz,” dedi Yüce Rahip. “Lâkin fakirlerin midesinde yiyecek olması, bizim başlarımızda altın ve kristal olmasından daha önemli. O taç satıldı. Kasalarımızdaki diğer taçlar, bütün yüzüklerimiz, altın ve gümüş dokuma cübbelerimiz de öyle. Yün, insanı yeterince sıcak tutar. Yedi bu sebeple bize koyunlar verdi.”

Tamamen çıldırmış.

Bu yaratığı Yüce Rahip seçtikleri için En Mütedeyyinler de çıldırmış olmalıydı... çıldırmış ya da kapılarındaki dilencilerden korkmuş. Qyburn’ün muhbirlerinin iddiasına göre; serçeler ellerinde baltalan ve omuzlarında liderleriyle birlikte şu kapıları açıp Yüce Sept’in içine girdiğinde, Rahip Lucas Yüce Rahip seçilmekten sadece dokuz oy uzaktaydı.

Cersei adama buz gibi bir bakış attı. “Daha özel konuşabileceğimiz bir yer var mı Yüce Rahip?”

Yüce Rahip elindeki fırçayı En Mütedeyyinler’den birine verdi. “Eğer Majesteleri bizi takip ederse?”

Adam, Cersei’yi iç kapılardan geçirip septin ayin bölümüne götürdü. Ayak sesleri mermer zeminde yankılandı. Büyük kubbenin vitraylarından süzülen renkli ışık demetlerinin içinde toz zerrecikleri yüzüyordu. Tütsüler havayı tatlandırmıştı ve yedi mihrabın yanında yanan mumlar yıldızlar gibi parlıyordu. Anne için binlerce yıldız göz kırpıyordu, bir o kadar da Bakire için. Fakat Yabancı’nın mumlarını iki elinle sayabilirdin ve geriye kullanmadığın parmaklar kalırdı.

Serçeler burayı bile işgal etmişti. Bir düzine vasıfsız ve kılıksız şövalye, Savaşçı’nın önünde diz çökmüştü, mihrabın önüne yığdıkları kılıçların kutsanması için dua ediyorlardı. Anne’nin mihrabında, bir rahip, yüz serçenin duasına liderlik ediyordu, adamların sesleri bir kıyıya vuran dalgalar kadar soğuktu. Yüce Rahip, Cersei’yi, Yaşlı Hatun’un fenerini kaldırdığı yere götürdü. Adam diz çöktüğünde, kraliçenin de onun yanma diz çökmekten başka seçeneği kalmadı. Bu Yüce Rahip, şişman Yüce Rahip kadar geveze değildi.

En azından bunun için mütefekkir olmalıyım sanırım.

Rahip, duasını bitirdiğinde ayağa kalkmak için hareketlenmedi. Görünüşe göre bu görüşme yerde gerçekleşecekti.

Küçük adamlara yakışır bir taktik,

diye düşündü Cersei eğlenerek. “Yüce Rahip,” dedi, “şu serçeler insanları korkutuyor. Onların gitmesini istiyorum.”

“Nereye gidecekler Majesteleri?”

Yedi tane cehennem var, herhangi biri işe yarar.

“Nereden geldilerse oraya sanırım.”

“Her yerden geldiler. Serçenin, kuşların en mütevazısı ve sıradanı olması gibi, onlar da bütün insanların en mütevazısı ve en sıradanıdır.”

Sıradan yaratıklar, en azından bu konuda hemfikiriz.

“Kutsanmış Baelor’un heykeline ne yaptıklarını gördünüz mü? Domuzlarıyla, keçileriyle ve dışkılarıyla meydanı kirletiyorlar.”

“Dışkı, kandan daha kolay temizlenir Majesteleri. Eğer meydan kirletildiyse, burada gerçekleştirilen infazla kirletildi.”

Ned Stark’ı yüzüme vurmaya cesaret mi ediyor

? “Bunun için hepimiz pişmanlık duyuyoruz. Joffrey gençti ve olması gerektiği kadar tecrübeli değildi. Lord Stark’ın başı, Kutsanmış Baelor’a hürmeten başka bir yerde kesilebilirdi... lâkin adam haindi, bunu unutmamak gerek.”

“Kral Baelor, ona karşı komplo kuranları bağışlamıştı.”

Kral Baelor, tek suçları güzel olmak olan kız kardeşlerini zindana atmıştı.

Cersei bu hikâyeyi ilk duyduğunda, Tyrion’ın bebek odasına gitmiş ve küçük canavarı ağlatana kadar çimdiklemişti.

Burnunu sıkmalı ve ağzına çorabımı tıkmalıydım.

Kendini gülümsemeye zorladı. “Kral Tommen da serçeleri bağışlayacak, kendi evlerine döndüklerinde.”

“Çoğu evini kaybetti. Her yerde çile, keder ve ölüm var. Kral Toprakları’na gelmeden önce, kendi rahibine sahip olamayacak kadar küçük yüz köye uğradım. Birinden diğerine yürüdüm, evlilik törenleri düzenledim, günahkârları günahlarından kurtardım, yeni doğmuş çocuklara isimler verdim. O köyler artık yok Majesteleri. Bir zamanlar bahçelerin yeşerdiği yerlerde şimdi yabani otlar ve çalılıklar büyüyor. Yol kenarları kemiklerle dolu.”

“Savaş dehşet verici bir şey. Bu mezalim kuzeyli adamların, Lord Stannis’in ve şeytana tapanların işi.”

“Serçelerimden bazıları, onları yağmalayan aslan sürülerinden bahsediyor... ve sizin yeminli kılıcınız olan Tazı’dan. Tuz Çukuru’nda yaşlı bir rahibi öldürmüş ve on iki yaşında bir kızı kirletmiş, İnanç’a söz verilmiş masum bir çocuktan bahsediyoruz. Ona tecavüz ederken zırhını giymiş. Çocuğun narin eti, adamın örgü zırhlarıyla ezilip parçalanmış. Tazı, kızla işini bitirince onu adamlarına vermiş, onlar da çocuğun burnunu ve göğüs uçlarını kesmiş.”

“Majesteleri Kral, Lannister Hanedanı’na hizmet etmiş bütün adamlarının suçlarından sorumlu tutulamaz. Sandor Clegane hain ve zalimdir. Onu neden hizmetimizden çıkardım sanıyorsunuz? Tazı şimdi haydut Beric Dondarrion için

dövüşüyor, Kral Tommen için değil.”

“Dediğiniz gibi olsun. Yine de sormak gerek; bütün bunlar olurken kralın şövalyeleri neredeydi? Bir zamanlar Arabulucu Jaehaerys, kraliyetin İnanç’ı her zaman koruyacağına dair bizzat Demir Taht üstüne yemin etmemiş miydi?”

Cersei’nin, Arabulucu Jaehaerys’in ne üstüne yemine ettiğine dair en ufak bir fikri yoktu. “Etmişti,” diye onayladı, “ve Yüce Rahip onu kutsamıştı. Onu kutsal yağ ile vaftiz ederek kral ilan etmişti. Gelenekler, her yeni Yüce Rahip’in kralı kutsamasını gerektirir... lâkin siz Kral Tommen’ı kutsamayı reddettiniz.” “Majesteleri yanılıyor. Reddetmedik.”

“Gelmediniz.”

“Vakit henüz olgunlaşmadı.”

Bir rahip misin yoksa bir manav mı

? “Peki vakti... olgunlaştırmak için ne yapabilirim?”

Eğer altından bahsederse, bununla da son adamla ilgilendiğim gibi ilgilenirim ve kristal tacı giyecek seksen yaşında bir dindar bulurum.

“Diyar krallarla dolu. İnanç’ın bu krallardan birini diğerlerinden yükseğe koyabilmesi için, emin olması gerekir. Üç yüz yıl önce, Ejderha Aegon tam olarak bu tepenin altında karaya çıktı. Yüce Rahip kendini Eski Şehir’in Yıldızlı Sept’ine kapattı, yedi gün ve yedi gece boyunca ekmek ve sudan başka hiçbir şey tüketmeden dua etti. Dışarı çıktığında, İnanç’ın Aegon’a ve kız kardeşlerine itiraz etmeyeceğini duyurdu. Çünkü Yaşlı Hatun fenerini kaldırmış ve ona önünde uzanan yolu göstermişti. Eğer Eski Şehir, Ejderha’ya karşı silahlansaydı Eski Şehir yanardı. Yüksek Kule, Hisar ve Yıldızlı Sept yok olurdu. Lord Hightower dindar bir adamdı. Kehaneti duyduğunda kuvvetini evde tuttu ve Aegon geldiğinde ona şehrin kapılarını açtı. Ve Yüce Rahip, Fatih’i yedi kutsal yağ ile vaftiz etti. Ben, onun üç yüz yıl önce yaptığını yapmalıyım. Dua etmeli ve oruç tutmalıyım.” ‘Yedi gün ve yedi gece?”

“Ne kadar gerekirse.”

Cersei, adamın ciddi ve dindar yüzünü tokatlamak istiyordu.

Oruç tutmana yardım edebilirim,

diye düşündü.

Seni bir kuleye kapatırım ve tanrılar seninle konuşana kadar yemek yememeni sağlarım.

“O sahte krallar sahte tanrılara tapıyorlar,” diye hatırlattı Cersei. “Sadece Tommen, Kutsal İnanç’ı savunuyor.”

“Mamafih septler her yerde yağmalanıp yakılıyor. Sessiz rahibelere bile tecavüz ediliyor, onlar ızdıraplarını gökyüzüne haykırıyorlar. Kutsal ölülerimizin

kemiklerini ve kafataslarım gördünüz mü Majesteleri?”

“Gördüm,” demek zorunda kaldı Cersei. “Tommen’ı kutsayın ve bu zorbalıklara bir son versin.”

“Peki, bunu nasıl yapacak Majesteleri? Yollarda yürüyen her yalvaran kardeşin yanma bir şövalye mi gönderecek? Rahibelerimizi kurtlara ve aslanlara karşı korumamız için bize adamlar mı verecek?”

Aslanlardan bahsetmemişsin gibi yapacağım.

“Diyar savaşta. Majesteleri’nin her adama ihtiyacı var.” Cersei, Tommen’ın kuvvetinin, serçelere sütannelik yaparak ya da bin çirkin rahibenin buruşuk bacak aralarını koruyarak heba olmasına izin veremezdi.

Muhtemelen, rahibelerin yarısı şöyle güzel bir tecavüz için dua ediyordur.

“Serçelerinizin çomakları ve baltaları var. Bırakın da kendi kendilerini müdafaa etsinler.”

“Majesteleri de biliyor olmalı ki, Kral Maegor’ın yasaları bunu menediyor. İnanç, kılıcını onun buyruğuyla bıraktı.” “Şimdi kral Tommen, Maegor değil.” Zalim Maegor’ın üç yüz yıl önce ne buyurduğu, Cersei’yi ne ilgilendirirdi?

Maegor, kılıçları İnanç’ın elinden almak yerine onları kendi çıkarları için kullanmalıydı.

Cersei, kırmızı mermerden yapılmış mihrabın üstünde duran Savaşçı’yı gösterdi. “Elinde ne tutuyor?”

“Bir kılıç.”

“Onun nasıl kullanıldığım unutmuş mu?”

“Maegor’ın yasaları...”

“...iptal edilebilir.” Cersei, sözlerinin havada asılı kalmasına izin verdi, Yüce Serçe’nin yeme gelmesini bekledi.

Adam onu hayal kırıklığına uğratmadı. “Yeniden doğmuş Muharip İnanç... bu, üç yüz yıllık duaların cevabı olabilir Majesteleri. Savaşçı kılıcını yeniden kaldırır ve günahkâr diyarı bütün şeytanlardan arındırır. Şayet Majesteleri Kral, Kılıç’ın ve Yıldız’ın kadim birliklerini yeniden canlandırmama izin verirse, Yedi Krallık’taki her adam onun gerçek ve meşru lordumuz olduğunu bilir.”

Bunu duymak güzeldi ama Cersei fazla hevesli görünmemeyi başardı. ‘Yüce Rahip daha evvel bağışlayıcılıktan bahsediyordu. Bu zor zamanlarda, kraliyetin borçlarını bağışlamanın bir yolunu bulursanız Kral Tommen ziyadesiyle müteşekkir olur. Sanırım İnanç’a dokuz yüz bin küsür ejderha borcumuz var.” “Dokuz yüz bin altı yüz yetmiş dört ejderha. Açları doyurabilecek ve bin yeni sept inşa edebilecek kadar altın.”

“İstediğiniz altın mı?” diye sordu kraliçe. ‘Yoksa Maegor’ın tozlu yasalarını

bir kenara koymak mı?”

Yüce Rahip bir an düşündü. “İstediğiniz gibi olsun. Bu borç affedilecek ve Kral Tommen kutsanacak. Savaşçı’nın Oğulları onu bana getirecek, İnanç’ın görkeminin ışıltısıyla. O esnada serçelerim, yeniden doğmuş Fukara Dostlar olarak diyarın sessiz ve mütevazı insanlarını korumak için yola düşecek.”

Kraliçe ayağa kalktı ve eteklerini düzeltti. “Belgeleri hazırlatacağım. Majesteleri Kral onları imzalayacak ve kraliyet mührünü vuracak.” Eğer kral olmanın Tommen tarafından sevilen bir yanı varsa, o da mühürle oynamaktı.

“Yedi, Majesteleri Kral’ı korusun. Saltanatı uzun olsun.” Yüce Rahip ellerini birleştirdi ve gözlerini cennete kaldırdı. “Günahkarlar titresin!”

Bunu duydun mu Lord Stannis

? Cersei kendini gülümsemekten alıkoyamadı. Lord babası bile bundan daha iyisini yapamazdı. Cersei tek darbeyle; Kral Toprakları’nı serçelerden kurtarmış, Tommen’ın kutsanmasını garanti altına almış ve kraliyetin borcunu yaklaşık bir milyon ejderha azaltmıştı. Yüce Rahip onu Fener Salonu’na geri götürürken, Cersei’nin kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Leydi Merryweather, Savaşçı’nın Oğulları’nı ya da Fukara Dostlar’ı hiç duymamış olmasına rağmen kraliçenin sevincini paylaştı. “Aegon’ın Fethi’nden önceki tarih,” diye açıkladı Cersei. “Savaşçı’nın Oğulları, arazilerinden ve altınlarından vazgeçip Yüce Rahip’in yeminli kılıçları olmayı tercih eden bir şövalye birliğiydi. Fukara Dostlar... onlar daha mütevazı adamlardı ama sayıları çoktu. Bir çeşit yalvaran kardeşler, lâkin onlar küreler yerine baltalar taşırdı. Yolculara septten septe, kasabadan kasabaya eşlik ederek yollarda dolaşırlardı. Armaları, beyaz zemin üstünde yedi köşeli kırmızı yıldızdı, bu yüzden insanlar onlara Yıldızlar derdi. Savaşçı’nın Oğulları gökkuşağı pelerinleri ve gümüş kakmalı zırhlar giyerdi. Kılıçlarının kabza topuzunda yıldız şekilli kristaller olurdu. Onlar, Kılıçlar’dı. Kutsal adamlar, münzeviler, bağnazlar, büyücüler, ejderha katilleri, canavar avcıları... onlar hakkında pek çok hikâye vardır. Lâkin Kutsal İnanç’ın düşmanlarına karşı duydukları nefretin acımasız olduğunu herkes kabul eder.”

Leydi Merryweather hemen anladı. “Lord Stannis ve şu kırmızı büyücü gibi düşmanlar olabilir mi?”

Küçük bir kız gibi kıkırdayarak, “Aslında evet,” dedi Cersei.

“Bir sürahi baharatlı şarap açalım ve eve dönüş yolumuzda Savaşçı’nın Oğulları’nın ateşine içelim, ne dersin?”

“Savaşçı’nın Oğullarının ateşine ve Vekil Kraliçe’nin zekâsına. Cersei’ye, Bu isimle Anılan İlk Kraliçe’ye!”

Baharatlı şarap Cersei'nin zaferi kadar tatlı ve lezzetliydi. Kraliçenin arabası şehrin karşı tarafına suyun üstünde yüzer gibi gitti. Fakat Aegon Tepesi'nin eteğinde, at gezisinden dönen Margaery Tyrell ve kuzenleriyle karşılaştılar. Küçük kraliçeye öfkeyle bakarak,

nereye gitsem bir köpek gibi peşimden geliyor,

diye düşündü Cersei.

Margaery'nin arkasından; saray mensuplarından, muhafızlardan ve hizmetkârlardan oluşan uzun bir kuyruk geliyordu, çoğunun elinde taze çiçeklerle dolu sepetler vardı. Margaery'nin kuzenlerinin her birine bir hayran eşlik ediyordu; ince uzun yaver Alyn Ambrose, nişanlısı Elinor'la, Sör Tallad ise utangaç Alla'yla birlikte at sürüyordu. Tek kollu Mark Mullendore tombul Megga'nın yanındaydı, kız gülüyordu. Redwyne ikizleri, Margaery'nin diğer leydilerinden ikisine refakat ediyordu; Meredyth Crane ve Janna ve Fossoway. Kadınların hepsinin saçlarında çiçekler vardı. Jalabhar Xho, Sör Lambert Turnberry ve Mavi Ozan olarak tanınan şarkıcı da kafiledeydi.

Ve elbette, Kral Muhafızları'ndan bir şövalye de küçük kraliçeye eşlik etmeli. Ve elbette, o şövalye Çiçek Şövalyesi olmalı.

Altın kakmalı beyaz zırhının içinde ışıldayan Sör Loras, kraliçeyle konuştuğu günden sonra Tommen'a silah eğitimi vermeye kalkışmamıştı ama kral hâlâ onunla birlikte çok vakit geçiriyordu. Tommen

11e zaman küçük karısının yanından dönse, Sör Loras'ın söylediği ya da yaptığı bir şeyle ilgili yeni hikâyeler anlatıyordu.

İki kafile buluştuğunda, Margaery selam verdi ve kraliçenin arabasının yanına gitti. Kızın yanakları kızarmıştı, rüzgârla dalgalanan kahverengi bukleleri omuzlarına dökülmüştü. "Kral Ormanı'nda sonbahar çiçekleri topluyorduk," dedi kraliçeye.

Nereye gittiğim biliyorum,

diye düşündü kraliçe. Cersei'nin muhbirleri, onu Margaery'nin hareketlerinden haberdar etmek konusunda gayet başarılıydı.

Küçük kraliçemiz çok hareketli bir kız.

Margaery, bir gezintiye çıkmadan en fazla üç gün geçiriyordu.

Bazen, kabuk toplamak ve deniz kenarında yemek yemek için Rosby Yolu boyunca at sürüyordu. Diğer zamanlarda, maiyetini nehrin karşı tarafına geçirip kuş avlıyordu. Küçük kraliçe teknelere binmeye de bayılıyordu, Karasu Nehri boyunca bir yukarı bir aşağı amaçsızca dolaşıyordu. Kendisini dindar hissettiğinde kaleden ayrılıyor ve dua etmek için Baelor Septi'ne gidiyordu. On iki farklı terziye elbiseler sipariş ediyordu, şehrin altın ustalarınca iyi tanınıyordu

ve hatta Çamur Kapısı'nın yanındaki balık pazarını ziyaret ettiği biliniyordu. Leydi Margaery, gittiği her yerde abartılı bir ilgiyle karşılanıyor ve insanların heyecanını körüklemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Dilencilere sadaka veriyor, fırıncı arabalarından sıcak turtalar satın alıyor ve esnafla sohbet ediyordu.

Elinde olsaydı bütün bunları Tommen'a da yaptırırdı. Margaery, gezintilerde ona ve eşlikçilerine katılması için sürekli kralı da çağırıyordu ve Tommen onlarla birlikte gitmek için sürekli annesine yalvarıyordu. Cersei, Sör Osney'nin Margaery'le biraz daha fazla vakit geçirebilmesi için bu gezintilere birkaç kez rıza göstermişti.

Fakat bunun hiç faydası olmadı, Osney büyük bir hayal kırıklığı olduğunu kanıtladı.

Bir gün, "Kız kardeşinin Dorne'a gitmek için denize açıldığı günü hatırlıyor musun?" diye sormuştu Cersei oğluna. "Kaleye dönerken insanların bize nasıl bağırdığım hatırlıyor musun? Taşlan, küfürleri?"

Fakat kral, küçük kraliçesi sağolsun, mantığa sağırdı. "Eğer sıradan insanlarla kaynaşırsak, bizi daha çok severler."

"Ayak takımı şişman Yüce Rahip'i o kadar çok seviyordu ki onu parçalara ayırdı, üstelik rahip kutsal bir adamdı," diye hatırlatmıştı Cersei. Bu sözler, Tommen'in annesine darılmasından başka bir işe yaramamıştı.

Tam da Margaery'nin istediği gibi.

Joffrey, Margaery'nin hilekâr gülümsemesini görür ve kıza haddini bildirirdi ama Tommen saf bir çocuktu. Cersei, Qyburn'ün bulduğu altın sikkeyi hatırlayarak,

Margaery, Joffun onun için fazla güçlü olduğunu biliyordu,

diye düşündü.

Tyrell Hanedanı'nın iktidar umudu besleyebilmesi için, Joffrey'nin ortadan kaldırılması gerekiyordu.

Margaery ve Diken Kraliçesi'nin, Sansa Stark'ı Willas Tyrell'le evlendirmek için yaptıkları planı hatırladı. Lord Tywin onlardan önce davranmış ve Sansa'yı Tyrion'la evlendirerek bu plana engel olmuştu. Fakat bağlantı ortadaydı.

Hepsi bu işin içindeydi,

diye fark etti Cersei dehşetle.

Tyrelller, gardiyanlara rüşvet verip Tyrion'ın serbest kalmasını sağladılar ve onu Gül Yolu'ndan kaçırarak karısının yanına götürdüler. Şimdi ikisi de Yüksek Bahçe'de güvendeler, bir gül duvarının arkasında saklanıyorlar.

Aegon Tepesi’ne tırmanırlarken, “Bizimle gelmeliydiniz Majesteleri,” dedi küçük düzenbaz. “Birlikte çok güzel vakit geçirebilirdik. Ağaçlar sarılara, kırmızılara ve turunculara bürünmüş. Her yerde çiçekler var. Kestaneler de var. Eve dönerken birazını kızarttık.”

“Ağaçların arasında dolaşmak ve çiçek toplamak için vaktim yok,” dedi Cersei. “Yönetilecek bir krallığım var.”

“Sadece bir mi Majesteleri? Diğer altı krallığı kim yönetiyor?” Margaery neşe dolu bir kahkaha attı. “Umarım latifemi bağışlarsınız. Nasıl ağır bir yük taşıdığınızı biliyorum. Yükünüzü paylaşmama izin vermelisiniz. Size yardım etmek için yapabileceğim bir şeyler olmalı. Bu sayede, kral için rekabet ettiğimize dair söylentiler de son bulur.”

“Böyle mi söylüyorlar?” Cersei gülümsedi. “Ne kadar saçma. Ben seni bir an için bile rakip olarak görmedim.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim.” Kız, aşağılandığının farkında değilmiş gibi görünüyordu. “Bir dahaki sefere siz ve Tommen da bizimle gelmelisiniz. Majesteleri Kral’ın bundan çok hoşlacağından eminim. Mavi Ozan bizim için şarkılar söyledi ve Sör Tallad, sıradan insanların çomaklarla nasıl dövüştüğünü gösterdi. Orman sonbaharda çok güzel.”

“Merhum kocam da ormanı severdi.” Evliliklerinin ilk yıllarında, Robert, Cersei’nin onunla birlikte ava gelmesi için yalvarırdı ama Cersei her seferinde daveti geri çevirirdi. Robert’ın av gezileri, Cersei’ye, Jaime’yle birlikte olmak için vakit kazandırırdı.

Altın günler ve gümüş geceler.

Onlarınki tehlikeli bir danstı. Kızıl Kale’nin her yerinde gözler ve kulaklar vardı. Üstelik Robert’ın ne zaman geri döneceğinden kimse emin olamazdı. Ama tehlike, Jaime’yle Cersei’nin birlikte geçirdikleri zamanı daha heyecanlı hâle getirirdi. Cersei, küçük kraliçeyi, “Güzellik bazen ölümcül tehlikeleri gizleyebilir,” diye uyardı. “Robert hayatını ormanda kaybetti.”

Margaery, Sör Loras’a gülümsedi; sevgi dolu bir kardeş gülümsemesi. “Majesteleri’nin benim için endişelenmesi çok hoş, ama ağabeyim beni koruyor.”

Cersei defalarca,

git ve avlan,

demişti Robert’a.

Kardeşim beni koruyor.

Taena’nın daha evvel söylediği şeyi hatırladı ve bir kahkaha koyuverdi.

“Majesteleri çok güzel gülüyor.” Leydi Margaery meraklı bir ifadeyle

gülümsedi. “Neye güldüğünüzü öğrenebilir miyim?” “Öğreneceksin,” dedi kraliçe. “Sana söz veriyorum, öğreneceksin.”

AKINCI

Demir Zafer,
mahmuzuyla yeşil suları yararak ilerlerken davullar savaş ritmi vuruyordu. İlerideki küçük gemi dönüyordu, kürekleri denizi dövüyordu. Geminin sancaklarında güller dalgalanıyordu. Baştaki ve kıçtaki sancaklarda, kırmızı bir kalkanın üstünde beyaz bir gül vardı. Geminin direğindeki gül altındı, çimen kadar yeşil bir zeminin üstündeydi.

Demir Zafer
küçük geminin bordasına öyle sert bir şekilde sürtündü ki, gemiyi ele geçirmek üzere güverteye çıkacak olan denizcilerin yarısı yere devrildi. Kürekler çarpışıp kıymıklara ayrıldı, küreklerden çıkan sesler kaptanın kulağında tatlı bir müzik gibi çınladı.

Kaptan, küpeştenin üstünden atladı ve aşağıdaki güverteye indi, arkasında altın bir pelerin dalgalanıyordu. Beyaz güller geri çekildi; Victarion Greyjoy'u silahlı, zırhlı ve deniz canavarı miğferini takmış hâlde gören her adam aynı şeyi yapardı. Adamlar; kılıç, mızrak ve balta taşıyordu ama on adamdan dokuzu zırh kuşanmamıştı ve onuncu adamın üstünde sadece pullu bir yelek vardı.

Bunlar demiradamlar,
diye düşündü Victarion.

Buna rağmen boğulmaktan korkuyorlar.

"Onu yakalayın!" diye bağırdı bir adam. "Tek başına!"

"GELIN!"
diye kükredi Victarion. "

Becebiliyorsanız gelin ve beni öldürün."

Güllü savaşçılar birbirlerine yaklaştılar, ellerinde gri çelik ve gözlerinde dehşet vardı. Korkulan o kadar yoğundu ki Victarion korkunun tadını alabiliyordu. Baltasını sağa ve sola savurdu, ilk adamın kolunu dirseğinden kopardı ve İkincisinin omzunda derin bir yarık açtı. Üçüncü adam kendi baltasını Victarion'un çam kalkanına gömdü. Victarion, kalkanı adamın yüzüne yapıştırdı, onu yere devirdi ve adam tekrar ayağa kalkmayı denediğinde onu öldürdü. Baltasını cesedin göğüs kafesinden kurtarmaya çalışırken, kürek kemiklerinin arasına bir mızrak çarptı. Sanki biri eliyle sırtına vurmuştu. Victarion döndü ve baltasını mızrakçının kafasına indirdi. Çelik; miğferin, saçın ve kafatasının içine gömülürken, Victarion darbenin şiddetini kolunda hissetti. Adam yarım kalp atışı bir zaman sallandı, sonra Victarion baltasını geri çekti ve adamın cesedi, kollan ve bacakları boşalmış bir hâlde güverteye yığıldı, adam ölüden çok sarhoş görünüyordu.

O sırada Victarion'un demirdoğumluları, hasarlı dargeminin güvertesine çıkmıştı. Victarion, Tekkulak Wulfe'un uluyarak işe koyulduğunu duydu, paslı zırhının içindeki Ragnor Turna'yı ve baltasını bir adamı göğsüne indirmek üzere havaya kaldıran Berber Nute'u gördü. Bir adam daha öldürdü, sonra bir adam daha. Bir üçüncüyü de öldürürdü ama Ragnor ondan önce davrandı. "İyi darbe," diye bağırdı Victarion, Ragnor'a.

Baltasına yeni bir kurban bulmak için döndüğünde, güvertenin diğer ucunda duran kaptanı gördü. Adamın beyaz pelerini kan ve pıhtıyla lekenlenmişti ama Victarion pelerinin göğsündeki armayı seçti; kırmızı kalkanın içinde kalan beyaz gül. Kaptanın kalkanında da aynı arma vardı.

"Seni"

diye seslendi demir kaptan.

"Sen, güllü adam! Sen Güney Kalkanı'nın lordu musun?"

Diğer kaptan göz siperini kaldırdı ve sakalsız yüzünü gösterdi. "Onun oğlu ve vârisiyim. Sör Talbert Serry. Sen kimsin deniz canavarı?"

"Ölümün." Victarion kaptana doğru koştu.

Serry onu karşılamak için hareketlendi. Serry'nin uzunkılıcı kalede dövülmüştü ve genç şövalye silahına şarkı söyletiyordu. Şövalyenin ilk darbesi alçaktı ve Victarion bunu baltasıyla karşıladı. Victarion kalkanını kaldırmadan önce, ikinci darbe demir kaptanı miğferinden yakaladı. Victarion bir yan darbeyle cevap verdi. Serry'nin kalkanı araya girdi. Havada ahşap kıymıklar uçuştu ve beyaz gül tatlı bir çatırtıyla ikiye bölündü. Genç şövalyenin kılıcı, Victarion'un çelik zırhlı uyluğuna bir, iki, üç kez çarparak çığlık attı.

Bu çocuk hızlı,

diye fark etti demir kaptan. Kalkanını Serry'nin yüzüne vurdu, şövalye sendeleyerek küpeşteye yapıştı. Victarion baltasını yukarı kaldırdı vücudunun bütün ağırlığını, genç şövalyeyi boynundan kasığına kadar kesmek için indirdiği darbeye verdi ama Serry dönerek kurtuldu. Baltanın başı, havaya kıymıklar göndererek küpeşteye gömüldü, Victarion baltayı kurtarmaya çalıştı ama başaramadı. Güverte sallandı ve Victarion tek dizinin üstüne düştü.

Sör Talbert kırık kalkanını attı ve uzunkılıcını bütün gücüyle aşağı indirdi. Victarion yere düşerken kalkanı ters dönmüştü. Demir kaptan, Serry'nin kılıcını demir bir yumrukla yakaladı. Pullu çelik çatırdadı, Victarion acıyla inledi ama yine de dayandı. Şövalyenin kılıcını elinden alıp denize atarken, "Ben de hızlıyım evlat," dedi.

Sör Talbert'ın gözleri genişledi. "Kılıcım..."

Victarion kanlı eliyle şövalyenin boğazını yakaladı. Serry'yi geri geri

bordaya itip kanla lekelenmiş suların içine atarken, “Gidip kılıcını al,” dedi.

Baltasını saplandığı yerden kurtardı. Beyaz güller demir dalganın önünde geri çekiliyordu. Bazıları alt güverteye kaçmaya çalışırken, diğerleri merhamet için yalvarıyordu. Victarion; zırhın, derinin ve pullu çeliğin altındaki parmaklarından süzülen ılık kanı hissedebiliyordu ama bu hiçbir şeydi. Düşman adamlardan oluşan kalabalık bir grup, geminin direğinin etrafında dövüşe devam ediyordu. Halka şeklinde dizilmişlerdi, omuz omuza duruyorlardı.

Bunlar erkek en azından. Teslim olmaktansa ölmeyi tercih ederler.

Victarion adamların bu arzusunu yerine getirecekti. Baltasını kalkanına vurdu ve saldırdı.

Boğulmuş Tanrı, Victarion Greyjoy’u, kral şûralarında kelimelerle dövüşsün ya da uçsuz bucaksız bataklıklarda sinsi düşmanlarla mücadele etsin diye yaratmamıştı. Victarion’ın dünyaya geliş sebebi buydu; elinde kana bulanmış bir baltayla, tepeden tırnağa çeliğe bürünmüş bir hâlde durmak ve her darbede ölümle uğraşmak.

Ona önden ve arkadan saldırdılar ama verdikleri zarara bakılırsa, kılıçları söğüt dalından yapılmış olabilirdi. Ne bir kılıç Victarion Greyjoy’un zırhını kesebilirdi ne de Victarion, düşmanına, zırhının eklem yerlerindeki zayıf noktaları bulacak kadar vakit verirdi. Uç ya da dört ya da beş adam birden ona saldırabilirdi; sorun değildi. Çeliğinin onu diğerlerinden koruyacağına güvenerek, adamları teker teker öldürdü. Bir düşman yere devrilirken, demir kaptan gazabını bir sonrakine döndürdü.

Karşısına çıkan son adam bir demirci olmalıydı; boğa gibi kolları vardı ve bir kolu ötekinden daha kaslıydı. Zırh olarak çivili yelek ve deri başlık giymişti. Adamın indirdiği tek darbe, Victarion’ın kalkanının mahvoluşunu tamamladı fakat kaptanın cevap olarak indirdiği darbe, adamın kafasını ikiye ayırdı.

Keşke Kargagöz’ü de bu kadar kolay devirebilseydim.

Victarion baltasını geri çektiğinde, demircinin kafatası adeta infilak etti. Etrafa kemik, kan ve beyin parçalan saçıldı. Ceset öne doğru düştü, Victarion’ın bacaklarına çarptı. Demir kaptan kendini cesetten kurtarırken,

merhamet dilemek için çok geç,

diye düşündü.

Victarion’m ayaklarının altındaki güverte artık iyice kayganlaşmıştı. Her tarafta ölü ya da ölmek üzere olan adamlar yatıyordu. Demir kaptan kalkanını attı ve derin bir nefes aldı. Yanında duran Berber’in, “Lord Kaptan,” dediğini duydu, “zafer bizim.”

Deniz gemilerle doluydu. Bazıları yanıyordu, bazıları batıyordu, bazıları

parçalara ayrılmıştı. Gemi gövdelerinin arasındaki su, güveç gibi koyuydu; cesetler, kırık kürekler ve enkazlara tutunan adamlarla doluydu. Uzakta, yarım düzine güneyli gemi hızla Mander'a doğru kaçıyordu.

Bırak gitsinler,

diye düşündü Victarion,

bırak da hikâyeyi anlatsınlar.

Bir erkek, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp mücadeleden kaçtığı anda, erkeklikten vazgeçmiş olurdu.

Victarion'ın gözleri, dövüş sırasında alnından akıp kirpiklerine damlayan ter yüzünden yanıyordu. İki kürekçi demir kaptanın deniz canavarı miğferini çözdü. Victarion miğferi çıkardı, alnını sildi. "Şu şövalye," diye homurdandı, "biri onu sudan çıkardı mı?" Bir lordun oğlu iyi fidye getirirdi; eğer babası Lord Serry günü sağ bitirdiyse babasından, bitirmediyse Yüksek Bahçe'deki efendisinden.

Ama Victarion'ın adamları, şövalye denize düştükten sonra ona ne olduğunu görmemişti. Adam muhtemelen boğulmuştu. "Boğulmuş Tanrı'nın ıslak salonlarında, burada dövüştüğü gibi yiyip içsin." Kalkan Adaları'nın erkekleri kendilerine denizci derlerdi ama denizleri dehşet duyarak geçer ve boğulmaktan korktukları için mücadelelerde hafif zırhlar giyerlerdi. Genç Serry farklıydı.

Cesur bir adam,

diye düşündü Victarion.

Neredeyse demirdoğumlu.

Mazbut gemiyi Ragnor Turna'ya verdi, mürettebat için on iki adam belirledi ve tekrar kendi gemisine,

Demir Zafer'e

çıktı. "Tutsakların silahlarını ve zırhlarını alın, yaralarını sarın," dedi Berber Nute'a. "Can çekişen adamları denize atın. Merhamet için yalvaran olursa, önce boğazını kesin." Bu çeşit adamlar için sadece aşağılama duygusu besliyordu; deniz suyunda boğulmak, kanda boğulmaktan evlâydı. "Kazandığımız gemilerin, tutsak aldığımız bütün şövalyelerin ve küçük lordların sayısını istiyorum. Onların sancaklarını da istiyorum." O sancakları bir gün salonuna asacaktı. Yaşlandığında ve güçten düştüğünde, genç ve kuvvetli olduğu vakitlerde katlettiği düşmanları o sancaklar sayesinde hatırlayacaktı.

'Yapılacak." Nute sırıttı. "Bu büyük bir zafer."

Evet, diye düşündü Victarion,

Kargagöz ve büyücüleri için büyük bir zafer.

Havadisler Meşe Kalkan'a ulaştığında, diğer kaptanlar yine Victarion'ın

ağabeyinin adını bağıracaktı. Euron onları cerbezeli diliyle, gülümseyen gözüyle ve onlarca uzak diyarın ganimetiyle kendi tarafına çekmişti; altın, gümüş, süslü zırhlar, altın yaldızlı kabzalarıyla kavisli kılıçlar, Valyria çeliğinden hançerler, çizgili kaplan postları, benekli kedi derileri, yeşim mantikorlar, kadim Valyria sfenksleri; muskat, karanfil ve safran dolu sandıklar, fildişi borular ve tekboynuzlar, Yaz Adaları'ndan gelen yeşil, turuncu ve sarı tüyler, ince ipek ve pırıltılı atlas topları... fakat bütün bunlar, bu zaferle kıyasladığında çok azdı.

Ve ¡imdi Euron onlara zafer de vermiş oldu, artık sonsuza dek ona aitler,
diye düşündü kaptan. Ağzında acı bir tat vardı.

Bu benim zaferimdi,
onun değil. O

nerede? Meşe Kalkan'da, bir kalede tembellik ediyor. Karımı ve tahtımı çaldı. Şimdi de şanımı çalıyor.

İtaat, Victarion Greyjoy'un tabiatında vardı; o böyle yaratılmıştı. Ağabeylerinin gölgesinde büyürken, Balon'ı her konuda vazifeşinas bir şekilde takip etmişti. Sonra, Balon'ın oğulları doğduğunda, bir gün onlara da diz çökeceğini kabullenmişti; içlerinden biri Balon'ın Deniztaşı Tahtı'na oturacaktı. Fakat Boğulmuş Tanrı, Balon ile oğullarını ıslak salonlarına çağırmıştı ve Victarion, Euron'a, boğazında safra tadı hissetmeden "kral" diyemiyordu.

Rüzgâr insanı canlandırıyordu ve demir kaptanın susuzluğu çoğalıyordu. Bir mücadeleden sonra mutlaka şarap içmek isterdi. Güverteyi Nute'a verdi ve aşağı gitti. Geminin kıç tarafındaki dar kamarasında, esmer kadını ıslak ve hazır bir hâlde buldu; mücadele kadının kanını da ısıtmıştı belki. Kadına art arda iki kez sahip oldu. İşi bittiğinde; kadının göğüslerinde, kalçalarında ve karnında kan vardı ama bu Victarion'ın kanıydı, avcundaki yarıktan akmıştı. Esmer kadın kaynatılmış sirkeyle Victarion'ın yarasını temizledi.

Kadın yanma diz çöktüğünde, "Euron'un hakkını vermem gerek, bu iyi bir plandı," dedi demir kaptan. "Mander artık bize açık, tıpkı eskiden olduğu gibi." Mander tembel bir nehirdi; geniş ve ağırdı, kıyı dilleri ve engelleriyle tehlikeliydi. Deniz taşıtlarının çoğu, Yüksek Bahçe'nin ötesine gitmeye cesaret edemezdi ama dargemiler sığ suları çekebilir ve bu sayede Acı Köprü'nün yukarısına kadar yüzebilirlerdi. Kadim günlerde, demirdoğumlular nehir yolunu cesurca kullanmıştı. Mander Nehri ve nehre bağlı akıntılar boyunca her yeri yağmalamalardı... ta ki, yeşil elin kralı, Mander'ın ağzındaki dört küçük adanın balıkçılarını silahlandırana ve onlara

kalkanlarım
diyene kadar.

Aradan iki bin yıl geçmişti ama kayalık sahillere dizilmiş gözcü kulelerindeki ihtiyar adamlar hâlâ nöbetteydi. Dargemileri gördükleri anda işaret ateşlerini yakarlardı ve çağrı tepeden tepeye, adadan adaya sıçrardı.

“Kork! Düşmanlar

!

Akıncılar

!” Balıkçılar, yüksek yerlerde yanan ateşleri gördüklerinde, ağlarını ve çapalarını bir kenara bırakıp kılıçlarına ve baltalarına davranırlardı. Lordlar, şövalyeleri ve silahlı askerleriyle birlikte kalelerinden çıkarlardı. Suyun üzerinde savaş boruları yankılanırdı; Yeşil Kalkan’dan Gri Kalkan’a, Meşe Kalkan’dan Güney Kalkanı’na kadar. Sonra lordların dargemileri gelirdi; yosun kaplı taş doklardan çıkar, kürekleriyle suyu döverek boğazlan geçer, Mander’ı kapatır ve akıncıları nehrin yukarısına doğru kovalayıp felakete götürürlerdi.

Euron; Karadişli Tonvold ve Kızıl Kürekçi’yi, bir düzine dargemiyle birlikte Mander’ın yukarısına göndermişti. Bu sayede Kalkan Adaları’nın lordları, gemileri kovalamak için dışarı dökülecekti. Euron’un ana donanması adaya vardığında, adaların kendisini savunmak üzere sadece bir avuç dövüşçü kalmış olacaktı. Demirdoğumlular akşam dalgasıyla gelmişlerdi; böylece batan güneşin göz kamaştırıcı ışıltısı, onları gözcü kulelerindeki ihtiyar adamlardan saklayacaktı ve fark edildiklerinde iş işten geçmiş olacaktı. Eski Wyk’ten beri rüzgâr hep arkalarındaydı. Donanmada, bunun Euron’un büyücülerinin marifeti olduğu ve Kargagöz’ün kan kurbanları vererek Fırtına Tanrısı’nı sakinleştirdiği konuşuluyordu. Adet olduğu üzere kıyı şeridini takip etmek yerine, bu kadar uzak batıya yelken açmaya başka nasıl cesaret edebilirdi?

Demirdoğumlular dargemilerini taşlı bir kıyıya demirlemişler ve akşamın mor karanlığında, ellerindeki pırıltılı çeliklerle karaya çıkmışlardı. O sırada yüksek yerlerde ateşler yanıyordu ama adalarda çok az dövüşçü kalmıştı. Gri Kalkan, Yeşil Kalkan ve Güney Kalkanı, henüz güneş doğmadan düşmüştü. Meşe Kalkan yarım gün daha uzun dayanmıştı. Dört Kalkan’ın adamları, Tonvold ve Kızıl Kürekçi’yi kovalamayı bırakıp nehrin aşağısına döndüğünde, Mander’ın ağzında bekleyen Demir Donanma’yla karşılaşmıştı.

“Her şey Euron’un söylediği gibi oldu,” dedi Victarion, elini keten sargıyla saran esmer kadına. “Büyücüleri bunu önceden görmüş olmalı.” Quellon Humble, Euron’un

Sükûnet'e

üç büyücü aldığı söylemişti. Tuhaf ve korkunç adamlardı ama Kargagöz onları köle hâline getirmişti. “Ama mücadeleleri kazanmak için hâlâ bana

ihtiyacı var,” diye ısrar etti Victarion. “Büyücüler iyi olabilir lâkin savaşlar kan ve kılıçla kazanılır.” Sirke, Victarion’ın yarasını eskisinden beter sızlatıyordu. Demir kaptan esmer kadını öfkeyle itti ve elini yumruk hâline getirdi. “Bana şarap getir.”

Karanlıkta içti, ağabeyini düşündü.

Eğer darbeyi kendi elimle indirmezsem yine de akraba katili olur muyum

? Victarion hiç kimseden korkmuyordu ama Boğulmuş Tanrı’nın laneti onu durduruyordu.

Eğer biri onu benim emrimle öldürürse, kanı yine de benim ellerimi mi kirletir

? Aeron Buharsaçlı bu soruların cevabını bilirdi ama rahip Demir Adaları’nda bir yerdeydi; demirdoğumluları yeni krallarına karşı ayaklandırmayı umut ediyordu.

Berber Nute, yirmi metre mesafeden fırlattığı baltayla bir adamı tıraş edebilir. Ve Euron’un kırmalarının hiçbiri, Tekkulak Wulfe’un ya da Gülümsemez Andrik’in karşısında duramaz. Herhangi biri bu işi yapabilir.

Ama bir adamın ne yapabileceği ve ne yapacağı iki farklı şeydi, Victarion bunu biliyordu.

Aeron, Eski Wyk’te, “Euron’un kutsal şeylere ettiği küfürler, Boğulmuş Tanrı’nın gazabını üstümüze çekecek,” diye kehanette bulunmuştu. “Onu durdurmalıyız ağabey. Biz hâlâ Balon’ın kanıyız, öyle değil mi?”

“O da öyle,” demişti Victarion. “Bundan ben de en az senin kadar hoşlanmıyorum ama Euron kral oldu. Onu senin kral şûran yükseltti ve ahşap tacı onun başına bizzat sen taktın!”

Saçlarından deniz yosunları sarkan rahip, “Tacı onun başına taktım,” demişti, “lâkin tacı memnuniyetle geri alır ve senin başına takarım. Sadece sen onunla dövüşecek kadar kuvvetlisin.” “Onu Boğulmuş Tanrı yükseltti,” diye sızlanmıştı Victarion. “Bırak da Boğulmuş Tanrı devirsin.”

Aeron ağabeyine öfkeli bir bakış atmıştı, kuyuları kuruttuğu ve kadınları kısırlaştırdığı söylenen o bakış. “Konuşan tanrı değildi. Eeuron’un o kırmızı gemide sihirbazlar ve büyücüler tuttuğu biliniyor. Denizin sesini duymamamız için bir büyü yaptılar. Kaptanlar ve krallar, ejderhalar hakkında söylenen onca şeyle sarhoş oldular.”

“Sarhoş oldular ve o borudan korktular. Borunun çıkardığı sesi duydun. Artık bir önemi yok. Euron bizim kralımız.” “Benim değil,” demişti rahip. “Boğulmuş Tanrı cesur adamlara yardım eder, fırtına yükselirken güvertelerinin altına saklanan adamlara değil. Şayet Kargagöz’ü Deniztaşı Tahtı’ndan indirmek

için harekete geçmeyeceksen, bu görevi ben üstleneceğim.”

“Nasıl? Gemin yok, kılıcın yok.”

“Sesim var,” demişti rahip “ve tanrı benimle. Benimki denizin gücü, Kargagöz’ün karşı koymayı umut bile edemeyeceği bir güç. Dalgalar dağa çarptıklarında kırılabilirler lâkin yine de gelirler, dalga üstüne dalga. Ve sonunda, bir zamanlar dağın durduğu yerde sadece çakıl taşları kalır. Çok geçmeden, ebediyen denizin dibinde kalmak üzere çakıl taşları bile gider.”

“Çakıl taşları?” diye homurdanmıştı Victarion. “Kargagöz’ü, dalgalardan ve çakıl taşlarından bahsederek devirebileceğim düşünüyorsan, delisin.”

“Demirdoğumlular dalgalar olacak,” demişti Buharsaçlı. “Kudretliler ve lordlar değil. Basit insanlar, toprağın çiftçileri ve denizin balıkçıları. Kaptanlar ve krallar Euron’u yukarı çıkardı, lâkin sıradan insanlar onu yerler bir edecek. Büyük Wyk’e, Harlaw’a, Orkmont’a ve bizzat Pyke’a gideceğim. Sesim her köyde ve kasabada duyulacak. Deniztaşı Tahtı’nda tanrısız bir adam oturamaz!” Başını sallamış ve karanlığa geri dönmüştü. Ertesi gün güneş doğduğunda, Aeron Greyjoy, Eski Wyk’ten kaybolmuştu. Rahibin boğulmuş adamları bile onun nerede olduğunu bilmiyordu. Durumu Euron’a haber verdiklerinde, Kargagöz sadece gülmüştü.

Rahip gitmişti fakat ürkütücü uyarıları kalmıştı. Victarion, Bealor Blacktyde’ın sözlerini de hatırlıyordu.

“Balon deliydi, Aeron daha deli ve Euron hepsinin en delisi.”

Genç lord, kral şûrasından sonra, Euron’u metbu olarak kabul etmeyi reddetmiş ve evine dönmeye çalışmıştı fakat demir donanma koyu kapatmıştı; itaat alışkanlığı Victarion Greyjoy’un kemiklerine kadar işlemişti ve ahşap taç Euron’un başındaydı.

Gece Kuşu

ele geçirilmiş ve Lord Blacktyde zincire vurulu bir hâlde krala götürülmüştü. Euron’un dilsizleri ve kırmaları, yeşil toprakların yedi tanrısına tapan lordu, o tanrılara sunmak üzere yedi parçaya ayırmıştı.

Yeni kral, Victarion’ın sadık hizmetinin ödülü olarak, ona esmer kadını vermişti. Kadın, Lys’e giden bir köle gemisinden alınmıştı. Victarion, “Senin artıklarını istemem,” demişti öfkeyle. Fakat Kargagöz, Victarion onu almayı kabul etmezse kadının öldürüleceğini söylediğinde, demir kaptan yumuşamıştı. Kadının dili kesilmişti ama bunun dışında bir hasarı yoktu, yağlanmış tik ağacı kadar kahverengi teniyle güzeldi üstelik. Ama bazen, Victarion kadına baktığında, ağabeyinin ona verdiği ilk kadını hatırlıyordu, onu bir erkek yapması için verdiği kadını.

Victarion esmer kadını bir kez daha kullanmak istedi fakat kendini aciz buldu. “Bana bir matara şarap daha getir,” dedi, “sonra da dışarı çık.” Kadın bir matara ekşi kırmızıyla döndüğünde, kaptan matarayı aldı ve temiz deniz havasını ciğerlerine doldurmak için güverteye çıktı. Mataranın yarısını içti ve geri kalanını ölen bütün adamların şerefine denize döktü.

Demir Zafer

saatler boyunca Mander’ın ağzında oyalandı. Demir Donanma’nın büyük bir bölümü Meşe Kalkan’a doğru giderken;

Keder, Lord Dagon, Demir Rüzgâr ve Bakire Felaketi

artçı kuvvet olarak nehirde kaldı. Adamlar hayatta kalanları denizden çıkardılar ve mahmuzladığı geminin enkazı tarafından dibe çekilen

Zor El’

in ağır ağır batışını izlediler. Gemi suların altında kaybolduğunda, Victarion daha önce istediği sayıları aldı. Altı gemi kaybetmiş ve otuz sekiz gemi kazanmıştı. “İşe yarar,” dedi Nute’a. “Küreklere. Lord Hewett’ın Kasabası’na dönüyoruz.”

Kürekçiler sırtlarını Meşe Kalkan’a doğru eğdiler ve demir kaptan bir kez daha kamarasına gitti. “Onu öldürebilirdim,” dedi esmer kadına. “Lâkin kralını öldürmen büyük bir günahtır ve ağabeyini öldürmen daha büyük bir günah.” Kaşlarını çattı. “Asha sesini benim için yükseltmeliydi.” Kralları ve kaptanları, kozalaklar ve turplarla kazanabileceğini nasıl düşünmüştü?

Damarlarında Balon’ın kanı var ama o hâlâ bir kadın.

Asha, kral şûrasından sonra kaçmıştı. Ahşap tacın Euron’un başına takıldığı gece, kız ve mürettebatı ortadan kaybolmuştu. Victarion’ın bir yanı Asha gittiği için mutluydu.

Eğer kızın başında bir parça akıl varsa, kuzeyli bir lordla evlenir ve onun kalesinde yaşar, denizden ve Euron Kargagöz’den uzakta.

“Lord Kaptan, Lord Hewett’in Kasabası,” diye seslendi mürettebattan bir adam.

Victarion ayağa kalktı. Şarap, elindeki zonklamayı azaltmıştı. Belki de elini Hewett’ın üstadına gösterirdi, adam öldürülmediyse tabii. Gemi bir burnun etrafını dolaşırken, Victarion güverteye döndü. Lord Hewett’in limanın üstünde yükselen kalesi, Victarion’a Lord Limanı’m hatırlattı ama bu kasaba oradan iki kat büyüktü. Limanın önündeki sularda, yelkenlerinde deniz canavarları olan yirmi dargemi yüzüyordu. Daha yüzlerce gemi taşlı kıyılara çıkarılmış veya liman boyunca sıralanan iskelelere çekilmişti. Taş bir rıhtıma, üç büyük ve on iki küçük göke bağlanmıştı, ganimet ve erzak yükleniyordu. Victarion,

Demir Zafer’in

demir atması için emir verdi. “Bir tekne hazır edin.” Kasaba tuhaf bir şekilde sakin görünüyordu. Parçalanmış kapıların ve kırık panjurların şahitlik ettiği üzere, dükkânların ve evlerin çoğu yağmalanmıştı ama sadece sept ateşe verilmişti. Caddelere cesetler dağılmıştı, her birinin üstünde küçük bir leş kargası sürüsü vardı. Mücadeleden sağ çıkan adamlardan oluşan asık suratlı bir grup, kargaları kovalayarak ve ölüleri daha sonra gömmek için bir arabanın içine atarak caddelerde dolaşıyordu. Ölülerin gömülmesi fikri Victarion’ı tiksintiyle doldurdu. Denizin gerçek oğullarının hiçbiri, toprağın altında çürümek istemezdi. Boğulmuş Tanrı’nın ıslak salonlarını, sonsuza kadar yiyip içebileceği o yeri nasıl bulurdu?

Victarion’ı karaya götüren tekne, gemilerin önünden geçiyordu,

Sükûnet

de o gemilerin arasındaydı. Demir kaptanın gözleri, geminin pruvasındaki demir heykele takıldı; dağınık saçları ve yukarı uzanmış kolları olan ağızsız bakire. Heykelin sedef gözleri Victarion’ı takip ediyor gibiydi.

Bir zamanlar onun da her kadın gibi bir ağzı vardı, sonra Kargagöz o ağzı kapattı.

Tekne sahile yaklaşırken, Victarion, büyük gökelerden birinin güvertesinde toplanmış kadınları ve çocukları fark etti. Bazılarının elleri arkadan bağlanmıştı ve hepsinin boynuna kendir ipler dolanmıştı. Teknenin iskeleye bağlanmasına yardım eden adama, “Bunlar kim?” diye sordu.

“Dullar ve öksüzler. Köle olarak satılacaklar.”

“Satılmak?” Demir Adaları’nda köle yoktu, sadece esir vardı. Bir esir hizmet etmekle yükümlüydü ama kişisel bir mal değildi. Çocukları, Boğulmuş Tanrı’ya verilmek şartıyla özgür doğardı. Ve hiçbir esir, altın karşılığında alınıp satılamazdı. Bir adam esirler için demir bedel ödemek zorundaydı yoksa esir sahibi olamazdı. “Esir ya da tuz karısı olmaları gerek,” diye söylendi Victarion. “Kralın emriyle satılıyorlar.”

“Güçlü her daim güçsüzden almıştır,” dedi Berber Nute. “Köle ya da esir, fark etmez. Erkekleri onları koruyamadı ve şimdi bize aitler. Onlarla istediğimizi yaparız.”

Victarion,

Eski Usul’e uygun değil,

diyebilirdi ama vakit yoktu. Kazandığı zafer buraya ondan önce varmıştı ve adamlar tebriklerini sunmak için onun etrafında toplanıyorlardı. Demir kaptan adamların dalkavukluk etmesine izin verdi, ta ki, içlerinden biri Euron’un

cesaretini övmeye başlayana kadar. “Cesaret, gelişimizin haberi adalara bizden önce ulaşmasın diye karayı hiç görmeden açık denizde yol almaktır,” diye kükredi Victarion, “ama ejderha avlamak için dünyanın diğer ucuna gitmek başka bir şeydir.” Bir cevap almak için beklemedi, kalabalığı omzuyla yarıp kaleye doğru yürüdü.

Lord Hewett’in kalesi küçük fakat sağlamdı. Kalın duvarları ve lordun hanedanının kadim armasını çağrıştıran demir çivili meşe kapıları vardı; mavi beyaz dalgalı zeminde, demir çivili meşe bir kalkan. Fakat şimdi, kalenin yeşil çatılı kulelerinin tepesinde dalgalanan sancak Greyjoy Hanedanı’nın deniz canavarıydı, büyük kapılar yanmış ve kırılmıştı. Siperlerde mızraklı ve baltalı demiradamlar yürüyordu, aralarında Euron’un kırmaları da vardı.

Victarion, avluda Gorold Goodbrother ve yaşlı Drumm’ı gördü, adamlar sessiz bir şekilde Rodrik Harlaw’la konuşuyorlardı. Berber Nute onları görünce ıslık çaldı. “Okuyucu,” diye seslendi, “yüzün neden bu kadar asık? Boşuna endişelendin. Zafer bizim, ödül bizim!”

Lord Rodrick’in ağzı büzüldü. “Şu kayalardan mı bahsediyorsun? Dördü birden bir Harlaw etmez. Birkaç kaya, birkaç ağaç, biraz incik boncuk ve Tyrell Hanedanı’nın husumetini kazandık.”

“Güller mi?” Nute güldü. “Hangi gül, deniz canavarına zarar verebilir? Kalkanlarını aldık ve onları parçalara ayırdık. Şimdi onları kim koruyacak?”

“Yüksek Bahçe,” diye cevapladı Okuyucu. “Çok yakında, Menzil’in bütün kuvveti bize karşı toplanacak Berber. İşte o gün, bazı güllerin demir dikenleri olduğunu öğreneceksin.”

Drumm başıyla onayladı, tek eli Kızıl Yağmur’un kabzasındaydı. “Lord Tarly, Valyria çeliğinden dövülmüş Yürekfelaketi isimli büyük kılıcı taşır ve her zaman Lord Tyrell’in öncü kuvvetinde yer alır.”

Victarion’ın açlığı kabardı. “Bırak gelsin. Kılıcını kendime alırım, tıpkı senin atanın Kızıl Yağmur’u aldığı gibi. Bırak gelsinler ve Lannisterlar’ı da getirsinler. Bir aslan, karada yeterince amansız olabilir lâkin denizde üstün olan deniz canavarıdır.” Demir kaptan, baltasını Kral Katili’ne ya da Çiçek Şövalyesi’ne karşı denemek için dişlerinin yarısını verirdi. Onun dövüşten anladığı buydu. Akraba katili, tanrıların ve insanların gözünde lanetlenirdi ama savaşçı onurlandırılır ve kutsanırdı.

“Endişelenme Lord Kaptan,” dedi Okuyucu. “Gelecekler. Majesteleri bunu istiyor. Yoksa neden Hewett’in kuzgunlarını uçurmamızı istesin?”

“Çok fazla okuyor ve çok az dövüşüyorsun,” dedi Nute. “Senin kanın süte dönmüş.” Ama Okuyucu onu duymamış gibi yaptı.

Victarion salona girdiğinde sefih bir ziyafetle karşılaştı. Demirdoğumlular masaları doldurmuştu; içiyor, bağırıyor, birbirlerini itip kakıyorladı. Katlettikleri adamları, gösterdikleri başarıyı ve kazandıkları ödülleri anlatıp böbürleniyorlardı. Birçoğu ganimetlerle süslenmişti. Solak Lucas Codd ve Quellon Humble, duvar goblenlerini yırtıp pelerin yapmışlardı. Germund Botley, bir Lannister'dan aldığı altın yaldızlı göğüs kalkanının üstüne İncili ve lal taşlı bir zincir takmıştı. Gülümsemez Andrik, her iki kolunda birer kadınla yalpalayarak yürüyordu; yine gülümsemiyordu ama bütün parmaklarında yüzükler vardı. Kaptanlar, yemeklerini, içi çıkarılmış bayat ekmek kabukları yerine gümüş tabaklardan yiyorlardı.

Berber Nute etrafa bakınırken yüzü öfkeyle karardı. "Kargagöz, dargemilerle yüzleşmemiz için bizi önden gönderiyor ama kendi adamları kaleleri ve köyleri alıp bütün kadınlara ve ganimetlere el koyuyor. Bize ne kaldı?"

"Şan bizim."

"Şan iyidir," dedi Nute, "ama altın daha iyidir."

Victarion omuzlarını silkti. "Kargagöz bütün Batıdiyar'ı alacağımızı söylüyor. Arbor, Eski Şehir, Yüksek Bahçe... altınını oralardan alırsın. Ama bu kadar gevezelik yeter. Açım."

Kan hakkıyla, Victarion yüksek masada bir yer talep edebilirdi ama Euron'la ve onun yaratıklarıyla birlikte yemek yemek istemiyordu.

Lord Quellon

'un kaptanı olan Topal Ralf in yanma oturdu. "Büyük bir zafer Lord Kaptan," dedi Topal. "Lordluk unvanını hak eden bir zafer. Bir ada almalısınız."

Lord Victarion. Neden olmasın

? Deniztaşı Tahtı olmayabilirdi ama yine de bir şeydi.

Hotho Harlaw masanın karşı tarafındaydı. Kemirdiği kemiği bir kenara fırlatıp öne eğildi. "Şövalye, Gri Kalkan'ı alacakmış. Kuzenim. Duydun mu?"

"Hayır." Victarion, Sör Harras Harlaw'un oturduğu yere baktı. Uzun boylu, uzun yüzlü, sade ve ciddi görünüşlü adam altın bir kadehten şarap içiyordu. "Kargagöz bu adama neden bir ada veriyor?"

Hotho boş şarap kadehini uzattı ve solgun yüzlü genç bir kadın kadehi tekrar doldurdu. "Şövalye, Grimston Kalesi'ni tek başına aldı. Sancağını kalenin altına dikti ve Grimmler'e meydan okudu, dışarı çıkıp onunla yüzleşmelerini istedi. Biri çıktı, sonra biri daha, sonra biri daha. Şövalye hepsini öldürdü... aslında ikisi teslim oldu. Yedinci adam devrildiğinde, Lord Grimm'in rahibi tanrıların konuştuğuna karar verdi ve kaleyi teslim etti." Hotho güldü. "Şövalye,

Gri Kalkan Lordu olacak, buyursun olsun. O gittiğinde Okuyucu'nun vârisi benim." Şarap kadehini göğsüne vurdu. "Kambur Hotho, Harlaw Lordu." "Yedi, diyorsun," dedi Victarion. Alacakaranlık'ın onun baltasının karşısında ne yapacağını merak etti. Daha önce Valyria çeliği kuşanmış bir adamla dövüşmemişti ama ikisi de delikanlıyken Harras Harlaw'u defalarca benzetmişti. Harlaw çocukken, Balon'ın büyük oğlu Rodrik'le iyi arkadaştı. Rodrik, Denizgözcüsü'nün duvarlarının altında ölmüştü.

Ziyafet iyiydi. Şarap en iyisiydi. Kızarmış öküz, doldurulmuş ördek ve taze yengeç de vardı. Lord Kaptan, hizmetçi kızların ve kadınların kaliteli yünden ve pelüşlü kadifeden dikilmiş elbiseler giydiğini fark etti. Onların, Leydi Hewett ve leydilerinin giysilerini giymiş esirler olduğunu düşündü; Hotho onların

Leydi Hewett ve leydileri olduğunu söyleyene kadar. Kadınları bekletmek ve onlara kadeh doldurtmak Kargagöz'ü eğlendiriyordu. Sekiz kişilerdi: Leydinin kendisi ve yaşları onla yirmi beş arasında değişen yedi kız. Leydi Hewett, biraz kilo almış olmasına rağmen hâlâ güzeldi. Kızlar, leydinin kızları ve gelinleriydi.

Lord Hewett yüksek masada kendi sandalyesinde oturuyordu, hanedanının kıyafetlerini giymişti. Kollan ve bacakları sandalyeye bağlanmıştı, dişlerinin arasına kocaman bir turp tıkıştırılmıştı. Adam konuşamıyordu ama görüyor ve duyuyordu. Kargagöz, lordun sağ yanındaki şeref koltuğuna oturmuştu. Kucağında on yedi ya da on sekiz yaşında balıketli güzel bir kız vardı, kollarını Kargagöz'ün boynuna dolamıştı. "Bu kim?" diye sordu Victarion yanındakilere.

Hotho, "Lordun piç kızı," dedi gülerek. "Euron kaleyi almadan önce, bu kız masaları bekliyor ve yemeğini hizmetçilerle birlikte yiyordu."

Euron, mavi dudaklarını kızın boynuna bastırdı. Kız kıkırdadı ve Euron'un kulağına bir şeyler fısıldadı. Euron gülümsedi ve kızın boynunu tekrar öptü. Kargagöz'ün dudaklarının değdiği yerlerde kırmızı lekeler kalıyordu; adamın öpücükleri, kızın boynunda gül rengi bir kolye yaratıyordu. Kız bir kez daha fısıldadı, Kargaöz bu sefer yüksek sesle güldü ve sessizlik sağlamak için kadehini masaya vurdu. "İyi leydiler," diye seslendi soylu hizmetçilerine, "Falia güzel elbiseleriniz için endişeleniyor. Onların yağ, şarap ve kirli parmaklarla lekelenmesini istemiyor çünkü ona, ziyafetten sonra sizlerin gardrobundan kıyafet seçebileceğini söyledim. Yani soyunsanız iyi olur."

Büyük salon kahkahalarla doldu, Lord Hewett'ın yüzü öyle kızardı ki Victarion adamın kafasının patlayacağını düşündü. Kadınların itaat etmekten başka şansı yoktu. En genç olan biraz ağladı ama annesi onu sakinleştirdi ve kızın elbisenin sırtındaki bağcıkları çözdü. Daha sonra, eskisi gibi servis

yapmaya devam ettiler, masaların arasında dolaştılar ve ellerindeki şarap sürahileriyle boş kadehleri doldurdular ama bu sefer bu işi çırılçıplak yaptılar.

Bir zamanlar beni utandırdığı gibi Hewett'ı utandırıyor,

diye düşündü kaptan, karısının ondan dayak yerken nasıl ağladığını hatırladı. Dört Kalkan'ın insanları genelde birbirleriyle evlenirdi, tıpkı demirdoğumluların yaptığı gibi. Bu çıplak hizmetçilerden biri pekâlâ Sör Talbert Serry'nin karısı olabilirdi. Bir düşmanı öldürmek başka bir şeydi, onun şerefini lekelemek başka. Victarion yumruğunu sıktı, elindeki sargı kanla ıslandı.

Yüksek masadaki Euron, kucağındaki sürtüğü kenara itti ve masanın üstüne çıktı. Kaptanlar kadehlerini masaya, ayaklarını yere vurmaya başladılar.

"EURON!"

diye bağırdılar.

"EURON! EURON! EURON!

" Kral şûrası tekrar yaşanıyor gibiydi.

Hengâme bittiğinde, "Size Batıdiyar'ı vereceğime dair yemin ettim," dedi Kargagöz, "ve işte ilk tadımlığınız burada. Küçük bir lokma... ama gece çökmeden önce karnımızı doyuracağız!" Duvarlardaki meşaleler parlıyordu. Mavi dudakları, mavi gözü ve her şeyiyle Euron da öyle. "Deniz canavarı tuttuğu şeyi bırakmaz. Bu adalar bir zamanlar bizimdi ve şimdi yine bizim... lâkin adaları tutacak güçlü adamlara ihtiyacımız var. Ayağa kalk Sör Harras Harlaw, Gri Kalkan Lordu." Şövalye kalktı, tek eli Alacakaranlık'ın ay taşından yapılmış kabza topuzundaydı. "Ayağa kalk Gülümsemez Andrik, Güney Kalkanı Lordu." Andrik kadınlarını itti ve denizden birdenbire yükselen bir dağ misali hızla ayağa kalktı. "Ayağa kalk Maron Volmark, Yeşil Kalkan Lordu." On altı yaşında tüysüz bir delikanlı olan Volmark tereddütle ayağa kaltı, tavşanların lordu gibi görünüyordu. "Ve ayağa kalk Berber Nute, Meşe Kalkan Lordu."

Nute, zalim bir şakanın hedefi olmaktan korkuyormuş gibi tereddütle Euron'a baktı. "Bir lord mu?" diye hırıldadı.

Victarion, Kargagöz'ün kendi yaratıklarım lord yapacağım düşünmüştü; Taşyumruk, Kızıl Kürekçi ve Solak Lucas Codd.

Bir kral cömert olmalıdır,

demeye çalıştı kendine ama başka bir ses,

Euron'un hediyeleri zehirli,

diye fısıldadı. Demir kaptan biraz düşündüğünde, her şeyi açıkça gördü.

Şövalye, Okuyucu'nun seçilmiş vârisi. Gülümsemez Andrik, Dunstan Drumm'ın sağ kolu. Volmark toy bir delikanlı ama annesinin vasıtasıyla Kara Harren'ın kanını taşıyor. Ve Berber...

Victarion, Nute'u kolundan yakaladı. "Onu reddet!"

Nute, Victarion'a, onun çıldırdığını düşünüyormuş gibi baktı. "Onu reddetmek mi? Arazileri ve lordluğu?

Sen

beni lord yapacak mısın?" Kolunu kurtardı ve tezahüratların tadını çıkararak ayağa kalktı.

Şimdi de adamlarımı çalıyor,

diye düşündü Victarion.

Kral Euron, şarabını tazelemesi için Leydi Hewett'ı çağırdı ve kadehini havaya kaldırdı. "Kaptanlar ve krallar, kadehlerinizi Dört Kalkan Lordları için kaldırın!" Victarion da diğerleriyle birlikte içti.

Hiçbir şarap, düşmandan alınan şarap kadar tatlı değildir.

Bunu ona bir zamanlar biri söylemişti. Babası ya da Balon.

Bir gün senin şarabını içeceğim ve kıymet verdiğin her şeyi elinden alacağım Kargagöz.

Fakat Euron'un kıymet verdiği herhangi bir şey var mıydı?

'Yarın, bir kez daha yelken açmak için hazırlanacağız," diyordu kral. "Fıçılarımızı kaynak suyuyla dolduracağız. Her tahıl çuvalını, her et fıçısını, taşıyabileceğimiz bütün keçileri ve koyunları alacağız. Hâlâ kürek çekebilecek kadar sağlam olan yaralılar bizimle gelecek. Diğerleri, yeni lordların bu adaları tutmasına yardım etmek için burada kalacak. Torwold ve Kızıl Kürekçi, yakın zamanda daha fazla erzakla birlikte geri dönecek. Doğu seferimiz sırasında güvertelerimiz domuz ve tavuk kokacak ama geri döndüğümüzde yanımızda ejderhalar olacak."

"Ne zaman?"

Ses, Lord Rodrik'e aitti. "Ne zaman geri döneceğiz Majesteleri? Bir yıl? Uç yıl? Beş yıl? Ejderhalarınız dünyanın öbür ucunda ve sonbahar kapımızda." Okuyucu bütün tehlikeleri dillendirerek öne çıktı. "Kadırgalar Redwyne Boğazları'nı koruyor. Dorne kıyısı kuru ve çorak; dört yüz fersah boyunca girdaplardan, uçurumlardan ve gizli sığlıklardan başka bir şey yok. Dorne kıyısının ilerisinde Basamaktaşı bekliyor; bütün fırtınaları, Lysli ve Myrli korsanlarıyla birlikte. Bin gemi yelken açsa, sadece üç yüzü Dar Deniz'in karşısına ulaşabilir... sonra ne olacak? Lys bizi hoş karşılamayacak, Volantis de öyle, içme suyunu ve yiyeceği nereden bulacağız? İlk fırtına, bizi dünyanın diğer tarafında darmadığın edecek."

Euron'un mavi dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Fırtına,

benim

lordum. İlk fırtına ve son fırtına.

Sukûnet'ı

bundan daha uzun ve çok daha tehlikeli yolculuklara çıkardım. Yoksa unuttunuz mu? Tüten Deniz'i geçtim ve Valyria'yı gördüm."

Salondaki her adam, Valyria'da hâlâ Kıyamet'in hüküm sürdüğünü biliyordu. Orada denizin kendisi kaynıyor ve tütüyordu. Araziler iblislerle doluydu. Valyria'nm dalgaların üzerinde yükselen kor kırmızı dağlarına bir kez bakan denizcilerin, çok zaman geçmeden korkunç bir şekilde öleceği söylenirdi ama Kargagöz oraya gitmiş ve geri dönmüştü.

"Gördünüz mü?" diye sordu Okuyucu, çok yumuşak bir sesle.

Euron'un mavi gülümsemesi kayboldu. "Okuyucu," dedi Kargagöz, "burnunu kitaplarından başka bir şeye sokmazsan iyi edersin."

Victarion salondaki huzursuzluğu hissedebiliyordu. Ayağa kalktı. "Ağabey," diye bağırdı. "Harlaw'un sorularını cevaplamadın."

Euron omuzlarını silkti. "Köle fiyatları artıyor. Kölelerimizi Lys ve Volantis'te satacağız. Oradan elde edeceğimiz gelir ve burada topladığımız ganimet, erzak satın almamıza yetecek kadar altın getirir."

"Artık köle taciri miyiz?" diye sordu Okuyucu. "Peki ne için? Buradaki hiçbir adamın görmediği ejderhalar için mi? Sarhoş bir denizci hikâyesinin peşinden dünyanın öbür ucuna mı gideceğiz?"

Okuyucu'nun sözleri onay dolu mırıltılara sebep oldu. "Köle Körfezi çok uzak," diye seslendi Topal Ralf. "Ve Valyria'ya çok yakın," diye bağırdı Quellon Humble. "Yüksek Bahçe daha yakın," dedi Güçlü Fralegg, "ejderhaları orada arayalım.

Altın

olanları!" Alvyn Sharp konuştu, "Mander önümüzde uzanıyorken neden dünyanın öbür ucuna gidelim?" Kırmızı Ralf Stonehouse ayağa kalktı. "Eski Şehir daha zengin ve Arbor daha da zengin. Redwyne'ın donanması uzaklarda. Batıdiyar'daki en olgun meyveleri toplamak için yapmamız gereken tek şey elimizi uzatmak."

"Meyve?" Kralın gözü maviden çok siyah görünüyordu. "Sadece bir korkak, bütün bahçeyi alabilecekken bir meyve çalar."

"Biz Arbor'ı istiyoruz," dedi Kırmızı Ralf. Diğer adamlar bağırmaya başladı. Kargagöz, seslerin ona çarpmasına izin verdi, sonra masadan aşağı atladı, sürtüğünü kolundan yakaladı ve kızı salondan dışarı çıkardı.

Bir köpek gibi kaçtı.

Euron'un Deniztaşı Tahtı'ndaki yeri, birkaç dakika önce olduğu kadar

güvende görünmüyordu şimdi.

Onun peşinden Köle Körfezi'ne gitmeyecekler. Belki de korktuğum kadar köpek ve aptal değiller.

Bu öyle neşe verici bir düşünceydi ki Victarion içki içmeliydi. Bir kadehi Berber'le birlikte boşalttı; ona lordluğunu kıskanmadığını göstermek istemişti, lordluk Euron'un elinden gelmiş olsa bile.

Dışarıda güneş battı. Duvarların ötesi karardı ama içerideki meşaleler kızıl ışıltılarla yandı ve onlardan çıkan dumanlar çatı kirişlerinin altında gri bir bulut gibi toplandı. Sarhoş adamlar parmak dansı yapmaya başladı. Bir noktada, Solak Lucas Codd, Lord Hewett'in kızlarından birini istediğine karar verdi ve kızın kardeşleri hıçkırarak ağlarken ona bir masanın üstünde sahip oldu.

Victarion sırtında bir el hissetti; arkasında Euron'un kırmalarından duruyordu. Yün gibi saçları ve çamur rengi bir teni olan on yaşlarındaki çocuk, "Babam sizinle konuşmak istiyor," dedi.

Victarion sallanarak ayağa kalktı. Şarap iştahı büyük, iri bir adamdı ama çok fazla içmişti.

Karımı kendi ellerimle, öldürene kadar dövdüm,

diye düşündü,

ama Kargagöz onun içine girdiğinde onu zaten öldürmüştü. Başka seçeneğim yoktu.

Piç oğlanı takip ederek salondan çıktı ve taştan yapılmış sarmal bir merdiveni tırmandı. Onlar yukarı çıktıkça tecavüz ve eğlence sesleri azaldı. Sonunda, taşa sürtünen deri çizmelerin yumuşak hışırtısından başka bir ses kalmadı.

Kargagöz, Lord Hewett'ın piç kızının yanı sıra adamın yatak odasını da almıştı. Victarion içeri girdiğinde, kız çırılçıplak bir hâlde yatağa yayılmıştı, hafifçe horluyordu. Euron pencerenin yanındaydı, gümüş bir kadehten şarap içiyordu. Blacktyde'dan aldığı samur kürkü pelerini giymişti, kırmızı deri göz bandını takmıştı, üstünde başka bir şey yoktu. "Çocukken, rüyamda uçabildiğimi görürdüm," dedi. "Uyandığımda, uçamazdım... ya da üstat öyle söylerdi. Ama ya yalan söylediyse?"

Oda; şarap, kan ve seks kokuyordu ama Victarion açık pencereden içeri giren deniz kokusunu alabiliyordu. Soğuk ve tuzlu hava zihnini berraklaştırıyordu. "Ne demek istiyorsun?" Euron kardeşine döndü, mavi dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Belki de uçabiliriz. Hepimiz. Yüksek bir kaleden aşağı atlamadığımız sürece nasıl bilebiliriz?" Pencereden içeri giren sert rüzgâr, adamın pelerinini dalgalandırdı. Kargagöz'ün

çıplaklığında tiksindirici ve rahatsız edici bir şeyler vardı. “İnsan, atlamaya cesaret edemediği sürece, gerçekte neler yapabileceğini asla bilemez.”

“Pencere orada. Atla.” Victarion’ın sabrı tükeniyordu. Yaralı eli onu rahatsız ediyordu. “Ne istiyorsun?”

“Dünyayı.” Kargagöz’ün gözünden alev ışığı yansıyordu. Gülümseyen gözünden. “Lord Hewett’ın şarabından bir kadeh alır mısın? Yenik bir düşmandan alınmış şarap kadar tatlı bir şarap yok.”

“Evet.” Victarion bakışlarını başka tarafa çevirdi. “Örtün.” Euron oturdu ve peleriniyle edep yerlerini örttü. “Demirdoğumluların ne kadar küçük ve gürültücü bir halk olduğunu unutmuşum. Ben onlara ejderhaları getireceğim ama onlar üzüm için bağırıyorlar.”

“Üzümler gerçek. Üzümler karın doyurur. Suları tatlıdır ve şarap yaparlar. Ejderhalar ne yapar?”

“Keder.” Kargagöz gümüş kadehinden bir yudum aldı. “Bir zamanlar, şu elimin içinde bir ejderha yumurtası tuttum kardeşim. Myrli büyücü, ona bir yıl ve yeterli altın verdiğim takdirde yumurtadan ejderha çıkarabileceğini söyledi. Mazaretlerinden sıkıldığımda adamı kestim. Büyücü, parmaklarının arasından kayan iç organlarına bakarken.

Ama bir yıl olmadı

,’ dedi.” Güldü. “Biliyor musun, Cragorn öldü.”

“Kim?”

“Ejderha borumu üfleyen adam. Üstat onun göğsünü kesip açtığında, adamın ciğerleri kurum kadar karaydı.”

Victarion ürperdi. “Bana şu ejderha yumurtasını göster.” “Karanlık anlarımdan birinde onu denize attım.” Euron omuzlarını silkti. “Aslında Okuyucu haksız değil. Çok geniş bir donanma öyle bir mesafe katederken asla bir arada kalamaz. Yolculuk çok uzun, çok tehlikeli. Sadece en iyi gemilerimiz ve en iyi mürrettebatlarımız Köle Körfezi’ne gidip geri dönmeyi umabilir. Demir Donanma.”

Demir Donanma benim,

diye düşündü Victarion. Bir şey söylemedi.

Kargagöz, iki kadehi, bal kadar koyu akan, siyah, tuhaf bir şarapla doldurdu. “Benimle iç kardeşim. Şunun tadına bir bak.” Kadehlerden birini Victarion’a uzattı.

Kaptan, Euron’un uzatmadığı kadehi aldı ve kadehin içindekini kuşkulu bir şekilde kokladı. Sıvı, yakından bakıldığında siyahtan çok mavi görünüyordu. Yoğun ve yağlıydı, çürük et gibi kokuyordu. Victarion küçük bir yudum aldı ve

aynı anda geri tükürdü. “İğrenç bir şey. Beni zehirlemek niyetinde misin?” “Gözlerini açmak niyetindeyim.” Euron kendi kadehinden büyük bir yudum aldı ve gülümsedi.

“Akşam gölgesi,

büyücülerin şarabı. Qarth açıklarında ele geçirdiğim bir kadırgada bu şarapla dolu bir fıçı buldum. Şarabın yanı sıra karanfil, muskat, kırk top yeşil ipek ve ilginç bir hikâye anlatan dört büyücü vardı. Büyücülerden biri beni tehdit etmeye kalkıştı, onu öldürdüm ve diğer büyücülere yedirdim. Başta arkadaşlarının etini yemeyi reddettiler ama yeterince acıktıklarında fikir değiştirdiler. İnsanlar ettir.”

Balon deliydi, Aeron daha deli ve Euron hepsinin en delisi.

Victarion gitmek için arkasını dönerken, “Bir kral, ona vârisler verecek bir eşe sahip olmalıdır kardeşim,” dedi Kargagöz. “Sana ihtiyacım var. Köle Körfezi’ne gidip bana aşkımı getirebilir misin?”

Bir zamanlar benim de bir aşkım vardı.

Victarion’ın elleri yumruğa dönüştü ve yere bir damla kan düştü.

Seni, vücudunda kanlı yaralar açılana kadar dövmeli ve yengeçlere yedirmeliyim, tıpkı ona yaptığım gibi.

“Senin oğulların var.”

“Fahişelerden ve ağlaklardan doğmuş gayrimeşru kırmalar.” “Onlar senin bedenine aitler.”

“Lazımlığımın muhteviyatı da öyle. Demir Taht şöyle dursun, o oğulların hiçbiri Deniztaşı Tahtı’nda oturmaya uygun değil. Hayır, tahta uygun bir vârisimin olması için başka bir kadına ihtiyacım var. Deniz canavarı, ejderhayla evlendiğinde bütün dünya korksun kardeşim.”

“Hangi ejderha?” dedi Victarion kaşlarını çatarak.

“Soyunun sonuncusu. Dünyadaki en güzel kadın olduğu söyleniyor. Saçları platin ve gözleri ametist... ama benim sözlerime inanmana gerek yok kardeşim. Köle Körfezi’ne git, onun güzelliğini gör ve onu bana getir.”

“Bunu neden yapayım?” diye sordu Victarion.

“Aşk için. Görev için. Kralın emrettiği için.” Euron güldü. “Ve Deniztaşı Tahtı için. O senin. Ben Demir Taht’a oturur oturmaz. Benim Balon’ı takip ettiğim gibi sen de beni takip etmelisin... ve bir gün senin kendi oğulların da seni takip etmeli.”

Benim kendi oğullarım.

Ama bir erkek, meşru bir oğula sahip olmak için önce bir eşe sahip olmalıydı. Victarion’ın eşlerle hiç şansı yoktu.

Euron’un hediyeleri zehirli,
diye hatırlattı kendine,
ama yine de...

“Seçim senin kardeşim. Bir köle olarak yaşa ya da bir kral olarak öl. Atlamaya cesaretin var mı? Eğer atlamazsan, asla bilemezsin.”

Euron’un gülümseyen gözü istihzayla parlıyordu. “Yoksa senden çok şey mi istiyorum? Valyria’nın ötesine yelken açmak korkutucu bir şeydir.”

“Eğer gerekirse, Demir Donanma’yı cehenneme yüzdürürüm.” Victarion elini açtığında avcu kanla kıpkırmızıydı. “Tamam, Köle Körfezi’ne gideceğim. Şu ejderha kadını bulacağım ve getireceğim.”

Ama senin için değil. Karımı çaldın ve onu kirlettin, ben de şeninkini alacağım. Dünyadaki en güzel kadın, benim için.

JAIME

Darry'nin duvarlarının dışındaki tarlalar bir kez daha işleniyordu. Yanmış ekinler kaldırılmış, toprak havalandırılmıştı. Sör Addam'ın keşif süvarileri, sabanların açtığı oluklardaki yabani otları temizleyen kadınlar ve yakınlardaki bir ormanın kenarına yeni bir alan açan öküzler gördüklerini rapor etmişlerdi. Onlar çalışırken bir düzine baltalı adam nöbet tutuyordu.

Jaime ve kafilesi kaleye vardığında, tarlalarda çalışan herkes duvarların ardına kaçtı. Darry Kalesi, tıpkı Harrenhal gibi Jaime'ye kapalıydı.

Kendi kanımdan soğuk bir karşılama.

"Boruyu üfle," dedi Jaime. Tetik'in Sör Kennos'u, Herrock'un Borusu'nu aldı ve öttürdü. Jaime kaleden cevap gelmesini beklerken, kuzeninin gözetleme kulesinin üzerinde dalgalanan kahverengi ve kırmızı sancağı gördü. Görünüşe göre Lancel, Lannister'ın aslanıyla Darry'nin rençberini aynı zeminde buluşturmuştu. Jaime, bu işte amcasının parmağının olduğunu sezdi, Lancel'in eş seçiminde de onun parmağı vardı. Bu topraklar, Andallar'ın İlk İnsanlar'ı devirdiği zamanlardan bu yana Darryler tarafından yönetiliyordu. Hiç şüphe yok ki Sör Kevan, köylülerin Lancel'i eski soyun devamı olarak görmesinin ve bu toprakları kraliyet emrinden ziyade evlilik hakkıyla yönettiğini bilmesinin kolaylık sağlayacağını düşünmüştü.

Kevan, Tommen'ın EV i olmalı. Harys Suryft bir kurbağa. Ve eğer bunun tersini düşünüyorsa, Cersei bir aptal.

Kale kapıları ağır ağır açıldı. "Kuzenim bin kişiyi barındıramaz," dedi Jaime, Güçlüdomuz'a. "Batı duvarının altında kamp kuracağız. Kampın çevresine hendekler kazılmasını ve kazıklar çakılmasını istiyorum. Buralarda hâlâ haydut çeteleri var." "Bizimki kadar güçlü bir birliğe saldırmak için delirmiş olmaları gerekir."

"Delirmiş ya da aç olmaları gerekir." Jaime, haydutlarla ve onların kuvvetiyle ilgili daha kesin bir fikre sahip olmadan, kendi savunmasıyla ilgili hiçbir risk almayacaktı. "Hendekler ve kazıklar," dedi tekrar, sonra Onur'u kapıya doğru sürdü. Sör

Dermot geyikli ve aslanlı kraliyet sancağıyla, Sör Hugo Vance de Kral Muhafızları'nın beyaz sancağıyla Jaime'nin iki yanında at sürüyordu. Jaime, Kırmızı Ronnet'i, Wylis Manderly'yi Bakire Havuzu'na götürmekle görevlendirmişti, yani bundan böyle adamı izlemesine gerek yoktu.

Pia, Jaime'nin yaverleriyle birlikte at sürüyordu, Peck'in onun için bulduğu iğdişin sırtındaydı. Jaime, Pia'nın, "Oyuncak bir kaleye benziyor," dediğini duydu.

Harrenhal'dan başka bir ev görmedi,
diye düşündü.

Diyardaki bütün kaleleler ona küçük görünecek, Kaya dışında hepsi.

Josmyn Peckleton da aynı şeyi söylüyordu. "Harrenhal'la kıyaslamamalısın. Kara Harren çok büyük bir kale inşa etti." Pia, rahibesinin anlattığı dersi takip eden beş yaşında bir kızın ciddiyetiyle dinliyordu.

Aslında öyle, bir kadın vücudunun içinde küçük bir kız, yaralı ve korkak.
Ama Peck kıza tutulmuştu. Jaime çocuğun daha önce bir kadınla birlikte olduğundan şüpheliydi ve Pia ağzını kapalı tuttuğu sürece hâlâ güzeldi.

Peck'in onunla yatmasında bir sakınca yok sanırım, kızın rızası olduğu takdirde.

Harrenhal'da, Dağ'ın adamlarından biri kıza tecavüz etmeyi denemişti. Jaime, Sör Ilyn'e adamın kafasını kesmesini emrettiğinde, adam samimi bir şekilde şaşırmıştı. Dizlerinin üstüne çökmeye zorlanırken, "Ona daha önce yüzlerce kez sahip oldum," deyip durmuştu. Sör Ilyn adamın kafasını Pia'ya verdiğinde, kız kırık dişlerinin arasından gülümsemişti.

Darry savaş boyunca birkaç kez el değiştirmişti. Kale bir kez yakılmış ve en az iki kez yağmalanmıştı ama Lancel'in burayı düzene sokmak için vakit harcadığı ortadaydı. Kale kapıları yeni takılmıştı, kapının ham meşe kalasları demir mıhlarla takviye edilmişti. Eski ahırın ateşe verildiği yerde yeni bir ahır yükseliyordu. İç kaleye çıkan basamaklar ve pencerelerdeki panjurlar yenileriyle değiştirilmişti. Kararmış taşlar, alevlerin nereleri yaladığını gösteriyordu ama zaman ve yağmur taşları da temizleyecekti.

Siperlerde arbaletçiler yürüyordu, bazıları kırmızı pelerinler giymiş ve aslan armalı miğferler takmıştı, diğerleri Frey Hanedanı'nın mavilerine ve grilerine bürünmüştü. Jaime avlunun karşı tarafına doğru giderken, tavuklar Onur'un toynaklarından kaçtı, koyunlar meledi ve köylüler donuk gözlerle Jaime'yi izledi.

Silahlı köylüler,
Jaime bunu gözden kaçırmamıştı. Bazılarında tırpanlar, bazılarında çomaklar, bazılarında da uçları zalim bir şekilde keskinleştirilmiş çapalar vardı. Baltalar da açık seçik ortadaydı. Jaime, perişan ve kirli tuniklerinin göğsüne yedi köşeli kırmızı yıldızlar işlenmiş sakallı adamlar gördü.

Daha fazla lanet olası serçe. Bunlar nereden geliyorlar'?

Sör Kevan ortada yoktu. Lancel de öyle. Jaime'yi karşılamak için dışarı sadece bir üstat çıktı, adamın gri cübbesi sıska bacaklarına dolanıyordu. "Lord Kumandan. Darry, bu... beklenmedik ziyaretinizle onurlandı. Hazırlık

yapmadığımız için bizi bağışlamalısınız. Nehirova'ya gittiğinizi sanıyorduk."

"Darry yolumun üstündeydi," diye yalan söyledi Jaime.

Nehirova bekler.

Ve olur da kafile kaleye varmadan önce kuşatma kalkarsa, Jaime, Tully Hanedanı'na karşı silahına davranmak zorunda kalmazdı.

Eyerinden indi ve Onur'u bir seyise teslim etti. "Amcamı burada bulacak mıyım?" Bir isim telaffuz etmesine gerek yoktu. Sör Kevan, Jaime'ye kalan tek amcaydı, Tytos Lannister'ın hayatta kalan son oğluydu.

"Hayır lordum. Sör Kevan düğünden sonra aramızdan ayrıldı." Üstat, zinciri boğazını sıkıyormuş gibi metal halkaları çekiştirdi. "Lord Lancel'in sizi ve... yiğit şövalyelerinizi görmekten mutluluk duyacağını biliyorum. Lâkin, bu kadar çok adamı besleyemeyeceğimizi itiraf etmekten esef duyuyorum."

"Kendi erzağımız var. Siz?"

"Eğer lordum memnun olacaksa, Üstat Ottomore. Leydi Amerei sizi bizzat karşılamak istedi ama onurunuza vereceği ziyafetin hazırlıklarıyla ilgileniyor. Bu akşam, baş şövalyelerinizle birlikte soframızı şereflendirmenizi umuyor."

"Sıcak bir yemek çok makbule geçer. Günler soğuk ve ıslaktı." Jaime avluya baktı, serçelerin sakallı yüzlerine.

Çok fazlalar. Çok fazla Frey de var.

"Serttaş'ı nerede bulabilirim?"

"Üç Dişli Mızrak'ın ilerisinde haydutlar olduğuna dair bir rapor aldık. Sör Hanvyn yanına beş şövalye ve yirmi okçu alarak haydutların hakkından gelmeye gitti."

"Ya Lord Lancel?"

"Dua ediyor. Lordumuz onu dua sırasında asla rahatsız etmememiz için emir verdi."

Lancel ve Sör Bonifer çok iyi anlaşacak.

"Çok güzel." Daha sonra Jaime'nin kuzeniyle konuşması için yeterince vakit olacaktı. "Bana dairemi gösterin ve bir banyo teknesi getirin."

"Eğer lordum memnun olacaksa, sizi Rençber Kulesi'ne koyduk. Sizi oraya götüreyim."

'Yolu biliyorum." Jaime bu kaleye yabancı değildi. Daha önce o ve Cersei burada iki kez konuk olmuşlardı; bir kez Robert'la birlikte Kışyarı'na giderken, bir kez de oradan Kral Toprakları'na dönerken. Küçük bir kaleydi ama bir handan daha genişti ve nehir boyunca iyi avlaklar vardı. Robert Baratheon, kullarının misafirperverliğini istismar etmekten asla çekinmezdi.

Kale hemen hemen Jaime'nin hatırladığı gibiydi. Üstat onu bir koridordan

geçirirken, “Duvarlar hâlâ çıplak,” dedi Jaime.

“Lord Lancel bir gün duvarları goblenlerle kaplamayı umut ediyor,” dedi Ottomore. “Takva ve sadakat manzaraları.”

Takva ve sadakat.

Jaime’nin yapabildiği tek şey gülmemekti. Duvarlar, Jaime kaleyi ilk ziyaret ettiğinde de boştu. Tyrion, bir zamanlar duvar halılarının asılı olduğu yerlerdeki daha koyu taşları göstermişti. Sör Ryman duvar halılarını indirmişti ama onların bıraktığı izleri yok edememişti. Daha sonra İblis, Darry’nin hizmetkârlarından birine bir avuç dolusu geyik vermiş ve duvar halılarının saklandığı mahzenin anahtarını almıştı. Halıları mum ışığında, sırıtırak Jaime’ye göstermişti; Targaryen krallarının iplikle dokunmuş portreleri, ilk Aegon’dan ikinci Aenys’e kadar. Cüce kıkır kıkır gülmüş ve “Bunu Robert’a söylersem beni Darry Lordu yapabilir,” demişti.

Üstat Ottomore, Jaime’yi kulenin tepesine götürdü. “Burada rahat edeceğinizi düşünüyorum. İhtiyaç duyarsanız bir tuvalet odası mevcut. Pencereler tanrı korusuna bakıyor. Yatak odası, leydimizin yatak odasıyla bitişik, arada gizli bir hücre var.” “Bu Lord Darry’nin dairesiydi.”

“Evet lordum.”

“Kuzenim çok nazik. Lancel’i kendi dairesinden etmek istemem.”

“Lord Lancel septte uyuyor.”

Şu kapının arkasında sıcak bir kadın varken, Anne ve Bakire’yle birlikte uyuyor.

Jaime gülmesi mi yoksa ağlaması mı gerektiğini bilmiyordu.

Belki de aletinin sertleşmesi için dua ediyordur.

Kral Topraklarındaki dedikoduya göre, Lancel’in aldığı yaralar onu iktidarsız bırakmıştı.

Yine de, deneyecek kadar mantıklı olmalıydı.

Lancel’in bu arazilerdeki hükmü, yarı Darry karısının karnına bir erkek çocuk koyana kadar güvende olmayacaktı. Jaime onu buraya getiren dürtüden pişmanlık duymaya başlamıştı. Ottomore’a teşekkür etti, banyo teknesini hatırlattı ve Peck’e, adamı kapıya kadar geçirmesini söyledi.

Lordun dairesi, Jaime’nin son gördüğünden bu yana değişmişti ve bu iyi bir değişiklik değildi. Yerler Myr halıları yerine eski hasırlarla kaplıydı. Mobilyalar yeniydi ve kabaca yapılmış şeylerdi. Sör Ryman Darry’nin eski yatağı altı kişinin uyuyabileceği kadar genişti, kahverengi kadifeden cibinliği ve sarmaşık oymalarıyla süslenmiş meşe direkleri vardı. Lancel’inki yumru yumru bir saman yataktı, pencerenin altına yerleştirilmişti, böylece günün ilk ışıkları Lancel’i

uyandırabilirdi. Diğer yatak ya yakılmış, ya parçalanmış ya da çalınmıştı ama yine de...

Banyo teknesi geldiğinde, Küçük Lew, Jaime'nin çizmelerini ve altın elini çıkardı. Peck ve Garett tekneyi suyla doldurdu. Pia, Jaime'nin akşam yemeğinde giyebileceği temiz kıyafetler buldu. Takımı silkelerken utangaç gözlerle Jaime'ye baktı. Jaime, kızın kaba kumaştan dikilmiş kahverengi elbisesinin altındaki yuvarlak kalçaların ve göğüslerin farkındaydı, bundan rahatsızdı. Pia'nın Harrenhal'da, Qyburn tarafından Jaime'nin yatağına gönderildiği gece söylediği şeyleri hatırladı.

Bazen bir adamla birlikteyken,

demişti kız,

gözlerimi kapatıyorum ve üstümde sizin olduğunuzu hayal ediyorum.

Banyo teknesi Jaime'nin tahrik olduğunu gizleyecek kadar derindi ve Jaime bunun için müteşşekkirdi. Üstünden buharlar tüten suya gömülürken bir başka banyo teknesini hatırladı; Brienne'le paylaştığı tekneyi. Ateşi vardı ve kan kaybı sebebiyle güçsüzdü. Sıcak yüzünden öyle sersem İçmişti ki kendini hiç söylememesi gereken şeyler söylerken bulmuştu. Bu sefer böyle bir mazareti yoktu.

Yeminlerini hatırla. Pia senin değil Tyrion'ın yatağına uygun.

"Bana sabun ve sert bir fırça getir," dedi Peck'e. "Pia, sen gidebilirsin."

"Peki lordum. Teşekkür ederim lordum." Kız konuşurken, kırık dişlerini saklamak için ağzını eliyle kapatıyordu.

Pia gittiğinde, "Onu istiyor musun?" diye sordu Jaime, Peck'e.

Yaver pancar gibi kızardı.

"Eğer seni kabul ederse, onu al. Sana düğün gecende işine yarayacak birkaç şey öğretir ve büyük ihtimalle ondan bir piçin olmaz." Pia'nın bacakları, Lord Tywin'in ordusunun yarısı için açılmıştı ama kız hamile kalmamıştı, büyük ihtimalle kısırdı. "Fakat onunla yatarsan, ona karşı nazik ol."

"Nazik mi lordum... ben nasıl..."

"Tatlı sözler. Yumuşak dokunuşlar. Onunla evlenmeyeceksin ama yatakta olduğunuz sürece, ona karma davranacağın gibi davran."

Delikanlı başıyla onayladı. "Lordum, onu... yalnız olmamız için nereye..."

"...mi götüreceksin?" Jaime sırıttı. "Saatler boyunca yemekte olacağız. Saman yatak yumrulu görünüyor ama işe yarar."

Peck'in gözleri büyüdü. "Lordun yatağı?"

"Eğer Pia işini biliyorsa, işin bittiğinde kendini bir lord gibi hissedeceksin."

Ve biri şu sefil saman şilteden faydalanmalı.

O akşam, ziyafet için aşağı inerken, Jaime Lannister altın dokuma astarı olan kırmızı kadife bir takım giymiş ve siyah elmaslı altın bir zincir takmıştı. Pırıl pırıl parlayana kadar cilalanmış altın eli de bileğindeydi. Burası, beyazlar giymek için uygun bir yer değildi. Jaime'nin vazifesi onu Nehirova'da bekliyordu; onu buraya getiren çok daha karanlık bir ihtiyaçtı.

Darry'nin büyük salonu sadece ismen büyüktü. Salon duvardan duvara ahşap masalarla doluydu ve çatı kirişleri duman yüzünden kararmıştı. Jaime yüksek masaya, Lancel'in boş sandalyesinin yanına oturtuldu. "Kuzenim akşam yemeği için bize katılmayacak mı?" diye sordu.

"Lordum oruç tutmayı tercih ediyor," dedi Lancel'in karısı. "Zavallı Yüce Rahip için duyduğu keder onu hasta etti." Uzun bacaklı, dolgun göğüslü, güçlü kuvvetli on sekiz yaşında bir kızdı, sağlıklı bir görüntüsü vardı ama zayıf ve çenesiz yüzü, Jaime'ye merhum ve yası tutulmamış kuzeni Cleos'u hatırlattı, Cleos da biraz gelincik gibi görünürdü.

Oruç

?

Tahmin ettiğimden de büyük bir aptal.

Lancel kendini açlıktan öldürmek yerine, gelincik yüzlü dul karısını hamile bırakmakla meşgul olmalıydı. Jaime, Sör Kevan'ın, oğlunun bu yeni tutkusu hakkında ne düşündüğünü merak etti. Kevan'ın ani gidişinin sebebi bu olabilir miydi?

Etli bezelyeli çorbalar içilirken, Leydi Amerei, Freyler'in hâlâ Robb Stark için dövüştüğü sırada Sör Gregor Clegane tarafından öldürülen ilk kocasını anlattı. "Ona gitmemesi için yalvardım ama benim Pate'im çok cesurdu. O canavarı öldürecek adamın kendisi olduğunu söyledi. Kendine büyük bir isim yapmak istiyordu."

Hepimiz istiyoruz.

"Bir yaverken, Gülümseyen Şövalye'yi bizzat öldüreceğimi söylerdim."

"Gülümseyen Şövalye?" Kızın kafası karışmıştı. "O kimdi?

Benim gençliğimin Dağ'ı. Gregor'un yarısı kadar iri ama ondan iki kat deli.

"Bir haydut. Uzun zaman önce öldü. Leydimin ilgisini hak eden biri değil."

Amerei'nin dudakları titredi, kahverengi gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Kızımı bağışlamalısınız," dedi daha yaşlı bir kadın sesi. Leydi Amerei, Darry'ye gelirken yanında yirmi Frey getirmişti; bir kız kardeş, bir amca, bir üvey amca, birçok kuzen... ve bir Darry olarak doğan annesi. "Hâlâ babasının yasını tutuyor."

“Onu haydutlar
öldürdü,”
diye hıçkırdı Leydi Amerei. “Babam Sivilceli Petyr’ın fidyesini ödemek için gitmişti. Haydutlara istedikleri altını verdi ama onu yine de astılar.”

“İdam edildi,
Ami. Senin baban bir duvar halısı değildi.” Leydi Mariya, Jaime’ye döndü. “Sanırım onu tanıyordunuz sör.” “Bir zamanlar birlikte yaverlik yaptık, Crakehall’da.” Jaime, onunla arkadaş olduklarını iddia edecek kadar ileri gitmeyecekti. Jaime, Crakehall’a vardığında, Merrett Frey kalenin zorbası rolünü üstlenmişti, kendinden küçük çocukları itip kakmayı görev edinmişti.

Sonra bana zorbalık etmeyi denedi.
“O... çok güçlüydü.” Jaime’nin aklına gelen tek övgü buydu. Merrett yavaş, beceriksiz ve aptaldı ama

gerçekten
güçlüydü.

“Kral Ormanı Kardeşliği’ne karşı birlikte dövüşmüşsünüz,” dedi Leydi Amerei. “Babam eskiden hikâyeler anlatırdı.”

Babam eskiden böbürlenir ve yalanlar söylerdi demek istiyorsun.
“Dövüştük.” Frey’in dövüşe yaptığı başlıca katkılar; bir kamp takipçisinden frengi kapmak ve Beyaz Ahu tarafından esir alınmak olmuştu. Haydut kraliçe, Sumner Crakehall’dan fidye alıp Merrett’i geri vermeden önce, delikanlının poposuna kendi armasını damgalamıştı. Merrett on beş gün boyunca oturamamıştı ama Jaime, kırmızı sıcak demirin, diğer yaverlerin Merrett’e yedirdiği dışkı kadar kötü olmadığını düşünmüştü.

Erkek çocuklar, dünyadaki en zalim yaratıklar.
Altın elini şarap kadehine geçirdi ve yukarı kaldırdı. “Merrett’in hatırasına,” dedi. Adamın şerefine içmek, onun hakkında konuşmaktan daha kolaydı.

Kadehler kalktıktan sonra Leydi Amerei ağlamayı bıraktı ve sohbet kurtlara döndü; dört ayaklı olanlara. Sör Danwell Frey, etrafta büyükbabasının zamanında olduğundan bile fazla kurt olduğunu iddia etti. “Artık insanlardan hiç korkmuyorlar. İkizler’den buraya gelirken yük arabalarımıza saldırdılar. Okçularımız bir düzinesini öldürdü ve sürünün geri kalanı ancak o zaman kaçtı.” Sör Addam Marbrand, Kral Toprakları’ndan gelirken kendi kafilelerinin de benzer sorunlarla karşılaştığını itiraf etti.

Jaime önündeki yiyeceklere odaklanmıştı; sol eliyle ekmeğini koparıyor, sağ eliyle şarap kadehini tutmaya çalışıyordu. Addam Marbrand’ın, yanındaki kızla flört edişini izledi. Steffon Swyft’in ekmek, ceviz ve havuç kullanarak Kral

Toprakları’ndaki mücadeleyi yeniden canlandırışını seyretti. Sör Kennos hizmetçi kızlardan birini kucağına oturttu, onu Herrock’un Borusu’nu okşamaya zorladı. Sör Dermot, Yağmur Ormanı’ndaki maceracı şövalyenin hikâyelerini anlatarak yaverleri eğlendirdi.

Masanın diğer ucundaki Hugo Vance gözlerini kapattı.

Hayatın gizemlerini düşünüyor,

diye düşündü Jaime,

ya da iki yemek arasında kestiriyor.

Leydi Mariya’ya döndü. “Kocanızı öldüren haydutlar... Lord Beric’in çetesi miydi?”

“Önce öyle olduğunu düşündük.” Leydi Mariya, saçlarında griler olmasına rağmen hâlâ güzel bir kadındı. “Katiller, Eski Taş’tan ayrıldıktan sonra dağıldılar. Lord Vypren, çetelerden birini Panayır Pazarı’na kadar takip etti ama adamları orada kaybetti. Kara Wälder, tazılar ve avcılarla birlikte, diğer çetenin peşinden Cadı Bataklığı’na girdi. Köylüler haydutları gördüklerini inkâr ettiler fakat sert bir sorgulamanın ardından farklı bir şarkı söylemeye başladılar. Tek gözlü bir adamdan, sarı cübbeli başka bir adamdan ve başlıklı bir... kadından bahsettiler.”

“Bir kadın?” Jaime, Merrett’in, Beyaz Ahu’dan sonra kadın haydutlardan uzak durmayı öğrendiğini sanırdı. “Kral Ormanı Kardeşliği’nde de bir kadın vardı.”

“Onu tanıyorum.” Leydinin ses tonu,

kocamın üstüne işaretini bırakmış bir kadını nasıl tanımam'?

diyordu. “Beyaz Ahu’nun genç ve güzel bir kadın olduğu söylenirdi. Bu başlıklı kadın ne gençmiş ne de güzel. Köylüler, kadının yüzünün yırtık ve yaralı olduğunu iddia ediyor, gözleri de korkunçmuş. Haydutlara o kadının liderlik ettiği söyleniyor.”

“Liderlik etmek?” Jaime buna inanmakta zorlandı. “Beric Dondarrion ve kırmızı rahip...

“...görülmediler.” Leydi Mariya’nın sesi çok emin çıkmıştı. “Dondarrion öldü,” dedi Güçlüdomuz. “Dağ onun gözüne bir hançer soktu, buna şahit olan adamlarımız var.”

“Hikâyelerden biri bu,” dedi Addam Marbrand. “Diğerleri, Lord Beric’in öldürülemez olduğunu anlatıyor.”

“Sör Harwyn o hikâyelerin yalan olduğunu söylüyor.” Leydi Amerei parmağına bir kurdele sarmıştı. “Bana Lord Beric’in başını söz verdi. O çok kibar bir adam.” Leydinin yüzü, gözyaşlarının altında kızarıyordu.

Jaime, Pia’ya verdiği başı düşündü. Küçük kardeşinin güldüğünü duyar gibiydi. Tyrion olsa,

kadınlara çiçek vermeye ne oldu?

diye sorardı. Harwyn Plumm için söyleyecek birkaç süslü kelime de bulurdu ama

kibar

o kelimelerden biri olmazdı. Plumm’ın ağabeyleri etli butlu, kaim boyunlu, kırmızı yüzlü, iri adamlardı; gürültücü ve şehvetlilerdi; çabuk güler, çabuk öfkelenir, çabuk affederlerdi. Harwyn daha başka bir Plumm’dı; sert bakışlı, sessiz, bağışlamaz... ve baltası elindeyken ölümcül. Bir garnizonu yönetmek için iyi bir kumandandı ama sevilecek bir adam değildi.

Bununla birlikte...

Jaime, Leydi Amerei’ye baktı.

Hizmetkârlar balık servisi yapıyordu; sebze parçaları ve kırık fındıkla kızartılmış nehir turnası. Lancel’in leydisi yemeğin tadına baktı, onayladı ve ilk porsiyonun Jaime’ye servis edilmesini emretti. Hizmetkârlar balığı Jaime’nin önüne koyarken, Amerei kocasının boş sandalyesinin üstüne eğildi ve Jaime’nin altın eline dokundu. “Siz Lord Beric’i öldürebilirsiniz Sör Jaime. Gülümseyen Şövalye’yi öldürdünüz. Lütfen lordum, size yalvarıyorum, burada kalın ve Lord Beric’le Tazı konusunda bize yardım edin.” Leydinin beyaz parmaklan, Jaime’nin altın parmaklarını okşadı.

Bunu hissedebildiğimi mi düşünüyor

? “Gülümseyen Şövalye’yi, Sabah Kılıcı öldürdü leydim. Sör Arthur Dayne, benden çok daha iyi bir şövalye.” Jaime altın parmaklarını geri çekti ve bir kez daha Leydi Mariya’ya döndü. “Kara Wälder şu başlıklı kadını ve tek gözlü adamı nereye kadar takip etti?”

“Tazılar, Cadı Bataklığı’nın kuzeyinde tekrar koku yakaladı,” dedi kadın. “Kara Wälder, haydutlar Boğaz’da kaybolduğunda, onlardan en fazla yarım gün geride olduğuna dair yemin ediyor.”

“Bırakın orada çürüsünler,” dedi Sör Kennos neşeyle, “Eğer tanrılar merhametliyse, bataklık tarafından yutulur ya da aslan kertenkeleler tarafından mideye indirilirler.”

“Ya da kurbağayiyenler tarafından saklanırlar,” dedi Sör Danwell Frey. “Adalıların haydutlarını koruduğunu öğrenmek beni şaşırtmazdı.”

“Keşke sadece onlar olsaydı,” dedi Leydi Mariya. “Bazı nehir lordları da Lord Beric’in adamlarıyla çok yakın.”

“Sıradan insanlar da öyle,” dedi leydinin kızı. “Sör Harwyn, onların

haydutları sakladığını ve beslediğini söylüyor. Haydutların nereye gittiği sorulduğunda da yalan söylüyorlarmış. Kendi lordlarma

yalan

söylüyorlar!”

“Dillerini kesin,” dedi Güçlüdomuz.

“O hâlde cevap almak konusunda bol şanslar,” dedi Jaime. “Eğer onların yardımım istiyorsanız, sizi sevmelerini sağlamalısınız. Kral Ormanı Kardeşliği’ne karşı mücadele başlattığımızda, Arthur Dayne’in yaptığı şey buydu, insanlara, yediğimiz yemeğin ücretini ödedi, onların sorunlarını Kral Aerys’e götürdü, köylerinin çevresindeki otlakları genişletti. Hatta onlara, her yıl belli sayıda ağaç kesmek ve sonbaharlarda kralın geyiklerini avlamak gibi haklar kazandırdı. Orman halkı, onları koruduğu için Toyne’a bel bağlamıştı ama Sör Arthur orman halkı için, Kardeşlik’in yapmayı hayal bile edemeyeceği şeyler yaptı ve onları kendi tarafına çekti. Bundan sonra, gerisi çok kolaydı.” “Lord Kumandan akıllıca konuşuyor,” dedi Leydi Mariya. “Lancel sıradan insanlar tarafından, bir zamanlar babamın ve büyükbabamın sevildiği kadar sevilene dek bu haydutlardan kurtulamayız.”

Jaime kuzeninin boş sandalyesine baktı.

Lancel insanların sevgisini dua ederek kazanamaz.

Leydi Amerei dudaklarını büktü. “Sör Jaime, size yalvarıyorum, bizi terk etmeyin. Lordumun size ihtiyacı var. Benim de öyle. Bunlar dehşet verici zamanlar. Bazı geceler korkudan uyuyamıyorum.”

“Benim yerim, kralın yanı leydim.”

“Ben gelirim,” diye önerdi Güçlüdomuz. “Nehirova’da işimiz bittiğinde, yeni bir dövüş için kaşınıyor olacağım. Gerçi Beric Dondarrion bana istediğim gibi bir dövüş veremez. O adamı geçmiş turnuvalardan hatırlıyorum, sevimli bir pelerin giyen yakışıklı bir delikanlıydı. Ehemmiyetsiz ve toy.”

“Ölmeden önce öyleydi,” dedi genç Sör Arwood Frey. “İnsanlar ölümün onu değiştirdiğini söylüyor. Onu öldürebilirsin fakat o ölü kalmaz. Böyle bir adamla nasıl mücadele edebilirsin? Bir de Tazı var. Tuzçukuru’nda yirmi adam katletti.”

Güçlüdomuz yüksek sesle güldü. “Yirmi şişman hancı, belki. Altım ıslatan yirmi hizmetkâr. Kürelerle silahlanmış yirmi yalvaran kardeş. Yirmi şövalye değil.

Ben

değil.”

“Tuzçukuru’nda bir şövalye var,” diye ısrar etti Sör Arwood Frey. “Clegane

ve çılgın köpekleri şövalyenin kasabasını yağmalarken, adam kale duvarlarının arkasına gizlendi. Siz Tazı'nın yaptığı şeyleri görmediniz sör. Ben gördüm. Kasabayla ilgili haberler İkizler'e ulaştığında; Harys Haigh, Harys'in kardeşi Donnel ve okçularla silahlı askerlerden oluşan elli kişilik bir grupla oraya gittim. Kasabayı o hale getirenin Lord Beric olduğunu düşünüyorduk ve adamın izini bulmayı umuyorduk. Tuzçukuru'ndan geriye sadece kale kalmıştı ve yaşlı Sör Quincy, kalenin kapılarını açamayacak kadar korkmuştu ama bize siperlerden bağırdı. Gerisi kemikler ve küller. Bütün kasaba. T azı binaları ateşe vermiş, insanları kılıçtan geçirmiş ve kahkahalar atarak gitmiş. Kadınlar... Tazı'nın bazı kadınlara ne yaptığına inanamazsınız. Sofrada bundan bahsetmeyeceğim. Görmek beni hasta etti."

"Ben duyduğumda ağladım," dedi Leydi Amerei.

Jaime şarabını yudumladı. "Bunları Tazı'nın yaptığından nasıl emin olabiliyorsunuz?" Adamın tarif ettiği şey, Sandor'dan çok Gregor'un işiymiş gibi görünüyordu. Sandor sert ve acımasız bir adamdı ama Clegane Hanedam'nın asıl canavarı Gregor'du.

"Onu görmüşler," dedi Sör Arwood. "Tazı'nın miğferini tanımamak mümkün değil ve felaketten sağ kurtulan birkaç insan var; Tazı'nın tecavüz ettiği kız, saklanmayı başaran birkaç çocuk, kararmış bir kirişin altında bulduğumuz bir kadın, bu kasaplığı teknelerinden seyreden balıkçılar..."

"Buna kasaplık deme," dedi Leydi Mariya. "Her yerdeki dürüst kasaplara hakaret etmiş oluyorsun. Tuzçukuru, insan derisine bürünmüş hayvanların işiydi."

Zaman hayvanların zamanı,

diye düşündü Jaime,

aslanların, kurtların, kızgın köpeklerin, kuzgunların ve leş kargalarının zamanı.

"Şeytani bir iş." Güçlüdomuz kadehini tekrar doldurdu. "Leydi Mariya, Leydi Amerei, eleminiz beni çok etkiledi. Size söz veriyorum. Nehirova düşer düşmez buraya döneceğim,

Tazı'yı yakalayacağım ve onu sizin için öldüreceğim. Köpekler beni korkutmaz."

Bu köpek korkutmak.

İki adam da iri ve güçlüydü ama Sandor Clegane çok daha hızlıydı ve Lyle Crakehall'un asla denk olamayacağı bir vahşetle dövüşüyordu.

Bununla birlikte, Leydi Amerei heyecanlanmıştı. "Siz gerçek bir şövalyesiniz Sör Lyle; elemli bir leydiye yardım ediyorsunuz."

En azından kendine “bakire” demedi.

Jaime kadehine uzandı ve onu devirdi. Keten masa örtüsü şarabı içti. Kırmızı leke masaya yayılırken, Jaime’nin yanındakiler bunu görmemiş gibi davrandı.

Yüksek masa nezaketi,

dedi Jaime kendine, ama tadı acıma gibiydi. Aniden ayağa kalktı. “Leydim, müsaadenizle.”

Leydi Amerei hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. “Bizi bırakıyor musunuz? Daha geyik eti servis edilecek. Pırasa ve mantarla doldurulmuş horoz da var.”

“Çok lezzetli olduklarına eminim ama bir lokma daha yiyemem. Kuzenimi görmem gerek.” Jaime reverans yaptı, masadakileri yemeklerle başbaşa bıraktı.

Avludaki adamlar da yemek yiyordu. Serçeler, bir düzine yemek ateşinin etrafında toplanmıştı. Akşam soğuğuna karşı ellerini ısıtıyor ve alevlerin üstünde cızırdayıp yağ damlatan şişman sosisleri seyrediyordu. En az yüz serçe olmalıydı.

İşe yaramaz boğazlar.

Jaime, kuzenin ne kadar sosis biriktirdiğini ve bunlar bittiğinde serçeleri nasıl besleyeceğini merak etti.

Eğer hasat yapamazlarsa, kışın fare yiyor olacaklar.

Sonbaharın sonu yaklaşmışken, yeni bir hasat ihtimali düşüktü.

Sept, kalenin iç avlusunun karşı tarafındaydı, kiremitli bir çatısı ve oymalı ahşap kapıları olan, penceresiz, yedi köşeli, yarı ahşap bir binaydı. Septin basamaklarında üç serçe oturuyordu. Jaime yaklaştığında adamlar ayağa kalktı. “Nereye gidiyorsunuz lordum?” diye sordu biri. Uç adamın en ufak tefek olanıydı ama en uzun sakal ondaydı.

“İçeri.”

“Lordumuz orada, dua ediyor.”

“Lordunuz, benim kuzenim.”

“O hâlde lordum,” dedi başka bir serçe, tek gözünün üzerinde yedi köşeli bir yıldız olan kel ve iri bir adamdı, “kuzeninizin duasını bölmek istemezsiniz.”

“Lord Lancel, Yukarıdaki Baba’dan adalalet istiyor,” dedi üçüncü serçe, sakalsızdı. Jaime onun bir delikanlı olduğunu düşünmüştü ama serçenin sesi, onun biçimsiz paçavralar ve paslı zırh giymiş bir kadın olduğunu söylüyordu. ‘Yüce Rahip’in ve diğer bütün ölülerin ruhuna dua okuyor.”

“Onlar yarın da ölü olacaklar,” dedi Jaime kadına. “Yukarıdaki Baba’nın benden çok vakti var. Benim kim olduğumu biliyor musunuz?”

“Bir lord,” dedi yıldızlı gözü olan iri adam.

“Bir sakat,” dedi, sakallı ufak tefek olan.

“Kral Katili,” dedi kadın, “lâkin biz kral değiliz, sadece Fukara Dostlar’ız. Ve lordumuz içeri girebileceğinizi söyleyene kadar içeri giremezsiniz.”

Serçelerin arkasındaki kapılar açıldı. “Kuzenimin güven içinde içeri girmesine izin verin,” dedi Lancel yumuşak bir sesle. “Onu bekliyordum.”

Serçeler kenara çekildi.

Lancel, Kral Toprakları’ndaki hâlinden bile zayıf görünüyordu. Yalın ayaktı. Onu bir lorddan çok bir dilenci gibi gösteren, boyanmamış yünden dokunmuş basit bir tunik giymişti. Başının üst kısmındaki saçlar tamamen tıraş edilmişti ama sakalları biraz uzamıştı. Lancel’in sakalına ayva tüyü demek, ayvaya hakaret olurdu. Sakalları ve kulaklarının etrafındaki beyaz saçlar, birlikte tuhaf görünüyordu.

Septin içinde yalnız kaldıklarında, “Kuzen,” dedi Jaime, “kahrolası aklını mı kaçırdın?”

“İnancımı buldum demeyi tercih ederim.”

“Baban nerede?”

“Gitti. Tartıştık.” Lancel, öbür Baha’sının mihrabının önünde diz çöktü. “Benimle dua eder misin Jaime?”

“Eğer güzelce dua edersem, Baba bana yeni bir el verir mi?” “Hayır. Lâkin Savaşçı sana cesaret verir, Demirci kuvvet verir, Yaşlı Hatun irfan verir.”

“Benim ihtiyacım olan şey bir el.” Yedi tanrı, oymalı mihrapların üstünde yükseliyordu. Havada belli belirsiz bir tütsü kokusu vardı. “Burada mı uyuyorsun?”

“Her gece farklı bir mihrabın altına yatak seriyorum ve Yedi bana imgeler gönderiyor.”

Bir zamanlar Kutsanmış Baelor da imgeler görürdü.

Bilhassa oruç tuttuğu zamanlarda.

“En son ne zaman yemek yedin?” “İhtiyacım olan tek besin, inancım.”

“İnanç, yulaf lapası gibidir. Süt ve balla daha lezzetli olur.” “Senin geleceğini rüyamda gördüm. Rüyamda, benim ne yaptığımı biliyordun. Nasıl günah işlediğimi. Beni o günahım için öldürdün.”

“Sen bu oruçla kendi kendini öldüreceksin. Kutsanmış Baelor’un orucu onu bir cenaze teskeresine yatırmamış mıydı?”

“Yedi Köşeli Yıldız,

hayatlarımızın bir mum alevi olduğunu söyler. Serseri bir rüzgâr bizi söndürebilir. Bu dünyada ölüm asla uzağımızda değildir ve yedi cehennem

günahlarının kefaretini ödemeyenleri bekler. Benimle birlikte dua et Jaime.”

“Eğer edersem, bir kâse yulaf lapası yiyecek misin?” Lancel cevap vermeyince Jaime iç geçirdi. “Karınla birlikte uyumalısın, Bakire’yle değil. Bu kaleyi elinde tutmak istiyorsan, Darry kanı taşıyan bir oğula sahip olmalısın.”

“Soğuk bir taş yığını. Kaleyi asla talep etmedim. Asla istemedim. Ben sadece...” Lancel titredi. ‘Yedi beni affetsin, ama ben, sen olmak istedim.”

Jaime gülmek zorundaydı. “Ben olman, Kutsanmış Baelor olmandan iyidir. Darry’nin bir aslana ihtiyacı var kuzen. Senin küçük Frey’inin de. Biri ne zaman Serttaş’tan bahsetse, kızın bacaklarının arası ıslanıyor. Kız henüz onunla yatmadıysa bile, yakında yatacak.”

“Eğer onu seviyorsa, birbirlerinde sevinç bulmalarını dilerim.”

“Bir aslanın boynuzları olmamalı. Kızı karın olarak aldın.” “Bazı sözler söyledim ve ona kırmızı bir pelerin verdim, bunu sadece babamı memnun etmek için yaptım. Evliliğin cinsel ilişkiyle tamamlanması gerekir. Kral Baelor, kız kardeşi Daena’yla evlenmeye zorlandı ama onlar hiçbir zaman karı ve koca olarak yaşamadı. Baelor taç giyer giymez Daena’yı bir kenara bıraktı.”

“Eğer Baelor gözlerini kapasaydı ve karısını düzseydi, diyara çok daha iyi hizmet verirdi. Bunu bilecek kadar tarih bilgim var. Her halükârda, kimse senin Kutsanmış Baelor olduğunu düşünmeyecek zaten.”

“Evet,” dedi Lancel. “O nadir bir ruhtu, bu dünyanın kötülükleriyle pislenmemiş saf, cesur ve masum bir ruh. Ben bir günahkârım, kefaretini ödemem gereken çok şey var.”

Jaime elini kuzeninin omzuna koydu. “Sen günahla ilgili ne bilirsin kuzenim? Ben kralımı öldürdüm.”

“Cesur adamlar kılıçla öldürür, korkak adamlar bir şarap matarasıyla, ikimiz de kral katiliyiz sör.”

“Robert gerçek bir kral değildi. Hatta bazıları, geyiklerin aslanlar için doğal bir av olduğunu bile söyler.” Jaime, kuzeninin derisinin altındaki kemikleri hissedebiliyordu... ve bir şey daha. Lancel, tuniğinin altına, sert hayvan kılından dokunmuş bir içlik giymişti. “Bunca kefaret gerektirecek başka ne yaptın? Söyle bana.”

Lancel başını eğdi, yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

O gözyaşları, Jaime’nin ihtiyaç duyduğu bütün cevaplardı. “Kralı öldürdün,” dedi Jaime, “sonra da kraliçeyi düzdün.”

“Ben asla...”

“...benim tatlı kardeşimle yatmadın mı?

Söyle. Söyle!”

“Tohumlarımı asla onun...”

“...deliğine…” dedi Jaime.

“...rahmine boşaltmadım,” diye tamamladı Lancel. “Eğer içine boşalmazsan ihanet sayılmaz. Kral öldükten sonra kraliçeye teselli verdim. Sen esirdin, Lord Tywin savaştaydı ve Tyrion... kraliçe ondan korkuyordu ve bunun için iyi bir sebebi vardı. Tyrion beni kraliçeye ihanet etmeye zorladı.”

“Öyle mi?”

Lancel, Sör Osmund ve daha kaç adam

?

Ay Oğlan kısmı gerçekten bir şaka mıydı

? “Onu zorladın mı?”

“Hayır!

Onu sevdim. Onu korumak istedim.”

Ben olmak istedin.

Jaime’nin hayalet parmakları kaşınıyordu.

Cersei, Beyaz Kılıç Kulesi’ne gelmiş ve Jaime’ye yeminlerini bozması için yalvarmıştı. Jaime reddettiğinde, kadın gülmüş ve ona binlerce kez yalan söylediğiyle ilgili böbürlenmişti. Jaime bunu, Cersei’nin onu incitmek için yaptığı acemi bir hamle olarak almıştı, çünkü Jaime de onu incitmişti.

Bu bana söylediği tek doğru şeydi belki.

“Kraliçe hakkında kötü düşünme,” diye yalvardı Lancel. “Bütün bedenler zayıftır Jaime. Günahımızdan bir kötülük çıkmadı. Bir... bir piç olmadı.”

“Hayır. Piçler nadiren göbek üstünde yapılır.” Jaime, kendi günahlarını itiraf etse Lancel’in ne diyeceğini merak etti; Cersei tarafından Joffrey, Tommen ve Myrcella olarak isimlendirilen üç ihaneti.

“Mücadeleden sonra Majesteleri Kraliçe’ye öfkeliydim ama Yüce Rahip onu affetmem gerektiğini söyledi.”

“Günahlarını Yüce Rahip’e itiraf ettin, öyle mi?” ‘Yaralandığımda benim için dua etti. O iyi bir adamdı.”

O

ölü bir adam. Çanları onun için çaldılar.

Jaime, kuzeninin, bu itirafın doğurduğu sonuçlarla ilgili bir fikri olup olmadığını merak etti. “Lancel, sen kahrolası bir aptalsın.”

“Haklısın,” dedi Lancel, “ama aptallıklarımı arkamda bıraktım sör. Yukarıdaki Baba’dan bana doğru yolu göstermesini istedim ve o gösterdi. Lordluktan ve karımdan vazgeçiyorum. Serttaş isterse ikisini de alabilir. Yarın Kral Toprakları’na döneceğim, kılıcımı yeni Yüce Rahip’e ve Yedi’ye

adayacağım. Yemin etmek ve Savaşçı'nın Oğulları'na katılmak niyetindeyim." Çocuğun söyledikleri saçmaydı. "Savaşçı'nın Oğulları üç yüz yıl önce lağvedildi."

'Yeni Yüce Rahip onları yeniden ihya etti. Saygın şövalyelere, kılıçlarını ve hayatlarını Yedi'nin hizmetine adamaları için çağrı yaptı. Fukara Dostlar da yeniden ihya edilecek."

"Demir Taht buna neden izin versin?" Jaime, ilk Targaryen krallarından birinin, bu iki askeri nizamı ortadan kaldırmak için dört yıl savaştığım hatırlıyordu ama hangi kral olduğunu anımsamıyordu. Maegor olabilirdi, belki de ilk Jaehaerys.

Tyrion olsa bilirdi.

"Yüce Rahip, Kral Tommen'ın muvafakat ettiğini yazmış. İstersen mektubu gösteririm."

"Bu doğru bile olsa... sen Kaya'nın aslanlarından birisin, bir lordsun. Bir karın, bir kalen, savunacak arazilerin, koruyacak insanların var. Eğer tanrılar izin verirse, kendi kanından oğulların olacak. Bütün bunları bir... yemin uğruna çöpe mi atacaksın?" "Sen neden attın?"

Onur için,
diyebilirdi Jaime.

Şan için.
Ama bu yalan olurdu. Onur ve şan kendi rollerini oynamışlardı ama asıl sebep Cersei'ydi. Dudaklarının arasından bir kahkaha kaçıverdi. "Yanına koştuğun kişi Yüce Rahip mi yoksa benim tatlı kardeşim mi? Bunu anlamak için dua et kuzen.

Çok
dua et."

"Benimle birlikte dua edecek misin Jaime?"

Jaime septe baktı, tanrılara. Merhamet dolu Anne. Adalette sert Baba. Eli kılıçlı Savaşçı. Yarı insan yüzünü bir başlığın altına gizlemiş hâlde gölgelerin içinde duran Yabancı.

Benim Savaşçı, Cersei'nin de Bakire olduğunu düşünürdüm. Ama o her zaman Yabancı'ydı, gerçek yüzünü benim bakışlarımdan saklıyordu.
"İstersen benim için dua et," dedi Lancel'e. "Ben bütün duaları unuttum."

Jaime tekrar geceye çıktığında, serçeler hâlâ basamaklarda kanat çırpıyordu. "Teşekkür ederim," dedi Jaime onlara. "Şimdi kendimi çok daha mukaddes hissediyorum."

Gidip Sör Ilyn'i buldu, bir çift de kılıç.

Avlu gözlerle ve kulaklarla doluydu. Onlardan kaçmak için Darry'nin tanrı korusuna gittiler. Orada serçeler yoktu, sadece çıplak ve düşünceli ağaçlar vardı, ağaçların siyah dalları gökyüzünü tırmalıyordu. Jaime'yle Sör Ilyn'in ayaklarının altında, ölü yapraklardan oluşan bir halı çıtırdıyordu.

"Şu pencereyi görüyor musun sör?" Jaime kılıcının ucuyla gösterdi. "Orası Raymun Darry'nin yatak odasıydı. Kışyarı'ndan dönerken, Kral Robert o odada uyudu. Ned Stark'm kızı, ulu kurdu Joff'a saldırdıktan sonra kaçtı, hatırlarsın. Kardeşim, kızın tek elinin kesilmesini istedi. Bu, kraliyet mensubu birine saldırmanın eski cezasıdır. Robert, Cersei'ye zalim ve deli olduğunu söyledi. Gecenin yansım kavga ederek geçirdiler... aslında, Cersei kavga etti, Robert içti. Gece yarısından sonra, kraliçe beni içeri çağırdı. Kral sızmıştı, bir Myr halısının üstünde horluyordu. Kardeşime, kralı yatağa taşımamı isteyip istemediğini sordum. Onu yatağa taşımamı istediğini söyledi ve elbisesini çıkardı. Robert'ın üstünden atladım ve Cersei'ye Raymun Darry'nin yatağında sahip oldum. Eğer Majesteleri Kral uyansaydı, onu hemen ve oracıkta öldürürdüm. Benim kılıcımla ölen ilk kral o olmazdı... ama sen hikâyeyi biliyorsun zaten, değil mi?" Jaime kılıcım bir ağaç dalına savurdu, dalı ikiye böldü. "Ben Cersei'yi düzerken, o, '

İstiyorum

,' diye bağırdı. Beni kastettiğini düşündüm ama onun istediği kişi Stark kızıydı, sakat ya da ölü."

Aşk uğruna yaptığım şeyler.

"Stark'ın kendi adamlarının kızı benden önce bulması sadece şanstı. Eğer ona ilk ben rastlamış olsaydım..."

Sör Ilyn'in yüzündeki çiçek hastalığı izleri, meşale ışığında siyah çukurlar gibi görünüyordu, Jaime'nin ruhu kadar kara. Ilyn yine o lak sesini çıkardı.

Bana gülüyor,

diye düşündü Jaime Lannister. "Bildiğim kadarıyla sen de benim tatlı kardeşimi düzdün, seni çiçek bozuğu piç," diye bağırdı. "Pekâlâ, kahrolası ağzını kapat ve becerebilirsen beni öldür."

BRIENNE

Sept, kıyının yarım mil açığındaki yüksek adanın üstünde, Uç Dişli Mızrak'ın Yengeç Koyu'nu öpmek için iyice genişlediği yerde duruyordu. Adanın refahı kıyıdan bakınca bile aşikârdı. Yamaçları taraçalı tarlalarla kaplıydı, aşağıda balık havuzları ve yukarıda bir yel değirmeni vardı. Yel değirmeninin yelken bezi ve ahşaptan yapılmış palaları koydan esen rüzgârla ağır ağır dönüyordu. Brienne, yamaçta otlayan koyunları ve iskelenin etrafındaki sığ sularda yürüyen leylekleri görebiliyordu.

Rahip Meribald, koyun kuzeyini işaret ederek, "Tuzçukuru suyun tam karşısında," dedi. "Kardeşler bizi sabah dalgasıyla karşıya geçirecek ama orada bulacaklarımız beni korkutuyor. Bununla yüzleşmeden önce sıcak bir yemeğin tadını çıkaralım. Kardeşlerin Köpek'e vereceği fazladan bir kemik her zaman vardır." Köpek havlayıp kuyruğunu salladı.

Dalgalar hızlıca geri çekiliyordu. Adayı kıyıdan ayıran suların arkasında, akşam güneşinde altın sikkeler gibi parlayan medcezir gölcükleriyle dolu, kahverengi çamur düzlükleri kalıyordu. Brienne boynunun arkasını kaşıdı; bir böcek ensesini ısırmıştı. Saçlarını yukarı topladı ve güneş Brienne'in tenini ısıttı.

"Oraya neden Sessiz Ada diyorlar?" diye sordu Podrick.

"O adada tövbekârlar yaşıyor; günahlarının kefaretini tefekkür, dua ve sessizlikle ödemeye çalışan insanlar. Sadece Kıdemli Kardeş'in ve gözetmenlerin konuşmasına müsaade ediliyor, gözetmenler de yedi günün sadece birinde konuşabiliyor."

"Sessiz rahibeler hiç konuşmuyor," dedi Podrick. "Dillerinin olmadığını duymuştum."

Rahip Meribald gülümsedi. "Benim senin yaşında olduğum zamanlardan beri, anneler kızlarını bu hikâyeyle yola getirir. Hikâye o zaman da gerçek değildi, şimdi de değil. Sessizlik yemini bir nedamet amelidir. Yukarıdaki Yedi'ye bağlılığımızı ispatlayan bir fedakârlıktır. Bir dilsizin sessizlik yemini etmesi, bacaksız bir adamın dans etmekten vazgeçmesine benzer." Rahip, eşeğini bayırdan aşağı yürüttü ve diğerlerine onları takip etmeleri için bir el işareti yaptı. "Bu gece bir çatının altında uyumak istiyorsanız, atlarınızdan inmeli ve benimle birlikte çamuru geçmelisiniz. Biz bu yola, inancın patikası, deriz. Sadece inançlı insanlar güvenle karşıya geçebilir. Günahkârlar bataklık tarafından yutulur ya da dalgalar hızla geldiğinde boğulur. Hiçbirinizin günahkâr olmadığını umuyorum? Yine de, sizin yerinizde olsam bastığım yere dikkat ederdim. Sadece benim yürüdüğüm yerlerde yürürseniz, karşı tarafa ulaşabilirsiniz."

İnancın patikası eğri büğrüydü; Brienne, kendini buna dikkat etmekten

alıkoyamadı. Ada, kıyıdan ayrıldıkları noktanın kuzeybatısında yükseliyordu ama Rahip Meribald doğrudan o tarafa gitmedi. Bunun yerine doğuya, koyun uzakta mavi ve gümüşi pırıldayan daha derin sularına doğru döndü. Rahibin ayak parmaklarının arasında kahverengi yumuşak çamurlar eziliyordu. Adam yürürken ara sıra duruyor ve sırığıyla zemini kontrol ediyordu. Köpek, rahibin ayaklarının dibinden ayrılmıyor, her taşı, her deniz kabuğunu ve her yosun kümesini kokluyordu. Bir kez olsun öne zıplamıyor ya da yolun dışına çıkmıyordu.

Brienne; köpeğin, eşeğin ve kutsal adamın bıraktığı ayak izlerine yakın durmaya özen göstererek onları takip ediyordu. Brienne'in arkasında Podrick vardı ve Sör Hyle en arkadaydı. Rahip, yüz metre yürüdükten sonra birdenbire güneye döndü; sept neredeyse adamın arkasında kaldı. Rahip bir yüz metre daha o yöne doğru ilerledi, iki medcezir gölcüğünün arasından geçti. Köpek, gölcüklerden birine burnunu soktu ve burnu bir yengeç tarafından çimdiklendiğinde acıyla havladı. Köpek, dişlerinin arasında bir yengeçle birlikte ve her yanı çamura bulanmış hâlde geri gelmeden önce, kısa fakat hararetli bir mücadele yaşandı.

En arkadaki Sör Hyle, eliyle septi göstererek, "Gitmek istediğimiz yer *şurası* değil mi?" diye seslendi. "Oraya doğru gitmek haricinde her yöne yürüdük."

"İnanç," dedi Rahip Meribald. "İnan, dayan ve takip et; aradığın huzuru bulacaksın."

Küçük kafilenin etrafında, yüz farklı renk tonuyla alacalanmış ıslak düzlükler pırıldıyordu. Çamur öyle koyu kahverengiydi ki hemen hemen siyah görünüyordu ama altın rengi kumluk alanlar, gri ve kırmızı yüksek kayalar, siyah ve yeşil yosun kümeleri de vardı. Leylekler medcezir gölcüklerinin içinde geziniyor, etrafa ayak izlerini bırakıyorlardı, sığ suların yüzeyinde yengeçler yürüyordu. Hava tuz ve küf kokuyordu. Zemin, küçük kafilenin ayaklarını içine çekiyor ve gitmelerine gönülsüzce izin veriyordu. Rahip Meribald döndü, tekrar döndü ve bir kez daha döndü. Adam yeni bir adım atar atmaz, bir önceki ayak izi suyla doluyordu. Zemin sertleşmeye ve yükselmeye başladığında, küçük kafile en az bir buçuk mil yol yürümüştü.

Adanın kıyı şeridini çevreleyen kırık kayalara tırmanırlarken üç adam onları bekliyordu; kardeşlerin giydiği geniş kollu, sivri başlıklı, kahverengi ve boz renkli cübbeler giymişlerdi. İkisi, yüzlerinin alt kısmına yün kaşkollar da sarmıştı; sadece gözleri görünüyordu. Üçüncü kardeş konuştu. "Rahip Meribald," diye seslendi. "Neredeyse bir yıl oldu. Hoş geldin. Arkadaşların da

öyle.” Köpek kuyruğunu salladı. Meribald ayağındaki çamuru silkeledi. “Bir gece için misafirperverliğinizi isteyebilir miyiz?”

“Evet, elbette. Bu akşam balık buğulamamız var. Yarın tekneye ihtiyacınız olacak mı?”

“Eğer çok zahmet vermeyeceksek.” Meribald yol arkadaşlarına döndü. “Kardeş Narbert nizamın gözetmenidir, bu yüzden yedi günde bir konuşmasına izin verilir. Kardeşim, bu iyi insanlar bana yoldaşlık etti. Sör Hyle, Menzil’den gelen yiğit bir şövalye. Bu delikanlının adı Podrick Payne, Batıdiyar’dan. Ve bu da Leydi Brienne, namı diğer Tarth Bakiresi.”

Kardeş Narbert duraksadı. “Bir kadın.”

“Evet kardeş.” Brienne saçlarını çözüp başını salladı. “Burada hiç kadın yok mu?”

“Şu anda yok,” dedi Narbert. “Bizi ziyaret eden kadınlar ya hastadır, ya yaralıdır, ya da hamiledir. Yedi, Kıdemli Kardeş’imize şifalı eller bahşetmiş. Üstatların bile iyileştiremediği nice adamları ve kadınları sağlıklarına kavuşturdu.”

“Hasta, yaralı ya da hamile değilim.”

“Leydi Brienne savaşçı bir bakire,” diye açıkladı Rahip Meribald, “Tazı’yı arıyor.”

“Ah?” Narbert şaşkın görünüyordu. “Ne amaçla?”

Brienne, Yeminkâr’ın kabzasına dokundu. “Onun sonunu getirmek amacıyla.”

Gözetmen, Brienne’i inceledi. “Siz... güçlü bir kadınsınız, bu doğru ama... belki de sizi Kıdemli Kardeş’e götürmeliyim. Çamuru geçtiğinizi gördü. Gelin.”

Narbert onları çakıl taşlı bir patikada yürüttü, bir elma ağacı bahçesinin içinden geçirdi ve beyaz badanalı, dik çatılı bir ahıra götürdü. “Hayvanlarınızı buraya bırakabilirsiniz. Kardeş William onlara su verir ve karınlarını doyurur.”

Ahırın dörtte üçünden fazlası boştu. Ahırın bir ucunda bir düzine katır vardı. Brienne’in Gillam olduğunu farz ettiği çarpık bacaklı genç bir kardeş katırlarla ilgileniyordu. İyice ileride, ahırın diğer ucunda, diğer hayvanların epey uzağındaki siyah bir aygır, kişniyor ve bulunduğu bölmenin kapılarını tekmeliyordu.

Sör Hyle, dizginlerini Kardeş Gillam’a verirken iri aygıra gıpta dolu gözlerle baktı. “Güzel bir hayvan.”

Kardeş Narbert iç geçirdi. “Yedi bize lütuflar gönderiyor ve Yedi bize dertler gönderiyor. Güzel olabilir ama Islakağaç kesinlikle cehennemde yavrulanmış. Onu bir sabana bağlamayı denediğimizde, Kardeş Rawney’yi

tekmeledi ve adamın incik kemiğini iki yerden kırdı. Onu iğdiş edersek asabiyetinin azalacağını düşündük lâkin... Kardeş Gillam, onlara gösterir misin?” Kardeş Gillam başlığını çıkardı. Başlığın altında bir tutam sarı saç, tepesi tıraş edilmiş bir kafa derisi ve bir kulak olması gereken yerde kanlı bir sargı vardı.

Podrick’in ağzı açık kaldı. “At

kulağım

mı kopardı?”

Gilliam başıyla onayladı ve kafasını tekrar örttü.

“Beni bağışla kardeşim,” dedi Sör Hyle, “ama bana bir makasla yaklaşsaydın, ben de diğer kulağını koparabilirdim.” Kardeş Narbert bu latifeden hoşlanmadı. “Siz bir şövalyesiniz sör. Islakağaç ise bir hizmet hayvanı. Demirci, atları insanlara yardım etsinler diye yarattı.” Adam başka tarafa döndü. “İsterseniz gidelim. Kıdemli Kardeş bekliyor.”

Yamaç, çamur düzlüklerinin karşısından göründüğünden daha dikti. Kardeşler, tırmanışı kolaylaştırmak için, yamacın yüzünü yukarı aşağı dolaşan ve binaların arasından gezinen ahşap basamaklar inşa etmişlerdi. Brienne, eyer üstünde geçen uzun bir günün ardından yürüme şansı bulduğu için mutluydu.

Yukarı çıkarken bir düzine kardeşle karşılaştılar; kahverengi ve boz cübbeler giyen başlıklı adamlar, önlerinden geçen yabancılara meraklı gözlerle baktılar ama tek kelime etmediler. Adamlardan biri, bir çift süt ineğini, çatısı kesekle kaplı alçak tavanlı bir ağıla götürüyordu, başka bir adam bir yağ yayığını çalıştırıyordu. Daha yukarıda, koyun güden üç çocuk gördüler ve bir mezarlığın yanından geçtiler. Brienne’den daha iri bir kardeş bir çukur kazmaya çalışıyordu; adamın hareket ediş şeklinden, bacağının sakat olduğu anlaşılıyordu. Adam bir kürek dolusu taşlı toprağı omzunun üzerinden arkaya atınca, toprağın bir kısmı Brienne ve yanındakilerin ayaklarına denk geldi. Kardeş Narbert onu, “Daha dikkatli ol,” diye azarladı. “Rahip Meribald’ın ağzı toprakla dolabilirdi.” Mezar kazıcı başını öne eğdi. Köpek onu koklamak için yanına gidince, adam küreğini bıraktı ve hayvanın kulaklarım kaşıdı.

“Bir çırak,” diye açıkladı Narbert.

Ahşap basamakları tırmanmaya devam ederlerken, “Mezar kimin için?” diye sordu Sör Hyle.

“Kardeş Clement. Baba onu adilce yargılasın.”

‘Yaşlı mıydı?” diye sordu Podrick.

“Eğer kırk sekiz yaşı, yaşlı kabul ederseniz, evet. Lâkin onu yıllar öldürmedi. Tuzçukuru’nda aldığı yaralar yüzünden öldü. Haydutların kasabaya geldiği gün, Celement oradaki pazara bal likörü götürmüştü.”

“Tazı?” dedi Brienne.

“Başka bir haydut, Tazı kadar gaddar. Clement konuşmayınca, haydut onun dilini kesmiş. Sessizlik yemini eden bir adamın bir dile ihtiyacı olmadığını söylemiş. Kıdemli Kardeş daha fazla şey biliyor. Dışarıdan gelen en kötü havadisleri kendine saklıyor; septin huzurunu bozmamak için. Kardeşlerimizin çoğu, dünyanın dehşetlerinden kaçmak için buraya gelir, o dehşetleri düşünmek için değil, içimizdeki tek yaralı adam Kardeş

Clement değildi. Bazı yaralar gözle görülmez.” Kardeş Narbert, eliyle sağ tarafı işaret etti. “Orada yaz çardağımız var. Üzümlerimiz küçük ve mayhoş ama içilebilir bir şarap çıkarıyorlar. Kendi biramızı da kendimiz yapıyoruz. Bal likörümüz ve elma şarabımız da çok meşhurdur.”

“Savaş buraya hiç uğramadı mı?” dedi Brienne.

“Bu savaş uğramadı. Yedi’ye şükürler olsun. Dualarımız bizi koruyor.”

“Ve dalgalarınız,” dedi Meribald. Köpek, onaylar gibi havladı.

Tepenin başı, harçsız taşlardan inşa edilmiş alçak bir duvarla taçlanmıştı. Duvar, bir grup büyük binayı çevreliyordu; döndükçe gıcırdayan palalarıyla yel değirmeni, kardeşlerin uyuduğu manastır ve yemeklerini yedikleri ortak salon, dua etmek ve düşünmek için ahşap bir sept. Septin pencereleri vitraylıydı, geniş kapılarına Anne ve Baba’nın suretleri oyulmuştu ve binanın tepesinde yedi köşeli bir çan kulesi vardı. Birkaç yaşlı kardeş, septin arkasında bulunan sebze bahçesindeki yabani otları temizliyordu. Kardeş Narbert, ziyaretçileri bir kestane ağacının çevresinden dolaştırıp tepenin sırtına yerleştirilmiş ahşap bir kapıya götürdü.

“Kapısı olan bir mağara?” dedi Sör Hyle şaşkınlıkla.

Rahip Meribald gülümsedi. “Mağaranın adı Münzevi Çukuru’dur. Bu adaya gelen ilk kutsal adam orada yaşadı ve öyle mucizeler yarattı ki diğer kutsal adamlar ona katılmak üzere adaya geldi. İki bin yıl önceydi. Kapı daha sonra yapıldı.”

Münzevi Çukuru iki bin yıl önce rutubetli ve karanlık bir yer olabilirdi ama artık öyle değildi. Brienne ve arkadaşlarının girdiği mağara, sıcak ve rahat bir kutsal odaya dönüştürülmüştü. Yerler halılarla, duvarlar ise goblenlerle kaplanmıştı. Uzun mumlar kâfiden öte bir ışık yayıyordu. Mobilyalar tuhaf fakat sadeydi; uzun bir masa, bir sıra, bir sandık, kitaplarla dolu derin kutular ve sandalyeler. Bütün mobilyalar, dalgalarla kıyıya sürüklenmiş ağaç dallarından yapılmıştı, tuhaf şekilli parçalar ustaca birleştirilmiş ve mum ışığında altın gibi parlayana dek cilalanmıştı.

Kıdemli Kardeş, Brienne’in beklediği gibi biri değildi. En başta, adam

kıdemli
denecek kadar ihtiyar değildi. Sebze bahçesinde yabani ot temizleyen kardeşler düşük omuzlu ve kambur sırtlı yaşlı adamlarken, Kıdemli Kardeş dimdik duruyor ve hayatının baharında olan bir adamın zindeliğiyle hareket ediyordu. Adamda, Brienne'in bir şifacıdan bekleyeceği nazik ve şefkatli yüz de yoktu. Kafası büyük ve köşeliydi, gözleri soğuktu, burnu damarlı ve kırmızıydı. Başının tepesi tıraş edilmişti ama kafa derisindeki kıllar, çenesindekiler kadar sertti.

Kıdemli Kardeş, Rahip Meribald'a sarılmak ve Köpek'i okşamak için odanın karşı tarafına doğru yürürken,

kemikleri iyileştirmekten çok kırmak için yaratılmış bir adam gibi görünüyor,
diye düşündü Tarth Bakiresi. Adam, diğer konuklara dönmeden önce, "Dostlarımız Meribald ve Köpek'in bizi yeni bir ziyaretle onurlandırdığı her gün mutlu bir gündür," dedi. "Ve yeni yüzler her daim hoş karşılanır. Çok az yeni yüz görüyoruz."

Meribald, sıraya oturmadan önce geleneksel nezaketleri sergiledi. Kıdemli Kardeş, Rahip Narbert'in aksine, Brienne'in cinsiyetiyle dehşete düşmedi fakat Meribald, Brienne ve Sör Hyle'ın buraya geliş sebebini açıkladığında adamın gülümsemesi kayboldu. Arkasına dönmeden önce sadece, "Anlıyorum," dedi. "Susamış olmalısınız. Boğazınızdaki yolculuk tozunu temizlemek için tatlı elma şarabımızdan için lütfen." Ziyaretçilerin kadehlerini bizzat doldurdu. Kadehler de ıslak ahşaptan oyulmuştu, hepsi birbirinden farklıydı. Brienne kadehlere iltifat ettiğinde, "Leydim çok nazik," dedi Kıdemli Kardeş. "Bütün yaptığımız, ahşabı kesmek ve cilalamak. Burada şanslıyız. Nehrin koyla buluştuğu yerde, akıntılar ve dalgalar birbirleriyle cebelleşir. Onların bize doğru ittiği tuhaf ve olağanüstü şeyler kıyılarımıza vurur. Islak ahşap o şeylerin en küçüğüdür. Gümüş kadehler, demir kaplar, yün çuvalları, ipek toplan, paslı miğferler ve parlak kılıçlar bulduğumuz oldu... ve yakutlar."

Yakutlar Sör Hyle'ın dikkatini çekti. "Rhaegar'ın yakutları?" "Belki de. Kim bilebilir? Mücadele buradan fersahlarca uzakta gerçekleşti ama nehir asla yorulmaz ve sabırlıdır. Altı yakut bulundu. Yedinciyi bekliyoruz."

"Yakut bulmak kemik bulmaktan iyidir." Rahip Meribald ayaklarını ovuyordu, parmaklarının arasındaki çamurları temizliyordu. "Nehrin getirdiği bütün hediyeler güzel değildir. Kardeşler ölüleri de toplar. Boğulmuş inekler, boğulmuş geyikler, küçük bir at boyutuna gelene kadar şişmiş ölü domuzlar. Ve cesetler."

“Bu günlerde çok fazla ceset var.” Kıdemli Kardeş iç geçirdi. “Mezar kazıcılarımız sürekli çalışıyor. Nehirli adamlar, batılı adamlar, kuzeyli adamlar; hepsi buraya vuruyor. Onları yan yana gömüyoruz; Stark ve Lannister, Blackwood ve Bracken, Frey ve Darry. Nehir, verdiği onca hediye karşılığında bizden bunu istiyor, biz de bu görevi elimizden geldiğince yerine getiriyoruz. Ama bazen bir kadın buluyoruz... ya da daha beteri, bir çocuk. Onlar en zalim hediyeler.” Rahip Meribald’a döndü. “Umarım günahlarımızı bağışlayacak kadar vaktin vardır. Akıncılar Rahip Bennet’i katlettiğinden beri, itiraflarımızı dinleyecek kimse yok.”

“Vakit buluruz,” dedi Meribald. “Umarım geçen sefer gelişimdekilere göre daha iyi günahlarınız vardır.” Köpek havladı. “Görüyor musun? Köpek bile sıkılmıştı.”

Podrick Payne’in kafası karışmıştı. “Kimsenin konuşamadığını sanıyordum. Yani, kimse değil. Kardeşler. Diğer kardeşler. Siz değil.”

“İtirafta bulunurken sessizliğimizi bozmamıza müsaade edilir,” dedi Kıdemli kardeş. “Günahları işaretlerle ve baş hareketleriyle anlatmak zor.”

“Tuzçukuru’ndaki sept yakılmış mı?” diye sordu Hyle Hunt. Gülümseme kayboldu. “Tuzçukuru’ndaki her şey yakıldı. Kale dışında; sadece o taştan inşa edilmişti... lâkin kasabaya sağladığı faydaya bakılırsa, iç yağından inşa edilse de olurmuş. Hayatta kalanlardan bazılarını ben tedavi ettim. Alevler söndükten sonra, balıkçılar onları koyun karşısından buraya getirdi. Zavallı bir kadın onlarca kez tecavüze uğramıştı. Kadının göğüsleri... leydim, bir erkek zırhı giyiyorsunuz, bu yüzden sizi bu detaylardan esirgemeyeceğim... kadının göğüsleri parçalanmış, çiğnenmiş ve

yenmişti...

zalim bir canavarın işiydi sanki. Kadın için elimden gelen her şeyi yaptım ama yetmedi. Kadın can çekişerek yatarken, ona tecavüz eden adama ya da etini yiyen canavara küfretmiyordu. Sör Quincy Cox’a küfrediyordu; insanları çığlık atarak can verirken kalesinin kapılarını sürgüleyen ve taş duvarların ardında güven içinde oturan şövalyeye.”

“Sör Quincy yaşlı bir adam,” dedi Rahip Meribald. “Oğulları ve damatları uzakta ya da ölü. İki kızı var ve torunları hâlâ çok küçük. Tek başına onca adama karşı ne yapabilirdi?”

Deneyebilirdi,

diye düşündü Brienne.

Ölebilirdi. Yaşlı ya da genç; gerçek bir şövalye, kendisinden zayıf olanları korumak ya da korumaya çalışırken ölmek için yemin etmiştir.

“Doğru ve mantıklı sözler,” dedi Kıdemli Kardeş. “Tuzçukuru’na gittiğinde, hiç şüphe yok ki Sör Quincy senden bağışlanma isteyecek. Ona bunu verebileceğin için mutluyum. Ben veremezdim.” Ahşap kadehi bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. “Birazdan akşam yemeği çanı çalacak. Dostlarım, sofraya oturup ekmeğimizi, etimizi ve bal likörümüzü paylaşmadan önce benimle birlikte septe gelip Tuzçukuru’nun iyi insanlarının ruhları için dua eder misiniz?”

“Memnuniyetle,” dedi Meribald. Köpek havladı.

Septteki akşam yemeği, Brienne’in o güne kadar yediği en tuhaf yemekti ama kesinlikle lezzetsiz değildi. Yiyecekler basit fakat güzeldi; fırından yeni çıkmış üç somun ekmek, taze tereyağıyla dolu çömlekler, septin arı kovanlarından toplanmış bal ve içinde yengeç, midye ve en az üç farklı balık olan koyu bir buğulama. Rahip Meribald ve Sör Hyle, kardeşlerin yaptığı bal liköründen içtiler ve tadının çok güzel olduğunu söylediler. Brienne ve Podrick tatlı elma şarabına devam ettiler. Yemekler servis edilmeden önce Meribald bir dua okudu. Kardeşler dört ahşap masada yemeklerini yerken, içlerinden biri onlar için arp çaldı ve salonu yumuşak, tatlı seslerle doldurdu. Kıdemli Kardeş, müzisyeni yemek yemesi için azat ettiğinde, Kardeş Narbert ve başka bir gözetmen

Yedi Köşeli Yıldız’

dan sırayla pasajlar okudu.

Okuma bittiğinde, görevleri yemek servisi yapmak olan çıraklar masaları temizledi. Çırakların çoğu Podrick’le yaşıt ya da ondan daha küçüklerdi ama yetişkin adamlar da vardı; tepede karşılaştıkları tuhaf yürüyüşlü, yarısakat, iri mezar kazıcı onların arasındaydı. Salon boşalırken, Kıdemli Kardeş, Narbert’a; Podrick ve Sör Hyle’a manastırdaki odalarını göstermesini söyledi. “Aynı hücreyi paylaşmanız bir sorun yaratmaz umarım. Büyük bir hücre değil ama rahat edeceğinizden eminim.”

“Ben sörle birlikte kalmak istiyorum,” dedi Podrick. “Yani, leydimle.”

“Siz ve Leydi Brienne’in başka yerlerde ne yaptığı, sizi ve Yedi’yi ilgilendirir,” dedi Kardeş Narbert, “lâkin Sessiz Ada’da, kadınlar ve erkekler, evli olmadıkları takdirde aynı çatının altında uyuyamazlar.”

“İster soylu leydiler olsunlar ister köylü kızlar, ziyaretimize gelen kadınlar için ayrılmış mütevazı kulübelerimiz var,” dedi Kıdemli Kardeş. “Sık kullanılmazlar ama onları temiz ve kuru tutarız. Leydi Brienne, size yolu göstermeme izin verir misiniz?”

“Evet, teşekkür ederim. Podrick, Sör Hyle’la git. Burada kutsal kardeşlerin konuklarıyız. Onların çatısının altında onların kuralları geçer.”

Kadınların kaldığı kulübeler adanın doğu tarafımdaydı. Geniş bir çamur düzlüğüne ve Yengeç Koyu'nun uzak sularına bakıyorlardı. Burası, adanın korunaklı tarafından daha soğuk ve daha vahşiydi. Tepe daha dikti. Yol; yabani otların, dikenli fundalıkların, rüzgârla aşınmış kayaların ve tepenin taşlı yüzüne sıkıca tutunmuş eğri büğrü ağaçların arasında kıvrılarak ilerliyordu. Kıdemli Kardeş, yolu aydınlatmak için bir fener getirmişti. Dönemeçlerden birinde durdu. "Açık bir gecede, buradan Tuzçukuru'nu görebilirsiniz. Koyun karşısında, tam şurada." Eliyle gösterdi.

"Hiçbir şey yok," dedi Brienne.

"Sadece kale kaldı. Balıkçılar bile gitti; akıncılar geldiğinde denizde olan birkaç talihli adam. Evlerinin yanışını izlediler ve limandan yükselen çığlıkları dinlediler. Teknelerini karaya çıkaramayacak kadar korkmuşlardı. Sonunda kıyıya çıkmalarının sebebi, dostlarını ve akrabalarını toprağa gömmekti. Tuzçukuru'nda onlar için kemiklerden ve acı hatıralardan başka ne var şimdi? Bakire Havuzu'na ya da diğer kasabalara taşındılar." Kıdemli Kardeş elindeki fenerle yolu işaret etti ve tırmanmaya kaldıkları yerden devam ettiler. "Tuzçukuru hiçbir zaman önemli bir liman olmadı ama zaman zaman gemiler oraya uğrardı. Akıncıların istediği şey buydu; onları Dar Deniz'in karşısına geçirecek bir kadırga ya da göke. Gemi bulamayınca, öfkelerinin ve ümitsizliklerinin acısını kasaba halkından çıkardılar. Merak ediyorum leydim... orada ne bulmayı umuyorsunuz?" "Bir kız," dedi Brienne. "On üç yaşında, güzle yüzlü, kızıl saçlı bir bakire."

"Sansa Stark." İsim sessizce söylenmişti. "Bu zavallı çocuğun, Tazı'nın yanında olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Dornelu adam, kızın Nehirova'ya gitmeye çalıştığını söyledi. Timeon. Bir paralı askerdi. Cesur Dostlar'dan. Bir katil, bir tecavüzcü ve bir yalancıydı ama bu konuda yalan söylediğini zannetmiyorum. Tazı'nın kızı ele geçirdiğini ve kaçırdığını söyledi."

"Anlıyorum." Yol kıvrıldı, ileride kulübeler göründü. Kıdemli Kardeş kulübeler için mütevazı demişti. Öylelerdi. Taştan yapılmış arı kovanlarına benziyorlardı; yuvarlak ve alçaklardı, pencereleri yoktu. "Şu," dedi adam en yakındaki kulübeyi göstererek. Çatının merkezindeki baca deliğinden duman yükselen tek kulübe oydu. Brienne içeri girerken, kapı pervazına çarpmamak için başını öne eğmek zorunda kaldı. İçeride toprak bir zemin, samanla dolu bir şilte, onu sıcak tutacak kürkler ve battaniyeler, bir çanak su, bir sürahi elma şarabı, biraz ekmek ve peynir ile iki alçak sandalye buldu. Kıdemli Kardeş sandalyelerden birine oturdu ve feneri yere bıraktı. "Bir süre burada kalabilir

miyim? Konuşmamız gerektiğini hissediyorum.”

“Eğer isterseniz.” Brienne kılıç kemerini çıkarıp ikinci sandalyenin üstüne koydu, sonra bağdaş kurarak yere oturdu.

“Şu Dornelu adam yalan söylememiş,” diye başladı Kıdemli Kardeş, “lâkin korkarım ki onu anlamamışsınız. Yanlış kurdu kovalıyorsunuz leydim. Eddard Stark’ın iki kızı vardı. Sandor Clegane’in kaçırdığı kız diğeri, küçük olan.”

“Arya

Stark?” Brienne, ağzı açık bir hâlde adama baktı, çok şaşkındı. “Bundan emin misiniz? Leydi Sansa’nın kardeşi sağ mı?”

“O vakit öyleydi,” dedi Kıdemli Kardeş. “Şimdi... bilmiyorum. Tuzçukuru’nda katledilen çocukların arasında olabilir.” Adamın sözleri, Brienne’in karnına saplanan bir bıçak gibiydi.

Hayır,

diye düşündü Brienne.

Hayır, bu büyük zalimlik olur,

“

Olabilir,

dediniz... bu emin olmadığınız anlamına mı geliyor?” “Küçük kızın yol ağzındaki handa Sandor Clegane’le birlikte olduğundan eminim, aslanlar tarafından asılmadan önce Masha Heddle’in işlettiği handa. Kız ve Sandor’un Tuzçukuru’na geldiğinden eminim. Bundan sonrası... hayır. Kızın nerede olduğunu, hatta yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum. Bununla birlikte, bildiğim bir şey var. Peşine düştüğünüz adam öldü.”

Bu yeni bir sarsıntıydı. “Nasıl öldü?”

“Kılıçla. Tıpkı yaşadığı gibi.”

“Bunu kesin olarak biliyor musunuz?”

“Onu bizzat gömdüm. İsterseniz, size mezarının nerede olduğunu söyleyebilirim. Leş kargalarını uzak tutmak için adamın cesedini taşlarla örttüm ve ebedi istirahatgâhını işaretlemek için miğferini taş yığının üstüne koydum. Bu büyük bir hataydı. Bir başka yolcu benim koyduğum işareti buldu ve sahiplendi. Tuzçukuru’nda cinayet işleyen ve tecavüz eylemi gerçekleştiren adam, onun kadar tehlikeli olmasına rağmen Sandor Clegane değildi. Nehir toprakları bu tür leş yiyicilerle dolu. Onlara kurt diyemem. Kurtlar bundan daha onurludur... köpekler de öyle, sanırım.

Sandor Clegane denen adam hakkında çok az şey biliyorum. Uzun yıllar boyunca Prens Joffrey’nin yeminli kalkanıydı. Yaptığı şeyleri burada bile duyardık; hem iyi, hem kötü olanları. Eğer duyduklarımızın yarısı bile doğruysa,

Sandor işkence görmüş, yaralı bir ruhtu. Hem insanlarla hem de tanrılarla alay eden bir günahkârdı. Hizmet etti ama hizmetinde onur bulamadı. Dövüştü ama zaferden tat alamadı. Acısını bir şarap denizinde boğmak için içti. Ne sevdi, ne sevildi. Onu hayatta tutan nefret duygusuydu. Çok günah işledi ama asla bağışlanmak istemedi. Diğer adamlar aşk, zenginlik ya da şöhret hayalleri kurarken, Sandor Clegane öz ağabeyini öldürmenin hayalini kurdu, bu öyle korkunç bir günah ki bundan bahsetmek bile beni ürpertiyor. Mamafih, Sandor'u besleyen ve onun ateşini canlı tutan yakıt buydu. Ne kadar onursuzca olursa olsun, o hüzünlü ve öfkeli yaratık, kılıcında ağabeyinin kanını görebilme umuduyla yaşadı... ve Dorne Prensi Oberyn, zehirli mızrağını Sör Gregor'un bedenine sapladığında, bu umut bile Sandor'un elinden alındı."

"Ona açıyormuş gibi konuşuyorsunuz," dedi Brienne. "Acıdım. Adamın sonunu görseydiniz, siz de acırdınız. Ona Uç Dişli Mızrak'ta rastladım, acı dolu inlemelerini duydum. Bana merhamet lütfü için yalvardı ama ben tekrar öldürmemeye yeminliyim. Onu öldürmek yerine ateşli alnını nehir suyuyla yıkadım, içmesi için şarap verdim, yaralarına merhem sürdüm. Fakat çok geç kalmıştım. Tazı orada, kollarımın arasında öldü. Ahırdaki siyah aygırı görmüş olmalısınız. O, Tazı'nın savaş atıydı, Yabancı. Dine hakaret eden bir isim. Biz ona Islakağaç demeyi tercih ediyoruz, hayvanı nehrin kıyısında bulduğumuz için. Islakağaç eski sahibinin mizacını almış korkarım."

At.

Brienne aygırı görmüştü, tekmelerinin sesini duymuştu ama anlamamıştı. Savaş atları ısırmak ve tekmelemek için eğitilirdi. Savaşlarda silah olarak kullanılırlardı, tıpkı sürücüleri gibi.

Tazı gibi.

"Öyleyse doğru," dedi. "Sandor Clegane öldü." "Huzura kavuştu." Kıdemli Kardeş duraksadı. "Siz gençsiniz çocuğum. Ben kırk dört isim günü saydım... sizden iki kat yaşlıyım sanırım. Bir zamanlar şövalye olduğumu öğrenmek sizi şaşırtır mı?"

"Hayır. Kutsal bir adamdan çok bir şövalye gibi görünüyorsunuz." Adamın göğsünde, omuzlarında ve sert çenesinde şövalye yazıyordu. "Şövalyelikten neden vazgeçtiniz?"

"Şövalyeliği seçmemiştim. Babam şövalyeydi, onun babası da öyle. Ağabeylerim de. Herkes. Ahşap bir kılıç tutabileceğime karar verdikleri günden itibaren, beni mücadele için eğittiler. Üstüme düşeni yaptım ve kendimi asla küçük düşürmedim. Kadınlarım da oldu, işte kendimi orada küçülttüm, zira bazı kadınlara zorla sahip oldum. Evlenmek istediğim bir kız vardı, önemsiz bir

lordun ortanca kızı. Fakat ben babamın üçüncü oğluydum, kıza verecek arazim ya da servetim yoktu... sadece bir kılıcım, bir atım ve kalkanım vardı. Neticede acınacak bir adamdım. Dövüşmediğim zamanlarda sarhoştum. Hayatım kırmızı harflerle, kanla ve şarapla yazılmıştı.”

“Ne zaman değişti?” diye sordu Brienne.

“Üç Dişli Mızrak Savaşı’nda öldüğüm zaman. Prens Rhaegar için dövüştüm, o benim adımı hiç bilmedi gerçi. Bunu neden yaptığımı söyleyemem; hizmet ettiğim lordun hizmet ettiği lordun, geyik yerine ejderhayı desteklemeye karar veren bir lorda hizmet ettiğini söylemek dışında. O lord tam tersine karar verseydi, ben nehrin öteki tarafında olabilirdim. Çok kanlı bir mücadeleydi. Ozanlar, Rhaegar ve Robert’ın aynı kadını sevdiğini ve nehrin içinde o kadın uğruna teke tek dövüştüğünü söylerler ama sizi temin ederim ki başka adamlar da dövüşüyordu ve ben onlardan biriydim. Bacağıma ve ayağıma oklar saplandı, atım benim altımda öldürüldü ama dövüşmeye devam ettim. Yeni bir at bulmak için etrafa nasıl umutsuzca bakındığımı hâlâ hatırlıyorum; bir at alacak kadar sikkem yoktu ve binek olmadan şövalye olamazdım. Doğruyu söylemem gerekirse düşündüğüm tek şey buydu, beni yere deviren darbeyi görmedim bile. Arkamdan gelen toynak seslerini duydum ama ben daha dönemeden başıma bir şey çarptı ve beni tekrar nehrin içine devirdi. Aslında orada boğulmam gerekirdi.

Ölmek yerine burada, Sessiz Ada’nın üstünde uyandım. Kıdemli Kardeş, isim günümdeki kadar çıplak bir hâlde kıyıya vurduğumu söyledi. Sanırım biri beni bir sığlıkta buldu; zırhımı, çizmelerimi, pantolonumu aldı ve beni daha derin sulara attı. İşin geri kalanını nehir halletti. Hepimiz çıplak doğduk. Sanırım en uygun olan, ikinci hayatıma aynı şekilde başlamamdı. Ondan sonraki on yılı sessizlik içinde geçirdim.”

“Anlıyorum.” Brienne, adamın bütün bunları neden anlattığını ya da adama ne cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu.

“Anlıyor musunuz?” Adam öne eğildi, kocaman elleri dizlerindeydi. “O hâlde şu arayıştan vazgeçin. Tazı öldü, Sansa Stark zaten onun yanında değildi. Tazı’nın miğferini takan canavara gelince, o bulunacak ve asılacak. Savaşlar sona eriyor ve haydutlar barış zamanlarında hayatta kalamazlar. Bakire Havuzu’ndan itibaren Randyll Tarly ve İkizler’den itibaren Wälder Frey onları arıyor. Darry’de de yeni ve genç bir lord var, arazilerinde mutlaka asayiş sağlayacak olan dindar bir adam. Evinize gidin çocuğum. Bir eviniz var, şu karanlık günlerde birçok insan bunu söyleyecek durumda değil. Sizi çok sevdiğinden emin olduğum soylu bir babaya sahipsiniz. Evinize asla dönemediğiniz takdirde, babanızın yaşayacağı kederi düşünün. Belki siz

devrildikten sonra, kılıcınızı ve kalkanınızı ona götürürler. Belki babanız onları salonuna asar ve gururla seyreder... lâkin ona sorsanız, eminim ki kırık bir kalkan yerine canlı bir kız evlat tercih edeceğini söyler.”

“Bir kız evlat.” Brienne’in gözleri yaşlarla doldu. “O bunu hak ediyor. Ona şarkı söyleyecek, salonuna zarafet katacak ve onun için torunlar doğuracak bir kız evlat. Bir erkek evlat da hak ediyor, hanedanının ismine onur getirecek güçlü ve yiğit bir oğlan. Galladon sekiz yaşındayken boğuldu, ben dört yaşındaydım. Alysanne ve Arianne daha beşikteyken öldüler. Ben, tanrıların, babamın sahip olmasına izin verdiği tek çocuğum. Ucube olan. Ne bir kıza ne de bir erkeğe benzeyen.” Sonra her şey, bir yaradan akan siyah kan misali Brienne’in ağzından döküldü: İhanetler ve nişanlılıklar. Kırmızı Ronnet ve gülü. Brienne’in bekâreti üstüne oynanan bahis. Brienne’le dans eden Lord Renly. Renly’nin Margaery Tyrell’le evlendiği gece Brienne’in döktüğü gözyaşları. Acı Köprü’deki meydan dövüşü. Brienne’i gururlandıran gökkuşağı pelerini. Kralın çadırındaki gölge. Brienne’in kollarında ölen Renly. Nehirova ve Leydi Catelyn. Üç Dişli Mızrak’taki yolculuk. Brienne’in ormanda Jaime’yle yaptığı düello. Kanlı Oyuncular.

“Safirler,”

diye bağıran Jaime. Harrenhal’da, banyo teknesinin içinde, vücudundan buharlar tüten Jaime. Vargo Hoat’un kanının tadı. Ayı çukuru. Kumların içine atlayan Jaime. Kral Toprakları’na giden o uzun yol. Sansa Stark. Brienne’in Jaime’ye verdiği yemin. Brienne’in Leydi Catelyn’e verdiği yemin. Yeminkâr. Gölgeli Vadi. Bakire Havuzu. Cevval Dick, Kırıkpençe Burnu ve Fısıltılar. Brienne’in öldürdüğü adamlar...

“Onu bulmak

zorundayım,”

diye bitirdi Brienne. “Onu arayan başka insanlar da var, hepsi de kızı yakalamak ve kraliçeye satmak istiyor. Onu ilk ben bulmalıyım. Jaime’ye söz verdim. Jaime kılıca

Yeminkâr

adını taktı. Kızı kurtarmak... ya da bu uğurda ölmek zorundayım.”

CERSEI

“Bin gemi!”

Küçük kraliçenin kahverengi saçları dağınıktı, yanakları meşale ışığında kırmızı görünüyordu; kız bir erkeğin koynundan çıkıp gelmiş gibiydi. “Majesteleri, buna çok

şiddetli

bir şekilde cevap verilsin!” Kızın son sözü tavan kirişlerinde çınladı ve büyük taht odasında yankılandı.

Demir Taht’ın yanındaki kırmızı ve altın renkli yüksek koltukta oturan Cersei, boynundaki gerginliği hissedebiliyordu.

Verilsin,

diye düşündü.

Benimle emir kipi kullanarak konuşmaya cesaret ediyor.

Tyrell kızını tokatlamamak için kendini zor tutuyordu.

Dizlerinin üstüne çökmüş bir hâlde benden yardım dileniyor olmalıydı. Bunun yerine, meşru kraliçesine ne yapması gerektiğini söylemeye cüret ediyor.

“Bin gemi?” Sör Harys hırıltıyla soluk alıp veriyordu. “Bir yanlışlık olmalı. Hiçbir lord bin gemiyi birden komuta etmez.” “Bazı korkmuş aptallar çift saymış olmalı,” dedi Orton Merryweather. “Ya da Lord Tyrell’in sancak beyleri bize yalan söylüyor, lakayıt olduklarını düşünmememiz için düşmanın sayısını abartıyorlar.”

Arka duvardaki meşaleler, Demir Taht’ın uzun ve dikenli gölgesini, kapılara giden yolun yarısına kadar düşürüyordu. Taht odasının diğer ucu karanlığın içinde kaybolmuştu ve Cersei etrafının gölgelerle sarıldığını hissediyordu.

Düşmanlarım her yerde ve dostlarım işe yaramaz.

Bunu bilmek için danışmanlarına bakması yeterliydi; sadece Lord Qyburn ve Aurane Su uyanık görünüyordu. Diğerleri, Margaery’nin gönderdiği haberciler kapılarını yumrukladığında yataktan kalkmışlardı, şimdi darmadağın ve sersemlemiş bir hâlde salonda duruyorlardı. Dışarısı hâlâ karanlık ve durgundu. Kale ve şehir uyuyordu. Ayakta olmalarına rağmen, Boros Blount ve Meryn Trant da uyuyormuş gibi görünüyordu. Osmund Karakazan bile esniyordu.

Ama Loras esnemiyor. Çiçek Şövalyesi esnemiyor.

Loras kız kardeşinin arkasında duruyordu, kalçasında bir kılıç taşıyan beyaz bir gölgeydi. “Bin geminin yarısı hâlâ beş yüz gemi eder lordum,” dedi

Aurane Su, Orton Merryweather’a. “Bu boyuttaki bir donanmaya karşı koyabilecek deniz kuvveti sadece Arbor’da var.” “Yeni dromondlarınız ne

durumda?” diye sordu Sör Harys. “Demiradamların dargemileri, bizim dromondlarımızm önünde duramaz, değil mi?

Kral Robert’ın Çekici,

bütün Batıdiyar’daki en kudretli gemidir.”

“Öyleydi,” dedi Su.

“Tatlı Cersei

tamamlandığı zaman ona denk olacak.

Lord Tywin

ise iki gemiden de iki kat büyük olacak. Bununla birlikte, gemilerin ancak yarısı teçhiz edildi ve hiçbirinin mürettebatı tam değil. Gemiler hazır olduğunda bile, söz konusu sayılar bizim için çok büyük olur. Sıradan dargemiler, bizim kadırgalarımızla kıyaslandığında küçüktür, bu doğru, lâkin demiradamların daha büyük gemileri de var. Lord Balon’ın

Büyük Deniz Canavarı

ve Demir Donanma’nın savaş gemileri mücadeleler için inşa edildi, akınlar için değil. Hız ve güç açısından bizim küçük savaş kadırgalarımıza denkler. Üstelik çoğu, bizimkilerden daha iyi bir kaptana ve mürettebata sahip. Demiradamlar bütün hayatlarını denizde geçirirler.”

Balon Greyjoy ona karşı ayaklandığında, Robert o adaları silip süpürmeliydi,

diye düşündü Cersei.

Onların donanmalarını batırdı, kasabalarını yaktı, kalelerini yıktı ama onları dize getirdikten sonra yeniden ayağa kalkmalarına izin verdi. Adamların kafataslarından yeni bir ada yapmalıydı.

Lord Tywin’in yapacağı şey bu olurdu. Fakat bir kralın, diyarın asayişini muhafaza etmek için gereksindiği yürek, Robert’ta yoktu. “Dagon Greyjoy’un Deniztaşı Tahtı’nda oturduğu zamanlardan bu yana, demiradamlar Menzil’i yağmalamaya cesaret edemedi,” dedi Cersei. “Şimdi neden etsinler? Onları yüreklendiren ne?”

“Yeni kralları.” Qyburn, ellerini cübbesinin yenine saklamış hâlde ayağa kalktı. “Lord Balon’ın kardeşi. Ona Kargagöz diyorlar.”

“Leş kargaları, ölen ve can çekişen bedenleri yiyerek beslenir,” dedi Yüce Üstat Pycelle. “Sağlıklı ve zinde hayvanların üstüne konmazlar. Lord Euron kendini altın ve ganimetle besleyecek ama ona karşı harekete geçtiğimiz anda Pyke’a geri dönecek. Zamanında Lord Dagon’ın yaptığı gibi.”

“Yanılıyorsunuz,” dedi Margaery Tyrell. “Akıncılar böyle büyük bir kuvvede gelmez.

Bin gemi!

Lord Hewett ve Lord Chester katledildi. Lord Serry'nin oğlu ve vârisi de öyle. Serry, elinde kalan birkaç gemiyle birlikte Yüksek Bahçe'ye kaçtı. Lord Grimm kendi kalesine hapsedildi. Willas, demir kralın kendi adamlarından dört kişiyi lord ilan ettiğini ve bahsettiğim adamların makamına oturttuğunu söylüyor."

Willas,

diye düşündü Cersei,

sakat Willas. Bu işin suçlusu o. Budala Mace Tyrell, Menzil'in savunmasını talihsiz bir zavallıya bıraktı.

"Demir Adalar'dan Kalkanlar'a çok uzun bir yol var," dedi. "Bin gemi onca yolu hiç görünmeden nasıl katedebilir?"

"Willas, gemilerin sahil şeridini takip etmediğine inanıyor," dedi Margaery. "Karayı görmeden açık denizde ilerlemişler, Gün Batımı Denizi'nin açıklarına kadar gidip batıdan geri dönmüşler."

Büyük ihtimalle, sakat Willas gözcü kulelerine adam yerleştirmemişti ve şimdi bunu öğrenmemizden korkuyor. Küçük kraliçe, ağabeyi için mazaretler uyduruyor.

Cersei'nin ağzı kurumuştu.

Bir kadeh Arbor altınına ihtiyacım var.

Eğer demiradamların bir sonraki hedefi Arbor'sa, yakında bütün diyar susuzluk çekebilirdi. "Bu işte Stannis'in parmağı olabilir. Balon Greyjoy lord babama ittifak önermişti. Belki Balon'ın oğlu da Stannis'e ittifak önerdi." Pycelle kaşlarını çattı. "Lord Stannis böyle bir ittifakla ne kazanabilir ki?"

"Ayağını güvenle basabileceği sağlam bir zemin daha

kazanır.

Ganimet de kazanır. Stannis, paralı askerlerinin ücretini ödeyebilmek için altına ihtiyaç duyuyor. Batıda akınlar düzenlemekle, dikkatimizi Ejderha Kayası'ndan ve Fırtına Burnu'ndan uzaklaştırabileceğini umuyor."

Lord Merryweather başıyla onayladı. "Bir şaşırtmaca. Stannis tahmin ettiğimizden daha kurnaz. Adamın taktiğini çözecek kadar zekisiniz Majesteleri."

"Lord Stannis, kuzeyli adamları kendi tarafına çekmek için didiniyor," dedi Pycelle. "Eğer demiradamlarla dost olursa, kuzeyli adamları kazanmaya dair umudu..."

Böyle iyi eğitimli bir adamın nasıl bu kadar aptal olabileceğini merak ederek, "Kuzeyli adamlar Stannis'i kabul etmez," dedi Cersei. "Lord Manderly,

soğan şövalyesinin kafasını ve ellerini kesti, bunu Freyler'den öğrendik. Ve bir düzine kuzeyli lord, Lord Bolton'ın yardımına koştu.

Düşmanımın düşmanı benim dostumdur.

Stannis demiradamlardan ve yabanıllardan, yani kuzeyli adamların düşmanlarından başka kime dönebilir? Lâkin benim bu tuzağın içine yürüyeceğimi düşünüyorsa, Stannis senden bile büyük bir aptaldır." Cersei tekrar küçük kraliçeye döndü. " Kalkan Adaları, Menzil'e ait. Grimm, Serry ve diğerleri Yüksek Bahçe'ye bağlı. Buna cevap vermek Yüksek Bahçe'ye düşer." "Yüksek Bahçe cevap verecek," dedi Margaery Tyrell. "Willas, Eski Şehir'deki Leyton Hightower'a savunmasını güçlendirmesi için haber yolladı. Garlan, adaları geri almak için adam topluyor. Lâkin kuvvetimizin en iyi kısmı lord babamla birlikte Fırtına Burnu'nda. Babama haber göndermeliyiz. Derhal."

"Ve kuşatmayı kaldırmalıyız?" Cersei, Margaery'nin küstahlığından hoşlanmıyordu.

Bana 'derhal' diyor. Onun hizmetçisi olduğumu mu sanıyor

? "Lord Stannis'in bundan çok hoşlanacağına eminim. Beni dinliyor muydunuz leydim? Eğer Stannis, gözlerimizi Ejderha Kayası ve Fırtına Burnu'ndan çekip o kayalara bakmamızı sağlarsa..."

"Kayalar

mı?" diye sordu Margaery öfkeyle. "Majesteleri

kayalar

mı dedi?"

Çiçek Şövalyesi, elini kardeşinin omzuna koydu. "Majesteleri, demiradamlar o

kayalardan

Eski Şehir'i ve Arbor'ı tehdit edebilir. Akıncılar, Kalkanlar'daki hisarlardan Mander'a yelken açabilir ve Menzil'in tam kalbine ulaşabilir, tıpkı eski zamanlarda yaptıkları gibi. Yeterince adamları olursa, Yüksek Bahçe'yi bile tehdit edebilirler."

"Gerçekten mi?" dedi kraliçe bütün masumiyetiyle. "O hâlde, cesur ağabeyleriniz demiradamları o kayalardan kovmalı ve bunu bir an önce yapmalı."

"Ellerinde yeterli gemi yokken bunu nasıl başarabilirler? Kraliçe bu konuda ne önerir?" diye sordu Loras. "Majesteleri, Willas ve Garlan on beş gün içinde on bin adam toplayabilirler ve bir ay içinde bu sayının iki katma ulaşırlar, lâkin suyun üstünde yürüyemezler."

"Yüksek Bahçe, Mander'ın üstünde oturuyor," diye hatırlattı Cersei. "Bin

fersahlık bir kıyı şeridi, sizin ve size bağlı sancak beylerinin hakimiyetinde. Sahilleriniz boyunca balıkçılar yok mu? Zevk mavnalarınız, yolcu tekneleriniz, nehir kadırgalarınız, futalarınız yok mu?"

"Çok sayıda," diye onayladı Sör Loras.

"Bence bu kadar taşıt, bir orduyu küçük bir su akıntısının karşısına geçirmeye yeter de artar."

"Ve bizim devşirme donanmamız, şu 'küçük su akıntısını' geçerken demirdoğumluların dargemilerinin hücümuna uğradığında, Majesteleri o zaman ne yapmamızı ister?"

Boğulmanızı,

diye düşündü Cersei. 'Yüksek Bahçe'nin altını da var. Dar Deniz'in karşısından kiralık gemiler tutmanıza izin veriyorum."

"Myr'in ve Lys'in çevresinden korsanlar demek istiyorsunuz," dedi Loras tiksintiyle. "Özgür Şehirler'in pislikleri."

Kardeşi kadar küstah.

"Üzülerek söylüyorum ki, zaman zaman hepimiz pisliklerle uğraşmak zorunda kalıyoruz," dedi Cersei zehirli bir tatlılıkla. "Belki sizin daha iyi bir fikriniz vardır?" "Mander'ın ağzını demiradamlardan geri alacak ve ağabeylerimi geçiş sırasında dargemilerden koruyacak sayıda kadırga sadece Arbor'da var. Yalvarıyorum Majesteleri, Ejderha Kayası'na haber gönderin ve Lord Redwyne'a bir an önce yelken açmasını emredin."

En azından yalvaracak kadar akıllı.

Paxter Redwyne iki yüz savaş gemisine, bu sayının beş katı kadar karağa, şarap gökesine, ticaret kadırgasına ve balina gemisine sahipti. Bununla birlikte Redwyne, Ejderha Kayası'nın duvarlarının altında kamp kurmuştu ve donanmasının büyük bölümü Karasu Koyu'nun karşısına, ada kalesine düzenlenen taarruz için adam taşımakla meşguldü. Donanmanın geri kalanı, Gemikıran Koyu'nun güneyinde dolaşıyordu; Fırtına Burnu'nun denizden beslenmesini sadece o gemilerin varlığı engelliyordu.

Aurane Su, Sör Loras'ın önerisiyle köpürdü. "Eğer Lord Redwyne gemilerini oradan çekerse, Ejderha Kayası'ndaki adamlarımızı nasıl besleyeceğiz? Arbor'ın kadırgaları olmadan Fırtına Burnu'ndaki kuşatmayı nasıl sürdüreceğiz?"

"Kuşatma daha sonra sürdürülebilir..."

Cersei, Loras'ın sözünü kesti. "Fırtına Burnu, Kalkanlar'dan yüz kat daha değerli. Ve Ejderha Kayası... Ejderha Kayası, Stannis'in elinde kaldığı sürece, oğlumun boğazında bir bıçak var demektir. Kale düştüğünde, Lord Redwyne'ı ve

donanmasını serbest bırakacağız.” Kraliçe ayağa kalktı. “Görüşme bitmiştir. Yüce Üstat Pycelle, konuşalım.”

Yaşlı adam, Cersei’nin sesi onu bir gençlik rüyasından uyandırmış gibi irkildi ama üstat bir cevap veremeden önce Loras Tyrell öne çıktı. Şövalye öyle hızlı hareket etmişti ki Cersei korkuyla geri çekildi. Çiçek Şövalyesi tek dizinin üstüne çöktüğünde, kraliçe, kendisini koruması için Sör Osmund’a bağırmak üzereydi. “Majesteleri,” dedi Sör Loras, “Bırakın Ejderha Kayası’nı ben alayım.”

Margaery’nin eli ağzına gitti. “Loras, hayır.”

Sör Loras, kardeşinin yakarışını duymazdan geldi. “Ejderha Kayası’nın açlık yüzünden teslim olması en az yarım yıl sürer ki Lord Paxter’in yapmaya çalıştığı şey bu. Komutayı bana verin Majesteleri. Kale on beş gün içinde sizin olacak, onu kendi çıplak ellerimle yıkmam gerekse bile.”

Sansa Stark’m gelip de Lord Eddard’ın planlarını ona ifşa ettiği günden beri, kimse Cersei’ye böyle güzel bir hediye vermemişti. Cersei, Margaery’nin yüzünün solduğunu görmekten memnundu. “Cesaretiniz beni soluksuz bıraktı Sör Loras,” dedi. “Lord Su, yeni dromonlarımızdan herhangi biri suya indirilmeye hazır mı?”

“Tatlı Cersei
hazır Majesteleri. Hızlı ve adını aldığı kraliçe kadar güçlü bir gemi.”

“Harikulade.

Tatlı Cersei,
Çiçek Şövalyesi’ni bir an önce Ejderha Kalesi’ne götürsün. Sör Loras, komuta sizde. Ejderha Kayası, Tommen’ın olana kadar geri dönmeyeceğinize dair bana söz verin.”

“Veriyorum Majesteleri.” Loras ayağa kalktı.

Cersei, şövalyeyi iki yanağından öptü. Şövalyenin kardeşini de öptü ve kızın kulağına, “Yiğit bir ağabeyin var,” diye fısıldadı.

Margaery ya cevap verecek nezakete sahip değildi ya da korkudan bildiği bütün kelimeleri unutmuştu.

Cersei, Demir Taht’ın arkasındaki kral kapısından çıktığında, şafağa hâlâ saatler vardı. Sör Osmund bir meşaleyle birlikte kraliçenin önünden gidiyordu, Qyburn de kraliçenin yanında yürüyordu. Pycelle onlara yetişmek için çabalıyordu. “Majesteleri,” dedi nefes nefese, “genç adamların gözü karadır. Savaşın sadece görkemini düşünürler ve tehlikelerini akıllarına bile getirmezler. Sör Loras’ın bu planı vahametle dolu. Ejderha Kayası’nın duvarlarına saldırmak...”

“...çok cesurca.”

“...cesurca ama...”

“Çiçek Şövalyesi’nin siperlere ulaşan ilk adam olacağından eminim.”

Ve belki de ilk devrilen.

Stannis’in kale kumandanı olarak bıraktığı çiçek bozuğu piç, acemi bir turnuva şampiyonu değil tecrübeli bir katildi. Eğer tanrılar merhametliyse, o adam Sör Loras’a istediği şanlı sonu verirdi.

Delikanlının yolda boğulmayacağı varsayılma tabii.

Geçen gece yine fırtına çıkmıştı, şiddetli bir fırtına. Yağmur, demir külçeler halinde saatlerce yağmıştı.

Ve bu çok hüzünlü olmaz mı?

diye düşündü kraliçe.

Boğulmak sıradan bir şey. Sör Loras şöhreti şehvetle arzuluyor, gerçek erkeklerin kadınları arzuladığı gibi. Tanrıların onun için yapabileceği en küçük şey, ona şarkılara layık bir ölüm bahşetmek olur.

Ejderha Kayası’nda delikanlının başına ne gelirse gelsin, kazanan kraliçe olacaktı. Eğer Loras kaleyi alırsa, Stannis korkunç bir tokat yiyecekti ve Redwyne donanması demiradamları karşılamak üzere yelken açabilecekti. Eğer Loras başarısız olursa, Cersei sorumluluğun aslan payını şövalyenin aldığından emin olacaktı. Bir kahramanın yüzünü, başarısızlıktan daha çok karartan hiçbir şey yoktu.

Ve eğer Loras, kan ve şöhretle örtülü bir hâlde kalkanının üstünde geri dönerse, Sör Osney şövalyenin yaslı kardeşini teselli etmek için orada olacak.

Cersei kahkahasını daha fazla tutamadı. Kraliçenin dudaklarından dökülen bu kahkaha koridor boyunca yankılandı.

“Majesteleri?” Yüce Üstat Pycelle gözlerini kırptı, ağzı açıktı. “Neden... neden güldünüz?”

“Neden mi?” demek zorunda kaldı Cersei, “aksi takdirde ağlayabilirdim. Kalbim Sör Loras’a duyduğum sevgiyle dolup taşıyor.”

Yüce Ustat’ı yılankavi basamaklarda bıraktı.

Bu adam artık hiçbir işe yaramıyor,

diye karar verdi. Pycelle’in son zamanlarda yaptığı tek şey, Cersei’yi uyarı ve itirazlarla rahatsız etmekti. Cersei’nin Yüce Rahip’le vardığı mutabakata bile itiraz etmişti. Cersei gerekli belgeleri hazırlamasını emrettiğinde, Pycelle çapaklı gözleriyle ona bakmış ve tarih hakkında gevezelik etmeye başlamıştı. Cersei sonunda adamın lafını kesmişti. “Kral Maegor’ın devri sona erdi, emirleri de öyle,” demişti sert bir şekilde. “Bu, Kral Tommen’ın devri. Ve benim.”

Onu kara hücrelerde çürümeye bıraksaydım daha iyi ederdim.

Maegor Hisarı'nın etrafını saran kazıklı hendeği geçerken, "Sör Loras yıkılırsa, Kral Muhafızları'na yakışır yeni bir şövalye bulmanız gerekecek," dedi Qyburn.

"Fevkalade bir şövalye," diye onayladı Cersei. "Tommen'a Sör Loras'ı unutturacak genç ve hızlı biri. Biraz kibarlıktan zarar gelmez ama kafası saçma sapan fikirlerle dolu olmamalı. Böyle bir adam tanıyor musun?"

"Maalesef hayır," dedi Qyburn. "Aklımda başka türlü bir şövalye var. Kibarlıktaki eksikliğini sadakatiyle giderir. Oğlunuzu korur, düşmanlarınızı öldürür, sırlarınızı saklar ve hiçbir adam onun karşısında duramaz."

"Böyle diyorsun. Kelimeler rüzgârdır. Zamanı geldiğinde şu kusursuzluk örneğini ortaya çıkarırsın ve söylediklerinin doğru olup olmadığını görürüz."

"Onun hakkında şarkılar söylenecek, size yemin ediyorum." Lord Qyburn'ün gözleri neşeyle parladı. "Zırhı sorabilir miyim?"

"Siparişini verdim. Zırh ustası benim deli olduğumu düşünüyor. Hiçbir adamın, o kadar ağır bir zırhın içinde hareket edip dövüşecek kadar güçlü olmadığını söylüyor." Cersei, zincirsiz üstada uyarı dolu bir bakış attı. "Beni aptal yerine koyarsan, çığlıklar atarak ölürsün. Umarım bunun farkındasındır?" "Her zaman Majesteleri."

"Güzel. Bu konuda daha fazla konuşma."

"Majesteleri çok zeki. Bu duvarların kulakları var."

"Evet var." Cersei, geceleri bazen yumuşak sesler duyuyordu, kendi dairesinde bile.

Duvarların içindeki fareler,

diyordu kendine,

hepsi bu.

Cersei'nin yatağının başucunda bir mum yanıyordu ama şömine sönmüştü ve başka ışık yoktu. Oda soğuktu. Cersei soyundu ve battaniyelerin altına girdi. Yatağın diğer yanındaki Taena kıpırdandı. "Majesteleri," diye mırıldandı. "Vakit ne?" "Baykuş vakti," diye cevapladı kraliçe.

Cersei ekseriyetle yalnız uyuyordu ama bundan hiç hoşlanmıyordu. Cersei'nin en eski hatıraları, Jaime'yle birbirlerinden ayırt edilemeyecek kadar küçük oldukları ve aynı yatağı paylaştıkları zamanlara aitti. Daha sonra, Jaime ve Cersei ayrıldığında, Cersei'nin bir dizi yatak hizmetçisi ve eşlikçisi olmuştu. Çoğu, Lord Tywin'in hane şövalyelerinin ve sancak beylerinin kızlarıydı. Hiçbiri Cersei'yi memnun etmemişti ve çok azı uzun dayanmıştı.

Küçük yılanlar. Sürekli hikâyeler anlatan ve Jaime'yle benim arama girmeye çalışan ruhsuz, ağlak yaratıklar.

Yine de, Kaya'nın siyah bağırsaklarının içinde, Cersei'nin o kızların sıcaklığından memnuniyet duyduğu geceler olmuştu. Boş bir yatak, soğuk bir yataktı.

En çok da burada. Bu odada ürperti vardı ve Cersei'nin sefil kral kocası bu cibinliğin altında ölmüştü.

Robert Baratheon, Bu İsimle Anılan ilk Kral, İkincisi asla olmasın. Kalın kafalı, sarhoş, vahşi bir adam. Bırak cehennemde ağlasın.

Yatağı Taena da Robert kadar ısıtıyordu ve Cersei'yi asla bacaklarını açmaya zorlamıyordu. Son zamanlarda, Lord Merryweather'ın yatağından çok kraliçenin yatağını paylaşıyordu. Orton bundan rahatsızmış gibi görünmüyordu... ya da rahatsız olduğunu söylemeyecek kadar akıllıydı.

"Uyanıp da sizi bulamayınca endişelendim," diye mırıldandı Leydi Merryweather. Sırtını yastığa dayamıştı, yatak örtüsü kadının beline dolanmıştı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi Cersei. "Her şey yolunda. Sör Loras yarın Ejderha Kayası'na doğru yelken açacak, Redwyne donanmasını serbest bırakmak ve bize erkekliğini kanıtlamak için." Myrli kadına, Demir Taht'ın gölgesinin altında olup biten her şeyi anlattı. "Yürekli ağabeyi gidince küçük kraliçemiz çırılçıplak kalacak. Muhafızları var elbette, ama muhafızların kumandanını kalenin çeşitli yerlerinde gördüm; pelerininde bir sincap olan, düşük çeneli, yaşlı bir adam. Sincaplar aslanlardan kaçar. O adamda Demir Taht'a meydan okuyacak cesaret yok."

"Margaery'nin etrafında başka kılıçlar da var," diye uyardı Leydi Merryweather. "Sarayda birçok dost edindi. Ayrıca hem onun hem de genç kuzenlerinin hayranları var."

"Birkaç âşık beni endişelendirmez," dedi Cersei. "Fakat Fırtına Burnu'ndaki ordu..."

"Ne yapmak niyetindesiniz Majesteleri?"

"Neden soruyorsun?" Taena'nın sorusu Cersei'ye fazlaca maksatlı gelmişti. "Benim aklımdan geçirdiğim şeyleri küçük kraliçeyle paylaşmayı düşünmüyorsundur umarım?"

"Asla. Ben Senelle değilim."

Cersei, Senelle'i düşünmek istemiyordu.

Nezaketimin karşılığını ihanetle ödedi.

Sansa Stark da aynı şeyi yapmıştı. Melara Hetherspoon ve şişman Jeyne Farmen da. O zamanlar üçü de genç kızlardı.

Onlar olmasaydı o çadıra asla girmezdim. Kurbağa Maggy'nin bir damla

kanda geleceğimi görmesine izin vermezdim.

“Bana ihanet edecek olursan çok üzülürüm Taena. Seni Lord Qyburn’e vermekten başka şansım kalmaz ama biliyorum ki ağlarım.”

“Size asla ağlamanız için bir sebep vermeyeceğim Majesteleri. Şayet verirsem, söyleyin ve ben Qyburn’e kendi ayaklarımla gideyim. Ben sadece size yakın olmak istiyorum. Size hizmet etmek istiyorum, neye ihtiyacınız olursa.”

“Ve bu hizmet karşılığında ne ödül bekliyorsun?”

“Hiçbir şey. Sizi memnun etmek beni memnun ediyor.” Taena, Cersei’nin tarafına yuvarlandı, kadının esmer teni mum ışığında parlıyordu. Göğüsleri kraliçenin göğüslerinden büyüktü ve uçları boynuz gibi karaydı.

Benden daha genç. Göğüsleri sarkmaya başlamamış.

Cersei, bir kadını öpmenin nasıl bir his olduğunu merak etti. Soylu leydiler arasında adet olduğu üzere hafif bir şekilde yanaktan değil, dudaktan. Taena’nın dudakları dolgundu. Cersei, o büyük göğüsleri emmenin nasıl olacağını merak etti. Myrli kadını sırtüstü yatırmanın, bacaklarını açmanın ve onu bir erkeğin bir kadını kullandığı gibi, Robert’ın sarhoşken

onu

kullandığı gibi kullanmanın nasıl hissettireceğini merak etti.

Cersei kocasından ne eliyle ne ağzıyla kurtulabilirdi. Onlar Cersei’nin en kötü geceleriydi. Robert, nefesindeki şarap kokusuyla bir domuz gibi inleyerek haz alırken, Cersei çaresizce onun altında yatardı. Robert işini bitirir bitirmez arkasını döner ve daha Cersei’nin uyluklarına bıraktığı tohumlar kurumadan horlamaya başlardı. Cersei her seferinde acı çekerdi, bacaklarının arası yara olurdu, Robert’ın bıraktığı çürükler yüzünden göğüsleri sızlardı. Robert’ın Cersei’yi ıslattığı tek gece, düğün geceleriydi.

İlk evlendiklerinde Robert yakışıklı bir adamdı. Uzun boylu, güçlü ve kudretliydi. Ama kılları gür ve siyahtı, göğsündekiler kalın ve edep yerlerindekiler sertti. Robert, Cersei’nin üstünde gidip gelirken,

Uç Dişli Mızrak’taki yanlış adam döndü,

diye düşünürdü kraliçe. İlk birkaç yılda, Robert’ın Cersei’ye daha sık sahip olduğu zamanlarda, Cersei gözlerini kapatır ve Rhaegar’la birlikte olduğunu hayal ederdi. Robert’ın Jaime olduğunu hayal edemezdi; o çok farklıydı, çok yabancıydı,

kokusu

bile yanlıştı.

Robert için o geceler asla yaşanmamıştı. Kral, sabah olduğunda hiçbir şey hatırlamazdı ya da Cersei’yi buna inandırmıştı. Bir keresinde, evliliklerinin ilk

yılında, Cersei bir sabah hoşnutsuzluğunu dile getirmişti. “Canımı yakıyorsun,” diye şikâyet etmişti. Robert, utanmış gibi görünecek nezakete sahipti. Mutfaktan elmalı kek çalarken yakalanmış bir çocuğun edasıyla, “O ben değilim,” leydim demişti. “Şarap. Çok fazla şarap içiyorum.” İtirafını yutabilmek için bira kupasına uzanmıştı. Robert kupayı dudaklarına doğru götürürken, Cersei kendi kupasını adamın yüzüne indirmişti, öyle sert bir darbeydi ki Robert’in dişi kırılmıştı. Yıllar sonra bir ziyafette, Robert bir mutfak hizmetçisine, dişini bir meydan dövüşü sırasında kırdığını anlatmıştı ve Cersei bunu duymuştu.

Pekâlâ, bizim evliliğimiz bir meydan dövüşüydü,

diye düşündü,

Robert yalan söylemiş sayılmaz.

Ama geri kalan her şey yalandı. Robert, geceleri karısına neler yaptığını hatırlıyordu, Cersei bundan emindi. Bunu adamın gözlerinde görebiliyordu. Robert sadece unutmuş gibi yapıyordu; unutmuş gibi yapmak, utançla yüzleşmekten daha kolaydı. Robert Baratheon kalbinin derinliklerinde bir korkaktı. Tecavüzler zaman içinde azalmıştı. İlk yıl boyunca en az on beş günde bir tekrarlanan taciz, sonunda yılda bir kereden aza düşmüştü. Ama asla tamamen bitmemişti. Er ya da geç, Robert’ın çok fazla içtiği ve kocalık haklarını talep ettiği bir gece gelirdi. Robert’ı gün ışığında utandıran şeyler, karanlıkta ona zevk verirdi.

“Kraliçem?” dedi Taena Merryweather. “Gözlerinizde tuhaf bir bakış var. İyi misiniz?”

“Ben sadece... hatırlıyordum.” Cersei’nin boğazı kurumuştu. “Sen iyi bir arkadaşsın Taena. Uzun yıllardır gerçek bir arkadaşım...”

Biri kapıyı yumrukladı.

Yine mi

? Sesin aciliyeti Cersei’yi titretti.

Üstümüze bin gemi daha mı geliyor?

Kraliçe bir sabahlık giydi ve kapıdakinin kim olduğuna bakmaya gitti. “Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim Majesteleri,” dedi muhafız, “fakat Leydi Stokeworth aşağıda, huzurunuza çıkmak için yalvarıyor.”

“Bu vakitte?” diye parladı Cersei. “Falyse aklını mı kaçırmış? Ona yattığımı söyle. Kalkanlar’daki insanların katledildiğini söyle. Gecenin yarısını uyanık geçirdiğimi söyle. Onu yarın göreceğim.”

Muhafız tereddüt etti. “Majesteleri beni affedin ama leydi... o iyi durumda değil, lütfen anlayın.”

Cersei kaşlarını çattı. Falyse’in, Bronn’un öldüğünü haber vermek için

geldiğini düşünmüştü. “Pekâlâ. Giyinmem gerek. Onu çalışma odama götür, beklesin.” Leydi Merryweather onunla birlikte gitmek için ayaklandığında, kraliçe itiraz etti. “Hayır, burada kal. En azından birimiz dinlenmek zorundayız. Fazla oyalanmam.”

Leydi Falyse’in yüzü çürük ve şişti, gözleri ağlamaktan kızarmıştı, alt dudağı patlamıştı, kıyafetleri kirli ve yırtıktı. Cersei, kadını çalışma odasına sokup kapıyı kapatırken, “Tanrılar merhamet edin,” dedi. “Yüzüne ne oldu?”

Falyse soruyu duymamış gibiydi. “Onu

öldürdü

,” dedi titrek bir sesle. “Anne merhamet et, o... o...” Hıçkırıklara boğuldu, bütün vücudu sarsılıyordu.

Cersei bir kadeh şarap doldurdu ve kadehi ağlayan kadına verdi. “Bunu iç. Şarap seni sakinleştirir. Aferin. Şimdi biraz daha. Ağlamayı kes ve bana neden burada olduğunu anlat.” Kraliçe sonunda Leydi Falyse’in ağzından hüzünlü hikâyeyi alabildiğinde, şarap sürahisi boşalmıştı. Cersei ağlaması mı yoksa gülmesi mi gerektiğini bilmiyordu. “Teke tek dövüş,” diye tekrar etti.

Yedi Krallık’ta güvenebileceğim tek kişi yok mu? Batıdiyar’da bir parça aklı olan tek kişi ben miyim

? “Bana, Sör Balman’ın Bronn’u teke tek dövüşe davet ettiğini mi söylüyorsun?”

“Ba-basit olacağını söyledi. Mızrak bir şö-şövalye silahıdır, dedi ve B-Bronn gerçek bir şövalye değildi. Balman, onu atından düşüreceğini ve adam ye-yerde yatarken işini bitireceğini söyledi.”

Bronn gerçek bir şövalye değildi, bu doğruydu. Bronn, mücadeleyle sertleştirilmiş bir katildi.

Senin ahmak kocan kendi ölüm fermanını yazmış.

“Harika bir plan. Planın nasıl ters gittiğini sorabilir miyim?”

“B-Bronn, mızrağını, Balman’ın zavallı

aaaatmın

gösüne sapladı. Hayvan devrildiğinde Balman’ın bacakları kırıldı. Çığlıkları yürek parçalıyordu...”

Paralı askerlerin merhameti yoktur,

diyebilirdi Cersei. “Size bir av kazası ayarlamanızı söylemiştim. Serseri bir ok, attan düşmek, öfkeli bir domuz... bir adam ormanda sayısız şekilde ölebilir. Bu şekillerin hiçbiri

mızrak

içermez.”

Falyse kraliçeyi duyuyormuş gibi görünmüyordu. “Balman’a koşmaya çalıştığımda, B-Bronn yüzüme vurdu. Lordumu i-i-itiraf etmeye zorladı. Balman, onunla ilgilenmesi için Üstat Frenken’e sesleniyordu ama pa-pa-paralı asker...”

“İtiraf mı?” Cersei bu kelimeden hoşlanmamıştı. “Cesur Sör Balman’ımızm dilini tuttuğuna inanıyorum.”

“Bronn onun gözüne bir hançer sapladı. Güneş batmadan önce Stokeworth’ten ayrılmamın iyi olacağını, aksi takdirde hana da aynı şeyi yapacağını söyledi. Beni garnizonun içinde elden ele gezdireceğini söyledi, adamlar beni almaya tenezzül ederse tabii. Bronn’un tutuklanmasını emrettiğimde, adamın şövalyelerinden biri, Lord Stokeworth’ün söylediği şeyi yapmamı önerecek kadar küstahlaştı. Ona

Lord Stokeworth

dedi!” Leydi Falyse kraliçenin eline yapıştı. “Majesteleri bana şövalyeler vermeli. Yüz şövalye! Ve kalemi geri almam için arbaletçiler. Stokeworth benim!

Elbiselerimi

toplamama bile izin vermediler! Bronn, onların artık onun karısına ait olduğunu söyledi. Bütün i-ipeklerim ve kadifelerim.”

O

paçavralar, dertlerinin en küçüğü.

Kraliçe, parmaklarını, diğer kadının yapış yapış ellerinden kurtardı. “Kralı korumak için bir mum söndürmenizi istedim. Sizse mumun üstüne bir kavanoz çılgınateş döktünüz. Şu kafasız Balman’ın, adımı bu işe karıştırmadığını söyle. Bunu yapmadığını söyle.”

Falyse dudaklarını yaladı. “O... o acı çekiyordu, bacakları kırılmıştı. Bronn ona merhamet göstereceğini söyledi ama... Zavallı a-a-anneme ne olacak?”

Ölecek sanırım.

“Ne olacağım sanıyorsun?” Leydi Tanda hâlihazırda ölmüş olabilirdi. Bronn, kırık kalçalı yaşlı bir kadına bakıcılık yapacak türden bir adam değildi.

“Bana yardım etmek zorundasınız. Nereye gideceğim? Ne yapacağım?”

Cersei neredeyse,

belki de Ay Oğlan’la evlenirsin,

diyecekti.

Merhum kocan kadar büyük bir aptal sayılır.

Kral Toprakları’nın eşiğinde bir savaş çıkmasını göze alamazdı, şimdi olmazdı. “Sessiz rahibeler dulları aralarına almaktan her daim mutluluk duyar,”

dedi. “Onlarınki huzurlu bir hayattır; duayla, tefekkürle ve hayırlı işlerle dolu bir hayat. Canlılara teselli, ölülere huzur verirler.”

Ve konuşmazlar.

Kadının Yedi Krallık’ta dolaşmasına ve etrafa tehlikeli hikâyeler yaymasına izin veremezdi.

Falyse’in kulakları mantığa sağırdı. “Yaptığımız her şeyi sizin hizmetinizde yaptık Majesteleri.

Sadık Olmaktan Gurur Duyarız.

Dediniz ki...”

“Hatırlıyorum,” Cersei kendini gülümsemeye zorladı. “Biz kaleni geri almanın bir yolunu bulana kadar, burada bizimle kalabilirsin leydim. Sana bir kadeh şarap daha doldurayım. Uyumana yardım eder. Yorgun ve kederlisin, bu çok aşikâr. Benim zavallı, sevgili Falyse’im. İşte böyle, iç.”

Konuğu şarap sürahisiyle meşgulken, Cersei kapıya gidip hizmetçilerini çağırdı. Dorcas’a, Lord Qyburn’ü bulması ve adamı derhal oraya getirmesini söyledi. Jocelyn Swyft’i mutfağa gönderdi. “Ekmek ve peynir getir, etli hamur ve birkaç elma. Ve şarap. Susadık.”

Qyburn, yemeklerden önce geldi. O sırada Leydi Falyse üç kadeh daha devirmişti ve uyuklamaya başlamıştı, ancak zaman zaman canlanıyor ve tekrar hıçkırıyordu. Kraliçe, Qyburn’ü bir kenara çekti ve ona Sör Balman’ın aptallığını anlattı. “Falys’in şehre hikâyeler yaymasına müsaade edemem. Yaptığın... iş... için hâlâ kadına ihtiyacın var mı?”

“Var majesteleri. Kuklacılar epey yorgun düştü.”

“O hâlde kadım al ve ne istiyorsan yap. Lakin kara hücrelere bir kez girdiğinde... gerisini söylememe gerek var mı?”

“Hayır Majesteleri. Anladım.”

“Güzel.” Kraliçe tekrar gülümsemesini giyindi. “Tatlı Falyse, Üstat Qyburn burada. Dinlenmeni sağlayacak.”

“Ah,” dedi Falyse hafifçe. “Ah, iyi.”

Kapı Falyse’le Qyburn’ün arkasından kapandığında, Cersei kendine bir kadeh şarap daha doldurdu. “Etrafım düşmanlarla ve embesillerle çevrili,” dedi. Kendi kanma ve ailesine bile güvenemiyordu. Bir zamanlar onun diğer yarısı olan Jaime’ye de. O

benim kılıcım ve kalkanım olacaktı, benim güçlü sağ elim olacaktı. Neden beni sinirlendirmekte ısrar ediyor

?

Bronn bir baş belasından öte değildi elbette. Cersei onun İblis’i sakladığına

hiçbir zaman gerçekten inanmamıştı. Tyrion zeki bir adamdı; kraliçenin gazabının Lollys'e yöneleceğini gayet iyi bilir ve Lollys'in piç oğluna onun adının verilmesine asla müsaade etmezdi. Leydi Merryweather bu hususun altını çizmişti ve haklıydı. Bu istihzanın Bronn'un marifeti olduğu hemen hemen kesindi. Cersei, adamı, elinde bir kadeh şarap ve yüzünde arsız bir gülümsemeyle buruşuk üvey oğlunu seyrederken hayal edebiliyordu.

İstediğin kadar sırıt Sör Broun, yakında çığlık atıyor olacaksın. Hazır yapabiliyorken, yarım akıllı karının ve çalıntı kalenin tadını çıkar. Zamanı geldiğinde seni bir sinek gibi ezeceğim.

Belki de Cersei, ezme işini yapması için Sör Loras'ı gönderirdi. Çiçek Şövalyesi, Ejderha Kayası'nda sağ dönerse tabii.

Bu harika olur. Eğer tanrılar iyiyse, Loras ve Bronn birbirlerini öldürürler, tıpkı Sör Arryk ve Sör Erryk gibi.

Stokeworth'e gelince... hayır, Cersei, Stokeworth'ü düşünmekten bıkmıştı.

Kraliçe yatak odasına dönene kadar, Taena tekrar uykuya dalmıştı. Cersei'nin başı dönüyordu.

Çok fazla şarap ve çok az uyku,

dedi kendine. Neticede, her gece iki kere korkunç havadislerle uyandırılmıyordu.

Ben en azından uyandırılabiliyorum. Robert, hükmetmek şöyle dursun, yataktan kalmayacak kadar sarhoş olurdu. Bütün bu meselelerle uğraşmak fon Arryn'a düşerdi.

Robert'tan daha iyi bir kral olduğunu düşünmek, Cersei'yi mutlu etti.

Pencerelerin dışındaki gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. Cersei, Leydi Merryweather'm yanma yatağa oturdu. Kadının yumuşak nefesini dinledi, inip kalkan göğsünü seyretti.

Rüyasında Myr'i mi görüyor?

diye merak etti.

Yoksa yüzünde yara izi olan âşığını mı? Reddedilmesi mümkün olmayan siyah saçlı, tehlikeli adamı?

Cersei, Taene'nın Lord Orton'ı düşlemediğinden emindi.

Kadının tek göğsünü kavradı. Önce yumuşak bir şekilde, hafifçe dokunarak, avcundaki saten kadar pürüzsüz teni hissederek. Kadının göğsünü nazikçe sıktı, sonra başparmağını kadının iri meme ucunda gezdirdi, ucun sertleştiğini hissedene kadar parmağını ileri geri hareket ettirdi. Cersei yukarı baktığında, Taena'nın gözleri açıktı. "Güzel mi?" diye sordu kraliçe.

"Evet," dedi Leydi Merryweather.

“Ya bu?” Cersei kadının meme ucunu çimdikledi, sertçe çekti, parmaklarının arasında döndürdü.

Myrli kadın acıyla inledi. “Canımı acıtıyorsunuz.”

“Şarap yüzünden,” dedi Cersei. ‘Yemekte bir sürahi şarap içtim, bir sürahi de dul Stokeworth’le birlikte. Onu sakinleştirmek için içmek zorundaydım.” Taena’nın diğer göğüs ucunu da sıktı. Kadın inledi. “Ben kraliçeyim,” dedi Cersei. “Haklarımı talep ediyorum.”

“Ne isterseniz yapın.” Taena’nın saçları Robert’ınkiler kadar siyahtı, bacaklarının arasındaki tüyler de öyle. Cersei oraya dokunduğunda, kılların sırılsıklam olduğunu hissetti, Robert’inkiler sert ve kuru olurdu. “Lütfen,” dedi Myrli kadın, “devam edin kraliçem. Bana ne isterseniz yapın. Ben sizinim.”

Ama işe yaramıyordu. Robert’ın ona sahip olduğu gecelerde hissettiği şey her ne idiyse, Cersei onu hissedemiyordu. Bunda haz yoktu, Cersei için yoktu. Taena için, evet. Kadının göğüs uçları iki kara elmastı, kadınlığı ıslak ve sıcaktı.

Robert seni severdi, bir saat için.

Kraliçe, tek parmağını o Myr bataklığına soktu, sonra bir parmağını daha, parmaklarını ileri geri hareket ettirdi.

Ama içine boşaldıktan sonra, adını hatırlamakta bile güçlük çekerdi.

Cersei, bir kadını, Robert’ı boşalttığı kadar kolay boşaltıp boşaltamayacağını görmek istiyordu. Kadının içine üçüncü parmağını sokarken,

on bin çocuğunuz avcumun içinde zail oldu Majesteleri,

diye düşündü.

Siz horlarken, ben parmaklarımdan oğullarınızı yalıyordum, birer birer, bütün o yapışkan prensleri. Siz hakkınızı alıyordunuz lordum ama ben karanlıkta veliahtlarınızı yiyordum.

Taena titredi. Yabancı bir dilde bir şeyler söyledi, sonra tekrar titredi, sırtım büktü ve çığlık attı.

Vücuduna bir boynuz saplanmış gibi bağırıyor,

diye düşündü kraliçe. Bir an için, parmaklarının bir yaban domuzunun dişleri olduğunu ve Myrli kadını kasıklarından boğazına kadar parçaladığını hayal etti.

Hâlâ işe yaramıyordu.

Cersei elini geri çekmeye çalıştığında, Taena yakaladı ve parmakları öptü. “Tatlı kraliçe, size nasıl zevk verebilirim?” Elini Cersei’nin bacaklarının arasına götürdü.’’Bana benden ne istediğini söyle aşkım.”

“Beni rahat bırak.” Cersei yatağın diğer tarafına yuvarlandı ve yatak örtüsünü üstüne çekti, titriyordu. Şafak söküyordu. Birazdan sabah olacak ve

bütün bunlar unutulacaktı.

Bunlar asla olmamıştı.

JAIME

Borazanların çıkardığı metalik ses, akşam karanlığının durgun ve mavi havasını kesti. Josmyn Peckledon hemen ayağa fırladı, efendisinin kılıç kemerini getirmeye koştu.

Çocuğun içgüdüleri iyi.

“Haydutlar gelişlerini duyurmak için borazan çalmazlar,” dedi Jaime çocuğa. “Kılıcıma ihtiyacım olmayacak. Kuzenim geldi, Batı Muhafızı.”

Jaime çadırından çıktığında süvariler atlarından iniyordu; yarım düzine şövalye, yirmi atlı okçu ve yirmi silahlı asker. Altın yaldızlı örgü zırh ve tilki kürkü bir pelerin giyen sakallı bir adam, “Jaime!” diye kükredi. “Çok cılız ve beyazlar içinde! Üstelik sakallı!”

“Bu mu? Senin yelenle kıyaslanınca en fazla kirli sakal sayılır kuzen.” Sör Daven’ın fırça gibi sert sakalları ve gür bıyıkları, çalılığa benzeyen favorilerine karışmıştı. Daven’ın çıkardığı miğfer, adamın kafasının tepesindeki karmakarışık sarı fundalığı dümdüz etmişti. Onca kılın içinde bir yerlerde, yassı bir burun ve hayat dolu ela gözler vardı. “Haydutlar usturanı mı çaldı?” “Babamın intikamını alana kadar saçımı ve sakalımı kesmeyeceğime dair yemin ettim.” Bu kadar aslan görünüşlü bir adam için, Daven Lannister’ın sesi tuhaf bir şekilde koyun gibi çıkıyordu. “Ama Genç Kurt, Karstark’a benden önce ulaştı. İntikamımı elimden aldı.” Miğferini bir yavere uzattı ve metalin ağırlığıyla ezilmiş olan saçlarını parmaklarıyla taradı. “Kıllı olmayı seviyorum. Geceler soğudu ve sakallar yüzümü sıcak tutuyor. Üstelik Genna hala, bende çene yerine kiremit olduğunu söylerdi.” Jaime’yi kolundan yakaladı. “Fısıltılı Orman’dan sonra senin için endişelendik. Stark’ın ulu kurdu senin boğazını parçaladı diye duyduk.”

“Benim için gözyaşı döktün mü kuzen?”

“Lannis Limanı’nın yarısı yas tuttu. Dişi olan bölümü.” Sör Daven’ın bakışları Jaime’nin bilek köküne gitti. “Yani doğru. O piçler senin kılıç elini aldı.”

“Yeni bir elim var, altından. Tek elli olmakla ilgili söylenecek çok şey var. Kadehi devirmek korkusuyla daha az şarap içiyorum ve sarayda kıçımı daha az kaşıyorum.”

“Evet, güzelmiş. Belki ben de kendi elimden kurtulmalıyım.” Daven güldü. “Elini Catelyn Stark mı aldı?”

“Vargo Hoat.”

Bu masallar nereden çıkıyor

?

“Qohorlu mu?” Sör Daven tükürdü. “Bu Hoat ve Cesur Dostlar için. Babana Hoat’un peşine düşeceğimi söyledim ama o bunu reddetti. ‘Bazı görevler aslana uygundur lâkin arama işinin keçilere ve köpeklere bırakılması gerekir,’ dedi.”

Bunlar Lord Tywin’in sözleriydi, Jaime biliyordu, babasının sesini duyabiliyordu. “İçeri gel kuzen. Konuşmamız gerek.” Garett maltızları yakmıştı, korlaşmış kömürler çadırın içini yakut rengi bir sıcaklıkla doldurmuştu. Sör Daven pelerinini çıkarıp Küçük Lew’a fırlattı. “Sen bir Piper mısın evlat?” diye gürledi. “Pek çelimsiz görünüyorsun.”

“Ben Lewys Piper’ım lordum.”

“Bir zamanlar bir meydan dövüşünde ağabeyini iyice benzetmiştim. Kalkanında dans eden çıplak kızın onun kardeşi olup olmadığını sorduğumda, o küçük ve çelimsiz budala epey alınmıştı.”

“Dans eden kız, hanedanımızın armasıdır. Kız kardeşimiz yok.”

“Çok yazık. Armanızın güzel memeleri var. Lâkin ne çeşit bir adam çıplak bir kızın arkasına saklanır? Ağabeyinin kalkanına her vuruşumda, kendimi namert hissetmiştim.”

“Yeter,” dedi Jaime gülerek. “Çocuğu rahat bırak.” Pia şarap kaynatıyordu, bir kaşıkla kazanı karıştırıyordu. “Nehirova’da neyle karşılaşacağımı öğrenmem gerek.”

Daven omuzlarını silkti. “Kuşatma devam ediyor. Karabalık kalenin içinde oturuyor, biz dışarıda kampta oturuyoruz. Doğrusunu istersen çok sıkıcı.” Bir kamp taburesinin üstüne oturdu. “Hâlâ savaşta olduğumuzu hatırlamamız için Tully’nin bir hücum yapması gerek. O arada birkaç Frey katletse hiç fena olmaz. En başta Ryman. Adam ayık olduğundan çok sarhoş. Ah, bir de Edwyn. Babası kadar kalın kafalı değil ama bir çıban nasıl irinle doluysa, o da nefretle dolu. Ve bizim kendi Sör Emmon’ımız... hayır,

Lord

Emmon, Yedi bizi kurtar, adamın yeni unvanını unutmamalıyız... Nehirova Lordu’muz, bana kuşatmayı nasıl sürdüreceğimi söylemekten başka hiçbir şey yapmıyor. Kaleyi, yeni makamına

zarar vermeden

almamı istiyor.” “Şarap kaynadı mı?” diye sordu Jaime, Pia’ya.

“Evet lordum.” Kız konuşurken ağzını örttü. Peck şarabı altın bir tepside getirdi. Sör Daven eldivenlerini çıkardı ve kadehlerden birini aldı. “Teşekkürler evlat. Sen kimsin?”

“Eğer lordum memnun olacaksa, Josmyn Peckledon.” “Peck, Karasu’da tam bir kahramandı,” dedi Jaime. “İki şövalye öldürdü ve ikisini de esir aldı.”

“Göründüğünden daha tehlikeli olmalısın delikanlı. O bir sakal mı yoksa yüzündeki çamuru temizlemeyi mi unuttun? Stannis Baratheon’m karısında bile daha gür bir bıyık var. Kaç yaşındasın?”

“On beş, sör.”

Sör Daven güldü. “Kahramanlarla ilgili en iyi şey nedir bilir misin Jaime? Hepsi genç ölür bize daha çok kadın kalır.” Kadehi yavere geri fırlattı. “Şunu tekrar doldursan ben de sana kahraman derim. Çok susadım.”

Jaime kendi kadehini sol eliyle kaldırdı ve bir yudum şarap içti. Göğsüne şarabın sıcaklığı yayıldı. “Ölmesini istediğin Freyler’den bahsediyordun. Rynam, Edwyn, Emmon...”

“Ve Wälder Nehir,” dedi Daven, “o fahişe çocuğu. Piç olmaktan nefret ediyor ve piç olmayan herkesten nefret ediyor. Ama Sör Perwyn düzgün bir adama benziyor, onun canını bağışlayabilirim. Kadınların canını da. Duyduğuma göre içlerinden biriyle evlenmem gerekiyormuş. Aklıma gelmişken, Lord baban bana bu evlilikten bahsetmeliydi. Benim babam, Öküzağzı’ndan önce Paxter Redwyne’la görüşüyordu, bunu biliyor muydun? Redwyne’in gayet kıymetli bir çeyize sahip kızı var...” “Desmera?” Jaime güldü. “Çillerden ne kadar hoşlanırsın?” “Eğer seçeneklerim çiller ve Freyler ise... Lord Walder’in kızlarının yarısı gelincik gibi görünüyor.”

“Sadece yarısı mı? Şükret. Darry’de Lancel’in karısını gördüm.”

“Kapıkulübesi Ami. Tanrılar merhamet edin. Lancel’in o kızı seçtiğine inanamıyorum. O çocuğun sorunu ne?”

“Kendini dine verdi,” dedi Jaime, “ama kızı o seçmedi. Leydi Amerei’nin annesi bir Darry. Amcamızın düşüncesine göre Amerei, Lancel’in Darry halkını kazanmasına yardım edecek.” “Nasıl? Onları düzerek mi? Ona neden Kapıkulübesi Ami dediklerini biliyor musun? Yivli kapısını önünden geçen her şövalyeye açtığı için. Lancel kendine boynuzlu bir miğfer yaptırsa iyi olur.”

“Buna gerek kalmayacak. Kuzenimiz Kral Toprakları’na gidiyor, Yüce Rahip’in kılıçlarından biri olmak için yemin etmeye.”

Eğer Jaime, Lancel’in bir oyuncunun maymunu olmaya karar verdiğini söyleseydi, Sör Daven bundan daha şaşkın görünemezdi. “Ciddi değilsin. Benimle dalga geçiyorsun. Eğer çocuğu

bunu

yapmaya yönelttiyse, Kapıkulübesi Ami duyduğumdan da çirkin olmalı.”

Jaime, Leydi Amerei’nin yanından ayrıldığında, kız bir yandan biten evliliği için ağlıyor bir yandan da Lyle Crakehall’un onu teselli etmesine izin veriyordu. Kızın gözyaşları, avluda bekleyen akrabalarının yüzlerindeki sert ifadeler kadar

endişe verici değildi. “Umarım sen de yemin etmeye niyetli değilsindir kuzen,” dedi Jaime. “Freyler evlilik anlaşmalarıyla ilgili konularda epey asabi oluyorlar. Ben olsam, onları tekrar hayal kırıklığına uğratmak istemezdim.”

Sör Daven güldü. “Endişelenme, ben kendi gelinciğimle evleneceğim ve yatağa gireceğim. Robb Stark’a neler olduğunu biliyorum. Lâkin Edwyn’in anlattıklarından anladığım kadarıyla henüz çiçek açmamış kızlardan birini seçmeliyim, aksi takdirde Kara Walder’in kıza benden önce uğradığını öğrenebilirim. Bahse girerim ki Kapıkulübesi Ami’yle de yatmıştır, hem de birçok kez. Belki de Lancel’in dindarlığının ve Kevan amcanın ruh halinin sebebi budur.”

“Sör Kevan’ı gördün mü?”

“Evet. Batıya giderken buradan geçti. Kaleyi almamıza yardım etmesini istedim ama umursamadı. Burada olduğu bütün zaman boyunca kara kara düşündü. Yeterince nazikti ama çok soğuktu. Batı Muhafızı olmayı asla istemediğime dair yemin ettim ve bu onurun ona bahşedilmesi gerektiğini söyledim. Bana karşı kin beslemediğini beyan etti ama bunu sesinin tonundan anlamak mümkün değildi. Burada üç gün kaldı ve benimle üç kelime konuşmadı. Keşke gitmeseydi, onun önerilerinden faydalanabilirdim. Frey dostlarımız Sör Kevan’ı sinirlendirmeye cesaret edemezdi, beni sürekli sinirlendiriyorlar.”

“Anlat,” dedi Jaime.

“Anlatayım ama nereden başlayayım? Ben koçbaşları ve kuşatma kuleleri inşa ederken, Ryman Frey bir darağacı kurdu. Her gün şafak vaktinde Edmure Tully’yi darağacına çıkarıyor, adamın boynuna bir ilmek geçiriyor ve kale teslim olmadığı takdirde Edmure’un asılacağını söylüyor. Karabalık bu maskaralığı hiç umursamıyor ve akşam olduğunda Lord Edmure tekrar aşağı indiriliyor. Karısı hamile, biliyor muydun?”

Bilmiyordu. “Edmure kızla yatmış mı? Kırmızı Düğün’den sonra?”

“Kırmızı Düğün

sırasında

yatıyorlarmış. Roslin minik, sevimli bir şey. Gelinciğe benzemiyor. Üstelik tuhaf bir şekilde Edmure’dan hoşlanıyor. Perwyn, Roslin’in bir kız evlat için dua ettiğini söyledi.”

Jaime bir an düşündü. “Edmure’un bir oğlu olduğu anda, Lord Walder’in Edmure’a ihtiyacı kalmayacak.”

“Bence de öyle. Enişte mi z Emm... ah,

Lord

Emmon... Edmure'un derhal asılmasını istiyor. Tully soyadlı bir Nehirova Lordu'nun varlığı, onu bir başka Tully'nin doğumu kadar rahatsız ediyor. Her gün, Sör Ryman'ın Tully'yi asmasını

sağlamam

için bana yalvarıyor, nasıl yalvardığım hiç sorma. Bütün bunlar olup biterken, diğer kolumu da Lord Gawen Westerling çekiştiriyor. Karabalık, adamın leydi karısını ve üç sümüklü eniğini kalede tutuyor. Lord, Freyler'in Edmure'u asması durumunda, karısının ve çocuklarının öldürüleceğinden korkuyor. Çocuklardan biri Genç Kurt'un küçük kraliçesi."

Jaime, Jeyne Westerling'le tanıştığını düşünüyordu ama kızın neye benzediğini hatırlayamıyordu.

Bir krallığa bedel olmak için, gerçekten güzel olmalı.

"Sör Brynden çocukları öldürmez," dedi kuzenine. "O adam o kadar kara bir balık değil." Nehirova'nın neden hâlâ düşmediğini anlamaya başlıyordu. "Bana nasıl mevzilendiğini anlat kuzen."

"Kalenin etrafını tamamen kuşattık. Sör Ryman ve Freyler, Tökeztaş'ın kuzeyinde. Kızıl Çatal'ın güneyinde Lord Emmon, Sör Forley Prester ve senin eski ordundan geriye kalanlar var. Kırmızı Düğün'den sonra bizim tarafımıza geçen nehir lordları da orada. Acınası bir sürü olduklarını söyleyebilirim. Çadırlarının içinde oturup surat asıyorlar ve başka bir şey yapmıyorlar. Benim kampım nehirlerin arasında, hendeği ve Nehirova'nın ana kapılarını görüyor. Tekneyle kaçışları önlemek için Kızıl Çatal'ın üstüne bir set attık, setin savunmasından Manfryd Yew ve Raynard Ruttiger sorumlu. Onlara balık tutmaları için ağlar da verdim. Karnımızı doyurmamıza yardım ediyorlar."

"Kaleyi açlık yüzünden teslim olmaya zorlayabilir miyiz?"

Sör Daven başını sağa sola salladı. "Karabalık, Nehirova'daki bütün gereksiz ağızları kovdu ve topraklan silip süpürdü. İnsanları ve atları tam iki yıl boyunca sağ tutmaya yetecek kadar erzağı var."

"Bizim yiyecek durumumuz nedir?"

"Nehirlerde balık olduğu sürece açlıktan ölmeyiz ama atları nasıl besleyeceğimizi bilmiyorum. Freyler, İkizler'den yiyecek ve yem taşıyor fakat Sör Ryman paylaşacak kadar yemeğe ve yeme sahip olmadığını iddia ediyor, yani kendi yiyeceğimizi kendimiz bulmak zorundayız. Yiyecek bulmaları için gönderdiğim adamların yarısı geri dönmüyor. Bazıları kaçıyor. Diğerlerini, boyunlarında iplerle, ağaçların altında çürür hâlde buluyoruz."

"Evvelki gün biz de birkaçına rastladık," dedi Jaime. Onları Addam Marbrand'ın keşif süvarileri bulmuştu. Cesetler bir elma ağacının dalında

sallanıyordu, yüzleri siyahtı, çırılçıplak soyulmuşlardı ve her adamın ağzına bir elma tıkılmıştı. Hiçbiri yaralı değildi; teslim oldukları çok açıktı. Güçlüdomuz bu manzarayı görünce öfkeden köpürmüştü, savaşçıların ellerini ayaklarını bağlayan ve onları süt domuzlarıymış gibi öldüren adamların kafasını alacağına dair intikam yemin etmişti.

Jaime hikâyeyi anlattığında, "Haydutların işi olabilir," dedi Sör Daven, "belki de değildir. Çevrede hâlâ kuzeyli adamlardan oluşan çeteler var. Ve Uç Dişli Mızrak Lordları dizlerini bükmüş olsalar da, bana öyle geliyor ki onların kalpleri hâlâ... kurttan yana."

Jaime, maltızların yanında duran ve konuşmaları dinlemiyormuş gibi yapan yaverlerine baktı. Lewys Piper ve Garrett Paege, nehir lordlarının oğullarıydı. Jaime çocuklarının ikisini de sevmeye başlamıştı ve onları Sör Ilyn'e vermek zorunda kalmaktan nefret ederdi. "İpler bana Dondarrion diyor."

"Düğüm atmayı bilen tek adam yıldırım lordu değil. Bana Lord Beric deme. Adam kâh burada, kâh orada, her yerde. Fakat peşine birini gönderdiğinde, Beric çiy gibi eriyip yok oluyor. Nehir lordları ona yardım ediyor, bundan şüphen olmasın. Kahrolası gezici bir lord, buna inanabiliyor musun? Bir gün adamın öldüğünü duyuyorsun, ertesi gün adamın öldürülemez olduğunu anlatıyorlar." Sör Daven şarap kadehini yere bıraktı. "Keşifçilerim, geceleri yüksek yerlerde ateşler gördüklerini rapor ediyor. İşaret ateşleri olduğunu düşünüyorlar... çevremizde gözcülerden oluşmuş bir halka var sanki. Köylerde de ateşler yanıyor. Yeni bir tanrı..."

Hayır, eski bir tanrı.

"Thoros, Dondarrion'la birlikte; eskiden Robert'ın içki arkadaşı olan şişman Myrli rahip." Jaime'nin altın eli masanın üstündeydi. Jaime ele dokundu ve maltızların loş ışığıyla pırıldayan metali seyretti. "Mecbur kalırsak Dondarrion'la uğraşırız ama önceliğimiz Karabalık olmalı. Sör Brynden, davasının umutsuz olduğunu anlamalı. Onunla görüşmeyi denedin mi?"

"Sör Ryman denedi. Yarı sarhoş ve öfkeli bir hâlde, tehditler savurarak kale kapılarına gitti. Karabalık siperlerde göründü ve temiz sözleri kirli adamlar için heba etmeyeceğini söyledi. Sonra Ryman'ın atının sağrısına bir ok sapladı. At şahlandı, Frey çamura düştü, ben öyle şiddetli güldüm ki az kalsın altımı ıslatıyordum. Eğer kalenin içindeki ben olsaydım, o oku Ryman'ın yalancı boğazına saplardım."

"Onunla konuşurken bir boyun zırhı takacağım," dedi Jaime yarım bir gülümsemeyle. "Karabalık'a cömert şartlar önermek niyetindeyim." Eğer bu kuşatmayı hiç kan dökülmeden bitirebilirse, kimse onun Tully Hanedanı'na karşı

silahına davrandığını söylemezdi.

“İstersen dene lordum ama sözlerin zafer kazandıracağını zannetmiyorum. Kaleye saldırmak zorundayız.”

Kısa bir zaman öncesine kadar Jaime de aynı şey için ısrar ederdi. İki yıl boyunca burada oturup Karabalık’ın açlıktan kırılmasını bekleyemeyeceğini biliyordu. “Ne yapacaksak derhal yapmalıyız,” dedi. “Benim yerim Kral Toprakları, kralın yanı.” “Evet,” dedi Daven. “Kardeşinin sana ihtiyacı olduğundan eminim. Kevan’ı neden gönderdi? Onu El yapacağını düşünüyordum.”

“Kevan kabul etmedi.” O

benim kadar kör değildi.

“Kevan, Batı Muhafızı olmalı. Yahut sen. Bu onur için müteşekkir olmadığımı sanma ama amcamız benden iki kat yaşlı ve bir kumandan olarak çok daha tecrübeli. Benim bunu asla istemediğimi biliyordur umarım.”

“Biliyor.”

“Cersei nasıl? Her zamanki gibi güzel mi?”

“Göz alıcı.”

Kaypak.

“Altın.”

Bir soytarı altını kadar sahte.

Jaime geçen gece rüyasında, Cersei’yi Ay Oğlan’ı düzerken yakalamıştı. Soytarıyı öldürmüş ve kardeşinin dişlerini altın eliyle kırmıştı, tıpkı Gregor Clegane’in zavallı Pia’ya yaptığı gibi. Rüyalarında Jaime’nin her zaman iki eli vardı, biri altından yapılmıştı ama tıpkı diğeri gibi çalışıyordu. “Nehirova’daki işimiz ne kadar çabuk biterse, Cersei’nin yanma o kadar çabuk dönerim.” Jaime ondan sonra ne yapacağını hiç bilmiyordu.

Kuzeniyle bir saat daha konuştu. Batı Muhafızı gittiğinde Jaime altın elini taktı, kahverengi pelerinini giydi ve çadırların arasında dolaşmaya çıktı.

Doğruyu söylemek gerekirse, bu yeni hayatı sevmişti. Arazide, askerlerin arasında, kendini sarayda hiç hissetmediği kadar rahat hissediyordu. Bir yemek ateşinin başında oturan üç arbaletçi, ona bir yaban tavşanını paylaşmayı önerdi. Bir başka yemek ateşinde, genç bir şövalye, bir savaş çekicinden korunmanın en iyi yolunun ne olduğunu sordu. Jaime nehrin kıyısında, iki silahlı askerin omuzlarında su güreşi yapan çamaşırcı kızları seyretti. Kızlar yarı sarhoş ve yarı çıplaktı. Kahkahalar atıyor ve ellerindeki pelerinleri birbirlerine savuruyorlardı, bir düzine adam onlar için tezahürat yapıyordu. Jaime, Tatlı Raffın omuzlarındaki sarışın kızın üstüne bir bakır yıldız koydu. Raff kızla birlikte

sazların arasına devrildiğinde, Jaime bakır yıldızını kaybetti.

Nehrin karşısında kurtlar uluyordu. Söğüt ağaçlarının dalları aralarında esen rüzgârla kıvranıp fısıldıyordu. Jaime, Sör IIyn'i, çadırının dışında tek başına otururken buldu, adam bir bileği taşıyla büyük kılıcını biliyordu. Jaime, "Gel," dedi ve sessiz şövalye hafifçe gülümseyerek ayağa kalktı.

Bundan keyif alıyor,

diye fark etti Jaime.

Beni öldürmek ona daha büyük bir keyif verir.

Kılıç kullanmakta iyiye gittiğine inanmaktan hoşlanıyordu ama ilerleme ağırdı ve bedeli vardı. Çeliğin, yünün ve kaynatılmış derinin altındaki Jaime Lannister; kesiklerden, yara kabuklarından ve morluklardan bir duvar halisiydi.

Jaime ve Sör Ilyn kampın dışına çıkarken, bir devriye onlara parola sordu. Jaime adamın koluna altın eliyle vurdu. "Dikkatli ol. Etrafta kurtlar var." Kızıl Çatal'ın aşağısına doğru at sürdüler ve o gün öğle vakti önünden geçtikleri yanık köyün yıkıntılarına gittiler. Gece danslarını orada, kararmış taşların ve soğumuş közlerin arasında yaptılar. Üstünlük bir süre için Jaime'deydi. Belki de eski maharetleri ona geri dönüyordu. Belki de bu gece, morarmış ve kanlı bir hâlde uyuyan Sör Ilyn olurdu.

Sör Ilyn, Jaime'nin düşüncelerini duymuş gibiydi. Onun son darbesini tembel bir savunmayla bertaraf etti ve Jaime'yi nehrin içine iten bir karşı atak yaptı. Çamur, Jaime'nin çizmesini ayağından çıkardı, Jaime dizlerinin üstüne düştü, boğazında sessiz şövalyenin kılıcı vardı, kendi kılıcı sazların arasında kaybolmuştu. Payne'in yüzündeki çiçek hastalığı izleri, ay ışığında kraterler kadar büyük görünüyordu. Adam yine o lak sesini çıkardı ve kılıcını yukarı doğru hareket ettirdi, kılıç Jaime'nin dudaklarının arasında durdu. Ilyn ancak o zaman geri çekildi ve çeliğini kınına soktu.

Jaime, altın elindeki çamuru temizlerken,

omuzlarımın üstüne bir fahişe alıp Tatlı Raffa meydan okusaydım daha iyi ederdim,

diye düşündü. Bir yanı, altın eli olduğu yerden söküp nehre fırlatmak istiyordu. El hiçbir işe yaramıyordu ve sol el de daha iyi değildi. Sör Ilyn atların yanma döndü, Jaime'yi kendi başına ayağa kalkması için yalnız bıraktı.

En azından iki ayağım var.

Yolculuğun son günü soğuk ve rüzgârlıydı. Rüzgâr, çıplak ağaçların dallarını tıkırdatıyor ve Kızıl Çatal'ın kıyısındaki sazlıkların boynunu büküyordu. Kuzeni Daven'ın yanında at süren Jaime, Kral Muhafızlarının kışlık yünlülerini giymiş olmasına rağmen, teninde rüzgârın çelik dişlerini

hissedebiliyordu. Tökeztaş'ın Kızıl Çatal'la birleştiği dar noktada yükselen Nehirova'yı gördüklerinde akşamüstü olmuştu. Tully kalesi, pruvasını nehrin aşağısına doğru çevirmiş muazzam bir taş gemiye benziyordu. Kalenin kumtaşından örülmüş duvarları, kırmızı ve altın renkli ışıklarla boyanmıştı. Duvarlar Jaime'nin hatırladığından daha yüksek ve daha kalın görünüyordu.

Bu ceviz kolay kırılmayacak,

diye düşündü Jaime. Eğer Karabalık onu dinlemezse, Jaime'nin Leydi Catelyn'e verdiği yemini bozmaktan başka seçeneği kalmayacaktı. Kralına verdiği yemin daha önce geliyordu.

Nehrin üstündeki set ve kuşatmacı ordunun üç büyük kampı, tam olarak Daven'in tarif ettiği gibiydi. Sör Ryman'ın kuzeyde kurduğu kamp, en büyük ve en nizamsız kamptı. Çadırların üzerinde, bir mancınık kadar uzun, devasa bir darağacı yükseliyordu. Darağacının üstünde tek başına bir suret duruyordu, boynunda ip vardı.

Edmure Tully.

Jaime keskin bir acıma duygusu hissetti.

Onu her gün, boynuna bir ip dolayıp oraya dikmek... kafasını kesip bu işi bitirmek daha iyi.

Darağacanın arkasında, çadırlar ve yemek ateşleri perişan bir düzensizlikle araziye yayılmıştı. Frey lordları ve şövalyeleri, çadırlarım tuvalet çukurlarının yukarısında rahatça yükseltmişti. Aşağısı çamurlu barakalardan ve öküz arabalarından ibaretti. "Sör Ryman bu delikanlıların sıkılmasını istemiyor. Bu yüzden onlara fahişe, horoz dövüşü ve domuz dövüşü veriyor," dedi Sör Daven. "Kendine kahrolası bir

şarkıcı

bile tuttu. Halamız, Lannis Limanı'ndan Beyazgülüşlü Wat'ı getirince, Ryman da ondan aşağı kalmayıp bir şarkıcı buldu. Nehri kesip bir baraj oluştursak ve bu adamların hepsini yükselen suyun içinde boğsak olmaz mı kuzen?"

Jaime, kale siperindeki mazgal dişlerinin arkasında hareket eden okçuları görebiliyordu. Siperlerin üzerinde Tully Hanedanı'nın sancağı dalgalanıyordu; kırmızı ve mavi çizgili zeminde gümüş bir alabalık. Fakat en yüksek kulenin tepesinde farklı bir bayrak uçuyordu; Starklar'ın ulu kurduyla süslenmiş uzun, beyaz bir sancak. "Nehirova'yı ilk gördüğümde yaz çimenleri kadar yeşil bir yaverdim," dedi Jaime kuzenine. "Yaşlı Sumner Crakehall, beni bir mesaj getirmem için göndermişti, kuzgunlara teslim edilemeyecek kadar önemli bir mesaj olduğunu söylemişti. Lord Hoster vereceği cevabı düşünürken, beni on

beş gün boyunca burada tutmuş ve her yemekte kızı Lysa'nın yanına oturtmuştu."

"Beyazları giymen boşuna değilmiş. Ben de aynı şeyi yapardım."

"Ah, Lysa söylendiği kadar korkutucu değildi." Aslında Lysa güzel bir kızdı, gamzeli ve narindi, kızıl renkli uzun saçları vardı.

Fakat ürkekti. Uzun sessizliklere ve kıkırdama krizlerine meyilliydi, Cersei'deki ateşten yoksundu.

Lysa'nın ablası daha ilginç görünüyordu ama Catelyn kuzeyli bir delikanlıya söz verilmişti, Kışyarı vârisine... fakat o yaşta, Jaime'yi ilgilendiren şey kızlar değil Hoster'ın meşhur kardeşiydi, şöhretini Basamaktaşı'nda Dokuzmetelik Kralları'yla dövüşerek kazanmış olan Brynden Tully. Jaime, Sör Brynden'ı, Canavar Maelys ve Abanoz Prens'le ilgili hikâyeler anlatması için sıkıştırmış ve zavallı Lysa'yı sürekli görmezden gelmişti.

Sör Brynden benim şimdiki yaşımdan daha gençti,

diye düşündü Jaime,

ben de Peck'ten daha gençtim.

Kızıl Çatal'daki en yakın geçit kalenin yukarısındaydı. Sör Daven'ın kampına ulaşmak için, Emmon Frey'in kampının içinden ve diz çökerek tekrar kral huzuruna kabul edilen nehir lordlarının çadırlarının önünden geçmek zorunda kaldılar. Jaime; Lychester'ın, Vance'in, Roote'un ve Goodbrook'un sancaklarını gördü. Smallford Hanedanı'nın pelitleri ve Lord Piper'ın dans eden bakiresi de oradaydı ama Jaime'yi duraksatan,

görmediği

sancaklardı. Mallister'ın gümüş kartalı ortada değildi. Bracken'ın kızıl atı, Rygerlar'ın söğüdü, Paege'in birbirine dolanmış yılanları da yoktu. Bu hanedanların hepsi, Demir Taht'a yeniden bağlılık yemini vermişti ama hiçbiri kuşatmaya katılmak için Nehirova'ya gelmemişti. Jaime, Brackenlar'ın Blackwoodlar'la savaştığını biliyordu, onların yokluğunun sebebi buydu ama diğerleri...

Yeni dostlarımız, dost değil. Sadakatleri yüzeysel.

Nehirova alınmak zorundaydı ve bu hemen olmalıydı. Kuşatma ne kadar uzarsa diğer asiler o kadar cesaretlenecekti, Tytos Blackwood gibi.

Geçide vardıklarında, Tetik'in Kennos'u Herrock'un Borusu'nu üfledi.

Bu ses Karabalık'ı siperlere çıkarmalı.

Sör Hugo ve Sör Dermot, nehrin karşısına geçerken Jaime'ye rehberlik ettiler. Kral Muhafızları'nın beyaz bayrağını ve Tommen'in geyikli aslanlı sancağını dalgalandırarak çamurlu suların içinde ilerlediler. Kafilenin geri kalanı

onları takip etti.

Yeni bir kuşatma kulesinin yükseltildiği yerde, Lannister kampı ahşap çekiçlerin gürültüsüyle çınlıyordu. İnşası tamamlanmış iki kule daha vardı, çiğ at derisiyle kaplanmışlardı. Kulelerin arasında salıncaklı bir koçbaşı duruyordu; zincirlerle ahşap bir çatıya asılmış, bir ucu sivriltilip ateşle sertleştirilmiş bir ağaç gövdesi.

Görünüşe göre, kuzenim tembel tembel oturmamış.

"Lordum," dedi Peck, "çadırınızın nereye kurulmasını istersiniz?"

"Şuraya, şu tümseğin üstüne." Jaime altın eliyle tümseği gösterdi, eli bu işi için uygun değildi gerçi. 'Yük arabaları şuraya, at sıraları şuraya. Kuzenimin kazdığı tuvalet çukurlarını kullanacağız. Sör Addam, kampın çevresini kontrol edin ve zayıf noktaları belirleyin." Jaime herhangi bir saldırı beklemiyordu ama Fısıltılı Orman'da da beklememişti.

"Bir savaş konseyi için gelincikleri çağırayım mı?" diye sordu Daven.

"Ben Karabalık'la konuşana kadar çağırma." Jaime bir el işareti yaparak Sakalsız Jon Bettley'yi çağırdı. "Bir barış sancağı çıkar ve kaleye bir mesaj götür. Sör Brynden Tully'ye, yarın sabah ilk ışıkta onunla görüşmek istediğimi ilet. Hendeğin kenarına kadar gideceğim ve onunla açılır kapanır köprünün üstünde buluşacağım."

Peck endişeli görünüyordu. "Lordum, yaycılar sizi..." "Yapmayacaklar." Jaime atından indi. "Çadırımı kurun ve sancaklarımı dikin."

Ve kimin, ne kadar çabuk geleceğini görelim.

Çok zaman geçmesi gerekmedi. Pia maltızın içindeki kömürleri yakmaya çalışıyordu. Peck kıza yardım etmeye gitti. Jaime son zamanlarda, çadırın bir köşesinde düzüşen Peck'le Pia'nın seslerini dinleyerek uykuya dalıyordu. Garrett, Jaime'nin baldır zırhının kayışlarını çözerken çadırın kapısı açıldı. "Sonunda geldin demek," diye gürledi Jaime'nin halası. Kapı boşluğunu tamamen doldurmuştu, arkasında Frey kocası vardı. "Geç bile kaldın. Yaşlı ve şişman halana sarılmayacak mısın?" Kadın kollarını açtı ve Jaime'ye sarılmaktan başka bir şans bırakmadı.

Genna Lannister, gençliğinde biçimli bir kadındı ve sürekli korsajlarından taşardı. Kadının şimdi sahip olduğu tek biçim, kareydi. Yüzü geniş ve pürüzsüzdü, boynu kalın ve pembe bir sütundu, kalçası devasaydı. Jaime kadına vazifeşinas bir şekilde sarıldı ve kulağının çekilmesini bekledi. Halası, Jaime kendini bildi bileli onun kulağını çekerdi ama bugün aynı şeyi yapmadı. Kulağını çekmek yerine, Jaime'nin yanağına yumuşak ve ıslak bir öpücük kondurdu. "Kaybın için üzgünüm."

‘Yeni bir el yaptırdım, altından.” Jaime kadına elini gösterdi. “Çok güzel. Sana altın bir baba da yapacaklar mı?” Leydi Genna’nın sesi sertti “Bahsettiğim kayıp, Tywin’di.”

“Tywin Lannister gibi bir adam bin yılda bir gelir,” dedi Genna’nın kocası. Emmon Frey, titrek elleri olan huysuz bir adamdı. Altmış kilo çekiyor olmalıydı... ama sadece ıslakken ve zırh kuşanmışken. Tarladaki yabani otlara benziyordu, bahsedilecek bir çenesi yoktu ve boğazındaki âdem elmasının şekilsiz çıkıntısı adamı iyice tuhaf gösteriyordu. Daha otuzuna gelmeden bütün saçları beyazlamıştı. Şimdi altmış yaşındaydı ve kafasında sadece birkaç beyaz tel kalmıştı.

Jaime yaverlerini ve Pia’yı gönderdikten sonra, “Son zamanlarda tuhaf hikâyeler duyuyoruz,” dedi Leydi Genna. “Neye inanacağımı bilmiyorum. Tywin’i Tyrion’m öldürdüğü doğru mu? Yoksa bu, Cersei’nin yaydığı iftira dolu bir dedikodu mu?” “Gayet doğru.” Jaime’nin altın elinin ağırlığı rahatsız edici olmaya başlamıştı. Eli bileğine bağlayan kayışları çekiştirdi.

“Bir oğulun babasına el kaldırması korkunç bir şey,” dedi Sör Emmon. “Batıdiyar karanlık günler yaşıyor. Artık Lord Tywin yok ve ben hepimiz için endişeleniyorum.”

“Sen Tywin buradayken de hepimiz için endişeleniyordun.” Genna geniş poposunu bir kamp taburesine oturttu. Tabure kadının ağırlığıyla çatırdadı. ‘Yeğenim, bize oğlumuz Cleos’tan ve onun nasıl öldüğünden bahset.”

Jaime son kayışı da söktü ve altın elini bir kenara bıraktı. “Haydutlar tarafından saldırıya uğradık. Sör Cleos onları dağıttı ama bu onun canına mal oldu.” Jaime zorlanmadan yalan söylemişti, halasının ve Frey’in memnun olduğunu görebiliyordu.

“Oğlan cesaret sahibiydi, hep bunu söyledim. Cesaret onun kanındaydı.” Sör Emmon konuştuğunda, dudaklarında pembemsi köpükler pırıldıyordu; çiğnemekten hoşlandığı ekşi yaprakların hediyesi.

“Kemikleri Kaya’nın altına, Kahramanlar Koridoru’na defnedilmeli,” dedi Leydi Genna. “Nereye gömüldü?”

Hiçbir yere. Kanlı Oyuncular onun cesedini soydular ve etini leş kargalarına bıraktılar.

“Bir derenin yanma,” dedi Jaime. “Bu savaş bittiğinde o yeri bulacağım ve Cleos’u eve göndereceğim.”

“Bu savaş...” Lord Emmon boğazını temizledi, boğazındaki âdem elması yukarı aşağı hareket etti. “Kuşatma makinelerini göreceksin. Koçbaşları, mancınıklar, kuleler. Böyle olmaz Jaime. Daven benim duvarlarımı yıkmak ve

kapılarımı kırmak istiyor. Zift varillerinden ve kaleyi ateşe vermekten bahsediyor. Benim kalemi.” Kolunun içinden bir parşömen çıkarıp Jaime’nin yüzüne doğru salladı. “Resmi evrak var. Kral tarafından imzalandı. Tommen tarafından. Bak, kraliyet mührü, geyik ve aslan. Ben Nehirova’nm meşru lorduyum ve kalemin dumanlı bir harabeye dönüştürülmesine izin vermiyorum.”

“Ah, şu aptal şeyi ortadan kaldır,” diye parladı Leydi Genna.

“Karabalık, Nehirova’nın içinde oturduğu sürece, sen o kağıt parçasıyla ancak popunu silersin.” Elli yıldır bir Frey olmasına rağmen Leydi Genna bir Lannister olarak kalmıştı.

Fazlaca Lannister.

“Jaime kaleyi sana verecek.”

“Elbette,” dedi Lord Emmon. “Sör Jaime, lord baban bana güvenmekle hata etmedi, bunu göreceksin. Yeni sancak beylerime karşı sert fakat adil olmak niyetindeyim. Blackwood, Bracken, Jason Mallister, Vance ve Viper; Emmon Frey’in adaletli bir metbu olduğunu öğrenecekler. Babam da öğrenecek, evet. Babam Geçit Lordu ama

ben

Nehirova Lordu’yum. Bir erkek evladın vazifesi babasına itaat etmektir lâkin bir sancak beyi de metbusuna itaat etmelidir.”

Alı, tanrılar merhamet edin.

“Siz onun metbusu değilsiniz lordum. Parşömeninizi okuyun. Size sadece, arazileri ve geliriyle birlikte Nehirova verildi, daha fazlası değil. Üç Dişli Mızrak’ın Azam Lordu, Petyr Baelish’tir. Nehirova, Harrenhal’a bağlı olacak.”

Lord Emmon duyduklarından memnun olmadı. “Harrenhal tekinsiz ve lanetli bir harabe,” diye itiraz etti, “ve Baelish... o adam sikke sayar, ondan münasip bir lord olmaz, alt tabakadan geliyor ve...”

“Eğer bu düzenlemeden memnun değilseniz, Kral Topraklarına gidin ve konuyu kardeşimle görüşün.” Cersei, Emmon Frey’i bir lokmada yutar ve adamın kemiklerini kürdan olarak kullanırdı, Jaime bundan emindi.

Osmund Karakazan’ı düzmekle meşgul değilse tabii.

Leydi Genna homurdandı. “Majesteleri Kraliçe’yi böyle saçmalıklarla rahatsız etmeye lüzum yok. Emm, neden dışarı çıkıp temiz hava almıyorsun?”

“Temiz hava mı alayım?”

“Ya da uzun uzun su dök, sen bilirsin. Yeğenim ve ben bazı aile meselelerini konuşmalıyız.”

Lord Emmon’ın yüzü kızardı. “Evet, burası çok sıcak. Dışarıda bekleyeceğim leydim. Sör.” Adam parşömeni dürdü, Jaime’ye doğru özensiz bir

reverans yaptı ve çadırdan çıktı.

Emmon Frey'deki aşağılanmışlığı hissetmek zor değildi.

Emmon on dördüncü yılında, yarı yaşında bir dişi aslanla evlenmek üzere Casterly Kayası'na gelmişti. Eskiden Tyrion, Lord Tywin'in Emmon'a verdiği düğün hediyesinin mide hazımsızlığı olduğunu söylerdi.

Genna da üstüne düşeni yaptı.

Jaime, Leydi Genna'nın, sol tarafına oturtulan hane şövalyelerine edepsiz şakalar yapıp yüksek sesle güldüğü ve Emmon'ın asık bir yüzle yemeğini didiklediği nice ziyafetler hatırlıyordu.

Ama Frey'e dört oğul da verdi. En azından ondan olduklarını söylüyor.

Casterly Kayası'ndaki kimse bunun aksini ileri sürmeye cesaret edemezdi, hele Sör Emmon hiç.

Adam gider gitmez, Leydi Genna gözlerini devirdi. "Lordum ve efendim. Baban onu Nehirova Lordu yaparken ne

düşünüyordu

acaba?"

"Bana kalırsa senin oğullarını düşünüyordu."

"Onları ben de düşünüyorum. Emm'den sefil bir lord olur. Ty daha iyi olabilir, işleri babasından değil de benden öğrenecek akla sahipse tabii." Genna çadıra göz gezdirdi. "Şarabın var mı?" Jaime bir sürahi şarap buldu ve tek eliyle halasına bir kadeh doldurdu. "Neden buradasın leydim? Savaş bitene kadar Casterly Kayası'nda kalmalıydın."

"Emm, lord olduğunu duyar duymaz bir an önce buraya gelmek ve makamına oturmak istedi." Leydi Genna bir yudum şarap içti ve elbisesinin koluyla ağzını sildi. "Baban bize Darry'yi vermeliydi. Cleos rençberin kızlarından biriyle evliydi, hatırlarsın. Cleos'un yaslı dulu çok öfkeli, çünkü lord babasının arazileri onun oğullarına verilmedi. Kapıkulübesi Ami sadece anne tarafından Darry. Benim gelinim Jeyne, Ami'nin teyzesi. Leydi Mariya'nın öz kardeşi."

"Küçük kardeşi," diye hatırlattı Jaime. "Üstelik Ty, Nehirova'yı alacak, Darry'den çok daha büyük bir ödül."

"Zehirli bir ödül. Darry Hanedanı'nın erkek soyu tükendi, Tully Hanedanı'nınki tükenmedi. Şu koyun kafalı Sör Ryman, Edmure'un boynuna ip doluyor ama adamı asmayacak. Üstelik Roslin Frey'in karnında bir alabalık büyüyor. Herhangi bir Tully veliahtı hayatta olduğu sürece, torunlarım Nehirova'da asla güvende olmayacak."

Jaime kadının haklı olduğunu biliyordu. "Eğer Roslin bir kız doğurursa..."

“...o kız Ty’la evlenebilir, yaşlı Lord Walder’ın rızası olursa tabii. Bunu ben de düşündüm. Gel gör ki Roslin’in bir erkek doğurması da muhtemel ve bebeğin minik pipisi meseleyi iyice bulandırır. Ve olur da Sör Brynden bu kuşatmadan sağ çıkarsa, Nehirova’yı kendi adına talep edebilir... ya da genç Robert Arıyn adına.”

Jaime, küçük Robert’ı Kral Topraklarından hatırlıyordu, çocuk o vakit dört yaşındaydı ve hâlâ annesinin memesini emiyordu. “Arryn üreyecek kadar uzun yaşamaz. Ayrıca Kartal Yuvası Lordu neden Nehirova’ya ihtiyaç duysun?”

“Bir çömlek altını olan adam, neden bir çömlek altına daha ihtiyaç duyar? insanlar açgözlüdür. Tywin, Nehirova’yı Kevan’a ve Darry’yi Emm’e vermeliydi. Bana sorma zahmetine katlansaydı ona aynen bunu söylerdim ama baban ne zaman Kevan’dan başka birine bir şey sordu ki?” Genna iç geçirdi. “Oğluna daha güvenli bir makam almak istediği için Kevan’ı suçlamıyorum. Onu çok iyi tanıyorum.”

“Kevan’ın istediğiyle Lancel’in istediği şeyler farklı,” dedi Jaime. Lancel’in, Kutsal İnanç adına dövüşmek için karısından, arazilerinden ve lordluk unvanından feragat etmeye karar verdiğini anlattı. “Eğer hâlâ Darry’yi istiyorsan, Cersei’ye bir mektup yaz ve gerekçelerini anlat.”

Leydi Genna kadehini salladı. “Hayır, o at avluyu çoktan terk etti. Emm’in o sivri kafasında nehir topraklarına hükmetmek var. Ve Lancel... sanırım bunun olacağını en baştan görmeliydik. Neticede, Yüce Rahip’i korumaya adanmış bir hayat, kralı korumaya adanmış bir hayattan çok farklı değil. Korkarım ki Kevan çok öfkelenecek. Sen beyazları giymeye karar verdiğinde Tywin’in öfkelendiği gibi öfkelenecek. En azından Kevan’ın hâlâ bir vârisi var. Martyn, Kapıkulübesi Amy ile evlenip Lancel’in yerini alabilir. Yedi hepimizi korusun.” Genna iç geçirdi. ‘Yedi demişken, Cersei, İnanç’ın tekrar silahlanmasına neden izin verdi?”

Jaime omuzlarını silkti. “Bazı gerekçeleri vardır eminim.”

“Gerekçeler?” Leydi Genna kaba bir ses çıkardı. “Umarım iyi gerekçelerdir. Kılıçlar ve Yıldızlar, Targaryenlar’a bile sıkıntı verdi. Fatih, İnanç’la bizzat ve çok dikkatli bir şekilde ilgilendi çünkü onları karşısına almak istemiyordu. Aegon öldüğünde ve lordlar onun oğullarına karşı ayaklandığında, iki birlik de isyanın en yoğun noktasındaydı. Daha dindar lordlar ve sıradan insanların çoğu onları destekledi. En sonunda, Kral Maegor onların başı için ödül koymak zorunda kaldı. Savaşçı’nın Oğullarından birinin başını getirene bir ejderha, Fukara Dostlar’dan birinin kafa derisini getirene bir gümüş geyik ödedi. Binlercesi katledildi ama bir o kadarı hâlâ diyarda dolaşıyordu. Sonunda Demir

Taht, Maegor'ı öldürdü ve Kral Jaehaerys silahlarını bir kenara bırakan Kılıçlar'ı ve Yıldızlar'ı bağışlamayı kabul etti." "Bunların çoğunu unutmuşum," diye itiraf etti Jaime. "Kardeşin de unutmuş." Genna şarabından bir yudum daha aldı. "Tywin cenaze teskeresinde gülümsüyor muydu gerçekten?"

"Cenaze teskeresinde çürüyordu. Ağzı çürüme yüzünden çarpıldı."

"Hepsi bu muydu?" Genna üzülmüş gibiydi, "insanlar Tywin'in asla gülümsemediğini söyler ama annenle evlendiği gün gülümsedi. Aerys tarafından El seçildiğinde gülümsedi. Tarbeck Kalesi, Leydi Ellyn denen o entrikacı sürtüğün üstüne yıkıldığında, Tygonu gülümserken görmüş. Tywin sizin doğumuzda da gülümsedi Jaime. Kendi gözlerimle gördüm. Sen ve Cersei, pembe ve kusursuzdunuz, bir bezelyenin taneleri gibi aynıydınız... yani, bacaklarınızın arası hariç. Ne güçlü

ciğerleriniz

vardı!"

"Bizi kükrerken duyun." Jaime sırıttı. "Birazdan, babamın gülmeyi ne çok sevdiğini söyleyeceksin."

"Hayır. Tywin kahkahalara güvenmezdi. Büyükbabana gülen insanların sesini duymuştu." Genna kaşlarını çattı. "Bana inan, Tywin şu kuşatma maskaralığından hiç hoşlanmazdı. Madem buradasın, bu saçmalığa nasıl son vermeyi düşünüyorsun?" "Karabalık'la anlaşarak."

"İşe yaramaz."

"Ona gayet iyi şartlar sunmak niyetindeyim."

"Şartlar güven gerektirir. Freyler kendi çatılarının altındaki konukları öldürdüler. Ve sen... amacım seni gücendirmek değil tatlım lâkin sen, korumaya yemin ettiğin kralı öldürdün. "

"Ve teslim olmazsa Karabalık'ı da öldürürüm." Jaime istediğinden daha sert bir ses tonuyla konuşmuştu ama Aerys Targaryen meselesinin yüzüne vurulmasını kaldıracak durumda değildi.

"Nasıl öldüreceksin? Dilinle mi?" Genna'nın sesinde küçümseme vardı. "Ben yaşlı ve şişman bir kadın olabilirim ama sağır değilim Jaime. Karabalık da değil. Onu boş tehditlerle korkutamazsın."

"Sen ne öneriyorsun?"

Genna omuz silkti. "Emm, Edmure'un kafasının kesilmesini istiyor. Hayatında ilk kez haklı olabilir. Sör Ryman'ın darağacı bizi alay konusu yaptı. Sör Brynden'a tehditlerinin boş olmadığını göstermen gerek."

"Edmure'u öldürmek Sör Brynden'ın azmini güçlendirebilir."

"Brynden Karabalık hiçbir vakit azim sıkıntısı çekmemiştir. Hoster Tully

sana bunu söyleyebilirdi.” Leydi Genna şarabını bitirdi. “Pekâlâ, sana nasıl savaşacağım öğretecek değilim. Ben haddimi bilirim... kardeşinin aksine. Cersie’nin Kızıl Kale’yi yaktığı doğru mu?”

“Sadece El Kulesi’ni.”

Genna gözlerini devirdi. “Kaleyi bırakıp El’ini yaksa daha iyi ederdi. Harys

Swyft?

Armasını onun kadar hak eden bir adam daha yoktur. Ve Gyle Rosby. Yedi bizi korusun. O adamın yıllar önce öldüğünü sanıyordum. Merryweather... baban onun büyükbabasına, ‘Kıkırdak,’ derdi. Tywin’e göre adamın iyi yaptığı tek şey kralın esprilerine kıkırdamaktı. Hatırladığım kadarıyla, onca kıkırdamanın sonunda sürgüne gönderildi. Cersei konseye birkaç piç de almış. Kral Muhafızları’na da bir kazan. İnanç silahlanıyor, Batıdiyar’ın dört bir yanında alacaklarını tahsil etmek isteyen Braavoslular var... Eğer Cersei, Kevan’ı Kral El’i yapacak kadar akla sahip olsaydı bunların hiçbiri vuku bulmazdı.”

“Sör Kevan makamı reddetti.”

“Söyledi. Sebebini söylemedi. Söylemediği çok şey vardı.

Söyleyemeyeceği.”

Leydi Genna yüzünü buruşturdu. “Kevan ondan istenen şeyleri her zaman yapmıştır. Bir göreve sırt çevirmek ona göre değil. Bu işte bir tuhaflık var, kokusunu alabiliyorum.”

“Yorgun olduğunu söyledi.” Lord Tywin’in cesedinin başında beklerken,

biliyor,

demişti Cersei.

Bizi biliyor.

‘Yorgun mu?” Genna dudaklarını büzdü. ‘Yorgun olmaya hakkı var sanırım. Bütün hayatını Tywin’in gölgesinde yaşamak Kevan için zordu. Bütün erkek kardeşlerim için zordu. Tywin’in gölgesi uzun ve karaydı, kardeşlerim bir parça güneş görebilmek için mücadele etmek zorundaydı. Tygett kendi kendinin efendisi olmak için çabaladı ama babanla asla boy ölçüşemedi ve yıllar geçtikçe bu onu daha öfkeli bir adam haline getirdi. Gerion şakalar yapardı; oyunla alay etmek, oyunu oynayıp kaybetmekten daha iyiydi. Fakat Kevan, durumun ne olduğunu erken yaşında kavradı ve kendine Tywin’in yanında bir yer yaptı.”

‘Ya sen?” diye sordu Jaime.

“Bu kızların oynayabileceği bir oyun değildi. Ben babamın kıymetli prensesiydim... Tywin’in de, ta ki onu hayal kırıklığına uğratana kadar. Ağabeyim hayal kırıklığının tadını hiçbir zaman sevmedi.” Genna ayağa kalktı. “İstediğim şeyleri söyledim. Daha fazla vaktini almayayım. Tywin’in yapacağı

şeyi yap.”

Jaime kendini, “Onu sevdin mi?” diye sorarken duydu.

Genna tuhaf bir şekilde Jaime’ye baktı. “Wälder Frey beni Emm’le evlendirmek için lord babamı ikna ettiğinde, ben yedi yaşındaydım. Emm, lordun

ikinci

oğlu, vârisi bile değil. Babam, babasının üçüncü oğluydu ve küçük çocuklar büyüklerinin onayını alabilmek için çırpınırlar. Frey, babamın bu zayıflığını sezdi, babam da sadece onu memnun etmek için bu evliliğe onay verdi. Nişanım, batının yarısının hazır bulunduğu bir ziyafette duyuruldu. Elly Tarbeck güldü ve Kızıl Aslan salonu öfkeyle terk etti. Diğerleri sessizce oturdu. Sadece Tywin bu evliliğe karşı çıkacak kadar cesurdu. On yaşında bir çocuk. Bahamın yüzü kısrak sütü gibi beyazdı ve Wälder Frey

titriyordu.”

Gülümsedi. “Bunun ardından, onu sevmemem mümkün müydü? Yaptığı her şeyi onayladığımı ya da daha sonra dönüştüğü adamın dostluğundan keyif aldığımı söyleyemem ama... her küçük kızın onu koruyacak bir büyük kardeşe ihtiyacı vardır. Tywin, küçükken bile büyüktü.” İç geçirdi. “Şimdi bizi kim koruyacak?”

Jaime halasının yanağını öptü. “Arkasında bir oğul bıraktı.” “Evet, bıraktı. Doğruyu söylemem gerekirse, beni en çok korkutan şey bu.”

Bu tuhaf bir yorumdu. “Korkacak ne var?”

Yeğeninin kulağını çekerek, “Jaime,” dedi Jenna, “tatlım seni bebekliğinden beri tanıyorum. Gerion gibi gülümsüyor, Tyg gibi dövüşüyorsun ve içinde bir parça da Kevan var, aksi takdirde o beyaz pelerini giymezdin... ama Tywin’in oğlu Tyrion, sen değilsin. Bunu bir keresinde babana da söyledim ve baban yarım yıl boyunca benimle konuşmadı. Erkekler büyük aptallardır. Bin yılda bir gelenler bile.”

KANALLARIN KEDİSİ

Güneş doğmadan önce, Brusco'nun kızlarıyla paylaştığı küçük odada uyandı.

İlk uyanan her zaman Cat oluyordu. Talea ve Brea'yla paylaştığı battaniyelerin altı sıcak ve rahattı. Cat, kızların yumuşak soluklarını duyabiliyordu. Yatakta doğruldu, ayaklarını yere sarkıtıp terliklerini aradı. Brea uykulu bir şikâyet cümlesi mırıldanıp arkasını döndü. Gri taş duvarların soğukluğu Cat'i ürpertiyordu. Karanlıkta çabucak giyindi, tuniğini başından geçirirken Talea uyandı, "Cat, tatlı bir kız ol ve bana kıyafetlerimi getir," diye seslendi. Biçimsiz ve sakar bir kızdı, deriden ve kemikten ibaretti, sürekli soğuktan yakmıyordu.

Cat kızın kıyafetlerini getirdi ve Talea battaniyelerin altında giyindi. Birlikte kızın ablasını yataktan kaldırdılar, Brea uykulu, tehditler mırıldandı.

Üçü birlikte, saçakların altındaki odanın merdiveninden aşağı indiler. Brusco ve oğulları, evin arkasındaki kanalda duran teknenin içindeydi. Brusco, her sabah yaptığı gibi, acele etmeleri için kızlara bağırdı. Adamın oğulları, Talea ve Brea'nın tekneye binmesine yardım etti. Onları çözmek, ipi Brea'ya atmak ve tekneyi iterek iskeleden uzaklaştırmak Cat'in göreviydi. Brusco'nun oğulları sırıklara abandı. Cat koştu ve iskeleyle teknenin arasındaki boşluğu zıplayarak aştı.

Bundan sonra, uzunca bir süre için oturmaktan ve esnemekten başka yapacak bir işi yoktu. Brusco ve oğulları, tekneyi şafak öncesi karanlıkta yüzdürecek ve küçük kanallardan oluşan bir düğümün içinden geçirecekti. Gün, az rastlanır günlerden biri olacak gibiydi; serin, açık ve parlak. Braavos'ta sadece üç çeşit hava vardı; sis kötüydü, yağmur daha kötü ve dondurucu yağmur en kötüsü. Ama ara sıra, şafağın pembe mavi söktüğü ve havanın açık olduğu bir sabah geliyordu. O günler Cat'in en sevdiği günlerdi.

Geniş ve düz bir su yolu olan Uzun Kanal'a vardıklarında, balık pazarına gitmek için güneye döndüler. Cat bağdaş kurmuştu, bir yandan esnemesiyle mücadele ediyor bir yandan da gördüğü rüyanın ayrıntılarını hatırlamaya çalışıyordu.

Yine kurt olduğumu gördüm.

En iyi hatırladığı şey kokulardı: Ağaçlar ve toprak. Cat'in sürü kardeşleri. Atların, geyiklerin ve insanların her biri diğerinden farklı rayihaları ve korkunun her zaman aynı olan keskin aroması. Bazı geceler kurt rüyaları öyle canlı oluyordu ki, Cat uyandığında bile kardeşlerinin ulumalarını duyabiliyordu. Brea bir keresinde, Cat'in uyurken homurdandığını ve battaniyelerin altında

çırpındığını söylemişti. Talea da aynı şeyi söyleyene kadar Cat bunun aptal bir yalan olduğunu düşünmüştü.

Artık kurt rüyaları görmemeliyim,

dedi kendi kendine.

Ben şimdi bir kediyim, kurt değilim. Kanalların Kedisi'yim. Kurt rüyaları Stark Hanedanı'nın Arya'sına ait.

Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın Arya'dan kurtulamıyordu. İster bir tapmakta uyusun isterse Brusco'nun kızlarıyla birlikte saçakların altındaki odada, geceleri hâlâ kurt rüyalarına yakalanıyordu... bazen de başka rüyalara.

Kurt rüyaları iyi olanlardı. Kurt rüyalarında o hızlı ve güçlüydü, sürüsüyle birlikte avının peşinden koşuyordu. Asıl nefret ettiği öbür rüyaydı, dört yerine iki ayaklı olduğu rüya. O rüyada sürekli annesini arıyordu; çamurdan, kandan ve ateşten ibaret bir arazide tökezleyerek yürüyordu. O rüyada her zaman yağmur yağıyordu. Annesi çığlık atıyordu ama köpek başlı bir canavar, onun gidip annesini kurtarmasına izin vermiyordu. O rüyada sürekli ağlıyordu, küçük ve korkak bir kız gibi.

Kediler ağlamaz dedi kendine, kurtların ağladığından fazla değil. Aptalca bir rüya işte.

Uzun Kanal, Brusco'nun teknesini, tatlı su yolunun muazzam kemerlerinin altından geçirip Kumlu Kasaba olarak bilinen küçük yerleşim birimine doğru götürmeden önce, Hakikat Sarayı'nın yeşil bakır kubbelerinin ve Prestaynlar'la Antaryolar'ın yüksek kulelerinin önünden geçirdi. Günün sonraki saatlerinde, kanal gondollarla ve mavnalarla dolup taşacaktı ama şafak öncesi karanlıkta su yolunda sadece Brusco'nun teknesi vardı. Brusco, balık pazarına, Titan'ın güneşin doğuşunu müjdelemek için kükrediği anda girmekten hoşlanıyordu. O anda Titan'ın sesi deniz kulağı boyunca gümbürderdi, uzak ama uyuyan şehri uyandıracak kadar şiddetli.

Brusco ve oğulları tekneyi balık pazarına soktuğunda, pazar ringa satıcılarıyla, morinacı kadınlarla, istiridyeci adamlarla, midye toplayıcılarıyla, kâhyalarla ve sabah volisini kontrol ederken birbirleriyle gürültülü bir şekilde pazarlık eden kadırga denizcileriyle doluydu. Brusco, kabuklu deniz ürünlerini inceleyerek ve ara sıra bastonuyla şu fıçıya ya da bu kasaya vurarak tekneden tekneye dolaştı. "Şu kasa," dedi. "Evet."

Tık tık.

"Şu."

Tık tık.

"Hayır, o değil."

Tık.

Konuşmayı seven bir adam değildi, kelimelerini de sikkelerini harcadığı gibi gönülsüzce harcıyordu. İstiridye, midye, deniz tarağı, ara sıra karides... o gün hangisinin daha iyi göründüğüne bağlı olarak Brusco hepsinden alıyordu. Brusco'nun tıklattığı fıçıları ve kasaları tekneye taşımak, Cat'e ve kızlara düşüyordu. Brusco'nun sırtı sakattı ve adamın kaldırabildiği en ağır şey bira kupasıydı.

Eve dönmek için tekneye bindiklerinde, Cat her seferinde balık ve tuz kokuyordu. Buna alışmıştı, artık kokuyu fark etmiyordu bile. İşin zorluğuna da aldırmıyordu. Kasları ağrıdığında ya da sırtı bir kasanın ağırlığıyla sancıdığında, Cat kendi kendine daha güçlü bir kız hâline geldiğini söylüyordu.

Bütün kasalar yüklendiğinde, Brusco halatı çözdü ve adamın oğulları tekneyi tekrar Uzun Kanal'a doğru itti. Brea ve Talea ön tarafa oturup fısıldaşmaya başladı. Cat, Brea'nın sevgilisinden bahsettiklerini biliyordu; kız, Brusco uyuduktan sonra çatıya tırmanıyor ve orada sevgilisiyle buluşuyordu.

Cat'i şehre gönderirken, "Bize geri dönmeden önce üç yeni şey öğren," demişti nazik adam. Cat sürekli öğreniyordu. Bazen bütün öğrendiği, Braavos dilinden üç yeni kelime oluyordu. Bazen eve denizci hikâyeleriyle dönüyordu; Braavos'un adalarının ötesindeki engin ve ıslak dünyada gerçekleşen tuhaf ve hayret verici olaylar, savaşlar, kurbağa yağmurları ve yumurtadan çıkan ejderhalar. Bazen üç yeni şaka, üç yeni bilmece, şu ya da bu mesleğin püf noktalarını öğreniyordu. Zaman zaman da sırlar.

Braavos sırlar için yaratılmış bir şehirdi; sislerin, maskelerin ve fısıltıların şehri. Şehrin kendi varlığı bile bir asır boyunca sır olarak kalmıştı ve bulunduğu yerin ortaya çıkması üç asır daha almıştı. "Dokuz Özgür Şehir, eski Valyria'nın kızlarıdır," diye öğretmişti nazik adam, "lâkin Braavos, evden kaçan piç çocuktur. Biz kırma bir halkız; kölelerin, fahişelerin ve hırsızların oğullarıyız. Bizim atalarımız, bu sığınağa yüzlerce farklı topraktan geldiler, onları köleleştiren ejderha lordlarından kaçtılar. Onlarla birlikte yüzlerce tanrı da geldi ama hepsinin müştereken paylaştığı bir tanrı vardı."

"Çok Yüzlü Tanrı."

"Ve çok isimli," demişti nazik adam. "Onun adı Qohor'da Kara Keçi'dir, Yi Ti'de Gece Aslanı ve Batıdiyar'da Yabancı, ister Yedi'ye, ister IşıkTanrısı'na, ister Ay Ana'ya, ister Boğulmuş Tanrı'ya, isterse Büyük Çoban'a tapsın, sonunda bütün insanlar onun önünde eğilir. Bütün insanlık ona aittir... aksi takdirde, dünyanın bir yerinde sonsuza kadar yaşayan bir halk olurdu. Sen sonsuza kadar yaşayan bir halk biliyor musun?"

“Hayır,” demişti Cat. “Bütün insanlar ölmeli.”

Cat, ay karardığında tepenin üstündeki tapmağa gizlice geri dönüyor ve her seferinde nazik adamı onu beklerken buluyordu. Adam her seferinde, “Bizden ayrılırken bilmediğin ne biliyorsun?” diye soruyordu.

“Kör Beqqo’nun, istiridyelerin üstüne döktüğü acı sosun içine ne kattığını biliyorum,” diyordu Cat. “Mavi Fener’deki oyuncuların

Hüzünlü Yüzler Lordu

’nu sahneleyeceğini ve Gemi’deki oyuncuların buna

Yedi Sarhoş Kürekçiyle

cevap vereceğini biliyorum. Tacir Kaptan Moredo Praystan ne zaman denize açılsa, kitapçı Lotho Lornel’in adamın evinde uyuduğunu biliyorum,

Dişi Tilki

eve döner dönmez Lotho’nun dışarı çıktığını da biliyorum.”

“Bunları bilmek güzel. Peki sen kimsin?”

“Kimse.”

‘Yalan söylüyorsun. Sen Kanalların Kedisi’sin. Git ve uyu çocuk. Yarın hizmet etmelisin.”

“Bütün insanlar hizmet etmeli.” Ve Cat hizmet ediyordu, her otuz günün üç gününde. Ay karardığında Cat hiç kimseydi, Çok Yüzlü Tanrı’nın siyah beyaz cübbeli hizmetkârıydı. Demir bir fener taşıyarak nazik adamla birlikte güzel kokulu karanlığın içinde yürüyordu. Ölüleri yıkıyor, onların kıyafetlerini karıştırıyor ve sikkelerini sayıyordu. Bazı günler yine aşçı Umma’ya yardım ediyordu, büyük beyaz mantarları doğruyor ve balıkları temizliyordu. Ama sadece ay karanlık olduğunda. Diğer vakitlerde, ayağına çok büyük gelen çizmeler ve etekleri aşınmış kahverengi bir pelerin giyen, Paçavracı Limanı’nda el arabasıyla dolaşıp, “

Midyeler

;

istiridyeler, deniz taraklan,”

diye bağıran öksüz bir kız oluyordu.

Ay bu gece kara olacaktı; dün gece incecik bir çizgiden ibaretti. “Bizden ayrılırken bilmediğin ne biliyorsun?” diye soracaktı nazik adam.

Brusco’nun kızı Brea’nın, babası uyuduktan sonra çatıya tırmandığını ve orada bir delikanlıyla buluştuğunu biliyorum. Talea’nın dediğine göre, Brea delikanlının ona dokunmasına izin veriyor, hâlbuki çocuk bir çatı faresi ve bütün çatı fareleri hırsızdır.

Ama Cat iki şey daha öğrenmek zorundaydı. Endişeli değildi. Gemilerin

orada, öğrenecek yeni şeyler her zaman vardı.

Eve döndüklerinde, Cat, Brusco'nun oğullarının tekneyi boşaltmasına yardım etti. Brusco ve kızları, pazardan aldıkları kabuklu deniz hayvanlarını deniz yosunlarıyla kaplı üç el arabasına bölüştürdüler. Brusco, her sabah yaptığı gibi, "Hepsini sattığınız zaman geri dönün," dedi kızlara. Brea el arabasını Mor Liman'a götürecekti, gemileri orada demirli olan Braavos'lu denizcilere satış yapacaktı. Talea, Ay Havuzu'nun çevresindeki sokakları deneyecekti ya da Tanrılar Adası'ndaki tapınaklara gidecekti. Cat, Paçavracı Limanı'na yöneldi, on günün dokuzunda yaptığı gibi.

Batık Kasaba'dan Deniz Lordu'nun Sarayı'na kadar, Mor Liman'ı sadece Braavoslular'ın kullanmasına izin veriliyordu. Kardeş şehirlerden ve dünyanın geri kalanından gelen gemiler; Mor Liman'dan daha yoksul, daha rüzgârlı ve daha kirli olan Paçavracılar Limanı'm kullanmak zorundaydı. Paçavracılar'ın gürültüsü de daha fazlaydı; yüzlerce farklı topraktan gelen denizciler, limanın rıhtımlarını ve sokaklarını dolduruyor ve onlara hizmet eden ve onları sömüren insanlarla kaynaşıyordu. Cat Braavos'un en çok bu kısmından hoşlanıyordu. Gürültüyü, tuhaf kokuları, akşam dalgasıyla hangi gemilerin geldiğini ve hangilerinin limandan ayrıldığını görmeyi seviyordu. Denizcileri de seviyordu; yüksek sesleri ve boyalı sakallarıyla yaygaracı Tyroshlular'ı, onunla sürekli pazarlık eden sarı saçlı Lysliler'i, Ibben Limanı'ndan gelen ve pes sesleriyle küfürler homurdanan kıllı denizcileri. En sevdikleri, tik ağacı kadar pürüzsüz ve koyu tenleriyle Yaz Adalılar'dı. Kırmızı, yeşil ve sarı tüylü pelerinler giyiyorlardı, kuğu şeklindeki gemilerinin uzun direkleri ve beyaz yelkenleri olağanüstüydü.

Limanda bazen Batıdiyarlılar da oluyordu; Eski Şehir'den gelen karakların, Gölgeli Vadi'den, Kral Topraklarından ve Martı Kasabası'ndan gelen ticaret kadırgalarının, Arbor'dan gelen şişman gövdeli gökelerin kürekçileri ve denizcileri. Cat; istiridye, midye ve deniz tarağının Braavos dilindeki karşılıklarını biliyordu ama Paçavracı Limanı'nda satış yapmaya çalışırken ticaret diliyle bağırıyordu. Ticaret dili; rıhtımlarda, iskelelerde ve denizci meyhanelerinde kullanılan, onlarca farklı dilden gelen kelime ve cümlelerin karışımından oluşan, edepsiz el işaretleri ve beden hareketleriyle desteklenen kaba saba bir dildi. Cat en çok el ve beden işaretlerini seviyordu. Onu rahatsız etmeye kalkışan her adam, parmak işaretini görüyor veya bir eşşeğin pipisi ya da bir devenin kukusu olarak tarif edildiğini duyuyordu. "Bir deve görmemiş olabilirim," diyordu Cat, "ama kokusunu aldığımda deve kukusunu tanırım."

Arada sırada bu tariflere öfkelenen birileri çıkıyordu ama Cat'in bu

durumlara karşı parmak bıçağı vardı. Bıçağını çok keskin tutuyordu ve onu nasıl kullanacağını biliyordu. Bıçağı kullanmayı Mutlu Liman'da Kırmızı Rogga'dan öğrenmişti. Bir öğle vaktiydi, Rogga, Lanna'nın işini bitmesini beklerken Cat'e bıçağını kol yenine nasıl saklayacağını ve ihtiyaç duyduğunda onu nasıl dışarı çıkaracağım göstermişti. Bir keseyi, kesenin sahibi sikkelerinin gittiğini fark ettiğinde, sikkeler çoktan harcanmış olacak şekilde ustaca ve hızlıca kesmeyi de öğretmişti. Bıçak kullanmayı bilmek iyiydi, nazik adam bile aynı fikirdeydi; bilhassa, eşkıyaların ve çatı farelerinin ortaya çıktığı gece vakitleri.

Cat rıhtımlarda birçok arkadaş edinmişti; hamallar, oyuncular, ipçiler, yelken tamircileri, meyhaneciler, bira üreticileri, fırıncılar, dilenciler ve fahişeler. Cat'ten istiridye ve midye satın alıyorlardı, ona Braavos'la ilgili gerçek hikâyeler ve kendi hayatlarıyla ilgili yalanlar anlatıyorlardı. Cat, Braavos dilinde konuşmaya çalıştığında ona gülüyorlardı. Cat bundan rahatsız olmuyordu, rahatsız olmak yerine parmak işaretini yapıyor ve onlara deve kukusu olduklarını söylüyordu ve yeni arkadaşları kahkahaya boğuluyordu. Gyloro Dothare, Cat'e edepsiz şarkılar öğretmiş ve Gyloro'nun kardeşi Gyleno ona yılan balığı yakalayabileceği en iyi yerleri tarif etmişti. Gemi'nin oyuncuları ona kahraman duruşunu göstermiş ve

Rhoyne Şarkısı'

ndan,

Fatih'in İki Karısı'ndan, Tacirin Şehvetli Leydisi'

nden replikler ezberletmişti. Gemi'nin edepsiz fars oyunlarını yazan üzgün bakışlı, ufak tefek adam Quill, Cat'e bir kadının nasıl öpüştüğünü öğretmek istemişti ama Taggaro adama bir morina balığıyla vurmuş ve buna bir son vermişti. Sihirbaz Cossomo, Cat'e el çabukluğu dersleri vermişti. Adam fareleri yutuyor ve sonra onları Cat'in kulağından çıkarıyordu. "Bu sihir," diyordu. "Değil," diyordu Cat. "Fare hep kolunun içindeydi, hareket ettiğini görebiliyordum. "

"

İstiridyeler, midyeler, deniz tarakları,"

bunlar Cat'in sihirli kelimeleriydi ve bütün sihirli kelimeler gibi onu hemen hemen her yere götürebilirlerdi. Cat; Lys'ten, Eski Şehir'den ve Ibben Limanı'ndan gelen gemilere bindi ve istiridyelerini gemilerin güvertelerinde sattı. Bazı günler, el arabasını, kudretlilerin kulelerinin önüne götürdü ve kapıdaki muhafızlara pişmiş midye verdi. Bir defasında Hakikat Sarayı'nın basamaklarında satış yaptı, bir başka işportacı onu kovalamaya kalkıştığında Cat adamın arabasını devirdi ve istiridyeler basamaklardan sekerek kaldırım taşlarına

saçıldı. Kubbeleri ve kuleleri deniz kulağının yeşil sularına gömülmüş olan Batık Kasaba'nın kürekçileri ve Chequy Limanı'nın gümrük memurları Cat'in müşterisiydi. Bir keresinde, Brea ay kanı yüzünden yatağa düştüğünde, Cat kızın arabasını Mor Liman'a götürdü ve Deniz Lordu'nun, baştan kıça gülen yüzlerle kaplı zevk mavnasını yüzdüren kürekçilere yengeç ve karides sattı. Diğer günlerde, tatlı su nehrini Ay Havuzu'na doğru takip etti. Şeritli satenlerinin içinde kasılarak yürüyen eşkıyalara, kahverengi ve gri cübbeler giyen anahtarcılara ve yargıçlara satış yaptı. Ama her zaman Paçavracılar Limanı'na geri döndü.

El arabasını rıhtımlarda dolaştırırken,

"istiridyeler, midyeler, deniz tarakları, karidesler,"

diye bağırdı kız. Turuncu renkli pis bir kedi onu takip etmeye başladı. Daha ileride ikinci bir kedi ortaya çıktı; üzgün, bakımsız, kuyruğu kesik gri bir yaratık. Kediler, Cat'in kokusunu seviyordu. Bazı günler, güneş batmadan önce Cat'in arkasında bir düzine kedi oluyordu. Cat zaman zaman, hangisinin daha hızlı davranacağını görmek için kedilere bir midye atıyordu. İri kedilerin çok nadir kazandığını fark etmişti, ödül ekseriyetle daha küçük ve daha çevik bir hayvana gidiyordu; zayıf, sefil ve aç bir kediye.

Benim gibi,

dedi Cat kendine. En sevdiği kedi; kesik kulaklı, yaşlı, cılız bir erkek kediydi, ona bir zamanlar Kızıl Kale'nin dört bir yanında kovaladığı kediyi hatırlatıyordu.

Hayır, o ben değildim, başka bir kızdı.

Dün limanda olan iki gemi bugün yoktu, Cat gördü, ama beş yeni gemi gelmişti;

Arsız Maymun

isimli küçük bir karak; katran, kan ve balina yağı kokan İbbenli bir balina avı gemisi, Pentos'tan gelen hurdası çıkmış iki göke ve Eski Volantis'ten gelen ince, yeşil bir kadırga. Cat bütün iskele tahtalarında durdu ve midyeyle istiridye sattığını duyurdu; bir kez ticaret diliyle, bir kez de Batıdiyar'ın Ortak Dil'iyle. Balina avı gemisindeki denizcilerden biri Cat'e öyle yüksek sesle küfretti ki Cat'in kedileri kaçtı. Pentoslu bir kürekçi, Cat'in bacaklarının arasındaki midyenin fiyatını sordu. Fakat diğer gemilerde işler iyi gitti. Yeşil kadırgadaki bir muavin, bir düzine istiridyeyi midesine indirdi ve geminin kaptanının Lysli korsanlar tarafından nasıl öldürüldüğünü anlattı. Korsanlar, Basamaktaşı yakınlarında kadırgaya çıkmaya çalışmıştı. "Bize saldıran o piç Saan'dı.

Yaşlı Ananın Oğlu

ve

Valyrian'

la. Kaçtık ama zor kaçtık.”

Arsız Maymun un

Martı Kasabası’ndan geldiği anlaşıldı, geminin mürettebatı Batıdiyarlı’ydı ve adamlar Ortak Dil’i bilen biriyle konuşmaktan memnundu. İçlerinden biri, Kral Toprakları’ndan bir kızın, Braavos’un rıhtımlarında midye satan bir işportacıya nasıl dönüştüğünü sordu ve Cat hikâyeyi anlatmak zorunda kaldı. “Dört gün ve dört uzun gece boyunca buradayız,” dedi bir başkası. “Şöyle iyi bir eğlence bulmak için nereye gitmemiz gerek?”

“Gemi’deki oyuncular

Yedi Sarhoş Kürekçi

’yi oynuyor,” dedi Cat, “Batık Kasaba’nın kapılarının yanındaki Kirli Kiler’de de yılan balığı dövüşü var. İsterseniz Ay Havuzu’na da gidebilirsiniz, eşkıyalar orada düello yapar.”

“Evet, bunlar güzel,” dedi bir başka denizci, “ama Wat’ın asıl istediği şey bir kadın.”

“En iyi fahişeler, oyuncuların Gemi’sinin demirli olduğu sokağın karşısındaki Mutlu Liman’da.” Cat eliyle gösterdi. Bazı rıhtım fahişeleri çok tehlikeliydi ve denizden yeni çıkmış denizciler hangilerinin tehlikeli olduğunu asla bilemezdi. S’vrone en kötüleriydi. Herkes onun bir düzine adamı soyup öldürdüğünü ve cesetleri bir kanala atıp yılan balıklarına yem ettiğini söylerdi. Sarhoş Kız ayıkken tatlı biri olabiliyordu ama şarap içtiğinde değildi. Ve Mantar Jeyne aslında bir erkekti. “Merry’yi sorun, gerçek adı Meralyn ama herkes ona Merry

[3]

der, gerçekten öyledir.” Cat ne zaman genelevin önüne gitse, Merry her seferinde bir düzine istiridye satın alır ve kızlarıyla paylaşırdı. İyi kalpli bir kadındı, bu konuda herkes hemfikirdi. Merry, “Hem iyi kalpliyim hem de Braavos’taki en büyük göğüslere sahibim,” diyerek böbürlenmekten hoşlanırdı.

Merry’nin kızları da iyiydi; Alyanaklı Bethany ve Denizcinin Karısı. Bir damla kana bakarak insanın geleceğini görebilen tek gözlü Yna. Hatta Assadora; bıyıkları olan Ibbenli kadın. Güzel kadınlar olmayabilirlerdi ama Cat’e nazik davranıyorlardı. Cat,

Arsız Maymun’un

denizcilerine, “Bütün hamalların gittiği yer Mutlu Liman’dır,” diyerek güvence verdi. “Delikanlılar gemilerin yükünü boşaltır,” der Merry, “benim

kızlarımda gemileri yüzdürenlerin yükünü boşaltır.”

“Şarkıcıların şarkılara konu ettiği pahalı fahişeler nerede?” diye sordu en genç maymun. Kızıl saçlı ve çilli bir çocuktu, on altı yaşından büyük olamazdı. “Söylendiği kadar güzeller mi? Onlardan birini nerede bulurum?”

Denizciler çocuğa bakıp güldüler. “Yedi cehennem,” dedi biri. “Kaptan o zaniyelerden birini alabilirdi ama önce bu gemiyi satması gerekirdi. O çeşit pahalı kadınlar, lordlar ve büyük adamlar içindir, bizim gibiler için değil.”

Braavos’un zaniyeleri dünyaca meşhurdu. Şarkıcılar onlarla ilgili şarkılar söylerdi. Altın ustaları ve kuyumcular onları hediyelere boğardı. Zanaatkârlar onlardan sipariş alabilmek için yalvarırdı. Tacirler; balolara, ziyafetlere ve gösterilere onlardan biriyle gitmek için bir servet öderdi ve eşkıyalar onlar için birbirlerini öldürürdü. Cat, el arabasını kanallar boyunca iterken zaman zaman onlardan birini görürdü; kadın, akşamı birlikte geçireceği âşıkla buluşmak için kanalda süzülürdü. Her zaniyenin kendi mavnası ve mavnayı sırıklarla iten hizmetkârları vardı. Dişi Şair’in elinde her zaman bir kitap olurdu, Ay Gölgesi sadece beyaz ve gümüş giyerdi, Merling Kraliçesi sürekli Deniz Kızları’yla dolaşırdı; kraliçeden eğitim alan ve kadının saçlarını yapan, çiçek açmanın eşiğinde dört genç bakire. Cat’in gördüğü her fahişe bir öncekinden güzeldi. Yüzünü sadece âşık olarak kabul ettiği adamlara gösterirdi ama Peçeli Leydi bile güzeldi.

“Bir zaniyeye üç midye sattım,” dedi Cat denizcilere. “Mavnasından inerken bana seslendi.” Brusco, Cat’e, önce onlar konuşmadığı takdirde zaniyelerle asla konuşmaması gerektiğini söylemişti, fakat o kadın Cat’e gülümsemiş ve midyelerin ödemesini gümüşle yapmıştı ki bu midyelerin ederinden on kat fazlaydı.

“Bu hangi kadındı? Midye Kraliçesi mi?”

“Siyah İnci,” dedi Cat. Merry, Siyah İnci’nin gelmiş geçmiş en ünlü zaniye olduğunu söylemişti. “Onun soyu ejderhalara dayanıyor,” demişti. “İlk Siyah İnci bir korsan kraliçeydi. Batıdiyarlı bir prens onu sevgili olarak aldı, ondan bir kız çocuğu yaptı, kız büyüdüğünde zaniye oldu. Kızın kendi kızı onu takip etti, onun kızı da onu, böylece şimdiki Siyah İnci’ye kadar gelindi. Sana ne dedi Cat?”

“

‘Üç midye alacağım

’ ve ‘

Biraz acı sosun var mı ufaklık

?’ dedi.” “Peki, sen ne dedin?”

“Ben,

‘Hayır leydim’

ve

‘Bana ufaklık demeyin, benim adım Cat,’

dedim. Acı sosum olmalıydı. Beqqo’nun acı sosu var ve o Brusco’dan üç kat fazla istiridye satıyor.”

Cat, Siyah Inci’yi nazik adama da anlatmıştı. “Onun gerçek adı Bellegere Otherys’tir,” diye bilgi vermişti adam. Cat’in o gün öğrendiği üç yeni şeyden biri buydu.

“Evet, Bellegere,” demişti rahip yumuşak bir sesle. “Annesinin adı Bellonara’ydı ama ilk Siyah İnci’nin adı da Bellegere’ydi.”

Cat,

Arsız Maymun’daki

adamların bir zaniyenin annesinin ismini umursamayacağını biliyordu. Bundan bahsetmek yerine Yedi Krallık’la ve savaşla ilgili havadisleri sordu.

“Savaş mı?” dedi adamlardan biri, güldü. “Hangi savaş? Savaş filan yok.”

“Martı Kasabası’nda yok,” dedi diğeri. “Vadi’de yok. Küçük lord tıpkı annesinin yaptığı gibi bizi savaşın dışında tuttu.”

Tıpkı annesinin yaptığı gibi.

Vadi’nin leydisi, Cat’in annesinin kardeşiydi. “Leydi Lysa,” dedi Cat. “O...”

“...öldü,” diye bitirdi kafası zaniyelerle dolu olan çilli çocuk. “Kendi şarkıcısı tarafından öldürüldü.”

“Ah.”

Benim için önemi yok. Kanalların Kedisi’nin bir teyzesi yok. Hiç olmadı.

Cat el arabasını itti ve

Arsız Maymun'dan

uzaklaştı.

“istiridyeler, midyeler, deniz tarakları,”

diye bağırdı,

“istiridyeler, midyeler, deniz taraklan.”

Midyelerin çoğunu, Arbor’dan gelen büyük şarap gökesinin yükünü boşaltan hamallara, geri kalanını da fırtınada hasar almış Myrli bir ticaret kadırgasını tamir eden adamlara sattı.

İskelelerin ilerisinde Tagganaro’ya rastladı. Adam, Fokların Kralı Casso’nun yanında oturuyordu, sırtını bir kazığa yaslamıştı. Cat’ten birkaç deniz tarağı satın aldı, Casso bağırdı ve yüzgecini salladı. Deniz taraklarını yerken, “Gelip benimle çalışmalısın Cat,” diye ısrar etti Tagganaro. Sarhoş Kız, Küçük

Narbo’nun eline bir bıçak saplandığından beri Tagganaro yeni bir ortak arıyordu. “Sana Brusco’dan fazla yevmiye veririm, üstelik balık gibi kokmazsın”

“Casso benim kokumu seviyor,” dedi Cat. Fokların Kralı onaylar gibi bağırdı. “Narbo’nun eli iyileşmedi mi?”

“Uç parmağı kıvrılmıyor,” diye sızlandı Tagganaro. “Parmaklarını kullanamayan bir yankesici ne işe yarar? Narbo kese seçmekte iyiydi ama fahişe seçmekte o kadar iyi değildi.”

“Merry de aynı şeyi söylüyor.” Cat üzgündü. Bir hırsız olmasına rağmen Küçük Narbo’yu seviyordu. “Şimdi ne yapacak?”

“Kürek çekeceğini söylüyor. İki parmağın bu iş için yeterli olduğunu düşünüyor. Ona, ‘Hayır Narbo,’ dedim. ‘Deniz, bir bakireden daha soğuk ve bir fahişeden daha zalimdir. Elini kesip dilenci olsan daha iyi.’ Casso haklı olduğumu biliyor. Değil mi Casso?”

For bağırdı ve Cat gülümsedi. Kendi yoluna gitmeden önce Casso’nun önüne bir deniz tarağı daha attı.

Cat, Gemi’nin demirli olduğu sokağın karşısındaki Mutlu Liman’a vardığında gün sona ermek üzereydi. Bazı oyuncular, bir şarap matarasını elden ele geçirerek yana yatık gemi gövdesinin tepesinde oturuyordu. Cat’i gördüklerinde birkaç istiridye almak için aşağı atladılar. Cat,

Yedi Sarhoş Denizci

’nin nasıl geçtiğini sordu. Kederli Joss başını iki yana salladı. “Quence en sonunda Allaquo’yu Sloey’le birlikte yatakta yakaladı. Oyuncu kılıçları kullanarak birbirlerini girdiler, sonra ikisi de bizden ayrıldı. Görünüşe göre bu gece beş sarhoş kürekçi olacağız.” “Kürekçilerdeki eksikliğimizi sarhoşlukla telafi etmek için uğraşmalıyız,” dedi Myrmello. “Ben kendi adıma bu iş için çok uygunum.”

“Küçük Narbo kürekçi olmak istiyor,” dedi Cat. “Onu alırsanız altı kürekçi olursunuz.”

“Gidip Merry’yi görsen iyi olur,” dedi Joss. “İstiridye yemediği zaman nasıl huysuzlaştığım biliyorsun.”

Ama Cat genelevin içine girdiğinde, Merry’yi ortak salonda gözleri kapalı bir hâlde Dareon’un arpını dinlerken buldu. Yna da oradaydı, Lanna’nın altın sarısı uzun saçlarını örüyordu.

Aptal bir aşk şarkısı daha.

Lanna, şarkıcıya aşk şarkıları çalması için yalvarıp duruyordu. Fahişelerin en genci oydu, sadece on dört yaşındaydı. Merry, Lanna için, diğer kızlar için istediği fiyatın üç katını istiyordu, Cat bunu biliyordu.

Dareon’u öyle arsızca otururken görmek Cat’i öfkelendirdi; şarkıcı bir yandan parmaklarını arpın tellerinde dans ettiriyor bir yandan da Lanna’ya göz süzüyordu. Fahişeler ona kara şarkıcı diyordu ama Dareon’da kara bir şey kalmamıştı. Karga, şarkıcılıktan kazandığı sikkelerle kendini bir tavuskuşuna dönüştürmüştü. Bugünkü kıyafetleri; yakası kürklü mor bir pelerin, beyaz ve eflatun çizgili bir tunik ve iki renkli eşkıya pantolonuydu ama Dareon’un iki pelerini daha vardı, biri ipekti ve diğeri şarap rengi kadifeden dikilmişti. Dareon, Lana’ya, diğer siyahlarının hepsini bir kanala attığını söylemişti ve Cat bunu duymuştu. “Karanlıkla işim bitti,” demişti şarkıcı.

Dareon, aptal prensi öldü diye kendini aptal bir kaleden aşağı atan aptal bir leydiyle ilgili aptal bir şarkı söylerken,

o Gece Nöbetçileri’nin adamı,

diye düşündü Cat.

Leydi, prensini öldürenleri öldürmeliydi, şarkıcı da Sur’da olmalıydı.

Dareon ilk kez Mutlu Liman’a geldiğinde, Arya onunla birlikte Doğugözcüsü’ne gitmeyi düşünmüştü ama sonra Dareon’un, Bethany’ye, asla geri dönmeyeceğini söylediğini duymuştu. “Sert yataklar, tuzlu balık ve sonu gelmez nöbetler, işte Sur bu,” demişti şarkıcı. “Ayrıca, Doğugözcüsü’nde senin kadar güzel bir kişi bile yok. Seni nasıl bırakabilirim?” Cat, şarkıcının aynı şeyleri Lanna’ya, Kedi Yuvası’ndaki fahişelerden birine ve hatta Yedi Fener Evi’nde arp çaldığı gece Bülbül’e söylediğini biliyordu.

Şişman karganın onu dövdüğü gece orada olmak isterdim,

diye düşündü. Merry’nin fahişeleri o olaya hâlâ gülüyordu. Yna şişman çocuğa dokunduğunu ve çocuğun her dokunuşta pancar gibi kızardığını söylemişti. Fakat şişman oğlan sorun çıkarınca, Merry onu dışarı sürükletmiş ve bir kanala attırmıştı.

Cat, şişman çocuğu düşünür ve onu Terro’yla Orbelo’dan nasıl kurtardığını hatırlarken, Denizcinin Karısı geldi. Batıdiyar’ın Ortak Dil’ini kullanarak, “Güzel bir şarkı söylüyor,” dedi yumuşak bir sesle. “Ona böyle bir ses ve bu kadar güzel bir yüz verdiklerine göre, tanrılar onu seviyor olmalı.”

Yüzü güzel ve kalbi çirkin,

diye düşündü Arya ama bir şey söylemedi. Dareon bir keresinde Denizcinin Karısı’yla evlenmişti; kadın sadece onunla evlenen adamlarla yatardı. Mutlu Liman’da bazen bir gecede üç ya da dört düğün birden olurdu. Evlilik törenlerini genelde sarhoş kırmızı rahip Ezzelyno gerçekleştirirdi. Eğer o yoksa bir zamanlar Denizin Ötesindeki Sept’te rahiplik yapan Eustace olurdu. Adamların ikisi de yoksa fahişelerden biri Gemi’ye koşar ve bir oyuncu getirirdi. Merry her

zaman, oyuncuların gerçek rahiplerden daha iyi rahip olduğunu söylerdi, özellikle de Myrmello'nun.

Düğünler gürültülü ve eğlenceliydi, bol bol içki içilirdi. Cat ne zaman el arabasıyla düğünlere uğrasa, Denizcinin Karısı yeni kocasının istiridye alması ve yatağa girmeden önce kuvvetlenmesi için ısrar ederdi. Bu açıdan iyi bir kadındı, ayrıca güler yüzlüydü ama Cat kadının hüzünlü bir yanı olduğunu da düşünüyordu.

Diğer fahişeler, Denizcinin Karısı'nın çiçek açtığı günlerde Tanrıların Adası'nı ziyaret ettiğini ve orada yaşamış bütün tanrıları bildiğini söylüyordu, Braavos'un unuttuğu tanrıları bile. Oraya ilk kocası için dua etmeye gidiyordu; henüz Lanna kadar genç bir kızken denizde kaybettiği gerçek kocası için. Onu en uzun zamandır tanıyan kişi olan tek gözlü Yna, "Eğer doğru tanrıyı bulursa, o tanrının bir fırtına çıkaracağını ve eski aşkını ona geri göndereceğini düşünüyor," demişti, "ama bunun olmaması için dua ediyorum. Onun aşkı öldü. Eğer bir gün geri dönerse, bir ceset olarak dönecek."

Dareon'un şarkısı nihayet bitiyordu. Son notalar havada eriyip giderken Lanna iç geçirdi, Dareon arpını kenara bırakıp kızı kucağına aldı ve gıdıklamaya başladı. Cat yüksek sesle, "istiridyeler, istiridye isteyen var mı?" dedi. "Merry'nin gözleri açıldı. "Güzel," dedi kadın. "İçeri gel çocuk. Yna, biraz ekmek ve sirke getir."

Cat, şişman bir sikke kesesi ve içinde tuzla deniz yosunlarından başka bir şey kalmayan boş el arabasıyla Mutlu Liman'dan ayrıldığında, şişkin ve kırmızı güneş gemi direklerinin arkasındaki gökyüzünde alçalıyordu. Dareon da dışarı çıkıyordu. Cat'le yan yana yürürken, o akşam Yeşil Yılanbalığı Hanı'nda çalacağını söyledi. "Ne zaman Yılanbalığı'nda çalsam, handan bir gümüşle ayrılıyorum," diye böbürlendi. "Bazı geceler orada kaptanlar ve sahipler oluyor." Günün gölgeleri uzarken, Cat'le şarkıcı küçük bir köprüden geçip eğri büğrü bir sokaktan aşağı yürüdüler. 'Yakında Mor'da çalıyor olacağım," diye devam etti Dareon, "sonra da Deniz Lordu Sarayı'nda." Cat'in boş el arabası kaldırım taşlarında tıkırdıyor ve kendine özgü bir müzik yapıyordu. "Dün fahişelerle birlikte ringa balığı yedim ama bir yıl içinde zaniyelerle birlikte kral yengeçleri yiyor olacağım." "Kardeşine ne oldu?" diye sordu Cat. "Şişman çocuk. Eski Şehir'e giden bir gemi bulabildi mi?

Leydi Ushanora'yla

gitmesi gerektiğini söylemişti."

"Hepimizin gitmesi gerekiyordu. Lord Kar'ın emri. Sam'e yaşlı adamı bırakmasını söyledim ama şişko aptal beni dinlemedi." Güneşin son ışıkları

şarkıcının saçlarında parlıyordu. “Neyse, artık çok geç.”

Kıvrımlı bir ara sokağın karanlığına girerlerken, “Aynen öyle,” dedi Cat.

Cat, Brusco’nun evine döndüğünde, küçük kanalın üstünde akşam sisi birikiyordu. Cat el arabasını kaldırdı, Brusco’yu hesap odasında buldu ve sikke kesesini adamın önündeki masaya vurdu. Çizmeleri de vurdu.

Brusco keseye dokundu. “Güzel. Ama bu ne?”

“Çizmeler.”

“İyi çizmeler kolay bulunmuyor,” dedi Brusco, “ama bunlar benim ayaklanma küçük gelir.” Çizmenin tekini alıp inceledi. “Bu gece ay karanlık olacak,” diye hatırlattı Cat.

“Öyleyse dua etsen iyi olur.” Brusco çizmeyi bıraktı ve keseyi masaya boşaltıp sikkeleri saymaya başladı.

“Valar dohaeris.” Valar morghulis,

diye düşündü Cat.

Cat, Braavos’un caddelerinde yürürken her taraf sisle kaplıydı. Siyahın ve Beyazın Evi’nin büvet ağacından yapılmış kapısına vardığında Cat hafifçe titriyordu. Bu akşam sadece birkaç mum yanıyordu, mumların alevi akanyıldızlar gibi titriyordu.

Arya mahzene indi, Cat’in eski püskü pelerinini çıkardı, Cat’in balık kokan kahverengi tuniğini çıkardı, Cat’in tuz lekeli çizmelerini çıkardı, Cat’in iç çamaşırlarını çıkardı ve üstünden Kanalların Kedi’sinin kokusunu çıkarmak için limonlu suyla banyo yaptı. Arya sabunlanmış, pespembe keselenmiş ve kahverengi saçları yanaklarına yapışmış bir hâlde banyo teknesinden çıktığında Cat gitmişti. Arya temiz kıyafetler ve yumuşak terlikler giydi, Umma’dan biraz yiyecek dilenmek için mutfağa gitti. Rahipler ve kalfalar yemeklerini çoktan yemişlerdi ama aşçı onun için bir parça kızarmış balık ve sarı turp püresi ayırmıştı. Arya yemeği yedi, bulaşığı yıkadı ve küçük kızın iksir hazırlamasına yardım etmeye gitti.

Onun işi ekseriyetle bir şeyler getirmek ve merdiveni tırmanıp küçük kızın istediği bitkilerle yaprakları bulmaktı. Tohumları havanda ezerken, “Tatlıuyku zehirlerin en nazik olanıdır,” dedi küçük kız. “Birkaç tohum kalp çarpıntısını azaltır, ellerin titremesini keser ve insanın kendisini sakin ve güçlü hissetmesini sağlar. Bir çimdik tohum, derin ve rüyasız bir uyku verir. Uç çimdik, sonu olmayan bir uyku yaratır. Tadı şekerlidir, bu yüzden en çok keklerin, turtaların ve ballı şarabın içinde kullanılır. İşte, şekerin kokusunu alabilirsin.” Arya’nm havanı koklamasına izin verdi ve onu kırmızı bir cam şişe bulması için merdivene gönderdi. “Bu daha zalim bir zehirdir, tadı ve kokusu yoktur,

dolayısıyla gizlenmesi kolaydır. İnsanlar bu zehre Lys'in gözyaşları, der. Şarapta ya da suyun içinde çözülür, insanın bağırsaklarını ve midesini yer, o bölgelerde oluşan bir hastalık gibi öldürür. Kokla." Arya kokladı ve hiç koku alamadı. Küçük kız Lys'in gözyaşlarını bir kenara koyup taş bir kavanozu açtı. "Bu lapa, şahmeran kanıyla baharatlandırılır. Pişmiş ete kekikli bir koku verir ama yendiğinde vahşi bir delilik yaratır, hem hayvanlarda hem de insanlarda. Bir fare, şahmeran kanını tattıktan sonra bir aslana saldırabilir."

Arya dudağını ısırdı. "Köpeklerde işe yarar mı?"

"Sıcak kanlı bütün hayvanlarda işe yarar." Küçük kız, Arya'yı tokatladı.

Arya elini yanağına götürdü, üzgünden çok şaşkındı. "Bunu neden yaptın?"

"Ne zaman bir şey düşünse dudağını ısıran kız, Stark Hanedanından Arya'dır. Sen Stark Hanedanı'ndan Arya mısın?"

"Ben kimseyim." Arya öfkeliydi. "

Sen

kimsin?"

Küçük kızın cevap vermesini beklemiyordu ama kız cevap verdi. "Ben, kadim bir hanedanın tek çocuğu ve soylu babamın vârisi olarak doğdum. Annem ben küçükken ölmüş, onu hatırlamıyorum. Ben altı yaşındayken babam tekrar evlendi. Babamın karısı, kendi kızını doğurana kadar bana nazik davrandı. Sonra, babamın mirasının kendi kızma kalabilmesi için benim ölmemi arzu etti. Çok Yüzlü Tanrı'dan yardım istemeliydi ama tanrının ondan isteyeceği fedakârlığı göze alamazdı. Bu yüzden beni bizzat zehirlemeyi düşündü. Bana verdiği zehir, beni şu an gördüğün gibi bıraktı ama ölmedim. Kırmızı El Sarayı'ndaki şifacılar kadının ne yaptığını babama söylediğinde, babam buraya geldi ve fedakârlıkta bulundu, beni ve bütün varlığını tanrıya sundu. Çok Yüzlü Tanrı babamın dualarını duydu. Ben bir hizmetkâr olarak tapınağa getirildim ve babamın karısı hediyeyi aldı."

Arya temkinli gözlerle küçük kıza baktı. "Bu hikâye doğru mu?"

"içinde doğruluk var."

"Yalanlar da?"

"Bir uydurma bir de mübalağa var."

Küçük kız hikâyeyi anlatırken Arya sürekli onun yüzünü izlemişti ama kız herhangi bir işaret vermemişti. "Çok Yüzlü Tanrı, babanın servetinin hepsini değil üçte ikisini aldı."

"Aynen öyle. Mübalağa buydu."

Arya sırıttı, sırıttığını fark edince yanağını çimdikledi.

Yüzüne hükmet dedi, kendine. Gülümsemem benim hizmetkârım, ben

emrettiğimde gelmeli.
“Hikâyenin hangi bölümü yalandı?”

“Hiçbir bölümü. Yalanla ilgili yalan söyledim.”

“Öyle mi? Yoksa şimdi mi yalan söylüyorsun?”

Ama küçük kız cevap veremeden, nazik adam gülümseyerek odaya girdi. “Bize geri dönmüşsün.”

“Ay karardı.”

“Karardı. Bizden ayrılmadan önce bilmediğin ne biliyorsun?”

Arya az daha,

otuz yeni şey biliyorum,

diyecekti. “Küçük Narbo’nun üç parmağı kıvrılmıyor. Narbo bir kürekçi olmaya karar verdi.”

“Bunu bilmek güzel. Başka?”

Arya geçirdiği günü düşündü. “Quence’le Alaquo kavga etliler ve gemiden ayrıldılar ama geri döneceklerini sanıyorum.” “Sadece sanıyor musun yoksa

biliyor

musun?”

Arya, emin olduğu hâlde, “Sadece sanıyorum,” demek zorunda kaldı. Oyuncular da herkes gibi yemek yemek zorundaydı ve Quence’le Alaquo, Mavi Fener için yeterince iyi değillerdi. “Aynen öyle,” dedi nazik adam. “Ve üçüncü şey?”

Arya bu sefer tereddüt etmedi. “Dareon öldü. Mutlu Liman’da uyuyan kara şarkıcı. Aslında Gece Nöbetçileri’nden kaçan bir firariydi. Biri onun boğazını kesti ve cesedini bir kanala attı ama çizmelerini sakladı.”

“İyi çizmeler kolay bulunmuyor.”

“Aynen öyle.” Arya yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıyordu. “Bunu kim yapmış olabilir, merak ediyorum?”

“Stark Hanedanı’ndan Arya.” Arya adamın gözlerini, ağzını, çene kaslarını izliyordu.

“O kız mı? Onun Braavos’tan ayrıldığını sanıyordum. Sen kimsin?”

“Kimse.”

“Yalan söylüyorsun.” Nazik adam küçük kıza döndü. “Boğazım kurudu. Bana bir iyilik yap ve benim için bir kadeh şarap getir, beklenmedik bir şekilde bize geri dönen arkadaşımız Arya için de sıcak süt.”

Arya, şehrin karşı tarafından tapınağa doğru gelirken, nazik adamın Dareon’la ilgili ne söyleyeceğini düşünüp durmuştu. Belki adam Arya’ya kızacaktı, belki de şarkıcıya Çok Yüzlü Tanrı’nın hediyesini verdiği için onu

takdir edecekti. Arya bu konuşmayı kafasında yüzlerce kez canladırmıştı ama

sıcak süt

aklına bile gelmemişti.

Arya küçün kızın getirdiği sütü içti. Süt yanık kokuyordu ve ağızda acı bir tat bırakıyordu. “Şimdi yatağa git çocuk,” dedi nazik adam. “Yarın hizmet etmelisin.”

Arya o gece rüyasında yine kurttu ama bu rüya diğerlerinden farklıydı. Bu rüyada, Arya’nm bir sürüsü yoktu. Tek başına dolaştı, sislerin içindeki gölgeleri takip ederek çatıların üstünde zıpladı ve bir kanalın kenarında yürüdü.

Ertesi gün uyandığında, kördü.

SAMWELL

Tarçın Rüzgâr,
siyah erkekleri, hafifmeşrep kadınları ve tuhaf Tanrıları olan Yaz Adaları'nın Uzun Ağaçlar Kasabası'ndan gelen bir kuğu gemiydi. Gemide, cenaze dualarına öncülük edecek bir rahip yoktu ve bu görev, Dorne'un güneşle kavrulmuş güney sahilinin açıklarında bir yerde Sam Tarly'ye düşmüştü.

Sam, duaları okumak için siyahlarını giymişti ama öğlen havası sıcak ve bunaltıcıydı, hiç rüzgâr esmiyordu. "O iyi bir adamdı," diye başladı Sam... ama kelimeleri söylediği anda yanlış olduklarını biliyordu. "Hayır. O

çok büyük
bir adamdı. Hisar'ın yeminli ve zincirli üstadıydı. Gece Nöbetçileri'nin her daim sadık Yeminli Kardeş'iydi. Doğduğunda, ona çok genç ölen bir kahramanın adı verildi ama onun uzun bir ömrü oldu ve hayatı da kahramancaydı. Ondan daha bilge, daha zarif ve daha nazik bir adam yoktu. Onun hizmeti sırasında, Sur'dan bir düzine Lord Kumandan gelip geçti ama o her zaman onlara tavsiyeler vermek için oradaydı. Krallara da tavsiyeler verdi. Kendisi de kral olabilirdi ama ona tacı önerdiklerinde, o, tacı kardeşine vermeleri gerektiğini söyledi. Kaç adam böyle bir şey yapar?" Sam, gözlerinin yaşardığını hissediyordu ve konuşmaya devam edemeyeceğini biliyordu. "O ejderhanın kanıydı lâkin ateşi söndü. O, Aemon Targaryen'dı. Ve nöbeti sona erdi."

Sam'in arkasından "Ve nöbeti sona erdi," diye mırıldandı Şebboy, bebeği kucağındaydı. Kojja Mo, Ortak Dil'i kullanarak Şebboy'u tekrarladı, sonra aynı sözleri babası, Xhondo ve mürettebat için Yaz Dili'nde söyledi. Sam başını öne eğdi ve ağlamaya başladı, hıçkırıkları öyle şiddetliydi ki bütün vücudu sarsılıyordu. Şebboy Sam'in yanma gitti, ona sarıldı, kızın gözlerinde de yaşlar vardı.

Hava nemli, sıcak ve durgundu.

Tarçın Rüzgâr
karanın çok uzağında, açık denizde, mavi suların akıntısıyla sürükleniyordu. "Kara Sam güzel sözler söyledi," dedi Xhondo. "Şimdi üstadın hayatının şerefine içelim." Yaz Dili'nde bir şeyler bağırdı, geminin kıç güvertesine baharatlı romla dolu bir fıçı yuvarlandı, fıçı açıldı ve güverte nöbetindekiler yaşlı ve kör ejderhanın şerefine kadeh kaldırdı. Gemi mürettebatı üstadı kısa bir süredir tanıyordu ama Yaz Adalılar yaşlı insanlara saygı duyar ve onların ölümlerini onurlandırırdı.

Sam daha önce rom içmemişti. Tuhaf ve sert bir içkiydi, önce tatlıydı ama sonra insanın ağzında yakıcı bir tat bırakıyordu. Sam yorgundu, çok yorgundu.

Sahip olduğu her kas ağrıyordu, sahip olduğunu bilmediği kaslar bile ağrıyordu. Dizleri katılaşmıştı, elleri yeni su kesecikleriyle kaplıydı ve eski su keseciklerinin patladığı yerlerde açık yaralar vardı. Bununla birlikte, rom ve keder bütün ağrıları yok ediyor gibiydi.

Tarçın Rüzgâr'ın

üst güvertesinde rom yudumlarken, "Keşke onu Eski Şehir'e götürebilseydik, aliüstatlar onu kurtarabilirdi," dedi Sam, Şebboy'a. "Hisar'ın şifacıları bütün Yedi Krallık'taki en iyi şifacılardır. Düşünmüştüm ki... ummuştum ki..."

Braavos'ta, Aemon'ın iyileşmesi mümkün gibi görünmüştü. Xhondo'nun ejderhalar hakkında anlattığı şeyler, yaşlı adamı neredeyse eski haline kavuşturmuştu. Aemon o gece, Sam'in verdiği her lokmayı yemişti. "Kimse bir kız aramadı," demişti. "Vadedilen kişi bir prensti, bir prenses değil. Rhaegar olduğunu düşünmüştüm... duman, onun isim gününde Yaz Kalesi'ni yutan ateşten çıkan dumandı. Tuz, ölen insanlar için dökülen gözyaşlarının tuzuydu. Rhaegar küçükken benimle aynı fikirdeydi ama daha sonra, kehaneti gerçekleştirecek kişinin kendi oğlu olduğuna inandı, zira Aegon'ın ana rahmine düştüğü gece, Kral Toprakları'nın üzerinde bir kuyruklu yıldız göründü ve Rhaegar, kanayan yıldızın bir kuyruklu yıldız olduğundan emindi. O kadar akıllı olduğumuzu düşünmekle ne büyük aptallık etmişiz! Hata tercümeden kaynaklandı. Ejderhalar ne erkektir ne de dişi, Barth bunun doğruluğunu gördü. Bir öyle idi, bir böyle; alevler kadar değişken. Lisan bizi bin yıl boyunca yanılttı. Kehannetteki kişi

Daenerys,

dumanın ve tuzun ortasında doğdu. Ejderhalar bunu kanıtlıyor." Sadece Daenerys'ten bahsetmek bile Aemon'ı güçlendirmişti. "Ona gitmeliyim.

Gitmeliyim.

Keşke on yıl daha genç olsaydım."

Yaşlı adam o kadar azimliydi ki

Tarçın Rüzgâr'ın

iskele tahtasına kendi bacaklarıyla çıkmıştı. Yolculuk ayarlamalarını Sam yapmıştı. Kılıcını ve kınını hâlihazırda Xhondo'ya vermişti; ikinci kaptanın onu boğulmaktan kurtarırken mahvettiği tüylü pelerin karşılığında. Sam'in elinde, Kara Kale'nin mahzenlerinden aldığı kitaplardan başka değerli bir şey kalmamıştı. Sam kitaplardan kederle ayrılmıştı. Xhondo ona sorunun ne olduğunu sorduğunda, "O kitaplar Hisar'a gidecekti," demişti Sam. ikinci kaptan bu sözleri tercüme ettiğinde kaptan gülmüştü. "Quhuru Mo gri adamların o

kitapları alacağını söylüyor,” demişti Xhondo, “ama onları Quhuru Mo’dan alacaklar. Üstatlar, sahip olmadıkları kitaplar için iyi gümüş öderler, bazen de kırmızı ve sarı altın verirler.”

Kaptan, Aemon’ın zincirini de istemişti ama Sam bunu reddetmişti. Bir üstat için en büyük utancın, zincirinden vazgeçmek olduğunu açıklamıştı. Quhuru Mo açıklamayı kabul edene kadar, Xhondo bu bölümü üç kez tercüme etmek zorunda kalmıştı. Anlaşma sağlandığında; Sam çizmelerine, siyahlarına, iç çamaşırlarına ve Jon’un İlk İnsanların Yumruğu’nda bulduğu kırık boruya kadar soyulmuştu.

Başka sansım yoktu,

dedi Sam kendine.

Braavos’ta kalamazdık, hırsızlık yapamaz ve dilenemezdik, yolculuğun bedelini ödemenin başka bir yolu yoktu.

Eğer Üstat Aemon’ı sağ salim Eski Şehir’e ulaştırsaydı, Sam ödediği bedeli ucuz bile sayardı.

Fakat güneye yaptıkları yolculuk fırtınalıydı ve esen her bora yaşlı adamın kuvvetini ve şevkini biraz daha azaltmıştı. Pentos’ta güverteye çıkmak istemişti, böylece Sam onun için şehrin sözlü bir resmini çizebilirdi. Aemon kaptanın yatağından en son o zaman kalkmıştı. Çok vakit geçmeden, yaşlı adamın aklı yine gidip gelmeye başlamıştı.

Tarçın Rüzgâr,

Kanayan Kule’yi geçip Tyrosh limanına girdiğinde, Aemon artık onu doğuya götürecek bir gemi bulmaktan bahsetmiyordu. Konuşmaları Eski Şehir’e ve Hisar’ın aliüstatlarına dönmüştü.

“Onlara anlatmalısın Sam,” demişti yaşlı adam. “Aliüstatlara. Anlamalarını sağlamalısın. Ben oradayken Hisar’da olan adamlar elli yıldır ölü. Diğerleri beni hiç tanımadı. Mektuplarım... mektuplarımı, aklını kaybetmiş yaşlı bir adamın sayıklamaları gibi okumuş olmalılar. Onan ikna etmelisin. Onlara anlat Sam... Sur’da hayatın nasıl olduğunu anlat... yaratıkları, ak yürüyenleri, ürpertici soğuğu...”

“Anlatacağım,” diye söz vermişti Sam. “Sesimi sizinkine ekleyeceğim üstat, ikimiz de anlatacağız, birlikte anlatacağız.” “Hayır,” demişti yaşlı adam. “Sen anlatmalısın. Onlara söyle. Kehanet... ağabeyimin rüyası... Leydi Melisandre işaretleri yanlış okudu. Stannis... Stannis’te biraz ejderha kanı var, evet. Kardeşinde ve ağabeyinde de vardı. Rhaelle, Yumurta’nın küçük kızı, o kanı Rhaella’dan aldılar... yani babalarının annesinden... Rhaella küçük bir kızken bana Üstat Amca derdi. Bunu hatırladım ve kendime umut etmek için izin

verdim... belki de istedim ki... bir şeye inanmak istediğimizde hepimiz kendimizi kandırırız. En çok da Melisandre. Kılıç

yanlış,

bunu bilmek zorunda... ısısız ışık... boş bir cazibe... kılıç yanlış... ve sahte ışık bizi daha derin bir karanlığa götürebilir Sam. Bizim umudumuz

Daenerys.

Hisar'da onlara bunu söyle. Dinlemelerini sağla. Daenerys'e bir üstat göndermeliler. Onun tavsiyelere, öğrenmeye ve

korunmaya

ihtiyacı var. Bunca yıl oyalandım, bekledim, şimdi şafak söktü ve ben çok yaşlıyım. Ölüyorum Sam." Bu ikrarla birlikte, yaşlı adamın kör gözlerinden yaşlar dökülmüştü. "Ölüm, benim kadar yaşlı bir adamı korkutmamalı ama korkutuyor. Bu çok saçma değil mi? Benim olduğum yer sürekli karanlık, karanlıktan korkmam için ne sebep var? Lâkin sıcaklık vücudumu terk ettiğinde ne olacağını merak ediyorum. Rahiplerin dediği gibi Baba'nın altın salonlarında yiyip içecek miyim? Yumurta'yla tekrar konuşacak mıyım? Dareon'u bütün ve mutlu bir hâlde bulacak mıyım? Kız kardeşlerimi çocuklarına şarkı söylerken duyacak mıyım? Ya işin doğrusunu at efendileri biliyorsa? Alevden bir aygırın sırtında sonsuza dek gece semasında mı dolaşacağım? Yoksa bu keder vadisine geri dönmek zorunda mı kalacağım? Gerçeği kim söyleyebilir? Kim ölüm duvarının ardına gitti de gördü? Sadece yaratıklar. Ve onların neye benzediğini biliyoruz. Biliyoruz."

Sam'in buna karşılık söyleyebileceği bir şey yoktu ama yaşlı adamı elinden geldiği kadar teselli etmişti. Daha sonra Şebboy gelmiş ve üstat için bir şarkı söylemişti, Craster'ın diğer karılarından öğrendiği anlamsız bir şarkıydı ama üstadı gülümsetmiş ve yaşlı adamın uykuya dalmasına yardım etmişti.

O gün, üstadın son iyi günlerinden biriydi. Daha sonra, vaktinin çoğunu kaptanın kamarasında, kürklerin altında uyuyarak geçirmişti. Ara sıra uykusunda mırıldanıyordu. Uyandığında, ona bir şey anlatmak zorunda olduğunu söylerek Sam'i çağırıyordu ama Sam onun yanma vardığında üstat ne söyleyeceğini unutmuş oluyordu. Unutmadığı zamanlarda da karmakarışık şeyler anlatıyordu. Göreni belli olmayan rüyalardan, yakılması mümkün olmayan mumlardan ve kırılmayan yumurtalardan bahsediyordu. Sfenksin bilmececi değil bilmece olduğunu söylüyordu, bu her ne anlama geliyorsa. Sam'den, Rahip Barth'ın yazdığı bir kitabı okumasını istiyordu; Barth'ın kitapları, Kutsanmış Baelor'un saltanatı sırasında yakılmıştı. Üstat bir keresinde ağlayarak uyanmıştı. "Ejderhanın üç başı olmalı," diye inlemişti, "ama ben, o başlardan biri

olamayacak kadar yaşlı ve kırılganım. Onunla olmalıydım, ona yol göstermeliydim ama bedenim bana ihanet etti.”

Tarçın Rüzgâr,

Basamaktaşı’na doğru yol alırken, Üstat Aemon artık Sam’in ismini bile hatırlamıyordu. Bazı günler onu ölü kardeşlerinden biriyle karıştırıyordu. Üst güvertede, romundan bir yudum daha aldıktan sonra, “Bu kadar uzun bir yolculuğa dayanamayacak kadar kırılgandı,” dedi Sam, Şebboy’a. “Jon bunu görmeliydi. Aemon yüz iki yaşındaydı, denize asla açılmamalıydı. Eğer Kara Kale’de kalsaydı, bir on yıl daha yaşayabilirdi.”

“Yahut kadın onu yakardı. Kırmızı kadın.” Şebboy burada, Sur’un bin fersah uzağında bile Leydi Melisandre’nin adını yüksek sesle telaffuz edemiyordu. “O kadın, ateşleri için kral kanı istiyordu. Val bunu biliyordu. Lord Kar da biliyordu. Beni bu yüzden Dalla’nın bebeğini almaya ve kendi bebeğimi orada bırakmaya zorladılar. Üstat Aemon uyudu ve uyanmadı, fakat orada kalsaydı kırmızı kadın onu yakardı.”

Yine yanacak,

diye düşündü Sam kederle,

ama şimdi onu yakmak zorunda olan benim.

Targaryenlar ölülerini her zaman alevlere vermişlerdi. Quhuru Mo,

Tarçın Rüzgâr'ın

güvertesinde bir cenaze ateşi yakılmasına müsaade etmemişti. Aemon’ın cesedi, Eski Şehir’e kadar muhafaza edilmek üzere geniş bir rom fıçısına tıkılmıştı.

“Ölmeden bir gece önce, bana bebeği kucağına alıp alamayacağını sordu,” diye devam etti Şebboy. “Bebeği düşüreceğinden korktum ama düşürmedi. Onu salladı, ona bir şarkı söyledi ve Dalla’nın oğlu elini kaldırıp üstadın yüzüne dokundu, adamın dudağını öyle sert çekti ki canını yakacağından korktum ama yaşlı adam sadece güldü.” Sam’in elini okşadı. “İstersen bebeğe Üstat adını verebiliriz. Şimdi değil, yaşı geldiğinde. Verebiliriz.”

“Üstat,

bir isim değil. Ama ona Aemon diyebilirsin.”

Şebboy, Sam’in önerisini düşündü. “Dalla bu bebeği bir savaş sırasında doğurdu, çelikler dört bir yanda şarkılar söylüyordu. Bebeğin adı bu olmalı. Aemon Savaştadoğan. Aemon Çelikşarkı.”

Lord babamın bile hoşlanacağı bir isim.

Bir savaşçı ismi. Sonuçta bebek, Mance Ryder’ın oğlu ve Craster’ın torunuydu. Onun damarında Sam’in korkak kanı yoktu. “Evet. Adı bu olsun.”

“İki yaşına geldiğinde,” dedi Şebboy, “daha evvel değil.” “Bebek nerede?” diye sormayı akıl etti Sam. Rom ve keder arasında, bebeğin Şebboy’la birlikte olmadığını fark etmesi uzun sürmüştü.

“Kojja’nın yanında. Ondan bebeği bir süre için almasını istedim.”

“Ah.” Kojja kaptanın kızıydı, Sam’den daha uzundu, bir mızrak gibi inceydi, oltu taşı kadar siyah ve pürüzsüz bir teni vardı. Aynı zamanda geminin kızıl okçularının kumandanıydı, altın ağaçtan yapılan ve dört yüz metre uzağa ok gönderebilen çift kıvrımlı bir yay kullanıyordu. Basamaktaşı’nda korsanların saldırısına uğradıklarında, Kojjo’nun okları bir düzine adam öldürmüştü, Sam’in oklarıysa suya düşüp durmuştu. Kojjo Mo’nun yayından daha çok sevdiği tek şey, Dalla’nın oğlunu kucağında zıplatmak ve ona Yaz Dili’nde şarkılar söylemekti. Yabanıl prensi mürettebattaki bütün kadınların sevgilisi haline gelmişti ve Şebboy bebek konusunda onlara güveniyordu.

“Kojjo nezaket göstermiş,” dedi Sam.

“Önceleri ondan korkuyordum,” dedi Şebboy. “Çok siyahtı, dişleri çok beyaz ve çok büyüktü. Onun bir canavar olduğundan korkuyordum ama değil. İyi bir kız. Onu seviyorum.” “Sevdiğini biliyorum.” Şebboy’un hayatı boyunca tanıdığı tek erkek, dehşet verici Craster’dı. Onun dünyasının geri kalanı dişilerden ibaretti.

Erkekler onu korkutuyor ama kadınlar korkutmuyor,

diye düşündü Sam. Bunu anlayabiliyordu. Boynuz Tepe’deyken o da kızların arkadaşlığını tercih ediyordu. Kardeşleri ona nazik davranıyordu. Diğer kızlar zaman zaman onunla alay etse bile, zalim sözleri savuşturmak kalede yaşayan diğer oğlanların darbelerini savuşturmaktan kolaydı. Sam şimdi,

Tarçın Rüzgâr'

da bile, Kojjo Mo’nun yanında kızın babasının yanında olduğundan daha rahattı, Kojjo’nun Ortak Dil’i bilmesi ve Quhuru’nun bilmemesi de bu durumun sebebi olabilirdi gerçi.

“Seni de seviyorum Sam,” diye fısıldadı Şebboy. “Bu içkiyi de sevdim. Tadı ateş gibi.”

Evet,

diye düşündü Sam,

ejderhalara göre bir içki.

Kadehler boşalmıştı, Sam fıçıya gitti ve kadehleri bir kez daha doldurdu. Güneş batıda alçalmıştı, normal boyutundan üç kat daha büyük görünüyordu, yakut renkli ışığıyla Şebboy’un yüzünü kırmızıya boyuyordu. Kojja’ya bir kadeh içtiler, bir kadeh Dalla’nın oğluna ve bir kadeh de Şebboy’un Sur’daki bebeğine.

Ve bundan sonra, Targaryen Hanedanı'ndan Aemon için iki kadeh içmekten başka yapacak bir şey yoktu. "Baba onu adilce yargılasın," dedi Sam burnunu çekerek. Onlar Üstat Aemon'la işlerini bitirdiklerinde, güneş neredeyse batmıştı. Batı ufkunda hâlâ yanan kırmızı çizgi, gökyüzüne açılmış bir kesik gibiydi. Şebboy, içkinin gemiyi fırıl fırıl döndürdüğünü söyledi, Sam kızın merdivenden inmesine yardım etti ve onu geminin baş tarafındaki kadınlar bölümüne götürdü.

Kamaranın tavanında bir fener asılıydı ve Sam içeri girerken başını fenere vurmayı başardı. "Ah," dedi. "Yaralandın mı?" diye sordu Şebboy. "Dur bir bakayım." Sam'e doğru eğildi... ...ve onun ağzını öptü.

Sam kendini kıza karşılık verirken buldu.

Ben yemin ettim,

diye düşündü ama kızın elleri onun siyahlarını çekiştiriyordu, pantolonunun bağcıklarını çözüyordu. Sam, öpüşmeye, "Yapamayız," diyecek kadar bir süre ara verdi ama Şebboy, "Yapabiliriz," dedi ve Sam'in ağzını kendi ağzıyla kapattı.

Tarçın Rüzgâr

dönüyordu ve Sam kızın dilindeki rom tadını alabiliyordu. Sonra kızın göğüsleri çıplaktı ve Sam onlara dokunuyordu,

ben yemin ettim,

diye düşündü tekrar ama dudakları kızın göğüs ucunu buldu. Sam pembe ve sert göğüs ucunu emerken, ağzı Şebboy'un sütüyle doldu. Sam daha önce bu kadar güzel ve bu kadar lezzetli bir şey tatmamıştı.

Eğer bunu yaparsam Dareon'dan farkım kalmaz,

diye düşündü ama duramıyordu. Ve sonra aniden aleti dışarıdaydı, şişman ve pembe bir gemi direği gibi yukarı kalkmıştı, bu haliyle öyle komik görünüyordu ki Sam gülebilirdi ama Şebboy, Sam'i sırtüstü ranzaya itti, kendi eteklerini kalçalarına kadar kaldırdı ve hafif bir inleme sesi çıkararak Sam'in üstüne oturdu. Bu, göğüs uçlarından bile güzeldi.

Çok ıslak,

diye düşündü, Sam,

bir kadının orasının bu kadar ıslak olabileceği aklıma gelmezdi.

Sam'in üstünde yukarı aşağı hareket ederken, "Ben artık senin karınım," diye fısıldadı Şebboy. Sam inledi,

hayır, hayır olamazsın,

diye düşündü,

ben yeminin sözlerini söyledim,

ama söylediği tek söz, "Evet"ti.

Daha sonra, Şebboy kollarını Sam'e dolayıp yüzünü onun göğsüne

yaslayarak uyudu. Sam'in de uykuya ihtiyacı vardı ama romla, anne sütüyle ve Şebboy'la sarhoştu. Erkekler kamarasına gidip kendi hamağına yatması gerektiğini biliyordu fakat bedeninde Şebboy'un sıcaklığını hissetmek o kadar güzeldi ki Sam kıpırdayamıyordu.

İçeri başka insanlar girdi; kadınlar ve erkekler, Sam onların öpüşmelerini, gülüşmelerini ve birbirlerine kur yapışlarını dinledi.

Yaz Adalılar. Onlar böyle yas tutuyorlar. Ölüme hayatla cevap veriyorlar.

Sam bunu uzun zaman önce bir yerde okumuştu. Şebboy'un bunu bilip bilmediğini merak etti, Kojja Mo'nun ona ne yapması gerektiğini söyleyip söylemediğini.

Sam, Şebboy'un saçlarının kokusunu içine çekti ve tavanda sallanan fenere baktı.

Bizzat Yaşlı Hatun bile beni bu işin içinden çıkaramaz.

Sam'in yapabileceği en iyi şey, odadan gizlice çıkmak ve denize adamak olurdu.

Eğer boğulursam, kendimi küçük düşürdüğümü ve yemini bozduğumu kimse bilmez, Şebboy da kendine daha iyi bir adam bulur, şişman bir ödlek yerine.

Sam ertesi sabah erkekler kamarasında, kendi hamağında uyandı. Xhondo rüzgârla ilgili feryat ediyordu.

"Rüzgâr çıktı,"

diye bağırıyordu ikinci kaptan.

"Uyan ve çalış Kara Sam. Rüzgâr çıktı."

Xhondo, kelimelerdeki eksikliğini sesinin kuvvetiyle telafi ediyordu. Sam hamağından kalktı ve kalktığı anda pişman oldu. Başı çatlayacak gibiydi, ellerindeki su keseciklerinden biri dün gece yırtılıp açılmıştı ve midesi bulanıyordu.

Ama Xhondo'nun merhameti yoktu, Sam'in yapabileceği tek şey siyahlarını giymekti. Onları nemli bir yığın halinde hamağının altında buldu. Ne kadar kirli olduklarını anlamak için kokladı; deniz, tuz ve katran; ıslak branda ve küf; meyve, balık ve rom; tuhaf baharatlar ve egzotik ağaçlar ve kendi terinin kokusunu aldı. Ama kıyafetlerin üstünde Şebboy'un kokusu da vardı; saçlarının temiz kokusu ve sütünün tatlı kokusu. Sam bu kokular sayesinde siyahlarını giymekten mutlu oldu. Gerçi bir çift kuru çorap için çok şey verirdi; ayak parmaklarının arasında bir çeşit mantar büyümeye başlamıştı.

Bir sandık kitap, Braavos'tan Eski Şehir'e dört kişilik geçiş satın almak için yeterli olmaktan çok uzaktı. Bununla birlikte,

Tarçın Rüzgâr'

da adam açığı vardı ve Quhuru Mo yol boyunca çalışmaları şartıyla onları gemiye almayı kabul etmişti. Sam; Üstat Aemon'ın hasta, çocuğun süt emen bir bebek ve Şebboy'un denizden korkan bir kız olduğunu söyleyip itiraz ettiğinde Xhondo sadece gülmüştü. "Kara Sam kocaman şişman bir adam. Kara Sam dört kişilik iş yapacak."

Doğruyu söylemek gerekirse, Sam o kadar beceriksizdi ki tek kişilik iş yaptığından bile şüpheliydi ama deniyordu. Güverteleri fırçalıyor ve taşla ovup pürüzsüzleştiriyordu, çapa zincirlerini çekiyordu, halatları topluyordu, fare avlıyordu, yırtık yelkenleri dikiyordu, aşçı için balık temizliyor ve meyve doğruyordu. Şebboy da çabalıyordu. Halatlarda Sam'den daha iyiydi ama zaman zaman, uçsuz bucaksız denize baktığında hâlâ gözlerini kapatıyordu.

Şebboy,

diye düşündü Sam,

Şebboy'la ne yapacağım

?

Uzun ve sıcak bir gündü, Sam'in başındaki zonklama yüzünden daha uzun bir gün oldu. Sam kendini iplerle, yelkenlerle, Xhondo'nun verdiği diğer işlerle oyaladı ve Üstat Aemon'ın bedenini muhafaza eden rom fıçısına... ve Şebboy'a bakmamaya çalıştı. Şimdi yabanıl kızla yüzleşemezdi, dün gece olanlardan sonra yapamazdı. Kız güverteye çıktığında Sam aşağı indi. Kız başa gittiğinde Sam kıça gitti. Kız ona gülümsediğinde Sam başka tarafa baktı, kendisini sefil hissetti.

Şebboy hâlâ uyurken denize atlamalıydım,

diye düşündü.

Her daim bir korkaktım ama şimdiye kadar asla bir yemin bozan olmadım.

Üstat Aemon ölmemiş olsaydı, Sam ne yapması gerektiğini ona sorardı. Jon Kar gemide olsaydı, hatta Pyp ya da Grenn, Sam onlardan yardım isterdi. Onların yerine Xhondo vardı.

Xhondo ne söylediğimi anlamaz. Anlasa bile bana kızı tekrar düzmemi söyler.

"Düzmek" Xhondo'nun Ortak Dil'de öğrendiği ilk kelimeydi ve adam bu kelimeyi kullanmayı çok seviyordu.

Sam,

Tarçın Rüzgâr

bu kadar büyük olduğu için şanslıydı.

Karakuş'

ta olsalardı, Şebboy onu istediği anda bulurdu. Yaz Adaları'nın bu büyük

deniz taşıtları, beyaz yelkenleri ve kuş şeklindeki pruva heykelleri sebebiyle, Yedi Krallık'ta "kuğu gemiler" olarak anılırdı. Büyüklüklerine rağmen, dalgaların üstünde kendilerine ait bir zarafetle yüzerlerdi. Hava durgunken çaresiz olmakla birlikte, arkasına iyi ve canlı bir rüzgâr aldığında

Tarçın Rüzgâr

bütün kadırgaları geçebilirdi, üstelik bir korkağın saklanabileceği deliklerle doluydu.

Sam, nöbetinin bitimine doğru, nihayet köşeye sıkıştırıldı. Xhondo onu kolundan yakaladığında, Sam bir merdivenden aşağı iniyordu. "

Kara Sam, Xhondo'yla gelecek,"

dedi ikinci kaptan, Sam'i güverte boyunca sürükledi ve Kojja Mo'nun ayaklarının dibine attı.

Kuzeyde, ufuk çizgisinin üstünde bir sis tabakası görünüyordu. Kojja orayı gösterdi. "Orası Dorne kıyısı. Kumlar, kayalar ve akrepler. Yüzlerce fersah boyunca güvenli bir demirleme yeri de yok. İstersen oraya kadar yüzer, oradan da Eski Şehir'e yürürsün. Derin çöllerden geçmen, bazı dağlara tırmanman ve Torentine Nehri'nde yüzmen gerekir. Ya da Şebboy'a gidersin."

"Anlamıyorsunuz. Biz dün gece..."

"...ölünüzü ve ikinizi de yaratan tanrıları onurlandırdınız. Xhondo da aynı şeyi yaptı. Çocuk bendeydi, olmasaydı ben de yapardım. Siz Batıdiyarlılar aşktan utanıyorsunuz. Aşkta utanılacak bir şey yok. Eğer rahipleriniz olduğunu söylüyorsa, sizin yedi tanrınız canavar olmalı. Biz adalarda işin aslını biliriz. Tanrılarımız bize koşmamız için bacaklar, koklamamız için burunlar, dokunmamız ve hissetmemiz için eller verdi. Hangi çılgın ve zalim tanrı bir adama gözler verir ve ona gözlerini sonsuza dek kapalı tutmak zorunda olduğunu ve dünyadaki güzelliklere asla bakmaması gerektiğini söyler? Bunu sadece canavar bir tanrı yapar, karanlığa ait bir şeytan yapar." Kojja ellerini Sam'in bacaklarının arasına koydu. "Tanrılar bunu da bir sebeple verdiler... şu Batıdiyarlı kelime neydi?"

"Düzmek,"

dedi Xhondo yardımsever bir şekilde.

"Evet, düzmek için. Zevk vermek ve çocuk yapmak için. Bunda utanılacak bir şey yok."

Sam kızdan uzaklaştı. "Ben bir yemin ettim.

Hiç evlenmeyeceğim ve çocuk sahibi olmayacağım.

Ben kelimeleri söyledim."

"Şebboy senin söylediğin sözleri biliyor. Bazı açılardan çocuk olabilir ama

kör değil. Senin neden siyahlar giydiğini, Eski Şehir'e neden gittiğini biliyor. Seni tutamayacağını biliyor. Seni sadece bir süre için istiyor. Babasını ve kocasını kaybetti, annesini ve kardeşlerini kaybetti, evini ve

dünyasını

kaybetti. Senden ve bebekten başka hiçbir şeyi yok. Uzun lafın kısası, ya ona gidersin ya da yüzersin."

Sam uzaktaki kıyı şeridini işaretleyen sise umutsuzca baktı. Oraya kadar yüzemeyeceğini biliyordu.

Şebboy'a gitti. "Yaptığımız şey... eğer bir eş alabiliyor olsaydım, bir prensesi ya da soylu bir bakireyi değil seni seçerdim ama yapamam. Ben hâlâ bir kargayım. Sözleri söyledim Şebboy. Jon'la birlikte ormana gittim ve bir yürek ağacının önünde sözleri söyledim."

"Ağaçlar bizi gözler," diye fısıldadı Şebboy, yanaklarındaki yaşları sildi. "Ormanda, ağaçlar hepimizi görür... ama burada ağaç yok. Sadece su Sam. Sadece su."

CERSEI

Gün soğuk, gri ve ıslaktı. Bütün sabah yağmur yağmıştı ve öğlenden sonra yağmur durduğunda bile, bulutlar gökyüzünden ayrılmayı reddetmişti. Güneş hiç görünmemişti. Havanın sefilliği küçük kraliçeyi bile yıldırmıştı. Margaery, muhafızlarla hayranlardan oluşan kuyruğu ve eşlikçileriyle birlikte ata binmek yerine, bütün günü Bakire Zindanı'nda Mavi Ozan'ı dinleyerek geçirmişti.

Cersei'nin günü biraz daha iyiydi, akşamdan itibaren. Gri gökyüzü siyaha dönmeye başladığında, kraliçeye

Tatlı

Cersei'nin geri döndüğünü, Lord Aurane'in dışarıda olduğunu ve huzura kabul edilmek istediğini söylediler.

Kraliçe adamı hemen çağırttı. Aurane kraliçenin çalışma odasına girdiği anda, kraliçe havadislerin iyi olduğunu biliyordu. "Majesteleri," dedi Aurane geniş bir gülümsemeyle. "Ejderha Kayası sizin."

"Harikulade." Cersei adamın elini tuttu ve yanaklarını öptü. "Tommen'nın da çok memnun olacağını biliyorum. Bu, Lord Redwyne'ın donanmasını serbest bırakabileceğimiz ve demiradamları Kalkanlar'dan çıkarabileceğimiz anlamına geliyor." Menzil'den gelen haberler her kuzgunla biraz daha vahim oluyordu. Görünüşe göre, demiradamlar yeni kayalarından hoşnut değildi. Mander'ı bütün kuvvetleriyle yağmalıyorlardı, Arbor'a ve nehrin çevresindeki daha küçük adalara saldıracak kadar ileri gitmişlerdi. Redwyne kendi sularında sadece bir düzine savaş gemisi bırakmıştı ve gemilerin hepsi parçalanmış, zaptedilmiş ya da batırılmıştı. Ve şimdi de, kendisine Euron Kargagöz diyen şu çılgın adam, Fısıltılı Ses'ten Eski Şehir'e doğru dargemiler gönderiyordu.

"Tatlı Cersei

yelken açtığında, Lord Paxter eve dönüş yolculuğu için gemilere erzak yükletiyordu," dedi Lord Su. "Tahminimce, lordun ana donanması şimdiye kadar denize açılmıştır."

"Hızlı bir yolculuk geçirmelerini ve bugünkünden daha iyi havalara denk gelmelerini umalım." Kraliçe, Aurane'i aşağı çekip yanma, pencere sekisine oturttu. "Bu zafer için Sör Loras'a mı teşekkür etmeliyiz?"

Aurane'in gülümsemesi kayboldu. "Bazıları öyle diyecektir Majesteleri."

"Bazıları?" Kraliçe adama meraklı bir bakış attı. "Ama sen değil?"

"Ondan daha cesur bir şövalye görmedim," dedi Su, "ama kansız bir zafer olabilecek bir şeyi bir katliama dönüştürdü. Bin adam öldü. Çoğu bizim adamımız. Üstelik sıradan adamlar değil Majesteleri. Şövalyeler, genç lordlar, en iyi ve en cesur olanlar."

“Ya Sör Loras?”

“Bin birinci adam olacak. Mücadeleden sonra onu kalenin içine taşıdılar ama Loras’ın yaraları ağır. Öyle fazla kan kaybetti ki üstatlar onu sülükleyemedi.”

“Ah, çok üzücü. Tommen’ın yüreği yanacak. Çiçek Şövalyesi’ne büyük hayranlık besliyor.”

“Sıradan insanlar da öyle,” dedi kraliçenin amirali. “Loras öldüğünde, diyarın dört bir yanında şaraplarının içine gözyaşı akıtan bakireler olacak.”

Aurane haksız değildi, kraliçe bunu biliyordu. Sör Loras’ın denize açıldığı gün, üç bin insan onu uğurlamak için Çamur Kapısı’nda toplanmıştı ve her dört kişiden üçü kadındı. O manzara Cersei’yi tiksintiyle doldurmuştu. Bağırmak ve onlara koyun olduklarını haykırmak istemişti. Loras Tyrell’den almayı umabilecekleri şeylerin, bir gülümseme ve bir çiçekten ibaret olduğunu söylemek istemişti. Bunları söylemek yerine, Loras’ın Yedi Krallıkta’ki en cesur şövalye olduğunu duyurmuş ve delikanlıya mücevherli bir kılıç vermişti. Kral, şövalyeye bir de kucak vermişti ki Cersei’nin planlarında bu yoktu ama artık önemli değildi. Kraliçe cömert davranabilirdi. Loras Tyrell ölüyordu.

“Anlat,” diye emretti kraliçe. “Her şeyi bilmek istiyorum, başından sonuna kadar.”

Aurane anlatmayı bitirdiğinde oda kararmıştı. Kraliçe birkaç mum yaktı. Turpla kaynatılmış sığır eti ve biraz ekmekle peynir getirmesi için Dorcas’ı mutfağa gönderdi. Aurane’le birlikte akşam yemeğini yerken, adama hikâyeyi tekrar anlatmasını emretti; bütün detayları doğru bir şekilde hatırlamak istiyordu. “Neticede, kıymetli Margaery’mizin bu havadisleri bir yabancıdan almasını istemem,” dedi. “Ona bizzat anlatacağım.”

Gülümseyerek, “Majesteleri çok nazik,” dedi Su.

Şeytani bir gülümseme,

diye düşündü kraliçe. Aurane, Prens Rhaegar’a Cersei’nin en başta düşündüğü kadar benzemiyordu.

Saçları var ama hikâyeler doğruysa Lys’teki fahişelerin yarısında da bu saçlardan var. Rhaegar bir erkekti. Bu sadece sinsi bir çocuk. Ama kendi çapında faydalı.

Margaery, Bakire Zindanı’ndaydı, şarap yudumluyor ve üç kuzeniyle birlikte Volantis’ten gelen yeni bir oyunu çözmeye çalışıyordu. Vaktin geç olmasına rağmen, muhafızlar Cersei’yi hemen içeri aldı. “Majesteleri,” diye başladı Cersei, “en iyisi haberleri benden duymanız. Aurane, Ejderha Kayası’ndan döndü. Ağabeyiniz bir kahraman.”

“Bunu her zaman biliyordum.” Margaery şaşırmış gibi görünmüyordu.

Neden şaşırsın ki? Bunu bekliyordu, Loras’ın komuta için yalvardığı andan beri.

Fakat Cersei hikâyesini bitirdiğinde, genç kraliçenin yanaklarında yaşlar pırıldıyordu. “Redwyne’ın madencileri, kale duvarlarının altına bir tünel açmaya çalışıyormuş ama Çiçek Şövalyesi bekleyememiş. Lord babanızın Kalkanlar’da acı çeken insanlarını düşünüyordu şüphesiz. Lord Su’yun söylediğine göre, ağabeyiniz komutayı aldıktan yarım gün sonra taarruz emri vermiş; önce Lord Stannis’in kale kumandanına, kuşatmanın akıbetini ikisi arasında gerçekleşecek teke tek bir dövüşle belirlemeyi teklif etmiş ama kumandan bu teklifi geri çevirmiş. Koçbaşları kale kapılarım kırdığında, kapılardan geçen ilk adam Sör Loras’mış. Atını doğrudan ejderhanın ağzına sürmüş, beyazlar içindeymiş, gürzünü başının üstünde döndürerek sağındaki ve solundaki herkesi katletmiş.” Margaery Tyrell artık hıçkırıklarla ağlıyordu. “Nasıl ölmüş?” diye sordu. “Onu kim öldürmüş?”

“Bu onura kimin nail olduğu belli değil,” dedi Cersei. “Sör Loras’ın kalçasına bir ok saplanmış, bir tane de omzuna. Lâkin şövalyemiz, bedeninden kan boşalıyor olmasına rağmen yiğitçe dövüşmeye devam etmiş. Sonra bir gürz darbesine maruz kalmış, birkaç kaburgası kırılmış. Daha sonra... ama hayır, sizi en kötüsünden esirgeyeceğim.”

“Anlatın,” dedi Margaery. “Bu bir emirdir.”

Emir mi?

Cersei bir an tereddüt etti, sonra bunu duymazdan gelmeye karar verdi. “Perde duvar ele geçirildiğinde, müdafiler iç kaleye çekilmiş. Loras oraya da taarruz düzenlemiş. Kaynar yağ ile ıslatılmış.”

Leydi Ella bembeyaz kesildi ve odadan kaçtı.

“Üstatlar ellerinden gelen her şeyi yapıyorlarmış, Lord Aurane bu konuda güvence verdi, lâkin ağabeyiniz çok kötü bir şekilde yanmış.” Cersei, Margaery’yi teselli etmek için ona sarıldı. “Loras diyarı kurtardı.” Küçük kraliçenin yanağını öptüğünde, kızın gözyaşlarındaki tuzun tadını aldı. “Jaime, ağabeyinizin bütün kahramanlıklarını Beyaz Kitap’a kaydedecek ve şarkıcılar binlerce yıl boyunca Çiçek Şövalyesi’yle ilgili şarkılar söylecek.” Margaery kraliçenin kollarından kurtuldu, bunu öyle sert bir şekilde yaptı ki Cersei az kalsın düşüyordu. “Ölmek üzere olan ölü değildir,” dedi Margaery.

“Hayır. Fakat üstatlar diyor ki...”

“Ölmek üzere olan ölü değildir

!”

“Benim tek istediğim, sizi...”

“Ben sizin ne istediğinizi biliyorum. Dışarı çıkın.”

Joffrey’nin öldüğü gece ne hissettiğimi biliyorsun artık.

Cersei reverans yaptı, yüzünde soğuk bir nezaket maskesi vardı. “Tatlı kızım. Senin için çok üzgünüm. Seni kederinle yalnız bırakayım.”

O gece Leydi Merryweather gelmedi ve Cersei uyuyamayacak kadar huzursuz olduğunu fark etti. Yatağında uzanırken,

Lord 1 yivin şimdi beni görebilseydi, bir vârise sahip olduğunu bilirdi, Kaya’ya yakışır bir vârise,

diye düşündü. Jocelyn Swyft öbür yastıkta hafifçe horluyordu. Margaery kısa zaman sonra, Joffrey için dökmüş olması gereken gözyaşlarını dökecekti. Mace Tyrell de ağlayabilirdi ama Cersei’yle ters düşmesi için hiçbir sebep yoktu. Neticede Cersei, Loras’ı güveniyle onurlandırmaktan başka ne yapmıştı? Loras, sarayın yarısı onu izlerken diz çökmüş ve komutayı almak için yalvarmıştı.

Öldüğü zaman bir yerlere heykelini diktirmeliyim ve onun için Kral Toprakları’nın hiç görmediği bir cenaze töreni düzenlemeliyim.

Sıradan insanlar bundan hoşlanırdı. Tommen da.

Mace bana teşekkür bile edebilir, zavallı adam. Mace’in leydi annesine gelince, eğer tanrılar merhametliyse bu havadisler onu öldürür.

Gün doğumu, Cersei’nin yıllardır gördüğü en güzel gün doğumuydu. Çok geçmeden Taena geldi ve geceyi Margaery’yi teselli ederek geçirdiğini itiraf etti. Bütün gece şarap içmişler, ağlamışlar ve Loras’la ilgili hikâyeler anlatmışlardı. Kraliçe meclis için giyinirken, “Margaery, Loras’ın ölmeyeceğine inanıyor,” dedi Taena. “Loras’la ilgilenmesi için kendi üstadını göndermeyi planlıyor. Kuzenleri, merhamet için Anne’ye dua ediyor.”

“Ben de dua edeceğim. Yarın sabah benimle birlikte Baelor Septi’ne gel ve kahraman Çiçek Şövalyesi için yüz mum yakalım.” Cersei oda hizmetçisine döndü. “Dorcas, tacımı getir. Yeni olanı lütfen.” Yeni tacı eskisinden daha hafifti; som altının üstüne, Cersei başını döndürdükçe pırıldayan zümrütler kakılmıştı.

Jocelyn tarafından odaya alındığında, “Bu sabah, Iblis’le ilgili bilgi vermeye gelen dört kişi var,” dedi Sör Osmund.

“Dört mü?” Kraliçe hoş bir şekilde şaşırmıştı. Kızıl Kale’ye, Tyrion’la ilgili bilgi sahibi olduğunu iddia eden muhbirlerden oluşan sabit bir dere akıyordu ama bir günde dört muhbir olağandışıydı.

“Evet,” dedi Osmund. “İçlerinden biri size bir kafa getirmiş.”

“Önce onu göreceğim. Adamı çalışma odama getir.”

Bu sefer bir hata olmasın. Bu sefer intikamım alınsın ki Joffrey huzura kavuşsun.

Rahipler, yedi rakamının tanrılar için kutsal olduğunu söylerdi. Eğer öyleyse, bu yedinci kafa Cersei'nin ruhuna arzuladığı avuntuyu getirirdi.

Gelen adam kısa, tıknaz ve terli bir Tyroshlu'ydu, pembe ve yeşile boyanmış çatallı bir sakalı ve Cersei'ye Varys'i hatırlatan yapmacık bir gülümsemesi vardı. Cersei, Tyroshlu'dan daha ilk görüşte hoşlanmadı ama adamın taşıdığı sandığın içinde gerçekten Tyrion'ın başı varsa, adamın kusurlarını görmezden gelmeye razıydı. Sandık sedir ağacından yapılmıştı, sarmaşık ve çiçek desenli fildişi kakmaları vardı, menteşeleri ve tokaları beyaz altındı. Hoş bir parçaydı ama kraliçenin ilgilendiği tek şey, sandığın içinde ne olduğuydu.

Sandık yeterince büyük en azından. Tyrion, o kadar küçük ve bodur bir adam için tuhaf şekilde büyük bir kafaya sahipti.

Derin bir reverans yaparak, "Majesteleri," diye mırıldandı Tyroshlu, "hikâyelerin anlattığı kadar güzel olduğunuzu görüyorum. Muhteşem güzelliğinizi ve nazik kalbinizi parçalayan kederinizi Dar Deniz'in karşısından bile duyduk. Cesur ve genç oğlunuzu size geri verememem lâkin acınızı biraz olsun hafifletmeyi umut ediyorum." Elini sandığın üstüne koydu. "Size adalet getirdim. Size

valonqar'ınızın

başını getirdim."

Eski Valyria diline ait olan kelime Cersei'yi ürpertti ama aynı zamanda ona bir parça umut verdi. "İblis artık benim kardeşim değil," diye duyurdu kraliçe. "Onun ismini de telaffuz etmeyeceğim. Bir zamanlar onurlu bir isimdi ama İblis o ismin şerefini beş paralık etti."

"Tyrosh'ta ona Kırmızıel diyoruz, parmaklarından süzülen kandan dolayı. Bir kralın ve bir babanın kanı. İblis'in kendi annesini de öldürdüğü söyleniyor, kadının rahmini vahşi pençeleriyle parçalamış."

Ne saçmalık,

diye düşündü Cersei. "Bu doğru," dedi. "Eğer İblis'in başı şu sandığın içindeyse, sizi lordluğa yükseltirim ve size zenginlik dolu arazilerle kaleler bahşederim." Unvanlar topraktan daha ucuzdu ve nehir toprakları, sahipsiz tarlaların ve yanık köylerin ortasında duran viran kalelerle doluydu. "Konseyim bekliyor. Sandığı açın da içini görelim."

Tyroshlu, abartılı bir hareketle sandığı açtı ve gülümseyerek geri çekildi. Sandığın içinde bir cüce kafası vardı, mavi kadifeyle kaplanmış yumuşak bir

yastığın üstünden kraliçeye bakıyordu.

Cersei kafayı inceledi. “Bu benim kardeşim değil.” Ağzında acı bir tat vardı.

Bu kadarını umut etmemeliydim sanırım, bilhassa

Loras’tan sonra. Tanrılar asla o kadar iyi olmazlar.

“Bu adamın gözleri kahverengi. Tyrion’ın tek gözü siyah, tek gözü yeşildi.” “Gözler, aynen öyle... Majesteleri, kardeşinizin gözleri... çürümüştü. Onları camla değiştirdim... ama dediğiniz gibi, yanlış bir renk seçmişim.”

Adamın söyledikleri Cersei’yi daha fazla rahatsız etmekten başka bir şeye yaramadı. “Sizin kafanızda cam gözler olabilir ama benimkinde yok. Ejderha Kayası’nda, İblis’e bu yaratıktan daha çok benzeyen gargoyleler var. Bu adam

kel

ve İblis’ten iki kat yaşlı. Dişlerine ne oldu?”

Adam, Cersei’nin sesindeki öfkeyle sindi. “Bir sıra altın dişi vardı. Majesteleri, biz... ben pişmanım...”

“Ah, henüz değilsin. Ama olacaksın.”

Onu boğdurmam gerek, yüzü siyaha dönene kadar nefes almak için çabalasın, tıpkı oğlum gibi.

Kelimeler Cersei’nin dilinin uçundaydı.

“Dürüst bir hata. Cüceler birbirine benzer ve... Majesteleri görüyor, adamın burnu yok...”

“Burnu yok çünkü sen o burnu

kestin.”

“Hayır!” Adamın alnındaki ter, inkârını yalanlıyordu.

“Evet.” Cersei’nin ses tonunda zehirli bir tatlılık yürüdü. “En azından burnu kesecek kadar akim varmış. Buraya bir kafayla gelen son budala, bir büyücünün kafada yeni burun çıkarttığını söylemişti. Bununla birlikte, bana öyle geliyor ki bu cüceye bir burun borçlusun. Lannister Hanedanı borcunu mutlaka öder. Sen de ödemelisin. Sör Meryn, şu sahtekârı Qyburn’e götürün.”

Sör Meryn Trant, Tyroshlu’yu kolundan yakaladı ve dışarıya sürükledi, Tyroshlu hâlâ itiraz ediyordu. Adamlar gittiğinde, Cersei, Osmund Karakazan’a döndü. “Sör Osmund, şu şeyi gözümün önünden alın ve İblis hakkında bilgi sahibi olduğunu iddia eden diğer adamları getirin.”

“Emredersiniz Majesteleri.”

Maalesef üç sözde muhbirin, Tyroshlu’dan daha faydalı olmadığı anlaşıldı. Biri, İblis’in Eski Şehir’deki bir genelevde saklandığını ve erkekleri ağzıyla memnun ettiğini söyledi. Bu eğlen celi bir resim yaratıyordu ama Cersei gerçek

olduğuna bir an bile inanmadı, ikinci adam, cüceyi Braavos'ta bir oyuncu gösterisinde gördüğünü iddia etti. Üçüncüsü, Tyrion'ın bir münzeviye dönüştüğünü ve nehir topraklarındaki tekinsiz bir kalede yaşadığını söyledi. Kraliçe, adamların hepsine aynı cevabı verdi. "Cesur şövalyelerimden bazılarını bahsettiğiniz cüceye götürürseniz, cömertçe ödüllendirileceksiniz," dedi. "Bahsettiğiniz cücenin İblis olması şartıyla tabii. Eğer İblis değilse... pekâlâ, şövalyelerim kandırılmaktan ve onları bir gölgenin peşinden koşturan soytarılardan hoşlanmazlar. Bunları yapan bir adam dilini kaybedebilir." Muhbirler, bunları duydukları anda inançlarını kaybettiler ve gördükleri cücenin başka bir cüce olabileceğini söylediler.

Cersei daha önce, etrafta bu kadar çok cüce olduğunu hiç fark etmemişti. "Dünya bu küçük ve çarpık canavarlarla mı dolu?" diye şikâyet etti, o sırada son muhbir de dışarı çıkarılıyordu. "Bunlardan kaç tane olabilir ki?"

"Eskisinden daha az," dedi Leydi Merryweather. "Konseyde Majesteleri Kraliçe'ye eşlik etme onuruna sahip olabilir miyim?"

"Can sıkıntısına katlanabilirsen," dedi Cersei. "Robert hemen hemen her konuda aptaldı ama bir düşüncesinde haklıydı. Bir krallığı yönetmek çok bezdirici bir iş."

"Majesteleri'ni bu kadar bitkin görmek beni üzüyor. Kaçıp biraz oyun oynayalım ve şu arzuhâlleri dinleme işini Kral Eli'ne bırakalım derim. Hizmetçi kızlar gibi giyiniriz ve günü sıradan insanların arasında geçiririz, Ejderha Kayası'yla ilgili neler söylediklerini duyarız. Mavi Ozan'ın, küçük kraliçenin yanında olmadığı zamanlarda şarkı söylediği hanı biliyorum. Bir ateş sihirbazının; kurşunu altına, suyu şaraba ve kızları erkeğe dönüştürdüğü malum bir mahzen biliyorum. Belki bize de sihir yapar. Bir gece için erkek olmak Majesteleri'ni eğlendirmez mi?"

Bir erkek olsaydım, Jaime olurdum,
diye düşündü kraliçe.

Bir erkek olsaydım, bu krallığa Tommen'ın adına değil kendi adıma hükmederdim.
"Sen bir kadın olarak kalacaksan, eğlendirir," dedi, Taena'nın duymak istediğin şeyin bu olduğunu biliyordu. "Beni böyle baştan çıkarmakla hınzırlık ediyorsun. Lâkin diyarımı Harrys Swyft'in titrek ellerine bırakırsam ne çeşit bir kraliçe olurum?"

Taena dudaklarını sarkıttı. "Majesteleri Kraliçe çok çalışkan."

"Öyleyim," dedi Cersei "ve günün sonunda buna pişman olacağım." Leydi Merryweather'm koluna girdi. "Gidelim."

O gün, taleplerini dile getirmek üzere kraliçenin huzuruna çıkan ilk kişi Jalabhor Xho'ydu; sürgündeki bir prens olarak, rütbesine uygun düşen buydu. Xho, tüylü ve parlak pelerininin içinde olağanüstü görünüyordu ama sadece yalvarmak için gelmişti. Cersei, Kırmızı Çiçek Vadisi'ni geri almak için adam ve silah isteyen prensi dinledi ve sonra, "Majesteleri kendi savaşını sürdürüyor Prens Jalabhar," dedi. "Şu anda size verecek adamı yok. Belki gelecek yıl." Robert da Xho'ya sürekli bunu söylerdi. Cersei, gelecek yıl adama

asla

diyecekti. Ama bugün değil. Ejderha Kayası onundu.

Simyacılar Loncası'ndan Lord Hallyne geldi ve Ejderha Kayası'nda bulunması muhtemel ejderha yumurtalarının, alev kehanetçileri tarafından kuluçkalanması için izin istedi. "Kalede yumurtalar kalmış olsaydı, Stannis onları satar ve ayaklanmasının masraflarını öderdi," dedi kraliçe. Planın çılgınca olduğunu söylemekten kaçındı. Son Targaryen ejderhası öldüğünden bu yana, bu çeşit girişimlerin hepsi ölümle, felaketle ya da utançla sonuçlanmıştı.

Cersei'nin huzuruna bir grup tacir çıktı; kraliyetin, Braavos'un Demir Bankası'yla onlar adına görüşmesini istiyorlardı. Görünüşe göre Demir Bankası, tahsil edilmemiş alacaklarının ödenmesini talep ediyor ve yeni borç isteklerini geri çeviriyordu.

Kendi bankamıza ihtiyacımız var,

diye karar verdi Cersei,

Lannis Limanı'nın Altın Bankası.

Tommen'ın tahtı sağlama alındığında bunu gerçekleştirebilirdi belki. Şu an için yapabileceği tek şey, tacirlere, Braavoslu tefecilere olan borçlarını ödemelerini söylemekti.

İnanç'tan gelen temsilcilerin başında, Cersei'nin eski dostu Rahip Raynald vardı. Savaşçı'nın Oğulları'ndan altısı ona eşlik ediyordu, birlikte yedi kişi oluyorlardı; kutsal ve hayırlı bir sayı. Yeni Yüce Rahip ya da Ay Oğlan'ın dediği gibi Yüce Serçe her şeyi yedilerle yapıyordu. Şövalyeler, İnanç'ın yedi rengiyle şeritlenmiş kılıç kemerleri takıyordu. Şövalyelerin miğferlerinin tepesini ve büyük kılıçlarının kabza topuzlarını kristaller süslüyordu. Şövalyeler, ters gözyaşı damlası şeklinde olan ve Fetih'ten beri kullanılmayan uçurtma kalkanlar taşıyordu. Kalkanların üstünde, Yedi Krallık'ta asırlardır görülmeyen bir arma vardı: Karanlık zeminde parlayan bir gökkuşağı kılıcı. Qyburn'ün söylediğine göre, şu ana kadar yüze yakın şövalye öne çıkmış ve hayatıyla kılıcını Savaşçı'nın Oğulları'na adamıştı, üstelik her gün bir yenisi geliyordu.

Tanrılarla sarhoş olmuşlar. Diyarın bu kadar çok sarhoş barındırdığını kim

bilebilirdi?

Çoğu, hane şövalyeleri ve vasıfsız şövalyelerdi ama aralarında soylu olanlar da vardı; ailelerin küçük oğulları, önemsiz lordlar ve eski günahlarının kefaretini ödemek isteyen yaşlı adamlar. Ve bir de Lancel. Qyburn, kraliçenin zekâ özürlü kuzeninin, Savaşçı'nın Oğulları'nın Soylu ve Kudretli Birliği'ne katılmak için bütün arazilerini, kalesini ve karısını bırakıp şehre geldiğini söylediğinde, Cersei adamın şaka yaptığını düşünmüştü ama Lancel diğer dindar soytarılarla birlikte oradaydı işte.

Cersei bundan hiç hoşlanmamıştı. Yüce Serçe'nin sonsuz küstahlığını ve nankörlüğünü de sevmemişti. "Yüce Rahip nerede?" diye sordu Raymond'a. "Ben onu çağırtmıştım."

Rahip Raynard müteessir bir ses tonuyla konuştu. "Yüce Rahip, şahsına vekâleten beni gönderdi ve Majesteleri Kraliçe'ye, kendisinin Yedi tarafından şeytanlıkla savaşmaya gönderildiğini söylememi emretti."

"Nasıl? İpek Caddesi'nde dolaşıp iffetle ilgili vaazlar vererek mi? Fahişeler için dua etmenin onları tekrar bakire yapacağını mı düşünüyor?"

"Vücutlarımız, Anne ve Baba tarafından, erkeğin dişiyle birleşmesi ve meşru çocuklar olması için şekillendirilmiştir," diye yanıtladı Raynard. "Kadınların sikke için kutsal uzuvlarını satması, aşağılık ve günahkâr bir davranıştır."

Eğer kraliçe, Rahip Raynard'ın İpek Caddesi'ndeki bütün genelevlerde özel arkadaşları olduğunu bilmeseydi, bu dindar açıklama çok daha ikna edici olabilirdi. Hiç şüphe yok ki Raynard, Yüce Serçe'nin cıvıltılarını tekrarlamayı yer fırçalamaya tercih etmişti. "Sakın bana vaaz vermeye kalkışmayın," dedi Cersei adama. "Genelev sahipleri haklı olarak şikâyet ediyorlar." "Erdemliler neden günahkârların konuşmasını dinlesin?" Kraliçe, sözünü hiç sakınmadan, "O günahkârlar kraliyet hâzinesini besliyor," dedi. "O günahkârların sikkeleri, altın pelerinlilerin maaşlarını ödememize ve kıyılarımızın savunması için kadırgalar inşa etmemize yardım ediyor. Ticareti de dikkate almalıyız. Kral Toprakları'nda genelevler olmazsa, gemiler Gölgeli Vadi'ye ya da Martı Kasabası'na gider. Yüce Rahip bana caddelerde huzur vadetti. Fuhuş, o huzurun korunmasına yardım ediyor. Fahişelerden mahrum kalan sıradan adamlar tecavüze meyilli olur. Bundan böyle Yüce Rahip septte dua etsin, ait olduğu yerde."

Kraliçe, Lord Gyles'ı da görmeyi bekliyordu ama Gyles yerine Yüce Üstat Pycelle geldi. Gri yüzü ve özür dileyen ses tonuyla, Rosby'nin yataktan çıkamayacak kadar hâlsiz olduğunu söyledi. "Bunu söylemekten esef duyuyorum ama Lord Gyles yakın zamanda soylu atalarına katılacak. Baba onu

adilce yargılasın.”

Eğer Rosby ölürse, Mace Tyrell ve küçük kraliçe bana yine Kocaman Garth’ı dayatır.

“Lord Gyles

yıllardır

öksürüyor ama öksürük yüzünden ölmedi,” dedi Cersei. “Gyles, Robert’ın saltanatının yarısını ve Joffrey’ninkinin tamamını öksürerek geçirdi. Eğer şimdi ölüyorsa, biri onun ölmesini istiyor demektir.”

Yüce Üstat Pycelle şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. “Majesteleri? Kikim Lord Gyles’ın ölmesini ister?”

“Vârisi olabilir.”

Ya da küçük kraliçe.

“Bir zamanlar reddettiği bir kadın.”

Margaery, Mace ve Diken Kraliçesi, neden olmasın? Gyles onların yolunu kapatıyor.

“Eski bir düşman. Yeni bir düşman. Sen.”

Yaşlı adamın benzi attı. “Ma-majesteleri şaka yapıyor. Ben... ben lordun bağırsaklarım temizledim, onu sülükledim, lapalarla ve damardan verilen ilaçlarla tedavi ettim... buğular onu biraz rahatlatıyor ve tatlıuyku sayesinde öksürüklerinin şiddeti hafifliyor ama lord artık kanla birlikte akciğer parçaları tükürüyor.” “Durum böyle de olsa, Lord Gyles’ın yanına döneceksin ve ona ölmesine izin vermediğimi söyleyeceksin.”

“Eğer Majesteleri memnun olacaksa.”

Daha fazla, daha fazla ve daha fazla dilekçe sahibi geldi, her biri öncekinden daha sıkıcıydı. O akşam, son dilekçe sahibi de nihayet gittikten sonra, oğluyla birlikte basit bir akşam yemeği yerken, “Tommen,” dedi Cersei, “gece yatmadan önce dua ederken, Anne ve Babaya hâlâ bir çocuk olduğun için şükrettiğini söyle. Kral olmak zor bir iş. İnan bana, bu işi hiç sevemeyeceksin. İnsanlar seni bir karga sürüsü gibi gagalıyor. Herkes senin etinden bir parça koparmak istiyor.”

“Evet anne,” dedi Tommen hüzün dolu bir sesle. Küçük kraliçe ona Loras’tan bahsetmişti. Sör Osmund çocuğun ağladığını söylemişti.

Henüz çok küçük. Joffrey’in yaşına geldiğinde, Sör Loras’ın neye benzediğini bile hatırlamayacak.

“Ama gagalanmak umurumda olmaz,” diye devam etti Tommen. “Her gün seninle birlikte konseye gelmeliyim, dinlemek için. Margaery diyor ki...”

“... Margaery çok konuşuyor,” diye parladı Cersei. “Onun dilini

memnuniyetle koparırım.”

Birdenbire, “

Bunu söyleme,”

diye bağırdı Tommen, yüzü kıpkırmızıydı. “Margaery’nin dilini rahat bırak. Margaery’ye dokunma. Kral benim, sen değilsin.”

Cersei şaşkın gözlerle oğluna baktı. “Ne dedin?”

“Kral benim. Kimin dilinin koparılacağım ben karar veririm, sen değil. Margaery’yi incitmene izin vermeyeceğim.

Vermeyeceğim.

Bunu yasaklıyorum.”

Cersei, Tommen’ı kulağından yakaladı ve çığlıklar atan çocuğu kapıya doğru sürükledi. Sör Boros Blount kapıda nöbet tutuyordu. “Sör Boros, Majesteleri kendini kaybetti. Onu odasına götürün ve Pate’i yukarı çıkarın. Bu sefer, Tommen’ın çocuğu bizzat kamçılamasını istiyorum. Çocuğun iki yanağından da kanlar akana kadar kamçılamak zorunda. Eğer Majesteleri bunu yapmayı reddeder ya da ağzından bir tek itiraz kelimesi çıkarırsa, Qyburn’ü çağırın ve ona Pate’in dilini kesmesini söyleyin. Majesteleri küstahlığın bedelinin ne olduğunu öğrensin.”

Huzursuz bir şekilde krala bakarak, “Emredersiniz,” dedi Sör Boros. “Majesteleri, lütfen benimle gelin.”

Kızıl Kale’nin üstüne karanlık çökerken, Jocelyn kraliçenin şöminesinde bir ateş tutuşturdu ve Dorcas yatağın yanındaki mumları yaktı. Cersei nefes almak için pencereyi açtı ve bulutların geri dönüp yıldızları sakladığım gördü. “Çok karanlık bir gece Majesteleri,” diye mırıldandı Dorcas.

Evet,

diye düşündü Cersei,

ama Bakire Zindanı ya da Sör Loras’ın yandığı ve kanadığı Ejderha Kayası kadar karanlık değil. Kalenin altındaki kara hücreler kadar karanlık değil.

Kraliçe bunu neden aklına getirdiğini bilmiyordu. Falyse’i daha fazla düşünmemeye karar vermişti.

Teke tek dövüş. Falyse öyle bir budalayla evlenmeyecek kadar akıllı olmalıydı.

Stokeworth’ten gelen habere göre Leydi Tanda, üşütme kaynaklı bir göğüs hastalığı sebebiyle ölmüştü. Hastalık, kadının kalçasının kırılmasıyla gelişmişti. Yarımakıllı Lollys, Leydi Stokeworth ilan edilmişti ve Sör Bronn onun lordu olmuştu.

Tanda öldü ve Gyles ölüyor, iyi ki Ay Oğlan’a sahibiz, yoksa saray

soytarısız kalacaktı.
Kraliçe, başını yastığa koyarken gülümsedi.

Yanağını öptüğümde, gözyaşlarındaki tuzun tadını aldım.

Eski bir rüyayı gördü; kahverengi pelerinler giymiş üç genç kız, sarkık gıdılı bir kocakarı ve ölüm kokan bir çadır.

Kocakarının çadırı karanlıktı, yüksek ve sivri bir tavanı vardı. Cersei içeri girmek istemedi, on yaşındayken de istememişti, ama kızlar onu izliyordu ve Cersei arkasını dönüp kaçamazdı. Rüyada üç kişilerdi, tıpkı gerçek hayatta oldukları gibi. Şişman Jeyne Farman her zamanki gibi duraksadı, buraya kadar gelmiş olması bile mucizeydi. Melara Hetherspoon ondan daha cesur, daha büyük, daha güzeldi. Üçü birlikte, kahverengi pelerinlerini giymiş ve başlıklarını takmış bir hâlde gizlice odalarından çıkmış, büyücüyü bulmak için turnuva alanını geçmişlerdi. Melara hizmetçi kızların fısıldaşmalarını duymuş ve büyücünün bir adamı lanetleyebildiğim ya da âşık olmasını sağlayabildiğini, şeytanları çağırabildiğim ve geleceği görebildiğini öğrenmişti.

Kızlar gerçek hayatta nefes nefese ve uçarıydı, endişeli oldukları kadar heyecanlılardı, büyücünün çadırına doğru yürürken fısıldaşıp durmuşlardı. Rüya farklıydı. Rüyada, çadırlar gölgeliydi ve kızların karşılaştığı şövalyelerle hizmetkârlar sistendi. Kızlar, kocakarının çadırını bulmadan önce uzunca bir süre dolaştılar. Çadırı bulduklarında meşalaleler sönmek üzereydi. Cersei, kızların birbirlerine sokulup fısıldaşmalarını izledi. Onlara,

geri dönün,
demeye çalıştı.

Kaçın. Burada size göre bir şey yok.
Fakat ağzım hareket ettirmesine rağmen, tek kelime çıkmadı.

Çadırın kapısından içeri giren ilk kız, Lord Tywin'in kızıydı. Onun hemen arkasında Melara vardı. En son Jeyne Farman içeri girdi ve diğer iki kızın arkasına saklanmaya çalıştı, her zaman böyle yapardı.

Çadırın içi kokularla doluydu. Tarçın ve muskat. Kırmızı, sarı ve karabiber. Karanfil, limon otu, kıymetli safran ve safranda da nadir tuhaf baharatlar. Çadırdaki tek ışık, şahmeran kafası şeklindeki demir maltızdan geliyordu; çadırın duvarlarını soğuk, ölü ve çürük gösteren loş, yeşil bir ışık. Gerçek hayatta da böyle miydi? Cersei hatırlayamıyordu.

Büyücü rüyada uyuyordu, bir zamanlar gerçek hayatta uyuduğu gibi.

Onu rahat bırakın,
diye bağırmak istedi kraliçe.

Sizi küçük aptallar, uyuyan bir büyücüyü asla uyandırmayın.

Bir dili yokken, yapabileceği tek şey onları izlemekti. Kız pelerinini çıkardı, büyücünün yatağını tekmeledi ve “Uyan,” dedi. “Geleceğimizi öğrenmek istiyoruz.”

Kurbağa Maggy gözlerini açtığında, Jeyne Farman bir çığlık koyuverip çadırdan kaçtı ve bütün gücüyle koşarak geceye karıştı. Tombul aptal korkak küçük Jeyne, hamur yüzlü, şişman ve her gölgeden korkan Jeyne.

Ama Jeyne akıllı olandı.

Jeyne hâlâ yaşıyordu, Güzel Ada’daydı. Lord ağabeyinin sancak beylerinden biriyle evlenmiş ve bir düzine enik yavrulamıştı.

Yaşlı kadının gözleri sarıydı. Gözlerinin çevresi mide bulandırıcı bir kabukla kaplıydı. Lannis Limanı’nda söylenenlere göre Maggy, kocası tarafından baharatlarla birlikte doğudan getirildiğinde genç ve güzeldi ama yaş ve habaset kadının üstüne işaretlerini bırakmışlardı. Kısa, tıknaz ve şekilsiz bir kadındı. Dişleri dökülmüş ve göğüsleri dizlerine kadar sarkmıştı. İnsan ona çok yaklaştığında hastalık kokusunu alabiliyordu. Kadın konuştuğunda, keskin nefesi insanın midesini bulandırıyordu. “Gidin,” dedi büyücü vıraklayan bir fısıltıyla.

“Geleceğimizi öğrenmeye geldik,” dedi genç Cersei.

Yaşlı kadın ikinci kez, “Gidin,” diye vırakladı.

“Yarınları görebildiğini duyduk,” dedi Melara. “Sadece evleneceğimiz adamların kim olduğunu öğrenmek istiyoruz.”

“Gidin,” diye vırakladı Maggy, üçüncü kez.

Eğer bir dili olsaydı,

onu dinleyin,

diye bağırırdı kraliçe.

Hâlâ vaktiniz var. Kaçın, sizi küçük aptallar

!

Altın bukleleri olan kız, ellerini kalçalarına koydu. “Bize geleceğimizi söyle, yoksa lord babama giderim ve saygısızlık ettiğin için kırbaçlanırsın.”

“Lütfen,” diye yalvardı Melara. “Bize sadece geleceğimizi söyle, sonra gideceğiz.”

“Buradaki bazı kişilerin bir geleceği yok,” diye mırıldandı Maggy o korkunç peslikteki sesiyle. Omuzlarına bir pelerin aldı ve kızları bir el işaretiyle yanına çağırdı. “Gelin, eğer gitmeyecekseniz gelin. Aptallar. Evet, gelin. Kanınızın tadına bakmalıyım.”

Melara sarardı ama Cersei değil. Bir aslan, bir kurbağadan korkmazdı, kurbağa ne kadar yaşlı ve çirkin olursa olsun. Cersei gitmeliydi, kadını dinlemeliydi, kaçmalıydı. Kaçmak yerine Maggy’nin uzattığı hançeri aldı ve

kıvrımlı demir bıçağı, başparmağının etli kısmına sürttü. Sonra Melara'nın parmağını da kesti.

Kan, çadırın yeşil loşluğunda, kırmızıdan çok siyah görünüyordu. Kanı gören Maggy'nin ağzı titredi. "Buraya," diye fısıldadı kadın, "buraya getir." Cersei elini kadına uzattı. Kadın, bir bebeğinki kadar yumuşak diş etleriyle kanı emdi. Kraliçe, büyücünün ağzının ne kadar tuhaf ve soğuk olduğunu hâlâ halı ılıyordu.

Kanı içtikten sonra, "Uç soru sorabilirsin," dedi kocakarı. "Cevaplarımdan hoşlanmayacaksın. Sor ya da git."

Git,

diye düşündü rüya gören kraliçe,

dilini tut ve kaç.

Ama kız korkmayacak kadar aptaldı.

"Prensle ne zaman evleneceğim?" diye sordu.

"Asla. Sen kralla evleneceksin."

Kızın altın buklelerle çevrili yüzü şaşkınlıkla kırıştı. Kız daha sonra yıllar boyunca, bu sözlerin, Rhaegar'la Aerys öldükten sonra evleneceği anlamına geldiğini düşünmüştü. "Ama kraliçe

olacağım,

değil mi?" diye sordu kraliçenin genç hâli.

"Evet." Maggy'nin sarı gözlerinde habaset pırıldıyordu. "Kraliçe olacaksın... başka bir kraliçe gelene kadar. Daha genç ve daha güzel bir kraliçe gelecek, seni devirecek ve değer verdiğin her şeyi elinden alacak."

Kızın çocuk yüzüne öfke yürüdü. "Eğer bunu yapmayı denerse, onu kardeşime öldürtürüm." Kız o zaman bile durmadı. Bir soru hakkı daha vardı, gelecekteki hayatına bir bakış daha. "Kral ve ben çocuk sahibi olacak mıyız?"

"Ah, evet. Kral için on altı, senin için üç çocuk."

Kız bunun çok saçma olduğunu düşündü. Parmağını kestiği yer zonkluyordu ve kanı halıya damlıyordu.

Bu nasıl olabilir

? diye sormak istedi ama soruları bitmişti.

Ama kadının onunla işi bitmemişti. "Taçları ve kefenleri altın olacak," dedi. "Gözyaşların seni boğduğunda,

valonqar

ellerini senin beyaz boğazına dolayacak ve nefesini senden alacak."

"Volanqar

ne? Bir çeşit canavar mı?" Altın kız bu kehanetten hoşlanmamıştı. "Sen bir

yalancısın, şekilsiz bir kurbağasın, pis kokulu yaşlı bir vahşisin. Söylediğin tek kelimeye bile inanmıyorum. Gidelim Melara, bu kadın dinlenmeye değmez.”

“Benim de üç soru hakkım var,” dedi Melara. Cersei onu kolundan çekiştirdiğinde Cersei’nin elinden kurtuldu ve tekrar kocakarıya döndü. “Jaime’yle evlenecek miyim?”

Seni aptal kız,

diye düşündü kraliçe, şimdi bile kızgındı. Jaime

senin hayatta olduğunun bile farkında değil.

Jaime o zamanlar sadece kılıçlar, köpekler ve atlar için yaşıyordu... ve ikizi Cersei için.

“Ne Jaime ne de başka bir adam,” dedi Maggy. “Senin bekâretini solucanlar alacak. Senin ölümün bu gece, burada ufaklık. Ölümün nefesini koklayabiliyor musun? Ölüm çok yakında.”

“Kokladığımız tek nefes seninkisi,” dedi Cersei. Yanındaki masada bir iksir kavanozu vardı. Cersei kavanozu kapıp yaşlı kadının gözlerine fırlattı. Gerçek hayatta, büyücü tuhaf bir dilde bağırmış ve kızlar çadırdan kaçarken o lanetler okumuştu. Ama rüyada büyücünün yüzü çözüldü, gri sis şeritleri halinde eriyip yok oldu, sonunda kadının yüzünden geri sadece iki sarı göz kaldı, ölümün gözleri.

Valonqar

ellerini senin boğazına dolayacak,

diye duydu kraliçe ama ses yaşlı kadına ait değildi. Eller, rüyanın sislerinin içinden çıktı ve kraliçenin boğazına dolandı; kalın ve güçlü eller. Ellerin üzerinde onun suratı yüzüyordu, birbirinden farklı renkteki gözleriyle kraliçeye bakıyordu. Kraliçe,

hayır,

diye bağırmaya çalıştı ama boğazına cücenin parmakları gömülmüştü. Boş yere çığlık atıp çırpındı. Çok geçmeden, oğlunun ölürken çıkardığı sesi çıkarıyordu, Joff un yeryüzündeki son nefesini işaretleyen o ince ve korkunç sesi.

Karanlıkta nefes nefese uyandı, battaniyesi boynuna dolanmıştı. Cersei battaniyeyi öyle büyük bir şiddetle çekti ki kumaş yırtıldı. Cersei yatağın içinde doğruldu, göğsü inip kalkıyordu.

Bir rüya,

dedi kendine,

eski bir rüya ve dolaşmış bir battaniye, hepsi bu.

Taena geceyi yine küçük kraliçeyle birlikte geçiriyordu, bu yüzden

Cersei’nin yanında uyuyan Dorcas’tı. Kraliçe kızın omzunu sertçe sarstı. “Uyan ve Pycelle’i bul. Lord Gyles’ın yanında olmalı. Onu derhal buraya getir.” Hâlâ yarı uyur hâlde olan Dorcas yataktan kalktı ve kıyafetlerini giymek için odanın karşı tarafına yürüdü, kızın çıplak ayakları yerdeki hasırları hışırdattı.

Asırlar sonra, Yüce Üstat Pycelle ayaklarını sürüyerek odaya girdi, ağır göz kapaklarıyla örtülü gözlerini kırpıştırıyor ve esnememek için mücadele veriyordu. Buruşuk boynundaki devasa üstat zincirinin ağırlığıyla yere çekiliyormuş gibi görünüyordu. Pycelle, Cersei onu bildi bileli yaşlıydı ama adamın fevkalade göründüğü bir vakit de vardı: Güzel kıyafetli, vakur, son derece nazik. Muazzam beyaz sakalı ona bilge bir hava verirdi ama Tyrion adamın sakalını kesmişti ve yeniden çıkan sakallar acınası şeylerdi. Bir tutam ince ve kuru kıl, adamın sarkık çenesinin altındaki pembe et parçasını gizleyemiyordu.

Bu bir erkek değil,

diye düşündü Cersei,

bir erkeğin yıkıntısı. Kara hücreler Pycelle’in bütün gücünü alıp götürdü, hücreler ve iblis’in usturası.

“Kaç yaşındasın?” diye sordu Cersei birdenbire “Seksen dört, eğer Majesteleri memnun olacaksa.”

“Daha genç bir adam beni daha memnun edebilirdi.” Pycelle dudaklarını yaladı. “Yüce Meclis beni çağırdığında kırk iki yaşımdaydım. Kaeth, Yüce Üstat seçildiğinde seksen yaşındaydı ve Ellendor doksanına yakındı. İkisi de, seçildikleri yıl içinde öldüler. Onlardan sonra Merion seçildi, sadece altmış altı yaşındaydı ama Kral Toprakları’na gelirken soğuk algınlığı yüzünden can verdi. Bu olaylardan sonra, Kral Aegon, Hisar’dan daha genç bir adam istedi. Hizmet ettiğim ilk kral oydu.”

Ve Tommen sonuncusu olmalı.

“Senden bir iksir istiyorum. Uyumama yardım edecek bir şey.”

“Yatağa girmeden önce bir kadeh şarap içmek...”

“Şarap

içiyorum,

seni zekâ özürlü budala. Daha güçlü bir şey istiyorum. Rüya görmeme engel olacak bir şey.”

“Siz... Majesteleri rüya görmek istemiyor mu?”

“Ben az önce ne dedim? Kulakların da aletin kadar zayıf mı düştü? Bana böyle bir iksir hazırlayabilir misin yoksa Lord Qyburn’e senin bir başarısızlığını daha telafi etmesini mi emretmeliyim?”

“Hayır. Bu işe onu... Bu işe Qyburn’ü karıştırmanıza gerek yok. Rüyasız uyku. İksirinizi alacaksınız.”

“Güzel. Gidebilirsin.” Ama Pycelle kapıya doğru giderken Cersei tekrar seslendi. “Bir şey daha. Hisar kehanetler hakkında ne öğretir? Yarınlarımız önceden görülebilir mi?”

Yaşlı adam tereddüt etti. Bir eliyle kör bir şekilde göğsünü yokladı, orada olmayan sakalını sıvazlıyor gibiydi. “Yarınlarımız önceden görülebilir mi?” diye tekrar etti. “Olabilir. Eski kitaplarda bazı malum büyüler vardır... lâkin Majesteleri,

‘Yarınlarımız önceden görülmeli mi?’

diye sormalıydı. Buna vereceğim cevap, ‘Hayır,’ olurdu. Bazı kapıları kapalı bırakmak gerekir.” “Çıkarken benim kapımı kapadığından emin ol.” Cersei, Pycelle’in kendisi kadar işe yaramaz bir cevap vereceğini bilmeliydi.

Ertesi sabah Tommen’la birlikte kahvaltı etti. Çocuk dünkünden daha itaatkârdı, görünüşe göre Pate’le ilgilenmesi işe yaramıştı. Kızarmış yumurta, kızarmış ekmek ve Dorne’dan gelen bir gemiden yeni alınmış kan portakalları yediler. Tommen’ın yanında kedileri vardı. Cersei, oğlunun ayağının dibinde oyun oynayan kedileri izlerken kendini biraz daha iyi hissetti.

Ben hayattayken om kimse zarar veremez.

Eğer Tommen’ı güvende tutmanın bedeli buysa, Cersei Batıdiyar’daki lordların yarısını öldürürdü. Yemek bittikten sonra çocuğa, “Jocelyn’le git,” dedi. Sonra Qyburn’ü çağırttı. “Leydi Falyse hâlâ hayatta mı?” “Hayatta, evet. Belki tam anlamıyla... rahat... değil.” “Anlıyorum.” Cersei bir an düşündü. “Şu Bronn denen adam... Bu kadar yakınımızda bir düşman olması fikrinden hoşlandığımı söyleyemem. Bronn’un bütün gücü Lollys’ten geliyor. Eğer ortaya bir abla çıkarabilirsek...”

“Maalesef,” dedi Qyburn. “Korkarım ki Leydi Falyse, Stokeworth’ü yönetecek durumda değil. Aslını isterseniz kendi kendini besleyecek durumda bile değil. Ondan çok şey öğrendiğimi söylemekten mutluluk duyuyorum lâkin derslerin bir bedeli olduğunu da eklemeliyim. Majesteleri’nin talimatlarım aşmadığını umuyorum.”

“Hayır.” Cersei’nin aklından geçen şey için geç kalınmıştı. Bunu düşünerek vakit harcamak anlamsızdı.

Ölse daha iyi olur,

dedi kendi kendine.

Kocası olmadan yaşamaya devam etmek istemez. Adam tam bir budalaydı ama aptal kadın onu gerçekten seviyordu.

“Başka bir mesele var. Dün gece dehşet verici bir rüya gördüm.” “Bütün insanlar zaman zaman bundan muzdarip olur.”

“Bu rüya, çocukken ziyaret ettiğim bir cadı kadınla ilgiliydi.”

“Bir orman cadısı mı? Çoğu zararsız yaratıklardır. Biraz bitki sanatı biraz da ebelik bilirler, bunun dışında...”

“O bundan fazlasıydı. Eskiden Lannis Limanı’nın yarısı, tılsım ve iksir almak için ona giderdi. Büyükbabamın tacirlikten lordluğa yükselttiği ehemmiyetsiz bir adamın annesiydi. O lordun babası, doğuda ticaret yaptığı sırada bu kadını bulmuştu. Bazıları kadının ona büyü yaptığını söyler ama bence ihtiyaç duyduğu tek büyü bacaklarının arasındaydı. Kadının adını hatırlamıyorum. Uzun, doğuya özgü ve tuhaf bir isimdi, insanlar ona Maggy derdi.”

“

Maegi

?”

“Böyle mi telaffuz ediliyor? Parmağından bir damla kan emer ve sana yarınların nelere gebe olduğunu söylerdi.”

“Kanbüyüsü büyü sanatının en karanlık türüdür. Bazıları en güçlüsü olduğunu da söyler.”

Cersei bunu duymak istemiyordu. “Bu

maegi

bazı kehanetlerde bulundu. Önce güldüm ama... refakatçilerimden birinin ölümünü öngördü.

Maegi

bu tahmini yaptığında refakatçim on bir yaşındaydı, küçük bir at kadar sağlıklıydı ve Kaya’nın içinde güvendeydi. Fakat bir kuyunun içine düşüp boğuldu.” Melara, o gece

maegi’

nin çadırında duydukları şeylerden hiç bahsetmemeleri için Cersei’ye yalvarmıştı.

Eğer duyduklarımız hakkında konuşmazsak yakında unuturuz, sonra da gördüğümüz kötü bir rüyaya dönüşürler,

demişti.

Kötü rüyalar asla gerçek olmaz.

İkisi de o kadar küçüktü ki, kızın söyledikleri kulağa bilgece gelmişti.

“Çocukluk arkadaşınız için hâlâ üzülüyor musunuz?” diye sordu Qyburn. “Sizi rahatsız eden şey bu mu Majesteleri?” “Melara? Hayır. Neye benzediğini

bile hatırlamıyorum. Sadece...

maegi

kaç çocuğum olacağını biliyordu, Robert'ın piçlerini de biliyordu. Daha Robert ilk piçini bile peydahlamadan önce, kadın biliyordu. Bana kraliçe olacağımı ama başka bir kraliçe daha geleceğini söyledi..."

Daha genç ve daha güzel bir kraliçe, dedi,

"...beni devirecek ve sevdiğim her şeyi elimden alacak bir kraliçe."

"Ve siz de bu kehanete engel olmak istiyorsunuz?"

Her şeyden çok,

diye düşündü Cersei. "Engellenebilir mi?"

"Ah, evet. Hiç şüpheniz olmasın."

"Nasıl?"

"Bence Majesteleri nasıl olduğunu biliyor."

Cersei biliyordu.

En başından beri biliyordum,

diye düşündü.

O çadırın içindeyken bile biliyordum. "Eğer denerse, onu kardeşime öldürtürüm."

Fakat ne yapılması gerektiğini bilmek başka bir şeydi, gereken şeyin nasıl yapılacağını bilmek başka. Jaime artık güvenilir biri değildi. En iyisi âni bir hastalık olurdu ama tanrılar o kadar yardımsever değildi.

Peki nasıl

?

Bir bıçak, bir yastık, bir kadeh yürek felaketi

? Bunların hepsi sorun teşkil ederdi. Yaşlı bir adam uykusunda öldüğünde, kimse bunu ikinci kez düşünmezdi ama on altı yaşında bir kız yatağında ölü bulunduğunda, bazı tuhaf sorular sorulurdu. Ayrıca, Margaery asla yalnız uyumuyordu. Sör Loras ölüm döşeğinde olsa bile, kızın etrafında gece gündüz kılıçlar vardı.

Ama kılıçların iki kenarı vardır. Kızı koruyan adamların ta kendileri, onu devirmek için kullanılabilir.

Delil öyle inkâr edilemez olmalıydı ki, Margaery'nin lord babası bile kızının infazına rıza göstermekten başka bir şey yapamamalıydı. Bu kolay olmazdı.

Margaery'nin âşıkları, kızın başıyla birlikte kendi başlarının da kesileceğini bilir ve itirafta bulunmaz. Meğerki...

Ertesi gün, kraliçe avluda Osmund Karakazan'a rastladı, adam Redwyne

ikizlerinden biriyle talim yapıyordu. Cersei hangisi olduğunu söylemezdi; onları hiçbir zaman birbirlerinden ayırt edememişti. Bir süre kılıç oyununu izledi, sonra Sör Osmund'u yanma çağırdı. "Biraz benimle yürü," dedi "ve bana doğruyu söyle. Şimdi içi boş böbürlenmeler istemiyorum, bir Karakazan'ın üç şövalyeye bedel olduğunu duymak istemiyorum. Pek çok şey, vereceğin cevaba bağlı olabilir. Kardeşin Osney. Ne kadar iyi bir kılıç adamı?"

"İyi. Onu gördünüz. Ben ya da Osfryd kadar güçlü değil ama hızlı."

"Eğer iş oraya varırsa, Sör Boros Blount'u yenebilir mi?"

"Göbekli Boros'u mu?" Sör Osmund güldü. "O adam kaç yaşında, kırk mı? Elli mi? Çoğu zaman sarhoş ve ayık olduğunda bile şişman... Belki bir zamanlar mücadele iştahı vardı ama artık yok. Evet, Majesteleri, eğer Sör Boros'un ölmesi gerekiyorsa, Osney bunu kolayca yapabilir. Ne oldu? Boros bir hainlik mi yaptı?"

"Hayır," dedi Cersei.

Ama Osney yaptı.

BRIENNE

Yol ağzına bir mil kala ilk cesedi gördüler.

Adam ölü bir ağacın ana dalının altında sallanıyordu, ağacın gövdesi onu öldüren yıldırımın izlerini taşıyordu. Leş kargaları adamın yüzünü didiklemişti, yere yakın sallanan alt bacaklarını da kurtlar yemişti, dizlerinden aşağı sadece kemikler ve paçavralar kalmıştı... bir de çamur ve küfle kaplı, iyice çiğnenmiş bir ayakkabı.

“Ağzında ne var?” diye sordu Podrick.

Brienne bakabilmek için cesaretini toplamak zorunda kaldı. Adamın gri yeşil yüzü korkunçtu, ağzı açık ve şişkindi, birileri dişlerinin arasına sivri uçlu beyaz bir kaya parçası sokmuştu. Bir kaya parçası ya da...

“Tuz,” dedi Rahip Meribald.

Elli metre sonra ikinci bedeni gördüler. Leşçil hayvanlar adamı parçalamıştı. Cesetten geriye kalanlar, bir karaağacın dalına bağlanmış ipin altındaki zemine yayılmıştı. Eğer Köpek kokuyu alıp daha yakından bakmak için yabani otların arasına zıplamasaydı, Brienne ölü adamın yanından habersizce geçip gidebilirdi.

“Ne buldun Köpek?” Sör Hyle atından indi, köpeğin arkasından gitti ve bir miğferle geri döndü. Ölü adamın kafatası hâlâ miğferin içindeydi, bazı kurtçuklar ve böceklerle birlikte. “İyi çelik,” dedi Sör Hyle, “fazla hasarlı da değil, süs aslanı başını kaybetmiş ama olsun. Pod, bir miğfer ister misin?”

“O miğferi değil. İçinde kurtçuklar var.”

“Kurtçukları temizlersin delikanlı. Bir kız kadar hassassın.”

Brienne kaşlarını çatarak şövalyeye baktı. “Miğfer Pod için çok büyük.”

“Büyüdüğü zaman tam olur.”

“İstemiyorum,” dedi Podrick. Sör Hyle omuz silkti ve kırık miğferi yabani otların arasına geri attı, aslanlı tepe süsü ve her şeyiyle birlikte. Köpek havladı ve bir ağacın dibine gidip bacağını yukarı kaldırdı.

Bundan sonra, bir cesede rastlamadan yüz metre bile yol gidemediler. Boyunlarına yağlı ilmek geçirilmiş cesetler, kendir iplerin ucunda karaağaçların, gürgenlerin, kayınların, huşların, çamların, meşelerin, yaşlı söğütlerin ve heybetli kestane ağaçlarının dallarında sallanıyordu. Hepsinin ağzına tuz doldurulmuştu. Kimi gri, kimi yeşil, kimi mavi pelerinler giymişti ama yağmur ve güneş pelerinleri öyle kötü soldurmuştu ki renkleri birbirinden ayırt etmek zordu. Bazı adamların göğsüne armalar işlenmişti. Brienne baltalar, oklar, çok sayıda somon, bir çam ağacı, bir meşe yaprağı, böcekler, tavuklar, bir yaban domuzu başı ve yarım düzine zıpkın gördü.

Iskartalar,
diye düşündü,
bir düzine ordunun döküntüleri, lordların artıkları.

Ölü adamların bazıları tüysüzdü bazıları sakallı, bazıları gençti bazıları yaşlı, bazıları kısaydı bazıları uzun, bazıları şişmandı bazıları zayıf. Ölümle şişmiş hâlde, çiğnenmiş ve çürümüş yüzleriyle hepsi aynı görünüyordu.

Darağacında bütün adamlar kardeştir.
Brienne bunu bir kitapta okumuştu ama hangi kitap olduğunu hatırlamıyordu.

Herkesin fark ettiği şeyi, sonunda Sör Hyle dillendirdi. "Bunlar Tuzçukuru'nu yağmalayan adamlar."

Kasabanın yaşlı rahibinin arkadaşı olan Meribald, "Baba onları çok sert bir şekilde yargılasın," dedi.

Brienne'i asıl ilgilendiren şey, adamların kim olduğu değil onları kimin astığıydı. Yağlı ilmeğin, Beric Dondarrion ve çetesinin tercih ettiği infaz yöntemi olduğu söylenirdi. Bu doğruysa, sözde yıldırım lordu yakınlarda olabilirdi.

Köpek havladı, Rahip Meribald etrafa bakınıp kaşlarını çattı. "Daha hızlı hareket edebilir miyiz? Birazdan güneş batacak. Cesetler geceleri iyi arkadaşlar değillerdir. Bunlar yaşarken tehlikeli adamlardı. Ölümün onları ıslah ettiğinden şüpheliyim." "İşte bu konuda aynı fikirde değiliz," dedi Sör Hyle. "Bunlar ölümün en çok ıslah ettiği adamlar." Yine de, atını mahmuzladı ve küçük kafile biraz daha hızlı yol aldı.

Daha ileride ağaçlar seyrelmeye başladı, ama cesetler değil. Orman çamurlu arazilere dönüştü; ağaç dalları darağaçlarına. Yolcular yaklaşırken, karga bulutları çığlıklar atarak cesetlerden havalandı ve yolcular geçip gittikten sonra tekrar yerlerine kondular.

Bunlar kötü adamlardı,
diye hatırlattı Brienne kendine, ama yine de adamların hâline üzüldü. Kendini onlara bakmaya zorladı, tanıdık yüzler aradı. Bazılarını Harrenhal'dan hatırladığını düşündü ama cesetlerin durumu emin olmayı zorlaştırıyordu. Adamların hiçbirinde tazı başı şeklinde bir miğfer yoktu, zaten çok azında herhangi bir çeşit miğfer vardı. Adamların çoğu; silahları, zırhları ve çizmeleri alındıktan sonra asılmıştı.

Podrick Payne geceyi geçirecekleri hanın adını sordu. Rahip Meribald bu soruyu hevesle cevapladı; belki de arkadaşlarının aklını, yol kenarına dizilmiş dehşet verici nöbetçilerden uzaklaştırmak istemişti. "Bazıları ona Eski Han der. Orada yüzyıllar boyunca her daim bir han vardı ama

bu
han ilk Jaehaerys'in hükümdarlığı sırasında inşa edildi, Kral Yolu'nu yaptıran kral. Jaehaerys ve kraliçenin yolculuk ederken orada konakladığı söylenir. Han bir zaman için, onların onuruna iki Taç olarak anıldı. Sonra bir hancı bir çan kulesi yaptırmaya karar verdi ve hanın adını Zangoç Hanı olarak değiştirdi. Daha sonra mekân, Uzun Jon Heddle isimli sakat bir şövalyeye geçti; adam artık dövüşemeyecek kadar yaşlanmış ve demircilik yapmaya başlamıştı. Yeni bir tabela yaptı; kara demirden dövülmüş ve ahşap bir direğe asılmış üç başlı bir ejderha. Hayvan o kadar büyüktü ki, ipler ve tellerle birleştirilen on iki ayrı parçadan oluşturulmak zorundaydı. Rüzgâr estiğinde tabela gıcırdayıp zangırdardı, böylece han dört bir yanda Zangırdayan Ejderha olarak tanındı."

"Ejderha hâlâ orada mı?" diye sordu Podrick.

"Hayır," dedi Rahip Meribald. "Demircinin oğlu yaşlı bir adam olduğunda, dördüncü Aegon'ın piç oğullarından biri meşru ağabeyine karşı ayaklandı ve arma olarak siyah bir ejderha seçti. O vakitler, bu araziler Lord Darry'ye aitti ve Lord Darry krala şiddetle sadıktı. Kara demir ejderhanın görüntüsü lordu çok öfkelendirdi. Darry ahşap direği kesti, tabelayı parçalara ayırdı ve onları nehre attı. Ejderhanın başlarından biri yıllar sonra Sessiz Ada'nın kıyısına vurdu ama o zamana kadar pas yüzünden kırmızı olmuştu. Hancı bir daha tabela asmadı, böylece insanlar ejderhayı unuttu ve hana Nehir Hanı demeye başladı. O günlerde, Üç Dişli Mızrak hanın arka kapısının altından akardı, hanın odalarının yarısı suyun üzerine inşa edilmişti. Konuklar pencerelerinden dışarı olta sarkıtıp alabalık tutabilirdi. O zamanlar burada bir yolcu teknesi rıhtımı da vardı, yolcular nehri geçip Lord Harroway'in kasabasına ya da Akduvarlar'a gidebilirdi."

"Üç Dişli Mızrak'tan buranın güneyinde ayrıldık ve kuzeybatıya at sürdük... yani nehre doğru değil, nehrin uzağına." "Evet leydim," dedi rahip. "Nehir yer değiştirdi. Yetmiş yıl önceydi. Yoksa seksen mi? O zamanlar han, yaşlı Masha Heddle'ın büyükbabasına aitti. Bana bütün bu hikâyeleri anlatan Masha'ydı. Nazik bir kadındı, ekşi yaprak ve ballı kek severdi. Bana verecek bir odası olmadığında, şöminenin yanında uyumama müsaade ederdi ve beni biraz ekmek, biraz peynir ve birkaç bayat kek vermeden asla yola göndermezdi."

"Şimdi hancı o mu?" diye sordu Podrick.

"Hayır. Aslanlar onu astı. Duyduğuma göre, aslanlar gittikten sonra Masha'nın yeğenlerinden biri hanı tekrar açmış ama yollar savaş yüzünden çok tehlikeli olduğu için fazla müşteri bulamamış. Hana fahişeler getirmiş ama bu bile onu kurtaramamış. Bir lord onu da öldürmüş diye duydum."

Sör Hyle alay eder şekilde yüzünü buruşturdu. “Bir han işletmenin bu kadar tehlikeli olabileceği aklıma bile gelmezdi.” “Kudretli lordlar taht oyunları oynamaya başladığında, sıradan bir insan olmak tehlikelidir,” dedi Rahip Meribald. “Öyle değil mi Köpek?” Köpek onaylar gibi havladı.

“Peki,” dedi Podrick, “hanın

şimdi

bir adı var mı?”

“insanlar ona yol ağzındaki han der. Kıdemli Kardeş, Masha’nın kız yeğenlerinden ikisinin burayı tekrar açtığını söyledi.” Rahip Meribald sırığını yukarı kaldırdı. “Eğer tanrılar merhametliyse, asılmış adamların ötesinde tüten duman, hanın bacasından çıkıyordur.”

“Oraya Darağacı Hanı adını verebilirlermiş,” dedi Sör Hyle. Adı ne olursa olsun han büyüktü, çamurlu yolun üstünde üç kat yükseliyordu. Binanın iyi taştan inşa edilmiş duvarları ve köşe kuleleri, gri gökyüzüne karşı solgun ve ruhani bir ışıkla pırıldıyordu. Hanın güney kanadı, yabani bitkiler ve kahverengi otlarla kaplı çatlak toprağa dikilmiş ağır sütunların üstüne inşa edilmişti. Kuzey kanadına saz çatılı bir ahır ve bir çan kulesi iliştirilmişti. Hanın bulunduğu bütün arazi, yosunlarla kaplı kırık beyaz taşlardan örülmüş alçak bir duvarla çevrelenmişti.

En azından kimse burayı yakmamış.

Tuzçukuru’nda sadece ölüm ve ıssızlık bulmuşlardı. Brienne ve yol arkadaşları rahiplerin teknesiyle Sessiz Ada’nın karşısına geçtiğinde, kasabanın sağ kalanları kaçmış ve ölüleri toprağa verilmişti ama Tuzçukuru’nun kendi cesedi olduğu gibi kalmıştı; kül rengi ve gömülmemiş. Hava hâlâ duman kokuyordu ve gökyüzünde süzülen martıların sesleri neredeyse insan sesi gibi çıkıyordu, kayıp çocukların kederli feryatları gibi. Kale bile meyus ve terk edilmiş görünüyordu. Etrafındaki kasabanın külleri kadar gri olan kale, limanı yukarıdan görecek şekilde inşa edilmiş ve bir perde duvarla çevrelenmişti. Brienne ve yanındakiler atlarını tekneden dışarı çıkarırken kale kapalıydı ve kale siperlerinde sancaklardan başka bir şey hareket etmiyordu. Yukarıda bir kadının belirmesi ve onlara ne istediklerini sorması için, Köpek’in çeyrek saat havlaması ve Rahip Meribald’in kale kapısına sırığıyla vurması gerekmişti.

O esnada kardeşlerin teknesi kasabadan ayrılmıştı ve yağmur yağmaya başlamıştı. Meribald yukarıdaki kadına, “Ben kutsal bir rahibim iyi leydim,” diye bağırmıştı, “yanımdakiler de dürüst yolcular. Bizi yağmurdan koruyacak bir sığmak ve bu gece için ateşinizin yanında bir yer istiyoruz.” Kadın, rahibin yakarışından etkilenmemişti. “En yakın han yol ağzında, batıda,” demişti.

“Burada yabancıları istemiyoruz. Gidin.” Kadın ortadan kaybolmuştu ve ne Köpek’in havlamaları ne Rahip Meribald’ın duaları ne de Sör Hyle’ın küfürleri onu geri getirebilmişti. Neticede geceyi ormanda, dallardan oluşan bir sığınağın altında geçirmişlerdi.

Ama yol ağzındaki handa hayat vardı. Brienne daha kapıya bile varmadan sesi duydu: Çekiç darbesi, belli belirsiz fakat sabit. Çeliksi bir çınlaması vardı.

“Bir dökümhane,” dedi Sör Hyle. “Ya kendilerine bir demir ustası tutmuşlar ya da eski hancının hayaleti bir demir ejderha daha dövüyor.” Atını mahmuzladı. “Bir hayalet aşçıları da vardır umarım. Kızarmış bir tavuk, dünyayı yoluna koyar.”

Hanın avlusu kahverengi bir çamur deniziydi. Çelik sesi burada daha yüksekti ve Brienne kırık tekerlekli bir öküz arabasının arkasından, ahırın iyice aşağı tarafında kalan dökümhanenin kırmızı ışıltısını görebiliyordu. Ahırdaki atları ve avlunun üzerinde yükselen yıpranmış darağacının paslı zincirlerinde sallanan küçük oğlanı da görebiliyordu. Hanın taraçasında dört kız duruyordu, çocuğu izliyorlardı. Kızların en küçüğü en fazla iki yaşındaydı ve çıplaktı. En büyükleri dokuz ya da on yaşında olmalıydı, kollarını koruyucu bir şekilde küçük kıza dolamıştı. “Kızlar,” diye seslendi Sör Hyle, “koşup annenizi getirin.” Oğlan zincirden aşağı atladı ve ahıra doğru koşmaya başladı. Kızlar huzursuzca kıpırdanıyordu. Bir an sonra, “bizim annemiz yok,” dedi içlerinden biri, diğeri ekledi, “benim annem vardı ama onu öldürdüler.” Dört kızın en büyüğü öne çıktı, küçük olanı arkasına aldı. “Kimsiniz?” diye sordu.

“Sığınacak bir yer arayan dürüst yolcular. Benim adım Brienne. Bu, nehir topraklarında iyi tanınan Rahip Meribald. Delikanlı benim yaverim, Podrick Payne. Şövalyenin adı Sör Hyle Hunt.”

Çekiç sesi aniden durdu. Taraçadaki kız yabancılara baktı, on yaşında bir kızın olabileceği kadar ihtiyatlıydı. “Ben Willow. Yatak istiyor musunuz?”

Atından inerken, “Yatak, bira ve karınlarımızı doyurmak için sıcak yemek,” dedi Sör Hyle Hunt. “Hancı sen misin?”

Kız kafasını iki yana salladı. “Ablam Jeyne. Kendisi burada değil. Yemek için sadece at etimiz var. Fahişeler için geldiyseniz, hiç yok. Ablam onları kovdu. Bazı yataklarımız kuş tüyü ama çoğu saman.”

“Ve hepsi de bitli, hiç şüphem yok,” dedi Sör Hyle. “Bunların bedelini ödeyecek sikkeniz var mı? Gümüşünüz?” Sör Hyle güldü. “Gümüş? Bir gecelik yatak ve at eti için mi? Bizi soymaya mı niyetlisin çocuk?”

“Gümüş alacağız. Yoksa ormanda ölü adamlarla birlikte uyuyabilirsiniz.” Willow eşeğe ve hayvanın sırtındaki yüklere baktı. “Onlar yiyecek mi? Nereden

aldınız?”

“Bakire Havuzu’ndan,” dedi Meribald. Köpek havladı.

“Bütün konuklarınızı bu şekilde sorguluyor musun?” diye sordu Sör Hyle.

“Çok konuğumuz olmuyor. İşler savaştan önceki gibi değil. Bu günlerde yollarda çoğunlukla serçeler ya da daha beterleri var.”

“Beter?” dedi Brienne.

“Hırsızlar,” dedi ahırlardan gelen genç bir erkek sesi. “Eşkıyalar.”

Brienne döndü ve bir hayalet gördü.

Renly.

Kalbe inen hiçbir çekiç darbesi, Brienne’i bunun yarısı kadar etkileyemezdi. Brienne, nefesi kesilmiş bir hâlde, “Lordum?” dedi.

“Lord?” Delikanlı, gözlerinin üstüne düşen bir tutam saçı geri itti. “Ben sadece bir demirciyim.”

O

Renly değil,

diye fark etti Brienne.

Renly öldü. Renly benim kollarımda öldü, yirmi bir yaşındaydı. Bu sadece bir çocuk.

Renly’nin Tarth’a ilk geldiği zamanki haline benzeyen bir çocuk.

Hayır daha genç. Çenesi daha köşeli, kaşları daha kaim.

Renly ince ve esnekken, bu çocuk geniş omuzlara ve demircilerde sık rastlandığı üzere kaslı bir sağ kola sahipti. Deri bir iş önlüğü giymişti ama önlüğün altındaki göğsü çıplaktı. Yanakları ve çenesi koyu renk kirli sakalla kaplıydı, siyah saçları kulaklarının altına kadar iniyordu. Kral Renly’nin saçları da böyle kömür karasıydı ama onun saçları her zaman yıkanmış, fırçalanmış ve taranmış olurdu. Renly bazen saçlarını kısa keserdi, bazen tellerin omuzlarına düşmesine izin verirdi, bazen onları altın bir kurdeleyle başının arkasında toplardı ama onun saçları hiçbir zaman dağılmış ya da terle matlaşmış olmazdı. Ve aynı derin maviye sahip olmalarına rağmen, Renly’nin gülen gözleri sıcak ve dostçayken bu çocuğun gözleri öfke ve şüpheyle dolup taşmıştı.

Bunu Rahip Meribald da gördü. “Amacımız zarar vermek değil delikanlı. Marsha Heddle bu hanın sahibiyken, bana verecek bir parça ballı keki mutlaka olurdu. Bazen bir yatak bile verirdi, han dolu değilse tabii.”

“O öldü,” dedi delikanlı. “Aslanlar onu astı.”

“Bu civardaki en gözde eğlence insan asmakmış gibi görünüyor,” dedi Sör Hyle Hunt. “Keşke bu çevrede bir arazim olsaydı. Kenevir eker, ip satar, bir servet kazanırdım.”

“Bütün bu çocuklar,” dedi Brienne, Willow isimli kıza, “onlar senin... kardeşlerin mi? Akrabaların ve kuzenlerin?”

“Hayır.” Willow, Brienne’in çok iyi tanıdığı bir ifadeyle ona bakıyordu. “Onlar sadece... bilmiyorum, onları bazen serçeler getiriyor. Bazıları da kendi yollarını buluyor. Kadınsan, neden erkek gibi giyindin?”

Rahip Meribald cevap verdi. “Leydi Brienne savaşçı bir bakire, bir araştırma yapıyor. Lâkin şu an kuru bir yatağa ve sıcak bir ateşe ihtiyacı var. Hepimiz gibi. Benim yaşlı kemiklerim yakında tekrar yağmur yağacağını söylüyor. Bize verecek odanız var mı?”

“Hayır,” dedi demirci çocuk. “Evet,” dedi Willow.

Bakıştılar. Sonra Willow ayağını yere vurdu.

“Yiyecekleri
var Gendry. Ufaklıklar aç.” Islık çaldı. Ve bir sihrin marifetiymişçesine ortaya daha fazla çocuk çıktı, taraçanın altında dağınık saçlı hırpani oğlanlar ve avluya bakan pencerelerde şüpheli kızlar belirdi. Bazılarının ellerinde arbaletler vardı, sarılı ve dolu.

“Buraya Arbalet Hanı da diyebilirler,” diye önerdi Sör Hyle.

Öksüz Ham daha uygun olur,
diye düşündü Brienne.

“Wat, sen yolcuların atlarıyla ilgilen,” dedi Willow. “Will, o taşı yere bırak, bize zarar vermeye gelmediler. Tansy, Pate, ateşi beslemek için biraz odun toplayın. Jon Penny, sen rahibin çuvallarıyla ilgilen. Ben onlara birkaç oda göstereceğim.”

Sonunda birbirine bitişik üç oda tuttular. Odaların her birinde bir kuş tüyü yatak, bir lazımlık ve bir pencere vardı. Brienne’in odasında şömine de vardı, Brienne biraz odun için birkaç metelik daha ödedi. “Ben sizin odanızda mı uyuyacağım yoksa Sör Hyle’ın odasında mı?” diye sordu Podrick. Brienne panjurları açıyordu, “Burası Sessiz Ada değil,” dedi. “Benimle kalabilirsin.” Sabah olduğunda, yanma sadece Podrick’i alarak yola düşmek niyetindeydi. Rahip Meribald buradan sonra Odalık Köyü’ne, Nehir Dönemeci’ne ve Lord Harroway’in kasabasına gidecekti ama Brienne adamı daha fazla takip etmenin anlamsız olduğunu düşünüyordu. Rahip yalnız değildi, Köpek ona eşlik ediyordu ve Kıdemli Kardeş, Brienne’i, Sansa Stark’ı Uç Dişli Mızrak’ın kıyılarında bulamayacağına ikna etmişti. “Güneş doğmadan uyanmak niyetindeyim, Sör Hyle uyurken.” Brienne, Sör Hyle’ın Yüksek Bahçe’de yaptığı şeyleri affetmemişti... ve kendisinin de söylediği gibi Hunt, Sansa’yla ilgili bir yemin etmemişti.

“Nereye gideceğiz sör? Yani leydim?”

Brienne’in hazırda bir cevabı yoktu. Kelimenin tam anlamıyla yol ağzına gelmişlerdi; Kral Yolu’nun, nehir yolunun ve yüksek yolun birleştiği yerdelerdi. Yüksek yol onları doğuya taşır, Arryn Vadisi’nin dağlarının arasından geçirir ve Leydi Sansa’nın teyzesinin ölene kadar hüküm sürdüğü yere götürürdü. Batıda nehir yolu uzanıyordu; yol onları Kızıl Çatal’dan Nehirova’ya, yani Sansa’nın kuşatma altında olan ama hâlâ yaşayan büyük dayısına ulaştırırdı. Ya da Brienne ve Podrick, Kral Yolu’nu kuzeye doğru takip ederek Ikizler’i ve Boğaz’ı geçerlerdi. Eğer Brienne, Moat Cailin’i ve kaleyi şu anda her kim tutuyorsa onu geçmenin bir yolunu bulursa, Kral Yolu onları Kışyarı’na kadar götürürdü.

Kral Yolu’nu güneye doğru da takip edebilirim,

diye düşündü Brienne.

Gizlice Kral Toprakları’na girer, Sör Jaime’ye başarısızlığımı itiraf eder, ona kılıcını geri verir ve beni Tarth’a götürecek bir gemi bulurum, tıpkı Kıdemli Kardeş’in ısrar ettiği gibi.

Bu acı bir düşünceydi ama Brienne’in Akşamgüneşi’ni ve babasını özleyen bir yanı vardı. Bir yanı da, olur da Jaime’nin omzunda ağlarsa, şövalyenin onu teselli edip etmeyeceğini merak ediyordu. Erkeklerin istediği şey bu değil miydi? Korunmaya ihtiyaç duyan yumuşak ve çaresiz kadınlar?

“Sör? Leydim? Nereye gideceğimizi sordum.”

“Ortak salona, yemeğe.”

Ortak salon çocuk kaynıyordu. Brienne onları saymayı denedi ama çocuklar bir an bile sabit durmuyordu; Brienne sonunda pes edene dek, bazılarını hiç saymazken bazılarını iki ya da üç kez saydı. Masalar üç uzun sıra oluşturacak şekilde dizilmişti. Daha büyük çocuklar arka sıralarda güreşiyordu. Burada

büyük,

on ya da on iki yaş anlamına geliyordu. Yetişkin bir adama en yakın şey Gendry’ydi ama bütün emirleri Willow veriyordu; o bir kalenin kraliçesiymiş ve diğer çocuklar da onun hizmetçileriymiş gibi.

Sanki soylu bir kız; emretmek ona, ona itaat etmek de diğerlerine doğal geliyor.

Brienne, Willow’un göründüğünden fazla olup olamayacağını merak etti. Kız, Sansa Stark olamayacak kadar küçük ve sadeydi ama Sansa’nın kardeşi olabilecek yaştaydı. Ve Leydi Catelyn bile, Arya’nın ablası kadar güzel olmadığını söylemişti.

Kahverengi saçlar, kahverengi gözler, cılız... olabilir mi

? Brienne, Arya Stark’ın saçlarının kahverengi olduğunu hatırlıyordu ama

gözlerinin renginden emin değildi.

Kahverengi ve kahverengi, öyle miydi? Neticede Tuzçukuru'nda ölmemiş olabilir mi?

Dışarıda, günün son ışıkları soluyordu, içeride, Willow dört uzun mum yaktırdı ve kızlara şöminedeki ateşi canlı tutmalarını söyledi. Oğlanlar, eşeğin yükünü indiren Podrick Payne'e yardım ettiler. Tuzlu balığı, koyun etini, sebzeleri, cevizleri ve peynir tekerleklerini içeri taşıdılar. Rahip Meribald yulaf lapasını bizzat yapmak için mutfağa gitti. Küçük bir çocuğa, "Kahretsin, portakallarım bitmiş," dedi. "İlkbahara kadar başka bir portakal göreceğimden şüpheliyim. Sen daha önce portakal yedin mi delikanlı? Bir portakalı sıkıp meyvenin o güzel suyunu içtin mi?" Çocuk başını sağa sola sallayınca, "Öyleyse, ilkbahar geldiğinde sana bir portakal getireceğim," dedi rahip. "İyi bir delikanlı olup şu lapayı karştırmama yardım edersen."

Sör Hyle, ateşte ayaklarını ısıtmak için çizmelerini çıkardı. Brienne onun yanında oturduğunda, şövalye başıyla odanın diğer ucunu işaret etti. "Yerde kan lekeleri var. Orada, Köpek'in kokladığı yerde. Yeri fırçalamışlar ama kan ahşaba iyice işlemiş işlemiş, çıkarılması mümkün değil."

"Sandor Clegane ağabeyinin üç adamını bu handa öldürdü," diye hatırlattı Brienne.

"Öyle," dedi Hunt, "ama o üç adamın burada ölen ilk adamlar olduğunu kim söyleyebilir... ya da son adamlar olacaklarını?" "Birkaç çocuktan mı korkuyorsun?"

"Dört, birkaç olur. On, çok fazla. Bu bir ahenksizlik. Çocuklar kundağa sarılıp duvara aşılmalılar, ta ki kızların göğüsleri ve erkeklerin sakalı çıkana kadar."

"Onlar için üzülüyorum. Annelerini ve babalarını kaybetmişler. Bazıları onların katledilişine şahit olmuş."

Hunt gözlerini devirdi. "Bir kadınla konuştuğumu unuttum. Senin kalbin, rahibin lapası kadar yumuşak. Olabilir mi? Kılıçkadınının içinde bir yerde, çocuk doğurmak için kıvranan bir anne var. Senin asıl istediğin, göğsünü emecek tatlı ve pembe bir bebek." Sör Hyle sırıttı. "Duyduğuma göre bunun için bir erkeğe ihtiyacın var. Tercihen bir kocaya. O neden ben olmayayım?"

"Eğer hâlâ bahsi kazanmayı umut ediyorsan..."

"Ben seni kazanmak istiyorum, Lord Sehvyn'in yaşayan tek çocuğunu. Tarth'ın onda birine eşit ödüller için yarım akıllılarla ve süt emen bebeklerle evlenen adamlar tanıdım. İtiraf ediyorum, ben Renly Baratheon değilim, lâkin hâlâ yaşayanların arasında olmak gibi bir meziyetim var. Bazıları bunun tek

meziyetim olduğunu söyleyebilir. Evlilik ikimize de hizmet eder. Bana araziler, sana da bir kale dolusu şunlardan.” Hyle eliyle çocukları gösterdi. “Seni temin ederim ki muktedirim. Bildiğim kadarıyla, hiç değilse bir piçin babasıyım. Endişelenme, kızımı sana yük etmem. Onu son görmeye gittiğimde, annesi beni bir kazan çorbayla ıslattı.”

Brienne’in boynu kızardı. “Babam daha elli dört yaşında. Yeniden evlenmek ve yeni karısından bir oğul sahibi olmak için yaşlı sayılmaz.”

“Bu bir risk...

eğer

baban yeniden evlenirse,

eğer

karısı doğurgansa ve

eğer

bebek erkek olursa. Bundan çok daha kötü bahislere girdim.”

“Ve hepsini kaybettin. Oyununu başka biriyle oyna sör...” “...diyor, oyunu hiçbir zaman hiç kimseyle oynamamış olan bakire. Bir kez oynadığında, meseleye farklı bir açıdan bakacaksın. Karanlıkta diğer bütün kadınlar kadar güzel olacaksın. Dudakların öpülmek için yaratılmış.”

“Onlar dudak,” dedi Brienne. “Bütün dudaklar aynıdır.” “Bütün dudaklar öpülmek için yaratılmıştır,” dedi Hunt. “Bu gece kapını sürgüleme, gizlice yatağına geleceğim ve söylediğimin doğruluğunu kanıtlayacağım.”

“Gelirsen, odadan bir hadım olarak ayrılırsın.” Brienne ayağa kalktı ve Hunt’tan uzaklaştı.

Üstat Meribald, masanın üstünde çıplak bir hâlde emekleyen küçük kızı görmezden gelerek, çocuklara şükran duası okutup okutamayacağım sordu. “Evet,” dedi Willow, emekleyen kızı kucağına alıp lapaya uzandı. Hep birlikte başlarını eğdiler ve Anne ile Baba’ya sofradaki nimetler için şükrettiler... diğerleri dua ederken kollarını göğsünde birleştirip öfkeli gözlerle onlara bakan siyah saçlı demirci çocuk dışında hepsi. Bunu fark eden tek kişi Brienne değildi. Dua bittiğinde, Rahip Meribald masasının karşı ucuna baktı ve “Tanrıları sevmiyor musun evlat?” dedi.

“Sizin tanrılarınızı değil.” Gendry birdenbire ayağa kalktı. “Yapmam gereken işler var.” Tek lokma yemeden dışarı çıktı. “Sevdiği başka bir tanrı mı var?” diye sordu Hyle Hunt. “Işık Tanrısı,” dedi altı yaşına yakın cılız bir oğlan.

Willow elindeki kaşıkla çocuğa vurdu. “Boşboğaz Ben. Yiyecekler var. Yapman gereken şey onları yemek, konuşup lordları rahatsız etmek değil.”

Çocuklar, yaralı bir geyiğe saldıran kurtlar misali yiyeceklere saldırdılar;

tuzlu balık için kavga ettiler, arpa ekmeğini parçalara ayırdılar ve her yere yulaf lapası bulaştırdılar. Kocaman peynir tekerleği bile uzun süre dayanamadı. Brienne biraz balık, ekmek ve havuçla yetindi. Üstat Meribald yediği her iki lokmanın karşılığında Köpek'e de iki lokma yedirdi. Dışarıda yağmur yağmaya başladı, içeride ateş çıtırdadı. Ortak salon çocukların çiğneme sesleriyle ve Willow'un çocuklara vururken kullandığı kaşığın patırtısıyla doluydu. "Bu küçük kız, bir gün çok ürkütücü bir eş olacak," dedi Sör Hyle. "Büyük ihtimalle şu zavallı demirci çocuğun eşi."

"Biri ona biraz yemek götürmeli, bütün yiyecekler tükenmeden önce."

"O biri sensin."

Brienne bir bezin içine bir dilim peynir, bir somun ekmek, bir kuru elma ve iki parça kızarmış tuzlu balık sardı. Podrick onu takip etmek için ayağa kalktığında, Brienne çocuğa oturmasını ve yemeğini yemesini söyledi. "Birazdan dönerim."

Dışarıda yağmur iyice şiddetlenmişti. Brienne yiyecekleri pelerininin altına soktu. Ahırın önünden geçerken atların kişnediğini duydu.

Onlar da aç.

Gendry dökümhanedeydi, iş önlüğün altındaki göğsü çıplaktı. Bir kılıç dövüyordu, vurduğu şeyin bir düşman olmasını istiyormuş gibiydi, terle ıslanmış saçları alnına düşmüştü. Brienne çocuğu izledi.

Renly'nin gözlerine ve Renly'nin saçlarına sahip ama yapısına değil. Lord Renly kaslıdan öte esnekti... kuvveti dillere destan ağabeyi Robert'ın aksine.

Gendry, alnındaki teri silmek için durana kadar Brienne'i görmedi. "Ne *istiyorsun*
?"

"Yemek getirdim." Brienne bez parçasını açıp yiyecekleri gösterdi.

"Yemek isteseydim, yerdim."

"Bir demirci, kuvvetini muhafaza etmek için yemek yemek zorundadır."

"Sen benim annem misin?"

"Hayır." Brienne yiyecekleri yere bıraktı. "Annen kimdi?" "Bundan sana ne?"

"Kral Toprakları'nda doğmuşsun." Çocuğun aksam Brienne'in bundan emin olmasını sağlamıştı.

"Ben ve birçok insan daha." Gendry, elindeki kılıcı bir fıçı yağmur suyuna daldırıp tavladı. Sıcak çelik öfkeyle tısladı.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Brienne. "Annen hâlâ hayatta mı? Ya baban, o kimdi?"

“Çok soru soruyorsun.” Gendry kılıcı bıraktı. “Annem öldü ve babamı hiç tanımadım.”

“Bir piçsin.”

Gendry bunu hakaret olarak aldı. “Ben bir şövalyeyim. Bittiğinde bu kılıç benim olacak.”

Bir şövalye neden dökümhanede çalışır?

“Siyah saçlara, mavi gözlere sahipsin ve Kızıl Kale’nin gölgesinde doğmuşsun. Kimse sana yüzünle ilgili bir şey söylemedi mi?”

“Yüzümde ne sorun var? Seninki kadar çirkin değil.”

“Kral Toprakları’nda Kral Robert’ı görmüş olmalısın.” Gendry omuzlarım silkti. “Bazen. Turnuvalarda, uzaktan. Bir kez de Baelor Septi’nde. Kral geçebilsin diye altın pelerinliler bizi yolun kenarına itmişti. Başka bir zaman, ben Çamur Kapısı’nın yanında oyun oynarken kral avdan dönüyordu. O kadar sarhoştu ki az kalsın beni eziyordu. O kocaman, şişman bir ayyaştı ama oğullarından daha iyi bir kraldı.”

Onlar onun oğulları değiller. Stannis, Renly’yle buluştuğu gün gerçeği söylüyordu. Joffrey ve Tommen, Robert’ın çocukları değildi. Ama bu çocuk...

“Beni dinle,” dedi Brienne, sonra Köpek’in çılgınca havladığını duydu. “Biri geliyor.”

“Dostlar,” dedi Gendry kaygısızca.

“Ne çeşit dostlar?” Brienne dışarıyı kolaçan etmek için dökümhanenin kapısına gitti.

Gendry omuzlarını silkti. “Birazdan onlarla tanışacaksın.”

İlk süvari, yerdeki su birikintilerini etrafa sıçratarak avluya girerken,

onlarla tanışmak istemeyebilirim,

diye düşündü Brienne. Yağmur pıtırtılarının ve Köpek’in havlamalarının arasından, adamların hırpani pelerinlerinin altındaki kılıçların ve örgü zırhların şıngırtısını duyabiliyordu. Avluya giren adamları saydı.

İki, dört, altı, yedi.

Atlarım sürüş şekillerine bakılırsa bazıları yaralıydı. Gelen son adam devasaydı, diğerlerinden iki kat iriydi. Adamın atı nefes nefese ve kanlıydı, sürücüsünün ağırlığının altında sendeliyordu. Diğer süvariler yağmurdan korunmak için başlık takmıştı, sadece bu adamın başlığı yoktu. Yüzü geniş ve sakalsızdı, kurtçuk beyazıydı, yanakları iltihaplı yaralarla kaplıydı.

Brienne derin bir nefes aldı ve Yeminkâr’ı çekti.

Kalabalıklar,

diye düşündü endişeyle,

çok kalabalıklar.

“Gendry,” dedi alçak bir sesle, “bir kılıca ve zırha ihtiyacın olacak. Bunlar senin dostların değil. Bunlar kimsenin dostu değil.”

“Sen neden bahsediyorsun?” Gendry, Brienne’in yanına gitti, çekici elindeydi.

Süvariler atlarından inerken güneyde bir şimşek çaktı. Gece bir an için gündüze dönüştü. Bir balta gümüşi mavi parladı, bir zırh ve göğüs kalkanından ışık yansıdı ve Brienne, lider süvarinin kara başlığının altında demir bir burun ve çelik dişler gördü. Gendry de görmüştü. “O.”

“O değil. Miğferi.” Brienne, sesini korkudan arındırmak istemişti ama ağzı kemik gibi kuruydu. Tazı’nın miğferini kimin taktığıyla ilgili iyi bir fikri vardı.

Çocuklar,

diye düşündü.

Hanın kapısı gürültüyle açıldı. Willow yağmura çıktı, elinde bir arbalet vardı. Kız, süvarilere bağırıyordu ama avlunun üzerinde yuvarlanan gök gürültüsü kızın sözlerini boğuyordu. Gök gürültüsü dindiğinde Brienne, Tazı’nın miğferini takan adamın, “Bana bir ok fırlat ve seni o arbaletle düzeyim, sonra da gözlerini yuvalarından çıkarıp sana yedireyim,” dediğini duydu. Adamın sesindeki hiddet, Willow’un titreyerek geri çekilmesine sebep oldu.

Brienne umutsuzca,

yedi,

diye düşündü tekrar. Yedi kişiye karşı hiç şansı yoktu, bunu biliyordu.

Ne bir şans, ne bir seçenek.

Elinde Yeminkâr’la dışarı çıktı.

“Kızı rahat bırak.

Birine tecavüz etmek istiyorsan beni dene.”

Haydutlar aynı anda döndü. Biri güldü, bir başkası Brienne’in bilmediği bir lisanda bir şey söyledi. Geniş yüzlü iri adam habaset dolu bir

tıssssssssssss

sesi çıkardı. Tazı’nın miğferini takan adam gülmeye başladı. “Hatırladığımdan bile çirkinsin. Atma tecavüz etmeyi tercih ederim.”

“İstediğimiz şey at,” dedi yaralı adamlardan biri. “Yeni atlar ve biraz yiyecek. Peşimizde haydutlar var. Bize istediğimiz atları verin ve gidelim. Size zarar vermeyeceğiz.”

“Boş versene.” Tazı’nın miğferini takan haydut, eyerindeki baltayı aldı. “Onun kahrolası bacaklarını kesmek istiyorum. Onu bacak köklerinin üstüne yerleştireceğim ki arbaletçi kızı nasıl düzdüğümü seyredebilsin.”

“Neyle düzeceksin?” diye alay etti Brienne. “Burnunu keserken erkekliğini de kesmişler, Shagwell söyledi.”

Brienne adamı kışkırtmak istemişti ve bunu başardı. Küfürler ederek Brienne’in üstüne yürüyen adamın ayakları yerdeki siyah suları havaya sıçratıyordu. Diğer haydutlar gösteriyi izlemek için geri çekildi, Brienne de bunu yapmaları için dua etmişti. Bir taş kadar kıpırtısız durdu, bekledi. Avlu karanlıktı, zemindeki çamur kaygandı.

Bırak o sana gelsin. Tanrılar merhametliyse, kayar ve yere düşer.

Tanrılar o kadar merhametli değildi ama Brienne’in kılıcı öyleydi.

Beş adım, dört adım, şimdi,

Brienne saydı ve Yeminkâr düşmanın saldırısını karşılamak için yukarı kalktı. Çelik, çeliğe çarptı. Adamın baltası Brienne’in üstüne inerken, Brienne’in bıçağı adamın örgü zırhında bir yarık açtı. Brienne kıvrılarak kenara kaçtı, geri çekilirken adamın göğsüne bir darbe daha indirdi.

Adam, kanlar içinde sendeleyerek ve öfkeyle kükreyerek Brienne’i takip etti. “

Fahişe!

” diye gürledi.

“Ucube! Kancık! Seni düzsün diye köpeğime vereceğim!”

Adamın baltası ölümcül kavislerle dönüyordu, her şimşek çaktığında gümüşe dönüşen zalim ve siyah bir gölge gibiydi. Brienne’in darbeleri tutacak bir kalkanı yoktu. Bütün yapabildiği, baltanın başı ona yaklaşırken geri çekilmek ve şu ya da bu tarafa kaçmaktı. Bir seferinde ayağı çamurda kaydı, Brienne az kalsın düşüyordu ama bir şekilde dengesini korudu. Bununla birlikte, balta o sırada Brienne’in sol omzunu sıyırmış ve arkasında yakıcı bir ağrı bırakmıştı. “Sürtüğü ele geçirdin!” diye bağırdı diğer adamlardan biri. “Bakalım şimdi nasıl dans edecek.”

Brienne, adamların sadece izleyici olmasına şükrederek dans etti. İzlemeleri, dövüşe müdahale etmelerinden iyiydi. Brienne yedi kişiyle birden mücadele edemezdi, içlerinden biri ya da ikisi yaralı olsa bile. Yaşlı Sör Goodwin uzun zamandır mezardaydı ama Brienne adamın fısıldadığını duyabiliyordu.

Erkekler seni her zaman hafife alacak,

dedi şövalye

ve gururları yüzünden seni çabucak yenmeye çalışacaklar, bir kadın tarafından fena hâlde sınandıklarının söylenmesini istemeyecekler. Sen kendi gücünü muhafaza ederken, bırak onlar kendi güçlerini öfkeli ataklarla

tüketsinler. Bekle ve izle kızım, bekle ve izle.

Brienne önce iki yana, sonra geriye, sonra tekrar iki yana hareket ederek, kılıcını adamın kâh yüzüne kâh bacağına kâh koluna savurarak bekledi ve izledi. Balta gitgide ağırlaşırken adamın darbeleri yavaşladı. Brienne adamı dönmeye zorladı ve geriye doğru iki hızlı adım attı. Yağmur şimdi adamın gözlerine giriyordu. Adam küfretti ve baltasını bir kez daha kaldırdı, Brienne'in üstüne yürüdü, tek ayağı çamurda kaydı...

...ve Brienne adamın atağını karşılamak için öne zıpladı, iki eli de kılıcının kabzasındaydı. Adamın pervasız taarruzu, onu tam olarak Brienne'in kılıcının ucuna taşıdı. Yeminkâr; kumaşı, örgü zırhı, kaynatılmış deriyi, sonra biraz daha kumaşı geçip bağırsaklara saplandı, omurgaya sürtünürken gıcırdadı ve sırttan dışarı çıktı. Adamın baltası parmaklarının arasından kayıp yere düştü. Adam ve Brienne çarpıştılar, köpek başı şeklindeki miğfer Brienne'in yüzünü ezdi, Brienne yanağındaki soğuk, ıslak metali hissedebiliyordu. Yağmur nehir gibi akarak çeliği ezdi. Şimşek tekrar çaktığında, Brienne miğferin göz siperinde acıyı, korkuyu ve şaşkınlığı gördü. Kılıcını adamı titreten bir sertlikle döndürürken,

"Safirler,"

diye fısıldadı. Adam bütün ağırlığıyla bir çuval gibi Brienne'in üstüne yığıldı, artık kara yağmurun içinde, Brienne'in kollarının arasındaki bir cesetten ibaretti. Brienne geri çekildi, adam yere düştü...

...ve Isırık çığlık atarak Brienne'e çarptı.

Islak yün ve süt beyazı etten bir çığ misali Brienne'in üstüne düştü, ayaklarını yerden kesip onu zemine yapıştırdı. Brienne, bir su birikintisinin içine devrildi, burnu ve gözleri suyla doldu. Nefesi kesildi, başı bir çatırtıyla yerdeki bir taşa çarptı. Isırık onun tepesine binmeden önce, Brienne sadece, "Hayır," diyecek kadar vakit buldu, Isırık'ın ağırlığı onu çamura gömüyordu. Adamın ellerinden biri Brienne'in saçlarındaydı, kafasını geri çekiyordu, diğer eli Brienne'in boğazını yakaladı. Yeminkâr gitmişti, Brienne'in avcundan alınmıştı. Brienne, Isırık'la sadece ellerini kullanarak dövüşebilirdi ama yumruğunu adamın yüzüne indirdiğinde, ıslak bir hamur yığınını yumruklamış gibi hissetti. Isırık ona tısladı.

Brienne adama tekrar vurdu, tekrar, tekrar, tekrar, ama adam darbeleri hissetmiyor gibiydi. Brienne düşmanının bileğini tırmaladı ama adamın pençesi Brienne'in boğazını daha beter sıktı. Adam onu eziyordu, boğuyordu. Isırık'ı omuzlarından itip üstünden kaldırmaya çalıştı ama adam bir at kadar ağırdı, Brienne'in onu hareket ettirmesi mümkün değildi. Dizini düşmanının

bacaklarının arasına geçirmeyi denedi fakat dizi adamın karnına denk geldi. Isırık, domuz gibi homurdanarak Brienne'in başından bir avuç dolusu saç kopardı.

Hançerim.

Brienne umutsuzca bu fikre tutundu. Elini kendi bedeniyle Isırık'ın bedeni arasında aşağı doğru yürüttü, parmakları adamın ekşi ve boğucu etinde kıvrandı ve sonunda hançerin kabzasını buldu. Isırık iki elini birden Brienne'in boğazına kenetledi ve başını yere vurmaya başladı. Tekrar şimşek çaktı, bu sefer Brienne'in kafatasının içinde, ama Brienne'in eli bir şekilde kapandı ve hançeri kınından çekti. Brienne, üstünde Isırık varken hançeri yukarı kaldıramazdı, bu yüzden bıçağı adamın karnına doğru itti. Parmaklarının arasına sıcak ve ıslak bir şey aktı. Isırık, öncekilerden daha gürültülü bir şekilde tekrar tısladı ve Brienne'in boğazını, yüzünü yumruklamaya yetecek kadar bir zaman için bıraktı. Brienne kemiklerin çatırdayışım duydu ve bir an için acıyla kör oldu. Adamı tekrar bıçaklamayı deneğinde, Isırık hançeri kaptı ve dizini Brienne'in koluna indirdi. Kol kırıldı. Sonra Isırık, Brienne'in kafasını tekrar yakaladı ve yere vurmaya devam etti.

Brienne, Köpek'in havlamasını ve adamların bağrışmasını duyabiliyordu. İki gök gürültüsünün arasında çeliğin çeliğe çarptığını işitti.

Sör Hyle,

diye düşündü.

Sör Hyle dövüşe katılmış,

ama bütün bunlar çok uzakta ve çok önemsiz görünüyordu. Brienne'in dünyası, onun boğazına kenetlenmiş ellerden ve üzerine eğilmiş surattan ibaretti. Adamın nefesi bozuk peynir gibi kokuyordu.

Brienne'in göğsü yanıyordu ve gözlerinin arkasında onu kör eden bir fırtına kopuyordu. Derisinin altındaki kemikler birbirine sürtünüyordu. Isırık'ın ağzı imkânsız bir genişlikle açıldı. Brienne onun sarı, çarpık ve sivri uçlu dişlerini gördü. Dişler yumuşak yanağına gömüldüğünde, Brienne hiçbir şey hissetmedi. Brienne döne döne bir karanlığın içine düştüğünü hissediyordu.

Şimdi ölemem,

dedi kendine,

hâlâ yapmam gereken şeyler var.

Isırık'ın ağzı geri çekildi, kan ve ede doluydu. Adam tükürdü, sırıttı ve sivri dişlerini tekrar Brienne'in etine batırdı. Bu defa eti çiğnedi ve yuttu.

Beni yiyor,

diye düşündü Brienne ama adama karşı koyacak gücü yoktu. Sanki kendi

bedeninin üzerinde yüzüyor ve bu dehşeti başka bir kadının başına geliyormuş gibi izliyordu, şövalye olduğunu sanan aptal bir kızın başına geliyormuş gibi.

Birazdan bitecek,

dedi kendine.

Sonra beni yese de bir şey fark etmeyecek.

Isırık kafasını geri attı ve ağzını tekrar açtı, uludu, dilini dışarı çıkardı. Dili sivri uçluydu, ucundan kan damlıyordu, bir dilin olmaması gerektiği kadar uzundu. Uzadı, uzadı, uzadı, kıpkırmızı ve ıslak parlıyordu, iğrenç görünüyordu. Karanlık onu almadan önce,

Isırık'ın dili otuz santim,

diye düşündü Brienne.

Neredeyse bir kılıca benziyor.

JAIME

Sör Brynden Tully'nin pelerininin yakasındaki broş siyah bir balıktı, oltu taşı ve altından yapılmıştı. Adamın zincir zırhı sert ve griydi. Sör Brynden baldır zırhı, boyun zırhı, çelik eldivenler, omuzluklar ve dizlikler de takmıştı; karartılmış çelikten yapılmış bu zırh parçalarının hiçbiri, açılır kapanır köprünün sonunda, kestane rengi bir savaş atının sırtında Jaime'yi bekleyen şövalyenin yüzündeki ifade kadar kara değildi.

Beni sevmiyor.

Tully'nin derin çizgilerle dolu, rüzgâr yanığı, sert bir yüzü ve gri saçları vardı ama Jaime, bir zamanlar genç bir yaveri Dokuzmetelik Kralları'nın hikâyeleriyle büyülen şövalyeyi hâlâ görebiliyordu. Onur'un toynakları açılır kapanır köprünün ahşap zemininde tıkırdadı. Jaime, bu görüşme için altın zırhını mı yoksa beyazını mı giymesi gerektiğini uzun uzun düşünmüştü; sonunda deri bir yelek ve kırmızı bir pelerin seçmişti.

Jaime, Sör Brynden'ın bir metre uzağında dizginlerini çekti ve yaşlı adamı başıyla selamladı. "Kral Katili," dedi Tully.

Adamın ağzından çıkan ilk kelimelerin bunlar olması çok şey anlatıyordu ama Jaime sinirlerine hâkim olmaya kararlıydı. "Karabalık," diye karşılık verdi. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Yeğenime verdiğin yeminleri yerine getirmek için geri döndüğünü varsayıyorum," dedi Sör Brynden. "Hatırladığım kadarıyla Catelyn'e, senin özgürlüğün karşılığında onun kızlarını vadetmiştin." Ağzı gerildi. "Lâkin kızları göremiyorum. Neredeler?"

Söyletmek zorunda mı

? "Benimle değiller."

"Yazık. Esaretine kaldığın yerden devam etmek mi istiyorsun? Eski hücren müsait. Yere yeni hasırlar serdik."

Ve içine sıçmam için yeni bir kova da koydunuz, hiç şüphem yok.

"Çok düşünceli davranmışsınız sör ama korkarım ki reddetmek zorundayım. Çadırımın rahatlığını tercih ederim."

"Catelyn, mezarının rahatlığının keyfini sürerken."

Leydi Catelyn'in ölümünde benim parmağım yok,

diyebilirdi Jaime

ve leydinin kızları ben Kral Toprakları'na varmadan önce gitmişti.

Brienne'den ve ona verdiği kılıçtan bahsetmek istedi ama Karabalık, Jaime'ye, Eddard Stark'm onu Demir Taht'ta, bıçağında Deli Kral'ın kanıyla bulduğunda baktığı gibi bakıyordu. "Ölülerden değil yaşayanlardan bahsetmek

için geldim, ölmesi gerekmeyen ama bazı şartlar yerine gelmezse ölecek olan insanlardan.”

“Şart dediğin Nehirova’yı teslim etmem mi? Edmure’u asma tehdidinde bulunacağın yer bu mu?” Tully’nin gür kaşlarının altındaki gözleri taş gibi sertti. “Ben ne yaparsam yapayım yeğenim öldürülecek. En iyisi onu as ve bu işi bitir. Edmure o darağacında durmaktan, benim onu orada görmekten bezdiğim kadar bezdi.”

Ryman Frey kahrolası bir soytarı.

Adamın Edmure ve darağacıyla sergilediği gösteri, Karabalık’ı daha inatçı ve daha kararlı yapmaktan başka bir şeye yaramamıştı, bu çok açıktı. “Leydi Sybelle ve üç çocuğunu esir tutuyorsunuz. Onlar karşılığında yeğeninizi iade edeceğim.”

“Leydi Catelyn’in kızlarını iade ettiğin gibi mi?”

Jaime bu tahriğe kapılmadı. “Metbu lordunuz karşılığında yaşlı bir kadın ve üç çocuk. Bu umut edebileceğinizden daha iyi bir pazarlık.”

Sör Brynden sert bir şekilde gülümsedi. “Küstahlıktan yana sıkıntın yok Kral Katili. Lâkin yemin bozanlarla pazarlık yapmak, bataklığa bina inşa etmeye benzer. Catelyn senin gibilere güvenilmeyeceğini bilmeliydi.”

Jaime az kalsın,

onun güvendiği adam Tyrion’dı,

diyecekti,

iblis onu da kandırdı.

“Leydi Catelyn’e verdiğim sözler, benden kılıç zoruyla alındı.”

“Peki, Aerys’e verdiğin yemin?”

Jaime hayalet parmaklarının kaşındığını hissetti. “Aerys’in bu meseleyle ilgisi yok. Edmure karşılığında Westerlingler’i verecek misiniz?”

“Hayır. Kralım kraliçesini bana emanet etti ve ben onu güvende tutacağıma dair yemin verdim. Onu bir Frey darağacına teslim etmeyeceğim.”

“Kız affedildi. Ona hiçbir zarar gelmeyecek. Şeref sözü veriyorum.”

“Şeref

sözü mü?” Sör Brynden tek kaşını kaldırdı. “Sen şerefin ne olduğunu biliyor musun?”

Bir at.

“Size istediğiniz her sözü veririm.”

“Kendine sakla Kral Katili.”

“Size zarar gelmesini istemiyorum. Sancaklarınızı indirin ve kapılarınızı açın, adamlarınızın hayatım bağışlayacağım. Lord Emmon’ın hizmetinde

Nehirova’da kalmak isteyenler, bunu yapabilirler. Diğerleri istedikleri yere gitmekte özgür olacaklar, lâkin silahlarını ve zırhlarını teslim etmeleri gerekecek.”

“Nereye kadar gideceklerini merak ediyorum, silahsız bir hâlde, ‘haydutlar’ üstlerine çökmeden önce? Onların Lord Beric’e katılmasını göze alamazsın, bunu ikimiz de biliyoruz. Peki bana ne olacak? Eddard Stark gibi ölmek için Kral Toprakları’nın caddelerinde mi dolaştırılacağım?”

“Siyahları giymenize izin vereceğim. Ned Stark’ın piçi, Sur’un Lord Kumandanı.”

Karabalık gözlerini kıstı. “Bunu da baban mı ayarladı? Hatırladığım kadarıyla Catelyn o çocuğa hiç güvenmedi, tıpkı Theon Greyjoy’a güvenmediği gibi. Görünüşe göre ikisi hakkında da yanılmamış. Hayır sör, hiç sanmıyorum. Müsaadenle ben sıcak öleceğim, elimde aslan kanıyla kırmızıya boyanmış bir kılıç olacak.”

“Tully kanı da kırmızıdır,” diye hatırlattı Jaime. “Eğer kaleyi teslim etmezseniz, kaleye saldırmak zorunda kalacağım. Yüzlerce adam ölecek.”

“Benimkilerden yüzlerce. Seninkilerden binlerce.”

“Bütün garnizonunuz zail olacak.”

“Bu şarkıyı biliyorum. ‘Castamere Yağmurları’nın melodisiyle mi söylüyorsun? Benim adamlarım, ayaklarının üstünde dövüşerek ölmeyi, bir celladın baltasının altında diz çökerek ölmeye tercih eder.”

Bu iyi gitmiyor.

“Bu başkaldırı hiçbir amaca hizmet etmiyor sör. Savaş bitti ve sizin Genç Kurt’unuz öldü.”

“Misafirperverliğin bütün kutsal yasalarının çiğnendiği bir yerde öldürüldü.”

“Frey’in marifeti, benim değil.”

“Ne dersen de. Bu cinayet Tywin Lannister kokuyor.” Jaime bunu inkâr edemezdi. “Babam da öldü.”

“Baba onu adilce yargılasın.”

İşte bu berbat bir beklenti.

“Eğer ona ulaşabilmiş olsaydım, Robb Stark’ı Fısıltılı Orman’da katlederdim ama yoluma bazı soytarılar çıktı. Çocuğun nasıl zail olduğu önemli mi? O hâlâ ölü ve o öldüğünde krallığı da bitti.”

“Sakat olduğun kadar körsün sanırım. Gözlerini kaldır; duvarlarımızın üzerinde hâlâ ulu kurdun dalgalandığını göreceksin.”

“Onu gördüm. Yalnız görünüyor. Harrenhal düştü. Denizgözcüsü ve Bakire

Havuzu da öyle. Brackenlar diz çöktü. Tytos Blackwood, Kuzgunağaç'ta kafese tıkıldı. Piper, Vance, Mooton; sancak beylerinizin hepsi teslim oldu. Sadece Nehirova kaldı. Sayımız sizinkinden yirmi kat fazla."

"Yirmi kat fazla adam yirmi kat fazla yiyecek ister. Erzak stokların ne durumda lordum?"

"Eğer gerekirse, dünyanın son gününe kadar burada oturmamıza yetecek durumda. Siz o sırada duvarlarınızın ardında açlıktan kırılıyor olacaksınız." Jaime bu yalanı en cüretkâr haliyle söylemiş ve yüzünün onu ele vermemesi için dua etmişti.

Karabalık ikna olmamıştı. "Belki sizin son gününüze kadar. Bizim stoklarımız gayet yeterli, lâkin arazilerde ziyaretçiler için fazla bir şey bırakmadık korkarım."

"İkizler'den yiyecek getirebiliriz," dedi Jaime, "ya da iş oraya varırsa, batıdan."

"Öyle diyorsan öyledir. Böylesine onurlu bir şövalyenin sözlerini sorgulamak haddim değil."

Tully'nin sesindeki aşağılama Jaime'nin tüylerini diken diken etti. "Bu meseleyi çözmenin daha hızlı bir yolu var. Teke tek dövüş. Benim şampiyonuma karşı sizinki."

"Bunu ne zaman söyleyeceğini merak ediyordum." Sör Brynden güldü. "Kam olacak? Güçlüdomuz mu? Addam Marbrand mı? Kara Wälder Frey mi?" Öne eğildi. "Neden sen ve ben değil sör?"

Bu bir zamanlar tatlı bir dövüş olabilirdi,

diye düşündü Jaime. "Leydi Catelyn beni özgür bıraktığında, bana, Tullyler'e ya da Starklar'a karşı silahıma davranmayacağıma dair yemin ettirdi." "Ne kadar isabetli bir yeminmiş."

Jaime'nin yüzü karardı. "Bana korkak mı diyorsunuz?" "Hayır. Sana sakat diyorum." Karabalık, Jamie'nin altın elini gösterdi. "Bununla dövüşemeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

"İki elim var."

Gururun yüzünden hayatını çöpe mi atacaksın

? diye fısıldadı Jaime'nin içindeki ses. "Bazıları, bir sakatla yaşlı bir adamın çok iyi bir eşleşme olduğunu söyleyebilir. Beni Leydi Catelyn'e verdiğim yeminden azat edin ve sizinle kılıç kılıca konuşayım. Eğer kazanırsam, Nehirova bizimdir. Eğer beni katlederseniz, kuşatmayı kaldırırız."

Sör Brynden tekrar güldü. "Şu altın kılıcım elinden almak ve o kara kalbini yerinden sökmek ihtimali kulağıma çok hoş geliyor olsa da, senin sözlerin

kıymetsiz. Senin ölümünden, seni öldürmenin zevkinden başka bir şey kazanmam ve hayatımı bu zevk için tehlikeye atmam... tehlike çok düşük olsa da.”

Jaime’nin kılıç taşımıyor olması iyi bir şeydi; aksi durumda bıçağını çekerdi ve eğer Sör Brynden onu öldürmezse, duvarlardaki okçular mutlaka öldürürdü. “Kabul edeceğiniz herhangi bir şart var mı?” diye sordu Jaime, Karabalık’a.

“Sizden mi?” Sör Brynden omuz silkti. “Hayır.”

“Öyleyse neden benimle görüşmeye geldiniz?”

“Bu kuşatma ölümüne sıkıcı. Bilek kökünü görmek ve son alçaklıkların için ne bahaneler uyduracağını duymak istedim. Umduğumdan daha zayıf bahanelermiş. Sürekli hayal kırıklığına uğratıyorsun Kral Katili.” Karabalık kısrağını çevirdi ve tekrar Nehirova’ya doğru yürüttü. Yivli kapı hızla aşağı indi, kapının demir kazıkları çamurlu zemine gömüldü.

Jaime Lannister kuşatma hatlarına dönen uzun yolu katetmek için Onur’u çevirdi. Üstündeki gözleri hissedebiliyordu; siperlerdeki Tully adamları ve nehrin karşısındaki Freyler.

Eğer kör değillerse, Karabalık’ın önerimi yüzüme geri çarptığını hepsi biliyor.

Jaime kaleye saldırmak zorunda kalacaktı.

Pekâlâ, Kral Katili için bozulmuş bir yemin daha nedir ki? Kovada biraz daha bok.

Jaime, siperlere çıkan ilk adam olmaya karar verdi.

Ve bu altın elimle, muhtemelen düşen ilk adam.

Jaime kampa döndü. Küçük Lew, Onur’un dizginlerini tutarken, Peck, Jaime’nin eyerden inmesine yardım etti.

Atımdan kendi kendime inemeyecek kadar sakat olduğumu mu düşünüyorsunuz

? Jaime’nin kuzeni Sör Daven, “Nasıl gitti lordum?” diye sordu.

“Kimse atımın göğsüne bir ok saplamadı. Bunun dışında, beni Sör Ryman’dan ayıran fazla bir şey yoktu.” Jaime yüzünü buruşturdu. “Kızıl Çatal daha kızıl olacak.”

Bunun suçlusu sensin Karabalık. Bana başka seçenek bırakmadın.

“Bir savaş konseyi topla. Sör Addam, Güçlüdomuz, Forley Prester, şu nehirli lordlarımız... ve Frey dostlarımız. Sör Ryman, Lord Emmon, başka kimi getirmek istiyorlarsa.”

Konsey çabucak toplandı. Sadakatleri çok kısa zaman içinde denenecek olan nadim nehir lordlarının adına konuşmak üzere Lord Piper ve Lord

Vanceler’in her ikisi geldi. Batı; Sör Daven, Güçlüdomuz, Addam Marbrand ve Forley Prester tarafından temsil ediliyordu. Lord Emmon Frey, karısıyla birlikte onlara katıldı. Leydi Genna, oradaki bütün adamları onun konseydeki varlığını sorgulamaya davet eden bir yüz ifadesiyle tabureye oturdu. Kimse bunu yapmaya cesaret edemedi. Freyler, “Piç Wälder” lakaplı Sör Wälder Nehir’i ve Sör Ryman’ın ilk çocuğu Edwyn’i göndermişti. Dar burunlu, siyah saçlı, solgun, ince uzun bir adam olan Edwyn, yünden dokunmuş mavi pelerininin altına, gri dana derisinden yapılmış ve altın işiyle süslenmiş bir yelek giymişti. “Frey Hanedanı adına konuşuyorum,” dedi. “Babam bu sabah keyifsiz.”

Sör Daven güldü. “Sarhoş mu yoksa dün geceki şarap yüzünden midesi mi bulanıyor?”

Edwyn, pinti bir zenginin hasis ağzına sahipti. “Lord Jaime,” dedi, “böyle bir saygısızlığa katlanmak zorunda mıyım?” “Doğru mu?” diye sordu Jaime. “Baban sarhoş mu?”

Frey, dudaklarını birbirine bastırdı ve paslı zırhının içinde çadır kapısının yanında duran Sör Ilyn Payne’e baktı, Payne’in kemikli omuzunun üstünden kılıcı görünüyordu. “Babam... babamın midesi rahatsız lordum. Kırmızı şarap hazımsızlığına iyi geliyor.”

“Bir mamut hazmediyor olmalı,” dedi Sör Daven. Güçlüdomuz güldü ve Leydi Genna kıkırdadı.

“Yeter,” dedi Jaime. “Kazanmamız gereken bir kale var.” Lord Tywin konsey toplantılarında önce kumandanların konuşmasına izin verirdi. Jaime de aynı şeyi yapacaktı. “Nasıl ilerleyelim?”

“Başlangıç olarak Edmure Tully’yi

asalım,”

dedi Lord Emmon Frey. “Bu sayede Sör Brynden, söylediğimiz şeylerde ciddi olduğumuzu öğrenir. Eğer Sör Edmure’un kafasını amcasına gönderirsek, adam etkilenip teslim olmayı düşünebilir.”

“Brynden Karabalık o kadar kolay etkilenmez.” Yolcu Durağı Lordu Karyl Vance’in hüzünlü bir görünüşü vardı. Yüzünün bir tarafı ve boğazının yarısı kırmızı bir doğum lekesiyle kaplıydı. “Öz ağabeyi bile onu etkileyip bir evlilik yatağına sokamadı.”

Sör Daven kıllı kafasını salladı. “En başından beri söylediğim gibi, duvarlara saldırmalıyız. Kuşatma kuleleri, merdivenler, kapıyı kırmak için bir koçbaşı; burada ihtiyaç duyulan şeyler bunlar.”

“Taaruzu ben komuta edeceğim,” dedi Güçlüboğa. “Balığa biraz çelik ve ateş tattıralım derim.”

“Onlar
benim duvarlarım,”
diye itiraz etti Lord Emmon. “Kırmayı düşündüğün kapı da benim.” Kol yenindeki parşömeni tekrar çıkardı. “Bizzat Kral Tommen...”

“Kâğıdını hepimiz gördük amca,” diye parladı Edwyn Frey. “Neden bir değişiklik yapıp onu Karabalık’ın yüzüne sallamıyorsun?”

“Duvarlara saldırmak çok kanlı bir iş olur,” dedi Addam Marbrand. “Aysız bir gece beklememizi ve nehrin karşısına susturuculu kürekleri olan bir teknenin içinde bir düzine adam göndermemizi öneriyorum. Duvara ipler ve kancalarla tırmanıp kapıyı içeriden açabilirler. Eğer konsey arzu ederse, adamlara ben öncülük ederim.”

“Saçmalık,” dedi piç Wälder Nehir. “Sör Brynden böyle numaralarla kandırılacak bir adam değil.”

“Karabalık engel teşkil ediyor,” diye onayladı Edwyn Frey. “Brynden’ın miğferinin tepesinde, adamı uzaktan bile kolayca ayırt etmeyi sağlayan siyah bir alabalık var. Kuşatma kulelerimizi yayalarla doldurup kaleye yaklaştıralım ve kapılara sahte bir saldırı düzenleyelim. Bu saldırı Sör Brynden’ı siperlere çıkarır, miğferinin tepesiyle birlikte. Yayalarımız oklarını dışkıya bulasın ve o miğferin tepe süsünü hedef alsın. Sör Brynden öldüğünde Nehirova bizimdir.”

“Benim,” dedi Lord Emmon. “Nehirova
benim.
”

Lord Karyl’in doğum lekesi koyulaştı. “Dışkı bizzat senin katkın mı olacak Edwyn? Ölümcül bir zehir, bundan hiç şüphem yok.”

“Karabalık daha onurlu bir ölüm hak ediyor ve ona o ölümü bağışlayacak olan adam benim.” Güçlüdomuz yumruğunu masaya vurdu. “Ona teke teke bir dövüş için meydan okuyacağım. Gürz, balta ya da kılıç, hiç fark etmez. Yaşlı adamı ben öldüreceğim.”

“Karabalık bu daveti neden kabul etsin sör?” diye sordu Sör Forley Prester. “Böyle bir düello ona ne kazandırır? Eğer dövüşü o kazanırsa kuşatmayı kaldıracak mıyız? Buna inanmam. O da inanmaz. Teke tek bir dövüş hiçbir işe yaramaz.”

“Brynden Tully’yi, birlikte Lord Darry’nin yaverliğini yaptığımız zamandan beri tanıyorum,” dedi kör Atranta Lordu Norbert Vance. “Eğer lordlarım izin verirse, gidip onunla konuşayım ve durumunun ümitsiz olduğunu anlamasını sağlayayım.” “Bunu gayet iyi anlıyor,” dedi Lord Piper. Kısa boylu, şişman, çarpık bacaklı bir adamdı, çalı gibi kızıl saçları vardı, Jaime’nin yaverlerinden

birinin babasıydı; çocukla benzerliğini fark etmemek mümkün değildi. “Adam kahrolası bir

aptal

değil Norbert. Gözleri var... ve bunlar gibi adamlara teslim olmayacak kadar gurur sahibi.” Edwyn Frey ve Wälder Nehir’e doğru kaba bir el işareti yaptı.

Edwyn öfkelendi. “Eğer Piper lordum bir imada bulunmaya çalışıyorsa...”

“Ben imada

bulunmam

Frey, ne diyeceksem dürüst bir adam gibi doğrudan derim. Ama sen dürüst adamlar hakkında ne bilirsin ki? Sen hain ve yalancı bir gelinciksin, bütün akrabaların gibi. Bir Frey’in sözünü dinlemektense yarım litre sidik içerim.” Piper Masaya eğildi. “Marq nerede? Bana bunun cevabını ver. Oğluma ne yaptınız? Kanlı düğününüzde

konuktu.”

“Ve onur konuğumuz olarak kalmaya devam edecek,” dedi Edwyn, “Siz, Majesteleri Kral Tommen’a sadık olduğunuzu kanıtlayana kadar.”

“Beş şövalye ve yirmi silahlı asker Marq’la birlikte İkizler’e gitmişti,” dedi Piper. “Onlar da konuklarınız mı Frey?”

“Belki şövalyelerden bazıları. Diğerleri tam olarak hak ettiklerini aldı. Vârisinin tek parça hâlinde iade edilmesini istiyorsan, o hain dilini tutsan iyi edersin Piper.”

Piper öfkeyle ayağa kalkarken,

babamın konseyleri asla böyle geçmezdi,

diye düşündü Jaime. “Bunu elinde bir kılıç varken söyle Frey,” dedi Piper. “Yoksa sadece bok kullanarak mı dövüşüyorsun?”

Frey’in sıska yüzü beyazladı. Wälder Nehir ayağa kalktı. “Edwyn bir kılıç adamı değildir... ama ben öyleyim Piper. Eğer söyleyecek başka bir şeyin varsa, dışarı gel ve söyle.”

“Bu bir savaş konseyi, savaş değil,” diye hatırlattı Jaime. “İkiniz de oturun.” İki adam da kımıldamadı.

“Şimdi!”

Wälder nehir oturdu. Lord Piper’i korkutmak o kadar kolay değildi. Adam bir küfür mırıldandı ve çadırdan çıktı. “Onu sürükleyip geri getirmesi için bir adam göndereyim mi lordum?” diye sordu Sör Daven.

“Sör Ilyn’i gönder,” dedi Edwyn Frey. “Bize sadece başı lazım.”

Karyl Vance, Jaime’ye döndü. “Lord Piper kederle konuştu. Marq onun ilk oğlu. Marq’a eşlik eden şövalyeler de yeğenleri ve kuzenleriydi.”

“Hainler ve asiler demek istiyorsun,” dedi Edwyn Frey. Jaime adama sert bir bakış attı. “İkizler de Genç Kurt’un davasına destek verdi,” diye hatırlattı. “Sonra ona ihanet ettiniz. Bu sizi Piper’dan iki kat tehlikeli yapar.” Edwyn’in ince gülümsemesinin solduğunu ve kaybolduğunu görmekten memnuniyet duydu.

Bir gün için yeterince tavsiyeye tahammül ettim,

diye karar verdi, “işimiz bitti. Hazırlıklarınızla ilgilenin lordlarım. Sabahın ilk ışığında saldıracağız.”

Lordlar sıra halinde çadırdan çıkarken, rüzgâr kuzeyden esiyordu. Jaime, Tökeztaş’ın ardındaki Frey kampının pis kokusu alabiliyordu. Suyun karşısında, Edmure Tully boynundaki yağlı ilmekle tek başına darağacında duruyordu.

Çadırdan en son Leydi Genna çıktı, kocası hemen arkasındaydı. “Lord yeğenim,” dedi Emmon, “makamıma yapılacak bu saldırı... bunu yapmamalısın.” Adam yutkunduğunda, boğazındaki elma yukarı aşağı hareket etti.

“Yapmamalısın.

Ben... ben bunu yasaklıyorum.” Emmon yine ekşi yaprak çiğnemişti, dudaklarında pembe köpükler parlıyordu. “Kale benim, parşömen bende. Kral tarafından imzalandı, küçük Tommen tarafından. Ben Nehirova’nın meşru lorduyum ve...”

“Edmure Tully yaşadığı sürece değilsin,” Leydi Genna. “Kalbi de kafası da yumuşak ama hayatta, adam hâlâ tehlike arz ediyor. Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun Jaime?”

Tehlike arz eden adam Karabalık, Edmure değil.

“Edmure’u bana bırakın. Sör Lyle, Sör Ilyn. Bana eşlik edin lütfen. Şu darağacım ziyaret etmemin vakti geldi.”

Tökeztaş, Kızıl Çatal’dan daha derin ve daha hızlıydı, nehirdeki en yakın geçit fersahlarca yukarıdaydı. Jamie ve adamları nehre vardığında, yolcu teknesi Wälder Nehir ve Edwyn Frey’le birlikte henüz hareket etmişti. Teknenin dönüşünü beklerlerken, Jaime adamlarına ne istediğini anlattı. Sör Ilyn nehre tükürdü.

Üçü birlikte kuzey kıyısında tekneden indiklerinde, bir kamp takipçisi Güçlüdomuz’a ağzıyla zevk vermeyi önerdi. Sör Lyle kadını Sör Ilyn’e doğru itti ve “Arkadaşıma zevk ver,” dedi. Kadın güldü, Payne’in dudaklarını öpmek için hareketlendi, sonra adamın gözlerini gördü ve korkuyla geri çekildi.

Yemek ateşlerinin arasındaki patika, at pisliğiyle karışmış kahverengi çamurla kaplıydı, nallar ve çizmelerle ezilmişti. Jaime her yerde Freyler’in ikiz

kulelerini gördü; gri zemindeki mavi kuleler, kalkanların ve sancakların üstündeydi. Geçit'e bağlılık yemini vermiş küçük hanedanların armaları da vardı: Erenford'un ak balıkçılı, Haigh'in dirgeni, Lord Charlton'ın üç dal ökse otu. Kral Katili'nin gelişi gözden kaçmadı. Domuz yavruları satan yaşlı bir kadın ona bakmak için durdu, Jaime'ye tanıdık gelen bir şövalye tek dizinin üstüne çöktü, bir çukurun içine işeyen iki silahlı asker döndü ve birbirini ıslattı. "Sör Jaime," diye seslendi bir adam ama Jaime arkasına bakmadan yürümeye devam etti. Etrafta, Fısıltılı Orman'da öldürmeye çalıştığı adamların yüzlerini gördü, Freyler o vakit Robb Stark'm ulu kurtlu sancağının altında dövüşüyordu.

Ryman Frey'in dikdörtgen şekilli muazzam çadırı, kamptaki en büyük çadırdı. Çadırın duvarları, kare şeklindeki gri branda bezlerinin birbirine eklenmesiyle oluşturularak taşa benzetilmişti ve çatıdaki iki yüksek çıkıntı İkizler'i çağrıştırıyordu. Sör Ryman, keyifsiz olmanın aksine bir eğlencedeydi. Çadırın içinden sarhoş bir kadının kahkahaları, bir arpın tınıları ve bir şarkıcının sesi geliyordu.

Sizinle sonra ilgileneceğim sör,

diye düşündü Jaime. Wälder Nehir, kendi mütevazı çadırının önünde duruyordu, iki askerle sohbet ediyordu. Adamın kalkanında Frey Hanedanı'nın arması vardı ama armanın renkleri ters çevrilmişti ve kulelerin arasına, sağ üst köşeden sol alt köşeye inen kırmızı bir şerit çekilmişti. Piç, Jaime'yi gördüğünde kaşlarını çattı.

Bu, gördüğüm en soğuk ve en şüpheli bakışlardan biri. Bu adam meşru kardeşlerinden çok daha tehlikeli.

Darağacı, yerden üç metre yukarı kurulmuştu. Basamakların dibinde iki mızrakçı nöbet tutuyordu. Adamlardan biri, Jaime'ye, "Sör Ryman'ın izni olmadan yukarı çıkamazsınız," dedi.

"Bu çıkabileceğimi söylüyor." Jaime tek parmağıyla kılıcının kabzasına vurdu. "Soru şu; cesedinin üstüne basmam gerekecek mi?"

Mızrakçılar kenara çekildi.

Darağacının üstündeki Nehirova Lordu, altındaki tuzağa bakıyordu. Ayakları kararmış ve kuru çamurla kaplanmıştı, bacakları çıplaktı. Üstünde kırmızı ve mavi çizgili kirli bir tunik, boynundaysa bir yağlı ilmek vardı. Edmure, Jaime'nin ayak seslerini duyunca başını yerden kaldırdı ve çatlak dudaklarını yaladı.

"Kral Katili

?" Sör Ilyn'i gördüğünde gözleri büyüdü. "Kılıç ipten iyidir. Yap şunu Payne."

“Sör Ilyn,” dedi Jaime. “Lord Tully’yi duydun. Yap şunu.” Sessiz şövalye, kılıcının kabzasını iki eliyle birden kavradı. Kılıç uzun ve ağırdı, çeliğin olabileceği kadar keskindi. Edmure’un çatlak dudakları sessizce hareket etti. Sör Ilyn kılıcını geri çektiğinde, Edmure gözlerini kapadı. Darbenin arkasında, Payne’in bütün vücut ağırlığı vardı.

“Hayır! Durun

!

HAYIR!”

Edwyn Frey nefese nefese ortaya çıktı. “Babam geliyor. Olabildiğince çabuk. Jaime yapma...”

“

Lordum,

demen benim için daha uygun,” dedi Jaime “ve benimle konuşurken emir kiplerini dışarıda bıraksan iyi edersin.”

Sör Ryman ağır adımlarla yürüyerek darağacına çıktı, yanında kendisi kadar sarhoş bir fahişe vardı. Kadının elbisesi önden bağcıklıydı ama bağcıklar göbek hizasına kadar çözülmüştü, iri ve ağır göğüsleri dışarıdaydı. Başında bronzdan yapılmış, küçük siyah kılıçlarla çevrelenmiş ve oyma hiyerogliflerle süslemiş ince bir taç vardı. Kadın, Jaime’yi gördüğünde güldü. “Hey yedi cehennem, bu kim?”

“Kral Muhafızları Lord Kumandanı,” dedi Jaime soğuk bir nezaketle. “Ben de size aynı şeyi sorabilirim leydim.”

“Leydi? Ben leydi değilim. Ben kraliçeyim.”

“Kız kardeşim bunu duyduğunda çok şaşıracak.”

“Lord Ryman beni bizzat taçlandırdı.” Kadın geniş kalçalarını salladı. “Ben fahişelerin kraliçesiyim.”

Hayır,

diye düşündü Jaime,

bu unvan da kardeşime ait.

Sör Ryman sonunda konuştu. “Çeneni kapat sürtük. Lord Jaime bir kahpenin saçmalıklarını dinlemek istemiyor.” Bu Frey; geniş bir yüzü, küçük gözleri ve birkaç kat yumuşak gıdısı olan tıknaz bir adamdı. Nefesi şarap ve soğan kokuyordu.

“Artık kraliçeler mi yaratıyorsun Sör Ryman?” diye sordu Jaime. “Saçma. Lord Edmure meselesi kadar saçma.”

“Karabalık’ı uyardım. Kaleyi teslim etmezse Edmure’un öleceğini söyledim. Sör Ryman’ın boş tehditlerde bulunmadığını göstermek için bu

darağacını kurdurdum. Oğlum Wälder aynı şeyi Denizgözcüsü'nde Patrek Mallister için yapmıştı ve Lord Jason diz çökmüştü... ama Karabalık soğuk bir adam. Beni reddetti, bu yüzden..."

"...Lord Edmure'u astın?"

Frey kızardı. "Lord büyükbabam... eğer adamı asarsak bir

rehinemiz

olmaz sör. Bunu düşündünüz mü?"

"Sadece bir aptal, tatbik etmeye hazırlıklı olmadığı tehditlerde bulunur. Seni, çeneni kapatmadığın takdirde sana vurmakla tehdit etsem ve sen konuşmaya kalkışsan, ben ne yaparım dersin?"

"Sör, anlamıyorsunuz..."

Jaime adama vurdu. Altın elinin tersiyle indirdiği bir darbeydi ama darbenin şiddeti Sör Ryman'ın geriye doğru tökezlemesine ve fahişenin kollarına yığılmasına sebep oldu. "Şişman bir kafan var Sör Ryman, boynun da epey kalın. Sör Ilyn, bu boynu kesmek için kaç darbe indirmen gerekir?"

Sör Ilyn tek parmağını burnuna koydu.

Jaime güldü. "Boş bir böbürlenme. Bence üç."

Ryman Frey dizlerinin üstüne çöktü. "Ben bir şey yapmadım..."

"...içmekten ve fuhuştan başka. Biliyorum."

"Ben Geçit'in vârisiyim. Bana dokunamazsınız."

"Seni konuşmak konusunda uyarmıştım." Jaime, adamın yüzünün beyaza dönüşünü izledi.

Ayyaş, aptal ve korkak. Lord Wälder bu adamdan uzun yaşasa iyi eder, yoksa Freyler'in işi biter.

"Azledildin sör."

"Azledildim?"

"Beni duydun. Buradan git."

"Fakat... nereye gideyim?"

"Cehenneme ya da eve, nasıl istersen. Güneş doğduğunda kampta olma. Fahişeler kraliçesini yanında götürebilirsin ama tacı alamazsın." Jaime, Sör Ryman'dan adamın oğluna döndü. "Babanın yetkisini sana veriyorum. Atan kadar aptal olmamaya çalış."

"Zorluk çekmem lordum."

"Lord Walder'a haber gönderin. Kraliyet, lordun bütün tutsaklarını talep ediyor." Jaime altın elini salladı. "Sör Lyle, onu indirin."

Sör Ilyn'in bıçağı darağacının ipini ikiye ayırdığında, Edmure Tully yüzüstü platforma yığıldı. Boğazındaki ilmekten hâlâ otuz santimlik bir ip parçası

sarkıyordu. Güçlüdomuz ipin ucunu yakaladı, çekti ve Edmure'u ayağa kaldırdı. "Tasmalı bir balık," dedi gülerek. "Daha önce böyle bir şey görmedim."

Freyler, Jaime ve yanındakilerin geçmesi için kenara çekildiler. Platformun altında bir kalabalık toplanmıştı, aralarında türlü dağınıklıklar içinde bir düzine kamp takipçisi de vardı. Jaime, ahşap arp taşıyan bir adam gördü. "Sen. Şarkıcı. Benimle gel." Adam şapkasını çıkardı. "Emredersiniz lordum."

Jaime ve yanındakiler arkalarındaki şarkıcıyla birlikte tekneye doğru giderken kimse tek kelime etmedi. Fakat tekne kıyıdan ayrılıp Tökeztaş'ın güney tarafına geçmek için hareketlendiğinde, Edmure Tully, Jaime'yi kolundan yakaladı.

"Neden?"

Bir Lannister borcunu mutlaka öder,

diye düşündü Jaime

ve sen cebimdeki son sikkesin.

"Bir düğün hediyesi olarak kabul et." Edmure temkinli gözlerle Jaime'ye baktı. "Bir... düğün hediyesi?"

"Duyduğuma göre karın çok güzelmiş. Ablan ve kralın katledilirken onunla yattığına göre, öyle olmalı."

"Ben bilmiyordum." Edmure çatlak dudaklarını yaladı. "Yatak odasının dışında kemancılar vardı..."

"Ve Leydi Roslin senin dikkatini dağıtıyordu."

"O... onu mecbur bıraktılar, Lord Waider ve diğerleri. Roslin bunların olmasını asla istemedi... ağladı ama ben ağlamasının sebebinin..."

"Senin şahlanmış erkekliğin olduğunu mu düşündün? Evet, bu her kadını ağlatır, eminim."

"Roslin benim çocuğumu taşıyor."

Hayır,

diye düşündü Jaime,

onun karnında büyüyen şey senin ölümün.

Çadırına döndüğünde Güçlüdomuz'u ve Sör Ilyn'i gönderdi ama şarkıcıyı göndermedi. "Birazdan bir şarkıya ihtiyacım olabilir," dedi adama. "Lew, konuğum için banyo suyu ısıt. Pia, ona temiz kıyafetler bul. Üstünde aslan olan bir şeyler değil. Peck, Lord Tully'ye şarap getir. Aç mısın lordum?" Edmure başıyla onayladı ama gözleri hâlâ kuşku doluydu. Tully banyo yaparken Jaime bir tabureye oturdu. Adamın bedeninden gri bulutlar hâlinde pislik çıkıyordu.

"Yemeğini yedikten sonra, adamlarım seni Nehirova'ya götürecek. Ondan sonra olacaklar sana bağlı."

“Ne demek istiyorsun?”

“Amcan yaşlı bir adam. Evet cesur, lâkin hayatının en iyi bölümü sona erdi. Yasını tutacak bir karısı, onu savunacak çocukları yok. Karabalık’ın umut edebileceği tek şey güzel bir ölüm... ama senin önünde yıllar var Edmure. Ve Tully Hanedanı’nın meşru lordu

sensin,

Karabalık değil. Amcan sana hizmet ediyor. Nehirova’nın kaderi senin ellerinde...”

Edmure boş gözlerle bakıyordu. “Nehirova’nın kaderi...” “Kaleyi teslim et ve kimse ölmesin. İnsanların barış içinde ayrılabilir ya da Sör Emmon’a hizmet etmek için kalabilir. Sör Brynden’ın siyahları giymesine izin verilecek, Sur seni cezbediyorsa sen de aynı şeyi yapabilirsin. Yahut benim tutsağım olarak Casterly Kayası’na gider ve senin rütbende bir rehineye uygun olan her türlü konforun ve nezaketin tadını çıkarırsın. İstersen karını da senin yanma gönderirim. Eğer çocuğunuz erkek olursa, yaver çömezi ve yaver olarak Lannister Hanedanı’na hizmet eder, şövalye olduğunda ona araziler bağışlarız. Eğer Roslin bir kız doğurursa, kız evlenecek yaşa geldiğinde iyi bir çeyize sahip olmasını sağlarım. Savaş bittiğinde serbest bırakılman bile söz konusu olabilir. Yapman gereken tek şey kaleyi teslim etmek.” Edmure ellerini banyo teknesinden çıkardı ve parmaklarının arasından akan suyu izledi. “Ya teslim etmezsem?”

Bana kelimeleri söyletmek zorunda mısın

? Pia, kolları kıyafetlerle dolu bir hâlde çadırın kapısında duruyordu. Yaverler de dinliyordu, şarkıcı da.

Bırak duysunlar,

diye düşündü Jaime.

Bırak dünya duysun. Sorun değil.

Kendini gülümsemeye zorladı. “Ne kadar kalabalık olduğumuzu gördün Edmure. Merdivenleri, kuleleri, mancınıkları, koçbaşlarını gördün. Eğer emir verirsem, kuzenim hendeği geçecek ve kalenin kapılarını kıracak.

Yüzlerce adam ölecek, çoğu senin adamın olacak. İlk dalga senin eski sancak beylerinden oluşacak; yani güne, İkizler’de senin için can vermiş adamların babalarını ve kardeşlerini öldürerek başlayacaksın. Freyler ikinci dalga olacak, Frey sıkıntısı çekmiyorum. Okçuların öksüz kaldığında ve şövalyelerin kılıçlarını kaldıramayacak kadar yorulduğunda, benim batılı adamlarım gelecek. Kale düştüğünde, kalenin içindeki herkes kılıçtan geçirilecek. Sürülerin telef edilecek, tanrı korun kesilip devrilecek, iç kalelerin ve kulelerin yakılacak. Duvarlarım yıkacağım ve Tökeztaş’ın yönünü harabelere

doğru çevireceğim. İşimi bitirdiğimde, orada bir zamanlar bir kale olduğu bile anlaşılmayacak.” Jaime ayağa kalktı. “Karın bunlar olmadan önce doğurabilir. Çocuğunu istersin diye tahmin ediyorum. Doğduğunda onu sana göndereceğim. Bir mancınıkla.”

Jaime’nin konuşmasını sessizlik takip etti. Edmure banyo teknesinin içinde doğruldu. Pia kıyafetleri göğsüne bastırdı. Şarkıcı, arpındaki bir teli gerdi. Küçük Lew bir şey duymamış gibi davranarak bir ekmek somununun içini çıkardı.

Bir mancınıkla,

diye düşündü Jaime. Eğer halası orada olsaydı, hâlâ Tywin’in oğlunun Tyrion olduğunu söyler miydi?

Edmure Tully nihayet konuştu. “Bu tekneden çıkar ve seni olduğun yerde öldürebilirim Kral Katili.”

“Deneyebilirsin.” Jaime bekledi. Edmure ayağa kalmak için hareketlenmeyince, “Yemeğinin tadını çıkarman için seni yalnız bırakıyorum,” dedi. “Şarkıcı, konuğumuz yemeğini yerken onun için çal. Şarkıyı bildiğini tahmin ediyorum.”

“Yağmurlu olan mı? Evet lordum. Biliyorum.”

Edmure şarkıcıyı ilk kez görüyormuş gibiydi. “Hayır. Bu adam olmaz. Onu benden uzaklaştır.”

“Sadece bir şarkı,” dedi Jaime. “Sesi

o kadar

da kötü olamaz.”

CERSEI

Yüce Üstat Pycelle, Cersei onu bildi bileli yaşlıydı ama adam geçen üç gece içinde yüz yıl daha yaşlanmış gibi görünüyordu. Kraliçenin önünde gıcırtılı dizlerini bükmesi asırlar sürdü ve büktüğünde, Sör Osmund tarafından ayağa kaldırılana kadar öylece kaldı.

Cersei hoşnutsuzlukla adamı inceledi. “Qyburn, Lord Gyles’ın son kez öksürdüğünü söyledi.”

“Evet Majesteleri. Huzur içinde ölmesi için elimden geleni yaptım.”

“Öyle mi?” Kraliçe, Leydi Merryweather’a döndü. “Rosby’yi canlı istediğimi

söylemiştim,

söylememiş miydim?”

“Söylediniz Majesteleri.”

“Sör Osmund, siz o sohbetle ilgili neler hatırlıyorsunuz?” “Yüce Üstat Pycelle’e adamı kurtarmasını emrettiniz Majesteleri. Hepimiz duyduk.”

Pycelle’in ağzı açılıp kapandı. “Majesteleri bilmeli ki, zavallı adam için yapılabilecek her şeyi yaptım.”

“Joffrey için yaptığın gibi mi? Oğlumun babası, benim sevgili kocam için yaptığın gibi mi? Robert, Yedi Krallıktaki en kuvvetli adamdı ama sen onu bir domuza kaybettin. Ah, Jon Arryn’ı da unutmayalım. Eğer onunla daha uzun ilgilenmene izin verseydim hiç şüphesiz Ned Stark’ı da öldürürdün. Söyle bana üstat, Hisar’da ellerini ovuşturup bahaneler uydurmayı mı öğrendin?”

Cersei’nin sesi yaşlı adamı irkiltti. “Kimse daha fazlasını yapamazdı Majesteleri. Ben... ben her zaman sadakatle hizmet ettim.”

“Babamın ordusu şehre yaklaşırken, Kral Aerys’e kapıları açmasını tavsiye ettiğinde, sadık hizmet anlayışın bu muydu?” “O olay... ben yanlış değerlendirdim...”

“Bu iyi bir tavsiye miydi?”

“Majesteleri mutlaka biliyor olmalı ki...”

“Benim

bildiğim,

oğlum zehirlendiğinde senin Ay Oğlan’dan daha faydasız olduğun anlaşıldı. Benim

bildiğim,

tahtın umutsuzca altına ihtiyacı var ve lord hazinedarımız öldü.”

Yaşlı soytarı bu fırsata sıkıca tutundu. “Ben... ben Lord Gyles’ın konseydeki yerini almaya uygun adamların bir listesini çıkarırım.”

“Bir liste.” Adamın hadsizliği Cersei’yi eğlendirmişti. “Bana ne çeşit bir liste getireceğini tahmin edebiliyorum. İhtiyarlar, tamahkâr soytarılar ve Kocaman Garth.” Kraliçenin dudakları gerildi. “Son zamanlarda Leydi Margaery’nin yanında çok fazla vakit geçiyorsun.”

“Evet. Evet. Ben... Kraliçe Margaery, Sör Loras’ın başına gelenler yüzünden perişan. Majesteleri Kraliçe’ye uyku ilaçları ve... bazı iksirler veriyorum.”

“Şüphesiz. Söyle bana, Lord Gyles’ı öldürmeni küçük kraliçemiz mi emretti?”

“Ö-öldürmek?” Yüce Üstat Pycelle’in gözleri haşlanmış yumurtalar kadar büyüdü. “Majesteleri buna inanıyor olamaz... Lord Gyles öksürük yüzünden öldü. Ben... Kraliçe Margaery asla... onun Lord Gyles’a karşı bir kini yoktu, Kraliçe Margaery neden onun...”

“...ölmesini istesin? Tommen’ın konseyine yeni bir gül ekmek için tabii ki. Kör müsün yoksa satın mı alındın? Rosby onun yolunda duruyordu, o da Rosby’yi mezara soktu. Senin yardımınla.”

“Majesteleri, size yemin ederim, Lord Gyles öksürüğü yüzünden öldü.” Pycelle’in ağzı titriyordu. “Ben her daim tahta ve diyara sadık kaldım... ve La-Lannister Hanedanı’na.”

Bu sırayla mı

Pycelle’in korkusu elle tutulabilecek kadar yoğundu.

Yeterince olgunlaştı. Meyveyi sıkıp suyunun tadına bakma vakti geldi.

“Eğer iddia ettiğin kadar sadıksan, neden bana yalan söylüyorsun? Sakın inkâr etmeye kalkma. Sen Bakire Margaery’nin huzurunda dans etmeye, Sör Loras’ın Ejderha Kayası’na gidişinden

önce

başladın. Tek isteğinin kederli gelinimizi teselli etmek olduğuyla ilgili masallarını kendine sakla. Bakire Zindanı’na bu kadar sık gitmenin sebebi nedir? Margaery’nin anlamsız sohbetleri değil herhâlde? Margaery’nin çiçek bozuğu rahibesiyle flört mü ediyorsun? Küçük Leydi Bulwer’ı mı pışpışlıyorsun? Margaery için muhbir rolü oynuyor ve entrikalarına hizmet etmek için beni ona mı gammazlıyorsun?”

“Ben... ben itaat ediyorum. Bir üstat, efendisine hizmet etmek için yemin eder...”

“Bir yüce üstat,

diyara

hizmet etmek için yemin eder.” “Majesteleri, o... o kraliçe...”

“Ben
kraliçeyim.”

“Demek istediğim... o kralın karısı ve...”

“Onun kim olduğunu biliyorum. Bilmek istediğim şey,

sana
neden ihtiyaç duyduğu? Gelinimin sağlığı kötü mü?”

“Kötü?” Yaşlı adam, çenesinin altındaki sarkık pembe deriden fışkıran ince, beyaz kılları çekiştirdi. “Kökotu değil Majesteleri, öyle bir şey değil. Yeminim bazı şeyleri ifşa etmemi yasaklıyor...”

“Yeminlerin kara hücrelerde çok işine yaramaz,” diye uyardı Cersei adamı. “Ya doğruyu söylersin ya da zincire vurulursun.” Pycelle dizlerinin üstüne yığıldı. “Size yalvarıyorum... ben lord babanızın adamıydım ve Lord Arryn meselesinde sizin dostunuzdum. Zindanlarda hayatta kalamam, bir kez daha yapamam...”

“Margaery seni neden çağırtıyor?”

“Onun istediği... o... o...”

“Söyle!”

Pycelle korkuyla iki büklüm oldu. “Ay çayı,” diye fısıldadı. “Şey... şey için...”

“Ay çayının ne işe yaradığım biliyorum.”

işte bu kadar.
“Pekâlâ. O sarkık dizlerini yerden kaldır ve erkekliğin nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalış.” Pycelle ayağa kalkmak için uğraştı ama bu o kadar uzun sürdü ki Cersei, Sör Osmund’a adamı tekrar yukarı çekmesini söylemek zorunda kaldı. “Lord Gyles’a gelince, hiç şüphe yok ki Yukarıdaki Baha’mız onu adilce yargılayacak. Arkasında bir çocuk bıraktı mı?”

“Kendi kanından bir çocuğu yok ama vesayetindeki çocuk...”

“...onun kanından değil.” Cersei bu rahatsızlığı elinin hafif bir hareketiyle uzaklaştırdı. “Gyles, acil altın ihtiyacımızdan haberdardı. Bütün arazilerini ve servetini Tommen’a bıraktığını sana söylemiştir şüphesiz.” Rosby’nin altınları kraliyetin hâzinesini tazelerdi ve adamın arazileriyle kalesi, Cersei’nin sadık hizmetkârlarından birine bahşedilebilirdi.

Aurane Su olabilir.
Aurane, laf aralarında bir makama ihtiyacı olduğunu ima ediyordu; bir makamı olmadan, lorduğu boş bir unvandı. Aurane gözünü Ejderha Kalesi’ne dikmişti, Cersei bunu biliyordu ama bu fazla yüksek bir hedefti. Rosby, Aurane’in soyu ve konumu için daha uygundu.

“Lord Gyles, Majesteleri Kral’ı bütün kalbiyle severdi,” diyordu Pycelle, “lâkin vesayetindeki çocuk...”

“...sen ona Lord Gyles’ın son arzusundan bahsettiğinde mutlaka anlayış gösterecek. Git ve bu işi hallet.”

“Eğer Majesteleri memnun olacaksa.” Üstat Pycelle aceleyle odadan çıkarken, az kalsın kendi cübbesine takılıp düşüyordu.

Leydi Merryweather adamın arkasından kapıyı kapattı. Kraliçeye dönerken, “Ay çayı,” dedi. “Margaery büyük bir aptallık yapmış. Neden böyle bir risk almış?”

“Küçük kraliçe, Tommen’ın henüz tatmin edemeyeceği arzulara sahip.” Yetişkin bir kadın, bir çocukla evlendiğinde tehlike her zaman buydu.

Kadın dul olunca tehlike daha da büyük. Renly’nin ona asla dokunmadığını söyleyebilir ama buna inanmam.

Kadınların ay çayı içmesinin tek sebebi vardı ve bakireler ay çayına asla ihtiyaç duymazdı. “Oğlum ihanete uğradı. Margaery’nin bir âşığı var. Bu ağır ihanettir, cezası ölümdür.” Cersei, Mace Tyrell’in cadaloz annesinin, duruşmayı görecek kadar uzun yaşamış olmasını isterdi. Leydi Olenna, Tommen’la Margaery’nin bir an önce evlenmesi için ısrar ederek, kıymetli gülünü bir celladın kılıcına teslim etmişti. “Jaime, Sör Ilyn Payne’i kaçırdı. Margaery’nin kafasını kesmesi için yeni bir Kral Adaleti bulmam gerekecek sanırım.”

“Ben yaparım,” diye önerdi Osmund Karakazan, sırıtıyordu. “Margaery’nin epey ince bir boynu var, şöyle iyi ve keskin bir kılıçla kolayca kesilir.”

“Kesilir,” dedi Taena, “ama Fırtına Burnu’nda bir Tyrell ordusu var, bir tane de Bakire Havuzu’nda. Onların kılıçları da keskin.”

Güllere boğuldum,

diye düşündü Cersei. Bu çok rahatsız ediciydi. Margaery’ye olmasa da Mace Tyrell’e hâlâ ihtiyacı vardı.

En azından Stannis mağlup edilene kadar. Sonra hiçbirine ihtiyacım olmayacak.

Fakat babayı kaybetmeksizin kızdan nasıl kurtulacaktı? “İhanet ihanettir,” dedi, “fakat kanıtımız olmalı, ay çayından daha tatmin edici bir kanıt. Eğer Margaery’nin sadakatsizliği ispat edilirse, lord babası bile onu mahkûm etmek zorunda kalır, aksi takdirde Margaery’nin utancı onun utancı olur.”

Karakazan bıyığının ucunu çiğnedi. “Onları iş üstünde yakalamalıyız.”

“Nasıl? Qyburn’ün gözleri gece gündüz Margaery’nin üstünde. Kızın hizmetkârları benim sikkelerimi alıyor ama bana önemsiz havadislerden başka bir şey getirmiyor. Kızın kapısının dışındaki kulaklar sadece şarkılar ve

dedikodular duyuyor. Şu âşığı henüz kimse görmedi.”

“Margaery öyle kolayca yakalanmayacak kadar akıllıdır,” dedi Leydi Merryweather. “Margaery’nin kadınları, onun kale duvarlarıdır. Margaery’yle uyurlar, onunla dua ederler, onunla kitap okurlar, onunla dikiş dikerler. Margaery, kuş avına gitmediği ya da at gezintisine çıkmadığı zamanlarda, küçük Alysanne Bulwer’la şatoma gel oynar. Etrafta erkekler varken, Margaery’nin yanında rahibesi veya kuzenleri olur.”

“Ara sıra eşlikçilerinden kurtuluyor olmalı,” diye ısrar etti kraliçe.” Sonra aklına bir fikir geldi. “Margaery’nin leydileri de bu işin bir parçası olabilir... hepsi olmasa da bazıları.”

“Kuzenleri mi?” Taena’nın sesi kararsızdı. “Kızların üçü de Margaery’den daha küçük ve daha masum.”

“Bakire beyazları giymiş iffetsiz kızlar. Bu sadece onların günahlarını daha sarsıcı yapar. İsimleri utançla anılacak.” Kraliçe, zaferin tadını ağzında hissedebiliyordu. “Taena, senin kocan benim yargıcım. İkiniz bu akşam benimle birlikte yemek yemelisiniz.” Cersei bu işin bir an önce hallolmasını istiyordu; Margaery, Yüksek Bahçe’ye dönmeyi ya da ölümün kapısında yaralı ağabeyiyle birlikte olmak üzere Ejderha Kayası’na yelken açmayı düşünmeden önce. “Aşçılara bizim için yaban domuzu kızartmalarını emredeceğim. Ve tabii müziğimiz de olmalı, hazmı kolaylaştırır.”

Taena çok hızlıydı. “Müzik. Aynen öyle.”

“Gidip kocana haber ver ve şarkıcıyı ayarla,” dedi Cersei. “Sör Osmund, siz kalabilirsiniz. Konuşacak çok şeyimiz var. Qyburn’e de ihtiyacım olacak.”

Maalesef, mutfakta yaban domuzu olmadığı anlaşıldı ve ormana avcı gönderecek vakit yoktu. Bunun yerine, aşçılar kaledeki dişi domuzlardan birini kesti. Akşam yemeğinde, bal sosu ve kuru vişneyle tatlandırılmış karanfilli domuz butu servis edildi. Cersei’nin istediği şey bu değildi ama idare etti. Domuzdan sonra, keskin beyaz peynir eşliğinde kızarmış elma yendi. Leydi Taena her lokmanın tadını çıkardı. Orton Merryweather karısı kadar keyifli değildi, adamın yuvarlak yüzü çorbadan tatlıya kadar solgun ve asıktı. Adam çok fazla içti ve şarkıcıya kaçamak bakışlar atıp durdu.

Sonunda Cersei, “Lord Gyles’ın ölümü büyük talihsizlik,” dedi. “Bununla birlikte, kimsenin onun öksürüğünü özlemeyeceğini söyleyebilirim.”

“Evet. Evet, bence de öyle.”

“Yeni bir lord hazinedara ihtiyacımız olacak. Vadi o kadar karışık olmasaydı Petyr Baelish’i geri getirebilirdim lâkin... Sör Harys’i denemek niyetindeyim. Gyles’tan daha kötü bir iş çıkaramaz ve öksürmüyor.”

“Sör Harys, Kral Eli,” dedi Taena.

Sör Harys bir rehine ve bir rehine olmakta bile yetersiz.

“Tommen’ın daha zorlu bir El’e sahip olmasının vakti geldi.”

Lord Orton, bakışlarını şarap kadehinden kaldırdı. “Zorlu. Elbette.” Duraksadı. “Kim...?”

“Siz, lordum. Bu sizin kanınızda var. Büyükbabanız, Aerys’in El’i olarak benim babamın yerini almıştı.” Tywin Lannister’ı Owen Merryweather’la değiştirmenin, bir savaş atım bir eşekle değiştirmekten farksız olduğu anlaşılmıştı ama Owen, Aerys tarafından El seçildiğinde işi bitmiş yaşlı bir adamdı. Owen’in torunu daha gençti ve...

Güçlü bir karısı var.

Taena’nın el olarak hizmet verememesi talihsizlikti. Leydi Merryweather, kocasından üç kat daha erkekti ve çok daha eğlenceliydi. Fakat aynı zamanda Myr doğumluydu ve kadındı, yani Cersei, Orton’la yetinmek zorundaydı. “Sör Harys’ten daha ehil olduğunuza eminim.”

Lazımlığımın muhteviyatı bile Sör Harys’ten daha ehil.

“Görevi kabul edecek misiniz?”

“Ben... evet, elbette. Majesteleri bana büyük bir onur bahşediyor.”

Hak ettiğinden daha büyük.

“Bana bir yargıç olarak başarıyla hizmet ettiniz lordum. Ve önümüzdeki... zorlu... günlerde de aynı şeyi yapmaya devam edeceksiniz.” Kraliçe, sözlerinin ne anlama geldiğinin Merryweather tarafından anlaşıldığını gördüğünde şarkıcıya döndü. “Ve yemek boyunca çaldığın tatlı şarkılar için sen de ödüllendirilmelisin. Tanrılar sana yetenek bahşetmiş.” Şarkıcı reverans yaptı. “Majesteleri çok nazik.”

“Nazik değil,” dedi Cersei, “sadece dürüst. Taena’dan öğrendiğime göre sana Mavi Ozan diyorlarmış.”

“Evet Majesteleri.” Şarkıcının çizmeleri mavi dana derisinden, pantolonu da mavi yünden yapılmıştı. Mavi ipek tuniğinin astarı parlak mavi satendi. Adam, saçlarını Tyrosh tarzında maviye boyayacak kadar ileri gitmişti. Adamın dalgalı uzun saçları omuzlarına dökülüyor ve gül suyuyla yıkanmış gibi kokuyordu.

Mavi güllerin suyuyla. Hiç değilse dişleri beyaz.

Şarkıcının dişleri güzeldi, en ufak bir eğrilikleri yoktu.

“Başka bir adın var mı?”

Şarkıcının yanaklarına hafif bir pembelik yayıldı. “Çocukken Wat derlerdi. Tarla süren bir çocuk için iyi bir isim lâkin bir şarkıcıya uygun değil.”

Mavi Ozan’ın gözleri, Robert’in gözleriyle aynı renkteydi. Cersei sırf bunun

için ondan nefret etti. “Leydi Margaery’nin seni neden sevdiğini anlamak kolay.”

“Kraliçe Margaery çok nazik, ona zevk verdiğimi söylüyor.” “Ah, bundan eminim. Udunu görebilir miyim?”

“Eğer Majesteleri memnun olacaksa.” Şarkıcının nezaketinin altında bir parça huzursuzluk vardı ama yine de udunu Cersei’ye uzattı. Kraliçeyi kimse reddedemezdi.

Cersei udun bir telini çekti ve çıkan sese gülümsedi. “Aşk kadar tatlı ve hüzünlü. Söyle bana Wat... Margaery’yi ilk kez yatağa götürüşün, onun oğlumla evlenmesinden önce miydi yoksa sonra mı?”

Şarkıcı bir an anlamamış gibi göründü. Anladığında, gözleri büyüdü. “Majesteleri’ne yanlış bilgi verilmiş. Size yemin ediyorum, ben asla...”

“Yalancı!”

Cersei, udu şarkıcının yüzüne öyle sert bir şekilde vurdu ki, boyalı sert ahşap parçalara ayrıldı. “Lord Orton, muhafızlarımı çağırın ve şu yaratığı zindanlara götürün.”

Orton Merryweather’in yüzü korkuyla nemlemişti. “Bu... ah, kepazelik...

kraliçenin

kanma girmeye mi yeltenmiş?”

“Korkarım tam tersi bir durum söz konusu ama şarkıcımız yine de bir hain. Bırakın da Lord Qyburn için şarkı söylesin.” Mavi Ozan beyazladı. “Hayır.” Çalgısıyla parçalanan dudağından kan damlıyordu. “Ben asla...” Lord Merryweather onu kolundan yakaladığında şarkıcı çığlık attı.

“Anne, merhamet et, hayır.”

“Ben senin annen değilim,” dedi Cersei.

Kara hücrelerde bile, şarkıcının ağzından inkâr, dua ve merhamet yakarışlarından başka bir şey alamadılar. Çok geçmeden, şarkıcının kırık dişlerinden çenesine doğru kan boşalıyordu ve adam koyu mavi pantolonunu üç kez ıslatmıştı ama yalanlarında hâlâ ısrar ediyordu. “Yanlış şarkıcıyı almış olmamız mümkün mü?” diye sordu Cersei.

“Her şey mümkün Majesteleri. Endişelenmeyin. Gece bitmeden itiraf edecek.” Qyburn zindanlarda kahverengi yünlüler giyiyor ve siyah bir demirci önlüğü takıyordu. Mavi Ozan’a döndü, “Muhafızlar sana sert davrandıysa özür dilerim,” dedi. “Maalesef hepsi nezaket yoksunu.” Sesi nazikti, şefkatliydi. “Senden sadece gerçeği istiyoruz.”

“Size gerçeği söyledim,” diye hıçkırdı şarkıcı. Demir prangalar onu soğuk taş duvara yapıştırmıştı.

“Biz işin aslını biliyoruz.” Qyburn’ün elinde bir ustura vardı, keskin kenarı

meşale ışığında hafifçe parlıyordu. Qyburn şarkıcının giysilerini kesmeye başladı, sonunda adamın üstünde mavi çizmelerinden başka bir şey kalmadı. Cersei, şarkıcının bacaklarının arasındaki kılların kahverengi olduğunu görünce neşelendi. “Küçük kraliçeye nasıl zevk verdiğini anlat,” diye emretti.

“Ben asla... ben sadece şarkı söyledim, şarkı söyledim ve ut çaldım. Kraliçenin leydilerine sorun. Onlar her zaman yanımızdaydı. Kraliçenin kuzenleri.”

“Kızların kaçıyla yattın?”

“Hiçbiriyle. Ben sadece şarkıcıyım. Lütfen.”

“Majesteleri,” dedi Qyburn, “belki de bu zavallı adamın yaptığı tek şey, Margaery diğer âşıklarını eğlendirirken onlara şarkı söylemekti.”

“Hayır.

Lütfen.

O asla... Ben şarkı söyledim, sadece şarkı söyledim.”

Lord Qyburn elini Mavi Ozan’ın göğsünde gezdirdi. “Aşk oyunu sırasında göğüs uçlarını ağzına alıyor muydu?” Şarkıcının göğüs ucunu başparmağıyla işaret parmağının arasına alıp büktü. “Bazı erkekler bundan hoşlanır, onların göğüs uçları bir kadınınkiler kadar hassastır.” Ustura parladı ve şarkıcı çığlık attı. Adamın göğsünde kan ağlayan kırmızı bir göz vardı. Cersei kendini hasta hissetti. Bir yanı gözlerini kapatmak, başını başka bir tarafa çevirmek ve buna bir son vermek istiyordu. Ama o kraliçeydi ve bu ihanetti.

Lord Tywin başını asla çevirmezdi.

Sonunda Mavi Ozan onlara bütün hayatım anlattı, isim gününden başlayarak. Babası gemilere malzeme satan bir esnaftı ve Wat da aynı işi yapmak üzere büyütülmüştü ama delikanlılık çağma geldiğinde, fıçı yapmaktan çok ut yapmaya kabiliyeti olduğunu fark etmişti. On iki yaşında, daha önce bir festivalde dinlediği bir müzik grubuna katılmak için evden kaçmıştı. Sarayda iltifat görmek umuduyla Kral Toprakları’na gelmeden önce Menzil’in yarısını dolaşmıştı.

“İltifat?” Qyburn güldü. “Kadınlar o iş için bu sözcüğü mü kullanıyor artık? Korkarım ki aşırı iltifat görmüşsün dostum... üstelik yanlış kraliçeden. Gerçek kraliçe karşında duruyor.” Evet. Cersei bunun için Margaery Tyrell’i suçluyordu. Eğer o olmasaydı, Wat uzun ve verimli bir hayat yaşayabilirdi; küçük şarkılarını söyler, domuz çobanlarının ve çiftçilerin kızlarıyla yatardı.

Beni buna Margaery’nin entrikaları mecbur etti. Margaery ihanetiyle beni lekeledi.

Şafak söktüğünde şarkıcının mavi çizmeleri kanla doluydu ve adam

sonunda konuşmuştu; Margaery'nin kuzenleri Mavi Ozan'a ağızlarıyla zevk verirken, küçük kraliçe onları izliyor ve kendi kendini okşuyordu. Diğer zamanlarda, Margaery şehvetini diğer âşıklarıyla tatmin ederken Mavi Ozan onlar için şarkılar söylüyordu. Kraliçe, "Diğer âşıklar kim?" diye sordu ve sefil Wat; Uzun Sör Tallad, Lambert Turnberry, Jalabhar Xho, Redwyne ikizleri, Osney Karakazan, Hugh Clifton ve Çiçek Şövalyesi isimlerini telaffuz etti.

Cersei bundan hiç memnun olmadı. Ejderha Kayası kahramanının adına leke sürmeye cesaret edemezdi. Ayrıca, Sör Loras'ı tanıyan insanların hiçbiri buna inanmazdı. Redwyne ikizleri de bu işe karıştırılamazdı. Arbor donanması olmadan, diyarın Euron Kargagöz ve demiradamlardan kurtulması mümkün değildi. "Yaptığın tek şey, Margaery'nin odasında gördüğün adamların isimlerini söylemek. Biz

gerçeği

istiyoruz!"

"Gerçek." Wat, Qyburn'ün ona bıraktığı tek gözle Cersei'ye baktı. Eskiden ön dişlerinin bulunduğu deliklerden kan kabarcıkları çıkıyordu. "Ben... yanlış hatırlamış olabilirim."

"Horas ve Hober bu işin bir parçası değiller, öyle değil mi?" "Hayır," dedi şarkıcı. "Değiller."

"Sör Loras'a gelince... Margaery, yaptığı şeyleri ağabeyinden gizlemek için büyük zahmetlere girmiş olmalı, bundan eminim."

"Doğru. Şimdi hatırladım. Bir keresinde, Sör Loras onu ziyarete geldiğinde, ben yatağın altına saklanmak zorunda kaldım. Margaery bana,

ağabeyim asla öğrenmemeli,

dedi."

"Bu şarkıyı diğerine tercih ederim." Büyük lordları bu işin dışında bırakmak en iyisiydi. Fakat diğerleri... Sör Tallad vasıfsız bir şövalyeydi, Jalabhar Xho bir sürgün ve bir yalancıydı, Clifton küçük kraliçenin muhafızlarından biriydi. Ve Osney, tatlıyı tamamlayan üzüm tanesiydi. "Gerçeği söylediğin için kendini daha iyi hissettiğini biliyorum. Bunu Margaery duruşmaya geldiğinde de hatırlamak istersin. Eğer yine yalan söylemeye başlarsan..."

"Söylemeyeceğim. Gerçeği söyleyeceğim. Ve sonra. "...siyahlan giymene izin verilecek. Sana söz veriyorum." Cersei, Qyburn'e döndü. "Yaralarım temizle ve sar. Ağrıları için ona haşhaş sütü ver."

"Majesteleri çok iyi yürekli." Qyburn, kanlı usturayı sirke dolu bir kovaya attı. "Margaery, kuşunun nereye kaybolduğunu merak edebilir."

"Şarkıcılar gelir ve gider, bu özellikleriyle meşhurdurlar." Kara hücrelerden

yukarı çıkan taş basamakları tırmanmak Cersei'yi nefessiz bıraktı.

Dinlenmeliyim.

Gerçeğe ulaşmak çok yorucu bir işti ve Cersei bundan sonra olması gerekenlerden korkuyordu.

Güçlü olmalıyım. Yapmak zorunda olduğum şeyi, Tommen ve diyar için yapıyorum.

Kurbağa Maggy'nin ölmüş olması talihsizlikti.

Kehanetinin üstüne işe yaşlı kadın. Küçük kraliçe benden daha genç olabilir ama hiçbir zaman benden daha güzel değildi ve çok yakında ölmüş olacak.

Leydi Merryweather, Cersei'nin yatak odasında bekliyordu. Gecenin siyah vaktiydi, zaman şafağa yakındı. Jocelyn ve Dorcas uyumuştu ama Taena ayaktaydı. "Çok mu kötüydü?"

"Tahmin bile edemezsin. Uykuya ihtiyacım var ama rüya görmekten korkuyorum."

Taena, Cersei'nin saçlarını okşadı. "Hepsi Tommen için." "Öyle. Öyle olduğunu biliyorum." Cersei titredi. "Boğazım acıyor. Bana biraz şarap ver lütfen."

"Eğer memnun olacaksan. Benim tek arzum seni memnun etmek."

Yalancı.

Cersei, Taena'nın ne arzuladığını biliyordu. Sorun değildi. Kadının Cersei'yle sarhoş olması, onun ve kocasının sadakatini garanti altına almaya yardım ederdi. Böylesine ihanet dolu bir dünyada, sadakat için birkaç öpücük feda edilirdi.

Erkeklerden daha kötü değil. En azından beni hamile bırakması gibi bir tehlike yok.

Şarap biraz da olsa işe yaradı. Kraliçe, elinde kadehiyle pencerenin yanında dururken, "Kendimi kirlenmiş hissediyorum," dedi.

"Bir banyo seni düzeltir tatlım." Leydi Merryweather, Dorcas'la Jocelyn'i uyandırdı ve onlara sıcak su getirmelerini söyledi. Banyo teknesi doldurulurken Taena kraliçenin soyunmasına yardım etti; becerikli parmaklarıyla bağcıkları çözdü, elbiseyi kraliçenin omuzlarından aşağı çekti ve sonra kendi elbisesini çıkardı.

Banyo teknesine birlikte girdiler. Cersei sırtını Taena'nın göğsüne dayadı. "Tommen'ı bu meselenin en çirkin kısmından esirgemeliyiz," dedi Myrli kadına. "Margaery onu hâlâ her gün septe götürüyor, Sör Loras'ın iyileşmesi için tanrılara dua ediyorlar." Çiçek Şövalyesi, rahatsız edici bir şekilde hâlâ hayata tutunuyordu. "Tommen kızın kuzenlerini de seviyor. Hepsini birden kaybetmek

ona ağır gelecek.”

“Belki de üçü birden suçlu değildir,” dedi Leydi Merryweather. “İçlerinden biri bu işe bulaşmamış olabilir. Eğer o kız, gördüğü şeylerden utanmış ve tiksinmişse...”

“...diğerlerinin aleyhinde ifade vermeye ikna edilebilir. Evet, harika, lâkin hangisi masum?”

“Alla.”

“Utangaç olan mı?”

“Öyle görünür ama utangaçtan çok sinsidir. Onu bana bırak tatlım.”

“Memnuniyetle.” Mavi Ozan’ın ifadesi tek başına asla kâfi gelmezdi. Neticede, şarkıcılar hayatlarını kazanmak için yalan söylerdi. Eğer Taena onu ele geçirmeyi başarırsa, Alla Tyrell çok faydalı olurdu. “Sör Osney de itirafta bulunabilir. Diğerleri, kralın affını kazanmanın ve Sur’a gitmenin tek yolunun itiraftan geçtiğini anlamak zorunda kalmalı.” Jalabhar Xho gerçeği cazip bulabilirdi, Cersei diğerlerinden o kadar emin değildi ama Qyburn ikna edici bir adamdı...

Cersei ve Taena banyo teknesinden çıktığında, Kral Topraklarının üzerinde şafak söküyordu. Kraliçenin cildi, uzun süre suyun içinde kalmaktan beyazlamış ve buruş buruş olmuştu. “Benimle kal,” dedi kraliçe, Taena’ya. “Yalnız uyumak istemiyorum.” Yatağa girmeden önce bir dua bile okudu, Anne’ye tatlı bir rüya için yalvardı.

Nefesini boşa tüketmişti; tanrılar her zamanki gibi sağırdı. Cersei rüyasında yine kara hücrelerdeydi ama bu sefer duvara zincirli olan kişi şarkıcı değil, Cersei’ydi. Çırılçıplaktı ve İblis tarafından parçalanmış göğüs uçlarından kan damlıyordu. “Lütfen,” diye yalvardı Cersei, “lütfen çocuklarıma zarar verme.” Tyrion sadece kötü kötü baktı. O da çıplaktı. Vücudunu kaplayan kıllar yüzünden bir erkekten çok küçük bir maymun gibi görünüyordu. “Onların taç giydiğini göreceksin,” dedi, “ve onların öldüğünü göreceksin.” Sonra Cersei’nin kanayan göğsünü ağzına aldı ve emmeye başladı. Cersei’nin içine kor bıçak gibi bir acı saplandı.

Cersei, Taena’nın kollarında titreyerek uyandı. “Kötü bir rüya,” dedi zayıf bir sesle. “Çığlık mı attım? Üzgünüm.”

“Rüyalar gün ışığında toza dönüşür. Yine cüceyi mi gördün? O küçük ve aptal adam seni niye bu kadar korkutuyor?”

“Beni öldürecek. Bu, ben on yaşındayken bir kehanette görüldü. Ben kiminle evleneceğimi öğrenmek istiyordum ama kadın dedi ki...”

“Kadın?”

“Maegi.”

Kelimeler Cersei’nin ağzından tökezleyerek çıkıyordu. Cersei, kehanetler hakkında hiç konuşmazlarsa onların asla gerçekleşmeyeceğini söyleyen Melara Hetherspoon’un sesini hâlâ duyabiliyordu.

Ama kuyunun içinde o kadar da sessiz değildi. Çığlık attı ve bağırdı.

“Tyrion benim

valonqar’

ım,” dedi. “Myr’de bu kelimeyi kullanıyor musunuz? Yüksek Valyria dilinde

küçük erkek kardeş

demek.” Melara boğulduktan sonra, Cersei aynı soruyu Rahibe Saranella’ya da sormuştu.

Taena, Cersei’nin elini okşadı. “O büyücü nefret dolu bir kadındı. Yaşlı, hasta ve çirkin bir kadın. Sen genç ve güzeldin, hayat ve gurur doluydun. Kadının Lannis Limanı’nda yaşadığını söyledin, yani kadın cüceyi ve onun leydi anneni nasıl öldürdüğünü biliyordu. O yaratık sana saldıramazdı çünkü sen bir Lannister’dın, bu yüzden seni zehirli diliyle yaralamaya çalıştı.”

Olabilir mi?

Cersei buna inanmak istiyordu. “Ama Melara öldü, tıpkı kadının öngördüğü gibi. Ben Prens Rhaegar’la evlenmedim. Ve Joffrey... cüce, oğlumu gözlerimin önünde öldürdü.”

“Bir oğlunu,” dedi Leydi Merryweather, “ama bir oğlun daha var, tatlı ve güçlü bir oğul. Ve

ona

asla bir zarar gelmeyecek.” “Ben hayattayken asla.” Böyle söylemek, Cersei’nin buna inanmasına yardım etti.

Rüyalar gün ışığında toza dönüşür.

Dışarıda, bulutların arasında sabah güneşi ışıldıyordu. Cersei battaniyenin altından çıktı. “Bu sabah kralla birlikte kahvaltı edeceğim. Oğlumu görmek istiyorum.”

Yaptığım her şeyi onun için yapıyorum.

Kral, Cersei’yi kendine getirdi. Tommen o sabah, kedileriyle ilgili gevezelik edip fırından yeni çıkmış kara ekmeğin üstüne bal akıtırken, Cersei için daha önce hiç olmadığı kadar kıymetliydi. “Sör Pençe bir fare yakaladı,” dedi annesine, “ama Leydi Sakal fareyi ondan çaldı.”

Ben asla bu kadar tatlı ve masum olmadım,

diye düşündü Cersei.

Bu zalim diyara hükmetmeyi nasıl umabilir
? Cersei'nin içindeki anne sadece oğlunu korumak istiyordu ama içindeki kraliçe, onun katılaşması gerektiğini aksi hâlde Demir Taht tarafından tüketileceğini biliyordu. "Sör Pençe, haklarım savunmayı öğrenmeli," dedi. "Bu dünyada, zayıflar her zaman güçlülerin kurbanı olur."

Kral, parmaklarındaki balı yalayarak annesinin söylediklerini düşündü. "Sör Loras geri döndüğünde mızrak, kılıç ve gürzle dövüşmeyi öğreneceğim, onun dövüştüğü gibi."

"Dövüşmeyi öğreneceksin," diye söz verdi kraliçe, "lâkin Sör Loras'tan değil. O geri dönmeyecek Tommen."

"Margaery döneceğini söylüyor. Sör Loras için dua ediyoruz. Anne'nin merhametini ve Baha'nın ona kuvvet vermesini diliyoruz. Elinor, bunun Sör Loras'ın en zor savaşı olduğunu söylüyor."

Cersei oğlunun saçlarını düzeltti, ona Joffrey'yi hatırlatan altın renkli yumuşak bukleleri. "Öğleden sonrayı karın ve kuzenleriyle mi geçireceksin?"

"Bugün değil. Margaery oruç tutması ve kendisini arındırması gerektiğini söyledi."

Oruç tutmak ve arınmak... ah, Bakire Günü için.
Cersei bu muayyen kutsal günü yıllardır kutlamıyordu.

Üç kez evlendi ve bizi hâlâ bakire olduğuna inandırmaya çalışıyor.
Küçük ve mahçup kraliçe beyazlara bürünecek, eşlikçilerini Baelor Septi'ne götürecek ve Bakire'nin ayaklarının dibinde mumlar yakıp heykelin kutsal boynuna parşömen çelenkler asacaktı.

En azından bazı eşlikçilerini götürecek.
Bakire Günü'nde, masumiyetin kutsal şarkılarına saygısızlık olmasın diye, erkeklerin yanı sıra dulların, annelerin ve fahişelerin de septlere girmesine izin verilmezdi. Sadece bakire genç kızlar...

"Anne? Yanlış bir şey mi söyledim?"

Cersei oğlunun alnını öptü. "Çok akıllıca bir şey söyledin tatlım. Şimdi git ve kedilerinle oyna."

Daha sonra Sör Osney Karakazan'ı çalışma odasına çağırttı. Kasılarak yürüyen şövalye terli bir hâlde avludan geldi ve tek dizinin üstüne çökerken Cersei'yi gözleriyle soydu, her zaman yaptığı gibi.

"Ayağa kalk ve yanıma otur sör. Bana bir zamanlar yiğitçe hizmet ettin, lâkin şimdi senin için daha sert bir görevim var." "Benim de senin için sert bir şeyim var."

"O beklemek zorunda." Cersei, parmak uçlarını şövalyenin yüzündeki yara

izlerinde gezdirdi. “Sana bunları veren fahişeyi hatırlıyor musun? Sur’dan döndüğünde onu sana vereceğim. Bunu ister misin?”

“Benim istediğim sensin.”

Bu doğru cevaptı. “Önce ihanetini itiraf etmelisin. Eğer iltihaplanmasına izin verilirse, bir adamın günahı onu zehirleyebilir. Kendini utancından kurtarma vaktin geldi de geçiyor bile.” “Utanç mı?” Osney şaşkın görünüyordu. “Osmund’a söyledim. Margaery sadece alay ediyor. Fazla bir şey yapmama izin vermiyor, sadece...”

“Onu koruman kahramanca,” diyerek araya girdi Cersei, “lâkin sen, bu günahla yaşamaya devam edemeyecek kadar iyi bir şövalyesin. Hayır, bu gece Baelor Septi’ne gitmeli ve Yüce Rahip’le konuşmalısın. Günahları bu kadar kara olan bir adam, cehennem ızdırabından yalnızca Yüce Rahip sayesinde kurtulabilir. Ona Margaery ve kuzenleriyle nasıl yattığını anlat.”

Osney gözlerini kırpıştırdı. “Ne? Kuzenler de mi?”

“Megga ve Ellinor,” diye karar verdi Cersei. “Alla’yla hiç yatmadın.” Bu küçük detay, hikâyeyi daha inandırıcı hale getirirdi. “Alla sürekli ağlıyor ve diğer kızlara günah işlememeleri için yalvarıyordu.”

“Sadece Megga ve Elinor mu? Yoksa Margaery de mi?” “Kesinlikle Margaery. Bütün bunların arkasında Margaery vardı.”

Cersei şövalyeye aklındaki her şeyi anlattı. Osney, yüzüne ağır ağır yayılan idrakla kraliçeyi dinledi. Cersei’nin sözleri bittiğinde, “Kızın başını kestikten sonra, bana ondan asla alamadığım o öpücüğü vereceksin,” dedi şövalye.

“İstediğin kadar öpücük alabilirsin.”

“Ve sonra Sur?”

“Kısa bir zaman için. Tommen bağışlayıcı bir kraldır.” Osney yaralı yanağını kaşıdı. “Genelde, bir kadınla ilgili yalan söylüyorsam; ben onu nasıl düzmediğimi anlatıyorumdur, o da benim onu nasıl düzdüğümü. Bu... daha önce bir Yüce Rahip’e yalan söylemedim. Bu günah için bir cehenneme gidiliyor sanırım. Kötü olanlardan birine.”

Kraliçe şaşırdı. Bir Karakazan’dan beklediği son şey dindarlıktı. “Bana boyun eğmeyi reddediyorsun?”

“Hayır.” Osney, Cersei’nin altın saçlarına dokundu. “Mesele şu ki, en iyi yalanların içinde bir parça gerçek vardır... ve sen benden, gidip bir kraliçeyi nasıl düzdüğümü anlatmamı istiyorsun...”

Cersei neredeyse adamın yüzünü tokatlıyordu. Neredeyse. Ama çok yol almıştı ve çok şey tehlikedeydi.

Yaptığım her şeyi Tommen için yapıyorum.

Başını çevirdi ve Osney'nin elini tuttu, parmaklarını öptü. Adamın elleri kılıç yüzünden sert ve nasırlıydı. Cersei,

Robert'ın elleri de böyleydi,

diye düşündü.

Kollarını Osney'nin boynuna doladı. "Senden bir yalancı yarattığımın söylenmesini istemem," diye fısıldadı. "Bana bir saat ver ve benimle yatak odamda buluş."

"Yeterince bekledik." Osney, parmaklarını kraliçenin elbisesinin göğsüne geçirdi ve hızla geri çekti. İpek kumaş öyle şiddetli bir sesle yırtıldı ki, Cersei, Kızıl Kale'nin yarısının o sesi duymuş olmasından korktu. "Ben yırtmadan önce diğerlerini de çıkar," dedi Osney. "Tacın başında kalabilir. Seni tacınla seviyorum."

KULEDEKİ PRENSES

Onunkisi tatlı bir hapishaneydi.

Arianne bununla avunuyordu. Babası onu bir hainin ölümüne mahkûm etmiş olsaydı, ona rahat bir esaret sağlamak için bunca zahmete girer miydi? Kendi kendine yüzlerce kez,

niyeti beni öldürmek olamaz,

dedi.

Onun hamurunda böyle bir zalimlik yok. Ben onun kanıyım, onun tohumuyum, onun vârisiyim ve tek kızıyım.

Gerekirse, Arianne kendini babasının tekerlekli sandalyesinin önüne atar, hatasını kabullenir ve bağışlanmak için yalvarırdı. Ve ağlardı. Babası, yanağından süzülen yaşları görünce onu affederdi.

Arianne, kendi kendini affedip edemeyeceğinden o kadar emin değildi.

Yeşilkan'dan Güneş Mızrağı'na dönmek için yaptıkları uzun ve kuru yolculuk boyunca, Arianne onu esir alan adama yalvarmıştı. "Areo," demişti, "kıza bir zarar gelmesini asla istemedim. Bana inanmak zorundasın."

Hotah, homurdanmak dışında hiç cevap vermemişti. Arianne adamın öfkesini hissetmişti. Arianne'in komploculardan oluşan küçük çetesinin en tehlikeli üyesi Siyah Yıldız, Hotah'ın elinden kurtulmuştu, izini kaybettirmeyi başarmış ve bıçağındaki kanla birlikte ormanın derinliklerinde yok olmuştu.

Fersahlar yuvarlanıp giderken, "Beni tanıyorsun kumandan," demişti Arianne. "Beni küçüklüğümden beri tanıyorsun. Beni her zaman güvende tuttun. Leydi annemle birlikte, onun bu yabancı topraklardaki kalkanı olmak üzere Büyük Norvos'tan geldiğinde onu da güvende tutmuştun. Şimdi sana ihtiyacım var. Yardımına ihtiyacım var. Benim niyetim asla..."

"Niyetinizin ne olduğu önemli değil küçük prenses," demişti Areo Hotah. "Sadece ne yaptığınız önemli." Yüzü taş gibiydi. "Üzgünüm. Prens emir verir, Hotah itaat eder."

Arianne, Güneş Kulesi'ndeki vitraylı kubbenin altına, babasının yüksek koltuğunun önüne götürüleceğini düşünmüştü ama Hotah onu Mızrak Kulesi'ne götürmüş ve kale kâhyası

Ricasso'yla kale kumandanı Sör Manfrey Martell'e teslim etmişti. "Prenses," demişti Ricasso, "bu kör ve yaşlı adamı sizinle birlikte yukarı çıkamayacağı için bağışlayın. Bu bacaklar onca basamağın dengi değil. Sizin için bir oda hazırlandı. Sör Manfrey size odaya kadar eşlik edecek, prensin keyfini orada bekleyeceksiniz."

"Prensin keyifsizliğini demek istiyorsun. Arkadaşlarım da buraya mı

hapsedilecek?” Arianne yakalandıktan sonra Garin, Drey ve diğerlerinden ayrılmıştı ve Hotah onların başına ne geleceğini söylemeyi reddetmişti. Kumandanın konuyla ilgili söylediği tek şey, “Buna prens karar verir,” olmuştu. Sör Manfrey biraz daha konuşkandı. “Kalaslı Kasaba’ya götürüldüler ve gemiyle Gri Dehşet’e nakledilecekler, Prens Doran kaderlerine karar verene dek orada kalacaklar.”

Gri Dehşet, Dorne Denizi’ndeki bir kaya parçasının üstüne tünemiş eski bir kaleydi; en aşağılık suçluların çürümek ve ölmek için gönderildikleri kasvetli ve dehşet verici bir hapishaneydi. “Babamın niyeti onları

öldürmek

mi?” Arianne buna inanamazdı. “Ne yaptılarsa beni sevdikleri için yaptılar. Eğer babam kan dökmek zorundaysa, dökülen benim kanım olmalı.” “Dediğiniz gibi prensesim.”

“Onunla konuşmak istiyorum.”

“O da isteyebileceğinizi düşünmüştü.” Sör Manfrey, Arianne’i kolundan tutmuş ve basamaklardan yukarı yürütmüştü, yukarı ve daha yukarı, sonunda prensesin nefesi kesilmişti. Mızrak Kulesi’nin yüksekliği elli metreydi ve Arianne’in hücresi hemen hemen en tepedeydi. Arianne, önünden geçtiği her kapıya uzun uzun bakmış ve Kum Yılanları’ndan birinin içeride kilitli olup olmadığını merak etmişti.

Kendi kapısı kapatılıp sürgülendiğinde, prenses yeni evini keşfetmişti. Hücresi geniş ve havadardı, konfordan yoksun değildi. Yerde Myr halıları, içmek için kırmızı şarap, okumak için kitaplar vardı. Bir köşede, fildişinden ve oniksten oyulmuş taşları olan süslü bir

cyvasse

masası duruyordu ama Arianne oyunu oynamak istese bile, oynayacak kimse yoktu. Uyumak için kuş tüyü bir yatak ve ihtiyaç gidermek için mermer oturaklı bir tuvalet odası vardı. Bu yükseklikte, manzara olağanüstüydü. Pencerelerden biri doğuya açılıyordu, Arianne güneşin denizden doğuşunu seyredebilirdi.

Keşif, bir çift sandaletin bağcıklarını bağlamaktan daha az vakit almıştı ama hiç değilse prensesin gözyaşlarını bir süre için uzak tutmuştu. Arianne bir su çanağı ve soğuk suyla dolu bir sürahi bulmuş ve elini yüzünü yıkamıştı ama kendini kederinden arındırması mümkün değildi.

Arys,

diye düşünmüştü,

benim beyaz şövalyem.

Gözleri yaşla dolmuştu ve prenses birdenbire ağlamaya başlamıştı, bütün vücudu hıçkırıklarla sarsılmıştı. Hotah'ın baltasının Arys'in etini ve kemiğini parçalayışını ve beyaz şövalyenin başının havada fırıl fırıl dönüşünü hatırlamıştı.

Bunu neden yaptın? Neden hayatını bir kenara attın? Sana bunu yapmam söylememiştim. Bunu asla istememiştim. Benim tek istediğim... benim tek istediğim...

Arianne o gece ağlayarak uyumuştu... son değilse de ilk kez. Rüyasında bile huzur bulamamıştı. Rüyasında Arys Oakheart'ı görmüştü; Arys onu okşamış, ona gülümsemiş, onu sevdiğini söylemişti... ama bunları yaparken bedeninde oklar vardı, yaraları kan ağlıyor ve beyazlarını kırmızıya boyuyordu. Prensesin bir yanı, bunun bir rüya olduğunu o anda bile biliyordu. Prenses kendi kendine,

güneş doğduğunda bütün bunlar yok olacak,

demişti ama güneş doğduğunda o hâlâ hücresindeydi, Sör Arys hâlâ ölüydü ve Myrcella...

Bunu asla istemedim, asla. Kıza zarar gelmesini istemedim, benim tek istediğim onun kraliçe olmasıydı. Eğer ihanete uğramasaydık...

"Biri söyledi," demişti Hotah. Bunu düşünmek prensesi hâlâ öfkelendiriyordu. Arianne o öfkeye tutunmuştu, kalbindeki ateşi o öfkeyle besliyordu. Öfke gözyaşından iyiydi, kederden iyiydi, suçluluk duygusundan iyiydi. Biri söylemişti, Arianne'in güvendiği biri. Arys Oakheart bu yüzden ölmüştü; kumandanın baltasıyla olduğu kadar, bir hainin fısıltısıyla katledilmişti. Myrcella'nın yüzüne süzülen kan da o hainin marifetiydi. Biri söylemişti, Arianne'in sevdiği biri. Bu, darbelerin en zalimiydi.

Yatağın ayak ucunda, kendi kıyafetleriyle dolu ahşap bir sandık buldu. Dün gece yatarken çıkarmadığı pis giysilerini çıkardı ve bulduğu en açık kıyafeti giydi; her şeyi örten ama hiçbir şeyi gizlemeyen ipek bir elbise. Prens Doran ona bir çocukmuş gibi davranabilirdi ama prenses bir çocuk gibi giyinmeyecekti. Prens Doran, Myrcella'yı kaçırdığı için Arianne'i cezalandırmaya geldiğinde, bu kıyafet onu çok rahatsız edecekti. Arianne buna güveniyordu.

Eğer ben kıvranıp ağlamak zorundaysam, bırak o da rahatsız olsun.

Arianne o gün babasını görmeyi bekliyordu ama kapı nihayet açıldığında, gelenlerin öğle yemeği getiren hizmetçiler olduğunu gördü. "Babamı ne zaman görebilirim?" diye sordu prenses, hizmetçiler cevap vermedi. Limon ve balla kızartılmış oğlak; kuru üzüm, soğan, mantar ve acı ejderha biberiyle doldurulmuş üzüm yapraklan getirmişlerdi. "Aç değilim," dedi Arianne. Arkadaşları Gri Dehşet'e giderken peksimet ve tuzlu et yiyecekti. "Bunları götürün ve bana Prens Doran'ı getirin." Ama hizmetçiler yemeği bıraktı ve prens

gelmedi. Bir süre sonra, Arianne açlığına yenildi ve oturup yemeği yedi.

Yemek bittiğinde Arianne'in yapacağı hiçbir şey yoktu. Kulesini turladı, iki kez, üç kez ve üç kez daha üç kez.

Cyvasse

masasının yanına oturdu ve bir fili tembelce hareket ettirdi. Pencere sekisine büzüşüp bir kitap okumaya çalıştı, sonunda kelimeler bulanıklaştı ve prenses yine ağladığını fark etti.

Arys, tatlım, benim beyaz şövalyem, neden yaptın? Teslim olmalıydın. Sana söylemeye çalıştım ama kelimeler boğazımda takıldı. Seni yiğit aptal, ölmeni istemedim ve Myrcella, ah tanrılar merhamet edin, o küçük kız...

Sonunda tekrar yatağa girdi. Dünya kararmıştı ve uyumaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Biri söyledi.

Garin, Drey ve Benekli Sylva onun çocukluk arkadaşlarıydı, ona kuzeni Tyene kadar yakınlardı. Arianne onların gammazladığına inanamazdı... ama bu durumda geriye sadece Siyah Yıldız kalıyordu, eğer hain oysa, kılıcını neden zavallı Myrcella'ya döndürmüştü?

Ona taç giydirmek yerine onu öldürmek istiyordu, bu kadarını Köpüktaş'ta söylemişti. İstediğim savaşı bu şekilde elde edeceğimi söylemişti.

Ama Dayne'in hain olması akla yakın değildi. Elmadaki kurt Sör Gerold olsaydı, kılıcını zavallı Myrcella'ya döndürür müydü?

Biri söyledi.

Sör Arys olabilir miydi? Beyaz şövalyenin suçluluk duygusu, şehvetine galip mi gelmişti? Arys, Myrcella'yı, Arianne'i sevdiğinden daha çok sevmiş ve eski prensesine olan ihanetinin kefaretini yeni prensesine de ihanet ederek mi ödemişti? Yaptığı şeyden utanç duymuş ve onursuzluğuyla yüzleşmek için yaşamaktansa hayatını Yeşilkan'a atmayı mı tercih etmişti?

Biri söyledi.

Babası onu görmek için geldiğinde, Arianne o hainin kim olduğunu öğrenecekti. Ama Prens Doran ertesi gün de gelmedi. Ondan sonraki gün de. Prenses volta atmak, ağlamak ve yaralarını iyileştirmek için yalnız bırakılmıştı. Günün aydınlık vakitlerinde kitap okumayı deniyordu ama hücreye bırakılan kitaplar ölümüne sıkıcıydı: Ağır tarihler ve coğrafyalar, açıklamalı haritalar, Dorne kanunlarının kum kadar kuru bir incelemesi,

Yedi Köşeli Yıldız

ve

Yüce Rahiplerin Hayatı,

ejderhalar hakkında, onları bir şekilde su keleri kadar ilginç yapmayı başaran kalın bir cilt. Arianne,

On Bin Gemi'nin

ya da

Kraliçe Nymeria'nın Aşkları'nın

bir nüshası için çok şey verirdi. Kafasını birkaç saat meşgul edecek herhangi bir şey için çok şey verirdi ama bu çeşit eğlenceler ona menedilmişti.

Pencere sekisine oturup dışarı baktı, altın ve renkli camdan yapılmış büyük kubbeyi gördü, babasının tahtı o kubbenin altındaydı.

Yakında beni çağıracak,

dedi kendi kendine.

Ziyaretçi yasaktı, hücreye sadece hizmetkârlar girebiliyordu; sakallı çenesiyle Bors, üzerinden vakar damlayan uzun boylu Timoth, Morra ve Mellei isimli kız kardeşler, sevimli küçük Cedra ve bir zamanlar Arianne'in annesinin yatak hizmetçisi olan yaşlı Belandra. Arianne'in yemeklerini getiriyor, çarşaflarını değiştiriyor ve tuvalet oturağının altındaki lazımlığı boşaltıyorlardı ama onunla konuşmuyorlardı. Arianne'in biraz daha şaraba ihtiyacı olduğunda, Timoth şarap getiriyordu. Arianne en sevdiği yiyecekleri yemek istediğinde, incir, zeytin ya da peynirle doldurulmuş biber Belandra'ya söylüyordu ve yemekler hemen ortaya çıkıyordu. Morra'yla Mellei, Arianne'in kirli kıyafetlerini alıyor ve onları tertemiz bir hâlde geri getiriyordu. İki günde bir, hücreye bir banyo teknesi çıkarılıyordu ve utangaç Cedra, Arianne'in sırtını sabunlayıp saçlarını fırçalıyordu.

Bununla birlikte, hizmetkârların hiçbirinin prensese edecek bir sözü ya da bu taş kafesin dışındaki dünyada neler olduğunu anlatacak inayeti yoktu. Arianne bir gün Bors'a, "Siyah Yıldız yakalandı mı?" diye sordu. "Onu hâlâ arıyorlar mı?" Adam yalnızca arkasını döndü ve uzaklaştı. "Sağır mı oldun?" diye bağırdı Arianne. "Geri dön ve bana cevap ver. Emrediyorum." Aldığı tek cevap, bir kapının kapanma sesiydi.

Arianne başka bir gün, "Timoth," diye denedi, "Prenses Myrcella'ya ne oldu? Ona bir zarar gelmesini asla istemedim." Küçük prensesi en son, Güneş Mızrağı'na geri dönerlerken görmüştü. Myrcella bir tahtırevanın içinde yolculuk etmişti, at sırtında oturamayacak kadar güçsüzdü, Siyah Yıldız tarafından yaralanan başı ipek sargılarla sarılıydı, yeşil gözleri yüksek ateş sebebiyle parlaktı. "Bana onun ölmediğini söyle, yalvarırım. Benim bunu bilmemin kime ne zararı olur? Bana onun nasıl olduğunu söyle." Timoth söylemedi.

Birkaç gün sonra, "Belandra," dedi Arianne, "eğer annemi biraz olsun

sevdiysen, onun zavallı kızına acı ve babamın ne zaman beni görmeye geleceğini söyle. Lütfen. Lütfen.” Ama Belandra da dilini yutmuştu.

Babamın işkence anlayışı bu mu

?

Kor demirler ya da işkence sehpaları yerine basit bir sessizlik

? Bu o kadar Doran Martell’di ki Arianne gülmek zorundaydı.

Anlaşılmaz görünmeye çalışırken zayıf karakterli görünüyor.

Arianne sessizliğin tadını çıkarmaya, elindeki zamanı iyileşmek ve kendini olacaklara karşı hazırlamak için kullanmaya karar verdi.

Hiç durmadan Sör Arys’i düşünmek iyi değildi, bunu biliyordu. Kendini Kum Yılanları’nı düşünmeye zorladı, özellikle de Tyene’i. Arianne, çabuk sinirlenen asabi Obara’dan, altı yaşındaki küçük Loreza’ya kadar bütün piç kuzenlerini seviyordu ama en çok sevdiği her zaman Tyene’di. Tyene onun hiç sahip olmadığı tatlı kız kardeşti. Prenses, erkek kardeşleriyle asla yakın olmamıştı; Quentyn, Demir Ormanı’ndaydı ve Trystane çok küçüktü. Hayır, her zaman Arianne ve Tyene vardı. Garin, Drey ve Benekli Sylva’yla birlikte. Zaman zaman Nym de onlara katılırdı ve Sarella ait olmadığı bir yere zorla girmeye çalışırdı ama onlar çoğunlukla beş kişilik bir grup olmuşlardı. Su Bahçeleri’nin havuzlarında ve fıskiyelerinde oyunlar oynamış, birbirlerinin omuzlarına tüneyerek su güreşi yapmışlardı. Arianne ve Tyene okumayı birlikte öğrenmişlerdi, ata binmeyi birlikte öğrenmişlerdi, dans etmeyi birlikte öğrenmişlerdi. On yaşındalarken, Arianne bir sürahi şarap çalmıştı ve Tyene’le ikisi birlikte sarhoş olmuşlardı. Yemeklerini, yataklarını, mücevherlerini paylaşmışlardı. İlk erkeklerini de paylaşacaklardı ama Drey fazla heyecanlanmış ve Tyene onun aletine dokunduğu anda kızın parmaklarına fışkırmıştı.

Tyene’in elleri çok tehlikeli.

Bu anı Arianne’i gülümsetti.

Prenses, kuzenlerini düşündükçe onları daha çok özledi.

Bütün bildiğim, hemen altımda olabilirler.

Arianne o gece, sandaletinin topuğuyla zemine vurmayı denedi. Kimse cevap vermeyince bir pencereden dışarı sarktı ve aşağı baktı. Aşağıda diğer pencereleri görebiliyordu, onun pencerelerinden daha küçüklerdi, bazıları bir ok deliği kadardı. “

Tyene!

” diye seslendi. “

Tyene orada mısın

?

Obara, Nym
?
Beni duyabiliyor musunuz
?
Ellaria
?
Kimse yok mu
?
TYENE?”

Gecenin yarısını pencereden sarkarak geçirdi, boğazı yırtılana kadar bağırdı ama kimse cevap vermedi. Bu sessizlik onu anlatamayacağı kadar çok korkuttu. Eğer Kum Yılanları, Mızrak Kulesi’ne hapsedilmiş olsalardı onun sesini mutlaka duyarlardı.

Neden cevap vermediler? Eğer babam onlara bir şey yaptıysa, onu asla affetmem, asla.

Aradan on beş gün geçtiğinde, prensesin sabrı kağıt kadar incelmişti. Arianne en buyurgan sesiyle, “Derhal babamla görüşeceğim,” dedi Bors’a. “Beni ona götüreceksin.” Bors onu babasına götürmedi. “Prensi görmek için hazırım,” dedi Timoth’a. Timoth onu hiç duymamış gibi arkasını dönüp gitti. Ertesi sabah, kapı açıldığında, Arianne kapının yanında bekliyordu. Belandra’yı itip, kadının elindeki baharatlı yumurta tabağını duvara göndererek dışarı koştu ama daha üç metre gidemeden muhafızlara yakalandı. Arianne onları da tanıyordu ama onlar da Arianne’in yakarışlarına sağırdı. Çığlık atıp debelenen prensesi, sürükleyerek hücreye geri götürdüler.

Arianne daha kurnaz olması gerektiğine karar verdi. Cendra onun en iyi umuduydu; genç, saf ve kolay aldanır bir kızdı. Prensesin hatırladığı kadarıyla, Garin bir keresinde Cedra’yla yattığını söyleyip böbürlenmişti. Bir sonraki banyo gününde, Cedra onun omuzlarını sabunlarken, Arianne havadan sudan konuşmaya başladı. “Benimle konuşmamak için emir aldığını biliyorum,” dedi, “ama kimse bana seninle konuşamayacağımı söylemedi.” Günün sıcağından, dün gece akşam yemeğinde ne yediğinden, zavallı Blendra’nın ne kadar yaşlandığından bahsetti. Prens Oberyn, savunmasız kalmamaları için

kendi

kızlarının hepsini silahlandırmıştı ama Arianne Martell’in kurnazlıktan başka silahı yoktu. Prenses gülümsedi, büyüledi ve Cedra’dan ne bir kelime ne de bir baş işareti talep etti.

Ertesi gün akşam yemeğinde, Cedra yemek servisi yaparken Arianne yine

gevezelik etmeye başladı. Bu sefer konuyu Garin'e getirdi. Cedra, Garin'in adını duyunca utangaç gözlerle ona baktı, az kalsın doldurduğu şarap kadehini taşıracaktı.

İşler böyle yürüyecek demek,

diye düşündü Arianne.

Bir sonraki banyosunda tutsak arkadaşlarından bahsetti, bilhassa Garin'den. "En çok onun için endişeleniyorum," dedi hizmetçi kıza. "Öksüzler özgür ruhludur, gönüllerince dolaşmak için yaşarlar. Garin'in güneş ışığına ve temiz havaya ihtiyacı var. Eğer onu nemli bir taş hücreye kapatırlarsa Garin nasıl hayatta kalır? Gri Dehşet'te bir yıl bile dayanamaz." Cedra cevap vermedi ama Arianne sudan çıkarken kızın yüzü bembeyazdı. Cedra elindeki süngeri öyle sıkı tutuyordu ki yerdeki Myr halısının üstüne sabun damlıyordu.

Buna rağmen, prensesin kızı kazanması için dört gün ve iki banyo daha geçmesi gerekti. Arianne, ölmeden önce son bir kez özgürlüğün tadını almak isteyen ve bu yüzden kendisini hücresinin penceresinden aşağı atan Garin'in canlı bir resmini çizdikten sonra, "Lütfen," diye fısıldadı kız. "Ona yardım edin. Lütfen ölmesine izin vermeyin."

"Burada kilitli olduğum sürece hiçbir şey yapamam," diye geri fısıldadı Arianne. "Babam benimle görüşmüyor. Garin'i kurtarabilecek tek kişi

sensin.

Onu seviyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı Cedra kızararak. "Ama nasıl yardım edebilirim?"

"Benim için dışarı bir mektup çıkarabilirsin," dedi prenses. "Bunu yapar mısın? Bu riski alır mısın... Garin için?"

Cedra'nın gözleri büyüdü. Başını salladı.

Bir zafer kazanmışçasına,

bir kuzgunum var,

diye düşündü Arianne,

ama onu kime göndereceğim

? Prens Doran'ın ağından kaçmayı başaran tek komplocu Siyah Yıldız'dı ama Sör Gerold şimdiye kadar çoktan yakalanmış olabilirdi, eğer yakalanmadıysa Dorne'a kaçtığı kesindi. Arianne'in sonraki düşüncesi, Garin'in annesi ve Yeşilkan'ın öksüzleriydi.

Hayır, onlar olmaz. Güçlü birine ulaşmalıyım, bizim komplomuzda rolü olmayan ama bizimle aynı duyguları paylaşan birine.

Kendi annesine yalvarmayı düşündü ama Leydi Mellario Norvos'taydı, üstelik Prens Doran karısını yıllardır dinlemiyordu.

Annem de olmaz. Bir lorda ihtiyacım var, babamın gözünü korkutup beni serbest bırakmasını sağlayacak büyük bir lorda.

Dorne'lu lordların en kudretlisi; Asilkan, Demir Ormanı Lordu ve Taş Yol Muhafızı Anders Yronwood'du ama Arianne, kardeşi Quentyn'in vasiliğini yapmayan bir adamdan yardım istemesi gerektiğini biliyordu.

Hayır.

Drey'in kardeşi Sör Deziel Dalt bir zamanlar Arianne'le evlenmek istemişti ama prensine karşı çıkamayacak kadar vazifeşinas bir adamdı. Bunun yanı sıra, Limon Ormanı Şövalyesi önemsiz bir lordun gözünü korkutabilirdi fakat Dorne Prensi'ni etkileyecek kadar kuvvetli değildi.

Hayır.

Aynı şey Benekli Sylva'nın babası için de geçerliydi.

Hayır.

Sonunda Arianne iki gerçek umudu olduğuna karar verdi: Cehennem Çukuru Lordu Harmen Uller ile Yüksek Sema Lordu ve Prens Geçidi Muhafızı Franklyn Fowler.

Ullerlar'ın yarısı yarı delidir,

diye başlardı vecize

ve diğer yarısı daha beterdir.

Ellaria Kum, Lord Harmen'ın nüfusuna kabul ettiği gayrimeşru kızıydı. Ellaria ve çocukları, Kum Yılanları'yla birlikte kilit altına alınmıştı. Bu durum Lord Harmen'ı hiddetlendirmiş olmalıydı ve Uller hiddetliyken tehlikeliydi.

Belki de aşırı tehlikeli.

Prenses daha fazla hayatı tehlikeye atmak istemiyordu.

Lord Fowler daha güvenli bir seçim olurdu. İnsanlar ona Yaşlı Şahin derdi. Anders Yronwood'la Yaşlı Şahin hiçbir zaman geçinememişlerdi ve hanedanlarının arasında, Nymeria'nın Savaşı sırasında, Fowlerlar'ın Yronwood yerine Martell'i seçmesiyle başlayan ve bin yıldır devam eden bir kan davası vardı. Ayrıca Fowler ikizleri Leydi Nym'in iyi arkadaşlarıydı ama Yaşlı Şahin bu arkadaşlığa ne kadar değer verirdi?

Arianne gizli mektubunu yazarken günlerce titredi. "Bunu size getiren adama yüz gümüş geyik verin," diye başladı. Bu ödül, mesajın yerine ulaşmasını garanti altına alırdı. Nerede olduğunu yazdı ve kurtarılmak için yalvardı. "Beni bu hücreden çıkaracak olan adam, evlenmeye karar verdiğimde mutlaka hatırlanacak."

Bunu okuyan şövalyeler koşarak gelir.

Eğer Prens Doran onu haklarından ve mirasından menetmediyse, Arianne

hâlâ Güneş Mızrağı’nın meşru vârisiydi, onunla evlenecek olan adam bir gün onunla birlikte Dorne’u yönetecekti. Arianne sadece, babasının yıllardır önerdiği gri sakallı adamlardan daha genç bir kurtarıcı gelmesini umut edebilirdi. Babasının son önerisini reddettiğinde, “Dişleri olan bir hayat arkadaşı istiyorum,” demişti.

Şüphe uyandırmamak için parşömen istemedi; mektubunu,

Yedi Köşeli Yıldız'dan

kopardığı bir sayfanın dibine yazdı ve bir sonraki banyo gününde Cedra’nın eline sıkıştırdı. “Üçkatlı Kapı’nın yanında, kervanların çöle girmeden önce erzak aldığı bir yer var,” dedi kıza. “Prens Geçidi’ne giden bir yolcu bul. Ona, bu mektubu Lord Fowler’ın eline ulaştırırsa yüz gümüş geyik kazanacağını söyle.”

“Tamam.” Cedra mektubu korsesinin içine sakladı. “Güneş batmadan önce bir yolcu bulacağım prenses.”

“Güzel,” dedi Arianne. “Yarın bana her şeyi anlatırsın.”

Ama Cedra ertesi gün gelmedi. Ondan sonraki gün de. Arinne’in banyo vakti geldiğinde, banyo teknesini Morra’yla Melei doldurdu, prensesin sırtını sabunlamak ve saçlarını fırçalamak için onlar kaldı. “Cedra hastalandı mı?” diye sordu Arianne, ama kızlar cevap vermedi.

Cedra yakalandı,

diye düşündü prenses.

Başka ne olabilir

? O gece, bundan sonra olabilecek şeylerin korkusuyla neredeyse hiç uyumadı.

Ertesi gün, Timoth sabah kahvaltısı getirdiğinde, Arianne babası yerine Ricasso’yu görmek istedi. Prens Doran’ı onu görmeye zorlayamadığı açıktı ama basit bir kâhya, Güneş Mızrağı’nın meşru vârisinin çağrısını göz ardı edemezdi.

Ama etti. Arianne, Timoth’u bir dahaki görüşünde, “Ricasso’ya onu görmek istediğimi söyledin mi?” diye sordu. “Ona ihtiyacım olduğunu söyledin mi?” Timoth cevap vermeyi reddedince, Arianne bir şarap sürahisi aldı ve şarabı adamın başından aşağı boşalttı. Timoth, yüzündeki yaralı gurur maskesiyle, üstünden şarap damlar hâlde odadan çıktı.

Babam beni burada çürümeye bıraktı,

diye karar verdi prenses.

Ya da beni yaşlı ve mide bulandırıcı bir soytarıyla evlendirmeyi planlıyor ve düğüne kadar burada tutmayı düşünüyor.

Arianne Martell, bir gün babasının seçeceği büyük bir lordla evleneceğini düşünürek büyümüştü. Prenseslerin görevi buydu, ona böyle öğretilmişti... ama

prensesin amcası Oberyn, evlilik meselesine farklı bir açıdan bakardı. Kızıl Yılan kendi kızlarına, “Eğer evlenecekseniz, evlenin,” demişti. “Evlenmeyecekseniz, keyfi bulduğunuz yerde tadını çıkarın. Bu dünyada çok az keyif var. Lâkin tercihinizi iyi yapın. Kendinizi bir soytarıya ya da bir zalime kaptırırsanız, sizi ondan kurtarmam için bana bakmayın. Size, bunu kendi kendinize yapabilmeniz için aletler verdim.”

Prens Oberyn’in piç kızlarına bahşettiği özgürlük, Prens Doran’ın meşru veliahtı tarafından asla paylaşılmamıştı. Arianne evlenmek zorundaydı, bunu kabullenmişti. Drey’in ve Drey’in ağabeyi Limon Ormanı Şövalyesi Deziel’in onu istediğini biliyordu. Daemon Kum, prensesi babasından isteyecek kadar ileri gitmişti. Fakat Daemon gayrimeşru doğmuştu ve Prens Doran kızını bir Dornelu’yla evlendirmeyi de düşünmüyordu.

Arianne bunu da kabullenmişti. Bir zamanlar, Kral Robert’ın kardeşi Güneş Mızrağı’na gelmişti ve Arianne onu baştan çıkarmak için her şeyi yapmıştı ama Lord Renly, henüz yarı çocuk olan prensesin girişimlerini ateşli değil eğlendirici bulmuştu. Daha sonra, Hoster Tully, Arianne’in Nehirova’ya gelmesini ve vârisiyle tanışmasını istemişti. Arianne, Bakire’ye teşekkür mumları yakmıştı ama Prens Doran bu daveti geri çevirmişti. Prenses, sakat bacaklı Willas Tyrell’i bile kabul edebilirdi ama babası onun Yüksek Bahçe’ye gitmesine ve Willas’la tanışmasına izin vermemişti. Arianne babasına rağmen gitmeye çalışmıştı, Tyene’in yardımıyla... ama Prens Oberyn onları Vaith’te yakalamış ve geri getirmişti. Aynı yıl, Prens Doran, Arianne’i Ben Beesbury ile nişanlamayı denemişti; adam önemsiz bir lorddu, en az seksen yaşındaydı ve dişsiz olduğu kadar kördü.

Beesbury birkaç yıl sonra ölmüştü. Bu, Arianne’i, mevcut durumuyla ilgili az da olsa teselli etti; ölü bir adamla evlenmeye zorlanamazdı. Geçit Lordu da tekrar evlenmişti, yani Arianne ondan da kurtulmuştu.

Ama Elden Estermont hâlâ sağ ve bekâr. Lord Rosby ile Lord Grandison da öyle.

Grandison’ın lakabı Gri Sakal’dı ama Arianne’in onunla tanıştığı zamanda adamın sakalı kar beyazı olmuştu. Grandison, onuruna düzenlenen karşılama ziyafetinde, balık servisiyle et servisi arasında uyuyakalmıştı. Drey bunun çok uygun olduğunu söylemişti, zira adamın armasında uyuyan bir aslan vardı. Garin, Arianne’e meydan okumuş ve adamın sakalını onu uyandırmadan düğümlemesini istemişti ama Arianne bunu yapmamıştı. Grandison iyi bir adama benziyordu, Estermont’tan daha az huysuz ve Rosby’den daha sıhhatliydi. Bununla birlikte, Arianne onunla asla evlenmeyecekti.

Hotah baltasıyla birlikte arkamda dursa bile.

Ertesi gün kimse onunla evlenmeye gelmedi. Ondan sonraki gün de. Cedra da dönmedi. Arianne, aynı yöntemi kullanarak Morra ve Mellei'yi kazanmaya çalıştı ama beceremedi. Kızlardan birini yalnız yakalasa bir şansı olabilirdi ama kardeşler bir aradayken duvar gibiydi. Prenses, bir kızgın demirin dokunuşunu ya da işkence sehpasında geçirilecek bir geceyi hoş karşılayacak duruma gelmişti. Yalnızlık onu delirtecekti.

Yaptığım şeyle bir celladın baltasını hak ettim ama babam bana bunu bile vermiyor. Beni buraya kapatıp yaşadığımı bile unutmayı tercih ediyor.

Arianne, Üstat Caleotte'in, Quentyn'i Dorne veliahtı ilan eden bir bildirge yazıp yazmadığını merak etti.

Günler birbirinin peşi sıra geçip gitti, öyle çok gün geçmişti ki Arianne kaç zamandır hapis olduğunu hesaplayamıyordu.

Gitgide yatakta daha çok vakit geçirmeye başladı, sonunda sadece tuvalete gitmek için kalkar oldu. Hizmetkârların getirdiği yemekler hiç dokunulmadan soğudu. Arianne uyudu, uyandı ve tekrar uyudu ama yine de yataktan kalkamayacak kadar yorgundu. Merhamet için Anne'ye, cesaret için Savaşçı'ya dua etti, sonra biraz daha uyudu. Eski yemekler taze olanlarla değiştirildi ama prenses onları da yemedi. Bir kere, kendini bahusus güçlü hissettiğinde, bütün yiyecekleri pencereye taşıdı ve avluya attı. Harcadığı güç yüzünden bitkin düştü, tekrar yatağa girdi ve yarım gün boyunca uyudu.

Sonra bir gün, sert bir el, onu omzundan sarsarak uyandırdı. "Küçük prenses," dedi çocukluğundan tanıdığı bir ses. "Kalkın ve giyinin. Prens sizi çağırıyor." Areo Hotah yatağın yanında duruyordu, Arianne'in eski dostu ve koruyucusu. Onunla

konuşuyordu.

Arianne uykulu bir şekilde gülümsedi. O yaralı ve çizgili yüzü görmek, koyu Norvos aksanlı pes ve boğuk sesi duymak güzeldi. "Cedra'ya ne yaptın?"

"Prens onu Su Bahçeleri'ne gönderdi," dedi Hotah. "Size anlatacak. Önce yıkanmalı ve yemek yemelisiniz."

Arianne sefil bir yaratık gibi görünüyor olmalıydı. Yataktan sürünerek çıktı, bir kedi yavrusu kadar güçsüzdü. "Morra ve Mellei banyomu hazırlasın," dedi adama. "Timoth bana yemek getirsin. Ağır bir şey olmasın. Soğuk et suyu, bir parça ekmek ve meyve."

"Tamam," dedi Hotah. Arianne daha önce bu kadar tatlı bir ses duymamıştı.

Prenses banyo yaptı, saçlarını fırçaladı, ona getirilen peynir ve meyveyi küçük lokmalarla yedi. Kumandan onu odanın dışında bekledi. Arianne midesini

yatıştırmak için biraz şarap içti.

Korkuyorum,

diye fark etti,

hayatımda ilk kez bahamdan korkuyorum.

Bu düşünce onu, içtiği şarap burnundan gelene kadar güldürdü. Sıra giyinmeye geldiğinde, fildişi ketenden dikilmiş bir elbise seçti. Elbisenin beden kısmına ve kollarına, asma yaprakları ve mor üzümler işlenmişti. Mücevher takmadı.

Nezih, mütevazı ve pişman görünmeliyim. Kendimi onun ayaklarına atıp beni affetmesi için yalvarmalıyım, yoksa bir daha insan sesi duyamayabilirim.

Prenses hazır olduğunda akşam karanlığı çökmeye başlamıştı. Arianne, babasının onunla ilgili verdiği kararı duymak üzere Güneş Kulesi'ne götürüleceğini düşünmüştü ama Hotah onu Prens Doran'ın çalışma odasına götürdü. Doran Martell bir

cymsse

masasının arkasında oturuyordu, gutlu bacaklarını minderli bir ayak iskemlesine uzatmıştı. Oniksten yapılmış bir fili, kırmızı ve şişkin parmaklarının arasında dolaştırıyordu. Prens, Arianne'in daha önce hiç şahit olmadığı kadar kötü görünüyordu. Yüzü solgun ve şişti, eklemleri öyle iltihaplıydı ki onlara bakmak bile Arianne'in canını yakıyordu. Onu böyle görmek prensesin kalbini şefkatle doldurdu... ama Arianne planladığı şeyi yapamadı, diz çöküp yalvarmayı kendine yediremedi. "Baba," dedi.

Prens Doran ona bakmak için gözlerini kaldırdığında, Arianne babasının siyah gözlerinin acıyla bulutlanmış olduğunu gördü.

Gut yüzünden mi?

diye merak etti.

Yoksa benim yüzümden mi?

Prens Doran, elindeki fili kenara bırakırken, "Volantisliler tuhaf ve anlaşılmaz insanlar," diye mırıldandı. "Volantis'i bir kez gördüm, Mellario'yla ilk karşılaştığım yer olan Norvos'a giderken. Çanlar çalıyordu ve basamaklarda ayılar dans ediyordu. Areo o günü hatırlar."

"Hatırlıyorum," dedi Areo o pes sesiyle. "Ayılar dans ediyordu, çanlar çalıyordu. Prensin kıyafetleri kırmızı, altın ve turuncuydu. Leydim bana, böyle parlak ışıldayan adamın kim olduğunu sormuştu."

Prens Doran belli belirsiz gülümsedi. "Bizi yalnız bırak kumandan."

Hotah baltasının dibini yere vurdu, topuğunun üstünde döndü ve odadan çıktı.

Baba ve kız yalnız kaldıklarında, “Odana bir
cyvasse
masası koymalarını söyledim,” dedi Prens Doran.

“Kiminle oynayacaktım?”

Neden bir oyundan bahsediyor? Gut yüzünden aklım mı kaybetti?

“Kendi kendinle. Bazen en iyisi, bir oyunu oynamaya kalkışmadan önce, oyunu iyice incelemektir. Oyunu ne kadar iyi biliyorsun Arianne?”

“Oynayacak kadar iyi.”

“Lâkin kazanacak kadar iyi değil. Kardeşim, dövüşmeyi sevdiği için dövüşürdü ama ben bu çeşit oyunları sadece kazanacaksam oynarım.

Cyvasse
bana göre değil.” Prens Doran kızının yüzünü uzunca bir süre inceledikten sonra, “Neden?” dedi. “Bana bunu söyle. Bana neden olduğunu söyle.”

“Hanedanımızın onuru için.” Babasının sesi Arianne’i öfkelendirmişti. Adamın sesi çok hüzünlü, çok yorgun, çok zayıftı.

Sen bir prenssin
! diye bağırmak istedi Arianne.

Senin gürlemen gerekir!
“Uysallığın bütün Dorne’u utandırıyor baba. Kardeşin seni temsilen Kral Toprakları’na gitti ve
öldürüldü!”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ne zaman gözlerimi kapatsam, Oberyn benim yanımda.”

“Sana gözlerini açmanı söylüyordur şüphesiz.” Arianne
cyvasse
masasına, babasının karşısına oturdu.

“Sana oturman için izin vermedim.”

“Öyleyse Hotah’ı çağır ve saygısızlığım için beni kırbaçlat,” dedi Arianne. “Sen Dorne Prensi’sin. Bunu yapabilirsin.”

Cyvasse
taşlarından birine dokundu, büyük ata. “Sör Gerold’ı yakaladınız mı?”

Prens Doran başını iki yana salladı. “Keşke yakalasaydık. Onu bu işe bulaştırmakla aptallık ettin. Siyah Yıldız, Dorne’daki en tehlikeli adamdır. O ve sen, hepimize büyük zarar verdiniz.” Arianne sormaya korkuyordu. “Myrcella. O...?”

“...öldü mü? Hayır. Lâkin Siyah Yıldız elinden gelenin en iyisini yapmış. Bütün gözler senin beyaz şövalyenin üstündeymiş, bu yüzden kimse tam olarak

ne olduğunu bilmiyor ama görünüşüne göre Myrcella'nın atı Siyah Yıldız'ın atından ürküp son anda geri çekilmiş, aksi hâlde Siyah Yıldız kızın kafatasının tepesini uçurabilirmiş. Bunu yapamamış ama kızın yanağını kemiğe kadar yarmış ve sağ kulağını koparmış. Üstat Caleotte kızın hayatını kurtarmayı başardı lâkin ne bir merhem ne de bir iksir Myrcella'nın yüzünü eski hâline getirebilir. O benim

vesayetimdeydi

Arianne. Senin öz kardeşinle nişanlıydı ve benim korumam altındaydı. Hepimizin şerefini lekeledin."

"Benim amacım zarar vermek değildi," diye ısrar etti Arianne. "Eğer Hotah müdahale etmeseydi..."

"...Myrcella'ya taç giydirip onu kraliçe yapacaktın ve ağabeyine karşı ayaklanmasını sağlayacaktın. Myrcella bir kulak yerine, hayatını kaybedecekti."

"Eğer savaşı kaybetseydik."

"Kaybetseydik?

Doğru kelime,

kaybettiğimizde.

Dorne, Yedi Krallık'ın en az nüfuslu olanıdır. Genç ejderha o meşhur kitabını yazarken, ordularımızı olduğundan büyük göstermek onu memnun etti, böylece fethini çok daha görkemli kıldı. Onun ektiği tohumu sulamak ve düşmanlarımızı olduğumuzdan daha güçlü olduğumuza inandırmak da bizi memnun etti. Lâkin bir prenses gerçekleri bilmek zorundadır. Hamaset, çokluğun karşısında zayıf kalır. Dorne, Demir Taht'a karşı savaş kazanmayı umut edemez, tek başına yapamaz. Gel gör ki, senin bize kazandırdığın şey bir savaş olabilir. Kendinle gurur duyuyor musun?" Prens, prensesin cevap vermesini beklemedi. "Seninle ne yapacağım Arianne?"

Arianne'in bir yanı,

beni affet,

demek istiyordu ama babasının sözleri onu çok derin kesmişti. "Her zaman yaptığını yap. Hiçbir şey yapma."

"Öfkemi yutmamı güçleştiriyorsun."

"En iyisi yutkunmayı bırak, yoksa boğulacaksın. Planımdan nasıl haberdar oldun?"

"Ben Dorne Prensi'yim İnsanlar beni memnun etmeye çalışır."

Biri söyledi.

"Biliyordun ve buna rağmen Myrcella'yı kaçırmamıza izin verdin. Neden?"

"Bu benim hatamdı ve ölümcül bir hata olduğu anlaşıldı. Sen benim

kızımsın Arianne. Eskiden dizini kanattığında bana koşan o küçük kızsın. Bana karşı komplo kurduğuna inanamadım. Gerçeği öğrenmek zorundaydım.”

“Ve öğrendin. Beni kimin ele verdiğini bilmek istiyorum.” “Senin yerinde olsaydım ben de isterdim.”

“Söyleyecek misin?”

“Söylemem için bir sebep olduğunu düşünmüyorum.”

“Gerçeği kendi kendime bulamayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Denemekte özgürsün. Bulana kadar herkesten şüphe etmelisin... ve biraz şüphe bir prenses için iyi bir şeydir.” Prens Doran iç geçirdi. “Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun Arianne.” “Dedi karga kuzguna. Sen beni yıllardır hayal kırıklığına uğratıyorsun baba.” Arianne babasına karşı bu kadar açık sözlü olmak niyetinde değildi ama kelimeler ağzından kendi kendine çıkıvermişti.

işte, sonunda söyledim.

“Biliyorum. Ben uysal, zayıf ve temkinliyim, düşmanlarımıza karşı müsamahakârım. Lâkin tam şu anda, senin o müsamahakârlığa ihtiyacın var.”

“Ben sadece arkadaşlarım için müsamaha istiyorum.”

“Nasıl da âlicenapsın.”

“Ne yaptılarsa beni sevdikleri için yaptılar. Gri Dehşet’te ölmeyi hak etmiyorlar.”

“Aslına bakarsan seninle aynı fikirdeyim. Siyah Yıldız dışında, komplocu arkadaşlarının hepsi aptal çocuklar. Bununla birlikte, bu zararsız bir

cyvasse

oyunu değildi. Sen ve arkadaşların ihanetçilik oynuyordunuz. Onların kafalarını kestirebilirdim.” “Yapabilirdin ama yapmadın. Dayne, Dalt, Santagar... hayır, bu hanedanları karşına almaya asla cesaret edemezsin.”

“Tahmin bile edemeyeceğin şeylere cesaret edebilirim... ama bunu şu an için bir kenara bırakalım. Sör Andrey, üç yıl boyunca leydi annene hizmet üzere Norvos’a gönderildi. Garin önündeki iki yılını Tyrosh’ta geçirecek. Leydi Sylva benden herhangi bir ceza almadı lâkin evlenecek yaşa gelmişti, babası onu Lord Estermont’la evlenmesi için Yeşil Kaya’ya yolladı. Arys Oakheart’a gelince, o kendi kaderini kendi seçti ve kaderiyle yiğitçe yüzleşti. Kral Muhafızları’nın şövalyesi... ona n

e yaptın?”

“Onu düzdüm baba. Hatırladığım kadarıyla, bana soylu konuklarımızı eğlendirmemi emretmiştin.”

Prens Doran’ın yüzü öfkeyle kızardı. “Bu kadarı yeterli oldu mu?”

“Ona, Myrcella’nın kraliçe olduğunda bize izin vereceğini ve

evlenebileceğimizi söyledim. Karısı olmamı istiyordu.”

“Arys’in, yeminlerini lekelemesine engel olmak için elinden gelen her şeyi yapmışsındır, buna eminim,” dedi Prens Doran.

Kızarma sırası Arianne’deydi. Sör Arys’i baştan çıkarması yarım yıl sürmüştü. Arys, beyazları giymeden önce bazı kadınlarla birlikte olduğunu söylemişti ama hareketlerine bakınca bunu anlamak mümkün değildi. Dokunuşları acemiceydi, öpüşleri ürkekti. Arianne’le ilk kez yatağa girdiklerinde, Arianne onu eliyle içine sokmaya çalışırken, Arys tohumlarını prensesin bacaklarına boşaltmıştı. Daha beteri, utanç duygusu onu tüketmişti. Eğer Arianne, şövalyenin her, “Bunu yapmamalıyız,” deyişinde bir kenara bir ejderha koysaydı, şimdi Lannisterlar’dan daha zengindi.

Areo, Hotah’a beni kurtarmak umuduyla mı saldırdı
? diye merak etti.

Yoksa bunu benden kaçmak ve utancım kendi kanıyla temizlemek için mi yaptı
? “O beni gerçekten sevdi,” derken duydu kendini. “Benim uğruma öldü.”

“Eğer öyleyse, senin uğruna ölecek sayısız adamın ilki olabilir. Sen ve kuzenlerin savaş istediniz. Dileğiniz gerçekleşebilir. Biz şu anda konuşurken, bir başka Kral Muhafızları şövalyesi Güneş Mızrağı’na doğru geliyor. Sör Balon bana Dağ’ın başını getiriyor. Sancak beylerim bana biraz vakit kazandırmak için şövalyeyi oyalıyor. Wyller onu ava çıkardı ve sekiz gün boyunca Kemik Yolu’nda tuttu. Dağlara vardığında on beş gün için Lord Yromvood’un konuğu oldu. Şu anda Tor’da, Leydi Jordayne onun onuruna oyunlar düzenliyor. Balon, Hayalet Tepesi’ne vardığında, Leydi Jordayne’den daha iyi bir ev sahibesi olmaya kararlı Leydi Toland’la karşılaşacak. Fakat er ya da geç Güneş Mızrağı’na varacak ve Prenses Myrcella’yı görmek isteyecek... Yeminli Kardeş’i Sör Arys’i de. Ona Oakheart’ın bir av kazasında zail olduğunu ya da merdivenlerden düştüğünü mü söylemeliyim? Belki de Arys yüzmek için Su Bahçeleri’ne gitmiş, mermerde kaymış, başını çarpmış ve boğulmuştur?”

“Hayır,” dedi Arianne. “Onun küçük prensesini savunurken öldüğünü söyle. Sör Balon’a, Siyah Yıldız’ın Myrcella’yı öldürmeye çalıştığını ve Sör Arys’in araya girerek kızın hayatını kurtardığını söyle.” Kral Muhafızları şövalyeleri böyle ölürdü, korumaya yemin ettikleri insanların canını kurtarmak için kendi canlarından vazgeçerlerdi. “Sör Balon şüphelenebilir, Lannisterlar kız kardeşini ve onun çocuklarını öldürdüğünde sen de şüphelenmişim, ama bir kanıtı olmaz...”

“...Myrcella’yla konuşana kadar. Yoksa o cesur çocuk da trajik bir kazanın

kurbanı mı olmalı? Bu savaş anlamına gelir. Eğer Myrcella benim himayemdeyken ölürse, Dorne'u kraliçenin gazabından hiçbir yalan kurtaramaz."

Bana ihtiyacı var,

diye fark etti Arianne.

Beni bu yüzden çağırttı.

"Myrcella'ya ne söylemesi gerektiğini söyleyebilirim ama bunu neden yapayım?"

Prens Doran'ın yüzü öfkeyle kasıldı. "Seni uyarıyorum Arianne. Sabrım tükenmek üzere."

"Bana karşı mı?"

Hep aynısın baba.

"Lord Tywin ve Lannisterlar'a karşı her daim Kutsanmış Baelor'un tahammülüne sahip oldun ama kendi kanma karşı hep tahammülsüzdün." "Sabırla tahammülü birbirine karıştırıyorsun. Elia ve çocuklarının haberini aldığım günden itibaren Tywin Lannister'ın çöküşü için çalıştım. Onu öldürmeden evvel, değer verdiği her şeyi elinden almayı umut ettim ama Tywin'in cüce oğlu beni bu zevkten mahrum bıraktı. Onun, kendisinin peydahladığı canavarın elinden gelen zalimane bir şekilde öldüğünü bilmek beni az da olsa avutuyor. Lord Tywin şimdi cehennemde uluyor... eğer senin aptallığın bir savaşa dönüşürse, binlerce insan çok yakında ona katılacak." Prens Doran, savaşın bahsi bile ona acı veriyormuşçasına yüzünü buruşturdu. "İstediğin şey bu mu?" Prenses zorla yola getirilmeyi kabul etmeyecekti. "Kuzenlerimin serbest bırakılmasını istiyorum. Amcamın intikamının alınmasını istiyorum. Hakkımı istiyorum."

"Hakkın?"

"Dorne."

"Dorne, ben öldükten sonra senin olacak. Benden kurtulmayı bu kadar çok mu istiyorsun?"

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim baba. Sen yıllardır benden kurtulmaya çalışıyorsun."

"Bu doğru değil."

"Öyle mi? Kardeşime soralım mı?"

"Trystane?"

"Quentyn."

"Ne olmuş ona?"

“O nerede?”

“Kemik Yolu’nda Lord Yronwood’un ordusuyla birlikte.”

“İyi yalan söylüyorsun baba, hakkını teslim edeyim. Gözünü bile kırpmadın. Quentyn, Lys’e gitti.”

“Bu fikre nereden kapıldın?”

“Bir dost söyledi.” Prensesin de sırları olabilirdi.

“Dostun yalan söylemiş. Kardeşin Lys’e gitmedi. Güneşin, mızrağın ve Yedi’nin üstüne yemin ederim.”

Arianne’i kandırmak o kadar kolay değildi. “Yoksa Myr mi? Tyrosh? Dar Deniz’in karşısında bir yerde olduğunu biliyorum, beni doğum hakkımdan mahrum bırakmak için paralı askerler tutuyor.”

Prens Doran’ın yüzü karardı. “Bu güvensizlik seni küçük düşürüyor Arianne. Bana karşı komplo kuran kişi Quentyn olmalıydı. Onu daha çocukken, Dorne’un ihtiyaçlarını anlayamayacak kadar küçükken uzaklara gönderdim. Anders Yromvood ona benden daha çok babalık yaptı. Buna rağmen, kardeşin bana her daim sadık kaldı ve itaat etti.”

“Neden etmesin? O senin gözden, her zaman öyleydi. Senin gibi görünüyor, senin gibi düşünüyor ve sen Dorne’u ona vermek istiyorsun. Sakın inkâr etme, mektubunu okudum.” Kelimeler Arianne’in hafızasında hâlâ ateş kadar parlaktı. “

‘Birgün benim oturduğum yerde sen oturacaksın ve bütün Dorne’a hükmedeceksin

,’ yazmıştın. Söyle baba, beni mirasından mahrum bırakmaya ne zaman karar verdin? Quentyn’in doğduğu gün mü? Yoksa

benim

doğduğum gün mü? Benden bu kadar nefret etmeni sağlayacak ne yaptım?” Öfkesine rağmen, Arianne’in gözlerinde yaşlar vardı.

“Senden asla nefret etmedim.” Prens Doran’ın sesi parşömen gibi inceydi ve keder doluydu. “Arianne, anlamıyorsun.”

“Bu kelimeleri yazdığını inkâr mı ediyorsun?”

“Hayır. O mektubu, Ouentyn’i Yronwood’a gönderdiğimde yazmıştım. Benim arkamdan onun gelmesini istiyordum, evet. Senin için başka planlarım vardı.”

“Ah evet,” dedi Arianne aşağılama dolu bir tonla. “Şu planlar. Gyles Rosby. Kör Ben Beesbury. Grisakal Grandison. Senin

planların

onlardı.”

Babasına cevap hakkı vermedi. “Vazifemin Dorne’a bir veliaht vermek olduğunu biliyorum, bu konuda

asla

unutkan olmadım. Memnuniyetle evlenirdim ama bana önerdiğin adamlar hakaretti. Her biriyle yüzüme tükürdün. Eğer beni biraz olsun sevdiysen, bana neden

Walder Frey'i

önerdin?”

“Çünkü onu reddedeceğini biliyordum. Belli bir yaşa gelmiştin, senin için bir hayat arkadaşı bulmaya çalışıyormuşum gibi görünmeliydim, bunu yapmamam şüphe uyandırırdı ama kabul edeceğin bir adam getirmeye cesaret edemezdim. Sen birine söz verilmiştin Arianne.”

Söz verilmiştim

? Arianne kuşkulu gözlerle babasına baktı. “Ne diyorsun? Bu da başka bir yalan mı? Bana hiçbir şey söylemedin...”

“Anlaşma gizlice yapılmıştı. Yeterince büyüdüğün zaman sana söyleyecektim... reşit olduğunda söylerim diye düşünmüştüm ama...”

“Ben yirmi üç yaşındayım, yedi yıldır yetişkin bir kadınım.” “Biliyorum. Seni bunca zaman her şeyden bihaber bıraktıysam, seni korumak istediğim içindir. Arianne, senin tabiatın... senin için sır denen şey, Garin’e ve Tyene’e anlatacağın lezzetli bir gece masalından ibaret. Garin, sadece öksüzlerin yapabileceği gibi dedikodu yapıyor. Tyene de Obara ve Leydi Nym’den hiçbir şey saklamıyor. Eğer bu sırrı bilselerdi... Obara şaraba düşkün ve Leydi Nym, Fowler ikizlerine çok yakın. Peki Fowler ikizlerinin sır vereceği kişi kim?

Bu riski alamazdım.”

Arianne’in aklı karışmıştı.

Söz verilmişim. Ben söz verilmişim.

“Kim? Ben bunca yıldır kiminle nişanlıyım?”

“Artık önemli değil. O öldü.”

Arianne iyice afalladı. “Yaşlı adamlar çok narin oluyor. Onu bir kalça kırığı mı öldürdü? Soğuk algınlığı? Gut?”

“Bir kazan erimiş altın. Biz prensler dikkatli planlar yaparız ve tanrılar o planları yerle bir eder.” Prens Doran, ovuşturulmaktan kızarmış eliyle yorgun bir hareket yaptı. “Dorne senin olacak. Sana bu konuda söz veriyorum, eğer sözlerimin senin için bir anlamı varsa. Kardeşin Quentyn çok daha zor bir yolda yürüyecek.”

“Ne yolu?” Arianne kuşkuyla babasına baktı. “Ne gizliyorsun? Yedi beni

korusun, sırlardan bıktım. Bana her şeyi anlat baba... ya da Quentyn'i veliaht ilan et, baltasıyla Hotah'ı çağır ve kuzenlerimin yanında ölmeme izin ver."

"Kardeşimin çocuklarına zarar vereceğime inanıyor musun gerçekten?" Prens Doran yüzünü buruşturdu. "Obara, Nym ve Tyene'in özgürlükten başka bir eksikleri yok. Ellaria ve kızları Su Bahçeleri'ne yerleştirildi, mutlular. Dorea, gürzüyle ağaçlara vurup portakalları yerlere düşürerek etrafta dolaşıyor. Elia ve Obella havuzların kâbusu oldular." İç geçirdi. "Bir zamanlar sen de o havuzlarda oynuyordun, üstünden çok zaman geçmedi. Senden daha büyük bir kızın omuzlarına çıkıyordun... sarı saçlı, uzun boylu bir kızdı..."

"Jeyne Fowler ya da onun kardeşi Jennelyn." Arianne bunu yıllardır düşünmemişti. "Ah, bir de Frynne vardı, saçları kahverengiydi, babası demirciydi. Ama benim gözdem Garin'di. Garin'in omuzlarına çıktığımda kimse bizi yenemezdi. Nym ve yeşil saçları olan Tyroshlu kız bile."

"O yeşil saçlı kız Yüksek Yargıç'ın kızıydı. Seni onun yerini almak üzere Tyrosh'a göndermem gerekiyordu. Yüksek Yargıç'a kadeh taşıyıcı olarak hizmet edecek ve gizlilik içinde nişanlınla tanışacaktın. Lâkin annen, bir çocuğunu daha uzaklara gönderirsem kendine zarar vereceğini söyledi ve ben... ona bunu yapamazdım."

Hikâyesi gitgide ilginçleşiyor.

"Quentyn oraya mı gitti? Yüksek Yargıç'ın yeşil saçlı kızına kur yapmak için Tyrosh'a mı gitti?" Prens Doran

cyvasse

taşlarından birini aldı. "Quentyn'in krallık dışında olduğunu nasıl öğrendiğini bilmem gerek. Kardeşin; Cletus Yronwood, Üstat Kedry ve Lord Yronwood'un en iyi şövalyelerinden üçüyle birlikte uzun, çok tehlikeli ve sonu belirsiz bir yolculuğa çıktı. Kardeşin en büyük arzumuzu gerçekleştirmeye gitti."

Arianne gözlerini kıstı. "En büyük arzumuz ne?"

"İntikam." Prens alçak sesle konuşuyordu, birinin onu dinlemesinden korkuyormuş gibi. "Adalet." Prens Doran, oniks ejderhayı Arianne'in avcunun içine bastırdı ve fısıldadı,

"Ateş ve kan."

ALAYNE

Demir halkayı çevirdi ve odanın kapısını açtı. “Tatlı bülbül?” diye seslendi. “Girebilir miyim?”

Yaşlı Gretchel ellerini ovuşturarak, “Dikkatli olun leydim,” diye uyardı. “Lordumuz lazımlığını üstada fırlattı.”

“Öyleyse bana fırlatacak lazımlığı kalmadı. Senin yapacak bir işin yok mu? Ve sen Maddy... bütün pencereler ve panjurlar kapatıldı mı? Bütün mobilyaların üstü örtüldü mü?”

“Hepsi leydim,” dedi Maddy.

“En iyisi emin olmak.” Alayne karartılmış odaya girdi. “Ben geldim Tatlıbülbül.”

Biri karanlıkta burnunu çekti. “Yalnız mısın?”

“Yalnızım lordum.”

“O zaman yaklaş. Sadece sen.”

Alayne kapıyı sıkıca kapattı. Kapı meşeydi, kalınlığı on santimdi; Maddy ve Gretchel istedikleri kadar dinleyebilir ama hiçbir şey duyamazlardı. Bu iyiydi. Gretchel dilini tutmayı bilen bir kadındı ama Maddy utanmasız bir dedikoducuydu. “Seni Üstat Colemon mu gönderdi?” diye sordu çocuk. “Hayır,” diye yalan söyledi Alayne. “Tatlıbülbül’ümün ağladığını duydum.” Üstat, lazımlıkla çarpıştıktan sonra koşarak Sör Lothor’a gitmişti, Brune da Alayne’e gelmişti. “Eğer leydim küçük lordu yataktan çıkmaya ikna edebilirse,” demişti şövalye, “lordu sürükleyerek dışarı çıkarmak zorunda kalmam.”

Bunu göze alamayız,

dedi Alayne kendi kendine. Robert sert muamele gördüğünde titreme krizi geçiriyordu. “Aç mısın lordum?” diye sordu küçük lorda. “Biraz dut ve krema ister misin? Ya da sıcak ekmekle yağ?” Sıcak ekmek olmadığını geç hatırladı; mutfak kapalıydı ve ocaklar soğuktu.

Eğer Robert’ı yataktan çıkaracaksa, bir ateş yakma zahmetine katlanılır,

dedi kendine.

“Yiyecek istemiyorum,” dedi küçük lord, sesi tiz ve aksiydi. “Bugün yatakta kalacağım. İstersen bana kitap okuyabilirsin.” “Burası çok karanlık, kitap okuyamayız.” Pencerelere çekilen ağır perdeler, yatak odasını gece kadar siyah yapmıştı. “TatIıbülbül bugünün hangi gün olduğunu unuttu mu?”

“Hayır,” dedi Robert, “ama gitmeyeceğim. Yatakta kalmak istiyorum. Bana Kanatlı Şövalye’yi okuyabilirsin.”

Kanatlı Şövalye, Sör Artys Arryn’dı. Efsaneye göre, Sör Artys, İlk İnsanlar’ı Vadi’den çıkarmış, devasa bir kartalın sırtında Devin Mızrağı’nın

zirvesine uçmuş ve Grifin Kralı'nı öldürmüştü. Şövalyenin kahramanlıklarıyla ilgili yüzlerce hikâye vardı ve küçük Robert onların hepsini ezberden okuyacak kadar iyi biliyordu ama yine de, hikâyelerin ona okunmasını tercih ediyordu. "Tatlım şimdi gitmek zorundayız," dedi Alayne, "ama sana söz veriyorum, Ay kapıları'na vardığımızda sana Kanatlı Şövalye'nin

iki

hikâyesini okuyacağım."

"Uç," dedi çocuk hemen. Ona ne önerirsen öner, Robert her zaman daha fazlasını isterdi.

"Üç," diye onayladı Alayne. "İçeri biraz güneş sokalım mı?" "Hayır. Işık gözlerimi acıtıyor. Yatağa gel Alayne."

Alayne, kırık lazımlığın etrafından dolaşarak pencereye gitti; lazımlığı göremiyordu ama kokusunu alıyordu. "Fazla açmayacağım, sadece Tatlıbülbül'ümün yüzünü görecek kadar." Çocuk burnunu çekti. "Eğer mecbursan."

Alayne pelüşlü kadifeden dikilmiş perdelerden birini bir parmak geri çekti ve düğümü çözdü. Toz zerrecikleri solgun sabah ışığında dans etti. Pencerelerin elmas şekilli camları buğulanmış. Alayne camlardan birini avcuyla sildi; sadece parlak mavi gökyüzünü ve dağ yamacının beyaz pırıltısını görebilecek kadar bir bölümünü. Kartal Yuvası buzdan bir battaniyeye sarınmıştı, Devin Mızrağı bel yüksekliğinde karlara gömülmüştü.

Alayne arkasına döndüğünde, Robert Arryn yastığına yaslanmış ona bakıyordu.

Kartal Yuvası Lordu ve Vadi'nin Savunucusu.

Çocuğun belinden aşağısı bir yün battaniyeyle örtülüydü, belinden yukarısı çıplaktı. Bir kız kadar uzun saçları olan solgun bir oğlan çocuğu. Robert'ın kolları ve bacakları çöp gibiydi, göğsü çukurdu, karnı küçücüktü, gözleri sürekli kırmızı ve nemliydi.

Yaratılışını değiştiremez. O küçük ve hasta doğdu.

"Bu sabah çok güçlü görünüyorsun lordum." Robert ne kadar güçlü olduğunun söylenmesinden hoşlanıyordu. "Maddy ve Gretchel banyo için su getirsinler mi? Maddy sırtını keseleyip saçlarını yıkar, yolculuk için temiz ve asil görünmeni sağlar. Bu güzel olmaz mı?"

"Hayır. Maddy'den nefret ediyorum. Gözünün üstünde bir siğil var. Üstelik beni o kadar sert keseliyor ki canımı acıtıyor. Annem beni keselerken asla canımı acıtmazdı."

"Maddy'ye, Tatlıbülbül'ümü o kadar sert keselememesini söyleyeceğim.

Temizlenip tazelendiğinde kendini daha iyi hissedeceksin.”

“Banyo yapmayacağım, sana

söyledim,

başım çok ağrıyor.” “Alnına koymak için ılık havlu getireyim mi? Ya da bir kadeh rüya şarabı? Ama küçük bir kadeh. Mya Taş bizi Gök’te bekliyor, eğer uyursan darılır. Seni ne çok sevdiğini biliyorsun.” “Ben

onu

sevmiyorum. O sadece katırcı kız.” Robert burnunu çekti. “Üstat Colemon dün gece sütümün içine kötü bir şey koydu, tadını aldım. Ona tatlı süt istediğimi söyledim ama getirmedi. Getirmesini

emrettiğimde

bile getirmedi. Ben lordum, üstat benim söylediğim şeyleri yapmalı. Kimse benim

söylediğim

şeyleri yapmıyor.”

“Onunla konuşacağım,” diye söz verdi Alayne, “ama sadece yataktan çıkarsan. Dışarısı çok güzel Tatlıbülbül. Güneş pırıl pırıl parlıyor. Dağdan inmek için kusursuz bir gün. Katırlar Mya’yla birlikte Gök’te bekliyor...”

Çocuğun ağzı titredi. “O pis kokulu katırlardan nefret ediyorum. Biri bir keresinde beni ısırmaya çalıştı! Mya’ya burada kalacağımı söyle. Burada kaldığım sürece kimse beni incitemez. Kartal Yuvası

zaptedilemez

bir kaledir.”

“Seni kim incitmek ister ki Tatlıbülbül? Lordların ve şövalyelerin sana tapıyor, sıradan insanlar senin için tezahürat yapıyor.”

Korkuyor,

diye düşündü Alayne ve

korkmak için iyi bir sebebi var.

Robert, leydi annesi düştüğünden beri bir balkona bile çıkmamıştı ve Kartal Yuvası’ndan Ay Kapıları’na inen yol her insanın gözünü korkutacak kadar tehlikeliydi. Alayne, Leydi Lysa ve Lord Petyr’la birlikte kendi tırmanışını gerçekleştirirken, kalbinin ağzına geldiğini hissetmişti ve inişin tırmanıştan çok daha ürkütücü olduğu konusunda herkes hemfikirdi, çünkü insan iniş sırasında sürekli aşağı bakıyordu. Mya, dağda bembeyaz kesilen ve iç çamaşırlarını ıslatan nice kudretli lordlar ve şövalyeler görmüştü.

Ve o adamların hiçbirinde titreme hastalığı yoktu.

Fakat bunlar bahane olmazdı. Ilık ve altın renkli sonbahar, vadi zeminini

henüz terk etmemişti ama dağ zirvelerinin çevresi kışla sarılmıştı. Kartal Yuvası üç kar fırtınası geçirmişti ve bir buz fırtınası kaleyi on beş gün için kristale çevirmişti. Kartal Yuvası zaptedilemez olabilirdi ama yakında erişilmez de olacaktı, üstelik aşağı inen yol her gün biraz daha tehlikeli hâle geliyordu. Kale hizmetkârlarının ve askerlerin çoğu hâlihazırda aşağı inmişti. Yukarıda sadece, Lord Robert'la ilgilenen bir düzine insan kalmıştı.

"Tatlıbülbül," dedi Alayne nazik bir sesle, "iniş çok eğlenceli olacak, göreceksin. Sör Lothar ve Mya bizimle olacaklar. Mya'nın katırları bu yaşlı dağı binlerce kez inip çıktı."

"Katırlardan nefret ediyorum," diye üsteledi Robert. "Katırlar çok edepsiz. Sana

söyledim,

ben küçükken biri beni ısırmaya çalıştı."

Robert düzgün bir binici olmayı asla öğrenememişti, Alayne bunu biliyordu. Katır, at, eşek, hiç fark etmiyordu; Robert için hepsi ürkütücü canavarlardı, ejderhalar ya da grifınler kadar korkunçlardı. Robert altı yaşındayken, başı annesinin yumuşak göğüslerine gömülü hâlde Kartal Yuvası'na getirilmiş ve o zamandan beri kaleden hiç ayrılmamıştı.

Yine de, kale tamamen buzla kaplanmadan önce gitmek zorundalardı. Havanın daha ne kadar sabit kalacağını kimse söyleyemezdi. "Mya katırların seni ısırmasına izin vermez," dedi Alayne, "ben de hemen arkanda olacağım. Ben sadece bir kızım, senin kadar cesur ya da güçlü değilim. Eğer ben yapabiliyorsam sen de yapabilirsin Tatlıbülbül."

"Yapabilirim,"

dedi Lord Robert, "ama yapmamayı tercih ediyorum." Akan burnunu elinin tersiyle sildi. "Mya'ya yatakta kalacağımı söyle. Belki yarın aşağı inerim, kendimi daha iyi hissedersem. Bugün dışarısı çok soğuk ve benim başım ağrıyor. Sen de biraz tatlı süt içersin. Gretchel'e bize biraz pal peteği getirmesini söylerim. Uyuruz, öpüşürüz ve oyunlar oynarız. Sen de bana Kanatlı Şövalye'yi okursun."

"Okuyacağım. Söz verdiğim gibi, üç hikâye... Ay Kapıları'na vardığımız zaman." Alayne'in sabrı tükeniyordu.

Gitmek zorundayız,

diye hatırlattı kendine, y

oksa güneş batarken hâlâ kar hattının üzerinde oluruz.

"Lord Nestor seni karşılamak için bir ziyafet sofrası hazırlatmış; mantar çorbası, geyik eti ve kekler. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil

mi?”

“Limonlu kekler mi?” Lord Robert limonlu kekleri seviyordu, belki de Alayne sevdiği için.

“Limonlu limonlu limonlu kekler,” diye garanti verdi Alayne “ve istediğin kadar kek yiyebilirsin?”

“Yüz tane?” diye sordu çocuk. “Yüz tane kek yiyebilir miyim?”

“Eğer istersen.” Alayne yatağa oturdu ve çocuğun uzun saçlarını düzeltti.

Güzel saçları var.

Leydi Lysa sağken, oğlunun saçlarını her gece bizzat fırçalardı ve kesilmeleri gerektiğinde kendisi keserdi. Leydi Lysa düştükten sonra, biri ne zaman elinde bir bıçakla Robert’a yaklaşsa, çocuk korkunç titreme krizleri geçirmişti ve Petyr çocuğun saçlarına dokunulmamasını emretmişti. Alayne bir bukleyi parmağına doladı, “Şimdi,” dedi, “Yataktan çıkıp seni giydirmemize izin verecek misin?”

“Yüz limonlu kek ve

beş

hikâye istiyorum!”

Popona yüz şaplak ve yüzüne beş tokat atmak istiyorum. Petyr burada olsaydı böyle davranmaya cesaret edemezdin.

Küçük lord, üvey babasından çok korkuyordu. Alayne zorla gülümsedi. “Lordum nasıl isterse. Ama yıkanmadan, giyinmeden ve yola çıkmadan önce hiçbir şey alamazsın. Haydi, sabah bitmeden hazırlanalım.” Çocuğun elini tuttu ve onu yataktan çıkardı.

Fakat Alayne hizmetçileri çağıramadan önce, Tatlıbülbül kollarını Alayne’in boynuna doladı ve onu öptü. Küçük bir çocuğun beceriksiz öpücüğüydü. Robert Arryn’ın yaptığı her şey beceriksizceydi.

Eğer gözlerimi kapatırsam, onun Çiçek Şövalyesi olduğunu hayal edebilirim.

Sör Loras bir zamanlar Sansa Stark’a bir gül vermişti ama onu hiç öpmemişdi... ve Alayne Taş’ı hiçbir Tyrell hiçbir zaman öpmezdi. Alayne güzeldi ama yatağın yanlış tarafında doğmuştu.

Çocuğun dudakları onun dudaklarına değerken, Alayne kendini başka bir öpücüğü düşünürken buldu. Adamın zalim ağzı onun ağzına kapanırken kendisini nasıl hissettiğini hâlâ hatırlıyordu. Yeşil ateş gökyüzünü doldururken, adam karanlıkta Sansa’nın odasına gelmişti.

Bir şarkıyla bir öpücük aldı ve bana kanlı bir pelerinden başka bir şey bırakmadı.

Artık önemi yoktu. O gün geçmişti, Sansa da öyle.

Alayne küçük lordu kendinden uzaklaştırdı. “Bu kadar yeter. Kapılar’a vardığımızda beni tekrar öpebilirsin, tabii sözünü tutarsan.”

Üstat Colemon, Maddy ve Gretchel’le birlikte dışarıda bekliyordu. Saçlarındaki dışkıyı yıkamış ve kıyafetini değiştirmişti. Robert’ın yaverleri de gelmişti. Terrance ve Gyles belanın kokusunu her zaman alırlardı.

Alayne hizmetçi kadınlara, “Lord Robert kendisini daha güçlü hissediyor,” dedi. “Lordun banyosu için sıcak su getirin ama onu haşlamamaya dikkat edin. Düğümleri açarken saçlarını çekmeyin, bundan nefret ediyor.” Yaverlerden biri kıs kıs güldü. “Terrance,” dedi Alayne, “lordun binicilik kıyafetlerini ve en kalın pelerinini yatağın üstüne ser. Gyles, sen kırık lazımlığı temizleyebilirsin.”

Gyles Grafton yüzünü buruşturdu. “Ben temizlikçi değilim.”

“Leydi Alayne ne diyorsa onu yap, yoksa Lothor Brune yapmadığını duyar,” dedi Üstat Colemon. Koridor boyunca yürüyen ve sarmal merdivenden aşağı inen Alayne’i takip etti. ‘Yardımınız için minnetarım leydim,” dedi. “Ona nasıl davranacağınızı biliyorsunuz.” Duraksadı. “Lordun yanındayken herhangi bir titreme gözlemlediniz mi?”

“Elini tuttuğumda parmakları hafifçe titriyordu ama hepsi bu. Sütüne kötü bir şey kattığınızı söylüyor.”

“Kötü?” Colemon gözlerini kırpıştırdı ve adamın boğazındaki elma yukarı aşağı hareket etti. “Ben sadece... burnu kanıyor muydu?”

“Hayır.”

“İyi. Bu iyi.” Adam, saçma derecede uzun ve cılız olan boynunun üstündeki başını salladığında, üstat zinciri hafifçe şıngırdadı. “Bu iniş... lorda biraz haşhaş sütü verirsem iniş onun için çok daha güvenli olur leydim. Lordumuz uyuklarken, Mya Taş onu en sağlam ayaklı katırlarından birinin sırtına bağlar.”

“Kartal Yuvası Lordu, kendi dağından aşağı, bir arpa çuvalı gibi eşek sırtına bağlanmış hâlde inemez.” Alayne bu konuda kararlıydı. Robert’ın kırılganlığının ve korkaklığın gerçek boyutlarını açıkça sergileyemezlerdi, babası Alayne’i bu konuda uyarmıştı.

Keşke burada olsaydı. O ne yapılması gerektiğini bilirdi.

Fakat Petyr Baelish, Lord Lyonel Corbray’in düğününe katılmak üzere Vadi’nin diğer ucuna gitmişti. Kırk küsür yaşında çocuksuz bir dul olan Corbray, Martı Kasabalı zengin bir tacirin on altı yaşındaki gürbüz kızıyla evleniyordu. Bu izdivaca bizzat Petyr aracı olmuştu. Gelinin çeyizinin şaşkınlık verici olduğu söyleniyordu; öyle olmalıydı, çünkü kız sıradan doğumluydu. Corbray’in tebaası da orada olacaktı; iki Lord Waxley, Grafton, Lynderly, bazı önemsiz lordlar,

arazi sahibi şövalyeler ve... Petyr'la yakın zaman önce uzlaşmış olan Lord Belmore. Diğer Istidacı Lordlar'ın düğün töreninden uzak duracağı düşünülüyordu, bu yüzden Petyr'in iştiraki elzemdi.

Alayne bütün bunları gayet iyi anlıyordu ama Petyr'ın yokluğu, Tatlıbülbül'ü güvenli bir şekilde dağdan indirme mesuliyetinin Alayne'e kaldığı anlamına geliyordu. "Lordumuza bir kupa tatlı süt verin," dedi Alayne, Üstat Colemon'a. "Bu onun yolculuk sırasında titremesini engeller."

"Daha üç gün önce bir kupa içti," diye itiraz etti Colemon. "Ve dün gece bir kupa daha istedi ama vermediniz."

"Çok erkendi. Leydim, anlamıyorsunuz. Lord Savunucu'ya da söylediğim gibi, bir çimdik tatlıuyku titremelere engel olur lâkin eti terk etmez, zaman içinde..."

"Eğer lordumuz bir titreme krizi geçirir de dağdan aşağı düşerse, zamanın hiçbir önemi kalmaz. Babam burada olsaydı, size Lord Robert'ı ne pahasına olursa olsun sakin tutmanızı emrederdi."

"Deniyorum leydim, lâkin krizler gitgide şiddetleniyor. Ve kanı öyle inceldi ki artık lordu sülüklemeye cesaret edemiyorum. Tatlıuyku... lordun burnunun kanamadığından emin misiniz?"

"Burnunu çekiyordu," diye kabul etti Alayne, "ama kan görmedim."

"Lord Savunucu'yla konuşmalıyım. Bu ziyafet... inişin yorgunluğundan sonra akıllıca olur mu bilemiyorum."

"Büyük bir ziyafet olmayacak," dedi Alayne. "En fazla kırk konuk. Lord Nestor ve hanesi, Kapı Şövalyesi, birkaç önemsiz lord ve maiyetleri..."

"Lord Robert yabancılardan hoşlanmaz, bunu biliyorsunuz, üstelik içki, gürültü ve...

müzik

olacak. Müzik onu korkutuyor." "Müzik onu sakinleştiriyor," diye düzeltti Alayne, "bilhassa yüksek arp. Robert

şarkı söylenmesine

katlanamıyor, annesi Marillion tarafından öldürüldüğünden beri." Alayne bu yalanı öyle çok tekrar etmişti ki, artık olayı çoğunlukla bu şekilde hatırlıyordu; diğeri, ara sıra uykularını rahatsız eden kötü bir rüyadan ibaretti. "Lord Nestor'ın ziyafetinde şarkıcılar olmayacak. Sadece flütler ve kemanlar, dans için." Müzik çalmaya başladığında Alayne ne yapacaktı? Bu, kalbiyle akımın farklı cevaplar verdiği rahatsız edici bir soruydu. Sansa dans etmeyi severdi ama Alayne... "Yola çıkmadan önce ona bir kupa tatlı süt verin, bir kupa da ziyafette, böylece sorun yaşamayız."

“Pekâlâ.” Basamakların sonunda durdular. “Lâkin bu son olmalı. Yarım yıl ya da daha uzun bir zaman için.”

“Bunu Lord Savunucu’yla konuşmalısınız.” Alayne kapıyı açıp dışarı çıktı ve avlunun karşısına geçti. Colemon mesul olduğu çocuk için en iyi olanı yapmak istiyordu, Alayne bunu biliyordu, fakat küçük Robert için en iyi olanla Lord Arryn için en iyi olan her zaman aynı değildi. Bunu Petyr söylemişti ve haklıydı.

Üstat Colemon sadece çocuğu düşünüyor ama babamla benim daha büyük meselelerimiz var.

Avlu karla kaplıydı ve teraslarla kulelerden kristal mızraklara benzeyen buz saçakları sarkıyordu. Kartal Yuvası beyaz taşlardan inşa edilmişti ve kış battaniyesi kaleyi daha da beyaz yapmıştı.

Çok güzel,

diye düşündü Alayne,

çok ulaşılmaz.

Ne kadar çabalarsa çabalasın bu yeri sevemiyordu. Muhafızlar ve hizmetkârlar aşağı inmeden önce bile, kale bir lahit kadar boş görünüyordu ve Petyr uzaktayken daha da boş oluyordu. Marillion’dan beri burada kimse şarkı söylememişti. Kimse yüksek sesle gülmemişti. Tanrılar bile sessizdi. Kartal Yuvası’nda bir sept vardı ama rahip yoktu, bir tanrı korusu vardı ama yürek ağacı yoktu. Alayne sık sık,

burada hiçbir dua yanıt bulamaz,

diye düşünüyordu ama bazen kendini o kadar yalnız hissediyordu ki denemek zorunda kalıyordu. Ona yalnızca, yedi beyaz kulenin arasında dolaşıp iç çekerek ve şiddetiyle Ay Kapısı’nı titrerek rüzgâr cevap veriyordu. Kışın her şey daha da kötü olacaktı, Alayne bunu biliyordu.

Kışın, burası soğuk ve beyaz bir zindana dönüşecek.

Buna rağmen, kaleden ayrılma fikri, onu en az Robert’ı korkuttuğu kadar korkutuyordu. Alayne sadece korkusunu daha iyi saklıyordu. Babası bir keresinde, korkmanın utanılacak bir şey olmadığını söylemişti, sadece korktuğunu göstermek utanç vericiydi. “Bütün insanlar korkuyla yaşar,” demişti. Alayne buna inandığından emin değildi. Petyr Baelish hiçbir şeyden korkmuyordu.

Bunu sadece bana cesaret vermek için söyledi.

Alayne, kimliğinin açığa çıkma ihtimalinin çok daha büyük olduğu Ay Kapıları’nda cesur olmak zorunda kalacaktı. Petyr’ın saraydaki dostları, kraliçenin adamlarının İblis’i ve Sansa Stark’ı aradığını haber vermişti. Alayne

buz kaplı taş basamaklardan inerken,

eğer beni bulurlarsa başımı kaybederim,

diye hatırlattı kendine.

Her daim Alayne olmalıyım, içimde ve dışımda.

Lothor Brune vinç odasındaydı; her biri üç insanın sığabileceği kadar büyük olan altı meşe sepete, kıyafetlerle dolu sandıkları ve kumaş balyalarını yerleştiren gardiyan Mord'a ve iki hizmetkâr adama yardım ediyordu. Yüz seksen metre aşağıdaki yol kalesi Gök'e varmanın en kolay yolu, zincirli büyük bocurgatlardı; aksi hâlde insan, doğal yollarla oluşmuş taş bacadan aşağı inmek zorunda kalırdı.

Ya da Marillion'ın ve ondan önce Leydi Lysa'nın gittiği yolu kullanır.

"Çocuk yataktan çıktı mı?" diye sordu Sör Lothor.

"Ona banyo yaptırıyorlar. Bir saat içinde hazır olur."

"Umalım da olsun. Mya öğleden sonraya kadar beklemez." Vinç odası ısıtılmıyordu, bu yüzden Brune'un nefesi her kelimeyle buharlaşıyordu.

"Bekler," dedi Alayne. "Beklemek zorunda."

"Bu kadar emin olmayın leydim. Mya'nın kendisi de yarı katır. Bence hayvanlarını tehlikeye atmaktansa, bizi burada açlığa terk eder." Brune gülümsedi.

Mya Taş'tan bahsederken hep gülümsüyor.

Mya, Sör Lothor'dan çok daha gençti ama Petyr, Lord Corbray'le tacirin kızının evliliğini ayarlarken, genç kızların kendilerinden daha büyük adamlarla daha mutlu olduğunu söylemişti. "Masumiyet ve tecrübe kusursuz bir evlilik yaratır," demişti.

Alayne, Mya'nın Sör Lothor'la ilgili ne düşündüğünü merak etti. Ezik burnu, köşeli çenesi ve yüne benzeyen gri saçlarıyla Brune'un yakışıklı bir adam olduğu söylenemezdi ama çirkin de değildi.

Sıradan fakat dürüst bir yüz.

Sör Lothor şövalyeliğe yükselmiş olmasına rağmen çok aşağı tabakadan geliyordu. Bir gece Alayne'e, Kahverengi Çukur'un Brunelar'ıyla akraba olduğunu söylemişti; Kırıkpençe Burnu'nda eski bir şövalye ailesi. "Babam öldüğünde onların yanma gittim," diye itiraf etmişti Brune, "ama onların kanını taşımadığımı söylediler ve beni geri çevirdiler." Ondan sonra neler olduğunu anlatmamıştı ama silah kullanmayı zor yoldan öğrendiğini belirtmişti. Ayıkken sessiz fakat güçlü bir adamdı.

Petyr onun sadık biri olduğunu söylüyor ve ona kimseye güvenmediği kadar güveniyor.

Alayne, Brune'un Mya Taş gibi bir piç için iyi bir eş olacağını düşündü.

Eğer Mya babası tarafından ikrar edilmiş olsaydı işler değişirdi ama edilmemiş. Maddy'nin söylediğine göre bakire de değil.

Mord kamçısını şaklattı ve öküzlerin ilk çifti bir daire içinde hantalca yürüyerek bocurgatı döndürmeye başladı. Zincir, taşa sürtünüp şıngırdayarak boşaldı, meşe sepet sallandı ve Gök'e doğru uzun inişine başladı.

Zavallı öküzler,

diye düşündü Alayne. Mord aşağı inmeden önce hayvanların boğazını kesecek ve onları şahinlere bırakacaktı. Kartal Yuvası tekrar açıldığında, hayvanlardan arda kalanlar bahar ziyafeti için kızartılacaktı, tabii bozulmadılarsa. Yaşlı Gretchel'in iddiasına göre, bol miktarda donmuş et, bereketli bir yaz mevsiminin habercisiydi.

"Leydim," dedi Sör Lothor, "bilseniz iyi olur, Mya yukarı tek başına gelmedi. Yanında Leydi Myranda var."

"Ah."

Sırf tekrar aşağı inmek için neden onca yol katedip yukarı tırmanmış

? Myranda Royce, Lord Nestor'ın kızıydı. Sansa, Leydi Lysa ve Lord Petyr'la birlikte Kartal Yuvası'na çıkarken Ay Kapıları'nı ziyaret etmişti fakat Myranda o sırada kalede değildi. Bununla birlikte, Alayne, Kartal Yuvası'nın askerlerinden ve hizmetçilerinden kızla ilgili çok şey duymuştu. Leydi Myranda'nın annesi uzun zaman önce ölmüştü, kaleyi babası adına o çekip çeviriyordu ve dedikodulara göre, Myranda evdeyken kale çok daha canlı bir yer oluyordu. Petyr, Alayne'i, "Er ya da geç Myranda Royce'la tanışmak zorunda kalacaksın," diye uyarmıştı. "Tanıştığında dikkatli ol. Myranda neşeli aptalı oynamayı sever ama o maskenin altında babasından daha kurnazdır. Onun etrafındayken diline dikkat et."

Edeceğim,

diye düşündü Alayne,

ama dikkat etmeye bu kadar erken başlamam gerekeceğini bilmiyordum.

"Robert mutlu olacak." Küçük lord, Myranda Royce'dan hoşlanıyordu. "Müsaadenizle sör. Eşyalarımı toplamam gerek." Alayne odasına çıkan basamakları son bir kez tırmandı. Pencereler kapatılmış ve sürgülenmiş, mobilyalar örtülmüştü. Alayne'in bazı eşyaları daha önce aşağı taşınmıştı, geri kalanlar kaldırılmıştı. Leydi Lysa'nın bütün ipeklileri ve kürkleri, Alayne'in ince ketenleri ve pelüşlü kadifeleri, Myr dantelleri ve işlemeli kıyafetleri; hepsi yukarıda kalacaktı. Alayne aşağıda mütevazı bir şekilde giyinmeliydi; mütevazı doğumlu bir kıza yakışan buydu.

Önemli değil,
dedi kendine.

En iyi kıyafetlerimi giymeye burada bile cesaret edemedim.

Gretchel yatağın örtülerini kaldırmış ve Alayne'in kıyafetlerinin geri kalanını dışarı çıkarmıştı. Alayne hâlihazırda iki kat iç çamaşırı ve yün çoraplar giyiyordu. Şimdi kuzu yününden yapılmış bir üstlük ve başlıklı bir kürk pelerin giydi. Pelerinin yakasını Petyr'ın hediyesi olan mineli bir alaykuşuyla tutturdu. Bir kaşkolü ve binici çizmelerine uygun kürk astarlı deri eldivenleri de vardı. Alayne her şeyi giydiğinde, kendisini bir ayı yavrusu kadar şişman ve tüylü hissetti.

Dağda bu kıyafetler için şükredeceğim,
diye hatırlattı kendine. Dışarı çıkmadan önce son bir kez odasına baktı.

Burada güvendeydim,
diye düşündü,

ama aşağıda...

Vinç odasına döndüğünde, Mya Taş'ı Lothor Brune ve
Mord'la birlikte sabırsızca beklerken buldu.

Bizi neyin bu kadar oyaladığını görmek için sepetle yukarı çıkmış olmalı.
İnce, uzun ve kuvvetli Mya, gümüşi örgü zırhının altına giydiği eski deriler kadar sertti. Bir kuzgunun kanadı kadar siyah olan saçları öyle kısa ve dağınıktı ki bir hançerle kesilmiş gibi görünüyordu. Mya'nın en güzel yeri gözleriydi, iri ve mavi.

Bir kız gibi giyinirse güzel olabilir.
Alayne, Sör Lothor'un, Mya'yı deriler ve çelikler içinde mi beğendiğini yoksa onu danteller ve ipekliler içinde mi düşlediğini merak etti. Mya, babasının bir keçi annesinin de bir baykuş olduğunu söylemekten hoşlanıyordu ama Alayne gerçek hikâyeyi Maddy'den öğrenmişti. Şimdi kıza bakarken,

evet,
diye düşündü,

bunlar onun gözleri, bu gür ve siyah saçlar Renly'nin saçları.
"Lord nerede?" diye sordu piç kız.

"Lordumuz yıkanıp giyinecek."

"Biraz acele etmeli. Hava soğuyor, hissetmiyor musunuz? Güneş batmadan önce Kar'ın altına inmeliyiz."

"Rüzgâr ne kadar kötü?" diye sordu Alayne.

"Daha kötü olabilirdi... ve olacak, hava karardıktan sonra." Mya, gözüne düşen bir tutam saçı geri itti. "Eğer lord biraz daha yıkanırsa, kış boyunca burada

tıkılı kalacağız ve birbirimizden başka yiyecek bir şeyimiz olmayacak.”

Alayne ne cevap vereceğini bilmiyordu, neyse ki Robert Arryn’ın gelişi onu kurtardı. Küçük lord gök mavisi kadifeler giymiş, safir taşlı altın bir zincir takmış ve omzuna ayı kürkü bir pelerin almıştı. Lordun yaverleri, yere sürünmemesi için pelerinin eteklerini tutuyordu. İçi sincap kürküyle kaplı, gri renkli, eski püskü bir cübbe giyen Üstat Colemon onlara eşlik ediyordu. Gretchel ve Maddy de fazla geride değildi.

Robert, soğuk rüzgârı yüzünde hissettiğinde ürkerek geriledi ama arkasında Terrance ve Gyles vardı, kaçamadı. “Lordum,” dedi Mya, “benimle aşağı iner misiniz?”

Çok kaba,
diye düşündü Alayne.

Robert’ı bir gülümsemeyle karşılayabilirdi, ona ne kadar güçlü ve cesur göründüğünü söyleyebilirdi.

“Ben Alayne’i istiyorum,” dedi Lord Robert. “Sadece onunla giderim.”

“Sepet üçümüzü de alabilir.”

“Ben sadece Alayne’i istiyorum. Sen katır gibi kokuyorsun.”

“Nasıl isterseniz.” Mya’nın yüzünde herhangi bir duygu yoktu.

Bocurgat zincirlerinin bazısı hasır küfelere, diğerleri de büyük meşe sepetlere bağlıydı. Meşe sepetlerin en büyüğü Alayne’den daha uzundu, demir kasnakları ve koyu kahverengi sağlam çıtaları vardı. Buna rağmen, Robert’ın sepete girmesine yardım ederken Alayne’in kalbi ağzındaydı. Kapak kapandığında Alayne ve Robert’ın etrafı ahşapla çevrildi, sepetin sadece tepesi açıktı.

Böylesi daha iyi,
dedi Alayne kendine,

aşağı bakamayız.
Aşağıda sadece Gök ve gök vardı. Yüz seksen metre gök. Alayne kendini, teyzesinin düşüşünün ne kadar sürdüğünü merak ederken buldu.

Hayır, bunu düşünmemeliyim. Düşünmemeliyim
!

“ÇEKİLİN!” diye bağırdı Sör Lothor. Biri sepeti sertçe itti. Sepet sarsılıp yana yattı, yere sürtündü, sonra serbestçe sallandı. Alayne, Mord’un kamçısının şaklamasını ve zincirin şıngırtısını duydu. İniş başladı; önce kesik kesik ve sarsıntılı, sonra daha rahat bir şekilde. Robert’ın yüzü solgundu, gözleri şişti ama elleri titremiyordu. Yukarıdaki Kartal Yuvası gitgide küçüldü. Alt katlardaki gökyüzü hücreleri, kaleyi bir bal peteği gibi gösteriyordu.

Buzdan yapılmış bir bal peteği,
diye düşündü Alayne,
kardan yapılmış bir kale.
Sepetin çevresinde ıslık çalan rüzgârı duyabiliyordu.

Otuz metre aşağıda âni bir boraya yakalandılar. Sepet iki yana sallandı, havada döndü ve dağın kayalık yüzüne çarptı. Alayne'le Robert'in başına buz ve kar parçaları yağdı, meşe gerilip çatırdadı. Robert inleyerek Alayne'e yapıştı, başını onun göğüslerinin arasına gömdü.

Çocuğun titrediğini hissettiğinde, "Lordum çok cesur," dedi Alayne. "Ben korkumdan konuşamıyorum ama sen hiç korkmuyorsun."

Çocuğun başıyla onayladığını hissetti. "Kanatlı Şövalye cesurdu, ben de cesurum," diye böbürlendi Robert, Alayne'in elbisesine. "Ben

bir Arryn'ım."

"Tatlıbülbül'üm bana sıkı sıkı sarılır mı acaba?" diye sordu Alayne, hâlbuki çocuk ona öyle sıkı sarılıyordu ki Alayne zor nefes alıyordu.

"Eğer istersen," diye fısıldadı Robert. Ve birbirlerine sımsıkı tutunarak Gök'e doğru inmeye devam ettiler.

Sepetin kapağı, Alayne'le Robert'ın yol kalesinin içine çıkması için açıldığında,

buna kale demek, bir tuvaletin zeminindeki su birikintisine göl demek gibi bir şey,
diye düşündü Alayne. Gök, eski taşlardan inşa edilmiş hilal şekilli bir duvardan ibaretti, bir kaya çıkıntısını ve bir mağaranın esneyen ağzını çevreliyordu. Duvarın iç tarafında ambarlar, ahırlar, doğal yollarla oluşmuş bir antre ve Kartal Yuvası'na çıkan tutamaklar vardı. Duvarın iç tarafında, zemin kırık taşlarla ve büyük kaya parçalarıyla kaplıydı. Toprak rampalar duvara erişim sağlıyordu. Yüz seksen metre yukarıdaki Kartal Yuvası öyle küçük görünüyordu ki Alayne kaleyi eliyle saklayabiliyordu, ama aşağıda yeşil ve altın renkli Vadi uzanıyordu.

Yol kalesinin içinde, iki katır seyisi ve Leydi Myranda Royce'la birlikte yirmi katır onları bekliyordu. Lord Nestor'ın kızının kısa boylu, etli butlu, Mya Taş'ın yaşlarında bir kadın olduğu anlaşıldı. Fakat Mya sırım gibiyken; Myranda yumuşak bedenli, tatlı kokulu, geniş kalçalı, kalın belli ve had safhada iri göğüslüydü. Kadının kestane rengi gür bukleleri; kırmızı yanaklarını, küçük ağzını ve hayat dolu kahverengi gözlerini çerçeveliyordu. Robert temkinli adımlarla sepetten çıktığında, Myranda karların içinde diz çöktü ve çocuğun elleriyle yanaklarını öptü. "Lordum," dedi, "nasıl da

büyümüşsün!"

“Büyümüş müyüm?” dedi Robert mutlu bir ses tonuyla. ‘Yakında benden daha uzun olacaksın,” diye yalan söyledi leydi. Ayağa kalktı ve eteğindeki karları silkeledi. “Ve sen de Lord Savunucu’nun kızı olmalısın,” diye ekledi, sepet tekrar Kartal Yuvası’na çıkıyordu. “Güzel olduğunu duymuştum. Görüyorum ki doğruymuş.”

Alayne dizlerini bükerek reverans yaptı. “Leydim çok nazik.” “Nazik?” Myranda güldü. “Bu çok sıkıcı olurdu. Ben edepsizliğe meyilliyim. Aşağı inerken bana bütün sırlarını anlatmalısın. Sana Alayne diyebilir miyim?”

“Nasıl isterseniz leydim.”

Ama benden sır alamazsın.

“Ben Kapılar’da Leydin’im ama dağda bana Randa diyebilirsin. Kaç yaşındasın Alayne?”

“On dört leydim,” dedi Alayne. Alayne Taş’ın Sansa Stark’tan büyük olması gerektiğine karar vermişti.

“Randa.

Benim on dört yaşımın üstünden yüz yıl geçmiş gibi geliyor. Nasıl da masumdum. Sen hâlâ masum musun Alayne?” Alayne kızardı. “Siz bunu... evet, elbette.”

“Kendini Lord Robert’a mı saklıyorsun?” diye dalga geçti Leydi Myranda. “Yoksa seni hayal eden gayretli bir yaver mi var?”

“Hayır,” dedi Alayne, aynı anda Robert, “O benim arkadaşım. Terrance ve Gyles onu alamazlar,” dedi.

O sırada ikinci sepet geldi ve yumuşak bir şekilde, donmuş bir kar yığınının üstüne indi. Üstat Colemon, Terrance ve Gyles’la birlikte sepetten çıktı. Bir sonraki sepet Maddy’yi, Gretchel’i ve Mya Taş’ı getirdi. Piç kız, idareyi eline almakta hiç gecikmedi. “Dağda düğüm olmak istemeyiz,” dedi diğer katırcılara. “Ben, Lord Robert ve eşlikçilerini alacağım. Ossy, sen Sör Lothor’u ve diğerlerini getireceksin ama benim bir saat arkamdan geleceksin. Havuç, sen sandıklardan ve kutulardan sorumlusun.” Robert Arynn’a döndü, siyah saçları rüzgârla uçuşuyordu. “Bugün hangi katırı sürmek istersiniz lordum?”

“Hepsi pis kokuyor. Griyi alacağım, kulağı kesik olanı. Alayne’in benim yanımda yolculuk etmesini istiyorum. Myranda’nın da.”

‘Yolun yeterince geniş olduğu yerlerde. Gelin lordum, sizi katırınıza bindirelim. Havada kar kokusu var.”

Yola çıkmak için hazır olmaları yarım saatlerini daha aldı. Herkes katırlara bindiğinde, Mya sert bir emir verdi ve Gök’ün silahlı askerleri kapıları açtı. Mya

kafilenin en önündeydi, ayı kürkü pelerinine sarınmış Lord Robert, Mya'nın hemen arkasındaydı, Alayne ve Myranda Royce onları takip ediyordu, onların da arkasında Gretchel, Maddy, Terrance Lynderly ve Gyles Grafton vardı. Üstat Colemon en gerideydi, şifalı bitkilerini ve iksirlerini taşıyan ikinci bir katır yürütüyordu.

Duvarların dışında, rüzgâr sertleşti. Burası ağaç hattının üstünde kalıyordu ve kafileyi hava şartlarına maruz bırakıyordu. Alayne bu kadar kaim giyindiği için memnundu, pelerini arkasında gürültüyle dalgalanıyordu, başlığı âni bir borayla geri uçtu. Alayne güldü ama birkaç metre önündeki Lord Robert eyerinde eğilip bükülerek, "Çok soğuk," dedi. "Geri dönmeli hava biraz daha sıcak olana kadar beklemeliyiz."

"Vadi zemininde hava daha sıcak olacak lordum," dedi Mya. "Oraya vardığımızda göreceksiniz."

Robert, "Görmek

istemiyorum,"

dedi ama Mya bunu hiç umursamadı.

Takip ettikleri yol, dağın yamacına oyulmuş eğri büğrü taş basamaklardan oluşuyordu ama katırlar yolun her santimi biliyordu. Alayne bundan memnundu. Sayısız mevsimin getirdiği buzlanma ve çözülme, taşların yer yer kırılmasına sebep olmuştu. Yolun iki yanındaki kayalara kör edici beyazlıkta kar yığınları tutunmuştu. Güneş parlaktı, gökyüzü maviydi ve havada özgürce süzülen kartallar vardı.

Yamacın en dik olduğu yer burasıydı, basamaklar doğrudan aşağı inmek yerine kıvrılarak ilerliyordu.

Dağa Sansa Stark çıktı ama aşağı Alayne Taş iniyor.

Bu tuhaf bir düşünceydi. Yukarı çıkarken, Mya onu sadece önündeki yola bakması için uyarmıştı. "Yukarı bak, aşağı değil," demişti... ama iniş sırasında bu mümkün değildi.

Gözlerimi kapatabilirim. Katır yolu biliyor, bana ihtiyacı yok.

Fakat bu, Sansa Stark'ın yapacağı türden bir şeydi, o korkak kızın yapacağı türden bir şey. Alayne daha olgun bir kadındı ve bir piç kadar cesurdu.

Önce tek sıra halinde yol alıyorlardı ama aşağı indikçe yol genişledi ve Myranda Royce, Alayne'in yanma geldi. "Babandan bir mektup aldık," dedi, öyle kayıtsızca konuşmuştu ki rahibesiyle birlikte oturmuş iğne işi yapıyordu sanki. "Eve dönmek için yola çıktığını ve sevgili kızını görmek için sabırsızlandığını söylüyor. Lyonel Corbray yeni eşinden memnunmuş, kızın çeyizinden daha da memnunmuş.

Umarım

Lord Lyonel hangisini yatağa götüreceğini biliyordur. Lord Petyr'ın yazdığına göre Leydi Waynwood, Dokuzyıldız Şövalyesi'yle birlikte düğün ziyafetine gelmiş ve herkesi şaşkına çevirmiş."

"Anya Waynwood? Gerçekten mi?" Görünüşe göre Istidacı Lordlar altıdan üçe inmişti. Dağdan aşağı indiği gün, Lord Petyr, Symond Templeton'ı kendi tarafına çekeceğinden emindi ama Leydi Waynwood'dan şüpheliydi. "Başka havadisler var mı?" Kartal Yuvası o kadar ıssız bir yerdi ki, Alayne dışarıdaki dünyadan herhangi bir haber almak için can atıyordu.

"Babandan yok lâkin başka kuşlar geldi. Savaş devam ediyor, burası hariç her yerde. Nehirova teslim oldu ama Ejderha Kayası ve Fırtına Burnu, Lord Stannis adına direnmeye devam ediyor.

Leydi Lysa bizi savaşın dışında tutarak akıllıca davrandı."

Myranda alay eder gibi gülümsedi. "Evet, o iyi leydi tam bir akıl timsaliydi." Eyerinde kıpırdandı. "Katırlar neden bu kadar kemikli ve huysuz olmak zorunda? Mya onları yeterince beslemiyor. Şöyle şişman bir katırın sırtında yolculuk etmek daha rahat olurdu. Yeni bir Yüce Rahip'imiz var, bunu biliyor muydun? Ah, Gece Nöbetçileri'nin de bir çocuk kumandanı oldu, Eddard Stark'ın piç oğlu."

Şaşkınlıkla, "Jon Kar?" deyiverdi Alayne.

"Kar? Evet, adı Kar olmalı sanırım."

Alayne, Jon'u asırlardır düşünmemişti. Jon onun sadece üvey kardeşiydi ama yine de... Robb, Bran ve Rickon ölmüşken, Jon ona kalan son erkek kardeşti.

Şimdi ben de piçim, tıpkı Jon gibi. Ah, onu bir kez daha görmek ne güzel olurdu.

Bu mümkün değildi elbette. Alayne Taş'ın kardeşi yoktu, ne gayrimeşru ne de diğer şekilde.

"Kuzenim Bronz Yohn, Taşyazı'da bir meydan dövüşü müsabakası düzenledi," diye devam etti Myranda Royce. "Maksat, Vâris Harry'ye onur kazandırmaktı, işe yaradı."

"Vâris Harry?"

"Leydi Waynwood'un muhafızı. Harrold Hardyng. Ona artık

Sör

Harry dememiz gerekiyor sanırım. Bronz Yohn onu şövalye yaptı."

"Ah." Alayne'in kafası karışmıştı. Leydi Waynwood'un muhafızı neden onun vârisi olurdu ki? Leydinin kendi oğulları vardı. Oğullarından biri Kanlı

Kapı Şövalyesi Sör Donnel'dı. Alayne aptal görünmek istemedi, bu yüzden sadece, "Umarım muteber bir şövalye olur," dedi.

Leydi Myranda güldü. "Umarım frengi kapar. Sıradan bir kadından peydahladığı piç bir kızı var. Lord babam beni Harry ile evlendirmeyi umuyordu ama Leydi Waynwood bunu duymayı bile reddetti. Uygunsuz bulduğu ben miydim yoksa çeyizim miydi bilemiyorum." İç geçirdi. "Yeni bir kocaya ihtiyacım var. Bir zamanlar kocam vardı ama onu öldürdüm."

"Öldürdünüz mü?" dedi Alayne şaşkınlıkla.

"Eh, evet. Üstümde öldü. Doğrusunu söylemek gerekirse,

içimde.

Evlilik yatağında neler olup bittiğini biliyorsundur umarım?"

Alayne, Tyrion'ı düşündü. Tazı'yı ve öpücüğünü düşündü. Başıyla onayladı. "Dehşet verici bir şey olmalı leydim. Orada... yani o sizi..."

"...düzerken mi?" Myranda omuzlarını silkti. "Rahatsız edici olduğu kesin. Nezaketsizlik olduğunu söylemeye bile gerek yok. İçime bir çocuk koyma inceliğini bile göstermedi. Yaşlı adamların zayıf tohumları olur. İşte buradayım, bir dul, ama az kullanılmış. Harry'nin karşısına benden çok daha kötüleri çıkabilirdi. Çıkacak da. Büyük ihtimalle, Leydi Waynwood onu torunlarından biriyle evlendirecek. Ya da Bronz Yohn'un torunlarından biriyle."

"Siz öyle diyorsanız leydim." Alayne, Petyr'ın uyarısını hatırladı.

"Randa.

Hadi ama, söyleyebilirsin. Ran. Da."

"Randa."

"Böylesi çok daha iyi. Sana bir özür borçluyum sanırım. Korkunç bir sürtük olduğumu düşüneceksin biliyorum ama şu güzel çocuk Marillon'la yattım. Onun bir canavar olduğunu bilmiyordum. Çok güzel şarkı söylüyordu ve parmaklarıyla çok tatlı şeyler yapıyordu. Leydi Lysa'yı Ay Kapısı'ndan aşağı iteceğini bilseydim onu asla yatağıma almazdım. Prensip olarak, canavarlarla yatmam." Randa, Alayne'in yüzünü ve göğüslerini inceledi. "Sen benden daha güzelsin ama benim göğüslerim daha büyük. Üstatlar, büyük göğüslerin küçük göğüslerle aynı miktarda süt ürettiğini söylüyor ama ben buna inanmıyorum. Küçük göğüslü bir sütanne gördün mü hiç? Göğüslerin senin yaşındaki bir kız için yeterli, lâkin piç göğüsleri oldukları için, onlarla ilgili endişelenmeme gerek yok." Myranda katırını Alayne'e yaklaştırdı. "Mya'nın bakire olmadığını biliyorsun sanırım?"

Biliyordu. Bir seferinde, Mya yukarı erzak getirdiğinde, şişman Maddy bunu Alayne'in kulağına fısıldamıştı. "Maddy söyledi."

“Tabii ki söyledi. Maddy’nin ağzı kalçaları kadar büyük ve onun kalçaları *dağ gibi.*

Mychel Redfort’tu. Eskiden Lyn Corbray’in yaveriydi.

Gerçek

bir yaverdi, Sör Lyn’in şimdiki yaveri olan yontulmamış delikanlı gibi değildi. Lyn’in onu sikke kazanmak için aldığı söyleniyor. Mychel, Vadi’deki genç kılıç adamlarının en iyisiydi, yiğitti... ya da zavallı Mya öyle olduğunu düşündü; ta ki Mychel, Bronz Yohn’un kızıyla evlenene kadar. Lord Horton’ın ona seçim hakkı vermediğinden eminim ama yine de, Mychel’in Mya’ya yaptığı şey zalimlikti.”

“Sör Lothor, Mya’dan hoşlanıyor.” Alayne, yirmi basamak aşağıdaki kıza baktı. “Aslında hoşlanmaktan öte bir şey.”

“Lothor

Brune

?” Myranda tek kaşını kaldırdı. “Mya bunu biliyor mu?” Bir cevap almak için beklemedi. “Zavallı adam, hiç şansı yok. Babam Mya için bir eş bulmayı denedi ama Mya kabul etmedi. O yarı katırdır.”

Alayne kendine rağmen, Randa’ya ısındığını hissediyordu. Zavallı Jeyne Poole’dan beri dedikodu yapacağı bir arkadaşı olmamıştı. “Sizce Sör Lothor onu olduğu gibi mi seviyor? Yani örgü zırhların ve derilerin içinde?” diye sordu kıza, ‘Yoksa onu ipeklerin ve kadifelerin içinde mi hayal ediyor?”

“O bir erkek. Mya’yı çıplak hayal ediyor.”

Yine yüzümü kızartmaya çalışıyor.

Leydi Myranda, Alayne’in düşüncelerini duymuş olmalıydı. “Kızardığında pembenin hoş bir tonuna dönüşüyorsun. Ben kızardığımda elma gibi görünüyorum. Gerçi yıllardır kızarmadım.” Alayne’e doğru eğildi. “Baban tekrar evlenmeyi düşünüyor mu?”

“Babam?” Alayne bunu hiç düşünmemişti. Petyr’ın yeniden evlenmesi fikri onu rahatsız etti. Kendini, Ay Kapısı’ndan aşağı yuvarlanan Leydi Lysa’nın yüz ifadesini hatırlarken buldu.

“Lord Petyr’ın Leydi Lysa’ya nasıl bağlı olduğunu hepimiz biliyorduk,” dedi Myranda, “lâkin sonsuza dek yas tutamaz. Kederinden kurtulmak için genç ve güzel bir eşe ihtiyacı var. Vadi’deki bakirelerin yarısı onunla seve seve evlenir. Kim bizim cesur Lord Savunucu’muzdan daha iyi bir koca olabilir? Gerçi,

Serçeparmak'

tan daha iyi bir ismi olsun isterdim. Ne kadar küçük? Biliyor musun?”

“Parmağı mı?” Alayne yine kızardı. “Ben... ben hiç...”

Leydi Myranda öyle yüksek sesli bir kahkaha attı ki, Mya Taş dönüp onlara baktı. “Dert etme Alayne, yeterince büyük olduğundan eminim.”

Rüzgârla oluşmuş bir kemerin altından geçtiler. Beyaz kayaya tutunmuş uzun buz saçaklarından süzülen sular başlarına damladı. Kemerden sonra patika daraldı ve otuz metre boyunca keskin bir eğimle aşağı indi, inişin bu bölümündeki diklik, Alayne’in eyerine iyice yapışmasına sebep oldu. Basamaklar, bu yolu kullanan katırların demir nallarıyla pürüzsüzleşmiş ve içi çukur taş kâselere benzemişti. Kâselerin dibini dolduran su öğle güneşinde altın gibi parlıyordu.

Şimdi su,

diye düşündü Alayne,

ama karanlık çöktüğünde buza dönüşecek.

Mya Taş ve Lord Robert, eğimin tekrar düzleştiği kaya çıkıntısına varmak üzereydi. Alayne onlara bakmaya çalıştı, sadece onlara.

Düşmeyeceğim,

dedi kendi kendine.

Mya’nın katırı beni oraya götürecek.

Alayne, bir rüzgâr girdabının içinde sarsılıp zıplayarak basamak basamak aşağı indi. İniş, bir ömür sürmüştü sanki.

Sonra birdenbire Alayne, Mya Taş ve küçük lordla birlikte aşağıdaydı, eğri büğrü bir kaya yükseltisinin altında toplanmışlardı. İleride, iki tepe arasında doğal yollardan oluşmuş eyer şekilli taş bir geçit uzanıyordu, dar ve buzluydu. Alayne, eteklerini çekiştiren rüzgârın çığlığını duyabiliyordu. Burayı dağa çıktığı zamandan hatırlıyordu. Taş eyerden o zaman da korkmuştu, şimdi de korkuyordu. Mya neşeli bir sesle, “Göründüğünden daha geniştir,” diyordu Lord Robert’a. “Eni bir metre, boyu da sekiz metreden uzun değil, korkacak bir şey yok.”

“Korkacak bir şey yok,” dedi Robert. Elleri titriyordu.

Ah hayır,

diye düşündü Alayne.

Lütfen. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

“Katırları karşıya yürütmek en iyisi,” dedi Mya. “Eğer lordum müsaade ederse, önce kendi katırımı götüreceğim ve sonra onunkini almak için geri döneceğim.” Lord Robert cevap vermedi. Kırmızı gözleriyle dar geçide bakıyordu. “Hemen döneceğim lordum,” dedi Mya, ama Alayne çocuğun onu duyduğundan bile şüpheliydi.

Piç kız, katırını kaya yükseltisinin altındaki korunaklı yerden yürüterek çıkardığında, rüzgârın dişleri kızı yakaladı. Mya'nın pelerini havalandı, Mya bir an uçurumdan aşağı düşecekmiş gibi göründü ama bir şekilde dengesini tekrar buldu ve yürümeye devam etti.

Alayne, Robert'ın titremesini durdurmak için çocuğun eldivenli elini tuttu. "Tatlıbülbül," dedi, "korkuyorum. Elimi tut ve karşıya geçmeme yardım et.

Senin
korkmadığını biliyorum."

Çocuk ona baktı; göz bebekleri, yumurta kadar büyük göz aklarındaki küçük ve karanlık iğne delikleriydi. "Korkmuyor muyum?"

"Sen korkmazsın. Sen benim kanatlı şövalyemsin, Sör Tatlıbülbül."

"Kanatlı Şövalye uçabiliyordu," diye fısıldadı Robert.

"Dağlardan daha yükseklere." Alayne çocuğun elini sıktı.

Leydi Myranda, uzun kaya yükseltisinin yanında onlara katıldı. Neler olduğunu gördüğünde, "Uçabiliyordu," diye tekrar etti.

"Sör Tatlıbülbül," dedi Robert. Alayne, Mya Taş'ın dönmesini bekleyemeyeceğini biliyordu. Çocuğun katırdan inmesine yardım etti, birlikte taş eyerin üstüne yürüdüler, pelerinleri rüzgârla savruluyordu. Etraflarında yalnızca boş hava ve gökyüzü vardı. Eyerin her iki yanı da uçurumdu. Zemin buzluydu ve kırık kaya parçaları insanın bileğini burkmak için bekliyordu. Rüzgâr vahşice uluyordu.

Sesi kurt gibi,
diye düşündü Sansa.

Hayalet bir kurt, dağlar kadar büyük.

Sonra geçidin diğer tarafındaydılar, Mya Taş gülüyor ve Robert'ı kucaklıyordu. "Dikkatli ol," dedi Alayne kıza. "Çırpınırken sana zarar verebilir. Bunu yapabileceğini düşünmezsin ama yapabilir." Robert'ı soğuk rüzgârdan koruyacak bir kaya yarığı buldular. Mya diğer insanları karşıya geçirmek için geri giderken, Alayne Robert'ın titremesi geçene kadar onun yanında kaldı.

Kar'da onları yeni katırlar ve sıcak yemek bekliyordu; soğanlı keçi yahnisi. Alayne yemeğini Mya ve Myranda'yla birlikte yedi. "Demek güzel olduğun kadar cesursun da," dedi Myranda.

"Hayır." Bu iltifat Alayne'in yüzünü kızarttı. "Değilim. Çok korktum. Lord Robert olmasaydı o eyerden geçemezdim." Mya Taş'a döndü. "Az kalsın düşüyordun."

"Yanılıyorsunuz. Ben asla düşmem." Mya'nın saçları yanağına düşmüş ve tek gözünü kapatmıştı.

“Az kalsın, dedim. Seni gördüm. Korkmadın mı?”

Mya başını iki yana salladı. “Çok küçükken beni havaya fırlatan bir adam vardı. Adamın boyu gökyüzü kadar uzundu, beni öyle yükseğe fırlatırdı ki uçtuğumu düşünürdüm, ikimiz de gülerdik, öyle çok gülerdik ki zor nefes alırdım ve sonunda altımı ıslatırdım. Adam buna daha çok gülerdi. O beni havaya fırlatırken hiç korkmazdım. Beni mutlaka yakalayacağını bilirdim.” Saçlarını geri itti. “Sonra gitti. Erkekler gelir ve gider. Yalan söylerler, ölürler ya da seni terk ederler. Ama dağ bir erkek değildir ve taş dağın kızıdır. Babama güveniyorum, katırlarıma güveniyorum. Ben düşmem.” Elini keskin bir kaya parçasına dayayıp ayağa kalktı. ‘Yemeğinizi bitirseniz iyi olur. Hâlâ uzun bir yolumuz var ve fırtına kokusu alıyorum.”

Onlar Taş’tan ayrılırken kar yağmaya başladı. Taş, Kartal Yuvası’na çıkan patikayı koruyan üç yol kalesinin en aşağıda ve en büyük olanıydı. Hava kararmaya başlamıştı. Leydi Myranda geri dönmelerini ve geceyi Taş’ta geçirmelerini önerdi ama Mya onu dinlemedi. “Sabaha, karın derinliği beş metreyi bulabilir ve basamaklar katırlarım için bile tehlikeli olur,” dedi. ‘Yola devam etmemiz gerek. Temkinli bir şekilde ilerleriz.”

Ve öyle yaptılar. Taş’ın altında, basamaklar daha geniş ve daha alçaktı, Devin Mızrağı’nın yamaçlarını örten uzun çamların ve gri yeşil muhafız ağaçlarının arasında dolaşıyorlardı. Katırlar yoldaki her kökü ve her taşı biliyormuş gibi görünüyordu, onların unuttuklarını da piç kız hatırlıyordu. Yağan karın arasından Ay Kapıları’nın ışıklarını gördüklerinde gecenin yarısı geçmişti. Yolculuklarının son bölümü en huzurlu bölümdü. Kar sabit bir şekilde yağıyor ve bütün dünyaya beyaz bir pelerin giydiriyordu. Katırın hareketiyle öne arkaya sallanan Tatlıbülbül eyerinde uyukluyordu. Leydi Myranda bile esniyor ve yorgunluktan şikâyet ediyordu. “Hepiniz için daireler hazırlandı,” dedi Alayne’e, “ama bu gece yatağımı paylaşmak istersen, yatağım dört kişinin sığacağı kadar büyük.”

“Onur duyarım leydim.”

“Randa.

Bu kadar yorgun olduğum için kendini şanslı say. Genelde, yatağımı paylaşan leydiler yastık vergisi ödemek ve yaptıkları bütün edepsiz şeyleri anlatmak zorundadırlar.”

“Ya edepsiz bir şey yapmadılarsa?”

“O zaman, yapmak istedikleri bütün edepsiz şeyleri itiraf etmek zorunda kalırlar,” dedi Myranda. “Sen değil elbette, şu pembe yanaklarına ve mavi gözlerine bakınca bile ne kadar iffetli olduğunu görebiliyorum.” Tekrar esnedi.

“Umarım ayakların sıcaktır. Soğuk ayaklı yatak arkadaşlarından nefret ediyorum.” Sonunda Ay Kapıları’na vardıklarında Leydi Myranda da uyukluyordu ve Alayne leydinin yatağını düşlüyordu.

Kuş tüyü bir yatak olacak,

dedi kendine,

yumuşak, sıcak ve kürk örtülü. Uyuduğumda güzel bir rüya göreceğim, uyandığımda havlayan köpeklerin ve kuyunun yanında dedikodu yapan kadınların seslerini duyacağım. Sonra müzikli ve danslı bir ziyafet olacak.

Kartal Yuvası’nın ölümcül sessizliğinden sonra, Alayne bağrışmalar ve kahkahalar duymak için can atıyordu.

Fakat biniciler katırlardan inerken, kaleden Petyr’ın muhafızlarından biri çıktı. “Leydi Alayne,” dedi, “Lord Savunucu sizi bekliyor.”

“Döndü mü?” dedi Alayne şaşkınlıkla.

“Akşam çökerken. Onu batı kulesinde bulabilirsiniz.”

Vakit şafağa yakındı ve kale uyuyordu ama Petyr Baelish ayaktaydı. Alayne onu bulduğunda, Petyr üç adamla birlikte çıtırdayan bir ateşin yanında oturmuş baharatlı sıcak şarap içiyordu. Alayne içeri girdiğinde hepsi ayağa kalktı. Petyr sıcak bir şekilde gülümsedi ve “Alayne,” dedi. “Buraya gel ve babana bir öpücük ver.”

Alayne vazifeşinas bir şekilde babasına sarıldı ve adamın yanağına bir öpücük kondurdu. “Rahatsız ettiğim için üzgünüm baba. Konukların olduğunu bilmiyordum.”

“Sen asla rahatsızlık vermezsin tatlım. Daha biraz önce, bu iyi şövalyelere nasıl vazifeşinas bir kızım olduğundan bahsediyordum.”

“Vazifeşinas ve güzel,” dedi zarif görünüşlü genç bir şövalye, yeleye benzeyen sarı saçları omuzlarına dökülüyordu.

“Evet,” dedi ikinci şövalye; kırlaşmış sakalları, çatlak damarlı yuvarlak bir burnu ve domuz budu kadar büyük elleri olan iri yarı bir adamdı. “Bu ayrıntıyı atlamışsınız lordum.”

“Güzel leydi benim kızım olsaydı ben de aynı şeyi yapardım,” dedi üçüncü şövalye; sivri bir burnu, dağınık turuncu saçları ve alaycı bir gülümsemesi olan kısa boylu zayıf bir adamdı. “Bilhassa bizim gibi öküzlerin yanında.”

Alayne güldü. “Öküz müsünüz?” dedi muzipçe. “Üçünüzün de yiğit şövalyeler olduğunuzu sanmıştım.”

“Şövalyeler,” dedi Petyr. “Henüz yiğitliklerini görmedik ama göreceğimizi umut edebiliriz. Sör Byron, Sör Morgarth ve Sör Shadrich’i takdim etmeme izin ver Alayne. Sörler, benim güzel ve akıllı kızım Leydi Alayne... ve nezaket

gösterip bize müsaade ederseniz, kendisiyle görüşmem gerek.”

Üç şövalye reverans yaparak çekildi. Sarı saçlı ve uzun boylu olan, odadan çıkarken Alayne’in elini öptü.

Kapı kapandığında, “Vasıfsız şövalyeler mi?” diye sordu Alayne.

“Aç şövalyeler. Etrafımızda birkaç kılıç daha olmasının iyi olacağını düşündüm. Zaman gitgide daha ilginç bir hâle geliyor ve zaman ilginçken, sahip olduğun kılıçların sayısı asla aşırı değildir.

Merling Kralı,

Martı Kasabası’na döndü ve yaşlı Oswell bazı hikâyeler anlattı.”

Alayne, ne tür hikâyeler olduğunu sormaması gerektiğini biliyordu. Eğer Petyr, Alayne’in bilmesini isteseydi anlatırdı. “Bu kadar çabuk dönmenizi beklemiyordum,” dedi. “Geldiğiniz için mutluyum.”

“Bana verdiğin öpücükten hiç anlaşılmıyordu.” Petyr, Alayne’i kendine çekti, kızın yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını uzun uzun öptü. “İşte bu,

eve hoşgeldin,

diyen bir öpücük. Bir dahaki sefere böyle yapmayı unutma.”

“Evet baba.” Alayne, yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Petyr, Alayne’in öpücüğünü ona karşı kullanmadı. “Kral Topraklarında neler olduğuna asla inanamazsın tatlım. Cersei; sağırlardan, kalın kafalılardan ve körlerden oluşan konseyinin yardımıyla bir aptallıktan diğerine sendeleyip duruyor. Onun diyarı dilenciye çevireceğini ve kendi kendini yok edeceğini her zaman biliyordum ama bunu bu kadar

hızlı

yapmasını beklemiyordum. Oldukça rahatsız edici bir durum. Bazı tohumlar ekmek ve meyvelerin olgunlaşmasını beklemek için dört ya da beş yılımın olmasını ummuştum ama şimdi... kaosla beslenip güçlenen biri olmam iyi bir şey. Beş kralın bize bıraktığı azıcık huzur ve düzen, üç kraliçeyle kısa zaman içinde yok olur.”

“Uç kraliçe?” Alayne anlamadı.

Petyr da açıklamayı tercih etmedi. Gülümsedi ve “Tatlı kızıma bir hediye getirdim,” dedi.

Alayne, şaşırdığı kadar mutlu oldu. “Bir elbise mi?” Martı Kasabası’nda çok iyi terziler olduğunu duymuştu ve bu kadar sıkıcı kıyafetler giymekten bıkmıştı.

“Daha iyi bir şey. Tekrar tahmin et.”

“Mücevher?”

“Hayır. Hiçbir mücevher kızımın gözlerinin dengi olamaz.” “Limon? Yoksa

biraz limon mu buldunuz?” Alayne, Robert’a limonlu kek sözü vermişti ve bunun için limon gerekliydi.

Petyr Baelish, Alayne’in elini tuttu ve kızı kucağına çekti. “Senin için bir evlilik anlaşması yaptım.”

“Bir evlilik...” Alayne’in göğsü sıkıştı. Yeniden evlenmek istemiyordu, şimdi değil, belki de hiçbir zaman. “Ben... ben evlenemem. Baba, ben...” Alayne, kapalı olduğundan emin olmak için kapıya baktı. “Ben

evliyim

,” diye fısıldadı. “Biliyorsunuz.” Petyr, parmağını Alayne’in dudağına koyup onu susturdu. “Cüce, Ned Stark’ın kızıyla evlendi, benim kızımla değil. Bununla birlikte, bu sadece bir nişanlılık. Evlilik, Cersei’nin işi bitene ve Sansa bir dul olana kadar beklemek zorunda. Sen de delikanlıyla tanışmak ve onun beğenisini kazanmak zorundasın. Leydi Waynwood onu rızası olmadan evlendirmeyecek, bunu açıkça söyledi.”

“Leydi

Waynwood

?” Alayne buna inanamıyordu. “Neden oğullarında birini...”

“...bir piçle evlendirsin? En başta, sen

Lord Savunucu

’nun piçisin. Waynwoodlar eski, soylu ve gururlu bir hanedana mensuplar lâkin borçlarını üstlendiğimde öğrendiğim üzere, düşünüldüğü kadar zengin değiller. Leydi Anya oğullarından birini altın karşılığında satacak değil elbette. Ama vesayetindeki bir delikanlıyı... genç Harry yalnızca bir kuzen ve leydiye önerdiğim çeyiz Lyonel Corbray’in aldığından bile büyük. Öyle olmak zorundaydı, aksi hâlde Leydi Waynwood, Bronz Yohn’un gazabını göze almazdı. Bu nişan Yohn’un bütün planlarını bozacak. Harrold Hardyng’e söz verildin tatlım, onun çocuksu kalbini kazanman şartıyla... ki bu senin için zor bir şey değil.”

“Vâris Harry?” Alayne, Myranda’nm Harry hakkında söylediği şeyleri hatırlamaya çalıştı. ‘Yakın zamanda şövalye ilan edilmiş ve sıradan bir kızdan peydahladığı bir piçi varmış.”

“Ve yolda bir piçi daha var, farklı bir fahişeden. Harry’nin bir gönülçelen olduğuna şüphe yok. Yumuşak sarı saçlar, koyu mavi gözler ve bir gamze. Duyduğuma göre

çok

yiğitmiş.” Petyr muzipçe gülümsedi. “Piç ol ya da olma, bu nişan duyurulduğunda Vadi’deki bütün soylu bakireler tarafından kıskanılacaksın

tatlım.”

“Neden?” Alayne’in aklı karışmıştı. “Sör Harrold... o nasıl Leydi Waynwood’un vârisi olabilir? Leydinin kendi oğulları yok mu?”

“Uç oğlu var,” diye onayladı Petyr. Alayne adamın nefesindeki şarap kokusunu alabiliyordu; karanfil ve muskat. “Kızları da var, torunları da.”

“Onlar Harry’den önce gelmiyor mu? Anlamıyorum.” “Anlayacaksın. Dinle.” Petyr, Alayne’in elini kendi eline aldı ve parmağını kızın avcunda dolaştırdı. “Lord Jasper Arryn, yani Jon Arryn’ın babası, onunla başlayalım. Jasper’in üç çocuğu oldu; iki oğlan ve bir kız. Jon en büyükleriydi, bu yüzden Kartal

Yuvası ona geçti. Jon’un kız kardeşi Alys, şu anki Leydi Waynwood’un amcası olan Sör Elys Waynwood’la evlendi.” Yüzünü buruşturdu. “Elys ve Alys, bu çok hoş değil mi? Lord Jasper’ın küçük oğlu Sör Ronnel Arryn, bir Belmore kızıyla evlendi ama kızın zillerini birkaç kez çaldıktan sonra bir mide rahatsızlığı yüzünden öldü. Oğlu Elbert bir yatakta doğarken, Ronnel başka bir yatakta ölüyordu. Dikkatle dinliyor musun tatlım?”

“Evet. Jon, Alys ve Ronnel vardı ama Ronnel öldü.”

“Güzel. Şimdi, Jon Arryn üç kez evlendi ama ilk iki karısından çocuğu olmadı, uzun yıllar boyunca Jon’un tek vârisi, yeğeni Elbert’ti. O esnada Elys, Alys’i gayet vazifeşinas bir şekilde döllüyordu ve Alys yılda bir kez yavruluyordu. Elys’e dokuz çocuk verdi; sekiz kız ve bir kıymetli oğlan, bir başka Jasper. Alys, Jasper’ı doğurduktan sonra öldü. Çocuk Jasper, onu dünyaya getirmek için gösterilen kahramanca çabayı hiçe saydı ve üç yaşında, başına inen bir at tekmesiyle öldü. Çok geçmeden, Jasper’ın iki kız kardeşi çiçek hastalığından zail oldu ve böylece altı kardeş kaldı. Kızların en büyüğü, Kartal Yuvası Lordları’nın uzak kuzeni olan Sör Denys Arryn’la evlendi. Arryn Hanedanı, Vadi’ye yayılmış sayısız dala sahiptir. Bu dalların hepsi çok gururlu fakat bir o kadar fakirdir; Martı Kasabası’nda yaşayan ve tacirlerle evlenecek akla sahip olan Arrynlar dışında. Onlar zengindir ama görgüsüzdür, bu yüzden kimse onlardan bahsetmez. Sör Denys, o fakir ve gururlu dallardan birine mensuptu... ama aynı zamanda meşhur bir mızrak dövüşçüsüydü, yakışıklı, yiğit ve çok görgülüydü. Üstelik onu en büyük Waynwood kızı için kusursuz bir eş haline getiren o sihirli Arryn soyadına sahipti. Çocukları Arryn adını alacaktı ve Elbert’in başına kötü bir şey gelmesi durumunda Vadi’nin bir sonraki vârisleri olacaktı. Ve talihe bak ki, Elbert’in başına Deli Kral Aerys geldi. O hikâyeyi biliyor musun?”

Biliyordu. “Deli Kral onu öldürdü.”

“Öldürdü. Ve bundan kısa bir zaman sonra, Sör Denys hamile karısını bırakıp savaşa gitti. Aşırı yiğitlik ve bir balta sayesinde Çanların Savaşı’nda öldü. Şövalyenin ölüm haberini alan leydi keder yüzünden zail oldu, kadının yeni doğmuş bebeği de annesinin peşinden gitti. Her şeye rağmen, Jon Arryn savaş sırasında genç bir kadınla evlenmişti ve kadının doğurgan olduğuna inanmak için sebepleri vardı. Eminim ki çok umutluydu lâkin sen ve ben biliyoruz ki Jon, Lysa’dan, ölü doğumlar, düşükler ve Tatlıbülbül’den başka bir şey alamadı.”

“Şimdi, Elys ve Alys’in hayatta kalan beş kızına dönelim. En büyükleri, kardeşlerini öldüren çiçek hastalığından korkunç yara izleriyle kurtuldu ve bir rahibe oldu. Diğeri, bir paralı asker tarafından baştan çıkarıldı. Sör Elys onu reddetti. Kız, doğurduğu piçin ölümünün ardından sessiz rahibelere katıldı. Üçüncü kız kardeş Küspe Lordu’yla evlendi ama kısır olduğu anlaşıldı. Dördüncüsü, bir Bracken’la evlenmek üzere nehir topraklarına giderken Yanık Adamlar tarafından kaçırıldı. Böylece sadece en küçük kız kaldı, Waynwoodlar’a bağlı olan arazi sahibi bir şövalyeyle evlendi, ona Harrold isimli bir oğul verdi ve öldü.” Petyr, Alayne’in elini çevirdi ve bileğine hafif bir öpücük kondurdu. “Şimdi söyle tatlım... neden Vâris Harry?”

Alayne’in gözleri genişledi. “O Leydi Waynwood’un vârisi değil.

Robert’ın

varisi. Eğer Robert ölürse...”

Petyr tek kaşını kaldırdı. “Robert

öldüğü zaman.

Bizim cesur ve zavallı Tatlıbülbül’ümüz hasta bir çocuk, ölümü sadece zaman meselesi. Robert öldüğü zaman, Vâris Harry, Lord Harrold olacak; Vadi’nin Savunucusu ve Kartal Yuvası Lordu. Jon Arryn’ın sancak beyleri beni ya da titrek Robert’ı asla sevmeyecekler ama Genç Kartal’larını sevecekler... ve Genç Kartal’ın düğünü için buluştuklarında... sen kızıl saçlarınla ve sırtına ulu kurt işlenmiş beyaz gri bakire pelerininle ortaya çıktığında... Vadi’deki her şövalye kılıcını sana adayacak ve mirasını sana geri vermek için savaşacak. Sana getirdiğim hediyeler bunlar tatlı Sansa... Harry, Kartal Yuvası ve Kışyarı. Bu bir öpücük daha eder, sence de öyle değil mi?”

BRIENNE

Bu şeytani bir rüya,
diye düşündü. Ama eğer rüya görüyorsa, canı neden bu kadar çok yanıyordu?

Yağmur durmuştu fakat bütün dünya ıslaktı. Pelerini, zırhı kadar ağırdı. Bileklerini bağlayan ipler sırılsıklamdı ama ıslaklık onları daha sıkı yapmaktan başka bir işe yaramıyordu. Brienne ellerini ne kadar döndürürse döndürsün iplerden kurtulamıyordu. Onu kimin, neden bağladığını anlamıyordu. Gölgelere sormayı denedi ama gölgeler cevap vermedi. Belki de onu duymamışlardı. Belki de gerçek değillerdi. Islak yünlerin ve paslı zırhın altındaki teni yanıyordu, Brienne bütün bunların bir ateş rüyası olup olmadığını merak etti.

Altında bir at vardı ama ata bindiğini hatırlamıyordu. Hayvanın sağrısına yüzüstü uzanmıştı, bir çuval yulaf gibiydi. El ve ayak bilekleri birbirine bağlanmıştı. Hava nemliydi, zemin sisle kaplıydı. Brienne'in başı her adımda zonkluyordu. Brienne sesleri duyabiliyordu ama görebildiği tek şey, atın toynaklarının altındaki topraktı, içinde kırık şeyler vardı. Yüzü şişmişti, yanakları kanla yapış yapıştı ve her sarsıldığında, koluna bıçak gibi bir ağrı saplanıyordu. Podrick'in ona seslendiğini duyabiliyordu, çocuğun sesi çok uzaktan geliyordu. "Sör," diyordu çocuk sürekli. "Sör? Leydim? Sör? Leydim?" Hafif ve duyulması zor bir sesti. Sonunda, sadece sessizlik kaldı.

Brienne rüyasında Harrenhal'da olduğunu gördü, yine ayı çukurundaydı. Bu sefer karşısındaki Isırık'tı; yanaklarındaki iltihaplı yaralarla iri, kel ve kurtçuk beyazı Isırık. Çıplaktı, aletiyle oynuyordu, sivri dişlerini birbirine vuruyordu. Brienne ondan kaçtı. "Kılıcım," diye bağırdı. "Yeminkâr. Lütfen." İzleyiciler cevap vermedi. Renly oradaydı, Cevval Dick ve Catelyn Stark'la birlikte. Shagvvell, Pyg ve Timeon da gelmişti. Çökük yanakları, şişmiş dilleri ve boş göz yuvalarıyla ağaçlardaki cesetler de. Brienne onları görünce korkuyla inledi, Isırık onu kolundan yakaladı ve yüzünden kocaman bir parça kopardı. Brienne, "Jaime," diye bağırdığını duydu.

"Jaime."

Rüyanın derinliklerinde bile, acı oradaydı. Brienne'in yüzü zonkluyordu. Omzu kanıyordu. Nefes almak acı veriyordu. Brienne bir üstat için bağırdı.

"Üstadımız yok," dedi bir kız sesi. "Sadece ben varım."

Ben bir kız arıyorum,
diye hatırladı Brienne.

On üç yaşında soylu bir bakire, mavi gözleri ve kızıl saçları var.
"Leydim?" dedi. "Leydi Sansa?"

Bir adam güldü. “Senin Sansa Stark olduğunu sanıyor.” “Daha fazla dayanamaz. Ölecek.”

“Bir aslan eksilmiş olur. Ağlamam.”

Brienne birinin dua ettiğini duydu. Rahip Meribald’ı düşündü ama bütün sözler yanlıştı.

Gece karanlık ve dehşet dolu, rüyalar da öyle.

Kasvetli bir ormandan geçiyorlardı; çamlarla dolu, nemli, karanlık ve sessiz bir yerden. Atın toynaklarının altındaki toprak yumuşaktı, ardında bıraktığı ayak izleri kanla doluyordu. Lord Renly, Cevval Dick ve Vargo Hoat onunla birlikte at sürüyordu. Kan, Renly’nin boğazından geliyordu. Keçi’nin kopuk kulağından irin akıyordu. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu Brienne. “Beni nereye götürüyorsunuz?” Hiçbiri cevap vermedi.

Hepsi ölü.

Bu onun da ölü olduğu anlamına mı geliyordu?

Lord Renly, Brienne’in önündeydi; onun tatlı, gülümseyen kralı. Brienne’in atını ağaçların arasından geçiriyordu. Brienne, onu ne kadar çok sevdiğini söylemek için seslendi ama adam dönüp kaşlarını çattı, Renly değildi. Renly asla kaş çatmazdı.

Renly bana hep gülümserdi... meğerki...

Şaşkın bir hâlde, “Soğuk,” dedi kral. Sahipsiz bir gölge hareket etti ve Brienne’in tatlı lordunun boğazından kan fışkırdı, Brienne’in elleri ıslandı. Renly sıcak bir adamdı ama kanı buz kadar soğuktu.

Bu gerçek değil,

dedi Brienne kendine.

Sadece kötü bir rüya, birazdan uyanacağım.

At aniden durdu. Sert ellerin yakaladığı Brienne bir kestane ağacının dallarının arasından süzülen güneş ışığı demetlerini gördü. Bir at, kestanelerin peşinden ölü yaprakların arasına daldı, yakınlarda alçak seslerle konuşan adamlar vardı. On, on iki, belki de daha çok. Brienne onların yüzünü tanımadı. Yere uzanmıştı, sırtı bir ağaç gövdesine dayanmıştı. “Bunu için leydim,” dedi kız. Bir kupayı Brienne’in dudaklarına götürdü. İçtiği şeyin tadı sert ve ekşiydi, Brienne tükürdü. “Su,” diye inledi. “Lütfen. Su.”

“Su ağrınızı dindirmez. Bu dindirir. Biraz için.” Kız, kupayı tekrar Brienne’in dudaklarına yapıştırdı.

İçmek bile acı veriyordu. Şarap Brienne’in çenesine süzüldü ve göğsüne damladı. Kupa boşaldığında, kız bir mataradan tekrar doldurdu. Brienne öğürene kadar içti. “Yeter.”

“Yetmez. Kolunuz kırık. İki ya da üç kaburganız çatlak.” Adamın ağırlığını hatırlayarak, “Isırık,” dedi Brienne.

“Evet, o gerçek bir canavar.”

Brienne her şeyi anımsadı; yukarıdaki şimşeği ve aşağıdaki çamuru, Tazı’nın miğferinin koyu renk çeliğine vuran yağmurun pıtırtısını, Isırık’ın ellerindeki korkunç kuvveti. Aniden, bağlı kalmaya katlanamadığını hissetti. İplerinden kurtulmaya çalıştı ama kendini daha beter yaralamaktan başka bir şey başaramadı. Bilekleri çok sıkı bağlanmıştı. İplerin üstünde kurumuş kan vardı. “O öldü mü?” Brienne titredi. “Isırık.

O öldü mü

?” Yüzüne gömülen dişleri hatırladı. Isırık’ın hâlâ nefes alır hâlde, oralarda bir yerde olabileceği fikri, Brienne’in çığlık atmak istemesine sebep oldu.

“Öldü. Gendry onun ensesine bir mızrak sapladı. İçin leydim, yoksa şarabı gırtlağınızdan aşağı dökerim.”

Brienne içti. Yudumların arasında, “Bir kız arıyorum,” diye fısıldadı. Az kalsın

kız kardeşim

diyecekti. “On üç yaşında soylu bir bakire. Mavi gözleri ve kızıl saçları var.”

“O ben değilim.”

Değilsin.

Brienne bunu görebiliyordu. Bu kız, açlıktan ölecek kadar zayıftı. Kahverengi saçları örülüydü ve gözleri yıllarından daha yaşlıydı.

Kahverengi gözler, kahverengi saçlar. Altı sene sonraki Willow.

“Sen onun ablasısın. Hancı.”

“Olabilirim.” Kız gözlerini kıstı. “Oysam ne olacak?”

“Bir adın var mı?” diye sordu Brienne. Midesi guruldadı. Brienne kusacağından korktu.

“Heddle. Willow’unkiyle aynı. Jeyne Heddle.”

“Jeyne. Ellerimi çöz. Lütfen. Bana acı. İpler bileklerimi kesiyor. Kanıyorum.”

“Yasak. Bağlı kalmanız gerekiyor. Ta ki...”

“...leydimin huzuruna çıkana kadar.” Renly kızın arkasında durdu, gözüne düşen siyah saçları geri itti.

Renly değil, Gendry.

“Leydim işlediğin suçların hesabını soracak.”

“Leydim.” Şarap Brienne’in başını döndürüyordu. Düşünmek zordu.

“Taşyürek. Onu mu kastediyorsun?” Lord Randyll, Bakire Havuzu’nda ondan bahsetmişti. “Leydi Taşyürek.” “Bazıları onu öyle çağırır. Bazıları başka isimlerle anar. Sessiz Hemşire. Merhamet Ana. Cellat Kadın.”

Cellat Kadın.

Brienne gözlerini kapadığında, şişmiş ve kararmış suratlarıyla kahverengi çıplak dallarda sallanan cesetleri gördü. Birdenbire ümitsiz bir korkuya kapıldı. “Podrick. Yaverim. Podrick nerede? Ya diğerleri... Sör Hyle, Rahip Meribald, Köpek? Köpek’e ne yaptınız?”

Gendry ve kız bakıştı. Brienne ayağa kalkmaya çalıştı ve dünya tekrar dönmeye başlamadan önce tek dizinin üstünde doğrulmayı başardı. Gendry’nin, “Köpeği siz öldürdünüz leydim,” dediğini duydu ve karanlık onu tekrar yuttu.

Sonra yine Fısıltılar’daydı, yıkıntıların arasında ayakta duruyor ve Clarence Crabb’ın yüzüne bakıyordu. Clarence kocaman ve amansızdı, kendisinden daha tüylü bir yaban öküzünün sırtındaydı. Hayvan öfkeyle zemini eşeliyordu, toprakta derin oluklar açıyordu. Crabb’ın dişlerinin ucu sivriydi. Brienne kılıcını çekmeye çalıştığında, kınının boş olduğunu fark etti. Sör Clerance saldırıya geçtiğinde, Brienne, “Hayır,” diye bağırdı. Bu haksızlıktı. Sihirli kılıcı olmadan dövüşemezdi. Kılıcı ona Sör Jaime vermişti. Sör Jaime’yi de Lord Renly’yi bıraktığı gibi yarı yolda bırakacağını düşünmek, Brienne’in gözlerini yaşlarla doldurdu. “Kılıcım. Lütfen, kılıcımı bulmak zorundayım.” “Fahişe kılıç istiyor,” dedi bir ses.

“Ben de Cersei Lannister’ın aletimi emmesini istiyorum. Ne yani?”

“Jaime ona Ycminkâr adını verdi.

Lütfen

.” Ama sesler onu dinlemedi. Clarence Crabb saldırdı ve Brienne’in başını kesti. Brienne daha derin bir karanlığın içine yuvarlandı.

Bir teknenin içinde olduğunu gördü, uzanmıştı, başı birinin kucağındaydı. Etrafı gölgelerle sarılıydı, örgü zırhlar ve deriler giymiş başlıklı adamlar, tekneyi susturulmuş küreklerle nehrin karşı tarafına yüzdürüyordu. Brienne terle sırılsıklamdı, yanıyordu ama her nasılsa aynı anda titriyordu. Sis, yüzlerle doluydu. Kıyıdaki söğüt ağaçları,

“Güzellik,”

diye fısıldadı ama sazlar,

“Ucube,”

dedi.

“Ucube, ucube.”

Brienne sarsıldı. “Susun,” dedi. “Biri onları sustursun.”

Bir sonraki uyanışında, Jeyne ona sıcak çorba içirmeye çalışıyordu.

Soğan çorbası,

diye düşündü Brienne. içebildiği kadar içti, sonra boğazına bir parça havuç takıldı, öksürmek ızdırap vericiydi. “Yavaş,” dedi kız.

“Gendry,” diye hırıldadı Brienne. “Gendry ile konuşmak zorundayım.”

“O nehre döndü leydim. Dökümhanesine döndü. Willow’u ve ufaklıkları korumak için geri döndü.”

Onları kimse koruyamaz.

Brienne tekrar öksürmeye başladı. “Ah, bırak boğulsun. İpten tasarruf etmiş oluruz.” Gölge adamlardan biri, Jeyne’i kenara itti. Paslı bir zırh giymiş ve çivili bir kemer takmıştı. Kalçasından bir kama ve bir uzunkılıç sarkıyordu. Omuzlarında sarı bir pelerin vardı; kocaman, ıslak ve kirli. Omzularının üstünde çelik bir köpek başı duruyordu, köpeğin ağzı hırlar gibi açılmıştı, dişleri görünüyordu.

“Hayır,”

diye inledi Brienne. “Hayır sen öldün. Seni ben öldürdüm.”

Tazı güldü. “Yanlış anlamışsın. Ben seni öldüreceğim. Şimdi yapardım ama leydim senin asıldığını görmek istiyor.”

Asılmak.

Kelime, Brienne’in içini dehşetle doldurdu. Brienne, Jeyne’e baktı.

Bu kadar acımasız olamayacak kadar küçük.

“Ekmek ve tuz,” dedi. “Han... Rahip Meribald çocukları doyurdu... kardeşinle aynı ekmeği paylaştık...”

“Misafir hakkı eskisi kadar büyük bir anlam ifade etmiyor,” dedi kız. “Leydim düğünden döndüğünden beri. Nehrin kenarında sallananların bazıları da konuk olduklarını söylemişlerdi.” “Biz başka türlü söyledik,” dedi Tazı. “Onlar yatak istedi, biz onlara ağaç verdik.”

“Ama yataktan fazla ağacımız var,” dedi bir başka gölge, paslı bir yarım miğferin altında tek gözü vardı. “Ağacımız her zaman daha fazla.”

Tekrar yola çıkma vakti geldiğinde, Brienne’in yüzüne bir deri başlık geçirdiler. Başlığın göz delikleri yoktu. Deri, etraftaki sesleri boğuyordu. Soğanların tadı Brienne’in dilinde oyalanıyordu, başaramadığını bilmenin tadı kadar keskin bir tattı. Brienne, Jaime’yi düşündü, Sansa’yı düşündü, Tarth’taki babasını düşündü ve başlık için şükretti. Başlık, gözlerinde biriken yaşları gizliyordu. Brienne zaman zaman haydutların konuşmalarını duyuyordu ama kelimeleri seçemiyordu. Bir süre sonra yorgunluğa ve atının biteviye sallantısına teslim oldu.

Bu seferki rüyasında evindeydi, Akşamgüneşi'nde. Lord babasının salonundaki kemerli yüksek pencerelerden güneşin batışını görebiliyordu.

Burada güvendeydim. Güvendeydim.

İpek brokar bir elbise giymişti. Altın güneşler ve gümüş yıldızlarla süslenmiş kırmızı mavi bir kıyafetti. Başka bir kızın üstünde güzel olabilirdi ama Brienne'in üstünde kötü görünüyordu. Brienne on iki yaşındaydı, şekilsiz ve rahatsızdı, lord babasının onunla evlendirmek istediği genç şövalyeyi bekliyordu. Şövalye Brienne'den altı yaş büyüktü, bir gün meşhur bir savaşçı olacağı kesindi. Brienne dehşet içindeydi. Göğüsleri çok küçüktü, elleri ve ayakları çok büyüktü, saçları dikilip duruyordu ve burnunun kenarında kocaman bir sivilce vardı. "Sana bir gül getirecek," diye söz vermişti babası, ama bir gül hiçbir işe yaramazdı, bir gül onu güvende tutamazdı. O bir kılıç istiyordu.

Yeminkâr. Kızı bulmak zorundayım. Jaime'nin onurunu bulmak zorundayım.

Sonunda kapılar açıldı ve Brienne'in nişanlısı salona girdi. Brienne şövalyeyi ona öğretildiği gibi selamlamaya çalıştı ama ağzından kelimeler yerine kan boşaldı. Beklerken dilini ısırmıştı. Ağzındaki kanı şövalyenin ayaklarına tükürdü ve delikanlının yüzündeki tiksintiyi gördü. "Brienne Güzellik," dedi şövalye alaycı bir tonla. "Senden çok daha güzel olan domuzlar gördüm." Gülü Brienne'in yüzüne fırlattı. Arkasını dönüp uzaklaşırken, pelerinindeki grifınler dalgalandı, bulanıklaştı ve aslanlara dönüşt

ü. Jaime!

diye bağırmak istedi Brienn

e. Jaime geri dön!

Ama dili, yerdeki gülün yanında yatıyordu, kanla boğulmuştu. Brienne aniden, nefes nefese uyandı.

Nerede olduğunu bilmiyordu. Hava soğuk ve ağırdı; toprak, solucan ve küf kokuyordu. Brienne bir koyun postu yığınının altında, saman dolu bir şiltenin üstünde yatıyordu. Başının üzerinde kayalar vardı, duvarlardan kökler çıkıyordu, içerideki tek ışık, erimiş iç yağı birikintisin ortasında tüten bir mumdan geliyordu.

Brienne koyun postlarını kenara itti. Biri zırhını ve kıyafetlerini çıkarmıştı, gördü. Üstünde kahverengi, yün bir elbise vardı, inceydi ama yeni yıkanmıştı. Kırık kolu ahşap çubuklarla sabitlenmiş ve sargılanmıştı. Brienne kendine dokunduğunda; yanağının, çenesinin ve kulağının bir çeşit lapayla kaplanmış olduğunu fark etti.

Isırık...

Ayağa kalktı. Bacakları su gibi zayıftı, başı hava kadar hafifti. "Kimse yok

mu?”

Mumun arkasındaki nişlerden birinde, hırpani kılıklı bir adam hareket etti. Adamı örten battaniye yere düştü. Adam doğrulup gözlerini ovuşturdu. “Leydi Brienne? Beni korkuttunuz. Rüya görüyordum.”

Hayır,

diye düşündü Brienne,

rüya gören bendim.

“Burası neresi? Bir zindan mı?”

“Bir mağara. Fareler gibiyiz. Peşimizde köpekler varken deliklerimize dönmeliyiz. Ve köpekler her gün çoğalıyor.” Adamın giydiği şey, eski bir cübbeden geri kalan pembe beyaz paçavralardı. Adamın saçları uzun ve karmakarışıktı, yanaklarının ve çenesinin sarkık derisi, sert ve kısa sakallarla kaplıydı. “Aç mısınız? Biraz sütü midenizde tutabilir misiniz? Belki de biraz ekmek ve bal?”

“Kıyafetlerimi istiyorum. Kılıcımı istiyorum.” Brienne, zırhı olmadan kendini çıplak hissediyordu ve Yeminkâr’ı yanında istiyordu. “Çıkış. Bana çıkışı göster.” Brienne’in ayaklarının altındaki mağara zemini sertti, toprak ve taşla kaplıydı. Brienne o anda bile başının döndüğünü hissediyordu, yüzüyor gibiydi. Titrek ışıklar, tuhaf gölgeler doğuruyordu.

Katledilmişlerin ruhları,

diye düşündü Brienne,

etrafımda dans ediyorlar, onlara bakmak için döndüğümde saklanıyorlar.

Her yerde delikler, çatlaklar ve yarıklar görüyordu ama hangi geçidin onu dışarı çıkaracağını, hangisinin onu daha derine götüreceğini ve hangisinin hiçbir yere varmadığını bilmesi mümkün değildi. Her biri zift kadar karaydı.

“Alnınıza dokunabilir miyim leydim?” Brienne’in gardiyanının eli sert ve nasırlıydı ama tuhaf bir şekilde nezaket doluydu. Özgür Şehirler’in aksanıyla tatlamış bir sesle, “Ateşiniz düşmüş,” dedi adam. “Çok iyi. Daha dün, etiniz alev almış gibi yanıyordu. Jeyne sizi kaybedeceğimizden korktu.”

“Jeyne? Uzun boylu kız?”

“Ta kendisi. Ama sizin kadar uzun değil leydim. Adamlar ona Uzun Jeyne diyor. Kırık kolunuzu çubuklarla sabitleyen oydu, bunu bir üstat kadar iyi yaptı. Yüzünüz için de elinden geleni yaptı, kangreni engellemek için yaralarınızı kaynatılmış birayla yıkadı. Buna rağmen... insan ısırığı pis bir şeydir, ateşinizin sebebinin bu olduğuna eminim.” Yaşlı adam, Brienne’in sargılı yüzüne dokundu. “Etin bir kısmını kesmek zorunda kaldık. Yüzünüz güzel görünmeyecek korkarım.”

Hiçbir zaman güzel görünmedi.

‘Yara izlerini mi kastediyorsunuz?”

“Leydim, o yaratık yanağınızın yarısını kopartmış.”

Brienne irkildi. Sör Goodwin’den ona kılıç öğretmesini istediğinde, adam onu,

bütün şövalyelerin yara izleri vardır,

diyerek uyarmıştı,

istediğin şey bu mu çocuğum?

Fakat yaşlı silah ustasının bahsettiği şey kılıç kesikleriydi, Isırık’ın sivri dişlerini aklına bile getiremezdi. “Madem beni asmak niyetindesiniz, niye kemiklerimi düzeltip yaralarımı temizlediniz?”

“Niye gerçekten?” Adam, Brienne’e daha fazla bakmaya katlanamıyormuş gibi muma baktı. “Bana handa cesurca dövüştüğünüzü söylediler. Lim yol ağzından ayrılmamalıydı. Ona yakınlarda durması ve bacadan duman yükseldiğini görürse derhal hana gitmesi söylenmişti. Fakat Tuzçukuru’nun Deli Köpek’inin Yeşil Çatal’a doğru giderken görüldüğü haberi geldiğinde, Lim yemi yuttu. Uzun zamandır o adamın peşindeydik... yine de, Lim işin aslını tahmin etmeliydi. Oyuncular, izlerini gizlemek için bir dereyi kullanmış ve Lim’in arkasından dolaşmış. Lim bunu ancak yarım gün sonra fark etti, sonra Frey şövalyelerinden oluşan bir kafilenin çevresinden dolaşarak daha fazla vakit kaybetti. Siz olmasaydınız, Lim ve adamlarının geri döndüğü vakitte handa sadece cesetler kalmış olabilirdi. Belki de Jeyne bu yüzden yaralarınızı sardı. Başka ne yapmış olursanız olun, bu yaraları iyi bir amaç uğruna, onurlu bir şekilde kazandınız.”

Başka ne yapmış olursanız olun.

“Ne yaptığımı düşünüyorsunuz?” diye sordu Brienne. “Siz kimsiniz?”

“Yola çıktığımızda kralın adamlarıydık,” dedi adam, “lâkin kralın adamlarının kralı olmalı ve bizim kralımız yok. Aynı zamanda kardeşlerdik ama kardeşliğimiz dağıldı. Doğruyu söylemem gerekirse artık kim olduğumuzu bilmiyorum, nereye gittiğimizi de. Bildiğim tek şey, yolun karanlık olduğu. Ateşler, yolun sonunda ne olduğu göstermedi.”

Ben yolun nerede bittiğini biliyorum. Ağaçlardaki cesetleri gördüm.

“Ateşler,” diye tekrarladı Brienne. Birdenbire anladı. “Sen Myrli rahipsin. Kırmızı sihirbaz.”

Adam gözlerini indirip paralanmış kıyafetlerine baktı ve hüzünle gülümsedi. “Aslında pembe davacı. Ben Thoros’um, bir zamanlar Myrli’ydim, evet... kötü bir rahip ve daha kötü bir sihirbazım.”

“Sen Dondarrion’la birlikte at sürüyorsun. Yıldırım lordu.” ‘Yıldırım gelir, gider ve sonra bir daha görünmez. Aynı şey insanlar için de geçerlidir. Lord Beric’in bu dünyadaki ateşi söndü. Şimdi başımızda daha amansız bir gölge var.”

“Tazı?”

Rahip dudaklarını büzdü. “Tazı öldü ve gömüldü.”

“Onu gördüm. Ormanda.”

“Bir ateş rüyası leydim.”

“Beni asacağım söyledi.”

“Rüyalar bile yalan söyleyebilir. Leydim, en son ne zaman yemek yediniz? Mideniz kazınıyor olmalı.”

Kazmıyordu. Midesi bomboştu. “Yemek... yemek iyi olur, teşekkür ederim.”

“Öyleyse yemek getirelim. Oturun. Daha sohbet edeceğiz ama önce yemek. Burada bekleyin.” Thoros ince bir mum yaktı ve bir kaya çıkıntısının altındaki kara bir deliğe girip ortadan kayboldu. Brienne küçük mağarada tek başına kaldı.

Ama ne kadar zaman için

?

Bir silah bulmak umuduyla mağarayı dolaştı. Herhangi bir silah işe yarardı; bir çomak, bir sopa, bir hançer. Sadece taşlar buldu. Taşlardan biri avcuna güzelce oturdu... ama Brienne, Fısıltılar’ı ve Shagwell’in bıçağa karşı taş kullanmayı deneğinde neler olduğunu hatırladı. Rahibin ayak seslerini duyunca taşı yere bıraktı ve oturmaya devam etti.

Thoros; ekmek, peynir ve bir kâse yahni getirmişti. “Üzgünüm,” dedi. “Son sütümüz ekşimiş ve balımız bitmiş. Yiyeceğimiz sınırlı. Yine de, bunlar sizi doyurur.”

Yahni soğuk ve yağlıydı, ekmek sertti, peynir daha da sert. Brienne daha önce bu kadar lezzetli bir yemek yememişti. Yahninin sonunu kaşıklarken, “Arkadaşlarım burada mı?” diye sordu.

“Rahip kendi yoluna gitmesi için serbest bırakıldı. Zarar görmedi. Diğerleri burada, yargılanmayı bekliyorlar.”

‘Yargılanma?” Brienne kaşlarım çattı. “Podrick Payne sadece bir çocuk.”

“Bir yaver olduğunu söylüyor.”

“Çocukların nasıl böbürlendiğini bilirsin.”

“İblis’in yaveri. Kendi ifadesine göre mücadelelerde dövüşmüş, hatta adam öldürmüş.”

Brienne tekrar, “Bir çocuk,” dedi. “Biraz merhamet.” “Leydim,” dedi Thoros, “Şu Yedi Krallık’ın bir yerinde, hâlâ biraz iyilik ve merhamet

bulacağınızdan eminim lâkin onları burada aramayın. Burası bir mağara, bir tapınak değil, insanlar, toprağın altındaki bu karanlıkta fareler gibi yaşar, merhametleri kısa zaman içinde tükenir, sütlerinin ve ballarının tükendiği gibi."

"Ya adalet? Mağaralarda adalet bulunur mu?"

"Adalet." Thoros belli belirsiz gülümsedi. "Adaleti hatırlıyorum. Tadı güzeldi. Başımızda Beric varken bizim tek amacımız adaletti. Belki de kendimizi buna inandırmıştık. Bizler kralın adamlarıydık, şövalyelerdik, kahramanlardık... lâkin bazı şövalyeler karanlıktır ve dehşet doludur leydim. Savaş hepimizi canavara dönüştürür."

"Canavar olduğunuzu mu söylüyorsun?"

"İnsan olduğumuzu söylüyorum. Yaraları olan tek kişi siz değilsiniz Leydi Brienne. Bu iş başladığında, kardeşlerimin bazıları iyi adamlardı. Bazıları... daha az iyiydi... diyelim mi? Lâkin bir adamın nasıl başladığının değil, nasıl bittiğinin önemli olduğunu söyleyenler de vardır. Sanırım aynı şey kadınlar için de geçerli." Rahip ayağa kalktı. "Birlikte geçirdiğimiz vaktin sonuna geldik korkarım. Kardeşlerimin geldiğini duyuyorum. Leydimiz sizi çağırıyor."

Brienne ayak seslerini duydu ve geçitte titreyen meşale ışıklarını gördü. "Leydinin Panayır Pazarı'na gittiğini söylemiştin." "Gitmişti. Siz uyurken geri döndü. Leydi asla uyumaz."

Korkmayacağım,

dedi Brienne kendine ama bunun için geç kalmıştı.

Korkumu onlara belli etmeyeceğim,

diye söz verdi bu sefer. Dört kişi vardı; örgü zırhlar ve deriler giyen, acımasız ifadeli, sert adamlar. Brienne birini tanıdı; rüyalarındaki tek gözlü adamı.

Adamların en iri olanı lekeli, eski püskü, sarı bir cübbe giymişti. 'Yemeği beğendin mi?" diye sordu. "Umarım beğenmişsindir. Büyük ihtimalle yediğin son yemekti." Kahverengi saçlı, sakallı ve kaslı bir adamdı, kötü bir şekilde kaynamış kırık burnu vardı.

Bu adamı tanıyorum,

diye düşündü Brienne. "Sen Tazı'sın."

Adam sırıttı. Dişleri berbattı; eğri büğrü, çürük ve kahverengi. "Öyleyim galiba. Son tazının leydim tarafından nasıl öldürüldüğünü görünce..." Başını çevirip tükürdü.

Brienne şimşeği ve ayaklarının altındaki çamuru hatırladı. "Benim öldürdüğüm adam Rorge'du. Miğferi Clegane'in mezarından almıştı, sen de onun cesedinden aldın."

“Adamın itiraz ettiğini duymadım.”

Thoros şaşkınlıkla nefesini tuttu. “Bu doğru mu? Ölü bir adamın miğferi? O kadar aşağı mı düştük?”

İri adam kaşlarını çattı. “İyi çelik.”

“Ne o miğferle, ne de onu takmış olan adamlarla ilgili iyi bir şey var,” dedi kırmızı rahip. “Sandor Clegane ızdırap içinde bir adamdı, Rorge da insan derisine bürünmüş bir canavardı.” “Ben onlar gibi değilim.”

“Öyleyse neden dünyaya onların yüzünü gösteriyorsun? Vahşi, çarpık, öfkeli... olacağın şey bu mu Lim?”

“Miğferin görüntüsü düşmanlarımı korkutuyor.” “Miğferinin görüntüsü beni korkutuyor.”

“O zaman gözlerini kapat.” Sarı cübbeli adam sert bir el hareketi yaptı. “Fahişeyi getirin.”

Brienne direnmedi. Zayıf ve yaralıydı, elbisenin altında çıplaktı ve adamlar dört kişiydi. Adamlar tarafından dolambaçlı geçide sokulurken, başını tavana çarpmamak için boynunu eğmek zorunda kaldı. Yol dik bir şekilde yukarı çıktı, haydutlarla dolu daha geniş bir mağara açılmadan önce iki kez kıvrıldı.

Mağaranın ortasına bir ateş çukuru kazılmıştı, hava duman yüzünden maviydi. Adamlar ateşin başında toplanmıştı, mağaranın soğuğuna karşı ellerini ısıtıyorlardı. Diğerleri duvarların dibinde ayakta duruyor ya da saman dolu şiltelerin üstünde bağdaş kurmuş hâlde oturuyordu. Kadınlar ve hatta annelerinin eteklerinin arkasına saklanmış çocuklar da vardı. Brienne’in tanıdığı tek yüz, Uzunjeyne Heddle’a aitti.

Mağaranın karşı tarafına, duvarın içindeki geniş bir yarığa ahşap bir masa yerleştirilmişti. Masanın arkasında bir kadın oturuyordu, grilere bürünmüştü, cübbeli ve başlıklıydı. Elinde bir taç vardı; demir kılıçlarla çevrelenmiş, ince, bronz bir çember. Kadın tacı inceliyordu, parmaklarıyla kılıçları yokluyordu, keskinliklerini sınamak istiyormuş gibi. Başlığın altındaki gözleri parlıyordu.

Gri, sessiz rahibelerin rengiydi; Yabancı’nın hizmetkârlarının. Brienne, omurgasında bir ürperti hissetti.

Taşyürek.

“Leydim,” dedi iri adam. “Onu getirdik.”

“Evet,” diye ekledi tek gözlü adam, “Kral Katili’nin fahişesi.”

Brienne irkildi. “Beni neden böyle anıyorsunuz?”

“Onun adını her söylediğinde bir gümüş geyik alsaydım, dostların Lannisterlar kadar zengin olurdum.”

“Ben sadece... anlamıyorsunuz.”

“Anlamıyor muyuz?” İri adam güldü. “Bence anlıyoruz. Üstünde *aslan* kokusu var leydi.”

“Yanılıyorsunuz.”

Bir başka haydut öne çıktı, deri yelekli genç bir adamdı, elinde Yeminkâr vardı. “Bu, yanılmadığımızı söylüyor.” Sesi kuzey aksanıyla ayazlanmıştı. Kılıcı kınından çıkardı ve Leydi Taşyürek’in önüne koydu. Bıçağın üstündeki kırmızı ve siyah hareler, ateş çukurundan gelen ışığın etkisiyle hareket ediyormuş gibi görünüyordu ama Leydi Taşyürek sadece kabza topuzuna bakıyordu: İki kırmızı yıldız gibi parlayan, yakut gözleri olan, altın bir aslan başı.

“Bir de bu var.” Myrli Thoros, kol yeninin içinden çıkardığı parşömeni kılıcın yanma koydu. “Çocuk kralın mührünü taşıyor ve taşıyıcısının kralın işini yaptığını söylüyor.”

Leydi Taşyürek kılıcı kenara bıraktı ve mektubu okudu. “Kılıç iyi bir amaç uğruna bana verildi,” dedi Brienne. “Sör Jaime, Catelyn Stark’a bir yemin vermişti...”

“...dostları leydiyi öldürmeden önce vermiş olmalı,” dedi sarı cübbeli iri adam. “Kral Katili’ni ve yeminlerini hepimiz biliyoruz.”

Bu işe yaramayacak, diye düşündü Brienne.

Söylediğim hiçbir şey onları etkilemeyecek. Buna rağmen devam etti. “Sör Jaime, Leydi Catelyn’e kızlarını söz vermişti ama o Kral Toprakları’na vardığında kızlar gitmişti. Jaime beni Leydi Sansa’yı aramam için gönderdi...”

“...ve kızı bulduğunda,” dedi kuzeyli genç adam, “ona ne yapacaktın?”

“Onu koruyacaktım. Güvenli bir yere götürecektim.”

İri adam güldü. “O güvenli yer neresi? Cersei’nin zindanı mı?”

“Hayır.”

“İstediğin kadar inkâr et. Kılıç senin bir yalancı olduğunu söylüyor. Lannisterlar’ın, düşmanlarına altınlar ve yakutlu kılıçlar verdiğine mi inanalım? Kral Katili’nin Leydi Sansa’yı kendi ikizinden saklamak istediğine mi inanalım? Çocuk kralın mührünü taşıyan parşömeni de kıçını silmen gerekirse diye vermişlerdir herhalde. Bir de şu dostların var...” İri adam döndü ve bir el işareti yaptı, haydutlar açıldı ve ortaya iki tutsak daha çıktı. İri adam, Leydi Taşyürek’e, “Çocuk, İblis’in yaveriydi leydim, “dedi. “Diğeri, Randyll Kahrolası Tarly’nin hane şövalyelerinden biri.”

Hyle Hunt öyle kötü bir şekilde dövülmüştü ki, yüzü tanınmayacak kadar

şişmişti. Haydutlar tarafından öne itildiğinde tökezledi, neredeyse düşecekti. Podrik onu kolundan yakaladı. Brienne'i gördüğünde, "Sör," dedi sefil bir hâlde. "Yani, Leydim. Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok." Brienne, Leydi Taşyürek'e döndü. "Yaptığımı düşündüğünüz hainlik her ne ise leydim, Podrick ve Sör Hyle o hainliğin bir parçası değiller."

"Onlar aslan," dedi tek gözlü adam. "Bu yeterli. Onları asalım derim. Tarly bizim yirmi adamımızı astı, bizim de onun birkaç adamını asmamızın vakti geldi."

Sör Hyle, Brienne'e hafifçe gülümsedi. "Leydim," dedi, "teklif ettiğimde benimle evlenmeliydin. Korkarım ki artık bir bakire olarak ölmeye mahkûmsun. Ben de fakir bir adam olarak ölmeye."

"Onları bırakın,"
diye yalvardı Brienne.

Grili kadın cevap vermedi. Kılıcı, parşömeni ve demir çivili bronz tacı inceledi. Sonunda elini boynuna götürüp boğazını kavradı, kendi kendini boğmak istiyormuş gibiydi. Bunu yapmak yerine konuştu... Sesi kesik kesikti, kırıktı, ızdıraplıydı. Sesi boğazından geliyor gibiydi; yarı gaklama, yarı hırıltı, yarı ölüm hışırtısı.

Lanetlilerin lisanı,
diye düşündü Brienne. "Anlamadım. Ne söyledi?"

"Kılıcının adını sordu," dedi deri yelekli, kuzeyli genç adam. "Yeminkâr," diye cevapladı Brienne.

Grili kadın parmaklarının arasından fısıladı. Gözleri, gölgelerin içinde yanan iki çukurdu. Kadın tekrar konuştu.

"Hayır, diyor. Yeminbozan, diyor. Bu kılıç ihanet ve cinayet için yapıldı. Leydim kılıca

Sahte Dost
adını veriyor. Tıpkı senin gibi."

"Ben kime karşı sahte oldum?"

"Ona," dedi kuzeyli adam. "Bir zamanlar kılıcınızı onun hizmetine adadığınızı unutmuş olabilir misiniz leydim?"

Tarth Bakiresi sadece bir kadının hizmetine girmişti. "Bu olamaz," dedi. "O öldü."

"Ölüm ve misafir hakkı," diye mırıldandı Uzun Jeyne Heddle. "Eskiden olduğu kadar anlamlı değiller. Her ikisi de." Leydi Taşyürek başlığını çıkardı ve yüzündeki yün kaşkolü çözdü. Saçları kuru ve inceydi, kemik kadar beyazdı.

Alm yeşil ve gri alacalıydı, çürümenin kahverengi çiçekleriyle kaplıydı. Yüzündeki etler, lime lime şeritler halinde gözlerinden çenesine sarkıyordu. Bazı yırtıklar kuru kanla kaplanmıştı ama diğerleri, etin altındaki kafatasını gösterecek şekilde açıktı.

Yüzü,

diye düşündü Brienne.

Onun yüzü çok güçlü ve güzeldi, teni pürüzsüz ve yumuşaktı.

"Leydi Catelyn?" Gözleri yaşlarla doldu. "Sizin... sizin öldüğünüzü söylediler."

"Öldü," dedi Myrli Thoros. "Freyler onun boğazını bir kulağından diğerine kadar kesti. Onu nehrin kenarında bulduğumuzda öleli üç gün olmuştu. Hanvin, leydiye hayat öpücüğü vermem için yalvardı ama çok geç olmuştu. Yapmadım. Ama Lord Beric dudaklarını onun dudaklarına koydu hayatın alevi ondan leydiye geçti. Ve... leydi ayağa kalktı. Işık Tanrısı bizi korusun. Leydi

ayağa kalktı."

Hâlâ rüya mı görüyorum?

diye düşündü Brienne.

Isırık'ın dişlerinden gelen yeni bir kâbus mu bu?

"Ben ona asla ihanet etmedim. Ona bunu söyleyin. Yedi üstüne yemin ederim. Kılıcım üstüne yemin ederim."

Bir zamanlar Catelyn Stark olan yaratık tekrar gırtlağını tuttu, boğazındaki uzun kesiği parmaklarıyla kapattı ve birkaç kelime daha söyledi. "Kelimeler rüzgârdır, diyor," dedi kuzeyli adam. "Sadakatinizi kanıtlamak zorunda olduğunuzu söylüyor."

"Nasıl?" diye sordu Brienne.

"Kılıcınızla. Adı

Yeminkâr

mıydı? Leydim ona verdiğiniz yemini tutmanızı söylüyor."

"Benden ne istiyor?"

"Oğlunun hayata dönmesini ya da oğlunu öldüren adamın ölmesini istiyor," dedi iri adam. "Kargaları beslemek istiyor, onların Kırmızı Düğün'de yaptığı gibi. Freyler ve Boltonlar, evet. Onları leydiye biz veririz, istediği kadarını. Leydi senden sadece Jaime Lannister'ı istiyor."

Jaime.

Bu isim, Brienne'in karnına saplanan bir bıçaktı. "Leydi Catelyn, ben... anlamıyorsunuz. Jaime... Kanlı Oyuncular tarafından kaçırıldığımızda beni tecavüze uğramaktan kurtardı. Sonra benim için geri döndü, silahsız bir hâlde

ayı çukuruna atladı... size yemin ediyorum, o eskisi gibi bir adam değil. Beni Sansa'nın peşine gönderdi, onu güvende tutmam için. Jaime'nin Kırmızı Düğün'le bir ilgisi olamaz."

Leydi Catelyn parmaklarını boğazına gömdü ve kelimeler hışırdayarak dışarı döküldü; boğuk ve kırık, buz gibi soğuk bir dere. "Seçmek zorunda olduğunuzu söylüyor," dedi kuzeyli adam. "Kılıcı alın ve Kral Katili'ni öldürün. Ya da ihanet suçuyla asılın. Kılıç ya da yağlı ilmek, diyor. Seç, diyor.

Seç."

Brienne rüyasını hatırladı. Babasının salonunda, evleneceği delikanlıyı beklediği rüyayı. Rüyada dilini ısırmıştı.

Ağzım katıla doluydu.

Derin bir nefes aldı ve, "Böyle bir seçim yapmayacağım," dedi.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Leydi Taşyürek tekrar konuştu. Brienne bu defa kelimeleri anladı. Yalnızca iki kelime vardı. "Onları asın."

"Emredersiniz leydim," dedi iri adam.

Brienne'in bileklerini tekrar bağladılar ve onu mağaradan çıkardılar. Brienne, dışarıda sabah olduğunu görünce şaşırdı. Ağaçların arasından solgun şafak ışığı demetleri süzülüyordu.

Kullanabilecekleri çok ağaç var,

diye düşündü Brienne.

Bizi uzak bir yere götürmeleri gerekmeyecek.

Götürmediler. Eğri büğrü bir söğüt ağacının altında, Brienne'in boynuna bir yağlı ilmek geçirdiler, ipi iyice sıktılar ve diğer ucunu bir dalın üzerine fırlattılar. Hyle Hunt ve Podrick

Payne karaağaçlara verilmişti. Sör Hyle, Jaime Lannister'ı öldüreceğini haykırdı ama Tazı, şövalyenin yüzüne bir yumruk indirip onu susturdu. İri adam miğferi tekrar takmıştı. "Eğer tanrılarınıza itiraf edeceğiniz günahlarınız varsa, şimdi bunu yapmanın tam zamanı."

"Podrick size zarar vermedi. Babam onun fidyesini öder. Tarth'a safir adası derler. Podrick'i, benim kemiklerimle birlikte Akşamgüneşi'ne gönderin. Safir, gümüş ya da ne istiyorsanız onu alın."

"Ben karımı ve çocuklarımı geri istiyorum," dedi Tazı. "Baban bana bunu verebilir mi? Veremiyorsa, boş ver gitsin. Çocuk seninle birlikte çürüyecek. Kurtlar kemiklerinizi çiğneyecek." "Onu asmaya niyetin var mı Lim?" diye sordu tek gözlü adam. "Yoksa fahişeyi konuşarak öldürmeyi mi planlıyorsun?" Tazı, ipin ucunu tutan adamdan aldı. "Bakalım fahişe dans edebiliyor mu?" dedi ve ipi sertçe çekti.

Brienne ilmeğin daraldığını hissetti, ip boğazına gömüldü, çenesini yukarı çekti. Sör Hyle küfürler savuruyordu ama çocuk sessizdi. Podrick gözlerini hiç kaldırmadı, ayakları yerden kesildiğinde bile.

Eğer bu başka bir rüyaysa, uyanma vaktim geldi. Eğer gerçekse, ölme vaktim geldi.

Brienne'in görebildiği tek şey Podrick'ti; çocuğun boğazındaki ilmek, çırpınan bacakları. Brienne'in ağzı açıldı. Pod havayı tekmeliyordu, boğuluyordu,

ölüyordu.

Brienne, boğazındaki ilmek iyice daralırken umutsuzca nefes almaya çalıştı. Canı daha önce hiç bu kadar yanmamıştı. Bir kelime bağırdı.

CERSEI

Rahibe Moelle, balta kadar keskin bir yüzü ve ebedi bir ayıplamayla büzülmüş dudakları olan, beyaz saçlı yaşlı bir cadıydı.

Bunun bekâret zarı hâlâ duruyordur,

diye düşündü Cersei,

ama şimdiye kadar kaynatılmış deri kadar sert olmuştur.

Yüce Serçe'nin şövalyelerinin altısı rahibeye eşlik ediyordu. Şövalyelerin uçurtma kalkanlarına, yeniden doğan birliklerinin simgesi olan gökkuşağı kılıçları boyanmıştı.

"Rahibe." Cersei, Demir Taht'ın altında oturuyordu, yeşil ipekler ve altın rengi danteller içindeydi. 'Yüce Rahip'e, bizi ziyadesiyle gücendirdiğini söyleyin. Haddini aşıyor." Parmaklarında ve altın saçlarında zümrütler ışıldıyordu. Sarayın ve şehrin gözleri onun üstündeydi ve Cersei onlara Tywin Lannister'ın kızını göstermeye kararlıydı. Bu fars oyunu bittiğinde, ondan başka kraliçeleri olmadığını bileceklerdi.

Ama önce dans etmeli ve bir tek adım bile kaçırmamalıyız.

"Leydi Margaery, oğlumun sadık ve iyi yürekli karısıdır, hayat arkadaşı ve can yoldaşıdır. Yüce Rahip, onun şahsına el uzatmak ya da onu ve tarafımızdan çok sevilen genç kuzenlerini hapsetmek için bir sebebe sahip değil. Onları serbest bırakmasını talep ediyorum."

Rahibe Moelle'in yüzündeki sert ifade hiç değişmedi. "Majesteleri'nin sözlerini Yüce Rahip'e ileteceğim. Lâkin genç kraliçe ve leydilerin, masumiyetleri kanıtlanana kadar serbest bırakılamayacağını söylemek zorundayım."

"Masumiyet

? Onların ne kadar masum olduğunu görmeniz için, o tatlı ve genç suratlarına bakmanız yeterli."

"Tatlı bir yüz çoğu zaman günahkâr bir kalbi gizler."

Lord Merryweather konsey masasından konuştu. "Bu genç kızlar kim tarafından, neyle itham ediliyor?"

"Megga Tyrell ile Ellinor Tyrell, iffetsiz davranmak, evlilik dışı cinsel ilişkide bulunmak ve yüksek ihanet komplosu kurmakla suçlanıyor. Alla Tyrell, onların rezilliğine şahit olmak ve bu rezilliğin gizli kalmasına yardım etmekle suçlanıyor. Kraliçe Margaery de aynı şeylerle itham ediliyor, ihanet ve zinanın yanı sıra."

Cersei elini göğsüne koydu. "Gelinimle ilgili böyle çirkin iftiralarda bulunan kişinin kim olduğunu bilmek istiyorum! Bütün bunların tek kelimesine

bile inanmıyorum. Benim tatlı oğlum, Leydi Margaery'yi bütün kalbiyle seviyor. Leydi Margaery oğluma bu şekilde ihanet edecek kadar zalim biri olamaz." "ithamda bulunan kişi sizin hane şövalyelerinizden biri. Sör Osney Karakazan, kraliçeyle cinsel ilişki kurduğunu Yüce Rahip'e bizzat itiraf etti, Baba'nın mihrabının önünde."

Konsey masasında, Harys Swyft'in nefesi kesildi ve Yüce Üstat Pycelle başını çevirdi. Hava vızıltıyla doldu, taht odasında binlerce arı dolaşıyordu sanki. Galerilerdeki leydilerden bazıları sıvışmaya başladı. Salonun arka tarafındaki önemsiz lordlardan ve şövalyelerden oluşan bir dere onları takip etti. Altın pelerinliler hepsinin gitmesine izin verdi ama kraliçe, Sör Osfryd'e, kaçan herkesi not etmesini emretmişti.

Birdenbire, Tyrell gülü o kadar da güzel kokmamaya başladı.

"Sör Osney genç ve arzuludur, size bunu söyleyebilirim," dedi kraliçe, "lâkin inançlı bir şövalyedir. Eğer bu işin bir parçası olduğunu söylediyse... hayır, olamaz. Margaery bir bakire!" "Değil. Yüce Rahip'in emriyle onu bizzat muayene ettim. Bekâret zarı bozulmuş. Rahibe Aglantine ve Rahibe Melicent de aynı şeyi söyleyecektir, tıpkı Kraliçe Margaery'nin kendi rahibesi olan ve kraliçenin rezilliğine ortak olmak suçuyla bir kefaret hücresine kapatılan Nysterica'nın söyleyeceği gibi. Leydi Megga ve Leydi Ellinor da muayene edildiler, bakire olmadıkları anlaşıldı."

Arıların vızıltısı öyle şiddetli hâle gelmişti ki kraliçe ne düşündüğünü bile duyamıyordu.

Umarını küçük kraliçe ve kuzenleri bu gezintiden keyif alır.

Lord Merryweather yumruğunu masaya vurdu. "Leydi Margaery, Majesteleri Kraliçe'ye ve kraliçemizin merhum babasına, bakire olduğunu dair kutsal yeminler etti. Şu anda burada bulunan pek çok kişi buna şahit oldu. Lord Tyrell ve kusursuzluğu hepimizce malum olan Leydi Olenna da Margaery'nin masumiyetine şehadet ettiler. Bütün bu soylu insanların bize yalan söylediğine inanmamızı mı bekliyorsunuz?"

"Belki onlar da kandırılmıştır lordum," dedi Rahibe Moelle. "Bu konuda bir şey söyleyemem. Ben yalnızca, kraliçeyi muayene ettiğimde gördüğüm şeylerin gerçek olduğuna dair yemin edebilirim."

Bu ekşi kocakarıyı, parmaklarını Margaery'nin küçük ve pembe bacak arasına sokarken hayal etmek o kadar eğlenceliydi ki Cersei neredeyse gülüyordu. "Bu iftiralarda bir zerre gerçeklik olup olmadığının anlaşılması için, gelinimin bizim üstatlarımız tarafından muayene edilmesini istiyorum. Yüce Rahip buna müsaade etmeli. Yüce Üstat Pycelle, Rahibe Moelle'e Kutsal Baelor

Septi’ne kadar eşlik edin ve bize Margaery’nin bekâretiyle ilgili gerçeği getirin.”

Pycelle’in yüzü kesik süt rengine döndü. Kraliçe,

bu sefil ihtiyar, konsey toplantılarında susmak nedir bilmiyor ama onun birkaç kelimesine ihtiyacım olduğunda konuşma kabiliyetini yitiriyor,

diye düşünürken, Pycelle sonunda konuştu, “Onun... edep yerini muayene etmeme gerek yok,” dedi. Sesi titrekti. “Kederle söylüyorum ki... Kraliçe Margaery bakire değil. Benden ay çayı istedi, bir değil birçok kere.”

Pycelle’in sözlerini takip eden gürültü, Cersei Lannister’ın umut ettiğinde de büyüktü.

Asasıyla yere vuran kraliyet çığırtkanı bile gürültüyü bastıramadı. Kraliçe bir süre için, küçük kraliçenin gözden düşüşünü müjdeleyen seslerin tadını çıkardı. Sonra taş kadar ifadesiz bir yüzle ayağa kalktı ve altın pelerinlilere salonu boşaltmalarını emretti.

Margaery Tyrell’in işi bitti,

diye düşündü. Kraliçe, Demir Taht’ın arkasındaki kral kapısından dışarı çıkarken, beyaz şövalyeler onun etrafını sardı; hâlâ şehirde olan son Kral Muhafızları Boros Blount, Meryn Trantve Osmund Karakazan.

Ay Oğlan kapının yanında duruyordu, elinde çıngırağı vardı, kocaman yuvarlak gözleriyle karmaşayı seyrediyordu.

Bir soytarı olabilir ama soytarılığını dürüstçe taşıyor. Yarınlarla ilgili bildiklerine bakılırsa, Kurbağa Maggy de soytarı kıyafetleri giymeliydi.

Cersei, yaşlı sahtekârın cehennemde çığlıklar atıyor olması için dua etti. Gelişi Maggy tarafından öngörülen genç kraliçenin işi bitmişti. Ve eğer bu kehanet akamete uğradıysa, geri kalanı da uğrayabilirdi.

Altın kefenler yok,

valonqar

yok, sonunda senin vıraklayan habasetinden kurtuldum Maggy.

Kraliçenin küçük konseyinden arda kalanlar, onun peşinden dışarı çıktı. Harys Swyft serseme dönmüştü, kapıda tökezledi, Aurane Su onu kolundan yakalamasaydı yere düşebilirdi. Orton Merryweather bile huzursuz görünüyordu. “Sıradan insanlar küçük kraliçeyi seviyor,” dedi. “Bu meseleyi iyi karşılamayacaklar. Bundan sonra olabileceklerden korkuyorum Majesteleri.”

“Lord Merryweather haklı,” dedi Lord Su. “Eğer Majesteleri müsaade ederse, yeni dromondlarımızın geri kalanını da suya indireceğim. Direklerinde Kral Tommen’ın sancağı dalgalanırken Karasu’da görünmeleri, şehre burayı kimin yönettiğini hatırlatır ve ayak takımı tekrar isyan etmeye kalkışırsa onları caydırır.”

Geri kalanını söylemedi; Aurane'in yeni dromondları bir kez Karasu'ya indirildiğinde, ordusunu nehrin karşısına geçirmek isteyen Mace Tyrell'i durdurabilirdi. Bir zamanlar Tyrion'ın Stannis'i durdurduğu gibi. Yüksek Bahçe, Batıdiyar'ın bu tarafında kendi deniz kuvvetine sahip değildi. Redwyne donanmasına güveniyorlardı ve Redwyne donanması şu anda Arbor'a dönmek için yoldaydı.

"Akıllıca bir önlem," dedi kraliçe. "Şu fırtına dinene kadar, gemilerimizin mürettebalarıyla birlikte suda olmasını istiyorum."

Sör Harys Swyft öyle solgun ve terliydi ki bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Lord Tyrell bu hadisenin haberini aldığında, öfkesi sınır tanımayacak. Caddelerde kan akacak..."

Sarı tavuğun şövalyesi,
diye düşündü Cersei.

Arma olarak bir solucan seçmelisiniz sör. Bir tavuk sizin için ziyadesiyle cesur. Mace Tyrell, Fırtına Burnu'na saldırmayı bile beceremiyorken, tanrılara saldırmaya cesaret edebilir mi sizce
? Sör Harys'in zırvalaması bittiğinde, "İşler kan dökülecek raddeye gelmemeli," dedi Cersei, "gelmemesini sağlayacağım. Baelor Septi'ne bizzat gidip Kraliçe Margaery ve Yüce Rahip'le konuşacağım. Tommen ikisini de seviyor, bunu biliyorum, onların arasında barış sağlamamı isteyecektir."

"Barış?" Sör Harrys kadife kol yeniyle alnını sildi. "Eğer barış mümkünse... çok cesursunuz."

"Bir çeşit yargılama gerekebilir," dedi kraliçe, "bu iftiraların asılsızlığını kanıtlamak ve tatlı Margaery'mizin hepimizin bildiği üzere masum olduğunu bütün dünyaya göstermek için." "Evet," dedi Merryweather, "lâkin şu Yüce Rahip, kraliçeyi bizzat yargılamak isteyebilir, bir zamanlar İnanç'ın eski insanları yargıladığı gibi."

Umarım öyle olur,
diye düşündü Cersei. Öyle bir meclis, bacaklarını şarkıcılar için açan ve rezilliğini gizlemek için Bakire'nin kutsal ayinlerini kirleten bir kraliçeye merhamet göstermezdi. "Önemli olan şey gerçeği bulmamız. Bu konuda hepimizin hemfikir olduğundan eminim," dedi. "Şimdi bana müsaade etmelisiniz lordlarım. Gidip kralı görmem gerek. Böyle bir zamanda yalnız kalmamalı."

Annesi ona gittiğinde Tommen kedileriyle oynuyordu. Dorcas, Tommen için kürk parçalarından bir fare yapmış ve fareyi eski bir oltanın ucundaki uzun sicime bağlamıştı. Kediler sahte fareyi kovalamaya bayılıyordu ve Tommen, kediler farenin peşinde zıplarken oltayı sağa sola çekiştirmeyi çok seviyordu.

Cersei kollarını oğluna doladı ve onu alnından öptü. Çocuk şaşırdı. “Ne oldu anne? Neden ağlıyorsun?”

Çünkü güvendesin,
demek istedi Cersei.

Çünkü asla zarar görmeyeceksin.
‘Yanılıyorsun. Bir aslan asla ağlamaz.” Tommen’a, Margaery’yi ve kızın kuzenlerini anlatmak için daha sonra vakit olacaktı, “imzalaman gereken bazı müzekkereler var.”

Kraliçe, kralın iyiliği için, tutuklama müzekkerelerine isim yazdırmamıştı. Tommen boş belgeleri imzaladı ve her zamanki gibi mutlu bir şekilde sıcak muma mührünü bastı. Daha sonra Cersei onu Jocelyn Swyft’le birlikte gönderdi.

Mürekkep kururken Sör Osfryd Karakazan geldi. Cersei isimleri bizzat yazmıştı: Sör Uzun Tallad, Jalabhar Xho, Arpçı Hamish, Hugh Clifton, Mark Mullendore, Bayard Norcross, Lambert Turnberry, Horas Redwyne, Hobber Redwyne ve kendisine Mavi Ozan diyen Wat isimli malum bir budala.

“Ne çok isim.” Sör Osfryd müzekkerelere göz gezdirdi. Kelimelere, parşömenin üstünde kıvranan karaböceklermiş gibi temkinli baktı. Karakazanların hiçbiri okuyamıyordu.

“On. Altın bin altın pelerinliniz var. Bence on kişi için yeterli olurlar. Eğer dedikoduları zamanında duyarlarsa, içlerinden bazıları kaçabilir. Kaçsalar da bir şey fark etmez, yoklukları sadece daha suçlu görünmelerine sebep olur. Sör Tallad cahil ve kaba bir adam, size direnmeye çalışabilir. İtirafta bulunmadan önce ölmemesine dikkat edin ve diğerlerine kesinlikle zarar vermeyin. Bazıları masum olabilir.” Redwyne ikizlerinin haksız yere suçlandığının ortaya çıkması, hükümlerin hakkaniyetini sergilemek açısından çok önemliydi.

“Güneş doğmadan hepsini ele geçirmiş oluruz Majesteleri.” Sör Osfryd duraksadı. “Baelor Septi’nin kapılarının dışında bir kalabalık toplandı.”

“Ne tür bir kalabalık?” diye sordu Cersei. Beklenmedik her şey onu tedirgin ediyordu. Lord Aurane’in isyanlarla ilgili söylediği şeyleri hatırladı.

Sıradan insanların bu meseleye nasıl tepki vereceğini düşünmedim. Margaery onların evcil hayvanıydı.
“Kaç kişiler?”

“Yüz kadar. Yüce Rahip’in kraliçeyi serbest bırakması için bağırıyorlar. İsterseniz onları dağıtabiliriz.”

“Hayır. Bırakın sesleri kısılana kadar bağırsınlar, Serçe hiç umursamaz. O sadece tanrıları dinler.” Öfkeli bir ayak takımının Yüce Rahip’in kapısında kamp kurmasında, tayini mümkün bir ironi vardı, zira adama kristal tacı giydiren de bu

çeşit bir ayak takımıydı.

Hiç vakit kaybetmeden sattığı tacı.

“İnanç’ın kendi şövalyeleri var. Septi onlar savunsun. Ah, şehir kapılarını da kapatın. Bu mesele çözülene kadar, benim iznim olmadan kimse Kral Toprakları’na girmeyecek ve kimse şehirden ayrılmayacak.”

“Emredersiniz Majesteleri.” Sör Osfryd reverans yaptı ve ona müzekkereleri okuyacak birini bulmak üzere kraliçenin yanından ayrıldı.

O gün güneş batarken, hainlikle itham edilen herkes gözaltına alınmıştı. Arpçı Hamish onu almaya geldiklerinde bayılmıştı ve Sör Tallad ele geçirilmeden önce üç altın pelerinliyi yaralamıştı. Cersei, Redwyne ikizlerine rahat bir kule hücresi verilmesini emretti. Diğerleri zindanlara gönderildi.

O gece rapor vermeye geldiğinde, “Hamish nefes almakta güçlük çekiyor,” dedi Qyburn. “Bir üstat istiyor.”

“İtirafta bulunur bulunmaz üstat görebileceğini söyle.” Cersei bir an düşündü. “Hamish âşıklardan biri olamayacak kadar yaşlı bir adam. Lâkin Margaery diğer adamları eğlendirirken, Hamish’in onlar için arp çalmaya ve şarkı söylenmeye zorlandığı kesin. Ayrıntılara ihtiyacımız olacak.”

“Hatırlamasına yardım edeceğim Majesteleri.”

Ertesi gün, Leydi Merryweather, küçük kraliçeyi ziyaret edecek olan Cersei’nin giyinmesine yardım etti. “Çok gösterişli ya da renkli bir şey olmasın,” dedi Cersei, “Yüce Rahip’in hoşuna gidecek ciddi ve koyu renk bir elbise. Beni onunla dua etmeye zorlamaktan hoşlanıyor.”

Neticede, onu boğazından ayak bileğine kadar örten yün bir elbise seçti. Elbisenin sadece beden kısmına ve kol yenlerine, kıyafetin sert hatlarını yumuşatan minik asma yaprakları işlenmişti. Daha da iyisi, Cersei diz çökmek zorunda bırakılırsa, kahverengi, kiri gizlerdi. “Ben gelinimi teselli ederken, sen üç kuzenle konuşmalısın,” dedi Taena’ya. “Becerebilirsen Alla’yı kazan ama söylediğin şeylere çok dikkat et. Tanrılardan başka birileri de dinliyor olabilir.”

Jaime her zaman, bir mücadelenin en zor kısmının mücadelenin öncesi olduğunu söylerdi; katliamın başlamasını beklerken geçen vaktin. Cersei dışarı çıktığında, gökyüzünün gri ve kasvetli olduğunu gördü. Yağmura yakalanmayı ve Baelor Septi’ne sırıksıklam girmeyi göze alamazdı. Bunun anlamı arabaydı. Yanma refakatçi olarak on Lannister muhafızı ve Boros Blount’u aldı. “Ayak takımı, Karakazanlar’ı birbirinden ayırt edecek zekâya sahip olmayabilir,” dedi Sör Osmund’a, “seni sıradan insanların arasına sokamam. En iyisi bir süre için gözlerden uzak durman.” Kral Toprakları’nın diğer ucuna doğru giderlerken, Taena âni bir kuşkuya kapıldı. “Şu yargılama,” dedi alçak bir sesle, “Margaery

suçunun ya da masumiyetinin dövüşle belirlenmesini talep ederse ne olacak?”

Cersei’nin dudaklarından bir gülümseme geçti. “Kraliçe olarak, onun onuru bir Kral Muhafızları şövalyesi tarafından savunulmak zorunda. Batıdiyar’daki her çocuk, Ejderha Şövalyesi Prens Aemon’ın, Sör Morghil’in ithamıyla karşı karşıya kalan kardeşi Kraliçe Naerys adına nasıl dövüştüğünü bilir. Lâkin Sör Loras ağır yaralıyken, Prens Aemon’ın rolünü oynamak Loras’ın Yeminli Kardeşlerimden birine düşer. Sör Arys ve Sör Balon, Dorne’dalar. Jaime, Nehirova’da. Sör Osmund ise kraliçeyi itham eden adamın ağabeyi. Böylece, elimizde sadece... ah tanrım...”

“Boros Blount ve Meryn Trant kalıyor.” Leydi Taena güldü.

“Evet. Ve Sör Meryn son zamanlarda kendini hasta hissediyor. Kaleye döndüğümde hatırlat da bunu ona da söyleyeyim.”

“Hatırlatırım tatlım.” Taena kraliçenin elini öptü. “Seni asla kızdırmamak için dua ediyorum. Öfkelendiğinde korkunç oluyorsun.”

“Çocuğunu korumak isteyen her anne aynı şeyi yapar,” dedi Cersei. “Oğlunu ne zaman saraya getireceksin? Russell, adı buydu değil mi? Tommen’la talim yapabilir.”

“Bu onu çok sevindirir, biliyorum... lâkin şu anda her şey çok belirsiz. Tehlike geçene kadar beklemek en iyisi diye düşündüm.”

‘Yakında geçecek,” diye söz verdi Cersei. “Uzunmasa’ya haber gönder, Russell en güzel takımını ve ahşap kılıcını sandığa koysun. Margaery’nin küçük başı yerde yuvarlandıktan sonra, Tommen’ın kaybını unutmasını sağlayacak en iyi şey, yeni ve kendi yaşıtı bir arkadaş olacak.”

Kutsanmış Baelor’un heykelinin altında arabadan indiler. Kraliçe, pisliğin ve kemiklerin kaldırıldığını görünce memnun oldu. Sör Osfryd doğru söylemişti; septin önündeki kalabalık, serçeler kadar fazla ya da serkeş değildi. Küçük kümeler halinde, yüzlerindeki somurtkan ifadeyle Yüce Sept’in kapılarına bakıyorlardı; çırak rahipler kapıların önüne dizilmişti, ellerinde çomaklar vardı.

Çelik yok,

diye fark etti Cersei. Bu ya çok aptalcaydı ya da çok akıllıca, Cersei hangisi olduğundan emin değildi.

Kimse ona engel olmaya kalkışmadı. Sıradan insanlar ve çıraklar, Cersei ve Taena için aynı şekilde yol açtı. Kapılardan içeri girdiklerinde, Fener Salonu’nda, her biri Savaşçı’nın Oğulları’nın gökkuşağı pelerinlerini giyen üç şövalye tarafından karşılandılar. Cersei onlara, “Gelinimi görmek için buradayım,” dedi.

“Yüce rahip sizi bekliyordu. Ben, Sör Sadık Theodan, vaktiyle Sör Theodan

Wells. Benimle gelin Majesteleri.”

Yüksek Serçe her zamanki gibi dizlerinin üstündeydi. Bu sefer Baha’nın mihrabının önünde dua ediyordu. Kraliçenin yaklaştığını gördüğünde duasını kesmedi, onu sabırsızca bekletmeyi tercih etti ve ancak duası bittiğinde kalkıp reverans yaptı. “Majesteleri. Bu kederli bir gün.”

“Çok kederli,” dedi Cersei. “Margaery ve kuzenleriyle konuşmamıza müsaade edecek misiniz?” Uysal ve mütevazı bir tavırla konuştu; bu adamın karşısında işe yarayacak tavır buydu.

“Arzunuz buysa. Daha sonra yanıma gelin çocuğum. Siz ve ben birlikte dua etmeliyiz.”

Küçük kraliçe, Yüce Sept’in uzun kulelerinden birinin tepesine hapsedilmişti. Hücresi iki buçuk metre boyunda ve iki metre enindeydi. İçeride saman bir yatak, dua ederken kullanmak için bir sıra, bir su ibriği,

Yedi Köşeli Yıldız

’ın bir nüshası ve bir mumdan başka bir şey yoktu. Hücrenin tek penceresi, bir ok deliğinden daha geniş değildi.

Cersei, Margaery’yi çıplak ayaklı ve titrer hâlde buldu. Küçük kraliçenin üstünde, çırak rahibelerin giydiği kaba kumaştan dikilmiş basit bir elbise vardı, saçları karmakarışıktı ve ayakları pisti. Cersei’yle yalnız kaldıklarında,

“Kıyafetlerimi

aldılar,” dedi Margaery. “Fildişi dantelden dikilmiş bir elbise giymiştim, elbisenin göğsünde tatlı su incileri vardı. Rahibeler

ellerini

bana uzattılar ve beni çırılçıplak soydular. Kuzenlerimi de. Megga, rahibelerden birine vurup onu mumların üstüne devirdi, kadının elbisesi tutuştu. Fakat Alla için endişeleniyorum. Yüzü süt gibi beyazladı, o kadar korkmuştu ki ağlayamıyordu bile.” “Zavallı çocuk.” Hücrede sandalye yoktu. Cersei saman yatağın üstüne, küçük kraliçenin yanına oturdu. “Leydi Taena onunla konuşmaya gitti, Alla onu unutmadığımızı bilecek.”

“Yüce Rahip onları görmeme bile müsaade etmiyor,” dedi Margaery, burnundan soluyordu. “Bizi birbirimizden ayrı tutuyor. Siz gelene kadar rahibelerden başka birini görmeme izin verilmedi. Saat başı bir rahibe geliyor ve zina suçumu itiraf etmek isteyip istemediğimi soruyor. Uyumama bile izin vermiyorlar. Beni itirafta bulunmaya zorlamak için uyandırıyorlar. Geçen gece Rahibe Unella’ya, onun gözlerini oymak istediğimi itiraf ettim.”

Ama bunu yapmaman talihsizlik olmuş,

diye düşündü Cersei.

Zavallı yaşlı bir rahibeyi kör etseydin, Yüce Serçe senin suçluluğundan emin olurdu.

“Kuzenlerini de aynı şekilde sorguluyorlar.”

“Öyleyse tanrılar onların belasını versin,” dedi Margaery. “Her biri yedi cehennemde yansın. Alla nazik ve utangaçtır, ona bunu nasıl yapabilirler? Ve Megga... bir rıhtım fahişesi kadar yüksek sesle güler, biliyorum, ama kalbinde hâlâ küçük bir kızdır. Kuzenlerimi seviyorum, onlar da beni seviyor. Eğer şu serçe, onları benim hakkımda yalan söylemeye zorlamayı düşünüyorsa...”

“Maalesef kuzenlerin de suçlanıyor. Üçü birden.”

“Kuzenlerim

?” Margaery sarardı. “Alla ve Megga çocuk sayılırlar. Majesteleri, bu... bu büyük bir ahlaksızlık. Bizi buradan çıkaracak mısınız?”

“Keşke yapabilseydim.” Cersei’nin sesi hüzün doluydu. ‘Yüce Rahip’in yeni şövalyeleri seni gözetim altında tutuyor. Seni özgür bırakabilmem için, altın pelerinlileri göndermem ve bu kutsal yeri cinayetle kirletmem gerekir.” Cersei, Margaery’nin ellerini kendi ellerinin arasına aldı. “Lâkin boş durmuyorum. Sör Osney’nin senin âşıkların olduğunu iddia ettiği adamların hepsini topladım. Yüce Rahip’e senin masum olduğunu söyleyeceklerinden ve yargılamada buna dair yemin edeceklerinden eminim.”

‘Yargılama?” Şimdi kızın sesinde gerçek korku vardı. “Bir yargılama olmak zorunda mı?”

“Masumiyetini başka nasıl kanıtlayabilirsin?” Cersei kızın elini güven verircesine sıktı. ‘Yargılamanın usulüne karar verme hakkın var elbette. Sen kraliçesin. Kral Muhafızları şövalyeleri, seni savunmaya yeminli.”

Margaery hemen anladı. “Dövüşle yargılama? Loras yaralı, olmasaydı beni...”

“Loras’ın altı erkek kardeşi var.”

Margaery, Cersei’ye baktı, sonra elini çekti. “Bu bir şaka mı? Boros bir korkak, Meryn yaşlı ve hantal, sizin kardeşiniz sakat, diğer iki şövalye Dorne’da ve Osmund bir Karakazan. Loras’ın

iki

erkek kardeşi var. Dövüşle yargılama olursa, müdafim olarak Garlan’ı istiyorum.”

“Sör Garlan, Kral Muhafızlarının mensubu değil,” dedi Cersei. “Kraliçenin onuru mevzubahis olduğunda, kanun ve teamül, kraliçenin müdafisinin, kralın yeminli yedisinden biri olmasını zorunlu kılar. Korkarım ki yüce Rahip bunda ısrar eder.”

Israr etmesini sağlayacağım.

Margaery hemen cevap vermedi ama kahverengi gözleri kuşkuyla kısıldı. “Blount ya da Trant,” dedi sonunda. “İkisinden biri olmak zorunda. Bu hoşunuza giderdi, öyle değil mi? Osney Karakazan ikisini de parçalara ayırabilir.”

Yedi cehennem.

Cersei incinmiş bir ifade takındı. “Bana haksızlık ediyorsun kızım. Benim tek istediğim...”

“...oğlun. Oğlun sadece sana kalsın istiyorsun. Tommen, senin nefret etmediğin bir eşe asla sahip olmayacak. Ve ben kızın değilim, tanrılara şükürler olsun ki

değilim.

Beni yalnız bırak.” “Aptallık ediyorsun. Ben sadece sana yardım etmek için buradayım.”

“Mezarıma girmeme yardım etmek için. Gitmeni söyledim. Gardiyanlarımı çağırıp seni zorla dışarı mı attırayım, seni habis, entrikacı, şeytani sürtük?”

Cersei eteklerini ve haysiyetini topladı. “Bu senin için çok korkutucu bir durum olmalı. Bu sözlerini affedeceğim.” Burada, tıpkı sarayda olduğu gibi, insan onu kimin dinliyor olabileceğini asla bilemezdi. “Senin yerinde olsaydım ben de korkardım. Yüce Üstat Pycelle sana ay çayı temin ettiğini kabul etti. Ve Mavi Ozan... senin yerinde olsaydım leydim, Yaşlı Hatun’dan akıl ve Anne’den merhamet isterdim. Korkarım ki yakında her ikisine de ihtiyaç duyabilirsin.”

Dört buruşuk rahibe, kraliçeyi kule merdiveninden aşağı indirdi. Her biri bir öncekinden daha çelimsizdi. Zemin kata vardıklarında aşağı inmeye devam ettiler, Visenya Tepesi’nin kalbine doğru. Basamaklar toprağın altında, meşalelerle aydınlatılmış uzun bir koridorun başında son buldu.

Cersei, Yüce Rahip’i, yedi köşeli kabul odasında buldu. Oda küçük ve sadeydi; çıplak taş duvarlar, kabaca yontulmuş ahşap bir masa, üç sandalye ve bir dua sırası vardı. Duvarlara Yedi’nin yüzleri oyulmuştu. Cersei, oymaların inceliksiz ve çirkin olduğunu düşündü ama yüzlerde tayini mümkün bir kuvvet vardı, bilhassa gözlerde; akikten, malahitten ve sarı ay taşından yapılmış göz küreleri, yüzleri bir şekilde canlı kılıyordu.

“Kraliçeyle konuştunuz,” dedi Yüce Rahip.

Cersei,

kraliçe benim,

dememek için kendini zor tuttu. “Konuştum.”

“Bütün insanlar günah işler, krallar ve kraliçeler bile. Ben de günah işledim ve bağışlandım. Lâkin itiraf olmadan, bağışlanma da olamaz. Kraliçe itiraf

etmiyor.”

“Belki de masumdur.”

“Değil. Kutsal rahibeler onu muayene etti ve bakire olmadığına dair ifade verdi. Kraliçe, rahmindeki zina meyvelerini öldürmek için ay çayı içti. Kutsanmış bir şövalye, kraliçe ve kuzenleriyle cinsel ilişki kurduğuna dair kılıcının üstüne yemin etti. Kraliçeyle yatan başka adamlar da olduğunu söyledi ve bazıları kudretli bazıları da mütevazı adamlara ait pek çok isim zikretti.”

“Altın pelerinlilerim hepsini zindana attı,” dedi Cersei. “Şu ana kadar yalnızca biri sorgulandı; Mavi Ozan isimli bir şarkıcı. Anlattığı şeyler rahatsız ediciydi. Buna rağmen, gelinimin duruşma sırasında masum ilan edilmesi için dua ediyorum.” Duraksadı. ‘Yüce Rahip, Tommen küçük kraliçesini çok seviyor. Korkarım ki Margaery’yi adil bir şekilde yargılamak, Tommen ve lordları için zor olabilir. Belki de duruşmayı İnanç idare etmeli?”

Yüksek Serçe zayıf ellerini çenesinin altında birleştirdi. “Ben de aynı şeyi düşündüm Majesteleri. Tıpkı bir zamanlar Zalim Maegor’ın İnanç’ı kılıçsız bıraktığı gibi, Arabulucu Jaehaerys de bizi adalet terazisinden yoksun bıraktı. Lâkin bir kraliçeyi yargılamak, Yukarıdaki Yedi ve aşağıdaki tanrı hizmetkârlarından başka kime yakışır? Bu dava, yedi yargıçtan oluşan kutsal bir mahkeme tarafından görülmeli. Yargıçlardan üçü dişi olmalı. Bir bakire, bir anne ve bir kocakarı. Bir kadının günahkârlığını onlardan iyi kim tespit edebilir?”

“En iyisi bu olur. Margaery, suçunun ya da masumiyetinin dövüşle kanıtlanmasını talep etme hakkına da sahip elbette. Bu durumda, Margaery’nin müdafisi Tommen’ın Yedisi’nden biri olmalı.”

“Kral Muhafızları şövalyeleri, Fatih Aegon’ın zamanından beri kralların ve kraliçelerin meşru müdafileri olarak hizmet verdiler. Taht ve İnanç bu konuda aynı fikirde.”

Cersei yüzünü elleriyle örttü, elem içindeymiş gibi. Başını tekrar yukarı kaldırdığında, tek gözünde bir damla gözyaşı parladı. “Bunlar gerçekten çok kederli günler,” dedi. “Lâkin sizinle mutabık olduğumuzu görmek beni sevindirdi. Tommen burada olsaydı size teşekkür ederdi, bunu biliyorum. Siz ve ben, birlikte gerçeği bulmalıyız.”

“Bulacağız.”

“Kaleye dönmeliyim. İzniniz olursa, Sör Osney Karakazan’ı da götüreceğim. Küçük konsey onu sorgulamak ve ithamlarını bizzat duymak istiyor.”

“Hayır,” dedi Yüce Rahip.

Sadece bir kelimeydi, bir küçük kelime. Fakat Cersei, yüzüne buzlu su

çarpılmış gibi hissetti. Gözlerini kırpıştırdı ve gözle görülür bir şekilde irkildi, bir parça. “Sör Osney sıkı gözetim altında olacak, size söz veriyorum.”

“Burada da sıkı gözetim altında. Gelin. Size göstereyim.” Cersei, Yedi’nin ona bakan gözlerini hissedebiliyordu; yeşim, malahit ve akik gözler. İçi buz kadar soğuk bir korkuyla doldu.

Ben kraliçeyim,

dedi kendine kendine.

Lord Tywin’in kızıyım.

Gönülsüzce, rahibi takip etti.

Sör Osney uzakta değildi. Oda karanlıktı, ağır bir demir kapıyla kapanmıştı. Yüce Rahip bir anahtar çıkardı ve kapının arkasındaki odayı aydınlatmak için duvardaki meşalelerden birini aldı. “Önce siz Majesteleri.”

İçeride, Sör Osney çırılçıplak bir hâlde tavandan sarkıyordu, bir çift demir zincirin ucunda sallanıyordu. Kırbaçlanmış. Sırtındaki ve omuzlarındaki deriler neredeyse tamamen soyulmuştu, bacaklarıyla kalçalarında kesikler ve kamçı izleri vardı.

Kraliçe, adama daha fazla bakmaya dayanamadı. Yüce Rahip’e döndü. “Siz ne

yaptınız

?”

“Gerçeğin peşine düştük, ısrarlı bir şekilde.”

“Size gerçeği söyledi. Kendi özgür iradesiyle size geldi ve günahlarını itiraf etti.”

“Evet. Yaptı. Sayısız itirafçı dinledim Majesteleri. Lâkin suçlu olmaktan bu kadar memnuniyet duyan bir adamla karşılaşmadım.”

“Onu

kırbaçlamışsınız

!”

“Acısız nedamet yoktur. Sör Osney’ye de söylediğim gibi, kimse kendini kırbaçtan esirgememeli. Kendimi tanrıya en yakın hissettiğim vakitler, kendi günahlarım için kırbaçlandığım vakitlerdir. Lâkin benim en karanlık günahlarım bile, Sör Osney’nin günahlarının karanlığına katiyen yaklaşamaz.”

“A-ama,” diye kekeledi Cersei, “Anne’nin merhametini vaaz ediyorsunuz...”

“Sör Osney o tatlı sütü bundan sonraki hayatında içecek.

Yedi Köşeli Yıldız'da

yazılıdır; bütün günahlar bağışlanabilir lâkin suçlar cezasız kalamaz. Osney

Karakazan, ihanet ve cinayetten suçlu. Ve cinayetin cezası ölümdür.”

O

sadece bir rahip, bunu yapamaz.

“Bir adamı ölüme mahkûm etmek İnanç’ın işi değil, adamın suçu ne olursa olsun.”

Kelimelerin ağırlığını tartarak, ağır ağır, “Suçu ne olursa olsun,” diye tekrarladı Yüce Rahip. “İlginçtir ki Majesteleri, biz kırbacı daha özenli ve daha sebatlı vurdukça, Sör Osney’nin suçları değişmeye başladı. Şövalyemiz şu anda, Margaery Tyrell’e asla dokunmadığına inanmamızı istiyor. Öyle değil mi Sör Osney?”

Osney Karakazan gözlerini açtı. Önünde duran kraliçeyi görünce, şişmiş dudaklarını yaladı ve “Sur,” dedi. “Bana Sur’u vadettin.”

“Delirmiş,” dedi Cersei. “Onu delirtmişsiniz.”

Sert ve net bir sesle, “Sör Osney,” dedi Yüce Rahip, “kraliçeyle cinsel ilişkide bulundunuz mu?”

“Evet.” Osney prangalarının içinde dönerken, zincirler hafifçe şıngırdadı. “Orada duranla. Benim düzdüğüm kraliçe o. Beni eski Yüce Rahip’i öldürmeye gönderen kraliçe. Eski rahibin muhafızları yoktu. Adam uyurken odasına girdim ve yüzüne bir yastık bastırdım.”

Cersei döndü ve koştu.

Yüce Rahip onu yakalamaya çalıştı ama o yaşlı bir adamdı, Cersei ise Kaya’nın dişi aslanı. Rahibi kenara itti ve kapıdan dışarı fırladı. Kapıyı gürültüyle adamın yüzüne kapadı.

Karakazanlar, Karakazanlar’a ihtiyacım var. Osfryd’i altın pelerinlilerle, Osmund’u da Kral Muhafızlarıyla birlikte buraya göndereceğim. Onlar Osney’yi kurtardığında, Osney söylediği her şeyi inkâr edecek, ben de Yüce Rahip’ten kurtulacağım, tıpkı diğerinden kurtulduğum gibi.

Dört yaşlı rahibe Cersei’nin yolunu kesti ve buruşuk elleriyle onu bileklerinden yakaladı. Cersei kadınlardan birini yere devirdi, diğerinin yüzünü tırmaladı ve basamaklara vardı. Merdivenin yarısını tırmanmışken Taena Merryweather’ı hatırladı. Tökezledi, nefes nefeseydi.

Yedi beni koru. Taena her şeyi biliyor. Eğer onu da yakalayıp kırbaçlarlarsa...

Zemin kata kadar koştu ama daha ileri gidemedi. Orada onu bekleyen kadınlar vardı; aşağıdaki kocakarılardan daha genç rahibeler. Geri geri yürüyerek, “Ben

kraliçeyim,”

diye bağırdı Cersei. “Bunun için kafalarınızı alacağım, hepinizin kafasını alacağım. Geçmeme izin verin.” Kadınlar bunu yapmak yerine Cersei’ye doğru yürüdü. Cersei, Anne’nin mirabına koştu ama yirmi rahibe onu orada yakaladı ve kule merdiveninden yukarı sürükledi. Hücrenin içinde, üç sessiz rahibe onu yere bastırırken, Scolera isimli bir rahibe Cersei’yi çırılçıplak soydu, iç çamaşırlarını bile çıkardı. Başka bir rahibe, ona bir hizmetçi elbisesi fırlattı. Kraliçe, “Bunu yapamazsınız,” diye bağırıp durdu. “Ben bir Lannister’ım. Beni bırakın, kardeşim sizi öldürecek, Jaime sizi boğazlarınızdan kasıklarınıza kadar kesecek. Beni

bırakın!

Ben

kraliçeyim!”

Onu o soğuk hücrede çırılçıplak bırakıp gitmeden önce, “Kraliçe dua etmeli,” dedi Rahibe Scolera.

Cersei, yumuşak başlı Margaery Tyrell değildi; bir hizmetçi elbisesi giyip esarete boyun eğmezdi.

Bir aslanı kafese tıkmanın ne demek olduğunu onlara öğreteceğim,

diye düşündü. Elbiseyi yüz parçaya böldü, bir su ibriği buldu ve onu duvara vurdu, sonra aynı şeyi bir lazımlıkla yaptı. Kimse gelmeyince kapıyı yumruklamaya başladı. Refakatçileri aşağıdaydı, meydanda: On Lannister muhafızı ve Sör Boros Blount.

Duyduklarında beni kurtarmaya gelecekler, kahrolası Yüce Serçe’yi zincire vurulmuş bir hâlde Kızıl Kale ’ye götüreceğiz.

Kapıyı tekmeleyip pencereyi yumrukladı, sesi kısılana kadar çığlık atıp bağırdı. Kimse cevap vermedi, kimse onu kurtarmaya gelmedi. Hücre kararmaya başladı. Hava da soğuyordu. Cersei titremeye başladı.

Beni nasıl bu hâlde bırakabilirler? Bir ateş bile yok. Ben onların kraliçesiyim.

Ona verdikleri elbiseyi yırttığı için pişman oldu. Hücrenin köşesindeki saman yatağın üstünde bir battaniye vardı. Kahverengi yünden dokunmuş ince, eski püskü bir şeydi, sert ve kaşındırıcıydı ama Cersei’nin başka bir şeyi yoktu. Titremesini durdurmak için battaniyenin altına girdi ve çok geçmeden yorgun halde uykuya daldı.

Ağır bir el tarafından sarsılarak uyandırıldı. Hücrenin içi zifiri karanlıktı. Cersei’nin üstüne iri yarı, çirkin bir kadın eğilmişti, elinde bir mum vardı. “Kimsin?” diye sordu kraliçe. “Beni serbest bırakmaya mı geldin?”

“Ben Rahibe Unella’yım. Bütün cinayetlerinizi ve zinalarınızı duymaya

geldim.”

Cersei kadının elini itti. “Kafanı alacağım. Sakın bana dokunmaya kalkma. Defol.”

Kadın ayağa kalktı. “Majesteleri. Bir saat sonra geri geleceğim. Belki de o vakit itirafta bulunmak için hazır olursunuz.” Bir saat ve bir saat ve bir saat. Cersei Lannister’ın, Joffrey’nin düğün gecesinden sonraki en uzun gecesi böyle geçti. Boğazı bağırmaktan öyle kötü tahriş olmuştu ki kraliçe zor yutkunuyordu. Hücre buz gibiydi. Cersei lazımlığı kırmıştı, bu yüzden su dökmek için bir köşeye çömelmek ve idrarının zemine yayılışını izlemek zorunda kaldı. Ne zaman gözlerini kapatsa, Unella yine onun üzerine eğildi, onu sarstı ve günahlarını itiraf etmek isteyip istemediği sordu.

Gün, avuntu getirmedi. Güneş yükselirken, Rahibe Moelle bir kâse gri bulamaç getirdi. Cersei kâseyi kadının kafasına fırlattı. Fakat yeni bir su ibriği getirdiklerinde, Cersei öyle çok susamıştı ki suyu içmekten başka bir şey yapamadı. Gri, ince ve küf kokulu yeni bir elbise getirdiklerinde, Cersei elbiseyi çıplaklığının üstüne geçirdi. Ve o akşam Moelle tekrar geldiğinde, Cersei kadının getirdiği ekmekle balığı yedi ve şarap istedi. Şarap gelmedi. Saat başı ortaya çıkan ve kraliçenin itirafta bulunmak için hazır olup olmadığını soran Rahibe Unella’dan başka kimse gelmedi.

Hücre penceresinin dışındaki ince gökyüzü dilimi bir kez daha kararırken,

neler oluyor

? diye düşündü Cersei.

Neden kimse gelip beni buradan çıkarmıyor

? Karakazanlar’ın Osney’den vazgeçeceğine inanamazdı. Konsey ne yapıyordu?

Korkaklar ve hainler. Burada çıktığımda hepsinin kafasını kestireceğim ve onların yerine daha iyi adamlar bulacağım.

O gün üç kez, meydandan yükselen bağrışmaların uzak sesini duydu, fakat ayak takımı Margaery’nin adını bağırıyordu, onunkini değil.

İkinci günde, şafağa yakın bir vakitte, Cersei kâsenin dibindeki yulaf lapasının son lokmasını yalarken hücre kapısı beklenmedik bir şekilde açıldı ve Lord Qyburn içeri girdi. Cersei’nin yapabildiği tek şey, kendini adamın kollarına atmamaktı. “Qyburn,” diye fısıldadı, “Ah tanrılar. Yüzünü gördüğüm için çok mutluyum. Beni eve götür.”

“Buna izin vermezler. Cinayet, ihanet ve zina suçlarıyla, yedi yargıçlı kutsal bir mahkemede yargılanacaksınız.”

Cersei o kadar bitkindi ki, kelimeler ona en başta çok anlamsız geldi.

“Tommen. Bana oğlumu anlat. Hâlâ kral mı?”

“Evet Majesteleri. Oğlunuz sağ ve salim. Maegor Hisarı’nın duvarlarının ardında güvende, Kral Muhafızları tarafından korunuyor. Lâkin çok yalnız. Sizi ve küçük kraliçesini soruyor. Şu ana kadar kimse ona bir şey anlatmadı, sizin... sizin...”

“...zorluklarım hakkında?” diye önerdi kraliçe. “Margaery’ye ne olacak?”

“O da yargılanacak, sizin davanızı görecek olan mahkeme tarafından. Emrettiğiniz üzere, Mavi Ozan’ı Yüce Rahip’e teslim ettim. Şu an da burada, altımızda bir yerde. Muhbirlerimin söylediğine göre kırbaçlanıyormuş lâkin şimdiye kadar bizim öğrettiğimiz tatlı şarkıdan başka bir şey söylememiş.”

Öğrettiğimiz tatlı şarkı.

Uykusuzluk Cersei’nin zekâsını köreltmişti.

Wat, onun gerçek adı Wat.

Eğer tanrılar iyiyse, Wat kamçının altında ölürdü ve Margaery’ye onun iddialarını aksini kanıtlayacak bir yol bırakmazdı. “Şövalyelerim nerede? Sör Osfryd... Yüce Rahip, onun kardeşi Osney’yi öldürmeye niyetli. Osfryd’in altın pelerinlileri...”

“Artık Şehir Muhafızları’na Osfryd Karakazan komuta etmiyor. Kral onu azletti ve yerine Ejderha Kapısı’nın kumandanını getirdi, şu malum Humfrey Su.”

Cersei o kadar yorgundu ki bütün bunlar hiçbir şey ifade etmiyordu. “Tommen bunu neden yapsın?”

“Çocuğun suçu yok. Konsey onun önüne bir belge koyduğunda, Tommen kâğıda adını yazıyor ve mührünü basıyor.” “Benim konseyim... kim? Kim böyle bir şey yapar? Sen?” “Maalesef, beni konseyden azlettiler fakat hadımın muhbirleriyle yaptığım işe devam etmeme izin verdiler, şimdilik. Diyar, Sör Harys Swyft ve Yüce Üstat Pycelle tarafından yönetiliyor. Casterly Kayası’na bir kuzgun gönderdiler, amcanızdan saraya dönmesini ve kralın vekilliğini üstlenmesini istediler. Eğer amcanız bu teklifi kabul etmeye niyetliyse, acele etmesi gerek. Mace Tyrell, Fırtına Burnu’ndaki kuşatmayı terk etti, ordusuyla birlikte şehre dönüyor. Randyll Tarly’nin de Bakire Havuzu’ndan ayrıldığı haberini aldık.”

“Lord Merryweather buna rıza gösterdi mi?”

“Merryweather konseydeki koltuğundan feragat etti ve karısıyla birlikte Uzunmasa’ya döndü. Bize, size karşı yapılan... suçlamaların... haberini getiren ilk kişi Leydi Merryweather’dı.” “Taena’nın gitmesine izin verdiler.” Bu, Cersei’nin, Yüksek Serçe’nin

hayır

dediği andan beri duyduğu en iyi şeydi. “Lord Su’dan ne haber? Gemiler... Aurane gemilerin mürettebatını karaya çıkarırsa...”

“Majesteleri’nin mevcut sorunlarının haberi nehre ulaşır ulaşmaz, Lord Su yelkenlerini kaldırdı, küreklerini çözdü ve donanmasını denize çıkardı. Sör Harys, onun Lord Stannis’e katılmaya niyetli olduğundan endişe ediyor. Pycelle de korsan olmak üzere Basamaktaşı’na gittiğini düşünüyor.”

“Benim sevgili dromondlarım.” Cersei neredeyse gülüyordu. “Lord babam, piçlerin yaratılış itibarıyla hain olduğunu söylerdi. Keşke onu dinleseydim.” Titredi. “Kayboldum Qyburn.” “Hayır,” dedi Qyburn. Kraliçenin elini tuttu. “Umut var. Majesteleri masumiyetini dövüşle kanıtlama hakkına sahip. Kraliçem, müdafimiz hazır bekliyor. Bütün Yedi Krallık’ta, onun karşısında durmayı ümit edebilecek tek adam yok. Eğer emir verirseniz...”

Cersei bu sefer güldü. Bu komikti, korkunç bir şekilde komikti,

iğrenç

bir şekilde komikti. “Tanrılar bizim umutlarımızla ve planlarımızla alay ediyor. Hiç kimsenin yenemeyeceği bir müdafim var ama onu kullanmam yasak. Ben kraliçeyim Qyburn. Benim onurum yalnızca, Kral Muhafızlarının Yeminli Kardeşler’i tarafından savunulabilir.”

“Anlıyorum.” Qyburn’ün yüzündeki gülümseme soldu. “Majesteleri, ne yapacağımı bilmez hâldeyim. Size ne tavsiye vereceğimi bilmiyorum...”

Kraliçe, en yorgun ve en korkmuş hâliyle bile, kaderini serçelerden oluşan bir mahkemeye bırakamayacağını biliyordu. Son görüşmelerinde birbirlerine söyledikleri laflardan sonra Sör Kevan’ın aracılığına da güvenemezdi.

Dövüşle yargılama olmak zorunda. Başka bir yol yok.

“Qyburn, bana beslediğin sevgi hatırına, sana yalvarıyorum, benim için bir mesaj gönder. Mümkünse bir kuzgunla. Değilse bir süvariyle. Nehirova’ya, kardeşime göndermelisin. Ona neler olduğunu anlat ve de ki... de ki...”

“Evet Majesteleri?”

Cersei dudaklarım yaladı, titriyordu. “Hemen gel. Bana yardım et. Şu anda sana, daha önce hiç olmadığım kadar muhtacım. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Hemen gel.”

“Emredersiniz.

‘Seni seviyorum,'

üç kez?”

“Uç kez.” Cersei, Jaime’ye ulaşmak zorundaydı. “Gelecek. Geleceğini

biliyorum. Jaime benim tek umudum.”

“Kraliçem,” dedi Qyburn, “siz... unuttunuz mu? Sör Jaime’nin kılıç eli yok. Eğer müdafiniz olur ve kaybederse...”

Bu dünyayı birlikte terk ederiz, bir zamanlar birlikte geldiğimiz dünyayı.

“Kaybetmeyecek. Jaime kaybetmez. Benim hayatım söz konusuyken kaybetmez.”

JAIME

Yeni Nehirova Lordu o kadar öfkeliydi ki titriyordu. “Kandırıldık,” dedi. “Bu adam bize ihanet etti!” Parmağıyla Edmure Tully’yi dürterken, dudaklarından pembe tükürükler saçılıyordu. “Kafasını keseceğim! Nehirova’yı ben yönetiyorum, bizzat kralın emriyle, ben...”

“Emmon,” dedi adamın karısı, “Lord Kumandan kralın emrinden haberdar. Sör Edmure kralın emrinden haberdar. Ahırdaki seyis çocuk kralın emrinden haberdar.”

“Ben lordum ve onun kafasını keseceğimi

”

“Hangi suçla?” Zayıflamış olmasına rağmen, Edmure hâlâ Emmon Frey’den daha lord gibi görünüyordu. Kırmızı yünden dikilmiş kapitone bir takım giymişti, takımın göğsüne zıplayan bir alabalık işlenmişti. Çizmeleri siyahtı, tozlukları mavi. Kızıl saçları yıkanmış ve kesilmişti, kırmızı sakalı özenle tıraş edilmişti. “Benden istenen her şeyi yaptım.”

“Ah?” Jaime Lannister, Nehirova’nın kapıları açıldığından beri uyumamıştı ve başı zonkluyordu. “Sör Brynden’ın kaçmasına izin vermeni istediğimi hatırlamıyorum.”

“Benden kaleyi teslim etmemi istedin, amcamı değil. Amcam senin kuşatma hattını geçip gittiyse ve senin adamların buna izin verdiyse, suçlu ben miyim?”

Jaime eğlenmiyordu. Öfkesini belli ederek, “O

nerede

?” diye sordu. Adamları Nehirova’yı üç kez aramış ama Brynden Tully’yi bulamamıştı.

“Nereye gideceğini bana hiç söylemedi.”

“Sen de hiç sormadın. Dışarı nasıl çıktı?”

“Balıklar yüzer. Kara olanlar bile.” Edmure gülümsedi. Jaime, altın elini adamın ağzına indirmek istiyordu. Birkaç eksik diş, adamın gülümsemelerine bir son verirdi. Edmure, hayatının geri kalanını tutsak olarak geçirecek bir adam için fazlasıyla kendinden hoşnut görünüyordu. “Casterly Kayası’nın altında, bir adamın üstüne bir zırh kadar sıkı oturan yeraltı hücrelerimiz var. Onlardan birinin içindeyken dönemezsin, oturamazsın ya da fareler parmaklarını kemirmeye başladığında ayağına uzanamazsın. Cevabını tekrar düşünmek ister misin?” Lord Edmure’un gülümsemesi kayboldu. “Rütbeme uygun bir şekilde onurlu bir muamele göreceğime dair söz verdin.” “Göreceksin de,” dedi Jaime. “Senden çok daha soylu şövalyeler ve nice büyük lordlar, o yeraltı hücrelerinde ağlayarak can verdi. Eğer tarihi doğru hatırlıyorsam birkaç kral da öyle. İstersen,

karına da senin yanındaki hücreyi veririz. Sizi birbirinizden ayırmak istemem.”

“Gerçekten yüzdü,” dedi Edmure asık bir yüzle. Ablası Catelyn’le aynı mavi gözlere sahipti ve Jaime o gözlerde bir zamanlar Leydi Catelyn’in gözlerinde gördüğü aynı ikrahı gördü. “Su Kapısı’ndaki yivli kapıyı kaldırdık. Tamamen değil, sadece bir metre. Suyun altında bir boşluk oluşturacak ama kapının hâlâ kapalı görünmesini sağlayacak kadar. Amcam güçlü bir yüzücüdür. Karanlık çöktükten sonra kazıkların altından geçti.”

Bizim setimizin altından da aynı şekilde geçti.

Aysız bir gece, sıkılmış muhafızlar, kara bir nehirde akıntıyla birlikte sessizce süzülen kara bir balık. Ruttiger, Yew ya da herhangi bir Lannister adamı su sesi duysaydı, sesin bir kaplumbağadan ya da bir alabalıktan geldiğini sanırdı. Edmure, Starklar’ın ulu kurdunu teslimiyetin simgesi olarak aşağı indirmeden önce, günün büyük bölümünü bekleyerek geçirmişti. Jaime, Karabalık’ın tutsaklar arasında olmadığım ancak ertesi sabah öğrenmişti.

Nehre bakmak için pencereye gitti. Parlak bir sonbahar günüydü ve güneş suların üstünde ışıldıyordu.

Karabalık şimdiye kadar nehrin on fersah aşağısına gitmiş olabilir.

“Onu bulmak zorundasın!” dedi Emmon Frey. “Bulunacak.” Jaime hissetmediği bir katiyetle konuşmuştu. “Tazılarım ve avcılarım şu anda bile onu arıyor.” Nehrin güneyindeki araştırmaya Sör Addam Marbrand liderlik ediyordu, kuzeyde Yağmur Ormanı’ndan Sör Dermot vardı. Jaime nehir lordlarını da görevlendirmeyi düşünmüştü ama Vance, Piper ve onlar gibi adamlar, Karabalık’ı zincire vurmaktansa kaçmasına yardım etmeyi tercih ederdi. Neticede, Jaime fazla umutlu değildi. “Bir süre bizden kaçabilir,” dedi, “ama eninde sonunda su yüzeyine çıkmak zorunda.”

“Kalemi geri almayı denerse ne olacak?”

“iki yüz adamlık bir garnizonun var.” Aslında bu fazlasıyla büyük bir garnizondu ama Lord Emmon endişeli bir tabiata sahipti. En azından adamlarını doyurmakta güçlük çekmeyecekti; Nehirova’nın erzak durumu, Karabalık’ın söylediği gibi gayet iyiydi. “Bizden ayrılmak için gösterdiği onca çabadan sonra, Sör Brynden’ın gizlice geri döneceğinden şüphe ederim.”

Eğer dönüşü bir haydut çetesinin başında olmayacaksa.

Jaime, Karabalık’ın dövüşü devam ettirmeye niyetli olduğundan emindi.

Leydi Genna, “Bu kale senin makamın,” dedi kocasına. “Onu savunmak sana düşer. Eğer bunu yapamayacaksan, kaleyi ateşe ver ve koşarak Kaya’ya dön.”

Lord Emmon ağzını ovuşturdu. Eli aşağı indiğinde, ekşi yaprak yüzünden

kırmızı ve yapış yapıştı. “Elbette. Nehirova benim ve kimse onu benden alamaz.” Leydi Genna tarafından odanın dışına sürüklenmeden önce, Edmure Tully’ye kuşku dolu son bir bakış attı.

Edmure’la yalnız kaldıklarında, “Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?” diye sordu Jaime.

“Bu babamın çalışma odasıydı,” dedi Tully. “Nehir topraklarını buradan yönetti, iyi bir şekilde ve akıllıca. Şu pencerenin yanında oturmayı severdi. Orada ışık iyiydi ve babam başını işten kaldırdığında nehri görebilirdi. Gözleri yorulduğunda, Catelyn’in ona kitap okumasını isterdi. Bir keresinde ben ve Serçeparmak ahşap küplerden bir kale inşa etmiştik, şuradaki kapının yanına. Seni bu odada görmenin beni nasıl hasta ettiğini asla tahmin edemezsin Kral Katili. Senden nasıl iğrendiğimi asla tahmin edemezsin.”

Bu konuda yanılıyordu. “Senden çok daha iyi adamlar tarafından hor görüldüm Edmure.” Jaime bir muhafız çağırdı. “Lordu kulesine geri götürün ve karnını doyurun.”

Nehirova Lordu sessizce gitti. Ertesi sabah batıya gitmek için yola çıkacaktı. Lordun refakatçilerini Sör Forley Prester komuta edecekti; yirmisi şövalye olmak üzere yüz adam.

En iyisi bu sayıyı iki katma çıkarmak. Kafile Altın Diş’e varmadan önce, Lord Beric, Edmure’u kaçırmayı deneyebilir.

Jaime, Tully’yi üçüncü kez yakalamak zorunda kalmak istemiyordu.

Hoster Tully’nin koltuğuna döndü, Uç Dişli Mızrak haritasını aldı, parşömeni altın eliyle düzeltti.

Karabalık olsaydım nereye giderdim?

“Lord Kumandan?” Açık kapıda bir muhafız duruyordu. “Leydi Westerling ve kızı dışarıdalar, emrettiğiniz gibi.”

Jaime haritayı kenara itti. “Onları içeri al.”

En azından kız da kaybolmadı.

Jeyne Westerling, Robb Stark’ın kraliçesiydi, ona her şeyi kaybettiren kız. Jeyne, karnında bir kurt varken Karabalık’tan daha tehlikeli olabilirdi.

Tehlikeli görünmüyordu. Fidan gibi bir kızdı, on beş ya da on altı yaşından büyük değildi, hareketleri zariften çok sakarcaydı. Dar kalçaları, elma büyüklüğünde göğüsleri, kestane rengi bukleleri ve bir güvercininkine benzeyen kahverengi gözleri vardı.

Bir çocuk için yeterince sevimli,

diye karar verdi Jaime,

ama uğruna bir krallık kaybedilecek bir kız değil.

Yüzü şişkindi ve alnında bir tutam kahverengi saçla yarı gizlenmiş bir yara kabuğu vardı. “Alnına ne oldu?” diye sordu Jaime.

Jeyne başını diğer tarafa çevirdi. “Önemli bir şey değil,” dedi kızın annesi, yeşil kadife bir elbise giymiş sert ifadeli bir kadındı. Uzun ve ince boynunda, altın deniz kabuklarından oluşan bir kolye vardı. “Asinin verdiği tacı çıkarmıyordu, tacı başından zorla almayı denediğimde inatçı çocuk bana karşı koydu.”

“O benimdi,” diye hıçkırdı Jeyne. “Robb onu benim için yaptırmıştı. Ben Robb’u

sevdim.”

Annesi kızı tokatlamak için hareketlendi ama Jaime aralarına girdi. Leydi Sybell’i, “Böyle şeyler olmayacak,” diye uyardı. “Oturun, ikiniz de.” Kız, ürkmüş bir hayvan gibi bir sandalyeye büzüldü ama annesi dimdik oturdu, başı yukarıdaydı. “Şarap alır mısınız?” diye sordu Jaime. Kız cevap vermedi. “Teşekkürler, hayır,” dedi annesi.

“Nasıl isterseniz.” Jaime kıza döndü. “Kaybın için üzgünüm. O cesur bir delikanlıydı, hakkını teslim etmeliyim. Sana sormak zorunda olduğum bir soru var. Onun çocuğunu taşıyor musun leydim?”

Jeyne sandalyeden fırladı, kapıdaki muhafız onu kolundan yakalamasaydı odadan kaçabilirdi. Kız kaçmak için debelenirken, “Taşımıyor,” dedi Leydi Sybell. “O konuyla ilgilendim, aynen lord babanızın emrettiği gibi.”

Jaime başıyla onayladı. Tywin Lannister böyle detayları gözden kaçıracak bir adam değildi. “Kızı bırak,” dedi muhafıza. “Şimdilik onunla işim bitti.” Jeyne ağlayarak merdivene doğru koşarken, Jaime kızın annesini inceledi. “Westerling Hanedanı bağışlandı. Kardeşiniz Rolph, Castamere Lordu ilan edildi. Bizden istediğiniz başka bir şey var mı?”

“Lord babanız, Jeyne ve küçük kız kardeşi için saygın evlilikler vadetmişti. Lordlar ya da vârisler, bana yemin etmişti, küçük oğullar ya da hane şövalyeleri değil.”

Lordlar ya da vârisler. Elbette.

Westerling eski ve gururlu bir hanedandı ama Leydi Sybelle bir Spicer olarak doğmuştu, yükselmiş bazı tacirlerin soyundan geliyordu. Jaime, kadının büyükannesinin, batıdan gelen yarı deli bir cadı olduğunu hatırlar gibiydi. Ve Westerling fakirleşmiş bir hanedandı. Normal şartlarda, Sybelle Spicer’ın kızlarının umabileceği en iyi eşler küçük oğullardı lâkin Lannister altınıyla dolu şişman bir çanak, bazı lordlar için ölü bir asinin dul karısını bile cazip kılabilirdi. “Evlilikler gerçekleşecek,” dedi Jaime, “fakat Jeyne tekrar evlenmeden önce tam

iki yıl beklemek zorunda.” Eğer kız fazla yakın bir zamanda yeni bir koca alır ve ondan hamile kalırsa, çocuğun babasının Genç Kurt olduğuna dair fısıltılar duyulurdu.

“İki de oğlum var,” diye hatırlattı Leydi Westerling. “Rollam benim yanımda ama Raynald asilerle birlikte İkizler’e gitti. Eğer orada neler olacağını bilseydim, gitmesine asla müsaade etmezdim.” Kadının sesinde bir parça serzeniş vardı. “Raynald’ın lord babanızla yapılan... anlaşmadan... haberi yoktu. İkizler’de esir tutuluyor olabilir.”

Ya da ölmüş olabilir.

Wälder Frey’in de

anlaşmadan

haberi olmayabilirdi. “Soruşturacağım. Eğer Sör Raynald hâlâ tutsaksa, fidyesini sizin adınıza öderiz.”

“Onun için de bir evlilik anlaşmasından bahsedilmişti. Casterly Kayası’ndan bir gelin. Lord babanız, her şey umduğumuz gibi giderse, Raynald’ın neşesine kavuşacağım söylemişti.”

Mezardan bile, Lord Tywin’in ölü elleri hepimizi oynatıyor.

“Joy[3], merhum amcam Gerion’ın nüfusuna kabul ettiği gayrimeşru kızıdır. Arzunuz buysa bir nişan ayarlanabilir lâkin evlilik beklemek zorunda. Onu son gördüğümde, Joy dokuz ya da on yaşındaydı.”

“Gayrimeşru

kızı?” Leydi Sybell limon yutmuş gibi görünüyordu. “Bir Westerling’i bir

piçle

mi evlendirmek istiyorsunuz?” “Joy’u entrikacı ve dönek bir sürtüğün oğluyla evlendirmek istediğimden fazla değil. O daha iyisini hak ediyor.” Jaime, kadını, deniz kabuğu kolyesiyle memnuniyetle boğabilirdi. Joy, bütün yalnızlığına rağmen tatlı bir çocuktu, babası Jaime’nin en sevdiği amcasıydı. “Kızınız sizin gibi on kişi eder leydim. Yarın sabah Edmure ve Sör Forley’yle birlikte buradan ayrılacaksınız. O zamana kadar gözüme görünmeseniz iyi edersiniz.” Muhafıza seslendi. Leydi Sybelle, dudaklarını hoşnutsuzluğunu gösterecek bir şekilde büzüp gitti. Jaime, Lord Gawen’ın, karısının entrikalarının ne kadarını bildiğini merak etti.

Biz erkekler neyi ne zaman ne kadar biliyoruz ki

?

Edmure ve Westerlingler kaleden ayrılırken yanlarında dört yüz adam vardı; Jaime refakatçilerin sayısını son anda tekrar iki katına çıkarmıştı. Sör Forley

Prester’la konuşmak için, bir süre kafileyle birlikte yol aldı. Sör Prestor, pelerininin üstünde bir boğa başı ve miğferinin üstünde boynuzlar taşıyor olmasına rağmen bundan daha az boğa olamazdı. Kısa boylu, ince yapılı, sert ve şüpheci bir adamdı. Dar burnu, kel kafası ve kırlaşmış kahverengi sakalıyla, bir şövalyeden çok bir hancı gibi görünüyordu. Jaime adama, “Karabalık’ın nerede olduğunu bilmiyoruz,” diye hatırlattı, “ama Edmure’u serbest bırakma fırsatı bulursa, bırakır.”

“Böyle bir şey olmayacak lordum.” Hancıların çoğu gibi, Sör Forley de külyutmaz bir adamdı. “Gözcüler ve keşif süvarileri yürüyüşümüzü denetleyecek, geceleri kampımızı tahkim edeceğiz. Gece gündüz Tully’nin yanında kalacak on adam seçtim, en iyi yayalarım. Yoldan on adım uzaklaşacak olursa, adamlarım onun üstüne öyle çok ok salar ki kendi annesi bile onun bir kaz olduğunu sanır.”

“Güzel.” Jaime, Tully’nin Casterly Kayası’na sağ salim varmasını tercih ederdi ama adamın ölmesi kaçmasından iyiydi. “Lord Westerling’in kızının yanında da okçular olsun.”

Sör Forley şaşkın görünüyordu. “Gawen’in kızı? O kız...” “...Genç Kurt’un dulu,” diye bitirdi Jaime, “ve bizden kaçmayı başarırsa, Edmure’dan iki kat tehlikeli.”

“Nasıl isterseniz lordum. Kız izlenecek.”

Jaime, Nehirova’ya dönmek için kafilenin sonuna doğru giderken, Westerlingler’in yanından atını eşkin yürüterek geçmek zorunda kaldı. Lord Gawen onu başıyla, vakur bir ifadeyle selamladı ama Leydi Sybell ona buz parçalarına benzeyen gözleriyle baktı. Jeyne, Jaime’yi görmedi bile. Robb’un dulu gözlerini yerden kaldırmadan at sürüyordu, başlıklı bir pelerinin altında kamburlaşmıştı, kıyafetleri kaliteliydi ama yırtıktı.

Onları yas işareti olarak kendisi yırtmış,

diye fark etti Jaime.

Annesi çok kızmış olmalı.

Bir gün Jaime’nin ölümünün haberini alırsa, Cersei’nin de kıyafetlerini yırtıp yırtmayacağını merak etti.

Doğrudan kaleye dönmedi; Edwyn Frey’le görüşmek ve adamın büyük büyükbabasının tutsaklarının naklini tartışmak için bir kez daha Tökeztaş’ı geçti. Frey ordusu, Nehirova’nın teslim oluşunu takip eden birkaç saat içinde dağılmaya başlamıştı. Lord Walder’ın sancak beyleri ve hürsüvarileri de eve dönmek için toparlanmıştı. Geride kalan Freyler kampı söküyordu ama Jaime, Edwyn’i piç amcasının çadırında buldu.

İki adam bir haritanın üzerine eğilmişti, hararetle tartışıyorlardı ama Jaime içeri girdiğinde sustular. “Lord Kumandan,” dedi Nehir soğuk bir nezaketle. Fakat Edwyn patavatsızca konuştu. “Babamın kanı sizin ellerinizde sör.”

Jaime şaşırdı. “Nasıl?”

“Onu eve gönderen sizdiniz, öyle değil mi?”

Biri göndermek zorundaydı.

“Sör Ryman’ın başına kötü bir şey mi geldi?”

“Bütün kafilesiyle birlikte asıldı,” dedi Wälder Nehir. “Panayır Pazarı’nın iki fersah güneyinde haydutlara yakalanmışlar.” “Dondarrion?”

“O, Thoros ve Taşyürek denen kadın.”

Jaime kaşlarını çattı. Ryman Frey aptal, korkak ve ayyaştı. Büyük ihtimalle, Freyler dâhil onu kimse özlemeyecekti. Eğer Edwyn’in kuru gözleri ipucu kabul edilirse, adamın öz oğulları bile uzun süre yas tutmayacaktı.

Yine de... haydutlar gitgide daha cüretkâr oluyorlar. Lord Walder’in varisini İkizler’den sadece bir gün uzakta asmaya cesaret etmişler.

“Sör Ryman’ın yanında kaç adam vardı?” diye sordu.

“Uç şövalye ve bir düzine silahlı asker,” dedi Nehir. “Haydutlar Sör Ryman’ın İkizler’e döndüğünü ve az sayıda refakatçisi olduğunu biliyorlarmış gibi. “

Edwyn’in ağzı çarpıldı. “Bahse girerim ki bu işte kardeşimin parmağı var. Haydutlar Merrett’i ve Petyr’ı astıktan sonra onların kaçmasına izin verdi ve sebebi buydu. Babamızın ölümüyle, Ikizler’le Kara Walder’in arasında sadece ben kaldım.”

“Kanıtın yok,” dedi Wälder Nehir.

“Kanıta ihtiyacım yok. Kardeşimi tanıyorum.”

“Kardeşin Denizgözcüsü’nde,” diye üsteledi Nehir. “Sör Ryman’ın ikizler’e dönmek için yolda olduğunu nasıl bilebilirdi?”

“Biri ona söyledi,” dedi Edwyn dedi acı bir tonla. “Kampta muhbirleri var, emin olabilirsin.”

Senin de Denizgözcüsü’nde muhbirlerin var.

Jaime, Edwyn ile Kara Wälder arasındaki husumetin derin olduğunu biliyordu ama hangisinin Lord Walder’in yerini alıp Geçit Lordu olacağını hiç umursamıyordu.

Kuru bir ses tonuyla, “Sizi bu kadar kederliyken rahatsız ettiğim için üzgünüm,” dedi, “konuşmamız gereken başka meseleler var. ikizler’e döndüğünüzde, Lord Wälder’a, Kral Tommen’ın Kırmızı Düğün’de ele geçirdiğiniz bütün tutsakları istediğini iletin lütfen.”

Sör Wälder kaşlarını çattı. “O tutsaklar çok değerli sör.” “Değersiz olsalardı, Majesteleri Kral onları istemezdi.”

Frey ve Nehir bakıştı. Edwyn, “Lord büyükbabam o tutsaklar karşılığında tazminat bekleyecektir,” dedi.

Alacak, ben yeni bir el büyütür büyütmez,

diye düşündü Jaime. “Hepimizin beklentileri var,” dedi nazikçe. “Söyleyin, Raynald Westerling o tutsakların arasında mı?”

“Deniz kabuklarının şövalyesi mi?” Edwyn alaycı bir şekilde gülümsedi. “Yeşil Çatal’ın dibinde balıkları besliyor, onu orada bulabilirsiniz.”

“Adamlarımız ulu kurdu öldürmek için geldiğinde, Raynald avludaydı,” dedi Wälder Nehir. “Whalen ondan kılıcını teslim etmesini istedi. O da gayet uysal bir şekilde kılıcını verdi. Fakat yaycılar kurda ok fırlatmaya başladığında, Raynald, Whalen’in baltasını kaptı ve kurdun üstündeki ağı parçalayıp hayvanı serbest bıraktı. Omzuna ve karnına oklar saplandı fakat Raynald duvardaki yürüme yoluna varmayı başardı ve kendini nehre attı.”

“Basamaklarda kanlı bir iz bıraktı,” dedi Edwyn.

“Daha sonra cesedini buldunuz mu?”

“Daha sonra binlerce ceset bulduk. Nehirde birkaç gün geçirdikten sonra hepsi aynı görünür.”

Çadırdan ayrılamadan önce, “Aynı şeyin asılmış adamlar için de geçerli olduğunu duymuştum,” dedi Jaime.

Ertesi sabah Frey kampında; sineklerden, at pisliğinden ve Sör Ryman’ın Tökeztaş’ın yanında tek başına duran darağacından başka bir şey kalmamıştı. Jaime’nin kuzeni, darağacını ve inşa ettiği kuşatma teçhizatını ne yapacağını sordu; koçbaşları, metal bloklar, kuleler ve mancınıklar. Daven, bütün malzemeleri Kuzgunağaç’a götürmeyi ve orada kullanmayı önerdi. Jaime ona hepsini ateşe vermesini söyledi, darağacından başlayarak. “Lord Tytos’la bizzat ilgilenmek niyetindeyim. Bir kuşatma kulesine ihtiyacımız olmayacak.”

Daven çalıya benzeyen sakalının arasından gülümsedi. “Teke tek dövüş mü kuzen? Tytos ihtiyar bir adam.”

iki eli olan ihtiyar bir adam.

O gece, Jaime ve Sör Ilyn üç saat boyunca dövüştü. Jaime’nin iyi gecelerinden biriydi. Eğer gerçek bir dövüş yapıyor olsalardı,

Payne, Jaime’yi sadece iki kez öldürebilirdi. Normalde kural, gecede altı ölümdü ve bazı geceler bundan da beterdi. “Bunu bir yıl daha yapmaya devam edersem, Peck kadar iyi olabilirim,” dedi Jaime. Sör Ilyn, çok eğlendiğini anlatan o lak sesini çıkardı. “Gel, Hoster Tully’nin iyi kırmızı şarabından biraz

daha içelim.”

Şarap, gece ritüelinin bir parçası hâline gelmişti. Sör Ilyn kusursuz bir içki arkadaşıydı. Asla laf bölmüyor, asla farklı fikirde olmuyor, asla şikâyet etmiyor, iyilik istemiyor ya da uzun ve anlamsız hikâyeler anlatmıyordu. Bütün yaptığı içmek ve dinlemekti.

Jaime kadehleri doldururken, “Bütün arkadaşlarımın dillerini kesmeliymişim,” dedi. “Akrabalarımın da. Sessiz bir Cersei çok tatlı olurdu. Gerçi öpüştüğümüzde dilini özlerdim.” İçti. Şarap koyu kırmızıydı, tatlı ve ağırdı. Boğazından aşağı inerken Jaime’nin içini ısıtıyordu. “Ne zaman öpüşmeye başladığımızı hatırlamıyorum. En başta masumcaydı. Masumca olmayana dek.” Şarabını bitirdi ve kadehi kenara koydu. “Tyrion bir keresinde,

fahişelerin çoğu seni öpmez,

demişti.

Seni kör edene kadar düzerler ama dilinde asla dillerini hissedemezsin.

Sence kardeşim, Karakazan’ı öpmüş müdür?”

Sör Ilyn cevap vermedi.

“Kendi Yeminli Kardeş’imi öldürmemin münasip olmayacağını düşünüyorum. Yapmam gereken şey onu hadım etmek ve Sur’a göndermek. Şehvetli Lucamore’a yaptıkları şey buydu. Sör Osmund hadım edilmeyi hoş karşılamaz elbette. Adamın kardeşlerini de hesaba katmalıyım tabii. Kardeşler tehlikeli olabilir. Değersiz Aegon, metresiyle yatan Sör Terrence Toyne’u öldürdükten sonra, Toyne’un kardeşleri Aegon’ı öldürmek için ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Ellerinden gelenin en iyisi yeterli değildi, Ejderha Şövalyesi sağolsun, ama bunun nedeni denemek istemeleri değildi. Beyaz Kitap’ta her şey yazıyor. Cersei’ye ne yapmam gerektiği dışında her şey.”

Sör Ilyn bir parmağını boğazında gezdirdi.

“Hayır,” dedi Jaime. “Tommen ağabeyini ve babası sandığı adamı kaybetti. Eğer annesini öldürürsem benden nefret eder...

ve Tommen’ın tatlı küçük karısı, bu nefreti Yüksek Bahçe’nin yararına kullanmanın bir yolunu bulur.”

Sör Ilyn, Jaime’nin hiç hoşlanmadığı bir şekilde gülümsedi.

Çirkin bir gülümseme. Çirkin bir ruh.

“Çok konuşuyorsun,” dedi adama.

Ertesi gün, Yağmur Ormanı’ndan Sör Dermot kaleye geri döndü, elleri boştu. Ne yakaladığı sorulduğunda, “Kurtlar ve yüzlerce kahrolası dilenci,” dedi. Kurtlar gecenin karanlığında ortaya çıkmış ve Dermot’un iki devriyesini parçalamıştı. “Örgü zırhlar ve kaynatılmış deriler içinde silahlı adamlar, gel gör

ki hayvanlar onlardan hiç korkmuyorlar. Jate ölmeden önce, sürünün başında devasa bir dişi kurt olduğunu söyledi. Bir ulu kurt. Kurtlar at sıralarımızın arasına da girdi. Kahrolası canavarlar en sevdiğim doru atı öldürdü."

"Kampı çevreleyen bir ateş çemberi, kurtları uzakta tutabilir," dedi Jaime, fakat merak etti; Sör Dermot'un bahsettiği ulu kurt, yol ağzının yakınlarında Joffrey'yi paralayan kurt olabilir miydi?

Kurtlar var ya da yok, Sör Dermot ertesi sabah yeni atlar ve daha fazla adamla birlikte, Sör Brynden Tully'yi aramaya devam etmek üzere kaleden tekrar ayrıldı. Aynı gün öğleden sonra, Uç Dişli Mızrak lordları kendi arazilerine dönmek için Jaime'nin iznini istedi. Jaime adamların ricasını kabul etti. Lord Piper, oğlu Marq'ı da sordu. "Bütün tutsakların fidyesi ödenecek," diye söz verdi Jaime. Nehir lordları giderken Lord Karly Vance biraz oyalandı, "Lord Jaime," dedi, "Kuzgunağaç'a gitmelisiniz. Tytos, kapılarında duran adam Jonos olduğu sürece teslim olmaz ama sizin için diz çöker." Jaime, tavsiyesi için adama teşekkür etti.

Lordlardan sonra Güçlüdomuz ayrıldı. Söz verdiği gibi Darry'ye dönmek ve haydutlarla mücadele etmek istedi. "Biz diyarın yarısını ne için katettik? Sen Edmure Tully'yi pantolonuna işetesin diye mi? Bunda bir şarkı yok. Benim

dövüşe

ihtiyacım var. Ben Tazı'yı istiyorum Jaime. Onu ya da gezgin lordu." "Eğer Tazı'yı yakalayabilirsen, kafası şenindir," dedi Jaime, "fakat Beric Dondarrion canlı olarak ele geçirilmeli ve

Kral Toprakları'na götürülmeli. O binlerce insanın gözlerinin önünde ölmek zorunda, aksi takdirde ölü kalmaz." Güçlüdomuz homurdandı ama sonunda razı oldu. Ertesi gün, yaveri ve silahlı askerleriyle birlikte yola çıktı. Sakalsız Jon Bettley de ona katıldı; haydut avlamayı, çirkinliğiyle meşhur karısına dönmeye tercih etmişti. Söylentiye göre Bettley'de olmayan sakal, adamın karısında vardı.

Jaime hâlâ garnizonla uğraşmak zorundaydı. Adamların hepsi, Sör Brynden'ın planlarını ya da nereye gitmiş olabileceğini bilmediklerine dair yemin ediyordu. "Yalan söylüyorlar," dedi Emmon Frey ama Jaime öyle düşünmüyordu. "Planlarını kimseyle paylaşmazsan, kimse sana ihanet edemez," dedi. Leydi Genna birkaç adamın sorgulanmasını önerdi. Jaime bunu reddetti. "Edmure'a, o teslim olduğu takdirde garnizonun zarar görmemiş bir hâlde kaleden ayrılabileceğine dair söz verdim."

"Kibar davranmışsın," dedi Leydi Genna, "lâkin burada ihtiyaç duyduğumuz şey kibarlık değil kuvvet."

Ne kadar kibar olduğumu Edmure'a sor,

diye düşündü Jaime.

Ona mancınığı sor.

Üstatlar tarih yazarken, Jaime'yi Ejderha Şövalyesi Prens Aemon'la karıştırmayacaktı. Yine de, Jaime kendini tuhaf şekilde mutlu hissediyordu. Savaş kazanılmıştı. Ejderha Kayası düşmüştü, Fırtına Burnu'nun düşmesi yakındı ve Stannis, Sur'daydı. Kuzeyli adamlar, Stannis'i, nehir lordlarının sevdiğinden fazla sevmeyecekti. Eğer onu Roose Bolton yok etmezse, kış yok edecekti.

Ve Jaime, Nehirova'daki işini, Starklar'a ya da Tullyler'e karşı silahına davranmadan bitirmişti. Karabalık'ı bulur bulmaz, Kral Toprakları'na, ait olduğu yere dönebilirdi.

Benim yerim kralın yanı. Oğlumun yanı. Tommen bunu bilmek ister miydi ? Gerçek, çocuğun tahtına mal olabilirdi.

Bir babaya mı yoksa bir tahta mı sahip olmayı tercih edersin delikanlı?

Jaime keşke bu sorunun cevabını bilseydi.

Kağıtları mühürlemeyi seviyor.

Çocuk ona inanmayabilirdi tabii. Cersei bunun bir yalan olduğunu söylerdi.

Benim tatlı kardeşim, sahtekâr.

Jaime, Tommen yeni bir Joffrey'ye dönüşmeden önce çocuğu Cersei'nin pençelerinden kurtarmanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Delikanlı için yeni bir küçük konsey de bulmalıydı.

Cersei'yi bir kenara koyabilirsem, Sör Kevan, Tommen'ın EV i olmayı kabul edebilir.

Eğer etmezse, Yedi Krallık muktedir adamlarla doluydu. Forley Prester ya da Roland Crakehall iyi tercihler olurdu. Tyrelller'i mutlu etmek için batılı olmayan bir adam tercih edilmesi gerekirse, Mathis Rowan vardı... ve hatta Petyr Baelish. Serçeparmak zeki olduğu kadar dost canlısıydı ama büyük lordların hiçbirini tehdit etmeyecek kadar mütevazı doğumluydu, kendine ait kılıcı yoktu.

Kusursuz El.

Tully garnizonu ertesi sabah, bütün silahlarını ve zırhlarını bırakmış bir hâlde kaleden ayrıldı. Her adamın üç günlük erzak ve kıyafetlerini almasına izin verildi; Lord Emmon'a ya da Lannister Hanedanı'na karşı bir daha asla silahına davranmayacağına dair kutsal antlar içtikten sonra. "On adamdan biri bu yemini tutarsa şanslı sayılırsın," dedi Leydi Genna.

"Güzel. Dokuz adamla dövüşmeyi on adamla dövüşmeye yeğlerim. Onuncusu beni öldürecek adam olabilir."

"Diğer dokuzu da seni çabucak öldürebilir."

‘Yatakta ölmekten iyidir.”

Ya da tuvalette.

İki adam, diğerleriyle birlikte gitmeyi seçmedi. Lord Hoster’ın eski silah ustası Desmond Grell siyahları giymeyi tercih etti. Nehirova muhafızlarının kumandanı Sör Robin Ryger da öyle. “Bu kale tam kırk yıldır benim evim,” dedi Grell. “Gitmekte özgür olduğumu söylüyorsunuz ama nereye? Vasıfsız bir şövalye olmak için çok yaşlı ve çok şişmanım. Ama Sur’da bütün adamlar hoş karşılanır.”

“Nasıl isterseniz,” dedi Jaime ama bu kahrolası bir rahatsızlıktı. Adamların silahlarım ve zırhlarını muhafaza etmelerine izin verdi ve Gregor Clegane’in adamlarının bir düzinesini onları Bakire Havuzu’na götürmekle görevlendirdi. Komutayı, Tatlı lakaplı Rafford’a verdi. “Tutsaklar Bakire Havuzu’na en ufak bir zarar görmeden varsın,” dedi adama. ‘Yoksa Sör Gregor’un Keçi’ye yaptıkları, benim sana yapacaklarımın yanında keyifli bir eğlence gibi görünür.”

Günler geçti. Lord Emmon bütün Nehirova’yı avluda topladı, hem Lord Edmure’un insanlarını hem de kendi adamlarını. Artık onların lordunun ve efendisinin kendisi olduğunu söyledi ve üç saate yakın bir zaman onlardan neler beklediğini anlattı, zaman zaman parşömenini salladı. Seyisler, hizmetçi kızlar ve demirciler, üzerlerine hafif bir yağmur yağarken somurtarak sessizlik içinde adamı dinlediler.

Şarkıcı da dinliyordu; Jaime’nin Sör Ryman Frey’den aldığı adam. Jaime onu açık bir kapının iç tarafında buldu, orası kuruydu. “Lordumuz bir şarkıcı olmalıymış,” dedi adam. “Konuşması bir yürüyüş marşı kadar uzun ve lordun nefes almak için durduğunu sanmıyorum.”

Jaime güldü. “Lord Emmon’ın nefes almaya ihtiyacı yok, çiğneyebilsin yeter. Onunla ilgili bir şarkı yapacak mısın?” “Komik bir şarkı. Adını ‘Konuşan Balık’ koyacağım.” “Şarkıyı halamın duyabileceği yerlerde söyleme.” Jaime şarkıcıyla daha önce hiç ilgilenmemişti. Ufak tefek bir adamdı, üstünde eski püskü yeşil bir pantolon ve daha açık yeşil bir tunik vardı, kıyafetinin deliklerini kahverengi deriyle yamalamıştı. Burnu uzun ve dardı, gülümsemesi geniş ve rahattı. Karmakarışık, yıkanmamış, kahverengi saçları omuzlarına düşmüştü.

En az elli yaşında,

diye düşündü Jaime.

Hayatın sert davrandığı gezgin bir arp.

“Seni bulduğumda Sör Ryman’ın adamı değil miydin?” “Sadece on beş gün için.”

“Freyler’le birlikte gitmeni beklerdim.”

Başıyla Lord Emmon’ı işaret ederek, “Şuradaki de bir Frey,” dedi şarkıcı. “Üstelik bu kale, kışı geçirmek için iyi bir yere benziyor. Beyazgülüşlü Wat, Sör Forley’yle eve döndü, ben de onun yerini alabileceğimi düşündüm. Benim gibi şarkıcılar Wat’in o geniş ve tatlı sesine denk olmayı bile umamaz ama ben ondan iki kat fazla edepsiz şarkı biliyorum. Affedin lordum.” “Halamın gönlünü kazanman gerek,” dedi Jaime. “Kışı burada geçirmeyi ümit ediyorsan, şarkılarının Leydi Genna’yı memnun ettiğinden emin ol. Asıl önemli olan kişi odur.”

“Siz değil misiniz?”

“Benim yerim kralın yanı. Burada uzun süre kalmayacağım.” “Bunu duyduğuma üzüldüm lordum. ‘Castamere Yağmurları’ndan daha iyi şarkılar biliyorum. Onları size çalabilirdim.” “Başka bir zaman,” dedi Jaime. “Bir adın var mı?”

“Eğer lordum memnun olacaksa, Yediçay’ın Tom’u.” Şarkıcı şapkasını çıkardı. “Ama bana Yediler’in Tom’u derler.”

“Tatlı şarkılar söyle Yediler’in Tom’u.”

Jamie o gece rüyasında yine Yüce Baelor Septi’ndeydi, hâlâ babasının cesedinin başında nöbet tutuyordu. Sept sessiz ve karanlıktı, ta ki, gölgelerin içinden bir kadın çıkana ve ağır adımlarla cenaze teskeresine doğru yürüyene kadar. “Kardeşim?” dedi Jaime.

Ama kadın Cersei değildi. Baştan ayağa griler içindeydi, bir sessiz rahibe. Bir başlık ve bir peçe kadının yüz hatlarını gizliyordu ama Jaime, kadının gözlerinin yeşil havuzlarında yanan mumları görebiliyordu. “Kardeşim,” dedi, “benden istediğin ne?” Son kelimesi sept boyunca yakılandı;

nenenenenenenenene.

“Ben senin kardeşin değilim Jaime.” Kadın beyaz ve yumuşak elini kaldırıp başlığını geri itti. “Beni unuttun mu?”

Hiç karşılaşmadığım birini nasıl unutabilirim

? Kelimeler Jaime’nin boğazında takıldı. Kadını

gerçekten

tanıyordu ama çok uzun zaman olmuştu...

“Lord babanı da unutacak mısın? Onu gerçekten tanıyıp tanımadığını merak ediyorum.” Kadının gözleri yeşildi, saçları altındı. Jaime onun yaşını tahmin edemezdi.

On beş,

diye düşündü,

ya da elli.

Cenaze teskeresinin üstünde durmak için basamakları tırmandı. “Ona gülünmesine asla tahammül edemezdi. En çok nefret ettiği şey buydu.”

“Sen kimsin?” Jamie bunu kadının ağzından duymak zorundaydı.

“Asıl soru, sen kimsin?”

“Bu bir rüya.”

“Rüya mı?” Kadın hüzünle gülümsedi. “Ellerini say çocuk.”

Bir.

Kılıcın kabzasını sıkıca kavramış bir el. Sadece bir. “Rüyalarımda her zaman iki elim olur.” Jaime sağ kolunu kaldırdı ve anlamaz gözlerle bilek kökünün çirkinliğine baktı.

“Hepimiz sahip olamayacağımız şeylerin hayalini kurarız. Tywin, oğlunun büyük bir şövalye ve kızının bir kraliçe olacağını hayal etti. Onların çok güçlü, çok cesur, çok güzel olacağını ve kimsenin onlara gülemeyeceğini hayal etti.”

“Ben bir şövalyeyim,” dedi Jaime. “Cersei de bir kraliçe.”

Kadının yanağından bir gözyaşı damlası süzüldü. Kadın başlığını tekrar kafasına geçirdi, sırtını Jaime’ye döndü. Jaime arkasından seslendi ama kadın uzaklaşıyordu, yere sürtünen etekleri bir ninni fısıldıyordu.

Beni bırakma,

diye seslenmek istedi Jaime, ama kadın onu uzun zaman önce bırakmıştı.

Jaime karanlıkta titreyerek uyandı. Oda buz gibi soğumuştu. Kılıç elinin köküyle battaniyeleri kenara attı. Şöminedeki ateşin sönmüş olduğunu gördü, pencere sonuna kadar açıktı. Panjurları kapatmak için zifiri karanlık odanın karşı tarafına yürüdü ama pencereye vardığında ayaklarının altında ıslak bir şey hissetti. Ürkerek geri adım attı, şaşkındı. İlk düşüncesi kan oldu ama kan bu kadar soğuk olmazdı.

Kardı, pencereden içeri giriyordu.

Jaime panjurları kapatmak yerine genişçe açtı. Aşağıdaki avlu, o izlerken kalınlaşmaya devam eden ince, beyaz bir battaniyeyle örtülmüştü. Siperlerdeki korkuluklar beyaz başlıklar takmıştı. Kar taneleri sessizce düşüyordu, bazıları pencereden içeri girip Jaime’nin yüzünde eriyordu. Jaime kendi nefesini görebiliyordu.

Nehir topraklarında kar.

Eğer burada yağıyorsa, Lannis Limanı’nda ve Kral Toprakları’nda da yağıyor olabilirdi pekâlâ.

Kış güneye yürüyor ve ambarlarımızın yarısı boş.

Hâlâ tarlalarda olan ekinlerin işi bitmişti. Artık ne ekim ne de son bir hasat umut edilebilirdi. Jaime, babasının diyarı doyurmak için ne yapacağını merak

etti; Tywin Lannister'ın öldüğünü hatırlamadan önce.

Sabah olduğunda kar bilek derinliğindeydi ve kar tanelerinin ağaçların altına yığıldığı tanrı korusunda daha da derindi. Yaverler, seyisler ve soylu yaver çömezleri, bu soğuk ve beyaz tılsımın altında tekrar çocuğa dönüşmüşlerdi. Avluların yukarısında, aşağısında ve bütün siperler boyunca kartopu savaşı yapıyorlardı. Jaime onların kahkahalarını duyuyordu. Jaime'nin en iyi kartoplarını yapabildiği ve onları paytak paytak yürüyen Tyrion'a fırlatabildiği ya da Cersei'nin elbisenin sırtına sokabildiği bir vakit vardı, çok uzun zaman önce değildi.

Ama doğru düzgün bir kartopu yapmak için iki ele ihtiyacın var.

Jaime'nin kapısı çaldı. "Kim olduğuna bak Peck."

Nehirova'nın yaşlı üstadı gelmişti, adamın buruşuk elinde bir mesaj vardı. Vyman'ın yüzü yeni yağmış kar kadar beyazdı. "Biliyorum," dedi Jaime, "Hisar beyaz bir kuzgun gönderdi. Kış geldi."

"Hayır lordum. Kuş, Kral Topraklarından geldi. İzin istemeden okudum... bilmiyordum..." Üstat mektubu uzattı.

Jaime mektubu pencere sekisinde okudu, o soğuk ve beyaz sabah ışığında. Qyburn'ün kelimeleri kısa ve özdü, Cersei'ninkiler ateşli ve tutkulu.

Bana yardım et. Beni kurtar. Şu anda sana, daha önce hiç olmadığım kadar muhtacım. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Hemen gel.

Vyman kapıda dolanıyordu. Jaime, Peck'in de onu izlediği fark etti. Üstat, uzun bir sessizliğin ardından, "Lordum mektuba cevap vermek istiyor mu?" diye sordu.

Mektubun üstüne bir kar tanesi kondu. Kar tanesi erirken mürekkep dağıldı. Jaime parşömeni dürdü, tek eliyle yapabildiği kadar sıkı, mektubu Peck'e uzattı. "Hayır," dedi. "Bunu ateşe at."

SAMWELL

Yolculuğun en tehlikeli bölümü, son kısımdı. Redwyne Boğazları dargemilerle doluydu; Samwell ve diğerleri, Tyrosh'ta bu konuda uyarılmışlardı. Arbor donanmasının ana kuvveti Batıdiyar'ın diğer uçundayken, demiradamlar Ryams Limanı Kasabası'nı yağmalamış ve Asma Kasabası'yla Denizyıldızı Limanı'nı ele geçirmişti. Bu yerleri, Eski Şehir'e giden gemileri avlamak için üs olarak kullanıyorlardı.

Dargemiler gözcü direği tarafından görüldü, üç kez. İlk iki gemi kıçtaydı ve

Tarçın Rüzgâr

gemileri kısa süre içinde iyice geride bıraktı. Üçüncü gemi akşama doğru ortaya çıktı, amacı

Tarçın Rüzgâr'ın

Fısıltılı Ses'e girmesini engellemekti. Dargeminin yükselip alçalan ve bakır rengi suları kamçılayarak beyaza dönüştüren küreklerini gördüğünde, Kojja Mo altınyürek ağacından yapılmış büyük yaylar taşıyan okçuları kasaralara gönderdi; altınyürek yayları Dorne'un porsuk yaylarından daha geniş menzilli ve daha isabetliydi. Kojja Mo, okların salınması emrini vermek için dargeminin iki yüz metre yaklaşması bekledi. Sam de Mo'nun adamlarıyla birlikte ok saldı ve okunun bu defa gemiye ulaştığını düşündü. Bir ok sürüsü yeterli oldu. Dargemi daha uysal bir av bulmak üzere güneye dümen kırdı.

Tarçın Rüzgâr,

Fısıltılı Ses'e girerken, havaya koyu mavi bir karanlık çöküyordu. Şebboy bebekle birlikte pruvadaydı, karşıdaki uçurumun üstüne inşa edilmiş kaleye bakıyordu. "Üç Kule," dedi Sam, "Costayne Hanedam'nın makamı." Akşam yıldızlarının arasına işlenmiş kale, pencerelerinde titreyen meşale ışıklarıyla olağanüstü bir manzara oluşturuyordu ama Sam kaleyi gördüğü için üzgündü. Yolcuğun sonu gelmek üzereydi.

"Çok yüksek," dedi Şebboy.

'Yüksek Kule'yi görene kadar bekle."

Dalla'nın bebeği ağlamaya başladı. Şebboy tuniğini açtı ve göğsünü bebeğin ağzına verdi. Çocuğu emzirirken gülümsedi, oğlanın kahverengi yumuşak saçlarını okşadı.

Bu bebeği de geride bıraktığı kadar seviyor,

diye düşündü Sam. Tanrıların iki çocuğa da nazik davranmasını umdu.

Demiradamlar, Fısıltılı Ses'in korunaklı sularına bile girmişti. Ertesi sabah,

Tarçın Rüzgâr,

Eski Şehir'e doğru dümen kırarken, geminin gövdesi denizde sürüklenen

cesetlere çarpmaya başladı. Bazı bedenlerin üstünde karga sürüleri vardı; grotesk bir biçimde şişmiş salları kuğu gemi tarafından rahatsız edildiğinde sitem dolu çığlıklarla havalanıyorlardı. Kıyılarda kararmış tarlalar ve yakılmış kasabalar belirdi. Sığlıklar ve kum adacıkları parçalanmış gemilerle doluydu. Tacir gemileri ve balıkçı tekneleri çoğunluktaydı fakat terk edilmiş dargemiler ve iki büyük dromondun enkazı da vardı. Dromondlardan biri yakılmıştı, diğerinin gövdesine bir gemi mahmuzu tarafından koca bir delik açılmıştı.

"Burada savaş olmuş," dedi Xhondo. "Yakın zamanda."

"Kim Eski Şehir'in bu kadar yakınına akın yapacak kadar deli olabilir?"

Xhondo, sığlıktaki yarı batık dargemiyi gösterdi. Geminin kıç tarafından, bir sancaktan arda kalanlar sarkıyordu; isli ve lime lime. Sancağın üstünde, Sam'in daha önce hiç görmediği bir arma vardı: İki karga tarafından taşman demir bir tacın altında, siyah gözbebekli kırmızı bir göz. Sam, Xhondo'ya, "Bu kimin arması?" diye sordu. Xhondo sadece omuz silkti.

Ertesi gün soğuk ve sisliydi.

Tarçın Rüzgâr

bir başka yağmalanmış balıkçı kasabasının önünden geçerken, sislerin arasından bir savaş kadırgası çıktı ve ağır ağır

Tarçın Rüzgâr'a

doğru yüzdü. Geminin gövdesinde yazan isim

Dişi Avcı'ydı.

Pruvadaki heykel ceylan gibi bir genç kızdı, yapraklara bürünmüştü ve elinde bir mızrak vardı. Bir an sonra,

Dişi Avcı'nın

iki yanında ondan daha küçük iki kadırga belirdi; sahiplerini takip eden ikiz tazılara benziyorlardı. Gemiler, Eski Şehir'in ateş taçlı beyaz kulesinin üzerinde, Kral Tommen'ın geyikli ve aslanlı sancağını dalgalandırıyordu. Bunu görmek Sam'i rahatlattı.

Dişi Avcı'nın

kaptanı, kenarları kırmızı saten alevlerle süslenmiş duman grisi bir pelerin giyen uzun boylu bir adamdı. Kaptan, kadırgasını

Tarçın Rüzgâr'

a yaklaştırdı, küreklerini geri çekti ve bağırarak gemiye çıkacağını duyurdu. Kaptanın arbaletçileri ve Kojja Mo'nun yayaları, aralarındaki dar suyun üzerinden birbirlerine bakarken, kaptan yarım düzineden fazla şövalyeyle birlikte

Tarçın Rüzgâr

'a çıktı, Quhuru Mo’yu başıyla selamladı ve ambarları görmek istediğini söyledi. Baba ve kız kısa bir görüşme yaptıktan sonra kaptanın isteğini onayladı.

Teftiş bittikten sonra, “Özür dilerim,” dedi kaptan. “Dürüst adamların böyle bir saygısızlığa maruz kalması beni çok üzüyor ama bu kontrol, demiradamların Eski Şehir’e gelmesinden iyidir. Sadece on beş gün önce, o kahrolası piçlerden bazıları Tyroshlu bir ticaret gemisini ele geçirdi. Geminin mürettebatını öldürdüler, onların kıyafetlerini giydiler ve ambarlarda buldukları boyalarla sakallarını rengârenk boyadılar. Niyetleri duvarlarımızı geçmek ve limanı ateşe vermekti, biz yangınla uğraşırken, onlar da kapılarımızı içeriden açacaktı. Planları işe yarayabilirdi, fakat

Kulenin Leydisi

’yle karşılaştılar ve

Leydi

'nin kürekçi başı Tyroshlu bir kadınla evli. Kürekçi başı, adamların yeşil ve mor sakallarını görünce onları Tyrosh diliyle selamladı ama adamların hiçbiri, selamı alacak kelimeleri bilmiyordu.”

Sam afallamıştı.

“Eski Şehir

'i yağmalamayı düşünmüş olamazlar.”

Dişi Avcı'nın

kaptanı, Sam’e meraklı bir bakış attı. “Bunlar sıradan akıncılar değil. Demiradamlar mümkün olan her yeri her zaman yağmalar. Denizden âni bir saldırı düzenler, biraz altın ve birkaç kız çalar, sonra da kaçarlar, ama nadiren bir ya da iki gemiden fazlasıyla gelirler ve altı gemiden fazlasıyla geldikleri hiç görülmemiştir. Şu anda başımızda yüzlerce gemi var. Kalkan Adaları ve Arbor’ın etrafındaki kayalardan yelken açıyorlar. Taşyengeç Adası’nı, Domuz Adası’nı ve Denizkızı Sarayı’nı ele geçirdiler. Nal Kayası ve Piç Beşiği’nde de yuvaları var. Lord Redwyne’ın donanması burada değilken, akıncılarla baş edecek gemilerden yoksunuz. “

“Lord Hightower ne yapıyor?” deyiverdi Sam. “Babam her zaman, Lord Hightower’in Lannisterlar kadar zengin olduğunu ve Yüksek Bahçe’nin diğer sancak beylerinin hepsinden üç kat fazla kılıç komuta edebileceğini söylerdi.”

“Daha da fazla, eğer kaldırım taşlarını süpürebilirse,” dedi kaptan. “Lâkin kılıçlar demiradamlara karşı faydasız, kılıcı savuracak adam suda yürümeyi biliyorsa başka.”

“Hightower

bir şeyler

yapmalı.”

“Elbette. Lord Leyton, Çılgın Bakire’yle birlikte kulesinin tepesinde, büyü kitaplarına başvuruyor. Belki de derinlerden bir ordu çıkarır. Belki de çıkaramaz. Baelor kadırgalar inşa ediyor, limanın sorumluluğu Gunthor’da, Garth yeni askerler yetiştiriyor ve Humfrey kiralık yelkenler bulmak için Lys’e gitti. Eğer Humfrey, o fahişe kız kardeşinden adamakıllı bir donanma almayı başarırsa, demiradamlara olan borcumuzu onların sikkeleriyle ödemeye başlayabiliriz. O vakte kadar, yapabileceğimiz en iyi şey Ses’i korumak ve Kral Toprakları’ndaki kancık kraliçenin, Lord Paxter’in tasmasını çözmesini beklemek.”

Kaptanın son sözlerindeki acılık, Sam’i en az adamın söylediği şeyler kadar şaşırtmıştı.

Dişi Avcı

ve eşlikçi gemilerinin uzaklaşmasını seyrederken,

eğer Kral Toprakları, Eski Şehir’i ve Arbor’ı kaybederse bütün diyar parçalara ayrılır,

diye düşündü.

Boynuz Tepe’nin gerçekten güvende olup olmadığını merak etti. Tarly arazileri denizden uzakta, sık ağaçlıklı dağ eteklerindeydi, Eski Şehir’in yüz fersah kuzeybatısında ve bütün sahil şeritlerinin epey uzağındaydı. Sam’in babası savaşmak için nehir topraklarına gitmiş ve kaleyi zayıf bir garnizonla bırakmış bile olsa, Boynuz Tepe demiradamların ve onların dargemilerinin menzilinin dışındaydı. Genç Kurt da Kışyarı için aynı şeyi düşünmüştü şüphesiz; Dönek Theon’ın kalenin duvarlarını aştığı geceye kadar. Sam, Şebboy’u ve bebeği zarar görmesinler diye onca yoldan getirmişken, onları savaşın ortasında bırakmak zorunda kalabileceği fikrine tahammül edemedi.

Yolculuğun geri kalanında, ne yapması gerektiğini düşünerek kuşkularıyla cebelleşti. Şebboy’u Eski Şehir’de yanında tutabileceğini düşündü. Şehir Duvarları, Sam’in babasının kalesinin duvarlarından çok daha sağlamdı. Üstelik, Lord Randyll’in metbu lordunun çağrısına cevap vermek için Boynuz Tepe’den ayrılıp Yüksek Bahçe’ye giderken kalede bıraktığı bir avuç adamın aksine, Eski Şehir’de onları savunacak binlerce adam vardı. Bununla birlikte, Sam, Şebboy’u yanında tutmaya karar verirse, kızı bir şekilde saklaması gerekirdi; Hisar, çırakların evlenmesine ya da metres tutmasına izin vermezdi.

Ayrıca, Şebboy’la o kadar uzun zaman birlikte olursam, daha sonra ondan ayrılacak gücü nasıl bulacağım

? Sam onu terk etmek zorundaydı, diğer seçenek firardı.

Ben sözleri söyledim,

diye hatırlattı kendine,

firar edersem başımı kaybederim, peki bunun Şebboy'a ne faydası olur

?

Kojja Mo'ya ve kızın babasına, Şebboy'u onlarla birlikte Yaz Adaları'na götürmeleri için yalvarmayı düşündü. Fakat o yolun da kendi tehlikeleri vardı.

Tarçın Rüzgâr,

Eski Şehir'den ayrıldığında, tekrar Redwyne Boğazları'ndan geçmek zorundaydı ve bu sefer o kadar şanslı olmayabilirdi. Rüzgâr durur da Yaz Adalılar kendilerini denizde hareketsiz bulurlarsa ne olacaktı? Eğer Sam'in duyduğu hikâyeler doğruysa, Şebboy bir köle ya da tuz karısı olarak kaçırılırdı ve bebek bir sıkıntı olarak denize atılırdı.

Boynuz Tepe olmak zorundaydı, Sam nihayet karar vermişti.

Eski Şehir'e vardığımızda, bir arabayla birkaç at kiralayacağım ve onları kaleye bizzat götüreceğim.

Bu şekilde, kaleyi ve kale garnizonunu kendi gözleriyle görebilir, gördüğü ya da duyduğu şeyler onu tereddüte düşürürse Şebboy'u tekrar Eski Şehir'e geri getirebilirdi.

Eski Şehir'e soğuk ve nemli bir sabahta vardılar. Sis o kadar yoğundu ki, Yüksek Kule'nin işaret ateşi, şehrin gözle görülebilen tek kısmıydı. Limanın ağzına, birbirlerine bağlanmış bir düzine hurda gemiden oluşan bir set çekilmişti. Setin hemen arkasında, üç büyük dromond ve Lord Hightower'ın dört güverteli muazzam amiral gemisi

Eski Şehir'in Onuru

tarafından muhafaza edilen bir savaş gemisi hattı vardı.

Tarçın Rüzgâr

bir kez daha teftiş edildi. Bu sefer gemiye çıkan kişi, Lord Leyton'ın oğlu Gunthor'du, gümüş dokuma kumaştan dikilmiş bir pelerin ve gri mineli pulları olan bir zırh giymişti. Sör Gunthor, Hisar'da yıllarca eğitim almıştı ve Yaz Dili'ni biliyordu; o ve Quhuru Mo, özel bir görüşme yapmak için kaptan kamarasına çekildiler.

Sam bu zamanı, planlarını Şebboy'a anlatmak için kullandı. "Önce Hisar'a gideceğim, onlara Jon'un mektubunu vermek ve Üstat Aemon'ın ölümünü anlatmak için. Aliüstatların, Aemon'ın bedeni için bir araba göndereceğini düşünüyorum. Daha sonra, seni Boynuz Tepe'deki anneme götürmek için birkaç at ve bir araba ayarlayacağım. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim ama yarından erken olacağını sanmıyorum."

Şebboy, "Yarın," diye yineledi ve Sam'e bir şans öpücüğü verdi.

O sırada Sör Gunthor tekrar güverteye geldi, zincirin açılması ve *Tarçın Rüzgâr*’ın setin arasından geçip rıhtıma gitmesi için bir işaret verdi. Kuğu gemi rıhtıma bağlanırken, Sam, iskele tahtasının yanında duran Kojja Mo ve üç okçuya katıldı, Yaz Adalılar, sadece karaya çıktıklarında giydikleri tüylü pelerinlerinin içinde muhteşem görünüyorlardı. Çuvala benzeyen siyahları, rengi solmuş pelerini ve tuz lekeleriyle kaplı çizmeleriyle, Sam kendini onların yanında çok hırpani hissetti. “Limanda ne kadar kalacaksınız?”

“İki, gün, on gün, kim bilebilir? Ambarlarımızı boşaltmak ve tekrar doldurmak ne kadar zaman alırsa o kadar.” Kojja sırıttı. “Babam gri üstatları da ziyaret etmek zorunda. Satacak kitapları var.”

“Şebboy ben dönene kadar gemide kalabilir mi?”

“Şebboy istediği kadar kalabilir,” dedi Kojja. Parmağıyla Sam’in karnını dürttü. “O bazıları kadar çok yemek yemiyor.” “Eskisi kadar şişman değilim,” dedi Sam kendini savunur bir tonla. Güneye yapılan yolculuk bu meseleye yaramıştı. Bütün o nöbetler ve meyveyle balıktan başka bir şey yiyememek. Yaz Adalılar meyveyi ve balığı seviyordu.

Sam, okçularla birlikte iskele tahtasından indi ama karaya çıktıklarında ayrıldılar ve herkes kendi yoluna gitti. Sam, Hisar’a giden yolu hâlâ hatırlıyor olmayı umdu. Eski Şehir bir labirentti ve Sam’in kaybolmak için vakti yoktu.

Nemli bir gündü, kaldırım taşları ıslak ve kaygandı, ara sokaklar sis ve gizemle doluydu. Sam bunlardan mümkün olduğunca uzak durdu ve Ballı Şarap’ın yanından akıp doğrudan eski şehrin kalbine giden nehir yolunda kaldı. Ayaklarının altında sallantılı bir güverte yerine sert bir zemin olması iyiydi ama yürüyüş kendisini kötü hissetmesine sebep oldu. Sam üstündeki gözleri hissedebiliyordu; balkonlardan ve pencerelerden aşağı bakan, karanlık kapı girişlerinden onu izleyen gözler. Sam, *Tarçın Rüzgâr’*daki bütün yüzleri tanıyordu. Burada, baktığı her yerde başka bir yabancı görüyordu. Daha beteri, onu tanıyan biri tarafından fark edilmek düşüncesiydi. Lord Randyll Tarly, Eski Şehir’de tanınırdı ama fazla sevilmezdi. Sam hangisinin daha kötü olacağını bilmiyordu: Lord babasının düşmanlarından biri tarafından fark edilmek ya da dostlarından biri tarafından fark edilmek. Sam başlığını yukarı çekti ve adımlarını hızlandırdı.

Hisar’ın kapılarının iki yanında; aslan vücuduna, kartal kanatlarına ve yılan kuyruğuna sahip bir çift devasa sfenks duruyordu. Birininki bir kadın yüzüydü, diğerininki erkek. Sfenkslerin ilerisinde Kâtip Ocağı vardı; Eski Şehirliler,

dilekçelerini yazdırmak ve mektuplarını okutmak için buradaki kalfalara gelirdi. Açık bölmelerde, önlerine bir iş gelmesini bekleyen, sıkılmış, yarım düzine kâtip oturuyordu. Diğer bölmelerde kitap alınıp satılıyordu. Sam, harita satan bir bölmenin önünde durdu ve Yargıç Meclisi'ne giden en kısa yolu bulmak için Hisar'ın elle çizilmiş bir haritasını inceledi.

Kral Birinci Dareon'u, uzun boylu bir atın sırtına oturmuş ve kılıcını Dorne'a doğru kaldırmış hâlde tasvir eden heykelin olduğu yerde, yol ikiye ayrıldı. Genç Ejderha'nın başına bir martı tünemişti, kılıcının üstünde iki martı daha vardı. Sam, nehrin yanında akan soldaki yola döndü. Ağlayan Rıhtım'da, yaşlı bir adamın Kanlı Ada'ya giden bir tekneye binmesine yardım eden iki kalfayı seyretti. Yaşlı adamı, kucağında Şebboy'un bebeğinden biraz daha büyük bir çocuk olan genç bir anne takip etti. Rıhtımın altında, sığ sularda bir aşçının oğlu dolaşıyor ve kurbağa topluyordu. Pembe yanaklı çıraklarlardan oluşan bir dere Sam'in yanından aceleyle geçip septe doğru ilerledi.

Buraya onların yaşındayken gelmeliydim,
diye düşündü Sam.

Diğer çırakların arasında kaybolurdum. Babam, Dickon'dan başka oğlu yokmuş gibi davranabilirdi. Beni arama zahmetine bile girmezdi, sürmek için bir katır almadığım takdirde tabii. O zaman peşime düşerdi ama sadece katırı bulmak için.

Yargıç Meclisi'nin dışında, bölge papazları yaşça büyük bir çırağı bir teşhir boyunduruğuna bağlıyordu. Papazlardan biri, tutsağın yüzüne çürük sebzeler fırlatmak için bekleyen kalfalara, "Mutfaktan yiyecek çaldığı için cezalandırılıyor," diye açıkladı. Sam, bir yelken gibi dalgalanan siyah peleriniyle yanlarından geçerken, adamlar meraklı gözlerle ona baktılar.

Sam kapıların ardında, taş bir zemini ve kemerli pencereleri olan bir salon buldu. Salonun diğer ucundaki yüksek platformda zayıf yüzlü bir adam oturuyordu, elindeki tüy kalemle bir deftere bir şeyler karalıyordu. Bir üstat cübbesi giymesine rağmen, boynunda zincir yoktu. Sam boğazını temizledi. "İyi günler."

Adam gözlerini kaldırdı, gördüğü şeyden hoşlamış gibi görünmüyordu. "Çırak kokuyorsun."

"Yakında olmayı umuyorum." Sam, Jon Kar'ın verdiği mektupları çıkardı. "Üstat Aemon'la birlikte Sur'dan geldim, fakat üstat yolculuk sırasında vefat etti. Eğer Yargıç'la konuşabilirsem..."

"Adın?"

"Samwell. Samwell Tarly."

Adam, Sam’in adını deftere yazdı ve kalemiyle duvarın önündeki sırayı gösterdi. “Otur. Gerektiği zaman çağırılacaksın.”

Sam sıraya oturdu.

Diğerleri gelip gitti. Bazıları mesajlar getirdi ve ayrıldı. Bazıları platformdaki adamla konuştu ve adamın yanındaki kapıdan çıkarılıp, girişinde demir bir kafes bulunan sarmal merdivene götürüldü. Bazıları sırada oturan Sam’e katılarak isimlerinin okunmasını bekledi. İsmi okunanlardan bazıları, salona ondan sonra girmişti, Sam bundan hemen hemen emindi. Bu dördüncü ya da beşinci kez tekrarlandığında, ayağa kalktı ve tekrar salonun karşısına yürüdü. “Daha ne kadar bekleyeceğim?”

‘Yargıç önemli bir adam.”

“Ben Sur’dan buraya onca yol geldim.”

“Öyleyse biraz daha ileri gitmekte sıkıntı çekmezsin.” Kalemini salladı. “Şuradaki sıraya, pencerenin altındakine.”

Sam sıraya döndü. Bir saat daha geçti. Başka insanlar içeri girdi, platformdaki adamla konuştu, biraz bekledi ve kapıya götürüldü. Eşik bekçisi Sam’in yüzüne bir kez bile bakmadı. Gün ilerledikçe dışarıdaki sis seyreldi, pencerelerden içeri solgun güneş ışığı süzüldü. Sam kendini ışıkta dans eden toz zerreciklerini izlerken buldu. Esnedi, sonra bir kez daha. Avcundaki patlak su kesesinin derisini çekiştirdi, sonra başını duvara dayadı ve gözlerini kapattı.

Uyuyakalmış olmalıydı. Platformdaki adamın onun adını seslenmesiyle kendine geldi. Sam hantalca ayağa kalktı ve söylenen ismin ona ait olmadığım fark edince tekrar oturdu.

“Lorcas’ın eline bir metelik sıkıştırmalısın, yoksa üç gün burada beklersin,” dedi Sam’in yanındaki bir ses. “Gece Nöbetçileri’ni Hisar’a getiren nedir?”

Konuşan adam ince, narin, yakışıklı bir gençti. Maral derisinden yapılmış tozluklar ve demir çivili yeşil bir mintan giymişti. Buğday tenliydi, siyah gözlerinin üzerindeki sivri saç çizgisine tutunan siyah bukleleri vardı. “Lord Kumandan terk edilmiş kaleleri yeniliyor. Kuzgunlar için üstatlara ihtiyacımız var... bir metelik mi dedin?”

“Bir metelik işe yarar. Bir gümüş geyik verirsen Lorcas seni sırtında taşıyarak Yargıç’a götürür. Elli yıldır kalfa. Çıraklardan nefret eder, bilhassa soylu çıraklardan.”

“Soylu olduğumu nasıl anladın?”

“Sen benim yarı Dorne’lu olduğumu nasıl anladıysan öyle.” Açıklama bir gülümseme eşliğinde, yumuşak bir Dorne aksanıyla yapılmıştı.

Sam cebinde bir metelik aradı. “Sen de çırak mısın?” “Kalfayım. Adım

Alleras, bazılara bana Sfenks der.”

Bu isim Sam’i şaşkına çevirdi. “Sfenks bilmecedir, bilmececi değil,” deyiverdi. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?” “Hayır. Bir bilmece mi?”

“Keşke bilseydim. Ben Samwell Tarly. Sam.”

“Memnun oldum. Peki Sarmvell Tarly’nin aliüstat Theobald’la ne işi var?”

“O Yargıç mı?” dedi Sam, kafası karışmıştı. “Üstat Aemon, Yargıç’ın adının Norren olduğunu söylemişti.”

“Son iki dönemdir değil. Her yıl yeni bir Yargıç gelir. Yargıç, aliüstatların arasından kurayla seçilir. Aliüstatların çoğu bu vazifeyi, onları gerçek işlerinden alıkoyan faydasız bir görev olarak görür. Bu yıl siyah taşı Aliüstat Walgrave çekti ama Walgrave’in aklı gidip geliyor, bu yüzden Theobald öne çıktı ve Walgrave’in yerine hizmet edeceğini söyledi. Huysuzdur ama iyi bir adamdır. Üstat Aemon mı dedin?”

“Evet.”

“Aemon

Targaryen

?”

“Bir zamanlar. Biz ona sadece Üstat Aemon deriz. Güneye yaptığımız yolculuk sırasında öldü. Sen onu nereden biliyorsun?”

“Nasıl bilmem? O sadece yaşayan en yaşlı üstat değildi. O Batıdiyar’daki en yaşlı adamdı ve Aliüstat Perestan’ın kitaplardan öğrendiği tarihten fazlasını bizzat yaşadı. Bize babasının ve amcasının saltanatı hakkında pek çok şey anlatabilirdi. Kaç yaşındaydı, biliyor musun?”

‘Yüz iki.”

“O yaşta denizde ne işi vardı?”

Sam bu soruyu biraz düşündü, neyi ne kadar anlatması gerektiğini merak etti.

Sfenks bilmecedir, bilmececi değil.

Üstat Aemon’m bahsettiği Sfenks

bu

olabilir miydi? Muhtemel görünmüyordu. Sam tereddüt ederek, “Lord Kumandan Kar onun hayatını kurtarmak için onu Sur’dan uzağa gönderdi,” diye başladı. Tuhaf bir şekilde Kral Stannis’ten ve Asshai’li Melisandre’den bahsetti, orada durmaya niyetliydi ama laf lafı açtı ve Sam kendini Mance Ryder’dan ve yabanıllardan, kralın kanından ve ejderhalardan bahsederken buldu, daha ne olduğunu anlayamadan her şey ağzından dökülüverdi; İlk İnsanların

Yumruğu'ndaki yaratıklar, ölü atın sırtındaki Öteki, Yaşlı Ayı'nın Craster Kalesi'nde öldürülüşü, Şebboy ve kaçış, Beyazağaç ve Minik Paul, Soğukel ve kuzgunlar, Jon'un lord kumandan oluşu,

Karakuş,

Dareon, Braavos, Xhondo'nun Qarth'ta gördüğü ejderhalar,

Tarçın Rüzgâr

ve Üstat Aemon'm sonlara doğru fısıldadığı her şey. Sam sadece, saklayacağına dair yemin ettiği sırları anlatmadı; Bran Stark ile dostları ve Jon Kar'ın değiştirdiği bebekler. "Tek umut

Daenerys," diye bitirdi. "Aemon, Hisar'ın ona bir üstat göndermesi gerektiğini söyledi. Bir an önce. Onu çok geç olmadan evine, Batıdiyar'a getirmek için."

Alleras dikkatle dinledi. Zaman zaman gözlerini hayretle kırpıştırdı ama hiç gülmedi ve hiç araya girmedi. Sam konuşmasını bitirdiğinde, Alleras hafifçe onun koluna dokundu ve "Meteliğini kendine sakla Sam," dedi. "Theobald şu anlattıklarının yarısına bile inanmaz ama inanabilecek insanlar var. Benimle gelir misin?"

"Nereye?"

"Bir aliüstatla konuşmaya."

Onlara anlatmalısın

Sam, demişti Üstat Aemon.

Aliüstatlara anlatmalısın.

"Tamam." Gerekirse yarın sabah, elinde bir metelikle Yargıç'a geri gelebilirdi. "Ne kadar uzağa gitmek zorundayız?"

"Fazla değil. Kuzgun Adası'na kadar."

Kuzgun Adası'na gitmek için bir tekneye ihtiyaçları olmadı; ada, ahşap bir açılır kapanır köprüyle nehrin doğu kıyısına bağlanmıştı. Ballı Şarap'ın ağır akan sularının üzerinden karşıya geçerlerken, "Kuzgunluk, Hisar'daki en eski yapıdır," dedi Alleras. "Söylendiğine göre, Kahramanlar Çağı'nda bir korsan lordun kalesiymiş, lord burada oturur ve nehirden geçen gemileri yağmalarmış."

Kuzgunluk'un duvarları yosun ve sarmaşıklarla kaplıydı, siperlerinde okçular yerine kuzgunlar yürüyordu. Açılır kapanır köprü asırlardır yukarı kaldırılmamıştı.

Kale duvarlarının iç tarafı soğuk ve loştu. Avluyu kadim bir büvet ağacı doldurmuştu. Ağacın gövdesindeki yüz, solgun dallardan aşağı sarkan aynı mor yosunlarla kaplıydı. Dalların yarısı ölü görünüyordu ama diğerlerinde hâlâ birkaç kırmızı yaprak hışırdıyordu ve kuzgunlar o dallara tünemekten

hoşlanıyordu. Ağaç kuzgun kaynıyordu, yukarıdaki kemerli pencerelerde ve avlunun dört bir tarafında da kuzgunlar vardı. Zemin, kuşların pisliğiyle kaplıydı. Sam, Alleras'la birlikte avlunun karşı tarafına yürürken, başının üstünden geçen bir kuzgun gördü ve diğer kuşların birbirlerine gakladığını duydu. "Aliüstat Walgrave'in dairesi batı kulesinde, beyaz kuşluğun altında," dedi Alleras. "Beyaz kuzgunlarla siyah olanlar, Dornelu adamlarla Hudutlu adamlar gibi kavga ediyorlar, bu yüzden birbirlerinden ayrı tutuluyorlar."

"Aliüstat Walgrave söylediklerimi anlayacak mı?" diye sordu Sam. "Aklının gidip geldiğini söylemiştin."

"İyi ve kötü günleri var," dedi Alleras, "ama senin konuşacağın adam Walgrave değil." Kuzey kulesinin kapısını açtı ve basamakları tırmanmaya başladı, Sam onu takip etti. Yukarıdan kanat sesleri ve mırıltılar geliyordu, ara sıra öfkeli bir çığlık duyuluyordu; kuzgunlar uyandırılmaktan şikâyet ediyordu.

Basamakların sonunda, meşe ve demirden yapılmış bir kapının dışında, Sam'in yaşlarında sarışın bir genç, sağ gözüyle dikkatli bir şekilde bir mum alevine bakıyordu, sol gözü bir tutam saman sarısı saçın altına gizlenmişti. "Ne arıyorsun?" diye sordu Alleras delikanlıya. "Kaderini mi? Ölümünü mü?"

Sarışın genç, gözlerini kırpıştırarak döndü. "Çıplak bir kadın," dedi. "Bu da kim?"

"Samwell. Yeni bir çırak, Sihirbaz'ı görmeye geldi."

"Hisar eskisi gibi değil," diye şikâyet etti sarışın. "Bu günlerde herkesi alıyorlar. Kara köpekler, Dornelular, domuz çobanları, sakatlar ve şimdi de siyahlara bürünmüş bir balina. Ben de burada durmuş deniz canavarlarının gri olduğunu düşünüyorum." Delikanlının tek omzundan, yeşil ve altın renkli kısa bir pelerin sarkıyordu. Çok yakışıklı bir çocuktu ama gözleri sinsi ve ağzı zalimdi.

Sam onu tanıyordu. "Leo Tyrell." Bu ismi söylediğinde, kendisini hâlâ yedi yaşında, altını ıslatmak üzere olan bir çocukmuş gibi hissetti. "Ben Sam. Boynuz Tepe'den. Lord Randyll Tarly'nin oğlu."

"Gerçekten mi?" Leo, Sam'e tekrar baktı. "Öylesin galiba. Baban hepimize senin öldüğünü söylemişti. Yoksa ölmeni istediğini mi söylemişti?" Sırıttı. "Hâlâ ödlek misin?"

"Hayır," diye yalan söyledi Sam. "Sur'un ötesine gittim ve mücadelelere katıldım. Bana Katil Sam diyorlar." Bunu neden söylediğini bilmiyordu. Kelimeler ağzından dökülüvermişti.

Leo güldü ama o bir cevap veremeden önce çocuğun arkasındaki kapı açıldı. "İçeri gir Katil," diye kükredi kapıdaki adam. "Sen de Sfenks. Hemen."

“Sam,” dedi Alleras, “Bu, Aliüstat Marwyn.”

Marwyn’in kalın boynunda çeşitli metallerden oluşmuş bir zincir vardı ama bunun dışında, adam bir üstattan çok bir rıhtım eşkıyasına benziyordu. Kafası bedenine göre çok büyüktü. Kafasının omuzlarının üstünde duruş şekli ve geniş çenesi, onu birinin kafasına parçalamak üzereymiş gibi gösteriyordu. Kısa boylu ve tıknaz olmasına karşın, göğsü ve omuzları genişti. Yuvarlak ve sert bira göbeği, adamın üstat cübbesi yerine giydiği deri yeleğin bağcıklarını zorluyordu. Kulaklarından ve burun deliklerinden beyaz kıllar fışkırıyordu. Alnı çıkıntılıydı, burnu bir kereden fazla kırılmıştı ve dişleri ekşi yaprak yüzünden kırmızı lekelerle kaplanmıştı. Adam, Sam’in o güne kadar gördüğü en büyük ellere sahipti.

Sam tereddüt edince, o ellerden biri onu kolundan yakaladı ve içeri çekti. Kapının ardındaki oda geniş ve yuvarlaktı. Her yerde kitaplar ve parşömenler vardı; masaların üstüne yayılmış ve yerde bir metrelik yığınlar oluşturmuşlardı. Duvarlar, rengi solmuş goblenlerle ve yıpranmış haritalarla kaplıydı. Şöminede bir ateş yanıyordu, ateşin üstünde bakır bir kazan vardı. Kazanın içindeki her ne ise yanık kokuyordu. Bunun dışında, odadaki tek ışık, odanın merkezinde yanan uzun, siyah bir mumdan geliyordu.

Mum nahoş bir şekilde parlaktı. Mumla ilgili tuhaf bir şey vardı. Alev titremiyordu, Aliüstat Marwyn kapıyı sertçe kapadığında, kapının yakınındaki masanın üstünde duran kâğıtlar uçuştu ama alev o zaman bile titremedi. Mumun ışığı tuhaf renkler de yaratıyordu. Beyazlar yeni yağmış kar kadar beyazdı, sarılar altın gibi ışıldıyordu, kırmızılar aleve dönüşüyordu ama gölgeler o kadar siyahtı ki dünyanın içindeki kara delikler gibi görünüyordu. “Bu...?”

“...obsidiyen,” dedi odadaki başka biri; hamur yüzlü, şişmanca, soluk benizli genç bir delikanlıydı. Düşük omuzları, birbirine yakın gözleri ve yumuşak elleri vardı, cübbesi yemek lekeleriyle kaplıydı.

“Ona ejderhacamı de.” Aliüstat Marwyn bir an için muma baktı. “Yanar ama tükenmez.”

“Alev neyle beslenir?”

“Bir ejderhanın alevi neyle beslenir?” Marwyn bir tabureye oturdu. “Bütün Valyria büyücülüğü ateşe ya da kana dayanırdı. Özgür Kale’nin büyücüleri, bu cam mumlardan biriyle dağların, denizlerin ve çöllerin ötesini görebilirdi. Bir adamın düşlerine girebilir ve ona imgeler gönderebilirdi. Mumlarının arkasında oturur ve dünyanın iki ucundan birbirleriyle konuşabilirlerdi. Sence bu faydalı bir şey olur muydu Katil?”

“Artık kuzgunlara ihtiyacımız kalmazdı.”

“Sadece mücadelelerden sonra.” Aliüstat bir balyanın içinden bir ekşi yaprak aldı, ağzına attı ve çiğnemeye başladı. “Bana, Dornelu sfenkse anlattığın her şeyi anlat. Çoğunu biliyorum ama dikkatimden kaçmış ayrıntılar olabilir.”

Marwyn reddedilecek bir adam değildi. Sam bir an tereddüt etti, sonra hikâyesini bir kez daha anlattı, Alleras ve diğer çırak da dinledi. “Üstat Aemon, kehanetin tamamlayıcısının Daenerys Targaryen olduğuna inanıyordu... Stannis, Prens Rhaegar ya da kafası duvarda parçalanan küçük prens değil.”

“Kanayan bir yıldızın altında, tuzun ve dumanın ortasında doğdu. Kehaneti biliyorum.” Marwyn kafasını çevirdi yere bir topak kırmızı balgam tükürdü. “Hemen güvenmem gerçi. Bir zamanlar, Eski Ghis’in Gorghan’ı, bir kehanetin tehlikeli bir kadına benzediğini yazmıştı. Kadın senin aletini ağzına alır. Sen zevkle inler ve ne kadar tatlı, ne kadar güzel olduğunu düşünürsün... sonra kadının dişleri kapanır ve senin inlemelerin çığlıklara dönüşür. Gorghan, kehanetin tabiatı budur, demişti. Kehanet her seferinde aletini koparır.” Yaprağı biraz daha çiğnedi. “Yine de...”

Alleras, Sam’in yanma geldi. “Üstat Aemon yeterince güçlü olsaymış, Daenerys’in yanma bizzat gidecekmiş. Bizden ona bir üstat göndermemizi istemiş; ona tavsiye verecek, onu koruyacak ve güven içinde eve getirecek biri.”

“Öyle mi?” Aliüstat Marwyn omuzlarını silkti. “Belki de Eski Şehir’e varamadan ölmesi iyi olmuş. Yoksa gri koyun onu öldürmek zorunda kalabilirdi, zavallı yaşlı azizler de buruşuk ellerini keyifle birbirine sürterdi.”

“Öldürmek mi?” dedi Sam şaşkınlıkla. “Neden?”

“Eğer söylersem, seni de öldürmeleri gerekir.” Marwyn ürkütücü bir şekilde gülümsedi, dişlerinin arasından ekşi yaprağın kırmızı suları akıyordu. “Sence son ejderhaları kim öldürdü? Kılıçlar kuşanmış cesur ejderha katilleri mi?” Tükürdü. “Ejderhalar şöyle dursun, Hisar’ın kurduğu dünyada büyücülüğe, kehanetlere ve cam mumlara bile yer yok. Kendine şunu sor; Aemon Targaryen’ı teamüllere göre aliüstatlığa yükseltmeleri gerekirken, neden hayatını Sur’da heba etmesine izin verdiler? Sebep Aemon’m

kanıydı.

Aemon’a güvenilemezdi. Tıpkı bana güvenilemeyeceği gibi.”

“Ne yapacaksınız?” diye sordu Sfenks Alleras.

“Aemon’m yerine Köle Körfezi’ne gideceğim. Katil’i buraya getiren kuğu gemi ihtiyacımı görür. Gri koyun, adamlarını bir kadırgayla gönderecek, bundan eminim. İyi bir rüzgârla, kıza onlardan önce ulaşırım.” Marwyn tekrar Sam’e baktı. “Sen... sen burada kalıp zincirini dövmelisin. Senin yerinde olsaydım bunu hızlıca yapardım. Sur’un sana ihtiyaç duyacağı bir vakit gelecek.” Soluk benizli

çırağa döndü. “Katil’e kuru bir hücre bul. Burada uyuyacak ve senin kuzgunlarla ilgilenmene yardım edecek.”

“A-a-ama,” diye kekeledi Sam, “diğer aliüstatlar, Yargıç... onlara ne söyleyeceğim?”

“Onların ne kadar bilge ve iyi olduklarını söyle. Aemon’ın emriyle kendini onların ellerine teslim etmeye geldiğini söyle. Hayatın boyunca, bir gün bir zincir takacağını ve iyiliğe hizmet edeceğini düşlediğini söyle. Hizmetin en yüksek onur, itaatin en büyük erdem olduğunu söyle. Ama yulaf lapana zehir katılmasını istemiyorsan, kehanetlerden ya da ejderhalardan bahsetme.” Marwyn, kapının yanındaki kancada asılı duran lekeli deri pelerini aldı ve omuzlarına attı. “Sfenks, bu delikanlıyla göz kulak ol.”

“Tamam,” dedi Alleras ama aliüstat çoktan gitmişti. Adamın basamaklarda çınlayan ayak seslerini duydular.

Sam afallamış bir hâlde, “Nereye gitti?” diye sordu.

“Rıhtımlara. Sihirbaz vakit kaybetmeye inanan bir adam değildir.” Alleras gülümsedi. “Bir itirafta bulunmam gerek. Seninle şans eseri karşılaşmadık Sam. Sihirbaz beni, seni Theobald’la konuşmadan önce yakalamam için gönderdi. Geleceğini biliyordu.”

“Nasıl?”

Alleras başıyla cam mumu gösterdi.

Sam bir an için tuhaf aleve baktı ve sonra gözlerini kırpıştırıp başını başka tarafa çevirdi. Pencerelerin dışında, hava kararıyordu.

“Batı kulesinde, benimkinin altında boş bir hücre var,” dedi hamur yüzlü çocuk. “Hücrenin basamakları doğrudan Walgrave’in dairesine çıkıyor. Kuzgunların

gaklamasını

dert etmezsen, pencerede güzel bir Ballı Şarap manzarası mevcut. İşine yarar mı?”

“Sanırım,” dedi Sam. Bir yerlerde uyumak zorundaydı.

“Sana birkaç tane yün battaniye getiririm. Taş duvarlar geceleri çok soğuk oluyor, burada bile.”

“Teşekkür ederim.” Bu solgun ve yumuşak delikanlıda, Sam’in hiç hoşlanmadığı bir şeyler vardı ama Sam nezaketsiz görünmek istemiyordu, bu yüzden ekledi, “Adım gerçekten Katil değil. Ben Sam. Sam Tarly.”

“Ben Pate,” dedi solgun delikanlı, “domuz çobanı gibi.”

BU ESNADA, SUR’DA…

Bazılarınız tam şu anda, “Hey, dur bir dakika!” diyor olabilir. “Bir dakika, dur bir dakika. Dany ve ejderhalar nerede? Tyrion nerede? Jon Kar’ı neredeyse hiç görmedik. Tamamı bu olamaz...”

Elbette değil. Devamı gelecek. Bunun kadar büyük, başka bir kitap.

Diğer karakterleri yazmayı unutmadım. Tam aksine, onlarla ilgili çok şey yazdım. Sayfalar, sayfalar ve sayfalar. Bölümler ve daha fazla bölümler. Kitabın tek cilt hâlinde basılamayacak kadar büyüdüğünü fark ettiğimde hâlâ yazıyordum... ve bitirmeye yakın bile değildim. Anlatmak istediğim hikâyenin tamamını anlatabilmek için kitabı ikiye bölmek zorunda kalacaktım.

Bunu yapmanın en kolay kolu; elimdeki malzemeyi almak, ortalara doğru kesmek ve “Devam edecek” cümlesiyle bitirmek olacaktı. Fakat bu konuyu daha çok düşündükçe, okuyucu için en iyi şeyin, bütün karakterlerin yarım hikâyesini anlatmaktansa, karakterlerin yarısının bütün hikâyesini anlatmak olduğunu hissettim ve bu yolda yürümeyi tercih ettim.

Tyrion, Jon, Dany, Stannis, Melisandre, Davos Seaworth ve sevdiğiniz ya da nefret etmeyi sevdiğiniz diğer karakterlerin tümü,

Ejderhaların Dansı'

nda sizinle birlikte olacak.

Ejderhaların Dansı,

Sur’daki ve Dar Deniz’in karşısındaki olaylara odaklanacak, şu anda elinizde bulunan kitabın Kral Toprakları’na odaklandığı gibi.

George R.R. Martin.

Haziran 2005

EKLER
KRALLAR VE MAİYETLERİ VEKİL KRALİÇE

CERSEI LANNISTER, Bu İsimle Anılan İlk Kraliçe, {Kral I. Robert Baratheon}'ın dulu, Veraseten Kraliçe, Diyar'ın Koruyucusu, Casterly Kayası Leydisi ve Vekil Kraliçe,

-Kraliçe Cersei'nin çocukları:

-{KRAL I. JOFFREY BARATHEON}, kendi düğün ziyafetinde zehirlendi, on iki yaşındaydı,

-PRENSES MYRCELLA, dokuz yaşında, Güneş Mızrağı'nda Prens Doran Martell'in vesayetinde,

-KRAL TOMMEN, sekiz yaşında,

-Tommen'in kedileri, SÖR PENÇE, LEYDİ SAKAL, ÇİZME,

-Kraliçe Cersei'nin erkek kardeşleri:

-SÖR JAIME LANNISTER, ikizi, nam-ı diğer KRAL KATİLİ, Kral Muhafızları Lord Kumandanı,

-TYRION LANNISTER, nam-ı diğer İBLİS, kral katili ve akraba katili olmakla itham edildi, hüküm giydi,

-PODRICK PAYNE Tyrion'ın yaveri, on yaşında,

-Kraliçe Cersei'nin amcaları, halası ve kuzenleri:

-SÖR KEVAN LANNISTER, amcası,

-SÖR LANCEL, Sör Kevan'ın oğlu, Cersei'nin kuzeni, Kral Robert'in eski yaveri ve Cersei'nin eski aşığı, yakın zamanda Darry Lordu ilan edildi,

-{WILLEM}, Sör Kevan'ın oğlu, Nehirova'da öldürüldü,

-MARTYN, Willem'in ikizi, bir yaver,

-JANEI, Sör Kevan'ın kızı, üç yaşında,

-LEYDİ GENNA, Cersei'nin halası, Sör Emmon Frey'le evli,

-{SÖR CLEOS FREY}, Genna'nın oğlu, haydutlar tarafından öldürüldü.

-SÖR TYWIN FREY, nam-ı diğer TY, Cleos'un oğlu,

-WILLEM FREY, Cleos'un oğlu, bir yaver,

-SÖR LYONEL FREY, Leydi Genna'nın ikinci oğlu,

-{TION FREY}, Genna'nın oğlu, Nehirova'da öldürüldü,

-WALDER FREY, nam-ı diğer KIRMIZI WALDER, Leydi Genna'nın en küçük oğlu, Casterly Kayası'nda yaver çömezi,

-TYREK LANNISTER, Cersei’nin kuzeni, Cersei’nin babasının merhum erkek kardeşi Tygett’in oğlu,
-LEYDİ ERMESANDE HAYFORD, Tyrek’in çocuk karısı,
-JOY TEPE, Kraliçe Cersei’nin kayıp amcası Gerion’in gayrimeşru kızı, on bir yaşında,
-CERENNA LANNISTER, Cersei’nin kuzeni, Cersei’nin merhum amcası Stafford’ın kızı,
-MYRIELLE LANNISTER, Cersei’nin kuzeni ve Cerenna’nın kız kardeşi, Cersei’nin amcası Stafford’ın kızı,
-SÖR DAVEN LANNISTER, Cersei’nin kuzeni, Stafford’ın oğlu,
-SÖR DAMION LANNISTER, uzak bir kuzen, Shiera Crakehall ile evli,
-SÖR LUCION LANNISTER, oğulları,
-LANNA, kızları, Lord Antorio Jast’la evli,
-LEYDİ MARGOT, daha uzak bir kuzen,
Lord Titus Peake ile evli,

-Kral Tommen’ın küçük konseyi:
-{LORD TYWIN LANNISTER}, Kral Eli,
- SÖR JAIME LANNISTER, Kral Muhafızları Lord Kumandanı,
-SÖR KEVAN LANNISTER, kanun başı,
-VARYS, bir hadım, muhbir başı,
-YÜCE ÜSTAT PYCELLE, danışman ve şifacı,
-LORD MACE TYRELL, LORD MATHIS ROWAN, LORD PAXTER REDWYNE, danışmanlar,

-Tommen’ın Kral Muhafızları:
-SÖR JAIME LANNISTER, Lord Kumandan,
-SÖR MERYN TRANT,
-SÖR BOROS BLOUNT, azledildi ve tekrar göreve getirildi,
-SÖR BALON SWANN,
-SÖR OSMUND KARAKAZAN,
-SÖR LORAS TYRELL, Çiçek Şövalyesi,
-SÖR ARYS OAKHEART, Prenses Myrcella’yla birlikte Dorne’da,

-Cersei’nin Kral Topraklarındaki hane ahalisi:
-LEYDİ JOCELYN SWYFT, eşlikçisi,
-SENELLE ve DORCAS, yatak eşlikçileri ve hizmetçileri,
-LUM, KIRMIZI LESTER, ATBACAK lakaplı HOKE, KISAKULAK ve PUCKENS, muhafızlar,

-KRALİÇE MARGAERY, Tyrell Hanedanı'ndan, on altı yaşında, Kral I. Joffrey Baratheon'ın ve ondan önce Lord Renly Baratheon'ın dulu,

-Margaery'nin Kral Topraklarındaki maiyeti:

-MACE TYRELL, babası, Yüksek Bahçe Lordu,

-LEYDİ ALERIE, annesi, Hightower Hanedanı'ndan,

-LEYDİ OLENNA TYRELL, büyükannesi, DİKEN KRALİÇESİ lakaplı yaşlı bir dul,

-ARRYK ve ERRYK, Leydi Olenna'nın muhafızları, SAG ve SOL olarak anılırlar,

-SÖR GARLAN TYRELL, Margaery'nin ağabeyi, nam-ı diğer YİĞİT,

-LEYDİ LEONETTE, Garlan'ın karısı, Fossoway Hanedanı'ndan,

-SÖR LORAS TYRELL, ağabeyi, Çiçek Şövalyesi, Kral Muhafızlarının Yeminli Kardeşi,

-PAXTER REDWYNE, Arbor Lordu,

- SÖR HORAS ve SÖR HOBBER, Paxter'in ikiz oğulları,

-ÜSTAT BALLABAR, Paxter'in şifacısı ve danışmanı,

-MATHIS ROWAN, Altınbahçe Lordu,

-SÖR WILLAM WYTHERS, Margaery'nin muhafızlarının kumandanı,

-HUGH CLIFTON, genç ve yakışıklı bir muhafız,

-SÖR PORTIFIER WOODWRIGHT ve kardeşi SÖR LUCANTINE,

-Margaery'nin leydi eşlikçileri:

-MEGGA, ALLA ve ELINOR TYRELL, kuzenleri,

-ALYN AMBROSE, Elinor'un nişanlısı, bir yaver,

-LEYDİ ALYSANNE BULWER, sekiz yaşında,

-MEREDYTH CRANE, nam-ı diğer MERRY,

-LEYDİ TAENA MERRYWEATHER,

-LEYDİ ALYCE GRACEFORD, -RAHİBE, İnanç'ın rahibesi,

-Cersei'nin Kral Topraklarındaki maiyeti:

-SÖR OSFRYD KARAKAZAN ve SÖR OSNEY KARAKAZAN, Sör Osmund'un küçük kardeşleri,

-{SÖR GREGOR CLEGANE}, nam-ı diğer YÜRÜYEN DAĞ, zehirli bir yara yüzünden ıstırap içinde öldü,

-SÖR ADDAM MARBRAND, Kral Topraklarının Şehir Muhafızları Kumandanı, ("altın pelerinliler"),

-JALABHAR XHO, Kırmızı Çiçek Vadisi Prensi, Yaz Adaları'ndan sürgün,

-GYLES ROSBY, Rosby Lordu, öksürük hastası,
-ORTON MERRYWEATHER, Uzunmasa Lordu,
-TAENA, Orton'un karısı, Myrli bir kadın,
-LEYDİ TANDA STOKEWORTH,
-LEYDİ FALYSE, büyük kızı ve vârisi,
-SÖR BALMAN BYRCH Leydi Falyse'in kocası,
-LEYDİ LOLLYS, Tanda'nın küçük kızı, hamile, yarım akıllı,
-KARASU'DAN SÖR BRONN, Leydi Lollys'in kocası, eski bir paralı asker,
-{SHAE}, Lollys'in hizmetçisi, eski bir kamp takipçisi, boğularak öldürüldü,
-ÜSTAT FRENKEN, Leydi Tanda'nın hizmetinde,
-SÖR ILYN PAYNE, Kral Adaleti, cellât,
-RENNIFER DERİNSU, Kızıl Kale'nin zindanlarında ast gardiyanların başı,
-RUGEN, kara hücrelerdeki bir ast gardiyan,
-ALEV KEHANETÇİSİ LORD HALLYNE, Simyacılar Loncası'ndan bir Bilge,
-NOHO DIMITTIS, Braavos'un Demir Bankası'ndan bir elçi,
-QYBURN, bir nekromanser, eski bir Hisar üstadı, yakın zaman önce Kanlı Oyuncular'ın üstadı idi.
-AY OĞLAN, kraliyet soytarısı,
-PATE, sekiz yaşında erkek çocuk, Kral Tommen'ın kırbaç oğlanı,
-ESKİ ŞEHİRLİ ORMOND, kraliyet arpçısı ve şarkıcısı,
-SÖR MARK MULLENDORE, Karasu Savaşı'nda kolunun yarısını ve evcil maymununu kaybetti,
-AURANE SU, Akıntı taşı Piçi,
-LORD ALESANDER STAEDMON, nam-ı diğer METELİKSEVER,
-SÖR RONNET CONNIN GTON, nam-ı diğer KIRMIZI RONNET, Akbaba Tüneği Şövalyesi,
-SÖR LAMBERT TURNBERRY, YAĞMUR ORMANI'NDAN SÖR DERMOT, SÖR UZUN TALLAD, SÖR BAYARD NORCROSS, İYİ lakaplı SÖR BONIFER HASTY, SÖR HUGO VANCE, Demir Taht'a bağlılık yemini vermiş şövalyeler,
- SÖR LYLE CRAKEHALL nam-ı diğer GÜÇLÜDOMUZ, SÖR ALYN STACKS PEAR, SÖR JON BETTLEY nam-ı diğer SAKALSIZ JON, SÖR STEFFON SWYFT, SÖR HUMFREY SWYFT, Casterly Kayası'na

bağlılık yemini vermiş şövalyeler,
-JOSMYN PECKLEDON, bir yaver, Karasu Savaşı kahramanı,
-GARRETT PAEGE ve LEW PIPER, tutsak yaverler,

-Kral Toprakları ahalisi:
-YÜCE RAHİP, İnanç'ın Babası, Yedi'nin Dünyadaki Sesi, yaşlı ve narin bir adam,
-RAHİP TORBERT, RAHİP RAYNARD, RAHİP LUCEON, RAHİP OLLIDOR, Yüce Baelor Septi'nde Yedi'ye hizmet eden En Mütedeyyinler'in mensupları,
-RAHİBE MOELLE, RAHİBE AGLANTINE, RAHİBE HELICENT, RAHİBE UNELLA, Yüce Baelor Septi'nde Yedi'ye hizmet eden En Mütedeyyinler'in mensupları,
-CHATAYA, pahalı bir genelevin sahibesi,
-ALAYAYA, Chataya'nın kızı,
-DANCY, MAREI, Chataya için çalışan kızlar,
-TOBHO MOTT, bir zırh ustası,
-ARPÇI HAMISH, yaşlı bir şarkıcı,
-EYSEN'DEN ALARIC, gezgin bir şarkıcı,
-WAT, kendisine MAVİ OZAN diyen bir şarkıcı,
-SÖR THEODAN WELLS, dindar bir şövalye, daha sonra SADIK THEODAN olarak anıldı.

Kral Tommen'ın sancağında, Baratheonlar'ın altın zemin üstündeki siyah, taçlı erkek geyiği ve Lannisterlar'ın kırmızı zemin üstündeki altın aslanı vardır; dövüşürler.

SUR'DAKİ KRAL

STANNIS BARATHEON, Hanedanından Bu İsimle Anılan İlk Kral, Lord Steffon Baratheon'ın ve Estermont Hanedanından Leydi Cassana'nın ikinci oğulları, Ejderha Kayası Lordu, kendisini Batıdiyar Kralı ilan etti.

- KRALİÇE SELYSE, karısı, Florent Hanedanı'ndan, şu anda Kıyıdaki Doğugözcüsü'nde bulunuyor,
-PRENSES SHIREEN, çocukları, on bir yaşında,
-YAMALI YÜZ, Shireen'in yarım akıllı soytarısı,
-EDRIC FIRTINA, Stannis'in piç yeğeni, on iki yaşında erkek çocuk, Kral Robert'ın Leydi Delena Florent'ten doğan oğlu, *Deli Prendos'la* Dar Deniz'e açıldı,

-SÖR ANDREW ESTERMONT, Kral Stannis'in yeğeni, kralın adamı, Edric'in refakatçilerini komuta ediyor,
-SÖR GERALD GOWER, LEWYS nam-ı diğer BALIKÇI KADIN, ÇENTİKTEPELİ SÖR TRISTON, OMER BLACKBERRY, kralın adamları, Edric'in muhafızları ve koruyucuları,

-Stannis'in Kara Kale'deki maiyeti:
-ASSHAI'DEN LEYDİ MELISANDRE, namı-ı diğer KIRMIZI KADIN, Işık Tanrısı R'hllor'un rahibesi,
-MANCE RAYDER, Sur'un Ötesindeki Kral, ölüme mahkûm edilmiş bir tutsak,
-Rayder'in, karısı {Dalla}'dan olan oğlu, henüz isim verilmemiş bir yenidoğan, "yabanıl prensi,"
-ŞEBBOY, bebeğin sütannesi, bir yabanıl kız,
-Şebboy'un oğlu, henüz isim verilmemiş bir başka yenidoğan, bebeğin babası aynı zamanda Şebboy'un babası olan {Craster},
-SÖR RICHARD HORPE, SOR JUSTIN MASSEY, SÖR CLAYTON SUGGS, SÖR GODRYFARRING nam-ı diğer DEV KATİLİ, SÖR CORLISS PENNY, kraliçenin adamları ve şövalyeleri,
-DEVAN SEAWORTH ve BRYEN FARRING, kraliyet yaverleri,

- Stannis'in Kıyıdaki Doğugözcüsü'ndeki maiyeti:
-SÖR DAVOS SEAWORTH, nam-ı diğer SOĞAN ŞÖVALYESİ, Yağmur Ormanı Lordu, Dar Deniz Amirali ve Kral Eli,
-SÖR AXELL FLORENT, Kraliçe Selyse'nin en önemli adamı,
-SALLADHAR SAAN, Lys'ten, bir korsan ve paralı yelken, *Valyrian'ın* ve bir kadırga donanmasının kaptanı,

-Stannis'in Ejderha Kayası'ndaki garnizonu:
-SÖR ROLLAND FIRTINA, nam-ı diğer GECE ŞARKISI PİÇİ, Ejderha Kayası kale kumandanı,
-ÜSTAT PYLOS, şifacı, hoca, danışman,
-"YULAF" ve "LAPA," iki gardiyan,

-Ejderha Kayası'na bağlılık yemini vermiş lordlar:
-MONTERYS VELARYON, Dalgalar Lordu ve Akıntıtaşı Efendisi, altı yaşında,
-DURAM BAR EMMON, Keskinburun Lordu, on beş yaşında,

-Stannis'in Fırtına Burnu'ndaki garnizonu:

-SÖR GILBERT FARRING, Fırtına Burnu kale kumandanı,
-LORD ELWOOD MEADOWS, Sör Gilbert'in yardımcısı,
-ÜSTAT JURNE, Sör Gilbert'in danışmanı ve şifacısı,

-Fırtına Burnu'na bağlılık yemini vermiş lordlar:
- ELDON ESTERMONT, Yeşil Kaya Lordu, Kral Stannis'in dayısı, Kral Tommen'ın büyük dayısı, iki kralın da ihtiyatlı dostu,
- SÖR AEMON, Lord Eldon'in oğlu ve vârisi, Kral Tommen'la birlikte Kral Topraklarında,
-SÖR ALYN, Sör Aemon'ın oğlu, o da Kral Tommen'la birlikte Kral Topraklarında,
-SÖR LOMAS, Lord Eldon'in kardeşi, Kral Stannis'in dayısı ve destekçisi, Fırtına Burnu'nda,
-SÖR ANDREW, Sör Lomas'in oğlu, Dar Deniz'de Edric Fırtına'yı koruyor,
-LESTER MORRIGEN, Karga Yuvası Lordu,
-LORD LUCOS CHYTTERING, nam-ı diğer KÜÇÜK LUCOS, on altı yaşında,
-DAVOS SEAWORTH, Yağmur Ormanı Lordu,
-MARYA, Davos'ın karısı, bir marangozun kızı,
-{DALE, ALLARD, MATTHOS, MARIC}, dört büyük oğulları, Karasu Savaşı sırasında kayboldular,
-DEVAN, Kral Stannis'in yaveri, Kara Kale'de,
-STANNIS, on yaşında erkek çocuk, Leydi Marya ile Gazap Burnu'nda,
-STEFFON, altı yaşında erkek çocuk, Leydi Marya ile Gazap Burnu'nda.

Kral Stannis sancak olarak Işık Tanrısı'nın alevli kalbini almıştır: Sarı zemin üstünde, turuncu alevlerle çevrelenmiş kırmızı bir kalp. Kalbin içinde, Baratheon Hanedanı'nın taçlı, siyah erkek geyiği vardır.

ADALARIN VE KUZEYİN KRALI

Pyke'lı Greyjoylar, köklerinin Kahramanlar Çağı'nın Boz Kral'ına uzandığını söylerler. Efsane, Boz Kral'ın sadece batı adalarına değil denize de hükmettiğini ve bir denizkızıyla evlendiğini anlatır. Ejderha Aegon, son Demir Adaları Kralı'nın soyuna son vermiş, lâkin demiradamların eski geleneklerini canlandırmalarına ve kendi aralarından bir lider seçmelerine müsaade etmiştir. Demir adamların seçtiği ilk lider, Pyke'lı Lord Vickon Greyjoy'dur. Greyjoy

Hanedanı'nın arması, siyah zemin üstünde altın bir deniz canavarıdır. Greyjoy Hanedanı'na ait söz: *Biz Tohum Ekmeyiz.*

Balon Greyjoy'un Demir Taht'a karşı başlattığı ilk ayaklanma, Kral I. Robert Baratheon ve Kışyarı Lordu Eddard Stark tarafından bastırılmıştır fakat Robert'ın ölümünü takip eden kaos sırasında, Lord Balon kendisini bir kez daha kral ilan etmiş ve gemilerini kuzeye saldırmaya göndermiştir.

{BALON GREYJOY}, Gri Kral'dan bu yana, Bu İsimle Anılan Dokuzuncu Kral. Demir Adaları'nın ve Kuzey'in Kralı, Tuz ve Kaya'nın Kralı, Deniz Rüzgârı'nın Oğlu ve Pyke'ın Orak Lordu, bir köprüden düşerek öldü,

-Kral Balon'ın dulu, Harlaw Hanedanı'ndan KRALİÇE ALANNYS,

-çocukları:

-{RODRİK}, Balon'ın ilk isyanı sırasında öldürüldü,

-{MARON}, Balon'ın ilk isyanı sırasında öldürüldü,

-ASHA, kızları, *Kara Rüzgâr**m kaptanı, Derinorman Kalesi'nin fatihi,

-THEON, kendisini Kışyarı Prensi ilan etti, kuzeyliler tarafından DÖNEK THEON olarak anılıyor,

-Kral Balon'ın öz ve üvey kardeşleri:

-{HARLON}, genç yaşında gri hastalıktan öldü,

-{QUENTON}, bebekken öldü,

-{DÖNEL}, bebekken öldü,

-EURON, nam-ı diğer KARGAGÖZ, *Sükûnet*'in kaptanı,

-VICTARION, Demir Donanma'nın Lord Kaptan'ı, *Demir Zafer'in* efendisi,

-{URRIGON}, ağır bir yara sebebiyle öldü,

-AERON, nam-ı diğer BUHARSAÇLI, Boğulmuş Tanrı'nın rahibi,

-RUS ve NORJEN, Aeron'ın iki kalfası, "boğulmuş adamlar,"

-{ROBIN}, bebekken öldü,

-Kral Balon'ın Pyke'taki hane ahalisi:

-ÜSTAT WENDAMYR, şifacı ve danışman,

-HELYA, kale kâhyası,

-Kral Balon'ın savaşçıları ve yeminli kılıçları:

-DAGMER, nam-ı diğer YARIKÇENE, *Köpükiçen*[9]in kaptanı, Torrhen Kalesindeki demiradamları komuta ediyor,

-MAVIDİŞ, bir dargemi kaptanı,

-ULLER, SKYTE, kürekçiler ve savaşçılar,

-ESKİ WYK'TE DÜZENLENEN KRAL ŞURASINDA DENİZTAŞI

TAHTI’NA TALİP OLANLAR,

-GYLBERT FARWYND, Issız Işık Lordu,

-Gilbert’in müdafileri: Oğulları GYLES, YGON, YOHN,

-ERİK DEMİRYAPAN, nam-ı diğer ERİK ÖRS-KIRAN ve ADİL ERİK yaşlı bir adam, vaktiyle meşhur bir kaptan ve akıncıydı,

-Erik’in müdafileri: Torunları UREK, THORMOR, DAGON

-DUNSTAN DRUMM, Eski Wyk Lordu, Davul, Kemik El,

-Dunstan’ın müdafileri: Oğulları, DENYS ve DONNEL, ayrıca, GÜLÜMSEMEZ ANDRİK devasa bir adam,

-ASHA GREYJOY, Balon Greyjoy’un tek kızı, *Kara Rüzgâr’ın* kaptanı,

-Asha’nın müdafileri: BAKIR QARL, TRISTIFER BOTLEY ve SÖR HARRAS HARLAW,

-Asha’nın kaptanları ve destekçileri: LORD RODRİK HARLAW, LORD BAELOR BLACKTYDE, LORD MELDRED MERLYN, HARMUND SHARP,

-VİCTARİON GREYJOY, Balon Greyjoy’un kardeşi, *Demir Zafer*’in efendisi ve Demir Donanma’nın Lord Kaptanı,

-Victarion’ın müdafileri:

-KIRMIZI RALF STONEHOUSE, TOPAL RALF ve BERBER NUTE,

-Victarion’ın kaptanları ve destekçileri: HOTHO HARLAW, ALVYN SHARP, GÜÇLÜ FRALEGG, ROMNYWEAVER,

WILL HUMBLE, KÜÇÜK LENWOOD TAWNEY, RALF KENNING,

MARON VOLMARK, GOROLD GOODBROTHER,

-Victarion’ın mürettebatı: TEKKULAKWULF, RAGNOR TURNA,

-Victarion’ın yatak arkadaşı: esmer bir kadın, sağır ve dilsiz, Victarion’ın ağabeyi Euron’dan bir hediye,

-EURON GREYJOY, nam-ı diğer KARGAGÖZ, Balon Greyjoy’un kardeşi ve *Sükûnet’in* kaptanı,

-Euron’un müdafileri: GERMUND BOTLEY, ORKMONT ADASI’NDAN ORKWOOD, DONNOR SALTCLIFFE,

-Euron’un kaptanları ve destekçileri: KARADİŞLİ TORWOLD, ÇİMDİKSURAT JON MYRE, KIZIL KÜREKÇİ, SOLAK LUCAS CODD, QUELLON HUMBLE, HARREN HALFHOARE, PİÇ KEMMETT TURNA, KÖLE QARL, TAŞYUMRUK, ÇOBAN

RALF, LORD LİMANI’NDAN RALF,

-Balon’ın sancak beyleri, Demir Adaları Lordları:

-PYKE’TA

-{SAWANE BOTLEY}, Lord Limanı Lordu, Euron Kargagöz tarafından boğuldu,

-{HARREN}, en büyük oğlu, Moat Cailin’de öldürüldü,

-TRISTIFER, ikinci oğlu ve meşru vârisi, amcası tarafından haklarından mahrum bırakıldı,

-SYMOND, HARLON, VICKON ve BENNARION, küçük oğulları, aynı şekilde haklarından mahrum bırakıldılar,

-GERMUND, kardeşi, Lord Limanı Lordu oldu,

- Germund’un oğulları BALON ve QUELLON,

-SARGON ve LUCIMORE, Sawane’in üvey kardeşleri,

-WEX, on iki yaşında dilsiz bir çocuk, Sargon’un piç oğlu, Theon Greyjoy’un yaveri,

-WALDON WYNCH, Demir Yuva Lordu,

-HARLAW’DA

-RODRİK HARLAW, nam-ı diğer OKUYUCU, On Kule Lordu, Harlaw’un Harlaw’u,

-LEYDİ GWYNESSE, büyük kız kardeşi,

-LEYDİ ALANNYS, küçük kız kardeşi, Kral Balon Greyjoy’un dulu,

-SIGFRYD HARLAW, nam-ı diğer GÜMÜŞ SAÇLI SIGFRYD, büyük amcası, Harlaw Kalesi efendisi,

-HOTHO HARLAW, nam-ı diğer KAMBUR HOTHO, kuzeni, Işıltılı Kule’den,

-SÖR HARRAS HARLOW, nam-ı diğer ŞÖVALYE, kuzeni, Boz Bahçe Şövalyesi,

-BOREMUND HARLAW, nam-ı diğer MAVİ BOREMUND, Yaşlıkadın Tepesi efendisi,

-Lord Rodrik’in sancak beyleri ve yeminli kılıçları:

-MARON VOLMARK, Volmark Lordu

-MYRE, STONETREE ve KENNING,

-Lord Rodrik’in hanesi:

- ÜÇ DİŞLİ, yaşlı bir kadın, kâhya,

BLACKTYDE’DA

-BAELOR BLACKTYDE, Blacktyde Lordu, *Gece Kuşu*'nun kaptanı,
-KÖR BEN BLACKTYDE, Boğulmuş Tanrı'nın rahibi,

ESKİ WYK'TE

-DUNSTAN DRUMM, Davul, *Gök Gürleten'* in kaptanı,
-NORNE GOODBROTHER, Kırıktaş'tan,
-STONEHOUSE,
-TARLE, nam-ı diğer ÜÇ KEZ BOĞULMUŞ TARLE, Boğulmuş Tanrı'nın rahibi,

BÜYÜK WYK'TE

-GOROLD GOODBROTHER, Çekiçboynuz Lordu,
-Gorold'un üçüz oğulları GREYDON, GRAN ve GORMOND,
-Gorold'un kızları, GYSELLA ve GWIN,
-ÜSTAT MURENMURE, hoca, şifacı ve danışman,
-TRISTON FARWYND, Fokderisi Burnu Lordu,
-SPARR,
-oğlu ve vârisi, STEFFARION,
-MELDRED MERLYN, Çakıl Taşı Lordu,

ORKMONT'TA

-ORKMONT'TAN ORMUND,
-LORD TAWNEY,

TUZ UÇURUMU'NDA

-LORD DONNOR SALTCLIFFE,
-LORD SUNDERLY,

DAHA KÜÇÜK ADALARDA VE KAYALARDA

-GYLBERT FARWYND, Issız Işık Lordu,
-YAŞLI GRİ MARTI, Boğulmuş Tanrı'nın rahibi.

BÜYÜK VE KÜÇÜK DİĞER HANEDANLAR

ARRYN HANEDANI

Arrynlar'ın kökleri, Vadi ve Dağ Kralları'na uzanır. Arryn Hanedanı'nın arması, gök mavisi zemin üstünde ay ve şahindir. Arryn Hanedanı'nın sözü: *Onur Kadar Yüksek.*

ROBERT ARRYN, Kartal Yuvası Lordu, Vadi'nin Savunucusu, annesi tarafından Doğu'nun Meşru Muhafızı ilan edildi, sekiz yaşında hasta bir çocuk, zaman zaman TATLIBÜLBÜL olarak anılır,

-annesi, Tully Hanedanından {LEYDİ LYSA}, Lord Jon Arryn'in dulu, Ay Kapısı'ndan ölüme itildi,

-üvey babası PETYR BAELISH, nam-ı diğer SERÇEPARMAK, Harrenhal Lordu, Üç Dişli Mızrak Azam Lordu ve Vadi'nin Lord Savunucusu,

-ALAYNE TAŞ, Lord Baelish'in nüfusuna kabul ettiği gayrimeşru kızı, on üç yaşında, gerçek kimliği Sansa Stark,

-SÖR LOTHOR BRUNE, Lord Petyrin hizmetinde bir paralı asker, Kartal Yuvası muhafızlarının kumandanı,

-OSWELL, Lord Petyrin hizmetindeki yaşlı bir adam, zaman zaman KARAKAZAN olarak anılır,

-Lord Robert'in Kartal Yuvasındaki ahalisi:

-MARILLION, genç ve yakışıklı bir şarkıcı, Leydi Lysa'nın gözdesi ve leydiyi öldürmekle itham ediliyor,

-ÜSTAT COLEMON, danışman, şifacı ve hoca,

-MORD, zalim bir zindancı, altın bir dişi var,

-GRETCHEL, MADDY ve MELA, hizmetçi kadınlar,

-Lord Robert'in sancak beyleri, Vadi Lordları:

-LORD NESTOR ROYCE, Vadi Baş Vekilharcı ve Ay Kapılarının kale kumandanı,

-SÖR ALBAR, Lord Nestor'ın oğlu,

-MYRANDA, nam-ı diğer RANDA, Lord Nestor'ın kızı, az kullanılmış bir dul,

-MYA TAŞ, katır bakıcısı ve rehber, Kral I. Robert Baratheon'ın gayrimeşru kızı,

-OSSY ve HAVUÇ, katır bakıcıları,

-LYONEL CORBRAY, Yürek Ocağı Lordu,

-SÖR LYN CORBRAY, Lyonel’in kardeşi ve vârisi, meşhur kılıç Meyus Leydi’nin taşıyıcısı,
-SÖR LUCAS CORBRAY, Lyonel’in küçük kardeşi,
-JON LYNDERLY, Yılan Ormanı Lordu,
-TERRANCE, Jon’un oğlu ve vârisi, genç bir yaver,
-EDMUND WAXLEY, Dişbudak Şövalyesi,
-GEROLD GRAFTON, Martı Kasabası Lordu,
-GYLES, en küçük oğlu, bir yaver,
-TRISTON SUNDERLAND, Üç Kız Kardeş Lordu,
-GODRİC BORRELL, Tatlı Kız Kardeş Lordu,
-ROLLAND LONGTHORPE, Uzun Kız Kardeş Lordu,
-ALESANDOR TORRENT, Küçük Kız Kardeş Lordu,

-İstidacı Lordlar, genç Lord Robert’ı savunmak adına güç birliği yapan Arryn Sancak beyleri:
- YOHN ROYCE, nam-ı diğer BRONZ YOHN, Taşyazı Lordu, Royce Hanedanı’nın en üst dalından,
-SÖR ANDAR, Bronz Yohn’un hayatta kalan tek oğlu ve Taşyazı vârisi,
-Bronz Yohn’un hane ahalisi:
-ÜSTAT HELLIWEG, hoca, şifacı ve danışman,
-RAHİP LUCOS,
-SÖR SAMWELL TAŞ, nam-ı diğer GÜÇLÜ SAM TAŞ
-Bronz Yohn’un sancak beyleri ve yeminli kılıçları:
-ROYCE COLDWATER, Soğuksu Yanığı Lordu,
-SÖR DAMON SHETT, Martı Kulesi Şövalyesi,
-UTHOR TOLETT, Gri Vadi Lordu,
-ANYA WAYNWOOD, Demirmeşe Kalesi Leydisi,
-SÖR MORTON, Leydi Anya’nın büyük oğlu ve vârisi,
-SÖR DONNEL Leydi Anya’nın ikinci oğlu, Kapı Şövalyesi,
-WALLACE, Leydi Anya’nın en küçük oğlu,
-HARROLD HARDYNG, Leydi Anya’nın vesayetinde, ekseriyetle VÂRİS HARRY olarak anılan bir yaver,
-BENEDAR BELMORE, Keskin Şarkı Lordu,
-SÖR SYMOND TEMPLETON, Dokuzyıldız Şövalyesi,
-{EON HUNTER}, Uzun yay Kalesi Lordu, yakın zamanda vefat etti,
-SÖR GILWOOD, nam-ı diğer GENÇ HUNTER, Lord

Eon’un en büyük oğlu ve vârisi,
-SOR EUSTACE, Lord Eon’un ikinci oğlu,
-SÖR HARLAN, Lord Eon’un en küçük oğlu,
-Genç Lord Hunter’ın hane ahalisi:
-ÜSTAT WILLAMEN, danışman, şifacı ve hoca,
-HORTON REDFORT, Kızılhisar Lordu, üç kez evlendi,
-SÖR JASPER, SÖR CREIGHTON, SÖR JON, Horton’ın oğulları,
-SÖR MYCHEL, Horton’ın en küçük oğlu, yeni, şövalye, Taşyazı’dan Ysilla Royce ile evli,

-Ay Dağları’ndaki kabile şefleri:
-TAŞ KARGALAR’DAN DOLF OĞLU SHAGGA, şu anda Kral Ormanı’nda bir çetenin lideri,
-YANIK ADAMLAR’DAN TIMETT OĞLU TIMETT,
-KARA KULAKLAR’DAN CHEYK KIZI CHELLA,
-AY KARDEŞLERİNDEN CALOR OĞLU CRAWN.

FLORENT HANEDANI

Parlaksu Kalesi’nin Florentler’i Tyrell sancak beyleridir. Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Lord Alester Florent metbu lordunu takip ederek Kral Renly’nin yanında yer alırken, Sör Axell, yeğeni Selyse’nin kocası Stannis’i seçti. Renly’nin ölümünün ardından, Lord Alester, Parlaksu Kalesi’nin bütün kuvvetiyle birlikte Stannis’in tarafına geçti. Stannis, Lord Alester’i Kral Eli ilan etti ve donanmasının komutasını karısının kardeşi Sör Imry’ye verdi. Donanma ve Sör Imry, Karasu Savaşı’nda kaybedildi. Sör Alester’in yenilginin ardından barış görüşmeleri yapması, Kral Stannis tarafından ihanet olarak değerlendirildi. Sör Alester, kırmızı rahibe Melisandre’ye teslim edildi ve yakılarak R’hllor’a kurban verildi.

Stannis’e gösterdikleri destek nedeniyle, Florentler Demir Taht tarafından da hain ilan edildi. Arazilerine ve gelirlerine el konuldu. Parlaksu Kalesi ve bütün arazileri, Sör Garlan Tyrell’e bahşedildi.

Florent Hanedanının arması, bir çiçek çemberinin içindeki tilki başıdır.

{ALESTER FLORENT}, Parlaksu Kalesi Lordu, bir hain olarak yakıldı,
-karısı, Crane Hanedanından LEYDİ MELARA, -çocukları:
-ALEKYNE, haklarından yoksun bırakılmış Parlaksu Lordu, Yüksek Kule’ye sığınmak üzere Eski Şehir’e kaçtı,

- LEYDİ MELESSA, Lord Randyll Tarly ile evli,
-RHEA, Lord Leyton Hightower ile evli,
-kardeşleri:
-SOR AXELL, kraliçenin adamı, Kıyıdaki Doğugözcüsü'nde yeğeni Kraliçe Selyse'nin hizmetinde,
-{SÖR RYAM}, attan düşerek öldü,
-SELYSE, Sör Ryam'ın kızı, Kral I. Stannis Baratheon'ın karısı ve kraliçesi,
-SHİREEN BARATHEON, Stannis ve Selyse'nin tek çocuğu,
-{SÖR IMRY}, Sör Ryam'ın büyük oğlu, Karasu Savaşı'nda öldü,
-SÖR ERREN, Sör Ryam'ın ikinci oğlu, Yüksek Bahçe'de tutsak,
-SÖR COLIN, Parlaksu Kalesi kale kumandanı.
-DELENA, Sör Colin'in kızı, SÖR HOSMAN NORCROSS'la evli,
-EDRİC FIRTINA, Delena'nın Kral I.Robert Baratheon'dan olan gayrimeşru oğlu,
-ALESTER NORCROSS, Delena'nın en büyük meşru oğlu, dokuz yaşında,
-RENLY NORCROSS Delena'nın ikinci meşru oğlu, üç yaşında,
-ÜSTAT OMER, Sör Colin'in en büyük oğlu, Eski Meşe'de hizmet veriyor,
-MERRELL Sör Colin'in en küçük oğlu, Arbor'da yaver,
- RYLENNE, Lord Alester'in kız kardeşi, Sör Rycherd Crane'le evli.

FREY HANEDANI

Freyler, Tully Hanedanı'nın sancak beyleridir fakat görevlerini yerine getirmek hususunda her zaman sebatkâr olmamışlardır. Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Robb Stark, Lord Walder'ın kızlarından ya da torunlarından biriyle evleneceğine söz vererek lordun ittifakını kazanmıştır. Robb, sözünden dönüp Leydi Jeyne Westerling ile evlendiğinde, Freyler, Roose Boltonla birlikte bir komplo kurmuş ve tarihe Kırmızı Düğün olarak geçen ziyafette Genç Kurt'u ve takipçilerini katletmişlerdir.

WÄLDER FREY, Geçit Lordu,
-ilk karısından, {Royce Hanedanı'ndan LEYDİ PERRA}:
-{SÖR STEVRON}, Öküzağzı Mücadelesinden sonra öldü,
-karısı, {Corenna Swann}, hastalıktan öldü,
-Stevron'un büyük oğlu, SÖR RYMAN, İkizler vârisi,
-Ryman'ın oğlu, EDWYN, Janyce Hunter'la evli,

-Edwyn’in kızı, WALD A, dokuz yaşında,
-Ryman’ın oğlu, WALDER, nam-ı diğer KARA WALDER,
-Ryman’ın oğlu, {PETYR}, nam-ı diğer SİVİLCELİ PETYR, Eski Taş’ta asıldı, Mylenda Caron ile evli,
-Petyr’ın kızı, PERRA, beş yaşında,
-Stevron’un oğlu, AEGON, yarım akıllı, nam-ı diğer ÇINGIRAK, Kırmızı Düğün’de Catelyn Stark tarafından öldürüldü,
-Stevron’un kızı, {MAEGELLE}, doğum sırasında öldü, Sör Dafyn Vance ile evliydi,
-Maegelle’in kızı, MARIANNE,
-Maegelle’in oğlu, WALDER VANCE, yaver,
-Maegelle’in oğlu, PATREK VANCE,
-karısı, {Marselia Waynwood}, doğum sırasında öldü,
-Stevron’un oğlu, WALTON, Deana Hardyng’le evli,
-Walton’in oğlu, STEFFON, nam-ı diğer ŞEKER,
-Walton’in kızı, WALD A, nam-ı diğer GÜZEL WALDA,
-Walton’in oğlu, BRYAN, yaver,
-SÖR EMMON, Lord Wälder’ın ikinci oğlu, Lannister Hanedanı’ndan Genna’yla evli,
-Emmon’ın oğlu, {SÖR CLEOS}, Jeyne Darry’yle evliydi, Bakire Havuzu yakınlarında haydutlar tarafından öldürüldü,
-Cleos’un oğlu, TYWIN, on iki yaşında, yaver,
-Cleos’un oğlu, WILLEM, Külizi’nde yaver çömezi, on yaşında,
-Emmon’ın oğlu, SÖR LYONEL, Melesa Crakehall’la evli,
-Emmon’ın oğlu, {TION}, Nehirova’da tutsakken Rickard Karstark tarafından öldürüldü,
-Emmon’ın oğlu, WALDER, nam-ı diğer KIRMIZI WALDER, Casterly Kayası’nda yaver,
-SÖR AENYS, Lord Walder’ın üçüncü oğlu, doğum sırasında ölen {Tyana Wylde}ile evliydi,
-Aenys’in oğlu, AEGON KANLIDOĞAN, bir haydut,
-Aenys’in oğlu, RHAEGAR, hastalıktan ölen {Jeyne Beesbury}ile evliydi,
-Rhaegar’ın oğlu, ROBERT, on üç yaşında,
-Rhaegar’in kızı, WALDA, nam-ı diğer BEYAZ WALDA, on bir yaşında,
-Rhaegar’in oğlu, JONOS, sekiz yaşında,

-PERRIANE, Lord Walder’in kızı, Sör Leslyn Haigh’le evli,
-Perriane’nin oğlu, SÖR HARYS HAIGH,
-Harys’in oğlu, WALDER HAIGH, beş yaşında,
-Perriane’nin oğlu, SÖR DONNEL HAIGH,
-Perriane’nin oğlu, ALYN HAIGH, yaver,
-ikinci karısından, {Swann Hanedanından LEYDİ CYRENNA}:
-SÖR JARED, büyük oğulları, {Alys Frey} ile evliydi,
-Jared’in oğlu, {SÖR TYTOS}, Kırmızı Düğün sırasında Sandor Clegane tarafından öldürüldü, Zhoe Blanetree’yle evliydi,
-Tytos’un kızı, ZIA, on dört yaşında,
-Tytos’un oğlu, ZACHERY, on iki yaşında, İnanç’a yeminli, Eski Şehir Septi’nde eğitim alıyor,
-Jared’in kızı, KYRA, Kırmızı Düğün sırasında öldürülen {Sör Garse Goodbrook}ile evliydi,
-Kyra’nın oğlu, WALDER GOODBROOK, dokuz yaşında,
-Kyra’nın kızı JEYNE GOODBROOK, altı yaşında,
-RAHİP LUCEON, Yüce Baelor Septi’nde görevli,
-üçüncü karısından, {Crakehall Hanedanından LEYDİ AMAREI}:
-SÖR HOSTEEN, Bellena Hawick’le evli,
-Hosteen’in oğlu, SÖR ARWOOD, Ryella Royce’la evli,
-Arwood’un kızı, RYELLA, beş yaşında,
-Anvood’un ikiz oğulları, ANDROW ve ALYN, dört yaşındalar,
- LYTHENE, Lord Walder’ın kızı, Lord Lucias Vypren’le evli,
-Lythene’in kızı, ELYANA, Sör Jon Wylde’la evli,
-Elyana’nın oğlu, RICKARD WYLDE, dört yaşında,
-Lythene’in oğlu, SÖR DAMON VYPREN,
-SYMOND, Braavoslu Betharios’la evli,
-Symond’un oğlu, ALESANDER, şarkıcı,
-Symond’un kızı, ALYX, on yedi yaşında,
-Symond’un oğlu, BRADAMAR, on yaşında, Braavos’ta, Oro Tendyris isimli tacirin vesayetinde,
-SÖR DANWELL, Lord Walder’ın sekizinci oğlu, Wynafrei Whent’le evli,
-{Çok sayıda düşük ve ölü doğum},
-{MERRETT}, Eski Taş’ta asıldı, Mariya Darry’yle evliydi,
-Merrett’in kızı, AMEREI, kısaca AMI olarak anılır, on altı yaşında bir dul, Sör Gregor tarafından öldürülen {Mavi Çatal’dan Sör Pate}

ile evliydi,
-Merrett’in kızı, WALDA, nam-ı diğer ŞİŞKO WALDA, Dehşet Kalesi Lordu Roose Bolton’la evli,
-Merrett’in kızı, MARISSA, on üç yaşında,
-Merrett’in oğlu, WÄLDER, nam-ı diğer KÜÇÜK WALDER, sekiz yaşında, Ramsey Bolton’ın hizmetinde,
-{SÖR GEREMY, boğuldu}, Carolei Waynwood’la evliydi,
-Geremy’nin oğlu, SANDOR, on iki yaşında, yaver,
-Geremy’nin kızı, CYNTHEA, dokuz yaşında, Leydi Anya Waynwood’un vesayetinde,
-SÖR RAYMUND, Beony Beesbury’yle evli,
-Raymund’un oğlu, ROBERT, on altı yaşında, Hisar’da kalfa,
-Raymund’un oğlu MALWYN, Lys’te bir simyacının hizmetinde,
-Raymund’un ikiz kızları SERRA ve SARRA,
-Raymund’un kızı CERSEI, altı yaşında, nam-ı diğer KÜÇÜK ARI,
-Raymund’un ikiz oğulları JAIME ve TYWIN,
-dördüncü karısından, {Blackwood Hanedanı’ndan LEYDİ ALYSSA}:
-LOTHAR, Lord Walder’ın on ikinci oğlu, nam-ı diğer AKSAK LOTHAR, Leonella Lefford’la evli,
-Lothar’ın kızı, TYSANE, yedi yaşında,
-Lothar’ın kızı, WALDA, beş yaşında,
-Lothar’ın kızı, EMBERLEI, üç yaşında,
-Lothar’ın kızı, LEANA, yenidoğan,
-SÖR JAMMOS, Lord Walder’in on üçüncü oğlu, Sallei Paege’le evli,
-Jammos’un oğlu, WALDER, nam-ı diğer BUYUK WALDER, sekiz yaşında, yaver, Ramsey Bolton’ın hizmetinde,
-Jammos’un ikiz oğulları, DICKON ve MATHIS, beş yaşındalar,
-SÖR WHALEN, Lord Walder’in on dördüncü oğlu, Sylwa Paege’le evli,
-Whalenin oğlu, HOSTER, on iki yaşında, Sör Damon Paege’in yaveri,
-Whalenin kızı, MERIANNE, kısaca MERRY diye anılır, on bir yaşında,
- MORYA, Lord Walderin kızı, Sör Flement Braxie evli,
-Morya’nın oğlu, ROBERT BRAX, dokuz yaşında, Casterly Kayası’nda yaver çömezi,
-Morya’nın oğlu, WÄLDER BRAX, altı yaşında,

-Morya’nın oğlu, JON BRAX, üç yaşında,
-TYTA, Lord Walderin kızı, nam-ı diğer BAKİRE TYTA,

-beşinci karısından, {Whent Hanedanından LEYDİ SARYA}:
-çocukları olmadı,

-altıncı karısından, {Rosby Hanedanından LEYDİ BETHANY}:
-SÖR PERWYN, Lord Walderin on beşinci oğlu,
-{SÖR BENFREY}, Lord Walderin on altıncı oğlu, Kırmızı Düğün’de aldığı bir yara sebebiyle öldü, kuzeni Jyanna Freyie evliydi,
-Benfrey’nin kızı, DELLA, nam-ı diğer SAĞIR DELLA, üç yaşında,
-Benfrey’nin oğlu, OSMUND, iki yaşında,
-ÜSTAT WILLAMEN, Lord Walderin on yedinci oğlu, Uzunyay Kalesinde görevli,
-OLYVAR, Lord Walderin on sekizinci oğlu, Robb Stark’in eski yaveri,
-ROSLIN, on altı yaşında genç kız, Kırmızı Düğün’de Lord Edmure Tully ile evlendi,

-yedinci karısından, {Farring Hanedanından LEYDİ ANNARA}:
-ARWYN, Lord Walderin kızı, on dört yaşında,
-WENDEL, Lord Walderin on dokuzuncu oğlu, on üç yaşında, Denizgözcüsü’nde yaver çömezi, -COLMAR, Lord Walderin yirminci oğlu, İnanç’a söz verildi, on bir yaşında,
-WALTYR, Lord Walderin yirmi birinci oğlu, kısaca TYR diye anılır, on yaşında,
-ELMAR, Lord Walderin son oğlu, kısa bir süre Arya Stark’la nişanlıydı, dokuz yaşında,
-SHIREI, altı yaşında, kız,

-sekizinci karısı, Erenford Hanedanından LEYDİ JOYEUSE,
-Hamile,

-Lord Walderin muhtelif annelerden doğma gayrimeşru çocukları,
-WALDER NEHİR, nam-ı diğer PİÇ WALDER,
-Piç Walderin oğlu, SÖR AEMON NEHİR,
-Piç Walderin kızı, WALDA NEHİR,
-ÜSTAT MELWYS, Rosby’de hizmetli,
-JEYNE NEHİR, MARTYN NEHİR, RYGER NEHİR, RONEL NEHİR, MELLARA NEHİR, diğerleri.

HIGHTOWER HANEDANI

Eski Şehir’in Hightowerlari, Batıdiyar’ın en eski ve en gururlu hanedanlarından biridir, kökleri İlk İnsanlar’a kadar uzanır. Bir zamanlar krallar olarak hüküm süren Hightowerlar, Günlerin Şafağı’ndan bu yana Eski Şehir ve çevresini yönetmektedir. Andallar’a direnmek yerine onları hoş karşılamış ve daha sonra taçlarından feragat ederek Menzil Krallarına diz çökmüşledir fakat kadim imtiyazlarını muhafaza etmişlerdir. Son derece kuvvetli ve varlıklı olmalarına rağmen, Hightowerlar ticaret yapmayı savaşmaya tercih etmiş ve Batıdiyar’ın savaşlarında nadiren büyük roller almışlardır. Hisar’ın kuruluşuna katkıda bulunmuş ve Hisar’ı bugüne kadar korumaya devam etmişlerdir. Mahir ve muttali Hightowerlar, her daim eğitimin ve Inanç’ın hamisi olmuşlardır. Bazılarının simyacılık, nekromansi ve diğer büyü sanatlarıyla da ilgilendiği söylenir.

Hightower Hanedanı’nın arması; duman grisi bir zeminde, taraçalı beyaz bir kuledir, kulenin tepesinde ateşten oluşmuş bir taç vardır. Hightowerlar’un sözü: *Biz Yolu Aydınlatırız.*

LEYTON HIGHTOWER, Eski Şehir’in sesi, Liman Lordu, Yüksek Kule Lordu, Hisar’ın Koruyucusu, Güney’in Feneri, nam-ı diğer ESKİ ŞEHİR’İN YAŞLI ADAMI,

-LEYDİ RHEA, Hightower Hanedanı’ndan, Leyton’ın dördüncü karısı,

-SÖR BAELOR, nam-ı diğer BAELOR PARLAK TEBESSÜM, Lord Leyton’ın en büyük oğlu ve vârisi, Rhonda Rowan ile evli,

-MALORA, nam-ı diğer ÇILGIN BAKİRE, Lord Leyton’ın kızı,

-ALERIE, Lord Leyton’ın kızı, Lord Mace Tyrell ile evli,

-SÖR GARTH, nam-ı diğer GRİÇELİK, Lord Leyton’ın oğlu,

-DENYSE, Lord Leyton’ın kızı, Sör Desmond Redwyne ile evli,

-Denyse’in oğlu DENYS, bir yaver,

-LEYLA, Lord Leyton’ın kızı, Sör Jon Cupss ile evli,

-ALYSANNE, Lord Leyton’ın kızı, Lord Arthur Ambrose ile evli,

-LYNESSE, Lord Leyton’ın kızı, Lord Jorah Mormont ile evli, şu anda Lysli Tregar Ormollen’in baş metresi,

-SÖR GUNTHOR, Lord Leyton’ın oğlu, yeşil elmalı Fossowayler’den Jeyne Fossoway ile evli,

-SÖR HUMFREY, Lord Leyton’ın en küçük oğlu,

- Lord Leyton’ın sancak beyleri:

-TOMMEN COSTAYNE, Üç Kule Lordu,

-ALYSANNE BULWER, Karataç Leydisi, sekiz yaşında,

-MARTYN MULLENDORE, Yukarı Topraklar Lordu,

-WARRYN BEESBURY, Bal Kalesi Lordu,
-BRANSTON CUY, Günebakan Kalesi Lordu,

-Eski Şehir'in insanları:

-EMMA, kadınların hafifmeşrep ve elma şarabının korkunç sert olduğu Telek ve Maşrapa'da bir hizmetçi kadın,

-ROSEY, Emma'nın kızı, on beş yaşında, bekâreti bir altın ejderhaya mal olacak,

-Hisar'ın aliüstatları:

-ALİÜSTAT NORREN, bu yılın Yargıç'ı, yüzüğü, asası ve maskesi altın ve gümüş alaşımı,
-ALİÜSTAT THEOBALD, gelecek yılın Yargıç'ı, yüzüğü, asası ve maskesi kurşun,
-ALİÜSTAT EBROSE, şifacı, yüzüğü, asası ve maskesi gümüş,
-ALİÜSTAT MARWYN, nam-ı diğer SİHİRBAZ, yüzüğü, asası ve maskesi Valyria çeliği,
-ALİÜSTAT PERESTAN, tarihçi, yüzüğü, asası ve maskesi bakır,
-ALİÜSTAT VAELLYN, nam-ı diğer SİRKE, yıldız gözlemcisi, yüzüğü, asası ve maskesi bronz,
-ALİÜSTAT RYAM, yüzüğü, asası ve maskesi sarı altın,
-ALİÜSTAT WALGRAVE, aklı gidip gelen yaşlı bir adam, yüzüğü, asası ve maskesi siyah demir,
-GALLARD, CASTOS, ZARABELO, BENEDICT, GARIZON, NYMOS, CETHERES, WILLIFER, MOLLOS, HARODON, GUYNE, AGRIVANE, OCLEY, diğer aliüstatlar,

-Hisar'ın üstatları, kalfaları ve çırakları:

-ÜSTAT GORMON, sık sık Walgrave'in yerine hizmet veriyor,
-ARMEN, nam-ı diğer KALFA, dört halkalı bir kalfa,
-ALLERAS, nam-ı diğer SFENKS, üç halkalı bir kalfa, usta bir okçu,
-ROBERT FREY, on altı yaşında, iki halkalı bir kalfa,
-LORCAS, dokuz halkalı bir kalfa, Yargıç'ın hizmetinde,
-LEO TYRELL, nam-ı diğer TEMBEL LEO, soylu bir çırak,
-MOLLANDER, bir çırak, düztaban doğmuş,
-PATE, Aliüstat Walgrave'in kuzgunlarla ilgilenmesine yardım ediyor, umut vadetmeyen bir çırak,
-ROONE, genç bir çırak.

LANNİSTER HANEDANI

Casterly Kayası'nın Lannisterlar'ı, Kral Tommen'ın Demir Taht'a dair iddiasının baş destekçileridir. Köklerinin, Kahramanlar Çağı'nın efsanevi düzenbazı Akıllı Lann'den gelmesiyle övünürler. Casterly Kayası ve Altın Diş'teki altın madenleri, onları Büyük Hanedanlar'ın en zengini yapmıştır. Lannister Hanedanı'nın arması, kırmızı zemin üstünde altın bir aslandır. Lannister Hanedanı'nın sözü: *Beni kükrerken duyun!*

{TYWIN LANNİSTER}, Casterly Kayası Lordu, Batı Muhafızı, Lannis Limanı Kalkanı ve Kral Eli, cüce oğlu tarafından tuvalet odasında öldürüldü,

-Lord Tywin'in çocukları:

-CERSEİ, Jaime'nin ikizi, Casterly Kayası Leydisi,

-SOR JAİME, Cersei'nin ikizi, nam-ı diğer KRAL KATİLİ,

-TYRION, nam-ı diğer İBLİS, cüce ve akraba katili,

-Lord Tywin'in kardeşleri ve onların çocukları:

-SÖR KEVAN LANNISTER, Swyft Hanedanından DORNA ile evli,

-LEYDİ GENNA, Sör Emmon Freyie evli, Emmon şu anda Nehirova Lordu,

-Genna'nın en büyük oğlu { SÖR CLEOS FREY}, haydutlar tarafından öldürüldü,

-Cleos'un büyük oğlu, SÖR TYWIN FREY, kısaca TY olarak anılır, şimdi Nehirova vârisi,

-Cleos'un ikinci oğlu, WILLEM FREY, bir yaver,

-Genna'nın ikinci oğlu, SÖR LYONEL FREY,

-Genna'nın üçüncü oğlu, {TION FREY}, bir yaver, Nehirova'da tutsakken öldürüldü,

-Genna'nın en küçük oğlu, WALDER FREY, nam-ı diğer KIRMIZI WALDER, Casterly Kayasında yaver çömezi,

-BEYAZGÜLÜŞLÜ WAT, Leydi Genna'nın hizmetindeki bir şarkıcı,

-{SÖR TYGETT LANNISTER}, çiçek hastalığından öldü,

-TYREK, Tygett'in oğlu, kayıp, ölmüş olmasından endişe ediliyor,

-LEYDİ ERMESANDE HAYFORD, Tyrek'in çocuk karısı,

-{GERION LANNİSTER}, denizde kayboldu,

-JOYTEPE, Gerion'ın gayrimeşru kızı, on bir yaşında,

-Lord Tywin'in diğer yakın akrabaları:

-{SÖR STAFFORD LANNİSTER}, Lord Tywin'in kuzeni ve karısının kardeşi, Öküzağzı'ndaki mücadelede öldürüldü,

-CERENNA ve MYRIELLE, Stafford'ın kızları,
-SÖR DAVEN LANNİSTER, Stafford'ın oğlu,
-SÖR DAMION LANNİSTER, bir kuzen, Leydi Shiera Crakehall ile evli,
-oğulları SÖR LUCION,
-kızları, LANNA, Sör Antariojast ile evli,
-LEYDİ MARGOT, bir kuzen, Lord Titus Peake ile evli,

-Casterly Kayası'ndaki hane ahalisi:
-ÜSTAT CREYLEN, şifacı, hoca ve danışman,
-VYLARR, muhafızların kumandanı,
-SÖR BENEDICT BROOM, silah ustası,
-BEYAZGÜLÜŞLÜ WAT, bir şarkıcı,

-sancak beyleri ve yeminli kılıçlar, Batı'nın Lordları:
-DAMON MARBRAND, Külizi Lordu,
-SÖR ADDAM MARBRAND, Damon'ın oğlu ve vârisi, Kral Toprakları'nın Şehir Muhafızları Kumandanı,
-ROLAND CRAKEHALL, Crakehall Lordu,
-Roland'ın kardeşi, {SÖR BURTON}, haydutlar tarafından öldürüldü,
-Roland'ın oğlu ve vârisi SÖR TYBOLT,
-Roland'ın oğlu SOR LYLE, nam-ı diğer GÜÇLÜDOMUZ, -Roland'ın en küçük oğlu SÖRMERLON,
-SEBASTON FARMAN, Güzel Ada Lordu,
-Sebaston'ın kız kardeşi JEYNE, Sör Gareth Clifton ile evli,
-TYTOS BRAX, Boynuzvadi Lordu,
-SÖR FLEMENT BRAX, Tytos'un kardeşi ve vârisi,
-QENTEN BANEFORT, Afet Kalesi Lordu,
-SÖR HARYS SWYFT, Sör Kevan Lannister'ın kayınbabası,
-Sör Harys'in oğlu SÖR STEFFON SWYFT,
-Sör Steffon'ın kızı JOANNA,
-Sör Harys'in kızı SHIERLE, Sör Melwyn Sarsfıeld ile evli,
-REGENARD ESTREN, Sokak Kalesi Lordu,
-GAWEN WESTERLING, Sarpkaya Lordu,
-Gawen'ın karısı LEYDİ SYBELLE, Spicer Hanedanı'ndan,
-Sybelle'in ağabeyi SÖR ROLPH SPİCER, yakın zamanda Castamere Lordu ilan edildi,
-Sybelle'in kuzeni SÖR SAMWELL SPİCER,

-Gawen ve Sybelle'in çocukları:
-SÖR RAYNALD WESTERLING,
-JEYNE, Robb Stark'ın dulu,
-ELEYNA, on iki yaşında bir kız,
-ROLLAM, dokuz yaşında bir oğlan,
-LORD SELMOND STACKSPEAR,
-Selmond'ın oğlu, SÖR STEFFON STACKSPEAR,
-Selmond'ın küçük oğlu, SÖR ALYN STACKSPEAR,
-TERRENCE KENNING, Tetik Lordu,
-TETİK'İN SÖR KENNOS'U, Terrence'in hizmetindeki bir şövalye,
-LORD ANTARIO JAST,
-LORD ROBIN MORELAND,
-LEYDİ ALYSANNE LEFFORD,
-LEWYS LYDDEN, Derin İn Lordu,
-LORD PHILIP PLUMM,
-Plumm'ın oğulları SÖR DENNIS PLUMM, SÖR PETER PLUMM ve SÖR HARWYN PLUMM, nam-ı diğer SERTTAŞ,
-LORD GARRISON PRESTER,
-Garrison'ın kuzeni SÖR FORLEY PRESTER,
-SÖR GREGOR CLEGANE, nam-ı diğer YÜRÜYEN DAĞ,
-Gregor'un kardeşi SANDOR CLEGANE,
-SÖR LORENT LORCH, arazi sahibi bir şövalye,
-SÖR GARTH GREENFIELD, arazi sahibi bir şövalye,
-SÖR LYMOND VIKARY, arazi sahibi bir şövalye,
-SÖR RAYNARD RUTTIGER, arazi sahibi bir şövalye,
-SÖR TYBOLT HETHERSPOON, arazi sahibi bir şövalye,
-Tybolt'un kızı, {MELERA HETHERSPOON}, Casterly Kayası'nda bir kuyuda boğuldu.

MARTELL HANEDANI

Dorne, Demir Taht'a bağlılık yemini veren Yedi Krallık'ın sonuncusudur. Kan, gelenek, coğrafya ve tarih; Dornelular'ı diğer krallıklardan ayırır. Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Dorne taraf tutmadı. Myrcella Baratheon'ın Prens Trystane ile nişanlanmasının ardından, Güneş Mızrağı, Kral Joffrey'yi destekleyeceğini duyurdu ve sancak beylerini çağırdı. Martell Hanedanının arması, altın mızrak saplanmış kızıl güneştir. Martell Hanedanı'nın sözü: *Eğilmez, Bükülmez, Kırılmaz.*

DORAN NYMEROS MARTELL, Güneş Mızrağı Lordu, Dorne Prensi,
-karısı, Özgür Şehir Norvos'tan MELLARIO,
-çocukları:
-PRENSES ARIANNE, Güneş Mızrağı vârisi,
-GARIN, Arianne'in sütkardeşi ve arkadaşı, Yeşil Kan'ın öksüzlerinden,
-PRENS QUENTYN, yeni şövalye, uzun zamandır Demir Ormanı Lordu Yronwood'un himayesinde,
-PRENS TRYSTANE, Myrcella Baratheon'la nişanlı,

-Prens Doran'ın kardeşleri:
-{PRENSES ELIA}, Kral Topraklarının İşgali sırasında tecavüze uğradı ve katledildi,
-{RHAENYS TARGARYEN}, Elia'nın küçük kızı, Kral Topraklarının İşgali sırasında katledildi,
-{AEGON TARGARYEN}, sütten kesilmemiş bir bebek, Kral Topraklarının İşgali sırasında katledildi,
-{PRENS OBERYN}, nam-ı diğer KIZIL YILAN, bir dövüşle yargılama sırasında Sör Gregor Clegane tarafından öldürüldü,
-ELLARİA KUM, Prens Oberyn'in metresi, Lord Harmen Uller'ın gayrimeşru kızı,
-KUM YILANLARI, Prens Oberyn'in gayrimeşru kızları:
-OBARA, yirmi sekiz yaşında, annesi Eski Şehirli bir fahişe,
-NYMERÎA, LEYDİ NYM olarak anılır, yirmi beş yaşında, annesi Volatisli soylu bir kadın,
-TYENE, yirmi üç yaşında, annesi bir rahibe,
-SARELLA, on dokuz yaşında, annesi *Yumuşak Öpücüksün* kadın kaptanı,
-ELIA, on dört yaşında, annesi Ellaria Kum,
-OBELLA, on iki yaşında, annesi Ellaria Kum,
-DOREA, sekiz yaşında, annesi Ellaria Kum,
-LOREZA, altı yaşında, annesi Ellaria Kum,
-Prens Doran'ın Su Bahçelerindeki maiyeti:
-AREO HOTAH, Norvoslu, muhafızların kumandanı,
-ÜSTAT CELEOTTE, danışman, şifacı ve hoca,
-bazısı soylu bazısı alt tabaka doğumlu altmış çocuk; lordların kızları ve oğulları; şövalyelerin, tacirlerin ve köylülerin öksüzleri; hepsi Doran'ın himayesinde,

-Prens Doran’ın Güneş Mızrağındaki maiyeti:
-PRENSES MYRCELLA BARATHEON, Doran’ın himayesinde, Prens Trystane ile nişanlı,
-SÖR ARYS OAKHEART, Myrcella’nın yeminli kalkanı,
-ROSAMUND LANNISTER, Myrcella’nın yatak eşlikçisi ve arkadaşı, uzak bir kuzen,
-RAHİBE EGLANTINE, Myrcella’nın rahibesi,
-ÜSTAT MYLES, danışman, şifacı ve hoca,
-RICASSO, Güneş Mızrağının baş kâhyası, yaşlı ve kör bir adam,
-SÖR MANFREY MARTELL, Güneş Mızrağı kale kumandanı,
-LEYDİ ALYSE LADYBRIGHT, lord hazineci,
-SÖR GASCOYNE, Yeşil Kan’dan, Prens Trystane’in yeminli kalkanı,
-BORS ve TIMOTH, Güneş Mızrağındaki hizmetkâr adamlar,
-BELANDRA, CEDRA, MORRA ve MELLEI, Güneş Mızrağındaki hizmetkâr kadınlar,
-Prens Doran’in sancak beyleri, Dorne Lordları:
-ANDERS YRONWOOD, Demir Ormanı Lordu, Taş Yol Muhafızı, Asilkan,
-SÖR CLETUS, Anders’in oğlu, şaşı gözüyle tanınır,
-ÜSTAT KEDRY, şifacı, hoca ve danışman,
-HARMEN HULLER, Cehennem Çukuru Lordu,
-ELLARIA KUM, Harmen’in gayrimeşru kızı,
-SÖR ULWYCK ULLER, kardeşi,
-DELONNE ALLYRION, İnayet Leydisi,
-SÖR RYON, Delonne’nin oğlu ve vârisi,
-SÖR DAEMON KUM, Ryon’ın gayrimeşru oğlu, İnayet Piçi,
-DAGOS MANWOODY, Kral Mezarı Lordu,
-MORS ve DICKON, Dagos’un oğulları,
-SÖR MYLES, Dagos’un kardeşi,
-LARRA BLACKMONT, Blackmont Leydisi,
-JYNESSA, Larra’nın kızı ve vârisi,
-PERROS, Larra’nın oğlu, bir yaver,
-NYMELLA TOLAND, Hayalet Tepesi Leydisi,
-QUENTYN QORGYLE, Kumtaşı Lordu,
-SÖR GULIAN, Quentyn’in en büyük oğlu ve vârisi,
-SÖR ARRON, Quentyn’in ikinci oğlu,
-SÖR DEZIEL DALT, Limon Ormanı Şövalyesi,

-SÖR ANDREY, Deziel’in kardeşi ve vârisi, DREY olarak anılır,

-FRANKLYN FOWLER, Yüksek Sema Lordu, nam-ı diğer YAŞLI ŞAHİN, Prens Geçidi Muhafızı,

-JEYNE ve JENNELYN, Franklyn’in ikiz kızları,

-SÖR SYMON SANTAGAR, Benekli Orman Lordu,

-SYLVA, Symon’ın kızı ve vârisi, nam-ı diğer BENEKLİ SYLVA,

-EDRIC DAYNE, Kayanyıldız Lordu, bir yaver,

-SÖR GEROLD DAYNE, nam-ı diğer SİYAH YILDIZ, Yüksek Dergâh Şövalyesi, Edric’in kuzeni ve sancak beyi,

-TREBOR JORDAYNE, Tor Lordu,

-MYRIA, Trebor’un kızı ve vârisi,

-TREMOND GARGALEN, Tuz Kıyısı Lordu,

-DAERON VAITH, Kızıl Kumullar Lordu.

STARK HANEDANI

Starklar’ın kökleri, Mimar Brandon’a ve kadim Kış Krallarına uzanır. Binlerce yıl boyunca Kuzey Kralları olarak Kışyarından hükmettiler. Hükümdarlıkları, Diz Çöken Kral olarak anılan Torrhen Stark’ın, savaşmak yerine Ejderha Aegon’a bağlılık yemini etmesiyle son buldu. Kışyarı Lordu Eddard Stark, Kral Joffrey tarafından infaz edildiğinde, kuzeyli adamlar Demir Taht’a verdikleri bağlılık yeminini geri çektiler ve Lord Eddard’ın oğlu Robb’u Kuzey Kralı ilan ettiler. Kral Robb, Beş Kralın Savaşı boyunca bütün mücadeleleri kazandı fakat ihanete uğradı ve dayısının düğünü sırasında, İkizler’de Freyler ve Boltonlar tarafından öldürüldü.

{ROBB STARK}, Kuzey Kralı, Üç Dişli Mızrak Kralı, Kış-yarı Lordu, Stark Hanedanı’nından Lord Eddard’ın ve Tully Hanedanından Leydi Catelyn’in en büyük oğulları, nam-ı diğer GENÇ KURT, Kırmızı Düğün’de öldürüldü,

-{BOZ RÜZGÂR}, Robb’un ulu kurdu, Kırmızı Düğün’de öldürüldü,

-Robb’un kardeşleri;

-SANSA, Robb’un kız kardeşi, Lannister Hanedanında Tyrion ile evli,

-{LEYDİ}, Sansa’nın ulu kurdu, Darry Kalesi’nde öldürüldü,

-ARYA, Robb’un küçük kız kardeşi, on bir yaşında, öldüğü düşünülüyor,

-NYMERIA, Arya’nın ulu kurdu, nehir topraklarında dolaşıyor,

-BRANDON, Robb’un erkek kardeşi, kısaca BRAN olarak anılır, dokuz yaşında sakat bir çocuk, Kışyarı vârisi, öldüğüne inanılıyor,

-YAZ, Bran’ın ulu kurdu,
-Bran’ın refakatçileri ve dostları:
-MEERA REED, on altı yaşında, Bozsu Gözcüsü Lordu Howland Reed’in kızı,
-JOJEN REED, Meera’nın erkek kardeşi, on üç yaşında,
-HODOR, yarım akıllı bir seyis yamağı, iki metre boyunda,
- RICKON, Robb’un küçük erkek kardeşi, dört yaşında, öldüğüne inanılıyor,
-TÜYLÜKÖPEK, Rickon’un ulu kurdu, siyah ve vahşi,
-Rickon’un dostu OSHA, bir zamanlarda Kışyarı’nda tutsak olan yabanıl bir kadın,
-JON KAR, Robb’un gayrimeşru üvey kardeşi,
Gece Nöbetçileri’nin adamı,
-HAYALET, Jon’un ulu kurdu, beyaz ve sessiz,
-Robb’un yeminli kılıçları:
-{DONNEL LOCKE, OWEN NORREY, DACEY MORMONT, SÖR WENDEL MANDERLY, ROBIN FLINT}, Kırmızı Düğün’de öldürüldüler,
-HALLIS MOLLEN, Eddard Stark’m kemiklerini Kışyarı’na götüren muhafızların kumandanı,
-JACKS, QUENT, SHADD, muhafızlar,
-Robb’un amcaları, dayısı, teyzesi ve kuzenleri;
-BENJEN STARK, amcası, Sur’un ötesine yapılan bir keşif gezisinde kayboldu, öldüğü varsayılıyor,
-{LYSA ARRYN}, teyzesi, Kartal Yuvası Leydisi, Lord Jon Arryn ile evliydi, yüksekten aşağı itilerek öldürüldü,
-Lysa ve Jon’un oğlu ROBERT ARRYN, Kartal Yuvası Lordu ve Vadi’nin Savunucusu, hasta bir çocuk,
-EDMURE TULLY, dayısı, Nehirova Lordu,
Kırmızı Düğün’de esir alındı,
-LEYDİ ROSLIN, Frey Hanedanından, Edmure’un karısı,
-SÖR BRYNDEN TULLY, nam-ı diğer KARABALIK, Robb’un annesinin amcası, Nehirova kale kumandanı,
-Genç Kurt’un sancak beyleri, Kuzey Lordları,
-ROOSE BOLTON, Dehşet Kalesi Lordu, dönek,
-{DOMERIC}, Roose’un meşru oğlu ve varisi, mide rahatsızlığından öldü,

-RAMSAY BOLTON, (eskiden RAMSAY KAR), Roose'un nüfusuna kabul ettiği gayrimeşru oğlu, nam-ı diğer BOLTON PİÇİ,
-{LEŞ}, pis kokusuyla meşhur bir silahlı asker, Ramsay'in kılığına girdiğinde öldürüldü,
-»ARYA STARK,» Lord Roose'un tutsağı, Ramsay'le nişanlandırılan sahte bir kız,
-WALTON, nam-ı diğer ÇELİKİNCİK, Roose'un kumandanı,
-BETH CASSEL, KYRA, ŞALGAM, PALLA, BANDY, SHYRA ve YAŞLI DADI, Dehşet Kalesi'nde esir tutulan Kışyarı kadınları,
-JON UMBER, nam-ı diğer İRİ JON, Son Ocak Lordu, Dehşet Kalesi'nde tutsak,
-{JON}, nam-ı diğer KÜÇÜK JON, İri Jon'un en büyük oğlu ve vârisi, Kırmızı Düğün'de öldürüldü,
-MORS, nam-ı diğer KARGAYEMİ, İri Jon'un amcası, Son Ocak kale kumandanı,
-HOTHER, nam-ı diğer FAHİŞEFELAKETİ, İri Jon'un amcası, Son Ocak kale kumandanı,
-{RICKARD KARSTARK}, Karhold Lordu, bir tutsağı öldürmek ve ihanet suçlarından kafası kesilerek infaz edildi,
-{EDDARD}, Rickard'ın oğlu, Fısıltılı Orman'da öldürüldü,
-{TORRHEN}, Rickard'ın oğlu, Fısıltılı Orman'da öldürüldü,
-HARRION, Rickard'ın oğlu, Bakire Havuzu'nda tutsak,
-ALYS, Rickard'ın kızı, on beş yaşında,
-Rickard'ın amcası ARNOLF, Karhold kale kumandanı,
-GALBART GLOVER, Derinorman Kalesi Efendisi, bekâr,
-ROBETT GLOVER, Galbart'ın kardeşi ve vârisi,
-Robett'in karısı SYBELLE, Locke Hanedanı'ndan,
-çocukları:
-GAWEN, üç yaşında erkek çocuk,
-ERENA, sütten kesilmemiş bebek,
-LARENCE KAR, Galbart'ın vesayetinde, {Lord Halys Hornwood}'un nüfusuna kabul ettiği gayrimeşru oğlu,
-HOWLAND REED, Bozsu Gözcüsü Lordu, adalı,
-Howland'in karısı JYANA, adalı,
-çocukları:
-MEERA, genç bir dişi avcı,
-JOJEN, yeşilgörüşlü genç bir çocuk,

-WYMANN MANDERLY, Beyaz Liman Lordu, son derece şişman,
-SÖR WYLIS MANDERLY, Wymann'in en büyük oğlu ve vârisi, çok şişman, Harrenhal'da tutsak,
-Wylis'in karısı LEONA, Woolfield Hanedanından,
-WYNAFRYD, kızları, on dokuz yaşında,
-WYLLA, kızları, on beş yaşında,
-{SÖR WENDEL MANDERLY}, Wymann'in ikinci oğlu, Kırmızı Düğün'de öldürüldü,
-SÖR MARLON MANDERLY, Wymann'in kuzeni, Beyaz Liman'daki garnizonun kumandanı,
-ÜSTAT THEOMORE, danışman, hoca ve şifacı,
-MAEGE MORMONT, Ayı Adası Leydisi,
-{DACEY}, Maegein en büyük kızı ve vârisi, Kırmızı Düğün'de öldürüldü,
-ALYSANE, LYRA, JORELLE, LYANNA, Maegein kızları,
-{JEOR MORMONT}, Maegein ağabeyi, Gece Nöbetçileri Lord Kumandanı, kendi adamları tarafından öldürüldü,
-SÖR JORAH MORMONT, Lord Jeor'un oğlu, eski Ayı Adası Lordu, hüküm giymiş ve sürülmüş bir şövalye,
-{SÖR HELMAN TALLHART}, Torrhen Kalesi Efendisi, Gölgeli Vadi'de öldürüldü,
-{BENFRED}, Helman'ın oğlu ve vârisi, Taşlı Kıyı'da demiradamlar tarafından öldürüldü,
-EDDARA, Helman'ın kızı, Torrhen Kalesi'nde tutsak,
-{LEOBALD}, Helman'ın erkek kardeşi, Kışyarı'nda öldürüldü,
-Leobald'ın karısı BERENA, Hornwood Hanedanı'ndan,
Torrhen Kalesi'nde tutsak,
-oğulları BRANDON ve BEREN, Torrhen Kalesi'nde tutsaklar,
-RODRIK RYSWELL, Dereler Lordu,
-BARBREY DUSTIN, Rodrik'in kızı, Höyükler Leydisi, {Lord Wiliam Dustin}'in dulu,
-ROGER RYSWELL, RICKARD RYSWELL, ROOSE RYSWELL, tartışmalı kuzenleri ve sancak beyleri,
-{CLEY CERWYN}, Cerwyn Kalesi Lordu, Kışyarı'nda öldürüldü,
-JONELLE, Cley'in ablası, otuz iki yaşında bir bakire,
-LYESSA FLINT, Dulkadın Gözcüsü Leydisi,
-ONDREW LOCKE, Eskikale Lordu, yaşlı bir adam,

-HUGO WULL, nam-ı diğer KOCA KOVA, kendi kabilesinin şefi,
-BRANDON NORREY, NORREY olarak anılır, kendi kabilesinin şefi,
-TORREN LIDDLE, LIDDLE olarak anılır, kendi kabilesinin şefi.

Stark arması, buz beyazı zeminde koşan gri bir ulu kurttur. Starklar'ın sözü: *Kış geliyor.*

TULLY HANEDANI

Nehirovalı Lord Edmyn Tully, Fatih Aegon'a bağlılık yemini veren ilk nehir lordu idi. Fatih Aegon, bütün nehir topraklarının hâkimiyetini Tully Hanedanına vererek Edmyn Tully'yi ödüllendirdi. Tully arması, dalgalı mavi ve kırmızı zemin üstünde zıplayan gümüş bir alabalıktır. Tully Hanedanının *sözü: Aile, Görev, Onur.*

EDMURE TULLY, Nehirova Lordu, kendi düğününde Freyler tarafından esir alındı,
-LEYDİ ROSLIN, Frey Hanedanı'ndan, Edmure'un genç karısı,
-{LEYDİ CATELYN STARK}, Edmure'un ablası, Kışyarı Lordu Eddard'in dulu, Kırmızı Düğün'de öldürüldü,
-{LEYDİ LYSA ARRYN}, Edmure'un kız kardeşi, Vadi'den Lord Jon Arryn'in dulu, Kartal Yuvası'ndan aşağı atılarak öldürüldü,
-SÖR BRYNDEN TULLY, nam-ı diğer KARABALIK, Edmure'un amcası, Nehirova kale kumandanı,

-Lord Edmure'un Nehirova'daki hane ahalisi:
-ÜSTAT VYMAN, danışman, şifacı ve hoca, -SÖR DESMOND GRELL, silah ustası,
-SÖR ROBIN RYGER, muhafızların kumandanı,
-UZUN LEW, ELWODD, DELP, muhafızlar,
-UTHERYDES WAYN, Nehirova kâhyası,
-Lord Edmure'un sancak beyleri, Üç Dişli Mızrak Lordları:
-TYTOS BLACKWOOD, Kuzgunağaç Kalesi Lordu,
-{LUCAS}, Tytos'un oğlu, Kırmızı Düğün'de öldürüldü,
-JONOS BRACKEN, Taş Çit Lordu,
-JASON MALLISTER, Denizgözcüsü Lordu, kendi kalesinde hapis,
-PATREK, Jason'ın oğlu, babasıyla birlikte tutsak,
-SÖR DENYS MALLISTER, Lord Jason'ın amcası, Gece Nöbetçilerinin adamı,
-CLEMENT PIPER, Pembekız Kalesi Lordu,
-SÖR MARQ PIPER, Celement'in oğlu ve vârisi, Kırmızı Düğün'de

esir alındı,
-KARYL VANCE, Yolcu Durağı Lordu,
-LIANE, Karyl'in büyük kızı ve vârisi,
-RHIALTA ve EMPHYRIA, Karyl'in küçük kızları,
-NORBERT VANCE, kör Atranta Lordu,
-SÖR RONALD VANCE, nam-ı diğer HABİS, Norbert'in en büyük oğlu ve varisi,
-SÖR HUGO, SÖR ELLERY, SÖR KIRTH ve ÜSTAT JON, Nobert'in diğer oğulları,
-THEOMAR SMALLWOOD, Pelit Kalesi Lordu,
-Theomar'ın karısı LEYDİ RAVELLA, Swann Hanedanı'ndan,
-Theomar'ın kızı CARELLEN,
-WILLIAM MOOTON, Bakire Havuzu Lordu,
-SHELLA WHENT, haklarında yoksun bırakılmış Harrenhal Leydisi
-SÖR WILLIS WODE, Shella'nın hizmetindeki bir şövalye,
-SÖR HALMON PAEGE,
-LORD LYMOND GOODBROOK.

TYRELL HANEDANI

Tyreller, soylarını İlk İnsanları'ın bahçıvan kralı Garth Greenhand'e dayandırmalarına rağmen, Menzil Kralları'nın vekilharçları olarak yükseldiler. Gardener Hanedanı'nın son kralı Ateş Tarlası'nda katledildiğinde, kralın baş vekilharcı Harlen Tyrell, Yüksek Bahçe'yi Fatih Aegon'a teslim etti. Aegon kaleyi ve Menzil'in hâkimiyetini Harlen'e bağışladı. Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Mace Tyrell, Renly Baratheon'ı destekleyeceğini duyurdu ve kızı Margaery'yi Renly'yle evlendirdi. Renly'nin ölümü üzerine, Yüksek Bahçe, Lannister Hanedanı'yla ittifak yaptı ve Margaery, Kral Joffrey ile nişanlandı.

MACE TYRELL, Yüksek Bahçe Lordu, Güney Muhafızı, Hudutlar'ın Savunucusu ve Menzil'in Yüksek Mareşali,
-karısı, LEYDİ ALERIE, Eski Şehir'in Hightower Hanedanı'ndan,
-çocukları:
-WILLAS, Mace'in en büyük oğlu, Yüksek Bahçe vârisi,
-SÖR GARLAN, nam-ı diğer YİĞİT, Mace'in ikinci oğlu, yakın zamanda, Parlaksu Kalesi Lordu ilan edildi,
-Garlan'ın karısı, LEYDİ LEONETTE, Fossoway Hanedanı'ndan,
-SÖR LORAS, Çiçek Şövalyesi, Mace'in en küçük oğlu, Kral Muhafızlarının Yeminli Kardeş'i,

-MARGAERY, Mace’in kızı, iki kez evlendi ve iki kez dul kaldı,
-Margaery’nin refakatçileri ve leydileri:
-kuzenleri MEGGA, ALLA ve ELINOR TYRELL,
-Elinor’un nişanlısı ALYN AMBROSE, bir yaver,
-LEYDİ ALYSANNE BULWER, LEYDİ TAENA MERRYWEATHER, MEREDYTH CRANE, RAHİBE NYSTERICA, refakatçileri,
-Mace’in dul annesi, Redwyne Hanedanından LEYDİ OLENNA, nam-ı diğer DİKEN KRALİÇESİ,
-ARRYK ve ERRYK, Olenna’nın ikiz muhafızları, SAG ve SOL olarak anılırlar,
-Mace’in kız kardeşleri:
-LEYDİ MINA, Arbor Lordu Paxter Redwyne ile evli,
-çocukları:
-HORAS REDWYNE, nam-ı diğer DEHŞET, Hobber’in ikizi,
-SÖR HOBBER REDWYNE, nam-ı diğer SALYA, Horras’in ikizi,
-DESMERA REDWYNE, on altı yaşında bir kız,
-LEYDİ JANNA, Sör Jon Fossoway ile evli,
-Mace’in amcaları ve kuzenleri:
-GARTH, nam-ı diğer KOCAMAN, amcası, Yüksek Bahçe’nin Lord Kâhyası,
-Garth’ın gayrimeşru çocukları GARSE ve GARRETT ÇİÇEK,
-SÖR MORYN, amcası, Eski Şehir Muhafızları Lord Kumandanı,
-Moryn’in oğlu {SÖR LUTHOR}, Leydi Elyn Norridge ile evliydi,
-Luthor’un oğlu SÖR THEODORE, Leydi Lia Serry ile evli,
-Theodore’un kızı ELINOR,
-Theodore’un oğlu LUTHOR, yaver,
-Luthor’un oğlu, ÜSTAT MEDWICK,
-Luthor’un kızı ÖLENE, Sör Leo Blackbaria evli,
-Moryn’in oğlu LEO, nam-ı diğer TEMBEL LEO, Hisar’da çırak,
-ÜSTAT GORMON, amcası, Hisar’da hizmet veriyor,
-{SÖR QUENTIN}, kuzeni, Ashford Kalesi’nde öldü,
-Quentin’in oğlu SÖR OLYMER, Leydi Lysa Meadowsia evli,
-Olymer’in oğulları RAYMUND ve RICKARD,
-Olymer’in kızı MEGGA,
-ÜSTAT NORMUND, kuzeni, Karataç’ta hizmet veriyor,
-{SÖR VICTOR}, kuzeni, Kral Ormanı Kardeşliğinden Gülümseyen

Şövalye tarafından öldürüldü,
-Victor'in kızı VICTARIA, yaz ateşinden ölen {Lord Jon Bulwer} ile evliydi,
-Victaria'nın kızı LEYDİ ALYSANNE BULWER, sekiz yaşında,
-Victor'ın oğlu SÖR LEO, Leydi Alys Beesbury ile evli,
-Leo'nun kızları ALLA ve LEONA,
-Leo'nun oğulları, LYONEL, LUCAS ve LORENT,
-Mace'in Yüksek Bahçe'deki hane ahalisi:
-ÜSTAT LOMYS, danışman, şifacı ve hoca,
-IGON VYRWEL, muhafızların kumandanı,
-SÖR VORTIMER CRANE, silah ustası,
-YAĞTOPARI, soytarı, son derece şişman,
-Mace'in sancak beyleri, Menzil Lordları:
-RANDYLL TARLY, Boynuz Tepe Lordu,
-PAXTER REDWYNE, Arbor Lordu,
-SÖR HORAS ve SÖR HOBBER, Paxter'in ikiz oğulları,
-Lord Paxter'in şifacısı ÜSTAT BALLABAR,
-ARWYN OAKHEART, Eski Meşe Leydisi,
-Leydi Arwyn'in en küçük oğlu SÖR ARYS, Kral Muhafızlarının Yeminli Kardeş'i,
-MATHIS ROWAN, Altınbahçe Lordu, Redwyne Hanedanı'ndan Leydi Bethany ile evlendi,
-LEYTON HIGHTOWER, Eski Şehir'in sesi, Liman Lordu,
-HUMFREY HEWETT, Meşe Kalkan Lordu,
-FALLA ÇİÇEK, Humfrey'nin gayrimeşru kızı,
-OSBERT SERRY, Güney Kalkanı Lordu,
-SÖR TALBERT, Osbert'in oğlu ve vârisi,
-GUTHOR GRIMM, Gir Kalkan Lordu,
-MORIBALD CHESTER, Yeşil Kalkan Lordu,
-ORTON MERRYWEATHER, Uzunmasa Lordu,
-LEYDİ MERRYWEATHER, Orton'in karısı, Myrli bir kadın,
-RUSSEL, Taena'nın oğlu, sekiz yaşında,
-LORD ARTHUR AMBROSE, Leydi Alsanne Hightower ile evli,
-Mace'in şövalyeleri ve yeminli kılıçları,
-SÖR JON FOSSOWAY, yeşil elmalı Fossowayler'den,
-SÖR TANTON FOSSOWAY, kırmızı elmalı Fossowayler'den,
Tyrellller'in arması, çimen yeşili zeminde altın bir güldür. Tyrellller'in sözü:

Güçlenerek Büyür.

ASİLERVE HAYDUTLAR SIRADAN İNSANLAR VE YEMİNLİ KARDEŞLER KÜÇÜK LORDLAR, GÖÇEBELER VE SIRADAN ADAMLAR

-SÖR CREIGHTON LONBOUGH ve SÖR METELİKSİZ ILLIFER, vasıfsız şövalyeler ve dostlar,

-HIBALD, korkutucu ve cimri bir tacir,

-KARANLIK VADİ'DEN SÖR SHADRICK, nam-ı diğer DELİ FARE, Hibald'ın hizmetindeki vasıfsız bir şövalye,

-BRIENNE, TARTH BAKİRESİ, BRIENNE GÜZELLİK olarak da anılır, arayışa çıkmış bir kız,

-LORD SELWYN AKŞAMYILDIZI, Tarth Lordu, Brienne'in babası,

-{KILLI BÜYÜK BEN}, SÖR HYLE HUNT,
SÖR MARK MULLENDORE, SÖR EDMUND AMBROSE,
{SÖR RICHARD FORROW}, {LEYLEK WILL}, SÖR HUGH BEESBURY, SÖR RAYMUND NAYLAND, HARRY SAWYER, SÖR OWEN INCHFIELD, ROBIN POTTER, Brienne'in eski talipleri,

-RENFRED RYKKER, Gölgeli Vadi Lordu,

-SÖR RUFUS LEEK, Renfred'in hizmetindeki tek bacaklı bir şövalye, Gölgeli Vadi'deki Boz Kale'nin kale kumandanı,

-WILLIAM MOOTON, Bakire Havuzu Lordu,

-ELEANOR, William'in kızı ve varisi, on üç yaşında,

-RANDYLL TARLY, Boynuz Tepe Lordu, Kral Tommen'ın Üç Dişli Mızrak'taki kuvvetini komuta ediyor

-DICKON, Randyll'in oğlu ve vârisi, genç bir yaver

-SÖR HYLE HUNT, Tarly Hanedanı'na bağlılık yemini vermiş bir şövalye,

-SÖR ALYN HUNT, Sör Hyle'ın kuzeni, o da Lord Tarly'nin hizmetinde,

-DICK CRABB, nam-ı diğer CEVVAL DICK, Kırıkpençe Burnu'ndan bir Crabb,

-EUSTACE BRUNE, Ulu Mağara Lordu,

-BENNARD BRUNE, Kahverengi Çukur Şövalyesi, Eustace'ın kuzeni,

-SÖR ROGER HOGG, Domuz Boynuzu Şövalyesi

-RAHÎP MERIBALD, çıplak ayaklı bir rahip,

-KÖPEK, rahibin köpeği,

-KIDEMLİ KARDEŞ, Sessiz Ada'dan,

-KARDEŞ NARBERT, KARDEŞ GILLAM, KARDEŞ RAWNEY, Sessiz Ada'nın kefaretçi kardeşleri,

-SÖR QUINCY COX, Tuzçukuru Şövalyesi, yaşlı ve bunak bir adam,

-yol ağzındaki handa:

-JEYNE HEDDLE, nam-ı diğer UZUN JEYNE, hancı, on sekiz yaşında,

-WILLOW, Jeyne'in kız kardeşi,

-TANSY, PATE, JON PENNY BEN, handaki öksüzler,

-GENDRY, çırak demirci ve Kral I. Robert Baratheon'in gayrimeşru oğlu, soyunun farkında değil,

-Harrenhal'da:

-RAFFORD, nam-ı diğer TATLI RUFF, BOKAĞIZLI, DÜNSEN, garnizonun adamları,

-BEN KARAPARMAK, silah ve zırh ustası,

-PIA, bir hizmetçi kız, bir zamanlar güzeldi,

-ÜSTAT GULIAN, şifacı, hoca ve danışman,

-Darry'de:

-LEYDİ AMEREI FREY, nam-ı diğer KAPIKULUBESİ AMİ, Lord Lancel Lannister'la nişanlı, şehvetli ve genç bir dul,

-Leydi Amerei'nin annesi LEYDİ MARIYA, Darry Hanedanından, Merrett Frey'in dul karısı,

-Leydi Amerei'nin kız kardeşi, MARISSA, on üç yaşında,

-SÖR HARWYN PLUMM, nam-ı diğer SERTTAŞ, garnizonun kumandanı,

-ÜSTAT OTTOMORE, şifacı, danışman ve hoca,

-Dizçöken Adam Hanı'nda,

-SHARNA, hancı, aşçı ve ebe,

-Sharna'nın kocası, KOCA olarak anılır,

-ÇOCUK, savaş öksüzü

-AL TURTA, bir fırıncının oğlu, artık öksüz.

HAYDUTLAR VE ISKARTALAR

{BERIC DONDARRION}, bir zamanların Kara Liman Lordu, altı kez öldürüldü,

-EDRIC DAYNE, Kayanyıldız Lordu, on iki yaşında, Lord Beric'in

yaveri,

-ÇILGIN AVCI, Taşlı Sept'ten, bir süredir Beric'in müttefiki,

-YEŞILSAKAL, Tyroshlu bir paralı asker, Beric'in muamma dostu,

-YAYCIANGUY, Dorne Hudutları'ndan bir yaycı,

-AY KASABASI'NDAN MERRIT, DEĞİRMENCİ WATTY, BATAK MEG, ODALIK KÖYÜ'NDEN JOY, Beric'in çetesindeki haydutlar,

LEYDİ TAŞYÜREK, başlıklı bir kadın, nam-ı diğer SESSİZ RAHİBE, nam-ı diğer CELLAT KADIN, nam-ı diğer MERHAMET ANA,

-LİM, nam-ı diğer LİM LİMONCÜBBELİ, eski asker, -MYRLİ THOROS, bir kırmızı rahip,

-HARWIN, Hullen'ın oğlu, bir zamanlar Kışyarı Lordu Eddard'ın hizmetinde olan kuzeyli bir adam,

-ŞANSLI JACK, aranan bir adam, tek gözü eksik,

-YEDİÇAYIN TOM'U, nam-ı diğer YEDİTELLİ TOM ve YEDİLERİN TOM'U, müphem bir şarkıcı,

-GÜZEL LUKE, NOTCH, MUDGE, SAKALSIZ DICK, haydutlar,

SANDOR CLEGANE, nam-ı diğer TAZI, Kral Joffrey'nin eski yeminli kalkanı, daha sonra Kral Muhafızlarının Yeminli Kardeş'i, son olarak Üç Dişli Mızrak'ın kıyısında ölmek üzereyken görüldü,

{VARGO HOAT}, nam-ı diğer KEÇİ, Özgür Şehir Qohor'dan, peltek konuşmalı bir paralı asker, Harrenhal'da Sör Cregor Clegane tarafından öldürüldü,

-Vargo'nun Cesur Dostları, Kanlı Oyucular olarak da anılırlar,

-URSWYCK, nam-ı diğer SADIK, Vargo'nun teğmeni, -{RAHİP UTT}, Lord Beric Dondarrion tarafından asıldı,

-DORNELU TIMEON, ŞİŞMAN ZOLLO,

RORGE, ISIRIK, PYG, SOYTARI SHAGWELL, Ibbenli TOGGJOTH, ÜÇ BAŞPARMAK, dağılıp kaçtılar,

-Şeftali'de olanlar, Taşlı Sept'te bir genelev:

-PAPATYA, kızıl saçlı sahibe,

-ALYCE, CASS, LANNA, JYZENE, HELLY, ÇANLI, Papatya'nın şeftalileri,

-Pelit Kalesi'nde olanlar, Smallwood Hanedanı'nın makamı:

-LEYDİ RAVELLA, Swann Hanedanından, Lord Theomar Smallwood'un karısı,

-Muhtelif yerlerde olanlar:

-LORD LYMOND LYCHESTER, aklı gidip gelen yaşlı bir adam,

bir zamanlar Sör Maybardin köprüsünü savunmuş,
-ÜSTAT ROONE, Lymond'ın genç bakıcısı,
-Yüce Yürek'in hayaleti,
-Yaprakların Leydisi,
-Sallydance'teki rahip.

GECE NÖBETÇİLERİNİN YEMİNLİ KARDEŞLERİ

JON KAR, Kışyarı Piçi, Gece Nöbetçilerinin dokuz yüz doksan sekizinci Lord Kumandanı,

-HAYALET, Jon'un ulu kurdu,

-EDDISON TOLLETT, nam-ı diğer EFKÂRLI EDD, Jon'un kâhyası,

KARA KALE'NİN ADAMLARI

-BENJEN STARK, Baş Korucu, uzun zamandır kayıp, öldüğü varsayılıyor,

-SÖR WYNTON STOUT, yaşlı bir korucu, aklı zayıf,

-KEDGE AKGÖZ, BEDWYCK nam-ı diğer DEV, MATTHAR, DYWEN, GARTH BOZTÜY, KRAL ORMANI'NDAN ULMER, ELRON, PYPAR, GRENN nam-ı diğer YABAN ÖKÜZÜ, BERNARR nam-ı diğer KARA BERNARR, GOADY, TİM TAŞ, KARA JACK BULWER,

GEOFF nam-ı diğer SİNCAP,

SAKALLI BEN, korucular,

-BOWEN MARSH, Lord Kâhya,

-ÜÇPARMAK HOBB, kâhya ve baş aşçı,

-{DONAL NOYE}, tek kollu zırh ustası ve demirci, Kudretli Mag tarafından kapıda öldürüldü,

-OWEN nam-ı diğer ÖKÜZ, TİM DÜĞÜMDİL, MULLY, CUGEN, DONNEL HILL nam-ı diğer ŞEKER HILL, SOLAK LEW, JEREN, WICK WHITTLESTICK kâhyalar,

-OTHELL YARWYCK Baş İnşaatçı,

-EKSİK ÇİZME, HALDER, ALBETT, FIÇI, inşaatçılar,

-CONWY, GUEREN, acemi toplayıcılar,

-RAHİP CELLADOR, sarhoş bir mütedeyyin,

-LORD JANIS SLYNT, Kral Toprakları Şehir Muhafızları'nın eski kumandanı, kısa bir süre için Harrenhal Lordu,

-ÜSTAT AEMON (TARGARYEN), şifacı ve danışman, kör bir adam,

yüz iki yaşında,

-CLYDAS, Aemon'ın kâhyası,

-SAMWELL TARLY, Aemonin kâhyası, kitaplara düşkün şişman bir delikanlı,

-DEMİR EMMETT, Doğugözcüsü'nün eski adamı, silah ustası

-HARETH, nam-ı diğer AT, ikizler ARRON ve EMRICK, SATEN, ZIPZIP ROBIN, eğitimdeki acemiler,

GÖLGE KULE'NİN ADAMLARI

SÖR DENYS MALLISTER, Kumandan,

-WALLACE MASSEY, Denys'in kâhyası ve yaveri,

-ÜSTAT MULLIN, şifacı ve danışman,

-{QHORIN YARIMEL}, baş korucu, Sur'un ötesinde Jon Kar tarafından öldürüldü,

-Gölge Kule'nin kardeşleri:

-{YAVER DALBRIDGE, EGGEN}, korucular, Çığlık Geçidi'nde öldürüldüler,

-TAŞYILANI, korucu, Çığlık Geçidi'nde kayboldu,

KIYIDAKİ DENİZGÖZCÜSÜ'NÜN ADAMLARI

COTTER PYKE, Kumandan,

-ÜSTAT HARMUNE, şifacı ve danışman,

-YAŞLI TUZLUÇAPUT, *Karakuş*'un kaptanı,

-Doğugözcüsü'nün kardeşleri:

-DAREON, kâhya ve şarkıcı,

CRASTER KALESİ'NDEKİLER (HAİNLER)

-KAMA, ev sahibi Craster'ı öldürdü,

-OLLO KESİKEL, lord kumandanı Jeor Mormont'u öldürdü,

-YEŞİLYOL'DAN GARTH, MAWNEY, GRUBBS ROSBYDEN ALAN, eski korucular,

-DÜZTABAN KARL, ÖKSÜZ OSS, MIRMIR BILL, eski kâhyalar.

YABANILLAR YA DA ÖZGÜR İNSANLAR

MANCE RAYDER, Sur'un Ötesindeki Kral, Kara Kale'de tutsak,

-{DALLA}, Mance'in karısı, doğum sırasında öldü,

-oğulları, savaşta doğdu, henüz isimlendirilmedi,

-VAL, Dalla'nm kız kardeşi, "yabanıl prenses," Kara Kale'de tutsak,

-yabanıl şefleri ve kumandanları:

-{HARMA}, nam-ı diğer KÖPEKBAŞLI, Sur'un altında öldürüldü,

-HALLECK, Harma’nın erkek kardeşi,

-KEMİK LORDU, ÇINGIRAKLI olarak alaya alınır, bir akıncı ve bir savaş çetesinin lideri,

-{YGRITTE}, genç bir mızrak karısı, Jon Kar’ın sevgilisi, Kara Kale’ye düzenlenen saldırı sırasında öldürüldü,

-RYK, nam-ı diğer UZUNMIZRAK, Kemik Lordu’nun çetesinin bir üyesi,

-RAGWYLE, LENYL, Kemik Lordu’nun çetesinin üyeleri,

-{STYR}, Thenn Magnarı, Kara Kale’ye düzenlenen saldırı sırasında öldürüldü,

-SIGORN, Styr’in oğlu, yeni Thenn Magnarı,

-TORMUND, Al Kale’nin şarap Kralı, nam-ı diğer, DEVFELAKETİ, MÜBALAĞACI, BORUCU, BUZ KIRICI, ayrıca YILDIRIMYUMRUK, AYILARIN KOCASI, TANRILARLA KONUŞAN, ORDULARIN BABASI,

-UZUN TOREGG, MUNİS TOEWYRD, DORMUND ve DRYN, Tormund’un oğulları, MUNDA, Tormund’un kızı,

-AGLAK, akıncı ve bir savaş çetesinin lideri, -{KARGAKATİLİ ALFYN}, bir akıncı,

Gece Nöbetçileri’nden Qhorin Yarımel tarafından öldürüldü,

{ORELL, nam-ı diğer KARTAL ORELL}, Çığlık Geçidi’nde Jon Kar tarafından katledilen bir derideğiştiren,

-{MAG MAR TUN DOH WEG}, nam-ı diğer KUDRETLİ MAG, bir dev, Kara Kale’nin kapısında Donal Noye tarafından öldürüldü,

-VARAMYR, nam-ı diğer ALTIDERİ, bir derideğiştiren, altı kurdun, bir gölge kedisinin ve bir kar ayısının efendisi,

-{JARL}, genç bir akıncı, Val’in sevgilisi, Sur’dan düşerek öldü,

-KEÇİ GRIGG, ERROK, BODGER, DEL, İRİ ÇIBAN, KENDİR DEN, MİĞFER HENK, LENN, BAŞPARMAK, yabanıllar ve akıncılar,

{CRASTER}, Craster Kalesi’nin efendisi, Gece Nöbetçileri’nden Kama tarafından kendi çatısının altında öldürüldü,

-ŞEBBOY, Craster’ın kızı ve karısı,

-Şebboy’un yeni doğan oğlu, henüz isimlendirilmedi,

-DYAH, FERNY, NELLA, Craster’ın on dokuz karısından üçü.

DENİZİN ÖTESİNDE

SUYUN KARŞISINDAKİ KRALİÇE

DAENERYS TARGARYEN, Bu İsimle Anılan İlk Kraliçe, Meereen Kraliçesi, Andallar'ın, Rhoynarlar'ın ve İlk İnsanlar'ın kraliçesi, Yedi Krallık Lordu, Diyar'ın Koruyucusu, Büyük Çim Denizi'nin *Khaleesi'*si, nam-ı diğer FIRTINADADOĞAN, ATEŞ GEÇİRMEZ, EJDERHALARIN ANASI,

-ejderhaları, DROGON, VISERION, RHAEGAL,

-{RHAEGAR}, ağabeyi, Ejderha Kayası Prensi,

Uç Dişli Mızrak'ta Kral Robert tarafından katledildi,

-{RHAENYS}, Rhaegar'ın kızı, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,

-{AEGON}, Rhaegar'ın oğlu, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,

-{VISERYS}, ağabeyi, Hanedanından Bu İsimle Anılan Üçüncü Kişi, nam-ı diğer YALVARAN KRAL, erimiş altınla taçlandırıldı,

-{DROGO}, lord kocası, Dothrak *Khal'ı*, iyileşmeyen bir yaradan öldü,

-{RHAEGO}, ölü doğan oğlu, ana rahminde *maegi* Mirri Maz Duur tarafından katledildi,

-kraliçe muhafızları:

-SÖR BARRISTAN SELMY, nam-ı diğer CESUR BARRISTAN, eskiden Kral Robert'ın Kral Muhafızlarının Lord Kumandanı'ydı,

-JHOGO, *ko* ve kansüvarisi, kamçı,

-AGGO, *ko* ve kansüvarisi, yay,

-RAKHARO, *ko* ve kansüvarisi,

-GÜÇLÜ BELWAS, hadım ve eski dövüşçü köle,

-kumandanları:

-DAARIO NAHARIS, gösterişli bir adam, Tyroshlu paralı asker,

-BEN PLUMM, Nam-ı diğer ESMER BEN, kırma bir paralı asker,

-GRİ SOLUCAN, bir hadım, hadımlardan oluşan bir piyade birliği olan Lekesizlerin kumandanı,

-GROLEO, Pentoslu, büyük göke *Saduleon*'un eski kaptanı, şimdi donanmasız bir amiral,

-hizmetçileri:

-IRRI ve JHIQUI, on altı yaşında iki Dothraklı kız,

-MISSANDEI, Naathlı bir kız, kâtibe ve tercüman,

-bilinen ve şüphelenilen düşmanları:

-GRAZDAN MO ERAZ, Yunkaili soylu bir adam,

-KHAL PONO, Drogo'nun eski *ko'*su,

-KHAL JHAQO, Drogo’nun eski *ko*’su,
-MAGGO, Jhaqo’nun kansüvarisi,
-QARTH’IN ÖLÜMSÜZLER’İ, bir grup büyücü,
-PYAT PREE, Qarthlı bir büyücü,
-ÜZGÜN ADAMLAR, Qarthlı bir suikast loncası,
-SÖR JORAH MORMONT, eski Ayı Adası Lordu,
-{MIRRI MAZ DUUR}, ebe ve *maegi*, Lhazar’ın Yüce Çobanının hizmetkârı,

- müphem müttefikleri, mevcut ve geçmiş:
-XARO XHOAN DAXOS, Qarthlı bir tacir prens,
-QUAITHE, Asshai’den maskeli bir gölge bağcısı,
-ILLYRIO MOPATIS, Özgür Şehir Pentos’tan bir yargıç, Daenerys’in Khal Drogo’yla evlenmesine aracılık etti,
-MUHTEŞEM CLEON, Astapor’un kasap kralı,
-KHAL MORO, Khal Drogo’nun eski müttefiki,
-RHOGORO, Moro’nun oğlu ve *khalakka*’sı,
-KHAL JOMMO, Khal Drogo’nun eski müttefiki,

Targaryenlar ejderhanın kanıdır. Kökleri, Valyria’nın kadim Özgür Kale’sinin soylu lordlarına uzanır. Leylak, çivit mavisi ve menekşe gözler ile platin saçlar, irsiyetlerinin işaretçileridir. Targaryen Hanedanı, kanının saflığını korumak amacıyla kardeşi kardeşle, kuzeni kuzenle, dayı ve amcayı yeğenle evlendirmiştir. Hanedanın kurucusu olan Fatih Aegon iki kız kardeşiyle evlenmiş ve her ikisinden de birer oğul sahibi olmuştur. Targaryen Hanedanı’nın arması, siyah zemin üstünde üç başlı kırmızı bir ejderhadır. Ejderhanın başları Aegon ve kız kardeşlerini temsil eder. Targaryen Hanedanı’na ait söz: *Ateş ve Kan.*

BRAAVOS'TA

FERREGO ANTARYON, Braavos’un Deniz Lordu,
-QARRO VOLENTIN, Braavos’un Baş Kılıcı, Ferrego’nun koruyucusu,
-BELLEGERE OTHERYS, nam-ı diğer SİYAH İNCİ, aynı ismi taşıyan bir korsan kraliçenin soyundan gelen bir zaniye,
-PEÇELİ LEYDİ, MERLING KRALİÇESİ, AY GÖLGESİ, AKŞAMIN KIZI, DİŞİ ŞAİR, meşhur zaniyeler,
-TERNESIO TERYS, *Titan’in Kızı’nın* tacir kaptanı,
-YORKO ve DENYO, kaptanın iki oğlu,
-MOREDO PRESTAYN, *Dişi Tilk*i’nin tacir kaptanı,

-LOTHO LORNEL, eski kitaplar ve parşömenler satan bir tüccar,
-EZZELYNO, bir kırmızı rahip, çoğunlukla sarhoş,
-RAHİP EUSTACE, gözden düşmüş ve rahiplikten menedilmiş,
-TERRO ve ORBELO, eşkıyalar,
-KÖR BEQQO, bir balık satıcı,
-BRUSCO, bir balık satıcısı,
-TALEA ve BREA, Brısco'nun kızları,
-MERALYN, kısaca MERRY diye anılır, Paçavracılar Limanı civarındaki bir genelev olan Mutlu Liman'ın sahibesi,
-DENİZCİNİN KARISI, Mutlu Liman'daki bir fahişe,
-ALYANAKLI BETHANY, TEKGÖZ YNA, IBBENLIASSADORA, Mutlu Liman'daki fahişeler,
-KIRMIZI ROGGO, GYLORO DOTHARE, GYLENO DOTHARE, TELEK olarak anılan bir kâtip, ATEŞ SİHİRBAZI COSSOMO, Mutlu Limanın müdavimleri,
-TAGGANARO, yan kesici ve hırsız,
-CASSO, FOKLARIN KRALI, Tagganaro'nun eğitimli fok balığı,
-KÜÇÜK NARBO, Tagganaro'un eski ortağı,
-MYRMELLO, KEDERLİ JOSS, QUENCE, ALLAQUO, SLOEY, Gemi'de sahne alan oyuncular,
-S'VRONE, cinayet geçmişi olan bir rıhtım fahişesi,
-SARHOŞ KIZ, huyu değişken bir fahişe,
-MANTAR JEYNE, cinsiyeti şüpheli bir fahişe,
-NAZİK ADAM ve KÜÇÜK KIZ, Siyahın ve Beyazın Evi'nde Çok Yüzlü Tanrının hizmetkârları,
-UMMA, tapınağın aşçısı,
-YAKIŞIKLI ADAM, ŞİŞMAN ADAM, SERT YÜZLÜ ADAM, AÇLIKTAN KIRILAN ADAM, ŞAŞI ADAM, Çok Yüzlü Tanrının gizli hizmetkârları,
-ARYA, Stark Hanedanından, demir sikkesi olan bir kız, ARRY, NAN, GELİNCİK, GÜVERCİN, TUZLU ve CAT olarak da bilinir,
-QUHURU MO, Yaz Adalarının Uzun Ağaçlar Kasabası'ndan, *Tarçın Rüzgâr'ın* tacir efendisi,
-KOJJA MO, kaptanın kızı, kırmızı okçu,
-XHONDO DHORU, *Tarçın Rüzgâr'ın* ikinci kaptanı.

HARİTALAR

Notlar

[←1]

Yazar, “Siyah, kara, karanlık” gibi anlamlar taşıyan “Dark” sıfatının arkaik yazılışlarından biri olan “Darke” sözcüğüyle kelime oyunu yapmış, (ç.n.)

[←2]

Yazar, sözlük anlamı “kanlı” olan ve İngiliz argosunda öfke belirtmek (lanet olası, kahrolası v.b) ya da söylenen şeyi kaba bir ifadeyle vurgulamak için kullanılan “bloody” sözcüğüyle kelime oyunu yapmış, (ç.n.)

[←3]

Yazar, hem “tecrübe edinme” hem de “baharatlama” anlamına gelen “seasoning” sözcüğüyle kelime oyunu yapmış, (ç.n.)

[←4]

Yazar, “head” (baş) ve “maidenhead” (bekâret) sözcükleriyle kelime oyunu yapmış, (ç.n.)

[←5]

Yazar, “kedi” anlamına gelen ve aynı zamanda “Catelyn” isminin kısaltılmış hâli olan “Cat” sözcüğüyle kelime oyunu yapmış, (ç.n.)

EKLER

KRALLAR VE MAİYETLERİ VEKİL KRALİÇE

CERSEI LANNISTER, Bu İsimle Anılan İlk Kraliçe, {Kral I. Robert Baratheon}'ın dulu, Veraseten Kraliçe, Diyar'ın Koruyucusu, Casterly Kayası Leydisi ve Vekil Kraliçe,

-Kraliçe Cersei'nin çocukları:

-{KRAL I. JOFFREY BARATHEON}, kendi düğün ziyafetinde zehirlendi, on iki yaşındaydı,

-PRENSES MYRCELLA, dokuz yaşında, Güneş Mızrağı'nda Prens Doran Martell'in vesayetinde,

-KRAL TOMMEN, sekiz yaşında,

> **-TOMMEN'IN KEDILERI, SÖR PENÇE, LEYDİ SAKAL, ÇİZME,**

-Kraliçe Cersei'nin erkek kardeşleri:

-SÖR JAIME LANNISTER, ikizi, nam-ı diğer KRAL KATİLİ, Kral Muhafızları Lord Kumandanı,

-TYRION LANNISTER, nam-ı diğer İBLİS, kral katili ve akraba katili olmakla itham edildi, hüküm giydi,

> **-PODRICK PAYNE TYRION'IN YAVERI, ON YAŞINDA,**

-Kraliçe Cersei'nin amcaları, halası ve kuzenleri:

-SÖR KEVAN LANNISTER, amcası,

-SÖR LANCEL, Sör Kevan'ın oğlu, Cersei'nin kuzeni, Kral Robert'in eski yaveri ve Cersei'nin eski aşığı, yakın zamanda Darry Lordu ilan edildi,
-{WILLEM}, Sör Kevan'ın oğlu, Nehirova'da öldürüldü,
-MARTYN, Willem'in ikizi, bir yaver,
-JANEI, Sör Kevan'ın kızı, üç yaşında,

-LEYDİ GENNA, Cersei'nin halası, Sör Emmon Frey'le evli,

-{SÖR CLEOS FREY}, Genna’nın oğlu, haydutlar tarafından öldürüldü.
-SÖR TYWIN FREY, nam-ı diğer TY, Cleos’un oğlu,

-WILLEM FREY, Cleos’un oğlu, bir yaver,

-SÖR LYONEL FREY, Leydi Genna’nın ikinci oğlu,
-{TION FREY}, Genna’nın oğlu, Nehirova’da öldürüldü,
-WALDER FREY, nam-ı diğer KIRMIZI WALDER, Leydi Genna’nın en küçük oğlu, Casterly Kayası’nda yaver çömezi,
-TYREK LANNISTER, Cersei’nin kuzeni, Cersei’nin babasının merhum erkek kardeşi Tygett’in oğlu,

-LEYDİ ERMESANDE HAYFORD, Tyrek’in çocuk karısı,
-JOY TEPE, Kraliçe Cersei’nin kayıp amcası Gerion’in gayrimeşru kızı, on bir yaşında,

-CERENNA LANNISTER, Cersei’nin kuzeni, Cersei’nin merhum amcası Stafford’ın kızı,

-MYRIELLE LANNISTER, Cersei’nin kuzeni ve Cerenna’nın kız kardeşi, Cersei’nin amcası Stafford’ın kızı,

-SÖR DAVEN LANNISTER, Cersei’nin kuzeni, Stafford’ın oğlu,

-SÖR DAMION LANNISTER, uzak bir kuzen, Shiera Crakehall ile evli,

-SÖR LUCION LANNISTER, oğulları,
-LANNA, kızları, Lord Antorio Jast’la evli,
-LEYDİ MARGOT, daha uzak bir kuzen,

Lord Titus Peake ile evli,
-Kral Tommen’ın küçük konseyi:
-{LORD TYWIN LANNISTER}, Kral Eli,

- SÖR JAIME LANNISTER, Kral Muhafızları Lord Kumandanı,

-SÖR KEVAN LANNISTER, kanun başı,

-VARYS, bir hadım, muhbir başı,

-YÜCE ÜSTAT PYCELLE, danışman ve şifacı,

-LORD MACE TYRELL, LORD MATHIS ROWAN, LORD PAXTER REDWYNE, danışmanlar,

-Tommen'ın Kral Muhafızları:

-SÖR JAIME LANNISTER, Lord Kumandan,

-SÖR MERYN TRANT,

-SÖR BOROS BLOUNT, azledildi ve tekrar göreve getirildi,

-SÖR BALON SWANN,

-SÖR OSMUND KARAKAZAN,

-SÖR LORAS TYRELL, Çiçek Şövalyesi,

-SÖR ARYS OAKHEART, Prenses Myrcella'yla birlikte Dorne'da,

-Cersei'nin Kral Topraklarındaki hane ahalisi:

-LEYDİ JOCELYN SWYFT, eşlikçisi,

-SENELLE ve DORCAS, yatak eşlikçileri ve hizmetçileri,

-LUM, KIRMIZI LESTER, ATBACAK lakaplı HOKE, KISAKULAK ve PUCKENS, muhafızlar,

-KRALİÇE MARGAERY, Tyrell Hanedanı'ndan, on altı yaşında, Kral I. Joffrey Baratheon'ın ve ondan önce Lord Renly Baratheon'ın dulu,

-Margaery'nin Kral Topraklarındaki maiyeti:

-MACE TYRELL, babası, Yüksek Bahçe Lordu,
-LEYDİ ALERIE, annesi, Hightower Hanedanı'ndan,
-LEYDİ OLENNA TYRELL, büyükannesi, DİKEN KRALİÇESİ lakaplı yaşlı bir dul,

-ARRYK ve ERRYK, Leydi Olenna'nın muhafızları, SAG ve SOL olarak anılırlar,

-SÖR GARLAN TYRELL, Margaery'nin ağabeyi, nam-ı diğer YİĞİT,

-LEYDİ LEONETTE, Garlan'ın karısı, Fossoway Hanedanı'ndan,

-SÖR LORAS TYRELL, ağabeyi, Çiçek Şövalyesi, Kral Muhafızlarının Yeminli Kardeşi,
-PAXTER REDWYNE, Arbor Lordu,

- SÖR HORAS ve SÖR HOBBER, Paxter'in ikiz oğulları,

-ÜSTAT BALLABAR, Paxter'in şifacısı ve danışmanı,

-MATHIS ROWAN, Altınbahçe Lordu,

-SÖR WILLAM WYTHERS, Margaery’nin muhafızlarının kumandanı,
-HUGH CLIFTON, genç ve yakışıklı bir muhafız,

-SÖR PORTIFIER WOODWRIGHT ve kardeşi SÖR LUCANTINE,
-Margaery’nin leydi eşlikçileri:

-MEGGA, ALLA ve ELINOR TYRELL, kuzenleri,
-ALYN AMBROSE, Elinor’un nişanlısı, bir yaver,

-LEYDİ ALYSANNE BULWER, sekiz yaşında,
-MEREDYTH CRANE, nam-ı diğer MERRY,
-LEYDİ TAENA MERRYWEATHER,

-LEYDİ ALYCE GRACEFORD, -RAHİBE, İNANÇ’IN RAHIBESI,

-Cersei’nin Kral Topraklarındaki maiyeti:
-SÖR OSFRYD KARAKAZAN ve SÖR OSNEY KARAKAZAN, Sör Osmund’un küçük kardeşleri,

-{SÖR GREGOR CLEGANE}, nam-ı diğer YÜRÜYEN DAĞ, zehirli bir yara yüzünden ıstırap içinde öldü,

-SÖR ADDAM MARBRAND, Kral Topraklarının Şehir Muhafızları Kumandanı, (“altın pelerinliler”),

-JALABHAR XHO, Kırmızı Çiçek Vadisi Prensi, Yaz Adaları’ndan sürgün,

-GYLES ROSBY, Rosby Lordu, öksürük hastası,

-ORTON MERRYWEATHER, Uzunmasa Lordu,

-TAENA, Orton’un karısı, Myrli bir kadın,
-LEYDİ TANDA STOKEWORTH,

-LEYDİ FALYSE, büyük kızı ve vârisi,
-SÖR BALMAN BYRCH Leydi Falyse’in kocası,

-LEYDİ LOLLYS, Tanda’nın küçük kızı, hamile, yarım akıllı,
-KARASU’DAN SÖR BRONN, Leydi Lollys’in kocası, eski bir paralı asker,

-{SHAE}, Lollys’in hizmetçisi, eski bir kamp takipçisi, boğularak öldürüldü,

-ÜSTAT FRENKEN, Leydi Tanda’nın hizmetinde,

-SÖR ILYN PAYNE, Kral Adaleti, cellât,

-RENNIFER DERİNSU, Kızıl Kale’nin zindanlarında ast gardiyanların başı,

-RUGEN, kara hücrelerdeki bir ast gardiyan,

-ALEV KEHANETÇİSİ LORD HALLYNE, Simyacılar Loncası’ndan bir Bilge,

-NOHO DIMITTIS, Braavos’un Demir Bankası’ndan bir elçi,

-QYBURN, bir nekromanser, eski bir Hisar üstadı, yakın zaman önce Kanlı Oyuncular’ın üstadı idi.

-AY OĞLAN, kraliyet soytarısı,

-PATE, sekiz yaşında erkek çocuk, Kral Tommen’ın kırbaç oğlanı,

-ESKİ ŞEHİRLİ ORMOND, kraliyet arpçısı ve şarkıcısı,

-SÖR MARK MULLENDORE, Karasu Savaşı’nda kolunun yarısını ve evcil maymununu kaybetti,

-AURANE SU, Akıntı taşı Piçi,

-LORD ALESANDER STAEDMON, nam-ı diğer METELİKSEVER,

-SÖR RONNET CONNIN GTON, nam-ı diğer KIRMIZI RONNET, Akbaba Tüneği Şövalyesi,

-SÖR LAMBERT TURNBERRY, YAĞMUR ORMANI’NDAN SÖR DERMOT, SÖR UZUN TALLAD, SÖR BAYARD NORCROSS, İYİ lakaplı SÖR BONIFER HASTY, SÖR HUGO VANCE, Demir Taht’a bağlılık yemini vermiş şövalyeler,

- SÖR LYLE CRAKEHALL nam-ı diğer GÜÇLÜDOMUZ, SÖR ALYN STACKS PEAR, SÖR JON BETTLEY nam-ı diğer SAKALSIZ JON, SÖR STEFFON SWYFT, SÖR HUMFREY SWYFT, Casterly Kayası’na bağlılık yemini vermiş şövalyeler,

-JOSMYN PECKLEDON, bir yaver, Karasu Savaşı kahramanı,

-GARRETT PAEGE ve LEW PIPER, tutsak yaverler,

-Kral Toprakları ahalisi:

-YÜCE RAHİP, İnanç’ın Babası, Yedi’nin Dünyadaki Sesi, yaşlı ve narin bir adam,

-RAHİP TORBERT, RAHİP RAYNARD, RAHİP LUCEON, RAHİP OLLIDOR, Yüce Baelor Septi’nde Yedi’ye hizmet eden En Mütedeyyinler’in mensupları,

-RAHİBE MOELLE, RAHİBE AGLANTINE, RAHİBE HELICENT, RAHİBE UNELLA, Yüce Baelor Septi’nde Yedi’ye hizmet eden En Mütedeyyinler’in mensupları,

-CHATAYA, pahalı bir genelevin sahibesi,

-ALAYAYA, Chataya’nın kızı,

-DANCY, MAREI, Chataya için çalışan kızlar,

-TOBHO MOTT, bir zırh ustası,

-ARPÇI HAMISH, yaşlı bir şarkıcı,

-EYSEN’DEN ALARIC, gezgin bir şarkıcı,

-WAT, kendisine MAVİ OZAN diyen bir şarkıcı,

-SÖR THEODAN WELLS, dindar bir şövalye, daha sonra SADIK THEODAN olarak anıldı.

Kral Tommen’ın sancağında, Baratheonlar’ın altın zemin üstündeki siyah, taçlı erkek geyiği ve Lannisterlar’ın kırmızı zemin üstündeki altın aslanı vardır; dövüşürler.

SUR'DAKİ KRAL

STANNIS BARATHEON, Hanedanından Bu İsimle Anılan İlk Kral, Lord Steffon Baratheon’ın ve Estermont Hanedanından Leydi Cassana’nın ikinci oğulları, Ejderha Kayası Lordu, kendisini Batıdiyar Kralı ilan etti.

- KRALİÇE SELYSE, karısı, Florent Hanedanı’ndan, şu anda Kıyıdaki Doğugözcüsü’nde bulunuyor,

-PRENSES SHIREEN, çocukları, on bir yaşında,

-YAMALI YÜZ, Shireen’in yarım akıllı soytarısı,

-EDRIC FIRTINA, Stannis’in piç yeğeni, on iki yaşında erkek çocuk, Kral Robert’ın Leydi Delena Florent’ten doğan oğlu,

Deli Prendos’la

Dar Deniz’e açıldı,

-SÖR ANDREW ESTERMONT, Kral Stannis’in yeğeni, kralın adamı, Edric’in refakatçilerini komuta ediyor,

-SÖR GERALD GOWER, LEWYS nam-ı diğer BALIKÇI KADIN, ÇENTİKTEPELİ SÖR TRISTON, OMER BLACKBERRY, kralın adamları, Edric’in muhafızları ve koruyucuları,
-Stannis’in Kara Kale’deki maiyeti:

-ASSHAI’DEN LEYDİ MELISANDRE, namı-ı diğer KIRMIZI KADIN, Işık Tanrısı R’hllor’un rahibesi,

-MANCE RAYDER, Sur’un Ötesindeki Kral, ölüme mahkûm edilmiş bir tutsak,

-Rayder’in, karısı {Dalla}’dan olan oğlu, henüz isim verilmemiş bir yenidoğan, “yabanıl prensi,”
-ŞEBBOY, bebeğin sütannesi, bir yabanıl kız,
-Şebboy’un oğlu, henüz isim verilmemiş bir başka yenidoğan, bebeğin babası aynı zamanda Şebboy’un babası olan {Craster},

-SÖR RICHARD HORPE, SOR JUSTIN MASSEY, SÖR CLAYTON SUGGS, SÖR GODRYFARRING nam-ı diğer DEV KATİLİ, SÖR CORLISS PENNY, kraliçenin adamları ve şövalyeleri,

-DEVAN SEAWORTH ve BRYEN FARRING, kraliyet yaverleri,
- Stannis’in Kıyıdaki Doğugözcüsü’ndeki maiyeti:
-SÖR DAVOS SEAWORTH, nam-ı diğer SOĞAN ŞÖVALYESİ, Yağmur Ormanı Lordu, Dar Deniz Amirali ve Kral Eli,

-SÖR AXELL FLORENT, Kraliçe Selyse’nin en önemli adamı,

-SALLADHAR SAAN, Lys’ten, bir korsan ve paralı yelken
, Valyrian’ın
ve bir kadırga donanmasının kaptanı,
-Stannis’in Ejderha Kayası’ndaki garnizonu:
-SÖR ROLLAND FIRTINA, nam-ı diğer GECE ŞARKISI PİÇİ, Ejderha Kayası kale kumandanı,

-ÜSTAT PYLOS, şifacı, hoca, danışman,

-”YULAF” ve “LAPA,” iki gardiyan,

-Ejderha Kayası'na bağlılık yemini vermiş lordlar:

-MONTERYS VELARYON, Dalgalar Lordu ve Akıntıtaşı Efendisi, altı yaşında,

-DURAM BAR EMMON, Keskinburun Lordu, on beş yaşında,

-Stannis'in Fırtına Burnu'ndaki garnizonu:

-SÖR GILBERT FARRING, Fırtına Burnu kale kumandanı,

-LORD ELWOOD MEADOWS, Sör Gilbert'in yardımcısı,

-ÜSTAT JURNE, Sör Gilbert'in danışmanı ve şifacısı,

-Fırtına Burnu'na bağlılık yemini vermiş lordlar:

- ELDON ESTERMONT, Yeşil Kaya Lordu, Kral Stannis'in dayısı, Kral Tommen'ın büyük dayısı, iki kralın da ihtiyatlı dostu,

- SÖR AEMON, Lord Eldon'in oğlu ve vârisi, Kral Tommen'la birlikte Kral Topraklarında,

-SÖR ALYN, Sör Aemon'ın oğlu, o da Kral Tommen'la birlikte Kral Topraklarında,

-SÖR LOMAS, Lord Eldon'in kardeşi, Kral Stannis'in dayısı ve destekçisi, Fırtına Burnu'nda,

-SÖR ANDREW, Sör Lomas'in oğlu, Dar Deniz'de Edric Fırtına'yı koruyor,

-LESTER MORRIGEN, Karga Yuvası Lordu,

-LORD LUCOS CHYTTERING, nam-ı diğer KÜÇÜK LUCOS, on altı yaşında,

-DAVOS SEAWORTH, Yağmur Ormanı Lordu,

-MARYA, Davos'ın karısı, bir marangozun kızı,

-{DALE, ALLARD, MATTHOS, MARIC}, dört büyük oğulları, Karasu Savaşı sırasında kayboldular,

-DEVAN, Kral Stannis'in yaveri, Kara Kale'de,

-STANNIS, on yaşında erkek çocuk, Leydi Marya ile Gazap Burnu'nda,

-STEFFON, altı yaşında erkek çocuk, Leydi Marya ile Gazap Burnu'nda.

Kral Stannis sancak olarak Işık Tanrısı'nın alevli kalbini almıştır: Sarı zemin üstünde, turuncu alevlerle çevrelenmiş kırmızı bir kalp. Kalbin içinde, Baratheon Hanedanı'nın taçlı, siyah erkek geyiği vardır.

ADALARIN VE KUZEYİN KRALI

Pyke'lı Greyjoylar, köklerinin Kahramanlar Çağı'nın Boz Kral'ına uzandığını söylerler. Efsane, Boz Kral'ın sadece batı adalarına değil denize de hükmettiğini ve bir denizkızıyla evlendiğini anlatır. Ejderha Aegon, son Demir Adaları Kralı'nın soyuna son vermiş, lâkin demiradamların eski geleneklerini canlandırmalarına ve kendi aralarından bir lider seçmelerine müsaade etmiştir. Demir adamların seçtiği ilk lider, Pyke'lı Lord Vickon Greyjoy'dur. Greyjoy Hanedanı'nın arması, siyah zemin üstünde altın bir deniz canavarıdır. Greyjoy Hanedanı'na ait söz:

Biz Tohum Ekmeyiz.

Balon Greyjoy'un Demir Taht'a karşı başlattığı ilk ayaklanma, Kral I. Robert Baratheon ve Kışyarı Lordu Eddard Stark tarafından bastırılmıştır fakat Robert'ın ölümünü takip eden kaos sırasında, Lord Balon kendisini bir kez daha kral ilan etmiş ve gemilerini kuzeye saldırmaya göndermiştir.

{BALON GREYJOY}, Gri Kral'dan bu yana, Bu İsimle Anılan Dokuzuncu Kral. Demir Adaları'nın ve Kuzey'in Kralı, Tuz ve Kaya'nın Kralı, Deniz Rüzgârı'nın Oğlu ve Pyke'ın Orak Lordu, bir köprüden düşerek öldü,

-Kral Balon'ın dulu, Harlaw Hanedanı'ndan KRALİÇE ALANNYS,

-çocukları:

-{RODRİK}, Balon'ın ilk isyanı sırasında öldürüldü,
-{MARON}, Balon'ın ilk isyanı sırasında öldürüldü,
-ASHA, kızları,
Kara Rüzgâr
*m kaptanı, Derinorman Kalesi'nin fatihi,
-THEON, kendisini Kışyarı Prensi ilan etti, kuzeyliler tarafından DÖNEK THEON olarak anılıyor,

-Kral Balon'ın öz ve üvey kardeşleri:

-{HARLON}, genç yaşında gri hastalıktan öldü,
-{QUENTON}, bebekken öldü,
-{DÖNEL}, bebekken öldü,
-EURON, nam-ı diğer KARGAGÖZ,
Sükûnet
'in kaptanı,
-VICTARION, Demir Donanma'nın Lord Kaptan'ı,

Demir Zafer'in
efendisi,
-{URRIGON}, ağır bir yara sebebiyle öldü,
-AERON, nam-ı diğer BUHARSAÇLI, Boğulmuş Tanrı'nın rahibi,
-RUS ve NORJEN, Aeron'ın iki kalfası, "boğulmuş adamlar,"

-{ROBIN}, bebekken öldü,

-Kral Balon'ın Pyke'taki hane ahalisi:

-ÜSTAT WENDAMYR, şifacı ve danışman,
-HELYA, kale kâhyası,

-Kral Balon'ın savaşçıları ve yeminli kılıçları:

-DAGMER, nam-ı diğer YARIKÇENE,
Köpükiçen
[9]in kaptanı, Torrhen Kalesindeki demiradamları komuta ediyor,
-MAVIDİŞ, bir dargemi kaptanı,
-ULLER, SKYTE, kürekçiler ve savaşçılar,

-ESKİ WYK'TE DÜZENLENEN KRAL ŞURASINDA DENİZTAŞI TAHTI'NA TALİP OLANLAR,

-GYLBERT FARWYND, Issız Işık Lordu,
-Gilbert'in müdafileri: Oğulları GYLES, YGON, YOHN,

-ERİK DEMİRYAPAN, nam-ı diğer ERİK ÖRS-KIRAN ve ADİL ERİK yaşlı bir adam, vaktiyle meşhur bir kaptan ve akıncıydı,
-Erik'in müdafileri: Torunları UREK, THORMOR, DAGON

-DUNSTAN DRUMM, Eski Wyk Lordu, Davul, Kemik El,
-Dunstan'ın müdafileri: Oğulları, DENYS ve DONNEL, ayrıca, GÜLÜMSEMEZ ANDRİK devasa bir adam,

-ASHA GREYJOY, Balon Greyjoy'un tek kızı,
Kara Rüzgâr'ın
kaptanı,
-Asha'nın müdafileri: BAKIR QARL, TRISTIFER BOTLEY ve SÖR HARRAS HARLAW,

-Asha'nın kaptanları ve destekçileri: LORD RODRİK HARLAW, LORD BAELOR BLACKTYDE, LORD MELDRED MERLYN, HARMUND SHARP,

-VİCTARİON GREYJOY, Balon Greyjoy'un kardeşi,
Demir Zafer
'in efendisi ve Demir Donanma'nın Lord Kaptanı,
-Victarion'ın müdafileri:

-KIRMIZI RALF STONEHOUSE, TOPAL RALF ve BERBER NUTE,

-Victarion'ın kaptanları ve destekçileri: HOTHO HARLAW, ALVYN SHARP, GÜÇLÜ FRALEGG, ROMNYWEAVER,

WILL HUMBLE, KÜÇÜK LENWOOD TAWNEY, RALF KENNING,

MARON VOLMARK, GOROLD GOODBROTHER,

-Victarion'ın mürettebatı: TEKKULAKWULF, RAGNOR TURNA,

-Victarion'ın yatak arkadaşı: esmer bir kadın, sağır ve dilsiz, Victarion'ın ağabeyi Euron'dan bir hediye,

-EURON GREYJOY, nam-ı diğer KARGAGÖZ, Balon Greyjoy'un kardeşi ve
Sükûnet'in
kaptanı,
-Euron'un müdafileri: GERMUND BOTLEY, ORKMONT ADASI'NDAN ORKWOOD, DONNOR SALTCLIFFE,

-Euron'un kaptanları ve destekçileri: KARADİŞLİ TORWOLD, ÇİMDİKSURAT JON MYRE, KIZIL KÜREKÇİ, SOLAK LUCAS CODD, QUELLON HUMBLE, HARREN HALFHOARE, PİÇ KEMMETT TURNA, KÖLE QARL, TAŞYUMRUK, ÇOBAN RALF, LORD LİMANI'NDAN RALF,

-Balon'ın sancak beyleri, Demir Adaları Lordları:

-PYKE'TA

-{SAWANE BOTLEY}, Lord Limanı Lordu, Euron Kargagöz tarafından boğuldu,
-{HARREN}, en büyük oğlu, Moat Cailin'de öldürüldü,
-TRISTIFER, ikinci oğlu ve meşru vârisi, amcası tarafından haklarından mahrum bırakıldı,
-SYMOND, HARLON, VICKON ve BENNARION, küçük oğulları, aynı şekilde haklarından mahrum bırakıldılar,
-GERMUND, kardeşi, Lord Limanı Lordu oldu,

- Germund’un oğulları BALON ve QUELLON,
-SARGON ve LUCIMORE, Sawane’in üvey kardeşleri,
-WEX, on iki yaşında dilsiz bir çocuk, Sargon’un piç oğlu, Theon Greyjoy’un yaveri,

-WALDON WYNCH, DEMIR YUVA LORDU,

-HARLAW’DA

-RODRİK HARLAW, nam-ı diğer OKUYUCU, On Kule Lordu, Harlaw’un Harlaw’u,

-LEYDİ GWYNESSE, büyük kız kardeşi,

-LEYDİ ALANNYS, küçük kız kardeşi, Kral Balon Greyjoy’un dulu,

-SIGFRYD HARLAW, nam-ı diğer GÜMÜŞ SAÇLI SIGFRYD, büyük amcası, Harlaw Kalesi efendisi,

-HOTHO HARLAW, nam-ı diğer KAMBUR HOTHO, kuzeni,

Işıltılı Kule’den,

-SÖR HARRAS HARLOW, nam-ı diğer ŞÖVALYE, kuzeni, Boz Bahçe Şövalyesi,

-BOREMUND HARLAW, nam-ı diğer MAVİ BOREMUND, Yaşlıkadın Tepesi efendisi,

-Lord Rodrik’in sancak beyleri ve yeminli kılıçları:

-MARON VOLMARK, Volmark Lordu

-MYRE, STONETREE ve KENNING,

-Lord Rodrik’in hanesi:
- ÜÇ DİŞLİ, yaşlı bir kadın, kâhya,

BLACKTYDE’DA

-BAELOR BLACKTYDE, Blacktyde Lordu,
Gece Kuşu
’nun kaptanı,
-KÖR BEN BLACKTYDE, Boğulmuş Tanrı’nın rahibi,
ESKİ WYK’TE

-DUNSTAN DRUMM, Davul,
Gök Gürleten’
in kaptanı,

-NORNE GOODBROTHER, Kırıktaş’tan,
-STONEHOUSE,
-TARLE, nam-ı diğer ÜÇ KEZ BOĞULMUŞ TARLE, Boğulmuş Tanrı’nın rahibi,

BÜYÜK WYK’TE

-GOROLD GOODBROTHER, Çekiçboynuz Lordu,
-Gorold’un üçüz oğulları GREYDON, GRAN ve GORMOND,
-Gorold’un kızları, GYSELLA ve GWIN,
-ÜSTAT MURENMURE, hoca, şifacı ve danışman,
-TRISTON FARWYND, Fokderisi Burnu Lordu,
-SPARR,
-oğlu ve vârisi, STEFFARION,
-MELDRED MERLYN, Çakıl Taşı Lordu,

ORKMONT’TA

-ORKMONT’TAN ORMUND,
-LORD TAWNEY,

TUZ UÇURUMU’NDA

-LORD DONNOR SALTCLIFFE,
-LORD SUNDERLY,

DAHA KÜÇÜK ADALARDA VE KAYALARDA

-GYLBERT FARWYND, Issız Işık Lordu,
-YAŞLI GRİ MARTI, Boğulmuş Tanrı’nın rahibi.

BÜYÜK VE KÜÇÜK DİĞER HANEDANLAR

ARRYN HANEDANI

Arrynlar'ın kökleri, Vadi ve Dağ Kralları'na uzanır. Arryn Hanedanı'nın arması, gök mavisi zemin üstünde ay ve şahindir. Arryn Hanedanı'nın sözü:

Onur Kadar Yüksek.

ROBERT ARRYN, Kartal Yuvası Lordu, Vadi'nin Savunucusu, annesi tarafından Doğu'nun Meşru Muhafızı ilan edildi, sekiz yaşında hasta bir çocuk, zaman zaman TATLIBÜLBÜL olarak anılır,

-annesi, Tully Hanedanından {LEYDİ LYSA}, Lord Jon Arryn'in dulu, Ay Kapısı'ndan ölüme itildi,

-üvey babası PETYR BAELISH, nam-ı diğer SERÇEPARMAK, Harrenhal Lordu, Üç Dişli Mızrak Azam Lordu ve Vadi'nin Lord Savunucusu,

-ALAYNE TAŞ, Lord Baelish'in nüfusuna kabul ettiği gayrimeşru kızı, on üç yaşında, gerçek kimliği Sansa Stark,

-SÖR LOTHOR BRUNE, Lord Petyrin hizmetinde bir paralı asker, Kartal Yuvası muhafızlarının kumandanı,

-OSWELL, Lord Petyrin hizmetindeki yaşlı bir adam, zaman zaman KARAKAZAN olarak anılır,

-Lord Robert'in Kartal Yuvasındaki ahalisi:

-MARILLION, genç ve yakışıklı bir şarkıcı, Leydi Lysa'nın gözdesi ve leydiyi öldürmekle itham ediliyor,

-ÜSTAT COLEMON, danışman, şifacı ve hoca,

-MORD, zalim bir zindancı, altın bir dişi var,

-GRETCHEL, MADDY ve MELA, hizmetçi kadınlar,

-Lord Robert'in sancak beyleri, Vadi Lordları:

-LORD NESTOR ROYCE, Vadi Baş Vekilharcı ve Ay Kapılarının kale kumandanı,

-SÖR ALBAR, Lord Nestor'ın oğlu,

-MYRANDA, nam-ı diğer RANDA, Lord Nestor'ın kızı, az kullanılmış bir dul,

-MYA TAŞ, katır bakıcısı ve rehber, Kral I. Robert Baratheon'ın gayrimeşru kızı,

-OSSY ve HAVUÇ, katır bakıcıları,

-LYONEL CORBRAY, Yürek Ocağı Lordu,
-SÖR LYN CORBRAY, Lyonel'in kardeşi ve vârisi, meşhur kılıç Meyus Leydi'nin taşıyıcısı,

-SÖR LUCAS CORBRAY, Lyonel'in küçük kardeşi,

-JON LYNDERLY, Yılan Ormanı Lordu,
-TERRANCE, Jon'un oğlu ve vârisi, genç bir yaver,

-EDMUND WAXLEY, Dişbudak Şövalyesi,
-GEROLD GRAFTON, Martı Kasabası Lordu,
-GYLES, en küçük oğlu, bir yaver,

-TRISTON SUNDERLAND, Üç Kız Kardeş Lordu,
-GODRİC BORRELL, Tatlı Kız Kardeş Lordu,

-ROLLAND LONGTHORPE, Uzun Kız Kardeş Lordu,

-ALESANDOR TORRENT, Küçük Kız Kardeş Lordu,

-İstidacı Lordlar, genç Lord Robert'ı savunmak adına güç birliği yapan Arryn Sancak beyleri:

- YOHN ROYCE, nam-ı diğer BRONZ YOHN, Taşyazı Lordu,
Royce Hanedanı'nın en üst dalından,
-SÖR ANDAR, Bronz Yohn'un hayatta kalan tek oğlu ve Taşyazı vârisi,

-Bronz Yohn'un hane ahalisi:

-ÜSTAT HELLIWEG, hoca, şifacı ve danışman,
-RAHİP LUCOS,
-SÖR SAMWELL TAŞ, nam-ı diğer GÜÇLÜ SAM TAŞ
-Bronz Yohn'un sancak beyleri ve yeminli kılıçları:

-ROYCE COLDWATER, Soğuksu Yanığı Lordu,
-SÖR DAMON SHETT, Martı Kulesi Şövalyesi,
-UTHOR TOLETT, Gri Vadi Lordu,
-ANYA WAYNWOOD, Demirmeşe Kalesi Leydisi,
-SÖR MORTON, Leydi Anya'nın büyük oğlu ve vârisi,

-SÖR DONNEL Leydi Anya'nın ikinci oğlu, Kapı Şövalyesi,

-WALLACE, Leydi Anya'nın en küçük oğlu,

-HARROLD HARDYNG, Leydi Anya'nın vesayetinde, ekseriyetle

VÂRİS HARRY olarak anılan bir yaver,

-BENEDAR BELMORE, Keskin Şarkı Lordu,
-SÖR SYMOND TEMPLETON, Dokuzyıldız Şövalyesi,
-{EON HUNTER}, Uzun yay Kalesi Lordu, yakın zamanda vefat etti,
-SÖR GILWOOD, nam-ı diğer GENÇ HUNTER, Lord Eon'un en büyük oğlu ve vârisi,
-SOR EUSTACE, Lord Eon'un ikinci oğlu,
-SÖR HARLAN, Lord Eon'un en küçük oğlu,
-Genç Lord Hunter'ın hane ahalisi:

-ÜSTAT WILLAMEN, danışman, şifacı ve hoca,

-HORTON REDFORT, Kızılhisar Lordu, üç kez evlendi,

-SÖR JASPER, SÖR CREIGHTON, SÖR JON, Horton'ın oğulları,

-SÖR MYCHEL, Horton'ın en küçük oğlu, yeni, şövalye, Taşyazı'dan Ysilla Royce ile evli,

-Ay Dağları'ndaki kabile şefleri:
-TAŞ KARGALAR'DAN DOLF OĞLU SHAGGA, şu anda Kral Ormanı'nda bir çetenin lideri,

-YANIK ADAMLAR'DAN TIMETT OĞLU TIMETT,

-KARA KULAKLAR'DAN CHEYK KIZI CHELLA,

-AY KARDEŞLERİNDEN CALOR OĞLU CRAWN.

FLORENT HANEDANI

Parlaksu Kalesi'nin Florentler'i Tyrell sancak beyleridir. Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Lord Alester Florent metbu lordunu takip ederek Kral Renly'nin yanında yer alırken, Sör Axell, yeğeni Selyse'nin kocası Stannis'i seçti. Renly'nin ölümünün ardından, Lord Alester, Parlaksu Kalesi'nin bütün kuvvetiyle birlikte Stannis'in tarafına geçti. Stannis, Lord Alester'i Kral Eli ilan etti ve donanmasının komutasını karısının kardeşi Sör Imry'ye verdi. Donanma ve Sör Imry, Karasu Savaşı'nda kaybedildi. Sör Alester'in yenilginin ardından barış görüşmeleri yapması, Kral Stannis tarafından ihanet olarak değerlendirildi. Sör Alester, kırmızı rahibe Melisandre'ye teslim edildi ve yakılarak R'hllor'a kurban verildi.

Stannis’e gösterdikleri destek nedeniyle, Florentler Demir Taht tarafından da hain ilan edildi. Arazilerine ve gelirlerine el konuldu. Parlaksu Kalesi ve bütün arazileri, Sör Garlan Tyrell’e bahşedildi.

Florent Hanedanının arması, bir çiçek çemberinin içindeki tilki başıdır.

{ALESTER FLORENT}, Parlaksu Kalesi Lordu, bir hain olarak yakıldı,

-karısı, Crane Hanedanından LEYDİ MELARA, -çocukları:

-ALEKYNE, haklarından yoksun bırakılmış Parlaksu Lordu, Yüksek Kule’ye sığınmak üzere Eski Şehir’e kaçtı,
- LEYDİ MELESSA, Lord Randyll Tarly ile evli,
-RHEA, Lord Leyton Hightower ile evli,

-kardeşleri:

-SOR AXELL, kraliçenin adamı, Kıyıdaki Doğugözcüsü’nde yeğeni Kraliçe Selyse’nin hizmetinde,
-{SÖR RYAM}, attan düşerek öldü,
-SELYSE, Sör Ryam’ın kızı, Kral I. Stannis Baratheon’ın karısı ve kraliçesi,

-SHİREEN BARATHEON, Stannis ve Selyse’nin tek çocuğu,
-{SÖR IMRY}, Sör Ryam’ın büyük oğlu, Karasu Savaşı’nda öldü,

-SÖR ERREN, Sör Ryam’ın ikinci oğlu, Yüksek Bahçe’de tutsak,

-SÖR COLIN, Parlaksu Kalesi kale kumandanı.
-DELENA, Sör Colin’in kızı, SÖR HOSMAN NORCROSS’la evli,

-EDRİC FIRTINA, Delena’nın Kral I.Robert Baratheon’dan olan gayrimeşru oğlu,
-ALESTER NORCROSS, Delena’nın en büyük meşru oğlu, dokuz yaşında,
-RENLY NORCROSS Delena’nın ikinci meşru oğlu, üç yaşında,
-ÜSTAT OMER, Sör Colin’in en büyük oğlu, Eski Meşe’de hizmet veriyor,

-MERRELL Sör Colin’in en küçük oğlu, Arbor’da yaver,

- RYLENNE, Lord Alester’in kız kardeşi, Sör Rycherd Crane’le evli.

FREY HANEDANI

Freyler, Tully Hanedanı’nın sancak beyleridir fakat görevlerini yerine

getirmek hususunda her zaman sebatkâr olmamışlardır. Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Robb Stark, Lord Walder'ın kızlarından ya da torunlarından biriyle evleneceğine söz vererek lordun ittifakını kazanmıştır. Robb, sözünden dönüp Leydi Jeyne Westerling ile evlendiğinde, Freyler, Roose Boltonla birlikte bir komplo kurmuş ve tarihe Kırmızı Düğün olarak geçen ziyafette Genç Kurt'u ve takipçilerini katletmişlerdir.

WÄLDER FREY, Geçit Lordu,
-ilk karısından, {Royce Hanedanı'ndan LEYDİ PERRA}:

-{SÖR STEVRON}, Öküzağzı Mücadelesinden sonra öldü,

-karısı, {Corenna Swann}, hastalıktan öldü,
-Stevron'un büyük oğlu, SÖR RYMAN, İkizler vârisi,

-Ryman'ın oğlu, EDWYN, Janyce Hunter'la evli,
-Edwyn'in kızı, WALD A, dokuz yaşında,

-Ryman'ın oğlu, WALDER, nam-ı diğer KARA WALDER,
-Ryman'ın oğlu, {PETYR}, nam-ı diğer SİVİLCELİ PETYR, Eski Taş'ta asıldı, Mylenda Caron ile evli,
-Petyr'ın kızı, PERRA, beş yaşında,

-Stevron'un oğlu, AEGON, yarım akıllı, nam-ı diğer ÇINGIRAK, Kırmızı Düğün'de Catelyn Stark tarafından öldürüldü,

-Stevron'un kızı, {MAEGELLE}, doğum sırasında öldü, Sör Dafyn Vance ile evliydi,

-Maegelle'in kızı, MARIANNE,
-Maegelle'in oğlu, WALDER VANCE, yaver,
-Maegelle'in oğlu, PATREK VANCE,
-karısı, {Marselia Waynwood}, doğum sırasında öldü,

-Stevron'un oğlu, WALTON, Deana Hardyng'le evli,
-Walton'in oğlu, STEFFON, nam-ı diğer ŞEKER,
-Walton'in kızı, WALD A, nam-ı diğer GÜZEL WALDA,
-Walton'in oğlu, BRYAN, yaver,
-SÖR EMMON, Lord Wälder'ın ikinci oğlu, Lannister Hanedanı'ndan Genna'yla evli,

-Emmon'ın oğlu, {SÖR CLEOS}, Jeyne Darry'yle evliydi, Bakire Havuzu yakınlarında haydutlar tarafından öldürüldü,

-Cleos’un oğlu, TYWIN, on iki yaşında, yaver,

-Cleos’un oğlu, WILLEM, Külizi’nde yaver çömezi, on yaşında,

-Emmon’ın oğlu, SÖR LYONEL, Melesa Crakehall’la evli,

-Emmon’ın oğlu, {TION}, Nehirova’da tutsakken Rickard Karstark tarafından öldürüldü,

-Emmon’ın oğlu, WALDER, nam-ı diğer KIRMIZI WALDER, Casterly Kayası’nda yaver,

-SÖR AENYS, Lord Walder’ın üçüncü oğlu, doğum sırasında ölen {Tyana Wylde}ile evliydi,

-Aenys’in oğlu, AEGON KANLIDOĞAN, bir haydut,

-Aenys’in oğlu, RHAEGAR, hastalıktan ölen {Jeyne Beesbury}ile evliydi,

-Rhaegar’ın oğlu, ROBERT, on üç yaşında,

-Rhaegar’in kızı, WALDA, nam-ı diğer BEYAZ WALDA, on bir yaşında,

-Rhaegar’in oğlu, JONOS, sekiz yaşında,

-PERRIANE, Lord Walder’in kızı, Sör Leslyn Haigh’le evli,

-Perriane’nin oğlu, SÖR HARYS HAIGH,

-Harys’in oğlu, WALDER HAIGH, beş yaşında,

-Perriane’nin oğlu, SÖR DONNEL HAIGH,

-Perriane’nin oğlu, ALYN HAIGH, yaver,

-ikinci karısından, {Swann Hanedanından LEYDİ CYRENNA}:

-SÖR JARED, büyük oğulları, {Alys Frey} ile evliydi,

-Jared’in oğlu, {SÖR TYTOS}, Kırmızı Düğün sırasında Sandor Clegane tarafından öldürüldü, Zhoe Blanetree’yle evliydi,

-Tytos’un kızı, ZIA, on dört yaşında,

-Tytos’un oğlu, ZACHERY, on iki yaşında, İnanç’a yeminli, Eski Şehir Septi’nde eğitim alıyor,

-Jared’in kızı, KYRA, Kırmızı Düğün sırasında öldürülen {Sör Garse Goodbrook}ile evliydi,

-Kyra’nın oğlu, WALDER GOODBROOK, dokuz yaşında,

-Kyra’nın kızı JEYNE GOODBROOK, altı yaşında,

-RAHİP LUCEON, YÜCE BAELOR SEPTI'NDE GÖREVLI,

-üçüncü karısından, {Crakehall Hanedanından LEYDİ AMAREI}:

-SÖR HOSTEEN, Bellena Hawick'le evli,
-Hosteen'in oğlu, SÖR ARWOOD, Ryella Royce'la evli,

-Arwood'un kızı, RYELLA, beş yaşında,
-Anvood'un ikiz oğulları, ANDROW ve ALYN, dört yaşındalar,
- LYTHENE, Lord Walder'ın kızı, Lord Lucias Vypren'le evli,
-Lythene'in kızı, ELYANA, Sör Jon Wylde'la evli,

-Elyana'nın oğlu, RICKARD WYLDE, dört yaşında,
-Lythene'in oğlu, SÖR DAMON VYPREN,

-SYMOND, Braavoslu Betharios'la evli,
-Symond'un oğlu, ALESANDER, şarkıcı,

-Symond'un kızı, ALYX, on yedi yaşında,

-Symond'un oğlu, BRADAMAR, on yaşında, Braavos'ta, Oro Tendyris isimli tacirin vesayetinde,

-SÖR DANWELL, Lord Walder'ın sekizinci oğlu, Wynafrei Whent'le evli,
-{Çok sayıda düşük ve ölü doğum},

-{MERRETT}, Eski Taş'ta asıldı, Mariya Darry'yle evliydi,
-Merrett'in kızı, AMEREI, kısaca AMI olarak anılır, on altı yaşında bir dul, Sör Gregor tarafından öldürülen {Mavi Çatal'dan Sör Pate} ile evliydi,

-Merrett'in kızı, WALDA, nam-ı diğer ŞİŞKO WALDA, Dehşet Kalesi Lordu Roose Bolton'la evli,

-Merrett'in kızı, MARISSA, on üç yaşında,

-Merrett'in oğlu, WÄLDER, nam-ı diğer KÜÇÜK WALDER, sekiz yaşında, Ramsey Bolton'ın hizmetinde,

-{SÖR GEREMY, boğuldu}, Carolei Waynwood'la evliydi,
-Geremy'nin oğlu, SANDOR, on iki yaşında, yaver,

-Geremy'nin kızı, CYNTHEA, dokuz yaşında, Leydi Anya Waynwood'un vesayetinde,

-SÖR RAYMUND, Beony Beesbury'yle evli,

-Raymund'un oğlu, ROBERT, on altı yaşında, Hisar'da kalfa,

-Raymund'un oğlu MALWYN, Lys'te bir simyacının hizmetinde,

-Raymund'un ikiz kızları SERRA ve SARRA,

-Raymund'un kızı CERSEI, altı yaşında, nam-ı diğer KÜÇÜK ARI,

-Raymund'un ikiz oğulları JAIME ve TYWIN,

-dördüncü karısından, {Blackwood Hanedanı'ndan LEYDİ ALYSSA}:

-LOTHAR, Lord Walder'ın on ikinci oğlu, nam-ı diğer AKSAK LOTHAR, Leonella Lefford'la evli,

-Lothar'ın kızı, TYSANE, yedi yaşında,

-Lothar'ın kızı, WALDA, beş yaşında,

-Lothar'ın kızı, EMBERLEI, üç yaşında,

-Lothar'ın kızı, LEANA, yenidoğan,

-SÖR JAMMOS, Lord Walder'in on üçüncü oğlu, Sallei Paege'le evli,

-Jammos'un oğlu, WALDER, nam-ı diğer BUYUK WALDER, sekiz yaşında, yaver, Ramsey Bolton'ın hizmetinde,

-Jammos'un ikiz oğulları, DICKON ve MATHIS, beş yaşındalar,

-SÖR WHALEN, Lord Walder'in on dördüncü oğlu, Sylwa Paege'le evli,

-Whalenin oğlu, HOSTER, on iki yaşında, Sör Damon Paege'in yaveri,

-Whalenin kızı, MERIANNE, kısaca MERRY diye anılır, on bir yaşında,

- MORYA, Lord Walderin kızı, Sör Flement Braxie evli,

-Morya'nın oğlu, ROBERT BRAX, dokuz yaşında, Casterly Kayası'nda yaver çömezi,

-Morya'nın oğlu, WÄLDER BRAX, altı yaşında,

-Morya'nın oğlu, JON BRAX, üç yaşında,

-TYTA, LORD WALDERIN KIZI, NAM-I DIĞER BAKİRE TYTA,

-beşinci karısından, {Whent Hanedanından LEYDİ SARYA}:

-ÇOCUKLARI OLMADI,

-altıncı karısından, {Rosby Hanedanından LEYDİ BETHANY}:

-SÖR PERWYN, Lord Walderin on beşinci oğlu,
-{SÖR BENFREY}, Lord Walderin on altıncı oğlu, Kırmızı Düğün'de aldığı bir yara sebebiyle öldü, kuzeni Jyanna Freyie evliydi,
-Benfrey'nin kızı, DELLA, nam-ı diğer SAĞIR DELLA, üç yaşında,

-Benfrey'nin oğlu, OSMUND, iki yaşında,

-ÜSTAT WILLAMEN, Lord Walderin on yedinci oğlu, Uzunyay Kalesinde görevli,
-OLYVAR, Lord Walderin on sekizinci oğlu, Robb Stark'in eski yaveri,

-ROSLIN, ON ALTI YAŞINDA GENÇ KIZ, KIRMIZI DÜĞÜN'DE LORD EDMURE TULLY ILE EVLENDI,

-yedinci karısından, {Farring Hanedanından LEYDİ ANNARA}:

-ARWYN, Lord Walderin kızı, on dört yaşında,
-WENDEL, Lord Walderin on dokuzuncu oğlu, on üç yaşında, Denizgözcüsü'nde yaver çömezi, -COLMAR, Lord Walderin yirminci oğlu, İnanç'a söz verildi, on bir yaşında,
-WALTYR, Lord Walderin yirmi birinci oğlu, kısaca TYR diye anılır, on yaşında,
-ELMAR, Lord Walderin son oğlu, kısa bir süre Arya Stark'la nişanlıydı, dokuz yaşında,

-SHIREI, ALTI YAŞINDA, KIZ,

-sekizinci karısı, Erenford Hanedanından LEYDİ JOYEUSE,

-HAMILE,

-Lord Walderin muhtelif annelerden doğma gayrimeşru çocukları,

-WALDER NEHİR, nam-ı diğer PİÇ WALDER,
-Piç Walderin oğlu, SÖR AEMON NEHİR,
-Piç Walderin kızı, WALDA NEHİR,
-ÜSTAT MELWYS, Rosby'de hizmetli,

-JEYNE NEHİR, MARTYN NEHİR, RYGER NEHİR, RONEL NEHİR, MELLARA NEHİR, DIĞERLERI.

HIGHTOWER HANEDANI

Eski Şehir'in Hightowerlari, Batıdiyar'ın en eski ve en gururlu hanedanlarından biridir, kökleri İlk İnsanlar'a kadar uzanır. Bir zamanlar krallar olarak hüküm süren Hightowerlar, Günlerin Şafağı'ndan bu yana Eski Şehir ve çevresini yönetmektedir. Andallar'a direnmek yerine onları hoş karşılamış ve daha sonra taçlarından feragat ederek Menzil Krallarına diz çökmüşledir fakat kadim imtiyazlarını muhafaza etmişlerdir. Son derece kuvvetli ve varlıklı olmalarına rağmen, Hightowerlar ticaret yapmayı savaşmaya tercih etmiş ve Batıdiyar'ın savaşlarında nadiren büyük roller almışlardır. Hisar'ın kuruluşuna katkıda bulunmuş ve Hisar'ı bugüne kadar korumaya devam etmişlerdir. Mahir ve muttali Hightowerlar, her daim eğitimin ve Inanç'ın hamisi olmuşlardır. Bazılarının simyacılık, nekromansi ve diğer büyü sanatlarıyla da ilgilendiği söylenir.

Hightower Hanedanı'nın arması; duman grisi bir zeminde, taraçalı beyaz bir kuledir, kulenin tepesinde ateşten oluşmuş bir taç vardır. Hightowerlar'un sözü:

Biz Yolu Aydınlatırız.

LEYTON HIGHTOWER, Eski Şehir'in sesi, Liman Lordu, Yüksek Kule Lordu, Hisar'ın Koruyucusu, Güney'in Feneri, nam-ı diğer ESKİ ŞEHİR'İN YAŞLI ADAMI,

-LEYDİ RHEA, Hightower Hanedanı'ndan, Leyton'ın dördüncü karısı,

-SÖR BAELOR, nam-ı diğer BAELOR PARLAK TEBESSÜM, Lord Leyton'ın en büyük oğlu ve vârisi, Rhonda Rowan ile evli,
-MALORA, nam-ı diğer ÇILGIN BAKİRE, Lord Leyton'ın kızı,
-ALERIE, Lord Leyton'ın kızı, Lord Mace Tyrell ile evli,
-SÖR GARTH, nam-ı diğer GRİÇELİK, Lord Leyton'ın oğlu,
-DENYSE, Lord Leyton'ın kızı, Sör Desmond Redwyne ile evli,
-Denyse'in oğlu DENYS, bir yaver,

-LEYLA, Lord Leyton'ın kızı, Sör Jon Cupss ile evli,
-ALYSANNE, Lord Leyton'ın kızı, Lord Arthur Ambrose ile evli,
-LYNESSE, Lord Leyton'ın kızı, Lord Jorah Mormont ile evli, şu anda

Lysli Tregar Ormollen’in baş metresi,

-SÖR GUNTHOR, Lord Leyton’ın oğlu, yeşil elmalı Fossowayler’den Jeyne Fossoway ile evli,

-SÖR HUMFREY, Lord Leyton’ın en küçük oğlu,

- Lord Leyton’ın sancak beyleri:

-TOMMEN COSTAYNE, Üç Kule Lordu,

-ALYSANNE BULWER, Karataç Leydisi, sekiz yaşında,

-MARTYN MULLENDORE, Yukarı Topraklar Lordu,

-WARRYN BEESBURY, Bal Kalesi Lordu,

-BRANSTON CUY, Günebakan Kalesi Lordu,

-Eski Şehir’in insanları:

-EMMA, kadınların hafifmeşrep ve elma şarabının korkunç sert olduğu Telek ve Maşrapa’da bir hizmetçi kadın,

-ROSEY, Emma’nın kızı, on beş yaşında, bekâreti bir altın ejderhaya mal olacak,

-Hisar’ın aliüstatları:

-ALİÜSTAT NORREN, bu yılın Yargıç’ı, yüzüğü, asası ve maskesi altın ve gümüş alaşımı,

-ALİÜSTAT THEOBALD, gelecek yılın Yargıç’ı, yüzüğü, asası ve maskesi kurşun,

-ALİÜSTAT EBROSE, şifacı, yüzüğü, asası ve maskesi gümüş,

-ALİÜSTAT MARWYN, nam-ı diğer SİHİRBAZ, yüzüğü, asası ve maskesi Valyria çeliği,

-ALİÜSTAT PERESTAN, tarihçi, yüzüğü, asası ve maskesi bakır,

-ALİÜSTAT VAELLYN, nam-ı diğer SİRKE, yıldız gözlemcisi, yüzüğü, asası ve maskesi bronz,

-ALİÜSTAT RYAM, yüzüğü, asası ve maskesi sarı altın,

-ALİÜSTAT WALGRAVE, aklı gidip gelen yaşlı bir adam, yüzüğü, asası ve maskesi siyah demir,

-GALLARD, CASTOS, ZARABELO, BENEDICT, GARIZON, NYMOS, CETHERES, WILLIFER, MOLLOS, HARODON, GUYNE, AGRIVANE, OCLEY, diğer aliüstatlar,

-Hisar'ın üstatları, kalfaları ve çırakları:

-ÜSTAT GORMON, sık sık Walgrave'in yerine hizmet veriyor,

-ARMEN, nam-ı diğer KALFA, dört halkalı bir kalfa,

-ALLERAS, nam-ı diğer SFENKS, üç halkalı bir kalfa, usta bir okçu,

-ROBERT FREY, on altı yaşında, iki halkalı bir kalfa,

-LORCAS, dokuz halkalı bir kalfa, Yargıç'ın hizmetinde,

-LEO TYRELL, nam-ı diğer TEMBEL LEO, soylu bir çırak,

-MOLLANDER, bir çırak, düztaban doğmuş,

-PATE, Aliüstat Walgrave'in kuzgunlarla ilgilenmesine yardım ediyor, umut vadetmeyen bir çırak,

-ROONE, genç bir çırak.

LANNİSTER HANEDANI

Casterly Kayası'nın Lannisterlar'ı, Kral Tommen'ın Demir Taht'a dair iddiasının baş destekçileridir. Köklerinin, Kahramanlar Çağı'nın efsanevi düzenbazı Akıllı Lann'den gelmesiyle övünürler. Casterly Kayası ve Altın Diş'teki altın madenleri, onları Büyük Hanedanlar'ın en zengini yapmıştır. Lannister Hanedanı'nın arması, kırmızı zemin üstünde altın bir aslandır. Lannister Hanedanı'nın sözü:

Beni kükrerken duyun!

{TYWIN LANNİSTER}, Casterly Kayası Lordu, Batı Muhafızı, Lannis Limanı Kalkanı ve Kral Eli, cüce oğlu tarafından tuvalet odasında öldürüldü,

-Lord Tywin'in çocukları:

-CERSEİ, Jaime'nin ikizi, Casterly Kayası Leydisi,

-SOR JAİME, Cersei'nin ikizi, nam-ı diğer KRAL KATİLİ,

-TYRION, nam-ı diğer İBLİS, cüce ve akraba katili,

-Lord Tywin'in kardeşleri ve onların çocukları:

-SÖR KEVAN LANNISTER, Swyft Hanedanından DORNA ile evli,

-LEYDİ GENNA, Sör Emmon Freyie evli, Emmon şu anda Nehirova Lordu,

-Genna'nın en büyük oğlu { SÖR CLEOS FREY}, haydutlar tarafından öldürüldü,

-Cleos'un büyük oğlu, SÖR TYWIN FREY, kısaca TY olarak anılır, şimdi Nehirova vârisi,

-Cleos'un ikinci oğlu, WILLEM FREY, bir yaver,

-Genna'nın ikinci oğlu, SÖR LYONEL FREY,
-Genna'nın üçüncü oğlu, {TION FREY}, bir yaver, Nehirova'da tutsakken öldürüldü,
-Genna'nın en küçük oğlu, WALDER FREY, nam-ı diğer KIRMIZI WALDER, Casterly Kayasında yaver çömezi,
-BEYAZGÜLÜŞLÜ WAT, Leydi Genna'nın hizmetindeki bir şarkıcı,
-{SÖR TYGETT LANNISTER}, çiçek hastalığından öldü,
-TYREK, Tygett'in oğlu, kayıp, ölmüş olmasından endişe ediliyor,

-LEYDİ ERMESANDE HAYFORD, Tyrek'in çocuk karısı,
-{GERION LANNİSTER}, denizde kayboldu,
-JOYTEPE, Gerion'ın gayrimeşru kızı, on bir yaşında,

-Lord Tywin'in diğer yakın akrabaları:

-{SÖR STAFFORD LANNİSTER}, Lord Tywin'in kuzeni ve karısının kardeşi, Öküzağzı'ndaki mücadelede öldürüldü,
-CERENNA ve MYRIELLE, Stafford'ın kızları,

-SÖR DAVEN LANNİSTER, Stafford'ın oğlu,

-SÖR DAMION LANNİSTER, bir kuzen, Leydi Shiera Crakehall ile evli,
-oğulları SÖR LUCION,

-kızları, LANNA, Sör Antariojast ile evli,

-LEYDİ MARGOT, BIR KUZEN, LORD TITUS PEAKE ILE EVLI,

-Casterly Kayası'ndaki hane ahalisi:

-ÜSTAT CREYLEN, şifacı, hoca ve danışman,
-VYLARR, muhafızların kumandanı,

-SÖR BENEDICT BROOM, silah ustası,

-BEYAZGÜLÜŞLÜ WAT, BIR ŞARKICI,

-sancak beyleri ve yeminli kılıçlar, Batı'nın Lordları:

-DAMON MARBRAND, Külizi Lordu,
-SÖR ADDAM MARBRAND, Damon'ın oğlu ve vârisi, Kral Toprakları'nın Şehir Muhafızları Kumandanı,

-ROLAND CRAKEHALL, Crakehall Lordu,
-Roland'ın kardeşi, {SÖR BURTON}, haydutlar tarafından öldürüldü,
-Roland'ın oğlu ve vârisi SÖR TYBOLT,

-Roland'ın oğlu SOR LYLE, nam-ı diğer GÜÇLÜDOMUZ, -Roland'ın en küçük oğlu SÖRMERLON,

-SEBASTON FARMAN, Güzel Ada Lordu,
-Sebaston'ın kız kardeşi JEYNE, Sör Gareth Clifton ile evli,

-TYTOS BRAX, Boynuzvadi Lordu,
-SÖR FLEMENT BRAX, Tytos'un kardeşi ve vârisi,

-QENTEN BANEFORT, Afet Kalesi Lordu,
-SÖR HARYS SWYFT, Sör Kevan Lannister'ın kayınbabası,
-Sör Harys'in oğlu SÖR STEFFON SWYFT,

-Sör Steffon'ın kızı JOANNA,
-Sör Harys'in kızı SHIERLE, Sör Melwyn Sarsfıeld ile evli,

-REGENARD ESTREN, Sokak Kalesi Lordu,
-GAWEN WESTERLING, Sarpkaya Lordu,
-Gawen'ın karısı LEYDİ SYBELLE, Spicer Hanedanı'ndan,

-Sybelle'in ağabeyi SÖR ROLPH SPİCER, yakın zamanda Castamere Lordu ilan edildi,
-Sybelle'in kuzeni SÖR SAMWELL SPİCER,
-Gawen ve Sybelle'in çocukları:

-SÖR RAYNALD WESTERLING,
-JEYNE, Robb Stark'ın dulu,
-ELEYNA, on iki yaşında bir kız,
-ROLLAM, dokuz yaşında bir oğlan,
-LORD SELMOND STACKSPEAR,
-Selmond'ın oğlu, SÖR STEFFON STACKSPEAR,

-Selmond’ın küçük oğlu, SÖR ALYN STACKSPEAR,

-TERRENCE KENNING, Tetik Lordu,
-TETİK’İN SÖR KENNOS’U, Terrence’in hizmetindeki bir şövalye,

-LORD ANTARIO JAST,
-LORD ROBIN MORELAND,
-LEYDİ ALYSANNE LEFFORD,
-LEWYS LYDDEN, Derin İn Lordu,
-LORD PHILIP PLUMM,
-Plumm’ın oğulları SÖR DENNIS PLUMM, SÖR PETER PLUMM ve SÖR HARWYN PLUMM, nam-ı diğer SERTTAŞ,

-LORD GARRISON PRESTER,
-Garrison’ın kuzeni SÖR FORLEY PRESTER,

-SÖR GREGOR CLEGANE, nam-ı diğer YÜRÜYEN DAĞ,
-Gregor’un kardeşi SANDOR CLEGANE,

-SÖR LORENT LORCH, arazi sahibi bir şövalye,
-SÖR GARTH GREENFIELD, arazi sahibi bir şövalye,
-SÖR LYMOND VIKARY, arazi sahibi bir şövalye,
-SÖR RAYNARD RUTTIGER, arazi sahibi bir şövalye,
-SÖR TYBOLT HETHERSPOON, arazi sahibi bir şövalye,
-Tybolt’un kızı, {MELERA HETHERSPOON}, Casterly Kayası’nda bir kuyuda boğuldu.

MARTELL HANEDANI

Dorne, Demir Taht’a bağlılık yemini veren Yedi Krallık’ın sonuncusudur. Kan, gelenek, coğrafya ve tarih; Dornelular’ı diğer krallıklardan ayırır. Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Dorne taraf tutmadı. Myrcella Baratheon’ın Prens Trystane ile nişanlanmasının ardından, Güneş Mızrağı, Kral Joffrey’yi destekleyeceğini duyurdu ve sancak beylerini çağırdı. Martell Hanedanının arması, altın mızrak saplanmış kızıl güneştir. Martell Hanedanı’nın sözü:

Eğilmez, Bükülmez, Kırılmaz.

DORAN NYMEROS MARTELL, Güneş Mızrağı Lordu, Dorne Prensi,

-karısı, Özgür Şehir Norvos’tan MELLARIO,

-çocukları:

-PRENSES ARIANNE, Güneş Mızrağı vârisi,
-GARIN, Arianne’in sütkardeşi ve arkadaşı, Yeşil Kan’ın

öksüzlerinden,

-PRENS QUENTYN, yeni şövalye, uzun zamandır Demir Ormanı Lordu Yronwood'un himayesinde,

-PRENS TRYSTANE, MYRCELLA BARATHEON'LA NIŞANLI,

-Prens Doran'ın kardeşleri:

-{PRENSES ELIA}, Kral Topraklarının İşgali sırasında tecavüze uğradı ve katledildi,

-{RHAENYS TARGARYEN}, Elia'nın küçük kızı, Kral Topraklarının İşgali sırasında katledildi,
-{AEGON TARGARYEN}, sütten kesilmemiş bir bebek, Kral Topraklarının İşgali sırasında katledildi,
-{PRENS OBERYN}, nam-ı diğer KIZIL YILAN, bir dövüşle yargılama sırasında Sör Gregor Clegane tarafından öldürüldü,

-ELLARİA KUM, Prens Oberyn'in metresi, Lord Harmen Uller'ın gayrimeşru kızı,
-KUM YILANLARI, Prens Oberyn'in gayrimeşru kızları:
-OBARA, yirmi sekiz yaşında, annesi Eski Şehirli bir fahişe,

-NYMERÎA, LEYDİ NYM olarak anılır, yirmi beş yaşında, annesi Volatisli soylu bir kadın,

-TYENE, yirmi üç yaşında, annesi bir rahibe,

-SARELLA, on dokuz yaşında, annesi
Yumuşak Öpücüksün
kadın kaptanı,

-ELIA, on dört yaşında, annesi Ellaria Kum,

-OBELLA, on iki yaşında, annesi Ellaria Kum,

-DOREA, sekiz yaşında, annesi Ellaria Kum,

-LOREZA, altı yaşında, annesi Ellaria Kum,

-Prens Doran'ın Su Bahçelerindeki maiyeti:

-AREO HOTAH, Norvoslu, muhafızların kumandanı,
-ÜSTAT CELEOTTE, danışman, şifacı ve hoca,

-bazısı soylu bazısı alt tabaka doğumlu altmış çocuk; lordların kızları ve oğulları; şövalyelerin, tacirlerin ve köylülerin öksüzleri; hepsi Doran'ın himayesinde,

-Prens Doran'ın Güneş Mızrağındaki maiyeti:

-PRENSES MYRCELLA BARATHEON, Doran'ın himayesinde, Prens Trystane ile nişanlı,

-SÖR ARYS OAKHEART, Myrcella'nın yeminli kalkanı,

-ROSAMUND LANNISTER, Myrcella'nın yatak eşlikçisi ve arkadaşı, uzak bir kuzen,

-RAHİBE EGLANTINE, Myrcella'nın rahibesi,

-ÜSTAT MYLES, danışman, şifacı ve hoca,
-RICASSO, Güneş Mızrağının baş kâhyası, yaşlı ve kör bir adam,
-SÖR MANFREY MARTELL, Güneş Mızrağı kale kumandanı,
-LEYDİ ALYSE LADYBRIGHT, lord hazineci,
-SÖR GASCOYNE, Yeşil Kan'dan, Prens Trystane'in yeminli kalkanı,
-BORS ve TIMOTH, Güneş Mızrağındaki hizmetkâr adamlar,
-BELANDRA, CEDRA, MORRA ve MELLEI, Güneş Mızrağındaki hizmetkâr kadınlar,

-Prens Doran'in sancak beyleri, Dorne Lordları:

-ANDERS YRONWOOD, Demir Ormanı Lordu, Taş Yol Muhafızı, Asilkan,

-SÖR CLETUS, Anders'in oğlu, şaşı gözüyle tanınır,

-ÜSTAT KEDRY, şifacı, hoca ve danışman,

-HARMEN HULLER, Cehennem Çukuru Lordu,

-ELLARIA KUM, Harmen'in gayrimeşru kızı,

-SÖR ULWYCK ULLER, kardeşi,

-DELONNE ALLYRION, İnayet Leydisi,

-SÖR RYON, Delonne'nin oğlu ve vârisi,

-SÖR DAEMON KUM, Ryon'ın gayrimeşru oğlu, İnayet Piçi,
-DAGOS MANWOODY, Kral Mezarı Lordu,

-MORS ve DICKON, Dagos'un oğulları,

-SÖR MYLES, Dagos'un kardeşi,

-LARRA BLACKMONT, Blackmont Leydisi,

-JYNESSA, Larra’nın kızı ve vârisi,

-PERROS, Larra’nın oğlu, bir yaver,

-NYMELLA TOLAND, Hayalet Tepesi Leydisi,
-QUENTYN QORGYLE, Kumtaşı Lordu,
-SÖR GULIAN, Quentyn’in en büyük oğlu ve vârisi,

-SÖR ARRON, Quentyn’in ikinci oğlu,

-SÖR DEZIEL DALT, Limon Ormanı Şövalyesi,
-SÖR ANDREY, Deziel’in kardeşi ve vârisi, DREY olarak anılır,

-FRANKLYN FOWLER, Yüksek Sema Lordu, nam-ı diğer YAŞLI ŞAHİN, Prens Geçidi Muhafızı,
-JEYNE ve JENNELYN, Franklyn’in ikiz kızları,

-SÖR SYMON SANTAGAR, Benekli Orman Lordu,
-SYLVA, Symon’ın kızı ve vârisi, nam-ı diğer BENEKLİ SYLVA,

-EDRIC DAYNE, Kayanyıldız Lordu, bir yaver,
-SÖR GEROLD DAYNE, nam-ı diğer SİYAH YILDIZ, Yüksek Dergâh Şövalyesi, Edric’in kuzeni ve sancak beyi,

-TREBOR JORDAYNE, Tor Lordu,
-MYRIA, Trebor’un kızı ve vârisi,

-TREMOND GARGALEN, Tuz Kıyısı Lordu,

-DAERON VAITH, KIZIL KUMULLAR LORDU.

STARK HANEDANI

Starklar’ın kökleri, Mimar Brandon’a ve kadim Kış Krallarına uzanır. Binlerce yıl boyunca Kuzey Kralları olarak Kışyarından hükmettiler. Hükümdarlıkları, Diz Çöken Kral olarak anılan Torrhen Stark’ın, savaşmak yerine Ejderha Aegon’a bağlılık yemini etmesiyle son buldu. Kışyarı Lordu Eddard Stark, Kral Joffrey tarafından infaz edildiğinde, kuzeyli adamlar Demir Taht’a verdikleri bağlılık yeminini geri çektiler ve Lord Eddard’ın oğlu Robb’u Kuzey Kralı ilan ettiler. Kral Robb, Beş Kralın Savaşı boyunca bütün mücadeleleri kazandı fakat ihanete uğradı ve dayısının düğünü sırasında, İkizler’de Freyler ve Boltonlar tarafından öldürüldü.

{ROBB STARK}, Kuzey Kralı, Üç Dişli Mızrak Kralı, Kış-yarı Lordu, Stark Hanedanı’nından Lord Eddard’ın ve Tully Hanedanından Leydi Catelyn’in en büyük oğulları, nam-ı diğer GENÇ KURT, Kırmızı Düğün’de öldürüldü,

-{BOZ RÜZGÂR}, Robb’un ulu kurdu, Kırmızı Düğün’de öldürüldü,
-Robb’un kardeşleri;

-SANSA, Robb’un kız kardeşi, Lannister Hanedanında Tyrion ile evli,
-{LEYDİ}, Sansa’nın ulu kurdu, Darry Kalesi’nde öldürüldü,

-ARYA, Robb’un küçük kız kardeşi, on bir yaşında, öldüğü düşünülüyor,
-NYMERIA, Arya’nın ulu kurdu, nehir topraklarında dolaşıyor,

-BRANDON, Robb’un erkek kardeşi, kısaca BRAN olarak anılır, dokuz yaşında sakat bir çocuk, Kışyarı vârisi, öldüğüne inanılıyor,
-YAZ, Bran’ın ulu kurdu,

-Bran’ın refakatçileri ve dostları:

-MEERA REED, on altı yaşında, Bozsu Gözcüsü Lordu Howland Reed’in kızı,
-JOJEN REED, Meera’nın erkek kardeşi, on üç yaşında,
-HODOR, yarım akıllı bir seyis yamağı, iki metre boyunda,
- RICKON, Robb’un küçük erkek kardeşi, dört yaşında, öldüğüne inanılıyor,
-TÜYLÜKÖPEK, Rickon’un ulu kurdu, siyah ve vahşi,

-Rickon’un dostu OSHA, bir zamanlarda Kışyarı’nda tutsak olan yabanıl bir kadın,

-JON KAR, Robb’un gayrimeşru üvey kardeşi,
Gece Nöbetçileri’nin adamı,
-HAYALET, Jon’un ulu kurdu, beyaz ve sessiz,

-Robb’un yeminli kılıçları:

-{DONNEL LOCKE, OWEN NORREY, DACEY MORMONT, SÖR WENDEL MANDERLY, ROBIN FLINT}, Kırmızı Düğün’de öldürüldüler,

-HALLIS MOLLEN, Eddard Stark’m kemiklerini Kışyarı’na götüren muhafızların kumandanı,

-JACKS, QUENT, SHADD, muhafızlar,
-Robb’un amcaları, dayısı, teyzesi ve kuzenleri;

-BENJEN STARK, amcası, Sur’un ötesine yapılan bir keşif gezisinde kayboldu, öldüğü varsayılıyor,

-{LYSA ARRYN}, teyzesi, Kartal Yuvası Leydisi, Lord Jon Arryn ile evliydi,

yüksekten aşağı itilerek öldürüldü,

-Lysa ve Jon'un oğlu ROBERT ARRYN, Kartal Yuvası Lordu ve Vadi'nin Savunucusu, hasta bir çocuk,

-EDMURE TULLY, dayısı, Nehirova Lordu,

Kırmızı Düğün'de esir alındı,

-LEYDİ ROSLIN, Frey Hanedanından, Edmure'un karısı,

-SÖR BRYNDEN TULLY, nam-ı diğer KARABALIK, Robb'un annesinin amcası, Nehirova kale kumandanı,

-Genç Kurt'un sancak beyleri, Kuzey Lordları,

-ROOSE BOLTON, Dehşet Kalesi Lordu, dönek,

-{DOMERIC}, Roose'un meşru oğlu ve varisi, mide rahatsızlığından öldü,

-RAMSAY BOLTON, (eskiden RAMSAY KAR), Roose'un nüfusuna kabul ettiği gayrimeşru oğlu, nam-ı diğer BOLTON PİÇİ,

-{LEŞ}, pis kokusuyla meşhur bir silahlı asker, Ramsay'in kılığına girdiğinde öldürüldü,

-»ARYA STARK,» Lord Roose'un tutsağı, Ramsay'le nişanlandırılan sahte bir kız,

-WALTON, nam-ı diğer ÇELİKİNCİK, Roose'un kumandanı,

-BETH CASSEL, KYRA, ŞALGAM, PALLA, BANDY, SHYRA ve YAŞLI DADI, Dehşet Kalesi'nde esir tutulan Kışyarı kadınları,

-JON UMBER, nam-ı diğer İRİ JON, Son Ocak Lordu, Dehşet Kalesi'nde tutsak,

-{JON}, nam-ı diğer KÜÇÜK JON, İri Jon'un en büyük oğlu ve vârisi, Kırmızı Düğün'de öldürüldü,

-MORS, nam-ı diğer KARGAYEMİ, İri Jon'un amcası, Son Ocak kale kumandanı,

-HOTHER, nam-ı diğer FAHİŞEFELAKETİ, İri Jon'un amcası, Son Ocak kale kumandanı,

-{RICKARD KARSTARK}, Karhold Lordu, bir tutsağı öldürmek ve ihanet suçlarından kafası kesilerek infaz edildi,

-{EDDARD}, Rickard'ın oğlu, Fısıltılı Orman'da öldürüldü,

-{TORRHEN}, Rickard'ın oğlu, Fısıltılı Orman'da öldürüldü,

-HARRION, Rickard’ın oğlu, Bakire Havuzu’nda tutsak,
-ALYS, Rickard’ın kızı, on beş yaşında,
-Rickard’ın amcası ARNOLF, Karhold kale kumandanı,
-GALBART GLOVER, Derinorman Kalesi Efendisi, bekâr,

-ROBETT GLOVER, Galbart’ın kardeşi ve vârisi,
-Robett’in karısı SYBELLE, Locke Hanedanı’ndan,

-çocukları:

-GAWEN, üç yaşında erkek çocuk,
-ERENA, sütten kesilmemiş bebek,
-LARENCE KAR, Galbart’ın vesayetinde, {Lord Halys Hornwood}’un nüfusuna kabul ettiği gayrimeşru oğlu,
-HOWLAND REED, Bozsu Gözcüsü Lordu, adalı,

-Howland’in karısı JYANA, adalı,
-çocukları:
-MEERA, genç bir dişi avcı,
-JOJEN, yeşilgörüşlü genç bir çocuk,
-WYMANN MANDERLY, Beyaz Liman Lordu, son derece şişman,

-SÖR WYLIS MANDERLY, Wymann’in en büyük oğlu ve vârisi, çok şişman, Harrenhal’da tutsak,
-Wylis’in karısı LEONA, Woolfield Hanedanından,

-WYNAFRYD, kızları, on dokuz yaşında,
-WYLLA, kızları, on beş yaşında,
-{SÖR WENDEL MANDERLY}, Wymann’in ikinci oğlu, Kırmızı Düğün’de öldürüldü,
-SÖR MARLON MANDERLY, Wymann’in kuzeni, Beyaz Liman’daki garnizonun kumandanı,
-ÜSTAT THEOMORE, danışman, hoca ve şifacı,
-MAEGE MORMONT, Ayı Adası Leydisi,

-{DACEY}, Maegein en büyük kızı ve vârisi, Kırmızı Düğün’de öldürüldü,
-ALYSANE, LYRA, JORELLE, LYANNA, Maegein kızları,
-{JEOR MORMONT}, Maegein ağabeyi, Gece Nöbetçileri Lord Kumandanı, kendi adamları tarafından öldürüldü,
-SÖR JORAH MORMONT, Lord Jeor’un oğlu, eski Ayı Adası Lordu,

hüküm giymiş ve sürülmüş bir şövalye,

-{SÖR HELMAN TALLHART}, Torrhen Kalesi Efendisi, Gölgeli Vadi'de öldürüldü,

-{BENFRED}, Helman'ın oğlu ve vârisi, Taşlı Kıyı'da demiradamlar tarafından öldürüldü,
-EDDARA, Helman'ın kızı, Torrhen Kalesi'nde tutsak,
-{LEOBALD}, Helman'ın erkek kardeşi, Kışyarı'nda öldürüldü,
-Leobald'ın karısı BERENA, Hornwood Hanedanı'ndan,

Torrhen Kalesi'nde tutsak,

-oğulları BRANDON ve BEREN, Torrhen Kalesi'nde tutsaklar,
-RODRIK RYSWELL, Dereler Lordu,

-BARBREY DUSTIN, Rodrik'in kızı, Höyükler Leydisi, {Lord Wiliam Dustin}'in dulu,
-ROGER RYSWELL, RICKARD RYSWELL, ROOSE RYSWELL, tartışmalı kuzenleri ve sancak beyleri,
-{CLEY CERWYN}, Cerwyn Kalesi Lordu, Kışyarı'nda öldürüldü,

-JONELLE, Cley'in ablası, otuz iki yaşında bir bakire,
-LYESSA FLINT, Dulkadın Gözcüsü Leydisi,

-ONDREW LOCKE, Eskikale Lordu, yaşlı bir adam,

-HUGO WULL, nam-ı diğer KOCA KOVA, kendi kabilesinin şefi,

-BRANDON NORREY, NORREY olarak anılır, kendi kabilesinin şefi,

-TORREN LIDDLE, LIDDLE olarak anılır, kendi kabilesinin şefi.

Stark arması, buz beyazı zeminde koşan gri bir ulu kurttur. Starklar'ın sözü:
Kış geliyor.

TULLY HANEDANI

Nehirovalı Lord Edmyn Tully, Fatih Aegon'a bağlılık yemini veren ilk nehir lordu idi. Fatih Aegon, bütün nehir topraklarının hâkimiyetini Tully Hanedanına vererek Edmyn Tully'yi ödüllendirdi. Tully arması, dalgalı mavi ve kırmızı zemin üstünde zıplayan gümüş bir alabalıktır. Tully Hanedanının
sözü: Aile, Görev, Onur.

EDMURE TULLY, Nehirova Lordu, kendi düğününde Freyler tarafından esir alındı,

-LEYDİ ROSLIN, Frey Hanedanı'ndan, Edmure'un genç karısı,

-{LEYDİ CATELYN STARK}, Edmure'un ablası, Kışyarı Lordu Eddard'in dulu, Kırmızı Düğün'de öldürüldü,

-{LEYDİ LYSA ARRYN}, Edmure'un kız kardeşi, Vadi'den Lord Jon Arryn'in dulu, Kartal Yuvası'ndan aşağı atılarak öldürüldü,

-SÖR BRYNDEN TULLY, nam-ı diğer KARABALIK, Edmure'un amcası, Nehirova kale kumandanı,

-Lord Edmure'un Nehirova'daki hane ahalisi:

-ÜSTAT VYMAN, danışman, şifacı ve hoca, -SÖR DESMOND GRELL, silah ustası,

-SÖR ROBIN RYGER, muhafızların kumandanı,

-UZUN LEW, ELWODD, DELP, muhafızlar,

-UTHERYDES WAYN, Nehirova kâhyası,

-Lord Edmure'un sancak beyleri, Üç Dişli Mızrak Lordları:

-TYTOS BLACKWOOD, Kuzgunağaç Kalesi Lordu,

-{LUCAS}, Tytos'un oğlu, Kırmızı Düğün'de öldürüldü,

-JONOS BRACKEN, Taş Çit Lordu,

-JASON MALLISTER, Denizgözcüsü Lordu, kendi kalesinde hapis,

-PATREK, Jason'ın oğlu, babasıyla birlikte tutsak,

-SÖR DENYS MALLISTER, Lord Jason'ın amcası, Gece Nöbetçilerinin adamı,

-CLEMENT PIPER, Pembekız Kalesi Lordu,

-SÖR MARQ PIPER, Celement'in oğlu ve vârisi, Kırmızı Düğün'de esir alındı,

-KARYL VANCE, Yolcu Durağı Lordu,

-LIANE, Karyl'in büyük kızı ve vârisi,

-RHIALTA ve EMPHYRIA, Karyl'in küçük kızları,

-NORBERT VANCE, kör Atranta Lordu,

-SÖR RONALD VANCE, nam-ı diğer HABİS, Norbert'in en büyük oğlu ve varisi,

-SÖR HUGO, SÖR ELLERY, SÖR KIRTH ve ÜSTAT JON, Nobert'in diğer oğulları,

-THEOMAR SMALLWOOD, Pelit Kalesi Lordu,

-Theomar'ın karısı LEYDİ RAVELLA, Swann Hanedanı'ndan,

-Theomar'ın kızı CARELLEN,

-WILLIAM MOOTON, Bakire Havuzu Lordu,

-SHELLA WHENT, haklarında yoksun bırakılmış Harrenhal Leydisi

-SÖR WILLIS WODE, Shella'nın hizmetindeki bir şövalye,

-SÖR HALMON PAEGE,

-LORD LYMOND GOODBROOK.

TYRELL HANEDANI

Tyreller, soylarını İlk İnsanları'ın bahçıvan kralı Garth Greenhand'e dayandırmalarına rağmen, Menzil Kralları'nın vekilharçları olarak yükseldiler. Gardener Hanedanı'nın son kralı Ateş Tarlası'nda katledildiğinde, kralın baş vekilharcı Harlen Tyrell, Yüksek Bahçe'yi Fatih Aegon'a teslim etti. Aegon kaleyi ve Menzil'in hâkimiyetini Harlen'e bağışladı. Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Mace Tyrell, Renly Baratheon'ı destekleyeceğini duyurdu ve kızı Margaery'yi Renly'yle evlendirdi. Renly'nin ölümü üzerine, Yüksek Bahçe, Lannister Hanedanı'yla ittifak yaptı ve Margaery, Kral Joffrey ile nişanlandı.

MACE TYRELL, Yüksek Bahçe Lordu, Güney Muhafızı, Hudutlar'ın Savunucusu ve Menzil'in Yüksek Mareşali,

-karısı, LEYDİ ALERIE, Eski Şehir'in Hightower Hanedanı'ndan,

-çocukları:

-WILLAS, Mace'in en büyük oğlu, Yüksek Bahçe vârisi,

-SÖR GARLAN, nam-ı diğer YİĞİT, Mace'in ikinci oğlu, yakın zamanda, Parlaksu Kalesi Lordu ilan edildi,

-Garlan'ın karısı, LEYDİ LEONETTE, Fossoway Hanedanı'ndan,

-SÖR LORAS, Çiçek Şövalyesi, Mace'in en küçük oğlu, Kral Muhafızlarının Yeminli Kardeş'i,

-MARGAERY, Mace'in kızı, iki kez evlendi ve iki kez dul kaldı,

-Margaery'nin refakatçileri ve leydileri:

-kuzenleri MEGGA, ALLA ve ELINOR TYRELL,

-Elinor'un nişanlısı ALYN AMBROSE, bir yaver,

-LEYDİ ALYSANNE BULWER, LEYDİ TAENA MERRYWEATHER, MEREDYTH CRANE, RAHİBE NYSTERICA, refakatçileri,

-Mace’in dul annesi, Redwyne Hanedanından LEYDİ OLENNA, nam-ı diğer DİKEN KRALİÇESİ,

-ARRYK ve ERRYK, Olenna’nın ikiz muhafızları, SAG ve SOL olarak anılırlar,

-Mace’in kız kardeşleri:

-LEYDİ MINA, Arbor Lordu Paxter Redwyne ile evli,

-çocukları:

-HORAS REDWYNE, nam-ı diğer DEHŞET, Hobber’in ikizi,

-SÖR HOBBER REDWYNE, nam-ı diğer SALYA, Horras’in ikizi,

-DESMERA REDWYNE, on altı yaşında bir kız,

-LEYDİ JANNA, Sör Jon Fossoway ile evli,

-Mace’in amcaları ve kuzenleri:

-GARTH, nam-ı diğer KOCAMAN, amcası, Yüksek Bahçe’nin Lord Kâhyası,

-Garth’ın gayrimeşru çocukları GARSE ve GARRETT ÇİÇEK,

-SÖR MORYN, amcası, Eski Şehir Muhafızları Lord Kumandanı,

-Moryn’in oğlu {SÖR LUTHOR}, Leydi Elyn Norridge ile evliydi,

-Luthor’un oğlu SÖR THEODORE, Leydi Lia Serry ile evli,

-Theodore’un kızı ELINOR,

-Theodore’un oğlu LUTHOR, yaver,

-Luthor’un oğlu, ÜSTAT MEDWICK,

-Luthor’un kızı ÖLENE, Sör Leo Blackbaria evli,

-Moryn’in oğlu LEO, nam-ı diğer TEMBEL LEO, Hisar’da çırak,

-ÜSTAT GORMON, amcası, Hisar’da hizmet veriyor,

-{SÖR QUENTIN}, kuzeni, Ashford Kalesi’nde öldü,

-Quentin’in oğlu SÖR OLYMER, Leydi Lysa Meadowsia evli,

-Olymer’in oğulları RAYMUND ve RICKARD,

-Olymer’in kızı MEGGA,

-ÜSTAT NORMUND, kuzeni, Karataç’ta hizmet veriyor,

-{SÖR VICTOR}, kuzeni, Kral Ormanı Kardeşliğinden Gülümseyen Şövalye tarafından öldürüldü,
-Victor'in kızı VICTARIA, yaz ateşinden ölen {Lord Jon Bulwer} ile evliydi,
-Victaria'nın kızı LEYDİ ALYSANNE BULWER, sekiz yaşında,
-Victor'ın oğlu SÖR LEO, Leydi Alys Beesbury ile evli,
-Leo'nun kızları ALLA ve LEONA,
-Leo'nun oğulları, LYONEL, LUCAS ve LORENT,

-Mace'in Yüksek Bahçe'deki hane ahalisi:

-ÜSTAT LOMYS, danışman, şifacı ve hoca,
-IGON VYRWEL, muhafızların kumandanı,
-SÖR VORTIMER CRANE, silah ustası,
-YAĞTOPARI, soytarı, son derece şişman,

-Mace'in sancak beyleri, Menzil Lordları:

-RANDYLL TARLY, Boynuz Tepe Lordu,
-PAXTER REDWYNE, Arbor Lordu,
-SÖR HORAS ve SÖR HOBBER, Paxter'in ikiz oğulları,
-Lord Paxter'in şifacısı ÜSTAT BALLABAR,
-ARWYN OAKHEART, Eski Meşe Leydisi,
-Leydi Arwyn'in en küçük oğlu SÖR ARYS, Kral Muhafızlarının Yeminli Kardeş'i,
-MATHIS ROWAN, Altınbahçe Lordu, Redwyne Hanedanı'ndan Leydi Bethany ile evlendi,
-LEYTON HIGHTOWER, Eski Şehir'in sesi, Liman Lordu,
-HUMFREY HEWETT, Meşe Kalkan Lordu,
-FALLA ÇİÇEK, Humfrey'nin gayrimeşru kızı,
-OSBERT SERRY, Güney Kalkanı Lordu,
-SÖR TALBERT, Osbert'in oğlu ve vârisi,
-GUTHOR GRIMM, Gir Kalkan Lordu,
-MORIBALD CHESTER, Yeşil Kalkan Lordu,
-ORTON MERRYWEATHER, Uzunmasa Lordu,
-LEYDİ MERRYWEATHER, Orton'in karısı, Myrli bir kadın,
-RUSSEL, Taena'nın oğlu, sekiz yaşında,

-LORD ARTHUR AMBROSE, Leydi Alsanne Hightower ile evli,
-Mace’in şövalyeleri ve yeminli kılıçları,

-SÖR JON FOSSOWAY, yeşil elmalı Fossowayler’den,
-SÖR TANTON FOSSOWAY, kırmızı elmalı Fossowayler’den,

Tyrellller’in arması, çimen yeşili zeminde altın bir güldür. Tyrellller’in sözü: Güçlenerek Büyür.

ASİLERVE HAYDUTLAR SIRADAN İNSANLAR VE YEMİNLİ KARDEŞLER

KÜÇÜK LORDLAR, GÖÇEBELER VE SIRADAN ADAMLAR

-SÖR CREIGHTON LONBOUGH ve SÖR METELİKSİZ ILLIFER, vasıfsız şövalyeler ve dostlar,

-HIBALD, korkutucu ve cimri bir tacir,

-KARANLIK VADİ'DEN SÖR SHADRICK, nam-ı diğer DELİ FARE, Hibald'ın hizmetindeki vasıfsız bir şövalye,

-BRIENNE, TARTH BAKİRESİ, BRIENNE GÜZELLİK olarak da anılır, arayışa çıkmış bir kız,

-LORD SELWYN AKŞAMYILDIZI, Tarth Lordu, Brienne'in babası,

-{KILLI BÜYÜK BEN}, SÖR HYLE HUNT,
SÖR MARK MULLENDORE, SÖR EDMUND AMBROSE,
{SÖR RICHARD FORROW}, {LEYLEK WILL}, SÖR HUGH BEESBURY, SÖR RAYMUND NAYLAND, HARRY SAWYER, SÖR OWEN INCHFIELD, ROBIN POTTER, Brienne'in eski talipleri,

-RENFRED RYKKER, Gölgeli Vadi Lordu,

-SÖR RUFUS LEEK, Renfred'in hizmetindeki tek bacaklı bir şövalye, Gölgeli Vadi'deki Boz Kale'nin kale kumandanı,

-WILLIAM MOOTON, Bakire Havuzu Lordu,

-ELEANOR, William'in kızı ve varisi, on üç yaşında,

-RANDYLL TARLY, Boynuz Tepe Lordu, Kral Tommen'ın Üç Dişli Mızrak'taki kuvvetini komuta ediyor

-DICKON, Randyll'in oğlu ve vârisi, genç bir yaver

-SÖR HYLE HUNT, Tarly Hanedanı'na bağlılık yemini vermiş bir şövalye,

-SÖR ALYN HUNT, Sör Hyle'ın kuzeni, o da Lord Tarly'nin hizmetinde,

-DICK CRABB, nam-ı diğer CEVVAL DICK, Kırıkpençe Burnu'ndan bir Crabb,

-EUSTACE BRUNE, Ulu Mağara Lordu,

-BENNARD BRUNE, Kahverengi Çukur Şövalyesi, Eustace'ın kuzeni,

-SÖR ROGER HOGG, Domuz Boynuzu Şövalyesi

-RAHÎP MERIBALD, çıplak ayaklı bir rahip,

-KÖPEK, rahibin köpeği,
-KIDEMLİ KARDEŞ, Sessiz Ada'dan,

-KARDEŞ NARBERT, KARDEŞ GILLAM, KARDEŞ RAWNEY, Sessiz Ada'nın kefaretçi kardeşleri,
-SÖR QUINCY COX, Tuzçukuru Şövalyesi, yaşlı ve bunak bir adam,

-yol ağzındaki handa:

-JEYNE HEDDLE, nam-ı diğer UZUN JEYNE, hancı, on sekiz yaşında,
-WILLOW, Jeyne'in kız kardeşi,
-TANSY, PATE, JON PENNY BEN, handaki öksüzler,
-GENDRY, çırak demirci ve Kral I. Robert Baratheon'in gayrimeşru oğlu, soyunun farkında değil,
-Harrenhal'da:

-RAFFORD, nam-ı diğer TATLI RUFF, BOKAĞIZLI, DÜNSEN, garnizonun adamları,
-BEN KARAPARMAK, silah ve zırh ustası,
-PIA, bir hizmetçi kız, bir zamanlar güzeldi,
-ÜSTAT GULIAN, şifacı, hoca ve danışman,
-Darry'de:

-LEYDİ AMEREI FREY, nam-ı diğer KAPIKULUBESİ AMİ, Lord Lancel Lannister'la nişanlı, şehvetli ve genç bir dul,
-Leydi Amerei'nin annesi LEYDİ MARIYA, Darry Hanedanından, Merrett Frey'in dul karısı,
-Leydi Amerei'nin kız kardeşi, MARISSA, on üç yaşında,
-SÖR HARWYN PLUMM, nam-ı diğer SERTTAŞ, garnizonun kumandanı,
-ÜSTAT OTTOMORE, şifacı, danışman ve hoca,
-Dizçöken Adam Hanı'nda,

-SHARNA, hancı, aşçı ve ebe,
-Sharna'nın kocası, KOCA olarak anılır,
-ÇOCUK, savaş öksüzü
-AL TURTA, bir fırıncının oğlu, artık öksüz.

HAYDUTLAR VE ISKARTALAR

{BERIC DONDARRION}, bir zamanların Kara Liman Lordu, altı kez öldürüldü,

-EDRIC DAYNE, Kayanyıldız Lordu, on iki yaşında, Lord Beric'in yaveri,
-ÇILGIN AVCI, Taşlı Sept'ten, bir süredir Beric'in müttefiki,
-YEŞILSAKAL, Tyroshlu bir paralı asker, Beric'in muamma dostu,
-YAYCIANGUY, Dorne Hudutları'ndan bir yaycı,

-AY KASABASI'NDAN MERRIT, DEĞİRMENCİ WATTY, BATAK MEG, ODALIK KÖYÜ'NDEN JOY, BERIC'IN ÇETESINDEKI HAYDUTLAR,

LEYDİ TAŞYÜREK, başlıklı bir kadın, nam-ı diğer SESSİZ RAHİBE, nam-ı diğer CELLAT KADIN, nam-ı diğer MERHAMET ANA,

-LİM, nam-ı diğer LİM LİMONCÜBBELİ, eski asker, -MYRLİ THOROS, bir kırmızı rahip,
-HARWIN, Hullen'ın oğlu, bir zamanlar Kışyarı Lordu Eddard'ın hizmetinde olan kuzeyli bir adam,
-ŞANSLI JACK, aranan bir adam, tek gözü eksik,
-YEDİÇAYIN TOM'U, nam-ı diğer YEDİTELLİ TOM ve YEDİLERİN TOM'U, müphem bir şarkıcı,
-GÜZEL LUKE, NOTCH, MUDGE, SAKALSIZ DICK, haydutlar,

SANDOR CLEGANE, nam-ı diğer TAZI, Kral Joffrey'nin eski yeminli kalkanı, daha sonra Kral Muhafızlarının Yeminli Kardeş'i, son olarak Üç Dişli Mızrak'ın kıyısında ölmek üzereyken görüldü,

{VARGO HOAT}, nam-ı diğer KEÇİ, Özgür Şehir Qohor'dan, peltek konuşmalı bir paralı asker, Harrenhal'da Sör Cregor Clegane tarafından öldürüldü,
-Vargo'nun Cesur Dostları, Kanlı Oyucular olarak da anılırlar,
-URSWYCK, nam-ı diğer SADIK, Vargo'nun teğmeni, -{RAHİP UTT}, Lord Beric Dondarrion tarafından asıldı,
-DORNELU TIMEON, ŞİŞMAN ZOLLO,
RORGE, ISIRIK, PYG, SOYTARI SHAGWELL, Ibbenli TOGGJOTH, ÜÇ BAŞPARMAK, dağılıp kaçtılar,
-Şeftali'de olanlar, Taşlı Sept'te bir genelev:
-PAPATYA, kızıl saçlı sahibe,
-ALYCE, CASS, LANNA, JYZENE, HELLY, ÇANLI,

Papatya’nın şeftalileri,

-Pelit Kalesi’nde olanlar, Smallwood Hanedanı’nın makamı:

-LEYDİ RAVELLA, Swann Hanedanından, Lord Theomar Smallwood’un karısı,

-Muhtelif yerlerde olanlar:

-LORD LYMOND LYCHESTER, aklı gidip gelen yaşlı bir adam, bir zamanlar Sör Maybardin köprüsünü savunmuş,

-ÜSTAT ROONE, Lymond’ın genç bakıcısı,

-Yüce Yürek’in hayaleti,

-Yaprakların Leydisi,

-Sallydance’teki rahip.

GECE NÖBETÇİLERİNİN YEMİNLİ KARDEŞLERİ

JON KAR, Kışyarı Piçi, Gece Nöbetçilerinin dokuz yüz doksan sekizinci Lord Kumandanı,

-HAYALET, Jon’un ulu kurdu,

-EDDISON TOLLETT, nam-ı diğer EFKÂRLI EDD, Jon’un kâhyası,

KARA KALE’NİN ADAMLARI

-BENJEN STARK, Baş Korucu, uzun zamandır kayıp, öldüğü varsayılıyor,

-SÖR WYNTON STOUT, yaşlı bir korucu, aklı zayıf,

-KEDGE AKGÖZ, BEDWYCK nam-ı diğer DEV, MATTHAR, DYWEN, GARTH BOZTÜY, KRAL ORMANI’NDAN ULMER, ELRON, PYPAR, GRENN nam-ı diğer YABAN ÖKÜZÜ, BERNARR nam-ı diğer KARA BERNARR, GOADY, TİM TAŞ, KARA JACK BULWER,

GEOFF nam-ı diğer SİNCAP,

SAKALLI BEN, korucular,

-BOWEN MARSH, Lord Kâhya,

-ÜÇPARMAK HOBB, kâhya ve baş aşçı,

-{DONAL NOYE}, tek kollu zırh ustası ve demirci, Kudretli Mag tarafından kapıda öldürüldü,

-OWEN nam-ı diğer ÖKÜZ, TİM DÜĞÜMDİL, MULLY, CUGEN, DONNEL HILL nam-ı diğer ŞEKER HILL, SOLAK LEW, JEREN, WICK WHITTLESTICK kâhyalar,

-OTHELL YARWYCK Baş İnşaatçı,

-EKSİK ÇİZME, HALDER, ALBETT, FIÇI, inşaatçılar,

-CONWY, GUEREN, acemi toplayıcılar,

-RAHİP CELLADOR, sarhoş bir mütedeyyin,

-LORD JANIS SLYNT, Kral Toprakları Şehir Muhafızları'nın eski kumandanı, kısa bir süre için Harrenhal Lordu,

-ÜSTAT AEMON (TARGARYEN), şifacı ve danışman, kör bir adam, yüz iki yaşında,

-CLYDAS, Aemon'ın kâhyası,

-SAMWELL TARLY, Aemonin kâhyası, kitaplara düşkün şişman bir delikanlı,

-DEMİR EMMETT, Doğugözcüsü'nün eski adamı, silah ustası

-HARETH, nam-ı diğer AT, ikizler ARRON ve EMRICK, SATEN, ZIPZIP ROBIN, eğitimdeki acemiler,

GÖLGE KULE'NİN ADAMLARI

SÖR DENYS MALLISTER, Kumandan,

-WALLACE MASSEY, Denys'in kâhyası ve yaveri,

-ÜSTAT MULLIN, şifacı ve danışman,

-{QHORIN YARIMEL}, baş korucu, Sur'un ötesinde Jon Kar tarafından öldürüldü,

-Gölge Kule'nin kardeşleri:

-{YAVER DALBRIDGE, EGGEN}, korucular, Çığlık Geçidi'nde öldürüldüler,

-TAŞYILANI, korucu, Çığlık Geçidi'nde kayboldu,

KIYIDAKİ DENİZGÖZCÜSÜ'NÜN ADAMLARI

COTTER PYKE, Kumandan,

-ÜSTAT HARMUNE, şifacı ve danışman,

-YAŞLI TUZLUÇAPUT,

Karakuş

'un kaptanı,

-Doğugözcüsü'nün kardeşleri:

-DAREON, kâhya ve şarkıcı,

CRASTER KALESİ'NDEKİLER (HAİNLER)

-KAMA, ev sahibi Craster'ı öldürdü,
-OLLO KESİKEL, lord kumandanı Jeor Mormont'u öldürdü,
-YEŞİLYOL'DAN GARTH, MAWNEY, GRUBBS ROSBYDEN ALAN, eski korucular,
-DÜZTABAN KARL, ÖKSÜZ OSS, MIRMIR BILL, eski kâhyalar.

YABANILLAR YA DA ÖZGÜR İNSANLAR

MANCE RAYDER, Sur'un Ötesindeki Kral, Kara Kale'de tutsak,

-{DALLA}, Mance'in karısı, doğum sırasında öldü,
-oğulları, savaşta doğdu, henüz isimlendirilmedi,
-VAL, Dalla'nm kız kardeşi, "yabanıl prenses," Kara Kale'de tutsak,

-yabanıl şefleri ve kumandanları:
-{HARMA}, nam-ı diğer KÖPEKBAŞLI, Sur'un altında öldürüldü,

-HALLECK, Harma'nın erkek kardeşi,
-KEMİK LORDU, ÇINGIRAKLI olarak alaya alınır, bir akıncı ve bir savaş çetesinin lideri,

-{YGRITTE}, genç bir mızrak karısı, Jon Kar'ın sevgilisi, Kara Kale'ye düzenlenen saldırı sırasında öldürüldü,
-RYK, nam-ı diğer UZUNMIZRAK, Kemik Lordu'nun çetesinin bir üyesi,
-RAGWYLE, LENYL, Kemik Lordu'nun çetesinin üyeleri,
-{STYR}, Thenn Magnarı, Kara Kale'ye düzenlenen saldırı sırasında öldürüldü,

-SIGORN, Styr'in oğlu, yeni Thenn Magnarı,
-TORMUND, Al Kale'nin şarap Kralı, nam-ı diğer, DEVFELAKETİ, MÜBALAĞACI, BORUCU, BUZ KIRICI, ayrıca YILDIRIMYUMRUK, AYILARIN KOCASI, TANRILARLA KONUŞAN, ORDULARIN BABASI,

-UZUN TOREGG, MUNİS TOEWYRD, DORMUND ve DRYN, Tormund'un oğulları, MUNDA, Tormund'un kızı,
-AGLAK, akıncı ve bir savaş çetesinin lideri, -{KARGAKATİLİ ALFYN}, bir akıncı,

Gece Nöbetçileri'nden Qhorin Yarımel tarafından öldürüldü,

{ORELL, nam-ı diğer KARTAL ORELL}, Çığlık Geçidi'nde Jon Kar tarafından katledilen bir derideğiştiren,

-{MAG MAR TUN DOH WEG}, nam-ı diğer KUDRETLİ MAG, bir dev, Kara Kale'nin kapısında Donal Noye tarafından öldürüldü,

-VARAMYR, nam-ı diğer ALTIDERİ, bir derideğiştiren, altı kurdun, bir gölge kedisinin ve bir kar ayısının efendisi,

-{JARL}, genç bir akıncı, Val'in sevgilisi, Sur'dan düşerek öldü,

-KEÇİ GRIGG, ERROK, BODGER, DEL, İRİ ÇIBAN, KENDİR DEN, MİĞFER HENK, LENN, BAŞPARMAK, yabanıllar ve akıncılar,

{CRASTER}, Craster Kalesi'nin efendisi, Gece Nöbetçileri'nden Kama tarafından kendi çatısının altında öldürüldü,

-ŞEBBOY, Craster'ın kızı ve karısı,

-Şebboy'un yeni doğan oğlu, henüz isimlendirilmedi,

-DYAH, FERNY, NELLA, Craster'ın on dokuz karısından üçü.

DENİZİN ÖTESİNDE

SUYUN KARŞISINDAKİ KRALİÇE

DAENERYS TARGARYEN, Bu İsimle Anılan İlk Kraliçe, Meereen Kraliçesi, Andallar'ın, Rhoynarlar'ın ve İlk İnsanlar'ın kraliçesi, Yedi Krallık Lordu, Diyar'ın Koruyucusu, Büyük Çim Denizi'nin Khaleesi'si, nam-ı diğer FIRTINADADOĞAN, ATEŞ GEÇİRMEZ, EJDERHALARIN ANASI,

-ejderhaları, DROGON, VISERION, RHAEGAL,

-{RHAEGAR}, ağabeyi, Ejderha Kayası Prensi,

Uç Dişli Mızrak'ta Kral Robert tarafından katledildi,

-{RHAENYS}, Rhaegar'ın kızı, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,

-{AEGON}, Rhaegar'ın oğlu, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,

-{VISERYS}, ağabeyi, Hanedanından Bu İsimle Anılan Üçüncü Kişi, nam-ı diğer YALVARAN KRAL, erimiş altınla taçlandırıldı,

-{DROGO}, lord kocası, Dothrak *Khal'ı,* iyileşmeyen bir yaradan öldü,

-{RHAEGO}, ölü doğan oğlu, ana rahminde

maegi
Mirri Maz Duur tarafından katledildi,

-kraliçe muhafızları:

-SÖR BARRISTAN SELMY, nam-ı diğer CESUR BARRISTAN, eskiden Kral Robert'ın Kral Muhafızlarının Lord Kumandanı'ydı,
-JHOGO,
ko
ve kansüvarisi, kamçı,
-AGGO,
ko
ve kansüvarisi, yay,
-RAKHARO,
ko
ve kansüvarisi,
-GÜÇLÜ BELWAS, hadım ve eski dövüşçü köle,

-kumandanları:

-DAARIO NAHARIS, gösterişli bir adam, Tyroshlu paralı asker,
-BEN PLUMM, Nam-ı diğer ESMER BEN, kırma bir paralı asker,
-GRİ SOLUCAN, bir hadım, hadımlardan oluşan bir piyade birliği olan Lekesizlerin kumandanı,
-GROLEO, Pentoslu, büyük göke
Saduleon
'un eski kaptanı, şimdi donanmasız bir amiral,

-hizmetçileri:

-IRRI ve JHIQUI, on altı yaşında iki Dothraklı kız,
-MISSANDEI, Naathlı bir kız, kâtibe ve tercüman,

-bilinen ve şüphelenilen düşmanları:

-GRAZDAN MO ERAZ, Yunkaili soylu bir adam,
-KHAL PONO, Drogo'nun eski
ko'
su,
-KHAL JHAQO, Drogo'nun eski
ko'
su,
-MAGGO, Jhaqo'nun kansüvarisi,

-QARTH’IN ÖLÜMSÜZLER’İ, bir grup büyücü,
-PYAT PREE, Qarthlı bir büyücü,
-ÜZGÜN ADAMLAR, Qarthlı bir suikast loncası,
-SÖR JORAH MORMONT, eski Ayı Adası Lordu,
-{MIRRI MAZ DUUR}, ebe ve
maegi
, Lhazar’ın Yüce Çobanının hizmetkârı,

- müphem müttefikleri, mevcut ve geçmiş:

-XARO XHOAN DAXOS, Qarthlı bir tacir prens,
-QUAITHE, Asshai’den maskeli bir gölge bağcısı,
-ILLYRIO MOPATIS, Özgür Şehir Pentos’tan bir yargıç, Daenerys’in Khal Drogo’yla evlenmesine aracılık etti,
-MUHTEŞEM CLEON, Astapor’un kasap kralı,
-KHAL MORO, Khal Drogo’nun eski müttefiki,
-RHOGORO, Moro’nun oğlu ve
khalakka’
sı,

-KHAL JOMMO, Khal Drogo’nun eski müttefiki,

Targaryenlar ejderhanın kanıdır. Kökleri, Valyria’nın kadim Özgür Kale’sinin soylu lordlarına uzanır. Leylak, çivit mavisi ve menekşe gözler ile platin saçlar, irsiyetlerinin işaretçileridir. Targaryen Hanedanı, kanının saflığını korumak amacıyla kardeşi kardeşle, kuzeni kuzenle, dayı ve amcayı yeğenle evlendirmiştir. Hanedanın kurucusu olan Fatih Aegon iki kız kardeşiyle evlenmiş ve her ikisinden de birer oğul sahibi olmuştur. Targaryen Hanedanı’nın arması, siyah zemin üstünde üç başlı kırmızı bir ejderhadır. Ejderhanın başları Aegon ve kız kardeşlerini temsil eder. Targaryen Hanedanı’na ait söz:
Ateş ve Kan.

BRAAVOS'TA

FERREGO ANTARYON, Braavos’un Deniz Lordu,
-QARRO VOLENTIN, Braavos’un Baş Kılıcı, Ferrego’nun koruyucusu,
-BELLEGERE OTHERYS, nam-ı diğer SİYAH İNCİ, aynı ismi taşıyan bir korsan kraliçenin soyundan gelen bir zaniye,

-PEÇELİ LEYDİ, MERLING KRALİÇESİ, AY GÖLGESİ, AKŞAMIN KIZI, DİŞİ ŞAİR, meşhur zaniyeler,
-TERNESIO TERYS,
Titan'in Kızı'nın
tacir kaptanı,
-YORKO ve DENYO, kaptanın iki oğlu,

-MOREDO PRESTAYN,
Dişi Tilk
i'nin tacir kaptanı,
-LOTHO LORNEL, eski kitaplar ve parşömenler satan bir tüccar,
-EZZELYNO, bir kırmızı rahip, çoğunlukla sarhoş,
-RAHİP EUSTACE, gözden düşmüş ve rahiplikten menedilmiş,
-TERRO ve ORBELO, eşkıyalar,
-KÖR BEQQO, bir balık satıcı,
-BRUSCO, bir balık satıcısı,
-TALEA ve BREA, Brısco'nun kızları,

-MERALYN, kısaca MERRY diye anılır, Paçavracılar Limanı civarındaki bir genelev olan Mutlu Liman'ın sahibesi,
-DENİZCİNİN KARISI, Mutlu Liman'daki bir fahişe,

-ALYANAKLI BETHANY, TEKGÖZ YNA, IBBENLIASSADORA, Mutlu Liman'daki fahişeler,

-KIRMIZI ROGGO, GYLORO DOTHARE, GYLENO DOTHARE, TELEK olarak anılan bir kâtip, ATEŞ SİHİRBAZI COSSOMO, Mutlu Limanın müdavimleri,

-TAGGANARO, yan kesici ve hırsız,
-CASSO, FOKLARIN KRALI, Tagganaro'nun eğitimli fok balığı,

-KÜÇÜK NARBO, Tagganaro'un eski ortağı,

-MYRMELLO, KEDERLİ JOSS, QUENCE, ALLAQUO, SLOEY, Gemi'de sahne alan oyuncular,
-S'VRONE, cinayet geçmişi olan bir rıhtım fahişesi,
-SARHOŞ KIZ, huyu değişken bir fahişe,
-MANTAR JEYNE, cinsiyeti şüpheli bir fahişe,
-NAZİK ADAM ve KÜÇÜK KIZ, Siyahın ve Beyazın Evi'nde Çok Yüzlü Tanrının hizmetkârları,
-UMMA, tapınağın aşçısı,

-YAKIŞIKLI ADAM, ŞİŞMAN ADAM, SERT YÜZLÜ ADAM, AÇLIKTAN KIRILAN ADAM, ŞAŞI ADAM, Çok Yüzlü Tanrının gizli hizmetkârları,

-ARYA, Stark Hanedanından, demir sikkesi olan bir kız, ARRY, NAN, GELİNCİK, GÜVERCİN, TUZLU ve CAT olarak da bilinir,
-QUHURU MO, Yaz Adalarının Uzun Ağaçlar Kasabası'ndan,
Tarçın Rüzgâr'ın
tacir efendisi,
-KOJJA MO, kaptanın kızı, kırmızı okçu,

-XHONDO DHORU,
Tarçın Rüzgâr'ın
ikinci kaptanı.

HARİTALAR

Notlar

[← 1]

“Hogg” domuz familyasından iri ve yabani bir hayvandır, (ç.n.)

[←2]

İngilizcede, gemilerden söz ederken, üçüncü dişil tekil şahıs belirten “she” zamiri kullanılır. Bu zamir tek başına kullanıldığında, bağlama göre “kız” ya da “kadın” anlamı verebilmektedir, (ç.n.)

[←3]

“Merry”nin Türkçedeki karşılığı, “hayat dolu, neşeli”dir. (ç.n.)

GEORGE R. R.
MARTIN

EJDERHALARIN DANSI

epsilon®

EJDERHALARIN

DANSI

KISIM I

Ejderhaların Dansı I
Orijinal Adı: A Dance with Dragons
Yazarı: George R. R. Martin
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Sibel Alaş
Editör: Yasin Özdemir
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
1. Baskı: Temmuz 2013

ISBN: 9789944826976

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2011 George R. R. Martin

Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Ajans aracılığı ile © Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık Davutpaşa Cd. No: 123 K:1 Topkapı/İstanbul
Sertifika No: 16053
Tel : (0212) 482 99 10
Faks : (0212) 482 99 78

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18/45 Taksim / İstanbul
Tel: 0212 252 38 21 pbx
Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
email: epsilon@epsilonyayinevi.com

EJDERHALARIN DANSI

KISIM I

GEORGE R. R. MARTİN

Çeviri: Sibel Alaş

Epsilon®

GİRİŞ

Gece, insan kokusuyla ağırlaşmıştı.

Varg, bir ağacın altında durdu, etrafı kokladı, gri kahverengi kürkü gölgelerle beneklendi. Çamlı rüzgârın iç çekişi, ona insan rayihasını getirdi. Tilkiden ve tavşandan, foktan ve geyikten, hatta kurttan bahseden daha belirsiz kokular da vardı. Bunlar da insan kokularıydı, varg biliyordu; dumanın, kanın ve çürümüşlüğün keskin aromasının altında hemen hemen boğulmuş olan ölü, ekşi, eski deri ufuneti. Sadece insanlar, diğer hayvanların derilerini yüzer ve postlarıyla kürklerini giyerdi.

Varglar, kurtların aksine, insanlardan korkmazdı. Midesine nefret ve açlık çöreklendi; varg pes bir kükreme koyuverdi, tek gözlü erkek kardeşine ve kurnaz kız kardeşine seslendi. Hızla ağaçların arasına daldı, sürü arkadaşları onun peşinden gitti. Kokuyu onlar da yakalamıştı. Varg koşarken kardeşlerinin gözlerinden de baktı ve ileride kendi cismini gördü. Sürünün nefesi, uzun ve gri çenelerden, ılık ve beyaz bir buhar hâlinde tütüyordu. Kurtların pençelerinin arasında tutmuş buzlar, taş kadar sertti ama av başlamıştı ve kurban ilerideydi. *Et,* diye düşündü varg, *deri.*

İnsan tek başına zayıf bir yaratıktı. İri ve güçlüydü, keskin gözleri vardı ama kulakları kördü ve burnu kokulara karşı sağırdı. Geyikler, karacalar ve hatta tavşanlar daha hızlıydı. Ayılar ve yaban domuzları kavgada daha amansızdı. Fakat sürüler hâlinde gezen insanlar tehlikeliydi. Kurtlar avın etrafını sararken, varg bir yavrunun ağlamasını, dün gece yağan karın donmuş yüzeyinin hantal insan patileri altında kırılışını, sert derilerin gıcırtısını ve insanların taşıdığı gri uzun pençelerin şıngırtısını duydu.

Kılıçlar, diye fısıldadı vargın içindeki bir ses, *mızraklar.*

Ağaçlar, çıplak ve kahverengi dallardan hırlayan buzlu dişler çıkarmıştı. Tek Göz, ağaçların altındaki çalıları yardı ve karları savurarak koşmaya başladı. Sürü arkadaşları onu takip etti. Bir tepeyi tırmandılar, ilerideki bayırdan aşağı indiler; sonra orman önlerinde açıldı ve insanlar oradaydı. İçlerinden biri dişiydi, kucağındaki kürk bohçanın içinde yavrusu vardı. *Onu en sona bırak,* diye

fısıldadı ses, *asıl tehlike erkekler.* İnsanlar, birbirlerine, insanların yaptığı şekilde kükrüyordu ama varg onların korkusunu alabiliyordu. İçlerinden birinin kendi boyu kadar uzun, tahta bir dişi vardı. Eli titreyen adamın fırlattığı diş, yükseğe uçtu.

Sonra sürü, insanların üstündeydi.

Vargın tek gözlü erkek kardeşi, diş fırlatan adamı bir kar yığınının içine devirdi ve onun boğazını parçaladı. Kız kardeşi, diğer erkeğin arkasına geçti ve adamı geriden yakaladı. Dişiyle yavrusu, varga kaldı.

Kadının da bir dişi vardı, kemikten yapılmış küçük bir diş. Fakat vargın çenesi bacağın etrafında kapandığında kadın dişi bıraktı, yere düşerken iki koluyla birden gürültücü yavrusuna sarıldı. Kadın, giydiği kürklerin altında deri ve kemikten ibaretti ama göğüsleri süt doluydu. Etin en tatlısı yavrudaydı. Kurt, yemeğin en lezzetli kısmını erkek kardeşi için ayırdı. Sürüdekiler midelerini doldururken, ölü bedenlerin etrafındaki donmuş kar, pembeye ve kırmızıya boyandı.

Fersahlarca uzakta, çamurdan ve samandan inşa edilmiş saz çatılı, duman delikli, toprak zeminli, tek odalı bir kulübede Varamyr titredi, öksürdü ve dudaklarını yaladı. Gözleri kırmızı, dudakları çatlak, boğazı kuru ve kavruktu ama açlıktan şişmiş karnı yiyecek için çığlık atarken bile, Varamyr'in ağzı kan ve yağ tadıyla doluydu. Tümsek'i hatırlayarak, *bir çocuğun eti,* diye düşündü Varamyr. İnsan eti. İnsan eti arzulayacak kadar alçalmış mıydı? Haggon'ın ona kükrediğini duyabiliyordu âdeta. "İnsanlar hayvan eti yiyebilir, hayvanlar da insan eti, ama insan eti yiyen insan zelildir."

Zelâlet. Haggon'ın en sevdiği kelime her zaman buydu. *Zelâlet, zelâlet, zelâlet.* İnsan eti yemek zelâlettir, bir kurt olarak bir kurtla çiftleşmek zelâlettir, bir başka insanın bedenini ele geçirmek zelâletlerin en beteridir. *Haggon zayıftı, kendi güçlerinden korkardı. Ben ondan ikinci hayatını söküp aldığımda, tek başına ve ağlayarak öldü.* Varamyr onun kalbini bizzat yemişti. *Haggon bana birçok şey öğretti. Ondan öğrendiğim son şey, insan etinin tadıydı.*

Gerçi bunu bir kurt olarak yapmıştı. Bir insanın etini asla insan dişleriyle yememişti. Ama bu ziyafet yüzünden sürüsüne içerlemeyecekti. Kurtlar onun kadar sıska, üşümüş ve açtı. Ve av... *mağlubiyetten ölüme kaçan iki erkek, bir kadın, kundaktaki bir bebek. Her halükârda, yakın zaman sonra zail olacaklardı, açlıktan ya da hava şartlarından. Bu yol daha iyiydi, daha çabuktu. Merhametti.*

"Merhamet," dedi Varamyr yüksek sesle. Boğazı tahriş olmuştu ama insan sesi duymak güzeldi, kendi sesini duymak bile güzeldi. Hava küf ve rutubet kokuyordu. Zemin sert ve soğuktu. Ateş, ısıdan çok duman çıkarıyordu. Varamyr

cesaret edebildiği kadar alevlere yaklaştı, kâh titriyor kâh öksürüyordu; böğründeki yara tekrar açılmıştı, zonkluyordu. Pantolonunu dizine kadar ıslatan kan, kuruyarak kahverengi bir kabuğa dönüşmüştü.

Thistle, Varamyr'i bunun olabileceğine dair uyarmıştı. "Yarayı elimden geldiği kadarıyla diktim," demişti, "ama dinlenmen ve yaranın iyileşmesine izin vermek gerek, yoksa et tekrar açılır."

Thistle, Varamyr'in yoldaşlarının sonuncusuydu; siğilli, rüzgâr yanığı, buruşuk ve eski kökler kadar sert bir mızrak karısı. Diğerleri yolda onları terk etmişti. Birer birer geride kalmış ya da öne geçmişlerdi. Eski köylerine, Sütnehri'ne, Çetinocak'a ya da ormanda yalnız bir ölüme gitmişlerdi. Varamyr bilmiyordu ve umursamıyordu. *Fırsatım varken içlerinden birini almalıydım. İkizlerden birini, yüzü yaralı olan iri adamı veya kızıl saçlı delikanlıyı.* Fakat korkmuştu. Diğerlerinden biri neler olduğunu fark edebilirdi. Sonra hep birlikte Varamyr'e saldırıp onu öldürebilirlerdi. Ayrıca Haggon'ın sözleri Varamyr'e musallat olmuştu, fırsat böylece kaçıp gitmişti.

Mücadeleden sonra, ormanın içinde aç ve korkmuş hâlde koşuşan binlerce yabanıl vardı; Sur'da üstlerine çöken katliamdan kaçıyorlardı. Bazıları terk ettikleri evlerine dönmekten, bazıları da kapıya yeni bir saldırı düzenlemekten bahsediyordu ama çoğu kaybolmuştu, nereye gideceklerine ya da ne yapacaklarına dair bir fikirleri yoktu. Siyah pelerinli kargalardan ve ellerinde gri çelikler olan şövalyelerden kurtulmuşlardı ama şimdi peşlerinde daha amansız düşmanlar vardı. Geçen her gün, yolda daha fazla ceset bırakmıştı. Kimi açlıktan, kimi soğuktan, kimi hastalıktan ölmüştü. Diğerleri, Sur'un Ötesindeki Kral Mance Rayder'la birlikte güneye yürürken silah arkadaşları olan adamlar tarafından katledilmişti.

Hayatta kalanlar, ümitsiz seslerle, *Mance düştü,* demişlerdi birbirlerine, *Mance ele geçirildi, Mance öldü.* Thistle, Varamyr'in yarasını dikerken, "Harma öldü, Mance yakalandı, diğerleri kaçtı ve bizi bıraktı," diye iddia etmişti. "Tormund, Ağlak, Altıderi. Hepsi de cesur akıncılardı, şimdi neredeler?"

O anda, *beni tanımıyor,* diye fark etmişti Varamyr, *hem neden tanısın*? Varamyr, hayvanları yanında değilken büyük bir adam gibi görünmüyordu. *Ben, Mance Rayder'la aynı sofrada yemek yiyen Varamyr Altıderi'ydim.* On yaşındayken kendisine Varamyr ismini takmıştı. *Bir lorda yakışır bir isim, şarkılara göre bir isim, kudretli ve korkutucu bir isim.* Ama kargalardan bir tavşan gibi kaçmıştı. Korkunç Lord Varamyr bir korkağa dönüşmüştü ama Thistle'ın bunu bilmesine katlanamazdı, bu yüzden mızrak karısına, adının Haggon olduğunu söylemişti. Daha sonra, seçebileceği onca isim varken,

dudaklarından neden *bu* ismin çıktığım merak etmişti. *Onun kalbini yedim ve kanını içtim ama hâlâ bana musallat oluyor.*

Bir gün, yabanıllar kaçarken, beyaz sıska bir at süren bir süvari dörtnala gelmiş ve herkesin Sütnehri'ne gitmesi gerektiğini söylemişti; Ağlak, Kafatası Köprüsü'nü geçmek ve Gölge Kule'yi almak için adam topluyordu. İnsanların çoğu süvariyi takip etmişti, daha çoğu etmemişti. Daha sonra, amber rengi kürkler giyen asık yüzlü bir savaşçı yemek ateşlerini dolaşmış, hayatta kalanların kuzeye gitmesi ve Thennler'in vadisine sığınması için ısrar etmişti. Varamyr, bizzat Thennler bile o vadiden kaçmışken, adamın neden yabanılların orada güvende olacağını düşündüğünü asla öğrenememişti ama yüzlerce insan savaşçıyı takip etmişti. Başka yüzlercesi, özgür insanları güneye taşımak için gelen bir donanmanın imgesini gören orman cadısıyla gitmişti. Köstebek Ana, "Denizi denemeliyiz," diye bağırmıştı ve kadının takipçileri doğuya yönelmişti.

Varamyr biraz daha güçlü olsaydı onların arasında olabilirdi. Fakat deniz griydi, soğuktu, çok uzaktı ve Varamyr suyu görecek kadar yaşamayacağını biliyordu. Dokuz kere ölmüştü, yine ölüyordu ve bu onun gerçek ölümü olacaktı. *Sincap derisi bir pelerin,* diye hatırladı, *beni sincap derisi bir pelerin için bıçakladı.*

Pelerinin sahibi ölmüştü; kafasının arkası ezilmiş ve içinde küçük kemik parçaları olan kırmızı bir lapaya dönüşmüştü ama kadının pelerini sıcak ve kalın görünüyordu. Kar yağıyordu. Varamyr kendi pelerinlerini Sur'da kaybetmişti. Uyku postları, yün iç çamaşırları, koyun derisinden yapılmış çizmeleri, yiyecek ve bal likörü stoğu, yattığı kadınlardan aldığı saç bukleleri ve hatta Mance'in verdiği altın kol bantları; hepsi kaybolmuş ve arkada kalmıştı. *Yandım, öldüm ve sonra kaçtım; acı ve korkuyla çıldırmıştım.* Bu hatıra onu hâlâ utandırıyordu ama Varamyr yalnız değildi. Diğerleri de kaçmıştı. Yüzlercesi, binlercesi. *Mücadele kaybedilmişti. Çeliklerinin içinde yenilmez olan şövalyeler gelmiş ve dövüşmek için orada kalan herkesi öldürmüşlerdi. Ya kaçacaktık ya da ölecektik.*

Fakat ölümden kaçmak o kadar kolay değildi. Varamyr ormanda ölü kadına rastladığında, onun pelerinini almak için dizlerinin üstüne çökmüştü ve çocuğu hiç görmemişti. Çocuk gizlendiği yerden âniden çıkmıştı, Varamyr'in böğrüne bir kemik bıçak saplamış ve pelerini onun ellerinden almıştı. Daha sonra Thistle, "Annesi," demişti. "Annesinin peleriniydi. Çocuk seni annesini soyarken görünce..."

Thistle'ın iğnesi etini delerken, Varamyr irkilmiş ve "Kadın ölüydü," demişti. "Biri onun kafasını ezmişti. Bir karga."

"Karga değildi. Boynuzayak adamlarıydı. Gördüm." Kadının iğnesi

Varamyr'in böğründeki yarığı kapatmıştı. "Vahşiler. Ve onları ehlileştirecek kim kaldı?" *Kimse. Eğer Mance öldüyse, özgür insanların işi bitti.* Thennler, devler, Boynuzayaklar, sivri dişleriyle mağara adamları, kemikten yapılmış arabalarıyla batı kıyısı adamları... onların işi de bitmişti. Hatta kargaların işi bile bitmişti. Kargalar bunu henüz bilmiyor olabilirdi ama o siyah pelerinli piçler, diğerleriyle birlikte yok olacaktı. Düşman geliyordu.

Varâmyr'in kafasında Haggon'ın pürüzlü sesi yankılandı. "On iki kez öleceksin evlat, her seferinde canın yanacak... ama gerçek ölümün geldiğinde tekrar yaşayacaksın, ikinci hayat daha basit ve daha tatlıdır, derler."

Varamyr Altıderi bunun doğru olup olmadığını yakın zamanda öğrenecekti. Gerçek ölümünü, havada asılı duran acı dumanda tadıyordu ve elini yarasına dokunmak için kıyafetlerinin altına soktuğunda parmaklarındaki sıcaklıkta hissediyordu. Fakat Varamyr'in içinde, kemiklerine kadar işleyen bir üşüme de vardı. Bu sefer onu öldüren soğuk olacaktı.

Son ölümü ateşin marifetiydi. *Yandım.* Varamyr en başta, kafa karışıklığıyla, Sur'daki bir yaycının onu ateşli bir okla deldiğini düşünmüştü... fakat ateş, Varamyr'in *içindeydi,* onu tüketiyordu. Ve acı...

Varamyr daha önce dokuz kez ölmüştü; bir kez bir mızrak darbesiyle, bir kez boğazındaki ayı dişleriyle, bir kez de ölü bir enik doğururken bir kan gölünün içinde. İlk ölümünü sadece altı yaşındayken yaşamıştı; babasının baltası onun kafatasına girdiğinde. Bu bile, bağırsaklarında yanan, kanatlarında çıtırdayan ve onu *tüketen* ateş kadar ıstırap verici değildi. Varamyr uçarak ateşten kaçmaya çalıştığında dehşeti, alevleri körüklemiş ve daha derin yanmaya sebep olmuştu. Varamyr bir an Sur'un üzerinde süzülüyordu, kartal gözleriyle aşağıdaki insanların hareketlerini izliyordu. Sonra, alevler Varamyr'in kalbini kara bir cürufa dönüştürmüş ve ruhunu kendi derisine yollamıştı, Varamyr kısa bir zaman için çıldırmıştı. Bunu hatırlamak bile onu titretmeye yetti.

Varamyr o an ateşin söndüğünü fark etti.

Geriye kalan, yanmış odunlardan ibaret gri siyah bir dağınıklıktı. *Hâlâ duman var, sadece odun lazım.* Varamyr, acıya karşı dişlerini gıcırdatarak, Thistle'ın ava çıkmadan önce topladığı kırık dallardan oluşan yığına doğru süründü ve küllerin üstüne birkaç çubuk attı. "Yakala," diye gakladı. "*Yan.*" Közlere üfledi. Ormanın, tepenin ve toprağın isimsiz tanrılarına sözsüz bir dua okudu.

Tanrılar cevap vermedi. Bir süre sonra duman da tütmez oldu. Küçük kulübe hâlihazırda soğuyordu. Varamyr'in çakmaktaşı, kavı ya da kuru çırası yoktu. Ateşi tekrar yakması mümkün değildi, kendi başına yapamazdı. "Thistle,"

diye seslendi, sesi çatallıydı ve acıyla keskindi. “*Thistle!*”

Kadının çenesi sivriydi, burnu basıktı ve tek yanağında, üstünde dört siyah kıl olan bir et beni vardı. Çirkin ve sert bir yüzdü ama Varamyr o yüzü kulübenin kapısında görebilmek için çok şey verirdi. *Gitmeden önce onu almalıydım.* Thistle gideli kaç zaman olmuştu? İki gün? Uç? Varamyr bilmiyordu. Kulübenin içi karanlıktı ve Varamyr bir uyuyup bir uyanıyordu, dışarıda gündüz mü yoksa gece mi olduğundan asla emin olamıyordu. “Bekle,” demişti Thistle. “Yiyeceklerle birlikte geri döneceğim.” Ve Varamyr aptal gibi beklemişti. Haggon’ı, Tümsek’i ve uzun hayatı boyunca yaptığı bütün hataları düşünerek beklemişti ama günler, geceler geçmişti ve Thistle dönmemişti. *Geri gelmeyecek.* Varamyr, kendi kendini ele verip vermediğini merak etti. Thistle ona bakmış ve aklından geçenleri okumuş olabilir miydi? Yoksa Varamyr ateşli rüyalarında bir şeyler mi mırıldanmıştı?

Haggon’ın, *zelâlet* dediğini duydu. Adam orada, o odanın içindeydi sanki. “O yalnızca çirkin bir mızrak karısı,” dedi Varamyr ona. “Ben büyük bir adamım. Ben Varamyr’im. Varg, derideğiştiren. Onun yaşaması ve benim ölmem doğru değil.” Kimse cevap vermedi. Odada kimse yoktu. Thistle gitmişti. Varamyr’i terk etmişti, tıpkı diğerleri gibi.

Annesi de onu terk etmişti. *Tümsek için ağladı ama benim için hiç ağlamadı.* O sabah, Varamyr babası tarafından Haggon’a götürülmek üzere yataktan kaldırıldığında, annesi Varamyr’in yüzüne bile bakmamıştı. Varamyr ormanın içine doğru sürüklenirken avazı çıktığı kadar bağırmış ve tekmeler atmıştı ama babası tokatlayıp ona sessiz olmasını söylemişti. Oğlunu Haggon’ın ayaklarının dibine fırlatırken, “Sen kendi türünün yanında olmalısın,” demişti.

Varamyr titreyerek, *haksız değildi,* diye düşündü. *Haggon bana çok şey öğretti. Bana avlanmayı, balık tutmayı, gövdeleri parçalamayı, balık temizlemeyi, ormanda yolumu nasıl bulacağımı öğretti. Bana varg olmayı ve derideğiştirenin sırlarını öğretti, fakat benim istidadım onunkinden daha güçlüydü.*

Varamyr yıllar sonra anne ve babasını bulmaya çalışmıştı; onlara, Yumru’nun, büyük Varamyr Altıderi’ye dönüştüğünü söyleyecekti ama onlar ölmüş ve gömülmüştü. *Ağaçların ve derelerin içine gitti. Kayaların ve toprağın içine gitti. Kumların ve küllerin içine gitti.* Tümsek’in öldüğü gün, orman cadısı, çocuğun annesine bunları söylemişti. Yumru, toprağın bir parçası olmak istememişti.

Ozanların onun kahramanlıklarıyla ilgili şarkılar söyleyeceği ve güzel kızların onu öpeceği bir günün hayalini kurmuştu. *Büyüdüğümde Sur’un*

Ötesindeki Kral olacağım, diye söz vermişti kendine. Olmamıştı ama yaklaşmıştı. Varamyr Altıderi, insanların korktuğu bir isimdi. Varamyr, Mance Rayder'ın sağ yanında otururdu, mücadelelere dört metrelik bir kar ayısının sırtında giderdi ve üç kurtla bir gölge kedisini köle olarak tutardı. *Beni buraya getiren Mance'ti. Dinlememeliydim. Ayımın derisine girmeli ve Mance'i parçalara ayırmalıydım.*

Mance'ten önce, Varamyr bir çeşit lorddu. Daha evvel Haggon'a ait olan, yosundan, çamurdan ve kütüklerden inşa edilmiş bir kalede tek başına yaşardı, hayvanları ona eşlik ederdi. Varamyr'e biat etmiş bir düzine köy vardı. Vergilerini ekmek, tuz ve elma şarabıyla öderlerdi, bahçelerinden meyveler ve tarlalarından sebzeler getirirlerdi. Varamyr etini bizzat bulurdu. Canı ne zaman bir kadın istese, gölge kedisini kadının peşine salardı ve Varamyr'in göz koyduğu her kız uysalca onun yatağına girerdi. Bazıları ağlayarak gelirdi, evet, ama yine de gelirlerdi. Varamyr onlara tohumlarını verir, saçlarından bir bukleyi yadigâr olarak alır ve onları geri gönderirdi. Zaman zaman, bir köy kahramanı, canavarı katletmek ve kız kardeşini, sevgilisini ya da kızını kurtarmak için elinde bir mızrakla ortaya çıkardı. Varamyr onları öldürürdü ama kadınlara asla zarar vermezdi. Hatta bazı kadınları çocuklarla kutsamıştı. *Cılız yaratıklar. Yumru gibi çelimsiz ve ufak şeyler.* Üstelik hiçbirinin istidadı yok.

Korku onu ayağa kalkmaya zorladı. Varamyr, yarasından akan kanı durdurmak için böğrünü tuttu ve yalpalayarak kapıya yürüdü. Kapıyı örten eski püskü deriyi kenara çektiğinde beyaz bir duvarla yüz yüze geldi. *Kar.* İçerinin o kadar karanlık ve dumanlı olması boşuna değildi. Kulübe, kara gömülmüştü.

Varamyr duvarı ittiğinde ufalanıp dağılan kar, hâlâ yumuşak ve ıslaktı. Dışarıda, gece ölüm kadar beyazdı. Gümüş ayın etrafında solgun ve ince bulutlar dans ediyordu, binlerce yıldız soğuk gözlerle onları izliyordu. Varamyr, kar yığınlarının altına gömülen diğer kulübelerin kambur şekillerini görebiliyordu. Kulübelerin arkasında, buzla zırhlanmış bir büvet ağacının solgun gölgesi vardı. Güneydeki ve batıdaki tepeler, rüzgârla uçuşan kar tanelerinden başka hiçbir şeyin hareket etmediği engin ve beyaz bir ıssızlıktı. Kadının ne kadar uzağa gitmiş olabileceğini merak ederek, "Thistle," diye seslendi Varamyr güçsüzce. *"Thistle. Kadın. Neredesin*?"

Uzakta bir kurt uludu.

Varamyr ürperdi. Bu ulumayı, Yumru'nun bir vakitler annesinin sesini tanıdığı kadar iyi tanıyordu. *Tek Göz.* O, Varamyr'in üç kurdunun en yaşlı, en iri ve en amansız olanıydı. Avcı daha inceydi, daha hızlıydı, daha gençti. Sinsi, daha kurnazdı. Fakat ikisi de Tek Göz'den korkardı. Yaşlı kurt korkusuzdu,

merhametsizdi, vahşiydi.

Varamyr, kartalın ölümüyle gelen ıstırabın içinde, diğer hayvanlarının kontrolünü kaybetmişti. Gölge kedisi ormana kaçmıştı. Kar ayısı, pençelerini etrafındakilere çevirmiş ve bir mızrak tarafından devrilmeden önce dört adamı parçalara ayırmıştı, menziline girse Varamyr'i de katlederdi, ondan nefret ediyordu, Altıderi ne zaman onun derisine girse ya da sırtına çıksa, ayı öfkeyle doluyordu.

Ama Varamyr'in kurtları...

Kardeşlerim. Sürüm. Varamyr nice soğuk gecelerde kurtlarıyla birlikte uyumuştu, hayvanların tüylü bedenleri onun etrafına yığılmış ve onu sıcak tutmuştu. Öldüğümde etimi yiyecekler. Geriye sadece, bahar geldiğinde karları ve buzlan eritecek havaları karşılamak üzere kemiklerimi bırakacaklar. Bu düşünce tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Varamyr'in kurtları onun için defalarca yiyecek bulmuştu, sonunda Varamyr'in onları besleyecek olması gayet münasip görünüyordu. Varamyr ikinci hayatına, kendi cesedinin sıcak etini parçalayarak başlayabilirdi.

Bağ kurulması en kolay hayvanlar köpeklerdi; insanlara o kadar yakın yaşıyorlardı ki neredeyse insanlardı. Bir köpeğin derisine girmek, kullanılmaktan yumuşamış bir eski bir çizme giymeye benzerdi. Bir çizmenin bir ayağı kabul etmek üzere şekillenmesi gibi, bir köpek de bir tasmayı kabul etmek üzere şekillenmişti* insan gözünün göremediği bir tasmayı bile. Kurtlar daha zordu. Bir adam bir kurtla dost olabilirdi, hatta bir kurdu eğitebilirdi ama hiçbir adam bir kurdu gerçekten *ehlileştiremezdi.* Haggon sık sık, "Kurtlar ve kadınlar bir ömür için bağlanırlar," derdi. "Birini aldığında onunla evlenmiş olursun. Kurt o gün itibarıyla senin parçan olur, sen de onun parçası olursun, ikiniz de değişirsiniz."

Avcı, en iyisinin, diğer hayvanlara hiç dokunmamak olduğunu söylerdi. Kediler kibirli ve zalimdi, sana her an saldırabilirlerdi. Karacalar ve geyikler avdı; uzun süre giyilirlerse, en cesur adamı bile bir korkağa dönüştürürlerdi. Ayılar, yaban domuzları, porsuklar, gelincikler... Haggon bu türlerle bağ kurmazdı. "Bazı derileri asla giymek istemezsin evlat. Dönüşeceğin şeyden hiç hoşlanmazsın" Haggon'a göre en beteri kuşlardı. "İnsanların topraktan ayrılmaması gerekir. Bulutların arasında çok fazla zaman geçirirsen, bir daha yere inmek istemezsin. Şahinleri, baykuşları, kuzgunları deneyen derideğiştirenler gördüm. Kendi derilerinin içindeyken bile, bir rüyanın içindeymişçesine oturup yukarıdaki kahrolası maviyi seyrederlerdi."

Bununla birlikte, bütün derideğiştirenler aynı şekilde düşünmezdi. Bir

keresinde, Yumru on yaşındayken, Haggon onu bir derideğiştirenler buluşmasına götürmüştü. Grupta varglar çoğunluktaydı; kurt kardeşler, fakat Yumru diğerlerini daha ilginç ve daha büyüleyici bulmuştu. Borroq, sahip olduğu yaban domuzuna çok benziyordu, tek eksiği uzun azı dişleriydi. Orell'in bir kartalı vardı, Briar'ın da bir gölge kedisi (Yumru onları gördüğü anda kendisi için bir gölge kedisi istemişti), keçi kadın Grisella...

Ama onların hiçbiri Varamyr Altıderi kadar güçlü değildi. Taş kadar sert elleri olan, uzun boylu ve acımasız Haggon bile onun kadar güçlü değildi. Varamyr, Haggon'ı Grideri'nin içinden çıkarıp hayvanı kendisi için aldıktan sonra, avcı ağlayarak can vermişti. *Senin için ikinci bir hayat yok yaşlı adam.* Varamyr'in o vakitler kullandığı isim Uçderi'ydi. Grideri dördüncü olmuştu fakat yaşlı kurt güçsüz ve neredeyse dişsizdi, çok geçmeden Haggon'ı takip edip ölmüştü.

Varamyr istediği hayvanı alabilirdi, onları kendi iradesine bağlayabilirdi, onların derilerini kendi derisi yapabilirdi. Köpek, kurt ya da porsuk...

Thistle, diye düşündü.

Haggon buna zelâlet derdi, bütün günahların en karası, fakat Haggon ölmüştü, tükenmişti, yanmıştı. Mance de Varamyr'e lanet okurdu ama Mance katledilmiş ya da ele geçirilmişti. *Kimse bilmeyecek. Ben mızrak karısı Thistle olacağım ve Varamyr Altıderi ölecek.* Varamyr, bedeniyle birlikte istidadının da yok olacağını düşünüyordu. Kurtlarını kaybedecekti ve hayatının geri kalanını cılız, siğilli bir kadın olarak yaşayacaktı... ama yaşayacaktı. *Eğer geri gelirse. Eğer hâlâ onu alacak kadar güçlü olursam.*

Bir baş dönmesi dalgası Varamyr'e çarptı. Varamyr kendini dizlerinin üstünde buldu, elleri bir kar yığınına gömülmüştü. Aldığı bir avuç dolusu karla ağzını doldurdu. Karı sakallarına ve çatlak dudaklarına sürdü, ıslaklığı emdi. Su o kadar soğuktu ki, Varamyr zorla yutkundu ve teninin ne kadar sıcak olduğunu bir kez daha fark etti.

Erimiş kar onu daha fazla acıktırdı. Varamyr'in midesi suya değil yemeğe özlem duyuyordu. Kar durmuştu ama rüzgâr yükseliyordu, havayı kristallerle dolduruyordu, kar yığınlarının arasında güç bela ilerleyen Varamyr'in yüzünü kamçılıyordu, Varamyr'in böğründeki yara bir açılıp bir kapanıyordu. Varamyr büvet ağacına vardığında, yerde, kol değneği olarak kullanılabilecek uzunlukta bir dal buldu. Dala dayandı ve sendeleyen adımlarla en yakındaki kulübeye doğru yürüdü. Köylüler kaçarken bir şeyler unutmuş olabilirlerdi... bir çuval elma, biraz kuru et, Varamyr'i Thistle dönene kadar hayatta tutacak herhangi bir şey.

Dal onun ağırlığının altında kırıldığında ve bacakları bedeninin altından kayıp gittiğinde, Varamyr neredeyse kulübeye varmıştı.

Varamyr, karlar onun kanıyla kırmızılaşırken orada ne kadar zaman yattığını söyleyemezdi. *Kar beni gömecek.* Huzurlu bir ölüm olacaktı. *Sonlara doğru kendini sıcak hissettiğini söylerler, sıcak ve uykulu.* Tekrar sıcaklık hissetmek güzel olacaktı ama Sur'un ötesindeki o yeşil ve ılık toprakları asla göremeyeceğini düşünmek Varamyr'i hüzünlendirdi, Mance eskiden o topraklar hakkında şarkılar söylerdi. Haggon, "Sur'un ötesindeki dünya bizim türümüz için değil," derdi. "Özgür insanlar derideğiştirenlerden korkar ama bize saygı da gösterirler. Sur'un güneyinde, diz çökenler bizi avlar ve domuz keser gibi keser."

Beni uyardın, diye düşündü Varamyr, *ama bana Doğugözcüsü'nü gösteren de şendin.* Varamyr o vakit en fazla on yaşındaydı. Haggon, bir düzine kehribar zinciri ve üstünde post yığınları olan bir kızağı; altı şarap matarası, bir kalıp tuz ve bir bakır kazanla takas etmişti. Doğugözcüsü, ticaret için Kara Kale'den daha iyi bir yerdi; denizin karşısındaki masalsı toprakların mallarıyla dolu gemiler oraya gelirdi. Kargalar, Haggon'ı bir avcı ve Gece Nöbetçileri'nin dostu olarak tanırdı, adamın Sur'un ötesindeki hayattan getirdiği haberleri memnuniyetle karşılarlardı. Bazıları onun bir derideğiştiren olduğunu bilirdi ama kimse bundan bahsetmezdi. Yumru'nun sıcak güneyle ilgili hayaller kurmaya başladığı yer, Kıyıdaki Doğugözcüsü'ydü.

Varamyr, alnında eriyen kar tanelerini hissedebiliyordu. *Bu, yanmak kadar kötü değil. Bırak uyuyayım ve bir daha asla uyanmayayım, bırak ikinci hayatıma başlayayım.* Kurtlar artık daha yakındaydı. Varamyr onları hissedebiliyordu. Zayıf etini geride bırakacak ve kurtlardan biriyle bütünleşecekti, geceleri avlanacak ve aya doğru uluyacaktı. Varg, gerçek bir kurt olacaktı. *Ama hangisi*?

Sinsi olmazdı. Haggon buna zelâlet derdi ama Sinsi, Tek Göz tarafından döllenirken Varamyr defalarca dişi kurdun derisine girmişti. Bununla birlikte yeni hayatını bir kancık olarak geçirmek istemiyordu, meğerki başka bir seçeneği kalmasın. Avcı onun için daha uygun olabilirdi, genç erkek... ama Tek Göz daha iri ve daha amansızdı, üstelik Sinsi ne zaman kızışsa, onu Tek Göz alırdı.

Haggon, kendi ölümünden birkaç hafta önce, "Unuttuğunu söylerler," demişti Varamyr'e. "Bir insanın eti öldüğünde, ruhu hayvanın içinde yaşamaya devam eder fakat anıları her gün biraz daha silikleşir. İnsan daha az varg ve daha çok kurt olur, sonunda insana dair her şey kaybolur ve geriye yalnızca hayvan kalır."

Varamyr bunun doğru olduğunu biliyordu. Bir zamanlar Orell'e ait olan

kartalı aldığında, diğer derideğiştirenin onun mevcudiyetine öfkelendiğini hissetmişti. Orell, dönek Jon Kar tarafından katledilmişti ve katiline duyduğu nefret o kadar güçlüydü ki Varamyr de kendini varg çocuktan nefret ederken bulmuştu. Onu, yanında sessizce yürüyen beyaz ulu kurtla gördüğü anda, Kar'ın ne olduğunu anlamıştı. Bir derideğiştiren, başka bir derideğiştireni her zaman hissedebilirdi. *Mance ulu kurdu almama izin vermeliydi. Bu, krallara yakışır bir ikinci hayat olurdu.* Varamyr bunu yapabilirdi, bundan emindi. Kar'ın istidadı güçlüydü ama delikanlı eğitilmemişti, yaratılışıyla gurur duyması gerekirken onunla mücadele ediyordu.

Varamyr, büvet ağacının beyaz gövdesinden ona bakan kırmızı gözleri görebiliyordu. *Tanrılar beni tartıyor,* içinden bir ürperti geçti. Varamyr kötü şeyler yapmıştı, korkunç şeyler. Çalmıştı, öldürmüştü, tecavüz etmişti. İnsan eti yemişti ve can çekişen adamların parçalanmış boğazlarından fışkıran kanı içmişti. Ormanlarda düşmanlarını gizlice takip etmiş ve uyuduklarında onlara saldırmıştı, onların karınlarını parçalamış ve iç organlarını çamurlu toprağa saçmıştı. *Etleri nasıl da tatlıydı.* "Bunları yapan hayvandı, ben değildim," dedi Varamyr boğuk bir sesle. "Bana bahşettiğiniz istidattı."

Tanrılar cevap vermedi. Varamyr'in nefesi solgun bir sis hâlinde havada asılı kaldı. Sakalının buz tuttuğunu hissedebiliyordu. Varamyr Altıderi gözlerini kapadı.

Deniz kıyısındaki küçük bir kulübeye, inleyen üç köpeğe ve bir kadının gözyaşlarına dair eski bir rüyayı gördü.

Tümsek. Tümsek için ağlıyor ama benim için hiç ağlamadı.

Yumru, normal vaktinden bir ay önce doğmuştu, öyle sık hastalanan bir çocuktu ki kimse yaşayacağını düşünmemişti. Annesi, ona münasip isim vermek için neredeyse dört yıl beklemişti ve o arada iş işten geçmişti. Bütün köy onu Yumru diye çağırmaya alışmıştı. Bu ismi ona, o daha annesinin karnındayken ablası Meha vermişti. Tümsek'in adını da Meha koymuştu ama Yumru'nun küçük kardeşi vaktinde doğmuştu, annesinin memesini iştahla emen, iri, kırmızı ve sıhhatli bir çocuktu. *Annem ona babamın adını verecekti. Ama Tümsek öldü. İsim gününden üç gün önce, o iki ve ben beş yaşındayken öldü.*

Orman cadısı, çocuğun ağlayan annesine, 'Yavrunuz şimdi tanrılarla birlikte," demişti. "Bir daha asla acı çekmeyecek, asla acıkmayacak, asla ağlamayacak. Tanrılar onu toprağın içine aldı, ağaçların içine. Tanrılar etrafımızda. Onlar kayaların ve derelerin içinde, kuşların ve hayvanların içinde. Tümsek onlarla birleşmeye gitti. O, dünya ve dünyadaki her şey olacak."

Yaşlı kadının sözleri Yumru'yu bir bıçak gibi kesmişti. *Tümsek görüyor.*

Beni izliyor. Biliyor. Yumru ondan saklanamazdı, annesinin eteğinin altına giremez ya da babasının öfkesinden kurtulmak için köpeklerle birlikte kaçamazdı. *Köpekler.* Kesik Kuyruk, İzci, Homurtu. *Onlar benim arkadaşlar imdi.*

Yumru'nun babası, Tümsek'in bedeninin etrafında dolaşan köpekleri görmüştü, bunu hangisinin yapmış olduğunu bilmesi mümkün değildi, bu yüzden baltasını üçüne birden indirmişti. Adamın elleri öyle kötü titriyordu ki İzci'yi susturmak için iki, Homurtu'yu devirmek için dört darbe gerekmişti. Hava kan kokusuyla dolmuştu ve can çekişen köpeklerin sesleri korkunçtu ama Yumru'nun babası seslendiğinde İzci yine de ona gitmişti.

O en yaşlı köpekti ve eğitimi, korkusuna galip gelmişti. Yumru köpeğin derisine girdiğinde iş işten geçmişti.

Yumru, *hayır, baba*, *lütfen,* demeye çalışmıştı ama köpekler insanların lisanını konuşamazdı; çocuğun ağzından çıkan tek şey, yürek paralayan bir inilti olmuştu. Balta, yaşlı köpeğin kafatasının ortasına inmişti ve kulübenin içindeki çocuk bir çığlık koyuvermişti. *Bu şekilde öğrenmişlerdi.* İki gün sonra, Yumru'nun babası onu ormana sürüklemişti. Adam baltasını yanına almıştı. Yumru, babasının onu köpekleri öldürdüğü gibi öldüreceğini düşünmüştü. Bunun yerine, adam onu Haggon'a vermişti.

Varamyr aniden uyandı, bütün vücudu şiddetle sarsılıyordu. "Kalk," diye bağırıyordu bir ses, "kalk, gitmek zorundayız. Yüzlercesi var." Kar, Varamyr'i sert bir battaniyeyle örtmüştü. *Çok soğuk.* Varamyr hareket etmeye çalıştığında, elinin donarak yere yapıştığını fark etti. Elini çekip zeminden kurtardığında, arkada bir parça deri bıraktı. Kadın tekrar, "Kalk," diye bağırdı, "*geliyorlar.*"

Thistle, Varamyr'e geri dönmüştü. Onu kollarından tutmuştu, onu sarsıyordu, onun yüzüne bağırıyordu. Varamyr kadının nefesini koklayabiliyor ve soğuktan uyuşmuş yanaklarında o nefesin sıcaklığını hissedebiliyordu. Şimdi, diye düşündü, şimdi yap ya da öl.

Hâlâ içinde olan bütün gücü topladı, kendi derisinden çıktı ve kadının içine girdi.

Thistle sırtını kamburlaştırdı ve çığlık attı.

Zelâlet. Bunu söyleyen Thistle mıydı? Ya da kendisi miydi? Yoksa Haggon mıydı? Varamyr bunu hiç bilemedi. Kadının parmakları gevşerken, Varamyr'in eski derisi kara yığıldı. Mızrak karısı çığlıklar atarak şiddetle büküldü. Varamyr'in gölge kedisi eskiden onunla çılgınca mücadele ederdi. Kar ayısı bir süre için delirirdi; ağaçları, kayaları ve boş havayı pençelerdi. Fakat bu daha kötüydü. Varamyr kendi ağzının, "Dışarı çık, *dışarı çık!*" diye bağırdığını duydu.

Kadının bedeni sendeledi, düştü, tekrar ayağa kalktı, elleri çırpındı. Varamyr'in ve Thistle'ın ruhları et için kavga ederken, kadının bacakları tuhaf bir dansın içinde bir o yana, bir bu yana salındı. Kadın, bir ağız dolusu dondurucu havayı içine çekti. Varamyr, havanın tadına ve bu genç bedenin kuvvetine sevinmek için yarım kalp atışı zaman buldu, sonra kadının dişleri birbirine çarptı ve Varamyr'in ağzı kanla doldu. Kadın, ellerini yüzüne götürdü. Varamyr elleri tekrar aşağı indirmeye çalıştı ama eller ona itaat etmedi. Thistle, Varamyr'in gözlerini tırmalıyordu. Kan, acı ve delilik içinde boğulurken, *zelâlet,* diye hatırladı Varamyr. Bağırmaya çalıştığında, kadın ikisine ait olan dili dışarı tükürdü.

Beyaz dünya döndü ve uzaklaştı. Varamyr bir an için büvet ağacının içinde gibiydi. Ağacın gövdesine oyulmuş kırmızı gözlerden, can çekişen bir adamın yerde zayıfça seyirişini ve kırmızı gözyaşları döküp giysilerini yırtan delirmiş bir kadının, ayın altında kör ve kanlı bir hâlde dans edişini izledi. Sonra ikisi de gitti, Varamyr yükseliyordu, eriyordu, ruhu soğuk bir rüzgârın üstünde hareket ediyordu. Varamyr karın ve bulutların içindeydi, Varamyr bir serçeydi, bir sincaptı, bir meşeydi. Bir orman baykuşu sessizce onun ağaçlarının arasında uçtu, bir tavşanın peşindeydi. Varamyr baykuşun içindeydi, tavşanın içindeydi, ağaçların içindeydi. Donmuş zeminin altında, iyice derinlerde, toprak solucanları karanlığın içinde körce tüneller kazıyordu ve Varamyr onların da içindeydi. *Ben ormanım ve ormanın içindeki her şeyim,* diye düşündü iftiharla. Varamyr'in geçişini hisseden yüzlerce kuzgun gaklayarak havalandı. Bir geyik, sırtına yapışmış yavruları sarsarak bağırdı. Uyuyan bir ulu kurt, başını yukarı kaldırıp boş havaya hırladı. Hayvanların kalpleri tekrar atmaya başlamadan önce Varamyr geçip gitti, kendi hayvanlarım arıyordu, Tek Göz'ü, Sinsi'yi ve Avcı'yı; sürüsünü. Kendi kendine, kurtlarının onu kurtaracağını söyledi.

Bir insan olarak son düşüncesi buydu.

Gerçek ölüm ansızın geldi. Varamyr bir soğuk çarpması hissetti, donmuş bir gölün buzlu sularına dalmıştı sanki. Sonra kendini, ay ışığıyla aydınlanmış karların üstünde koşarken buldu, sürü arkadaşları onun hemen arkasından geliyordu. Dünyanın yarısı karanlıktı. *Tek Göz,* Varamyr biliyordu. Uludu, Sinsi ve Avcı onu tekrarladı.

Zirveye ulaştıklarında, kurtlar duraksadı. *Thistle,* diye hatırladı Varamyr, bir parçası kaybettiği şey için kederlendi ve başka bir parçası yaptığı şey için. Buzdan parmaklar ağır ağır büvet ağacına tırmandılar, birbirlerine uzandılar. Boş köy, artık boş değildi. Kar yığınlarının arasında mavi gözlü gölgeler yürüyordu. Bazıları kahverengi giymişti, bazıları siyah giymişti ve bazıları çıplaktı, tenleri

kar kadar beyazdı. Tepelerin arasında iç çeken rüzgâr, mavi gözlü gölgelerin ufunetiyle ağırdı. Ölü et ve kuru kan. Küf, çürük ve idrar kokan deriler. Sinsi, uludu ve dişlerini gösterdi, boynundaki tüyler diken dikendi, insanlar değil. Av değil. Bunlar değil.

Aşağıdaki şeyler hareket ediyordu ama yaşamıyordu. Birer birer, başlarını tepedeki kurtlara doğru kaldırdılar. Son bakan, bir zamanlar Thistle olan şeydi. Yün, kürk ve deri giymişti. Bunların üstüne, o hareket ettikçe çıtırdayan ve ay ışığında pırıldayan bir kırağı pelerini geçirmişti. Parmak uçlarından soluk pembe buz saçakları sarkıyordu; donmuş kandan ibaret on uzun bıçak. Ve eskiden gözlerinin olduğu yerde, soluk mavi bir ışık titriyordu.

O mavi ışık, kadının kaba yüz hatlarına, hayattayken hiç sahip olmadığı tüyler ürpertici bir güzellik veriyordu.

Beni görüyor.

TYRION

Dar Deniz'i, içerek geçiyordu.

Gemisi küçüktü, kamarası daha küçük. Fakat kaptan, onun güverteye çıkmasına izin vermiyordu. Ayağının altındaki döşemenin sallantısı midesini kaldırıyordu ve berbat yemeğin tadı, yemek geri kusulduğunda daha da berbat oluyordu. Ama onu besleyecek şarabı varken, neden tuzlu ete, sert peynire ve kurtçuk kaynayan ekmeğe ihtiyacı olsundu? Şarap kırmızıydı, ekşiydi ve çok sertti. Bazen şarabı da kusuyordu ama şarap boldu.

"Dünya şarapla dolu," diye mırıldandı kamarasının rutubetinde. Babası sarhoşlardan hiç hoşlanmazdı ama bunun ne önemi vardı? Babası ölmüştü. Babasını o öldürmüştü. *Göbeğe bir ok lordum, sırf senin için. Keşke daha iyi bir arbaletçi olsaydım. Oku, beni peydahladığın o kamışa sokardım, seni kahrolası piç.*

Güvertenin altında ne gece vardı ne de gündüz. Tyrion, zamanı, yemediği yemekleri getiren miçonun gelip gidişleriyle belirliyordu. Çocuk her geldiğinde, temizlik yapmak için bir fırça ve bir kova da getiriyordu. Tyrion bir seferinde, bir şarap matarasının tıpasını çıkarırken, "Bu Dorne şarabı mı?" diye sordu

çocuğa. “Bana bir vakitler tanıdığım malum bir yılanı hatırlatıyor. Üstüne bir dağ devrilene kadar eğlenceli bir arkadaştı.”

Miço cevap vermedi. Çirkin bir çocuktu, ama yarım bir burnu ve gözünden çenesine kadar inen bir yara izi olan malum bir cüceden daha yakışıklı olduğu kuşkusuzdu. Çocuk yerleri fırçalarken, “Seni gücendirdim mi?” diye sordu Tyrion. “Benimle konuşmaman mı emredildi? Yoksa bir cüce, annenin ırzına mı geçti?” Yine cevap alamadı. “Nereye gidiyoruz? Bana bunu söyle.” Jaime, Özgür Şehirler’den bahsetmişti ama hangisi olduğunu söylememişti. “Braavos mu? Tyrosh? Myr?” Tyrion, Dorne’a gitmeyi tercih ederdi. *Myrcella, Tommen’dan daha büyük. Dorne kanunlarına göre Demir Taht ona ait. Prens Oberyn’in önerdiği gibi, Myrcella’nın hakkını almasına yardım ederim.*

Fakat Oberyn ölmüştü. Adamın kafası, Sör Gregor Clegane’in zırhlı yumruğuyla kanlı bir harabeye dönüştürülmüştü. Doran

Martell, ona cesaret verecek Kızıl Yılan olmadan, böylesine tehlikeli bir desise kurmayı düşünebilir miydi? *Bunu yapmak yerine, beni zincire vurup tatlı ablama geri verebilir.* Sur daha güvenli olurdu. Yaşlı Ayı Mormont, Gece Nöbetçileri’nin Tyrion gibi adamlara ihtiyaç duyduğunu söylemişti. Ama Mormont ölmüş olabilirdi. Belki de Slynt şimdiye kadar lord kumandan seçilmişti. O kasap oğlu, onu Sur’a kimin gönderdiğini unutmuş olamazdı. *Hayatımın geri kalanım, katiller ve hırsızlarla birlikte tuzlu et ve yulaf lapası yiyerek geçirmek istiyor muyum gerçekten*? Hayatının geri kalanı çok uzun sürmezdi gerçi. Janos Slynt bu meseleyle ilgilenirdi.

Miço, fırçasını ıslattı ve yerleri erkekçe ovmaya devam etti. “Lys’in zevk evlerini ziyaret ettin mi hiç?” diye sordu cüce. “Fahişelerin gittiği yer orası olabilir mi?” Tyrion, fahişenin Valyria dilindeki karşılığını hatırlayamamıştı ama zaten geç kalmıştı. Miço, fırçasını kovasının içine atmış ve kamaradan ayrılmıştı.

Şarap, zekâmı bulandırdı. Tyrion, Yüksek Valyria Dili’ni üstadının dizlerinde öğrenmişti, bununla birlikte Dokuz Özgür Şehir’de konuşulan lisan... aslında bir tek lehçe değil, birbirlerinden farklı diller olma yolunda ilerleyen dokuz ayrı lehçeydi. Tyrion biraz Braavosça, az buçuk da Myrce biliyordu. Tyrosh’ta tanrılara küfredebilirdi, bir adama sahtekâr diyebilirdi, bir kupa bira ısmarlayabilirdi ve bir zamanlar Kaya’da tanıştığı bir paralı askere teşekkür edebilirdi. *Dorne’da Ortak Dil konuşuluyor en azından.* Dorne yemekleri ve Dorne kanunları gibi Dorne aksam da Ryone çeşnileriyle baharatlanmıştı ama insan konuşulanları anlayabilirdi. *Dorne, evet, Dorne benim için iyi.* Tyrion, bebeğine sarılan bir çocuk gibi bu fikre sarılarak ranzasına uzandı.

Uyku, Tyrion Lannister'a hiçbir zaman kolayca gelmemişti, bu gemide neredeyse hiç gelmiyordu ama o, zaman zaman, bir süre için sızmasını sağlayacak miktarda şarap içmeyi başarıyordu. En azından rüya görmüyordu. Bir küçük ömür için yeterince rüya görmüştü. *Aptallık rüyaları: Aşk, adalet, arkadaşlık, şöhret. Ve uzun boylu olmak rüyası.* Bütün bunlar imkânsızdı, Tyrion artık biliyordu. Ama fahişelerin nereye gittiğini bilmiyordu.

"Fahişeler nereye gidiyorsa oraya," demişti babası. *Bunlar son sözleriydi, nasıl da büyük sözlerdi.* Arbalet fısıldamıştı, Lord Tywin tekrar oturmuştu ve Tyrion Lannister kendini Varys'le birlikte karanlıkta yürürken bulmuştu. Merdiven bacasından tekrar aşağı inmiş olmalıydı. Demir bir ejderhanın ağzında pırıldayan turuncu közlerin olduğu yere inen iki yüz otuz basamak. Tyrion hiçbirini hatırlamıyordu. Sadece arbaletin çıkardığı ses ve babasının gevşeyen bağırsaklarının kokusu. Ölürken bile, üstüme sıçmanın bir yolunu buldu.

Varys tünellerde Tyrion'a eşlik etmişti ama Tyrion'ın meşhur bir zafer kazandığı ve bir burun kaybettiği Karasu Nehri'ne çıkana kadar konuşmamışlardı. Cüce orada Varys'e dönmüş ve "Babamı öldürdüm," demişti. Bir adamın, "Ayak parmağımı taşa çarptım," derken kullanabileceği bir tonla konuşmuştu.

Muhbir başı bir yalvaran kardeş gibi giyinmişti. Kahverengi yünden yapılmış eski püskü cübbenin başlığı, hadımın tombul yanaklarını ve yuvarlak kel kafasını gölgelemişti. "O basamakları çıkmamalıydınız," demişti adam sitem eder gibi.

"Fahişeler nereye gidiyorsa oraya." Tyrion, babasını o kelimeyi kullanmaması için uyarmıştı. *Eğer oku salmasaydım, tehditlerimin boş olduğunu görürdü. Arbaleti elimden alırdı, bir zamanlar Tysha'yı kollarımdan aldığı gibi. Onu öldürdüğümde ayağa kalkıyordu.*

"Shae'i de öldürdüm," diye itiraf etmişti Tyrion, Varys'e.

"Kızın ne olduğunu biliyordunuz."

"Biliyordum. Ama babamın ne olduğunu hiç bilmiyordum."

Varys gülmüştü. "Ve şimdi biliyorsunuz."

Hadımı da öldürmeliydim. Ellerinde biraz daha kan olsaydı ne fark ederdi? Tyrion, hançerini neyin durdurduğunu söyleyemezdi. Minnettarlık değildi. Varys onu bir celladın kılıcından esirgemişti ama bunu Jaime'nin zoruyla yapmıştı. *Jaime... hayır, Jaime'yi düşünmemek daha iyi.*

Tyrion yeni bir matara şarap buldu ve onu bir kadının göğsünü emer gibi emdi. Ekşi kırmızı, cücenin çenesinden aşağı aktı ve lekeli tuniğini ıslattı, Tyrion'ın hücredeyken giydiği tuniği. Zemin Tyrion'ın ayaklarının altında

sallanıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştığında, zemin yanlamasına yükseldi ve onu kamaranın duvarına çarptı. *Bir fırtına,* diye düşündü Tyrion, *ya da bildiğimden de fazla sarhoşum.* Şarabı kustu, geminin batıp batmayacağını merak ederek bir süre kusmuğunun içinde yattı. *Bu senin intikamın mı baba*? *Yukarıdaki Baba seni EV i mi yaptı?* Dışarıda rüzgâr ulurken, "Bir akraba katilinin alacağı budur," dedi Tyrion. Onun yaptığı bir şey için miçoyu, kaptanı ve bütün diğer adamları boğmak adil görünmüyordu ama tanrılar ne zaman adil olmuştu? Bunları düşündüğü sırada, karanlık onu yuttu.

Tekrar uyandığında, Tyrion'ın başı patlayacak gibiydi ve gemi fırıl fırıl dönüyordu ama kaptan limana geldikleri konusunda ısrar ediyordu. Tyrion adama sessiz olmasını söyledi ve kel kafalı iri bir denizci tarafından ambara taşınırken güçsüz tekmeler atıp kıvrandı. Ambarda boş bir şarap fıçısı onu bekliyordu. Alçak, küçük bir fıçıydı ve bir cüce için bile dardı. Tyrion mücadele ederken altını ıslattı ama çabası boşunaydı. Önce kafası olmak üzere fıçının içine tıkıştırıldı, dizleri kulaklarına kadar itildi. Burun kökü korkunç bir şekilde kaşındı ama kollan bedenine öyle sıkıca mıhlanmıştı ki Tyrion burnuna ulaşamadı. Denizci fıçının kapağını çekiçleyip kapatırken, *benim cüssemde bir adam için uygun bir tahtırevan,* diye düşündü Tyrion. Yukarı çekilirken bağrışan sesleri duydu. Her sıçramada başı fıçının dibine vurdu. Fıçı aşağı doğru yuvarlanırken dünya fırıl fırıl döndü ve sonra, Tyrion'ın çığlık atmak istemesine sebep olan bir çarpışmayla durdu. Başka bir fıçı onun fıçısına çarptı ve Tyrion dilini ısırdı.

Yarım saatten uzun sürmüş olamazdı ama Tyrion'ın çıktığı en uzun yolculuk buydu. Tyrion kaldırıldı ve indirildi, yuvarlandı ve istiflendi, baş aşağı edildi, düzeltildi ve tekrar yuvarlandı. Fıçı tahtalarının ardından, bağrışan adamları duydu. Bir keresinde yakınlarda bir at kişnedi. Tyrion'ın güdük bacakları kasılmaya başladı ve çok geçmeden öyle kötü ağrıdı ki Tyrion başındaki zonklamayı unuttu.

Yolculuk başladığı gibi bitti; Tyrion'ın başını döndüren ve onu şiddetle sarsan bir başka yuvarlanışla. Dışarıda, Tyrion'ın anlamadığı bir dilde konuşan tuhaf sesler vardı. Biri fıçının üstüne vurmaya başladı ve kapak âniden kırılarak açıldı. Fıçının içi ışık ve soğuk havayla doldu. Tyrion derin bir nefes alıp ayağa kalkmaya çalıştı ama fıçıyı yana devirip kendini toprak bir zeminin üstüne dökmekten başka bir şey başaramadı.

Çatallı sarı sakalları olan, korkunç şekilde şişman bir adam Tyrion'ın başında dikiliyordu, adamın elinde ahşap bir tokmak ve demir bir keski vardı. Adamın geceliği bir turnuva çadırı olarak kullanılabilecek kadar genişti.

Geceliğin gevşekçe bağlanmış kemeri çözülmüştü. Ortaya kocaman beyaz bir göbek ve sarı kıllarla kaplı yağ tulumlarına benzeyen iki sarkık göğüs çıkmıştı. Adam, Tyrion'a, bir zamanlar Casterly Kayası'nın altındaki mağaraya vuran ölü deniz ineğini hatırlattı.

Şişman adam aşağı bakıp gülümsedi. Batıdiyar'ın Ortak Dil'iyle, "Sarhoş bir cüce," dedi.

"Çürüyen bir deniz ineği." Tyrion'ın ağzı kan doluydu. Kanı adamın ayaklarının dibine tükürdü. Tonozlu bir çatısı ve güherçileyle kaplı taş duvarları olan, uzun, loş bir mahzenin içindelerdi. Etrafları şarap ve bira fıçılarıyla çevriliydi; susamış bir cücenin gece boyunca içebileceği kadar içki. *Ya da bir hayat boyunca.*

"Küstahsın. Küstah cüceleri severim." Şişman adam güldüğünde etleri öyle şiddetli sallandı ki Tyrion adamın düşüp onu ezebileceğinden korktu. "Aç mısın küçük dostum? Yorgun musun?"

"Susadım." Tyrion dizlerinin üstünde doğruldu. "Ve kirliyim."

Şişman adam havayı kokladı. "Önce banyo, aynen öyle. Sonra yemek ve yumuşak bir yatak, evet? Hizmetkârlarım bununla ilgilenecek." Tokmağı ve keskiyi bir kenara koydu. "Benim evim senin evindir. Suyun karşısındaki dostumun her dostu, Illyrio Mopatis'in de dostudur, evet."

Ve Örümcek Varys'in her dostu, onu fırlatıp atabileceğim mesafeye kadar güveneceğim biridir.

Bununla birlikte, şişman adam vadettiği banyonun hakkını verdi. Tyrion sıcak suyun içine gömülüp gözlerini kapadığı anda uykuya daldı. Kaz tüyü bir yatakta çırılçıplak uyandı. Yatak o kadar yumuşaktı ki, Tyrion kendini bir bulut tarafından yutulmuş gibi hissetti. Dili pürüzlüydü ve boğazı hassastı ama aleti bir demir çubuk kadar sertti. Tyrion yataktan kalktı, bir lazımlık buldu ve bir zevk inlemesiyle lazımlığı doldurmaya başladı.

Oda loştu ama panjur çıtalarının arasından sarı güneş ışığı çubukları süzülüyordu. Tyrion son damlaları silkeledi ve ilkbahar çimenleri kadar yumuşak Myr halılarının üstünde yürüdü. Beceriksiz hareketlerle pencere sekisine tırmandı, Varys ve tanrıların onu nereye gönderdiğini görmek için panjurları açtı.

Pencerenin altında, mermer bir havuzun etrafında nöbete durmuş altı kiraz ağacı vardı. Ağaçların ince dalları kahverengi ve yapraksızdı. Suyun üstünde çıplak bir delikanlı duruyordu, elindeki eşkıya kılıcıyla düello pozisyonu almıştı. Çocuk kıvrak ve yakışıklıydı, en fazla on altı yaşındaydı, omuzlarına değen düz, sarı saçları vardı. Delikanlı öyle gerçek görünüyordu ki, cüce onun boyalı mermerden yapılmış olduğunu uzunca bir andan sonra fark etti, ama çocuğun

kılıcı gerçek çelik gibi parlıyordu.

Havuzun karşısında üç buçuk metrelik bir tuğla duvar yükseliyordu, duvarın üstüne demir dikenler dizilmişti. Duvarın arkası şehirdi. Kiremitli çatılardan oluşan bir deniz, bir koyun çevresinde toplanmıştı. Tyrion kare şekilli tuğla kuleler, kırmızı büyük bir tapınak ve bir tepenin üstünde tek başına duran bir papaz evi gördü. İyice uzak mesafede, derin sularda güneş ışığı pırıldıyordu. Balıkçı tekneleri koy boyunca hareket ediyordu, teknelerin yelkenleri rüzgârla dalgalanıyordu. Tyrion, kıyıya dizilmiş büyük teknelerin gökyüzüne uzanan direklerini de görebiliyordu. *Gemilerden biri mutlaka Dorne'a ya da Kıyıdaki Doğugözcüsü'ne gidecek.* Fakat Tyrion yolculuğun bedelini hiçbir şekilde ödeyemezdi, kürek çekmek için de yaratılmamıştı. *Sanırım bir miço olarak işe girebilirim. Mürettebatın beni Dar Deniz boyunca becermesine izin vererek yolculuğumun bedelini ödeyebilirim.*

Tyrion nerede olduğunu merak etti. *Burada hava bile farklı kokuyor.* Serin sonbahar rüzgârı tuhaf baharatlarla aromalanmıştı. Tyrion, duvarın arkasındaki caddelerden gelen belli belirsiz bağrışmaları duyabiliyordu. Sesler kulağa Valyria Dili gibi geliyordu ama Tyrion beş kelimeden ancak birini anlıyordu. *Braavos ya da Tyrosh değil,* diye karar verdi. Çıplak dallar ve havadaki serinlik, Lys'e, Myr'e ve Volantis'e de itiraz ediyordu.

Arkasındaki kapının açıldığını duyduğunda, Tyrion şişman ev sahibiyle yüzleşmek için döndü. "Burası Pentos, evet?"

"Aynen öyle. Başka neresi olacak?"

Pentos. Pekâlâ, burası Kral Toprakları değildi, bu şehir için bu kadarı söylenebilirdi. Tyrion kendini, "Fahişeler nereye gider?" diye sorarken duydu.

"Burada fahişeler genelevlerde bulunur, aynen Batıdiyar'daki gibi. Onlara ihtiyacın olmayacak küçük dostum. Hizmetkâr kadınlarımın arasından dilediğini seç. Hiçbiri seni geri çevirmeye cesaret edemez."

"Köleler?" diye sordu cüce.

Şişman adam, yağlanmış sarı sakalının tek çatalını sıvazladı, Tyrion'ın son derece edepsiz bulduğu bir hareketti. "Braavoslular'ın yüzyıl önce bize dayattığı antlaşmanın şartlarına göre, Pentos'ta kölelik yasak. Yine de, kadınlarım seni reddetmeyecek." Illyrio hantal hareketlerle yarım reverans yaptı. "Şimdi küçük dostum bana izin vermeli. Bu büyük şehrin yargıçlarından biri olma onuruna sahibim ve prensimiz bizi toplantıya çağırdı." Bir ağız dolusu çarpık, sarı diş göstererek gülümsedi. "Malikâneyi ve araziyi arzu ettiğin gibi keşfet ama kesinlikle duvarların dışına çıkma. En iyisi, burada olduğunu kimsenin bilmemesi."

“Burada değil miyim? Bir yere mi gittim?”

“Akşama bu konuyu konuşmak için yeterince vaktimiz olacak. Küçük dostumla ben yiyeceğiz, içeceğiz ve büyük planlar yapacağız, evet?”

“Evet şişman dostum,” diye karşılık verdi Tyrion. *Beni kendi kârı için kullanmayı düşünüyor.* Özgür Şehirler’in tacir prenslerinin düşündüğü tek şey kârdı. Tyrion’ın lord babası onlar için, “Baharat askerleri ve peynir lordları,” derdi tiksintiyle. Illyrio Mopatis’in, ölü bir cücede, canlı bir cüceden daha fazla kâr gördüğü bir gün gelecek olursa, Tyrion o günün akşamında kendini başka bir fıçıya tıkılmış hâlde bulurdu. *O gün gelmeden gitsem iyi olur.* O günün geleceğinden hiç şüphesi yoktu; Cersei onu unutmayacaktı ve babasının karnında bir ok bulmak Jaime’yi bile sinirlendirmiş olabilirdi.

Aşağıdaki havuzun suları, çıplak kılıç adamının etrafında hafif bir meltemle dalgalanıyordu. Bu görüntü Tyrion’a, evliliklerinin yalancı baharında Tysha’nın onun saçlarını nasıl dalgalandırdığını hatırlattı, Tyrion daha sonra, babasının muhafızlarının Tysha’nın ırzına geçmesine yardım etmişti. Firarı boyunca o muhafızları düşünmüştü, kaç kişi olduklarını hatırlamaya çalışmıştı. İnsan bunu hatırlayacağını düşünürdü ama hayır, Tyrion hatırlamıyordu. On? Yirmi? Yüz? Bilmiyordu. Muhafızların hepsi yetişkin adamlardı, uzun boylu ve güçlü... Gerçi on üç yaşındaki bir cüce için bütün adamlar uzun boyluydu. *Tysha onların sayısını biliyordu.* Muhafızların her biri ona birer gümüş geyik vermişti, yani kızın yapması gereken tek şey sikkeleri saymaktı. *Her muhafız için bir gümüş ve benim için bir altın.* Babası, Tyrion’ın da ödeme yapması için ısrar etmişti. *Bir Lannister borcunu mutlaka öder.*

Lord Tywin bir kez daha, “Fahişeler nereye gidiyorsa oraya,” dedi ve arbalet bir kez daha *vızıldadı.*

Yargıç, Tyrion’ın malikâneyi keşfedebileceğini söylemişti. Tyrion, lacivert taşı ve sedef kakmalı sedir bir sandığın içinde temiz kıyafetler buldu. Kıyafetlerin içine girmeye çalışırken, onların küçük bir çocuk için dikildiğini fark etti. Kumaş, biraz küf kokmasına rağmen yeterince kaliteliydi fakat kesim, bacaklarda çok uzun ve kollarda çok kısaydı. Kıyafetin yakası, Tyrion’ın yüzünü Joffrey’ninki kadar kara yapabilirdi ama Tyrion bir şekilde yakayı kapatmayı başardı. Kıyafete güveler de uğramıştı. *En azından kusmuk kokmuyor.*

Tyrion keşfe mutfaktan başladı. Kendisi için ekmek, peynir ve incir alırken, iki şişman kadın ve bir bulaşıkçı çocuk tedbirli gözlerle onu izledi. Tyrion reverans yaparak, “İyi günler güzel leydiler,” dedi. “Fahişelerin nereye gittiğini biliyor musunuz?” Kadınlar cevap vermeyince, Tyrion aynı soruyu Yüksek Valyria Dili’nde tekrarladı ama *fahişe* yerine *zaniye* demek zorunda kaldı. Bu

sefer, daha genç ve daha şişman olan aşçı omuzlarını silkti.

Tyrion, onları ellerinden tutup yatak odasına sürüklese kadınların ne yapacağını merak etti. Illyrio, *hiçbiri seni geri çevirmeye cesaret edemez,* demişti ama Tyrion her nedense, adamın bu iki kadını kastetmediğini düşünüyordu. Daha genç olan kadın Tyrion'ın annesi olabilecek yaştaydı ve daha yaşlı olan büyük ihtimalle diğerinin annesiydi. Her ikisi de hemen hemen Illyrio kadar şişmandı, göğüsleri Tyrion'ın kafasından daha büyüktü. *Kendimi etin içinde boğabilirim.* Ölmek için bundan daha beter yollar da vardı.

Mesela Lord Tywin'in öldüğü yol. *Son nefesinden önce biraz altın sıçmasını sağlamalıydım.* Lord Tywin tasvipte ve şefkatte cimri olabilirdi ama sikke konusunda her daim cömertti. *Burunsuz bir cüceden daha acınası olan tek şey, hiç altını olmayan burunsuz bir cücedir.*

Tyrion, şişman kadınları, ekmek somunlarıyla ve kazanlarla baş başa bıraktı. Bir gece önce Illyrio tarafından yere döküldüğü mahzeni aramaya gitti. Bulmak zor olmadı. Orada, Tyrion'ı yüzyıl boyunca sarhoş tutmaya yetecek kadar şarap vardı; Menzil'den gelen tatlı kırmızılar, Dorne'dan gelen ekşi kırmızılar, solgun Pentos sarıları, Myr'in yeşil nektarları, altmış fıçı Arbor altını. Efsanevi doğudan gelen şaraplar bile vardı; Qarth'tan, Yi Ti'den ve Gölge'nin yanındaki Asshai'den. Sonunda Tyrion, şimdiki Arbor Lordu'nun büyükbabası olan Lord Runceford Redwyne'ın özel stoğu olarak işaretlenmiş fıçılardan birini seçti. Şarabın tadı baygın ve sertti, rengi öyle koyu bir mordu ki loş mahzenin içinde neredeyse siyah görünüyordu. Tyrion bir kadeh doldurdu, ilaveten bir de sürahi, içkisini odasından gördüğü o kiraz ağaçlarının altında içmek için kadehle sürahiyi yukarıdaki bahçeye taşıdı.

Nasıl olduysa, yanlış kapıdan çıktı ve pencereden gördüğü havuzu asla bulamadı ama sorun değildi. Malikânenin arkasındaki bahçeler de önündekiler kadar güzeldi ve çok daha genişti. Tyrion içki içerek bir süre bahçelerde dolaştı. Malikânenin duvarları bütün münasip kaleleri utandırırdı. Duvarların tepesindeki işlemeli demir dikenler, onları süsleyen kafalar olmadan tuhaf bir şekilde çıplak görünüyordu. Tyrion, ablasının kafasının yukarıda nasıl görüneceğini hayal etti; altın saçlarında katran ve ağzında vızıldayan sinekler varken. *Evet, onun yanındaki diken de Jaime'nin olmalı,* diye karar verdi. *Ablamla ağabeyimin arasına kimse girmemeli.*

Tyrion, bir ip ve bir kancayla duvarı aşabilirdi. Güçlü kolları vardı ve çok ağır bir adam değildi. Yukarı tırmanıp diğer tarafa geçebilirdi, kendisini bir dikene geçirmezse tabii. *Yarın bir ip arayacağım,* diye karar verdi.

Bahçelerde dolaşırken üç kapı gördü; kapı kulübeli ana giriş, barınağın

yanındaki küçük kapı ve bir sarmaşık düğümünün arkasına gizlenmiş bahçe kapısı. Son kapı zincirliydi, diğerleri korunuyordu. Muhafızlar tıknazdı, yüzleri bebek poposu gibi pürüzsüzdü ve adamlar dikenli bronz miğferler takmışlardı. Tyrion, hadımları gördüğü anda tanıdı. Onların türünü şöhretlerinden biliyordu. Rivayete göre, bu adamlar hiçbir şeyden korkmaz ve hiç acı hissetmezlerdi, efendilerine ölümüne sadıklardı. Tyrion, şunların birkaç yüz tanesi epey işime yarardı, diye düşündü. *Ne yazık ki bunu bir dilenciye dönüşmeden önce düşünemedim.*

Sütunlu bir dehlizden ve sivri uçlu bir kemerin altından geçti. Kendini karolu bir avluda buldu. Avludaki kuyunun yanında bir kadın çamaşır yıkıyordu. Kadın, Tyrion'ın yaşında görünüyordu, mat kızıl saçları ve çillerle beneklenmiş geniş bir yüzü vardı. "Biraz şarap ister misin?" diye sordu Tyrion kadına. Kadın kuşkulu gözlerle ona baktı. "Senin için kadehim yok," dedi Tyrion. "Bunu paylaşmak zorundayız." Çamaşırcı kadın, yıkadığı tunikleri sıkmaya ve kurumaları için asmaya geri döndü. Tyrion, sürahisiyle birlikte bir taş sıraya oturdu. "Söyle bana, Yargıç Illyrio'ya nereye kadar güvenmeliyim?" İsim, kadının yukarı bakmasına sebep oldu. "Oraya kadar mı?" Tyrion güldü, bacak bacak üstüne attı ve şarabını yudumladı. "Şu peynir tüccarının benim için biçtiği rol her neyse o rolü oynamak istemiyorum ama adamı nasıl reddedebilirim? Kapılar korunuyor. Belki de sen beni eteklerinin altına saklayıp buradan çıkarırsın? Çok müteşekkir olurum, hatta seninle evlenirim. Hâlihazırda iki karım var, üçüncüsü neden olmasın? Ah, ama nerede yaşarız?" Yarım burunlu bir adamın yapabileceği kadar hoş bir şekilde gülümsedi. "Güneş Mızrağı'nda bir yeğenim var, sana söylemiş miydim? Dorne'da Myrcella'yla birlikte epey haylazlık yapabilirim. Yeğenlerimi birbirine düşürüp bir savaş başlatabilirim, bu çok eğlenceli olmaz mı?" Çamaşırcı kadın, Illyrio'nun tuniklerinden birini astı, yelken olarak kullanılabilecek kadar geniş bir tunikti bu. "Böyle şeytanca şeyler düşündüğüm için utanmalıyım, çok haklısın. Sur'a gitmek daha iyi olabilir. Bir adam Gece Nöbetçileri'ne katıldığında bütün suçları silinir. Lâkin korkarım ki seni yanımda tutmama izin vermezler tatlım. Nöbet'te bir kadının olamaz, geceleri yatağını ısıtacak tatlı ve çilli bir karın olamaz. Orada sadece soğuk rüzgârlar, tuzlu balık ve önemsiz insanlar vardır. Sence siyahların içinde daha uzun görünür müyüm leydim?" Tyrion kadehini tekrar doldurdu. "Ne dersin? Kuzey mi yoksa güney mi? Eski günahlarımın kefaretini mi ödemeliyim yoksa yeni günahlar mı işlemeliyim?"

Çamaşırcı kadın, Tyrion'a son kez baktı, sepetini yerden aldı ve uzaklaştı. *Karılarımı uzun süre elimde tutamıyorum,* diye düşündü Tyrion. Sürahisi her

nasılsa kurumuştu. *Belki de mahzene geri dönmeliyim.* Ama sert şarap başını döndürüyordu ve basamaklar çok dikti. “Fahişeler nereye gider?” diye sordu Tyrion ipte çırpınan çamaşırlara. Belki de çamaşırcı kadına sormalıydı. *Senin bir fahişe olduğunu ima etmek için değil tatlım, ama belki de sen nereye gittiklerini biliyorsundur.* “Fahişeler nereye gidiyorsa oraya,” demişti Lord Tywin. *Tysha beni sevdi. O bir çiftçinin kızıydı, beni sevdi ve benimle evlendi, bana güvendi.*

Boş sürahi Tyrion’ın ellerinden kaydı ve avlunun karşı tarafına doğru yuvarlandı. Tyrion ayağa kalkıp sürahiyi almaya gitti. Yürürken, çatlak bir karonun içinde büyüyen mantarları gördü. Beyaz mantarlardı, benekleri vardı, alt kısımlarındaki damarlar kan kadar kırmızıydı. Cüce, mantarlardan birini koparıp kokladı. *Lezzetli,* diye düşündü, *ve ölümcül.*

Yedi mantar vardı. Belki de Yedi, Tyrion’a bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Tyrion bütün mantarları topladı, çamaşır ipinden bir eldiven aldı, mantarları dikkatlice eldivene sardı ve cebine soktu. Harcadığı güç başını döndürdü, Tyrion sıraya geri döndü, kıvrıldı ve gözlerini kapadı.

Tekrar uyandığında odasındaydı, bir kez daha kaz tüyü yatağa gömülmüştü. Sarışın bir kız Tyrion’ın omzunu sarsıyordu. “Lordum,” dedi kız, “banyonuz hazır. Yargıç Illyrio sizi bir saat içinde masada bekliyor.”

Tyrion doğrulup yastıklara yaslandı, başı ellerinin arasındaydı. “Rüya mı görüyorum yoksa Ortak Dil’de mi konuşuyorsun?” “Evet lordum. Kralı memnun etmek için satın alındım.” Mavi gözlü güzel bir kızdı, genç ve uzun boyluydu.

“Eminim öyledir. Bir kadeh şaraba ihtiyacım var.”

Kız şarap doldurdu. ‘Yargıç Illyrio, sırtınızı keselememi ve yatağınızı ısıtmamı söyledi. Benim adım...”

“...beni hiç ilgilendirmiyor. Fahişelerin nereye gittiğini biliyor musun?”

Kız kızardı. “Fahişeler kendilerini sikke için satarlar.”

“Ya da mücevherler, elbiseler ve şatolar için. Ama nereye giderler?”

Kız soruyu anlamadı. “Bu bir bilmece mi lordum? Bilmecelerle aram pek iyi değildir. Bana cevabı söyleyecek misiniz?” *Hayır,* diye düşündü Tyrion. *Ben bilmecelerden nefret ederim.* “Sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Sen de bana aynı iyiliği yap.” Az kalsın, *beni ilgilendiren tek kısmın, bacaklarının arasındaki kısım,* diyecekti. Kelimeler dilinin uçundaydı ama her nasılsa dudaklarına hiç geçmedi. *O Shae değil,* dedi cüce kendine, *bilmece sorduğumu düşünen küçük bir aptal sadece.* Doğruyu söylemek gerekirse, kızın bacaklarının arası bile Tyrion’ı o kadar ilgilendirmiyordu. *Hasta ya da ölü olmalıyım.* “Bir banyodan mı bahsettin? Büyük peynir tüccarını bekletmemeliyiz.”

Tyrion banyo yaparken, kız onun ayaklarını yıkadı, sırtını keseledi ve

saçlarını fırçaladı. Banyodan sonra, ağrıları azaltmak için cücenin baldırlarına güzel kokulu bir merhem sürdü ve ona bir kez daha çocuk kıyafetleri giydirdi; küf kokulu kırmızı bir pantolon ve altın dokuma astarlı, mavi kadife bir ceket. Tyrion'ın çizmelerinin bağcıklarını bağlarken, "Lordum yemekten sonra beni isteyecek mi?" diye sordu kız.

"Hayır. Kadınlarla işim bitti." *Fahişeler.*

Kız, bu hayal kırıklığını, Tyrion'ın hiç hoşlanmadığı bir şekilde iyi karşıladı. "Eğer lordum bir oğlan tercih ediyorsa, yatağına bir oğlan getirebilirim."

Lordun, karısını tercih ediyor. Lordun Tysha isimli bir kızı tercih ediyor. "Fahişelerin nereye gittiğini biliyorsa getir."

Kızın ağzı gerildi. *Beni hakir görüyor,* diye fark etti Tyrion, *ama benim kendimi hakir gördüğümden fazla değil.* Tyrion Lannister, onun görünüşünden tiksinen pek çok kadınla yatmıştı, buna emindi, ama diğerleri en azından sahte bir yakınlık gösterecek nezakete sahipti. *Bir parça dürüst tiksinti, tazeleyici olabilir, fazlaca tatlı tükettikten sonra içilen ekşi şarap gibi.*

"Sanırım fikrimi değiştirdim," dedi kıza. "Beni yatakta bekle. Mümkünse çıplak bir hâlde. Kıyafetlerinle uğraşamayacak kadar sarhoş olacağım. Ağzını kapalı ve bacaklarım açık tutarsan çok iyi anlaşırız." Kızı korkutmak umuduyla ona ters bir bakış attı ama kızın verdiği tek karşılık iğrentiydi. *Kimse bir cüceden korkmaz.* Lord Tywin bile korkmamıştı, hâlbuki Tyrion'ın ellerinde bir arbalet vardı. "Düzülürken inler misin?" diye sordu kıza.

"Eğer lordumu memnun edecekse."

"Seni boğmak lordunu memnun edebilir. Son fahişeme yaptığım şey buydu. Sence efendin buna itiraz eder mi? Tabii ki etmez. Senin gibi yüzlerce kızı var ama benim gibi bir adamı daha yok." Bu defa, gülümsediğinde, Tyrion istediği korkuyu elde etti.

Illyrio kapitone bir koltuğa uzanmıştı, ahşap bir kâseden acı biber ve arpacık soğanı atıştırıyordu. Alnı ter boncuklarıyla beneklenmişti, tombul yanaklarının üzerinde domuz gözleri ışıldıyordu. Adam ellerini oynattıkça mücevherler dans ediyordu; akik, opal, kedi gözü, turmalin, yakut, ametist, safir, zümrüt, oltu taşı, yeşim, siyah elmas ve yeşil inci. *Adamın yüzükleriyle yıllarca yaşayabilirim,* diye düşündü Tyrion, *ama yüzükleri almak için bir satıra ihtiyaç duyarım.*

"Gel, otur küçük dostum." Illyrio bir el hareketiyle Tyrion'ı yanına çağırdı.

Cüce, bir koltuğa tırmandı. Yargıç'ın devasa kalçalarını barındırmak amacıyla yapılmış minderli taht, Tyrion için fazlasıyla büyüktü. Tyrion Lannister

bütün hayatını, kendisi için çok büyük olan bir dünyada yaşamıştı ama Illyrio Mopatis'in malikânesindeki nispetsizlik hissi grotesk boyutlardaydı. *Bir mamutun inindeki fareyim,* diye düşündü Tyrion, *en azından mamutun iyi bir mahzeni var.* Bu düşünce onu susattı. Tyrion şarap istedi.

"Sana gönderdiğim kızdan keyif aldın mı?" diye sordu Illyrio.

"Bir kız isteseydim söylerdim,"

"Eğer seni memnun edemediyse..."

"Ondan beklenilen her şeyi yaptı."

"Ben de bunu umardım, O kız Lys'te eğitildi, aşkı sanata dönüştürdükleri yerde. Kral ondan ziyadesiyle memnun kaldı."

"Ben kralları öldürürüm, duymadın mı?" Tyrion şarap kadehinin üzerinden şeytanca gülümsedi. "Kraliyet artıklarını istemem."

"Nasıl arzu edersen. Haydi yemek yiyelim." Illyrio ellerini birbirine vurdu ve hizmetkârlar koşarak geldi.

Yemeğe yengeç ve keler balığı çorbasıyla başladılar, soğuk limon çorbası da vardı. Sonra ballı bıldırcın, kuzu filetosu, şaraba yatırılmış kaz ciğeri, yağlı yaban havucu ve süt domuzu getirildi. Tyrion yemekleri bir arada görünce midesinin bulandığını hissetti ama nezaket icabı kendini çorbadan bir kaşık almaya zorladı ve çorbayı tadar tatmaz kendini kaybetti. Aşçılar yaşlı ve şişman olabilirlerdi ama işlerini biliyorlardı. Tyrion sarayda bile bu kadar iyi bir yemek yememişti.

Bıldırcının kemiklerindeki eti emerken Illyrio'ya sabahki toplantıyı sordu. Şişman adam omuzlarını silkti. "Doğuda sorunlar var. Astapor ve Meereen düştü. Dünya gençken, Ghiscarlı köle şehirleri yaşlıydı." Süt domuzu dilimlenmişti. Illyrio, domuzun çıtır çıtır kızarmış yağlı derisinden bir parça aldı, deriyi erik sosuna batırdı ve parmaklarıyla yedi.

"Köle Körfezi, Pentos'un çok uzağında." Tyrion, bıçağının ucunu bir kaz ciğerine sapladı. *Hiç kimse bir akraba katili kadar lanetli değildir,* diye düşündü, *ama bu cehennemi sevmeyi öğrenebilirim.*

"Aynen öyle," dedi Illyrio. "Fakat dünya büyük bir örümcek ağı. Diğer iplikler titremesin diye, bir tek ipliğe dokunmaya cesaret edemezsin. Biraz daha şarap?" Illyrio ağzına bir biber attı. "Hayır, daha iyi bir şey." Ellerini birbirine vurdu.

Bir hizmetkâr, üstü kapalı bir servis tabağıyla içeri girdi. Tabağı Tyrion'ın önüne bıraktı. Illyrio, kapağı kaldırmak için öne eğildi. Yemeğin kokusu havaya yükselirken, "Mantarlar," diye duyurdu yargıç. "Sarımsakla öpülmüş ve yağın içinde yıkanmış. Bana lezzetlerinin olağanüstü olduğu söylendi. Bir tane al

dostum. İki tane al.”

Tyrion, şişman ve siyah bir mantarı ağzına doğru götürdü ama Illyrio’nun sesindeki bir şey onu âniden durdurdu. “Önce sen lordum.” Tabağı ev sahibine doğru itti.

“Hayır, hayır.” Illyrio mantarları geri itti. Bir kalp atışı zaman için, peynir tacirinin şişkin etinin içinden dışarı, haylaz bir çocuk bakıyormuş gibi göründü. “Önce sen. Israr ediyorum. Aşçı bunları bilhassa senin için yaptı.”

“Gerçekten mi?” Tyrion aşçıyı hatırladı, kadının unlu ellerini ve koyu mavi damarlarla dolu ağır göğüslerini. “Çok nazikmiş ,ama... hayır.” Tyrion, elindeki mantarı, çıktığı yağın içine geri bıraktı.

“Çok şüphecisin.” Illyrio, çatallı sarı sakalının arkasından gülümsedi. Tyrion, adamın sakalının, altın gibi parlaması için her sabah yağlandığını düşündü. “Sen bir korkak mısın?” diye sordu Illyrio. “Hakkında böyle bir şey duymamıştım.”

“Yedi Krallık’ta, bir konuğu yemek sırasında zehirlemek, ciddi bir misafirperverlik ihlali olarak kabul edilir.”

“Burada da öyle.” Illyrio Mopatis şarap kadehine uzandı. “Lâkin bir konuk, kendi hayatına açıkça son vermek istiyorsa, ev sahibi bu arzuyu yerine getirmek zorundadır, öyle değil mi?” Bir yudum şarap içti. ‘Yargıç Ordello yarım yıl önce mantardan zehirlendi. Bana söylenene göre, ağrı o kadar kötü değilmiş. Midede biraz kasılma, gözlerin arkasında âni bir sancı, hepsi buymuş. Bir mantar, boynuna inecek bir kılıçtan daha iyidir, değil midir? Ağzında yağ ve sarımsak tadıyla ölmek varken, neden kan tadıyla ölesin?”

Cüce, önündeki tabağı inceledi. Sarımsağın ve yağın kokusu ağzını sulandırdı. Bir yanı o mantarları istiyordu, ne olduklarını bildiği hâlde. Tyrion, kendi karnına soğuk bir çelik parçası saplayacak kadar cesur değildi ama bir mantarı ısırmak o kadar zor olmazdı. Bu düşünce onu anlatamayacağı kadar çok korkuttu. Tyrion kendi kendini, “Beni yanlış anlamışsın,” derken duydu.

“Öyle mi? Emin değilim. Eğer şarapla boğulmayı tercih ediyorsan söyle, hemen hallederim. Kadeh kadeh boğulmak hem zamanı hem de şarabı heba eder.”

“Beni yanlış anlamışsın,” dedi Tyrion tekrar, daha yüksek sesle. Yağlı mantarlar fener ışığında koyu ve davetkâr parlıyordu. “Ölmek gibi bir arzum yok, bana inan. Benim...” Tyrion’ın sesi bir tereddütün içinde kayboldu. *Benim neyim var*? *Yaşanacak bir hayat*? *Yapılacak bir iş? Büyütülecek çocuklar*? *Hükmedilecek topraklar*? *Sevilecek bir kadın*?

“Senin hiçbir şeyin yok,” diye bitirdi Yargıç Illyrio. “Lâkin bunu

değiştirebiliriz.” Yağın içinden bir mantar aldı ve şehvetle çiğnemeye başladı. “Leziz.”

“Mantarlar zehirli değil.” Tyrion tedirgin oldu.

“Değil. Neden senin kötülüğünü isteyeyim?” Yargıç Illyrio bir mantar daha yedi. “Biraz güven göstermeliyiz, sen ve ben. Hadi, ye.” Ellerini tekrar birbirine vurdu. “Yapacak işlerimiz var. Küçük dostum kuvvetini yüksek tutmalı.”

Hizmetkârlar incirle doldurulmuş akbalıkçıl, badem sütünde kaynatılmış dana pirzolası, kremalı ringa balığı, şekerle kaplanmış soğanlar, kokulu peynirler, salyangoz tabakları, sakatatlar ve kendi tüyleriyle süslenmiş siyah bir kuğu getirdi. Tyrion, ona ablasıyla yediği bir akşam yemeğini hatırlatan kuğuyu reddetti ama akbalıkçılla ringadan birer parça aldı, birkaç tane de şekerli soğan yedi. Ve hizmetkâr adam, Tyrion’ın kadehini, o boşalttıkça tekrar doldurdu.

“Bu kadar küçük bir adamsın ama epey şarap içiyorsun.” “Akraba öldürmek zor bir iş, insanı susatıyor.”

Şişman adamın gözleri, parmaklarındaki mücevherler gibi pırıldadı. “Batıdiyar’da, Lord Lannister’ın ölümünün iyi bir başlangıç olduğunu söyleyecek insanlar var.”

“Ablamın duyacağı bir yerde söylemeseler iyi ederler, yoksa dillerini kaybederler.” Cüce, bir ekmek somununu ikiye böldü. “Ve sen de ailem hakkında konuşurken dikkatli olsan iyi edersin yargıç. Akraba katili ya da değil, ben hâlâ bir aslanım.”

Tyrion’ın sözleri peynir lordunu çok eğlendirmiş gibiydi. Adam etli buduna bir şaplak indirdi ve “Siz Batıdiyarlılar hep aynısınız,” dedi. “Bir ipek parçasının üstüne bir hayvan resmi işliyorsunuz ve birdenbire aslan, ejderha ya da kartal kesiliyorsunuz. Seni gerçek bir aslana götürebilirim küçük dostum. Prensin hayvanat bahçesinde bir aslan sürüsü var. Onlarla aynı kafesi paylaşmak ister miydin?”

Yedi Krallık’ın lordları armalarını fazlasıyla önemsiyorlardı, Tyrion bunu kabul etmek zorundaydı. “Pekâlâ,” dedi, “bir Lannister, bir aslan değildir. Bununla birlikte, ben hâlâ babamın oğluyum ve Jaime ile Cersei’yi ben öldüreceğim.”

“Güzel ablandan bahsetmen ne tuhaf,” dedi Illyrio iki salyan**goz** arasında. “Kraliçe, senin başını ona götürecek adama lordluk vadetti, doğumu ne kadar mütevazı olursa olsun.”

Bu, Tyrion’ın beklediğinden fazla değildi. “Eğer ablamın önerisini kabul etmek niyetindeysen, senin için bacaklarını açmasını ı la sağla. Benim en iyi kısmıma karşılık onun en iyi kısmı, bu adil bir ticaret olur.”

“Ağırlığımca altın almayı tercih ederim.” Peynir tüccarı öyle şiddetli güldü ki Tyrion adamın patlayacağından korktu. “Casterly Kayası’ndaki bütün altın. Neden olmasın?”

Yarı hazmedilmiş balıkların ve sakatatların içinde boğulmak üzere olmadığı için rahatlayan cüce, “Altını sana veririm,” dedi, “ama Kaya benim.”

“Aynen öyle.” Yargıç ağzını eliyle kapadı ve kudretli bir geğirme koyuverdi. “Sence Kral Stannis, Kaya’yı sana verir mi? Onun tam bir kanun adamı olduğunu duydum. Ağabeyin beyaz pelerin giyiyor. Yani Batıdiyar’ın bütün kanunlarına göre vâris sensin.” “Stannis, Casterly Kayası’nı bana verebilirdi,” dedi Tyrion, “kral ve akraba öldürmekle ilgili şu küçük mesele olmasaydı. Stannis bunlar için boyumu bir baş kısaltabilir ve ben mevcut hâlimle bile yeterince kısayım. Fakat neden Lord Stannis’e katılmak niyetinde olduğumu düşünüyorsun?”

“Başka ne için Sur’a gideceksin ki?”

“Stannis, Sur’da mı?” Tyrion burnunu ovuşturdu. ‘Yedi kahrolası cehennem aşkına. Stannis, Sur’da ne yapıyor?”

“Bence titriyor. Dorne daha sıcak. Belki de oraya yelken açmalıydı.”

Tyrion, malum bir çamaşırcı kadının, Ortak Dil’i bilmiyormuş gibi yaptığından şüphelenmeye başlıyordu. “Aslında yeğenim Myrcella, Dorne’da. Ve ben onu kraliçe yapmak niyetindeyim.”

Hizmetkâr adam tatlı kremaya batırılmış siyah kirazları servis ederken, Illyrio gülümsedi. “O zavallı çocuk sana ne yaptı da onu öldürmek istiyorsun?”

“Bir akraba katilinden bile *bütün* akrabalarını öldürmesi beklenemez,” dedi Tyrion incinmiş bir tavırla. “Onu kraliçe yapacağım dedim. Öldüreceğim demedim.”

Peynir tüccarı kirazlarını kaşıkladı. “Volantis’te, bir yüzünde bir taç, diğerinde de ölümün kafası olan bir sikke kullanılır. Yine de aynı sikkedir. Kızı kraliçe yapmak onu öldürmek demek. Dorne, Myrcella için ayaklanabilir ama sadece Dorne yetmez. Eğer dostumuzun iddia ettiği kadar zekiysen, bunu zaten biliyorsun.” Tyrion şişman adama yeni bir ilgiyle baktı. İki konuda da haklı. Onu kraliçe yapmak onu öldürmek demek ve ben bunu biliyorum. “Bana kalan tek şey beyhude eylemlerde bulunmak. Bu eylem, en azından ablamın acı gözyaşları dökmesini sağlar.” Yargıç Illyrio, ağzındaki kremayı tombul elinin tersiyle sildi. “Casterly Kayası’na giden yol Dorne’dan geçmiyor küçük dostum. Sur’un altından da akmıyor. Fakat oraya giden bir yol var, sana söyleyeyim.”

“Ben haklarından yoksun bırakılmış bir vatan hainiyim; bir kral ve akraba katlettim.” Yollar hakkındaki bu konuşma, Tyrion’ı rahatsız etmişti. *Bunun bir*

oyun olduğunu mu düşünüyor?

“Bir kralın yaptığını, başka bir kral bozabilir. Pentos’ta bir prensimiz var küçük dostum. Balolara ve şölenlere başkanlık eder, fildişinden ve altından yapılmış bir tahtırevanın içinde şehirde dolaşır. Prensin önünde üç haberci yürür. Ticaretin altın terazisini, savaşın demir kılıcını ve adaletin gümüş kamçısını taşırlar. Prens, her yeni yılın ilk gününde, tarlaların bakiresinin ve denizlerin bakiresinin bekâretini bozmalıdır.” Illyrio öne eğildi, dirsekleri masadaydı. “Lâkin bir ekin ürün vermezse ya da bir savaş kaybedilirse, tanrıları yatıştırmak için prensin boğazını keseriz ve kırk aile arasından yeni bir prens seçeriz.”

“Hatırlat da asla Pentos Prensi olmayayım.”

“Senin Yedi Krallık’ın çok mu farklı? Batıdiyar’da barış yok, adalet yok, inanç yok... ve yakında yiyecek de olmayacak. İnsanlar, açlıktan kırıldıklarında ve korkmaktan yorulduklarında, bir kurtarıcı ararlar.”

“Arayabilirler ama buldukları tek şey Stannis olursa...” “Stannis değil. Myrcella da değil.” Sarı gülümseme genişledi. “Başka biri. Tommen’dan güçlü, Stannis’ten nazik ve Myrcella’dan daha iyi bir iddiaya sahip. Denizin karşısından gelecek ve kanayan Batıdiyar’ın yaralarını saracak bir kurtarıcı.”

“Güzel sözler.” Tyrion etkilenmemişti. “Kelimeler rüzgârdır. Kim bu kahrolası kurtarıcı?”

“Bir ejderha.” Peynir tüccarı, Tyrion’ın yüzündeki ifadeyi gördü ve güldü. “Üç başlı bir ejderha.”

DAENERYS

Ölü adamın basamakları tırmandığını duyabiliyordu. Adamın önünden giden adımların ağır ve ölçülü sesi, salonun mor sütunlarının arasında yankılanıyordu. Daenerys Targaryen, ölü adamı, taht olarak kullandığı abanoz sıranın üstünde bekliyordu. Gözleri uykuluydu, platin saçları dağınıktı.

"Majesteleri," dedi Sör Barristan Selmy, Dany'nin Kraliçe Muhafızlarının lord kumandanı. "Bunu görmenize gerek yok." "O benim için öldü." Dany aslan postunu göğsüne çekti. Postun altında, onu uyluklarına kadar örten ince, beyaz bir keten tunik vardı. Missandei onu uyandırdığında, Dany kırmızı kapılı bir evin rüyasını görüyordu. Giyinmek için zamanı olmamıştı.

"Khaleesi," diye fısıldadı Irri, "ölü adama dokunmamalısınız. Ölüye dokunmak kötü şans getirir."

"Eğer onu bizzat öldürmediyseniz." Jhiqui, Irri'den daha iri kemikliydi, geniş kalçaları ve büyük göğüsleri vardı. "Bu bilinir." "Bilinir," diye onayladı Irri.

Dothraklar, atlar söz konusu olduğunda zeki insanlardı ama diğer konularda tamamen aptal olabiliyorlardı. *Ayrıca, onlar sadece küçük kızlar.* Dany'nin hizmetçileri onunla aynı yaştalardı; siyah saçları, bakır tenleri ve badem şekilli gözleriyle görüntüde yetişkin kadınlardı ama yine de küçük kızlardı. Dany'ye, Khal Drogo'yla evlendiği gün verilmişlerdi. Dany'nin giydiği postu ona Drogo vermişti; bir *hrakkar*'ın başı ve derisi, Dothrak denizinin beyaz aslanı. Dany'ye çok büyük geliyordu ve küf kokuyordu ama Dany post sayesinde, güneşi ve yıldızı hâlâ onun yanındaymış gibi hissediyordu.

Basamakların tepesinde önce Gri Solucan belirdi, bir meşale taşıyordu. Adamın bronz miğferinin tepesinde üç diken vardı. Gri Solucan'ı dört Lekesiz takip etti, ölü adamı omuzlarında taşıyorlardı. Lekesizler'in miğferlerinde sadece birer diken vardı. Adamların yüzleri öyle ifadesizdi ki onlar da bronzdan dökülmüş olabilirlerdi. Cesedi Dany'nin ayaklarının dibine yatırdılar. Sör Barristan kanla lekelenmiş kefeni açtı. Gri Solucan, Dany'nin cesedi görebilmesi için meşaleyi aşağı indirdi.

Ölü adamın yüzü pürüzsüz ve tüysüzdü ama yanakları bir kulağından diğerine kadar kesilmişti. Uzun boylu, mavi gözlü, güzel yüzlü bir adamdı. *Lys'in ya da Eski Volantis'in çocuklarından biri. Korsanlar tarafından bir gemiden çatınmış ve kırmızı Astapor'daki köleliğe satılmış.* Adamın gözleri açıktı ama ağlayan, yaralarıydı. Dany'nin sayamayacağı kadar çok yara vardı.

"Majesteleri," dedi Sör Barristan, "cesedin bulunduğu sokak arasında, kiremitlere çizilmiş bir harpiya vardı."

"Kanla çizilmiş bir harpiya." Daenerys şimdiye kadar bu cinayetlerin yöntemini öğrenmişti. Harpiya'nın Oğulları katliamlarını geceleri gerçekleştiriyorlardı ve her itlafın üstüne işaretlerini bırakıyorlardı. "Gri Solucan, bu adam neden yalnızdı? Bir ortağı yok muydu?" Dany'nin emriyle, Lekesizler geceleri Meereen sokaklarında daima çift olarak dolaşıyorlardı.

"Kraliçem," diye karşılık verdi kumandan, "hizmetkârınız Sallı k Kalkan dün gece görevde değildi. İçki içmek ve arkadaş bulmak için... malum bir yere... gitmişti."

"Malum bir yer? Ne demek istiyorsun?"

"Bir zevk evi Majesteleri."

Bir genelev. Dany'nin azatlı kölelerinin yarısı, Bilge Ustalar'ın yatak kölesi yetiştirmekle meşhur olduğu Yunkai'den geliyordu. İç çekmenin yedi makamı. Meereen'in dört bir yanında mantarlar gibi genelevler bitmişti. *Bildikleri tek şey bu. Hayatta kalmak zorundalar.* Yiyecek her gün biraz daha pahalanırken, insan eti ucuzluyordu. Meereen'in köle ticareti asaletine ait olan basamaklı piramitlerin arasındaki yoksul bölgelerde, akla gelebilecek her tür şehevi zevke hizmet eden genelevler vardı, Dany bunu biliyordu. *Buna rağmen...* "Bir hadım, bir genelevde ne bulmayı umabilir?" "Erkeklik organlarından yoksun olan adamlar bile, hâlâ bir erkeğin kalbine sahip olabilirler Majesteleri," dedi Gri Solucan. "Öğrendiğime göre, hizmetkârınız Sadık Kalkan bazen genelev kadınlarına sikke veriyormuş, onunla yatağa uzanıp ona sarılmaları için."

Ejderhanın kanı ağlamaz. "Sadık Kalkan," dedi Dany kuru gözlerle. "Adı bu muymuş?"

"Eğer Majesteleri memnun olacaksa."

"Güzel bir isim." Astapor'un İyi Ustalar'ı, köle askerlerin isim almasını bile yasaklamıştı. Lekesizler'den bazıları, Dany onları azat ettikten sonra doğum isimlerini geri almışlardı, diğerleri kendileri için yeni isimler seçmişlerdi. "Sadık Kalkan'a kaç kişinin saldırdığı biliniyor mu?"

"Bu kulunuz bilmiyor. Çok."

"Altı ya da daha fazla," dedi Sör Barristan. "Aldığı yaralardan anlaşılıyor ki

ona her yandan saldırmışlar. Ceset, boş bir kınla birlikte bulundu. Sadık Kalkan saldırganların bazılarını yaralamış olabilir.”

Dany, Harpiya’nın Oğulları’ndan birinin, o anda bir yerlerde, karnını tutmuş ve acıyla kıvranır hâlde ölüyor olması için sessiz bir dua okudu. “Yanaklarını niye bu şekilde kesmişler?”

“İnayetli kraliçem,” dedi Gri Solucan, “katiller, bir keçinin edep yerlerini, hizmetkârınız Sadık Kalkan’ın boğazına zorla tıkmışlar. Bu kulunuz, cesedi buraya getirmeden önce onları çıkardı.”

Ona bizzat onun edep yerlerini yediremezlerdi. Astaporlular ona ne kök ne de gövde bırakmıştı. “Oğullar cesaretleniyor,” dedi Dany. Şu ana kadar, saldırılarını silahsız azatlı kölelerle sınırlı tutmuşlardı, onları caddelerde katletmiş ya da karanlıkta evlerine girerek yataklarında öldürmüşlerdi. “İlk kez bir askerimi öldürüyorlar.”

“İlk kez,” diye uyardı Sör Barristan, “lâkin son kez değil.”

Hâlâ savaştayım, diye düşündü Dany. *Tek fark, şimdi gölgelerle dövüşüyorum.* Katliamın bir süre durmasını ummuştu, gelişmek ve iyileşmek için biraz zaman ummuştu.

Aslan postunu omuzlarından attı, cesedin yanında diz çöktü ve ölü adamın gözlerini kapadı, Jhiqui’nin soluğunun kesilişini duymazdan geldi. “Sadık Kalkan unutulmayacak. Onu yıkayın ve savaş için giydirin. Onu miğfer, kalkan ve mızrakla birlikte gömün.”

“Majesteleri nasıl emrederse,” dedi Gri Solucan.

“Merhamet Tapınağı’na adam gönderin. Mavi Faziletler’e kılıç yarasıyla gelen bir adam olup olmadığını soruşturun. Sadık Kalkan’ın kısakılıcı için yüklü miktarda altın ödeyeceğimizi duyurun. Kasapları ve çobanları sorgulayın, son zamanlarda kimlerin keçi iğdiş ettiğini öğrenin.” Belki de bir keçi çobanı itirafta bulunurdu. “Bundan böyle, karanlık çöktükten sonra hiçbir adam tek başına dolaşmayacak.”

“Kullarınız emrinize itaat edecek.”

Daenerys saçlarını arkaya itti. “Bana şu korkakları bulun. Bulun ki, Harpiya’nın Oğulları’na ejderhayı uyandırmanın ne demek olduğunu öğreteyim.”

Gri Solucan, Dany’yi selamladı. Lekesizler kefeni bir kez daha kapattılar, ölü adamı omuzlarına aldılar ve onu salondan çıkardılar. Sör Barristan salonda kaldı. Saçları beyazdı, soluk mavi gözlerinin kenarında ince çizgiler vardı. Bununla birlikte, adamın sırtı hâlâ dimdikti ve yıllar onun silah kullanmaktaki maharetini köreltmemişti. “Majesteleri,” dedi şövalye, “korkarım ki

hadımlarınız, onlara verdiğiniz görevler için uygun değiller.”

Dany sırasına oturdu, aslan postunu tekrar omuzlarına aldı. "Lekesizler benim en iyi savaşçılarım.”

“Askerleriniz, savaşçılarınız değil. Onlar muharebe meydanında, öne uzattıkları mızraklarıyla, kalkanlarının arkasında omuz omuza durmak için yaratıldılar. Eğitimleri onlara itaat etmeyi öğretir. Düşünmeden, tereddüt etmeden, korkusuzca ve kusursuzca itaat etmeyi... sırları aydınlatmayı ya da sorular sormayı değil.” “Şövalyeler bana daha iyi hizmet eder mi?” Selmy, Dany için şövalyeler yetiştiriyordu. Kölelerin oğullarına, Batıdiyar tarzında mızrak ve uzun kılıçla dövüşmeyi öğretiyordu... ama mızraklar, gölgelerin içinden öldüren korkaklara karşı ne işe yarardı?

“Bu meselede değil,” diye kabul etti yaşlı adam. “Ve Majesteleri’nin benden başka şövalyesi yok. Çocuklar hazır olana kadar yıllar geçecek.”

“Peki, Lekesizler değilse kim? Dothraklar daha kötü olur.” Dothraklar at sırtında dövüşürlerdi. Atlı adamlar, açık arazilerde ve tepelerde, şehrin dar caddelerinde ve ara sokaklarında olduklarından daha faydalılardı. Meereen’in rengârenk kiremitlerden örülmüş duvarlarının ardında, Dany’nin hakimiyeti en iyimser tabirle zayıftı. Binlerce köle, tepelerdeki engin arazilerde hâlâ büyük meşakkatle çalışıyordu; buğday ve zeytin yetiştiriyorlardı, koyun ve keçi güdüyorlardı, madenlerden tuz ve bakır çıkarıyorlardı. Meereen’in ambarlarında kâfi miktarda tahıl, yağ, zeytin, kuru meyve ve tuzlu et vardı ama stoklar gitgide azalıyordu. Bu yüzden Dany, üç kansüvarisinin komutasındaki küçük *khalasar*'ını, art bölgeleri baskıyla kontrol altına almaları için şehirden göndermişti. Esmer Ben Plumm, Yunkai akınlarını engellemek üzere ikinci Oğullar’la birlikte güneye gitmişti.

Dany en ehemmiyetli görevi Daario Naharis’e vermişti. Altın dişi ve üç çatallı sakalıyla, mor bıyıklarının arkasından muzipçe gülümseyen belagatli Daario. Doğudaki tepelerin ötesinde bir sıra kumtaşı dağı, Khyzai Geçidi ve Lhazar vardı. Eğer Daario, Lhazarlılar’ı, ticaret yollarını tekrar açmaya ikna edebilirse, gerektiğinde nehir kıyısından ve tepelerin üzerinden tahıl getirilebilirdi... fakat Kuzu İnsanlar’ın Meereen’i sevmek için herhangi bir sebebi yoktu. “Fırtına Kargaları, Lhazar’dan döndüğünde onları caddelerde kullanabilirim,” dedi Dany, Sör Barristan’a, “fakat o zamana kadar elimde sadece Lekesizler var.” Ayağa kalktı, “izninizi rica ediyorum sör. Ricacılar kısa zaman sonra kapımda olacaklar. Sarkık kulaklarımı takmalı ve yine onların kraliçesi olmalıyım. Reznak’ı ve Kelkafa’yı çağırın, giyindiğimde onlarla görüşeceğim.”

“Emredersiniz Majesteleri.” Selmy reverans yaptı.

Büyük Piramit, kare şekilli muazzam zemininden, kraliçenin yeşilliklerle ve kokulu havuzlarla çevrili özel dairesinin bulunduğu azametli zirvesine kadar iki yüz elli metre boyundaydı. Şehrin üzerinde serin ve mavi bir şafak sökerken Dany terasa çıktı. Batıda, güneş ışığı Merhamet Tapınağı’nın altın kubbelerinden yansıyor ve kudretlilerin piramitlerinin arkasına derin gölgeler düşürüyordu. O *piramitlerden bazılarının içinde, Harpiya’nın Oğulları* şu *anda bile yeni cinayetler planlıyorlar ve benim onları durduracak gücüm yok.*

Viserion, Dany’nin huzursuzluğunu sezdi. Beyaz ejderha bir armut ağacına dolanmış yatıyordu, başını kuyruğunun üstüne koymuştu. Dany önünden geçtiğinde Viserion gözlerini açtı. Gözleri, erimiş altınla dolu iki havuzdu. Boynuzlan da altındı, başının arkasından kuyruğuna kadar akan pullar da öyle. Ejderhanın çenesinin altını kaşıyarak, “Tembelsin,” dedi Dany. Hayvanın pulları, uzun zaman güneşin altında bırakılmış bir zırh gibi sıcaktı. *Ejderhalar ete dönüşmüş ateştir.* Dany bunu, Sör Jorah’ın ona düğün hediyesi olarak verdiği kitaplardan birinde okumuştu. "Kardeşlerinle birlikte avlanıyor olman gerekirdi. Yoksa sen ve Drogon yine kavga mı ettiniz?” Ejderhalar son zamanlarda vahşileşmişti. Rhaegal, Irri’yi ısırmaya çalışmıştı. Viserion, Reznak’ın son ziyaretinde kethüdanın *tokarı*nı tutuşturmuştu. *Onları çok yalnız bıraktım ama onlar için zamanı nereden bulacağım*?

Viserion’un kuyruğu sağa sola sallandı, ağacın gövdesine sertle çarptı, Dany’nin ayaklarına bir armut düştü. Viserion kanatlanın açtı ve yarı uçup yarı zıplayarak balkon duvarının üstüne çıktı. Ejderha kendini gökyüzüne bırakırken, *büyüyor,* diye düşündü Dany. *Hepsi büyüyor. Yakında ağırlığımı taşıyacak kadar iri olacaklar.* Sonra Dany, Fatih Aegon’ın uçtuğu gibi uçacaktı, yukarı ve yukarı, Meereen küçücük kalana ve Dany’nin başparmağının altında kaybolana kadar.

Dany, genişleyen daireler çizerek yukarı tırmanan Viserion’u, Skahazadhan’ın çamurlu sularının ilerisinde kaybolana kadar izledi. Sonra piramidin içine geri döndü; Irri ve Jhiqui, saçlarındaki düğümleri çözmek ve onu Meereen Kraliçesi’ne yakışır bir şekilde giydirmek için içeride bekliyordu.

Meereen Kraliçesi’ne yakışan kıyafet bir Ghiscar *tokarı*ydı. Kullanışsız bir giysiydi. Kalçaların etrafına sarılan, tek kolun altından geçirilen ve omzun üzerine atılan, uzun, bağcıksız, şekilsiz bir çarşaftı, *tokarı*n eteklerinden sarkan püsküller dikkatlice diziliyor ve sergileniyordu. *Tokar* çok gevşek sarılırsa düşüyordu, çok sıkı sarılırsa dolaşıyor, insanı tökezletiyor ve rahatsız ediyordu. Uygun bir şekilde sarıldığında bile, *tokan* giyen insan onu sol eliyle yerinde tutmak zorunda kalıyordu. *Tokarın* içinde yürümek için küçük adımlar atmak ve

olağanüstü bir dengeyle hareket etmek gerekiyordu, aksi hâlde insan, yere sürtünen ağır püsküllerin üstüne basıyordu. *Tokar,* çalışmak zorunda olan adamlar için tasarlanmış bir giysi değildi. *Tokar* bir *efendi* kıyafetiydi, variyet ve kudret göstergesiydi.

Dany, Meereen'i aldığında *tokan* yasaklamak istemişti ama danışmanları tarafından bunun aksine ikna edilmişti. Yeşil Fazilet

Galazza Galare, "Ejderhaların Anası *tokar* kuşanmalı ya da sonsuza kadar nefret edilmeyi göze almalı," diye uyarmıştı. "Batıdiyar yünlerinin ya da Myr dantelinden dikilmiş bir elbisenin içinde, Majesteleri bizim aramızda sonsuza kadar bir yabancı olarak kalır, tuhaf bir ecnebi, barbar bir fatih." ikinci Oğullar'ın kumandam Esmer Ben Plumm, meseleyi kısa ve öz bir şekilde açıklamıştı. "Tavşanların kralı olmak isteyen bir adam, bir çift sarkık kulak takınalı."

Dany'nin bugün için seçtiği sarkık kulaklar, beyaz ince ketenden yapılmıştı. Dany, Irri'nin yardımıyla, altın püsküllü *tokarı* üçüncü denemesinde doğru bir şekilde vücuduna sardı. Irri, Dany'nin tacını getirdi. Taç, Dany'nin hanedanının üç başlı ejderhası şeklinde dövülmüştü. Ejderhanın kıvrımları altındı, kanatları gümüştü, üç başından biri fildişi, biri akik, biri de yeşimdi. Gün bitmeden, Dany'nin boynu ve omuzları tacın ağırlığı yüzünden kaskatı olacaktı. *Bir taç, başta rahatça taşınmamak.* Bunu bir zamanlar Dany'nin atalarından biri söylemişti. *Bir Aegon ama hangisi*? Batıdiyar'ın Yedi Krallık'ında beş Aegon hüküm sürmüştü. Akıncısı da olabilirdi ama İşgalci'nin köpeği, Dany'nin ağabeyinin oğlunu henüz sütten kesilmemiş bir bebekken öldürmüştü. *Yaşasaydı onunla evlenebilirdim. Aegon benim yaşıma Viserys'ten daha yakın olacaktı.* Aegon ve kız kardeşi öldürüldüğünde, Dany yeni doğmuştu. Çocukların babası, yani Dany'nin ağabeyi Rhaegar, çocuklardan da önce ölmüştü, Uç Dişli Mızrak'ta İşgalci tarafından katledilmişti. Dany'nin diğer ağabeyi Viserys, Vaes Dothrak'ta, başında erimiş altından bir taçla, çığlıklar atarak ölmüştü. İzin verirsem beni de öldürürler. Sadık Kalkan'ı katleden bıçakların asıl hedefi bendim.

Dany, Ulu Ustalar'ın, Yunkai'den Meereen'e gelen yol boyunca çivilediği köle çocukları unutmamıştı. Yüz altmış üç çocuk vardı, her milde bir çocuk, mil direklerine çivilenmiş ve tek kolları Dany'ye yolu gösterecek şekilde ileri uzanmış. Meereen düştükten sonra, Dany aynı sayıda Ulu Usta'yı direklere çivilemişti. Adamların yavaş ölümüne sinek sürüleri eşlik etmişti ve ufunet uzun süre meydandan ayrılmamıştı. Bununla birlikte, Dany zaman zaman yeterince ileri gitmediğinden endişe ediyordu. Meereenliler, Dany'ye her fırsatta karşı

koyan sinsi ve inatçı insanlardı. Köleleri azat etmişlerdi, evet... ama onları, karınlarını hile doyuramayacakları kadar düşük maaşlarla hizmetkâr olarak geri almışlardı. Bir işe yaramayacak kadar yaşlı ya da genç olanlar, hastalıklı ve sakat olanlarla birlikte sokaklara atılmıştı. Ve Ulu Ustalar, soylu şehirlerinin ejderha kraliçesi tarafından pis dilencilerle, hırsızlarla ve fahişelerle doldurulduğundan şikâyet etmek için hâlâ azametli piramitlerinin tepesinde toplanıyorlardı.

Meereen'i yönetmek için Meereenliler'i kazanmalıyım, onlardan ne kadar nefret ediyor olursam olayım. Dany, Irri'ye, "Hazırım," dedi.

Reznak ve Shakaz mermer basamakların başında bekliyorlardı. "Ulu kraliçe," dedi Reznak mo Reznak, "bugün o kadar göz alıcısınız ki size bakmaya korkuyorum." Kethüda, altın püskülleri olan kestane rengi bir *tokar* giymişti. Ufak tefek, silik bir adamdı. Parfümle yıkanmış gibi kokuyordu. Yüksek Valyria Dili'nin, koyu Ghiscar aksanıyla bozulup yozlaşmış bir formunu konuşuyordu.

"Çok naziksiniz," diye karşılık verdi Dany, aynı dilde.

"Kraliçem," diye hırladı Skahaz mo Kandaq, saçlarım kazıyan adamlardan biriydi. Ghiscarlılar'ın saçları gür ve kıvırcıktı. O saçlara boynuz, diken ve kanat şekli vermek, Köle Şehirleri'ndeki adamların uzun yıllardır benimsediği bir tarzdı. Skahaz, eski Meereen'i geride bırakmak ve yenisini kabul etmek için saçlarını kazımıştı. Skahaz'ın akrabaları onu örnek alıp aynı şeyi yapmıştı. Diğer adamlar da onları takip etmişti ama Dany bunun sebebinin korku mu, özenti mi yoksa hırs mı olduğunu söyleyemezdi. Saçlarını kazıyan adamlara kelkafalar deniyordu. Skahaz, *asıl* Kelkafa'ydı... ve Harpiya'nın Oğulları'na ihanet edenlerin en şeytani olanıydı. "Hadımın başına gelenleri duyduk."

"Onun adı Sadık Kalkan'dı."

"Katiller cezalandırılmazsa daha fazla adam ölecek." Saçları kazınmış olmasına rağmen, Skahaz'ın tiksinti verici bir yüzü vardı; çatık kaşlar, torbalı küçük gözler, siyah noktalarla dolu büyük bir burun, Ghiscarlılar'ın olağan amberinden çok sarı görünen yağlı bir cilt. Keskin, acımasız ve öfkeli bir yüzdü. Dany sadece, o yüzün aynı zamanda dürüst bir yüz olması için dua edebilirdi.

"Kim olduklarını bilmezken onları nasıl cezalandırabilirim?" diye sordu. "Bana bunu söyle cesur Skahaz."

"Düşman sıkıntısı çekmiyorsunuz Majesteleri. Terasınızdan, onların piramitlerini görebiliyorsunuz. Zhak, Hazkar, Ghazeen, Merreq, Lord. Eski köle taciri ailelerin hepsi. Pahl. En çok da Pahl. Şimdi kadınlardan oluşan bir hane. Kan isteyen öfkeli ve yaşlı kadınlar. Kadınlar unutmaz. Kadınlar affetmez."

Unutmaz ve affetmez, diye düşündü Dany *ve ben Batıdiyar'a döndüğümde, bunu İşgalci'nin köpekleri de öğrenecek.* Dany ile Pahl Hanedanı arasında bir

kan davası olduğu doğruydu. Oznak zo Pahl, teke tek bir dövüşte Güçlü Belwas tarafından katledilmişti. Joso'nun Kamışı şehrin kapılarını kıymıklara ayırdığında, Oznak'ın babası, yani Meereen'in şehir muhafızları kumandanı, kapıları savunurken can vermişti. Meydandaki yüz altmış üç adamın arasında Oznak'ın üç amcası vardı. "Harpiya'nın Oğulları'yla ilgili bilgi için ne kadar altın vadettik?"

"Eğer Majesteleri memnun olacaksa, yüz altın."

"Bin altın bizi daha fazla memnun eder. Öyle yapın." "Majesteleri benim tavsiyemi sormadı," dedi Skahaz Kelkafa, "lâkin ben derim ki, kanın bedeli kanla ödenmeli. İsmini verdiğim her aileden bir erkek alın ve öldürün. Bir dahaki sefere adamlarınızdan biri katledildiğinde, her büyük hanedandan iki erkek alın ve ikisini de öldürün. Üçüncü bir cinayet olmayacaktır." Reznak azdırıla inledi. "*Hayııır*... nazik kraliçem, böyle bir mezalim tanrıların gazabını üstümüze çeker. Katilleri bulacağız, size söz veriyorum. Ve bulduğumuzda, katillerin alt tabaka doğumlu pislikler olduğu anlaşılacak, göreceksiniz."

Kethüda, Skahaz kadar keldi ama onun kelliğinin sorumlusu tanrılardı. Reznak, Dany tarafından terfi edildiğinde, "Saçlarım ortaya çıkacak kadar küstahlaşırsa, berberim usturasıyla birlikte hazır bekliyor," diye güvence vermişti. Dany bazen, o usturanın, Reznak'ın boğazı için saklanmasının daha iyi olup olmayacağını merak ediyordu. Reznak faydalı bir adamdı ama Dany ondan hoşlanmıyor ve ona güvenmiyordu. Qarth'ın Ölümsüzler'i, Dany'nin üç kez ihanete uğrayacağını söylemişti. İhanetlerin ilki Mirri Maz Duur'du, İkincisi Sör Jorah Mormont'tu. Üçüncüsü Reznak mı olacaktı? Kelkafa mı? Daario mu? *Yoksa hiç şüphelenmediğim biri mi? Sör Barristan, Gri Solucan ya da Missandei*?

"Skahaz," dedi Dany, Kelkafa'ya. "Tavsiyen için teşekkür ederim. Reznak, bin altının neler başarabileceğini bir görelim." Daenerys, tokarını tutarak adamları geçti ve geniş mermer merdivenden aşağı inmeye başladı. Püsküllere basıp düşmemek ve saraya kafa üstü girmemek için ağır adımlar attı.

Missandei onun gelişini duyurdu. Küçük kâtibenin tatlı ve güçlü bir sesi vardı. "*Meereen Kraliçesi, Andallar'ın ve Rhoynarlar'ın Kraliçesi, Büyük Çim Denizi'nin Khaleesi'si, Zincir Kıran ve Ejderhaların Anası Daenerys Fırtınadadoğan için diz çökün.*"

Salon doluydu. Lekesizler, sırtlarını sütunlara vermiş hâlde ayakta duruyordu, ellerinde kalkanları ve mızrakları vardı. Adamların miğferlerindeki dikenler, bir sıra bıçak gibi yukarı uzanmıştı. Meereenliler doğu duvarındaki pencerelerin altında toplanmıştı. Dany'nin azatlı köleleri, eski sahiplerinin iyice

uzağında duruyordu. *Onlar bir arada durmadığı sürece, Meereen'de barış olmayacak.* Salon ayağa kalktı. *En azından bunu birlikte yapıyorlar.*

Reznak mo Reznak'ın bir listesi vardı. Teamül, kraliçenin, Astaporlu elçiyle başlamasını gerektiriyordu. Elçi, kendine Lord Ghael diyen eski bir köleydi ama adamın neyin lordu olduğunu kimse bilmiyordu.

Lord Ghael'in bir ağız dolusu çürük dişi ve gelinciğe benzeyen sivri, sarı bir yüzü vardı. Bir de hediyesi. "Muhteşem Cleon, Ejderhaların Anası Daenerys Fırtınadadoğan'a duyduğu aşkın nişanı olarak bu terlikleri gönderdi."

Irri, terlikleri Dany'nin ayağına geçirdi. Terlikler altın yaldızlı deriden yapılmış ve tatlı su incileriyle süslenmişti. *Kasap kral bir çift sevimli terlikle beni kazanabileceğine mi inanıyor?* "Kral Cleon çok cömertmiş. Bu güzel hediye için ona teşekkür edin." *Güzel ama bir çocuk için yapılmış.* Dany'nin ayaklan küçüktü, buna rağmen sivri uçlu terlikler Dany'nin ayak parmaklarını sıkıştırıyordu.

"Terliklerin sizi memnun ettiğini duymak Muhteşem Cleon'u memnun edecek," dedi Lord Ghael. "Kralımız, Ejderhaların Anası'nı bütün düşmanlarına karşı savunmaya hazır olduğunu iletmemi emretti."

Eğer yine Kral Cleon'la evlenmemi teklif ederse, terliklerden birini kafasına fırlatacağım, diye düşündü Dany, fakat Astaporlu elçi bu sefer bir kraliyet evliliğinden bahsetmedi. Bunun yerine, "Astapor ve Meereen için, Yunkai'nin Bilge Ustaları'nın acımasız saltanatına son verme vakti gelmiştir," dedi. "Bilge Ustalar, özgürlük içinde yaşayanların yeminli düşmanlarıdır. Muhteşem Cleon, kendisinin ve yeni Lekesizler'inin yakın zamanda yürüyüşe geçeceğini söylememi emretti."

Cleon'un yeni Lekesizler'i, ağza alınmaz bir şaka. "Kral Cleon kendi bahçesiyle ilgilensin ve Yunkaililer'in kendi bahçeleriyle ilgilenmelerine izin versin, akıllıca davranmış olur." Bu tavsiyenin sebebi, Dany'nin Yunkai'ye karşı sevgi besliyor olması değildi. Dany, Yunkai ordusunu arazide yendikten sonra Sarı Şehir'i ele geçirilmemiş bir hâlde bıraktığı için pişmandı. Dany oradan ayrılır ayrılmaz, Bilge Ustalar kölelik düzenine geri dönmüşlerdi ve şimdi ordular toplamak, kiralık askerler tutmak ve Dany'ye karşı ittifaklar kurmakla meşgullerdi.

Bununla birlikte, kendi kendini Muhteşem ilan eden Cleon da Bilge Ustalar'dan daha iyi değildi. Kasap Kral, köleliği Astapor'a geri getirmişti. Tek değişiklik, artık eski kölelerin efendi, eski efendilerin de köle olmasıydı.

"Ben sadece genç bir kızım ve savaş hakkında çok az şey bilirim," dedi Dany, Lord Ghael'e. "Lâkin Astapor'un açlıktan kırıldığını duyduk. Kral Cleon,

insanlarını savaşa götürmeden önce onların karnını doyursun.” Elini salladı. Ghael salondan çıktı.

“İlahemiz,” dedi Reznak mo Reznak, “soylu Hizdahr zo Loraq’ı dinleyecek misiniz?”

Yine mi? Dany başıyla onayladı ve Hizdahr öne çıktı; amber rengi kusursuz bir cildi olan, uzun boylu, çok zayıf bir adamdı. Hizdahr, kısa zaman önce Sadık Kalkan’ın ölü yattığı aynı noktada reverans yaptı. Dany kendine, *bu adama ihtiyacım var,* diye hatırlattı. Hizdahr varsıl bir tüccardı. Meereen’de ve denizin karşısında pek çok dostu vardı. Volantis’e, Lys’e ve Qarth’a gitmişti. Tolos’ta ve Elyria’da akrabaları vardı. Hatta adamın, Yunkaililer’in Dany’ye ve saltanatına karşı düşmanlık uyandırmaya çalıştığı Yeni Ghis’te bile etkili olduğu söyleniyordu.

Ve zengindi. İnanılmaz derecede zengin...

Ve talebini kabul edersem daha da zengin olacak. Dany şehrin dövüş çukurlarını kapattığında, çukurların hisse değerleri düşmüştü. Hizdahr zo Loraq hisseleri iki eliyle birden kapmıştı, şimdi Meereen’deki dövüş çukurlarının çoğu ona aitti.

Soylu adamın şakaklarından, kırmızı siyah saçlardan oluşan kanatlar çıkıyordu. Kanatlar onu uçmak üzereymiş gibi gösteriyordu. Altın halkalarla bağlanmış bir sakal, adamın uzun yüzünü daha uzun hâle getiriyordu. Hizdahr’ın mor *tokarı*nın püsküllerinden ametistler ve inciler sarkıyordu. “Majesteleri burada bulunuş sebebimi biliyor.”

“Beni rahatsız etmekten başka bir amaca sahip olmadığın için buradasın sanırım. Seni kaç kez geri çevirdim?”

“Beş kez Majesteleri.”

“Şimdi altı oldu. Dövüş çukurlarını tekrar açmayacağım.” “Eğer Majestleri sebeplerimi dinlerse...”

“Dinledim. Beş kez. Yeni sebepler mi getirdin?”

“Eski sebepler,” diye kabul etti Hizdahr, “yeni kelimeler. Bir kraliçeyi etkilemeye daha uygun, güzel ve nazik kelimeler.” “Kusurlu bulduğum şey amacın, nezaketin değil. Sebeplerini o kadar çok duydum ki senin davanı bizzat müdafaa edebilirim, tideyim mi?” Dany öne eğildi. “Dövüş çukurları, Meereen’in kuruluşundan bu yana şehrin bir parçasıdır. Dövüşlerin tabiatı son derece dinseldir, Ghis’in tanrıları için bir kan fedakârlığıdır. Ghis’in ölüm sanatı basit bir kasaplık değildir; tanrılarınızı çok memnun eden bir cesaret, maharet ve kuvvet nümayişidir. Muzaffer dövüşçüler şımartılır ve alkışlanır. Ölenler onurlandırılır ve hatırlanır. Çukurları tekrar açmakla, Meereen’in insanlarına,

onların usullerine ve teamüllerine saygı duyduğumu göstermiş olurum. Çukurlar dünyaca meşhurdur. Meereen'e ticaret getirirler ve şehrin hâzinesini dünyanın en uzak köşelerinden doldururlar. Bütün insanların kan susuzluğu vardır, çukurlar bu susuzluğu giderir ve Meereen'in daha huzurlu bir yer olmasını sağlar. Çukurlar, kumların üstünde ölmeye mahkûm edilmiş suçlular için dövüşle yargılama demektir, bir adamın masumiyetini kanıtlayabilmesi için son bir şanstır." Dany tekrar arkasına yaslandı. "İşte böyle. Nasıldım?"

"Davayı, benim bizzat yapmayı umabileceğimden çok daha iyi açıkladınız Majesteleri. Görüyorum ki, güzel olduğunuz kadar belagatlisiniz."

Dany güldü. "Ah, değilim."

Reznak mo Reznak, Dany'nin kulağına, "Majesteleri," diye fısıldadı, "şehrin, dövüş çukurlarında elde edilen net kazancın onda birini vergi olarak alması adettendir. Sikkeler birçok soylu iş için kullanılabilir."

"Kullanılabilir... fakat çukurları tekrar açacak olursak, onda birimizi *brüt* kazançtan almamız gerekir. Ben sadece küçük bir kızım ve bu çeşit meselelerle ilgili çok az şey bilirim ama Xaro Xhoan Daxos'la birlikte bu kadarını öğrenecek kadar uzun zaman yaşadım. Hizdahr, sebeplerini sıraladığın maharetle ordular sıralayabilseydin dünyayı fethederdin... lâkin cevabım hâlâ *hayır.* Altıncı kez."

"Kraliçe konuştu." Hizdahr tekrar reverans yaptı. Adamın ametistleri ve incileri mermer zeminde hafifçe tıkırdadı. Hizdahr zo Loraq çok kıvrak bir adamdı.

Yakışıklı bir adam olabilirdi, o aptal saçları olmasaydı. Reznak ve Yeşil Fazilet, Dany'nin Meereen soylusuyla evlenmesi için ısrar ediyordu, şehir bu sayede Dany'nin hâkimiyetiyle uzlaşabilirdi. Hizdahr mo Loraq dikkatli bir bakışa değer olabilirdi. *Onu Skahaz'a tercih ederim.* Kelkafa, Dany için karısını bir kenara koymayı önermişti ama bu fikir Dany'yi titretmişti. Hizdahr en azından gülümsemeyi biliyordu.

Listesine başvurarak, "Majesteleri," dedi Reznak, "soylu Grazdan zo Galare size hitap edecek Onu dinleyecek misiniz?"

Ayak parmaklarındaki sızıyı elinden geldiğince yok sayarak ve Cleon'un terliklerindeki altınların ve incilerin ışıltısını hayranlıkla seyrederek, "Benim için zevk olur," dedi Dany. Önceden uyarılmıştı; Grazdan, Yeşil Fazilet'in kuzeniydi. Dany, Yeşil Fazilet'in desteğinin paha biçilmez olduğunu düşünüyordu. Rahibe; barışın, teslimiyetin ve yetkili makamlara itaatin sesiydi. *Onun kuzenini saygıyla dinleyebilirim, ona istediği her şeyi verebilirim.*

Adamın istediği şeyin altın olduğu anlaşıldı. Dany, Ulu Ustalar'a, kölelerinin maddi değeri karşılığında tazminat ödemeyi reddetmişti ama

Meereenliler ondan altın sızdırmanın yeni yollarını bulup duruyorlardı. Görünüşe göre, soylu Grazdan bir zamanlar bil köle kadının sahibiydi. Kadın çok iyi bir dokumacıydı. Onun tezgâhından çıkan ürünler sadece Meereen'de değil, Yeni Ghis'te, Astapor'da ve Qarth'ta da çok değerliydi. Kadın yaşlandığında, en azdan yarım düzine genç kız satın almış ve yaşlı kadına, sanalının sırlarını kızlara öğretmesini emretmişti. Yaşlı kadın şimdi ölüydü. Azat edilen genç kızlar, dokumalarını satmak için liman duvarının yanında bir dükkân açmıştı. Grazdan zo Galare, kızların kazancından pay almak istiyordu. "Maharetlerini bana borçlular," diye ısrar etti. "Onları bir mezattan çıkardım ve dokuma tezgâhının başına oturttum."

Dany sessizce dinledi, yüzü ifadesizdi. Grazdan'ın sözleri bitliğinde, 'Yaşlı dokumacının adı neydi?" dedi.

"Kölenin adı mı?" Grazdan kaşlarını çattı ve ağırlığını bir ayanından diğerine verdi. "Onun adı... Elza olabilir. Ya da Ella. Altı yıl önce öldü. Benim çok kölem vardı Majesteleri."

"Elza diyelim. İşte kararım. Kızlardan hiçbir şey almayacaksınız. Onlara dokumacılığı öğreten Elza'ydı, siz değildiniz. Kızlara yeni bir tezgâh alacaksınız, sikkenin satın alabileceği en iyi tezgâhı. Bu, yaşlı kadının adını unutmanızın cezası."

Reznak yeni bir *tokar* çağıracaktı ama Dany azatlı kölelerden birini çağırması için ısrar etti. O andan sonra eski efendileri ve eski köleleri sırayla dinledi. Önüne çözülmesi gereken birçok mesele getirildi. Meereen, düşüşünün ardından vahşice yağmalanmıştı. Kudretlilerin basamaklı piramitleri yıkımın en kötü kısmından esirgenmişti ama şehrin köleleri ayaklanırken ve Dany'yi Yunkai'yle Astapor'dan beri takip eden aç sürüler kırık kapılardan içeri akarken Meereen'in daha mütevazı bölgeleri bir yağma ve cinayet çılgınlığına teslim edilmişti. Lekesizler sonunda asayişi tekrar sağlamıştı fakat yağma, arkasında sayısız sorun bırakmıştı. Onlar da kraliçeyi görmek için geliyordu.

Kocası ve oğulları şehir duvarlarını savunurken ölen bir kadın geldi. Kadın yağma sırasında korkuyla ağabeyine kaçmıştı. Geri döndüğünde, evinin bir geneleve çevrildiğini görmüştü. Fahişeler kendilerini onun giysileri ve mücevherleriyle donatmışlardı. Kadın, evini ve mücevherlerini geri istiyordu. "Kıyafetler onlarda kalabilir," dedi. Dany, kadının mücevherlerinin iade edilmesine karar verdi ama ev, sahibesi onu terk ettiğinde kaybedilmişti.

Zhak Hanedanı'ndan malum bir soyluyu itham etmek üzere eski bir köle geldi. Adam, yakın zaman önce, eskiden o soylunun yatak ısıtıcısı olan azatlı bir köleyle evlenmişti. Soylu, kadının bekâretini almış, onu kendi zevki için

kullanmış ve hamile bırakmıştı. Kadının yeni kocası, soylunun tecavüz suçuyla hadım edilmesini istiyordu, soylunun piçini kendi çocuğu gibi büyütmek için bir kese altın da istiyordu. Dany, adamın altın isteğini onayladı ama soylunun hadım edilmesine dair talebini reddetti. “Soylu adam senin karınla yattığında, kadın onun malıydı. Kanunlara göre ortada tecavüz yoktu.” Eski köle karardan memnun değildi, Dany bunu görebiliyordu ama bir yatak kölesine zorla sahip olmuş her adamı iğdiş etmeye kalksa, çok geçmeden hadımlardan oluşan bir şehri yönetirdi.

Bir delikanlı geldi, Dany’den gençti, narin yapılı ve yaralıydı, gümüş püsküllü, yıpranmış bir *tokar* giymişti. Babasının hane kölelerinden ikisinin, kapıların kırıldığı gece nasıl ayaklandığını titrek bir sesle anlattı. Kölelerden biri delikanlının babasını, diğeri de ağabeyini katletmişti. Annesini de öldürmeden önce ikisi birden kadına tecavüz etmişlerdi. Delikanlı, yüzündeki yaradan öte bir hasar almadan kaçmayı başarmıştı ama katillerden biri hâlâ onun babasının evinde yaşıyordu, diğeri de Ana’nın Adamlarından biri olarak kraliçenin askerlerine katılmıştı. Delikanlı iki adamın da asılmasını istiyordu.

Tozun ve ölümün üstüne inşa edilmiş bir şehrin kraliçesiyim. Dany’nin delikanlıyı reddetmekten başka bir seçeneği yoktu. Yağma sırasında işlenmiş bütün suçlan kapsayan bir genel af ilan etmişti. Efendisine karşı ayaklanan köleleri de cezalandırmayacaktı.

Bunu delikanlıya söylediğinde, çocuk ona doğru koştu, fakat ayakları *tokarına* dolandı ve delikanlı mor mermerin üstüne serildi. Güçlü Belwas aynı anda çocuğun tepesindeydi. Kahverengi devasa hadım, çocuğu tek eliyle havaya kaldırdı ve onu, bir fareyi sallayan çoban köpeği gibi salladı. ‘Yeter Belwas,” diye seslendi

Dany. “Onu bırak.” Çocuğa döndü, “O *tokara* şükret,” dedi, “zira hayatını kurtardı. Henüz çocuksun, bu yüzden burada olanları unutacağız. Sen de aynı şeyi yapmalısın.” Ama çocuk, salondan yıkarken omzunun üzerinden arkaya baktı. Dany çocuğun gözlerini gördüğünde, *Harpiya’nın bir oğlu daha oldu,* diye düşündü.

Gün ortası geldiğinde, Daenerys başının üstündeki tacın ağırlığını ve bedeninin altındaki sıranın sertliğini hissediyordu. Onu bekleyen onca insan varken yemek yemek için durmadı. Bunu yapmak yerine, Jhiqui’yi ekmek, zeytin, peynir ve incir getirmesi için mutfağa gönderdi. Yemeğini insanları dinlerken yedi ve bir kadeh sulu şarap içti. İncirler güzeldi, zeytinler daha güzeldi ama şarap, Dany’nin ağzında metalik bir tat bıraktı. Bu bölgelerde yetişen sarı üzümler, oldukça kalitesiz bir şaraba dönüşüyordu. Şarap ticareti

yapamayız. Ayrıca Ulu Ustalar, zeytin ağaçlarının yanısıra en iyi çardakları da yakmıştı.

Öğleden sonra bir heykeltıraş geldi, Arınma Meydanı'ndaki bronz harpiyanın başını Dany'nin suretiyle değiştirmeyi önerdi.

Dany adamı mümkün olduğunca nazik bir şekilde geri çevirdi. Skahazadhan'da, benzeri görülmemiş büyüklükte bir turna balığı yakalanmıştı ve balıkçılar onu kraliçeye vermek istiyordu. Dany balığa abartılı bir hayranlıkla baktı, balıkçıları bir kese gümüşle ödüllendirdi ve turnayı mutfağa gönderdi. Bir bakır ustası, Dany için, cilalı halkalardan oluşan bir savaş zırhı yapmıştı. Dany hediyeyi şükranla kabul etti; zırh gerçekten güzeldi. Üstelik cilalı bakır, güneşin altında çok hoş pırıldardı ama Dany gerçek bir mücadelede çelik kuşanmayı tercih ederdi. Savaşla ilgili hiçbir şey bilmeyen küçük bir kız bile *bunu* bilirdi.

Kasap Kral'ın gönderdiği terlikler fazlasıyla rahatsız edici hâle gelmişti. Dany terlikleri çıkardı, tek ayağını altına alıp oturdu, diğer ayağını öne arkaya sallıyordu. Kraliçelere yakışır bir oturuş şekli değildi ama Dany kraliçelere yakışır şekilde davranmaktan bıkmıştı. Başı taç yüzünden ağrıyordu ve kalçaları uyuşmuştu. "Sör Barristan," diye seslendi Dany, "bir kralın en çok ihtiyaç duyduğu niteliğin ne olduğunu biliyorum."

"Cesaret mi Majesteleri?"

"Demir gibi bir popo," diye dalga geçti Dany. 'Yaptığım tek şey oturmak."

"Kendinize fazla yükleniyorsunuz Majesteleri. Yükünüzün bir kısmını danışmanlarınızın taşımasına izin vermelisiniz." "Çok fazla danışmanım ve çok az minderim var." Dany, Reznak'a döndü. "Daha kaç kişi?"

"Majesteleri memnun olacaksa, yirmi üç. Bir o kadar taleple birlikte." Kethüda bazı kâğıtlara başvurdu. "Bir buzağı ve üç keçi. Geri kalanlar hiç şüphesiz koyun ya da kuzu olacak."

'Yirmi üç." Dany iç geçirdi. "Çobanlara, ejderhalarımın öldürdüğü hayvanlar karşılığında sikke ödemeye başladığımızdan beri, ejderhalarım koyun etine karşı olağanüstü bir düşkünlük geliştirdi. Bu iddialar doğrulandı mı?"

"Bazı adamlar yanık kemikler getirdi."

"Adamlar ateş yakar. Adamlar koyun eti pişirir. Yanık kemikler hiçbir şey ispatlamaz. Esmer Ben, şehrin dışındaki tepelerde kızıl kurtlar, çakallar ve vahşi köpekler olduğunu söylüyor. Yunkai ile Skahazadhan arasında kaybolan her kuzu için yüklü miktarda gümüş mü ödemeliyiz?"

"Hayır Majesteleri." Reznak reverans yaptı. "Şu serserileri göndereyim mi yoksa onların kırbaçlanmasını mı isterseniz?" Daenerys oturduğu sıranın üstünde kıpırdandı. "İnsanlar bana gelmekten korkmamalı." Bazı iddialar asılsızdı, Dany

bundan emindi, fakat daha fazlası hakikiydi. Ejderhalar; farelerle, kedilerle ve köpeklerle yetinemeyecek kadar büyümüşlerdi. *Daha çok yedikçe daha çok büyüyecekler,* diye uyarmıştı Sör Barristan *ve daha çok büyüdükçe daha çok yiyecekler.* Bilhassa Drogon çok uzak mesafelere uçuyordu, her gün bir koyunu rahatlıkla yiyebilirdi. “Çobanlara hayvanlarının bedelini ödeyin,” dedi Dany, Reznak’a, “fakat bundan sonra, talep sahipleri Merhamet Tapınağı’na gidecek ve Ghis’in tanrılarının huzurunda kutsal bir yemin verecek.” “Emredersiniz.” Reznak ricacılara döndü. Ghiscar dilinde, “Majesteleri Kraliçe kaybettiğiniz hayvanlar için tazminat ödemeye razı oldu,” dedi. ‘Yarın sabah temsilcilerime gidip kendinizi tanıtın. Ödemeniz sizin tercihinize göre sikkeyle ya da hayvanla yapılacak.”

Duyuru, kasvetli bir sessizlikle karşılandı. *Bir de daha mutlu olacaklarım düşünürsün,* diye düşündü Dany. *Almaya geldikleri şeyi aldılar. Bu insanları memnun etmenin bir yolu yok mu*?

Ricacılar tek sıra halinde salondan çıkarken, bir adam arkada kalıp oyalandı; rüzgâr yanığı bir yüzü olan, tıknaz bir adamdı, eski püskü kıyafetler giymişti, kırmızı siyah saçları kulak hizasında kesilmişti. Adam başını öne eğmişti, nerede olduğunu tamamen unutmuş gibi mermer zemine bakıyordu. *Bu ne istiyor*? diye dükündü Dany.

“Meereen Kraliçesi, Andallar’ın ve Rhoynarlar’ın Kraliçesi, Büyük Çim Denizi’nin Khaleesi’si, *Zincir Kıran ve Ejderhaların Anası Daenerys Fırtınadadoğan için diz çökün,"* diye bağırdı Missandei o tiz ve tatil sesiyle.

Dany ayağa kalktığında, *tokarı* aşağı kaymaya başladı. Dany *tokan* yakalayıp yerine çekti. “Sen, çuvallı adam,” diye seslendi, "bizimle konuşmak mı istiyordun? Yaklaşabilirsin.”

Adam başını yukarı kaldırdı, gözleri açık yaralar gibi çiğ ve kırmızıydı. Dany, Sör Barristan’ın, beyaz bir gölge misali onun yanına geldiğini gördü. Adam, elindeki çuvalı sımsıkı tutarak, sendeleyerek ve ayaklarını sürüyerek yaklaştı, bir adım ve sonra bir adım daha. *Sarhoş mu yoksa hasta mı*? diye merak etti Dany. Adamın sarı tırnaklarının altında toprak vardı.

“O nedir?” diye sordu Dany. “Bizimle paylaşacağın bir şıkınım mı var? Bir istirhamın mı var? Bizden ne istiyorsun?”

Adam tedirgin bir şekilde çatlak dudaklarını yaladı. “Ben... bir şey getirdim...”

“Kemikler mi?” dedi Dany sabırsızca. ‘Yanık kemikler?” Adam çuvalı kaldırdı ve çuvalın içindekileri mermerlerin üstüne döktü.

Çuvalın içindekiler kemikti. Kırık ve kararmış kemikler. Uzun olanlar,

ilikleri için açılmıştı.

“Siyah olandı,” dedi adam Ghiscar aksanıyla, “Kanatlı gölge. gökyüzünden indi ve... ve...”

Hayır. Dany titredi. *Hayır, hayır, ah hayır.*

“Sağır mısın aptal adam?” diye sordu Reznak mo Reznak "Beyanımı duymadın mı? Yarın temsilcilerime git, koyununun bedelini alacaksın.”

“Reznak,” dedi Sör Barristan sessizce, “ağzını kapat ve gözlerini aç. Bunlar koyun kemikleri değil.”

Hayır, diye düşündü Dany, *bunlar bir çocuğun kemikleri.*

JON

Beyaz kurt siyah bir ormanın içinde, gökyüzü kadar yüksek bir uçurumun altında koşuyordu. Ay, yukarıdaki çıplak dalların oluşturduğu düğümün arasından kayarak, yıldızlı sema boyunca kurtla birlikte gidiyordu.

“Kar,” diye mırıldandı ay. Kurt cevap vermedi. Kar, kurdun pençelerinin altında çıtırdadı. Rüzgâr, ağaçların arasında iç geçirdi.

Kurt, uzaklardan ona seslenen sürü arkadaşlarını duyabiliyordu. Onlar da avlanıyordu. Kurdun siyah kardeşi kocaman bir keçinin etini parçalarken, gökyüzünden vahşi bir yağmur indi ve siyah kardeşin böğründeki kanı temizledi; keçinin uzun boynuzunun tırmaladığı yeri. Başka bir yerde, kurdun küçük kız kardeşi başını yukarı kaldırdı ve aya şarkı söyledi. Yüz küçük gri kuzen, dişi kurtla birlikte şarkı söylemek için avlanmaya ara verdi. Onların olduğu yerdeki tepeler daha sıcaktı ve yiyecek doluydu. Kurdun kız kardeşinin sürüsü, geceleri koyunların, ineklerin, atların ve insanların avlarının etiyle besleniyordu, hatta bazen insanların etiyle.

“Kar,” diye seslendi ay tekrar, kıkırdayarak. Beyaz kurt, buzlu uçurumun altındaki insan izlerini takip ederek yürüdü. Dilinde kan tadı vardı, kulakları yüz kuzenin şarkısıyla çınlıyordu. Bir zamanlar altı kurttular. Beşi, karın içinde, ölü annelerinin yanında kör bir şekilde inliyor ve sertleşmiş ölü memelerden soğuk süt emiyordu, beyaz kurt tek başına emeklemiş ve onlardan uzaklaşmıştı. Geriye dört kurt kalmıştı... ve beyaz kurt onlardan birini artık hissedemiyordu.

“Kar,” diye üsteledi ay.

Beyaz kurt ondan kaçtı, güneşin gizlendiği gece mağarasına doğru koştu, nefesi havada donuyordu. Muazzam uçurum, yıldızsız gecelerde taş kadar siyahtı, engin dünyanın üzerinde yükselen bir karanlıktı, ama ay çıktığında uçurum, donmuş bir dere gibi solgun ve buzlu ışıldardı. Kurdun postu kalın ve kabarıktı ama rüzgâr estiğinde hiçbir kürk soğuğu uzakta tutamazdı. Rüzgar diğer tarafta daha da soğuktu, kurt bunu hissedebiliyordu. Orası kardeşinin olduğu yerdi, yaz kokan gri kardeşinin olduğu yer.

“Kar.” Bir daldan, bir buz saçağı düştü. Beyaz kurt döndü ve ilişlerini

gösterdi. *“Kar!”* Orman yavaş yavaş kaybolurken beyaz kurdun tüyleri kabardı. *“Kar, kar, kar!”* Beyaz kurt, havayı döven kanatlan duydu. Karanlığın içinde bir kuzgun uçtu.

Bir *güm* sesiyle ve tırmalayan pençelerle Jon Kar’ın göğsüne kondu. *“KAR!”* diye bağırdı Jon’un yüzüne.

“Seni duyuyorum.” Oda loştu, yatak sertti. Panjurlardan sızan gri ışık, rüzgârlı ve soğuk bir gün daha vadediyordu. “Mormont’u böyle mi uyandırıyordun? Tüylerini yüzümden çek.” Jon, kuzinimi kovalamak için battaniyenin altından tek kolunu çıkardı. Kuzgun büyük bir kuştu. Yaşlı, arsız ve dağınıktı, kesinlikle korkusuzdu. Jon’un yatağının direğine uçarak, *“Kar,"* diye bağırdı. *"Kar, kar.”* Jon bir yastık fırlattı ama kuş havalandı. Yastık, duvara çarpıp patladı. Yastığın dolgusu her tarafa saçılırken, Efkârlı Edd başını kapıdan içeri uzattı. “Affedersin,” dedi, kuş tüyü yağmurunu görmezden gelerek, “lorduma kahvaltı getireyim mi?”

“Mısır,” diye bağırdı kuzgun. *“Mısır, mısır.”*

“Kızarmış kuzgun,” dedi Jon “Ve yarım litre bira.” Ona bir peyler getiren ve hizmet eden bir kâhyaya sahip olmak Jon için hâlâ tuhaftı; kısa bir zaman önce, Lord Kumandan Mormont için kahvaltı getiren Jon’du.

“Uç mısır ve bir kızarmış kuzgun,” dedi Efkârlı Edd. “Çok güzel lordum. Ancak Üçparmak Hobb, kuru erikle kaynatılmış elma, haşlanmış yumurta ve siyah sosis hazırladı. Kuru erikle kaynatılmış elmalar harikulade, erikler hariç. Ben şahsen kuru erik yemem. Pekâlâ, Hobb bir zamanlar kuru erikleri, kestane ve havuçla birlikte ince ince kıyıp bir tavuğun içine saklardı. Bir aşçıya asla güvenme lordum. Seni en ummadığın zamanda kandırır.” “Sonra.” Kahvaltı bekleyebilirdi; Stannis beklemezdi. “Dün gece tutsak kampında bir sorun çıktı mı?”

“Muhafızların başına muhafızlar koyduğundan beri sorun çıkmıyor lordum.”

“Güzel.” Sur’un ötesinde kafeslere kapatılmış bin yabanıl vardı; Mance Rayder’ın derme çatma ordusu Stannis Baratheon’ın şövalyeleri tarafından dağıtıldığında ele geçirilen tutsaklar. Tutsakların çoğu kadındı ve bazı muhafızlar kadınları gizlice dışarı çıkarıp yatağa götürüyorlardı. Kralın adamları, kraliçenin adamları; hiç fark etmiyordu. Birkaç kara kardeş de aynı şeyi yapmaya çalışmıştı. Erkekler erkekti ve bu tutsaklar binlerce fersah içindeki yegâne kadınlardı.

“İki yabanıl daha gelip teslim oldu,” diyerek devam etti Edd. “Bir anne ve onun eteklerine yapışmış bir kız çocuğu. Kadının bir erkek bebeği de vardı,

kürklere sarılıp sarmalanmıştı ama ölüydü.”

“Ölü,” dedi kuzgun. Kuşun en sevdiği kelimelerden biriydi bu. “Ölü, ölü, ölü.”

Özgür insanlar hemen her gece geliyordu, Sur’un altındaki mücadeleden kaçan ama gidecek güvenli bir yer olmadığını fark edince sürünerek geri dönen aç ve yarı donmuş yaratıklar. “Anne sorgulandı mı?” diye sordu Jon. Stannis Baratheon, Mance Rayder’ın ordusunu dağıtmış ve Sur’un Ötesindeki Kral’ı esir almıştı... ama dışarıda hâlâ yabanıllar vardı; Ağlak, Tormund Devfelaketi ve daha binlercesi.

“Evet lordum,” dedi Edd, “ama kadının bütün bildiği, mücadele sırasında kaçtığı ve mücadeleden sonra ormanda saklandığı. Onu yulaf lapasıyla doldurup kafeslere gönderdik, bebeği de yaktık.”

Ölü çocukları yakmak Jon Kar’ı artık rahatsız etmiyordu; canlı çocuklar başka bir meseleydi. *Ejderhayı uyandırmak için iki kral.* Önce baba, sonra oğul, böylece iki kral da ölür. Bu kelimeleri kraliçenin adamlarından biri mırıldanmıştı, Üstat Aemon o sırada Jon’un yaralarını temizliyordu. Jon, duyduğu şeyleri, yüksek ateşin sayıklamaları olarak kabul edip kafasından atmaya çalışmıştı. Aemon itiraz etmişti. “Bir kralın kanında kudret vardır,” diye uyarmıştı yaşlı üstat “ve Stannis’ten daha iyi adamlar, bundan daha kötü şeyler yaptılar.” *Kral sert ve bağışlamaz olabilir, evet, ama sütten kesilmemiş bir bebek? Sadece bir canavar canlı bir çocuğu alevlerin içine atabilir.*

Yaşlı Ayı’nın kuzgunu mırıldanırken Jon karanlıkta işedi ve lazımlığını doldurdu. Kurt rüyaları güçleniyordu, Jon onları uyanıkken bile hatırlıyordu. *Hayalet, Boz Rüzgâr’ın öldüğünü biliyor.* Unbb, İkizler’de ölmüştü, dostu olduğuna inandığı adamlar taralından ihanete uğramıştı, kurdu da onunla birlikte zail olmuştu, liran ve Rickon da öldürülmüştü, bir zamanlar Jon’un lord babasının muhafızı olan Theon Greyjoy’un emriyle başları kesilmişti... ama rüyalar yalan söylemiyorsa, çocukların kurtları kaçmıştı. Kraliçenin Tacı’nda, kurtlardan biri karanlığın içinden çıkmış ve Jon'un hayatını kurtarmıştı. *Yaz, olmalı. Yaz’ın tüyleri griydi, Tüylüköpek siyahtı.* Jon, ölü kardeşlerinin birer parçasının o kurtların İçinde yaşayıp yaşamadığını merak etti.

Yatağının yanındaki su sürahisinden çanağını doldurdu, yüzünü ve ellerini yıkadı, siyah yünlülerden temiz bir takım kuşandı, deri bir yelek giydi, ayaklarına iyice aşınmış çizmeler geçirdi. Mormont’un kuzgunu kurnaz siyah gözlerle onu izledi, sonra pencereye uçtu. “Beni kölen mi sanıyorsun?” Jon, elmas şekilli sarı camları olan pencereyi açtığında, yüzüne sabah soğuğu çarptı. Kuzgun uzaklara uçarken, Jon gecenin uyuşukluğunu üzerinden almak için derin

bir nefes aldı. *Bu kuş çok kurnaz.* Kuzgun uzun yıllar boyunca Yaşlı Ayı'nın dostu olmuştu ama Mormont öldüğünde adamın yüzünü yemekten geri durmamıştı.

Jon'un yatak odasının dışındaki basamaklar, deri ve meşeden yapılmış bir düzine sandalye ve bereli bir çam masayla döşeli daha geniş bir odaya iniyordu. Kral Kulesi'nde Stannis vardı, Lord Kumandan Kulesi yanarak iskelete dönmüştü. Bu yüzden Jon, Donat Noye'un, silahhanenin arkasındaki mütevazı dairesine yerleşmişti. Zaman içinde daha geniş bir konuta ihtiyaç duyacaktı şüphesiz, ama şimdilik, Jon kendini komuta etmeye alıştırırken, bu daire işe yarardı.

Kral tarafından Jon'un imzasına sunulan feragatname masanın üstünde, bir zamanlar Donal Noye'a ait olan gümüş kadehin altındaydı. Tek kollu demirci çok az kişisel eşya bırakmıştı: Kadeh, altı metelik, bir bakır yıldız, tokası kırık savatlı bir broş, Fırtına Burnu'nun erkek geyiğini taşıyan küflü, brokar bir takım. *Noye'un hâzinesi aletleriydi, yaptığı kılıçlar ve bıçaklardı. Onun hayali dökümhanedeydi.* Jon, kadehi kenara çekti ve parşömeni tekrar okudu. *Buna mührümü basarsam, sonsuza kadar, Sur'u elden çıkaran lord kumandan olarak hatırlanırım,* diye düşündü, *ama reddedersem...*

Stannis Baratheon'ın asabi ve huzursuz bir konuk olduğu anlaşılmıştı. Stannis, Kral Yolu'ndan aşağı doğru at sürmüş ve neredeyse Kraliçenin Tacı'na kadar gitmişti. Köstebek Kasabası'nın boş kulübelerinin arasında dolaşmış, Kraliçe Kapısı'ndaki ve Meşe Kalkan'daki yıkık hisarları teftiş etmişti. Her gece Leydi Melisandre'yle birlikte Sur'un tepesinde yürüyordu. Gündüzleri tutsak kampını ziyaret ediyor ve kırmızı kadının sorgulaması için esirler seçiyordu. *Engellenmekten hoşlanmıyor. Jon,* bunun güzel bir sabah olmayacağından korktu.

Silahhaneden, kalkan ve mızrak tıkırtıları geldi, yeni çocuklar ve acemi erler silahlanıyordu. Jon, Demir Emmett'in, delikanlılara çabuk olmalarını söyleyen sesini duyabiliyordu. Cotter Pyke, Emmett'i kaybetmekten hoşlanmamıştı ama genç korucu adam yetiştirme yeteneğine sahipti. *Dövüşmeyi seviyor, delikanlılara da bunu öğretecek.* Ya da Jon böyle umut ediyordu.

Jon'un pelerini kapının yanındaki bir kancada asılıydı, kılıç kemeri de başka bir kancadaydı. Jon pelerinini ve kılıç kemerini kuşanıp silahhaneye doğru yürüdü. Hayalet'in uyuduğu halının boş olduğunu gördü. Siyah pelerinler giyen ve yarım miğferler takan iki mızraklı muhafız kapının iç tarafında duruyordu. "Lordum takip isteyecek mi?" diye sordu Garse.

"Kral Kulesi'ni tek başıma bulabilirim sanırım." Jon, nereye gitse onun izini

süren muhafızlara sahip olmaktan nefret ediyordu. Bu durum, kendisini, bir yavru ördek alayına liderlik eden anne ördek gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Demir Emmett'in delikanlıları avluda işe koyulmuşlardı, köreltilmiş kılıçlar kalkanlara çarpıyor ve birbirlerine vurup çınlıyordu. Beygir, Zıpzıp Robin'i sıkıştırıp kuyuya doğru gerilemek zorunda bırakırken, Jon bir süre onları izlemek için durdu. *Beygir iyi bir savaşçı olmak için gereken özelliklere sahip,* diye karar verdi. Delikanlı güçlüydü ve daha da güçleniyordu, içgüdüleri sağlamdı. Zıpzıp Robin başka bir hikâyeydi. Ayaklarının içe dönük olması yeterince kötüydü ama Robin darbe almaktan da korkuyordu. *Belki de onu kâhya yapabiliriz.* Dövüş, Zıpzıp Robin'in yere serilmesiyle aniden bitti.

"İyi dövüştün," dedi Jon, Beygir'e, "ama bir atağı bastırırken kalkanı çok aşağıda tutuyorsun. Bunu düzeltmek istersin, aksi halde büyük ihtimalle ölürsün."

"Evet lordum. Bir dahaki sefere kalkanımı daha yukarıda tutacağım." Beygir, Zıpzıp Robin'i ayağa kaldırdı. Robin beceriksiz bir şekilde reverans yaptı.

Stannis'in birkaç şövalyesi avlunun diğer ucunda yumruklu dövüş talimi yapıyordu. Jon bir köşede kralın adamlarının, diğer köşede kraliçenin adamlarının olduğunu fark etti ama şövalyelerin sayısı azdı. *Hava onlar için çok soğuk.* Jon adamların önünden geçip giderken, gürleyen bir ses arkasından ona bağırdı. "ÇOCUK! SEN! ÇOCUK!"

Çocuk, Jon Kar'ın lord kumandan seçildiğinden bu yana aldığı sıfatların en kötüsü değildi. Jon bunu duymazdan geldi.

"Kar," diye ısrar etti ses, *"Lord Kumandan."*

Jon bu defa durdu. "Sör?"

Şövalye, Jon'dan on beş santim uzundu. "Valyria çeliği taşıyan bir adam, onu poposunu kaşımaktan daha önemli işler için kullanmalı."

Jon bu adamı kalenin çeşitli yerlerinde görmüştü; kendi beyanına göre, adam şöhretli bir şövalyeydi. Sör Godry Farring, Sur'un altındaki mücadele sırasında kaçmaya çalışan bir devi katletmişti. At üstünde devin peşinden gitmiş ve sırtına bir mızrak saplamıştı, sonra yaratığın acınacak derecede küçük kafasını kesmek için atından inmişti. Kraliçenin adamları ona Dev Katili Godry demeye başlamıştı.

Jon, ağlayan Ygritte'i hatırladı. *Ben son devim.* "Uzunpençe'yi, zorunlu oldukça kullanıyorum sör."

"Ama ne kadar iyi?" Sör Godry kendi kılıcını çekti. "Bize göster. Seni incitmeyeceğime söz veriyorum delikanlı."

Ne kadar naziksin. “Başka zaman sör. Korkarım ki şu anda başka işlerim var.”

“Korkuyorsun. Bunu görüyorum.” Sör Godry arkadaşlarına sırıttı, daha geç anlayanlar için, “Korkuyor,” diye tekrar etti.

“Müsaadenizle.” Jon adamlara sırtım döndü.

Kara Kale, solgun şafak ışığında kasvetli ve meyus görünüyordu. *Benim hâkimiyetim,* diye düşündü Jon Kar kederle, *bir kale olmaktan öte bir harabe.* Lord Kumandan Kulesi iskelet hâlindeydi. Ortak Salon, kararmış kirişlerden ibaret bir yığına dönüşmüştü. Hardin Kulesi sert bir rüzgârla devrilecek gibi görünüyordu... gerçi Hardin Kulesi yıllardır böyle görünüyordu. Onların arkasında Sur yükseliyordu: Uçsuz bucaksız, korkutucu, soğuk, eski merdivenin kalıntılarına kavuşacak yeni bir zikzak merdiven yükselten inşaatçılarla dolu. Merdiven olmadan, vinç dışında Sur’un tepesine varmanın bir yolu yoktu. Yabanıllar tekrar saldıracak olursa, vinç işe yaramazdı.

Baratheon Hanedanı’nın altın savaş sancağı Kral Kulesi’nin üzerinde bir kırbaç gibi şaklıyordu. Jon Kar, sancağın dalgalandığı çatıda, kısa zaman önce elinde bir okla dolaşmıştı, Saten ve Sağır Dick Follard’la birlikte Thennler’i ve özgür insanları katletmişti. Kraliçenin adamlarından ikisi titrer hâlde basamaklarda duruyordu, ellerini kollarının altına sıkıştırmışlardı, mızraklarını kapıya dayamışlardı. “O kumaş eldivenler işe yaramaz,” dedi Jon, adamlara. ‘Yarın Bowen Marsh’ı görün, size kürk astarlı deri eldivenler versin.”

“Görürüz lordum, teşekkürler,” dedi daha yaşlı olan muhafız. “Kahrolası ellerimiz donup kopmazsa tabii,” diye ekledi daha genç olan, nefesi solgun bir sisti. “Eskiden Dorne Hudutları’nın soğuk olduğunu düşünürdüm. Ne biliyor muşum?”

Hiçbir şey, diye düşündü Jon Kar, *tıpkı benim gibi.*

Sarmal basamakların yarısını tırmandığında, aşağı inen Samwell Tarly’yle karşılaştı. “Kraldan mı geliyorsun?” diye sordu Jon, Sam’e.

“Üstat Aemon bir mektup gönderdi.”

“Anlıyorum.” Bazı lordlar, mektuplarının okunması ve içeriklerin onlara iletilmesi hususunda üstatlarına itimat ederlerdi ama Stannis, mühürleri bizzat kırmakta ısrarcıydı. “Stannis mektubu nasıl karşıladı?”

‘Yüzünden anladığım kadarıyla, mutlu bir şekilde değil.” Sam sesini fısıltıya dönüştürdü. “Bundan bahsetmemem gerek.”

“Öyleyse bahsetme.” Jon, babasının hangi sancak beyinin Kral Stannis’in egemenliğini reddettiğini merak etti. *Karhold, Stannis’e biat etliğini açıkladığında, kral bu haberi duyurmakta hiç gecikmemişti.* "Uzunyay ve sen

anlaşabiliyor musunuz?”

“Okçuluk hakkında iyi bir kitap buldum.” Sam kaşlarını çattı. "Ama okçuluk hakkında okumak, okçuluk yapmaktan daha kolay. Ellerim su topluyor.”

“Denemeye devam et. Ötekiler karanlık bir gecede ortaya çıkacak olursa, Sur’da yayına ihtiyaç duyabiliriz.”

“Ah, umarım duymayız.”

Kralın çalışma odasının dışında daha fazla muhafız vardı." Majesteleri’nin bulunduğu yere silah sokulması yasak lordum,” dedi muhafızların çavuşu. “Kılıcınızı ve bıçaklarınızı almam gerek.” Jon, itiraz etmenin bir işe yaramayacağını biliyordu. Silahlarını çavuşa verdi.

Çalışma odasının içinde hava sıcaktı. Leydi Melisandre ateşin yanında oturuyordu, kadının boğazının beyaz derisinde bir yakut pırıldıyordu. Ygritte ateşle öpülmüştü; kırmızı rahibe ateşti, kadının saçları kan ve alevdi. Stannis, bir zamanlar Yaşlı Ayı’nın oturduğu ve yemek yediği ahşap masanın arkasında duruyordu. Pürüzlü bir deri parçasının üstüne boyanmış büyük bir kuzey haritası masayı örtmüştü. Haritanın bir ucunu uzun bir mum, diğer ucunu çelik bir eldiven bastırıyordu.

Kral, kuzu yünü pantolon ve kapitone bir yelek giymişti ama zırhla göğüs kalkanı kuşanmışçasına katı ve rahatsız görünüyordu. Adamın teni solgun bir köseleydi, sakalı o kadar kısaydı ki yanaklarına boyayla çizilmiş olabilirdi. Şakaklarındaki püsküller, siyah saçlarından geriye kalan tek şeydi. Elinde, koyu yeşil mührü kırılmış bir parşömen vardı.

Jon tek dizinin üstüne çöktü. Kral ona kaş çattı ve parşömeni öfkeyle hışırdattı. “Kalk. Söyle, Lyanna Mormont kim?”

“Leydi Maege’in kızlarından biri Efendimiz. En küçük kızı. Ona lord babamın kız kardeşinin adı verilmiş.”

“Lord babana yaranmak için şüphesiz. O oyunun nasıl oynandığını biliyorum. Bu sefil kız çocuğu kaç yaşında?”

Jon bir an düşünmek zorunda kaldı. “On. Ya da ona yakın. Kızın sizi nasıl öfkelendirdiğini öğrenebilir miyim Majesteleri?” Stannis mektubu okudu. *“Ayı Adası, adı STARK olan Kuzey Kralı’ndan başka kral tanımaz.* On yaşında bir kız diyorsun ve o kız, meşru kralını azarlayabileceğim farz ediyor.” Stannis’in kısa tıraş edilmiş sakalları, adamın çökük yanaklarının üstünde bir gölge gibi uzanıyordu. “Bu havadisleri kendine saklasan iyi edersin Lord Kar. Karhold benimle; adamların bilmesi gereken tek şey bu. Kardeşlerinin, bu çocuğun benim üstüme nasıl tükürdüğüyle ilgili hikâyeler anlatmasını istemiyorum.”

“Nasıl emrederseniz Efendimiz.” Jon, Maege Mormont’un Robb’la birlikte

güneye gittiğini biliyordu. Leydinin en büyük kızı da Genç Kurt'un ordusuna katılmıştı. Bununla birlikte, ikisi de ölmüş olsa bile, Leydi Maege'in başka kızları vardı ve o kızlardan bazıları kendi çocuklarına sahipti. Onlar da Robb'la birlikte gitmiş miydi? Leydi Maege'in, en azından bir kızını kale kumandanı olarak evde bıraktığına şüphe yoktu. Jon, Stannis'e yazan kişinin neden Lyanna olduğunu anlamıyordu. Kıza giden mektup, bir erkek geyik yerine bir ulu kurtla mühürlenmiş ve Kışyarı Lordu Jon Stark tarafından imzalanmış olsaydı, gelen cevap farklı olur muydu? Jon kendini bunu merak etmekten alamıyordu. *Bu tür kuşkular için çok geç. Sen seçimini yaptın.*

"Kırk kuzgun gönderdik," diye sızlandı kral, "ama sessizlikten ve küstahlıktan başka bir cevap almadık. Biat, her sadık kulun, kralına borçlu olduğu bir vazifedir. Fakat Karstarklar dışında lord babanın bütün sancak beyleri bana sırt çevirdi. Kuzeydeki tek onurlu adam Arnolf Karstark mı?"

Arnolf Karstark, merhum Lord Rickard'ın amcasıydı. Yeğeni ve oğulları Robb'la birlikte güneye gittiğinde, Arnolf, Karhold'un kale kumandanı ilan edilmişti. Kral Stannis'in biat çağrısına cevap veren ilk adam oydu, bir kuzgun göndermiş ve bağlılığını beyan etmişti. *Karstarklar'ın başka bir seçeneği yoktu,* diyebilirdi Jon. Rickard Karstark ulu kurda ihanet etmiş ve aslanların kanını dökmüştü. Erkek geyik, Karhold'un tek umuduydu. "Böyle karışık zamanlarda, onurlu adamlar bile görevlerinin nerede olduğunu düşünmek zorundadırlar. Diyarda bulunan ve biat talep eden tek kral siz değilsiniz Majesteleri."

Leydi Melisandre kıpırdandı. "Söyleyin Lord Kar... vahşi insanlar Sur'a saldırdığında diğer krallar neredeydi?"

"Bin fersah uzaktalardı ve ihtiyaçlarımıza karşı duyarsızlardı," diye yanıtladı Jon. "Bunu unutmadım leydim. Unutmayacağım da. Lâkin babamın sancak beylerinin korunacak çocukları ve onlar yanlış seçim yaptığı takdirde ölecek insanları var. Majesteleri onlardan çok şey istiyor. Onlara zaman verin, cevaplarınızı alacaksınız."

"Bunun gibi cevaplar mı?" Stannis, Lyanna'nın mektubunu avcunun içinde buruşturdu.

"Kuzeydeki insanlar bile Lord Tywin'in gazabından korkar. Boltonlar da kötü düşmanlardır. Sancaklarına derisi yüzülmüş bir adam koymaları tesadüf değildir. Kuzeyliler Robb'la birlikte at sürdüler, onunla birlikte kanadılar, onun uğruna öldüler. Keder ve ölüm içtiler. Ve şimdi siz, onlara bir kadeh daha uzatıyorsunuz. Onları tereddüt ettikleri için suçlayabilir misiniz? Beni bağışlayın Majesteleri ama bazıları size bakacak ve sadece, ölüme mahkûm bir başka taht talibi görecek."

“Eğer Majesteleri ölüme mahkûmsa diyarınız da ölüme mahkûmdur,” dedi Leydi Melisandre. “Bunu hatırlayın Lord Kar. Önünüzde duran adam, Batıdiyar’ın tek ve gerçek kralıdır.”

Jon, yüzünü bir maske kadar ifadesiz tuttu. “Dediğiniz gibi leydim.”

Stannis küçümsemeyle güldü. “Kelimelerini, her biri birer altın ejderhaymışçasına harcıyorsun. Merak ediyorum, bir kenarda biriktirdiğin ne kadar altının var?”

“Altın?” *Kırmızı kadının uyandırmaya niyetlendiği ejderhalar onlar mı? Altından yapılmış ejderhalar mı?* “Topladığımız vergiler sikkeyle değil malla ödenir Majesteleri. Nöbet, pancar bakımından zengindir fakat sikke bakımından fakirdir.”

“Pancarlar Salladhor Saan’ı tatmin etmez. Bana altın ya da gümüş lazım.”

“Bunun için Beyaz Liman’a ihtiyacınız var. Şehir, Eski Şehir’le ya da Kral Toprakları’yla kıyaslanamaz ama buna rağmen müreffeh bir limandır. Lord Manderly, lord babamın en zengin sancak beyidir.”

“Lord-Bir-Ata-Oturamayacak-Kadar-Şişko.” Lord Wyman’ın Beyaz Liman’dan gönderdiği mektup, adamın yaşından, halsizliğinden ve başka şeylerden söz ediyordu. Stannis, Jon’un o mektuptan bahsetmesini de yasaklamıştı.

“Lord Manderly yabanıl bir kadından hoşlanabilir,” dedi Leydi Melisandre. “Şu şişman adam evli mi Lord Kar?”

“Leydi karısı uzun zaman önce öldü. Lord Wyman’ın iki yetişkin oğlu ve büyük oğlundan olan torunları var. Ve kendisi gerçekten bir ata oturamayacak kadar şişman, en az yüz doksan kilo. Val onunla asla evlenmez.”

“Bir kez olsun, beni memnun edecek bir cevap vermeyi deneyebilirsin Lord Kar,” diye homurdandı kral.

“Gerçeğin sizi memnun edeceğini umardım Efendimiz. Adamlarınız Val’e prenses diyor ama o kız, yabanıllar için, krallarının ölü karısının kardeşinden başka biri değil. Eğer Val’i istemediği bir adamla evlenmeye zorlarsanız, kız büyük ihtimalle düğün gecesinde adamın boğazını keser. Kocasını kabul etse bile, bu, yabanılların onu ya da sizi takip edeceği anlamına gelmez. Yabanılları sizin davanıza bağlayabilecek tek adam Mance Rayder.” “Bunu biliyorum,” dedi Stannis mutsuzca. “Adamla saatlerce konuştum. Gerçek düşmanımız hakkında çok şey biliyor, üstelik zeki biri. Bununla birlikte, adam krallık sıfatından feragat edecek olsa bile bir yemin bozan olarak kalacak. Bir firarinin yaşamasına izin verirsen, diğer adamları firar etmek için cesaretlendirirsin. Hayır. Kanunlar demirden yapılmalı, lapadan değil. Yedi Krallık’ın kanunlarına göre, Mance

Rayder’ın hayatı bitmeye mahkûm.” “Kanun, Sur’da son bulur Majesteleri. Mance’ten istifade edebilirsiniz.”

“Edeceğim. Onu yakacağım. Kuzey, döneklerin ve hainlerin hakkından nasıl geldiğimi görecek. Yabanıllara liderlik edecek başka adamlarım var. Rayder’ın oğluna da sahibim, bunu unutma. Baba öldüğünde, adamın eniği Sur’un Ötesindeki Kral olacak.” “Majesteleri yanılıyor.” Ygritte eskiden, *hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar,* derdi ama Jon öğrenmişti. “Val ne kadar prenses ise bebek de o kadar prens. Baban bir zamanlar kraldı diye Sur’un Ötesindeki Kral olmazsın.”

“Güzel,” dedi Stannis, “Batıdiyar’da bir krala daha katlanamazdım. Feragatnameyi imzaladın mı?”

“Hayır Majesteleri.” İşte şimdi geliyor. Jon yanık parmaklarını kapatıp tekrar açtı. “Çok fazla şey istiyorsunuz.”

“İstemek? Senden Kışyarı Lordu ve Kuzey Muhafızı olmanı *istedim.* O kalelere ihtiyacım var.”

“Gece Kalesi’ni size devrettik.”

“Fareler ve molozlar. Verene hiçbir maliyeti olmayan hasis bir hediye. Senin kendi adamın Yanvyck bile, kalenin yarım yıldan önce ikamete uygun hâle getirilemeyeceğini söyledi.”

“Diğer kaleler de aynı durumda.”

“Bunu biliyorum. Önemli değil. Elimizde onlardan başka bir şey yok. Sur boyunca on dokuz kale var ve sadece üçünde adam mevcut. Yıl bitmeden, kalelerin her birinde garnizon kurmaya kararlıyım.”

“Buna bir itirazım yok Efendimiz. Ancak kaleleri, Majesteleri’nin tebaası sıfatıyla makam olarak kullanmaları için şövalyelerinize ve lordlarınıza bağışlayacağınız da söyleniyor.”

“Kralların, takipçilerine karşı cömert olması beklenir. Lord Eddard piç oğluna hiçbir şey öğretmedi mi? Şövalyelerimin ve lordlarımın çoğu, güneydeki zengin arazilerini ve sağlam kalelerini terk ettiler. Sadakatleri ödülsüz mü kalmalı?”

“Eğer Majesteleri, lord babamın sancak beylerinin tümünü kaybetmek istiyorsa, kuzeyli kaleleri güneyli lordlara vermekten daha kesin bir yol bulamaz.”

“Sahip olmadığım adamları nasıl kaybedebilirim? Kışyarı’nı kuzeyli bir adama bağışlamayı ummuştum, hatırlarsın. Eddard Stark’ın oğluna. Teklifimi yüzüme geri fırlattı.” Şikâyeti olan Stannis Baratheon, kemiği olan bir çoban köpeğine benziyordu; elindeki şeyi paramparça edene kadar çiğniyordu.

“Teamüle göre Kışyarı, kız kardeşim Sansa’ya geçmeli.”

“Leydi Lannister’a mı demek istiyorsun? İblis’i babanın koltuğuna tünemiş hâlde görmek için bu kadar hevesli misin? Sana yemin ediyorum, ben hayattayken böyle bir şey olmayacak Lord Kar.”

Jon, adamı ikna etmeye çalışmaması gerektiğini biliyordu.

“Efendimiz, kimi adamlar, Çıngıraklı’ya ve Thenn Magnarı’na araziler ve kaleler bağışlayacağınızı iddia ediyor.”

“Bunu sana kim söyledi?”

Söylenti Kara Kale’nin her tarafına yayılmıştı. “Bilmeniz gerekiyorsa, hikâyeyi Şebboy’dan duydum.”

“Şebboy kim?”

“Sütanne,” dedi Leydi Melisandre. “Ona kale içinde dolaşma özgürlüğü verdiniz Majesteleri.”

“Etrafa hikâyeler yayması için değil. Onun göğüslerine ihtiyacımız var, diline değil. Ondan daha fazla süt ve daha az *mesaj* istiyorum.”

“Kara Kale’nin faydasız ağızlara ihtiyacı yok,” diye onayladı Jon. “Şebboy’u, Doğugözcüsü’nden ayrılacak bir sonraki gemiyle güneye gönderiyorum.”

Melisandre boynundaki yakuta dokundu. “Şebboy, kendi oğlunu emzirdiği gibi Dalla’nın oğlunu da emziriyor. Küçük prensimizi süt kardeşinden ayırmakla zalimlik ediyorsunuz lordum.” Şimdi dikkatli ol, dikkatli ol. “İki çocuğun paylaştığı tek şey anne sütü. Şebboy’un oğlu daha iri ve daha sıhhatli. Prensi tekmeliyor, çimdikliyor ve Şebboy’un memesinden itiyor. Onun babası Craster’dı, zalim ve aç gözlü bir adam. Kan çekiyor.”

Kralın kafası karışmıştı. “Sütannenin, Craster denen adamın kızı olduğunu sanıyordum.”

“Hem karısı hem kızı Majesteleri. Craster bütün kızlarıyla evlenirdi. Şebboy’un oğlu, ikisinin birleşmesinin meyvesi.”

“Kızı kendi babası mı hamile bıraktı?” Stannis dehşete düşmüştü. “Öyleyse ondan kurtulmamız en iyisi. Burada böyle bir zelâlete izin vermem. Burası Kral Toprakları değil.”

“Başka bir sütanne bulabilirim. Yabanılların arasında bir sütanne yoksa dağ kabilelerine haber gönderirim. O zamana kadar, keçi sütü bebeğe kâfi gelir.”

“Bir prens için yetersiz bir gıda... ama bir fahişenin sütünden iyidir.” Stannis, parmaklarını haritaya vurdu. “Kalelerle ilgili meseleye dönecek olursak...”

Soğuk bir nezaketle, “Majesteleri,” dedi Jon. “Adamlarınıza kalacak bir yer

verdim, onları kış stoklarımızı tehlikeye atmak pahasına doyurdum, donmamaları için giydirdim.”

Stannis tatmin olmamıştı. “Evet. Bizimle tuzunu, domuzunu ve yulaf lapanı paylaştın. Isınalım diye bize siyah paçavralar fırlattın. Ben kuzeye gelmeseydim, yabanıllar o paçavraları cesetlerinizden çıkarıp alırdı.”

Jon bunu duymazdan geldi. “Size atlarınız için yem verdim. Merdiven tamamlandığında, Gece Kalesi’ni onarmanız için inşaatçıları da vereceğim. Gece Nöbetçileri’ne ebediyen verilmiş olan Lütuf a yabanılları yerleştirmenize bile müsaade ettim.”

“Bana boş araziler ve harabeler öneriyorsun lâkin lordlarımı ve sancak beylerimi ödüllendirmek için lazım olan kalelerden beni yoksun bırakıyorsun.”

“Gece Nöbetçileri o kaleleri...”

“Gece Nöbetçileri o kaleleri terk etti.”

“...Sur’u savunmak için inşa etti,” diye bitirdi Jon inatla, “Güneyli lordların makamı olmaları için değil. O kalelerin taşlan, uzun zamandır ölü olan kardeşlerimin kanıyla ve kemiğiyle sıvandı. Kaleleri size veremem.”

“Veremez misin, vermez misin?” Kralın boynundaki damarlar, kılıçlar kadar keskin bir şekilde dışarı fırlamıştı. “Sana bir isim önerdim.”

“Benim bir ismim var Majesteleri.”

“Kar. Bundan daha meşum bir isim var mıdır?” Stannis, kılıcının kabzasına dokundu. “Sen kim olduğunu sanıyorsun?” “Duvardaki gözcü. Karanlıktaki kılıç.”

“Bana yemininden dem vurma.” Stannis, Işık Getiren adını verdiği kılıcı çekti. “İşte sana karanlıktaki kılıç.” Işık, bıçak boyunca dalgalandı, kâh kırmızı, kâh turuncu, kâh sarı, kralın yüzünü sert ve parlak tonlara boyadı. “Yeşil bir oğlan bile bunu görebilir. Kör müsün?”

“Hayır Efendimiz. Kalelerde garnizonlar kurulmalı, bunu kabul ediyorum...”

“Çocuk kumandan, kabul ediyor. Ne büyük lütuf.”

“...ama garnizonları Gece Nöbetçileri kurmalı.”

“Adamın yok.”

“O hâlde bana adam verin Efendimiz. Terk edilmiş kalelerin her biri için subaylar temin edeceğim; Sur ile Sur’un ötesindeki arazileri tanıyan ve yaklaşan kışı atlatmayı bilen tecrübeli kumandanlar. Size verdiğim her şeyin karşılığında, bana garnizonları dolduracak adam bahşedin. Silahlı askerler, arbaletçiler, acemi çocuklar. Yaralılarınızı ve hastalarınızı bile alırım.”

Stannis şaşkınlık içinde Jon’a baktı ve sonra bir kahkaha koyuverdi. “Çok

cesursun Kar, hakkını teslim edeyim, lâkin adamlarımın siyahları giyeceğini düşünüyorsan, delirmişsin.”

“Subaylarıma, sizin subaylarınıza itaat edecekleri gibi itaat ettikleri sürece istedikleri renkte pelerinler giyebilirler.”

Kral etkilenmemişti. “Hizmetimde şövalyeler ve lordlar var, köklü ve soylu ailelerin asil evlatları. Yankesicilerin, köylülerin ve katillerin altında hizmet vermeleri beklenemez.”

Ya da piçlerin altında mı Efendimiz? “Sizin kendi El’iniz bir kaçakçı.”

“Eskiden kaçakçıydı. Bu sebeple onun parmaklarını kısalttım. Bana, senin, Gece Nöbetçileri’ni komuta eden dokuz yüz doksan sekizinci adam olduğunu söylediler Lord Kar. Sence dokuz yüz doksan dokuzuncu adam şu kaleler hakkında ne der? Senin kazığa geçirilmiş kafanın görüntüsü, onun daha yardımsever olmasını sağlayabilir.” Kral, parlak kılıcını haritanın üstüne, Sur’un kenarına yatırdı. Kılıcın çeliği, suya vuran güneş ışığı gibi parlıyordu. “Sen sadece benim müsamahamla lord kumandansın. Bunu unutmasan iyi edersin.”

“Ben, kardeşlerim beni seçtiği için lord kumandanım.” Jon Kar’ın buna şahsen inanmadığı sabahlar vardı, bazen uyanıyor ve bunun çılgın bir rüya olduğunu düşünüyordu. *Yeni kıyafetler giymek gibi bir şey,* demişti Sam. *Kesim önce tuhaf gelir, ama giysileri bir süre giydikten sonra kendini rahat hissetmeye başlarsın.*

“Alliser Thorne seçimin minvalinden şikayetçi ve adamın şikayet etmek için bir sebebi olmadığını söyleyemem.” Işıltılı kılıcın renkleriyle boğulan harita, Jon’la Stannis’in arasında bir muharebe meydanı gibi uzanıyordu. “Sayım kör bir adam tarafından yapıldı, adamın yanında senin şişman arkadaşın vardı. Ve Slynt senin bir dönek olduğunu söylüyor.”

Ve bir döneği Slynt’ten iyi kim tanır? “Bir dönek, size duymak istediğiniz şeyi söyler ve daha sonra size ihanet ederdi. Majesteleri benim adilce seçildiğimi biliyor. Babam her zaman adil bir adam olduğunuzu söylerdi.” *Adil fakat acımasız,* Lord Eddard’ın eksiksiz sözleri bunlardı ama Jon bunu paylaşmanın akıllıca olacağını düşünmüyordu.

“Lord Eddard benim dostum değildi ama mantıklı bir adamdı. Yaşıyor olsaydı, kaleleri bana verirdi.”

Asla. “Babam yaşıyor olsaydı ne yapardı bilemem. Ben bir yemin ettim Majesteleri. Sur benim.”

“Şimdilik. Sur’u ne kadar iyi tutabileceğini göreceğiz.” Stannis, parmağını Jon’a doğrulttu. “Mademki senin için bu kadar önemliler, harabelerin sende kalsın. Bununla birlikte sana söz veriyorum; yıl bittiğinde kaleler hâlâ boş

olursa, onları senin izninle ya da iznin olmaksızın alırım. Ve kalelerden biri bile düşman eline düşerse, çok geçmeden senin başın da düşer. Şimdi dışarı çık." Leydi Melisandre şöminenin yanındaki yerinden kalktı. "İzniniz olursa Lord Kar'ı dairesine geri götüreceğim Efendimiz." "Neden? Yolu biliyor." Stannis elini salladı. "Ne istersen yap. Devan, yemek. Haşlanmış yumurta ve limonlu su."

Kralın çalışma odasının sıcaklığından sonra, sarmal merdiven kemik donduracak kadar soğuktu. Çavuş, Melisandre'yi, "Rüzgâr çıkıyor leydim," diye uyardı. "Daha kalın bir pelerine ihtiyaç duyabilirsiniz." Jon'a silahlarını geri verdi.

"İnancım beni ısıtır," dedi kırmızı kadın, Jon'un yanında yürüyerek basamakları indi. "Majesteleri seni sevmeye başladı." "Fark ettim. Sadece iki kez başımı kesme tehdidinde bulundu." Melisandre güldü. "Onun sessizliklerinden korkmalısın, sözlerinden değil." Avluya çıktıklarında, Jon'un pelerini rüzgârla doldu ve savrularak Melisandre'ye çarptı. Kırmızı rahibe siyah yünü kenara itip Jon'un koluna girdi. 'Yabanıl kral hakkında yanılmıyor olabilirsin. Işık Tanrısı'nın bana yol göstermesi için dua edeceğim. Alevlere baktığımda taşın ve toprağın içini görebilir ve insan ruhunun derinliklerindeki gerçeği bulabilirim. Uzun zaman önce ölmüş krallarla ve henüz doğmamış çocuklarla konuşabilirim. Zamanın sonuna kadar geçecek olan yılları ve mevsimleri izleyebilirim."

"Ateşleriniz hiç yanılmaz mı?"

"Asla... lâkin biz rahibeler ölümlüyüz ve zaman zaman yanılgıya düşeriz, *bu gerçekleşmek zorunda* ile *bu gerçekleşebilir* ifadelerini birbirine karıştırabiliriz."

Jon, yünlüler ve kaynatılmış deriler giymesine rağmen kadının ısısını hissedebiliyordu, ikisinin kol kola görüntüsü meraklı bakışlara sebep oluyordu. *Bu gece kışlada fısıldaşmalar olacak.* "Eğer ateşlerinizde gerçekten geleceği görebiliyorsanız, bana bir sonraki yabanıl saldırısının ne zaman ve nerede olacağını söyleyin."

"R'hllor bize istediği imgeleri gönderir ama ben alevlerde Tormund denen adamı aramalıyım." Melisandre'nin kırmızı dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni ateşlerimin içinde gördüm Jon Kar."

"Bu tehdit mi leydim? Beni de yakacak mısınız?"

"Beni yanlış anladın." Melisandre, inceleyen gözlerle Jon'a baktı. "Korkarım ki seni huzursuz ediyorum Lord Kar."

Jon inkâr etmedi. "Sur, bir kadına uygun bir yer değil." "Yanılıyorsun. Sur'u rüyamda gördüm Jon Kar. Onu yükselten irfan muazzamdı, buzun altına

kilitlenmiş tılsımlar muazzamdı. Dünyanın mafsallarından birinin altında yürüyoruz.” Melisandre başım kaldırıp Sur’a baktı, nefesi ılık bir sis bulutu gibi havaya karıştı. “Burası, senin olduğu kadar benim yerim, yakında bana ciddi şekilde ihtiyaç duyabilirsin. Dostluğumu reddetme Jon. Seni fırtınanın içinde gördüm, zor durumdaydın, her yanında düşmanlar vardı. Çok düşmanın var. İsimlerini söyleyeyim mi?”

“İsimlerini biliyorum.”

“O kadar emin olma.” Melisandre’nin boğazındaki yakut kıpkırmızı ışıldadı. “Korkman gereken düşmanlar, yüzüne lanet okuyanlar değil. Sen bakarken gülümseyen ve arkanı döndüğünde bıçaklarını bileyenlerden korkmalısın. Kurdunu yakınında tutsan iyi edersin. Buz gördüm, karanlığın içinde hançerler gördüm. Donmuş kan ve çıplak çelik gördüm. Hava çok soğuktu.” “Sur’da hava her zaman soğuktur.”

“Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Öyle olduğunu *biliyorum* leydim.”

“O hâlde hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar,” diye fısıldadı kırmızı kadın.

BRAN

Hâlâ gelmedik mi?

Bran bu kelimeleri asla yüksek sesle söylemedi. Ama perişan kafile, kadim meşelerin ve gri yeşil renkli uzun muhafız ağaçlarının arasında yürürken ve kasvetli asker çamlarla kahverengi çıplak kestane ağaçlarının önünden geçerken kelimeler sık sık Bran'ın dudaklarındaydı. Hodor taşlı bir bayırı tırmanırken ya da ayaklarının altında çıtırdayan kirli kar yığınlarının olduğu bir kaya yarığının içine inerken, *yaklaştık mı*? diye merak ediyordu Bran. *Daha ne kadar yol var*? diye düşünüyordu, büyük geyik yarı donmuş bir derenin karşısına geçerken. *Daha ne kadar zaman*? *Hava çok soğuk. Üçgözlü karga nerede*?

Bir meşe ağacının dalının altından geçen Hodor'un sırtındaki hasır sepetin içinde sallanan çocuk, başını öne eğerek kamburlaştı. Yine kar yağıyordu, ıslak ve ağır. Hodor, tek gözü donmuş ve kapanmış bir hâlde yürüyordu, kahverengi gür sakalı buz tutmuş bir düğümdü, çalıya benzeyen bıyığının kenarlarından buz saçakları sarkıyordu. Eldivenli eliyle, Kışyarı'nın altındaki mahzen mezardan aldığı paslı uzunkılıcın kabzasını tutuyor ve zaman zaman bir dala vurup havaya kar taneleri saçıyordu. "Ho-d-d-d-or," diye mırıldanıyordu, çenesi titriyordu.

Ses, tuhaf bir şekilde güven vericiydi. Bran ve beraberindekiler, Kışyarı'ndan Sur'a yaptıkları yolculuk boyunca konuşarak ve hikâyeler anlatarak milleri kısaltmışlardı ama burası farklıydı. Bunu Hodor bile hissediyordu. Seyisin *hodor*ları, Sur'un güneyinde duyulduğundan daha az duyuluyordu. Bu ormanda, Bran'ın daha önce hiç şahit olmadığı bir durgunluk vardı. Kar yağışları başlamadan önce, rüzgâr esiyor ve yerden kahverengi ölü yaprak bulutları kalkıyordu. Yaprakların hışırtısı, Bran'a bir dolabın içinde koşuşturan kara böcekleri hatırlatıyordu ama şimdi bütün yapraklar beyaz bir battaniyenin altına gömülüydü. Zaman zaman yukarıda bir kuzgun uçuyordu, büyük ve kara kanatlar soğuk havayı dövüyordu. Bunun dışında, dünya sessizdi.

Geyik, kafilenin önünde, başını öne eğmiş bir hâlde kar yığınlarının arasında yürüyordu. Hayvanın devasa boynuzları buzla kaplıydı. Korucu, geyiğin geniş sırtında oturuyordu, ürkütücü ve sessizdi. Şişman çocuk Sam'in

korucuya verdiği isim, Soğukel'di. Korucunun yüzü solgundu, elleri demir kadar kara ve sertti, aynı zamanda demir kadar soğuktu. Adamın geri kalanı kat kat yüne, kaynatılmış deriye ve örgü zırha sarınmıştı. Korucunun yüz hatları, adamın giydiği başlıklı pelerin ve yüzüne sardığı siyah yün kaşkol tarafından gölgelenmişti.

Korucunun arkasındaki Meera Reed, kollarını kardeşine dolamıştı, çocuğu rüzgâra ve soğuğa karşı korumak için kendi vücut ısısını kullanıyordu. Jojen'in burnunun altında, donmuş sümükten ibaret bir kabuk oluşmuştu, çocuk ara sıra şiddetle titriyordu. Çok küçük görünüyor, diye düşündü Bran. *Artık benden daha küçük ve daha güçsüz görünüyor, üstelik sakat olan benim.*

Küçük grubun en gerisinde Yaz vardı. Kafilenin arkasında sessiz adımlarla yürüyen ulu kurdun nefesi orman havasını buzlandırıyordu. Yaz, Kraliçenin Tacı'nda okla yaralanan arka bacağı yüzünden hâlâ topallıyordu. Bran ne zaman iri kurdun derisine girse, eski yaranın acısını hissediyordu. Son zamanlarda kendi derisinden çok Yaz'ın derisini giyiyordu; kurt, kürkünün kalınlığına rağmen soğuğun ısırığını hissediyordu ama sepetin içinde kundaklanmış bir bebek gibi oturan çocuktan daha iyi görüyor, daha iyi koku alıyor ve daha iyi duyuyordu.

Bran diğer zamanlarda, kurt olmaktan sıkıldığında, Hodor'un derisine giriyordu. Nazik dev onu hissettiğinde inliyor ve tüylü başını sağa sola sallıyordu ama bunu, Kraliçenin Tacı'nda ilk kez yaptığı kadar şiddetli bir şekilde yapmıyordu. *Ben olduğumu biliyor,* diyordu Bran kendi kendine. *Artık bana alıştı.* Buna rağmen, kendini Hodor'un derisinin içinde rahat hissetmiyordu. İri seyis yamağı neler olduğunu asla anlamıyordu ve Bran, seyisin boğazının arkasında biriken korkunun tadım alabiliyordu. Yaz'ın içinde olmak daha iyiydi. *Ben oyum, o da ben. O benim hissettiğimi hissediyor.*

Bran bazen, ulu kurdun geyiği kokladığını seziyordu, onun devasa hayvanı devirip deviremeyeceğini merak ediyordu. Yaz, Kışyarı'nda atlara alışmıştı ama bu bir geyikti ve geyikler avdı. Ulu kurt, geyiğin tüylü derisinin altında akan ılık kanı hissedebiliyordu. Sadece koku bile, kurdun dişlerinin arasından salya akmasına yetiyordu ve bu olduğunda Bran'ın ağzı da yağlı kırmızı etin düşüncesiyle sulanıyordu.

Yakındaki bir meşe ağacında bir kuzgun *gakladı.* Siyah iri kuşların bir diğeri, meşe ağacındaki kuzgunun yanma konmak üzere havalanırken Bran kanat seslerini duydu. Gündüzleri, sadece yarım düzine kuzgun kafileye eşlik ediyordu, ağaçtan ağaca süzülüyor ya da geyiğin boynuzlarında yol alıyorlardı. Sürünün geri kalanı, kafilenin önünde uçuyor ya da arkasında oyalanıyordu.

Fakat güneş battığında kuşlar geri dönüyordu, kafilenin etrafındaki her ağacın her dalı kuzgunlarla doluyordu. Kuşların bazıları korucuya uçuyor ve ona mırıldanıyordu. Bran, korucunun, kuşlarına/damalarını ve bağrışlarını anladığını düşünüyordu. *Kuşlar onun gözlen ve kulakları. Korucu için gözcülük yapıyorlar, ona ilerideki ve gerideki tehlikeleri fısıldıyorlar.*

Şimdi olduğu gibi. Geyik aniden durdu. Korucu, geyiğin sırtından aşağı atlayıp diz derinliğindeki karın içine indi. Yaz, tüyleri diken diken olmuş bir hâlde korucuya hırladı. Ulu kurt, Soğukel'in kokusundan hoşlanmıyordu. Ölü et, kuru kan ve belli belirsiz bir küf kokusu. Ve soğuk. Tamamıyla soğuk.

"Ne var?" diye sordu Meera

"Arkamızda," dedi Soğukel. Korucunun sesi, adamın ağzını ve burnunu saran yün kaşkol yüzünden boğuktu.

"Kurtlar mı?" diye sordu Bran. Takip edildiklerini günlerdir biliyorlardı. Her gece, kurt sürüsünün yaslı ulumalarını duyuyorlardı ve her gece, kurtların biraz daha yaklaştığını hissediyorlardı. *Onlar avcılar. Açlar. Ne kadar zayıf olduğumuzu koklayabiliyorlar.* Bran çoğu zaman, şafaktan saatler önce titreyerek uyanıyordu, uzaktaki kurtların birbirlerine seslenişlerini dinleyerek güneşin doğuşunu bekliyordu. *Eğer kurtlar varsa av da olmalı*, diye düşünüyordu eskiden; ta ki kendilerinin av olduğunu fark edene kadar.

Korucu başını iki yana salladı, "insanlar. Kurtlar hâlâ mesafelerini koruyorlar. Bu insanlar o kadar çekingen değiller."

Meera başlığını geri çekti. Başlığın üstünde biriken kar yumuşak bir *lop* sesiyle yere düştü. "Kaç kişiler? Kimler?"

"Düşmanlar. Ben onlarla ilgileneceğim."

"Seninle geleceğim."

"Sen burada kalacaksın. Çocuk korunmalı. İleride donmuş bir göl var. Göle vardığınızda kuzeye dönün ve sahil şeridini takip edin. Bir balıkçı kasabasına ulaşacaksınız. Ben size yetişene kadar oraya sığının."

Bran, Meera'nın korucuya itiraz edeceğini düşündü ama kızın kardeşi, "Soğukel'in dediğini yap," dedi. "O bu araziyi biliyor." Jojen'in gözleri koyu yeşildi, yosun rengi, fakat o gözler, Bran'ın daha önce hiç görmediği bir yorgunukla ağırdı. *Küçük dede.* Adalardan gelen çocuk, Sur'un güneyinde yaşının ötesinde bir bilgeliğe sahipmiş gibi görünüyordu ama burada diğerleri kadar yitik ve ürkekti. Buna rağmen, Meera her zaman onu dinliyordu.

Bu hâlâ doğruydu. Soğukel, geldikleri yoldan geri dönerek ağaçların arasına girdi, adamın arkasında dört kuzgun kanat çırpıyordu. Meera adamın gidişini seyretti, yanakları soğuktan kızarmıştı, burun deliklerinden çıkan nefesi

buharlaşıyordu. Başlığını tekrar başına çekip geyiği dürttü ve küçük kafilenin yolculuğu tekrar başladı. Ama daha yirmi metre yol almadan, Meera arkasına döndü ve "İnsanlar, diyor," dedi. "Hangi insanlar? Yabanılları mı kastediyor? Neden söylemiyor?"

"Gidip onlarla ilgileneceğini söyledi," dedi Bran.

"Evet, *söyledi*. Bizi üç gözlü kargaya götüreceğini de söyledi. Bu sabah geçtiğimiz nehir, yemin ederim ki dört gün önce geçtiğimiz nehirdi. Daireler çizerek yol alıyoruz."

"Nehirler döner ve kıvrılır," dedi Bran tereddütle, "üstelik göllerin ve tepelerin olduğu yerlerde onların etrafından dolaşman gerekir."

"Çok fazla *dolaşma* ve çok fazla sır oldu," diye üsteledi Meera. "Bundan hoşlanmıyorum. Soğukel'den hoşlanmıyorum ve ona güvenmiyorum. Elleri yeterince kötü. Yüzünü saklıyor ve adını söylemiyor. Kim bu adam? Ne? Herkes siyah bir pelerin giyebilir. Herkes veya her şey. Yemek yemiyor, asla su içmiyor, soğuğu hissediyormuş gibi görünmüyor."

Bu doğru. Bran bundan bahsetmeye korkmuştu ama fark etmişti. Ne zaman geceyi geçirmek için bir yere sığınsalar, Bran, Reedler ve Hodor ısınmak için birbirlerine sokulurken, korucu onlardan uzakta duruyordu. Soğukel bazen gözlerini kapatıyordu ama Bran onun uyuduğunu düşünmüyordu. Ve başka bir şey daha vardı...

"Kaşkol." Bran huzursuzca etrafına bakındı ama ortada bir kuzgun yoktu. Korucu gittiğinde bütün büyük siyah kuşlar da gitmişti. Kimse dinlemiyordu. Yine de, Bran sesini alçalttı. "Soğukel'in ağzını örten kaşkol asla Hodor'un sakalı gibi buz tutmuyor. Adam konuşurken bile."

Meera, Bran'a sert bir bakış attı. "Haklısın. Onun nefesini asla görmedik, gördük mü?"

"Hayır." Hodor'un her iki *hodorundan* da beyaz bir buhar çıktı. Jojen ya da ablası konuştuğunda onların kelimeleri de görülebiliyordu. Geyik bile, nefes verdiğinde havada ılık bir sis bırakıyordu.

"Eğer nefes almıyorsa..."

Bran kendini, çocukluğunda Yaşlı Dadı'dan duyduğu hikâyeleri hatırlarken buldu. Yaşlı Dadı, Bran'ı kaşındırıcı yün battaniyesinin altına sokarken, *Sur'un ötesinde canavarlar yaşar, devler ve hortlaklar, sinsice dolaşan gölgeler ve yürüyen ölüler,* derdi, *lâkin Sur sağlam kaldıkça ve Gece Nöbetçileri sadık oldukça yaratıklar bu tarafa geçemez. Bu yüzden, şimdi uyu ve tatlı rüyalar gör küçük Brandon'ım. Burada canavarlar yok.* Korucu, Gece Nöbetçileri'nin siyahlarını giyiyordu ama o bir insan bile olmayabilirdi. Bran ve arkadaşlarını,

mideye indirilmeleri için diğer canavarlara götüren bir canavar olabilirdi.

“Korucu, Sam’i ve kızı yaratıklardan kurtardı,” dedi Bran tereddütle “ve beni üç gözlü kargaya götürüyor.”

“Şu üç gözlü karga neden bize gelmiyor? Neden bizimle Sur’da *buluşmadı*? Kargaların kanatları vardır. Kardeşim her geçen gün biraz daha güçsüzleşiyor. Daha ne kadar ilerleyebiliriz?”

Jojen öksürdü. “Oraya varana kadar.”

Çok vakit geçmeden vadedilen göle vardılar ve korucunun söylediği gibi kuzeye döndüler. Bu, işin kolay kısmıydı.

Su donmuştu. Öyle uzun zamandır kar yağıyordu ki Bran günlerin sayısını karıştırmıştı. Göl, kar yüzünden engin ve beyaz bir çöle dönüşmüştü. Buzun düz ve zeminin engebeli olduğu yerlerde yürümek kolaydı ama rüzgârla savrulmuş karın bayırlara dönüştüğü yerlerde gölün nerede bittiğini ve kıyının nerede başladığını anlamak zordu. Ağaçlar bile umut edildiği kadar güvenilir rehberler değillerdi, çünkü gölün içinde ağaçlıklı adacıklar ve karada, üstünde ağaç büyümeyen geniş araziler vardı.

Büyük geyik, sırtındaki Meera ve Jojen’in isteklerine aldırmadan gideceği yere gidiyordu. Genelde ağaçların altında kalıyordu ama kıyının batıya doğru kıvrıldığı yerlerde, donmuş göl boyunca daha doğrudan bir yol izliyordu. Ayaklarının altında buzlar çıtırdarken Bran’dan daha uzun kar yığınlarının içinden geçiyordu. Rüzgâr oralarda daha şiddetliydi. Gölün üzerinde uluyan soğuk kuzey rüzgârı, yün ve deri katlarını bıçak gibi kesiyor ve Bran’la arkadaşlarını titretiyordu. Yüzlerine karşı estiğinde, karı gözlerinin içine sokuyor ve onları kör ediyordu.

Saatler sessizlik içinde geçti. İleride, ağaçların arasından gölgeler süzülmeye başladı; akşamın uzun parmakları. Bu kadar uzak kuzeyde hava erken kararıyordu. Bran bundan dehşet duyuyordu. Her gün bir öncekinden daha kısa görünüyordu ve gündüzün kısa olduğu yerde geceler zalim oluyordu.

Meera kafileyi tekrar durdurdu. “Şimdiye kadar köye varmış olmalıydık.” Kızın sesi boğuk ve tuhaftı.

“Köyü geçmiş olabilir miyiz?” diye sordu Bran. “Umarım geçmemişizdir. Karanlık çökmeden önce sığınak bulmamız gerek.”

Meera haksız değildi. Jojen’in dudakları maviydi, Meera’nın yanakları koyu kırmızıydı. Bran’ın yüzü uyuşmuştu. Hodor’un sakalı buz tutmuştu. Kar, dev seyisin bacaklarını neredeyse dizlerine kadar katılaştırmıştı ve Bran, Hodor’un birkaç defa tökezlediğini hissetmişti. Kimse Hodor kadar güçlü değildi, kimse. Eğer Hodor’un muazzam gücü bile tükeniyor idiyse...

‘Yaz, köyü bulabilir,” dedi Bran âniden, sözleri havada buharlaştı. Meera’nın söyleceklerini duymak için beklemedi, gözlerini kapadı ve kırık bedeninden ayrıldı.

Bran, Yaz’ın derisine girerken ölü ağaçlar ansızın canlandı. Daha önce sessizliğin olduğu yerde şimdi sesler vardı. Ağaçlarda rüzgâr, Hodor’un soluklan, yiyecek arayan geyiğin zemini eşeleyen ayakları. Bran’ın burun delikleri tanıdık kokularla doldu: Islak yapraklar ve ölü otlar, çalılıkta çürüyen bir sincabın kokuşmuş leşi, insan terinin ekşi ufuneti, geyiğin miske benzer kokusu. *Yiyecek. Et.* Geyik, ulu kurdun ilgisini sezdi, kafasını temkinli bir şekilde ona doğru çevirdi ve büyük boynuzlarını aşağı indirdi.

Çocuk, derisini paylaştığı hayvana, *o av değil,* diye fısıldadı. *Onu rahat bırak. Koş.*

Yaz, arkasında kar serpintileri bırakarak göl boyunca koştu. Ağaçlar, bir savaş hattındaki adamlar misali omuz omuza duruyordu, hepsi beyaz pelerinler giymişti. Ulu kurt köklerin ve kayaların üzerinden, eski bir kar yığınının içinden geçti, buz tabakası kurdun ağırlığının altında çatırdadı. Yaz’ın ayakları ıslandı ve soğudu. Bir sonraki tepe çam ağaçlarıyla kaplıydı, çamların iğnelerinin keskin kokusu havayı doldurdu. Yaz, tepenin zirvesine vardığında bir daire çizerek döndü, havayı kokladı, sonra başını yukarı kaldırdı ve uludu.

Kokular oradaydı. İnsan kokuları.

Kül, diye düşündü Bran, *eski ve belli belirsiz ama kül.* Yanık ağaç, is ve kömür kokusu. Ölü bir ateş.

Ağzındaki ve burnundaki karı silkeledi. Rüzgâr şiddetliydi, bu yüzden kokuları takip etmek zordu. Kurt, havayı koklayarak sağa sola döndü. Her yerde kar yığınları ve beyazlar giymiş uzun ağaçlar vardı. Kurt, dilini dişlerinin arasından dışarı sarkıttı, soğuk havayı tattı. Dilinin üstünde kar taneleri erirken nefesi buharlaştı. Kurt kokuya doğru yürüdüğünde, Hodor vakit kaybetmeden onun peşine düştü. Geyiğin karar vermesi daha uzun sürdü, bu yüzden Bran gönülsüzce kendi bedenine döndü ve “Bu taraftan,” dedi. ‘Yaz’ı takip et. Kokuyu aldım.”

Bulutların arasından hilalin ilk ışığı süzüldüğünde, Bran ve arkadaşları nihayet gölün kenarındaki köye girdiler. Az kalsın köyün yanından geçip gidiyorlardı. Köy buzun üstünden, göl kıyısına dizilmiş diğer bir düzine noktadan farksız görünüyordu. Kar yığınlarının altına gömülmüş olan yuvarlak taş evler, kolayca büyük kayalarla, küçük tepeciklerle ya da devrik kütüklerle karıştırılabilirdi, Jojen’in bir önceki gün bir bina zannettiği devrik ağaçlar gibi. Bran ve arkadaşları kar yığınını kazmışlar ve sadece kırık dallarla çürümüş

kütükler bulmuşlardı.

Köy, kafilenin karşılaştığı diğer bütün köyler gibi boştu, bir zamanlar orada yaşayan yabanıllar burayı terk etmişlerdi. Bazı köyler yakılmıştı, sakinleri sürünerek geri dönmeyeceklerini garanti altına almak istemişlerdi sanki fakat bu köy yangından esirgenmişti. Bran ve arkadaşları, karın altında bir düzine kulübe ve bir uzun salon buldular. Salonun çatısı kesek kaplıydı ve kalın duvarları kütükten yapılmıştı.

"En azından rüzgârdan korunacağız," dedi Bran.

"Hodor," dedi Hodor.

Meera geyiğin sırtından indi. Kardeşiyle birlikte Bran'ın hasır sepetten çıkmasına yardım etti. "Yabanıllar geride biraz yiyecek bırakmıştır belki," dedi.

Bunun beyhude bir umut olduğu anlaşıldı. Uzun salonun içinde küller, topraktan yapılmış sert bir zemin ve insanın kemiklerine kadar işleyen bir soğuk buldular. Ama en azından başlarının üzerinde bir çatı ve rüzgârı onlardan uzak tutacak duvarlar vardı. Yakınlarda bir dere akıyordu, ince bir buz tabakasıyla kaplıydı. Geyik, su içmek için buz tabakasını toynaklarıyla kırdı. Bran, Jojen ve Hodor güvenle salona yerleştikten sonra, Meera herkesin emmesi için buz parçalan getirdi. Eriyen su öyle soğuktu ki Bran titredi.

Yaz, uzun salona girmedi. Bran iri kurdun açlığını hissedebiliyordu; kurt onun gölgesiydi. "Gidip avlan," dedi kurda, "ama geyiği rahat bırak." Bir yanı, kendisinin de ava gidebilmesini istiyordu. Belki giderdi, sonra.

Akşam yemeği bir avuç dolusu meşe palamudundan ibaretti. Ezilmiş ve lapa hâline getirilmiş meşe palamutlarının tadı öyle acıydı ki, Bran yiyeceği midesinde tutmaya çalışırken öğürdü. Jojen Reed yemeye bile çalışmadı. Ablasından daha genç ve daha narin olan çocuk her geçen gün biraz daha güçsüzleşiyordu.

"Jojen, yemek zorundasın," dedi Meera.

"Daha sonra. Sadece dinlenmek istiyorum." Jojen yorgunca gülümsedi. "Öleceğim gün, bugün değil abla. Yemin ederim."

"Neredeyse geyikten düşüyordun."

"Neredeyse. Açım ve üşüyorum, hepsi bu."

"Öyleyse ye."

"Ezilmiş meşe palamudu? Karnım ağrıyor ama meşe palamudu sadece ağrımı arttırır. Beni rahat bırak abla. Kızarmış bir tavuk düşlüyorum."

"Düşler seni ayakta tutmaz. Yeşil düşler bile."

"Düşlerden başka bir şeyimiz yok."

Başka bir şeyimiz yok. Güneyden getirdikleri yiyecekler on gün önce

tükenmişti. O zamandan beri, açlık gece ve gündüz onların yanında yürüyordu. Bu ormanların içinde Yaz bile av bulamıyordu. Ezilmiş meşe palamudu ve çiğ balıkla yaşıyorlardı. Ormanlar donmuş derelerle, soğuk siyah göllerle doluydu. Meera, üç dişli kurbağa mızrağıyla, kancaları ve oltaları olan adamlar kadar iyi bir balıkçıydı. Bazı günler, mızrağında kıvranan balıklarla geri döndüğünde, kızın dudakları soğuk yüzünden masmavi oluyordu. Bununla birlikte, Meera en son üç gün önce balık yakalamıştı. Bran'ın midesi öyle boştu ki aradan üç yıl geçmiş olabilirdi.

Tatsız ve yetersiz yemeklerini yedikten sonra, Meera sırtını duvara dayayarak oturdu ve bir bileği taşıyla hançerini keskinleştirdi. Hodor kapının yanına çöktü, kalçalarının üstünde öne arkaya sallanarak, "Hodor, hodor, hodor," diye mırıldandı.

Bran gözlerini kapadı. Hava, kimsenin konuşamayacağı kadar soğuktu ve Bran'la arkadaşları ateş yakmaya cesaret edemiyordu. Soğukel onları bu konuda uyarmıştı. *Bu ormanlar düşündüğünüz kadar boş değil*, demişti. *Işığın karanlıktan neler çağıracağını bilemezsiniz.* Bunu hatırlamak, yanındaki Hodor'un sıcaklığına rağmen Bran'ın titremesine sebep oldu.

Uyku gelmedi, gelemedi. Uyku yerine rüzgâr, ısırıcı soğuk, karın üstündeki ay ışığı ve ateş vardı. Bran yine Yaz'ın içindeydi, fersahlarca uzaktaydı ve gece kan kokusuyla ağırdı. Koku güçlüydü. Et hâlâ sıcak olmalıydı. Bran'ın içindeki açlık uyanırken, dişlerinin arasında salya aktı. *Geyik olmaz. Olmaz. Bu geyik olmaz.*

Ulu kurt ete doğru yürüdü, ay ışığı göllerinin içinden ve kar yığınlarının üstünden geçerek ağaçtan ağaca kayan gri, sıska bir gölgeydi. Rüzgâr şiddetliydi. Kurt kokuyu kaybetti, buldu, sonra tekrar kaybetti. Kokuyu bir kez daha ararken, uzaktan gelen bir ses kulaklarını dikmesine sebep oldu.

Kurt, Yaz hemen anladı, sese doğru yürüdü, şimdi ihtiyatlıydı. Çok geçmeden kan kokusu geri döndü ama şimdi başka kokular da vardı: İdrar ve ölü deri, kuş pisliği, tüyler ve kurt, kurt, kurt. *Bir sürü.* Et için dövüşmesi gerekecekti.

Kurtlar da onun kokusunu aldı. Yaz, ağaçların karanlığından çıkıp kanlı düzlüğe vardığında, sürüdeki kurtlar onu izliyordu. Dişi kurt, içinde hâlâ yarım bir bacak olan deri çizmeyi çiğniyordu ama Yaz'ın yaklaştığını görünce çizmeyi bıraktı. Sürünün lideri, kırlaşmış ağız tüyleri ve kör bir gözü olan yaşlı erkek, Yaz'ı karşılamak için hırlayarak öne çıktı. Onun arkasındaki genç erkek de dişlerini gösterdi.

Ulu kurdun solgun sarı gözleri, sürünün etrafındaki manzarayı zevkle izledi.

Bir çalıya ve dallara dolaşmış bağırsaklar. Üzerinden buhar tüten, kan ve et kokusuyla dolu açık bir mide. Görmez gözlerle hilale bakan bir kafa; yanakları yırtılmış ve kemiğe kadar parçalanmış, göz çukurları boşalmış, boynu paramparça bir köke dönüşmüş. Kırmızı siyah pırıldayan donmuş bir kan gölü.

İnsanlar. Dünya onların kokusuyla doluydu. Görünüşe göre, canlıyken bir insan pençesindeki parmakların sayısı kadarlardı ama şimdi hiç yoklardı. Ölü. Yitik. Et. Bir zamanlar pelerinleri ve başlıkları vardı ama kurtlar, ete ulaşma çılgınlığı içinde onların kıyafetlerini parçalamışlardı. Hâlâ yüzleri olan adamlar, buzla ve donmuş sümükle katılaşmış sakallara sahipti. Yağan kar, insanlardan geriye kalanları gömmeye başlamıştı. İnsanlar, paçavraya dönmüş siyah pelerinlerinin ve pantolonlarının içinde çok solgun görünüyorlardı. *Siyah.*

Fersahlarca uzakta, çocuk huzursuzca kıpırdandı.

Siyah. Gece Nöbetçileri. Onlar Gece Nöbetçileri'ydi.

Ulu kurt umursamadı. Onlar etti. Kurt açtı.

Üç kurdun gözleri sarı parlıyordu. Ulu kurt başını sağa sola salladı, burun delikleri titriyordu, sonra hırlayarak dişlerini gösterdi. Genç erkek geri çekildi. Ulu kurt onun korkusunun kokusunu alabiliyordu. *Kuyruk*, ulu kurt anladı. Fakat tek gözlü kurt bir hırlamayla cevap verdi ve ulu kurdun yaklaşmasını engellemek için hareketlendi. *Kafa. Ondan iki kat iri olmama rağmen benden korkmuyor üstelik.*

Gözleri buluştu.

Varg!

Sonra birbirlerinin üstüne atıldılar. Kurt ve ulu kurt. Düşünmek için zaman yoktu. Dünya küçülerek dişlere ve pençelere dönüştü, iki düşman yuvarlanarak ve dönerek birbirlerine saldırırken karlar havada uçuştu. Diğer kurtlar onların etrafında hırlıyor ve heyecanla hareket ediyordu. Ulu kurdun çenesi, kırağıyla kayganlaşmış keçe gibi kürkün ve kuru bir dal kadar ince İm bacağın üstüne kapandı ama tek gözlü kurt, ulu kurdun karnını pençeleyerek kendini kıskaçtan kurtardı, yuvarlandı ve ulu kurdu saldırdı. Sarı azı dişleri ulu kurdun boğazını ısırdı ama ulu kurt, yaşlı kuzenini, bir fareyi silkelermişçesine silkeleyip üstünden attı, sonra ona saldırdı, onu yere devirdi. Her ikisi de perişan olana ve etraflarındaki kar taze kan lekeleriyle dolana kadar; yuvarlanarak, parçalayarak, tekmeler atarak dövüştüler. Ama sonunda, tek gözlü kurt yere uzandı ve karnını gösterdi. Ulu kurt onu iki kez daha ısırdı, onun poposunu kokladı ve tek bacağını yaşlı kurdun üzerine kaldırdı.

Birkaç ısırık ve bir uyarı hırlamasının ardından kuyruk ve dişi de teslim oldu. Sürü, ulu kurda aitti.

Av da öyle. Ulu kurt adamdan adama gitti, kokladı, sonunda en iri olanda karar kıldı. Adamın yüzü yoktu, tek eli siyah bir demir parçasını kavramıştı. Diğer eli eksikti, bilekten kesilmişti, bilek kökü bir deri parçasıyla sarılmıştı. Adamın boğazındaki kesikten ağır ağır kan akıyordu. Ulu kurt diliyle kanı tattı, adamın gözsüz bir harabe hâlindeki paramparça yüzünü ve yanaklarını yaladı, sonra ağzını adamın boğazına gömdü ve eti yırtıp açtı, tatlı bir parçayı midesine indirdi. Hiçbir et bunun yarısı kadar bile lezzetli değildi.

Yüzsüz adamla işini bitirdiğinde bir sonrakine gitti ve o adamın da en lezzetli parçalarını yedi. Ağaçlardaki kuzgunlar onu izliyordu, üzerlerine ağır ağır kar düşerken kara gözleriyle sessiz bir şekilde dallarda oturuyorlardı. Diğer kurtlar, ulu kurdun artıklarıyla yetindiler; önce yaşlı kurt karnını doyurdu, sonra dişi, sonra da kuyruk. Onlar artık ulu kurda aitlerdi. Onun sürüsü olmuşlardı.

Hayır, diye fısıldadı çocuk, *bizim başka bir sürümüz var. Leydi öldü, belki Boz Rüzgâr da. Ama Tüylüköpek, Nymeria ve Hayalet hâlâ orada bir yerlerde. Hayalet'i hatırlıyor musun?*

Yağan kar ve karınlarını doyuran kurtlar silikleşmeye başladı. Bran'ın yüzüne sıcaklık çarptı; bu, bir annenin öpücüğü kadar teselli ediciydi. *Ateş*, diye düşündü Bran, *duman.* Burnuna kızarmış et kokusu doldu. Sonra orman uzaklaştı ve Bran tekrar uzun salondaydı, tekrar kırık bedeninin içindeydi, bir ateşe bakıyordu. Meera Reed alevlerin üzerinde büyük bir parça kırmızı et çeviriyordu, et kızarıyor ve çıtırdıyordu. "Tam zamanında," dedi Meera. Bran avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu, geri geri süründü, sırtını duvara dayayarak oturdu. "Uyanmasaydım yemeği kaçıracaktın. Korucu bir domuz bulmuş."

Hodor, Meera'nın arkasındaydı. Kızarmış bir et parçasını iştahla midesine indiriyordu, sakallarına kan ve yağ akıyordu, parmaklarının arasından dumanlar tütüyordu. Devasa seyis, lokmalarının arasında, "Hodor, hodor, hodor," diye mırıldanıyordu. Kılıcı yanında, toprak zeminde duruyordu. Jojen Reed kendi etini küçük ısırıklarla yiyordu, yutmadan önce her lokmayı onlarca kez çiğniyordu.

Korucu bir domuz öldürmüş. Soğukel kapının yanında duruyordu, kolunda bir kuzgun vardı, kuşla birlikte ateşe bakıyordu. Alevler dört kara gözden geri yansıyordu. O *yemek yemiyor,* diye hatırladı Bran *ve alevlerden korkuyor.*

"Ateş yakmayın," demiştin diye hatırlattı korucuya.

"Duvarlar ışığı saklıyor. Üstelik şafağa az kaldı. Kısa zaman sonra yola koyulacağız."

"Adamlara ne oldu? Arkamızdaki düşmanlara?"

"Sizi rahatsız etmeyecekler."

“Onlar kimdi? Yabanıllar mı?”

Meera, diğer tarafını kızartmak için eti çevirdi. Hodor mutlu mırıltılar çıkararak lokmalarını çiğniyor ve yutuyordu. Soğukel, Bran’a bakmak için başını çevirdiğinde sadece Jojen Reed neler olduğunun farkındaymış gibi görünüyordu. “Onlar düşmandı.” *Gece Nöbetçilerinin adamları.* “Onları öldürdünüz. Sen ve kuzgunlar. Yüzleri parçalanmıştı ve gözleri oyulmuştu.” Soğukel inkâr etmedi. “O adamlar senin *kardeşlerindi,* gördüm. Kıyafetleri kurtlar tarafından parçalanmıştı ama yine de emindim. Pelerinleri siyahtı. Senin ellerin gibi.” Soğukel hiçbir şey söylemedi, "Sen kimsin? *Ellerin neden siyah?”*

Korucu, onları daha önce hiç fark etmemiş gibi ellerine baktı. “İnsanın kalbi durduğunda, kanı aşağı doğru akıp ellerinde ve ayaklarında birikir, oralarda koyulaşır ve katılaşır.” Korucunun boğazından gelen hışırtılı ses, adamın kendisi kadar zayıf ve cılızdı. “Elleriyle ayakları şişer ve puding gibi kararır. Geri kalanı süt gibi beyaz kesilir.”

Meera Reed ayağa kalktı, kurbağa mızrağı elindeydi, mızrabın çatallarında, üstünden duman tüten bir et parçası vardı. “Bize yüzünü göster.”

Korucu, itaat etmek için hareketlenmedi.

“O ölü.” Bran, boğazındaki safra tadım alabiliyordu. “Meera, o ölü bir yaratık. Sur ayakta kaldıkça ve Gece Nöbetçileri’nin adamları sadık oldukça, canavarlar bu tarafa geçemez, Yaşlı Dadı eskiden böyle derdi. Bu yaratık bizi bulmak için Sur’a geldi ama Sur’u geçemedi. Bunu yapmak yerine, o yabanıl kızla birlikte Sam’i gönderdi.”

Meera’nın eldivenli eli, kurbağa mızrağının sapını sıkı sıkı kavradı. “Seni kim gönderdi? Şu üç gözlü karga kim?”

“Bir dost. Rüyacı, büyücü, ona dilediğin ismi verebilirsin. Son yeşilgören.” Uzun salonun kapısı gürültüyle açıldı. Dışarıda soğuk ve siyah gece rüzgârı uluyordu. Ağaçlar çığlık atan kuzgunlarla doluydu. Soğukel kımıldamadı.

“Bir canavar,” dedi Bran.

Korucu, diğerleri hiç yokmuş gibi Bran’a baktı. “Senin canavarınım Brandon Stark.”

“Senin,” diye tekrarladı korucunun omzundaki kuzgun. Kapının dışındaki kuzgunlar da ona katıldı. Gece ormanı kuzgun sürüsünün şarkısıyla çınladı, *“Senin, senin, senin.”*

“Jojen, bunu rüyanda gördün mü?” diye sordu Meera, kardeşine. “Kim bu adam? Ne? Ne biliyoruz?”

“Korucuyla birlikte gidiyoruz,” dedi Jojen. “Geri dönemeyeceğimiz kadar uzağa geldik Meera. Sur’a asla canlı dönemeyiz. Ya Bran’ın canavarıyla birlikte

gideriz ya da ölürüz.”

TYRION

Pentos'u Gün Doğumu Kapısı'ndan terk ettiler ama Tyrion Lannister gün doğumunu görmedi. Yargıç Illyrio, tahtırevanın mor kadife perdelerini kapatırken, "Pentos'a hiç gelmemişsin gibi olacak küçük dostum," diye söz verdi. "Şehirden ayrıldığını kimse görmemeli, şehre girdiğini kimsenin görmediği gibi."

"Beni o fıçıya tıkan denizciler, temizlik için gelen miço, yatağımı ısıtması için gönderdiğin kız ve çilli, tehlikeli çamaşırcı kadın dışında kimse. Ah, bir de muhafızların var. Eğer onların toplarıyla birlikte akıllarını da almadıysan burada yalnız olmadığını biliyorlar." Tahtırevan, kalın deri kayışlarla, sekiz devasa yük atının arasına asılmıştı. Atların iki yanında ikişer hadım yürüyordu. Arkada, yük arabasını korumakla görevli daha fazla hadım vardı.

"Lekesizler hikâyeler anlatmazlar," diye güvence verdi Illyrio. "Ve seni getiren kadırga şu anda Asshai'ye doğru gidiyor. Geri dönmesi iki yıl sürecek, tabii denizler nazik olursa. Evimdeki insanlara gelince, onlar beni çok severler. Hiçbiri bana ihanet etmez."

Bu fikri bağrına bas şişman dostum. Bir gün mezar taşma bu sözleri kazıyacaklar. "Biz de o kadırgada olmalıydık," dedi cüce. "Volantis'e giden en hızlı yol denizden geçiyor."

"Deniz çok tehlikeli," diye karşılık verdi Illyrio. "Sonbahar, fırtınalarla dolu bir mevsimdir. Ayrıca, dürüst adamları avlamak isteyen korsanlar hâlâ Basamaktaşı'nı mesken tutuyor. O çeşit ellere düşmek küçük dostumun işine yaramaz."

"Rhoyne'da da korsanlar var."

"Nehir korsanları." Peynir tüccarı, ağzını elinin tersiyle örterek esnedi. "Kırıntıların peşinden koşan böceğimsi korsanlar." "Taş adamlar hakkında konuşulduğunu da duydum."

"Onlar gayet gerçek. Zavallı, lanetli yaratıklar. Ama neden böyle şeylerden bahsediyoruz? Gün, böyle konuşmalar için ziyadesiyle güzel. Kısa zaman sonra Rhoyne'u göreceğiz, orada IIlyrio'dan ve onun kocaman göbeğinden

kurtulacaksın. O vakte kadar, bırak da içki içip düş kuralım. Tadını çıkaracak tatlı şarabımız ve lezzetli yiyeceklerimiz var. Neden hastalıktan ve ölümden konuşalım?"

Tyrion bir kez daha arbaletin vızıltısını duydu ve merak etti, *neden gerçekten?* Tahtırevan sağa sola sallanıyordu; Tyrion'ın kendisini, anne kucağında sallanarak uyutulan bir çocukmuş gibi hissetmesine sebep olan teskin edici bir devinim. *Bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğimden değil.* Kaz tüyüyle doldurulmuş ipek yastıklar Tyrion'ın yanaklarını destekliyordu. Yukarıda bir çatı oluşturacak şekilde kıvrılmış mor kadife duvarlar, dışarıdaki sonbahar serinliğine rağmen arabanın içini hoş bir şekilde sıcak tutuyordu.

Tahtırevanın arkasında; sandıklar, fıçılar, variller ve peynir lordunun acıkma ihtimaline karşı leziz yiyeceklerle doldurulmuş sepetler taşıyan bir katır kervanı yürüyordu. Illyrio ve Tyrion o sabah baharatlı sosis yediler ve kahverengi duman böğürtleni şarabı içtiler. Öğle vaktini jöleli yılan balığı ve Dorne kırmızısı doldurdu. Akşam yemeğinde, bira ve Myr'in ateş şarabı eşliğinde jambon dilimleri, haşlanmış yumurtalar, sarımsak ve soğanla doldurulmuş kızarmış çayır kuşları vardı. Bununla birlikte, tahtırevan rahat olduğu kadar yavaştı ve cücenin kendini sabırsızlanırken bulması çok zaman almadı.

Tyrion o akşam Illyrio'ya, "Nehre varmamıza kaç gün var?" diye sordu. "Bu hızla gidersek, şu senin kraliçenin ejderhaları ben onları görmeden önce Aegon'ın üç ejderhasından daha büyük olacaklar."

"Keşke öyle olsaydı. Büyük bir ejderha, küçük bir ejderhadan daha ürkütücüdür." Yargıç omuzlarını silkti. "Kraliçe Daenerys'i Volantis'te karşılamak beni çok mutlu ederdi ama bu konuda sana ve Griff e güvenmek zorundayım. Kraliçeye en iyi hizmeti, onun dönüş yolunu engellerden temizleyerek Pentos'ta verebilirim. Ama seninle birlikte olduğum sürece... pekâlâ, yaşlı bir adam bazı konforlara sahip olmalıdır, değil mi? Gel, bir kadeh şarap iç."

"Söyle bana," dedi Tyrion şarabını içerken, "Pentoslu bir yargıç, Batıdiyar'da kimin taç taktığıyla neden ilgilenir? Bu tehlikeli teşebbüste senin çıkarın nerede lordum?"

Şişman adam dudaklarındaki yağı sildi. "Ben, bu dünyadan ve onun kalleşliklerden bıkmış yaşlı bir adamım. Günlerim tükenmeden önce hayırlı bir şey yapmak istemem ve tatlı bir genç kıza doğumla gelen hakkını geri alması için yardım etmem çok mu garip?"

Birazdan bana sihirli bir zırh ve Valyria'da bir saray vadediyor olacaksın. "Eğer Daenerys tatlı bir genç kızdan öte değilse, Demir Taht onu tatlı ve genç

parçalara ayırır.”

“Endişelenme küçük dostum. Onun damarlarında Ejderha Aegon’ın kanı akıyor.”

Değersiz Aegon, Zalim Maegor ve Şaşkın Baelor’un kanıyla birlikte. “Bana ondan bahset.”

Şişman adam düşüncelere daldı. “Daenerys bana geldiğinde çocuk sayılırdı ama ikinci karımdan daha güzeldi, o kadar tatlıydı ki onu kendim için almayı düşündüm. Bununla birlikte korkak ve endişeli bir kızdı. Onunla yatmaktan keyif almayacağımı biliyordum. Bunu yapmak yerine bir yatak ısıtıcı çağırttım, onu çılgınlığım geçene kadar coşkuyla düzdüm. Doğruyu söylemem gerekirse, Daenerys’in at efendileri arasında uzun süre hayatta kalamayacağını düşündüm.”

“Bu düşünce, onu Khal Drogo’ya satmana engel olmadı...” “Dothraklar ne satın alırlar ne de satarlar. Daenerys’in ağabeyi Viserys, dostluk kazanmak için kızı Drogo’ya verdi, diyelim. Kibirli ve tamahkâr bir delikanlıydı. Babasının tahtını arzuluyordu ama Daenerys’i de arzuluyordu ve ondan vazgeçmek istemiyordu. Prensesin düğününden önceki gece, eğer onunla evlenemeyecekse onun bekâretini alacağını söyleyerek kızın yatağına girmeye çalıştı. Prensesin kapısına muhafızlar dikerek önlem almamış olsaydım, Viserys yılların planını mahvedebilirdi.”

“Su katılmamış bir ahmağa benziyor.”

“Viserys, Deli Aerys’in oğluydu, aynen öyle. Daenerys... Daenerys çok farklıdır.” Illyrio, ağzına attığı kızarmış çayır kuşunu kemikleriyle birlikte gürültüyle çiğnedi. “Bir zamanlar evime sığınan o korkak çocuk Dothrak Denizi’nde öldü ve kanla ateşin içinde tekrar doğdu. Adını hakkıyla taşıyan bu ejderha kraliçesi, gerçek bir Targaryen. Onu eve getirmeleri için gemiler gönderdiğimde o Köle Körfezi’ne döndü. Çok geçmeden Astapor’u fethetti, Yunkai’ye diz çöktürdü ve Meereen’i yağmaladı. Eğer eski Valyria Yolu’nu takip edip batıya yürürse, sırada Mantarys var. Eğer denizden gelirse, pekâlâ... donanması Volantis’te durup yiyecek ve su almak zorunda.”

“Karadan ya da denizden, Meereen ile Volantis arasında uzun fersahlar var,” dedi Tyrion.

“Beş yüz elli. Ejderhalar çöllerden, dağlardan, bataklıklardan ve şeytanların dadandığı harabelerden geçecek. Pek çok insan can verecek ama hayatta kalanlar Volantis’e vardıklarında daha güçlü olacaklar. Orada, onları denizin karşısına geçirip Batıdiyar’a götürecek olan gemileri ve taze kuvvetlerle birlikte kendilerini bekleyen seni ve Griff i bulacaklar.”

Tyrion, Volantis hakkında bildiklerini dikkatlice düşündü. Volantis, Dokuz

Özgür Şehir’in en yaşlı ve en gururlu olanıydı. Burada bir terslik vardı. Tyrion tersliğin kokusunu yarım burnuyla bile alabiliyordu. “Volantis’te, her özgür adama karşılık beş köle olduğu söylenir. Troyka, köle ticaretini ortadan kaldıran bir kraliçeye neden yardım etsin?” Parmağını Illyrio’ya doğrulttu. “Hatta sen neden yardım edesin? Pentos yasaları köleliği yasaklamış olabilir lâkin senin o ticarette de parmağın var, hatta belki bütün bir elin. Buna rağmen ejderha kraliçesine karşı değil, onun lehine komplo kuruyorsun. Neden? Kraliçe Daenerys’ten ne kazanmayı umuyorsun?”

‘Yine mi bu konuya geldik? Sen inatçı bir küçük adamsın.” Illyrio bir kahkaha koyuverdi ve göbeğine vurdu. “Nasıl istersen. Yalvaran Kral, onun hazine başı olacağıma dair söz vermişti. Lord gibi bir lord olacağıma dair de. O altın tacını taktığında ben istediğim kaleye sahip olacaktım... istersem Casterly Kayası’na bile.” Tyrion, içtiği şarabı, bir zamanlar burnu olan yaralı kökten dışarı fışkırttı. “Bunu duymak babamın çok hoşuna giderdi.”

“Babanın endişelenecek bir şeyi yoktu. Neden bir kaya isteyeyim? Malikânem ziyadesiyle büyük ve sizin esintili Batıdiyar kalelerinizden çok daha rahat. Ama hazine başı olmak...” Şişman adam bir yumurta daha soydu. “Sikkelere düşkünüm. Altının altına değdiği anda çıkan şıngırtıdan daha güzel bir ses var mı?”

Bir kız kardeşin çığlıkları. “Daenerys’in, ağabeyinin verdiği sözü tutacağından emin misin?”

“Tutacak. Ya da tutmayacak.” Illyrio yumurtanın yarısını ısırdı. “Sana söyledim küçük dostum; insan, yaptığı her şeyi çıkar uğruna yapmaz. Neye istersen inan, ama benim gibi şişman ve yaşlı soytarıların bile dostları vardır. Ve geri ödemeleri gereken sevgi borçları.”

Yalancı, diye düşündü Tyrion. *Bu teşebbüste, senin için sikkelerden ve kalelerden daha değerli bir şey var.* “Bu günlerde dostluğa altından daha fazla değer veren insanlarla karşılaşmak zor.”

“Çok doğru,” dedi şişman adam ironiyi duymazdan gelerek.

“Örümcek senin için nasıl bu kadar kıymetli bir dost oldu?”

“Gençliğimizde birlikteydik, Pentos’ta iki yeşil delikanlıydık.”

“Varys, Myr’den geldi.”

“Öyle. Ona, gelişinden kısa bir zaman sonra, köle tacirlerinden bir adım önce rastladım. Gündüzleri kanalizasyonlarda uyuyordu, geceleri bir kedi gibi çatılarda geziyordu. Ben de hemen hemen onun kadar yoksuldum, lekeli ipekler içinde bir eşkıyaydım, kılıcımla yaşıyordum. Havuzumdaki heykeli görmüşsündür belki? O heykeli, ben on altı yaşındayken Pytho Malanon yaptı.

Hoş bir şey, lâkin onu görünce ağlıyorum artık.”

“Yıllar hepimizi harabeye çeviriyor. Hâlâ burnum için yas tutuyorum. Fakat Varys...”

“Myr’de hırsızların prensiydi, rakip bir hırsız onu gammazlayana dek. Pentos’ta aksam yüzünden mimlendi. Bir hadım olduğu anlaşıldığında hor görüldü ve dövüldü. Onu korumam için neden beni seçti hiç bilmiyorum ama onunla bir anlaşmaya vardık. Varys, daha ehemmiyetsiz hırsızları gözleyip onların çaldıklarına el koydu. Ben, önemsiz hırsızların kurbanlarına yardım önerdim. Çalınan değerli eşyalarını belli bir ücret karşılığında kurtaracağıma dair söz verdim. Çok geçmeden, hırsızlıktan muzdarip olan her adam bana gelmesi gerektiğini öğrendi. O arada, şehrin haydutları ve yankesicileri Varys’i arıyordu... yarısı onun boğazını kesmek için, diğer yarısı da çaldıkları şeyleri ona satmak için, ikimiz de zengin olduk Varys farelerini eğitirken daha da zenginleştik.”

“Varys, Kral Toprakları’nda küçük kuşlar beslerdi.”

“O vakitler onlara fareler diyorduk. Yaşlı hırsızlar, gecenin ganimetini şaraba dönüştürmekten öte düşüncesi olmayan aptallardı. Varys öksüz oğlanları ve genç kızları tercih etti. En ufak tefek olanları seçti, hızlı ve sessiz olanları. Onlara, duvarlara tırmanmayı ve bacalardan aşağı kaymayı öğretti. Onlara okumayı da öğretti. Altınları ve değerli taşları sıradan hırsızlara bıraktık. Bizim farelerimiz bunlar yerine mektuplar, hesap defterleri ve çizelge İri çaldı... daha sonra, onları okudular ve oldukları yerde bıraktılar *Sırlar, gümüşten veya safirden daha değerlidir,* diye iddia ederdi Varys Aynen öyleydi. O kadar saygın biri haline geldim ki, Pentos Prensi’nin kuzenlerinden biri bakire kızıyla evlenmeme müsaade etti, O arada malum bir hadımın yetenekleri, malum bir kralın kulağına gitti. Öz oğluna, karısına ya da gençlik arkadaşı olan El’ine tamamen güvenmeyen, kibirli, fazla gururlu ve endişeli bir kral. Hikâyenin devamını bildiğine inanıyorum, öyle değil mi?”

“Çoğunu,” diye kabul etti Tyrion. “Neticede sadece bir peynir tüccarı olmadığını görüyorum.”

Illyrio başını eğdi. “Çok naziksin küçük dostum. Ben de senin, Lord Varys’in söylediği kadar zeki olduğunu görüyorum.” Çarpık, sarı dişlerini göstererek gülümsedi ve Myr’in ateş şarabından bir kavanoz daha istemek için hizmetkârlarına seslendi.

Yargıç elinde şarap kavanozuyla uyuyakaldığında Tyrion yastıkların arasında emekledi, kavanozu tombul hapishanesinden kurtardı ve kendine bir kadeh şarap doldurdu. Şarabı bir dikişte içti, esnedi ve kadehi tekrar doldurdu.

Eğer yeterince ateş şarabı içersem, dedi kendi kendine, *rüyamda ejderhaları görebilirim.*

Casterly Kayası'nın derinliklerinde yalnız bir çocuk olduğu zamanlarda, Tyrion geceleri ejderhaların sırtında uçardı. Kayıp bir Targaryen prensi ya da arazilerin ve dağların üzerinde süzülen Valyrialı bir ejderha lordu olduğunu hayal ederdi. Bir keresinde, amcaları ona isim günü için ne hediye istediğini sorduğunda, Tyrion bir ejderha için yalvarmıştı. "Büyük bir ejderha olması gerekmez. Benim gibi küçük olabilir." Tyrion'ın amcası Gerion, bunun hayatında duyduğu en komik şey olduğunu söylemişti ama diğer amcası Tygett, "Son ejderha bir asır önce öldü delikanlı," demişti. Bu durum öyle korkunç bir şekilde adaletsiz görünmüştü ki Tyrion o gece ağlayarak uyumuştu.

Bununla birlikte, eğer peynir lorduna inanılabilirse, Deli Kral'ın kızı üç canlı ejderhaya sahipti. *Bir Targaryen'ın bile talep etmesi gerekenden iki fazla.* Tyrion, babasını öldürdüğü için neredeyse pişmandı. Uç ejderhayla birlikte Batıdiyar'a doğru yol alan ve komplocu bir hadım ile Casterly Kayası'nın yarısı ebatlarında bir peynir tüccarı tarafından desteklenen bir Targaryen kraliçesinin varlığını öğrenen Lord Tywin'in yüzünü görmek onu eğlendirirdi.

Cüce öyle şişmişti ki kemerinin tokasını açmak ve pantolonunun üst bağcıklarını çözmek zorunda kaldı. Illyrio'nun giydirdiği kıyafetler yüzünden, kendini iki buçuk kiloluk derinin içine girmiş beş kiloluk sosis gibi hissediyordu. *Eğer her gün bu şekilde yemek yersek, şu ejderha kraliçesiyle karşılaşmadan önce Illyrio kadar şişman olurum.*

Tahtırevanın dışında gece olmuştu, içerisi tamamen karanlıktı. Tyrion; Illyrio'nun horultularını, deri kayışların çatırtılarını, atların demir nallarının sert Valyria yolunda yankılanan ağır *tak tak*larını dinledi. Fakat kalbi, derimsi kanatların vuruşunu dinliyordu.

Tyrion uyandığında şafak sökmüştü. Atlar ağır ağır yürümeye devam ediyordu, tahtırevan atların arasında çatırdıyor ve sallanıyordu. Tyrion, perdeleri bir santim kadar geri çekip dışarı baktı ama sarı arazilerden, kahverengi çıplak ağaçlardan ve yolun kendisinden başka görülecek çok az şey vardı. Geniş, ufuk çizgisine saplanmış bir mızrak kadar düz, taş bir anayol. Tyrion, Valyria yolları hakkında kitaplar okumuştu ama gördüğü ilk Valyria yolu buydu. Özgür Kale'nin pençesi Ejderha Kayası'na kadar uzanmıştı fakat Batıdiyar'ın ana toprağına asla ulaşamamıştı. *Bu tuhaf. Ejderha Kayası bir kaya parçasından başka bir şey değildi. Zenginlik daha uzak batıdaydı ama onların ejderhaları vardı. Zenginliğin orada olduğunu mutlaka biliyorlardı.*

Tyrion önceki gece çok fazla içmişti. Başı zonkluyordu ve en hafif sallantı

bile midesindeki yemekleri boğazına çıkarmaya yetiyordu. Tyrion hiçbir şikâyet cümlesi kurmadı ama Illyrio Mopatis onun rahatsızlığını anlamış olmalıydı. “Hadi, benimle iç,” dedi şişman adam. “İnsanların dediği gibi; seni yakan, ejderhanın bir puludur.” Böğürtlen şarabıyla dolu bir sürahiden iki kadeh doldurdu. Şarap o kadar tatlıydı ki baldan daha fazla sinek çekti Tyrion sinekleri elinin tersiyle kovup kadehi bir dikişte boşaltı. Ağzındaki tat öyle tiksindiriciydi ki Tyrion’ın yapabildiği tek şey şarabı midesinde tutmaktı ama her nasılsa, ikinci kadehi içmek daha kolay oldu. Buna rağmen, Tyrion’ın hiç iştahı yoktu. Illyrio bir kâse kremalı böğürtlen uzattığında Tyrion böğürtlenleri elini sallayarak reddetti. “Rüyamda kraliçeyi gördüm,” dedi. “Onun önünde diz çökmüştüm, sadakat yemini veriyordum, ama kraliçe beni ağabeyim Jaime’yle karıştırdı ve ejderhalarına yem etti.” “Umut edelim de bu rüya bir kehanet olmasın. Sen, tıpkı Varys’in söylediği gibi zeki bir iblissin ve Daenerys’in zeki adamlara ihtiyacı olacak. Sör Barristan cesur ve sadık bir şövalye lâkin kimse onun için açıkgözlü dememiştir bence.”

“Şövalyeler bir problemi çözmek için sadece tek yol bilirler. Mızraklarını indirip saldırırlar. Bir cüce, dünyaya farklı bir açıdan bakar. Peki sen ne yaparsın? Sen de zeki bir adamsın.”

“İltifat ediyorsun.” Illyrio elini salladı. “Maalesef ben yolculuklar için yaratılmamışım. Bu yüzden Daenerys’e, benim yerime seni gönderiyorum. Babanı katlettiğinde Majesteleri Kraliçe’ye çok önemli bir hizmet verdin ve umudum odur ki daha nice hizmetler vereceksin. Daenerys, ağabeyi gibi aptal değil. Senden ziyadesiyle faydalanacak.”

Hoş bir şekilde gülümseyerek, çıra olarak mı? diye düşündü Tyrion.

O gün sadece üç kez at değiştirdiler ama Illyrio’nun tahtırevandan aşağı inip işeyebilmesi için saatte en az iki kere durdular. *Peynir tüccarımız bir fil kadar iri ama fıstık boyutlarında bir mesanesi var,* diye düşündü cüce. Bir duraklama sırasında zamanını, yolu yakından incelemek için kullandı. Tyrion ne bulacağını biliyordu. Sıkıştırılmış toprak, tuğla ya da çakıl taşı değil; yağmuru ve erimiş karı akıtmak için yerden on beş santim yukarı kaldırılmış, kaynaşık taşlardan ibaret bir kurdele. Yedi Krallık’ta yol yerine geçen çamurlu patikaların aksine, Valyria yollan üç arabanın yan yana ilerleyebileceği kadar genişti ve ne zaman ne de seyrüsefer bu yolları bozabilmişti. Valyria’nın Kıyamet’le karşılaşmasından dört asır sonra bile yollar hâlâ bozulmamış hâlde duruyordu. Tyrion tekerlek izleri ve çatlaklar aradı ama atlardan birinin bıraktığı sıcak dışkıdan başka bir şey bulamadı.

Dışkı, lord babasını düşünmesine sebep oldu. *Aşağıda, bir cehennemde*

misin baba? *Yukarı bakabileceğin ve Deli Kral'ın kızını Demir Taht'a iade etmek için uğraştığımı görebileceğin güzel ve soğuk bir cehennemde misin*?

Yolculuklarına kaldıkları yerden devam ettiklerinde, Illyrio bir torba kestane çıkardı ve bir kez daha ejderha kraliçesi hakkında konuşmaya başladı. "Ne yazık ki, Kraliçe Daenerys'ten aldığımız son haberler eski ve bayat. Şimdiye kadar Meereen'den ayrıldığını farz etmeliyiz. Sonunda bir ordusu var; paralı askerlerden, Dothraklı at efendilerinden ve piyade Lekesizler'den ibaret düzensiz bir ordu. Hiç şüphe yok ki Daenerys, ordusunu, babasının tahtını geri almak üzere batıya götürecek." Yargıç Illyrio bir sarımsaklı salyangoz kavanozunun kapağını açtı, kavanozun içini kokladı ve gülümsedi. Salyangozlardan birini kabuğundan emerken, "Volantis'te Daenerys'ten yeni haberler alacağını ummalıyız," dedi. "Ejderhalar ve genç kızlar kaprisli yaratıklardır, bu yüzden planlarında bazı ayarlamalar yapman gerekebilir. Griff ne yapılacağını bilir. Bir salyangoz alır mısın? Sarımsak bizzat benim bahçelerimden."

Bir salyangoz sürebilirim ve şu senin tahtırevanından daha hızlı yol alabilirim. Tyrion yiyeceği bir el hareketiyle reddetti. "Bu Griff denen adama epey güveniyorsun. Bir başka çocukluk arkadaşı mı?"

"Hayır. Bir paralı asker diyebilirsin ama Batıdiyar doğumlu. Daenerys davasına yakışır adamlara ihtiyaç duyacak." Illyrio tek elini havaya kaldırdı. "Biliyorum! '*Paralı askerler için altın, onurdan önce gelir,*' diye düşünüyorsun. 'Şu Griff denen adam, beni ablama satar,' diyorsun. Öyle olmayacak. Griff e, bir kardeşe güvenir gibi güveniyorum."

Bir başka ölümcül hata. "Öyleyse ben de aynı şeyi yapmalıyım."

"Biz şu anda konuşurken, Altın Mürettebat Volantis'e doğru yürüyor. Orada, kraliçemizin doğudan gelişini bekleyecekler."

Altının altında acı çelik var. "Altın Mürettebat'ın Özgür Şehirler'den biriyle anlaşmalı olduğunu duymuştum."

"Myr'le." Illyrio sırıttı. "Anlaşmalar bozulabilir."

"Peynir işinde benim bildiğimden daha çok sikke varmış," dedi Tyrion. "Bunu nasıl başardın?"

Yargıç, tombul parmaklarını salladı. "Bazı anlaşmalar mürekkeple yazılır, bazıları da kanla. Başka bir şey söylemem."

Cüce, yargıcın söylediklerini düşündü. Altın Mürettebat özgür birliklerin en iyisiydi. Bir asır önce, Değersiz Aegon'ın piç oğlu Acıçelik tarafından kurulmuştu. Aegon'ın Muhteşem Piçleri'nden bir diğeri Demir Taht'ı meşru üvey kardeşinin elinden almaya çalıştığında, Acıçelik ayaklanmaya katılmıştı.

Bununla birlikte, Daemon Karaateş, Kızılçimen Çayırı'nda zail olmuştu ve isyanı da onunla birlikte ölmüştü. Fakat Kara Ejderha'nın mücadeleden sağ çıkan takipçileri diz çökmeyi reddetmiş ve Dar Deniz'in karşı tarafına kaçmıştı. Kaçanların arasında Daemon'ın küçük oğulları, Acıçelik, yüzlerce arazisiz lord ve karınlarını doyurmak için kısa zaman sonra kılıçlarını satmak zorunda kalan paralı askerler vardı. Bazıları Hırpani Sancak'a, bazıları ikinci Oğullar'a, bazıları da Bakirenin Adamları'na katılmıştı. Acıçelik, dört bir yana dağılan Karaateş Hanedanı'nın kuvvetini görmüş ve sürgünleri bir araya toplamak üzere Altın Mürettebat'ı kurmuştu.

O günden bu güne, Altın Mürettebat'ın adamları Münazaralı Topraklar'da yaşamış ve ölmüşlerdi. Myr, Lys ya da Tyrosh adına anlamsız küçük savaşlarda dövüşmüş ve babalarının kaybettiği diyarın hayalini kurmuşlardı. Onlar sürgündü ve sürgünlerin oğullarıydı, mülksüz bırakılmış ve affedilmemişlerdi... ama hâlâ zorlu dövüşçülerdi.

"İkna kabiliyetine hayranlık duyuyorum," dedi Tyrion, 111yrio'ya. "Geçmişlerinin büyük bölümünü Targaryenlar'a karşı dövüşerek harcayan Altın Mürettebat'ı tatlı kraliçemizin davasına katılmaya nasıl razı ettin?"

Illyrio, bu itirazı, bir sineği kovar gibi elini sallayarak kovdu. "Siyah ya da kırmızı, bir ejderha hâlâ bir ejderhadır. Canavar Maelys, Basamaktaşı'nda can verdiğinde Karaateş Hanedanı'nın erkek soyu tükendi." Peynir tüccarı çatallı sakallarının arasından gülümsedi. "Ve Daenerys, sürgünlere Acıçelik'in ve Karaateşler'in asla veremediği bir şey verecek. Onları eve götürecek."

Ateş ve kılıçla. Bu, Tyrion'ın da istediği türden bir eve dönüştü. "On bin kılıcın hatırı sayılır bir hediye olduğunu kabul ediyorum. Majesteleri Kraliçe çok memnun olmalı."

Yargıç mütevazı bir tavırla başını salladı, adamın gıdısı hafifçe titredi. "Majesteleri Kraliçe'yi neyin memnun edeceğini söyleyerek haddimi aşamam."

Nasıl da akıllısın. Tyrion, kralların minnettarlığını az çok biliyordu. Kraliçeler neden farklı olsundu?

Yargıç çok geçmeden derin bir uykuya daldı, Tyrion'ı tek başına düşünceler içinde bıraktı. Tyrion, Barristan Selmy'nin Altın Mürettebat'la birlikte mücadeleye katılmak konusunda ne düşüneceğini merak etti. Dokuzmetelik Kralları'nın Savaşı sırasında, Selmy, kralların asker sıralarının içinde kanlı bir yol açmış ve Karaateş'in Taht Talipleri'nin sonuncusunu katletmişti, isyanlar tuhaf dostluklar doğuruyor. Ve hiçbiri, şu şişman adamla benim dostluğum kadar tuhaf değil.

Atları değiştirmek ve tahtırevana yeni bir yiyecek sepeti getirtmek için

durduklarında peynir tüccarı uyandı. Midelerini soğuk horoz eti, havuç sosu, kuru üzüm ve portakal dilimleriyle doldururken, “Ne kadar yol geldik?” diye sordu Tyrion.

“Burası Andalos dostum. Şu sizin Andallar’ın geldiği toprak. Bu toprağı, onlardan önce burada bulunan ve Ib’deki kıllı adamların kuzenleri olan kıllı adamlardan aldılar. Kuzeyimizde Hugor’un kadim diyarı uzanıyor ama biz o diyarın güney hudutlarından geçiyoruz. Pentos’ta buralara Müstevi Topraklar denir. Daha uzak doğuda, bizim gitmeye çalıştığımız Kadife Tepeler var.”

Andalos. İnanç, Yedi’nin insan suretinde Andalos tepelerinde yürüdüğünü öğretirdi. “Baba, elini gök kubbeye uzattı ve aşağı yedi yıldız indirdi,” dedi Tyrion ezberden “ve onları birer birer Tepe’nin Hugor’unun alnına yerleştirip pırıltılı bir taç yarattı.” Yargıç Illyrio, Tyrion’a meraklı bir bakış attı. “Küçük dostumun bu kadar mütedeyyin olduğunu hayal bile etmemiştim.” Cüce omuz silkti. “Çocukluğumdan kalan bir yadigâr. Şövalye olamayacağımı biliyordum, ben de Yüce Rahip olmaya karar vermiştim. Kristal taç, insanın boyuna on beş santim ekliyor.

Kutsal kitapları inceledim ve dizlerim kabuk bağlayıncaya kadar dua ettim ama maceram trajik bir şekilde sona erdi. O malum yaşa geldim ve âşık oldum.”

“Bir bakireye mi? Nasıldır bilirim.” Illyrio, sağ elini sol yeninin içine soktu ve dışarı gümüş bir madalyon çıkardı. Madalyonun içinde, iri mavi gözlere ve arasına gümüş teller karışmış soluk altın rengi saçlara sahip bir kadının resmi vardı. “Serra. Onu Lys’in yastık evlerinden birinde buldum ve yatağımı ısıtması için eve getirdim. Fakat sonunda onunla evlendim. Ben, ilk karısı Pentos Prensi’nin kuzeni olan ben. Bu olaydan sonra sarayın kapıları bana kapandı ama umurumda değildi. Bu, Serra için küçük bir bedeldi.”

“Nasıl öldü?” Tyrion kadının öldüğünü biliyordu; hiçbir adam, onu terk eden kadın hakkında böyle sevgi dolu konuşmazdı.

“Braavoslu bir kadırga Yeşim Denizi’nden dönerken Pentos’a uğradı. *Hazine* isimli bu gemi; karanfil, safran, oltu taşı, yeşim, kızıl atlas, yeşil ipek... ve gri ölüm taşıyordu. Karaya çıkan kürekçileri öldürdük ve demir atmış gemiyi yaktık ama fareler küreklerden aşağı inip soğuk ayaklarını çırparak rıhtıma yüzdüler. Veba, doğal seyrini izleyip sona ermeden önce iki bin can aldı.” Yargıç Illyrio madalyonun kapağını kapattı. “Onun ellerini yatak odamda saklıyorum. Elleri öyle yumuşaktı ki...”

Tyrion, Tysha’yı düşündü. Bir zamanlar üzerlerinde tanrıların yürüdüğü arazilere baktı. “Ne çeşit tanrılar fareler, vebalar ve cüceler yaratır?” Aklına, *Yedi Köşeli Yıldız’*dan bir paragraf daha geldi. “Bakire, Hugor’a, derin mavi

göller gibi gözleri olan, söğütler kadar zarif bir kız getirdi ve Hugor kızla evleneceğini duyurdu. Anne, kızı doğurgan kıldı ve Yaşlı Hatun, kızın krala kırk dört kudretli oğul vereceğini müjdeledi. Savaşçı, oğulların kollarına kuvvet verdi. Demirci onlar için demir zırhlar dövdü."

"Şu sizin Demirci, Rhoynelu olmalı," diye dalga geçti Illyrio. "Andallar demir işleme sanatını nehir boyunda yaşayan Rhoynarlar'dan öğrendiler. Bu bilinir."

"Bizim rahiplerimiz tarafından bilinmez." Tyrion arazileri gösterdi. "Şu sizin Müstevi Topraklar'da kimler yaşıyor?"

"Toprağa bağlı çiftçiler ve işçiler. Meyve bahçeleri, çiftlikler ve madenler var... ben de bu çeşit yerlere sahibim ama oraları çok nadir ziyaret ederim. Elimin altında Pentos'un sayısız zevk kaynağı varken günlerimi neden buralarda heba edeyim?"

"Sayısız zevk kaynağı." *Ve kalın, devasa duvarlar.* Tyrion kadehin içindeki şarabı çalkaladı. "Pentos'tan beri hiç kasaba görmedik."

"Harabeler var." Illyrio, bir tavuk budunu perdelere doğru salladı. "Bir khal ne zaman denize bakmaya karar verse, at efendileri şu yoldan gelir. Dothraklar kasabaları pek sevmezler, bunu Batıdiyar'dakiler bile bilir."

"O *khalasar'*lardan birine saldır ve onu yok et. Bu sayede Dothraklar'ın Rhoyne'u geçmekte tez olmadıklarını öğrenebilirsin."

"Düşmanları yiyecekler ve hediyelerle savuşturmak daha ucuz."

Keşke Karasu'daki mücadeleye güzel bir peynir götürmeyi akıl edebilseydim, hâlâ bütün bir burnum olabilirdi. Lord Tywin, Özgür Şehirler'i her daim hakir görmüştü. *Kılıçlar yerine sikkelerle dövüşüyorlar,* derdi eskiden. *Altının faydalan vardır lâkin savaşlar demirle kazanılır.* "Babam her zaman, düşmanına altın ver ve daha fazlasını almak için geri dönsün, derdi."

"Bu bahsettiğin, bizzat öldürdüğün baba mı?" Illyrio tavuk kemiğini tahtırevandan dışarı fırlattı. "Paralı askerler Dothraklı çığlıkçıların karşısında ayakta kalamazlar. Bu, Qohor'da kanıtlandı."

"Senin cesur Griffin bile kalamaz mı?" diyerek dalga geçti Tyrion.

"Griff farklıdır. Üzerine titrediği bir oğlu var. Delikanlıya Genç Griff diyorlar. Ondan daha asil bir delikanlı asla var olmadı."

Şarap, yemek, güneş, tahtırevanın sallantısı, sineklerin vızıltısı; hepsi birden Tyrion'ın uykusunu getirmek için komplo kurmuştu. Tyrion uyudu, uyandı, içti. Illyrio kadeh onu takip etti. Ve gökyüzü koyu mora devrilirken, şişman adam horlamaya başladı.

Tyrion Lannister, o gece rüyasında, Batıdiyar'ın tepelerini kan kırmızıya

döndüren bir mücadele gördü. Mücadelenin tam ortasındaydı, kendi boyu kadar büyük bir baltayla ölümün üstesinden geliyordu, yukarıdaki gökyüzünde ejderhalar dönüp dururken Cesur Barristan ve Acıçelik'le omuz omuza dövüşüyordu. Rüyada Tyrion'ın iki başı vardı, ikisi de burunsuzdu. Düşmanı Lord Tywin komuta ediyordu, bu yüzden Tyrion onu bir kez daha katletti. Sonra ağabeyi Jaime'yi öldürdü; adamın yüzünü kırmızı bir harabe haline gelene dek doğradı, savurduğu her darbede kahkahalar attı. İkinci başının ağladığını ancak mücadele bittikten sonra fark etti.

Uyandığında bacakları demir kadar sertti. Illyrio zeytin yiyordu. "Neredeyiz?" diye sordu Tyrion.

"Henüz Müstevi Topraklar'dan çıkmadık aceleci dostum. Yakında yolumuz Kadife Tepeler'e girecek. Orada, Küçük Rhoyne'un üstündeki Ghoyan Drohe'ye doğru tırmanışa başlayacağız."

Ghoyan Drohe, Valyria ejderhaları tarafından için yanan bir harabeye çevrilene dek bir Rhoynar şehriydi. *Fersahlar boyu yolculuk ettiğim kadar, yılların içinde de yolculuk ediyorum,* diye düşündü Tyrion. *Tarihin içinde gerçekleşen ve dünyaya ejderhaların hükmettiği günlere dönen bir yolculuk.*

Tyrion uyudu, uyandı ve tekrar uyudu, gündüz ya da gece olmasının bir önemi yoktu. Kadife Tepelerdin bir hayal kırıklığı olduğu anlaşıldı. "Lannis Limanı'nda, bu tepelerden daha büyük göğüsleri olan fahişeler var," dedi Tyrion, Illyrio'ya. "Bu tepelere Kadife Memeler demen lazım." Dik duran taşlardan oluşan bir çember gördüler, Illyrio taşların devler tarafından bir araya getirildiğini iddia etti, daha sonra derin bir göle rastladılar. "Burada bir hırsız yatağı vardı, adamlar bu yoldan geçen herkesi avlardı," dedi Illyrio. "Hâlâ suların altında yaşadıkları söylenir. Gölde balık tutan insanlar suyun altına çekilir ve yenip tüketilir." Ertesi akşam, yolun kenarına çömelmiş devasa bir Valyria sfenksiyle karşılaştılar. Sfenks bir ejderhanın bedenine ve bir kadının yüzüne sahipti.

"Bir ejderha kraliçesi," dedi Tyrion. "Hoş bir alamet."

"Kraliçenin kralı yok." Illyrio, üstünde bir zamanlar ikinci bir sfenksin durduğu, pürüzsüz taştan yapılmış kaideyi gösterdi. Kaide şimdi yosunlarla ve çiçekli sarmaşıklarla kaplıydı. "At efendileri heykelin altına ahşap tekerlekler yerleştirdiler ve onu Vaes Dothrak'a götürdüler."

Bu da bir alamet, diye düşündü Tyrion, ama bu düşünce az önceki kadar umutlu değildi. O gece, her zamankinden daha sarhoş bir hâlde, bir şarkı tutturdu.

Yüksekteki tepesinden aşağı inip şehrin caddelerinde at sürdü.

Dar sokaklarda, yokuşlarda, kaldırım taşlarında.
Bir kadının iç çekişine doğru gitti.
Kadın onun hazinesiydi, onun utancı ve onun sevinci.
Ve bir zincir ve bir kale, o kadının öpüşüne kıyasla hiçti.

Nakarat dışında, bildiği bütün sözler bunlardı. *Altından eller her daim soğuktu, kadının elleri her daim sıcak.* Altın eller Shae'in boğazına gömülürken, kızın elleri Tyrion'a vurmuştu. Tyrion o ellerin sıcak olup olmadığını hatırlamıyordu. Kızın vücudu güçsüzleşirken, darbeleri Tyrion'ın yüzünde çırpınan gece kelebeklerine dönüşmüştü. Tyrion'ın zinciri her büküşünde, altın eller daha da derine gömülmüştü. *Ve bir zincir ve bir kale, o kadının öpüşüne kıyasla hiçti.* Tyrion onu son bir kez öpmüş müydü? O öldükten sonra? Anımsayamıyordu... fakat ilk öpüşmelerini hâlâ hatırlıyordu. İlk öpüşme, Tyrion'ın Yeşil Çatal'ın yanındaki çadırındaydı. Kızın ağzı nasıl da tatlıydı.

Tysha'yla olan ilk öpüşmesini de hatırladı. *Nasıl yapılacağını bilmiyordu, benim bildiğimden fazla değil. Burunlarımız çarpışıp durdu ama dilimle onun diline dokunduğumda, titredi.* Tyrion, aklına Tysha'nın yüzünü getirmek için gözlerini kapadı ama Tysha yerine, geceliği beline kadar sıyrılmış hâlde tuvalete çömelmiş olan babasını gördü. "Fahişeler nereye gidiyorsa oraya," dedi Lord Tywin ve arbalet *vızıldadı.*

Cüce, yarım burnunu ipek yastıklara gömerek diğer tarafına döndü. Uyku, Tyrion'ın altında bir kuyu misali açıldı. Tyrion kendini istekle kuyuya attı ve karanlığın onu yutmasına izin verdi.

TACİRİN ADAMI

Macera berbat kokuyordu.

Geminin altmış küreği, tek yelkeni ve sürat vadeden ince uzun bir gövdesi vardı. Quentyn gemiyi gördüğünde, *küçük ama işe yarar,* diye düşündü. Fakat bu, gemiye çıkmadan ve onu iyice koklamadan evveldi. Quentyn ilk önce, *domuzlar,* diye düşündü ama ikinci koklamadan sonra fikrini değiştirdi. Domuzlar daha temiz bir kokuya sahipti. Bu kokunun kaynağı idrar, çürük et ve dışkıydı. Cesetlerin ve iltihaplanmış yaraların ufunetiydi bu, o kadar keskindi ki limanın balık kokusunu ve tuzlu havayı bastırıyordu.

"Kusmak istiyorum," dedi Quentyn, Gerris Drinkwater'a. Gemi kaptanının gelmesini bekliyorlardı, ayaklarının altındaki güverteden iğrenç kokular yükselirken, onlar sıcaktan bunalıp terliyorlardı.

"Eğer kaptan bu gemi gibi kokuyorsa, kusmuğunu parfüm zannedebilir," dedi Gerris.

Kaptan, habis görünüşlü iki adamla birlikte nihayet ortaya çıktığında, Quentyn başka bir gemiyi denemeyi önermek üzereydi. Gerris, kaptanı ve diğer adamları bir gülümsemeyle selamladı. Volantis Dili'ni Quentyn kadar iyi konuşamıyor olmasına rağmen, oynadıkları oyun, konuşmaları onun yapmasını gerektiriyordu. Quentyn, Kalaslı Kasaba'da bir şarap tüccarını oynamıştı ama bu maskaralık onu rahatsız etmişti, böylece Dornelu adamlar, Lys'te gemi değiştirirken rollerini de değiştirmişlerdi. Çayırkuşu isimli gemide, Cletus Yromvood tacir, Quentyn de hizmetkâr olmuştu. Cletus'un Volantis'te öldürülmesiyle birlikte, efendi rolünü Gerris almıştı.

Uzun boylu ve yakışıklı Gerris Drinkwater; mavi yeşil gözleri, güneşten açılmış saman sarısı saçları ve alımlı bedeniyle gösterişli bir adamdı, kibir sınırlarına yakın bir özgüvene sahipti. Asla endişeli görünmezdi ve lisanını konuşamadığı yerlerde bile kendini anlaşılır kılmanın yollarını bulurdu. Quentyn, Gerris'e kıyasla yetersiz bir tasvirdi; kısa bacaklı ve tıknazdı, kalın yapılıydı, yeni sürülmüş toprakların kahverengini almış saçları vardı. Alnı çok açıktı, çenesi çok köşeliydi, burnu çok genişti. Bir zamanlar bir kız, *bu iyi ve*

dürüst bir yüz, demişti, *ama daha çok gülümsemelisin.*

Gülümsemeler Quentyn Martell'e asla kolayca gelmemişti, tıpkı lord babasına gelmediği gibi.

Yüksek Valyria Dili'ne yakın bir kekelemeyle, *"Macera'nız* ne kadar hızlı?" dedi Gerris.

*Macera'*nın kaptanı aksam tanıdı ve Batıdiyar'ın Ortak Dili'yle cevap verdi. "Ondan daha hızlısı yoktur soylu lordum. *Macera,* rüzgârın kendisini bile geçebilir. Bana nereye gitmek istediğinizi söyleyin ve sizi hızlıca oraya götüreyim."

"Kendim ve iki hizmetkârım için Meereen'e gidiş istiyorum." Bu cevap, kaptanı duraksattı. "Meereen'e yabancı değilim. Şehri tekrar bulabilirim, evet... ama neden? Meereen'de alınacak köle yok, orada elde edilecek bir kâr yok. Gümüş kraliçe buna son verdi. Dövüş çukurlarını bile kapattı. Bu yüzden zavallı denizciler, ambarlarının dolmasını beklerken kendilerini eğlendiremiyorlar bile. Söyleyin Batıdiyarlı dostum, Meereen'de ne var ki oraya gitmek istiyorsunuz?"

Dünyanın en güzel kadını var, diye düşündü Quentyn. *Eğer tanrılar merhametliyse müstakbel karım var.* Bazen, geceleri yatağına uzanıp, kraliçenin yüzünü ve şeklini hayal ediyordu. Ve kendine, dünyada onca prens varken, öyle bir kadının neden onunla evlenmek isteyeceğini soruyordu. *Ben Dorne'um*, diyordu kendine, *Dorne'u isteyecek.*

Gerris, daha önce hazırladıkları hikâyeyle cevap verdi. "Şarap bizim aile işimiz. Babam Dorne'da geniş üzüm bağlarına sahip ve benden yeni pazarlar bulmamı istiyor. Meereen halkının sattığım şeye ilgi göstereceğini umuyorum."

"Şarap? *Dorne* şarabı?" Kaptan ikna olmamıştı. "Köle şehirleri savaşta. Bunu bilmiyor olabilir misiniz?"

"Duyduğumuz kadarıyla savaş, Yunkai ile Astapor arasında. Meereen savaşa dâhil değil."

"Henüz değil ama yakında olacak. Sarı Şehir'den bir elçi şu anda Volantis'te, paralı askerler tutuyor. Uzun Mızraklar, Yunkai'ye gitmek üzere bir gemiye bindiler bile. Rüzgârla Savrulanlar ve Kedi Tayfası adam açıklarını kapatır kapatmaz onları takip edecekler. Altın Mürettebat da doğuya yürüyor. Bütün bunlar biliniyor."

"Eğer öyle diyorsanız. Benim işim şarap, savaş değil. Ghiscar şarabı berbat bir şey, bu konuda herkes hemfikir. Meereenliler, benim kaliteli Dorne hasadım için iyi bedel öderler."

"Ölü adamlar ne çeşit bir şarap içtiklerini umursamazlar." *Macera'*nın kaptanı sakalını sıvazladı. "Görüştüğünüz ilk kaptan ben değilim. Onuncu da

değilim.”

“Evet,” diye kabul eti Gerris.

“O halde kaçıncıyım? Yüzüncü?”

Hemen hemen, diye düşündü Quentyn. Volantisliler, Braavos’un yüz adasının, onların derin limanına düşüp boğulabileceğini söyleyerek böbürlenmekten hoşlanıyorlardı. Quentyn, Braavos’u hiç görmemişti ama buna inanabilirdi. Zengin, olgun ve çürük Volantis, nehrin her iki kıyısında tepeler ve bataklıklar boyunca uzanıyor, Rhoyne’un ağzını ılık ve ıslak bir öpücük gibi kapatıyordu. Her yer, nehrin yukarısından gelen veya denize doğru giden, iskelelere ve rıhtımlara yanaşıp yük alan veya yük boşaltılan gemilerle doluydu: Savaş gemileri; balina gemileri; ticaret kadırgaları; karaklar; futalar; gökeler; büyük gökeler; dargemiler; kuğu gemiler; Lys, Tyrosh ve Pentos’tan gelen gemiler; Qarth’ın saraylar kadar büyük baharat gemileri; Tolos’un, Yunkai’nin ve Şahmeran Adaları’nın gemileri. Gemiler o kadar çoktu ki, Quentyn, Çayırkuşu’nun güvertesinden limanı ilk gördüğünde, arkadaşlarına burada en fazla üç gün oyalanacaklarını söylemişti.

Fakat aradan yirmi gün geçmişti ve Quentyn’le arkadaşları hâlâ buradaydı, gemi bulamamışlardı. *Melantine’in, Troykanın Kerimesi’nin* ve *Denizkızının Öpücüğü’*nün kaptanları onları reddetmişti. *Acar Seyyah’ın* ikinci kaptanı yüzlerine karşı gülmüştü. *Yunus’un* kaptanı, zamanını boşa harcadıkları için onları azarlamıştı. Ve *Yedinci Oğul’*un sahibi onları korsanlıkla itham etmişti. Bunların hepsi ilk günde olmuştu.

Sadece *Alageyik’in* kaptanı onları reddediş sebebini açıklamıştı. Sulu şarap içerken, “Doğuya yelken açtığım doğru,” demişti adam. “Valyria’nın etrafından güneye, oradan da gün doğumunun içine. Yeni Ghis’te yiyecek ve su ikmali yapacağız, sonra da küreklerimizi Qarth’a ve Yeşim Kapıları’na doğru bükeceğiz. Her yolculuğun riskleri vardır, en çok da uzun yolculukların. Köle Körfezi’ne dönerek neden daha fazla risk alayım? *Alageyik* benim nafakam. Uç çılgın Dorne’luyu savaşın ortasına götürmek için gemimi tehlikeye atamam.”

Quentyn, Kalaslı Kasaba’da kendi gemilerini satın alsalardı daha iyi etmiş olacaklarını düşünmeye başlamıştı. Bununla birlikte, bir gemi satın almak dikkat çekerdi. Örümcek’in her yerde muhbirleri vardı, Güneş Mızrağı’nın salonlarında bile. Su Bahçeleri’nin havuzlarında ve fıskiyelerinde eğlenen çocukları izlerken, “Amacın ortaya çıkarsa Dorne kanar,” diye uyarmıştı babası, Quentyn’i. ‘Yaptığımız şey vatana ihanet. Hata etme. Sadece yoldaşlarına güven ve dikkat çekmemek için elinden gelenin en iyisini yap.”

Gerris Drinkwater, *Macera’nın* kaptanına en güven verici

gülümsemelerinden birini bahşetti. “Doğruyu söylemem gerekirse, bizi reddeden korkakların hesabını tutmadım. Fakat Tacir Evi’nde, sizin cesur bir adam olduğunuzun söylendiğini duydum. Yeterli altın karşılığında her türlü riski göze alacak bir adam.”

Bir kaçakçı, diye düşündü Quentyn. Tacir Evi’ndeki diğer tüccarların *Macera*’nın kaptanı hakkında söyledikleri şey buydu. “O adam kaçakçı ve köle taciri. Yarı korsan, yarı muhabbet tellalı. Fakat sizin en iyi umudunuz o olabilir,” demişti hancı.

Kaptan, başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürttü. “Peki böyle bir yolculuk için ne kadar altının yeterli olacağını düşünüyorsunuz?”

“Köle Körfezi’ne normal gidiş bedelinin üç katı.”

“Adam başı mı?” Kaptan, niyeti gülümseme olan bir dudak hareketiyle dişlerini gösterdi ama bu hareket, adamın dar yüzüne vahşi bir ifade verdi. “Olabilir. Doğrudur. Çoğu adamdan daha cesurum. Yola ne kadar erken çıkmak istiyorsunuz?”

‘Yarın, çok erken olmaz.”

“Tamamdır. Dostlarınız ve şaraplarınızla birlikte ilk ışıktan bir saat önce gelin. En iyisi, Volantis uyurken seyir halinde olmak. Böylece kimse, istikametimiz hakkında istenmeyen sorular sormaz.”

“Dediğiniz gibi olsun. İlk ışıktan bir saat önce.”

Kaptanın gülümsemesi genişledi. “Size yardımcı olabildiğim için mutluyum. Mutlu bir yolculuk geçireceğiz, öyle değil mi?” “Bundan eminim,” dedi Gerris. Kaptan bira getirtti. O ve Gerris, yolculuk için kadeh kaldırdılar.

Daha sonra, Quentyn’le birlikte iskelenin ayağında bekleyen kiralık arabaya doğru inerken, “Tatlı bir adam,” dedi Gerris. Hava ağır ve sıcaktı. Güneş öyle parlaktı ki Gerris ve Quentyn gözlerini kısıyordu.

“Burası tatlı bir şehir,” diye onayladı Quentyn. *Ağzımdaki dişleri çürütecek kadar tatlı.* Çevrede bol miktarda şeker pancarı yetişiyordu ve hemen her yemekle servis ediliyordu. Volantisliler, şeker pancarıyla, mor bal kadar koyu ve yoğun bir soğuk çorba yapıyorlardı. Şaraplar da tatlıydı. “Bununla birlikte, korkarım ki mutlu yolculuğumuz kısa sürecek. Bu tatlı adamın niyeti bizi Meereen’e götürmek değil. Teklifimizi çok çabuk kabul etti. Normalden üç kat fazla ücret alacak, buna şüphe yok. Ve bizi gemiye bindirip karadan uzaklaştırdığında, boğazlarımızı kesip altınımızın geri kalanını da alacak.”

“Ya da bizi bir küreğe bağlayıp kokusunu aldığımız sefillerin yanma koyacak. Sanırım daha saygın bir kaçakçı bulmamız gerek.”

Sürücü arabanın yanında bekliyordu. Batıdiyar’da buna bir öküz arabası

denebilirdi ama bu araba Quentyn'in gördüğü bütün vasıtalardan daha süslüydü ve bir öküzden yoksundu, küçük bir fil tarafından çekiliyordu. Hayvanın derisi kirli kar rengiydi. Eski Volantis'in caddeleri bu çeşit hayvanlarla doluydu.

Quentyn yürümeyi tercih ederdi ama kaldıkları handan millerce uzaktalardı. Ayrıca, Tacir Evi'ndeki hancı, yaya olarak yolculuk ederlerse hem yabancı kaptanların hem de Volantis halkının dikkatini çekeceklerine dair onları uyarmıştı. Asil insanlar tahtırevanla ya da fil arabalarıyla yolculuk ederdi... ve şans eseri, hancının kuzeni bu çeşit sayısız vasıtaya sahipti, üstelik Quentyn'le Gerris'e hizmet vermekten mutluluk duyacaktı.

Sürücü, söz konusu kuzenin kölelerinden biriydi, tek yanağında bir tekerlek dövmesi olan ufak tefek bir adamdı, bir peştemal ve sandaletler haricinde çıplaktı. Adamın derisi tik ağacı rengindeydi, gözleri çakmak taşı parçalarıydı. Sürücü, Quentyn ve Gerris'i iki devasa tekerlek arasındaki minderli sıraya oturttuktan sonra filin sırtına çıktı. "Tacir Evi'ne," dedi Quentyn adama, "ama iskeleler boyunca git." Su kenarındaki esintinin ötesinde, Volantis'in caddeleri bir adamı kendi terinde boğacak kadar sıcaktı, en azından nehrin bu tarafında.

Sürücü yerel dili kullanarak file seslendi. Hayvan, hortumunu sağa sola sallayarak hareket etmeye başladı. Araba filin ardından yalpaladı. Sürücü, denizcilere ve kölelere yolu açmaları için bağırdı. Denizcilerle köleleri birbirinden ayırt etmek kolaydı. Köleler baştan ayağa dövmeliydi: Mavi tüylerden ibaret bir mask, çeneden alna kadar uzanan bir yıldırım, yanakta bir sikke, leopar benekleri, bir kafatası, bir çömlek. Üstat Kedry, Volantis'te, her özgür adama karşılık beş köle olduğunu söylemişti ama bu tahminini doğrulayacak kadar uzun yaşamamıştı. Üstat, Çayırkuşu'nun güvertesinin korsanlar tarafından basıldığı sabah helak olmuştu.

Quentyn o gün iki arkadaşını daha kaybetmişti; çilleri, çarpık dişleri ve korkusuzca kullandığı mızrağıyla William Wells ve şaşı gözüne rağmen yakışıklı, her zaman şehvetli ve her zaman gülen Cletus Yromvood. Cletus, Quentyn'in hayatının yarısı boyunca onun en iyi arkadaşı olmuştu, kan bağı dışında onun kardeşi gibiydi. Ölmeden hemen önce, Quentyn'e, "Karma benim için bir öpücük ver," diye fısıldamıştı.

Korsanlar gemiye şafak öncesi karanlığında çıkmıştı. Çayırkuşu, Münazaralı Topraklar'ın açıklarında demir atmış hâldeydi. Mürettebat, korsanları on iki can pahasına püskürtmüştü. Daha sonra, denizciler ölü korsanların çizmelerini, kemerlerini ve silahlarını çıkarmışlar, sikke keselerini paylaşmışlar, adamların kulaklarından küpelerini, parmaklarından yüzüklerini çekip almışlardı. Cesetlerden biri öyle şişmandı ki, geminin aşçısı adamın

yüzüklerini alabilmek için cesedin parmaklarını bir satırla kesmek zorunda kalmıştı. Adamı yuvarlayıp denize atmak için üç Çayırkuşlu gerekmişti. Diğer korsanlar şişman adamın ardından denizi boylamışlardı, bir dua ya da tören olmaksızın.

Çayırkuşu'nun ölüleri daha hassas bir muamele görmüştü.

Denizciler, arkadaşlarının bedenlerini yelken bezine sarmış ve suya daha hızlı batmaları için taşlarla ağırlaştırmalardı. Çayırkuşu'nun kaptanı, katledilen denizcilerin ruhu için dua eden mürettebata liderlik etmişti. Sonra, Kalaslı Kasaba'da gemiye binen altı Dornelu yolcudan geriye kalan üç kişiye dönmüştü. Solgun, deniz tutması yaşayan, ayakta zor duran iri adam bile, ölülere saygı göstermek için geminin ambarının derinliğinden çıkmıştı. "Biriniz, ölülerinizi denize vermeden önce, onlar için birkaç söz söylemeli," demişti kaptan. Gerris bu görevi mecburen üstlenmişti, kim olduklarına ya da neden geldiklerine dair gerçeği anlatmaya cesaret edemediği için, her iki kelimeden birinde yalan söylemişti.

Sonları böyle olmamalıydı. Cletus, babasının kalesinden ayrıldığı gün, "Bu, torunlarımıza anlatacağımız bir hikâye olacak," demişti. Will suratını buruşturmuş ve "Eteklerini yukarı sıyırırlar umuduyla meyhane fahişelerine anlatacağımız bir hikâye olacak demek istiyorsun," demişti. Cletus, Will'in sırtına vurmuştu. "Torunların olması için çocukların olması gerek. Çocukların olması için birkaç etek sıyırman lazım." Daha sonra, Kalaslı Kasaba'da, Dornelu adamlar Quentyn'in müstakbel karısının şerefine kadeh kaldırmışlar, düğün gecesiyle ilgili müstehcen şakalar yapmışlar ve görecekleri şeylerden, yapacakları işlerden, kazanacakları şandan bahsetmişlerdi. *Bütün kazandıkları, taşlarla doldurulmuş bir yelken beziydi.*

Will ve Cletus için ne kadar yas tutarsa tutsun, Quentyn'i şiddetle etkileyen, üstadın ölümüydü. Kedry, bütün Özgür Şehirler'in lisanlarını akıcı bir şekilde konuşabiliyordu, Köle Körfezi'nin kıyı şeridi boyunca kullanılan Ghiscar Dili'ni bile biliyordu. Quentyn'in babası, oğlunun ve oğlunun arkadaşlarının yola çıktığı gece, "Üstat Kedry size eşlik edecek," demişti. "Onun tavsiyelerine kulak verin. Hayatının yarısını Dokuz Özgür Şehir'i incelemeye adadı." Quentyn, Üstat Kedry'nin rehberliği olsaydı işlerin çok daha iyi gidip gitmeyeceğini merak etti.

Limandaki kalabalığın içinde ilerlerken, "Birazcık rüzgâr için annemi satardım," dedi Gerris. "Hava, Bakire'nin bacak arası kadar nemli ve henüz öğlen vakti bile değil. Bu şehirden nefret ediyorum."

Quentyn de aynı şeyi hissediyordu. Volantis'in kasvetli ve nemli sıcağı, Quentyn'in gücünü tüketiyor ve kendisini kirli hissetmesine sebep oluyordu. İşin

en kötü kısmı, akşamın herhangi bir rahatlama getirmeyeceğini bilmekti. Lord Yromvood'un arazilerinin kuzeyindeki yüksek çayırlıklarda, gün ne kadar sıcak geçerse geçsin, karanlık çöktükten sonra hava daima kuru ve serin olurdu. Burada durum farklıydı. Volantis'te geceler, neredeyse gündüzler kadar sıcaktı.

"*Tanrıça* yarın sabah Yeni Ghis'e gitmek üzere yelken açıyor," diye hatırlattı Gerris, Quentyn'e. "En azından hedefimize yaklaşacağız."

'Yeni Ghis bir ada, üstelik bundan çok daha küçük bir liman. Hedefimize daha yakın olacağız, evet, ama kendimizi kapana sıkışmış hâlde de bulabiliriz. Üstelik Yeni Ghis, Yunkai'yle müttefik oldu." Bu havadis, Quentyn'i şaşırtmamıştı. Yeni Ghis ve Yunkai'nin ikisi de Ghiscar şehirleriydi. "Eğer Volantis de onlarla işbirliği yaparsa..."

"Batıdiyar'dan bir gemi bulmalıyız," dedi Gerris, "Lannis Limanı'ndan ya da Eski Şehir'den gelen bir ticaret gemisi."

"O gemilerin çok azı bu kadar uzağa gelir. Gelenler de ambarlarını Yeşim Denizi'nin ipekleriyle ve baharatlarıyla doldurup küreklerini eve doğru bükerler."

"Belki de Braavoslu bir gemi? Mor yelkenlerin Yeşim Denizi adalarına ve Asshai'ye kadar gittikleri söylenir."

"Braavoslular'ın kökeni, firari kölelere dayanır. Onlar Köle Körfezi'nde ticaret yapmaz."

"Bir gemi *alacak* kadar altınımız var mı?"

"Peki gemiyi kim yüzdürecek? Sen? Ben?" Dornelular, Nymeria on bin gemisini yaktığından beri asla denizci olmamışlardı. "Valyria'nın çevresindeki denizler son derece tehlikelidir, üstelik korsanlarla doludur."

'Yeterince korsan gördüm. Gemi filan almayalım."

Bu onun için hâlâ bir oyun, diye düşündü Quentyn. *Gerris, bizi Şahin Kral'ın yuvasını bulmak için dağlara çıkardığı zamankinden farksız.* Gerris Drinkwater'ın tabiatında, değil ölebileceklerini, başarısızlığa uğrayabileceklerini düşünmek bile yoktu. Görünüşe göre üç arkadaşının ölümü bile aklını başına getirmemişti. *Aklı başında davranma işini bana bırakıyor. O ne kadar gözü karaysa, benim de o kadar ihtiyatlı olduğumu biliyor.*

"Belki de iri adam haklıdır," dedi Sör Gerris. "Denizi boş ver, yolculuğumuzu karadan tamamlayabiliriz."

"Onun bunu neden söylediğini biliyorsun," dedi Quentyn. "Başka bir gemiye ayak basmaktansa ölmeyi tercih eder." İri adam, yolculuğun her gününde deniz tutması yaşamıştı. Lys'te, gücünü yeniden kazanması dört gün almıştı. Quentyn ve arkadaşları, bir handa odalar tutmak zorunda kalmışlardı, Üstat

Kedry iri adamı kuş tüyü bir yatağa yatırmış, yanaklarına biraz pembelik gelene kadar onu çorbalar ve iksirlerle beslemişti.

Meereen'e karadan gitmek mümkündü, bu kadarı doğruydu. Eski Valyria yolları onları Meereen'e götürürdü. İnsanlar, Özgür Kale'nin muazzam taş yollarına *Ejderha Yolları* derlerdi fakat Volantis'ten Meereen'e giden yolun daha meşum bir adı vardı: Şeytan Yolu.

"Şeytan Yolu tehlikeli ve çok *yavaş,*" dedi Quentyn. "Kraliçenin haberi Kral Toprakları'na gittiğinde, Tywin Lannister onun peşine kendi adamlarını salacak." Quentyn'in babası bundan emindi. "Adamlar bıçaklarla gelecekler. Kraliçeye ilk onlar ulaşırlarsa..."

"Kraliçenin ejderhalarının, adamların kokusunu alacağını ve onları yiyeceğini umalım," dedi Gerris. "Pekâlâ, bir gemi bulamazsak ve sen karadan gitmemize izin vermezsen, Dorne'a dönen bir gemide yerlerimiz de var."

Yenilmiş ve kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırmış hâlde Dorne'a mı döneyim? Quentyn babasının hayal kırıklığını kaldıramazdı ve Kum Yılanları'nın tahkiri öldürücü olurdu. Doran Martell, Dorne'un kaderini Quentyn'in ellerine bırakmıştı. Quentyn babasını hayal kırıklığına uğratamazdı, teninde can varken bunu yapamazdı.

Fil arabası demir kasnaklı tekerleklerin üstünde çatırdayarak ve sarsılarak ilerlerken, caddeden ısı dalgaları yükseliyor ve çevreye rüyamsı bir keyfiyet katıyordu. Su kenarı, ambarların ve rıhtımların arasında toplanmış çeşitli dükkânlar ve tezgâhlarla doluydu. Burada taze istiridyeler satın alınabilirdi, burada demir zincirler ve prangalar vardı, burada fildişinden ve yeşimden oyulmuş *cyvasse* taşları vardı. Burada, denizcilerin yabancı tanrılara kurbanlar verdiği tapınaklar ve balkonlardaki kadınların aşağıdaki erkeklere seslendiği yastık evleri de vardı. Bir yastık evinin önünden geçerlerken, "Şuna bir bak," dedi Gerris. "Kadın sana âşık oldu sanırım."

Ve bir fahişenin aşkının fiyatı nedir? Doğruyu söylemek gerekirse, kızlar Quentyn'i tedirgin ediyordu, bilhassa güzel olanlar.

Quentyn, Demir Ormanı'na ilk gittiğinde, Lord Yronwood'un en büyük kızı Ynys'e vurulmuştu. Duygularıyla ilgili tek kelime etmemesine rağmen düşlerini yıllarca beslemişti... ta ki Ynys, Sör Ryon Allyrion'la evlenmek üzere İnayet'e gönderilene dek. Quentyn onu son gördüğünde, Ynys'in göğsünde bir erkek çocuk vardı, bir diğeri de eteğini çekiştiriyordu.

Ynys'ten sonra Drinkwater ikizleri gelmişti; avlanmayı, kuş uçurmayı ve kayalara tırmanmayı seven, Quentyn'in yüzünü kızartan, bir çift esmer genç kız. Kızlardan biri Quentyn'e ilk öpücüğünü vermişti ama Quentyn hangisi olduğunu

hiç bilmemişti. İkizler, arazi sahibi bir şövalyenin kızları olarak, evlenilmeyecek kadar alt tabaka doğumlulardı ama Cletus bu durumun onlarla öpüşmeye engel olmadığını düşünmüştü. “Evlendikten sonra ikizlerden birini metres tutarsın. Ya da ikisini birden, neden olmasın?” Fakat Quentyn, bunun neden olamayacağıyla ilgili sayısız sebep bulmuş ve o andan itibaren ikizlerle karşılaşmamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı, ikinci bir öpüşme hiç gerçekleşmemişti.

Daha yakın bir geçmişte, Lord Yromvood’un en küçük kızı, kalede Quentyn’i takip etmeyi alışkanlık hâline getirmişti. Ufak tefek ve cılız bir kız olan Gwyneth sadece on iki yaşındaydı. Koyu renk gözleri ve kahverengi saçları sebebiyle, bu mavi gözlü sarışınların hanedanından ayrılıyordu. Bununla birlikte Gwyneth zeki bir kızdı, kelimeleri de ellerini kullandığı kadar iyi kullanıyordu. Ve Quentyn’e, onun çiçek açmasını beklemesi gerektiğini, böylece onunla evlenebileceğini söylemekten hoşlanıyordu.

Bütün bunlar, Ouentyn’in Prens Doran tarafından Su Bahçeleri’ne çağrılmasından önceydi. Ve şimdi, dünyanın en güzel kadını Meereen’de bekliyordu. Quentyn görevini yerine getirmeye ve o kadını eş olarak almaya kararlıydı. *Beni geri çevirmeyecek. Anlaşmayı kabul edecek.* Daenerys Targaryen, Yedi Krallık’ı kazanmak için Dorne’a ihtiyaç duyacaktı, bu aynı zamanda Quentyn’e ihtiyaç duyacağı anlamına geliyordu. *Ama beni seveceği anlamına gelmiyor. Hatta benden hoşlanmayabilir.*

Nehrin denizle birleştiği yerde yol kıvrıldı, dönemeç boyunca hayvan satıcıları kümelenmişti; mücevherli kertenkeleler, şeritli devasa yılanlar, çizgili kuyrukları ve pembe elleri olan küçük maymunlar satıyorlardı. “Şu senin gümüş kraliçe bir maymun ister belki,” dedi Gerris.

Quentyn, Daenerys Targaryen’ın ne isteyebileceğine dair en küçük bir fikre sahip değildi. Babasına, kraliçeyi Dorne’a getireceğine dair söz vermişti ama gittikçe artan bir telaşla bu görev için uygun olup olmadığını merak ediyordu.

Bu görevi ben istemedim, diye düşündü.

Rhoyne’un mavi enginliğinin karşısında Kara Duvar’ı gördü. Duvar, Volantis’in Valyria imparatorluğuna ait bir dış karakoldan başka bir şey olmadığı zamanlarda Valyrialılar tarafından yükseltilmişti. Kaynaşık taşlardan inşa edilmiş muazzam oval duvarın yüksekliği altmış metreydi. Duvar öyle kalındı ki, tepesinde dört atlı altı araba yan yana koşabilirdi, her sene şehrin kuruluşunu kutlamak için yaptıkları gibi. Yabancılar, ecnebiler ve azatlı köleler, içeride

yaşayanların daveti olmaksızın Kara Duvar'a giremezlerdi. İçeride yaşayanlar, yani Eski Kan'ın filizleri, köklerini bizzat Valyria'ya dayandırabilenlerdi.

Seyrüsefer burada daha yoğundu. Quentyn ve Gerris, şehrin iki kanadını birbirine bağlayan Uzun Köprü'nün batı ucuna yakınlardı. Caddeler öküz, at ve fil arabalarıyla doluydu, her biri köprüden geliyor ya da köprüye doğru gidiyordu. Köleler her yerdeydi, böcekler kadar çoklardı, efendilerinin işlerini halletmek için koşuşturuyorlardı.

Balıkçılar Meydanı'yla Tacir Evi'nden fazla uzak olmayan bir noktada, bir yan yoldan bağrışmalar yükseldi. Süslü zırhlar ve kaplan derisi pelerinler giymiş bir düzine Lekesiz mızrakçı hiç yoktan ortaya çıktı, bir filin tepesinde yolculuk eden troykanın geçebilmesi için, ellerini sallayarak insanları yol kenarına ittiler. Troykanın fili, gri derili devasa bir yaratıktı. Hayvana, hareket ettikçe hafifçe şıngırdayan mineli, gösterişli bir zırh giydirilmişti. Filin sırtındaki kule o kadar yüksekti ki, kulenin tepesi, filin o anda altından geçtiği süslemeli taş kemere sürtünüyordu. Quentyn, "Troyka o kadar yüce kabul edilir ki, görevde oldukları yıl boyunca ayaklarının yere değmesine izin verilmez," diyerek arkadaşını bilgilendirdi. "Her yere fillerin sırtında giderler."

"Caddeleri kapatırlar ve bizim gibilerin yetinmesi için arkalarında hayvan pisliği yığınları bırakırlar," dedi Gerris. "Dorne bir prensle idare ediyorken, Volantis'in neden üç prense ihtiyacı var?"

"Troykanın üyeleri ne kraldır ne de prens. Volantis, tıpkı eski Valyria gibi özgür bir kaledir. Bütün özgür arazi sahipleri yönetimi paylaşır. Arazi sahibi olmaları şartıyla kadınlar bile oy kullanabilir. Troykanın üç üyesi, yeni yılın ilk gününe dek hizmet vermek üzere, köklerinin hiç kırılmadan eski Valyria'ya dayandığını ispat edebilen soylu aileler arasından seçilir. Üstat Kedry'nin verdiği kitabı okusaydın bütün bunları sen de bilirdin."

"Kitapta hiç resim yoktu."

"Haritalar vardı."

"Haritalar sayılmaz. Eğer üstat, kitabın kaplanlar ve filler hakkında olduğunu söyleseydi okumayı deneyebilirdim. Şüpheli bir şekilde tarih kitabı gibi görünüyordu."

Araba Balıkçılar Meydanı'nın kenarına vardığında, fil hortumunu kaldırdı ve devasa bir kaz misali öttü; at arabalarından, tahtırevanlardan ve yaya trafiğinden oluşan düğümün içine girmeye gönülsüzdü. Sürücü, hayvanı topuğuyla dürterek hareket halinde tuttu.

Balıkçılar, sabah tuttukları balıkları satmak için bağırıyorlardı. Quentyn iki kelimeden ancak birini anlıyordu ama balıkları tanıması için kelimeleri bilmesi

gerekmiyordu. Morina, yelken balığı ve sardalya gördü. Midye ve istiridye fıçıları gördü. Bir tezgâhın önünde yılan balıkları asılıydı. Bir başka tezgâhta devasa bir su kaplumbağası sergileniyordu; demir zincirlerle bacaklarından asılan hayvan, bir at kadar ağırdı. Deniz suyu ve yosunlarla dolu fıçıların içinde yengeçler debeleniyordu. Satıcıların çoğu, soğan ve pancarla balık parçalan kızartıyor ya da küçük demir kazanlarda biberli balık buğulaması satıyordu.

Meydanın merkezinde, ölmüş bir troyka üyesinin kırık ve başsız heykelinin altında gösteri yapan cücelerin etrafında bir kalabalık toplanmaya başladı. Küçük adamlar ahşap zırhlar giymişlerdi, minyatür şövalyeler bir mızrak müsabakasına hazırlanıyorlardı. Quentyn, cücelerden birinin bir köpeğin sırtına bindiğini gördü, diğeri bir domuzun üstüne atladı... ancak kayıp yere düştü, kalabalıktan cansız bir kahkaha yükseldi.

“Komik görünüyorlar,” dedi Gerris. “Durup dövüşmelerini seyredelim mi? Gülmek sana iyi gelebilir Quent. Bağırsakları yarım yıldır hareket etmeyen yaşlı bir adam gibi görünüyorsun.”

On sekiz yaşındayım, senden altı yıl gencim, diye düşündü Quentyn. Bunu söylemek yerine, “Komik cücelere ihtiyacım yok,” dedi. “Meğerki bir gemileri olsun.”

“Küçük bir gemileri olurdu sanırım.”

Dört katlı bir bina olan Tacir Evi, çevresini saran rıhtımlara, iskelelere ve ambarlara yukarıdan bakıyordu. Burada, Eski Şehir ve Kral Toprakları’ndan gelen tacirler, Braavos’tan, Pentos’tan ve Myr’den gelen meslektaşlarıyla, kıllı Ibbenliler’le, beyaz tenli Qarthlı yolcularla, kömür karası Yaz Adalılar’la, hatta Gölge’nin yanındaki Asshai’den gelen maskeli gölge bağcılarıyla kaynaşıyordu.

Quentyn fil arabasından indiğinde, giydiği deri çizmelere rağmen, ayaklarının altındaki kaldırım taşlarının sıcaklığını hissetti. Tacir Evi’nin dışına, gölgede kalan bir yere ahşap bir masa kurulmuştu. Masa, rüzgârın her iç çekişinde çırpınan mavi beyaz çizgili flamalarla süslenmişti. Sert bakışlı dört paralı asker masanın etrafına yayılmıştı, gelip geçen her adama ve erkek çocuğa sesleniyorlardı. *Rüzgârla Savrulanlar,* Quentyn biliyordu. Çavuşlar, Köle Körfezi’ne doğru yelken açmadan önce, saflarını dolduracak taze et arıyorlardı. *Ve onlara katılacak her adam, Yunkai için yeni bir kılıç demek. Müstakbel karımın kanını içecek yeni bir bıçak demek.*

Rüzgârla Savrulanlar’dan biri, Quentyn ve Gerris’e seslendi.

“Dilinizi konuşamıyorum,” diye karşılık verdi Quentyn. Yüksek Valyria Dili’ni okuyup yazabiliyordu ama konuşmasını geliştirmemişti. Ve Volantisli elma, Valyrialı ağacın epey uzağına düşmüştü.

Ortak Dil'i kullanarak, "Batı Diyarlı mısın?" diye sordu adam.

"Dorneluyum. Efendim bir şarap taciri."

"Efendi? Boş versene. Sen bir köle misin? Bize katıl ve kendi kendinin efendisi ol. Yatağında mı ölmek istiyorsun? Sana kılıç ve mızrak kullanmayı öğretiriz. Hırpani Prens'le birlikte savaşa gidersin ve bir lorddan daha zengin hâlde evine dönersin. Eğer yeterince erkeksen canın ne isterse alırsın; oğlanlar, kızlar, altın. Biz Rüzgârla Savrulanlar'ız ve tanrıçayı arkadan düzeriz."

Paralı askerlerden ikisi, bir marşın sözlerini haykırarak şarkı söylemeye başladılar. Quentyn, sözleri, şarkının ana fikrini kavrayacak kadar anladı. *Biz Rüzgârla Savrulanlar'ız*, diyordu adamlar. *Bizi doğuya, Köle Körfezi'ne savur, kasap kralı öldüreceğiz ve ejderha kraliçesini düzeceğiz.*

"Eğer Cletus ve Will hâlâ bizimle olsalardı, iri adamla birlikte geri dönüp bu herifleri öldürürdük," dedi Gerris.

Cletus ve Will öldüler. "Onlara aldırış etme," dedi Quentyn. Tacir Evi'nin kapısından içeri girerlerken, paralı askerler onların arkasından aşağılayıcı sözler bağırdılar, kansız korkaklar ve ürkmüş kızlar olduklarını söyleyip alay ettiler.

İri adam, ikinci kattaki odada bekliyordu. Han, Çayırkuşu'nun kaptanı tarafından övgüyle tavsiye edilmişti ama bu, Quentyn'in değerli eşyalarını ve altınlarını korumasız bırakacağı anlamına gelmiyordu. Her limanın hırsızı, faresi, fahişesi olurdu ve Volantis birçok limandan daha fazlasına sahipti.

Quentyn ve Gerris'i içeri almak için kapının sürgüsünü geri çekerken, "Sizi aramak için dışarı çıkmak üzereydim," dedi Sör Archibald Yronwood. Şövalyeye *iri adam* olarak hitap etmeyi başlatan, şövalyenin kendi kuzeni Cletus'tu ama bu hak edilmiş bir isimdi. Arch'ın boyu bir doksan sekizdi, omuzlan genişti, göbeği kocamandı, bacakları ağaç gövdeleri gibiydi, elleri domuz budu boyutundaydı ve adamın bahsedilecek bir boynu yoktu. Bir çocuk hastalığı sebebiyle saçsız kalmıştı. Arch'ın kel kafası,

Quentyn'e pembe ve pürüzsüz bir kaya parçasını hatırlatıyordu. "Anlatın bakalım," dedi Arch talepkâr bir ses tonuyla, "kaçakçı ne söyledi? Bir teknemiz var mı?"

"Bir gemi," diye düzeltti Quentyn. "Evet, bizi gemiye alacak ama sadece en yakın cehenneme kadar götürecek."

Gerris, bel vermiş yatağa oturup çizmelerini çıkardı. "Dorne anbean kulağa daha cazip geliyor."

"Ben hâlâ, Şeytan Yolu'ndan gitmenin daha iyi olacağını düşünüyorum," dedi iri adam. "İnsanların söylediği kadar tehlikeli olmayabilir. Ve eğer o kadar tehlikeliyse, onunla yüzleşmeye cesaret eden adamlar için daha büyük şöhret

anlamına gelir. Ben ve çekicim, Drinkwater ve kılıcı varken, kim bizi taciz etmeye yeltenebilir? Bu, herhangi bir şeytanın hazmedebileceğinden fazla.” ‘Ya Daenerys biz ona ulaşamadan evvel ölürse?” dedi Quentyn. “Bir gemimiz olmak zorunda. O gemi *Macera* bile olsa.” Gerris güldü. “O kokuya aylar boyu tahammül etmeye razıysan, Daenerys’i umutsuzca istiyor olmalısın. Ben, üç günün ardından, beni öldürmeleri için denizcilere yalvarıyor olurum. Hayır prensim, sana yalvarıyorum, *Macera* olmaz.”

“Daha iyi bir yol biliyor musun?” diye sordu Quentyn. “Biliyorum. Şimdi aklıma geldi. Bazı riskleri var ve senin onurlu bulacağın bir yol değil... ama seni kraliçene, Şeytan Yolu’ndan daha hızlı bir şekilde götürür.”

“Anlat,” dedi Quentyn Martell.

JON

Jon Kar, kelimeler bulanıklaşıp birbirlerine karışana kadar mektubu okudu. *Bunu imzalayamam. Bunu imzalamayacağım.*

Parşömeni neredeyse o anda ve oracıkta yakacaktı. Bunu yapmak yerine bir yudum bira içti, dün gece tek başına yediği akşam yemeğinden kalan yarım kupa biranın tortularını, imzalamak zorundayım. Beni lord kumandan olarak seçtiler. Sur benim, Nöbet de öyle. Gece Nöbetçileri taraf tutmaz.

Efkârlı Edd, Şebboy'un dışarıda beklediğini haber vermek için kapıyı açtığında Jon rahatladı, Üstat Aemon'ın mektubunu kenara koydu. "Onu göreceğim." Bundan dehşet duyuyordu. "Bana Sam'i bul. Şebboy'dan sonra onunla konuşmak istiyorum."

"Aşağıda, kitaplarla birliktedir. Eski rahibim, kitapların konuşan ölü adamlar olduğunu söylerdi. Bence ölü adamlar sessiz durmalı. Kimse ölü bir adamın gevezeliklerini duymak istemez." Efkârlı Edd, solucanlar ve örümcekler hakkında homurdanarak dışarı çıktı.

Şebboy, içeri girer girmez dizlerinin üstüne çöktü. Jon, masanın etrafını dolaştı ve kızı yukarı çekerek ayağa kaldırdı. "Benim için diz çökmene gerek yok. Bu sadece krallar için." Şebboy, bir eş ve bir anne olmasına rağmen Jon'un gözünde hâlâ yarı çocuktu, Sam'in eski pelerinlerine sarman zayıf, küçücük bir şeydi. Şebboy'un giydiği pelerin öyle büyüktü ki, katlarının altına birçok kız saklanabilirdi. "Bebekler iyi mi?" diye sordu Jon.

Yabanıl kız, başlığının altından ürkekçe gülümsedi. "Evet lordum. İkisini de yetecek kadar sütüm olmayacağından korkmuştum ama onlar emdikçe daha çok sütüm geldi. Güçlü bebekler."

"Sana söylemesi zor bir konu var." Jon az kalsın, *isteyeceğim bir şey var,* diyecekti ama son anda kendini tuttu.

"Mance mi? Val, Mance'in canını bağışlaması için krala yalvardı. Mance'in yaşaması karşılığında, bir diz çökenle evleneceğini ve adamın boğazını asla kesmeyeceğini söyledi. Şu Kemik Lordu'nun canı bağışlanacak. Craster eskiden, Kemik Lordu kaleye yaklaşacak olursa adamı öldüreceğini söylerdi. Mance o

adamın yaptığı şeylerin yarısını bile yapmadı.”

Mance’in bütün yaptığı, bir vakitler koruyacağına dair ant içtiği diyarın üstüne bir ordu yürütmekti. “Mance bizim sözlerimizi söyledi Şebboy. Sonra pelerininden vazgeçti, Dalla’yla evlendi ve kendini Sur’un Ötesindeki Kral ilan etti. Onun hayatı artık kralın ellerinde. Hakkında konuşmamız gereken kişi o değil. Onun oğlu. Dalla’nın çocuğu.”

“Bebek mi?” Şebboy’un sesi titriyordu. “O asla bir yemin bozmadı lordum. Bütün yaptığı uyumak, ağlamak ve süt emmek. Kimseye zarar vermedi. Onu yakmalarına müsaade etmeyin. Onu kurtarın, lütfen.”

“Bunu sadece sen yapabilirsin Şebboy,” dedi Jon.

Başka bir kadın; Jon’a bağırır, lanetler okur, yedi cehenneme gitmesini söylerdi. Başka bir kadın; öfkeyle Jon’a saldırır, onu tokatlar, tekmeler, tırnaklarıyla onun gözlerini tırmalardı. Başka bir kadın, isyanını Jon’un yüzüne çarpardı.

Şebboy başını sağa sola salladı. “Hayır. Lütfen, hayır.”

Kuzgun, kelimeyi tekrarladı. “*Hayır,*” diye bağırdı.

“Teklifimi reddedersen çocuğu yakarlar. Yarın ya da bir sonraki gün değil ama yakında... Melisandre ne zaman bir ejderhayı uyandırmaya, rüzgâr çıkarmaya ya da kral kanı gerektiren bir büyü yapmaya ihtiyaç duyarsa. Mance o zamana kadar kül ve kemikten ibaret olacak, Melisandre ateş için Mance’in oğlunu isteyecek ve Stannis onu reddetmeyecek. Eğer çocuğu uzaklara götürmezsen, Melisandre onu yakacak.”

“Gideceğim,” dedi Şebboy. “Çocuğu götüreceğim, ikisini de götüreceğim, Dalla’nın oğlunu ve *benimkini.*” Kızın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Mum ışığı gözyaşlarını pırıldatmasa, Jon kızın ağladığını asla anlamayabilirdi. Craster’ın karıları, kızlarına, gözyaşlarını yastıklara akıtmayı öğretmiş olmalılardı. Belki de kızlar dışarıda, Craster’ın yumruklarından iyice uzakta ağlıyorlardı.

Jon, kılıç elinin parmaklarını kapadı. “İki çocuğu birden alırsan, kraliçenin adamları peşine düşer ve seni sürükleyerek geri getirirler. Çocuk yine yanar... onunla birlikte sen de yanarsın.” *Eğer onu teselli edersem, gözyaşlarının beni etkileyeceğini düşünür. Geri adım atmayacağımı anlamak zorunda.* “Tek çocuk götüreceksin ve o çocuk Dalla’nın oğlu olacak.”

“Bir anne, oğlunu terk edemez, ederse sonsuza kadar lanetlenir. Bir *oğul* terk edilemez. Onu *kurtardık.* Sam ve ben. Lütfen. Lütfen lordum. Onu soğuktan kurtardık.”

“İnsanlar, donarak ölmenin neredeyse huzurlu olduğunu söylerler. Ama

ateş... şu mumu görüyor musun Şebboy?”

Şebboy aleve baktı. “Evet.”

“Ona dokun. Elini alevin üzerine koy.”

Kızın kahverengi iri gözleri daha da irileşti. Kız hareket etmedi.

“Yap.” Çocuğu öldür. “Şimdi.”

Şebboy, titreyerek uzattığı elini, mum alevinin epey üzerinde tuttu.

“Aşağı. Alevin seni öpmesine izin ver.”

Şebboy elini aşağı indirdi. Bir santim. Bir santim daha. Alev tenini yaladığında, kız elini hızla geri çekti ve hıçkırmaya başladı.

“Ateş, ölmek için zalim bir yoldur. Dalla bu çocuğa hayat vermek için öldü ama sen onu büyüttün, bağrına bastın. Kendi çocuğunu buzdan kurtardın. Şimdi de Dalla’nın çocuğunu ateşten kurtar.”

“O zaman benim bebeğimi yakarlar. Kırmızı kadın. Eğer Dalla’nın bebeğini alamazsa benimkini yakar.”

“Senin oğlunda kral kanı yok. Melisandre senin oğlunu ateşe vererek bir şey kazanamaz. Stannis özgür insanların onun için savaşmasını istiyor, iyi bir sebep olmadan bir masumu öldürmez. Oğlun güvende olacak. Onun için bir sütanne bulacağım. Oğlun burada, Kara Kale’de, benim korumam altında büyüyecek. Avlanmayı ve at sürmeyi öğrenecek. Kılıçla, baltayla ve yayla dövüşmeyi öğrenecek. Okuma yazma öğrenmesini bile sağlayacağım.” *Sam bundan hoşlanır.* “Ve yeterince büyüdüğünde, kim olduğuyla ilgili gerçeği bilecek. Eğer isterse, seni arayıp bulmakta özgür olacak.” “Onu bir kargaya dönüştüreceksiniz.” Şebboy, solgun elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. “Yapamam. Yapamam.”

Çocuğu öldür, diye düşündü Jon. “Yapacaksın. Aksi takdirde, Dalla’nın oğlunun yandığı gün sen de öleceksin.”

“Öl,” diye bağırdı Yaşlı Ayı’nın kuzgunu. “Öl, öl, öl,”

Şebboy, kamburlaşmış ve küçülmüş bir hâlde oturdu. Mum alevine bakıyordu, gözlerinde yaşlar ışıldıyordu. “Gidebilirsin,” dedi Jon sonunda. “Bu meseleden kimseye bahsetme ama ilk ışıklardan bir saat önce yola çıkacak şekilde hazırlık yap. Adamlarım gelip seni alacak.” Şebboy ayağa kalktı. Solgun ve suskun bir hâlde odadan çıktı, bir kez olsun arkasına bakmadı. Jon, silahhaneyi hızla geçen kızın ayak seslerini duydu. Şebboy neredeyse koşuyordu.

Jon, odanın kapısını kapatmaya gittiğinde, örsün altına uzanmış olan Hayalet’i gördü. Beyaz ulu kurt bir öküz kemiğini çiğniyordu, Jon’un yaklaştığını fark edince bakışlarını yukarı kaldırdı. “Geri dönmenin zamanı

gelmiş de geçmişti bile," dedi Jon, Üstat Aemon'ın mektubunu bir kez daha okumak için sandalyesine döndü.

Birkaç dakika sonra, bir kitap yığınıyla birlikte Samwell Tarly geldi. Sam içeri girer girmez, Mormont'un kuzgunu mısır talebiyle delikanlıya uçtu. Sam, kuzgunun isteğini yerine getirmek için elinden gelenin en iyisini yaptı, kapının yanındaki çuvalın içinden biraz mısır alarak kuzguna verdi. Kuzgun, Sam'in avcunu delmek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Sam uludu, kuş havalandı, mısırlar etrafa saçıldı. "Şu sefil kuş, derini yırttı mı?" diye sordu Jon.

Sam eldivenini dikkatlice çıkardı. "Yırttı. *Kanıyorum."*

"Nöbet için hepimiz kan döktük. Daha kalın eldivenler tak." Jon, ayağını kullanarak Sam'e doğru bir sandalye itti. "Otur ve şuna bir bak." Parşömeni Sam'e uzattı.

"Bu ne?"

"Kâğıttan bir kalkan."

Sam mektubu ağır ağır okudu. "Kral Tommen'a bir mektup?"

"Kışyarı'nda, Tommen ahşap bir kılıçla kardeşim Bran'a karşı dövüşmüştü," dedi Jon. "Dolgulu tuniği o kadar kalındı ki, çocuk doldurulmuş ördek gibi görünüyordu. Bran onu yere devirmişti." Pencereye gidip panjurları açtı. "Gel gör ki Bran öldü ve pembe suratlı tıknaz Tommen, altın renkli buklelerinin üstüne yuvalanmış bir taçla Demir Taht'ta oturuyor."

Sam, Jon'un söylediklerine tuhaf bir bakışla karşılık verdi ve bir an için, bir şey söylemek istiyormuş gibi göründü. Bunu yapmak yerine yutkundu ve parşömene geri döndü. "Mektubu imzalamamışsın."

Jon başını salladı. "Yaşlı Ayı, Demir Taht'tan yüzlerce kez yardım dilendi. Ona Janos Slynt'i gönderdiler. Hiçbir mektup Lannisterlar'ın bizi daha çok sevmesini sağlayamaz. Hele ki Stannis'e yardım ettiğimizi duyarlarsa."

"Sadece Sur'un müdafaasına yardım ediyoruz. Stannis'in isyanına değil. Mektupta yazan şey bu."

"Aradaki fark Lord Tywin'in gözünden kaçabilir." Jon mektubu geri aldı. "Bize neden şimdi yardım etsin? Daha önce hiç etmedi."

"Pekâlâ, Lord Tywin, Kral Tommen oyuncaklarıyla oynarken Stannis'in diyarı savunmak üzere Sur'a geldiğinin söylenmesini istemez. Bu, Lannister Hanedanı'na tahkir getirir."

"Ben Lannister Hanedanı'na ölüm ve yıkım götürmek istiyorum, tahkir değil." Jon mektuptan okudu. "*Gece Nöbetçileri, diyarın savaşlarında yer almaz,"* diye okudu. "*Bizim yeminimiz diyara verilmiştir ve diyar şu anda büyük bir vahamet içindedir. Stannis Baratheon, Sur'un ötesindeki düşmanlarımıza*

karşı verdiğimiz mücadelede bize yardım ediyor, bununla birlikte bizler onun adamları değiliz...”

Sam, oturduğu yerde kıpırdandı. “Evet, *değiliz.* Öyle miyiz?” “Stannis’e yiyecek, barınak ve Gece Kalesi’ni bahşettim. İlaveten, özgür insanlardan bazılarını Lütuf a yerleştirme izni verdim. Hepsi bu.”

“Lord Tywin bunun çok fazla olduğunu söyleyecek.”

“Stannis yetersiz olduğunu söylüyor. Bir krala ne kadar çok verirsen o daha fazlasını ister. Her iki yanında da dipsiz uçurumlar olan buz bir köprüde yürüyoruz. Bir kralı memnun etmek yeterince zor. İki kralı memnun etmek neredeyse imkânsız.” “Evet ama... eğer Lannisterlar galip gelirse ve Lord Tywin, Stannis’e yardım ederek krala ihanet ettiğimize karar verirse, bu Gece Nöbetçileri’nin sonu olabilir. Tywin’in arkasında Yüksek Bahçe’nin bütün kuvveti var. Üstelik Lord Tywin, Karasu’da Lord Stannis’i yenilgiye uğrattı.”

“Karasu bir tek mücadeleydi. Robb bütün mücadelelerini kazandı ve buna rağmen başım kaybetti. Stannis kuzeyi ayaklandırabilirse...”

Sam bir an tereddüt etti ve “Lannisterlar’ın kendi kuzeyli adamları var. Lord Bolton ve onun piçi,” dedi.

“Stannis de Karstarklar’a sahip. Eğer Beyaz Liman’ı kazanabilirse...”

“Eğer,” diye vurguladı Sam. “Eğer kazanamazsa... kâğıttan bir kalkan bile hiç olmayan bir kalkandan iyidir lordum.”

“Sanırım öyle.” *Hem Sam, hem Aemon.* Jon, nedense, Sam Tarly’nin meseleye daha farklı bakacağını ummuştu. *Bunlar sadece mürekkep ve parşömen.* Kaderine teslim olmuş bir hâlde tüy kalemi aldı ve mektubu imzaladı. . “Mühür mumunu getir.” *Fikrimi değiştirmeden önce.* Sam, Jon’un emrine itaat etmek için hareketlendi. Jon, Lord Kumandan mührünü parşömene bastı ve mektubu Sam’e uzattı. “Giderken bunu Üstat Aemon’a götür ve ona, Kral Toprakları’na bir kuş göndermesini söyle.”

“Söyleyeceğim.’’ Sam’in sesi rahatlamış gibi çıkıyordu. “Lordum, sormamda sakınca yoksa... Şebboy’u buradan ayrılırken gördüm. Ağlamak üzereydi.”

“Val onu yine Mance adına yalvarması için göndermiş,” diye yalan söyledi Jon. Bir süre için Mance’ten, Stannis’ten, Asshaili Melisandre’den bahsettiler, ta ki, kuzgun son mısırını yiyene ve *“Kani”* diye bağırana dek.

“Şebboy’u gönderiyorum,” dedi Jon. “Onu ve oğlunu. Oğlanın süt kardeşi için yeni bir sütanne bulmamız gerek.”

“Bulana kadar keçi sütü işe yarar. Bebekler için inek sütünden daha iyidir.” Göğüsler hakkında konuşmak Sam’i açıkça rahatsız ediyordu, Sam birdenbire

tarihten ve yüzlerce yıl önce yaşayıp ölmüş çocuk kumandanlardan bahsetmeye başladı. Jon, arkadaşının sözünü kesti. “Bana işe yarar bir şeyler anlat. Düşmanımızla ilgili bir şeyler anlat.”

“Ötekiler.” Sam dudaklarını yaladı. “Vakayinamelerde onlardan bahsediliyor ama düşündüğüm kadar fazla değil. Bulduğum ve göz attığım vakayinamelerden bahsediyorum. Bulamadıklarım var, biliyorum. Eski kitaplardan bazıları parçalanıyor. Çevirmeye çalıştığım sayfalar ufalanıyor. Ve en eski kitaplar... ya ufalanıp yok olmuşlar ya da henüz bakmadığım bir yere saklanmışlar... belki de o kitaplar yok ve asla olmadılar. Elimizdeki en eski tarihler, Andallar’ın Batıdiyar’a gelişinden sonra yazılmış. İlk İnsanlar, sadece kayalara kazınmış hiyeroglifler bırakmış. Dolayısıyla; Kahramanlar Çağı, Alacakaranlık Çağı ve Uzun Gece hakkında bildiğimizi düşündüğümüz her şey, bazı rahiplerin o vakitlerden binlerce yıl sonra tuttuğu kayıtlardan geliyor. Hisar’da bütün bunları sorgulayan aliüstatlar var. Bu eski tarih kitapları, yüzlerce yıl hüküm sürmüş krallarla ve henüz şövalyeler *bile yokken* binlerce yıl at sürmüş şövalyelerle dolu. Hikâyeleri biliyorsun; Mimar Brandon, Symon Yıldızgöz, Gece Kralı... senin, Gece Nöbetçileri’nin dokuz yüz doksan sekizinci Lord Kumandan’ı olduğunu söylüyoruz ama bulduğum en eski liste altı yüz yetmiş dört kumandan gösteriyor. Listenin hangi vakitte yazıldığına bakarsak...” Jon, “Uzun zaman önce yazılmış,” diyerek Sam’in sözünü kesti. “Ya Ötekiler?”

“Ejderhacamından bahsedildiğini gördüm. Kahramanlar Çağı’nda, ormanın çocukları Gece Nöbetçileri’ne her yıl obsidiyen hançerler verirmiş. Ötekiler hava soğuduğunda geliyor, hikâyelerin çoğu bu hususta hemfikir. Yahut, Ötekiler geldiğinde hava soğuyor. Bazen kar fırtınaları sırasında ortaya çıkıyorlar ve gökyüzü açıldığında eriyerek yok oluyorlar. Işıktan ve güneşten saklanıyorlar ve geceleri görünüyorlar yahut onlar göründüğünde gece çöküyor. Bazı hikâyeler, onların hayvan cesetleri sürdüğünü söylüyor. Ayılar, ulu kurtlar, mamutlar, atlar; hayvan ölü olduğu sürece ne sürdüklerinin önemi yok. Minik Paul’ü öldüren Öteki, ölü bir at sürüyordu, yani hikâyelerin bu kısmının gerçek olduğu ortada. Bazı kayıtlar devasa buz örümceklerden de bahsediyor. Onların ne olduğunu bilmiyorum. Ötekiler’e karşı dövüşülen bir mücadelede ölenler yakılmalı; aksi takdirde ölüler, Ötekiler’in köleleri olarak yeniden canlanıyor.”

“Bütün bunları biliyoruz. Soru şu; onlarla nasıl savaşacağız?” “Hikâyelere inanacak olursak, Ötekiler’in zırhı sıradan bıçaklara karşı dayanıklı,” dedi Sam “ve kendi kılıçları, her çeşit çeliği parçalayacak kadar soğuk. Bununla birlikte, ateşten korkuyorlar ve obsidiyene karşı savunmasızlar.” Tekinsiz Orman’da yüzleştiği Öteki’ni hatırladı. Sam onu Jon’un yaptığı ejderhacamı hançerle

bıçakladığında, Öteki eriyip yok olmuştu. “Ötekiler’i ejderhaçeliği ile katleden son kahramandan bahseden bir Uzun Gece kaydı buldum, iddiaya göre Ötekiler, ejderhaçeliğinin karşısında duramıyor.”

“Ejderhaçeliği?” Bu, Jon için yeni bir isimdi. “*Valyria* çeliği mi?”

“Benim de ilk düşüncem buydu.”

“Yani Yedi Krallık’ın lordlarını, Valyria kılıçlarını bize vermeye ikna edersem hepsi kurtulacak mı? Bu zor olmaz.” *Kalelerinden ve sikkelerinden vazgeçmelerini istememden daha zor olmaz.* Jon acı bir kahkaha attı. “Ötekiler’in kim olduğunu öğrendin mi? Nereden geldiklerini, ne istediklerini?”

“Henüz değil lordum ama yanlış kitapları okuyor olabilirim. Henüz bakmadığım yüzlerce kitap var. Bana daha fazla vakit ver ve bulunacak ne varsa bulayım.”

“Daha fazla vakit yok. Eşyalarını toplaman gerek Sam. Şebboy’la gidiyorsun.”

“Gitmek?” Sam, ağzı açık bir hâlde Jon’a baktı, sanki kelimenin manasını bilmiyordu. “Gitmek? Gidiyor muyum? Doğugözcüsü’ne mi lordum? Ya da... ben nereye...”

“Eski Şehir’e.”

“Eski Şehir?” diye tekrarladı Sam, sesi tiz bir cırlamaydı. “Aemon da gidiyor.”

“Aemon? Üstat Aemon? Ama... üstat yüz iki yaşında lordum, gidemez... onu ve beni mi gönderiyorsun? Kuzgunlarla kim ilgilenecek? Hastalanır ya da yaralanırlarsa kim...”

“Clydas. Yıllardır Aemon’ın yanında.”

“Clydas sadece bir kâhya, üstelik gözleri kötüleşiyor. Bir üstada ihtiyacın var. Üstat Aemon çok narin. Bir deniz yolculuğu... Üstat yaşlı bir adam ve...”

“Hayatı tehlikede olacak. Bunun farkındayım Sam. Fakat buradaki tehlike daha büyük. Stannis, Aemon’ın kim olduğunu biliyor. Şayet kırmızı kadın, büyüleri için kral kanı isterse...”

“Ah.” Sam’in tombul yanakları soldu.

“Dareon, Doğugözcüsü’nde sana katılacak. Onun şarkıları sayesinde güneyde birkaç adam kazanacağımızı umuyorum. *Karakuş* sizi Braavos’a götürecek. Oradan Eski Şehir’e geçişinizi kendiniz ayarlayacaksınız. Eğer hâlâ Şebboy’un bebeğinin senin piçin olduğunu iddia etmek niyetindeysen, kızı ve bebeği Boynuz Tepe’ye gönder. Değilsen, Aemon kızı hizmetçi olarak Hisar’a yerleştirecek.”

“Benim pipiçim. Evet... annem ve kız kardeşlerim, Şebboy’a ve bebeğe

yardım ederler. Dareon, Şebboy'u benim yerime Eski Şehir'e götürebilir. Emrettiğin gibi her öğleden sonra Ulmer'la ok talimi yapıyorum... tamam, mahzende olduğum zamanlar dışında... ama sen Ötekiler hakkında araştırma yapmamı söyledin. Uzunyay omuzlarımı ağrıtıyor ve parmaklarımın su toplamasına sebep oluyor." Jon'a patlayan su kesesini gösterdi. "Yine de yapıyorum. Artık hedefleri daha sık vuruyorum ama yine de, bu güne kadar yay büken okçuların en kötüsüyüm. Ulmer'in hikâyelerini seviyorum. Biri o hikâyeleri yazmalı ve kitap hâline getirmeli." "Sen yaz. Hisar'da parşömen ve mürekkep var, uzunyaylar da var. Senden talimlere devam etmeni bekliyorum. Sam, Gece Nöbetçileri'nde ok fırlatabilen yüzlerce adam var fakat okuma yazma bilen sadece bir avuç adam var. Senin, benim yeni üstadım olman gerek."

"Lordum, benim işim burada, kitaplar..."

"...sen bize geri döndüğünde hâlâ burada olacak."

Sam, elini boğazına koydu. "Lordum, Hisar... orada insana ceset kestiriyorlar. Bir zincir takamam."

"Takabilirsin. Takacaksın. Üstat Aemon yaşlı ve kör. Gücü tükeniyor. O öldüğünde yerini kim alacak? Gölge Kule'deki Üstat Mullin bir âlim olduğundan çok bir savaşçı. Doğugözcüsü'nün Üstat Harmune'u ayık olduğundan çok sarhoş."

"Eğer Hisar'dan daha çok üstat istersen..."

"İsteyeceğim. Herkese ihtiyacımız olacak. Lâkin Aemon Targaryen'ın yerini doldurmak kolay değil." *Bu iş umduğum gibi gitmiyor.* Jon, Şebboy'un zor olacağını biliyordu ama Sam'in, Eski Şehir'in sıcaklığını Sur'un tehlikelerine tercih edeceğini varsaymıştı. "Bunun seni mutlu edeceğinden emindim," dedi şaşkın bir ifadeyle. "Hisar'da o kadar çok kitap var ki kimse hepsini birden okumayı umamaz. Orada iyi olacaksın Sam, olacağını biliyorum." "Hayır. Kitapları okuyabilirim ama... bir üstat, bir şifacı olmak zorundadır ve kan beni bayıltıyor." Sam, Jon'un görmesi için titrek elini kaldırdı. "Ben Korkak Sam'im, Katil Sam değil." "Korkak mı? Neden korkuyorsun? Yaşlı adamların azarlamalarından mı? Sam, sen Yumruk'u kuşatan yaratıkları gördün; bir dalga hâlinde gelen kara elli ve parlak mavi gözlü yaşayan ölüleri. Sen bir Öteki öldürdün."

"E-e-e-ejderhacamı öldürdü, ben değil."

"Sessiz ol," diye çıkıştı Jon. Şebboy'dan sonra, şişman çocuğun korkuları için sabrı kalmamıştı. "Beni Lord Kumandan yapmak için yalan söyledin ve komplo kurdun. Bana *itaat* edeceksin. Hisar'a gidecek ve bir zincir döveceksin. Eğer ceset kesmen gerekiyorsa öyle olsun. En azından, Eski Şehir'deki cesetler

buna itiraz etmeyecek.”

“Lordum, ba-ba-ba babam, Lord Randyll... o... bir üstadın hayatı *kölelikle* geçer. Tarly Hanedanı’nın hiçbir oğlu hiçbir zaman zincir takmamıştır. Boynuz Tepe’nin erkekleri önemsiz lordların önünde eğilmez ve onlara yaltaklanmaz. Jon, *babama* itaatsizlik edemem.”

Çocuğu öldür, diye düşündü Jon. içindeki çocuğu. Ve onun içindeki çocuğu, ikisini birden öldür seni kahrolası piç. “Senin baban yok. Sadece kardeşlerin var. Sadece biz varız. Hayatın Gece Nöbetçileri’ne ait. Şimdi git ve iç çamaşırlarını bir torbaya doldur, Eski Şehir’e götürmek istediğin bütün eşyalarınla birlikte. Bugünden itibaren kendine korkak *demeyeceksin.* Geçen yıl içinde, pek çok adamın bütün hayatı boyunca yüzleşmediği şeylerle yüzleştin. Hisar’la da yüzleşebilirsin ama onunla Gece Nöbetçileri’nin Yeminli Kardeşi olarak yüzleşeceksin. Sana cesur olmanı emredemem ama korkularını saklamanı *emredebilirim.* Sen yeminin sözlerini söyledin Sam. Hatırlıyor musun?”

“Ben... ben deneyeceğim.”

“Denemeyeceksin. İtaat edeceksin.”

“İtaat.” Mormont’un kuzgunu büyük siyah kanatlarını çırptı.

Sam teslim olmuş gibi görünüyordu. “Lordum nasıl emrederse. Üstat Aemon biliyor mu?”

“Bu, benim olduğu kadar onun da fikriydi.” Jon, Sam için kapıyı açtı. “Veda yok. Bundan ne kadar az insanın haberi olursa o kadar iyi. Şafaktan bir saat önce, hayvan mezarlığında.”

Sam, Jon’dan, Şebboy’un kaçtığı gibi kaçtı.

Jon yorgundu. *Uykuya ihtiyacım var.* Gecenin yarısını haritaları inceleyerek mektuplar yazarak ve Üstat Aemon’la planlar yaparak ayakta geçirmişti. Dar yatağına uzandıktan sonra bile rahatlayamamıştı. Bugün nelerle yüzleşeceğini biliyordu ve kendini Üstat Aemon’ın son sözlerini düşünüp huzursuzca kıpırdanırken bulmuştu. “Lorduma son bir tavsiyede bulunmama izin ver,” demişti yaşlı adam, “kardeşimle son görüşmemizde ona da aynı tavsiyede bulunmuştum. Büyük Konsey tarafından Demir Taht’a oturtulduğunda, kardeşim otuz üç yaşındaydı. Kendi çocukları olan yetişkin bir adamdı ama bazı açılardan hâlâ çocuktu. Yumurta’da hepimizin sevdiği bir tatlılık, bir masumiyet vardı. Sur’a gelmek üzere gemiye bindiğim gün, *içindeki çocuğu öldür,* dedim ona. *Hükmetmek için bir erkek gerek. Bir Aegon değil, bir Yumurta değil. Çocuğu öldür ve erkeğin doğmasına izin ver.”* Yaşlı adam, Jon’un yüzüne dokunmuştu. “Sen şu an Yumurta’nın yarı yaşındasın. Ve korkarım ki senin yükün daha zalim bir yük. Hakimiyetinden çok az keyif alacaksın. Lâkin sende, yapılması gereken

şeyleri yapmaya yetecek kadar kuvvet olduğunu düşünüyorum. Çocuğu öldür Jon Kar. Kış neredeyse üstümüzde. Çocuğu öldür ve erkeğin doğmasına izin ver.”

Jon pelerinini giydi ve dışarı çıktı. Her gün Kara Kale’yi dolaşıyor, nöbetteki adamları ziyaret ediyor ve raporları ilk ağızdan duyuyordu, ok hedeflerindeki Ulmer’i ve öğrencilerini izliyordu, hem kralın hem de kraliçenin adamlarıyla konuşuyordu, ormana göz atmak için Sur’un buzlu tepesinde yürüyordu. Hayalet onu takip ediyordu, Jon’un yanında beyaz bir gölgeydi.

Jon yukarı çıktığında, Sur’un sorumluluğu Kedge Akgöz’deydi. Kedge, kırk küsur isim günü görmüştü, bunlardan otuzu Sur’daydı. Adamın sol gözü kördü, sağ gözü zalimdi. Vahşi doğada, bir balta ve bir atla tek başınayken, Nöbet’teki herkesten daha iyi bir korucuydu ama diğer adamlarla hiçbir zaman iyi geçinememişti. “Sessiz bir gün,” dedi Jon’a. “Yanlış yol şövalyeleri dışında rapor edilecek bir şey yok.”

‘Yanlış yol şövalyeleri mi?”

Kedge sırıttı. “Bir çift şövalye. Bir saat önce atlarla geçtiler, Kral Yolu’nu güneye doğru takip ediyorlardı. Dywen onları gördüğünde, güneyli aptalların yanlış yoldan gittiğini söyledi.’’ “Anlıyorum,” dedi Jon.

Dywen’ın kendisinden daha fazla bilgi aldı. Yaşlı ormancıyı barakada, bir kâse arpa çorbasını mideye indirirken yakaladı. “Evet lordum, onları gördüm,” dedi adam. “Horpe ve Massey. Stannis tarafından gönderildiklerini iddia ettiler ama nereye, niçin gittiklerini ve ne zaman döneceklerini söylemediler.”

Sör Richard Horpe ve Sör Justin Massey’nin her ikisi de kraliçenin adamlarıydı ve kralın konseylerinde yüksek yerleri vardı. *Stannis’in aklından geçen bir keşif gezisiyse, bir çift sıradan hürsüvari işe yarardı*, diye düşündü Jon, *ama şövalyeler, ulaklık ve elçilik yapmak için daha uygunlar.* Cotter Pyke, Doğugözcüsü’nden, Soğan Lordu’nun ve Salladhor Saan’ın, Lord Manderly’yle görüşmek üzere Beyaz Liman’a doğru yelken açtıklarına dair haber yollamıştı. Stannis’in başka elçiler yollaması akla uygundu. Majesteleri sabırlı bir adam değildi.

Yanlış yol şövalyelerinin geri dönüp dönmeyeceği bir diğer soruydu. Şövalye olabilirlerdi ama kuzeyi tanımıyorlardı. *Kral Yolu boyunca gözler var ve hepsi dostane değiller. Bırak da Stannis’in sırları olsun. Tanrılar biliyor ki benim de sırlarım var.*

Hayalet o gece yatağın ayak tarafında uyudu ve Jon ilk kez rüyasında kurt olduğunu görmedi. Buna rağmen bölük pörçük uyudu, bir kâbusun içine düşmeden önce saatlerce dönüp durdu. Kâbusta Şebboy vardı, ağlıyordu,

bebeklerini rahat bırakması için Jon'a yalvarıyordu. Ama Jon, bebekleri Şebboy'un kollarından çekip aldı ve kafalarım kesti, sonra kafaları değiştirdi ve Şebboy'a onları yerlerine geri dikmesini söyledi.

Uyandığında, yatak odasının karanlığında belli belirsiz seçilen Edd Tolett'i onun üzerine eğilmiş hâlde buldu. "Lordum?" dedi Edd. "Vakit geldi. Kurt vakti. Uyandırılmak için emir vermiştiniz."

"Bana sıcak bir şeyler getir." Jon battaniyeyi üstünden attı.

O giyinene kadar Edd geri döndü. Jon'un eline, üstünden buharlar tüten bir kupa tutuşturdu. Jon, baharatlı sıcak şarap bekliyordu, kupanın içinde çorba olduğunu görünce şaşırdı. Pırasa ve havuç kokan duru bir çorbaydı ama içinde ne pırasa ne de havuç vardı. *Kurt rüyalarımda kokular daha keskin,* diye düşündü Jon, *yiyeceklerin tadı da daha yoğun. Hayalet benden daha canlı.* Boş kupayı tav ocağının üstüne bıraktı.

Jon'un kapısında bu sabah Fıçı vardı. "Bedwick ve Janos Slynt'le konuşmak istiyorum," dedi Jon, adama, "ikisini de ilk ışıkta buraya getir."

Dışarıda, dünya hâlâ siyah ve soğuktu. *Soğuk ama tehlikeli şekilde soğuk değil. Henüz değil. Güneş çıktığında hava daha ılık olacak. Eğer tanrılar merhametliyse, Sur ağlayabilir.* Jon ve Fıçı hayvan mezarlığına vardığında, kafile çoktan toplanmıştı. Jon, eşlikçilerin komutasını Kara Jack Buhver'a vermişti. Jack'in emrinde bir düzine atlı korucu ve iki araba vardı. Arabalardan biri sandıklarla, kasalarla, çuvallarla ve yolculuk için gerekli erzakla doluydu. Diğeri, rüzgârı dışarıda tutmak için, kaynatılmış deriden yapılmış sert bir çatıya sahipti. Üstat Aemon o arabanın arkasında oturuyordu, onu küçük bir çocuk gibi gösteren bir ayı postuna sarınmıştı. Sam ve Şebboy arabanın yanında duruyorlardı. Şebboy'un gözleri şiş ve kırmızıydı ama sımsıkı kundaklanmış bebek, kızın kollarındaydı. Jon, çocuğun Dalla'nın mı yoksa Şebboy'un mu olduğunu kesin olarak bilemezdi, iki çocuğu sadece birkaç kez yan yana görmüştü. Şebboy'un oğlu daha büyüktü, Dalla'nınki daha sıhhatliydi ama çocukların yaşları ve boyutları birbirine yakındı, yani çocukları iyi tanımayan biri, onları kolayca karıştırabilirdi.

"Lord Kar," diye seslendi Üstat Aemon, "odana senin için bir kitap bıraktım. *Yeşim icmali.* Doğuya giderek Yeşim Denizi'nin bütün topraklarım ziyaret etmiş Volantisli bir maceraperest olan Colloquo Votar tarafından yazılmış. Kitapta ilgini çekeceğini düşündüğüm bir paragraf var. Clydas'a senin için işaretlemesini söyledim."

"Mutlaka okuyacağım."

Üstat Aemon burnunu sildi. "Bilgi silahtır Jon. Mücadeleye gitmeden önce

kendini adamakıllı silahlandır.”

“Yapacağım.” Jon, yüzünde ıslak ve soğuk bir şey hissetti. Gözlerini yukarı kaldırdığında, kar yağdığını gördü. *Kötü bir alamet.* Kara Jack Bulwer’a döndü. “Mümkün olduğunca hızlı gidin fakat aptalca riskler almayın. Yanınızda yaşlı bir adam ve bir bebek var. Onları sıcak ve tok tutun.”

“Siz de aynı şeyi yapın lordum,” dedi Şebboy. Arabaya binmek için acele ediyormuş gibi görünmüyordu. “Siz de diğerleri için aynı şeyi yapın. Dediğiniz gibi başka bir sütanne bulun. Bulacağınıza dair söz verdiniz. Bebek... Dalla’nın oğlu... küçük prens... ona iyi bir kadın bulun ki bebek büyüdüğünde iri ve güçlü olsun.” “Sana söz veriyorum.”

“Ona isim vermeyin. İki yaşını geçene kadar bunu yapmayın. Bebeklere henüz sütten kesilmemişken isim vermek kötü şans getirir. Kargalarınız bunu bilmiyor olabilir ama doğrudur.” “Nasıl emredersen leydim.”

“Bana öyle demeyin. Ben bir anneyim, leydi değilim. Ben Craster’ın karısı, Craster’ın kızı ve bir *anneyim.”* Şebboy, bebeği Efkârlı Edd’e verip arabaya bindi ve pöstekilere sarındı. Bebeği Edd’den geri alıp emzirmeye başladı. Sam, yüzü kızarmış bir hâlde gözlerini bu görüntüden kaçırdı ve atına bindi. *“Haydi yapalım şunu,”* dedi Kara Jack Bulwer, kamçısını şaklattı. Arabalar ilerlemeye başladı.

Sam biraz oyalandı. “Pekâlâ,” dedi, “elveda.”

“Sana da Sam,” dedi Efkârlı Edd. “Gemin batmayacak. Gemiler, sadece içlerinde ben olduğumda batar.”

Jon geçmişi hatırlıyordu. “Şebboy’u ilk gördüğümde, sırtını Craster Kalesi’nin duvarına yapıştırmıştı. O şişkin karınlı, siyah saçlı, sıska kız, Hayalet’in korkusuyla köşeye sinmişti. Hayalet onun tavşanlarının arasına dalmıştı. Ben de Şebboy’un, kurdun onu parçalayacağından ve bebeği yiyeceğinden korktuğunu düşünmüştüm... ama kızın korktuğu şey kurt değildi, değil mi?” “Şebboy sandığından daha cesur,” dedi Sam.

“Sen de öylesin Sam. Yolculuğun hızlı ve güvenli olsun. Şebboy’a, Aemon’a ve bebeğe iyi bak.” Jon’un dudaklarında tuhaf ve hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Başlığım da yukarı çek. Saçlarında karlar eriyor.”

Küçük kafile uzaklarda gözden kaybolduğunda, doğu seması siyahtan griye devrilmişti ve kar yoğun bir şekilde yağıyordu. “Dev, Lord Kumandan’ın teşrifini bekliyor,” diye hatırlattı Efkârlı Edd. “Janos Slynt de öyle.”

“Evet.” Jon, tepelerinde buzdan bir uçurum misali yükselen Sur’a baktı. *Uçtan uca yüz fersah ve yüksekliği iki yüz on beş metre.* Sur’un gücü, yüksekliğiydi; uzunluğu, Sur’un zayıflığıydı. Jon, bir zamanlar babasının

söylediği bir şeyi hatırladı. *Bir duvar, onu savunan adam kadar güçlüdür ancak.* Gece Nöbetçileri'nin adamları yeterince cesurlardı ama karşılarında duran görev için sayıca azlardı.

Dev, silahhanede bekliyordu. Adamın gerçek adı Bedwyck'ti. Bir elliden biraz daha uzun olan boyuyla, Gece Nöbetçileri'ndeki en ufak tefek adamdı. Jon, sözü hiç dolandırmadan konuya girdi. "Sur boyunca daha fazla göze ihtiyacımız var. Ayrıca devriyelerimizin soğuktan korunmak için girebilecekleri, sıcak yemek ve dinlenmiş binekler bulabilecekleri yol kalelerine. Buzizi'ne bir garnizon yerleştiriyorum ve komutasını sana veriyorum."

Dev, küçük parmağıyla kulağının içindeki pisliği temizledi. "Komuta? Ben? Lordum biliyor ki, ben sadece, kaçak avlandığı için Sur'a gönderilmiş basit bir çiftçi çocuğuyum."

"On iki yıldır korucusun. İlk İnsanlar'ın Yumruğu'ndan ve Craster Kalesi'nden sağ çıktın, sonra geri dönüp bize olanları anlattın. Genç korucular sana hayranlık duyuyor."

Minik adam güldü. "Sadece cüceler bana hayranlık duyar. Ben okuyamıyorum lordum. İyi bir günde ancak adımı yazabilirim." "Eski Şehir'den üstatlar istedim. Acil durumlar için iki kuzgunun olacak. Acil olmayan hâllerde süvariler gönderirsin. Daha çok üstadımız ve daha çok kuzgunumuz olana dek, Sur'un tepesi boyunca bir sıra işaret kulesi kurmak niyetindeyim."

"Peki kaç zavallı aptalı komuta edeceğim?"

"Nöbet'ten yirmi adam," dedi Jon. "Stannis'ten de bunun yarısı kadar adam alacağım." *Yaşlı, acemi ya da yaralı.* "Kralın en iyi adamları olmayacaklar ve siyahlan giymeyecekler, lâkin itaat edecekler. Onlardan mümkün olduğunca faydalan. Seninle birlikte göndereceğim kardeşlerden dördü, Sur'a Lord Slynt'le birlikte gelen Kral Topraklılar. O gruba dikkat et ve diğerleriyle birlikte tırmanıcılara karşı tetikte ol."

"Oluruz lordum, ama yeterince tırmanıcı Sur'un tepesine çıkmayı başarırsa, otuz adam onları geri itmeye yetmez."

Uç yüz adam bile yetmeyebilir. Jon, bu tereddütü kendine sakladı. Tırmanıcıların, tırmanışı gerçekleştirirken savunmasız olduğu gerçekti. Yukarıdan üstlerine taşlar, mızraklar, kızgın zift dolu variller yağdırılabilirdi ve tırmanıcıların yapabileceği tek şey umutsuzca buza tutunmak olurdu. Bazen Sur, onları bizzat silkelerdi, bir köpeğin sinekleri silkelemesi gibi. Val'in sevgilisi Jarl'ın altında kırılan ve onu ölüme gönderen buz tabakasını gördüğünde, Jon buna kendi gözleriyle şahit olmuştu.

Bununla birlikte, tırmanıcılar fark edilmeden Sur'un tepesine ulaşırlarsa her

şey değişirdi. Belli bir süre içinde kendileri için basamaklar oyabilirler, siperler inşa edebilirler, onların peşinden bin kişinin daha yukarı çıkabilmesi için aşağı ipler ve merdivenler sarkıtabilirlerdi. Jon'un büyük büyük babasının zamanında, kendisini Sur'un Ötesindeki Kral ilan eden Raymun Kızılsakal böyle yapmıştı. O vakitlerde lord kumandan, Jack Musgood'du. Kızılsakal'ın kuzeyden gelişinden evvel, lord kumandana Neşeli Jack deniyordu, daha sonra adam ilelebet Mahmur Jack olarak anılmıştı. Raymun'un ordusu, Uzun Göl'ün kıyısında kanlı bir sonla karşılaşmıştı; Kışyarı'nın Lord William'ı, Sarhoş Dev ve Harmon Umber'ın arasında sıkışmışlardı. Kızılsakal, Lord William'ın erkek kardeşi Acımasız Artos tarafından katledilmişti. Nöbet, yabanıllarla dövüşmek için geç kalmış, fakat onları gömmek için zamanında gelmişti; Artos Stark, ölü ağabeyinin başsız cesedinin yanında yas tutarken Nöbet'e öfkeyle bu görevi vermişti.

Jon, Mahmur Jon Kar olarak anılmak istemiyordu. "Otuz adam olması, hiç adam olmamasından iyidir," dedi Dev'e.

"Doğru," dedi minik adam. "Sadece Buzizi mi olacak? Yoksa lordum diğer kaleleri de açacak mı?"

"Zaman içinde hepsini adamlandırmayı düşünüyorum," dedi Jon, "ama şu an için sadece Buzizi ve Bozkalkan olacak."

"Lordum, Bozkalkan'ı kimin komuta edeceğine karar verdi mi peki?"

"Janos Slynt," dedi Jon. *Tanrılar bizi korusun.* "Kimse, yeteneği olmayan bir adamı altın pelerinlilerin kumandanı yapmaz. Slynt bir kasabın oğlu olarak doğdu. Manly Stokeworth öldüğünde, Slynt, Demir Kapı'nın kumandanıydı. Jon Arryn onu terfi ettirdi ve Kral Toprakları'nın savunmasını onun ellerine bıraktı. Lord Janos göründüğü kadar aptal olamaz." *Ayrıca onun, Alliser Thorne'dan iyice uzakta olmasını istiyorum.*

"Doğru olabilir," dedi Dev, "ama ben yine de onu, Üçparmak Hobb'un pancar doğramasına yardım etmesi için mutfağa gönderirdim."

Ben gönderseydim, bir daha asla pancar yemeye cesaret edemezdim.

Lord Janos emredildiği gibi ortaya çıkmadan önce sabahın yarısı geçti. Jon, Uzunpençe'yi temizliyordu. Kimi adamlar, bu görevi bir kâhyaya ya da yavere verirdi ama Lord Eddard, oğullarına, kendi silahlarıyla bizzat ilgilenmeleri gerektiğini öğretmişti. Fıçı ve Efkârlı Edd, Slynt'le birlikte geldiklerinde, Jon onlara teşekkür etti ve Lord Janos'a oturmasını söyledi.

Adam, nezaketsiz bir şekilde de olsa kendisine söyleneni yaptı ve lord kumandanın ellerindeki çıplak çeliği görmezden gelerek kollarını göğsünde birleştirdi. Jon, yağlı bezi piç kılıcının aşağısına doğru kaydırdı. Çeliğin üstünde oynaşan sabah ışıklarını izledi. Bu bıçağın deriyi, yağı ve kası kolayca geçip,

Slynt’in çirkin kafasını bedeninden ayıracağını düşündü. Bir adam siyahları kuşandığında, adamın bütün suçları ve bütün mensubiyetleri silinirdi ama buna rağmen, Janos Slynt’i bir kardeş olarak düşünmek Jon için zordu. *Aramızda kan var. Bu adam babamın katline yardım etti ve beni de öldürtmek için elinden gelen her şeyi yaptı.*

“Lord Janos.” Jon, kılıcını kınına soktu. “Size Bozkalkan’ın komutasını veriyorum.”

Bu sözler Slynt’i şaşırttı. “Bozkalkan... Bozkalkan, yabanıl arkadaşlarınla birlikte Sur’a tırmandığın yerdi...”

“Öyleydi,” dedi Jon. “Kabul etmem gerekir ki kale acınacak durumda. Onu mümkün olan en iyi şekilde onaracaksınız. İşe ormanı geri iterek başlayın. Hâlâ ayakta duran yapıları tamir etmek için, çökmüş olanlardan taş çalın.” *Bu iş zor ve acımasız olacak,* diye ekleyebilirdi. *Taş üstünde uyuyacaksınız, şikayet edemeyecek ve komplo kuramayacak kadar yorgun olacaksınız. Çok geçmeden, sıcağın nasıl bir şey olduğunu unutacaksınız ama erkekliğin nasıl bir şey olduğunu hatırlayabilirsiniz.* “Otuz adamınız olacak. On adam buradan, on adam Gölge Kule’den ve on adam da Kral Stannis tarafından bize geçici olarak verilenlerden.”

Slynt’in yüzü, kuru erik rengine döndü. Etli gıdısı titremeye başladı. “Ne yaptığını anlamadığımı mı sanıyorsun? Janos Slynt kolayca kandırılacak bir adam değildir. Sen henüz kundağına pisliyorken ben Kral Toprakları’nın güvenliğinden sorumluydum. Harabeni kendine sakla piç.”

Size bir şans veriyorum lordum. Bu, sizin babama verdiğiniz her şeyden daha fazla. “Beni yanlış anladınız lordum,” dedi Jon. “Bu bir teklif değil, bir emir. Buradan Bozkalkan’a yirmi fersah yol var. Silahlarınızı ve zırhınızı toplayın, vedalarınızı edin ve yarın sabah ilk ışıkla birlikte yola koyulmak için hazırlanın.”

“Hayır.” Lord Janos hışımla ayağa kalktı, sandalyesi yere devrildi. “Donarak ölmek için uzaklara uysalca gitmeyeceğim. Hiçbir vatan hainin piçi Janos Slynt’e emir veremez! Dostlardan yoksun değilim, seni uyarıyorum. Hem burada, hem de Kral Topraklarında dostlarım var. Ben Harrenhal Lordu’ydum! Harabeni, senin için oy kullanan kör aptallardan birine ver. Ben o harabeyi almayacağım. Beni duyuyor musun çocuk? *Almayacağım!”* “Alacaksınız.”

Slynt, Jon’un son sözüne karşılık vermeye tenezzül etmedi ama odadan çıkarken yerdeki sandalyeyi tekmeleyerek kenara itti.

Beni hâlâ bir çocuk olarak görüyor, diye düşündü Jon, *yeşil bir oğlan olarak.* Umabileceği tek şey, bir gecelik uykunun, Lord Janos’un aklını başına

getireceğiydi.

Ertesi sabah, bunun beyhude bir umut olduğu anlaşıldı.

Jon, Slynt'i, ortak salonda kahvaltı eder hâlde buldu. Adamın yanında Sör Alliser Thorne ve bazı arkadaşları vardı. Jon, yanında Demir Emmett ve Efkârlı Edd, arkasında Mully, Beygir, Kırmızı Jack Crabb, Rusty Çiçek ve Öküz'le birlikte basamaklardan aşağı indiğinde, Slynt ve arkadaşları bir şeye gülüyorlardı. Üçparmak

Hobb, kazanının içinden yulaf lapası dağıtıyordu. Kralın adamları, kraliçenin adamları ve kara kardeşler ayrı ayrı masalarda oturuyorlardı, bazıları yulaf lapası kâselerinin üzerine eğilmişti, diğerleri midelerini ekmek ve jambonla dolduruyordu. Jon, bir masada Pyp ve Grenn'i gördü, bir diğerinde de Bowen Marsh'ı. Hava, duman ve yağ kokuyordu. Bıçak ve kaşıkların şıngırtısı kubbeli tavanda yankılanıyordu.

Bütün sesler aynı anda sustu. "Lord Janos," dedi Jon, "size son bir şans vereceğim. O kaşığı masaya bırakın ve ahıra gidin. Atınız eyerlendi ve dizginlendi. Bozkalkan'a kadar uzun ve zorlu bir yol var."

"O hâlde yola koyulsan iyi olur çocuk." Slynt güldü, göğsüne yulaf lapası damlattı. "Bozkalkan senin gibiler için harika bir yer bence. İmanlı iyi insanların epey uzağında. Senin üstünde canavarın işareti var, piç."

"Emrime itaat etmiyorsunuz demek?"

"Emrini alıp o piç kıçına sokabilirsin," dedi Slynt, gıdısı titredi.

Alliser Thorne belli belirsiz gülümsedi, siyah gözleri Jon'un üstüne sabitlenmişti. Başka bir masada, Dev Katili Godry gülmeye başladı.

"Nasıl isterseniz." Jon, Demir Emmett'e bir baş işareti yaptı. "Lütfen Lord Janos'u Sur'a götür..."

...*ve onu bir buz hücresine kapat*, diyebilirdi. Daracık buzun içinde bir ya da on gün geçirmek, Slynt'in titremesini, ateşler içinde yanmasını ve serbest kalmak için yalvarmasını sağlardı, Jon bundan emindi. *Ve dışarı çıktığı an, o ve Thorne yeni komplolar kurmaya başlarlar.*

...*ve onu atına bağla,* diyebilirdi. Eğer Slynt, Bozkalkan'a oranın kumandanı olarak gitmek istemiyorsa, aşçısı olarak gidebilirdi. O zaman, firar etmesi an meselesi olurdu. *Ve beraberinde kaç adam götürür*?

"...ve onu as," diye bitirdi Jon.

Janos Slynt'in yüzü süt gibi beyazladı. Elindeki kaşık, parmaklarının arasından kaydı. Edd ve Emmett salonun karşı tarafına yürüdüler, ayak sesleri taş zeminde çınladı. Bowen Marsh'ın ağzı açılıp kapandı, dışarı tek kelime çıkmadı. Sör Alliser Thorne, kılıcına uzandı. *Durma,* diye düşündü Jon.

Uzunpençe sırtında asılıydı. Çeliğini göster. Bana aynı şeyi yapmam için bir sebep ver.

Salondaki adamların yarısı ayaktaydı. Kral Stannis'e ya da Melisandre'ye ya da ikisine birden sadık olan güneyli şövalyeler, silahlı askerler ve Gece Nöbetçileri'nin Yeminli Kardeşleri. Bazıları, Jon'u lord kumandan olarak seçmişlerdi. Diğerleri Bowen Marsh'a, Sör Denys Mallister'a ve Cotter Pyke'a oy vermişlerdi... bazıları da Janos Slynt'e. *Hatırladığım kadarıyla yüzlercesi.* Jon, o anda o adamlardan kaçının mahzende olduğunu merak etti. Bir an için, dünya bir kılıcın ucunda terazilendi.

Alliser Thorne, elini kılıcından uzaklaştırdı ve Edd Tolett'in geçmesi için kenara çekildi.

Efkârlı Edd, Slynt'in bir kolunu tuttu, Demir Emmett de diğerini. İkisi birlikte, adamı oturduğu sıradan kaldırdılar, "Hayır," diye itiraz etti Lord Janos, dudakları etrafa yulaf lapası saçtı. "Hayır, beni bırakın. O sadece bir çocuk, bir *piç*. Babası vatan hainiydi. Onun üzerinde canavarın işareti var, kurt var... *Beni bırakın*! Janos Slynt'e el uzattığınız güne pişman olacaksınız. Sizi uyarıyorum, Kral Toprakları'nda dostlarım var..." Janos, Edd ve Emmett tarafından yarı yürütülür yarı sürüklenir hâlde basamaklara götürülürken hâlâ itiraz ediyordu.

Jon onların arkasından dışarı çıktı. Jon'un ardından mahzen boşaldı. Kafeste, Slynt bir an için adamların elinden kurtuldu ve mücadele etmeye çalıştı ama Demir Emmett adamı boğazından yakalayıp onu demir çubuklara yapıştırdı, Janos sonunda çabalamaktan vazgeçti. O zamana kadar bütün Kara Kale, olup biteni izlemek için dışarı çıkmıştı. Val bile penceredeydi, altın saç örgüsü tek omzunun üstündeydi. Stannis, Kral Kulesi'nin basamaklarında duruyordu, şövalyeleri tarafından çevrelenmişti.

Lord Janos'un, "Eğer bu çocuk beni korkutabileceğini sanıyorsa, yanılıyor," dediğini duydular. "Beni asmaya cesaret edemez. Janos Slynt'in dostları var, önemli dostları, göreceksiniz…" Rüzgâr, adamın sözlerinin geri kalanını alıp götürdü.

Bu yanlış, diye düşündü Jon. "Durun."

Emmett döndü, kaşları çatılmıştı. "Lordum?"

"Onu asmayacağım," dedi Jon. "Onu buraya getirin."

Bowen Marsh'ın, "Ah, Yedi bizi korusun!" diye bağırdığını duydu.

Lord Janos'un gülümsemesinde, bayat yağın bütün tatlılığı vardı, ta ki Jon, "Bana bir kütük bulun," deyip Uzunpençe'yi kınından çıkarana kadar.

Uygun bir kütük bulunduğunda, Lord Janos vinç kafesinin içine kaçtı ama Demir Emmett kafese girip adamı dışarı sürükledi. Emmett tarafından yarı itilip

yarı çekilerek avlunun karşısına götürülürken, “Hayır!” diye feryat etti Slynt. “Beni bırakın... bunu yapamazsınız... Tywin Lannister bunu duyduğunda hepiniz pişman...”

Emmett, Janos’un ayaklarını yerden kesti. Efkârlı Edd, Janos’un sırtına bir tekme indirerek dizlerinin üstünde kalmasını sağlarken, Emmett kütüğü adamın başının altına yerleştirdi. “Eğer kıpırdamadan durursanız bu iş daha kolay olur,” dedi Jon, Janos’a. “Darbeden kurtulmak için kenara çekilmeye kalkarsanız, yine de ölürsünüz ama ölümünüz daha çirkin olur. Boynunuzu uzatın lordum.” Jon, piç kılıcının kabzasını iki eliyle birden kavrayıp silahı yukarı kaldırdığında, bıçağın üstünde solgun sabah ışığı gezindi. Jon, son bir küfür bekleyerek, “Eğer son bir sözünüz varsa, söylemenin tam zamanıdır,” dedi.

Janos Slynt, Jon’a bakmak için kafasını çevirdi. “Lütfen lordum. Merhamet. Ben... ben gideceğim... ben...”

Hayır, diye düşündü Jon. O *kapıyı kapattın.* Uzunpençe aşağı indi. Janos Slynt’in başı çamurlu zeminde yuvarlanırken, “Çizmelerini ben alabilir miyim?” diye sordu Öküz Owen. “Çizmeleri yeni sayılır. İçleri kürk kaplı.”

Jon, arkasına dönüp Stannis’e baktı. İki adamın gözleri bir an için buluştu. Sonra kral, başını onaylar gibi salladı ve kulesine geri döndü.

TYRION

Tek başına uyandı ve tahtırevanın durduğunu fark etti.

Ezilmiş yastıklardan oluşan bir yığın, Ulyrio'nun yayılarak yattığı yeri işaretliyordu. Cüce, boğazının kuru ve pürüzlü olduğunu hissetti. Rüya görmüştü... rüyasında ne görmüştü? Hatırlamıyordu.

Dışarıda, onun bilmediği bir dilde konuşan sesler vardı. Tyrion, bacaklarını perdelerin arasından aşağı sarkıtıp yere atladı. İki muhafızla birlikte atların yanında duran ve ona tepeden bakan Illyrio'yla karşılaştı. Muhafızlar, koyu kahverengi yünden yapılmış pelerinlerinin altına yıpranmış deri mintanlar giymişlerdi, kılıçları kınlarının içindeydi ve şişman adam tehlikedeymiş gibi görünmüyordu.

"İşemem lazım," diye duyurdu cüce. Paytak adımlarla yolun kenarına yürüdü, pantolonunun bağcıklarını çözdü ve dikenli çalılıkların içine işedi. Bu epey uzun sürdü.

"En azından iyi işiyor," dedi bir ses.

Tyrion son damlaları silkeledi ve aletini pantolonunun içine soktu. "İşemek, sahip olduğum yeteneklerin en önemsizi. Beni asıl sıçarken görmelisiniz." Yargıç Illyrio'ya döndü. "Bu iki adamı tanıyor musunuz yargıç? Haydut gibi görünüyorlar. Baltamı bulmam gerekir mi?"

"*Baltan* mı?" diye bağırdı süvarilerin daha iri olanı, kabarık sakalları ve turuncu gür saçları olan kaslı bir adamdı. "Duydun mu Haldon? Küçük adam bizimle dövüşmek istiyor!"

Diğer süvari daha yaşlıydı, temizce tıraşlanmış yüzü çizgili ve sofu görünümlüydü. Saçlarını geriye taramış ve başının arkasında sıkı bir düğüm hâlinde toplamıştı. "Genelde küçük adamlar, cesaretlerini yakışıksız böbürlenmelerle ispatlama ihtiyacı duyarlar," dedi. "Bir ördek öldürebileceğinden bile şüpheliyim."

Tyrion omuz silkti. "Ördek getirin."

"Eğer ısrar ediyorsanız." Süvari, arkadaşına baktı.

Kaslı adam kınından bir piç kılıcı çıkardı. "Ben Ördek'im, seni geveze

küçük sidik torbası.”

Ah, tanrılar merhamet edin. “Aklımda daha küçük bir ördek vardı.”

İri adam kahkaha atarak kükredi. “Duydun mu Haldon? Daha *küçük* bir Ördek istiyor!”

“Ben daha sessiz bir ördeğe memnuniyetle razı olurum.” Haldon denen adam, soğuk gri gözleriyle Tyrion’ı inceledikten sonra Illyrio’ya döndü. “Bizim için birkaç sandığın var sanırım?”

“Ve onları taşıyacak katırlarım.”

“Katırlar çok yavaş. Yük atlarımız var, sandıkları onlara aktaracağız. Ördek, bu işle ilgilen.”

“Neden her zaman her şeyle Ördek ilgileniyor?” İri adam, kılıcım kınına geri soktu. “Sen neyle ilgileniyorsun Haldon? Burada şövalye kim? Sen mi yoksa ben mi?” Buna rağmen, sandıkları taşıyan katırlara doğru yürüdü.

Sandıklar yerlerine yerleştirilirken, “Delikanlımız nasıl?” diye sordu Illyrio. Tyrion, demir kilitleri olan altı meşe sandık saydı. Ördek, sandıkları tek omzunun üstüne koyarak kolayca taşıyordu.

“Artık Griff kadar uzun. Uç gün önce Ördek’i bir at yalağının içine devirdi.”

“*Devrilmedim.* Sadece onu güldürmek için yalağın içine düştüm.”

“Sandıklardan birinde delikanlı için bir hediye var. Şekerli zencefil. Her zaman çok severdi.” Illyrio’nun sesi tuhaf bir şekilde hüzünlüydü. “Sizinle birlikte Ghoyan Drohe’ye kadar gelebileceğimi düşünmüştüm. Siz nehrin aşağısına doğru yolculuğa başlamadan önce son bir veda ziyafeti...”

“Ziyafetler için vakit yok lordum,” dedi Haldon. “Griff, biz geri döner dönmez nehrin aşağısına doğru yüzmek niyetinde. Nehrin yukarısından haberler geliyor, hiçbiri iyi değil. Hançer Gölü’nün kuzeyinde Dothraklar görüldü, Motho’nun *khala*w’ından keşif süvarileri. Khal Zekko da Motho’nun fazla gerisinde değil, Qohor Ormanı’nda ilerliyor.”

Şişman adam kaba bir ses çıkardı. “Zekko, her üç ya da dört yılda bir Qohor’u ziyaret eder. Qohorlular ona bir çuval altın verir ve Zekko doğuya geri döner. Motho’ya gelince, adamları en az onun kadar yaşlı ve sayıları her yıl azalıyor. Asıl tehlike...”

“...Khal Pono,” diyerek cümleyi Haldon bitirdi. “Eğer hikâyeler doğruysa, Motho ve Zekko ondan kaçıyorlar. Son raporlara göre, Pono otuz bin kişilik bir *khalasar*'la birlikte Selhoru Nehri’nin kaynağında. Eğer Pono, Rhoyne’u geçmeye karar verirse, Griff geçitte kapana kısılma riskini almak istemiyor.” Haldon, Tyrion’a baktı. “Şu sizin cüce, işeyebildiği kadar iyi at sürebiliyor mu?”

Peynir lordu cevap veremeden önce, “Sürüyor,” diyerek araya girdi Tyrion, “ama özel bir eyer ve tanıdığı bir atla çok daha iyi sürüyor. Aynı zamanda konuşuyor da.*

“Evet konuşuyor. Ben Haldon, kardeşlerden oluşan küçük çetemizin şifacısıyım. Arkadaşım, Sör Ördek.”

“Sör *Rolty,”* dedi iri adam. “Rolly Duckfield. Herhangi bir şövalye, yeni bir şövalye yaratabilir. Griff de beni yarattı. Ve sen cüce?”

Illyrio hızlıca konuştu. “Ona Yollo derler.”

Yollo? *Yollo, bir maymuna verebilecek türden bir isim gibi tınlıyor.* Daha kötüsü, bu Pentoslu bir isimdi ve Tyrion’ın Pentoslu olmadığını her aptal görebilirdi. Bu hatayı elinden geldiğince düzeltebilmek için, “Pentos’ta Yollo’yum,” dedi cüce, “ama annemin bana verdiği isim Hugor Tepe.”

“Küçük bir kral mısın yoksa küçük bir piç misin?” diye sordu Haldon.

Tyrion, Yarı Ustat Haldon’ın yanında dikkatli olması gerektiğini anladı. “Babasının gözünde her cüce piçtir.”

“Şüphesiz. Pekâlâ Hugor Tepe, bana şunun cevabını ver, Ayna Kalkanlı Serwyn, ejderha Urrax’ı nasıl katletti?”

“Ona kalkanının arkasında yaklaştı. Urrax sadece kendi yansımasını gördü, Serwyn mızrağım onun gözüne sapladı.”

Haldon etkilenmemişti. “Bu hikâyeyi Ördek bile bilir. Aynı taktiği, Ejderhaların Dansı’nda Vhagar’a karşı deneyen şövalyenin ismini söyleyebilir misin?”

Tyrion sırıttı. “Sör Byron Swann. Bunu denediği için kızartılmıştı... ancak ejderha, Vhagar değil Syrax’tı.”

“Korkarım ki yanılıyorsun. Üstat Munkun, *Ejderhaların Dansı*, *Gerçek Bir Hikâye'de* diyor ki...”

“...ejderhanın adı Vhagar’dı. *Yüce* Üstat Munkun yanılıyor. Sör Byron’ın yaveri, efendisinin öldüğünü gördü ve adamın kızına bir mektup yazarak babasının nasıl öldüğünü anlattı. Yaverin kayıtları, ejderhanın Syrax olduğunu söylüyor, Rhaenyra’nın dişi ejderhası ki bu, Munken’in versiyonundan daha mantıklı. Swann, Hudutlu bir lordun oğluydu ve Fırtına Burnu, Aegon’dan yanaydı. Vhagar’ı, Aegon’ın kardeşi Prens Aemond sürüyordu. Swann ejderhayı neden öldürmek istesin?”

Haldon dudaklarını büzüştürdü. “Attan düşmemeye çalış. Eğer düşersen, yapacağın en iyi şey, yürüyerek Pentos’a dönmek olur. Utangaç bakiremiz ne bir erkek ne de bir cüce için bekler.” “Utangaç bakireler en sevdiğim türdür. Hafif meşrepler dışında. Söyle bana, fahişeler nereye gider?”

“Fahişelerin müdavimi bir adam gibi mi görünüyorum?” Ördek alay eder gibi güldü. “Cesaret edemez. Bağışlanmak için Lemore’a yalvarmak zorunda kalır, delikanlı onunla birlikte gitmek ister ve Griff onun aletini kesip boğazına tıkar.”

“Pekâlâ,” dedi Tyrion, “bir üstadın alete ihtiyacı yoktur.” “Ama Haldon sadece yarı üstat.”

“Cüceyi eğlenceli bulmuş gibisin Ördek,” dedi Haldon. “Seninle birlikte yolculuk edebilir.” Bineğini çevirdi.

Ördek’in sandıkları üç yük atma yerleştirmesi birkaç dakika daha aldı. O sırada Haldon ortadan kayboldu. Ördek endişesiz görünüyordu. Eyerine atladı, Tyrion’ı yakasından tuttu ve onu yukarı kaldırıp önüne oturttu. “Eyer kaşını sıkıca tutarsan sorun çıkmaz. Kısrağımın güzel ve tatlı bir yürüyüşü var, Ejderha Yolu da bir bakirenin poposu kadar pürüzsüz.” Sör Rolly, sağ eline dizginleri ve sol eline kayışları alarak seri bir tırıs tutturdu.

Arkalarından, “İyi şanslar,” diye seslendi Illyrio. “Delikanlıya, düğününde onunla birlikte olamayacağım için üzüldüğümü söyleyin. Batıdiyar’da tekrar size katılacağım. Tatlı Serra’mın elleri üstüne yemin ederim.”

Tyrion Lannister, Illyrio Mopatis’i son gördüğünde, yargıç brokar elbisenin içinde, tahtırevanının yanında duruyordu, heybetli omuzları çökmüştü. Yargıcın sureti tozların arasında gitgide küçülürken, peynir lordu neredeyse ufak tefek görünüyordu.

Ördek, yarım mil ileride Yarı Üstat Haldon’ı yakaladı. Süvariler o andan itibaren yan yana yol aldılar. Bacakları tuhaf bil biçimde açılmış olan Tyrion, yüksek eyer kaşına tutunmuştu; su kesecikleri, kramplar ve eyer ağrıları beklemesi gerektiğini biliyordu.

“Hançer Gölü’ndeki korsanların bizim cüceyi ne yapacağını merak ediyorum,” dedi Haldon yola devam ederken.

“Cüce yahnisi,” dedi Ördek.

“Korsanların en beteri, Yıkanmaz Urho’dur,” diye açıkladı Haldon. “Sadece kokusu bile bir insanı öldürmeye yeter.”

Tyrion omuz silkti. “Şükür ki bir burnum yok.”

Haldon hafifçe gülümsedi. “Eğer *Hag’in Dişleri’nin* üstündeki Leydi Korra’yla karşılaşırsak diğer kısımlarını da kaybedebilirsin. Ona Zalim Korra derler. Gemisinin mürettebatı, ele geçirdikleri her adamı hadım eden genç ve güzel kızlardan oluşur.” “Korkunç. Altımı ıslatabilirim.”

“En iyisi ıslatma,” diye uyardı Ördek.

“Nasıl istersen. Eğer şu Leydi Korra’yla karşılaşırsak, bir etek giyer ve

Cersei olduğumu söylerim. Kral Toprakları'nın meşhur, cesur güzelliği."

Bu defa Ördek güldü ve Haldon, "Nasıl da komik bir adamsın Yollo," dedi. "Söylentiye göre Kefenli Lord, onu güldürmeyi başaran adama büyük bir bağışta bulunacakmış. Belki de Majesteleri Gri Fazilet, soğuk sarayını süslemek için seni seçer."

Ördek huzursuz bir şekilde arkadaşına baktı. "Onunla ilgili şaka yapmak iyi bir fikir değil, Rhoyne'a bu kadar yakınken hiç değil."

"Bir ördeğin bilgeliği," dedi Haldon. "Özür dilerim Yollo. O kadar solgun görünmene gerek yok, seninle dalga geçiyordum sadece. Hüzünler Prensi, gri öpücüğünü öyle kolayca bahşetmez." *Gri öpücük.* Bu düşünce Tyrion'ın etini karıncalandırdı. Ölüm, Tyrion Lannister için bütün korkunçluğunu yitirmişti ama gri hastalık başka bir meseleydi. *Kefenli Lord sadece bir efsane*, dedi Tyrion kendi kendine. *Bazı insanlar tarafından Casterly Kayası'na dadandığı iddia edilen Akıllı Lann'in hayaletinden daha gerçek değil.* Yine de, dilini tuttu.

Cücenin ani sessizliği dikkat çekmedi, zira Ördek, kendi hayat hikâyesiyle Tyrion'ı eğlendirmeye başlamıştı. Ördek'in babası, zamanında Acı Köprü'de bir zırh ustasıydı. Ördek, kulağında çelik şıngırtısıyla doğmuş ve erken yaşta kılıç oyunu oynamayı öğrenmişti. Lord Caswell, iri ve parlak bir delikanlı olan Ördek'i gözden kaçırmamış ve ona garnizonunda bir mevki teklif etmişti ama delikanlı bundan fazlasını istemişti. Caswell'in cılız oğlunun; yaver çömezi, yaver ve sonunda şövalye oluşunu izlemişti. "O çocuk, basık suratlı sıska bir yılandı ama yaşlı lordun dört kızı ve tek oğlu vardı. Bu yüzden kimse o çocuğa karşı laf söyleyemezdi. Diğer yaverler, talim avlusunda ona parmaklarını değdirmeye bile cesaret edemezlerdi."

"Lâkin sen o kadar korkak değildin." Tyrion bu hikâyenin nereye gittiğini kolayca görebiliyordu.

"Babam, on altıncı isim günümde benim için bir uzunkılıç yaptı," dedi Ördek, "fakat Lorent kılıcı çok beğendi ve onu kendisi için aldı. Benim kahrolası babam ona hayır demeye cesaret edemedi. Ben şikâyet ettiğimde, Lorent yüzüme karşı, ellerimin kılıç değil çekiç tutmak için yaratıldığını söyledi. Ben de gittim, bir çekiç aldım ve Lorenti o çekiçle dövdüm, iki kolunu ve kaburgalarının yarısını kırdım. Bu olaydan sonra Menzil'i terk etmek zorunda kaldım, hızlı bir şekilde. Suyu geçip Altın Mürettebat'a gittim. Birkaç yıl boyunca bir çırak olarak demircilik yaptım. Daha sonra, Sör Harry Strickland beni yaver olarak aldı. Griff, nehrin aşağısına haber gönderip oğlunu silahlar konusunda eğitecek birine ihtiyacı olduğunu söylediğinde, Harry beni yolladı." "Griff de seni şövalye yaptı."

“Bir yıl sonra.”

YarıUstat Haldon hafifçe gülümsedi. “Küçük dostumuza ismini nasıl kazandığını da anlat, olmaz mı?”

“Bir şövalyenin, tek isimden fazlasına ihtiyacı vardır,” diye üsteledi iri adam, “pekâlâ, yaşlı lord beni kutsadığında bir tarladaydık. Kafamı kaldırdım ve ördekleri gördüm, böylece... gülme.” Gün batımından hemen sonra, eski bir taş kuyunun yanındaki otlarla kaplı avluda dinlenmek için yoldan ayrıldılar. Ördek ve Haldon atlara su içirirken, Tyrion baldırlarındaki krampları çözmek için aşağı atladı. Döşeme taşlarının arasındaki boşluklarda ve bir zamanlar muazzam bir malikâne olması muhtemel yapının yosun kaplı duvarlarında kahverengi sert otlar ve ağaçlar bitmişti. Süvariler, hayvanlarla ilgilendikten sonra, tuzlu domuz eti, beyaz bezelye ve biradan oluşan basit bir akşam yemeğini Tyrion’la paylaştılar. Tyrion, Illyrio’yla yediği zengin yiyeceklerden sonra bu sade yemeğin hoş bir değişiklik olduğunu düşündü. Ağzındaki lokmayı çiğnerken, “Size getirdiğimiz şu sandıklar,” dedi. “Önce, Altın Mürettebat için altın, diye düşündüm. Sör Rolly sandıklardan birini kaldırıp omzuna koyunca bu düşüncemden vazgeçtim. Eğer sandık altınlarla dolu olsaydı, Rolly onu asla o kadar kolayca kaldıramazdı.”

“Sadece zırh,” dedi Ördek, omuzlarını silkerek. “Kıyafetler de var,” diyerek araya girdi Haldon. “Bütün grubumuz için saray kıyafetleri. Kaliteli yünler, kadifeler, ipek pelerinler. Bir adam, bir kraliçenin karşısına hırpani giysilerle çıkamaz... boş ellerle de. Yargıç, bize münasip hediyeler sağlayacak kadar nazik davrandı.” Ay doğduğunda, adamlar tekrar eyer üstündeydi, yıldızlardan ibaret bir pelerinin altında doğuya doğru yol alıyorlardı. Eski Valyria Yolu, ormanla vadinin arasında kıvrılan gümüş bir kurdele misali önlerinde uzanıyordu. Tyrion Lannister, kısa bir süre için, kendini neredeyse huzurlu hissetti. “Lomas Longstrider doğru söylemiş. Bu yol bir harika.”

“Lomas Longstrider mı?” diye sordu Ördek.

“Uzun zaman evvel ölmüş olan bir kâtip,” dedi Haldon. “Hayatını dünyayı dolaşarak ve ziyaret ettiği yerler hakkında iki kitap yazarak geçirdi. *Harikalar* ve İnsan Elinden Çıkmış Harikalar.” “Ben küçük bir çocukken, amcalarımdan biri o kitapları bana hediye etti,” dedi Tyrion. “Onları lime lime olana dek okudum.” YarıÜstat, “*Tanrılar yedi ve ölümlü insanlar dokuz harika yarattı,*” diyerek kitaplardan alıntı yaptı. “İnsanların tanrılardan fazla harika yaratması kâfirlik ama gerçek karşımızda. Valyria’nın taş yollan, Longstrider’in bahsettiği dokuz harikadan biri. Sanırım beşincisi.”

Çocukluğunda on altı harikayı da zihnine kazıyan Tyrion, “Dördüncüsü,”

dedi. Amcası Gerion, ziyafetler sırasında onu bir masanın üstüne çıkartmaktan ve ona harikaları ezbere saydırtmaktan hoşlanırdı. *Bundan ben de hoşlanırdım, öyle değil mi? Orada, bütün gözler üstümdeyken tabakların arasında durur ve ne kadar zeki bir cüce olduğumu kanıtlardım.* Tyrion daha sonra, uzun yıllar boyunca, bir gün dünyayı dolaşmayı ve Longstrider'ın bahsettiği harikaları bizzat görmeyi hayal etmişti.

Lord Tywin, cüce oğlunun on altıncı isim gününden on gün önce bu umuda bir son vermişti. Tyrion, Dokuz Özgür Şehir'i dolaşmak için izin istemişti, amcaları da onunla aynı yaştayken aynı şeyi yapmışlardı. "Kardeşlerime, Lannister Hanedanı'na utanç getirmeyecekleri hususunda güvenebilirim," diye yanıt vermişti Tyrion'ın babası. "İkisi de fahişelerle evlenmedi." Tyrion, on gün içinde istediği yere gitmekte özgür bir yetişkin olacağını hatırlattığında, "Kimse özgür değildir," demişti Lord Tywin. "Sadece çocuklar ve aptallar bunun tersini düşünür. Git elbette. Bir soytarı kıyafeti giy, baharat lordlarım ve peynir krallarını eğlendirmek için amuda kalk. Lâkin yolculuk masraflarını bizzat öde ve eve geri dönmekle ilgili bütün düşüncelerini bir kenara koy." Bu sözlerin ardından, Tyrion'ın isyankârlığı paramparça olmuştu. Daha sonra, "Eğer istediğin işe yarar bir meşguliyetse, işe yarar bir meşguliyete sahip olacaksın," demişti Lord Tywin. Böylece, yetişkinliğin nişanı olarak, Casterly Kayası'nın bütün lağım borularının ve sarnıçlarının sorumluluğu Tyrion'a verilmişti. *Belki de onlardan birinin içine düşeceğimi ummuştu.* Fakat Tywin bu konuda hayal kırıklığına uğramıştı. Tyrion'ın sorumluluğundaki lağım boruları, daha önce hiç çalışmadığı kadar iyi çalışmıştı.

Ağzımdaki Tywin tadından kurtulmak için bir kadeh şaraba ihtiyacım var. Hatta bir matara şarap daha çok işe yarar.

Bütün gece at sürdüler. Tyrion, eyer kaşına dayanıp sızarak ve sonra aniden uyanarak bölük pörçük uyudu. Zaman zaman eyerden yana kaymaya başlıyordu ama Sör Rolly onu yakalıyor ve tekrar dik duruma getiriyordu. Şafak söktüğünde, cücenin bacakları uyuşuktu ve poposu ağrıyordu.

Nehrin hemen yanındaki Ghoyan Drohe mevkisine ancak ertesi gün vardılar. Tyrion, ağır ağır akan yeşil su yolunu bir yükseltinin tepesinden gördüğünde, "Efsanevi Rhoyne," dedi.

"Küçük Rhoyne," dedi Ördek.

"Öyle gerçekten." *Yeterince güzel bir nehir, fakat Üç Dişli Mızrak'ın en küçük çatalı bundan iki kat geniş. Üstelik üç çatalın üçü de bundan hızlı akıyor.* Şehir de etkileyici değildi. Tyrion'ın tarihten hatırladığı kadarıyla, Ghoyan Drohe hiçbir zaman büyük olmamıştı ama güzel bir yerdi; yeşil ve çiçekliydi,

kanalların ve su fıskiyelerinin şehriydi. *Savaşa kadar. Ejderhalar gelene kadar.* Bin yıl sonra, kanallar sazlıklarla ve çamurla boğulmuş hâldeydi, durgun suyla dolu havuzlar sinek sürülerine hayat vermişti. Tapınakların ve sarayların kırık taşları tekrar toprağa gömülüyordu. Nehir kıyısı boyunca eğri büğrü yaşlı söğütler sıralanmıştı.

Bu sefaletin içinde hâlâ birkaç insan yaşıyordu, yabani otların arasındaki küçük bahçelerle ilgileniyorlardı. Eski Valyria Yolu'nda çınlayan nal sesleri, insanların çoğunu çıktıkları deliklere geri gönderiyordu ama daha cesur olanlar, bir süre güneşin altında oyalanıyor ve meraksız donuk gözlerle yoldan geçenlere bakıyorlardı. Dizine kadar çamura bulanmış çıplak bir kız, gözlerini Tyrion'dan alamıyordu. *Değil burunsuz bir cüce görmek, daha önce bir cüce bile görmemiş,* diye düşündü Tyrion. Yüzünü buruşturdu, dilini dışarı çıkardı ve kız ağlamaya başladı.

"Ona ne yaptın?" diye sordu Ördek.

"Öpücük gönderdim. Öptüğüm bütün kızlar ağlar."

Düğüm hâlindeki söğütlerin ötesinde, yol birdenbire son buldu. Küçük kafile, suyun kenarında akan dar patikada ilerlemek için kuzeye döndü. Sonunda çalılıklar açıldı ve yolcular kendilerini eski, taş bir iskelenin yanında buldular. İskele suya gömülmüş ve kahverengi uzun otlarla sarılmıştı. "Ördek!" diye bir bağırış duyuldu. *"Haldon!"* Tyrion başını yana eğdi ve kısa, ahşap bir yapının çatısında duran bir çocuk gördü. Çocuk, geniş kenarlı hasır bir şapka sallıyordu. İnce yapılı, uzun boylu, biçimli bir gençti, koyu mavi saçları vardı. Cüce, çocuğun yaşının on beş ya da on altı olduğunu tahmin etti.

Çocuğun üstünde durduğu çatının, *Utangaç Bakire'nin* kamarası olduğu anlaşıldı; viraneye dönmüş tek direkli bir tekne. Teknenin geniş bir kirişi vardı ve su çekme mesafesi kısaydı. Küçük akıntılarda yüzmek ve kıyı dillerini geçmek için idealdi. Çirkin bir kız, diye düşündü Tyrion, *ama bazen en çirkinler, yatakta en iştahlılar olur.* Dorne nehirlerinde yol alan sırıklı tekneler, genellikle parlak renklere boyanır ve olağanüstü oymalarla süslenirdi ama bu tekne onlardan biri değildi. Bu kız, yeşilimsi bir kahverengine boyanmıştı, alacalı boyası pul pul dökülüyordu, büyük ve kıvrımlı dümen yekesi süssüzdü. Çamur gibi görünüyor, diye düşündü Tyrion, *ama amacın hu olduğuna dair bir şüphe yok.*

O sırada Ördek, çatıdaki çocuğun selamına cevap veriyordu. Kısrak, sular sıçratarak sığlıkta ilerledi, sazların arasında aşağı doğru yürüdü. Çocuk, kamaranın çatısından aşağı atlayıp teknenin güvertesine indi. *Utangaç Bakire'*nin mürettebatının geri kalanı da ortaya çıktı. Rhoynelular'a özgü yüz hatları olan

yaşlıca bir çift, dümen yekesinin yanında durdu. Kamaranın kapısından beyaz cübbeli güzel bir rahibe çıktı ve gözlerinin üstüne düşen bir tutam kahverengi saçı kenara itti.

Ama Griff i tanımamak mümkün değildi. “Bu kadar bağrışma yeter,” dedi adam. Ve nehrin üzerine ani bir sessizlik çöktü.

Bu adam sorun çıkaracak, Tyrion bunu hemen anlamıştı.

Griff in pelerini, Rhoyne’un kızıl kurdunun postundan ve başından yapılmıştı. Adam, pelerinin altına, demir halkalarla sertleştirilmiş kahverengi deri giymişti. Adamın yüzü de deri gibiydi, gözlerinin kenarları çizgiliydi. Saçları oğlununkiler kadar maviydi ama saç kökleri kızıldı, kaşları daha da kızıl. Kalçasına bir hançer ve bir kılıç asmıştı. Şayet Ördek ve Haldon’ın geri dönüşünden memnunsa bile, bunu çok iyi gizliyordu, fakat Tyrion’ı görmekten duyduğu hoşnutsuzluğu gizlemek için hiç çaba göstermedi. “Bir cüce? Bu ne?”

“Biliyorum, bir tekerlek peynir görmeyi umuyordun.” Tyrion, Genç Griff e döndü ve dostça gülümsedi. “Mavi saçlar Tyrosh’ta çok işine yarayabilir ama Batıdiyar’da, erkek çocuklar sana taş fırlatır ve kızlar yüzüne güler.”

Delikanlı şaşırdı. “Annem bir Tyrosh leydisiydi. Saçlarımı onun hatırasına ithafen boyadım.”

“Bu yaratık nedir?” diye sordu Griff.

Haldon cevap verdi. “Illyrio açıklamak için bir mektup gönderdi.”

“Öyleyse bir okuyayım. Cüceyi kamarama götür.”

Paralı asker, teknenin içinin loşluğunda onun tam karşısını oturduğunda, *bu adamın gözlerinden hoşlanmadım,* diye düşündü Tyrion. Adamla arasında eski bir ahşap masa ve uzun bir mum vardı. Adamın gözleri buz mavisiydi, soluktu, soğuktu. Cüce soluk gözleri sevmezdi. Lord Tywin’in altın benekli gözleri, soluk yeşildi.

Tyrion, mektubu okuyan paralı askeri izledi. Adamın okuyabiliyor olması bile tek başına bir şeyler ifade ediyordu. Kaç paralı asker bu yeteneğe sahip olmakla böbürlenebilirdi? *Dudaklarını hemen hemen hiç oynatmıyor,* diye düşündü Tyrion.

Griff sonunda başını parşömenden kaldırdı, adamın soluk gözleri kısıldı. “Tywin Lannister öldü. *Senin* elinle?”

“Parmağımla. Şu parmağımla.” Tyrion, Griffin hayranlıkla bakması için parmağını kaldırdı. “Lord Tywin tuvalette oturuyordu, ben de onun gerçekten altın sıçıp sıçmadığını görmek için bağırsaklarına bir ok sapladım. Sıçmıyormuş. Yazık oldu. Biraz altın, işime yarayabilirdi. Annemi de öldürdüm, babamı katletmemden biraz daha evvel. Ah. Ve yeğenim Joffrey’yi. Onu kendi düğün

ziyafetinde zehirledim ve boğularak ölmesini seyrettim. Peynir tüccarı bu bölümü atlamış mı? İşim bitmeden önce, ağabeyimi ve ablamı da listeme eklemek istiyorum, eğer kraliçenizi memnun edeceksem.”

“*Memnun* etmek mi? Illyrio aklını mı kaçırdı? Majesteleri Kraliçe’nin, itirafçı bir kral katilini ve bir haini hoş karşılayacağını da nereden çıkardı?”

Tyrion, *haklı bir soru,* diye düşündü ama “Katlettiğim kral onun tahtında oturuyordu ve ihanet ettiğim kişilerin hepsi aslandı,” dedi. “Bana kalırsa, kraliçeye şimdiden çok iyi hizmet verdim.” Burun kökünü kaşıdı. “Korkma, seni öldürmeyeceğim, zira akrabam değilsin. Peynir tüccarının neler yazdığını görebilir miyim? Şahsım hakkında yazılmış şeyleri okumaktan hoşlanıyorum.”

Griff bu ricayı duymazdan geldi. Mektubu mum alevine tuttu ve parşömenin kararışını, kıvrılışını, yanışını izledi. “Targaryenlar ile Lannisterlar arasında kan var. Neden Kraliçe Daenerys’in davasına destek olasın?”

“Şan ve altın için,” dedi cüce neşeli bir sesle. “Ah. Ve nefret yüzünden. Eğer ablamla tanışmış olsaydın, beni anlardın.”

“Nefreti gayet iyi anlarım.” Tyrion, Griff in nefret kelimesini söyleyiş biçimden, adamın söylediğinin gerçek olduğunu anladı. *Bu adam da nefret yudumlamış. Yıllar boyu her gece nefretiyle ısınmış.* “O hâlde ortak bir noktamız var sör.”

“Ben şövalye değilim.”

Sadece yalancı değilsin, aynı zamanda kötü bir yalancısın. Bu hem beceriksizce hem de aptalcaydı lordum. “Buna rağmen Sör Ördek, senin tarafından şövalye ilan edildiğini söylüyor.”

“Ördek fazla konuşuyor.”

“Bazıları bir ördeğin konuşabilmesini bile mucizevi bulabilir. Sorun değil Griff. Sen şövalye değilsin ve ben Hugor **Tepe’yim.** Küçük bir canavar. Eğer istersen senin küçük canavarın. Sana yemin ediyorum, benim tek isteğim, ejderha kraliçesinin sadık hizmetkârı olmak.”

“Peki ona ne çeşit bir hizmet sunacaksın?”

“Dilimi kullanacağım.” Tyrion teker teker parmaklarını yaladı. “Majesteleri Kraliçe’ye ablamın nasıl düşündüğünü anlatabilirim, tabii ona düşünmek denebilirse. Kraliçenin kumandanlarına, ağabeyim Jaime’yi bir mücadelede nasıl yeneceklerini söyleyebilirim. Hangi lordların cesur, hangilerinin korkak, hangilerinin sadık ve hangilerinin satılık olduğunu biliyorum. Kraliçeye müttefikler getirebilirim. Ve YarıUstat’ın da söyleyeceği üzere, ejderhalar hakkında ziyadesiyle malumat sahibiyim. Üstelik eğlenceli biriyim ve çok az yemek yerim. Beni kendi iblisin addedebilirsin.” Griff bir an için Tyrion’ın

söylediklerini tarttı. “Şunu iyi anla cüce. Grubumuzun en sonda geleni ve en önemsiz olanı sensin. Sana daha önce de söylendiği gibi dilini tut, yoksa çok geçmeden, tutmadığın için pişman olursun.”

Tyrion az kalsın, *tamam baba,* diyecekti. “Nasıl istersen lordum.”

“Ben lord değilim.”

Yalancı. “Nezaket gösteriyordum dostum.”

“Dostun da değilim.”

Şövalye değilsin, lord değilsin, dost değilsin. “Yazık.”

“İronilerini kendine sakla. Seni Volantis’e kadar götüreceğim. Eğer sadık ve işe yarar olduğunu gösterirsen, kraliçeye mümkün olduğunca iyi hizmet etmek için bizimle kalabilirsin. Eğer değerinden fazla sorun olduğunu kanıtlarsan, kendi yoluna gidersin.” *Evet, yolum da beni Rhoyne’un derinliklerine götürür, balıklar burnumdan geri kalanları yer.* “Valar dohaeris.”

“Güvertede ya da ambarda uyuyabilirsin, nasıl tercih edersen. Ysilla senin için bir yatak bulur.”

“Nazik bir kızmış.” Tyrion beceriksizce reverans yaptı ama kamaranın kapısında durup döndü. “Kraliçeyi bulursak ve ejderhalarla ilgili söylentilerin, denizcilerin sarhoş fantezilerinden ibaret olduğunu anlarsak ne olacak? Bu engin dünya böyle çılgın hikâyelerle dolu. Grumkinler ve snarklar, hayaletler ve gulyabaniler, deniz kızları, kaya cinleri, kanatlı atlar, kanatlı domuzlar... kanatlı aslanlar.”

Griff, kaşlarını çatarak Tyrion’a baktı. “Seni dürüstçe uyardım Lannister. Dilini tut ya da yok et. Burada krallıklar tehlikede. Hayatlarımız, isimlerimiz, onurlarımız tehlikede. Seni eğlendirmek için oynadığımız bir oyun değil bu.”

Elbette öyle, diye düşündü Tyrion. *Taht oyunu.* “Dediğin gibi olsun kaptan,” diye mırıldandı, tekrar reverans yaptı.

DAVOS

Yıldırım kuzey semasını ikiye böldü. Gece Lambası'nın kara kulesinin hatları mavi beyaz gökyüzüne dağlandı. Altı kalp atışı sonra gök gürültüsü geldi, uzaklarda vuran bir davul gibiydi.

Muhafızlar, Davos Seaworth'ü, siyah bazalt taşından inşa edilmiş bir köprünün üstünden ve demirleri paslanmış bir yivli kapının altından geçirdiler. Kapının ardında, tuzlu suyla dolu derin bir hendek ve ağır zincirlerle desteklenmiş bir açılır kapanır köprü vardı. Köprünün altında yeşil sular köpürüyordu. Havaya saçılan su zerreleri, kalenin temellerine çarpıyordu. Sonra ikinci kapı kulübesi göründü, ilkinden daha büyüktü, taşlan yosunlarla kaplıydı. Davos, elleri birbirine bağlanmış hâlde, tökezleyerek çamurlu bir avludan geçti. Soğuk bir yağmur gözlerini ısırıyordu. Muhafızlar Davos'u basamaklara doğru itip Dalgakıran'ın mağaramsı taş kalesine soktular.

İçeri girdiklerinde, kumandan pelerinini çıkarıp bir kancaya astı, yerdeki Myr halısına su damlatmak istemiyor gibiydi. İple bağlanmış elleriyle pelerinin kopçasını zar zor açan Davos da aynı şeyi yaptı. Ejderha Kayası'nda hizmet verdiği yıllar boyunca öğrendiği nezaketleri unutmamıştı.

Lordu, salonun loşluğunda tek başına buldular. Adam; bira, ekmek ve kızkardeş yahnisiden oluşan akşam yemeğini yiyordu. Salonun kalın taş duvarlarına yirmi demir aplik yerleştirilmişti ama sadece dördünde meşale vardı. Meşalelerin hiçbiri yanmıyordu. İki şişman ve uzun mumdan, zayıf ve titrek bir ışık yayılıyordu. Davos, duvarlara vuran yağmuru ve çatının aktığı yerden gelen biteviye damlama sesini duyabiliyordu.

"Lordum," dedi kumandan, "bu adamı Balinanın Göbeği'nde bulduk, adadan ayrılmak için tekne arıyordu. Üstünden on iki ejderha çıktı, bir de bu." Kumandan, bahsettiği şeyi, lordun yanındaki masaya koydu: Siyah kadifeden geniş bir kurdele. Kurdelenin üstünde üç mühür vardı; altın rengi muma basılmış taçlı erkek geyik, alevli kırmızı bir kalp ve beyaz bir el.

Davos, sırılsıklam ve üstünden sular damlar hâlde bekledi.

Bilekleri sızlıyordu, ıslak ipler etine gömülmüştü. Bu lordun ağzından

çıkacak tek kelime, Davos'u Kızkardeşler'in Darağacı Kapısı'nda sallandırırdı. Ama Davos yağmurdan kurtulmuştu en azından, ayağının altında sallantılı bir güverte yerine sağlam taşlar vardı. Kemiklerine kadar ıslanmıştı, ağrılıydı, bitkindi. Keder ve ihanet yüzünden zayıflamıştı ve fırtınalardan ölümüne bezmişti.

Lord, ağzını elinin tersiyle sildi ve daha yakından bakmak için masanın üstündeki kurdeleyi aldı. Dışarıda bir şimşek çaktı, okçu delikleri bir kalp atışı süre için mavi beyaz yandı. *Bir, iki, üç, dört,* diye saydı Davos, sonra gökgürültüsü geldi. Gökgürültüsü sustuğunda, Davos yağmur sesini ve ayağının altındaki daha belli belirsiz kükremeyi dinledi; dalgalar, Dalgakıran'ın devasa taş kemerlerine vuruyor ve zindanlarının arasında girdap gibi dönüyordu. Davos'un sonu o zindanlar olabilirdi. Dalgalar yükseldiğinde boğulması için ıslak bir duvara zincirlenebilirdi. *Hayır,* demeye çalıştı kendine, *bir kaçakçı bu şekilde ölebilir fakat bir Kral Eli ölemez. Bu adam beni kraliçesine satarsa daha kârlı çıkar.*

Lord, parmağıyla kurdeleye dokundu, mühürlere bakarken kaşlarını çattı. Çirkin bir adamdı, iri ve etliydi, bir kürekçinin kollarına sahipti, boynu yoktu. Yanakları ve çenesi yer yer beyazlamış gri kısa sakallarla kaplıydı. Geniş alnının üzerindeki başı keldi. Yumruya benzeyen burnu kırmızı ve damarlıydı. Dudakları kalındı. Sağ elinin üç orta parmağının arasında bir çeşit perde vardı. Davos, Uç Kız Kardeş lordlarının bazılarının, perdeli elleri ve ayakları olduğunu duymuştu ama bu söylentinin bir başka denizci hikâyesi olduğunu düşünmüştü her zaman.

Lord arkasına yaslandı. "Onu serbest bırakın," dedi "ve eldivenlerini çıkarın. Ellerini görmek istiyorum."

Kumandan kendisine söyleneni yaptı. Adam, tutsağının sakat sol elini çekiştirirken tekrar şimşek çaktı. Davos Seaworth'ün kısaltılmış parmaklarının gölgesi, Tatlı Kızkardeş Lordu Godric Borrel'in duygusuz ve acımasız yüzüne vurdu. "Herhangi bir adam bir kurdele çalabilir," dedi lord, "lâkin bu parmaklar yalan söylemez. Sen soğan şövalyesisin."

"Böyle anıldığım vakitler oldu lordum." Davos da bir lorddu ve uzun yıllar boyunca bir şövalye olmuştu ama derinlerde, hâlâ her zaman olduğu şeydi; şövalyeliğini bir ambar dolusu soğan ve tuzlu balıkla kazanmış, alt tabaka doğumlu bir kaçakçı. "Daha kötü sıfatlarla anıldığım da oldu."

"Evet. Vatan haini. Asi. Dönek."

Son kelime, Davos'u öfkelendirdi. "Ben asla dönek olmadım lordum. Ben kralın adamıyım."

“Eğer Stannis kral olsaydı.” Lord, sert ve kara gözleriyle Davos’u tarttı. “Topraklarıma çıkan şövalyelerin çoğu beni kalemde arar, Balinanın Göbeği’nde değil. O berbat yer bir kaçakçı yatağıdır. Eski işine geri mi dönüyorsun soğan şövalyesi?”

“Hayır lordum. Beyaz Liman’a gitmek için bir gemi arıyordum. Beni kral gönderdi. Oranın lorduna iletilecek bir mesajla birlikte.”

“O hâlde yanlış yerdesin, yanlış lordla birliktesin.” Lord Godric eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Burası, Tatlı Kız Kardeş’teki Kızkardeşler.”

“Bunu biliyorum.” Gerçi Kızkardeşler’le ilgili tatlı olan hiçbir şey yoktu. Kızkardeşler berbat bir kasabaydı, domuz ağılı gibiydi, küçüktü, yoksuldu, domuz pisliği ve bayat balık kokuyordu. Davos bu kasabayı, kaçakçılık yaptığı günlerden gayet iyi hatırlıyordu. Uç Kız Kardeş, yüzlerce yıl boyunca kaçakçıların uğrak yeri olmuştu, daha önce de bir korsan yuvasıydı. Kızkardeşler’in caddeleri kalaslarla ve çamurla kaplıydı. Evleri, kerpiçten inşa edilmiş saz çatılı ağıllardı. Ve Darağacı Kapısı’nda, her zaman, iç organları dışarı sarkan asılmış adamlar olurdu.

“Burada dostların var, bundan eminim,” dedi lord. “Kızkardeşler’de her kaçakçının dostu vardır. Onların bazıları benim de dostlarımdır. Dostum olmayanları asarım. Onları yavaş yavaş boğarım, bağırsakları dizlerini döver.” Şimşek pencerelere çarparken salon tekrar aydınlandı. İki kalp atışı sonra gök gürültüsü geldi. “Eğer istediğin Beyaz Liman’sa neden Kızkardeşler’desin? Seni buraya getiren nedir?”

Bir kralın emri ve bir dostun ihaneti, diyebilirdi Davos. Bunun yerine, “Fırtınalar,” dedi.

Sur’dan yirmi dokuz gemi yelken açmıştı. Gemilerin yarısı hâlâ yüzüyorsa, Davos buna çok şaşırırdı. Kara semalar, acı rüzgarlar ve kamçı misali yağmurlar bütün kıyı şeridi boyunca peşlerini bırakmamıştı. *Oledo* ve *Yaşlı Ananın Oğlu* isimli kadırgalar, Skagos’un kayalarına sürüklenmişti. Skagos, tekboynuzların ve yamyamların adaşıydı, Kör Piç bile o adaya çıkmaktan korkardı. Büyük göke *Saathos Saan,* Boz Uçurumlar’ın açıklarında batmıştı. “Stannis kadırgaların bedelini ödeyecek,” demişti Salladhor Saan öfkeyle. “Gemilerin bedelini altınla ödeyecek.” Sanki tanrı, Ejderha Kayası’ndan Sur’a yaptıkları rahat yolculuğun bedelini zorla tahsil etmişti. Bir başka bora, *Bereketli Hasat’ın* halat donanımını koparıp almış ve Salla’yı ters yönlü bir dip akıntısına teslim olmaya zorlamıştı. Dulkadın Gözcüsü’nün on fersah kuzeyinde deniz tekrar kabarmıştı. *Hasat,* kadırgalardan birine çarpmıştı ve iki gemi birden batmıştı. Lysli donanmanın geri kalanı Dar Deniz’e saçılmıştı. Bazı gemiler şu ya da bu limana girmek için

mücadele edecekti. Diğerleri bir daha asla görülmeyecekti.

Donanmadan geriye kalanlar güçlükle Isırık'ın karşısına vardığında, "Yalvaran Salladhor; kralının beni dönüştürdüğü şey bu," diye sızlanmıştı Salladhor Saan. "Ezik Salladhor. Gemilerim nerede? Ya altın? Bana söz verilen altınlar nerede?" Davos, ödemenin yapılacağına dair güvence vermeye kalkıştığında, Salla patlamıştı. "Ne zaman, *ne zaman*? Yarın mı, yeni ayda mı, yoksa kızıl kuyruklu yıldız tekrar ortaya çıktığında mı? Stannis bana altın ve değerli taşlar vadediyor. Lâkin ben o altını hiç görmedim. Stannis bana söz verdiğini söylüyor, ah evet, kralın soylu sözü, sözünü kâğıda yazıyor. Salladhor Saan kralın sözünü yiyebilir mi? Susuzluğunu parşömenlerle ve mumlu mühürlerle geçirebilir mi? Sözleri kuş tüyü bir yatağa atıp bağırtıncaya kadar düzebilir mi?"

Davos, Saan'ı sadık kalmaya ikna etmek için uğraşmıştı. Adama, Stannis'i ve onun davasını terk ederse, kendisine söz verilen altınları alma umudunu da terk etmiş olacağını söylemişti. Nihayetinde, muzaffer bir Kral Tommen, mağlup amcasının borçlarını ödeyecek değildi. Salla'nın tek umudu; Stannis Baratheon, Demir Taht'ı kazanana dek ona sadık kalmaktı, aksi takdirde alacağı paranın bir kuruşunu bile göremezdi. Sabretmek zorundaydı.

Belki de, dilinde bal olan bir lord, Lysli korsan prensi etkileyebilirdi ama Davos bir soğan şövalyesiydi ve onun sözleri Salla'yı daha beter öfkelendirmekten başka bir işe yaramamıştı. "Ejderha Kayası'nda sabırlıydım," demişti adam, "kırmızı kadın, ahşap tanrıları ve çığlık atan adamları yaktığında. Sur'a giden yol boyunca sabırlıydım. Doğugözcüsü'nde sabırlıydım... ve üşüyordum, çok üşüyordum. Boş ver derim, sabrı da boş ver, kralı da boş ver. Adamlarım aç. Karılarını tekrar düzmek, oğullarını saymak, Basamaktaşı'nı ve Lys'in zevk bahçelerini görmek istiyorlar. Buz, fırtına ve boş sözler; bunlar adamlarımın istediği şeyler değil. Kuzey çok soğuk ve gittikçe daha soğuk oluyor."

Bu günün geleceğini biliyordum, dedi Davos kendi kendine. *Yaşlı düzenbazı seviyordum ama ona güvenecek kadar aptal değildim.*

"Fırtınalar." Lord Godric bu kelimeyi, başka bir adamın bir sevgilinin adını söyleyebileceği gibi şefkatle söylemişti. "Andallar gelmeden önce, fırtınalar Kızkardeşler'de kutsal sayılırdı. Eski tanrılarımız Dalgaların Leydisi ve Semaların Lordu idi. Her çiftleştiklerinde fırtınalar yaratırlardı." Lord öne eğildi. "Şu krallar, Kızkardeşler'i asla umursamazlar. Neden umursasınlar? Biz küçük ve yoksuluz. Buna rağmen, işte buradasın. Fırtınalar tarafından bana getirildin."

Bir dost tarafından sana getirildim, diye düşündü Davos.

Lord Godric, kumandanına döndü. “Bu adamı benimle bırak. Asla burada değildi.”

“Evet lordum, değildi.” Kumandan salondan çıktı. Adamın ıslak çizmeleri halının üstünde nemli ayak izleri bıraktı. Zeminin altında, deniz huzursuzca gürlüyordu, kalenin ayaklarına çarpıyordu. Salonun dış kapısı, uzaktan gelen bir gök gürlemesini andıran bir sesle kapandı. Ve sese verilen bir yanıt gibi, tekrar şimşek çaktı.

“Lordum,” dedi Davos, “eğer beni Beyaz Liman’a gönderirseniz, Majesteleri Kral bunu dostça bir hareket olarak addeder.” “Seni Beyaz Liman’a gönderebilirim,” dedi lord. “Ya da seni soğuk ve ıslak bir cehenneme gönderebilirim.”

Kızkardeşler zaten cehennem. Davos en kötüsünden korktu. Uç Kız Kardeş denen adalar kaypak sürtüklerdi, sadece kendilerine sadıklardı. Sözde Vadi’nin Arrynlar’ına bağlılık yemini vermişlerdi ama Kartal Yuvası’nın adalar üstündeki gücü en iyi tabiriyle zayıftı.

“Sunderland burada olduğunu bilse seni teslim etmemi söyler.” Borell, Tatlı Kız Kardeş’e bağlıydı. Longthorpe, Uzun Kız Kardeş’e ve Torrent de Küçük Kız Kardeş’e. Her üçü de, Uç Kız Kardeş Lordu Triston Sunderland’e bağlılık yemini vermişti. “Seni bir çömlek Lannister altını için kraliçeye satar. Şövalye olmaya kararlı yedi oğul sahibi her yoksul adam, altına ihtiyaç duyar.” Lord, ahşap bir kaşık aldı ve tekrar kızkardeş yahnisine saldırdı. “Eskiden, bana sadece kız evlatlar veren tanrılara lanet okurdum; Triston’ın, savaş atlarının fiyatlarıyla ilgili sızlandığını duyana kadar. Münasip bir zırh almak için kaç balık tutmak gerektiğini bilseydin çok şaşırırdın.”

Benim de yedi oğlum vardı, fakat dördü yanarak öldü. “Lord Sunderland, Kartal Yuvası’na bağlı,” dedi Davos. “Kanunlara göre, beni Leydi Arryn’a teslim etmek zorunda.” Leydi Arryn’la, Lannisterlar’la olacağından fazla şansı olacağına karar verdi. Leydi Arryn, Beş Kralın Savaşı’nda yer almamasına rağmen Nehirova’nm kızıydı ve Genç Kurt’un teyzesiydi.

“Leydi Arryn öldü,” dedi Lord Godric, “bir şarkıcı tarafından öldürüldü. Vadi’yi şimdi Lord Serçeparmak yönetiyor. Korsanlar nerede?” Davos cevap vermeyince, Godric kaşığını masaya vurdu. “Lysli korsanlar. Torrent onların yelkenlerini Küçük Kız Kardeş’ten gördü. Ondan önce de Dulkadın Gözcüsü’nden Flintler görmüştü. Turuncu, yeşil ve pembe yelkenler. Salladhor Saan. O nerede?”

“Denizde.” Salla, Parmaklar’ın etrafından dolaşarak Dar Deniz’in aşağısına yüzecekti. Ona kalan birkaç gemiyle birlikte Basamaktaşı’na gidiyordu. Yol

boyunca uygun tacirlere rastlarsa birkaç gemi daha elde edebilirdi. *Azıcık korsanlık, fersahları aşmayı kolaylaştırır.* “Majesteleri Kral onu güneye gönderdi. Lannisterlar’a ve onların dostlarına rahatsızlık vermesi için.” Davos’un, yağmurun içinde Kızkardeşler’e doğru kürek çekerken prova ettiği bir yalandı bu. Er ya da geç, Salladhor’un Stannis Baratheon’ı terk ettiğini ve onu donanmasız bıraktığını bütün dünya öğrenecekti. Ama bunu Davos Seaworth’ün dudaklarından duymayacaktı.

Lord Godric yahnisini karıştırdı. “Şu yaşlı korsan Saan, seni kıyıya kadar yüzmek zorunda mı bıraktı?”

“Kıyıya üstü açık bir kayıkla geldim lordum.” Salla, Davos’u gemiden indirmeden önce, Gece Lambası’nın işaret ateşinin *Valyrian’ın* pruvasından yansımasını beklemişti. Arkadaşlıklarının en azından bu kadar değeri vardı. Lysli adam, Davos’u onunla birlikte memnuniyetle güneye götüreceğini söylemişti ama Davos bu teklifi reddetmişti. Stannis’in Wyman Manderly’ye ihtiyacı vardı ve adamı kazanmak hususunda Davos’a güveniyordu. Davos bu güvene ihanet etmeyecekti. Bunu Salla’ya söylediğinde, “Boş versene,” demişti korsan prens. “Stannis seni bu onurlarla öldürecek. Seni öldürecek.”

“Daha önce çatımın altında bir Kral Eli ağırlamadım,” dedi Lord Godric. “Stannis senin için fidye öder mi, merak ediyorum?” Öder mi? Stannis, Davos’a araziler, unvanlar ve makamlar vermişti ama onun hayatını satın almak için yüklüce altın öder miydi? *Hiç altım yok. Altını olsaydı, Salla hâlâ onun olurdu.* “Eğer bu soruyu kendisine sormak isterseniz, Majesteleri Kral’ı Kara Kale’de bulabilirsiniz.”

Borrell domuz gibi homurdandı. “İblis de Kara Kale’de mi?” “İblis?” Davos soruyu anlamamıştı. “O Kral Toprakları’nda, yeğenini öldürmek suçuyla ölüm cezasına çarptırıldı.”

“Sur, öğreneceğin son şeydir, derdi babam. Cüce firar etti. Hücresinin parmaklıklarının arasından kıvrılarak geçti ve öz babasını kendi elleriyle parçaladı. Bir muhafız onun kaçtığını görmüş. İblis, kan banyosu yapmış gibi baştan ayağa kıpkırmızıymış. Kraliçe onu öldüren adamı lord ilan edecek.”

Davos duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. “Bana Tywin Lannister’ın öldüğünü mü söylüyorsunuz?”

“Evet, oğlunun elleriyle.” Lord bir yudum bira içti. “Kızkardeşler’de krallar olduğu vakitlerde, cücelerin yaşamasına izin vermezdik. Onları denize atarak tanrılara kurban ederdik. Rahipler bu geleneğimize son verdi. Aptal sofular sürüsü. Tanrılar bir adama neden öyle bir şekil verir ki? Onu canavar olarak işaretlemekten başka bir sebepleri olabilir mi?”

Lord Tywin ölmüş. Bu her şeyi değiştirir. “Lordum, Sur’a bir kuzgun göndermeme izin verir misiniz? Majesteleri Kral, Lord Tywin’in ölümünden haberdar olmak ister.”

“Olacak. Ama haberi benden almayacak. Benim akan çatımın altında olduğun sürece senden de almayacak. Stannis’e yardım ettiğimin ve tavsiye verdiğimin söylenmesini istemem. Sunderlandler, Kızkardeşler’i Karaateş İsyanları’ndan ikisinin içine sürüklediler ve bu yüzden hepimiz korkunç acılar çektik.” Lord Godric elindeki kaşıkla bir sandalye gösterdi. “Düşmeden önce otur sör. Salonum soğuk, nemli ve karanlık ama nezaketten yoksun değil. Senin için kuru kıyafetler bulacağız ama önce yemek yiyeceksin.” Lord bağırdı ve salona bir kadın girdi. “Doyurmamız gereken bir konuğumuz var. Bira, ekmek ve kızkardeş yahnisi getir.”

Bira kahverengiydi, ekmek siyahtı ve yahni krema beyazıydı. Kadın, kızkardeş yahnisini, içi çıkarılmış bayat ekmek somununda servis etti. Koyu bir yemekti. Yoğun krema ve yağın içinde pırasalar, havuçlar, arpalar, beyaz ve sarı turplar, midye ve morina parçalan yüzüyordu. İnsanı kemiklerine kadar ısıtan türden bir yemekti, ıslak ve soğuk bir geceye en uygun şeydi. Davos yahniyi minnetle kaşıkladı.

“Daha önce kızkardeş yahnisi tatmış miydin?”

“Tatmıştım lordum.” Aynı yahni Uç Kız Kardeş’in her yerinde servis ediliyordu, her handa ve tavernada.

“Bu, daha önce yediklerinden daha iyi. Bunu Gella yapıyor. Kızımın kızı. Evli misin soğan şövalyesi?”

“Evliyim lordum.”

‘Yazık. Gella evli değil. Gösterişsiz kızlar, en iyi eşler olurlar. Bu yemekte üç çeşit yengeç var. Kırmızı yengeç, örümcek yengeci ve imparator yengeci. Kızkardeş yahnisi dışında örümcek yengeci yemem. Kendimi yarı yamyam gibi hissetmeme sebep oluyor.” Lord, soğuk ve siyah şöminenin üzerinde asılı duran sancağı gösterdi. Sancağa bir örümcek işlenmişti; gri yeşil zemin üstüne beyaz. “Stannis’in, El’ini yaktığını duyduk.”

Benden önceki El. Melisandre, Alester Florent’i Ejderha Kayası’nda ateşe vermişti. Bunu, onları kuzeye götüren rüzgârı uyandırmak için yapmıştı. Lord Florent, kraliçenin adamları tarafından direğe bağlanırken güçlü ve sessiz durmuştu, yarı çıplak bir adamın olmayı umabileceği kadar vakurdu, fakat alevler bacaklarım yaladığında bağırmaya başlamıştı ve kırmızı kadına inanılacak olursa lordun çığlıkları o gün orada olanları Kıyıdaki Doğugözcüsü’ne kadar uçurmuştu. Yanan etin kokusu ve sesi Davos için keder

doluydu. *Lordun yerinde kolaylıkla ben de olabilirdim.* ‘Yanmadım,” dedi Davos, Lord Godric’e, “lâkin Doğugözcüsü beni neredeyse dondurdu.”

“Sur bunu yapar,” dedi lord. Hizmetkâr kadın taze ekmek somunu getirdi, fırından yeni çıkmış ekmek hâlâ sıcaktı. Davos kadının elini görünce, dikkatlice baktı. Lord Godric bunu gözden kaçırmadı.

“Evet, işaretimizi taşıyor. Beş bin yıldır bütün Borrelller’in taşıdığı gibi. Kızımın kızı. Yahniyi yapan değil.” Lord, ekmeği ikiye böldü ve yarısını Davos’a uzattı. ‘Ye. Çok lezzetli.”

Lezzetliydi, gerçi Davos için bayat kırıntılar bile bu kadar iyi olurdu; ekmek, Davos’un burada misafir olduğu anlamına geliyordu, en azından bu gece için. Uç Kız Kardeş lordları kötü bir şöhrete sahipti ama hiçbiri, Tatlı Kız Kardeş Lordu, Kızkardeşler’in Kalkanı, Dalgakıran Kalesi’nin Efendisi ve Gece Lambası’nın Koruyucusu’ndan daha beter bir şöhrete sahip değildi... bununla birlikte, hırsız lordlar ve enkaz toplayıcılar bile kadim misafirperverlik yasalarına uymak zorundaydı. *En azından şafağı göreceğim,* dedi Davos kendi kendine. *Lordun ekmeğini ve tuzunu yedim.*

Fakat kızkardeş yahnisinin içinde tuzdan daha yabancı baharatlar vardı. “Safran tadı mı alıyorum?” Safran, altından daha değerliydi. Davos daha önce sadece bir kez safran tatmıştı; Kral Robert, Ejderha Kayası’ndaki bir ziyafette, ona bir balığın yarısını gönderdiğinde.

“Evet. Qarth’tan geldi. Karabiber de var.” Lord Godric, işaret parmağıyla başparmağının arasına bir çimdik karabiber alıp yemeğinin üstüne serpti. “Volantis’ten getirilen kırık karabiber, daha iyi bir şey değil. Eğer kendini biber gibi ateşli hissediyorsan istediğin kadar al. Kırk kasa karabiberim var. Karanfillerden, muskatlardan ve yarım kilo safrandan söz etmiyorum bile. Baharatları şehla gözlü bir kızdan aldım.” Lord güldü. *Bütün dişleri duruyor,* Davos gördü, ama adamın dişlerinin çoğu sarıydı ve üst çenesindeki bir diş ölüp kararmıştı. “Braavos’a gidiyordu ama bir kadırganın Isırık’a sürüklemesiyle benim kayalarıma çarptı, işte görüyorsun, fırtınaların bana getirdiği tek hediye sen değilsin. Deniz, tehlikeli ve zalim bir şey.”

İnsanlar kadar tehlikeli değil, diye düşündü Davos. Lord Godric’in ataları, Starklar ateş ve kılıçla onların üstüne çökene kadar korsan krallardı. Bu günlerdeyse, Kızkardeşliler korsanlık işini Salladhor Saan ve benzerlerine bırakmışlar ve kendilerini enkaz toplayıcılığıyla sınırlamışlardı. Uç Kız Kardeş’in kıyıları boyunca yanan işaret ateşlerinin görevi, gemileri sığ sulara, resiflere ve kayalara karşı uyarıp yolu güvenliğe çıkarmaktı ama fırtınalı ve sisli gecelerde, bazı Kızkardeşli adamlar sahte ateşler yakar ve gafil kaptanları

felakete sürüklerlerdi.

“Fırtınalar, seni benim kapıma üfürmekle sana iyilik yapmışlar,” dedi Lord Godric. “Beyaz Liman’da soğuk bir karşılama bulurdun. Çok geç kaldın sör. Lord Manderly diz çökmek niyetinde ama Stannis’e değil.” Bir yudum bira içti. “Manderlyler kuzeyli adamlar değiller, köklerinde değiller. En fazla dokuz yüzyıl önce, sırtlarına bütün altınlarını ve tanrılarını yükleyip kuzeye geldiler. Altından kalkamayacakları işlere girişip yeşil eller tarafından bastırılıncaya dek Mander’da iyi lordlar oldular. Kurt kral onların altınlarını aldı ama onlara araziler bağışladı ve tanrılarını muhafaza etmelerine izin verdi.” Ekmeğini yahnisine bandı. “Eğer Stannis şişman adamın geyiğe bineceğini düşünüyorsa, yanılıyor. *Aslanyıldız* on iki gün önce su fıçılarını doldurmak için Kızkardeşler’e girdi. O gemiyi biliyor musun? Kırmızı yelkenler ve pruvada altın bir aslan. Gemi Freyler’le doluydu, Beyaz Liman’a gidiyorlardı.” “Freyler?” Bu, Davos’un bekleyeceği son şeydi. “Freyler’in, Lord Wyman’ın oğlunu öldürdüğünü duyduk.”

“Evet,” dedi Lord Godric “ve şişman adam öyle öfkelendi ki, oğlunun intikamını alana kadar sadece ekmek ve şarapla yaşayacağına dair yemin etti ama henüz gün bitmeden ağzına yine midyeler ve pastalar tıkıştırıyordu. Kızkardeşler ve Beyaz Liman arasında sürekli gidip gelen gemiler vardır. Onlara yengeç, balık ve keçi peyniri satarız. Onlar da bize ahşap, yün ve hayvan derisi satarlar. Duyduklarıma göre, lord her zamankinden daha şişmanmış. Çok fazla yemin etmiş. Kelimeler rüzgârdır ve Manderly’nin ağzından çıkan rüzgâr, poposundan kaçan rüzgârdan daha kıymetli değildir.” Lord, tabağını sıyırmak için bir parça ekmek daha koparttı. “Freyler, şişman budalaya bir kemik torbası götürüyordu. Kimileri, bir adama ölü oğlunun kemiklerini götürmeyi nezaket kabul ediyor. Eğer benim oğlum söz konusu olsaydı, nezakete nezaketle karşılık verir ve Freyler’i asmadan önce onlara teşekkür ederdim ama şişman adam bunu yapamayacak kadar soylu.” Ekmek parçasını ağzına tıktı, çiğnedi, yuttu. “Freyleri akşam yemeğinde ağırladım. İçlerinden biri, senin şu anda oturduğun yerde oturdu. Adının *Rhaegar* olduğunu söyledi. Az kalsın adamın yüzüne karşı gülecektim. Karısını kaybetmiş ama Beyaz Liman’da kendine yeni bir eş bulacakmış. Kuzgunlar mekik dokuyor. Lord Wyman ve Lord Walder bir antlaşma yapmışlar ve o antlaşmayı bir evlilikle mühürlemek niyetindeler.”

Davos, lord onun karnını yumrukluyormuş gibi hissetti. *Eğer bu adam doğru söylüyorsa, kralım kaybetti.* Stannis Baratheon’ın Beyaz Liman’a umutsuzca ihtiyacı vardı. Eğer Kışyarı kuzeyin kalbiyse, Beyaz Liman ağzıydı. Beyaz Liman’ın körfezi kışın derinliklerinde bile buz tutmazdı. Kış kapıdayken

bunun önemi çok daha büyüktü. Şehrin gümüşleri de önemliydi. Lannisterlar, Casterly Kayası'nın bütün altınına sahiplerdi ve Yüksek Bahçe'nin zenginliğiyle evlenmişlerdi. Kral Stannis'in hâzinesi boşalmıştı. *En azından denemek zorundayım. Belki de bu evliliğe mani olmanın bir yolunu bulabilirim.* "Beyaz Liman'a ulaşmam gerek," dedi Davos. "Lordum, size yalvarıyorum, bana yardım edin."

Lord Godric, içi çıkarılarak tabak niyetine kullanılan ekmeği yemeye başladı. Ekmeği iri elleriyle parçalara ayırıyordu. Yahni, bayat ekmeği yumuşatmıştı. "Kuzeyli adamları sevmem," dedi lord. "Üstatlar, Üç Kız Kardeş'in tecavüzünün üstünden iki bin yıl geçtiğini söyler ama Kızkardeşler bunu unutmadı. Bizler, o tecavüzden önce özgür insanlardık. Sonra, kuzeyli adamları dışarı çıkarabilmek için Kartal Yuvası'na diz çökmek zorunda kaldık. Kurt ile şahin bizim için bin yıl boyunca savaştılar. Sonunda bu zavallı adaların bütün yağını, etini ve kemiklerini tükettiler. Şu senin Kral Stannis'e gelince; Stannis, Robert'ın baş kaptanıyken benim limanıma benim iznim olmaksızın bir donanma gönderdi ve beni bir düzine iyi dostu asmak zorunda bıraktı. Senin gibi adamları. Gece Lambası karardığı için herhangi bir gemi batacak olursa *beni* de asacağını söyleyecek kadar ileri gitti. Onun kibrini yutmak zorunda kaldım." Bir parça ekmek daha yedi. "Şimdi, kibrini kırmış ve kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış bir hâlde kuzeye geliyor. Ona neden yardım edeyim? Bana bunun cevabını ver."

Çünkü o senin meşru kralın, diye düşündü Davos. Çünkü o güçlü ve adil bir adam. Diyarı eski hâline kavuşturacak ve kuzeyde toplanan tehlikelere karşı koruyacak tek adam. Çünkü o, güneş ışığıyla ışıldayan sihirli bir kılıca sahip. Kelimeler Davos'un boğazına takıldı. O kelimelerin hiçbiri, Tatlı Kız Kardeş Lordu'nu etkilemezdi. O kelimelerin hiçbiri, Davos'u Beyaz Liman'a bir adım daha yaklaştırmazdı. *Nasıl bir cevap istiyor*? *Ona sahip olmadığımız altınları mı vadetmeliyim* ? *Kızının kızı için soylu bir koca sözü mü vermeliyim*? *Araziler, unvanlar, onurlar mı önermeliyim*? Lord Alester bu oyunu oynamıştı ve kral onu bu oyun yüzünden yakmıştı.

"Görünüşe göre El, dilini kaybetti. Ya kızkardeş yahnisinin ya da gerçeğin tadını sevmiyor."

"Aslan öldü," dedi Davos ağır ağır. "İşte size gerçek. Tywin Lannister öldü."

"Öldüyse ne olmuş?"

"Kral Toprakları'nda şimdi kim hüküm sürüyor? Tommen olamaz, o sadece bir çocuk. Ser Kevan mı?"

Lord Godric’in siyah gözlerinde mum ışığı pırıldadı. “Eğer öyle olsaydı, sen zincire vurulu olurdun. Kral Toprakları’nda kraliçe hüküm sürüyor.”

Davos anladı. İçinde kuşku büyütüyor. Kendini kaybeden tarafta bulmak istemiyor. “Stannis, Fırtına Burnu’nu Tyreller’e ve Redwynelar’a karşı elinde tuttu. Ejderha Kayası’nı son Targaryenlar’dan aldı. Demir Donanma’yı ezerek Güzel Ada’dan çıkardı. Şu çocuk kral onun karşısında başarılı olamaz.”

“O çocuk kral, Casterly Kayası’nın zenginliğini ve Yüksek Bahçe’nin kuvvetini komuta ediyor. Boltonlar ve Freyler ona ait.” Lord Godric çenesini ovuşturdu. ‘Yine de... bu dünyada sadece kış kesindir. Bunu babama Ned Stark söylemişti, tam olarak bu salonda.”

“Ned Stark buraya mı geldi?”

“Robert’ın Ayaklanması’nın şafağında. Deli Kral, Stark’ın kafası için Kartal Yuvası’na adamlar gönderdi ama Jon Arryn adamlara karşı koydu ve onları geri yolladı. Fakat Martı Kasabası tahta sadık kaldı. Stark, eve dönüp sancaklarını çağırabilmek için dağları geçip Parmaklar’a gelmek ve onu Isırık’ın karşısına geçirecek bir balıkçı bulmak zorunda kaldı. Yolda fırtınaya yakalandılar. Balıkçı boğuldu ama adamın kızı, tekne sulara gömülmeden önce Stark’ı Kızkardeşler’e getirdi. Stark’ın o kızı bir torba gümüşle ve karnında bir piçle bıraktığı söylenir. Kız, çocuğa, Arryn’ın anısına Jon Kar adını vermiş.

“Belki de öyle olmuştur. Lord Eddard, Kızkardeşler’e geldiğinde, babam benim şu an oturduğum yerde oturuyordu. Üstadımız, Stark’ın kafasını Aerys’e göndermemiz için ısrar etti, böylece sadakatimizi kanıtlamış olacaktık. Bu, büyük bir ödül anlamına geliyordu. Deli Kral onu memnun edenlere karşı ziyadesiyle cömertti. Fakat o sırada, Jon Arryn’ın Martı Kasabası’nı aldığını öğrendik. Robert, duvarı geçen ilk adamdı ve Marq Grafton’ı çıplak elleriyle katletmişti. ‘Şu Baratheon korkusuz bir adam,’ dedim. ‘Bir kralın dövüşmesi gerektiği gibi dövüşüyor.’ Üstadımız bana güldü ve Prens Rhaegar’ın bu ayaklanmayı bastıracağının kesin olduğunu söyledi. İşte Stark o zaman, ‘Bu dünyada sadece kış kesindir,’ dedi. ‘Başlarımızı kaybedebiliriz, bu doğru... ama ya başarılı olursak?’ Babam onu kendi yoluna gönderdi, Stark’ın başı hâlâ omuzlarının üstündeydi. ‘Eğer kaybederseniz,’ dedi babam, Lord Eddard’a, ‘buraya asla gelmediniz.’ ”

“Tıpkı benim gibi,” dedi Davos Seaworth.

JON

Sur'un Ötesindeki Kral'ı, elleri kendir ipiyle bağlanmış ve boynuna bir ilmek geçirilmiş hâlde meydana getirdiler.

Kendir ipinin diğer ucu, Sör Godry Farring'in savaş atının eyer topuzuna sarılmıştı. Dev Katili ve bineği, savat kakmalı, gümüş yaldızlı çelik zırhlar kuşanmışlardı. Mance Rayder'ın üstünde, kollarını ve bacaklarını soğuğa karşı çıplak bırakan ince bir tunik vardı. *Pelerinini giymesine izin vermelilerdi,* diye düşündü Jon Kar. *Yabanıl kadının kırmızı ipek şerhleriyle yamaladığı pelerini.*

Sur'un ağlıyor oluşu şaşırtıcı değildi.

Majesteleri Kral'ı, Sur'un Ötesindeki Kral'm canlısının ölüsünden daha faydalı olacağına ikna etmek için son bir çaba gösterirken, "Mance, Tekinsiz Ormanı bütün koruculardan daha iyi tanıyor," demişti Jon, Kral Stannis'e. "Tormund Devfelaketi'ni tanıyor. Ötekiler'e karşı dövüştü. Joramun'un Borusu'na sahipti ama onu üflemedi. Sur'u yerle bir edebilecekken, etmedi."

Jon'un sözleri, sağır kulaklara düşmüştü. Stannis hiç etkilenmemişti. Kanun açıktı; bir firarinin hayatı, alınırdı.

Ağlayan Sur'un altında, Leydi Melisandre solgun ellerini havaya kaldırdı. "*Hepimiz seçmek zorundayız,*" diye duyurdu. "Erkek ya da kadın, genç ya da yaşlı, lord ya da köylü; seçeneklerimiz aynı." Kadının sesi Jon Kar'a anasonu, muskatı ve karanfili hatırlatıyordu. Kırmızı kadın, çukurun üstünde yükseltilmiş ahşap bir platformda, kralın yanında duruyordu. "Işığı ya da karanlığı seçeriz. İyiyi ya da kötüyü seçeriz. Gerçek ya da sahte tanrıyı seçeriz."

Mance Rayder yürürken gri kahverengi gür saçları yüzüne savruluyordu. Adam, bağlı ellerini kullanarak saçlarını gözünden çekti, gülümsüyordu. Fakat kafesi gördüğünde cesaretini yitirdi. Kafes, kraliçenin adamları tarafından Tekinsiz Orman'ın ağaçlarından yapılmıştı; filizlerden ve yumuşak dallardan, reçineyle yapış yapış olmuş çamlardan ve büvet ağaçlarının kemik beyazı parmaklarından. Kraliçenin adamları dalları bükmüş, kıvırmış, birbirlerine dolamış ve ahşap bir kafes örmüşlerdi. Daha sonra onu kütüklerle, yapraklarla ve çırayla dolu derin bir çukurun üstüne asmışlardı.

Yabanıl kral bu görüntü karşısında irkildi. “Hayır,” diye bağırdı, “*merhamet*, ben kral değilim, onlar...”

Sör Godry ipi çekti. Sur’un Ötesindeki Kral tökezleyerek Godry’yi takip etmekten başka bir seçeneğe sahip değildi, sözleri ip tarafından boğuluyordu. Mance dengesini kaybedip düşünce, Godry onu yolun geri kalanı boyunca sürükledi. Mance, kraliçenin adamları tarafından yarı itilip yarı taşınarak kafese getirildiğinde kan içindeydi. Bir düzine silahlı asker, Mance’i havaya kaldırmak için bir araya geldi.

Leydi Melisandre, Mance’in yukarı kaldırılışını izledi. “ÖZGÜR İNSANLAR! Yalanların kralı karşınızda duruyor işte. Ve Sur’u yerle bir edeceğini söylediği boru da burada.” Kraliçenin adamlarından ikisi, Joramun’un Borusu’nu öne getirdi. Bir ucundan diğerine iki buçuk metre boyunda, eski altından yapılmış kasnakları olan, siyah bir boruydu. Altın bantlara hiyeroglifler kazınmıştı, ilk İnsanlar’ın yazıları. Joramun binlerce yıl önce ölmüştü ama Mance onun mezarını Ayazdiş’in yükseklerinde, bir buzulun altında bulmuştu. *Ve Joramun Kış Borusu’nu üfleyip topraktaki devleri uyandırdı.* Ygritte, Jon’a, Mance’in boruyu asla bulamadığını söylemişti. *Yalan söyledi. Ya da Mance bunu kendi insanlarından bile sakladı.*

Binlerce tutsak, çitlerden oluşturulmuş tutsak kampının ahşap parmaklıklarının arasından, borunun havaya kaldırılışını izledi. Tutsakların hepsi hırpani ve yarı açtı. Yedi Krallık onlara, *yabanıllar*, diyordu; onlar kendilerine özgür insanlar adını takmışlardı. Ne yabanıl ne de özgür görünüyorlardı... sadece acıkmış, korkmuş ve uyuşmuşlardı.

“Joramun’un Borusu mu?” dedi Melisandre. “Hayır. Ona Karanlığın Borusu deyin. Eğer Sur çökerse gece de çöker, asla bitmeyen gece. Bu olmamalı, *olmayacak!* Işık Tanrısı, çocuklarının tehlikede olduğunu gördü ve onlara bir müdafi gönderdi, yeniden vücut bulmuş Azor AJhai.” Elini Stannis’e doğru salladı, boğazındaki muazzam yakut ışıkla nabızlandı.

Adam taş ve kadın ateş. Kralın gözleri, çukur bir yüze gömülmüş mavi çürüklerdi. Kral gri bir zırh giymişti. Omuzlarından, altın dokuma kumaştan dikilmiş kürk astarlı bir pelerin sarkıyordu.

Göğüs kalkanında, kralın kendi kalbinin üstüne kakılmış alevli bir kalp vardı. Kralın başını çevreleyen şey, bükülen alevler gibi uçları olan, kırmızı altından yapılmış bir taçtı. Val, kralın yanında duruyordu, uzun boylu ve güzeldi. Onu koyu renk bronzdan yapılmış basit bir çemberle taçlandırmışlardı, buna rağmen, Val bronzun içinde, Stannis’in altının içinde göründüğünden daha soylu görünüyordu. Kızın gözleri gri ve korkusuzdu, kıpırtısızdı. Kız, kakım

pelerininin altına beyaz ve altın renkli giysiler giymişti. Kalın bir örgü hâlinde toplanmış bal rengi saçları sağ omzunun üstünden sarkıyor ve kalçasına kadar iniyordu. Havadaki soğuk, kızın yanaklarına renk katıyordu.

Leydi Melisandre taç takmıyordu ama oradaki her adam Stannis Baratheon'm gerçek kraliçesinin Kıyıdaki Doğugözcüsü'nde titremeye terk edilmiş gösterişsiz kadın değil, Melisandre olduğunu biliyordu. Söylentiye göre kral, Gece Kalesi yaşamaya uygun hâle getiriline kadar Kraliçe Selyse'yi ve kızını yanına çağırmayacaktı. Jon onlar için üzgündü. Sur, güneyli leydiler ve soylu küçük kızlar için çok az konfor sunardı ama Gece Kalesi o kadarını bile sunmazdı. Orası, en iyi zamanlarda bile acımasız bir yerdi.

"ÖZGÜR İNSANLAR!" diye bağırdı Melisandre. "Karanlığı seçenlerin kaderine tanıklık edin!"

Joramun'un Borusu alev aldı.

Yeşilin ve sarının kıvrak dilleri tarafından boylu boyunca sarılan boru bir ıslık sesiyle patladı. Jon'un atı ürkerek geri çekildi, sıradaki diğer adamlar da bineklerini sabit tutmak için mücadele veriyordu. Tutsak kampından bir uğultu yükseldi; özgür insanlar, umutlarının ateşe verildiğini görmüşlerdi. Birkaçı bağırmaya ve küfür etmeye başladı ama pek çoğu sessizliğe gömüldü. Bir an için, altın bantlardaki hiyeroglifler havada ışıldıyormuş gibi göründü. Kraliçenin adamları boruyu kaldırdı ve ateş çukurunun içine attı.

Kafesin içindeki Mance Rayder, bağlı elleriyle boynundaki ilmeği çekiştirdi, ihanet ve cadılık hakkında tutarsızca bağırmaya başladı. Krallığını, adını, o güne kadar olduğu her şeyi inkâr ediyordu. Merhamet için yalvardı, kırmızı kadına lanetler okudu ve isterik bir şekilde kahkahalar attı.

Jon bütün bunları gözlerini kırpmadan izledi. Kardeşlerinin önünde hassas görünmeye cesaret edemezdi. İki yüz adamını sıraya dizmişti, Kara Kale'nin garnizonun yarısından fazlası. Adamlar, ellerinde uzun mızraklarla siyah ve sağlam at sıraları oluşturmuşlar, yüzlerini gölgelemek ve... aralarında birçok ihtiyarla yeşil delikanlı olduğunu gizlemek için başlıklarını kafalarına geçirmişlerdi. Özgür insanlar, Nöbet'ten korkuyordu. Jon, onların bu korkuyu, Sur'un güneyindeki yeni evlerine götürmelerini istiyordu.

Boru, kütüklerin, yaprakların ve çıraların arasında parçalandı. Üç kalp atışı içinde bütün çukur alevler içinde kaldı. Mance, birbirine bağlı elleriyle kafesin parmaklıklarına yapışmıştı, ağlıyor ve yalvarıyordu. Ateş ona ulaştığında biraz dans etti. Bağırışları, uzun bir korku ve acı çığlığına dönüştü. Mance kafesin içinde yanan bir yaprak gibi çırpınıyordu, mum alevine yakalanmış bir pervaneydi.

Jon kendini bir şarkıyı hatırlarken buldu.

Ah kardeşlerim, Dornelu aldı canımı, günlerim bitti,

Ama bütün adamlar ölür ne önemi var canın,

Ve Dorne'lunun karısının tadına baktım!

Val, platformun üstünde tuzdan oyulmuşçasına kıpırtısız duruyordu. Ne ağlıyordu ne de gözlerini kaçırıyordu. Jon, Ygritte'in, Val'in yerinde olsa ne yapacağını merak etti. *Asıl güçlü olanlar, kadınlar.* Sam'i, Üstat Aemon'ı, Şebboy'u ve bebeği düşündü. *Son nefesini verirken bana lanet okuyacak ama başka bir yol yoktu.* Doğugözcüsü, Dar Deniz'in üstünde vahşi fırtınalar olduğunu rapor etmişti. *Niyetim onları güvende tutmaktı. Bunu yapmak yerine onları yengeçlere yem mi ettim*? Jon geçen gece rüyasında Sam'in boğulduğunu, Ygritte'in bedenine saplanan bir okla öldüğünü (kızı öldüren ok Jon'un oku değildi ama rüyalarında hep öyleydi) ve Şebboy'un kan ağladığını görmüştü.

Jon Kar yeterince izlemişti. "Şimdi," dedi.

Kral Ormanı'ndan Ulmer mızrağını yere sapladı, yayını askıdan indirdi ve sadağından bir ok çıkardı. Tatlı Donnel Hill aynı şeyleri yapmak için başlığını geri itti. Garth Boztüy ve Sakallı Ben oklarını kirişlere yerleştirdiler, yaylarını büktüler ve okları saldılar.

Oklardan biri Mance Rayder'ın göğsüne saplandı, biri karnına, biri de boğazına. Dördüncü ok, kafesin ahşap parmaklıklarına çarptı ve tutuşmadan önce bir an için titredi. Yabanıl kral, alevler içinde bükülmüş hâlde kafesin zeminine yığılırken, Sur'da bir kadının hıçkırıkları yankılandı. "Ve şimdi Nöbet'i bitti," diye mırıldandı Jon. Mance Rayder bir zamanlar Gece Nöbetçileri'nin adamıydı; siyah pelerinini, parlak kırmızı ipekle yamalanmış bir pelerinle değiştirmeden önce.

Platformun üstündeki Stannis kaşlarını çatmıştı. Jon, adamın gözleriyle buluşmayı reddediyordu. Ahşap kafesin zemini düşmüştü ve parmaklıkları ufalanıyordu. Ateşin her yukarı çıkışında, daha fazla dal yere düşüyordu, kiraz kırmızısı ve siyah. "Işık Tanrısı yolumuzu aydınlatmak için güneşi, ayı ve yıldızları yarattı. Geceyi uzakta tutmamız için bize ateşi verdi," dedi Melisandre, yabanıllara. "Hiç kimse onun ateşlerinin karşısında duramaz." *"Hiç kimse onun karşısında duramaz,"* diye tekrar etti kraliçenin adamları.

Kırmızı kadının koyu kırmızıya boyanmış elbisesi kadının etrafında uçuşuyordu ve bakırımsı saçları yüzünün çevresinde bir hale oluşturuyordu. Kadının parmak uçlarında dans eden sarı alevler pençelere benziyordu. "ÖZGÜR İNSANLAR! Sahte tanrılarınız size yardım edemez. Sahte borunuz sizi kurtaramadı. Sahte kralınız size sadece ölüm, umutsuzluk ve yenilgi

getirdi... lâkin gerçek kralınız burada duruyor. *ONUN HAŞMETİNE BİR BAKIN!”*

Stannis Baratheon, Işık Getiren’i çıkardı.

Kılıç kırmızı, sarı ve turuncu parladı, ışıkla can bulmuş gibiydi. Jon bu gösteriyi daha önce görmüştü ama *bu* şekilde değil. Işık Getiren, çeliğe dönüştürülmüş güneşti. Stannis silahı başının üstüne kaldırdığında, adamlar başlarını çevirmek ya da gözlerini örtmek zorunda kaldılar. Atlar ürktü, bir tanesi binicisini yere fırlattı. Ateş çukurundaki alevler, bu ışık fırtınasının önünde, kendisinden daha büyük bir köpeğin önünde sinen küçük bir köpek misali küçüldüler. Renk dalgaları buzun üstünde dans ederken, Sur’un kendisi kırmızıya, pembeye ve turuncuya devrildi. *Bu kral kanının gücü mü*?

“Batıdiyar’ın bir tek kralı var,” dedi Stannis. Sesi sertti, Melisandre’nin müziğinden yoksundu. “Bu kılıçla kullarımı koruyacağım ve onları tehdit edenleri yok edeceğim. Diz çökün; size yiyecek, arazi ve adalet vadediyorum. Diz çökün ve hayatta kalın. Yahut gidin ve ölün. Tercih sizin.” Işık Getiren’i kınına geri soktu ve dünya bir kez daha karardı, güneş bir bulutun arkasına saklanmıştı sanki. “Kapıları açın.”

Bir savaş borusunun çıkaracağı kadar pes bir sesle, *“KAPILARI AÇINI”* diye bağırdı Sör Clayton Suggs. Muhafızların kumandanı Sör Corliss Penny, *“KAPILARI AÇINI”* diye tekrar etti. *“KAPILARI AÇINI”* diye haykırdı çavuşlar. Adamlar emre itaat etmek için hareketlendiler. Keskinleştirilmiş kazıklar topraktan söküldü, kalaslar derin hendeklere atıldı ve tutsak kampının kapıları ardına kadar açıldı. Jon Kar, elini kaldırıp indirdi, siyah sıralar sağa ve sola ayrılarak Sur’a giden bir yol oluşturdu. Efkârlı Edd demir kapıyı iterek açtı.

“Gelin,” dedi Melisandre. “Işığa gelin... ya da koşun ve karanlığa geri dönün.” Melisandre’nin altındaki çukurda alevler çıtırdıyordu. “Eğer hayatı seçiyorsanız, bana gelin.”

Ve geldiler. Tutsaklar kabaca inşa edilmiş ağıllarından çıkmaya başladılar, önce ağır ağır yürüdüler, kimi topallıyor ya da bir arkadaşına yaslanıyordu. *Eğer yemek yerseniz, bana gelin,* diye düşündü Jon. *Eğer donmazsanız ya da açlıktan kırılmazsanız, boyun eğin.* İlk birkaç tutsak, tereddütle, bir tuzaktan korkarak, kalasların yanından ve kazıkların arasından geçtiler, Melisandre’ye ve Sur’a doğru ilerlediler. Önden gidenlere bir zarar gelmediğini gördüklerinde, onları daha fazla tutsak takip etti. Sonra daha fazlası. Sonunda istikrarlı bir dere oluştu. Kraliçenin, çivili deri tunikler giyen ve yarım miğferler takan adamları, geçen her erkeğe, kadına ve çocuğa, beyaz büvet ağacından bir parça verdiler: Bir çubuk, kırık bir kemik kadar solgun lime lime bir dal, kan kırmızısı yapraklar.

Yeni tanrıyı beslemek için eski tanrılardan bir parça. Jon, kılıç elinin parmaklarını esnetti.

Ateş çukurundan yükselen ısı uzaktan bile hissediliyordu; yabanıllar için yakıcı olmalıydı. Jon, alevlere yaklaşan adamların korkuyla geri çekildiğini gördü, çocukların ağladığını duydu. Birkaç yabanıl ormana gitmek için döndü. Jon, her iki elinde de çocuklar olan genç bir kadının, tökezleyerek uzaklara kaçışını izledi. Kadın, her birkaç adımda, peşinden kimsenin gelmediğinden emin olmak için arkasına bakıyordu, ağaçlara yaklaştığında koşmaya başladı. Bir ihtiyar, kendisine verilen büvet ağacı parçasını silah olarak kullandı. Kraliçenin adamları mızraklarıyla üstüne çökene kadar, yaşlı adam elindeki ağaç parçasıyla etrafa saldırdı. Diğer tutsaklar, ihtiyar adamın bedeninin etrafından dolaşmak zorunda kaldılar, sonunda Sör Collins cesedi çukura attırdı. Bu olaydan sonra, daha fazla özgür insan ormanı tercih etti... on kişiden biri, belki.

Ama çoğu geldi. Arkalarında sadece soğuk ve ölüm vardı. Önlerindeyse umut. Ellerindeki ağaç parçalarını sıkı sıkı tutarak geldiler, sonra onlarla alevleri beslediler. R'hllor kıskanç bir ilahtı, her zaman açtı. Yeni tanrı, eski tanrının cesedini yalayıp yuttu ve Stannis'le Melisandre'nin devasa gölgelerini Sur'un üstüne düşürdü; buzun üstündeki yakut kırmızısı yansımalarda siyah suretler.

Kralın önünde diz çöken ilk kişi Sigorn'du. Thenn'in yeni Magnar'ı, babasının daha genç ve daha kısa bir tasviriydi... inceydi, kelleşmeye başlamıştı, bronz baldır zırhı ve bronz pullu deri mintan kuşanmıştı. Yeni Magnar'dan sonra, kemiklerden ve kaynatılmış deriden yapılmış zırhının içindeki Çıngıraklı geldi, miğfer olarak bir devin kafatasını takmıştı. Kemiklerin altında, çarpık kahverengi dişleri ve sararmış göz akları olan, harabeye dönmüş sefil bir yaratık vardı. *Küçük, kötücül ve tehlikeli bir adam. Zalim olduğu kadar aptal.* Jon, Çıngıraklı'nın sadık kalacağına bir an için bile inanmıyordu. Val'in, diz çöken affedilmiş adamı izlerken neler hissettiğini merak etti.

Çıngıraklı'yı daha önemsiz liderler takip etti. Boynuzayak adamlarından siyah ve sert ayakları olan iki şef. Sütnehri insanlarının büyük saygı duyduğu yaşlı bilge kadın. Siyah gözlü, cılız, on iki yaşında bir çocuk; Kargakatili Alfyn'in oğlu. Köpekbaşlı Harma'nın erkek kardeşi Halleck. Her biri kralın önünde diz çöktü.

Hava bu maskaralık için fazlasıyla soğuk, diye düşündü Jon. Stannis'i, "Özgür insanlar diz çökenleri hor görür," diyerek uyarmıştı.

"Gururlarını muhafaza etmelerine izin verirseniz sizi daha çok severler." Majesteleri Kral dinlememişti. "Onların kılıçlarına ihtiyacım var, öpücüklerine değil," demişti.

Diz çöken yabanıllar, kara kardeşlerin oluşturduğu sıraların önünden geçip ayaklarını sürüyerek kapıya doğru ilerlediler. Jon, Beygir'i, Saten'i ve yarım düzine adamı, yabanılları meşalelerle Sur'un içinden geçirmekle görevlendirmişti. Diğer uçta, yabanılları, sıcak soğan çorbasıyla dolu kâseler, kara ekmek parçaları ve sosisler bekliyordu. Giysiler de vardı: Pelerinler, pantolonlar, çizmeler, tunikler, kaliteli deri eldivenler. Yabanıllar bu gece temiz samanların üstünde, soğuğu uzakta tutacak ateşlerin yanında uyuyacaklardı. Bu kral, hiçbir şey değilse de sistemliydi. Bununla birlikte, Tormund Devfelaketi er ya da geç Sur'a tekrar saldıracaktı. Jon, o saat geldiğinde, Stannis'in yeni kullarının hangi tarafı seçeceğini merak ediyordu. *Onlara arazi ve merhamet bağışlayabilirsin ama özgür insanlar kendi krallarını kendileri seçerler. Ve seçtikleri kral Mance'ti, sen değildin.*

Bowen Marsh, bineğini Jon'unkinin yanma getirdi. "Bu, görmeyi asla düşünmediğim bir gün." Lord Kâhya, Kafatası Köprüsü'nde aldığı baş yarasından sonra gözle görülür şekilde zayıflamıştı. Tek kulağının bir kısmı gitmişti. *Artık bir nar gibi görünmüyor,* diye düşündü Jon. 'Yabanılları Gorge Boğazı'nda durdurmak için kanadık," dedi Marsh. "Orada iyi adamlar katledildi, arkadaşlar ve kardeşler. Ne uğruna?"

Sör Alliser Thorne zehirli bir ses tonuyla, "Diyar bütün bunlar için bize lanet okuyacak," diye duyurdu. "Batıdiyar'daki her dürüst adam, Gece Nöbetçileri'nin adını duyduğunda başını çevirecek ve tükürecek."

Sen dürüst adamlar hakkında ne bilirsin ki? "Sıralarda sessizlik." Sör Alliser, Janos başını kaybettiğinden beri daha ihtiyatlı olmuştu ama kötülük hâlâ oradaydı. Jon, Slynt'in reddettiği görevi Alliser'e vermeyi düşünmüştü fakat adamın yakınlarda olmasını istiyordu. İki adamın daha tehlikeli olanı her zaman Alliser'di. Jon, Bozkalkan'ın komutasını, Gölge Kule'den kır saçlı bir kâhyaya vermişti.

İki yeni garnizonun bir fark yaratacağını umuyordu. *Nöbet, özgür insanları kanatabilir ama neticede onları durdurmayı umut edemeyiz.* Mance Rayder'ı ateşe vermek bu gerçeği değiştirmezdi. *Sayımız hâlâ çok az ve onlar hâlâ çok kalabalık. Ayrıca, korucular olmadan kör sayılırız. Dışarı adamlar göndermek zorundayım. Ama gönderirsem geri dönerler mi*?

Sur'un içindeki tünel dar ve dolambaçlıydı. Yabanılların çoğu yaşlı, hasta ya da yaralıydı. Bu yüzden gidiş, acı verecek kadar ağırdı. Son yabanıl diz çöktüğünde akşam olmuştu. Çukurdaki ateş yüksek değildi ve kralın Sur'daki gölgesi eski boyutunun dörtte birine düşmüştü. Jon Kar, havada nefesini görebiliyordu. *Soğuk,* diye düşündü *ve daha da soğuk oluyor. Bu maskaralık*

yeterince uzadı.

Kırk tutsak, çitlerin yanında oyalanıyordu. Aralarında dört dev vardı; düşük omuzlan, ağaç gövdeleri kadar kalın bacakları ve kocaman, taraklı ayakları olan muazzam, kıllı yaratıklar. İri olmalarına rağmen, devler Sur'un içinden geçebilirdi ama içlerinden biri mamutunu terk etmek istemiyordu ve diğerleri de onu bırakmıyordu. Diğerlerinin tümü insan endamındaydı. Bazıları ölmüştü, bazıları ölmek üzereydi; çoğu onların akrabaları ya da yakın arkadaşlarıydı, onları bir kâse soğan çorbası uğruna bile terk etmek istemiyorlardı.

Kimi titriyordu, kimi titreyemeyecek kadar uyuşmuştu, kralın Sur'da gümbürdeyen sesini dinlediler. "Gitmekte özgürsünüz," dedi Stannis. "Şahit olduğunuz şeyi insanlarınıza anlatın. Onlara gerçek kralı gördüğünüzü ve kral huzurunu bozmadıkları sürece bu diyarda hoş karşılanacaklarını söyleyin. Aksi takdirde, yapacakları en iyi şey kaçmak ya da saklanmak olur. Sur'uma başka bir saldırı düzenlenmesine tahammül etmeyeceğim."

"Tek diyar, tek tanrı, tek kral\" diye bağırdı Leydi Melisandre.

Kraliçenin adamları, mızraklarının dibini kalkanlarına vurarak Melisandre'nin çığlığını devam ettirdiler. "*Tek diyar, tek tanrı, tek kral. STANNIS! STANNIS! TEK DİYAR, TEK TANRI, TEK KRAL!"*

Jon, Val'in bu tezahürata katılmadığını gördü. Gece Nöbetçileri'nin kardeşleri de katılmamıştı. Bu hengâme sırasında, geride kalan az sayıda yabanıl da ağaçların arasında kayboldu. En son devler gitti, ikisi bir mamutun sırtına binmişti, diğer ikisi yayandı.

Sadece ölüler arkada bırakılmıştı. Jon, Stannis'in, Melisandre'yle birlikte platformdan inişini izledi. *Kralın yanından asla uzun zaman için ayrılmıyor.* Şeref muhafızları kralın etrafını sardı; Sör Godry, Sör Clayton ve bir düzine şövalye daha, hepsi kraliçenin adamlarıydı. Ay ışığı zırhlarında pırıldıyor ve rüzgâr pelerinlerini kamçılıyordu. "Lord Kâhya," dedi Jon, Marsh'a. "Çitleri odun olarak kullanmak için kırın ve cesetleri ateşe atın."

"Lordum nasıl emrederse." Marsh emirler bağırdı ve kâhyalardan oluşan bir sürü ahşap duvarlara saldırmak için sıradan ayrıldı. Lord Kâhya kaşlarını çatarak onları seyretti. "Şu yabanıllar... sizce sadık kalacaklar mı lordum?"

"Bazıları kalacak. Hepsi değil. Korkaklarımız, düzenbazlarımız, zayıf karakterlilerimiz ve budalalarımız var, onların da olduğu gibi."

"Yeminlerimiz... biz diyarı koruyacağımıza dair yemin ettik..." "Özgür insanlar, Lütufa yerleştiklerinde diyarın bir parçası olacaklar," diye hatırlattı Jon. "Bunlar vahim günler ve muhtemelen daha vahim olacaklar. Gerçek düşmanımızın yüzünü gördük; parlak mavi gözleri olan ölü bir yüz. O yüzü

özgür insanlar da gördü. Stannis bu konuda yanılmıyor. Yabanıllarla ortak bir dava oluşturmak zorundayız.”

“Ortak düşmana karşı ortak bir dava, bunu kabul edebilirim,” dedi Bowen Marsh, “lâkin on binlerce yarı aç vahşinin Sur’u geçmesine izin veremeyiz. Bırakın da biz kapıları mühürlerken onlar kasabalarına geri dönsünler ve Ötekiler’le orada dövüşsünler. Othell bunun zor olmayacağını söylüyor. Yapmamız gereken tek şey, tünelleri molozla doldurmak ve katil deliklerine su dökmek, işin gerisini Sur halledecek. Soğuk, ağırlık... bir ay dönümü içinde, hiçbir zaman hiçbir kapı olmamış gibi olacak. Düşmanlarımız içeri girmek için yol kazmak zorunda kalacak.”

“Ya da tırmanmak.”

“Bu pek mümkün değil,” dedi Bowen Marsh. “Bunlar, bir kadın çalmak ve biraz yağma yapmak için dışarı çıkmış akıncılar değiller. Tormund’un yanında yaşlı kadınlar, çocuklar, koyun ve keçi sürüleri, hatta mamutlar olacak. Bir kapıya ihtiyacı var ve sadece üç kapı kaldı. Eğer tırmanıcılar gönderecek olursa, pekâlâ, onlara karşı koymak, kazandaki bir balığı zıpkınlamak kadar kolay.”

Balık asla kazandan çıkmaz ve insanın karnına bir mızrak saplamaz. Jon, Sur’a bizzat tırmanmıştı.

Marsh devam etti. “Topladığımız kullanılmış okların sayısına bakılacak olursa, Mance Rayder’ın yayaları bize on bin ok fırlatmış olmalı. Bu okların yüzden azı Sur’un tepesine ulaştı, çoğu da serseri rüzgârlar tarafından o kadar yükseğe taşındı. Orada can veren tek adam, Gül Ormanı’ndan Kızıl Alyn’di ve onu öldüren, bacağına hafifçe batan ok değil, kendi hatasıydı. Donal Noye kapıyı savunurken öldü. Kahramanca bir eylem, evet... ama kapı mühürlenmiş olsaydı, cesur zırh ustamız hâlâ bizimle birlikte olabilirdi. İster yüz düşmanla yüzleşelim, ister yüz bin düşmanla, biz Sur’un tepesinde ve onlar yerde olduğu sürece bize zarar veremezler.”

Haksız değil. Mance Rayder’ın ordusu, Sur’un karşısında, taşlı bir kıyıya vuran dalgalar misali kırılmıştı, hâlbuki Sur’u savunan adamlar bir avuç ihtiyardan, yeşil oğlandan ve sakattan oluşuyordu. Buna rağmen, Bowen’ın önerdiği şey Jon’un bütün içgüdülerine tersti. “Eğer kapıları mühürlersek korucuları dışarı gönderemeyiz,” dedi Jon. “Kör gibi oluruz.”

“Lord Mormont’un son keşif gezisi, Nöbet’in dörtte birine mal oldu lordum. Elimizde kalan kuvveti muhafaza etmemiz gerek. Her ölümle küçülüyoruz, çok zayıfladık... Doğru olanı yap ve mücadeleyi kazan, derdi amcam eskiden. Sur’dan daha önemli bir şey yok Lord Kumandan.”

“Stannis, diz çöken her yabanıla arazi, yiyecek ve adalet vadediyor. Kapıları

mühürlememize asla izin vermez.”

Marsh tereddüt etti. “Lord Kar, ben dedikodu yapmayı seven bir adam değilim. Lâkin Stannis’le fazla... fazla yakın olduğunuza dair konuşmalar yapılıyor. Hatta bazıları diyor ki...”

Asi ve dönek olduğumu söylüyorlar. Evet, aynı zamanda piç ve varg. Janos Slynt gitmiş olabilirdi ama adamın yalanları kalmıştı. “Neler söylediklerini biliyorum.” Jon fısıltıları duymuştu, kendisi avludan geçerken başka tarafa dönen adamları görmüştü. “Benden ne yapmamı istiyorlar? Hem Stannis’e hem de yabanıllara karşı kılıç kuşanmamı mı? Majesteleri Kral bizden üç kat fazla savaşçıya sahip, ayrıca o bizim konuğumuz. Misafirperverlik yasaları onu koruyor. Üstelik ona ve adamlarına borçluyuz.”

“Lord Stannis yardıma ihtiyacımız olduğu sırada bize yardım etti,” dedi Marsh inatla, “ama o hâlâ bir asi ve davası ölüme mahkûm. Eğer Demir Taht bizi vatan hainleri olarak bellerse, biz de ölüme mahkûm olacağız. Kaybeden tarafı seçmediğimizden emin olmalıyız.”

“Taraf seçmek gibi bir niyetim yok,” dedi Jon, “ama ben, bu savaşın neticesinden sizin kadar emin değilim lordum. Lord Tywin ölmüşken, değilim. Eğer Kral Yolu’ndan gelen haberlere inanılabilirse, Kral Eli bir tuvalette otururken kendi oğlu tarafından katledildi.” Jon, Tyrion Lannister’ı ezcümle tanımıştı. *Elimi sıktı ve bana arkadaşlık unvanı verdi. O* küçük adamın içinde kendi babasını öldüren bir katil olduğuna inanmak zordu ama Lord Tywin’in vefatı şüphe götürmez bir gerçekmiş gibi görünüyordu. “Kral Toprakları’ndaki aslan henüz bir yavru ve Demir Taht’ın yetişkin adamları dahi lime lime ettiği bilinir.”

“Kral bir çocuk olabilir lordum, lâkin... Kral Robert çok sevilirdi ve adamlar Tommen’ı onun oğlu olarak kabul ediyorlar. Stannis’i ne kadar çok görürlerse, onu o kadar az seviyorlar. Adamların çok azı, Leydi Melisandre’den, kadının ateşlerinden ve o gaddar tanrısından hoşlanıyor. Şikâyetçiler.”

“Lord Mormont’tan da şikayetçiydiler. Yaşlı Ayı bir keresinde, ‘Erkekler karılarından ve lordlarından şikayet etmeyi severler,’ demişti. ‘Karısı olmayanlar, lordlarından iki kat fazla şikâyet ederler.’ ” Jon Kar tutsak kampına doğru baktı. İki duvar yıkılmıştı, üçüncüsü hızla yıkılıyordu. “Sizi buradaki işleri bitirmeniz için yalnız bırakıyorum Bowen. Bütün cesetlerin yakıldığından emin olun. Tavsiyeleriniz için teşekkür ederim. Size söz veriyorum, söylediğiniz her şeyi düşüneceğim.”

Jon kapıya doğru yürürken, çukurun etrafındaki hava hâlâ dumanla ve uçuşan küllerle kaplıydı. Jon kapıya vardığında, bineğini buzun içinden yürütüp

güneye geçirmek için atından indi. Efkârlı Edd, bir meşaleyle birlikte Jon'un önünden gitti. Meşalenin alevi tavam yalıyordu, Jon ve Edd'in üstüne soğuk gözyaşları damlıyordu.

"Borunun yandığını görmek rahatlatıcıydı lordum," dedi Edd. "Daha geçen gece, rüyamda Sur'un tepesinden aşağı işediğimi gördüm, tam işediğim sırada biri boruyu öttürmeye karar verdi. Şikâyet ediyor değilim. Bu rüya, Köpekbaşlı Harma tarafından domuzlara yem edildiğim rüyalardan daha iyiydi."

"Harma öldü," dedi Jon. "Ama domuzlar ölmedi. Bana, Katil'in bir zamanlar domuz buduna baktığı gibi bakıyorlar. Yabanılların bize zarar vermek niyetinde olduğunu söylemiyorum. Evet, tanrılarını doğradık ve onları tanrılarının parçalarını yakmaya zorladık. Ama onlara soğan çorbası verdik. Bir kâse soğan çorbasıyla kıyaslandığında, bir tanrı nedir ki? Biraz çorba benim de işime yarardı."

Jon'un siyahlarına duman ve yanmış et kokusu sinmişti. Jon yemek yemesi gerektiğini biliyordu ama açlık duyduğu şey yemek değil, dostluktu. Üstat Aemon'la birlikte içilecek bir kadeh şarap, Sam'le edilecek birkaç sessiz kelam, Pyp, Grenn ve Kurbağa'yla atılacak birkaç kahkaha. Ama Aemon ve Sam gitmişlerdi, Jon'un diğer arkadaşları da... "Bu akşam, yemeğimi adamlarla birlikte yiyeceğim."

"Sığır haşlama ve şeker pancarı." Efkârlı Edd mutfakta ne pişirildiğini her zaman bilirdi. "Ama Hobb, bayır turbunun bittiğini söyledi. Bayır turbu olmayan sığır haşlama ne işe yarar ki?"

Ortak salon yabanıllar tarafından yakıldığından beri, Gece Nöbetçileri'nin adamları silahhanenin altındaki taş mahzende yemek yiyordu. Mahzen, iki sıra taş sütunla bölünmüş mağaramsı bir alandı, tonozlu bir çatısı vardı, duvarlarına şarap ve bira fıçıları dizilmişti. Jon içeri girdiğinde, dört inşaatçı basamaklara en yakın masada taş oyunu oynuyordu. Ateşin yakınında bir grup korucu ve kralın birkaç adamı oturuyordu, sessizce konuşuyorlardı.

Daha genç adamlar başka bir masada toplanmışlardı. Pyp, bıçağını bir şalgama saplamıştı. "Gece karanlık ve şalgam dolu," dedi vakur bir ses tonuyla. "Geyik eti için dua edelim çocuklarım. Biraz soğan ve lezzetli sosla pişirilmiş geyik eti için dua edelim." Çocuğun arkadaşları güldü; Grenn, Kurbağa, Saten, hepsi birden.

Jon Kar kahkahalara katılmadı. "Bir başka adamın duasıyla alay etmek aptalcadır Pyp. Ve tehlikelidir."

"Eğer kırmızı tanrı gücendiyse, beni çarpsın."

Bütün gülümsemeler soldu. "Biz rahibeye gülüyorduk," dedi Saten; bir

zamanlar Eski Şehir'de fahişelik yapmış, yakışıklı bir delikanlıydı. "Sadece şakalaşıyorduk lordum."

"Sizin kendi tanrılarınız var, onun da kendi tanrısı. Kadını rahat bırakın."

"O bizim tanrılarımızı rahat bırakmıyor," diye itiraz etti Kurbağa. "Yedi'ye sahte tanrılar diyor. Eski tanrılara da. Yabanıllara büvet ağacı dallarını yaktırdı. Gördün."

"Leydi Melisandre benim komutam altında değil. Siz öylesiniz. Kralın adamlarıyla benim adamlarım arasında bir düşmanlık olmasını istemiyorum."

Pyp bir elini Kurbağa'nın koluna koydu. "Daha fazla vraklama cesur Kurbağa, zira Muhteşem Lord Kar'ımız konuştu." Pyp ayağa fırladı ve Jon'a karşı alaycı bir reverans yaptı. "Lütfen beni bağışlayın. Bundan böyle, lordumun izni olmadan kulaklarımı bile oynatmayacağım."

Bunun bir oyun olduğunu düşünüyor. Jon, çocuğu sarsıp aklını başına getirmek istedi. "Kulaklarını istediğin kadar oynat. Sorun yaratan şey, oynayan dilin."

"Daha dikkatli olmasını sağlayacağım," diye söz verdi Grenn, "eğer olmazsa onu pataklayacağım." Duraksadı. "Lordum, yemeğini bizimle mi yiyeceksin? Owen, kenara kay ve Jon için yer aç." Jon'un en çok istediği şey buydu. Kendine, *hayır,* demek zorundaydı, *o günler geride kaldı.* Bu idrak, Jon'un karnında bir bıçak gibi büküldü. Onu hükmetmesi için seçmişlerdi. Sur onundu. Arkadaşlarının hayatları da öyle. *Bir lord, adamlarım sevebilir,* Jon babasının sesini duyabiliyordu, ama onlarla arkadaş olamaz. *Bir gün onlar hakkında hüküm vermek ya da onları ölüme göndermek zorunda kalabilir.* "Başka bir gün," diyerek yalan söyledi Lord Kumandan. "Edd, en iyisi sen yemeğini ye. Benim yapacak işlerim var." Dışarıdaki hava öncekinden de soğuktu. Jon, kalenin karşı tarafındaki Kral Kulesi'nin pencerelerinde pırıldayan mum ışığını görebiliyordu. Val kulenin çatısındaydı, Sur'a bakıyordu. Stannis,

Val'i, kendi odasının üstündeki odada sıkı gözetim altında tutuyordu ama egzersiz yapması için siperlerde yürümesine izin veriyordu. *Yalnız görünüyor,* diye düşündü Jon. *Yalnız ve güzel.* Ygritte, ateşle öpülmüş kızıl saçlarıyla kendince güzeldi ama onun yüzünü canlandıran şey gülümsemesiydi. Val'in gülümsemesine gerek yoktu; dünyadaki bütün saraylarda, adamların kafalarını kendine döndürebilirdi.

Bununla birlikte, yabanıl prensesi gardiyanları tarafından sevilmiyordu. Val "diz çökenler" diyerek onları aşağılıyordu ve üç kez kaçmaya kalkışmıştı. Bir keresinde, silahlı bir asker onun yanında dikkatsiz davranmıştı, Val askerin hançerini kınından kapmış ve adamın boğazını delmişti. Hançer yarım santim

sola kayşa, asker ölebilirdi.

Yalnız, güzel ve ölümcül, diye düşündü Jon Kar *ve ona sahip olabilirdim. Ona, Kışyarı'na ve lord babamın adına.* Jon, bunların yerine siyah bir pelerin ve buzdan bir duvar tercih etmişti. Onuru tercih etmişti. *Piçlere özgü bir onur.*

Jon avluyu geçerken, Sur sağında yükseldi. Sur'un yüksek buzları hafifçe parlıyordu ama aşağısı gölgelerden ibaretti. Kapıdaki parmaklıkların arasından turuncu loş bir ışık süzülüyordu; muhafızlar rüzgârdan korunmak için oraya sığınmıştı. Jon, sallanan ve buza sürtünen vincin zincirlerinden gelen gıcırtıyı duyabiliyordu. Yukarıdaki devriyeler, ısınmak için kullandıkları kulübenin içinde, bir maltızın etrafında toplanmış olmalılardı, rüzgârı bastırıp seslerini duyurabilmek için bağırıyorlardı. Yoksa çabalamaktan vazgeçerlerdi ve her adam kendi sessizlik gölünde boğulurdu. *Buzda yürüyor olmalıydım. Sur benim.*

Hayalet ortaya çıktığında, Jon, Lord Kumandan Kulesi'nin iskeletinin altında yürüyordu, Ygritte'in onun kollarında öldüğü noktayı geçmişti. Ulu kurdun ılık nefesi soğuk havada buharlaşıyordu. Hayvanın kırmızı gözleri ateş gölleri gibi ışıldıyordu. Jon'un ağzı sıcak kan tadıyla doldu ve Jon, Hayalet'in o gece ne öldürdüğünü anladı. *Hayır,* diye düşündü. *Ben insanım, kurt değilim.* Eldivenli elinin tersiyle ağzını ovuşturdu ve tükürdü.

Clydas hâlâ kuşluğun altındaki dairede kalıyordu. Jon'un kapıyı çaldığını duyunca, elinde ince bir mumla ayaklarını sürüyerek geldi. "Rahatsız ediyor muyum?" diye sordu Jon.

"Hiç değil." Clydas kapıyı ardına kadar açtı. "Baharatlı şarap kaynatıyordum. Lordum bir kadeh alır mı?"

"Zevkle." Jon'un elleri soğuktan katılaşmıştı. Jon eldivenlerini çıkardı ve parmaklarını esnetti.

Clydas, şarabı karıştırmak için şömineye döndü. En az altmış yaşındaydı. *Yaşlı bir adam. Sadece Aemon'la kıyaslandığında genç görünüyor.* Kısa ve yuvarlaktı. Geceye ait bir yaratığın loş ve pembe gözlerine sahipti. Kafa derisine birkaç beyaz saç tutunmuştu. Clydas şarabı getirdiğinde, Jon kadehi iki eliyle birden kavradı, baharatları kokladı, içkiyi yudumladı. Sıcaklık göğsüne yayıldı. Jon, ağzındaki kan tadından kurtulmak için büyük bir yudum daha aldı.

"Kraliçenin adamları Sur'un Ötesindeki Kral'ın korkakça öldüğünü söylüyorlar. Adamın merhamet için yalvardığını ve krallığını inkâr ettiğini söylüyorlar."

"Bunları yaptı. Işık Getiren daha önce hiç görmediğim kadar parlaktı. Güneş kadar parlaktı." Jon kadehini kaldırdı. "Stannis Baratheon'a ve onun sihirli kılıcına." Ağzındaki şarap tadı acıydı.

“Majesteleri Kral kolay bir adam değil. Taç takanların çok azı kolaydır. Üstat Aemon, *birçok iyi adam, kötü krallar olmuşlardır,* derdi *ve bazı kötü adamlar, iyi krallar olmuşlardır."*

“O bilirdi.” Aemon Targaryen, Demir Taht’ın üstünde dokuz kral görmüştü. O bir kralın oğlu, bir kralın kardeşi ve bir kralın amcasıydı. “Üstat Aemon’ın bana bıraktığı kitaba baktım. *Yeşim İcmali.* Sayfalar Azor Ahai’den bahsediyor. Işık Getiren onun kılıcıymış. Votar’a inanacak olursak, Azor o kılıcı karısının kanıyla tavlamış. Bu olaydan sonra Işık Getiren asla soğuk olmamış, Nissa Nissa kadar ılıkmış. Mücadelede kıpkırmızı yanarmış. Azor Ahai bir keresinde bir canavarla dövüşmüş. Kılıcı yaratığın karnına sapladığında, canavarın kanı kaynamaya başlamış. Canavarın ağzından duman ve buhar çıkmış, gözleri eriyip yanaklarına akmış ve bedeni alev almış.”

Clydas gözlerini kırpıştırdı. “Kendi ısısını yaratan bir kılıç...” “...Sur’da çok işe yarardı.” Jon, şarap kadehini bir kenara koydu ve köstebek derisinden yapılmış siyah eldivenlerini taktı. “Stannis’in savurduğu kılıcın soğuk olması büyük talihsizlik. *Stannis’in* Işık Getiren’inin mücadelede nasıl davranacağını görmek isterdim. Şarap için teşekkür ederim. Hayalet, gel.” Jon Kar pelerinin başlığını yukarı çekti ve kapıyı açtı. Beyaz kurt onun peşinden gecenin içine yürüdü.

Silahhane sessiz ve karanlıktı. Jon, mızraklarla dolu sessiz sıraların önünden geçmeden önce muhafızları başıyla selamladı. Kılıç kemerini kapının yanındaki bir kancaya astı, pelerinini de bir diğerine. Eldivenlerini çıkardı, elleri katı ve soğuktu. Jon’un mumları yakması epey vakit aldı. Hayalet, halının üstüne kıvrılıp uykuya daldı ama Jon henüz dinlenemezdi. Çam ağacından yapılmış çentikli masanın üstü, Sur’un ve Sur’un ötesindeki toprakların haritalarıyla, korucuların isim listesiyle ve Sör Denys Mallister’ın el yazısıyla yazılıp Gölge Kule’den gönderilmiş bir mektupla kaplıydı.

Jon, Gölge Kule’den gelen mektubu tekrar okudu, bir tüy kalemin ucunu sivriltti ve siyah mürekkeple dolu bir hokkanın tıpasını çıkardı. İki mektup yazdı. İlk mektup Sör Denys’e, İkincisi Cotter Pyke’aydı. Adamların her ikisi de Jon’u daha fazla adam için sıkıştırıyordu. Jon, Halder ile Kurbağa’yı batıya, Gölge Kule’ye yolladı. Grenn’le Pyp’i de Kıyıdaki Doğugözcüsü’ne. Mürekkep düzgün bir şekilde akmıyordu ve Jon’un bütün kelimeleri kaba, sert ve biçimsiz görünüyordu ama Jon inat etti.

Sonunda kalemi masaya bıraktığında oda loş ve soğuktu. Jon, duvarların üstüne geldiğini hissedebiliyordu. Yaşlı Ayı’nın kuzgunu pencereye tünemişti, kurnaz ve siyah gözleriyle Jon’a yukarıdan bakıyordu. *Benim son dostum,* diye

düşündü Jon kederle. *Senden uzun yaşasam iyi olur, yoksa benim yüzümü de yersin.* Hayalet sayılmazdı. Hayalet bir dosttan daha yakındı. Hayalet onun bir parçasıydı.

Jon ayağa kalktı ve bir zamanlar Donal Noye'a ait olan dar yatağa gitmek için basamakları tırmandı. *Burası benim yerim*, diye düşündü soyunurken, şu andan, hayatımın sonuna kadar.

DAENERYS

Irri onun kolunu hafifçe sarsarken, “Ne oldu?” diye feryat etti Daenerys. Dışarısı kör karanlıktı. *Ters giden bir şeyler var,* Dany hemen anlamıştı. “Daario mu? Ne oldu?” Rüyasında, o ve Daario, karı ve kocaydılar. Kırmızı kapılı taş bir evde, basit bir hayat yaşayan basit bir aileydiler. Rüyasında, Daario onun her yerini öpüyordu... ağzını, boynunu, göğüslerini.

“Hayır, *Khaleesi* diye mırıldandı Irri. “Hadımınız Gri Solucan ve kel adam. Onları görecek misiniz?”

“Evet.” Dany, saçlarının karmakarışık ve yatak giysilerinin dağınık olduğunu fark etti. “Giyinmeme yardım et. Bir kadeh şarap da istiyorum. Kafamı temizlemek için.” *Rüyamı boğmak için.* Dany yumuşak hıçkırık sesleri duyuyordu. “Ağlayan kim?”

“Köleniz Missandei.” Jhiqui’nin elinde ince bir mum vardı. “Hizmetkârım. Benim kölem yok.” Dany anlamamıştı. “Neden ağlıyor?”

“Ağabeyi için,” dedi Irri.

Dany, hikâyenin geri kalanını Skahaz, Reznak ve Gri Solucan’dan öğrendi. Adamların getirdiği havadislerin kötü olduğunu onlar tek kelime etmeden önce biliyordu. Kelkafa’nın çirkin suratına bir kez bakmak, bunu anlamak için yeterliydi. “Harpiya’nın Oğulları mı?”

Skahaz başıyla onayladı. Adamın ağzı gaddardı.

“Kaç ölü var?”

Reznak ellerini ovuşturdu. “Do-dokuz Majesteleri. Pis ve şeytani bir iş. Dehşet verici bir gece, dehşet verici.”

Dokuz. Bu kelime, Dany’nin kalbine saplanan bir hançerdi. Gölge savaş, her gece, Meereen’in basamaklı piramitlerinin altında en baştan başlıyordu. Güneş her sabah taze cesetlerin üstüne doğuyordu. Cesetlerin yanındaki kiremitlerin üstüne kanla harpiyalar çiziliyordu. Fazlaca müreffeh yaşayan ya da fazlaca açıksözlü olan her azatlı köle cinayet için hedef oluyordu. *Ama bir gecede dokuz kişi...* Bu, Dany’yi korkuttu. “Anlatın.”

Gri Solucan konuştu. “Kullarınız, Majesteleri Kraliçe’mizin barışını

muhafaza etmek için Meereen'in kiremitlerinde yürüdükleri sırada tuzağa düşürüldüler. Kullarınızın hepsi iyi silahlanmıştı, mızrakları, kalkanları ve kısakılıçları vardı, ikişer ikişer yürüyorlardı ve ikişer ikişer öldüler. Kullarınız Kara Yumruk ve Cetherys, Mazdhan'ın Labirent'inde arbalet okları tarafından katledildiler. Kullarınız Mossador ve Duran, nehir duvarının altında, yukarıdan atılan taşlarla ezildiler. Kullarınız Altınsaçlı Eladon ve Sadık Mızrak, her gece nöbetlerinden sonra uğradıkları şaraphanede zehirlendiler."

Mossador. Dany yumruğunu sıktı. Missandei ve ağabeyleri, Şahmeran Adaları'ndan gelen akıncılar tarafından Naath'taki evlerinden alınmış ve Astapor'daki köleliğe satılmışlardı. Genç yaşına rağmen lisanlara karşı büyük bir istidat gösteren Missandei, İyi Ustalar tarafından bir kâtibe yapılmıştı. Mossador ve Marselen o kadar şanslı değillerdi. Hadım edilmiş ve birer Lekesiz'e dönüştürülmüşlerdi. "Katillerden herhangi biri yakalandı mı?"

"Kullarınız, şaraphanenin sahibini ve adamın kızlarını tutukladılar. Şüpheliler, masum olduklarını söylediler ve merhamet için yalvardılar."

Hepsi masum olduğunu söyler ve merhamet için yalvarır. "Onları Kelkafa'ya verin. Skahaz, onları birbirlerinden ayrı tut ve sorgula."

"Emredersiniz İlahemiz. Onları tatlılıkla mı yoksa acımazca mı sorgulamamı istersiniz?"

"Başlangıç olarak, tatlılıkla. Hikâyelerini ve zikrettikleri isimleri dinle. Bu işte parmakları olmayabilir." Dany duraksadı. "Soylu Reznak dokuz kişi dedi. Başka kimler var?"

"Üç azatlı köle, evlerinde öldürüldüler," dedi Kelkafa. "Bir tefeci, bir kunduracı ve arpçı Rylona Rhee. Kızı öldürmeden önce parmaklarını kesmişler."

Kraliçe irkildi. Rylona Rhee, arpını Bakire kadar tatlı çalardı. Yunkai'de bir köleyken, şehirdeki her soylu aile için müzik yapmıştı. Meereen'de, Yunkaili azatlı köleler arasında bir lidere dönüşmüştü, Dany'nin meclisinde onların sesi olmuştu. "Şu şarap satıcısından başka tutuklumuz yok mu?"

"Bu kulunuz itiraf etmekten hicap duyuyor ama yok. Bizi affedin lütfen."

Merhamet, diye düşündü Dany. *Ejderhanın merhametini alacaklar.* "Skahaz, fikrimi değiştirdim. Adamı acımasızca sorgula." "Bunu yapabilirim. Ya da baba izlerken kızları acımasızca sorgulayabilirim. Adam bu sayede birkaç isim verebilir."

"En iyisi hangisi olacaksa onu yap ama bana isimler getir." Dany'nin öfkesi, midesinde yanan bir ateşe dönüşmüştü. "Daha fazla Lekesiz'in katledilmesine müsaade etmeyeceğim. Gri Solucan, adamlarını kışlalara geri çek. Bundan böyle duvarlarımı, kapılarımı ve şahsımı koruyacaklar. Bugünden itibaren,

Meereen'deki barışı muhafaza etmek Meereenliler'in işi olacak. Skahaz, bana eşit sayıda kelkafa ve azatlı köleden oluşan yeni bir nöbet kur." "Emredersiniz. Kaç adam olsun?"

"Ne kadar adama ihtiyacın varsa o kadar."

Reznak mo Reznak soluk soluğaydı. "Majesteleri, onca adamın maaşını ödeyecek sikkeler nereden gelecek?"

"Piramitlerden. Adını kan vergisi koyun. Her piramitten, Harpiya'nın Oğulları'nın öldürdüğü her azatlı köle karşılığında yüz altın alacağım."

Dany'nin sözleri, Kelkafa'nın yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Halledilecek," dedi adam. "Lâkin Majesteleri bilmeli ki, Ulu Ustalar Zhak ve Merreq, piramitlerini boşaltıp şehirden ayrılmak için hazırlık yapıyorlar."

Daenerys, Zhak ve Merreq'den ölümüne bezmişti. Önemli ve önemsiz bütün Meereenliler'den bezmişti. "Bırakın gitsinler. Fakat sırtlarındaki giysilerden başka hiçbir şey götürmesinler. Adamların bütün altınlarının burada, bizimle kaldığından emin olun. Yiyecek stoklarının da."

"Majesteleri," diye mırıldandı Reznak mo Reznak, "bu soylu adamların düşmanlarımıza katılmak niyetinde olduklarını bilemeyiz. Büyük ihtimalle, tepelerdeki malikânelerine gidiyorlar." "Öyleyse altınlarını güvende tutmamıza itiraz etmezler. Tepelerde satın alacak bir şey yok."

"Çocukları için korkuyorlar," dedi Reznak.

Evet, diye düşündü Dany, *ben de*. "Onları da güvende tutmalıyız. Her iki adamdan da ikişer çocuk alacağım. Diğer piramitlerden de. Bir kız ve bir erkek."

"Rehineler," dedi Skahaz mutlulukla.

"Yaver çömezleri ve kadeh taşıyıcılar. Eğer Ulu Ustalar itiraz edecek olurlarsa, onlara, bir çocuğun sarayda hizmet vermek üzere seçilmesinin, Batıdiyar'da büyük bir onur olduğunu söyleyin." Dany geri kalanım söylemedi. "Gidin ve emirlerimi yerine getirin. Yası tutulacak ölülerim var."

Dany piramidin tepesindeki dairesine döndüğünde, Missandei'yi yatağının üstünde sessizce ağlarken buldu. Küçük kâtibe, hıçkırıklarının sesini boğmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. "Gel de benimle uyu," dedi Dany. "Şafağa saatler var.".

"Majesteleri bu kuluna çok nazik davranıyor." Missandei yatak örtüsünün altına girdi. "O iyi bir ağabeydi."

Dany kollarını kıza doladı. "Bana onu anlat."

"Biz küçükken, bana ağaçlara tırmanmayı öğretti. Elleriyle balık tutabilirdi. Bir keresinde onu bahçemizde uyurken buldum, üzerinde yüzlerce kelebek uçuşuyordu. O sabah ağabeyim çok güzel görünüyordu. Bu kulunuz... yani ben,

onu çok severdim.” “O da seni severdi.” Dany kızın saçlarını okşadı. “İste ve seni bu berbat yerden göndereyim tatlım. Bir gemi bulurum ve seni evine gönderirim. Naath’a.”

“Sizinle kalmayı tercih ederim. Naath’ta korkarım. Ya köle tacirleri tekrar gelirse? Sizin yanınızdayken kendimi güvende hissediyorum.”

Güven. Bu kelime, Dany’nin gözlerini yaşlarla doldurdu. “Seni güvende tutmak istiyorum.” Missandei sadece bir çocuktu. Dany onun yanında, kendisi de tekrar çocuk olabilirmiş gibi hissediyordu. “Ben küçükken kimse beni güvende tutmadı. Tamam, Sör Willem tuttu ama sonra öldü. Ve Viserys... seni korumak istiyorum ama... bu çok zor. Güçlü olmak çok zor. Her zaman ne yapmam gerektiğini bilemiyorum. Ama bilmek zorundayım. Bu insanların sahip olduğu tek şey benim. Ben kraliçeyim. Ben... ben...” “...annesiniz,” diye fısıldadı Missandei.

“Ejderhaların annesi.” Dany titredi.

“Hayır. Hepimizin annesi.[4]” Missandei, Dany’ye daha sıkı sarıldı. “Majesteleri uyumalı. Şafak yakında burada olacak. Meclis de öyle.”

“İkimiz de uyuyacağız ve daha güzel günlerin rüyasını göreceğiz. Gözlerini kapat.” Missandei gözlerini kapattığında, Dany kızın göz kapaklarını öptü ve onu güldürdü.

Ama öpücükler, uykudan daha kolay geliyordu. Dany gözlerini kapattı ve evini düşünmeye çalıştı. Ejderha Kayası’nı, Kral Toprakları’nı ve Viserys’in anlattığı bütün diğer yerleri... ama düşünceleri, acı bir rüzgâra yakalanmış gemiler gibi Köle Körfezi’ne dönüp duruyordu. Missandei derin uykuya daldığında, Dany kızın kollarının arasından kaydı ve dışarı çıktı. Şafak öncesi karanlıkta, kiremitten inşa edilmiş korkuluklara dayanıp şehre baktı. Önünde bin çatı uzanıyordu; ay tarafından fildişinin ve gümüşün tonlarına boyanmış bin çatı.

O çatıların altında bir yerde Harpiya’nın Oğulları toplanmıştı. Dany’yi ve onun bütün sevdiklerini öldürüp, onun çocuklarını tekrar zincire vurmak için planlar yapıyorlardı. Aşağıda bir yerde, aç bir çocuk süt için ağlıyordu. Bir yerde yaşlı bir kadın ölüyordu. Bir yerde bir adamla bir genç kız kucaklaşıyor ve hevesli ellerle birbirlerinin giysilerini çıkarıyorlardı. Ama burada sadece, piramitlerin ve çukurların üstüne vuran ay ışığı vardı. Burada sadece Dany vardı, yalnızdı.

O, ejderhanın kanıydı. Harpiya’nın Oğulları’nı öldürebilirdi. Oğulların oğullarını öldürebilirdi. Oğulların oğullarının oğullarım öldürebilirdi. Fakat bir ejderha, ne aç bir çocuğu doyurabilirdi ne de can çekişen bir kadının acısını dindirebilirdi. *Ve bir ejderhayı sevmeye kim cesaret edebilir*?

Dany kendini yine Daario'yu düşünürken buldu. Altın dişi, üç dişli sakalı ve *arakh*'ıyla hançerinin eş kabzalarında dinlendirdiği iri elleriyle Daario. Silahların kabzaları altından dökülmüş ve çıplak kadınlar şeklinde dövülmüştü. Daario, Dany'nin yanından ayrıldığı gün, Dany'nin ona veda ettiği sırada, başparmaklarını hafifçe kadınların üstünde gezdirmişti, geri ve ileri. *Bir kılıç kabzasını kıskanıyorum*, diye düşündü Dany, *altından yapılmış kadınları kıskanıyorum.* Daario'yu Kuzu İnsanlar'a göndermek akıllıcaydı. Dany bir kraliçeydi ve Daario Naharis kral hamurundan yoğrulmamıştı.

Daha dün, Sör Barristan'a, "Çok uzun oldu," demişti Dany. "Ya Daario bana ihanet ettiyse ve düşman safhına geçtiyse?" Uç ihanet göreceksin. 'Ya bir kadınla tanıştıysa, Lhazarlı bir prensesle mesela?"

Yaşlı şövalye Daario'yu ne seviyor ne de ona güveniyordu. Dany bunu biliyordu. Buna rağmen, şövalye nezaketle yanıt verdi. "Sizden daha güzel bir kadın yok Majesteleri. Sadece bir kör bunun aksine inanabilir ve Daario kör değil."

Değil, diye düşündü Dany. *Gözleri koyu mavi, neredeyse mor ve bana gülümsediğinde altın dişi pırıldıyor.*

Sör Barristan, Daario'nun geri döneceğinden emindi. Dany'nin yapabileceği tek şey, adamın haklı olması için dua etmekti.

Bir banyo beni teskin eder. Dany, çimenlerin üstünde çıplak ayaklarıyla yürüyerek terastaki havuza gitti. Tenine değen su soğuktu, Dany ürperdi. Küçük balıklar Dany'nin kollarını ve bacaklarını kemirdi. Dany gözlerini kapatıp kendini suya bıraktı.

Hafif bir hışırtı, gözlerini tekrar açmasına sebep oldu. Dany yumuşak bir su sesi çıkararak doğruldu. "Missandei?" diye seslendi. "Irri? Jhiqui?"

"Uyuyorlar," diye cevap verdi bir ses.

Hurma ağacının altında bir kadın duruyordu, etekleri çimenlere değen başlıklı bir pelerin giymişti. Başlığın altındaki yüz sert ve parlaktı. *Maske takıyor,* Dany anlamıştı, *kırmızı cilalı ahşap bir maske.* "Quaithe? Rüya mı görüyorum?" Kulağını çimdikledi ve duyduğu acıyla irkildi. "*Balerion'*dayken seni rüyamda gördüm, Astapor'a ilk gittiğimizde."

"Rüya görmedin. Ne o zaman ne de şimdi."

"Burada ne yapıyorsun? Muhafızlarımı nasıl geçtin?"

"Başka bir yoldan geldim. Muhafızların beni hiç görmedi." "Eğer seslenirsem, seni öldürürler."

"Burada olmadığıma dair yemin ederler."

"*Burada* mısın?"

“Hayır. Dinle beni Daenerys Targaryen. Cam mumlar yanıyor. Yakında beyaz kısrak gelecek. Ve onun ardından ötekiler. Deniz canavarı ve kara alev, aslan ve grifin, güneşin oğlu ve maskaranın ejderhası. Hiçbirine güvenme. Ölümsüzler’i hatırla. Parfüm kokulu kethüdaya dikkat et.”

“Reznak mı? Ondan neden korkayım?” Dany havuzdan çıktı. Bacaklarından sular süzülüyordu. Kollarının tüyleri serin gece havasında diken diken olmuştu. “Eğer benim için bir uyarın varsa, açıkça konuş. Benden ne istiyorsun Quaithe?”

Kadının gözlerinde ay ışığı pırıldadı. “Sana yolu göstermek istiyorum.”

“Yolu hatırlıyorum,” dedi Dany. “Kuzeye varmak için güneye, doğuya varmak için batıya gitmeliyim. İlerlemek için geri dönmeliyim. Ve ışığa dokunmak için gölgelerden geçmeliyim.” Gümüşi saçlarındaki suyu sıktı. “Bilmecelerden bıktım. Qarth’ta bir dilenciydim ama burada kraliçeyim. Sana emrediyorum...” “*Daenerys.* Ölümsüzler’i hatırla. Kim olduğunu hatırla.” “Ejderhanın kanı.” *Ama ejderhalarım karanlıkta kükrüyor.* “Ölümsüzler’i hatırlıyorum. Bana üçün çocuğu dediler. Bana üç binek vadettiler. Uç ateş ve üç ihanet. Biri kanda, biri altında ve biri...”

“Majesteleri?” Missandei, kraliçenin yatak odasının kapısında duruyordu, elinde bir fener vardı. “Kiminle konuşuyorsunuz?” Dany döndü ve hurma ağacına baktı. Orada kimse yoktu. Başlıklı bir pelerin yoktu, cilalı bir maske yoktu, Quaithe yoktu.

Bir gölge. Bir hatıra. Kimse. Dany ejderhanın kanıydı ama Sör Barristan onu o kanda kusur olduğuna dair uyarmıştı. Çıldırıyor olabilir miyim? Bir zamanlar Dany’nin babasına deli diyorlardı. “Dua ediyordum,” dedi Dany. “Birazdan güneş doğacak. Meclisten önce bir şeyler yesem iyi olur.”

“Size kahvaltı etmeniz için yiyecek getireyim.”

Tekrar yalnız kalan Dany, Quaithe’yi bulmak umuduyla piramidin etrafını dolaştı. Adamların Drogon’u yakalamaya çalıştığı yerde bulunan yanık ağaçları ve kararmış toprağı geçti ama duyduğu tek ses, meyve ağaçlarındaki rüzgârdı ve bahçelerdeki yegâne yaratıklar solgun pervanelerdi.

Missandei bir kavun ve bir kâse haşlanmış yumurtayla birlikte geri döndü ama Dany’nin iştahı yoktu. Gökyüzü aydınlanır ve yıldızlar teker teker kaybolurken, Irri ve Jhiqui, Dany’nin altın püsküllü menekşe rengi ipek bir *tokar* giymesine yardım ettiler.

Reznak ve Skahaz ortaya çıktıklarında, Dany kendini onlara kuşkuyla bakarken buldu. Aklında üç ihanet vardı. *Parfüm kokulu kethüdaya dikkat et.* Şüpheyle Reznak mo Reznak’ı kokladı. *Kelkafa’ya onu tutuklamasını ve sorgulamasını emredebilirim.* Bu, kehanetin gerçekleşmesini engelleyebilir

miydi? Yoksa Reznak'ın yerini başka bir hain mi alırdı? *Kehanetler tehlikelidir,* diye hatırlattı Dany kendine *ve Reznak göründüğünden fazlası olmayabilir.*

Dany mor salonda, abanoz ağacından yapılmış sıranın üstüne saten minderler yığılmış olduğunu gördü. Bu görüntü onu hafifçe gülümsetti. Bu, Sör Barristan'ın işiydi, Dany biliyordu. Yaşlı şövalye iyi bir adamdı ama bazen fazlasıyla gerçekçiydi. *Sadece şaka yapmıştım sör,* diye düşündü ama yine de minderlerden birine oturdu.

Uykusuz geçirdiği gece çok geçmeden kendini hissettirdi. Reznak esnaf loncalarıyla ilgili gevezelik ederken, Dany esnemesiyle boğuşuyordu. Görünüşe göre taş ustaları Dany'ye kızgındı. Duvarcılar da öyle. Bazı eski köleler, taş oymacılığı yapıyor ve kiremit diziyorlardı. Hem kalfalardan hem de ustalardan iş çalıyorlardı. "Azatlı köleler çok ucuza çalışıyor Majesteleri," dedi Reznak. "Bazıları kendilerine kalfa, hatta usta diyor. Teamüllere göre, bu unvanlar sadece lonca esnaflarına aittir. Taş ustaları ve duvarcılar, İlahemiz'den, onların kadim haklarını ve geleneklerini muhafaza etmesini rica ediyorlar."

"Azatlı köleler aç oldukları için ucuza çalışıyorlar," dedi Dany. "Eğer onların taş oymalarını ve duvar örmelerini yasaklarsam, çok geçmeden mum imalatçıları, dokumacılar ve altın ustaları da kapılarıma gelirler ve azatlı kölelerin bu işlerden de menedilmesini isterler." Bir an düşündü. 'Yazın; bundan böyle, kalfa ve usta isimleri sadece lonca üyeleri tarafından kullanılabilir... loncaların, gerekli kabiliyetleri sergileyebilen bütün azatlı köleleri kabul etmesi şartıyla."

"Karar duyurulacak," dedi Reznak. "Majesteleri Kraliçe, Hizdahr zo Loraq'ı dinleyecek mi?"

Yenilgiyi asla kabul etmeyecek mi? "Öne çıksın."

Hizdahr bugün *tokar* giymemişti. Üstünde gri ve mavi renklerde basit bir elbise vardı. Tüylerini de kırptırmıştı. *Sakallarım tıraş etmiş ve saçlarını kesmiş,* diye fark etti Dany. Adam kelkafa olmamıştı ama en azından o absürt kanatlarından kurtulmuştu. "Berberiniz size iyi hizmet etmiş Hizdahr. Umarım bana berberinizin çıkardığı işi göstermeye gelmişsinizdir. Beni dövüş çukurlarıyla rahatsız etmeye değil."

Adam derin bir reverans yaptı. "Korkarım ki rahatsız etmek zorundayım Majesteleri."

Dany yüzünü buruşturdu. Kendi insanları bile onu bu konuda rahat bırakmıyordu. Reznak mo Reznak, vergilerden elde edilecek sikkelerin altını çiziyordu. Yeşil Fazilet, çukurları tekrar açmanın tanrıları memnun edeceğini söylüyordu. Kelkafa, Dany'nin bu sayede Harpiya'nın Oğulları'na karşı destek

kazanacağını düşünüyordu. Bir zamanlar çukurların şampiyonu olan Güçlü Belwas, “Bırakın dövüşsünler,” diye kükremişti. Sör Barristan bir turnuva düzenlemeyi önermişti; adamın öksüzleri, çukurlarda at koşturabilir ve köreltilmiş silahlarla bir meydan dövüşünde dövüşebilirlerdi. Dany, bu önerinin, iyi niyetli olduğu kadar umutsuzca olduğunu da biliyordu. Meereenliler’in görmek istediği şey, maharet değil kandı. Aksi takdirde, dövüşen köleler zırh giyerlerdi. Sadece küçük kâtibe Missandei, kraliçenin kaygılarını paylaşıyormuş gibi görünüyordu.

“Sizi altı kez reddettim,” diye hatırlattı Dany, Hizdahr’a. “Majesteleri’nin yedi tanrısı var. Belki de kraliçemiz yedinci talebime lütufla bakarlar. Bugün yalnız gelmedim. Arkadaşlarımı dinler misiniz? Onlar da yedi kişi.” Hizdahr, arkadaşlarını teker teker öne çıkardı. “Bu Khrazz. Bu, her daim cesur Karasaçlı Barsena. Bunlar, Count’un Camaron’ı ve Dev Goghor. Bu Benekli Kedi, bu da Korkusuz Ithoke. Son olarak, Kemikkıran Belaquo. Seslerini benim sesime eklemek ve Majesteleri’nden, dövüş çukurlarını tekrar açma izni istemek için geldiler.”

Dany, Hizdahr’ın yedilisini ismen olmasa da cismen tanıyordu. Bu adamlar, Meereen’in en meşhur dövüşçü kölelerinden bazılarıydı... ve Dany’nin şehri almasına yardım edenler, lağım fareleri tarafından prangalarından kurtarılan dövüşçü kölelerdi. Dany’nin onlara kan borcu vardı. “Sizi dinleyeceğim,” dedi.

Dövüşçü kölelerin her biri sırayla öne çıkıp Dany’nin çukurları tekrar açmasını istedi. Ithoke sözlerini bitirdiğinde, “Neden?” diye sordu Dany. “Bir efendinin hevesiyle ölüme mahkûm edilen köleler değilsiniz artık. Sizi azat ettim. Neden hayatlarınıza kırmızı kumların üstünde son vermek istiyorsunuz?”

“Uç yaşımdan beri talim yapıyorum,” dedi Dev Goghor. “Altı yaşımdan beri öldürüyorum. Ejderhaların anası özgür olduğumu söylüyor. Neden dövüşmekte özgür değilim?”

“Eğer dövüşmek istiyorsan, benim için dövüş. Kılıcını Ananın Adamları’na, Özgür Kardeşler’e ya da Sadık Kalkanlar’a ada. Diğer azatlı kölelerime dövüşmeyi öğret.”

Goghor başını sağa sola salladı. “Eskiden efendim için dövüşüyordum. Siz benim için dövüş diyorsunuz, ben kendim için dövüşeceğim diyorum.” İri adam, domuz büyüklüğündeki elleriyle göğsüne vurdu. “Altın için. Şan için.”

“Goghor hepimizin adına konuşuyor.” Benekli Kedi’nin tek omzunda bir leopar derisi vardı. “Son satıldığımda, fiyatım üç bin sikkeydi. Bir köleyken kürklerin üstünde uyuyordum ve kırmızı et yiyordum. Şimdi özgürüm. Samanların üstünde uyuyorum ve bulabilirsem tuzlu balık yiyorum.”

“Hizdahr, kapılarda toplanan sikkelerin yarısının kazananlara verileceğine dair yemin ediyor,” dedi Khrazz. “Ve Hizdahr onurlu bir adamdır.”

Hayır, kurnaz bir adamdır. Daenerys kendini tuzağa düşmüş gibi hissediyordu. “Peki ya kaybedenler? Onlar ne alacak?”

Sekiz yıl boyunca, karşısına çıkarılan diğer bütün kadınları öldürdüğü söylenen Barsena isimli kadın, “İsimleri, diğer cesur kaybedenlerin isimleriyle birlikte Kader Kapıları’na kazınacak,” dedi. “Bütün erkekler ölecek, kadınlar da... ama hepsi hatırlanmayacak.”

Dany’nin buna verecek cevabı yoktu. *Eğer insanlarımın istediği şey gerçekten buysa, onları geri çevirme hakkına sahip miyim? Meereen, benim olmadan önce onların şehriydi ve heba etmek istedikleri kendi hayatları.* “Söylediklerinizi düşüneceğim. Tavsiyeleriniz için teşekkür ederim.” Dany ayağa kalktı. “Yarın sabah kaldığımız yerden devam edeceğiz.”

“Ateş Geçirmez, Meereen Kraliçesi, Andallar’ın, Rhoynarlar’ın ve ilk İnsanlar’ın Kraliçesi, Büyük Çim Denizi’nin Khaleesi’si, Zincir Kıran ve Ejderhaların Anası Daenerys Fırtınadadoğan için diz çökün,” diye bağırdı Missandei.

Sör Barristan, dairesine dönen Dany’ye eşlik etti. Basamakları tırmanırken, “Bana bir hikâye anlatın sör,” dedi Dany. “Mutlu sonla biten bir kahramanlık hikâyesi.” Mutlu sonlara ihtiyacı vardı. “Bana İşgalci’den nasıl kaçtığınızı anlatın.”

“Majesteleri. Hayatını kurtarmak için kaçmak kahramanca bir şey değildir.”

Dany bir minderin üstüne oturdu, bağdaş kurdu ve şövalyeye baktı. “Lütfen. Sizi Kral Muhafızlarından azleden, Genç işgalci’ydi...”

“Evet, Joffrey. Sebep olarak yaşımı öne sürdüler ama gerçek başkaydı. Çocuk, köpeği Sandor Clegane için beyaz bir pelerin istiyordu. Çocuğun annesi de Kral Katili’nin lord kumandan olmasını arzu ediyordu. Bana söylediklerinde... emrettikleri gibi pelerinimi çıkardım, kılıcımı Joffrey’nin ayaklarının dibine attım ve akılsızca konuştum.”

“Ne söylediniz?”

“Gerçeği... ama gerçek, o mecliste hiçbir zaman hoş karşılanmamıştır. Taht odasından başım dik bir şekilde çıktım ama nereye gideceğimi bilmiyordum. Beyaz Kılıç Kulesi’nden başka evim yoktu. Kuzenlerim Hasat Kalesi’nde benim için bir yer bulurlardı, bunu biliyordum, ama Joffrey’nin hoşnutsuzluğunu onların üstüne çekmek istemiyordum. Bana yapılan haksızlığa, Robert’ın affını kabul ederek bizzat sebep olduğumu fark ettiğimde eşyalarımı topluyordum. Robert iyi bir şövalyeydi ama kötü bir kraldı ve oturduğu taht üstünde hiçbir

hakkı yoktu. İşte o an, kendimi affettirmek için gerçek kralımı bulmam ve ona sadakatle hizmet etmem gerektiğini anladım.”

“Ağabeyim Viserys.”

“Niyetim buydu. Ahırlara vardığımda altın pelerinliler beni yakalamaya çalıştılar. Joffrey bana, içinde öleceğim bir kale önermişti ama hediyesini hakaretle geri çevirmiştim, o da bana bir zindan öneriyordu şimdi. Şehir Muhafızlarının kumandanı bizzat karşıma çıktı, kınımın boş oluşu onu yüreklendirmişti. Ama kumandanın sadece üç adamı vardı ve ben hâlâ bir hançere sahiptim. Bana el uzattığında, kumandanın yüzünü boydan boya kestim ve atımla diğer adamların arasından geçtim. Kapılara doğru koşarken, Janos Slynt’in, arkamdan koşmaları için adamlara bağırdığını duydum. Kızıl Kale’nin dışına çıktığımda caddeler tıklım tıklımdı, öyle olmasaydı kolayca kaçabilirdim ama beni Nehir Kapısı’nda yakaladılar. Kaleden beri peşimde olan altın pelerinliler, kapıdakilere beni durdurmaları için bağırdılar. Kapıdakiler de mızraklarını indirip yolumu kapattılar.”

“Bir kılıcınız olmadan onları nasıl geçtiniz?”

“Gerçek bir şövalye, on muhafıza bedeldir. Kapıdaki adamları gafil avladım. Birini ezdim, mızrağını aldım ve silahı en yakındaki takipçinin boğazına sapladım. Kapıdan geçtiğimde diğer takipçi duraksadı, ben de atımı dörtnala kaldırdım ve şehir arkamda kaybolunca ya dek nehir boyunca cehennemden kaçarcasına at sürdüm. O gece, atımı, bir avuç metelik ve birkaç paçavra karşılığında sattım. Ertesi sabah, Kral Toprakları’na giden sıradan insanlardan oluşan bir akıntıya karıştım. Çamur Kapısı’ndan dışarı çıkacaktım, bu yüzden Tanrı Kapısı’ndan girerek şehre geri döndüm. Yüzüm pisti, kirli sakallarım vardı ve bir çomaktan başka silahım yoktu. Kaba yünden yapılmış kıyafetlerim ve çamurdan katılaşmış çizmelerimle, savaştan kaçan diğer yaşlı adamlardan biriydim. Altın pelerinliler benden bir geyik aldılar ve kapıdan içeri girmeme izin verdiler. Kral Toprakları, dövüşten kaçmak ve kendilerine sığmak bulmak için şehre gelmiş insanlarla doluydu. Onların arasında görünmez oldum. Biraz gümüşüm vardı ama gümüşlerimi Dar Deniz’in karşısına geçebilmek için saklamak zorundaydım. Bu yüzden septlerde ve sokak aralarında uyudum, karnımı güveççilerde doyurdum. Sakalımı uzattım ve kendimi yaşla gizledim. Lord Stark’ın başını kaybettiği gün oradaydım, olanları izledim. Daha sonra Yüce Sept’e girdim ve Joffrey pelerinimi aldığı için Yedi’ye şükrettim.”

“Stark, bir vatan haininin sonuyla karşılaşmış bir vatan hainiydi.”

“Majesteleri,” dedi Selmy, “Eddard Stark babanızın düşüşünde bir rol oynadı ama size karşı hiçbir husumet beslemiyordu. Hadım Varys’ten sizin bir

çocuk olduğunuzu öğrendiğimizde, Robert sizin öldürülmenizi istedi lâkin Lord Stark buna karşı çıktı. Çocuk cinayetini tasvip etmektense, Robert'a yeni bir El bulmasını söyledi."

"Prenses Rhaenys'i ve Prens Aegon'ı unuttunuz mu?"

"Asla. Bu Lannisterlar'ın işiydi Majesteleri."

"Lannister ya da Stark, ne fark eder? Viserys onlara İşgalci'nin köpekleri derdi. Eğer bir çocuk bir köpek sürüsünün saldırısına uğrarsa, çocuğun boğazını hangi köpeğin parçaladığı önemli midir? Bütün köpekler eşit derecede suçludur. Suç..." Kelimeler Dany'nin boğazında takıldı. *Hazzea,* diye düşündü Dany, "Çukuru görmem gerek," derken duydu kendini. Sesi bir çocuğun fısıltısı kadar hafifti. "Beni aşağı götürün sör, lütfen."

Yaşlı adamın yüzünden belli belirsiz bir hoşnutsuzluk ifadesi geçti ama kraliçeyi sorgulamak şövalyeye göre değildi. "Nasıl emrederseniz."

Aşağı inen en hızlı yol hizmetkâr basamaklarıydı; duvarların içine gizlenmiş dik, dar ve düz basamaklar. Sör Barristan, Dany basamaklardan düşmesin diye bir fener getirdi. Dany'yle şövalyenin etrafını çeviren yirmi farklı renge boyanmış kiremitler, fener ışığının ardında griye ve siyaha devrildi. Dany ve şövalye, taştan oyulmuşçasına kıpırtısız duran Lekesiz muhafızların önünden üç kez geçtiler. Duydukları tek ses, yere sürtünen ayaklarının yumuşak hışırtısıydı.

Meereen'in büyük piramidi zeminde sessiz ve sakin bir yerdi, tozlarla ve gölgelerle doluydu. Piramidin dış duvarları dokuz metre kalınlığındaydı. Duvarların iç tarafında, ahırlarla kilerlerin arasında ve çok renkli kiremitlerden inşa edilmiş kemerlerde sesler yankılanıyordu. Dany ve şövalye üç muazzam kemerin altından geçtiler, meşale ışığıyla aydınlatılmış bir rampada yürüyüp piramidin altındaki mahzenlere indiler. Sarnıçları, zindanları ve kölelerin kamçılandığı, yüzüldüğü, kor demirlerle dağlandığı işkence odalarını geçtiler. Sonunda, paslanmış menteşeleri olan bir çift devasa demir kapının önüne geldiler.

Kapılar, Lekesizler tarafından korunuyordu. Lekesizler'den biri Dany'nin emriyle bir anahtar çıkardı. Kapılar açıldı, menteşeler inledi. Daenerys Targaryen karanlığın sıcak kalbine doğru yürüdü ve derin bir çukurun kenarında durdu. On iki metre aşağıda, ejderhalar başlarını kaldırdılar. Gölgelerin içinde dört göz yanıyordu; ikisi erimiş altın, ikisi erimiş bronz.

Sör Barristan, Dany'nin kolunu tuttu. "Daha fazla yaklaşmayın."

"Bana zarar vereceklerini mi düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum Majesteleri. Lâkin cevabı öğrenmek için sizi tehlikeye atacak

değilim.”

Rhaegal kükredi. Bir sarı alev damlası, karanlığı bir an için gündüze çevirdi. Ateş, duvarları yalayıp geçti ve Dany ısıyı yüzünde hissetti, bir fırından yükselen sıcak hava dalgası gibi. Çukurun karşısında, Viserion’un kanatları durgun havayı canlandırarak açıldı. Ejderha Dany’ye doğru uçmaya çalıştı ama o havalanırken zincirler gerildi ve Viserion karnının üstünde yere yapıştı. Bir adamın yumruğu kadar büyük halkalar, ejderhanın ayaklarını yere bağlamıştı. Hayvanın boynundaki demir tasma duvara sabitlenmişti. Rhaegal de aynı zincirleri takıyordu. Ejderhanın pulları, Selmy’nin fenerinin ışığında yeşim gibi parlıyordu. Rhaegal’in dişlerinin arasından duman tüttü. Ayaklarının etrafına kemikler saçılmıştı; kırılmış, kararmış, küçük parçalara ayrılmış kemikler. Hava rahatsız edici şekilde sıcaktı, kükürt ve yanık et kokuyordu.

“Daha büyükler.” Dany’nin sesi kararmış duvarlarda yankılandı. Alnından süzülen ter damlası göğsünün üstüne düştü. “Ejderhaların büyümesinin hiç durmadığı doğru mu?”

“Eğer yeterince yiyecekleri ve büyüyecek bir alanları olursa. Ama burada zincirliyken...”

Ulu Ustalar bu çukuru hapishane olarak kullanmışlardı. Çukur, içine beş yüz adam alacak kadar genişti... ve iki ejderha için fazlasıyla yeterliydi. *Ama ne kadar zaman için*? *Ejderhalar çukura sığmayacak kadar büyüdüklerinde ne olacak*? *Alevlerle ve pençelerle birbirlerine mi saldıracaklar*? *Kurumuş böğürler ve küçülmüş kanatlarla bitkin ve zayıf mı olacaklar*? *Sonları gelmeden önce ateşleri mi tükenecek*?

Ne çeşit bir anne, çocuklarının karanlıkta çürümesine izin verirdi?

Dönüp arkama bakarsam mahvolurum, dedi Dany kendi kendine. Ama arkasına nasıl bakmazdı? *Bunun olacağını görmeliydim. O kadar kör müydüm yoksa gözlerimi, kuvvetin bedelini görmemek için isteyerek mi kapattım*?

Dany küçükken, Viserys ona bütün hikâyeleri anlatmıştı. Viserys ejderhalardan bahsetmeyi severdi. Dany, Harrenhal’un nasıl düştüğünü biliyordu. Ateş Tarlası’nı ve Ejderhaların Dansı’nı biliyordu. Dany’nin atalarından biri olan Üçüncü Aegon, öz annesinin, dayısının ejderhası tarafından yakılıp tüketildiğine şahit olmuştu. Ejderhaların korkusuyla yaşayan kasabalardan ve krallıklardan bahseden sayısız şarkı da vardı. Sonra cesur bir ejderha katili gelir ve insanları kurtarırdı. Astapor’da, köle tacirlerinin gözleri erimişti. Yunkai’ye giden yolda, Daario, Kel Sallor’un ve Prendahl na Ghezn’in kesik başlarını Dany’nin ayaklarının dibine fırlattığında, Dany’nin çocukları o başlarla karınlarını doyurmuşlardı. Ejderhalar, insanlardan korkmazdı. Ve bir

koyunu boğazından geçirebilecek kadar büyük bir ejderha, bir çocuğu da aynı kolaylıkla yutabilirdi.

Kızın adı Hazzea'ydı. Dört yaşındaydı. *Meğerki kızın babası yalan söylemiş olsun.* Adam yalan söylemiş olabilirdi. Ejderhayı ondan başka kimse görmemişti. Adamın kanıtları yanmış kemiklerdi ama yanmış kemikler hiçbir şey kanıtlamazdı. Adam, küçük kızı bizzat öldürmüş ve sonra yakmıştı belki. Kelkafa'ya göre, o adam, istenmeyen bir kız çocuğunu ortadan kaldıran ilk baba olmazdı. *Bunu Harpiya'nın Oğulları yapmış ve şehrin benden nefret etmesini sağlamak için Drogon'un marifetiymiş gibi göstermiş de olabilir.* Dany buna inanmak istiyordu... ama öyleyse, Hazzea'nın babası öne çıkmak için neden kabul salonunun boşalmasını beklemişti? Amacı Meereenliler'i Dany'ye karşı kışkırtmak olsaydı, adam, hikâyesini, salon kulaklarla doluyken anlatırdı.

Kelkafa, adamın öldürülmesi için ısrar etmişti. "En azından dilini keselim. Bu adamın yalanı hepimizi mahvedebilir Majesteleri." Dany, kan bedelini ödemeyi tercih etmişti. Kimse ona bir kız evladın ederini söyleyememişti. Bu yüzden Dany, bedeli, bir koyunun yüz katı olarak belirlemişti. "Eğer yapabilseydim Hazzea'yı size geri verirdim," demişti babaya, "lâkin bir kraliçenin kudreti bile bazı şeyleri yapmaya yetmiyor. Kızınızın kemikleri Merhamet Tapınağı'na defnedilecek ve onun anısına gece gündüz yüz mum yanacak. Her yıl, kızınızın isim gününde bana gelin. Diğer çocuklarınız da hiçbir şeyden mahrum kalmayacak... ama bu hikâyeyi bir daha asla anlatmamalısınız."

"insanlar soru soracak," demişti yaslı baba. "Hazzea'nın nerede olduğunu ve nasıl öldüğünü soracaklar."

"Yılan ısırığı yüzünden öldü," demişti Reznak mo Reznak. "Aç bir kurt tarafından kaçırıldı. Ani bir hastalık onu aldı. İnsanlara ne isterseniz söyleyin ama ejderhalardan asla bahsetmeyin." Viserion'un pençeleri taşları tırmaladı ve ejderha bir kez daha Dany'ye uçmak isterken muazzam zincirler tekrar gıcırdadı. Viserion istediğini yapamayınca kükredi, kafasını mümkün olduğunca döndürdü ve arkasındaki duvara alev tükürdü. *Bu alevin taşlan çatlatacak ve demiri eritecek kadar sıcak olmasına ne kadar vakit kaldı*?

Kısa bir zaman önce Viserion, Dany'nin omzunda yolculuk ederdi, kuyruğunu onun koluna dolardı. Kısa bir zaman önce Dany, Viserion'a, kendi ellerinden yanık et parçalan yedirirdi. Zincire ilk vurulan ejderha oydu. Daenerys onu çukura bizzat götürmüş ve sayısız öküzle birlikte içeri kapatmıştı. Viserion iyice doyduğunda rehavete kapılmıştı. Ejderha uyurken onu zincirlemişlerdi.

Rhaegal daha zor olmuştu. Belki de, aradaki taş ve kiremit duvarlara rağmen, çukurda öfkeyle kükreyen kardeşini duymuştu. Neticede, Rhaegal'i,

Dany’nin terasında güneşlenirken zincirden örülmüş bir ağ ile yakalamak zorunda kalmışlardı. Rhaegal öyle amansızca karşı koymuştu ki, onu hizmetkâr basamaklarından aşağı taşımak üç gün almıştı. Mücadele sırasında altı adam yanmıştı.

Ve Drogon...

Yaslı baba onun için, *kanatlı gölge*, demişti. Uç ejderhanın en iri, en acımasız, en vahşi olanı oydu. Gece kadar siyah pullan ve ateş çukurlarına benzeyen gözleri vardı.

Drogon evden uzakta avlanıyordu ama karnını doyurduğu zaman Büyük Piramit’in zirvesinde, bir zamanlar Meereen’in harpiyasının durduğu yerde güneşlenmekten hoşlanıyordu. Dany’nin adamları onu tam üç kez oraya çıkarmayı denemişler ve üç kez başarısız olmuşlardı. Dany’nin en cesur adamlarından yirmisi, hayatlarını tehlikeye atarak Drogon’u yakalamaya çalışmışlardı. Adamların hemen hepsi yanıklardan muzdarip olmuş ve dördü ölmüştü. Dany, Drogon’u, en son üçüncü girişimin akşamında, gün batımında görmüştü. Siyah ejderha, kuzeye uçarak Skahazadhan’ı geçmiş ve Dothrak Denizi’nin uzun çimenlerine doğru gitmişti. Geri dönmemişti.

Ejderhaların anası, diye düşündü Daenerys. *Canavarların anası. Dünyanın üstüne ne saldım ben*? *Ben bir kraliçeyim ama yanık kemiklerden inşa edilmiş tahtım bir bataklığın üstünde duruyor.* Dany, ejderhaları olmadan, değil Batıdiyar’ı geri kazanmak, Meereen’i elinde tutmayı nasıl umut edebilirdi? *Ben ejderhanın kanıyım,* diye düşündü. *Eğer onlar canavarsa, ben de öyleyim.*

LEŞ

Leş fareyi ısırırken, hayvan onun ellerinde çılgınca kıvrandı ve tiz bir çığlık attı. Farenin en yumuşak yeri, karnıydı. Leş, tatlı eti parçaladı, dudaklarından ılık kan aktı. Etin tadı o kadar güzeldi ki adamın gözleri yaşlarla doldu, midesi guruldadı, adam lokmasını yuttu. Üçüncü ısırıkta, fare direnmeyi bırakmıştı ve Leş kendini neredeyse mutlu hissediyordu.

Sonra, zindanın kapısının dışından gelen sesleri duydu.

Aniden hareketsizleşti, lokmasını çiğnemekten bile korkuyordu. Ağzı kan, et ve kıl doluydu ama Leş ne tükürmeye ne de yutmaya cesaret edebiliyordu. Taş kadar kıpırtısız bir hâlde, dehşet içinde, çizmelerin hışırtısını ve demir anahtarların şıngırtısını dinledi. *Hayır,* diye düşündü, *hayır, tanrılar size yalvarıyorum, şimdi olmaz, şimdi olmaz.* Fareyi yakalamak çok uzun zamanını almıştı. *Eğer beni onunla yakalarlarsa, onu benden alırlar, sonra Lord Ramsay'e söylerler ve lord bana zarar verir.*

Fareyi saklaması gerektiğini biliyordu ama çok açtı. En son iki gün önce yemek yemişti, belki de üç. Karanlıkta emin olmak zordu. Kolları ve bacakları sazlar kadar inceydi ama karnı boş ve şişkindi. Karnı öyle kötü ağrıyordu ki Leş uyuyamıyordu. Ne zaman gözlerini kapatsa, kendini Leydi Hormwood'u hatırlarken buluyordu. Düğünden sonra, Lord Ramsay leydiyi bir kuleye kapatmış ve açlıktan öldürmüştü. Kadın sonunda kendi parmaklarını yemişti.

Leş, hücresinin bir köşesine çömeldi, ödülünü çenesinin altında tutuyordu. Dişlerinden geriye kalanlarla fareyi kemirirken, dudaklarının kenarından kan akıyordu. Hücrenin kapısı açılmadan önce, ılık etin mümkün olduğunca fazlasını mideye indirmeye çalışıyordu. Et lifliydi ama tadı öyle yoğundu ki, Leş, midesinin bulanabileceğini düşündü. Çiğnedi, yuttu, dişlerinin söküldüğü yerlerdeki diş etlerine giren küçük kemik parçalarını eliyle çekip çıkardı. Çiğnemek can yakıyordu ama Leş o kadar açtı ki duramıyordu.

Sesler güçleniyordu. Leş, farenin bacaklarından birini kopartırken, *lütfen tanrılar, benim için gelmiyor olsunlar,* diye dua etti. Uzun zamandır kimse onun için gelmiyordu. Başka hücreler, başka tutsaklar vardı. Leş bazen onların

çığlıklarını duyuyordu, kaim duvarlara rağmen. *En çok bağıranlar, her zaman kadınlar oluyor.* Leş, çiğ eti emdi ve farenin bacak kemiğini tükürmeye çalıştı ama kemik, adamın üst dudağından düşüp sakallarına takıldı. *Uzaklaşın buradan,* diye dua etti Leş, *uzaklaşın, önümden geçip gidin, lütfen, lütfen.*

Ama adımlar, en gürültülü oldukları sırada durdular ve kapının dışında anahtarlar şıngırdadı. Fare, Leş'in ellerinden düştü. Leş, kanlı parmaklarını pantolonuna sildi. "Hayır," diye mırıldandı, *"Hayıuır."* Kendini köşeye, soğuk ve nemli duvarların içine itmeye çalışırken, topukları yerdeki samanları tırmaladı.

Kilidin açılma sesi, seslerin en beteriydi. Işık yüzüne vurduğunda Leş tiz bir çığlık koyuverdi. Gözlerini elleriyle kapatmak zorunda kaldı. Cesaret edebilseydi, gözlerini yerlerinden sökerdi, kafası öyle zonkluyordu. "Işığı çekin, ne yapacaksanız karanlıkta yapın, lütfen, ah lütfen."

"O değil," dedi bir çocuk sesi. "Şuna bir bak. Yanlış hücreye geldik."

"Soldaki son hücre," diye karşılık verdi bir başka çocuk. "Bu, soldaki son hücre. Öyle değil mi?"

"Evet." Bir duraksama. "Ne söylüyor?"

"Bence ışıktan hoşlanmıyor."

"*Böyle* görünseydin sen hoşlanır mıydın?" Çocuk boğazını temizledi ve tükürdü. 'Ya kokusuna ne demeli? Boğulabilirim." "Fare yiyormuş," dedi ikinci çocuk. "Bak."

İlk çocuk güldü. "Yiyormuş. Çok komik."

Yemek zorundaydım. Leş uyurken fareler onu ısırıyordu, el ve ayak parmaklarını kemiriyorlardı, hatta yüzünü. Bu yüzden, Leş onlardan birini ele geçirdiğinde hiç tereddüt etmiyordu. *Ye ya da yen.* Bunlardan başka seçenek yoktu. 'Yaptım," diye mırıldandı. 'Yaptım, yaptım, onu yedim, onlar da bana aynı şeyi yapıyor, lütfen..."

Çocuklar yaklaştı, ayaklarının altındaki samanlar hafifçe hışırdadı. "Konuş benimle," dedi çocuklardan biri. Diğerinden daha ufak tefekti, zayıftı ama zekiydi. "Kim olduğunu hatırlıyor musun?"

Leş'in içinde korku kabarcıkları oluştu, Leş inledi.

"Konuş benimle. Bana adını söyle."

Benim adım. Leş'in boğazında bir çığlık sıkıştı. Ona ismini öğretmişlerdi, öğretmişlerdi, öğretmişlerdi, ama üstünden o kadar uzun zaman geçmişti ki Leş unutmuştu. *Eğer yanlış isim söylersem bir parmağımı daha alır. Yahut daha beteri... o... o...* Leş bunu düşünmeyecekti, bunu düşünemezdi. Çenesinde ve gözlerinde iğneler vardı. Başı zonkluyordu. "Lütfen," diye cırladı, sesi zayıf ve

güçsüzdü. Sesi, Leş yüz yaşındaymış gibi çıkıyordu. Belki de yüz yaşındaydı. *Kaç zamandır buradayım*? Kırık dişlerinin ve kırık parmaklarının arasından, "Gidin," diye mırıldandı, korkunç parlak ışığa karşı gözlerini kapadı. "Lütfen, fareyi alabilirsiniz, bana zarar vermeyin..."

"*Leş,*" dedi daha iri olan çocuk. "Senin adın Leş. Hatırlıyor musun?" Meşale bu çocuğun elindeydi. Ufak tefek olanın elinde demir anahtarlık vardı.

Leş? Yanaklarından yaşlar süzüldü. "Hatırlıyorum. Evet." Ağzı açılıp kapandı. "Benim adım Leş. Beleşle kafiyeli." Karanlıkta bir isme ihtiyacı yoktu, bu yüzden unutmak kolaydı. Bu isimle doğmamıştı. Başka bir hayatta, başka biri olmuştu. Ama şimdi ve burada, onun adı Leş'ti. Hatırladı.

Çocukları da hatırladı. Birbiriyle eş yün takımlar giymişlerdi. Lacivert astarlı gümüş grisi takımlar. İkisi de yaverdi, ikisi de sekiz yaşındaydı ve ikisi de Walder Frey'di. *Büyük Walder ve Küçük Walder, evet.* Fakat daha iri olan Küçük'tü, daha ufak tefek olan da Büyük. Bu durum, çocukları eğlendiriyor ve dünyanın geri kalanının aklını karıştırıyordu. Çatlak dudaklarının arasından, "Sizi tanıyorum," diye fısıldadı Leş. "İsimlerinizi biliyorum."

"Bizimle geleceksin," dedi Küçük Walder.

"Lordumuzun sana ihtiyacı var," dedi Büyük Walder.

Korku, bir bıçak gibi Leş'in içine saplandı. *Onlar sadece çocuk*, diye düşündü adam. *Sekiz yaşında iki çocuk.* Sekiz yaşında iki çocuğun hakkından gelebilirdi şüphesiz. Ne kadar zayıf olursa olsun meşaleyi, anahtarları, Küçük Walder'ın kalçasında duran kının içindeki hançeri alabilirdi. Kaçardı. *Hayır. Hayır. Bu fazla kolay. Bu bir tuzak. Eğer kaçarsam bir parmağımı daha alır, daha çok dişimi alır.*

Daha önce kaçmıştı. Üstünden yıllar geçmiş gibiydi, o zamanlar hâlâ güçlüydü, cüretkârdı. O zaman anahtarları taşıyan kişi Kyra'ydı. Anahtarları çaldığını söylemişti kız, hiçbir zaman korunmayan bir yan kapı bildiğini söylemişti. "Beni Kışyarı'na geri götürün lordum," diye yalvarmıştı, titriyordu, yüzü solgundu. "Ben yolu bilmiyorum. Tek başıma kaçamam. Lütfen benimle gelin." Ve Leş gitmişti. Gardiyan, pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş bir hâlde, bir şarap gölcüğünün içinde sızmıştı. Zindanın kapısı açıktı ve tıpkı kızın söylediği gibi yan kapıda nöbetçiler yoktu. Leş ve Kyra, ayın bir bulutun ardına gizlenmesini beklemişlerdi, sonra kaleden gizlice çıkmış ve Ağlayan Su'yun karşısına geçmişlerdi, buzlu akıntı tarafından yarı dondurulmuş taşlara takılıp tökezlemişlerdi. Diğer tarafta, Kyra, Leş'i öpmüştü. "Bizi sen kurtardın," demişti *Leş. Aptal. Aptal.*

Hepsi bir tuzaktı, bir oyun, bir şaka. Lord Ramsay kovalamacayı severdi ve

iki ayaklı hayvanları avlamaktan hoşlanırdı. Kız ve Leş, bütün gece boyunca karanlık ormanda koşmuşlardı ama güneş doğduğunda ağaçların arasından uzak bir boru sesi işitmişler ve bir tazı sürüsünün ulumalarını duymuşlardı. Köpekler yaklaşırken, "Ayrılmalıyız," demişti Leş, Kyra'ya. "ikimizin izini birden süremezler." Fakat Kyra korkudan çılgına dönmüş ve Leş'in yanından ayrılmayı reddetmişti. Leş, eğer takip edilen Kyra olursa, demirdoğumlulardan oluşan bir ordu getireceğini ve onu kurtaracağını söylemişti ama kız o zaman bile fikrini değiştirmemişti.

Bir saat içinde yakalanmışlardı. Köpeklerden biri Leş'i yere devirmişti, ikinci bir köpek, bir bayıra tırmanmaya çalışan Kyra'nın bacağını ısırmıştı. Diğer köpekler; hırlayarak, havlayarak, Kyra ve Leş ne zaman hareket etmeye çalışsalar onlara saldırarak avlarının etrafını sarmışlardı, Ramsay Kar avcılarıyla birlikte gelene dek Leş ve Kyra'yı orada tutmuşlardı. Ramsay o zamanlar hâlâ piçti, henüz Bolton olmamıştı. Eyerinin üstünden gülümseyerek, "İşte buradasınız," demişti. "Öyle kaçıp giderek beni çok yaraladınız. Misafirperverliğimden bu kadar çabuk mu bıktınız?" Kyra, yerden bir taş alıp Ramsay'in kafasına fırlatmıştı. Taş en az otuz santimle adamı ıskalamıştı ve Ramsay gülümsemişti. "Cezalandırılmalısın."

Leş, Kyra'nın gözlerindeki umutsuz ve korkulu bakışı hatırladı. Kız, daha önce, o anda göründüğü kadar genç görünmemişti hiç, hâlâ yarı çocuktu, ama Leş'in yapabileceği hiçbir şey yoktu. *Onları bizim üstümüze o çekmişti,* diye düşündü Leş. *Eğer benim istediğim gibi ayrılsaydık, birimiz kurtulabilirdik.*

Bu hatıra nefes almayı zorlaştırdı. Leş, gözlerinde pırıldayan yaşlarla, başını meşaleden çevirdi. *Bu sefer ne istiyor benden*? diye düşündü kederle. *Bir hata yapmadım, bu sefer yapmadım, neden beni sadece karanlıkta bırakmıyor*? Leş, bir fare yakalardı, şişman bir fare, ılık ve kıpır kıpır...

"Onu yıkamamız gerekir mi?" diye sordu Küçük Walder.

"Lordumuz onu kokuşmuş haliyle seviyor," dedi Büyük Walder. "Ona bu yüzden Leş adını verdi."

Leş. Benim adım Leş, beleşle kafiyeli. Bunu hatırlamak zorundaydı. *Hizmet et, itaat et, kim olduğunu hatırla ve daha fazla zarar görme. Söz verdi. Lordumuz söz verdi.* Leş, direnmek isteseydi bile, bunu yapmaya yetecek güçten yoksundu. Gücü ondan kırbaçlanarak alınmıştı, aç bırakılarak alınmıştı, derisi yüzülerek alınmıştı. Küçük Walder onu çekerek ayağa kaldırdığında ve Büyük Walder meşaleyi ona doğru sallayıp hücreden çıkmasını işaret ettiğinde, Leş uysal bir köpek gibi itaat etti. Bir kuyruğu olsaydı, onu bacaklarının arasına sıkıştırırdı.

Bir kuyruğum olsaydı, Piç onu keserdi. Bu düşünce davetsizce gelmişti,

berbat bir düşünceydi, tehlikeliydi. Lord artık bir piç değildi. *Bolton, Kar değil.* Demir Taht'ta oturan çocuk kral, Lord Ramsay'e babasının ismini kullanma hakkı vererek onu meşru kılmıştı. Ona *Kar* diye hitap etmek, lorda piçliğini hatırlatıyor ve kara bir öfkeye düşmesine sebep oluyordu. Leş bunu unutmamalıydı. Bunu bir an için unuttu ve bu yüzden öyle çok korktu ki zindanın dik basamaklarını çıkarken tökezleyip düştü. Taşa sürtünen pantolonu yırtıldı ve eti kanadı. Küçük Walder, Leş'i tekrar ayağa kaldırıp yürümesini sağlamak için onu meşaleyle dürtmek zorunda kaldı.

Dışarıda, avluda, Dehşet Kalesi'nin üzerine karanlık çöküyor ve kalenin doğu duvarlarının üzerinde dolunay yükseliyordu. Dolunayın solgun ışığı, donmuş zemindeki üçgen şekilli uzun mazgal dişlerine gölgeler düşüyordu; bir sıra keskin, siyah diş. Hava soğuktu, nemliydi ve yarı unutulmuş kokularla doluydu. *Dünya,* dedi Leş kendine, *dünyanın kokusu bu.* Kaç zamandır zindanda olduğunu bilmiyordu ama en az yarım yıl geçmiş olmalıydı. *Belki de daha fazla. Ya beş ya da on ya da yirmi yıl olduysa*? *Farkına bile varır mıydım? Ya aşağıda çıldırdıysam ve hayatımın yarısı tükendiyse*? Ama hayır, bu saçmalıktı. O kadar uzun zaman geçmiş olamazdı. Çocuklar hâlâ çocuktu. Eğer on yıl geçmiş olsaydı, çocuklar birer erkeğe dönüşürdü. Leş bunu hatırlamak zorundaydı. *Beni delirtmesine izin vermemeliyim. El ve ayak parmaklarımı alabilir, gözlerimi oyup kulaklarımı kesebilir ama izin vermezsem aklımı alamaz.*

Küçük Walder elindeki meşaleyle yolu gösteriyordu. Leş uysalca onu takip ediyordu, arkasında Büyük Walder vardı. Onlar geçerken barınaktaki köpekler havladı. Rüzgâr avlu boyunca dönüp duruyordu, Leş'in ince kumaştan dikilmiş pis giysilerini kesiyor ve tüylerini diken diken ediyordu. Hava soğuk ve nemliydi ama kara dair bir işaret göstermiyordu, hâlbuki kış çok yakındı. Leş, karlar yağmaya başladığında hayatta olup olmayacağını merak etti. *Kaç el parmağım olacak*? *Kaç ayak parmağım*? Elini kaldırdı. Elinin nasıl beyaz ve nasıl zayıf olduğunu görünce şaşırdı. *Deri ve kemik,* diye düşündü. *Yaşlı bir adamın ellerine sahibim.* Çocuklar hakkında yanılmış olabilir miydi? Bunlar Küçük Walder ve Büyük Walder değil de onların *oğulları* olabilir miydi?

Büyük salon loş ve dumanlıydı. Sağda ve solda, duvarlardan çıkan insan eli iskeletlerinin kavradığı meşale sıraları yanıyordu. Yukarıdaki çatı kirişleri duman yüzünden kararmıştı ve kubbeli çatı gölgelerin içinde kaybolmuştu. Hava; şarap, bira ve kızarmış et kokularıyla ağırdı. Kokular yüzünden Leş'in karnı guruldadı ve ağzı sulandı.

Küçük Walder onu iterek yürütüyordu. Leş, garnizondaki adamların yemek yediği uzun masaların yanından sendeleyerek geçti. Yüksek platformun

yakınındaki en iyi masalar, Ramsay'in gözde adamlarınca doldurulmuştu. Piç'in Oğulları: Lordun sevgili tazılarıyla ilgilenen yaşlı adam Kemik Ben. Benim-İçin-Dans-Et Damon olarak anılan, sarı saçlı, çocuksu Damon. Lord Roose'un huzurunda düşüncesizce konuştuğu için dilini kaybeden Grunt. Ekşi Alyn. Deriyüzen. Sarı Dick. Daha aşağıda, tuzun altında, Leş'in ismen tanımadığı ama yüzlerine aşina olduğu adamlar vardı: Yeminli kılıçlar ve çavuşlar, askerler, gardiyanlar ve işkenceciler. Fakat yabancılar da vardı, Leş'in hiç görmediği yüzler. Bazıları, Leş önlerinden geçerken burunlarını buruşturdular, diğerleri onun görünüşüne güldüler. *Konuklar,* diye düşündü Leş. *Lordun arkadaşları, buraya onları eğlendirmek için getirildim.* İçinden korku dolu bir ürperti geçti.

Yüksek masadaki Bolton Piçi, babasının yerinde oturuyor ve babasının kadehinden içki içiyordu. İki yaşlı adam yüksek masayı lordla paylaşıyordu. Leş daha ilk bakışta iki adamın da lord olduğunu anladı. Biri çok zayıftı, çakmaktaşına benzeyen gözleri, beyaz uzun sakalları ve kış ayazı kadar sert bir yüzü vardı. Adamın yeleği ayı derisinden yapılmıştı, yıpranmıştı ve yağlıydı. Yaşlı adam, masada olmasına rağmen yeleğin altına zincirden örülmüş bir zırhlı gömlek giymişti. İkinci lord da inceydi ama ilk lord düzken, bu adam çarpıktı. Omuzlarından biri diğerinden çok daha yüksekteydi. Adam, tabağının üstüne, bir leşin üstüne eğilmiş şahin misali eğilmişti. Gözleri gri ve haristi, dişleri sarıydı. Çatallı sakalları beyaz ve gümüşten ibaret bir düğümdü. Lekeli kafa derisinde sadece birkaç tel saç kalmıştı. Giydiği pelerin yumuşak ve kaliteliydi. Kenarlarına siyah samur kürkü dikilmiş gri yün, dövme gümüşten yapılmış bir yıldız yağmuruyla lordun omzuna tutturulmuştu.

Ramsay siyahlar ve pembeler kuşanmıştı; siyah çizmeler, siyah km, kırmızı saten astarlı pembe kadife takımın üstüne giyilmiş siyah deri yelek. Sağ kulağında, kan damlası şeklinde kesilmiş bir lâl taşı ışıldıyordu. Bununla birlikte, esvaplarının bütün fevkaladeliğine rağmen Ramsay çirkin bir adam olarak kalmıştı. İri kemikliydi, düşük omuzluydu, ileriki hayatında şişman bir adam olacağını işaret eden bir etliliği vardı. Derisi pembe ve lekeliydi, burnu genişti, ağzı küçüktü, saçları uzun, koyu renk ve kuruydu. Dudakları geniş ve dolgundu ama insanların onda gördüğü ilk şey, adamın gözleriydi. Ramsay, lord babasının gözlerini almıştı; küçük, birbirine yakın, tuhaf bir şekilde solgun. Bazı insanlar grinin bu tonuna hayalet grisi derdi ama gerçekte, Ramsay'in gözleri renksizdi, iki parça kirli buza benziyordu.

Ramsay, Leş'i görünce ıslak dudaklarıyla gülümsedi. "İşte burada. Benim huysuz, yaşlı arkadaşım." Yanındaki adamlara döndü. "Leş, çocukluğumdan beri benimle birlikte. Babam, onu bana sevgisinin göstergesi olarak vermişti."

İki lord bakıştı. “Hizmetkârınızın öldüğünü duymuştuk,” dedi düşük omuzlu olanı. “Starklar tarafından katledildiği söylenmişti.”

Ramsay güldü. “Demiradamlara sorarsanız; zaten ölü olan ölemez, lâkin yeniden doğar, daha güçlü ve daha zorlu. Tıpkı Leş gibi. Ama mezar gibi koktuğunu kabul etmeliyim.”

“Dışkı ve kusmuk kokuyor.” Düşük omuzlu lord, kemirdiği kemiği bir kenara fırlattı ve parmaklarını masa örtüsüne sildi. “Onu yemek yediğimiz sırada karşımıza çıkartmanızın geçerli bir sebebi var mı?”

İkinci lord, yani zırhlı gömlek giyen düz sırtlı yaşlı adam, çakmataşına benzeyen gözleriyle Leş’i inceledi. “Tekrar bak,” dedi diğer lorda. ‘Yirmi kilo zayıflamış ve saçları beyazlamış. Evet. Ama bu adam hizmetkâr değil. Unuttun mu?”

Yamuk sırtlı lord tekrar baktı ve aniden başıyla onayladı. “O? Olabilir mi? Stark’ın himayesindeki muhafız çocuk. Gülümseyen, sürekli gülümseyen.”

“Artık daha seyrek gülümsüyor,” diye itiraf etti Lord Ramsay. “O güzel ve beyaz dişlerinin bir kısmım kırmış olabilirim.” “Boğazını kesseydiniz daha iyi ederdiniz,” dedi zırhlı lord. “Sahibinin aleyhine dönen bir köpek, derisinin yüzülmesinden başka bir şey hak etmez.”

“Ah, derisi yüzüldü. Şurası ve şurası,” dedi Ramsay.

“Evet, lordum,” dedi Leş. “Ben kötüydüm lordum. Küstahtım ve...” Başka neler yaptığını hatırlamaya çalışarak dudaklarını yaladı. *Hizmet et ve itaat et,* dedi kendine. O *zaman yaşamana izin verir. Hâlâ sende olan parçalarım kesmez. Hizmet et, itaat et ve ismini hatırla. Leş, Leş, beleşle kafiyeli.* “Kötüydüm ve...”

“Ağzında kan var,” dedi Ramsay. “Yine ellerini mi kemiriyordun Leş?”

“Hayır. Hayır lordum. Yemin ederim ki kemirmiyordum.” Leş bir keresinde, kendi yüzük parmağını ısırıp koparmaya çalışmıştı. Parmağının derisi Ramsay tarafından yüzüldükten sonra acıyı durdurmak için yapmıştı bunu. Lord Ramsay bir adamın parmağını asla basitçe kesmezdi. Parmağı yüzmeyi, açık deriyi kurutmayı, çatlatmayı, iltihaplandırmayı tercih ederdi. Leş; kırbaçlanmış, işkence görmüş ve kesilmişti ama hiçbir acı, yüzülmenin ardından gelen dayanılmaz acıyla kıyaslanamazdı. İnsanı çıldırtan türden bir acıydı o ve ona uzun zaman katlanılamazdı. Kurban er ya da geç, “Lütfen, artık durun, artık durun, canımı yakmayın, *kesin* şunu,” diye çığlık atardı ve Lord Ramsay dururdu. Oynadıkları bir oyundu bu. Leş, ellerinin ve ayaklarının da şahitlik edebileceği üzere kuralları öğrenmişti ama o seferinde kuralları unutmuş ve acıyı bizzat dindirmeyi denemişti, dişleriyle. Ramsay bundan hoşlanmamıştı ve Leş bu saygısızlık yüzünden bir parmak daha kaybetmişti. “Bir fare yedim,” diye

mırıldandı.

“Bir fare?” Ramsay’in solgun gözleri meşale aleviyle pırıldadı. “Dehşet Kalesi’ndeki bütün fareler lord babama aittir. Benim iznim olmadan farelerden birini yemek yapmaya nasıl cesaret ettin?”

Leş ne diyeceğini bilmiyordu, bu yüzden hiçbir şey demedi. Edeceği bir tek yanlış laf, ona bir ayak parmağına mal olabilirdi, hatta bir el parmağına. Şimdiye kadar sol elinin iki parmağını ve sağ elinin serçe parmağını kaybetmişti. Ama sağ ayağındaki küçük parmağa karşılık, sol ayağında üç parmağı kalmıştı. Ramsay bazen, onu dengelemekle ilgili şakalar yapardı. *Lordum sadece şaka yapıyor,* dedi Leş kendi kendine. *Bana zarar vermek istemiyor, bana böyle söyledi, tabii ona bir sebep vermezsem.* Onun lordu merhametli ve nazikti. Leş’in, gerçek adını ve uygun yerini öğrenmeden önce söylediği bazı şeyler yüzünden lord onun suratını yüzebilirdi ama yüzmemişti.

“Bu yaratık sıkıcı olmaya başladı,” dedi zırhlı gömlek giyen lord. “Onu öldürün ve şu işi bitirin.”

Lord Ramsay bira kupasını doldurdu. “Bunu yaparsam kutlamamız berbat olur lordum. Leş, sana güzel havadislerim var. Evleniyorum. Lord babam bana bir Stark kızı getiriyor. Lord Eddard’ın kızı, Arya. Küçük Arya’yı hatırlıyorsun değil mi?”

Az kalsın, *Arya Ayakaltı,* diyecekti Leş. *Arya Atsurat.* Robb’un küçük kız kardeşi, kahverengi saçlı, uzun suratlı, bir çubuk kadar zayıf, her zaman pis. *Güzel olan Sansa’ydı.* Leş bir zamanlar, Lord Eddard Stark’ın onu Sansa’yla evlendirebileceğini ve onu oğlu olarak kabul edebileceğini düşünürdü ama bunlar sadece çocuk fantezileriydi. Bununla birlikte Arya... “Onu hatırlıyorum. Arya.” “O, Kışyarı Leydisi olacak, ben de onun lordu.”

O *sadece küçük bir kız.* “Evet lordum. Tebrik ederim.” “Düğünüme katılacak mısın Leş?”

Leş duraksadı. “Eğer isterseniz lordum.”

“Ah, istiyorum.”

Leş, bunun zalim bir tuzak olup olmadığım düşünerek yine duraksadı. “Tamam lordum. Eğer memnun olacaksınız. Şeref duyarım.”

“Öyleyse seni o berbat zindandan çıkarmalıyız. Seni keseleyip tekrar pembe yapmalıyız, sana giyecek temiz kıyafetler ve karnını doyuracak yiyecekler vermeliyiz. Güzel, yumuşak bir lapa, bu hoşuna gider mi? Belki de jambonla doldurulmuş bezelye turtası. Senin için küçük bir vazifem var. Eğer bana hizmet edeceksen, gücünü tekrar kazanman gerek. Bana hizmet etmek istiyorsun, biliyorum.”

“Evet lordum. Her şeyden fazla.” Leş’in içinden bir ürperti geçti. “Ben sizin Leş’inizim. Lütfen size hizmet etmeme izin verin. Lütfen.”

“Böyle nazikçe sormuşken, seni nasıl geri çevirebilirim?” Ramsay Bolton gülümsedi. “Ben savaşa gidiyorum Leş. Ve sen de benimle geliyorsun. Bakire gelinimi eve getirmeme yardım edeceksin.”

BRAN

Kuzgunun çığlık atışındaki bir şeyler, Bran'ın omurgasında ani bir ürperti yarattı. *Ben neredeyse yetişkin bir erkeğim,* diye hatırlatmak zorunda kaldı Bran kendi kendine. Şimdi cesur olmak zorundayım.

Ama hava keskin ve soğuktu, dehşet doluydu. Yaz bile korkmuştu. Ulu kurdun boynundaki tüyler dikilmişti. Tepelerin yamaçlarına siyah ve aç gölgeler uzanmıştı. Bütün ağaçlar, taşıdıkları yük yüzünden eğilmiş ve bükülmüştü. Bazıları ağaca bile benzemiyordu. Yamaçta, köklerinden tepelerine kadar karla kaplı hâlde, buzlu rüzgâra karşı kamburlaşmış devler, canavarlar ve şekilsiz yaratıklar gibi görünüyorlardı.

"Buradalar." Korucu uzunkılıcını çekti.

"Nerede?" Meera'nın sesi boğuktu.

'Yakında. Bilmiyorum. Bir yerde."

Kuzgun tekrar çığlık attı. "Hodor," diye fısıldadı Hodor. Ellerini kollarının altına sıkıştırmıştı. Sakalından buz saçakları sarkıyordu ve bıyığı donmuş sümükten ibaret bir yumruydu.

"Kurtlar da yakında," diyerek uyardı Bran arkadaşlarını. "Bizi takip eden kurtlar. Rüzgâr bu tarafa doğru estiğinde Yaz onların kokusunu alabiliyor."

"Kurtlar dertlerimizin en küçüğü," dedi Soğukel. "Tırmanmak zorundayız. Birazdan karanlık çökecek. Gece gelmeden içeride olsanız iyi edersiniz. Sıcaklığınız onları çeker." Batıya doğru baktı. Batan güneşin solgun ışıkları, uzak bir ateşin pırıltısı misali ağaçların arasından görülebiliyordu.

"İçeri giden tek yol bu mu?" diye sordu Meera.

"Arka kapı üç fersah kuzeyde, bir obruğun dibinde."

Soğukel'in bütün söyleyeceği buydu. Sırtında Bran'ın ağırlığı varken Hodor bile bir obruğun dibine inemezdi. Ve Jojen, tıpkı bin fersah koşamayacağı gibi, üç fersah da yürüyemezdi.

Meera yukarıdaki yamaca baktı. 'Yol açık görünüyor."

"Görünüyor," diye mırıldandı korucu. "Soğuğu hissedebiliyor musun? Burada bir şeyler var. *Neredeler*?"

“Mağaranın içinde?” diye önerdi Meera.

“Mağara korunuyor. Geçemezler.” Korucu, işaret etmek için kılıcını kullandı. “Girişi şurada görebilirsin. Yolun yarısında, büvet ağaçlarının arasında duran kayanın yarığında.”

“Görüyorum,” dedi Bran. Kuzgunlar içeri girip dışarı çıkıyordu.

Hodor, ağırlığını bir bacağından ötekine verdi. “Hodor.” “Kayanın içinde bir yuva. Benim bütün gördüğüm bu,” dedi Meera.

“Orada bir geçit var. Önce dik ve dolambaçlı, kayanın içinde bir oluk. Eğer o geçide ulaşabilirseniz güvende olursunuz.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Mağara korunuyor.”

Meera yamaçtaki yarığı inceledi. “Buradan oraya kadar en fazla yüz metre mesafe var.”

Evet, diye düşündü Bran, *ama bütün metreler yokuş yukarı*. Yamaç dik ve ağaçlıktı. Kar üç gün önce durmuştu ama erimemişti. Ağaçların altındaki zemin, el değmemiş ve bozulmamış beyaz bir battaniyeyle örtülüydü. “Burada kimse yok,” dedi Bran cesurca. “Kara bakın. Hiç ayak izi yok.”

“Ak yürüyenler karın üstünde hafifçe hareket ederler,” dedi korucu. “Karda yürüdüklerini gösteren bir iz bulamazsın.” Havadaki bir kuzgun, alçalarak korucunun omzuna kondu. Büyük kara kuşların sadece bir düzinesi onlarla kalmıştı. Diğerleri yol boyunca kaybolmuştu. Bran ve arkadaşları, şafakta her uyanışlarında daha az kuzgunla karşılaşmışlardı. *“Gel,”* diye gakladı kuş. *“Gel, gel.”*

Uç gözlü karga, diye düşündü Bran. *Yeşilgören*. “Uzakta değil,” dedi. “Küçük bir tırmanış ve güvende olacağız. Belki ateş de yakabiliriz.” Korucu hariç hepsi üşümüştü, ıslak ve açlardı. Ve Jojen Reed yardımsız yürüyemeyecek kadar zayıftı.

“Siz gidin.” Meera Reed kardeşinin yanma çömeldi. Jojen yaşlı bir meşe ağacının kovuğuna yerleştirilmişti, şiddetle titriyordu. Çocuğun başlığının ve kaşkolünün altından bir parça görünen yüz, etrafı çevreleyen kar kadar beyazdı ama Jojen ne zaman soluk alsa burun deliklerinden hâlâ buhar tütüyordu. Meera kardeşini bütün gün boyunca taşımıştı. *Yiyecek ve ateş onu iyileştirir,* demeye çalıştı Bran kendine ama bundan emin değildi. “Aynı anda hem Jojen’i taşıyıp hem de dövüşemem,” diyordu Meera. “Hodor, sen Bran’ı şu mağaraya götür.”

“Hodor.” Hodor ellerini birbirine vurdu.

“Jojen’in yemek yemesi gerek,” dedi Bran umutsuzca. Geyiğin üçüncü ve son kez devrilmesinin üstünden on iki gün geçmişti. Soğukel, kar yığının içinde

geyiğin yanında diz çökmüş ve hayvanın boğazını kesmeden önce tuhaf bir dilde dualar mırıldanmıştı. Parlak kırmızı kan çağlayarak aktığında Bran küçük bir kız gibi ağlamıştı. Meera Reed ve Soğukel'in hayvanı parçalara ayırışını çaresizce izlerken kendini daha önce hiç olmadığı kadar sakat hissetmişti. Kendi kendine, geyiğin etini yemeyeceğini ve aç kalmanın bir arkadaşı yemekten daha iyi olduğunu söylemişti ama sonunda iki kez yemişti; bir kez kendi derisinin ve bir kez de Yaz'ın derisinin içinde. Geyik çok zayıf ve cılızdı ama korucunun hayvandan kestiği et parçaları Bran ve arkadaşlarını yedi gün boyunca ayakta tutmuştu. Hayvanın son lokmasını, eski bir yamaç kalesinin yıkıntılarında yaktıkları ateşin başında yemişlerdi.

Kardeşinin alnını okşayarak, "Yemek yemesi gerek," diye kabul etti Meera. "Hepimizin yemesi gerek ama burada yiyecek yok. Gidin."

Bran bir damla gözyaşı döktü ve gözyaşının yanağında donduğunu hissetti. Soğukel, Hodor'u kolundan tuttu. "Işık azalıyor. Şimdi burada değilseler bile, yakında olacaklar. Gel."

Hodor, bu kez hiç konuşmadan bacaklarındaki karı silkeledi ve sırtındaki Bran'la birlikte kar yığınlarının arasından geçerek yukarı doğru yürüdü. Soğukel onları takip etti, bıçağı siyah elindeydi. Yaz en arkadaydı. Kar yığınları bazı yerlerde ulu kurttan daha büyüktü. Yaz, ince kabukların içinden geçtikten sonra durmak ve üstündeki karı silkelemek zorunda kalıyordu. Tırmanış devam ederken, sepetin içindeki Bran tuhaf bir hareketle arkasına döndü ve kardeşini ayağa kaldırmak için tek kolunu çocuğun bedeninin altına koyan Meera'yı izledi. *Jojen onun için çok ağır. Meera aç, eskisi kadar kuvvetli değil.* Meera, kurbağa mızrağını diğer eline aldı, kendini desteklemek için mızrağın dişlerini kara batırdı. Hodor iki ağacın arasından geçtiğinde ve Bran, Reed kardeşleri göremez olduğunda, Meera kardeşini yarı sürüklüyor, yarı taşıyordu.

Yamaç daha dik hâle geldi. Kar yığınları Hodor'un çizmelerinin altında kırılıyordu. Bir defasında Hodor'un ayağının altındaki bir taş yerinden oynadı ve Hodor kaydı, az kalsın gerisin geriye yamacın dibine yuvarlanacaktı. Korucu onu kolundan tutup kurtardı. "Hodor," dedi Hodor. Hava, her şiddetli rüzgârda, günün son ışıklarıyla cam gibi parlayan ince ve beyaz bir tozla doluyordu. Kuzgunlar, Bran ve Hodor'un etrafında dönüp duruyordu. *Sadece seksen metre kaldı,* diye düşündü Bran, çok uzak sayılmaz.

Yaz, bozulmamış beyaz kardan oluşan yüksek bir düzlüğün dibinde aniden durdu, başını çevirdi, havayı kokladı ve hırladı. Tüyleri diken diken olmuş bir hâlde geri çekilmeye başladı.

"Hodor, dur," dedi Bran. "Hodor. Bekle." Yanlış olan bir şeyler vardı. Yaz o

yanlışlığın kokusunu almıştı. Bran da öyle. *Kötü bir şeyler. Yakınımızda bir şeyler.* “Hodor, hayır, geri dön.”

Soğukel hâlâ tırmanıyordu. Hodor da tırmanışa devam etmek istiyordu, Bran’ın sızlanmalarını boğmak için yüksek sesle, “Hodor, hodor, hodor,” diye homurdanıyordu. Zor nefes alıyordu. Solgun sis havayı doldurdu. Hodor bir adım attı, sonra bir adım daha. Kar hemen hemen diz yüksekliğindeydi ve yamaç çok dikti. Hodor elleriyle kayalara ve ağaçlara tutunarak tırmanırken öne eğiliyordu. Bir adım daha. Bir tane daha. Hodor’un yerinden oynattığı karlar aşağı kayıyor ve seyisle Bran’ın arkasında küçük bir çığ başlatıyordu.

Altmış metre. Bran, mağarayı daha iyi görebilmek için yana eğilip boynunu uzattı. O sırada başka bir şey gördü. “Bir ateş!” Büvet ağaçlarının arasındaki yarıkta titrek bir pırıltı vardı. Çökmeye başlayan karanlığın içinden kırmızı bir ışık sesleniyordu. “Bakın. Biri...”

Hodor çığlık attı, büküldü, tökezledi, düştü.

Dev seyis yamağı vahşet içinde yuvarlanırken Bran dünyanın sağa sola kaydığını hissetti. Sarsıcı bir darbeyle soluksuz kaldı. Ağzı kan doluydu. Hodor sarsılıyor, yuvarlanıyor ve altındaki çocuğu eziyordu.

Bir şey Hodor’un bacağını yakaladı. Bran bir an için, Hodor’un bileğine bir ağaç kökünün dolandığını düşündü... kök hareket edene kadar. *Bir el,* Bran gördü, yaratığın geri kalanı karın altından patlarcasına çıktı.

Hodor yaratığı tekmeledi, karla kaplı ayağını yaratığın yüzüne indirdi ama ölü adam tekmeyi hissetmedi bile. Sonra Hodor ve yaratık boğuşmaya başladılar, yamaçtan aşağı doğru kayarken birbirlerini yumruklayıp tırmaladılar. Altta kalan Bran’ın ağzı ve burnu karla doldu ama Bran sadece bir an sonra tekrar yukarıdaydı. Başına bir şey çarptı; bir taş, bir parça buz ya da ölü adamın yumruğu. Bran hangisi olduğunu söyleyemezdi ama kendini sepetin dışında buldu, yamaca yayılmıştı, kar tükürüyordu. Eldivenli elinde, Hodor’un başından koparttığı bir avuç dolusu saç vardı.

Bran’ın etrafı, karın altından çıkan yaratıklarla doldu.

İki, üç, dört. Bran sayıyı şaşırdı. Yaratıklar, beklenmedik kar bulutlarının içinden dehşetle çıkmışlardı. Bazıları siyah pelerinler, bazıları da hırpani hayvan derileri giymişlerdi, bazıları çıplaktı. Hepsi beyaz tenli ve kara elliydi. Gözleri mavi yıldızlar gibi parlıyordu.

Yaratıklardan üçü korucunun üstüne çullandı. Bran, Soğukel’in, yaratıklardan birinin yüzüne saldırdığını gördü. Yaratık ilerlemeye devam etti, Soğukel’i bir başka yaratığın kollarına itti. İki yaratık Hodor’un peşinden gidiyordu, hantal hareketlerle yamaçtan aşağı iniyorlardı. Meera bu hengâmenin

tam ortasına tırmanacaktı, Bran bunu hastalıklı ve umutsuz bir dehşetle fark etti. Karı yumrukladı ve Meera'yı uyarmak için bağırdı.

Bir şey onu yakaladı.

İşte o an, Bran'ın bağırışı bir çığlığa dönüştü. Bran, avcuna doldurduğu karı yaratığın yüzüne fırlattı ama yaratık gözlerini bile kırpmadı. Siyah bir el Bran'ın yüzünü yokladı, bir diğeri de karnını. Yaratığın parmakları demir gibiydi. *Bağırsaklarımı dışarı dökecek.*

Ama Yaz aniden Bran'la yaratığın arasındaydı. Bran, derinin ucuz bir kumaş parçası gibi yırtıldığına şahit oldu, kemiklerin kırılma sesini duydu. Kopan bir el, bir bilek, kıvranan solgun parmaklar, rengi atmış siyah yünden bir kol yeni gördü. *Siyah*, diye düşündü, *Nöbet'tenmiş.* Yaz, kolu bir kenara fırlattı, döndü ve dişlerini ölü adamın boğazına gömdü. Gri ulu kurt geri çekildi, yaratığın boğazının büyük bölümünü bir çürük et patlamasıyla koparıp aldı.

Kopuk el hâlâ hareket ediyordu. Bran yuvarlanarak elden uzaklaştı. Karnının üstünde karı tırmalarken yukarıdaki ağaçları gördü, kar pelerinli solgun ağaçların arasındaki turuncu pırıltıyı.

Elli metre. Eğer kendini elli metre sürükleyebilirse, yaratıklar onu ele geçiremezdi. Bran köklere ve kayalara tutunarak ışığa doğru sürünürken eldivenleri ıslandı. *Biraz daha ileri, sadece biraz daha ileri. Sonra ateşin yanında dinlenebilirsin.*

O sırada son ışık da ağaçların arasında kayboldu. Gece çökmüştü. Soğukel, etrafını saran ölü adam çemberine saldırıyordu. Yaz, az önce devirdiği yaratığı parçalıyordu, dişlerinin arasında ölü adamın yüzü vardı. Kimse Bran'la ilgilenmiyordu. Bran, arkasından gelen işe yaramaz bacaklarıyla biraz daha yukarı süründü. Şu mağaraya varabilirsem...

Aşağıdan bir yerden, "Hodooooor," diye bir feryat geldi.

Ve aniden, Bran artık Bran değildi. Karların içinde sürünen kırık çocuk değildi. Bran aniden, yamacın yarı yolundaki Hodor olmuştu, yaratık onun gözlerini tırmalıyordu. Bran kükreyerek ayağa kalktı, yaratığı vahşice kenara fırlattı. Yaratık tek dizinin üstüne çöktü, tekrar ayağa kalkmaya başladı. Bran, Hodor'un uzunkılıcını kınından çıkardı. Derinlerde, zavallı Hodor'un hâlâ ağladığını duyabiliyordu ama dışarıda, elinde eski bir demir kılıç tutan iki metrelik bir öfkeydi. Kılıcı kaldırdı ve ölü adamın üstüne indirdi. Bıçak, ıslak yünü, paslı zırhı ve küflü deriyi geçip onların altındaki kemiklere ve ete girerken Bran homurdandı. "Hodor," diye bağırdı ve kılıcı tekrar savurdu. Bu defa yaratığın başını boynundan uçurdu ve bir an için sevindi... ta ki, bir çift ölü el gelip boğazını körce yoklayana kadar.

Bran geri çekildi, kanıyordu ve Meera Reed oradaydı, kurbağa mızrağını yaratığın sırtına saplıyordu. Bran tekrar, "Hodor," diye kükredi, elini sallayarak Meera'ya yamacın yukarısını gösterdi. *"Hodor, hodor."* Jojen, ablasının onu bıraktığı yerde güçsüzce kıvranıyordu. Bran çocuğun yanma gitti, uzunkılıcını yere bıraktı, çocuğu Hodor'un kollarına aldı ve tekrar doğruldu. *"HODOR!"* diye bağırdı.

Meera, yaklaşan yaratıklara mızrağını saplayarak yamaca tırmanan yola liderlik etti. Onlara zarar vermek mümkün değildi ama yaratıklar yavaş ve hantaldı. "Hodor," dedi Hodor her adımda. "Hodor, hodor." Bran, Meera'ya aniden onu sevdiğini söylese kızın ne düşüneceğini merak etti.

Yukarıda, alevli suretler karın içinde dans ediyordu. *Yaratıklar,* diye düşündü Bran. *Biri yaratıkları ateşe vermiş.*

En yakındaki yaratığın etrafında dolanan Yaz hırlıyor ve dişlerini birbirine vuruyordu. Yaratık, girdaplı alevlere sarınmış devasa bir insan harabesiydi. *Ona yaklaşmamak. Bu hayvan ne yapıyor?* diye düşündü Bran. Sonra kendini gördü, kara yüzüstü yayılmıştı. Yaz, yaratığı Bran'dan uzak tutmaya çalışıyordu. *Beni öldürürse ne olur*? diye merak etti Bran. *Sonsuza dek Hodor olarak mı kalırım? Yaz'ın derisine geri mi dönerim? Yoksa sadece ölü mü olurum?*

Dünya Bran'ın etrafında döndü. Beyaz ağaçlar, siyah gökyüzü, kırmızı alevler; her şey dönüyordu, yer değiştiriyordu. Bran tökezlediğini hissetti. Hodor'un çığlıklarını duyabiliyordu. "Hodor hodor hodor hodor. Hodor hodor hodor hodor. Hodor hodor hodor hodor hodor." Mağaradan dışarı bir kuzgun bulutu dökülüyordu. Bran, elindeki meşaleyle bir o yana bir bu yana koşan küçük bir kız gördü. Bir an için kız kardeşi Arya'yı gördüğünü düşündü... bu delilikti, çünkü Bran, kız kardeşinin ya fersahlarca uzakta ya da ölü olduğunu biliyordu. Ama yine de, Arya oradaydı işte; cılız, hırpani, vahşi, saçları düğüm düğüm. Yaşlar Hodor'un gözlerini doldurdu ve orada dondu.

Her şey altüst oldu, Bran kendini yine kendi derisinin içinde buldu, kara gömülmüştü. Yanan yaratık onun üstüne eğildi, yaratığın gölgesi karlı kefenler giymiş ağaçlara upuzun vurmuştu. Çıplak olan yaratıklardan biriydi, Bran gördü. Bir an sonra, en yakındaki ağaç karlarını silkeledi ve hepsini Bran'ın başına döktü.

Bran'ın bundan sonra bildiği tek şey, taş bir çatının altında, çam iğnelerinden ibaret bir yatakta yattığıydı. *Mağara. Mağaradayım.* Ağzında, dilini ısırdığı yerde hâlâ kan tadı vardı ama sağ tarafında bir ateş yanıyordu, ısı yüzüne çarpıyordu, Bran daha önce bunun kadar güzel bir şey hissetmemişti. Yaz oradaydı, onu kokluyordu, onu ve sırılsıklam olmuş Hodor'u. Jojen'in kafası

Meera'nın kucağındaydı. Arya'ya benzeyen şey de oradaydı, elindeki meşaleyi sıkı sıkı tutuyordu.

"Kar," dedi Bran. "Üstüme düştü. Beni gömdü."

"Seni sakladı. Seni ben dışarı çıkardım." Meera başıyla kızı gösterdi. "Ama bizi kurtaran oydu. Meşale... ateş onları öldürüyor."

"Ateş onları *yakıyor.* Ateş her zaman açtır."

Bu Arya'nın sesi değildi, hiçbir çocuğun sesi değildi. Bu bir kadının sesiydi. Bran'ın daha önce hiç duymadığı bir müziğe ve yürek sızlatan bir hüzne sahip, tiz ve tatlı bir sesti. Bran, kızı daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. Bir *kızdı* ama Arya'dan daha ufak tefekti. Yapraklardan oluşan bir pelerinin altında kalan teni, bir güvercininki gibi benekliydi. Gözleri tuhaftı; iri ve saydam, altın ve yeşil, kedi gözü gibi kısık. *Kimsenin böyle gözleri yoktur.* Saçları kahverenginden, kırmızıdan, altından, sonbahar renklerinden ibaret bir düğümdü. Saçlarının arasına sarmaşıklar, sürgünler, kuru çiçekler örülmüştü.

"Kimsin sen?" diye soruyordu Meera Reed.

Bran biliyordu. "O bir çocuk. Ormanın çocuğu." Titredi; soğuktan olduğu kadar şaşkınlıktan. Bran ve arkadaşları, Yaşlı Dadı'nın hikâyelerinden birinin içine düşmüşlerdi.

"İlk insanlar bize çocuklar," derdi, dedi küçük kadın. "Devler bize *woh dak nag gran* derdi, yani sincap insanlar. Küçük ve hızlı olduğumuz, sincapları sevdiğimiz için. Ama biz ne sincabız ne de çocuk. Bizim adımız, Hakiki Dil'de, *dünyanın şarkısını söyleyenler,* anlamına gelir. Sizin Eski Dil'iniz henüz hiç konuşulmamışken, biz on bin yıldır şarkılarımızı söylüyorduk."

"Şimdi Ortak Dil'i konuşuyorsun," dedi Meera.

"Çocuk için. Bran isimli çocuk için. Ben ejderhanın zamanında doğdum ve iki yüzyıl boyunca insanların dünyasında yürüdüm; izlemek, dinlemek ve öğrenmek için. Hâlâ yürüyor olabilirdim ama bacaklarım ağrılıydı ve kalbim bitaptı. Bu yüzden adımlarımı eve döndürdüm."

"İki yüzyıl?" dedi Meera.

Çocuk gülümsedi. "İnsanlar. Çocuk olan onlar."

"Bir ismin var mı?" diye sordu Bran.

"Bir isme ihtiyacım olduğu zamanlarda." Çocuk, elindeki meşaleyi, mağaranın arka duvarındaki siyah yarığa doğru salladı. "Yolumuz aşağı iniyor. Şimdi benimle gelmelisiniz."

Bran tekrar titredi. "Korucu..."

"O gelemez."

"Onu öldürürler."

“Hayır. Onu uzun zaman önce öldürdüler. Şimdi gelin. Derinler daha sıcaktır ve orada kimse sizi incitemez. Sizi bekliyor.” “Uç gözlü karga mı?” diye sordu Meera.

“Yeşilgören.” Çocuk, bunu söyledikten sonra gitti ve Bran’la arkadaşlarının onu takip etmekten başka seçeneği kalmadı. Meera, Bran’ın Hodor’un sırtına çıkmasına yardım etti. Bran’ın sepeti ezilmiş ve eriyen karlar yüzünden ıslanmıştı gerçi. Meera daha sonra, kolunu kardeşinin bedenine sararak çocuğu bir kez daha ayağa kaldırdı. Jojen’in gözleri açıldı. “Ne?” dedi Jojen. “Meera? Neredeyiz?” Ateşi görünce gülümsedi. “Çok tuhaf bir rüya gördüm.”

Yol, dar ve dolambaçlıydı, o kadar alçaktı ki Hodor çok geçmeden çömelerek yürümek zorunda kaldı. Bran elinden geldiğince kamburlaştı ama buna rağmen kafası tavana sürtündü. Her dokunuşta, tavandaki toprak ufalanarak Bran’ın gözlerine ve saçlarına girdi. Bir keresinde, tünelin duvarında büyüyen beyaz kalın bir kök, asma filizleri ve araları örümcek ağı tutmuş parmaklarıyla Bran’ın alnına çarptı.

Çocuk, meşalesiyle birlikte önden yürüyordu, yapraklardan yapılmış pelerini arkasından fısıldıyordu, fakat tünel o kadar çok kıvrılıyordu ki Bran çok geçmeden çocuğu gözden kaçırdı. O andan itibaren tüneldeki tek ışık, geçidin duvarlarından yansıyan ışıktı. Biraz daha aşağı indikten sonra mağara ikiye bölündü ama solda kalan yol o kadar karanlıktı ki Hodor bile hareket eden meşale ışığını takip etmesi gerektiğini anladı.

Gölgelerin yer değiştiriş şekli, duvarların da hareket ediyormuş gibi görünmesine sebep oluyordu. Bran, etrafını saran toprağa girip çıkan büyük beyaz yılanlar gördü. Süt yılanlarının ya da devasa mezar solucanlarının yuvasına girip girmediklerini merak etti. Yumuşak, beyaz ve süngerimsi. *Mezar solucanlarının dişleri var.*

Onları Hodor da gördü. İlerlemeye gönülsüz bir hâlde, “Hodor,” diye inledi. Fakat çocuk, Bran ve arkadaşlarının ona yetişmesi için durduğunda meşale alevinin titremesi geçti ve Bran yılanların beyaz ağaç kökleri olduğunu anladı, az önce alnına çarpan kök gibi. “Büvet ağacı kökleri,” dedi. “Tanrı korusundaki yürek ağacını hatırlıyor musun Hodor? Kırmızı yapraklı beyaz ağacı? Bir ağaç seni incitemez.”

“Hodor.” Hodor ileri fırladı, dünyanın derinliklerine doğru çocuğun ve meşalenin peşinden koştu. Bir başka yol ayrımını geçtiler, bir başkasını daha. Sonra, Kışyarı’nın büyük salonu kadar geniş, yankılı bir mağaraya geldiler. Mağaranın tavanından taş dişler sarkıyor ve daha fazlası zemininden fırlıyordu. Yaprak pelerinli çocuk dişlerin arasında bir yol dokudu. Zaman zaman durdu,

meşalesini sabırsızca Bran ve arkadaşlarına doğru salladı. *Bu taraftan,* diyor gibiydi meşale, *bu taraftan, bu taraftan, daha hızlı.*

Bundan sonra daha çok yan geçit ve daha çok oda vardı. Bran, sağ taraftan bir yerden gelen su damlaması sesini duydu. O tarafa baktığında, ona geri bakan gözler gördü; pırıl pırıl yanan, meşale ışığını yansıtan kısık gözler. *Daha fazla çocuk,* dedi kendine, *bu kız tek çocuk değil,* ama Yaşlı Dadı'nın, Gendel'in çocuklarından bahseden hikâyesini de hatırladı.

Kökler her yerdeydi. Taşın ve toprağın içinde kıvrılıyor, bazı geçitleri kapatıyor ve diğerlerinin çatılarını destekliyorlardı. *Bütün renkler gitmiş,* diye fark etti Bran âniden. Dünya kara topraktan ve beyaz ahşaptan ibaretti. Kışyarı'ndaki yürek ağacı bir devin bacakları kadar kalın köklere sahipti ama buradaki kökler daha da kalındı. Ve Bran bu kadarını asla bir arada görmemişti. *Yukarıda, büvet ağaçlarından oluşan bir orman büyüyor olmalı.*

Işık yeniden azaldı. Ufak tefek olmasına rağmen, çocuk-olmayan-çocuk istediği zaman çok hızlı hareket ediyordu. Hodor çocuğun peşinden koştu, ayaklarının altında bir şey çatırdadı, dev seyis yamağı o kadar ani durdu ki Meera ve Jojen neredeyse seyisin sırtına çarpacaklardı.

"Kemikler," dedi Bran. "Onlar kemik." Geçidin zemini kuş ve hayvan kemikleriyle kaplıydı. Fakat başka kemikler de vardı. Büyük kemikler devlere ait olmalıydı, küçükler de çocuklara ait olabilirdi. Taşa oyulmuş nişlerden kafatasları bakıyordu. Bran bir ayının ve bir kurdun kafatasım gördü. Yarım düzine insan kafatası ve bir o kadar dev kafatası vardı. Diğerleri küçük ve tuhaf şekilliydi. *Ormanın çocukları.* Kökler kafataslarının her birine dolanmıştı. Bazılarının üstüne kuzgunlar tünemişti; siyah gözleriyle, önlerinden geçen insanları seyrediyorlardı.

Yolculuğun son kısmı en eğimli olanıydı. Hodor son inişi poposunun üstünde gerçekleştirdi; kırık kemiklerin, gevşek toprağın ve çakıl taşlarının içinde aşağı kaydı. Kız çocuk onları bekliyordu, esneyen bir yarığın üzerinde uzanan doğal köprünün ucunda duruyordu. Aşağıda karanlık vardı. Bran, akan suyun sesini duydu. *Bir yeraltı nehri.*

Reedler kayarak onun arkasından gelirken, "Geçmek zorunda mıyız?" diye sordu Bran. Bu fikir onu ürkütmüştü. Eğer Hodor o dar köprüde kayacak olursa, seyis yamağı ile Bran düşer ve düşerlerdi.

"Hayır delikanlı," dedi çocuk. "Arkanda." Meşaleyi yukarı kaldırdı, ışık dönüyor ve değişiyormuş gibi göründü. Alevler bir an için turuncu sarı yandı. Mağara kırmızı bir ışıkla doldu. Sonra bütün renkler kayboldu, geride sadece siyah ve beyaz kaldı. Meera soluğunu tuttu. Hodor döndü.

Önlerinde, siyah elbise giymiş beyaz bir lord vardı. Köklerden oluşan bir düğümün içinde hayal gibi oturuyordu. Büvet ağaçlarından dokunmuş bir taht, kralın kurumuş bacaklarına, çocuğuna sarılan bir anne misali dallarıyla sarılıyordu.

Lord o kadar kemikliydi ve kıyafetleri o kadar çürümüştü ki Bran en başta onun da bir ceset olduğunu sandı. Üstü, altı ve içi kökler tarafından sarılacak kadar uzun zamandır orada oturan ölü bir adam. Ceset lordun teni, adamın boğazından yanağına çıkan kırmızı lekeler haricinde beyazdı. Beyaz saçları tüy kadar kadar ince ve toprak zemine değecek kadar uzundu. Kökler, lordun bacaklarına ahşap yılanlar misali dolanmıştı. Köklerden biri lordun pantolonuna girmiş, adamın uyluğunun kurumuş derisini delmiş ve omzundan dışarı çıkmıştı. Lordun kafa derisinde kırmızı yapraklar bitmişti, alnı mantarlar tarafından lekelenmişti. Lordun yüzünde çok az deri kalmıştı, kalan deri beyaz kösele kadar gergin ve sertti ama o bile soyuluyordu. Şu ya da bu noktada, derinin altından kahverengi ve sarı kemikler çıkıyordu.

Bran, kendini, “Sen üç gözlü karga mısın?” diye sorarken duydu. Uç gözlü bir karganın üç gözü olmalı. Bunun sadece bir gözü var, o da kırmızı. Bran, meşale ışığında bir kan gölü gibi ışıldayan gözün onu izlediğini hissedebiliyordu. Lordun diğer gözünün olması gereken yerde ince ve beyaz bir kök büyümüştü. Lordun göz çukurundan çıkan kök, adamın yanağına inmiş ve boğazına girmişti.

“Bir... karga mı?” Solgun lordun sesi kuruydu. Dudakları ağır ağır hareket ediyordu, sözcükleri şekillendirmeyi unutmuş gibiydi. “Evet, bir zamanlar. Kara esvap ve kara kan.” Lordun kıyafeti çürüktü, soluk renkliydi, solucanlar tarafından yenmiş ve yosunlarla beneklenmişti ama bu kıyafet bir zamanlar siyahtı. “Ben çok şey oldum Bran. Şimdi ne görüyorsan oyum ve şimdi neden sana gelemediğimi anlayacaksın... rüyalar dışında. Seni uzun zaman izledim, seni bin bir gözle izledim. Doğumunu izledim, senden önce de lord babanın doğumunu. Senin ilk adımını gördüm, ilk kelimeni duydum, gördüğün ilk rüyanın bir parçasıydım. Sen düşerken ben seyrediyordum. Ve sonunda bana geldin Brandon Stark, lâkin vakit geç oldu.”

“Buradayım,” dedi Bran, “sadece kırığım. Beni... beni onarabilir misin? Bacaklarımı demek istedim.”

“Hayır,” dedi solgun lord. “Gücüm bunu yapmaya yetmez.” Bran’ın gözleri yaşlarla doldu. Onca uzun yoldan geldik. Odada siyah nehrin sesi yankılandı.

“Bir daha asla yürüyemeyeceksin Bran,” dedi solgun dudaklar, “lâkin uçacaksın.”

TYRION

Uzunca bir zaman hiç kımıldamadı. Yatak görevi gören eski çuval yığının üstüne uzanıp halatlardaki rüzgârı ve teknenin gövdesine çarpan nehri dinledi.

Direğin üzerinde dolunay yüzüyordu. *Beni nehrin aşağısına doğru takip ediyor, beni büyük bir göz misali izliyor.* Küçük adam, onu örten küf kokulu postların sıcaklığına rağmen titredi. *Bir kadeh şaraba ihtiyacım var. On kadeh şaraba ihtiyacım var.* Ama fahişe çocuğu Griff in, Tyrion'ın susuzluğunu geçirmesine izin vermesinden önce ay göz kırpardı. Tyrion şarap yerine su içiyordu. Tyrion, titremeler ve terlemelerle geçen uykusuz gecelere ve günlere mahkûm olmuştu.

Cüce doğruldu, başını ellerinin arasına aldı. *Rüya mı gördüm*? Aklında rüyaya dair hiçbir şey kalmamıştı. Geceler Tyrion Lannister'a asla nazik davranmamıştı. Tyrion kuş tüyü yumuşak yataklarda bile zor uyurdu. *Utangaç Bakire'de* yatağını kamaranın çatısına kurmuştu, bir ip kangalını yastık olarak kullanıyordu. Burayı teknenin dar ambarından daha çok seviyordu. Hava burada daha temizdi ve nehrin sesi Ördek'in horultusundan daha güzeldi. Fakat bu çeşit keyiflerin bir bedeli vardı; döşeme sertti, Tyrion tutulmuş ve ağrılı uyanıyordu, bacakları kramplı ve sancılı oluyordu.

Bacakları şu an zonkluyordu, baldırları odun kadar sertti. Bacaklarını parmaklarıyla ovdu, ağrıyı geçirmeye çalıştı ama ayağa kalktığında hâlâ yüz ekşitecek kadar ağrısı olduğunu anladı. *Banyo yapmam gerek.* Giydiği çocuk kıyafetleri leş gibi kokuyordu, Tyrion da öyle. Diğer adamlar nehirde yıkanıyordu ama Tyrion şu ana kadar onlara katılmamıştı. Sığlıklarda gördüğü bazı su kaplumbağaları, onu ısırıp ikiye bölecek kadar büyüktü. Ördek onlara *kemik parçalayanlar* diyordu. Ayrıca, Tyrion, Lemore'un onu çıplak görmesini istemiyordu.

Ahşap bir merdiven kamaranın tavanından aşağı iniyordu. Tyrion çizmelerini giydi ve kıç güvertesine indi. Griff orada, bir kurt postuna sarınmış hâlde bir maltızın yanında oturuyordu. Paralı asker gece nöbetlerini bizzat tutuyordu. Çetenin geri kalanı yatmaya giderken Griff uyanıyor, güneş

doğduğunda kamarasına çekiliyordu.

Tyrion adamın karşısına çömeldi ve közlerin üzerinde ellerini ısıttı. Suyun karşısında bülbüller şarkı söylüyordu. “Gün yakın,” dedi cüce, karşısındaki adama.

“Yeterince yakın değil. Seyir hâlinde olmamız gerek.” Griffe kalsa, *Utangaç Bakire* geceleri de nehrin aşağısına doğru yüzerdi ama Yandry ve Ysilla sırıklı tekneyi gece yolculuğuyla tehlikeye atmak istemiyorlardı. Yukarı Rhoyne, nehrin dibine saplı ağaçlarla ve devrik ağaç gövdeleriyle doluydu. Bunlardan herhangi biri *Utangaç Bakire'*nin gövdesini paramparça edebilirdi. Griff bunu duymak istemiyordu. Onun istediği şey Volantis’ti.

Paralı askerin gözleri sürekli hareket ediyordu, geceyi tarıyordu. *Ne için? Korsanlar mı? Taş adamlar mı? Köle Yakalayanlar mı?* Nehrin tehlikeleri vardı, Tyrion bunu biliyordu ama Griff onun için her şeyden daha tehlikeliydi. Ona Bronn’u hatırlatıyordu. Gerçi Bronn, kara mizah anlayışı olan bir paralı askerdi, Griffte hiç mizah anlayışı yoktu.

“Bir kadeh şarap için adam öldürebilirim,” diye mırıldandı Tyrion.

Griff cevap vermedi. Adamın soluk gözleri, *içmeden önce ölürsün,* der gibiydi. Tyrion, *Utangaç Bakire’*deki ilk gecesinde sarhoş olmuştu. Ertesi sabah kafatasının içinde kavga eden ejderhalarla uyanmıştı. Griff, sırıklı teknenin bordasından nehre kusan cüceye bir kez bakmış ve “içkiyle işin bitti,” demişti.

“Şarap uyumama yardım ediyor,” diye itiraz etmişti Tyrion. Şarap rüyalarımı boğuyor da diyebilirdi.

“Öyleyse uyanık kal,” diye karşılık vermişti Griff amansız bir öfkeyle.

Doğuda, günün ilk solgun ışığı nehrin üzerindeki gökyüzüne yayıldı. Rhoyne’un suları ağır ağır siyahtan maviye devrildi ve paralı askerin saçlarıyla sakalına eş oldu. Griff ayağa kalktı. “Diğerleri birazdan uyanırlar. Güverte senin.” Bülbüller sustuğunda, nehrin çayırkuşları onların şarkısını devam ettirdi. Akbalıkçıllar sazlıkların arasında yürüdüler ve kum yığınlarının üstünde ayak izleri bıraktılar. Gökyüzündeki bulutlar parlaktı: Pembe ve mor, kırmızı ve altın, inci ve safran. İçlerinden biri ejderhaya benziyordu. *Ejderhayı bir kez uçarken görmüş bir adam, bırakın da evinde kalsın ve mutlu bir şekilde bahçesiyle ilgilensin,* diye yazmıştı biri bir zamanlar, *zira bu büyük dünyada bundan daha büyük bir keramet yoktur.* Tyrion yara izini kaşıdı ve yazarın adını hatırlamaya çalıştı. Son zamanlarda sık sık ejderhaları düşünüyordu.

“Günaydın Hugor.” Rahibe Lemore beyaz kıyafetinin içinde ortaya çıktı. Elbisenin beline yedi renkli bir kuşak sarılmıştı. Rahibenin saçları omuzlarına dökülmüştü. “Nasıl uyudun?”

“Bölük pörçük leydim. Rüyamda yine sizi gördüm.” *Uyandıran bir rüyaydı.* Tyrion uyuyamamıştı, ellerini bacaklarının arasına kaydırmış ve rahibeyi onun üstünde, göğüsleri zıplar hâlde hayal etmişti.

“Hiç şüphe yok ki şeytani bir rüyaydı. Sen şeytani bir adamsın. Benimle birlikte dua edip günahlarının bağışlanmasını isteyecek misin?”

Eğer Yaz Adalılar tarzında dua edeceksek. “Hayır. Ama benim için Bakire’ye uzun ve tatlı bir öpücük verin.”

Rahibe güldü ve teknenin pruvasına doğru yürüdü. Her sabah nehirde yıkanmak kadının alışkanlığıydı. “Bu teknenin size ithafen isimlendirilmediği çok açık,” diye seslendi Tyrion, kadın soyunurken.

“Anne ve Baba bizi kendi suretlerinde yarattılar Hugor. Bedenlerimizle övünmeliyiz, zira onlar tanrıların marifeti.”

Tanrılar beni yaratırken sarhoşlardı o hâlde. Cüce, suya giren Lemore’u izledi. Bu görüntü onu her defasında sertleştiriyordu. Rahibenin o iffetli beyaz kıyafetlerini çıkartıp bacaklarını açmak fikrinde baştan çıkarıcı bir şeyler vardı. *Masumiyet bozuldu,* diye düşündü Tyrion... ama Lemore göründüğü kadar masum değildi. Karnında hamilelikten kalmış olabilecek çatlaklar vardı.

Yandry ve Ysilla güneşle birlikte uyanmışlardı, kendi işleriyle ilgileniyorlardı. Yandry halatları kontrol ederken Rahibe Lemore’a kaçamak bakışlar atıyordu. Yandry’nin ufak tefek esmer karısı Ysilla bunun farkında değildi. Kıç güvertesindeki maltızı birkaç odun parçasıyla besledi, kararmış bir bıçakla közleri karıştırdı ve sabah çörekleri için hamur yoğurmaya başladı.

Lemore tekrar güverteye çıktığında, Tyrion kadının göğüslerinin arasından süzülen suların görüntüsünün tadım çıkardı, rahibenin pürüzsüz teni sabah ışığında altın gibi pırıldıyordu. Lemore kırk yaşını geçmişti, güzelden çok etkileyiciydi ama göze hâlâ hoş görünüyordu. *Sarhoş olmaktan somaki en iyi ikinci şey şehvetli olmak,* diye karar verdi Tyrion. Kendini hâlâ hayattaymış gibi hissetti.

Saçlarındaki suyu sıkarken, “Kaplumbağayı gördün mü Hugor?” diye sordu rahibe. “Kırmızı, yüksek sırtlı olanı?”

Kaplumbağaları görmek için en iyi vakit, sabahın erken saatleriydi. Kaplumbağalar gündüzleri suyun derinlerine iniyor ya da kıyıdaki kovuklara saklanıyorlardı ama güneş doğarken suyun yüzeyine çıkıyorlardı. Bazıları teknenin yanından yüzmekten hoşlanıyordu. Tyrion farklı türlerde kaplumbağalar görmüştü: Büyükler, küçükler, düz sırtlılar, kırmızı kulaklılar, yumuşak kabuklular, kemik parçalayanlar, kahverengiler, yeşiller, siyahlar, pençeliler, boynuzlular, yüksek sırtlılar ve altın, yeşim, kemik rengi pullarla

kaplı olanlar. Bazıları o kadar büyüktü ki bir insanı sırtlarında taşıyabilirlerdi. Yandry'nin iddiasına göre, eskiden Rhoynar prensleri nehir boyunca kaplumbağa sürerlerdi. Yandry ve karısı Yeşilkan doğumlulardı, eve dönüp Rhoyne Anne'ye gelmiş Dornelu öksüzlerdi.

'Yüksek sırtlıyı kaçırdım," dedi Tyrion. Çıplak kadını seyrediyordum.

"Senin için üzüldüm." Lemore elbisesini başından geçirdi. "Kaplumbağaları görmek umuduyla o kadar erken uyandığını biliyorum."

"Güneşin doğuşunu seyretmekten de hoşlanıyorum." Çıplak bir bakirenin banyodan çıkmasını seyretmek gibiydi bu. Bazıları diğerlerinden daha güzel olabilirdi ama her biri vaat doluydu. "Kaplumbağaların kendilerine özgü bir cazibeleri var, bunu kabul ediyorum. Hiçbir şey beni bir çift güzel... kabuktan daha fazla mutlu edemez."

Rahibe Lemore güldü. *Utangaç Bakire'*deki herkes gibi onun da kendi sırları vardı. Teknedekiler rahibeye kucak açmışlardı.

Onu tanımak istemiyorum. Sadece düzmek istiyorum. Bunu rahibe de biliyordu. Kristalini boynuna asıp göğüslerinin arasına yerleştirirken Tyrion'ı bir gülümsemeyle taciz etti.

Yandry çıpayı çekti, kamaranın çatısında duran uzun sırıklardan birini aldı ve tekneyi itti. İki akbalıkçıl, kıyıdan ayrılan ve akıntıya doğru giden *Utangaç Bakire'*yi izlemek için başlarını kaldırdılar. Tekne yavaşça akış aşağı yüzmeye başladı. Yandry dümen yekesine gitti. Ysilla çörekleri çeviriyordu. Maltızın üstüne bir demir tava koyup tavanın içine jambonları yatırdı. Bazı günler çörek ve jambon pişiriyordu; bazı günler de jambon ve çörek. On beş günde bir balık da olabiliyordu ama bugün yoktu.

Ysilla sırtını döndüğünde, Tyrion maltızın üstünden bir çörek aşırdı, hızla geri çekilerek Ysilla'nın ürkütücü tahta kaşığının darbesinden tam zamanında kurtuldu. Çörekler sıcak yendikleri zaman güzel oluyordu, ballı ve tereyağlı. Pişen jambonun kokusu Ördek'i ambardan çıkardı. Ördek maltızın üstüne eğilip yiyecekleri kokladı, Ysilla'nın kaşığından payına düşeni aldı ve sabah idrarını dökmek için geminin kıçına gitti.

Tyrion paytak adımlarla yürüyerek ona katıldı. "İşte bu görülesi bir manzara," dedi mesanesini boşaltırken, "bir cüce ve bir ördek, kudretli Rhoyne'u çok daha kudretli yapıyor."

Yandry alay eder gibi güldü. "Rhoyne Anne'nin senin suyuna ihtiyacı yok Yollo. O dünyadaki en büyük nehirdir."

Tyrion son birkaç damlayı silkeledi. "Bir cüceyi boğacak kadar büyük, sana garanti ederim. Lâkin Mander da bu kadar geniştir. Ağza yakın yerlerde Uç Dişli

Mızrak da öyle. Karasu daha derin akar.”

“Sen nehri bilmiyorsun. Bekle, göreceksin.”

Jambonlar çıtır çıtır, çörekler altın rengi oldu. Genç Griff esneyerek güverteye çıktı. “Herkese günaydın.” Delikanlı, Ördek’ten kısaydı ama zarafetten yoksun ince uzun yapısına bakılırsa henüz tam olarak gelişmemişti. *Mavi saçlı olsun ya da olmasın, bu sakalsız çocuk Yedi Krallık’taki her bakireyi elde edebilir.* Çocuğun şu gözleri bütün kızları eritir. Genç Griff de babası gibi mavi gözlüydü ama babanın gözleri açık maviyken oğlunkiler koyuydu. Delikanlının gözleri lamba ışığında siyaha dönüyor ve gün ışığında mor görünüyordu. Genç Griff in kirpikleri bir kadınınkiler kadar uzundu.

Çizmelerini giyerken, “Jambon kokusu alıyorum,” dedi delikanlı.

“İyi jambon,” dedi Ysilla. “Otur.”

Ysilla adamları kıç güvertesinde besledi. Genç Griffin ağzına ballı çörekler sıkıştırırken, daha fazla jambon almak için uzanan Ördek’in eline kaşıkla vurdu. Tyrion iki çöreği ayırdı, içlerini jambonla doldurup dümen yekesindeki Yandry’ye götürdü. Daha sonra, *Utangaç Bakire*’nin üçgen yelkenini kaldıran Ördek’e yardım etti. Yandry tekneyi nehrin ortasına, akıntının en güçlü olduğu yere götürdü. *Utangaç Bakire* tatlı bir tekneydi, su çekme mesafesi o kadar kısaydı ki nehrin en küçük kollarında bile yüzebilir ve daha geniş su araçlarını karaya oturtabilecek kıyı dilleriyle uzlaşabilirdi. Alçak su çekme mesafesine rağmen, yelkeni açıldığında iyi sürat yapabilirdi. Yandry’nin iddiasına göre, bu özellik Rhoyne’un üst menzillerinde yaşam ve ölüm anlamına gelebilirdi. “Hicranlar’ın yukarısında bin yıldır kanun yok,” dedi Yandry.

“Görebildiğim kadarıyla *insan* da yok,” dedi Tyrion. Kıyı boyunca; sarmaşıklarla, yosunlarla, çiçeklerle kaplı duvar yığınları ve birkaç harabe vardı ama insana dair başka bir ipucu yoktu.

“Nehri bilmiyorsun Yollo. Herhangi bir akıntıda pusuya yatmış bir korsan teknesi olabilir ve harabelerin arasında kaçak köleler dolaşır. Köle Yakalayanlar ender olarak bu kadar uzak kuzeye gelir.”

“Kaplumbağalardan sonra Köle Yakalayanlar hoş bir değişiklik olur.” Kaçak bir köle olmadığına göre, Tyrion’ın yakalanmaktan korkmasına gerek yoktu. Üstelik hiçbir korsan, nehrin aşağısına doğru yüzen bir sırıklı tekneyi rahatsız etmekle uğraşmazdı. Değerli mallar nehre Volantis’ten gelirdi.

Jambon tükendiğinde, Ördek, Genç Griffin omzunu yumrukladı. “Biraz morluk edinmenin vakti geldi. Bugün kılıç olsun derim.”

“Kılıç?” Genç Griff sırıttı. “Kılıç tatlı olur.”

Tyrion, delikanlının dövüş için giyinmesine yardım etti; kaim pantolon,

dolgulu yelek ve eski çelikten yapılmış çentikli bir göğüs zırhı. Sör Rolly örgü zırhının ve kaynatılmış derilerinin içine sıkıştı. İki adam da miğfer taktı ve silah sandığından köreltilmiş kılıçlar aldı. Kıç güvertesine yerleştiler, sabah takımı onları izlerken birbirlerine şehvetle saldırdılar.

Gürzle ya da köreltilmiş uzun baltalarla dövüştüklerinde, Sör Rolly, delikanlıdan daha büyük olan cüssesi ve gücü sayesinde rakibini çabucak alt ediyordu, kılıçlarla yapılan dövüşler daha başabaş geçiyordu. Bu sabah iki adam da kalkan almamıştı. Bu yüzden oyun; saldır ve geri çekil, güvertede ileri ve geri hareket et, şeklinde oynanıyordu. İki adamın mücadele sesleri nehirde yankılanıyordu. Genç Griff daha fazla darbe indirdi ama Ördek'in darbeleri daha sertti. Bir süre sonra, iri olan adam yorulmaya başladı. Darbeleri daha yavaş, daha aşağıdan geldi. Genç Griff bütün darbeleri savuşturdu ve Sör Rolly'nin gerilemesine sebep olan öfkeli bir atağa kalktı. İki adam teknenin kıç tarafına ulaştığında, delikanlı kılıçları kilitledi ve omzunu Ördek'e geçirdi. İri adam nehre düştü.

Öksürerek ve küfürler savurarak yüzeye çıktı, edep yerleri bir kemik parçalayan tarafından yenmeden önce sudan çıkarılmak için bağırdı. Tyrion adama bir ip attı. Şövalyeyi Yandry'yle birlikte *Utangaç Bakire'nin* güvertesine çekerken, "Ördekler bundan daha iyi yüzmeli," dedi.

Sör Rolly, Tyrion'ı yakasından yakaladı. Küçük adamı kafa üstü Rhoyne'a atarken, "Bakalım cüceler nasıl yüzüyormuş," dedi.

Cüce güldü; gayet iyi yüzebilirdi, yüzdü de... bacaklarına kramp girmeye başlayana kadar. Genç Griff ona bir sırık uzattı. Çizmesindeki suyu boşaltırken, "Beni boğmaya çalışan ilk adam sen değilsin," dedi Tyrion, Ördek'e. "Doğduğum gün babam beni bir kuyuya attı, ama o kadar çirkindim ki kuyunun dibinde yaşayan cadı beni geri tükürdü." Diğer çizmesini çıkardı ve güverte boyunca parende atarak herkesi ıslattı.

Genç Griff güldü. "Bunu yapmayı nerede öğrendin?"

"Oyuncular öğretti," diye yalan söyledi Tyrion. "Annem, çocukları içinde en çok beni severdi çünkü çok küçüktüm. Beni yedi yaşıma gelene kadar emzirdi. Bu durum ağabeylerimi çok kıskandırdı. Bu yüzden beni bir çuvala tıktılar ve bir oyuncu grubuna sattılar. Kaçmaya çalıştığımda, usta oyuncu burnumun yarısını kesti, onlarla gitmek ve komik olmayı öğrenmekten başka şansım yoktu."

Gerçek epey farklıydı. Tyrion parende atmayı altı ya da yedi yaşındayken amcasından öğrenmişti. Bu işi fazla ciddiye almıştı. Yarım yıl boyunca Casterly Kayası'nda parende atarak dolaşmıştı. Hem rahiplerin, hem yaverlerin hem de

hizmetkârların yüzlerine gülümsemeler yerleştirmişti. Cersei bile bir ya da iki kez gülmüştü.

Bütün bunlar, Lord Tywin'in Kral Topraklarındaki geçici ikametinden dönmesiyle âniden son bulmuştu. O gece yemekte, Tyrion yüksek masa boyunca ellerinin üstünde yürüyerek babasını şaşırtmıştı. Lord Tywin memnun olmamıştı. "Tanrılar seni cüce yaptı. Aynı zamanda soytarı da olmak zorunda mısın? Sen bir aslan olarak doğdun, bir maymun olarak değil."

Ve sen bir ceset oldun baba, istediğim gibi hoplayıp zıplayabilirim.

Tyrion ayaklarını kurularken, "İnsanları güldürmek konusunda yeteneklisin," dedi Rahibe Lemore. 'Yukarıdaki Baba'ya şükretmelisin. O bütün çocuklarına yetenekler verir."

"Verir," dedi Tyrion hoşça. *Ve öldüğümde beni bir arbaletle gömsünler, böylece Yukarıdaki Baba'ya, aşağıdaki babaya ettiğim gibi teşekkür edebilirim.*

Tyrion'ın kıyafetleri, gönülsüzce gerçekleşen yüzüş sebebiyle hâlâ ıslaktı, rahatsız edici bir şekilde bacaklarına yapışmıştı. Genç Griff, İnanç'ın sırlarını öğrenmek üzere Rahibe Lemore'la birlikte gittiğinde, Tyrion ıslak giysilerini kuru olanlarla değiştirip tekrar güverteye çıktı. Onu gören Ördek bir kahkaha koyuverdi. Tyrion adamı suçlayamazdı. Üstündeki kıyafetlerle komik bir görüntü oluşturuyordu. Takımının bel bölümü ikiye bölünmüştü; sol taraf, bronz düğmeli mor kadifeden dikilmişti; sağ taraf, yeşil çiçek desenleri olan sarı yünden yapılmıştı. Pantolonu da benzer şekilde bölünmüştü; sağ bacak yeşildi, sol bacakta kırmızı ve beyaz şeritler vardı. Illyrio'nun sandıklarından biri, küflü fakat iyi dikilmiş çocuk kıyafetleriyle doluydu. Rahibe Lemore bütün kıyafetleri kesmiş, sonra yeniden dikmişti; şunun yarısını buna, bunun yarısını şuna ekleyerek inceliksiz bir tarz yaratmıştı. Griff,

Tyrion'ın kesme dikme işine yardım etmesi için ısrar etmişti, bunu cüceyi aşağılamak için yapmıştı şüphesiz ama Tyrion iğne işinden keyif almıştı. Lemore, tanrılar hakkında kaba şeyler söyleyen Tyrion'ı aşağılamaya meyilli olmasına rağmen her zaman hoş bir eşlikçiydi. Eğer Griff beni soytarı olarak atamak istiyorsa, oyunu oynarım. Tyrion biliyordu, Lord Tywin bir yerlerde dehşet içindeydi ve bu durum Tyrion'ın acısını azaltıyordu.

Tyrion'ın diğer görevinin soytarılıkla hiç ilgisi yoktu. Ördek'in kılıcı var, benim de tüy kalemim ve parşömenim. Griff, Tyrion'a, ejderhalar hakkında bildiği her şeyi kâğıda geçirmesini emretmişti. Bu zorlu bir görevdi ama cüce her gün çalışıyordu, kamaranın tavanında bağdaş kurarak oturuyor ve elinden gelenin en iyisini yaparak yazı yazıyordu.

Tyrion yıllar içinde ejderhalarla ilgili pek çok şey okumuştu. O rivayetlerin

büyük bir bölümü yararsız masallardı ve onlara güvenilemezdi. Illyrio'nun verdiği kitaplar da Tyrion'ın istedikleri değildi. Tyrion'ın asıl istediği şey, *Özgür Kale'nin Yangınları'nın* tam metniydi; Galendro'nun Valyria tarihi. Batıdiyar'da bu kitabın eksiksiz bir nüshası yoktu. Hisar'daki nüshanın bile yirmi yedi parşömeni eksikti. *Eski Volantis'te kütüphaneler olmalı. Orada daha iyi bir nüsha bulabilirim, eğer Kara Kapılar'ı geçip şehrin kalbine gitmenin bir yolunu bulursam.*

Tyrion, Rahip Barth'ın yazdığı *Ejderhalar, Toprak Yılanları ve Ejderler: Onların Gayritabii Tarihi* isimli kitap hakkında daha umutsuzdu. Barth, bir demircinin oğlu olarak doğmuş ve Arabulucu Jaehaerys'in saltanatı sırasında Kral Eli olarak yükselmiş bir adamdı. Düşmanları, onun bir rahipten çok bir büyücü olduğunu söylerdi. Kutsanmış Baelor, Demir Taht'a çıktığında, Barth'ın yazdığı her şeyin imha edilmesini emretmişti. Tyrion on yıl önce, *Gayritabii Tarih'*in, Kutsanmış Baelor'dan kaçmayı başarmış bir parçasını okumuştu ama Barth'ın herhangi bir eserinin Dar Deniz'in karşısına geçtiğinden şüpheliydi. Yazarı meçhul kanlı bir cilt olan ve bazen *Kan ve Ateş*, bazen de *Ejderhaların Ölümü* olarak anılan kitaba rast gelme şansı daha da azdı. Rivayete göre kitabın yegâne nüshası, Hisar'ın altındaki kilitli bir mahzende muhafaza ediliyordu.

YarıÜstat esneyerek güverteye geldiğinde, Tyrion ejderhaların çiftleşmesiyle ilgili hatırladıklarını kaleme alıyordu. Barth, Munkun ve Thomax bu konuda oldukça farklı görüşlere sahiplerdi. Haldon teknenin kıç tarafına yürüdü, güneş ışığıyla pırıldayan sulara işedi. "Akşam vakti Noyne'un ağzına varmış oluruz Yollo," diye seslendi.

Tyrion başını parşömenden kaldırdı. "Benim adım Hugor. Yollo pantolonumun içinde saklanıyor. Onu oynaması için dışarı çıkarayım mı?"

"En iyisi çıkarma. Kaplumbağaları ürkütebilirsin." Haldon'ın gülümsemesi bir hançerin kenarı kadar keskindi. "Doğduğunu söylediğin caddenin adı neydi Yollo? Hani şu Lannis Limanı'ndaki?"

"Bir ara sokaktı. Adı yoktu." Tyrion, Lannis Limanı'nda bir piç olarak doğan ve bazen Yollo olarak da anılan Hugor Tepe'nin renkli yaşamının ayrıntılarını keşfetmekten keskin bir keyif alıyordu. *En iyi yalanlar, içine biraz gerçek katılanlardır.* Cüce, batılı bir adam gibi konuştuğunu biliyordu. Bu sebeple Hugor, önemsiz bir lordun gayrimeşru çocuğu olmalıydı. Lannis Limanı'nda doğmuştu çünkü Tyrion orayı Eski Şehir'den ve Kral Topraklarından daha iyi biliyordu. Üstelik cücelerin çoğu er ya da geç şehirlere giderdi; Zevce Bumpkin tarafından bir turp tarlasında yavrulananlar bile. Kırsal bölgelerin hilkat garibelerine ya da oyuncu gösterilerine ihtiyacı yoktu... ama

oralarda; istenmeyen kedi yavrularını, üç başlı kuzuları ve Tyrion gibi bebekleri yutacak kuyular fazlasıyla mevcuttu.

“Gördüğüm kadarıyla kaliteli parşömenleri mahvetmeye devam ediyorsun Yollo.” Haldon, pantolonunu yukarı çekti.

“Hepimiz yarı üstat olamayız,” dedi Tyrion. Eli kasılıyordu. Kalemi bir kenara koydu ve güdük parmaklarını esnetti. “Güzel bir *cyvasse* oyunu daha oynamak ister misin?” Yarı-Üstat onu her seferinde yeniyordu ama *cyvasse* vakit geçirmek için iyi bir yoldu.

“Bu akşam. Genç Griff in dersi için bize katılacak mısın?”

“Neden olmasın? Birinin senin hatalarını düzeltmesi gerek.”

*Utangaç Bakire'*de dört kamara vardı. Kamaralardan birini Yandry ve Ysilla paylaşıyordu, bir diğerini de Griff ve Genç Griff.

Rahibe Lemore kendi kamarasına sahipti, Haldon da öyle. YarıÜstat’ın kamarası, dört kamaranın en büyük olanıydı. Bir duvara, eski parşömenlerle dolu kutular ve kitaplıklar dizilmişti. Bir diğer duvarda, merhemleri, bitkileri ve iksirleri taşıyan raflar vardı. Yuvarlak pencerenin sarı camından içeri altın rengi güneş ışıkları giriyordu. Kamarada mobilya olarak bir ranza, bir yazı masası, bir sandalye, bir tabure ve YarıUstat’ın *cyvasse* masası vardı. Masanın üstüne oymalı ahşap taşlar yayılmıştı.

Ders, lisanlarla başladı. Genç Griff, Ortak Dil’i anadiliymiş gibi konuşuyordu. Yüksek Valyria Dili’ni, Pentos’un, Tyrosh’un, Myr’in ve Lys’in bozuk lehçelerini ve denizcilerin ticaret lisanını da akıcı bir şekilde konuşuyordu. Volantis lehçesi hem Genç Griff hem de Tyrion için yeniydi. Her gün birkaç kelime daha öğreniyorlardı, Haldon onların hatalarını düzeltiyordu. Meereen dili daha zordu. Bu dilin kökleri de Valyria Dili’ne dayanıyordu ama ağaç aşılanmış ve Eski Ghis’in kaba lisanına dönüşmüştü. “Ghiscar dilini doğru dürüst konuşmak için burnunun üstünde bir arı olması gerek,” diye sızlandı Tyrion. Genç Griff güldü ama YarıUstat sadece, “Tekrar,” dedi. Delikanlı itaat etti fakat bu sefer *zzzze*leri söylerken gözlerini devirdi. *Kulağı benimkinden iyi,* diye kabul etmek zorunda kaldı Tyrion, *ama bahse girerim ki benim dilim daha hünerli.*

Dilleri geometri takip etti. Delikanlı bu konuda fazla yetenekli değildi ama Haldon sabırlı bir öğretmendi. Tyrion da kendini işe yarar kıldı. Kareleri, daireleri ve üçgenleri Casterly Kayası’nın üstadından öğrenmişti. Öğrendiği her şeyi tahmin ettiğinden daha hızlı bir şekilde hatırladı.

Sıra tarih dersine geldiğinde Genç Griff huzursuzlanmaya başladı. “Volantis tarihini tartışıyorduk,” dedi Haldon, delikanlıya. “Yollo’ya bir kaplanla bir filin

arasındaki farkı söyleyebilir misin?”

“Volantis, Dokuz Özgür Şehir’in en yaşlı olanıdır, Valyria’nın ilk kızıdır,” dedi delikanlı sıkkın bir ses tonuyla. “Kıyamet’ten sonra, Volantisliler, Özgür Kale’nin veliahtları ve dünyanın meşru hükümdarları olduklarını söylediler ama egemenlik kazanmak için bölündüler. Eski Kan kılıcı tercih etti. Tacirler ve tefeciler ticareti savundu. Şehrin yönetimi için rekabet eden bu iki karşı grup, kaplanlar ve filler olarak anılmaya başladı.”

“Kaplanlar, Kıyamet’ten sonra neredeyse bir asır boyunca yönetimi ellerinde tuttular. Bir süre için başarılıydılar. Bir Volantis donanması Lys’i aldı ve bir Volantis ordusu Myr’i ele geçirdi. İki nesil boyunca her üç şehir de Kara Duvarlar’ın ardından yönetildi. Bu durum, kaplanlar Tyrosh’u yutmaya çalıştığında sona erdi. Pentos, Batıdiyarlı Fırtına Kralı’yla birlikte Tyrosh’un yanında savaşa girdi. Braavos, Lysli bir sürgüne yüz savaş gemisi verdi. Aegon Targaryen, Kara Dehşet’in sırtında Ejderha Kayası’ndan geldi. Myr ve Lys ayaklandı. Savaş, Münâzaalı Toprakları viraneye çevirdi ve Lys ile Myr’i esaretten kurtardı. Kaplanlar başka mağlubiyetler de yaşadılar. Valyria’yı geri almak için gönderdikleri donanma Tüten Deniz’de kayboldu. Ateş kadırgaları Hançer Gölü’nde dövüşürken, Qohor ve Norvos kuvvetlerini Rhoyne’un üstüne saldılar. Doğudan Dothraklar geldi; sıradan insanları kulübelerinden, soyluları da malikânelerinden çıkardılar. Sonunda, Qohor Ormanı’ndan Selhoru’nun kaynağına dek otlardan ve harabelerden başka bir şey kalmadı. Bir asır süren savaşın ardından Volantis kendini çökmüş, iflas etmiş ve nüfusu azalmış hâlde buldu. İşte filler o vakit ayaklandılar. O vakitten beri yönetimi ellerinde tutuyorlar. Bazı yıllar, troykaya bir kaplan seçilir, bazı yıllar seçilmez, ama asla birden fazla kaplan olmaz, bu yüzden şehri üç yüzyıldır filler yönetir.”

“Aynen öyle,” dedi Haldon. “Ve şu andaki troyka?”

“Malaquo bir kaplan. Nyessos ve Doniphos fil.”

“Peki Volantis tarihinden nasıl bir ders çıkarabiliriz?”

“Eğer dünyayı fethetmek istiyorsan, ejderhaların olmalı.” Tyrion kendini gülmekten alıkoyamadı.

Daha sonra, Genç Griff, Yandry’ye yardım etmek üzere güverteye çıktığında, Haldon, Tyrion’la oynayacağı oyun için *cyvasse* masasını hazırladı. Tyrion birbirinden farklı renklerdeki gözleriyle adamı izledi ve “Delikanlı çok akıllı,” dedi. “Onu iyi eğitmişsin. Üzülerek söylüyorum ki Batıdiyardaki lordların yarısı bu kadar iyi eğitimli değil. Lisanlar, tarih, şarkılar, hesap... bir paralı askerin oğlu için oldukça çarpıcı bir karışım.”

“Bir kitap, doğru ellerde bir kılıç kadar tehlikeli olabilir,” dedi Haldon. “Bu

sefer daha iyi bir mücadele sergilemeye çalış Yollo. *Cyvasse'*i en az takla attığın kadar kötü oynuyorsun."

"Seni sahte bir özgüven duygusunun içine çekmeye çalışıyorum," dedi Tyrion. Ahşap panonun iki ucuna taşlarını dizdiler. "Bana bu oyunu oynamayı öğrettiğini düşünüyorsun ama olaylar her zaman göründüğü gibi değildir. Belki de oyunu bir peynir tüccarından öğrenmişimdir, bunu hiç düşündün mü?"

"Illyrio *cyvasse* oynamaz."

Hayır, diye düşündü cüce, *o taht oyunları oynar, Genç Griff ve Ördek de sadece piyonlar. Illyrio'nun istediği yere hareket ettireceği ve gerektiğinde feda edeceği piyonlar. Tıpkı Viserys'i feda ettiği gibi.* "Öyleyse suç senin. Kötü oynuyorsam, bu senin marifetin."

YarıÜstat güldü. "Korsanlar boğazını kestiğinde seni özleyeceğim."

"Şu meşhur korsanlar neredeler? Onları senin ve Illyrio'nun uydurduğunu düşünmeye başlıyorum."

"En yoğun bulundukları yer, Ar Noy ve Hicranlar arasında kalan nehir alanıdır. Nehir, Ar Noy harabelerinin yukarısında Qohorlular'ın hakimiyeti altındadır. Hicranların aşağısında Volantisli kadırgaların sözü geçer. Ama arada kalan sular üstünde iki şehir de hak iddia etmez, bu yüzden korsanlar o bölgeyi kendilerine almışlardır. Hançer Gölü, korsanların kuytu mağaralarda ve gizli hisarlarda saklandığı adalarla doludur. Hazır mısın?"

"Senin için? Hiç şüphen olmasın. Korsanlar için? Pek sanmıyorum."

Haldon panoyu kaldırdı. İki oyuncu da diğerinin başlangıç düzenini inceledi. "Öğreniyorsun," dedi YarıÜstat.

Tyrion neredeyse ejderhasına uzanıyordu ama bir kez daha düşündü. Geçen oyunda ejderhasını çok erken hareket ettirmiş ve onu bir mancınığa kurban vermişti. "Eğer şu efsanevi korsanlarla gerçekten karşılaşırsak, onlara katılabilirim. Onlara adımın Hugor YarıÜstat olduğunu söylerim." Hafif atını, Haldon'ın dağlarına doğru hareket ettirdi.

Haldon bir fille cevap verdi. "Hugor Yarım-Akıllı senin için daha uygun olur."

"Senin dengin olmak için aklımın sadece yarısına ihtiyacım var." Tyrion koşum atını panonun üst tarafına doğru ilerletip ışığım destekledi. "Belki de oyunun neticesine dair bahse girmek istersin?"

YarıUstat tek kaşını yukarı kaldırdı. "Ne kadar?"

"Hiç sikkem yok. Sırlar için oynarız."

"Griff dilimi keser."

"Korkuyorsun, öyle mi? Senin yerinde olsaydım ben de korkardım."

“Cyvasse’de sana yenildiğim gün, popomdan kaplumbağaların çıktığı gün olur.” YarıUstat mızraklarım hareket ettirdi. “Bahse girdik küçük adam.”

Tyrion ejderhasını almak için öne uzandı.

Küçük adam sonunda mesanesi boşaltmak için tekrar güverteye çıktığında aradan üç saat geçmişti. Ördek, yelkeni aşağı indiren Yandry’ye yardım ediyordu, dümen yekesinde Ysilla vardı. Güneş, batı kıyısı boyunca dizilmiş sazlıkların üzerinde alçalıyordu, rüzgâr şiddetlenmeye başlamıştı. O *şarap matarasına ihtiyacım var,* diye düşündü cüce. Bacakları taburenin üstünde oturmaktan katılaşmıştı ve başı öyle kötü dönüyordu ki Tyrion nehre düşmediği için şanslıydı.

‘Yollo,” diye seslendi Ördek. “Haldon nerede?”

“Kendini rahatsız hissedip yattı. Poposundan kaplumbağalar çıkıyor.” Tyrion, şövalyeyi, bu sözlerin ne anlama geldiğini bulması için yalnız bıraktı ve merdiveni tırmanarak kamaranın çatısına çıktı. Doğuda, taşlı bir adanın arkasında karanlık birikiyordu.

Rahibe Lemore, Tyrion’ı çatıda buldu. “Havadaki fırtına kokusunu alabiliyor musun Hugor Tepe? Korsanların cirit attığı Hançer Gölü ileride. Onun ötesinde de Hicranlar var.”

Benim hicranım değil. Ben kendi hicranlarımı yanımda taşıyorum, nereye gitsem onları da götürüyorum. Tyrion, Tysha’yı düşündü ve fahişelerin nereye gittiğini merak etti. *Neden Volantis olmasın*? *Belki de onu orada bulurum. İnsan bir umuda tutunmak.* Tysha’ya neler söyleyeceğini düşündü. *Sana tecavüz etmelerine izin verdiğim için üzgünüm aşkım. Senin bir fahişe olduğunu sanıyordum. Beni affedebilir misin* ? *Kulübemize geri dönmek istiyorum, karı ve koca olduğumuz zamanlardaki gibi.*

Ada, teknenin arkasında kaldı. Tyrion, doğu kıyısı boyunca yükselen harabeleri gördü: Çarpık duvarlar ve devrik kuleler, çökmüş kubbeler ve çürümüş ahşap sütunlar, çamur tarafından yutulmuş ve mor yosunlarla kaplanmış caddeler. Ghoyan Drohe’den on kat büyük bir başka ölü şehir. Orada şimdi kaplumbağalar yaşıyordu, büyük kemik parçalayanlar. Cüce, güneşin altında yatan kemik parçalayanları görebiliyordu; kabuklarının merkezinde çentikli yükseltiler olan kahverengi ve siyah tümsekler. *Bazılar Utangaç Bakire’yi* gördü ve suya girdi. Arkalarında küçük dalgacıklar bıraktılar. Burası yüzmek için iyi bir yer değildi.

Sonra, yarı boğulmuş eğri büğrü ağaçların ve ıslak sokakların arasından, suya vuran güneşin gümüşi perdahını gördü Tyrion. *Başka bir nehir,* hemen anladı, *Rhoytıe’a doğru akıyor.* Arazi daralırken harabelerin boyları uzadı. Şehir,

pembe ve yeşil mermerden inşa edilmiş devasa bir yapının yıkıntılarını barındıran bir arazi parçasında son buldu. Harabenin çökmüş kubbeleri ve yıkık kuleleri, bir sıra kemerli geçidin üzerinde yükseliyordu. Tyrion, bir zamanlar yüzlerce geminin çekilmiş olabileceği kızaklarda uyuyan daha çok kemik parçalayan gördü. O anda nerede olduğunu anladı. *Burası Nymeria'nın sarayıydı. Kraliçenin şehri Ny Sar'dan geriye kalan tek şey bu.*

Utangaç Bakire sarayın önünden geçtiğinde, "Yollo," diye bağırdı Yandry. "Rhoyne Anne kadar büyük olan Batıdiyar nehirlerini tekrar anlat."

"Bilmiyordum," diye seslendi Tyrion. 'Yedi Krallık'taki hiçbir nehir bu kadar geniş değil." Suya katılan yeni nehir, teknenin o anda yüzdüğü nehrin ikiziydi ve sadece o bile Mander'a ya da Uç Dişli Mızrak'a denkti.

"Burası Ny Sar. Anne'nin, vahşi Kerime Noyne'la bir araya geldiği yer," dedi Yandry, "ama Anne diğer kızlarıyla buluşana dek nehir en geniş noktasına ulaşmayacak. Hançer Gölü'nde Qhoyne koşarak gelir; Qohor Ormanı'ndan gelen, altın ve kozalaklarla dolu Kara Kerime. Anne oranın güneyinde Lhorulu'yla buluşur; Altın Tarlalar'dan gelen Tebessümlü Kerime. Hepsinin buluştuğu yerde bir zamanlar Chroyane vardı; caddelerin sudan ve evlerin altından inşa edildiği festival şehri. Sonra uzun fersahlar boyunca tekrar güney ve doğu. Sonunda Selhoru gelir; sazların arasında kıvrılarak akan Mahcup Kerime. Anne Rhoyne orada öyle geniş bir hâl alır ki, teknesiyle akıntının merkezinde duran bir adam iki yanında da kıyı göremez. Göreceksin küçük dostum."

Tekneden en fazla altı metre uzakta bir dalgalanma fark ettiğinde, *göreceğim,* diye düşünüyordu cüce. Dalgayı Lemore'a göstermek üzereydi ki, dalgayı yaratan şey, Utangaç Bakire'yi sallayan bir su darbesi yaratarak yüzeye çıktı.

Bir başka kaplumbağaydı. Devasa boyutlardaki boynuzlu kaplumbağanın kahverengi benekli koyu yeşil kabuğu, yosunlarla ve siyah nehir yumuşakçalarıyla kaplanmıştı. Kaplumbağa başını kaldırdı ve böğürdü. Tyrion'ın o güne dek duyduğu bütün savaş borularından daha gürültülü pes bir kükreme. "Kutsandık," diye bağırıyordu Ysilla, kadının gözlerinden yaşlar yuvarlanıyordu. "Kutsandık, kutsandık."

Ördek ve Genç Griff ıslık çalıyorlardı. Haldon bu velvelenin sebebini öğrenmek için güverteye çıktı... ama geç kalmıştı. Devasa kaplumbağa tekrar suyun dibine girip kaybolmuştu. "O gürültünün sebebi neydi?" diye sordu YarıÜstat.

"Bir kaplumbağa," dedi Tyrion. "Bu tekneden daha büyük bir kaplumbağa."

“Oydu,” diye bağırdı Yandry. “Nehrin Yaşlı Adamı.”

Neden olmasın? Tyrion sırıttı. *Tanrılar ve mucizeler, kralların doğumuna iştirak etmek için her daim ortaya çıkarlar.*

DAVOS

Güleç Ebe akşam dalgalarıyla Beyaz Liman'a girdi, geminin yelkenleri rüzgârın her esişiyle çırpınıyordu.

Ebe yaşlı bir gökeydi ve gençliğinde bile kimse tarafından güzel olarak anılmamıştı. Pruva heykeli, bir bebeği tek ayağından tutmuş gülen bir kadındı ama hem kadının yanaklarında hem de bebeğin poposunda solucan delikleri vardı. Geminin gövdesi mat kahverengi boya tabakalarıyla kaplıydı. Yelkenleri gri ve eski püsküydü. Dönüp bir kez daha bakılacak bir gemi değildi; suyun üstünde nasıl durabildiği merak edilmiyorsa tabii. *Güleç Ebe*, Beyaz Liman'da da tanınıyordu; yıllar boyunca Beyaz Liman ve Kızkardeşler arasında mütevazı bir ticaret yapmıştı.

Davos'un, Salla ve onun donanmasıyla birlikte denize açılırken hayal ettiği türden bir muvasalat değildi bu. O vakit bütün bu mesele daha basit görünmüştü. Kuzgunlar Kral Stannis'e Beyaz Liman'ın tabiiyetini getirmemişti, Majesteleri Kral da Lord Manderly'yle şahsen görüşmek üzere bir elçi göndermişti. Davos, bir güç gösterisi olarak, limana Valyrian'ın güvertesinde girecekti, arkasında Lysli donanmanın geri kalanı olacaktı. Bütün gemi gövdeleri şeritliydi: Siyah ve sarı, pembe ve mavi, yeşil ve beyaz, mor ve altın. Lysliler parlak renkleri severdi ve Salladhor Saan bütün Lysliler'in en renkli olanıydı. *Görkemli Salladhor,* diye düşündü Davos, *ama fırtınalar bütün bunlara bir son yazdı.*

Davos şehre gizlice girecekti şimdi, yirmi yıl önce yapacağı gibi. Şehirde işlerin nasıl gittiğini öğrenene dek lord yerine sıradan bir denizciyi oynamak daha akıllıcaydı.

Doğu kıyısında, Beyaz Bıçak'ın koya saplandığı yerde, Beyaz Liman'ın beyaz badanalı taş duvarları geminin önünde yükseldi. Davos'un buraya son gelişinden bu yana şehrin bazı siperleri kuvvetlendirilmişti. İç ve dış limanları bölen dalgakıran, on beş metre yüksekliğinde ve neredeyse bir mil uzunluğunda bir taş duvarla tahkim edilmişti, her yüz metrede bir kuleler inşa edilmişti. Bir zamanlar sadece yıkıntıların bulunduğu Fok Kayası'ndan da duman tütüyordu. *Bu, Lord Wyman'ın hangi tarafı seçeceğine bağlı olarak iyi ya da kötü olabilir.*

Davos bu şehri her zaman sevmişti; buraya *Taşlı Kedi'*de çalışan bir miço olarak ilk kez geldiğinden beri. Eski Şehir ve Kral Toprakları'na kıyasla küçük olmasına rağmen temiz ve düzenli bir şehirdi, insanın yolunu bulmasını kolaylaştıran parke taşlı caddeleri vardı. Gri arduvazla kaplı dik çatıları olan evler, beyaz badanalı taşlardan inşa edilmişti. *Taşlı Kedi'*nin huysuz ve yaşlı kaptanı Roro Uhoris, limanları kokularından ayırt edebileceğini söylerdi. "Şehirler kadınlar gibidir," diye ısrar ederdi, "her birinin kendine has bir kokusu vardır." Eski Şehir, parfüm sürmüş zengin bir dul kadar çiçeksiydi. Lannis Limanı bir sütçü kızdı; taze ve topraksı, saçlarında duman kokusu. Kral Toprakları yıkanmamış bir fahişe gibi kokardı. Ama Beyaz Liman'ın rayihası keskin ve tuzluydu, biraz da balığımsı. "Bir deniz kızının kokması gerektiği gibi kokuyor," derdi Roro. "Deniz gibi kokuyor."

Hâlâ öyle kokuyor, diye düşündü Davos, ama Fok Kayası'ndan yükselen bataklık kömürü dumanının kokusunu da alabiliyordu. Deniz taşı, dış limanın girişlerine tepeden bakıyordu, suyun on beş metre üzerinde yükselen, gri yeşil, heybetli bir çıkıntıydı. Bir zamanlar İlk İnsanlar'a ait olan ve yüzlerce yıldır terk edilmiş hâlde duran çember kalenin zirvesi, yıpranmış taşlardan oluşan bir halkayla taçlanmıştı. Çember kale şu anda ıssız değildi. Davos, dik taşların arkasındaki akrepleri, ateş mancınıklarını ve onların arasından bakan arbaletçileri görebiliyordu. *Orası soğuk ve ıslak olmalı.* Daha önceki ziyaretlerinde, aşağıdaki kırık taşların üstünde güneşlenen foklar görürdü. *Taşlı Kedi* ne zaman Beyaz Liman'dan yelken açsa, Kör Piç, Davos'a fokları saydırırdı; "Ne kadar çok fok olursa," derdi Roro, "yolculuğumuz o kadar şanslı geçer." Şimdi hiç fok yoktu. Duman ve askerler onları ürkütüp kaçırmıştı. Daha akıllı bir adam bunu bir uyarı olarak kabul ederdi. *Bir parça aklıselimim olsaydı Salla'yla giderdim.* Davos güneye dönebilirdi, Marya'ya ve oğullarına dönebilirdi. *Kralın hizmetinde dört oğul kaybettim ve beşinci oğlum kralın yaveri olarak hizmet veriyor. Bana kalan iki oğlumu bağrıma basmaya hakkım olmalı. Onları çok uzun zamandır görmedim.*

Doğugözcüsü'ndeki kara kardeşler, Beyaz Liman'ın Manderlyler'i ile Dehşet Kalesi'nin Boltonlar'ı arasında hiç sevgi olmadığını söylemişlerdi. Demir Taht, Roose Bolton'ı Kuzey Muhafızı ilan etmişti. Yani mantıklı olan şey, Wyman Manderly'nin Stannis'ten yana olmasıydı. *Beyaz Liman tek başına ayakta kalamaz. Şehrin bir müttefike ihtiyacı var, bir koruyucuya. Stannis'in Lord Wyman'a ihtiyacı olduğu kadar, Wyman'ın da Stannis'e ihtiyacı var.* Ya da Doğugözcüsü'nde böyle görünmüştü.

Kızkardeşler bu umutları çökertmişti. Eğer Lord Borrell gerçeği söylediyse,

eğer Manderlyler kuvvetlerini Boltonlar'a ve Freyler'e katmak niyetindelerse... hayır, Davos bunu düşünmeyecekti. Gerçeği yakında öğrenecekti. Çok geç kalmamış olmak için dua etti.

Güleç Ebe yelkenlerini indirirken, *dalgakıran duvarı iç limanı gizliyor,* diye fark etti Davos. Dış liman daha büyüktü ama iç liman daha iyi bir demirleme yeriydi. İç limanın bir yanı şehir duvarı tarafından, diğer yanı da Kurt İni tarafından korunuyordu, şimdi dalgakıran duvarı da vardı. Kıyıdaki Doğugözcüsü'nde, Cotter Pyke, Davos'a, Lord Wyman'm savaş kadırgaları inşa ettiğini söylemişti. Şu duvarların arkasında saklanan yirmi gemi olabilirdi, denize açılmak için bir tek emir bekleyen yirmi gemi.

Şehrin kalın beyaz duvarlarının arkasında, Yeni Kale kendi tepesinin üstünde gururlu ve solgun bir şekilde yükseliyordu. Davos, Kar Septi'nin, Yedi'nin uzun boylu heykelleri tarafından desteklenen kubbeli çatısını da görebiliyordu. Manderly'ler Menzil'den sürüldüklerinde İnanç'ı da kendileriyle birlikte kuzeye getirmişlerdi. Beyaz Liman'ın kendi tanrı korusu da vardı; artık sadece hapishane olarak kullanılan kadim hisar Kurt İni'nin siyah duvarlarının ardına hapsedilmiş kökler ve dallar yumağı. Fakat burada umumiyetle rahiplerin sözü geçerdi.

Manderly Hanedanı'nm balıkadamı her yerde görülüyordu. Yeni Kale'nin kulelerinde, Fok Kapısı'nın üzerinde ve şehir duvarlarında dalgalanıyordu. Doğugözcüsü'ndeki kuzeyli adamlar, Beyaz Liman'ın Kışyarı'na olan bağlılığından asla vazgeçmeyeceğini söylemişlerdi ama Davos burada Starklar'ın ulu kurdundan eser göremiyordu. *Aslan da yok. Lord Wyman henüz Tommen'a biat etmiş olamaz, aksi hâlde Tommen'ın sancaklarını dalgalandırırdı.*

Tersanenin yanındaki rıhtımlar tıklım tıklımdı. Balık pazarı boyunca çok sayıda küçük tekne sıralanmıştı, tuttukları balıkları boşaltıyorlardı. Davos nehir yarışçıları da gördü; Beyaz Bıçak'ın sert akıntılarına ve taşlı sularına karşı çok sağlam inşa edilmiş ince uzun tekneler. Ama Davos'u en çok ilgilendiren araçlar açık deniz gemileriydi; *Güleç Ebe* kadar sönük ve yaşlı iki karak, *Fırtına Dansçısı* isimli bir kadırga, *Cesur Yargıç ve Bereket Borusu* isimli gökeler, mor gövdesi ve yelkenlerinden Braavoslu olduğu anlaşılan bir başka kadırga...

...ve ileride bir savaş gemisi.

Bu görüntü, Davos'un umutlarına bir bıçak sapladı. Geminin gövdesi siyah ve altındı. Pruva heykeli, tek pençesini yukarı kaldırmış bir aslandı. Kıçtaki harfler *Aslanyıldız,* diyordu. Harflerin üzerinde dalgalanan sancak, Demir Taht'ta oturan çocuk kralın armasını taşıyordu. Davos bir yıl önce harfleri okuyamazdı

ama Üstat Pylos, Ejderha Kayası'nda ona okumayı öğretmişti. Davos okumaktan ilk kez keyif almıyordu. *Aslanyıldız'ın,* Salla'nın donanmasını harap eden fırtınaların içinde kaybolmuş olması için dua etmişti ama tanrılar o kadar nazik değildi. Freyler hurdaydı ve Davos onlarla yüzleşmek zorundaydı.

Güleç Ebe, dış limanın ucundaki eski ahşap iskeleye yanaştı, *Aslanyıldız'ın* epey uzağındaydı. Mürettebat gemiyi kazıklara bağladı ve aşağı bir iskele tahtası indirdi. O sırada geminin kaptanı, Davos'un yanına geldi. Casso Mogat, Dar Deniz'in kırmalarından biriydi. Annesi Kızkardeşli bir fahişeydi, babası Ibbenli bir balina avcısı. Kaptan sadece bir buçuk metreydi ve son derece kıllıydı. Saçını ve sakallarını yosun yeşiline boyamıştı. Sarı çizmeler giymiş bir ağaç köküne benziyordu. Görünüşüne rağmen iyi bir denizciydi ama mürettebatına karşı çok sert bir efendiydi. "Kaç gün için gidiyorsun?"

"En az bir gün. Daha uzun da olabilir." Davos, lordların insanları bekletmekten hoşlandığını öğrenmişti. Bunu, insanı tedirgin etmek ve güçlerini sergilemek için yaptıklarından şüpheleniyordu.

"*Güleç Ebe* burada üç gün oyalanacak. Daha fazla değil. Beni Kızkardeşler'de ararlar."

"Eğer işler yolunda giderse yarın dönmüş olurum."

"Peki ya işler kötü giderse?"

Hiç dönmeyebilirim. "Beni beklemen gerek."

Davos iskele tahtasından aşağı inerken iki gümrük memuru güverteye çıkıyordu ama ikisi de durup Davos'a bakmadı. Kaptanı görmek ve ambarı teftiş etmek için buradalardı; sıradan denizciler onları ilgilendirmiyordu ve çok az adam Davos kadar sıradan görünürdü. Davos orta boyluydu, yüzü rüzgâr ve güneş sebebiyle yıpranmıştı, sakallarına ve kahverengi saçlarına griler karışmıştı. Kıyafetleri de gösterişsizdi: Eski çizmeler, kahverengi pantolon, mavi tunik, boyasız yünden yapılmış uzun bir yelek, ahşap tokalı bir kemer. Davos, yıllar önce Stannis tarafından kısaltılan parmaklarını gizlemek için, üstünde tuz lekeleri olan deri eldivenler takıyordu. Bir Kral Eli gibi görünmek şöyle dursun, bir lorda bile benzemiyordu. Burada işlerin nasıl olduğunu anlayana kadar, bu durum onun lehineydi.

Rıhtım boyunca yürüyüp balık pazarının içinden geçti. *Cesur Yargıç* bal şarabı yüklüyordu. Dörder dörder üst üste koyulmuş fıçılar iskele boyunca dizilmişti. Davos, bir fıçı yığınının arkasında zar oyunu oynayan denizciler gördü. Daha ileride, balıkçı kadınlar balıklarım satmak için bağırıyordu. Bir çocuk davulla ritim tutarken, nehir koşucularının oluşturduğu çemberin ortasında tüylü ve yaşlı bir ayı dans ediyordu. Fok Kapısı'nda, göğüslerinde Manderly

Hanedanı'nın armasını taşıyan iki mızrakçı vardı ama adamlar bir rıhtım fahişesiyle flört etmekle meşguldüler, Davos'a dikkat etmediler. Kapı açıktı, yivli kapı kaldırılmıştı. Davos, kapıdan içeri girenlere katıldı.

İçeride kaldırım taşlarıyla kaplı bir meydan vardı. Meydanın merkezindeki fıskiyenin sularından, başından kuyruğuna kadar altı metre boyunda olan bir balıkadam yükseliyordu. Heykelin kıvırcık sakalları yosunlar yüzünden yeşil beyazdı ve üç dişli mızrağının dişlerinden biri henüz Davos doğmadan önce kırılmıştı ama buna rağmen, heykel bir şekilde etkileyici olmayı başarıyordu. Yerliler heykele *Yaşlı Balıkayak* adını takmıştı. Meydana ölü bir lordun adı verilmişti ama meydan herkes tarafından Balıkayak Avlusu olarak anılıyordu.

Avlu bu sabah kalabalıktı. Bir kadın, Balıkayak'ın sularında iç çamaşırlarım yıkıyor ve çamaşırları kurumaları için heykelin üç dişli mızrağına asıyordu. Seyyar satıcıların bulunduğu taş direkli geçidin altına, kâtiplerin ve sarrafların yanısıra bir sihirbaz, bir şifacı kadın ve çok yeteneksiz bir jonglör yerleşmişti. Bir adam, bir el arabasından elma satıyordu ve bir kadın, soğan dilimli ringa balığı ikram ediyordu. Ortalık tavuk ve çocuk kaynıyordu. Davos'un Balıkayak Avlusu'na daha önceki gelişlerinde, Eski Darphane'nin meşe ve demirden yapılmış devasa kapıları her zaman kapalı olurdu ama kapılar bugün ardına kadar açıktı. Davos içeride yüzlerce kadın, çocuk ve yaşlı adam gördü. İnsanlar yerdeki kürk yığınlarının üstünde bir araya toplamışlardı. Bazıları küçük yemek ateşleri yakmıştı.

Davos, taş direkli geçidin altında durdu ve yarım meteliğe bir elma aldı. "Eski Darphane'de insanlar mı yaşıyor?" diye sordu elma satıcısına.

"Yaşayacak başka bir yeri olmayanlar. Çoğu Beyaz Bıçak'ın yukarısından gelen insanlar. Horwood Kalesi'nden gelenler de var. Şu Bolton Piçi başı boş kaldığından beri, insanlar duvarların içinde olmak istiyor. Birçoğu, sırtlarındaki paçavralardan başka bir şeyleri olmadan geldiler."

Davos şiddetli bir suçluluk duygusu hissetti. *Buraya sığınmak için geldiler, savaşın dokunmadığı bir şehre geldiler. Ve ben, onları tekrar savaşın içine sürüklemek için ortaya çıkıyorum.* Elmadan bir ısırık aldı ve bunun için de suçluluk hissetti.

Elma satıcısı omuzlarını silkti. "Bazıları dileniyor. Bazıları çalıyor. Genç kızların çoğu bedenini satıyor. Satacak başka şeyleri olmadığında bütün genç kızlar bunu yapar. Boyu bir buçuk metre olan her çocuk, lordun kışlalarında bir yer bulabiliyor, mızrak tutmayı becerebiliyorsa tabii."

O *hâlde lord, adam topluyor.* Bu iyi olabilirdi... ya da kötü, duruma göre değişirdi. Elma kuru ve kumluydu ama Davos bir ısırık daha aldı. "Lord

Wyman’ın niyeti Piç’e katılmak mı?”

“Pekâlâ,” dedi elma satıcısı, “lord elma hasretiyle buraya bir daha geldiğinde, bunu kendisine sorarım.”

“Lordun kızının bir Frey’le evleneceğini duydum.”

“Torunu. Ben de duydum ama lord beni düğüne davet etmeyi unuttu. Elmayı bitirecek misin? Çöpünü geri alacağım. Çekirdekler iyi görünüyor.”

Davos elmanın çöpünü adama verdi. Kötü bir elmaydı ama Manderly’nin adam topladığını öğrenmek yarım metelik ederdi. Yaşlı Balıkayak’ın etrafından dolaştı, keçisinden sağdığı taze sütü kupalara doldurup satan genç bir kızın önünden geçti. Şimdi şehri daha iyi hatırlıyordu. Yaşlı Balıkayak’ın mızrağının işaret ettiği yönde bir ara sokak vardı. Orada kızarmış morina satılırdı. Balıkların dışı altın renginde ve çıtır çıtır, içiyse yumuşacık olurdu. Orada bir genelev vardı, çoğu genelevden daha temizdi. Bir denizcinin, soyulmaktan ya da öldürülmekten korkmadan bir kadının tadını çıkarabileceği bir yerdi. Diğer yolun ilerisinde, bir geminin gövdesine yapışan midyeler misali Kurt İni’ne yapışan evlerden birinde, eskiden bir bira imalathanesi vardı. O evde yapılan siyah bira o kadar yoğun ve lezzetli olurdu ki, Braavos’ta ve Ibben Limanı’nda satılsa Arbor altını kadar hasılat getirebilirdi ama yerliler bira imalatçısına satılacak bira bırakmazdı.

Fakat Davos’un istediği şey şaraptı; ekşi, koyu ve kederli. Avluyu geçti, bir kat merdiven indi ve koyun postlarıyla dolu bir deponun altında bulunan Tembel Mığrı isimli şaraphaneye girdi. Tembel Mığrı, Davos’un kaçakçılık yaptığı günlerde Beyaz Liman’daki en yaşlı fahişeleri ve en sefil şarabı sunmakla meşhurdu. Mığrı’nın domuz yağı ve kıkırdakla dolu et turtası en iyi gününde yenilmez, en kötü gününde öldürücü olurdu. Yerli halk, böyle ikramları olan şaraphaneden uzak durur ve mekânı her şeyden habersiz denizcilere bırakırdı. Tembel Mığrı’da bir şehir muhafızına ya da gümrük memuruna rastlamak imkânsızdı.

Bazı şeyler asla değişmez. Mığrı’nın içinde zaman durmuştu. Kemerli tavan isle kararmıştı, zemin topraktı. Havada duman, bozuk et ve bayat kusmuk kokusu vardı. Masalardaki şişman mumlar ışıktan çok duman yayıyordu ve Davos’un sipariş ettiği şarap, o loşlukta kırmızıdan öte kahverengi görünüyordu. Kapının yanında dört fahişe oturuyordu, içki içiyorlardı. İçlerinden biri Davos’a umutlu bir şekilde gülümsedi. Davos başını iki yana salladığında, kadın, arkadaşlarının gülmesine sebep olan bir şey söyledi. Bundan sonra kadınların hiçbiri Davos’la ilgilenmedi.

Mığrı, fahişeler ve mülk sahibi dışında boştu. Kiler genişti, insanın tek

başına kalabileceği kuytularla ve gölgeli nişlerle doluydu. Davos şarabını alıp kuytulardan birine gitti ve sırtını duvara verip beklemeye başladı.

Çok geçmeden, kendini şömineyi izlerken buldu. Kırmızı kadın ateşin içinde geleceği görebiliyordu ama Davos Seaworth'ün görebildiği tek şey geçmişin gölgeleriydi: Yanan gemiler, ateşli zincir, bulutların göbeğinde parlayan yeşil gölgeler, hepsine tepeden bakan Kızıl Kale. Davos basit bir adamdı. Şans, savaş ve Stannis tarafından yukarılara çıkarılmıştı. Tanrılar neden dört genç ve güçlü delikanlıyı alıp onların babalarını hayatta bırakırdı, Davos anlamıyordu. Bazı geceler Edric Fırtına'yı kurtarmak için esirgendiğini düşünmüştü... ama şimdi, Kral Robert'ın piç oğlu Basamaktaşı'nda güvendeydi ve Davos hâlâ hayattaydı. *Tanrılar bana yeni bir vazife mi verecek?* diye merak etti. *Eğer öyleyse, Beyaz Liman o vazifenin bir parçası olabilir.* Davos şarabı denedi, sonra kadehinin yarısını yere boşalttı.

Dışarı akşam karanlığı çökerken, Mığrı'nın sıraları denizcilerle dolmaya başladı. Davos mülk sahibine seslenip bir kadeh şarap daha istedi. Adam şarabı getirirken mum da getirdi. "Yemek ister misin?" diye sordu. "Et turtamız var."

"içinde ne çeşit bir et var?"

"Her zamankinden, iyidir."

Fahişeler güldü. "Gridir, demek istiyor," dedi içlerinden biri. "Kahrolası çeneni kapat. Etlerini kendin ye."

"Ben her tür pisliği yerim. Bu onları sevdiğim anlamına gelmez."

Mülk sahibi gider gitmez, Davos mumu söndürdü ve tekrar gölgelerin içinde kaldı. Şarap akarken, bu kadar ucuz bir şarap akarken bile, denizciler dünyanın en beter dedikoducuları olurdu. Davos'un yapması gereken tek şey dinlemekti.

Duyduğu şeylerin çoğu, Kızkardeşler'de Lord Godric'ten ya da Balinanın Göbeği'ndeki müdavimlerden duyduğu şeylerdi. Tywin Lannister ölmüştü, cüce oğlu tarafından katledilmişti, Tywin'in cesedi öyle kötü kokmuştu ki Baelor Septi'ne günlerce kimse girememişti. Kartal Yuvası Leydisi bir şarkıcı tarafından öldürülmüştü, şimdi Vadiyi Serçeparmak yönetiyordu fakat Bronz Yohn Royce onu devirmeye yemin etmişti. Balon Greyjoy da ölmüştü, Balon'ın kardeşleri Deniztaşı Tahtı için dövüşüyordu. Sandor Clegane haydut olmuştu, Uç Dişli Mızrak boyunca uzanan arazilerde yağma yapıyor ve adam öldürüyordu. Myr, Lys ve Tyrosh başka bir savaşın içindelerdi, doğuda bir köle isyanı başlamıştı.

Diğer havadisler daha ilginçti. Robett Glover şehirdeydi, adam topluyordu ama çok başarılı olduğu söylenemezdi. Lord Manderly, Glover'ın ricalarına karşı sağır kalmıştı. Söylentilere göre, Glover'a, Beyaz Liman'ın savaştan bezdiği

bildirilmişti. Bu kötüydü. Ryswellller ve Dustinler, demiradamları Ateşli Nehir'de tuzağa düşürmüş ve onların dargemilerini ateşe vermişlerdi. Bu daha kötüydü. Ve şimdi de Bolton Piçi, Hothor Umber'le birlikte güneye gidiyordu. Güneyde Ryswellller ve Dustinler'le birleşip Moat Cailin'e karşı bir saldırı düzenleyecekti. Beyaz Liman'a hayvan derisi ve kereste getiren bir nehir adamı, "Fahişefelaketi bizzat gitti," diye iddia etti. "Üç yüz mızrakçısı ve yüz okçusuyla birlikte. Bazı Hormvood adamları ve Cerwynler de onlara katıldı." Bu en kötüsüydü.

"Eğer Lord Wyman kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, dövüşmeleri için biraz adam gönderir," dedi masanın sonunda oturan yaşlı bir adam. "Lord Roose. Şimdi Muhafız o. Beyaz Liman'ın onuru, Roose'un çağrısına cevap vermeyi gerektirir." Kupaları kahverengi birayla doldururken, "Bolton onur hakkında ne bilir?" dedi Mığrı'nın sahibi.

"Lord Wyman hiçbir yere gidemez. Çok şişman."

"Çok rahatsız olduğunu duydum. Bütün yaptığı uyumak ve ağlamakmış. Çoğu zaman yatağından çıkamayacak kadar hasta oluyormuş."

"Şişman oluyormuş, demek istiyorsun."

"Şişman ya da zayıf olmakla ilgisi yok. Aslanlar adamın oğlunu aldı."

Kimse Kral Stannis'ten bahsetmiyordu. Majesteleri'nin Sur'u savunmak için kuzeye geldiğini bile bilmiyorlardı. Doğugözcüsü'nde yabanıllardan, yaratıklardan ve devlerden bahsediliyordu ama burada kimse onları umursamıyordu.

Davos ateş ışığına doğru eğildi. "Wyman'ın oğlunu Freyler'in öldürdüğünü sanıyordum. Kızkardeşler'de duyduğumuz şey buydu."

"Onlar Sör Wendel'i öldürdüler," dedi mülk sahibi. "Görmek istersen, şövalyenin kemikleri Karlı Sept'te dinleniyor, kemiklerin etrafında mumlar yanıyor. Lâkin Sör Wylis hâlâ tutsak."

Daha kötü ve daha kötü. Davos, Lord Wyman'ın iki oğlu olduğunu biliyordu ama ikisinin de öldüğünü sanıyordu. *Eğer Demir Taht'ın elinde bir rehine varsa...* Davos yedi oğul sahibi olmuştu ve dört oğlunu Karasu'da kaybetmişti. Diğer üç oğlunu korumak için, tanrıların ya da insanların talep edeceği her şeyi yapacağını biliyordu. Steffon ve Stannis savaştan binlerce fersah uzakta, güvendelerdi ama Devan, Kara Kale'deydi, kralın yaveriydi. *Davası Beyaz Liman'a birlikte düşecek ya da yükselecek olan kralın yaveri.*

Şaraphanedekiler şimdi ejderhalardan bahsediyorlardı. "Sen çıldırmışsın," dedi *Fırtına Dansçısı'nın* kürekçilerinden biri. "Yalvaran Kral yıllar önce öldü. Bir Dothraklı at efendisi onun kafasını kesti."

“Bize böyle anlattılar,” dedi yaşlı adam. “Fakat yalan söylemiş olabilirler. Dünyanın diğer ucunda öldü, eğer gerçekten öldüyse tabii. Kim bilebilir ki? Bir kral benim ölmemi isterse, ona itaat eder ve ceset taklidi yaparım. Yalvaran Kral’ın bedenini hiçbirimiz görmedik.”

“Ben ne Joffrey’nin ne de Robert’ın bedenini gördüm,” diye homurdandı Mığrı’nın sahibi. “Belki onlar da hayattadır. Belki de Kutsanmış Baelor, Robert’ı bunca yıldır uyutuyordun”

Yaşlı adam yüzünü buruşturdu. “Prens Viserys yegâne ejderha değildi, öyle miydi? Prens Rhaegar’ın oğlunun öldürüldüğünden emin miyiz? Henüz bebekti.”

“Bir prenses de yok muydu?” diye sordu bir fahişe. Etin gri olduğunu söyleyen kadındı.

“İki,” dedi yaşlı adam. “Biri Rhaegar’ın kızıydı, diğeri kız kardeşi.”

“Daena,” dedi nehir adamı. “Kız kardeşin adı buydu. Ejderha Kayası’nın Daena’sı. Yoksa Daera mıydı?”

“Daena, yaşlı Kral Baelor’un karısıydı,” dedi kürekçi. “Bir keresinde onun adını taşıyan bir gemide kürek çekmiştim. *Prenses Daena.”*

“Eğer adın, bir kralın karısı olsaydı, kraliçe olurdu.” “Baelor’un hiçbir zaman kraliçesi olmadı. Baelor kutsal bir adamdı.”

“Bu, kız kardeşiyle evlenmediği anlamına gelmez,” dedi fahişe. “Onunla yatağa girmedi, hepsi bu. Onu kral yaptıklarında, kardeşini bir kuleye hapsetti. Diğer kardeşlerini de. Uç kardeşi vardı.”

“Daenela,” dedi mülk sahibi yüksek sesle. “Kızın adı buydu. Deli Kral’ın kızının adı demek istedim, Baelor’un kahrolası karısının adı değil.”

“Daenerys,” dedi Davos. “İkinci Daeron’un saltanatı sırasında Dorne Prensi’yle evlenen Daenerys’e ithafen isimlendirilmişti. Ona ne olduğunu hiç bilmiyorum.”

“Ben biliyorum,” dedi ejderhalarla ilgili sohbeti başlatan Braavoslu adam. “Pentos’a gittiğimizde, Şehla Bakire isimli bir ticaret gemisinin yanma demir attık. Ben hasbelkader geminin kaptanının kâhyasıyla içki içtim. Kâhya, Qarth’a gelen ve kendisiyle üç ejderhası için Batıdiyar’a geçiş bulmaya çalışan bir genç kız hakkında tatlı bir hikâye anlattı. Kızın gümüş saçları ve menekşe gözleri varmış. ‘Onu kaptana bizzat götürdüm,’ diye yemin etti kâhya. ‘Ama kaptan ne kızı ne de ejderhaları kabul etti. Bana karanfilde ve safranda daha çok kâr olduğunu söyledi, üstelik baharatlar yelkenleri tutuşturmaz, dedi.’ ”

Kilerde kahkahalar yankılandı. Davos gülen insanlara katılmadı. Şehla Bakire’nin başına ne geldiğini biliyordu. Bir adamın dünyanın yarısını

geçmesine izin veren ve adam neredeyse evine varmışken onu sahte bir ışığın peşine düşüren tanrılar zalimdi. *Kaptan benden daha cesurmuş,* diye düşündü Davos kapıya doğru yürürken. Doğuya bir tek yolculuk yapan bir adam, hayatının sonuna dek bir lord kadar zengin yaşayabilirdi. Gençken Davos da böyle yolculuklar yapmanın hayalini kurmuştu ama her nasılsa asla doğru zamanı yakalayamamıştı. *Bir gün,* dedi kendine. *Savaş bittiğinde. Kral Stannis, Demir Taht'a oturduğunda ve artık soğan şövalyelerine ihtiyaç duymadığında. Devan'ı da götüreceğim. Ejderhaları ve dünyanın bütün kerametlerini göreceğiz.*

Dışarıda sert bir rüzgâr esiyor ve avluyu aydınlatan yağ lambalarının alevleri titretiyordu. Güneş battığından bu yana hava daha soğuk olmuştu. Davos, geceleri Sur'a çarpıp çığlık atan, en kalın pelerini bile bıçak gibi kesip insanın damarlarındaki kanı donduran rüzgârları ve Doğugözcüsü'nü hatırladı. Oralara kıyasla, Beyaz Liman ılık bir banyoydu.

Davos'un kulaklarını doldurabileceği başka yerler de vardı: Bofa turtalarıyla meşhur bir han, yün simsarlarının ve gümrük memurlarının içki içtiği bir birahane, birkaç metelik karşılığında müstehcen eğlenceler satın alınabilecek bir tiyatro salonu. Fakat Davos yeterince duyduğunu düşünüyordu. Çok geç geldim. Eski bir alışkanlıkla elini göğsüne götürdü; eskiden parmak kemiklerini barındıran ve deri bir kayışın ucunda asılı duran küçük kesenin olduğu yere. Orada hiçbir şey yoktu. Uğurunu Karasu'yun ateşlerinde kaybetmişti, gemisini ve oğullarını kaybettiğinde.

Şimdi ne yapmalıyım? Uzun yeleğinin önünü sıkıca kapattı. *Beyhude bir ricada bulunmak için tepeye tırmanmak ve Yeni Kale'nin kapılarında kendimi takdim mi etmeliyim*? *Kızkardeşler'e mi dönmeliyim*? *Marya'ya ve oğullarıma mı gitmeliyim? Bir at satırı alıp Kral Yolu'na vurmalı ve Stannis'e Beyaz Liman'da hiç dostu ve hiç umudu olmadığını mı söylemeliyim?*

Donanma denize açılmadan bir gece önce, Kraliçe Selyse, Salla ve kaptanları için bir ziyafet düzenlemişti. Cotter Pyke ve Gece Nöbetçileri'nin dört yüksek rütbeli subayı da onlara katılmıştı. Prenses Shereen'in iştirakine de izin verilmişti. Somon balığı servis edilirken, Sör Axell Florent, bir maymunu evcil hayvan olarak besleyen bir Targaryen prensinin hikâyesini anlatarak masayı eğlendirmişti. Sör Axell'in iddiasına göre bu prens, maymuna ölü oğlunun giysilerini giydirmekten ve ona bir çocukmuş gibi davranmaktan hoşlanıyordu. Ve zaman zaman maymun için evlilik anlaşmaları öneriyordu. Onurlu lordlar bu öneriyi nazikçe geri çeviriyorlardı ama elbette ki her zaman geri çeviriyorlardı. "Bir maymun, ipeklere ve kadifelere bürünmüş olsa bile maymundur," demişti Sör Axell. "Daha akıllı bir prens, bir erkeğin işini yapmak üzere bir maymun

göndermemesi gerektiğini bilirdi.” Kraliçenin adamları gülmüştü, pek çoğu Davos’a bakıp sırıtmıştı. *Ben maymun değilim,* diye düşünmüştü Davos. *En az senin kadar lordum ve senden daha iyi bir adamım.* Ama bu hatıra hâlâ can yakıyordu.

Fok Kapısı gece için kapatılmıştı. Davos şafağa kadar *Güleç Ebe’ye* dönemeyecekti. Geceyi burada geçirecekti. Yaşlı Balıkayak’a ve heykelin kırık mızrağına baktı. *Yağmurlardan, enkazlardan ve fırtınalardan geçip geldim. Yapmaya geldiğim şeyi yapmadan geri dönmeyeceğim, ne kadar umutsuz olursa olsun.* Davos, parmaklarını ve şansını kaybetmiş olabilirdi ama kadifelere bürünmüş bir maymun değildi. O, Kral Eli’ydi.

Kale merdiveni, suyun kenarındaki Kurt İni’nden tepedeki Yeni Kale’ye çıkan, geniş ve beyaz taşlardan inşa edilmiş, basamaklı bir yoldu. Davos tırmanırken, yanan balina yağıyla dolu kâseleri kollarında taşıyan mermer denizkızları yolu aydınlattı. Davos tepeye vardığında arkasına bakmak için durdu. Buradan limanları görebiliyordu, ikisini de. Dalgakıran duvarının ardındaki iç liman savaş kadırgalarıyla doluydu. Davos yirmi üç gemi saydı. Lord Wyman şişman bir adamdı ama görünüşe tembel bir adam değildi.

Yeni Kale’nin kapıları kapalıydı ama Davos seslendiğinde bir yan kapı açıldı. Dışarı çıkan muhafız, Davos’a orada ne işi olduğunu sordu. Davos, kraliyet mühürlerini taşıyan siyah ve altın renkli kurdeleyi muhafıza gösterdi. “Lord Manderly’yi acilen görmem gerek,” dedi. “Benim işim sadece ve sadece onunla.”

DAENERYS

Dansçılar pırıldıyordu, tıraşlanmış pürüzsüz bedenleri ince bir yağ tabakasıyla kaplıydı. Alevli meşaleler, davulların ritmi ve bir flütün titrek sesiyle elden elde geçiyordu; ikisi ne zaman havada kesişse, çıplak bir kız dönerek aradan atlıyordu. Meşale ışığı yağlı kollardan, bacaklardan ve kalçalardan yansıyordu.

Uç adam sertleşmişti. Onların tahrik olmuş görüntüsü tahrik ediciydi ama Daenerys Targaryen bunu aynı zamanda komik de buluyordu. Adamların hepsi aynı boydaydı, uzun bacakları ve dümdüz karınları vardı, bütün kasları taştan oyulmuşçasına keskin hatlıydı. Adamların yüzleri bile aynı görünüyordu... ki bu tuhaftı, çünkü adamlardan birinin teni abanoz kadar siyahtı, İkincisinin teni süt gibi beyazdı ve üçüncüsünün teni cilalanmış bakır gibi parlaktı.

Niyetleri beni tahrik etmek mi? Dany ipek minderlerin arasında kıpırdandı. Sütunların önünde duran Lekesizler dikenli miğferlerinin içinde heykel gibi görünüyorlardı, pürüzsüz yüzleri ifadesizdi. Bütün adamlar onlar gibi değillerdi. Dansı seyreden Reznak mo Reznak'ın ağzı açıktı, dudakları ıslak ıslak parlıyordu. Hizdahr zo Loraq, yanındaki adama bir şeyler söylüyordu ama gözleri sürekli dansçı kızların üstündeydi. Kelkafa'nın çirkin ve yağlı suratı her zaman olduğu gibi sertti ama o da hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

Şeref konuğunun ne hayal ettiğini anlamak daha zordu. Dany'yle birlikte yüksek masada oturan solgun, zayıf, şahin suratlı adam, vişne çürüğü ipeğin ve altın dokuma kumaşın içinde göz kamaştırıcı görünüyordu. Bir inciri küçük, dikkatli ve zarif ısırıklarla yiyen adamın kel kafası meşale ışığında parlıyordu. Dansçıları takip etmek için başını döndürdüğünde, Xaro Xhoan Daxos'un burnundaki opal taşlar göz kırpıyordu.

Dany, Xaro'nun onuruna Qarth tarzında bir elbise giymişti. Menekşe rengi atlastan dikilmiş elbisenin yakası, Dany'nin sol göğsünü açıkta bırakacak şekilde kesilmişti. Dany'nin platin saçları omuzlarına dökülüyor, neredeyse göğüs ucuna kadar düşüyordu. Salondaki adamların yarısı ona kaçamak bakışlar atıyordu ama Xaro hiç bakmıyordu. Qarth'ta da aynıydı. Dany tacir prensi bu şekilde

etkileyemiyordu. *Ama onu etkilemek zorundayım.* Xaro, İpek Bulut isimli kadırgayla Qarth'tan gelmişti, ona refakat eden on üç kadırga daha vardı. Adamın donanması cevaplanmış bir duaydı. Dany köleliğe son verdiğinden bu yana Meereen'deki ticaret tamamen durmuştu ama Xaro ticareti eski hâline getirecek güce sahipti.

Davullar kreşendo yaptığında, dansçı kızlardan üçü havada dönerek alevlerin üzerinden atladılar. Erkek dansçılar onları bellerinden yakalayıp cinsel organlarının üstüne kaydırdılar. Dany, sırtlarını büken ve bacaklarını eşlerine dolayan kadınları izledi. Flütler ağladı ve erkekler müzikle birlikte içeri girdiler. Dany aşk eylemini daha önce görmüştü; Dothraklar, tıpkı kısraklar ve aygırlar gibi alenen çiftleşirlerdi. Ama şehvetin müziğe dönüşmesine ilk kez şahit oluyordu.

Yüzü sıcaktı. Şarap, dedi Dany kendi kendine. Ama bir şekilde, kendini Daario Naharis'i düşünürken buldu. Daario'nun ulağı bu sabah gelmişti. Fırtına Kargaları, Lhazar'dan dönüyordu. Dany'nin kumandanı ona geri geliyor ve yanında Kuzu İnsanlar'ın dostluğunu getiriyordu. *Yiyecek ve ticaret,* diye hatırlattı Dany kendine. *Beni yarı yolda bırakmadı, bırakmayacak da. Daario, şehrimi kurtarmama yardım edecek.* Kraliçe, Daario'nun yüzünü görmek istiyordu, onun üç çatallı sakalını okşamak istiyordu, ona sıkıntılarını anlatmak istiyordu... ama Fırtına Kargaları hâlâ günlerce uzakta, Khyzai Geçidi'nin arkasındaydı ve Dany'nin yönetecek bir diyarı vardı.

Mor sütunların arasında duman asılıydı. Dansçılar diz çöktüler, başlarını eğdiler. "Muhteşemdiniz," dedi Dany. "Böylesi zarafete, böylesi güzelliğe sık rastlamıyorum." Eliyle Reznak mo Reznak'ı çağırdı. Kethüda hemen Dany'nin yanına gitti. Adamın kel ve buruşuk kafasında ter boncukları vardı. "Konuklarımıza banyolara kadar eşlik et ki kendilerine gelsinler. Onlara yiyecek ve içki de getir."

"Şeref duyarım Majesteleri."

Daenerys, Irri'nin doldurması için kadehini uzattı. Şarap tatlı ve sertti, doğu baharatlarıyla aromalanmıştı. Dany'nin son zamanlarda içtiği kıvamsız Ghiscar şaraplarından çok daha üstündü. Xaro, Jhiqui'nin getirdiği tepsideki meyveleri inceledi ve bir hurmada karar kıldı. Meyvenin turuncu kabuğu, Xaro'nun burnundaki mercana uydu. Xaro bir ısırık aldı ve yüzünü buruşturdu. "Mayhoş."

"Lordum daha tatlı bir şey mi tercih eder?"

"Tatlı usandırır. Mayhoş meyveler ve mayhoş kadınlar hayata lezzet verir." Xaro bir ısırık daha aldı. "Daenerys, tatlı kraliçe, huzurunda bir kez daha bulunmak bana nasıl bir zevk veriyor anlatamam. Qarth'tan bir çocuk ayrıldı,

güzel olduğu kadar şaşkındı. Onun kendi kıyametine doğru yelken açtığını düşünüp korkmuştum. Lâkin onu burada, tahta çıkarılmış hâlde buldum. Kadim şehrin baş hanımı. Düşlerinden kurduğu kudretli bir ordu tarafından çevrelenmiş."

Hayır, diye düşündü Dany, *ordumu kan ve ateşten kurdum.* "Bana geldiğin için mutluyum. Yüzünü tekrar görmek güzel dostum." *Sana güvenmiyorum ama sana ihtiyacım var. On Üçler'ine ihtiyacım var. Gemilerine ihtiyacım var. Ticaretine ihtiyacım var.*

Meereen, Yunkai ve Astapor asırlar boyunca köle ticaretinin dingil çivileri olmuşlardı. Dothraklı khal'lar ve Şahmeran Adası'nın korsanları ele geçirdikleri tutsakları bu şehirlere satarlardı ve dünyanın geri kalanı köle almak için gelirdi. Köleler olmadan, Meereen'in tacirlere verecek çok az şeyi vardı. Ghiscar tepeleri bakırla doluydu ama bu metal, dünyayı bronzun yönettiği zamanlardaki kadar değerli değildi. Bir zamanlar kıyı şeridi boyunca büyüyen uzun sedir ağaçları artık büyümüyordu. Sedirler, Eski İmparatorluk'un baltaları tarafından kesilmiş ya da Ghis'in Valyria'ya karşı açtığı savaş sırasında ejderha ateşi tarafından tüketilmişti. Ağaçlar gittiğinde, toprak sıcak güneşin altında kavrulmuş ve kırmızı bulutlar hâlinde havaya savrulmuştu. Galazza Galare, Merhamet Tapınağı'nda, "İnsanlarımı köle tacirlerine dönüştüren şey felaketlerdi," demişti Dany'ye. *Ve ben de, o köle tacirlerini tekrar insana dönüştürecek olan felaketim,* diye yemin etmişti Dany kendi kendine.

"Gelmek zorundaydım," dedi Xaro ruhsuz bir ses tonuyla. "Qarth'ta, o kadar uzakta olmama rağmen, korkutucu hikâyeler benim kulağıma kadar geldi. Hikâyeleri duyduğumda ağladım. Söylentiye göre, düşmanların seni katledecek adama zenginlik, şan ve yüz bakire köle vadetmiş."

"Harpiya'nın Oğulları." *Bunu nereden biliyor*? "Geceleri duvarlara bir şeyler çiziyorlar ve dürüst azatlı köleleri uykularında öldürüyorlar. Güneş doğduğunda böcekler gibi saklanıyorlar. Tunç Canavarlar'ımdan korkuyorlar." Skahaz mo Kandaq, Dany'nin isteği üzerine yeni bir nöbet birliği kurmuştu. Birlik, eşit sayıda azatlı köleden ve kel kafalı Meereenli'den oluşuyordu. Tunç Canavarlar, koyu renk başlıklar ve tunç maskeler takarak gece gündüz caddelerde dolaşıyordu. Harpiya'nın Oğulları, ejderha kraliçesine hizmet eden her vatan haini için korkunç bir ölüm vadetmişti. Hainlerin dostları ve akrabaları da aynı cezayı alacaktı. Bu yüzden Kelkafa'nın adamları gerçek yüzlerini saklıyor ve etrafta çakallar, baykuşlar ve diğer hayvanlar olarak dolaşıyorlardı. "Eğer Oğullar beni caddelerde tek başıma dolaşırken görseler, onlardan korkmak için bir sebebim olabilir. Ama sadece geceyse ve ben hem çıplak hem de

silahsızsam. Onlar korkak yaratıklar.” “Bir korkağın bıçağı, bir kraliçeyi, bir kahramanın bıçağı kadar kolay öldürebilir. Kalbimin sevincinin etrafında Dothraklı at efendilerinin olduğunu bilsem geceleri daha rahat uyurdum. Qarth’ta yanından hiç ayrılmayan kan süvarilerin vardı. Nereye gittiler?”

“Aggo, Jhoqo ve Rakharo hâlâ hizmetimdeler.” *Benimle oyun oynuyor.* Dany de oyun oynayabilirdi. “Ben sadece küçük bir kızım ve bu meselelerle ilgili çok az şey bilirim. Bununla birlikte, benden daha yaşlı ve daha akıllı adamlar, Meereen’i elimde tutmak için şehrin art bölgelerini de kontrol altında tutmam gerektiğini söylüyorlar. Lhazar’ın batısındaki bütün toprakları ve Yunkai tepelerine kadar uzanan uzak güneyi.”

“Senin art bölgelerin benim için değerli değil. Sen öylesin. Başına kötü bir şey gelecek olursa, bu dünya bütün tadını kaybeder.” “Lordum benim için bu kadar kaygılanarak nezaket gösteriyor ama ben iyi korunuyorum.” Dany, Barristan Selmy’nin tek elini kılıcının kabzasına koymuş hâlde ayakta durduğu yeri işaret etti. “Ona Cesur Barristan diyorlar. Beni iki kez suikastten kurtardı.”

Xaro şüpheli gözlerle Selmy’yi inceledi. “Yaşlı Barristan mı dedin? Ayı şövalyesi daha gençti ve kendini sana adamıştı.” “Jorah Mormont’tan bahsetmek istemiyorum.”

“Elbette. O adam kaba ve kıllıydı.” Tacir prens, masanın üstüne eğildi. “Bırak da bunlar yerine aşktan, düşlerden ve arzulardan bahsedelim Daenerys, dünyadaki en güzel kadın. Sana bakmak beni sarhoş ediyor.”

Dany, Qarth’ın abartılı iltifatlarına yabancı değildi. “Eğer sarhoşsan, şarabı suçla.”

“Hiçbir şarap senin güzelliğin kadar sarhoş edici değildir. Daenerys gittiğinden beri malikânem bir mezar kadar boş görünüyor. Şehirlerin Kraliçesindeki bütün hazlar, ağzımda kül tadı bırakıyor. Beni neden terk ettin?”

Ben senin şehrinden can korkusuyla, kaçarak ayrıldım. “Zamanı gelmişti. Qarth gitmemi istiyordu.”

“Kim? Safkanlılar mı? Onların damarlarında su akar. Baharatçılar mı? Onların kulaklarının arasında bozuk süt vardır. Ve bütün Ölümsüzler öldü. Beni kocan olarak almalıydın. Sana seninle evlenmek istediğimi söylediğimden eminim. Hatta sana yalvardım.”

“Sadece elli kez,” diyerek dalga geçti Daenerys. “Çok çabuk pes ettin lordum. Zira gerçekten *evlenmeliyim.”*

Kraliçenin kadehini tekrar doldururken, “Bir *khaleesi,* bir khal ile evlenmeli,” dedi Irri. “Bu bilinir.”

“Tekrar sormalı mıyım?” dedi Xaro. “Hayır, bu gülümsemeyi tanıyorum.

Erkeklerin kalbiyle oynayan bir kraliçe, zalim bir kraliçedir. Benim gibi mütevazı tacirler, senin mücevherli terliklerinin altındaki taşlardan başka bir şey değildir.” Xaro’nun beyaz yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Dany, Xaro’yu, bu gözyaşından etkilenmeyecek kadar iyi tanıyordu. “Ah, kes şunu.” Masadaki kâseden bir kiraz aldı ve onu Xaro’nun burnuna attı. “Genç bir kız olabilirim ama bir meyve tabağını göğüslerimden daha heyecan verici bulan bir adamla evlenecek kadar aptal değilim. Hangi dansçıları izlediğini gördüm.” Xaro gözyaşını sildi. “Majesteleri’nin izlediği dansçıları izledim. Görüyorsun, ikimiz aynıyız. Eğer beni kocan olarak almayacaksan, kölen olmaktan mutluluk duyarım.”

“Köle istemiyorum. Seni azat ediyorum.” Xaro’nun mücevherli burnu cazip bir hedef oluşturuyordu. Dany bu sefer bir kayısı attı.

Xaro kayısıyı havada yakaladı ve bir ısırık aldı. “Bu çılgınlık nereden çıktı? Qarth’ta konuğumken benim kölelerimi de azat etmediğin için kendimi şanslı mı saymalıyım?”

Ben yalvaran kraliçeydim ve sen On Üçler’in Xaro’suydun, diye düşündü Dany. *Ve istediğin yegâne şey, ejderhalarımdı.* “Kölelerin iyi muamele görüyor ve mutlu görünüyorlardı. Gözlerim Astapor’da açıldı ve çılgınlık o zaman başladı. Lekesizler’in nasıl yaratıldığını ve nasıl eğitildiğini biliyor musun?”

“Hiç şüphem yok ki, zalimce. Bir demirci kılıç yaparken bıçağı ateşe sokar, onu çekiçle döver ve sonra tavlanması için buzlu suya batırır. Eğer meyvenin tatlı tadından keyif almak istiyorsan ağacı sulaman gerekir.”

“Bu ağaç kanla sulandı.”

“Bir asker yetiştirmenin başka bir yolu var mı? Dansçılarımı keyifle izledin. Onların Yunkai’de doğmuş ve eğitilmiş köleler olduğunu öğrenmek seni şaşırtır mı? Yürüyecek yaşa geldiklerinden beri dans ediyorlar. Böyle bir kusursuzluğa başka nasıl ulaşılır?” Xaro bir yudum şarap içti. “Erotik danslarda da ehillerdir. Onları Majesteleri Kraliçe’ye hediye edebileceğimi düşündüm.” “Elbette.” Dany şaşırmamıştı. “Onları azat ederim.”

Xaro irkildi. “Peki özgürlükle ne yapacaklar? Bir balığa zırh vermek gibi bir şey. Onlar dans etmek için yaratıldılar.”

“Kim tarafından yaratıldılar? Efendileri tarafından mı? Belki de dansçıların inşa etmeyi, ekmek pişirmeyi ya da çiftçilik yapmayı tercih ederlerdi.”

“Belki de filler bülbül olmak isterdi. Meereen’in geceleri tatlı şarkılar yerine sağır edici boru sesleriyle dolardı ve ağaçlar devasa gri kuşların ağırlığının altında çatırdardı.” Xaro iç geçirdi. “Daenerys, benim haz kaynağım, şu genç ve tatlı göğüslerinin altında hassas bir kalp var... ama senden daha yaşlı

ve daha akıllı bir baştan tavsiye al. Kötü görünen pek çok şey aslında iyi olabilir. Yağmuru düşün.”

‘Yağmur?” *Beni aptal mı sanıyor yoksa sadece bir çocuk olduğumu mu düşünüyor*?

‘Yağmur üstümüze yağdığı zaman ona lanet okuruz ama yağmur olmazsa açlıktan kırılırız. Dünyanın yağmura ihtiyacı vardır... ve kölelere. Yüzünü buruşturuyorsun ama bu doğru. Qarth’ı düşün. Sanat, müzik, sihir, ticaret; bizi hayvandan çok insan yapan her şey. Qarth, bütün diğer insanların üstünde oturur, tıpkı senin, şu piramidin tepesinde oturduğun gibi... ama aşağıda, kiremitlerin yerinde, Şehirlerin Kraliçesi’nin bütün ihtişamı kölelerin sırtına dayanır. Kendine bir sor, eğer bütün insanlar yiyecek için toprağı deşmek zorunda olsaydı, herhangi bir adam yıldızları dikkatle izlemek için başını yukarı kaldırabilir miydi? Eğer her birimiz bir kulübe inşa etmek için belimizi kırmak zorundaysak, tanrıları methetmek için tapınakları kim yapacak? Bazı adamlar büyük olmak için yaratılır, bazıları da köle olmak için.”

Xaro, Dany için fazla belagatliydi. Dany’nin verecek cevabı yoktu, karnındaki tuhaf histen başka hiçbir şeyi yoktu. “Kölelik ve yağmur aynı şeyler değil,” diye üsteledi. “Üstüme yağmur da yağdı, satıldım da. İkisi *aynı değil.* Kimse birinin *malı* olmak istemez.” Xaro omuzlarını silkti. “Tesadüfe bak ki, tatlı şehrinde karaya çıktığımda, nehir kıyısında, bir zamanlar malikânemde konuk ettiğim bir adamla karşılaştım; ender bulunan baharatlarla ve kaliteli şaraplarla uğraşan bir tacir. Belden yukarısı çıplaktı, teni kıpkırmızıydı ve soyuluyordu. Adam bir çukur kazıyormuş gibi görünüyordu.”

“Çukur değil. Hendek. Nehirden tarlalara su getirmek için. Fasulye yetiştirmek niyetindeyiz. Fasulye tarlalarına su lazım.” “Eski dostumun kazı işine yardım etmesi ne büyük incelik. Üstelik böyle bir iş ona hiç uygun değil. Ona seçme hakkı tanınmamış olması mümkün mü? Hayır, elbette öyle değildir. Meereen’de hiç köle yok.”

Dany’nin yüzü kızardı. “Arkadaşına yiyecek ve barınakla ödeme yapıldı. Zenginliğini geri verememem. Meereen’in nadide baharatlardan çok fasulyeye ihtiyacı var ve fasulye için su gerek.”

“Dansçılarıma da hendek mi kazdıracaksın? Tatlı kraliçem, arkadaşım beni gördüğünde dizlerinin üstüne düştü ve onu bir köle olarak satın alıp Qarth’a götürmem için bana yalvardı.”

Dany kendini tokat yemiş gibi hissetti. “Öyleyse onu satın al.” “Eğer memnun olacaksan. *Onun* memnun olacağını biliyorum.” Xaro, elini Dany’nin koluna koydu. “Sana sadece bir dostun söyleyebileceği gerçekler var. Qarth’a bir

dilenci olarak geldiğinde sana yardım ettim ve sana bir kez daha yardım etmek için uzun fersahlar ve fırtınalı denizler geçtim. Açıkça konuşabileceğimiz bir yer var mı?”

Dany, Xaro’nun parmaklarının sıcaklığını hissedebiliyordu. *Qarth’ta da sıcaktı*, diye hatırladı, *bana ihtiyacı kalmadığı güne kadar.* Ayağa kalktı. “Gel,” dedi. Xaro onu takip etti. Sütunların arasından geçtiler ve piramidin zirvesindeki özel daireye çıkan geniş mermer basamaklara gittiler.

“Ah, kadınların en güzeli,” dedi Xaro basamakları tırmanırken, “arkamızda ayak sesleri var. Takip ediliyoruz.”

“Yaşlı şövalyem seni korkutmuyor, değil mi? Sör Barristan sırlarımı saklayacağına dair yemin etti.”

Dany, Xaro’yu, şehre tepeden bakan terasa çıkardı. Meereen’in üzerindeki siyah semada dolunay yüzüyordu. ‘Yürüyelim mi?” Dany tacir prensin koluna girdi. Hava, gece açan çiçeklerin kokusuyla ağırlaşmıştı. ‘Yardımdan bahsettin. Öyleyse benimle ticaret yap. Meereen’in satacak tuzu ve şarabı var.”

“Ghiscar şarabı mı?” Xaro yüzünü ekşitti. “Deniz, Qarth’ın bütün tuz ihtiyacını karşılıyor ama bana dilediğin kadar zeytin satabilirsin. Zeytinyağı da.”

“Zeytinim yok. Köle tacirleri ağaçlan yaktı.” Asırlar boyunca Köle Körfezi’nin bütün kıyılarında zeytin yetişmişti ama Dany’nin ordusu şehre yaklaşırken, Meereenliler kadim ağaçlıkları ateşe vermişlerdi. Dany’ye sadece kararmış bir çöl bırakmışlardı. ‘Yeniden ağaç dikiyoruz ama bir zeytin ağacının meyve vermesi yedi yıl alıyor. Tamamıyla verimli olması için otuz yıl geçmesi gerekiyor. Bakıra ne dersin?”

“Hoş bir metal fakat bir kadın kadar değişken. Ama altın... altın samimidir. Qarth sana memnuniyetle altın verir... köleler karşılığında.”

“Meereen, içinde özgür insanların yaşadığı özgür bir şehirdir.” “Meereen, bir zamanlar zengin olan yoksul bir şehirdir. Bir zamanlar şişman olan aç bir şehirdir. Bir zamanlar huzurlu olan kanlı bir şehirdir.”

Xaro’nun suçlaması can yakıcıydı. Bu suçlamanın içinde çok fazla gerçek vardı. “Meereen yine zengin, şişman ve huzurlu olacak. Aynı zamanda özgür. Köle alman gerekiyorsa Dothraklılar’a git.”

“Dothraklılar köle yaratır, Ghisliler köleleri eğitir. Ayrıca at efendileri, Qarth’a varmak için tutsaklarını kızıl topraklardan geçirmek zorundalar. Yüzlerce tutsak ölür, binlercesi ölmezse tabii... sayısız at da ölür, bu yüzden hiçbir khal bu riski göze almaz. Bir de şu var: Qarth, duvarlarının dibinde cirit atan *khalasarlar* olsun istemez. Bütün o atların pis kokuları... amacım seni gücendirmek değil *Khaleesi.* ”

“Atlar dürüstçe kokar. Bazı büyük lordlar ve tacir prensler için bunu söyleyemeyiz.”

Xaro nükteyi duymazdan geldi. “Daenerys, sana karşı dürüst olmama izin ver. Bir dost dürüst olmalıdır. Meereen’i zengin, şişman ve huzurlu bir yer *yapamayacaksın.* Bu şehre sadece yıkım getireceksin, tıpkı Astapor’a getirdiğin gibi. Hazzat Boynuzları’nda bir mücadele yaşandığından haberdarsın, değil mi? Kasap Kral koşarak sarayına döndü, kralın yeni Lekesizler’i de onun peşinden koşuyor.”

“Bu biliniyor.” Esmer Ben Plumm, araziden mücadeleyle ilgili haberler göndermişti. ‘Yunkai yeni paralı askerler satın aldı ve Yeni Ghis’ten iki lejyon onların yanında savaştı.”

“İki çok yakında dört olacak, sonra da on. Ayrıca, daha fazla kılıç tutmak için Myr’e ve Volantis’e Yunkaili elçiler gönderildi. Kedi Tayfası, Uzun Mızraklar ve Rüzgârla Savrulanlar. Bazıları, Bilge Ustalar’ın Altın Mürettebat’ı da aldığını söylüyor.”

Bir vakitler, Dany’nin ağabeyi Viserys, onun davasına destek olurlar umuduyla Altın Mürettebat’ın kumandanları için bir ziyafet düzenlemişti. *Kumandanlar Viserys’in yemeğini yemiş, yalvarışlarını dinlemiş ve gülmüşlerdi.* Dany o zamanlar küçük bir kızdı ama hatırlıyordu. “Benim de paralı askerlerim var.”

“İki grup. Yunkai, mecbur kaldığı takdirde sana karşı yirmi grup gönderecek. Ve bu gruplar yürüyüşe geçtiklerinde yalnız yürümeyecekler. Tolos ve Mantarys ittifak konusunda anlaşmaya vardılar.”

Eğer doğruysa, bu kötü bir haberdi. Daenerys yeni arkadaşlar edinmek umuduyla Tolos ve Mantarys’e heyetler göndermişti. Elçiler geri dönmemişti. “Meereen, Lhazar’la ittifak yaptı.”

Xaro güldü. “Dothraklı at efendileri Lhazarlılar’a *Kuzu İnsanlar* der. Kuzu İnsanlar kırpıldıklarında sadece melerler. Onlar savaşçı insanlar değiller.”

Kuzu gibi bir arkadaşın olması bile hiç arkadaşın olmamasından iyidir. “Bilge Ustalar misallerini takip etmeli. Yunkai’yi bir kez esirgedim ama aynı hatayı tekrar yapmam. Bana saldırmaya cüret ederlerse, Sarı Şehir’i yerle bir ederim.”

“Ve sen Yunkai’yi yerle bir etmekle meşgulken tatlım, arkanda kalan Meereen ayaklanır. Gözünü tehlikelere karşı kapatma Daenerys. Hadımların iyi askerler ama Astapor düştüğü anda Yunkai’nin göndereceği orduya kıyasla azlar.”

“Azatlı kölelerim...” diye başladı Dany.

‘Yatak köleleri, berberler ve kiremit ustaları savaş kazanamazlar.”

Dany, Xaro’nun bu konuda yanılıyor olmasını umdu. Azatlı köleler eskiden düzensiz bir kalabalıktı ama Dany, savaşabilecek yaşta olan adamları gruplara ayırmış ve Gri Solucan’a onları birer askere dönüştürmesini emretmişti. *Bırak ne isterse düşünsün.* “Unuttun mu? Benim *ejderhalarım* var.”

“Var mı? Qarth’tayken, seni omzunda bir ejderha olmadan görmek mümkün değildi... ama şimdi, şu güzel omzun, o tatlı göğsün kadar çıplak.”

“Ejderhalarım büyüdü ama omuzlarım büyümedi. Evden uzak arazilerde avlanıyorlar.” *Hazzea, beni affet.* Dany, Xaro’nun ne tür fısıltılar duyduğunu ve neler bildiğini merak etti. “Eğer bir şüphen varsa, ejderhalarımı Astapor’un İyi Ustalar’ına sor.” *Bir köle tacirinin gözlerinin eriyip aktığını gördüm.* “Bana doğruyu söyle eski dostum, eğer ticaret yapmak için değilse, neden beni görmeye geldin?”

“Kalbimin kraliçesine bir hediye getirmek için.”

“Devam et.” *Bu nasıl bir tuzak şimdi*?

“Qarth’ta vermem için yalvardığın bir hediye. Gemiler. Koyda on üç gemi var. Eğer istersen hepsi senin. Sana bir donanma getirdim. Seni evine, Batıdiyar’a götürmesi için.”

Bir donanma. Bu, Dany’nin umut edebileceğinden fazlaydı ve elbette ki onu huzursuz etti. Xaro, Qarth’ta Dany’ye otuz gemi önermişti... bir ejderha karşılığında. “Peki gemiler için istediğin fiyat nedir?”

“Hiç. Artık ejderhalara karşı şehvet duymuyorum. İpek Bulut’um denize açıldığında, ejderhaların Astapor’da neler yaptığını gördüm. Gemiler şenindir tatlı kraliçem. On üç kadırga ve kürekçiler.”

On üç. Elbette. Xaro, On Üçler’den biriydi. Gruba üye olan her arkadaşını birer gemi vermeye ikna ettiği şüphesizdi. Dany, bu tacir prensi, onun kendi on üç gemisini feda etmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. “Bunu düşünmeliyim. Gemileri teftiş edebilir miyim?”

“Şüpheci biri olmuşsun Daenerys.”

Her zaman. “Akıllı biri oldum Xaro.”

“İstediğin kadar teftiş et. Tatmin olduğunda, bana derhal Batıdiyar’a döneceğine dair söz ver ve gemiler senin olsun. Ejderhalarının, yedi yüzlü tanrının ve babanın küllerinin üstüne yemin et ve git.”

“Eğer bir ya da üç yıl beklemeye karar verirsem ne olacak?” Xaro’nun yüzünden kederli bir ifade geçti. “Bu beni çok üzer tatlı hazzım... şimdi ne kadar genç ve güçlü görünüyor olsan da, uzun vakit yaşamazsın. Burada yaşayamazsın.”

Bir eliyle bal peteği veriyor ve diğeriyle kamçı gösteriyor. “Yunkai bu kadar da ürkütücü değil.”

“Düşmanlarının hepsi Sarı Şehir’de değil. Soğuk kalpli ve mavi dudaklı adamlara dikkat et. Pyat Pree üç büyücü arkadaşıyla birlikte seni Pentos’ta aramak üzere yola çıktığında, sen Qarth’tan ayrılalı on beş gün bile olmamıştı.”

Dany, korkmaktan çok eğlenmişti. “Öyleyse rotadan ayrıldığım iyi olmuş. Pentos, Meereen’den yarım dünya uzakta.”

“Öyle,” dedi Xaro, “ama er ya da geç, Köle Körfezi’nin ejderha kraliçesiyle ilgili haberler Pree ve arkadaşlarının kulağına gidecek.” “Bunun beni korkutması mı gerekiyor? On dört yıl boyunca korku içinde yaşadım lordum. Her sabah korkuyla uyandım ve her gece korkuyla uyudum... lâkin ateşin içinden çıktığım gün bütün korkularım küle dönüştü. Artık beni korkutan bir tek şey var.”'

“Seni korkutan şey nedir tatlı kraliçem?”

“Ben sadece genç ve aptal bir kızım.” Dany ayak parmaklarının üstünde yükselip Xaro’nun yanağını öptü. “Ama sana tek korkumu söyleyecek kadar aptal değilim. Adamlarım gemileri inceleyecek. Sonra cevabımı duyacaksın.”

“Dediğin gibi olsun.” Xaro, Dany’nin çıplak göğsünü hafifçe okşadı ve “Kalmama ve seni ikna etmeme izin ver,” diye fısıldadı.

Dany bir an için baştan çıktı. Belki de dansçılar onu gerçekten heyecanlandırmıştı. *Gözlerimi kapatıp onun Daario olduğunu hayal edebilirim.* Hayali bir Daario, gerçek Daario’dan daha güvenli olurdu. Ama Dany bu düşünceyi bir kenara koydu. “Hayır lordum. Teşekkür ederim ama hayır.” Dany tacir prensin kolundan çıktı. “Belki başka bir gece.”

“Başka bir gece.” Xaro’nun ağzı üzgündü ama gözleri, hayal kırıklığına uğramıştan çok rahatlamış görünüyordu.

Xaro gittikten sonra, *eğer bir ejderha olsaydım Batıdiyar’a uçabilirdim,* diye düşündü Dany. *Xaro’ya ya da onun gemilerine ihtiyacım olmazdı.* On üç kadırganın kaç kişi alabileceğini merak etti. Onu ve *khalasar*'ını Qarth’tan Astapor’a taşımak için üç kadırga gerekmişti ama bu, sekiz bin Lekesiz ve sayısız azatlı köle Dany’ye katılmadan önceydi. *Ve ejderhalar, ejderhaları ne yapacağım*? “Drogon,” diye fısıldadı, “neredesin?” Bir an için, gökyüzünde süzülen Drogon’u görür gibi oldu, ejderhanın kara kanatları yıldızları yutuyordu.

Dany sırtını geceye döndü, gölgelerin içinde sessizce bekleyen Barristan Selmy’yi gördü. “Bir zamanlar, ağabeyim bana bir Batıdiyar bilmecesi sormuştu. Kim her şeyi dinler ama hiçbir şey duymaz?”

“Bir Kral Muhafızları şövalyesi.” Selmy’nin sesi vakurdu. “Xaro’nun teklifini duydunuz mu?”

“Duydum Majesteleri.” Yaşlı şövalye, Dany’yle konuşurken onun çıplak göğsüne bakmamak için uğraşıyordu.

Sör Jorah gözlerini kaçırmazdı. O beni bir kadın olarak seviyordu, Sör Barristan kraliçesi olarak seviyor. Mormont bir muhbirdi, Dany’nin Batıdiyar’daki düşmanlarına rapor veriyordu ama Dany’ye iyi tavsiyelerde de bulunmuştu. “Bu konu hakkında düşünüyorsunuz? Xaro hakkında?”

“Xaro hakkında, az şey. Lâkin o gemiler... Majesteleri, o gemilerle yıl sonundan önce evde olabiliriz.”

Dany asla bir eve sahip olmamıştı. Braavos’ta kırmızı kapılı bir ev vardı ama hepsi buydu. “Hediyeler getiren Qarthlılar’a karşı uyanık olmak gerek, bilhassa On Üçler’in tacirlerine karşı. Burada bir tuzak var. Belki de gemiler çürük ya da...”

“Eğer denize dayanıklı olmasalardı, Qarth’tan buraya kadar yüzemezlerdi,” dedi Sör Barristan, “ama Majesteleri teftiş konusunda ısrarcı olmakla akıllılık ettiler. Sabah ilk ışıklarda, Amiral Groleo’yu, kaptanlarını ve kırk denizcisini gemilere götürürüm. O kadırgaların her santimini yakından inceleriz.”

Bu iyi bir tavsiyeydi. “Evet, bunu yapın.” *Batıdiyar. Ev.* Ama Dany buradan ayrılırsa Dany’nin şehrine ne olacaktı? *Meereen hiçbir zaman senin şehrin değildi,* diye fısıldadı Viserys’in sesi. *Senin şehirlerin denizin karşısında. Yedi Krallık’ta. Düşmanların seni orada bekliyor. Sen onlara kan ve ateş ikram etmek için doğdun.*

Sör Barristan boğazını temizledi. “Tacirin bahsettiği şu büyücü...”

“Pyat Pree.” Dany büyücünün yüzünü hatırlamaya çalıştı ama görebildiği tek şey adamın dudaklarıydı. Büyücülerin şarabı adamın dudaklarını maviye çevirmişti. Şaraba *Akşam Gölgesi* deniyordu. “Eğer bir büyücünün büyüsü beni öldürebilseydi şimdiye kadar ölmüş olurdum. Onların sarayını küle çevirdim.” *Büyücüler canımı alacakken Drogon beni kurtardı. Drogon bütün büyücüleri yaktı.* “Siz nasıl derseniz Majesteleri. Ben yine de tetikte olacağım.” Dany şövalyenin yanağını öptü. “Olacağınızı biliyorum. Gelin, beni ziyafete geri götürün.”

Dany ertesi gün umut dolu uyandı, Köle Körfezi’ne geldiğinden beri kendini ilk kez böyle hissediyordu. Daario yakında yine onun yanında olacaktı, sonra birlikte Batıdiyar’a yelken açacaklardı. *Eve.* Genç rehinelerden biri Dany’nin sabah kahvaltısını getirdi. Mezzara isimli tombul, utangaç bir kızdı. Kızın babası Merreq piramidinde saltanat sürüyordu. Dany kızı mutlulukla kucakladı ve ona bir öpücükle teşekkür etti.

“Xaro Xhoan Daxos bana on üç kadırga önerdi,” dedi, meclis için

giyinmesine yardım eden Irri ve Jhiqui'ye.

Dothrak Dili'ni kullanarak, "On üç kötü bir rakamdır *Khaleesi,"* diye mırıldandı Jhiqui. "Bu bilinir."

"Bilinir," diye onayladı Irri.

"Otuz daha iyi olur," dedi Daenerys. "Uç yüz daha da iyi olur. Ama on üç, bizi Batıdiyar'a götürmek için kâfi gelir."

Dothraklı kızlar bakıştı. "Zehirli su lanetlidir *Khaleesi,"* dedi Irri. "Atlar o suyu içemez."

"Niyetim o suyu içmek değil," dedi Dany.

O sabah Dany'yi sadece dört ricacı bekliyordu. Her zaman olduğu gibi huzura çıkan ilk kişi Lord Ghael'di, her zamankinden daha sefil görünüyordu. Mermerlerin üstüne, Dany'nin ayaklarının dibine yığılırken, "Majesteleri," diye inledi. "Yukai'nin orduları Astapor'a hücum etti. Size yalvarıyorum, bütün kuvvetinizle birlikte güneye gelin!"

"Bu savaşın saçmalık olduğuna dair kralınızı uyarmıştım," diye hatırlattı Dany. "Beni dinlemedi."

"Muhteşem Cleon sadece köle tacirlerini devirmek istedi." "Muhteşem Cleon'un kendisi de köle taciri."

"Ejderhaların anası bizi böyle tehlikeli bir vakitte yalnız bırakmaz, bunu biliyorum. Duvarlarımızı savunmamız için bize Lekesizler'inizi ödünç verin."

Onları size verirsem benim duvarlarımı kim savunacak? "Azatlı kölelerimin çoğu Astapor'da kölelik yapıyordu. Belki de bazıları Cleon'u savunmak ister. Bu tercih, özgür insanlar olarak onlara aittir. Astapor'a özgürlük verdim. Şehri savunmak size düşer." "Öyleyse hepimiz ölü sayılırız. Bize özgürlük değil ölüm verdiniz." Ghael ayağa kalktı ve Dany'nin yüzüne tükürdü.

Güçlü Behvas, kolundan yakaladığı adamı öyle sert bir şekilde mermer zemine çarptı ki, Dany, Ghael'in dişlerinin kırılma sesini duydu. Kelkafa daha beter şeyler yapabilirdi ama Dany onu durdurdu.

Tokarının ucuyla yanağını silerken, "Yeter," dedi. "Birazcık tükürük kimseyi öldürmez. Onu buradan götürün."

Ghael'i apar topar salondan çıkardılar, adamın arkasında kırık dişlerden ve kandan ibaret bir iz kaldı. Dany diğer ricacıları memnuniyetle kovabilirdi... ama o hâlâ onların kraliçesiydi, bu yüzden ricacıları dinledi ve onlara adalet dağıtmak için elinden gelenin en iyisini yaptı.

O gün öğleden sonra, Amiral Groleo ve Sör Barristan kadırgaları teftişten döndüler. Dany, adamların anlatacaklarını dinlemeleri için konseyini topladı. Konseyde Lekesizler adına Gri Solucan ve Tunç Canavarlar adına Skahaz mo

Kandaq vardı. Kansüvarilerinin yokluğunda Dothraklılar adına konuşmak için Rommo isimli, kısık gözlü, çarpık bacaklı, ihtiyar bir *jaqqa rhan* gelmişti. Azatlı köleler Dany'nin oluşturduğu üç grubun kumandanları tarafından temsil ediliyordu; Sadık Kalkanlar'ın Mollono Yos Dob'u, Özgür Kardeşler'in Symon Çizgili Sırt'ı ve Ananın Adamları'nın Marselen'i. Reznak mo Reznak kraliçenin hemen yanında, Güçlü Behvas da kraliçenin arkasında duruyordu, devasa kollarım göğsünde kavuşturmuştu. Dany tavsiye almakla ilgili bir sıkıntı çekmeyecekti.

Meereen'i Dany'ye kazandıran kuşatma makinelerinin inşası için gemisi parçalandığından beri, Greleo dünyanın en mutsuz adamıydı. Dany adamı teselli etmek için onu amiral ilan etmişti ama bu boş bir unvandı; Dany'nin ordusu şehre yaklaşırken, Meereen donanması Yunkai'ye gitmek üzere denize açılmıştı, yani yaşlı Pentoslu gemisiz bir amiraldi. Ama şimdi, aklaşmış dağınık sakallarının arasından, kraliçenin uzun zamandır görmediği bir şekilde gülümsüyordu.

"Yani gemiler sağlam," dedi Dany umutla.

"Yeterince sağlam Majesteleri. Onlar eski gemiler, evet, ama birçoğu gayet iyi muhafaza edilmiş. *Safkan Prenses'in* gövdesini kurtçuklar yemiş. O gemiyi açık denize götürmek istemem. *Narraqqa'nın* yeni bir kuyruk dümenine ve halatlara ihtiyacı var, Şeritli Keler'in de birkaç küreği kırık ama ikisi de işe yarar gemiler. Kürekçiler kölelerden oluşuyor fakat onlara adil bir kürekçi maaşı önerirsek çoğu bizimle kalır. Bildikleri tek iş kürek çekmek. Ayrılmayı tercih edenlerin yerini benim mürettebatımdan adamlar doldurabilir. Batıdiyar'a kadar uzun ve zorlu bir yol var ama tahminimce bu gemiler bizi oraya götürecek kadar sağlam."

Reznak mo Reznak yürek parçalayan bir inleme koyuverdi. "Öyleyse doğru. İlahemiz bizi terk etmek niyetinde." Ellerini ovuşturdu. "Siz gider gitmez, Yunkai, Ulu Ustalar'ı geri getirir. Size sadakatle hizmet etmiş olan bizler de kılıçtan geçiririz. Tatlı karılarımızla bakire kızlarımız tecavüze uğrar ve köleleştirilir." "Benimkiler uğramaz," diye kükredi Skahaz Kelkafa. "Bu olmadan önce onları kendi ellerimle öldürürüm." Kılıcının kabzasına vurdu.

Dany kendi yüzünün tokatlandığını hissetti. "Eğer gidişimden sonra olacaklardan korkuyorsanız benimle birlikte Batıdiyar'a gelin."

"Ejderhaların Anası nereye giderse Ananın Adamları da oraya gider," diye duyurdu Missandei'nin hayatta kalan ağabeyi Marselen.

"Nasıl?" diye sordu Symon Çizgili Sırt. Sırtını ve omuzlarını kaplayan yara izleri yüzünden bu ismi almıştı. Bu isim, Astapor'da bir köle olarak maruz

kaldığı kamçıların andacıydı. “On üç gemi... bu yeterli değil. Yüz gemi bile yeterli olmayabilir.”

“Ahşap atlar iyi değildir,” diye itiraz etti yaşlı *jaqqa rhan* Rommo. “Dothraklar at sürer.”

“Bu kullarınız kıyı şeridini takip edip karadan gelebilir,” diye önerdi Gri Solucan. “Gemiler ritmi belirleyip kafilenin ihtiyaçlarını karşılayabilir.”

“Bu sadece Bhorash harabelerine varana kadar işe yarar,” dedi Kelkafa. Oradan sonra, piyadeler eski Ejderha Yolu’nu takip edip Mantarys’e doğru ilerlerken, gemiler güneye dönüp Tolos’la Sedir Adası’nı geçmek ve Valyria’nın etrafından dolaşmak zorunda kalır.”

“O yola artık Şeytan Yolu deniyor,” dedi Mollono Yos Dob.

Sadık Kalkanlar’ın tombul kumandanı, mürekkepli elleri ve ağır göbeğiyle bir askerden çok bir kâtip gibi görünüyordu ama bir o kadar da zekiydi. “Pek çoğumuz ölürüz.”

“Meereen’de kalanlar, gidenlerin kolay ölümlerini kıskanırlar,” diye inledi Reznak. “Bizi *köleye* dönüştürürler veya çukurlara atarlar. Her şey eski hâline döner ya da eskisinden de kötü olur.” “Senin cesaretin nerede?” diye çıkıştı Sör Barristan. “Majesteleri sizi zincirlerinizden kurtardı. O buradan ayrıldığında, kılıçlarınızı keskinleştirmek ve kendi özgürlüğünüzü savunmak size düşer.”

“Gün doğumuna doğru yelken açacak birinden gelen bahadır sözler,” diye tepki verdi Symon Çizgili Sırt. “Arkanıza bakıp ölümümüzü seyredecek misiniz?”

“Majesteleri...”

“Efendimiz...”

“İlahemiz...”

“Yeter.” Dany masaya vurdu. “Kimse geride bırakılıp ölüme terk edilmeyecek. Hepiniz benim insanlarımsınız.” Ev ve aşk rüyaları Dany’nin gözlerini kör etmişti. “Meereen’i Astapor’un kaderine terk etmeyeceğim. Bunu söylemek bana ıstırap veriyor ama Batıdiyar beklemek zorunda.”

Groleo dehşete düşmüştü. “Gemileri kabul etmeliyiz. Eğer bu hediyeyi geri çevirirsek...”

Sör Barristan, Dany’nin önünde diz çöktü. “Kraliçem, diyarın size ihtiyacı var. Burada istenmiyorsunuz ama Batıdiyar’daki insanlar binlerce kişilik gruplar hâlinde sancağınıza koşacaklar. Büyük lordlar ve soylu şövalyeler mutlu seslerle, *‘Geldi,’* diye bağıracaklar birbirlerine. *‘Prens Rhaegar’ın kardeşi sonunda eve döndü.’* ” “Eğer beni o kadar çok seviyorlarsa, beklerler.” Dany ayağa kalktı. “Reznak, Xaro Xhoan Daxos’u çağır.”

Kraliçe, tacir prensi tek başına kabul etti. Cilalı abanozdan yapılmış sırasında, Sör Barristan'ın getirdiği minderlerin üstünde oturuyordu. Xaro'ya dört denizci eşlik ediyordu. Adamların omzunda dürülmüş bir duvar halısı vardı. "Kalbimin kraliçesi için bir hediye daha getirdim," dedi Xaro. "Kıyamet'in Valyria'yı alışından önceki zamanlardan beri ailemin mahzenindedir."

Denizciler duvar halısını yere serdiler. Eski, tozlu, soluk... ve devasa bir halıydı. Dany, desenleri açıkça görebilmek için Xaro'nun yanına gitmek zorunda kaldı. "Bir harita? Çok güzel." Harita, zeminin yarısını kaplamıştı. Denizler maviydi, araziler yeşildi, dağlar kahverengi ve siyahtı. Şehirler, altın ya da gümüş iplikle işlenmiş yıldızlar olarak gösterilmişti. *Tüten Deniz yok,* diye fark etti Dany. *Valyria henüz bir ada değil.*

"İşte şurada Astapor'u, Yunkai'yi ve Meereen'i görüyorsun." Xaro, Köle Körfezi'nin mavisinin yanında duran üç gümüş yıldızı gösterdi. "Batıdiyar... aşağıda bir yerde." Elini hafifçe salonun diğer tarafına doğru salladı. "Güneye ve batıya doğru ilerlemen gerekirken kuzeye döndün, Yaz Denizi'nin karşısına geçtin. Lâkin verdiğim hediye seni ait olduğun yere götürecek. Kadırgalarımı mutlu bir kalple kabul et ve küreklerini batıya doğru bük."

Keşke yapabilseydim. "O gemileri seve seve kabul ederim ama sana istediğin sözü veremem lordum." Dany, Xaro'nun elini tuttu. "Bana kadırgaları ver ve Meereen yıldızlar sönene dek Qarth'ın dostu olsun. Qarth'la ticaret yapmama izin ver ve kârın hatırı sayılır bir kısmını sen al."

Xaro'nun dudaklarındaki memnun gülümseme kayboldu. "Ne diyorsun? Bana gitmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Gidemem."

Xaro'nun gözlerinde biriken yaşlar zümrütleri, ametistleri ve siyah elmasları geçip adamın burnundan aşağı aktı. "On Üçler'e benim tavsiyemi dinleyeceğini söylemiştim. Yanıldığımı anlamak beni kedere boğuyor. Şu gemileri al ve uzaklara yelken aç, yoksa çığlıklar atarak öleceksin. Ne kadar çok düşman edindiğini bilemezsin."

Düşmanlarımdan birinin şu anda önümde durduğunu ve timsah gözyaşları döktüğünü biliyorum. Bunu fark etmek Dany'yi üzdü.

"Bin Taht Salonu'na gidip Safkanlılar'a senin canını bağışlamaları için yalvardığımda, onlara senin küçük bir çocuk olduğunu söyledim," diye devam etti Xaro. "Fakat Fevkalade Egon Emeros ayağa kalkıp, 'O *aptal* bir çocuk,' dedi, 'çılgın, pervasız ve hayatta kalması tehlikeli.' Ejderhaların küçükken kerametti. Büyüdüklerinde ölüm ve tahribat oldular. Dünyanın üzerinde duran alevli bir kılıç." Xaro gözyaşlarını sildi. "Seni Qarth'ta öldürmeliydim." "Çatının

altında konuktum, ekmeğini yedim ve şarabını içtim," dedi Dany. "Benim için yaptığın onca şeyin hatırına bu sözlerini unutacağım... bir sefere mahsus... ama beni bir kez daha tehdit etmeye kalkma."

"Xaro Xhoan Daxos tehdit etmez. Söz verir."

Dany'nin üzüntüsü öfkeye dönüştü. "Ben de sana söz veriyorum; güneş doğmadan gitmiş olmazsan, bir yalancının gözyaşlarının ejderha ateşini nasıl ıslattığını hepimiz öğreniriz. Beni yalnız bırak Xaro. *Hemen."*

Xaro gitti ama dünyasını arkada bıraktı. Dany tekrar sırasına oturdu ve mavi ipek gibi görünen denize, Batıdiyar'a doğru baktı. *Bir gün*, diye söz verdi kendine.

Ertesi gün Xaro'nun kadırgası gitmişti ama adamın getirdiği "hediye" Köle Körfezi'nde kalmıştı. On üç Qarthlı kadırganın direğinde kırmızı uzun flamalar dalgalanıyordu. Daenerys meclisi yönetmek için aşağı indiğinde, gemilerden gelen bir elçinin beklediğini gördü. Adam tek kelime etmedi ama Dany'nin ayaklarının dibine siyah, kadife bir minder bıraktı, minderin üstünde kan lekeli bir eldiven vardı.

"Bu ne?" diye sordu Skahaz. "Kanlı bir eldiven..."

"...savaş anlamına gelir," dedi kraliçe.

JON

“Farelere dikkat et lordum.” Tek eliyle bir fener taşıyan Efkârlı Edd, basamaklardan inen Jon’a yolu gösteriyordu. “Eğer üstlerine basarsan berbat bir çığlık atarlar. Ben küçükken annem de buna benzer bir ses çıkarırdı. Şimdi düşünüyorum da, sanırım annemin içinde bir fare vardı. Kahverengi saçlar, boncuk gibi küçük gözler, peynir düşkünlüğü. Belki annemin bir kuyruğu da vardı, hiç kontrol etmedim.”

Kara Kale’nin bütün yapıları, kardeşlerin solucan yolları dediği labirentimsi tünellerle yeraltından birbirine bağlıydı. Toprağın altı karanlık ve kasvetliydi, bu yüzden solucan yolları yaz mevsimlerinde nadiren kullanılırdı ama kış rüzgârları esmeye ve karlar yağmaya başladığında, tüneller, kalede dolaşmak için en hızlı yollar olurdu. Kâhyalar tünellerden hâlihazırda faydalanıyorlardı. Jon ilerlerken, duvar nişlerinde yanan sayısız mum gördü.

Bowen Marsh, dört solucan yolunun birleştiği kavşakta bekliyordu. Marsh’ın yanında, mızrak kadar ince ve uzun bir adam olan Yontmaçubuk Wick vardı. “Bunlar üç ay dönümü öncesine ait sayımlar,” dedi Marsh, elindeki kâğıt tomarını Jon’a uzattı, “mevcut stoklarımızla karşılaştırmak için. Tahıl ambarlarıyla başlayalım mı?”

Toprağın altındaki gri loşluğun içinde hareket ettiler. Her ambar, tabak büyüklüğünde bir asma kilitle kilitlenmiş sağlam bir meşe kapıya sahipti. “Hırsızlık bir sorun mu?”

“Henüz değil,” dedi Bowen Marsh. “Ama kış geldiğinde buraya muhafızlar koyarsanız akıllılık etmiş olursunuz.”

Yontmaçubuk Wick, anahtarları bir halkaya geçirerek boynuna takmıştı. Jon’a anahtarların hepsi aynı görünüyordu ama Wick bir şekilde her kapı için doğru olanı buluyordu. İçeri girdiklerinde, Marsh yeni sayımı eski sayımla karşılaştırırken, Wick yumruk büyüklüğünde bir tebeşir parçasıyla her kasayı, her çuvalı ve her varili işaretliyordu.

Tahıl ambarlarında yulaf, buğday, arpa ve un çuvalları vardı. Kök kilerlerindeki çatı kirişlerinden soğan ipleri ve sarımsaklar sarkıyordu. Raflar

havuç, karakavza, turp ve şalgam kasalarıyla doluydu. Bir depoda, ancak iki adamın taşıyabileceği büyüklükte peynir tekerlekleri duruyordu. Sonraki depoda; tuzlu koyun eti, tuzlu domuz eti, tuzlu kuzu eti ve tuzlu balıkla dolu kasalar üç metrelik yığınlar oluşturacak şekilde dizilmişti. Tütsü odasının kirişlerinin altında üç yüz domuz budu ve üç bin siyah sosis sallanıyordu. Baharat ambarında tane karabiber, karanfil, tarçın, hardal tohumu, kişniş, adaçayı, maydanoz ve tuz blokları buldular. Başka bir yerde kasalarca elma, armut, kuru bezelye, kuru incir, torbalarca ceviz, badem, tütsülenmiş kuru somon, yağlı zeytinle doldurulmuş ve mumla mühürlenmiş kavanozlar vardı. Başka bir depo; kavanozlanmış tavşan, bala yatırılmış geyik budu, salamura edilmiş kabak, soğan, yumurta ve ringa balığı sunuyordu.

Jon ve Marsh bir manzenden diğerine giderken, solucan yolları biraz daha soğuyordu. Çok geçmeden, Jon fener ışığında buzlanan nefesini görmeye başladı. “Sur’un altındayız.”

“Birazdan içinde olacağız,” dedi Marsh. “Et soğukta bozulmaz. Uzun bir depolama için, tuzlamaktan daha iyi bir yol.”

Bir sonraki kapı paslı demirden yapılmıştı. Kapının arkasında ahşap basamaklar vardı. Efkârlı Edd feneriyle yolu gösterdi. Tepede, Kışyarı’nın büyük salonu kadar uzun ama ancak solucan yolları kadar geniş bir tünel buldular. Buzdan duvarlar demir kancalarla diken dikendi. Her kancaya bir hayvan bedeni asılmıştı: Derisi yüzülmüş geyikler, sığır böğürleri, tavandan sarkan devasa domuzlar, başsız koyunlar ve keçiler, hatta atlar ve ayılar. Kırağı her şeyi örtmüştü.

Sayım yapılırken, Jon sol elinin eldivenini çıkardı ve en yakındaki geyik buduna dokundu. Parmaklarının ete yapıştığını hissetti, elini geri çekerken bir parça deri kaybetti. Parmak uçları uyuşmuştu. *Ne bekliyordun'? Başının üstünde bir buz dağı var, Bowen Marsh’ın bile sayamayacağı kadar ton.* Yine de, oda olması gerektiğinden daha soğuk gibiydi.

İşi bittiğinde, “Korktuğumdan daha kötü lordum,” dedi Marsh. Sesi, Efkârlı Edd’in sesinden bile hüzünlüydü.

Jon az önce, dünyadaki bütün etler tarafından çevrelendiğini düşünmüştü. *Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar.* “Nasıl olur? Bana epey yiyeceğimiz varmış gibi görünüyor.”

“Uzun bir yazdı. Hasat bereketliydi, lordlar cömertti. Kışın üç yılını geçirmemizi sağlayacak kadar stoğumuz var. Biraz cimrilik edersek, dört yıl. Fakat kralın adamlarını, kraliçenin adamlarını ve yabanılları beslemeye devam edersek... Sadece Köstebek Kasabası’nda binlerce işe yaramaz ağız var ve hâlâ

geliyorlar. Dün üç kişi daha kapılarda belirdi, bir önceki gün de on iki kişi. Bu böyle devam edemez. Onları Lütuf a yerleştirmek iyi ama ekin ekmek için geç kaldık. Daha yıl bitmeden, turplara ve yulaf lapasına talim ederiz. Ondan sonra da kendi atlarımızın kanını içeriz.”

“Lezzetli,” dedi Efkârlı Edd. “Soğuk bir gecede, bir kupa sıcak at kanından daha iyi bir şey yoktur. Benimkinin üstüne bir parça tarçın serpilmesini tercih ederim.”

Lord Kâhya, Efkârlı Edd’i duymazdan geldi. “Hastalıklar da olacak,” diye devam etti, “kanayan diş etleri ve gevşek dişler. Üstat Aemon, bu rahatsızlıkların reçetesinin limon suyu ve taze et olduğunu söylerdi ama limonlarımız bir yıl önce tükendi ve sürümüzü taze et için ayakta tutmaya yetecek kadar hayvan yemimiz yok. Çiftleştirmek için ayıracağımız birkaç hayvan dışında bütün sürüyü kesmek zorundayız. Daha önceki kışlarda, Kral Yolu’nu kullanarak güneyden yiyecek getirebiliyorduk ama savaşla birlikte... hâlâ sonbahardayız, bunu biliyorum, fakat her halükârda kış kumanyasına geçmemizi tavsiye ediyorum, eğer lordum memnun olacaksa.”

Adamlar buna bayılacak. “Eğer mecbursak. Her adamın yediği porsiyonu dörtte bir oranında küçülteceğiz.” *Kardeşlerim şu anda benden şikâyet ediyorlarsa, kar ve meşe palamudu lapası yerken neler diyecekler acaba*?

“Bu işe yarar lordum.” Lord Kâhya’nın ses tonu, bunun *yeterince* işe yaramayacağını açıkça ortaya koyuyordu.

“Kral Stannis’in, yabanılların Sur’u geçmesine neden izin verdiğini şimdi anlıyorum. Onları yememizi istiyor.”

Jon gülümsemek zorunda kaldı. “İş oraya varmayacak.*[1] “Ah, güzel,” dedi Edd. ‘Yabanıllar lifli bir sürü gibi görünüyorlar ve benim dişlerim eskisi kadar keskin değil.”

“Eğer yeterli miktarda sikkemiz olsaydı, güneyden yiyecek satın alıp gemiyle buraya getirebilirdik,” dedi Lord Kâhya.

Yapabilirdik, diye düşündü Jon. *Altınımız olsaydı ve bize yiyecek satmaya gönüllü binlerini bulabilseydik.* Bunların ikisi de yoktu. *En iyi umudumuz Kartal Yuvası olabilir.* Arryn Vadisi bereketiyle meşhurdu ve savaştan etkilenmemişti. Jon, Leydi Catelyn’in kız kardeşinin, Ned Stark’ın piçini beslemek konusunda ne düşüneceğini merak etti. Çocukken, leydinin, onun yediği her lokmaya kinlendiğini hissederdi.

“Gerekirse her daim avlanabiliriz,” dedi Wick Yontmaçubuk. “Ormanda hâlâ av var.”

‘Yabanıllar ve daha karanlık şeyler de var,” dedi Marsh. “Avcılarımızı

ormana göndermem lordum. Göndermem.”

Hayır. Kapıları ebediyen kapatıp taş ve buzla mühürlersin. Kara Kale’nin yarısı Marsh’la hemfikirdi, Jon bunu biliyordu. Diğer yarısı da Marsh’la aynı fikirde olanlara kızıyordu. İki gece önce, yaşlı ormancı Dywen, “Kapılarımızı mühürleyin ve kara kıçlarınızı Sur’a yapıştırın. Özgür insanlar da Kafatası Köprüsü’nden ya da beş yüzyıl önce mühürlediğinizi sandığınız bir kapıdan geçerek gelsinler,” demişti. “Sur’u yüzlerce fersah boyunca gözleyecek adamımız yok. Bunu Tormund Devkıçı ve kahrolası Ağlak da biliyor. Ayakları buza gömülmüş hâlde bir gölcüğün içinde donmuş bir ördek gördünüz mü hiç? Aynı şey kargalar için de geçerlidir.” Kâhyalar ve inşaatçılar Bowen Marsh’tan yana olurken, korucuların çoğu Dywen’i haklı bulmuştu.

Ama bu başka bir günün sorunuydu. Şimdi ve burada, tek problem yiyecekti. “Kral Stannis’i ve adamlarını istesek bile açlığa terk edemeyiz,” dedi Jon. “Eğer gerekirse bütün bunları kılıç zoruyla alabilir. Onu durdurmaya yetecek kadar adamımız yok. Yabanıllar da doyurulmak.”

“Nasıl lordum?” diye sordu Bowen Marsh.

Keşke bilseydim. “Bir yol bulacağız.”

Tekrar yüzeye çıktıklarında, ikindi gölgeleri uzamaya başlamıştı. Bulutlar gökyüzünü eski sancaklar misali çizgi çizgi boyamıştı; gri, beyaz ve yırtık. Silahhanenin dışındaki avlu boştu ama Jon içeride, kralın yaverini onu beklerken buldu. Devan; on iki yaşında, kahverengi gözlü, kahverengi saçlı cılız bir çocuktu. Tav ocağının yanında donup kalmıştı, Hayalet tarafından baştan aşağı koklanırken kımıldamaya cesaret edemiyordu. “Sana zarar vermez,” dedi Jon, ama çocuk, Jon’un sesiyle irkildi ve bu ani hareket Hayalet’in diş göstermesine sebep oldu. “*Hayır!*” dedi Jon. “Hayalet, onu rahat bırak. Çekil.” Kurt, öküz kemiğiyle uğraşmaya geri döndü, dört ayaklı bir sessizliğe dönüştü.

Devan, Hayalet kadar beyaz görünüyordu, yüzü terle ıslanmıştı. “Lolordum. Majesteleri mevcudiyetinizi emrediyor.” Çocuk, Baratheon altınına ve siyahına bürünmüştü, kendi kalbinin üstüne kraliçenin adamlarının alevli kalbi işlenmişti.

“*Rica ediyor,* demek istiyorsun,” dedi Efkârlı Edd. “Majesteleri mevcudiyetinizi *rica ediyor.* Ben olsam böyle söylerdim.”

“Uzatma Edd.” Jon, bu çeşit ağız dalaşlarıyla uğraşacak durumda değildi.

“Sör Richard ve Sör Justin döndüler,” dedi Devan. “Gelecek misiniz lordum?”

Yanlış yol şövalyeleri. Massey ve Horpe kuzeye değil güneye gitmişlerdi. Öğrendikleri şey her ne ise Nöbet’i ilgilendirmiyordu ama Jon yine de meraklanmıştı. “Eğer Majesteleri memnun olacaksa.” Genç yaveri takip ederek

avluyu geçti. Jon, “Hayır. *Kail”* diyene kadar Hayalet de onların arkasında yürüdü. Ulu kurt, kalmak yerine koşarak uzaklaştı.

Kral Kulesi’nde, Jon silahlarını çıkardı ve kralın huzuruna kabul edildi. Çalışma odası sıcak ve kalabalıktı. Stannis ve kumandanları bir kuzey haritasının başında toplanmışlardı. Kalabalığın içinde yanlış yol şövalyeleri de vardı. Genç Thenn Magnarı Sigorn da oradaydı, üstüne bronz pullar dikilmiş deri bir yelek giymişti. Çıngıraklı, sarı ve çatlak tırnağıyla bileklerindeki kelepçeyi tırmalayarak bir köşede oturuyordu, kirli saçları gözlerinin üstüne düşmüştü. “İşte geldi,” dedi Jon’u gördüğünde, “Kafese kapatılmış ve elleri bağlanmış Mance Rayder’ı katleden cesur çocuk.” Adamın kelepçesindeki kare kesimli büyük taş kıpkırmızı parlıyordu. “Yakutumu sevdin mi Kar? Leydi Kırmızı’dan bir sevgi nişanı.”

Jon, Çıngıraklı’yı duymazdan geldi, diz çöktü. “Majesteleri,” dedi yaver Devan, “Lord Kar’ı getirdim.”

“Bunu görebiliyorum. Lord Kumandan, şövalyelerimi ve kumandanlarımı tanıyorsun sanırım.”

“Bu şerefe sahibim.” Jon, kralın etrafındaki adamlar hakkında mümkün olan her şeyi öğrenmeye özen göstermişti. *Hepsi kraliçenin adamları.* Kralın etrafında, kralın adamlarından kimse olmaması Jon’a tuhaf göründü ama bu işin yolu buydu. Eğer söylentiler doğruysa, kralın adamları Ejderha Kayası’nda Stannis’in gazabını üstlerine çekmişlerdi.

“Şarap var. Ya da kaynatılmış limonlu su.”

“Teşekkür ederim, hayır.”

“Nasıl istersen. Sana bir hediyem var Lord Kar.” Kral, elini Çıngıraklı’ya doğru salladı. “O.”

Leydi Melisandre gülümsedi. “Adam istediğini söylemiştin Lord Kar. İnanıyorum ki Kemik Lordu hâlâ adam sayılır.”

Jon dehşet içinde kalmıştı. “Majesteleri, bu adama güvenilmez. Onu burada tutarsam, biri onun boğazını keser. Onu keşif gezisine yollarsam, yabanıllara geri döner.”

“Dönmem. O kahrolası aptallarla işim bitti.” Çıngıraklı, parmağını bileğindeki yakuta vurdu. “Kırmızı cadıya sor, piç.”

Melisandre, yabancı bir dilde yumuşak bir biçimde konuştu. Kadının boğazındaki yakut, ağır ağır, nabız gibi attı. Jon, Çıngıraklının bileğindeki daha küçük yakutun da parlayıp söndüğünü gördü. ‘Yakutu taktığı sürece, kanıyla ve ruhuyla bana bağlı,” dedi kırmızı rahibe. “Bu adam sana sadakatle hizmet edecek. Alevler yalan söylemez Lord Kar.”

Belki de söylemezler, diye düşündü Jon, *ama sen söylersin.*

“Senin için koruculuk yapacağım piç,” dedi Çıngıraklı. “Sana bilgece tavsiyeler vereceğim ya da sana tatlı şarkılar söyleyeceğim, hangisini tercih edersen. Hatta senin için dövüşeceğim. Sadece, benden siyah pelerini giymemi isteme.”

Sen siyah pelerin giymeyi hak etmiyorsun, diye düşündü Jon, ama dilini tuttu. Kralın huzurunda laf dalaşı yapmaktan hayır gelmezdi.

“Lord Kar, bana Mors Umber’dan bahset,” dedi Kral Stannis.

Gece Nöbetçileri taraf tutmaz, diye düşündü Jon ama içindeki başka bir ses, *kelimeler kılıç değildir,* diye fısıldadı. “İri Jon’un büyük amcasıdır. Ona Kargayemi derler. Bir keresinde, bir karga onun ölü olduğunu sanmış ve gözünü oymuş. Mors, kargayı eliyle yakalamış ve hayvanın başını ısırarak koparmış. Mors gençliğinde korkutucu bir dövüşçüymüş. Oğulları Uç Dişli Mızrak’ta ölmüş, karısı da doğum yaparken. Tek kızı, otuz yıl önce yabanıllar tarafından kaçırılmış.”

“Kafayı *bu* yüzden istiyor,” dedi Hanvoos Fell. “Bu Mors denen adama güvenebilir miyiz?”

Mors Umber diz mi çöktü? “Mors’un bir yürek ağacının önünde yemin etmesini sağlamalısınız Majesteleri.”

Dev Katili Godry güldü. “Kuzeyli adamların ağaçlara taptığını unutmuşum.”

“Ne çeşit bir tanrı, üstüne köpeklerin işemesine izin verir?” diye sordu Farring’in yakın arkadaşı Clayton Suggs.

Jon, adamların söylediklerini duymazdan geldi. “Majesteleri, Umberlar sizin yanınızda olduklarını mı duyurdular?”

“Yarısı. Ve şu Kargayemi’nin bedelini ödemem şartıyla,” dedi Stannis rahatsız bir ses tonuyla. “Mance Rayder’ın kafatasını içki kupası olarak istiyor. Bolton’a katılmak üzere güneye giden kardeşi için de af talep ediyor, adama Fahişefelaketi diyorlarmış.”

Sör Godry bunu da komik buldu. “Kuzeyli adamların ne tuhaf isimleri var! Bu da bir fahişenin kafasını mı koparmış?”

Jon, Godry’ye sakince cevap verdi. “Öyle de diyebilirsiniz. Elli yıl önce Eski Şehir’de, onu soymaya çalışan bir fahişeyi öldürmüş.” Kulağa tuhaf geliyordu ama yaşlı Kırağı Umber en küçük oğlunda üstat nitelikleri olduğuna inanmıştı. Mors, gözünü oyan kargayla ilgili konuşmayı severdi fakat Hother’ın hikâyesi fısıltılarla anlatılırdı... zira Hother’ın deştiği fahişe, bir erkekti. “Diğer lordlar da Bolton’a mı biat ettiler?”

Kırmızı rahibe, krala yanaştı. “Ahşap duvarları ve ahşap yolları olan bir kasaba gördüm, adamlarla doluydu. Duvarların üzerinde sancaklar dalgalanıyordu: Bir fare, bir savaş baltası, üç çam ağacı, bir tacın altında çapraz hâlde duran uzunbaltalar ve alevli gözleri olan bir at başı.”

“Hoornwood, Cerwyn, Tallhart, Ryswell ve Dustin,” diye açıkladı Sör Clayton Suggs. “Vatan hainleri, hepsi. Lannisterlar’ın süs köpekleri.”

“Ryswelller ve Dustinler, Bolton Hanedanı’na evlilik yoluyla bağlılar,” diye bilgi verdi Jon. “Diğerleri, savaşta lordlarını kaybettiler. Onları şimdi kimin yönettiğini bilmiyorum. Bununla birlikte, Kargayemi bir süs köpeği değildir. Majesteleri onun şartlarını kabul ederse akıllıca davranmış olur.”

Stannis dişlerini gıcırdattı. “Kargayemi, Umber’ın hiçbir dava için Umber’la dövüşmeyeceğini söylüyor.”

Jon şaşırmamıştı. “Eğer iş kılıçlara gelirse, Hother’ın sancağının nerede dalgalandığına bakın ve Mors’u sıranın diğer ucuna koyun.”

Dev Katili aynı fikirde değildi. “Majesteleri’nin zayıf görünmesine sebep olacaksın. Ben, gücümüzü gösterelim, derim. Son Ocak’ı yakıp yıkalım ve Kargayemi’nin mızrağa geçirilmiş başıyla savaş meydanına gidelim. Yarım sadakat sunabileceğini sanan bir sonraki lord için iyi bir ders olur bu.”

“Eğer kuzeydeki bütün ellerin size karşı kalkmasını istiyorsanız, iyi bir plan. Yarım hiçten iyidir. Umberlar Boltonlar’ı sevmez. Eğer Fahişefelaketi, Piç’e katıldıysa, bunun tek sebebi Lannisterlar’ın İri Jon’u esir olarak tutmasıdır.”

“Bu onun bahanesi, gerekçesi değil,” dedi Sör Godry. “Eğer yeğen zincire vurulu bir hâlde ölürse, amcalar onun arazilerini ve lordluk unvanını alabilirler.”

“İri Jon’un hem oğulları hem de kızları var. Kuzeyde, bir adamın çocukları, amcalarından önce gelir sör.”

“Çocuklar ölmediği takdirde. Ölü çocuklar her yerde sonuncudur.”

“Bunu Mors Umber’ın duyabileceği bir yerde söyleyin ve ölüm hakkında bilmek istediğinizden daha fazla şey öğrenin Sör Godry.”

“Ben bir devi katlettim evlat. Kalkanının üstüne pire resmi çizen pireli bir kuzeyliden neden korkayım?”

“Dev kaçıyordu. Mors kaçmayacak.”

İri şövalye kızardı. “Kralın çalışma odasında cüretkâr bir dilin var çocuk. Avluda başka bir şarkı söylüyorsun.”

“Ah, kes şunu Godry,” dedi Sör Justin Massey. Gevşek kollu ve bacaklı, sarı saçlı, her an gülümsemeye hazır, şişmanca bir şövalyeydi. Yanlış yol şövalyelerinden biriydi. “Ne kadar büyük bir kılıcın olduğunu hepimiz biliyoruz.

Onu bir kez daha yüzümüze sallamana gerek yok.”

“Burada sallanan tek şey, senin dilin Massey.”

“Sessiz olun,” diye çıkıştı Stannis. “Lord Kar, bana kulak ver. Burada, yabanılların Sur’a tekrar saldıracak kadar aptal olması umuduyla oyalandım. Bu arzumu yerine getirmediklerine göre, diğer düşmanlarımla ilgilenme vaktim geldi.”

“Anlıyorum.” Jon’un ses tonu ihtiyatlıydı. *Benden ne istiyor*? “Lord Bolton’a ya da onun oğluna karşı sevgi beslemiyorum ama Gece Nöbetçileri onlara karşı silah kuşanamaz. Yeminlerimiz...” ‘Yeminleriniz hakkında her şeyi biliyorum. Namusunu kendine sakla Lord Kar, sen olmadan da yeterince kuvvete sahibim. Dehşet Kalesi’nin üstüne yürümek niyetindeyim.” Stannis, Jon’un yüzündeki şaşkınlık ifadesini gördüğünde gülümsedi. “Şaşırdın mı? Güzel. Kar’ı şaşırtan bir şey, başka birini de şaşırtabilir. Bolton Piçi, Hothor Umber’ı da yanma alarak güneye gitti. Mors Umber ve Arnolf Karstark bu konuda aynı fikirdeler. Bunun tek anlamı, Moat Cailin’e düzenlenecek bir saldırı olabilir. Bolton Piçi, lord babasının kuzeye dönüş yolunu açmak istiyor, benim yabanıllarla meşgul olduğumu ve onu rahatsız etmeyeceğimi düşünüyor olmalı. Bu çok iyi. Çocuk bana boğazını gösterdi. O boğazı keseceğim. Roose Bolton kuzeyi tekrar kazanabilir ama kazandığında, kalesinin, sürülerinin ve hasadının bana ait olduğunu öğrenecek. Eğer Dehşet Kalesi’ni gafil avlayarak alırsam...” “Alamazsınız,” dedi Jon.

Bir arı kovanına çomak sokmuştu sanki. Kraliçenin adamlarından biri güldü, biri tükürdü, biri bir küfür mırıldandı ve diğerleri aynı anda konuşmaya başladı. “Bu çocuğun damarlarında süt akıyor,” dedi Dev Katili Sör Godry. Lord Sweet, “Bir korkak, her yaprağın arkasında bir haydut görür,” dedi öfkeyle.

Stannis sessizlik sağlamak için elini kaldırdı. “Ne demek istediğini açıkla.”

Nereden başlasam? Jon haritaya gitti. Kıvrılmasını engellemek için parşömenin köşelerine mumlar koyulmuştu. Bir ılık mum parmağı Fok Körfezi boyunca ağır ağır akıyordu. “Dehşet Kalesi’ne varmak için Kral Yolu’ndan aşağı gidip Son Nehir’i geçmeli, güneybatıya dönmeli ve Yalnız Tepeler’i aşmalısınız Majesteleri.” Jon gösterdi. “Bunlar Umber arazileri. Umberlar bu arazilerdeki her ağacı ve her kayayı tanır. Kral Yolu yüzlerce fersah boyunca Umberlar’ın batı hudutlarında akar. Şartlarını kabul edip onu kendi davanıza katmadığınız takdirde, Mors ordunuzu küçük parçalara ayırır.”

“Çok güzel. Bu yolu kullandığımı farz edelim.”

“Bu yol sizi Dehşet Kalesi’ne götürür,” dedi Jon. “Lâkin ordunuz bir kuzgundan ya da bir sıra uyarı ateşinden daha hızlı hareket edemezse, kale

gelişinizi haber alır. İlerleyişinizi kesmek ve sizi Sur'dan o kadar uzakta, düşmanlarla çevrelenmiş bir hâlde, yiyeceksiz ve barınaksız bırakmak Ramsay Bolton için kolay bir iş olur."

"Eğer Moat Cailin'deki kuşatmayı terk ederse."

"Moat Cailin, siz daha Dehşet Kalesi'ne varmadan düşer. Lord Roose kuvvetini Ramsay'in kuvvetiyle birleştirdiğinde, sizin bir adamınıza karşı onların beş adamı olacak."

"Ağabeyim çok daha kötü şartlar altında mücadeleler kazandı." "Moat Cailin'in çabucak düşeceğini farz ediyorsun Kar," diye itiraz etti Justin Massey, "ama demiradamlar yiğit savaşçılardır. Ayrıca, Moat'un daha önce hiç ele geçirilmediğini duydum."

"*Güneyden* geçirilmedi. Moat Cailin'deki küçük bir garnizon, yol ağzından gelen herhangi bir orduyu kırıp geçirebilir fakat harabeler, kuzeyden ve doğudan gelenlere karşı savunmasızdır." Jon tekrar Stannis'e döndü. "Efendimiz, bu cüretkâr bir saldırı ama tehlike..." *Gece Nöbetçileri taraf tutmaz. Baratheon ve Bolton benim için aynı şey olmalı.* "Eğer Roose Bolton sizi ana kuvvetiyle birlikte kendi duvarlarının altında yakalarsa, bu hepinizin sonu olur." "Tehlike, savaşın bir parçasıdır," dedi Sör Richard Horpe. Takımının göğsünde, kül ve kemik rengi zeminde üç ölüm pervanesi gösteren bir arma taşıyan, ince uzun, harap suratlı bir şövalyeydi. "Her mücadele kumardır Kar. Hiçbir şey yapmayan oturan adam da tehlikededir."

"Tehlikeler ve tehlikeler var Sör Richard. Bu... çok fazla, çok erken, çok uzak. Dehşet Kalesi'ni biliyorum. Bütünüyle taştan inşa edilmiş sağlam bir kaledir, kalın duvarları ve muazzam kuleleri vardır. Kışın yaklaşmasıyla birlikte, kalenin yiyecek stoğunun da sağlamlaştırıldığını göreceksiniz. Bolton Hanedanı asırlarca önce Kuzey Kralı'na karşı ayaklandı ve Harlon Stark, Dehşet Kalesi'ni kuşattı. Kaledekileri açlık yüzünden dışarı çıkmaya mecbur etmek tam iki yılını aldı. Dehşet Kalesi'ni ele geçirmeye dair bir umudunuz olmasını istiyorsanız, kuşatma makinelerine, kulelere ve koçbaşlarına ihtiyaç duyacaksanız Majesteleri."

"Gerekirse kuşatma kuleleri inşa edilebilir," dedi Stannis. "Koçbaşlarına ihtiyaç duyulursa, koçbaşları yapmak için ağaçlar kesilebilir. Arnolf Stark, Dehşet Kalesi'nde elliden az adam kaldığını yazmış, yarısı hizmetkâr. Zayıfça tutulan sağlam bir kale, zayıftır."

"Kalenin içindeki elli adam, dışındaki beş yüz adama bedeldir."

"Bu, adamların kim olduğuna bağlı," dedi Richard Horpe. "Kalenin içindekiler, ihtiyarlar ve yeşil oğlanlar olacak. Şu piçin savaşa uygun bulmadığı

adamlar. Bizim adamlarımız Karasu'da kanadılar ve sınandılar, üstelik şövalyeler tarafından komuta ediliyorlar."

"Yabanılların arasına nasıl daldığımızı gördün." Sör Justin, alnındaki bir tutam sarı saçı geri itti. "Karstarklar, Dehşet Kalesi'nde bize katılacaklarına dair yemin ettiler. Yabanıllarımız da var. Dövüş yaşına gelmiş üç yüz adam. Onlar kapıdan geçerken Lord Hanvood sayım yaptı. Yabanılların kadınları da dövüşüyor." Stannis, Sör Justin'e tatsız bir bakış attı. "Benim için dövüşmesinler sör. Arkamda ağlayan dullar istemiyorum. Kadınlar burada kalacak; yaşlılar, yaralılar ve çocuklarla birlikte. Kocalarının ve babalarının sadakati için rehine olarak hizmet verecekler. Yabanıl adamlar benim öncü kuvvetimi oluşturacaklar. Onları Magnar komuta edecek. Kendi şefleri çavuş olarak görev yapacak. Lâkin ilk olarak, onları silahlandırmalıyız."

Silahhanemi yağmalamaya niyetli, diye fark etti Jon. *Yiyecek ve giyecek, araziler ve kaleler, şimdi de silahlar. Beni her gün daha derinlere çekiyor.* Kelimeler kılıç olamayabilirdi ama kılıçlar kılıçtı. "Üç yüz mızrak bulabilirim," dedi gönülsüzce. "Eğer eski, çentikli ve paslı olmasına aldırmazsanız miğfer de bulabilirim."

"Zırh?" diye sordu Magnar. "Göğüs kalkanı, örgü zırh?" "Donal Noye öldüğünde zırh ustamızı kaybettik." Jon gerisini söylemedi. *Yabanıllara zırh ver ve diyar için iki kat tehlikeli olsunlar.*

"Kaynatılmış deri yeterli olur," dedi Sör Godry. "Mücadelenin tadını aldığımızda, hayatta kalanlar, ölüleri yağmalayabilir."

O *kadar uzun yaşamayı başaran birkaç adam.* Eğer Stannis yabanılları öncü kuvvete yerleştirirse, adamların çoğu çabucak zail olurdu. "Mance Rayder'ın kafatasından içki içmek Mors Umber'a keyif verebilir ama arazisinden geçen yabanıllar görmek vermez. Özgür insanlar Umberlar'ı Günlerin Şafağı'ndan beri yağmalıyorlar; altın, koyun ve kadın için Fok Körfezi'ni geçiyorlar. Kaçırılanlardan biri Kargayemi'nin *kızıydı.* Majesteleri, yabanılları burada bırakın. Onları almak, babamın sancak beylerini sizin aleyhinize döndürmekten başka bir işe yaramaz."

"Babanın sancak beyleri benim davamı her hâlükârda desteklemiyorlar. Sanırım beni... sen bana ne demiştin Lord Kar? Ölüme mahkûm bir başka taht talibi olarak görüyorlar." Stannis haritaya baktı. Uzunca bir zaman, odadaki tek ses, kralın diş gıcırtılarıydı. "Beni yalnız bırakın. Hepiniz. Lord Kar, sen kal."

Bu kaba azat ediliş, Justin Massey'yi memnun etmedi ama adamın gülümseyip odadan çıkmaktan başka seçeneği yoktu. Horpe, Jon'a ölçülü bir bakış attıktan sonra Massey'yi takip etti. Clayton Suggs kupasını boşalttı ve

Hanvood Fell'e genç adamı güldüren bir şeyler söyledi. Kurduğu cümlenin içinde çocuk vardı. Suggs, yükselmeyi başarmış vasıfsız bir şövalyeydi, güçlü olduğu kadar kabaydı. Odadan ayrılan son adam Çıngıraklı'ydı. Kapıda durup Jon'a doğru alaycı bir reverans yaptı, bir ağız dolusu kahverengi, kırık dişin arasından gülümsedi.

Hepiniz ifadesi, Leydi Melisandre'yi kapsıyormuş gibi görünmüyordu. *Kralın kırmızı gölgesi.* Stannis, Devan'dan biraz daha limonlu su istedi. Kupası doldurulduğunda suyunu içti ve "Horpe ve Massey babanın makamına talipler," dedi. "Massey yabanıl prensesi de istiyor. Bir zamanlar ağabeyim Robert'ın yaverliğini yapmıştı, onun kadın etine olan düşkünlüğünü de kapmış. Eğer ben emredersem, Horpe, Val'le evlenir ama onun asıl şehvet duyduğu şey mücadeledir. Yaverken beyaz pelerin düşleri kuruyordu ama Cersei onun aleyhine konuştu ve Robert onu görmezden geldi. Belki de haklıydı. Sör Richard öldürmeyi ziyadesiyle seviyor. Hangisini Kışyarı Lordu yapardın Kar? Gülümseyeni mi, katili mi?"

"Kışyarı, kardeşim Sansa'ya ait," dedi Jon.

"Leydi Lannister ve onun mirasıyla ilgili duymam gereken her şeyi duydum." Kral, elindeki su kupasını kenara bıraktı. "*Sen* bana kuzeyi getirebilirdin. Babanın sancak beyleri Lord Eddard'ın oğluna koşarak gelirdi. Lord-Bir-Ata-Oturamayacak-Kadar-Şişko bile. Beyaz Liman benim için tedarik kaynağı ve gerektiğinde çekilebileceğim güvenli bir üs olurdu. Aptallığını telafi etmek için çok geç kalmış sayılmazsın Kar. Diz çök, piç kılıcını bana ada ve ayağa Kışyarı Lordu Jon Stark ve Kuzey Muhafızı olarak kalk."

Bunu bana kaç kez daha söyletecek? "Benim kılıcım Gece Nöbetçilerine yeminli."

Stannis iğrenmiş gibi görünüyordu. "Baban da inatçı bir adamdı. Buna, *onur,* derdi. Pekâlâ, Lord Eddard'ın da acı bir şekilde öğrendiği gibi, onurun bedeli vardır. Eğer senin için bir nebze teselli olacaksa, Horpe ve Massey hayal kırıklığına yazgılı. Kışyarı'nı Arnolf Karstark'a bağışlamak niyetindeyim. İyi bir kuzeyli adam."

"Kuzeyli bir adam." *Bir Karstark, bir Bolton'dan ya da bir Greyjoy'dan iyidir,* dedi Jon kendine ama bu düşünce onu teselli etmedi. "Karstarklar, kardeşimi düşmanlarının ortasında yalnız bıraktılar."

"Kardeşin, Lord Karstark'ın kafasını aldıktan sonra. Arnolf binlerce fersah uzaktaydı. Onda Stark kanı var. Kışyarı'nın kanı."

"Kuzeyin diğer hanedanlarının yarısında olduğundan fazla değil."

"O diğer hanedanlar bana biat etmediler."

“Arnold Karstark çarpık sırtlı, yaşlı bir adam. Üstelik gençliğinde bile Lord Rickard gibi bir savaşçı değildi. Mücadelenin sertliği onu öldürür.”

“Varisleri var,” dedi Stannis. “İki oğul, altı torun, birkaç kız. Eğer Robert’ın meşru oğulları olsaydı, ölenlerin çoğu hâlâ yaşıyor olurdu.”

“Mors Kargayemi’ni seçerseniz daha iyi olur Majesteleri.” “Dehşet Kalesi bunun kanıtı olacak.”

“Yani bu saldırıyı gerçekleştirmeye kararlısınız?”

“Büyük Lord Kar’ın tavsiyelerine rağmen mi? Evet. Horpe ve Massey hırslı olabilirler ama haksız değiller. Lord Bolton’ın yıldızı parlar ve benimki solarken burada böyle tembelce oturamam. Saldırmalıyım ve kuzeye hâlâ korkulacak bir adam olduğumu göstermeliyim.”

“Leydi Melisandre’nin alevlerde gördüğü sancakların arasında Manderly’nin balıkadamı yoktu,” dedi Jon. “Eğer Beyaz Liman’a ve Lord Wyman’ın şövalyelerine sahip olsaydınız...”

“*Eğer,* aptallar için üretilmiş bir kelimedir. Davos’tan haber alamadık. Beyaz Liman’a hiç varamamış bile olabilir. Arnolf Karstark, Dar Deniz’de şiddetli fırtınalar olduğunu yazmış. Böyle de olsa, ne yas tutmak ne de Lord-Çok-Şişman’ın keyfini beklemek için vaktim var. Beyaz Liman’ı kaybettiğimi düşünmeliyim. Yanımda bir Kışyarı oğlu olmadan, kuzeyi sadece savaşarak kazanmayı umabilirim. Bu durum, ağabeyimin kitabından bir sayfa çalmamı gerektiriyor. Robert bir tek kitap okumamıştır gerçi. Düşmanlarıma ölümcül bir darbe indirmeliyim; onlar tepelerine bindiğimi bile fark etmeden.”

Jon, ettiği bütün sözlerin heba olduğunu fark etti. Stannis ya Dehşet Kalesi’ni alacaktı ya da almaya çalışırken ölecekti. *Gece Nöbetçileri taraf tutmaz,* dedi bir ses, ama bir diğeri cevap verdi, *Stannis diyar için savaşıyor, demiradamlar ise köle ve yağma için.* “Majesteleri, nerede daha fazla adam bulacağınızı biliyorum. Bana yabanılları verin, adamları nerede ve nasıl bulacağınızı memnuniyetle söyleyeyim.”

“Sana Çıngıraklı’yı verdim. Onunla yetin.”

“Ben hepsini istiyorum.”

“Yeminli Kardeşlerinden bazıları senin de yarı yabanıl olduğuna inanmamı istiyor. Bu doğru mu?”

‘Yabanıllar sizin için sadece ok hedefi. Ben onları Sur’un üstünde daha verimli bir şekilde kullanabilirim. Bana dilediğim gibi faydalanmam için yabanılları verin ve size zaferi nerede bulacağınızı göstereyim... adamları da.”

Stannis ensesini ovuşturdu. “Ringa balığı satan bir kocakarı gibi pazarlık ediyorsun Lord Kar. Ned Stark seni bir balıkçı kadından mı peydahladı? Kaç

adam?”

“İki bin. Uç de olabilir.”

“Üç *bin'?* Bunlar ne çeşit adamlar?”

“Gururlu. Yoksul. Onurları söz konusu olduğunda huysuzlar ama amansız savaşçılar.”

“Bu bir piç hilesi olmasa iyi olur. Üç yüz savaşçıyı üç bin savaşçıyla mı takas edeceğim? Evet, ederim. Büsbütün aptal değilim. Eğer prensesi de burada bırakırsam, ona göz kulak olacağına dair söz verir misin?”

O *bir prenses değil.* “Nasıl isterseniz Majesteleri.”

“Seni bir ağacın önünde yemin etmeye zorlamam gerekir mi?” “Hayır.” *Bu bir şaka mıydı?* Konu Stannis olunca ayırt etmek zordu.

“Öyleyse anlaştık. Pekâlâ, nerede şu adamlar?”

“Onları burada bulacaksınız.” Jon, yanık elini haritanın üstünde açtı, Kral Yolu’nun batısını ve Lütuf un güneyini gösterdi.

“Şu dağlar mı?” Stannis kuşkuluydu. “Oralarda işaretlenmiş bir kale göremiyorum. Yol, kasaba ya da köy göremiyorum.” “Babamın eskiden sık sık söylediği gibi; harita, arazinin kendisi değildir. Yüksek vadilerde ve dağ çayırlarında binlerce yıldır insanlar yaşar. Kabile şefleri tarafından yönetilirler. Onlar için önemsiz lordlar diyebilirsiniz ama onlar kendi aralarında bu çeşit unvanlar kullanmazlar. Kabile müdafileri çift elli büyük kılıçlarla dövüşür. Sıradan adamlar birbirlerine sapanlarla ya da dağ dişbudağından yapılmış çomaklarla saldırır. Kavgacı bir halk olduklarını söylemem gerek. Birbirleriyle dövüşmedikleri zamanlarda sürüleriyle ilgilenirler, Buz Koyu’nda balık tutarlar ve görebileceğiniz en dayanıklı binekleri yetiştirirler.”

“Ve benim için savaşacaklarına inanıyorsun?”

“Eğer rica ederseniz.”

“Bana borçlu olunan bir şey için neden yalvarayım?”

“*Rica edin* dedim, *yalvarın* demedim.” Jon elini geri çekti. “Mesaj göndermek işe yaramaz. Onlara bizzat gitmeniz gerek Majesteleri. Ekmeklerini ve tuzlarını yiyin, biralarını için, gaydacılarını dinleyin, kızlarının güzelliğini ve oğullarının cesaretini övün, böylece onların kılıçlarını kazanırsınız. Kabileler, Torrhen Stark’ın diz çöküşünden bu yana bir kral görmediler. Gidişiniz onları onurlandırır. Onlara sizin için dövüşmelerini *emrederseniz,* birbirlerine bakarlar ve ‘Kim bu adam? Benim kralım değil,’ derler.”

“Kaç kabileden bahsediyorsun?”

“İrili ufaklı kırk kabile. Flint, Wull, Norrey, Liddle... Eski Flint’i ve Büyük Kova’yı kazanın, gerisi gelir.”

“Büyük Kora?”

“Wull. Dağlardaki en büyük göbek ve en fazla adam ondadır. Wulllar Buz Koyu’nda balık tutarlar. Küçük çocukları, uslu durmazlarsa demiradamlar tarafından kaçırılacaklarını söyleyerek korkuturlar. Bununla birlikte, onlara ulaşmak için Norrey arazilerinden geçmek zorundasınız Majesteleri. Lütuf a çok yakın yaşarlar ve Nöbet’in her daim iyi dostları olmuşlardır. Size rehberler verebilirim.”

“Verebilir misin?” Stannis çok az şeyi gözden kaçırıyordu. “Yoksa verecek misin?”

“Vereceğim. Onlara ihtiyacınız olacak. Sağlam ayaklı küçük atlara da ihtiyacınız olacak. Dağlara çıkan yollar, keçi patikalarından biraz daha geniştir.”

“Keçi patikaları?” Kralın gözleri kısıldı. “Ben hızlı hareket etmekten bahsediyorum ve sen vaktimi *keçi patikalarıyla* mı harcıyorsun?”

“Genç Ejderha, Dorne’u fethettiğinde, Kemik Yolu’ndaki Dorne gözcü kulelerini atlatmak için bir keçi patikası kullandı.” “Hikâyeyi ben de biliyorum ama Dareon o aşırı kibirli kitabında bu hikâyeyi abartarak anlattı. O savaşı gemiler kazandı, keçi patikaları değil. Dorne’un ana kuvveti Prens Geçidi’nde çatışırken, Meşe Yumruk, Kalaslı Kasaba’yı dağıttı ve Yeşil Kan’ın yarısına kadar çıktı,” Stannis parmaklarını haritaya vurdu. “Şu dağ lordları, geçişime engel olmayacaklar mı?”

“Sadece ziyafetlerle. Her biri, misafirperverliğiyle bir öncekini geçmek isteyecek. Lord babam, kabileleri ziyaret ederken yediği yemeklerin olağanüstü olduğunu söylerdi.”

“Uç bin adam için biraz yulaf lapasına ve gaydalara katlanabilirim sanırım,” dedi kral, ama ses tonu bu kadarına bile gönülsüz olduğunu söylüyordu.

Jon, Melisandre’ye döndü. “Leydim, haklı bir uyarım var. Eski tanrılar o dağlarda güçlüdür. Kabile adamları, tanrılarına hakaret edilmesine izin vermezler.”

Melisandre eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Endişe etme Jon Kar, dağ vahşilerini ve onların karanlık tanrılarını rahatsız etmeyeceğim. Benim yerim, senin ve cesur kardeşlerinin yanı.” Bu, Jon Kar’ın istediği son şeydi ama Jon itiraz edemeden önce kral konuştu. “Eğer Dehşet Kalesi’nin üstüne değilse, bu adamları nereye götürmemi istiyorsun?”

Jon haritaya baktı. “Derinorman Kalesi’ne.” Parmağıyla kaleyi gösterdi, “Eğer Bolton, demiradamlarla dövüşmek niyetindeyse siz de aynı şeyi yapmalısınız. Derinorman höyükten ve avludan ibaret bir kaledir, ormanın ortasında durur, gizlice yaklaşması kolaydır. Toprak siperlerle ve kazıklı çitlerle

korunan *ahşap* bir kaledir. Dağların arasında ilerlemek zaman alır, bunu kabul ediyorum ama ordunuz neredeyse Derinorman'ın kapısına kadar hiç görünmeden hareket edebilir."

Stannis çenesini ovuşturdu. "Balon Greyjoy ilk kez ayaklandığında, demiradamları denizde, yani en amansız oldukları yerde yendim. Karada, gafil avlayarak... evet. Yabanıllara ve Sur'un

Ötesindeki Kral'a karşı zafer kazandım. Eğer demiradamları da ezebilirsem, kuzey tekrar bir kralı olduğunu bilir."

Benim de bin yabandım olur, diye düşündü Jon, *bu sayının yansını bile besleyecek hâlim yokken.*

TYRION

Utangaç Bakire, yabancı bir koridorda yolunu bulmaya çalışan kör bir adam misali sislerin arasında yol alıyordu.

Rahibe Lemore dua ediyordu. Sis, kadının sesini boğuyor, küçültüyor, fısıltıya çeviriyordu. Griff güvertede volta atıyordu, adamın kurt derisi yeleğinin altındaki örgü zırh hafifçe şıngırdıyordu. Griff zaman zaman kılıcına dokunuyordu, silahın hâlâ orada durduğundan emin olmak istermiş gibi. Rolly Duckfield sancak sırığını itiyordu, Yandry iskeledeydi. Dümen yekesinde Ysilla vardı.

"Buradan hoşlanmadım," diye mırıldandı YarıUstat Haldon.

"Azıcık sisten korkuyor musun?" diye dalga geçti Tyrion ama gerçekten çok fazla sis vardı. Genç Griff, tekneyi sisin içinden çıkan tehlikelerden uzaklaştırmak için üçüncü bir sırıkla *Utangaç Bakire'nin* pruvasındaydı. Başta ve kıçta fenerler yanıyordu ama pus o kadar yoğundu ki, teknenin ortasında oturan cüce, önünde yüzen ve onu arkadan takip eden ışıklardan başka bir şey göremiyordu. Cücenin görevi maltızla ilgilenmek ve ateşin sönmediğinden emin olmaktı.

"Bu sıradan bir sis değil Hugor Tepe," dedi Ysilla. "Büyü kokuyor. Bir burnun olsa sen de anlardın. Burada pek çok seyyah kayboldu. Sırıklı tekneler, korsanlar ve büyük nehir kadırgaları da. Sislerin arasında ümitsizce dolaşırlar, açlıktan ya da çılgınlıktan ölene kadar asla bulamayacakları bir güneş ararlar. Burada, havada huzursuz hayaletler ve suyun altında işkence görmüş ruhlar vardır."

"Şimdi de var," dedi Tyrion. Sancakta, gemiyi devirecek kadar büyük bir el bulanık sulardan çıkıyordu. Suyun yüzeyinde sadece iki parmak ucu vardı ama *Utangaç Bakire* ilerledikçe, Tyrion suyun altındaki eli ve yukarı bakan solgun yüzü de görebiliyordu. Ses tonu rahattı fakat Tyrion huzursuzdu. Burası kötü bir yerdi, umutsuzluk ve ölüm kokuyordu. *Ysilla haklı. Bu sis doğal değil.* Sularda pis bir şey büyüyor ve havada iltihaplanıyordu. *Taş adamların çıldırması şaşırtıcı değil.*

“Dalga geçmemelisin,” diye uyardı Ysilla. “Fısıldayan ölüler, sıcak ve hızlı şeylerden nefret ederler. Onlara katılacak ruhlar arayıp dururlar.”

“Benim boyutlarımda bir kefenleri olduğundan şüpheliyim,” dedi cüce. Bir maşayla kömürleri karıştırdı.

“Taş adamları asıl etkileyen şey nefret değil, açlıktır.” YarıÜstat Haldon, ağzının ve burnunun üstüne sesini boğan sarı bir kaşkol sarmıştı. “Bu sislerin içinde, aklı başında bir adamın yemek isteyeceği hiçbir şey büyümez. Volantis’in troykası, senede üç kez, nehrin yukarısına erzak dolu bir kadırga gönderir ama merhamet gemisi her zaman geç gelir ve bazen yiyecekten çok ağız getirir.”

“Nehirde balık olmalı,” dedi Genç Griff.

“Bu sulardan çıkan hiçbir balığı yemem,” dedi Ysilla. “Yemem.”

“Sisi de solumazsak iyi ederiz,” dedi Haldon. “Garin’in Laneti etrafımızı sardı.”

Sisi solumamanın en iyi yolu, soluk almamak. “Garin’in Laneti sadece gri hastalık,” dedi Tyrion. Lanet genellikle çocuklarda görülürdü, bilhassa nemli ve soğuk iklimlerde. Hastalığa maruz kalmış deri sertleşir, kireçleşir ve çatlardı. Tyrion, gri hastalığın ilerlemesinin limonla, hardal lapalarıyla ve kaynar sıcaklıktaki banyolarla (üstatlar söylerdi) ya da duayla, kurbanla ve oruç tutmakla (rahipler ısrar ederdi) durdurulabileceğini okumuştu. Hastalık, genç kurbanlarını şekilsiz fakat sağ bırakarak geçerdi. Hem üstatlar hem de rahipler, gri hastalıkla işaretlenmiş çocukların, aynı rahatsızlığın daha az rastlanır ölümcül türünden ve hastalığın cevval kuzeni olan gri vebadan asla etkilenmeyeceğini söylerlerdi. “Suçlunun nem olduğu söylenir,” dedi Tyrion. “Havadaki kirli mizah anlayışı. Lanetler değil.”

“Fatihler de inanmadı Hugor,” dedi Ysilla. “Volantisli ve Valyrialı adamlar, Garin’i altın bir kafesin içinde astılar. Anne’sine adamları yok etmesi için yalvaran Garin’le alay ettiler. Ama gece olduğunda, su yükseldi ve adamları boğdu. Adamlar o günden bu güne dek asla huzur bulamadılar. Hâlâ suyun altındalar; bir zamanlar ateş lordları olan adamlar. Soluklan derinliklerden yukarı çıkıyor ve bu sisi oluşturuyor. Derileri, kalpleri gibi taşlaştı.” Tyrion’ın burun kökü amansızca kaşınıyordu. Tyrion kaşıdı. *Yaşlı kadın haklı olabilir. Burası iyi bir yer değil. Kendimi yine o tuvalet odasında babamın ölümünü izliyormuş gibi hissediyorum.* Derisi ve kemikleri taşa dönüşürken günlerini bu gri çorbanın içinde harcasaydı Tyrion da çıldırabilirdi.

Genç Griff, Tyrion’ın endişelerini paylaşıyormuş gibi görünmüyordu. “Bırak da bizi rahatsız etmeyi denesinler, onlara neden yaratıldığımızı gösteririz.”

“Bizler Anne ve Baha’nın suretinde, kandan ve kemikten yaratıldık,” dedi Rahibe Lemore. “Aşırı mağrur olup böbürlenmelerde bulunma, yalvarırım. Kibir, ölümcül bir günahtır. Taş adamlar da kibirliydi ve Kefenli Lord en kibirli olanlarıydı.”

Kor halindeki kömürlerden yükselen ısı Tyrion’ın yüzünü kızarttı. “Bir Kefenli Lord var mı yoksa bu sadece bir hikâye mi?” “Kefenli Lord, Garin’in zamanından beri bu sislere hükmeder,” dedi Yandry. “Bazıları onun bizzat Garin olduğunu söyler, ıslak mezarından kalkmış Garin.”

“Ölüler mezarlarından kalkmazlar,” dedi YarıUstat Haldon. “Ve hiç kimse bin yıl yaşamaz. Evet, bir Kefenli Lord var. Şimdiye kadar kırk Kefenli Lord oldu. Biri ölüyor ve diğeri onun yerini alıyor. Şu anki lord, Rhoyne’un Yaz Denizi’nden daha bereketli olduğuna inanan, Şahmeran Adaları’ndan gelen bir korsan.” “Evet, bunu ben de duydum,” dedi Ördek, “ama daha çok sevdiğim bir başka hikâye var. O hikâye, Kefenli Lord’un diğer taş adamlar gibi olmadığını söylüyor. Kefenli Lord hayatına bir heykel olarak başlamış, sonra sislerin içinden gri bir kadın gelmiş ve buz kadar soğuk dudaklarıyla lordu öpmüş.”

“Yeter,” dedi Griff. “Sessiz olun, hepiniz.”

Rahibe Lemore nefesini tuttu, “O *da neydi?”*

“Nerede?” Tyrion sisten başka bir şey görmüyordu.

“Bir şey hareket etti. Suyun dalgalandığını gördüm.”

“Bir kaplumbağa,” dedi prens neşeyle. “Büyük bir kemikparçalayan. Hepsi bu.” Sırığını öne uzattı ve tekneyi yeşil muazzam obeliskten uzaklaştırdı.

Nemli soğuk sis teknedekilere yapışmıştı. Yandry ve Ördek, sırıklarını pruvadan kıça doğru ağır ağır hareket ettirirken, griliğin içinden batık bir tapmak yükseldi. Çamurdan çıkıp yukarı tırmanan ve sivri bir şekilde havada son bulan mermer basamakları geçtiler. İleride belli belirsiz görülen başka şekiller de vardı: Yıkık kule tepeleri, başsız heykeller, tekneden daha büyük kökleri olan ağaçlar.

“Nehirdeki en güzel ve en zengin şehir buydu/’ dedi Yandry. “Chroyane, festival şehri.”

Fazla zengin, diye düşündü Tyrion, *fazla güzel. Ejderhaları cezbetmek asla iyi bir fikir değildir.* Teknenin etrafı batık şehirle çevriliydi. Yarı görülür bir şekil yukarıda kanat çırptı, derimsi beyaz kanatlar sisi dövdü. Cüce, daha iyi görebilmek için başını çevirdi ama havadaki şey göründüğü kadar ani bir şekilde ortadan kayboldu.

Çok vakit geçmeden görüntüye başka bir ışık girdi. “Tekne,” diye bağırdı bir ses nehrin karşısından. “Kimsin?”

“Utangaç Bakire,” diye geri bağırdı Yandry.

“Kral Balıkçısı. Yukarı mı, aşağı mı?”

“Aşağı. Postlar, bal, bira ve mum.”

‘Yukarı. Bıçaklar, iğneler, keten ve baharatlı şarap.” “Volantis’ten ne havadisler var?” diye seslendi Yandry.

“Savaş,” diye karşılık verdi diğer ses.

“Nerede?” diye bağırdı Griff. “Ne zaman?”

‘Yıl döndüğünde,” diye cevap geldi. “Nyessos ile Malaquo el ele yürüyor ve filler, şeritler gösteriyor.” Diğer tekne uzaklaşırken sesler hafifledi. *Utangaç Bakire’*dekiler uzaklaşan teknenin ışıklarının küçülüp kayboluşunu izledi.

“Sisin içinde, göremediğimiz teknelere seslenmek akıllıca mı?” diye sordu Tyrion. ‘Ya korsan olsalardı?” Korsanlar konusunda şanslı sayılırlardı; gece vakti Hançer Gölü’nde görülmeden ve taciz edilmeden ilerliyorlardı. Bir keresinde Ördek, Yıkanmaz Urho’ya ait olduğunu iddia ettiği bir gemi gövdesi gördü. Bununla birlikte, *Utangaç Bakire* rüzgâra karşı yol alıyordu ve Urho eğer gerçekten Urho’ysa tekneyle hiç ilgilenmedi.

“Korsanlar Hüzünler’e girmez,” dedi Yandry.

“Şeritli filler?” diye mırıldandı Griff. “Bunun anlamı ne? Nyessos ve Malaquo? Illyrio, Troyka Nyessos’a, adamı sekiz kere satın alacak kadar ödeme yaptı.”

“Altınla mı yoksa peynirle mi?” diye dalga geçti Tyrion.

Griff öfkelendi. “Bir sonraki nüktenle sisi ortadan kaldıramayacaksan, lafını kendine sakla.”

Cüce az daha, *tamam baba,* diyecekti. *Sessiz olacağım. Teşekkür ederim.* Tyrion, bahsedilen Volantisliler’i tanımıyordu ama filler ve kaplanlar, ejderhalara karşı ortak bir dava oluşturmak için iyi sebeplere sahip olmalılardı. *Belki de peynir tüccarı durumu yanlış değerlendirdi. Bir adamı altınla satın alabilirsin ama sadece kan ve çelik o adamın sadık kalmasını sağlar.*

Küçük adam kömürleri tekrar çevirdi ve daha parlak yanmaları için üfledi. *Bundan nefret ediyorum, bu sisten nefret ediyorum, bu yerden nefret ediyorum ve Griff ten hiç hoşlanmıyorum.* Illyrio’nun malikânesinden topladığı zehirli mantarlar hâlâ cebindeydi ve Tyrion, ağrılı olduğu bazı günlerde, o mantarları Griff’in yemeğine atmak için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Sorun; Griff’in hemen hemen hiç yemek yememesiydi.

Ördek ve Yandry sırıklara abandılar. Ysilla dümen yekesine döndü. Genç Griff, *Utangaç Bakire'*yi, pencereleri kör ve siyah gözler gibi aşağı bakan yıkık bir kulenin uzağına itti. Teknenin yelkeni gevşek ve ağır bir biçimde aşağı sarkıyordu. Gövdenin altındaki su derinleşti, sonunda sırıklar dibe dokunamaz

oldu ama akıntı tekneyi aşağı doğru sürüklemeye devam etti, ta ki...

Tyrion'ın görebildiği tek şey, nehirden yükselen devasa bir şekildi; kamburlu ve uğursuz. Tyrion, gördüğü şeyin, ağaçlıklı bir adanın üstünde yükselen bir tepe ya da yosunlarla kaplanmış ve sis tarafından gizlenmiş büyük bir kaya olduğunu düşündü. Ama *Utangaç Bakire* yaklaşırken, nehirden çıkan şeyin hatları belirginleşti. Nehrin kenarında, çürümüş ve yosunlarla kaplanmış ahşap bir kale görülüyordu. Kalenin üzerinde ince kuleler şekilleniyordu, bazılarının tepesi kırık mızraklar gibi kopmuştu. Körce gökyüzüne saplanan çatısız kuleler bir görünüp bir kayboldu. Salonlar ve koridorlar teknenin önünden akarak geçti: Zarif payandalar, narin kemerler, oluklu sütunlar, teraslar ve kameriyeler.

Hepsi mahvolmuş, terk edilmiş, devrilmiş.

Gri yosunlar burada yoğundu, devrik taşlan büyük yığınlar hâlinde kaplıyor ve kulelerden aşağı sarkıyorlardı. Pencerelerden ve kapılardan içeri girip dışarı çıkıyor, kemerli geçitlerin üstünü sarıyor ve yüksek taş duvarlara tırmanıyorlardı. Sis, sarayın dörtte üçünü gizliyordu ama Tyrion'ın gördükleri, bu ada kalesinin bir zamanlar Kızıl Kale'den on kat büyük ve yüz kat güzel olduğunu anlamak için yeterliydi. Tyrion nerede olduğunu biliyordu. "Aşk Sarayı," diye fısıldadı.

"Bu Rhoynar ismiydi," dedi YarıUstat Haldon, "ama bu saray bin yıl boyunca Hüzün Sarayı'ydı."

Harabe yeterince hüzünlüydü ama bu harabenin bir zamanlar ne olduğunu bilmek burayı daha da hüzünlü hâle getiriyordu. *Bir zamanlar burada kahkahalar vardı,* diye düşündü Tyrion. Çiçeklerle ışıldayan bahçeler ve güneşte altın gibi pırıldayan fıskiyeler vardı. Bu basamaklar bir zamanlar âşıkların ayak sesleriyle çınlardı ve şu yıkık kubbenin altında kim bilir kaç evlilik öpücüklerle mühürlendi. Tyrion'ın düşünceleri Tysha'ya gitti. Tysha kısa bir zaman için Tyrion'ın leydi karısı olmuştu. O *Jaime'ydi,* diye düşündü Tyrion kederle. O *benim kendi kanımdı, benim güçlü ağabeyimdi. Ben küçükken bana oyuncaklar getirirdi; çemberler, bloklar ve ahşaptan oyulmuş bir aslan. Bana ilk midillimi verdi ve onu sürmeyi öğretti. Bana seni getirdiğini söylediğinde hiç şüphelenmedim. Neden şüphelenecektim ki? O Jaime'ydi ve sen de rol oynayan herhangi bir kızdın. En başından beri bundan korkuyordum, bana gülümsediğin ve eline dokunmama izin verdiğin andan itibaren.* Öz babam bile beni sevememişti. Eğer altın için değilse, sen neden sevecektin?

Tyrion, sisin uzun ve gri parmaklarının arasından, iyice gerilmiş bir arbaletin pes ve titrek vızıltısını, karnı bir ok tarafından delinirken Lord

Tywin’in boğazından yükselen hırıltıyı ve ölmek için yere yığılan adamın poposunun çıkardığı şaplak sesini tekrar duydu. “Fahişeler nereye gidiyorsa oraya,” dedi. *Ve orası neresi*? diye sormak istedi babasına. *Tysha nereye gitti baba?* “Bu sise daha ne kadar katlanmak zorundayız?”

“Bir saat sonra Hüzünler’in açıklarına varmış oluruz,” dedi YarıUstat Haldon. “Oradan sonra, bu bir zevk yolculuğuna dönüşecek. Aşağı Rhoyne’un her kıvrımında bir köy vardır. Meyve bahçeleri, bağlar, güneşte olgunlaşan tahıllarla dolu tarlalar, balıkçılar, sıcak banyolar ve tatlı şaraplar. Selhorys, Valysar ve Volon Theyrs, duvarları olan büyük kasabalardır. O kadar büyüktürler ki Yedi Krallıkta şehir olabilirler. İnanıyorum ki...”

“İleride ışık var,” diye uyardı Genç Griff.

Işığı Tyrion da gördü. Kral Balıkçısı *ya da başka bir sırıklı tekne,* dedi kendine ama her nasılsa yanıldığını biliyordu. Burnu kaşındı. Tyrion burnunu vahşice kaşıdı. *Utangaç Bakire* ilerlerken ışık çoğaldı. Uzakta yumuşak bir yıldız, sisin içinde belli belirsiz pırıldıyor, *Bakire'*yi yanına çağırıyordu. Çok geçmeden iki ışık oldu, sonra üç: Suyun içinden yükselen bir sıra işaret ateşi.

“Rüya Köprüsü,” dedi Griff. “Üstünde taş adamlar olacak. Onlara yaklaştığımızda bağırmaya başlayabilirler ama ihtimalle bize zarar vermezler. Taş adamların çoğu; çelimsiz, sarsak, hantal ve akılsız yaratıklardır. Sona doğru hepsi çıldırır, en tehlikeli oldukları vakit budur. Gerekirse onları meşalelerle savuşturun. Hiçbir surette size dokunmalarına izin vermeyin.”

“Bizi görmemeleri de mümkün,” dedi YarıÜstat Haldon. “Neredeyse köprüye varana dek sis tarafından gizleneceğiz ve taş adamlar burada olduğumuzun farkına varmadan önce geçip gideceğiz.”

Taş gözler, kör gözlerdir, diye düşündü Tyrion. Gri hastalığın öldürücü türü, kollarda ve bacaklarda başlardı: Bir parmak ucunda karıncalanma, kararan bir ayak tırnağı, his kaybı. Uyuşukluk ele yayılırken ya da ayağa ve bacağa sinsice yaklaşırken; deri katılaşır, soğur ve taşı andıran gri bir ton alırdı. Tyrion gri hastalık için üç iyi tedavi olduğunu duymuştu: Balta, kılıç ve satır. Hastalıktan etkilenen uzuvları kesmek, bazen hastalığın yayılmasını durdurabilirdi ama bu her zaman işe yaramazdı. Kim bilir kaç insan bir kolunu ya da bir ayağını feda etmiş ve sonra bir diğer uzvunun grileştiğini fark etmişti. Bu gerçekleştiğinde, umut kaybolurdu. Taş dokusu yüze ulaştığında körlük başlardı. Hastalığın son safhalarında, lanet içe doğru dönerdi; kaslara, kemiklere ve iç organlara.

Köprü teknenin önünde büyüdü. Griff köprü için *Rüya Köprüsü* demişti ama bu rüya parçalanmış ve yıkılmıştı. Hüzün Sarayı’ndan çıkıp nehrin doğu kıyısına uzanan taş kemerler, sisin içine yürüyüp kayboluyordu. Kemerlerin yarısı

çökmüştü; üstlerini örten gri yosunların ağırlığı ve sudan yükselen siyah, kalın sarmaşıkların gücüyle aşağı çekilmişti. Köprünün geniş, ahşap zemini boydan boya çürümüştü ama yol boyunca dizilmiş olan fenerlerden bazıları hâlâ yanıyordu. *Utangaç Bakire* köprüye yaklaşırken, Tyrion ışıkta hareket eden taş adamların şekillerini gördü. Taş adamlar, yavaş ve gri pervaneler misali, fenerlerin etrafında amaçsızca dolaşıyordu. Bazıları çıplaktı, diğerleri kefenlere sarınmıştı.

Griff uzunkılıcını çekti. "Yollo, meşaleleri yak. Delikanlı, Lemore'u kamarasına götür ve onunla kal."

Genç Griff babasına inatçı bir bakış attı. "Lemore kamarasının nerede olduğunu biliyor. Burada kalmak istiyorum."

"Seni korumak için yemin ettik," dedi Lemore yumuşak bir sesle.

"Korunmaya ihtiyacım yok. Ben de Ördek gibi kılıç kullanabiliyorum. Yarı şövalyeyim."

"Ve yarı çocuksun," dedi Griff. "Ne dediysem onu yap. Şimdi."

Delikanlı sessizce küfür etti ve sırığını güverteye attı. Ses, sisin içinde tuhaf bir şekilde yankılandı, güverteye onlarca sırık düşüyordu sanki. "Neden kaçıp saklanmak zorundayım? Haldon, Ysilla ve hatta Hugor burada kalıyor."

"Evet," dedi Tyrion, "ama ben bir ördeğin arkasına saklanabilecek kadar ufağım." Maltızın kıpkırmızı közlerinin arasına yarım düzine meşale soktu ve yağlı paçavraların alev alışını izledi. *Ateşe bakma,* dedi kendine. Alevler onu gece körü yapardı.

"Sen bir *cücesin,"* dedi Genç Griff küçümseyen bir ifadeyle. "Sırrım ortaya çıktı," dedi Tyrion. "Evet, ben Haldon'ın yarısından bile azım. Benim yaşamam ya da ölmem kimsenin umurunda olmaz. Lâkin sen... sen her şeysin."

"Cüce," dedi Griff, "Seni uyarmıştım..."

Sislerin içinden hafif ve tiz bir inleme geldi.

Lemore titreyerek döndü. "Yedi hepimizi korusun."

Yıkık köprü en fazla beş metre ilerideydi. Köprünün sütunlarının etrafında çalkalanan su, deli bir adamın ağzından çıkan köpükler kadar beyazdı. Taş adamlar on iki metre yukarıda bir fenerin altında inliyor ve homurdanıyordu. Adamların çoğu, *Utangaç Bakire'ye,* suda sürüklenen bir kütüğe göstereceklerinden fazla ilgi göstermediler. Tyrion meşaleyi sıkı sıkı kavradı ve nefesini tuttuğunu fark etti. Sonra, tekne köprünün altındaydı. Teknenin her iki yanında, gri mantarlardan oluşan perdelerle örtülü beyaz duvarlar yükseliyordu, sular teknenin etrafında öfkeyle köpürüyordu. Bir an için, *Utangaç Bakire* sağ taraftaki iskeleye çarpacakmış gibi göründü ama Ördek sırığını kaldırdı ve

tekneyi tekrar kanalın merkezine itti, birkaç kalp atışı sonra kurtulmuşlardı.

Tyrion nefesini bırakır bırakmaz, Genç Griff onu kolundan yakaladı. “Ne demek istiyorsun? Ben *her şeyim?* Bununla neyi kastettin? Ben neden her şeyim?”

“Çünkü” dedi Tyrion, “taş adamlar Yandry’yi ya da Ysilla’yı alsalardı, onlar için üzülür ve yolumuza devam ederdik. Seni kaybetseydik, bütün bu teşebbüs mahvolurdu. Peynir tüccarıyla hadımın yıllar boyunca kurduğu hararetli planlar boşa giderdi... öyle değil mi?”

Delikanlı, Griff e baktı. “Kim olduğumu biliyor.”

Daha önce bilmiyordum, şimdi biliyorum. Utangaç Bakire o vakte kadar Rüya Köprüsü’nün epey aşağısına yüzmüştü. Teknenin arkasında gitgide küçülen bir ışık kalmıştı ve çok geçmeden o da kaybolacaktı. “Sen Genç Griff sin. Paralı asker Griff’in oğlusun,” dedi Tyrion. “Belki de sen, ölümlü maskesi takmış Savaşçı’sın. Dur da daha yakından bakayım.” Meşaleyi yukarı kaldırdı, ışık Genç Griffin yüzüne vurdu.

“Kes şunu,” diye emretti Griff, “yoksa pişman olursun.”

Cüce onu duymazdan geldi. “Mavi saçlar, gözlerinin mavi görünmesini sağlıyor, bu iyi. Saçlarını annenin hatırasına ithafen boyadığım anlatan hikâye o kadar dokunaklıydı ki az kalsın ağlıyordum. Yine de, bir paralı askerin oğlu, İnanç’ı öğrenmek için neden lekeli bir rahibeye ya da lisan ve tarih öğrenmek için zincirsiz bir üstada ihtiyaç duyar, insan merak ediyor. Ve zeki bir adam, babanın, silah eğitimi alman için seni özgür gruplardan birine göndermek yerine neden vasıfsız bir şövalye tuttuğunu sorgulayabilir. Sanki biri seni gizli tutmak istiyor, sanki seni bir şey için hazırlıyor... ama ne için? İşte muamma bu. Lâkin zaman içinde cevabı bulacağımdan eminim. Kabul etmem gerek, ölü bir çocuk için gayet soylu yüz hatlarına sahipsin.”

Çocuk kızardı. *“Ben ölü değilim.”*

“Nasıl olur? Lord babam senin cesedini kırmızı bir pelerine sardı ve seni Demir Taht’ın ayağına, kız kardeşinin yanma yatırdı. Sen babamın yeni krala verdiği hediyeydin. Pelerini açacak kadar midesi olanlar, kafanın yarısının gittiğini söylediler.”

Delikanlı bir adım geri çekildi. “Senin...?”

“...babam, evet. Lannister Hanedanı’ndan Tywin. Belki de onu duymuşsundur. ”

Genç Griff tereddüt etti. “Lannister? Baban...”

“...öldü. Benim elimle. Eğer Majesteleri bana Yollo ya da Hugor demekten memnun olacaksa, varsın olsun, ama şunu bil ki ben Lannister Hanedam’nın

Tyrion'ı olarak doğdum. Tywin ve Joanna'nın öz oğluyum. İkisini de ben öldürdüm. İnsanlar sana benim bir kral katili, akraba katili ve yalancı olduğumu söylecekler ve bunların hepsi doğru... ama düşününce, biz yalancılardan oluşan bir topluluğuz, öyle değil mi? Sahte babanı al mesela. *Griff,* değil mi?" Cüce kıs kıs güldü. "Örümcek Varys bu plana dâhil olduğu için tanrılara şükretmelisin. *Griff,* o hadımı bir an için bile kandıramazdı, tıpkı beni kandıramadığı gibi. *Lord değilim,* diyor lordum, şövalye değilim. Ben de cüce değilim. Bir şeyi söylemek onu gerçek yapmaz. Prens Rhaegar'ın oğlunu, onun aziz arkadaşı Jon Connington'dan daha iyi yetiştirebilecek biri var mıdır? Bir zamanlar Akbaba Tüneği Lordu ve Kral Eli olan Jon Connington." "Sessiz ol." Griffin sesi huzursuzdu.

Teknenin iskele tarafında, suyun altında devasa bir taş el görünüyordu. İki parmak su yüzeyine çıkmıştı. *Bunlardan kaç tane var*? diye merak etti Tyrion. Omurgasından aşağı bir ter deresi aktı, Tyrion titredi. Hüzünler teknenin yanından akıyordu. Tyrion sislerin arasında yıkık bir kule, başsız bir kahraman, yerden sökülüp devrilmiş kadim bir ağaç gördü. Ağacın muazzam kökleri, yıkık bir kubbenin çatısına ve pencerelerine dolanmıştı. *Bütün bunlar neden bu kadar tamdık görünüyor*?

İleride, beyaz mermerden yapılmış eğimli bir merdiven, zarif bir helezonla karanlık sulardan yükseliyor ve on metre yukarıda aniden son buluyordu. *Hayır,* diye düşündü Tyrion, *bu mümkün değil.*

"İleride." Lemore'un sesi tüyler ürperticiydi. "Işık."

Herkes baktı. Herkes gördü. "*Kral Balıkçısı,*" dedi Griff. "O ya da ona benzeyen bir başkası." Ama uzunkılıcını tekrar çekti.

Kimse tek kelime etmedi. *Utangaç Bakire* akıntıyla hareket etti. Tekne Hüzünler'e girdiğinden beri, yelken kaldırılmamıştı. *Bakire'*nin nehirle birlikte hareket etmekten başka şansı yoktu. Ördek gözlerini kısarak ve sırığını iki eliyle birden tutarak ayakta duruyordu. Bir süre sonra Yandry bile tekneyi itmekten vazgeçti. Bütün gözler uzaktaki ışıktaydı. Tekne yaklaştıkça, uzak ışık iki ışığa dönüştü. Sonra üç.

"Rüya Köprüsü," dedi Tyrion.

"Akıl almaz," dedi YarıÜstat Haldon. "Köprüyü arkamızda bıraktık. Nehir tek yönlü akar."

"Rhoyne anne nasıl isterse öyle akar," diye mırıldandı Yandry.

'Yedi bizi koru," dedi Lemore.

İleride, köprünün üstündeki taş adamlar feryat etmeye başladı. Bazıları tekneyi işaret ediyordu. "Haldon, prensi aşağı götür," diye emretti Griff.

Çok geçti. Akıntı, tekneyi dişlerinin arasına almıştı ve merhametsizce köprüye doğru sürüklüyordu. Yandry, *Bakire'*nin bir iskeleye çarpmasını engellemek için sırığını uzattı. Tekne, darbenin etkisiyle yan tarafa savruldu ve gri yosunlardan ibaret bir perdenin içine girdi. Tyrion yüzüne sürtünen filizleri hissetti, bir fahişenin parmakları kadar yumuşaklardı. Sonra arkadan bir çarpma sesi geldi, güverte öyle ani bir şekilde sallandı ki Tyrion az kalsın dengesini kaybedip nehre düşüyordu.

Teknenin içine bir taş adam düşmüştü.

Taş adam, *Utangaç Bakire'*yi sallayacak kadar sert bir şekilde kamaranın çatısına indi ve Tyrion'ın anlamadığı bir dilde bir kelime bağırdı. İkinci taş adam dümen yekesinin yanına indi. Yıpranmış döşeme, darbenin etkisiyle parçalara ayrıldı ve Ysilla bir çığlık koyuverdi.

Ysilla'yı en yakın kişi Ördek'ti. İri adam kılıcına uzanmakla vakit harcamadı. Bunun yerine sırığını savurdu, sırığı taş adamın göğsüne indirdi, taş adam nehre düştü ve hiç ses çıkarmadan sulara gömüldü.

Griff, kamaranın çatısından aşağı inen taş adamın tepesine bindi. Sağ elindeki kılıç ve sol elindeki meşaleyle yaratığı geriye doğru sürdü. *Utangaç Bakire* köprünün altından geçerken, Griff le yaratığın gölgeleri yosunlu duvarlarda dans etti. Taş adam teknenin kıç tarafına doğru gittiğinde, Ördek sırığıyla adamın yolunu kesti. Taş adam öne doğru ilerlediğinde, YarıUstat Haldon meşalesini salladı ve adamı geri itti. Taş adamın doğruca Griffin üstüne gitmekten başka seçeneği kalmadı. Kaptan kenara kaydı, kılıcı ışıldadı. Çeliğin, taş adamın kireçlenmiş gri derisine girdiği yerde kıvılcımlar oluştu. Adamın kolu güverteye yuvarlandı. Griff kolu tekmeleyerek kenara itti. Yandry ve Ördek sırıklarıyla geldiler. Yaratığı teknenin bordasına doğru sürüp Rhoyne'un karanlık sularına ittiler.

O esnada, *Utangaç Bakire* yıkık köprünün altından geçmişti. "Hepsinin işini bitirdik mi?" diye sordu Ördek. "Kaç adam atladı?"

"İki," dedi Tyrion titreyerek.

"Üç," dedi Haldon. "Arkanda."

Cüce döndü. Taş adam oradaydı.

Atlayış yüzünden tek bacağı kırılmıştı. Pantolonunun çürümüş kumaşından ve kumaşın altındaki gri etten sivri bir kemik parçası fırlamıştı. Kırık kemik kahverengi kanla lekelenmişti ama yaratık ilerlemeye devam ediyordu, Genç Griff e uzanıyordu. Yaratığın elleri gri ve sertti ama Griff i yakalamak için parmaklarını kapattıkça, eklemlerinden kan sızıyordu. Delikanlı yaratığa bakakalmıştı, kendisi de taştan yaratılmış gibi kıpırtısızdı. Eli kılıcının

kabzasındaydı ama delikanlı, elinin neden orada olduğunu unutmuş gibiydi.

Tyrion, delikanlının bacağına vurup onu yere düşürdü, sonra delikanlının üstüne atladı ve meşalesiyle taş adamın yüzüne vurdu. Taş adam kırık bacağıyla geriye doğru yalpaladı, gri ve sert elleriyle alevleri dövdü. Cüce, yaratığın peşinden gitti, meşaleyi savurarak onun gözlerine soktu. *Biraz daha git. Geri, bir adım daha, bir adım daha.* Güvertenin sonuna gelmişlerdi ki taş adam Tyrion'ın üstüne atıldı, meşaleyi kavrayıp cücenin ellerinden aldı. *Biri beni becersin,* diye düşündü Tyrion.

Taş adam meşaleyi nehre fırlattı. Siyah sular alevleri tüketirken yumuşak bir *tıs* sesi duyuldu. Taş adam uludu. Eskiden bir Yaz Adalı'ydı; çenesi ve yanağının yarısı taşa dönüşmüştü ama teni, gri olmadığı yerlerde gece kadar siyahtı. Meşaleyi yakalayan elinin derisi çatlayıp açılmıştı. Parmak eklemlerinden kan sızıyordu ama taş adam bunu hissetmiyormuş gibi görünüyordu. Tyrion bunun küçük bir merhamet olduğunu düşündü. Gri hastalık, ölümcül olmasına rağmen ağrılı değildi.

"Kenara çekili" diye bağırdı biri uzaktan. "Prens! Çocuğu koru!" dedi başka bir ses. Taş adam sendeleyerek ilerledi, elleri öne uzanmıştı.

Tyrion omzuyla taş adama vurdu.

Bir kaleye çarpmaya benziyordu ama bu kale kırık bir bacağın üstünde duruyordu. Taş adam sırtüstü yere düştü, düşerken Tyrion'ı yakaladı. Muazzam bir su serpintisi yaratarak nehre düştüler ve Rhoyne Anne ikisini birden yuttu.

Ani soğuk, cüceye bir çekiç gibi çarptı. Tyrion suya batarken, yüzünü yoklayan taş bir el hissetti. Diğer el onu omzundan yakaladı, karanlığın derinliklerine çekti. Tyrion kördü, burnu suyla dolmuştu, boğuluyordu, batıyordu. Omzuna yapışan parmaklardan kurtulmak için tekme atıp debelendi ama taş parmaklar geçit vermiyordu. Tyrion'ın dudaklarından bir hava kabarcığı çıktı. Dünya siyahtı ve anbean daha siyah oluyordu. Tyrion nefes alamıyordu.

Ölmek için boğulmaktan daha beter yollar var. Ve doğruyu söylemek gerekirse, Tyrion çok uzun zaman önce, Kral Topraklarında can vermişti. Geriye kalan sadece onun hayaletiydi. Shae'yi boğan ve büyük Lord Tywin'in bağırsaklarına bir ok saplayan küçük, kindar bir hayalet. Tyrion'ın dönüştüğü yaratığın ardından kimse yas tutmazdı. *Yedi Krallık'a dadanacağım,* diye düşündü daha derine batarken. *Canlı halimi sevmediler, bırak da ölü halimden korksunlar.* Hepsine lanet okumak için ağzım açtığında, siyah sular ciğerlerini doldurdu ve etraf karardı.

DAVOS

“Lordumuz seni dinleyecek kaçakçı.”

Şövalye gümüş bir zırh giymişti. Adamın baldır zırhına ve çelik eldivenlerine, yosun yapraklarını anımsatacak şekilde savat kakılmıştı. Şövalyenin kolunun altındaki miğfer, küçük incilerden yapılmış bir taç takan ve oltu taşıyla yeşimden oyulmuş sakalları olan bir Merling kralının kafasıydı. Şövalyenin kendi sakalı kış denizi kadar griydi.

Davos ayağa kalktı. “Adınızı öğrenebilir miyim sör?”

“Sör Marlon Manderly,” dedi şövalye. Davos’tan bir baş uzun ve yirmi kilo ağırdı, arduvaz grisi gözleri ve kibirli bir konuşma tarzı vardı. “Lord Wyman’ın kuzeniyim ve lordun garnizonunun kumandanıyım. Beni takip et.”

Davos, Beyaz Liman’a bir elçi olarak gelmişti ama onu bir tutsağa dönüştürmüşlerdi. Davos’un dairesi geniş ve havadardı, şık bir şekilde döşenmişti ama kapısında muhafızlar vardı. Davos penceresinden Beyaz Liman’ın caddelerini görebiliyordu ama o caddelerde yürümesine izin verilmiyordu. Davos limanı da görebiliyordu ve *Güleç Ebe*'nin koydan çıkıp gidişini izlemişti. Casso Mogat, limandan ayrılmadan önce üç yerine dört gün beklemişti. O zamandan beri on beş gün daha geçmişti.

Lord Manderly’nin hane muhafızları mavi yünlüler giyiyor ve sıradan mızraklar yerine üç dişli gümüş mızraklar taşıyorlardı. Muhafızlardan biri Davos’un önünde, biri de arkasında yürüyordu, iki yanında birer muhafız daha vardı. Rengi solmuş sancakların, kırık kalkanların, yüzlerce kadim zafere ait paslı kılıçların ve yirmi ahşap figürün önünden geçtiler. Bu çatlak ve aşınmış figürler, sadece gemilerin pruvalarını süslemiş olabilirdi.

Lordun meclisinin iki yanında iki mermer balıkadam vardı; Balıkayak’ın küçük kuzenleri. Muhafızlar kapıları ardına kadar açarken, bir çığırtkan, asasının dibini eski ahşap zemine vurdu. Çınlayan bir sesle, *“Seaworth Hanedanı’ndan Sör Davos,”* diye bağırdı.

Davos, Beyaz Liman’a defalarca gelmişti ama Balıkadam Meclisi şöyle dursun, daha önce Yeni Kale’ye bile adım atmamıştı. Meclisin duvarları ve

tavam, birbirine ustaca bağlanmış ahşap plakalardan oluşturulmuş ve her türden deniz yaratığıyla süslenmişti. Davos yüksek masaya yaklaşırken, siyah yosun yapraklarının arasına gizlenmiş boyalı yengeçlerin, midyelerin ve boğulmuş denizcilerin kemiklerinin üstüne bastı. Duvarlarda, mavi yeşil boyanmış derinliklerin içinde beyaz köpekbalıkları dolaşıyordu. Yılan balıkları ve ahtapotlar, kayaların ve batık gemilerin arasında sürünüyordu. Kemerli uzun pencerelerin arasında ringa ve morina sürüleri yüzüyordu. Daha yukarıda, eski balık ağlarının tavan kirişlerinden sarktığı yerde, deniz yüzeyi tasvir edilmişti. Davos'un sağında, bir savaş kadırgası sakince gün doğumuna kürek çekiyordu; solunda, eski ve hırpalanmış bir göke yırtılmış yelkenleriyle fırtınadan kaçıyordu. Yüksek masanın arkasında, dalgaların altına hapsolmuş bir deniz canavarı ve gri bir leviathan vardı.

Davos, Wyman Manderly'yle yalnız konuşmayı ummuştu ama kalabalık bir meclisle karşılaştı. Duvarlara dizilmiş kadınların sayısı, salondaki erkeklerden beş kat fazlaydı. Davos'un gördüğü birkaç erkek, ya beyaz sakallara sahipti ya da tıraş olamayacak kadar gençti. Rahipler de vardı, beyaz ve gri elbiseler giymiş kutsal hemşireler de. Salonun üst tarafında, Frey Hanedam'nın gümüşi grisini kuşanmış bir düzine adam duruyordu. Yüzlerindeki benzerliği kör bir adam bile görebilirdi, pek çoğu İkizler'in armasını taşıyordu; bir köprüyle birbirine bağlanmış iki kule.

Davos, Üstat Pylos'tan kâğıtlardaki kelimeleri okumayı öğrenmeden çok daha önce insanların yüzlerini okumayı öğrenmişti. *Bu Freyler beni ölü görmekten mutluluk duyar,* diye fark etti bir bakışta.

Wyman Manderly'nin açık mavi gözlerinde de dostluk bulamadı. Lordun minderli tahtı, normal boyutlardaki üç adamı barındıracak kadar genişti ama Manderly tahttan taşıyordu. Lord oturduğu yere çökmüştü, kolları gevşekti, bacakları yayvandı. Lord, ellerini, taşınmayacak kadar ağırmış gibi tahtın kollarına koymuştu. Adamın yüzünü gördüğünde, *tanrılar merhamet edin,* diye düşündü Davos. *Bu adam ceset gibi görünüyor.* Wyman'm cildi mat bir griyle solgundu.

Krallar ve cesetler her zaman refakatçi çeker, derdi eski vecize. Manderly için de aynı şey söz konusuydu. Yüksek koltuğun sol yanında, neredeyse hizmet ettiği lord kadar şişman, kalın dudaklı, sarı bukleli bir üstat duruyordu. Lordun sağ yanındaki şeref koltuğunu Sör Marlon almıştı. Lordun ayaklarının dibindeki minderli tabureye tombul, pembe bir leydi tünemişti. Lord Wyman'ın arkasında iki genç kadın duruyordu, görünüşlerine bakılırsa kardeşlerdi. Daha büyük olan kadın, saçlarını uzun bir örgü hâlinde toplamıştı. Daha genç olan en fazla on beş

yaşındaydı, onun saç örgüsü daha da uzundu ve parlak bir yeşile boyanmıştı.

Kimse adım söyleyerek Davos'u onurlandırmadı. İlk önce üstat konuştu. "Beyaz Liman Lordu, Beyaz Bıçak Muhafızı, İnanç'ın Kalkanı, Mülksüzlerin Savunucusu, Mander'ın Lord Mareşali ve Yeşil El Nizamı'nın Şövalyesi Wyman Manderly'nin huzurundasınız," dedi. "Balıkadam Meclisi'nde, tebaanın ve ricacıların diz çökmesi adettendir."

Soğan şövalyesi diz çökebilirdi ama Kral Eli çökemezdi; diz çökmek, Davos'un hizmet ettiği kralın, bu şişman lorddan daha önemsiz olduğunu telkin ederdi. "Bir ricacı olarak gelmedim," dedi Davos. "Benim de bir dizi unvanım var. Yağmur Ormanı Lordu, Dar Deniz Amirali, Kral Eli."

Taburede oturan tombul kadın gözlerini devirdi. "Tahtsız bir krala hizmet eden gemisiz bir amiral, parmaksız bir el. Huzurumuza çıkan bu adam bir şövalye mi yoksa bir bilmecenin cevabı mı?"

"O bir ulak sevgili gelinim," dedi Lord Wyman, "kötü alametlerin soğanı. Stannis, kuzgunların ona götürdüğü cevaptan hoşlanmadı ve bu... *kaçakçıyı* gönderdi." Yağ katmanlarının arasına gömülmüş gözlerini kısıp Davos'a baktı. "Sanırım şehrimizi daha önce de ziyaret ettin. Ceplerimizden sikke ve sofralarımızdan yiyecek aşırdın. Benden ne kadar çaldığını merak ediyorum doğrusu."

Yeterince çalmamışım ki tek öğün bile atlamamışsın. "Kaçakçılığımın bedelini Fırtına Burnu'nda ödedim lordum." Davos eldivenini çıkardı ve kısaltılmış dört parmağını göstermek için sol elini havaya kaldırdı.

"Hayat boyu ceza almanı gerektirecek hırsızlıklar için dört parmak ucu mu?" dedi taburedeki kadın. "Ucuz kurtulmuşsun Soğan Şövalyesi."

Davos bunu inkâr etmedi. "Eğer lordum memnun olacaksa, özel bir görüşme talep ediyorum."

Lord memnun olmadı. "Akrabalarımdan, sadık lordlarımdan ve iyi dostlarımdan sır saklamam."

"Lordum," dedi Davos, "sözlerimin, Majesteleri Kral'ın düşmanları tarafından duyulmasını istemem... ya da sizin düşmanlarınız tarafından."

"Bu salonda Stannis'in düşmanları olabilir. Benim yok." "Oğlunuzu katleden adamlar da mı yok?" Davos eliyle gösterdi. "Şu Freyler, Kırmızı Düğün'de oğlunuzun ev sahipleriydi." Freyler'den biri öne çıktı; zayıf, uzun, Myr yapımı bir hançer kadar ince olan bıyığının haricinde temiz tıraşlı bir şövalye. "Kırmızı Düğün, Genç Kurt'un marifetiydi. Gözümüzün önünde bir canavara dönüştü ve zararsız bir safdil olan kuzenim Çıngırak'ın boğazını parçaladı. Lord babamı da parçalayabilirdi fakat Lord Wendel araya girdi."

Lord Wyman gözyaşlarını geri itti. “Wendel her zaman yiğit bir çocuktu. Onun bir kahraman olarak öldüğünü duyduğumda şaşırmadım.”

Yalanın muazzamlığı Davos’u soluksuz bıraktı. “Wendel Manderly’yi *Robb Stark*'m öldürdüğünü mü iddia ediyorsunuz?” diye sordu Frey’e.

“Ve daha birçok kişiyi. Benim kendi oğlum Tytos ile kızımın kocası da onların arasındaydı. Stark bir kurda dönüştüğünde kuzeyli adamlar da aynı şeyi yaptı. Varglar bir ısırıkla başka varglar doğururlar, bu gayet iyi bilinir. Benim ve kardeşlerimin yapabildiği tek şey, onlar hepimizi öldürmeden önce hepsini yok etmekti.”

Adam hikâyeyi anlatırken *sırıtıyordu*. Davos adamın dudaklarını bir bıçakla yüzmek istedi. “Sör, adınızı öğrenebilir miyim?” “Frey Hanedanı’ndan Sör Jared.”

“Frey Hanedanı’ndan Jared, ben size yalancı derim.”

Sör Jared eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Bazı insanlar soğan doğrarken ağlar ama benim hiçbir zaman böyle bir zayıflığım olmadı.” Jared kılıcını çekerken, deriye sürtünen çelik fısıldadı. “Eğer gerçekten bir şövalyeyseniz sör, bu iftirayı bedeninizle savunun.”

Lord Wyman’ın gözleri büyüdü. “Balıkadam Meclisi’nde kan dökülmesine izin vermem. Çeliğinizi kaldırın Sör Jared, aksi hâlde huzurumdan ayrılmanızı istemek zorunda kalacağım.”

Sör Jared kılıcını kınına soktu. “Lordumuzun çatısının altında, lordumuzun sözü kanundur... lâkin şu soğan şövalyesi şehirden ayrılmadan önce onunla hesaplaşmak isterim.”

“Kani” diye uludu taburedeki kadın. “Bu uğursuz soğanın bizden istediği şey bu lordum. Nasıl sorun çıkardığını görüyor musunuz? Onu buradan gönderin, size yalvarıyorum. İnsanlarınızın kanını istiyor, cesur oğullarınızın kanını istiyor. Onu uzaklara gönderin. Kraliçe bu vatan hainiyle görüştüğümüzü duyarsa sadakatimizi sorgulayabilir. Kraliçe... o...”

“Mesele o raddeye gelmeyecek gelinim,” dedi Lord Wyman. “Demir Taht bizden şüphelenmek için hiçbir sebebe sahip olamayacak.”

Davos duyduğu şeyden hoşlanmamıştı ama onca yolu dilini tutmak için gelmemişti. “Demir Taht’ta oturan çocuk bir işgalcidir,” dedi “ve ben bir vatan haini değilim. Bu İsimle Anılan İlk Kral, meşru Batıdiyar Kralı Stannis’in El’iyim.”

Şişman üstat boğazını temizledi. “Stannis Baratheon, merhum kralımız Kral Robert’ın kardeşiydi, Baba onu adilce yargılasın. Tommen, Robert’ın oğlu. Böyle bir durumda veraset kanunları açıktır. Oğul, kardeşten önce gelir.”

“Üstat Theomore doğru söylüyor,” dedi Lord Wyman. “Böyle konularda çok bilgedir ve bana her zaman iyi tavsiyeler vermiştir.”

“*Meşru* bir oğul, kardeşten önce gelir,” diye onayladı Davos, “ama Tommen sözde Baratheon, tıpkı ağabeyi Joffrey gibi gayrimeşru doğmuştur. Onlar, tanrıların ve insanların bütün kanunlarına meydan okumak amacıyla Kral Katili tarafından peydahlanmıştır.”

Başka bir Frey konuştu. “Kendi dudaklarıyla vatan hainliğinden bahsediyor lordum. Stannis onun hırsızlık yapan parmaklarını aldı. Siz de onun yalan söyleyen dilini almalısınız.”

“Kafasını alın,” diye önerdi Sör Jared. “Ya da onunla onur meydanında karşılaşmama izin verin.”

“Bir Frey onur hakkında ne bilir?” diye karşılık verdi Davos. Freyler’in dördü ileri doğru hareketlendi ama Lord Wyman tekelini kaldırıp onları durdurdu. “Geri çekilin dostlarım. Onunla... ilgilenmeden önce kendisini dinleyeceğim.”

Yumuşak ellerini göbeğinin üstünde birleştiren Üstat Theomore, “Bu ensestle ilgili kanıtınız var mı sör?” diye sordu.

Edric Fırtına, diye düşündü Davos, *ama onu, Melisandre’nin ateşlerinden kurtarmak için Dar Deniz’in karşısına gönderdim.* “Stannis Baratheon’ın sözü var ve benim söylediğim her şey gerçek.”

Lord Wyman’ın yüksek koltuğunun arkasındaki kahverengi uzun örgülü, güzel ve genç kadın, “Kelimeler rüzgârdır,” dedi. “Ve erkekler amaçlarına ulaşmak için yalan söylerler, bunu birçok genç kızdan duyabilirsiniz.”

“Kanıt, bir lordun desteksiz sözlerinden daha fazlasını gerektirir,” dedi Üstat Theomore. “Bir taht kazanmak için yalan söyleyen ilk adam Stannis Baratheon olmaz.”

Pembe kadın tombul parmağını Davos’a doğrulttu. “Bizim vatan hainliğiyle işimiz olmaz. Bizler Beyaz Liman’da yaşayan, yasalara bağlı, sadık insanlarız. Kulaklarımıza daha fazla zehir dökmeyin, aksi hâlde kayınpederim sizi Kurt İni’ne gönderir.” *Ben bu kadım nasıl kızdırdım*? “Leydim bana ismini bağışlar mı acaba?”

Pembe kadın öfkeyle soludu ve soruyu üstadın cevaplamasına izin verdi. “Leydi Leona, Lord Wyman’ın oğlu Sör Wylis’in karısıdır. Sör Wyman şu anda Lannisterlar’ın tutsağı.”

Korkudan böyle konuşuyor. Eğer Beyaz Liman, Stannis’e biat ederse, bu kadının kocası hayatını kaybederdi. *Lord Wyman’dan oğlunu ölüme mahkûm etmesini nasıl isteyebilirim*? *Devan rehin tutulsaydı ben ne yapardım*?

“Lordum,” dedi Davos, “söz veriyorum, ne oğlunuz ne de Beyaz Liman’ın herhangi bir adamı zarar görecek.” “Bir yalan daha,” dedi Leydi Leona.

Davos, kadını duymazdan gelmenin daha iyi olacağını düşündü. “Robb Stark, Joffrey-sözde-Baratheon’a karşı silah kuşandığında, Beyaz Liman onunla birlikte yürüdü. Lord Stark gitti ama savaşı devam ediyor.”

“Lord Stark benim metbu lordumdu,” dedi Lord Wyman. “Stannis denen adam kim? Bizi neden rahatsız ediyor? Hatırladığım kadarıyla daha önce kuzeye gelme ihtiyacı duymadı. Lâkin şimdi ortaya çıkıyor, miğferini ters çevirip sadaka dileniyor.”

“O, diyarı kurtarmak için geldi lordum,” diye üsteledi Davos. “Arazilerinizi demiradamlara ve yabanıllara karşı savunmak için.” Yüksek koltuğun yanındaki Sör Marlon Manderly aşağılama dolu bir kahkaha koyuverdi. “Beyaz Liman asırlardır yabanıl görmedi ve demiradamlar bu kıyıları asla rahatsız etmedi. Lord Stannis bizi snarklardan ve ejderhalardan da koruyacak mı?”

Balıkadam Meclisi’nde bir kahkaha fırtınası koptu ama Lord Wyman’ın dizinin dibindeki Leydi Leona hıçkırmaya başladı. “Adalardan gelen demiradamlar, Sur’dan gelen yabanıllar... şimdi de haydutları, asileri ve büyücüleriyle birlikte bu vatan haini.” Parmağını Davos’a doğrulttu. “Ah evet, kırmızı cadınızı duyduk. Bizim Yedi’den yüz çevirmemizi ve bir ateş şeytanının önünde eğilmemizi istiyor!”

Davos, kırmızı rahibeden hiç hoşlanmıyordu ama Leydi Leona’yı cevapsız bırakmaya cesaret edemezdi. “Leydi Melisandre, kırmızı tanrının rahibesidir. Kraliçe Selyse, birçok insanla birlikte onun inancını benimsedi fakat Majesteleri Kral’ın takipçileri hâlâ Yedi’ye ibadet ediyor. Ben de onlardan biriyim.” Ejderha Kayası’ndaki sept ya da Fırtına Burnu’ndaki tanrı korusu hakkında soru sorulmaması için dua etti. *Eğer sorarlarsa onlara cevap vermek zorundayım. Stannis yalan söylememi istemez.*

‘Yedi, Beyaz Liman’ı korur,” dedi Leydi Leona. “Sizin kırmızı kraliçenizden ya da onun tanrısından korkmuyoruz. Bırakın ne büyü yapacaksa yapsın. İmanlı adamların duaları bizi kötülüklere karşı korur.”

“Öyle gerçekten.” Lord Wyman, Leydi Leona’nın omzuna dokundu. “Lord Davos, *gerçekten* bir lordsanız tabii, sözde kralınızın benden ne istediğini biliyorum. Çelik, gümüş ve bükülmüş dizler.” Öne eğilip dirseğinin üstüne dayandı. “Lord Tywin öldürülmeden önce Genç Kurt’a destek veren Beyaz Liman’a tam af önerdi. Uç bin ejderhalık fidyeyi ödersem ve sadakatimi hiç şüphe götürmeyecek bir şekilde kanıtlarsam oğlumu bana iade edeceğini söyledi. Kuzey Muhafızı ilan edilen Lord Bolton, Lord Hornwood’un arazileri ve

kaleleriyle ilgili talebimden vazgeçmemi istiyor ama diğer mallarıma dokunmayacak. Bolton'ın kayınpederi Walder Frey, kızlarından birini bana eş olarak vermeyi teklif etti. Şu an arkamda duran torunlarım için de kocalar önerdi. Bu teklifler bana ziyadesiyle cömert görünüyor. Adil ve uzun bir barış için de iyi bir başlangıç olur. Benden bu teklifleri çöpe atmamı istiyorsunuz. Ben de size soruyorum Soğan Şövalyesi; sadakatim karşılığında Lord Stannis ne teklif ediyor?"

Savaş, keder ve yanan adamların çığlıkları, diyebilirdi Davos. "Vazifenizi yapmak için bir fırsat," dedi. Stannis'in Wyman Manderly'ye vereceği cevap buydu. *El, kralın sesiyle konuşmalı.*

Wyman tekrar koltuğuna gömüldü. "Vazife. Anlıyorum." "Beyaz Liman tek başına ayakta duracak kadar güçlü değil. Onun size ihtiyacı olduğu kadar sizin de Majesteleri'ne ihtiyacınız var. Birlikte ortak düşmanlarınızı yenebilirsiniz."

"Lordum," dedi Sör Marlon, "Lord Davos'a birkaç soru sormama müsaade eder misiniz?"

"Nasıl istersen kuzen." Lord Wyman gözlerini kapadı.

Sör Marlon, Davos'a döndü. "Stannis'e kaç kuzeyli lord biat etti? Bize bunu söyleyin."

"Arnolf Karstark, Majesteleri'ne katılacağına dair ant içti." "Arnolf gerçek bir lord değil, sadece kale kumandanı. Şu anda Lord Stannis'in elinde kaç kale var?"

"Majesteleri makam olarak Gece Kalesi'ni aldı. Güneyde Fırtına Burnu'na ve Ejderha Kayası'na sahip."

Üstat Theomore boğazını temizledi. "Şimdilik. Fırtına Burnu ve Ejderha Kayası iyi savunulmuyor, çok yakında düşecek. Gece Kalesi perili bir harabe, kasvetli ve dehşet verici bir yer."

Sör Marlon devam etti. "Stannis araziye kaç adam çıkarabilir, bize bunu söyleyebilir misiniz? Kaç şövalyesi var? Kaç yaycı, kaç hürsüvari, kaç silahlı asker?"

Çok az, diye düşündü Davos. Stannis kuzeye en fazla bin beş yüz adamla gelmişti... ama Davos bunu itiraf ederse buradaki vazifesinin sonu felaket olurdu. Söyleyecek sözler aradı ama bulamadı.

"Sessizliğiniz bana istediğim cevabı veriyor sör. Kralınız bize sadece düşman getirecek." Sör Marlon lord kuzenine döndü. "Soğan şövalyesine, Stannis'in bize ne teklif ettiğini sordunuz lordum. Buna ben cevap vereyim. Bize yenilgi ve ölüm teklif ediyor. Havadan bir ata binmenizi ve rüzgârdan yapılmış bir kılıçla mücadeleye gitmenizi istiyor."

Şişman lord gözlerini ağır ağır açtı, bu çaba bile onun için çok fazlaydı sanki. “Kuzenim her zamanki gibi gerçekleri ortaya serdi. Bana söylecek başka bir şeyin var mı Soğan Şövalyesi? Yoksa bu fars oyununa bir son verebilir miyiz? Yüzünü görmekten sıkıldım.”

Davos, bıçak gibi keskin bir ümitsizlik hissetti. *Majesteleri başka bir adam göndermeliydi; bir lord, bir şövalye ya da bir üstat. Dili dolanmadan onun adına konuşabilecek biri.* “Ölüm,” derken duydu kendini, “evet, ölüm olacak. Kırmızı Düğün’de bir oğul kaybettiniz lordum. Ben Karasu’da dört oğul kaybettim. Peki neden? Çünkü Lannisterlar tahtı çaldı. Benden şüphe ediyorsanız Kral Topraklarına gidin ve Tommen’a kendi gözlerinizle bakın. Bunu kör bir adam bile görebilir. Stannis size ne teklif ediyor? İntikam. Benim ve sizin oğullarınız için intikam. Kocalarınız, babalarınız, kardeşleriniz için intikam. Katledilmiş lordunuz, katledilmiş kralınız, doğranmış prensiniz için intikam. İntikam!”

“Evet,” dedi ince ve tiz bir kız sesi.

Ses; sarı kaşlı, yeşil saç örgülü, yarı yetişkin kıza aitti. “Lord Eddard’ı, Leydi Catelyn’i ve Kral Robb’u öldürdüler. Robb bizim *kralımızdı!* İyi ve cesur biriydi. Ve Freyler onu öldürdü. Eğer Lord Stannis onun intikamını alacaksa, Lord Stannis’e katılmalıyız.” Manderly kızı yanma çekti. “Wylla, ne zaman ağzını açsan, seni sessiz rahibelere göndermek istiyorum.”

“Ben sadece...”

“Ne söylediğini duyduk,” dedi kızın ablası. “Çocuk saçmalamaları. Dostlarımız Freyler hakkında kötü şeyler söyleme. İçlerinden biri yakın zamanda lordun ve kocan olacak.”

Başını sağa sola sallayarak, “Hayır,” dedi kız. “Evlenmeyeceğim. *Asla* evlenmeyeceğim. Onlar *kralı* öldürdü.”

Lord Wyman kızardı. “Evleneceksin. Belirlenen gün geldiğinde evlilik yemini edeceksin, aksi takdirde sessiz rahibelere katılacaksın ve bir daha asla konuşmayacaksın.”

Zavallı kız hasta gibi görünüyordu. “Büyükbaba, *lütfen..."* “Sessiz ol çocuk,” dedi Leydi Leona. Lord büyükbabanı duydun. *Sessiz ol*\ Hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Verilen sözü biliyorum,” diye üsteledi kız. “Üstat Theomore, onlara anlatın! Fetih’ten bin yıl önce bir söz verildi. Kurt İni’nde, eski ve yeni tanrıların huzurunda yeminler edildi. Dört bir yanımız sarılmışken, hiç dostumuz yokken, evlerimizden çıkarılmışken ve hayatlarımız tehlikedeyken kurtlar bizi evlerine aldılar, beslediler ve düşmanlarımızdan korudular. Bu şehir, onların bize verdiği arazinin üstüne inşa edildi. Bunun karşılığında, ebediyen onların adamları

olacağımıza dair ant içtik. *Stark* adamları!”

Üstat, boynundaki zinciri çekiştirdi. “Kışyarı’nın Starklar’ına kutsal yeminler verdik, evet. Lâkin Kışyarı düştü ve Stark Hanedanı yok oldu.”

“Çünkü Freyler *hepsini öldürdü!”*

Başka bir Frey konuştu. “Lord Wyman, söz alabilir miyim?” Wyman Manderly başıyla onayladı. “Soylu tavsiyelerini duymak bizi her zaman memnun eder Rhaegar.”

Rhaegar Frey bu iltifata bir reveransla karşılık verdi. Aşağı yukarı otuz yaşında olmalıydı. Düşük omuzlu ve göbekli bir adamdı ama gri kuzu yününden dikilmiş ve kenarlarına gümüş dokuma kumaş geçilmiş takımıyla şık görünüyordu. Pelerini de gümüş dokumaydı. Sincap kürküyle astarlanmış pelerin, ikiz kuleler şeklinde dövülmüş bir broşla Rhaegar’ın omzuna tutturulmuştu. Yeşil saç örgülü kıza, “Leydi Wylla,” dedi Rhaegar, “sadakat bir erdemdir. Evlilik bağıyla bağlandığınızda Küçük Walder’a da bu kadar sadık olacağınızı umuyorum. Starklar’a gelince, o hanedanın sadece erkek soyu tükendi. Lord Eddard’ın oğulları öldü lâkin kızları hayatta ve küçük olan kız, Ramsay Bolton’la evlenmek üzere kuzeye geliyor.”

“Ramsay *Kar,”* diye çıkıştı Wylla Manderly.

“Ne derseniz deyin. Hangi isimle olursa olsun, Ramsay çok yakında Arya Stark’la evlenecek. Verdiğiniz sözü tutmak istiyorsanız Ramsay’e biat edin, zira kendisi Kışyarı Lordu olacak.”

“O asla *benim* lordum olmayacak! Leydi Hormvood’u onunla evlenmeye zorladı, sonra kadını bir zindana hapsetti ve kendi *parmaklarım* yemek zorunda bıraktı.”

Balıkadam Meclisi’nden onaylama dolu mırıltılar yükseldi. “Kız doğru söylüyor,” dedi beyaz ve mor renkler giyen tıknaz bir adam. Adamın pelerininin yakası, çapraz duran bir çift bronz anahtarla tutturulmuştu. “Roose Bolton soğuk ve sinsi bir adam lâkin onunla baş edebiliriz. Ondan çok daha kötülerini gördük. Fakat Roose’un piç oğlu... onun deli ve zalim bir canavar olduğunu söylüyorlar.”

“*Söylüyorlar*?” Rhaegar Frey ipeksi sakalını sıvazladı ve alaycı bir şekilde gülümsedi. “Bunu söyleyenler Roose’un düşmanları, evet... ama asıl canavar Genç Kurt’tu. O çocuk, insandan çok hayvandı, kan şehveti ve kibirle doluydu. Üstelik inançsızdı, lord büyükbabam bunu acı bir şekilde öğrendi.” Ellerini açtı. “Genç Kurt’a destek verdiği için Beyaz Liman’ı suçlamıyorum. Büyükbabam korkunç hatalar yaptı. Genç Kurt’un bütün mücadelelerinde, Beyaz Liman ve ikizler onun sancağı altında omuz omuza çarpıştı. Robb Stark hepimize ihanet etti. Üç Dişli Mızrakta daha güzel bir krallık kurmak amacıyla, kuzeyi

demiradamların zalim merhametine terk etti. Sonra, büyükbabamla yaptığı evlilik anlaşmasını, gözüne takılan ilk batılı fahişeyle evlenmek için bozdu ve onun uğruna birçok risk alan nehir lordlarını terk etti. Genç Kurt mu? O sefil bir köpekti ve sefil bir köpek gibi öldü."

Balıkadam Meclisi sessizleşti. Davos havadaki soğuğu hissedebiliyordu. Lord Wyman, Rhaegar'a ezilmesi gereken bir böcekmiş gibi bakıyordu ama sonra, birdenbire, gıdısını sallandıracak kadar şiddetli bir şekilde başını salladı. "Evet, o bir köpekti. Bize sadece keder ve ölüm getirdi. Sefil bir köpekti gerçekten. Devam edin."

Rhaegar Frey devam etti. "Keder ve ölüm, evet... ve bu soğan lordu, bu intikam sözleriyle size daha fazla keder ve ölüm getirecek. Gözlerinizi açın, büyükbabamın açtığı gibi. Beş Kralın Savaşı sona erdi. Tommen bizim kralımız, bizim *tek* kralımız. Bu hüzünlü savaşın yaralarını sarması için ona yardım etmeliyiz. Robert'ın öz oğlu ve geyikle aslanın varisi olarak, Demir Taht, kanunlara göre Tommen'a aittir."

"Doğru ve bilgece sözler," dedi Lord Wymann Manderly.

"Hiç de değil." Wylla Manderly ayağını yere vurdu.

"Sessiz ol seni sefil çocuk," diye bağırdı Leydi Leona. "Genç kızlar göze süs olmalı, kulağa ağrı değil." Kızı saç örgüsünden yakaladı ve sürükleyerek salondan çıkardı. İşte bu salondaki tek dostum da gitti, diye düşündü Davos.

Wylla'nın ablası özür diler bir tonla, "Wylla her daim inatçı bir çocuk oldu," dedi. "Korkarım ki inatçı bir eş olacak."

Rhaegar omuz silkti. "Evlilik onu yumuşatır, hiç şüphem yok. Sağlam bir el ve sessiz bir kelime."

"Evlilik işe yaramazsa sessiz rahibeler var." Lord Wyman oturduğu yerde kıpırdandı. "Sana gelince Soğan Şövalyesi, bir gün için yeterince ihanet bahsi duydum. Sahte bir kral ve sahte bir tanrı uğruna şehrimi tehlikeye atmamı istiyorsun. Stannis Baratheon o buruşuk poposunu hak etmediği bir tahta oturtsun diye hayatta kalan tek oğlumu feda etmemi istiyorsun. Bunu yapmayacağım. Senin için yapmayacağım. Lordun için yapmayacağım. Kimse için yapmayacağım." Beyaz Liman Lordu ayağa kalktı. Harcadığı çaba yüzünde boğazı kızardı. "Sen hâlâ *kaçakçısın* sör. Altınımı ve kanımı çalmaya geldin. Oğlumun başını alacaksın. Sanırım ben senin başını almalıyım. *Muhafızlar*! Bu adamı tutuklayın!"

Davos, hareket etmeyi aklına bile getiremeden önce, üç dişli gümüş mızraklar tarafından çevrelendi. "Lordum," dedi, "ben bir elçiyim."

"Öyle misin? Şehrime bir kaçakçı gibi gizlice girdin. Bence sen lord

değilsin, şövalye değilsin, elçi değilsin; sadece bir hırsız, bir muhbir ve yalanlarla ihanetler satan bir tezgâhtarsın. Dilini kızgın bir kerpetenle koparmalı ve seni yüzülmek üzere Dehşet Kalesi'ne göndermeliyim ama Anne merhametlidir, ben de öyleyim." Lord Wyman, Sör Merlon'u bir el işaretiyle yanına çağırdı. "Kuzen, bu yaratığı Kurt İni'ne götür. Kafasını ve ellerini kes. Onları akşam yemeğinden önce bana getirmeni istiyorum. Şu kaçakçının başını, yalancı ağzına bir soğan tıkıştırılmış hâlde bir kazığın ucunda görmeden evvel tek lokma bile yiyemem."

LEŞ

Ona bir at, bir sancak, yumuşak bir yün takım, kürk bir pelerin verdiler ve onu serbest bıraktılar. Leş uzun zamandır ilk kez kokmuyordu. Leş'in eyere çıkmasına yardım ederken, "O kaleyle birlikte geri dön," dedi Damon Benim-İçin-Dans-Et, "yahut at sürmeye devam et ve biz seni yakalamadan önce ne kadar uzağa gidebileceğine bak. Lord bundan hoşlanır, evet hoşlanır." Damon sırıttı ve atın sağrısını kamçıladı. Yaşlı hayvan kişnedi ve silkinerek hareket etmeye başladı.

Damon, Sarı Dick, Grunt ve diğerlerinin onun peşinden geliyor olabileceğinden korkan Leş, arkasına bakmaya cesaret edemedi. Lord Ramsay'in şakalarından biri olabilirdi bu. Ona bir at verip onu serbest bıraktıklarında ne yapacağını görmek için planlanmış zalim bir sınav olabilirdi. *Kaçacağımı mı düşünüyorlar*? Ona verdikleri at çarpık bacaklı, açlıktan kırılmış, sefil bir yaratıktı. Leş, Lord Ramsay ve avcılarının sürdüğü iyi atları geride bırakmayı umut bile edemezdi. Ve Ramsay'in en çok sevdiği şey, havlayan köpeklerini taze avların peşine salmaktı.

Ayrıca, Leş nereye kaçacaktı? Arkasında kamplar vardı. Kamplardan biri Dehşet Kalesi'nin adamlarıyla, diğeri de Ryswellller'in Dereler'den getirdiği adamlarla doluydu. İki kampın arasında Höyükler ordusu bulunuyordu. Moat Cailin'in güneyinde bir başka ordu yolağzına yaklaşıyordu. Bu ordu, Dehşet Kalesi'nin sancağı altında yürüyen Boltonlar'dan ve Freyler'den oluşuyordu. Yolun doğusunda, rüzgârlı ve çorak bir sahil ile soğuk, tuzlu bir deniz uzanıyordu. Batıda, Boğaz'ın yılanlarla, aslan kertenkelelerle ve zehirli oklar taşıyan bataklık şeytanlarıyla dolu bataklıkları vardı.

Leş kaçmayacaktı. Kaçamazdı.

Ona kaleyi vereceğim. Vereceğim. Vermeliyim.

Gri, rutubetli ve sisli bir gündü. Rüzgâr güneyden esiyordu, bir öpücük kadar nemliydi. Uzakta, sabah sislerinin arasından Moat Cailin'in yıkıntıları görünüyordu. Leş'in atı adım adım yıkıntılara doğru ilerliyordu. Atın toynakları gri yeşil çamurun içine batıp çıktıkça belli belirsiz bir şlap sesi duyuluyordu.

Bu yoldan daha önce de geçtim. Bu tehlikeli bir düşünceydi ve Leş düşündüğü anda pişman oldu. “Hayır,” dedi, “hayır, o başka bir adamdı, sen adını öğrenmeden önceydi.” Onun adı Leş’ti. Bunu hatırlamak zorundaydı. *Leş, Leş, beleşle kafiyeli.*

Diğer adam bu yoldan geçtiğinde, arkasında bir ordu yürüyordu. Kuzeyin muazzam ordusu Stark Hanedanı’nın gri ve beyaz sancağının altında savaşa gidiyordu. Leş tek başına at sürüyordu, çam ağacından yapılmış bir direğin ucunda bir barış sancağı taşıyordu. Diğer adam bu yoldan geçtiğinde, hızlı ve iyi tabiatlı bir savaş atı sürüyordu. Leş’in atı deri ve kemikten ibaret bitkin bir hayvandı. Leş devrilir korkusuyla hayvanı ağır ağır yürütüyordu. Diğer adam iyi bir biniciydi ama Leş at sırtında rahatsızdı. Uzun zaman olmuştu. Leş bir binici değildi. Bir erkek bile değildi. Lord Ramsay’in mahlûkuydu o. Bir köpekten daha değersizdi, insan derisine bürünmüş bir solucandı. Geçen gece, Leş kaynar suyla dolu bir küvetin içinde ıslanırken, “Prens rolü oynayacaksın,” demişti Lord Ramsay. “Lâkin biz gerçeği biliyoruz. Sen Leş’sin. Ne kadar güzel kokarsan kok daima Leş olacaksın. Burnun sana yalan söyleyebilir. Adım hatırla. Kim olduğunu hatırla.”

“Ben Leş’im,” demişti Leş. “Sizin Leş’iniz.”

“Benim için şu küçük işi hallet. O zaman benim köpeğim olabilir ve her gün et yiyebilirsin,” diye söz vermişti Lord Ramsay. “Bana ihanet etmek isteyeceksin. Kaçmak, dövüşmek ya da düşmanlarımıza katılmak isteyeceksin. Hayır, sessiz ol, bunu inkâr edişini duymak istemiyorum. Bana yalan söylersen dilini alırım. Senin yerinde başka bir adam olsaydı bana düşman *olurdu* ama biz senin ne olduğunu biliyoruz, değil mi? İstersen bana ihanet et. Önemli değil... ama parmaklarını say ve bedeli öğren.”

Leş, bedeli biliyordu. *Yedi*, diye düşündü, *yedi parmak. İnsan yedi parmakla idare edebilir. Yedi kutsal bir sayıdır.* Lord Ramsay, Deriyüzen’e, Leş’in yüzük parmağını yüzmesini emretmişti, Leş canının nasıl yandığını hatırlıyordu.

Hava ıslak ve ağırdı. Yerler, sığ su birikintileriyle delik deşikti. Leş, ordunun geçişini hızlandırmak amacıyla Robb Stark’ın öncü kuvveti tarafından yola döşenen kalasların kalıntılarını takip ederek su birikintilerinin arasında dikkatlice ilerledi. Bir zamanlar kudretli bir perde duvarın durduğu yerde şimdi sadece etrafa dağılmış taşlar vardı. Siyah bazalt taşı blokları öyle büyüktü ki onları kaldırıp yerlerine koymak için yüz adam gerekmiş olmalıydı. Bazı bloklar bataklığa gömülmüştü, sadece bir köşeleri görünüyordu, diğerleri bir tanrının terk edilmiş oyuncakları gibi etrafa yayılmıştı; çatlak, ufalanmış, yosunlarla kaplanmış.

İleride kuleler yükseliyordu.

Ayyaş Kulesi devrilmek üzereymiş gibi yana eğilmişti, tam beş yüzyıldır böyleydi. Bir mızrak kadar düz olan Çocuklar Kulesi gökyüzüne saplanmıştı ama kulenin yıkık zirvesi rüzgâra ve yağmura karşı korumasızdı. Geniş ve bodur Kapı Kulesi, üç kulenin en büyük olanıydı, yosun tutmuş yüzeyi kaygandı, kulenin kuzey kanadındaki taşların arasında eğri büğrü bir ağaç büyümüştü. Doğu ve batı kanatlarında, yıkılmış duvardan geri kalan parçalar hâlâ ayakta duruyordu. *Ayyaş Kulesi'ni Karstarklar, Çocuklar Kulesi'ni de Umberlar almıştı,* diye hatırladı Leş. *Robb, Kapı Kulesi'ne bizzat sahip çıkmıştı.*

Eğer gözlerini kapatsaydı, sert kuzey rüzgârında cesurca dalgalanan sancakları zihin gözüyle görebilirdi. *Hepsi gitti, hepsi düştü.* Leş'in yanaklarına çarpan rüzgâr güneyden esiyordu ve Moat Cailin'in yıkıntılarının üzerinde dalganan tek sancak, siyah zeminde altın bir deniz canavarı sergiliyordu.

Leş izleniyordu. Gözleri hissedebiliyordu. Yukarı baktığında, Kapı Kulesi'nin mazgallı siperlerinin arasından ve Çocuklar Kulesi'nin tepesini taçlandıran kırık taşların arkasından bakan solgun yüzleri gördü. Efsaneye göre Çocuklar Kulesi, ormanın çocuklarının, Batıdiyar topraklarını ikiye bölmek amacıyla suların çekicini çağırdığı yerdi.

Boğaz'dan geçen tek kuru yol, yolağzıydı ve Moat Cailin'in kuleleri buranın kuzey ucunu, bir şişenin ağzını kapatan tıpa misali kapatmıştı. Yol dardı. Yıkıntılar, güneyden gelen düşmanları harabelerin altından ve arasından geçmek zorunda bırakacak şekilde yerleştirilmişti. Uç kuleden herhangi birini taciz etmek isteyen bir saldırgan, hayalet derisi isimli yosun türünün kaygan ve beyaz şeritleriyle fistolanmış nemli duvarlara tırmanırken, sırtını diğer iki kuleden gelecek oklara karşı açıkta bırakmak zorundaydı. Görebilmesi için barış sancağını salladı. "Silahsızım."

Cevap gelmedi. Leş biliyordu; duvarların içinde, demiradamlar onu kabul etmek ya da göğsünü oklarla doldurmak arasında tercih yapıyordu. *Sorun değil.* Burada hızlıca ölmek, Lord Ramsay'e bir akamet olarak dönmekten iyiydi.

Kapı kulübesinin kapıları ardına kadar açıldı. "Çabuk." Ok çarptığında, Leş sese doğru dönüyordu. Ok Leş'in sağından, perde duvarın kırık parçalarının bataklığa yarı gömülü olduğu yerden geldi, barış sancağının katlarını deldi ve Leş'in yüzünün en fazla otuz santim uzağından geçti. Leş öyle çok korktu ki, sancağı yere atıp eyerinden aşağı yuvarlandı.

"İçeri," diye bağırdı ses, "acele et, seni aptal, *acele et."*

Başının üzerinden bir ok daha geçerken, Leş ellerinin ve dizlerinin üstünde emekleyerek basamakları tırmandı. Biri onu yakalayıp içeri çekti ve Leş sertçe

kapanan kapının sesini duydu. Ayağa kaldırılıp bir duvara yapıştırıldı. Sonra boğazına bir bıçak dayandı, sakallı yüz o kadar yakındı ki, Leş adamın burun kıllarını sayabilirdi. “Sen kimsin? Burada bulunma amacın ne? Çabuk ol, yoksa sana da ona yaptığımı yaparım.” Muhafız, kapının yanında çürüyen bedeni başıyla gösterdi. Cesedin eti yeşildi ve kurtçuk kaynıyordu.

“Ben demirdoğumluyum,” diye yalan söyledi Leş. Eskiden olduğu delikanlı bir demirdoğumluydu, bu doğruydu, ama Leş bu dünyaya Dehşet Kalesi’nin zindanlarından gelmişti. “Yüzüme bak. Ben Lord Balon’ın oğluyum. Senin prensinim.” İsmi de söyleyebilirdi ama kelimeler boğazına takıldı. *Ben Leş’im. Leş, beleşle kafiyeli.* Fakat bunu bir süreliğine unutmak zorundaydı. Durumu ne kadar umutsuz olursa olsun, kimse Leş gibi bir yaratığa baş eğmezdi. Leş tekrar bir prensmiş gibi davranmak zorundaydı.

Muhafız, gözlerini kısarak Leş’in yüzüne baktı, ağzı kuşkuyla büküldü. Adamın dişleri kahverengiydi, nefesi bira ve soğan kokuyordu. “Lord Balon’ın oğulları öldürüldü.”

“Ağabeylerim. Ben değil. Lord Ramsay, Kışyarı’ndan sonra beni esir aldı. Sizinle görüşmem için beni buraya gönderdi. Buranın kumandanı sen misin?”

“Ben?” Adam bıçağını indirdi ve bir adım geri gitti, az kalsın cesede takılıp düşecekti. “Ben değilim lordum.” Muhafızın örgü zırhı paslıydı, deri giysileri çürüyordu, elinin üstündeki açık yaradan kan sızıyordu. “Komuta Ralf Kenning’de. Kaptan öyle söyledi. Ben sadece kapıya bakıyorum.”

“Peki bu kim?” Leş yerdeki cesedi tekmeledi.

Muhafız ölü adama onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. “O... suyu içti. Çığlığını susturmak için boğazını kesmek zorunda kaldım. Midesi bozuldu. Suyu içemezsin. Bu yüzden biramız var.” Muhafız yüzünü ovuşturdu, gözleri şişkin ve kırmızıydı. “Eskiden ölüleri kilerlere sürüklerdik. Aşağıdaki bütün mahzenler suyla dolu. Şimdi kimse zahmete girmek istemiyor, biz de cesetleri düştükleri yerde bırakıyoruz.”

“Kiler onlar için daha iyi bir yer. Onları suya verin. Boğulmuş Tanrı’ya.”

Adam güldü. “Orada tanrı filan yok lordum. Sadece fareler ve su yılanları var. Bacağınız kadar kalın, beyaz şeyler. Bazen basamaklardan yukarı çıkıyorlar ve insanı uykusunda ısırıyorlar.”

Leş, Dehşet Kalesi’nin altındaki zindanları hatırladı, dişlerinin arasında kıvranan fareyi, dudaklarındaki ılık kanın tadını hatırladı. *Eğer başarısız olursam Ramsay beni zindanlara geri gönderir, ama önce bir parmağımı daha yüzer.* “Garnizonda kaç adam kaldı?”

“Az,” dedi demiradam. “Bilmiyorum. Eskisinden daha azız. Ayyaş

Kulesi'nde de birkaç adam var sanırım. Çocuklar Kulesi'nde yok. Dagon Codd birkaç gün önce oraya gitti. Sadece iki adam hayatta kalmış, ölü olanları yiyorlarmış. Dagon ikisini de öldürmüş, tabii inanırsanız."

Moat Cailin düşmüş, diye fark etti Leş, *ama kimse onlara söylemeye tenezzül etmemiş.* Kırık dişlerini saklamak için ağzını ovuşturdu ve "Kumandanla konuşmak istiyorum," dedi.

"Kenning?" Muhafızın aklı karışmış gibiydi. "Bu günlerde söyleyecek fazla bir şeyi yok. Ölüyor. Ölmüş de olabilir. Onu görmeyeli kaç zaman oldu hatırlamıyorum."

"Nerede? Beni ona götür."

"O zaman kapıyı kim koruyacak?"

"O." Leş, cesedi tekmeledi.

Bu hareket muhafızı güldürdü. "Evet. Neden olmasın? Benimle gelin." Duvar apliğinden bir meşale aldı ve iyice parlayana kadar salladı. "Bu taraftan." Muhafız, Leş'i bir kapıdan geçirdi, sarmal bir merdivenden yukarı çıkardı. Onlar tırmanırken meşale alevi siyah taş duvarlarda pırıldadı.

Basamakların tepesindeki oda karanlık, dumanlı ve aşırı sıcaktı. Rutubeti engellemek için dar pencereye eski püskü bir hayvan derisi gerilmişti, maltızda bir tabaka bataklık kömürü yanıyordu. Odada pis bir koku vardı; küf, idrar ve dışkıdan ibaret zehirli bir hava. Zemin lekeli hasırlarla kaplıydı, odanın köşesinde yatak olarak kullanılan bir saman yığını vardı.

Ralf Kenning bir kürk dağının altında titriyordu. Adamın silahları yatağın yanma yığılmıştı; kılıç, balta, zırhlı yelek, demir savaş miğferi. Kalkanında fırtına tanrısının bulutlu eli vardı. Elin parmaklardan çıkan yıldırım, aşağıdaki öfkeli denize iniyordu. Resmin boyası solmuştu, soyuluyordu. Resmin altındaki ahşap çürümeye başlamıştı.

Ralf de çürüyordu. Kürklerin altında çıplaktı, ateşi vardı, solgun teni açık yaralarla ve yara kabuklarıyla kaplıydı. Kafası şekilsizdi, tek yanağı tuhaf bir şekilde şişmişti. Kanla tıkanan boğazı, yüzünü yutmak üzereydi. Aynı taraftaki kolu bir kütük kadar iriydi ve kurtçuk kaynıyordu. Ralf in görünüşüne bakılırsa, günlerdir kimse onu yıkamamış ve tıraş etmemişti. Adamın tek gözünden irin akıyordu, sakalı kuru kan ve kusmukla katılaşmıştı. "Ona ne oldu?" diye sordu Leş.

"Mazgallı siperlerdeydi. Bir bataklık şeytanı ona bir ok saldı. Sadece bir sıyrıktı ama... şeytanların okları zehirlidir, uçlarına dışkı ve daha beter şeyler sürülür. Ralf in yarasına kaynamış şarap döktük fakat işe yaramadı."

Bu yaratıkla görüşemem. "Onu öldür," dedi Leş, muhafıza. "Aklını

kaybetmiş. Bedeni kan ve kurtçuk dolu.”

Muhafız soluğunu tuttu. “Kaptan komutayı ona verdi.”

“Can çekişen bir atı öldürürsün.”

“Hangi at? Ben hiçbir zaman bir ata sahip olmadım.”

Ben oldum. Anılar koşarak geldi. Gülümseyen’in çığlıkları neredeyse insancaydı. Yelesi tutuşmuştu, Gülümseyen arka ayaklarının üstünde şaha kalkmıştı, acıdan kör olmuştu, toynaklarıyla havayı dövüyordu. *Hayır, hayır. O benim atım değildi. Leş’in hiçbir zaman bir atı olmadı.* “Onu senin için ben öldürürüm.” Leş, Ralf Kenning’in kalkanına yaslanmış olan kılıcı aldı. Hâlâ kabzayı tutacak kadar parmağı vardı. Kılıcın kenarını, saman yığınının üstünde yatan yaratığın şişkin boğazına indirdiğinde deri yarılarak açıldı ve dışarı siyah kanla sarı irin aktı. Kenning şiddetle sarsıldı, sonra hareketsizleşti. Oda korkunç bir ufunetle doldu. Leş, basamaklara gitti. Orada hava nemli ve soğuktu ama odadaki havaya kıyasla çok daha temizdi. Demiradam, Leş’in ardından dışarı çıktı, kusmamak için uğraşıyordu, yüzü bembeyazdı. Leş, muhafızı kolundan yakaladı, “ikinci kumandan kimdi? Diğer adamlar nerede?”

“Siperlerde ya da salonda. Uyuyorlar, içiyorlar. İsterseniz sizi onlara götürürüm.”

“Hemen götür.” Ramsay, Leş’e sadece bir gün vermişti.

Salon siyah taşlardan inşa edilmişti, yüksek tavanlı ve cereyanlıydı, dumanla doluydu, taş duvarlar beyaz yosun tabakalarıyla lekelenmişti. Daha önceki yılların daha sıcak ateşleriyle kararmış şöminede, cansız bir bataklık kömürü ateşi yanıyordu. Taştan oyulmuş muazzam bir masa, asırlardır yaptığı gibi salonu dolduruyordu. *Buraya son gelişimde o masada oturmuştum,* diye hatırladı Leş. *Robb masanın başındaydı, iri Jon onun sağında, Roose Bolton da solundaydı. Gloverlar, Helman Tallhart’ın yanında oturmuştu. Karstark ve oğulları onların karşısındaydı.*

İki düzine demirdoğumlu, masada oturmuş içki içiyordu. Leş içeri girerken, birkaç adam ifadesiz gözlerle ona baktı. Diğerleri onu görmezden geldi. Leş, adamların hiçbirini tanımıyordu. Birçoğu, gümüş morina şeklindeki broşlarla tutturulmuş pelerinler giymişti. Coddlar, Demir Adaları’nda saygı görmezlerdi. Codd erkeklerinin korkak ve hırsız olduğu söylenirdi ve Codd kadınları kendi babalarıyla ve kardeşleriyle yatan ahlaksız kadınlardı. Demir Donanma eve dönerken bu adamların arkada bırakılması Leş’i hiç şaşırtmadı. *Bu durum benim işimi epey kolaylaştıracak.* “Ralf Kenning öldü,” dedi Leş. “Burada komuta kimde?”

İçki içen adamlar boş gözlerle Leş’e baktı. Biri güldü. Diğeri tükürdü.

Sonunda Coddlar’dan biri, “Kim soruyor?” dedi.

“Lord Balon’ın oğlu.” *Benim adım Leş. Leş, beleşle kafiyeli.*

“Ramsay Bolton’ın emriyle buradayım. Beni Kışyarı’nda esir alan Hornwood Lordu ve Dehşet Kalesi’nin vârisi. Ramsay’in ordusu kuzeyinizde, babası güneyinizde. Fakat güneş batmadan önce Moat Cailin’i teslim ederseniz, Lord Ramsay merhametli olmaya hazır.” Leş ona verilen mektubu çıkardı ve masanın üstüne, içki içen adamların önüne attı.

Adamlardan biri mektubu aldı, çevirdi, parşömeni mühürleyen pembe mumu kazıdı. “Parşömen. Bu ne işe yarar? Bizim peynire ve ete ihtiyacımız var.”

“Çeliğe ihtiyacımız var demek istiyorsun,” dedi başka bir adam, sol kolu eksik bir ihtiyardı. “Kılıç. Balta. Yay. Evet, yüz yay ve onları kullanacak adamlar.”

“Demirdoğumlular teslim olmaz,” dedi üçüncü bir ses. “Bunu babama söyle. Duvarlar Robert tarafından yıkıldığında Lord Balon diz çökmüştü. Çökmeseydi ölürdü. Teslim olmazsanız siz de ölürsünüz.” Leş, parşömeni gösterdi. “Mührü kırın. Kelimeleri okuyun. Bu, Lord Ramsay’in eliyle yazılmış güvenli geçiş iznidir. Kılıçlarınızı bırakın ve benimle gelin. Lordum sizi doyuracak, rahatsız edilmeden Taşlı Kıyı’ya yürümenizi ve eve giden bir gemi bulmanızı sağlayacak.”

“Bu bir tehdit mi?” Coddlar’dan biri ayağa kalktı. Patlak gözlü, geniş ağızlı, ölü gibi beyaz tenli, iri bir adamdı. Sanki babası onu bir balıktan peydahlamıştı ama buna rağmen adam bir uzunkılıç taşıyordu. “Dagon Codd kimseye teslim olmaz.”

Hayır, lütfen, dinlemek zorundasınız. Garnizonun teslimiyeti olmadan kampa geri döndüğü takdirde Ramsay’in ona neler yapacağını düşünmek, Leş’in altını ıslatması için neredeyse yeterliydi. *Leş, Leş, beleşle kafiyeli.* “Cevabınız bu mu?” Kelimeler kulağında zayıfça çınladı. “Bu morina balığı hepiniz adına mı konuşuyor?” Leş’i kapıda karşılayan muhafız, kendinden o kadar emin görünmüyordu. “Victarion kaleyi tutmamızı emretti, evet etti. Kendi kulaklarımla duydum. Kenning’e, *ben dönene kadar burada kalın*, dedi.”

“Evet,” dedi tek kollu adam. “Söylediği şey buydu. Kral şûrasına gitti ama başında ahşap bir taht ve arkasında bin adamla geri döneceğine dair yemin etti.”

“Amcam asla geri dönmeyecek,” dedi Leş. “Kral şûrası, amcamın ağabeyi Euron’u taçlandırdı ve Kargagöz’ün başka savaşları var. Amcamın size değer verdiğini mi sanıyorsunuz? Vermiyor. Siz, ölmek üzere arkada bırakılanlarsınız. Amcam, kıyıya yürüdüğünde çizmesinden kazıdığı çamurlar gibi kazıyıp attı

sizi.”

Bu sözler hedefi vurmuştu. Leş bunu adamların gözlerinde, birbirlerine bakış şekillerinde ve kadehlerinin üzerinden kaş çatışlarında görüyordu. *Terk edilmiş olmaktan korkuyorlardı ama ben bu korkuyu kuşkusuzluğa çevirdim.* Bu adamlar, meşhur kaptanların akrabaları ya da Demir Adalarının büyük hanedanlarının mensupları değildi. Bunlar, kölelerin ve tuz karılarının oğullarıydı.

“Teslim olursak istediğimiz yere gidecek miyiz?” dedi tek kollu adam. “Burada yazan şey bu mu?” Mührü hâlâ kırılmamış olan parşömen dürümünü dürttü.

“Kendiniz okuyun,” diye cevapladı Leş, adamların hiçbirinin okuyamadığından hemen hemen emindi gerçi. “Lord Ramsay, ona sadık kaldıkları sürece tutsaklarına karşı saygılı davranır.” *Sadece ayak parmaklarımı, el parmaklarımı ve şu diğer şeyimi aldı, hâlbuki dilimi kopartabilir ya da bacaklarımın derisini baldırımdan ayaklarıma kadar yüzebilirdi.* “Kılıçlarınızı ona teslim edin ve hayatta kalın.” “Yalancı.” Dagon Codd uzunkılıcını çekti. “Sen, insanların Dönek dediği adamsın. Senin verdiğin sözlere neden inanalım?” *Sarhoş,* diye fark etti Leş. *Bira konuşuyor.* “Neye isterseniz inanın. Ben Lord Ramsay’in mesajını getirdim. Şimdi ona dönmeliyim. Yaban domuzu ve şalgam yiyeceğiz, sert kırmızı şarap içeceğiz. Benimle gelenler ziyafete katılacak. Geriye kalanlar bir gün içinde ölecek. Dehşet Kalesi Lordu şövalyelerini yolağzına getirecek, lordun oğlu da kuzeyden tepenize binecek. Merhamet gösterilmeyecek. Dövüşerek ölenler şanslı olacak. Zira hayatta kalanlar bataklık şeytanlarına verilecek.”

“*Yeter*,” diye hırladı Dagon Codd. “Demirdoğumluları *sözlerle* korkutabileceğini mi sanıyorsun? Defol. Ben karnını deşmeden, bağırsaklarını dışarı dökmeden ve sana yedirmeden önce efendine koş.”

Dagon daha çok şey söyleyebilirdi ama gözleri aniden kocaman açıldı. Bir fırlatma baltası, sert bir *dank* sesiyle Dagon’ın alnına saplandı. Codd’un kılıcı yere düştü. Adam, oltaya takılmış bir balık gibi çırpındı ve yüzüstü masaya devrildi.

Baltayı fırlatan kişi, tek kollu adamdı. Ayağa kalkarken diğer elinde de bir balta vardı. “Başka kim ölmek istiyor?” diye sordu içki içen adamlara. “Konuşun, isteğinizi yerine getireyim.” Dagon Codd’un kafasının düştüğü yerde oluşan kan gölünden çıkan dereler taş masaya yayılıyordu. “Bana gelince, ben yaşamak niyetindeyim, burada kalıp çürümeye niyetim yok.”

Bir adam, bir yudum bira içti. Bir diğeri, bir kan deresini, onun oturduğu

yere ulaşmadan önce temizlemek için kupasını ters çevirdi. Kimse konuşmadı. Tek kollu adam baltasını tekrar kemerine sıkıştırdığında, Leş kazandığını biliyordu. Kendini yine bir erkek gibi hissetti. *Lord Ramsay benden memnun kalacak.*

Deniz canavarı sancağını kendi elleriyle aşağı indirdi, kesik parmakları yüzünden biraz zorlanarak fakat Lord Ramsay'in bağışladığı parmaklar için minnet duyarak. Demirdoğumluların yola çıkmak için hazırlanması, öğleden sonranın büyük bölümünü aldı. Leş'in tahmin ettiğinden daha çok adam vardı; Kapı Kulesi'nde kırk yedi ve Ayyaş Kulesi'nde on sekiz. Adamlardan ikisi ölüme o kadar yakındı ki onlar için hiç umut yoktu, yürüyemeyecek kadar güçsüz olan beş kişi daha vardı. Onlar toplamdan çıktıktan sonra bile, geriye dövüşecek durumda olan elli iki adam kalıyordu. Lord Ramsay yıkıntılara saldırmayı tercih etseydi, bu adamlar ne kadar zayıf olursa olsunlar kendi sayılarının üç katını devirebilirlerdi. Perişan kafileyi kuzeyli adamların kamp kurduğu çamurlu alana götürmek üzere atının sırtına çıktığında, *Ramsay beni göndermekle iyi bir şey yaptı,* diye düşündü Leş. "Silahlarınızı burada bırakın," dedi tutsaklara. "Kılıçları, yayları, hançerleri. Silahlı adamlar, görüldükleri an öldürülecekler."

Kafile, Leş'in tek başına aldığı yolu ondan üç kat uzun zamanda alıyordu. Yürüyemeyen dört adam için derme çatma sedyeler yapılmıştı; beşinci adam, kendi oğlu tarafından sırtta taşınıyordu. Bu durum ilerleyişi yavaşlatıyordu ve bütün demiradamlar ne kadar korunaksız olduklarının farkındalardı; bataklık şeytanlarının ve onların zehirli oklarının menzilinde olduklarım biliyorlardı. Ölürsem, ölürüm. Leş sadece, okçuların ehil olması için dua etti.

Ölümü hızlı ve temiz olsun istiyordu. *Bir erkeğin ölümünü istiyorum, Ralf Kenning'in tahammül ettiği sonu değil.*

Tek kollu adam kafilenin önünde yürüyordu, topallıyordu. Adının Adrack Humble olduğunu söyledi, Büyük Wyk'te bir kaya karısı ve üç tuz karısı vardı. "Denize açıldığımızda dört karımın üçü hamileydi," diye böbürlendi "ve Humblelar'da ikizler sık görülür. Eve döndüğümde yapmam gereken ilk şey, oğullarımı saymak. Birine sizin adınızı bile verebilirim lordum."

Evet, ona Leş adını koy. Yaramazlık yaptığında ayak parmaklarını kesebilirsin ve ona yemesi için fare verebilirsin. Leş, başını çevirip tükürdü. Şanslı adamın Ralf Kenning olup olmadığını merak etti.

İleride Lord Ramsay'in kampı belirdiğinde, arduvaz grisi gökyüzünden hafif bir yağmur dökülmeye başladı. Bir devriye, kafilenin geçişini sessizce izledi. Hava, yağmurla boğulan yemek ateşlerinin dumanıyla doluydu.

Kalkanında at kafası olan önemsiz bir lordun liderlik ettiği bir grup süvari, kafilenin arka tarafına geçti. Süvarilerin lideri Lord Ryswell'in oğlullarından biriydi, Leş biliyordu. *Rogerya da Rickard.* İki delikanlıyı birbirinden ayırt edemiyordu. Kızıl bir aygırın sırtındaki süvari, "Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Hayatta kalanların hepsi lordum."

"Daha çok olacaklarını düşünmüştüm. Onlara üç kez saldırdık ve bizi üç kez geri püskürttüler."

Beklenmedik bir gurur parlamasıyla, *biz demirdoğumluyuz*, diye düşündü Leş. Ve bir an için yine prensti, Lord Balon'ın oğluydu, Pyke'ın kanıydı. Fakat düşünmek bile tehlikeliydi. Adını hatırlamak zorundaydı. *Leş, benim adım Leş, kalleşle kafiyeli.*

Bir tazı sürüsünün havlaması Lord Ramsay'in gelişini haber verdiğinde, kafile kampın hemen kenarındaydı. Ramsay'in yanında Fahişefelaketi ve en gözde altı adamı vardı; Deriyüzen, Ekşi Alyn, Benim-İçin-Dans-Et Damon, Küçük ve Büyük Walder. Köpekler kafilenin çevresini sardı, yabancılara diş gösterip havlıyorlardı. *Piç'in kızları*, diye düşündü Leş, sonra bu kelimeyi Ramsay'in yanında asla, asla, *asla* kullanmaması gerektiğini hatırladı.

Leş, eyerinden aşağı atladı ve diz çöktü. "Lordum, Moat Cailin sizindir. Bunlar kalenin son müdafileri."

"Çok az. Daha fazlasını ummuştum. İnatçı düşmanlardı." Lord Ramsay'in solgun gözleri ışıldadı. "Açlıktan ölüyor olmalısınız. Damon, Alyn, onlarla ilgilenin. Şarap, bira ve yiyebilecekleri kadar yemek verin. Deriyüzen, yaralıları üstadımıza götür."

"Tamam lordum."

Birkaç demirdoğumlu, kampın merkezindeki yemek ateşlerine doğru gitmeden önce teşekkür sözleri mırıldandı. Hatta Coddlar'dan biri Lord Ramsay'in yüzüğünü öpmeye çalıştı ama tazılar adamı uzaklaştırdı ve Alison adamın kulağından bir parça koparttı. Adam, boynuna kanlar süzülürken bile başını sallıyor ve lordun merhametini övüyordu.

Son tutsak da gittiğinde, Ramsay Bolton, Leş'e dönüp gülümsedi. Onu ensesinden yakaladı ve yüzünü kendine çekti, yanağını öptü, "Eski dostum Leş," dedi. "Bir prens olduğuna gerçekten inandılar mı? Şu demiradamlar nasıl da aptallar. Tanrılar gülüyor."

"Tek istekleri eve dönmek lordum."

Bir âşık kadar yumuşak bir şekilde, "Peki *sen* ne istiyorsun benim tatlı Leş'im?" diye mırıldandı Ramsay. Nefesi şarap ve karanfil kokuyordu. "Böylesi bahadır bir hizmeti ödüllendirmek gerekir. Sana parmaklarını geri verememe ama

benden istediğin bir şey mutlaka vardır. Seni özgür mü bırakmalıyım? Hizmetimden azat mı etmeliyim? Onlarla birlikte gitmek mi istersin? Soğuk gri denizdeki çorak adalara dönmek ve tekrar bir prens olmak mı istersin? Yoksa benim sadık hizmetkârım olarak kalmayı mı tercih edersin?"

Leş'in omurgasına soğuk bir bıçak sürtündü. *Dikkatli ol,* dedi Leş kendine, çok ama çok dikkatli ol. Lordun gülümsemesinden, gözlerinin parlayış şeklinden, ağzının kenarındaki tükürükten hoşlanmamıştı. Bu çeşit işaretleri daha önce de görmüştü. *Sen prens değilsin. Sen Leş'sin, sadece Leş, gebeşle kafiyeli. Ona istediği cevabı ver.*

"Lordum," dedi, "benim yerim burası, sizin yanınız. Ben sizin Leş'inizim. Ben sadece size hizmet etmek istiyorum. Tek arzum... bir matara şarap, bu benim için yeterli bir ödül olur... kırmızı şarap, en sert olanından, bir erkeğin içebileceği kadar çok şarap."

Lord Ramsay güldü. "Sen bir erkek değilsin Leş. Sen sadece benim mahlûkatımsın. Lâkin şarabını alacaksın. Walder, bu meseleyle ilgilen. Sana bir Bolton olarak söz vermiştim, zindanlara dönmeyeceksin. Bunun yerine, seni bir köpeğe dönüştüreceğiz. Sana her gün et vereceğiz, hatta eti çiğnemen için dişlerin bile olacak. Kızlarımın yanında uyuyabilirsin. Ben, Leş için bir tasman var mı?"

"Bir tasma yaparım lordum," dedi Kemik Ben.

Yaşlı adam bundan daha iyisini yaptı. O gece, tasmanın yanısıra eski bir battaniye ve yarım tavuk da vardı. Leş, et için köpeklerle kavga etmek zorunda kaldı ama Kışyarı'ndan beri yediği en iyi yemek buydu.

Ve şarap... koyu ve ekşiydi ama sertti. Tazıların arasında oturan Leş başı dönene kadar içti, kustu, ağzını sildi ve biraz daha içti. Sonra yere uzanıp gözlerini kapattı. Uyandığında, bir köpek, sakalındaki kusmuğu yalıyordu ve hilalin çehresinden koyu renk bulutlar geçiyordu. Gecenin içinde bir yerde bir adam çığlık atıyordu. Leş, köpeği kovaladı, diğer tarafına döndü ve uyumaya devam etti.

Ertesi sabah, Lord Ramsay, babasına yolun temizlendiği haber vermeleri için yolağzına üç süvari gönderdi. Kapı Kulesi'nin üzerinde, Pyke'ın deniz canavarlı sancağının Leş tarafından aşağı indirdildiği yerde, Bolton Hanedanı'nın derisi yüzülmüş adamı dalgalanıyordu. Çürümüş kalaslardan oluşan yol boyunca, çamurlu zemine ahşap kazıklar çakılmıştı. Yolda cesetler çürüyordu, kırmızı ve ıslak. *Altmış üç,* Leş biliyordu, *altmış üç ceset var.* Cesetlerden birinin kolu yoktu. Diğerinin ağzına mührü kırılmamış bir parşömen tıkıştırılmıştı.

Uç gün sonra, Roose Bolton'ın ordusunun öncü kuvveti yıkıntıların arasında ilerledi ve tüyler ürpertici devriyelerden oluşan sıranın önünden geçti. Güneş ne zaman bulutların arasından çıksa, maviye ve griye bürünmüş dört yüz Frey devriyesinin taşıdığı mızrakların uçları pırıldıyordu. Öncü kuvvetin başında yaşlı Lord Walder'm iki oğlu vardı. Oğullardan biri çıkık çeneli, kaslı, güçlü kuvvetliydi. Diğeri keldi, sivri burnunun üzerinde birbirine yakın haris gözler vardı. Adamın kahverengi seyrek sakalı, altındaki zayıf çeneyi saklayamıyordu. *Hosteen ve Aenys.* Leş, onları, adını öğrenmeden önceki zamanlardan hatırlıyordu. Hosteen bir boğaydı, zor öfkelenirdi fakat bir kez tahrik olduğunda zapt edilmezdi. Lord Walder'ın sahip olduğu en amansız dövüşçü oydu. Aenys daha yaşlıydı, daha zalimdi ve daha zekiydi; o bir kılıç adamı değil, bir kumandandı. İki kardeş de tecrübeli askerlerdi.

Öncü kuvvetin ardından kuzeyli adamlar geldi, yıpranmış sancakları rüzgârla dalgalanıyordu. Leş onların geçişini izledi. Sayıları çok azdı ve çoğu yayandı. Leş, Robb Stark'la birlikte Kışyarı'nın ulu kurdunun altında güneye yürüyen muazzam orduyu hatırladı. Yirmi bin kılıç ve mızrak Robb'la birlikte savaşa gitmişti ama on adamdan sadece ikisi geri dönüyordu, onların çoğu da Dehşet Kalesi'nin adamlarıydı.

Kafilenin merkezinde, kalabalığın en yoğun olduğu yerde, kan kırmızısı deri yeleğin üstüne koyu gri göğüs zırhı takmış bir adam at sürüyordu. Adamın rondelaları insan kafası şeklinde dövülmüştü, kafaların açık ağızları ıstırap çığlıkları atıyordu. Adamın omuzlarından akan pembe yün pelerinin üstüne kan damlaları işlenmişti. Adamın taktığı kapalı miğferin tepesinde uzun kırmızı ipek şeritler uçuşuyordu. Leş, adamı ilk gördüğünde, *hiçbir adalı Roose Bolton'ı zehirli bir okla öldüremeyecek,* diye düşündü. Bolton'ın arkasından üstü kapalı bir at arabası geliyordu. Araba, altı yük atı tarafından çekiliyor, önden ve arkadan arbaletçiler tarafından korunuyordu. Koyu mavi kadifeden dikilmiş perdeler arabanın içindekileri gözlerden saklıyordu.

Daha geriden yük kervanı geliyordu; savaşta elde edilen ganimetlerle yüklü hantal arabalar ve yaralılarla sakatları taşıyan çekçekler. En arkada yine Freyler vardı. En az bin adam, belki de daha fazla: Yaycılar, mızrakçılar, orak ve çomak taşıyan köylüler, hürsüvariler, atlı okçular ve bütün bu adamları arada tutan yüz şövalye.

Lord Ramsay babasını karşılamak üzere ileri yürüdü. Tasmalı, zincirli ve yine hırpani olan Leş diğer köpeklerle birlikte onu takip etti. Ama koyu renk zırh giyen binici miğferini çıkardığında, Leş miğferin altından çıkan yüzü tanımadı. Ramsay'in gülümsemesi süt gibi kesildi ve yüzü öfkeyle kızardı. "Bu da ne, bir

şaka mı?”

Üstü kapalı arabanın perdelerinin arkasından çıkarken, “Sadece önlem,” diye fısıldadı Roose Bolton.

Dehşet Kalesi Lordu ve piç oğlu arasında güçlü bir benzerlik yoktu. Lordun yüzü tıraşlıydı, teni pürüzsüzdü, sıradandı. Lord yakışıklı bir adam değildi ama çirkin de sayılmazdı. Mücadelelere katılmış olmasına rağmen yara izleri yoktu. Yaşı kırktan fazlaydı ama Roose buruşmamıştı, zamanın geçişini gösterecek bir tek çizgisi yoktu. Dudakları o kadar inceydi ki, lord ağzını kapattığında dudaklar tamamen yok oluyordu. Adamda bir yaşsızlık vardı, bir dinginlik; Roose Bolton’ın yüzünde öfke ve sevinç aynı görünürdü. Roose ve Ramsay’in tek ortak özelliği, gözleriydi. *Gözleri buz.* Leş, Roose Bolton’ın hiç ağlayıp ağlamadığını merak etti. *Eğer ağlıyorsa, gözyaşları yanaklarını üşütüyor mu?*

Bir zamanlar, Theon Greyjoy isimli bir delikanlı, Robb Stark’ın meclisinde yan yana oturduğu Bolton’la dalga geçerek eğlenmişti. Adamın yumuşak sesiyle alay etmiş, sülükleriyle ilgili şakalar yapmıştı. *O delikanlı çıldırmış olmalı. Bu adam, dalga geçilecek bir adam değil.* Bolton’ın serçe parmağında, bütün Freyler’in toplamından daha fazla zalimlik olduğunu anlamak için adama bir kez bakmak yeterliydi.

“Baba.” Lord Ramsay atasının önünde diz çöktü.

Lord Roose bir an için oğlunu inceledi. “Kalkabilirsin.” Arabanın içindeki iki genç kadının aşağı inmesine yardım etmek için döndü.

İlk kız kısa boyluydu ve çok şişmandı, kırmızı yuvarlak bir yüzü ve samur kürkünden yapılmış başlığın altında titreyen üç gıdısı vardı. ‘Yeni karım,” dedi Roose Bolton. “Leydi Walda, nüfusuma kabul ettiğim gayrimeşru oğlumla tanışın. Ramsay, üvey annenin elini öp.” Ramsay öptü. “Leydi Arya’yı hatırlayacağından eminim. Nişanlın.”

Kız, Theon’un hatırladığından daha zayıf ve daha uzundu ama bu normaldi. *Kızlar bu yaşlarda çok hızlı büyür.* Kızın elbisesi gri yünden dikilmişti, elbisenin kenarlarına beyaz saten geçilmişti. Kız, yakası gümüş bir kurt başıyla tutturulmuş kakım pelerin giymişti. Koyu kahverengi saçları beline kadar iniyordu. Ve gözleri...

Bu Lord Eddard’ın kızı değil.

Arya babasının gözlerine sahipti, Starklar’ın gri gözlerine. Bu yaştaki bir kız saçlarını uzatabilirdi, santimlerce uzayabilirdi, göğüslerinin dolduğunu görebilirdi ama gözlerinin rengini değiştiremezdi. *Bu kız, Sansa’nın küçük arkadaşıydı, kâhyanın kızı. Jeyne, kızın adı bu. Jeyne Poole.*

“Lord Ramsay.” Kız, Ramsay’in önünde reverans yaptı. Bu da yanlıştı.

Gerçek Arya Stark onun yüzüne tükürürdü. “İyi bir eş olmak ve size güçlü oğullar verebilmek için dua ediyorum.” “Vereceksin,” dedi Ramsay, “üstelik çok yakında.”

JON

Mum eriyip sönmüştü ama panjurların arasından parlak sabah ışıkları süzülüyordu. Jon çalışırken uyuyakalmıştı yine. Masası kitap yığınlarıyla kaplıydı. Jon, gecenin yarısını tozlu mahzende lamba ışığında geçirdikten sonra, kitapları bizzat yukarı çıkarmıştı. Sam haklıydı; kitapların tasnif edilmesi, listelenmesi ve sıraya koyulması lazımdı ama bu, okuma yazma bilmeyen kâhyaların yapabileceği bir iş değildi. Sam'in dönüşünü beklemek gerekecekti.

Eğer dönerse. Jon, Sam ve Üstat Aemon için endişeleniyordu. Cotter Pyke'ın Doğugözcüsü'nden gönderdiği habere göre, *Fırtına Kargası*, Skagos kıyısında bir kadırga enkazı görmüştü. Batık gemi *Kara Kuş* muydu, Stannis'in kiralık gemilerinden biri miydi yoksa oradan geçen bir ticaret gemisi miydi; *Fırtına Kargası* anlayamamıştı. *Amacım Şebboy'u ve bebeği güvenliğe ulaştırmaktı. Bunu yapmak yerine onları mezara mı gönderdim?*

Dün akşamın yemeği, neredeyse hiç dokunulmamış bir hâlde masada duruyordu. Efkârlı Edd, Jon'un içi çıkarılmış ekmeğini, Üçparmak Hobb'un kötü şöhretli üç etli yahnisiyle tıka basa doldurmuştu. Bayat ekmeği yumuşatabilmek için yapmıştı bunu. Kardeşler arasındaki latife, yahnideki üç etin, koyun eti, koyun eti ve koyun eti olduğuydu ama havuç, soğan ve turp daha doğru tahminlerdi. Yahniden geriye kalanların üstünde soğuk bir yağ tabakası parlıyordu.

Stannis'in Kral Kulesi'ni boşaltmasının ardından, Bowen Marsh, Jon'un, Yaşlı Ayı'nın eski dairesine taşınması için ısrar etmişti ama Jon bu teklifi geri çevirmişti. Kral'ın dairesine taşınmak, kralın asla geri dönmeyeceği mesajını verebilirdi.

Stannis güneye gittiğinden beri Kara Kale'nin üzerine tuhaf bir rehavet çökmüştü. Hem yabanıllar hem de kara kardeşler nefeslerini tutmuşlardı sanki bundan sonra olacakları görmek için bekliyor gibilerdi. Avlular ve yemek salonu genelde boştu. Lord Kumandan Kulesi iskelet hâlindeydi. Eski ortak salon, kararmış kiriş yığınlarından ibaretti. Hardin Kulesi bir sonraki şiddetli rüzgârla yıkılacakmış gibi görünüyordu. Jon'un duyabildiği tek hayat sesi, silahhanenin

önündeki avludan gelen belli belirsiz kılıç şıngırtısıydı. Demir Emmett, Zıpzıp Robin'e kalkanını yukarıda tutması için bağırıyordu. *Hepimiz kalkanlarımızı yukarıda tutsak iyi ederiz.*

Jon yıkandı, giyindi ve silahhaneden çıktı. Zıpzıp Robin'i ve Emmett'in diğer öğrencilerini yüreklendirecek birkaç laf etmek için avluda kısa bir süre durdu. Ty'ın koruma teklifini her zamanki gibi reddetti. Jon'un etrafında yeterince adam olacaktı; iş kan dökmeye gelirse, fazladan iki adam bir şey değiştirmezdi. Bununla birlikte, Jon, Uzunpençe'yi yanma almıştı ve arkasında Hayalet vardı.

Ahırlara vardığında, Efkârlı Edd'in, lord kumandanın atını eyerlediğini, dizginlediğini ve kumandam beklediğini gördü. Arabalar, Bowen Marsh'ın dikkatli bakışlarının altında sıraya giriyordu. Lord Kâhya bir şeyleri işaret ederek, söylenerek sıra boyunca bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordu, yanakları kızarmıştı. Jon'u gördüğünde Lord Kâhya daha da beter kızardı. "Lord Kumandan. Bu konuda hâlâ ısrarlı mısınız? Bu..."

"...saçmalıkta?" diyerek cümleyi tamamladı Jon. "Lütfen *saçmalık* demek üzere olmadığınızı söyleyin lordum. Evet kararlıyım. Bu konuyu konuştuk. Doğugözcüsü daha fazla adam istiyor. Boz Kalkan ve Buz İzi de öyle, bundan eminim. Hâlâ boş duran on dört kalemiz daha var. Sur, uzun fersahlar boyunca kontrolsüz ve savunmasız."

Marsh dudaklarını büzüştürdü. "Lord Kumandan Mormont..."

"...öldü. Üstelik yabanılların eliyle değil. Kendi Yeminli Kardeşlerinin eliyle, güvendiği adamların eliyle. Benim yerimde olsaydı o ne yapardı? Bunu ne siz ne de ben bilebiliriz." Jon atını döndürdü. "Bu kadar konuşma yeter. Gidelim."

Efkârlı Edd bütün konuşmayı duymuştu. Bowen Marsh uzaklaşırken, Edd adamın arkasından başını salladı ve "Narlar," dedi. "Bütün o taneler. İnsan boğularak ölebilir. Ben şalgamı tercih ederim. İnsana zarar veren bir şalgam görmedim hiç."

Jon, Üstat Aemon'ı en çok böyle zamanlarda özlüyordu. Clydas kuzgunlarla yeterince iyi ilgileniyordu ama Aemon Targaryen'ın bilgisinin ve deneyiminin onda birine sahip değildi, irfanı bundan bile azdı. Bowen kendince iyi bir adamdı ama Kafatası Köprüsü'nde aldığı yara onun tavrım sertleştirmişti. Bowen'ın şimdilerde söylediği tek şarkı, kapıları mühürlemekle ilgili olandı. Othell Yanvyck sessiz olduğu kadar hissizdi, yaratıcılıktan uzaktı ve Baş Korucular göreve getirildikleri anda ölüyorlardı. Arabalar hareket etmeye başladığında, *Gece Nöbetçileri en iyi adamlarının çoğunu kaybetti*, diye düşündü Jon. *Yaşlı*

Ayı, Qhorin Yarımel, Donal Noye, Jarmen Buckwell, amcam...

Kafile, Kral Yolu boyunca güneye doğru ilerlerken hafif bir kar yağışı başladı. Arabalardan oluşan uzun sıra, bir düzine mızrakçı ve bir düzine okçunun refakatinde tarlalardan, derelerden ve ağaçlıklı bayırlardan geçiyordu. Son birkaç gezide, Köstebek Kasabası'nda bazı çirkinlikler yaşanmıştı; küçük itip kakmalar, biraz küfür, birçok öfkeli bakış. Bowen Marsh işi şansa bırakmamanın iyi olacağını düşünmüştü ve Jon adama hak vermişti.

Kafilenin başında Lord Kâhya vardı. Jon, Efkârlı Edd'le birlikte birkaç metre geriden geliyordu. Edd, Kara Kale'nin yarım mil güneyinde atını Jon'a iyice yanaştırdı, "Lordum yukarı bak," dedi. "Büyük ayyaş tepede."

Ayyaş, bir dişbudak ağacıydı, yılların rüzgârlarıyla yana eğilmişti. Ve şimdi bir yüzü vardı. Vakur bir ağız, burun yerine kırık bir dal, gövdeye derince oyulmuş iki göz. Gözler Kral Yolu'nun kuzeyine bakıyordu, kaleye ve Sur'a doğru.

Yabanıllar tanrılarını da yanlarına almışlar. Jon şaşırmamıştı. İnsanlar tanrılarından kolayca vazgeçmezlerdi. Leydi Melisandre'nin Sur'un ötesinde düzenlediği debdebeli nümayiş, bir anda bir fars oyunu kadar boş göründü. Durumu hafife almaya çalışarak, "Biraz sana benziyor Edd," dedi Jon.

"Evet lordum. Benim burnumda yapraklar büyümüyor ama yine de... Leydi Melisandre mutlu olmayacak."

"Ağacı görmeyecek. Kimsenin ona bir şey söylemediğinden emin ol."

"Ama leydi ateşlerde bir şeyler görüyor."

"Duman ve kor."

"Ve yanan insanlar. Büyük ihtimalle ben. Burnumda yapraklarla. Her zaman yanacağımdan korktum ama önce öleceğimi umuyordum."

Jon, yüzü kimin oyduğunu merak ederek tekrar ağaca baktı. Hem kargaları yabanıl kadınlardan uzak tutmak, hem de özgür insanların yağma amacıyla güneye kaymalarına engel olmak için Köstebek Kasabası'nın etrafına muhafızlar yerleştirilmişti. Dişbudak ağacını oyan her kimse, Jon'un devriyelerini atlatmıştı. Ve eğer bir adam kordonu geçebildiyse, diğerleri de geçebilirdi. *Muhafızları iki katına çıkarmalıyım,* diye düşündü Jon. İki kat fazla adam harca, bu iş olmasa Sur'da yürüyebilecek adamları harca.

Arabalar, donmuş çamurun ve rüzgârla savrulan karın arasında ağır ağır güneye doğru ilerlemeye devam ettiler. Bir mil sonra ikinci yüzle karşılaştılar. Yüz, buzlu bir derenin yanında büyüyen bir kestane ağacının gövdesine oyulmuştu. Yüzün gözleri, derenin üstünde uzanan ahşap köprüyü izliyordu. "İki kat problem," dedi Efkârlı Edd.

Kestane ağacı yapraksız ve cılızdı ama ağacın çıplak dalları boş değildi. Derenin üzerine sarkan alçak bir dalda bir kuzgun oturuyordu, tüylerini soğuğa karşı dikmişti. Jon'u gördüğünde kanatlarını açıp bir çığlık koyuverdi. Jon yumruğunu kaldırdı. Büyük siyah kuş, kanatlarını çırparak ve *"Mısır, mısır, mısır,"* diye bağırarak aşağı indi.

"Mısır özgür insanlar için," dedi Jon. "Sana yok." Yaklaşan kış gelip de bitmeden önce, kuzgunları yemek zorunda kalıp kalmayacaklarını merak etti.

Arabalardaki kardeşler de yüzü görmüştü, Jon bundan emindi. Kimse yüzden bahsetmiyordu ama adamların gözlerindeki mesaj açıktı. Jon bir keresinde, Mance Rayder'ın, dizçökenlerin çoğunun koyun olduğunu söylediğini duymuştu. "Bir köpek, bir koyun sürüsünü güdebilir," demişti Sur'un Ötesindeki Kral. "Lâkin özgür insanların kimi gölge kedisidir, kimi taş. Bu türlerden biri dilediği yere gider ve köpekleri paramparça eder. Diğeri, sen onu tekmelemezsen hiç kımıldamaz." Ne gölge kedileri ne de taşlar hiç tanımadıkları bir tanrının önünde eğilmek için hayatları boyunca ibadet ettikleri tanrılardan vazgeçecekti.

Köstebek Kasabası'nın hemen kuzeyinde, kasabanın sınırını işaretleyen muazzam meşe ağacına oyulmuş üçüncü yüze rast geldiler, yüzün derin gözleri Kral Yolu'na sabitlenmişti. *Bu dost bir yüz değil,* diye düşündü Jon Kar. İlk İnsanlar'ın ve ormanın çocuklarının büvet ağaçlarına kazıdığı yüzler, genellikle sert ya da vahşi hatlara sahip olurdu ama büyük meşe bilhassa öfkeli görünüyordu. Köklerini topraktan sökecek ve kükreyerek kafilenin peşine düşecek gibiydi. *Ağacın yaraları, onu oyan adamların yaralan kadar taze.*

Köstebek Kasabası göründüğünden daha büyüktü; kasabanın çoğu, soğuktan ve kardan uzakta, toprağın altındaydı. Bu şimdi her zamankinden daha doğruydu. Thenn Magnar'ı, Kara Kale'ye gelirken buradan geçmiş ve boş kasabayı ateşe vermişti. Yer yüzeyinde sadece kararmış kiriş yığınları ve kavrulmuş eski taşlar kalmıştı... ama donmuş toprağın altında hâlâ mahzenler, tüneller ve derin kilerler vardı. Özgür insanların sığındığı ve kasabaya adını veren köstebekler misali bir araya toplandığı yerler oralardı.

Arabalar, bir zamanlar demirhane olan yapının önünde hilal şeklinde sıralandı. Yakınlarda, bir grup kırmızı yüzlü çocuk kardan kale inşa ediyordu ama kara kardeşleri gördüklerinde dağıldılar, şu ya da bu deliğe girip kayboldular. Birkaç dakika sonra yeraltından yetişkinler çıkmaya başladı. Onlarla birlikte ufunet geldi; yıkanmamış bedenlerin ve kirli giysilerin, idrarın ve dışkının kokusu. Jon, kendi adamlarından birinin burnunu buruşturduğunu ve yanındaki arkadaşına bir şeyler söylediğini gördü. Özgürlüğün kokusuyla ilgili bir şaka, diye tahmin etti. Jon'un kardeşlerinin çoğu, Köstebek Kasabası'ndaki

vahşilerin pis kokusu hakkında şakalar yapıyordu.

Domuz cehaleti, diye düşündü Jon. Özgür insanlar, Gece Nöbetçilerinin adamlarından çok farklı değildi; bazıları temizdi, bazıları da pis. Fakat çoğu, bazı zamanlarda temizdi, diğer zamanlarda pis. Bu ufunet, en fazla yüz insan barındıracak şekilde kazılmış kilerlere ve tünellere sıkışan bin insanın kokuşuydu.

Yabanıllar bu dansı daha önce de yapmıştı. Tek kelime etmeden, arabaların arkasında bir sıra oluşturdular. Her adama karşılık üç kadın vardı, kadınların çoğu çocukluydu; annelerinin eteğine yapışmış, solgun ve cılız şeyler. Jon kollarda çok az bebek gördü. *Kollardaki bebekler yürüyüş sırasında öldü,* diye düşündü, *mücadeleden sağ kurtulanlar da kralın tutsak kampında can verdi.*

Dövüşçüler daha iyi durumdaydı. Justin Massey, konseyde, dövüş çağına gelmiş üç yüz adamdan bahsetmişti. Lord Hanvood Fell onları saymıştı. *Mızrak karıları da var. Elli, altmış, belki de yüze yakın.* Jon, Fell'in sayımının yaralı adamları da kapsadığım biliyordu. Onlardan birkaçını gördü; ilkel kol değneklerine yaslanmış, kol yenleri boş, elsiz adamlar. Tek gözlü ya da yarım yüzlü adamlar. İki arkadaşının arasında taşman bacaksız bir adam. Herkes gri yüzlü ve zayıftı. *Iskartalar,* diye düşündü Jon. *Yaratıklar, yaşayan yegâne ölüler değiller.*

Bununla birlikte, bütün dövüşçü adamlar ıskarta değildi. Bronz pullu zırhlar giymiş yarım düzine Thenn bir kiler merdivenin başında toplanmıştı, asık suratlarıyla etrafı seyrediyor ve diğerlerine katılmak için hiçbir teşebbüste bulunmuyorlardı. Jon, eski demirhanenin yıkıntılarının arasında iri, kel bir adam gördü. Adamın adının Halleck olduğunu hatırladı; Köpekbaşlı Harma'nın kardeşi. Fakat Harma'nın domuzları gitmişti. *Hiç şüphesiz onları yediler.* Kürkler giymiş şu iki adam, Boynuzayak adamlarıydı, cılız oldukları kadar vahşilerdi, karda bile yalınayaklardı. *Yine de, bu koyunların arasında kurtlar da var.*

Bunu Jon'a Val hatırlatmıştı. "Özgür insanlar ve dizçökenler birbirlerinden o kadar farklı değiller Jon Kar. Sur'un hangi tarafında doğmuş olursak olalım, erkekler erkektir, kadınlar da kadın. İyi ve kötü adamlar, kahramanlar ve caniler, onurlu adamlar, yalancılar, korkaklar, zalimler... bizde hepsinden bolca var, tıpkı sizde olduğu gibi."

Val haklıydı. Mesele, birini diğerinden ayırt edebilmekti, koyunları keçilerden ayırmaktı.

Kara kardeşler yiyecek dağıtmaya başladı. Tuzlu et dilimleri, kuru morina, kuru bezelye, şalgam, havuç, arpa, un, salamura yumurta, soğan ve elma

getirmişlerdi. “Bir soğan ya da bir elma alabilirsin,” dedi Kıllı Hal, bir kadına. “İkisini birden alamazsın. Seçmek zorundasın.”

Kadın anlamamış gibi görünüyordu. “İkisinden de ikişer tane almam gerek. Birer tane bana, diğerleri oğluma. Oğlum hasta, ama elma onu iyileştirir.”

Hal başım iki yana salladı. “Elmasını gelip bizzat almalı. Yahut soğanını. İkisini birden alamaz. Senin gibi. Şimdi, elma mı yoksa soğan mı? Çabuk ol, arkanda insanlar var.”

“Elma,” dedi kadın, Hal kadına bir elma verdi. Küçük, kuru, pörsümüş bir şey.

“İlerle kadın,” diye bağırdı bir adam. “Hava soğuk.”

Kadın, adamı umursamadı. “Bir elma daha/’ dedi Kıllı Hal’e. “Oğlum için. Lütfen. Oğlum çok küçük.”

Hal, Jon’a baktı. Jon kafasını sağa sola salladı. Çok yakında elmasız kalacaklardı. İsteyen herkese ikişer elma vermeye başlarlarsa, geç gelenler hiç elma alamazdı.

‘Yoldan çekil,” dedi kadının arkasındaki kız. Sonra kadını itti. Kadın yalpaladı, elmasını kaybetti ve düştü. Kadının kucağındaki diğer yiyecekler havaya saçıldı. Bezelyeler dağıldı, şalgam bir çamur birikintisine yuvarlandı, un torbası açıldı ve torbanın içindeki kıymetli toz karların üstüne döküldü.

Eski Dil’de ve Ortak Dil’de öfkeli sesler yükseldi. Başka bir arabadan daha fazla bağrışma geldi. “Bu *yeterli* değil,” diye hırladı yaşlı bir adam. “Siz kahrolası kargalar bizi açlıktan öldürüyorsunuz.” Düşen kadın, yere saçılan yiyeceklerinin peşinde emekliyordu. Jon, birkaç metre ileride çıplak çeliğin ışıltısını gördü. Jon’un yaycıları yay kirişlerine oklar yerleştirdiler.

Jon eyerinde döndü. “Rory. Şunları sustur.”

Rory, borusunu dudaklarına götürdü ve üfledi. *AAAAhooooooooooooooo.*

Kargaşa ve itişip kakışma son buldu. Başlar döndü. Bir çocuk ağlamaya başladı. Mormont’un kuzgunu Jon’un sol omzundan sağ omzuna uçtu. Kafasını yukarı aşağı sallayarak, *“Kar, kar, kar,”* diye mırıldandı.

Jon, son yankılar susana kadar bekledi, sonra atını mahmuzladı ve onu herkesin görebileceği bir yere gitti. “Sizi elimizden geldiğince doyuruyoruz, verebildiğimiz kadar veriyoruz. Elma, soğan, şalgam, havuç... önümüzde uzun bir kış var ve ambarlarımız tükenmez değil.”

“Siz kargalar yeterince iyi besleniyorsunuz.” Halleck öne çıktı. Şimdilik. “Biz Sur’u tutuyoruz. Sur diyarı koruyor... artık sizi de koruyor. Yüz yüze olduğumuz düşmanı tanıyorsunuz. Üstümüze gelen şeyin ne olduğunu biliyorsunuz. Bazılarınız onlarla karşılaştı. Yaratıklar, ak yürüyenler, mavi gözlü

ve siyah elli ölü şeyler. Onları ben de gördüm, onlarla dövüştüm, birini cehenneme gönderdim. Öldürüyorlar, sonra senin ölünü sana karşı gönderiyorlar. Devler onların karşısında duramadı. Thennler, nehir kabileleri, Boynuzayaklar, özgür insanlar; siz de onların karşısında duramadınız... günler kısalırken ve geceler soğurken onlar daha da güçleniyor. Evlerinizi terk ettiniz ve yüzlerce, binlerce kişilik gruplar hâlinde güneye geldiniz... eğer onlardan kaçmak için değilse, neden? Güvende olmak için. Pekâlâ, sizi güvende tutan şey Sur. Sizi güvende tutan *biziz,* o nefret ettiğiniz kara kargalar.” “Güvende ve aç,” dedi bir kadın. Tıknazdı, rüzgâr yanığı bir yüzü vardı, görünüşüne bakılacak olursa bir mızrak karısıydı.

“Daha fazla yiyecek mi istiyorsunuz?” diye sordu Jon. ‘Yemek, dövüşçüler için. Sur’u tutmamıza yardım edin ve kargalar kadar iyi beslenin.” *Ya da yiyecek tükendiğinde onlar kadar kötü beslenin.*

Kasabanın üstüne bir sessizlik çöktü. Yabanıllar tedbirli gözlerle bakıştılar. “*Yeme*k,” diye homurdandı kuzgun. “*Mısır, mısır.*” “Sizin için dövüşelim?” Sesin koyu bir aksam vardı. Genç Thenn Magnar’ı Sigorn, Ortak Dil’i duraksayarak konuşuyordu. “Sizin için dövüşmeyelim. Sizi öldürmek daha iyi. Hepinizi öldürelim.”

Kuzgun, kanatlarını çırptı. “Öldürelim, öldürelim.”

Sigorn’un babası, yani eski Magnar, Kara Kale’ye düzenlediği saldırıda, yıkılan merdivenin altında ezilip ölmüştü. *Biri benden Lannisterlar’la ortak dava oluşturmamı isteseydi ben de böyle hissederdim,* diye düşündü Jon. “Baban hepimizi öldürmeye çalıştı,” diye hatırlattı Sigorn’a. “Magnar cesur bir adamdı ama buna rağmen devrildi. Ve başarmış olsaydı... Sur’u kim tutacaktı?” Başını Thennler’den çevirdi. “Kışyarı’nın duvarları da sağlamdı ama Kışyarı bugün harabe hâlinde, yandı ve yıkıldı. Bir duvar, onu savunan adam kadar güçlüdür ancak.”

Kucağında şalgamlar olan bir adam, “Bizi öldürüyorsunuz, aç bırakıyorsunuz, şimdi de bizi kölelere dönüştürmek istiyorsunuz.”

Kırmızı yüzlü tombul bir adam, az önce konuşan adamı bir bağırışla onayladı. “Sırtıma o siyah süprüntüleri geçirmektense çıplak dolaşmayı tercih ederim.”

Mızrak karılarından biri güldü. “Seni karın bile çıplak görmek istemiyor Butts.”

Onlarca ses aynı anda konuşmaya başladı. Thennler Eski Dil’de bağırıyordu. Küçük bir oğlan çocuğu ağlamaya başladı. Jon, bütün sesler susana kadar bekledi, sonra Kıllı Hal’e döndü ve “Hal, şu kadına söylediğin şey neydi?”

diye sordu.

Hal, kafası karışmış gibi görünüyordu. “Yiyecekle ilgili söylediğim şey mi? Hepsi bu dedim. Seçmek zorundalar.”

“Seçmek zorundasınız,” diye tekrar etti Jon Kar. “Hepiniz. Kimse sizden yemin etmenizi istemiyor. Hangi tanrılara taptığınız umurumda değil. Benim tanrılarım eski tanrılar, kuzeyin tanrıları. Lâkin sizler kırmızı tanrıya, Yedi’ye ya da dualarınızı duyan herhangi bir tanrıya ibadet edebilirsiniz. Bizim mızraklara ihtiyacımız var. Yaylara. Sur boyunca gözlere.

“Mızrak ya da yay tutmayı bilen, on iki yaşından büyük her çocuğu alacağım. Yaşlılarınızı, yaralılarınızı, sakatlarınızı, hatta artık dövüşemeyenlerinizi bile alacağım. Onların yapabileceği başka işler var. Okları dengelemek, keçileri sağmak, ateşler için odun toplamak, ahırları temizlemek... iş bitmez. Ve evet, kadınlarınızı da alacağım. Korunmaya muhtaçmış gibi görünen utangaç bakireler istemiyorum ama benimle gelmek isteyen her mızrak karısını alacağım.”

‘Ya kızlar?” diye sordu bir kız. Arya kadar küçük görünüyordu.

“On altı ve daha büyük olanlar.”

“On iki yaşındaki erkek çocukları alıyorsunuz.”

Yedi Krallık’ta, on iki yaşındaki oğlanlar genellikle yaver çömezi ya da yaver olarak hizmet verirdi, yıllarca silah eğitimi almış olurlardı. On iki yaşındaki kızlar, çocuktu. *Fakat bunlar yabanıl.* “Nasıl istersen. On iki yaşındaki kızlar ve erkekler. Ama sadece itaat etmeyi bilenler. Bu hepiniz için geçerli. Sizden diz çökmenizi asla istemeyeceğim ama başınıza kumandanlar koyacağım. Ne zaman kalkacağınızı, ne zaman uyuyacağınızı, nerede yiyeceğinizi, ne zaman içeceğinizi, ne giyeceğinizi, kılıcınızı ne zaman çekeceğinizi ve okunuzu ne zaman salacağınızı söyleyen çavuşlarınız olacak. Gece Nöbetçileri’nin adamları ömür boyu hizmet ederler. Sizden bunu istemeyeceğim ama Sur’da olduğunuz sürece benim emrimde olacaksınız. Bir emre karşı gelirseniz, kellenizi alırım. Bunu yapıp yapmayacağımı kardeşlerime sorun. Yaptığımı gördüler.”

“Kelle,” diye bağırdı Yaşlı Ayı’nın kuzgunu. *“Kelle, kelle, kelle.”* “Seçim sizin,” dedi Jon Kar. “Sur’u tutmamıza yardım etmek isteyenler benimle birlikte Kara Kale’ye gelecek. Onlara silah ve yiyecek vereceğim. Geriye kalanlar; şalgamlarınızı ve soğanlarınızı alıp deliklerinize dönün.”

Öne çıkan ilk kişi, az önce konuşan kızdı. “Dövüşebilirim. Annem bir mızrak karısıydı.” Jon başıyla onayladı. Kız, iki yaşlı adamın arasından kıvrılarak geçerken, *on iki yaşında bile olmayabilir,* diye düşündü lord kumandan, ama tek yeni askerini geri çevirmeyecekti.

En fazla on dört yaşında olan iki delikanlı, kızı takip etti. Sonra tek gözlü, yara izli bir adam geldi. “Onları ben de gördüm, yaşayan ölüleri. Kargalar bile onlardan daha iyidir.” Uzun boylu bir mızrak karısı, kol değnekli bir ihtiyar, ay yüzlü bir delikanlı, kızıl saçlarıyla Jon’a Ygritte’i hatırlatan genç bir adam.

Ve sonra Halleck. “Senden hoşlanmıyorum karga,” diye kükredi. “Fakat Mance’ten de hoşlanmıyordum. Ablamın hoşlandığından fazla değil. Yine de, Mance için dövüştük. Neden senin için dövüşmeyelim?”

İşte o zaman lanet kırıldı. Halleck itibarlı bir adamdı. *Mance haklıydı*. “Özgür insanlar isimleri ya da tuniklere işlenmiş küçük hayvanları takip etmez,” demişti Sur’un Ötesindeki Kral. “Özgür insanlar sikke için dans etmez. Senin kendini nasıl ünvanlandırdığın, yetki zincirinin ne anlama geldiği ya da büyükbabanın kim olduğu onları ilgilendirmez. Onlar gücü takip eder. Onlar adamı takip eder.”

Halleck’in kuzenleri Halleck’i takip etti, sonra Harma’nın sancaktarlarından biri, sonra Harma’yla omuz omuza dövüşmüş adamlar ve sonra onların yiğitliğini duymuş diğer adamlar. İhtiyarlar ve genç delikanlılar, hayatının baharında dövüşçüler, yaralılar ve sakatlar, çok sayıda mızrak karısı, hatta üç Boynuzayak adamı.

Ama hiç Thenn yok. Magnar döndü ve tünellerin içinde kayboldu, bronz kuşanmış köleler onu takip etti.

Son kuru elma da verildiğinde, arabalar yabanıl kaynıyordu. Kafile, o sabah Kara Kale’den ayrılırken olduğundan altmış üç kişi fazlaydı. Kral Yolu’nun yukarısına doğru yapılan dönüş yolcuğu sırasında, “Onları ne yapacaksınız?” diye sordu Bowen Marsh, Jon’a.

“Önce eğiteceğim, sonra silahlandıracağım, sonra onları böleceğim ve nereye gerekiyorsa oraya göndereceğim. Doğugözcüsü, Gölge Kule, Buz İzi, Boz Kalkan. Ayrıca, üç kale daha açmak niyetindeyim.”

Lord Kâhya arkaya baktı. “Kadınlar da mı? Kardeşlerimiz aralarında kadınlar olmasına alışık değiller lordum. Ettikleri yeminler... kavgalar olacak, tecavüzler...”

“Bu kadınların bıçakları var ve onları nasıl kullanacaklarını biliyorlar.”

“Peki bu mızrak karılarından biri, kardeşlerimizden birinin boğazını kestiğinde ne olacak?”

“Bir adam kaybetmiş olacağız,” dedi Jon, “ama biraz önce altmış üç adam kazandık. Sizin hesabınız iyidir lordum. Eğer yanılıyorsam beni düzeltin fakat benim hesabıma göre geriye altmış iki kalıyor.”

Marsh ikna olmamıştı. “Bize altmış üç ağız daha eklediniz lordum... ama

bunların kaçı dövüşçü ve kimin tarafında dövüşecekler? Eğer kapıya Ötekiler dayanırsa yabanıllar bizim yanımızda duracaklar... ama çığlık atan bin katille birlikte Tormund Devfelaketi ya da Ağlak Adam gelirse, o zaman ne yapacaklar?”

“Bunu o zaman öğreneceğiz. Dua edelim de iş asla oraya varmasın.”

TYRION

Rüyasında babasını ve Kefenli Lordu gördü. Rüyada ikisi tek ve aynıydı. Babası ona taş kollarıyla sarıldığında ve gri bir öpücük vermek için öne eğildiğinde, Tyrion uyandı. Ağzı kuruydu ve kan tadıyla paslıydı, kalbi göğsünde çekiç gibi vuruyordu.

“Cücemiz bize geri döndü,” dedi Haldon.

Tyrion, rüya ağlarından kurtulmak için başını salladı. *Hüzünler. Hüzünler’de kayboldum.* “Ölü değilim.”

“Bunu görüyoruz.” YarıUstat, Tyrion’ın üstüne eğildi. “Ördek, iyi bir kuş ol ve küçük dostumuz için biraz çorba kaynat. Açlıktan ölüyor olmalı.”

*Utangaç Bakire’*deydi, Tyrion anladı, sirke kokan kaşındırıcı bir battaniyenin altındaydı. *Hüzünler arkamızda kaldı. Boğulduğumu gördüğüm bir rüyaydı sadece.* “Neden sirke kokuyorum?”

“Lemore seni sirkeyle yıkadı. Sirkenin gri hastalığı önlediği söylenir. Ben bundan şüphe ediyorum ama denemekten zarar gelmezdi. Griff seni sudan çıkardıktan sonra, Lemore ciğerlerindeki suyu boşalttı. Buz gibi soğuktun, dudakların maviydi. Yandry seni suya geri atmamızı söyledi ama delikanlı bunu yapmamıza izin vermedi.”

Prens. Hatıra ansızın geldi: Çatlak gri elleriyle öne uzanan ve parmak eklemlerinden kan sızan taş adam. Ağır bir kayaydı, beni dibe çekiyordu. “Beni Griff mi yukarı çıkardı?” *Benden nefret ediyor olmalı, yoksa ölmeme izin verirdi.* “Kaç zamandır uyuyorum? Burası neresi?”

“Selhorys.” Haldon, kol yeninden küçük bir bıçak çıkardı. Bıçağı alçaktan Tyrion’a fırlatırken, “Tut,” dedi.

Cüce irkildi. Bıçak ayaklarının arasında düştü ve güverteye saplanarak titredi. Tyrion bıçağı aldı. “Bu ne?”

“Çizmelerini çıkar. Bıçağın ucunu bütün ayak ve el parmaklarına batır.”

“Kulağa çok... acılı geliyor.”

“Umarım. Yap.”

Tyrion çizmelerini ve çoraplarını çıkardı, gözlerini kısarak parmaklarına

baktı. Parmakları normalden daha kötü ya da daha iyi görünmüyordu. Bıçağın ucunu dikkatlice başparmağına batırdı.

“Daha sert,” dedi YarıÜstat Haldon.

“Kanımın akmasını mı istiyorsun?”

“Gerekirse.”

“Bütün parmaklarımda yara kabukları olacak.”

“Bu talimin amacı parmaklarını saymak değil. Senin irkildiğini görmek istiyorum. Parmakların acıdığı sürece güvendesin demektir. Bıçağı hissedemediğin zaman, korkmak için sebebin vardır.”

Gri hastalık. Tyrion yüzünü ekşitti. Bir parmağını daha bıçakladı, bıçağın ucunda kan damlası görünce küfretti. “Bu acıttı. Mutlu musun?”

“Sevinçten dans ediyorum.”

“Ayakların benimkilerden bile kötü kokuyor Yollo.” Ördek bir kâse çorba getirdi. “Griff, taş adamlara dokunmaman için seni uyarmıştı.”

“Evet ama taş adamları bana dokunmamaları için uyarmayı unuttu.”

“Bıçağı sokarken, gri deri tabakaları ve siyahlaşmaya başlamış tırnaklar ara,” dedi Haldon. “Eğer bu çeşit işaretler görürsen tereddüt etme. Bir parmak kaybetmek, bir ayak kaybetmekten iyidir. Bir kol kaybetmek, hayatının geri kalanım Rüya Köprüsü’nde inleyerek geçirmekten iyidir. Şimdi diğer ayağın. Sonra da el parmakların.”

Cüce, güdük bacaklarını tekrar çaprazladı ve diğer ayağının parmaklarını bıçaklamaya başladı. “Aletimi de bıçaklamak mıyım?”

“Bir zarar gelmez.”

“*Sana* bir zarar gelmez demek istiyorsun. Gerçi, aletimi o kadar az kullanıyorum ki kessem de olur.”

“Hiç çekinme. Onu boyarız, doldururuz ve bir servet karşılığında satarız. Cüce kamışının sihirli güçleri vardır.”

“Bunu kadınlara yıllardır söylüyorum.” Tyrion, hançerin ucunu ayak parmağının etli kısmına batırdı, kan damlasının çıkışını izledi, kanı emdi. “Kendime daha ne kadar işkence etmeliyim? Temiz olduğumdan ne zaman emin olacağız?”

“Gerçekten mi?” dedi YarıÜstat. “Hiçbir zaman. Nehrin yarısını yuttun. Şu anda bile grileşiyor olabilirsin. Kalbinden ve ciğerlerinden başlayarak içten dışarı doğru taşlaşıyor olabilirsin. Eğer durum buysa, parmaklarını bıçaklamak ve sirkeyle yıkanmak seni kurtarmaz. İşin bittiğinde gel, biraz çorba iç.”

Çorba güzeldi ama Yarı-Üstat’ın yemek yerken Tyrion’la arasına masayı koyması Tyrion’ın dikkatinden kaçmadı. *Utangaç Bakire,* Rhoyne’un batı

kıyısındaki eski bir iskeleye bağlanmıştı. İki rıhtım aşağıda bir Volantis kadırgası asker boşaltıyordu. Kumtaşından inşa edilmiş bir duvarın dibine dükkânlar, tezgâhlar ve ambarlar dizilmişti. Duvarın arkasından şehrin kuleleri ve kubbeleri görünüyordu, batan güneşin ışığıyla kırmızıya boyanmışlardı.

Hayır, bir şehir değil. Selhorys hâlâ bir kasaba olarak kabul ediliyordu ve Eski Volantis'ten yönetiliyordu. Burası Batıdiyar değildi.

Lemore güverteye çıktı, arkasında prens vardı. Rahibe, Tyrion'ı gördüğünde güverteyi koşarak geçip ona sarıldı. "Anne merhametli. Senin için dua ettik Hugor."

En azından sen ettin. "Bunu sana karşı kullanmayacağım."

Genç Griffin selamı o kadar coşkulu değildi. Küçük prens yüzünü asmıştı, Ysilla ve Yandry'yle birlikte kıyıya çıkmak yerine *Utangaç Bakire'*de kalmaya zorlandığı için kızmıştı. "Sadece güvende olmanı istiyoruz," dedi Lemore. "Bunlar karışık zamanlar." YarıUstat Haldon açıkladı. "Hüzünler'den Selhorys'e gelirken tam üç kez süvariler gördük. Nehrin doğu kıyısından güneye doğru gidiyorlardı. Dothraklılar. Bir keresinde o kadar yakınlarındaydık ki saç örgülerindeki zillerin çınlamasını duyduk. Bazı geceler, doğudaki tepelerin arkasında onların yaktığı ateşleri görüyoruz. Savaş gemilerinin yanından da geçtik; köle askerlerle dolu Volantisli nehir kadırgaları. Belli ki troyka, Selhorys'e düzenlenecek bir saldırıdan korkuyor."

Tyrion bunu çabucak anladı. Selhorys, Rhoyne'un batı kıyısında yer alan tek büyük nehir kasabasıydı. At efendilerine karşı, nehrin diğer tarafında duran kız kardeşlerinden çok daha savunmasızdı. *Yine de, Selhorys küçük bir ödül. Ben bir khal olsaydım, Selhorys'e sahte bir saldırı düzenler, Volantisliler'in kasabayı savunmak için gelmesini bekler, sonra güneye döner ve Volantis'e dörtnala at koştururdum.*

"Kılıç kullanmayı biliyorum," diye üsteliyordu Genç Griff. "Atalarının en cesur olanları bile böyle tehlikeli zamanlarda Kral Muhafızları'nı yanlarından ayırmazlardı." Lemore, rahibe elbisesini çıkarmış ve zengin bir tüccarın karısının ya da kızının giyebileceği türden kıyafetler giymişti. Tyrion kadını dikkatlice inceledi. Griffin ve Genç Griffin maviye boyalı saçlarının altındaki gerçeğin kokusunu kolayca almıştı; Yandry ve Ysilla olduklarını iddia ettikleri şeyden daha fazlası değillerdi; Ördek, olduğunu iddia ettiği şeyden bile azdı. Ama Lemore... *Bu kadın gerçekte kim*? *Neden burada*? *Tahminimce altın için değil. Bu prens ona ne ifade ediyor*? *Bu kadın gerçek bir rahibe oldu mu hiç*?

Lemore'un kıyafetindeki değişikliği Haldon da fark etmişti. "Bu beklenmedik inanç kaybından ne sonuç çıkarmalıyız? Seni rahibe elbiselerinin

içinde görmeyi tercih ederim Lemore.”

“Ben onu çıplak görmeyi tercih ederim,” dedi Tyrion. Lemore, Tyrion’a sitemkâr bir bakış attı. “Çünkü şeytani bir ruhun var. Rahibe elbisesi Batıdiyar diye bağırıyor, üstümüze nahoş bakışlar çekebilir.” Prens Aegon’a döndü. “Gizlenmesi gereken tek kişi sen değilsin.”

Delikanlı yatışmış gibi görünmüyordu. *Kusursuz bir prens ama hâlâ yan çocuk, dünyadan ve dünyanın kederlerinden bihaber.* “Prens Aegon,” dedi Tyrion. “ikimiz de bu teknede tıkılı kaldığımıza göre, beni bir *cyvasse* oyunuyla şereflendirirsin belki. Vakit geçirmek için.”

Prens tedbirli gözlerle cüceye baktı. *“Cyvasse’den* bıktım.”

“Bir cüceye yenilmekten bıktım, demek mi istiyorsun?” Tyrion’ın sözleri delikanlının gururunu iğneledi, tıpkı Tyrion’ın tahmin ettiği gibi. “Gidip tahtayı ve taşları al. Bu defa seni ezmeye niyetliyim.”

Kamaranın arkasında bağdaş kurarak oyunu güvertede oynadılar. Genç Griff, ordusunu taarruz yapacak şekilde dizdi; ejderhasını, fillerini ve koşum atını öne yerleştirdi. *Genç bir adamın hücum düzeni, cüretkâr olduğu kadar ahmakça. Hızlıca öldürmek için her şeyini tehlikeye atıyor.* Tyrion ilk hamleyi prensin yapmasına izin verdi. Haldon onların arkasında duruyor, oyunu izliyordu.

Prens ejderhasına uzandığında, Tyrion boğazını temizledi. “Senin yerinde olsaydım bunu yapmazdım. Ejderhanı bu kadar çabuk ortaya çıkarman bir hata.” Masumca gülümsedi. “Baban, aşırı cesur olmanın tehlikelerini bilirdi.”

“Gerçek babamı tanıyor muydun?”

“Onu iki ya da üç kez gördüm ama Robert onu öldürdüğünde ve benim babam beni bir kayanın altında sakladığında sadece on yaşındaydım. Hayır, Prens Rhaegar’ı tanıdığımı iddia edemem. Sahte babanın iddia ettiği gibi edemem. Lord Connington, prensin en aziz arkadaşıydı, değil mi?”

Genç Griff gözlerine düşen bir tutam mavi saçı kenara çekti. “Kral Toprakları’nda birlikte yaverlik yapmışlar.”

“Şu Lord Connington gerçek bir dost. Arazilerini ve unvanlarını alıp onu sürgüne gönderen bir kralın torununa hararetle sadık olduğuna göre, gerçek bir dost olmalı. Sürgüne gönderilmesi büyük talihsizlikti. Gönderilmeseydi, babam Kral Toprakları talan ederken Prens Rhaegar’ın dostu el altında olabilirdi, Prens Rhaegar’ın kıymetli oğlunun beyninin bir duvara saçılmasını engellerdi.”

Delikanlı öfkeyle kızardı. “O ben değildim. Sana söyledim. O, Sidiksu Dönemeci’nde sepicilik yapan bir adamın oğluydu. Annesi onu doğururken öldü. Babası onu bir testi Arbor altını karşılığında Lord Varys’e sattı. Adamın başka

oğulları vardı ama Arbor altını içmemişti. Varys, Sidiksu çocuğunu anneme verdi ve beni uzaklara götürdü.”

“Evet.” Tyrion fillerini hareket ettirdi. “Ve sidiksu prensi güvenli bir şekilde öldüğünde, hadım seni Dar Deniz’in karşısına kaçırarak şişman peynir tüccarı arkadaşına götürdü. Peynir tüccarı seni bir kazıklı teknede sakladı ve senin baban olmak isteyen bir sürgün lord buldu. Bu fevkalade bir hikâye. Sen Demir Taht’a oturduğunda, ozanlar senin kaçışınla ilgili daha nice hikâyeler anlatacaklar... güzel Daenerys’in seni hayat arkadaşı olarak kabul edeceğini varsayarak tabii.”

“Edecek. Etmek zorunda.”

“*Zorunda*?” Tyrion bir *tıs* sesi çıkardı. “Bu, kraliçelerin duymaktan hoşlandığı bir kelime değildir. Sen onun kusursuz prensisin, bu konuda hemfikiriz. Parlaksın, cesursun ve bir genç kızın arzu edebileceği kadar yakışıklısın. Bununla birlikte, Daenerys Targaryen bir genç kız değil. O bir Dothrak khal’inin dulu, ejderhaların anası ve şehirlerin akıncısı, Fatih Aegon’ın memeli hâli. Senin arzu ettiğin kadar istekli olmayabilir.”

“İstekli olacak.” Prens Aegon’ın sesi şaşkındı. Müstakbel karısının onu reddebileceği ihtimalini hiç düşünmediği açıktı. “Onu tanımıyorsun.” Prens, koşum atını aldı ve bir *güm* sesiyle yere bıraktı.

Cüce omuz silkti. “Daenerys’in çocukluğunu sürgünde geçirdiğini biliyorum. Hayaller ve komplolar içinde yaşadığını, bir şehirden diğerine kaçtığını, sürekli korktuğunu, asla güvende olmadığını, yarı deli bir ağabey haricinde arkadaşsız olduğunu biliyorum. Bekâretinin ağabeyi tarafından bir ordu vaadi karşılığında bir Dothraklı’ya satıldığını biliyorum. Çimenlerin üstünde bir yerde ejderhalarının doğduğunu biliyorum, Daenerys de onlarla birlikte doğdu. Onun gururlu bir kız olduğunu biliyorum. Nasıl olmasın? Gururdan başka neyi vardı? Güçlü olduğunu biliyorum. Eğer Daenerys zayıf olsaydı, Viserys’le birlikte kaybolur giderdi. Amansız olduğunu biliyorum. Astapor, Yunkai ve Meereen bunun kanıtı. O, çim denizini ve kızıl toprakları geçti. Suikastlerden, komplolardan ve büyülerden kurtuldu. Bir ağabeyin, bir kocanın ve bir erkek evladın yasını tuttu. Köle şehirlerini sandaletli narin ayaklarının altında ezip toza çevirdi. Şimdi, sen elinde bir dilenci kâsesiyle ortaya çıkıp, ‘İyi günler halacığım. Ben yeğenin Aegon’ım, ölümden geri döndüm. Bütün hayatım boyunca bir sırıklı teknenin üstünde yaşadım ama artık saçlarımdaki mavi boyayı çıkardım ve bir ejderha istiyorum... ah, bir de, Demir Taht üstünde senden daha iyi bir iddiam olduğunu söylemiş miydim?’ dediğinde, kraliçe ne tepki verecek sence?”

Aegon’ın ağzı öfkeyle çarpıldı. “Halama bir dilenci olarak gitmeyeceğim. Ona bir orduyla birlikte, bir akraba olarak gideceğim.”

“Küçük bir ordu.” İşte, bu onu iyice sinirlendirdi. Cüce, kendini Joffrey’yi düşünmekten alıkoyamadı. *Prensleri kızdırmakla ilgili bir istidadım var.* “Kraliçe Daenerys büyük bir orduya sahip ve senin bununla hiç ilgin yok.” Tyrion arbaletlerini hareket ettirdi.

“Ne istersen söyle. O benim karım olacak, Lord Connington bu meseleyle ilgilenecek. Ona kendi kanımmış gibi güveniyorum.”

“Belki de benim yerime sen soytarı olmalısın. Kimseye güvenme prensim. Ne zincirsiz üstadına, ne sahte babana, ne cesur Ördek’e, ne tatlı Lemore’a ne de seni bir bakladan büyüten diğer iyi dostlarına. Hepsinden öte şu peynir tüccarına, Örümcek’e ya da evlenmek niyetinde olduğun ejderha kraliçesine güvenme. Bunca güvensizlik mideni ekşitecek ve geceleri uyumanı engelleyecek, bu doğru ama hiç bitmeyen uzun bir uykuya dalmaktan iyidir.” Cüce, siyah ejderhasını, dağ sırasının karşı tarafına itti. “Ama ben ne bilirim ki? Sahte baban büyük bir lord. Bense çarpık ve küçük bir maymun adamım. Yine de, ben her şeyi daha farklı bir şekilde yapardım.”

Bu sözler delikanlının ilgisini çekti. “Nasıl farklı?”

“Senin yerinde olsaydım batı yerine doğuya giderdim. Dorne’da karaya çıkar ve sancaklarımı yükseltirdim. Yedi Krallık fetih için bir daha asla bu kadar hazır olmayacak. Demir Taht’ta bir çocuk oturuyor. Kuzey karışık, nehir toprakları perişan, Fırtına Burnu ve Ejderha Kayası bir asinin elinde. Kış geldiğinde diyar açlıktan kırılacak. Ve bütün bunlarla uğraşmak için geriye kim kalıyor? Yedi Krallık’ı yöneten çocuğu kim yönetiyor? Ah, benim tatlı ablam. Başka kimse yok. Ağabeyim Jaime gücün değil mücadelenin peşinde koşar, yönetimle ilgili bütün fırsatlardan kaçar. Amcam Kevan, biri onu zorla vazifelendirirse iyi bir vekil olur ama görevi almak için uğraşmaz. Tanrılar onu iyi bir takipçi olması için şekillendirmiş, bir hükmeden olması için değil.” *Pekâlâ, tanrılar ve lord babam.* “Mace Tyrell kraliyet asasını seve seve tutar ama benim akrabalarım kenara çekilip asayı ona vermez. Ve Stannis’ten herkes nefret eder. Geriye kim kaldı? Ah, sadece Cersei.

Batıdiyar parçalandı, kanıyor. Hiç şüphem yok ki tatlı ablam şu anda bile yaraları sarıyor... tuzla. Cersei, Kral Maegor kadar şefkatlidir, Değersiz Aegon kadar diğerkâmdır, Deli Aerys kadar bilgedir. Hiçbir hakareti unutmaz; gerçek ya da hayali olsun. Namertlik, ihtilaf ve muhalefet için önlemler alır. Haristir. Güç, unvan ve aşkla ilgili haristir. Tommen’ın hâkimiyeti, lord babamın dikkatle kurduğu ittifaklar tarafından destekleniyor ama Cersei çok yakında onları yok

edecek, herkesi yok edecek. Karaya çık ve sancaklarını yükselt; insanlar akın akın senin davana katılacak. Büyük ve küçük lordlar, sıradan insanlar. Lâkin çok uzun bekleme prensim. Bu an sonsuza dek sürmeyecek. Seni şimdi yukarı kaldıran dalga, yakında geri çekilecek. Ablam düşmeden ve daha ehil biri onun yerine geçmeden önce Batıdiyar'da ol."

"Fakat" dedi Prens Aegon, "Daenerys ve ejderhalar olmadan kazanmayı nasıl umabiliriz?"

"Kazanmana *gerek yok,"* dedi Tyrion. "Bütün yapman gereken; sancaklarını kaldırmak, destekçilerini toplamak ve Daenerys kuvvetini senin kuvvetine katmak için gelene kadar beklemek." "Onun beni kabul etmeyebileceğim söyledin."

"Belki de mübalağa ettim. Gidip seninle evlenmesi için ona yalvardığında sana acıyabilir." Cüce omuz silkti. "Tahtını bir kadının hevesine bağlı olarak riske atmak ister misin? Ama Batıdiyar'a gittiğinde... ah, işte o zaman bir dilenci değil bir asi olacaksın. Cesur, pervasız, Targaryen Hanedam'nın gerçek evladı. Fatih Aegon'ın ayak izlerini takip eden bir *ejderha.*

Sana söyledim, küçük kraliçemizi tanıyorum. Bırak da ağabeyi Rhaegar'ın ölü oğlunun hâlâ yaşadığını duysun. Bu cesur çocuğun, atalarının ejderhalı sancağını Batıdiyar'da tekrar yükselttiğini, babasının intikamını almak ve Demir Taht'ı Targaryen Hanedanı'na iade etmek için dört yanı düşmanlarla çevriliyken umutsuzca mücadele ettiğini duysun... ve uçarak yanma gelsin, rüzgârın ve suyun onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde. Sen, kraliçenin soyunun son erkeğisin. Ve şu Ejderhaların Anası, şu Zincir Kıran... o her şeyden öte bir *kurtarıcı.* Yabancı insanları zincirlere terk etmek yerine köle şehirlerini kanla boğan bir kız, öz ağabeyinin oğlunu tehlike içinde yalnız bırakmaz. Daenerys, Batıdiyar'a gelip seninle ilk kez karşılaştığında, siz eşit insanlar olarak tanışacaksınız, erkek ve kadın olarak, kraliçe ve dilenci olarak değil. Bu durumda Daenerys'in seni sevmekten başka bir şansı olacak mı, sorarım sana?" Tyrion gülümseyerek ejderhasını aldı ve oyun tahtasının karşı tarafına uçurdu. "Umarım Majesteleri beni bağışlar. Kralın kapana kısıldı. Dört hamlede ölüm."

Prens oyun tahtasına bakakaldı. "Ejderham..."

"...seni kurtaramayacak kadar uzakta. Onu savaş meydanının merkezine getirmeliydin."

"Ama sen dedin ki..."

"Yalan söyledim. *Kimseye* güvenme. Ve ejderhanı yakınlarda tut."

Genç Griff ayağa kalktı ve oyun tahtasını tekmeledi. *Cyvasse* taşları *Utangaç Bakire'*nin güvertesinde zıplayıp yuvarlanarak dört bir yana dağıldı.

“Topla şunları,” diye emretti delikanlı.

Neticede, pekâlâ bir Targaryen olabilir. “Eğer Majesteleri memnun olacaksa.” Tyrion ellerinin ve dizlerinin üstünde doğrulup güvertede emeklemeye başladı, taşları topladı.

Yandry ve Ysilla *Utangaç Bakire*’ye döndüğünde akşam olmak üzereydi. Karı kocanın arkasında el arabası iten bir hamal yürüyordu. Araba erzakla doluydu: Tuz, un, taze tereyağı, ketene sarılmış jambon dilimleri, portakal, elma ve armut çuvalları. Yandry’nin omzunda bir fıçı şarap vardı. Ysilla omzunda bir turna balığı taşıyordu. Balık, Tyrion kadar büyüktü.

Ysilla, iskele tahtasının ucundaki cüceyi gördüğünde öyle ani bir şekilde durdu ki Yandry kadına çarptı, turna balığı neredeyse nehre geri dönüyordu. Ysilla, Tyrion’a baktı ve üç parmağıyla tuhaf bir bıçaklama hareketi yaptı. Şeytanı uzaklaştırmak için bir işaret. “Balığı taşımana yardım edeyim,” dedi Tyrion, Ördek’e.

“Hayır,” diye bağırdı Ysilla. “Uzak dur. Kendi yiyeceğinden başka hiçbir yiyeceğe dokunma.”

Cüce, ellerini havaya kaldırdı. “Nasıl emredersen.”

Yandry şarap fıçısını sıraya bıraktı. “Griff nerede?” diye sordu Haldon’a.

“Uyuyor.”

“Öyleyse onu kaldır. Duyması gereken havadisler getirdik. Selhorys’teki her dilde kraliçenin adı var. Onun hâlâ Meereen’de olduğunu söylüyorlar. Dört bir yanı sarılmış. Eğer pazardaki konuşmalara inanacak olursak, Eski Volantis yakın zamanda ona karşı savaşa girecekmiş.”

Haldon dudaklarını büzüştürdü. “Balık satıcılarının dedikodularına güvenilmez. Yine de, Griff bunları duymak isteyecektir. Nasıl olduğunu bilirsin.” YarıÜstat güvertenin altına indi.

Kız batıya gitmek için yola çıkmadı. Kraliçenin iyi sebepleri vardı şüphesiz. Meereen ile Yunkai arasında, beş yüz fersah boyunca çöller, dağlar, bataklıklar, harabeler ve kötü şöhretiyle Mantarys uzanıyordu. *Oraya canavarların şehri diyorlar. Ama Daenerys karadan giderse, yiyecek ve su için Mantarys’ten başka nereye dönebilir*? *Deniz daha hızlı olur ama Daenerys’in gemileri yoksa...*

Griff güverteye çıktığında turna balığı maltızın üstünde cızırdıyordu, Ysilla balığa limon sıkıyordu. Paralı asker; örgü zırhını, kurt derisi pelerinini, yumuşak deri eldivenlerini ve koyu renk yün pantolonunu giymişti. Tyrion’ı uyanık gördüğüne şaşırdıysa bile, her zamanki sert bakışının ötesinde bir tepki göstermedi. Yandry’yi dümen yekesinin yanına çekti. İki adam orada, cücenin duyamayacağı kadar alçak seslerle konuştular.

Sonunda Griff, Haldon'ı çağırdı. "Bu dedikoduların ne kadar gerçek olduğunu bilmek zorundayız. Karaya çık ve öğrenebildiğin her şeyi öğren. Eğer onu bulabilirsen, Qavo bilir. Nehir Adamı'nı ve Boyalı Kaplumbağa'yı dene. Qavo'nun takıldığı diğer yerleri biliyorsun."

"Evet. Cüceyi de götüreceğim. Dört kulak, iki kulaktan fazla şey duyar. Ve Qavo'nun *cyvasse* konusunda nasıl olduğunu bilirsin."

"Nasıl istersen. Güneş doğmadan önce geri dönmüş ol. Eğer herhangi bir sebeple gecikirsen, Altın Mürettebat'a git."

Bir lord gibi konuştu. Tyrion bu düşünceyi kendine sakladı. Haldon başlıklı bir pelerin giydi. Tyrion ev yapımı soytarı kıyafetini kahverengili ve grili bir takımla değiştirdi. Griff, cüceye ve yarı üstada Illyrio'nun sandıklarından birer gümüş kesesi verdi. "Dilleri gevşetmek için."

Tyrion ve Haldon nehir kıyısında yürürken akşam karanlığı gece karanlığına dönüşüyordu. Kıyıdaki bazı gemiler terk edilmiş görünüyordu, iskele tahtaları yukarı çekilmişti. Diğer gemiler,

Tyrion ve Haldon'a şüpheli bakışlar atan silahlı adamlarla doluydu. Kasaba duvarlarının altındaki ahırların kapısında parşömen fenerler yakılmıştı, parke taşlı yola renkli ışık havuzları düşüyordu. Tyrion, Haldon'ın yüzünün yeşile, sonra kırmızıya ve sonra mora dönüşmesini izledi. Yabancı dillerin yarattığı kakafoninin altında, yukarıdan bir yerden gelen tuhaf müziği duydu; davulların eşlik ettiği yüksek ve tiz flüt sesi. Bir köpek de havlıyordu.

Ve fahişeler sokaktaydı. Nehir ya da deniz; liman, limandı ve denizcilerin olduğu her yerde fahişeler de olurdu. *Babamın kastettiği şey bu muydu? Fahişelerin gitti yer bu mu, deniz mi?*

Lannis Limanı'nın ve Kral Toprakları'nın fahişeleri özgür kadınlardı. Selhorys'teki fahişeler köleydi. Sağ gözlerinin altındaki gözyaşı dövmeleri, esaretlerinin işaretiydi. *Hepsi de günah kadar yaşlı ve günahtan iki kat çirkin.* Bu kadınlar, bir erkeğin zamparalıktan vazgeçmesini sağlayabilirdi. Tyrion yürürken fahişelerin ona baktığını hissediyordu. Kadınların fısıldaştığım ve ağızlarını elleriyle kapatarak gülüştüğünü duyuyordu. *Sanırsın ki daha önce cüce görmemişler.*

Volantisli bir mızrakçı birliği nehir kapısında nöbet tutuyordu. Adamların zırhlı eldivenlerinden çıkan çelik pençelerden meşale ışığı yansıyordu. Mızrakçıların miğferleri, kaplan maskeleriydi. Maskelerin altındaki yüzlerin yanaklarına, yeşil çizgilerden dövmeler yapılmıştı. Volantis'in köle askerleri bu kaplan çizgileriyle gurur duyardı. Tyrion bunu biliyordu. Özgürlük hasreti çekiyorlar mı? diye merak etti. Şu çocuk kraliçe onlara özgürlük bağışlasa ne

yaparlar? *Eğer kaplan olamazlarsa ne olurlar? Eğer aslan değilsem ben neyim?*

Kaplanlardan biri cüceyi gördü ve diğerlerini güldüren bir şey söyledi. Tyrion ve Haldon kapıya vardığında, kaplan, pençeli eldivenini çıkardı ve tek kolunu cücenin boynuna sardı, cücenin kafasını sertçe ovuşturmaya başladı. Tyrion karşı koyamayacak kadar şaşkındı. Her şey bir kalp atışı zaman içinde bitti. "Bunu yapması için bir sebep var mıydı?" diye sordu Tyrion, YarıUstat Haldon'a.

Haldon, muhafızla onun dilinde konuştuktan sonra, "Bir cücenin başını ovmanın iyi şans getirdiğini söylüyor," dedi.

Tyrion kendini zorlayarak muhafıza gülümsedi. "Ona de ki, bir cücenin aletini emmek daha iyi şans getirir."

"Demesem daha iyi. Kaplanların keskin dişleri olduğu bilinir." Başka bir muhafız, elindeki meşaleyi sabırsızca sallayarak Tyrion ile Haldon'ı kapıdan geçirdi. Selhorys'e ilk önce YarıÜstat Haldon girdi, Tyrion ihtiyatlı adımlarla onu takip etti.

Önlerinde kare şekilli muazzam bir meydan belirdi. Meydan bu saatte bile kalabalık, gürültülü ve aydınlıktı. Hanların ve zevk evlerinin kapılarının üzerindeki demir zincirlerden fenerler sarkıyordu ama kapıların iç tarafındaki fenerler parşömenden değil renkli camlardan yapılmıştı. Sağ tarafta, kırmızı taşlardan inşa edilmiş bir tapınağın önünde bir gece ateşi yanıyordu. Tapınağın balkonunda kırmızı giysili bir rahip vardı, ateşin başında toplanan küçük kalabalığa nutuk veriyordu. Başka bir yerde, bir hanın önünde oturan yolcular *cyvasse* oynuyordu. Sarhoş askerler, genelev olduğu anlaşılan bir binaya girip çıkıyorlardı. Kadının biri, bir ahırın önünde katırını dövüyordu. Tyrion ve Haldon'ın yanından, beyaz renkli cüce bir fil tarafından çekilen iki el arabası geçti. *Burası başka bir dünya,* düşündü Tyrion, *ama benim bildiğim dünyadan çok farklı değil.*

Aşırı süslü bir zırh giyen ve aynı şekilde süslenmiş bir savaş atının sırtında oturan başsız bir adamın beyaz mermerden yapılmış heykeli meydana hükmediyordu. "Bu kim olabilir?" diye merak etti Tyrion.

"Troyka Horrono. Kan Asrı'ndan bir kahraman. Kırk yıl boyunca her yıl troyka seçildi, sonunda seçimlerden bıktı ve kendini ömür boyu troyka ilan etti. Volantisliler bundan hoşlanmadı. Horrono kısa zaman sonra öldürüldü. İki filin arasına bağlandı ve ikiye bölündü."

"Heykelin kafası yok."

"Horrono bir kaplandı. Filler iktidara gelince, fillerin takipçileri bir platformun üstüne çıktılar, bütün savaşların ve ölümlerin sorumlusu olarak

gördükleri heykellerin kafalarını devirdiler.” Haldon omuzlarını silkti. “O başka bir zamandı. Gel. Şu rahibin neden bahsettiğini anlasak iyi olur. Daenerys ismini duyduğuma dair yemin edebilirim.”

Meydanın karşısında giderek büyüyen kalabalığa karıştılar. Her yanında kendinden uzun yerliler olan cüce, adamların popolarından başka bir şey görmekte epey zorlanıyordu. Rahibin söylediği bütün kelimeleri duyabiliyordu ama kelimeleri anladığını iddia edemezdi. Ortak Dil’i kullanarak, “Ne söylediğini anlıyor musun?” diye sordu Haldon’a.

“Kulağımda kaval çalan bir cüce olmasaydı, anlayabilirdim.” “Ben *kaval çalmam.”* Tyrion, kollarını göğsünde birleştirip arkasına baktı, rahibi dinlemek için duran adamların ve kadınların yüzlerini inceledi. Baktığı her yerde dövmeler gördü. *Köleler. Beş kişiden dördü köle.*

“Rahip, Volantisliler’i savaşa çağırıyor,” dedi YarıÜstat. “Lâkin doğrunun tarafında olmalarını istiyor, Işık Tanrısının tarafında. Güneşi ve yıldızları yaratan, karanlığa karşı ebedi bir savaş sürdüren R’hllor’un yanında. Nyessos ve Malaquo ışıktan yüz çevirdiler, diyor. Onların kalpleri doğudan gelen harpiyalarla karardı, diyor...”

“Ejderhalar. Bu kelimeyi anladım. *Ejderhalar* dedi.”

“Evet. Ejderhalar onu zafere taşımak için geldi.”

“Onu? Daenerys mi?”

Haldon başıyla onayladı. “Benerro, Volantis’ten haber gönderdi. Onun gelişi, kadim bir kehanetin gerçekleşmesi demek. O, dünyayı yeniden yaratmak için duman ve tuzdan doğdu. O, Azor Ahai’nin yeniden vücut bulmuş hâli. Onun karanlığa karşı kazanacağı zafer asla bitmeyen bir yaz getirecek... ölüm bizzat diz çökecek ve kraliçe için savaşanlar yeniden doğacak...”

“Ben yine bu bedenin içinde doğmak zorunda mıyım?” diye sordu Tyrion. Kalabalık artıyordu. Tyrion insanların baskısını hissedebiliyordu. “Benerro kim?”

Haldon tek kaşını kaldırdı. “Volantis’teki kırmızı tapınağın Yüksek Rahip’i. Gerçeğin Alevi, İrfanın Işığı, Işık Tanrısının Baş Hizmetkârı, R’hllor’un Kölesi.”

Tyrion’ın tanıdığı tek kırmızı rahip, Myrli Thoros’tu. Şişman, güleryüzlü, Robert’ın sarayında aylak aylak dolaşıp kralın en güzel şaraplarını içen ve meydan dövüşlerinde kılıcım ateşe veren, şarap lekeli gürültücü adam. “Bana şişman, yoz ve müstehzi rahipler ver,” dedi Tyrion. “Yumuşak minderlerde oturmayı, şekerleme yemeyi ve küçükoğlanları kandırmayı seven rahipler ver. Sorun çıkaran tanrılara inananlar, onlar.”

“Bu sorunu kendi lehimize kullanabiliriz. Cevapları nerede bulabileceğimizi

biliyorum.” Haldon, Tyrion’ı başsız kahramanın önünden geçirdi ve cephesi meydana bakan taş bir hana götürdü. Hanın kapısının üzerinde, parlak renklere boyanmış devasa bir kaplumbağa kabuğu asılıydı, içeride, uzak yıldızlar misali yüzlerce kırmızı mum yanıyordu. Havada kızarmış et ve baharat kokusu vardı. Yanağında kaplumbağa dövmesi olan bir köle kız, kadehleri yeşil şarapla dolduruyordu.

Haldon kapı girişinde duraksadı. “İşte. Şu ikisi.”

Duvar nişindeki iki adam oymalı bir *cyvasse* masanın üstüne eğilmişti, kırmızı mumun ışığında gözlerini kısarak oyun taşlarına bakıyorlardı. Adamlardan biri zayıf ve solgundu, incelmiş siyah saçları ve sivri bir burnu vardı. Diğer adam geniş omuzlu ve göbekliydi, burgulu lüleleri ensesine kadar iniyordu, ikisi de başlarını oyundan kaldırıp Tyrion ve Haldon’a bakmaya tenezzül etmedi. Haldon adamların arasına bir sandalye çekti ve “Benim cücem, ikinizin toplamından daha iyi *cyvasse* oynar,” dedi.

İri olan adam, gözlerini kaldırdı ve davetsiz misafirlere tiksintiyle baktı, sonra Eski Volantis Dili’nde bir şeyler söyledi, Tyrion’ın takip edemeyeceği kadar hızlı konuşmuştu. Zayıf olan sandalyesine yaslandı. “Cüce satılık mı?” diye sordu Batıdiyar’ın Ortak Dili’nde. “Troykanın ucube koleksiyonuna *cyvasse* oynayan bir cüce lazım.”

“Yollo köle değil.”

‘Yazık.” Zayıf adam, oniksten oyulmuş filinin yerini değiştirdi.

Cyvasse masasının karşısında, kaymaktaşından oyulmuş bir ordunun arkasında duran adam, hoşnutsuz bir ifadeyle dudaklarını büzdü. Koşum atını hareket ettirdi.

“Hata,” dedi Tyrion. O da rolünü oynayacaktı.

“Aynen öyle,” dedi zayıf adam. Kendi koşum atıyla cevap verdi. Hızlı hareketler birbirini takip etti ve sonunda zayıf adam gülümseyip, “Ölüm, dostum,” dedi.

İri adam öfkeyle oyun tahtasına baktı, sonra ayağa kalktı ve kendi dilinde bir şeyler homurdandı. Rakibi güldü. “Gel bakalım. Cüce bu kadar kötü oynuyor olamaz.” Tyrion’a boş sandalyeyi gösterdi. “Sıra sende küçük adam. Gümüşünü masaya koy ve ne kadar iyi oynadığını görelim.”

Hangi oyunu? diye sorabilirdi Tyrion. Sandalyeye tırmandı. “Midem doluyken ve elimde bir kupa şarap varken daha iyi oynarım.” Zayıf adam nazik bir şekilde döndü ve onlara yiyecek içecek getirmesi için köle kıza seslendi.

“Soylu Qavo Nogarys, Selhorys’te gümrük memurudur,” dedi Haldon. “Onu *cyvasse*'de bir kez bile yenemedim.”

Tyrion anladı. “Belki ben daha şanslı olurum.” Kesesini açtı ve gümüş sikkeleri oyun tahtasının yanma yığdı, bir gümüşün üstüne diğerini koydu, ta ki Qavo gülümseyene kadar.

Onlar taşları *cyvasse* masasına dizerken, “Nehrin aşağısından ne haberler var?” diye sordu Haldon. “Savaş çıkacak mı?”

Qavo omuzlarım silkti. “Yunkaili adamlar çıkmasını istiyor. Kendilerine Bilge Ustalar diyorlar. Ne kadar bilge olduklarını bilemem ama kurnazlık açısından sıkıntıları yok. Adamların elçisi, altınla ve değerli taşlarla dolu sandıklar ve iki yüz köle getirmiş; hazzın yedi makamında eğitilmiş genç kızlar ve pürüzsüz tenli oğlanlar. Elçinin ziyafetlerinin unutulmaz, rüşvetlerinin bol olduğunu duydum.”

“Yunkaili adamlar troykanızı satın mı aldı?”

“Sadece Nyessos’u.” Qavo, oyun tahtasının ortasındaki panoyu kaldırdı ve Tyrion’ın ordusunun dizilişini inceledi. “Malaquo yaşlı ve dişsiz olabilir ama hâlâ bir kaplan. Ve Doniphos tekrar troyka seçilmeyecek. Şehir savaşa susadı.”

“Neden?” diye sordu Tyrion. “Meereen denizin karşısında, fersahlarca uzakta. Şu küçük, tatlı, çocuk kraliçe Eski Volantis’i nasıl gücendirdi?”

“Tatlı mı?” Qavo güldü. “Eğer Köle Körfezi’nden gelen hikâyelerin yarısı doğruysa, o çocuk bir canavar. Onda kan susuzluğu olduğunu söylüyorlar. Onun aleyhinde konuşanları ağır ağır ölsünler diye kazığa geçiriyormuş. Ejderhalarını yeni doğan bebeklerin etiyle besleyen bir büyücüymüş. Tanrılarla alay eden, ateşkeşleri bozan, elçileri tehdit eden, ona sadakatle hizmet edenlere sırt çeviren bir yemin bozanmış. Şehveti doymak bilmiyormuş; erkeklerle, kadınlarla, hadımlarla, hatta köpeklerle ve çocuklarla yatıyormuş. Onu tatmin edemeyen âşıkların başına kötü şeyler geliyormuş. Erkeklerin ruhlarını köle olarak almak için onlara kendi bedenini veriyormuş.”

Ah, güzel, diye düşündü Tyrion. *Eğer bedenini bana verecekse ruhumu dilediği gibi alabilir. Gerçi ruhum küçük ve kavruk ama olsun.*

“Söylüyorlar,” dedi Haldon. “Bunları söyleyenler, onun Astapor ve Meereen’den kovduğu köle tacirleri. Söylenen her şey iftira.”

“En iyi iftiralar, gerçeklerle tatlandırılır,” dedi Qavo. “Lâkin kızın asıl günahı inkâr edilemez. Bu kibirli çocuk, köle ticaretini yok etmeyi kendine iş edindi ama bu ticaret hiçbir zaman Köle Körfezi’yle sınırlı değildi. Köle ticareti, bütün dünyaya uzanan deniz ticaretinin bir parçasıydı ve ejderha kraliçesi suları bulandırdı. Kara Duvarlar’ın ardında, kadim kanın lordları, uzun bıçaklarını bileyen mutfak kölelerini dinlerken uyku uyuyamıyor. Köleler sebzelerimizi yetiştirirler, sokaklarımızı temizlerler, gençlerimizi eğitirler. Onlar duvarlarımızı

korurlar, kadırgalarımızın küreklerini çekerler, mücadelelerimizde dövüşürler. Ve şimdi doğuya baktıklarında, uzakta pırıldayan şu genç kraliçeyi görüyorlar, şu *zincir kıranı*. Eski Kan buna tahammül edemez. Yoksul insanlar da kraliçeden nefret ediyor. En sefil dilencinin konumu bile bir köleninkinden daha yüksektir. Şu ejderha kraliçesi, bu teselliyi dilencinin elinden alacak."

Tyrion mızrakçılarını ilerletti. Qavo hafif atıyla cevap verdi. Tyrion arbaletçilerini bir kare yukarı çıkardı, "Dışarıdaki kırmızı rahip, Volantis'in gümüş kraliçe için savaşması gerektiğini düşünüyor gibiydi, kraliçeye karşı değil," dedi.

"Kırmızı rahipler dillerini tutsalar iyi ederler," dedi Qavo Nogarys. "Onların takipçileriyle diğer tanrılara ibadet edenler arasında hâlihazırda bir kavga var. Benerro'nun gevezelikleri, Benerro'nun üstüne korkunç bir gazap çekmekten başka bir işe yaramayacak."

"Ne gevezeliği?" diye sordu cüce.

Volantisli adam elini salladı. "Volantis'te, binlerce köle ve azatlı köle, Benerro'nun kanayan yıldızlardan ve dünyayı temizleyecek alevli bir kılıçtan bahsedişini dinlemek için her gece tapmak meydanında toplanıyor. Benerro, troykanın gümüş kraliçeye karşı silahlanması hâlinde Volantis'in mutlaka yanacağını söylüyor." "Ben bile böyle bir kehanette bulunabilirim. Ah, yemeğimiz geldi."

Yemek, dilimlenmiş soğan yatağında servis edilen kızarmış keçi etiydi. Et baharatlı ve aramalıydı. Dışı alazlanmış, içi kırmızı ve sulu bırakılmıştı. O kadar sıcaktı ki Tyrion'ın parmaklarım yaktı ama o kadar lezzetliydi ki Tyrion bir parça daha almak için uzandı. Lokmasını yeşil Volantis likörüyle yuttu, uzun zamandır şaraba bu kadar yakın bir şey içmemişti. Ejderhasını yukarı kaldırarak, "Çok güzel," dedi. Qavo'nun fillerinden birini oyun dışı bırakırken, "Oyundaki en güçlü taş ejderhadır," diye duyurdu. "Ve Daenerys Targaryen'ın üç ejderhası var."

"Uç," dedi Qavo, "dokuz bin düşmana karşı. Sarı Şehir'den gelen tek elçi Grazdan mo Eraz değildi. Bilge Ustalar Meereen'e karşı ayaklandığında, Yeni Ghis'in lejyonları da onların yanında dövüşecek. Toloslular. Elyrialılar. Hatta Dothraklılar." "Kapılarınızın dışında Dothraklılar var," dedi Haldon.

"Khal Pono." Qavo umursamaz bir tavırla elini salladı. "At efendileri gelir, onlara hediyeler veririz, at efendileri gider." Mancığını tekrar hareket ettirdi. Elini Tyrion'ın kaymaktaşı ejderhasının etrafında kapattı ve onu oyun dışı bıraktı.

Gerisi katliamdı ama cüce on iki hamle daha dayandı. Gümüş yığınını

avuçlarken, “Acı gözyaşları dökmenin zamanıdır,” dedi Qavo. “Bir oyun daha?”

“Gerek yok,” dedi Haldon. “Cücem tevazu konusunda iyi bir ders aldı. Teknemize dönsek iyi olacak sanırım.”

Meydandaki gece ateşi hâlâ yanıyordu ama rahip gitmişti ve kalabalık kaybolmuştu. Genelevin camlarında mum ışıkları pırıldıyordu. İçeriden bir kadın kahkahası geldi. “Gece yeni başlıyor,” dedi Tyrion. “Qavo bize her şeyi anlatmamış olabilir. Ve fahişeler, hizmet verdikleri adamlardan çok şey duyarlar.”

“Bir kadına bu kadar çok mu ihtiyacın var Yollo?”

“Parmaklarından başka bir âşığa sahip olmamak insanı bezdiriyor.” *Fahişelerin gittiği yer Selhorys olabilir. Tysha şu anda içeride olabilir, yanağında bir gözyaşı dövmesiyle.* “Az kalsın boğuluyordum. Bir erkek, böyle bir şey yaşadıktan sonra bir kadına ihtiyaç duyar. Ayrıca, aletimin taşa dönüşmediğinden emin olmalıyım.”

YarıÜstat güldü. “Seni kapının yanındaki tavernada bekleyeceğim. Fazla uzatmak

“Ah, bu konuda endişelenme. Çoğu kadın, benimle olan işini çabucak bitirmeyi tercih eder.”

Genelev, cücenin Lannis Limanı’nda ya da Kral Topraklarında sıkça gittiği genelevlere kıyasla mütevazı bir yerdi. Mülk sahibi Volantis dilinden başka bir dil konuşamıyordu ama gümüşün şıngırtısını yeterince iyi anladı ve Tyrion’ı kemerli bir yoldan geçirip tütsü kokulu bir odaya götürdü. Odada, canı sıkılmış dört yatak kölesi, çıplaklığın türlü hâlleri içinde tembellik ediyordu. Şu ikisi, en az kırkıncı isim günlerinin gelip gidişini görmüşler, diye tahmin etti Tyrion. En gençleri on beş ya da on altı yaşındaydı. Kadınların hiçbiri, rıhtımlarda çalışan fahişeler kadar çirkin değildi ama güzel de sayılmazlardı. Biri açıkça hamileydi. Diğeri sadece şişmandı ve göğüs uçlarında demir halkalar vardı. Dört kadının yanaklarına da gözyaşı dövmesi yapılmıştı.

“Batıdiyar dilini konuşan bir kızın var mı?” diye sordu Tyrion. Mülk sahibi gözlerini kıstı, söylenenleri anlamamıştı. Tyrion aynı soruyu Yüksek Valyria Dili’nde tekrar sordu. Bu sefer, mülk sahibi bir iki kelimeyi kavradı ve Volantis diliyle cevap verdi. Tyrion’ın adamın cevabından çıkarabildiği tek şey, “gün batımı kızı”ydı. Bunun, Gün Batımı Krallıklarından bir kız, anlamına geldiğini düşündü.

Evde bu türden bir tek kız mevcuttu ve o Tysha değildi. Kızın çilli yanakları ve kızıl bukleleri vardı, bunlar çilli göğüslerin ve kızıl bacak arası tüylerinin habercisiydi. “İşe yarar,” dedi Tyrion. “Bir sürahi şarap da istiyorum. Kırmızı

şarapla kırmızı et.” Fahişe, tiksinti dolu gözleriyle Tyrion’ın burunsuz suratına bakıyordu. “Seni rahatsız mı ettim tatlım? Ben rahatsız edici bir yaratığım. Ölü ve çürümüş olmasaydı, babam da aynı şeyi memnuniyetle söylerdi.”

Kız, Batıdiyarlı görünüyordu fakat Ortak Dil’den tek kelime konuşamıyordu. *Belki de küçükken bir köle taciri tarafından kaçırıldı.* Kızın yatak odası küçüktü ama yerde Myr halısı vardı ve yatak, saman yerine kuş tüyüyle doldurulmuştu. *Daha kötülerini de gördüm.* Kızdan bir kadeh şarap alırken, “Bana adını söyler misin?” diye sordu Tyrion. “Hayır mı?” Şarap sertti, ekşiydi ve tercüme gerektirmiyordu. “Tyrion elinin tersiyle ağzını sildi. “Daha önce bir canavarla yattın mı? Şimdi de herhangi bir zaman kadar iyi. Kıyafetlerini çıkar ve sırtüstü yat, eğer memnun olacaksan. Ya da olmayacaksan.”

Kız anlamamıştı. Tyrion kızın elindeki şarap sürahisini aldı ve kızın eteğini yukarı sıyırdı. Fahişe bu hareketten sonra ondan ne beklendiği anladı ama çok istekli bir yatak arkadaşı olmadığını kanıtladı. Tyrion o kadar uzun zamandır kadınsızdı ki üçüncü darbede kızın içine boşaldı.

Rahatlamıştan çok utanmış bir hâlde yatağın diğer tarafına yuvarlandı. *Nasıl da sefil bir yaratığa dönüşmüşüm.* Tohumlarının yatağa damlamasını seyrederken, “Tysha isimli bir kadın tanıyor musun?” diye sordu Tyrion. Fahişe cevap vermedi. “Fahişelerin nereye gittiğini biliyor musun?” Kız buna da cevap vermedi. Sırtında, çapraz çizgiler hâlinde kabarık yara dokuları vardı. *Bu kız hemen hemen ölü. Az önce bir cesedi düzdüm. Gözleri bile ölü görünüyor. Benden tiksinmeye bile mecali yok.*

Tyrion’ın şaraba ihtiyacı vardı. Bol şaraba. Sürahiyi iki eliyle birden kaldırdı ve dudaklarına götürdü. Sıvı kıpkırmızı aktı. Boğazına. Çenesine. Tyrion’ın sakallarından damladı ve kuş tüyü yatağı ıslattı. Mum ışığında, Joffrey’yi zehirleyen şarap kadar koyu görünüyordu. İçki tükendiğinde, Tyrion sürahiyi kenara bıraktı, yerde yarı yuvarlanıp yarı sendeleyerek bir lazımlık aradı. Bulamadı. Midesi kalktı. Tyrion kendini yerde buldu, halının üstüne kusuyordu, yalanlar kadar teselli edici olan o fevkalade Myr halısının üstüne.

Fahişe dehşet içinde feryat etti. *Bunun için onu suçlayacaklar,* diye fark etti Tyrion, utandı. “Kafamı kes ve Kral Toprakları’na gönder,” dedi. “Ablam seni bir leydiye dönüştürür, bundan sonra kimse seni kırbaçlayamaz.” Kız bunları da anlamadı. Tyrion fa

İlişenin bacaklarını açtı, arada emekledi ve kıza tekrar sahip oldu. *Bu kadarını anlıyor en azından.*

Hem şarap tükenmişti, hem de Tyrion. Kızın kıyafetlerini yerden aldı ve

kapıya fırlattı. Kız, bu hareketin anlamını hemen kavradı, koşarak kaçtı, Tyrion'ı karanlığın içinde tek başına bıraktı. Tyrion kuş tüyü yatağa gömüldü. Çok sarhoşum. Gözlerini kapatmaya cesaret edemedi, uyuyakalmaktan korkuyordu. Hüzünler rüya perdesinin arkasında onu bekliyordu. Sonsuza kadar çıkan dik, kaygan, tehlikeli basamaklar. Yukarıda bir yerde Kefenli Lord. *Kefenli Lord'la tanışmak istemiyorum.* Tyrion tekrar kıyafetlerinin içine girdi ve merdiveni aradı. *Griff derimi yüzecek. Neden olmasın*? *Eğer derisinin yüzülmesini hak eden bir cüce varsa, o da benim.*

Basamakların yarısını indiğinde dengesini kaybetti. Her nasılsa, yuvarlanışa elleriyle engel olmayı ve hareketi bir parendeye çevirmeyi başardı. Basamakların başına indiğinde, aşağıdaki odada bulunan fahişeler şaşkınlıkla yukarı baktı. Tyrion ayağa sıçradı ve kadınları bir reveransla selamladı. "Sarhoşken daha kıvrak oluyorum." Mülk sahibine döndü. "Korkarım ki halınızı mahvettim. Kızı suçlamayın. Ödememe izin verin." Kesesinden bir avuç gümüş çıkardı ve adama fırlattı.

"İblis," dedi arkadan gelen pes bir ses.

Odanın köşesinde, gölgelerin arasında bir adam oturuyordu, adamın kucağında bir fahişe kıvranıyordu. *Bu kızı hiç görmedim. Görmüş olsaydım çilli yerine bunu yukarı çıkarırdım.* Bu kız diğerlerinden daha gençti, ince ve güzeldi, uzun gümüşi saçları vardı. Muhtemelen Lysliydi... ama kızın oturduğu kucağın sahibi Yedi Krallık'tandı. İri, geniş omuzlu, en az kırk yaşında, belki biraz daha yaşlı bir adamdı. Kafası keldi ama yanakları ve çenesi fırça gibi sakallarla kaplıydı. Kollarından ve hatta parmak eklemlerinden kıllar fışkırıyordu.

Tyrion adamın görünüşünden hiç hoşlanmamıştı. Adamın pelerinindeki siyah ayıyı daha da az sevmişti. *Yün. Bu sıcakta yün giymiş. Bir şövalyeden başka kim bu kadar deli olabilir*? Tyrion kendini zorlayarak, "Evden bu kadar uzaktayken Ortak Dil'i duymak ne hoş," dedi. "Lâkin beni biriyle karıştırıyorsunuz sanırım. Benim adım Hugor Tepe. Size bir kadeh şarap ısmarlayabilir miyim dostum?"

"Yeterince içtim." Şövalye, kucağındaki fahişeyi kenara itip ayağa kalktı. Adamın kılıç kemeri duvardaki kancada asılıydı. Adam kemeri aşağı indirip silahını çekti. Deriye sürtünen çelik fısıldadı. Fahişeler arzulu bakışlarla adamı izliyordu, gözlerinde mum ışıkları parlıyordu. "Sen benimsin *Hugor."*

Tyrion adamdan koşarak kaçamazdı, onu dövüşte yenemezdi, bu kadar sarhoşken onu zekâsıyla kandırmayı bile umamazdı. Ellerini açtı. "Peki, bana ne yapacaksın?"

"Seni teslim edeceğim," dedi şövalye, "kraliçeye."

DAENERYS

Galazza Galare, bir düzine Beyaz Fazilet'in eşliğinde Büyük Piramit'e geldi. Beyaz Faziletler, henüz tapınağın zevk bahçelerinde hizmet veremeyecek kadar küçük olan soylu kızlardı. Hoş bir görüntü oluşturuyorlardı; beyaz elbiseler giymiş, beyaz peçeler takmış, masumiyetlerini zırh olarak kuşanmış küçük kızlar ve onların çevrelediği, yeşil kıyafetli, gururlu, yaşlı kadın.

Kraliçe onları sıcak bir şekilde karşıladı, sonra Missandei'yi çağırdı; o ve Yeşil Fazilet yemek yerken kızların doyurulmasını ve eğlendirilmesini emretti.

Aşçılar olağanüstü bir yemek hazırlamıştı; naneyle aromalandırılan ve Dany'nin çok sevdiği yeşil incirlerle birlikte servis edilen ballı kuzu eti. Dany'nin en sevdiği rehinelerden ikisi yemek servisi yaptı ve kadehlerin sürekli dolu olmasını sağladı. Rehinelerden biri Qezza isimli badem gözlü bir kızdı, diğeri de Grazhar adında sıska bir oğlandı. Çocuklar kardeşti ve Yeşil Fazilet'in kuzenleriydi. Yeşil Fazilet onları öpücüklerle karşıladı ve uslu durup durmadıklarını sordu.

"İkisi de çok tatlı," dedi Dany. "Qezza bazen benim için şarkı söylüyor. Güzel bir sesi var. Sör Barristan, Grazhar'a ve diğer çocuklara batı tarzı şövalyelik öğretiyor."

Qezza kadının kadehini kırmızı şarapla doldururken, "Onlar benim kanım," dedi Yeşil Fazilet. "Majesteleri'ni memnun ettiklerini bilmek güzel. Umarım ben de aynı şeyi yapabilirim." Yaşlı kadının saçları beyazdı ve teni parşömen kadar inceydi ama yıllar, kadının gözlerindeki ışığı söndürememişti. Rahibenin gözleri, giysileri kadar yeşildi; hüzünlü gözler, irfan dolu gözler. "Bağışlayın ama... yorgun görünüyorsunuz Majestleri. Uyuyabiliyor musunuz?"

Dany gülmemek için kendini tuttu. "Pek iyi değil. Geçen gece üç Qarth kadırgası karanlığı örtünerek Skahazadhan'a girdi. Ananın Adamları, gemilerin yelkenlerine ateş okları saldılar ve güvertelerine yanan ziftle dolu variller fırlattılar ama kadırgalar hızla geçip gittiler ve kalıcı bir zarar görmediler. Qarthlılar nehri kapatmak niyetindeler, tıpkı koyu kapattıkları gibi. Üstelik artık yalnız da değiller. Yeni Ghis'ten gelen kadırgalar ve Tolos'tan çıkan bir karak

onlara katıldı.” Tolos, Dany’nin ittifak önerisini, onun bir fahişe olduğunu söyleyerek ve Meereen’in Ulu Ustalar’a geri verilmesini talep ederek cevaplamıştı. Bu bile Mantarys’in cevabına tercih edilirdi. Mantarys’in cevabı, bir kervanla birlikte bir sandığın içinde gelmişti. Dany sandığı açtığında, Mantarys’e gönderdiği üç elçinin salamura edilmiş başlarıyla karşılaşmıştı. “Belki de sizin tanrılarınız bize yardım edebilir. Onlardan bir fırtına göndermelerini ve kadırgaları koydan süpürmelerini isteyin.”

“Dua edeceğim ve kurban vereceğim. Bakarsınız Ghis’in tanrıları beni duyar.” Galazza Galare şarabını yudumladı ama gözlerini Dany’den ayırmadı. “Duvarların dışında olduğu kadar içinde de fırtınalar kopuyor. Dün akşam daha fazla azatlı kölenin öldüğünü duydum.”

“Üç.” Bunu söylemek Dany’nin ağzında acı bir tat bıraktı. “Korkaklar bazı dokumacılara saldırdı, kimseye zararı dokunmamış azatlı kadın kölelere. O kadınlar güzel şeyler yaratmaktan başka bir şey yapmamıştı. Yatağımın baş ucunda onların hediye ettiği bir duvar halısı var. Harpiya’nın Oğulları onların tezgâhına zorla girdiler ve boğazlarını kesmeden önce onlara tecavüz ettiler.”

“Ben de böyle duydum. Lâkin bu katliama merhametle cevap verecek cesareti bulmuşsunuz Majesteleri. Rehine olarak tuttuğunuz soylu çocukların hiçbirine zarar vermemişsiniz.”

“Evet, henüz değil!” Dany genç rehinelerini sevmeye başlamıştı. Bazıları utangaçtı ve bazıları cesur, bazıları tatlıydı ve bazıları huysuz. Ama hepsi masumdu. “Kadeh taşıyıcılarımı öldürürsem kadehimi kim doldurur, yemeğimi kim getirir?” dedi neşeli olmaya çalışarak.

Rahibe gülümsemedi. “Söylentiye göre, Kelkafa onları ejderhalarınıza yedirecekmiş. Cana karşılık can. Öldürülen her Tunç Canavar için bir çocuk öldürecekmiş.”

Dany tabağındaki yemeği didikledi. Ağlamak korkusuyla, Grazhar ve Qezza’nın durduğu yere bakmaya cesaret edemiyordu. *Kelkafa’nın kalbi benimkinden daha katı*. Rehinelerle ilgili defalarca kavga etmişlerdi. Daha o sabah, “Harpiya’nın Oğulları piramitlerinde kahkahalar atıyorlar,” demişti Skahaz. “Eğer kafalarım kesmeyecekseniz rehineler ne işe yarar?” Skahaz’ın gözünde Dany zayıf bir kadındı sadece. *Hazzea yeterliydi. Eğer küçük çocukların kanıyla satın alınacaksa, barış ne işe yarar*? “Bu cinayetler rehinelerin marifeti değil,” dedi Dany, Yeşil Fazilet’e. “Ben kasap kraliçesi değilim.”

“Ve Meereen bunun için size teşekkür ediyor,” dedi Galazza Galare. “Astapor’un Kasap Kral’ının öldüğünü duyduk.”

“Ordusuna Yunkai’ye saldırma emri verdiğinde kendi askerleri tarafından öldürülmüş.” Dany’nin ağzındaki sözler acıydı. “Kendisine İkinci Cleon adını veren bir başka adam onun yerine geçtiğinde ilk Cleon’un bedeni henüz soğuk bile değilmiş. İkinci adam, boğazı kesilmeden önce sekiz gün dayanmış. Sonra onun katili taç takmış. İlk Cleon’un metresi de öyle. Astaporlular onlara Kral Boğazkesen ve Kraliçe Fahişe diyorlarmış. Yunkaililer ve onların paralı askerleri şehir duvarlarının dışında mücadele verirken, kral ve kraliçenin yandaşları caddelerde dövüşüyormuş.” “Bunlar ıstırap verici zamanlar. Majesteleri, haddimi aşıp size tavsiyede bulunabilir miyim?”

“İrfanınıza ne kadar kıymet verdiğimi biliyorsunuz.”

“Öyleyse beni dinleyin ve evlenin.”

“Ah.” Dany bunu bekliyordu.

“Sadece küçük bir kız olduğunuzu söylediğinizi defalarca duydum. Size bakıldığında yarı çocuk gibi görünüyorsunuz, bu çeşit imtihanlardan tek başına geçemeyecek kadar genç ve kırılgan bir çocuk. Yanınızda, bu yükleri taşımanıza yardım edecek bir kral olmalı.”

Dany çatalının ucuyla bir parça kuzu eti aldı, eti ağır ağır çiğnedi. “Söyleyin bana; şu kral, yanaklarını şişirip Xaro’nun kadırgalarını Qarth’a geri gönderebilir mi? Ellerini birbirine vurup Astapor’daki kuşatmayı kırabilir mi? Çocuklarımın karnını doyurup caddelerime tekrar huzur getirebilir mi?”

“Siz yapabilir misiniz?” diye sordu Yeşil Fazilet. “Bir kral, tanrı değildir. Ama yine de, güçlü bir adamın yapabileceği pek çok şey vardır. İnsanlarım size baktığında, bizi öldürmek ve çocuklarımızı köleleştirmek için denizin karşısından gelmiş bir fatih görüyorlar. Bir kral bu durumu değiştirebilir. Saf Ghiscar kanı taşıyan bir kral, şehirde yeniden huzur tesis edebilir. Aksi hâlde, korkarım ki, hâkimiyetiniz tıpkı başladığı gibi kan ve ateşle son bulacak.”

Dany yemeğini didikledi. “Peki Ghis tanrıları, kimi hayat arkadaşım ve kralım olarak almamı istiyor?”

“Hizdahr zo Loraq,” dedi Galazza Galare kesin bir ses tonuyla. Dany şaşırmış gibi yapmak zahmetine girmedi. “Neden Hizdahr? Skahaz da soylu.”

“Shakaz, bir Kandaq. Hizdahr ise Loraq. Majesteleri beni bağışlasın fakat Ghiscarlı olmayan biri aradaki farkı anlayamaz. Sizin kanınız Fatih Aegon’ın, Bilge Jaehaerys’in ve Ejderha Daeron’un kanı. Soylu Hizdahr’ın kanı da Muhteşem Mazdhan’ın Cömert Hazrak’ın ve Azat Eden Zharaq’ın kanı.”

“Onun ataları da benimkiler kadar ölü. Hizdahrlar, Meereen’i düşmanlara karşı savunmak için siperler yükseltecekler mi? Benim, gemileri ve kılıçları olan bir adama ihtiyacım var. Siz bana nesep öneriyorsunuz.”

“Biz eski bir halkız. Atalarımız bizim için önemlidir. Hizdahr zo Loraq’la evlenin ve bir erkek çocuk yapın; babası harpiya, annesi ejderha olan bir oğul. Bütün düşmanlarınız kar gibi eriyip gider.”

O, dünyanın tepesine çıkan aygır olacak. Dany kehanetlerin nasıl olduğunu biliyordu. Kehanetler kelimelerden yaratılırdı ve kelimeler rüzgârdı. Bir Loraq oğlu doğmayacaktı. Ejderhayı ve harpiyayı birbirine bağlayan bir veliaht olmayacaktı. *Güneş batıdan doğup doğudan battığında, denizler kuruyup dağlar rüzgârda yaprak gibi sallandığında.* Dany’nin rahmi ancak o zaman uyanacaktı...

...ama Daenerys Targaryen’in başka çocukları vardı; Dany onların zincirlerini kırdığında onu anne olarak kabul eden on binlerce evlat. Sadık Kalkan’ı düşündü, Missandei’nin ağabeyini ve arpını şiir gibi çalan Rylona Rhee isimli kadını. Hiçbir evlilik onları geri getiremezdi ama bir koca, bu mezalimi bitirmeye yardım edecekse, Dany ölülerine bir evlilik borçluydu.

Hizdahr’la evlenirsem, Skahaz bana düşman olur mu? Dany, Skahaz’a, Hizdahr’a güvendiğinden fazla güveniyordu ama Kelkafa korkunç bir kral olurdu. Çok çabuk öfkeleniyor ve çok geç affediyordu. Dany, en az kendisi kadar nefret edilen bir adamla evlenmenin bir yarar getirmeyeceğine inanıyordu. Dany’nin şimdiye kadar görebildiği kadarıyla, Hizdahr muteber bir adamdı. “Müstakbel kocam bu konuda ne düşünüyor?” diye sordu Yeşil Fazilet’e. *Benim hakkımda ne düşünüyor*?

“Bunu ona sormanız yeterli olacaktır Majesteleri. Soylu Hizdahr aşağıda bekliyor. Eğer sizi memnun edecekse onu çağırtın.” Çok fazla varsayımda bulunuyorsun rahibe, diye düşündü kraliçe, fakat öfkesini yuttu ve kendini gülümsemeye zorladı. “Neden olmasın?” Sör Barristan’ı çağırdı ve ondan Hizdahr’ı getirmesini istedi. “Uzun bir tırmanış. Lekesizler onun yukarı çıkmasına yardım etsin.”

Soylu adam tırmanışı tamamladığında, Yeşil Fazilet yemeğini bitirmişti. “Majesteleri memnun olacaksa müsaade istiyorum. Soylu Hizdahr’la konuşacaklarınız vardır şüphesiz.” Yaşlı kadın, dudağındaki bal damlasını sildi, Qezza ile Grazhar’ı alınlarında öptü ve ipek peçesini yüzüne taktı. “Merhamet Tapınağı’na dönmeli ve kraliçeme aklın yolunu göstermeleri için tanrılara dua etmeliyim.”

Kadın gittiğinde, Dany kadehinin Qezza tarafından tekrar doldurulmasına izin verdi, sonra çocukları gönderdi ve Hizdahr zo Loraq’ın huzura çıkarılmasını emretti. *Eğer o kıymetli dövüş çukurlarıyla ilgili tek kelime ederse, onu terastan aşağı atarım.*

Hizdahr, kapitone bir yeleğin altına düz, yeşil bir elbise giymişti. İçeri girdiğinde vakur bir yüz ifadesiyle reverans yaptı. “Benim için bir gülümseme yok mu?” diye sordu Dany, adama. “O kadar korkunç muyum?”

“Böyle bir güzelliğin önünde her vakit vakur olurum.”

Bu iyi bir başlangıçtı. “Benimle iç.” Dany kadehi bizzat doldurdu. “Neden burada olduğunu biliyorsun. Yeşil Fazilet, seni kocam olarak alırsam bütün kederlerimin sona ereceğini düşünüyor.”

“Ben asla bu kadar cüretkâr bir iddiada bulunamam. İnsanlar mücadele etmek ve acı çekmek için doğar. Kederlerimiz ancak biz öldüğümüzde son bulur. Bununla birlikte, size yardım edebilirim. Altınım ve nüfuzlu dostlarım var. Damarlarımda Eski Ghis’in kanı akıyor. Hiç evlenmemiş olmama rağmen, nüfusuma aldığım iki gayrimeşru çocuk sahibiyim, bir kız ve bir erkek, yani size veliaht verebilirim. Şehri sizin hâkimiyetinizle barıştırabilirim ve caddelerde devam eden gece katliamlarına son verebilirim.” “Yapabilir misin?” Dany adamın gözlerini inceledi. “Harpiya’nın Oğulları neden senin için bıçaklarını bıraksınlar? Onlardan biri misin?”

“Hayır.”

“Olsaydın bana söyler miydin?”

Adam güldü. “Hayır.”

“Kelkafa’nın gerçeği öğrenmek için bazı yöntemleri var.” “Skahaz kısa zaman içinde itirafta bulunmamı sağlar, buna eminim. Onunla bir gün geçirsem Harpiya’nın Oğulları’ndan biri olurum. İki gün, Harpiya olurum. Uç, babanızı da benim öldürdüğüm anlaşılır, Batıdiyar’da küçük bir çocukken. Sonra Skahaz beni bir kazığa geçirir ve ölümümü izler... ama ben öldükten sonra cinayetler devam eder.” Hizdahr öne eğildi. ‘Ya da benimle evlenirsiniz ve onları durdurmama izin verirsiniz.”

“Bana neden yardım etmek *istiyorsun*? Taç için mi?”

“Taç bana çok yakışır, bunu inkâr edemem. Fakat bundan daha fazlası var. Sizin azatlı kölelerinizi koruduğunuz gibi benim de kendi insanlarımı korumak istemem çok mu tuhaf? Meereen bir savaşa daha dayanamaz Majesteleri.”

Bu güzel ve dürüst bir cevaptı. “Ben asla savaş istemedim. Yunkaililer’i yendim ama şehirlerini esirgedim, hâlbuki şehri yağmalayabilirdim. Kral Celon onlara karşı yürüyüşe geçtiğinde krala katılmayı reddettim. Şu anda bile, Astapor kuşatma altında olduğu hâlde harekete geçmiyorum. Ve Qarth... Qarthlılar’a hiçbir zaman hiçbir zarar vermedim...”

“Evet, kasıtlı olarak vermediniz. Lâkin Qarth bir tacir şehridir ve tacirler gümüş sikkelerin şıngırtısını, sarı altının pırıltısını severler. Köle ticaretini

ezerken indirdiğiniz darbe Batıdiyar'dan Asshai'ye kadar hissedildi. Qarth kölelere bel bağlar. Tolos, Yeni Ghis, Lys, Tyrosh ve Volantis de öyle... liste çok uzun kraliçem."

"Bırak gelsinler. Benim içimde Cleon'dan çok daha zorlu bir düşman bulurlar. Savaşarak ölmeyi, çocuklarımı esarete geri göndermeye yeğlerim."

"Bir seçenek daha olabilir. Şayet İlahemiz, Sarı Şehir'in bu günden itibaren köle alıp satmasına ve köle yetiştirmesine ve izin verirse, Yunkai bütün azatlı kölelerin özgür kalması için ikna edilebilir. Daha fazla kan akmaz."

"Yunkai'nin *alıp satacağı* ve *yetiştireceği* kölelerin kanından başka," dedi Dany, ama adamın sözlerindeki gerçekliği de fark etmişti. *Bu, umabileceğimiz en iyi son olabilir.* "Beni sevdiğini söylemedin."

"Eğer Majesteleri memnun olacaksa, söylerim."

"Bu, âşık bir adamın cevabı değil."

"Aşk nedir? Arzu? Eksiksiz bir adamın size bakıp da sizi arzulamaması mümkün değil Daenerys. Fakat sizinle evlenmek istememin sebebi bu değil. Siz gelmeden evvel Meereen ölüyordu. Bizi yönetenler; kurumuş aletleri olan yaşlı adamlar ve bacak araları toza dönüşmüş kocakarılardı. Piramitlerinin tepesinde oturur, zerdali şarabı içer ve Eski İmparatorluk'un ihtişamından bahsederlerdi. Asırların geçtiğini ve şehrin kiremitlerinin ufalandığını fark etmezlerdi. Siz bizi ateş ve kanla uyandırana dek, teamül ve tedbir, bizi demirden bir pençe gibi kavramıştı. Yeni bir çağ başladı ve yeni şeyler olası. Benimle evlenin."

Göze çirkin görünmüyor ve bir kralın diline sahip, diye düşündü Dany. "Öp beni," diye emretti.

Hizdahr, Dany'nin elini tuttu ve parmaklarını öptü.

"Böyle değil. Beni, senin karınmışım gibi öp."

Hizdahr, Dany'nin omuzlarını yavru bir kuşu tutarmışçasına nazikçe tuttu. Öne eğildi, dudaklarını Dany'nin dudaklarına bastırdı. Öpücüğü hafif, kuru ve aceleciydi. Dany heyecan hissetmedi.

"Sizi tekrar... öpeyim mi?" diye sordu adam.

"Hayır." Terastaki banyo havuzunun içinde yüzen küçük balıklar, Dany suya gömüldüğünde onun bacaklarını kemirirdi. Onların öpücüğü bile Hizdahr zo Loraq'ınkinden daha coşkuluydu. "Seni sevmiyorum."

Hizdahr omuzlarını silkti. "Zamanla sevebilirsiniz. Bazen böyle olduğu bilinir."

Bizim için olmaz, diye düşündü Dany. *Daario bu kadar yakınlardayken olmaz. Ben onu istiyorum, seni değil.* "Bir gün, aslında babama ait olan Yedi Krallık'ı geri almak için Batıdiyar'a dönmek isteyeceğim."

“Bir gün bütün insanlar ölecek ama ölümü düşünmek hiçbir işe yaramaz. Ben hayatı günbegün yaşamayı tercih ederim.”

Dany ellerini birleştirdi. “Kelimeler rüzgârdır, aşk ve barış gibi kelimeler bile. Ben eylemlere daha çok güvenirim. Yedi Krallık’taki şövalyeler, sevdikleri kızın aşkına layık olduklarını kanıtlamak için macera yolculuklarına çıkarlar. Sihirli kılıçlar, altın sandıklar, bir ejderhanın hâzinesinden çalınmış taçlar ararlar.” Hizdahr tek kaşını kaldırdı. “Ben sizinkilerden başka ejderha görmedim ve sihirli kılıçlar daha da zor bulunur. Eğer arzunuz buysa, size memnuniyetle yüzükler, taçlar ve altın dolu sandıklar getiririm.”

“Benim arzum, barış. Caddelerdeki gece katliamlarına son verebileceğini söylüyorsun. Ben de *bunu yap* diyorum. Bu gölge savaşı bitir lordum. Bu senin maceran olsun. Bana cinayetsiz doksan gün ve doksan gece verirsen tahta layık olduğunu anlarım. Bunu yapabilir misin?”

Hizdahr düşünceli görünüyordu. “Cesetsiz doksan gün ve doksan gece. Doksan birincide evleneceğiz?”

“Belki,” dedi Dany nazlı bakışlarla. “Ama genç kızların hercai olduğu bilinir. Her şeye rağmen sihirli bir kılıç isteyebilirim.” Hizdahr güldü. “Öyleyse ona da sahip olursunuz Majesteleri. Arzunuz benim için emirdir. Kethüdanıza söyleyin de düğün hazırlıklarına başlasın.”

“Hiçbir şey soylu Reznak’ı bundan daha fazla mutlu edemez.” Hizdahr’ın çabaları boşa gitse bile, Meereen’in yakında bir düğün olduğunu bilmesi, Dany’ye birkaç gecelik huzur satın alırdı. *Kelkafa bana kızacak ama Reznak mo Reznak sevinçten dans edecek.* Dany, bu iki adamdan hangisinin onun için daha önemli olduğunu bilmiyordu. Skahaz’a ve Tunç Canavarlar’a ihtiyacı vardı, Reznak’ın tavsiyelerine güvenmemeye başlamıştı. *Parfüm kokulu kethüdaya dikkat et. Reznak’la Nizdahr işbirliği yapmış ve Yeşil Fazilet beni tuzağa düşürmek için bir kapan kurmuş olabilir mi?*

Hizdahr zo Loraq gider gitmez, Sör Barristan beyaz peleriniyle Dany’nin arkasında belirdi. Kral Muhafızları’nda hizmet vermekle geçen uzun yıllar, beyaz şövalyeye, Dany’nin eğlendiği vakitlerde göze görünmez olmayı öğretmişti ama adam asla uzakta değildi. *Biliyor,* Dany tek bakışta anladı *ve onaylamıyor.* Şövalyenin ağzının çevresindeki çizgiler derinleşmişti. “İşte böyle,” dedi Dany, “görünüşe bakılırsa tekrar evlenebilirim. Benim için mutlu musunuz sör?”

“Eğer emriniz buysa Majesteleri.”

“Sizin, benim için seçeceğiniz koca Hizdahr olmazdı.” “Kocanızı seçmek benim haddim değil.”

“Değil,” diye onayladı Dany. “Fakat anlamanız benim için önemli. İnsanlarım kanıyor. Ölüyor. Bir kraliçe, kendine değil diyara aittir. Evlilik ya da katliam. Benim seçeneklerim bunlar. Bir düğün ya da bir savaş.”

“Majesteleri, açık konuşabilir miyim?”

“Her zaman.”

“Üçüncü bir seçenek var.”

“Batıdiyar?”

Selmy başıyla onayladı. “Ben size hizmet etmeye yeminliyim Majesteleri. Ve nereye giderseniz gidin sizi korumaya. Benim yerim, sizin yanınız, burada ya da Kral Toprakları’nda... lâkin sizin yeriniz Batıdiyar, bir zamanlar babanıza ait olan Demir Taht. Yedi Krallık, Hizdahr zo Loraq’ı asla kral olarak kabul etmez.” “Tıpkı Meereen’in Daenerys Targaryen’ı kraliçe olarak kabul etmeyeceği gibi. Yeşil Fazilet haklı. Yanımda bir kral olmalı. Ghiscar kanı taşıyan bir kral. Yoksa beni sonsuza kadar bir zorba olarak görecekler. Kapılarını kırıp şehirlerine giren ve akrabalarını kazığa geçiren bir barbar.”

“Batıdiyar’da, babasının kalbini sevinçle doldurmak için geri dönen o kayıp çocuk olacaksınız. Siz yoldan geçerken halkınız tezahürat yapacak ve bütün iyi insanlar sizi sevecek.”

“Batıdiyar çok uzakta.”

“Burada oyalanmak onu daha yakın yapmayacak. Bu şehirden ne kadar çabuk ayrılırsak...”

“Biliyorum. *Biliyorum."* Dany, şövalyenin anlamasını nasıl sağlayacağını bilmiyordu. Batıdiyar’a gitmeyi en az Selmy kadar istiyordu ama önce Meereen’i iyileştirmeliydi. “Doksan gün uzun bir zaman. Hizdahr başarısız olabilir. Eğer olursa, denemesi bile bana vakit kazandırır. Müttefikler edinmek için, müdafaamı güçlendirmek için.”

“Peki ya başarılı olursa? Majesteleri o zaman ne yapacak?” “Vazifesini.” Dany dilinde kelimenin soğukluğunu hissetti. “Ağabeyim Rhaegar’ın evlendiğini gördünüz. Söyleyin bana, Rhaegar’ın evlenme sebebi aşk mıydı yoksa vazife mi?”

Yaşlı şövalye tereddüt etti. “Prenses Elia iyi bir kadındı Majesteleri. Nazik ve zekiydi, yumuşak bir kalbi ve tatlı bir aklı vardı. Prensin ona âşık olduğunu biliyorum.”

Âşık, diye düşündü Dany. Bu kelime çok şey anlatıyordu. *Belki zaman içinde ben de Hizdahr zo Loraq’a âşık olurum.*

Sör Barristan devam etti. “Babanızın ve annenizin evlendiğini de gördüm. Bağışlayın ama onların arasında hiç aşk yoktu ve diyar bunun bedelini çok ağır

ödedi.”

“Birbirlerini sevmedilerse neden evlendiler?”

“Büyükbabanız emretti. Bir orman cadısı, vadedilen prensin, onların nesebinden doğacağını söylemişti.”

“Orman cadısı mı?” Dany çok şaşırmıştı.

“Saraya Eski Taş’tan Jenny’le birlikte gelmişti. Bodur ve şekilsiz bir yaratıktı. İnsanların çoğu onun bir cüce olduğunu söylerdi ama kadını çok seven Leydi Jenny, onun, ormanın çocuklarından biri olduğunu iddia ederdi.”

“Ona ne oldu?”

‘Yaz Kalesi.” Bu iki kelime felaket yüklüydü.

Dany iç geçirdi. “Şimdi beni yalnız bırakın. Çok yorgunum.” “Emredersiniz.” Sör Barristan reverans yaptı ve gitmek için döndü. Fakat kapıda durdu. “Beni bağışlayın. Bir ziyaretçiniz var Majesteleri. Yarın sabah gelmesini söyleyeyim mi?”

“Kim?”

“Naharis. Fırtına Kargaları şehre döndü.”

Daario. Dany’nin kalbi göğsünün içinde kuş gibi çırpındı. “Döneli ne kadar... o ne zaman...?” Dany kelimeleri toparlayamıyordu.

Sör Barristan, Dany’yi anlamış gibiydi. “Daario geldiğinde siz rahibeyle birlikteydiniz Majesteleri. Rahatsız edilmek istemediğinizi biliyordum. Kumandanın havadisleri yarına kadar bekleyebilir.”

“Hayır.” *Kumandanımın bu kadar yakında olduğunu bilirken nasıl uyurum*? “Onu hemen yukarı gönderin. Ve... bu gece size daha fazla ihtiyacım olmayacak. Daario’yla güvende olurum. Ah, bir iyilik yapın ve Irri ile Jhiqui’yi de gönderin. Ve Missandei’yi.” Üstümü değiştirmek zorundayım, kendimi güzelleştirmem gerek.

Bunları hizmetçilerine de söyledi. “Majesteleri ne giymek ister?” diye sordu Missandei.

Yıldız tozu ve deniz köpüğü, diye düşündü Dany, *sol göğsümü Daario’nun zevki için açıkta bırakan incecik ipek. Ah, bir de saçımda çiçekler.* İlk tanıştıklarında, kumandan ona her gün çiçekler getirmişti, Yunkai’den Meereen’e kadar bütün yol boyunca. “Göğsünde inciler olan gri keten elbiseyi getir. Ah, beyaz aslan postumu da getir.” Drogo’nun aslan postuna sarındığından kendini güvende hissediyordu.

Daenerys kumandanı terasta, armut ağacının altındaki oymalı taş sırada karşıladı. Gökyüzünde yarımay yüzüyordu, binlerce yıldız ona eşlik ediyordu. Daario Naharis salınarak terasa geldi. *Kımıldamadan dururken bile salınıyor.*

Kumandan; çizgili bir pantolon, beyaz ipek bir gömlek ve altın halkalardan örülmüş bir yelek giymişti, pantolonun paçalarını mor deriden yapılmış uzun çizmelerin içine sokmuştu. Üç çatallı sakalı mordu, gösterişli bıyığı altındı, uzun buklelerinin yansı mordu yarısı altın. Tek kalçasında ince bir hançer asılıydı, diğerinde bir Dothrak *arakh'ı.* "Işıltılı kraliçem," dedi Daario, "yokluğumda daha da güzelleşmişsiniz. Bu nasıl mümkün?"

Kraliçe böyle iltifatlara alışıktı ama Daario'dan gelen kompliman, Reznak, Xaro ya da Hizdahr gibilerden gelenden daha anlamlıydı. "Kumandan. Lhazar'da bana çok iyi hizmet ettiğini duydum." *Seni çok özledim.*

"Kumandanınız size hizmet etmek için yaşıyor zalim kraliçem."

"Zalim?"

Daario'nun gözlerinde ay ışığı pırıldadı. "Kumandanınız sizin güzel yüzünüzü daha erken görebilmek için bütün adamlarından hızlı at koşturdu ama siz yaşlı bir kadınla kuzu ve incir yerken o perişan bir hâlde beklemek zorunda kaldı."

Bana burada olduğunu söylemediler, diye düşündü *Dany, yoksa bir aptallık edip seni hemen çağırabilirdim.* "Yeşil Fazilet'le akşam yemeği yiyordum." Hizdahr'dan bahsetmemek daha iyi olacaktı. "Acil bir şekilde onun tavsiyesine ihtiyacım vardı."

"Benim bir tek acil ihtiyacım var: Daenerys."

"Yemek getirteyim mi? Aç olmalısın."

"İki gündür yemek yemedim ama artık buradayım ve güzelliğinizden beslenmek benim için yeterli."

"Güzelliğim karın doyurmaz." Dany, ağaçtan bir armut koparıp Daario'ya attı. "Bunu ye."

"Eğer kraliçem emrediyorsa." Daario armuttan bir ısırık aldı, altın dişi pırıldadı, mor sakallarına meyve suyu aktı.

Dany'nin içindeki kız adamı öpmeyi öyle çok istiyordu ki canı yanıyordu. Öpücükleri sert ve zalimdir, dedi kız kendi kendine, çığlık atmam ya da durmasını emretmem onun umurunda olmaz. Ama Dany'nin içindeki kraliçe, bunun aptallık olacağını biliyordu. "Bana yolculuğundan bahset."

Daario lakayıt bir tavırla omuzlarını silkti. "Yunkai, Khyzai Geçidi'nin yakınlarına paralı askerler gönderdi. Askerler kendilerine Uzun Mızraklar diyorlar. Gece vakti tepelerine bindik ve birkaçını cehenneme gönderdik. Lhazar'da kendi çavuşlarımdan ikisini katlettim; kraliçemin Kuzu İnsanlara'a hediye olarak gönderdiği değerli taşları ve altın tabağı çalmak için plan yapmışlardı. Bunun dışında, her şey söz verdiğim gibi gitti."

“Mücadelede kaç adam kaybettin?”

“Dokuz,” dedi Daario, “ama Uzun Mızraklar’dan on iki adam, ceset olmaktansa Fırtına Kargası olmayı tercih etti. Adamlara, ejderhalarınıza karşı dövüşmek yerine onlarla birlikte dövüşürlerse daha uzun yaşayacaklarını söyledim. Sözlerimdeki irfanı gördüler.”

Duydukları Dany’yi tedirgin etti. “Yunkai için muhbirlik yapıyor olabilirler.”

“Muhbir olamayacak kadar aptallar. Onları tanımıyorsunuz.” “Sen de tanımıyorsun. Onlara güveniyor musun?”

“Ben bütün adamlarıma güvenirim,” dedi Daario. “Tükürüğümün gidebileceği mesafeye kadar.” Ağzındaki armut çekirdeğini tükürüp gülümsedi. “Size onların kafalarını getireyim mi? Eğer emrederseniz getiririm. Biri kel, ikisinin saç örgüsü var ve birinin sakalı dört ayrı renge boyanmış. Bir muhbir, sakalını niye bu şekilde boyar sorarım size? Sapancı adam, kırk adım mesafeden bir sivrisineğin gözüne taş sokabilir. Çirkin adam atlardan iyi anlıyor. Fakat kraliçem onların ölmesi gerektiğini söylerse...” “Ben bunu söylemedim. Ben sadece... gözlerini onlardan ayırma, hepsi bu.” Dany bunları söylediği için kendisini aptal gibi hissetti. Daario’nun yanında her zaman aptal gibi hissediyordu. *Beceriksiz, çocuksu ve akılsız. Kim bilir benim hakkımda ne düşünüyor*? Konuyu değiştirdi. “Kuzu insanlar bize yiyecek gönderecek mi?” “Tahıllar Skahazadhan’dan mavnayla gelecek kraliçem, diğer mallar Khyzai’den kervanla.”

“Skahazadhan olmaz. Nehir bize kapatıldı. Deniz de öyle. Koydaki gemileri görmüş olmalısın. Qarthlılar balıkçı teknelerimizin üçte birini uzaklaştırdılar ve bir o kadarına el koydular. Diğer balıkçı tekneleri limandan ayrılmaya korkuyor. Zaten sınırlı olan ticaretimiz tamamen kesildi.”

Daario, armudun çöpünü yere fırlattı. “Qarthlılar’ın damarında süt akar. Bırakın da ejderhalarınızı görsünler, bakın nasıl kaçıyorlar.”

Dany ejderhalar hakkında konuşmak istemiyordu. Çiftçiler hâlâ yanmış kemiklerle meclise geliyor ve kayıp koyunlardan şikâyet ediyorlardı. Drogon şehre dönmemişti. Kimileri onu nehrin kuzeyinde, Dothrak denizinin üzerinde gördüklerini rapor etmişlerdi. Çukurdaki Viserion zincirlerinden birini koparmıştı ve Rhaegal her geçen gün biraz daha vahşileşiyordu. Lekesizlerin söylediğine göre, bir keresinde çukurun demir kapıları korlaşmıştı, bir gün boyunca kimse kapılara dokunmaya cesaret edememişti. “Astapor da kuşatma altında.”

“İşte bunu biliyorum. Uzun Mızraklar’dan biri, Kırmızı Şehir’deki

insanların birbirini yediğini söyleyecek kadar uzun yaşadı. Sıranın Meereen'e geleceğini de söyledi, ben de onun dilini kesip sarı bir köpeğe yedirdim. Hiçbir köpek bir yalancının dilini yemez. Sarı köpek dili yiyince adamın doğru söylediğini anladım."

"Şehrin içinde de savaş var." Dany, Daario'ya Harpiya'nın Oğullarını, Tunç Canavarlar'ı ve kiremitlerin üstündeki kanı anlattı. "Düşmanlarım her yanda, şehrin içinde ve dışında."

"Saldırın," dedi Daario hiç düşünmeden. "Etrafı düşmanlarla çevrilmiş bir insan kendini savunamaz. Savunmayı deneyin, siz kılıcınızı savururken balta sizi sırtınızdan yakalar. Hayır. Bunca düşmanla karşı karşıyayken, en zayıf düşmanı seçerseniz, onu öldürürsünüz, atınızla üstünden geçersiniz ve kaçarsınız."

"Nereye kaçayım?"

"Yatağıma. Kollarıma. Kalbimin içine." Daario'nun *araklı*'nını ve hançerinin kabzaları altın kadınlar şeklinde dövülmüştü, çıplak ve iffetsiz. Daario, kabzaları müstehcen bir şekilde başparmaklarıyla okşadı ve muzipçe gülümsedi.

Dany yüzünün kızardığını hissetti. Daario onu okşuyordu sanki. *Onu yatağıma alırsam benim de iffetsiz olduğumu düşünür mü? Onunla asla yalnız kalmamalıyım. Yakınımda tutamayacağım kadar tehlikeli.* 'Yeşil Fazilet, Ghiscarlı bir kral almam gerektiğini söylüyor. Soylu Hizdahr zo Loraq'la evlenmem için ısrar ediyor." "O adamla?" Daario güldü. 'Yatağınızda bir hadım olsun istiyorsanız neden Gri Solucan'la evlenmiyorsunuz? Bir kral mı istiyorsunuz?"

Seni istiyorum. "Barış istiyorum. Hizdahr'a cinayetleri durdurması için doksan gün verdim. Durdurursa, onunla evleneceğim." "Benimle evlenin. Bu işi dokuz günde halledeyim."

Az kalsın, *bunu yapamayacağımı biliyorsun*, diyecekti Dany. "Gölgelerle dövüşüyorsunuz," diye devam etti Daario, "hâlbuki onları gönderen adamlarla dövüşmeniz gerekir. Hepsini öldürün ve servetlerini alın derim. Emri fısıldayın ve Daario hepsinin başını kesip bu piramitten daha yüksek bir yığın oluştursun." "Kim olduklarını bilseydim..."

"Zhak, Pahl ve Merreq. Onlar ve diğerleri. Ulu Ustalar. Başka kim olacak?"

Zalim olduğu kadar cüretkâr. "Bu cinayetlerin onların marifeti olduğuna dair kanıtımız yok. Benden kendi kullarımı katletmemi mi istiyorsun?"

"Kullarınız sizi memnuniyetle doğrar."

Daario o kadar uzun zamandır uzaklardaydı ki Dany onun ne olduğunu neredeyse unutmuştu. *Paralı askerler, tabiatları itibarıyla tehlikelidir,* diye

hatırlattı kendine. *Kaypak, inançsız ve acımasız. Daario asla bundan fazlası olmayacak. O kral hamurundan yoğrulmamış.* “Piramitler çok sağlam,” diye açıkladı. “Onları ancak büyük kayıplar vererek ele geçirebiliriz. Birine saldırdığımız anda, diğerleri bize karşı ayaklanır.”

“Öyleyse bu adamları bir bahaneyle piramitlerinden çıkarın. Bir düğün işe yarar. Neden olmasın? Hizdahr’a evlilik vadedin. Bütün Ulu Ustalar, ikinizin evlendiğini görmek için piramitlerinden çıkarlar. Onlar Merhamet Tapınağı’na geldiğinde bizi onların üstüne salın.”

Dany dehşet içindeydi. *Daario bir canavar. Yiğit bir canavar ama canavar işte.* “Beni Kasap Kral’la mı karıştırıyorsun?”

“Kasap olmak, et olmaktan iyidir. Bütün krallar kasaptır. Kraliçeler çok mu farklı?”

“Bu kraliçe farklı.”

Daario omuzlarını silkti. “Çoğu kraliçenin, kralın yatağını ısıtmak ve ona erkek çocuklar doğurmaktan başka gayesi yoktur. Şayet bu çeşit bir kraliçe olmak istiyorsanız, Hizdahr’la evlenin.” Dany öfkelendi. “Benim kim olduğumu unuttun mu?” “Hayır. Ya siz?”

Viserys olsa, bu hakaretten dolayı Daario’nun başını alırdı. “Ben ejderhanın kanıyım. Bana ders vermeye kalkışma.” Dany ayağa kalktığında aslan postu omuzlarında aşağı kayıp yere düştü. “Beni yalnız bırak.”

Daario derin bir reverans yaptı. “Ben itaat etmek için yaşarım.” Daario gittiğinde, Daenerys, Sör Barristan’ı tekrar çağırdı. “Fırtına Kargaları’nın araziye geri dönmesini istiyorum.” “Majesteleri? Daha yeni geldiler...”

“Gitmelerim istiyorum. Yunkai’nin art bölgelerinde devriye gezsinler ve Khyzai Geçidi’nden gelen kervanları korusunlar. Daario bundan böyle size rapor versin. Ona hak ettiği bütün unvanları verin ve adamlarına dolgun ücretler ödendiğinden emin olun ama onu hiçbir surette huzuruma kabul etmeyin.”

“Nasıl isterseniz Majesteleri.”

Dany o gece uyuyamadı, yatağında huzursuzca dönüp durdu. Kızın dokunuşlarının onu biraz rahatlatacağı umuduyla Irri’yi çağıracak kadar ileri gitti ama çok geçmeden Dothraklı kızı kendinden uzaklaştırdı. Irri tatlı, yumuşak ve istekliydi. Fakat o, Daario değildi.

Boş yatağında oturup *ben ne yaptım?* diye düşündü Dany. *Geri dönmesi için onca zaman bekledim ve onu yine uzaklara gönderdim.* “Beni bir canavara dönüştürecekti,” diye fısıldadı, “bir kasap kraliçeye.” Ama sonra, çok uzaklardaki Drogon’u ve çukurdaki ejderhaları düşündü. *Benim ellerim de kanlı. Kalbim de öyle. Daario ve ben çok farklı değiliz, ikimiz de canavarız.*

KAYIP LORD

Utangaç Bakire'nin güvertesinde volta atarken, *bu kadar uzun sürmemeliydi,* dedi Griff kendi kendine. Yoksa Tyrion Lannister gibi Haldon'ı da mı kaybetmişlerdi? Volantisliler onu kaçırmış olabilir miydi? Ördek'i onunla birlikte göndermeliydim. Haldon tek başına güvenilmez bir adamdı, Selhorys'te cücenin kaçmasına izin verdiğinde bunu kanıtlamıştı.

Utangaç Bakire, uzun ve karmakarışık nehir kıyısının tehlikeli bir bölümünde, iskeleden yıllardır ayrılmamış bir sırıklı tekne ile bir oyuncu mavnasının arasına bağlanmıştı. Oyuncular gürültücü ve neşeli insanlardı, sürekli konuşuyorlardı ve çoğu zaman sarhoşlardı.

Sıcak ve yapış yapış bir gündü. *Utangaç Bakire,* Hüzünler'den ayrıldığından beri bütün günler böyleydi. Volon Therys'in kalabalık nehir kıyısına acımasız bir güney güneşi vuruyordu ama havanın sıcaklığı Griffin en küçük derdiydi. Altın Mürettebat, kasabanın üç mil güneyinde, Griffin onları beklediği yerin epey kuzeyinde kamp kurmuştu. Troyka Malaquo beş bin piyade ve bin atlı askerle kuzeye gelmiş, Altın Mürettebat'ın delta yoluna girmesini engellemişti. Daenerys Targaryen bir dünya uzaktaydı ve Tyrion Lannister... pekâlâ, o her yerde olabilirdi. Eğer tanrılar merhametliyse, Lannister'ın kafası şu anda Kral Toprakları'na doğru gidiyordu ama daha büyük ihtimalle cüce sağlıklıydı, tek parça hâlindeydi ve yeni bir haysiyetsizliğin peşindeydi.

"Yedi cehennem aşkına, Haldon nerede?" dedi Griff, Leydi Lemore'a. "Uç at satın almak bu kadar uzun sürer mi?"

Lemore omuzlarını silkti. "Lordum, delikanlıyı teknede bırakmak daha güvenli olmaz mı?"

"Güvenli, evet. Akıllıca, hayır. O artık yetişkin bir erkek ve bu yol, onun yürümek için doğduğu yol." Griffin bu sorguya sabrı yoktu. Saklanmaktan yorulmuştu, beklemekten yorulmuştu, tedbirli olmaktan yorulmuştu. *Yeterince tedbir almak için vaktim yok.*

"Bunca yıldır, Prens Aegon'ı saklı tutmak için her şeyi yaptık," diye hatırlattı Lemore. "Saçlarını yıkayacağı ve kimliğini açıklayacağı bir vakit

gelecek, biliyorum ama o vakit şimdi değil. Bunu paralı askerlerle dolu bir kampta yapmamalı.”

“Eğer Harry Strickland’in ona karşı kötü bir niyeti varsa, delikanlıyı *Utangaç Bakire’de* saklayarak koruyamayız. Strickland’in emrinde on bin kılıç var. Bizim Ördek’imiz var. Aegon, bir prensten beklenebilecek her şeye sahip. Strickland ve diğerleri bunu görmek zorunda. Onlar prensin adamları.”

“Çünkü satın alındılar. On bin silahlı yabancı, artı dalkavuklar ve kamp takipçileri. Hepimizin mahvolması için bir tek adam yeter. Eğer Hugor’un başı bir lordluk unvanı ediyorsa, Cersei Lannister, Demir Taht’ın meşru veliahtı için ne kadar öder? Bu adamları tanımıyorsunuz lordum. Altın Mürettebat’la birlikte en son on iki yıl önce at sürdünüz, eski dostunuz da öldü.”

Karayürek. Myles Toyne, Griff in onu son görüşünde öyle hayat doluydu ki adamın öldüğünü kabullenmek zordu. *Sırığın tepesinde altın bir kafatası ve Karayürek’in yerinde Evsiz Harry Strickland.* Lemore haksız değildi, Girff bunu biliyordu. Babaları ve büyükbabaları Batıdiyar’dan sürülmeden önce ne olursa olsunlar, Altın Mürettebat’ın adamları şimdi paralı askerlerdi ve paralı askerlere güvenilmezdi. Yine de...

Geçen gece, Griff rüyasında yine Taşlı Sept’i görmüştü. Yalnızdı, elinde bir kılıç vardı, evden eve koşuyordu, kapıları kırıyordu, merdivenleri koşarak tırmanıyordu, çatıdan çatıya atlıyordu, kulakları uzaktan gelen çan sesleriyle çınlıyordu, pes bronz uğultular ve seslerin çıldırtıcı ahenksizliği kafatasını dövüyordu.

Çanların Savaşı’ndan bu yana on yedi yıl gelip geçmişti ama çanların sesi hâlâ Griff in bağırsaklarını düğümlüyordu. Bazıları, diyarın, Prens Rhaegar’ın Uç Dişli Mızrak’ta Robert’ın baltası tarafından devrildiği anda kaybedildiğini söyleyebilirdi ama akbaba, Taşlı Sept’te geyiği katletmiş olsaydı, Uç Dişli Mızrak Mücadelesi hiç yaşanmazdı. *Ogün çanlar hepimiz için çaldı. Aerys ve kraliçe için, Dorne’un Elia’sı ve onun küçük kızı için, Yedi Krallık’taki bütün dürüst adamlar ve kadınlar için. Ve benim gümüş prensim için.*

“Plan; Prens Aegon’ın kimliğini Kraliçe Daenerys’e ulaştığımızda açıklamaktı,” diyordu Lemore.

“Çünkü kızın batıya geldiğine inanıyorduk. Ejderha kraliçemiz o planı yakıp küle çevirdi. Ve Pentos’taki şişman dostumuz sağolsun, dişi ejderhayı kuyruğundan yakalayıp parmaklarımızı kemiklerimize kadar yaktık.”

“Illyrio, kızın Köle Körfezi’nde kalmayı tercih edeceğini tahmin edemezdi.’[1]

“Tıpkı Yalvaran Kral’ın genç öleceğini ve Khal Drogo’nun onu takip ederek

mezara gireceğini tahmin edemediği gibi. Şişman adamın tahminlerinin çok küçük bir kısmı gerçek oldu.” Griff, eldivenli eliyle kılıcının kabzasına vurdu. ‘Yıllardır şişman adamın flütüyle dans ediyorum Lemore. Bu bize ne fayda sağladı? Prens yetişkin bir erkek oldu. Onun zamanı...”

Oyuncuların çan seslerini bastırarak, “*Griff*” diye seslendi Yandry. “Haldon geliyor.”

Geliyordu. Su kıyısından iskelenin ayağına doğru yürüyen YarıUstat sıcaktan bunalmış ve darmadağın görünüyordu. Keten kıyafetinin koltuk altları koyu ter lekeleriyle kaplıydı ve adamın suratında, cücenin gittiğini itiraf etmek için *Utangaç Bakire*'ye döndüğü zamanki ekşi ifade vardı. Bununla birlikte, Haldon’ın arkasında üç at yürüyordu ve önemli olan buydu.

“Delikanlıyı getir,” dedi Griff, Lemore’a. “Hazır olsun.” “Nasıl istersen,” diye karşılık verdi Lemore mutsuz bir sesle. *Varsın öyle olsun.* Griff, Lemore’u seviyordu ama onun onayına ihtiyacı yoktu. Rahibenin görevi, prense İnanç’ın düsturlarını öğretmekti ve kadın bunu yapmıştı. Bununla birlikte hiçbir dua, delikanlıyı Demir Taht’a oturtmaya yetmezdi. Bu Griffin göreviydi. Griff, Prens Rhaegar’ı bir kez yarı yolda bırakmıştı, prensin oğlunu yarı yolda bırakmayacaktı. Teninde can olduğu sürece bunu yapmayacaktı.

Haldon’ın atları Griff i memnun etmedi. “Bulabildiğin en iyi hayvanlar bunlar mıydı?” diye sordu Griff, Yarı-Ustat’a.

“Bunlardı,” dedi Haldon öfkeli bir ses tonuyla. “Ve bize kaça mal olduklarını sormasan iyi edersin. Nehrin karşı kıyısına Dothraklar gelince, Volon Therys nüfusunun yarısı başka bir yere gitmenin daha iyi olacağına karar vermiş. At eti her gün biraz daha pahalılaşıyor.”

Kendim gitmeliydim. Griff, Selhorys’te olanlardan sonra, Haldon’a eskisi kadar güvenmekte zorluk çekiyordu. *Cücenin onu o tatlı diliyle kandırmasına izin verdi. Kendisi meydanda bir geri zekâlı gibi dolaşırken cücenin bir geneleve tek başına girmesine müsaade etti.* Genelevin sahibi, cücenin kılıç zoruyla götürüldüğünü iddia ediyordu ama Griff bundan hâlâ emin değildi. İblis, kendi firarını planlayabilecek kadar zeki bir adamdı. Fahişelerin bahsettiği sarhoş şövalye, Tyrion için çalışan bir hizmetkâr olabilirdi. *Suçun yansı benim. Cüce, taş adamla Aegon’ın arasına kendini koyduktan sonra tedbiri elden bıraktım. Onu gördüğüm ilk anda boğazını kesmeliydim.*

“İşe yararlar sanırım,” dedi Griff, Haldon’a. “Kamp sadece üç mil uzakta.” *Utangaç Bakire* onları kampa daha hızlı götürürdü ama Griff, kendisinin ve prensin nerede olduğunun Harry Strickland tarafından bilinmesini istemiyordu. Çamurlu bir kıyıya çıkmak için sığ sularda debelenmek fikrinden de

hoşlanmıyordu. Böyle bir giriş, bir paralı asker ve onun oğlu için münasip olabilirdi fakat büyük bir lord ve onun prensi için uygun değildi.

Delikanlı, Lemoreia birlikte kamaradan çıktığında, Griff çocuğu baştan ayağa dikkatlice inceledi. Prens, kılıç ve hançer kuşanmıştı, pırıl pırıl parlayana dek cilalanmış siyah çizmeler giymişti, kan kırmızı astarı olan siyah bir pelerin takmıştı. Saçları yıkanmış, kesilmiş ve koyu bir maviye boyanmıştı, gözleri de mavi görünüyordu. Delikanlının boynundaki siyah demir zincire takılmış kare kesimli üç büyük yakut, Yargıç Illyrio'nun hediyesiydi. *Kırmızı ve siyah. Ejderha renkleri.* Bu iyiydi. "Münasip bir prens gibi görünüyorsun," dedi Griff, delikanlıya, "Baban seni görseydi gurur duyardı."

Genç Griff, parmaklarını saçlarından geçirdi. "Bu mavi boyadan bıktım. Artık boyadan kurtulmalıyız."

"Çok yakında." Griff de kendi saç rengine dönmekten mutlu olurdu, gerçi bir zamanlar kızıl olan saçları griye dönmüştü. Delikanlının omzuna vurdu. "Gidelim mi? Ordun, senin gelişini bekliyor."

"Kulağa hoş geliyor. Benim ordum." Delikanlının yüzünden bir gülümseme geçti, sonra aniden kayboldu. "Ama gerçekten öyleler mi? Onlar paralı askerler. Yollo beni hiç kimseye güvenmemem için uyardı."

"Bu akıllıca bir uyarı," diye kabul etti Griff. Komuta hâlâ Karayürek'te olsaydı işler değişirdi ama Myles Toyne dört yıldır ölüydü ve Evsiz Harry Strickland başka türden bir adamdı. Fakat Griff bunu delikanlıya söylemeyecekti. Cüce, çocuğun genç kafasına hâlihazırda yeterince şüphe ekmişti, "Herkes göründüğü gibi değildir ve prensler bilhassa tedbirli olmalıdır... ama şüphecilikte fazla ileri gitmek, sonunda insanı huysuz ve korkak yapar." *Kral Aerys öyle biriydi. Sonlara doğru Rhaegar bile bunu açıkça görmüştü.* "Sen orta yolu takip etmelisin. Bırak da adamların, senin güvenini sadık hizmetleriyle kazansınlar... ama kazandıklarında, onlara karşı cömert ve içten ol."

Delikanlı başıyla onayladı. "Bunu unutmayacağım."

En iyi atı prense verdiler. İri iğdişin rengi o kadar açık griydi ki hayvan neredeyse beyaz görünüyordu. Griff ve Haldon daha küçük atların sırtına binerek prensin yanında yol aldılar. Yol, en az yarım mil boyunca, Volon Therys'in yüksek ve beyaz duvarlarının altında güneye doğru aktı. Sonra kasabayı arkada bıraktılar, söğütlerin ve haşhaş tarlalarının arasındaki dolambaçlı yolu takip ederek yüksek, ahşap bir yel değirmeninin önünden geçtiler. Değirmenin rüzgârla dönen kanatları eski kemikler gibi çatırdıyordu.

Altın Mürettebat'ı nehrin kıyısında buldular. Güneş batıda alçalıyordu.

Arthur Dayne'in bile onaylayacağı bir kamptı bu; derli toplu, düzenli, savunması mümkün. Kampın çevresine derin bir hendek kazılmıştı, hendeğin içine sivri uçlu kazıklar çakılmıştı. Çadırlar sıralı bir şekilde kurulmuştu, sıraların arasında geniş yollar bırakılmıştı. Atıkların akıntıyla birlikte sürüklenip gitmesi için tuvalet çukurları nehrin kenarına kazılmıştı. At sıraları güneydeydi. Atların arkasında, su kenarında otlanan iki düzine fil vardı, hortumlarıyla sazları söküyorlardı. *Batıdiyar'da, bu hayvanların karşısında duracak bir tek savaş atı yok.*

Kamp sınırları boyunca dizilmiş yüksek sırıkların tepesinde, altın dokuma kumaştan dikilmiş savaş sancakları dalgalanıyordu. Sancakların altında silahlı ve zırhlı devriyeler yürüyordu; mızraklar ve arbaletler taşıyan adamlar, kampa yaklaşan herkesi dikkatlice izliyordu. Griff, Harry Strickland'in komutasına giren mürettebatın gevşeyeceğini düşünmüştü. Harry, disiplin sağlamaktan çok dost edinmekle ilgilenen bir adamdı ama Griffin endişelerinin yersiz olduğu anlaşılıyordu.

Kapıya vardıklarında, Haldon muhafızların çavuşuna bir şeyler söyledi. Bir ulak, bir kumandan bulması için gönderildi. Gelen kumandan, Griffin onu son gördüğü zamanki kadar çirkindi. Koca bir göbeği olan ve paytak paytak yürüyen paralı askerin yüzü eski yara izleriyle doluydu. Adamın sağ kulağı bir köpek tarafından çiğnenmiş gibi görünüyordu, sol kulağı yoktu. "Seni kumandan mı yaptılar Çiçek?" dedi Griff. "Altın Mürettebatın standartları olduğunu sanıyordum."

"Durum daha kötü hayvan herif," dedi Franklyn Çiçek. "Beni şövalye de yaptılar." Griffin kolunu yakaladı ve adamı kendine çekip kemiklerini kıracak kadar sert bir şekilde sarıldı. "On iki yıldır ölü olan bir adam için bile berbat görünüyorsun. Mavi saç, öyle mi? Harry senin geleceğini söylediğinde az kalsın altıma pisliyordum. Ve Haldon, seni buzlu kancık, seni görmek de güzel. O çubuk hâlâ poponda mı?" Genç Griff e döndü. "Ve bu da..." "Yaverim," dedi Griff. "Delikanlı, bu Franklyn Çiçek."

Prens, kumandanı başıyla selamladı. "Çiçek bir piç ismi. Hudutlar'dan gelmişsiniz."

"Evet. Annem Şıra Kalesi'nde çamaşırcıydı, lordun oğullarından birinin tecavüzüne uğrayana kadar. Bu durum beni bir çeşit kahverengi elmalı Fossoway yapıyor." Çiçek kapıyı gösterdi. "Benimle gelin. Kahrolası Volantisliler mızraklarını tıkırdatıyorlar ve amacımızın ne olduğunu öğrenmek istiyorlar."

Altın Mürettebatın adamları çadırların dışındaydı; zar atıyor, içki içiyor ve sinekleri kovalıyorlardı. Griff, adamlardan kaçının onun kim olduğunu bildiğini

merak etti. Çok azı. On iki yıl uzun bir zaman. Onunla birlikte at sürmüş olan adamlar bile, paralı asker Griffin temiz tıraşlı çizgili yüzünde ve mavi saçlarında, kızıl sakallı sürgün lord olan Jon Connington'ı göremezlerdi. Adamların çoğuna göre, Connington savaş sandığından altın çaldığı için mürettebattan kovulmuş ve Lys'te içkiden ölmüştü. Bu yalanın getirdiği utanç hâlâ Griffin kursağındaydı ama Varys bu yalanın elzem olduğu konusunda ısrar etmişti. O işveli sesiyle, "Kahraman sürgünle ilgili şarkılar yazılmasını istemiyoruz," diye kıkırdamıştı hadım. "Kahramanca ölen adamlar uzun zaman hatırlanırlar ama sarhoşlar ve korkaklar çabucak unutulurlar."

Bir hadım, erkek onuruyla ilgili ne bilir? Griff, Örümcek'in planına delikanlının iyiliği için razı olmuştu ama plandan hoşlandığı anlamına gelmiyordu bu. *Delikanlının Demir Taht'a oturduğunu görecek kadar yaşarsam, Varys'e o hakaretin ve daha pek çok şeyin bedelini ödeteceğim. O zaman kimin çabucak unutulduğunu göreceğiz.*

Baş kumandanın çadırı altın dokuma kumaştan yapılmış ve tepelerinde altın yaldızlı kafatasları olan kargılarla çevrelenmişti. Kafataslarından biri diğerlerinden daha büyüktü ve grotesk bir görüntüsü vardı. Onun altına ikinci bir kafatası yerleştirilmişti, bir çocuğun yumruğundan daha büyük değildi. *Canavar Maelys ve onun isimsiz erkek kardeşi.* Diğer kafatasları da onlara benziyordu ama ölümlerine sebep olan darbeler yüzünden çatlamış ya da parçalanmışlardı, bir tanesinin sivri dişleri vardı. "Hangisi Myles?" diye sordu Griff.

"Sondaki." Çiçek eliyle işaret etti. "Bekleyin. "Geldiğinizi haber vereyim." Çadıra girdi; Griffi, eski dostunun altın yaldızlı kafatasıyla baş başa bıraktı. Sör Myles Toyne, hayattayken günah kadar çirkin bir adamdı. Myles'ın meşhur atası, hakkında şarkılar yazılan esmer ve gösterişli Terrence Toyne o kadar yakışıklı bir adamdı ki kralın metresi bile ona karşı koyamamıştı fakat Myles kepçe kulaklara, çarpık bir çeneye ve Jon Connington'ın gördüğü en büyük burna sahipti. Ama Myles gülümsediğinde bütün bunların hiç önemi kalmazdı. Kalkanındaki arma yüzünden adamları ona Karayürek adını vermişti. Myles bu ismi sevmişti ve bunu belli etmişti. "Bir baş kumandan, dostlarını ve düşmanlarını aynı şekilde korkutmalı," demişti bir seferinde. "Adamlarımın benim zalim olduğumu düşünmesi daha iyi." Gerçek bunun tam tersiydi. Kemiklerine kadar asker olan Toyne amansızdı ama her zaman adildi, adamları için bir babaydı ve sürgün Jon Connington'a karşı her daim cömertti.

Ölüm, Myles'ın kulaklarını, burnunu ve bütün sıcaklığını alıp götürmüştü. Gülümseme, pırıltılı altın bir sırıtışa dönüşerek baki kalmıştı. Bütün kafatasları sırıtıyordu; Acıçelik'in, merkezdeki uzun sırığın tepesinde duran kafatası bile.

Onun sırıtacak neyi var? *Tek başına ve mağlup olmuş bir hâlde öldü. Yabancı topraklarda bir ıskartaydı.* Ölüm döşeğindeki Sör Aegor Nehir, adamlarına, Acıçelik'in kafatasını kaynatıp etlerinden temizlemelerini, altına batırmalarını ve Batıdiyar'ı geri almak için denizi geçerken onu önlerinde taşımalarını emretmişti. Aegor'ın halefleri de onun misalini takip etmişti.

Sürgünlüğü farklı bir şekilde ilerleseydi Jon Connington da haleflerden biri olabilirdi. Mürettebatla beş yıl geçirmişti, asker sıralarından yükselmiş ve Toyne'un sağ yanında itibarlı bir yer edinmişti. Mürettebatta kalmış olsaydı, Myles'ın ölümünden sonra, askerler Harry Strickland yerine ona dönebilirlerdi. Ama Griff seçtiği yoldan pişman değildi. *Batıdiyar'a, bir sırığın tepesindeki kafatası olarak dönmeyeceğim.*

Çiçek çadırdan çıktı. "İçeri girin."

Onlar içeri girdiğinde, Altın Mürettebat'ın yüksek rütbeli subayları oturdukları taburelerden ve kamp sandalyelerinden kalktılar. Eski dostlar Griff i gülümsemeler ve kucaklamalarla karşıladı, yeni adamlar daha resmiydi. *Bizi görmek, bazılarını, inanmamı istedikleri kadar mutlu etmedi.* Griff, bazı gülümsemelerin ardındaki bıçakları hissedebiliyordu. Adamların çoğu yakın zamana kadar Lord Jon Connington'ın mezarda olduğuna inanıyordu ve hiç şüphe yok ki kendi silah arkadaşlarından çalan bir adam için en uygun yerin mezar olduğunu düşünüyordu. Onların yerinde olsa Griff de aynı şekilde hissederdi.

Takdimleri Sör Franklyn yaptı. Paralı askerlerden bazıları, Çiçek gibi piç isimleri taşıyordu: Nehir, Tepe, Taş. Diğerleri, Yedi Krallık tarihinde büyük yeri olan isimlere sahipti; Griff; iki Strong, üç Peake, bir Mud, bir Mandrake, bir Lothson ve bir çift Cole saydı. Hepsinin halis olmadığını biliyordu. Özgür gruplarda, kişi kendini istediği isimle anabilirdi. Hangi isimle olursa olsun, paralı askerler kaba bir görkem sergilerdi. Aynı ticaretin içinde bulunan diğer birçok adam gibi, dünyevi zenginliğe kişilikten fazla değer verirlerdi. Mücevherli kılıçlar, kakmalı zırhlar, ağır torklar açık seçik ortadaydı ve oradaki her adam, altın kol bandı şekline bürünmüş lord fidyeleri takmıştı. Her halka, Altın Mürettebat'ın hizmetinde geçen bir yılı simgeliyordu. Marq Mandrake altın kafataslarından oluşan bir zincir de takmıştı. Adamın çiçek bozuğu yanağında, köle dövmesinin yakılarak çıkarıldığı yerde bir delik vardı.

Kumandanların hepsi Batıdiyar kanı taşımıyordu. Derisi is kadar siyah olan Kara Balaq, beyaz saçlı bir Yaz Adalı'ydı ve Karayürek'in zamanında olduğu gibi şimdi de mürettebatın yayalarını komuta ediyordu, yeşil ve turuncu tüylerden yapılmış olağanüstü güzel bir pelerin takmıştı. Gorys Edoryen,

kadavra gibi görünen bir Volantisliydi, mutemet olarak Strickland'in yerini almıştı, omzunun üstüne bir leopar derisi atmıştı, kan kırmızısı saçları yağlı bukleler halinde omuzlarına dökülmüştü ama sivri uçlu sakalı siyahtı. Lysono Maar isimli muhbir başı Griff için yabancıydı. Lysli adamın leylak rengi gözleri, beyaz altın renginde saçları ve bütün fahişeleri kıskandırabilecek dudakları vardı. Griff ilk bakışta onun bir kadın olduğunu sanabilirdi. Adamın tırnakları mora boyanmıştı, kulak memelerinden inciler ve ametistler sarkıyordu.

Adamların yüzlerini incelerken, *hayaletler ve yalancılar,* diye düşündü Griff. *Unutulmuş savaşların, kayıp davaların, başarısız ayaklanmaların hortlakları. Mağluplardan, gözden düşenlerden, reddedilenlerden oluşan bir kardeşlik. Bu benim ordum. Bu bizim en iyi umudumuz.*

Harry Strickland'e döndü.

Evsiz Harry savaşçı gibi görünmüyordu. Tıknazdı. Kocaman yuvarlak bir kafası, yumuşak gri gözleri ve kafasındaki kelliği kapatmak için yana doğru taradığı ince saçları vardı. Strickland bir kamp sandalyesine oturmuş, ayaklarını bir leğen tuzlu suyun içine sokmuştu. "Ayağa kalkamadığım için beni bağışlayın," dedi selamlama olarak. 'Yürüyüşümüz yorucuydu ve benim parmaklarım su toplamaya meyilli. Bu bir lanet."

Bu zayıflığın göstergesi. Yaşlı bir kadın gibi konuşuyorsun. Strickland, birliğin kuruluşundan beri Altın Mürettebat'ın üyesiydi. Harry'nin büyük büyükbabası, ilk Karaateş İsyanı sırasında Kara Ejderha'yla birlikte ayaklanmış ve bütün arazilerini kaybetmişti. "Dört nesildir altın," diyerek böbürlenirdi Harry, dört nesil süren sürgün ve yenilgi övünülecek bir şeymiş gibi.

"Sizin için bir merhem hazırlayabilirim," dedi Haldon. "Cildinizi sertleştirecek bazı madensel tuzlar da var."

"Çok naziksiniz." Strickland bir el işaretiyle yaverini çağırdı. "Watkyn, dostlarımız için şarap getir."

"Teşekkürler ama hayır," dedi Griff. "Biz su içelim."

"Nasıl tercih ederseniz." Baş kumandan, prense gülümsedi. "Bu da oğlun olmalı."

Biliyor mu? diye merak etti Griff. *Myles ona meselenin ne kadarım anlattı?* Varys gizlilik ihtiyacı konusunda son derece katıydı. Onun ve Illyrio'nun Karayürek'le yaptığı planlar sadece kendilerince biliniyordu. Mürettebatın geri kalanına bilgi verilmemişti, insanlar, bilmedikleri şeyi ağızlarından kaçıramazlardı.

Fakat o devir sona ermişti. "Kimse daha kıymetli bir oğul dileyemez," dedi Griff. "Lâkin delikanlı benim kanımdan değil. Adı da Griff değil. Lordlarım, size

Aegon Targaryen'ı takdim ederim; Rhaegar'ın ilk evladı, Dornelu Elia'dan doğma Ejderha Kayası Prensi... yakında, sizlerin yardımıyla, Bu İsimle Anılan Altıncı Kral Aegon. Andalların, Rhoynarlar'ın ve İlk İnsanlar'ın kralı, Yedi Krallık Lordu."

Griffin duyurusu sessizlikle karşılandı. Bazı adamlar boğazlarını temizlediler. Colelar'dan biri kadehini tekrar doldurdu. Gorys Edoryen bukleleriyle oynadı ve Griffin anlamadığı bir lisanda bir şeyler mırıldandı. Laswell Peake öksürdü, Mandrake ile Lothson bakıştı. *Biliyorlar,* diye fark etti Griff. *Her zaman biliyorlardı.* Harry Strickland'e döndü. "Onlara ne zaman söyledin?" Baş kumandan, leğenin içindeki su toplamış ayak parmaklarını kıpırdattı. "Nehre vardığımızda. Mürettebat haklı sebeplerle huzursuzdu. Münâzaalı Topraklar'daki kolay savaşı terk ettik. Peki ne uğruna? Bu tanrının belası sıcakta bunalmak ve ben kârlı anlaşmaları geri çevirirken sikkelerimizin eriyişini ve kılıçlarımız pas tutuşunu izlemek için mi?"

Griffin teni karıncalandı. "Kim anlaşma önerdi?"

'Yunkaili adamlar. Volantis'in desteğini kazanmak için yolladıkları elçi hâlihazırda üç özgür birliği Köle Körfezi'ne sevk etti. Bizim dördüncü birlik olmamızı istiyor ve Myr'in bize ödediği ücretin iki katını teklif ediyor. Bunun yanısıra, mürettebattaki her adam için birer köle ve benim için yüz güzide bakire öneriyor." *Kahretsin.* "Bu binlerce köle demek. Yunkaili adamlar bu kadar köleyi nerede bulacak?"

"Meereen'de." Strickland yaverini çağırdı. "Watkyn, havlu ver. Su soğuyor, parmaklarım da kuru üzüm gibi buruştu. Hayır, o havluyu değil, yumuşak olanı."

"Onu reddettin," dedi Griff.

"Ona teklifini düşüneceğimi söyledim." Ayakları kurulanan Harry irkildi. "Parmaklara hassas davran," dedi yavere. "Onları ince kabuklu üzümler olarak düşün delikanlı. Üzümleri ezmeden kurulamak gerekir. Hafif hafif dokun, ovalama. Evet, böyle." Tekrar Griff e döndü. "Kaba bir ret cevabı akıllıca olmazdı. Adam haklı olarak, aklımı kaçırıp kaçırmadığımı sorabilirdi."

'Yakında kılıçlarınızı kullanacaksınız,"

"Kullanacak mıyız?" diye sordu Lysono Maar. "Targaryen kızının batıya gitmek için yola çıkmadığını biliyorsunuz sanırım." "Hikâyeyi Selhorys'te duyduk."

"Hikâye değil. Basit bir gerçek. Sebebini kavramak daha zor. Meereen'i yağmala, evet, neden olmasın? Kızın yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım. Köle şehirleri altın kokar ve fetih için sikke gerekir. Ama oyalanmak niye? Korku? Çılgınlık? Tembellik?"

“Sebebi önemli değil.” Harry Strickland bir çift çizgili yün çorap aldı. “Kraliçe Meereen’de ve biz buradayız. Varlığımızın, Volantisliler’i günbegün daha fazla rahatsız ettiği bir yerdeyiz. Bizi Batıdiyar’a, evimize götürecek bir kral ve kraliçeyi tahta oturtmak için buraya geldik ama görünüşe göre şu Targaryen kızı, babasının tahtını geri almaktan çok zeytin ağaçları dikmeye hevesli. Bu arada düşmanları bir araya geliyor. Yunkai, Yeni Ghis, Tolos. Kanlısakal ve Hırpani Prens arazide ona karşı dövüşecekler... ve çok yakında Eski Volantis’in donanmaları da tepesine binecek. Kızın elinde ne var? Çomaklar taşıyan yatak köleleri mi?” “Lekesizler ve ejderhalar,” dedi Griff.

“Evet, ejderhalar,” dedi baş kumandan, “fakat küçükler, yumurtadan yeni çıkmış sayılırlar.” Çorabını parmaklarından geçirip ayak bileğine çekti. “Bütün bu ordular bir yumruk gibi şehrin etrafında kapandığında ejderhalar ne kadar faydalı olacak?”

Tristan Nehir, parmaklarını dizine vurdu. “Bütün bunlar, kıza daha çabuk varmamız için daha çok sebep demek. Eğer Daenerys bize gelmiyorsa biz Daenerys’e gitmeliyiz.”

“Dalgaların üstünde yürüyebilir miyiz sör?” dedi Lysono Maar. “Tekrar söylüyorum, gümüş kraliçeye deniz yoluyla ulaşanlayız. Kaç gemi bulabileceğimizi anlamak için Volantis’e bizzat gittim, tacir rolü yaptım. Liman, türlü şekillerde ve boyutlarda kadırgalarla, gökelerle ve karaklarla dolu ama buna rağmen, kendimi kaçakçılarla ve korsanlarla arkadaşlık ederken buldum. Lord Connington’ın bizimle birlikte olduğu yıllardan hatırlayabileceği üzere, mürettebatta on bin adam var. Her biri üçer at sahibi olan beş yüz şövalye. Her biri atlı beş yüz yaver. Ve filler, filleri unutmamalıyız. Bir korsan gemisi kâfi gelmez. Bir korsan *donanmasına* ihtiyacımız olur... ve donanmayı bulsak bile... Köle Körfezi’nden gelen haberlere göre Meereen ablukaya alınmış.”

“Yunkai’nin teklifini kabul etmiş gibi yapabiliriz,” dedi Gorys Edoryen. “Yunkaililer’in bizi doğuya taşımasına izin veririz ve Meereen duvarlarına vardığımızda adamların altınlarını iade ederiz.”

“Bozulmuş tek anlaşma, mürettebatın onurunu lekelemeye yeter.” Harry Strickland, eline aldığı su toplamış ayağıyla duraksadı. “Hatırlatmama izin verin, bu gizli anlaşmaya mührünü basan Myles Toyne’du, ben değildim. Yapabilseydim bu anlaşmaya itibar gösterirdim ama nasıl göstereceğim? Açıkça görülüyor ki Targaryen kızı asla batıya gitmeyecek. Batıdiyar, onun babasının krallığıydı. Meereen ise onun krallığı. Daenerys, Yunkai’yi kırabilirse Köle Körfezi Kraliçesi olacak. Kıramazsa, biz ona ulaşamadan çok daha önce ölecek.”

Baş kumandanın sözleri Griff i şaşırtmadı. Harry Strickland her daim

yumuşak bir adam olmuştu. Harry için, uzun süren müzakarelerin sonucunda anlaşmalara varmak düşmanları ezmekten daha kolaydı. Harry'nin burnu altın kokusu alırdı ama midesinin mücadele kaldırıp kaldırmadığı başka bir soruydu. "Kara yolu da tehlikeli," dedi Franklyn Çiçek. "Şeytan Yolu ölü. Bu yürüyüşü yapmaya kalkışırsak mürettebatın yarısını kaybederiz, bizimle kalanların yarısını da yolun kenarına gömeriz. Bunu söylemekten üzüntü duyuyorum ama Yargıç Illyrio ve dostları, şu çocuk kraliçeye bu kadar umut bağlamakla hata etmiş olabilirler."

Hayır, diye düşündü Griff, *ama size umut bağlamakla büyük hata etmişler.*

Ve sonra Prens Aegon konuştu. "Öyleyse bana umut bağlayın," dedi. "Daenerys, Prens Rhaegar'ın kardeşi ama ben Rhaegar'ın oğluyum, ihtiyaç duyduğunuz tek ejderha benim."

Griff, siyah eldivenli elini Prens Aegonin omzuna koydu. "Cesurca konuştun," dedi, "ama ne söylediğini düşün."

"Düşündüm," diye üsteledi delikanlı. "Neden bir dilenci gibi halama koşayım? Benim iddiam onunkinden daha güçlü. Bırakın da o bana gelsin... Batıdiyar'da."

Franklyn Çiçek güldü. "Bunu sevdim. Doğuya değil batıya yelken açalım. Küçük kraliçeyi zeytinleriyle baş başa bırakalım ve Prens Aegon'ı Demir Taht'a oturtalım. Delikanlı işini biliyor, hakkını teslim edelim."

Baş kumandan, sanki biri yüzünü tokatlamış gibi görünüyordu. "Güneş beynini mi kavurdu Çiçek? Kıza ihtiyacımız var. Evliliğe ihtiyacımız var. Eğer Daenerys küçük prensimizi kabul eder ve onu hayat arkadaşı olarak alırsa, Yedi Krallık da aynı şeyi yapar. Kız olmadan, lordlar prensin iddiasıyla sadece dalga geçerler, ona sahtekâr ve taht talibi yaftası yapıştırırlar. Peki Batidiyar'a nasıl gitmemizi öneriyorsun? Lysono'yu duydun. Gemi bulamayız." *Bu adam dövüşmekten korkuyor,* diye fark etti Griff. *Onu nasıl Karayürek'in yerine seçebilmişler*? "Köle Körfezi'ne gidecek gemi bulamayız ama Batıdiyar başka bir mesele. Doğu bize kapandı ama deniz kapanmadı. Troyka sırtlarımızı görmekten memnun olur, buna eminim. Hatta Yedi Krallık'a gitmek için ayarlamalar yapmamıza bile yardım ederler. Hiçbir şehir, kapısında bir ordu olsun istemez."

"Haksız değil," dedi Lysono Maar.

"Aslan şimdiye kadar ejderhanın kokusunu mutlaka almıştır," dedi Colelar'dan biri. "Fakat Cersei'nin dikkati, Meereen'in ve şu diğer kraliçenin üzerindedir. Prensimizle ilgili hiçbir şey bilmiyor. Karaya çıkıp sancaklarımızı yükselttiğimizde, insanlar akın akın bize katılır."

“Bazı insanlar,” dedi Harry, “*Hepsi* değil. Rhaegar’ın kardeşinin ejderhaları var. Rhaegar’ın oğlunun yok. Daenerys ve Lekesizler olmadan diyarı alamayız, o kadar güçlü değiliz.”

“İlk Aegon, diyarı hadımlar olmadan aldı,” dedi Lysono Maar. “Neden altıncı Aegon da aynı şeyi yapmasın?”

“Plan...”

“Hangi plan?” dedi Tristan Nehir. “Şişman adamın planı mı? Ay ne zaman dönse o plan değişiyor. En başta, Viserys Targaryen elli bin Dothrak çığlıkçısıyla birlikte bize katılacaktı. Sonra Yalvaran Kral öldü ve yerini kız kardeşi aldı; yumurtadan yeni çıkmış ejderhalarıyla birlikte Pentos’a gelen yumuşak başlı çocuk kraliçe. Fakat kız, Köle Körfezi’ne döndü ve arkasında yanan şehirlerden oluşan bir iz bıraktı, şişman adam da çocuk kraliçeyle Volantis’te buluşmamıza karar verdi. Şimdi bu plan da bozuldu.

Illyrio’nun planlarından bıktım. Robert Baratheon, Demir Taht’ı ejderhaların yardımı olmadan kazandı. Aynı şeyi biz de yapabiliriz. Ben yanılıyorsam ve diyar bizim için ayaklanmazsa, istediğimiz zaman geri çekilip Dar Deniz’in karşısına dönebiliriz. Tıpkı Acıçelik’in ve ondan sonra gelenlerin yaptığı gibi.” Strickland inatla başını salladı, “Risk...”

“...eskiden olduğu kadar büyük değil, zira Tywin Lannister öldü. Yedi Krallık fetih için bir daha asla bu kadar hazır olmayacak. Demir Taht’ta bir başka çocuk kral oturuyor. Bir öncekinden daha küçük bir çocuk. Yerde sonbahar yapraklarından daha fazla asi var.”

“Yine de,” dedi Strickland, “Tek başımıza kazanma umudumuz...”

Griff, baş kumandanın korkaklığını yeterince duymuştu. “Tek başımıza olmayacağız. Dorne bize katılacak, bize katılmak *zorunda.* Prens Aegon, Rhaegar’ın olduğu kadar Elia’nın da oğlu.” “Aynen öyle,” dedi delikanlı “ve Batıdiyar’da bize karşı koyacak kim kaldı? Bir kadın.”

“Bir *Lannister* kadını,” diye ısrar etti baş kumandan. “Kral Katili o sürtüğün yanında olacak. Arkalarına Casterly Kayası’nın bütün zenginliğini alacaklar. Illyrio, çocuk kralın Tyrell kızıyla nişanlandığını söyledi. Bu, Yüksek Bahçe’nin gücüyle de yüzleşmemiz gerektiği anlamına gelir,”

Laswell Peake parmaklarını masaya vurdu. “Aradan bir asır geçmiş olmasına rağmen, bazılarımızın Menzil’de hâlâ dostları var. Yüksek Bahçe’nin gücü, Mace Tyrell’in tahmin ettiği kadar büyük olmayabilir.”

“Prens Aegon,” dedi Tristan Nehir. “Biz sizin emrinizdeyiz. Arzunuz bu mu? Doğu yerine batıya yelken açmak mı?”

Aegon, “Bu,” diye karşılık verdi hevesle. “Eğer halam Meereen’i istiyorsa,

öyle olsun. Demir Taht'ı tek başıma alacağım, sizin kılıçlarınız ve sadakatinizle. Hızlı hareket et ve sert darbe indir. Bu sayede, Lannisterlar bizim karaya çıktığımızı bile öğrenmeden önce, birkaç kolay zafer kazanabiliriz. Bu durum, davamıza başka insanlar kazandırır."

Nehir, onaylama dolu bir ifadeyle gülümsüyordu. Diğerleri düşünceli gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. "Şeytan Yolu'nda ölmektense Batıdiyar'da ölmeyi tercih ederim," dedi Peake. Marq Mandrake güldü, "Ben yaşamayı tercih ederim," diye karşılık verdi. "Araziler ve büyük bir kale kazanmayı tercih ederim." Franklyn Çiçek kılıcının kabzasına vurdu ve "Birkaç Fossoway öldürebildiğim sürece ben varım," dedi.

Bütün adamlar aynı anda konuşmaya başladığında, Griff rüzgârın yön değiştirdiğini biliyordu. *Aegon'ın bu yanını daha önce hiç görmemiştim.* Bu ihtiyatlı bir yol değildi ama Griff ihtiyatlı olmaktan ve sırlardan bezmişti, beklemekten yorulmuştu. Yense de yenilse de, ölmeden önce Akbaba Tüneği'ni bir kez daha görecekti ve babasının mezarının yanma gömülecekti.

Altın Mürettebat'ın adamları teker teker ayağa kalktılar, diz çöktüler ve kılıçlarını genç prensin ayağının dibine yatırdılar. Diz çöken son adam, su toplamış ayaklarıyla Harry Strickland oldu.

Adamlar baş kumandanın çadırından ayrılırken, güneş batı semasında kırmızıya devriliyor ve sırıkların tepesindeki kafataslarının üstüne kızıl gölgeler düşürüyordu. Franklyn Çiçek, prense kampı gezdirmeyi ve onu, kendisinin *delikanlılar* dediği bazı adamlarla tanıştırmayı önerdi. Griff buna izin verdi. "Ama unutma, prens, Dar Deniz'i geçene kadar mürettebat için Genç Griff olarak kalmalı. Batıdiyar'a vardığımızda delikanlının saçlarını yıkayacağız ve ona zırhını giydireceğiz."

"Tamam, anladım." Çiçek, Genç Griffin sırtına vurdu. "Benimle gel. Aşçılardan başlayacağız. Tanıman gereken iyi adamlar." Çiçek ve Genç Griff gittiğinde, Griff, Yarı-Üstat'a döndü. "*Utangaç Bakire'*ye git ve Leydi Lemore ile Sör Rolly'yi buraya getir. Illyrio'nın sandıklarına da ihtiyacımız olacak. Zırh ve bütün sikkeler. Yandry ve Ysilla'ya teşekkür et. Onların görevi tamamlandı. Majesteleri tahta çıktığında unutulmayacaklar." "Emredersiniz lordum."

Griff üstadı orada bıraktı ve Evsiz Harry'nin ona tahsis ettiği çadıra girdi.

Önlerindeki yol tehlikelerle doluydu, Griff bunu biliyordu ama ne çıkardı? *Bütün insanlar ölmeli.* Onun istediği tek şey zamandı. O kadar uzun beklemişti ki, tanrılar elbette ona birkaç yıl daha bahşederdi. Ona, Oğlu olarak kabul ettiği delikanlının Demir Taht'ta oturduğunu görecek kadar zaman verirlerdi. Topraklarını, adını, onurunu geri alacak kadar zaman. Gözlerini uyumak için her

kapattığında rüyalarında şiddetle çınlayan çanları susturacak kadar zaman.

Batan güneşin kızıl ve altın ışıkları çadırın açık kapısından içeri girerken, Jon Connington kurt derisi pelerinini omuzlarından attı, örgü zırhını çıkardı, bir kamp taburesinin üstüne oturdu ve sağ elindeki eldiveni çekti. Orta parmağının tırnağının oltu taşı gibi simsiyah kesildiğini gördü. Parmağı neredeyse ilk eklemine kadar grileşmişti. Yüzük parmağının ucu da kararmıştı. Griff hançeriyle parmağının ucuna dokundu ama hiçbir şey hissetmedi.

Ölüm, Griff biliyordu, *ama ağır bir ölüm. Hâlâ zamanım var. Bir yıl. İki yıl. Beş. Bazı taş adamlar on yıl yaşarlar. Denizi geçmek, Akbaba Tüneği'ni yeniden görmek, İşgalci'nin soyunu kökünden kazımak ve Rhaegar'ın oğlunu Demir Taht'a oturtmak için yeterli bir zaman.*

Sonra, Lord Jon Connington mutlu bir şekilde ölebilirdi.

RÜZGÂRLA SAVRULANLAR

Haber, kampın içinden sıcak bir rüzgâr gibi geçti. *Kraliçe geliyor. Kraliçenin ordusu yürüyüşte. Kraliçe güneye koşuyor. Şehri ve şehir halkım ateşe vermek için Yunkai'ye geliyor. Biz de onu karşılamak için kuzeye gidiyoruz.*

Kurbağa bu haberi Dick Straw'dan duymuştu. Dick haberi Yaşlı Kemik Ben'den almıştı. Kemik Ben'in haber kaynağı, Hırpani Prens'e kadeh taşıyıcısı olarak hizmet veren bir kuzeni olan Myrio Myrakis adında bir Pentoslu'ydu. "Kuzen bunu kumandanın çadırında, Caggo'nun kendi ağzından duymuş," diye üstelemişti Dick Straw. "Gün bitmeden yola çıkmış olacağız, göreceksin."

Bunun doğru olduğu anlaşıldı. Emir, kumandanlar ve çavuşlar aracılığıyla Hırpani Prens'ten geldi: Çadırları sökün, katırları yükleyin, atları eyerleyin, gün ağarırken Yunkai'ye gitmek için yola çıkacağız. "Yunkaili piçler Sarı Şehir'lerine girmemizi ve kızlarının arkasında dolaşmamızı istemezler," diye tahminde bulundu Baqq; kısık gözlü Myrli bir yaycıydı, adının anlamı *Bezelye'ydi.* 'Yunkai'ye erzak ve belki yeni atlar götüreceğiz, sonra ejderha kraliçesiyle dans etmek için Meereen'e gideceğiz. Yani, hemen zıpla Kurbağa, efendinin kılıcını iyice keskinleştir, çok yakında o kılıca ihtiyacı olabilir."

Quentyn Martell, Dorne'da bir prensti, Volantis'te bir tacirdi, ama Köle Körfezi'nin kıyılarında sadece Kurbağa'ydı. Yeşilbağırsak isimli, iri, kel, Dornelu bir şövalyenin yaveriydi. Rüzgârla Savrulanlar'ın adamları istedikleri isimleri kullanıyor ve akıllarına estikçe isimlerini değiştiriyorlardı. Quentyn'e *Kurbağa* ismini yapıştırmışlardı çünkü Quentyn, iri adam ne zaman bir emir bağırsa hemen zıplıyordu.

Rüzgârla Savrulanlar'ın kumandanı bile gerçek ismini kendine saklıyordu. Kan asrında ve Valyria'nın Kıyameti'ni takip eden kaos yıllarında bazı özgür birlikler doğmuştu. Diğerleri daha dün oluşmuştu ve yarın yok olacaktı. Rüzgârla Savrulanlar'ın otuz yıllık bir geçmişi vardı. Birliğin sadece bir kumandanı olmuştu; yumuşak sesli, mahzun gözlü, Pentos soylusu kumandan Hırpani Prens olarak anılıyordu. Saçları ve zırhı gümüşi griydi ama adamın giydiği hırpani pelerin rengârenk kumaş şeritlerinden yapılmıştı; güneşte solmuş maviler, griler, morlar, kırmızılar, altınlar, yeşiller, macentalar ve zincifreler. Dick Straw'un anlattığı hikâyeye göre, Hırpani Prens yirmi üç yaşındayken, Pentos soyluları onu yeni prensleri olarak seçmişlerdi; eski prenslerinin kafasını kestikten saatler sonra. Hırpani Prens bu vazifeyi kabul etmek yerine kılıcını kuşanmış, en sevdiği atının sırtına binmiş ve asla geri dönmemek üzere Münâzaalı Topraklar'a gitmişti. İkinci Oğullar, Demir Kalkanlar ve Bakire'nin Adamları'yla birlikte at sürmüştü. Daha sonra beş silah arkadaşıyla birlikte

Rüzgârla Savrulanlar'ı kurmuştu. Bu altı kurucu içinden yalnızca Hırpani Prens hayattaydı.

Kurbağa, bütün bunların doğru olup olmadığına dair bir fikre sahip değildi. Volantis'te Rüzgârla Savrulanlar'a katıldığından bu yana, Hırpani Prens'i sadece uzaktan görmüştü. Dornelu adamlar acemiydi, erattı, ok yemleriydi, iki bin adam arasında üç kişilerdi. Kumandanları onlara daha yakındı. Gerris Drinkwater burada zaman zaman Drink, genelde Dornelu Gerrold olarak anılıyordu ve bu sayede Kızılsırt Gerold'dan ve Kara Gerrold'dan ayrılıyordu bu desiseyi önerdiğinde, Quentyn, "Ben yaver değilim," diyerek itiraz etmişti. "Mahmuzlarımı Dorne'da kazandım. En az senin kadar şövalyeyim."

Ama Gerris haklıydı; o ve Arch, Quentyn'i korumak için için buradalardı ve bunun anlamı Quentyn'i iri adamın yanında tutmaktı. "İçimizdeki en iyi savaşçı Arch," demişti Drinkwater, "ama ejderha kraliçesiyle sadece sen evlenebilirsin."

Onunla evlen ya da onunla savaş; her iki durumda da yakında onunla karşılaşacağım. Quentyn, Daenerys Targaryen hakkında daha fazla şey duydukça, bu karşılaşmadan daha fazla korkuyordu. Yunkaili adamların iddiasına göre, kraliçe, ejderhalarını insan etiyle besliyor ve cildini pürüzsüz tutmak için bakirelerin kanıyla yıkanıyordu. Bezelye bu iddialara gülüyordu ama gümüş kraliçenin hafifmeşrepliğiyle ilgili hikâyelerden zevk alıyordu. "Kraliçenin kumandanlarından biri, erkeklerin otuz santimlik aletlere sahip olduğu bir soydan geliyor," demişti, "ama o bile kraliçe için yeterli değil. Kraliçe, Dothraklarla birlikte at sürüyor, bu yüzden aygırlar tarafından düzülmeye alışık, yani hiçbir erkek onun içini dolduramaz." Burnunu parşömenlerden kaldırmayan Volantisli zeki kılıç adamı Kitap, ejderha kraliçesinin hem zalim hem de deli olduğunu düşünüyordu. "Khal, kızı kraliçe yapmak için onun ağabeyini öldürdü. Sonra da kız, *khaleesi* olmak için İshali öldürdü. Kan büyüleri yapıyor, nefes aldığı kolaylıkla yalan söylüyor, canı istediği zaman kendi insanlarına düşman oluyor. Ateşkesleri bozdu, elçilere işkence yaptı... babası da deliydi. Onun kanında delilik var."

Kanında delilik var. Kral II. Aerys *deliydi*, bunu bütün Batıdiyar biliyordu. El'lerinden ikisini sürgüne göndermiş ve bir üçüncüsünü yakmıştı. *Eğer Daenerys babası kadar deliyse, yine de onunla evlenmeli miyim*? Prens Doran bu ihtimalden hiç bahsetmemişti.

Kurbağa, Astapor'u geride bırakmaktan mutluydu. Onun bildiği cehenneme en yakın şey Kırmızı Şehir'di. Yunkaililer, ölenleri ve ölmek üzere olanları şehrin içinde tutmak için kırık kapıları mühürlemişlerdi ama Quentyn Martell, kırmızı kiremitlerden müteşekkil o caddelerde dolaşırken gördüğü şeyleri

sonsuza dek unutmayacaktı. Cesetlerle dolu bir nehir. Kazığa geçirilmiş ve yeşil sinek bulutuyla sarmalanmış yırtık kıyafetli rahibe. Kanlı ve kokuşmuş bir hâlde sokaklarda yalpalayan ağır yaralı adamlar. Yarı pişmiş köpek yavruları için birbirleriyle kavga eden çocuklar. Bir dövüş çukurunda, üzerine yirmi aç köpek saldırırken çırılçıplak bir hâlde çığlıklar atan son özgür Astapor kralı. Ve ateşler. Her yerde ateşler. Quentyn gözlerini kapattığında ateşleri hâlâ görebiliyordu: O güne kadar gördüğü bütün kalelerden daha büyük olan piramitlerden yükselen alevler ve devasa kara yılanlar misali yukarı doğru kıvrılan yağlı duman bulutları.

Rüzgâr güneyden estiğinde, hava burada, şehrin üç mil uzağında bile duman kokuyordu. Şimdiye kadar büyük yangınların çoğu sönmüştü ama ufalanmış kırmızı duvarların ardında Astapor hâlâ içten içe yanıyordu. Küller, esen yelde gri ve iri kar taneleri misali tembelce süzülüyordu. Buradan ayrılmak iyi olacaktı.

İri adam da aynı fikirdeydi. Kurbağa onu bulduğunda, “Zamanı geldi de geçti bile,” dedi adam; Bezelye, Kitap ve Yaşlı Kemik Berile birlikte zar atıyordu, yine kaybediyordu. Paralı askerler, dövüştüğü kadar korkusuz bir şekilde kumar oynayan ama kumarda daha başarısız olan Yeşilbağırsak’ı seviyordu. “Zırhımı istiyorum Kurbağa. Örgü zırhımdaki kanı temizledin mi?”

“Evet sör.” Yeşilbağırsak’ın zırhı eski ve ağırdı, üst üste yamalanmıştı, çok yıpranmıştı. Aynı şey adamın miğferi, boyun korumalığı, baldır zırhı, çelik eldivenleri ve zırhının birbirleriyle uyumsuz diğer parçaları için de geçerliydi. Kurbağa’nın takımı sadece biraz daha iyiydi, Sör Gerris’inki fark edilir şekilde daha beterdi. Zırh ustası, Quentyn’in zırhı için *birlik çeliği* demişti. Quentyn bu zırhı daha önce kaç adamın giydiğini, içinde kaç adamın öldüğünü sormamıştı. Kendi iyi zırhlarını, altınlarıyla ve gerçek isimleriyle birlikte Volantis’te bırakmışlardı. Soylu hanedanlara mensup varlıklı şövalyeler, bir kepazelik yüzünden sürgün edilmedikleri takdirde, kılıçlarını satmak için Dar Deniz’in karşısına geçmezlerdi. Gerris planı anlattığında, Quentyn, “Namert rolü oynayacağıma fakir rolü oynarım,” demişti.

Rüzgârla Savrulanlar’ın kampı sökmesi bir saatten az sürdü. Gri bir aygırın sırtında oturan Hırpani Prens, klasik Yüksek Valyria Dili’ni kullanarak “Ve şimdi yola çıkıyoruz,” diye duyurdu. Aygırın benekli sağrısı, sahibinin öldürdüğü adamların pelerinlerinden kesilmiş şeritlerlerden oluşan bir dokumayla örtülmüştü. Prensin pelerini de aynı şeritlerden dikilmişti. Prens, altmışını geçmiş yaşlı bir adam olmasına rağmen eyerinde hâlâ dimdik oturuyordu ve adamın sesi arazinin dört bir yanma ulaşacak kadar kuvvetliydi.

“Astapor sadece tadımlıktı,” dedi, “Meereen ziyafet olacak.” Paralı askerlerden tezahürat çığlıkları yükseldi. Askerlerin mızraklarından açık mavi ipek şeritler sarkıyordu, başlarının üstünde Rüzgârla Savrulanlar’ın mavi beyaz sancağı dalgalanıyordu.

Uç Dornelu adam, diğerleriyle birlikte tezahürat yaptılar. Sessizlik dikkat çekerdi. Bununla birlikte, Rüzgârla Savrulanlar kıyı şeridini takip ederek Kanlısakal ve Kedi Tayfası’nın peşinden kuzeye doğru giderken, Kurbağa, Dornelu Gerrold’ın yanına gitti. “Şimdi,” dedi Batı Diyar’ın Ortak Dili’nde. Birlikte başka Batıdiyarlılar da vardı ama azlardı ve yakında değillerdi. “Şu işi şimdi yapmamız gerek.”

Bir oyuncunun boş gülümsemesiyle, “Burada olmaz,” diye uyardı Gerris. “Bu gece kamp kurduğumuzda bunu konuşuruz.”

Eski Ghiscar sahil yolundan gidildiğinde, Astapor’la Yunkai arasında yüz fersah vardı, Yunkai’den Meereen’e kadar bir elli fersah daha. İyi binekleri olan özgür birlikler, sıkı bir tempoyla altı günde ya da daha keyfekeder bir tempoyla sekiz günde Yunkai’ye varabilirdi. Eski Ghis’in piyade birlikleri bu sürenin yarı kat fazlasına ihtiyaç duyardı. Yunkaililer ve onların köle askerleri... “Öyle kumandanları varken denizin içine yürümemeleri bile mucize,” dedi Bezelye.

Yunkaililer kumandan sıkıntısı çekmiyordu. Yurkhaz zo Yunzak isimli yaşlı bir kahraman, baş komutandı. Rüzgârla Savrulanlar, ancak kırk köle tarafından taşınabilen muazzam bir tahtırevanın içinde dolaşan baş komutanı sadece uzaktan görebiliyorlardı.

Bununla birlikte, baş komutanın madunlarını görmemeleri mümkün değildi. Her yer, ortalıkta kara böcekler gibi koşuşturan Yunkaili önemsiz lordlarla doluydu. Adamların yarısının Ghazdan, Grazdan, Mazdhan ya da Ghaznak gibi isimleri vardı. Bir Ghiscar ismini diğerinden ayırmak, Rüzgârla Savrulanlar’ın çok azının ustalaştığı bir sanattı, bu sebeple önemsiz lordlara kendilerince isimler takmışlardı.

Önemsiz lordların en başta geleni Sarı Balina’ydı. Altın püsküllü sarı *tokarhr* giyen son derece şişman bir adam olan Sarı Balina o kadar ağırdı ki yardımsız ayakta duramıyordu, çişini tutamadığı için sürekli idrar kokuyordu, adamın sürdüğü ağır parfümler bile o keskin ufuneti saklayamıyordu. Bununla birlikte, Sarı Balina’nınYunkai’deki en zengin adam olduğu ve ucubelere ilgi duyduğu söyleniyordu. Adamın kölelerinin arasında keçi bacaklı bir çocuk, sakallı bir kadın, Mantarys’ten gelen iki başlı bir canavar ve geceleri yatağını ısıtan bir hermafrodit vardı. “Hem pipi hem de kuku,” dedi Dick Straw. “Balina’nın eskiden bir devi de vardı. Balina, köle kızları düzen devi izlemekten

hoşlanırdı. Sonra dev öldü. Duyduğuma göre, Balina yeni bir dev için bir çuval altın vermeye razıymış.”

Bir de Kız General vardı. Kızıl yeleli beyaz bir at sürüyor ve bizzat yetiştirip eğittiği yüz güçlü kuvvetli kölenin kumandanlığını yapıyordu. Kızın kölelerinin hepsi genç, zinde ve kaslıydı; peştamallar, sarı pelerinler ve erotik işlemelerle süslü bronz kalkanlardan başka bir şey giymiyor, takmıyorlardı. Kölelerin sahibesi en fazla on altı yaşındaydı ve kendini Yunkai’nin Daenerys Targaryen’ı ilan etmişti.

Küçük Güvercin tam olarak cüce değildi ama kötü bir ışıkta bir cüceyle karıştırılabilirdi, bununla birlikte güdük bacaklarını iyice açar, küçük göğsünü şişirir ve ortalıkta bir dev edasıyla yürürdü. Adamın askerleri, Rüzgârla Savrulanlar’ın gördüğü en uzun boylu adamlardı; en kısası iki metreydi ve en uzunu iki buçuğa yakındı. Hepsi uzun yüzlü ve uzun bacaklıydı, süslü zırhlarının bacaklarına yerleştirilmiş ayaklıklar onları daha da uzun gösteriyordu. Zırhlarının göğüs kısmı pembe mineli pullarla kaplıydı, başlarındaki miğferlerin çelik tepelikleri ve pembe tüylü tepe süsleri vardı. Her adamın kalçasında uzun, kıvrımlı bir kılıç asılıydı ve her adam kendi boyu kadar bir kalkan taşıyordu, kalkanların iki ucunda da yaprak şekilli bıçaklar vardı.

“Onları Küçük Güvercin yetiştiriyor,’’ diye bilgi verdi Dick Straw. “Dünyanın her yerinden uzun boylu köleler satın alıyor, kadınlarla erkekleri çiftleştiriyor ve en uzun boylu yavruyu Balıkçıllar için ayırıyor, bir gün ayaklıklardan vazgeçebilmeyi umuyor.”

“Birkaç kez gergiye bağlanmak bu süreci hızlandırabilir,” dedi iri adam.

Gerris Drinkwater güldü. “Korkutucu bir sürü. Beni, ayaklıkların üstünde yürüyen pembe pullu, pembe tüylü yaratıklardan daha fazla korkutabilecek bir şey yok. Onlardan biri benim peşime düşse öyle şiddetli gülerim ki mesanem boşalabilir.”

“Bazıları balıkçılların muhteşem olduğunu söyler,” dedi Yaşlı Kemik Bili.

“Eğer sahip olduğun kral tek ayak üstünde durup kurbağa yiyorsa.”

“Balıkçıllar korkaktır,” dedi iri adam. “Bir keresinde ben, Drink ve Cletus avlanıyorduk. Sığlıklarda dolaşan balıkçıllara rastladık, kurbağa yavrularını ve küçük balıkları yiyorlardı. Güzel bir manzara oluşturuyorlardı ama sonra tepelerinden bir şahin geçti, bütün balıkçıllar bir ejderha gürmüşçesine kanatlandı. Öyle şiddetli bir rüzgâr oluşturdular ki ben atımdan düştüm, fakat Cletus yayma bir ok yerleştirdi ve balıkçıllardan birini yere düşürdü. Tadı ördek gibiydi ama o kadar yağlı değildi.”

Küçük Güvercin ve onun Balıkçıllar’ı bile, Şıngırtılı Lordlar olarak anılan

paralı asker kardeşliğinin yanında soluk kalıyordu. Yunkai'nin köle askerleri, ejderha kraliçesinin Lekesizleriyle son karşılaştıklarında dağılıp kaçmışlardı. Şıngırtılı Lordlar bunun bir kez daha olmasını engellemek için bir kurnazlık düşünmüşlerdi; birliklerini onar kişilik gruplar halinde ellerinden ve ayaklarından birbirlerine zincirlemişlerdi. "Zavallı piçler, hep birlikte koşmadıkları takdirde koşamıyorlar," diye açıkladı Dick Straw gülerek. "Hep birlikte koştuklarında da hızlı koşamıyorlar."

"Çok hızlı yürüdükleri de söylenemez," dedi Bezelye. "Şıngırtılarını on fersah uzaktan duyabiliyorsun."

Bu kadar çılgın ya da daha beter olan başka lordlar da vardı: Ayyaş Fatih, Acımasız Güreşçi, Lapa Surat, Tavşan, Arabacı, Parfümlü Kahraman. Bazıları on askere sahipti, bazıları iki yüz ya da iki bin. Askerlerin hepsi, efendileri tarafından bizzat yetiştirilmiş ve silahlandırılmış kölelerdi. Lordların her biri varlıklıydı, her biri kibirliydi ve her biri şef ya da kumandandı, Yurkhaz zo Yunzak'tan başka kimseye hesap vermezlerdi, yoksul paralı askerlere karşı mağrurlardı, kıdemle ilgili sonu gelmez ve anlaşılmaz ağız dalaşları yapmaya meyillilerdi.

Rüzgârla Savrulanlar üç mil yol katettiğinde, Yunkaililer iki buçuk mil geride kalmışlardı. "Leş kokulu sarı aptallar sürüsü," diye şikâyet etti Bezelye. "Fırtına Kargaları'yla ikinci Oğullar'ın neden ejderha kraliçesinin tarafına geçtiğini hâlâ anlayamadılar." "Altın için olduğuna inanıyorlar," dedi Kitap. "Bize neden o kadar iyi ödeme yaptıklarını sanıyorsun?"

"Altın tatlıdır ama hayat daha tatlıdır," dedi Bezelye. "Astapor'da sakatlarla dans ediyorduk. Yanında bu sürü varken gerçek Lekesizler'le yüzleşmek ister misin?"

"Astapor'da Lekesizlerle dövüştük," dedi iri adam.

"Ben *gerçek* Lekesizler dedim. Bir çocuğun toplarını kasap satırıyla kesmek ve çocuğa dikenli bir şapka giydirmek onu Lekesiz yapmaz. Şu ejderha kraliçesinin elinde gerçek mallar var. Onlara doğru osurduğunda dağılıp kaçmayan türden mallar."

"Onlar ve ejderhalar." Dick Straw, ejderhalardan bahsetmek onları birliğin üstüne getirmeye yetermiş gibi gökyüzüne baktı. "Kılıçlarınızı keskin tutun çocuklar, yakında gerçek bir dövüşe gireceğiz."

Gerçek bir dövüş, diye düşündü Kurbağa. Kelimeler kursağında takıldı. Astapor duvarlarının dibindeki dövüş ona yeterince gerçek görünmüştü ama paralı askerler bunun tersini düşünüyordu. Savaşçı ozan Denzo D'han, "O katliamdı, dövüş değil," demişti daha sonra. Denzo bir kumandandı, yüz

mücadele görmüş tecrübeli bir muharipti. Kurbağa'nın tecrübesi, talim avlusu ve turnuva alanıyla sınırlıydı. Bu kadar deneyimli bir savaşçının hükmünü tartışmanın hadsizlik olacağını düşünmüştü.

Ama çatışma, ilk başladığında bir mücadele gibi görünmüştü. Kurbağa, şafak vakti iri adam tarafından tekmelenerek uyandırıldığında bağırsaklarının nasıl düğümlendiğini hatırlıyordu. "Zırhını giy seni uykucu tembel," diye gürlemişti iri adam. "Kasap bize bir mücadele vermeye geliyor. Adamın eti olmak istemiyorsan kalk." "Kasap Kral öldü," diye itiraz etmişti Kurbağa. Onları Eski Volantis'ten getiren gemiden indiklerinde bütün askerlerin duyduğu hikâye buydu, ikinci bir Kasap Cleon taç takmış ve ardından o da ölmüştü. Astapor şimdi bir fahişe ve deli bir berber tarafından yönetiliyordu. Yeni kralla kraliçenin yandaşları, şehri ele geçirmek için birbirleriyle dövüşüyorlardı.

"Belki de yalan söylediler," diye karşılık vermişti iri adam. 'Ya da bu adam, başka bir kasap. Belki de ilk kasap birkaç Yunkaili öldürmek için çığlıklar atarak mezarından çıktı. Hiç fark etmez Kurbağa. *Zırhını giy."* Çadırda on kişi kalıyordu, hepsi ayaklanmıştı; pantolonlarını ve çizmelerini giyiyor, zincirden örülmüş uzun pelerinlerini omuzlarına atıyor, göğüs kalkanlarını takıyor, baldır zırhlarının kayışlarını bağlıyor; miğferlerine, kalkanlarına ve kılıç kemerlerine uzanıyorlardı. Her zaman hızlı olan Gerris tamamen giyinen ilk adamdı, onu Arch izlemişti, birlikte Quentyn'in giyinmesine yardım etmişlerdi.

Üç yüz metre uzakta, Astapor'un yeni Lekesizler'i kapılardan içeri akıyor ve şehrin ufalanmış kırmızı kiremit duvarlarının altında sıralar oluşturuyorlardı. Lekesizlerin dikenli miğferlerinde ve uzun mızraklarının uçlarında şafak ışığı pırıldıyordu.

Üç Dornelu adam, at sıralarına doğru koşan dövüşçülere katılmak için çadırdan çıkmıştı. *Mücadele.* Quentyn, yürümeye başladığı günden itibaren kılıç, mızrak ve kalkan eğitimi almıştı ama o an bunun hiçbir anlamı yoktu. Uzaktan davul sesleri gelmeye başladığında, *Savaşçı, bana cesaret ver,* diye dua etmişti Kurbağa. *GÜM güm GÜM güm GÜM güm GÜM güm.* İri adam ona Kasap Kral'ı göstermişti. Kral, zırhlı bir atın sırtında dimdik oturuyordu, zırhının bronz pulları sabah ışığında ışıl ışıl yanıyordu. Quentyn, Gerris'in, mücadelenin başlamasından hemen önce tereddütlü bir şekilde onun yanına geldiğini hatırladı. "Ne olursa olsun Arch'ın yanında kal," demişti Gerris. "Unutma, kızı alabilecek tek kişi sensin." O sırada Astaporlular yaklaşıyordu.

Ölü ya da diri; Kasap Kral, Bilge Ustalar'ı gafil avlamıştı. Tıkırtılı takarlarının içinde koşuşturan Yunkaili adamlar, yarı eğitimli köle askerleri, kuşatma hattını kırıp geçen mızraklı Lekesizler'e karşı sıraya sokmaya

çalışıyordu. Yunkaili adamlar, müttefikleri ve hor gördükleri kiralık askerleri olmasa kolaylıkla ezilebilirlerdi ama Rüzgârla Savrulanlar ve Kedi Tayfası dakikalar içinde atlarına binmiş ve yıldırım hızıyla Astapor kanatlarına saldırmıştı. O sırada, Yeni Ghis'ten gelen bir lejyon diğer taraftan Yunkai kampına dalmış ve Lekesizler'Ie mızrak mızrağa, kalkan kalkana çarpışmıştı.

Geri kalanı katliamdı ama Kasap Kral bu sefer satırın yanlış tarafındaydı. Sonunda kralı doğrayan kişi, Caggo'ydu. Devasa savaş atının sırtında kralın müdafilerinin arasından geçmiş ve kıvrımlı Valyria *arakh'ıyla* Muhteşem Cleon'u omzundan kasığına kadar kesmişti. Kurbağa buna şahit olmamıştı ama olanlar, Cleon'un bakırının ipek gibi kesildiğini ve zırhın içinden berbat bir ufunetle yüzlerce mezar solucanı çıktığını iddia etmişti. Neticede Cleon gerçekten ölüydü. Umutsuz Astaporlular onu mezarından çıkarmış, ona bir zırh giydirmiş ve Lekesizler'e cesaret verir umuduyla onu bir atın sırtına bağlamışlardı.

Ölü Cleon'un düşüşü bu umuda son vermişti. Yeni Lekesizler mızraklarını ve kalkanlarını atıp kaçmışlardı ama Astapor'un kapılarının kapandığını görmüşlerdi. Bunu takip eden katliamda Kurbağa da üstüne düşeni yapmıştı, diğer Rüzgârla Savrulanlarla birlikte hadımların üstüne saldırmıştı, iri adamın yanında hızla at sürmüştü. Mızrak düzeni alan grup bir mızrak ucu misali Lekesizlerin içine dalarken, Kurbağa kılıcım sağa sola savurmuştu. Grup diğer taraftan çıktığında, Hırpani Prens onları döndürmüş ve ters yönden tekrar Lekesizlerin içine sokmuştu. Kurbağa, dikenli bronz miğferlerin altındaki yüzlere o zaman iyice bakmış ve yüzlerin sahiplerinin ondan daha yaşlı olmadığını anlamıştı. *Annelerine seslenen yeşil çocuklar,* diye düşünmüştü ama yine de onları öldürmüştü, araziden ayrıldığında kılıcı kanla kıpkırmızıydı ve kolları kaldırmayacağı kadar yorgundu.

Ama o gerçek bir mücadele değildi, diye düşündü. *Gerçek mücadele kısa zaman sonra tepemizde olacak ve o gelmeden biz gitmeliyiz, yoksa kendimizi yanlış tarafta dövüşürken buluruz.*

Rüzgârla Savrulanlar o gece Köle Körfezi'nin kıyısında kamp kurdular. Kurbağa ilk nöbeti çekti ve at sıralarını korumakla görevlendirildi. Gerris, gün batımından hemen sonra, suların üstünde yarım ay ışıldarken onunla buluştu.

"İri adam da burada olmalıydı," dedi Quentyn.

'Yaşlı Kemik Bill'i bulmaya ve gümüşlerinin geri kalanını kaybetmeye gitti," dedi Gerris. "Onu bu işe bulaştırma. Arch biz ne dersek onu yapacak, gerçi bundan hiç hoşlanmayacak."

"Evet." Bu macerada Quentyn'in de hoşlanmadığı birçok şey olmuştu:

Rüzgâr ve deniz tarafından sallanan aşırı kalabalık bir gemi, buğday biti kaynayan bayat ekmek yemek, tatlı bir kayıtsızlıkla zift gibi kara rom içmek, burun deliklerinde yabancı insanların iğrenç kokusu varken küflü saman yığınlarının üstünde uyumak...Volantis'te o parşömen parçasını imzaladığında ve kılıcını bir seneliğine Hırpani Prens'e adadığında beklediği her şey. Bunlar katlanılması gereken güçlüklerdi ve bütün maceraların öğeleriydi.

Fakat bundan sonra olması gerekenler açıkça ihanetti. Yunkaili adamlar, onları Eski Volantis'ten buraya, Sarı Şehir için dövüşsünler diye getirmişlerdi ama Dornelu adamlar şimdi döneklik edecek ve diğer tarafa geçeceklerdi. Bu aynı zamanda yeni silah arkadaşlarını da terk edecekleri anlamına geliyordu. Rüzgârla Savrulanlar, Quentyn'in tercih edeceği türden arkadaşlar değillerdi ama Quentyn onlarla birlikte denizi geçmişti, onların ekmeğini ve şarabım paylaşmıştı, onlarla omuz omuza dövüşmüştü, konuşmasını anladığı birkaç adamla hikâyeler değiş tokuş etmişti. Ve Quentyn'in anlattığı bütün hikâyeler yalansa bile, Meereen'e gjdişin bedeliydi bu.

Senin onurlu bulacağın bir yol değil, demişti Gerris, Tacir Evi'nde. Gerris'le birlikte atların arasında yürürken, "Daenerys şimdiye kadar Yunkai'ye giden yolu yarılamış olabilir," dedi Quentyn. "Arkasında bir orduyla."

"Olabilir," dedi Gerris, "ama öyle değil. Bu çeşit söylentileri daha önce de duyduk. Astaporlular, Daenerys'in kuşatmayı kırmak için ejderhalarıyla birlikte güneye geldiğinden emindi. Daenerys o zaman gelmedi ve şimdi de gelmiyor."

"Bundan emin olamayız. Kalbini çalmak üzere gönderildiğim kadına karşı dövüşmek zorunda kalmadan önce gitmeliyiz." 'Yunkai'ye kadar bekle." Gerris tepeleri gösterdi. "Bu araziler Yunkaililer'e ait. Hiç kimse üç firariyi beslemek ya da barındırmak istemeyecektir. Yunkai'nin kuzeyinde sahipsiz topraklar var,"

Gerris haksız değildi. Buna rağmen, Quentyn kendini huzursuz hissediyordu. "İri adam pek çok arkadaş edindi. Planın kaçmak ve Daenerys'e gitmek olduğunu her zaman biliyordu ama birlikte dövüştüğü adamları terk etmekten hiç hoşlanmayacak. Eğer fazla uzun beklersek, arkadaşlarını mücadele arifesinde yüzüstü bıraktığını hissedecek. Bunu asla yapmaz. Onu sen de benim kadar iyi tanıyorsun."

"Ne zaman gidersek gidelim, yaptığımız şeyin adı yüzüstü bırakmak olacak," dedi Gerris. "Üstelik Hırpani Prens firariler hakkında iyi şeyler düşünmüyor. Peşimizden avcılar gönderecek, yakalanırsak Yedi bizi korusun. Şanslıysak, bir daha asla kaçmayacağımızdan emin olmak için sadece bir ayağımızı keserler. Şanssızsak, bizi Güzel Meris'e verirler."

Son cümle Quentyn'i duraksattı. Güzel Meris onu korkutuyordu. Meris,

Batıdiyarlı bir kadındı ama Quentyn'den uzundu, bir seksenden sadece bir parmak kısaydı. Özgür birliklerin arasında yirmi yıl geçirdikten sonra kadının ne içinde ne de dışında güzel bir şey kalmıştı.

Gerris, Quentyn'in kolunu tuttu. "Bekle. Birkaç gün daha. Hepsi bu. Dünyanın yarısını geçtik, birkaç fersah daha sabret. Yunkai'nin kuzeyinde bir yerde fırsat bulacağız."

"Eğer böyle diyorsan," dedi Kurbağa tereddütle...

...ama tanrılar bir kez olsun merhametliydi ve fırsat çok daha önce geldi.

İki gün sonraydı. Hugh Hungerford onların yemek ateşinin yanında atını durdurdu ve "Dornelu," dedi. "Kumandanın çadırında bekleniyorsun."

"Hangimiz?" diye sordu Gerris. "Hepimiz Dorneluyuz." "Öyleyse hepiniz." Sakat elli, huysuz ve asık suratlı Hungerford bir süre için birliğin veznedarlığını yapmıştı ama Hırpani Prens onu kasadan sikke çalarken yakalamış ve adamın üç parmağını kesmişti. Hungerford şu anda sadece çavuştu.

Bu ne olabilir? Kurbağa o ana kadar, kumandanın onun varlığından haberdar olduğunu bile bilmiyordu fakat Hungerford çoktan uzaklaşmıştı ve soru sormaya vakit yoktu. Dornelu adamların yapabileceği tek şey, iri adamı toparlamak ve emre itaat etmekti. "Hiçbir şey itiraf etmeyin ve dövüşmeye hazır olun," dedi Quentyn, arkadaşlarına.

"Ben dövüşe her zaman hazırım," dedi iri adam.

Hırpani Prens'in branda kale demekten hoşlandığı gri, büyük çadır kalabalıktı. Quentyn, çadırda toplanan adamların Yedi Krallıktan gelenler ya da Batıdiyar kanı taşımakla böbürlenenler olduğunu fark etti. *Sürgünler ya da sürgünlerin oğulları.* Dick Straw, mürettebatta altmış Batıdiyarlı olduğunu söylemişti. Dick Straw'un kendisi, Hugh Hungerford, Güzel Meris ve birliğin en iyi yaycısı olan altın saçlı Lewis Lanster da dâhil olmak üzere o adamların üçte biri çadırdaydı.

Denzo D'han da oradaydı, yanında Caggo vardı. Adamlar ona *Caggo Cesetkatili* diyordu artık. Bunu yüzüne karşı söyleyemiyorlardı gerçi. Caggo çabuk öfkeleniyordu ve adamın kıvrımlı kılıcı en az sahibi kadar garazkârdı. Dünyada yüzlerce Valyria kılıcı vardı fakat Valyria *arakh*'larının sayısı bir elin parmaklarım geçmezdi. Ne Caggo ne de D'han Batıdiyarlı'ydı ama ikisi de kumandandı ve Hırpani Prens'in gözünde yüksek yerleri vardı. *Prensin sağ ve sol kolları. Büyük bir şeyler oluyor.*

Konuşmayı bizzat Hırpani Prens yaptı. "Yurkhaz'dan emirler geldi," dedi. "Görünüşe göre, hâlâ sağ olan Astaporlular saklandıkları deliklerden çıkmışlar. Astapor'da cesetlerden başka bir şey kalmadı. Bu yüzden söz konusu insanlar

kırsal bölgelere akın ediyorlarmış. Yüzlercesi, belki binlercesi varmış, hepsi aç ve hastaymış. Yunkaili adamlar onları Sarı Şehir'in yakınlarında istemiyorlar. Onları yakalamak, yoldan çevirmek ve Astapor'a ya da Meereen'e sürmekle görevlendirildik. Eğer ejderha kraliçesi onları kabul etmek isterse, edebilir. İnsanların yarısında kanlı ishal var ve sağlıklı olanlar bile doyurulması gereken ağızlar anlamına gelir." 'Yunkai, Meereen'den daha yakın," diye itiraz etti Hugh Hungerford. 'Ya dönmezlerse lordum?"

"Bu sebeple kılıçlarınız ve mızraklarınız var Hugh. Sert yaylar daha çok işinize yarar. İshal belirtisi gösterenlerden uzak durun. Kuvvetimizin yarısını tepelere gönderiyorum. Elli devriye, her birinde yirmi süvari. Kanlısakal da aynı emri aldı, yani Kediler de arazide olacak."

Adamlar birbirlerine baktılar, bazıları bıyık altından mırıldandı. Hem Rüzgârla Savrulanlar ve hem de Kedi Tayfası, Yunkai'yle anlaşmalıydı ama bir yıl önce Münâzaalı Topraklar'da savaş hattının karşıt taraflarında savaşmışlardı ve aralarında hâlâ kan davası vardı. Kediler'in amansız kumandanı Kanlısakal, katliama doymayan gürültülü bir devdi ve "hırpani kıyafetler giyen ihtiyar"a karşı duyduğu tiksintiyi sır olarak saklamıyordu.

Dick Straw boğazını temizledi. "Affedin ama şu an burada bulunan herkes Yedi Krallık doğumlu. Birliği daha önce kana ya da lisana göre bölmemiştiniz lordum. Neden bizi takım hâlinde gönderiyorsunuz?"

"Haklı bir soru. Siz doğuya at süreceksiniz, tepelerin derinliklerine, sonra Yunkai'nin etrafından dolaşıp Meereen'e gideceksiniz. Yolda Astaporlularla karşılaşırsanız onları sürün ya da öldürün... lâkin görevinizin asıl amacının bu olmadığını bilin. Muhtemelen, Sarı Şehir'in ötesinde ejderha kraliçesinin devriyeleriyle karşılacaksınız. İkinci Oğullar ya da Fırtına Kargaları. İkisi de işe yarar. Onlara katılacaksınız."

"Onlara katılmak mı?" dedi piç şövalye Sör Orson Taş. "Bizden dönek olmamızı mı istiyorsunuz?"

"İstiyorum," dedi Hırpani Prens.

Quentyn Martell neredeyse kahkaha atıyordu. *Tanrılar çıldırdı.* Batıdiyarlı adamlar huzursuzca kıpırdandı. Bazıları, orada akıl bulmayı umut ediyormuş gibi gözlerini şarap kadehlerine diktiler. Hugh Hungerford yüzünü astı. "Kraliçe Daenerys'in bizi kabul edeceğini mi düşünüyorsunuz."

"Evet."

"...ama kabul ederse, sonra ne olacak? Bizler muhbir miyiz? Suikastçi miyiz? Elçi miyiz? Taraf değiştirmeyi mi düşünüyorsunuz?"

Caggo kaşlarını çattı. "Buna prens karar verir Hungerford. Senin üstüne

düşen, sana söyleneni yapmaktır.”

“Daima.” Hungerford iki parmaklı elini kaldırdı.

Savaşçı ozan Denzo D’han, “Açık konuşalım,” dedi. ‘Yunkaililer güven telkin etmiyor. Bu savaş nasıl neticelenirse neticelensin, Rüzgârla Savrulanlar zaferin ganimetinden payına düşeni almalı. Prensimiz bütün yolları açık tutmakla akıllılık ediyor.” “Komuta Meris’te olacak,” dedi Hırpani Prens. “Bu konudaki fikirlerimi biliyor... ayrıca Daenerys Targaryen, bir kadını daha kolay bir şekilde kabul edebilir.”

Quentyn dönüp Güzel Meris’e baktı. Kadının ölü gibi soğuk gözleriyle karşılaşınca titredi. *Bundan hoşlanmadım.*

Dick Straw’un da kuşkuları vardı. “Kız bize güvenmekle aptallık eder. İşin içinde Meris bile olsa. *Bilhassa* Meris varsa. Ben Meris’e güvenmiyorum, onu birkaç kere düzdüm.” Dick sırıttı ama hiç kimse gülmedi. Bilhassa Güzel Meris.

“Bence yanılıyorsun Dick,” dedi Hırpani Prens. “Hepiniz

Batıdiyarlısınız. Memleketten dostlarsınız. .Kraliçeyle aynı dili konuşuyorsunuz, aynı tanrılara tapıyorsunuz. Ona katılma sebebinize gelince, benim elimden eziyetlere maruz kaldınız. Dick, seni birlikteki bütün adamlardan fazla kamçıladım ve kanıt olarak sırtındaki izler var. Hugh benim tekdirim yüzünden üç parmağını kaybetti. Birliğin yarısı Meris’e tecavüz etti. *Bu* birliğin yarısı değil ama bundan bahsetmeye gerek yok. Ormanın Will’i, pekâlâ, sen sadece murdarsın. Sör Orson, kardeşini Hüzünler’e gönderdiğim için beni suçluyor. Sör Lucifer, Caggo’nun ondan çaldığı köle kız için hâlâ diş biliyor.”

“Kıza sahip olduktan sonra onu geri verebilirdi,” diye şikâyet etti Lucifer Long. “Onu öldürmesi için bir sebep yoktu.” “Çirkindi,” dedi Caggo. “Bu yeterli bir sebep.”

Hırpani Prens kimse konuşmamış gibi devam etti. “Webber, sen, Batıdiyar’da kaybettiğin topraklarla ilgili iddialar geliştireceksin. Lanster; ben senin o çok sevdiğin çocuğu öldürdüm. Dornelu adamlar; bizim size yalan söylediğimizi düşünüyorsunuz. Astapor’daki ganimet Volantis’te vadedilenden çok daha azdı ve ganimetin aslan payını ben aldım.”

“Son söylediklerinizdoğru,” dedi Sör Orson.

“En iyi desiseler, içinde biraz gerçek tohumu olanlardır,” dedi Hırpani Prens. “Her biriniz, beni terk etmek için geçerli sebeplere sahipsiniz. Daenerys Targaryen paralı askerlerin kaypak olduğunu da biliyor, ikinci Oğullar ve Fırtına Kargaları, Yunkaililer’in altınlarını aldılar ama mücadele rüzgârları Daenerys’ten yana esmeye başladığında kraliçeye katılmakta tereddüt etmediler.”

“Ne zaman gidelim?” diye sordu Lewis Lanster.

“Bir an önce. Rastlayabileceğiniz Kediler’e ve Uzun Mızraklar’a karşı uyanık olun. İlticanızın bir oyundan ibaret olduğunu bu çadırda bulunanlardan başka kimse bilmeyecek. Kartlarınızı çok erken açarsanız firari olarak damgalanırsınız ve dönek olarak bağırsaklarınız deşilir.”

Üç Dornelu adam, kumandanın çadırından çıkarken sessizlerdi. *Her biri Ortak Dil’i konuşan yirmi süvari*, diye düşündü Quentyn. *Fısıldamak çok daha tehlikeli bir hâle geldi.*

İri adam, Quentyn’in sırtına vurdu. “Bu çok tatlı Kurbağa. Bir ejderha avı.”

ASİ GELİN

Galbart Glover'ın üstadı mektubu getirdiğinde, Asha Greyjoy, Galbart Glover'ın uzun salonunda oturuyor ve Galbart Glover'ın şarabını içiyordu.

"Leydim." Üstat, Asha'yla her konuştuğunda olduğu gibi huzursuzdu. "Höyükler'den bir kuş geldi." Mektuptan bir an önce kurtulmak istiyormuş gibi parşömeni Asha'ya uzattı. Parşömen sıkıca dürülmüş ve bir parça sert, pembe mumla mühürlenmişti.

Höyükler. Asha, Höyükler'i kimin yönettiğini hatırlamaya çalıştı. *Güneyli bir lord, dostum değil.* Ve şu mühür... Dehşet Kalesi'nin Boltonlar'ı, savaşlara, üstüne kan lekeleri saçılmış pembe sancakların altında giderlerdi. Pembe mühür kullanmaları akla yatkındı.

Elimde tuttuğum şey zehir, diye düşündü Asha. *Bunu yakmam gerek.* Mektubu yakmak yerine, mührü kırdı. Parşömen dürümü açılarak kucağına döküldü. Asha kahverengi kuru kelimeleri okuduğunda zaten karanlık olan ruh hâli daha da kararardı. *Kara kanatlar, kara haberler.* Kuzgunlar asla mutlu havadisler getirmezdi. Derinorman Kalesi'ne gönderilen son mesaj, Stannis Baratheon'dan gelen biat talebiydi. Bu mesaj daha kötüydü. "Kuzeyli adamlar Moat Cailin'i ele geçirmiş."

"Bolton Piçi mi?" diye sordu Asha'nın yanındaki Qarl. "*Kışyarı Lordu Ramsay Bolton,* diye imzalamış. Lâkin başka isimler de var." Leydi Dustin, Leydi Cenvyn ve dört Ryswell, Ramsay'in imzasının altına kendi imzalarını koymuşlardı, imzaların yanında kabaca çizilmiş bir dev resmi vardı. Bir Umber'in işareti.

İmzalar, isten ve kömür katranından yapılmış üstat mürekkebiyle atılmıştı ama imzaların üstündeki mesaj sert bir el tarafından kahverengi mürekkeple özensiz bir şekilde karalanmıştı. Mektup, Moat Cailin'in düşüşünden, Kuzey Muhafızı'nın kendi arazisine zaferle dönüşünden ve yakında gerçekleşecek olan bir düğünden bahsediyordu. İlk kelimeler, *"Bu mektubu demiradamların kanıyla yazıyorum,"* idi. Son kelimelerse, *"Size prensten bir parça gönderiyorum. Topraklarımda kalın ve onun kaderini paylaşın."*

Asha kardeşinin öldüğüne inanıyordu. Ölü olması bundan iyidir. Kucağına bir deri parçası düştü. Asha deri parçasını muma tuttu, deri tamamen yanana ve alevler parmaklarını yalayana kadar kıvrılarak yükselen dumanı izledi.

Galbart Glover'ın üstadı sabırsızca Asha'nın yanında bekliyordu. "Cevap verilmeyecek," dedi Asha.

"Havadisi Leydi Sybelle'le paylaşayım mı?"

"Eğer memnun olacaksan." Asha, Moat Cailin'in düşüş haberinin Leydi Sybelle'i sevindirip sevindirmeyeceğini bilmiyordu. Leydi Sybelle tanrı korusunda yaşıyor ve çocuklarıyla kocasının sağ salim eve dönmesi için dua ediyordu. *Büyük ihtimalle cevaplanmayacak bir dua daha. Leydinin yürek ağacı, bizim Boğulmuş Tanrı'mız kadar sağır.* Robett Glover ve kardeşi Galbart, Genç Kurt'la birlikte güneye gitmişlerdi. Eğer Kırmızı Düğün hakkında söylenenlerin yarısı doğruysa, adamların tekrar kuzeye gelmeleri mümkün değildi. *En azından çocukları sağ. Benim sayemde.* Asha leydinin çocuklarını On Kule'de, halalarının himayesine bırakmıştı. Leydi Sybelle'in küçük kızı hâlâ süt emiyordu. Asha, küçük kızın, bir fırtınalı deniz yolculuğuna daha maruz bırakılmayacak kadar zayıf olduğuna karar vermişti. Mektubu üstadın eline tutuşturdu. "Al. Eğer yapabilirse bu mektupta biraz teselli bulsun. Gidebilirsin." Üstat başını eğdi ve salondan ayrıldı. Adam gittikten sonra Tris Botley, Asha'ya döndü. "Eğer Moat Cailin düştüyse yakında Torrhen Kalesi de düşer. Sonra sıra bize gelir."

"Bir süre daha gelmez. Yarıkçene onları kanatır." Torrhen *Kalesi*, Moat Cailin gibi bir harabe değildi ve Dagmer kemiklerine kadar demirdi. Teslim olmadan önce can verirdi.

Babam hayatta olsaydı Moat Cailin asla düşmezdi. Balon Greyjoy, kuzeyin anahtarının Moat olduğunu biliyordu. Bunu Euron da biliyordu; sadece umursamıyordu. Tıpkı Derinorman Kalesi'ne ya da Torrhen Kalesi'ne ne olacağını umursamadığı gibi. "Euron, Balonin arayışlarıyla ilgilenmiyor. Amcam ejderhaların peşine düştü." Kargagöz, bütün kuvvetini Demir Adaları'ndan Eski Wyk'e çağırmış ve Gün Batımı Denizi'nin derinliklerine yelken açmıştı. Victarion, kamçılanmış bir köpek misali ağabeyinin peşinden gitmişti. Pyke'ta, Asha'nın lord kocasından başka başvuracak kimse kalmamıştı. "Yalnızız."

"Dagmer onları ezer," diye üsteledi Cromm. Mücadeleyi sevdiğinin yarısı kadar sevdiği bir kadına hiç rastlamamış bir adamdı. "Onlar sadece kurt."

"Bütün kurtlar katledildi." Asha başparmağının tırnağıyla pembe mührü kazıdı. "Bunlar, kurtları katleden deri yüzücüler." "Torrhen Kalesi'ne gidip dövüşe katılmalıyız," dedi Quenton Greyjoy. *Tuzlu Fahişe'nin* kaptanı ve

Asha'nın uzak bir kuzeniydi.

Daha da uzak bir kuzen olan Dagon Greyjoy, "Evet," dedi. Adamlar ona Sarhoş Dagon adını takmıştı ama sarhoş ya da ayık, Dagon savaşmayı seviyordu, "Neden bütün şan Yarıkçene'nin olsun?"

Galbart Glover'ın hizmetkârlarından ikisi rostoyu getirdi ama az önceki deri parçası Asha'nın bütün iştahını alıp götürmüştü. *Adamlarım bütün zafer umutlarından vazgeçti,* diye düşündü Asha kederle. Şimdi istedikleri tek şey iyi bir ölüm. Kurtlar bu isteği yerine getirecekti, Asha bundan emindi. *Er ya da geç, bu kaleyi geri almak için gelecekler.*

Kurt Ormanı'nın uzun çam ağaçlarının arkasında güneş batarken, Asha, eskiden Galbart Glover'a ait olan yatak odasının ahşap basamaklarını tırmandı. Çok fazla şarap içmişti, başı zonkluyordu. Asha Greyjoy bütün adamlarını, kaptanlarını ve mürettebatını aynı şekilde severdi ama adamların yarısı aptaldı. *Cesur aptallar ama aptallar işte. Yarıkçene'ye git, evet, gidebilirmişiz gibi...*

Derinorman'la Dagmer arasında uzun fersahlar, yalçın tepeler, sık ormanlar, vahşi nehirler ve Asha'nın düşünmekten korkacağı kadar fazla kuzeyli adam vardı. Asha dört dargemiye ve iki yüzden az adama sahipti... bu sayıya Tristifer Botley de dahildi ve ona güvenilemezdi. Durmadan aşktan bahsediyor olmasına rağmen, Tris'in Dagmer Yarıkçene'yle birlikte ölmek üzere Torrhen Kalesi'ne koşacağı hayal bile edilemezdi.

Qarl, Asha'nın peşinden Galbart Glover'ın yatak odasına girdi. "Dışarı çık," dedi Asha. "Yalnız kalmak istiyorum."

"Beni istiyorsun," dedi Qarl. Asha'yı öpmeye çalıştı.

Asha adamı itti. "Bana bir kez daha dokunursan..."

"Ne?" Qarl hançerini çekti. "Soyun kızım."

"Git de kendini becer seni tüysüz çocuk."

"Seni becermeyi tercih ederim." Hızlı bir hançer darbesi Asha'nın yeleğinin bağcıkları çözdü. Asha baltasına aldı ama Qarl hançerini yere atıp kızın bileğini yakaladı, büktü, sonunda silah Asha'nın elinden düştü. Qarl, Asha'yı Glover'ın yatağının üstüne itti, onu sertçe öptü, göğüslerini ortaya çıkarmak için kızın tuniğini yırttı. Asha dizini Qarl'ın kasıklarına geçirmeyi denediğinde Qarl bükülerek kenara kaydı ve Asha'nın bacaklarını açtı. "Şimdi sana sahip olacağım."

"Yap," dedi Asha, tükürdü. 'Yap ve seni uykunda öldüreyim." Qarl içine girdiğinde Asha sırılsıklamdı. "Tanrılar seni kahretsin," dedi. Asha yarı acıdan yarı zevkten inleyene kadar Qarl onun göğüs uçlarını emdi. Dünya Asha'nın bacak arasından ibaretti. Asha, Moat Cailin'i unuttu, Ramsay Bolton'ı unuttu, o

küçük deri parçasını unuttu, kral şûrasını unuttu, başarısızlığını unuttu, sürgününü, düşmanlarını ve kocasını unuttu. Qarl onu çığlık attırana kadar düzdü, sonra ağlatana kadar bir kez daha, sonra tohumlarını onun rahmine boşalttı.

"Ben evli bir kadınım," diye hatırlattı Asha daha sonra. "Beni kirlettin tüysüz çocuk. Lord kocam senin hayalarını kesecek ve sana elbise giydirecek."

Qarl, Asha'nın üstünden indi. "Eğer koltuğundan kalkabilirse."

Oda soğuktu. Asha, Galbart Glover'ın yatağından kalktı ve yırtılmış kıyafetlerini çıkardı. Yeleğin yeni bağcıklara ihtiyacı olacaktı ama tunik mahvolmuştu. *Zaten sevdiğim bir tunik değildi.* Asha tuniği ateşe attı, diğer kıyafetlerini küçük bir yığın hâlinde yere bıraktı. Göğüsleri ağrıyordu ve bacaklarından Qarl'ın tohumları akıyordu. Asha biraz ay çayı demlemeli ya da dünyaya yeni bir deniz canavarı getirme riskini göze almalıydı. *Babam öldü, annem ölmek üzere, kardeşimin derisi yüzülüyor ve benim bütün bunlar için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ve evliyim. Evliyim ve yatağa girdim... ama kocamla değil.*

Asha tekrar kürklerin altına girdiğinde Qarl uyuyordu. "İşte şimdi hayatın bana ait. Hançerimi nereye koydum?" Asha göğsünü adamın sırtına dayadı ve kollarını ona doladı. Qarl adalarda Bakir Qarl olarak tanınıyordu, bu sayede Çoban Qarl'dan, Tuhaf Qarl Kenning'den, Hızlıbalta Qarl'dan ve Köle Qarl'dan ayrılıyordu ama bu lakabı almasının asıl sebebi, bir kızınki kadar pürüzsüz olan yanaklarıydı. Asha onunla ilk tanıştığında Qarl sakal bırakmaya çalışıyordu. Gülerek, "Şeftali tüyü," demişti Asha. Qarl daha önce şeftali görmediğini itiraf etmişti. Asha da onu bir sonraki güney yolculuğuna katılmaya davet etmişti.

O vakitler mevsim hâlâ yazdı. Demir Taht'ta Robert oturuyordu. Balon, Deniztaşı Tahtı'nda kara kara düşünüyordu ve Yedi Krallıkta huzur vardı. Asha, *Kara Rüzgâr'ı* sahil şeridi boyunca yüzdürüp ticaret yapıyordu. Arbor'a varmadan önce Güzel Ada'ya, Lannis Limanı'na ve şeftalilerin her zaman büyük ve tatlı olduğu yirmi küçük limana uğramışlardı. Qarl'ın yanağına ilk kez bir şeftali tuttuğunda, "Anladın mı?" demişti Asha. Qarl'ı şeftaliden bir ısırık almaya zorladığında, meyvenin suyu adamın çenesine akmıştı ve Asha adamın çenesini öperek temizlemişti.

O geceyi şeftalileri ve birbirlerini tüketerek geçirmişlerdi. Sabah olduğunda Asha toktu, yapış yapıştı ve daha önce hiç olmadığı kadar mutluydu. *Bu altı yıl önce miydi, yoksa yedi mi*? Yaz, gitgide silikleşen bir anıydı ve Asha en son üç yıl önce bir şeftalinin tadını çıkarmıştı. Ama Qarl'ın tadını hâlâ çıkarıyordu. Kaptanlar ve krallar onu istemiyor olabilirlerdi ama Qarl istiyordu.

Asha’nın başka âşıkları da olmuştu; bazıları yatağını yarım yıl için paylaşmıştı, bazıları sadece yarım gece için. Qarl onu bütün âşıkların toplamından fazla memnun etmişti. Qarl on beş günde bir tıraş oluyor olabilirdi ama gür bir sakal bir adamı erkek yapmazdı. Asha, Qarl’ın pürüzsüz ve yumuşak tenine dokunmayı seviyordu. Onun, omuzlarına değen uzun ve düz saçlarını seviyordu. Onun öpüşünü seviyordu. Başparmağıyla adamın göğüs uçlarını okşadığında duyduğu gülüşü seviyordu. Qarl’ın bacaklarının arasındaki tüyler, başındaki sarı saçların daha koyu bir tonuydu ama Asha’nın organının etrafındaki siyah ve sert çalılığa kıyasla seyrekti. Asha bunu da seviyordu. Qarl bir yüzücünün vücuduna sahipti, ince ve uzundu, teninde bir tek yara izi yoktu.

Utangaç bir gülümseme, kuvvetli kollar, zeki parmaklar ve iki sağlam kılıç. Bir kadın bundan fazla ne isteyebilir? Asha seve seve Qarl’la evlenirdi ama o Lord Balon’ın kızıydı ve Qarl alt tabakaya aitti, bir kölenin torunuydu. *Evlenemeyeceğini kadar sıradan ama aletini ağzıma alamayacağım kadar sıradan değil.* Sarhoş ve gülümser bir hâlde kürklerin altına kaydı, Qarl’ı ağzına aldı. Qarl uykusunda döndü ve bir an sonra sertleşmeye başladı. Alet iyice sertleştiğinde Qarl uyanıktı ve Asha ıslaktı. Kürkleri çıplak omuzlarına çekip Qarl’ın üstüne oturdu. Bu sefer aynı anda zirveye ulaştılar.

“Benim tatlı leydim,” diye mırıldandı Qarl daha sonra, sesi uykuyla kalınlaşmıştı. “Benim tatlı kraliçem.”

Hayır, diye düşündü Asha, *ben kraliçe değilim ve asla olmayacağım.* “Haydi uyu.” Qarl’ın çenesini öptü, Galbart Glover’ın yatak odasının diğer ucuna yürüdü ve pencereleri ardına kadar açtı. Ay neredeyse dolunaydı, hava o kadar açıktı ki, Asha, zirveleri karla kaplı dağları görebiliyordu. *Soğuk, çorak ve yaşanması zor ama ay ışığında güzel.* Dağların zirveleri, bir sıra keskin diş gibi beyaz ve sivri parlıyordu. Yamaçlar ve daha alçak doruklar gölgelerin içinde kaybolmuştu.

Deniz yakındaydı, sadece beş fersah kuzeydeydi ama Asha denizi göremiyordu. Arada çok fazla tepe vardı. *Ve ağaçlar, bir sürü ağaç.* Kuzeyli adamlar bu ormana Kurt Ormanı adını koymuştu. İnsan geceleri kurtların sesini duyabiliyordu, kurtlar karanlığın içinde birbirlerine sesleniyordu. *Bir yaprak okyanusu. Keşke sudan ibaret bir okyanus olsaydı.*

Derinorman, denize Kışyarı’ndan daha yakın olabilirdi ama Asha için yine de çok uzaktı. Hava tuz yerine çam kokuyordu. Şu gri ve amansız dağların kuzeydoğusunda, Stannis Baratheon’ın sancaklarının dalgalandığı Sur vardı. *Düşmanımın düşmanı benim dostumdur,* denirdi ama madalyonun diğer yüzünde, *düşmanımın dostu benim düşmanımdır yazardı.* Demirdoğumlular, şu taht talibi

Baratheon'ın umutsuzca ihtiyaç duyduğu kuzeyli adamların düşmanlarıydı. *Ona genç ve güzel bedenimi önerebilirim,* diye düşündü Asha ama Stannis evliydi, Asha da öyle. Üstelik Stannis ve demirdoğumlular eski düşmanlardı. Balonin ilk ayaklanması sırasında, Stannis, Demir Donanma'yı Güzel Ada açıklarında ezmiş ve Büyük Wyk'i ağabeyi adına boyunduruk altına almıştı.

Derinormanın yosunlu duvarları; düz zirveli, geniş ve yuvarlak bir tepenin etrafını sarıyordu. Bir ucunda gözcü kulesi bulunan mağaramsı uzun salon tepeyi taçlandırıyordu. Tepenin altında; ahırı, maneji, demirhanesi, kuyusu ve koyun ağılıyla birlikte dış kale vardı. Kaleyi derin bir hendek, eğimli toprak bir set ve kazıklı bir çit koruyordu. Dış savunma duvarı, arazinin hatlarını takip ederek bir oval oluşturuyordu. Kare şekilli ikişer ahşap kuleyle korunan iki kapı vardı ve duvarların üstünde yürüme yolları bulunuyordu. Yosunlar, kalenin güney tarafındaki kazıklı çitleri tamamen kaplamış ve kulelerin yarı boyuna kadar tırmanmıştı. Doğuda ve batıda açık araziler uzanıyordu. Asha kaleyi aldığında, arazilerde yulaf ve arpa yetiştiriliyordu ama toprak saldırı sırasında ezilmişti. Daha sonraki ekinler bir dizi sert kırağı yüzünden ölmüştü, geride sadece çamur, kül ve çürük saplar kalmıştı.

Bu eski bir kaleydi fakat sağlamdı. Asha burayı Gloverlar'dan almıştı ve şimdi Bolton Piçi kaleyi Asha'dan alacaktı. Ama Asha'nın derisini yüzmeyecekti. Asha Greyjoy canlı olarak ele geçirilmeyecekti. Yaşadığı gibi ölecekti; elinde bir balta ve dudağında bir gülümsemeyle.

Lord babası, Demirormanı alması için ona otuz dargemi vermişti. Geriye dört gemi kalmıştı. Biri Asha'nın kendi gemisi *Kara Rüzgâr'dı.* Diğeri, Asha'nın bütün adamları kaçarken ona katılan Tris Botley'ye aitti. *Hayır. Bu adil değil. Onlar kaçmadı. Krallarına biat etmek için eve döndüler. Kaçan biri varsa, o bendim.* Bu anı Asha'yı hâlâ utandırıyordu.

Kaptanlar Asha'nın amcası Euron'u ahşap tacı takması için Nagga'nın tepesi'nden aşağı indirirken, "Git," diye ısrar etmişti Okuyucu.

"Dedi kuzgun kargaya. Benimle gel. Harlawlu adamları ayaklandırman gerek." Asha o zamanlar dövüşmeye kararlıydı.

"Harlawlu adamlar burada. Önemli olanlar. Bazıları Euron'un adını bağırıyordu. Harlaw'u Harlaw'a karşı kışkırtmayacağım." "Euron deli. Ve tehlikeli. Şu cehennem borusu..."

"Boruyu duydum. *Git* Asha. Euron tacı takar takmaz seni arayacak. Gözlerini sana dikmesine izin veremezsin."

"Diğer amcalarımla birlikte durursam..."

"...aforoz edilmiş olarak ölürsün. Herkes sana karşı. Adını o kaptanların

önüne koyduğunda, kendini onların yargısına teslim ettin. Şimdi o yargıya karşı çıkamazsın. Kral şûrasının kararı sadece bir kez bozuldu. Haereg'i oku."

Hayatı bir kılıcın ucunda dengede dururken sadece Okuyucu Rodrik eski bir kitaptan bahsederdi. "Sen kalıyorsan ben de kalıyorum," demişti Asha inatla.

"Aptallık etme. Euron bu gece, dünyaya gülümseyen yüzünü gösterdi ama yarın sabah... Asha, sen Balon'ın kızısın ve senin iddian Euron'un iddiasından daha güçlü. Nefes aldığın sürece Euron için tehlike olacaksın. Eğer burada kalırsan, öldürülecek ya da Kızıl Kürekçi'yle evlendirileceksin. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum. *Git.* Bir fırsatın daha olmayacak."

Asha, böyle bir olasılığa karşı *Kara Rüzgâr'ı* adanın diğer ucunda karaya çıkarmıştı. Eski Wyk büyük bir ada değildi. Asha gün doğmadan önce gemisine gidebilir ve yokluğu Euron tarafından fark edilmeden önce Harlaw'a yelken açabilirdi. Yine de tereddüt etmişti, ta ki dayısı, "Bana duyduğun sevginin hatırına git çocuk. Beni senin ölümünü izlemek zorunda bırakma," diyene kadar.

Ve Asha gitmişti. Önce, annesine veda etmek için On Kule'ye. "Buraya tekrar gelişim çok uzun zaman sonra olabilir," diye uyarmıştı annesini. Leydi Alannys anlamamıştı. "Theon nerede?" diye sormuştu. "Bebeğim nerede?" Leydi Gwynesse'in merak ettiği tek şey, Lord Rodrik'in ne zaman geri döneceğiydi. "Ben onun yedi yaş büyüğüyüm. On Kule benim olmalı."

Asha, kendi evlilik haberini aldığında hâlâ On Kule'deydi, erzak ikmali yapıyordu. "Asi yeğenimin ehlileştirilmeye ihtiyacı var," demişti Kargagöz. "Ve onu ehlileştirecek adamın kim olduğunu biliyorum." Asha'yı Erik ÖrsKıran'la evlendirmiş, Erik'i de kendisi ejderhaların peşinde koşarken Demir Adaları'nı yönetmekle vazifelendirmişti. Erik zamanında büyük bir adamdı, Asha'nın büyükbabasının büyükbabasıyla, yani Sarhoş Dagon'a adını veren Dagon Greyjoy'la birlikte denize açıldığını söyleyip böbürlenebilecek korkusuz bir akıncıydı. Güzel Ada'daki yaşlı kadınlar, torunlarını hâlâ Lord Dagon'ın ve onun adamlarının hikâyeleriyle korkuturdu. *Kral şûrasında Eric'in gururunu yaraladım,* diye düşündü Asha. *Bunu unutmayacak.*

Amcasının hakkını da vermeliydi. Euron tek darbeyle bir rakipten bir destekçiye dönüşmüş, yokluğunda adaların güvende olmasını sağlamış ve Asha'yı tehdit olmaktan çıkarmıştı. Üstelik bir mide dolusu kahkaha da attı. Tris Botley'nin söylediğine göre, Kargagöz, düğünde Asha'nın yerinde durması için bir fok balığı getirtmişti. "Umarım Erik, evliliğin şartını yerine getirmek için ısrar etmemiştir," demişti Asha.

Eve gidemem, diye düşündü, *ama burada daha fazla kalmaya cesaret de edemem.* Ormanın sessizliği Asha'nın sinirlerini bozmuştu. O bütün hayatını

adalarda ve gemisinde geçirmişti. Deniz asla sessiz olmazdı. Taşlı kıyılara vuran dalgaların sesi Asha'nın kanındaydı ama Derinorman Kalesi'nde dalgalar yoktu... sadece ağaçlar vardı, bitmek tükenmek bilmeyen ağaçlar, asker çamlar, muhafız ağaçları, kayınlar, dişbudaklar, kadim meşeler, kestane ağaçları, demir ağaçlar ve göknarlar. Ağaçların çıkardığı ses, denizin seslerinden daha yumuşaktı ve Asha ağaçların sesini sadece rüzgâr estiğinde duyabiliyordu. Sonra her taraftan iç çekişler geliyordu; sanki ağaçlar, Asha'nın bilmediği bir lisanda fısıldaşıyordu.

Bu gece fısıltılar daha gürültülü gibiydi. *Kahverengi ölü yaprakların hışırtısı sadece*, dedi Asha kendine, *rüzgârda çıtırdayan çıplak dallar.* Pencereden uzaklaştı, ormandan uzaklaştı. *Ayaklarımın altında yine bir güverte olmasına ihtiyacım var. Bu olmazsa, midemde biraz yiyecek olmalı.* Bu gece çok şarap içmişti ama azıcık ekmek yemişti ve rostoya hiç dokunmamıştı.

Ay ışığı, Asha'nın kıyafetlerini bulmasına yetecek kadar parlaktı. Asha siyah pantolon, kapitone bir tunik ve üst üste binmiş çelik pullarla kaplı yeşil deri bir yelek giydi, Qarl'ı rüyalarıyla baş başa bırakarak kalenin dış merdiveninden aşağı indi. Devriye gezen adamlardan biri onu gördü ve mızrağını kaldırdı. Asha adama ıslık çaldı. O iç avludan geçerken, Galbart Glover'ın köpekleri havlamaya başladı. *Güzel*, diye düşündü Asha. *Havlamalar, ağaçların sesini boğar.*

Tris Botley kaim kürklere sarınmış bir hâlde mutfağa girdiğinde, Asha, at arabası tekerleği büyüklüğündeki sarı peynirden bir dilim kesiyordu. "Kraliçem," dedi Tris.

"Benimle dalga geçme."

"Sen her zaman kalbimin hâkimi olacaksın. Kral şûrasında bağıran aptalların sayısı ne kadar çok olursa olsun bu değişmez."

Ben bu çocukla ne yapacağım? Asha, Tris'in bağlılığından şüphe edemezdi. Tris, Nagga'nın tepesinde Asha'nın müdafisi olarak durmak ve onun adını bağırmakla kalmamış, daha sonra onunla birlikte denizi bile geçmişti; kralını, akrabalarını ve evini terk etmişti. Euron'un yüzüne karşı meydan okuyamamıştı gerçi. Kargagöz'ün donanması denize açıldığında, Tris basitçe geride kalmış ve diğer gemiler gözden kaybolduğunda yön değiştirmişti. Ama bunu yapmak bile cesaret gerektirirdi; Tris asla adalara geri dönemezdi. "Peynir?" dedi Asha. "Jambon ve hardal da var." "Benim istediğim şey yiyecek değil leydim. Ne istediğimi biliyorsun." Tris, Derinorman'da sakal bırakmıştı. Sakalların yüzünü sıcak tuttuğunu iddia ediyordu. "Seni gözcü kulesinden gördüm."

"Eğer nöbetteysen burada ne yapıyorsun?"

“Cromm ve Boru Hagen kuledeler. Ay ışığında hışırdayan yaprakları gözetlemek için kaç göze ihtiyacımız var? Konuşmamız gerek.”

“Yine mi?” Asha iç geçirdi. “Hagen’ın kızını biliyorsun. Kızıl saçlı olan. Herhangi bir erkek kadar iyi gemi kullanıyor ve güzel bir yüzü var. On yedi yaşında, sana baktığını gördüm.”

“Ben Hagen’ın kızını istemiyorum.” Tris az kalsın Asha’ya dokunuyordu ama sonra bir kez daha düşündü. “Asha, gitme vakti geldi. Dalgayı bizden uzakta tutan tek şey Moat Cailin’di. Eğer burada kalırsak kuzeyli adamlar hepimizi öldürür, bunu biliyorsun.”

“Kaçmamı mı istiyorsun?”

“Yaşamanı istiyorum. Seni seviyorum.”

Hayır, diye düşündü Asha. *Sen, sadece senin kafanda yaşayan masum bir bakireyi seviyorsun. Senin korumana muhtaç olan korkak bir çocuğu seviyorsun.* “Ben seni sevmiyorum,” dedi açıkça “ve kaçmıyorum.”

“Burada çamurdan, çamlardan ve düşmanlardan başka ne var? Burada bu kadar sıkıca tutman gereken ne var? Gemilere sahibiz. Benimle birlikte yelken aç ve denizin üstünde yeni hayatlar kuralım.”

“Korsan olarak mı?” Bu neredeyse baştan çıkarıcı bir fikirdi. *Bu kasvetli ormanı kuzeylilere bırakalım ve açık denizi geri alalım.*

“Tacirler olarak,” dedi Tris. “Kargagöz’ün yaptığı gibi doğuya gidelim ama ejderha boruları yerine ipekler ve baharatlarla geri dönelim. Yeşim Denizi’ne bir tek yolculuk yapsak tanrılar kadar zengin oluruz. Eski Şehir’de ya da Özgür Şehirler’den birinde bir malikâne yaptırırız.”

“Sen, ben ve Qarl?” dedi Asha. Qarl’ın adının Tris’i irkilttiğini gördü. “Hagen’ın kızı seninle Yeşim Denizi’ne gelebilir. Ben hâlâ deniz canavarının kızıyım. Benim yerim...”

“...*neresi*? Adalara dönemezsin. Lord kocana teslim olmak niyetinde değilsen tabii.”

Asha kendini Erik Demiryapan’la yatakta hayal etmeye çalıştı, adamın altında ezilirken ve kucaklamalarına tahammül ederken. *Kızıl Kürekçi’den ya da Solak Lucas Codd’dan iyidir.* ÖrsKıran bir zamanlar kükreyen bir devdi, amansız bir güce sahipti, kesinlikle korkusuzdu. Onunla yatağa girmek o kadar da kötü olmayabilirdi. *Büyük ihtimalle, kocalık vazifesini yerine getirmeye çalıştığı ilk seferde ölür.* Erik’in ölümü, Asha’yı adamın karısı yapmak yerine dulu yapardı ki bu durum, Erik’in torunlarına bağlı olarak, ya çok daha iyi olurdu ya da çok daha kötü. *Ve amcam. Nihayetinde, bütün rüzgârlar beni Euron’a doğru savurur.* “Harlaw’da rehinelerim var,” diye hatırlattı Asha, Tris’e. “Ve hâlâ Deniz Ejderi

Burnu var... eğer babamın krallığına sahip olamıyorsam, neden kendi krallığımı kurmayayım?” Deniz Ejderi Burnu’nun nüfusu, eskiden, şimdi olduğu kadar az değildi. Tepelerin ve bataklıkların arasında hâlâ harabeler bulunabilirdi; İlk İnsanlar’ın kadim kalelerinin yıkıntıları. Yüksek yerlerde, ormanın çocuklarının bıraktığı büvet ağacı çemberleri vardı.

“Boğulmamak için enkaz parçalarına tutunan bir adam misali Deniz Ejderi Burnu’na tutunuyorsun. Deniz Ejderi’nde herhangi bir insanın isteyebileceği ne var? Orada hiç maden yok, altın yok, gümüş yok, kalay ya da demir bile yok. Arazi, buğday ya da mısır yetiştirilemeyecek kadar ıslak.”

Buğday ya da mısır yetiştirmeyi planlamıyorum. “Orada ne var? Sana söyleyeyim. İki uzun kıyı şeridi, yüzlerce gizli mağara, göllerde su samurları, nehirlerde somon balıkları, kıyı boyunca midyeler, açık suda fok sürüleri, gemiler inşa etmek için uzun çam ağaçları.”

“O gemileri kim inşa edecek kraliçem? Siz Majesteleri Kraliçe, krallığınızın kullarını nereden bulacaksınız? Tabii kuzeyli adamlar bir krallık kurmanıza izin verirlerse. Yoksa niyetiniz, fok balıklarından ve su samurlarından oluşan bir krallığı yönetmek mi?”

Asha keder dolu bir kahkaha koyuverdi. “Su samurlarını yönetmek insanları yönetmekten daha kolaydır, bundan emin olabilirsin. Ve foklar insanlardan daha zekidir. Evet, haklı olabilirsin. Belki de benim için en iyi yol Pyke’a geri dönmektir. Harlaw’da dönüşüme sevinecek insanlar var. Pyke’ta da öyle. Ve Euron, Kara Dalga’da Lord Baelor’u öldürdüğünde dostlar kazanmadı. Aeron amcamı bulup adaları ayaklandırabilirim.” Kral şûrasından beri kimse Buharsaçlı’yı görmemişti ama Boğulmuş Adamlar rahibin Büyük Wyk’te saklandığını ve yakın zamanda Boğulmuş Tanrı’nın gazabını Kargagöz’ün ve yandaşlarının üstüne çekmek için ortaya çıkacağını söylüyorlardı.

“ÖrsKıran da Buharsaçlı’yı arıyor. Boğulmuş Adamlar’ın peşinden gidiyor. Kör Beron Blacktyde yakalandı ve sorgulandı. Yaşlı Gri Martı bile zincire vuruldu. Euron’un adamları Buharsaçlı’yı bulamıyorken sen nasıl bulacaksın?”

“O benim kanım. Babamın kardeşi.” Asha bunun yetersiz bir cevap olduğunu biliyordu.

“Ne düşündüğümü biliyor musun?”

“Sanırım öğrenmek üzereyim.”

“Bence Buharsaçlı öldü. Bence Kargagöz onun boğazım kesti. Demiryapan, Buharsaçlı’nın kaçtığına inanmamız için onu arıyormuş gibi yapıyor. Euron bir akraba katili olarak anılmaktan korkuyor.”

“Amcam bunu duymasın. Kargagöz’e akraba katili olmaktan korktuğunu

söyle ve Kargagöz bunun tersini kanıtlamak için kendi oğullarından birini öldürsün.” Asha kendini hemen hemen ayık hissediyordu. Tristifer Botley onun üzerinde böyle bir etki yaratıyordu.

“Buharsaçlı’yı gerçekten bulsan bile başarısız olursun, ikiniz de kral şûrasının *parçasıydınız,* yani bir zamanlar Torgon’un yaptığı gibi seçimin adaletsizce gerçekleştiğini söyleyemezsiniz. Tanrıların ve insanların yasalarına göre, şûranın verdiği karara uymak zorundasınız.”

Asha kaşlarını çattı. “Bekle. Torgon mu? Hangi Torgon?” “Geçgelen Torgon.”

“O adam Kahramanlar Çağı’nda kraldı.” Asha, Torgon’la ilgili sadece bunu hatırlıyordu. “Ne olmuş ona?”

“Torgon Greyiron, kralın en büyük oğluydu. Fakat kral yaşlıydı ve Torgon çok hareketliydi. Babası öldüğünde, Torgon, Gri Kalkan’daki hisarını üs olarak kullanıyor ve Mander boyunca akınlar düzenliyordu. Kardeşleri ona babalarının ölüm haberini göndermediler. Bunu yapmak yerine, içlerinden birinin ahşap tacı takmak üzere seçileceği düşüncesiyle acil bir kral şûrası düzenlediler. Fakat kaptanlar ve krallar, kardeşlerden birini değil, Urragon Goodbrother’ı seçtiler. Yeni kralın verdiği ilk emir, eski kralın bütün oğullarının öldürülmesi oldu ve oğullar öldürüldü. Bu olaydan sonra, adamlar yeni kralı Kötükardeş lakabıyla anmaya başladılar, gerçekte adamla hiçbir akrabalıkları olmamasına rağmen. Yeni kral iki seneye yakın tahtta kaldı.”

Asha hikâyeyi hatırlamıştı. “Torgon eve döndü...”

“...ve kral şûrasının kanunlara uygun yapılmadığını, zira kendisinin iddiada bulunmak üzere orada olmadığını söyledi. Kötükardeş zalim olduğu kadar alçak da olduğunu kanıtlamıştı ve adalarda çok az dostu kalmıştı. Rahipler şiddetle onun aleyhinde konuştular, lordlar ona karşı ayaklandılar ve adamın kendi kaptanları onu parçalara ayırdılar. Geçgelen Torgon kral oldu ve kırk yıl boyunca tahtta kaldı.”

Asha, Tris Botley’yi kulaklarından tuttu ve onu dudaklarından öptü. Öpücüğün sonunda Tris kıpkırmızı ve soluk soluğaydı. “Bu da neydi?”

“Adına öpücük diyorlar. Nasıl da aptalım Tris, hatırlamam gerekirdi...” Asha birdenbire sustu, Tris konuşmaya çalıştığında onu da susturdu. “Bir savaş borusu var. Hagen.” Asha’nın ilk düşüncesi, kocasıydı. Erik Demiryapan, asi karısını almak için onca yol katetmiş olabilir miydi? “Boğulmuş Tanrı beni seviyor. Burada oturmuş ne yapacağımı düşünüyordum ve tanrı bana dövüşmem için düşmanlar gönderdi.” Asha ayağa kalktı, bıçağını kınına soktu. “Mücadele bize geldi.”

Asha dış avluya vardığında bütün gücüyle koşuyordu, Tris onun hemen arkasındaydı ama geç kalmışlardı. Dövüş bitmişti. Doğu duvarının dibinde, dış kapıya çok uzak olmayan bir noktada, kan içinde iki kuzeyli adam buldular. Lorren Uzunbalta, Altıparmaklı Harl ve Nemrutdil adamların başındaydı. "Cromm ve Hagen, onları duvarın üstünde gördüler," diye açıkladı Nemrutdil.

"Sadece bu ikisi mi?" diye sordu Asha.

"Beş kişi vardı, ikisini, onlar duvarı aşmadan önce öldürdük. Harl birini yürüme yolunda öldürdü. Bu ikisi avluya ulaşmayı başardı."

Adamlardan biri ölmüştü, kanı ve beyni Lorren'ın uzun baltasında pıhtılaşıyordu. Gittikçe büyüyen bir kan gölünün ortasında yatan ikinci adam, Nemrutdil'in mızrağı tarafından yere mıhlanmış olmasına rağmen düzensizce soluk alıp vermeye devam ediyordu. İkisi de kaynatılmış deriler ve kahverengi, yeşil, siyah alacalı pelerinler giymişlerdi. Başlarına ve omuzlarına dallar, yapraklar ve çalılar dikilmişti.

"Kimsin?" diye sordu Asha yaralı adama.

"Bir Flint. Sen kimsin?"

"Greyjoy Hanedanı'ndan Asha. Bu benim kalem."

"Derinorman, Galbart Glover'ın makamıdır. Mürekkep balıklarının evi değildir."

"Sizden başkaları da var mı?" diye sordu Asha, cevap alamayınca Nemrutdil'in mızrağını tutup çevirdi, yarasından daha fazla kan fışkıran kuzeyli adam ıstırapla feryat etti. "Burada ne işiniz vardı?" diye sordu Asha.

"Leydi," dedi adam. "Tanrılar. Lütfen dur. Leydi için geldik. Onu kurtarmak için. Sadece beş kişiydik."

Asha adamın gözlerinin içine baktı, mızrağa abandı. "Kaç adam daha var?" dedi. "Söyle, yoksa sabaha kadar can çekişmeni sağlarım."

Sonunda, çığlıkların arasında, "Çok," diye hıçkırdı adam. "*Binlerce.* Uç bin, dört... *ahhhhh*... lütfen..."

Asha mızrağı saplandığı yerden kurtardı ve iki eliyle birden kuzeyli adamın yalancı boğazına soktu. Galbart Gloverin üstadı, dağ kabilelerinin birbirleriyle geçinemediklerini ve başlarında bir Stark olmadan asla bir araya gelemeyeceklerini söylemişti. *Belki de yalan söylemedi. Belki de sadece yanılıyordu.* Asha yanılgının tadını amcasının düzenlediği kral şûrasında öğrenmişti. "Bu beş adam, asıl saldırıdan önce kapılarımızı açmak için gönderilmiş," dedi. "Lorren, Harl. Bana Leydi Glover'ı ve üstadı getirin."

"Bütün olarak mı yoksa kanlı bir hâlde mi?" diye sordu Lorren Uzunbalta.

"Bütün olarak ve zarar görmemiş bir hâlde. Nemrutdil, şu üç kere lanet olası

kuleye çık ve Cromm'la Hagen'a etrafı dikkatlice izlemelerini söyle. Bir yaban tavşanı bile görseler haberdar olmak istiyorum."

Çok geçmeden, Derinorman Kalesi korkmuş insanlarla doldu. Asha'nın kendi adamları zırhlarının içine girmeye çalışıyor ya da duvarların üstündeki yürüme yoluna tırmanıyorlardı. Galbart Glover'ın insanları korku dolu gözlerle etrafa bakıyor ve fısıldaşıyorlardı. Glover'ın kâhyası, kilerden yukarı taşınmak zorunda kaldı; Asha kaleyi aldığında adam bir bacağını kaybetmişti. Lorren çelik eldivenli yumruğunu üstadın yüzüne indirene kadar üstat şiddetle itiraz etti. Leydi Glover, hizmetçisinin kolunda tanrı korusundan geldi, yerdeki cesetleri görünce, "Sizi bu günün geleceğine dair uyarmıştım leydim," dedi.

Kırık burnundan kan damlayan üstat öne atıldı. "Leydi Asha, size yalvarıyorum, sancaklarınızı indirin ve canınız için pazarlık etmeme izin verin. Bize adilane ve onurlu bir muamele gösterdiniz. Bunu onlara söyleyeceğim."

"Sizi çocuklarla takas edeceğiz." Leydi Sybelle'in gözleri ağlamaktan ve uykusuz geceler yüzünden kıpkırmızıydı. "Gawen artık dört yaşında. Onun isim gününü kaçırdım. Ve tatlı kızım... bana çocuklarımı geri verirseniz, ne sizin ne de adamlarınızın zarar görmesine gerek kalır."

Asha cümlenin son kısmının yalan olduğunu biliyordu. *Kendisi* takas edilebilir ya da Demir Adaları'na, kocasının sevgi dolu kollarına geri gönderilebilirdi. Kuzenleri için de fidye ödenirdi.

Tris Botley ve mürettebattan birkaç adam daha fidyeyle kurtulurdu; onları geri satın alacak kadar zengin akrabaları olanlar. Geriye kalanlar baltaya, darağacına ya da Sur'a giderdi. *Yine de, seçme hakkına sahipler.*

Asha, onu herkesin görebilmesi için bir varilin üstüne çıktı. "Kurtlar hırlayarak üstümüze geliyorlar. Güneş doğmadan kapılarımızda olacaklar. Mızraklarımızı ve baltalarımızı bırakıp canımızı esirgemeleri için onlara yalvarmak mıyız?"

"Hayır." Bakir Qarl kılıcını çekti. Loren Uzunbalta, "Hayır," diye tekrar etti. *"Hayır,"* diye gürledi Cüce Rolfe; mürettebattaki herkesten daha uzun boylu, ayı gibi bir adamdı. *"Asla."* Ve yukarıdan tekrar Hagen'ın borusu duyuldu, boru sesi avlu boyunca yankılandı.

AHooooooooooooo diye çığlık attı savaş borusu, insanın kanını donduran pes ve uzun bir sesti. Asha boruların sesinden nefret etmeye başlamıştı. Eski Wyk'te, amcasının borusu, Asha'nın rüyaları için ölüm haberi vermişti ve şimdi Hagen'ın borusu, Asha'nın dünyada geçireceği son saatin haberini veriyor olabilirdi. *Eğer öleceksem, elimde bir balta ve dudağımda bir küfürle öleceğim.*

Asha Greyjoy, "Duvarlara," dedi adamlarına. Kendi adımlarını gözcü

kulesine doğru çevirdi, Tris Botley yanındaydı.

Ahşap gözcü kulesi, dağların bu tarafındaki en yüksek şeydi. Kaleyi çevreleyen ormandaki uzun çam ağaçlarına ve muhafız ağaçlara altı metre yukarıdan bakıyordu. Asha platforma çıktığında, "İşte orada Kaptan," dedi Cromm. Asha sadece ağaçları, gölgeleri, ay ışığıyla aydınlanmış tepeleri ve onların ardındaki karlı zirveleri gördü. Sonra ağaçların sinsice yaklaştığını fark etti. "Aha," diye güldü. "Dağ keçileri çam dallarına bürünmüş." Orman hareket ediyordu, ağır ve yeşil bir dalga gibi kaleye yaklaşıyordu. Asha çocukken duyduğu bir hikâyeyi hatırladı; ormanın çocuklarının İlk insanlar'a karşı verdiği mücadelede, yeşilgörenler ağaçları savaşçılara dönüştürmüştü.

"Bu kadar çok adamla dövüşemeyiz," dedi Tris Botley.

"Çıkagelen her adamla dövüşebiliriz köpek yavrusu," dedi Cromm. "Ne kadar fazla adam, o kadar büyük şan. İnsanlar bizim hakkımızda şarkılar söyleyecek."

Evet. Ama sertin cesaretinin şarkısını mı söyleyecekler yoksa benim aptallığımın mı? Deniz beş mil uzaktaydı. Asha ve adamları Derinorman'ın derin hendeklerinin ve ahşap duvarlarının ardında dövüşmekten başka ne yapabilirlerdi? *Derinorman'ın ahşap duvarları, ben kaleyi aldığımda Gloverlar'ın pek işine yaramadı,* diye düşündü Asha. *Neden benim işime yarasın?*

"Yarın sabah denizin dibinde kahvaltı yapacağız." Cromm, beklemeye tahammülü yokmuş gibi baltasını okşadı.

Hagen borusunu indirdi. "Eğer kuru ayaklarla ölürsek, Boğulmuş Tanrı'nın ıslak salonlarını nasıl bulacağız?"

"Orman küçük derelerle dolu," dedi Cromm. "Bütün dereler nehirlere akar, bütün nehirler de denize."

Asha ölmeye hazır değildi, burada olmazdı, şimdi olmazdı. 'Yaşayan bir adam, denizi, ölü bir adamdan daha kolay bulur," dedi. "Bırakın da bu kasvetli orman yine kurtların olsun. Biz gemilere gidiyoruz."

Düşmanlarının kumandanının kim olduğunu merak etti. *Ben olsaydım, Derinorman'a saldırmadan önce sahile gider ve dargemileri ateşe verirdim.* Bu, kurtlar için kolay olmazdı gerçi. Kendi dargemilerini kaybetmeden bunu yapamazlardı. Asha gemilerinin sadece yarısını karaya çıkarmıştı. Gemilerin diğer yarısı güvenli bir şekilde açık denizde duruyordu. Kuzeyli adamlar sahile gelecek olursa, gemiler yelkenlerini kaldıracak ve Deniz Ejderi Burnu'na gitmek üzere yola çıkacaklardı. "Hagen, borunu üfle ve ormanı titret," dedi Asha. "Tris, zırh kuşan. Şu tatlı kılıcını kullanmanın zamanı geldi." Tris'in ne kadar solgun

olduğunu görünce adamın yanağını sıktı. “Benimle birlikte ayın üstüne biraz kan sıçrat. Sana her ölüm için bir öpücük vereceğim.”

“Kraliçem,” dedi Tristifer, “burada duvarlar var. Fakat denize gider de kurtların gemilerimizi ele geçirdiğini ya da uzaklaştırdığını görürsek...”

“...ölürüz,” dedi Asha neşeyle. “Ama en azından ayaklarımız sudayken ölürüz. Demir doğumlular, burunlarında tuz kokusu ve kulaklarında dalgaların sesi varken daha iyi dövüşürler.”

Hagen’ın borusundan üç kısa ses çıktı; bu, demirdoğumluları gemilerine geri gönderecek sinyaldi. Aşağıdan bağrışmalar, mızrak ve kılıç tıkırtıları, at kişnemeleri geldi. Çok az at ve çok az binici. Asha merdivene yöneldi, avluya indiğinde Bakir Qarl’ın onu beklediğini gördü. Qarl, Asha’nın kızıl kısrağını, savaş miğferini ve fırlatma baltalarını hazırlamıştı. Demiradamlar Galbart Gloverin ahırından atlar çıkarıyordu.

“*Koçbaşı!”* diye bağırdı duvarların üstünden bir ses. “*Bir koçbaşı getirmişleri”*

“Hangi kapı?” diye sordu Asha atına binerken.

“Kuzey!”

Derinorman’ın yosunlu ahşap duvarlarının ardından borazan sesleri duyuldu.

Borazan? *Borazanlı kurtlar*? Bu yanlıştı ama Asha’nın bunu düşünecek vakti yoktu. Kuzey kapısı koçbaşının darbeleriyle titrerken, “Güney kapısını açın,” diye emir verdi Asha. Omzundaki kayıştan, kısa saplı bir fırlatma baltası çekti. “Baykuş vakti geçti kardeşlerim. Şimdi mızrak, kılıç ve balta zamanıdır. Eve gidiyoruz.”

Yüzlerce boğazdan, “*Evi*” ve *“Asha!”* nidaları yükseldi. Tris Botley, demir kırı bir aygırın sırtında Asha’nın yanına geldi. Diğer adamlar kalkanlarını ve mızraklarını kaldırarak avluda toplandılar. Binici olmayan Bakir Qarl, Nemrutdil ile Lorren Uzunbalta’nın arasındaki yerini aldı. Hagen gözcü kulesinin basamaklarından aşağı inerken, bir kurdun oku onu karnından yakaladı. Hagen başüstü yere çakıldı. Hagen’ın kızı feryat ederek babasına koştu. “Onu getirin,” dedi Asha. Yas tutulacak zaman değildi bu. Cüce Rolfe’un kendi atının üstüne çektiği kızın kızıl saçları rüzgârla uçuşuyordu. Asha koçbaşının darbeleriyle inleyen kuzey kapısını duyuyordu. *Kurtların arasından geçmek zorunda kalabiliriz,* diye düşündü. Güney kapısı ardına kadar açıldı, yol temizdi. *Ama ne kadar zaman için*?

“Dışarı!” Asha atını mahmuzladı.

Islak arazinin diğer ucundaki ağaçlara, kış buğdaylarının ölü filizlerinin ay

ışığı altında çürüdüğü yere vardıklarında, adamlar ve atlar aynı şekilde koşuyordu. Asha, yaya adamların hareket hâlinde olması ve kimsenin geride bırakılmaması için, süvarileri artçı kuvvet olarak kafilenin en arkasında tutuyordu. Uzun asker çamlar ve eğri büğrü yaşlı meşeler demirdoğumluların çevresini sardı. Derinorman çok isabetli bir şekilde isimlendirilmişti. Ağaçlar büyük ve karanlıktı, her nasılsa tehditkârdı. Birbirlerine dolanmış ana dallar rüzgârın her nefes alışında çatırdıyordu. Daha yukarıdaki ince dallar ayın yüzünü tırmalıyordu. Şuradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar mutlu olacağım, diye düşündü Asha. *Ağaçlar hepimizden nefret ediyor, nefretleri ahşap kalplerinin derinliklerinden geliyor.*

Dörtnala güneybatıya doğru koştular, sonunda Derinormanın ahşap kuleleri görünmez oldu ve borazan sesleri orman tarafından boğuldu. *Kurtlar kalelerini geri aldılar,* diye düşündü Asha, *belki de gitmemize izin vermekle yetinirler.*

Tris Botley, Asha'nın yanına geldi. Dallardan oluşan bir kubbenin arasından göz kırpan ayı göstererek, "Yanlış yöne gidiyoruz," dedi. "Gemilere varmak için kuzeye dönmemiz gerek."

"Önce batı," diye üsteledi Asha. "Güneş doğana kadar batı. Sonra kuzey." Gruptaki en iyi süvariler olan Cüce Rolfe'a ve Roggon Paslısakal'a döndü. "Önden gidin ve yolumuzun temiz olup olmadığına bakın. Sahile vardığımızda bir sürprizle karşılaşmak istemiyorum. Eğer kurtlara rastlarsanız, geri dönüp bana haber verin."

Kocaman, kızıl sakalının arkasından, "Eğer mecbur kalırsak," dedi Roggon.

Keşif süvarileri gözden kaybolduktan sonra demirdoğumlular yürüyüşe devam ettiler ama ağır ilerliyorlardı. Ağaçlar, ayı ve yıldızları saklıyordu. Zemin kara ve tehlikeliydi. Henüz yarım mil katetmemişken, Quenton'ın kısrağı bir çukura girdi ve ön bacaklarından birini kırdı. Quenton kısrağın çığlıklarını susturmak için hayvanın boğazım kesmek zorunda kaldı. "Meşaleler yapmalıyız," diye ısrar etti Tris.

"Ateş, kuzeyli adamları üstümüze çeker." Asha, kaleyi terk etmekle hata yapıp yapmadığını düşünerek sessizce küfür etti. *Hayır, kalıp savaşsaydık şimdiye kadar hepimiz ölmüş olabilirdik.* Ama karanlığın içinde tökezleyerek ilerlemek de iyi değildi. *Yapabilseler, şu ağaçlar bizi öldürür.* Asha miğferini çıkardı ve terle ıslanmış saçlarını geriye itti. "Güneş birkaç saat içinde doğmuş olacak. Şafağa kadar burada duracağız."

Durmak kolaydı; huzur bulmak zor. Kimse uyumadı. Kürek darbelerinin arasında şekerleme yapmakla tanınan kürekçi Düşük Göz Dale bile uyumadı. Bazı adamlar, Galbart Glover'ın elma şarabıyla dolu bir matarayı elden ele

geçirerek içki içti. Yanında yiyecek getirenler, getirmeyenlerle yiyeceklerini paylaştı. Asha'nın kuzeni Quenton, ormanda meşaleler olup olmadığım anlamak için ağaçların tepesine üç adam gönderdi. Cromm baltasını biledi; Bakir Qarl da kılıcını. Atlar, kahverengi ölü otları ve kökleri yedi. Hagen'ın kızıl saçlı kızı, Tris'i elinden yakalayarak ağaçların arasına götürmek istedi. Tris kızı reddedince, kız onun yerine Altıparmaklı Harl'la gitti.

Keşke ben de aynı şeyi yapabilseydim. Kendini son bir kez Qarl'ın kollarında kaybetmek güzel olurdu. Asha'nın içinde kötü bir his vardı. *Kara Rüzgâr'ın* güvertesini bir kez daha ayaklarının altında hissedebilecek miydi? Hissetse bile, gemi onu nereye götürecekti? *Diz çökmeye, bacaklarımı açmaya ve Erik Demiryapan'ın dokunuşlarına katlanmaya tahammül etmeyeceksem; adalar bana kapalı. Ve Batıdiyar'daki hiçbir liman, deniz canavarının kızını hoş karşılamaz.* Asha, Tris'in istediği gibi tacir olabilir ya da Basamak Taşı'na gidip oradaki korsanlara katılabilirdi. *Ya da...*

"Size prensten bir parça gönderiyorum," diye mırıldandı.

Qarl sırıttı. "Ben senden bir parçayı tercih ederim," diye fısıldadı. "Tatlı bir parça..."

Çalıların üstünden bir şey uçtu ve yumuşak bir *güm* sesi çıkararak Asha'yla Qarl'ın arasına düştü, yerde zıpladı. Yuvarlak, siyah ve ıslaktı, yerde yuvarlanırken boynuna dolanan uzun saçları vardı. Bir meşe ağacının köklerinin arasında durdu. "Cüce Ralf eskisi kadar uzun boylu değil," dedi Nemrutdil. O sırada bütün adamlar ayaklanmıştı; kalkanlarına, mızraklarına ve baltalarına uzanıyorlardı. *Onlarda meşale yakmadı,* diye düşünecek kadar vakit buldu Asha *ve bu ormanı bizden çok daha iyi tanıyorlar.* Sonra demirdoğumluların etrafını saran ağaçlar bir volkan gibi püskürdü ve kuzeyli adamlar uluyarak dışarı aktı. *Kurtlar,* diye düşündü Asha, *kahrolası kurtlar gibi uluyorlar. Kuzeyin savaş çığlığı.* Demirdoğumlular kurtlara bağırdı ve dövüş başladı.

Hiçbir ozan bu mücadele hakkında şarkı yapmayacaktı. Hiçbir üstat, Okuyucu'nun kıymetli kitaplarından biri için bir satır izahat yazmayacaktı. Dalgalanan sancaklar yoktu, öten savaş boruları yoktu, adamlarını etrafında toplayıp çınlayan sesiyle son sözlerini söyleyen büyük bir lord yoktu. Şafak öncesi karanlıkta çarpıştılar. Gölgeye karşı gölge. Köklere ve taşlara takılıp tökezlediler, ayaklarının altında çamur ve çürümüş yapraklar vardı. Demirdoğumluların üstünde örgü zırhlar ve tuz lekeli deriler vardı; kuzeyli adamların üstünde kürkler, postlar ve çam ağacı dalları. Ay ve yıldızlar aşağıdaki mücadeleyi izledi, çıplak dallardan oluşan düğümlerin arasından ayın ve yıldızların solgun ışıkları süzüldü.

Ona saldıran ilk adam, gözlerinin arasına fırlatma baltası saplanmış bir hâlde Asha'nın ayaklarının dibinde can verdi. Asha, kalkanını koluna takacak kadar zaman kazandı. *"Bana gel!"* diye bağırdı, ama kendi adamlarına mı yoksa düşmanlarına mı seslendiğinden kendisi bile emin değildi. Önünde baltalı bir düşman belirdi. Kuzeyli adam sözsüz bir öfkeyle ulurken iki eliyle birden baltasını savuruyordu. Asha adamın darbesini engellemek için kalkanını kaldırdı, sonra kamasını düşmanının karnına saplamak için öne atıldı. Adam düşerken uluması ton değiştirdi. Asha döndü, arkasında bir başka kurt buldu ve baltasını adamın miğferinin altındaki alna indirdi. Düşmanın darbesi Asha'yı göğsünün altından yakaladı ama örgü zırh darbeyi kesti. Asha kamasını adamın boğazına sapladı ve onu kendi kanında boğulmaya bıraktı. Bir el, Asha'nın saçlarını tuttu fakat kafasını çevirmeye yetecek kadar sıkı kavrayamadı. Asha, çizmesinin topuğunu adamın ayak kemerine vurdu. Adam acıyla çığlık atarken Asha onun elinden kurtuldu, arkasına döndüğünde, yerde can çekişen adamın elinde bir avuç dolusu saç vardı. Qarl adamın tepesinde dikiliyordu, kılıcından kan damlıyordu ve gözlerinde ay ışığı parlıyordu.

Nemrutdil, kuzeyli adamları öldürürken onları sayıyordu, "Dört," diye bağırdı birini daha devirirken, bir an sonra da, "Beş." Katliam ve kan yüzünden çıldırmış olan atlar bağırıyor, çifte atıyor ve dehşet içinde gözlerini deviriyorlardı... Tris Botley'nin iri demir kırı aygırı hariç hepsi. Tris tekrar eyerine çıkmıştı, o kılıcını sağa sola savururken iri aygır şahlanıp dönüyordu. *Gece bitmeden Tris'e birkaç öpücük borçlanabilirim,* diye düşündü Asha.

"Yedi," diye bağırdı Nemrutdil. Ama Lorren Uzunbalta, tek bacağı bedeninin altında bükülmüş hâlde Nemrutdil'in hemen yanında yatıyordu ve gölgeler bağırıp hışırdayarak gelmeye devam ediyordu. Üstünde etraftaki ağaçlardan daha çok yaprak olan bir adamı öldürürken, çalılarla dövüşüyoruz, diye düşündü Asha. Bu düşünce onu güldürdü. Kahkahası birkaç kurt daha çekti, Asha onları da öldürdü, kendi sayımını başlatması gerekip gerekmediğini düşündü. *Ben evli bir kadınım, bu da benim sütten kesilmemiş bebeğim.* Kamasını, kürkün, yünün ve kaynatılmış derinin içinden geçirerek bir kuzeyli adamın göğsüne soktu. Kuzeylinin yüzü onun yüzüne o kadar yakındı ki Asha adamın nefesindeki ekşi ufuneti koklayabiliyordu. Kamanın ucu kaburgalardan birinin üstünden kaydığında, Asha demirin kemiğe sürtünüşünü hissetti. Adam titreyerek can verdi. Asha kuzeyliyi bıraktığında o kadar yorgundu ki az kalsın adamın üstüne devrilecekti.

Sonra, gölgelerin içinde sürünüp anneleri için ağlayan adamların hırıltılarını ve küfürlerini dinleyerek Qarl'la sırt sırta durdu. Çalılardan biri, Asha'nın

karnından girip Qarl'ın sırtından çıkacak ve ikisini birbirine mıhlayıp öldürecek kadar uzun bir mızrakla saldırıya geçti. *Yalnız ölmekten iyidir,* diye düşündü Asha ama Quenton mızrakçıyı Asha'ya ulaşamadan öldürdü. Bir an sonra, başka bir çalı, kafasının tepesine bir balta indirerek Quenton'ı öldürdü.

Asha'nın arkasındaki Nemrutdil, *"Dokuz,"* diye bağırdı. "Hepiniz kahrolun." Hagen'ın kızı, arkasında iki kurtla birlikte çırılçıplak bir hâlde ağaçların arasından çıktı. Asha, bir fırlatma baltasını saplandığı yerden kurtardı ve kızın arkasındaki kurtlardan birini devirmek için fırlattı. Adam yere düştüğünde, Hagenin kızı dizlerinin üstüne çöktü, ölü adamın kılıcını kaptı, ikinci adamı öldürdü ve sonra tekrar ayağa kalktı, kan ve çamura bulanmış bir hâlde, darmadağın kızıl saçlarıyla dövüşe katıldı.

Asha, mücadelenin metcezirinde bir yerde Qarl'ı kaybetti, Tris'i kaybetti, herkesi kaybetti. Kaması ve bütün fırlatma baltaları da kayıptı. Elinde balta yerine bir kılıç vardı; geniş ve kalın bir bıçağı olan, neredeyse kasap satırına benzeyen bir kısakılıç. Asha bunu nereden aldığını hayatta söyleyemezdi. Kolu ağrıyordu, ağzında kan tadı vardı, bacakları titriyordu, ağaçların arasından solgun şafak ışığı demetleri süzülüyordu. *O kadar oldu mu? Ne kadar zamandır dövüşüyoruz?*

Asha'nın son düşmanı, bakalı bir kuzey adamıydı, iri ve sakallıydı, yamalı ve küflü bir örgü zırh giymişti ki bunun tek anlamı adamın bir kumandan ya da müdafi olduğuydu. Kuzeyli düşman, bir kadınla dövüşmekten memnun değildi. Asha'ya her darbe indirişinde, *"Sürtük!"* diye bağırdı. Adamın tükürüğü Asha'nın yanaklarını ıslattı. *"Sürtük! Sürtük!"*

Asha da ona bağırmak istedi ama boğazı o kadar kuruydu ki hırıltıdan başka ses çıkaramadı. Kalkanında adamın baltası titriyordu, balta her aşağı inişinde ahşabı çatırdatıyor ve her yukarı kalkışında uzun kıymıklar koparıyordu. Birazdan Asha'nın kolunda bir tutam çıradan başka bir şey kalmayacaktı. Asha geri çekildi ve parçalanıp harabeye dönmüş kalkandan kurtuldu, sonra biraz daha geri çekildi ve hızla üstüne inen baltadan kurtulmak için sağa ve sola, sola ve sağa dans etti.

Sonra sırtı bir ağaca çarptı, Asha artık dans edemiyordu. Kurt, Asha'nın kafasını ikiye bölmek için baltasını kaldırdı. Asha sağa kaçmaya çalıştı ama ayağı yerdeki köklere dolandı. Asha kapana kısılmıştı, bedenini döndürdü, dengesini kaybetti. Balta, çeliğe çarpan çeliğin attığı çığlıkla Asha'nın kafasına indi. Dünya kırmızıya devrildi, sonra siyaha, sonra yine kırmızıya. Asha'nın bacağında yıldırım misali bir ağrı çatırdadı. Kuzeyli adam Asha'nın işini bitirecek darbeyi indirmek için baltasını kaldırırken, "Seni kahrolası sürtük,"

dedi.

Bir borazan öttü.

Bu yanlış, diye düşündü Asha. *Boğulmuş Tanrı'nın ıslak salonlarında borazanlar yok. Denizin altındaki merlingler, tanrılarını, deniz kabuklarının içine üfleyerek selamlar.*

Asha, rüyasında, alevli kırmızı kalpler gördü. Altın bir ormanın içinde, boynuzlarından alevler akan siyah bir erkek geyik de vardı.

TYRION

Volantis'e vardıklarında, gökyüzü batıda mor ve doğuda siyahtı, yıldızlar görünmeye başlamıştı. *Batıdiyar'daki yıldızlar,* diye düşündü Tyrion Lannister.

Bir ördek gibi bağlanıp bir eyere vurulmamış olsaydı, bu düşüncede biraz teselli bulabilirdi. Debelenmekten vazgeçmişti. Onu bağlayan düğümler çok sıkıydı. Tyrion bir çuval un gibi gevşemişti. *Gücümü saklıyorum,* dedi kendine, ama gücünü ne için sakladığını söyleyemezdi.

Volantis karanlıkta kapılarını kapatmıştı ve kuzey kapısındaki muhafızlar kapılarda bekleyen insanlara sabırsızca homurdanıyorlardı. Tyrion ve şövalye, limon ve portakal yüklü bir arabanın arkasında sıraya girdiler. Muhafızlar ellerindeki meşaleleri sallayarak arabayı kapıdan geçirdiler ama savaş atı süren kılıçlı ve örgü zırhlı iri Andal'a daha dikkatli bir şekilde baktılar. Bir kumandan çağırıldı. Kumandan ve şövalye Volantis dilinde bir şeyler konuşurken, muhafızlardan biri pençeli çelik eldivenini çıkardı ve Tyrion'ın kafasını ovuşturdu. "Ben iyi şans doluyum," dedi cüce, muhafıza. "Beni serbest bırakırsan iyi bir ödül almanı sağlarım." Tyrion'ı kaçıran şövalye bu sözleri duymuştu. "Yalanlarını senin dilini bilen insanlar için sakla İblis," dedi. Volantisliler, Tyrion'la şövalyenin içeri girmesi için ellerini salladılar.

Tyrion ve şövalye, kapılardan geçip şehrin muazzam duvarlarının altında ilerlediler. "*Sen* benim dilimi konuşuyorsun. Seni vaatlerle etkileyebilir miyim yoksa benim başımla lordluk unvanı almakta kararlı mısın?"

"Ben bir *lorddum.* Doğuştan gelen hakla. Boş unvanlar istemiyorum."

"Benim tatlı ablamdan alacağın tek şey bu."

"Lannisterlar'ın borçlarını mutlaka ödediğini duydum."

"Ah, her kuruşunu... ama bir metelik fazlasını değil lordum. Sana söz verilen yemeği alacaksın ama o yemek minnet sosuyla tatlandırılmış olmayacak ve neticede seni doyurmayacak."

"Belki de tek isteğim, senin, suçlarının bedelini ödediğini görmektir. Bir akraba katili, hem tanrıların hem de insanların gözünde lanetlidir."

"Tanrılar kördür ve insanlar sadece görmek istediklerini görürler."

“Ben seni yeterince iyi görüyorum İblis.” Şövalyenin ses tonuna karanlık bir şey dadanmıştı. “Gurur duymadığım bazı şeyler yaptım, babamın adına ve hanedanıma utanç getiren şeyler... ama kendi atanı öldürmek? Bir insan bunu nasıl yapabilir?”

“Bana bir arbalet ver ve pantolonunu aşağı indir, sana nasıl yapıldığını göstereyim.” *Memnuniyetle.*

“Bunun bir şaka olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayatın bir şaka olduğunu düşünüyorum. Seninki, benimki, herkesinki.”

Şehir duvarlarının iç tarafında, lonca binalarının, pazar yerlerinin ve hamamların önünden geçtiler. Geniş meydanların merkezlerindeki fıskiyeler su fışkırtıp şarkı söylüyordu. Taş sandalyelerde oturan adamlar *cyvasse* taşlarını hareket ettiriyor ve ince uzun kadehlerden şarap yudumluyordu. Köleler, karanlığı uzakta tutmak için süslü fenerler yakıyordu. Parke taşı kaplı yolların kenarında palmiye ve sedir ağaçları yükseliyordu ve her kavşakta abideler duruyordu. Cüce, heykellerin çoğunun başsız olduğuna dikkat etti. Heykeller, başsız olmalarına rağmen, akşamın mor karanlığında etkileyici görünmeyi başarıyorlardı.

Savaş atı nehir boyunca güneye doğru ilerlerken dükkânlar küçüldü ve yoksullaştı, yolun kenarındaki ağaçlar bir sıra köke dönüştü. Savaş atının toynaklarının altındaki parke taşları, yerlerini önce şeytan otlarına, sonra bebek dışkısı rengindeki ıslak ve yumuşak çamurlara bıraktı. Rhoyne’u besleyen küçük akıntıların üzerinde uzanan köprüler, yolcuların ağırlığı altında tehlikeli bir şekilde çatırdıyordu. Bir zamanlar nehre yukarıdan bakan bir hisarın yükseldiği yerde, şimdi kırık bir kapı vardı, yaşlı ve dişsiz bir adamın ağzı gibi açıktı. Siperlerin üstünde keçiler yürüyordu.

Eski Volantis, Valyria’nın ilk kızı, diye düşündü cüce. *Gururlu Volantis, Rhoyne’un kraliçesi ve Yaz Denizi’nin metresi, en kadim kanları taşıyan soylu lordların ve güzel leydilerin evi. Tiz çığlıklar atarak ara sokaklarda koşan çıplak çocuk sürülerini boş ver. Kılıçlarının kabzasını okşayarak şaraphanelerin kapılarında dikilen eşkıyaları boş ver. Etrafta kara böcekler gibi dolaşan çöküк sırtlı, yüzleri dövmeli köleleri boş ver. Kudretli Volantis, Dokuz Özgür Şehir’in en büyük ve en kalabalık olanı.* Bununla birlikte, eski savaşlar şehrin nüfusunu azaltmıştı ve Volantis’in geniş bölgeleri, üstünde durduğu çamura geri gömülmeye başlamıştı. *Güzel Volantis, fıskiyelerin ve çiçeklerin şehri.* Fakat fıskiyelerin yarısı kuruydu, havuzların yarısı çatlaktı ve pis suyla doluydu. Duvarlardaki ya da kaldırımlardaki her çatlaktan çiçekli sarmaşıklar çıkmıştı. Terk edilmiş dükkânların ve çatısız tapınakların duvarlarında genç ağaçlar kök

salmıştı.

Ve bir de koku vardı. Her yere sinmiş olan yoğun ufunet, sıcak ve rutubetli havada asılı kalmıştı. *Kokunun içinde balık var, çiçekler ve fil dışkısı da. Tatlı bir şeyler, topraksı bir şeyler, ölü ve çürük bir şeyler.* "Bu şehir yaşlı bir fahişe gibi kokuyor," dedi Tyrion. "Bacaklarının arasındaki berbat kokuyu bastırmak için edep yerini parfümle ıslatan, her yanı sarkmış hırpani bir sürtük gibi. Şikâyet ediyor değilim. Konu fahişeler olunca; gençleri daha güzel kokar ama yaşlıları daha fazla numara bilir."

"Bu konuda benden daha çok şey bilirsin."

"Ah, elbette. Seninle karşılaştığımız şu genelev... orayı bir septle mi karıştırmıştın? Kucağında kıvranan kadın, bakire kız kardeşin miydi?"

Şövalye kaşlarını çattı. "Diline düğüm atmamı istemiyorsan sesini kes."

Tyrion vereceği cevabı yuttu. İri şövalyeyi fazlaca zorladığı son seferde şişen dudağı hâlâ inmemişti. *Olmayan espri anlayışı ve sert eller kötü bir evlilik yaratıyor.* Tyrion, Selhorys'ten Volantis'e gelen yolda bu kadarını öğrenmişti. Aklı çizmelerine gitti, çizmelerin burnunda duran mantarlara. Şövalye onu adamakıllı aramamıştı. *Kaçış yolum her zaman var. Cersei beni canlı ele geçiremez en azından.*

Daha güneyde refah belirtileri tekrar görünmeye başladı. Terk edilmiş binalar azaldı, çıplak çocuklar yok oldu, kapı eşiklerinde duran eşkıyaların kıyafetleri zenginleşti. Hatta bazı hanlar, insanın boğazı kesilme korkusu yaşamadan uyuyabileceği yerler gibi göründü. Nehir yolunun kenarına dizilmiş demir direklerden, rüzgâr estikçe sallanan fenerler sarkıyordu. Caddeler genişledi, binalar daha gösterişli hâle geldi. Bazı binaların tepesinde renkli camlardan yapılmış muazzam kubbeler vardı. Altında ateşler yanan kubbeler akşam karanlığında mavi, kırmızı, yeşil ve mor ışıldıyordu.

Yine de, havada Tyrion'ı huzursuz eden bir şey vardı. Rhoyne'un batısındaki Volantis rıhtımları denizcilerle, kölelerle, tacirlerle ve onlara hizmet eden şaraphanelerle, hanlarla, genelevlerle doluydu; Tyrion biliyordu. Nehrin doğusunda, denizin karşı kıyısından gelen yabancılara daha ender rastlanırdı. *Burada istenmiyoruz,* diye fark etti cüce.

İlk kez bir filin yanından geçtiklerinde, Tyrion kendini dik dik bakmaktan alıkoyamadı. O küçük bir çocukken Lannis Limanı'nın hayvanat bahçesinde bir fil vardı ama Tyrion yedi yaşındayken hayvan ölmüştü... ve bu muazzam gri yaratık, Lannis Limanı'ndaki filden iki kat büyüktü.

Daha ileride, daha küçük bir filin arkasına düştüler, hayvan eski kemikler kadar beyazdı ve süslü bir arabayı çekiyordu. "Öküzsüz bir öküz arabası, öküz

arabası mıdır?” diye sordu Tyrion gardiyanına. Nükteli sorusuna cevap alamayınca tekrar sessizliğe gömüldü, önündeki beyaz cüce filin sallanan poposunu seyretti.

Volantis beyaz cüce fillerle doluydu. Tyrion ve şövalye, Kara Duvar’a ve Uzun Köprü civarındaki kalabalık bölgelere yaklaşırken bir düzine cüce fil gördüler. Büyük gri filler de vardı; sırtlarında kuleler taşıyan devasa yaratıklar. Ve akşamın yarı karanlığında, yarı çıplak kölelerin eşlik ettiği dışkı arabaları ortaya çıktı; kölelerin görevi, büyük ve küçük fillerin bıraktığı dışkı yığınlarını küremekti. Arabaları sinek sürüleri takip ediyordu, dışkı kölelerinin yanaklarında da sinek dövmeleri vardı. *Tatlı ablam için güzel bir iş*, diye düşündü Tyrion. *Elinde küçük bir kürek ve pembe yanaklarında sinek dövmeleriyle çok hoş görünür.*

Daha sonra, Tyrion ve şövalye sürünerek ilerlemeye başladı. Nehir yolundaki seyrüsefer çok yoğundu ve hemen hemen tamamı güneye akıyordu. Şövalye, akıntıya yakalanmış bir kütük misali trafiğin akışına uydu. Tyrion kalabalığı izledi. On adamdan dokuzunun yanağında köle dövmeleri vardı. “Çok fazla köle... hepsi birden nereye gidiyor?”

“Kırmızı rahipler gün batımında gece ateşlerini yakarlar. Yüksek Rahip konuşacak. Yapabilseydim bundan kaçınırdım ama Uzun Köprü’ye varmak için kırmızı tapmaktan geçmek zorundayız.”

Üç blok sonra, yol, meşalelerle aydınlatılmış devasa bir meydana açıldı ve işte tapmak oradaydı. *Yedi beni koru. Bu tapınak, Yüce Baelor Septi’nden üç kat büyük olmalı.* Sütunlardan, basamaklardan, payandalardan, köprülerden, kubbelerden ve hepsi birden tek devasa kayadan oyulmuşçasına birbirlerine dolanmış kulelerden oluşan muazzam Işık Tanrısı Tapınağı, Yüksek Aegon Tepesi gibi görünüyordu. Kırmızının, sarının, altın renginin ve turuncunun yüzlerce tonu tapınağın duvarlarında buluşuyor ve gün batımındaki bulutlar misali karışıyordu. Tapınağın ince kuleleri kıvrılarak yükseliyordu. Kuleler gökyüzüne uzanırken, etraflarında donmuş alevler dans ediyordu. *Taşa dönüşmüş ateş.* Tapınağın basamaklarının iki yanında büyük gece ateşleri yanıyordu, ateşlerin arasındaki Yüksek Rahip konuşmaya başladı.

Benerro. Rahip, kırmızı taştan inşa edilmiş bir sütunun tepesinde duruyordu. Sütun, taş bir köprüyle, daha önemsiz rahiplerin ve kalfaların durduğu yüksek bir terasa bağlanıyordu. Kalfalar açık sarı ve parlak turuncu kıyafetler giymişti, rahiplerin ve rahibelerin giysileri kırmızıydı.

Büyük meydan tıklım tıklım doluydu. Işık Tanrısı’na ibadet edenlerin pek çoğu, kol yenlerine bir parça kırmızı kumaş iğnelemiş ya da alınlarına kırmızı

şeritler bağlamışlardı. Tyrion ve şövalye hariç herkesin gözü yüksek rahibin üstündeydi. Atıyla birlikte kalabalığın içinden geçerken, ‘Yol açın,” diye kükredi şövalye. ‘Yol açın.” Volantisliler, homurdanarak ve öfkeli bakışlar atarak gönülsüzce kenara çekildiler.

Benerro’nun tiz sesi her yerden duyuluyordu. Rahip ince ve uzundu, süzgün bir yüzü vardı, teni süt gibi beyazdı. Adamın yanaklarına, çenesine ve sıfıra vurulmuş kafasına, gözlerinin etrafında çıtırdayan ve dudaksız ağzının kenarına kadar inen kırmızı bir maske oluşturacak şekilde alev dövmesi yapılmıştı. “Bu bir köle dövmesi mi?” diye sordu Tyrion.

Şövalye başıyla onayladı. “Kırmızı tapmak onları çocukken satın alır ve rahiplere, tapınak fahişelerine ya da savaşçılara dönüştürür. Şuraya bak.” Eliyle basamakları gösterdi. Tapınağın kapılarının önünde, kıvrılmış alevler şeklinde uçları olan mızraklar taşıyan, süslü zırhlar ve turuncu pelerinler giyen bir sıra adam duruyordu. “Ateşli El. Işık Tanrısı’nın kutsal askerleri, tapınağın müdafileri.”

Ateş şövalyeleri. “Peki bu elin kaç parmağı var?”

“Bin. Ne bir fazla, ne bir eksik. Sönen her alev için yeni bir alev tutuşturulur.”

Benerro parmağını aya doğrulttu, yumruğunu sıktı, ellerini genişçe açtı. Sesi zirveye ulaştığında, adamın parmaklarından ani bir ıslık sesiyle alevler çıktı. Kalabalığın soluğu kesildi. Rahip havaya alevli harfler de çizdi. *Valyria hiyeroglifi.* Tyrion on şekilden ancak ikisini tanıdı; biri *Kıyamet’ti,* diğeri *Karanlık.*

Kalabalıktan çığlıklar yükseldi. Kadınlar ağlıyordu, erkekler yumruklarım sallıyordu, içimde kötü bir his var. Cüce, Myrcella’nın Dorne’a yelken açtığı günü ve onlar Kızıl Kale’ye dönerken başlayan ayaklanmayı hatırlamıştı.

Yarı-Üstat Haldon, kırmızı rahibi Genç Griffin lehine kullanmaktan bahsetmişti. Adamı şimdi bizzat gören ve duyan Tyrion, bunun çok kötü bir fikir olduğunu düşünüyordu. Griffin daha sağduyulu olmasını umdu. *Bazı dostlar düşmanlardan daha tehlikelidir. Ama Lord Connington bunu tek başına çözmek zorunda. Ben büyük ihtimalle, bir kazığın ucundaki kafa olacağım.*

Rahip, tapınağın arkasındaki Kara Duvar’ı işaret ediyordu, bir avuç zırhlı muhafızın durduğu ve aşağıyı seyrettiği istihkâm siperlerini gösteriyordu. “Ne diyor?” diye sordu Tyrion, şövalyeye.

“Daenerys’in tehlikede olduğunu söylüyor. Kraliçenin üstüne karanlık gözler çöktü ve gecenin köleleri onun yok oluşunu hazırlıyor. Hilekârlık tapınaklarında sahte tanrılara dua ediyorlar... imansız yabancılarla ihanet

komploları kuruyorlar...”

Tyrion’ın sırtındaki tüyler ürperdi. *Prens Aegon burada bir tek dost bulamayacak.* Kırmızı rahip kadim bir kehanetten bahsediyordu. Dünyayı karanlıktan kurtaracak bir kahramanın gelişini öngören bir kehanetten. *Bir kahraman. İki değil. Daenerys’in ejderhaları var. Aegon’ın yok.* Benerro ve takipçilerinin ikinci bir Targaryen’ı nasıl karşılayacağını öngörmek için, Tyrion’ın kâhin olmaya ihtiyacı yoktu. *Bunu Griff de görecek elbette,* diye düşündü, konuyu ne kadar önemsediğini fark edince şaşırdı.

Şövalye, kendisine edilen küfürleri duymazdan gelerek ve tapınağın arkasındaki yoğun kalabalığın içinde zorla yol açarak ilerledi. Önüne bir adam çıktı, ama şövalye uzunkılıcının kabzasını kavradı ve silahı, adama birkaç santim çıplak çelik gösterecek kadar çekti. Adam ortadan kayboldu ve Tyrion’la şövalyenin önünde bir ara sokak açıldı. Şövalye atını tırısa kaldırarak kalabalığı arkada bıraktı. Tyrion, Benerro’nun gittikçe hafifleyen sesini ve adamın sözlerinin ateşlediği gök gürültüsü kadar ani gürlemeleri bir süre daha duydu.

Bir ahıra rast geldiler. Şövalye atından indi ve ahırın kapısını yumrukladı. Sonunda, yanağında at başı dövmesi olan sıska bir köle koşarak geldi. Cüce sert bir şekilde aşağı çekildi ve bir direğe bağlandı. Şövalye, ahırın sahibini uyandırdı; adamla, atının ve eyerinin ederi üstüne pazarlık yaptı. *Bir atı satmak, o atı gemiyle dünyanın diğer ucuna götürmekten daha ucuz.* Tyrion yakın geleceğinde bir gemi olduğunu hissetti. Neticede o da bir kâhindi belki.

Pazarlık bittiğinde, şövalye silahlarını, kalkanını ve eyer heybelerini omzuna atıp en yakındaki demirhaneye nasıl gideceğini sordu. Demirhane de kapalıydı ama şövalyenin bağırışıyla hemen açıldı. Demirci kısık gözlerle Tyrion’a baktı, sonra başını salladı ve bir avuç sikkeyi kabul etti. “Buraya gel,” dedi şövalye, tutsağına. Hançerini çekti ve Tyrion’ın bileklerindeki ipi kesti. “Teşekkürler,” dedi Tyrion bileklerini ovuştururken. Ama şövalye yalnızca güldü ve “Minnettarlığını hak edenler için sakla İblis,” dedi. “Biraz sonra olacaklardan hiç hoşlanmayacaksın.”

Haksız değildi.

Kalın ve ağır kelepçeler siyah demirden yapılmıştı, cücenin tahminine göre her biri en az bir kiloydu. Son halkalar da çekiçlenerek sıkıştırılırken, “Tahmin ettiğimden daha korkutucu olmalıyım,” dedi Tyrion. Kolu her darbede neredeyse omzuna kadar zonkluyordu. “Yoksa şu güdük bacaklarımla uzaklara kaçacağımdan mı korkuyorsun?”

Demirci, başını yaptığı işten hiç kaldırmadı ama şövalye gizemli bir şekilde güldü. “Beni ilgilendiren şey bacakların değil, dilin. Kelepçelerin içinde bir

kölesin. Kimse senin söylediğin tek kelimeyi dinlemez, Batıdiyar dilini konuşanlar bile.”

“Buna gerek yok,” diye itiraz etti Tyrion. “Küçük ve uslu bir tutsak olacağım, olacağım, olacağım.”

“Öyleyse ağzını kapat ve bunu kanıtla.”

Ve Tyrion başını eğdi, zincirler bir el bileğinden diğer el bileğine, el bileğinden ayak bileğine, ayak bileğinden diğer ayak bileğine bağlanırken dilini ısırdı. *Bu kahrolası şeyler benden daha ağır.* Yine de, en azından hâlâ nefes alıyordu. Şövalye, cücenin başını kolayca kesebilirdi. Sonuçta Cersei’nin istediği tek şey buydu. Tyrion’in başını hemen kesmemek, şövalyenin ilk hatasıydı. *Volantis’le Kral Toprakları’nın arasında dünyanın yarısı var ve yol boyunca pek çok şey olabilir sör.*

Yolun geri kalanını yürüdüler. Tyrion, şövalyenin uzun ve sabırsız adımlarına yetişmek için mücadele verirken tıkırdayıp şıngırdadı. Cüce ne zaman geride kalsa, şövalye zincirleri tutup sertçe çekti ve cüceyi tökezleyip zıplayarak yanında yürümek zorunda bıraktı. *Daha kötüsü de olabilirdi. Beni kamçılayarak yürümeye teşvik edebilirdi.*

Volantis, nehrin denizi öptüğü yerde, Rhoyne’un ağzının iki yanında uzanıyordu. Şehrin iki yarısı Uzun Köprü tarafından birbirine bağlanıyordu. Volantis’in en eski ve en zengin bölümü nehrin doğu tarafındaydı ama paralı askerler, barbarlar ve diğer yabancılar orada hoş karşılanmazdı, yani Tyrion ve şövalye batıya geçmek zorundalardı.

Uzun Köprü’nün kapı kulübesi, siyah taşlardan inşa edilmiş bir kemerdi. Kemerin üstüne sfenksler, mantikorlar, ejderhalar ve daha tuhaf yaratıklar oyulmuştu. Kemerin ilerisinde, Valyrialılar’ın şöhretin doruğundayken inşa ettiği muazzam köprü uzanıyordu. Köprünün kaynaşık taşlardan müteşekkil yolu, devasa sütunlarla destekleniyordu. Yol, sadece iki arabanın yan yana ilerleyebileceği kadar genişti, bu yüzden, batıya doğru ilerleyen bir araba ne zaman doğuya giden bir arabayla karşılaşsa, iki araba da sürünecek kadar yavaşlamak zorunda kalıyordu.

Tyrion ve şövalyenin yaya olması iyiydi. Yolun üçte biri tükenmişken, karpuz yüklü bir arabanın tekerlekleri, ipek halılarla dolu başka bir arabanın tekerleklerine dolandı ve bütün trafiği durdurdu. Birbirlerine bağırıp küfür eden sürücüleri izleyen insanlar yüzünden yaya trafiğinin büyük bir kısmı da durmuştu ama şövalye, Tyrion’ı kolundan tutarak çekti ve kalabalığın içinde zorla ilerlemeye devam etti. İzdihamın ortasında, bir çocuk, şövalyenin kesesine uzanmaya çalıştı ama sert bir dirsek darbesi bu çabaya son verdi ve hırsızın

burnunu kanlı parçalara ayırdı.

Köprünün her iki yanında da binalar yükseliyordu: Dükkânlar ve tapmaklar, tavernalar ve hanlar, *cyvasse* salonları ve genelevler. Binaların çoğu üç ya da dört katlıydı; her kat, bir alttaki katın üzerinde çıkıntı oluşturuyordu. Binaların çatıları neredeyse öpüşüyordu. Köprüden geçmek, meşalelerle aydınlatılmış bir tünelden geçmeye benziyordu. Köprü boyunca türlü türlü dükkânlar ve tezgâhlar vardı. Mallarını sergileyen dokumacılar ve dantelciler; cam üfleyicileri, mum imalatçıları ve istiridye satan balıkçı kadınlarla dip dibeydi. Her altın satıcısının kapısında bir, her baharatçının kapısında iki muhafız vardı; çünkü baharat, altından iki kat değerliydi. Bir yolcu, dükkânların arasından nehri şöyle bir görebilirdi. Rhoyne, kuzeyde, yıldızlarla pırıl pırıl parlayan engin ve siyah bir kurdeleydi, Kral Toprakları'ndaki Karasu'dan beş kat daha genişti. Nehir, köprünün güneyinde iyice açılıyor ve tuzlu denizi kucaklıyordu.

Köprünün orta açıklığında, yol boyunca sıralanmış demir direklerden, hırsızların ve yankesicilerin soğanlar gibi ipe dizilmiş kesik elleri sarkıyordu. Kafalar da sergileniyordu. İki erkek ve bir kadın kafası vardı. Kafaların altındaki tabelalara işledikleri suçlar karalanmıştı. Cilalı miğferler takan ve gümüş örgü zırhlar giyen bir çift muhafız, başlara eşlik ediyordu. Adamların yanaklarında, yeşim taşı kadar yeşil kaplan çizgileri vardı. Muhafızlar zaman zaman mızraklarını sallıyor ve merhumlara saygılarını sunan kerkenezleri, martıları, leş kargalarım kovuyorlardı. Kuşlar, göz açıp kapayıncaya kadar kafalara geri dönüyordu.

"Suçları neymiş?" diye sordu Tyrion masumca.

Şövalye tabelalardaki yazılara baktı. "Kadın, efendisine el kaldıran bir köleymiş. Yaşlı adam insanları isyana teşvik etmekle ve ejderha kraliçesinin muhbiri olmakla suçlanmış."

"Ya genç olan?"

"Babasını öldürmüş."

Tyrion çürüyen başa tekrar baktı. *Dudakları hemen hemen gülümsüyor gibi görünüyor.*

Daha ileride, şövalye bir an için durdu ve mor kadife bir yastığın üstünde sergilenen mücevherli taca baktı. Yürümeye devam etti ama birkaç adım sonra tekrar durdu ve bir deri işçisinin tezgâhındaki bir çift eldiven için pazarlık etmeye başladı. Tyrion bu soluklanmalar için minnettardı. Hızlı tempo yüzünden soluk soluğaydı ve kelepçeler bileklerini sıyırmıştı.

Uzun Köprü'nün diğer ucundan nehrin batı kıyısındaki kalabalık bölgelere gitmek için kısa bir yürüyüş yapmak yeterliydi. Su kenarındaki aydınlık caddeler

denizcilerle, kölelerle ve sarhoş şenlikçilerle doluydu. Yoldan hantal hantal yürüyen bir fil geçti. Hayvanın sırtındaki kuleden bir düzine yarı çıplak kız el sallıyor, göğüslerini göstererek yayaları baştan çıkarıyor ve "Malaquo, Malaquo," diye bağırıyordu. Kızların oluşturduğu manzara öyle büyüleyiciydi ki Tyrion az kalsın filin bıraktığı dışkı yığınının tam içine yürüyordu. Son anda, şövalyenin onu kenara çekmesiyle kurtuldu, adam zincirleri öyle sert bir şekilde çekmişti ki Tyrion sendeleyip tökezledi.

"Daha ne kadar yürüyeceğiz?" diye sordu cüce.

"Neredeyse geldik. Balıkçılar Meydanı." istikametin, Tacir Evi isimli dört katlı bir han olduğu anlaşıldı. Devasa bina, çocuklar tarafından çevrelenmiş aşırı şişman bir adam misali, su kenarındaki ambarların, genelevlerin ve tavernaların arasında oturuyordu. Hanın ortak salonu Batıdiyar'daki bütün kalelerin büyük salonlarından daha genişti. Yüzlerce özel nişi, gizli köşesi, kararmış tavan kirişleri olan, labirente benzeyen loş bir yerdi. Salonun çatlak tavanında denizcilerin, tacirlerin, kaptanların, sarrafların, nakliyecilerin ve köle tacirlerinin yalan söyleyen, küfür eden ve birbirlerini elli farklı dillerde kandıran sesleri yankılanıyordu.

Tyrion, şövalyenin han seçimini onayladı. *Utangaç Bakire* er ya da geç Volantis'e varacaktı. Burası şehrin en büyük hanıydı; nakliyecilerin, kaptanların ve tacirlerin ilk tercihiydi. Bu mağaramsı ortak salonda birçok iş yapılıyordu. Tyrion, Volantis'i, bunu anlamaya yetecek kadar biliyordu. Griff, Ördek ve Haldonia birlikte buraya gelecekti ve Tyrion çok yakında tekrar özgür olacaktı.

O arada sabredecekti. Fırsat gelecekti.

Üst katlardaki odaların fazla büyük olmadığı anlaşıldı, bilhassa dördüncü kattaki ucuz odaların. Şövalyenin tuttuğu alçak tavanlı oda, binanın bir köşesine, eğimli bir çatının altına sıkıştırılmıştı; ortası çökmüş bir kuş tüyü yatağa, nahoş bir kokuya ve Tyrion'a Kartal Yuvası'ndaki geçici ikametini hatırlatan meyilli, ahşap bir zemine sahipti. *En azından bu odanın duvarları var.* Pencereleri de vardı. Pencereler ve duvardaki demir halkalar bu odanın ana hoşluklarıydı; demir halkalar, kölesini duvara zincirlemek isteyen birinin çok işine yarardı. Şövalye, Tyrion'ın zincirini halkaya bağlamadan önce, sadece bir mum yakmaya yetecek kadar zaman oyalandı.

"Bunu yapman şart mı?" diye itiraz etti cüce. "Nereye gideceğim? Pencereden mi kaçacağım?"

"Kaçabilirsin."

"Dördüncü kattayız ve ben uçamıyorum."

"Düşebilirsin. Seni canlı istiyorum."

Evet ama neden? Cersei bunu önemsemezdi. Tyrion zincirlerini şıngırdattı. “Kim olduğunu biliyorum sör.” Bulmacayı çözmek zor olmamıştı. Şövalyenin pelerinindeki ayı, kalkanındaki arma, kaybettiğini söylediği lordluk unvanı. “Ne olduğunu biliyorum. Ve sen de benim kim olduğunu biliyorsan, bir zamanlar Kral Eli olduğumu ve konseyde Örümcek’le birlikte oturduğumu da biliyorsun. Beni bu yolculuğa çıkaran kişinin hadım olduğunu öğrenmek ilgini çeker mi?” O *ve Jaime, ama ağabeyimi bu konunun dışında bırakacağım.* “Ben de en az senin kadar Örümcek’in mahlûkatıyım. Anlaşmazlık içinde olmamamız gerekir.”

Duyduğu şeyler şövalyeyi memnun etmemişti. “Örümcek’in sikkelerini aldım, bunu inkâr etmeyeceğim ama ben asla onun mahlûkatı olmadım. Ve şimdi başka birine sadığım.”

“Cersei’ye mi? Daha büyük aptallık. Ablamın istediği şey benim başım ve senin bir kılıcın var. Neden bu fars oyununu şimdi sonlandırmıyor ve ikimizi de kurtarmıyorsun?”

Şövalye güldü. “Bu bir cüce hilesi mi? Yaşamana izin vermem umuduyla ölüm için mi yalvarıyorsun?” Kapıya gitti. “Sana mutfaktan bir şeyler getireceğim.”

“Ne kadar naziksin. Burada bekleyeceğim.”

“Bekleyeceğini biliyorum.” Buna rağmen, şövalye kapıyı demir bir anahtarla kilitledi. Tacir Evi kilitleriyle meşhurdu. *Bir zindan kadar muhafazalı,* diye düşündü cüce umutsuzlukla, *ama en azından şu pencereler var.*

Tyrion, zincirlerinden kurtulma şansının olmadığını biliyordu ama buna rağmen kendini denemek zorunda hissetti. Elini kelepçeden çıkarmak için harcadığı çaba, daha fazla derisini sıyırmaktan ve bileğini kan içinde bırakmaktan başka bir işe yaramadı. Ne kadar çekiştirirse çekiştirsin demir halkaları duvardan sökemedi. Zincirlerin izin verdiği ölçüde yere yığılıp, *boş versene,* diye düşündü. Bacaklarına kramp girmeye başlamıştı. Cehennem kadar rahatsız bir gece olacaktı bu. *Pek çok gecenin ilki, bundan şüphe etmiyorum.*

Oda boğucuydu. Şövalye, karşılıklı duran pencereleri açıp rüzgârın cereyan yapmasını sağlamıştı. Binanın bir köşesine sıkıştırılmış çatı katı odasının iki penceresi olması şanstı. Pencerelerden biri Uzun Köprü’ye ve nehrin karşısındaki Eski Volantis’in kara duvarlı kalbine bakıyordu. Diğeri, aşağıdaki meydana açılıyordu. Mormont meydana Balıkçılar Meydanı demişti. Zincirler çok sıkıydı ama Tyrion yana eğildiğinde ve ağırlığını demir halkanın taşımasına izin verdiğinde ikinci pencereden dışarıyı görebildiğini fark etti. *Lysa Arryn’ın gökyüzü hücreleri kadar yüksek değil ama buradan atlamak beni yine de öldürür. Eğer sarhoş olursam...*

Meydan bu saatte bile kalabalıktı. Denizciler gürültülü bir şekilde eğleniyor, fahişeler müşteri bulmak için geziniyor ve tacirler kendi işleriyle ilgileniyordu. Yoldan bir kırmızı rahibe geçti, ayak bileklerine kadar inen elbiseler giyen ve meşaleler taşıyan bir düzine kalfa, kadına eşlik ediyordu. Başka bir yerde, iki *cyvasse* oyuncusu, bir tavernanın önünde mücadele ediyordu. Adamların masasının yanında duran köle, *cyvasse* tahtasının üstüne bir fener tutuyordu. Tyrion bir kadının şarkı söylediğini duyabiliyordu. Şarkının sözleri yabancıydı; melodisi yumuşak ve hüzünlü. Eğer ne dediğini anlasaydım, ağlayabilirdim. Daha yakında bir yerde, birbirlerine alevli meşaleler fırlatan bir çift jonglörün etrafında insanlar toplanıyordu.

Şövalye çok geçmeden geri döndü, elinde iki maşrapa ve kızarmış bir ördek vardı. Kapıyı tekmeleyerek kapattı, ördeği ikiye böldü ve yarısını Tyrion'a fırlattı. Tyrion ördeği havada yakalayabilirdi ama kollarım yukarı kaldırmaya çalıştığında zincirler ona engel oldu. Ördek, Tyrion'ın alnına çarptı, sıcak ve yağlı, yüzünde kaydı. Tyrion yere çömelmek ve zincirlerini şıngırdatarak ördeğe doğru uzanmak zorunda kaldı. Üçüncü denemesinde ördeği kaptı ve mutlu bir şekilde dişleriyle parçaladı. "Bunu yutmak için biraz bira?"

Mormont maşrapayı uzattı. "Bütün Volantis sarhoş oluyor. Sen neden olmayasın?"

Bira da tatlıydı. Meyve tadındaydı. Tyrion büyük bir yudum aldı ve mutlulukla geğirdi. Maşrapa, kalay ve kurşun alaşımından yapılmıştı, çok ağırdı. *Maşrapayı boşalt ve adamın kafasına fırlat,* diye düşündü cüce. *Eğer şanslıysam kafatası kırılır. Eğer çok şanslıysam ıskalarım ve ölümüne yumruklanırım.* Bir yudum daha içti. "Bu kutsal bir gün mü?"

"Seçimlerin üçüncü günü. On gün sürer. On günlük çılgınlık. Meşale alevinde yürüyüşler, nutuklar, oyuncular, halk ozanları ve dansçılar, kendi adayları onuruna ölüm düelloları yapan eşkıyalar, bedenlerine müstakbel troykanın isimleri boyanmış filler. Şu jonglörler Methso için gösteri yapıyor."

"Hatırlat da başka birine oy vereyim." Tyrion parmaklarındaki yağı yaladı. Aşağıdaki insanlar jonglörlere sikke atıyorlardı. "Şu müstakbel troykaların hepsi gösteriler düzenler mi?"

"Onlara oy getireceğini düşündükleri her şeyi yaparlar," dedi Mormont. "Yemek, içki, gösteri... Alios sokaklara yüz güzel köle kız gönderdi, seçmenlere yalan söylemeleri için."

"Ben oyumu ona vereceğim," dedi Tyrion. "Bana bir köle kız getir."

"Köle kızlar, oy vermeye yetecek kadar serveti olan özgür Volantisliler için. Nehrin batısındaki az sayıda kıymetli seçmen için."

“Ve bu delilik on gün boyunca sürüyor?” Tyrion güldü. “Bundan keyif alabilirim ama üç kral çok fazla. Yedi Krallığı tatlı ablam ve cesur ağabeyimle birlikte yönettiğimi hayal etmeye çalışıyorum. Birimiz diğerimizi bir yıl içinde öldürür. Troykanın aynı şeyi yapmıyor olmasına şaşırdım.”

“Birkaçı denedi. Belki de akıllı olanlar Volantislilerdir ve biz Batıdiyarlılar aptalızdır. Volantis de aptallıklardan payına düşeni aldı ama hiçbir zaman bir çocuk troykaya katlanmak zorunda kalmadı. Ne zaman deli bir adam seçimle başa gelse, görev süresinin sonuna kadar meslektaşları tarafından dizginlendi. Bir düşün; Deli Aerys’in yönetimi paylaştığı iki kral meslektaşı olsaydı, kim bilir kaç ölü hâlâ hayatta olurdu.

Ama Aerys’in yanında babam vardı, diye düşündü Tyrion. “Özgür Şehirler’deki bazı insanlar, bizim Dar Deniz’in karşısında yaşayan vahşiler olduğumuzu düşünüyor,” diye devam etti şövalye. “Vahşi olduğumuzu düşünmeyenler de, bir babanın güçlü eli için ağlayan çocuklar olduğumuza inanıyor.”

“Ya da bir annenin?” *Cersei buna bayılır. Özellikle başımı ona hediye ettiğinde.* “Bu şehri çok iyi biliyor gibisin.”

“Neredeyse bütün bir yılı burada geçirdim.” Şövalye, maşrapasının dibinde kalan tortuyu çalkaladı. “Stark tarafından sürgüne gönderildiğimde, ikinci karımla birlikte Lys’e kaçtım. Braavos daha iyi olurdu ama Lynesse sıcak bir yere gitmek istedi. Braavoslular’a hizmet etmek yerine, Rhoyne’da onlara karşı dövüştüm. Karım, burada kazandığım her sikke karşılığında on sikke harcamıştı. Lys’e geri döndüğümde, karımın bir âşığı olduğunu öğrendim. Adam, karımdan vazgeçip şehri terk etmezsem borçlarım sebebiyle köleye dönüştürüleceğimi söyledi. Volantis’e böyle geldim... köleliğin bir adım önünde, kılıcımdan ve sırtımdaki esvaptan başka hiçbir şeyim olmadan.”

“Ve şimdi eve gitmek istiyorsun.”

Şövalye, birasının son yudumunu içti. ‘Yarın bizim için bir gemi bulacağım. Yatak benim. Sen, zincirlerin ulaşmana izin verdiği herhangi bir zemin parçasını alabilirsin. Uyuyabilirsen uyu. Uyuyamazsan, işlediğin suçlan say. Bu seni sabaha kadar oyalar.” *Senin de hesap vermen gereken suçların var Jorah Mormont,* diye düşündü cüce, ama bu düşünceyi kendine saklamak daha akıllıca göründü.

J

Sör Jorah kılıç kemerini yatak direğine astı, çizmelerini fırlatıp attı, örgü

zırhını başının üstünden çekip çıkardı; yün ve deri katmalarından, ter lekeli iç gömleğinden soyundu. Koyu renk tüylerle kaplı, kaslı, yaralı gövdesini ortaya çıkardı. Mormont, ortası çökmüş yatağın hafifçe pis kokan rahatlığına gömülürken, *onu yüzebilseydim, derisini kürk niyetine satabilirdim,* diye düşündü Tyrion.

Şövalye hiç zaman geçirmeden horlamaya başladı, ödülünü zincirleriyle baş başa bıraktı. İki pencere de ardına kadar açık olduğundan, küçülmeye başlayan ay ışığı bütün odaya dökülüyordu. Aşağıdaki meydandan sesler geliyordu: Sarhoş şarkılardan kısa bölümler, sıcakta acı acı bağıran bir kedi, çeliğe çarpan çeliğin uzaktan duyulan çınlaması. *Biri ölmek üzere,* diye düşündü Tyrion.

Derisi sıyrılan bileği sancıyordu ve zincirler Tyrion'in değil uzanmasına, oturmasına bile müsaade etmiyordu. Tyrion'in yapabildiği en iyi şey, yan tarafına dönüp duvara yaslanmaktı, çok zaman geçmeden ellerindeki bütün hissi kaybetmeye başladı. Gerginliği rahatlatmak için hareket ettiğinde, ellerinin hissi bir acı dalgası hâlinde geri döndü. Tyrion çığlık atmamak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Kasığına ok saplandığında babasının canının ne kadar acıdığını merak etti. Yalancı boğazı bir zincir tarafından sıkılırken Shae'in canının ne kadar yandığını. Tysha'nın tecavüze uğrarken neler hissettiğini. Tyrion'in çektiği eziyet, onların çektiklerinin yanında hiçti ama bunu bilmek cücenin acısını azaltmıyordu. Lütfen şu acıyı durdurun.

Sör Jorah yatağın diğer tarafına yuvarlandı. Şimdi Tyrion'in görebildiği tek şey, şövalyenin geniş, kıllı ve kaslı sırtıydı. Şu zincirlerden kurtulamayı başarsam bile, kılıç kemerine ulaşmak için adamın üstünden atlamak zorundayım. Belki hançeri gevşetebilirsem... Ya da anahtarı almayı deneyebilirdi, kapının kilidini açardı, merdivenden inip ortak salondan geçerdi... ve nereye giderdi? *Arkadaşım yok, sikkem yok, yerel dili bile konuşamıyorum.*

Sonunda, yorgunluk ağrılara galip geldi ve cüce bölük pörçük bir uykuya daldı. Ama bacaklarında ne zaman bir kramp kök salsa,

Tyrion uykusunda bağırdı ve zincirlerinin içinde titredi. Uyandığında bütün kasları ağrıyordu ve pencereden içeri Lannister aslanı kadar parlak ve sarı bir sabah akıyordu. Tyrion, aşağıdaki balık satıcılarının bağrışlarını ve parke taşlı yolda ilerleyen demir kasnaklı tekerleklerin tıkırtısını duyabiliyordu.

Jorah Mormont, Tyrion'ın tepesinde dikiliyordu. "Seni halkadan sökersem, sana söyleneni yapacak mısın?"

"Söylenen şeyin içinde dans etmek de olacak mı? Dans etmekte zorlanabilirim. Bacaklarımı hissetmiyorum. Kopmuş olabilirler. Bunun dışında, ben senin yaratığınım. Lannister onurum üstüne söz veriyorum."

“Lannisterlar’ın onuru yok,” dedi Sör Jorah, zincirleri yine de gevşetti. Tyrion iki titrek adım attı ve yere düştü. Ellerine geri hücum eden kan, gözlerini yaşarttı. Tyrion dudağını ısırdı ve “Her nereye gidiyorsan, beni oraya kadar yuvarlaman gerekecek,” dedi.

Sör Jorah, Tyrion’ı, bileklerinin arasındaki zincirlerden tutup kaldırarak taşıdı.

Tacir Evi’nin ortak salonu, bir iç avlunun etrafına inşa edilmiş nişlerden ve mağaramsı oyuklardan ibaret loş bir labirentti. İç avlunun yassı taşlarla kapılı zemininde, çiçekli sarmaşıkların oluşturduğu karışık desenler vardı ve taşların arasında yeşil mor yosunlar büyümüştü. Köle kızlar ışığın ve gölgelerin içinde hızlıca hareket ediyor; birayla, şarapla ve nane kokan buzlu yeşil bir içecekle dolu sürahiler taşıyordu. Sabahın bu saatinde her yirmi masadan sadece biri doluydu.

O masalardan birinde bir cüce oturuyordu. Temiz tıraşlı, pembe yanaklı, geniş alınlı, basık burunlu kumral bir adamdı, elindeki tahta kaşıkla yüksek bir taburenin üstüne tünemişti, kızarmış gözleriyle bir kâse yulaf lapasına bakıyordu. Çirkin piç, diye düşündü Tyrion.

Diğer cüce, üstündeki bakışlarını hissetti. Kafasını kaldırıp Tyrion’ı gördüğünde, elindeki kaşığı düşürdü.

“Beni gördü,” dedi Tyrion, Mormont’a.

“Görse ne olur?”

“Beni *tanıyor.* Kim olduğumu biliyor.”

“Kimse göremesin diye seni bir çuvala mı tıkmalıyım?” Şövalye, uzunkılıcının kabzasına dokundu. “Eğer niyeti seni kaçırmayı denemekse, buyursun denesin.”

Buyursun ölsün, demek istiyorsun, diye düşündü Tyrion. *Senin gibi iri bir adama karşı nasıl bir tehdit oluşturabilir? O sadece bir cüce.*

Sör Jorah sessiz bir köşede bir masaya oturdu. Yemek ve içki ısmarladı. Sıcak taze ekmek, pembe balık yumurtası, sosis, kızarmış çekirge ve siyah birayla kahvaltı ettiler. Tyrion açlıktan kırılmış bir adam gibi yedi. “Bu sabah çok iştahlısın,” dedi şövalye.

“Cehennemdeki yemeklerin berbat olduğunu duydum.” Tyrion kapıya baktı; içeri uzun boylu, düşük omuzlu, sakalı mora boyanmış bir adam girmişti. *Tyroshlu bir tacir.* Adamla birlikte bir ses fırtınası da geldi; martıların çığlığı, bir kadın kahkahası, balık satıcılarının bağırışları. Tyrion bir an için Illyrio Mopatis’i gördüğünü sandı ama kapının önünden geçen şey, beyaz cüce fillerden biriydi.

Mormont bir dilim ekmeğin üstüne balık yumurtası sürdü ve bir ısırık aldı. “Birini mi bekliyorsun?”

Tyrion omuzlarını silkti. “Rüzgârın kimi getireceğini asla bilemezsin. Tek gerçek aşkım, babamın hayaleti ya da bir ördek.” Ağzına bir çekirge atıp çiğnedi. “Bir böcek için fena değil.”

“Dün gece buradaki tek konu Batıdiyar’dı. Sürgün bir lord, arazilerini geri almak için Altın Mürettebat’ı tutmuş. Volantis’teki kaptanların yarısı, gemilerini ona sunmak için nehrin yukarısına gidiyormuş.”

Tyrion az önce bir çekirge daha yutmuştu, az kalsın boğuluyordu. *Benimle dalga mı geçiyor? Griff ve Aegon hakkında neler biliyor?* “Kahretsin,” dedi. “Altın Mürettebat’ı ben tutmak istiyordum. Casterly Kayası’nı kendime almak için.” *Bu, Griffin taktiklerinden biri olabilir mi? Kasten yayılmış yalan haberler? Meğerki...* Yakışıklı küçük prens yemi yutmuş olabilir miydi? Adamlarını doğu yerine batıya mı çevirmişti? Kraliçe Daenerys’le evlenme umutlarından vaz mı geçmişti? *Ejderhalardan vaz mı geçti? Griff buna İzin verir mi?* “Seni de memnuniyetle işe alırım sör. Kanunlara göre babamın makamı bana ait. Kılıcını bana ada. Casterly Kayası’nı geri aldığımda seni altına boğarım.”

“Bir keresinde altınla boğulan bir adam görmüştüm. Hoş bir manzara değildi. Bir gün kılıcımı alacak olursan, bağırsaklarına saplanmış olarak alacaksın.”

“Kabızlık için kesin bir tedavi,” dedi Tyrion. “Babama sorman yeter.” Maşrapasına uzandı ve yüzündeki ifadeyi gizlemek için ağır ağır birasını içti. Bu, Volantisliler’in şüphelerini dindirmek için planlanmış bir taktik olmalıydı. *Sahte bir bahaneyle adamları gemiye bindir ve donanma denize açıldığında gemilere el koy. Griffin planı bu mu*? İşe yarayabilirdi. Altın Mürettebat’ta tecrübeli ve disiplinli on bin adam vardı. *Hiçbiri deniz adamı değil gerçi. Griff bütün boğazlara kılıç dayamak zorunda kalacak ve Köle Körfezi’ne vardıklarında savaşmaları gerekecek...*

Yemek servisi yapan kız geri döndü. “Dul birazdan sizi görecek. Onun için bir hediye getirdiniz mi sör?”

“Evet. Teşekkür ederim.” Sör Jorah kızın avcuna bir sikke sıkıştırdı ve onu gönderdi.

Tyrion kaşlarını çattı. “Bu kadın kimin dulu?”

“Su kenarının dulu. Rhoyne’un doğusunda ona hâlâ Vogarro’nun fahişesi diyorlar ama yüzüne karşı değil.”

Cüce aydınlanmamıştı. “Ve Vogarro...?”

“Bir fildi, yedi kez troyka oldu, çok zengindi, rıhtımlarda bir güçtü. Diğer adamlar gemiler inşa edip onları yüzdürürken, Vogarro rıhtımlar ve ambarlar inşa etti, yük taşıma simsarlığı ve sarraflık yaptı, gemi sahiplerini denizin tehlikelerine karşı sigortaladı. Köle ticaretiyle de uğraştı. Yunkai’de eğitilmiş ve iç çekmenin yedi makamını öğrenmiş bir yatak kölesine abayı yaktığında büyük bir skandal koptu... köleyi azat edip onunla evlendiğinde kopan skandal daha da büyüktü. Vogarro öldüğünde, karısı onun işlerini devam ettirdi. Azatlı köleler Kara Duvar’ın içinde ikâmet edemez, kadın bu sebeple Vogarro’nun malikânesini satmak zorunda kaldı. Tacir Evi’ne yerleşti. Bu otuz iki yıl önceydi ve kadın o günden beri burada. Arkandaki o; avlunun karşı tarafında, her zamanki masasında oturuyor. Hayır, bakma. Yanında biri var. Adamla işi bittiğinde sıra bize gelecek.”

“Peki bu yaşlı kadın sana nasıl yardım edecek?”

Sör Jorah ayağa kalktı. “İzle ve gör. Adam gidiyor.”

Tyrion, zincirlerini şıngırdatarak sandalyeden aşağı atladı. *Bu çok aydınlatıcı olacak.*

Avlunun karşı köşesinde oturan kadının tavrında tilkileri andıran bir şey vardı, gözlerinde sürüngenleri çağrıştıran bir şey vardı. Beyaz saçları o kadar inceydi ki kadının pembe kafa derisi görünüyordu. Tek gözünün altında, gözyaşı dövmelerini kesip çıkaran bıçağın izi duruyordu. Kadının sabah kahvaltısının artıkları masaya saçılmıştı; sardunya kafaları, zeytin çekirdekleri, ekmek kırıntıları. Tyrion, kadının “her zamanki masasının” ne kadar akıllıca seçildiğini gözden kaçırmadı; kadının arkasında yekpare bir taş duvar, bir yanında girişler ve çıkışlar için yapraklarla örtülü bir niş, önünde de hanın kapısının kusursuz manzarası vardı ama kadın gölgelerin içine gömülmüş ve neredeyse görünmez olmuştu.

Tyrion’ı gören yaşlı kadın gülümsedi, yumuşak olduğu kadar meşum bir ses tonuyla, “Bir cüce,” dedi. Ortak Dil’i belli belirsiz bir aksanla konuşuyordu. “Volantis son zamanlarda cücelerden geçilmiyor. Bu da numaralar yapıyor mu?”

Evet, demek istedi Tyrion. *Bana bir arbalet ver ve sana en iyi yaptığım numarayı göstereyim.* “Hayır,” dedi Sör Jorah.

“Yazık. Bir zamanlar her türden zekice numaralar yapabilen bir maymunum vardı. Cücen bana onu hatırlattı. Onu bana hediye olarak mı getirdin?”

“Hayır. Size bunları getirdim.” Sör Jorah, köprüde satın aldığı eldivenleri ortaya çıkardı ve masanın üstüne, dulun o sabah aldığı diğer hediyelerin yanma koydu: Bir gümüş kadeh, şeffaf denebilecek kadar ince yeşim taşı yapraklarından yapılmış süslü bir yelpaze, üstüne hiyeroglifler işlenmiş eski,

bronz bir hançer. Eldivenler böyle bir hazinenin yanında ucuz ve bayağı göründü.

‘Yaşlı ve buruşuk ellerim için eldivenler. Ne kadar hoş.” Dul, eldivenlere dokunmak için hareketlenmedi.

“Onları Uzun Köprü’den aldım.”

“İnsan Uzun Köprü’den hemen her şeyi alabilir. Eldivenler, köleler, maymunlar.” Yıllar, yaşlı kadının omurgasını bükmüş ve sırtını kamburlaştırmıştı ama dulun gözleri parlak ve siyahtı. “Şimdi, bu yaşlı dula, sana nasıl hizmet edebileceğini söyle.”

“Acilen Meereen’e gitmemiz gerek.”

Tek kelime. Tyrion Lannister’ın dünyası altüst oldu.

Tek kelime. Meereen. Yoksa Tyrion yanlış mı duymuştu? Tek kelime. *Meereen. Meereen dedi. Beni Meereen’e götürüyor.* Meereen yaşam demekti. En azından yaşam umudu.

“Neden bana geldin?” dedi dul. “Benim gemim yok.”

“Size borçlu olan pek çok kaptan var.”

Beni kraliçeye götüreceğini söylemişti. Evet ama hangi kraliçeye? *Beni Cersei’ye satmıyor. Beni Daenerys Targaryen’a veriyor. Bu yüzden başımı kesmedi. Biz doğuya gidiyoruz. Griff ile prens batıya gidiyorlar. Kahrolası aptallar.*

Ah, bütün bunlar çok fazlaydı. *Oyun içinde oyun. Ama bütün yollar ejderhanın boğazına çıkıyor.* Tyrion bir kahkaha koyuverdi ve kendini susturmayı başaramadı.

“Cücen kriz geçiriyor,” dedi dul. “Benim cücem sessiz olurdu, aksi hâlde onun ağzına bir tıkaç sokardım.”

Tyrion elleriyle ağzını kapattı. *Meereen!* Su kenarının dulu, Tyrion’ı umursamamaya karar verdi. “Bir şeyler içelim mi?” diye sordu. Hizmetkâr kızlardan biri Sör Jorah ve dul için iki yeşil cam kadeh doldururken havada toz zerrecikleri uçuşuyordu. Tyrion’in boğazı kuruydu ama onun için bir kadeh doldurulmadı. Dul bir yudum şarap aldı, şarabı ağzında yuvarladı, yuttu. “Bu yaşlı kulaklar, diğer bütün sürgünlerin batıya gittiğini duydu. Bana borçlu olan bütün kaptanlar da sürgünleri oraya götürmek ve Altın Mürettebatın hazinesinden azıcık altın yürütmek için birbirlerini yiyorlar. Soylu troykamız, donanmanın Basamaktaşı’na kadar güven içinde gitmesi için bir düzine savaş gemisi temin etti. Yaşlı Doniphos bile bu yolculuğa rıza gösterdi. Son derece görkemli bir macera. Hâl böyleyken sen ters istikamete gidiyorsun sör.”

“Benim işim doğuda.”

“Peki bu nasıl bir iş, merak ettim? Köleler olamaz, gümüş kraliçe o ticareti bitirdi. Dövüş çukurlarını da kapattı, yani mesele kan tadı da olamaz. Meereen, Batıdiyarlı bir şövalyeye bunlardan başka ne sunabilir? Kiremitler? Zeytinler? *Ejderhalar*? Ah, işte bu.” Yaşlı kadının gülümsemesi vahşileşti. “Duyduğuma göre, gümüş kraliçe onları yeni doğan bebeklerin etiyle besliyormuş. Kendisi de bakirelerin kanıyla yıkanıp her gece farklı bir âşıkla yatıyormuş.”

Sör Jorah’ın ağzı gerildi. “Yunkaililer kulaklarınıza zehir döküyor. Leydim böyle pisliklere inanmamalı.”

“Ben leydi değilim ama Vogarro’nun fahişesi bile yalanın tadını bilir. Lâkin şu kadarı doğru... ejderha kraliçesinin düşmanları var... Yunkai, Yeni Ghis, Tolos, Qarth... ve çok yakında Volantis. Meereen’e mi gideceksin? Sadece biraz bekle sör. Savaş gemileri gümüş kraliçeyi devirmek için doğuya kürek kırdığında kılıçlara ihtiyaç olacak. Kaplanlar pençelerini göstermeyi severler ve tehdit edilirlerse filler bile öldürürler. Malaquo şana susadı. Nyessos da zenginliğini köle ticaretine borçlu. Alios, Parquello ya da Belicho troyka olduğu anda, donanma yola çıkacak.”

Sör Jorah kaşlarını çattı. “Eğer Doniphos geri dönerse...” “Önce Vogarro döner. Ve benim tatlı lordum otuz yıldır ölü.” Arkada, bir denizci yüksek sesle bağırıyordu. “Buna bira mı diyorsunuz? Bir maymun, daha iyi bir bira işeyebilir.”

“Sen de onu içersin,” diye karşılık verdi başka bir ses.

Tyrion, duyduğu adamların Ördek ve Haldon olması umuduyla arkasına baktı. İki yabancı gördü... ve birkaç adım uzaktan dikkatle onu izleyen cüceyi. Cüce her nedense tanıdık görünüyordu.

Dul, nazikçe şarabını yudumladı. “İlk fillerden bazıları kadındı,” dedi, “kaplanları devirip eski savaşı bitirenler. Trianna dört kez troyka seçildi. Bu maalesef üç yüzyıl önceydi. Volantis o zamandan beri bir kadın troyka görmedi. Bazı kadınlar oy kullanma hakkına sahip oldu gerçi; Kara Duvar’ın ardındaki kadim saraylarda yaşayan asil doğumlu kadınlar, benim gibi yaratıklar değil. Eski Kanın mensupları, azatlı kölelerden önce çocuklarına ve köpeklerine oy kullanma hakkı verirler. Hayır, Belicho ya da belki Alios seçilecek ama her iki durumda da savaş çıkacak. Yahut onlar öyle düşünüyor.”

“Peki siz ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Sör Jorah.

Güzel, diye düşündü Tyrion. *Doğru soru.*

“Ah, ben de savaş çıkacağını düşünüyorum ama onların istediği savaş çıkmayacak.” Yaşlı kadın öne eğildi, siyah gözleri parlıyordu. “Bence bu şehirde kırmızı Rhllor’a tapanların sayısı, diğer bütün tanrılara tapanların sayısından

fazla. Benerro'nun vaazını duydun mu?"

"Dün gece."

"Benerro alevlerin içinde geleceği görebiliyor," dedi dul. "Troyka Malaquo'nun Altın Mürettebat'ı tutmayı denediğini biliyor muydun? Kırmızı tapmağı boşaltmak ve Benerro'yu kılıçtan geçirmek niyetindeydi. Kaplan pelerinlileri kullanmaya cesaret edemedi. Onların yarısı da Işık Tanrısı'na ibadet ediyor. Ah, Eski Volantis'te vahim günler yaşanıyor. Buruşuk yaşlı dullar için bile vahim günler. Ama Meereen'deki durum daha beter. Şimdi söyle bana sör... gümüş kraliçeyi neden arıyorsun?"

"Bu beni ilgilendirir. Size yolculuğun bedelini ödeyebilirim, üstelik iyi bir bedel ödeyebilirim. Gümüşüm var."

Aptal, diye düşündü Tyrion. *Kadının istediği şey sikke değil; saygı. Söylediği tek kelimeyi duymadın mı*? Omzunun üzerinden tekrar arkasına baktı. Cüce, masaya biraz daha yaklaşmıştı ve elinde bir bıçak vardı. Tyrion'in ensesindeki tüyler ürperdi.

"Gümüşün sende kalsın. Benim altınım var. O kara bakışlarını da kendine sakla sör. Kaş çatmalarla korkutulamayacak kadar yaşlıyım. Zorlu bir adamsın, anlıyorum, belindeki uzunkılıcı da maharetle kullanıyorsun, gel gör ki burası benim diyarım. Parmağımı bükersem; kendini bir kadırganın göbeğinde, bir küreğe zincirlenmiş hâlde Meereen'e giderken bulursun." Yaşlı kadın, yeşim taşından yapılmış yelpazeyi masadan alıp açtı. Yaprak hışırtıları duyuldu ve kadının solundaki kemerli girişten bir adam çıktı. Adamın yüzü yara izleriyle doluydu, tek elinde bir satır kadar ağır ve kısa bir kılıç vardı. "Birileri sana, *su kenarının dulunu bul*, dedi ama onların seni dulun oğullarına karşı uyarmaları da gerekirdi. Lâkin bu çok güzel bir sabah, bu yüzden tekrar soracağım. Dünyanın yarısının ölü istediği Daenerys Targaryen'ı neden arıyorsun?"

Jorah Mormont'un yüzü öfkeyle kararmıştı ama adam yine de cevap verdi. "Ona hizmet etmek için. Onu savunmak için. Gerekirse onun uğruna ölmek için."

Mormont'un söyledikleri yaşlı kadını güldürdü. "Onu kurtarmak istiyorsun, öyle mi? Adlarını zikredemeyeceğim kadar çok düşmandan ve sayısız kılıçtan... zavallı dulun buna inanmasını istiyorsun? Şu... bakire olmasa da hâlâ güzel olan genç kıza yardım etmek için dünyanın yarısını kateden Batıdiyarlı sadık ve kahraman bir şövalye olduğuna inanmamı istiyorsun." Dul tekrar güldü. "Cücenin onu memnun edeceğini mi düşünüyorsun? Sence gümüş kraliçe onun kanıyla mı yıkanacak yoksa onun başını kesmekle mi yetinecek?"

Sör Jorah tereddüt etti. "Cüce..."

“...onun kim ve ne olduğunu biliyorum.” Yaşlı kadının taş kadar sert, siyah gözleri Tyrion’a döndü. “Akraba katili, kral katili, dönek. Lannister.” Dul, son kelimeyi küfürmüşçesine söylemişti. “*Sen* ejderha kraliçesine ne sunmayı planlıyorsun küçük adam?” *Nefretimi,* demek istedi Tyrion. Bunun yerine, kelepçelerin izin verdiği ölçüde ellerini açtı. “Benden ne isterse onu. Bilgece tavsiyeler, vahşi bir zekâ, biraz cambazlık. Eğer arzu ederse, kamışım. Etmezse, dilim. Ordularına liderlik yaparım ya da ayaklarını ovarım. Ve ondan istediğim tek ödül; ablama tecavüz edip onu öldürmeme izin vermesi olur.”

Tyrion’in söyledikleri yaşlı kadının yüzünü tekrar güldürdü. “Bu en azından dürüst,” dedi dul, “ama sen sör... bir düzine Batıdiyar şövalyesi ve onlara benzeyen bin maceracı gördüm ama hiçbiri, senin kendini resmettiğin kadar saf değildi. Erkekler bencil ve zalim yaratıklardır. Kelimeler ne kadar mülayimse, altlarında mutlaka o kadar karanlık gayeler vardır. Sana güvenmiyorum sör.” Yaşlı kadın yelpazesini salladı, Jorah ve Tyrion’ı, başının etrafında vızıldayan sineklermişçesine kovaladı. “Meereen’e gitmek istiyorsanız yüzün. Size yardım edemem.”

Yedi cehennem aynı anda patladı.

Sör Jorah ayağa kalktı. Dul, yelpazesini çarparak kapattı. Yaralı yüzlü adam gölgelerin içinden çıktı... ve bir kız çığlık attı. Tyrion döndü ve cücenin ona doğru koştuğunu gördü. *Bir kız,* diye fark etti âniden, *erkek kıyafetleri giymiş bir kız. Ve beni elindeki bıçakla deşmek niyetinde.*

Sör Jorah, dul ve yaralı yüzlü adam, yarım kalp atışı zaman için taş kadar kıpırtısız durdular. Yakınlardaki masalarda oturan adamlar, biralarını ve şaraplarını yudumlayarak olanları izlediler ama kimse müdahale etmek için hareketlenmedi. Tyrion iki elini aynı anda oynatmak zorunda kaldı, bileklerindeki zincirler masadaki sürahiye uzanmasına yetecek kadar gerildi. Tyrion sürahiyi aldı, döndü, sürahinin içindeki şarabı cüce kızın yüzüne boşalttı ve kızın bıçağından kurtulmak için kendini kenara fırlattı. Zemin Tyrion’ın kafasına çarparken, şarap sürahisi Tyrion’ın altında parçalandı. Kız tepesindeydi. Tyrion yana yuvarlandı, kızın bıçağı yer döşemesine gömüldü. Kız, bıçağını saplandığı yerden kurtardı, tekrar havaya kaldırdı...

...ve aniden yerden yukarı yükselmeye başladı, Sör Jorah’ın kıskacından kurtulmaya çalışırken bacaklarını vahşice sallıyordu. “Hayır!” diye bağırdı Batıdiyar’ın Ortak Dil’inde. “Beni *bırak!”* Tyrion, serbest kalmak için çırpınan kızın tuniğinin yırtıldığını duydu.

Mormont, cüce kızı tek eliyle yakasından tutmuştu. Diğer eliyle kızın hançerini aldı. ‘Yeter.”

O sırada hanın sahibi ortaya çıktı, elinde bir çomak vardı. Kırık sürahiyi gördüğünde öfkeli bir küfür savurdu ve orada neler olduğunu sordu.

Mor sakallı Tyroshlu adam, “Cüce dövüşü,” dedi gülerek. Tyrion, havada debelenen ve üstünden şarap damlayan kıza baktı. “Neden?” diye sordu. “Ben sana ne yaptım ki?”

“Onu öldürdüler.” Kız mücadele etmekten vazgeçti, Mormont’un kıskacında gevşekçe asılı kaldı, gözleri yaşlarla doldu. “Ağabeyimi. Ağabeyimi aldılar ve onu öldürdüler.”

“Kim öldürdü?” diye sordu Mormont.

“Denizciler. Yedi Krallıktan gelen denizciler. Beş kişilerdi, sarhoşlardı. Bizi meydanda mızrak müsabakası yaparken gördüler ve takip ettiler. Benim kız olduğumu fark ettiklerinde beni bıraktılar ama ağabeyimi aldılar ve onu öldürdüler. *Kafasını kestiler.”*

Tyrion ani bir hatırlama dalgasıyla sarsıldı. *Bizi meydanda mızrak müsabakası yaparken gördüler.* Kızın kim olduğunu o anda anladı. “Sen domuzu mu sürüyordun yoksa köpeği mi?”

“Köpeği,” diye hıçkırdı kız. “Oppo her zaman domuzu sürerdi.”

Joffrey’nin düğünündeki cüceler. O geceki bütün olaylar, cücelerin gösterisiyle başlamıştı. *Onlarla dünyanın diğer ucunda tekrar karşılaşmak ne tuhaf.* Belki de o kadar tuhaf değildi. *Domuzdaki aklın yarısına sahip olsalardı, Joffrey’nin öldüğü gece, Cersei oğlunun ölümünden onları da sorumlu tutmadan önce Kral Topraklarından kaçarlardı.* “Kızı bırak,” dedi Tyrion, Sör Jorah Mormont’a. “Bize zarar vermeyecek.”

Sör Jorah, cüce kızı yere bıraktı. “Ağabeyin için üzgünüm... ama onun cinayetinde bizim parmağımız yok.”

“Onun parmağı var.” Kız, şarapla ıslanmış yırtık tuniğini küçük ve solgun göğüslerine yapıştırarak dizlerinin üstünde doğruldu. “Denizcilerin istediği cüce oydu. Oppo’nun *o* olduğunu sandılar.” Kız ağlıyordu, onu dinleyen herkesten yardım dileniyordu. “O ölmeli. Tıpkı zavallı ağabeyimin öldüğü gibi. Lütfen. Biri bana yardım etsin. Biri onu öldürsün.” Hanın sahibi, kızı sertçe kolundan tuttu ve ayağa kaldırdı. Volantis dilinde bağırıyor ve zararı kimin karşılayacağını soruyordu.

Su kenarının dulu, Mormont’a soğuk bir bakış attı. “Şövalyelerin zayıfları savunduğu ve masumları koruduğu söylenir. Ve ben, Volantis’teki en güzel bakireyim.” Kadının kahkahası aşağılama doluydu. “Senin adın ne çocuk?”

“Penny.”

Yaşlı kadın, Eski Volantis dilinde hanın sahibine seslendi. Tyrion, yaşlı

kadının, hanın sahibine, cüce kızı onun odasına götürmesini, kıza şarap vermesini ve onun için giyecek bir şeyler bulmasını söylediğini anlayacak kadar Volantis dili biliyordu.

Hanın sahibi ve cüce kız gittiğinde, dul, Tyrion'ı inceledi, siyah gözleri parlıyordu. "Bana kalırsa canavarlar daha büyük olmalı. Batıdiyar'da bir lordluk unvanı değerindesin küçük adam. Korkarım ki burada o kadar kıymetli değilsin. Ama yine de sana yardım etmem gerektiğini düşünüyorum. Görünüşe göre, Volantis cüceler için güvenli bir yer değil."

"Çok naziksiniz." Tyrion yaşlı kadına en tatlı gülümsemesini bahşetti. "Belki şu cazibeli demir bilezikleri de çıkarırsınız? Bu canavarın yarım bir burnu var ve o burun fena hâlde kaşınıyor. Zincirler burnumu kaşımama engel olacak kadar kısa. Onları memnuniyetle size hediye ederim."

"Ne kadar cömertsin. Lâkin ben zamanında demir taktım, şimdi gümüş ve altın tercih ediyorum. Ve üzülerek söylüyorum ki burası Volantis. Burada, kelepçeler ve zincirler bayat ekmekten daha ucuz, bir kölenin kaçmasına yardım etmek de suç."

"Ben köle değilim."

"Köle tacirleri tarafından alman her adam aynı hüzünlü şarkıyı söyler. Sana yardım etmeye cesaret edemem... işte." Yaşlı kadın tekrar öne eğildi. "İki gün sonra, *Selaesori Qhoran* isimli göke, Yeni Ghis üzerinden Qarth'a gitmek için denize açılacak. Teneke, demir, yün ve dantel topları, elli Myr halısı, tuzlu suya yatırılmış bir ceset, yirmi kavanoz ejderha biberi ve bir kırmızı rahip taşıyacak. Yola çıkılırken gemide olun."

"Olacağız," dedi Tyrion "ve teşekkür ederiz."

Sör Jorah kaşlarını çattı. "Bizim istikametimiz Qarth değil." "Gemi asla Qarth'a varamayacak. Benerro alevlerin içinde gördü." Kocakarı, bir tilkinin gülümsemesiyle gülümsedi.

"Dediğiniz gibi olsun." Tyrion sırıttı. "Eğer özgür bir Volantisli olsaydım ve gerekli kanı taşısaydım, troyka seçiminde sizin için oy kullanırdım leydim."

"Ben leydi değilim," dedi dul, "sadece Vogarro'nun fahişesiyim. Kaplanlar gelmeden önce gitmek istersiniz. Eğer kraliçenize ulaşırsanız, ona Eski Volantis'in kölelerinden bir mesaj iletin." Buruşuk yanağındaki solgun yara izine, gözyaşı dövmesinin kesilip çıkarıldığı yere dokundu. "Ona beklediğimizi söyleyin. Ona hemen gelmesini söyleyin."

JON

Sör Alliser emri duyduğunda, adamın ağzı gülümsemeyi andırır bir şekilde büküldü ama gözleri çakmak taşı kadar soğuk ve sert kaldı. “Piç oğlan beni ölüme gönderiyor demek.”

“Ol,” diye bağırdı Mormont’un kuzgunu. “Öl, öl, öl.” *Yardımcı olmuyorsun.* Jon kuşu kovaladı. “Piç oğlan sizi keşif gezisine gönderiyor. Düşmanlarımızı bulmanız ve gerekirse onları öldürmeniz için. Kılıçta mahirsiniz. Burada ve Doğugözcüsü’nde silah ustasıydınız.”

Thorne, uzunkılıcının kabzasına dokundu. “Evet. Hayatımın üçte birini hödüklere, koyun kafalılara ve hilekârlara kılıç oyununun kurallarım öğretmeye çalışarak geçirdim. Bu durum ormanda pek işime yaramaz.”

“Dywen ve bir başka tecrübeli korucu sizinle birlikte olacak.” Dywen kıkırdayarak, “Size bilmeniz gerekenleri öğreteceğiz sör,” dedi Thorne’a. “Size soylu poponuzu yapraklarla silmeyi öğreteceğiz, münasip bir korucu gibi.”

Kedge Akgöz, Dywen’in söylediklerine güldü. Kara Jack Bulwer tükürdü. Sör Alliser sadece, “Emri reddetmemi bekliyorsun.” dedi. “Böylece, tıpkı Slynt’e yaptığın gibi başımı kesebileceksin. Sana bu zevki tattırmayacağım piç. Ama bir yabanıl bıçağı tarafından öldürülmem için dua et. Ötekiler’in öldürdüğü adamlar ölü kalmazlar... ve unutmazlar. Geri döneceğim Lord Kar.” “Umarım dönersiniz.” Jon, Sör Alliser’i arkadaşlarından biri olarak kabul edemezdi ama adamla hâlâ bir kardeşti. *Kimse, kardeşlerinden hoşlanman gerektiğini söyleyemez.*

Geri dönmeme ihtimalinin yüksek olduğu bilinirken, vahşi ormanın içine adam göndermek kolay bir şey değildi. *Her biri tecrübeli adamlar,* dedi Jon kendine... ama Jon’un amcası Benjen ve onun korucuları da tecrübeli adamlardı ve Tekinsiz Orman tarafından, arkalarında hiç iz bırakmadan yutulmuşlardı. İki korucu, Sur’a yaratık olarak geri dönmüştü. Jon Kar kim bilir kaçıncı kez Benjen Stark’a ne olduğunu merak etti. *Belki de korucular onlara dair bir işarete rastlar,* dedi kendine, ama gerçekte buna inanmıyordu.

Bir kafileye Dywen liderlik edecekti; Kara Jack Buhver ve Kedge Akgöz de

diğer ikisine. Onlar görev için heveslilerdi en azından. Tahta dişlerini emerek, “Tekrar ata binmek iyi hissettiriyor,” dedi Dywen kapıda. “Kusura bakmayın lordum, ama sürekli oturmaktan popomuzda kıymıklar çıktı.” Kara Kale’deki hiçbir adam, ormanı, ağaçları, dereleri, yenilebilir bitkileri, avın ve avcıların usullerini Dywen kadar iyi bilmiyordu. *Thorne, hak ettiğinden daha iyi ellerde.*

Jon, korucuların gidişini Sur’un tepesinden izledi; üç grup vardı, her birinde üç adam, her adamda birer çift kuzgun. Adamlar, küçük atların sırtlarında karınca kadar görünüyordu ve Jon onları birbirlerinden ayırt edemiyordu. Fakat onları tanıyordu. Her isim kalbine kazınmıştı. *Sekiz iyi adam, diye düşündü ve bir... Pekâlâ, göreceğiz.*

Son korucu da ağaçların arasında kaybolduğunda, Jon, Efkârlı Edd’le birlikte vinç kafesine bindi. Kafes ağır ağır aşağı inerken, birkaç dağınık kar tanesi rüzgârda dans ederek yere düşüyordu. Bir tanesi, parmaklıkların hemen gerisinde süzülerek kafesi takip etti, sonra rüzgâra yakalandı ve tekrar yukarı savruldu. Jon isteseydi, elini parmaklıkların arasında uzatıp kar tanesini yakalayabilirdi.

“Dün gece korkunç bir rüya gördüm,” diye itiraf etti Efkârlı Edd. “Sen benim kâhyamdın, yemeklerimi getiriyor ve dağınıklığımı topluyordun. Ben lord kumandandım, bir an bile huzur bulamıyordum.”

Jon gülümsemedi. “Senin kâbusun, benim hayatım.”

Cotter Pyke’ın kadırgaları, kuzeyin ağaçlıklı kıyılarında ve Sur’un doğusunda sayıları her geçen gün artan özgür insanlar olduğunu rapor etmişti. Kamplar, inşa aşamasında olan sallar ve hatta birilerinin tamir etmeye başladığı kırık bir göke gövdesi görülmüştü. Yabanıllar göze çarptıkları anda ağaçların arasında kayboluyorlardı ama Pyke’ın gemileri geçip gittiğinde tekrar ortaya çıktıklarına şüphe yoktu. Sör Denys Mallister, Gorge Boğazı’nın kuzeyinde hâlâ gece ateşleri görüyordu. İki kumandan da daha fazla adam istiyordu.

Peki, daha fazla adamı nereden bulacağım? Jon, her iki kumandana, Köstebek Kasabası’nm yabanıllarından onar kişi göndermişti: Yeşil oğlanlar, yaşlı adamlar, yaralılar ve sakatlar. Fakat adamların hepsi şu ya da bu işi yapabilecek durumdaydı. Memnuniyetten çok uzak olan Pyke ve Mallister cevap olarak şikâyet mektupları göndermişlerdi. “Adam istediğimde, aklımda Gece Nöbetçileri’nin adamları vardı. Sadakatlerinden şüphe etmek için asla sebep bulamayacağım eğitimli ve disiplinli adamlar,” yazmıştı Sör Denys. Cotter Pyke daha sertti. Üstat Harmune, Cotter Pyke’ın ağzından, “Bu adamları, diğer yabanılları uyarmak için Sur’dan aşağı sallandırabilirim ama başka bir işe yarayacaklarını sanmıyorum,” yazmıştı. “Bunlar gibilerine lazımlığımı

temizletmek için bile güvenmem. Üstelik *on adam yeterli değil.”*

Uzun zincirin ucunda sallanan vinç kafesi çatırdayıp gıcırdayarak aşağı doğru hareket etti ve Sur’un dibinden otuz santim yukarıda sarsılarak durdu. Efkârlı Edd kafesin kapısını açıp yere atladı. Yağan son kardan kalan buz tabakası, Edd’in çizmelerinin altında kırıldı. Jon, Edd’i takip etti.

Silahhanenin dışındaki avluda, Demir Emmett hâlâ acemi delikanlıları çalıştırıyordu. Çeliğe çarpan çeliğin şarkısı Jon’un içinde bir açlık uyandırdı. Jon, Kışyarı’nda, Sör Rodrik Cassel’in gözetimi altında Robb’la birlikte kılıç oyunu oynadığı daha sıcak ve daha basit çocukluk günlerini hatırladı. Sör Rodrik de ölmüştü; Kışyarı’nı geri almaya çalışırken Dönek Theon ve demiradamlar tarafından katledilmişti. Stark Hanedanı’nm muazzam hisarı Kışyarı, şimdi kararmış bir harabeydi. *Bütün hatıralarım zehirlendi.*

Demir Emmett, Jon’u gördüğünde elini kaldırdı ve dövüş durdu. “Lord Kumandan. Size nasıl hizmet edebilirim?”

“En iyi üç adamınla.”

Emmett sırıttı. “Arron. Emrick. Jace.”

Beygir ve Zıpzıp Robin, lord kumandan için dolgulu tunik, örgü zırhlı yelek, baldır zırhı, boyunluk ve miğfer getirdiler. Lordun sol kolu için demir kasnaklı bir kalkan ve sağ eli için köreltilmiş bir uzunkılıç. Kılıç, şafak ışığında gümüşi gri parlıyordu, hemen hemen yeniydi. *Donal’ın dökümhanesinden çıkan son kılıçlardan biri. Donal’ın bıçağı keskinleştirecek kadar uzun yaşamaması ne acı.* Kılıç, Uzunpençe’den daha kısaydı ama sıradan çelikten yapıldığı için daha ağırdı. Jon’un darbeleri normalden daha yavaş olacaktı. “İşe yarar,” dedi Jon. Rakiplerine döndü. “Gelin.”

“Önce hangimizi istersiniz?” diye sordu Arron.

“Hepinizi. Aynı anda.”

“Bire karşı üç mü?” Jace inanamamıştı. “Bu adil olmaz.” Conwy’nin son topladığı adamlardan biriydi, Güzel Ada’dan bir ayakkabı tamircisinin oğluydu. Belki de şaşkınlığı bundandı.

“Doğru. Buraya gel.”

Arron geldiğinde, Jon’un kılıcı çocuğun başının yan tarafına indi, çocuğun ayakları yerden kesildi. Göz açıp kapayıncaya kadar delikanlının göğsünde bir çizme, boğazındaysa bir kılıç ucu vardı. “Savaş asla adil değildir,” dedi Jon. “Şimdi ikiye karşı bir. Ve sen öldün.”

Kumların çıtırtısını duyduğunda ikizlerin geldiğini anladı. *Bu ikisi korucu olabilir.* Döndü, kalkanının kenarıyla Arron’ın darbesini engelledi ve kendi kılıcıyla Emrick’in kılıcını karşıladı. “Bunlar mızrak değil,” diye bağırdı.

“Yaklaşın.” İkizlere bu işin nasıl yapıldığını göstermek için atağa geçti. Önce Emrick. Silahını çocuğun başına ve omuzlarına savurdu, sağ ve sol ve tekrar sağ. Emrick kalkanını yukarı kaldırdı ve acemice bir karşı atak denedi. Jon, kendi kalkanını Emrick’in kalkanına vurdu, çocuğun alt bacağına bir darbe indirerek onu yere devirdi... ama yeterince çabuk değildi çünkü Arron, Jon’un tepesindeydi; Jon’un kalçasının arkasına, onu tek dizinin üstüne düşüren bir darbe indirmişti. *Bu morluk bırakacak.* Jon bir sonraki darbeyi kalkanıyla yakaladı, sonra ayağa kalktı ve Arron’ı avlunun diğer ucuna sürdü. Kılıçlar bir, iki, üç kez öpüşürken, *bu çocuk hızlı,* diye düşündü lord kumandan, *ama kuvvetlenmesi gerek.* Arron’ın gözlerindeki rahatlamayı gördüğünde, arkasında Emrick’in olduğunu anladı. Döndü ve Emrick’in omuzlarının arkasına, delikanlıyı kardeşinin üstüne yıkan bir darbe indirdi. O sırada Jace ayağa kalktı, Jon çocuğu tekrar yere devirdi. “Ölü adamların ayağa kalkmasından nefret ediyorum. Yaratıklarla karşılaştığın gün sen de aynı şekilde hissedeceksin.” Geri çekildi, kılıcını indirdi.

“Büyük karga küçük kargaları gagalayabilir,” dedi arkadan gelen bir ses, “ama bir erkekle dövüşmeye cesaret edebilir mi?”

Çıngıraklı bir duvara yaslanmıştı. Adamın çökük yanakları, sert kirli sakallarla kaplıydı ve küçük sarı gözlerinin önünde ince kahverengi saçlar uçuşuyordu.

“Kendine iltifat ediyorsun,” dedi Jon.

“Evet, ama seni dümdüz ederim.”

“Stannis yanlış adamı yaktı.”

“Hayır.” Yabanıl, bir ağız dolusu kahverengi ve kırık dişin arasından Jon’a sırıttı. “Bütün dünyanın görmesi için, yakmak zorunda olduğu adamı yaktı. Herkes yapmak zorunda olduğu şeyi yapar Kar. Krallar bile.”

“Emmett, onun için bir zırh bul. Çeliğin içinde olmasını istiyorum, eski kemiklerin içinde değil.”

Zırh ve kalkan kuşandığında, Kemik Lordu biraz daha dik duruyormuş gibi göründü. Daha uzun da görünüyordu. Omuzları Jon’un düşündüğünden daha kaim ve daha güçlü gibiydi. *Güçlü olan zırh, adam değil,* dedi Jon kendine. *Baştan ayağa Donal Noye’un çeliğine büründüğünde Sam bile zorlu görünebilir.* Yabanıl, Beygir’in uzattığı kalkanı almadı. Kalkan yerine çift elle kullanılan bir kılıç istedi. Kılıcı havada savururken, “İşte bu tatlı bir ses,” dedi. ‘Yaklaş Kar. Tüylerini uçurmaya niyetliyim.”

Jon hızla adama doğru atıldı.

Çıngıraklı geri çekildi ve Jon’un atağını çift elli bir darbeyle karşıladı. Jon

kalkanını kaldırmamış olsaydı, Çıngıraklı'nın kılıcı Jon'un göğüs zırhını çökertip kaburgalarının yarısını kırabilirdi. Darbenin kuvveti lord kumandanın bir an için yalpalamasına sebep oldu ve koluna keskin bir şok dalgası gönderdi. *Tahmin ettiğimden daha sert vuruyor.* Adamın çabukluğu bir başka nahoş sürprizdi. Darbeye darbeyle karşılık vererek birbirlerinin etrafında döndüler. Kemik Lordu elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Çift elli büyük kılıç, Jon'un uzunkılıcından daha hantal olmalıydı ama yabanıl, silahı kör edici bir hızla savuruyordu.

Demir Emmett'in acemileri başlangıçta lord kumandanları için tezahürat yapıyorlardı fakat Çıngıraklı'nın pervasız ataklarının hızı karşısında sessizliğe gömüldüler. Bir darbeyi daha durdururken, *bunu uzun zaman sürdüremez,* diye düşündü Jon. Çarpmanın etkisiyle inledi. Büyük kılıç, köreltilmiş olmasına rağmen, çam ağacından yapılmış kalkanı çatlatmış ve demir kasnağı bükmüştü. *Birazdan yorulacak.* Jon, yabanılın yüzüne saldırdı ve Çıngıraklı kafasını geri çekti. Jon, yabanılın baldırına vurmaya çalıştı ama Çıngıraklı zıpladı ve ustaca kurtuldu. Büyük kılıç Jon'un omzuna indi; omuz zırhını çınlatıp zırhın altındaki kolu uyuşturacak kadar sert bir darbeydi. Jon geriledi. Kemik Lordu neşeyle gülerek Jon'un peşinden gitti. *Kalkanı yok,* diye hatırlattı Jon kendine *ve şu devasa kılıç, ataklara cevap vermek için fazlasıyla hantal. Onun her darbesine karşılık iki darbe indirmem gerekir.*

Fakat her nasılsa indiremiyordu ve indirebildiği darbeler etkisiz kalıyordu. Yabanıl sürekli geri çekiliyor ya da sağa sola doğru hareket ediyordu, bu yüzden Jon'un uzunkılıcı adamın omzunu ya da kolunu sıyırıp geçiyordu. Çok geçmeden, Jon kendini daha sık geri çekilirken, rakibinin ezici darbelerinden kurtulmaya çalışırken ve bu denemelerin yarısını başarısızlıkla tamamlarken buldu. Kalkanı kıymıklara ayrılmıştı. Jon kalkanını kolundan çıkarıp attı. Alnından süzülen ter damlaları, miğferinin altındaki gözlerini yakıyordu. Çok güçlü ve çok hızlı, diye düşündü Jon. *O büyük kılıç sayesinde benden daha ağır ve menzili benimkinden daha geniş.* Jon, Uzunpençe'yi kullanıyor olsaydı daha farklı bir dövüş gerçekleşirdi ama...

Çıngıraklı yeni bir darbe indirmek için kılıcını kaldırıp gerildiğinde Jon bir fırsat yakaladı. Kendini ileri doğru fırlatarak rakibinin bedenine çarptı. İki adam birlikte yere düştüler, bacakları birbirine dolandı. Çelik, çeliğe vurdu. Sert zeminde yuvarlanırken iki adam da kılıçlarını kaybettiler. Yabanıl, Jon'un bacaklarının arasına dizini geçirdi. Jon, çelik eldivenli eliyle bir yumruk savurdu. Çıngıraklı bir şekilde üste çıktı, ellerinde Jon'un kafası vardı, kafayı yere vurdu, miğferin göz penceresini açtı. "Eğer bir hançerim olsaydı, şimdiye

kadar tek gözünü kaybetmiştin," diye hırladı. Beygir ve Emmett, yabanılı lord kumandanın göğsünden zorla kaldırdılar. "Beni *bırakın,* sizi kahrolası kargalar," diye kükredi Kemik Lordu.

Jon güçlükle tek dizinin üstünde doğruldu. Kafası çınlıyordu ve ağzı kan doluydu. Kanı tükürdü. "İyi dövüştü," dedi.

"Kendine iltifat ediyorsun karga. Tek damla ter dökmedim."

"Bir dahaki sefer dökeceksin," dedi Jon. Efkârlı Edd, lord kumandanın ayağa kalkmasına ve miğferini çıkarmasına yardım etti. Miğferin üstünde, Jon onu takmadan evvel var olmayan sayısız çentik vardı. "Adamı bırakın," dedi Jon, miğferi Zıpzıp Robin'e attı.

"Lordum," dedi Demir Emmett, "sizi ölümle tehdit etti, hepimiz duyduk. Eğer bir hançeri olsaydı…"

"Bir hançeri var. Kemerinde." Sör Rodrik bir defasında, *sizden daha hızlı ve daha güçlü bir adam her zaman vardır,* demişti Jon ve Robb'a. *O, muharebe meydanında karşılaşmadan önce talim avlusunda karşılaşmak isteyeceğiniz adamdır.*

"Lord Kar?" dedi yumuşak bir ses.

Jon döndü, elinde bir parşömenle kırık kemeraltında duran Clydas'ı gördü. "Stannis'ten mi?" Jon uzun zamandır kraldan haber almayı umuyordu. Gece Nöbetçileri taraf tutmazdı, bunu biliyordu, hangi kralın zafere ulaştığı onu ilgilendirmemeliydi ama her nasılsa ilgilendiriyordu. "Derinorman mı?"

"Hayır lordum." Clydas parşömeni uzattı. Mektup sıkıca dürülmüş ve bir parça sert, pembe mumla mühürlenmişti. *Sadece Dehşet Kalesi pembe mühür mumu kullanır.* Jon, zırh eldivenini çıkardı, mektubu aldı, mührü kırdı. İmzayı gördüğünde, Çıngıraklı'dan yediği dayağı unuttu.

Sivri uçlu ve büyük harflerle, *Ramsay Bolton, Hornwood Lordu,* diyordu imza. Jon başparmağının ucuyla dokunduğunda kahverengi mürekkep pul pul dağıldı. Bolton'ın imzasının altına Lord Dustin'in, Leydi Cerwyn'in ve dört Ryswell'in kendi işaretleri ve mühürleri eklenmişti. Daha kaba bir el, Umber Hanedanının devini çizmişti. "Mektupta neler yazdığını öğrenebilir miyiz lordum?" diye sordu Demir Emmett.

Jon, yazılanları Emmett'e söylememek için bir sebep göremedi. "Moat Cailin alınmış. Demiradamların yüzülmüş cesetleri Kral Yolu'ndaki direklere çivilenmiş. Roose Bolton bütün dürüst lordları Höyükler'e çağırıyor, Demir Taht'a olan sadakatlerini beyan etmek ve oğlunun evliliğini kutlamak..." Jon'un kalbi bir an için durdu. *Hayır, bu mümkün değil. O, babamla birlikte Kral Topraklarında öldü.*

“Lord Kar?” Clydas, sönük pembe gözleriyle dikkatlice Jon’a baktı. “Siz... iyi misiniz? Kötü görünüyorsunuz.”

“Arya Stark’la evlenecek. Küçük kız kardeşimle.” Jon o anda Arya’yı görür gibi oldu; kirli yüzü ve dağınık saçlarıyla uzun yüzlü, ince bacaklı, yumru dizli, sivri dirsekli Arya. Onun yüzünü yıkayacaklar ve saçlarını tarayacaklardı, Jon bundan emindi ama Arya’yı ne bir gelinliğin içinde ne de Ramsay Bolton’ın yatağında hayal edebiliyordu. *Ne kadar korkarsa korksun bunu belli etmeyecek. Eğer adam ona dokunmayı denerse, Arya onunla dövüşecek.*

“Kız kardeşiniz,” dedi Demir Emmett, “kaç yaşında?”

Şimdi on bir yaşında olmalı, diye düşündü Jon. *Hâlâ çocuk.* “Benim kız kardeşim yok. Sadece erkek kardeşlerim var. Sadece siz varsınız.” Leydi Catelyn bu sözleri işitmekten büyük mutluluk duyardı, Jon bunu biliyordu. Bilmek, bu sözleri söylemeyi kolaylaştırmıyordu. Jon’un parmakları parşömenin etrafında kapandı. *Keşke Ramsay Bolton’ın boğazını sıkmak da bu kadar kolay olsaydı.* Clydas boğazını temizledi. “Bir cevap verecek misiniz?”

Jon başını iki yana salladı ve avludan uzaklaştı.

Gece çöktüğünde, Çıngıraklı’nın Jon’a verdiği ezikler morardı. “Kaybolmadan önce sararacaklar,” dedi Jon, Mormont’un kuzgununa. “Kemik Lordu kadar soluk benizli görüneceğim.” *“Kemik,”* diye onayladı kuş. *“Kemik, kemik.”*

Jon, dışarıdan gelen belli belirsiz mırıltıları duyabiliyordu ama sesler, kelimeleri ayırt edemeyeceği kadar zayıftı. *Bin fersah uzaktaymış gibi duyuluyor.* Dışarıdakiler, gece ateşinin etrafındaki Leydi Melisandre ve takipçileriydi. Kırmızı kadın her akşam karanlık çökerken takipçilerinin akşam duasına liderlik ediyor, kırmızı tanrıya onları karanlıktan koruması için yalvarıyordu. Çünkü gece karanlık ve dehşet dolu. Kırmızı kadının sürüsü, Stannis’in ve kraliçenin adamlarının çoğunun gidişiyle epey azalmıştı; Köstebek Kasabası’nın yabanıllarından elli kişi, kralın geride bıraktığı bir avuç muhafız ve kırmızı tanrıyı benimsemiş olan bir düzine kadar kara kardeş.

Jon, kendini altmış yaşındaki bir adam kadar tutuk hissetti. *Karanlık rüyalar,* diye düşündü *ve suçluluk duygusu.* Düşünceleri Arya’ya gidip durdu. *Ona yardım etmemin bir yolu yok. Yeminimin sözlerini söylediğimde bütün nesebimden vazgeçtim. Eğer adamlarımdan biri bana kız kardeşinin tehlikede olduğunu söyleseydi, ona, bu konunun onu ilgilendirmediğini söylerdim.* Bir adam sözleri söylediğinde, kanı artık siyah olurdu. *Bir piçin kalbi kadar siyah.* Jon bir zamanlar, Mikken’e Arya için bir eşkıya kılıcı yaptırmıştı, kızın eline sığacak kadar küçük bir kılıçtı. İğne. Arya’nın hâlâ o kılıca sahip olup

olmadığını merak etti. *Düşmanına sivri ucu sapla,* derdi kardeşine, ama kardeşi Piç'i delmeye kalkışırsa, bu onun hayatına mal olabilirdi.

"Kar," diye mırıldandı Mormont'un kuzgunu. *"Kar, kar."*

Birdenbire, Jon buna bir an daha katlanamayacağını hissetti.

Odanın kapısının dışında, iliğe ulaşmak için bir öküz kemiğini çiğneyen Hayalet'i buldu. "Ne zaman geri döndün?" Ulu kurt ayağa kalktı, kemiği terk ederek Jon'un arkasında yürümeye başladı.

Mully ve Fıçı, mızraklarına dayanmış hâlde kapıların iç tarafında duruyorlardı. Mully, karmakarışık turuncu sakallarının arasından, "Dışarıda zalim bir soğuk var lordum," diye uyardı Jon'u. "Orada uzun mu kalacaksınız?"

"Hayır. Sadece hava almaya ihtiyacım var." Jon geceye çıktı. Gökyüzü yıldızlarla doluydu ve Sur boyunca sert bir rüzgâr esiyordu. Ay bile soğuk görünüyordu; bütün yüzü diken dikendi. Sonra, ilk bora Jon'u yakaladı, yün ve deri katlarını geçerek Jon'un dişlerini çatırdattı. Jon avlunun karşısına, boranın dişlerinin içine doğru yürüdü. Pelerini omuzlarında gürültüyle çırpındı. Hayalet, Jon'un arkasından geliyordu. *Nereye gidiyorum? Ne yapıyorum?* Kara Kale sessiz ve durgundu, salonları ve kuleleri karanlıktı. *Makamım,* diye düşündü Jon Kar. *Benim salonum, benim evim, benim hâkimiyetim. Bir harabe.*

Ulu kurt, Sur'un gölgesinde Jon'un parmaklarına sürtündü. Bir an için, gece binlerce kokuyla hayat buldu ve Jon Kar eski bir kar tabakasının kırıldığını duydu. Arkasında biri vardı, Jon aniden fark etti. Bir yaz günü kadar sıcak biri.

Arkasına döndüğünde Ygritte'i gördü.

Kız, Lord Kumandan Kulesi'nin kararmış taşlarının altında duruyordu, karanlıkla ve hatıralarla örtünmüştü. Ateşle öpülmüş kızıl saçlarında ay ışığı vardı. Jon'un yüreği ağzına geldi. "Ygritte," dedi Jon.

"Lord Kar." Ses, Melisandre'ye aitti.

Jon şaşkınlıkla irkildi. "Leydi Melisandre." Geri çekildi. "Sizi biriyle karıştırdım." *Geceleri bütün elbiseler gridir.* Ama kadının elbisesi aniden kırmızıya döndü. Jon, bu kadını nasıl Ygritte sandığını anlamıyordu. Melisandre daha uzundu, daha zayıftı, daha yaşlıydı ama ay ışığı kadının yüzünden yılları söküp almıştı. Kırmızı kadının burun deliklerinden sis yükseliyordu ve solgun elleri geceye karşı çıplaktı. "Parmaklarınız donacak" dedi Jon.

"Eğer R'hllor'un isteği buysa. Gecenin güçleri, kalbi tanrının kutsal ateşiyle yıkanmışlara dokunamaz."

"Kalbiniz beni ilgilendirmiyor. Sadece elleriniz."

"Önemli olan yegâne şey kalptir. Umutsuzluğa kapılma Lord Kar. Umutsuzluk, adı anılmaması gereken düşmanın silahıdır. Kız kardeşini

kaybetmedin.”

“Benim kız kardeşim yok.” Kelimeler bıçaktı. *Kalbimle ilgili ne biliyorsun rahibe*? *Kardeşimle ilgili ne biliyorsun*?

Melisandre eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Sahip olmadığın şu küçük kız kardeşin ismi ne?”

“Arya.” Jon’un sesi pürüzlüydü. “Aslında üvey kardeşim...” “...çünkü sen piç olarak doğdun. Bunu unutmadım. Kardeşini ateşlerimde gördüm, onun için ayarladıkları evlilikten kaçıyordu. Buraya, sana geliyordu. Ölmek üzere olan bir atın sırtında oturan, grilere bürünmüş bir kız. Bunu gün gibi açık gördüm. Henüz olmadı ama olacak.” Melisandre, Hayalet’e baktı. “Kurduna... dokunabilir miyim?”

Bu fikir Jon’u huzursuz etti. “Dokunmasanız daha iyi olur.” “Bana zarar vermeyecek. Adı Hayalet, değil mi?”

“Evet ama...”

“Hayalet.” Melisandre, kelimeyi bir şarkıya dönüştürmüştü. Ulu kurt, kadına doğru yürüdü. İhtiyatlı bir şekilde havayı koklayarak kadının etrafında döndü. Kadın elini uzattığında, ulu kurt eli de kokladı, sonra burnunu kadının parmaklarına sürttü. Jon beyaz bir nefes salıverdi. “Her zaman bu kadar...”

“...sıcak değil midir? Isı ısıyı çeker Jon Kar.” Kadının gözleri, karanlıkta parlayan iki kırmızı yıldızdı. Boğazındaki yakut, diğer iki gözden daha parlak ışıldayan üçüncü bir gözdü. Jon, Hayalet’in gözlerinin, doğru ışıkta aynı şekilde kırmızı yandığını görmüştü. *“Hayalet,”* diye seslendi. “Bana gel.”

Ulu kurt, Jon’a bir yabancıymış gibi baktı.

Jon inanmazlıkla kaşlarını çattı. “Bu... tuhaf.”

“Böyle mi düşünüyorsun?” Melisandre dizlerinin üstüne çöktü ve Hayalet’in kulağının arkasını kaşıdı. “Sur tuhaf bir yer ama eğer kullanmayı bilirsen burada güç var. Senin içinde ve bu hayvanın içinde güç var. O güce karşı koyuyorsun ama hata ediyorsun. O gücü kabul et. Onu kullan.”

Ben kurt değilim, diye düşündü Jon. “Peki, bunu nasıl yapacağım?”

“Sana gösterebilirim.” Melisandre, ince kolunu Hayaletin üstüne koydu ve ulu kurt kadının yüzünü yaladı. “Bilge Işık Tanrısı bizi dişi ve erkek olarak yarattı, daha büyük bir bütünün iki parçası. Birleşmemizde bir güç var. Hayat yaratma gücü. Işık yaratma gücü. Gölge yaratma gücü.”

“Gölge.” Bu kelime, Jon söylediğinde daha karanlık duyuldu. “Yeryüzünde yürüyen her insan dünyaya bir gölge düşürür. Bazıları zayıf ve güçsüzdür, diğerleri uzun ve karanlık. Arkana bakmalısın Lord Kar. Ay seni öptü ve buzun üstüne altı metrelik gölgeni dağladı,”

Jon omzunun üstünden arkasına baktı. Gölge, tıpkı kadının söylediği gibi oradaydı, ay ışığıyla Sur'un üstüne dağlanmıştı. Ölmek üzere olan bir atın sırtında oturan, grilere bürünmüş bir kız, diye düşündü Jon. *Buraya, sana geliyor.* Kırmızı rahibeye döndü. Kadının sıcaklığını hissedebiliyordu. *Onun gücü var.* Düşünce davetsizce geldi, Jon'u demir dişlerle yakaladı, ama Jon bu kadına borçlu olmak istemiyordu, kardeşi için bile. "Dalla bir zamanlar bana bir şey söylemişti. Val'in ablası, Mance Rayder'ın karısı. Büyünün kabzasız bir kılıç olduğunu söylemişti. Onu güvenli bir şekilde tutmanın yolu yoktur."

"Akıllı bir kadınmış." Melisandre ayağa kalktı, kırmızı elbisesi rüzgârla uçuşuyordu. "Lâkin kabzasız bir kılıç hâlâ kılıçtır ve bir kılıç, etrafın düşmanlarla çevriliyken sahip olman gereken şeydir.

Şimdi beni dinle Jon Kar. Dokuz karga, senin düşmanlarım bulmak için beyaz ormana uçtu. Üçü ölü. Henüz ölmediler. Ölüm onları bekliyor. Onlar ölümle buluşmak için at sürüyor. Onları karanlıktaki gözlerin olmaları için gönderdin lâkin döndüklerinde gözsüz olacaklar. Ateşlerimde onların ölü ve solgun yüzlerini gördüm. Kan ağlayan boş göz çukurları gördüm." Kırmızı saçlarını geri attı, gözleri kıpkırmızı parladı. "Bana inanmıyorsun. İnanacaksın. Bu inancın bedeli üç can olacak. Bilgelik için ödenen küçük bir bedel, denebilir... ama senin ödemek zorunda olduğun bir bedel değil. Ölülerinin kör ve tahrip edilmiş yüzlerine baktığında bunu hatırla ve o gün geldiğinde elimi tut." Kadının solgun teninden sisler yükseldi ve bir an parmaklarında büyülü ateşler dans ediyormuş gibi göründü. "Elimi tut," dedi kadın tekrar "ve kız kardeşini kurtarmama izin ver."

DAVOS

Kurt İni’nin loşluğuna rağmen, Davos Seaworth bu sabah bir şeylerin ters olduğunu hissedebiliyordu.

Duyduğu sesler yüzünden uyandı ve hücresinin kapısına doğru süründü fakat ahşap kalındı, Davos kelimeleri anlayamadı. Şafak gelmişti ama Garth’ın her sabah getirdiği yulaf lapası gelmemişti. Bu durum Davos’u tedirgin etti. Kurt İni’nde bütün sabahlar aynıydı ve herhangi bir değişiklik genellikle kötüye işaretti. *Bugün, öleceğim gün olabilir. Gartlı şu anda bile bir bileği taşıyla Leydi Lu’yu keskinleştiriyor olabilir.*

Soğan şövalyesi, Lord Manderly’nin son sözlerini unutmamıştı. *Bu yaratığı Kurt İni’ne götür, kafasını ve ellerini kes*, diye emretmişti şişman lord. Şu kaçakçının başını, yalancı ağzına bir soğan tıkıştırılmış hâlde bir kazığın ucunda görmeden evvel tek lokma bile yiyemem. Davos her gece kafasında bu sözlerle uykuya dalıyor ve her sabah bu sözlerle uyanıyordu. Eğer unutacak olursa, Garth memnuniyetle hatırlatıyordu. Garth’ın Davos’a verdiği isim, ölü adamdı. Garth sabahları geldiğinde, “Ölü adam için yulaf lapası,” diyordu her seferinde. Geceleri ise, “Mumu söndür ölü adam.”

Bir seferinde, ölü adamla tanışmaları için leydilerini getirmişti Garth. Siyah demir çubuğu okşayarak, “Fahişe pek fahişeye benzemez,” demişti, “ama onu kıpkırmızı olana kadar ısıtıp kamışına değdirdiğimde annen için ağlayacaksın. Ve bu da Leydi Lu. Lord Wyman haber gönderdiğinde, senin başını ve ellerini Leydi Lu alacak.” Davos, Leydi Lu’dan daha büyük ya da daha keskin bir balta görmemişti. Diğer gardiyan, Garth’ın, günlerini baltayı bileyerek geçirdiğini söylemişti. *Merhamet için yalvarmayacağım*, diye karar vermişti Davos. Bir şövalye olarak ölecekti; başını ellerinden önce kesmelerini isteyecekti sadece. Garth bile bu isteği geri çevirecek kadar merhametsiz olamazdı.

Kapının dışından gelen sesler zayıf ve boğuktu. Davos ayağa kalkıp hücrenin içinde yürümeye başladı. Hücresi geniş ve tuhaf bir şekilde rahattı. Davos, bu mekânın, bir zamanlar önemsiz bir lordun yatak odası olduğundan şüpheleniyordu. Hücre, Davos’un *Kara Hayat'taki* kaptan kamarasından üç kat

büyüktü ve Salladhor Saan'ın *Valyrian'*daki kamarasından bile genişti. Hücrenin tek penceresi yıllar önce kiremitlerle kapatılmıştı. Duvarlardan birinde, içine bir kazan sığacak büyüklükte bir şömine vardı ve bir köşeye gerçek bir tuvalet odası inşa edilmişti. Zemin, kıymıklarla dolu döşeme tahtalarından yapılmıştı. Davos'un samanla dolu uyku şiltesi küf kokuyordu ama bu çeşit rahatsızlıklar, soğan şövalyesinin beklediklerileriyle kıyaslandığında çok önemsizdi.

Yemekler de hoş bir şekilde şaşırtıcıydı. Gardiyanlar, olağan zindan yiyecekleri olan bayat ekmek ve bozuk et yerine taze balık, fırından yeni çıkmış sıcak ekmek, baharatlı koyun eti, turplar, havuçlar ve hatta yengeçler getiriyorlardı. Garth bu durumdan memnun değildi. "Ölüler, canlılardan daha iyi beslenmemeli," diye şikâyet etmişti birkaç kez. Davos, geceleri ısınmak için kürklere, ateşini beslemek için oduna, temiz kıyafetlere ve iç yağından yapılmış büyük bir muma sahipti. Kâğıt, kalem ve mürekkep istediğinde, Therry ertesi gün hepsini getirmişti. Davos okumayı sürdürmek için bir kitap istediğinde, Therry, *Yedi Köşeli Yıldız*[1] la çıkagelmişti.

Bununla birlikte, Davos'un hücresi bütün rahatlığına rağmen bir hücreydi. Duvarlar taş ve öyle kalındı ki Davos dış dünyanın seslerini duyamıyordu. Gardiyanlar tarafından sürekli kilitli tutulan kapı meşe ve demirden yapılmıştı. Tavandan kelepçeli dört zincir sarkıyordu; Lord Manderly'nin, Davos'u zincire vurmaya ve onu Fahişe'nin ellerine teslim etmeye karar vereceği günü bekliyorlardı. *Bugün, o gün olabilir. Garth bu sefer kapımı yulaf lapası getirmek için açmayabilir.*

Davos'un midesi gurulduyordu. Bu, sabahın geçip gittiğinin işaretiydi ve hâlâ yemek getirilmemişti. İşin en kötü kısmı ölmek değil; ne zaman ve nasıl öleceğini bilmemek. Davos kaçakçılık günlerinde birkaç hapishanenin ve zindanın içini görmüştü ama oraları diğer tutsaklarla paylaşmıştı; yani konuşacak, korkularını ve umutlarını paylaşacak birileri her zaman vardı. Burada kimse yoktu. Gardiyanlar dışında, Davos Seaworth, Kurt İni'nde yalnızdı.

Kalenin mahzenlerinde gerçek zindanlar olduğunu biliyordu; yeraltı hücreleri, işkence odaları, devasa farelerin karanlıkta cirit attığı büyük ve rutubetli çukurlar. Gardiyanlar bütün bu yerlerin boş olduğunu söylemişlerdi. "Burada sadece biz varız Soğan," demişti Sör Bartimus. O baş gardiyandı, kadavrayı anımsatan tek bacaklı bir şövalyeydi, yüzü yaralıydı ve tek gözü kördü. Sör Bartimus sarhoş olduğunda (ki Sör Bartimus hemen her gün sarhoştu) Üç Dişli Mızrak Savaşı'nda Lord Wyman'in hayatını nasıl kurtardığını anlatıp böbürlenmekten hoşlanıyordu. Kurt İni, tek bacaklı şövalyenin ödülüydü.

"Biz"in geri kalanı, Davos'un hiç görmediği bir aşçıdan, zemin

koğuşlarındaki altı muhafızdan, bir çift çamaşırcı kadından ve Davos'tan sorumlu iki zindancıdan ibaretti. Therry genç olandı, çamaşırcı kadınlardan birinin oğluydu, on dört yaşında bir delikanlıydı. Yaşlı olan Garth'tı; iri, kel ve suskundu, her gün aynı deri yeleği giyiyordu ve yüzünde her zaman öfkeli bir ifade vardı.

Kaçakçı olarak geçirdiği günler Davos Seaworth'e kötü adamları sezme yeteneği vermişti ve Garth kötü bir adamdı. Soğan şövalyesi, Garht'ın yanında dilini tutmaya özen gösteriyordu. Therry ve Sör Bartimus'la daha fazla konuşuyordu. Onlara getirdikleri yemekler için teşekkür ediyordu, onları umutlarım ve geçmişlerini anlatmaları için cesaretlendiriyordu, adamların sorularına nezaketle cevap veriyordu ve kendi sorularını sorarken ısrarcı davranmıyordu. Küçük taleplerde bulunuyordu; bir çanak su ve bir parça sabun, bir kitap, birkaç mum daha. Bu isteklerin çoğu yerine getiriliyordu ve Davos gerektiği gibi müteşekkir oluyordu.

Zindancılar Lord Manderly'den, Kral Stannis'ten ya da Freyler'den bahsetmiyorlardı ama diğer şeyler hakkında konuşuyorlardı. Therry, yeterince büyüdüğünde savaşa gitmek, mücadelelerde dövüşmek ve bir şövalye olmak istiyordu. Annesiyle ilgili sızlanmaktan da hoşlanıyordu. Kadının iki muhafızla yattığını itiraf etmişti. Adamlar farklı nöbettelerdi ve birbirlerinden habersizlerdi ama bir gün, biri ya da öteki bu durumu çözecekti ve kan dökülecekti. Therry bazı geceler hücreye şarap bile getiriyordu, birlikte içki içerlerken Davos'a kaçakçıların hayatı hakkında sorular soruyordu.

Sör Bartimus dışarıdaki hayatla ilgilenmiyordu; aslında, bacağını sürücüsüz bir ata ve bir üstadın testeresine kurban verdiği günden beri olan hiçbir şeyle ilgilenmiyordu ama Kurt İni'ni seviyordu ve İn'in kanlı tarihini anlatmaktan daha çok hoşlandığı bir şey yoktu. Kurt İni, Beyaz Liman'dan çok daha yaşlıydı. Beyaz Bıçak'ın ağzını denizden gelen akıncılara karşı korumak üzere Kral Jon Stark tarafından inşa ettirilmişti. Kuzey Kralı'nın birçok oğlu, birçok amcası ve birçok kuzeni, Kurt İni'ni makam olarak kullanmıştı. Bazıları kaleyi kendi oğullarına ve torunlarına bırakmıştı, böylece Stark Hanedanı'nın yan dalları filizlenmişti. Boz Starklar, kaleyi beş asır boyunca ellerinde tutarak bu dalların en uzun ömürlüsü olmuşlardı ama Dehşet Kalesi tarafından Kışyarı Starklar'ına karşı başlatılan ayaklanmaya katılmış ve kendi sonlarını getirmişlerdi.

Boz Starklar'ın düşüşünden sonra kale defalarca el değiştirmişti. Flint Hanedanı kaleye bir asır boyunca sahip olmuştu, Locke Hanedanı da hemen hemen iki. Slatelar, Longlar ve Ashwoodlar nehri güvende tutmak için Kışyarı'nın desteğiyle kalenin yönetimini almışlardı. Bir keresinde, Uç Kız

Kardeş'ten gelen yağmacılar kaleyi ele geçirmiş ve burayı kuzeydeki üsleri hâline getirmişlerdi. Kale, Kışyarı ile Vadi arasında gerçekleşen savaşlar sırasında Yaşlı Şahin lakaplı Osgood Arryn tarafından kuşatılmış ve Osgood'un Kuş Pençesi ismiyle anılan oğlu tarafından yakılmıştı. Kral Edrick Stark kendi diyarını koruyamayacak kadar zayıf düştüğünde, Basamak Taşı'ndan gelen köle tacirleri Kurt İni'ni ele geçirmişlerdi. Köle tacirleri, tutsaklarını denizin karşı tarafına göndermeden önce onları kızgın demirlerle dağlamışlardı ve bu siyah taş duvarlar bütün bunlara şahitlik etmişti.

"Sonra uzun ve zalim bir kış çöktü," demişti Sör Bartimus. "Beyaz Bıçak dondu, körfez bile buz tutuyordu. Kuzey rüzgârları uluyarak geldi ve köle tacirlerini kalenin içine hapsetti. Tacirler ateşlerin başında toplanıp ısınırken, yeni kral onların tepesine bindi. O, *Brandon* Stark'tı. İnsanlar ona Buz Gözler derdi, Edric Karsakal'ın büyük büyük torunuydu. Kurt İni'ni geri aldı, köle tacirlerini çırılçıplak soydu ve onları, zindanlarda bulduğu zincire vurulu kölelere verdi. Kölelerin, köle tacirlerinin iç organlarını, tanrılara hediye olarak yürek ağacının dallarına astıkları söylenir.

Eski tanrılardan bahsediyorum, güneyli yeni tanrılardan değil. Sizin Yedi'niz kışı tanımaz, kış da onları."

Davos bu sözlerin doğruluğu karşısında bir şey diyememişti. Kıyıdaki Doğugözcüsü'nde gördüklerinden sonra o da kışı tanımak istemiyordu. "Sen hangi tanrılara inanıyorsun?" diye sormuştu tek bacaklı şövalyeye.

"Eski tanrılara." Sör Bartimus sırıtmış ve bir kafatası gibi görünmüştü. "Ben ve benimkiler Manderlyler'den çok daha önce buradaydık. O iç organlarını ağacın dallarına asanlar belki de benim atalarımdı."

"Kuzeyli adamların yürek ağaçlarına kan kurbanları verdiğini hiç bilmiyordum."

"Siz güneylilerin, kuzey hakkında bilmediği çok şey var." Bartimus haksız değildi. Davos mumun yanma oturdu ve tutsak olarak geçirdiği günler sırasında karaladığı mektupları satır satır okudu. Şövalye olduğumdan daha iyi bir kaçakçıydım, yazmıştı karısına. *Kral Eli olduğumdan daha iyi bir şövalyeydim ve koca olduğumdan daha iyi bir Kral Eli'ydim. Çok üzgünüm Marya. Seni sevdim. Sana karşı işlediğim kusurları affet lütfen. Stannis savaşı kaybederse, biz de arazilerimizi kaybedeceğiz. Çocukları Dar Deniz'in karşısına götür ve eğer yapabilirsen onlara benim hakkımda iyi şeyler düşünmeyi öğret. Stannis, Demir Taht'ı kazanırsa, Seaworth Hanedanı hayatta kalacak ve Devan meclise girecek. Devan, diğer oğullarımızı soylu lordların yanına yerleştirmene yardım eder. Oğullarımız, yaver yamağı ve yaver olarak hizmet ederek şövalyelik unvanı*

kazanırlar. Bu, Davos'un Marya'ya verebileceği en iyi tavsiyeydi ama Davos bu tavsiyenin kulağa daha akıllıca gelmesini isterdi.

Hâlâ hayatta olan üç oğluna da mektuplar yazmıştı; onlar için parmaklarının uçlarıyla isimler satın alan babayı hatırlamalarını istiyordu. Steffon'a ve küçük Stannis'e yazdığı mektuplar kısa, tutuk ve tuhaftı; doğruyu söylemek gerekirse, Davos küçük oğullarını, Karasu'da yanan ya da boğulan büyük oğulları kadar iyi tanımıyordu. Devan'a daha uzun yazmıştı; ona, oğlunu kralın yaveri olarak görmekten nasıl gurur duyduğunu söylemiş ve en büyük oğul olarak leydi annesini ve kardeşlerini korumakla mükellef olduğunu hatırlatmıştı. *Majesteleri'ne, elimden gelenin en iyisini yaptığımı söyle,* diyerek bitirmişti mektubu. *Onu yan yolda bıraktığım için üzgünüm. Nehrin, Kral Toprakları'nın altında yandığı gün kemik parmaklarımı kaybettiğimde şansımı da kaybettim.*

Davos, mektupların arasında ağır ağır gezindi, şuradaki kelimeyi değiştirmesi ya da buraya bir kelime eklemesi gerekip gerekmediğini düşünerek her mektubu defalarca okudu. *Hayatının sonuna bakan bir adamın söyleyecek daha fazla şeyi olması gerekir,* diye düşündü ama kelime bulmak zordu. Çok da başarısız olmadım, demeye çalıştı kendine. *Bit Çukuru'ndan çıkıp Kral Eli oldum ve okuyup yazmayı öğrendim.*

Bir halkaya geçirilmiş demir anahtarların şıngırtısını duyduğunda Davos hâlâ mektupların üstüne eğilmiş hâldeydi. Yarım kalp atışı sonra, hücrenin kapısı ardına kadar açıldı.

Kapıdan içeri giren adam, Davos'un gardiyanlarından biri değildi. Uzun boylu ve zayıftı, derin çizgili bir yüzü ve gri kahverengi saçları vardı. Kalçasından bir uzunkılıç sarkıyordu. Koyu kırmızıya boyanmış pelerini, zırhlı yumruk şeklindeki gümüş bir broşla omzuna tutturulmuştu. "Lord Seaworth," dedi adam, "fazla zamanımız yok. Lütfen benimle gelin."

Davos tedbirli bir şekilde yabancıya baktı. "Lütfen" kelimesi aklını karıştırmıştı. Başını ve ellerini kaybetmek üzere olan adamlar böyle nezaketlerle karşılaşmazlardı. "Kimsiniz?"

"Eğer lordum memnun olacaksa, Robett Glover."

"Glover. Sizin makamınız Derinorman Kalesi'ydi." "Ağabeyim Galbart'ın makamı. Öyleydi ve Kral Stannis sayesinde yine öyle. Kralınız, Derinorman'ı, onu çalan demir sürtükten geri aldı ve meşru sahibine iade etmeyi önerdi. Siz bu duvarların arasında hapisken pek çok şey oldu Lord Davos. Moat Cailin düştü ve Roose Bolton, Ned Stark'm küçük kızıyla kuzeye döndü. Onunla birlikte bir Frey ordusu da geldi. Bolton kuzgunlar göndererek bütün kuzeyli lordları Höyükler'e çağırdı. Biat, rehineler ve... Arya Stark'ın piç Ramsay Kar'la

evlendiğine tanık olacak şahitler talep ediyor. Boltonlar, bu evlilik sayesinde Kışyarı üstünde hak iddia etmek niyetindeler. Şimdi, benimle gelecek misiniz?"

"Başka ne seçeneğim var lordum? Sizinle gelmek ya da Gart ve Leydi Lu ile kalmak mı?"

"Leydi Lu kim? Çamaşırcı kadınlardan biri mi?" Glover sabırsızlanıyordu. "Eğer gelirseniz size her şeyi açıklayacağız."

Davos ayağa kalktı. "Eğer ölürsem, sizden mektuplarımı yerlerine ulaştırmanızı istirham ediyorum lordum."

"Size bu konuda söz veriyorum... fakat ölürseniz, bu Glover'ın ya da Lord Wyman'ın elinden olmayacak. Şimdi, hemen benimle gelin."

Glover, Davos'u karanlık bir koridor boyunca yürüttü ve aşınmış basamaklardan aşağı indirdi. Kalenin tanrı korusunu geçtiler. Korudaki yürek ağacı öyle büyük ve dolaşıktı ki bütün meşeleri, karaağaçları ve huşları yutmuş, kendisine yukarıdan bakan duvarları ve pencereleri kalın dallarıyla kırıp geçmişti. Ağacın kökleri bir adamın beli kadar kalındı. Gövdesinin genişliği, gövdenin üstüne oyulmuş yüzün şişman ve öfkeli görünmesine sebep oluyordu. Büvet ağacının ötesinde, Glover paslı bir demir kapıyı açtı ve bir meşale yakmak için duraksadı. Meşale, kıpkırmızı ve sıcak, parladığında, Glover, Davos'u, tonoz tavanlı bir mahzene inen basamaklardan aşağı yürüttü. Mahzenin nemli duvarları tuz yüzünden beyaz kabuk tutmuştu ve zeminde deniz suyu vardı. Sayısız mahzenden ve Davos'un hapsedildiği hücreden çok farklı olan küçük, nemli, kötü kokulu bir sıra hücrenin önünden geçtiler. Sonra boş bir duvara denk geldiler, Glover ittiğinde duvar döndü. Duvarın arkasında uzun, dar bir koridor ve daha çok basamak vardı. Bu basamaklar yukarı çıkıyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu Davos basamakları tırmanırken. Sesi karanlığın içinde hafifçe yankılandı.

"Basamakların altındaki basamaklarda. Bu geçit, Basamak Kalesi'nin altından akıp Yeni Kale'ye çıkıyor. Gizli bir yol. Ortalıkta görünmek sizin için iyi değil lordum. Ölü olmanız gerekiyor." Ölü adam için yulaf lapası. Davos basamakları tırmandı.

Bir duvardan daha geçtiler ama bu duvarın diğer tarafı tel kafes ve alçıydı. Duvarın arkasındaki oda küçük ve sıcaktı, konforlu bir şekilde döşenmişti. Yerde bir Myr halısı vardı ve masanın üstünde mumlar yanıyordu. Davos flüt ve keman sesleri duyuyordu, sesler yakından geliyordu. Duvardaki koyun derisinin üstüne solgun renklerle kuzey haritası boyanmıştı. Haritanın altında Wyman Manderly oturuyordu, devasa Beyaz Liman Lordu.

"Oturun lütfen." Lord Manderly görkemli bir şekilde giyinmişti. Adamın

takımı mavi yeşil kadifeden dikilmişti. Takımın eteklerine, kollarına ve yakasına altın iplikle nakışlar işlenmişti. Kakım kürkü bir pelerin, altından yapılmış üç dişli bir mızrakla lordun omzuna tutturulmuştu. “Aç mısınız?”

“Hayır lordum. Gardiyanlarınız beni iyi beslediler.”

“İstersen şarap var.”

“Sizinle konuşacağım lordum. Kralım bana bunu emretti. Sizinle içki içmek zorunda değilim.”

Lord Wyman iç geçirdi. “Size davranış şeklim utanç vericiydi, biliyorum. Sebeplerim vardı... lütfen oturun, içki için, size yalvarıyorum. Oğlumun güvenle geri dönüşünün şerefine için. En büyük oğlum ve vârisim Wylis artık evinde. Duyduğunuz sesler, onun eve dönüşünü kutlamak için verdiğim ziyafetin sesleri. Balıkadam Meclisi’nde bofa turtası ve kestaneyle kızartılmış geyik eti yiyorlar. Wynafryd, evleneceği Frey’le dans ediyor. Diğer Freyler dostluğumuzun şerefine şarap kadehleri kaldırıyor.” Davos, müziğin altında yüzlerce insanın mırıltısını ve kadehlerle tabakların tıngırtısını duyabiliyordu. Bir şey söylemedi.

“Az önce yüksek masadan kalkıp geldim,” diye devam etti Lord Wyman. “Her zamanki gibi çok fazla yedim ve bağırsaklarımın kötü olduğunu bütün Beyaz Liman bilir. Umalım da Frey dostlarım uzun süren tuvalet ziyaretimi sorgulamasınlar.” Kadehini yere boca etti. “İşte. Siz içeceksiniz ve ben içmeyeceğim. Oturun. Zaman kısa ve konuşmamız gereken çok şey var. Robett, El için şarap getir lütfen. Lord Davos, bilmiyorsunuz ama siz ölüsünüz.” Robett Glover şarapla doldurduğu kadehi Davos’a uzattı. Davos şarabı aldı, kokladı, içti. “Nasıl öldüğümü sorabilir miyim?”

“Baltayla. Kafanız ve elleriniz Fok Kapısı’nın üstüne yerleştirildi. Gözleriniz limana bakabilsin diye yüzünüz o tarafa döndürüldü. Kafanız kazığa geçirilmeden önce zifte batırıldı ama şimdiye kadar iyice çürüdünüz. Duyduğuma göre leş kargaları ve deniz kuşları gözlerinizi yemişler.”

Davos huzursuzca kıpırdandı. Ölü olmak tuhaf bir histi. “Eğer lordum cevap verirse, benim yerime kim öldü?”

“Bunun bir önemi var mı? Sıradan bir yüze sahipsiniz Lord Davos. Bunu söylemem sizi gücendirmemiştir umarım. Adamın teni sizinkiyle aynı renkti, sizinki gibi bir burnu, kulakları ve sizin sakalınıza benzeyecek şekilde kesilip şekillendirilebilecek sakalları vardı. Onu iyice ziftlediğimizden emin olabilirsiniz. Dişlerinin arasına sıkıştırılan soğan, adamın yüz hatlarını çarpıtmaya hizmet etti. Sör Bartimus adamın sol elinin parmaklarını tıpkı sizinkiler gibi kısalttı. Eğer teselli bulacaksanız, sizin yerinize ölen adam bir suçluydu. Ölerek, yaşarken yaptığı her şeyden daha iyi bir iş yapmış oldu.

Lordum, size karşı hiçbir kötü duygu beslemiyorum. Balıkadam Meclisi'nde gösterdiğim kin, Frey dostlarımızı memnun etmek için sergiledim bir fars oyunuydu."

"Bir oyuncunun hayatını benimsemelisiniz lordum," dedi Davos. "Siz ve aileniz çok ikna ediciydiniz. Gelininiz beni ölü görmeyi gerçekten istiyor gibiydi. Ve küçük kız..."

"Wylla." Lord Wyman gülümsedi. "Onun ne kadar cesur olduğunu gördünüz mü? Onu dilini kesmekle tehdit ettiğimde bile, bana, Beyaz Limanın Kışyarı Starkları'na olan borcunu hatırlattı ki bu asla ödenemeyecek bir borçtur. Wylla kalbinden konuştu, Leydi Leona da öyle. Eğer yapabilirseniz, Leona'yı bağışlayın lordum. O aptal, korkmuş bir kadın ve Wylis onun hayatı. Her adamın içinde Ejderha Şövalyesi Prens Aegon ya da Symeon Yıldızgöz olmak yoktur. Her kadın Wylla ve onun ablası Wynafryd kadar cesur değildir... gerçeği *bilen* ama rolünü korkusuzca oynayan.

Yalancılarla iş yaparken dürüst bir adam bile yalan söylemek zorunda kalır. Yaşayan son oğlum tutsak olarak kaldığı sürece Kral Toprakları'na meydan okumaya cesaret edemezdim. Lord Tywin, Wylis'i esir tuttuğunu bildirmek üzere bana bizzat mektup yazmıştı. Oğlumun zarar görmemiş bir hâlde serbest bırakılmasını istiyorsam, hainliğim için pişmanlık göstermeli, şehrimi teslim etmeli, Demir Taht'taki çocuk krala bağlılığımı bildirmeli... ve Kuzey Muhafızı Roose Bolton'a diz çökmeliydim. Bunları reddedersem, Wylis bir vatan haini gibi ölecek, Beyaz Liman saldırıya uğrayıp yağmalanacak ve halkım, Castamere'in Reyneler'inin kaderine maruz kalacaktı.

Ben şişman bir adamım, çoğu insan güçsüz ve aptal olduğumu da düşünür. Belki de Tywin Lannister da onlardan biriydi. Ona, diz çökeceğimi ve oğlum iade edildikten *sonra* kapılarımı açacağımı bildirmek için bir kuzgun gönderdim. Kapıları oğlumun dönüşünden önce açmayacaktım. Lord Tywin'in ölümü sorun yarattı. Daha sonra Wendel'in kemikleriyle birlikte Freyler geldi... barış yapmak ve bu barışı bir evlilikle mühürlemek için geldiklerini söylediler. Fakat ben, Wylis'i sağ salim geri alıncaya kadar onlara istediklerini vermek niyetinde değildim, onlar da ben sadakatimi kanıtlayıncaya kadar Wylis'i vermek niyetinde değildi. Sizin gelişiniz, bana sadakatimi kanıtlama olanağı verdi. Size Balıkadam Meclisi'nde gösterdiğim nezaketsizliğin sebebi buydu. Fok Kapısı'nın üzerinde çürüyen kafanın ve ellerin sebebi de bu." "Büyük bir risk almışsınız lordum," dedi Davos. "Eğer Freyler oynadığınız oyunun farkına varsalardı..."

"Hiç risk almadım. Şayet Freylerden biri, ağzına soğan sıkıştırılmış adama

yakından bakmak için kapıya tırmansaydı, hata için zindancılarımı suçlar ve Freyler'i sakinleştirmek için sizi ortaya çıkarırdım."

Davos, omurgasının ürperdiğini hissetti. "Anlıyorum." "Umarım anlıyorsunuzdur. Siz de oğullarınız olduğunu söylemiştiniz,"

Üç, diye düşündü Davos, *ama yedi oğlum vardı.*

"Birazdan, Frey dostlarımın şerefine kadeh kaldırmak için ziyafete dönmek zorundayım," diye devam etti Manderly. "Beni izliyorlar sör. Gözleri gece gündüz üzerimde, burunları ihanet ufuneti almak için etrafı kokluyor. Onları gördünüz. Kibirli Sör Jared ve kuzeni Rhaegar; bir ejderhanın adını taşıyan o pis sırıtışlı solucan. Onların arkasında sikke şıngırdatan Symond var. O adam, birçok hizmetkârımı ve iki şövalyemi satın aldı. Adamın karısının hizmetçilerinden biri, soytarımın yatağına girmenin yolunu buldu. Eğer Stannis mektuplarımın neden o kadar az şey anlattığını merak ediyorsa, bunun sebebi kendi üstadıma bile güvenemiyor olmamdır. Theomore, sadece kafası olan kalpsiz bir adam. Onu benim salonumda konuşurken duydunuz. Üstatlar, zincirlerini taktıklarında bütün eski sadakatlerinden vazgeçmek zorundadırlar ama Theomore'un, Lannis Limanı'nın Lannisterları'ndan biri olarak doğduğunu ve Casterly Kayası'nın Lannisterları'nın uzak akrabası olduğunu unutmam mümkün değil. Etrafım düşmanlarla ve sahte dostlarla çevrili Lord Davos. Şehrimi böcekler misali istila ettiler. Geceleri üstümde gezindiklerini hissedebiliyorum." Şişman adamın eli yumruk şeklini aldı ve gıdısı titredi. "Oğlum Wendel, İkizler'e konuk olarak gitti. Lord Walder'ın ekmeğini ve tuzunu yedi, arkadaşlarıyla birlikte sofraya oturmak için kılıcını duvara astı. Ve onu öldürdüler. *Öldürdüler,* diyorum. Freyler anlattıkları masalda boğulsunlar. Jared'la içki içtim, Symond'la şakalaştım, sevgili torunumu Rhaegar'a verdim... ama bütün bunların, olanları unuttuğum anlamına geldiğini sanmayın. Kuzey unutmaz Lord Davos. Kuzey unutmaz ve bu fars oyunu bitmek üzere. Oğlum evde."

Lord Wyman'in son cümleyi söyleyiş şeklindeki bir şey, Davos'u kemiklerine kadar üşüttü. "Eğer istediğiniz adaletse lordum, Kral Stannis'e bakın. Kimse ondan daha adil değildir." Robett Glover lafa karıştı. "Sadakatiniz size onur kazandırıyor lordum lâkin Stannis sizin kralınız, bizim kralımız değil."

"Sizin kralınız öldü," diye hatırlattı Davos, "Kırmızı Düğün'de Lord Wyman'in oğluyla birlikte öldürüldü."

"Genç Kurt öldü," diye kabul etti Manderly, "ama o cesur çocuk, Lord Eddard'in tek oğlu değildi. Robett, delikanlıyı getir." "Hemen lordum." Glover kapıdan çıktı.

Delikanlı? Robb Stark'ın kardeşlerinden biri Kışyarı harabesinden sağ çıkmış olabilir miydi? Manderly, kalesinde bir Kışyarı vârisi mi saklıyordu? *Bulunmuş bir çocuk mu yoksa sahte bir çocuk mu? Kuzey her ikisi için de ayaklanır,* diye düşündü Davos, ama Stannis Baratheon bir taklitçiyle asla işbirliği yapmazdı.

Robett Gloverin arkasından içeri giren çocuk ne bir Stark'tı ne de bir Stark zannedilmeyi umabilirdi. Genç Kurt'un katledilmiş kardeşlerinden daha büyüktü, görünüşüne bakılırsa on dört ya da on beş yaşındaydı, gözleri daha da yaşlıydı. Karmakarışık kahverengi saçlarının altındaki yüzü neredeyse yabaniydi; geniş bir ağzı, sivri bir burnu ve sivri uçlu bir çenesi vardı. "Kimsin?" diye sordu Davos.

Çocuk, Robett Glover'a baktı.

"Dilsiz, ama ona harfleri öğretiyoruz. Çabuk öğreniyor." Glover, kemerinden çıkardığı hançeri çocuğa verdi. "Lord Seaworth için adını yaz."

Odada parşömen yoktu. Çocuk, harfleri, duvardaki ahşap kirişe kazıdı. W... E... X İşini bitirdiğinde hançeri havaya fırlattı* yakaladı, duvardaki eserine hayranlıkla baktı.

"Wex demirdoğumlu. Theon Greyjoy'un yaveriydi. Wex, Kışyarı'ndaydı." Glover oturdu. "Lord Stannis, Kışyarı'nda olanlarla ilgili ne biliyor?"

Davos duydukları hikâyeleri düşündü. "Kışyarı, bir zamanlar Lord Stark'ın muhafızı olan Theon Greyjoy tarafından ele geçirildi. Theon, Stark'ın iki oğlunu öldürdü ve çocukların kafalarını kale duvarlarının üstüne yerleştirdi. Kuzeyli adamlar onu devirmek için geldiğinde, Theon bütün kaleyi kılıçtan geçirdi, son çocuğa kadar herkesi. Sonra Lord Bolton'ın piçi tarafından katledildi."

"Katledilmedi," dedi Glover. "Yakalandı ve Dehşet Kalesi'ne götürüldü. Piç o günden beri Theon'un derisini yüzüyor."

Lord Wyman başıyla onayladı. "Sizin anlattığınız, hepimizin duyduğu hikâye. Kuru üzümle dolu bir kâse lapa gibi yalanlarla dolu. Kışyarını kılıçtan geçiren Bolton Piçi'ydi... O zamanlar Ramsay Kar olarak anılıyordu, daha sonra çocuk kral tarafından Bolton yapıldı. Kar, kaledeki herkesi öldürmedi. Kadınları esirgedi, onları birbirlerine bağladı ve kendi eğlencesi için Dehşet Kalesi'ne götürdü.

"Kendi eğlencesi?"

"Ramsay büyük bir avcıdır," dedi Wyman Manderly "ve kadınlar onun en gözde avlarıdır. Kadınları çırılçıplak soyup ormana salar. Tazıları ve borularıyla onların peşine düşmeden önce kadınlara yarım gün mühlet verir. Zaman zaman bazı kadınlar kaçmayı başarır ve hikâyeyi anlatmak için yaşar. Çoğu o kadar

talihli olmaz. Ramsay kadınları yakaladığında tecavüz eder, yüzer, cesetleri köpeklere yedirir ve derileri yadigâr olarak Dehşet Kalesi'ne götürür. Ona iyi bir eğlence sunan kadınların önce boğazlarını keser, sonra derilerini yüzer. Aksi hâlde, tam tersini yapar."

Davos sarardı. "Tanrılar merhamet edin. İnsan böyle bir şeyi nasıl..."

"Kötülük onun kanında var," dedi Robett Glover. "O, tecavüzden doğmuş bir piç. Bir *Kar.* Çocuk kral ne derse desin." "Karın böyle kara olduğu görülmüş şey midir?" diye sordu Lord Wyman. "Ramsay, Lord Hornwood'un arazilerini, lordun duluyla zorla evlenerek aldı. Sonra kadını bir kuleye kapattı ve onu unuttu. Kadının kendi el parmaklarını yediği söyleniyor... ve Lannisterlar'ın kral adaleti anlayışı, Ramsay'i Ned Stark'ın küçük kızıyla ödüllendirmek."

"Boltonlar her zaman sinsi oldukları kadar zalimlerdi. Ama bu piç, insan derisine bürünmüş bir canavar," dedi Glover.

Beyaz Liman Lordu öne eğildi. "Freyler de daha iyi değiller. Wendel'i Robb Stark'ın katlettiğine inanmam için varglardan ve derideğiştirenlerden bahsediyorlar. Nasıl da kibirliler! Kuzeyin bu yalanlara inanmasını beklemiyorlar ama inanmış gibi yapacağımızı ya da ölmeye razı olacağımızı düşünüyorlar. Roose Bolton, Kırmızı Düğün'deki rolüyle ilgili yalan söylüyor. Bolton'ın piçi de Kışyarı'nın düşüşüyle ilgili yalan söylüyor. Mamafih, Wylis'i ellerinde tuttukları sürece bütün bu pisliği yutmak ve tadını övmekten başka çarem yoktu."

"Ya şimdi lordum?" diye sordu Davos.

Lord Wyman'ın, şimdi Kral Stannis'in yanında olacağım, dediğini duymayı umdu ama şişman adam bunu söylemek yerine tuhaf bir şekilde gülümsedi ve "Şimdi katılmam gereken bir düğün var," dedi. "Gözleri olan herkesin açıkça görebileceği gibi, bir atın sırtına oturamayacak kadar şişmanım. Çocukken at sürmeyi severdim. Genç bir adamken, mızrak müsabakalarında küçük tezahüratlar alacak kadar iyi bir sürücüydüm. Lâkin o günler geride kaldı. Bedenim, Kurt İni'nden daha korkunç bir hapishaneye dönüştü. Roose Bolton diz çökmemi istiyor ve kadife nezaketin altından demir bir zırh gösteriyor. Düğüne mavna ve tahtırevanla gideceğim. Yüz şövalye ve İkizler'den gelen iyi dostlarım bana eşlik edecekler. Freyler buraya deniz yoluyla geldi. Atları yok. Bu yüzden her birine, konuk hediyesi olarak birer binek atı vereceğim. Güneyli ev sahipleri hâlâ konuk hediyeleri veriyorlar mı?"

"Bazıları veriyor lordum. Konukların ayrıldığı gün."

"O hâlde anlıyorsunuzdur." Wyman Manderly ağır ağır ayağa kalktı. "Bir yıldan uzun süredir savaş gemileri inşa ediyorum. Bazılarını gördünüz ama

Beyaz Bıçak'ta gizlenen daha fazla gemi var. Bütün kayıplarıma rağmen, Boğaz'ın kuzeyindeki bütün lordlardan daha fazla koşum atına sahibim. Duvarlarım sağlam ve mahzenlerim gümüş dolu. Eskikale'nin ve Dulkadın Gözcüsü'nün liderliğini ben yapacağım. Sancak beylerim bir düzine küçük lorddan ve arazi sahibi yüz şövalyeden oluşuyor. Kral Stannis'e, Beyaz Bıçak'ın doğusundaki bütün toprakların ittifakını getirebilirim; Dulkadın Gözcüsü'nden Şahmerdan Kapısı'na, Koyunkafası Tepeleri'nden Kırık Dal'ın kaynağına kadar. Eğer bedelini öderseniz, bunu yapmayı taahhüt ederim."

"Size kralın şartlarını getirebilirim ama..."

Lord Wyman, Davos'un sözünü kesti. "Eğer *siz* bedelini öderseniz, dedim. Stannis'ten bahsetmedim. Bir krala değil bir kaçakçıya ihtiyacım var."

Hikâyeyi Robett Glover devam ettirdi. "Sör Rodrik Cassel kaleyi Theon Greyjoy'un demiradamlarından geri almaya çalıştığında Kışyarı'nda neler olduğunu asla öğrenemeyebiliriz. Bolton Piçi, Greyjoy'un, Sör Rodrik'i bir barış görüşmesi sırasında öldürdüğünü iddia ediyor. Wex buna hayır diyor. Çocuk daha çok kelime öğrenene kadar bütün gerçeği bilemeyeceğiz... ama Wex bize, *evet* ve *hayır* kelimelerini bilerek geldi. Ve bu kelimeler, doğru sorular sorulduğunda gayet faydalı olur."

"Sör Rodrik'i ve Kışyarı adamlarını öldüren Piç'ti," dedi Lord Wyman. "Greyjoy'un demiradamlarını da katletti. Wex, teslim olmaya çalışan adamların öldürüldüğünü görmüş. Ona nasıl kaçtığını sorduğumuzda, bir parça tebeşir aldı ve yüzü olan bir ağaç çizdi."

Davos, lordun söylediği şeyi düşündü. "Onu eski tanrılar korudu?"

"Sayılır. Wex yürek ağacına tırmanmış ve yaprakların arasına saklanmış. Bolton'ın adamları tanrı korusunu iki kez aramışlar, orada buldukları adamları öldürmüşler ama ağaçlara tırmanmayı akıl edememişler. Böyle mi oldu Wex?"

Çocuk, Glover'ın hançerini havaya fırlattı, tekrar yakaladı, başını salladı.

"Uzun bir süre ağacın tepesinde kalmış. Yere inmeye cesaret edemediği için dalların arasında uyumuş. Sonunda aşağıdan gelen sesler duymuş"

"Ölülerin sesleri," dedi Wyman Manderly.

Wex beş parmağını gösterdi, hançerin ucuyla her birine dokundu, sonra dört parmağını kıvırdı ve son parmağına tekrar dokundu.

"Altı kişi," dedi Davos. "Altı kişi vardı."

"İkisi, Ned Stark'in ölü oğullarıymış."

"Bir dilsiz bunu size nasıl söyleyebildi?"

"Tebeşirle. Wex iki çocuk çizdi... ve iki kurt."

"Delikanlı, demirdoğumlu. Kendisini göstermemenin daha iyi olacağını

düşünmüş,” dedi Glover. “Dinlemiş. O altı kişi, Kışyarı harabesinde fazla oyalanmamış. Dördü bir yola, ikisi başka bir yola gitmiş. Wex gizlice kadının ve küçük çocuğun peşine düşmüş. Kurdun onun kokusunu almaması için rüzgâr yönünde kalmış olmalı,”

“Nereye gittiklerini biliyor,” dedi Lord Wyman.

Davos anladı. “Çocuğu istiyorsunuz.”

“Lord Eddard’ın kızı Roose Bolton’ın elinde. Beyaz Liman, Bolton’a engel teşkil etmek için Ned’in oğluna ve... ulu kurda sahip olmalı. Dehşet Kalesi çocuğu inkâr ederse, kurt sayesinde, çocuğun bizim söylediğimiz kişi olduğu kanıtlanır. Ücretim bu Lord Davos. Beni metbu lorduma götür ve Stannis Baratheon’ı kralım olarak kabul edeyim.”

Davos Seaworth eski bir içgüdüyle elini boğazına götürdü. Parmak kemikleri onun şansıydı ve soğan şövalyesi Wyman Manderly’nin istediği şeyi yapmak için şansa ihtiyacı olacağını hissediyordu. Ama kemikler gitmişti, bu yüzden Davos, “Hizmetinizde benden daha iyi adamlar var,” dedi. “Şövalyeler, lordlar, üstatlar. Neden bir kaçakçıya ihtiyacınız olsun? Gemileriniz var.”

“Gemilerim var,” diye onayladı Lord Wyman, “ama gemilerin mürettebatları, nehir adamlarından ya da Isırık’ın ötesine hiç yelken açmamış balıkçılardan oluşuyor. Bu sebeple, hiç görünmeden ve taciz edilmeden daha karanlık sularda yüzen, tehlikelerden sıyrılmayı bilen bir adamım olmalı.”

“Çocuk nerede?” Her nasılsa, Davos duyacağı cevaptan hoşlanmayacağını biliyordu. “Nereye gitmemi istiyorsunuz lordum?”

“Wex. Ona göster,” dedi Robett Glover.

Dilsiz çocuk hançeri havaya attı, yakaladı ve Lord Wyman’ın duvarını süsleyen koyun derisi haritanın üstüne fırlattı. Hançer titreyerek haritaya saplandı. Çocuk sırıttı.

Davos, yarım kalp atışı zaman için, Wyman Manderly’den onu Kurt İni’ne geri göndermesini istemeyi düşündü. Hikâyeleriyle Sör Bartimus’a ve ölümcül leydileriyle Garth’a. İn’de, sabahları tutsaklar bile yulaf lapası yerdi. Ama dünyada, insanların insan etiyle kahvaltı ettiği başka yerler de vardı.

DAENERYS

Kraliçe her sabah, batı siperlerinden, Köle Körfezi'ndeki yelkenleri sayıyordu.

Bugün yirmi beş yelken saydı ama bazıları çok uzaktaydı ve hareket ediyordu, bu yüzden emin olmak zordu. Kraliçe bazen birini kaçırıyor ya da iki kez sayıyordu. *Ne fark eder*? *Bir boğucunun sadece on parmağa ihtiyacı var.* Bütün ticaret durmuştu ve balıkçılar koya çıkmaya cesaret edemiyordu. En cesur olanlar nehre hâlâ ağ atıyordu ama bu bile tehlikeliydi. Teknelerin çoğu, Meereen'in çok renkli kiremitlerden örülmüş duvarlarının altında bağlı duruyordu.

Koyun açıklarında Meereen gemileri de vardı. Dany'nin ordusu şehri kuşattığında kaptanlar tarafından denize çıkarılan gemiler; Qarth'tan, Tolos'tan ve Yeni Ghis'ten gelen donanmaları genişletmek için geri dönmüşlerdi.

Dany'nin amiralinin tavsiyelerinin işe yaramaz olduğu anlaşılmıştı. "Bırakın da ejderhalarınızı görsünler," dedi Groleo. "Bırakın da Yunkaili adamlar ateşin tadını alsınlar. Ticaret tekrar akmaya başlar."

"Bu gemiler bizi boğuyor ve amiralimin yapabildiği tek şey ejderhalardan bahsetmek," dedi Dany. "Sen benim amiralimsin, değil misin?"

"Gemisiz bir amiral."

"Gemi *inşa et*."

"Savaş gemileri kiremitten inşa edilmez. Köle tacirleri, yirmi fersahlık alandaki bütün ağaçları yaktılar."

"Öyleyse yirmi iki fersah katet. Sana arabalar, işçiler ve katırlar veririm. Neye ihtiyacın varsa veririm."

"Ben denizciyim, gemi ustası değil. Majesteleri'ni Pentos'a geri götürmek üzere gönderildim. Sizse bizi buraya getirdiniz ve birkaç çiviyle ahşap hurdası uğruna *Saduleon'umu* parçalara ayırdınız. O gemi gibisini bir daha görmeyeceğim. Evimi ve yaşlı karımı da bir daha görmeyebilirim. Daxos'un önerdiği gemileri geri çeviren ben değildim. Qarthlılar'a karşı balıkçı tekneleriyle savaşamam."

Amiralin karamsarlığı Dany'yi umutsuzluğa düşürdü. Umutsuzluk öyle büyüktü ki, Dany bu kır saçlı Pentoslu'nun ona ihanet edecek üç hainden biri olup olmadığını merak etti. *Hayır, o yalnızca yaşlı bir adam. Evinden uzakta ve acı çekiyor.* "Yapabileceğimiz *bir şey* olmalı."

"Evet. Ve size ne olduğunu söyledim. Şu gemiler ipten, ziftten, yelken bezinden, Qohor çamından, Güneydiyar tikinden, Büyük Norvos meşesinden, porsuk ağacından, dişbudak kerestesinden ve ladinden yapılmış. Ahşap, Majesteleri. Ahşap yanar. Ejderhalar..."

"Artık ejderhalarla ilgili bir şey duymak istemiyorum. Beni yalnız bırak. Git ve düşmanlarımızı batıracak bir fırtına çıkarmaları için Pentoslu tanrılarına dua et."

"Hiçbir denizci fırtına için dua etmez Majesteleri."

"Ne yapmayacağını duymaktan bıktım. Git."

Sör Barristan, Dany'nin yanında kaldı. "Ambarlarımız şu an için iyi durumda," dedi. "Majesteleri bezelye, üzüm ve buğday da ekti. Dothraklarınız köle tacirlerini tepelerden kovdular ve kölelerin zincirlerini çıkardılar. Onlar da ekin ekiyorlar, mahsullerini Meereen'e getirip satışa sunacaklar. Lhazar'ın dostluğuna da sahip olacaksınız."

Eğer bir kıymeti varsa, o dostluğu benim için Daario kazandı. "Kuzu insanlar. Keşke kuzuların dişleri olsaydı."

"Hiç şüphe yok ki kurtlar daha temkinli olurdu."

Dany güldü. "Öksüzleriniz nasıl sör?"

Yaşlı şövalye gülümsedi, "iyiler Majesteleri. Sormanız büyük incelik." Çocuklar, şövalyenin gururuydu. "Dördü ya da beşi, şövalye olacak niteliklere sahip. Belki de bir düzinesi."

"Eğer sizin kadar gerçek bir şövalye olacaksa biri bile yeter." Dany'nin bütün şövalyelere ihtiyaç duyacağı bir gün gelecekti. "Benim için mızrak dövüşü yaparlar mı? Bundan çok hoşlanırım." Viserys, Yedi Krallık'ta şahit olduğu turnuvaları Dany'ye anlatmıştı ama Dany bir mızrak müsabakasını bizzat görmemişti.

"Hazır değiller Majesteleri. Olduklarında, hünerlerini sergilemekten memnuniyet duyarlar."

"Umarım o gün çabucak gelir." Dany yaşlı şövalyeyi yanağından öpecekti ama o sırada kemerli kapı boşluğunun altında Missandei belirdi. "Missandei?"

"Majesteleri. Skahaz huzurunuza çıkmak için bekliyor."

"Onu yukarı gönder."

Tunç Canavarlar'dan ikisi Kelkafa'ya eşlik ediyordu. Biri şahin maskesi

takmıştı, diğerinde çakal sureti vardı. Tuncun ardından adamların sadece gözleri görünüyordu. “Majesteleri, Hizdahr dün akşam Zhak’ın piramidine girerken görüldü. Gecenin geç saatlerine kadar oradaydı.”

“Şu ana kadar kaç piramidi ziyaret etti?” diye sordu Dany. “On bir.”

“Peki, son cinayetin üstünden kaç gün geçti?”

“Yirmi altı gün.” Kelkafa’nın gözleri öfkeyle doldu. Dany’nin nişanlısını Tunç Canavarlar’a takip ettirmek ve adamın bütün eylemlerini kayıt altına almak onun fikriydi.

“Şu ana kadar, Hizdahr verdiği sözü tutmakta hayli başarılı oldu.”

“Nasıl? Harpiya’nın Oğulları bıçaklarını bıraktı ama neden? Soylu Hizdahr nazikçe rica ettiği için mi? Size söylüyorum, Hizdahr onlardan biri. Bu yüzden ona itaat ediyorlar. Hizdahr, Harpiya’nın ta kendisi bile olabilir.”

“Eğer bir Harpiya varsa.” Skahaz, Meereen’de bir yerde, Harpiya’nın soylu bir amiri olduğuna inanıyordu. Gölgelerden oluşan orduyu komuta eden gizli bir general olduğunu düşünüyordu. Harpiya’nın Oğulları’nın bir düzinesi Tunç Canavarlar tarafından ele geçirilmişti. Sağ olarak yakalanan Oğullar, sert bir şekilde sorgulandıklarında bazı isimler zikretmişlerdi... Dany’ye kalırsa çok fazla isim vermişlerdi. Bütün cinayetlerin, yakalanıp öldürülebilecek bir tek düşmanın işi olduğunu düşünmek güzeldi ama Dany gerçeğin böyle olmadığından şüpheleniyordu. *Düşmanlarım kalabalık,* “Hizdahr, çok dostu olan ikna edici bir adam. Üstelik zengin. Belki de bu barışı bizim için altınla satın aldı, belki de diğer soyluları evliliğimizin onların kârına olduğuna inandırdı.” “Eğer Harpiya değilse, Harpiya’yı tanıyor. Bunun gerçekliğini kolayca öğrenebilirim. Hizdahr’ı sorgulamama müsaade edin ve size bir itiraf getireyim.”

“Hayır,” dedi Dany. “İtiraflara güvenmiyorum. Bana birçok itiraf getirdin, hepsi de değersizdi.”

“Majesteleri...”

“Hayır dedim.”

Kelkafa’nın kaş çatması, adamın çirkin suratını daha da çirkinleştirdi. “Hata ediyorsunuz. Ulu Usta Hizdahr sizi aptal yerine koyuyor İlahemiz. Yatağınızda bir yılan olmasını mı istiyorsunuz?”

Yatağımda Daario’nun olmasını istiyorum ama onu senin ve senin insanlarının iyiliği için uzaklara gönderdim. “Hizdahr **Zo** Loraq’ı izlemeye devam edebilirsin ama ona zarar vermeyeceksin. Anlaşıldı mı?”

“Sağır değilim Majesteleri. İtaat edeceğim.” Skahaz, kol yeninden bir parşömen dürümü çıkardı. “İlahemiz buna bir bakmalı. Kuşatmaya katılan Meereen gemilerinin ve gemilerin kaptanlarının listesi. Hepsi de Ulu Ustalar.”

Dany parşömeni inceledi. Meereen'in önde gelen ailelerinin tümü listedeydi: Hazkar, Merreq, Quazzar, Zhak, Rhazdar, Ghazeen, Pahl, hatta Reznak ve Loraq. "Bir isim listesiyle ne yapacağım?"

"O listede bulunan her adamın, şehrin içinde yakınları var. Oğullar ve kardeşler, eşler ve kızlar, anneler ve babalar. Tunç Canavarlar'ımın onları yakalamasına izin verin. Onların hayatları, size o gemileri geri kazandıracak."

"Eğer Tunç Canavarlar'ı piramitlerin içine gönderirsem, şehirde açık bir savaş başlatmış olurum. Hizdahr'a güvenmek zorundayım. Barış umudu beslemek zorundayım." Dany, parşömeni bir mumun üzerine tuttu ve isimlerin alev alışını izledi. Skahaz öfkeyle ona bakıyordu.

Daha sonra; Sör Barristan, Dany'ye, ağabeyi Rhaegar'ın onunla gurur duyacağını söyledi. Dany, Sör Jorah'ın Astapor'da söylediği sözleri hatırladı: *Rhaegar kahramanca savaştı, Rhaegar asilce savaştı, Rhaegar onuruyla savaştı. Ve Rhaegar* öldü.

Dany mor mermer salona indiğinde, salonun hemen hemen boş olduğunu gördü. "Bugün hiç ricacı yok mu?" diye sordu

Reznak mo Reznak'a. "Adalet, gümüş ya da koyun isteyen kimse yok mu?"

"Hayır İlahemiz. Şehir korkuyor."

"Korkulacak bir şey yok."

Ama o gece, Dany korkulacak çok şey olduğunu öğrendi. Dany'nin genç rehineleri Miklaz ve Kezmya sonbahar yeşilliklerinden ve zencefil çorbasından oluşan basit akşam yemeğini servis ederken Irri, Galazza Galare'in tapmaktan üç Mavi Fazilet'le birlikte geri döndüğünü haber vermek için Dany'nin yanma geldi. "Gri Solucan da geldi *Khaleesi.* Sizinle acil olarak konuşmak için yalvarıyorlar."

"Onları salona getir ve Reznak'la Skahaz'ı çağır. Yeşil Fazilet bu ziyaretin sebebini söyledi mi?"

"Astapor," dedi Irri.

Gri Solucan hikâyeyi anlatmaya başladı. "Sabah sisinin içinden çıkıp geldi, beyaz bir atın sırtında bir binici, ölmek üzereydi. Adamın kısrağı şehir kapılarına yaklaşırken sendeliyordu, gözlerini dehşetle yuvarlıyordu, hayvanın böğürleri kan ve terle pembeydi. Binici, '*Yanıyor, o yanıyor,*' diye bağırdı ve eyerden düştü. Bu kulunuz çağrıldı ve binicinin Mavi Faziletler'e götürülmesi için emir verdi. Hizmetkârlarınız sürücüyü tapmağa taşıdığında adam tekrar feryat etti, 'O *yanıyor*.' Adamın *tokarının* altındaki beden iskelet gibiydi, sadece kemik ve alev alev deri."

Hikâyeyi Mavi Faziletler'den biri devam ettirdi. "Lekesizler biniciyi

tapmağa getirdi. Adamı soyduk ve soğuk suyla yıkadık. Kıyafetleri lekeliydi, hemşirelerim adamın uyluğunda yarım bir ok buldular. Okun gövdesi kırılmıştı ama başı adamın bacağının içinde kalmıştı. Yara kangren olmuştu, biniciyi zehirliyordu. Adam bir saat içinde öldü."

'Yanıyor," diye tekrar etti Daenerys. "O, kim?"

"Astapor, Majesteleri," dedi bir başka Mavi Fazilet. "Adam bir kez söyledi. *'Astapor* yanıyor,' dedi."

'Yüksek ateş yüzünden sayıklamış olabilir."

"Majesteleri akıllıca konuşuyor," dedi Galazza Galare, "lâkin Ezzara başka bir şey gördü."

Mavi Fazilet Ezzara ellerini birleştirdi. "Kraliçem," diye mırıldandı, "adamın ateşini yükselten şey ok değildi. Binici altını pisletmişti, bir değil birçok kez, dışkısında da kan vardı." "Adamın atı kanıyordu, dedi Gri Solucan,"

"Bu doğru Majesteleri," diye onayladı hadım. "Beyaz kısrak, binicinin mahmuzları yüzünden kan içindeydi."

"Evet, Majesteleri," dedi Ezzara, "fakat bu kan, adamın dışkısına karışmıştı, iç çamaşırlarını lekelemişti."

"Adamın bağırsakları kanıyordu," dedi Galazza Galare.

"Emin olamayız," dedi Ezzara, "ama Meereen'in korkması gereken şeyler sadece Yunkai mızrakları olmayabilir."

"Dua etmeliyiz," dedi Yeşil Fazilet. "Bu adamı bize tanrılar gönderdi. Adam bir haberci olarak geldi. Bir işaret olarak geldi." "Neyin işareti?" diye sordu Dany.

"Gazabın ve yıkımın işareti."

Dany buna inanmak istemedi. "O tek adamdı. Bacağına ok saplanmış olan hasta bir adam. Onu buraya bir at getirdi, bir tanrı değil." *Beyaz bir kısrak.* Dany aniden ayağa kalktı. "Tavsiyeleriniz ve o zavallı adam uğruna yaptıklarınız için size teşekkür ederim." Yeşil Fazilet, salondan ayrılmadan önce Dany'nin parmaklarını öptü. "Astapor için dua edeceğiz."

Ve benim için. Ah, benim için dua edin leydim. Şayet Astapor düştüyse, Yunkai'nin kuzeye dönmesini engelleyecek hiçbir şey kalmamıştı.

Dany, Sör Barristan'a döndü. "Tepelere biniciler gönderin, kansüvarilerimi bulsunlar. Esmer Ben'i ve İkinci Oğulları da geri çağırın."

'Ya Fırtına Kargaları, Majesteleri?"

Daario. "Evet. Evet." Dany daha üç gece önce, rüyasında, Daario'nun yol kenarında ölü yattığını görmüştü. Daario, cesedinin üstünde kargalar dolaşırken görmeyen gözlerle gökyüzüne bakıyordu. Dany diğer gecelerde, Daario'nun

Fırtına Kargaları'ndaki kumandan arkadaşlarına ihanet ettiği gibi ona da ihanet ettiğini düşünerek yatağında dönüp duruyordu. *Bana arkadaşlarının kafalarını getirdi.* Daario, Dany'yi bir çömlek altına satmak için, birliğiyle birlikte Yunkai tarafına geçtiyse ne olacaktı? *Bunu yapmaz.*

Yapar mı? "Fırtına Kargaları'nı da çağırın. Peşlerine derhal süvariler gönderin."

İlk önce İkinci Oğullar döndü; kraliçenin çağrısından sekiz gün sonra. Sör Barristan, Dany'ye kumandanın onunla konuşmak istediğini söylediğinde, Dany söz konusu kumandanın Daario olduğunu zannetti ve kalbi bir vuruş atladı. Fakat Sör Barristan'ın bahsettiği kumandan, Esmer Ben Plumm'dı.

Esmer Ben'in çizgilerle dolu yıpranmış bir yüzü vardı, teni tik ağacı rengindeydi, saçları beyazdı, gözlerinin kenarları kırışıktı. Dany, Ben'in kahverengi kayışımsı yüzünü görmekten öyle mutluydu ki adama sarıldı. Ben neşeyle gözlerini kıstı. "Majesteleri'nin evleneceğini duydum," dedi, "ama kimse benimle evleneceğini söylemedi." Reznak hızlı hızlı bir şeyler anlatırken Dany'yle Ben birlikte güldüler. Fakat Ben, "Uç Astaporlu yakaladık," dediğinde kahkahalar sustu. "Anlattıklarını duysanız iyi olur İlahemiz."

"Onları getir."

Dany, Astaporlular'ı, mermer sütunların arasında uzun mumların yandığı büyük salonda kabul etti. Adamların açlıktan kırılmak üzere olduğunu gördüğünde derhal yemek getirilmesini istedi. Bu üç Astaporlu, birlikte Kırmızı Şehir'den kaçan on iki kişiden geriye kalanlardı: Bir kiremit ustası, bir dokumacı ve bir ayakkabı tamircisi. "Kafilenizin geri kalanına ne oldu?" diye sordu kraliçe.

"Katledildiler," dedi ayakkabı tamircisi. "Yunkaili paralı askerler Astapor'un kuzeyindeki tepelerde dolaşıyorlar ve alevlerden kaçanları avlıyorlar."

'Yani şehir düştü mü? Duvarlar kalındı."

"Kalındı," dedi kiremit ustası, kırmızı gözleri olan kambur bir adamdı, "ama aynı zamanda eskiydi ve ufalanıyordu."

Dokumacı kadın başını kaldırdı. "Her gün, birbirimize ejderha kraliçesinin geri döneceğini söyledik durduk." Kadının dar yüzüne yerleşmiş ince dudakları ve donuk, ölü gözleri vardı. "Cleon'un sizi çağırdığı ve sizin de yolda olduğunuz söyleniyordu." *Beni çağırdı*, diye düşündü Dany. *En azından bu kadarı doğru.* "Şehir duvarlarının dışında, Yunkaililer ekinlerimizi silip süpürdüler ve hayvan sürülerimizi katlettiler," diye devam etti ayakkabı tamircisi. "Biz içeride açlıktan kırıldık. Kedileri, fareleri ve tabaklanmış derileri yedik. At derisi, ziyafet

demekti. Kral Boğazkesen ve Kraliçe Fahişe, birbirlerini katledilenlerin etlerini yemekle suçladılar. Kadınlar ve erkekler gizlice toplanıp kura çektiler, siyah taşı çeken kişinin etiyle beslendiler. Nakloz'un piramidi, bütün acılarımızın sorumlusunun Kraznus mo Nakloz olduğunu iddia edenler tarafından yağmalandı ve ateşe verildi." "Diğerleri Daenerys'i suçladı," dedi dokumacı, "ama daha çoğumuz, sizi sevmeye devam ettik. 'Yolda,' dedik birbirimize. 'Büyük bir ordunun başında buraya geliyor, bize yiyecek getiriyor.' " *Kendi halkımı hile zar zor doyuruyorum. Astapor'a yürüseydim Meereen'i kaybederdim.*

Ayakkabı tamircisi, Kasap Kralın cesedinin mezardan nasıl çıkarıldığını ve bronz bir zırhın içine nasıl sokulduğunu anlattı. Bunu yapmalarının sebebi, Astapor'un Yeşil Fazilet'inin, Kasap Kral'ın şehri Yunkaililer'den kurtaracağını öngörmüş olmasıydı. Muhteşem Cleon'un zırhlı ve pis kokulu cesedi, yeni Lekesizler'den geriye kalanların düzenleyeceği hücuma liderlik etmek üzere, açlıktan kırılan bir atın sırtına bağlanmıştı. Fakat Lekesizler, Yeni Ghis'ten gelen bir lejyonun demir dişlerinin arasına yürümüş ve son adama kadar katledilmişlerdi.

"Daha sonra, Yeşil Fazilet, Ceza Meydanındaki bir kazığa geçirildi ve ölene kadar orada bırakıldı. Hayatta kalanlar, Ullhor piramidinde bütün gece süren bir ziyafet düzenlediler ve zehirli şarap eşliğinde son yiyeceklerini tükettiler, böylece sabah olduğunda hiçbirinin yeniden uyanması gerekmeyecekti. Kısa zaman sonra hastalık geldi; her dört adamdan üçünü öldüren kanlı ishal. Sonunda, can çekişen adamlardan oluşan bir grup çıldırdı ve ana kapıdaki muhafızları parçaladı."

Yaşlı kiremit ustası lafa karıştı, "Hayır. O katliam, ishalden kaçmaya çalışan sağlıklı adamların marifetiydi."

"Bir önemi var mı?" diye sordu ayakkabı tamircisi. "Muhafızlar parçalandı ve kapılar ardına kadar açıldı. Yeni Ghis'in lejyonları bir nehir gibi akarak Astapor'a girdi. Onları Yunkaililer ve atlı paralı askerler takip etti. Kraliçe Fahişe, onlarla dövüşürken lanetler okuyarak can verdi. Kral Boğazkesen teslim oldu ve bir dövüş çukuruna atıldı, bir köpek sürüsü tarafından parça parça edildi." "Kimileri o zaman bile sizin geleceğinizi söyledi," dedi dokumacı kadın. "Sizi bir ejderhanın sırtında, Yunkai kamplarının üzerinde uçarken gördüklerine dair yemin ettiler. Her gün sizi bekledik."

Gelemedim, diye düşündü kraliçe. *Cesaret edemedim.*

"Ve şehir düştüğünde?" diye sordu Skahaz. "O zaman ne oldu?"

"Katliam başladı. Merhamet Tapmağı, tanrılardan onları iyileştirmelerini

isteyen hasta insanlarla doluydu. Lejyonlar kapıları mühürlediler ve tapmağı meşalelerle ateşe verdiler. Bir saat içinde şehrin her köşesinde yangınlar başladı. Caddeler, alevlerden kaçmak için koşuşan insan sürüleriyle doluydu ama çıkış yoktu. Yunkaililer kapıları tutuyordu."

"Fakat *siz* kaçabildiniz," dedi Kelkafa. "Bu nasıl oldu?"

Yaşlı adam cevap verdi. "Ben çekirdekten yetişme bir kiremit ustasıyım. Babam ve onun babası gibi. Büyükbabam, evimizi şehir duvarlarının dibine inşa etmiş. Her gece birkaç kiremiti yerinden oynatmak kolay bir işti. Bunu arkadaşlarıma söylediğimde, çökmemesi için payandalarla desteklenmiş bir tünel kazmama yardım ettiler. Kendi çıkış yolumuzu inşa etmenin iyi bir fikir olduğuna karar verdik."

Sizi yönetmeleri için bir konsey bırakmıştım, diye düşündü Dany, *bir şifacı, bir alim ve bir rahip.* Şehri ilk gördüğü hâliyle hatırladı; kırmızı kiremit duvarların ardında çorak ve tozlu. Zalim düşler gören ama buna rağmen hayat dolu. S*olucan'da âşıkların öpüştüğü adalar vardı ama Ceza Meydanı'nda insanları yüzüyorlar ve onları çırılçıplak bir hâlde sineklere bırakıyorlardı.* "İyi ki geldiniz," dedi Dany, Astaporlular'a. "Meereen'de güvende olacaksınız."

Ayakkabı tamircisi teşekkür etti, yaşlı kiremit ustası Dany'nin ayaklarını öptü ama dokumacı kadın arduvaz kadar sert gözleriyle kraliçeye baktı. *Yalan söylediğimi biliyor,* diye düşündü kraliçe. *Onları güvende tutamayacağımı biliyor. Astapor yanıyor ve sırada Meereen var.*

Astaporlular salondan çıkarıldığında, "Daha fazla insan geliyor," dedi Esmer Ben. "Bu üçünün atları vardı. İnsanların çoğu yayan."

"Kaç insan var?" diye sordu Reznak

Esmer Ben omuzlarını silkti. "Yüzlerce, binlerce. Kimi hasta, kimi yanmış, kimi yaralı. Kediler ve Rüzgârla Savrulanlar, mızraklarla ve kırbaçlarla tepelerin arasında dolaşıyorlar, insanları kuzeye sürüyor ve ağır hareket edenleri öldürüyorlar."

"Ayaklı ağızlar. Ve *hasta* olduklarını söylüyorsun?" Reznak ellerini sıktı. "Onları şehre sokmamaksınız İlahemiz."

"Ben olsam sokmazdım," dedi Esmer Ben Plumm. "Ben üstat değilim ama çürük elmaları iyi elmalardan ayrı tutmak gerektiğini bilirim."

"Onlar elma değil Ben," dedi Dany. "Onlar hasta, aç ve korkmuş insanlar." *Benim çocuklarım.* "Astapor'a gitmeliydim."

"Onları kurtaramazdınız Majesteleri," dedi Sör Barristan. "Kral Cleon'u Yunkai'ye açtığı savaşa karşı uyardınız. Adam aptaldı ve elleri kanla kırmızıya boyanmıştı."

Ve benim ellerim daha mı temiz? Dany, Daario'nun söylediği şeyi hatırladı; bütün krallar kasap ya da et olmalı. "Cleon düşmanımızın düşmanıydı. Eğer Hazzat Boynuzları'nda ona katılmış olsaydım, Yunkaililer ikimizin arasında ezilebilirdi."

Kelkafa aynı fikirde değildi. "Eğer Lekesizler'i güneye, Hazzat'a götürseydiniz, Harpiya'nın Oğulları..."

"Biliyorum. *Biliyorum.* Eroeh'a olanlar baştan yaşanıyor." Esmer Ben Plummin kafası karışmıştı. "Eroeh kim?" "Tecavüzden ve işkenceden kurtardığımı sandığım bir kız. Tek yaptığım, onun için daha kötü bir son hazırlamaktı. Ve Astapor'da tek yaptığım, on binlerce Eroeh yaratmaktı."

"Majesteleri, böyle olacağını bilemezdiniz."

"Ben kraliçeyim. Benim işim bilmekti."

"Olan oldu," dedi Reznak mo Reznak. "İlahemiz, size yalvarıyorum, Hizdahr'la bir an önce evlenin ve onu kral yapın. O, Bilge Ustalar'la konuşabilir ve barış sağlayabilir."

"Hangi şartlarla?" *Parfüm kokulu kethüdaya dikkat et*, demişti Quaithe. Maskeli kadın beyaz kısrağın gelişini öngörmüştü, soylu Reznak hakkında da haklı mıydı? "Ben, savaştan anlamayan genç bir kız olabilirim ama meleyerek harpiyanın inine girecek bir kuzu da değilim. Hâlâ Lekesizler'e sahibim. Fırtına Kargaları'na ve ikinci Oğullar'a sahibim. Azatlı kölelerden oluşan üç birliğe sahibim."

"Onlara ve ejderhalara," dedi Esmer Ben Plumm sırıtarak "Çukurda, zincire vurulu," diye inledi Reznak mo Reznak. "Kontrol edilemeyen ejderhalar ne işe yarar? Onları beslemek için kapıları açtıklarında Lekesizler bile korkuyor."

"Ne? Kraliçenin evcil hayvanlarından mı korkuyorlar?" Esmer Ben'in gözleri neşeyle kısıldı, ikinci Oğullar'ın yaşlı kumandanı özgür birliklerin mahlûkatıydı, damarlarında bir düzine farklı ırkın kanı akan bir kırmaydı ama ejderhalara çok düşkündü, ejderhalar da ona.

"Evcil hayvan mı?" diye bağırdı Reznak. "Canavar desen daha doğru olur. Çocukları yiyen canavarlar. Onları..."

"*Sessizlik*," dedi Daenerys. "Bundan bahsetmeyeceğiz." Reznak, Dany'nin ses tonundaki öfkeyle irkildi. "Beni bağışlayın Majesteleri. Ben..."

Esmer Ben Plumm, Reznak'ı susturdu. "Majesteleri, bizim iki özgür birliğimize karşılık, Yunkaililer'in üç özgür birliği var. Volantis'e, Altın Mürettebat'ı geri getirmek üzere adamlar gönderdikleri söyleniyor. Yunkaililer dört lejyona da sahip, belki de daha fazla. Ayrıca, büyük bir *khalasar'ı* üstümüze salmak amacıyla Dothrak Denizi'nin karşısına süvariler gönderdiklerini duydum.

Bana sorarsanız, ejderhalara ihtiyacımız var.”

Dany iç geçirdi. “Üzgünüm Ben. Ejderhaları serbest bırakmaya cesaret edemem.” Dany, Ben’in beklediği cevabın bu olmadığını görebiliyordu.

Plumm alacalı sakallarını sıvazladı. “Eğer terazide ejderhalar yoksa... pekâlâ, Yunkaili piçler tuzağı kapatmadan evvel buradan ayrılmalıyız... ama önce, köle tacirlerinden, gidişimizi görmeleri karşılığında ücret almalıyız. Şehirlerini rahat bırakmaları için khal’lara ödeme yapıyorlar, bize neden yapmasınlar? Meereen’i onlara geri satalım ve altınla, değerli taşlarla ve benzeri şeylerle dolu arabalarımızla yola koyulalım.”

“Meereen’i yağmalayıp kaçmamı mı istiyorsun? Hayır, bunu yapmayacağım. Gri Solucan, azatlı kölelerim mücadele için hazırlar mı?”

Hadım, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Onlar Lekesiz değil ama sizi utandırmazlar. Bu kulunuz mızrak ve kılıç üstüne yemin ediyor İlahemiz.”

“Güzel. Bu güzel.” Daenerys, etrafındaki adamların yüzlerine baktı. Suratını asmış Kelkafa. Çizgili yüzü ve hüzünlü mavi gözleriyle Sör Barristan. Solgun, terli Reznak mo Reznak. Beyaz saçlı, eski deriler kadar sert Esmer Ben. Pürüzsüz yanaklı, duygusuz, ifadesiz Gri Solucan. *Daario burada olmalı,* diye düşündü, *Kansüvarilerini de öyle. Eğer bir mücadele yaşanacaksa, kanımın kanı benimle olmalı.* Sör Jorah Mormont’u da özledi. *Bana yalan söyledi, beni gammazladı, ama aynı zamanda beni sevdi ve bana her zaman iyi tavsiyeler verdi.* “Yunkaililer’i daha önce yendim. Onları yine yeneceğim. Ama nerede? Nasıl?”

“Araziye çıkmayı mı düşünüyorsunuz?” Kelkafa’nın sesi inanmazlıkla kalınlaşmıştı. “Bu aptallık olur. Duvarlarımız Astapor’un duvarlarından daha yüksek ve daha kalın. Müdafilerimiz daha bahadır. Yunkaililer bu şehri kolayca ele geçiremez.”

Sör Barristan aynı fikirde değildi. “Bence bizi kuşatmalarına izin vermemeliyiz. Derme çatma bir orduları var. O köleler, asker değil. Eğer onları gafil avlarsak...”

“Bu konuda pek şansımız yok,” dedi Kelkafa. ‘Yunkaililer bu şehrin içinde birçok dosta sahip. Haberleri olur.”

“Ne büyüklükte bir ordu toplayabiliriz?” diye sordu Dany. “Affedin ama yeterince büyük bir ordu toplayanlayız,” dedi Esmer Ben Plumm. “Naharis ne diyor? Eğer bir mücadeleye gireceksek Fırtına Kargaları’na ihtiyacımız olacak.”

“Daario hâlâ arazide.” *Tanrılar, ben ne yaptım*? *Onu ölüme mi gönderdim*? “Ben, düşmanlarımızı gözlemeleri için İkinci Oğullar’a ihtiyacım var. Düşmanlarımız neredeler, hangi hızla ilerliyorlar, kaç adama sahipler ve nasıl

konumlanıyorlar bilmeliyim.” “Erzağa ve yeni atlara ihtiyacımız olacak.”

“Elbette. Sör Barristan bu konuyla ilgilenecek.”

Esmer Ben çenesini kaşıdı. “Düşmanlarımızdan bazılarının bizim tarafımıza geçmesini sağlayabiliriz. Eğer Majesteleri birkaç torba altın ve değerli taş ayırabilirse... deyim yerindeyse, kumandanlarının ağzına bal çalmak için... kim bilir?”

“Onları satın alalım. Neden olmasın?” dedi Dany. Münazaralı Topraklar’ın özgür birliklerinin arasında bu tür şeylerin her zaman vuku bulduğunu biliyordu. “Evet, çok güzel. Reznak, bu konuyla ilgilen, ikinci Oğullar yola çıktığında şehir kapılarını kapat ve duvarlardaki güvenliği iki katma çıkar.”

“Yapılacak Majesteleri,” dedi Reznak mo Reznak. “Şu Astaporlular ne olacak?”

Çocuklarım. “Buraya yardım almak için geliyorlar, imdat ve güvenlik için. Onlara sırtımızı dönemeyiz.”

Sör Barristan kaşlarını çattı. “Majesteleri, kontrol altına alınmamış kanlı ishalin, bir orduyu bütünüyle yok ettiğine şahit oldum. Kethüda haklı. Astaporlular’ın Meereen’e girmesine izin veremeyiz.”

Dany aciz gözlerle şövalyeye baktı. Ejderhaların ağlamaması iyiydi. “O hâlde dediğiniz gibi olsun. Onları duvarların dışında tutacağız, bu... lanet, kendi seyrini izleyip yok olana kadar. Nehir kenarında onlar için bir kamp kurun, şehrin batısında. Onlara gönderebildiğimiz kadar yiyecek göndereceğiz. Belki de sağlıklı olanları hastalardan ayırabiliriz.” Herkes Dany’ye bakıyordu. “İki kez mi söyleteceksiniz? Gidin ve emirlerimi yerine getirin.” Dany ayağa kalktı, Esmer Ben’in yanından hızla geçti ve terasının tatlı ıssızlığına çıkan basamakları tırmandı.

Meereen’le Astapor arasında iki yüz fersah vardı ama Kırmızı Şehir’in ölümünün dumanıyla bulanıklaşıp puslanmış güneybatı seması Dany’ye daha karanlık göründü. *Astapor’u kiremit ve kan inşa etti, kiremit ve kan insanlarım.* Dany’nin kafasında bu eski tekerleme çınladı. *Kül ve kemik Astapor’dur ve kül ve kemik onun insanlarıdır.* Dany, Eroah’ın yüzünü hatırlamaya çalıştı fakat ölü kızın yüz hatları dumana dönüşüp durdu.

Daenerys sonunda diğer tarafa döndüğünde, Sör Barristan onun yanında duruyordu, gecenin soğuğuna karşı beyaz pelerinine sarınmıştı. “Savaşabilir miyiz?” diye sordu Dany yaşlı şövalyeye.

“İnsanlar her zaman savaşabilir Majesteleri. Savaşı kazanıp kazanamayacağımızı sorun. Ölmek kolaydır ama zafer zor kazanılır. Azatlı kölеleriniz yarı eğitimli ve tecrübesiz. Paralı askerleriniz bir zamanlar

düşmanlarınıza hizmet ediyorlardı. Bir adam bir kez döneklik ettiyse, aynı şeyi tekrar yapmaktan çekinmez. Kontrol edemediğiniz iki ejderhanız var ve üçüncüsünü kaybetmiş olabilirsiniz. Bu duvarların ardındaki yegâne dostlarınız, savaşmayı hiç sevmeyen Lhazarlılar."

"Ama duvarlarım sağlam."

"Biz onların diğer tarafında otururken olduklarından daha sağlam değil. Ve Harpiya'nın Oğulları, duvarların iç tarafında, bizimleler. Ulu Ustalar da öyle. Hem öldürmedikleriniz burada hem de öldürdüklerinizin oğulları."

"Biliyorum." Kraliçe iç geçirdi. "Tavsiyeniz nedir sör?" "Mücadele," dedi Sör Barristan. "Meereen aşırı kalabalık, aç ağızlarla dolu ve içeride çok düşmanınız var. Korkarım ki bir kuşatmaya uzun zaman dayanamayız. İzin verin de kuzeyden gelen düşmanı kendi seçtiğim arazide karşılayayım."

"Düşmanı karşılamak," dedi Daenerys. "Yarı eğitimli ve tecrübesiz dediğiniz azatlı kölelerle."

"Bir zamanlar hepimiz tecrübesizdik Majesteleri. Lekesizler onların sertleşmesine yardım ederler. Eğer beş yüz şövalyem olsaydı..."

"Ya da beş. Lekesizler'i size verirsem, Meereen'i tutmak üzere Tunç Canavarlar'dan başka kimsem olmayacak." Sör Barristan itiraz etmeyince, Dany gözlerini kapadı. *Tanrılar,* diye dua etti, *güneşim ve yıldızım Khal Drogo'yu aldınız. Kahraman oğlumuzu henüz içine nefes çekmemişken aldınız. Benden alacağınız kanı aldınız. Size yalvarıyorum, şimdi bana yardım edin. Bana, önümde uzanan yolu görmem için bilgelik bahşedin. Çocuklarımı güvende tutmak için yapmak zorunda olduklarımı yapacak kuvvet bahşedin.*

Tanrılar cevap vermedi.

Daenerys gözlerini tekrar açtığında, "Biri içeride biri dışarıda iki düşmanla birden savaşamam," dedi. "Eğer Meereen'i elimde tutacaksam şehri arkama almalıyım. Bütün şehri. İhtiyacım olan... İhtiyacım olan kişi..." Cümleyi tamamlayamadı.

Sör Barristan nazikçe, "Majesteleri," dedi. Dany'yi yüreklendirmek istiyormuş gibiydi.

Bir kraliçe, kendine değil, halkına aittir.

"İhtiyacım olan kişi, Hizdahr zo Loraq."

MELİSANDRE

Melisandre’nin dairesi asla tam anlamıyla karanlık değildi.

Pencere sekisinde, gecenin dehşetlerini uzakta tutmak üzere üç mum yanıyordu. Yatağın her iki yanında ikişer mum daha titriyordu. Şöminedeki ateş gece gündüz canlı tutuluyordu. Melisandre’ye hizmet edecek insanların öğrenmek zorunda olduğu ilk ders, ateşin sönmesine asla izin verilmemesi gerektiğiydi.

Kırmızı rahibe, gözlerini kapadı ve bir dua okudu. Sonra şömine ateşine bakmak için gözlerini açtı. *Bir kez daha.* Emin olmak zorundaydı. Ondan önceki nice rahip ve rahibe, yanlış imgeler yüzünden gözden düşmüştü; Işık Tanrısının gönderdiği imgeler yerine, görmek istedikleri şeyleri görmüşlerdi. Stannis güneye, tehlikenin içine yürüyordu. Omzunda dünyanın kaderini taşıyan kral, yeniden vücut bulmuş Azor Ahai. Hiç şüphe yok ki R’hllor, Melisandre’ye, kralı nelerin beklediğine dair bir imge bahşedecekti. *Bana Stannis’i göster Tanrım,* diye dua etti kırmızı kadın. *Bana kralını göster, vasıtanı göster.*

İmgeler Melisandre’nin önünde dans etti. Altın rengi, kırmızı, titrek, biçimlenen, eriyen, birbirlerine karışan, tuhaf, korkutucu ve baştan çıkarıcı şekiller. Kırmızı rahibe, kan ağlayan göz çukurlarından ona bakan gözsüz yüzleri tekrar gördü. Sonra, derinliklerden yükselen ve üstlerine karanlık dalgalar çarptıkça ufalanan kıyıdaki kuleleri. Kafatası suretinde gölgeler gördü, sise dönüşen kafatasları. Şehvetle birleşmiş, kıvranan, yuvarlanan, birbirlerini kavrayan bedenler. Ateş perdelerinin ötesinde, mavi gökyüzünde daireler çizerek dönen kanatlı gölgeler.

Kız. Kızı tekrar bulmalıyım. Ölmek üzere olan atın sırtındaki gri kızı. Jon Kar, Melisandre’den bunu bekleyecekti, üstelik yakın zamanda. Kızın kaçtığını söylemek yeterli olmayacaktı. Jon bundan fazlasını isteyecekti, zamanı ve mekânı soracaktı. Ve Melisandre bu soruların cevabını bilmiyordu. Kızı yalnızca bir kez görmüştü. *Kül kadar gri bir kızdı, ben onu izlerken ufalandı ve rüzgârla savrulup yok oldu.*

Şöminenin içinde bir yüz şekillendi. Melisandre bir an için,

Stannis? diye düşündü... ama hayır, bunlar Stannis'in yüz hatları değildi. *Ceset kadar beyaz, ahşap bir surat.* Bu düşman mıydı? Yükselen alevlerin içinde binlerce kırmızı göz yüzüyordu. *Beni görüyor.* Ahşap yüzün yanındaki kurt suratlı çocuk başını geriye atıp uludu.

Kırmızı rahibe titredi. Uyluklarından kan süzüldü; siyah ve dumanlı. Ateş; rahibenin içindeydi, ıstırap gibiydi, esriklik gibiydi, onu dolduruyor, kavuruyor, dönüştürüyordu. Bir âşığın elleri kadar ısrarcı ısı pırıltıları, rahibenin teninde izler bırakıyordu. Uzun zaman öncesine ait sesler rahibeye sesleniyordu. Bir kadının, "Melony," diye inlediğini duydu rahibe. "Sürü Yedi," diye seslendi bir adam. Rahibe ağlıyordu, gözyaşları alevdi. Ve o, gözyaşlarını içmeye devam ediyordu.

Karanlık gökyüzünden kar taneleri süzülüyordu ve küller onları karşılamak için yerden yukarı yükseliyordu. Alevli oklar ahşap bir duvarın üzerinden kavisler çizerek gelirken ve ölü şeyler soğuğun içinde sessizce yürürken, gri ile beyaz birbirinin etrafında dönüyordu. Ölü şeyler muazzam bir uçurumun altındaydı, uçurumdaki yüzlerce mağaranın içinde ateşler yanıyordu. Sonra, imkânsız surette soğuk bir rüzgâr çıktı ve ortalığı beyaz sis bastı, ateşler birer birer söndü. Daha sonra geride sadece kafatasları kaldı.

Ölüm, diye düşündü Melisandre. *Kafatasları ölüm demek.*

Alevler hafifçe çıtırdadı ve Melisandre çıtırtıların içinde fısıldanan *Jon Kar* ismini duydu. Jon'un uzun suratı Melisandre'nin önünde yüzmeye başladı, kırmızı ve turuncu dillerle çizilmişti, bir görünüp bir kayboluyordu, titrek bir perdenin ardında yarı görünür bir gölgeydi. Şimdi bir insandı, şimdi bir kurt, şimdi yine insan. Ama kafatasları da oradaydı, kafatasları Jon'un etrafını sarmıştı. Melisandre, Jon'un içinde bulunduğu tehlikeyi daha önce de görmüş ve çocuğu uyarmaya çalışmıştı. *Dört yanında düşmanlar, karanlıktaki hançerler.* Jon dinlememişti.

İnanmayanlar, iş işten geçinceye kadar dinlemezdi.

"Ne görüyorsunuz leydim?" diye sordu sordu çocuk hafifçe.

Kafatasları. Binlerce kafatası ve yine piç çocuk. Jon Kar. Ateşlerin içinde ne gördüğü sorulduğunda, Melisandre, "Pek çok şey," diye cevap verirdi ama görmek, bu kelimelerin telkin ettiği kadar basit bir iş değildi. Görmek bir sanattı, bütün sanatlar gibi ustalık, disiplin ve çalışma isterdi. *Acı. Acı da ister.* R'hllor, seçilmişleriyle, kutsanmış ateş aracılığıyla konuşurdu. Külden, dumandan ve alevlerden müteşekkil ve sadece bir tanrının tam anlamıyla kavrayabileceği bir lisan kullanırdı. Melisandre sanatını uzun yıllar boyunca çalışarak geliştirmiş ve bunun bedelini ödemişti. Melisandre'nin tarikatında bile, kutsal alevlerin

içindeki yarı açığa çıkarılmış ve yarı saklanmış sırları görmekte onun kadar yetenekli hiç kimse yoktu.

Ama şimdi, Melisandre kendi kralını bile bulamıyordu. *Azor Ahai'yi görmek için dua ediyorum ve R'hllor bana Kar'ı gösteriyor.* "Devan," diye seslendi. "Bana içecek bir şey ver." Boğazı kavrulmuş ve tahriş olmuştu.

"Tamam leydim." Devan, pencerenin yanındaki taş sürahiden bir bardak su doldurdu ve bardağı Melisandre'ye götürdü.

"Teşekkür ederim." Melisandre bir yudum su aldı, yuttu ve delikanlıya gülümsedi. Delikanlı kızardı. Melisandre çocuğun ona âşık olduğunu biliyordu. *Benden korkuyor, beni istiyor ve bana tapıyor.*

Buna rağmen, Devan burada olmaktan memnun değildi. Kralın yaveri olarak hizmet vermekten gurur duyuyordu. Stannis'ten Kara Kale'de kalma emri almak onu yaralamıştı. Onun yaşındaki her delikanlı gibi, Devan'in kafası da şöhret rüyalarıyla doluydu. Hiç şüphe yok ki Devan, Derinorman Kalesi'nde sergileyeceği kahramanlığı hayal edip durmuştu. Onun yaşındaki diğer delikanlılar, kralın şövalyelerine yaverlik yapmak ve mücadelede onların yanında dövüşmek üzere güneye gitmişlerdi. Devan'in dışarıda bırakılması bir paylama gibi görünmüş olmalıydı; bir başarısızlık sebebiyle verilmiş bir ceza, belki de babasının başarısızlığı için verilmiş bir ceza.

Gerçekte, Devan buradaydı çünkü Melisandre böyle istemişti. Davos Seaworth'ün dört oğlu, kralın donanması yeşil ateş tarafından tüketildiğinde Karasu'da kaybolmuştu. Devan beşinci çocuktu ve Melisandre'nin yanında, kralın yanında olacağından daha güvendeydi. Lord Davos bunun için Melisandre'ye teşekkür etmeyecekti, tıpkı delikanlının etmediği gibi, ama Melisandre, Seaworth'ün yeterince keder yaşadığını düşünmüştü. Davos yanlış yoldaydı ama Stannis'e olan sadakatinden şüphe edilemezdi. Kırmızı rahibe bunu alevlerde görmüştü.

Devan hızlı, zeki ve yetenekliydi. Bu sıfatlar Melisandre'nin maiyetinin büyük bölümü için kullanılamazdı. Stannis güneye giderken Melisandre'nin hizmetine on iki adam bırakmıştı ama adamların çoğu işe yaramazdı. Majesteleri'nin her kılıca ihtiyacı vardı, bu yüzden rahibe için sadece ihtiyarları ve sakatları ayırabilmişti. Adamlardan biri, Sur'daki mücadele sırasında kafasına aldığı darbeyle kör olmuştu. Diğeri, devrilen atının altında kalıp bacağını kırdığında sakatlanmıştı. Melisandre'nin çavuşu, tek kolunu bir devin çomağına kurban vermişti. Muhafızlardan üçü, yabanıl kadınlara tecavüz ettikleri için Stannis tarafından iğdiş edilmiş hadımlardı. Melisandre'nin iki ayyaşı ve bir ödleği de vardı. Sonuncusu aşılmalıydı, bunu bizzat kral da kabul etmişti ama

adam soylu bir aileden geliyordu ve babasıyla kardeşleri Stannis'e en başından beri sadıklardı.

Melisandre'nin etrafında muhafızlar bulunması, kara kardeşlerin ona karşı saygılı olmasını sağlardı ama Melisandre kendini gerçek bir tehlikenin içinde bulursa Stannis'in bıraktığı adamların hiçbiri faydalı olmazdı. Bunun bir önemi yoktu. Asshaili Melisandre kendisi için korkmuyordu. R'hllor onu korurdu.

Rahibe bir yudum su daha içti, bardağı kenara bıraktı, gözlerini kırpıştırdı ve sandalyeden kalktı. Kasları sert ve ağrılıydı. Uzun zaman alevlere baktıktan sonra rahibenin loşluğa alışması birkaç dakika sürüyordu. Gözleri kuru ve yorgundu ama Melisandre, gözlerini ovuşturmanın onları daha beter edeceğini biliyordu.

Ateşin alçak yandığını gördü. "Devan, odun getir. Vakit ne?"

"Neredeyse şafak, leydim."

Şafak. Bize bir gün daha bahşedildi, R'hollor'a şükürler olsun. Gecenin dehşetleri geri çekildi. Melisandre, sık sık yaptığı gibi, geceyi ateşin yanındaki sandalyenin üstünde geçirmişti. Stannis gittiğinden beri yatağını pek kullanmamıştı. Omuzlarında dünyanın ağırlığı varken uyumak için vakti yoktu. Ve rüya görmekten korkuyordu. *Uyku, küçük ölüm. Rüyalar, hepimizi sonsuz geceye sürükleyecek olan Öteki'nin fısıltıları.* Melisandre, bir âşığın öpücüklerine benzeyen ısı dalgaları sayesinde al al olmuş yanaklarıyla, tanrısının kutsal ateşlerinin yakutumsu pırıltıları içinde yıkanarak oturmayı tercih ederdi. Bazı geceler uyuyakalıyordu ama asla bir saatten fazla değil. Gün gelecek ve Melisandre bir daha asla uyumayacaktı, bunun için dua ediyordu. Gün gelecek ve Melisandre rüyalardan kurtulacaktı. *Melony,* diye düşündü. *Sürü Yedi.*

Devan ateşi kütüklerle besledi. Amansız ve öfkeli alevler, gölgeleri odanın köşelerine geri iterek ve Melisandre'nin bütün istenmeyen rüyalarını yakıp yok ederek tekrar yükseldi. *Karanlık yine geri çekiliyor... kısa bir süre için. Ama Sur'un ardında düşman güçleniyor. Ve düşman kazanırsa, şafak bir daha asla sökmeyecek.* Melisandre, alevlerin içinden bakan yüzün, düşmanın yüzü olup olmadığı merak etti. *Hayır. O değildi. Onun çehresi daha ürkütücü olurdu; soğuk ve siyah, bir insanın bakıp da sağ kalamayacağı kadar korkunç.* Ama rahibenin gördüğü ahşap surat ve kurt yüzlü çocuk... onlar kesinlikle düşmanın hizmetkârlarıydı... onun müdafileriydi, tıpkı Stannis'in, Melisandre'nin müdafisi olduğu gibi.

Melisandre pencereye gitti, panjurları açtı. Doğu seması yeni yeni aydınlanıyordu ve sabah yıldızları katran siyahı gökyüzünde hâlâ asılı duruyordu. Kara Kale hareketlenmeye başlamıştı bile. Siyah pelerinli adamlar,

Sur’un tepesindeki kardeşlerinin nöbetlerini devralmadan önce yulaf lapası dolu kâselerle kahvaltı etmek için avlunun karşı tarafına geçiyorlardı. Rüzgârla savrulan birkaç kar tanesi, aşağı süzülerek açık pencereden içeri girdi.

“Leydim kahvaltı etmek ister mi?” diye sordu Devan.

Yiyecek. Evet, yemeliyim. Melisandre bazı günler yemek yemeyi unutuyordu. R’hllor, Melisandre’nin bedeninin bütün gıda ihtiyacını karşılıyordu ama bu, ölümlü adamlardan saklanması gereken bir durumdu.

Melisandre’nin Jon Kar’a ihtiyacı vardı, kızarmış ekmeğe ya da jambona değil, ama Devan’ı lord kumandana göndermek işe yaramazdı. Jon, Melisandre çağırdığında gelmiyordu; hâlâ silahhanenin arkasında, Nöbet’in merhum demircisinin iki odalı mütevazı dairesinde yaşamayı tercih ediyordu. Belki de kendisini Kral Kulesi’ne layık görmüyordu, belki de umursamıyordu. Jon’un hatasıydı bu, gençliğin sahte tevazusu aslında bir çeşit kibirdi. Bir hükümdar için gücün tuzaklarından kaçınmak asla akıllıca değildi. Çünkü güç, bu çeşit tuzaklardan kaçınacak kadar küçük ölçeklerde akmazdı.

Bununla birlikte, delikanlı tamamen saf değildi. Melisandre’nin dairesine bir ricacı gibi gitmemesi gerektiğini biliyordu, konuşulacak bir şey olduğunda rahibenin ona gitmesi için ısrar ediyordu. Rahibe gittiğinde, Jon genelde onu bekletiyor ya da onu görmeyi reddediyordu. En azından bu kadarı akıllıcaydı.

“Isırgan çayı, haşlanmış yumurta ve yağlı ekmek istiyorum. Mümkünse taze ekmek olsun, kızarmış değil. Yabanılı da bulabilirsin. Ona, kendisiyle konuşmam gerektiğini söyle.”

“Çıngıraklı’yı mı leydim?”

“Evet. Ve derhal.”

Devan gittiğinde, Melisandre yıkandı ve elbisesini değiştirdi. Kol yenleri gizli ceplerle doluydu. Rahibe, her sabah yaptığı gibi, bütün tozların yerinde durduğundan emin olmak için cepleri dikkatlice kontrol etti. Ateşi yeşile, maviye ya da gümüş rengine çeviren tozlar. Alevleri kükreten, tıslatan ve insan boyundan daha yükseğe zıplatan tozlar. Duman çıkaran tozlar. Gerçek için bir duman, şehvet için bir duman, korku için bir duman ve bir adamı defaten öldürebilecek o koyu, siyah duman. Kırmızı rahibe kendini her tozdan bir çimdikle silahlandırmıştı.

Dar Deniz’in karşısından getirdiği oymalı sandığın dörtte üçünden fazlası artık boştu. Melisandre daha fazla toz üretmek için gerekli bilgiye sahipti ama tozu oluşturan nadide maddelerin çoğundan yoksundu. *Büyülerim yeterli olur.* Melisandre Sur’da daha güçlüydü, Asshai’de olduğundan bile daha güçlüydü, her kelimesi ve hareketi daha tesirliydi ve rahibe burada daha önce hiç

yapmadığı şeyleri yapabilirdi. *Burada yarattığım gölgeler korkunç olacak. Karanlığın hiçbir yaratığı onların karşısında duramayacak.* Emrinde böyle büyüler varken, Melisandre kısa zaman sonra simyacıların ve ateş kehanetçilerinin zayıf hilelerine ihtiyaç duymayacaktı.

Sandığın kapağım kapattı, kilidi döndürdü ve anahtarı eteğindeki bir başka gizli cebe sakladı. Sonra kapının çalındığını duydu.

Vuruşun titrek sesine bakılırsa, gelen tek kollu çavuştu. “Leydi Melisandre, Kemik Lordu burada.”

“Onu içeri gönder.” Melisandre tekrar şöminenin yanındaki sandalyeye oturdu.

Yabanıl, grinin ve kahverenginin tonlarıyla alacalanmış eski bir pelerinin altına, kaynatılmış deriden yapılmış ve bronz çivilerle beneklenmiş kolsuz bir yelek giymişti. *Kemik yok.* Adam gölgelerle de örtünmüştü. Yüzünden kayıp giden ve attığı her adımda şekillenen yarı görünür gri sis demetleri. Çirkin şeyler. *Adamın kemikleri kadar çirkin.* Sivri bir saç çizgisi, birbirine yakın koyu renk gözler, çökmüş yanaklar, bir ağız dolusu kahverengi kırık dişin üzerinde bir solucan gibi kıpırdanan bir bıyık.

Boynundaki yakut kendisine bağlı kölenin yakınlığıyla hareketlendiğinde, Melisandre boğazının çukurundaki ısıyı hissetti. “Kemik zırhını çıkarmışsın,” dedi adama.

“Tıkırtılar beni deli edecekti.”

“Kemikler seni koruyor,” diye hatırlattı rahibe. “Kara kardeşler seni sevmiyorlar. Dün akşam yemeğinde bazı kardeşlerle atışmışsın, Devan söyledi.”

“Bazılarıyla. Bowen Marsh liderlik hakkında atıp tutarken ben jambonlu fasulye çorbamı içiyordum. Yaşlı Nar, benim onu gözetlediğimi düşündü ve konuşmalarının bir katil tarafından dinlenilmesine tahammül etmeyeceğini duyurdu. Ona, eğer bu sözleri gerçekse, katilleri ateşin yakınında oturtmaması gerektiğini söyledim. Bowen kızardı ve boğulma sesleri çıkardı ama hepsi buydu.” Yabanıl, pencere kenarına oturdu, hançerini kınından çıkardı. “Eğer bir karga, ben yemeğimi kaşıklarken kaburgalarımın arasına bir bıçak sokmak istiyorsa, buyursun denesin. Hobb’un bulamacı, içine bir damla kan katıldığında daha lezzetli olur.” Melisandre çıplak çeliği önemsemedi. Eğer yabanıl ona zarar vermek niyetinde olsaydı, Melisandre bunu alevlerin içinde görürdü. Hayatının sonuna kadar kırmızı tapmağa bağlanmış küçük bir köle kızken okumayı öğrendiği ilk şey, kendi şahsına gelecek tehlikelerdi. Bir ateşin içine baktığında aradığı ilk şey hâlâ buydu. “Seni ilgilendirmesi gereken şey onların bıçakları değil, gözleri,” diye uyardı adamı.

“Evet, büyü.” Adamın bileğini saran demir kelepçedeki yakut, nabız gibi attı. Adam, bıçağının ucuyla yakuta vurdu. Taşa çarpan çelik hafif bir tıkırtı çıkardı. “Uyurken onu hissediyorum. Tenimdeki ısısını. Demir kelepçeye rağmen. Bir kadının öpücüğü kadar yumuşak. *Senin* öpücüğün. Ama bazen, yakut rüyalarımda yanmaya başlıyor ve senin dudakların dişlere dönüşüyor. Her gün, onu bileğimden çıkarmanın ne kadar kolay olacağını düşünüyorum ve her gün çıkarmıyorum. Kahrolası kemikleri de takmak zorunda mıyım?”

“Büyü, gölgeden ve telkinden yapıldı, insanlar görmeyi bekledikleri şeyi görürler. Kemikler bunun bir parçası.” *Bu adamı esirgemekle hata mı ettim*? “Eğer büyü işe yaramazsa, seni öldürürler.” Yabanıl, tırnaklarının altındaki kiri hançerinin ucuyla kazımaya başladı. “Ben şarkılarımı söyledim, mücadelelerde dövüştüm, yaz şarabı içtim, Dornelu kadının tadına baktım. Bir adam, yaşadığı gibi ölmeli. Bu benim için, elimde çelikle ölmek demek.” Ölümün rüyasını mı gördü? *Düşman ona dokunmuş olabilir mi?* Ölüm düşmanın yöresi, ölüler onun askerleri. ‘Yakında çeliğine iş düşecek. Düşman ilerliyor, gerçek düşman. Ve Lord Karin korucuları, kör ve kanlı gözleriyle gün bitmeden geri dönecekler.” Yabanılın gözleri kısıldı. Gri gözler, kahverengi gözler; Melisandre, yakutun her nabız vuruşunda renklerin değiştiğini görebiliyordu. “Gözleri dışarı çıkarmak Ağlak’ın işi. O her zaman, en iyi karga kör kargadır, der. Bazen onun kendi gözlerini de çıkarmak istediğini düşünüyorum, çünkü gözleri sürekli akıyor ve kaşınıyor. Kar, özgür insanların lider olarak Tormund’u seçeceğini varsayıyor çünkü onun yapacağı şey bu olurdu. Kar, Tormund’u severdi. O yaşlı düzenbaz da Kari severdi. Ama lider Ağlak ise... bu iyi değil. Ne Kar için, ne de bizim için.”

Melisandre, adamın sözlerini ciddiye almış gibi vakur bir tavırla başını salladı ama şu Ağlak denen yabanılın önemi yoktu. Ağlak’ın özgür insanlarının hiçbirinin önemi yoktu. Onlar kayıp insanlardı, lanetlenmiş insanlardı; tıpkı ormanın çocukları gibi yeryüzünden silinmeye mahkûmlardı. Ama bunlar, Çıngıraklının duymak istediği sözler değildi ve Melisandre adamı kaybetmeyi göze alamazdı, şimdi olmazdı. “Kuzeyi ne kadar iyi biliyorsun?”

Çıngıraklı bıçağım ortadan kaldırdı. “Herhangi bir korucu kadar iyi biliyorum. Bazı bölgeleri onlardan daha iyi biliyorum. Kuzey büyük bir yer. Neden sordun?”

“Kız,” dedi Melisandre. “Ölmek üzere olan bir atın sırtındaki grili kız. Jon Karin kardeşi.” Başka kim olabilirdi? Kız, korunma için Jon’a koşuyordu, Melisandre bu kadarını açıkça görmüştü. “Onu alevlerimde gördüm ama sadece bir kez. Lord kumandanın güvenini kazanmalıyız ve bunu yapmanın tek yolu

kızı kurtarmak.”

“Benim kızı kurtarmam, demek mi istiyorsun? Kemik Lordu’nun?” Çıngıraklı güldü. “Çıngıraklı’ya aptallardan başka kimse asla güvenmedi. Kar aptal değil. Eğer kardeşinin kurtarılmaya ihtiyacı varsa, Kar kargaları gönderir. Ben öyle yapardım.”

“Kar senin gibi değil. O yeminler etti ve yeminleriyle yaşamaya kararlı. Gece Nöbetçileri taraf tutmaz. Lâkin sen Gece Nöbetçileri’nden değilsin. Karin yapamadığını sen yapabilirsin.”

“Eğer inatçı lord kumandan izin verirse. Ateşler şu kızın yerini gösterdiler mi?”

“Su gördüm. Derin, mavi ve durgun. Suyun üzerinde ince bir buz tabakası oluşmaya başlamıştı. Uçsuz bucaksız, engin bir suydu.”

“Derin Göl. Bu kızın etrafında başka neler gördün?”

“Tepeler. Araziler. Ağaçlar. Bir geyik. Taşlar. Kız kasabalardan uzak duruyor. Mümkünse, izini kaybettirip avcıları yanıltmak için küçük dere yatakları boyunca at sürüyor.”

Çıngıraklı kaşlarını çattı. “Bu durum işi zorlaştırır. Kızın kuzeye geldiğini söyledin. Göl kızın doğusunda mıydı yoksa batısında mı?”

Melisandre gözlerini kapatıp hatırlamaya çalıştı. “Batısında.” “O hâlde Kral Yolu’ndan gelmiyor. Zeki kız. Diğer tarafta daha az gözcü ve daha fazla sığınak var. Eskiden zaman zaman benim de kullandığım saklanma yerleri de...” Çıngıraklı, bir savaş borusunun sesiyle cümlesini yarıda bıraktı ve ayağa kalktı. Melisandre, bütün Kara Kale’nin üstüne aynı ani sessizliğin çöktüğünü ve her adamla delikanlının Sur’a doğru döndüğünü biliyordu; dinliyorlardı, bekliyorlardı. Borunun tek uzun üfleyişi, korucuların geri döndüğü anlamına geliyordu ama iki üfleyişi...

Gün geldi, diye düşündü kırmızı rahibe. *Lord Kar şimdi beni dinlemek zorunda kalacak.*

Uzun ve kederli bir haykışırın ardından boru sesi kayboldu, sessizlik bir saat sürmüş gibi göründü. Sonunda yabanıl, büyüyü bozdu. “Sadece tek üfleyiş. Korucular.”

“Ölü korucular.” Melisandre de ayağa kalktı. “Gidip kemiklerini giy ve bekle. Döneceğim.”

“Seninle geleceğim.”

“Aptal olma. Bulacaklarını bulduklarında, herhangi bir yabanıl görmek onları kışkırtacak. Kanları soğuyana dek burada kal.” Melisandre aşağı inerken, kırmızı rahibenin yarı unutulmuş kahvaltısını taşıyan Devan, Kral Kulesi’nin

basamaklarını tırmanarak yukarı çıkıyordu, çocuğun yanında Stannis'in Melisandre'ye bıraktığı muhafızların ikisi vardı. "Hobb'un fırından taze somunlar çıkarmasını bekledim leydim. Ekmek hâlâ sıcak." "Daireme bırak." Belki de kahvaltıyı yabanıl yerdi. "Lord Karin Sur'un ötesinde bana ihtiyacı var." *Henüz bunu bilmiyor ama yakında...*

Dışarıda hafif bir kar yağışı başladı. Melisandre ve refakatçisi kapıya vardığında, kapının etrafında bir grup karga toplanmıştı. Adamlar kırmızı rahibe için yol açtı. Bowen Marsh'ın ve yirmi mızrakçının eşlik ettiği lord kumandan, buzun içinde önden yürüyerek rahibeye yol gösterdi. Kar, çevredeki ağaçların arasında düşmanların gizleniyor olması ihtimaline karşı Sur'un tepesine de bir düzine okçu göndermişti. Kapıdaki muhafızlar kraliçenin adamları değillerdi ama rahibenin geçmesine izin verdiler.

Buzun altında bulunan ve Sur'un içinden geçen kıvrımlı tünel soğuk ve karanlıktı. Morgan, elinde bir meşaleyle Melisandre'nin önünde yürüyordu, Merrel de bir baltayla arkasında. İki adam da umutsuz ayyaşlardı ama sabahın bu vaktinde ayıklardı. En azından ismen kraliçenin adamlarıydılar, ikisi de Melisandre'den korkuyordu ve Merrel sarhoş değilken çetin olabiliyordu. Melisandre bugün onlara ihtiyaç duymayacaktı ama gittiği her yere iki muhafız götürmeyi alışkanlık hâline getirmişti. Bu durum, tayini mümkün bir mesaj taşıyordu. *Gücün tuzakları.*

Melisandre ve yanındakiler Sur'un kuzey tarafından dışarı çıktıklarında, kar yağışı sabit bir hâl almıştı. Sur'dan Tekinsiz Orman'ın kenarına kadar uzanan toprak, beyaz ve dağınık bir battaniyeyle örtülmüştü. Jon Kar ve kara kardeşler yirmi küsur metre uzakta, üç mızrağın etrafında toplanmışlardı.

Dişbudak ağacından yapılmış mızraklar iki buçuk metre boyundaydı. Soldakinin belli belirsiz bir yamukluğu vardı ama diğer ikisi pürüzsüz ve dümdüzdü. Mızrakların ucuna kesik başlar geçirilmişti. Kafaların sakalları buz tutmuştu ve yağan kar onlara beyaz başlıklar takmıştı. Bir zamanlar gözlerinin olduğu yerlerde sadece boş çukurlar kalmıştı, kara ve kanlı boşluklar sessiz bir ithamla aşağı bakıyorlardı.

"Kim bunlar?" diye sordu Melisandre, kargalara.

"Kara Jack Bulwer, Kıllı Hal ve Garth Boztüy," dedi Bowen Marsh ciddi bir sesle. "Zemin yarı donmuş hâlde. Yabanılların mızrakları bu kadar derine gömmesi yarım gece almış olmalı. Hâlâ yakınlarda olabilirler. Bizi izliyor olabilirler." Lord Kâhya gözlerini kısarak ağaç sıralarına baktı.

"Orada yüzlerce yabanıl olabilir," dedi ekşi suratlı kara kardeş. "Binlerce yabanıl olabilir."

“Hayır,” dedi Jon Kar. “Gecenin karanlığında hediyelerini bıraktılar ve sonra kaçtılar.” Jon’un beyaz ulu kurdu, havayı koklayarak mızrakların etrafında dolaştı, sonra bacağını kaldırdı ve Kara Jack Buhver’ın başını taşıyan mızrağın üstüne işedi. ‘Yabanıllar hâlâ buralarda olsaydı, Hayalet onların kokusunu alırdı.” “Ağlak, bedenleri yakmıştır umarım,” dedi Efkârlı Edd olarak anılan ekşi suratlı adam. “Aksi hâlde bedenler, başlarını bulmak için gelebilirler.”

Jon Kar, Garth Boztüy’ün kafasını taşıyan mızrağı yakaladı ve sert bir şekilde topraktan çıkardı. “Diğer ikisini de çıkarın,” diye emir verdi. Dört karga, emre itaat etmek için hareketlendi.

Bowen Marsh’in yanakları soğuktan kızarmıştı. “Korucuları dışarı göndermemeliydik.”

“Bu, yaranın üstüne tuz basacak zaman ve yer değil. Burada olmaz lordum. Şimdi olmaz.” Kar, mızraklarla cebelleşen adamlara döndü ve “Kafaları alıp yakın,” dedi. “Çıplak kemikten başka hiçbir şey bırakmayın,” Ancak o zaman Melisandre’yi fark etmiş gibi göründü. “Leydim, lütfen benimle yürüyün.”

Nihayet. “Eğer lord kumandan memnun olacaksa.”

Sur’un altında yürürlerken, Melisandre, Jon’un koluna girdi. Morgan ve Merrel önden gidiyordu, Hayalet arkadan geliyordu. Rahibe konuşmadı ama adımlarını kasten yavaşlattı. Kadının geçtiği yerlerdeki buz, eriyerek damlamaya başladı. *Bu durum Kar’ın dikkatinden kaçmayacak.*

Kar, bir katil deliğinin demir kafesinin altında sessizliği bozdu. “Diğer altı adama ne oldu?”

“Onları görmedim,” dedi Melisandre.

“Bakacak mısınız?”

“Ebette lordum.”

“Gölge Kule’deki Sör Denys Mallister’dan bir kuzgun geldi,” dedi Jon Kar. “Mallister’ın adamları, Gorge Boğazı’nın ilerisindeki dağlarda ateşler görmüşler. Sör Denys yabanılların toplandığına inanıyor. Kafatası Köprüsü’nü bir kez daha zorlayacaklarını düşünüyor.”

“Bazıları bunu yapabilir.” Melisandre’nin gördüğü imgedeki kafatasları, Jon’un bahsettiği köprüyü işaret ediyor olabilir miydi? Her nedense, Melisandre böyle olmadığını düşünüyordu. “Lâkin bu saldırı, bir yanıltmacadan ibaret olur. Deniz kenarında, kara ve kanlı bir dalganın altında kalmış kuleler gördüm. En ağır darbenin ineceği yer, orası.”

“Doğugözcüsü?”

Öyle miydi? Melisandre, Kıyıdaki Doğugözcüsü’nü Kral Stannis’le birlikte görmüştü. Majesteleri, Kara Kale’ye yapılacak yolculuk için şövalyelerini bir

araya toplandığında Kraliçe Selyse'yi ve kızı Shireen'i orada bırakmıştı. Melisandre'nin ateşindeki kuleler farklıydı ama böyle şeyler imgelerde sık sık olurdu. "Evet lordum. Doğugözcüsü."

"Ne zaman?"

Melisandre ellerini açtı. "Yarın. Bir ay dönümü içinde. Bir yıl içinde. Ama harekete geçersen, gördüğüm şeyi bütünüyle engelleyebilirsin." *Yoksa imgelerin ne anlamı olurdu*?

"Güzel," dedi Jon Kar.

Jon ve Melisandre Sur'un altından çıktıklarında, kapının ardındaki karga sürüsü kırk adama yükselmişti. Adamlar Jon'la Melisandre'nin etrafında toplandılar. Melisandre kara kardeşlerden bazılarını isimleriyle tanıyordu: Aşçı Üçparmak Hobb, turuncu yağlı saçlarıyla Mully, Öküz Owen olarak anılan yarım akıllı oğlan, ayyaş Rahip Celladar.

"Doğru mu lordum?" dedi Üçparmak Hobb.

"Kim?" diye sordu Öküz Owen. "Dywen değil, yoksa öyle mi?"

"Garth da olmasın," dedi Melisandre'nin Akançamurlu Alf olarak tanıdığı kraliçe adamı. Alf, R'hllor'un gerçeği uğruna yedi sahte tanrıdan vazgeçen ilk adamlardan biriydi. "Garth yabanıllar için fazlasıyla zeki."

"Kaç kişi?" diye sordu Mully.

"Uç," dedi Jon. "Kara Jack Bulwer, Kıllı Hal ve Garth."

Akançamurlu Alf, Gölge Kule'deki uyuyanları uyandırmaya yetecek kadar gürültülü bir haykırış koyuverdi. Jon, Üçparmak Hobb'a, "Alf i yatağa yatır ve ona baharatlı şarap içir," dedi.

"Lord Kar," dedi Melisandre sessizce. "Benimle birlikte Kral Kulesi'ne gelir misin? Seninle paylaşacağım başka şeyler var."

Jon, o soğuk ve gri gözleriyle uzunca bir süre Melisandre'ye baktı. Sağ eli kapandı, açıldı, tekrar kapandı. "Nasıl isterseniz. Edd, Hayalet'i daireme götür."

Melisandre, Jon'un bu sözlerini bir işaret olarak algıladı ve kendi muhafızlarını gönderdi. Jon'la birlikte avluyu geçtiler. Sadece ikisi. Etraflarına kar düşüyordu. Melisandre, cesaret edebildiği ölçüde Jon Karin yakınında yürüyordu; Jon'dan kara bir sis misali dökülen güvensizliği hissedebilecek kadar yakın. *Beni sevmiyor, asla sevmeyecek ama benden faydalanacak. Gayet iyi.* Melisandre başlangıçta aynı dansı Stannis Baratheon'la da yapmıştı. Gerçekte, genç lord kumandan ve kral, ikisinin de kabul etmek istemeyeceği kadar fazla ortak noktaya sahipti. Stannis, ağabeyinin gölgesinde yaşayan küçük oğuldu. Piç doğumlu Jon Kar, insanların

Genç Kurt olarak andığı yenik kahramanın, yani meşru doğumlu kardeşinin

gölgesinde kalmıştı. İki adam da yaratılışları itibarıyla güvensiz ve kuşkucuydu. Yürekten taptıkları yegâne tanrılar, onur ve vazifeydi.

Kral Kulesi'nin sarmal merdivenini tırmanırken, "Kız kardeşinle ilgili bir şey sormadın," dedi Melisandre.

"Size söyledim. Benim kız kardeşim yok. Biz, yeminimizin sözlerini söylediğimiz anda bütün akrabalarımızı bir kenara koyarız. Arya'ya yardım edemem. Ne kadar..."

Jon, Melisandre'nin dairesine girerken konuşmayı kesti. Yabanıl içerideydi, rahibenin masasında oturuyordu, kahverengi sıcak ekmeğin üzerine hançeriyle yağ sürüyordu. Melisandre, Çıngıraklı'nın kemik zırhını kuşandığını görünce memnun oldu. Adamın miğfer olarak kullandığı kırık dev kafatası, pencere sekisinde duruyordu.

Jon Kar gerildi. "Sen."

"Lord Kar." Yabanıl, bir ağız dolusu kahverengi ve kırık dişin arasından gülümsedi. Adamın bileğindeki yakut, sabah ışığında kırmızı bir yıldız gibi pırıldıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Kahvaltı ediyorum. İstersen sen de buyurabilirsin."

"Seninle ekmek paylaşmam."

"Senin kaybın. Somun hâlâ sıcak. Hobb en azından bunu becerebiliyor." Yabanıl, ekmekten bir ısırık aldı. "Seni de bu kadar kolay bir şekilde ziyaret edebilirim lordum. Kapındaki muhafızlar kötü bir şaka. Sur'a yüzlerce kez tırmanmış bir adam, kolaylıkla bir pencereye de tırmanabilir. Ama seni öldürmenin ne faydası olur? Kargalar sadece daha beter birini seçer." Çıngıraklı lokmasını çiğnedi, yuttu. "Korucuların başına gelenleri duydum. Beni onlarla birlikte göndermeliydin."

"İhanet edip onları Ağlak'a satabilmen için mi?"

"İhanetlerden mi bahsediyoruz? Şu senin yabanıl karının adı neydi Kar? Ygritte miydi?" Yabanıl adam, Melisandre'ye döndü. "Atlara ihtiyacım olacak. Yarım düzine iyi ata. Ve bu, yalnız yapabileceğim bir iş değil. Köstebek Kasabası'na hapsedilen mızrak karılarından bazıları işe yarar. Bu iş için en iyisi kadınlar olur.

Kız onlara daha kolay güvenir ve kadınlar aklımdaki malum planı gerçekleştirmeme yardım eder."

Lord Kar, Melisandre'ye, "Bu adam neden bahsediyor?" diye sordu.

"Kız kardeşinden." Melisandre elini Jon'un koluna koydu. "Sen kardeşine yardım edemezsin ama o edebilir."

Kar, kolunu hızla geri çekti. “Sanmıyorum. Bu yaratığı tanımıyorsunuz. Çıngıraklı ellerini günde yüz kere yıkasa bile tırnaklarının altında hâlâ kan olur. Arya’yı kurtarmak yerine, büyük ihtimalle ona tecavüz etmeyi ve onu öldürmeyi tercih eder. Hayır. Eğer ateşlerinizin içinde gördüğünüz şey buysa leydim, gözlerinizde küller olmalı. Eğer bu adam benim iznim olmadan Kara Kale’den ayrılmayı denerse, onun kafasını bizzat keserim.”

Bana hiç seçenek bırakmıyor. Öyle olsun. “Devan, bizi yalnız bırak,” dedi kırmızı kadın. Yaver odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Melisandre boğazındaki yakuta dokundu ve bir kelime söyledi.

Ses, odanın köşelerinde tuhaf bir şekilde yankılandı ve odadakilerin kulaklarında bir solucan misali kıvrıldı. Yabanıl bir kelime duydu; karga bir başka kelime. İkisi de rahibenin dudaklarından dökülen kelime değildi. Yabanılın bileğindeki yakut karardı ve adamın etrafındaki ışık demetleriyle gölgeler kıvrılarak yok oldu.

Kemikler kaldı; tıkırdayan kaburgalar, adamın kollarındaki pençeler ve dişler, omuzlarındaki büyük ve sararmış köprücük kemiği. Kırık dev kafatası, kırık bir dev kafatası olarak kaldı. Sarı ve çatlak. Lekeli ve vahşi bir sırıtışla gülümseyen.

Ama sivri saç çizgisi yok oldu. Kahverengi bıyık, yumrulu çene, solgun sarı et ve küçük siyah gözler; hepsi eridi. Uzun kahverengi saçların içinden gri parmaklar geçti. Adamın ağzının kenarlarında gülücük çizgileri belirdi. Yabanıl bir anda daha iri bir adama dönüştü, göğsü ve omuzları genişledi, bacakları uzadı, yüzü temiz traşlı ve rüzgâr yanığıydı.

Jon Karin gözleri büyüdü. “Mance?”

“Lord Kar.” Mance Rayder gülümsemedi.

“Rahibe seni yaktı.”

“Kemik Lordu’nu yaktı.”

Jon Kar, Melisandre’ye döndü. “Bu ne çeşit bir büyü?” “Adına ne dersen de. Sihir, imge, göz bağı. R’hllor, Işık Tanrısı’dır Jon Kar. Ve onun hizmetkârlarına, ışıkla dokuma yapma yeteneği verilmiştir, tıpkı diğer insanların ipliklerle dokuma yaptığı gibi.”

Mance Rayder güldü. “Benim de şüphelerim vardı Kar, fakat denemesine izin verdim. Ya bunu deneyecektim ya da Stannis beni kızartacaktı.”

“Kemikler yardım ediyor,” dedi Melisandre. “Kemikler hatırlıyor. En güçlü büyüler böyle şeylerle yapılır. Ölü bir adamın çizmeleri, bir parça saç, bir torba parmak kemiği. Fısıldanmış kelimeler ve dualarla, bir adamın gölgesi bu çeşit nesnelerden çekilebilir ve bir başka adamın üstüne bir pelerin gibi serilebilir.

Pelerini giyen adamın özü değişmez, sadece imgesi değişir.” Melisandre büyüyü basit ve kolay bir şeymiş gibi anlatmıştı. Jon ve Mance’in büyünün zorluğunu ya da Melisandre’ye nelere mal olduğunu bilmelerine gerek yoktu. Bu, Melisandre’nin uzun zaman önce Asshai’de öğrendiği bir dersti; büyü ne kadar zahmetsiz görünürse, insanlar büyücüden o kadar çok korkardı. Alevler Çıngıraklı’yı yaladığında Melisandre’nin boğazındaki yakut öyle sıcak olmuştu ki kırmızı rahibe kendi teninin tütmeye ve kararmaya başlayacağından korkmuştu. Şükürler olsun ki Lord Kar, oklarını kullanarak Melisandre’yi bu ıstıraptan kurtarmıştı. Stannis bu meydan okuma karşısında köpürürken, kırmızı rahibe rahatlama duygusuyla titremişti.

“Sahte kralımız asabi bir tabiata sahip ama sana ihanet etmeyecek,” dedi Melisandre, Jon Kar’a. “Oğlu elimizde. Bunu unutma. Ve sahte kral, kendi hayatını sana borçlu.”

“Bana?” Karin sesi şaşkındı.

“Başka kime olacak lordum? Kanunlarınıza göre, sahte kralın suçlarının cezasını ancak onun hayatının kanı ödeyebilir ve Stannis Baratheon kanunlara karşı gelecek bir adam değildir... lâkin senin bilgece söylediğin gibi, insanların kanunu Sur’da son bulur. Sana, Işık Tanrısının senin dualarını duyacağını söylemiştim. Kız kardeşinin hayatını kurtarmak ve bunu yaparken senin için çok önemli olan onura ve ahşap tanrının önünde ettiğin yemine bağlı kalmak için bir yol istedin.” Melisandre solgun parmağıyla işaret etti. “O yol karşında duruyor Lord Kar. Arya’nın kurtuluşu. Işık Tanrısı’ndan ve... benden bir armağan.”

LEŞ

Leş önce, eve gitmek için koşan kızların havlamalarını duydu. Yassı kaldırım taşlarında çınlayan toynak sesleri onu ayağa kaldırdı. Leş'in zincirleri şıngırdadı. Ayak bileklerinin arasındaki zincir otuz santimden daha uzun değildi, Leş'in adımlarını kısaltıyor ve sürünmeye dönüştürüyordu. Bu hâldeyken hızlı hareket etmek zordu ama Leş elinden gelenin en iyisini yaptı, zıplayıp şıngırdayarak saman dolu şilteden kalktı. Ramsay Bolton geri dönmüştü ve Leş'in ona hizmet etmek üzere el altında olmasını isterdi.

Dışarıda, soğuk sonbahar semasının altında, avcılar kapılardan içeri dökülüyordu. Kemik Ben, etrafında uluyan ve havlayan kızlarla birlikte kafileye liderlik ediyordu. Onun arkasından Deriyüzen, Ekşi Alyn ve uzun, yağlı kamçısıyla Benim-İçin-Dans-Et Damon geliyordu. Leydi Dustin'in hediyesi olan gri sıpaları süren Walderlar daha gerideydi. Lord Ramsay, kendisi kadar asabi Kan isimli kırmızı aygırın sırtındaydı. Gülüyordu. Leş bunun çok iyi ya da çok kötü olabileceğini biliyordu.

Leş hangisi olduğunu çözemeden köpekler onun yanma geldi, kokusunu almışlardı, onu seviyorlardı; Leş sık sık onlarla birlikte uyuyordu ve Kemik Ben bazen, Leş'in köpeklerle aynı yemeği paylaşmasına izin veriyordu. Köpekler yassı döşeme taşlarının üstünde koşarak Leş'in etrafını sardılar, havladılar, onun kirli yüzünü yalamak için zıpladılar, bacaklarını kemirdiler. Helicent, Leş'in sol elini dişlerinin arasına alıp öyle şiddetli bir şekilde ısırdı ki Leş iki parmağını daha kaybetmekten korktu. Kırmızı Jeyne, Leş'in göğsüne atıldı ve adamın ayaklarım yerden kesti. Jeyne zinde ve kaslıydı; Leş ise zayıf, gri derili, hassas kemikli, beyaz saçlı bir perişandı.

Leş, Kırmızı Jeyne'i üstünden itip dizlerinin üstünde doğrulduğunda, süvariler atlarından inmeye başlamışlardı. Kaleden bir düzine atlı ayrılmıştı ve bir düzine atlı geri dönmüştü. Bu, araştırmanın başarısızlıkla sonuçlandığı anlamına geliyordu. Bu kötüydü. Ramsay başarısızlığın tadından hoşlanmazdı. *Bililerini incitmek isteyecek.*

Lord son zamanlarda kendisini dizginlemek zorunda kalıyordu; zira

Höyükler, Bolton Hanedanı'nın ihtiyaç duyduğu adamlarla doluydu ve Ramsay, Dustinler'in, Ryswellller'in ve kendisi gibi küçük lordların etrafında dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Onların yanındayken sürekli nezaket gösteriyor ve gülümsüyordu, kapalı kapıların ardında dönüştüğü adam başka bir şeydi.

Ramsay Bolton, Hornwood'un lorduna ve Dehşet Kalesi'nin vârisine yakışır bir şekilde giyinip kuşanmıştı. Giydiği pelerin kurt derilerinden yapılmış ve sonbahar soğuğuna karşı bir kurt kafasının sararmış dişleriyle lordun sağ omzuna tutturulmuştu. Ramsay'in bir kalçasında, bir satır kadar kalın ve ağır, orak biçimli bir kılıç vardı. Diğer kalçasından uzun bir hançer ve sivri uçlu, kıvrımlı, ustura kadar keskin bir deri yüzme bıçağı sarkıyordu. Uç silahın kabzası da sarı kemikten yapılmıştı. Kanin yüksek eyerinden aşağı, "Leş," diye seslendi lord, "berbat kokuyorsun. Kokunu avlunun karşı tarafından alabiliyorum."

"Biliyorum lordum," demek zorundaydı Leş. "Özür dilerim."

"Sana bir hediye getirdim." Ramsay döndü, arkasına uzandı, eyerinden bir şey çıkartıp fırlattı. "Yakala!"

Leş, zincirlerin, prangaların ve eksik parmaklarının arasında, adını öğrenmeden önce olduğundan daha sakardı. Kafa, Leşin sakat ellerine çarptı, parmak köklerinden sekti ve kurtçuklar yağdırarak ayaklarının dibine düştü, kurumuş kanla kabuk tutmuştu ve tanınmayacak hâldeydi.

"Sana onu yakalamanı söylemiştim," dedi Ramsay. "Onu yerden al."

Leş, kafayı kulağından tutarak kaldırmayı denedi. Beceremedi. Et yeşildi ve çürüyordu. Kulak, Leş'in parmaklarının arasında koptu. Küçük Walder güldü. Bir an sonra bütün adamlar gülüyordu. "Ah, onu rahat bırak," dedi Ramsay. "Kan'la ilgilen. Piçi fena zorladım."

"Tamam lordum. İlgileneceğim." Leş, kesik kafayı köpeklere bırakarak ata doğru koştu.

"Bugün domuz pisliği gibi kokuyorsun Leş," dedi Ramsay.

"Bu Leş için bir gelişme sayılır," dedi Benim-İçin-Dans-Et Damon.

Küçük Walder eyerinden aşağı atladı. "Benim atımla da ilgilenebilirsin Leş. Küçük kuzenimin atıyla da."

"Ben kendi atımla ilgilenebilirim," dedi Büyük Walder. Küçük Walder, Lord Ramsay'in gözdesiydi ve gittikçe ona benziyordu ama küçük Frey farklı bir hamurdan yoğrulmuştu, kuzenin oyunlarında ve zalimliklerinde nadiren rol alıyordu.

Leş, yaverleri önemsemedi, Kani ahırlara doğru yürüttü. Aygır onu tekmelemeye çalışınca Leş kenara kaçtı. Avcılar salona gitti; kesik kafa için

dalaşan köpeklere küfür eden Kemik Ben hariç hepsi.

Büyük Walder kendi atını yürüterek Leş'in peşinden ahıra girdi. Leş, Kanin gemini çıkarırken çocuğa kaçamak bir bakış attı. Diğer seyisler duymasın diye sessizce, "O kimdi?" diye sordu.

"Kimse." Büyük Walder gri atının eyerini çıkardı. "Yolda karşılaştığımız yaşlı bir adam, hepsi bu. Yaşlı bir keçiyi ve dört yavruyu güdüyordu."

"Lordumuz onu keçileri için mi öldürdü?"

"Lordumuz onu, kendisine Lord Kar dediği için öldürdü. Ama keçiler de iyiydi. Anneyi sağdık ve yavruları kızarttık."

Lord Kar. Leş başıyla onayladı, Kanin eyer kayışlarıyla uğraşıyordu, zincirleri şıngırdıyordu. *Hangi isimle olursa olsun, Ramsay öfkeliyken etrafında olunacak bir adam değil. Ya da öfkeli değilken.* "Kuzenlerinizi buldunuz mu lordum?"

"Hayır. Bulacağımızı hiç düşünmemiştim zaten. Onlar öldü. Lord Wyman onları öldürttü. Lordun yerinde olsaydım yapacağım şey bu olurdu."

Leş hiçbir şey söylemedi. Bazı şeylerin söylenmesi güvenli değildi. Bazı şeyler, lord salondayken ahırda bile söylenmemeliydi. Bir tek hata, Leş'e bir ayak parmağına mal olabilirdi, hatta bir el parmağına. *Ama dilime değil. Lord dilimi asla almaz. Beni acıdan esirgemesi için yalvardığımı duymaktan hoşlanıyor. Bana bunu söyletmekten hoşlanıyor.*

Süvariler on altı gündür avdaydı, ara sıra rastladıkları keçi yavruları dışında sadece ekmekleri ve tuzlu etleri vardı. Lord Ramsay o gece, Höyükler'e dönüşünü kutlamak için bir ziyafet düzenlenmesini emretti. Ziyafetin ev sahibi, yaşlı, tek kollu, Hanvood

Stout isimli önemsiz bir lorddu ve Ramsay'i reddetmemesi gerektiğini biliyordu, hâlbuki adamın kilerleri şimdiye kadar hemen hemen boşalmış olmalıydı. Leş, Stout'un hizmetkârlarının, kışlık erzaklarının Piç ve adamları tarafından nasıl tüketildiğiyle ilgili homurdandıklarını duymuştu. "Lord Eddard'ın küçük kızıyla yatağa gireceği söyleniyor, " diye sızlanmıştı Stout'un aşçısı; Leş'in onu dinlediğini bilmiyordu, "ama kar başladığında, düzülen bizler olacağız, bu dediğimi unutmayın."

Fakat Lord Ramsay bir ziyafet buyurmuştu ve bir ziyafet düzenlenmek zorundaydı. Stout'un salonuna masalar kuruldu, bir öküz kesildi. O gece güneş batarken, avdan boş ellerle dönen avcılar, kızarmış et ve kaburga, arpa ekmeği, havuç ve bezelye püresi yediler, yedikleriyle birlikte şaşılacak miktarda bira içtiler.

Lord Ramsay'in kupasını dolu tutmak Küçük Walder'a düştü. Büyük

Walder, yüksek masadaki diğer adamların kupalarını doldurdu. Leş, kokusuyla ziyafettekilerin iştahını kaçırmasın diye kapının yanına zincirlendi. O yemeğini, yani Lord Ramsay'in ona göndermeyi uygun bulduğu artıkları daha sonra yiyecekti. Fakat köpekler salonda gezinmenin keyfini çıkardılar, Maude ile Boz Jeyne, Will Short'un attığı etli kemik parçası için Lord Stout'un tazılarından biriyle kavga ettiğinde gecenin en iyi eğlencesini yarattılar. Leş, bütün salonda, üç köpeğin dövüşünü izlemeyen tek adamdı. Onun gözleri Ramsay Bolton'ın üzerindeydi.

Dövüş, ev sahibinin köpeğinin ölümüyle sonlandı. Stout'un yaşlı tazısının hiç şansı yoktu. Hayvan ikiye karşı tekti, Ramsay'in kancıkları ise genç, güçlü ve vahşiydi. Köpeklere, Ramsay'in hâlâ bir piçken ve ilk Leş'le dolaşırken avladığı, tecavüz ettiği, öldürdüğü köylü kızların adı verilmişti; bunu Leş'e söyleyen, köpekleri sahiplerinden çok seven Kemik Ben'di. "Sadece lordu iyi eğlendirenler," demişti adam. "Ağlayanlar, yalvaranlar ve koşmayanlar kancık olarak geri dönemezler." Dehşet Kalesi'nin barınağından çıkacak bir sonraki sürünün içinde bir Kyra olacaktı, Leş bundan emindi. "Lord onları kurt öldürmeleri için de eğitir," diye itiraf etmişti Kemik Ben. Leş hiçbir şey söylememişti. Kızların hangi kurtları öldürmesi gerektiğini biliyordu ama kızların onun kesik ayak parmağı için kavga edişini seyretmek istemiyordu.

Salonun kapıları bir rüzgâr dalgasıyla ardına kadar açıldığında ve gri zırhlı, demir miğferli bir düzine adam; Stout'un deri yelekli, altın kızıl pelerinli, hamur suratlı genç muhafızlarını iterek salona girdiğinde, iki hizmetkâr ölü köpeğin bedenini dışarı taşıyordu ve yaşlı bir kadın, kanla ıslanmış hasırlarla uğraşmak için bir paspas ve tırmık getirmişti. Ziyafettekilerin üstüne âni bir sessizlik çöktü... kemirdiği kemiği bir kenara fırlatan, kol yeniyle ağzını silen ve yağlı, ıslak dudaklı bir gülümsemeyle gülümseyip, "Baba," diyen Lord Ramsay dışında herkes sustu.

Dehşet Kalesi Lordu ifadesiz gözlerle ziyafet artıklarına, ölü köpeğe, duvar halılarına ve zincire vurulu Leş'e baktı. Mırıltı kadar yumuşak bir sesle, "Dışarı," dedi ziyafettekilere. "Şimdi. Hepiniz." Lord Ramsay'in adamları, kupalarını ve tabaklarını terk ederek masalardan kalktılar. Kemik Ben kızlara bağırdı, kızlar Ben'i takip ettiler, bazılarının dişlerinin arasında hâlâ kemikler vardı. Hanvood Stout sert bir reverans yaptı ve tek kelime etmeden kendi salonundan ayrıldı. "Leş'i çöz ve yanında götür," diye kükredi Ramsay, Ekşi Alyn'e. Ama Ramsay'in babası solgun elini sallayıp, "Hayır, onu bırak," dedi.

Lord Roose'un kendi muhafızları bile salondan çıkıp kapıları arkalarından kapadılar. Yankılar sustuğunda, Leş kendini salonda iki Bolton'la baş başa

buldu; baba ve oğul.

“Kayıp Freyler’imizi bulmamışsın.” Cümle, Roose Bolton’ın söyleyiş şekliyle, bir sorudan öte bir ifadeydi.

“Lord Lamprey’nin onlardan ayrıldığını iddia ettiği yere gittik ama kızlar iz bulamadılar.”

“Köylere ve hisarlara onları sordun.”

“Kelime israfı. Köylüler, gördükleri şeylere karşı gayet kör olabiliyorlar.” Ramsay omuzlarını silkti. “Ne fark eder? Dünya birkaç Frey’i özlemez. Eğer ihtiyaç duyacak olursak, İkizler’de onlardan çok var.”

Lord Roose, ekmeğin burnundan küçük bir parça koparıp yedi. “Hosteen ve Aenys huzursuz.”

“İstiyorlarsa, bırak da gidip arasınlar.”

“Lord Wyman kendini suçluyor. Söylediğine göre, bilhassa Rhaegar’dan hoşlanmaya başlamış.”

Lord Ramsay öfkeleniyordu. Leş bunu adamın ağzında, kalın dudaklarının bükülüşünde, boynundaki damarların kabarışında görebiliyordu. “O aptallar Manderly ile kalmalıydı.”

Roose Bolton omuzlarını silkti. “Lord Wyman’ın sürüsü salyangoz hızıyla ilerliyor... üstelik lordun sağlığı ve göbeği, onun günde birkaç saatten fazla yolculuk etmesine müsaade etmiyor, lord yemek yemek için sık sık mola veriyor. Freyler, Höyükler’e dönmek ve akrabalarıyla tekrar bir araya gelmek için sabırsızlanıyorlardı. Önden gittikleri için onları suçlayabilir misin?”

“Eğer önden gitmelerinin sebebi buysa. Manderly’ye inanıyor musun?”

Ramsay’in babasının solgun gözleri pırıldadı. “Sende böyle bir intiba mı bıraktım? Yine de, lord epey üzgün ve huzursuz.” “Yemek yiyemeyecek kadar üzgün ve huzursuz değil. Lord Domuz, Beyaz Liman’daki yiyeceklerin yarısını beraberinde getirmiş olmalı.”

‘Yiyeceklerle dolu kırk at arabası. Şarap ve bira fıçıları, taze bofa balığıyla dolu variller, bir keçi sürüsü, yüz domuz, midye ve istiridye kasaları, devasa bir morina balığı... Lord Wyman yemek yemeyi seviyor. Fark etmiş olmalısın.”

“Benim fark ettiğim şey, lordun hiç rehine getirmemiş olması.”

“Bu şüpheli bir durum.” Lord Roose boş bir kupa buldu, kupayı masa örtüsüyle sildi ve bir sürahiden doldurdu. “Görünüşe göre ziyafetler düzenleyen tek kişi Manderly değil.”

“Geri dönüşümü kutlamak için ziyafet düzenleyen sen olmalıydın,” diye şikâyet etti Ramsay. “Ve ziyafet, Höyük Kalesi’nde gerçekleşmeliydi, bu lazımlık kalesinde değil.”

“Höyük Kalesi ve kalenin mutfakları benim emrimde değil. Ben orada sadece konuğum. Kale ile kasaba Leydi Dustin’e ait ve leydi sana tahammül edemiyor.”

Ramsay’in yüzü karardı. “Eğer onun göğüslerini kesip kızlarıma yedirirsem, leydi o vakit bana tahammül eder mi? Eğer kendime bir çift çizme yapmak için onun derisi yüzersem, leydi bana tahammül eder mi?”

“Sanmıyorum. Ve o çizmeler pahalıya gelir. Höyükler’e,

Dustin Hanedanı’na ve Ryswellller’e mal olurlar.” Roose Bolton oğlunun karşısına oturdu. “Barbrey Dustin ikinci karımın kız kardeşi. Rodrik Ryswell’in kızı. Roger’ın, Rodrick’in ve adaşım Roose’un kardeşi. Diğer Ryswellller’in kuzeni. Barbrey merhum oğluma çok düşkündü ve oğlumun ölümünde senin de rolün olduğundan şüpheleniyor. Leydi Barbrey nasıl kin tutulacağını bilen bir kadındır. Buna şükret. Höyükler, Bolton’a sadık çünkü Leydi Barbrey kocasının ölümünden halâ Ned Stark’ı sorumlu tutuyor.”

“*Sadık*?” Ramsay öfkeyle doldu. “Leydinin tek yaptığı üstüme tükürmek. Onun kıymetli ahşap kasabasını ateşe vereceğim bir gün gelecek. O gün, bırak da leydi yangının üstüne tükürsün. Tükürükleri ateşi söndürebiliyor mu görelim.”

Roose yüzünü ekşitti, adamın içtiği biranın tadı birdenbire bozulmuştu sanki. “Bazen, gerçekten benim tohumum olup olmadığını merak ediyorum. Atalarım birçok şeydi lâkin asla aptal olmadılar. Hayır, şimdi sessiz ol, yeterince duydum. Şu an için kuvvetli görünüyoruz, evet. Lannisterlar’ın ve Freyler’in içinde güçlü dostlarımız var, üstelik kuzeyin büyük bölümünün kinden gelen desteğine sahibiz… ama Ned Stark’ın oğullarından biri ortaya çıktığında neler olacak sence?”

Ned Stark’ın bütün oğulları öldü, diye düşündü Leş. *Robb, İkizler’de katledildi. Bran ve Rickon... onların kafasını zifte batırdık...* Leş’in kendi kafası zonkluyordu. Leş, o ismini öğrenmeden önce vuku bulmuş hiçbir şeyi düşünmek istemiyordu. Hatırlaması çok yaralayıcı olan şeyler vardı, en az Ramsay’in bıçağı kadar acı veren düşünceler...

“Stark’in küçük kurt yavruları öldü,” dedi Ramsay, kadehini tekrar birayla doldurdu “ve ölü kalacaklar. Bırak da çirkin yüzlerini göstersinler, kızlarım onların kurtlarını parçalara ayırır. Oğlanlar ne kadar çabuk gelirlerse, onları o kadar çabuk bir şekilde tekrar öldürürüm.”

Büyük Bolton iç geçirdi. *“Tekrar?* Hatalı konuştuğundan eminim. Sen Lord Eddard’ın oğullarını, o çok sevdiğimiz iki tatlı çocuğu asla öldürmedin. Bu Dönek Theon’un marifetiydi, unuttun mu? Eğer gerçek bilinseydi, kindar

dostlarımızın kaçını elimizde tutabilirdik sence? Sadece, bir çift çizmeye dönüştürmek istediğin Leydi Barbrey'i. Kralın emriyle bir Bolton'sın artık. Bir Bolton gibi davranmaya çalış. Hakkında hikâyeler anlatılıyor Ramsay. Hikâyeleri her yerde duyuyorum, insanlar senden korkuyor." "İyi."

"Yanılıyorsun. Bu iyi değil. Benim hakkımda asla hikâyeler anlatılmadı. Aksi halde burada oturuyor olabilir miydim sence? Eğlencelerin sana ait, seni bu yüzden azarlayacak değilim ama daha ihtiyatlı olmalısın. Huzurlu bir toprak, sessiz bir halk. Benim düsturum her daim bu oldu. Bu senin de düsturun olsun." "Leydi Dustin'i ve domuz gibi şişman karım bu sebeple mi bıraktın? Buraya gelmek ve bana sessiz olmamı söylemek için mi?" "Hayır. Duyman gereken havadisler var. Lord Stannis sonunda Sur'dan ayrıldı."

Bu haber Ramsay'i ayağa kaldırdı, adamın geniş ve ıslak dudaklarında bir gülümse pırıldadı. "Dehşet Kalesi'ne mi yürüyor?" "Maalesef ki hayır. Arnolf bunu anlamıyor. Yemi tuzağa yerleştirmek için elinden gelen her şeyi yaptığına dair yemin ediyor." "Ben bundan şüphe ederim. Bir Karstark'in üstünü kazırsan, altında bir Stark bulursun."

"Genç Kurt kazıdan sonra Lord Karstark'ı infaz etti, gerçi bu hikâye eskisinden daha az gerçek olabilir. Öyle de olsa, Lord Stannis, Derinorman Kalesi'ni demiradamlardan aldı ve Glover Hanedanı'na iade etti. İşin daha beteri, dağ kabileleri Stannis'e katıldı. Wull, Norrey, Liddle ve diğerleri. Stannis'in kuvveti büyüyor."

"Bizim kuvvetimiz daha büyük."

"Şimdi öyle."

"Şimdi, Stannis'i ezme zamanıdır. Derinorman'a yürümeme müsaade et."

"Düğününden sonra."

Ramsay kupasını masaya vurdu, biradan geriye kalanlar masa örtüsüne saçıldı. "Beklemekten bıktım. Bir kızımız var, bir ağacımız var, şahitlik edecek yeterince lordumuz var. Kızla yarın evleneceğim, bacaklarının arasına bir erkek evlat ekeceğim ve kızın bekâret kanı kurumadan önce yola düşeceğim."

Kız, senin yola düşmen için dua edecek, diye düşündü Leş, *onun yatağına bir daha asla girmemen için dua edecek.*

"Kızın içine bir erkek evlat ekeceksin," dedi Roose Bolton, "ama burada değil. Kızla, Kışyarı'nda evlenmen gerektiğine karar verdim."

Lord Ramsay bu fikirden hoşlanmamış gibiydi. "Kışyarı'nı yerle bir ettim, yoksa unuttun mu?"

"Hayır, ama görünüşe göre sen unutmuşsun... Kışyarını *demiradamlar yerle* bir ettiler ve kale halkını doğradılar. Dönek Theon." Ramsay, Leş'e kuşkulu bir

bakış attı. “Evet. Theon yaptı. Ama yine de... o harabede bir düğün yapmak?”

“Kışyarı, harabeye dönmüş bile olsa Leydi Arya’nın evi. Kızla evlenmen, onunla yatağa girmen ve hak talebinde bulunman için daha iyi bir yer var mı? Fakat bu, meselenin yarısı. Stannis’in üzerine yürümek için aptal olmamız lazım. Bırak da Stannis bizim üzerimize yürüsün. O, Höyükler’e gelmeyecek kadar ihtiyatlı bir adam... ama Kışyarı’na gelmek *zorunda.* Stannis’in kabile adamları, kıymetli Ned’in kızını senin gibilerin eline terk etmezler. Stannis ya yürüyecek ya da kabile adamlarını kaybedecek... ve tedbirli bir kumandan olduğu için bütün dostlarını ve müttefiklerini yardıma çağıracak. Arnolf Karstark’ı çağıracak.”

Ramsay çatlak dudaklarını yaladı. “Ve onu ele geçireceğiz.” “Eğer tanrılar isterse.” Roose ayağa kalktı. “Kışyarı’nda evleneceksin. Lordları, üç gün içinde yola çıkacağımıza dair bilgilendireceğim ve onları bize katılmaya davet edeceğim.”

“Sen Kuzey Muhafızı’sın. Onlara emir ver.”

“Bir davet de aynı etkiyi yapar. Güç, nezaketle tatlandırıldığında çok lezzetli olur. Eğer bir gün hükmetmeyi umut ediyorsan, bunu öğrenmen gerek.” Dehşet Kalesi Lordu, Leş’e baktı. “Ah, evcil hayvanının zincirlerini çöz. Onu götürüyorum.” “Götürmek mi? Nereye? O bana ait. Onu alamazsın.”

Roose eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Sahip olduğun her şeyi sana ben verdim. Bunu unutmazsan iyi edersin piç. Leş’e gelince... eğer onu kurtarılamayacak kadar mahvetmediysen, bize hâlâ faydası dokunabilir. Beni annenin ırzına geçtiğim güne pişman etmeden önce anahtarları al ve Leş’in zincirlerini çıkar.”

Leş, Ramsay’in dudaklarının çarpıldığını gördü, piçin dudaklarının arasında tükürükler pırıldıyordu. Leş, Ramsay’in, elinde bir hançerle masanın üstüne zıplayacağından korktu fakat Ramsay kıpkırmızı kesildi, solgun gözlerini babasının daha solgun gözlerinden çekti ve anahtarları bulmaya gitti. Leş’in ayak bileklerindeki prangaları çıkarmak için dizlerinin üstüne çöktüğünde öne eğildi ve “Ona hiçbir şey söyleme ve söylediği her kelimeyi hatırla,” diye fısıldadı. “Şu Dustin kancığı sana ne söylerse söylesin seni geri alacağım. Sen kimsin?”

“Ben Leş’im lordum. Benim adım Leş, kalleşle kafiyeli.” “Öyle. Babam seni geri getirdiğinde bir parmağını daha alacağım. Hangi parmak olacağına sen karar vereceksin.”

Leş’in yanaklarına davetsiz gözyaşları akmaya başladı. “Neden?” diye ağladı Leş, sesi çatallıydı. “Babanızın beni sizden almasını ben istemedim. Ne isterseniz yaparım, hizmet ederim, itaat ederim, ben... lütfen, hayır...”

Ramsay, Leş'in yüzünü tokatladı. "Onu al," dedi babasına. "O bir erkek bile değil. Kokusu midemi bulandırıyor."

Lord ve Leş dışarı çıktıklarında, Höyükler'in ahşap duvarlarının üzerinde ay yükseliyordu. Leş, kasabanın ötesindeki inişli yokuşlu ovaların üstünde esen rüzgârın sesini duyabiliyordu. Höyük Kalesi ile Hanvood Stout'un doğu kapılarındaki mütevazı içkalesi arasında bir milden az mesafe vardı. Lord Bolton, Leş'e bir at önerdi. "At sürebilir misin?"

"Ben... lordum... Sanırım sürebilirim."

"Walton, Leş'in ata binmesine yardım et."

Leş, prangalardan kurtulmuş olmasına rağmen yaşlı bir adam gibi hareket ediyordu. Derisi kemiklerinden gevşekçe sarkıyordu. Ekşi Alyn ve Kemik Ben, Leş'in seyirdiğini söylediler. Ve kokusu... Onun için getirdikleri kısrak bile, Leş onun sırtına binmeyi denediğinde geri çekildi.

Bununla birlikte nazik bir attı ve Höyük Kalesi'ne giden yolu biliyordu. Kafile kapıdan dışarı çıkarken, Lord Bolton, Leş'in yanma gitti. Muhafızlar geride, ihtiyatlı bir mesafede kaldılar. Höyüklerin geniş ve düz caddelerinde yan yana at sürerlerken, "Sana nasıl hitap etmemi istersin?" diye sordu lord.

Leş. Benim adım Leş, gebeşle kafiyeli. "Leş," dedi adam, "eğer lordum memnun olacaksa."

"Lordum." Bolton'ın dudakları, adamın dişlerinin dörtte birini gösterecek kadar aralandı. Bu bir gülümseme olabilirdi.

Leş anlamadı. "Lordum? Ben dedim ki..."

"...aksansız bir şekilde, *lordum,* dedin. Dilin, söylediğin her kelimeyle doğumuna ihanet ediyor. Eğer münasip bir köylü gibi konuşmak istiyorsan, lordum kelimesini ağzında çamur varmış gibi söylemelisin. Ya da kelimenin son hecesinde bir u harfi olduğunu fark edemeyecek kadar aptalmışsın gibi."

"Eğer... *lord'um* memnun olacaksa."

"Bu daha iyi. Kokun epey dehşet verici."

"Evet lord'um. Özür dilerim lord'um."

"Neden? Kokun oğlumun marifeti, senin değil. Bunun gayet farkındayım." Bir ahırın ve tabelasına buğday demeti boyanmış bir hanın önünden geçtiler. Leş, hanın pencerelerinden dışarı dökülen müzik sesini duydu. "İlk Leş'i tanıyordum. Kokuyordu ama kokmasının sebebi yıkanma ihtiyacı değildi. Doğruyu söylemek gerekirse, hayatımda ondan daha temiz bir yaratık görmedim. Günde üç kez yıkanırdı ve saçlarına kızlar gibi çiçekler takardı. Bir keresinde, ikinci karım hâlâ hayattayken, Leş karımın odasından parfüm çalarken yakalandı. Onu bu yüzden kırbaçlattım, on iki darbe. Adamın kanı bile

kötü kokuyordu. Ertesi yıl yine denedi. Bu kez parfümü içti, neredeyse ölüyordu. Bir şey değişmedi. Koku onun yaratılışından geliyordu. Sıradan insanlar bunun bir lanet olduğunu söylüyordu. Tanrılar onun kokmasını sağlamıştı, böylece insanlar, onun ruhunun çürüdüğünü anlayacaklardı. Eski üstadım kokunun bir hastalık işareti olduğu konusunda ısrarlıydı ama Leş, genç bir boğa kadar kuvvetliydi. Kimse onun yanında durmaya katlanamazdı, bu yüzden Leş, domuzlarla birlikte uyurdu... ta ki, Ramsay'in annesinin kapılarda belirdiği ve gittikçe vahşileşip asileşen piçim için bir hizmetkâr talep ettiği güne kadar. Ona Leş'i verdim. Bunun eğlenceli bir durum olması gerekiyordu ama Leş ve Ramsay etle tırnak gibi oldular. Gerçi merak ediyorum... Leş'i çürüten Ramsay miydi yoksa Leş mi

Ramsay'i çürüttü?" Lord, iki beyaz ay kadar solgun ve tuhaf gözleriyle yeni Leş'e baktı. "Zincirlerini çıkarırken sana ne fısıldadı?" "O... o dedi ki..." *Size hiçbir şey anlatmamamı söyledi.* Kelimeler Leş'in boğazında takıldı, Leş öksürüp boğulmaya başladı.

"Derin nefesler al. Sana ne söylediğini biliyorum. Beni gizlice gözetleyecek ve onun sırlarını saklayacaksın." Bolton güldü. "Sırları varmış gibi. Ekşi Alyn, Luton, Deriyüzen ve diğerleri. Ramsay onların nereden geldiğini sanıyor? Onların *kendi* adamları olduğuna gerçekten inanabilir mi?"

"Kendi adamları," diye tekrarladı Leş, kendisinden bazı yorumlar yapması beklendiği açıktı ama ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Piçim ona nasıl sahip olduğumu anlattı mı hiç?"

Leş en azından *bunu* biliyordu. "Evet *lord'um*. Bir at gezisi sırasında onun annesine rastlamışsınız ve kadının güzelliğine vurulmuşsunuz."

"Vurulmak?" Bolton güldü. "Ramsay bu kelimeyi mi kullandı? O çocukta şarkıcı ruhu var... ama bu şarkıya inandıysan ilk Leş'ten daha kalın kafalısın demektir. Hikâyenin at gezisi kısmı bile yanlış. Ağlayan Su boyunca bir tilkiyi kovalarken bir değirmene rast geldim ve akıntıda çamaşır yıkayan genç bir kadın gördüm. Yaşlı değirmenci, kendisinin yarı yaşından küçük genç bir kızla evlenmişti. Kız uzun boylu, söğüt gibi bir yaratıktı, çok *sağlıklı* görünüyordu. Uzun bacakları ve olgun eriklere benzeyen küçük, diri göğüsleri vardı. Alışıldık bir surette güzeldi. Kıza baktığım anda onu istedim. Böylesi kızlar bana layıktı. Üstatlar, Kral Jaehaerys'in, cadaloz kraliçesinin açlığını gidermek amacıyla, lordun ilk gece hakkı geleneğini bozduğunu söylerler ama eski tanrıların hükmettiği yerde eski teamüller geçerlidir. Bunu inkâr ederler ama Umberlar da ilk gece teamülünü korurlar. Bazı dağ kabileleri de öyle. Ve Skagos'da... pekâlâ, Skagos'da yapılan şeyleri sadece yürek ağaçları görür.

Değirmencinin evliliği benim iznim ya da bilgim olmadan gerçekleşmişti. Adam benim hakkımı yemişti. Bu yüzden onu astırdım ve adamın cesedinin sallandığı ağacın altında hakkım olanı aldım. Doğruyu söylemek gerekirse, fahişe ip ziyan ettiğime değmedi. Tilki kaçtı, Dehşet Kalesi'ne dönerken en sevdiğim süvari atım sakatlandı. Yani neticede, o gün tatsız bir gündü.

Bir yıl sonra, aynı fahişe, avazı çıktığı kadar bağıran kırmızı suratlı bir canavarla birlikte Dehşet Kalesi'ne gelmeye cüret etti ve çocuğun benden olduğunu söyledi... Anneyi kırbaçlatmak ve çocuğu bir kuyuya artırmalıydım... ama bebekte *gerçekten* benim gözlerim vardı. Fahişenin ölü kocasının erkek kardeşi o gözleri görmüş, kızı dövmüş ve değirmenden kovmuştu. Bu duruma sinirlendim, değirmeni kıza verdim ve ölü değirmencinin kardeşinin dilini kestirttim; adamın, Lord Rickard'ı rahatsız edecek hikâyelerle Kışyarı'na gitmeyeceğinden emin olmak istiyordum. Kadına her yıl domuz yavruları, tavuklar ve sikke torbaları gönderdim; çocuğa babasının kim olduğunu asla söylememesi karşılığında. Huzurlu bir toprak, sessiz bir halk. Benim düsturum her daim bu oldu."

"Güzel bir düstur lord'um."

"Lâkin kadın bana itaatsizlik etti. Ramsay'in ne olduğunu görüyorsun. Onu kadın bu hâle getirdi. O ve Leş, Ramsay'in kulağına haklarını fısıldayıp durdular. Ramsay bir gün kuzeye hükmedebileceğim düşünüyor mu gerçekten?"

"O sizin için dövüşüyor," deyiverdi Leş. "O güçlü bir adam." "Boğalar güçlüdür. Ayılar. Piçimi dövüşürken gördüm. Suçlanacak tek kişi o değil. Onun hocası ilk Leş'ti ve Leş silah eğitimi almamıştı. Ramsay çok gaddar, bundan emin olabilirsin ama kılıcını et kesen bir kasap gibi savuruyor."

"O kimseden korkmuyor lord'um."

"Korkmalı. Bu tehlike ve hile dolu dünyada insanı sağ tutan şey korkudur. Kargalar burada, Höyükler'de bile başımızın üstünde dönüp duruyorlar, etimizi yiyecekleri günü bekliyorlar. Cenvynler'e ve Tallhartlar'a güvenilmez, şişman dostum Lord Wyman ihanet planları kuruyor... ve Fahişefelaketi... Umberlar aptal gibi görünebilirler ama belli bir kurnazlıktan yoksun değiller. Ramsay hepsinden korkmalı, benim korktuğum gibi. Bir dahaki görüşünde, bunu ona söyle."

"Ona... korkmasını mı söyleyeyim?" Bu düşünce Leş'in kendini hasta hissetmesine sebep oldu. "Lord'um, eğer bunu yaparsam... Ramsay beni..."

"Biliyorum." Lord Bolton iç geçirdi. "Onun kam kötü. Sülüklenmesi gerek. Sülükler kötü kam emerler, bütün öfkeyi ve acıyı emerler. Bunca öfkeyle dolu bir adam, düşünemez. Ama Ramsay... korkarım ki onun bozuk kanı sülükleri bile

zehirler.”

“O sizin tek oğlunuz.”

“Şu an için. Bir zamanlar bir oğlum daha vardı. Domeric. Sessiz fakat başarılı bir çocuktu. Dört yıl boyunca Leydi Dustin’in yaver çömezi olarak hizmet verdi. Vadi’de Lord Redfort’un yaveri olarak üç yıl geçirdi. Arp çalardı, tarih okurdu ve rüzgâr gibi at sürerdi. Atlar... Domeric atlar için yaratılmıştı, bunu Leydi Dustin’den de duyabilirsin. Lord Rickard’in kızı bile Domeric’i geçemezdi ki o kızın kendisi yarı at sayılır. Redfort, Domeric’in mızrak müsabakası meydanlarında büyük gelecek vadettiğini söylemişti. Büyük bir mızrak dövüşçüsü, önce büyük bir binici olmalıdır.”

“Evet lord’um. Domeric. Ben... ben onun adını duymuştum...” “Ramsay onu öldürdü. Üstat Uthor bir bağırsak hastalığı diyor ama ben zehir diyorum. Domeric, Vadi’de Redfort’un oğullarıyla dostluk etmekten keyif aldı. Yanında bir ağabey olsun istedi, bu yüzden piçimi bulmak için Ağlayan Su’ya gitti. Gitmesini yasaklamıştım ama Domeric yetişkin bir erkekti ve babasından daha akıllı olduğunu düşünüyordu. Şimdi oğlumun kemikleri, henüz beşikteyken ölen kardeşlerinin kemikleriyle birlikte Dehşet Kalesi’nin altında yatıyor ve ben Ramsay’le baş başayım. Söyle bana lordum, eğer akraba katilleri lanetleniyorsa, bir oğlu diğer oğlu tarafından öldürülmüş bir babanın ne yapması gerekir?”

Soru, Leş’i korkuttu. Deriyüzen bir keresinde, Piç’in, meşru doğumlu kardeşini öldürdüğünü söylemişti ama Leş buna inanmaya cesaret edememişti. *Deriyüzen yanılıyor olabilir. Kardeşler bazen ölür, bu onların öldürüldüğü anlamına gelmez. Benim ağabeylerim de öldü ama onları ben öldürmedim.* “Lordumun ona oğullar verecek yeni bir karısı var.”

“Ve piçim bundan çok hoşlanacak, değil mi? Leydi Walda doğurgan bir Frey. Küçük şişman karımdan tuhaf bir şekilde hoşlanmaya başladım. Ondan önceki iki karım yatakta hiç ses çıkarmazlardı ama Leydi Walda inliyor ve titriyor. Bunu oldukça cazip buluyorum. Eğer turtaları içine soktuğu şekilde dışarı oğullar çıkarırsa, Dehşet Kalesi yakın zamanda Boltonlar’la dolup taşar. Hiç şüphe yok ki Ramsay hepsini öldürür. En iyisi bu olur. Yeni oğullarımın erkeklik çağma geldiklerini görecek kadar uzun yaşamayacağım ve çocuk lordlar bütün hanedanlar için felaket demektir. Oğullarının öldüğünü görmek Walda’yı çok üzecek gerçi.”

Leş’in boğazı kuruydu. Leş, cadde boyunca dizilmiş karaağaçların çıplak dallarını tıkırdatan rüzgârı duyabiliyordu. “Lordum, ben...”

“*Lord’um,* unuttun mu?”

“Lord’um. Sormamda bir sakınca yoksa... beni neden istediniz? Ben

kimsenin işine yaramam. Ben bir erkek bile değilim, ben kusurluyum... ve kokum...”

“Bir banyo ve temiz kıyafetler daha güzel kokmanı sağlar.” “Banyo mu?” Leş, bağırsaklarının düğümlendiğini hissetti. “Ben... ben banyo yapmamayı tercih ederim lord’um. Benim... yaralarım var. Ve... bu kıyafetleri bana Lord Ramsay verdi. Onları... onun emri olmadan asla çıkarmamamı söyledi.”

“Paçavralar giyiyorsun,” dedi Lord Bolton epey sabırlı bir tavırla. ‘Yırtık, lekeli, kan ve sidik kokulu pis şeyler. Üstelik ince şeyler. Üşüyor olmalısın. Sana yumuşak ve sıcak kuzu yünleri giydireceğiz. Belki bir de kürk astarlı pelerin. Bunu ister misin?” *“Hayır,”* dedi Leş tiz bir sesle. “Hayır, ben sadece bu giysileri istiyorum. Leş’in giysilerini. Benim adım Leş, keleşle kafiyeli.” Kalbi davul gibi çarpıyordu ve sesi korkutucu bir ciyaklamaya dönüşmüştü. “Banyo yapmak istemiyorum. Lütfen lord’um, giysilerimi benden almayın.”

“En azından giysilerini yıkamamıza izin verir misin?”

“Hayır. Hayır lord’um. *Lütfen.”* Leş, tuniğini iki eliyle birden göğsüne yapıştırdı ve eyerin üstünde kamburlaştı. Roose Bolton’ın muhafızlara emir vereceğinden ve adamların onu oracıkta, caddenin ortasında soyacağından korktu.

“Nasıl istersen.” Bolton’ın solgun gözleri ay ışığında boş görünüyordu, sanki o gözlerin ardında hiç kimse yoktu. “Sana zarar vermek niyetinde değilim. Sana çok şey borçluyum.”

“Borçlu musunuz?” Leş’in bir yanı, *bu bir tuzak*, diye çığlık atıyordu. *Lord seninle oyun oynuyor. Oğul tam olarak babanın gölgesi.* Lord Ramsay her zaman Leş’in umutlarıyla oynuyordu. “Bana... bana ne borçlusunuz lord’um?”

“Kuzeyi. Kışyarı’nı aldığın gece Starklar’ın işini bitirdin ve onları ölüme mahkûm ettin.” Lord, kibirli bir tavırla elini salladı. “Bütün bunlar, ganimet için yapılan ağız dalaşı sadece.”

Kısa yolculuk, Höyük Kalesi’nin ahşap duvarlarında nihayetlendi. Kalenin kare şekilli kulelerinde sancaklar dalgalanıyordu: Dehşet Kalesi’nin derisi yüzülmüş adamı, Cenvyn’in savaş baltası, Tallhart’in çam ağaçlan, Manderly’nin balıkadamı, yaşlı Lord Locke’un çapraz anahtarları, Umber’in devi, Flint’in taş eli ve Hormvood’un geyiği. Stout için şeritli kızıl ve altın rengi, Slate için çift çizgili beyaz çerçevenin içine alınmış gri zemin. Biri gri, biri siyah, biri altın ve biri kahverengi dört at kafası, Dereler’in dört Ryswell’ini haber veriyordu. Süregelen şaka, Ryswellller’in arma renklerinde bile anlaşamadığıydı. Ryswell sancaklarının üzerinde, binlerce fersah uzakta Demir Taht’ta oturan çocuğun erkek geyiği ve aslanı uçuyordu.

Kafile kapı kulübesinden geçip çimli avluya girerken, Leş, eski değirmeni çalıştıran pervane kanatlarının sesini dinledi. Ahırdan çıkan seyisler, binicilerin atlarını almak için avluya gelmişti. “Bu taraftan lütfen.” Lord Bolton, Leş’i içkaleye doğru yürüttü. İçkalenin tepesinde merhum Lord Dustin’in ve adamın dul karısının sancakları vardı. Lordun sancağında, çapraz şekilde duran uzun baltaların üzerine yerleştirilmiş dikenli bir taç görünüyordu. Leydinin sancağı, Rodrik Ryswell’in altın at başı armasını sergileyen dört eşit parçaya bölünmüştü.

Salona çıkan geniş ahşap basamakları tırmanırken, Leş’in bacakları titremeye başladı. Leş, bacaklarının titremesini engellemek için durmak zorunda kaldı, başını kaldırıp Büyük Höyük’ün çimli bayırlarına baktı. Kimileri, Büyük Höyük’ün, İlk İnsanlar’ı Batıdiyar’a getiren İlk Kral’ın mezarı olduğunu söylerdi. Diğerleri, höyüğün büyüklüğünden yola çıkarak, orada bir Dev Kralı’nın gömülü olması gerektiğini iddia ederdi. O yükseltinin bir höyük değil, sadece bir tepe olduğunu söyleyenler de vardı ama eğer öyleyse, bu çok yalnız bir tepeydi, zira Höyükler’in büyük bir bölümü dümdüz ve rüzgârlıydı.

Salonda, şöminenin yanında bir kadın duruyordu, ölmek üzere olan ateşin közlerinin üzerinde ince ellerini ısıtıyordu. Baştan ayağa siyahlara bürünmüştü, altın ya da değerli taşlar takmamıştı ama soylu biri olduğu çok açıktı. Ağzının kenarlarında ve gözlerinin çevresinde kırışıklar olmasına rağmen, kadın hâlâ dimdik ve güzel görünüyordu. Kahverengi gri saçlarını başının arkasında dul düğümü şeklinde toplamıştı.

“Bu kim?” diye sordu kadın. “Delikanlı nerede? Piçin ondan vazgeçmek istemedi mi? Bu yaşlı adam onun... ah, tanrılar, bu koku da ne böyle? Bu yaratık altını mı pisletti?”

“Bu adam Ramsay’le birlikteydi. Leydi Barbrey, size Demir Adaları’nın meşru lordunu, Greyjoy Hanedanı’ndan Theon’u takdim etmeme izin verin.”

Hayır, diye düşündü Leş. *Hayır, o ismi söyleme, Ramsay seni duyacak, duyacak, duyacak ve canımı yakacak.*

Kadının dudakları büzüldü. “Beklediğim gibi biri değil.” “Elimizdeki tek şey, o.”

“Piçin ona ne yapmış?”

“Sanırım biraz derisini yüzmüş. Birkaç küçük bölümünün derisini. Çok önemli bir şey değil.”

“Bu adam deli mi?”

“Olabilir. Fark eder mi?”

Leş daha fazlasını dinleyemedi. “Lütfen lord’um, leydi’m. Bir yanlışlık var.” Dizlerinin üstüne düştü, kış fırtınasına yakalanmış bir yaprak gibi

titriyordu, harap olmuş yanaklarından gözyaşları akıyordu. “Ben o değilim. Ben o dönek değilim. O Kışyarı’nda öldü. Benim adım Leş.” *Adım* hatırlamak zorundaydı. “Beleşle kafiyeli.”

TYRION

Penny sonunda kamarasından çıkıp uzun kış uykusundan uyanan bir orman yaratığı gibi sürünerek güverteye geldiğinde *Selaesori Qhoran,* Volantis'ten yedi gün uzaktaydı.

Akşamdı. Kırmızı rahip büyük demir maltızda gece ateşini yakmıştı. Mürettebat dua etmek için ateşin etrafında toplanmıştı. Moqorro'nun sesi, adamın muazzam gövdesinin içinde bir yerde gümleyen büyük bir davuldu. *"Bizi sıcak tutan güneşin için sana şükrediyoruz,"* dedi rahip. *"Bu soğuk ve karanlık denizde ilerlerken bizi kotlayan yıldızların için sana şükrediyoruz."* İri bir adamdı, Sör Jorah'tan daha uzun ve ondan iki kat daha genişti, kol yenleri ve etekleri saten alevlerle süslenmiş kırmızı bir elbise giymişti. Teni zift gibi karaydı, saçları kar gibi beyaz. Yanaklarında ve alnında sarı ve turuncu renkli alev dövmeleri vardı. Adamın kendi boyu kadar uzun olan asası bir ejderha başıyla taçlandırılmıştı. Rahip asanın dibini güverteye vurduğunda, ejderhanın ağzı çıtırtılı yeşil alevler tükürüyordu.

Rahibin muhafızları, Ateşli El'in beş köle savaşçısı, yanıtlara liderlik ediyordu. Adamlar Eski Volantis dilinde şakıyordu ama Tyrion, dualarını özlerini kavramaya yetecek kadar duymuştu. *Ateşimizi yak ve bizi karanlıktan koru, falan filan, yolumuzu aydınlat ve bizi sıcak tut, gece karanlık ve dehşet dolu, biraz daha falan filan.*

Bu düşünceleri yüksek sesle dile getirmemesi gerektiğini biliyordu. Tyrion Lannister'ın hiçbir tanrıyla işi yoktu ama bu gemide R'hllor'a saygı göstermek akıllıcaydı. Güven içinde yola koyulduklarında, Jorah Mormont, Tyrion'ın zincirlerini, kelepçelerini ve prangalarını çıkarmıştı. Cüce, şövalyeye, onları geri takması için herhangi bir sebep vermek istemiyordu.

Selaesori Qhoran, suda yuvarlanan beş yüz tonluk bir banyo küvetiydi. Derin bir ambarı, kıç ve baş kasaraları, kasaraların arasında bir tek direği vardı. Baş kasarada grotesk bir pruva heykeli duruyordu; kolunun altına bir parşömen sıkıştırılmış, kabız ifadeli, tahta kurdu yenikli bir suret. Tyrion hayatında bundan daha çirkin bir gemi görmemişti. Geminin mürettebatı da çirkindi.

Kaptan, kem ağızlı, büyük göbekli, zalim bir adamdı, birbirine yakın haris gözleri vardı, kötü bir *cyvasse* oyuncusu ve daha kötü bir mağluptu. Kaptanın altında hizmet veren dört kaptan muavini vardı, hepsi azatlı kölelerdi. Gemide elli köle çalışıyordu. Her birinin yanağına, gökenin, pruva heykelinin kabaca çizilmiş dövmesi yapılmıştı. Tyrion, denizcilere, adının Hugor Tepe olduğunu defalarca söylemişti ama adamlar ona *Burunsuz* demekten hoşlanıyordu.

Kaptan muavinlerinin üçü ve mürettebatın dörtte üçten fazlası, Işık Tanrısı'nın ateşli takipçileriydi. Tyrion, akşam duası için kamarasından çıkan fakat dualarda yer almayan kaptandan o kadar emin değildi. Ama *Selaesori Qharn*'ın asıl efendisi Moqorro'ydu, en azından bu yolculuk için.

"Işık Tanrısı, kutun Moqorro'yu koru ve dünyanın karanlık yerlerinde onun yolunu aydınlat," diye gürledi kırmızı rahip. *"Ve erdemli kölen Benerro'yu savun. Ona bilgelik bağışla. Onun kalbini ateşle doldur."*

Tyrion, bu maskaralığı kıç kasarasının altına inen ahşap merdivenden izleyen Penny'yi o anda fark etti. Alt basamaklardan birinde duran kızın sadece başı görünüyordu. Başlığının altında, Penny'nin gözleri gece ateşinin ışığıyla kocaman ve beyaz parlıyordu. Kızın yanında köpeği vardı; yapmacık mızrak müsabakalarında sürdüğü iri, gri tazı.

"Leydim," diye seslendi Tyrion hafifçe. Gerçekte, Penny bir leydi değildi ama Tyrion kızın o aptal adını söylemekte zorlanıyordu ve kıza *kız* ya da *cüce* diye seslenmek niyetinde değildi.

Penny irkildi. "Ben... seni görmedim."

"Küçük bir adamım."

"Ben... ben iyi değildim." Kızın köpeği havladı.

Keder yüzünden hastaydım, demek istiyorsun. "Eğer yardım edebileceğim bir şey varsa..."

"Hayır." Ve Penny bu kadar çabuk bir şekilde tekrar ortadan kayboldu, aşağı inerek köpeği ve domuzuyla paylaştığı kamaraya geri döndü. Tyrion onu suçlayamazdı. Tyrion gemiye ilk geldiğinde, *Selaesori Qhoran'ın* mürettebatı yeterince sevinmişti; neticede bir cüce, iyi şans demekti. Kafası o kadar çok ve o kadar sert bir şekilde ovulmuştu ki Tyrion'in kel kalmaması mucizeydi.

Fakat Penny daha karışık tepkilerle karşılanmıştı; bir cüce olabilirdi ama aynı zamanda bir kadındı ve kadınlar gemilere kötü şans getirirdi. Kızın kafasını ovan her adama karşılık, kızın arkasından sessizce lanetler okuyan üç adam vardı.

Ve benim suretim, kızın yarasına tuz basmaktan başka bir işe yaramaz. Ağabeyinin kafasını, benim kafam olması umuduyla kestiler ve ben burada

kahrolası bir gargoyle gibi oturup kıza boş avuntular öneriyorum. Onun yerinde olsaydım, beni denize atmalarından başka bir şey istemezdim.

Tyrion, Penny'ye acıyordu. Penny, tıpkı ağabeyi gibi, Volantis'te karşılaştığı zalimliği hak etmemişti. Tyrion'in onu son görüşünde, gemi limandan ayrılmadan hemen önce, kızın gözleri ağlamaktan yara olmuştu. O gözler, solgun bir yüze kazılmış iki kırmızı ve korkunç çukurdu. Gemi denize açıldığında, Penny kendini köpeği ve domuzuyla birlikte kamarasına kilitlemişti ama Tyrion kızın geceleri ağladığını duymuştu. Daha dün, kaptan muavinlerinden biri, Penny'nin gözyaşları gemiyi doldurmadan önce kızın denize atılması gerektiğini söylemişti. Tyrion adamın şaka yapıp yapmadığından emin değildi.

Akşam duası bittiğinde ve gemi mürettebatı nöbet tutmak, rom içmek ya da hamaklarda yatmak üzere bir kez daha dağıldığında, Moqorro her gece yaptığı gibi gece ateşinin yanında kaldı. Kırmızı rahip gündüzleri dinleniyordu ama karanlık saatler boyunca nöbet tutuyordu; güneşin şafak vakti geri dönmesi için kutsal alevlerin başında dua ediyordu.

Tyrion kırmızı rahibin karşısında yere çömeldi ve gece soğuğuna karşı ellerini ısıttı. Moqorro uzun dakikalar boyunca Tyrion'ı fark etmedi. Titreyen alevlere bakıyordu, bir imgenin içinde kaybolmuştu. İddia ettiği gibi gelecek günleri mi görüyor? Eğer öyleyse, bu korkutucu bir yetenekti. Rahip bir süre sonra gözlerini kaldırdı ve cücenin gözlerine baktı. Vakur bir baş selamıyla, "Hugor Tepe," dedi. "Benimle dua etmek için mi geldin?"

"Biri bana gecenin karanlık ve dehşet dolu olduğunu söyledi. O alevlerin içinde neler görüyorsun?"

Batıdiyar'ın Ortak Dil'ini kullanarak, "Ejderhalar," dedi Moqorro. Ortak Dil'i neredeyse aksansız bir şekilde, çok iyi konuşuyordu. Yüksek rahip Benerro tarafından R'hllor'un inancını Daenerys Targaryen'a götürmek üzere seçilmesinin sebebi buydu şüphesiz. "Yaşlı ve genç, gerçek ve sahte, parlak ve karanlık ejderhalar. Ve sen. Bütün bunların ortasında hırlayan, büyük gölgeli küçük bir adam."

"Hırlayan? Benim gibi dost canlısı bir adam?" Tyrion neredeyse onur duymuştu. *Hiç şüphe yok ki adamın niyeti tam olarak bu. Önemli biri olduğunu duymaktan her aptal hoşlanır.* "Belki de gördüğün Penny'ydi. Hemen hemen aynı boydayız."

"Hayır dostum."

Dostum? *Bunun ne zaman olduğunu merak ediyorum*? "Meereen'e ne zaman varacağımızı da gördün mü?"

"Dünyanın kurtarıcısını görmek için sabırsızlanıyor musun?" *Evet ve hayır.*

Dünyanın kurtarıcısı başımı kesebilir ya da beni iştah açıcı olarak ejderhalarına verebilir. “Hayır,” dedi Tyrion. “Benim için bütün mesele, zeytinler. Lâkin bir zeytin tatmadan önce yaşlanıp öleceğimden korkuyorum. Köpek yüzüşüyle bu gemiden daha hızlı yol alabilirim. Söyle bana, *Selaesori Qhoran* bir troyka mıydı yoksa bir kaplumbağa mı?”

Kırmızı rahip güldü. “Hiçbiri. *Qhoran,* bir hükümdar değildir ama hükümdarlara hizmet eden, tavsiyeler veren ve onların işlerini yürütmelerine yardımcı olan biridir. Siz Batıdiyarlılar onun gibi adamlara kâhya ya da *yargıç* diyor olabilirsiniz.”

Kral Eli? Bu düşünce Tyrion’ı eğlendirdi. “Ya *selaesori?”* Moqorro burnuna dokundu. “Hoş aromalarla dolu demek. Siz güzel kokulu mu diyorsunuz? Çiçeksi?”

‘Yani *Selaesori Qhoran* aşağı yukarı *Pis Kokulu Kâhya* demek?” *“Güzel Kokulu Kâhya* daha doğru olur.”

Tyrion çarpık bir gülümseme bahşetti. “Sanırım ben *Pis Kokulu’ya* sadık kalacağım. Lâkin ders için teşekkür ederim.”

“Seni aydınlattığım için mutluyum. Belki bir gün, sana R’hllor’un gerçeğini öğretmeme de izin verirsin.”

“Bir gün.” *Bir kazığın üstündeki kafa olduğum zaman.*

Tyrion’in Sör Jorah’la paylaştığı mekân, sadece ismen kamaraydı; rutubetli, karanlık ve kötü kokulu küçük odada, sadece üst üste konmuş iki uyku hamağına yetecek kadar yer vardı. Tyrion,

Mormont’u alttaki hamağa uzanmış hâlde buldu, hamak geminin hareketiyle hafifçe sallanıyordu. “Kız sonunda burnunu üst güverteye çıkardı,” dedi Tyrion, Mormont’a. “Bana bir kez baktı ve hızla aşağı geri kaçtı.”

“Hoş bir görüntün yok.”

“Hepimiz senin kadar yakışıklı olamayız. Kız kayıp. Zavallı yaratığın bordadan atlamak ve kendini boğmak için yukarı çıktığını öğrenmek beni şaşırtmazdı.”

“O zavallı yaratığın adı Penny.”

“Kızın adını biliyorum.” Tyrion kızın adından nefret ediyordu. Kızın ağabeyi Groat ismini kullanıyordu ama adamın gerçek adı Oppo’ydu. *Groat ve Penny. En küçük ve en değersiz sikkeler. Daha kötüsü, kardeşlerin bu isimleri bizzat seçmiş olması.* Bu düşünce Tyrion’ın ağzında kötü bir tat bıraktı. “Hangi ismi kullanırsa kullansın, kızın bir arkadaşa ihtiyacı var.”

Sör Jorah hamakta doğruldu. “Öyleyse onunla arkadaş ol. Onunla evlen. Umurumda değil.”

Mormont'un sözleri de Tyrion'in ağzında kötü bir tat bıraktı. "Aynı türden olanlar birbirleriyle evlensinler, fikrin bu mu? Kendin için dişi bir ayı bulmayı mı düşünüyorsun sör?"

"Kızı getirmemiz için ısrar eden şendin."

"Ben onu Volantis'te bırakamayacağımızı söyledim. Bu, onu düzmek istediğim anlamına gelmez. Kız benim ölmemi istiyor, unuttun mu? Arkadaş olmayı isteyeceği son kişi benim."

"ikiniz de cücesiniz."

"Evet. Kızın ağabeyi de cüceydi. Öldürüldü, çünkü birkaç sarhoş soytarı onu benimle karıştırdı."

"Kendini suçlu mu hissediyorsun?"

"Hayır." Tyrion öfkelendi. "Hesabını vermem gereken yeterince günaha sahibim, bu günahın sorumluluğunu almayacağım. Joffrey'nin düğün gecesinde oynadıkları roller için kıza ve ağabeyine karşı kin beslemiş olabilirim ama onlara zarar gelmesini asla istemedim."

"Hiç şüphe yok ki sen zararsız bir yaratıksın. Bir kuzu kadar masumsun." Sör Jorah ayağa kalktı. "Cüce kız senin yükün. Onu öp, öldür ya da görmezden gel. Benim için fark etmez." Tyrion'ı iterek kamaradan çıktı.

İki kez sürgün edilmesi şaşırtıcı değil, diye düşündü Tyrion. *Yapabilseydim ben de onu sürgüne gönderirdim. Bu adam soğuk, tehditkâr, huysuz ve espri anlayışından yoksun. Ve bunlar onun iyi özellikleri.* Sör Jorah uyanık olduğu saatlerin çoğunu geminin baş kasarasında, volta atarak ya da küpeşteye yaslanıp denizi seyrederek geçiriyordu. *Gümüş kraliçesini arıyor. Geminin daha hızlı yüzmesini isteyerek Daenerys'i arıyor. Pekâlâ, Tysha, Meereen'de bekliyor olsaydı ben de aynı şeyi yapardım.*

Fahişelerin gittiği yer Köle Körfezi olabilir miydi? Bu muhtemel görünmüyordu. Tyrion'in okuduklarına göre, köle şehirleri fahişelerin yaratıldığı yerlerdi. *Mormont kendine bir fahişe satın almalıydı.* Güzel bir köle kız, şövalyenin asabiyetiyle ilgili mucizeler yaratabilirdi... bilhassa gümüş saçları olan bir kız, Selhorys'te Mormont'un aletinin üstünde oturan fahişe gibi bir kız.

Tyrion nehirde Griffe katlanmak zorunda kalmıştı ama en azından kaptanın gerçek kimliğiyle ilgili sırrı çözmeye çalışarak oyalanmış ve sırıklı teknenin küçük mürettebatının samimi dostluğuna sahip olmuştu. Maalesef, gökedeki herkes göründüğü kişiydi, kimse cana yakın değildi ve sadece kırmızı rahip ilginçti. O *ve belki de Penny. Ama kız benden nefret ediyor, etmesi de gerekiyor.*

Tyrion, *Selaesori Qhoran'dakı* hayatın çok sıkıcı olduğunu öğrenmişti. Günün en heyecanlı bölümü, Tyrion'in el ve ayak parmaklarına bıçak batırdığı

vakitlerdi. Nehirde görülecek harikalar vardı: Dev kaplumbağalar, harabeye dönmüş şehirler, taş adamlar, çıplak rahibeler. Bir sonraki kıvrımda nelerin saklanmış olabileceğini kimse bilemezdi. Denizde gündüzler ve geceler hep aynıydı. Volantis'ten ayrılan göke, en başta karayı gözden kaçırmadan yol almıştı, Tyrion bu sayede dağların denize yaptığı çıkıntılara bakabilmiş, taşlı uçurumlardan havalanan deniz kuşu bulutlarını ve ufalanan gözcü kulelerini seyredebilmiş, geminin önünden geçen kahverengi çıplak adaları sayabilmişti. Çok sayıda gemi de görmüştü: Balıkçı tekneleri, ağır hareket eden yük gemileri, dalgaları beyaz köpüklere çeviren kürekleriyle gururlu kadırgalar. Fakat *Selaesori Qhoran* açık denize çıktığında, etrafta denizden ve gökyüzünden, sudan ve havadan başka bir şey kalmamıştı. Su, su gibi görünüyordu. Gökyüzü, gökyüzü gibi görünüyordu. Bazen bulutlar oluyordu. Çok fazla mavi.

Ve geceler daha beterdi. Tyrion en iyi zamanlarda kötü uyuyordu ve bu gece iyi olmaktan çok uzaktı. Uyku, rüya demekti ve Tyrion'ın rüyalarında Hüzünler ile Lord Tywin yüzlü bir taş kral bekliyordu. Bu durum Tyrion'ı dilencinin seçimiyle baş başa bıraktı; Tyrion ya hamağa tırmanacak ve altındaki Jorah Mormont'un horlamasını dinleyecekti ya da güvertede kalıp denizi seyredecekti. Aysız gecelerde, su ufuktan ufuğa üstat mürekkebi kadar siyahtı. Karanlık; derin ve ürkütücüydü, soğuk bir surette güzeldi. Fakat Tyrion, suya uzun süre baktığında, küpeştenin üstünden atlayıp o karanlığa düşmenin ne kadar kolay olacağını düşünmeye başlıyordu. Tyrion'in hayatı olan zavallı kısa hikâye, küçük bir su serpintisiyle çabucak son bulurdu. *Ama ya bir cehennem varsa ve babam beni orada bekliyorsa*?

Her akşamın en güzel bölümü, akşam yemeğiydi. Yiyecekler o kadar iyi değildi ama boldu, bu yüzden cücenin bir sonraki işi, yemek oldu. Yemek servisinin yapıldığı gemi mutfağı dar ve rahatsız bir mekândı; tavanı o kadar alçaktı ki, uzun boylu yolcular her daim kafalarını kırma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Bu, özellikle Ateşli El'in genç ve iri köle savaşçılarının maruz kaldığı bir kazaydı. Tyrion bu duruma kıs kıs gülmekten çok hoşlanıyor olsa da yemeklerini tek başına yemeyi tercih ediyordu. Kalabalık bir masada, aynı dili paylaşmadığı insanlarla birlikte oturmak, hiçbir şey anlamadan onların konuşmalarını ve şakalaşmalarını dinlemek kısa zaman içinde yorucu bir hâl almıştı. Özellikle, şakaların ve kahkahaların kendisiyle ilgili olup olmadığını merak etmeye başladığından beri.

Mutfak aynı zamanda geminin kitaplarının muhafaza edildiği yerdi. Geminin kaptanı kitapsever bir adam olduğu için gemi üç kitap taşıyordu; kötüden daha kötüye giden gemicilik şiirlerinin toplandığı bir derleme, Lysli bir

yastık evindeki genç köle kızın erotik maceralarını anlatan iyice yıpranmış kalın bir kitap ve Troyka Belicho'nun Hayatinin dördüncü ve son cildi. Belicho, Volantisli meşhur bir vatanseverdi, aralıksız sürdürdüğü fetihler ve zaferler, Belicho devler tarafından yenildiğinde birdenbire son bulmuştu. Tyrion denizdeki üçüncü gününde bütün kitapları bitirmişti. Sonra, başka kitap olmadığı için, okuduklarını tekrar okumaya başlamıştı. En kötü yazılan kitap köle kızın hikâyesiydi ama en ilginç olan da oydu. Tyrion; yağlı pancar, soğuk balık yahnisi ve çivi çakmak için kullanılabilecek çöreklerden oluşan akşam yemeğini yerken okumak üzere köle kızın hikâyesini aldı.

Penny mutfağa girdiğinde, Tyrion köle kızla ablasının tacirler tarafından kaçırıldığı günü, kızın ağzından yazıldığı gibi okuyordu. "Ah," dedi Penny. "Düşünmüştüm ki... Seni rahatsız etmek istemezdim lordum."

"Beni rahatsız etmiyorsun. Beni yine öldürmeye çalışmayacaksın umarım."

"Hayır." Penny bakışlarını başka yere çevirdi, yüzü kızarıyordu. "Bu durumda, biraz arkadaşlık hoşuma gider. Bu gemide yapacak çok az şey var." Tyrion kitabı kapattı. "Gel. Otur. Yemek ye."

Kız, yemeklerinin çoğunu hiç dokunulmamış bir hâlde kamarasının kapısına bırakıyordu. Şu anda açlıktan kırılıyor olmalıydı. 'Yahni neredeyse yenebilir durumda. En azından balık taze." "Hayır. Bir keresinde balık kılçığı yüzünden boğuluyordum. Balık yiyemem."

"Öyleyse biraz şarap iç." Tyrion şarapla doldurduğu kadehi kıza doğru itti. "Kaptanımızın ikramı. Doğruyu söylemek gerekirse Arbor altınından çok idrara benziyor. Fakat idrar bile, denizcilerin içtiği kara zift romundan daha iyidir. Uyumana yardım eder."

Kız kadehe dokunmak için hareketlenmedi. "Teşekkür ederim lordum ama hayır." Geri çekildi. "Sana rahatsızlık vermemeliyim."

Penny kapıdan çıkıp gidemeden önce, "Bütün hayatını kaçarak mı geçireceksin?" diye sordu Tyrion.

Bu soru kızı durdurdu. Kızın yanakları parlak pembeye döndü. Tyrion onun tekrar ağlamaya başlayacağından korktu ama kız ağlamak yerine, dudaklarını meydan okurcasına dışarı çıkarıp, "Sen de kaçıyorsun," dedi.

"Kaçıyorum," diye itiraf etti Tyrion. "Fakat ben bir *yere* kaçıyorum ve sen bir *yerden* kaçıyorsun. İkisinin arasında dünyalar kadar fark var."

"Sen olmasaydın, ben ve ağabeyim asla kaçmak zorunda kalmazdık."

Bunu yüzüme karşı söylemek cesaret gerektirir. "Kral Toprakları'ndan mı yoksa Volantis'ten mi bahsediyorsun?"

"İkisinden de." Kızın gözlerinde yaşlar pırıldadı. "Her şeyden. Neden kralın

istediği gibi bizimle mızrak dövüşü yapmadın? Zarar görmezdin. Çocuğu memnun etmek için köpeğimin sırtına binip mızrak sallamak sana neye mal olurdu lordum? Sadece eğlenceydi. Altı üstü sana gülerlerdi."

"Bana gülerlerdi," dedi Tyrion. *Ama onların Joffrey'ye gülmesini sağladım. Ve bu zekice bir manevra değil miydi*?

"Ağabeyim, insanları güldürmenin iyi bir şey olduğunu söylerdi. Soylu ve onurlu bir şey. Ağabeyim..." Kızın yüzüne gözyaşları akmaya başladı.

"Ağabeyin için üzgünüm." Tyrion aynı sözleri daha önce Volantis'te de söylemişti ama kız orada öyle kederliydi ki Tyrion onun bu sözleri duyduğundan emin değildi.

Penny sözleri bu sefer duymuştu. "Üzgün. Üzgünsün." Dudakları titriyordu, yanakları ıslaktı, gözleri kırmızı çerçeveli çukurlardı. "O gece Kral Topraklarından ayrıldık. Ağabeyim yapılacak en iyi şeyin bu olduğunu söyledi; birileri, kralın ölümünde parmağımızın olup olmadığını merak edebilir ve merakını gidermek için bize işkence yapmaya karar verebilirdi. Önce Tyrosh'a gittik. Ağabeyim oranın yeterince uzak olduğunu düşündü ama değildi. Orada yaşayan bir jonglör tanıyorduk. Adam, yıllardır her gün, Sarhoş Tanrı Fıskiyesi'nin yanında gösteri yapıyordu. Yaşlıydı, elleri eskisi kadar becerikli değildi, bazen toplarını düşürür ve meydan boyunca onların peşinden koşardı ama Tyroshlular ona yine de güler ve sikke fırlatırdı. Sonra bir sabah, adamın cesedinin Trios Tapınağı'nda bulunduğunu duyduk. Trios'un üç kafası vardır ve tapınağın kapılarının yanında büyük bir heykeli durur. Yaşlı jonglör üç parçaya ayrılmış ve Trios'un üç katlı ağızlarına tıkılmıştı. Ancak parçalar dikilerek tekrar birleştirildiğinde, jonglörün kafasının gittiği anlaşıldı."

"Tatlı ablam için bir hediye. Jonglör de cüceydi."

"Evet, küçük bir adamdı. Sen ve Oppo gibi. Groat. O jöngler için de üzgün müsün?"

"Şu ana kadar jonglörün varlığından habersizdim... ama evet, öldüğü için üzgünüm."

"O senin için öldü. Onun kanı senin ellerinde."

Jorah Mormont'un sözlerinin ardından gelen bu suçlama can yakıcıydı. "Onun kanı ablamın ve onu öldüren zalimlerin ellerinde. Benim ellerim..." Tyrion ellerini çevirdi, inceledi, yumruk hâline getirdi, "...benim ellerim kuru kanla kabuk bağladı, evet. Bana akraba katili dersen yanılmış olmazsın. Kral katili diye seslenirsen ona da cevap veririm. Anneleri, babaları, yeğenleri, âşıkları, erkekleri ve kadınları, kralları ve fahişeleri öldürdüm. Bir keresinde bir şarkıcı canımı sıktı, piçi yahni yaptırdım. Lâkin ne bir jönglörü ne de bir cüceyi

öldürdüm ve kahrolası ağabeyine olanlar yüzünden suçlanacak adam ben değilim.”

Penny şarap kadehini aldı ve Tyrion’ın yüzüne boşalttı. *Tıpkı tatlı ablam gibi.* Tyrion mutfak kapısının sertçe kapandığını duydu ama kızın gidişini görmedi. Gözleri yanıyordu ve dünya bulanıktı. *Penny’yle arkadaşlığımız buraya kadarmış.*

Tyrion Lannister diğer cücelerle çok sınırlı tecrübeler yaşamıştı. Lord Tywin oğlunun biçimsizliğini hatırlatan şeyleri hoş karşılamazdı. Ekiplerinde cüce oyuncular barındıran kumpanyalar, Lannis Limanından ve Casterly Kayası’ndan uzak durmayı çabucak öğrenmişlerdi. Tyrion büyürken, Dornelu Lord Fowler’ın makamında hizmet veren cüce bir soytarıdan, Parmaklar’da görev yapan cüce bir üstattan ve sessiz rahibelerin arasındaki dişi bir cüceden haberdar olmuştu ama hiçbir zaman onları arayıp bulma isteği duymamıştı. Kulağına daha şaibeli hikâyeler de çalınmıştı; nehir topraklarındaki bir tepeye dadanan cadı cüce ve Kral Topraklarında köpeklerle çiftleşerek ün kazanmış bir cüce fahişe. Sonuncuyu Tyrion’a bizzat tatlı ablası anlatmıştı, hatta Tyrion için kızgın bir kancık bulmayı önermişti. Tyrion nazik bir şekilde Cersei’nin kendinden bahsedip bahsetmediğini sorduğunda, Cersei, Tyrion’in yüzüne bir kadeh şarap fırlatmıştı. *Hatırladığım kadarıyla kırmızı şaraptı. Bu ise altın.* Tyrion kol yeniyle yüzünü sildi. Gözleri hâlâ yanıyordu.

Penny’yi fırtına gününe kadar bir kez daha görmedi.

O sabah, tuzlu hava durgun ve ağırdı ama batı seması kıpkırmızıydı, Lannister kırmızısı kadar parlak, alçak bulutlarla çizgilenmişti. Denizciler kapıları tirizlerle sağlamlaştırıyor, halatları çekiyor, güverteleri temizliyor ve henüz yere bağlanmamış her şeyi yere bağlıyorlardı. “Kötü rüzgârlar geliyor,” diye uyardı biri Tyrion’ı. “Burunsuz aşağı inmeli.”

Tyrion, Dar Denizi geçerken maruz kaldığı fırtınayı, ayaklarının altında sallanan güverteyi, geminin çıkardığı korkunç çatırtıları, şarabın ve kusmuğun tadını hatırladı. “Burunsuz burada kalacak.” Eğer tanrılar onu istiyorsa, Tyrion suda boğulmayı kendi kusmuğunda boğulmaya tercih ederdi. Yukarıda, gökenin yelkeni ağır ağır dalgalandı, uzun bir uykudan uyanan devasa bir hayvanın kürküne benziyordu, sonra gemideki her kafayı döndüren ani bir çatırtıyla doldu.

Rüzgâr gökeyi önüne katmıştı, onu seçilmiş rotasının çok uzağına sürüklüyordu. Geminin arkasında, kan kırmızısı gökyüzünde kapkara bulutlar birbirlerinin üstüne yığılıyordu. Kuşluk vakti geldiğinde, gemidekiler batıda titreyen şimşeği gördüler. Şimşeği uzak bir gök gürültüsü takip etti. Deniz sertleşti ve dalgalar yükselip *Pis Kokulu Kâhya*’nın gövdesine çarptı. Mürettebat

o zaman yelkeni aşağı indirmeye başladı. Tyrion geminin ortasında ayak altındaydı, baş kasarasına tırmanıp yere çömeldi, yanaklarına vuran soğuk yağmur kamçısının tadını çıkardı. Göke yukarı çıkıp aşağı indi, Tyrion'in o güne kadar sürdüğü bütün atlardan daha vahşi bir şekilde şahlanıyordu, her dalgayla havalanıyor ve iki dalga arasında aşağı kayarak su çukurlarına giriyordu, Tyrion'ı kemiklerine kadar titretiyordu.

Fırtına dindiğinde akşam çökmüştü. Tyrion Lannister iç çamaşırlarına kadar ıslanmıştı ama kendini her nedense mutlu hissediyordu... ve daha sonra kamarada, bir kusmuk gölünün içinde sarhoş bir Jorah Mormont bulduğunda, daha da mutlu oldu.

Tyrion akşam yemeğinden sonra mutfakta oyalandı, geminin aşçısıyla birlikte kara zift romu içerek hayatta kalışını kutladı. Aşçı, Ortak Dil'den sadece bir kelime (düzmek) bilen, iri, hantal ve yağlı bir Volantisli'ydi ama acımasız bir *cyvasse* oyuncusuydu, bilhassa sarhoş olduğunda. O akşam üç oyun oynadılar. İlk oyunu Tyrion kazandı, son ikisini kaybetti. Yenilgilerden sonra yeterince oynadığına karar verdi ve kafasını hem fillerden hem de romdan temizlemek için güverteye çıktı.

Baş kasarasında Penny'yi buldu. Kızın olduğu yerde genelde Sör Jorah'ı bulurdu. Şövalye, geminin yarı çürümüş iğrenç pruva heykelinin yanında durur ve mürekkep siyahı denizi seyrederdi. Arkadan bakılınca, Penny bir çocuk kadar küçük ve savunmasız görünüyordu.

Tyrion kızı rahatsız etmemenin en iyisi olacağını düşündü ama geç kalmıştı. Kız onu duymuştu. "Hugor Tepe."

"Eğer istersen." İkimiz de işin aslını biliyoruz. "Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm. Gideceğim."

"Hayır." Penny'nin yüzü solgun ve hüzünlüydü ama kız ağlamış gibi görünmüyordu. "Ben de üzgünüm. Şarap için. Ağabeyimi ve Tyrosh'taki zavallı yaşlı adamı öldüren sen değildin." "Bilerek olmadı ama benim de rolüm vardı."

"Onu çok özlüyorum. Ağabeyimi. Ben..."

"Anlıyorum." Tyrion kendini Jaime'yi düşünürken buldu. *Kendini şanslı say. Ağabeyin sana ihanet edemeden önce öldü.*

"Ölmek istediğimi sanıyordum," dedi kız, "ama bugün fırtına koptuğunda ve ben geminin batacağını düşündüğümde... ben... ben..."

"Her şeye rağmen yaşamak istediğini fark ettin." O *duyguyu biliyorum. Paylaştığımız ortak bir özellik daha.*

Penny'nin dişleri çarpıktı, kız bu sebeple çok ender gülümsüyordu ama bu sefer gülümsedi. "Şarkıcıyı gerçekten yahni yaptın mı?"

“Kim? Ben mi? Ben yemek pişiremem.”

Penny, gerçekte olduğu genç ve tatlı kız gibi kıkırdadı... on yedi ya da on sekiz yaşında bir kız gibi, on dokuzdan büyük değildi. “Şu şarkıcı ne yaptı?”

“Benim hakkımda bir şarkı yazdı.” Çünkü kadın, onun gizli hazinesiydi, onun utancı ve onun sevinciydi. Ve bir zincir ve bir kale, o kadının öpücüğüne kıyasla hiçti. Şarkının sözlerini böyle çabucak hatırlamak tuhaftı. Belki de sözler hiç unutulmamıştı. *Altından eller her daim soğuktu ama kadının elleri her daim sıcak.*

“Çok kötü bir şarkı olmalı.”

“Pek sayılmaz. Bir ‘Castamere Yağmurları’ değildi ama bazı bölümleri... pekâlâ...”

“Nasıl başlıyordu?”

Tyrion güldü. “Hayır. Beni şarkı söylerken duymak *istemezsin.”*

“Ağabeyim ve ben küçükken, annemiz bize şarkılar söylerdi. Şarkıyı sevdiğin sürece sesinin önemi yoktur, derdi.”

“Annen küçük...”

‘...bir insan mıydı? Hayır, ama babam öyleydi. Babam üç yaşındayken, kendi babası tarafından bir köle tacirine satılmış ama büyüdüğünde meşhur bir oyuncu olup özgürlüğünü satın almış. Bütün Özgür Şehirler’e ve Batıdiyar’a gitmiş. Eski Şehir’de ona Zıpzıp Fasulye derlermiş.”

Elbette. Tyrion irkilmemeye çalıştı.

“Babam öldü,” diye devam etti Penny. “Annem de. Oppo... ailemden geriye kalan son kişiydi ve şimdi o da yok.” Kafasını çevirip denize baktı. “Ne yapacağım? Nereye gideceğim? Bir zanaatım yok, sadece mızrak dövüşü gösterisi yapmayı biliyorum ve bunun için iki kişi gerekiyor.”

Hayır, diye düşündü Tyrion. *Orası gitmek isteyeceğin bir yer değil kızım. Benden bunu isteme. Bunu düşünme bile.* “Kendine öksüz bir çocuk bul,” dedi.

Penny, Tyrion’ın önerisini duymamış gibiydi. “Gösteri düzenlemek babamın fikriydi. Hatta ilk domuzu o eğitti. Fakat eğitim bittiğinde, babam domuzu süremeyecek kadar hastaydı, bu yüzden Oppo onun yerini aldı. Ben daima köpeği sürerdim. Bir keresinde Braavos’un Deniz Lordu için gösteri yaptık. Adam öyle çok güldü ki bize... büyük bir hediye verdi.”

“Ablam sizi orada mı buldu? Braavos’ta?”

“Ablan?” Kızın kafası karışmıştı.

“Kraliçe Cersei.”

Penny başını sağa sola salladı. “Kraliçe asla... bize bir adam geldi. Pentos’ta. Osmund. Hayır Oswald. Öyle bir şey. Onunla Oppo buluştu. Bütün

anlaşmalarımızı Oppo yapardı. Ağabeyim ne yapacağımızı, gideceğimiz bir sonraki yerin neresi olması gerektiğini her zaman bilirdi.”

“Gittiğimiz bir sonraki yer Meereen.”

Penny şaşkın gözlerle Tyrion’a baktı. “Qarth demek istiyorsun. Yeni Ghis üzerinden Qarth’a gidiyoruz.”

“Meereen. Köpeğini ejderha kraliçesi için süreceksin ve ağırlığınca altın kazanacaksın. Daha fazla yemek yemeye başlasan iyi olur. Böylece Majesteleri Kraliçe’nin huzurunda mızrak dövüşü yapmadan evvel iyice tombullaşırsın.”

Penny, Tyrion’in gülümsemesine karşılık vermedi. “Tek başıma, daireler çizerek dönmekten başka bir şey yapamam. Ve kraliçeyi güldürmeyi başarsam bile, daha sonra nereye giderim? Ağabeyim ve ben aynı yerde uzun zaman kalmazdık, insanlar bizi ilk gördüklerinde gülerler ama dördüncü ya da beşinci seferde, yapacağımız şeyi biz yapmadan önce bilirler. Sonra gülmekten vazgeçerler. Büyük şehirlerde çok sikke kazanılır ama ben en çok küçük kasabaları severim. Öyle yerlerdeki insanların gümüşü yoktur ama bizi sofralarında doyururlar, çocuklar peşimizden ayrılmaz.”

Lazımlığa benzeyen sefil kasabalarında daha önce hiç cüce görmedikleri için, diye düşündü Tyrion. İki başlı bir keçi ortaya çıkacak olsa, kahrolası şımarık veletler onu da takip ederler. Sonunda keçinin melemesinden bıkarlar ve hayvanı akşam yemeği için keserler. Ama kızı tekrar ağlatmak istemiyordu, aklından geçenleri söylemek yerine, “Daenerys’in iyi bir kalbi ve cömert bir tabiatı vardır,” dedi. Penny’nin bunu duymaya ihtiyacı vardı. “Sarayında senin için bir yer bulacağından eminim. Ablamın kolunun uzanamayacağı güvenli bir yer.”

Penny tekrar Tyrion’a döndü. “Ve sen de orada olacaksın.” *Eğer Daenerys, ağabeyimin döktüğü Targaryen kanma karşılık biraz Lannister kanı istediğine karar vermezse.* “Olacağım.”

O geceden sonra cüce kız güvertede daha sık görüldü. Ertesi gün ikindi vakti, hava ılık ve deniz sakinken, Tyrion geminin orta yerinde kızla ve kızın benekli domuzuyla karşılaştı. “Domuzumun adı Sevimli,” dedi Penny utangaç bir tavırla.

Domuzun adı Sevimli ve kızın adı Penny, diye düşündü Tyrion. *Birileri bunun hesabını vermeli.* Penny, Tyrion’a meşe palamutları verdi. Sevimli, meşe palamutlarını Tyrion’in elinden yedi. İri dişi domuz, burnunu çekip tiz sesler çıkarırken, *ne yaptığını anlamadığımı sanma kızım,* diye düşündü Tyrion.

Kısa zaman zaman sonra, Penny ve Tyrion yemeklerini birlikte yemeye başladılar. Bazı geceler baş başa kalıyorlardı, diğer yemeklerde Moqorro’nun

muhafızlarıyla birlikte kalabalığa karışıyorlardı. Tyrion muhafızlara, *parmaklar,* diyordu; neticede onlar Ateşli El'in adamlarıydı ve beş kişilerdi. Penny buna gülüyordu; bu, tatlı bir sesti ama Tyrion'in sıkça duyduğu bir ses değildi. Kızın yarası çok tazeydi, kederi çok derindi.

Tyrion, Penny'yi, gemiye *Pis Kokulu Kâhya* demeye alıştırdı ama kız her nedense, Tyrion'in Sevimli'yi *Jambon* diye çağırmasına sinirleniyordu. Tyrion, kızın gönlünü almak için ona *cyvasse* öğretmeyi denedi ama kısa zaman içinde bunun ümitsiz bir girişim olduğunu anladı. "Hayır," dedi bin kez, "ejderhalar uçar, filler değil."

Aynı gece, Penny eteğindeki taşları döktü ve Tyrion'a onunla birlikte mızrak dövüşü yapmak isteyip istemediğini sordu. "Hayır," dedi Tyrion. Ancak daha sonra, mızrağın belki de *mızrak* anlamına gelmediğini idrak etti. Vereceği cevap yine hayır olurdu ama Tyrion o kadar nezaketsiz davranmayabilirdi.

Jorah Mormont'la paylaştığı kamaraya döndü, bölük pörçük bir uyku uyuyarak hamağında saatlerce dönüp durdu. Rüyaları, sisin içinden ona uzanan gri taş ellerle ve babasının olduğu yere çıkan basamaklarla doluydu.

Tyrion sonunda pes etti ve biraz gece havası almak için yukarı çıktı. *Selaesori Qhoran'ın* şeritli büyük yelkeni gece için toplanmıştı. Biri hariç geminin bütün güverteleri boştu. Kaptan muavinlerinden biri baş kasarasındaydı. Moqorro geminin ortasında, maltızın başında oturuyordu. Közlerin arasında hâlâ birkaç küçük alev dans ediyordu.

Sadece en parlak yıldızlar görünür durumdaydı, hepsi batıdaydı. Belli belirsiz kırmızı bir ışıltı kuzey semasını aydınlatıyordu, gökyüzü kan çürüğü rengindeydi. Tyrion daha önce bundan daha büyük bir ay görmemişti. Devasa ve şişkin ay, güneşi yutmuş ve ateşle uyanmış gibi görünüyordu. Ayın suda yüzen ikizi her dalgayla kırmızı pırıldıyordu. "Vakit ne?" diye sordu Tyrion, Moqorro'ya. "Eğer doğu yer değiştirmediyse, bu gün doğumu olamaz. Gökyüzü neden kırmızı?"

"Gökyüzü Valyria'nın üzerinde her zaman kırmızıdır Hugor Tepe."

Tyrion'ın sırtından soğuk bir ürperti geçti. "Yakın mıyız?"

"Mürettebatın istediğinden daha yakın," dedi Moqorro o pes sesiyle. "Gün Batımı Krallıklarında Valyria hakkındaki hikâyeler bilinir mi?"

"Bazı denizcilerin, o kıyıya bakan herkesin lanetlendiğini söylediği bilinir." Tyrion bu çeşit hikâyelere inanmıyordu, amcası da inanmazdı. Gerion Lannister, Lannister Hanedanının atalarına ait kayıp kılıcı ve Kıyamet'ten kurtulan diğer hazineleri bulmak amacıyla Valyria'ya yelken açtığında, Tyrion on sekiz yaşındaydı. Amcasıyla birlikte gitmeyi umutsuzca arzulamıştı ama lord babası

bu yolculuğa “soytarı macerası” adını takmış ve Tyrion’in gitmesini yasaklamıştı.

Belki de çok haksız değildi. Gülen Aslan’ın Lannis Limanı’ndan ayrılışının üzerinden neredeyse on yıl geçmişti ve Gerion geri dönmemişti. Lord Tywin’in onu araması için gönderdiği adamlar, Gerion’ın izini Volantis’e kadar sürmüşlerdi. Gerion’ın mürettebatının yarısı onu orada terk etmişti ve Gerion onların yerini doldurmak üzere köleler satın almıştı. Hiçbir özgür adam, niyetinin Tüten Deniz’e gitmek olduğunu açıkça söyleyen bir kaptanın gemisinde çalışmazdı. “Öyleyse bulutlarda yansımasını gördüğümüz şey, On Dört Alev’in ateşleri mi?”

“On dört ya da on dört bin. Kim onları saymaya cesaret edebilir? Ölümlülerin o ateşlere çok derin bakması akıllıca bir şey değildir dostum. Onlar tanrının gazabının ateşleri. İnsanların yaktığı hiçbir ateş onların dengi olamaz. Biz insanlar, küçük yaratıklarız.”

“Bazıları diğerlerinden daha küçük.” *Valyria.* Kitaplar, Kıyamet gününde, beş yüz millik bir alan içindeki bütün tepelerin parçalara ayrıldığını ve havayı külle, dumanla, ateşle doldurduğunu yazardı. Alevler öyle sıcak ve açtı ki gökyüzündeki ejderhalar bile alev girdaplarının içine çekilip yanmışlardı. Yeryüzünde muazzam yarıklar açılmıştı; sarayları, tapınakları, kasabaları yutmuşlardı. Göller kaynamış ya da aside dönüşmüş, dağlar patlamış, ateşli fıskiyeler üç yüz metre yukarı tırmanan erimiş kayalar püskürtmüştü. Kırmızı bulutlardan ejderhacamları ve şeytanların kara kanı yağmıştı. Kuzeyde, yer yarılıp kendi içine çökmüş ve kızgın deniz tarafından doldurulmuştu. Dünyanın en gururlu şehri bir an içinde kaybolmuştu, şehrin efsanevi imparatorluğu bir gün içinde yok olmuştu, Uzun Yaz Toprakları kavrulmuş, boğulmuş ve mahvolmuştu.

Ateşin ve kanın üstüne kurulmuş bir imparatorluk. Valyrialılar, kendi ektikleri tohumları biçmişler. “Kaptanımız o laneti sınamak niyetinde mi?”

“Kaptanımız denizin elli mil açığında, o lanetli kıyının iyice uzağında olmayı tercih eder ama ona en kısa yoldan gitmesini emrettim. Başkaları da Daenerys’i arıyor.”

Genç prensiyle birlikte Griff. Altın Mürettebat’ın batıya doğru gittiğine dair bütün o söylentiler bir kandırmaca olabilir miydi? Tyrion bir şeyler söylemeyi düşündü ama sonra daha iyi düşündü. Kırmızı rahipleri çeken kehanetin içinde sadece bir kahramana yer olduğunu anlamıştı, ikinci bir Targaryen, onların kafasını karıştırmaktan başka bir işe yaramazdı. “Alevlerinde, başkaları dediğin insanları da gördün mü?” diye sordu ihtiyatlı bir şekilde.

“Sadece gölgelerini,” dedi Moqorro. “En çok da birini. Kan denizinde yol alan, bir tek siyah gözü ve on uzun kolu olan uzun boylu ve çarpık bir yaratık.”

EJDERHALARIN DANSI

KISIM II

BRAN

Ay hilâldi, bir bıçağın ağzı kadar ince ve keskindi. Solgun bir güneş doğdu, battı ve tekrar doğdu. Kırmızı yapraklar rüzgârda fısıldadı. Kara bulutlar gökyüzünü doldurdu ve fırtınalara dönüştü. Şimşekler çaktı, gök gürlemeleri haykırdı. Siyah elli ve mavi gözlü ölü adamlar yamaçtaki yarığın etrafında dolaştılar ama içeri giremediler. Kırık çocuk tepenin altında, büvet ağacından yapılmış tahtta oturuyordu, kollarında kuzgunlar dolaşırken karanlıktaki fısıltıları dinliyordu.

“Bir daha asla yürüyemeyeceksin,” demişti üç gözlü karga, “ama uçacaksın.”

Ara sıra, epey aşağıdan bir yerden şarkı sesi geliyordu. Yaşlı Dadı şarkıcılara

ormanın çocukları,

derdi ama onların adı, hiçbir insanın konuşamadığı Hakiki Dil’de,

toprağın şarkısını söyleyenler

idi. Ama kuzgunlar o dili konuşabiliyordu. Küçük siyah gözleri sırlarla doluydu. Şarkıları duyduklarında, kırık çocuğa

gaklıyor

ve onun derisini gagalıyorlardı.

Ay şişman ve yuvarlaktı. Yıldızlar siyah gökyüzünde dolaştı. Yağmur düştü, dondu, ağaç dalları buzun ağırlığıyla kırıldı. Bran ve Meera, toprağın şarkısını söyleyenler için isimler uydurdu: Kül, Yaprak, Terazi, Siyah Bıçak, Karlı Pelerin ve Kara Elmas. Yaprak, şarkıcıların gerçek isimlerinin insan dili için çok uzun olduğunu söyledi. Ortak Dil’i sadece o konuşabiliyordu. Bu yüzden Bran, diğer şarkıcıların yeni isimleriyle ilgili ne düşündüklerini hiç öğrenemedi.

Sur’un ötesindeki toprakların kemik dondurucu soğuğundan sonra mağaralar kutsal bir surette sıcaktı ve kayaların içine ayaz girdiğinde şarkıcılar ateş yakıp soğuğu tekrar geri gönderiyorlardı. Aşağıda rüzgâr yoktu, kar yoktu, buz yoktu, seni tutmak için ellerini uzatan ölü yaratıklar yoktu. Sadece rüyalar, kuru sazdan yapılmış mumların ışığı ve kuzgunların öpücükleri vardı. Ve karanlıkta fısıldayan adam.

Şarkıcılar ona

son yeşilgören

diyordu ama Bran'ın rüyalarında o hâlâ üç gözlü kargaydı. Meera Reed ona gerçek adını sorduğunda, adam kahkaha sayılabilecek korkunç bir ses çıkardı, "içimde hayat varken pek çok ismim oldu, hatta bir vakitler bir annem bile vardı ve onun bana verdiği isim Brynden idi."
"Brynden isimli bir amcam var," dedi Bran. "Aslında annemin amcası. Ona Brynden Karabalık derler."
"Amcan bana ithafen isimlendirilmiş olabilir. Kimilerine hâlâ benim ismim verilir. Eskisi kadar çok değil. İnsanlar unutur. Sadece ağaçlar hatırlar." Adamın sesi o kadar hafifti ki Bran duymakta zorlanıyordu.
Meera'nın Yaprak adını verdiği şarkıcı, "Son yeşilgörenin bedeninin büyük bölümü ağacın içine karıştı," diye açıkladı. "Fani hayatının ötesinde yaşadı ama hâlâ burada. Bizim için, sizin için, diyarların insanları için. Etinde sadece azıcık kuvvet kaldı. Bin bir göze sahip ama izlenecek çok şey var. Bir gün anlayacaksın."
Şarkıcılar, büyük mağaranın dışındaki küçük odada Bran ve arkadaşlarının uyuması için yataklar hazırlamışlardı. Bran, onu odaya taşımak için ellerinde ışıl ışıl yanan meşalelerle gelen Reedler'e, "Neyi anlayacağım?" diye sordu. "Ağaçlar neyi hatırlar?"
"Eski tanrıların sırlarını," dedi Jojen Reed. Zorlu yolculuğun ardından yiyecek, ateş ve istirahat sayesinde sağlığına tekrar kavuşmuştu ama şimdi daha üzgün görünüyordu, hüzünlüydü, gözlerinde bitkin ve tekinsiz bir bakış vardı. "İlk İnsanlar'ın bildiği, Kışyarı'nın unuttuğu... ama ıslak yabanın unutmadığı gerçekleri. Bizler, bataklıklarımızda ve adalarımızda yeşile daha yakın yaşarız ve hatırlarız. Toprak ve su. Çamur ve taş. Meşeler, karaağaçlar ve söğütler. Onlar hepimizden önce buradaydı ve biz gittiğimizde yine burada kalacaklar."
"Sen de kalacaksın," dedi Meera. Bran bunu duyunca üzüldü.
Ya siz gittiğinizde ben burada kalmak istemezsem
? diye soracaktı az daha ama kelimeleri söylemeden yuttu. Artık yetişkin bir erkek sayılırdı ve Meera'nın, onun ağlak bir bebek olduğunu düşünmesini istemiyordu. "Belki siz de yeşilgörenler olabilirsiniz," dedi.
"Hayır Bran." Şimdi Meera'nın sesi hüzünlüydü.
"Hâlâ fani bedenin içindeyken o yeşil çeşmenin suyundan içmek, yaprakların fısıltısını duymak, ağaçların ve tanrıların gördüğü gibi görmek çok az kişiye bahşedilen şeylerdir," dedi Jojen.
"Çoğu kişi o kadar kutsanmış değildir. Tanrılar bana sadece yeşil rüyalar verdiler. Benim vazifem seni buraya getirmekti. Benim bu işteki rolüm sona erdi."

Ay, gökyüzündeki kara bir delikti. Ormanda kurtlar uludu, kar yığınlarının içinden geçip ölü şeylerin peşinden gittiler. Yamaçtan bir karga sürüsü havalandı, kuşlar tiz sesleriyle çığlık attılar, beyaz dünyanın üzerinde kara kanatlar çırpındı. Kırmızı bir güneş doğdu, battı ve tekrar doğdu, karları kızılın ve pembenin tonlarına boyadı. Tepenin altında Jojen kara kara düşündü, Meera kendi kendine yedi ve Hodor, sağ elinde bir kılıç, sol elinde bir meşaleyle karanlık tünellerde gezindi. Yoksa gezinen Bran mıydı?

Kimse, asla bilmemeli.

Uçurumun üstünde açılan büyük mağara zift kadar siyahtı, katran kadar siyahtı, bir karganın tüylerinden daha siyahtı. Işık içeri izinsizce giriyordu, istenmiyordu ve hoş karşılanmıyordu, çok geçmeden geri gidiyordu; yemek ateşleri, mumlar ve sazlar kısa bir zaman için yakılıyor ve sonra tekrar söndürülüyordu, kısa hayatlarına son veriliyordu.

Şarkıcılar Bran'a kendi tahtını yapmışlardı, Lord Brynden'ın oturduğu gibi bir taht; kırmızılarla lekelenmiş beyaz büvet ağacı ve canlı köklere dolanmış ölü dallar. Tahtı, uçurumdaki büyük mağaranın içine, aşağıda akan suyun sesinin siyah havada yankılandığı yere yerleştirmişlerdi. Bran'ı tahta oturttuktan sonra, onu sıcak kürklerle örtmüşlerdi.

Bran, öğretmeninin boğuk fısıltılarını dinleyerek orada oturuyordu. "Karanlıktan asla korkma Bran." Lordun sözlerine, ağaçla yaprağın belli belirsiz hışırtısı ve adamın hafif baş bükmesi eşlik ediyordu. "En güçlü ağaçlar, dünyanın karanlık yerlerinde kök salanlardır. Karanlık senin pelerinin, kalkanın, anne sütün olacak. Karanlık seni güçlü kılacak."

Ay hilaldi, bir bıçağın ağzı kadar ince ve keskindi. Kar taneleri sessizce aşağı süzüldü, asker çamları ve muhafız ağaçlarını beyazla örttü. İyice derinleşen kar yığınları mağaraların girişlerini kapadı. Yaz ne zaman sürüsüne katılıp avlanmak için dışarı çıksa, delip geçmek zorunda kaldığı beyaz bir duvarla karşılaştı. Bran o günlerde kurtlara nadiren katıldı ama bazı gecelerde onları yukarıdan izledi.

Uçmak, tırmanmaktan bile daha güzeldi.

Bran, Yaz'ın derisine, sırtı kırılmadan önce pantolonunun içine girdiği kadar kolay bir şekilde girmeye başlamıştı. Kendi derisini bir kuzgunun gece karası tüyleriyle değiştirmek daha zordu ama

bu kuzgunlarla

Bran'ın korktuğu kadar zor değildi. "Vahşi bir aygır, bir adam onun sırtına binmeye çalıştığında karşı koyar, tekme atar ve dişlerinin arasına giren eli ısırmaya çalışır," dedi Lord Brynden, "ama bir biniciyi tanımış bir at, başka bir biniciyi kabul eder. Genç ya da yaşlı, bu kuşların hepsi kullanıldı. Şimdi birini

seç ve uç.”
Bran bir kuş seçti, sonra bir tane daha, başarılı olamadı, ama üçüncü kuzgun ona siyah kurnaz gözlerle baktı, başını eğdi,
gakladı.
Ve bir çırpıda, Bran kuzguna bakan bir çocuk değil, çocuğa bakan bir kuzgundu. Nehrin şarkısı birdenbire daha gürültülü hâle geldi, meşaleler eskisinden biraz daha parlak yandı ve hava tuhaf kokularla doldu. Bran konuşmayı denediğinde sesi bir çığlık olarak çıktı. İlk uçuş, Bran’ın bir duvara çarpıp kırık bedenine geri dönmesiyle son buldu. Kuzgun zarar görmemişti. Bran’a doğru uçtu ve onun koluna kondu. Bran, kuzgunun tüylerini okşayıp tekrar kuşun içine girdi, çok geçmeden mağarada uçuyordu, mağaranın tavanından sarkan uzun dişlerin arasında dolaşıyordu, hatta uçurumun üzerinde kanat çırpıyor ve uçurumun soğuk siyah derinliklerine dalıyordu.
Sonra yalnız olmadığını fark etti.
Kendi derisine geri döndüğünde, “Kuzgunun içinde başka biri daha vardı,” dedi Lord Brynden’a. “Bir kız. Onu hissettim.”
“Bir kadın. Toprağın şarkısını söyleyenlerden,” dedi Bran’ın öğretmeni. “Uzun vakit önce öldü ama bir parçası kuşun içinde kaldı. Tıpkı, bedenin yarın ölecek olsa, senin bir parçanın Yaz’ın içinde kalacağı gibi. Ruhtaki bir gölge. Sana zarar vermez.”
“Bütün kuşların içinde şarkıcılar var mı?”
“Hepsinde,” dedi Lord Brynden. “İlk İnsanlar’a kuzgunlarla mesaj göndermeyi öğretenler, şarkıcılardı... fakat o günlerde, kuşlar kelimeleri konuşuyorlardı. Ağaçlar hatırlar lâkin insanlar unutur, şimdi mesajları parşömenlere yazıyorlar ve aynı deriyi hiç paylaşmadıkları kuşların bileklerine bağlıyorlar.”
Bran, bir zamanlar Yaşlı Dadı’nın da aynı hikâyeyi anlattığını hatırladı, fakat Robb’a hikâyenin gerçek olup olmadığını sorduğunda, Robb gülmüş ve kardeşinin gulyabanilere de inanıp inanmadığını sormuştu. Bran, Robb’un onunla birlikte olmasını dilerdi.
Ona uçabildiğimi söylerdim ama bana inanmazdı, göstermek zorunda kalırdım. Bahse girerim ki o da uçmayı öğrenebilirdi. O, Arya, Sansa, hatta bebek Rickon ve Jon Kar bile öğrenebilirdi. Hepimiz kuzgun olurduk ve Üstat Luwin’in kuşluğunda yaşardık.
Ama bu bir başka aptalca rüyaydı. Bran bazı günler, her şeyin sadece bir rüyadan ibaret olup olmadığını merak ediyordu. Belki de kar yığınlarının içinde uykuya dalmış ve kendisi için güvenli, sıcak bir yer düşlemişti.
Uyanmak zorundasın,

diyordu kendi kendine,
hemen şimdi uyanmak zorundasın yoksa rüya görürken öleceksin.
Birkaç kez parmaklarıyla kendi kolunu çimdiklemişti ama bunu yapmak, kolunu acıtmaktan başka bir işe yaramamıştı. Başlangıçta, Bran günleri uyandığı ve uyuduğu zamanları göz önüne alarak saymayı denemişti ama burada uyumak ve uyanmak bir şekilde eriyip birbirine karışıyordu. Rüyalar derslere dönüşüyordu, dersler rüyalara. Olaylar ya bir anda oluyordu ya da hiç olmuyordu. Bran bunu yapmış mıydı yoksa sadece hayal mi etmişti?
Bran'ın uçmayı öğrenmesinden sonra, bir gün, "Sadece bin kişiden biri derideğiştiren olarak doğar," dedi Lord Brynden "ve bin derideğiştirenden sadece biri yeşilgören olabilir."
"Yeşilgörenlerin, çocukların büyücüleri olduğunu sanıyordum," dedi Bran. "Şarkıcıların, demek istiyorum."
"Bir anlamda öyle. Sizin ormanın çocukları dediklerinizin, güneş kadar sarı gözleri vardır ama çok uzun arada bir, içlerinden biri kan kadar kırmızı ya da ormanın kalbindeki bir ağaca yapışmış yosunlar kadar yeşil gözlerle doğar. Tanrılar, yetenek bahşetmek üzere seçtikleri kişileri bu alametlerle işaretler. Seçilmişler sıhhatli kişiler değildir, dünya üzerindeki günleri sayılıdır, zira her şarkının bir dengesi olmalıdır. Lâkin seçilmişler bir kez ağaçlara karıştıklarında ömürleri gerçekten uzar. Binlerce göz, yüzlerce deri, kadim ağaçların kökleri kadar derin bir bilgelik.
Yeşilgörenler."
Bran anlamadı, bu yüzden Reedler'e sordu. "Kitap okumayı sever misin Bran?" diye sordu Jojen.
"Bazı kitapları. Dövüş hikâyelerini severim. Ablam Sansa aşk hikâyelerini sever ama o hikâyeler aptalca."
"Bir okuyucu, ölmeden önce binlerce hayat yaşar," dedi Jojen. "Hiç okumayan insan sadece tek hayat yaşar. Ormanın şarkıcılarının kitapları yoktu. Mürekkepleri, parşömenleri, yazı dilleri yoktu. Bunlar yerine ağaçlara, daha da önemlisi büvet ağaçlarına sahiplerdi. Öldüklerinde ağaçlara karışırlardı; yapraklara, dallara ve köklere. Ve ağaçlar hatırlardı. Şarkıcıların bütün şarkılarını ve hecelerini, tarihlerini ve dualarını, bu dünya hakkında bildikleri her şeyi. Üstatlar, büvet ağaçlarının eski tanrılar için kutsal olduğunu söylerler. Şarkıcılar,
büvet ağaçlarının
eski tanrılar olduğuna inanırlar. Öldüklerinde o tanrısallığın bir parçası hâline gelirler." Bran'ın gözleri büyüdü. "Beni öldürecekler mi?"
"Hayır," dedi Meera. "Jojen, onu korkutuyorsun."

“Korkması gereken kişi o değil.”
Ay şişman ve yuvarlaktı. Yaz, sessiz ormanın içinde dolaştı, her ava çıkışında biraz daha zayıflayan uzun ve gri bir gölgeydi çünkü hayatta kalmak için gerekli av bulunamıyordu. Mağaranın ağzındaki mühür hâlâ yerinde duruyordu; ölü adamlar içeri giremiyordu. Kar, adamların çoğunu tekrar gömmüştü ama adamlar hâlâ oradaydı, gizlenmişlerdi, donmuşlardı, bekliyorlardı. Diğer ölü yaratıklar gelip onlara katılmıştı; bir zamanlar erkek, kadın, hatta çocuk olan yaratıklar. Kahverengi çıplak dallarda ölü kuzgunlar oturuyordu, kanatları buzla katılaşmıştı. Bir kar ayısı çalıların içine daldı, iriydi, iskelet gibiydi, kafa derisinin yarısı soyulmuştu, kafatası görünüyordu. Yaz ve sürüsü, ayının üzerine çullanıp onu parçalara ayırdılar. Sonra, etin çürümüş ve yarı donmuş olmasına aldırmadan karınlarını doyurdular, eti yerken bile hareket ettiler.
Tepenin altında hâlâ yiyecek vardı. Orada yüzlerce çeşit mantar büyüyordu. Siyah nehirde beyaz kör balıklar yüzüyordu ama pişirildiklerinde, gözleri olan balıklar kadar lezzetli oluyorlardı. Mağaraları şarkıcılarla paylaşan keçiler, süt ve peynir sağlıyordu.
Uzun yaz sırasında biriktirilmiş yulaf, mısır ve kuru meyveler bile mevcuttu. Mağaradakiler, hemen hemen her gün, arpa, soğan ve et parçalarıyla koyultulmuş kan yahnisi yiyorlardı. Jojen, etin sincap eti olabileceğini düşünüyordu ama Meera fare eti olduğunu söylüyordu. Bran umursamıyordu. Yediği şey etti ve tadı güzeldi. Yavaş yavaş pişirildiği için yumuşaktı.
İçi boş tepenin iyice aşağısına kadar uzanan mağaralar zamansız, engin ve sessizdi, yaşayan altmıştan fazla şarkıcının ve binlerce kemiğin eviydi. Bran ve arkadaşlarını, “İnsanlar bu yerde başıboş dolaşmamak,” diye uyardı Yaprak. “Sesini duyduğunuz nehir hızlı ve karanlıktır, aşağıdaki güneşsiz nehre doğru akar da akar. Ve daha da derinlere giden tüneller vardır. Dipsiz çukurlar, birdenbire ortaya çıkan kuyular, dünyanın kalbine inen unutulmuş yollar. Benim insanlarım bile her yeri keşfetmedi ve biz binlerce, binlerce insan yılıdır burada yaşıyoruz.”
Yedi Krallık halkı onlara
ormanın çocukları
diyebilirdi ama Yaprak ve insanları çocuksu olmaktan çok uzaktı. Onlara,
ormanın küçük ve bilge insanları,
demek daha doğru olurdu, insanlarla kıyaslandıklarla küçüklerdi, tıpkı bir kurdun, bir ulu kurttan daha küçük olması gibi. Bu, kurdun yavru olduğu anlamına gelmezdi. Şarkıcıların derisi fındık rengiydi, tıpkı bir geyiğin derisi gibi solgun benekleri vardı. Şarkıcılar, hiçbir insanın duyamayacağı sesleri

duyan büyük kulaklara sahipti. Gözleri de büyüktü. Bir çocuğun sadece karanlığı görebileceği tünellerdeki her şeyi görebilen, iri, altın rengi, kedi gözleri vardı. Ellerinde üç parmak ve bir başparmak bulunuyordu, tırnakların yerini siyah ve keskin çengeller almıştı.

Ve şarkıcılar

gerçekten

şarkı söylüyordu. Hakiki Dil'de söylüyorlardı, bu yüzden Bran sözleri anlamıyordu ama sesler kış havası kadar saftı. Bran bir keresinde, "Geri kalanınız nerede?" diye sordu Yaprak'a.

"Dünyanın derinliklerine gittiler," dedi Yaprak. "Taşların ve ağaçların içine karıştılar. İlk İnsanlar gelmeden önce, sizin Batı diyar dediğiniz bütün bu topraklar bizim evimizdi. Lâkin bizim sayımız o günlerde bile azdı. Tanrılar bizlere uzun ömürler verdi ama dünyayı istila etmemizi önlemek için kalabalık nüfuslar vermedi; onları avlayacak kurtlar olmadığında, geyiklerin bir ormanı istila edecek olmalarını düşün. Günlerin şafağından bahsediyorum, güneşimizin yükselmekte olduğu zamanlardan. Şimdi güneşimiz batıyor ve biz gittikçe azalıyoruz. Felaketimiz ve dostlarımız olan devlerin soyu da tükenmek üzere. Batı tepelerindeki büyük aslanların hepsi katledildi, bütün tekboynuzlar öldü, sadece birkaç yüz mamut kaldı. Ulu kurtlar hepimizden uzun yaşayacaklar ama onların sonu da gelecek. İnsanların yarattığı dünyada ne bizim için yer var ne de onlar için."

Yaprak bu sözleri söylerken üzgün görünüyordu, Bran da üzüldü ama o gece geç saatlerde,

insanlar üzülmez,

diye düşündü. İnsanlar nefret eder ve kanlı intikam antları içer. Şarkıcılar hüzünlü şarkılar söylerken insanlar dövüşür ve öldürür.

Bir gün Meera ve Jojen, Yaprak'ın uyarılarına rağmen, gidip nehri görmeye karar verdiler. "Ben de gelmek istiyorum," dedi Bran.

Meera, Bran'a mahzun bir bakışla karşılık verdi. Nehrin yüz seksen iki metre aşağıda olduğunu söyledi. Nehre varmak için dik basamaklardan iniliyor, dolambaçlı geçitlerden geçiliyordu ve yolculuğun son bölümünde bir iple aşağı inmek gerekiyordu. "Hodor, sırtında sen varken iple aşağı inemez. Üzgünüm Bran."

Bran, herkesten daha iyi bir tırmanıcı olduğu günleri hatırladı, Robb ya da Jon bile onun kadar iyi değildi. Bir yanı onu orada bıraktıkları için Meera ve Jojen'e bağırmak istedi; diğer yanı ağlamak. Fakat Bran neredeyse yetişkin bir erkekti, bu yüzden hiçbir şey söylemedi, ama Reed kardeşler gittikten sonra Hodor'un

derisine girip onları takip etti.
İri seyis yamağı, Bran'a, ilk kez göl kulesinde, fırtına sırasında yaptığı gibi karşı koymuyordu artık. Hodor, Bran ne zaman onun derisine girse, bütün direniş duygusunu kaybetmiş bir köpek gibi kıvrılıyor ve saklanıyordu. Sığınak Hodor'un kendi içinde, derinlerde bir yerdeydi, Bran'ın bile ulaşamadığı bir çukurdu. Bran, derisine el konulmuş çocuk adama,
kimse seni incitmek istemiyor Hodor,
dedi sessizce.
Bir süre için yine güçlü olmak istiyorum sadece. Derini sana geri vereceğim, her zaman yaptığım gibi.
Bran'ın, Hodor'un derisini giydiğini kimse bilmiyordu. Bran sadece gülümsüyor, ona söyleneni yapıyor, zaman zaman "Hodor" diye mırıldanıyor ve mutlu bir şekilde sırıtarak Meera'yla Jojen'i takip ediyordu. Kimse onun aslında Bran olduğundan şüphelenmiyordu. Hodor kılığındaki Bran sık sık Reedler'in peşine takılıyordu, istense de istenmese de. Bu sefer, Reed kardeşler Hodor'un gelişinden memnun oldular. Jojen ipe tutunarak kolayca aşağı indi ama Meera kurbağa mızrağıyla bir kör balık yakaladıktan sonra yukarı çıkma zamanı geldi. Jojen'in kolları titremeye başladı, iple yukarı çıkamadı, ipi Jojen'in bedenine sarmak ve onu Hodor'un taşımasına izin vermek zorunda kaldılar. "Hodor," diye inledi Hodor ipe her asılışında.
Ay hilaldi, bir bıçağın ağzı kadar ince ve keskindi. Yaz, karların içinde kesik bir kol buldu. Kol siyahtı, kırağı kaplıydı, kendi kendini donmuş karın içinden yüzeye çıkarırken parmakları açılıp kapandı. Kolun üstünde, Yaz'ın boş midesini dolduracak kadar et vardı. Yaz, eti yedikten sonra, kolun kemiklerini kırıp iliğe ulaştı. Kol ancak o zaman ölü olduğunu hatırladı.
Bran, bir kurt olarak Yaz ve sürüsüyle birlikte beslendi. Bir kuzgun olarak kuş sürüsüyle birlikte uçtu. Gün batınımda tepenin etrafında daireler çizdi, düşmanları gözledi, havanın buzlu dokunuşunu hissetti. Hodor olarak mağaraları araştırdı. Kemiklerle dolu odalar, dünyanın derinliklerine inen kuyular, devasa yarasa iskeletlerinin tavandan baş aşağı sarktığı yerler buldu. Uçurumun üstünde uzanan ince taş köprüyü bile geçti ve köprünün diğer ucunda daha fazla geçit, daha fazla oda keşfetti. Odalardan biri şarkıcılarla doluydu. Şarkıcılar, tıpkı Brynden gibi, tahtlarda oturuyordu. Birbirlerine dolanmış büvet ağacı kökleri, şarkıcıların altından ve içinden geçiyor, bedenlerini sarıyordu. Şarkıcıların çoğu ölü görünüyordu ama Bran onların önünden geçerken şarkıcıların gözleri açıldı ve Bran'ın elindeki meşale ışığını takip etti. Bir şarkıcı, konuşmaya çalışıyormuş gibi ağzını açıp kapattı. "Hodor," dedi Bran şarkıcıya, gerçek Hodor'un,

saklandığı çukurda kıpırdandığını hissetti.
Büyük mağarada, köklerden müteşekkil tahtta oturan yarı ceset yarı ağaç Lord Brynden, bir insandan çok, ahşaptan, eski kemiklerden ve çürümüş yünlerden yapılmış korkunç bir heykele benziyordu. Lordun harabe hâlindeki solgun yüzünde canlı görünen tek şey, adamın kırmızı gözüydü. O göz, ölü bir ateşteki son köze benziyordu, sararmış bir kafatasından sarkan beyaz derilerle ve kıvrımlı köklerle çevrelenmişti.
Lordun görüntüsü Bran'ı hâlâ korkutuyordu; adamın kurumuş derisine bir yılan gibi girip çıkan büvet ağacı kökleri, yanaklarında filizlenen mantarlar, boş göz çukurunda büyüyen beyaz ahşap kurdu. Bran, meşalelerin söndürüldüğü zamanları daha çok seviyordu. Karanlıkta, ona fısıldayan kişinin konuşan bir ceset değil, üç gözlü karga olduğunu hayal edebiliyordu.
Bir gün onun gibi olacağım.
Bu düşünce Bran'ı dehşete düşürüyordu. İşe yaramaz bacaklarıyla kırık bir çocuk olmak yeterince kötüydü. Bedeninin geri kalanını da kaybetmek ve bütün hayatını bedeninin içinde ve çevresinde büyüyen bir büvet ağacıyla geçirmekle mi lanetlenmişti? Lord Brynden hayat gücünü ağaçtan alıyordu. Bunu Yaprak söylemişti. Lord yemiyordu, içmiyordu. Uyuyordu, rüya görüyordu, izliyordu.
Ben bir şövalye olacaktım,
diye hatırladı Bran.
Eskiden koşardım, tırmanırdım, dövüşürdüm.
Bütün bunlar bin yıl önce olmuş gibi görünüyordu.
Bran şimdi neydi? Kırık çocuk Bran, Stark Hanedanı'ndan Brandon, kayıp bir krallığın prensi, yanmış bir kalenin lordu, harabelerin veliahtı. Bran, üç gözlü karganın bir afsuncu olacağını düşünmüştü, Bran'ın kırık bacaklarını tamir edebilecek bilge ve yaşlı bir büyücü. Ama aptalca bir çocuk rüyasıydı bu, Bran şimdi anlıyordu.
Bu çeşit masallar için fazlasıyla büyüğüm,
dedi kendine. Binlerce göz, yüzlerce deri, kadim ağaçların kökleri kadar derin bir bilgelik. Bu, bir şövalye olmak kadar iyiydi. Neredeyse o kadar iyi.
Ay, gökyüzündeki kara bir delikti. Mağaranın dışında dünya dönüyordu. Mağaranın dışında güneş doğup batıyordu, ay değişiyordu, soğuk rüzgârlar uluyordu. Tepenin altında, Jojen Reed her zamankinden daha yalnız ve daha hüzünlü hâle geliyordu. Meera bu duruma üzülüyordu. Kardeşi tek başına mağarada dolaşırken, Meera, Bran'la birlikte küçük ateşin yanında oturuyordu, her şeyden ve hiçbir şeyden konuşuyordu, Bran'la onun arasında uyuyan Yaz'ın tüylerini okşuyordu. Jojen, havanın iyi olduğu günlerde mağaranın ağzına bile

tırmanıyordu, saatlerce orada kalıyordu, ormanı seyrediyordu, kürklere sarınmış olmasına rağmen titriyordu.
“Eve gitmek istiyor,” dedi Meera, Bran’a. “Kaderine karşı koymaya bile çalışmayacak. Yeşil rüyalar yalan söylemez, diyor.”
“Cesurca davranıyor,” dedi Bran. Bran’ın babası uzun zaman önce, Bran ve ağabeylerinin yaz karlarının içinde ulu kurt yavrularını bulduğu günde,
bir adamın cesur olabileceği tek an, korktuğu andır,
demişti. Bran hâlâ hatırlıyordu.
“Aptalca davranıyor,” dedi Meera. “Ummuştum ki, üç gözlü kargayı bulduğumuzda... şimdi buraya neden geldiğimizi merak ediyorum.”
Benim için,
diye düşündü Bran. “Jojen’in yeşil rüyaları,” dedi.
“Jojen’in yeşil rüyaları.” Meera’nın sesi acıydı.
“Hodor,” dedi Hodor.
Meera ağlamaya başladı.
Bran o an sakat olmaktan nefret etti. “Ağlama,” dedi. Kollarını Meera’ya dolamak istedi. Kışyarı’nda, kendine zarar verdiği zamanlarda annesinin ona sarıldığı gibi sıkı sıkı Meera’ya sarılmak istedi. Meera oradaydı, Bran’dan sadece birkaç adım uzaktaydı ama Bran ona uzanamıyordu, aralarında yüzlerce fersah vardı sanki. Bran, Meera’ya dokunmak için, ellerini kullanarak bedenini ve bacaklarını sürüklemek zorundaydı. Zemin sert ve engebeliydi, Bran çok ağır hareket ederdi, yolda sıyrıklar ve yumrular edinirdi.
Hodor’un derisine girebilirim,
diye düşündü.
Hodor, Meera’ya sarılıp onun sırtını sıvazlayabilir.
Bu düşünce Bran’ın kendini tuhaf hissetmesine sebep oldu ama Meera ateşin başından kalkıp tünellerin karanlığına gittiğinde Bran hâlâ Hodor’un derisine girmeyi düşünüyordu, Meera’nın gittikçe uzaklaşan adımlarını dinledi, sonunda şarkıcıların seslerinden başka hiçbir şey kalmadı.
Ay hilaldi, bir bıçağın ağzı kadar ince ve keskindi. Günler geçip gitti, birbirinin ardı sıra, her biri, bir öncekinden kısa. Geceler uzadı. Güneş ışığı tepenin altındaki mağaralara ulaşamıyordu. Ay ışığı bu taşlı salonlara dokunamıyordu. Burada yıldızlar bile yabancıydı. Bu şeyler yukarıdaki dünyaya aitti. Zamanın demir halkalar içinde aktığı, günün geceye ve gecenin güne dönüştüğü yere aitti.
“Vakit geldi,” dedi Lord Brynden.
Lordun sesindeki bir şey, Bran’ın sırtında buzlu parmaklar dolaşmasına sebep oldu. “Neyin vakti geldi?”

“Bir sonraki adımın. Deri değiştirmenin ötesine geçmenin ve bir yeşilgören olmanın ne anlama geldiğini öğrenmenin.”
“Ağaçlar ona öğretecek,” dedi Yaprak. Bir el işareti yaptı, diğer şarkıcılardan biri öne çıktı, Meera’nın Karlı adını verdiği beyaz saçlı kadındı. Kadının elinde büvet ağacından yapılmış bir kâse vardı. Kâsenin üstüne, yürek ağaçlarının gövdesine kazınan yüzler gibi bir yüz kazınmıştı. Kâsenin içinde beyaz bir lapa vardı, koyu ve ağırdı, içinde kırmızı damarlar dolaşıyordu. “Bunu yemelisin,” dedi Yaprak. Bran’a bir tahta kaşık uzattı.
Çocuk kararsızca kâseye baktı. “Bu ne?”
“Büvet ağacı tohumlarından yapılmış bir lapa.”
Lapanın görüntüsü Bran’ın midesini bulandırdı. Kırmızı damarlar büvet ağacının özsuyu olmalıydı ama meşale ışığında tamamıyla kan gibi görünüyordu. Bran, tahta kaşığı lapaya daldırdı, sonra duraksadı. “Bu lapa beni yeşilgören mi yapacak?”
“Seni kanın yeşilgören yapıyor,” dedi Lord Brynden. “Bu lapa, istidadını uyandırmaya ve seni ağaçlarla evlendirmeye yardım edecek.”
Bran bir ağaçla evlenmek istemiyordu... ama onun gibi kırık bir çocukla başka kim evlenirdi?
Binlerce göz, yüzlerce deri, kadim ağaçların kökleri kadar derin bir bilgelik. Bir yeşilgören.
Bran lapayı yedi.
Tadı acıydı ama meşe palamudu lapası kadar acı değildi. İlk kaşık, mideye indirmesi en zor olandı. Bran az kalsın kusacaktı. İkinci kaşığın tadı daha güzeldi. Üçüncüsü neredeyse tatlıydı. Bran, lapanın geri kalanını hevesle kaşıkladı. Neden lapanın acı olduğunu düşünmüştü ki? Bal, yeni yağmış kar, karabiber, tarçın ve annesinin Bran’a verdiği son öpücüğün tadı vardı. Boş kâse, Bran’ın parmaklarının arasından kaydı ve mağaranın zemininde çatırdadı. “Kendimi farklı hissetmiyorum. Bundan sonra ne olacak?”
Yaprak, Bran’ın eline dokundu. “Ağaçlar sana öğretecek.” Bran elini kaldırdı, diğer şarkıcılar mağaranın içinde hareket etmeye başladılar, meşaleleri teker teker söndürdüler. Karanlık yoğunlaştı ve şarkıcılara doğru süründü.
“Gözlerini kapat,” dedi üç gözlü karga. “Teninden sıyrıl. Yaz’la birleştiğinde yaptığın gibi. Lâkin bu sefer köklerin içine git. Onları toprağın derinliklerine kadar takip et, tepedeki ağaçlara kadar takip et ve bana ne gördüğünü söyle.”
Bran gözlerini kapadı ve teninden sıyrıldı.
Köklerin içine,
diye düşündü.

Büvet ağacının içine. Ağaç ol.
Bir an için, siyah pelerinli mağarayı görebildi ve aşağıda akan nehrin sesini duyabildi.
Sonra birdenbire yine evindeydi.
Lord Eddard Stark, tanrı korusundaki derin ve siyah gölün yanında, bir kayanın üstünde oturuyordu. Yürek ağacının solgun kökleri, yaşlı bir adamın eğri büğrü kolları misali lordu sarıyordu. Büyük kılıç Buz, Lord Eddard'ın kucağında yatıyordu ve Lord, yağlı bir bezle kılıcı temizliyordu.
"Kışyarı,"
diye fısıldadı Bran.
Babası yukarı baktı. "Orada kim var?" diye sordu arkasına dönerek... ve Bran korktu, geri çekildi. Babası, siyah göl ve tanrı korusu kayboldu. Bran mağaraya geri döndüğünde, büvet ağacından yapılmış tahtın kalın kökleri onu bir anne gibi sardı. Bir meşale, Bran'ın önünde canlanarak ışık saçtı.
"Bize ne gördüğünü anlat." Yaprak uzaktan küçük bir kız gibi görünüyordu, Bran'dan ya da onun kız kardeşlerinden daha büyük değildi ama yakından bakıldığında çok daha yaşlıydı. İki yüz yaşında olduğunu iddia ediyordu.
Bran'ın boğazı çok kuruydu. Bran yutkundu. "Kışyarı. Kışyarı'ndaydım. Babamı gördüm. Babam ölmemiş, ölmemiş, onu gördüm, o Kışyarı'nda, hâlâ yaşıyor."
"Hayır," dedi Yaprak. "O öldü çocuk. Onu ölümden geri çağırmaya kalkma."
"Onu gördüm." Bran, yanağına baskı yapan sert ahşabı hissedebiliyordu. "Buz'u temizliyordu."
"Sen, görmek istediğin şeyi gördün. Kalbin baba ve ev hasreti çekiyor. Bu yüzden onları gördün."
"Bir adam, görmeyi umut etmeden önce bakmayı öğrenmelidir," dedi Lord Brynden. "Gördüğün şeyler geçmiş günlerin gölgeleriydi Bran. Senin tanrı korunda bulunan yürek ağacının gözlerinden bakıyordun. Zaman, bir ağaç için, bir insan için olduğundan farklıdır. Güneş, toprak ve su bir büvet ağacının anlayacağı şeylerdir. Büvet ağacı günleri, yılları ve asırları anlamaz. Zaman insanlar için bir nehirdir. Bizler bu akıntıda kapana kısıldık, hep aynı istikamette, geçmişten bugüne hızla akıp duruyoruz. Ağaçların hayatı farklıdır. Onlar bir tek yerde kök salar, büyür ve ölür. Şu nehir onları hareket ettirmez. Meşe pelittir, pelit de meşe. Ve büvet ağacı... binlerce insan yılı bir büvet ağacı için sadece bir andır. Sen ve ben, bu çeşit kapılardan geçmişe bakabiliriz."
"Ama," dedi Bran, "babam beni
duydu."
"Rüzgârda bir fısıltı duydu, yaprakların arasında bir hışırtı. Denesen bile babanla

konuşamazsın. Biliyorum. Benim de kendi hayaletlerim var Bran. Sevdiğim bir kardeş, nefret ettiğim bir ağabey, arzuladığım bir kadın. Onları ağaçların içinden hâlâ görebiliyorum ama sözlerim onlara ulaşmıyor. Geçmiş, geçmişte kalır. Geçmişten bir şeyler öğrenebiliriz ama onu değiştirenleyiz." "Babamı tekrar görecek miyim?"

"Yeteneklerini ustalıkla kullanmaya başladığında, istediğin yere bakacaksın ve ağaçların gördüğü her şeyi göreceksin. İster dün, ister geçen yıl, isterse binlerce asır önce olsun. İnsanlar, hayatlarını, ebedi bir şimdide kapana kısılmış hâlde yaşarlar, hatıraların sisi ve gelecek günler olarak bildiğimiz bir gölge denizinin arasında. Bazı kelebeklerin bütün hayatı bir gün sürer. Lâkin bu küçük zaman dilimi, kelebeklere bizim onlarca yılımız gibi görünüyor olmalı. Bir meşe üç yüzyıl yaşayabilir, bir kızılçam üç bin yıl. Bir büvet ağacı, eğer rahat bırakılırsa sonsuza dek yaşar. Mevsimler onlar için bir kelebeğin kanat çırpışı kadar zamanda geçer. Geçmiş, şimdi ve gelecek onlar için birdir. Nazarın tanrı korusuyla sınırlı kalmayacak. Şarkıcılar, yürek ağaçlarını uyandırmak için onlara gözler kazıdılar. O gözler, yeni bir yeşilgörenin kullanmayı öğrendiği ilk gözlerdir... ama zaman içinde ağaçların ötesini de görebileceksin."

"Ne zaman?" diye sordu Bran.

"Bir yıl içinde, üç ya da on yıl içinde. Bunu bilmiyorum. Sana söz veriyorum, zaman içinde bu yeteneğe sahip olacaksın. Lâkin şimdi yorgunum ve ağaçlar beni çağırıyor. Yarın sabah kaldığımız yerden devam ederiz."

Hodor, alçak bir sesle "Hodor" diye mırıldanarak Bran'ı odasına geri götürdü. Yaprak, bir meşaleyle birlikte onların önünde yürüdü. Bran, gördüklerini onlara anlatabilmek için Meera ve Jojen'in de odada olmasını ummuştu ama kayaya oyulmuş daracık oda boş ve soğuktu. Hodor, Bran'ı yatağına yatırdı, onu kürklerle örttü ve bir ateş yaktı.

Binlerce göz, yüzlerce deri, kadim ağaçların kökleri kadar derin bir bilgelik.

Alevleri izleyen Bran, Meera geri gelene kadar uyanık kalmaya karar verdi. Jojen mutsuz olacaktı, Bran bunu biliyordu ama Meera onun için sevinecekti. Bran gözlerini kapadığını hatırlamıyordu.

...ama sonra, her nasılsa yine Kışyarı'ndaydı, tanrı korusunda babasına bakıyordu. Lord Eddard bu sefer çok daha genç görünüyordu. Saçları kahverengiydi, saçlarında hiç gri yoktu, başını öne eğmişti, "...aralarında sevgiden başka hiçbir şey olmadan, kardeş kadar yakın büyümelerine izin verin," diye dua ediyordu "ve leydi karımın beni affetmesi için..."

"Baba." Bran'ın sesi rüzgârdaki fısıltıydı, yapraklardaki hışırtıydı. "Baba, benim. Bran. Brandon."

Eddard Stark başını kaldırdı ve uzun boylu büvet ağacına baktı ama konuşmadı.
Beni göremiyor,
diye fark etti Bran umutsuzlukla. Elini uzatıp babasına dokunmak istedi ama bütün yapabildiği izlemek ve dinlemekti.
Ağacın içindeyim. Yürek ağacının içindeyim. Ağacın kırmızı gözlerinden bakıyorum ama büvet ağacı konuşamaz, bu yüzden ben de konuşamıyorum.
Eddard Stark duasına devam etti. Bran gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Ama bunlar onun gözyaşları mıydı yoksa büvet ağacının gözyaşları mı?
Eğer ağlarsam, ağaç da ağlamaya başlar mı
?
Lord Eddard'ın sözlerinin geri kalanı, ahşaba çarpan ahşabın çıkardığı tıkırtılar tarafından boğuldu. Lord Eddard, sabah güneşiyle kaybolan sisler misali gözden kayboldu. Şimdi tanrı korusunda iki çocuk dans ediyordu, kırık ağaç dallarıyla düello yaparken birbirlerine bağırıyorlardı. İki çocuğun daha büyük ve daha uzun boylu olanı bir kızdı. Bir kayanın üstüne zıplayıp oğlan çocuğuna saldıran kızı izlerken,
Arya!
diye düşündü Bran. Oğlan çocuğu bizzat Bran'dı ve saçları hiç bu kadar uzun olmamıştı. Üstelik Arya, kılıç oyununda, beni bu kızın patakladığı gibi hiç pataklamadı. Kız, çocuğun baldırına vurdu, darbe öyle sertti ki çocuğun ayaklarını yerden kesti. Çocuk havuza düştü, sular sıçratıp bağırmaya başladı. Elindeki dalı bir kenara fırlatarak, "Sessiz ol aptal," dedi kız. "Sadece
su.
Yaşlı Dadı'nın bizi duymasını ve koşarak babamıza gitmesini mi istiyorsun?" Dizlerinin üstüne çöküp kardeşini sudan çekti ama henüz onu havuzun dışına çıkaramadan, iki çocuk da ortadan kayboldu.
Bundan sonra imgeler daha hızlı geldi, Bran sonunda kendini kaybolmuş ve sersemlemiş hissetti. Ne babasını ne de Arya'ya benzeyen kızı bir kez daha gördü ama siyah havuzdan hamile bir kadın çıktı, çıplaktı, üstünden su damlıyordu, ağacın önünde diz çöktü ve eski tanrılara onun intikamını alacak bir erkek evlat için dua etti. Sonra kahverengi saçlı bir genç kız geldi, bir mızrak kadar inceydi, ayak parmaklarının üstünde yükselerek Hodor kadar uzun boylu bir şövalyeyi öptü. Koyu renk gözlü, beyaz tenli ve öfkeli bir genç adam, büvet ağacının üç dalını kesti ve onlara ok şekli verdi. Ağaç daralıp kısalıyordu, her imgeyle biraz daha küçülüyordu. Küçük ağaçlar filizlere dönüşüp yok olurken, onların yerini yine küçülüp yok olacak yeni ağaçlar alıyordu. Ve şimdi, Bran uzun boylu sert lordlar görüyordu, kürk ve örgü zırh kuşanmış amansız adamlar.

Bazılarının yüzünü mahzen mezardaki heykellerden hatırlıyordu ama Bran onları isimlendiremeden önce, adamlar kayboldu.
Sonra, Bran olup biteni izlerken, sakallı bir adam, bir tutsağı büvet ağacının önünde diz çökmeye zorladı. Beyaz saçlı bir kadın, bir kırmızı yaprak yığının içinden geçerek onlara doğru yürüdü, kadının elinde bronz bir orak vardı.
“Hayır,” dedi Bran,
“hayır yapma,”
ama onu duymadılar, tıpkı babasının duymadığı gibi. Kadın, tutsağı saçlarından yakaladı, orağı adamın boğazına indirdi. Ve kırık çocuğun yapabildiği tek şey, ayakları toprağı döven adamı asırların sislerinin arasından izlemekti... ama adamın canı kırmızı bir nehir gibi dışarı akarken, Brandon Stark kanın tadını alabiliyordu.

JON

Yedi günlük karanlık gökyüzünden ve kar fırtınasından sonra, güneş gün ortasına doğru ortaya çıktı. Bazı kar yığınları adam boyundan daha uzundu ama kâhyalar bütün gün kar küremişti ve patikalar olabildiğince temizdi. Sur'da yansımalar pırıldıyordu. Her çatlak ve yarık mavi ışıldıyordu.

Jon Kar, iki yüz on beş metre yukarıdan Tekinsiz Orman'a bakıyordu. Aşağıdaki ağaçların arasında kuzey rüzgârı dolaştı. Yüksek dalların üstündeki kar kristalleri, buzlu sancaklar misali, ince ve beyaz dumanlar hâlinde havalandı. Başka hiçbir şey hareket etmedi.

Hiç hayat işareti yok.

Bu tam anlamıyla güven verici değildi. Jon'un korktuğu şey, ölüler değildi. Buna rağmen...

Güneş çıktı. Kar durdu. Bunun kadar iyi bir fırsat daha yakalamamız için bir ay dönümü geçmesi gerekebilir. Bir mevsim geçmesi gerekebilir.

"Emmett adamlarını toplasın," dedi Jon, Efkârlı Edd'e. "Koruma istiyorum. Ejderhacamıyla silahlanmış on korucu. Bir saat içinde hazır olsunlar."

"Tamam lordum. Komuta kimde olacak?"

"Bende."

Edd'in ağzı her zamankinden daha fazla büküldü. "Kimileri, lord kumandanın güven ve sıcak içinde Sur'un güneyinde kalmasının daha iyi olacağını düşünebilir. Ben şahsen böyle bir şey söylemem ama kimileri söyleyebilir."

Jon gülümsedi. "Kimileri benim huzurumda böyle söylemese iyi olur."

Ani bir bora, Edd'in pelerininin gürültüyle çırpınmasına sebep oldu. "En iyisi aşağı inmek lordum. Bu rüzgâr bizi Sur'dan aşağı atacak ve ben uçma becerisini asla edinemedim."

Jon ve Edd vinç kafesine girip zemine doğru alçalmaya başladılar. Rüzgâr şiddetliydi, Jon'un çocukken Yaşlı Dadı'dan duyduğu hikâyelerdeki buz ejderhasının nefesi kadar soğuktu. Ağır kafes sallanıyordu. Zaman zaman Sur'a sürtünüyor ve güneşte kırık cam parçaları gibi parlayan küçük kristal yağmurları başlatıyordu.

Cam,
diye düşündü Jon,
burada işimize yarayabilir. Kara Kale'nin kendi cam bahçelerine ihtiyacı var, Kışyarı'ndaki bahçeler gibi. Kıçın derinliklerinde bile sebze yetiştirebiliriz.
En iyi camlar Myr'den gelirdi ama berrak bir cam levhası kendi ağırlığınca baharat ederdi. Yeşil ve sarı camlar da berrak olanlar kadar işe yaramazdı.
Altına ihtiyacımız var. Yeterince sikkeyle, Myr'den cam üfleyicileri ve perdahçılar alabiliriz, onları kuzeye getirebiliriz, sanatlarını acemilerimize öğretmeleri karşılığında onlara özgürlük önerebiliriz. Bu işi böyle halledebiliriz. Eğer altınımız olsaydı. Altınımız yok.
Jon, Sur'un zemininde, bir kar yığınının içinde yuvarlanan Hayalet'i buldu. Ulu kurt taze karı sevmiş gibi görünüyordu. Jon'u gördüğünde ayağa kalktı ve üstündeki karları silkeledi. "Seninle gelecek mi?" diye sordu Efkârlı Edd.
"Gelecek."
"O zeki bir kurt. Ya ben?"
"Sen gelmeyeceksin."
"Sen zeki bir kumandansın. Hayalet daha iyi bir seçim. Yabanılları ısıracak dişlerim kalmadı artık."
"Eğer tanrılar merhametliyse, yabanıllarla karşılaşmayız. Gri iğdişi istiyorum."
Haber hızla Kara Kale'ye yayıldı. Bowen Marsh ahırdaki Jon'la yüzleşmek için avlunun karşı tarafından geldiğinde Edd hâlâ gri iğdişi eyerlemekle meşguldü. "Lordum, tekrar düşünmenizi rica ediyorum," dedi Marsh. 'Yeni adamlar yeminlerini septte de edebilirler."
"Sept yeni tanrıların evi. Eski tanrılar ormanda yaşar ve eski tanrılara ibadet edenler yeminin sözlerini büvet ağaçlarının arasında söyler. Bunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."
"Saten, Eski Şehir'den geldi. Arron ve Emrick batı topraklarından. Eski tanrılar onların tanrıları değiller."
"Adamlarıma hangi tanrılara ibadet edeceklerini söyleyemem. Yedi ve kırmızı kadının Işık Tanrısı arasında seçim yapmakta özgürdüler. Bunlar yerine, bütün tehlikelere rağmen ağaçları seçtiler."
"Ağlak Adam hâlâ orada bir yerde olabilir, bizi izliyor olabilir."
"Ağaçlar kara rağmen en fazla iki saat uzakta. Gece yarısı dönmüş oluruz."
"Çok uzun. Bu akıllıca değil."
"Akılsızca," dedi Jon, "ama gerekli. Bu adamlar hayatlarını Gece Nöbetçileri'ne adamak üzereler. Hiç kırılmadan binlerce yıl evveline uzanan bir kardeşlik nesebine katılacaklar. Yemin önemli, teamüller de öyle. Bunlar bizi birbirimize

bağlayan şeyler; soylular ve alt tabakadan gelenler, gençler ve yaşlılar, âdiler ve asiller. Bu yemin ve teamüller bizi kardeş yapıyor.” Marsh’ın omzuna vurdu. “Size söz veriyorum, geri döneceğiz.”
“Evet lordum,” dedi Lord Kâhya, “ama canlı adamlar olarak mı geri döneceksiniz yoksa gözleri çıkarılıp kazıklara geçirilmiş kafalar olarak mı? Gecenin karanlığında geri geleceksiniz. Kar yığınları bazı yerlerde bel yüksekliğinde. Yanınıza tecrübeli adamlar aldığınızı görüyorum, bu iyi, ama Kara Jack Bulwer da bu ormanı iyi tanıyordu. Amcanız Benjen Stark bile...”
“Bende, onlarda olmayan bir şey var.” Jon başını çevirip ıslık çaldı.
“Hayalet.
Gel.” Ulu kurt sırtındaki karı silkeleyip Jon’un yanına gitti. Korucular hayvana yol açmak için kenara çekildiler ama kısraklardan biri kişnedi, ürküp geri kaçtı. Rory, hayvanın dizginlerini sertçe çekmek zorunda kaldı. “Sur sizindir Lord Bowen,” dedi Jon. Atının gemini tuttu ve hayvanı Sur’un altında kıvrılan buzlu tünelin kapısına doğru yürüttü.
Buzun ötesindeki ağaçlar uzun ve sessizdi, beyaz pelerinlerin altında kamburlaşmışlardı. Korucular ve acemiler bir araya toplanırken, Hayalet, Jon’un atının yanında yürüdü, sonra durdu, etrafı kokladı, nefesi havada dondu. “Ne oldu?” diye sordu Jon. “Orada biri mi var?” Jon’un görebildiği kadarıyla orman boştu ama Jon uzakları göremiyordu.
Hayalet, ağaçlara doğru gitti, beyaz pelerinli iki çam ağacının arasında geçti ve bir kar bulutunun içinde kayboldu.
Avlanmak istiyor ama avlamak istediği ne
? Jon, ulu kurt için, kurdun rastlayabileceği yabanıllar için endişelendiği kadar endişelenmiyordu.
Beyaz bir ormanın içinde beyaz bir kurt, bir gölge kadar sessiz. Yabanıllar onun geldiğini asla fark edemezler.
Hayalet’in peşinden gitmemesi gerektiğini biliyordu. Hayalet istediği vakit geri dönecekti, daha önce değil. Jon atını mahmuzladı. Adamlar onu takip etti. Atların toynakları buz tabakasını kırıyor ve buzun altındaki yumuşak kara gömülüyordu. Sabit bir yürüyüş temposuyla ormanın içine gittiler, Sur onların arkasında gitgide küçüldü.
Asker çamlar ve muhafız ağaçlan beyaz cübbeler giymişlerdi. Geniş yapraklı ağaçların kahverengi çıplak dallarından buz saçakları sarkıyordu. Beyaz ağaçlara giden yol sık kullanılan tanıdık bir yoldu ama Jon yine de Tom Barleycorn’u keşif süvarisi olarak önden gönderdi. Büyük Liddle ve Uzun Kasabalı Luke çalıların içine dalarak doğuya ve batıya gittiler. Kafileye iki yandan eşlik edecek

ve onları tehlikelere karşı uyaracaklardı. Her biri tecrübeli koruculardı, çelikle ve obsidiyen camıyla silahlanmışlardı, yardım çağırmaları gerekirse kullanmak için eyerlerine savaş boruları asmışlardı.
Diğerleri de iyi adamlardı.
En azından dövüşte iyi adamlar ve kardeşlerine sadıklar.
Jon, bu adamların Sur'a gelmeden önce ne yapmış olabileceklerini söyleyemezdi ama çoğunun geçmişinin, şu anda giydikleri pelerinler kadar kara olduğundan emindi. Jon burada, arkasında böyle adamlar adamlar olmasını isterdi. Adamlar ısırıcı soğuğa karşı başlıklarını yukarı kaldırmışlardı, bazıları yüzlerine kaşkollar sarmıştı, yüz hatlarını gizlemişlerdi. Fakat Jon onları tanıyordu. Her isim kalbine kazınmıştı. Onlar Jon'un adamlarıydı, onun kardeşleriydi.
Kafilede altı adam daha vardı; gençle yaşlının, iriyle çelimsizin, tecrübeliyle aceminin karışımı.
Yemin edecek altı adam.
Beygir, Köstebek Kasabası'nda doğmuş ve büyümüştü. Arron ve Emrick, Güzel Ada'dan gelmişlerdi. Saten, Batıdiyar'ın diğer ucundaki Eski Şehir'in genelevlerinden çıkmıştı. Her biri genç çocuklardı. Leathers ve Jack daha yaşlı adamlardı, kırklarını epey geçmişlerdi, Tekinsiz Orman'ın oğulları, ikisinin de kendi oğulları ve torunları vardı. Leathers ve Jack, Jon Kar'ın seslenişte bulunduğu gün onunla Sur'a giden altmış üç yabanıldan ikisiydi ve şu ana kadar sadece ikisi siyah pelerini giymeye karar vermişti. Demir Emmett bütün adamların hazır olduğunu söylemişti. Ya da adamlar ancak bu kadar hazır olabilirlerdi. Emmett, Jon ve Bowen Marsh her adamı sırayla tartmış ve onları bir gruba sevk etmişlerdi: Leathers, Jax ve Emrick, koruculara. Beygir, inşaatçılara. Arron ve Saten, kâhyalara. Adamların yemin etme zamanı gelmişti.
Jon'un o güne kadar gördüğü en çirkin atı süren Demir Emmett kafilenin başında yol alıyordu. Karmakarışık tüyleri olan hayvan, kıldan ve toynaklardan ibaretmiş gibi görünüyordu. "Söylentiye göre dün gece Harlot Kulesi'nde sorun çıkmış," dedi silah ustası.
"Hardin Kulesi." Jon'la birlikte Köstebek Kasabası'ndan gelen altmış üç kişinin on dokuzu kadınlar ve kızlardı. Jon onları, Sur'a ilk geldiğinde kaldığı terk edilmiş kuleye yerleştirmişti. Kadınlardan on ikisi mızrak karılarıydı; kendilerini ve küçük kızları kara kardeşlerin istenmeyen ilgisinden koruma becerisine fazlasıyla sahiplerdi. Hardin Kulesi'ne yeni ve tahrik edici ismini veren, kadınlar tarafından reddedilen bazı adamlardı. Jon bu maskaralığa göz yummayacaktı. "Üç sarhoş soytarı, Hardin'i bir genelevle karıştırmış, hepsi bu. Şimdi hepsi buz hücrelerde, yaptıkları hatayı düşünüyorlar."

Demir Emmett yüzünü ekşitti. “Erkekler erkektir, yeminler kelimelerdir ve kelimeler rüzgârdır. Kadınların etrafına korumalar koymalısınız.”
“Peki korumaları kim koruyacak?”
Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar.
Ama Jon öğrenmişti ve öğretmeni Ygritte’ti. Eğer Jon kendi yemine sadık kalamadıysa, kardeşlerinden bunu yapmalarını nasıl bekleyebilirdi? Fakat yabanıl kadınlara saygısızca davranmanın tehlikeleri vardı.
Bir adam bir kadına ya da bir bıçağa sahip olabilir,
demişti Ygritte bir zamanlar,
ama hiçbir adam ikisine birden sahip olamaz.
Bowen Marsh büsbütün haksız değildi. Hardin Kulesi kıvılcım bekleyen bir kavdı. “Üç kale daha açmak niyetindeyim,” dedi Jon. “Derin Göl, Samur Kale ve Uzun Mezar. Her birine özgür insanlardan oluşan bir garnizon yerleştireceğim. Komutayı bizim subaylarımıza vereceğim. Uzun Mezar’da, kumandan ve baş kâhya dışında sadece kadınlar olacak.” Bazı karışıklıklar yaşanacaktı, Jon bundan emindi ama kalelerin arasında, karışıklığı güçleştirecek uzun mesafeler vardı en azından.
“Peki bu güzide komutayı hangi zavallı alacak?”
“Onun yanında at sürüyorum.”
Demir Emmett’in yüzünden geçen dehşet ve haz karışımı ifade, bir çuval altından daha değerliydi. “Benden bu kadar nefret etmenizi sağlayacak ne yaptım lordum?”
Jon güldü. “Korkma, yalnız olmayacaksın. Efkârlı Edd’i yardımcın ve kâhyan olarak sana vereceğim.”
“Mızrak karıları çok mutlu olacak. Magnar’a bir kale bahşederseniz iyi yaparsınız.”
Jon’un gülümsemesi soldu. “Ona güvenebilseydim, bahşederdim. Korkarım ki Sigorn, babasının ölümü için beni suçluyor. Daha kötüsü, o emir vermek üzere büyütülmüş ve eğitilmiş bir adam, emir almak üzere değil. Thennler’i özgür insanlarla karıştırma.
Magnar,
Eski Dil’de
lord
anlamına gelir ama Styr kendi halkı için bir tanrı gibiydi. Styr’in oğlu da aynı hamurdan yoğrulmuş. Bu insanlardan diz çökmelerini istemiyorum ama itaat etmeleri gerek.”
“Evet lordum. Lâkin Magnar’la ilgili bir şey yaparsanız iyi edersiniz. Eğer onları

görmezden gelirseniz Thennler'le sorun yaşayacaksınız."
Sorun, lord kumandanın sürüsü,
diyebilirdi Jon. Köstebek Kasabası'na yaptığı ziyaret ona birçok sorun getirmişti, aslına bakılırsa kadınlar bu sorunların en küçüğüydü. Halleck, tam da Jon'un korktuğu gibi kavgacı biri olduğunu kanıtlamıştı ve kara kardeşlerin içinde özgür insanlardan kemiklerine kadar nefret eden adamlar vardı. Halleck'in takipçilerinden biri, şimdiden, avluda bir inşaatçının kulağını kesmişti ve bu sadece gelecekte dökülecek kanların habercisiydi. Jon eski kaleleri bir an önce açmak zorundaydı, böylece Harma'nın kardeşini Derin Göl'e ya da Samur Kalesi'ne gönderebilirdi. Bununla birlikte, şu an için iki kale de ikamete uygun değildi ve Othell Yarwyck ile adamın inşaatçıları hâlâ Gece Kalesi'ni onarmakla uğraşıyordu. Jon Kar bazı geceler, Stannis'in bütün yabanılları katletmesine engel olmakla korkunç bir hata yapıp yapmadığını merak ediyordu.
Hiçbir
şey
bilmiyorum Ygritte,
diye düşündü,
belki de asla bilmeyeceğim.
Ağaçlıktan yarım mil uzakta, sonbahar güneşinin uzun ve kırmızı ışıklan yapraksız ağaçların çıplak dallarının arasından yere düşüyor ve kar yığınlarını pembeye boyuyordu. Biniciler, buzla zırhlanmış iki sivri kayanın arasında uzanan donmuş bir dereden geçtiler, sonra kuzeydoğuya giden kıvrımlı bir av patikasını takip ettiler. Ne zaman rüzgâr esse, kar serpintileri havayı doldurdu ve binicilerin gözlerini ısırdı. Jon, kaşkolünü ağzına çekti ve pelerinin başlığını kafasına geçirdi. "Az kaldı," dedi adamlara. Kimse cevap vermedi.
Jon, Tom Barleycorn'u görmeden önce adamın kokusunu aldı. Yoksa kokuyu alan Hayalet miydi? Son zamanlarda, Jon sık sık ulu kurtla bir olduğunu hissediyordu, uyanıkken bile. Önce ulu kurt göründü, üstündeki karları silkeledi, birkaç dakika sonra Tom ortaya çıktı. 'Yabanıllar," dedi Jon'a sessizce. "Ağaçlıkta."
Jon binicileri durdurdu. "Kaç kişiler?"
"Dokuz kişi saydım. Muhafız yok. Bazıları ölü olabilir ya da uyuyorlar. Çoğu kadın gibi görünüyor. İçlerinden biri çocuk ama bir de dev var. Sadece benim gördüğüm. Ateş yakmışlar, ağaçların arasından duman yükseliyor. Aptallar."
Dokuz. Benim on yedi yabanılım var.
Gerçi Jon'un yabanıllarının dördü yeşil çocuklardı ve hiçbiri dev değildi.
Bununla birlikte, Jon, Sur'a geri dönmeyecekti.

Eğer yabanıllar hâlâ yaşıyorlarsa onları kendi tarafımıza çekebiliriz. Eğer öldülerse... pekâlâ, birkaç ceset işimize yarayabilir.

Donmuş zemine yavaşça atlayarak, 'Yayan devam edeceğiz," dedi. Kar bilek yüksekliğindeydi. "Rory, Pate, atlarla kalın." Jon bu görevi acemilere de verebilirdi ama onların kanla tanışması gerekiyordu. Şimdi de herhangi bir zaman kadar uygundu. 'Yayılın ve hilal şekli alın. Ağaçlığı üç yandan sarmak istiyorum. Sağınızdaki ve solunuzdaki adamlar görüş mesafenizde olsun, böylece aranızdaki mesafe genişlemez. Kar, ayak seslerimizi boğacak. Eğer yabanılları gafil avlarsak daha az kan dökülür."

Gece hızla çöküyordu. Güneşin son ince dilimi ormanın batısında alçalırken ışıklar kayboldu. Pembe kar yığınları yine beyaza dönüşüyordu. Dünya karardıkça, renkler karları terk ediyordu. Akşam seması, defalarca yıkanmış eski bir pelerin gibi soluk griye dönüşüyor ve ilk utangaç yıldızlar ortaya çıkıyordu.

Jon, ileride, sadece bir büvet ağacına ait olabilecek beyaz bir gövde gördü. Gövdenin üstünde kırmızı yapraklardan bir baş vardı. Jon Kar sırtına uzandı ve Uzunpençe'yi kınından çıkardı. Sağa sola baktı, Saten'le Beygir'e bir baş işareti yaptı. İki delikanlının aynı baş işaretini öndeki adamlara iletişini izledi. Adamlar birlikte ağaçlığa doğru koştular, nefes alış verişlerinden başka ses çıkarmayarak eski kar yığınlarının arasında ilerlediler. Hayalet de onlarla birlikte koştu, Jon'un yanındaki beyaz bir gölgeydi.

Büvet ağaçları, ormanın içindeki açık alanın etrafında çember şeklinde yükseliyordu. Dokuz ağaç vardı, hemen hemen aynı yaşta ve aynı boydalardı. Her birinin gövdesine yüzler kazınmıştı ve yüzlerin hiçbiri aynı değildi. Bazı yüzler gülümsüyordu, bazıları çığlık atıyordu, bazıları Jon'a bağırıyordu. Gözler, derinleşen kızıllıkta siyah görünüyordu ama Jon, onların gün ışığında kan kırmızısı olacağını biliyordu.

Hayalet'in gözleri gibi.

Ağaçlığın ortasındaki ateş küçük ve zavallı bir şeydi. Küller, közler ve birkaç kırık dal ağır ve dumanlı yanıyordu. Ateş bu hâliyle bile, etrafında toplanan yabanıllardan daha canlı görünüyordu. Jon çalıların arasından çıktığında sadece bir yabanıl tepki verdi. Bir çocuktu, ağlamaya başladı, annesinin eski püskü pelerinini çekiştirdi. Kadın gözlerini açtı, nefesini tuttu. O esnada ağaçlık, korucular tarafından çevrelenmişti, adamlar kemik beyazı ağaçların önüne geçtiler, siyah eldivenli ellerinde çelikler pırıldıyordu, katliam için durum almışlardı.

Dev, korucuları en son fark etti. Ateşin yanında kıvrılmış uyuyordu ama bir şey onu uyandırdı; çocuğun ağlaması, siyah çizmelerin altında çatırdayan kar, hızlıca

içe çekilmiş bir nefes. Dev hareket etti, muazzam bir kaya parçası canlanmıştı sanki. Dev, bir homurtu çıkarıp doğrularak oturma pozisyonu aldı, uykusunu açmak için domuz budu büyüklüğündeki elleriyle gözlerini ovuşturdu... sonra, elinde kılıcı parlayan Demir Emmett'i gördü, kükredi, hızla ayağa kalktı, o muazzam ellerden biri bir tokmağın etrafında kapandı ve tokmağı yukarı kaldırdı.

Hayalet cevaben dişlerini gösterdi. Jon, ulu kurdu ensesinden yakaladı. "Burada dövüş istemiyoruz." Jon'un adamları devi devirebilirdi ama bunun bir bedeli olurdu. Bir kez kan döküldüğünde, yabanıllar dövüşe katılırdı. Çoğu ya da hepsi burada ölürdü. Jon'un kardeşlerinden bazıları da ölürdü. "Burası kutsal bir yer. Teslim olun. Biz..."

Dev, ağaçlardaki yaprakları sallayan bir ses çıkararak tekrar kükredi ve elindeki tokmağı yere vurdu. Tokmağın sapı iki metreydi, meşe ağacından yapılmıştı. Sapın ucundaki baş, ekmek somunu kadar büyük bir taştı. Tokmağın darbesi zemini titretti. Yabanıllardan bazıları kendi silahlarını almak için emeklemeye başladılar.

Jon Kar, Uzunpençe'yi çekmek üzereyken, Leathers ağaçlığın diğer ucundan konuştu. Adamın kelimeleri kaba ve boğuktu ama Jon kelimelerin içindeki müziği duydu ve Eski Dil'i tanıdı. Leathers uzunca bir süre konuştu. Konuşma bittiğinde, dev cevap verdi. Kükreme gibi bir şeydi, içine hırıltılar karışmıştı ve Jon tek kelimesini anlamamıştı. Fakat Leathers ağaçları işaret edip bir şey söyledi. Dev de ağaçları gösterdi, dişlerini gıcırdattı ve tokmağını yere attı.

"Tamamdır," dedi Leathers. "Dövüş istemiyorlar."

"İyi iş çıkardın. Ona ne söyledin?"

"Ağaçların bizim de tanrılarımız olduğunu. Buraya dua etmek için geldiğimizi."

"Edeceğiz. Çeliklerinizi kaldırın, hepiniz. Bu gece burada kan dökülmeyecek. "

Dokuz, demişti Tom Barleycorn ve dokuz yabanıl vardı. Fakat ikisi ölüydü ve biri öyle hastaydı ki sabaha ölebilirdi. Geri kalan altı kişinin içinde bir anne ve bir çocuk, iki yaşlı adam, ezilmiş bronzlar içinde yaralı bir Thenn ve Boynuzayak halkından biri bulunuyordu. Adamın ayakları öyle kötü şekilde buz tutmuştu ki Jon onun bir daha asla yürüyemeyeceğini bir bakışta anladı. Daha sonra, yabanılların ağaçlığa gelmeden önce birbirlerine yabancı olduklarını öğrendi. Bu insanlar, Mance Rayder'ın ordusu Stannis tarafından dağıtıldığında, katliamdan kaçmak için ormana sığınmışlardı, bir süre etrafta dolaşmışlardı, açlık yüzünden dostlarını ve akrabalarını kaybetmişlerdi, sonunda burada durmuşlardı, yola devam edemeyecek kadar zayıf ve yorgunlardı.

"Sur buradan sadece birkaç saat uzakta," dedi Jon. "Neden oraya

sığınmıyorsunuz? Diğerleri teslim oldu. Mance dahil.”
Yabanıllar birbirlerine baktılar. Sonunda, içlerinden biri, “Hikâyeleri duyduk,” dedi. “Kargalar teslim olan herkesi yakmışlar.”
“Mance’i bile yakmışlar,” diye ekledi kadın.
Melisandre,
diye düşündü Jon,
senin ve şu kırmızı tanrının hesap vermeniz gereken çok şey var.
“İsteyen herkes bizimle gelebilir. Kara Kale’de yiyecek ve barınak var. Sur, sizi, bu ormana musallat olan yaratıklardan korur. Size söz veriyorum, kimse yanmayacak.”
“Bir karganın sözü,” dedi kadın, çocuğuna sarıldı, “ama o sözü tutabileceğini kim söyleyebilir? Sen kimsin?”
“Gece Nöbetçileri’nin Lord Kumandanı ve Kışyarı Lordu Eddard Stark’ın oğlu.” Jon, Tom Barleycorn’a döndü. “Rory ve Pate atları getirsinler. Burada, gereğinden bir an daha fazla kalmak istemiyorum.”
“Emredersiniz lordum.”
Kafilenin ormandan ayrılmadan önce yapacağı son bir şey kalmıştı: Yapmak için geldikleri şey. Demir Emmett adamlarını çağırdı, adamlar büvet ağaçlarının önünde diz çökerken, kafilenin geri kalanı saygılı bir mesafeden onları izledi. Günün son ışığı da gitmişti artık. Yegâne ışık, yukarıdaki yıldızlardan ve ağaçlığın ortasındaki zayıf ateşin kırmızı korlarından geliyordu.
Siyah başlıklar ve siyah pelerinler takan altı adam, gölgelerden oyulmuş gibi görünüyorlardı. Seslerini gecenin enginliğine karşı birlikte yükselttiler. Kendilerinden önce binlerce adamın yaptığı gibi, “Gece çöküyor ve son nefesime kadar sürecek nöbetim başlıyor,” dediler. Saten’in sesi bir şarkı kadar tatlıydı, Beygir’inki pürüzlü ve aksak. Arron sesi tedirgin bir ciyaklamaydı.
Umarım ölüm çok geç gelir.
Jon Kar, karın içinde tek dizinin üstüne çöktü.
Babamın tanrıları, bu adamları koruyun. Her neredeyse küçük kardeşim Arya’yı da koruyun. Size yalvarıyorum, Mance’in onu bulmasına ve güven içinde bana getirmesine izin verin.
Yılların ve asırların içinde yankılanan seslerle, “Evlenmeyeceğim. Mülk edinmeyeceğim. Baba olmayacağım,” diye yemin etti acemiler. “Hiç taç takmayacak, zafer kazanmayacağım. Nöbette yaşayacak, nöbette öleceğim.”
Ormanın tanrıları, aynı şeyi yapabilmem için bana güç verin,
diye dua etti Jon Kar sessizce.
Bana, yapmam gereken şeyi bilmem için akıl ve gerçekleştirmem için cesaret

verin.
“Ben karanlıktaki kılıç, duvardaki gözcüyüm,” dedi altı adam. Jon, adamların sesinin değiştiğini, güçlendiğini, daha emin çıktığını hissetti. “Ben soğukta yanan ateş, şafak vaktindeki ışığım. Ben uyurları uyandıran nida, diyar halkını koruyan kalkanım.”
Diyar halkını koruyan kalkan.
Hayalet, burnunu Jon’un koluna sürdü, Jon kolunu kurdun bedenine sardı. Beygir’in yıkanmamış pantolonunun kokusunu, Saten’in sakalına sürdüğü tatlı parfümü, korkunun keskin ufunetini, devin güçlü aromasını koklayabiliyordu. Kendi kalbinin vuruşunu duyabiliyordu. Ağaçlığın karşısındaki çocuklu kadına, iki ihtiyara ve sakat ayaklı Boynuza yak adamına baktığında bütün gördüğü, insandı.
“Bu gece ve gelecek tüm gecelerde, hayatımı ve onurumu Gece Nöbetçileri’ne adıyorum.”
Rüzgâr çıkıyordu. Gitme zamanı gelmişti.
Geri dönüş yolculuğu, ağaçlığa gelmek için yapılan yolculuktan çok daha uzun sürdü. Devin adımları, bacaklarının uzunluğuna ve iriliğine rağmen ağırdı. Dev, alçak dallarda biriken karlan tokmağıyla dökmek için sık sık duruyordu. Kadın, Rory’nin atında, kadının çocuğu Tom Barleycorn’un atında, yaşlı adamlarsa Beygir ve Saten’in atlarında yolculuk ediyorlardı. Thenn, atlardan korkuyordu, yaralarına rağmen yürümeyi tercih etti. Boynuzayak adamı eyerde oturamadı ve bir çuval tahıl misali bir atın sırtına bağlanmak zorunda kaldı; bir türlü uyandırılamayan, solgun yüzlü, ince bacaklı kocakarı da öyle.
İki ceset için de aynı şey yapıldı. Bu durum Demir Emmett’in kafasını karıştırdı. “Cesetler bizi yavaşlatmaktan başka işe yaramaz lordum,” dedi Emmett. “Onları parçalara ayırıp yakalım.” “Hayır,” dedi Jon. “Onları da götürüyoruz. İşe yarayacaklar.” Gökyüzünde kafileye rehberlik edecek ay yoktu, ara sıra yıldızlar görünüyordu. Dünya siyah beyaz ve durgundu. Uzun, ağır, sonsuz bir yoldu bu. Kar, kafiledekilerin çizmelerine ve pelerinlerine yapıştı. Çam ağaçlarını titreten rüzgâr, adamların pelerinlerini havalandırıp döndürdü. Jon, gökyüzündeki kızıl göçebeye baktı. Kafile aşağıdan geçerken, kızıl göçebe muazzam ağaçların yapraksız dallarının arasından onları izliyordu. Özgür insanlar bu yıldıza
Hırsız
diyordu. Ygritte her zaman, bir kadın çalmak için en uygun zamanın, Hırsız’ın Aykız’da olduğu zaman olduğunu söylerdi.
Bir dev ya da iki ölü adam çalmak için en uygun zamanın ne olduğunu hiç söylemedi.

Kafile Sur'u tekrar gördüğünde neredeyse şafak sökmüştü.
Yaklaşan kafileyi bir devriye borusu selamladı. Borunun sesi, pes sesli devasa bir kuşun yüksek perdeli çığlığına benziyordu. Tek üfleyiş, korucuların geri döndüğü anlamına geliyordu. Büyük Liddle kendi savaş borusunu aldı ve devriye borusuna cevap verdi. Efkârlı Edd'in ortaya çıkıp sürgüleri çekmesi ve demir kapıyı ardına kadar açması için kapıda birkaç dakika beklediler. Edd, yabanıllardan oluşan perişan grubu gördüğünde dudaklarını büzüştürdü ve deve uzun bir bakış attı. "Tünelden rahatça geçebilmesi için bunu yağlamamız gerek lordum. Kilere birini göndereyim mi?"
"Ah, bence tünelden geçebilir. Yağlanmadan."
Geçti... ellerinin ve dizlerinin üstünde emekleyerek.
Bu büyük bir çocuk. En az dört metre. Kudretli Mag'den bile iri.
Mag tam olarak bu buzun altında can vermişti, Donal Noye ile ölümcül bir mücadeleye girişmişti. İyi bir adam. Nöbet çok fazla iyi adam kaybetti. Jon, Leathers'ı kenara çekti. "Devin sorumluluğu sende. Lisanını konuşabiliyorsun. Karnını doyur ve onun için ateşin yanında sıcak bir yer bul. Onunla kal. Kimsenin kışkırtmasına izin verme."
"Tamam." Leathers duraksadı. "Lordum."
Jon, canlı yabanılları, yaralarının ve soğuk ısırmalarının tedavi edilmesi için yolladı. Biraz sıcak yemeğin ve sıcak kıyafetlerin onları eski sağlıklarına kavuşturacağını umdu ama Boynuzayak adamı büyük ihtimalle iki ayağını birden kaybedecekti. Cesetleri buz hücrelerine gönderdi.
Jon, pelerinini kapının yanındaki kancaya asarken Clydas'ın odaya gelip gittiğini fark etti. Çalışma odasındaki masanın üstüne bir mektup bırakılmıştı. Jon ilk bakışta,
Doğugözcüsü ya da Gölge Kule,
diye tahmin etti ama mühür mumu siyah değil altın rengiydi. Mührün üstünde, alevli bir kalbin içine yerleştirilmiş bir geyik kafası vardı.
Stannis.
Jon, sertleşmiş mührü kırdı, parşömen dürümünü açtı, okudu.
Bir üstadın eli ama bir kralın sözleri değil.
Stannis, Derinorman Kalesi'ni ele geçirmişti ve dağ kabileleri ona katılmıştı. Flint, Norrey, Wull, Liddle, hepsi.

Ve bir destekçimiz daha oldu, beklenmedik fakat çok sevindirici, Ayı Adası'nın kerimelerinden biri. Adamları tarafından Dişi Ayı olarak anılan Alysane Mormont, bir balıkçı teknesinin mürettebatının içine savaşçılar yerleştirdi ve kıyının açığında bekleyen demiradamları gafil avladı. Greyjoy'un

dargemileri yakıldı ya da ele geçirildi, adamları teslim oldu ya da katledildi. Kaptanlar, krallar, dikkate değer savaşçılar ve asil doğumlular için fidye isteyeceğim ya da onları başka bir şekilde kullanacağım, geri kalanları asmak niyetindeyim...

Gece Nöbetçileri, diyarın savaşlarında ve anlaşmazlıklarında taraf tutmamaya yeminliydi. Buna rağmen, Jon Kar kendini memnun olmaktan alıkoyamıyordu. Okumaya devam etti.

...zaferimizin haberi yayıldıkça daha çok kuzeyli adam bizim tarafımıza geçiyor. Balıkçılar, hürsüvariler, dağlılar, Kurt Ormanı'nın derinliklerinde yaşayan çiftçiler, demiradamlardan kaçmak için taşlı kıyıdaki evlerini terk eden kasabalılar, Kışyarı kapılarında gerçekleşen mücadeleden sağ çıkanlar, bir zamanlar Hornwoodlar'a, Cenvynler'e ve Tallhartlar'a yeminli olan adamlar. Ben bu mektubu yazarken ordumuzda beş bin adam var ve sayımız her gün artıyor. Roose Bolton'ın bütün kuvvetiyle birlikte Kışyarı'na doğru ilerlediği haberini aldık. Piçini Kışyarı'nda senin üvey kız kardeşinle evlendirecekmiş. Bolton'm kaleyi eski kuvvetine kavuşturmasına izin veremeyiz. Ona karşı yürüyüşe geçeceğiz. Arnolf Karstark ve Mors Umber bize katılacaklar. Eğer yapabilirsem kız kardeşini kurtaracağım ve onun için Ramsay Kar'dan daha iyi bir eş bulacağım. Ben geri dönene kadar, sen ve kardeşlerin Sur'u tutmalısınız.

Mektup imzalanmıştı, başka bir el tarafından.

Işık Tanrısı infaz etti. Rhoynarlar'ın, Andallar'ın ve İlk İnsanların Kralı, Yedi Krallık Lordu, Baratheon Hanedanından Bu İsimle Anılan İlk Kral Stannis Baratheon tarafından imzalanıp mühürlendi.

Jon mektubu kenara bırakır bırakmaz, parşömen tekrar kıvrıldı, sırlarını saklamak istiyordu sanki. Jon, az önce okuduğu mektupla ilgili ne hissettiğinden emin değildi. Kışyarı'nda daha önce de mücadeleler gerçekleşmişti ama taraflardan biri her daim bir Stark olmuştu. "O kale bir iskelet," dedi Jon kendine. "Kışyarı değil, Kışyarı'nın hayaleti." Kelimeleri yüksek sesle söylemek şöyle dursun, bunu düşünmek bile acı vericiydi. Ve yine de...

Jon, yaşlı Kargayemi'nin mücadeleye kaç adam getireceğini ve Arnolf Karstark'ın kaç kılıç toplayabileceğini merak etti. Umberlar'ın yarısı Fahişefelaketi'yle birlikte arazinin karşı tarafında olacaktı, Dehşet Kalesi'nin derisi yüzülmüş adamının altında dövüşeceklerdi. Üstelik iki hanedanın da kuvvetlerinin büyük bölümü Robb'la birlikte güneye gitmiş ve asla geri dönmemişti. Kışyarı, harabeye dönmüş olmasına rağmen, onu ele geçiren taraf için dikkate değer bir avantaj sağlayacaktı. Robert Baratheon bir zamanlar bunu görmüş ve kaleyi sağlama almak için hızla harekete geçmişti. Ona şöhret

kazandıran cebri yürüyüşler ve gece yarısı sürüşleri gerçekleştirmişti. Kardeşi onun kadar cüretkâr olacak mıydı?
Sanmıyorum.
Stannis temkinli bir kumandandı ve Stannis'in ordusu; kabile adamlarından, güneyli şövalyelerden, kralın ve kraliçenin takipçilerinden yapılmış, bir parça kuzeyli lordla tuzlandırılmış hazmı zor bir yahniydi.
Stannis, Kışyarı'na hızla gitmeli ya da hiç gitmemeli,
diye düşündü Jon. Krala tavsiye vermek onun haddi değildi ama...
Mektuba tekrar baktı.
Eğer yapabilirsem kız kardeşini kurtaracağım.
Bu, Stannis'ten beklenmeyecek kadar büyük bir duyarlılıktı ama o zalim
eğer yapabilirsem
ve
onun için Ramsay Kar'dan daha iyi bir eş bulacağım
zeyliyle değer kaybetmişti. Ama Arya kurtarılmak üzere orada olmazsa ne olacaktı? Leydi Melisandre'nin alevleri gerçeği söylüyorsa ne olacaktı? Jon'un kardeşi bu çeşit zaptedenlerin ellerinden kaçabilir miydi gerçekten?
Bunu nasıl yapabilir
?
Arya her zaman zeki ve hızlıydı ama neticede sadece küçük bir kız. Üstelik Ramsay Bolton, böylesi değerli bir ödüle karşı ihmalkâr davranacak türden biri değil.
Peki, Bolton, Arya'yı hiç ele geçirmediyse ne olacaktı? Bu düğün, Stannis'i tuzağa düşürmek için planlanmış bir oyun olabilirdi. Jon'un bildiği kadarıyla, Eddard Stark, Dehşet Kalesi Lordu'ndan hiç şikâyet etmemişti ama fısıltılı sesli ve solgun yüzlü adama asla güvenmemişti.
Ölmek üzere olan bir atın sırtında oturan, grilere bürünmüş bir kız. Düğününden kaçıyor. Jon, bu sözlerin gücüyle Mance Rayder'ı ve altı mızrak karısını serbest bırakmıştı. "Genç ve güzel kadınlar," demişti Mance. Yanmamış kral bazı isimler vermişti ve işin geri kalanını Efkârlı Edd halletmişti, kadınları Köstebek Kasabası'ndan gizlice çıkarmıştı. Bütün bunlar çılgınlık gibi görünüyordu şimdi. Jon, Mance kendini açığa çıkardığı anda onu devirmemekle hata yapmış olabilirdi. Sur'un Ötesindeki Kral'a karşı kinle karışık bir hayranlık duyuyordu ama adam bir yemin bozan ve dönekti. Jon, Melisandre'ye daha da az güveniyordu. Ama bir şekilde buradaydı işte, bütün umutlarını Mance'e ve Melisandre'ye bağlamıştı.
Her şey kız kardeşimi kurtarmak için. Ama Gece Nöbetçileri'nin kız kardeşleri

yoktur.

Kışyarı’nda küçük bir çocukken, Jon’un kahramanı Genç Ejderha’ydı; on dört yaşındayken Dorne’u fetheden çocuk kral. Jon Kar, gayrimeşru doğumuna rağmen ya da gayrimeşru doğumu yüzünden, tıpkı Kral Daeron gibi orduları zafere yürütmeyi hayal etmişti. Büyüdüğünde bir fatih olmayı düşlemişti. Şimdi yetişkin bir adamdı ve Sur onundu ama elinde kuşkulardan başka bir şey yoktu. Jon, kuşkularını bile zaptedemiyordu.

DAENERYS

Kampın kokusu öyle dehşet vericiydi ki Dany'nin tek yapabildiği öğürmemekti.
Sör Barristan burnunu buruşturdu ve "Burada olmamalısınız Majesteleri," dedi. "Bu kara şakayı solumamalısınız."
"Ben ejderhanın kanıyım," diye hatırlattı Dany, şövalyeye. "Kanlı ishale yakalanmış bir ejderha gördünüz mü hiç?" Viserys, sıradan insanları etkileyen bulaşıcı hastalıkların Targaryenlar'ı etkilemediğini iddia ederdi ve Dany'nin şimdiye kadar gördüğü kadarıyla bu doğruydu. Dany üşüdüğünü, acıktığını ve korktuğunu hatırlıyordu ama hiç hasta olmamıştı.
"Yine de," dedi yaşlı şövalye, "Majesteleri şehre dönerse kendimi daha iyi hissederim." Meereen'in çok renkli kiremitlerden örülmüş duvarları yarım mil gerideydi. "Kanlı ishal, Alacakaranlık Çağı'ndan beri her ordunun felaketi olmuştur. Yiyecekleri bizim dağıtmamıza izin verin Majesteleri."
"Yarın. Şimdi buradayım. Görmek istiyorum." Dany gümüş atını mahmuzladı. Diğerleri onun peşinden gitti. Jhogo, Dany'nin önünde at sürüyordu; Aggo ve Rakharo arkasında. Adamların elinde, hastaları ve can çekişenleri uzakta tutmak üzere Dothrak kamçıları vardı. Gri benekli bir atın sırtında oturan Sör Barristan, Dany'nin sağındaydı. Sol tarafta Özgür Kardeşler'den Symon Çizgili Sırt ve Ananın Adamları'ndan Marselen vardı. Yiyecek arabalarını koruyan altmış asker, kumandaları yakından takip ediyordu. Hepsi atlıydı. Dothraklar'ı, Tunç Canavarlar'ı ve azatlı köleleri birbirlerine bağlayan tek şey, bu vazifeye karşı duydukları tiksintiydi.
Astaporlular, katedilen her metrede daha da uzayan korkunç bir alay hâlinde askerlerin arkasında yürüyordu. Bazıları Dany'nin anlamadığı bir dilde konuşuyordu. Diğerleri konuşamayacak durumdaydı. Çoğu, Dany'ye ellerini uzatıyor ya da Dany'nin gümüş atı onların önünden geçerken diz çöküyordu. Astapor, Lys ve Eski Volantis lehçeleriyle, Dothrak lisanıyla, Qarth'ın ağdalı heceleriyle ve hatta Batıdiyar'ın Ortak Dili'yle, "Anne," diye sesleniyorlardı. "Anne lütfen... anne, kardeşime yardım et... kardeşim hasta... çocuklarıma yiyecek ver... lütfen, yaşlı babama yardım et... ona yardım et... bana yardım et..."

Size yardıma gücüm kalmadı,
diye düşündü Dany umutsuzca. Astaporlular'ın gidecek yeri yoktu. Binlerce insan Meereen'in kalın duvarlarının dışında kalmıştı; erkekler, kadınlar, çocuklar, yaşlı adamlar, küçük kızlar, yeni doğmuş bebekler. Çoğu hastaydı, daha çoğu açtı ve hepsi ölüme mahkûmdu. Daenerys onları içeri almak için kapıları açmaya cesaret edememişti. Onlar için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı. Onlara şifacılar göndermişti; Mavi Faziletler, müzik büyücüleri, hekimler. Ancak şifacılar da hastalanmıştı ve şifacıların sanatları, beyaz kısrakla gelen kanlı ishalin dörtnala koşan ilerleyişini yavaşlatamamıştı. Sağlıklı insanları hasta olanlardan ayırmak da işe yaramamıştı. Sadık Kalkanlar, kocaları karılarından, çocukları annelerinden ayırmayı denemişlerdi ama Astaporlular onları tekmelemiş ve taşlamışlardı. Birkaç gün sonra, hasta olanlar ölmüş, sağlıklı olanlar hastalanmıştı.
İnsanları beslemek bile zorlaşmıştı. Dany her gün gönderebildiği kadar yiyecek gönderiyordu ama her gün daha fazla insan ve onlara verecek daha az yiyecek oluyordu. Yiyecekleri götürmeye istekli sürücüler bulmak da güçleşiyordu. Kampa gönderilen adamların çoğu kanlı ishale yakalanmıştı. Diğerleri şehre geri dönerken saldırıya uğramıştı. Dün, bir araba devrilmiş ve iki asker öldürülmüştü. Bu sebeple, kraliçe bugün yiyecekleri bizzat götürmeye karar vermişti. Kelkafa'dan Sör Barristan'a kadar bütün danışmanlar bu fikre şiddetle karşı çıkmıştı ama Daenerys fikrini değiştirmemişti. "Onlara yüz çevirmeyeceğim," demişti inatla. "Bir kraliçe, insanlarının acılarından haberdar olmalıdır."
İnsanların bolca sahip olduğu tek şey, acıydı. "Bütün atlar ve katırlar tükendi, çoğu Astapor'dan gelmişti," diye rapor etti Marselen. "İnsanlar her birini yedi Majesteleri, her farenin ve yakalayabildikleri her leşçi köpeğin yanısıra. Şimdi kendi ölülerini yemeye başladılar."
"İnsanlar insan eti yememeli," dedi Aggo.
"Bu bilinir," diye onayladı Rakharo. "Lanetlenecekler."
"Onlar lanetlenmenin de ötesine geçtiler," dedi Symon Çizgili Sırt.
Kafilenin peşinde şişkin karınlı küçük çocuklar yürüyordu, yalvaramayacak kadar korkak ve zayıflardı. Çökük gözlü sıska adamlar, kumların ve taşların ortasında çömelmişlerdi; kokulu, kahverengi ve kırmızı dereler hâlinde hayatlarını bağırsaklarından boşaltıyorlardı. İki kadın, kararmış bir kemik için kavga ediyordu. Yakınlarda, ayakta duran on yaşında bir çocuk bir fare yiyordu. Tek eliyle yiyordu; diğer eliyle, ödülünü kimse kapmaya çalışmasın diye, ucu sivriltilmiş bir çomak tutuyordu. Her yerde gömülmemiş cesetler vardı. Dany, siyah bir pelerinin altında, toprağa uzanmış bir adam gördü ama Dany adamın

yanından geçerken, pelerin çözülerek binlerce sineğe dönüştü. Yerde oturan iskelet gibi kadınlar, can çekişen yavrularına sarılmışlardı. Gözleri Dany'yi takip ediyordu. Seslenecek kadar gücü olanlar, "*An*ne... lütfen…" diyordu. "Tanrılar seni korusun. Anne..."

Tanrılar beni korusun,

diye düşündü Dany hüzünle. Şehriniz küle ve kemiğe dönüştü, insanlarınız yanıbaşınızda ölüyor. Size verecek barınağım, ilacım, umudum yok. Sadece bayat ekmek, kurtlu et, sert peynir ve biraz süt. Tanrılar beni korusun, korusun.

Ne çeşit bir anne, çocuklarını besleyecek sütten yoksun olur

?

"Çok fazla ölü var," dedi Aggo. 'Yakılmaları gerek."

"Onları kim yakacak?" diye sordu Sör Barristan. "Kahrolası kanlı ishal her yere yayıldı. Her gece yüzlerce insan ölüyor." Aggo ve Rakharo aynı anda, "Ölülere dokunmak iyi değildir," dediler.

"Olabilir," dedi Dany, "lâkin bu iş yapılmak zorunda." "Lekesizler ölülerden korkmuyor. Gri Solucan'la konuşacağım."

"Majesteleri," dedi Sör Barristan, "Lekesizler sizin en iyi dövüşçüleriniz. Onları bu salgın yüzünden kaybetmeyi göze alamayız. Bırakın da Astaporlular kendi ölülerini kendileri gömsünler." "Çok dermansızlar," dedi Symon Çizgili Sırt.

"Daha fazla yiyecek onları daha kuvvetli yapabilir," dedi Dany. Symon başını sağa sola salladı. "Yiyecekler can çekişenler için heba edilmemeli İlahemiz. Yaşayanları doyurmaya yetecek kadar yiyeceğimiz yok."

Adam haksız değildi, Dany biliyordu, ama sözleri duymayı kolaylaştırmıyordu bu. "Yeterince uzaklaştık," diye karar verdi kraliçe. "İnsanları burada doyuracağız." Elini kaldırdı. Arkadaki arabalar durdu. Sürücüler, Astaporlular'ın yiyeceklere saldırmasını engellemek için arabaların etrafına yayıldı. Arabalar durur durmaz etraftaki kalabalık yoğunlaşmaya başladı, salgından etkilenen insanlar yalpalayarak ve ayaklarını yere sürüyerek arabalara doğru geliyorlardı. Sürücüler onları durdurdu. "Sıranızı bekleyin," diye bağırdılar. "İtişmeyin. Geri çekilin. Geride durun. Herkes için ekmek var. Sıranızı bekleyin."

Dany sadece oturup izleyebilirdi. "Sör," dedi Barristan Selmy'ye, "yapabileceğimiz başka bir şey yok mu? Yiyecek tedarikiniz var."

"Majesteleri'nin askerleri için. Uzun bir kuşatmaya direnmemiz gerekebilir. Fırtına Kargaları ve ikinci Oğullar, Yunkaili adamları yağmalayabilirler ama onlara taraf değiştirtmeyi unlamazlar. Eğer Majesteleri bir ordu toplamama izin verirlerse..."

"Eğer bir mücadele olmak zorundaysa, mücadeleyi Meereen'in duvarlarının

ardından gerçekleştirmeyi tercih ederim. Bırakın da Yunkaililer siperlerime saldırmayı denesinler.” Kraliçe, etrafındaki manzaraya baktı. “Eğer yiyeceğimizi eşit olarak paylaşırsak...”
“...Astaporlular kendi paylarını birkaç gün içinde tüketirler ve bizim kuşatma için daha az yiyeceğimiz olur.”
Dany kampın karşı tarafına baktı, Meereen’in renkli kiremitlerden örülmüş duvarlarına. Hava sinek ve çığlık doluydu. “Tanrılar bu salgını, beni alçakgönüllü yapmak için yolladı. Çok fazla ölü var... insanları ceset yemek zorunda
bırakmayacağım.”
Bir el işaretiyle Aggo’ytı çağırdı. “Kapılara git. Bana elli Lekesiz ve Gri Solucan’ı getir.”
“Khaleesi.
Kanınızın kanı itaat edecek.” Aggo atını mahmuzladı ve dörtnala uzaklaştı.
Sör Barristan, iyi saklayamadığı bir endişeyle Aggo’yu izledi. “Burada daha fazla oyalanmamalısınız Majesteleri. Astaporlular emrettiğiniz gibi doyuruluyor. Bu zavallı sefiller için yapabileceğimiz başka bir şey yok. Şehre geri dönmeliyiz”
“Eğer istiyorsanız gidin sör. Size engel olmam. Hiçbirinize engel olmam.” Dany atından aşağı atladı. “Onları iyileştiremem ama onlara, annelerinin onları umursadığını gösterebilirim.” Jhogo nefesini tuttu.
“Khaleesi,
hayır.” Adam atından inerken saç örgüsündeki çanlar hafifçe çınladı. “Daha fazla yaklaşmamalısınız. Size dokunmalarına izin vermeyin! Yapmayın!”
Dany, Jhogo’nun yanından geçti. Birkaç metre ileride, yerde yaşlı bir adam vardı, inliyor ve gökyüzündeki bulutların gri karınlarına bakıyordu. Dany adamın yanında diz çöktü, koku yüzünden burnunu buruşturdu, adamın kirli, gri saçlarını geri itip alnına dokundu. “Teni alev alev yanıyor. Onu yıkamak için suya ihtiyacım var. Denizsuyu işe yarar. Marselen, bana su getir. Yağa da ihtiyacım olacak, cenaze ateşi için. Ölüleri yakmama yardım eder misin?”
Aggo, Gri Solucan ve elli Lekesiz’le birlikte geri döndüğünde, Dany herkesi ona yardımcı olmaya ikna etmişti. Symon Çizgili Sırt ve adamları, canlıları ölülerden ayırıyor ve cesetleri bir kenara yığıyorlardı. Jhogo, Rakharo ve Dothraklılar, hâlâ yürüyebilen insanları, banyo yapmaları ve kıyafetlerini yıkamaları için deniz kıyısına götürüyorlardı. Aggo, çıldırmış insanları izler gibi onları izliyordu ama Gri Solucan, kraliçenin yanında diz çöktü ve “Bu kulunuz size yardım edecek,” dedi.

Gün ortasından önce bir düzine ateş yanıyordu. Siyah duman sütunları yerden yukarı yükseliyor ve merhametsiz mavi gökyüzünü kirletiyordu. Cenaze ateşlerinden uzaklaşan Dany'nin binici kıyafetleri lekeli ve isliydi. "İlahemiz," dedi Gri Solucan, "ben ve kardeşlerim, buradaki işimiz bittiğinde denizde yıkanmak için müsaade istiyoruz, büyük tanrıçamızın kanunlarına uygun olarak temizlenmek için."
Kraliçe, hadımların kendi tanrıçaları olduğunu bilmiyordu. "Bu tanrıça kim? Ghis'in tanrılarından biri mi?"
Gri Solucan rahatsız görünüyordu. "Tanrıça pek çok isimle anılır. Mızrakların Leydisi, Mücadelenin Gelini, Orduların Anası. Lâkin onun gerçek adı, erkeklikleri onun mabedinde yakılmış bu zavallı kullara aittir. Başkalarıyla onun hakkında konuşamayız. Yalvarırım beni affedin."
"Nasıl istersen. Evet, eğer arzunuz buysa yıkanabilirsiniz. Yardımın için teşekkür ederim."
"Bu kulunuz size hizmet etmek için yaşıyor."
Daenerys ağrılı kollar ve hasta bir yürekle piramidine geri döndüğünde, Missandei eski bir parşömen okuyordu, Irri ve Jhiqui, Rakharo hakkında konuşuyordu. "Sen onun için fazla sıskasın," diyordu Jhiqui. "Neredeyse bir oğlan gibi görünüyorsun. Kakharo oğlanlarla yatmaz. Bu bilinir." Irri öfkeyle karşılık verdi. "Sen de neredeyse bir inek gibi görünüyorsun. Rakharo ineklerle yatmaz."
"Rakharo benim kanımın kanıdır. Hayatı bana aittir, size değil," dedi Dany kızlara. Rakharo, Meereen'den uzakta geçirdiği zaman boyunca neredeyse on beş santim uzamıştı, kaslarla kalınlamış kollar ve bacaklarla geri dönmüştü, saçına dört çan takmıştı. Dany'nin iki hizmetçisinin de fark ettiği gibi, Rakharo artık Aggo'ya ve Jhogo'ya yukarıdan bakıyordu. "Şimdi sessiz olun. Yıkanmam gerek." Dany daha önce kendini hiç bu kadar kirli hissetmemişti. "Jhiqui, şu giysileri çıkarmama yardım et, sonra da onları yak. Irri, Qezza'ya söyle bana hafif ve serin tutan giysiler bulsun. Bugün çok sıcaktı."
Terasta serinletici bir rüzgâr esiyordu. Dany havuza girerken mutlulukla iç geçirdi. Missandei, Dany'nin emriyle kıyafetlerini çıkardı ve onun ardından suya girdi. Dany'nin sırtını yıkarken, "Geçen gece Astaporlular'm duvarları tırmaladığını duydum," dedi küçük kâtibe.
Irri ve Jhiqui bakıştılar. "Kimse duvarları tırmalamıyordu," dedi Jhiqui. "Tırmalamak... nasıl tırmalayabilirler?"
"Elleriyle," dedi Missandei. "Kiremitler eski, ufalanıyorlar. Astaporlular, duvarları delerek şehre girmeye çalışıyorlar."

“Bunu yapmaları çok uzun yıllar alır,” dedi Irri. “Duvarlar çok kalın. Bu bilinir.”
“Bilinir,” diye onayladı Jhiqui.
“Ben de onların rüyasını gördüm.” Dany, Missandei’nin elini tuttu. “Kamp şehirden yarım mil uzakta tatlım. Kimse duvarları tırmalamıyordu.”
“Majesteleri en iyisini bilir,” dedi Missandei. “Saçlarınızı yıkayayım mı? Vakit neredeyse geldi. Reznak mo Reznak ve Yeşil Fazilet düğün hazırlarını konuşmak için...”
“...geliyorlar.” Dany, etrafa sular sıçratarak ayağa kalktı. “Neredeyse unutuyordum.”
Belki de unutmak istedim.
“Onların ardından Hizdahr’la yemek yemem gerek.” İç geçirdi. “Irri, yeşil
tokan
getir. Kenarlarında Myr danteli olan ipek
tokan.”
“O tamir ediliyor Khalessi. Danteli yırtılmıştı. Mavi
tokar
temiz.”
“Öyleyse mavi
tokar.
Ona da memnun olurlar.”
Dany sadece bir parça yanılmıştı. Rahibe ve kethüda onu bir
tokarın
içinde görmekten mutluluk duymuşlardı ama onların asıl istediği Dany’yi çırılçıplak soymaktı. Dany inanmazlık içinde onları dinledi. Kadının ve adamın sözleri bittiğinde, “Sizi gücendirmek istemem ama kendimi çırılçıplak bir hâlde Hizdahr’ın annesine ve kız kardeşlerine
göstermeyeceğim.”
Gözlerini kırparak, “Fakat” dedi Reznak mo Reznak, “bunu yapmak zorundasınız İlahemiz. Evlilikten önce, gelinin karnının ve... kadınlık organlarının, erkek hanesinin kadınları tarafından muayene edilmesi adettendir. Organların doğru biçimlendiğinden ve...”
“...kadının doğurgan olduğundan emin olmak için,” diye bitirdi Galazza Galare. “Bu kadim bir ritüeldir Majesteleri. Üç Fazilet, muayeneye tanıklık etmek ve uygun duaları okumak üzere orada olacaklar.”
“Evet,” dedi Reznak, “sonra da özel bir pasta yenecek. Nişanlılar için pişirilmiş bir kadın pastası. Erkeklerin pastanın tadına bakması yasaktır. Duyduğuma göre çok lezzetliymiş. Fevkaladeymiş.”

Eğer rahmim kurumuşsa ve kadınlık organlarım lanetlenmişse ne olacak
?
Bunun için de özel bir pasta pişirilecek mi
? “Evlendikten sonra, kadınlık organlarımı Hizdahr zo Loraq inceleyebilir.”
Khal Drogo onlarla ilgili bir sorun bulamadı, Hizdahr neden bulsun
? “Bırakın da Hizdahr’ın annesi ve kız kardeşleri birbirlerini muayene etsinler ve şu özel keki onlar yesinler. Ben yemeyeceğim. Soylu Hizdahr’ın soylu ayaklarını da yıkamayacağım.”
“Majesteleri anlamıyorsunuz,” diye itiraz etti Reznak. “Ayak yıkamak teamüllere göre kutsal bir eylemdir. Kocanızın hizmetkârı olacağınızı ifade eder. Düğün kıyafeti de anlam yüklüdür. Gelin, beyaz ipekten dikilmiş inci püsküllü bir
tokarın
üstüne koyu renk bir duvak takar.”
Tavşanların kraliçesi sarkık kulakları olmadan evlenmemeli.
“Bütün o inciler ben yürüdükçe tıkırdayacak.”
“İnciler doğurganlığı temsil eder. İlahemiz ne kadar çok inci takarsa o kadar çok ve sağlıklı çocuklar doğurur.”
“Neden yüz çocuk isteyeyim?” Dany, Yeşil Fazilet’e döndü. “Eğer Batıdiyar adetlerine uygun olarak evlenirsek...”
“Ghis tanrıları bunun gerçek bir evlilik olmadığını kabul eder.” Galazza Galare’in yüzü, yeşil ipekten yapılmış bir peçenin ardına gizlenmişti. Kadının sadece gözleri görünüyordu; yeşil, bilge ve hüzünlü. “Şehrin gözünde soylu Hizdahr’ın metresi olursunuz, nikâhlı karısı değil. Çocuklarınız piç olur. Hizdahr’la Merhamet Tapınağı’nda evlenmek zorundasınız İlahemiz. Meereen’in bütün soyluları evliliğinize şahitlik etmek üzere orada olmalı.”
Bütün soylu hanedanların başlarını bir bahaneyle piramitlerinden çıkarın,
demişti Daario.
Ejderhanın sözleri ateş ve kandır.
Dany bu düşünceyi bir kenara bıraktı. “Nasıl isterseniz,” dedi iç geçirerek. “Hizdahr’la Merhamet Tapınağı’nda, İncili beyaz bir
tokara
sarınmış hâlde evleneceğim. Başka bir şey var mı?”
“Küçük bir mesele daha var İlahemiz,” dedi Reznak. “Dövüş çukurlarını tekrar açmak, evliliğinizi kutlamak için çok uygun bir eylem olur. Hizdahr’a ve sevgi dolu insanlarınıza bir düğün hediyesi vermiş olursunuz. Meereen’in kadim geleneklerini ve adetlerini kucakladığınızı kanıtlarsınız.”
Yumuşak ve nazik sesiyle, “Tanrıları da çok memnun edersiniz,” dedi Yeşil

Fazilet.
Kanla ödenmiş başlık parası.
Dany bu mücadelede dövüşmekten yorulmuştu. Sör Barristan bile Dany'nin kazanamayacağını düşünüyordu. "Hiçbir hükümdar, bir halkın iyi olmasını sağlayamaz," demişti Selmy. "Kutsanmış Baelor dua etti, oruç tuttu ve Yedi için bütün tanrıların isteyebileceği kadar muhteşem bir tapınak inşa etti ama savaşa ve sefalete son veremedi."
Bir kraliçe, halkını dinlemeli,
diye hatırlattı Dany kendine. "Hizdahr düğünden sonra kral olacak. Eğer istiyorsa dövüş çukurlarını kendi açsın. Ben bunun bir parçası olmak istemiyorum."
Bırak da kan onun ellerinde olsun, benim ellerimde değil.
"Eğer kocam onun ayaklarını yıkamamı istiyorsa, önce o benim ayaklarımı yıkamalı. Bu akşam bunu ona söyleyeceğim." Nişanlısının bunu nasıl karşılayacağını merak etti.
Boşuna endişelendiğini anladı. Hizdahr zo Loraq gün batınımdan bir saat sonra geldi. Eteğine altın boncuklar dikilmiş şarap rengi bir
tokar
giymişti. Dany, nişanlısı için şarap doldururken, Reznak ve Yeşil Fazilet'le yaptığı görüşmeyi anlattı. "Bunlar boş ritüeller," dedi Hizdahr, "bir kenara kaldırmamız gereken türden şeyler. Meereen çok uzun zamandır bu eski ve aptalca geleneklerin içinde boğuluyor." Dany'nin elini öptü. "Daenerys, kraliçem, eğer kralınız ve hayat arkadaşınız olmak için yapmam gereken şey buysa, sizi tepeden tırnağa memnuniyetle yıkarım."
"Kralım ve hayat arkadaşım olmak için yapman gereken tek şey, bana barış getirmek. Skahaz'ın söylediğine göre bazı mesajlar getirmişsin."
"Getirdim." Hizdahr bacak bacak üstüne attı. Kendinden memnun görünüyordu. "Yunkai bize barış verecek ama bir bedel karşılığında. Köle ticaretinin kesilmesi, bütün medeni dünyada büyük zarara sebep oldu. Yunkai ve şehrin müttefikleri bizden tazminat talep ediyor. Tazminat altınla ve değerli taşlarla ödenecek."
Altın ve değerli taşlar kolaydı. "Başka?"
'Yunkai eskisi gibi köle ticaretine devam edecek. Astapor bir köle şehri olarak yeniden inşa edilecek. Siz müdahale etmeyeceksiniz."
"Yunkaililer, ben şehirden henüz iki fersah bile uzaklaşmamışken köle ticaretini tekrar başlattılar. Geri döndüm mü? Kral Cleon ona katılmam ve Yunkaili adamlara karşı savaşmam için bana yalvardı. Adamın yalvarışlarını duymazdan geldim.

Yunkai'yle savaşmak istemiyorum.
Bunu kaç kere söylemeliyim? Benden ne çeşit sözler vermemi istiyorlar?"
"Ah, çalılığın dikenleri var kraliçem," dedi Hizdahr zo Loraq. "Bunu söylemek beni üzüyor lâkin Yunkaililer sizin verdiğiniz sözlere güvenmiyorlar. Arpın aynı telini çekip duruyorlar, ejderhalarınızın yaktığı bir elçiden bahsediyorlar."
"Adamın sadece
tokan
yandı," dedi Dany kaşlarını çatarak. "Öyle de olsa, size güvenmiyorlar. Yeni Ghis'in adamları da aynı şekilde düşünüyor. Sizin de sık sık söylediğiniz gibi, kelimeler rüzgârdır. Sizin edeceğiniz hiçbir söz, Meereen için barış tesis edemez. Düşmanlarınız söz değil eylem talep ediyor. Evlendiğimizi görecekler, benim kral olarak taçlandırıldığımı ve sizinle birlikte hükmettiğimi görecekler."
Dany, Hizdahr'ın kadehini tekrar doldurdu. Sürahiyi nişanlısının başına boşaltmaktan ve adamın kayıtsız gülümsemesini boğmaktan daha çok istediği bir şey yoktu. "Evlilik ya da katliam. Bir düğün ya da bir savaş. Seçeneklerim bunlar mı?"
"Ben sadece tek seçenek görüyorum Majesteleri. Eski Ghis'in tanrılarının huzurunda yeminlerimizi edelim ve birlikte yeni bir Meereen yaratalım."
Kraliçe, arkadan gelen adım seslerini duyduğunda Hizdahr'a vereceği cevabı tasarlıyordu.
Yemek,
diye düşündü. Aşçılar, soylu Hizdahr'ın en sevdiği yemeği yapacaklarını söylemişlerdi; erik ve biberle doldurulmuş ballı köpek. Ama Dany arkasına döndüğünde, yeni banyo yapmış ve beyazlar kuşanmış Sör Barristan'ı gördü. "Majesteleri," dedi şövalye reverans yaparak, "sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bir an önce öğrenmek isteyeceğinizi düşündüm. Fırtına Kargaları şehre geri döndüler. Düşmandan haber getirdiler. Yunkaili adamlar tam da korktuğumuz gibi yürüyüşe geçmişler."
Soylu Hizdahr zo Loraq'ın yüzünden küçük bir öfke ifadesi geçti. "Kraliçe akşam yemeğinde. Paralı askerler bekleyebilir." Sör Barristan adamı duymazdan geldi. "Majesteleri'nin emrettiği gibi, Lord Daario'dan bana rapor vermesini istedim. Daario güldü. Majesteleri'nin küçük kâtibesi ona harfleri öğretirse, raporları kendi kanıyla yazacağını söyledi."
"Kan?" dedi Dany korkuyla. "Bu bir şaka mı? Hayır. Hayır, söylemeyin. Onu bizzat görmeliyim." Dany genç bir kızdı, yalnızdı, genç kızlar fikirlerini değiştirebilirlerdi. "Kaptanlarımı ve kumandanlarımı toplayın. Hizdahr, beni bağışlayacağını biliyorum." "Meereen en başta gelmeli." Hizdahr nezaketle

gülümsedi. “Başka gecelerimiz olacak. Binlerce gece.”
“Sör Barristan seni uğurlayacak.” Dany, hizmetçilerine seslenerek aceleyle dışarı çıktı. Kumandanını bir
tokarh
karşılamayacaktı. Sonunda sevdiği bir kıyafet bulana kadar bir düzine elbise denedi ama Jhiqui’nin getirdiği tacı reddetti.
Daario Naharis onun önünde diz çökerken, Dany’nin kalbi tekledi. Adamın saçları kuru kanla katılaşmıştı, alnındaki derin kesik kıpkırmızı parlıyordu, gömleğinin sol kolu neredeyse dirseğine kadar kanlıydı. “Yaralanmışsın,” dedi Dany.
“Bu mu?” Daario alnına dokundu. “Bir arbaletçi, gözümün içine bir ok saplamaya çalıştı ama ben oktan hızlıydım. Kraliçeme dönmek, onun gülümsemesinin sıcaklığıyla ısınmak için acele ediyordum.” Kolunu salladı, yere kırmızı damlalar düştü. “Bu benim kanım değil. Çavuşlarımdan biri Yunkaililer’in tarafına geçmemiz gerektiğini söyledi, ben de elimi onun boğazına soktum ve kalbini dışarı çıkardım. Kalbi hediye olarak gümüş kraliçeme getirmek niyetindeydim ama Kediler yolumu kesti. Homurdanarak ve tükürükler saçarak peşime düştüler. İçlerinden biri beni neredeyse yakalıyordu, kalbi onu yüzüne fırlatmak zorunda kaldım.”
“Çok kahramanca,” dedi Sör Barristan bunun tam tersini söyleyen bir ses tonuyla. “Majesteleri için başka havadisleriniz var mı?”
“Sert havadislerim var Sör Büyükbaba. Astapor yıkıldı ve köle tacirleri bütün kuvvetleriyle kuzeye geliyorlar.”
“Bu eski ve bayat bir haber,” diye homurdandı Kelkafa.
“Annen de babanın öpücükleri için aynı şeyi söyledi,” diye karşılık verdi Daario. “Tatlı kraliçem, buraya daha evvel gelebilirdim ama tepeler Yunkaili paralı askerlerle dolu. Dört özgür birlik. Fırtına Kargaları hepsini delip geçmek zorunda kaldı. Daha fazlası ve daha beteri de var. Yunkaililer ordularını sahil yolundan getiriyorlar. Yeni Ghis’ten gelen dört lejyon onlara katıldı. Zırhlı ve kuleli yüz filleri var. Toloslu sapancıları ve Qarth’tan gelen develi müfrezeleri de var. İki Ghiscar lejyonu daha Astapor’dan gemiye bindi. Eğer tutsaklarımız doğru söylüyorsa, lejyonlar Skahazadhan’ın ötesinde karaya çıkacaklar ve Dothrak deniziyle ilişkimizi kesecekler.”
Daario hikâyesini anlatırken, mermer zemine kırmızı kandamlaları düştü ve Dany her pıtırtıda irkildi. “Kaç adam öldü?” diye sordu hikâye bittiğinde.
“Bizimkilerden mi? Saymak için durmadım. Ama kaybettiğimizden çoğunu kazandık.”

“Daha fazla dönek?”
“Sizin soylu davanıza katılan daha fazla cesur adam. Kraliçem onlardan hoşlanacak. İçlerinden biri, Şahmeran Adaları’ndan gelen bir baltacı, bir canavar, Belwas’tan daha iri. Onu görmelisiniz. Batıdiyarlılar da var. Yirmi ya da daha fazla. Yunkai’den memnun olmayıp Rüzgârla Savrulanlardan firar edenler de bize katıldı. İyi Fırtına Kargaları olacaklar.”
“Eğer öyle diyorsan.” Dany kılı kırk yarmayacaktı. Meereen çok yakında her kılıca ihtiyaç duyacaktı.
Sör Barristan, Daario’ya kaş çattı. “Kumandan, dört özgür birlikten bahsettiniz. Biz sadece üçünü biliyoruz. Rüzgârla Savrulanlar, Uzun Mızraklar ve Kedi Tayfası.”
“Sör Büyükbaba sayı saymayı biliyor. İkinci Oğullar, Yunkaililer’in tarafına geçti.” Daario başını yana çevirip tükürdü. “Bu, Esmer Ben Plumm için. Onun o çirkin suratını bir dahaki görüşümde, adamı boğazından kasığına kadar keseceğim ve kara kalbini sökeceğim.”
Dany konuşmaya çalıştı ama kelime bulamadı. Ben’in yüzünü son gördüğü hâliyle hatırladı. Sıcak bir yüzdü, güvendiğim bir yüz. Koyu renk ten, beyaz saçlar, kırık bir burun, göz kenarındaki çizgiler. Kendisinde de bir damla ejderha kanı bulunduğunu söyleyip böbürlenen Ben’i ejderhalar bile severdi. Üç ihanet göreceksin.
Biri kanda, biri altında, biri aşkta.
Plumm üçüncü ihanet miydi yoksa ikinci mi? Bu durumda Sör Jorah ne olurdu? Dany’nin aksi, yaşlı ayısı? Dany güvenebileceği bir dosta asla sahip olamayacak mıydı?
Eğer onlardan bir anlam çıkaramıyorsan kehanetler ne işe yarar'? Eğer gün doğmadan Hizdahr’la evlenirsem bütün bu ordular sabah sisi gibi yok olacak mı? Barış içinde hükmetmeme izin verecekler mi?

Daario’nun duyurusu bir hengâmeye sebep oldu. Reznak acı acı inliyordu, Kelkafa homurdanıyordu, kansüvarileri intikam yemini ediyordu. Güçlü Belwas, yumruğunu yara izleriyle dolu karnına vurarak, Esmer Ben’in kalbini erik ve soğanla birlikte yiyeceğini söyledi. “Lütfen,” dedi Dany, ama onu sadece Missandei duydu. Kraliçe ayağa kalktı. “Sessiz olun! Yeterince duydum.” “Majesteleri.” Sör Barristan tek dizinin üstüne çöktü. “Bizler

sizin emrinizdeyiz. Ne yapmamızı istersiniz?”

“Planladığımız gibi devam edin. Toplayabildiğiniz kadar çok yiyecek toplayın.”
Dönüp arkama bakarsam kaybolurum.
“Kapıları kapatmalı ve bütün dövüşçüleri duvarların üstüne koymalıyız. Kimse içeri girmeyecek, kimse dışarı çıkmayacak.”
Salon bir an için sessizleşti. Adamlar birbirlerine baktılar. Sonra Reznak, “Astaporlular ne olacak?” dedi.
Dany çığlık atmak istedi; dişlerini gıcırdatmak, kıyafetlerini parçalamak ve yere vurmak istedi. Bunları yapmak yerine, “Kapıları kapatın,” dedi. “Uç kez mi söyleteceksiniz?” Astaporlular onun çocuklarıydı ama Dany şimdi onlara yardım edemezdi. “Beni yalnız bırakın. Daario, sen kal. Şu yaranın yıkanması gerek ve sana soracağım sorular var.”
Diğerleri reverans yapıp gitti. Dany, Daario Naharis’i basamaklardan çıkararak yatak odasına götürdü. Irri, kumandanın yarasını sirkeyle yıkadı ve Jhiqui yarayı beyaz ketenle sardı. Yara tedavi edildiğinde Dany hizmetçilerini de gönderdi. “Kıyafetlerin kan lekesiyle dolu,” dedi Daario’ya. “Kıyafetlerini çıkar.”
“Ancak sen de aynı şeyi yaparsan.” Daario, Dany’yi öptü. Adamın saçı kan, duman ve at kokuyordu, ağzı sert ve sıcaktı. Dany, adamın kollarında titredi. “Bana ihanet edenin sen olacağını düşünmüştüm,” dedi ayrıldıklarında.
Biri kanda, biri altında, biri aşkta,
büyücüler böyle demişti. “Düşündüm ki... Esmer Ben’i hiç düşünmedim. Ejderhalarım bile ona güveniyordu.” Kumandanın omuzlarını tuttu. “Asla benim aleyhime dönmeyeceğine dair söz ver. Buna dayanamam. Söz ver.”
“Asla aşkım.”
Dany ona inandı. “Bana doksan günlük huzur verdiği takdirde Hizdahr zo Loraq’la evleneceğime dair yemin ettim ama şimdi... Seni gördüğüm ilk andan itibaren seni istedim ama sen bir paralı askerdin, değişkendin, tehlikeliydin. Yüz kadına sahip olduğunu söyleyip böbürleniyordun.”
“Yüz?” Daario, mor sakallarının arasından güldü. ‘Yalan söyledim tatlı kraliçem. Bin kadınım oldu. Ama hiçbiri bir ejderha değildi.”
Dany, dudaklarını Daario’nun dudaklarına uzattı. “Ne bekliyorsun?”

KIŞ YARI PRENSİ

Soğuk, siyah küller şöminede katılaşmıştı, odada mumlardan başka ısı kaynağı yoktu. Ne zaman bir kapı açılsa, mumların alevi sallanıp titriyordu. Gelin de titriyordu. Geline, eteklerine dantel geçilmiş beyaz kuzu yünü giydirmişlerdi, elbisesinin kol yenlerine ve bedenine tatlı su incileri dikilmişti, kızın ayağındaki maral derisi terlikler güzeldi ama sıcak tutmuyordu. Gelinin yüzü solgundu, kansızdı.

Kızın omuzlarına kürk astarlı bir pelerin sererken,

buzdan oyulmuş bir yüz,

diye düşündü Theon Greyjoy.

Kara gömülmüş bir ceset.

"Leydim. Vakit geldi." Kapının dışından duyulan müzik onları çağırıyordu; ut, flütler ve davul.

Gelin, gözlerini kaldırdı. Mum ışığında pırıldayan kahverengi gözler. "Ona iyi ve sadık bir eş olacağım. Ben... ben onu mutlu edeceğim ve ona erkek evlatlar vereceğim. Gerçek Arya'nın olacağından daha iyi bir eş olacağım, görecek."

Bu tür konuşmalar seni öldürür yahut daha beterini yapar.

Theon bu dersi Leş olarak öğrenmişti. "Siz gerçek Arya'sınız leydim. Stark Hanedanı'ndan Arya, Lord Eddard'ın kızı, Kışyarı vârisi." İsim. Kız

ismini

bilmeliydi. "Arya Ayakaltı. Ablanız eskiden sizi Arya Atsurat diye çağırırdı."

"O ismi uyduran bendim. Arya'mn yüzü uzundu, bir atın yüzüne benziyordu. Benimki benzemiyor. Ben şirindim." Sonunda, kızın gözlerinden yaşlar döküldü. "Sansa gibi güzel değildim ama herkes şirin olduğumu söylerdi. Lord Ramsay benim şirin olduğumu düşünüyor mu?"

"Evet," diye yalan söyledi Theon. "Bana öyle dedi."

"Ama kim olduğumu biliyor. Gerçekte kim olduğumu. Bana baktığında bunu görebiliyorum. Ramsay öfkeli görünüyor, gülümsediğinde bile, ama bu benim suçum değil. Ramsay'in insanlara zarar vermekten hoşlandığını söylüyorlar."

"Leydim bu çeşit... yalanları dinlememeli."

“Sana zarar verdiğini de söylüyorlar. Ellerine ve...”
Theon’un ağzı kuruydu. “Ben... ben bunu hak ettim. Onu kızdırdım. Onu kızdırmamaksınız. Lord Ramsay... tatlı ve nazik bir adamdır. Onu memnun ederseniz size iyi davranır. İyi bir eş olun.”
“Bana yardım et.” Kız, Theon’a yapıştı. “Lütfen. Eskiden seni avluda izlerdim. Kılıçlarınla oynarken. Çok yakışıklıydın.”
Theon’un kolunu sıktı. “Eğer kaçarsak senin karın olurum... ya da Fahişen... sen neyin olmamı istersen. Benim erkeğim olabilirsin.” Theon kolunu kızdan kurtardı. “Ben... ben kimsenin erkeği değilim.”
Bir erkek bu kıza yardım ederdi.
“Sadece... sadece Arya olun. Lordun karısı olun. Onu memnun edin ya da... sadece onu memnun edin ve başka biri olmakla ilgili konuşmayı kesin.”Jey
ne, onun adı Jeyne, eynle kafiyeli. Müzik daha ısrarcı olmuştu. “Vakit çeldi. Gözlerinizdeki yaşlan silin.” Kahverengi gözler. Gözler gri olmalıydı. Biri görecek. Biri hatırlayacak.
“Güzel. Şimdi gülümseyin.”
Kız gülümsemeyi denedi. Dudakları titredi, seyirdi ve dondu, Theon kızın dişlerini gördü.
Güzel beyaz dişler,
diye düşündü,
ama lordu kızdırırsa, dişleri uzun süre güzel kalmaz.
Kapıyı açtığında mumlardan üçü ya da dördü söndü. Theon, gelini sislerin içine, düğün davetlilerinin beklediği yere götürdü.
Leydi Dustin, gelini damada Theon’un vereceğini söylediğinde, “Neden ben?” diye sormuştu Theon.
“Kızın babası ve bütün erkek kardeşleri öldü. Annesi İkizler’de can verdi. Amcaları kayıp, ölü ya da tutsak.”
“Hâlâ bir ağabeyi var.”
Bir ağabeyi ve iki erkek kardeşi var,
diyebilirdi Theon. “Jon Kar, Gece Nöbetçilerinde.”
“Üvey ağabey, gayri meşru doğumlu ve Sur’a bağlı. Sen kızın babasının vesayetindeydin. Kızın sahip olduğu, yaşayan bir akrabaya en yakın şey sensin. Kızı damada senin teslim etmen gayet münasip.”
Kızın sahip olduğu, yaşayan bir akrabaya en yakın şey.
Theon Greyjoy, Arya Stark’la birlikte büyümüştü. Theon bir sahtekârı tanıyabilirdi. Eğer Theon, Bolton’ın sahte gelinini Arya olarak kabul ederken görülürse, evliliğe şahitlik etmek üzere toplanmış kuzeyli lordlar kızın

meşruiyetini sorgulamak için herhangi bir sebebe sahip olmazlardı. Stout, Slate, Fahişefelaketi Umber, kavgacı Ryswellller, Hornwood adamları, Cenvyn kuzenleri, şişman
Lord Manderly... bu adamların hiçbiri, Ned Stark'ın kızlarını Theon kadar iyi tanımıyordu. Bazıları kendilerince şüphelenecek olsalar bile, bu vesveseleri kendilerine saklayacak kadar akıllı davranırlardı.
Kandırmacalarının üstünü örtmek için beni kullanıyorlar, kendi yalanlarının üstüne benim yüzümü koyuyorlar.
Roose Bolton, Theon'u bu sebeple bir lord gibi giydirmişti; bu fars oyununda kendine düşen rolü oynaması için. Bu iş bittiğinde, sahte Arya evlendiğinde ve yatağa girdiğinde, Bolton'ın Dönek Theon'a ihtiyacı kalmayacaktı. "Bize bu meselede hizmet et. Stannis'i yenilgiye uğrattığımızda, yapabileceğimiz en iyi şeyin, seni babanın makamına iade etmek olduğunu konuşacağız," demişti Lord yalanlar ve fısıltılar için yaratılmış o yumuşak sesiyle. Theon, adamın söylediklerinin tek kelimesine inanmamıştı. Onlar için bu oyunu oynayacaktı çünkü başka şansı yoktu, fakat daha sonra...
Sonra beni Ramsay'e geri verecek,
diye düşünmüştü.
Ramsay birkaç parmağımı daha alacak ve beni bir kez daha Leş'e dönüştürecek.
Meğerki tanrılar merhametli olsun ve Stannis Baratheon, Kışyarı'nın tepesine binip Theon dahil herkesi kılıçtan geçirsin. Theon'un umabileceği en iyi şey buydu.
Ne tuhaftır ki tanrı korusu odadan daha sıcaktı. Korunun sınırlarının ötesinde, sert ve beyaz bir kırağı Kışyarı'nı sıkıca yakalamıştı. Patikalar gizli buz yüzünden tehlikeydi. Cam Bahçeler'in kırık camlarındaki buzlar ay ışığıyla parlıyordu. Duvarlara yaslanmış kirli kar yığınları her kuytuyu ve her köşeyi doldurmuştu. Bazı yığınlar, arkalarındaki kapıları gizleyecek kadar yüksekti. Karın altında gri küller ve cüruflar yatıyordu. Orada burada, bir parça deri ve saçla süslenmiş kemiklerden oluşan yığınlar ya da kararmış kirişler görünüyordu. Mızraklar kadar uzun buz saçakları siperlerden sarkıyor ya da yaşlı bir adamın sert ve beyaz sakalları misali kuleleri süslüyordu. Fakat tanrı korusunun zemini donmamıştı. Sıcak havuzlardan, bir bebeğin nefesi kadar ılık buharlar yükseliyordu.
Gelin beyazlara ve grilere bürünmüştü; evlenecek kadar uzun yaşasaydı gerçek Arya da bu renklere bürünürdü. Theon siyah ve altın rengi giymişti. Pelerinini, Höyükler'deki bir demircinin kabaca dövdüğü deniz canavarı broşuyla omzuna tutturmuştu. Fakat başlığın altında, Theon'un saçları beyaz ve inceydi, teni yaşlı

bir adamın teni gibi mat griydi.
Sonunda bir Stark,
diye düşündü Theon. Bacaklarının etrafında sis demetleri dalgalanırken gelinle birlikte kemerli taş bir kapıdan geçtiler. Davul, bir bakirenin kalbi kadar ürkekti. Flütler tiz, tatlı ve davetkârdı. Ağaçların üzerinde, karanlık gökyüzünde hilal yüzüyordu, sis yüzünden yarı görünür liflideydi, ipek bir duvağın ardından bakan bir göze benziyordu.
Theon Greyjoy tanrı korusuna yabancı değildi. Küçük bir çocukken burada oyunlar oynamıştı, soğuk siyah havuzun sularında taş sektirmişti, kadim ağaçların kovuklarına hâzinelerini saklamıştı, kendi yaptığı yayla sincapların peşine düşmüştü. Büyüdüğünde, avluda Robb, Jorry ve Jon Kar'la yaptıkları talimlerin ardından sıcak havuzlara girmiş ve morluklarını suya bastırmıştı. I5ıı kestane ağaçlarının, karağaçların ve asker çamların arasında, yalnız kalmak istediğinde saklanabileceği gizli yerler bulmuştu. I5ir kızı ilk kez burada öpmüştü. Daha sonra, başka bir kız, şu gri yeşil muhafız ağacının gölgesindeki eski püskü şiltenin üstünde onu bir erkeğe dönüştürmüştü.
Fakat Theon tanrı korusunu hiç bu şekilde görmemişti. Gri ve korkunç. Ilık sislerle, yüzen ışıklarla, her yerden ve hiçbir yerden gelen seslerle dolu. Ağaçların altında sıcak kaynaklar tütüyordu. Topraktan yükselen ılık buhar, nemli nefesiyle ağaçları kefen gibi sarıyor ve pencerelere gri bir perde çekmek için sessizce duvarlara tırmanıyordu.
Bir çeşit patika vardı. Yosunlu kırık taşlardan oluşan kıvrımlı yaya yolu, rüzgârla savrulan toprağın ve yere düşen yaprakların altına gömülmüştü. Yol, toprağın altından çıkan kalın kökler yüzünden tehlikeliydi. Theon, gelini yol boyunca yürüttü.
Jeyne, onun adı Jeyne, eynle kafiyeli.
Ama Theon bunu düşünmemeliydi.
Dudaklarından bu ismi geçirmesi, ona bir parmağa ya da kulağa mal olurdu. Her adımına dikkat ederek ağır ağır yürüdü; acele ettiğinde, eksik ayak parmakları yüzünden aksıyordu ve tökezlemesi iyi olmazdı. Lord Ramsay'in düğününü yanlış bir adımla mahvet ve Lord Ramsay böyle bir sakarlığın bedelini, aksayan ayağın derisini yüzerek ödetsin.
Sis o kadar yoğundu ki sadece en yakındaki ağaçlar görünüyordu, ağaçların arkasında uzun gölgeler ve solgun ışıklar vardı. Kıvrımlı patikanın yanında ve ağaçların arasında mumlar titriyordu; gri, ılık bir çorbanın içinde yüzen ateşböcekleri. Tuhaf bir yeraltı dünyası gibiydi burası; lanetlenmişlerin günahlarıyla kazandıkları cehennemi bulana kadar kederle dolaştığı, iki dünya

arasında kalmış zamansız bir mekân.
O hâlde hepimiz: ölü müyüz
?
Stannis geldi ve hepimizi uykumuzda öldürdü
mü?
Mücadele henüz gerçekleşmedi mi yoksa dövüşülüp yenilgiyle mi sonuçlandı
?
Meşaleler açlıkla yanıyor ve düğün davetlilerinin yüzüne kıpkırmızı pırıltılar konduruyordu. Sisin yansıttığı değişken ışıklar, konukların yüz hatlarının hayvani, yarı insani ve çarpık görünmesine sebep oluyordu. Lord Stout bir çoban köpeğine, Lord Locke bir akbabaya, Fahişefelaketi Umber bir gargoyleye, Büyük Walder bir tilkiye, Küçük Walder kırmızı bir boğaya dönüşmüştü, sadece burun halkası eksikti. Roose Bolton'ın yüzü gri bir maskeydi, adamın gözlerinin olması gereken yerde kirli buz parçaları vardı.
Ağaçlar kuzgun doluydu. Kabarık tüyleriyle kahverengi çıplak dallara tüneyen kuşlar aşağıdaki töreni izliyordu.
Üstat Luwin'in kuşları.
Luwin ölmüştü, üstadın kulesi ateşe verilmişti ama kuşlar burada kalmıştı.
Burası onların evi.
Theon, bir eve sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti.
Sonra sisler açıldı, tiyatro oyunundaki yeni bir sahneyi meydana çıkarmak için açılan perdeler gibi. Gelinle Theon'un önünde yürek ağacı belirdi, kemiksi dalları genişçe yayılmıştı. Ağacın geniş gövdesinin çevresinde, kırmızı ve kahverengi yığınlar hâlinde yapraklar birikmişti. Kuzgunların en yoğun olduğu yer burasıydı. Kuşlar, sürünün gizli lisanıyla fısıldaşıyordu. Ramsay Bolton kuşların altında duruyordu, yumuşak gri deriden yapılmış uzun çizmeler ve siyah kadifeden dikilmiş bir takım giymişti. Pembe ipek astarlı takımın üstünde koyu kırmızı gözyaşları pırıldıyordu. Ramsay'in yüzünde bir gülümseme dans etti. "Kim geldi?" diye sordu Ramsay. Takımının yakasının üstünde kalan boynu kırmızıydı. "Tanrıların huzuruna kim geldi?"
Theon cevap verdi. "Stark Hanedanı'ndan Arya evlenmek üzere buraya geldi. Çiçek açmış yetişkin bir kadın. Meşru ve soylu. Tanrıların inayetini istemeye geldi. Onu almaya kim geldi?"
"Ben," dedi Ramsay. "Bolton Hanedanından Ramsay, Hornwood Lordu, Dehşet Kalesi vârisi. Onu ben alıyorum. Onu kim veriyor?"
"Greyjoy Hanedanından Theon, bir vakitler gelinin babasının vesayetindeydi."
Theon, geline döndü. "Leydi Arya, bu adamı kocalığa kabul ediyor musunuz?"

Kız, gözlerini kaldırdı.
Kahverengi gözler, gri değil. Herkes bu kadar kör
mü? Uzunca bir an konuşmadı ama gözleri yalvarıyordu.
Şimdi bir şansın var,
diye düşündü Theon.
Onlara söyle. Onlara şimdi söyle. Herkesin önünde adım haykır, onlara Arya Stark olmadığını söyle, bırak da bu rolü oynamaya mecbur edildiğini bütün kuzey duysun.
Bu itiraf elbette ki kızın ölümü anlamına gelirdi, Theon'un ölümü anlamına da gelirdi. Fakat Ramsay, öfkenin doruğundayken onları hızlıca öldürebilirdi. Kuzeyin eski tanrıları onlara bu küçük ihsanı bağışlardı belki.
"Bu adamı kocam olarak kabul ediyorum," dedi gelin fısıltıyla.
Sislerin içinde ışıklar pırıldıyordu; kefene sarılmış yıldızlar kadar solgun yüz mum. Theon geri çekildi. Ramsay ile gelin el ele tutuştular ve yürek ağacının önünde diz çöktüler, teslimiyetin nişanı olarak başlarını eğdiler. Büvet ağacının kırmızı gözleri onlara baktı, büyük kırmızı ağzı gülercesine açıldı. Yukarıdaki dallardan bir kuzgun
gakladı.
Kadın ve erkek sessiz bir duanın ardından tekrar ayağa kalktılar. Ramsay, Theon'un birkaç dakika önce geline giydirdiği pelerini çıkardı; beyaz yünden dikilmiş, kenarlarına gri kürk geçilmiş, üstüne Stark Hanedanı'nın ulu kurdu işlenmiş ağır pelerini. Onun yerine, kendi takımındaki gibi kırmızı gözyaşlarıyla süslenmiş pembe bir pelerin serdi. Pelerinin sırtında Dehşet Kalesi'nin derisi yüzülmüş adamı vardı, kırmızı sert deriden yapılmıştı, korkunç ve amansızdı.
Tören bu kadar çabuk bitmişti. Kuzeyde düğünler daha kısa sürerdi.
Rahipler olmadığı için,
diye düşündü Theon. Ramsay Bolton karısını kollarına aldı ve onunla birlikte sislerin içine yürüdü. Ford Bolton ve Leydi Walda onları takip etti, sonra da diğerleri.
Müzisyenler tekrar çalmaya başladı ve ozan Abel, "Tekmiş Gibi Atan İki Kalp" isimli şarkıya girdi. Abel'ın kadınlarından ikisi, seslerini onun sesine kattılar ve tatlı bir armoni oluşturdular.
Dua etmem gerekir mi
? diye düşündü Theon.
Eğer edersem eski tanrılar beni duyar mı
? Onlar Theon'un tanrıları değillerdi, asla olmamışlardı. Theon demirdoğumluydu, Pyke'ın oğluydu. Onun tanrısı, adaların Boğulmuş

Tanrı’sıydı... ama Kışyarı denizden fersahlarca uzaktı. Herhangi bir tanrının Theon’u son duyuşundan bu yana bir ömür geçmişti. Theon kim olduğunu, ne olduğunu, neden hâlâ yaşadığını ve hatta neden doğduğunu bilmiyordu.
“Theon,” diye fısıldadı bir ses.
Theon başını kaldırdı. “Bunu kim söyledi?” Ağaçlardan ve ağaçları örten sisten başka bir şey göremedi. Ses, yaprakların hışırtısı kadar hafifti, nefret kadar soğuktu.
Bir tanrının ya da bir hayaletin sesi.
Theon’un Kışyarı’nı ele geçirdiği gün kaç kişi ölmüştü? Kışyarı’nı kaybettiği gün kaç kişi daha ölmüştü?
Theon Greyjoy’un öldüğü ve Leş olarak yeniden doğduğu gün. Leş, Leş, beleşle kafiyeli.
Birdenbire, Theon orada olmak istemedi.
Tanrı korusundan çıktı. Soğuk, aç bir kurt gibi Theon’un üstüne çöktü ve onu dişlerinin arasına aldı. Theon başını rüzgâra karşı öne eğdi, mumlardan ve meşalelerden oluşan uzun sıranın peşinden koşarak Büyük Salon’a doğru gitti. Çizmelerinin altında buzlar çatırdadı, başlığı sert bir rüzgâr tarafından geri çekildi; Theon’un yüzünü görmeye hasret bir hayalet, buzlu parmaklarıyla başlığa asılmıştı sanki.
Kışyarı, Theon Greyjoy için hayaletlerle doluydu.
Theon’un, gençliğinin yazından hatırladığı kale değildi bu. Bu yer yaralı ve sakattı, kaleden çok harabeydi, kargaların ve cesetlerin buluşma yeriydi. Muazzam perde duvarlar hâlâ ayaktaydı; zira granit, ateşe kolayca teslim olmazdı, ama kulelerin ve içkalelerin çoğu çatısızdı. Bazı kuleler çökmüştü. Saz ve ahşap, bütünüyle ya da kısmen, ateş tarafından tüketilmişti. Kaleyi kış boyunca doyurması gereken meyveler ve sebzeler, Cam Bahçeler’in kırık camlarının altında ölmüş, kararmış ve donmuştu. Avlu, kara yarı gömülmüş çadırla doluydu. Roose Bolton, Frey dostlarının yanı sıra ordusunu da duvarların iç tarafına getirmişti. Harabelerin arasında toplanan binlerce insan bütün boş alanları dolduruyor; mahzenlerin içinde, çatısız kulelerin altında ve asırlardır metruk olan binalarda uyuyordu.
Yeniden inşa edilmiş mutfaktan ve çatısı tekrar yapılmış kışla kalesinden gri duman sütunları yükseliyordu. Karla taçlanmış mazgallı siperlerden buz saçakları sarkıyordu. Kışyarı’ndaki bütün renkler, geriye yalnızca gri ve beyaz kalana kadar emilmişti.
Stark renkleri.
Theon, bu durumu meşum mu yoksa güven verici mi bulması gerektiğini

bilmiyordu. Gökyüzü bile griydi.
Gri, gri ve daha gri. Bütün dünya gri, insanın baktığı her yer gri, gelinin gözleri dışında her
şey
gri.
Gelinin gözleri kahverengiydi.
İri, kahverengi ve korku dolu.
Kızın, kurtarıcı olarak Theon'u seçmesi doğru değildi. Ne düşünüyordu ki? Theon'un, Sansa'nın sevdiği hikâyelerdeki bir kahraman gibi ıslık çalıp kanatlı bir at çağıracağım ve onu uçurtup oradan kaçıracağını mı?
Theon kendine bile yardım edemiyordu. L
eş, Leş,
gebeşle kafiyeli.
Avlunun her yanında, kenevir iplerin ucunda yarı donmuş hâlde sallanan ölü adamlar vardı, suratları kırağı yüzünden beyazdı. Bolton'ın öncü kuvveti kaleye vardığında, Kışyarı gecekonducu kaynıyordu. İki düzineden fazla gecekonducu, kalenin harap hâldeki içkalelerinin ve kulelerinin arasına kurdukları yuvalardan mızrak zoruyla çıkarılmıştı. En cüretkâr ve en saldırgan olanlar asılmıştı, geri kalanlara işler verilmişti,
iyi hizmet ederseniz merhametli olurum,
demişti Lord Bolton onlara. Kurt Ormanı yakında olduğu için taş ve ahşap boldu. Önce, yanan kapıların yerini almak üzere yeni ve sağlam kapılar yükseltilmişti. Sonra, Büyük Salon'un çöken çatısı ortadan kaldırılmış ve hızla yeni bir çatı inşa edilmişti. İş bittiğinde, Lord Bolton işçileri asmıştı; sözüne sadık kalmış, adamlara merhamet göstermiş ve onları yüzmemişti.
O esnada Bolton ordusunun geri kalanı gelmişti. Rüzgâr kuzeyden uluyarak eserken, adamlar Kışyarı duvarlarının üstünde Kral Tommen'ın geyikli ve aslanlı sancağını yükseltmişti, kralın sancağının altına Dehşet Kalesi'nin derisi yüzülmüş adamını çekmişlerdi. Theon, Barbrey Dustin'in kafilesinde; leydinin kendisi,
Höyükler'in hizmetkârları ve müstakbel gelinle birlikte yolculuk etmişti. Leydi Dustin, Leydi Arya'nm vesayetinin, kızın evleneceği güne kadar kendisine verilmesi için ısrar etmişti ama o süre artık bitmişti.
Kız artık Ramsay'e ait. Sözleri söyledi.
Ramsay bu evlilikle Kışyarı Lordu olacaktı. Jeyne onu öfkelendirmemeye dikkat ettiği sürece, Ramsay'in kıza zarar vermesi için sebep yoktu.
Arya, onun adı Arya.

Theon’un elleri kürk astarlı eldivenlere rağmen acıyla zonklamaya başladı. Theon’un en çok acıyan yeri genellikle elleriydi, özellikle eksik parmakları. Dokunuşunun kadınlar tarafından arzulandığı bir zaman olmuş muydu gerçekten?

Kendimi Kışyarı Prensi ilan ettim,

diye düşündü

ve bütün bunlar o yüzden oldu.

Theon, insanların yüzyıllar boyunca onun hakkında şarkılar söyleyeceğini ve onun cesaretiyle ilgili hikâyeler anlatacağını sanmıştı. Ama şimdi, birileri ondan bahsediyorsa bile Dönek Theon olarak bahsediyordu ve anlatılan hikâyeler onun ihaneti hakkındaydı.

Burası hiçbir zaman benim evim olmadı. Ben burada tutsaktım.

Lord Stark ona zalimce davranmamıştı ama Lord Stark’la Theon’un arasında lordun büyük kılıcının çelik gölgesi her zaman vardı.

Bana karşı nazikti ama asla sıcak değildi. Bir gün beni öldürmek zorunda kalabileceğini biliyordu.

Theon, çadırların arasında dolanarak avluyu geçerken bakışlarını yerde tuttu.

Dövüşmeyi bu avluda öğrendim,

diye düşündü. Yaşlı Sör Rodrik’in dikkatli bakışları altında, Robb ve Jon Kar’la talim yaparak geçirdiği sıcak yaz günlerini hatırladı. O zamanlar, Theon’un bütün olduğu zamanlardı, bir kılıcın kabzasını herhangi bir adam kadar iyi tutabildiği zamanlar. Ama bu avluda daha karanlık hatıralar da vardı. Burası, Bran ve Rickon’ın kaçtığı gece, Theon’un Stark ahalisini bir araya topladığı yerdi. Ramsay o zamanlar Leş’ti, Theon’un yanında durmuştu; ona, çocukların nereye gittiğini söylemeleri için tutsaklardan birkaçının derisini yüzmesi gerektiğini fısıldamıştı.

Ben Kışyarı Prensi olduğum sürece kimsenin derisi yüzülmeyecek,

diye cevap vermişti Theon, hâkimiyetinin o kadar kısa süreceğini hiç hayal etmemişti.

Hiçbiri bana yardım etmedi. Hayatımın yansını onlarla birlikte geçirdim ve biri bile bana yardım etmedi.

Buna rağmen, Theon onları korumak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Fakat Ramsay, Leş’in yüzünü bir kenara koyup bütün insanları katletmişti, Theon’un demiradamlarını da öldürmüştü.

Atımı ateşe verdi.

Kalenin düştüğü gün Theon’un gördüğü son görüntü şuydu: Gülümseyen yanıyordu; şahlanan, tekmeler atan ve gözleri dehşetle beyazlaşan hayvanın

yelesinden alevler çıkıyordu.
Tam olarak bu avluda.
Theon'un önünde Büyük Salon'un kapıları belirdi; yanan kapıların yerini almak üzere aceleyle bir araya getirilmiş ham kalaslar Theon'a kaba ve çirkin göründü. Kapıları bir çift muhafız koruyordu, kürk pelerinlerin altında kamburlaşmışlardı, titriyorlardı, sakalları buzla sertleşmişti. Muhafızlar; basamakları tırmanan, kapının sağ kanadını iten ve salona giren Theon'a öfkeli gözlerle baktılar.
Salon kutsanmış bir surette sıcaktı, meşale ışığıyla parlaktı ve Theon'un o güne kadar hiç görmediği kadar kalabalıktı. Theon, sıcaklığın bedenine çarpmasına izin verdi, sonra salonun ön tarafına doğru yürümeye başladı. Adamlar sıralarda tıkış tıkış oturuyordu. Salon öyle hıncahınç doluydu ki hizmetkârlar insanların arasından geçerken kıvrılıp bükülmek zorunda kalıyordu. Tuzun üstündeki şövalyeler ve lordlar bile her zamankinden daha küçük bir alanın tadını çıkarıyordu.
Yüksek masanın yanındaki Abel, udunun tellerine vuruyor ve 'Yazın Güzel Kızları"nı söylüyordu.
Kendisine ozan diyor. Gerçekte bir deyyus.
Lord Manderly, Beyaz Liman'dan müzisyenler getirmişti ama adamların hiçbiri şarkıcı değildi. Bu yüzden, bir ut ve altı kadınla birlikte kapılara gelen Abel hoş karşılanmıştı. "İki kardeş, iki evlat, bir eş ve yaşlı annem," demişti şarkıcı ama kadınların hiçbiri ona benzemiyordu. "Kimi dans eder, kimi şarkı söyler, biri flüt biri de davul çalar. Aynı zamanda iyi çamaşır yıkarlar."
Ozan ya da deyyus, Able'ın sesi fena değildi ve adam iyi bir udiydi. Burada, harabelerin ortasında, kimse daha fazlasını bekleyemezdi.
Duvarlara sancaklar asılmıştı: Ryswellller'in altın, kahverengi, gri ve siyah at başları; Umber Hanedanı'nın kükreyen devi; Hormvood'un geyiği ve Manderly'nin balıkadamı; Cenvyn'in siyah savaş baltası ve Tallhart'ın çam ağaçlan. Yine de, sancakların parlak renkleri, ne arkalarındaki kararmış duvarları ne de bir zamanlar pencerelerin olduğu boşluklara çakılmış panoları gizleye bilmişti. Tavan bile yanlıştı; yeni kalaslar açık renk ve parlakken, eski kirişler asırların dumanıyla neredeyse siyaha boyanmıştı.
En büyük sancaklar yüksek masanın arkasındaydı. Kışyarı'nın ulu kurdu ve Dehşet Kalesi'nin derisi yüzülmüş adamı gelinle damadın arkasına asılmıştı. Stark sancağının görüntüsü, Theon'a tahmin ettiğinden daha sert çarptı.
Yanlış, bu yanlış, kızın gözleri kadar yanlış.
Poole Hanedanı'nın arması; gri zambaklarla çerçevelenmiş beyaz zeminde, mavi bir tabaktı. Duvara asılması gereken arma buydu.

“Dönek Theon,” dedi biri Theon geçerken. Diğer adamlar onu görünce başlarını çevirdiler. Biri tükürdü.

Niye tükürmesin

? Theon, Kışyarı’nı kalleşlikle ele geçiren, üvey kardeşlerini katleden, kendi insanlarını yüzülmek üzere Moat Cailin’e götüren ve üvey kız kardeşini Lord Ramsay’in yatağına sokan bir haindi. Roose Bolton ondan faydalanabilirdi ama kuzeyli adamlar ondan nefret ediyor olmalıydı.

Theon, sol ayağındaki eksik parmaklar yüzünden tuhaf ve izlemesi komik bir şekilde yürüyordu. Arkasında bir kadının güldüğünü duydu. Bu karla, buzla ve ölümle çevrili yarı donmuş mezar kalede bile kadınlar vardı.

Çamaşırcı kadınlar.

Bu,

kamp takipçisi

demenin daha nazik şekliydi ki kamp takipçisi de

fahişe

demenin daha zarif yoluydu.

Theon, kadınların nereden geldiğini söyleyemezdi. Mücadeleden sonra cesetlerin üstünde beliren kurtçuklar ya da kuzgunlar gibi birdenbire ortaya çıkmışlardı. Her ordu onları çekerdi. Bazıları, bir gecede yirmi adamı birden düzebilecek ve hepsinden fazla içki içebilecek sert fahişelerdi. Diğerleri bakireler kadar masum görünüyordu ama onların sanatlarının hilelerinden biriydi bu. Bazıları kamp gelinleriydi; şu ya da bu tanrıya fısıldanmış sözlerle takip ettikleri askerlere bağlanan ama savaş bittiğinde unutulmaya mahkûm olan kadınlardı. Geceleri adamın yatağını ısıtır, gündüzleri adamın çizmelerindeki delikleri onarır, akşam çökerken adamın yemeğini pişirir, mücadeleden sonra cesetleri yağmalarlardı. Bazıları ara sıra çamaşır bile yıkardı. Bu kadınlarla birlikte, piç çocuklar gelirdi; şu ya da bu kampta doğan, sefil, kirli yaratıklar. Ve bu çeşit kadınlar bile Dönek Theon’la dalga geçiyordu.

Bırak gülsünler.

Theon’un gururu burada, Kışyarı’nda yok olmuştu. Dehşet Kalesi’nin zindanlarında gurura yer yoktu. İnsan bir deri yüzme bıçağının öpücüğüyle tanıştığında, bir kahkaha onu incitme gücünü tamamıyla kaybediyordu.

Doğum ve kan, Theon için yüksek masanın sonunda, duvarın yanında bir yer satın almıştı. Theon’un solunda Leydi Dustin oturuyordu. Leydi her zamanki gibi sade kesimli ve gösterişsiz sıyalı yünler giymişti. Theon’un sağında kimse yoktu.

Onursuzluğumun onlara da bulaşacağından korkuyorlar.

Eğer cesaret edebilseydi, Theon gülerdi.
Gelin, Ramsay ve Roose Bolton'ın arasında en itibarlı yerde olmuyordu. Roose Bolton, Leydi Arya'nın şerefine kadeh kaldırılmasını emrettiğinde, kız gözlerini yere indirdi. "Leydinin doğuracağı çocuklar sayesinde iki kadim hanedan bir olacak ve Stark'la Bolton arasındaki uzun husumet bitecek," dedi lord, sesi o kadar yumuşaktı ki, adamlar onu duymak için gayret ederken salon sessizleşti. "İyi dostumuz Stannis'in bize katılmamış olmasından üzgünüm," diye devam etti lord, küçük bir kahkaha dalgası duyuldu. "Ramsay onun başım düğün hediyesi olarak Leydi Arya'ya vermek istiyordu." Kahkahalar büyüdü. "Stannis geldiğinde ona fevkalade bir karşılama sunmalıyız, gerçek kuzeyli adamlara yakışır bir karşılama. O güne kadar yiyelim, içelim ve eğlenelim dostlarım... zira kış neredeyse kapıda ve şu anda burada bulananların çoğu baharı görecek kadar uzun yaşamayacak."
Yiyecekleri ve içecekleri Beyaz Liman Lordu tedarik etmişti. Sarı ve siyah biralar; lordun derin mahzenlerinde yıllanmış kırınızı, altın ve mor şaraplar; şişman tabanlı gemilerle sıcak güneyden getirilmişti. Düğün konukları morina turtaları, balkabakları, şalgamlar, peynir tekerlekleri, üstünden duman tüten koyun eti dilimleri, neredeyse kararana kadar kızartılmış sığır kaburgaları ve son olarak, araba tekerleği kadar geniş üç düğün turtası yedi. Turtaların gevrek kabuklarının altı tıka basa havuçla, soğanla, turpla, karakavzayla ve kekikli yağın içinde yüzen baharatlı domuz parçalarıyla doldurulmuştu. Ramsay, turtaları orak biçimli kılıcıyla dilimledi ve dilimleri bizzat Wyman Manderly servis etti, üzerinden duman tüten ilk parçaları Roose Bolton'a ve lordun şişman Frey karısına verdi. Sonraki dilimler Walder Frey'in oğulları Sör Hosteen'e ve Sör Aenys'e gitti. "Bugüne kadar tattığınız en iyi turta budur lordlarım," diye duyurdu şişman lord. "Arbor altınıyla mideye indirin ve her lokmanın tadını çıkarın. Ben öyle yapacağım."
Manderly, sözüne sadık kalarak altı dilim turtayı silip süpürdü, her turtadan iki dilim aldı, ağzını şapırdatarak ve göbeğine vurarak midesini doldurdu. Sonunda, adamın tuniğinin önü yağ lekeleri yüzünden kahverengi oldu ve sakalı hamur kırıntılarıyla doldu. Şişman Leydi Walda bile Manderly'nin oburluğuna yetişemedi ama üç dilim turtayı mideye indirmeyi başardı. Ramsay de iştahla yedi. Fakat Ramsay'in solgun yüzlü karısı, önüne koyulan dilime bakmaktan başka bir şey yapmadı, gözlerini kaldırıp Theon'a baktığında, Theon, kızın kahverengi iri gözlerinin arkasındaki korkuyu gördü
Salona kılıç sokulmasına izin verilmemişti ama Theon Greyjoy dahil oradaki her adamın bir hançeri vardı. Yoksa Theon etini nasıl keserdi? Bir zamanlar Jeyne

Poole olan kıza her baktığında, çeliğin varlığını yanında hissetti.
Onu kurtaramam,
diye düşündü,
ama onu kolayca öldürebilirim.
Kimse bunu beklemezdi.
Bir şeref dansı için ona yalvarırım ve boğazını keserim. Ona iyilik yapmış olurum, olmaz mıyım? Ve eğer eski tanrılar duamı duyarsa, Ramsay de beni öldürür.
Theon ölmekten korkmuyordu. Dehşet Kalesi'nin altında, ölümden daha beter şeyler olduğunu öğrenmişti. Ramsay bu dersi ona parmak parmak öğretmişti ve bu Theon'un asla unutmayacağı bir dersti.
'Yemiyorsun," dedi Leydi Dustin.
"Evet." Yemek yemek Theon için zordu. Ramsay sayesinde o kadar çok kırık dişi vardı ki çiğnemek eziyetti. İçmek daha kolaydı ama Theon kadehi düşürmemek için iki elini birden kullanmak zorundaydı.
"Domuz turtasını sevmez misin lordum? Şişman dostumuzun söylediğine göre bugüne kadar tattığımız en iyi turta bu." Leydi, elindeki şarap kadehiyle Lord Manderly'yi gösterdi. "Daha önce bu kadar mutlu bir şişman adam gördün mü? Neredeyse dans ediyor. Kendi elleriyle servis yapıyor."
Bu doğruydu. Beyaz Liman Lordu, neşeli şişman adamın resmiydi, gülüyordu, gülümsüyordu, diğer lordlarla şakalaşıyor, onların sırtına vuruyor, şu ya da bu melodiyi çalmaları için müzisyenlere sesleniyordu. "Bize 'Biten Gece'yi çal," diye bağırdı. "Gelinimiz o şarkıyı sevecek, bunu biliyorum. Ya da genç ve cesur Dany Flint'i anlatan şarkıyı söyle ve hepimizi ağlat." İnsan Manderly'ye bakınca, yeni evlenen adamın o olduğunu düşünebilirdi.
"Sarhoş," dedi Theon. "Korkularını boğuyor. Bu adam kemiklerine kadar korkak."
Korkak mıydı? Theon emin değildi. Lordun oğulları da şişmandı ama mücadelede kendileri utandırmamışlardı. "Demir doğumlular da mücadeleden önce ziyafet düzenler. Ölümün bekliyor olma ihtimaline karşı hayattan son bir tat. Eğer Stannis gelirse..."
"Gelecek. Gelmek zorunda." Leydi Dustin güldü. "Ve geldiğinde, şişman adam altını ıslatacak. Oğulları Kırmızı Düğün'de öldü, adam buna rağmen ekmeğini ve tuzunu Freyler'le paylaştı, onları çatısının altında konuk etti, onlardan birine torununu verdi. Onlara turta servisi bile yapıyor. Manderlyler bir zamanlar güneyden kaçtılar, düşmanları tarafından arazilerinden ve kalelerinden kovuldular. Kan kendisinden beklendiği gibi akar. Şişman adam hepimizi

öldürmek istiyor, eminim, ama bunu yapacak cesareti yok. Şu terli etin altında... seninki kadar korkak ve dalkavuk bir kalp atıyor.”
Kadının son sözleri kamçıydı ama Theon aynı şekilde karşılık vermeye cesaret edemedi. Herhangi bir saygısızlık, ona deriye mal olurdu. “Eğer Leydim, Lord Manderly’nin bize ihanet etmek istediğine inanıyorsa, bunu Lord Bolton’a söylemeli.”
“Roose’un bilmediğini mi sanıyorsun? Aptal oğlan. Onu izle. Manderly’yi nasıl izlediğine bak. Önce Lord Wyman’ın yemediği hiçbir yemek Roose’un dudaklarına değmiyor. Roose, Manderly’nin aynı fıçıdan içtiğini görmeden hiçbir şarabı yudumlamıyor. Bence, şişman adamın bir ihanet girişiminde bulunması Roose’u memnun eder, eğlendirir. Roose’un duyguları yoktur. Şu çok sevdiği sülükler, onun içindeki bütün tutkuları yıllar önce emip bitirdiler. Roose sevmez, nefret etmez, hüzünlenmez. Bu onun için eğlenceli bir oyun. Bazı adamlar avlanır, bazıları kuş uçurur, bazıları zar atar. Roose insanlarla oynar. Sen ve ben, şu Freyler, Lord Manderly, Roose’un yeni ve şişman karısı, hatta piçi; bizler onun oyuncaklarından başka bir şey değiliz.” Masanın yanından bir hizmetkâr geçiyordu. Leydi Dustin kadehini uzattı, adamın kadehi doldurmasına izin verdi, sonra bir baş işareti yaparak Theon’un kadehini doldurttu. “Doğruyu söylemek gerekirse,” dedi, “Lord Bolton basit bir lordluk unvanından daha fazlasını istiyor. Neden Kuzey Kralı olmasın? Tywin Lannister öldü, Kral Katili sakatlandı, İblis kaçtı. Lannisterlar eskisi kadar güçlü değiller ve sen nezaket gösterip Roose’u Starklar’dan kurtardın. Yaşlı Walder Frey, şişman Walda’sının kraliçe olmasına itiraz etmez. Lord Wyman önümüzdeki mücadeleden sağ çıkarsa Beyaz Liman sorun yaratabilir... ama Wyman’ın mücadeleden sağ çıkmayacağına eminim. Ancak Stannis kadar şansı var. Roose ikisini de ortadan kaldıracak, Genç Kurt’u kaldırdığı gibi. Başka kim kaldı?”
“Siz,” dedi Theon. “Siz varsınız. Höyükler Leydisi, evlilik yoluyla bir Dustin, doğumla bir Ryswell.”
Bu sözler leydiyi memnun etti. Gözleri pırıldayan kadın bir yudum şarap aldı ve “Höyükler’in
dulu,”
dedi. “Ve evet, eğer öyle tercih edersem, bir güçlük olabilirim. Bunu elbette ki Roose da biliyor ve beni hoş tutmak için elinden geleni yapıyor.”
Daha fazlasını söyleyebilirdi ama üstatları gördü. Uç üstat, yüksek masanın arkasındaki lord girişinden içeri girdi; biri uzun boyluydu, biri tombuldu, biri çok gençti. Ama kıyafetleriyle ve üstat zincirleriyle, siyah bir kabuktan çıkmış üç gri bezelye gibi görünüyorlardı. Savaştan önce, Medrick, Lord Hornwood’a;

Rhodry, Lord Cerwyn’e; genç Henly de Lord Slate’e hizmet etmişti. Roose Bolton onları Kışyarı’na Üstat Luwin’in kuzgunlarının sorumluluğunu almaları için getirmişti. Bu sayede buradan tekrar mesajlar alınıp gönderilebilecekti.

Üstat Medrick, Bolton’m kulağına bir şey fısıldamak için tek dizinin üstüne çöktüğünde, Leydi Dustin’in ağzı tiksintiyle büküldü. “Eğer kraliçe olsaydım, yapacağım ilk şey şu gri fareleri öldürmek olurdu. Her yerde dolaşıyorlar, lordların artıklarıyla yaşıyorlar, birbirleriyle çene çalıyorlar, efendilerinin kulaklarına fısıldıyorlar. Ama gerçekte kim efendi, kim hizmetkâr? Her büyük lordun bir üstadı var, her önemsiz lord bir üstat arzu ediyor. Eğer bir üstadın yoksa ehemmiyetsiz sayılıyorsun. Gri fareler mektuplarımızı yazıyor ve okuyor, okuma yazma bilen lordlar bile onları kullanıyor, kelimeleri kendi çıkarları için çarpıtmadıklarını kim kesin olarak söyleyebilir? Bu fareler ne içe yarar, sorarım sana?"

“Şifa verirler,” dedi Theon. Bir cevap vermesi bekleniyordu.

“Şifa verirler, evet. Akıllı olmadıklarını asla söylemedim. Hastalandığımızda ve yaralandığımızda bizi tedavi ederler yahut bir ebeveynin ya da çocuğun hastalığı için perişan olurlar. En zayıf ve en savunmasız anlarımızda, oradadırlar. Bazen bizi iyileştirirler, onlara gerektiği gibi minnettar oluruz. Başarısız olduklarında bizi teselli ederler ve biz bunun için de minnettar oluruz. Şükran duygusuyla onlara çatılarımızın altında bir yer veririz ve onları bütün utançlarımıza, sırlarımıza, meclislerimize ortak ederiz. Ve çok vakit geçmeden, yöneten, yönetilen olur.

Lord Rickard Karstark’ın başına gelen şey buydu. Onun gri faresinin adı Üstat Walys’ti. Üstatların tek isim kullanması çok zekice değil mi? Hisar’a ilk gittiğinde iki ismi olanlar bile tek isim kullanıyor. Bu sayede kimin gerçekte kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilemiyoruz... ama yeterince kararlıysan, yine de öğrenebilirsin. Üstat Walys zincirini dövmeden önce Walys Çiçek olarak tanınıyordu. Çiçek, Tepe, Nehir, Kar... bu çeşit isimleri gayrimeşru çocuklara veririz, onları işaretlemek için, ama onlar bu isimlerden çabucak kurtulurlar. Walys Çiçek’in annesi bir Hightower kızıydı... söylentilere göre babası da Hisar’ın aliüstatlarından biriydi. Gri fareler bizim sandığımız kadar namuslu değiller. Eski Şehir üstatları hepsinden daha beter. Walys zincirini dövdüğünde, adamın gizli babası ve arkadaşları onu hiç vakit kaybetmeden Kışyarı’na gönderdiler, Lord Rickard’ın kulaklarını bal kadar tatlı, zehirli sözlerle doldurması için. Tully evliliği Walys’in fikriydi, bundan asla şüphe etme. Walys...”

Roose Bolton ayağa kalktığında Leydi Dustin konuşmayı kesti. “Dostlarım,”

diye başladı lord. Salona sessizlik çöktü, öyle derin bir sessizlikti ki Theon pencerelere çakılmış levhalara vuran rüzgârı duyabiliyordu. “Stannis ve şövalyeleri, Stannis’in yeni tanrısının sancağını dalgalandırarak Derinorman Kalesi’nden ayrıldılar. Kuzey tepelerindeki kabileler, küçük ve güçsüz atlarının sırtında Stannis’le birlikte geliyorlar. Eğer havalar iyi giderse on beş gün içinde tepemizde olurlar. Umber Kargayemi de Kral Yolu’ndan geliyor, Karstarklar doğudan yaklaşıyor. Burada Lord Stannis’e katılmak ve bu kaleyi bizden almak niyetindeler.”
Sör Hosteen Frey ayağa kalktı. “Onları karşılamak için harekete geçmeliyiz. Neden kuwetlerini birleştirmelerine izin verelim?”
Diğer lordlar bağırarak fikir beyan ederken,
çünkü Arnolf Karstark taraf değiştirmek için sadece Lord Bolton’ın sinyalini bekliyor,
diye düşündü Theon. Lord Bolton sessizlik sağlamak için elini kaldırdı. “Salon bu çeşit konuşmalar için uygun bir yer değil lordlarım. Oğlum evliliğinin şartlarını yerine getirirken bizler çalışma odasında toplanalım. Diğerleriniz, burada kaim ve yiyeceklerle içeceklerin tadını çıkarın.”
Dehşet Kalesi Lordu üç üstat eşliğinde salondan çıkarken, diğer lordlar ve kumandanlar onu takip etmek için ayağa kalktılar. Fahişefelaketi olarak anılan yaşlı ve cılız adam Hother Umber, kaşlarını çatarak ve suratını asarak gitti. Lord Manderly öyle sarhoştu ki dört güçlü adam tarafından salondan çıkarıldı. Şövalyelere yaslanmış hâlde Theon’un önünden geçerken, “Fare Aşçı hakkında bir şarkımız olmalı,” diye homurdanıyordu. “Şarkıcı, bize Fare Aşçı hakkında bir şarkı söyle.”
Leydi Dustin, yerinden son kalkanlardan biriydi. Kadın gittiğinde salon birdenbire boğucu göründü. Theon ne kadar çok içtiğini ancak ayağa kalktığında fark etti. Masadan uzaklaşırken tökezledi, bir hizmetçi kızın elindeki sürahinin düşmesine sebep oldu. Çizmelerine ve pantolonuna şarap döküldü.
Bir el, Theon’un omzunu yakaladı. Demir kadar sert beş parmak Theon’un etine gömüldü. “Çağırılıyorsun Leş,” dedi Ekşi Alyn, çürük dişleri yüzünden nefesi kokuyordu. Sarı Dick ve Benim-İçin-Dans-Et Damon da onunla birlikteydi. “Ramsay, gelini onun yatağına senin götüreceğini söyledi.”
Theon korkuyla titredi.
Ben üstüme düşeni yaptım,
diye düşündü.
Neden ben
? Ama itiraz etmemesi gerektiğini biliyordu.

Lord Ramsay salonu hâlihazırda terk etmişti. Kimsesiz ve unutulmuş gelin sessiz bir şekilde Stark Hanedanı'nın sancağının altında oturuyordu, gümüş bir kadehi iki eliyle birden kavramıştı. Görünüşe bakılırsa kadehini bir kereden fazla boşaltmıştı. Belki de, yeterince içerse, bu zorlu sınavın ona dokunmadan geçip gideceğini düşünmüştü. Theon daha iyi biliyordu. "Leydi Arya," eledi. "Gelin. Vazifenizi yapma vakti geldi."

Kızı salonun arka kapısından dışarı çıkaran ve soğuk avludan geçirip Büyük Kule'ye götüren Theon'a Piç'in altı adamı eşlik etti. Lord Ramsay'in yatak odası üç kat yukarıdaydı. Yatak odası, alevlerin hafifçe dokunduğu odalardan biriydi. Basamakları tırmanırlarken, Benim-İçin-Dans-Et Damon ıslık çaldı Deriyüzen, kanlı çarşafın bir parçasının, Lord Ramsay tarafından özel bir iyiliğin nişanesi olarak kendisine verileceğini söyleyip böbürlendi.

Yatak odası gerdek için özenle hazırlanmıştı. Bütün mobilyalar yeniydi, yük arabasıyla Höyükler'den getirilmişti. Kubbeli yatağın kuştüyü bir şiltesi ve kan kırmızısı kadifeden dikilmiş perdeleri vardı. Taş zemin, kurt postlarıyla kaplanmıştı. Şöminede bir ateş, komodinin üstünde bir mum yanıyordu. Büfede bir sürahi şarap, iki kadeh ve yarım tekerlek damarlı beyaz peynir vardı.

Odada, kara meşeden oyulmuş, kırmızı deri minderli bir sandalye de vardı. Theon ve yanındakiler içeri girdiğinde Lord Ramsay o sandalyede oturuyordu. Lordun dudaklarında tükürükler pırıldıyordu. "İşte benim tatlı bakirem. Şimdi bizi yalnız bırakabilirsiniz çocuklar. Sen değil Leş. Sen kal."

Leş, Leş,

kalleşle kafiyeli.

Theon, eksik parmaklarının kasıldığını hissedebiliyordu: Sol elinde iki, sağ elinde bir parmak. Ve kalçasında hançeri vardı, kınında uyuyordu, ama çok ağırdı, ah çok ağırdı.

Sağ elimden sadece serçe parmağım gitti,

diye hatırlattı Theon kendine.

Hâlâ bir bıçağı tutabilirim.

"Lordum. Size nasıl hizmet edebilirim?"

"Fahişeyi bana sen verdin. Hediyeyi açmak için senden daha uygun biri var mı? Ned Stark'ın küçük kızına bir bakalım."

Bu kız Lord Eddard'ın nesebinden değil,

diyecekti Theon neredeyse.

Ramsay biliyor, bilmek zorunda. Bu hangi yeni ve zalim oyun

? Kız, bir yatak direğinin yanında duruyordu, bir maral gibi titriyordu. "Leydi Arya, eğer arkanızı dönerseniz, elbisenizin bağcıklarını çözmem gerek."

“Hayır.” Lord Ramsay kendine bir kadeh şarap doldurdu. “Bağcıklar çok zaman alır. Elbiseyi kes.”
Theon hançerini çekti.
Yapmam gereken tek
şey
onu bıçaklamak. Bıçak benim elimde.
O anda oyunun farkına vardı. Kyra’yı ve anahtarları hatırlayarak,
bir başka tuzak,
dedi kendine.
Onu öldürmeye çalışmamı istiyor. Başarısız olduğumda, bıçağı tutmak için kullandığım elin derisini yüzecek.
Gelinin eteğini yakaladı. “Kımıldamadan durun leydim.” Elbisenin belden aşağısı boldu, Theon bıçağı oraya geçirdi ve kızı kesmemeye dikkat ederek ağır ağır yukarı kaydırdı. Çelik, hafif ve yumuşak bir ses çıkararak yünle ipeğin içinden fısıldadı. Kız titriyordu. Theon, sakat sol elinin izin verdiği kadar sıkı bir şekilde kızın kolunu tuttu.
Jeyne, Jeyne, eynle kafiyeli.
“Kımıldamayın.”
Elbise sonunda yere düştü, kızın ayaklarının dibinde beyaz bir yığın oluşturdu. “İç çamaşırlarını da çıkar,” diye emretti Ramsay. Leş itaat etti.
İç çamaşırları da çıktığında gelin çırılçıplak kaldı. Düğün kıyafetleri, beyaz ve gri paçavralardan ibaret bir öbek hâlinde kızın ayaklarının dibindeydi. Jeyne’in göğüslen küçük ve dikti, kalçaları dar ve çocuksuydu, bacakları bir kuşunkiler kadar inceydi. Bir çocuk.
Theon, kızın ne kadar küçük olduğunu unutmuştu.
Sansa’nın yaşında. Arya bundan da küçük olurdu.
Yatak odası, şöminedeki ateşe rağmen soğuktu. Jeyne ürpermişti, göğüslerini saklamak için ellerini yukarı kaldırmaya başladı ama Theon’un dudaklarından sessiz bir
hayır çıktı, Jeyne bunu gördü ve hemen durdu.
“Onunla ilgili ne düşünüyorsun Leş?” diye sordu Lord Ramsay.
“O...”
Nasıl bir cevap istiyor
? Kız tanrı korusuna gitmeden önce ne demişti?
Herkes şirin olduğumu söylerdi.
Artık şirin değildi. Theon, kızın kamçılanan sırtındaki solgun ve ince çizgileri görebiliyordu. “...güzel, çok... çok güzel.”

Ramsay ıslak bir gülümseme bahşetti. “Aletin sertleşiyor mu Leş? Pantolonunun bağcıklarını zorluyor mu?” Güldü. “Kışyarı Prensi hakkını almalı. Tıpkı eski zamanlardaki bütün lordlar gibi. İlk gece hakkı. Ama sen lord değilsin, değil mi? Sadece Leş’sin. Doğruyu söylemek gerekirse sen bir erkek bile değilsin.” Bir yudum şarap daha içti, sonra kadehi duvara fırlatıp paramparça etti, “ Leydi Arya. Yatağa çık. Evet, yastığa yaslan, aferin. Şimdi bacaklarını aç. Bacaklarının arasını görelim.”
Kız sessizce itaat etti. Theon kapıya doğru geri çekildi. Lord Ramsay yeni karısının yanına oturdu, elini kızın bacaklarına götürdü, sonra iki parmağını kızın içine soktu. Jeyne acıyla inledi. “Eski bir kemik kadar kurusun.” Ramsay elini geri çekip kızı tokatladı. “Bana, bir erkeğin nasıl memnun edileceğini bildiğin söylenmişti. Bu bir yalan mıydı?”
“Ha-hayır lordum. Ben e-eğitildim.”
Ramsay ayağa kalktı, yüzünde ateş ışığı parlıyordu. “Leş, buraya gel. Onu benim için hazırla.”
Leş bir an için anlamadı. “Ben... demek istediğiniz... lordum, benim... ben...”
“Ağzınla yap,” dedi Lord Ramsay. “Ve çabuk ol. Ben soyunmayı bitirdiğimde kız ıslak olmazsa, dilini kesip duvara çivilerim.” Tanrı korusunda bir yerde, bir kuzgun çığlık attı. Hançer hâlâ Theon’un elindeydi.
Theon hançeri kınına soktu.
Leş, benim adım Leş, gebeşle kafiyeli.
Vazifesini yapmak için öne eğildi.

GÖZCÜ

“Şu başa bir bakalım,” diye emretti prens.

Areo Hotah, uzun baltasının pürüzsüz sapını okşadı, dişbudaktan ve demirden müteşekkil karısını. Bunu yaparken sürekli izledi. Beyaz şövalye Sör Balon Swann’ı ve onunla birlikte gelenleri izledi. Her biri farklı bir masada oturan Kum Yılanları’nı izledi. Lordları, leydileri, hizmetkârları, yaşlı kör kethüdayı, ipeksi sakalı ve yaltakçı gülümsemesiyle genç üstat Myles’ı izledi. Yarı ışıkta yarı gölgede dururken herkesi gördü.

Hizmet et. İtaat et. Koru.

Hotah’ın göreviydi buydu.

Diğer insanların gözleri sadece sandığı görüyordu. Abanoz ağacından yapılmıştı, kilidi ve menteşeleri gümüştü. Güzel bir sandık olduğuna şüphe yoktu ama Güneş Mızrağı’nın Eski Saray’ında toplanan insanların çoğu, sandığın içinde ne olduğuna bağlı olarak, çok yakında ölebilirdi.

Terliklerini yere sürüyerek yürüyen Üstat Caleotte, salonun karşı tarafına geçip Sör Balon’ın yanına gitti. Kısa boylu şişman adam, yeni kıyafetlerinin içinde fevkalade görünüyordu. Reverans yaptı, sandığı beyaz şövalyenin ellerinden aldı ve yüksek masaya taşıdı; tekerlekli sandalyedeki Doran Martell yüksek masada, kızı Arriane ile merhum kardeşinin sevgili metresi Ellaria’nın arasında oturuyordu. Kokulu yüzlerce mum havayı tatlandırıyordu. Lordların parmaklarında ve leydilerin kemerleriyle saç filelerinde değerli taşlar pırıldıyordu. Areo Hotah, bronz pullarla kaplı yeleğini ayna gibi olana dek cilalamıştı, böylece kendisi de mum ışığında parlayabilirdi.

Salona sessizlik çöktü.

Dorne nefesini tutuyor.

Üstat Caleotte, sandığı Prens Doran’ın sandalyesinin yanına bıraktı. Adamın normalde çok sabit ve becerikli olan elleri, sandığın kilidini açıp kapağını kaldırırken ve içerideki kafatasını ortaya çıkarırken sakarlaştı. Hotah, birinin boğazını temizlediğini duydu. Fowler ikizlerinden biri, diğerine bir şeyler fısıldadı. Ellaria Kum gözlerini kapamıştı, sessizce dua ediyordu.

Muhafızların kumandanı, Sör Balon Swann’ın bir yay kadar gergin olduğunu fark etti. Bu yeni beyaz şövalye, eski şövalye kadar uzun ya da yakışıklı değildi ama iri bir adamdı, göğsü genişti, kolları kaslı ve kalındı. Gümüş bir broşun üstündeki iki kuğu, şövalyenin kar beyazı pelerininin yakasını sıkıca tutmuştu. Kuğulardan biri fildişiydi, diğeri oniks, Areo Hotah kuğuların birimleriyle dövüştüğünü düşündü. Kuğuları takan adam da bir dövüşçü gibi görünüyordu.

Bu şövalye diğeri kadar kolay bir şekilde ölmeyecek. SörArys’in yaptığı gibi

baltamın üstüne gelmeyecek. Kalkanının arkasında duracak ve benim onun üstüne gitmemi sağlayacak.
İş oraya varırsa, Hotah hazır olacaktı. Uzun baltası bir adamı tıraş edebilecek kadar keskindi.
Hotah sandığa kısa bir bakış attı. Kafatası, siyah keçeden yapılmış bir yatağın üstünde yatıyordu, sırıtıyordu. Bütün kafatasları sırıtırdı ama bu kafatası diğerlerinden daha mutlu görünüyordu.
Ve daha büyük.
Muhafızların kumandanı bundan daha iri bir kafatası görmemişti. Bunun alnı kalın ve ağırdı, çenesi devasaydı. Kemik, mum ışığında Sör Balon'ın pelerini kadar beyaz parlıyordu. "Onu kaidenin üstüne bırak," diye emretti prens. Gözlerinde yaşlar pırıldıyordu.
Kaide, siyah mermerden yapılmış bir sütundu, Üstat Caleotle'ten bir metre daha uzundu. Şişman üstat ayak parmaklarının üstünde yükseldi ama sütunun boyuna yetişemedi. Areo Hotah, üstada yardım etmek için hareketlenmek üzereydi ama Obara Kum ondan önce davrandı. Obara, kamçısı ve kalkanı yokken bile öfkeli ve erkeksi görünüyordu. Elbise yerine erkek pantolonu ve uzun bir tunik giymişti, beline bronz güneşlerden oluşan bir kemer takmıştı, kahverengi saçlarını sıkı bir düğüm hâlinde başının arkasında toplamıştı. Kafatasını rahibin yumuşak pembe ellerinden aldı ve mermer sütunun üstüne yerleştirdi.
"Dağ artık yürümüyor," dedi prens usulca.
Elbisesinin güzel olup olmadığını soran bir genç kızın ses tonuyla, "Ölümü uzun ve zorlu muydu Sör Balon?" diye sordu Tyene Kum.
"Günlerce inledi leydim," diye cevapladı beyaz şövalye, ama bunu söylemekten keyif almadığı belliydi. "Onu Kızıl Kale'nin her yerinden duyabiliyorduk."
"Bu sizi rahatsız mı ediyor sör?" diye sordu Leydi Nym. Kızın giydiği sarı ipek elbise öyle ince ve hafifti ki, mum ışığı elbisenin altındaki som altını ve mücevherleri ortaya çıkarıyordu. Beyaz şövalye bu aşırı dekolte giysiye bakmaktan rahatsızlık duyuyormuş gibi görünüyordu ama Hotah memnundu; Nymeria, yarı çıplak olduğu zamanlarda az tehlikeliydi; diğer vakitlerde, üstünde mutlaka bir düzine bıçak bulundururdu. "Sör Gregor kahrolası bir zalimdi. Eğer ıstırap çekmeyi hak eden bir adam varsa, o da Gregor'du."
"Olabilir leydim," dedi Sör Balon Swann, "lâkin Sör Gregor bir şövalyeydi. Ve bir şövalye, elinde kılıçla ölmeli. Zehir, öldürmenin kirli ve çirkin bir yoludur."
Leydi Tyene bu sözlere gülümsedi. Kızın giydiği elbise bej ve griydi, dantelden dikilmiş uzun kollan vardı, öyle edepli ve masumdu ki Tyene'e bakan bir adam onu en iffetli bakirelerden biri sanabilirdi. Areo Hotah işin aslını biliyordu.

Tyene'in yumuşak elleri, Obara'nın nasırlı elleri kadar ölümcüldü, belki de daha ölümcül. Areo, Tyene'i dikkatle izledi, kızın parmaklarının her küçük hareketine karşı tetikteydi.
Prens Doran kaşlarını çattı. "Öyledir Sör Balon ama Leydi Nym haklı. Eğer çığlıklar atarak ölmeyi hak eden bir adam varsa, o da Gregor Clegane'di. Kız kardeşimi katletti, kardeşimin bebeğinin kafasını bir duvara çarparak parçaladı. Şimdi sadece, Gregor'un bir cehennemde yanıyor olması ve Elia ile bebeğinin huzur bulması için dua ediyorum. Dorne'un açlık duyduğu adalet buydu. Adaletin tadına bakacak kadar uzun yaşadığım için mutluyum. Lannisterlar en sonunda iftihar dolu sözlerinin gerçekliğini kanıtladılar ve bu eski kan borcunu ödediler."
Prens, sözü Ricasso'ya bıraktı. Kör kethüda ayağa kalkıp kadehini kaldırdı. "Lordlar ve leydiler, şimdi hepimiz, Bu isimle Anılan İlk Kral ve Yedi Krallık Lordu Tommen'ın şerefine içelim." Kethüda konuşurken, hizmetkârlar konukların arasında dolaşmaya başladılar, taşıdıkları sürahilerden kadehleri doldurdular. Şarap, Dorne'un sert şarabıydı, kan kadar koyu ve intikam kadar tatlıydı. Kumandan içmedi. Prens de içenlere katılmadı. Onun kendi şarabı vardı; Üstat Myles tarafından hazırlanmış ve prensin şişkin eklemlerindeki ıstırabı azaltmak için içine bol miktarda haşhaş sütü katılmıştı.
Beyaz şövalye nezaket icabı içti. Şövalyenin eşlikçileri de aynı şeyi yaptılar. Prens Arianne, Leydi Jordayne, inayet Lordu, Limon Ormanı Şövalyesi, Hayalet Tepe Leydisi... hatta, Prens Oberyn öldüğünde Kral Topraklarında onun yanında olan Ellaria Kum bile içti. Hotah, içmeyenleri daha dikkatli gözledi: Sör Daemon Kum, Lord Tremond Gargalen, Fowler ikizleri, Dagos Manwoody, Cehennem Çukuru'ndan Ullerlar, Kemik Yolu'ndan Wylsler.
Bu adamlardan biri sorun çıkarabilir.
Dorne, öfkeli ve bölünmüş bir topraktı ve Prens Doran'ın Dorne üstündeki hakimiyeti olması gerektiği kadar sıkı değildi. Prensin kendi lordlarının çoğu, onun zayıf olduğunu düşünüyordu, Lannisterlar'a ve Demir Taht'ta oturan çocuk krala karşı açık savaş başlatmaktan memnuniyet duyarlardı.
Savaş isteyenlerin başında, Prens Doran'ın merhum kardeşi Oberyn'in, yani Kızıl Yılan'ın gayrimeşru kızları geliyordu. Kum Yılanları olarak anılan kızların üçü ziyafetteydi. Doran Martell çok akıllı bir prensti ve prensin kararlarını sorgulamak muhafızların kumandanına düşmezdi ama Areo Hotah, prensin, Mızrak Kulesi'ndeki hücrelerde kalan Obara'yı, Nymeria'yı ve Tyene'i neden serbest bıraktığını gerçekten merak ediyordu.
Tyene, Ricasso'nun isteğini bir homurtuyla reddetti, Leydi Nym de bir el

hareketiyle. Obara, kadehinin ağzına kadar doldurulmasına izin verdi, sonra kadehi baş aşağı ederek kırmızı şarabı yere döktü. Hizmetçi kızlardan biri şarabı temizlemek için yere çöktüğünde, Obara salonu terk etti. Kısa bir zaman sonra, Prenses Arianne izin istedi ve Obara'nın arkasından gitti.

Obara öfkesini küçük prensesten çıkarmaz,

Hotah bunu biliyordu,

Onlar kuzenler ve Obara prensesi çok sever.

Siyah mermer kaidenin üstündeki sırıtkan kafatası tarafından yönetilen ziyafet gecenin geç saatlerine kadar devam etti. Yedi tanrının ve Kral Muhafızları'nın yedi kardeşinin onuruna yedi çeşit yemek servis edildi. Çorba, yumurta ve limonla yapılmıştı. Yeşil biberler peynir ve soğanla doldurulmuştu. Bofa turtaları, balla kızartılmış horozlar ve Yeşilkan'ın dibinden çıkarılmış bir kedi balığı vardı, balık o kadar büyüktü ki ancak dört adam tarafından masaya taşınabildi. Daha sonra, içine yedi farklı türden yılanın parçaları katılmış, ejderha biberi ve kan portakalıyla ağır ağır pişirilmiş ve bir damla yılan zehiriyle acılaştırılmış yılan yahnisi geldi. Hotah, tadına bakmamış olmasına rağmen yahninin son derece acı olduğunu biliyordu. Yahniden sonra dilleri serinletmek için şerbet servis edildi. Tatlı olarak her konuğa şekerden yapılmış bir kafatası ikram edildi. Kafatasının kabuğunu kıran konuklar; tatlı krema, erik ve kirazla karşılaştılar.

Prenses Arianne dolma biber servisine yetişti.

Benim küçük prensesim,

diye düşündü Hotah. Fakat Arianne yetişkin bir kadındı artık, giydiği kırmızı ipekler bununla ilgili hiçbir şüphe bırakmıyordu. Arianne son zamanlarda başka açılardan da değişmişti; Myrcella'ya taç giydirmek için kurduğu komplo ihanete uğramış ve paramparça olmuştu, beyaz şövalyesi, Hotah tarafından kanlı bir şekilde öldürülmüştü, kendisi Mızrak Kulesi'ne hapsedilip yalnızlık ve sessizlikle cezalandırılmıştı. Bütün bunlar onu uslandırmıştı. Fakat başka bir şey daha vardı; babasının, onu serbest bırakmadan önce onunla paylaştığı bir sır. Kumandan bu sırrın ne olduğunu bilmiyordu. Prens, kızı Arianne'i, kendisiyle beyaz şövalyenin arasına oturtmuştu, bu yüksek itibarlı bir yerdi. Arianne sandalyesine tekrar otururken gülümsedi ve Sör Balon'ın kulağına bir şey fısıldadı. Şövalye cevap vermemeyi tercih etti. Hotah, adamın çok az yemek yediğini fark etti: Bir kaşık çorba, bir lokma biber, horozun bir budu, biraz balık. Sör Balon bofa turtasından uzak durdu ve yahniden sadece bir kaşık aldı ama bu kadarı bile adamın alnını terle ıslatmaya yetti. Hotah şövalyenin durumunu anlayabiliyordu; Dorne'a ilk geldiğinde, acı yemekler bağırsaklarını düğümlüyor

ve dilini yakıyordu. Fakat bu yıllar önceydi; saçları artık beyazdı ve Hotah, Dorne'lu bir adamın yiyebileceği her şeyi yiyebiliyordu.

Şekerden yapılmış kafatasları ikram edildiğinde Sör Balon'ın ağzı gerildi. Şövalye, kendisiyle dalga geçilip geçilmediğini anlamak için uzunca bir süre prense baktı. Doran Martell bunu fark etmedi ama Arianne etti. "Aşçımız küçük bir şaka yapmış Sör Balon," dedi. "Dornelu bir adam için ölüm bile kutsal değildir. Dilerim bize gücenmezsiniz. " Şövalyenin sırtını okşadı. "Dorne'da iyi vakit geçirdiğinizi umuyorum."

"Herkes çok misafirperverdi leydim."

Arianne, şövalyenin pelerininin yakasım tutan kuğulu broşa dokundu. "Kuğuları her daim sevmişimdir. Yaz Adaları'nın bu tarafındaki kuşlar, kuğuların yarısı kadar güzel değil."

"Tavuskuşlarınız bu söylediğinize itiraz edebilirler," dedi Sör balon.

"Edebilirler," dedi Arianne, "lâkin tavuskuşları kibirli ve gururlu yaratıklardır, o şatafatlı renkleriyle salınır dururlar. Ben beyaz bir kuğunun dinginliğini ya da siyah bir kuğunun güzelliğini tercih ederim."

Sör Balon başıyla onaylayıp bir yudum şarap içti.

Bu adam, Yeminli Kardeş'i kadar kolay bir şekilde baştan çıkmayacak,

diye düşündü Hotah.

Sör Arys yaşına rağmen bir çocuktu. Bu adam bir erkek, üstelik ihtiyatlı.

Şövalyenin huzursuz olduğunu bir bakışta anladı.

Burası onun için tuhaf ve küçük bir yer.

Hotah bunu anlayabiliyordu. Yıllar önce kendi prensesiyle birlikte ilk kez buraya geldiğinde, Dorne ona da garip görünmüştü. Buraya gönderilmeden önce sakallı rahiplerden Batıdiyar'ın Ortak Dil'ini öğrenmişti ama Dornelular onun takip edemeyeceği kadar hızlı konuşuyordu. Dorne kadınları iffetsizdi, Dorne şarabı ekşiydi, Dorne yemekleri tuhaf baharatlarla doluydu. Ve mavi gökyüzünden aşağı bakan Dorne güneşi, Norvos'un solgun güneşinden çok daha sıcaktı.

Kumandan, Sör Balon'ın yolculuğunun kısa fakat sıkıntılı olduğunu biliyordu. Uç şövalye, sekiz yaver, yirmi silahlı asker, birkaç seyis ve hizmetkâr, Kral Toprakları'ndan itibaren Balon'a eşlik etmişti. Ama dağları geçip Dorne'a girdiklerinde; ziyafetler, av partileri ve rastladıkları her kalede düzenlenen kutlamalar sebebiyle ilerleyişleri yavaşlamıştı. Şimdi Güneş Mızrağı'na varmışlardı ama ne Prenses Myrcella ne de Sör Arys Oakheart onları karşılamak için oradaydı.

Beyaz şövalye bir şeylerin yanlış olduğunu biliyor,

diye düşündü Hotah,

ama bundan fazlası var.
Belki de Kum Yılanları'nın varlığı şövalyeyi sinirlendirmişti. Eğer durum buysa, Obara'nın salona geri dönüşü yaraya tuz basmış olmalıydı. Obara tek kelime etmeden yerine geçti, kaşlarını çatarak ve suratını asarak orada öylece oturdu, ne gülümsedi ne de konuştu.
Prens Doran, vakit gece yarısına yaklaşırken beyaz şövalyeye döndü ve "Sör Balon," dedi, "zarif kraliçemizden getirdiğiniz mektubu okudum. Mektubun içeriğinden haberdar olduğunuzu varsayabilir miyim sör?"
Hotah, şövalyenin gerildiğini gördü. "Haberdarım lordum. Majesteleri Kraliçe, kızını Kral Toprakları'na geri götürmem istenebileceğine dair beni bilgilendirmişti. Kral Tommen ablasını çok özledi, Prenses Myrcella'nın kısa bir ziyaret için saraya dönmesini istiyor."
Prenses Arianne yüzünü astı. "Ah, ama Myrcella'ya hepimiz çok alıştık sör. O ve kardeşim Trystane etle tırnak gibi oldular."
"Prens Trystane de Kral Toprakları'na gelebilir," dedi Balon Swann. "Eminim ki Kral Tommen onunla tanışmak ister. Majesteleri'nin kendi yaşına yakın çok az arkadaşı var."
"Çocuklukta kurulmuş ilişkiler bir ömür boyu devam edebilir," dedi Prens Doran. "Trystane ve Myrcella evlendiklerinde, Trystane ve Tommen kardeş olacaklar. Kraliçe Cersei haklı. Çocuklar tanışmak, arkadaş olmalı. Dorne onu çok özleyecek ama Trystane, Güneş Mızrağı'nın duvarlarının ötesindeki dünyadan bir şeyler görmeli."
"Kral Topraklarının onu son derece sıcak karşılayacağını biliyorum."
Şövalyeyi izleyen kumandan, bu adam neden terliyor şimdi
? diye merak etti.
Salon yeterince serin, adam yahniye de dokunmadı.
"Kraliçe Cersei'nin bahsettiği diğer meseleye gelince," diyordu Prens Doran, "doğru, Dorne'un küçük konseydeki sandalyesi kardeşimin ölümünden bu yana boş ve bu yerin tekrar doldurulmasının zamanı geldi. Majesteleri Kraliçe'nin benim tavsiyelerimden faydalanabileceğini düşünmesine sevindim lâkin böyle bir yolculuk için gücüm var mı emin değilim. Belki deniz yoluyla gidebiliriz?"
"Gemiyle?" Sör Balon şaşkın görünüyordu. "Bu... bu güvenli olur mu prensim? Sonbahar fırtınalı bir mevsimdir ve Basamaktaşı'ndaki korsanlar..."
"Korsanlar. Elbette. Haklı olabilirsiniz sör. Sizin geldiğiniz yoldan gitmek daha güvenli." Prens Doran hoş bir şekilde gülümsedi. "Yarın tekrar konuşalım. Su Bahçeleri'ne vardığımızda
Myrcella'ya konuyu anlatırız. Çok heyecanlanacağını biliyorum. I üç şüphem

yok ki o da kardeşini özlüyor.”
“Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Sör Balon. “Ve Su Bahçeleri’ni ziyaret etmek için. Çok güzel olduklarını duydum.”
“Güzel ve huzurlu,” dedi prens. “Ferahlatıcı meltemler, köpüklü sular ve çocukların kahkahaları. Bu dünyada en sevdiğim yer Su Bahçeleri’dir sör. Atalarımdan biri, Targaryen zevcesini mutlu etmek ve onu Güneş Mızrağı’nın tozuyla sıcağından kurtarmak için Su Bahçeleri’ni inşa ettirdi. Kızın adı Daenerys’ti. Daenerys, İyi Kral Daeron’un kardeşiydi ve Dorne’u Yedi Krallık’ın bir parçası yapan onun evliliğiydi. Kızın, Daeron’un piç kardeşi Daemon Karaateş’i sevdiğini bütün diyar biliyordu ama kral, binlerce insanın iyiliğinin, iki insanın arzularından önce gelmesi gerektiğini bilecek kadar akıllıydı, o iki insan onun için çok aziz olsa bile. Bahçeleri çocuk kahkahalarıyla dolduran Daenerys’ti. Başlangıçta kendi çocukları vardı. Sonra, prensin kanından gelen kızlara ve oğlanlara arkadaşlık etmeleri için, lordların ve arazi sahibi şövalyelerin çocukları getirildi. Havanın çok sıcak olduğu bir yaz günü, Daenerys seyislerin, aşçıların ve hizmetkârların çocuklarına acıdı, onları havuzları ve fıskiyeleri kullanmaya davet etti. Bu gelenek bugüne kadar devam etti.” Prens, sandalyesinin tekerleklerini kavrayıp kendini masadan uzaklaştırdı. “Şimdi bana izin vermelisiniz sör. Bu kadar konuşma beni yordu. Üstelik gün doğarken yola çıkmamız gerek. Obara, beni yatağıma götürür müsün lütfen? Nymeria, Tyene, siz de gelin ve yaşlı amcanıza iyi geceler dileyin.”
Prensin tekerlekli sandalyesini Güneş Mızrağı’nın ziyafet salonundan çıkarmak ve uzun bir koridor boyunca itip prensin odasına götürmek Obara Kum’a düştü. Areo Hotah; Kum Yılanları, Prenses Arianne ve Ellaria Kum’la birlikte Obara’yı takip ediyordu. Üstat Caleotte terlikli ayaklarıyla önden yürüyordu,
Dağ’ın kafatasını küçük bir çocukmuşçasına kucağında taşıyordu.
“Trystane ve Myrcella’yı Kral Toprakları’na göndermeyi cidden düşünüyor olamazsınız,” dedi Obara sandalyeyi iterken. Adımları uzun, öfke dolu ve aşırı hızlıydı. Sandalyenin ahşap tekerlekleri taş zeminde çatırdıyordu. “Bunu yaparsanız, kızı bir daha asla göremeyiz. Oğlunuz da hayatını Demir Taht’ın rehinesi olarak geçirir.”
“Aptal olduğumu mu sanıyorsun Obara?” Prens iç geçirdi. “Bilmediğin çok şey var. Bunları burada, herkesin duyabileceği bir yerde konuşmamalıyız. Eğer dilini tutarsan, seni aydınlatabilirim.” İrkildi. “Bana duyduğun sevgi adına
daha yavaş ol.
Son sarsıntı dizime bir bıçak sapladı.”
Obara hızını yarı yarıya düşürdü. “O hâlde ne yapacaksınız?”

Tyene cevap verdi. “Her zaman yaptığı şeyi,” diye mırıldandı. “Geciktir, gizle, lafı dolandır. Ah, kimse bunu cesur amcamız kadar iyi yapamaz.”
“Ona haksızlık ediyorsun,” dedi Prenses Arianne.
“Hepiniz sessiz olun,” diye emretti prens.
Odanın kapısı güvenle kapandığında, prens kadınların yüzüne bakmak için sandalyesini döndürdü. Bu çaba bile onu nefessiz bıraktı ve prensin bacaklarını örten Myr battaniyesi iki tekerlek telinin arasına sıkıştı. Prens, yırtılmasına engel olmak için battaniyeyi yakalamak zorunda kaldı. Örtünün altındaki bacaklar solgun, yumuşak ve korkunçtu. Prensin iki dizi de kırmızı ve şişkindi, ayak parmakları neredeyse mordu ve olması gerekenden iki kat büyüktü. Areo Hotah o parmakları binlerce kez görmüştü ama onlara bakmakta hâlâ zorlanıyordu.
Prenses Arianne öne çıktı. “Size yardım edeyim baba.”
Prens, battaniyeyi tellerin arasından kurtardı. “Hâlâ kendi battaniyemle başa çıkabilirim. En azından bu kadarını yapabilirim.” Prensin bacakları üç yıldır işe yaramaz hâldeydi ama ellerinde ve kollarında hâlâ biraz kuvvet vardı.
“Prensim için bir yüksük haşhaş sütü getireyim mi?” diye sordu Üstat Caleotte.
“Bu ağrıyla bir kova süte ihtiyacım var. Teşekkür ederim ama hayır. Aklımın başımda olmasını istiyorum. Bu gece sana daha fazla ihtiyacım olmayacak.”
“Çok güzel prensim.” Üstat Caleotte reverans yaptı, yumuşak pembe ellerinde hâlâ Sör Gregor’un kafası vardı.
“Onu ben alayım.” Obara Kum, kafatasını üstadın ellinden kaptı ve kol boyu mesafede tuttu. “Dağ neye benziyordu? Bunun o olduğunu nereden biliyoruz? Kafayı zifte batırabilirlerdi. Neden kemiğe kadar yüzdüler?”
Üstat Caleotte odadan çıkarken, “Zift, sandığı mahvedebilirdi, ” dedi Leydi Nym. “Dağ’ın öldüğünü kimse görmedi, haçının kesildiğini kimse görmedi. İtiraf ediyorum ki bu beni rahatsız ediyor ama kancık kraliçe bizi kandırarak ne elde etmeyi umabilir? Eğer Gregor Clegane yaşıyorsa, gerçek er ya da geç ortaya çıkar. Adam iki buçuk metre boyunda, Batıdiyar’da onun gibi biri daha yok. Clegane tekrar boy gösterirse, Cersei Lannister bütün Yedi Krallık’ın önünde yalancı durumuna düşer. Böyle bir risk alması için tamamen aptal olması gerekir. Ne kazanmayı umabilir?”
“Kafatası yeterince büyük, buna şüphe yok,” dedi prens. “Ve Oberyn’in Gregor’u ağır yaraladığını biliyoruz. Aldığımız her rapor, Clegane’in büyük acılar çekerek ağır ağır öldüğünü söylüyor.”
“Tıpkı babamın istediği gibi,” dedi Tyene. “Kardeşlerim, gerçekten, babamızın kullandığı zehri biliyorum. Babamızın mızrağı Dağ’ın derisini yırttıysa Clegane öldü demektir, adamın ne kadar iri olduğu umurumda değil. İsterseniz küçük

kardeşinizden şüphe edin ama atamızdan asla şüphe etmeyin.”
Obara öfkelendi. “Babamdan asla şüphe etmedim ve asla etmeyeceğim.” Alaycı bir şekilde kafatasını öptü. “Size garanti veriyorum ki bu bir başlangıç.”
“Başlangıç
?” dedi Ellaria Kum şaşkınlıkla. “Tanrılar esirgesin. Bunun bir son olmasını tercih ederim. Tywin Lannister öldü. Robert Baratheon, Amory Lorch ve şimdi Gregor Clegane; Elia ve çocuklarının ölümünde parmağı olan herkes öldü. Elia öldüğünde henüz hayatta olmayan Joffrey bile öldü. Çocuğun zail olduğunu kendi gözlerimle gördüm, nefes almaya çalışırken kendi boğazını tırnakladığını gördüm. Öldürecek başka kim kaldı? Rhaenys’in ve Argon’ın gölgeleri huzur bulsun diye Myrcella’nın ve Tommen’ın ölmesi mi gerek? Bu mesele nerede bitecek?” “Tıpkı başladığı gibi, kanda bitecek,” dedi Leydi Nym. “Casterly Kayası çatladığında ve kayanın altındaki kurtçuklarla solucanların üstüne güneş vurduğunda bitecek. Tywin Lannister’ın ve onun bütün işlerinin tamamen mahvolmasıyla bitecek.”
“Adam öz oğlunun eliyle öldü,” dedi Ellaria. “Daha ne dileyebilirsin?”
“Benim elimle ölmesini dilerdim.” Leydi Nym bir sandalyeye oturdu, siyah saç örgüsü omzunun üstünden kucağına düştü. Nym, babasının saç çizgisine sahipti. Çizginin altındaki gözler iri ve parlaktı. Kızın şarap kırmızısı dudakları ipeksi bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Eğer benim elimden ölseydi, ölümü o kadar kolay olmazdı.”
Tyene, o tatlı rahibe sesiyle, “Sör Gregor gerçekten yalnız görünüyor,” dedi. “Ona eşlik edecek birkaç arkadaş istediğinden eminim.”
Ellaria’nın yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı, koyu renk gözleri parlıyordu.
Ağlarken bile güçlü,
diye düşündü kumandan.
“Oberyn, Elia için intikam istedi. Şimdi siz Oberyn için intikam istiyorsunuz. Size hatırlatırım, benim dört kızım var. Sizin kardeşleriniz. Elia on dört yaşında, neredeyse yetişkin bir kadın. Obella on iki yaşında, genç kızlığın eşiğinde. Size tapıyorlar, tıpkı Dorea ve Loreza’nın onlara taptığı gibi. Eğer siz ölürseniz, El ve Obella sizin için intikam mı istemeli? Sonra da Dorea ve Loree onların intikamını mı almalı? Bu iş böyle mi olacak? Sonsuza kadar devam mı edecek? Tekrar soruyorum,
bu mesele nerede bitecek
?” Ellaria Kum, elini Dağ’ın başına koydu. “Babanızın ölümünü izledim. İşte onun katili. Geceleri teselli bulmak için yatağıma bir kafatası sokabilir miyim? Kafatası beni güldürür mü, bana şarkılar yazar mı, yaşlı ve hasta bir kadın

olduğumda benimle ilgilenir mi?”
“Ne yapmamızı istiyorsun leydim?” diye sordu Leydi Nym. “Mızraklarımızı bırakıp gülümseyelim ve bize yapılmış bütün haksızlıkları unutalım mı?”
“Biz istesek de istemesek de savaş çıkacak,” dedi Obara. “Demir Taht’ta bir çocuk oturuyor. Lord Stannis, Sur’u tutuyor ve davası için adamlar topluyor. İki kraliçe, lezzetli bir kemik için kavga eden iki kancık misali Tommen için kavga ediyor. Demiradamlar Kalkanlar’ı aldılar, Mander’a ve Menzil’in kalbine akınlar düzenliyorlar, ki bu, Yüksek Bahçe’nin de endişeleneceği anlamına geliyor. Düşmanlarımız kargaşa içinde. Zaman uygun.”
“Ne için uygun? Daha fazla kafatası yaratmak için mi?” Ellaria prense döndü. “Anlamayacaklar. Bunu daha fazla dinleyemem.” “Kızlarının yanına dön Ellaria,” dedi prens. “Sana söz veriyorum, onlara zarar gelmeyecek.”
“Prensim.” Ellaria prensin alnını öptü ve odadan ayrıldı. Areo Hotah kadının gidişine üzüldü. O
iyi bir kadın.
“Ellaria’nın babamızı çok sevdiğini biliyorum,” dedi Leydi Nym, “ama onu hiç anlamadığı ortada.”
Prens, kıza tuhaf bir bakış attı. “Senin hiçbir zaman anlamadığın kadar iyi anladı Nymeria. Ve babanı mutlu etti. Neticede nazik bir kalp, gururdan ve kahramanlıktan daha değerli olabilir. Öyle de olsa, Ellaria’nın bilmediği ve bilmemesi gereken şeyler. Bu savaş çoktan başladı.”
Obara güldü. “Evet, tatlı Arianne bu meseleyle ilgilendi.” Prenses kızardı. Hotah, prensin yüzünden bir öfke ifadesi geçtiğini gördü. “Ne yaptıysa, kendisi için olduğu kadar sizin için de yaptı. Ben olsam dalga geçmek için bu kadar acele etmezdim.” “Bu bir övgüydü,” dedi Obara Kum. “İstediğin kadar geciktir, gizle, lafı dolandır, ertele amca. Ne yaparsan yap, Sör Balon, Su Bahçeleri’nde Myrcella’yla yüz yüze gelecek ve kızın bir kulağının eksik olduğunu görecek. Kız ona, Sör Arys Oakheart’ın, kasığından boğazına kadar senin kumandanının çelik karısı tarafından kesildiğini söylediğinde...”
“Hayır.” Prenses Arianne oturduğu minderden kalktı ve elini Hotah’ın koluna koydu. “Böyle olmadı kuzen. Sör Arys, Gerold Dayne tarafından öldürüldü.”
Kum Yılanları birbirlerine baktılar. “Siyah Yıldız?”
“Bunu Siyah Yıldız yaptı,” dedi Hotah’ın küçük prensesi. “Prenses Myrcella’yı da öldürmeye çalıştı. Tıpkı kızın Sör Balon’a söyleyeceği gibi.”
Nym gülümsedi. “Hikâyenin en azından bu kısmı doğru.” Ağrıyla irkilerek, “Hepsi doğru,” dedi prens.
Onun canını yakan şey gut mu yoksa yalan söylemek mi?

“Ve Sör Gerold, Yüksek Dergâh’a kaçtı, şimdi ona ulaşamayacağımız bir yerde.”

Kıkırdayarak, “Siyah Yıldız,” diye mırıldandı Tyene. “Neden olmasın. Her şey onun marifeti. Lâkin Sör Balon bu hikâyeye inanacak mı?”

“Eğer hikâyeyi Myrcella’dan duyarsa inanır,” diye ısrar etti Arianne.
Obara inanmazlıkla homurdandı. “Kız bugün yalan söyleyebilir, yarın yalan söyleyebilir ama er ya da geç gerçeği anlatacaktır. Eğer Sör Balon’ın Kral Toprakları’na hikâyeler taşımasına izin verirsek, davullar gümler ve kan dökülür. Adamın buradan ayrılmasına izin vermemeliyiz.”
“Onu öldürebiliriz elbette,” dedi Tyene, “ama sonra adamın eşlikçilerini de öldürmemiz gerekir. O tatlı ve genç yaverleri bile öldürmemiz gerekir. Bu çok...
kirli
bir iş olur.”
Prens Doran gözlerini kapatıp tekrar açtı. Hotah, adamın bacaklarının battaniyenin altında titrediğini görebiliyordu. “Eğer kardeşimin kızları olmasaydınız, üçünüzü hücrelere geri gönderir ve kemikleriniz grileşene kadar orada tutardım. Bunu yapmak yerine sizi de bizimle birlikte Su Bahçeleri’ne götüreceğim. Orada öğreneceğiniz dersler var, eğer onları görecek kadar akla sahipseniz,”
“Dersler?” dedi Obara. “Benim orada bütün gördüğüm, çıplak çocuklar.”
“Evet,” dedi prens. “Sör Balon’a hikâyeyi anlattım ama bütün hikâyeyi anlatmadım. Çocuklar havuzlarda oyun oynarken, Daenerys portakal ağaçlarının arasından onları izlerdi. Sonra ani den bir şeyin farkına vardı. Soylu çocukları, alt tabaka doğumlu olanlardan ayıramıyordu. Onlar çıplakken sadece çocuktu. Hepsi masumdu, savunmasızdı, her biri uzun bir hayat, sevgi ve korunma hak ediyordu.
‘İşte senin diyarın,’
dedi Daenerys oğluna.
‘Attığın her adımda çocukları hatırla
.’ Havuzlardan ayrılacak yaşa geldiğimde, benim annem de bana aynı şeyi söyledi. Mızrakları çağırmak bir prens için kolay bir şeydir ama sonuçta bedeli çocuklar öder. Bilge bir prens, iyi bir sebebi yoksa savaş başlatmaz. Kazanmayı umut edemeyeceği bir savaş da başlatamaz.

Ben ne körüm ne de sağır. Benim zayıf, korkak ve dayanıksız olduğuma inandığınızı biliyorum. Babanız beni daha iyi tanırdı. Oberyn her zaman yılandı. Ölümcül, tehlikeli ve öngörülemez.
Kimse onu çiğnemeye cesaret edemezdi. Ben çimendim. Hoş, lütufkâr, güzel kokulu, her rüzgârla sallanan. Kim çimenin üstünden yürümekten korkar ki? Fakat yılanı düşmanlardan koruyan ve saldıracağı vakte kadar gizleyen, çimendir. Babanız ve ben, sizin sandığınızdan çok daha yakın çalıştık... ama şimdi o yok. Soru şu; onun yerini alıp bana hizmet etmeleri için, onun kızlarına güvenebilir miyim?"
Hotah kızları sırayla inceledi. Paslı çivileri, kaynatılmış derileri, birbirine yakın öfkeli gözleri ve kahverengi saçlarıyla Obara. Altın sicimle bağlanmış siyah saç örgüsüyle mahmur, latif, zeytin tenli Nymeria. Yumuşak elleri ve küçük kıkırdamaları olan mavi gözlü, sarışın, çocuk kadın Tyene.
Tyene üçü adına cevap verdi. "Zor olan, hiçbir şey yapmamak amca. Bize bir vazife ver, herhangi bir vazife. Bir prensin arzu edebileceği kadar sadık ve itaatkâr olduğumuzu göreceksin." "Bunu duymak güzel," dedi prens. "Lâkin kelimeler rüzgârdır. Sizler benim kardeşimin kızlarısınız ve sizleri seviyorum ama size güvenemeyeceğimi öğrendim. Yemin etmenizi istiyorum. Bana hizmet edeceğinize ve emirlerimi yerine getireceğinize dair yemin eder misiniz?"
"Eğer mecbursak," dedi Leydi Nym.
"Öyleyse şimdi, babanızın mezarı üstüne yemin edin." Obara'nın yüzü karardı. "Eğer amcam olmasaydınız..."
"Amcanım.
Ve prensinim. Yemin edin ya da gidin."
'Yemin ederim," dedi Tyene. "Babamın mezarının üstüne." 'Yemin ederim," dedi Leydi Nym. "Dorne'un Kızıl Yılanı ve sizden daha iyi bir adam olan Oberyn Martell'in üstüne."
"Evet," dedi Obara. "Ben de. Babamın üstüne. Yemin ederim."
Prensteki gerginliğin bir kısmı çözüldü. Hotah, prensin tekrar sandalyesine gömüldüğünü gördü. Prens elini uzattı, Prenses Arianne babasının elini tutmak için adamın yanma gitti. "Onlara anlat baba."
Prens Doran nefes aldı. "Dorne'un sarayda hâlâ dostları var. Bize bilmememiz gereken şeyleri söyleyen dostlar. Cersei'nin bize gönderdiği bu davet, bir desise. Trystane, Kral Toprakları'na asla ulaşamayacak. Yolda, Kral Ormanı'nda bir yerde, Sör Balon'ın kafilesi haydutlar tarafından saldırıya uğrayacak ve oğlum ölecek. Bu saldırıya bizzat şahitlik etmek ve kraliçeyi temize çıkarmak için saraya davet edildim. Ah. Şu haydutlara gelince... Onlar saldırırken, Yarımadam!

Yarımadam!’ diye bağıracaklar. Hatta Sör Balon, İblis’i şöyle bir görebilir, fakat başka kimse görmeyecek.”
Areo Hotah, Kum Yılanları’nı şaşırtmanın mümkün olduğuna inanmazdı. Yanılmıştı.
‘Yedi bizi korusun,” diye fısıldadı Tyene. “
Trystane
? Neden?”
“Kadın çıldırmış olmalı,” dedi Obara. “Trystane sadece bir çocuk.”
“Bu canavarca,” dedi Leydi Nym. “Bir Kral Muhafızları şövalyesinin bunu yapabileceğine inanmazdım.”
“Şövalyeler hizmet edeceklerine dair ant içerler. Tıpkı benim kumandanımın yaptığı gibi,” dedi prens. “Benim de şüphelerim vardı, lâkin deniz yoluyla gitmeyi önerdiğimde Sör Balon’ın nasıl ayak dirediğini gördünüz. Bir gemi, kraliçenin bütün planlarını bozar.”
Obara’nın yüzü kıpkırmızı kesilmişti. “Bana mızrağımı geri verin amca. Cersei bize bir kafa gönderdi. Biz ona bir çuval dolusu kafa göndermeliyiz.”
Prens Doran elini kaldırdı. Parmak eklemleri vişneler kadar iri ve kırmızıydı. “Sör Balon benim çatımın altında bir konuk. Ekmeğimi ve tuzumu yedi. Ona zarar vermeyeceğim. Hayır. Su Bahçeleri’ne gideceğiz. Sör Balon, Myrcella’nın hikâyesini duyacak ve kraliçesine bir kuzgun gönderecek. Myrcella, şövalyeden, ona zarar veren adamı bulmasını isteyecek. Eğer Swann benim tahmin ettiğim gibi bir adamsa, prensesin isteğini geri çevirmeyecek. Obara, Siyah Yıldız’ı sakalından tutup ininden çıkarması için, şövalyeyi Yüksek Dergâh’a sen götüreceksin. Dorne’un Demir Taht’a açıkça meydan okuma vakti gelmedi, bu yüzden Myrcella’yı annesine göndermek zorundayız, fakat kıza ben eşlik etmeyeceğim. Bu görev senin olacak Nymeria. Lannisterlar bundan hoşlanmayacak, tıpkı onlara Oberyn’i gönderdiğimde memnun olmadıkları gibi, ama seni geri çevirmeye cesaret edemeyecekler. Konseyde bir sese, sarayda bir kulağa ihtiyacımız var. Lâkin dikkatli ol. Kral Toprakları bir yılan çukurudur.”
Leydi Nym gülümsedi. “Ben yılanları severim amca.”
“Ya ben?” diye sordu Tyene.
“Senin annen bir rahibeydi. Oberyn bir keresinde, sen beşikteyken annenin sana
Yedi Köşeli
Yıldız’dan bölümler okuduğunu söylemişti. Senin de Kral Topraklarında olmanı istiyorum ama başka bir tepede. Kılıçlar ve Yıldızlar tekrar toplandı. Yeni Yüce Rahip de eskiler gibi bir kukla değil. Ona yaklaşmaya çalış.” “Neden olmasın? Beyaz bana yakışıyor. Beni çok... saf gösteriyor.”

“Güzel,” dedi prens, “güzel.” Duraksadı. “Eğer... eğer belli şeyler vuku bulmayacak olursa her birinize haber göndereceğim. Taht oyunlarında her şey hızlıca değişebilir.”
“Bizi başarısızlığa uğratmayacağınızı biliyorum kuzenlerim.” Arianne sırayla kızlara gitti, onların ellerini tuttu, dudaklarını öptü. “Amansız Obara. Kardeşim Nymeria. Tatlı Tyene. Hepinizi seviyorum. Dorne’un güneşi sizinle olsun.”
Kum Yılanları hep birlikte, “
Eğilmez, bükülmez, kırılmaz,”
dediler. Onlar gittikten sonra Arianne odada kaldı. Areo Hotah da kaldı; onun yeri orasıydı.
“Babalarının kızları,” dedi prens.
Küçük prenses gülümsedi. “Göğüsleri olan üç Oberyn.” Prens Doran güldü. Hotah onun gülüşünü uzun zamandır duymamıştı, kahkahasının sesini unutmuştu.
“Hâlâ Kral Toprakları’na benim gitmem gerektiğini düşünüyorum, Leydi Nym’in değil,” dedi Arianne.
“Çok tehlikeli. Sen benim vârisimsin, Dorne’un geleceğisin. Senin yerin, benim yanım. Yakında yeni bir vazifen olacak.” “Mesajın şu son bölümü. Havadisler aldınız mı?”
Prens Doran kızıyla gizli bir gülümseme paylaştı. “Lys’ten. Orada büyük bir donanma suya indirildi. Çoğunlukla Volantisli gemiler, bir ordu taşıyorlar. Kim oldukları ve nereye gittikleri hakkında bilgi yok. Fillerden bahsediliyor.”
“Ejderha yok mu?”
“Filler. Bununla birlikte, yavru bir ejderhayı büyük bir gökenin ambarında saklamak kolaydır. Daenerys denizde çok savunmasız. Eğer onun yerinde olsaydım, kendimi ve niyetimi olabildiğince uzun bir süre gizli tutardım. Böylece Kral Toprakları’nı gafil avlardım.”
“Quentyn onlarla birlikte olacak mı sizce?”
“Olabilir. Ya da olmayabilir. Eğer istikametleri gerçekten Batıdiyar’sa, bunu karaya çıktıklarında öğreneceğiz. Eğer yapabilirse, Quentyn, Daenerys’i Yeşil Kan’a getirecek. Ama bundan bahsetmek iyi olmaz. Beni öp. İlk ışıklarda Su Bahçeleri’ne gitmek için yola çıkacağız.”
Öyleyse öğle vakti buradan ayrılabiliriz,
diye düşündü Hotah.
Daha sonra, Arianne gittiğinde, Hotah uzun baltasını yere bıraktı ve Prens Doran’ı yatağa taşıdı, adamın üstüne bir battaniye örttü. “Kardeşimin kafası Dağ tarafından ezilene kadar, Beş Kralın Savaşı’nda Dorne’lu bir adam ölmemişti,”

diye mırıldandı prens. “Söyle kumandan, bu benim utancım mı yoksa medarıiftiharım mı?”
“Bunu söylemek benim haddim değil prensim.”
Hizmet et. İtaat et. Koru.
Basit bir adam için basit bir yemin. Hotah’ın bütün bildiği buydu.

JON

Val, şafak öncesi soğukta kapının yanında bekliyordu, giydiği ayı kürkü pelerin öyle genişti ki Sam'in üstüne oturabilirdi. Kızın yanında eğerli, dizginli, tek gözlü, gri bir at vardı. Mully ve Efkârlı Edd kızla birlikte duruyordu; bir çift alışılmadık muhafız. Adamların nefesi soğuk ve siyah havada buzlanıyordu.
"Ona kör bir at mı verdiniz?" diye sordu Jon inanmazlıkla.
"Sadece yarı kör lordum," dedi Mully. "Bunun dışında gayet sağlıklı." Atın boynunu okşadı.
"At yarı kör olabilir ama ben değilim," dedi Val. "Nereye gitmem gerektiğini biliyorum."
"Leydim, bunu yapmak zorunda değilsin. Risk..."
"...bana ait Lord Kar. Ve ben güneyli bir leydi değilim. Özgür insanlardan bir kadınım. Ormanı bütün siyah pelerinli koruculardan daha iyi bilirim. Ormanda bana musallat olacak hayaletler yok."
Umarını yoktur.
Jon buna bel bağlamıştı; Kara Jack Bulwer ve arkadaşlarının başarısız oldukları yerde Val'in başarılı olacağına güveniyordu. Özgür insanların Val'e zarar vermeyeceğini umut ediyordu ama ormanda bekleyen yegâne yaratıkların yabanıllar olmadığını hem Jon hem de Val gayet iyi biliyordu. "Yeterince yiyeceğin var mı?"
"Sert ekmek, sert peynir, yulaflı çörek, tuzlu balık, tuzlu et ve bütün o tuzu ağzımdan temizlemek için bir matara tatlı şarap. Açlıktan ölmeyeceğim."
"Öyleyse yola çıkma vaktin geldi."
"Sana söz veriyorum Lord Kar. Geri döneceğim. Tormund'la yada onsuz." Val gökyüzüne baktı. Ay, yarım aydı. "Beni dolunayın ilk gününde bekle."
"Bekleyeceğim."
Beni yan yolda bırakma,
diye düşündü Jon,
yoksa Stannis kafamı alır.
Kral, "Prensese göz kulak olacağına dair söz verir misin?" diye sormuştu ve Jon

söz vermişti.
Val bir prenses değil gerçi. Bunu krala elli kere söyledim.
Bu zayıf bir bahaneydi, Jon'un yaralı sözünü saran lime lime bir sargıydı. Jon'un babası bunu asla onaylamazdı.
Ben diyar halkını koruyan kılıcım,
diye hatırlattı Jon kendine. Sonuçta, diyar halkını korumak, bir adamın onurundan daha önemli olmalıydı.
Sur'un altındaki yol, buzdan bir ejderhanın karnı kadar soğuk ve karanlıktı, bir yılan kadar kıvrımlıydı. Efkârlı Edd bir meşaleyle birlikte önden yürüdü. Bir adamın kolu kadar kalın demir parmakları olan ve geçitleri kapayan kapıların anahtarları Mully'deydi. Kapılardaki mızrakçılar Jon Kar'a başlarını eğdiler ama Val'e ve atına dik dik baktılar.
Yeni yontulmuş yeşil ahşaptan yapılmış kalın kapıdan geçip Sur'un kuzeyine çıktıklarında, yabanıl prenses bir an durdu ve Kral Stannis'in zafer kazandığı karla kaplı araziye baktı. Arazinin ötesinde Tekinsiz Orman bekliyordu, sessiz ve karanlık. Yarım ayın ışığı, Val'in bal rengi saçlarını gümüşe dönüştürdü ve yanaklarını kar gibi beyaz yaptı. Val derin bir nefes aldı. "Havanın tadı tatlı."
"Dilim bunu fark edemeyecek kadar uyuşuk. Ben sadece soğuk tadı alıyorum."
"Soğuk?" Val hafifçe güldü. "Hayır. Hava soğuk olduğunda, nefes almak insanın canını yakar. Ötekiler geldiğinde..."
Bu huzursuz edici bir düşünceydi. Jon'un ormana gönderdiği altı korucu hâlâ kayıptı.
Henüz çok erken. Geri dönebilirler.
Fakat Jon'un başka bir yanı,
korucular öldü,
diye diretiyordu.
Onları ölmeleri için dışarı gönderdin, şimdi aynı şeyi Val'e yapıyorsun.
"Söylediğim şeyi Tormund'a söyle."
"Senin sözlerine göre hareket etmeyebilir ama onları dinleyecek." Val, Jon'un yanağını öptü. "Teşekkür ederim Lord Kar. Yarı kör at, tuzlu balık ve temiz hava için. Umut için."
Nefesleri karıştı, havada beyaz bir sise dönüştü. Jon Kar geri çekildi ve "İstediğim tek teşekkür..."
"...Tormund Devfelaketi. Evet." Val, ayı kürkü pelerininin başlığını yukarı çekti. Kahverengi kürkün üstünde gri lekeler vardı. "Gitmeden önce bir sorum var. Jarl'ı sen mi öldürdün lordum?"
"Jarl'ı Sur öldürdü."

“Ben de öyle duydum. Ama emin olmak zorundaydım.”
“Yemin ederim ki onu ben öldürmedim.”
Fakat olaylar başka türlü gelişseydi, öldürebilirdim.
“Öyleyse elveda,” dedi Val, sesi neredeyse neşeliydi.
Jon Kar’ın ruh hâli buna uygun değildi.
Hava neşeli olmak için fazlasıyla soğuk ve karanlık, saat de geç.
“Sadece bir süre için. Geri döneceksin. Hiçbir şey için değilse bile çocuk için.”
“Craster’ın oğlu?” Val omuz silkti. “O benim akrabam değil.”
“Ona şarkı söylediğini duydum.”
“Kendi kendime söylüyordum. Eğer o da dinlediyse ne yapabilirim?” Kızın dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. “Şarkılar onu güldürüyor. Ah, pekâlâ. O küçük ve tatlı bir canavar.”
“Canavar?”
“Lakabı. Ona bir isimle seslenmek zorundaydım. Onun sıcak ve güvende olmasını sağla. Annesinin ve benim hatırım için. Ve onu kırmızı kadından uzak tut. Kadın onun kim olduğunu biliyor. Ateşlerin içinde bir şeyler görüyor.”
Öyle olmasını umut ederek, Arya,
diye düşündü Jon. “Küller ve közler.”
“Krallar ve ejderhalar.”
Yine ejderhalar.
Jon bir an için ejderhaları görür gibi oldu. Gecenin içinde kıvrılan ejderhalar. Bir alev denizinin üstüne gölge düşüren kara kanatlar. “Eğer bilseydi, çocuğu bizden alırdı. Dalla’nın çocuğunu, senin canavarını değil. Kralın kulağına giden tek kelime, planımın sonu olurdu.”
Ve benim. Stannis bunu ihanet olarak kabul ederdi.
“Eğer biliyorsa planımın gerçekleşmesine neden izin verdi?”
“Çünkü işine geldi. Ateş kaypak bir şeydir. Bir alevin nereye doğru gideceğini kimse bilemez.” Val, ayağını üzengiye geçirdi, bacağını atın sırtına attı ve eyerden aşağı baktı. “Ablamın sana ne söylediğini hatırlıyor musun?”
“Evet.”
Kabzasız bir kılıcı güvenli bir şekilde tutmanın yolu yoktur.
Ama Melisandre haklıydı. Etrafın düşmanlarla çevriliyken, kabzasız bir kılıç bile boş bir elden iyiydi.
“Güzel.” Val, atını kuzeye çevirdi. “Öyleyse dolunayın ilk gecesi.” Jon, onu bir daha görüp görmeyeceğini merak ederek
Val’in gidişini izledi. Kızın,
ben güneyli bir leydi değilim,

dediğini duyabiliyordu,
özgür insanlardan bir kadınım.
Val asker çamların arkasında yok olurken, Efkârlı Edd, “Yabanıl prensesin ne dediği umurumda değil,” diye homurdandı. “Hava o kadar soğuk ki nefes almak insanın canını yakıyor. Nefes almaktan vazgeçerdim ama o zaman canım daha beter yanar.” Ellerini ovuşturdu. “Bu iş kötü bir şekilde bitecek.”
“Sen bütün işler için aynı şeyi söylüyorsun.”
“Evet lordum. Genellikle haklı çıkıyorum.”
Mully boğazını temizledi. “Lordum? Yabanıl prensesin gitmesine izin vermek... adamlar diyor ki...”
“...benim de yarı yabanıl olduğumu söylüyorlar,” dedi Jon. “Diyarı akıncılara, yamyamlara ve devlere satmaya niyetli bir dönek olduğumu söylüyorlar.” Kendisi hakkında söylenenleri bilmesi için alevlere bakmasına gerek yoktu. İşin en kötü kısmı, adamlar bütünüyle haksız değildi. “Kelimeler rüzgârdır ve Sur her zaman rüzgârlıdır. Gelin.”
Ton, silahhanenin arkasındaki dairesine döndüğünde hava hâlâ karanlıktı. Hayalet henüz dönmemişti.
Hâlâ avlanıyor.
Ulu kurt son zamanlarda sık sık dışarı çıkıyordu, av ararken her gün biraz daha uzaklara gidiyordu. Nöbet’in adamlarıyla Köstebek Kasabası’nın yabanılları arasında bulunan ve Kara Kale’ye yakın olan tepelerle arazilerde av kalmamıştı.
Kış geliyor,
diye düşündü Jon.
Yakında, çok yakında.
Baharı görüp göremeyeceklerini merak etti.
Efkârlı Edd mutfağa gitti, çok geçmeden bir kupa esmer bira ve kapaklı bir tepsiyle geri döndü. Jon, kapağın altında, yağda kızartılmış üç ördek yumurtası, bir dilim jambon, iki sosis, kan pudingi ve fırından yeni çıkmış sıcak ekmek somunu buldu. Ekmeği ve bir yumurtanın yarısını yedi. Jambonu da yiyebilirdi ama kuzgun ondan önce davrandı. Kuzgun, ödülünü yemek için kapı pervazına konarken, “Hırsız,” dedi Jon.
“Hırsız
,” diye onayladı kuzgun.
Jon sosisten bir ısırık aldı, ağzındaki sosis tadını bir yudum birayla temizlerken Efkârlı Edd geldi ve Bowen Marsh’ın kapıda olduğunu haber verdi. ‘Yanında Othell ve Rahip Cellador var.”
Çok hızlı.

Jon, kimin hikâyeler anlattığını ve birden fazla hikâyeci olup olmadığını merak etti. “İçeri gönder.”
“Tamam lordum. Yalnız sosislerinize dikkat edin. Adamlar aç görünüyor.”
Af, Jon’un kullanacağı kelime olmazdı. Rahip Cellador şaşkın ve mahmur görünüyordu, kendisini alazlayan ejderhanın pullarına korkunç bir şekilde ihtiyacı varmış gibi duruyordu. Baş İnşaatçı Othwell Yanvyck hazmedemediği bir şey yutmuş gibiydi. Bowen Marsh öfkeliydi. Jon bunu adamın gözlerinde, ağzının gerginliğinde ve yanaklarının kırmızılığında görebiliyordu.
Bu kırmızılığın sebebi soğuk değil.
“Lütfen oturun,” dedi. “Size yiyecek ya da içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?”
“Kahvaltımızı ortak salonda yaptık,” dedi Marsh.
“Ben biraz daha yiyebilirim.” Yanvyck bir sandalyeye oturdu. “Teklif etmeniz büyük incelik.”
“Belki biraz şarap?” dedi Rahip Cellador.
“Mısır,”
diye bağırdı kapı pervazındaki kuzgun.
“Mısır, mısır.”
“Rahip için şarap ve Baş İnşaatçımız için bir tepsi,” dedi Jon, Efkârlı Edd’e. “Kuş için bir şey getirme.” Konuklarına döndü. “Val için buradasınız.”
“Ve diğer meseleler için,” Bowen Marsh. “Adamların bazı endişeleri var lordum.”
Ve kim seni onlar adına konuşmakla görevlendirdi
? “Benim de endişelerim var Othell, Gece Kalesi’ndeki iş nasıl gidiyor? Kendini Kraliçe Eli ilan eden Sör Axell Florent’ten bir mektup aldım. Axell, Kraliçe Selyse’nin, Kıyıdaki Doğugözcüsü’ndeki meskeninden memnun olmadığını ve bir an önce kocasının yeni makamına taşınmak istediğini söylüyor. Bu mümkün olacak mı?” Yanvyck omuzlarını silkti. “Kalenin büyük bir bölümünü onardık ve mutfağın üstüne yeni bir çatı koyduk. Kraliçenin yiyeceğe, mobilyalara ve oduna ihtiyacı olur ama kale işe yarayabilir. Doğugözcüsü kadar rahat olmaz elbette, ayrıca gemilerin çok uzağında, Majesteleri Kraliçe bizden ayrılmak isterse diye söylüyorum. Bununla birlikte evet, kraliçe orada yaşayabilir. Lâkin binanın uygun bir kale gibi görünmesi için yıllar lazım. Daha fazla inşaatçım olsaydı daha kısa sürerdi.”
“Size bir dev verebilirim.”
Othell irkildi. “Avludaki canavarı mı?”
“Onun adı Wun Weg Wun Dar Wun. Leathers söyledi. Telaffuz etmesi zor,

biliyorum. Leather ona Wun Wun diyor ve bu işe yarıyormuş gibi görünüyor.” Wun Wun, Yaşlı Dadı’nın hikâyelerindeki devlere pek benzemiyordu; bir boğayı kıllarıyla, derisiyle, kemiğiyle bütün olarak yutan, sabah lapasına kan karıştıran o muazzam ve vahşi yaratıklar. Bu dev et yemiyordu ama kendisine bir sepet kök sebze verildiğinde aşırı haylaz bir çocuğa dönüşüyordu. Kare şekilli iri dişleriyle soğanları, turpları ve hatta sert şalgamları parçalıyordu. “İstekli bir işçi fakat ondan ne istendiğini anlaması her zaman kolay olmuyor. Eski Dil’i çat pat konuşuyor ama Ortak Dil’i hiç bilmiyor. Bununla birlikte yorulmaz bir yaratık, kuvveti olağanüstü. Bir düzine adamın işini tek başına yapabilir.” “Ben... lordum... adamlar asla... devler insan eti yerler... Teşekkür ederim ama hayır lordum. Böyle bir yaratığa göz kulak olacak adamım yok. O...”

Jon Kar şaşırmamıştı. “Nasıl isterseniz. Dev burada kalacak.” Doğruyu söylemek gerekirse, Jon, Wun Wun’dan ayrılmak istemiyordu. Ygritte olsa,

hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar,

diyebilirdi ama Jon her fırsatta, Leathers ya da ormandan getirilen yabanıllar aracılığıyla devle konuşuyordu, devin halkıyla ve tarihiyle ilgili birçok şey öğreniyordu, Sam’in hikâyeleri kaleme almak üzere orada olmasını isterdi.

Bununla birlikte Jon, Wun Wun’un temsil ettiği tehlikelere karşı kör değildi. Dev, tehdit edildiği zaman vahşi tepkiler veriyordu ve o devasa eller bir adamı parçalayabilecek kadar güçlüydü. Wun Wun, Jon’a Hodor’u hatırlatıyordu.

Gerçek Hodor’dan iki kat iri, iki kat güçlü, onun yarısı kadar zeki bir Hodor. İşte, Rahip Celtador’u bile ayıltacak bir düşünce. Fakat Tormund’un devleri varsa, Wun Weg Wun Dar Wun onlarla anlaşmamıza yardım edebilir.

Mormont’un kuzgunu, üstüne tünediği kapı açıldığında memnuniyetsizlikle homurdandı; yumurta ve sosisle dolu bir tepsi ve bir sürahi şarap taşıyan Efkârlı Edd’in geri dönüşünü haber verdi. Edd şarap doldururken, Bowen Marsh bariz bir sabırsızlıkla bekledi, Edd odadan tekrar ayrıldığında, Marsh konuşmaya kaldığı yerden devam etti. “Tollett iyi bir adam, sevilen bir adam. Demir Emmett de iyi bir silah ustası. Lâkin onları buradan göndereceğiniz söyleniyor.”

“Uzun Mezar’da iyi adamlara ihtiyaç var.”

“Adamlar oraya Fahişe Çukuru demeye başladılar,” dedi Marsh. “Emmett’in yerine şu vahşi Leathers’ı getirmek istediğiniz doğru mu? Bu görev genelde şövalyelere verilir. Ya da en azından koruculara.”

“Leathers’ın vahşi olduğu doğru,” dedi Jon. “Bunu onaylayabilirim. Onunla talim avlusunda dövüştüm. Elinde bir taş balta varken, kalede dövülmüş bir kılıçla dövüşen şövalyeler kadar tehlikeli. Benim istediğim kadar sabırlı değil ve bazı delikanlıları dehşete düşürüyor... ama bu kötü sayılmaz. Delikanlılar bir gün

kendilerini gerçek bir dövüşün içinde bulacaklar, dehşete biraz aşinalık işlerine yarar.”
“Leathers bir
yabanıl.”
‘Yabanıldı, yeminin sözlerini söyleyene kadar. Artık bizim kardeşimiz. Delikanlılara kılıç oyunundan fazlasını öğretebilecek bir kardeş. Eski Dil’den birkaç kelime ve özgür insanlar hakkında bir iki şey öğrenmek onlara zarar vermez.”
“Özgür,”
diye homurdandı kuzgun.
“Mısır. Kral.”
“Adamlar ona güvenmiyorlar.”
Hangi adamlar
? diye sorabilirdi Jon.
Kaç adam'?
Ama bu sorular, onu girmek istemediği bir yola sokardı. “Bunu duyduğuma üzüldüm. Başka bir şey var mı?”
Rahip Cellador konuştu. “Saten denen şu çocuk. Onu Tollett’in yerine şahsi kâhyanız ve yaveriniz yapacağınız söyleniyor. Lordum, o çocuk bir fahişe, Eski Şehir’in genelevlerinden çıkmış boyalı bir oğlan.”
Sen de ayyaşsın.
“Onun Eski Şehir’deyken ne olduğu bizi ilgilendirmez. O çok çabuk öğrenen zeki bir delikanlı. Diğer acemiler en başta ondan nefret ediyorlardı ama Saten hepsinin kalbini kazandı ve hepsiyle arkadaş oldu. Dövüşlerde korkusuz, hatta biraz okuyup yazabiliyor. Bana yemek servisi yapabilir ve atımı eyerleyebilir, sizce de öyle değil mi?”
“Büyük ihtimalle,” dedi Bowen Marsh, yüzü taş gibiydi, “la kin adamlar bundan hoşlanmaz. Teamüllere göre lord kumandanın yaverleri, bir gün komuta etmek üzere yetiştirilmiş soylu delikanlılar arasından seçilir. Gece Nöbetçileri’nin bir fahişeyi takip ederek mücadeleye gideceğine inanıyor musunuz lordum?” Jon öfkelendi. “Daha beterlerini takip ettiler. Yaşlı Ayı, halefi için bazı adamlar hakkında uyarı notları bıraktı. Gölge Kule’de, rahibelere tecavüz etmeyi seven bir aşçımız var. Tecavüz ettiği her kadın için, kendi etine yedi köşeli bir yıldız dağlamış. Sol kolu bilekten dirseğe kadar yıldız doluymuş, uylukları da öyle. Doğugözcüsü’nde, babasının evini ateşe verip evin kapısını sürgüleyen bir adamımız var. Bütün ailesi yanarak ölmüş, tam dokuz kişi. Saten, Eski Şehir’de ne yapmış olursa olsun, şimdi bizim kardeşimiz ve benim yaverim olacak.”

Rahip Cellador biraz şarap içti. Othell Yanvyck hançerini bir sosise batırdı. Bowen Marsh kıpkırmızı yüzüyle oturdu. Kuzgun kanatlarını çırptı ve
“Mısır, mısır, öl,”
dedi. Sonunda, Lord Kâhya boğazını temizledi. “Lordumuzun en iyisini bildiğine eminim. Buz hücrelerdeki cesetleri sorabilir miyim? Adamları huzursuz ediyorlar. Cesetlerin başında muhafızlar olmasına ne demeli? Bu, iki iyi adamı heba etmek demek. Tabii cesetlerin...” “...canlanacağından korkmuyorsam? Canlanacaklar.”
Rahip Cellador sarardı. ‘Yedi bizi korusun.” Adamın çenesine kırmızı bir çizgi hâlinde şarap aktı. “Lord Kumandan, yaratıklar canavarsı ve gayritabii varlıklardır. Tanrıların gözünde zelillerdir. Onlarla... onlarla
konuşmayı
denemek niyetinde olamazsınız.”
“Konuşabiliyorlar mı?”
diye sordu Jon Kar. “Bence konuşamıyorlar ama bunu kesin olarak bildiğimi iddia edemem. Canavar olabilirler ama ölmeden önce insandılar. Şimdi ne kadar insanlar? Benim katlettiğim yaratık, Lord Kumandan Mormont’u öldürmek niyetindeydi, onun kim olduğunu ve onu nerede bulacağını hatırladığı aşikârdı.”
Üstat Aemon, Jon’un amacını anlardı, Jon bundan emindi, Sam Tarly dehşete düşerdi ama o da anlardı. “Lord babam, bir adam düşmanını tanımak zorundadır, derdi eskiden. Yaratıkları çok az tanıyoruz, Ötekiler’i daha da az. Öğrenmemiz gerek.”

Bu cevap odadaki adamları memnun etmedi. Rahip Cellador boynundan sarkan kristale dokundu ve “Bence bu çok akılsızca Lord Kar,” dedi. “Yaşlı Hatun’un parlak fenerini kaldırması ve size aklın yolunu göstermesi için dua edeceğim.”

Jon Kar’ın sabrı tükenmişti. “Biraz bilgeliğin hepimize faydalı olacağından eminim.”
Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar. “Şimdi, Val’den bahsedebilir miyiz?”
“Yani doğru mu?” dedi Marsh. “Onu serbest mi bıraktınız?” “Sur’un ötesine yolladım.”
Rahip Cellador nefesini tuttu. “Kralın rehinesi. Majesteleri kızın gittiğini

duyduğunda çok öfkelenecek.”
“Val geri dönecek.”
Eğer tanrılar merhametliyse, Stannis’ten önce.
“Bunu nasıl bilebilirsiniz?” diye sordu Bowen Marsh.
“Geri döneceğini söyledi.”
‘Ya yalan söylediyse? Ya başına bir felaket gelirse?”
“O zaman, istediğiniz gibi bir lord kumandan seçmek için şansınız olur. Korkarım ki o vakte kadar bana katlanmak zorundasınız.” Jon bir yudum bira içti. “Val’i, Tormund Devfelaketi’ni bulması ve ona teklifimi götürmesi için gönderdim.”
“Bu teklifin ne olduğunu öğrenebilir miyiz?”
“Köstebek Kasabası’nda yaptığım teklifin aynısı. Yiyecek, barınak ve barış. Eğer kuvvetini bizimkiyle birleştirir, ortak düşmanımıza karşı savaşır ve Sur’u tutmamıza yardım ederse.”
Bowen Marsh şaşırmış gibi görünmüyordu. “Tormund’un geçmesine izin vereceksiniz.” Ses tonu, her şeyi en başından beri bildiğini söylüyordu. “Tormund ve takipçileri için kapıları açacaksınız. Yüzlerce, binlerce insan.”
“Eğer Tormund’un o kadar takipçisi kaldıysa.”
Rahip Cellador yıldız işareti yaptı. Othell Yanvyck homurdandı. “Bazıları buna ihanet diyebilir,” dedi Bowen Marsh. “Bunlar yabanıl. Vahşiler, akıncılar, tecavüzcüler, insandan çok hayvanlar.”
“Tormund bunların hiçbiri değil,” dedi Jon. “Mance Rayder da değildi. Lâkin söylediğiniz her kelime doğru bile olsa, onlar hâlâ insanlar Bowen. Sizin ve benim gibi canlı insanlar. Kış geliyor lordlarım. Ve kış geldiğinde, biz canlı insanlar, ölülere karşı bir arada durmak zorunda kalacağız.”
“Kar,”
diye bağırdı Lord Mormont’un kuzgunu.
“Kar, Kar.”
Jon kuşu duymazdan geldi. “Ağaçlıktan getirdiğimiz yabanılları sorguladık. Pek çoğu, Köstebek Ana olarak anılan bir orman cadısıyla ilgili ilginç bir hikâye anlattı.”
“Köstebek
Ana?” dedi Bowen Marsh. “Alışılmadık bir isim.” “İddialara göre, içi boş bir ağacın dibine kazdığı çukurda yaşıyormuş. Ne kadar doğrudur bilmiyorum ama özgür insanları Dar Deniz’in karşısına, güvenliğe götürecek bir donanmanın imgesini görmüş. Mücadeleden kaçan binlerce umutsuz insan ona inanmış. Köstebek Ana onları Çetinocak’a götürmüş, dua etmeleri ve denizden gelecek

kurtuluşu beklemeleri için.”
Othell Yanvyck kaşlarını çattı. “Ben korucu değilim lâkin... Çetinocak’ın şeytani bir yer olduğu söylenir. Lanetli bir yer. Eskiden amcanız bile böyle söylerdi Lord Kar. Yabanıllar neden oraya gitsinler?”
Jon’un önündeki masada bir harita vardı. Jon, adamların görebilmesi için haritayı çevirdi. “Çetinocak korunaklı bir körfeze kurulmuş. Yüzer durumda olan büyük gemileri barındıracak kadar derin bir doğal limana sahip. Yakınlarda bol miktarda ağaç ve taş bulunuyor, sular balık kaynıyor, civarda fok ve deniz ineği sürüleri var.”
“Bütün bunların doğru olduğundan şüphem yok,” dedi Yanvyck, “fakat orası, geceyi geçirmek isteyeceğim bir yer değil. Hikâyeyi biliyorsunuz.”

Jon hikâyeyi biliyordu. Çetinocak, altı yüzyıl önce cehennem tarafından yutulduğu o geceye kadar, Sur’un kuzeyindeki tek gerçek kasaba olmaya çok yakındı. Hikâyenin hangi yorumuna inanılacağına bağlı olarak, kasabanın insanları o geceden sonra köleleştirilmiş ya da et için kesilmişti, evleri ve salonları büyük yangınlar tarafından tüketilmişti, alevler o kadar sıcak yanmıştı ki Sur’daki gözcüler güneşin kuzeyden doğduğunu sanmışlardı. Daha sonra, Tekinsiz Orman’ın ve Titreyen Deniz’in üstüne yarım yıl boyunca kül yağmıştı. Tacirler, eskiden Çetinocak’ın durduğu yerde, sadece kâbusa benzer bir yıkım bulduklarını rapor etmişlerdi; kararmış ağaçlar ve yanmış kemikler, şişmiş cesetlerle dolu sular, kasabanın üzerinde yükselen muazzam uçurumdaki mağaraların ağızlarında yankılanan kan dondurucu feryatlar.
O geceden bu yana altı asır geçmişti ama insanlar Çetinocak’tan hâlâ uzak duruyordu. Jon’a, vahşi doğanın mevkiyi ele geçirdiği söylenmişti ama korucular, harabelere, gulyabanilerin, şeytanların ve kana susamış yanan ruhların dadandığını iddia ediyordu. “Orası benim de tercih edeceğim bir sığınak olmazdı,” dedi Jon, “fakat Köstebek Ana, kurtuluşun, bir zamanlar cehennem cezasının bulunduğu yerde olacağını söylerken duyulmuş.” Rahip Cellador dudaklarını büzüştürdü. “Kurtuluş yalnızca Yedi sayesinde bulunur. Şu cadı bütün yabanılları felakete sürüklemiş.”
“Ve belki de Sur’u kurtarmış,” dedi Bowen Marsh. “Düşmanlardan bahsediyoruz. Bırakın da harabelerin arasında dua etsinler. Eğer tanrıları, onları daha iyi bir dünyaya götürecek gemiler gönderirse ne âlâ. Bu dünyada onları besleyecek kadar yiyeceğim yok.”
Jon, kılıç elinin parmaklarını esnetti. “Cotter Pyke’ın kadırgaları zaman zaman

Çetinocak’tan geçer. Pyke, orada mağaralardan başka sığınak olmadığını söylüyor. Pyke’ın adamları onlara
bağıran mağaralar
diyor. Köstebek Ana ve onu takip edenler, orada soğuk ve açlık yüzünden zail olacak. Yüzlercesi. Binlercesi.” “Binlerce düşman. Binlerce yabanıl.”
Binlerce insan,
diye düşündü Jon.
Erkekler, kadınlar, çocuklar.
İçi öfkeyle doldu ama konuştuğunda sesi hafif ve sakindi. “Bu kadar kör müsünüz yoksa görmek mi istemiyorsunuz? Bütün o düşmanlar öldüğünde ne olacağını düşünüyorsunuz?”
Kapının üzerindeki kuzgun homurdandı.
“Ölü, ölü, ölü.”
“Size ne olacağım söyleyeyim,” dedi Jon. “Ölüler tekrar doğacak. Yüzlercesi, binlercesi. Siyah eller ve mavi gözlerle yaratık olarak doğacaklar ve bizi avlamaya gelecekler.” Ayağa kalktı, kılıç elinin parmakları açılıp kapanıyordu. “Gidebilirsiniz.”
Rahip Cellador ayağa kalktı, terliyordu, yüzü griydi. Othell Yanvyck kalkarken gergindi, Bowen Marsh solgundu, dudakları gerilmişti. “Bize zaman ayırdığınız için teşekkürler Lord Kar.” Başka bir şey söylemeden gittiler.

TYRION

Domuz, Tyrion’ın sürdüğü bazı atlardan daha yumuşak mizaçlıydı, sabırlı ve dengeliydi, sırtına binen Tyrion’ı neredeyse hiç ses çıkarmadan kabul etti ve sürücüsü kalkanıyla mızrağına uzanırken hiç kımıldamadı. Bununla birlikte, Tyrion dizginleri eline alıp ayaklarını hayvanın karnına vurduğunda domuz hemen harekete geçti. Adı Sevimli’ydi, Sevimli Domuz’un kısaltılmışı. Sevimli, bir domuz yavrusu olduğu günlerden bu yana eyer ve gem takmak üzere eğitilmişti.

Sevimli, güvertenin karşı tarafına doğru yürürken boyalı ahşap zırh tıkırdadı. Tyrion’ın koltuk altları ter yüzünden kaşınıyordu ve aşırı büyük miğferinin altındaki yara izinden ter damlaları süzülüyordu ama Tyrion bir tuhaf an boyunca kendini Jaime gibi hissetti, elinde mızrağıyla ve güneşin altında pırıldayan altın zırhıyla turnuva alanına çıkan Jaime gibi.

Kahkahalar başladığında rüya dağıldı. Tyrion bir şövalye değildi; sıkı sıkı tuttuğu sopayla bir domuzun sırtına binen ve romla körkütük sarhoş olmuş denizcileri eğlendirmek umuduyla hoplayıp zıplayan bir cüceydi. Cehennemde bir yerde, babası öfkeden kuduruyor ve Joffrey kıkırdıyordu. Tyrion, onların bu fars oyununu izleyen ölü ve soğuk gözlerini hissedebiliyordu. O gözler,

Selaesori Qhoran’ın

mürettebatının gözleri kadar istekliydi.

İşte şimdi Tyrion’ın düşmanı da geliyordu. Penny gri köpeğini sürüyordu. Hayvan güvertede zıpladıkça Penny’nin şeritli mızrağı sarhoşça sallanıyordu. Kızın zırhı ve kalkanı kırmızıya boyanmıştı ama boya solmuştu, pul pul dökülüyordu. Tyrion’ın zırhı maviydi. Benim değil. Groat’ın zırhı. Umarım asla benim olmaz.

Denizciler bağırıp çağırarak tezahürat yaparken, Tyrion Sevimli’yi hızlandırmak için hayvanın butlarını tekmeledi. Denizcilerin onu cesaretlendirmek için mi yoksa onunla alay etmek için mi bağırdıklarını kesin olarak söyleyemezdi ama kabataslak bir fikre sahipti.

Bu maskaralığa nasıl ikna oldum ben

?
Cevabı biliyordu gerçi. Rüzgâr kesilmişti ve gemi on iki gündür Keder Girdabı'nda süzülüyordu. Mürettebatın ruh hâli çirkindi ve adamların günlük rom kotası dolduğunda daha da çirkin hâle geliyordu. Bir adamın yelkenleri tamir etmeye, çatlakları kalafatlamaya ve balık tutmaya adayabileceği uzun saatler vardı. Jorah Mormont, adamların, cüce şansının onları nasıl yarı yolda bıraktığıyla ilgili konuştuklarını duymuştu. Geminin aşçısı rüzgâr çıkması umuduyla ara sıra hâlâ Tyrion'ın başını ovuyor olsa da, mürettebatın kalanı Tyrion'a zehirli bakışlar atmayı alışkanlık hâline getirmişti. Aşçı, şanslarını geri kazanmanın yolunun, cüce bir kızın göğüslerini sıkmak olabileceğini söylediğinden beri Penny'nin durumu Tyrion'ınkinden de zordu. Aşçı, Sevimli Domuz'a
Jambon
demeye de başlamıştı, Tyrion yaptığında kulağa çok daha komik gelen bir şakaydı bu.
"Onları güldürmek zorundayız," demişti Penny yalvararak. "Bizden hoşlanmalarını sağlamak zorundayız. Eğer onlara bir gösteri sunarsak, unutmalarına yardım edebiliriz. Lütfen lordum." Ve Tyrion bir şekilde, her nedense, her nasılsa razı olmuştu.
Rom yüzünden olmalı.
Gemide tükenen ilk şey, kaptanın şarabıydı. Tyrion Lannister, romun şaraptan çok daha kolay sarhoş ettiğini öğrenmişti.
Böylece kendini Groat'ın boyalı ahşap zırhının içinde, Groat'ın domuzunun sırtında bulmuştu. Groat'ın kardeşi ona mızrak dövüşü gösterisinin inceliklerini öğretmişti. Tyrion'ın bir zamanlar yeğenini eğlendirmek için bir köpeği sürmeyi reddettiği ve bu yüzden neredeyse başını kaybettiği göz önüne alınırsa, bu durumda lezzetli bir ironi vardı. Bununla birlikte, Tyrion domuzun sırtındayken bu ironinin tadını çıkarmakta zorlanıyordu.
Penny'nin mızrağının kör ucu tam zamanında aşağı inip Tyrion'ın omzunu sıyırdı. Tyrion'ın mızrağı Penny'nin kalkanının kenarına gürültüyle çarptı. Penny eyerinde kaldı. Tyrion kalamadı. Ama zaten kalmaması gerekiyordu.
Bir domuzun sırtından dürmek kolay...
ama bu domuzun sırtından düşmek göründüğü kadar kolay değildi. Tyrion düşerken, Penny'nin verdiği dersi hatırlayarak bir top gibi kıvrıldı ama buna rağmen bir
güm
sesiyle güverteye çarptı, dilini öyle sert bir şekilde ısırdı ki kan tadı aldı. Kendini

tekrar on iki yaşında hissetti, Casterly Kayası'nın büyük salonundaki yemek masasında taklalar atıyordu. O zamanlar cücenin çabasını övmek üzere, asık suratlı denizciler yerine Tyrion'ın amcası Gerion vardı. Denizcilerin kahkahaları, Joffrey'nin düğününde Groat ve Penny'nin maskaralıkları karşısında kopan kahkaha tufanlarına kıyasla az ve zorlamaydı. Bazı denizciler Tyrion'a öfkeyle tıslıyordu. Bir adam, kıç kasarasından, "Burunsuz, tıpkı benzediğin gibi bir domuz sürüyorsun," diye bağırdı. "Kızın seni yenmesine izin verdiğine göre hayalarını kaybetmiş olmalısın."

Üstüme bahis oynamış,

diye karar verdi Tyrion. Hakaretin ona çarpmasına izin verdi. Zamanında daha kötü hakaretler de duymuştu.

Ahşap zırh, ayağa kalkmayı tuhaf bir işe dönüştürdü. Tyrion kendini bir kaplumbağa gibi sırtüstü debelenirken buldu. En azından bu, bazı denizcilerin gülmesini sağladı.

Bacağımı kırmamam talihsizlik oldu, kırsaydım uluyarak gülerlerdi. Babamın bağırsaklarına bir ok sapladığım tuvalet odasında olsalardı öyle şiddetli kahkahalar atarlardı ki babamla birlikte altlarına sigarlardı. Ama şu kahrolası piçleri eğlendirmek için her şeyi yaparım.

Jorah Mormont sonunda Tyrion'ın çırpınmalarına acıdı ve onu çekip ayağa kaldırdı. "Bir soytarı gibi göründün."

Amaç buydu.

"Bir domuz sürerken kahraman gibi görünmek zor."

"Domuzlardan uzak durmamın sebebi bu olmalı."

Tyrion miğferinin tokasını açtı, miğferi çıkardı, bir topak kanlı balgam tükürdü. "Dilimin yarısını koparmış gibiyim."

"Bir dahaki sefere daha sert ısır." Sör Jorah omuzlarını silkti. "Doğruyu söylemem gerekirse, senden daha kötü mızrak dövüşçüleri gördüm."

Bu bir övgü müydü

? "Kahrolası domuzun sırtından düştüm ve dilimi ısırdım. Bundan daha kötü ne olabilir?"

"Gözünün içine bir kıymık almak ve ölmek."

Penny, Çıtırtı isimli, gri, iri köpeğinin sırtından indi. "Önemli olan iyi bir mızrak dövüşü çıkarmak değil Hugor." İnsanların duyabileceği yerlerde

Tyrion’a Hugor demeye özen gösteriyordu. “Önemli olan insanları güldürmek ve sikke atmalarını sağlamak.” Kan ve çürükler için yetersiz bir ödeme, diye düşündü Tyrion, ama bu düşünceyi kendine sakladı. “Bu konuda da başarısız olduk. Kimse bir metelik atmadı, yarım metelik bile atmadı.”

“Daha iyi olduğumuzda atacaklar.” Penny miğferini çıkardı. Gözlerinin üstüne kahverengi saçlar döküldü. Geniş alnının altındaki gözleri de kahverengiydi, yanakları pürüzsüz ve pembeydi. Penny, deri bir torbanın içinden Sevimli Domuz için meşe palamutları çıkardı. Dişi domuz mutlu sesler çıkararak palamutları kızın elinden yedi. “Kraliçe Daenerys için gösteri yaptığımızda üstümüze gümüş yağmurları yağacak, göreceksin.”

Bazı denizciler bağırarak ve ayaklarını güverteye vurarak yeni bir dövüş talep ediyordu. En gürültülü olan adam, her zamanki gibi geminin aşçısıydı. Gökedeki en düzgün

cyvasse

oyuncusu olmasına rağmen Tyrion adamdan nefret etmeye başlamıştı. “Bak, bizi sevdiler,” dedi Penny, yüzünde umut dolu küçük bir gülümseme vardı. “Tekrar dövüşelim mi Hugor?”

Tyrion tam itiraz edecekti ki, yardımcı kaptanlardan biri bağırdı ve onu bu zahmetten kurtardı. Kuşluk vakti gelmişti ve kaptan teknelerin tekrar denize indirilmesini istiyordu. Gökenin muazzam yelkeni günlerdir olduğu gibi gevşek bir şekilde direkten sarkıyordu. Bu, kürek çekmek anlamına geliyordu. Bununla birlikte tekneler küçüktü; gökeyse büyük. Gökeyi çekmek sıcak, terli, zahmetli, kürekçilerin elinde su kesecikleri bırakan ve sonuç vermeyen bir işti. Mürettebat bu işten nefret ediyordu. Tyrion onları suçlayamazdı. “Dul bizi bir kadırgaya yerleştirmeliydi,” diye mırıldandı. “Biri beni şu kahrolası tahtaların içinden çıkarırsa müteşekkir olurum. Sanırım kasığıma bir kıymık battı.”

Mormont, incelikten yoksun bir şekilde de olsa Tyrion’a yardım etti. Penny, köpekle domuzu güvertenin altına götürdü. Sör Jorah, ahşap göğüs kalkanıyla sırt kalkanını birleştiren kayışları çözerken, “Leydine, içeri girdiğinde kapısını kapatmasını ve sürgülemesini söylesen iyi olur,” dedi. “Kaburgalar, domuz butları ve jambonlar hakkında çok fazla konuşma duyuyorum.” “Domuz, Penny’nin geçim kaynağının yarısı.”

“Ghisli bir mürettebat köpek eti de yer.” Mormont göğüs kalkanıyla sırt kalkanını birbirinden ayırdı. “Ona bunu söyle.”

“Nasıl istersen.” Tyrion’ın tuniği terle ıslanmış ve göğsüne yapışmıştı. Tyrion

biraz rüzgâr için dua ederek tuniği çekiştirdi. Ahşap zırh, rahatsız olduğu kadar sıcak ve ağırdı. Yüzlerce kez boyanmıştı. Tyrion, Joffrey'nin düğününde, binicilerden birinin zırhında Robb Stark'ın ulu kurdunun olduğunu hatırladı, diğerinde Stannis Baratheon'ın arması ve renkleri vardı. "Kraliçe Daenerys için gösteri yapacaksak iki hayvana da ihtiyacımız olacak," dedi. Eğer denizciler kafalarına Sevimli Domuz'u kesmeyi koydularsa, onları ne Tyrion durdurabilirdi ne de Penny... ama Sör Jorah'ın uzunkılıcı adamları duraksatabilirdi.
"Kelleni bu şekilde kurtarmayı mı umuyorsun İblis?"
"Eğer sakıncası yoksa,
Sör
İblis. Ve evet. Majesteleri Kraliçe benim gerçek değerimi anladığında beni bağrına basacak. Neticede ben küçük ve sevimli bir adamım. Üstelik akrabalarımla ilgili işe yarar şeyler biliyorum. Lâkin o zaman gelene dek, kraliçeyi eğlendirmek zorundayım."
"İstediğin kadar hoplayıp zıpla, zıplamak suçlarını yok etmeyecek. Daenerys Targaryen şakalarla ve taklalarla kandırılacak aptal bir çocuk değil. Seninle adilce ilgilenecek."
Ah, umarım öyle yapmaz.
Tyrion, birbirinden farklı renklerdeki gözleriyle Mormont'u inceledi. "Peki şu kraliçe seni nasıl karşılayacak? Sıcak bir kucaklamayla, genç kızlara özgü bir kıkırdamayla, bir celladın baltasıyla?" Şövalyenin bariz huzursuzluğunu görünce sırıttı. "O genelevde kraliçenin işi sebebiyle bulunduğuna inanmamı mı bekliyorsun gerçekten? Dünyanın diğer ucundan kraliçeyi savunduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Yoksa ejderha kraliçesi seni kovduğu için mi kaçıyordun? Ama kraliçe seni neden kovmuş olsun? Ah, bekle, onu
gammazlıyordun."
Tyrion kıkırdadı. "Beni hediye ederek onun gönlünü tekrar kazanmak istiyorsun. Kötü planlanmış bir oyun, derim. Kimileri, sarhoş bir umutsuzluğun ameli bile diyebilir. Belki Jaime olsaydım... ama Jaime kraliçenin babasını öldürdü, ben sadece kendi babamı öldürdüm. Sence Daenerys beni idam edip seni bağışlayacak mı? Ama bunun tam tersi de olabilir. Belki de şu domuzu
sen sürmelisin Sör Jorah. Florian gibi, demirden yapılmış bir soytarı kıyafeti giymelisin. "
Şövalyenin darbesi Tyrion'ın başını döndürdü. Tyrion yere öyle sert bir şekilde çarptı ki kafası güvertede zıpladı. Tek dizinin üstünde doğrulurken ağzının kanla dolduğunu hissetti, kırık dişini tükürdü. Her gün biraz daha yakışıklı oluyorum ama ağzımda bir delik açıldı sanırım.

“Cüce sizi gücendirecek bir şey mi söyledi sör?” diye sordu masumca, yarılan dudağından çıkan kan baloncuklarını elinin tersiyle sildi.
“Ağzından bıktım cüce,” dedi Mormont. “Hâlâ birkaç dişin var. Dişlerini korumak istiyorsan yolculuğun geri kalanında benden uzak dur.”
“Bu çok zor olur. Aynı kamarayı paylaşıyoruz.”
“Uyumak için başka bir yer bulabilirsin. Aşağıda ambarda, yukarıda güvertede, hiç fark etmez. Sadece gözüme görünme.” Tyrion ayağa kalktı, bir ağız dolusu kanın içinden, “Nasıl istersen,” dedi ama iri şövalye çoktan gitmişti, adamın çizmeleri güverteyi dövüyordu.
Aşağıda, mutfakta, Tyrion ağzını rom ve suyla temizleyip acıdan irkilirken Penny geldi. “Neler olduğunu duydum. Ah, yaralandın mı?”
Tyrion omuz silkti. “Biraz kan ve kırık bir diş.”
Ama ben onu daha kötü yaraladım.
“Üstelik o bir şövalye. Üzülerek söylüyorum ki, korumaya ihtiyacımız olursa Sör Jorah’a güvenemeyiz.”
“Ne yaptın? Ah, dudağın kanıyor.” Penny, kol yeninden çıkardığı mendili Tyrion’ın dudağına bastırdı. “Ne söyledin?”
“Sör Bezoar’ın duymak istemediği birkaç gerçek.”
“Onunla alay etmemelisin.
Hiçbir şey
bilmiyor musun? İri insanlarla o şekilde konuşamazsın. Sana
zarar verebilirler.
Sör Jorah seni denize atabilirdi. Seni boğulurken görmek denizcileri güldürürdü. İri insanların etrafında dikkatli olmalısın. Onların yanında neşeli ve şakacı ol, onları güldür. Babam eskiden böyle derdi. Baban sana iri insanlara nasıl davranacağını anlatmadı mı hiç?” “Babam onlara küçük insanlar derdi,” dedi Tyrion, “ayrıca benim babam neşeli olarak tanımlayabileceğin bir adam değildi.” Sulu romdan bir yudum daha aldı, ağzını çalkaladı, tükürdü. “Yine de, ne demek istediğini anlıyorum. Cüce olmakla ilgili öğreneceğim çok şey var. Belki de mızrak dövüşü ve domuz sürüşü arasında bana öğretirsin.”
“Öğretirim lordum. Memnuniyetle. Fakat... şu gerçekler ne? Sör Jorah sana neden o kadar sert vurdu?”
“Neden olacak, aşk yüzünden. Şu şarkıcıyı pişirdiğim sebepten,” dedi Tyrion. Shae’i hatırladı, boğazındaki zincir Tyrion tarafından gerilirken kızın gözlerinde beliren bakışı. Altın ellerden oluşmuş bir zincir.
Altından eller her daim soğuktu, kadının elleri her daim sıcak.
“Bakire misin Penny?”

Penny kızardı. “Evet. Elbette. Kim benimle...”
“Böyle kal. Aşk çılgınlık ve şehvet zehirli. Bekâretini koru. Daha mutlu olursun. Kendini Rhoyne’daki köhne bir genelevde, kayıp aşkına azıcık benzeyen bir fahişeyle birlikte bulma ihtimalin de azalır.”
Fahişelerin nereye gittiğini öğrenmek için dünyanın yarısını katetme ihtimalin de azalır.
“Sör Jorah ejderha kraliçesini kurtarmak ve kızın minnettarlığını kazanmakla ilgili hayaller kuruyor. Lâkin ben, kralların minnettarlığı hakkında birkaç şey bilirim ve Valyria’da bir saray sahibi olmayı tercih ederim.” Tyrion birdenbire sustu. “Hissettin mi? Gemi hareket etti.”
“Etti.” Penny’nin yüzü neşeyle aydınlandı. “Tekrar hareket ediyoruz. Rüzgâr...” Kapıya koştu. “Görmek istiyorum. Gel, yarışalım.” Çıkıp gitti.
Penny, kısa bacaklarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde mutfaktan çıkıp ahşap basamakları tırmanırken,
o çok genç,
diye hatırlattı Tyrion kendine.
Çocuk sayılır.
Yine de, Penny’nin heyecanını görmek Tyrion’ı eğlendirdi. Tyrion kızı takip ederek yukarı çıktı.
Yelken tekrar hayat bulmuştu, şişiyor, boşalıyor, sonra yine şişiyordu, yelken bezindeki kırmızı şeritler yılan gibi kıvrılıyordu. Kaptan yardımcıları Eski Dil’de emirler bağırırken, denizciler güvertede koşuyor ve halatlara asılıyordu. Teknelerdeki kürekçiler çekme halatlarını boşaltıp gökeye geri döndüler. Rüzgâr sert bir şekilde batıdan esiyordu, haşarı bir çocuk gibi halatları ve pelerinleri çekiştiriyordu.
Selaesori Qhoran
seyir hâlindeydi.
Belki de her şeye rağmen Meereen’e gideceğiz,
diye düşündü Tyrion.
Fakat kıç kasarasına çıkan basamakları tırmanıp etrafa baktığında, yüzündeki gülümseme soldu.
Mavi gökyüzü ve mavi deniz, ama batıda... Daha önce bu renkte bir gökyüzü görmedim.
Ufuk çizgisinden, kalın bir şeride benzeyen bulutlar geçiyordu. “Gayrimeşru doğumu simgeleyen bir arma bandı,” dedi Tyrion bulutları göstererek.
“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Penny.
“Büyük bir piçin gizlice bizi takip ettiği anlamına geliyor.”

Moqorro'yı ve adamın ateşli parmaklarından ikisini kıç kasarasında görmek Tyrion'ı şaşırttı. Henüz gün ortasıydı ve kırmızı rahiple adamları normalde akşam vaktine kadar ortaya çıkmazlardı. Rahip, vakur bir baş selamıyla Tyrion'ı selamladı. "İşte görüyorsun Hugor Tepe. Tanrı'nın gazabı. Işık Tanrısı'yla alay edilemez."
Tyrion'ın içinde kötü bir his vardı. "Dul, bu geminin hedefe asla varamayacağını söyledi. Bunun, gemi denize açılıp troykanın menzilinden çıktığında, kaptanın rota değiştirip Meereen'e gideceği anlamına geldiğini düşündüm. Ya da sen, Ateşli El'le birlikte gemiyi ele geçirecek ve bizi Daenerys'e götürecektin. Fakat Yüksek Rahip'in gördüğü şey bu değildi, değil mi?"
"Hayır." Moqorro'nun pes sesi, bir cenaze çanı kadar ciddi bir tonla çınladı. "Onun gördüğü şey buydu." Kırmızı rahip asasını kaldırdı ve başını batıya doğru eğdi.
Penny'nin kafası karışmıştı. "Anlamıyorum. Bu ne anlama geliyor?"
"Aşağı inmemizin iyi olacağı anlamına geliyor. Sör Jorah beni kamaradan kovdu. Vakit geldiğinde senin kamaranda saklanabilir miyim?"
"Evet," dedi Penny. "Sen... ah..."
Fırtına yaklaşırken, gemi üç saat boyunca rüzgârın önünde koştu. Batı seması yeşile devrildi, sonra griye, sonra siyaha. Geminin arkasında kara bulutlardan oluşan bir duvar belirdi, ateşte unutulmuş bir kazan süt gibi köpürüyordu. Tyrion ve Penny, baş kasarasındaki heykelin yanında el ele tutuşarak bulutları izlediler, kaptanın ve mürettebatın yoluna çıkmamaya dikkat ettiler.
Son fırtına nefes kesici ve sarhoş ediciydi, Tyrion'ın kendini temizlenmiş ve tazelenmiş hissetmesini sağlayan beklenmedik bir kasırgaydı. Bu fırtına, ilkinden farklıydı. Bunu kaptan da hissetti ve gemiyi kuzeybatıya çevirerek fırtınanın yolundan çekilmeye çalıştı.
Bu beyhude bir çabaydı. Fırtına çok büyüktü. Deniz sertleşti. Rüzgâr ulumaya başladı.
Pis Kokulu Kâhya,
gövdesine dalgalar çarparken yükselip alçaldı. Geminin arkasında, şimşekler gökyüzünü bıçakladı. Işık ağı hâlindeki mor renkli yıldırımlar denizin üstünde dans etti. Onları gök gürültüsü takip etti. "Saklanma vakti geldi." Tyrion, Penny'yi kolundan tuttu ve onu güvertenin altına götürdü.
Sevimli ve Çıtırtı korku yüzünden yarı delirmiş hâldelerdi. Köpek haklıyordu, havlıyordu, havlıyordu. Tyrion'a koşup onun ayaklarını yerden kesti. Domuz her yere pislemişti. Penny hayvanları sakinleştirmeye çalışırken, Tyrion elinden geldiği kadarıyla etrafı temizledi. Sonra, gevşek olan her şeyi yere bağladılar ya

da ortadan kaldırdılar. “Korkuyorum,” diye itiraf etti Penny. Dalgalar geminin gövdesini döverken kamara sallanıp zıplamaya başladı, bir o yana bir bu yana savruldu.
Ölmek için boğulmaktan beter yollar var. Penny’nin ağabeyi bunu öğrendi, lord babam da öyle. Ve Shae, o yalancı sürtük. Altından eller her daim soğuktu, kadının elleri her daim sıcak.
“Bir oyun oynamalıyız,” dedi Tyrion. “Fırtınayı düşünmememize yardım edebilir.”
“Cyvasse
olmaz,” dedi Penny hemen.
Ayaklarının altındaki zemin yükselirken,
“Cyvasse olmaz,”
diye onayladı Tyrion.
Cyvasse
oynamak, taşların kamarada çılgınca uçup domuzla köpeğin üstüne yağmasından başka bir işe yaramazdı. “Küçük bir kızken şatoma gel oynadın mı hiç?”
“Hayır. Öğretebilir misin?”
Öğretebilir miydi? Tyrion tereddüt etti. Aptal cüce. Penny tabii ki şatoma gel oynamadı. Onun hiç şatosu olmadı.
Şatoma gel, soylu çocuklar için yaratılmış bir oyundu. Oyunun amacı; çocuklara görgü kurallarını, hanedan armalarını ve lord babalarının dostlarıyla düşmanları hakkında bir iki şey öğretmekti. “Bu oyun...” diye konuşmaya başladı Tyrion. Zemin tekrar şiddetle savrularak Tyrion’la Penny’yi birbirine çarptı. “Bu oyun işe yaramaz,” dedi Tyrion dişlerini gıcırdatarak. “Özür dilerim. Hangi oyunun işe yarayacağını bilmiyorum.”
“Ben biliyorum.” Penny, Tyrion’ı öptü.
Tuhaf, aceleci, acemice bir öpücüktü ama Tyrion’ı tamamıyla gafil avladı. Tyrion’ın elleri, kızı omuzlarından yakalayıp itmek için yukarı kalktı. Ama Tyrion duraksadı, sonra kızı kendine çekti. Penny’nin dudakları kuru ve sertti, bir pintinin kesesinin ağzından daha sıkı şekilde kapanmıştı.
Biraz merhamet,
diye düşündü Tyrion. Onun istediği şey bu değildi. Penny’den hoşlanıyordu, Penny’ye acıyordu, hatta bir şekilde Penny’ye hayranlık duyuyordu ama onu arzulamıyordu. Fakat kızı incitmek de istemiyordu. Tanrılar ve Cersei kıza yeterince acı çektirmişti. Tyrion, Penny’nin omuzlarını nazikçe tutarak öpüşmenin devam etmesine izin verdi. Kendi dudakları sımsıkı kapalı kaldı.
Selaesori Qhoran,

iki cücenin etrafında sallanıp titredi.
Sonunda, Penny birkaç santim geri çekildi. Tyrion kızın gözlerinde kendi yansımasını görebiliyordu.
Güzel gözler,
diye düşündü, ama başka şeyler de gördü.
Çokça korku, azıcık umut... fakat hiç şehvet yok. Betti istemiyor, tıpkı benim onu istemediğim gibi.
Penny başını eğdiğinde, Tyrion kızın çenesini tutup başını tekrar yukarı kaldırdı.
"Bu oyunu oynayamayız leydim." Yukarıda gök gürledi, ses şimdi daha yakından gelmişti.
"Ben asla... daha önce bir erkeği öpmedim ama... ben sadece düşündüm ki... eğer boğulursak ve... ben... ben..."
"Tatlıydı," diye yalan söyledi Tyrion, "ama ben evliyim. Karım ziyafette benimle birlikteydi, belki onu hatırlarsın. Leydi Sansa." "O senin karın mıydı? O... çok güzeldi..."
Ve sahte. Sansa, Shae, bütün kadınlarım. Beni gerçekten seven tek kadın Tysha'ydı. Fahişeler nereye gider?
"Hoş bir kızdı," dedi Tyrion. "Tanrıların ve insanların şahitliğinde onunla evlendik. Onu kaybetmiş olabilirim ama bundan kesinlikle emin olana dek ona sadık kalmalıyım."
"Anlıyorum." Penny, yüzünü, Tyrion'ın yüzünden çevirdi.
Benim kusursuz kadınım,
diye düşündü Tyrion acı acı.
Hâlâ böyle aşikâr yalanlara inanacak kadar genç.
Geminin gövdesi çatırdıyordu, güverte sallanıyordu ve Sevimli, endişeyle bağırıyordu. Penny, ellerinin ve dizlerinin üstünde emekleyerek kamaranın diğer ucuna gitti, kollarını domu
zun başına doladı ve hayvanı sakinleştirmek için mırıldanmaya başladı, ikisine bakınca, kimin kimi teselli ettiğini anlamak zordu. Manzara öyle tuhaftı ki insanı kahkahalara boğmalıydı ama Tyrion bir gülümseme bile bulamadı.
Bu kız bir domuzdan daha iyisini hak ediyor,
diye düşündü.
Dürüst bir öpücük, biraz nezaket. Bu kadarım herkes hak eder, ne kadar iri ya da ufak tefek olursa olsun. Gözleriyle şarap kadehini aradı ama sonra bütün romun dökülmüş olduğunu gördü. Boğulmak yeterince kötü,
diye düşündü,
ama üzgün ve ayıkken boğulmak, işte bu çok zalimce.

Neticede, boğulmadılar... ama güzel ve huzurlu bir boğulmanın cazip göründüğü bazı anlar yaşadılar. Fırtına, günün geri kalanında ve gece boyunca sürdü. Geminin etrafında ıslak rüzgârlar uludu ve boğulmuş devlerin yumruklarına benzeyen dalgalar gövdeyi ezmek için yükseldi. Yukarıda, Tyrion ve Penny'nin sonradan öğrendikleri üzere, iki denizci denize düştü, yüzüne bir kazan kızgın yağ dökülen aşçı kör oldu ve kaptan, kıç kasarasından ana güverteye düşüp boynunu kırdı. Aşağıda; Çıtırtı uludu, havladı ve Penny'yi ısırmaya çalıştı. Sevimli Domuz tekrar sıçmaya başladı, dar ve rutubetli kamarayı domuz ağılına çevirdi. Tyrion bütün bunlar olurken kusmamayı başardı, şarapsızlığın bu başarıya katkısı büyüktü. Penny o kadar talihli değildi ama Tyrion, geminin gövdesi çatırdar ve tehlikeli bir şekilde inlerken kıza yine de sarıldı.
Gece yarısı yaklaşırken rüzgâr nihayet kesildi ve deniz duruldu. Tyrion tekrar güverteye çıktı. Orada gördüğü şeyler güven verici değildi. Göke, yıldızların altında, ejderhacamından bir denizin üstünde süzülüyordu ama fırtına geminin etrafında devam ediyordu. Doğu, batı, kuzey, güney; Tyrion'ın baktığı yerde kara dağlar misali bulutlar yükseliyordu, dağların bayırları ile muazzam uçurumları, mavi ve mor şimşeklerle canlıydı. Yağmur yağmıyordu ama güverte ıslak ve kaygandı.

Tyrion, birinin aşağıdan bağırdığını duyabiliyordu; korkuyla çıldırmış tiz bir ses. Moqorro'yu da duyabiliyordu. Kırmızı rahip baş kasarasında fırtınaya karşı duruyordu, asasını başının üstüne kaldırmıştı, davul gibi sesiyle dua ediyordu. Geminin orta bölümünde, bir düzine denizci ve iki ateşli parmak, birbirlerine dolanmış halatlarla ve ıslak yelkenle boğuşuyordu. Tyrion, adamların yelkeni tekrar yukarı çekmeye mi yoksa aşağı indirmeye mi çalıştığını hiç öğrenemedi. Yaptıkları her neyse Tyrion'a çok kötü bir fikir gibi göründü. Ve öyleydi.

Rüzgâr, sessiz bir tehdit gibi geri döndü, soğuk ve nemliydi, Tyrion'm yanaklarını okşadı, ıslak yelkeni salladı, Moqorro'nun kırmızı elbisesini çekiştirdi. Tyrion, bir içgüdü sayesinde, tam zamanında en yakındaki küpeşteye tutundu. Uç kalp atımı zaman içinde, küçük rüzgâr uluyan bir boraya dönüştü. Moqorro bir şey bağırdı, adamın asasının ucundaki ejderhanın ağzından yeşil alevler çıktı ve gecenin içinde kayboldu. Sonra yağmur geldi, siyah ve kör edici,

kıç ve baş kasaraları bir su duvarının ardında kayboldu. Yukarıda devasa bir şey çırpındı, Tyrion kafasını kaldırdığında yelkenin kanatlandığını gördü, yelken halatlarında hâlâ iki adam sallanıyordu. Sonra çatırtıyı duydu.
Ah, kahretsin,
diye düşünecek kadar zaman buldu,
çatırtı direkten geliyor olmalı.
Bir halat bulup tutundu, fırtınadan kurtulmak için kendini ambarın ağzına doğru çekmeye çalıştı ama şiddetli bir rüzgâr ayaklarını yerden kesip onu küpeşteye çarptı. Yağmur Tyrion'ın yüzünü kamçılıyordu, onu kör ediyordu, Tyrion'ın ağzı yine kanla doldu. Gemi, sıçmaya çalışan şişman ve kabız bir adam gibi inliyordu.
Sonra direk kırıldı.
Tyrion görmedi ama duydu. Yine o
çatırtı,
sonra işkence gören ahşabın çığlığı. Ve hava birdenbire kıymıklarla doldu. Ahşap parçalarından biri Tyrion'ın gözünü birkaç santimle ıskaladı, İkincisi boğazını buldu, üçüncüsü bacağına saplandı. Tyrion çığlık attı ama halata tutundu, sahip olduğunu bilmediği umutsuz bir kuwetle tutundu.
Dul, bu geminin varış noktasına asla varamayacağını söyledi,
diye düşündü. Sonra güldü, güldü, gök gürlerken ve ahşap inlerken ve dalgalar gemiye çarparken Tyrion çıldırmış gibi güldü.
Fırtına dindiğinde ve sağ kalan yolcularla denizciler yağmurdan sonra yeryüzüne çıkan pembe solucanlar misali sürünerek güverteye geldiğinde
Selaesori Qhoran kırık bir şeydi, suya gömülmüş bir şekilde yüzüyordu, on derece iskeleye yatmıştı, gövdesi elli yerden
hasar almıştı, ambarı deniz suyuyla doluydu, direği parçalanıp harabeye dönmüştü ve bir cüceden daha uzun değildi. Pruva heykeli bile kurtulamamıştı, parşömenleri taşıyan kolu kırılmıştı. Bir kaptan yardımcısı, iki ateşli parmak ve Moqorro dahil olmak üzere dokuz adam kayıptı.
İri kırmızı rahibin gittiğini fark ettiğinde, Benerro bunu ateşlerin içinde gördü mü
? diye merak etti Tyrion.
Moqorro gördü mü
?
"Kehanet, yarı eğitimli bir katır gibi," dedi Jorah Mormont'a. "Faydalı olacakmış gibi görünüyor ama ona güvendiğin anda kafanı tekmeliyor. Şu kahrolası dul, geminin varış noktasına asla varamayacağını biliyordu, bizi bu

konuda uyarmıştı, Benerro'nun bunu ateşlerde gördüğünü söylemişti. Benim bundan çıkardığım anlam... ne fark eder ki?" Ağzı çarpıldı. "Kehanet; büyük bir fırtına tarafından kıymığa dönüştürülecek olan direğimiz sayesinde, yiyeceğimiz tükenene ve biz birbirimizi yemeye başlayana kadar Keder Girdabı'nda amaçsızca sürükleneceğimiz anlamına geliyordu. Sence ilk olarak kimi keserler? Domuzu mu, köpeği mi yoksa beni mi?"
"En gürültülü olanı, derim."
Ertesi gün kaptan öldü, üç gece sonra da aşçı. Kalan mürettebatın yapabildiği tek şey, enkazı yüzer hâlde tutmaktı. Komutayı alan yardımcı kaptan, Sedir Adası'nın güney ucunda bir yerde olduklarını tahmin etti. Gemiyi en yakındaki kara parçasına çekmek üzere suya indirilen teknelerden biri battı. Diğer teknedeki adamlar, halatı kesip gökeyi ve bütün arkadaşlarını terk ederek kuzeye doğru kürek çekti.
"Köleler," dedi Jorah Mormont tiksintiyle.

İri şövalye, kendi iddiasına göre fırtına boyunca uyumuştu. Tyrion'ın şüpheleri vardı ama onları kendine sakladı. Bir gece birinin bacağını ısırmak isteyebilirdi ve bunun için dişlere ihtiyacı vardı. Mormont, cüceyle yaşadığı münakaşayı göz ardı etmekten memnunmuş gibi görünüyordu, Tyrion da o münakaşa hiç yaşanmamış gibi davranmaya karar verdi.
Su ve yiyecek gitgide azalırken on dört gün boyunca sürüklendiler. Güneş insafsızca üstlerine vurdu. Penny, köpeği ve domuzuyla birlikte kamarasında kaldı. Tyrion, sargılı bacağının üstünde topallayarak ve geceleri yarasını koklayarak kıza yiyecek götürdü. Yapacak başka bir şey kalmadığında el ve ayak parmakla rina bıçak batırdı. Sör Jorah her gün kılıcını biledi, kılıcın ucunu parlayana kadar yağladı. Sağ kalan üç alevli parmak, her akşam güneş batarken gece ateşini yaktılar ama mürettebata dua okuturken süslü zırhlarını giydiler ve mızraklarını el altında tuttular. Ve bir tek denizci bile cücelerin başlarını ovmaya kalkışmadı.
Penny bir gece, "Onlar için yine mızrak dövüşü gösterisi yapalım mı?" diye sordu.
"En iyisi yapmamak," dedi Tyrion. "Gösteri, onlara şişman bir domuzumuz olduğunu hatırlatmaktan başka bir işe yaramaz." Sevimli her geçen gün biraz daha zayıflıyordu gerçi, Çıtırtı da bir deri bir kemikti.
Tyrion o gece rüyasında Kral Topraklarında olduğunu gördü, elinde bir arbalet vardı. "Fahişeler nereye gidiyorsa oraya," dedi Lord Tywin ama Tyrion'ın parmakları kıvrıldığında ve ok vızıldadığında, karnına ok saplanan kişi Penny'ydi.

Tyrion bağırma sesleriyle uyandı.
Zemin sallanıyordu, Tyrion bir an için yine
Utangaç Bakire'de
olduğunu sandı. Domuz boku kokusu onu kendine getirdi. Hüzünler ve o vakitlerin neşesi geride kalmıştı. Tyrion, Lemore'un, sabah yüzüşlerinden sonra çıplak teninde su damlaları pırıldarken ne kadar tatlı göründüğünü hatırladı, ama bu gemideki tek bakire zavallı Penny'ydi; bodur, küçük, cüce kız.
Fakat bir şeyler olmak üzereydi. Tyrion esneyerek hamaktan kalktı ve çizmelerini aradı. Çılgın bir düşünceydi ama arbaletini de aradı, elbette bulamadı.
Yazık,
diye düşündü,
büyük adamlar beni yemeye geldiğinde arbalet içe yarayabilirdi.
Çizmelerini giydi, bağrışmanın neyle ilgili olduğunu öğrenmek için güverteye çıktı. Penny oradaydı, gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. "Bir gemi," diye bağırdı, "orada, orada, görüyor musun? Bir gemi var ve bizi gördüler, gördüler. Birsem/."

Tyrion bu defa kızı öptü... bir kez yanağından, bir kez alnından, bir kez de dudaklarından. Son öpücük Penny'yi kızarttı ve güldürdü, kız birdenbire utangaçlaştı ama önemli değildi. Diğer gemi yaklaşıyordu. Büyük bir kadırgaydı, Tyrion gördü. Kadırganın kürekleri, arkalarında, uzun ve beyaz bir iz bırakıyordu. "Bu gemi de ne?" diye sordu Tyrion, Sör Jorah Mormont'a. "Adını okuyabiliyor musun?"

"Adını okumama gerek yok. Rüzgâr yönünde ilerliyoruz. Geminin kokusunu alabiliyorum." Mormont kılıcını çekti. "Bu bir köle gemisi."

DÖNEK

Güneş batıda alçalırken ilk kar taneleri yere doğru süzüldü. Akşam çökerken kar yağışı o kadar yoğundu ki, ay beyaz bir perdenin ardında görünmeden yükseldi.
Sabah geldiğinde ve adamlar kahvaltı etmek için Kışyarı'nın Büyük Salonu'nda toplandığında, "Kuzeyin tanrıları, gazaplarını Lord Stannis'in üstüne saldılar," diye duyurdu Roose Bolton. "O burada yabancı, eski tanrılar onun hayatta kalmasına tahammül etmez."
Adamlar yumruklarını masalara vurarak onay dolu kükremeler koyuverdiler. Kışyarı harabeye dönmüş olabilirdi ama kalenin granit duvarları rüzgârı ve soğuğu hâlâ uzakta tutuyordu. Adamların yiyecek ve içecek stoğu yeterliydi, görevde olmadıkları zamanlarda ısınmak için ateşleri, kıyafetlerini kurutmak için mekânları, uzanıp uyumak için kuytu köşeleri vardı. Lord Bolton, ateşleri yarım yıl boyunca canlı tutacak miktarda odun temin etmişti, bu yüzden Büyük Salon her zaman sıcak ve konforluydu.
Theon Greyjoy tezahürata katılmadı. Frey Hanedanı'nın adamlarının da katılmadığını fark etti. Sör Aenys Frey'i ve adamın üvey kardeşi Sör Hosteen'i izlerken,
onlar da burada yabancı,
diye düşündü. Nehir topraklarında doğmuş ve büyümüş Freyler, daha önce bunun gibi bir kar yağışı görmemişlerdi. Beyaz Liman'la Höyükler arasında kaybolan ve Ramsay tarafından hiçbir sonuç almaksızın aranan adamları hatırlayarak,
kuzey daha şimdiden üç Frey aldı,
diye düşündü Theon.
Lord Wyman Manderly yüksek masada, bir çift Beyaz Liman şövalyesinin arasında oturuyordu, şişman elleriyle yulaf lapasını kaşıklıyordu. Lapayı, düğünde yediği domuz turtası kadar sevmediği ortadaydı. Başka bir yerde, tek kollu Hanvood Stout, kadavraya benzeyen Umber Fahişefaleketi'yle konuşuyordu.
Theon, bakır kazanlardan tahta kâselere aktarılan yulaf lapası için diğer

adamlarla birlikte sıraya girdi. Lordların ve şövalyelerin, lapayı tatlandırmak için süt, bal ve hatta bir parça yağ aldıklarını gördü ama Theon'a bunların hiçbiri verilmedi. Theon'un Kışyarı
Prensi olarak hâkimiyeti çok kısa sürmüştü. Sahte Arya'yı kocasına vermiş ve bu fars oyunundaki rolünü oynamıştı, artık Roose Bolton'ın işine yaramazdı.
Sırada Theon'un önünde duran bir Hornwood adamı, "Hatırladığım ilk kışta, kar benim boyuma erişmişti," dedi.
"Evet ama o zamanlar boyun sadece bir metreydi," diye karşılık verdi Dereler'den bir süvari.
Geçen gece, Theon uyuyamamış ve kendini kaçmayı düşünürken bulmuştu. Ramsay'in ve lord babasının dikkatleri başka bir yerdeyken Theon gizlice sıvışıp gidebilirdi. Fakat bütün kapılar kapatılmış ve sürgülenmişti, kapılara çok sayıda adam yerleştirilmişti. Lord Bolton'ın izni olmadan kimse kaleden ayrılamıyor ve kaleye giremiyordu. Theon gizli bir çıkış bulacak olsa bile, buna güvenemezdi. Kyra'yı ve kızın anahtarlarını unutmamıştı. Hem dışarı çıksa bile nereye gidecekti? Babası ölmüştü ve amcalarının ona yararı dokunmazdı. Theon, Pyke'ı kaybetmişti. Ona kalan, bir eve en yakın yer burasıydı, Kışyarı'nın kemiklerinin ortası.

Harabeye dönmüş bir adam, harabeye dönmüş bir kale. Burası benim yerim.

Ramsay, Piç'in Oğulları'yla birlikte salona girip müzik için bağırdığında, Theon hâlâ yulaf lapasını almak için bekliyordu. Abel uykulu gözlerini ovuşturdu, udunu aldı ve "Dorne'lunun Karısı"nı çalmaya başladı, çamaşırcı kadınlardan biri davulla ritm tuttu. Fakat şarkıcı, şarkının sözlerini değiştirdi; Dorne'lunun karısının tadına bakmak yerine, kuzeylinin karısının tadına baktı.
Bu yüzden dilini kaybedebilir,
diye düşündü Theon kâsesi doldurulurken. O
yalnızca bir şarkıcı. Lord Ramsay onun iki elini birden yüzebilir ve kimse bir tek laf etmez.
Ama Lord Bolton şarkının sözlerine gülümsedi ve Ramsay yüksek sesle güldü. Sonra diğerleri de gülmenin güvenli olduğunu anladı. Sarı Dick şarkıyı o kadar komik buldu ki burun deliklerinden şarap fışkırttı.
Leydi Arya eğlenceye ortak olmak üzere orada değildi. Düğün gecesinden beri odasından çıkmamıştı. Ekşi Alyn, Ramsay'in, yeni karısını çıplak bir hâlde yatak direğine zincirlediğini söylüyordu ama Theon bunun sadece lakırdı olduğunu biliyordu. Zincir filan yoktu, en azından insanların görebildiği bir zincir yoktu.
Sadece, kızın kaçmasına engel olmak için yatak odasının kapısında bir çift muhafız vardı.

Ve kız sadece banyo yaparken çıplak.
Ama kız her gece banyo yapıyordu. Lord Ramsay karısının temiz olmasını istiyordu. “Zavallı yaratığın oda hizmetçileri yok,” demişti Theon’a. “Sadece sen varsın Leş. Sana bir elbise giydireyim mi?” Gülmüştü. “Eğer yalvarırsan giydirebilirim. Şimdilik karımın banyo hizmetçisi olman yeterli. Onun senin gibi kokmasını istemiyorum.” Böylece, Ramsay ne zaman karısıyla yatmak istese, Leydi Walda’dan ya da Leydi Dustin’den birkaç hizmetçi ödünç almak ve mutfaktan sıcak su getirmek Theon’a düşmüştü. Arya hizmetçilerin hiçbiriyle konuşmuyordu ama kızlar Arya’nın morluklarını görüyordu.
Kendi hatası. Ramsay’i memnun etmedi.
Theon bir keresinde, kızın suya girmesine yardım ederken, “Sadece
Arya
ol,” demişti. “Lord Ramsay seni incitmek istemiyor. O bizi sadece... sadece unuttuğumuzda incitir. Beni hiçbir zaman sebepsiz yere kesmedi.”
“Theon...” diye fısıldamıştı kız ağlayarak.
“Leş.” Theon kızı kolundan tutup sarsmıştı. “Ben burada Leş’im. Bunu
unutmamalısın
Arya.” Ama kız, bir Stark değildi, sadece bir kâhyanın eniğiydi.
Jeyne, onun adı Jeyne. Benden onu kurtarmamı isteyemez.
Theon Greyjoy bir zamanlar ona yardım etmeye çalışabilirdi ama Theon demirdoğumluydu, Leş’ten daha cesur bir adamdı.
Leş, Leş, kalleşle kafiyeli.
Ramsay, onu eğlendirecek yeni bir oyuncak bulmuştu, göğüsleri olan bir oyuncak... ama çok geçmeden Jeyne’in gözyaşları cazibesini kaybedecek ve Ramsay yine Leş’ini isteyecekti.
Beni santim santim yüzecek, el parmaklarım gittiğinde ellerimi alacak, sonra ayak parmaklarımı, ayaklarımı. Ama bunu, ağrım dayanılmaz olduğunda ve ben durması için yalvardığımda yapacak.
Leş için sıcak banyolar hazırlanmayacaktı. Leş yine bokun içinde yuvarlanacaktı, yıkanması yasaklanacaktı. Giydiği kıyafetler paçavraya dönüşecekti, kokacaktı, çürüyene kadar Leş’in üstünde kalacaktı. Leş’in umut edebileceği en iyi şey, Ramsay’in kızlarıyla birlikte barınağa gönderilmekti.
Kyra,
diye hatırladı.
Yeni kancığa Kyra adını verdi.
Kâsesini aldı ve salonun arka tarafındaki boş bir sırada, en yakın meşalenin metrelerce uzağında bir yer buldu. Tuzun altındaki sıralar, gece ya da gündüz

fark etmeksizin her zaman dolu oluyordu; adamlar sıralarda oturup içki içiyor, zar atıyor, konuşuyor ya da sessiz köşelerde kıyafetleriyle birlikte uyuyorlardı. Çavuşlar, nöbet sıraları gelen adamları tekmeleyerek uyandırıyor ve pelerinlerini giyip duvarlarda yürümeleri için dışarı gönderiyorlardı. Fakat ne adamlar Dönek Theon'un mevcudiyetini hoş karşılıyordu ne de Theon onların varlığından memnundu.

Lapa gri ve suluydu. Theon üçüncü kaşıktan sonra lapayı itti ve kâsenin içinde soğumaya bıraktı. Yan masada oturan adamlar fırtına hakkında konuşuyor ve kar yağışının ne kadar süreceğiyle ilgili yüksek sesle düşünüyordu. Göğsüne Cerwyn arması işlenmiş olan siyah sakallı iri bir okçu, "Bütün gün ve bütün gece. Daha da uzun sürebilir," diye ısrar etti. Birkaç yaşlı adam başka kar fırtınalarından bahsettiler ve bu fırtınanın, onların gençliğinde yaşanan fırtınalara kıyasla hafif bir toz serpintisi olduğunu söylediler. Nehir topraklarından gelen adamlar dehşet içindeydi.

Bu güneyli kılıçlar ne karı ne de soğuğu seviyorlar.

Salona giren adamlar ateşlerin başında toplanıyor ya da ellerini maltızların üstüne tutuyorlardı, kapının iç tarafındaki kancalara astıkları pelerinlerden su damlıyordu.

Hava ağır ve dumanlıydı, Leş'in yulaf lapasının üstünde bir kabuk oluşmuştu, o sırada arkadan gelen bir kadın sesi, "Theon Greyjoy," dedi.

Az kalsın,

benim adım Leş,

diyecekti Theon. "Ne istiyorsun?" Kadın, sıranın üstünde sürünerek Theon'un yanına oturdu, gözlerine düşen bir tutam kızıl kahve saçı geri itti. "Neden yalnız yiyorsun lordum? Gel, canlan, dansa katıl."

Theon yulaf lapasına geri döndü. "Ben dans etmem." Kışyarı Prensi zarif bir dansçıydı ama Leş, eksik ayak parmaklarıyla grotesk olurdu. "Beni yalnız bırak. Hiç sikkem yok."

Kadın edepsizce gülümsedi. "Beni fahişe mi sandın?" Şarkıcının çamaşırcı kadınlarından biriydi, uzun ve zayıftı, güzel denemeyecek kadar cılızdı... fakat eskiden olsa, Theon Greyjoy yine de kadınla yatardı, o uzun bacaklar beline dolandığında nasıl hissedeceğini öğrenmek isterdi. "Sikke burada ne işime yarar?" dedi kadın. "Sikkeyle ne satın alırım? Kar mı?" Güldü.

“Bana bir gülümsemeyle ödeme yapabilirsin. Seni hiç gülümserken görmedim. Kız kardeşinin düğün ziyafetinde bile gülümsemedin.” “Leydi Arya benim kardeşim değil.” Ben gülümsemem de, diyebilirdi Theon. Ramsay gülümsememden nefret ediyor, bu yüzden dişlerime çekiçle vurdu. Zar zor yemek yiyorum. “Asla olmadı.”

“Güzel bir kız.”

Sansa gibi güzel değildim ama herkes şirin olduğumu söylerdi.

Jeyne’in sözleri, Abel’in iki kızının çaldığı davulların vuruşlarıyla birlikte Theon’un kafasında çınlıyordu. Başka bir kız, Küçük Walder Frey’i masanın üstüne çıkarmıştı, çocuğa dans etmeyi öğretiyordu. Bütün adamlar gülüyordu.

“Beni yalnız bırak,” dedi Theon.

“Ben lordumun zevkine uygun değil miyim? Eğer istersen sana Myrtle’ı gönderebilirim. Ya da Holly’yi, belki ondan daha çok hoşlanırsın. Holly’den bütün adamlar hoşlanır. İkisi de benim kardeşim değil ama tatlı kızlar.” Kadın öne eğilerek Theon’a biraz daha yaklaştı. “Eğer benim için gülümsemeyeceksen, bana Kışyarı’nı nasıl ele geçirdiğini anlat. Abel bu hikâyeyi şarkıya dönüştürür ve sen sonsuza dek yaşarsın.”

“Bir hain olarak. Dönek Theon olarak.”

“Neden Zeki Theon olmasın? Duyduğuma göre cesaretten gelen bir başarıymış. Kaç adamın vardı? Yüz? Elli?”

Daha az.

“Çılgınlıktı.”

“Fevkalade bir çılgınlık. Stannis’in beş bin adamı olduğu söyleniyor ama Abel elli bin adamın bile bu duvarları geçemeyeceğini iddia ediyor. Peki sen nasıl içeri girdin lordum? Gizli bir yol mu biliyordun?”

İplerim vardı,

diye düşündü Theon.

Kancalarım vardı. Karanlık ve şaşkınlık benden yanaydı. Kalenin savunması zayıftı, onları gafil avladım.

Ama bunların hiçbirini söylemedi. Eğer Abel onun hakkında bir şarkı yaparsa, Ramsay, Theon’un kulak zarını deler ve şarkıyı asla duymamasını sağlardı.

“Bana güvenebilirsin lordum. Abel güveniyor.” Çamaşırcı kadın elini Theon’un elinin üstüne koydu. Theon’un elleri yüne ve deriye sarılıydı. Kadının elleri çıplaktı; uzun parmaklı, sert, kayışımsı. “Adımı sormadın. Adım Rowan.”

Theon geri çekildi. Bunun bir tuzak olduğunu biliyordu.

Onu Ramsay gönderdi. Bu kadın Ramsay’in şakalarından biri, Kyra ve

anahtarlar gibi. Sadece bir şaka. Ramsay benim kaçmamı istiyor, böylece beni cezalandırabilir.
Theon kadına vurmak istedi. Kadının o alaycı gülümsemesini paramparça etmek istedi. Kadını öpmek istedi, onu oracıkta masanın üstünde düzmek istedi, kadının bağırarak onun adını söylemesini istedi. Ama ona dokunmaya cesaret edemeyeceğini biliyordu, ne öfkeyle ne de şehvetle.
Leş, benim adım Leş. Adımı unutmamalıyım.
Hızla ayağa kalktı ve tek kelime etmeden kapıya doğru yürümeye başladı, sakat ayağı aksıyordu.
Dışarıda hâlâ kar yağıyordu. Islak, ağır ve sessizce düşen kar, salona girip çıkan adamların ayak izlerini örtmeye başlamıştı. Kar yığınları neredeyse diz boyundaydı.
Kurt Ormanı'nda daha da yüksek olur... ve Kral Yolu'nda, rüzgârın estiği yerde, kardan kaçmanın yolu yoktur.
Avluda bir mücadele yaşanıyordu; Ryswellller, Höyüklerin çocuklarını kartoplarıyla dövüyordu. Yukarıda, birkaç yaver siperler boyunca kardan adamlar yapıyordu. Kardan adamları mızrak ve kalkanla silahlandırıyorlardı, kafalarına yarım miğferler takıyorlardı, onları iç duvar boyunca sıraya diziyorlardı; karlı devriyelerden oluşan bir birlik oluşturuyorlardı. Büyük Salon'un dışındaki devriyelerden biri, "Lord Kış, askerleriyle birlikte bize katıldı," diye şaka yaptı... sonra Theon'un yüzünü gördü ve kiminle konuştuğunu fark etti, kafasını çevirip tükürdü.
Beyaz Liman'dan ve İkizler'den gelen şövalyelerin savaş atları, çadırların arkasındaki at sıralarında titriyordu. Ramsay, Kışyarı'nı yağmalarken ahırları yakmıştı. Ramsay'in babası, lord sancak beylerinin ve şövalyelerin atlarını barındırmak için eski ahırlardan iki kat büyük yeni ahırlar inşa ettirmişti. Diğer atlar avlulara bağlanmıştı. Başlıklı seyisler atların arasında dolaşıyor ve hayvanları sıcak tutmak için sırtlarına battaniyeler örtüyorlardı.
Theon, kalenin iyice harabeye dönmüş bölümlerine doğru gitti. Bir zamanlar Üstat Luwin'in kulesi olan yıkıntının önünden geçti, duvardaki yarıkta mırıldanan kuzgunlar ona baktı, içlerinden biri ara sıra boğuk bir çığlık koyuveriyordu. Theon, eskiden ona ait olan yatak odasının kapısında durdu, Mikken'ın dökümhanesinin ve Leydi Catelyn'in septinin yıkıntılarını ziyaret etti. Yanık Kule'nin altından geçerken, burnunu Abel'ın çamaşırcı kadınlarından birinin boynuna süren Rickard Ryswell'i gördü. Elma yanakları ve basık burnu olan tombul kadın kürk bir pelerine sarınmıştı, ayakları çıplaktı. Theon, kürk pelerinin altındaki bedenin de çıplak olabileceğini düşündü. Kadın, Theon'u

gördüğünde, Ryswell'i yüksek sesle güldüren bir şey söyledi.
Theon onlardan uzaklaştı. Ahırın arkasında nadiren kullanılan bir merdiven vardı, ayakları Theon'u oraya götürdü. Basamaklar dik ve tehlikeydi. Theon dikkatlice tırmandı ve kendini iç duvarın üstünde, yaverlerin ve kardan adamların iyice uzağında buldu. Kimse ona kale içinde dolaşma özgürlüğü vermemişti ama kimse bunu yasaklamamıştı da. Theon, duvarların iç tarafında istediği yere gidebilirdi.
Kışyarı'nın iç duvarı, iki duvarın daha eski ve daha yüksek olanıydı. Duvarın kadim mazgallı siperleri otuz metre boyundaydı, her köşede kare şekilli bir kule vardı. Dış duvar, iç duvardan asırlar sonra inşa edilmişti, altı metre daha kısaydı, fakat daha kalındı ve daha iyi durumdaydı, kare şekilli kuleler yerine sekiz köşeli kuleleri vardı. Duvarların arasında hendek bulunuyordu, derin ve genişti... ve donmuş. Hendeğin buzlu yüzeyinde kar yığınları oluşmaya başlamıştı. Siperler boyunca da kar birikiyordu, mazgal dişlerinin arasını dolduruyor ve dişlerin başına beyaz, yumuşak şapkalar takıyordu.
Duvarların ötesindeki dünya göz alabildiğince beyazdı. Orman, araziler, Kral Yolu; kar hepsini solgun ve yumuşak bir battaniyeyle örtmüştü, kış kasabasının kalıntılarını gömmüştü, Ramsay'in adamları tarafından ateşe verilen evlerin kararmış duvarlarını saklamıştı.
Kar'ın açtığı yaralan, kar kapatıyor,
ama bu yanlıştı. Ramsay bir Bolton'dı artık, Kar değildi, kesinlikle Kar değildi.
Daha ileride, Kral Yolu arazilerin ve tepelerin arasında yok olmuştu. Her şey, tek ve engin bir beyazlığa dönüşmüştü. Ve kar hâlâ yağıyordu, rüzgârsız gökyüzünden sessizce aşağı süzülüyordu.
Stannis Baratheon orada bir yerde, donuyor.
Lord Stannis, Kışyarı'nı ani bir saldırıyla almaya mı çalışacaktı?
Eğer bunu yaparsa, davasını ölüme mahkûm etmiş olur.
Kale çok sağlamdı. Hendek donmuş bile olsa, Kışyarı'nın savunması hâlâ zorluydu. Theon kaleyi sinsice ele geçirmişti, karanlığı fırsat bilerek en iyi adamlarını duvarlara tırmandırmış ve hendekte yüzdürmüştü. Kalenin müdafileri saldırıya uğradıklarını anladıklarında iş işten geçmişti. Böylesi bir hile, Stannis için mümkün değildi.
Stannis, kalenin dış dünyayla olan bağlantısını kesmeyi ve müdafileri açlıktan öldürmeyi tercih edebilirdi. Kışyarı'nın ambarları ve kilerleri boştu. Bolton ve Freyler, Boğaz'dan uzun bir erzak katarıyla gelmişlerdi. Leydi Dustin, Höyükler'den yiyecek ve hayvan yemi getirmişti. Lord Manderly, Beyaz Liman'dan Kışyarı'na iyi bir kumanyayla varmıştı... fakat ordu büyüktü.

Doyurulacak bu kadar ağız varken yiyecek stoğu uzun dayanmazdı.
Ama Lord Stannis ve adamları da aç, yorgun ve üşümüş olacak, dövüşmeye mecalleri olmayacak... ama fırtına onları kalenin içine girmeye zorlayacak.
Tanrı korusuna da kar düşüyordu, kar taneleri zemine değdiğinde eriyordu. Beyaz pelerinli ağaçların altındaki toprak çamura dönüşmüştü. Sis demetleri, hayaletimsi kurdeleler gibi havada asılı duruyordu.
Neden buraya geldim? Bunlar benim tanrılarım değiller. Burası benim yerim değil.
Yürek ağacı, gövdesine kazınmış yüzü ve kanlı ellere benzeyen yapraklarıyla beyaz bir dev gibi Theon'un önünde duruyordu.
Büvet ağacının altındaki havuzun yüzeyi ince bir buz tabakasıyla kaplıydı. Theon havuzun yanında diz çöktü. "Lütfen," diye mırıldandı kırık dişlerinin arasından, "Benim amacım asla..." Kelimeler boğazında takıldı. "Beni kurtar," demeyi başardı sonunda. "Bana..."
Ne vereceksin? Kuwet? Cesaret? Merhamet?
Kar bembeyaz ve sessizce yağıyordu, fikrini kendine saklıyordu. Etraftaki tek ses, belli belirsiz bir ağlamaydı.
Jeyne,
diye düşündü Theon.
Bu Jeyne, gelin yatağında ağlıyor. Başka kim olabilir? Tanrılar ağlamaz. Yoksa ağlar mı?
Ses, tahammül edilemeyecek kadar acı vericiydi. Theon bir dala tutunup ayağa kalktı, dizlerindeki karı temizledi, tekrar ışıklara doğru yürüdü.
Kışyarı'nda hayaletler var,
diye düşündü
ve ben onlardan biriyim.
Theon Greyjoy geri döndüğünde, avluda daha çok kardan adam vardı. Yaverler, duvarlardaki kardan devriyeleri komuta etmeleri için bir düzine kardan lord yapmışlardı. Lordlardan biri bariz bir şekilde Lord Manderly'ydi; Theon'un o güne kadar gördüğü en şişman kardan adamdı. Tek kollu lord yalnızca Hanvood Stout olabilirdi. Kardan leydi, Barbrey Dustin'di. Kapıya en yakın duran, buz saçaklarından sakalı olan kar adam, Fahişefelaketi Umber olmalıydı.

İçeride, aşçılar arpalı dana yahnisi dağıtıyordu. Havuç ve soğanla koyul tutmuş yahni, dünden kalmış ve içi çıkarılmış bayat ekmek somunlarının içinde servis ediliyordu. Kızıl Jeyne koşarak Theon'un elini yaladı, Helicent masanın altına girip Theon'un ayaklarının dibine kıvrıldı. Bunlar iyi köpeklerdi. Onlara, Ramsay'in avlayıp öldürdüğü kızların isimlerinin verildiğini unutmak kolaydı.

Yorgun olmasına karşın, Theon biraz yahni yiyecek ve bira içecek kadar iştahlıydı. Salon gürültülüydü. Roose Bolton'ın iki keşif süvarisi Avcı Kapısı'ndan girerek kaleye geri dönmüş ve Lord Stannis'in ilerleyişinin sürünme derecesine kadar yavaşladığını rapor etmişti. Stannis'in şövalyeleri savaş atları sürüyordu ve bu iri hayvanlar kara saplanıp kalıyordu. Keşif süvarilerinin söylediğine göre, sağlam ayaklı küçük atlar süren tepe kabileleri daha hızlı ilerliyordu ama kabile adamları fazla öne geçmeye cesaret edemiyordu, yoksa ordu bölünürdü. Lord Ramsay, Abel'a, karın içinde güçlükle yürüyen Stannis'in şerefine bir yürüyüş marşı söylemesini emretti. Şarkıcı udunu tekrar aldı, çamaşırcı kadınlardan biri Ekşi Alyn'in kılıcını kaptı ve kar tanelerine saldıran Stannis'in taklidini yaptı.

Leydi Barbrey Dustin salona girdiğinde ve kendi yeminli kılıçlarından ikisini Theon'u ona getirmeleri için gönderdiğinde Theon üçüncü ekmek somunun son kırıntılarına bakıyordu. Theon yüksek masanın altında durduğunda, Leydi Dustin baştan ayağa onu süzdü ve havayı kokladı. "Bunlar, düğünde giydiğin aynı kıyafetler."

"Evet leydim. Bunlar bana verilen kıyafetler." Theon'un Dehşet Kalesi'nde öğrendiği derslerden biri buydu: Sana ne veriliyorsa al ve daha fazlasını isteme.

Leydi Dustin her zamanki gibi siyah giymişti ama elbisesinin kol yenlerine mavi gri kürk geçilmişti. Elbisenin yüksek ve sert yakası kadının yüzünü çerçevelemişti. "Bu kaleyi biliyorsun."

"Eskiden bilirdim."

"Altımızda bir yerde, eski Stark krallarının karanlıkta oturduğu bir mahzen mezar var. Adamlarım oraya inen yolu bulamadılar. Bütün yeraltı kemerlerini, kilerleri, hatta zindanları araştırdılar fakat..."

"Mahzen mezarlara zindanlardan ulaşılmaz leydim."

"Bana aşağı inen yolu gösterebilir misin?"

"Orada hiçbir şey yok. Yalnızca..."

"...ölü Starklar mı var? Evet. Ve benim en sevdiğim Starklar'ın hepsi ölü. Yolu biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Biliyorum." Theon mahzen mezarı sevmiyordu, hiç sevmemişti ama oranın yabancısı değildi.

"Göster. Çavuş, bir fener getir."

"Leydimin sıcak bir pelerine ihtiyacı olabilir," diye uyardı Theon. "Dışarı çıkmamız gerekecek."

Theon ve samur kürküne sarınmış Leydi Dustin salondan çıktıklarında kar her zamankinden daha yoğun bir şekilde yağıyordu. Leydi ve Theon başlıklı

pelerinlerinin altında kamburlaştılar, dışarıdaki muhafızları kardan adamlardan ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. Muhafızların hâlâ yaşadığının tek kanıtı, adamların burun deliklerinden çıkan buhardı. Siperler boyunca ateşler yakılmıştı, karanlığı uzakta tutmak için yapılmış beyhude bir eylemdi bu. Theon ve yanındakiler, dizlerine kadar çıkan pürüzsüz ve bozulmamış engin bir beyazlığın içinde güçlükle yürüdüler. Avludaki çadırlar kara gömülmüştü, çatıları karın ağırlığıyla bel vermişti.

Mahzen mezarın girişi, kalenin en eski bölümüydü, yüzlerce yıldır kullanılmayan İlk Kale'nin yakınındaydı. Ramsay, Kışyarı'nı yağmaladığında İlk Kale'yi ateşe vermişti, kalenin yanmayan bölümlerinin çoğu çökmüştü. Kaleden geriye sadece bir kabuk kalmıştı. Her yere molozlar saçılmıştı: Yıkık duvarın büyük parçaları, yanık kirişler, kırık gargoyleler. Kar hemen hemen her şeyi örtmüştü ama gargoylelerden biri kar yığınının içinden yukarı uzanmıştı, grotesk bir yüz görmez gözlerle gökyüzüne hırlıyordu.

Burası, düştüğünde Bran'ı buldukları yer.

Theon o gün avdaydı, Lord Eddard ve Kral Robert'la birlikte at sürüyordu, onları kalede bekleyen vahim habere dair hiç fikri yoktu. Haberi alan Robb'un yüzünü hatırladı. Kırık çocuğun hayatta kalacağını kimse beklememişti.

Tanrılar Bran'ı öldüremedi, tıpkı benim gibi.

Bu tuhaf bir düşünceydi, Bran'ın hâlâ hayatta olabileceğini hatırlamak daha da tuhaftı.

"Şurada." Theon, kar yığınının kale duvarına tırmandığı yeri işaret etti. "Aşağıda. Kırık taşlara dikkat edin."

Leydi Dustin'in adamlarının, karları küreyip molozların yerini değiştirerek girişi temizlemesi yarım saatten uzun sürdü. Giriş temizlendiğinde, kapının donmuş olduğu anlaşıldı. Leydi Dustin'in çavuşu bir balta bulmak zorunda kaldı, kapı açıldı, menteşeler çığlık attı, döne döne karanlığa inen basamaklar ortaya çıktı.

"Uzun bir yol," diye uyardı Theon, leydiyi.

Leydi Dustin kararlıydı. "Beron, ışık."

Yol dar ve dikti. Basamaklar asırların adımlarıyla aşınmıştı. Fenerli çavuş, sonra Theon, sonra Leydi Dustin ve en arkada leydinin diğer adamı; tek sıra hâlinde yürüdüler. Theon her zaman, mahzen mezarın soğuk olduğunu düşünmüştü, mezar yaz mevsiminde gerçekten soğuktu ama şimdi, aşağı inildikçe hava ılıklaşıyordu.

Ilık

değildi, kesinlikle ılık değildi, ama yukarıdan daha ılıktı. Görünüşe göre toprağın altındaki soğuk daimiydi, değişmezdi.

Adım adım dikkatlice aşağı inerken, “Gelin ağlıyor,” dedi Leydi Dustin. “Küçük Leydi Arya’mız.”
Şimdi dikkatli ol. Dikkatli ol, dikkatli ol.
Theon elini duvara dayadı. Titreyen meşale ışığı, basamakların hareket ediyormuş gibi görünmesine sebep oluyordu. “Dediğiniz gibi leydim.”
“Roose memnun değil. Piçine bunu söyle.”
O
benim piçim değil,
demek istedi Theon ama içindeki bir başka ses,
senin,
dedi,
senin. Leş, Ramsay’e ait ve Ramsay, Leş’e ait. Adını unutmamalısın.
“Eğer kız ağlayacaksa, ona griler ve beyazlar giydirmek işe yaramaz. Freyler umursamayabilir ama kuzeyli adamlar... Dehşet Kalesi’nden korkuyorlar ama Starklar’ı seviyorlar.”
“Siz sevmiyorsunuz,” dedi Theon.
“Sevmiyorum,” diye itiraf etti Höyükler Leydisi. “Lâkin geri kalanlar seviyor. Yaşlı Fahişefelaketi burada çünkü Freyler, İri Jon’u rehin tutuyor. Hornwood adamları Piç’in son evliliğini, leydi karısını nasıl aç bıraktığını, kadını kendi parmaklarını yemeye mecbur ettiğini unuttular mı sanıyorsun? Yeni gelinin ağladığını duyduklarında kafalarından neler geçiyor sence? Yiğit Ned’in kıymetli kızı.”
Hayır,
diye düşündü Theon.
O kız Lord Eddard’ın kam değil. Onun adı Jeyne, o sadece bir kâhya kızı.
Leydi Dustin’in şüphelendiğinden emindi ama yine de...
“Leydi Arya’nın hıçkırıkları, bize Stannis’in bütün kılıçlarından ve mızraklarından fazla zarar veriyor. Eğer Piç, Kışyarı Lordu olarak kalmak istiyorsa, karısına gülmeyi öğretmek zorunda.”
“Leydim,” diyerek araya girdi Theon. “Geldik.”
“Basamaklar daha aşağı iniyor,” dedi Leydi Dustin.
“Daha alt katlar var. Daha eski. En alt katın çöktüğünü duydum. Oraya hiç gitmedim.” Theon kapıyı açtı; kudretli granit sütunların karanlığın içine doğru ikişer ikişer yürüdüğü uzun, kemerli bir tünele girdiler.
Leydi Dustin’in çavuşu feneri kaldırdı. Gölgeler yer değiştirdi.
Muazzam bir karanlıkta küçük bir ışık.
Theon mahzen mezarda asla rahat olmamıştı. Taş kralların taş gözleriyle ona

baktığını ve pas tutmuş uzun kılıçların kabzalarında taş parmakların kıvrıldığını hissedebiliyordu. Krallar, demirdoğumluları sevmiyordu. Theon'un içi tamdık bir dehşet duygusuyla doldu.
"Ne kadar çok," dedi Leydi Dustin. "isimlerini biliyor musun?"
"Eskiden biliyordum... ama bu çok uzun zaman önceydi." Theon eliyle gösterdi. "Bu tarafta oturanlar, Kuzey Kralları. Torrhen sonuncuydu."
"Diz Çöken Kral."
"Evet leydim. Ondan sonrakiler sadece lorddu."
"Genç Kurt'a kadar. Ned Stark'ın lahdi nerede?"
"Sonda. Bu taraftan leydim."
Sütun sıralarının arasından geçen küçük kafilenin ayak sesleri mahzende yankılandı. Ölü adamların taş gözleri onları izliyor gibiydi, adamların taş ulu kurtlarının gözleri de öyle. Yüzler, anıları canlandırdı. Birkaç isim, davet edilmeksizin, Üstat Luwin'in hayaletimsi sesiyle fısıldanarak Theon'un aklına geldi. Kuzeye yüzyıl boyunca hükmeden Kral Edrick Karsakal. Gün batımının ötesine yelken açan Gemici Brandon. Aç Kurt lakaplı Theon Stark.
Adaşım.
Yedi Krallık'ın Kankuzgunu isimli büyücü bir piç tarafından yönetildiği zamanlarda, Pyke Lordu Dagon Greyjoy'a karşı savaş açmak için Casterly Kayası'yla ittifak kuran Lord Beron Stark.
"Şu kralın kılıcı yok," dedi Leydi Dustin.
Doğruydu. Theon onun hangi kral olduğunu hatırlamıyordu ama adamın tutuyor olması gereken uzun kılıç gitmişti. Geride, kılıcın bir zamanlar nerede durduğunu göstermek üzere paslı çizgiler kalmıştı. Bu görüntü Theon'u huzursuz etti. Theon, kılıçtaki demirin, ölülerin ruhlarını lahitlerin içinde kilitli tuttuğunu duymuştu. Eğer bir kılıç kaybolduysa...
Kışyarı'nda hayaletler var ve ben onlardan biriyim.
Yürümeye devam ettiler. Barbrey Dustin'in yüzü her adımla sertleşiyor gibiydi.
Bu mahzeni en az benim kadar sevmiyor.
Theon kendini, "Starklar'dan neden nefret ediyorsunuz leydim?" derken duydu.
Kadın, Theon'u inceledi. "Sebebim, senin onları sevme sebebinle aynı."
Theon tökezledi. "Onları sevmek mi? Ben asla... Ben bu kaleyi onlardan aldım leydim. Ben... ben Bran'la Rickon'u öldürdüm, kafalarını kazıklara geçirdim, ben..."
"...Robb Stark'la birlikte güneye gittin, Fısıltılı Orman'da ve Nehirova'da onunla omuz omuza dövüştün, kendi babanla anlaşmaya varmak üzere Robb'un elçisi olarak Demir Adaları'na döndün. Höyükler de Genç Kurt'a adam

gönderdi. Ona mümkün olduğunca az adam verdim ama bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordum, yoksa Kışyarı'nın gazabını üzerime çekerdim. Böylece o ordunun içinde kendi gözlerim ve kulaklarım oldu. Beni gayet iyi bilgilendirdiler. Senin kim olduğunu biliyorum. Ne olduğunu biliyorum. Şimdi soruma cevap ver. Starklar'ı neden seviyorsun?"
"Ben..." Theon, eldivenli elini bir sütuna dayadı, "...onlardan biri olmak istedim."
"Ve asla olamadın. Tahmin ettiğinden çok daha fazla ortak yönümüz var lordum."
Sadece birkaç adım uzakta yan yana koyulmuş üç lahit vardı. Leydi ve Theon orada durdular. Ortadaki heykeli inceleyerek, "Lord Rickard," dedi Leydi Dustin. Uzun yüzlü, sakallı, vakur ifadeli heykel onlara yukarıdan bakıyordu. Diğer heykeller gibi taş gözleri vardı ama onunkiler hüzünlü görünüyordu. "Rickard'ın kılıcı da kayıp."
Doğruydu. "Biri buraya gelip kılıçları çalmış. Brandon'ın kılıcı da gitmiş."
"Bundan nefret ederdi." Leydi Dustin eldivenini çıkarıp heykelin dizine dokundu. Beyaz et, siyah taşa değdi. "Brandon kılıcını severdi. Kılıcını bilemeyi severdi. 'Kılıcımın, bir kadının bacaklarının arasını tıraş edecek kadar keskin olmasını isterim,' derdi eskiden. Kılıcını kullanmayı nasıl da severdi. Bir keresinde bana, 'Kanlı bir kılıç güzel bir şeydir,' demişti."
"Onu tanıyordunuz," dedi Theon.
Fener ışığı, kadının gözlerinin alev almış gibi görünmesine sebep oluyordu. "Brandon, kocamın babası yaşlı Lord Dustin tarafından Höyükler'de himaye edildi ama zamanının çoğunu Dereler 'de at sürerek geçirdi. At sürmeyi severdi. Kız kardeşi de ona benzerdi. O ikisi, bir çift sentordu. Ve Lord babam, Kışyarı vârisine ev sahipliği yapmaktan çok hoşnuttu. Babamın Ryswell Hanedanı için büyük ihtirasları vardı. Bekâretimi, yolu bize düşen herhangi bir Stark'a sunabilirdi ama buna gerek yoktu. Brandon, istediğini almak konusunda asla utangaç değildi. Şimdi yaşlıyım, kuru bir şeyim, uzun zamandır dulum, ama Brandon'ın bana sahip olduğu geceyi ve onun erkekliğine bulaşan bekâret kanımın görüntüsünü hâlâ hatırlıyorum. O görüntüyü Brandon da sevmişti sanırım. Kanlı bir kılıç güzel bir şeydir, evet. Canım acımıştı ama tatlı bir acıydı. Bununla birlikte, Brandon'ın Catelyn Tully'yle evleneceğini öğrendiğim gün... çektiğim acının tatlı bir tarafı yoktu. Sana yemin ederim ki, Brandon, Catelyn'i asla istemedi, birlikte geçirdiğimiz son gecede bunu bana söyledi... ama Rickard Stark'ın da büyük ihtirasları vardı. Vârisini kendi tebaasından birinin kızıyla evlendirerek gerçekleştiremeyeceği

güneyli
ihtiraslar. Daha sonra, babam beni Brandon'ın kardeşi Eddard'la evlendirme umudu besledi ama Catelyn Tully onu da aldı. Ben, genç Lord Dustin'le kaldım, Ned Stark onu benden alana kadar."
"Robert'ın Ayaklanması..."
"Robert ayaklandığında ve Ned Stark sancaklarını çağırdığında, Lord Dustin ve ben evleneli yarım yıl bile olmamıştı. Kocama gitmemesi için yalvardım. Onun yerine gidebilecek akrabaları vardı. Balta kullanmaktaki maharetiyle ünlenmiş bir amca, Dokuzmetelik Kralları'nın Savaşı'nda dövüşmüş bir büyük amca. Ama kocam çok gururlu bir adamdı, Höyükler'in askerlerine bizzat liderlik etmek zorundaydı. Yola çıktığı gün ona bir at verdim; ateş gibi bir yelesi olan kızıl bir aygır, lord babamın at sürülerinin gururu. Lordum, savaş bittiğinde eve döneceğine dair yemin etti.
Ned Stark, Kışyarı'na geri dönerken bana atı getirdi. Kocamın onurlu bir şekilde öldüğünü, bedeninin Dorne'un kızıl dağlarının altına gömüldüğünü söyledi. Ama kendi kız kardeşinin kemiklerini kuzeye getirdi, kız burada yatıyor işte... ama sana yemin ediyorum, Lord Eddard'ın kemikleri asla kız kardeşinin kemiklerinin yanında yatmayacak. Onları köpeklerime yedireceğim." Theon anlamadı. "Lord Eddard'ın... kemikleri?"
Kadının dudakları çarpıldı. Çirkin bir gülümsemeydi, Theon'a Ramsay'i hatırlatan bir gülümseme. "Catelyn Tully, Lord Eddard'ın kemiklerini Kırmızı Düğün'den önce kuzeye gönderdi ama senin demir amcan Moat Cailin'i ele geçirip yolu kapadı. O vakitten beri izliyorum. Eğer o kemikler bataklıktan çıkacak olursa, Höyükler'den uzağa gidemeyecek." Leydi Dustin, Eddard Stark'ın heykeline son bir kez uzun uzun baktı. "Burada işimiz bitti."
Leydi ve Theon mahzen mezardan çıktıklarında kar hâlâ şiddetli bir şekilde yağıyordu. Leydi Dustin basamakları tırmanırken sessiz kalmıştı ama İlk Kule'nin yıkıntılarının altında durdu, titredi ve "Aşağıda söylediğim şeyleri asla tekrarlamazsan iyi edersin. Anlaşıldı mı?" dedi.
Anlaşılmıştı. "Dilimi ya tutarım ya da kaybederim."
"Roose seni iyi eğitmiş." Leydi Dustin, Theon'u orada bıraktı.

KRALIN GANİMETİ

Kralın ordusu, altın bir şafağın ilk ışığında, yuvasından çıkan uzun ve çelik bir yılan misali kazıklı çitlerin arkasından çıktı ve Derinorman Kalesi'nden ayrıldı.
Güneyli şövalyeler, katıldıkları mücadeleler sırasında ezilip çizilmiş kalkanlarla ve zırhlarla yola çıkmışlardı ama güneş ışığını yakalayan çelikler hâlâ parlıyordu. Solmuş, lekelenmiş, yırtılmış ve tamir edilmiş sancaklarla pelerinler kış ormanının ortasında hâlâ bir renk cümbüşü yaratıyordu. Lacivert, turuncu, kırmızı, yeşil, mor, mavi ve altın; kahverengi çıplak gövdelerin, gri yeşil çamların, muhafız ağaçlarının ve kirli kar yığınlarının arasında pırıldıyordu.
Her şövalyenin yaverleri, hizmetkârları ve silahlı adamları vardı. Onların ardından zırh ustaları, aşçılar ve seyisler; mızrakçı, okçu ve baltacı sıraları; yüzlerce mücadelede dövüşmüş yaşlı muharipler ve ilk mücadelelerine giden yeşil delikanlılar geliyordu. Önlerinde tepelerin kabileleri vardı. Küçük atlar süren şeflerin ve müdafılerin yanında; kürk, kaynatılmış deri ve eski örgü zırhlar giyen kıllı dövüşçüler yürüyordu. Bazı adamlar, ağaçların arasında kaybolmak için, yüzlerini yeşile ve kahverengine boyayıp bedenlerine çalı dalları bağlamışlardı.
Ana kafileyi yük katarı takip ediyordu: Katırlar, atlar, öküzler; yiyecek, hayvan yemi, çadır ve diğer levazımla dolu arabalar. Uzunluğu bir mili bulan katarın arkasında artçı kuwet vardı; düşmanın gizlice yaklaşıp kafileyi gafil avlamasını önleyecek öncü süvariler tarafından perdelenen daha fazla zırhlı şövalye.
Asha Greyjoy yük katarında yolculuk ediyordu, demir kasnaklı iki büyük tekerleği olan üstü kapalı bir arabanın içindeydi, elleri ve ayakları zincirliydi, erkeklerden daha beter horlayan bir Dişi Ayı tarafından gece gündüz izleniyordu. Majesteleri Kral Stannis, ödülünün esaretten kaçması hususunda hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. Zincire vurulmuş ganimetini kuzeyli lordlara sergilemek için Kışyarı'na götürmek niyetindeydi. Deniz canavarının kızı, Stannis'in gücünün kanıtı.
Borazanlar yola çıkan kafileyi gördü. Mızrak uçları doğan güneşin ışığıyla ışıldadı. Ormanın sınırındaki çimenler sabah ayazıyla pırıldadı. Derinorman

Kalesi'yle Kışyarı arasında yüz fersahlık bir orman vardı. Kuzgun uçuşuyla üç yüz mil. "On beş gün," dedi şövalyeler birbirlerine.
Asha, Lord Fell'in, "Robert bu yolu on günde katederdi," diye böbürlendiğini duydu. Fell'in büyükbabası Yaz Kalesi'nde Robert tarafından katledilmişti ama bu durum, adamın katilini, kendi torunun gözünde tanrısal bir yiğit konumuna yükseltmişti. "Robert on beş gün önce Kışyarı'nın içinde olurdu, siperlerden Bolton'a nanik çekerdi."
"Bundan Stannis'e bahsetmesen iyi olur," dedi Justin Massey, "yoksa bizi hem gündüzleri hem de geceleri yürütür."
Bu kral, ağabeyinin gölgesinde yaşıyor,
diye düşündü Asha.
Ağırlığını ne zaman ayağına verse bileğine bıçak gibi bir ağrı saplanıyordu. Orada bir şeyler kırılmıştı, Asha bundan emindi. Şişkinlik Derinorman Kalesi'nde kaybolmuştu ama ağrı kalmıştı. Burkulma olsa şimdiye kadar kesinlikle iyileşirdi. Asha ne zaman hareket etse zincirleri şıngırdıyordu. Kelepçeler Asha'nın bileklerini ve gururunu yaralıyordu ama teslim olmanın bedeli buydu.
Asha'nın babası bir keresinde, "Kimse diz çökmekten ölmemiştir," demişti. "Diz çöken kişi, elinde bir bıçakla tekrar ayağa kalkabilir. Diz çökmeyen ölü kalır, sertleşmiş bacakları ve her şeyiyle." Balon Greyjoy, ilk isyanı başarısızlıkla sonuçlandığında bu sözlerin doğruluğunu kanıtlamıştı; deniz canavarı, geyiğe ve ulu kurda diz çökmüştü ama Robert Baratheon ve Eddard Stark öldüğünde tekrar ayağa kalkmıştı.
Deniz canavarının kızı, Derinorman'da, ayak bileğindeki keskin acıyla, bağlanmış ve sakatlanmış (şükürler olsun ki tecavüze uğramamış) bir hâlde kralın önüne atıldığında aynı şeyi yapmıştı. "Teslim oluyorum Majesteleri. Bana ne isterseniz yapın. Sizden yalnızca adamlarımı esirgemenizi istiyorum." Asha'nın tek derdi; Qarl, Tris ve Kurt Ormanı'ndan sağ çıkan diğer adamlardı. Sadece dokuz kişi kalmıştı. Cromm en kötü yaralanandı.
Stannis adamların canlarını bağışlamıştı ama Asha onda gerçek bir merhamet duygusu görmemişti. Stannis'in azimli olduğuna şüphe yoktu, cesaretsiz de değildi. Adam, adil olduğunu söylemişti... adaleti sertçe ve merhametsizceydi ama Demir Adalarındaki hayat, Asha Greyjoy'u adaletin bu türüne alıştırmıştı. Yine de, Asha bu kraldan hoşlanamazdı. Kralın çukurlu mavi gözleri her zaman şüpheyle doluydu, o gözlerin altında soğuk bir gazap kaynıyordu. Asha'nın hayatı Stannis için hiçbir şey ifade etmiyordu. Asha sadece bir tutsaktı; Stannis'in demirdoğumluların hakkından gelebildiğini kuzeye kanıtlayacak bir

ganimetti.
Aptal adam.
Eğer Asha onları biraz tanıyorsa, bir kadını dize getirmek hiçbir kuzeyli adamı etkilemezdi ve Asha bir rehine olarak tamamen değersizdi. Demir Adaları şu anda Asha'nın amcası tarafından yönetiliyordu. Asha'nın ölmesi ya da yaşaması Kargagöz'ün umurunda olmazdı. Euron'un Asha'ya yamadığı sefil koca konuyla ilgilenebilirdi fakat Eric Demiryapan, Asha'nın fidyesini ödeyecek kadar sikkeye sahip değildi. Fakat bunları Stannis Baratheon'a anlatmanın yolu yoktu. Asha'nın kadınlığı adamı tiksindiriyordu. Yeşil toprakların erkekleri, her iki elinde de fırlatma baltası olan zırh ve deri giymiş kadınlardan değil, ipeklere bürünmüş yumuşak ve tatlı kadınlardan hoşlanıyordu. Bununla birlikte Asha, Derinorman Kalesi'nde kralla yaptığı kısa sohbet sırasında, bir elbise giyse de kralın ondan hoşlanmayacağına kanaat getirmişti. Kral, Galbart Glover'ın sofu karısı Leydi Sybelle'e doğru ve nazik davranmıştı ama onun yanında bile bariz bir şekilde rahatsızdı. Bu güneyli kral, kadınların başka bir ırka ait olduğunu düşünen erkeklerden biriydi; kadınlar onun için devler, gulyabaniler ve ormanın çocukları gibi tuhaf ve sırrına varılamaz yaratıklardı. Dişi Ayı da kralın dişlerini gıcırdatmasına sebep oluyordu.
Stannis'in dinlediği tek kadın vardı ve Stannis o kadını Sur'da bırakmıştı. Yük katarını komuta eden sarı saçlı şövalye Sör Justin Massey, "Doğrusu kadının bizimle olmasını isterdim," diye itiraf etmişti. "Leydi Melisandre yanımızda olmadan gittiğimiz son mücadele Karasu'ydu. Lord Renly'nin gölgesi tepemize bindi ve ordumuzun yarısını koya döktü."
"Son mücadele?" dedi Asha. "Şu büyücü kadın Derinorman Kalesi'nde miydi? Onu görmedim."
"Derinorman'dakine mücadele denemez," dedi Sör Justin gülümseyerek. "Demiradamlarınız cesurca dövüştü leydim ama sizden çok daha kalabalıktık ve sizi gafil avladık. Kışyarı geldiğimizi biliyor ve Roose Bolton bizim sahip olduğumuz kadar adama sahip."
Ya da daha fazla,
diye düşündü Asha.
Tutsakların bile kulakları vardı ve Asha, Kral Stannis'le kumandanlarının, Derinorman Kalesi'nde bu yürüyüşle ilgili yaptığı bütün konuşmaları duymuştu. Sör Justin en başından beri bu yürüyüşe karşıydı, Stannis'le birlikte güneyden gelen şövalyelerin ve lordların çoğu da öyle. Ama kurtlar ısrarlıydı; Roose Bolton'ın Kışyarı'nı tutmasına tahammül edilemezdi ve Ned'in kızı o piçin pençelerinden kurtarılmalıydı. Morgan Liddle, Brandon Norrey, Koca Kova

Wull ve hatta Dişi Ayı da aynı fikirdeydi. Galbart Glover'ın uzun salonunda tartışma çıktığı gece, "Derinorman Kalesi'nden Kışyarı'na yüz fersah yol var," demişti, Artos Flint. "Kuzgun uçuşuyla üç yüz mil."
"Uzun bir yürüyüş," demişti Corliss Penny isimli bir şövalye.
Adamların Dev Katili dediği şövalye Sör Godry, "O kadar uzun sayılmaz," diye ısrar etmişti. "Zaten yeterince uzağa geldik. Işık Tanrısı bizim için bir yol açar."
"Peki Kışyarı'nın kapılarına vardığımızda ne olacak?" diye sormuştu Justin Massey. "Aralarında hendek olan iki duvar var ve iç duvarın boyu otuz metre. Bolton, bizimle arazide karşılaşmak üzere dışarı çıkmaz. Bizim de kaleyi kuşatmaya alacak levazımımız yok."
"Arnolf Karstark gücünü bizimkiyle birleştirecek, bunu unutma," demişti Harwood Fell. "Mors Umber da öyle. Lord Holton'ın sahip olduğu kadar kuzeyli adamımız olacak. Ayrıca, kalenin kuzeyindeki orman sıktır. Kuşatma kuleleri kuracağız, koçbaşları yapacağız..."
Ve binlerce adamınız ölecek,
diye düşünmüştü Asha.
"En iyisi kışı burada geçirmek olabilir," diye önermişti Lord Peasebury.
"Kışı burada geçirmek
mi?" diye kükremişti Koca Kova. "Galbart Glover'ın ne kadar yiyecek ve hayvan yemi biriktirdiğini sanıyorsun?"
Sonra, pelerininde ölümü simgeleyen pervaneler ve yüzünde yara izleri olan Sör Richard Horpe, Stannis'e dönmüş ve "Majesteleri," demişti, "ağabeyiniz..."
Kral, şövalyenin sözünü kesmişti. "Ağabeyim olsa ne yapardı hepimiz biliyoruz. Robert tek başına, dörtnala Kışyarı'nın kapılarına koşardı, kapıları savaş baltasıyla parçalardı ve sol eliyle Roose Bolton'ı, sağ eliyle de Piç'i öldürmek için kalenin içine girerdi." Stannis ayağa kalkmıştı. "Ben Robert değilim. Lâkin yürüyüşe geçeceğiz ve Kışyarı'nı kurtaracağız... ya da bunun için uğraşırken can vereceğiz."
Lordlar bazı şüpheler besliyor olsalar bile, sıradan adamlar krala inanıyordu. Stannis, Sur'da Mance Rayder'ın yabanıllarını ezmiş ve Derinorman'ı Asha'nın demiradamlarından temizlemişti. O Robert'ın kardeşiydi, Güzel Ada açıklarında gerçekleşen meşhur deniz savaşının muzafferiydi, Robert'ın Ayaklanması boyunca Fırtına Burnu'nu tutan adamdı ve bir kahramanın kılıcını taşıyordu; ışıltısı geceyi aydınlatan büyülü kılıç Işık Getiren.
Yürüyüşün ilk gününde, "Düşmanımız göründüğü kadar sağlam değil," demişti Sör Justin, Asha'ya "İnsanlar Roose Bolton'dan korkuyor ama onu sevmiyor. Ve Roose'un Frey dostları... kuzey Kırmızı Düğün'ü unutmadı. Kışyarı'ndaki her

lord o düğünde akrabalarını kaybetti. Stannis'in yalnızca kahrolası Bolton'a ihtiyacı var, sonra kuzeyli adamlar Bolton'ı terk edecekler."
Öyle olmasını umuyorsun,
diye düşünmüştü Asha,
ama önce, kralın Bolton'ı kanatması gerek. Sadece aptallar kazanan tarafı terk eder.
Sör Justin o ilk günde Asha'nın arabasına defalarca uğramıştı; Asha'ya yiyecek, içecek ve yürüyüş havadisleri getirmişti. Justin gülümsemeleriyle, sonu gelmez şakalarıyla, etli ve geniş bedeniyle, pembe yanaklarıyla, mavi gözleriyle, beyaz sarı dağınık saçlarıyla, düşünceli ve tutsağının rahatlığına özen gösteren bir gardiyandı.
Justin'in üçüncü ziyaretinden sonra, "Seni istiyor," demişti Dişi Ayı.
Gerçek adı Mormont Hanedanı'ndan Alysane'di ama kadın diğer adını, zırhını taşıdığı kadar kolay bir şekilde taşıyordu. Ayı Adası'nın kısa boylu, tıknaz ve kaslı vârisi; geniş kalçalara, büyük göğüslere ve nasırlı iri ellere sahipti. Kadın uyurken bile, kürklerin altına örgü zırh, örgü zırhın altına kaynatılmış deri, derinin altına da ısınmak için ters çevirdiği koyun postunu giyiyordu. Bütün bu katlar kadının boyuyla enini eşitliyordu ve onu vahşi gösteriyordu. Asha Greyjoy bazen, kendisinin ve Dişi Ayı'nın neredeyse aynı yaşta olduğunu hatırlamakta zorlanıyordu.
"Arazilerimi istiyor," diye karşılık vermişti Asha. "Demir Adaları'nı istiyor." Emareleri biliyordu. Aynılarını diğer taliplerinde de görmüştü. Massey, kendi atalarından kalan uzak güneydeki toprakları kaybetmişti, bu yüzden ya kârlı bir evlilik yapacaktı ya da kralın hanesinde sıradan bir şövalye olmayı kabul edecekti. Sör Justin'in, hakkında çok şey anlatılan yabanıl prensesle evlenme umutları Stannis'i çok kızdırmıştı, Justin de gözlerini Asha'ya çevirmişti. Asha'yı Pyke'taki Deniztaşı Tahtı'na oturtmak ve onun lordu ve efendisi olarak adalara hükmetmek istediği şüphesizdi. Asha'nın şimdiki lordunu ve efendisini aradan çıkarmak zorundaydı tabii... buna ilaveten, Asha'yı o adamla evlendiren amca da vardı.
Mümkün değil,
diye düşündü Asha.
Kargagöz, Sör Justin'i kahvaltı niyetine yer ve geğirmez bile.
Fark etmezdi. Asha kiminle evlenirse evlensin, babasının arazileri asla onun olmayacaktı. Demirdoğumlular bağışlayıcı insanlar değildi ve Asha iki kez yenilgiye uğratılmıştı; bir kez kral şûrasında amcası Euron tarafından, sonra da Derinorman Kalesi'nde Stannis tarafından. Bunlar, Asha'ya "hükmetmeye

uygun değil” damgası vurmak için yeterliydi. Justin Massey’yle ya da Stannis Baratheon’ın ehemmiyetsiz lordlarından biriyle evlenmek Asha’ya yarardan çok zarar getirirdi. Kaptanlar ve krallar,
deniz canavarının kızı neticede bir kadınmış,
derlerdi.
Bacaklarını şu yeşil toprakların lordu için nasıl da açıyor bir bakın.
Yine de, Sör Justin yiyecekle, şarapla ve sözlerle Asha’ya kur yapmak istiyorsa Asha adamın cesaretini kırmayacaktı. Justin, Dişi Ayı’dan daha iyi bir arkadaştı ve Asha beş bin düşmanın ortasında yapayalnızdı. Tris Botley, Bakir Qarl, Cromm, Roggon ve Asha’nın kanatılmış çetesinin geri kalanı Derinorman Kalesi’nde, Galbart Glover’ın zindanlarında bırakılmıştı.

Ordu, Leydi Sybelle’in verdiği rehberlerin tahminine göre, yürüyüşün ilk gününde yirmi iki mil yol katetti. Rehberler, Derinorman’a yemin etmiş izciler ve avcılardı; Ormancı, Ağaç, Dal ve Balçık gibi kabile isimlerine sahiplerdi. Ordu ikinci günde yirmi dört mil yol aldı. Öncü kuvvet, Glover arazilerinden çıkıp Kurt Ormanı’nın karanlığına girdi. O gece, kralın çadırının önünde kükreyen ateşin etrafında toplanan mütedeyyinler, “R’hllor, bize bu karanlıkta rehberlik etmesi için ışığım gönder,” diye dua ettiler. Çok sayıda güneyli şövalye ve silahlı asker vardı. Asha onlara kralın adamları derdi ama fırtına topraklarından ve taçlı topraklardan gelenler onlara kraliçenin adamları diyordu... bununla birlikte, adamların takip ettiği kraliçe, Stannis Baratheon’ın Kıyıdaki Doğugözcüsü’nde bıraktığı kraliçe değil, Kara Kale’deki kırmızı kraliçeydi. Adamlar, alevlere, “Ah Işık Tanrısı, sana yalvarıyoruz. Ateşli gözlerini bize çevir. Bizi sıcak ve güvende tut,” diye şarkı söylediler. “Çünkü gece karanlık ve dehşet dolu.”

Sör Godry Farring isimli iri bir şövalye duaya önderlik ediyordu.
Dev Katili Godry. Küçük bir adam için büyük bir isim.
Farring, giydiği zırhın altında geniş göğüslü ve kaslı bir adamdı. Asha’ya kibirli ve mağrur görünüyordu. Şana açtı, ihtiyatsızdı, övülmeye doymuyordu. Sıradan insanları, kurtları ve kadınları hakir görüyordu. Neticede, Farring, krala benziyordu.
Sör Justin bir domuz budunun yarısıyla birlikte arabaya geldiğinde, “Bana bir at

verin,” dedi Asha, adama. “Bu zincirlerin içinde çıldırıyorum. Kaçmaya kalkışmayacağım. Size söz veriyorum.” “Keşke yapabilseydim leydim. Siz kralın esirisiniz, benim değil.”
“Kralınız bir kadının sözüne güvenmez.”
Dişi Ayı homurdandı. “Erkek kardeşinin Kışyarı’nda yaptıklarından sonra, herhangi bir demiradamın sözüne neden güvenelim?”
“Ben Theon değilim,” diye üsteledi Asha... ama zincirler kaldı. Sör Justin dörtnala kafilenin başına doğru giderken, Asha annesini son gördüğü zamanı hatırladı. Harlaw’daydı, On Kule’de. Annesinin yatak odasında bir mum titriyordu ama kadının oymalı yatağı boştu. Leydi Alannys bir pencerenin yanında oturuyordu, denize bakıyordu. “Bebek oğlumu getirdin mi?” diye sormuştu titreyen dudaklarıyla. Ona can veren kadının harabesine bakarak, “Theon gelemedi,” demişti Asha. Annesi iki erkek evlat kaybetmişti. Ve üçüncüsü...

Size prensten bir parça gönderiyorum.

Kışyarı’ndaki mücadele başladığında her ne olmuş olursa olsun, Asha Greyjoy erkek kardeşinin oradan sağ çıktığını düşünmüyordu.
Dönek Theon. Dişi Ayı bile, Theon’un kafasını bir kazığın ucunda görmek istiyor.
“Erkek kardeşlerin var mı?” diye sordu Asha gardiyanına.
“Kız kardeşlerim var,” diye cevap verdi Alysane Mormont her zamanki hırçın tavrıyla. “Beş kardeştik. Hepsi kız. Lyanna, Ayı Adası’na döndü. Lyra ve Jory annemizle birlikte. Dacey öldürüldü.”
“Kırmızı Düğün.”
“Evet.” Alysane bir an için Asha’ya baktı. “Bir oğlum var. Sadece iki yaşında. Kızım dokuz yaşında.”
“Genç başlamışsın.”
“Çok genç. Ama geç kalmaktan iyidir.”
Beni bıçakladı, diye düşündü Asha, ama bırak yapsın.
“Evlisin.” “Hayır. Çocuklarımın babası bir ayı.” Alysane gülümsedi. Dişleri çarpıktı ama gülümsemesinde sevimli bir şeyler vardı. “Mormont kadınları derideğiştirendir. Ayıya dönüşür ve ormanda eşler buluruz. Bunu herkes bilir.”
Asha da gülümsedi. “Mormont kadınları aynı zamanda savaşçıdır.”
Diğer kadının gülümsemesi soldu. “Biz, sizin bizi dönüştürdüğünüz şeyiz. Ayı Adası’ndaki her çocuk, denizden çıkan deniz canavarından korkmayı öğrenir.”
Eski Usul.
Asha başka tarafa döndü, zincirleri hafifçe şıngırdadı. Üçüncü günde orman iyice sıklaştı. Tekerlek izleriyle dolu yollar, geniş arabaların geçemeyeceği kadar

dar av patikalarına dönüştü. Kafile, tanıdık sınır işaretlerinin önünden geçti: Belli bir açıdan bakıldığında bir kurt kafasına benzeyen taşlı bir tepe, yarı donmuş bir çağlayan, gri yeşil yosunlarla kaplı doğal bir kemer. Asha hepsini tanıyordu; kardeşi Theon'u fetihten vazgeçmeye ve kendisiyle birlikte Derinorman Kalesi'nin güvenliğine dönmeye ikna etmek için Kışyarı'na giderken bu yoldan geçmişti.

Onu da başaramadım.

Ordu o gün on dört mil katetti ve buna memnun oldu.

Akşam karanlığı çöktüğünde, sürücü arabayı bir ağacın altına çekti. Adam atları arabadan çözerken Sör Justin geldi ve Asha'nın ayak bileklerindeki prangaları çıkardı. Justin ve Dişi Ayı, Asha'yı kampın içinden geçirip kralın çadırına götürdüler. Asha bir tutsak olabilirdi ama hâlâ Pyke'ın Greyjoylar'ından biriydi ve Stannis Baratheon onu kendi sofrasının artıklarıyla doyurmaktan hoşlanıyordu.

Kralın çadırı, Derinorman Kalesi'nin arkasındaki uzun salon kadar büyük sayılırdı ama büyüklüğünden başka bir görkemi yoktu. Sarı yelken bezinden yapılmış duvarlar iyice solmuştu, çamur ve suyla lekelenmişti, bazı yerleri küflenmişti. Çadırın merkez direğinin tepesinde kraliyet sancağı dalgalanıyordu; altın zemindeki alevli kalbin içinde bir erkek geyik kafası. Stannis'le birlikte kuzeye gelen güneyli lordların çadırları, kralın çadırını üç cepheden çevreliyordu. Dördüncü cephede gece ateşi kükrüyordu, kararan gökyüzünü alev girdaplarıyla kamçılıyordu.

Asha gardiyanlarıyla birlikte topallayarak geldiğinde, bir düzine adam, ateşi kütüklerle besliyordu.

Kraliçenin adamları.

Onların tanrısı Kırmızı R'hllor'du ve o kıskanç bir tanrıydı. Asha'nın tanrısı, yani Demir Adaları'nın Boğulmuş Tanrı'sı bu adamların gözünde şeytandı ve Asha şu Işık Tanrısı'nı benimsemediği takdirde lanetlenip ölüme mahkûm olacaktı.

Beni memnuniyetle şu kütükler ve kırık dallar gibi yakarlar.

Bazı adamlar ormandaki mücadeleden sonra bunu yapmayı Asha'nın yanında önermişti. Stannis öneriyi reddetmişti.

Kral çadırın dışında duruyordu, gece ateşine bakıyordu.

Orada ne görüyor? Zafer mi? Felaket mi? Kırmızı ve aç tanrısının yüzünü mü?

Kralın gözleri derin çukurlara gömülmüştü, kısa kesilmiş sakalları çökük yanaklarının ve kemikli çenesinin üstündeki bir gölgeydi. Fakat adamın bakışlarında kuwet vardı; Asha'ya, bu adamın asla yolundan dönmeyeceğini

söyleyen demir bir vahşet vardı.
Asha kralın önünde tek dizinin üstüne çöktü. “Efendimiz.”
Sizin için yeterince mütevazı mıyım Majesteleri? Yeterince hırpalanmış, boyun eğmiş ve kırılmış mıyım
? “Size yalvarıyorum, şu zincirleri bileğimden çıkarın. At sürmeme izin verin. Kaçmaya çalışmayacağım.”
Stannis, bacağına sürtünmeye kalkışan bir köpeğe bakar gibi Asha’ya baktı. “O zincirleri hak ettin.”
“Ettim. Şimdi size adamlarımı, gemilerimi ve aklımı öneriyorum.”
“Gemilerin benim. Bazıları yandı. Adamların... kaç adamın kaldı? On? On iki?”
Dokuz. Sadece dövüşecek kadar güçlü olanları sayarsanız altı.
“Dagmer Yarıkçene, Torrhen Kalesi’ni tutuyor. Amansız bir savaşçıdır ve Greyjoy Hanedanı’nın sadık bir hizmetkârıdır. Kaleyi ve garnizonu size teslim edebilirim.”
Belki,
diye ekleyebilirdi Asha, ama kralın önünde tereddüt göstermek işe yaramazdı.
“Torrhen Kalesi ayağımı çamura bulamaya değmez. Önemli olan Kışyarı.”
“Şu zincirleri çıkarın ve kaleyi almanıza yardım etmeme izin verin efendimiz. Ağabeyiniz, düşen düşmanları dosta dönüştürmekle meşhurdu. Beni kendi adamınız yapın.”
“Tanrılar seni bir adam yapmadı. Ben nasıl yapabilirim?” Stannis gece ateşine ve turuncu alevlerin içinde dans ettiğini gördüğü şey her ne ise ona döndü.
Sör Justin Massey, Asha’yı kolundan yakaladı ve kraliyet çadırına soktu. “Hata ettiniz leydim,” dedi. “Stannis’e asla Robert’tan bahsetmeyin.”
Daha akıllı olmalıydım.
Asha, küçük erkek kardeşlerin nasıl olduğunu bilirdi. Theon’un küçüklüğünü hatırladı; Rodrik ve Maron’a hayranlık duyarak ve onlardan korkarak yaşayan utangaç bir çocuk.
Asla büyümedi,
diye karar verdi.
Küçük erkek kardeş yüz yaşına kadar yaşayabilir ama her zaman küçük erkek kardeş olarak kalır.
Demirden yapılmış mücevherlerini şıngırdattı, Stannis’in arkasına geçip onu bileğindeki zincirle boğmanın ne kadar güzel olacağını düşündü.
O akşam, Benjicot Dal isimli bir keşif süvarisinin getirdiği cılız bir geyiğin etinden yapılmış yahniyi yediler. Ama sadece kraliyet çadırının içindekiler. Yelken bezinden yapılmış duvarın dışındakiler, bir parça ekmek ve parmaktan

uzun olmayan bir sosis yiyip Galbart Glover'm birasının sonunu içtiler.
Derinorman Kalesi'yle Kışyarı arasında yüz fersah vardı. Kuzgun uçuşuyla üç yüz mil. Yürüyüşün dördüncü gününde, "Keşke kuzgun olsaydık," dedi Sör Justin Massey. O gün kar yağmaya başladı. Önce birkaç küçük taneydi, soğuk ve ıslaktı ama kafilenin kolayca aşamayacağı bir şey değildi.
Fakat sonraki gün de kar yağdı, ondan sonraki gün de, ondan sonrakinde de. Kurtların kalın sakalları buzla katılaştı ve her temiz tıraşlı güneyli delikanlı yüzünü sıcak tutmak için sakal bıraktı. Çok geçmeden, kafilenin önünde uzanan zemin beyazla örtüldü, taşlar ve eğri büğrü kökler gizlendi, her adım bir maceraya dönüştü. Rüzgâr da çıktı, karı önüne kattı. Kralın ordusu, diz boyu kar içinde debelenen kardan adamlara dönüştü.
Karın üçüncü gününde, kralın ordusu bölünmeye başladı. Güneyli şövalyeler ve lordlar ilerlemek için mücadele verirken, kuzeyin tepelerinden gelen adamlar daha kolay yol aldı. Kuzeylilerin küçük atları sağlam ayaklı hayvanlardı, binek atlarıyla savaş atlarından daha az yiyorlardı ve onları süren adamlar için kar, ev demekti. Kurtların çoğu tuhaf ayakkabılar giyiyordu. Kayışlardan ve bükülmüş ahşaptan yaptıkları ayakkabılara ayı pençesi diyorlardı. Çizmelerinin altına bağladıkları bu tuhaf şey, her nasılsa, adamların buz tabakasını kırmadan ve uyluklarına kadar kara gömülmeden karın üstünde yürümesini sağlıyordu.
Bazı atların da ayı pençeleri vardı. Tüylü küçük atlar, ayı pençelerini, diğer atların demir nalları taşıdığı kadar rahat taşıyordu... ama binek atları ve savaş atları onları istemiyordu. Kralın birkaç şövalyesi, her şeye rağmen atlarının ayaklarına ayı pençeleri bağladı, güneyli iri hayvanlar inat edip yürümedi ya da ayı pençelerini ayaklarından çıkarmayı denedi. Bir savaş atı, ayı pençesiyle yürümeye çalışırken bacağını kırdı.
Kısa zaman sonra, ayı pençeli kuzeyli adamlar, ordunun geri kalanını arkalarında bırakmaya başladılar. Önce ana kafiledeki şövalyeleri geçtiler, sonra da Sör Godry Farring'i ve öncü kuvveti. Yük katarındaki arabalar gittikçe daha geride kaldı, öyle gerideydiler ki, daha hızlı bir tempo tutturmaları için artçı kuvvetteki adamlar tarafından sürekli kovalanıyorlardı.
Fırtınanın beşinci gününde, yük katarı, donmuş bir gölü gizleyen bel yüksekliğindeki engin kar yığınının içinden geçti. Gizli buz tabakası arabaların ağırlığının altında kırıldığında, dondurucu su üç arabacıyı ve dört atı yuttu. Onları kurtarmaya çalışan adamlar da suya düştü. Biri Hanvood Fell'di. Harwood'un şövalyeleri, adamı boğulmadan önce dışarı çıkardılar ama adamın dudakları maviye ve yüzü süt beyazına dönmüştü. Şövalyelerin daha sonra yaptığı hiçbir şey Hanvood'u ısıtmaya yetmedi. Hanvood, ıslak kıyafetleri

kesilip çıkarıldıktan, bedeni kürklere sarıldıktan ve ateşin yanma oturtulduktan sonra bile saatler boyunca şiddetle titredi. Aynı gece ateşli bir uykuya daldı. Asla uyanmadı.

O gece, Asha, kraliçenin adamlarının bir kurban vermekten bahsettiğini duydu; fırtınanın durması için kırmızı tanrıya sunulacak bir hediye. “Bu fırtınayı kuzeyin tanrıları üzerimize saldı,” dedi Sör Corliss Penny.

“Sahte tanrılar,” diye üsteledi Dev Katili Sör Godry.

“R’hllor bizimle,” dedi Sör Clayton Suggs.

“Melisandre değil,” dedi Justin Massey.

Kral hiçbir şey söylemedi. Ama duydu. Asha bundan emindi. Stannis, tadına bakmadığı soğan çorbası önünde soğurken, en yakındaki mumun alevini seyrederek ve etraftaki konuşmaları duymazdan gelerek yüksek masada oturdu. Richard Horpe isimli ince uzun komutan muavini kral adına konuştu. “Fırtına çok yakında dinecek,” diye duyurdu.

Fakat fırtına sadece kötüleşti. Rüzgâr, bir köle tacirinin kamçısı kadar zalim bir kamçıya dönüştü. Asha, Pyke’ta, rüzgâr denizden uluyarak geldiğinde soğuğu öğrendiğini sanırdı ama Pyke’taki soğuk buradakiyle kıyaslandığında hiçti.

İnsanı delirten bir soğuk bu.

Geceyi geçirmek için kamp kurulacağını haber veren bağırış duyulduğunda bile, insanın kendini ısıtması kolay bir iş olmuyordu. Çadırlar ağır ve nemliydi, kurulmaları zordu, sökülmeleri daha da zor. Üstünde çok fazla kar biriken çadırlar aniden çöküyordu. Kralın ordusu, Yedi Krallık’ın en büyük ormanında sürünüyordu ama kuru odun bulmak imkânsızdı. Kurulan her kamp daha az ateş görüyordu ve yanan ateşler ısıdan çok duman yayıyordu. Yemekler genelde soğuk, hatta çiğ yeniyordu.

Gece ateşi bile küçülmüş, çelimsiz bir şeye dönüşmüştü. Kraliçenin adamları dehşete düşmüştü. Sör Godry’nin pes sesi önderliğinde dua eden adamlar,

“Işık Tanrısı bizi bu şeytandan koru,”

dediler.

“Parlak güneşini bize yeniden göster, şu rüzgârları dindir ve şu karları erit ki düşmanlarımıza erişip onları ezebilelim. Gece karanlık ve dehşet dolu. Lâkin senin gücün, nurun ve ışığın var. R’hllor, bizi ateşinle doldur.”

Daha sonra, Sör Corliss Penny bir kış fırtınasının bütün bir orduyu dondurarak öldürüp öldürmediğini yüksek sesle merak ettiğinde, kurtlar güldüler. “Bu kış değil,” dedi Koca Kova Wull. “Biz tepelerde, sonbahar seni öper ama kış seni fena düzer, deriz. Bu sadece sonbahar öpücüğü.”

Öyleyse tanrı izin versin de gerçek kışı hiç bilmeyeyim.

Asha diğerlerinden daha iyi durumdaydı; neticede kralın ganimetiydi. Diğerleri aç kalırken onun karnı doyuruluyordu. Diğerleri titrerken o ısıtılıyordu. Diğerleri yorgun atların üstünde karın içinde debelenirken o üstü kapalı bir arabanın içinde kürklerden yapılmış bir yatağın üstünde yolculuk ediyordu, zincirlerinin içinde rahattı.

En zor durumda olanlar, atlar ve sıradan adamlardı. Fırtına topraklarından gelen iki yaver, ateşin en yakınında kimin oturacağına dair çıkan kavgada bir askeri bıçaklayıp öldürmüştü. Sonraki gece, umutsuzca sıcaklık isteyen okçular her nasılsa çadırlarını tutuşturmuşlardı, yangın en azından yakındaki çadırları ısıtmayı başarmıştı. Savaş atları yorgunluk ve hava şartları yüzünden telef olmaya başlamıştı. "Atsız bir şövalye neye benzer?" diye bilmece soruyordu adamlar. "Kılıçlı bir kardan adama." Ölen atlar, düştükleri yerde et için kesiliyordu. Erzak da tükenmeye başlamıştı.

Peasebury, Cobb, Foxglove ve diğer güneyli lordlar, fırtına dinene kadar kamp kurmak için krala baskı yapıyordu. Stannis hiçbirini dinlemiyordu. Kraliçenin adamları kırmızı ve aç tanrıya kurban vermek için ısrar etmeye geldiklerinde, kral onları da önemsemiyordu.

Asha bu hikâyeyi, diğer adamlar kadar mütedeyyin olmayan Justin Massey'den duymuştu. "Bir kurban, inancımızın hâlâ canlı olduğunu ispat eder Majesteleri," demişti Clayton Suggs. "Kuzeyin eski tanrıları bu fırtınayı üzerimize yolladılar. Fırtınayı sadece R'hllor durdurabilir. Ona bir inançsız vermeliyiz," demişti Godry Dev Katili.

"Ordumun yarısı inançsızlardan oluşuyor," diye karşılık vermişti Stannis. "Kimse yakılmayacak. Daha çok dua edin."

Bugün kimse yakılmayacak. Yarın da öyle... ama kar yağışı devam ederse, kralın kararlılığının zayıflaması kaç zaman alacak

? Asha, amcası Aeron'ın Boğulmuş Tanrı'ya olan inancını asla paylaşmamıştı ama o gece, Dalgaların Altında İkâmet Eden'e, Buharsaçlı'nın biç etmediği kadar tutkulu bir şekilde dua etti. Fırtına dinmedi. Yürüyüş, önce tökezleme, sonra sürünme hızına düşerek devam etti. Beş mil, iyi bir gündü. Sonra üç. Sonra iki.

Fırtınanın dokuzuncu gününde, her kamp, kaptanların ve kumandanların diz çöküp günün kayıplarını rapor etmek üzere ıslak ve yorgun bir hâlde kralın çadırına girdiğini gördü.

"Bir adam ölü, üç adam kayıp."

"Altı at kaybettik, biri benimdi."

"İki ölü adam. İçlerinden biri şövalye. Dört at devrildi. Birini tekrar ayağa

kaldırdık. Diğerleri kaybedildi. Savaş atları ve bir binek atı.”
Asha buna
soğuk sayımı
dendiğini duymuştu. En ağır kayıp yük katarındaydı: Ölü atlar, kayıp adamlar, devrilip kırılan arabalar. “Atlar kara saplanıp kalıyor,” dedi Justin Massey, Stannis’e. “Adamlar, sırf bir yere oturup ölmek için kafileden ayrılıyor.”
“Bırak ölsünler,” dedi Kral Stannis öfkeyle. “Biz devam ediyoruz.”
Kuzeyli adamlar, küçük atlarıyla ve ayı pençeleriyle daha iyi yol aldılar. Kara Donnel Flint ve üvey kardeşi Artos sadece bir adam kaybetti. Liddlelar, Wulllar ve Norreyler hiç kaybetmedi. Morgan Liddle’ın katırlarından biri kayboldu ama Morgan, katırı Minderin çaldığım düşünüyor gibiydi.
Derinorman Kalesi’yle Kışyarı arasında yüz fersah var. Kuzgun uçuşuyla üç yüz mil. On beş gün.
Yürüyüşün on beşinci günü gelip geçti, kafile yolun yarısını bile katetmemişti. Kafilenin arkasında kırık arabalardan ve donmuş cesetlerden oluşan bir iz uzanıyordu. Güneş, ay ve yıldızlar o kadar uzun zamandır yoktu ki Asha onların bir hayalden ibaret olup olmadıklarını merak etmeye başlıyordu.
Asha sonunda ayak bileklerindeki zincirlerden kurtulduğunda yürüyüşün yirminci günüydü. O gün akşama doğru, Asha’nın arabasını çeken atlardan biri öldü. Yeni bir at bulunamadı; kalan yük beygirleri, yiyecek ve hayvan yemi arabalarını çekiyordu. Sör Justin Massey, Asha’nın arabasının yanına geldiğinde, ölü atın et için kesilmesini ve arabanın yakacak olarak parçalanmasını söyledi, sonra Asha’nın ayaklarındaki prangaları çıkardı. “Size verecek bineğim yok leydim,” dedi. “Ve sizi arkama alıp yolculuk etmeye çalışırsam benim atımın da sonu gelir. Yürümek zorundasınız.”
Asha’nın ayak bilekleri, attığı her adımda vücudunun ağırlığı altında zonkluyordu.
Birazdan soğuk yüzünden uyuşacaklar,
dedi Asha kendine.
Bir saat içinde ayaklarımı hiç hissetmiyor olacağım.
Sadece biraz yanılmıştı; ayaklarının tamamen uyuşması bir saatten az sürdü. Kafile karanlık yüzünden durduğunda, Asha tökezliyor ve tekerlekli hapishanesinin rahatlığını özlüyordu.
Demirler beni güçsüzleştirdi.
Asha akşam yemeği vaktinde o kadar bitkindi ki masada uyuyakaldı.
On beş günlük yürüyüşün yirmi altıncı gününde sebzeler tükendi. Otuz ikinci günde tahıl ve hayvan yemi bitti. Asha, bir insanın, yarı donmuş çiğ et yiyerek

ne kadar hayatta kalabileceğini merak etti.
Sör Richard Horpe, soğuk sayımından sonra, “Dal, Kışyarı’ndan sadece üç gün uzakta olduğumuza dair yemin ediyor,” dedi krala.
“Eğer
en zayıf adamları arkada bırakırsak,” dedi Corliss Penny.
“En zayıf adamlar zaten kurtarılamaz durumda,” diye ısrar etti Horpe. “Hâlâ güçlü olanlar Kışyarı’na ulaşmak ya da diğerleri gibi ölmek zorunda.”
“Işık Tanrısı kaleyi bize verecek,” dedi Sör Godry Farring. “Eğer Leydi Melisandre bizimle olsaydı...”
Sonunda, kafilenin bir düzine at ve dört adam kaybettiği kâbus gibi bir günden sonra, Lord Peasebury kuzeyli adamlara döndü. “Bu yürüyüş bir çılgınlıktı. Ve ne uğruna? Bir kız?”
“Ned’in kızı,” dedi Morgan Liddle. Uç erkek kardeşin ikincisiydi, bu yüzden diğer kurtlar ona Ortanca Liddle diyordu ama onun duyabileceği yerlerde değil. Derinorman Kalesi’nde Asha’yı neredeyse öldüren adam Morgan’dı. Daha sonra, yürüyüş sırasında Asha’nın yanma gelmiş ve ondan özür dilemişti... mücadele hırsıyla ona sürtük dediği için özür dilemişti, kafasını bir baltayla ikiye ayırmak istediği için değil.
“Ned’in kızı,” diye tekrarladı Koca Kova Wull. “Eğer siz güneyli züppeler azıcık kar yüzünden saten pantolonlarınıza işememiş olsaydınız, kızı ve kaleyi çoktan alırdık.”
“Azıcık kar mı?” Peasebury’nin yumuşak ve kadınsı ağzı öfkeyle çarpıldı. “Senin kötü tavsiyelerin bizi bu yürüyüşe zorladı Wull. En başından beri Bolton’ın yaratığı olduğundan şüphelenmeye başlıyorum. Durum bu mu? Bolton seni kralın kulağına zehirli şeyler fısıldayasın diye mi gönderdi?”
Koca Kova adamın yüzüne güldü. “Lord Bezelye Kabuğu. Eğer bir erkek olsaydın, seni şu söylediklerin için öldürürdüm. Lâkin kılıcım, bir korkağın kanıyla kirletilemeyecek kadar iyi çelikten yapıldı.” Bir yudum bira içip ağzım sildi. “Evet, adamlar ölüyor. Biz Kışyarı’nı görmeden önce daha nicesi ölecek. Ne çıkar? Bu bir savaş. Savaşta adamlar ölür. Olması gereken budur. Her zaman böyleydi.”
Sör Corliss Penny inanmaz gözlerle kabile şefine baktı. “Ölmek mi
istiyorsun
Wull?”
Bu soru kuzeyli adamı eğlendirmiş gibiydi. “Yaz mevsiminin bin yıl sürdüğü bir yerde sonsuza kadar yaşamak istiyorum. Dünyaya yukarıdan bakmak için bulutların üstünde bir kale istiyorum. Tekrar yirmi altı yaşında olmak istiyorum.

Yirmi altı yaşındayken bütün gün dövüşüp bütün gece düzüşebiliyordum. İnsanların ne istediği önemli değildir.
Kış neredeyse tepemizde evlat. Ve kış ölümdür. Adamlarımın Ned'in küçük kızı için dövüşürken ölmesini; gözyaşları yanaklarında donarken, karın içinde yalnız ve aç bir hâlde ölmesine tercih ederim. Bu şekilde ölen adamlar için şarkılar yazılmaz. Bana gelince, ben yaşlıyım. Bu benim son kışım olacak. Bırak da ölmeden önce Bolton kanıyla yıkanayım. Baltam bir Bolton'ın kafatasına gömüldüğünde kanın yüzüme sıçradığını hissetmek istiyorum. O kanı dudaklarımdan yalamak ve ağzımda o kanın tadı varken ölmek istiyorum."
"Evet!" diye bağırdı Ortanca Morgan.
"Kan ve mücadele
!" Sonra bütün kabile adamları bağırıyordu, kupalarını ve içki boynuzlarını masaya vuruyor, kralın çadırını gürültüyle dolduruyorlardı.
Asha Greyjoy da bir mücadeleyi hoş karşılardı.
Bu sefalete son verecek bir mücadele. Çeliğe çarpan çelik, pembe kar, kırık kalkanlar ve kesik kollar. Sonra her şey biter.
Ertesi gün, kralın keşif süvarileri, iki göl arasında terk edilmiş bir çiftçi köyüne rastladılar; birkaç kulübesi, bir uzun salonu ve bir gözcü kulesi olan küçük ve yoksul bir yerdi. Richard Horpe durma emri verdi, hâlbuki ordu o gün sadece yarım mil yol katetmişti ve karanlığa saatler vardı. Yük katarı ve artçı kuvvet köye girdiğinde ay çoktan doğmuştu. Asha son gelenlerin arasındaydı.
"Bu göllerde balık var," dedi Horpe, krala. "Buzda delikler açacağız. Kuzeyli adamlar bunun nasıl yapılacağını biliyor."
Stannis, kabarık kürk pelerininin ve ağır zırhının içinde bile tek ayağı mezarda bir adam gibi görünüyordu. Derinorman Kalesi'ndeyken uzun ve zayıf bedeninde taşıdığı azıcık et, bu yürüyüş sırasında eriyip gitmişti. Derisinin altından kafatasının şekli görünüyordu. Kralın çenesi öyle sıkı sıkıya kenetliydi ki, Asha adamın dişlerinin paramparça olacağından korktu. "Öyleyse balık," dedi Stannis her kelimeyi ısırarak. "Lâkin ilk ışıkla yola çıkacağız."
Ama ışık doğduğunda, kamp sessizliğe ve kara uyandı. Gökyüzü siyahtan beyaza döndü ama daha parlak görünmedi. Asha Greyjoy, Dişi Ayı'nın horultularını duyarak, uyku kürklerinin altında ağrılı ve üşümüş bir hâlde uyandı, daha önce bu kadar gürültülü horlayan bir kadın görmemişti ama yürüyüş sırasında bu sese alışmıştı, hatta şimdi bu seste bir parça huzur buluyordu. Onu huzursuz eden, sessizlikti. Adamları atlara binmeleri, sıra oluşturmaları ve yürüyüşe hazırlanmaları için uyandıracak borazanlar ötmüyordu. Savaş boruları kuzeyli adamları öne çağırmıyordu.

Ters giden bir şey var.

Asha uyku kürklerinin altından emekleyerek çıkıp çadırın kapısına gitti, kapıyı gece boyunca mühürleyen kar duvarını yıktı, ayağa kalkıp buzlu sabah havasını içine çekerken zincirleri şıngırdattı. Kar hâlâ yağıyordu, Asha'nın uyumak için çadıra girdiği zamankinden çok daha yoğun bir şekilde. Göller kaybolmuştu, orman da öyle. Asha, diğer çadırların şekillerini ve gözcü kulesinin tepesinde yanan işaret ateşinin turuncu pırıltısını görebiliyordu ama kuleyi göremiyordu. Fırtına, geri kalan her şeyi yutmuştu.

Roose Bolton ileride bir yerde, Kışyarı'nın duvarlarının ardında onları bekliyordu ama Stannis Baratheon'm ordusu kara gömülmüş ve kıpırtısız bir hâlde oturuyordu, etrafı buz ve kar duvarıyla çevriliydi, açlıktan kırılıyordu.

DAENERYS

Mum neredeyse bitmişti. Erimiş parafin gölünün içinden yükselen bir santimlik mumun ışığı, kraliçenin yatağının üzerine düşüyordu. Alev titremeye başlamıştı.
Birazdan sönecek,
diye düşündü Dany
ve mum söndüğünde bir gece daha sona erecek.

Şafak her zaman çok erken geliyordu.

Daenerys uyumamıştı, uyuyamamıştı, uyumayacaktı. Tekrar açtığında sabah olacağı korkusuyla gözlerini kapatmaya bile cesaret edememişti. Eğer gücü olsaydı gecelerin sonsuza kadar sürmesini sağlardı ama yapabileceği en iyi şey uyanık kalmak ve gün doğumu onları belli belirsiz anılara dönüştürmeden önce her anın tadını çıkarmaktı.

Daario Naharis, Dany'nin yanında yeni doğmuş bir bebek gibi huzurla uyuyordu. O kendini beğenmiş gülümsemesiyle, uykuyla ilgili bir istidadı olduğunu söyleyip böbürlenirdi. Arazide sık sık eyerinin üstünde uyuduğunu iddia ederdi; bir mücadeleyle karşılaşacak olursa iyi dinlenmiş olmak için. "Çabuk uyuyamayan bir savaşçının dövüşecek gücü olmaz," derdi. Kâbuslar onu rahatsız etmiyordu. Dany, Ayna Kalkanlı Serwyn'in, öldürdüğü şövalyelerin ruhları tarafından nasıl huzursuz edildiğini anlattığında Daario sadece gülmüştü. "Eğer öldürdüğüm adamlar beni huzursuz etmeye gelirlerse onları tekrar öldürürüm." Dany o anda,
Daario bir paralı askerin vicdanına sahip,
diye fark etmişti.
Başka bir deyişle, hiç vicdanı yok.

Daario yüzüstü yatıyordu, yüzü yastıklara gömülmüştü, uzun bacaklarına keten örtüler dolanmıştı.

Dany, Daario'nun omurga çizgisini takip ederek elini adamın sırtında gezdirdi. Kumandanın teni pürüzsüzdü, hemen hemen tüysüzdü.
Teni ipek ve saten.

Dany parmaklarının altındaki hissi seviyordu. Parmaklarını Daario'nun

saçlarının içinden geçirmeyi, eyer üstünde geçen uzun bir günün ardından adamın bacaklarını ovmayı, adamın aletini avuçlamayı ve aletin sertleştiğini hissetmeyi seviyordu.
Dany sıradan bir kadın olsaydı, bütün hayatını Daario'ya dokunarak, adamın yara izlerini okşayarak ve onun insanlarla karşılaşma hikâyelerini dinleyerek geçirebilirdi.
İstese taamdan vazgeçebilirdim,
diye düşündü,
ama istemedi ve asla istemeyecek.
Daario, Dany'yle tek beden olduğunda onun kulağına aşk sözleri fısıldıyordu ama Dany, Daario'nun aslında ejderha kraliçesine âşık olduğunu biliyordu.
Taamdan vazgeçersem beni istemez.
Ayrıca, taçlarını kaybeden krallar genelde başlarını da kaybederdi ve Dany, durumun bir kraliçe için daha farklı olmayacağını düşünüyordu.
Mum son bir kez titredi ve söndü, kendi gölünün içinde boğuldu. Karanlık, kuş tüyü yatağı ve yatağın iki sakinini yutup odanın her köşesini doldurdu. Dany, kollarını kumandana dolayıp kendi bedenini adamın sırtına bastırdı. Daario'nun kokusunu içti, adamın etinin sıcaklığının ve kendi tenine değen tenin tadını çıkardı.
Unutma,
dedi kendine,
ona dokunmanın nasıl bir his olduğunu unutma.
Kumandanın omzunu öptü.
Daario ona doğru yuvarlandı, gözleri açıktı. "Daenerys." Tembelce gülümsedi. Daario'nun diğer yeteneklerinden biriydi bu; bir kedi gibi aniden uyanıyordu. "Şafak mı geldi?"
"Henüz değil. Hâlâ vaktimiz var."
"Yalancı. Gözlerini görebiliyorum. Gecenin karanlığında olsaydık bunu yapabilir miydim?" Daario, örtüleri üstünden atıp oturdu. "Loş. Gün yakında doğacak."
"Bu gecenin bitmesini istemiyorum."
"Neden kraliçem?"
"Biliyorsun."
"Düğün mü?" Daario güldü. "Onun yerine benimle evlen." "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."
"Sen kraliçesin. İstediğin her şeyi yapabilirsin." Daario, Dany'nin bacağını okşadı. "Bize kaç gece kaldı?"
İki. Sadece iki.

“Sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bu ve sonraki gece. Sonra bu işi bitirmeliyiz.”

“Benimle evlen ve sonsuza kadar bütün geceler bizim olsun.”
Yapabilseydim, evlenirdim. Khal Drogo, Dany’nin güneşi ve yıldızıydı ama o kadar uzun zamandır ölüydü ki Dany sevmenin ve sevilmenin nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu. Daario hatırlamasına yardım etmişti.
Ölüydüm ve o beni hayata döndürdü. Uyuyordum ve o beni uyandırdı. Benim cesur kumandanım. Buna rağmen, Daario son zamanlarda fazlasıyla cüretkâr olmuştu. Son saldırısından geri döndüğü gün, Yunkaili bir lordun kafasını Dany’nin ayaklarının dibine fırlatmış ve Dany’yi, bütün dünyanın görebilmesi için salonun ortasında öpmüştü. Barristan Selmy ikisini ayırmak zorunda kalmıştı. Sör Büyükbaba o kadar öfkelenmişti ki Dany kan dökülecekten korkmuştu. “Evlenemeyiz aşkım. Sebebini biliyorsun.”

Daario yataktan kalktı. “Öyleyse Hizdahr’la evlen. Ona düğün hediyesi olarak bir çift boynuz vereceğim. Ghisli erkekler boynuzlarla gezmekten hoşlanıyorlar. Boynuzları kendi saçlarından yapıyorlar; taraklar, mumlar ve demirlerle.” Pantolonunu bulup giydi. İç çamaşırı giyme zahmetine katlanmadı.
“Evlendiğimde, beni arzulamak ağır ihanet olacak.” Dany, yatak örtüsünü göğüslerinin üstüne çekti.
“O hâlde bir hain olmak zorundayım.” Daario, mavi ipek bir tuniği başından geçirdi ve sakalının çatallarını parmaklarıyla düzeltti. Sakalını Dany için yeni boyamıştı, mordan maviye döndürmüştü, Dany’nin onu ilk tanıdığı zamanki gibi. Daario, parmaklarını koklayıp sırıtarak, “Senin gibi kokuyorum,” dedi.
Dany, Daario sırıttığında pırıldayan altın dişi seviyordu. Adamın göğsündeki ince tüyleri seviyordu. Daario’nun kollarındaki kuvveti, onun kahkahasının sesini, Dany’nin gözlerine bakış şeklini ve aletini Dany’nin içine sokarken onun adını söylemesini seviyordu. Binici çizmelerini giyip bağcıkları bağlayan Daario’yu seyrederken, “Güzelsin,” dedi. Daario bazı günler, çizmelerini Dany’nin bağlamasına izin veriyordu ama görünüşe göre bugün vermeyecekti.
Bu iş de bitti.
“Evlenilecek kadar güzel değilim.” Daario, kılıç kemerini, asılı olduğu kancadan aldı.

“Nereye gidiyorsun?”
“Senin şehrinin içine,” dedi Daario. “Birkaç bira içmek ve kavga çıkarmak için. Bir adam öldürmeyeli epey zaman oldu. Belki de senin nişanlını aramalıyım.”
Dany kumandana bir yastık fırlattı. “Hizdahr’ı rahat bırakacaksın!”
“Kraliçem nasıl emrederse. Bugün meclisi toplayacak mısın?” “Hayır. Yarın evli bir kadın olacağım. Hizdahr da kral olacak. Bırak da meclisi
o
toplasın. Bunlar onun insanları.”
“Bazıları onun, bazıları senin. Özgür bıraktıkların.”
“Beni azarlıyor musun?”
“Çocuklarım dediğin insanlar. Annelerini istiyorlar.”
“Evet. Beni
azarlıyorsun.”
“Sadece biraz, kalbimin ışığı. Gelip meclisi toplar mısın?” “Belki düğünden sonra. Barıştan sonra.”
“Şu bahsettiğin
sonra
asla gelmiyor. Meclisi toplamalısın. Yeni adamlarım senin gerçek olduğuna inanmıyor. Rüzgârla Savrulanlar’dan gelenler. Çoğu Batıdiyar’da doğmuş ve büyümüş. Kulakları Targaryenlar’la ilgili hikâyelerle dolu. Seni kendi gözleriyle görmek istiyorlar. Kurbağa sana hediye getirmiş.”
“Kurbağa mı?” dedi Dany kıkırdayarak. “O kim?”
Daario omuzlarını silkti. “Dornelu bir delikanlı. Yeşilbağırsak denen iri bir şövalyenin yaverliğini yapıyor. Ona, hediyeyi sana iletilmek üzere bana verebileceğini söyledim ama dinlemedi.” “Ah, zeki bir kurbağa.
‘Hediyeyi bana ver.'
” Dany kumandana bir yastık daha fırlattı. “O hediyeyi bir kez olsun görebilir miydim acaba?”
Daario altın yaldızlı bıyığını sıvazladı. “Ben tatlı kraliçemden çalar mıyım hiç? Eğer sana layık bir hediye olsaydı, onu yumuşak ellerinin içine bizzat koyardım.”
“Aşkının nişanı olarak mı?”
“Bu konuda konuşmayacağım ama delikanlıya hediyeyi sana verebileceğini söyledim. Daario Naharis’i yalancı çıkarmazsın değil mi?” Dany adamı reddedemezdi. “Nasıl istersen. Kurbağanı yarın meclise getir. Diğerlerini de. Batıdiyarlılar’ı.” Ortak Dil’i Sör Barristan’dan başka birinden duymak iyi olacaktı.

“Kraliçem nasıl emrederse.” Daario derin bir reverans yaptı, sırıttı ve odadan ayrıldı, pelerini arkasında dalgalandı.
Dany, kollarını bacaklarına dolayarak dağınık yatak örtülerinin arasında oturdu, o kadar üzgün ve ümitsizdi ki ekmek, süt ve incirlerle odaya giren Missandei’yi duymadı. “Majesteleri? İyi misiniz? Bu kulunuz, gecenin karanlığında çığlıklarınızı duydu.”
Dany bir incir aldı. Siyah ve şişman bir meyveydi, çiy yüzünden hâlâ nemliydi.
Hizdahr çığlık atmamı sağlayabilecek mi?
“Rüzgârın çığlığını duymuşsun.” İncirden bir ısırık aldı ama Daario gitmişti ve meyve bütün lezzetini kaybetmişti. Dany iç geçirerek yataktan kalktı ve bir elbise getirmesi için Irri’ye seslendi, sonra terasa çıktı.
Etrafı düşmanlarla çevriliydi. Kıyıda her zaman en az bir düzine gemi vardı. Bazı günler, askerler kıyıya çıktığında yüz gemi oluyordu. Yunkaililer deniz yoluyla ahşap bile getiriyorlardı, hendeğin ardında çeşit çeşit mancınıklar inşa ediyorlardı. Dany, sakin gecelerde, sıcak ve kuru havada çınlayan çekiç seslerini duyabiliyordu.
Ama kuşatma kuleleri yok. Koçbaşları yok.
Yunkaililer Meereen’i saldırıyla almayı denemeyeceklerdi. Kuşatma hattının ardında bekleyeceklerdi, açlık ve hastalık Dany’nin insanlarını dize getirene kadar taş fırlatacaklardı.

Hizdahr bana barış getirecek. Getirmeli.

O gece aşçılar, Dany için hurmalar ve havuçlarla birlikte keçi yavrusu kızarttılar ama Dany sadece bir lokma yiyebildi. Meereen’le bir kez daha boğuşmak düşüncesi onu bitkin düşürmüştü. Daario ayakta duramayacak kadar sarhoş bir hâlde geri döndüğünde bile, Dany uyuyamadı. Yatak örtülerinin altında dönüp durdu, Hizdahr’ın onu öptüğünü hayal etti... ama adamın dudakları çürüktü, maviydi, Dany’nin içine giren erkekliği buz gibi soğuktu. Dany, saçları dağılmış bir hâlde, düğüm olmuş yatak örtülerinin içinde oturdu. Kumandan onun yanında uyuyordu ama Dany yine de yalnızdı. Kumandanı sarsmak, onu uyandırmak istedi. Kumandanın ona sarılmasını, onu düzmesini, unutmasına yardım etmesini istedi. Ama kumandam uyandırırsa, adamın yalnızca gülümseyeceğini ve “Bir rüyaydı kraliçem. Uyumaya devam et,” diyeceğini biliyordu.
Daario’yu uyandırmak yerine başlıklı bir sabahlık giyip terasa çıktı. Korkuluklara gitti, orada durup daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi şehre yukarıdan baktı.
Burası asla benim şehrim olmayacak. Asla benim evim olmayacak.

Şafağın pembe ışığı, Dany’yi terasta, çimenlerin üstünde, ince bir çiy

battaniyesinin altında uyurken buldu. Hizmetçileri tarafından uyandırıldığında, “Daario’ya bugün meclisi toplayacağıma dair söz verdim,” dedi Dany. “Tacımı bulmama yardım edin. Ah, bir de kıyafet getirin, hafif ve serin tutan bir şey olsun. ”
Dany bir saat sonra salona indi.
“Ateş Geçirmez, Meereen Kraliçesi, Andallar’ın, Rhoynarlar’ın ve İlk İnsanlar’ın Kraliçesi, Büyük Çim Denizi’nin Khaleesi’si, Zincir Kıran ve Ejderhaların Anası Daenerys Fırtınadadoğan için diz çökün,”
diye bağırdı Missandei.
Reznak mo Reznak reverans yapıp gülümsedi. “Majesteleri, her geçen gün biraz daha güzelleşiyorsunuz. Düğün fikri yüzünüze bir pırıltı verdi sanırım. Ah benim ışıltılı kraliçem!”
Dany iç geçirdi. “İlk ricacıyı çağırın.”
Dany o kadar uzun zamandır meclisi toplamıyordu ki davaların yarattığı izdiham bunaltıcıydı. Salonun arka tarafı hıncahınç insan doluydu, insanlar öncelik hakkı için kavga ediyordu. Öne çıkan ilk kişi kaçınılmaz surette Galazze Galare oldu, kadının başı dikti, yüzü yeşil bir peçenin ardına gizlenmişti. “Majesteleri, özel olarak konuşsak daha iyi olacak.”
“Keşke vaktim olsaydı,” dedi Dany tatlı bir sesle. “Yarın evleniyorum.” Yeşil Fazilet’le son görüşmesi pek iyi geçmemişti. “Benden istediğiniz nedir?”
“Sizinle, malum bir paralı asker kumandanının küstahlığı hakkında konuşmak istiyorum.”
Bunu herkese açık bir oturumda söylemeye cesaret mi ediyor
? Dany öfkelendi.
Cesaretli bir kadın, hakkını vereyim, ama bir azarlamaya daha tahammül edeceğimi sanıyorsa çok yanılıyor.
“Esmer Ben Plumm’ın ihaneti hepimizi çok şaşırttı lâkin uyarınız çok geç geldi. Şimdi, tapınağınıza dönmek ve barış için dua etmek istediğinizi biliyorum.”
Yeşil Fazilet reverans yaptı. “Sizin için de dua edeceğim.”
Bir tokat daha,
diye düşündü Dany, yüzünü ateş basıyordu.
Oturumun geri kalanı, kraliçenin iyi bildiği can sıkıntısıydı. Dany minderlerin üstünde oturdu, insanları dinledi, tek ayağını sabırsızca salladı. Jhiqui öğle vakti incir ve domuz jambonu getirdi. Ricacıların sonu gelmiyordu. Dany’nin bir gülümsemeyle gönderdiği her iki kişiye karşılık kırmızı gözlü ya da homurdanan biri kalıyordu.
Daario Naharis yeni Fırtına Kargaları’yla birlikte geldiğinde gün batımı

yaklaşmıştı. Bir ricacı homurdanıp dururken, Dany, Rüzgârla Savrulanlar'dan Fırtına Kargaları'na geçen Batıdiyarlılar'a baktı.
Bunlar benim insanlarım. Ben onların meşru kraliçesiyim.
Pejmürde bir grup gibi görünüyorlardı ama paralı askerlerden beklenecek şey de buydu. Grubun en genci Dany'den en fazla bir yaş büyüktü, en yaşlısı altmış isim günü görmüş olmalıydı. Bazı adamlar varsıllık işaretleri taşıyordu: Altın kol halkaları, ipek tunikler, gümüş kakmalı kemerler.
Ganimet.
Adamların çoğunun kıyafeti basitti ve çok giyilmişlik izleri taşıyordu.
Daario grubu öne getirdiğinde, Dany içlerinden birinin kadın olduğunu gördü; iri, sarışın, zırhlı bir kadın. "Güzel Meris," diye tanıttı kumandan,
ama güzel,
Dany'nin bu kadın için kullanacağı son sıfattı. Meris'in boyu bir seksendi, kulağı yoktu, burnu kesikti, her iki yanağında da derin yara izleri vardı ve kadın, kraliçenin o güne kadar gördüğü en soğuk gözlere sahipti. Diğerlerine gelince...
Hugh Hungerford zayıf, somurtkan, uzun bacaklı, uzun suratlı bir adamdı, rengi solmuş kıyafetler giymişti. Webber kısa boylu ve kaslıydı; kafasında, göğsünde ve kollarında örümcek dövmeleri vardı. Kırmızı yüzlü Orsone Taş, bir şövalye olduğunu iddia etti, leylek bacaklı Lucifer Long da öyle. Ormanın Will'i diz çökerken bile şehvetle Dany'ye baktı. Dick Straw'ın kantaron mavisi gözleri, keten kadar beyaz saçları ve huzursuz edici bir gülümsemesi vardı. Zencefil Jack'in yüzü turuncu bir sakalın ardına gizlenmişti ve adamın konuşmasını anlamak mümkün değildi. "İlk mücadelesinde dilinin yarısını ısırarak kopardı," diye açıkladı Hungerford.
Dornelu adamlar daha farklı görünüyordu. "Eğer Majesteleri memnun olacaksa," dedi Daario, "bunlar; Yeşilbağırsak, Gerrold ve Kurbağa."
Yeşilbağırsak iriydi ve bir taş kadar keldi, Güçlü Behvas'a bile rakip olabilecek kalın kolları vardı. Gerrold, güneşten açılmış saçları ve gülümseyen mavi yeşil gözleri olan ince uzun bir delikanlıydı.
Bahse girerim ki bu gülümseme nice bakirenin gönlünü çalmıştır.
Gerrold'ın pelerini kahverengi yumuşak yünden yapılmış ve kum ipeğiyle astarlanmıştı, hoş görünüşlü bir giysiydi.
Üç adamın en genç ve en az etkileyici olanı yaver Kurbağa'ydı; ağırbaşlı, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü bodur bir delikanlıydı. Yüzü köşeliydi, alnı genişti, çıkık bir çenesi ve geniş bir burnu vardı. Yanağındaki ve çenesindeki sert ve kısa tüyler yüzünden, ilk kez sakal bırakmaya çalışan toy bir delikanlı gibi görünüyordu. Dany'nin bu delikanlıya neden Kurbağa dendiğiyle ilgili hiçbir

fikri yoktu.
Belki de diğerlerinden daha yükseğe sıçrayabiliyordur.
“Ayağa kalkabilirsiniz,” dedi kraliçe. “Daario, Dorne’dan geldiğinizi söyledi. Dornelu adamlar benim meclisimde daima hoş karşılanır. Babamın tahtı İşgalci tarafından çalındığında, Güneş Mızrağı babama sadık kalmıştı. Bana ulaşmaya çalışırken birçok tehlikeyle karşılaşmış olmalısınız.”
“Fazlasıyla,” dedi Gerrold, güneşten açılmış saçları olan yakışıklı delikanlı. “Dorne’dan ayrılırken altı kişiydik Majesteleri.” “Kayıplarınız için üzgünüm.” Kraliçe, Gerrold’ın iri arkadaşına döndü. “Yeşilbağırsak tuhaf bir isim.”
“Bir şaka Majesteleri. Gemilerden. Volantis’ten itibaren bütün yol boyunca deniz tutması yaşadım. Kusma ve... pekâlâ, gerisini söylememeliyim.”
Dany güldü. “Tahmin edebiliyorum sör.
Sör,
öyle değil mi? Daario bana bir şövalye olduğunuzu söyledi.”
“Eğer Majesteleri memnun olacaksa, üçümüz de şövalyeyiz.” Dany, Daario’ya baktı ve adamın yüzünden bir öfke pırıltısı geçtiğini gördü.
Bilmiyordu.
“Şövalyelere ihtiyacım var,” dedi.
Sör Barristan’ın kuşkuları uyandı. “Şövalyelik, Batıdiyar’ın bu kadar uzağında kolayca elde edilebilir. Bu iddianızı kılıç ya da mızrakla ispatlamaya hazır mısınız?”
“Eğer gerekirse,” dedi Gerold, “lâkin herhangi birimizin Cesur Barristan’a denk olduğunu iddia edecek değilim. Majesteleri, bizi affetmeniz için yalvarıyorum ama buraya sahte isimlerle geldik.” “Bir zamanlar aynı şeyi yapan biriyle tanışmıştım,” dedi Dany, “Arştan Beyazsakal isimli bir adamdı. O hâlde bana gerçek isimlerinizi söyleyin.”
“Memnuniyetle... lâkin, kraliçemin müsamahasına sığınıp daha az göz ve kulak olan bir yerde konuşmayı rica edebilir miyim?”
Oyun içinde oyun.
“Nasıl istersen. Skahaz, salonu boşalt.”
Kelkafa emirler bağırdı, işin geri kalanını Tunç Canavarlar yaptı, diğer Batıdiyarlılar ve günün ricacıları salondan çıkarıldı. Dany’nin danışmanları salonda kaldı.
“Şimdi,” dedi Dany, “isimleriniz.”
Yakışıklı Gerrold reverans yaptı. “Sör Gerris Drinkwater, Majesteleri. Kılıcım sizindir.”
Yeşilbağırsak kollarını göğsünde birleştirdi. “Benim de savaş çekicim sizindir.

Ben, Sör Archibald Yromvood.”
‘Ya siz sör?” diye sordu kraliçe, Kurbağa isimli delikanlıya.
“Eğer Majesteleri izin verirse, önce hediyemi takdim edebilir miyim?”
Meraklı bir şekilde, “Eğer istersen,” dedi Dany. Fakat Kurbağa yürümeye başladığında, Daario Naharis delikanlının önüne geçti ve eldivenli elini uzattı. “Hediyeyi bana ver.”
Taş yüzlü bodur delikanlı eğildi, çizmesinin bağcıklarını çözdü ve çizmesinin içindeki gizli cepten sararmış bir parşömen çıkardı.
“Hediyen bu mu? Bir parşömen parçası mı?” Daario, parşömeni Dornelu adamın elinden kapıp açtı, gözlerini kısarak mühürlere ve imzalara baktı. “Bütün bu altınlar ve kurdeleler çok sevimli ama sizin Batıdiyarlı karalamalarınızı okuyamıyorum.”
“Parşömeni kraliçeye götür,” diye emretti Sör Barristan. “Hemen.”
Dany, salondaki öfkeyi hissedebiliyordu. “Ben yalnızca küçük bir kızım ve küçük kızlar hediyeler almalıdır,” dedi hafif bir sesle. “Daario, lütfen, benimle alay etmemelisin. Hediyemi bana getir.”
Parşömen Ortak Dil’de yazılmıştı. Kraliçe, mühürleri ve imzaları inceleyerek parşömeni ağır ağır açtı. Sör Willem Dary ismini gördüğünde kalbi hızlandı. Mektubu bir kez okudu, sonra bir kez daha.
“Mektupta neler yazdığını öğrenebilir miyiz Majesteleri?” diye sordu Sör Barristan.
“Gizli bir anlaşma,” dedi Dany, “ben küçük bir kızken Braavos’ta yapılmış. Sör Willem Dary anlaşmayı bizim adımıza imzalamış; kendisi, İşgalci’nin adamları bizi ele geçiremeden önce, beni ve ağabeyimi Ejderha Kayası’ndan kaçıran adamdır. Prens Oberyn Martell, Dorne adına imza atmış, Braavos’un Deniz Lordu anlaşmaya şahitlik etmiş.” Parşömeni, bizzat okuması için Sör Barristan’a uzattı. “Bu anlaşma bir evlilikle mühürlenecektir, diyor. Ağabeyim Viserys, Prens Doran’ın kızı Arianne’i kraliçesi olarak alacakmış; Dorne’un, İşgalci’nin devrilmesine yardım etmesi karşılığında.”
Yaşlı şövalye anlaşmayı ağır ağır okudu. “Eğer Robert bundan haberdar olsaydı, bir zamanlar Pyke’ı ezdiği gibi Güneş Mızrağını da ezer ve Prens Doran’la Kızıl Yılan’ın başlarını alırdı... bu Dornelu prensesin başını da alabilirdi.”
“Hiç şüphe yok ki Prens Doran anlaşmayı bu sebeple gizli tuttu,” dedi Daenerys. “Ağabeyim, Dornelu bir prensesin onu beklediğini bilseydi, evlenecek yaşa gelir gelmez Güneş Mızrağı’na giderdi.”
“Ve Robert’ın savaş baltasını üstüne çekerdi. Dorne’un üstüne de çekerdi,” dedi Kurbağa. “Babam, Prens Viserys’in bir ordu bulacağı güne kadar beklemeye

razıydı.”
“Baban?”
“Prens Doran.” Kurbağa tek dizinin üstüne çöktü. “Majesteleri, ben Prens Quentyn Martell olma onuruna sahibim, bir Dorne prensiyim ve sizin en sadık kulunuzum.”
Dany güldü.
Dornelu prensin yüzü kızardı. Dany’nin kendi meclisi ve danışmanları şaşkın gözlerle ona baktılar. Skahaz Kelkafa, Ghis diliyle, “Majesteleri?” dedi. “Neden gülüyorsunuz?”
“Ona kurbağa diyorlar,” dedi Dany “ve şimdi neden böyle dediklerini öğrendik. Yedi Krallık’ta, gerçek aşkları tarafından öpül düklerinde büyülü prenslere dönüşen kurbağaları anlatan çocuk masalları vardır.” Dornelu şövalyelere gülümseyerek Ortak Dil’e döndü. “Söyle bana Prens Quentyn, sen de büyülü müsün?” “Hayır Majesteleri.”
“Bundan korkuyordum.”
Büyülü ya da büyüsüz, kahretsin. San saçlı ve geniş omuzlu delikanlı yerine bunun prens olması büyük talihsizlik.
‘Yine de, benden bir öpücük almaya geldin. Benimle evlenmek niyetindesin. Durum bu mu? Hediye olarak bana kendini getirdin. Eğer Dorne’u istiyorsam, Viserys ve senin kardeşin yerine, sen ve ben bu anlaşmayı mühürlemeliyiz.”
“Babam, beni kabul edilebilir bulacağınızı umdu.”
Daario Naharis aşağılayıcı bir kahkaha attı. “Bence sen küçük bir yavrusun. Kraliçenin yanında bir erkek olması gerek, miyavlayan bir oğlan değil. Dudaklarını yaladığında, ağzına annenin sütünün tadı geliyor mu?”
Sör Gerris Drinkwater bu sözlere öfkelendi. “Diline dikkat et paralı asker. Bir Dorne prensiyle konuşuyorsun.”
“Ve galiba prensin sütannesiyle.” Daario başparmaklarıyla kılıç kabzalarını okşadı ve tehlikeli bir şekilde gülümsedi.
Skahaz kaşlarını çattı. “Bu delikanlı Dorne’un işine yarayabilir ama Meereen’in Ghis kanından bir krala ihtiyacı var.”
“Dorne’u biliyorum,” dedi Reznak mo Reznak. “Dorne; kum, akrepler ve güneşte kavrulan kırmızı dağlar demek.”
Prens Quentyn cevap verdi. “Dorne, kraliçemize hizmet etmeye ant içmiş elli bin mızrak ve kılıç demek.”
“Elli bin mi?” diye dalga geçti Daario. “Ben sadece üç kılıç saydım.”
“Yeter,”
dedi Daenerys. “Prens Quentyn bana bu hediyeyi sunmak için dünyanın yarısını

katetti. Ona saygısızlık edilmesine izin vermeyeceğim.” Dornelu adamlara döndü. “Keşke bir yıl önce gelseydiniz. Hizdahr zo Loraq’la evleneceğime dair taahhüt verdim.”
“Çok geç değil...” dedi Sör Gerris.
“Buna ben karar vereceğim,” dedi Daenerys. “Reznak, prens ve arkadaşları için soylu kanlarına uygun odalar tahsis edildiğinden emin ol. İhtiyaçlarıyla da ilgilenilsin.”
“Nasıl isterseniz Majesteleri.”
Kraliçe ayağa kalktı. “O hâlde şimdilik işimiz bitti.”
Daario ve Sör Barristan, piramidin tepesindeki odaya çıkan basamakları tırmanan Dany’yi takip ettiler. “Bu her şeyi değiştirir,” dedi yaşlı şövalye.
Irri’nin yardımıyla tacını çıkarırken, “Bu hiçbir şeyi değiştirmez,” dedi Dany. “Üç adam ne işe yarar?”
“Üç şövalye,” dedi Selmy.
“Üç yalancı,” dedi Daario öfkeyle. “Beni kandırdılar.”
“Ve seni satın aldılar, bundan eminim.” Daario inkâr etme zahmetine girmedi. Dany parşömeni açtı ve tekrar inceledi.
Bu anlaşma, biz kırmızı kapılı evde yaşarken Braavos’ta yapılmış.
Bu durum neden Dany’nin kendini çok tuhaf hissetmesine sebep oluyordu?
Dany kâbusunu hatırladı.
Bazen rüyaların içinde gerçekler vardır.
Hizdahr zo Loraq büyücüler için çalışıyor olabilir miydi? Rüyanın anlamı bu muydu? Tanrılar Dany’ye, Hizdahr’ı bir kenara bırakmasını ve şu Dornelu prensle evlenmesini mi söylüyordu? Dany’nin hafızasında bir şeyler kıpırdandı.
“Sör Barristan, Martell Hanedanı’nın arması nedir?”
“İçinden bir mızrak geçen pırıltılı bir güneş.”
Güneşin oğlu.
Dany ürperdi. “Gölgeler ve fısıltılar.” Quaithe başka ne söylemişti?
Beyaz kısrak ve güneşin oğlu. Bir aslan ve bir ejderha da vardı. Yoksa ejderha ben miyim
? “Parfüm kokulu kethüdaya dikkat et.” Dany bunu hatırlıyordu. “Rüyalar ve kehanetler. Neden her zaman bilmece hâlinde olmak zorunda? Bundan nefret ediyorum. Ah, beni yalnız bırakın sör. Yarın benim düğün günüm.” Daario o gece, bir erkeğin bir kadına sahip olabileceği tüm şekillerde Dany’ye sahip oldu ve Dany kendini memnuniyetle ona verdi. Son defasında, güneş doğarken, Doreah’tan uzun zaman önce öğrendiği gibi kumandanı ağzıyla sertleştirdi, sonra kumandanın üstünde öyle çılgınca hareket etti ki adamın yarası tekrar

kanamaya başladı. Dany, tatlı bir kalp atışı boyunca o mu adamın içinde yoksa adam mı onun içinde bilemedi.
Fakat güneş düğün gününün üstüne doğduğunda, Daario Naharis yataktan kalktı, kıyafetlerini giyip kılıç kemerini taktı. “Nereye gidiyorsun?” diye sordu Dany kumandana. “Bugün saldırı düzenlemeni yasaklıyorum.”
“Kraliçem çok zalim,” dedi kumandan. “Eğer düşmanlarım katledemezsem, sen evlenirken ben kendimi nasıl eğlendiririm?” “Gece olduğunda hiç düşmanım kalmayacak.”
“Şimdi sadece şafak tatlı kraliçem. Gün uzun. Son bir saldırı için yeterince zaman var. Sana düğün hediyesi olarak Esmer Ben Plumm’ın kafasını getireceğim.”
“Kafa istemiyorum,” dedi Dany. “Bir zamanlar bana çiçekler getirirdin.”
“Sana Hizdahr çiçek getirsin. O, öne eğilip hindiba çiçeği koparacak bir adam değil, bu doğru, ama onun için memnuniyetle çiçek toplayacak adamları var. Gidebilir miyim?”
“Hayır.” Dany, Daario’nun orada kalmasını ve ona sarılmasını istiyordu.
Bir gün gidecek ve geri dönmeyecek,
diye düşündü.
Bir gün, bir yaycı, Daario’nun göğsüne bir ok saplayacak. Ya da on adam, mızraklar, kılıçlar ve baltalarla ona saldıracak.
Kahraman olmak isteyen on adamın beşi ölecekti ama bu Dany’nin kederini hafıfletmeyecekti.
Bir gün onu kaybedeceğim, tıpkı güneşim ve yıldızımı kaybettiğimi gibi. Lâkin, size yalvarıyorum tanrılar, onu bugün kaybetmeyeyim.
“Yatağa geri gel ve beni öp.” Daha önce kimse Dany’yi Daario gibi öpmemişti. “Ben senin kraliçenim ve sana beni düzmeni emrediyorum.”
Dany bunu şakacı bir tavırla söylemişti ama Daario’nun bakışları Dany’nin sözleriyle sertleşti. “Kraliçeyi düzmek kralın işi. Evlendiğiniz zaman soylu Hizdahr bu konuyla ilgilenir. Böyle terletici bir iş için fazlasıyla asil olduğu anlaşılırsa, bu işi onun yerine yapacak hizmetkârları da var. Dornelu delikanlıyla onun yakışıklı arkadaşını da yatağına çağırabilirsin, neden olmasın?” Daario yatak odasından çıktı.
Bir saldırı düzenleyecek,
diye düşündü Dany
ve eğer Ben Plumm’ın başını alırsa, düğün ziyafetine gelip adamın başını ayaklarımın dibine fırlatacak. Yedi beni korusun. Daario neden soylu bir aileden gelmiyor'?

Kumandan gittiğinde, Missandei kraliçeye basit bir kahvaltı getirdi; keçi peyniri, zeytin ve tatlı olarak kuru üzüm. “Kahvaltı için şaraptan fazlasına ihtiyacınız var Majesteleri. Küçücük bir şeysiniz ve bugün güce ihtiyaç duyacağınız muhakkak.”
Ufacık tefecik bir kızdan gelen bu sözler Dany’yi güldürdü. Dany, bu küçük kâtibeye o kadar güveniyordu ki onun yalnızca on bir yaşında olduğunu sık sık unutuyordu. Terasta birlikte kahvaltı ettiler. Dany bir zeytini kemirirken, Naathlı kız erimiş altına benzeyen gözleriyle Dany’ye baktı ve “Onlara evlenmekten vazgeçtiğinizi söylemek için geç değil,” dedi.
Geç,
diye düşündü kraliçe kederle. “Hizdahr’ın kanı kadim ve soylu. Bu birleşme, benim azatlı kölelerimi onun insanlarıyla birleştirecek. Biz bir bütün olduğumuzda şehir de bütün olacak.”
“Majesteleri soylu Hizdahr’ı sevmiyor. Bu kulunuz, sizin başka bir adamla evlenmeyi tercih edeceğinizi düşünüyor.”
Bugün Daario’yu düşünmemeliyim.
“Bir kraliçe mecbur olduğunda sever, istediğinde değil.” Dany iştahını kaybetmişti. “Bu yiyecekleri götür,” dedi Missandei’ye. “Banyo yapma vaktim geldi.”
Daha sonra, Jhiqui, Dany’yi kurularken, Irri kraliçenin tokarıyla geldi. Dany, Dothraklı kızların bol ipek pantolonlarını ve boyalı yeleklerini kıskandı. Bu kıyafetler, eteğine küçük inciler dikilmiş ağır püsküllü tokardan çok daha serindi. “Şunu bedenime sarmama yardım edin lütfen. Bütün bu incilerle tek başıma başa çıkamam.”
Dany, düğün ve düğünü takip eden gece için hevesli olması gerektiğini biliyordu. İlk düğününün gecesini hatırladı. O gece, Khal Drogo yıldızların altında Dany’nin bekâretini almıştı. Dany ne kadar korktuğunu ve heyecanladığını anımsadı. Hizdahr’la aynı duyguları yaşar mıydı?
Hayır. Ben eskiden olduğum kız değilim, Hizdahr da güneşim ve yıldızım değil.
Missandei piramidin içinden yeniden çıktı. “Reznak ve Skahaz size Merhamet Tapınağı’na kadar eşlik etme onuru için yalvarıyorlar Majesteleri. Reznak tahtırevanınızın hazırlanması için emir verdi.”
Meereenliler şehir içinde nadiren at sürüyorlardı. Kölelerin omuzlarında taşman tahtırevanları ve sandalyeleri tercih ediyorlardı. Zakh’ın adamlarında biri, “Atlar caddeleri pisletiyor,” demişti Dany’ye, “köleler pisletmiyor.” Dany köleleri azat etmişti ama caddeler tıpkı eskisi gibi tahtırevanlarla doluydu ve tahtırevanlar sihirli bir şekilde havada yüzmüyordu.

“Hava, bir tahtırevanın içinde kapalı kalamayacağım kadar sıcak,” dedi Dany. “Gümüş atım eyerlensin. Lord kocama kölelerin sırtında gitmeyeceğim.”
“Majesteleri,” dedi Missadei, “bu kulunuz çok üzgün ama bir tokarla at süremezsiniz.”
Küçük kâtibe sık sık olduğu gibi haklıydı.
Tokar,
at sürmek için uygun bir giysi değildi. Dany yüzünü buruşturdu. “Dediğin gibi olsun. Ama tahtırevanla gitmeyeceğim. Perdelerin arkasında boğulurum. Bana bir sandalye hazırlasınlar.” Dany madem sarkık kulaklarını takmak zorundaydı, bütün tavşanların onu görmesini sağlayacaktı.
Dany aşağı indiğinde Reznak ve Skahaz dizlerinin üstüne çöktüler. “Pırıl pırıl parlıyorsunuz ilahemiz. Size bakmaya cesaret eden her adam kör olacak,” dedi Reznak. Kethüda, kırmızı atlastan dikilmiş altın püsküllü bir
tokar
giymişti. “Hizdahr zo Loraq size sahip olacağı için çok şanslı... bunu söyleyerek cüretkâr davranıyorum ama siz de ona sahip olacağınız için şanslısınız. Bu evlilik şehrimizi kurtaracak, göreceksiniz.”
“Dua edelim de öyle olsun.”
Zeytin ağaçlarımı dikmek ve onların zeytin verdiğini görmek istiyorum. Hizdahr’ın öpücükleri beni mutlu etmese ne çıkar? Barış beni mutlu edecek. Ben bir kraliçe miyim yoksa sadece bir kadın mıyım
?
“insanlar bugün sinek sürüleri kadar kalabalık olacak.” Kel kafa, piliseli siyah bir etek giymiş ve yılan başı şeklinde bronz bir miğfer takmıştı.
“Sineklerden korkmalı mıyım? Tunç Canavarlar beni tehlikelerden korur.”
Büyük Piramit’in zemin katı her daim alacakaranlıktı. Dokuz metre kalınlığındaki duvarlar, caddelerin gürültüsünü boğuyor ve sıcağı dışarıda tutuyordu, bu yüzden içerisi serin ve loştu. Dany’nin eşlikçileri kapıların iç tarafında sıraya giriyordu. Atlar, katırlar ve eşekler doğu duvarına, filler ise batı duvarına bağlanmıştı. Dany’nin piramidinde, o tuhaf ve devasa hayvanlardan üç tane vardı. Dany’ye tüysüz gri mamutları hatırlatıyorlardı ama fillerin hortumları kesilip varaklanmıştı, gözleri hüzünlüydü.
Dany onları bulduğunda Güçlü Belwas üzüm yiyordu ve Barristan Selmy benekli gri atının eyerini bağlayan seyisi seyrediyordu. Dornelu adamlar yaşlı şövalyenin yanındaydı, konuşuyorlardı ama kraliçeyi görünce sustular. Prens diz çöktü. “Majesteleri, sizinle görüşmek zorundayım. Babamın kuvveti azalıyor lâkin sizin davanıza olan sadakati her zamanki gibi güçlü. Eğer şahsım ya da

davranışım sizi hoşnutsuz ettiyse üzgünüm, fakat...”
“Eğer beni hoşnut etmek istiyorsanız, benim için mutlu olun sür,” dedi Daenerys. “Bu benim düğün günüm, insanlar Sarı Şehir’de dans edecek, bundan şüphem yok.” İç geçirdi. “Kalkın prensim. Ve gülümseyin. Bir gün, babamın tahtını almak için Batıdiyar’a döneceğim ve Dorne’dan yardım isteyeceğim. Lâkin bugün, şehrim Yunkaililer tarafından demir bir çemberin içine alınmış durumda. Yedi Krallık’ı görmeden ölebilirim. Hizdahr ölebilir. Dalgalar Batıdiyar’ı yutabilir.” Dany prensin yanağını öptü. “Gelin. Evlenme vaktim geldi.”
Sör Barristan, Dany’nin sandalyeye çıkmasına yardım etti. Quentyn, Dornelu arkadaşlarının yanma döndü. Güçlü Belwas kapıların açılması için bağırdı ve Daenerys Targaryen sandalyede taşınarak güneşe çıkarıldı. Selmy, benekli gri atının sırtında, Dany’nin yanında yola koyuldu.
Düğün alayı Merhamet Tapınağı’na doğru dönerken, “Söyleyin bana,” dedi Dany, “annem ve babam kendi kalplerini dinlemekte özgür olsalardı, kimlerle evlenirlerdi?”
“Bu çok uzun zaman önceydi. Majesteleri o insanları tanımaz.”
“Ama siz tanıyorsunuz. Anlatın.”
Yaşlı şövalye başını eğdi. “Anneniz, vazifesine önem veren bir kraliçeydi.”
Sör Barristan, altın zırhının ve omuzlarından dökülen beyaz pelerininin içinde yakışıklıydı ama sesi, acı çeken bir adamın sesi gibiydi; her kelime, adamın boğazından geçen bir taştı sanki. “Ama genç bir kızken... fırtına topraklarından gelen genç bir şövalyeye vurulmuştu. O şövalye, bir turnuvada onun uğurunu takmış ve onu aşk ve güzellik kraliçesi ilan etmişti. Kısa süren bir şeydi.”
“O şövalyeye ne oldu?”
“Leydi annenizin babanızla evlendiği gün, o şövalye mızrağını bir kenara bıraktı. Sonra dindar bir adama dönüştü ve Kraliçe Rhaella’nın yerini yalnızca Bakire’nin doldurabileceğini söylerken duyuldu. Tutkusu elbette imkânsızdı. Arazi sahibi bir şövalye, kraliyet kanı taşıyan bir prensesle evlenmeye uygun değildir.”
Ve Daario Naharis yalnızca bir paralı asker, arazi sahibi bir şövalye
nin altın mahmuzunu bağlamaya bile uygun değil.
“Ya babam? Kraliçesinden daha çok sevdiği bir kadın var mıydı?”
Sör Barristan eyerinde kıpırdandı. “Sevdiği... değil. İstediği, daha doğru bir kelime olabilir... ama bu sadece bir mutfak dedikodusuydu, çamaşırcı kadınların ve seyis yamaklarının fısıltılarıydı...”
“Bilmek istiyorum. Babamı hiç tanımadım. Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyorum. İyi şeyleri ve... diğer şeyleri.”

“Nasıl emrederseniz.” Beyaz şövalye kelimeleri dikkatle seçti. “Prens Aerys... gençken, Casterly Kayası’ndan bir leydiye tutulmuştu, Tywin Lannister’ın kuzenine. Leydi ile Tywin evlendiğinde, babanız düğün ziyafetinde çok fazla içti ve lordun ilk gece hakkı geleneğinin bozulmasının talihsizlik olduğunu söyledi. Bu sadece bir sarhoş şakasıydı ama Lord Tywin bu çeşit sözleri ya da yatağa götürme töreni sırasında babanızın yaptığı şeyleri unutacak bir adam değildi.” Şövalyenin yüzü kızardı. “Çok konuştum Majesteleri. Ben...”
“İnayetli kraliçe, selamlar olsun!” Dany’nin alayının yanına başka bir alay geldi, Hizdahr zo Loraq kendi sandalyesinde gülümsüyordu.
Kralım.
Dany, Daario Naharis’in nerede olduğunu ve ne yaptığını merak etti.
Eğer bu bir hikâye olsaydı, biz tapmağa vardığımızda Daario dörtnala gelir ve benimle evlenmek için Hizdahr’a meydan okurdu.
Kraliçenin ve Hizdahr zo Loraq’ın düğün alayları Meereen’in içinde yan yana yol aldı. Sonunda, Merhamet Tapınağı güneşte parlayan altın kubbeleriyle alayların önünde belirdi.
Ne kadar güzel,
demeye çalıştı kraliçe kendine, ama içinde, kendini Daario’yu aramaktan alıkoyamayan küçük ve aptal bir kız vardı.
Eğer seni sevseydi, gelir ve seni kılıç zoruyla alırdı, tıpkı Rhaegar’ın o kuzeyli kızı aldığı gibi,
diye üsteledi Dany’nin içindeki kız, ama kraliçe bunun saçmalık olduğunu biliyordu. Kumandan bunu deneyecek kadar çılgın olsa bile, Dany’ye yüz metre yaklaşamadan önce Tunç Canavarlar tarafından öldürülürdü.
Galazza Galare tapınağın kapılarının dışında bekliyordu; beyaz, pembe, kırmızı, mavi, altın ve mor giymiş hemşireler tarafından çevrelenmişti.
Eskisinden daha azlar.
Dany, Ezzara’yı aradı ama onu göremedi.
Kanlı ishal om da mı aldı
? Kraliçe, kanlı ishalin yayılmasını önlemek için Astaporlular’ı duvarların dışında açlıktan kırılmaya terk etmişti ama hastalık yine de yayılıyordu. Pek çok insan ishale yakalanmıştı: Azatlı köleler, paralı askerler, Tunç Canavarlar, hatta Dothraklılar. Buna rağmen, hastalık şu ana kadar hiçbir Lekesiz’e dokunmamıştı. Dany, en kötüsünün geride kalmış olması için dua etti.
Faziletler, fildişi bir sandalye ve altın bir kâse getirdiler. Daenerys Targaryen, püsküllere basmamak için
tokarını

zarifçe tutarak sandalyenin kadife minderine oturdu. Hizdahr zo Loraq dizlerinin üstüne çöktü, kraliçenin sandaletlerinin bağcıklarını çözdü, elli hadım şarkı söylerken ve on bin göz onu izlerken Dany'nin ayaklarını yıkadı. Parmaklarının arası güzel kokulu yağlarla dolarken,

nazik elleri var,

diye düşündü Dany.

Eğer kalbi de nazikse, zamanla ondan hoşlanabilirim.

Yıkama işi bittiğinde, Hizdahr, Dany'nin ayaklarını yumuşak bir havluyla kuruladı, sandaletlerini bağladı ve kraliçenin ayağa kalkmasına yardım etti. Dany ve Hizdahr, Yeşil Fazilet'i takip ederek el ele tapmağa girdiler, içerideki hava tütsüler yüzünden ağırdı ve Ghis'in tanrıları gölgeler giyinmiş bir hâlde nişlerde duruyordu.

Dört saat sonra, Dany ve Hizdahr, karı ve koca olarak tapınak tan çıktılar, el ve ayak bileklerindeki altın zincirlerle birbirlerine bağlanmışlardı.

JON

Kraliçe Selyse; kızı, kızının soytarısı, hizmetçileri, leydi eşlikçileri, şövalyeleri, yeminli kılıçları ve elli silahlı askerleriyle birlikte Kara Kale'ye geldi.
Hepsi kraliçenin adamları,
Jon biliyordu.
Selyse'nin yanında olabilirler ama Melisandre'ye hizmet ediyorlar.
Kırmızı rahibe, Jon'u kafilenin gelişine karşı uyarmıştı; Doğugözcüsü'nden aynı mesajı getiren kuzgunun kaleye varışından bir gün önce.
Jon, kraliçenin kafilesini ahırların yanında karşıladı, yanında Saten, Bowen Marsh ve siyah pelerinler giyen altı muhafız vardı. Eğer kraliçe hakkında söylenen şeylerin yarısı doğruysa, bu kadının önüne maiyetsiz çıkmak hata olurdu. Kraliçe, Jon'u bir seyisle karıştırabilir ve ona atının dizginlerini uzatabilirdi.
Kar yağışı en sonunda güneye gitmiş ve Kara Kale'ye nefes aldırmıştı. Jon Kar şu güneyli kraliçenin önünde diz çökerken havada bir parça sıcaklık bile vardı. "Majesteleri. Kara Kale sizindir ve sizi selamlar."
Kraliçe Selyse yukarıdan Jon'a baktı. "Teşekkürler. Lütfen beni lord kumandanınıza götürün."
"Kardeşlerim bu onuru bana bahşettiler. Ben Jon Kar."
"Siz? Genç olduğunuzu söylemişlerdi ama..." Kraliçe Selyse'nin yüzü zayıf ve solgundu. Kadının başında, kırmızı altından yapılmış, alev şeklinde uçları olan bir taç vardı, Stannis'in taktığı tacın ikizi, "...ayağa kalkabilirsiniz Lord Kar. Bu benim kızım, Shireen."
"Prenses." Jon başını eğdi. Shireen çirkin bir kızdı, boğazını ve yanağının yarısını grileştirip çatlatan gri hastalık tarafından daha da çirkinleştirilmişti. "Kardeşlerim ve ben hizmetinizdeyiz."
Shireen kızardı. "Teşekkür ederim lordum."
"Akrabamla tanıştığınıza inanıyorum. Sör Axell Florent," diye devam etti kraliçe.
"Sadece kuzgunlar aracılığıyla."

Ve raporlar.
Kıyıdaki Doğu gözcüsü'nden gelen mektuplar Axell Florent hakkında çok şey söylüyordu ve bunların çok azı iyiydi. "Sör Axell."
"Lord Kar." Florent, kısa bacakları ve kalın göğsüyle tıknaz bir adamdı. Sert kıllar adamın yanaklarıyla çenesini kaplıyor ve kulaklarıyla burun deliklerinden fışkırıyordu.
"Sadık şövalyelerim," diye devam etti Kraliçe Selyse. "Sör Narbert, Sör Benethon, Sör Brus, Sör Patrek, Sör Dorden, Sör Malegorn, Sör Lambert ve Sör Perkin." Her adam sırayla reverans yaptı. Kraliçe, soytarının adını söyleme zahmetine girmedi ama adamın boynuzlu şapkasındaki çanlar ve şişkin yanaklarındaki dövmeler, onu gözden kaçırmayı zorlaştırıyordu.
Yamalı Yüz.
Cotter Pyke mektuplarında soytarıdan da bahsetmişti, adamın yarı akıllı olduğunu söylemişti.
Kraliçe, bir baş işareti yaparak maiyetinin bir başka tuhaf üyesini çağırdı: Uzun boylu, zayıf, sopa gibi bir adam. Adamın boyunun uzunluğu, mor pelüşten yapılmış üç katlı egzotik bir şapkayla vurgulanmıştı. "İşte saygıdeğer Tycho Nestoris, Braavos'un Demir Bankası'nın temsilcisi, Majesteleri Kral Stannis'le görüşmeye geldi."
Bankacı, şapkasını çıkarıp derin bir reverans yaptı. "Lord Kumandan. Misafirperverliğiniz için size ve kardeşlerinize teşekkür ederim." Ortak Dil'i belli belirsiz bir aksanla kusursuz bir şekilde konuşuyordu. Jon'dan on beş santim uzun olan Braavoslu'nun çenesinden çıkan ip kadar ince sakal, adamın neredeyse beline kadar uzanıyordu. Kakım kürküyle astarlanmış kıyafetleri koyu mordu. Sert ve yüksek bir yaka adamın dar yüzünü çerçeveliyordu. "Size büyük rahatsızlık vermemişizdir umarım."
"Hiç vermediniz lordum. Hoş geldiniz."
Doğruyu söylemek gerekirse şu kraliçeden daha hoş geldiniz.
Cotter Pyke, bankacının gelişini önceden bildiren bir kuzgun göndermişti. Jon Kar o zamandan beri biraz düşünmüştü.
Jon tekrar kraliçeye döndü. "Kral Kulesi'ndeki kraliyet daireleri, dilediğiniz kadar bizimle kalmanız için hazırlandı Majesteleri. Lord Kâhya'mız Bowen Marsh'la tanışın. Kendisi adamlarınız için odalar bulacak."
"Bizim için yer açmanız çok nazik bir davranış." Kraliçenin sözleri yeterince nazikti ama kadının ses tonu,
bu zaten yapman gereken bir vazife, o odaların beni memnun etmesi için dua etsen iyi olur,

diyordu. “Burada uzun zaman kalmayacağız. Biraz dinlenir dinlenmez, Gece Kalesi’ndeki yeni makamımıza gitmek için yola çıkacağız. Doğugözcüsü’nden buraya yaptığımız yolculuk yorucuydu.”
“Nasıl isterseniz Majesteleri,” dedi Jon. “Aç ve üşümüş olduğunuzdan eminim. Ortak salonda sizi bekleyen sıcak yemekler var.”
“Çok güzel.” Kraliçe avluya baktı. “Lâkin ilk önce Leydi Melisandre’yle görüşmek istiyoruz.”
“Elbette Majesteleri. Leydinin dairesi de Kral Kulesi’nde. Bu taraftan lütfen.”
Kraliçe Selyse başıyla onayladı, kızının elini tutup Jon’u takip etti. Sör Axell, Braavoslu bankacı ve kafilenin geri kalanı kraliçeyi izledi, yünlere ve kürklere bürünmüş ördek yavrularına benziyorlardı.
“Majesteleri,” dedi Jon Kar, “inşaatçılarımız Gece Kulesi’ni size teslim edebilmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar... buna rağmen, kalenin büyük bir bölümü harabe hâlinde. Orası Sur’daki en büyük kale ve biz sadece bir bölümünü onarabildik. Kıyıdaki Doğugözcüsü’nde daha rahat olabilirsiniz.”
Kraliçe Selyse burnunu çekti. “Doğugözcüsü’yle işimiz bitti. Orayı sevmiyoruz. Bir kraliçe kendi çatısı altında ev sahibesi olmalıdır. Cotter Pyke’ın görgüsüz ve nahoş bir adam olduğunu gördük, kavgacı ve pinti bir adam.”
Cotter’ın sizin hakkınızda neler söylediğini duymalısınız.
“Bunun için üzgünüm. Lâkin korkarım ki Gece Kalesi’ndeki şartları daha da az seveceksiniz Majesteleri. Bir kaleden bahsediyoruz, bir saraydan değil. Amansız ve soğuk bir yer. Oysa Doğugözcüsü...” “Doğugözcüsü
güvenli değil.”
Kraliçe, elini kızının omzuna koydu. “Bu kız kralın meşru veliahtıdır. Shireen bir gün Demir Taht’ta oturacak ve Yedi Krallık’ı yönetecek. Onu kötülüklerden korumak zorundayız ve Doğugözcüsü saldırının gerçekleşeceği yer. Ben ve kocam Gece Kalesi’ni makamımız olarak seçtik ve orada ikâmet edeceğiz. Biz...
ah!”
Lord Kumandan Kalesi’nin iskeletinin arkasından devasa bir gölge çıktı. Prenses Shireen bağırdı ve kraliçenin şövalyelerinin üçü aynı anda soluğunu tuttu. Bir diğeri küfretti. Şaşkınlığı yüzünden yeni kırmızı tanrısını tamamen unutarak,
“Yedi bizi korusun,”
dedi.
“Korkmayın,” dedi Jon. “O kimseye zarar vermez Majesteleri. Bu, Wun Wun.”
“Wun Weg Wun Dar Wun.” Devin sesi, bir dağ yamacından düşen kaya parçası misali gümbürdedi. Dev, kafilenin önünde diz çöktü. Diz çökmüş hâlde bile herkesten uzundu. “Diz çök. Kraliçe. Küçük kraliçe.” Hiç şüphe yok ki bu

sözleri ona Leathers öğretmişti.
Prenses Shireen'in gözleri tabak gibi büyüdü. "Bir
dev!
Hikâyelerdeki gibi gerçek bir dev. Ama neden bu kadar komik konuşuyor?"
"Ortak Dil'den sadece birkaç kelime biliyor," dedi Jon. "Devler kendi topraklarında Eski Dil'i konuşur."
"Ona dokunabilir miyim?"
"Dokunmazsan daha iyi edersin," dedi kraliçe. "Şuna bir bak. Pis bir yaratık." Kaşlarını çatıp Jon'a döndü. "Lord Kar, bu yaratığın Sur'un bu tarafında ne işi var?"
"Wun Wun, tıpkı sizler gibi Gece Nöbetçileri'nin konuğu."
Kraliçe bu cevaptan hoşlanmadı. Şövalyeler de öyle. Sör Axell tiksintiyle yüzünü buruşturdu, Sör Brus gergin bir şekilde güldü. "Bana devlerin hepsinin öldüğü söylenmişti dedi," Sör Narbert.
"Hemen hemen hepsi."
Ygritte onlar için ağladı.
"Karanlıkta ölüler dans ediyor." Yamalı Yüz tuhaf dans adımlarıyla ayaklarını hareket ettirdi. "Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh." Doğugözcüsü'nde, biri onun için hayvan derilerden, koyun postlarından ve tavşan kürkünden soytarı kıyafeti dikmişti. Adamın şapkasında, üstüne çanlar ve kahverengi sincap kürkü şeritleri bağlanmış geyik boynuzları vardı. Yamalı Yüz attığı her adımda çınlıyordu.
Wun Wun büyülenmiş gibi soytarıya baktı. Fakat dev, soytarıya uzandığında, soytarı çınlayarak geri çekildi. "Ah hayır, ah hayır, ah hayır." Bu tepki Wun Wun'un aniden ayağa kalkmasına sebep oldu. Kraliçe, Prenses Shireen'i yakalayıp geri çekti, şövalyeler kılıçlarına uzandılar, Yamalı Yüz panikle yalpaladı, dengesini kaybetti ve popo üstü bir kar yığınının içine düştü.
Wun Wun gülmeye başladı. Bir devin kahkahası, bir ejderhanın kükremesini utandırabilirdi. Yamalı Yüz kulaklarını örttü, Prenses Shireen yüzünü annesinin kürklerine gömdü, kraliçenin en cesaretli şövalyesi öne atıldı. Jon, adamın yolunu kesmek için kolunu yukarı kaldırdı. "Onu kızdırmak
istemezsiniz.
Çeliğinizi kınına sokun sör. Leathers, Wun Wun'u Hardin'e götür."
"Şimdi yemek, Wun Wun?" diye sordu dev.
"Şimdi yemek," diye onayladı Jon. Leathers'a döndü. "Wun Wun için bir kile sebze göndereceğim, senin için de et. Bir ateş yak."
Leathers sırıttı. 'Yakarım lordum ama Hardin kemik kadar soğuk. Belki

ısınmamız için biraz şarap da gönderirsiniz.”
“Senin için gönderirim. Wun Wun için değil.” Wun Wun, Kara Kale’ye gelene kadar hiç şarap içmemişti ama bir kez içtiğinde şaraba karşı devasa bir beğeni geliştirmişti. Aşırı
bir beğeni.
Jon, denkleme sarhoş bir dev eklemeden de yeterince derde sahipti. Kraliçenin şövalyelerine döndü. “Bir adam, eğer onu kullanmak niyetinde değilse kılıcını asla çekmemeli, derdi lord babam.” “Niyetim kılıcımı kullanmaktı.” Şövalye temiz tıraşlı ve rüzgâr yanığıydı; beyaz kürkten dikilmiş pelerininin altına, beş köşeli mavi bir yıldızla süslenmiş gümüş dokuma bir cübbe giymişti. “Bana, Gece Nöbetçileri’nin diyarı bu çeşit canavarlardan koruduğu öğretildi. Kimse onların evcil hayvan olarak tutulduğundan bahsetmedi.”
Kahrolası güneyli bir aptal daha.
“Adınız?”
“Eğer lordum memnun olacaksa, Kral Dağı’ndan Sör Patrek.” “Dağınızda misafir hakkına nasıl bakıyorsunuz bilmiyorum sör. Biz kuzeyde bu hakkı kutsal sayarız. Wun Wun burada misafir.”
Sör Patrek gülümsedi. “Söyleyin Lord Kumandan, Ötekiler gelirse onlara da misafirperverlik gösterecek misiniz?” Kraliçeye döndü. “Majesteleri, eğer yanılmıyorsam Kral Kulesi şurada. Bu onuru bana lütfeder misiniz?”
“Nasıl isterseniz.” Kraliçe, şövalyenin koluna girdi ve ikinci bir bakışa hiç gerek duymadan Gece Nöbetçileri’nin adamlarının önünden geçip gitti.
Bu kadındaki en sıcak şey, tacındaki alevler.
“Lord Tycho,” diye seslendi Jon. “Bir dakikanızı alabilir miyim?”
Braavoslu durdu. “Ben lord değilim. Braavos’un Demir Bankası’nın basit bir hizmetkârıyım.”
“Cotter Pyke’ın verdiği bilgiye göre Doğugözcüsü’ne üç gemiyle gelmişsiniz. İki kadırga ve bir göke.”
“Aynen öyle lordum. Bu mevsimde denizi geçmek tehlikeli olabiliyor. Bir tek gemi suyla dolup batabilir ama üç gemi birbirine yardım edebilir. Demir Bankası böyle konularda her daim ihtiyatlıdır,”
“Belki de siz buradan ayrılmadan önce baş başa görüşebiliriz?” “Hizmetinizdeyim Lord Kumandan. Braavos’ta, şu andan daha iyi bir zaman yoktur, deriz. Bu sizin için uygun mu?”
“Herhangi bir zaman kadar uygun. Çalışma odama mı çekilelim yoksa Sur’un tepesini mi görmek istersiniz?”
Bankacı yukarı baktı, buzun gökyüzüne karşı engin ve beyaz yükseldiği yere.

“Korkarım ki yukarısı acı soğuktur.”
“Soğuk ve rüzgârlı. Kenarlardan iyice uzakta yürümeyi öğrenirsiniz. Adamlar yine de savrulup aşağı düşer. Sur, dünyadaki hiçbir şeye benzemez. Onu görmek için başka bir şansınız olmayabilir.”
“Ölüm yatağımda bu ihtiyatlı hâlimden pişman olacağımdan eminim. Lâkin eyer üstünde geçen uzun bir günün ardından, sıcak bir odada olmayı tercih ederim.”
“O hâlde çalışma odama gidiyoruz. Saten, baharatlı sıcak şarap lütfen.”
Jon’un silahhanenin arkasındaki odası yeterince sessizdi ama bilhassa sıcak değildi. Ateş bir süre önce sönmüştü; Saten, ateşi beslemek konusunda Efkârlı Edd kadar gayret göstermiyordu. Mormont’un kuzgunu,
“Mısır,”
diye bağırarak Jon’u ve konuğunu karşıladı. Jon pelerinini astı. “Stannis’i aramaya geldiniz, bu doğru mu?”
“Doğru lordum. Kraliçe Selyse, Derinorman Kalesi’ne bir kuzgunla haber gönderebileceğimizi söyledi. Majesteleri Kral’ı,
Gece Kalesi’nde kendisini beklediğime dair bilgilendirmek için. Kralla konuşacağım mesele, mektuplara tevdi edilemeyecek kadar hassas.”
“Borç.”
Başka ne olabilir
? “Bizzat kralın borcu mu? Yoksa ağabeyinin borcu mu?”
Bankacı parmaklarını birbirine bastırdı. “Lord Stannis’in borçluluğunu ya da nakit sıkıntısını tartışmam münasip olmaz. Kral Robert’a gelince... Majesteleri’ne zor zamanlarda yardım etmek bizim için gerçekten mutluluktu. Lâkin şu anda, Demir Taht bütün geri ödemeleri durdurdu.”
Lannisterlar gerçekten bu kadar aptal olabilirler mi
? “Stannis’i ağabeyinin borçlarından sorumlu tutamazsınız.”
“Borç, Demir Taht’a ait,” diye açıkladı Tycho “ve o tahtta oturan kişi bu borcu ödemek zorunda. Genç Kral Tommen ve danışmanları inat ediyorlar, bu yüzden konuyu Kral Stannis’le konuşmak istedik. Kral Stannis güvenimize layık olduğunu kanıtlarsa, ona her türlü yardımda bulunmaktan büyük mutluluk duyacağız.”
“Yardım,”
diye bağırdı kuzgun. “
Yardım, yardım, yardım.”
Jon bu kadarını, Demir Bankası’nın Sur’a bir elçi gönderdiğini öğrendiği anda tahmin etmişti. “Son haber aldığımızda, Majesteleri, Lord Bolton’la ve adamın müttefikleriyle yüzleşmek üzere Kışyarı’na yürüyordu. Eğer isterseniz kralı

orada arayabilirsiniz ama bunun bazı riskleri var. Kendinizi kralın savaşının ortasında bulabilirsiniz.”
Tycho başım öne eğdi. “Demir Bankası’na hizmet edenler, Demir Taht’a hizmet eden sizler gibi sık sık ölümle yüzleşirler.”
Ben Demir Taht’a mı hizmet ediyorum
? Jon Kar artık emin değildi. “Size at, erzak, rehber ve Derinorman Kalesi’ne gitmek için ihtiyaç duyacağınız her şeyi vereceğim. Oradan sonra, Stannis’e giden yolu kendiniz bulmak zorundasınız.”
Stannis’in kafasını bir kazığın ucunda da bulabilirsiniz.
“Bunun bir bedeli olacak.”
“Bedel,”
diye bağırdı Mormont’un kuzgunu.
“Bedel, bedel.”
“Her zaman bir bedel vardır, öyle değil mi?” Braavoslu gülümsedi. “Nöbet ne istiyor?”
“Başlangıç olarak gemilerinizi. Mürettebatlarıyla birlikte.”
“Üçünü de mi? Braavos’a nasıl geri döneceğim?” “Gemilerinize yalnızca bir yolculuk için ihyacım var.” “Tehlikeli bir yolculuk olduğunu tahmin ediyorum. Başlangıç olarak dediniz?”
“Krediye de ihtiyacımız var. Bahara kadar karnımızı doyurmamızı sağlayacak miktarda altına. Yiyecek satın almak ve onları bize getirecek gemiler kiralamak için.”
“Bahar mı?” Tycho iç geçirdi. “Bu mümkün değil lordum.” Stannis, Jon’a ne söylemişti?
Ringa balığı satan bir kocakarı gibi pazarlık ediyorsun Lord Kar. Lord Eddard seni bir balıkçı kadından mı peydahladı
? Belki de bu konuda haklıydı.
İmkânsızı mümküne dönüştürmek bir saat sürdü, şartlar üzerinde anlaşmaya varmak bir saat daha aldı. Saten’in getirdiği baharatlı sıcak şarap sürahisi, bankacıyla Jon’un daha sıkıntı verici noktaları karara bağlamasına yardım etti. Jon Kar, Braavoslu’nun çıkardığı parşömeni imzalarken, iki adam da yarı sarhoş ve oldukça mutsuzdu. Jon bunun iyi bir işaret olduğunu düşündü.
Üç Braavoslu gemi, Doğugözcüsü’ndeki donanmayı on bir gemiye yükseltecekti. Donanmada, Jon’un emriyle Cotter Pyke tarafından el konulmuş Ibbenli bir balina gemisi, aynı şekilde sahip olunmuş Pentoslu bir kadırga ve üç adet Lysli savaş gemisi de bulunuyordu; Salladhor Saan’ın sonbahar rüzgârlarıyla kuzeye sürüklenmiş donanmasının artıkları. Saan’ın üç gemisinin

de acil onanma ihtiyacı vardı ama onarım işi şimdiye kadar bitmiş olmalıydı.
On bir gemi yeterince mantıklı değildi fakat Jon biraz daha beklerse, kurtarma donanması Çetinocak'a vardığında oradaki insanlar ölmüş olacaktı.
Ya çimdi denize açıl ya da hiç açılma.
Bununla birlikte, Köstebek Ana ve insanlarının, hayatlarını Gece Nöbetçileri'ne emanet edecek kadar umutsuz olup olmayacakları meçhuldü.
Jon ve Tycho Nestoris çalışma odasından ayrıldıklarında hava kararmıştı. Kar yağmaya başlamıştı. "Görünüşe göre rahatlığımız kısa süreliymiş." Jon pelerinine daha sıkı sarındı.
"Kış neredeyse üstümüzde. Braavos'tan ayrıldığım gün, kanallarda buz vardı."
"Kısa bir zaman önce üç adamım Braavos'tan geçti," dedi Jon. "Yaşlı bir üstat, bir şarkıcı ve genç bir kâhya. Yabanıl bir kızla bebeğini Eski Şehir'e götürüyorlardı. Şans eseri onlarla karşılaşmış olabilir misiniz?"
"Korkarım ki karşılaşmadım lordum. Braavos'tan her gün Batıdiyarlılar geçer ama pek çoğu Paçavracı Limanı'm kullanır. Demir Bankası'nın gemileri Mor Liman'a bağlanır. Eğer isterseniz, eve döndüğümde adamlarınızla ilgili soruşturma yapabilirim." "Gerek yok. Şu anda Eski Şehir'de güvendedirler."
"Öyle umut edelim. Dar Deniz yılın bu vaktinde çok tehlikelidir. Son zamanlarda, Basamaktaşı'nda tuhaf gemiler görüldüğüne dair raporlar da geliyor."
"Salladhor Saan?"
"Lysli korsan mı? Kimileri, onun eski korsan yataklarına geri döndüğünü söylüyor, aynen öyle. Lord Redwyne'ın donanması da Kırık Kol'da dolaşıyor, eve döndüğüne şüphe yok. Fakat biz bu adamları ve gemileri tanıyoruz. Raporlarda bahsedilen yelkenler başka... uzak doğudan geliyor olabilirler... ejderhalar hakkında tuhaf konuşmalar duydum."
"Keşke burada da bir ejderha olsaydı. Bir ejderha bizi biraz ısıtabilirdi."
"Lordum şaka yapıyor. Gülmezsem beni affedin. Biz Braavoslular, Valyria'dan ve şehrin ejderha lordlarının gazabından kaçanların soyundan geliyoruz. Ejderhalarla ilgili şakalar yapmayız."
Evet, sanırım yapmazsınız.
"Özrümü kabul edin Lord Tycho." "Özre gerek yok Lord Kumandan. İşte şimdi acıktığımı hissettim. Yüklü miktarda altın borç vermek, insanın iştahını açıyor. Bana ziyafet salonunuzun yerini gösterme nezaketinde bulunur musunuz?"
"Sizi oraya bizzat götürürüm. Bu taraftan."
Salona gittikten sonra bankacıyla aynı sofraya oturmamak nezaketsizlik olurdu. Jon, masaya yemek getirmesi için Saten'i mutfağa gönderdi. Yeni gelen

konukların tuhaflığı, görevde ya da uykuda olmayan bütün adamları dışarı çıkarmıştı, bu yüzden mahzen kalabalık ve sıcaktı.
Kraliçe ve Prenses Shireen mahzende değildi; muhtemelen o anda Kral Kulesi'ne yerleşiyorlardı. Fakat Sör Brus ve Sör Malegorn oradaydı; mahzende toplanan kara kardeşleri, Doğugözcüsü'nden ve denizin ötesinden gelen son havadislerle eğlendiriyorlardı. Kraliçenin leydilerinden üç kadın bir arada oturuyordu; kendi hizmetçileri ve Gece Nöbetçileri'nin hayran bakışlı bir düzine adamı tarafından çevrelenmişlerdi.
Kapıya daha yakın bir yerde, Kral Eli bir horozun buduna saldırıyordu, eti kemikten emerek söküyor ve her lokmayı birayla mideye indiriyordu. AxeII Florent, Jon Kar'ı gördüğünde elindeki kemiği bir kenara fırlattı, elinin tersiyle ağzım sildi ve ayağa kalkıp Jon'un masasına doğru yürüdü. Axell, pergel bacakları, geniş göğsü ve kepçe kulaklarıyla komik bir görüntü oluşturuyordu ama Jon, adama gülmemesi gerektiğini biliyordu. Sör Axell, Leydi Melisandre'nin kırmızı tanrısını kabul eden kraliçenin, ilk takipçilerinden biriydi ve kadının amcasıydı.
Eğer bu adam bir akraba katili değilse bile, ona en yakın ikinci
şey. Üstat Aemon'ın Jon'a verdiği bilgiye göre, Axell Florent'in ağabeyi Melisandre tarafından yakılmıştı ama Sör Axell buna engel olmak için hiçbir şey yapmamıştı.
Ne çeşit bir adam öylece durur ve ağabeyinin canlı canlı yakılışım izler
?
"Nestoris?" dedi Sör Axell "ve lord kumandan. Size katılabilir miyim?" Jon ve bankacı cevap veremeden, Axell sıraya oturdu. "Lord Kar, eğer sormamda sakınca yoksa... Majesteleri Kral Stannis'in mektuplarda bahsettiği şu yabanıl prenses... o nerede olabilir lordum?"
Buradan fersahlarca uzakta,
diye düşündü Jon.
Eğer tanrılar merhametliyse, Val şimdiye kadar Tormund Devfelaketi'ni bulmuştur.
"Val, Mance Rayder'ın karısının kız kardeşidir. Dalla doğum yatağında öldükten sonra, Kral Stannis, bebeği ve Val'i esir olarak aldı. Lâkin Val bir prenses değil, sizin kastettiğiniz manada değil."
Sör Axell omuzlarını silkti. "Kız ne olursa olsun, Doğugözcüsü'ndeki adamlar onun güzel olduğunu söylüyorlar. Kendi gözlerimle görmek isterim. Şu yabanıl kadınların bazıları... pekâlâ, o kadınlardan biriyle evlenen bir erkek, koca olarak vazifesini yapmak için kadını yere devirmek zorunda kalır. Kızı getirin de bir

bakalım lord kumandan.”
“Val, teftiş için sergilenecek bir at değil sör.”
“Kızın dişlerini saymayacağıma dair söz veriyorum.” Florent sırıttı. “Ah, endişe etmeyin. Ona hak ettiği bütün saygıyı göstereceğim.”
Kızın burada olmadığını biliyor.
Bir köyün sırları olmazdı, Kara Kale’nin de öyle. Val’in yokluğundan açıkça bahsedilmiyordu ama bazı adamlar durumu biliyordu ve kardeşler geceleri ortak salonda konuşuyordu.
Axell ne duydu
? diye merak etti Jon.
Duyduklarının ne kadarına inandı
? “Beni bağışlayın sör, fakat Val bize katılmayacak.”
“Ben ona giderim. Fahişeyi nerede tutuyorsunuz?”
Sizden uzakta.
“Güvenli bir yerde. Yeter sör.”
Şövalyenin yüzü öfkeyle kızardı. “Lordum, benim kim olduğumu unuttunuz mu?” Adamın nefesi bira ve soğan kokuyordu. “Kraliçeyle mi konuşmalıyım? Majesteleri Kraliçe’nin edeceği tek laf, yabanıl kızı incelenmek üzere çırılçıplak bir hâlde salona getirir.”
Bu, bir kraliçe için bile güzel bir numara olur.
“Kraliçe, misafirperverliğimizi asla bu şekilde kötüye kullanmaz,” dedi Jon, dediklerinin doğru olmasını umarak. “Şimdi, bir ev sahibinin vecibelerini unutmadan önce gitmek zorundayım. Lord Tycho, lütfen izin verin.”
“Evet elbette,” dedi bankacı. “Memnuniyetle.”
Dışarıda, kar daha yoğun bir şekilde yağıyordu. Avlunun karşı tarafındaki Kral Kulesi ağır bir gölgeye dönüşmüştü. Kalenin pencerelerindeki ışıklar kar tarafından belirsizleştirilmişti.
Çalışma odasına geri dönen Jon, Yaşlı Ayı’nın kuzgununu, ahşap masanın arkasındaki meşe ve deriden yapılmış sandalyenin üstüne tünemiş hâlde buldu. Jon içeri girdiği anda, kuş yemek için bağırmaya başladı. Jon, kapının yanındaki çuvaldan bir avuç mısır alıp yere saçtı, sonra sandalyeye oturdu.
Tycho Naharis, arkasında anlaşmanın bir nüshasını bırakmıştı. Jon anlaşmayı üç kez okudu.
Bu basitti,
diye düşündü,
ummaya cesaret ettiğimden daha basit. Olması gerekenden daha basit.
Bu düşünce Jon’u huzursuz etti. Braavos sikkeleri, kalenin kendi stokları

tükendiğinde Gece Nöbetçileri'nin güneyden yiyecek almasına yardım edecekti, kışı atlatmaya yetecek kadar yiyecek, kış ne kadar uzun sürerse sürsün.
Uzun ve sert bir kış, Nöbet'i öyle derin bir borç batağına sokar ki içinden asla çıkamayız,
diye hatırlattı Jon kendine,
ama seçenekler borç ve ölüm olunca, en iyisi borç almak.
Ama bu durumdan hoşlanmıyordu. Ve bahar geldiğinde, bütün o altınları geri ödeme zamanı geldiğinde, durumdan daha da az hoşlanacaktı. Tycho Nestoris, görgülü ve zarif tavrıyla Jon'u etkilemişti ama Braavos'un Demir Bankası, alacaklarını tahsil etmek konusunda korkutucu bir şöhrete sahipti. Dokuz Özgür Şehir'in her birinin kendi bankası vardı, bazıları birden fazlasına sahipti; her sikke için, bir kemik parçası için kavga eden köpekler misali kavga ederlerdi. Fakat Demir Bankası, diğer bütün bankaların toplamından daha zengin ve daha nüfuzluydu. Prensler küçük bankalara olan borçlarını ödemeyi ihmal ettiklerinde, bankacılar karılarını ve çocuklarını köleliğe satar ve kendi damarlarını açarlardı. Prensler Demir Bankası'na olan borçlarını ödemediklerinde, yeni prensler hiç yoktan ortaya çıkar ve eski prenslerin tahtlarını alırlardı.
Tıpkı zavallı tombul Tommen'ın öğrenmek üzere olabileceği gibi.
Lannisterlar, Kral Robert'ın borçlarını ödemeyi reddetmek için iyi sebeplere sahiplerdi şüphesiz, ama bu yine de aptallıktı. Eğer Stannis anlaşma şartlarını kabul etmeyecek kadar kibirli olmasaydı, Braavoslular ona dilediği kadar altın ve gümüş verirlerdi; bir düzine paralı asker birliği satın almaya, yüzlerce lorda rüşvet vermeye, ordunun cebini dolu, karnını tok, sırtını pek, elini silahlı tutmaya yetecek kadar sikke.
Eğer Stannis, Kışyarı'nın duvarlarının dibinde ölü yatmıyorsa, Demir Taht'ı kazanmış olabilir.
Jon, Melisandre'nin, ateşlerin içinde ne gördüğünü merak etti.
Arkasına yaslandı, esnedi, gerindi. Yarın sabah Cotter Pyke için emirler yazacaktı. Çetinocak'a on bir gemi gönderin. Getirebildiğiniz kadar çok insanı geri getirin, önce kadınlar ve çocuklar. Yelken açma vakti gelmişti.
Fakat kendim mi gitmeliyim yoksa bu işi Cotter'a mı bırakmalıyım
? Yaşlı Ayı bir keşif gezisine liderlik etmişti.
Evet. Ve geri dönmedi.
Jon gözlerini kapadı. Sadece bir an için... ve uyandı, her yanı tutulmuştu, Yaşlı Ayı'nın kuzgunu,
"Kar, Kar,"

diye mırıldanıyordu ve Mully, Jon'u sarsıyordu. "Lordum, gelmeniz gerek. Özür dilerim lordum. Bir kız bulundu."
"Bir kız?" Jon, elinin tersiyle gözlerini ovuşturarak doğruldu. "Val mi? Val mi döndü?"
"Val değil lordum. Kız, Sur'un bu tarafında bulundu."
Arya.
Jon dikildi. Arya olmalıydı.
"Kız,"
diye bağırdı kuzgun.
"Kız, kız."
"Ty ve Dannel, ona Köstebek Kasabası'nın iki fersah güneyinde rastlamışlar. Kral Yolu'ndan aşağı doğru kaçan yabanılları kovalıyorlarmış. Onları da getirdiler. Ama sonra kızı görmüşler. Soylu bir kız lordum, sizi soruyor."
"Kızın yanında kaç kişi var?" Jon su çanağına gitti, yüzüne su çarptı, çok yorgundu.
"Kimse yok lordum. Kız yalnız geldi. Atı ölmek üzereydi, bir deri bir kemik, topal ve terli."
Ölmek üzere olan bir atın sırtında oturan gri bir kız. Görünüşe göre Melisandre'nin ateşleri yalan söylememişti. Ama Mance Rayder ve mızrak karılarına ne olmuştu? "Kız şu anda nerede?" "Üstat Aemon'ın dairesinde lordum." Yaşlı üstat şu anda Eski Şehir'de, sıcak ve güvenli bir yerdeydi ama adamlar üstadın dairesini hâlâ aynı isimle anıyordu. "Soğuk yüzünden masmavi kesilmişti, çok fazla titriyordu. Ty, Clydas'ın kızı görmesini istedi." "Bu iyi." Jon kendini tekrar on beş yaşında hissetti.
Küçük kardeşim.
Ayağa kalkıp pelerinini giydi.
Jon, Mully'yle birlikte avluyu geçerken kar hâlâ yağıyordu. Doğuda altın bir şafak söküyordu ama Leydi Melisandre'nin Kral Kulesi'ndeki penceresinde hâlâ kırmızı bir ışık titriyordu.
Ne çeşit oyunlar oynuyorsun rahibe
?
Mance için yeni bir görevin mi var
?
Jon, kızın Arya olduğuna inanmak istiyordu. Onun yüzünü tekrar görmek, saçlarını karıştırmak, ona gülümsemek, güvende olduğunu söylemek istiyordu.
Ama güvende olmayacak. Kışyarı yandı, çöktü ve artık güvenli bir yer yok.
Jon, ne kadar isterse istesin, Arya'yı burada, yanında tutamazdı. Sur kadınlara

uygun bir yer değildi, hele soylu küçük kızlara uygun bir yer hiç değildi. Jon kardeşini Stannis'e ya da Melisandre'ye de teslim etmeyecekti. Kral onu kendi adamlarından biriyle evlendirmek isterdi, Horpe'la, Massey'yle ya da Dev Katili'yle. Ve kırmızı kadının Arya'ya neler yapmak isteyebileceğini yalnızca tanrılar bilirdi.

Jon'un görebildiği en iyi çözüm, Arya'yı Doğugözcüsü'ne göndermek ve Cotter Pyke'tan kızı bir gemiye bindirip denizin karşısına, bütün bu kavgacı kralların ulaşamayacağı bir yere göndermesini istemekti. Gemiler Çetinocak'tan dönene kadar beklemek gerekecekti elbette. Arya, Tycho Nestoris'le birlikte Braavos'a da gidebilirdi. Belki de Demir Bankası, Arya'yı himaye altına alacak soylu bir aile bulurdu. Braavos, Dokuz Özgür Şehir'in en yakın olanıydı ki bu durum şehri hem en iyi, hem de en kötü seçenek yapıyordu. Lorath ya da Ibben Limanı daha güvenli olabilirdi. Ama Jon onu nereye gönderirse göndersin, Arya'nın yaşamak için gümüşe, başının üstünde bir çatıya ve onu koruyacak birine ihtiyacı olacaktı. O daha çocuktu.

Üstat Aemon'ın eski dairesi o kadar sıcaktı ki, Mully kapıyı açtığında dışarı çıkan buhar bulutu hem Mully'yi hem de Jon'u kör etti. İçeride, şöminede yeni yakılmış bir ateş yanıyordu, kütükler çıtırdıyordu. Jon, bir ıslak elbise yığınının üstüne bastı. Yukarıdaki kuzgunlar,

"Kar, Kar, Kar,"

diye bağırıyordu. Kız, ateşin yanma kıvrılmıştı, kendinden üç kat büyük, siyah, yün bir pelerine sarınmıştı, uyuyordu.

Kız sadece bir an için, Jon'u duraksatacak kadar Arya gibi göründü. Uzun boylu, cılız, tay gibi bir kızdı, kahverengi saçları örülmüş ve deri şeritlerle bağlanmıştı. Uzun bir yüzü, sivri bir çenesi ve küçük kulakları vardı.

Ama çok büyüktü, çok fazla büyük.

Bu kız neredeyse benim yalımda.

'Yemek yedi mi?" diye sordu Jon, Mully'ye.

"Sadece ekmek ve çorba lordum." Clydas oturduğu sandalyeden kalktı. "Üstat Aemon yavaş yavaş yemenin daha iyi olduğunu söylerdi. Daha fazla yerse hazım zorluğu yaşayabilir."

Mully başıyla onayladı. "Donnel, Hobb'un sosislerinden bir tane teklif etti ama kız sosise dokunmadı."

Jon kızı suçlayamazdı. Hobb'un sosisleri yağdan, tuzdan ve Jon'un düşünmeye bile katlanamadığı şeylerden yapılırdı. "Belki de dinlenmesine izin vermeliyiz."

Sonra kız doğruldu, pelerini küçük ve solgun göğüslerine bastırdı. Kafası karışmış gibi görünüyordu. "Neredeyim?"

“Kara Kale’de leydim.”
“Sur.” Kızın gözleri yaşlarla doldu. “Buradayım.”
Clydas kıza yaklaştı. “Zavallı çocuk. Kaç yaşındasın?”
“Bir sonraki isim günümde on altı olacağım. Ve çocuk değilim. Çiçek açmış yetişkin bir kadınım.” Esnedi, ağzını pelerinle örttü. Pelerinin katlarının arasından çıplak bir diz çıktı. “Zincir takmıyorsun. Sen bir üstat mısın?”
“Hayır,” dedi Clydas, “ama bir üstada hizmet ettim.”
Biraz Arya’ya benziyor,
diye düşündü Jon.
Aç ve cılız. Ama saçlarının ve gözlerinin rengi Arya’nınkilerle aynı.
“Beni sorduğunu söylediler. Ben..,”
“...Jon Kar’sın.” Kız, saç örgüsünü geri attı. “Benim hanedanım ve senin hanedanın, kan ve onurla birbirine bağlı. Dinle beni akrabam. Cregan amcam bütün hızıyla peşimden geliyor. Onun Karhold’u geri almasına izin vermemelisin.”
Jon kıza bakıyordu.
Onu tanıyorum.
Kızın gözlerinde, duruş şeklinde, konuşma tarzında tanıdık bir şey vardı. Hafızası bir an için Jon’u terk etti. Sonra geri geldi. “Alys Karstark.”
Kızın dudaklarına hayaletimsi bir gülümseme yerleşti. “Hatırlayacağından emin değildim. Beni son gördüğünde altı yaşındaydım.”
“Babanla birlikte Kışyarı’na gelmiştin.”
Başı Robb tarafından kesilen babanla birlikte.
“Ne sebeple geldiğinizi hatırlamıyorum.” Kız kızardı. “Kardeşinle tanışabilmem için. Ah, gelişimizin başka bir bahanesi vardı ama gerçek sebep buydu. Robb’la hemen hemen aynı yaştaydım, babam onunla eş olabileceğimizi düşündü. Bir ziyafet düzenlendi. Hem seninle hem de kardeşinle dans ettim. Kardeşin çok nazikti, bana iyi dans ettiğimi söyledi. Sen aksiydin. Babam, bunun piçlerden beklenecek bir özellik olduğunu söyledi.”
“Hatırlıyorum.” Bu yalnızca yarı yalandı.
“Hâlâ biraz aksisin,” dedi kız, “ama beni amcamdan kurtarırsan seni affederim.”
“Amcan... Lord Arnolf mu?”
“O bir lord değil,” dedi Alys küçümseme dolu bir sesle. “Ağabeyim Harry meşru lordumuzdur. Kanunlara göre ben de onun vârisiyim. Kız evlat, amcadan önce gelir. Arnolf amcam sadece kale kumandam. O benim büyük amcam, aslında
babamın
amcası. Cregan onun oğlu. Bu durumda kuzenim oluyor sanırım, ama ona her

zaman amca derdik. Şimdi ona kocam dememi istiyorlar.” Yumruğunu sıktı. “Savaştan önce Daryn Harnwood’la nişanlıydım. Evlenmek için benim çiçek açmamı bekliyorduk ama Kral Katili, Fısıltılı Orman’da Daryn’i öldürdü. Babam, evlenmem için güneyli bir lord bulacağını yazdı ama asla bulmadı. Kardeşin Robb, Lannisterlar’ı öldürdüğü için babamın boğazını kesti.” Ağzı çarpıldı. “Güneye gitmelerinin tek sebebinin, birkaç Lannister öldürmek olduğunu sanıyordum.”
“O kadar... basit değildi. Lord Karstark iki tutsağı katletti leydim. Silahsız çocukları, bir hücreye tıkılmış yaverleri.”
Kız şaşkın görünmüyordu. “Babam hiçbir zaman İri Jon gibi kükremedi ama öfkeli olduğunda ondan daha az tehlikeli değildi. Gel gör ki şimdi ölü. Senin kardeşin de öyle. Ama sen ve ben buradayız, hâlâ yaşıyoruz. Aramızda kan davası var mı Lord Kar?” “Bir adam siyahları kuşandığında bütün davaları geride bırakır. Gece Nöbetçileri’nin ne Karhold’la ne de seninle davası var.”
“Güzel. Korkuyordum... ağabeylerimden birini kale kumandanı olarak bırakması için babama yalvardım ama ağabeylerimin hiçbiri, güneyde kazanılacak şandan ve fidyeden vazgeçmek istemedi. Şimdi Torr ve Edd ölü. Harry, ondan son haber aldığımızda Bakire Havuzu’nda tutsaktı. O da ölmüş olabilir. Eddard Stark’ın son oğlundan başka gidecek bir yer bulamadım.”
“Neden krala gitmedin? Karhold, Stannis’ten yana olduğunu duyurdu.”
“'Amcam,
Lannisterlar’ın tahrik olup zavallı Harry’nin başını keseceği umuduyla Stannis’ten yana olduğunu duyurdu. Ağabeyim ölürse Karhold bana geçer ama amcalarım benim doğum hakkımı kendileri için istiyorlar. Cregan’ın benden bir çocuğu olduğunda bana ihtiyaçları kalmayacak. Cregan şimdiden iki eş gömdü.” Alys öfkeyle gözyaşlarını sildi, tıpkı Arya’nın yapacağı gibi. “Bana yardım edecek misin?”
“Evlilikler ve miraslar, kralı ilgilendiren konulardır leydim. Stannis’e senin adına bir mektup yazarım ama...”
Alys Karstark güldü ama bu umutsuzluğun kahkahasıydı. “Yaz ama cevap bekleme. Stannis o mektubu almadan önce ölmüş olacak. Amcam bu meseleyle ilgilenecek.”
“Ne demek istiyorsun?”
“Arnolf, Kışyarı’na gidiyor, bu doğru, ama sadece kralın sırtına hançer saplamak için. Uzun zaman önce Roose Bolton’la anlaşma yaptı... altın, af vaadi ve zavallı Harry’nin kafası karşığında. Lord Stannis bir katliamın içine yürüyor. Yani bana yardım edemez, üstelik edebilseydi bile etmezdi.” Alys, siyah pelerini sıkıca

kavrayarak Jon’un önünde diz çöktü. “Sen benim tek umudumsun Lord Kar. Babanın hatırına sana yalvarıyorum. Beni koru.”

KÖR KIZ

Onun geceleri uzak yıldızlarla ve karların üstüne vuran ay ışığıyla aydınlanıyordu ama kız her sabah karanlığa uyanıyordu.
Gözlerini açtı ve onu bir kefen gibi saran karanlığa körce baktı, gördüğü rüya silinmeye başlamıştı bile. Çok güzel. Rüyasını hatırlayarak dudaklarını yaladı. Koyunların melemesi, çobanın gözlerindeki dehşet, koyunlar kız tarafından teker teker öldürülürken köpeklerin çıkardığı sesler, kızın sürüsünün hırlamaları. Kar yağışları başladı başlayalı av azalmıştı ama dün gece kız ve sürüsü ziyafet çekmişti. Koyun, köpek ve insan eti. Kızın gri kuzenlerinden bazıları insanlardan korkuyordu, ölü insanlardan bile, ama kız korkmuyordu. Et, etti ve insanlar avdı. Kız, gece kurduydu.
Ama yalnızca rüyalarında.
Kör kız yatağın diğer yanına yuvarlandı, doğruldu, ayağa fırladı, gerindi. Soğuk taş bir sıranın üstündeki paçavra dolu şiltede uyuyordu ve her uyandığında tutulmuş oluyordu. Küçük, çıplak ve nasırlı ayaklarıyla su çanağına doğru yürüdü, bir gölge kadar sessizdi, yüzüne soğuk su çarptı, sonra kurulandı.
Sör Gregor,
diye düşündü.
Dunsen, Tatlı Raff. Sör Ilyn, Sör Meryn, Kraliçe Cersei.
Bu onun sabah duasıydı. Öyle miydi?
Hayır,
diye düşündü,
benim duam değil. Bu gece kurdunun duası. Bir gün onları bulacak, avlayacak, onların korkusunu koklayacak, kanlarının tadına bakacak. Bir gün.
Yığın hâlindeki iç çamaşırlarını buldu, giyilecek kadar temiz olduklarından emin olmak için onları kokladı, kendi karanlığının içinde iç çamaşırları giydi. Giymesi gereken hizmetçi kıyafeti, astığı yerdeydi; boyasız yünden yapılmış uzun bir elbise, sert ve kaşındırın. Kıyafeti aldı, tecrübeli bir hareketle başından geçirip aşağı çekti. Son olarak çoraplarını giydi; biri siyah, biri beyaz. Siyah çorabın lastiğinde bir ilmek vardı, beyazda yoktu. Kız bu sayede hangi çorabın hangi

çorap olduğunu ayırt ediyor ve her çorabı doğru bacağa giydiğinden emin oluyordu. Bacakları sıskaydı ama güçlü ve esnekti, her geçen gün biraz daha uzuyordu. Kız buna memnundu. Bir su dansçının uzun bacakları olmalıydı. Kör Beth su dansçısı değildi ama sonsuza dek Beth olarak kalmayacaktı.
Mutfağın yolunu biliyordu ama bilmeseydi bile burnu onu oraya götürürdü. Koridor boyunca yürürken havayı koklayarak,
acı biber ve kızarmış balık,
diye karar verdi kız
ve Umma'nın fırınından çıkmış taze ekmek.
Kokular kızın midesini guruldattı. Gece kurdu ziyafet çekmişti ama bu ziyafet kör kızın midesini doldurmamıştı. Kız, rüyalarında gördüğü etlerle beslenemezdi, bunu uzun zaman önce öğrenmişti.
Biber yağında çıtır çıtır kızartılmış sardalyalarla kahvaltı etti, balıklar o kadar sıcaktı ki kızın parmakları yandı. Kör kız, tabağında kalan yağı, Umma'nın sabah ekmeklerinden birinin burnuyla sıyırdı, ekmeği bir kadeh sulu şarapla birlikte mideye indirdi. Tatların ve kokuların keyfini çıkardı. Parmaklarına değen çıtır ekmek kabuğunu, yağın kayganlığını, elindeki küçük sıyrığa değen acı biberin sebep olduğu yanmayı hissetti.
Duy, kokla, tat, hisset,
diye hatırlattı kendine.
Göremeyen insanlar için dünyayı tanımanın birçok yolu var.
Yumuşak terlikleriyle bir fare kadar sessiz bir şekilde yürüyen biri odaya girdi. Kör kızın burun delikleri genişledi.
Nazik adam.
Erkeklerin kokusu kadınlarınkinden farklıydı, havada portakal aroması da vardı. Rahip, nefesini tatlandırmak için portakal kabuğu çiğniyordu.
Kör kız, masanın başına oturan nazik adamın, "Bu sabah kimsin?" diye sorduğunu duydu.
Tık, tık,
sesleri geldi, sonra da minik bir çıtırtı. İlk yumurtasını kırıyor.
"Kimse," diye cevap verdi kız.
'Yalan. Seni tanıyorum. Sen şu kör, dilenci kızsın."
"Beth." Kör kız eskiden bir Beth tanımıştı; Kışyarı'nda, Arya Stark olduğu zamanlarda. Belki de bu yüzden bu ismi seçmişti.
"Zavallı çocuk," dedi nazik adam. "Gözlerini geri ister misin? Sadece iste, tekrar göreceksin."
Nazik adam aynı soruyu her sabah soruyordu. "Gözlerimi yarın geri

isteyebilirim. Bugün istemiyorum.” Kızın yüzü durgun bir suydu, her şeyi saklıyordu, hiçbir şeyi açığa çıkarmıyordu.
“Nasıl istersen.” Kör kız, nazik adamın yumurtayı soyduğunu duyabiliyordu. Adam tuz kaşığını eline aldığında gümüşi bir tınlama duyuldu. Rahip, yumurtaları iyice tuzlayıp yemekten hoşlanıyordu. “Benim zavallı kör kızım dün gece nerede dilendi?” “Yeşil Yılanbalığı Hanı’nda.”
“Peki öğrendiğin ve bizden ayrılmadan önce bilmediğin üç yeni şey nedir?”
“Deniz Lordu hâlâ hasta.”
“Bu yeni bir şey değil. Deniz Lordu dün de hastaydı, yarın da hasta olacak.”
‘Ya da ölü.”
“Lord öldüğünde, bu yeni bir şey olacak.”
Lord öldüğünde bir seçim olacak ve bıçaklar dışarı çıkacak.
Braavos’ta işler böyle yürürdü. Batıdiyar’da, bir kral öldüğünde onun yerine oğlu geçerdi ama Braavos’ta krallar yoktu. “Tormo Fregar yeni deniz lordu olacak.”
‘Yeşil Yılanbalığı Hanı’nda konuşulan bu mu?”
“Evet.”
Nazik adam, yumurtasından bir ısırık aldı. Kör kız, adamın yumurtayı çiğnediğini duydu. Adam, ağzı doluyken asla konuşmazdı, lokmasını yuttu ve “Kimileri, şarapta bilgelik olduğunu söyler,” dedi. “Onlar aptal insanlardır. Diğer hanlarda başka isimlerden bahsediliyor, emin olabilirsin.” Yumurtadan bir ısırık daha aldı, çiğnedi, yuttu. “Öğrendiğin ve daha önce bilmediğin üç yeni şey nedir?”
“Bazı adamların, Tormo Fregar’ın kesinlikle yeni deniz lordu olacağını söylediğini
biliyorum,"
diye cevapladı kız. “Bazı sarhoş adamlar.”
“Daha iyi. Peki başka neler biliyorsun?”
Kör kız az kalsın,
Batıdiyar’da, nehir topraklarında kar yağıyor,
diyecekti. Ama nazik adam, ona bunu nereden bildiğini sorardı ve alacağı cevaptan hoşlanmazdı. Kız, geçen geceyi düşünerek dudağını ısırdı. “Fahişe S’vorn hamile. Çocuğun babasının kim olduğundan emin değil ama öldürdüğü Tyroshlu paralı asker olabileceğini düşünüyor.”
“Bunu bilmek güzel. Başka?”
“Merling Kraliçesi, boğulan Deniz Kızı yerine yeni bir kız seçti. Prestayn’ın hizmetçilerinden biri, on üç yaşında ve meteliksiz ama güzel bir kız.”

“Başlangıçta hepsi öyledir,” dedi rahip, “ama kızın güzel olduğunu onu kendi gözlerinle görmeden bilemezsin ve senin gözlerin yok. Sen kimsin çocuk?”
“Kimse.”
“Ben karşımda dilenci kız Kör Beth’i görüyorum. Sefil bir yalancı. Vazifenin başına git.
Valar morghulis.”
“Valar dohaeris
.” Kör Beth, kâsesini, kadehini, bıçağını ve kaşığını toplayıp ayağa kalktı. Masadan aldığı son şey, bir buçuk metre uzunluğunda, başparmak kalınlığında, sapı deriyle kaplı, ince ve esnek bir bastondu.
Kullanmayı öğrendiğinde gözlerden daha iyidir,
demişti küçük kız.
Bu bir yalandı. Kör kıza, onu test etmek için sık sık yalan söylüyorlardı. Hiçbir baston bir çift gözden daha iyi değildi. Umma onu Baston diye çağırmaya başlamıştı ama isimlerin önemi yoktu. Kör kız, kendisiydi.
Kimse. Ben kimseyim. Kör bir kızım sadece, Çok Yüzlü Tanrı’nın hizmetkârıyım.
Her akşam, akşam yemeğinde, küçük kız kör kıza bir bardak süt getiriyor ve bunu içmesini söylüyordu. Sütün tadı tuhaf ve acıydı, kör kızı tiksindiriyordu, yalnızca kokusu bile kızın midesini bulandırıyordu ama kız her şeye rağmen bütün bardağı içip bitiriyordu.
“Ne kadar zaman kör olmak zorundayım?” diye soruyordu.
“Karanlık, senin için aydınlık kadar tatlı olana dek,” diyordu küçük kız, “ya da gözlerini geri isteyene dek. İste ve tekrar gör.”
Ve sonra beni kovun.
Kör olmak, kovulmaktan iyiydi. Kimse kör kızın pes etmesini sağlayamayacaktı. Kör olarak uyandığı gün, küçük kız onu elinden tutmuş, Siyahın ve Beyazın Evi’nin temeli olan büyük kaya parçasının içindeki mahzenlerden ve tünellerden geçirmiş ve tapınağın dua salonuna giden dik basamaklardan çıkarmıştı. “Çıkarken basamakları say,” demişti. “Parmaklarınla duvarlara dokun. Duvarlarda işaretler var, gözle görülmez ama dokunmakla hissedilir.”
Bu, kör kızın ilk dersiydi. Daha birçok ders görmüştü.
Zehirler ve iksirler öğleden sonraydı. Tat alma ve dokunma duyulan kör kıza yardım ediyordu ama insan zehirlerle uğraşırken bu duyular çok tehlikeli olabiliyordu. Küçük kızın toksik karışımları koku alma duyusunu bile güvenli olmaktan çıkarıyordu. Yanmış parmak uçları ve su toplamış dudaklar kör kız için tanıdık olmuştu. Kör kız bir keresinde öyle kötü hastalanmıştı ki midesinde günlerce yiyecek tutamamıştı.

Akşam yemeği lisan dersleri içindi. Kör Kız, Braavos dilini anlıyor ve düzgün bir şekilde konuşuyordu, o kaba aksanından bile kurtulmuştu, fakat nazik adam memnun değildi; kör kızın Yüksek Valyria Dili'ni, Lys dilini ve Pentos dilini de öğrenmesini istiyordu.
Kör kız, geceleri küçük kızla birlikte yalan söyleme oyunu oynuyordu ama oyun, görecek gözler olmadığında çok farklıydı. Kör kız bazen sadece tonlardan ve kelime seçimlerinden yardım alıyordu, bazen de küçük kızın yüzüne dokunuyordu. Oyun en başta çok ama çok zordu, imkânsıza en yakın şeydi... ama kör kız düş kırıklığıyla çığlık atma noktasına geldiğinde her şey kolaylaştı. Kör kız yalanı
duymayı öğrendi, ağız ve göz çevresindeki kasların hareketinde yalanı hissetmeyi öğrendi.
Kızın diğer görevlerinin çoğu aynı kaldı ama görevlerini yerine getirmeye çalışan kız mobilyalara takılıp tökezledi, duvarlara çarptı, tepsileri düşürdü, tapınağın içinde umutsuzca, çaresizce kayboldu. Bir keresinde az kalsın merdivenden düşüyordu ama Syrio Forel ona dengede durmayı öğretmişti. Bu başka bir hayattaydı, kör kızın Arya diye çağırıldığı bir zamandaydı. Ama kör kız, merdivende bir şekilde dengesini bulmuş ve kendini tam zamanında yakalamıştı.
Kör kız hâlâ Arry, Gelincik, Kedi ve hatta Stark Hanedanı'nın Arya'sı olsaydı, geceleri ağlayarak uykuya dalabilirdi... ama kimsenin gözyaşları yoktu. Gözler olmayınca, en basit işler bile tehlikeliydi. Kör kız, mutfakta Umma'yla çalışırken kendini onlarca kez yakmıştı. Bir keresinde, soğan doğrarken, parmağını kemiğe kadar kesmişti. Mahzendeki odasını iki kez bulamamış ve basamakların dibinde, yerde uyumak zorunda kalmıştı. Bütün o kuytular ve nişler, tapmağı tehlikeli bir yere dönüştürmüştü. Tapmak, kör kız kulaklarını kullanmayı öğrendikten sonra bile tehlikeliydi; kızın tavanda ve otuz metrelik taş tanrıların bacaklarının etrafında yankılanan ayak sesleri, bizzat duvarların hareket ediyormuş gibi görünmesine sebep oluyordu, siyah suyla dolu havuzdan da tuhaf sesler geliyordu.
"Beş duyun var," demişti nazik adam. "Diğer dördünü kullanmayı öğren; daha az kesiğin, daha az sıyrığın ve daha az yara kabuğun olur."
Kör kız, hava akımlarını teninde hissedebiliyordu artık, mutfağı burnuyla bulabiliyordu, kadınlarla erkekleri kokularından ayırt edebiliyordu. Umma'yı, hizmetkârları ve kalfaları, onlar kokuları alınacak kadar yaklaşmadan önce yürüyüş şekillerinden tanıyordu. Küçük kız ve nazik adam için aynı şey geçerli değildi; onlar istedikleri zaman, neredeyse hiç ses çıkarmadan yürüyorlardı.

Tapmakta yanan mumların da kokuları vardı. Kokusuz mumların fitillerinden bile belli belirsiz bir duman kokusu çıkıyordu. Kör kız burnunu kullanmayı öğrendikten sonra, kokular çığlık atmaya başlamıştı.

Ölü insanların da kendilerine özgü kokulan vardı. Kör kızın görevlerinden biri, her sabah tapınakta ölü insanları bulmaktı; havuzun siyah suyundan içtikten sonra her nereye uzanmış ve gözlerini kapamışlarsa.

Kör kız o sabah iki ölü buldu.

Bir adam, üzerinde bir tek mum yanan Yabancı'nın ayakların dibinde ölmüştü. Kör kız, mumun ısısını hissediyor ve burun kaşındıran kokusunu alıyordu. Mumun koyu kırmızı bir alevle yandığını biliyordu. Ceset, görebilen insanlar için, kıpkırmızı bir ışığın içinde yüzüyor olmalıydı. Kör kız, cesedi taşımaları için hizmetkârları çağırmadan önce diz çöktü ve adamın yüzünü hissetti, onun çene çizgisini takip etti, yanaklarına, burnuna ve saçlarına dokundu.

Gür ve kıvırcık saçlar. Çizgisiz, güzel bir yüz.

Adam gençti. Kör kız, adamı buraya getiren ve ona ölüm hediyesini aratan şeyin ne olduğunu merak etti. Ölmek üzere olan eşkıyalar sonlarını hızlandırmak için Siyahın ve Beyazın Evi'ne gelirlerdi ama bu adamın vücudunda yara yoktu.

İkinci ceset yaşlı bir kadına aitti. Kadın, sevilmiş ve kaybedilmiş şeylerin imgelerini gösteren özel mumların yandığı bir nişte, bir rüya koltuğunun üstünde uyumuştu. Tatlı ve halim bir ölüm, demekten hoşlanırdı nazik adam. Kör kızın parmaklan, kadının yüzünde bir gülümsemeyle öldüğünü söyledi. Kadının ölümünün üzerinden uzun zaman geçmemişti, bedeni hâlâ sıcaktı. Teni çok yumuşak, binlerce kez katlanıp buruşturulmuş eski ve ince deriler gibi.

Hizmetkârlar cesetleri taşımak için geldiğinde kör kız onları takip etti. Adamların ayak sesleri ona rehberlik etti, ama adamlar basamaklardan inmeye başladığında kör kız basamakları saydı, bütün basamakların sayılarını ezbere biliyordu. Tapınağın altında, mahzenlerden ve tünellerden oluşan bir labirent vardı. Orada, gören iki gözü olan insanlar bile sık sık kaybolurdu ama kör kız labirentin her santimini biliyordu, hafızası onu yanılttığında, bastonun yardımıyla yolu buluyordu

Cesetler mahzene bırakıldı. Kör kız karanlıkta çalışmaya koyuldu. Ölülerin çizmelerini ve kıyafetlerini çıkardı, keselerini boşaltıp sikkelerini saydı. Gözlerini kaybettikten sonra küçük kızdan öğrendiği ilk şeylerden biri, sikkeleri dokunma duyusuyla birbirinden ayırt etmekti. Braavos sikkeleri eski dostlardı, kör kızın onları tanımak için yapması gereken tek şey, parmak uçlarını sikkelerin yüzünde gezdirmekti. Başka topraklardan ve şehirlerden gelen sikkeler daha zordu, bilhassa çok uzaklardan gelenler. En sık rastlananlar Volantis paralarıydı;

bir yüzünde taç, diğer yüzünde kafatası olan, metelik büyüklüğünde sikkeler. Lys sikkeleri ovaldi, üstlerinde çıplak kadınlar vardı. Diğer sikkelere gemiler, filler ya da keçiler kazınmıştı. Batıdiyar sikkelerinin ön yüzünde bir kral başı, arka yüzünde bir ejderha bulunuyordu.
Yaşlı kadının kesesi yoktu, ince parmağındaki yüzük dışında hiçbir zenginliği yoktu. Kör kız, yakışıklı adamın üstünde, Batıdiyar'dan gelen dört altın ejderha buldu. En yıpranmış sikkeyi, üstünde hangi kralın olduğunu anlamak için başparmağının içiyle okşuyordu ki kapının açıldığım duydu.
"Kim var orada?" diye sordu.
"Kimse." Pes, pürüzlü ve soğuk bir sesti.
Ve hareket ediyordu. Kör kız kenara çekildi, bastonunu kavradı, yüzünü korumak için bastonu yukarı kaldırdı. Ahşap, ahşabın üstünde çatırdadı. Kör kızın bastonu darbenin etkisiyle neredeyse yere düşecekti. Kız bastonu tuttu, savurdu... ama az önce sesini duyduğu adamın olması gereken yerde sadece boş hava vardı. "Orada değilim," dedi ses. "Kör müsün?"
Kör kız cevap vermedi. Konuşmak, adamın çıkarabileceği sesleri dağıtmaktan başka bir işe yaramazdı. Adam hareket ediyordu, kör kız bunu biliyordu.
Sola mı yoksa sağa mı?
Sola zıpladı, sağa kaydı, hiçbir şeye vuramadı. Bacaklarının arkasına şiddetli bir darbe indi. "Sağır mısın?" Kör kız döndü, kaybolmuştu, bastonu sol elindeydi. Sol taraftan gelen bir kahkaha duydu. Kız, bastonunu sağa savurdu.
Bu sefer temas kurdu. Bastonu, adamın sopasına çarptı. Darbenin etkisi kör kızın koluna bir şok dalgası gönderdi. "Güzel," dedi ses.
Kör kız bu sesin kime ait olduğunu bilmiyordu.
Kalfalardan biri,
diye tahmin etti. Adamın sesini daha önce duyduğunu hatırlamıyordu ama Çok Yüzlü Tanrı'nın hizmetkârlarının, yüzlerini değiştirdikleri gibi kolay bir şekilde seslerini de değiştirmediklerini kim söyleyebilirdi? Kör kızın haricinde, Siyahın ve Beyazın Evi iki hizmetkârın, üç kalfanın, aşçı Umma'nın ve kör kız tarafından nazik adam ve küçük kız olarak anılan iki rahibin yuvasıydı. Diğerleri gelir ve giderdi, bazen gizli yollardan, ama sürekli tapmakta yaşayan yegâne insanlar bunlardı. Kör kızın düşmanı onlardan herhangi biri olabilirdi.
Kör kız sağa sola hareket etti, bastonunu döndürüyordu, arkasında bir ses duydu, o tarafa döndü, havaya saldırdı. Ve birdenbire, düşmanın sopası kör kızın bacaklarının arasındaydı, kız tekrar dönmeye çalıştığında bacakları dolandı. Kız tökezledi, öyle sert bir şekilde dizlerinin üstüne düştü ki dilini ısırdı.
Orada durdu. Taş

kadar kıpırtısız. Adam nerede?
Adam, kör kızın arkasında güldü. Ayağa kalkmaya çalışan kızın kulağına hafifçe vurdu, parmaklarını çıtlattı. Kızın bastonu yere düştü. Kör kız öfkeyle tısladı.
“Haydi. Bastonunu yerden al. Seni bugün için yeterince dövdüm.”
“Beni kimse dövemez.” Kör kız, bastonunu bulana dek yerde emekledi, sonra ayağa fırladı, kirlenmiş ve morarmıştı. Mahzen sakin ve sessizdi. Adam gitmişti. Gitmiş miydi? Kızın hemen yanında duruyor olabilirdi, kız bunu asla bilemezdi.
Adamın nefesini duymaya çalış,
dedi kendine, ama hiçbir şey duymadı. Bir süre daha bekledi, sonra bastonunu bir kenara koydu ve işine geri döndü.
Eğer gözlerim olsaydı, o adamı iyice dönebilirdim.
Bir gün, nazik adam kızın gözlerini geri verecekti ve kız herkese gününü gösterecekti.
Yaşlı kadının bedeni soğumuştu artık, eşkıyanın bedeni sertleşiyordu. Kör kız bunlara alışıktı. Genelde, canlı insanlardan çok ölülerle vakit geçiriyordu. Kanalların Kedisi’yken edindiği dostları özlüyordu; sakat sırtıyla Yaşlı Brusco, Brusco’nun kızları Talea ve Brea, Gemi’deki oyuncular, Mutlu Liman’daki Merry ve fahişeler, diğer bütün sefiller ve rıhtım pislikleri. En çok da Kedi’yi özlemişti; kendini, gözlerini özlediğinden bile çok. Kedi olmayı sevmişti; Tuzlu, Güvercin, Gelincik ya da Arry olmayı sevdiğinden çok daha fazla. O
şarkıcıyı öldürdüğümde Kedi’yi de öldürdüm.
Nazik adam, onun gözlerini her hâlükârda alacağını söylemişti, ona diğer duyularını kullanmayı öğretmek için, ama yarım yıl daha bekleyecekti. Siyahın ve Beyazın Evi kör kalfalara alışıktı ama kör kız kadar küçük olanlar azdı. Bununla birlikte, kız pişman değildi. Dareon, Gece Nöbetçileri’nden firar eden bir kaçaktı, ölmeyi hak etmişti.
Kör kız bunu nazik adama da söylemişti. “Peki sen, kimin ölüp kimin yaşayacağına karar veren bir tanrı mısın?” diye sormuştu adam. “Biz bu hediyeyi, dualar ve kurbanlardan sonra, Çok Yüzlü Tanrı tarafından işaretlenen kimselere veririz. Bu her daim böyle oldu, en başından beri. Nizamımızın kuruluşunu sana anlatmıştım. Nizamımızın ilk azasının, ölüm isteyen kölelerin dualarını nasıl cevapladığını anlatmıştım. Başlangıçta, ölüm hediyesi yalnızca onun hasretini çekenlere veriliyordu... lâkin bir gün, ilk azamız, kendi ölümü için değil efendisinin ölümü için dua eden bir köleyi duydu. Köle bunu o kadar yürekten istiyordu ki, duasının cevaplanması karşılığında bütün varlığından vazgeçmeye hazırdı. İlk kardeşimiz, bu fedakârlığın Çok Yüzlü Tanrı’yı memnun edeceğini düşündü ve o gece kölenin duasını cevapladı. Sonra kölenin

yanına gitti ve ‘Bu adamın ölümü karşılığında bütün varlığından vazgeçeceğini söyledin ama bir kölenin bütün varlığı hayatıdır,’ dedi. ‘Tanrı’nın senden istediği şey bu. Hayatının geri kalanını ona hizmet ederek geçireceksin.’ Ve ondan itibaren nizamımızın iki kardeşi oldu.” Adamın parmakları kızın kolunun etrafında kapanmıştı, nazik fakat sıkıca. “Bütün insanlar ölmelidir. Bizler ölümün vasıtalarıyız, kendisi değil. Şarkıcıyı öldürdüğünde, tanrının kudretini kendi üstüne aldın. Biz insanları öldürürüz ama onları yargılamayız. Anlıyor musun?”

Hayır,

diye düşünmüştü kız. “Evet,” demişti.

“Yalan söylüyorsun. Ve bu yüzden, yolunu bulana kadar karanlıkta yürümek zorundasın. Bizden ayrılmak istemiyorsan tabii. Sadece istemen yeter, istersen gözlerini geri alabilirsin.”

Hayır,

diye düşünmüştü kız. “Hayır,” demişti.

O akşam, yemekten ve kısa bir yalan oyunundan sonra, kör kız başının etrafına bir bez şeridi sardı ve işe yaramaz gözlerini sakladı, dilenci kâsesini buldu ve küçük kızın yardımıyla Beth’in yüzünü taktı. Küçük kız, diğer kızın gözleri alındığında onun kafasını tıraş etmişti, buna oyuncu tıraşı diyordu; oyuncular, perukları daha rahat kullanmak için başlarını aynı şekilde tıraş ediyordu. Ama bu tıraş dilencilerin işine de yarıyordu, pireleri ve bitleri onların başından uzak tutuyordu. Bununla birlikte, bir peruktan fazlasına ihtiyaç vardı. “Seni iltihaplı yaralarla kaplayabilirim,” dedi küçük kız, “ama o zaman, hancılar ve tavernacılar seni kapılarından kovarlar.” Kör kızın yüzüne, iltihaplı yaralar yerine çiçek hastalığı izleri koydu ve tek yanağına bir ben yerleştirdi, benin üstünde koyu renk kıllar vardı. “Çirkin mi?” diye sordu kör kız. “Güzel değil.”

“İyi.” Kör kız güzelliği hiçbir zaman önemsememişti, aptal Arya Stark olduğu vakitlerde bile. Ona sadece babası güzel olduğunu söylemişti. O

ve Jon Kar.

Annesi, Arya’ya, saçlarını yıkayıp fırçalarsa ve ablası gibi kıyafetlerine dikkat ederse güzel bir kız olabileceğini söylerdi. Arya; ablası, ablasının arkadaşları ve diğerleri için sadece Arya Atsurat’tı. Ama şimdi hepsi ölüydü, Arya bile, Arya’nın üvey ağabeyi Jon dışında herkes. Bazı geceler, kör kız Paçavracı Limanı’nın tavernalarında ve genelevlerinde Arya’nın ağabeyinden bahsedildiğini duyuyordu. Adamlardan biri onun için, Sur’un Kara Piçi demişti.

Bahse girerim ki Kör Beth’i Jon bile tanıyamaz.

Bu düşünce kör kızı hüzünlendirdi.

Kör kızın giydiği kıyafet eski püsküydü, rengi solmuştu ama temizdi ve sıcak tutuyordu. Kör kız, kıyafetinin altında üç bıçak saklıyordu, bıçaklardan biri çizmesinin içinde, biri kol yeninde, biri de belindeki kının içindeydi. Braavoslular genelde iyi insanlardı, zavallı kör bir dilenci kıza zarar vermektense ona yardım etmeyi tercih ederlerdi ama kör kızı, kolayca soyulacak ya da tecavüz edilecek biri olarak görebilecek birkaç kötü insan da her zaman vardı. Bıçaklar o kötü insanlar içindi. Çatlak bir dilenci kâsesi ve kendirden yapılmış bir ip, kızın kıyafetini tamamlıyordu.

Titan güneşin batışını haber verirken kör kız dışarı çıktı, tapınağın kapısında başlayan basamakları sayarak aşağı indi, sonra, onu kanalın üstünden geçirip Tanrıların Adası'na götürecek olan köprüye doğru döndü. Bedenine yapışan kıyafet ve elleriyle hissettiği nemli hava, ona sisin yoğun olduğunu söylüyordu. Braavos'un sisi seslere de tuhaf şeyler yapıyordu.

Bu gece, şehrin yarısı yarı kör olacak.

Kör kız, tapınakların önünden geçerken, akşam yıldızlarına şarkı söyleyen Yıldızlı Bilgelik Tarikatı kalfalarını duydu. Havada duman kokusu vardı. Kör kız, kokuyu takip ederek, Işık Tanrısı'nın evinin önündeki muazzam maltızlarda gece ateşleri yakan kırmızı rahiplerin olduğu yere doğru yürüdü, çok geçmeden ısıyı da hissetti, R'hllor'a tapınanlar yüksek sesle dua ediyordu.

"Çünkü gece karanlık ve dehşet dolu."

Benim için değil.

Kör kızın geceleri ay ışığıyla, kurt sürüsünün şarkılarıyla, kemikten koparılmış kırmızı etin tadıyla ve gri kuzenlerin tanıdık kokularıyla doluydu. Kız sadece gündüzleri kör ve yalnızdı.

Kör kız, su kenarının yabancısı değildi. Kedi eskiden, Paçavracılar Limanı'nın rıhtımlarında ve ara sokaklarında dolaşır, Brusco için midye ve istiridye satardı. Eski püskü kıyafetleri, beni ve tıraşlanmış başıyla eskiden göründüğü gibi görünmüyordu ama güvende olmak için Gemi'den, Mutlu Liman'dan ve Kedi'nin iyi tanındığı yerlerden uzak duruyordu.

Her hanı ve tavernayı kokusundan tanıyordu. Kara Mavnacı'nın tuzlu bir kokusu vardı. Pynto'nun Yeri ekşi şarap, bozuk peynir ve kıyafetlerini ya da saçlarını hiç yıkamayan Pynto kokuyordu. Yelken Tamircisindeki havada her zaman kızarmış et kokusu vardı. Yedi Fener Evi tütsü aromalarıyla, Saten Sarayı ise zaniye olma hayali kuran genç ve güzel kızların parfümleriyle doluydu.

Her mekânın kendi sesi de vardı. Moroggo'nun Yeri'nde ve Yeşil Yılanbalığı Hanı'nda çoğu geceler şarkıcılar olurdu. Serseri Hanı'nda bizzat müşteriler şarkı söylerdi, sarhoş seslerle ve elli ayrı dilde. Sis Evi her daim, tanrılar, zaniyeler ve

deniz lordunun aptal olup olmadığı hakkında tartışan gondol sırıkçılarıyla dolu olurdu. Saten Sarayı çok daha sessizdi; fısıltılı tatlı sözlerin, ipek elbiselerin yumuşak hışırtılarının ve kıkırdayan kızların yeriydi.
Beth her gece farklı bir yerde dileniyordu, çünkü hancılar ve tavernacılar, sık sık görünmediği takdirde onun varlığını daha anlayışlı karşılıyordu. Beth dün geceyi Yeşil Yılanbalığı Hanı'nın önünde geçirmişti, bu gece sol yerine sağa döndü ve Paçavracılar Limanı'nın diğer ucunda, Batık Kasaba'nın hemen sınırında bulanan Pynto'nun Yeri'ne doğru yürüdü. Pynto gürültücü ve pis kokulu olabilirdi ama o kirli kıyafetlerinin altında yumuşak bir kalbi vardı. Eğer mekân çok kalabalık değilse, Pynto kör kızın içeri girip ısınmasına izin verirdi, ara sıra ona bir kupa birayla biraz yiyecek ikram eder ve hikâyeler anlatarak onu eğlendirirdi. Pynto, gençliğinde, Basamaktaşı'nın en amansız korsanıydı; serüvenlerini anlatmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu.
Beth bu gece şanslıydı. Taverna hemen hemen boştu. Beth, ateşe fazla uzak olmayan bir yerde sessiz bir köşe buldu. Oraya oturup bağdaş kurduğunda bacağına bir şeyin sürtündüğünü hissetti. 'Yine mi sen?" dedi. Kedinin kulağının arkasını kaşıdı. Kedi zıplayarak Beth'in kucağına çıktı ve mırıldanmaya başladı. Braavos kedilerle doluydu ve en fazla kedi Pynto'nun Yeri'ndeydi. Yaşlı korsan kedilerin uğur getirdiğine ve kemirgenleri mekânından uzak tuttuğuna inanıyordu "Beni tanıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı kör kız. Kediler, sahte bir benle kandırılamazdı. Onlar Kanalların Kedisi'ni hatırlıyordu.
Kör bir kız için iyi bir geceydi. Pynto neşeliydi; Beth'e bir kadeh sulu şarap, bir parça kokulu peynir ve bir yılan balığı turtasının yarısını verdi. "Pynto çok iyi bir adamdır," dedi, sonra
Beth'in yanına oturdu ve baharat gemisini nasıl kaçırdığını anlatmaya başladı, Beth bu hikâyeyi onlarca kez duymuştu.
Saatler geçtikçe taverna doldu. Pynto, Beth'e ilgi gösteremeyecek kadar meşguldü ama tavernanın müdavimleri kör kızın kâsesine sikkeler attı. Diğer masalarda yabancılar oturuyordu: Kan ve balık yağı kokan Ibbenli balina avcıları, saçlarına parfümlü yağ sürmüş iki eşkıya, Pynto'nun masalarının çok küçük olduğundan şikâyet eden şişman bir Lorathlı. Ve daha sonra, dün gece Braavos'a sürüklenen ve bu sabah Deniz Lordu'nun muhafızları tarafından ele geçirilen
İyi Yürek
isimli fırtına mağduru kadırganın mürettebatından üç Lysli.
Lysliler, ateşe en yakın masaya oturdular ve kara zift romu içerek sessizce konuşmaya başladılar, kimsenin onları dinleye memesi için seslerini iyice alçak

tuttular. Fakat Beth kimseydi ve adamların her kelimesini duydu. Ve bir an için, kucağında oturan kedinin kısık ve sarı gözleriyle bakarak adamları gördü. Denizcilerin biri yaşlıydı, biri gençti ve biri kulaksızdı ama üçünün de sarı saçları ve açık renkli pürüzsüz tenleri vardı. Bu özellikler, eski Özgür Kale'nin kanının hâlâ kuwetle aktığı Lys'e özgüydü.
Ertesi sabah, nazik adam kör kıza, öğrendiği ve daha önce bilmediği üç yeni şeyin ne olduğunu sorduğunda, kız hazırdı.
"Deniz Lordu'nun
İyi Yürek'ı
neden ele geçirdiğini biliyorum. Gemi köle taşıyordu. Yüzlerce köle. Kadınlar ve çocuklar. İplerle birbirlerine bağlanıp geminin ambarına tıkılmışlar." Braavos, firar etmiş köleler tarafından kurulmuştu ve burada köle ticareti yasaktı.
"Kölelerin nereden geldiğini biliyorum. Batıdiyar'dan, Çetinocak isimli eski ve lanetli bir yerden geldiler. Kölelerin hepsi yabanıl." Kör kız, Kışyarı'nda yaşayan Arya Stark'ken, Yaşlı Dadı ona Çetinocak hakkında hikâyeler anlatmıştı. 'Yabanıllar, Sur'un Ötesindeki Kral'ın öldürüldüğü büyük mücadeleden sonra kaçtılar. Bir orman cadısı, eğer Çetinocak'a giderlerse gemilerin geleceğini ve onları sıcak bir yere götüreceğini söyledi. Ama şu Lysli korsan gemilerinden başka gemi gelmedi. Fırtına tarafından kuzeye sürüklenen
İyi Yürek
ve
Fil.
Korsanlar, gemileri tamir etmek için Çetinocak'ta demir attılar ve yabanılları gördüler. Ama binlerce yabanıl vardı, gemiler hepsini alamazdı. Korsanlar da sadece kadınları ve çocukları almaya karar verdiler. Yabanılların hiç yiyeceği yoktu, bu yüzden erkekler, karılarını ve kızlarını gemilere gönderdiler. Fakat gemiler denize açılır açılmaz, Lysliler yabanılları aşağı götürdüler ve onları bağladılar. Yabanılları Lys'te satmak niyetindeydiler ama bir başka fırtınaya yakalandılar, gemiler birbirlerinden ayrıldı,
iyi Yürek
öyle ağır hasar aldı ki geminin kaptanı Braavos'a girmek zorunda kaldı. Ama
Fil,
Lys'e varmış olabilir. Pynto'nun Yeri'ndeki Lysliler,
Fil
'in daha fazla gemiyle birlikte geri döneceğini düşünüyorlar. Köle fiyatlarının yükseldiğini söylediler, Çetinocak'ta daha binlerce kadın ve çocuk varmış."
"Bunu bilmek güzel. İki etti. Üçüncü bir şey var mı?"

“Evet. Bana vuran kişinin sen olduğunu biliyorum.” Beth bastonunu çıkardı, nazik adamın parmaklarına indirdi, adamın bastonu yere düştü.
Rahip irkildi ve elini geri çekti. “Peki kör bir kız bunu nasıl bilebilir?”
Seni gördüm.
“Sana üç şey verdim. Dört şey vermek zorunda değilim.” Belki Beth yarın sabah, onu Pynto’nun Yeri’nden tapınağa kadar takip eden ve şu anda çatı kirişlerinde saklanıp onları izleyen kediyi nazik adama anlatırdı.
Belki de anlatmam.
Eğer nazik adamın sırları olabiliyorsa, kör kızın da olabilirdi.
Umma o akşam yemeğinde, tuzda pişirilmiş yengeç servis etti. Kör kız, kendisine uzatılan kadehi burnunu buruşturarak aldı ve üç yudumda boşalttı. Sonra nefessiz kaldı, kadehi yere düşürdü. Dili alev almıştı, alevleri söndürmek için bir kadeh şarabı kafasına diktiğinde, alevler boğazına ve burnuna yayıldı.
“Şarap işe yaramaz ve su sadece alevleri büyütür,” dedi küçük kız. “Bunu ye.” Kör kızın eline bir parça ekmek tutuşturdu. Kör kız ekmeği ağzına tıktı, çiğnedi, yuttu. İşe yaradı. İkinci ekmek parçası daha çok işe yaradı.
Sabah olduğunda ve gece kurdu onu terk ettiğinde kör kız gözlerini açtı, yanan bir mum gördü. Mumun kararsız alevi, Mutlu Liman’daki fahişeler gibi ileri geri salınıyordu. Kız daha önce bu kadar güzel bir şey görmemişti.

KIŞYARI'NDA BİR HAYALET

Ölü adam iç duvarın dibinde bulundu, boynu kırılmıştı, gece boyunca bedenini gömen karın üzerinde sadece sol bacağı görünüyordu.

Eğer Ramsay'in kancıkları karı kazmasaydı, adamın bedeni bahara kadar gömülü kalabilirdi. Kemik Ben köpekleri cesedin üstünden çekene kadar, Boz Jeyne ölü adamın yüzünün büyük bir kısmını yemişti, cesedin kime ait olduğunu kesin olarak anlamak yarım gün aldı: Kuzeye Roger Ryswell'le birlikte gelen kırk dört yaşında bir silahlı adam. "Bir ayyaş," diye duyurdu Ryswell. "Bahse girerim ki surdan aşağı işiyordu. Kaydı ve düştü." Kimse bu fikre karşı çıkmadı. Fakat Theon Greyjoy, bir adam gecenin karanlığında neden kaygan basamakları tırmanır ve sadece işemek için siperlere çıkar, merak etti.

O sabah, garnizon domuz yağında kızartılmış bayat ekmekle kahvaltı ederken (domuzu şövalyeler ve lordlar yedi) masalardaki konuşmaların hiçbiri cesetle ilgili değildi.

Theon, bir çavuşun, "Stannis'in kale içinde dostları var," diye fısıldadığını duydu. Yaşlı bir Tallhart adamıydı, eski püskü cübbesine üç ağaç işlenmişti. Nöbet yeni değişmişti. Öğle yemeği servis edilirken, adamlar soğuktan kaçmak için salona giriyor ve çizmelerindeki karı silkelemek için ayaklarını yere vuruyordu. Yemekte kan sosisi, pırasa ve fırından yeni çıkmış esmer ekmek vardı.

"Stannis mi?" dedi Roose Ryswell'in süvarilerinden biri, güldü. "Stannis şimdiye kadar kar yüzünden ölmüştür ya da donmuş kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp Sur'a geri dönmüştür."

"Duvarlarımızın iki metre uzağında, yüz bin adamla birlikte kamp kurmuş olabilir," dedi Cerwyn renklerini taşıyan bir yaycı. "Bu fırtınada adamların birini bile göremeyiz."

Sonsuz, aralıksız, merhametsiz; kar bütün gün ve gece yağdı. Kar yığınları duvarlara tırmandı, siperlerdeki mazgalları doldurdu, beyaz battaniyeler bütün çatıları örttü, çadırlar ağırlığın altında bel verdi. Adamlar avlulardan geçerken kaybolmasınlar diye, binaların arasına ipler gerildi. Devriyeler, duvar yürüyüşlerini, yaverlerin yaptığı kardan devriyelere bıraktılar ve yarı donmuş ellerini maltızların üzerinde ısıtmak için küçük muhafız kulelerine doluştular. Kardan devriyeler, kar ve rüzgâr yüzünden her gece biraz daha irileşip tuhaflaştı. Devriyelerin karlı ellerindeki mızraklarda buz saçakları büyüdü. Azıcık kardan korkmadığını söylerken duyulan Hosteen Frey, soğuk ısırması yüzünden bir kulağım kaybetti.

En çok ıstırabı avludaki atlar çekti. Isınmaları için hayvanların üstüne örtülen

battaniyeler, sık sık değiştirilmediği takdirde sırılsıklam oluyor ve donuyordu. Soğuğu uzakta tutmak için yakılan ateşler yarardan çok zarar getiriyordu. Savaş atları alevlerden korkuyordu, alevlerden uzaklaşmaya çalışırken kendilerine ve diğer atlara zarar veriyorlardı. Sadece ahırlardaki atlar sıcak ve güvendeydi ama ahırlar hâlihazırda tıka basa doluydu.

Yaşlı Lord Lock, Büyük Salon'da, "Tanrılar bize düşman oldu," derken duyuldu. "Bu onların gazabı. Cehennemin kendisi kadar soğuk bir rüzgâr ve asla bitmeyen kar. Lanetlendik."

"Stannis

lanetlendi," diye ısrar etti bir Dehşet Kalesi adamı. "Dışarıda, fırtınanın ortasında olan o."

"Lord Stannis tahmin ettiğimizden daha sıcak olabilir," dedi aptal bir hürsüvari. "Adamın büyücüsü ateşleri çağırabiliyor. Belki de kadının kırmızı tanrısı şu karları eritebilir."

Bu aptalcaydı,

Theon o anda biliyordu. Adam, Sarı Dick'in, Ekşi Alyn'in ve Kemik Ben'in duyabileceği bir yerde çok yüksek sesle konuşmuştu. Hikâye Lord Ramsay'in kulağına ulaştığında, Piç'in Oğulları hürsüvariyi yakaladılar ve sürükleyerek kara çıkardılar. "Stannis'i çok seviyormuş gibi göründüğün için seni ona gönderiyoruz," dedi Ramsay. Benim-İçin-Dans-Et Damon, yağlı ve uzun kamçısıyla hürsüvariyi kırbaçladı. Deriyüzen ve Sarı Dick, adamın kanının ne kadar hızlı donacağına dair bahse girdiler. Ramsay, hürsüvarinin Siper Kapısı'na götürülmesini emretti.

Kışyarı'nın muazzam ana kapıları kapatılmış ve sürgülenmişti. Yivli kapı, kara ve buza öyle kötü saplanmıştı ki yukarı kaldırılabilmesi için etrafının kazılması gerekirdi. Aynı şey Avcı Kapısı için de geçerliydi ama kapı yakın zamanda kullanıldığı için orada en azından buz problemi yoktu. Kral Yolu Kapısı kullanılmamıştı, kapıdaki açılır kapanır köprünün zincirleri donmuş ve kaya gibi sertleşmişti. Geriye sadece Siper Kapısı kalmıştı; iç duvardaki küçük, kemerli, yan kapı. Gerçekte tam bir kapı değildi, donmuş hendeğin karşısına uzanan bir köprüsü vardı ama dış duvarın içinden geçip başka bir kapıya ulaşan bir geçidi yoktu, sadece dış siperlere ulaşım sağlıyordu, siperlerin ötesindeki dünyaya değil.

Kanlar içindeki hürsüvari köprünün karşısına taşındı ve basamaklardan yukarı çıkarıldı, hâlâ itiraz ediyordu. Deriyüzen ve Ekşi Alyn, kollarından ve bacaklarından tuttukları adamı, duvarın üstünden, yirmi beş metre aşağıdaki zemine attılar. Kar yığınları o kadar yükseğe tırmanmıştı ki, adam bütün

vücuduyla kara gömüldü... ama bir süre sonra, siperlerdeki yaycılar, hürsüvariyi kırık bacağıyla karın içinde sürünürken gördüklerini iddia ettiler. Yayalardan biri okunu dengeleyip uzaklaştı. “Adam bir saat içinde ölmüş olacak,” dedi Lord Ramsay.
“Ya da güneş batmadan önce Lord Stannis’in aletini emiyor olacak,” diye karşılık verdi Umber Fahişefelaketi.
“Dikkat etsin de lordun aletini kırmasın,” diyerek güldü Rickard Ryswell. “Bu soğukta dışarıda olan her adamın aleti donup katılaşır.”
“Lord Stannis fırtınada kayboldu,” dedi Leydi Dustin. “Fer sahlarca uzakta öldü ya da ölmek üzere. Bırakın da kış elinden geleni yapsın. Kar birkaç gün sonra hem Stannis’i hem de ordusunu gömecek.”
Leydinin budalalığına hayret ederek,
bizi de gömecek,
diye düşündü Theon. Barbrey kuzeyliydi ve işin aslını bilmeliydi. Eski tanrılar dinliyor olabilirlerdi.
Akşam yemeğinde bezelye lapası ve dünden kalan ekmek vardı. Bu durum sıradan adamların homurdanmasına sebep oldu; kıymetli tuzun etrafındaki şövalyeler ve lordlar domuz eti yiyordu.
Theon, ahşap kâsenin üstüne eğilmiş bir hâlde bezelye lapasının sonunu yerken, omzunda hafif bir dokunuş hissedip kaşığını elinden düşürdü. Kaşığı, Ramsay’in kancıklarından birinin eline geçmeden önce yerden almak için eğilirken, “Bana asla dokunma,” dedi. “Bana asla dokunma.”
Abel’ın çamaşırcı kadınlarından biri Theon’un yanına oturdu, fazla yakınma. Gençti, on beş ya da on altı yaşındaydı, iyice yıkanmaya muhtaç sarı saçları ve güzelce öpülmeye muhtaç dolgun dudakları vardı. “Bazı kızlar dokunmaktan hoşlanır,” dedi yarım bir gülümsemeyle. “Eğer lordum memnun olacaksa, benim adım Holly.”
Fahişe Holly,
diye düşündü Theon, ama kız yeterince güzeldi. Eskiden olsa, Theon güler ve kızı kucağına oturturdu ama o günler geride kalmıştı. “Ne istiyorsun?”
“Şu mahzen mezarı görmek. Mezar nerede lordum? Bana gösterir misiniz?” Holly saçıyla oynadı. “Derin ve karanlık bir yer olduğunu söylüyorlar. Dokunmak için iyi bir yer. Bütün ölü krallar izlerken.”
“Seni Abel mı gönderdi?”
“Olabilir. Belki de ben kendi kendimi göndermişimdir. Ama Abel’ı istiyorsanız onu getirebilirim. Lordum için tatlı bir şarkı söyler.”
Kızın söylediği her kelime, Theon’u bunun bir oyun olduğuna ikna ediyordu.

Fakat kimin oyunu ve amacı ne
? Abel, Theon'dan ne isteyebilirdi? Adam sadece bir şarkıcıydı, udu ve sahte gülümsemesi olan bir deyyustu.
Kaleyi nasıl aldığımı öğrenmek istiyor, bu konuda bir şarkı yapmak değil.
Cevap Theon'a aniden geldi.
Dışarı çıkabilmek için, içeri nasıl girdiğimi öğrenmek istiyor.
Lord Bolton, Kışyarı'nı kundaktaki bir bebek misali sımsıkı sarmıştı. Onun izni olmadan kimse gidip gelemiyordu.
Çamaşırcı kadınlarla birlikte kaçmak istiyor.
Theon şarkıcıyı suçlayamazdı, buna rağmen, "Abel'la, seninle ya da kardeşlerinle işim olmaz," dedi. "Beni rahat bırak."
Dışarıda kar dans ediyordu. Theon, ipleri takip ederek Siper Kapısı'na gitti. Kapıdaki muhafızların burunlarından çıkan beyaz buhar bulutlarını görmese, onların Küçük Walder'ın yaptığı kardan adamlar olduğunu zannedebilirdi. "Duvarlarda yürümek istiyorum," dedi muhafızlara, kendi nefesi de havada donuyordu.
"Yukarısı çok soğuk," dedi muhafızlardan biri. "Burası da çok soğuk," dedi diğeri, "ama canın ne istiyorsa onu yap Dönek." Theon'a kapıdan geçmesini işaret etti.
Basamaklar karla kaplıydı, kaygandı, karanlıkta tehlikeliydi.
Theon, duvarın üstündeki yürüme yoluna çıktığında, hürsüvarinin aşağı atıldığı yeri çabucak buldu. Mazgalları dolduran kar duvarını yıktı ve mazgal dişlerinin arasından aşağı sarktı.
Atlayabilirim,
diye düşündü.
Süvari ölmedi, ben neden öleyim
? Atlayabilirdi ve... Ne?
Bacağımı kırıp karın altında mı öleyim
?
Donarak ölmek için mi kaçayım
?
Bu çılgınlıktı. Ramsay kızlarla birlikte Theon'un peşine düşerdi. Eğer tanrılar merhametliyse Kızıl Jeyne, Jez ve Helicent, Theon'u parçalara ayırırlardı. Ya da daha kötüsü olur ve Theon sağ olarak kaleye geri getirilirdi.
"Adımı
hatırlamak zorundayım," diye fısıldadı.
Ertesi sabah, Sör Aenys Frey'in kır saçlı yaveri, çırılçıplak ve ölü bir hâlde

kalenin hayvan mezarlığında bulundu. Yaver, suratını iyice saklayan kırağı yüzünden maske takmış gibi görünüyordu. Sör Aenys, adamın çok fazla içtiğini ve fırtınada kaybolduğunu ileri sürdü ama yaverin dışarı çıkmak için neden soyunduğunu kimse açıklayamadı.

Bir ayyaş daha,

diye düşündü Theon. Şarap, bütün şüpheleri yok ederdi.

Sonra, daha gün bitmeden, Flintler'e bağlılık yemini vermiş bir yaycı, ahırlarda kırık bir kafatasıyla ortaya çıktı. Lord Ramsay adamın bir at tarafından tekmelendiğini duyurdu.

Aslında kafasına bir sopa indirilmiş gibi,

diye karar verdi Theon.

Her şey çok tanıdıktı, Theon'un daha önce izlediği bir tiyatro oyunu gibiydi. Sadece oyuncular değişmişti. Son oyunda Theon'un oynadığı karakteri Roose Bolton canlandırıyordu. Aggar'ın, Gynir Kırmızıburun'un ve Gaddar Gelmarr'ın bölümleri de ölü adamlar tarafından oynanıyordu.

Leş de oradaydı,

diye hatırladı Theon,

ama o başka bir Leş'ti, ellerinden kan ve dudaklarından yalan akan bir Leş. Bal kadar tatlı bir Leş. Leş, Leş, kalleşle kafiyeli.

Ölümler, Roose Bolton'ın lordlarının Büyük Salon'da açıkça tartışmasına sebep oldu. Bazı lordların sabrı tükeniyordu. "Şu asla gelmeyen kralı daha ne kadar beklemek zorundayız?" diye sordu Sör Hosteen Frey. "Savaşı Stannis'e biz götürmeliyiz ve adamın sonunu getirmeliyiz."

"Kaleyi bırakacak mıyız?" diye homurdandı tek kollu Harwood Stout; ses tonu, kaleyi bırakmaktansa sağlam kolunu kestirmeyi tercih edeceğini söylüyordu. "Kör bir hâlde karların içine dalmamızı mı öneriyorsunuz?"

"Lord Stannis'le savaşmak için önce adamı bulmalıyız," dedi Roose Ryswell. "Keşif süvarilerimiz Avcı Kapısı'ndan dışarı çıktı ama hiçbiri geri dönmedi."

Lord Wyman Manderly muazzam göbeğine bir şaplak indirdi. "Beyaz Liman sizinle birlikte at sürmekten korkmaz Sör Hosteen. Bizi dışarı çıkarın, bize liderlik edin ve bütün şövalyelerim hemen arkanızda olsun."

Sör Hosteen şişman adama döndü. "Sırtıma bir mızrak saplayacak kadar yakınımda olacaklarından eminim. Akrabalarım nerede Manderly? Bana bunu söyle. Sana oğlunu getiren konuklardan bahsediyorum."

"Oğlumun kemiklerini getiren, demek istiyorsun." Manderly, hançerinin ucunu bir parça domuz etine batırdı. "Onları gayet iyi hatırlıyorum. Düşük omuzlu ve cerbezeli Rhaegar. Kılıç çekmekte tez Cesur Sör Jared. Sürekli sikke şıngırdatan

muhbirbaşı Symond. Onlar bana Wendel'in kemiklerini getirdi. Wylis'i, söz verdiği gibi sağ ve salim bir hâlde bana gönderen Tywin Lannister'dı. Lord Tywin. Sözüne sadık bir adam. Yedi onun ruhunu korusun." Lord Wyman domuz etini ağzına attı, gürültülü bir şekilde çiğnedi, ağzını şapırdattı ve 'Yol çok tehlikeli sör," dedi. "Beyaz Liman'dan ayrılırken kardeşlerinizin misafir hediyelerini verdim. Düğünde buluşacağımıza dair sözleştik. Onlarla vedalaştığımıza şahit olan birçok insan var."
"Birçok insan mı?" diye alay etti Aenys Frey. 'Yoksa siz ve sizin insanlarınız mı?"
"Ne söylemek istiyorsunuz Sör Aenys?" Beyaz Liman Lordu kol yeniyle ağzını sildi. "Ses tonunuzdan hoşlanmadım sör. Bir parça bile hoşlanmadım."
"Avluya çık seni yağ tulumu. Çık da sana hazmedebileceğin bütün parçaları servis edeyim."
Wyman Manderly güldü ama adamın altı şövalyesi hemen ayağa kalktı. Şövalyeleri güzel sözlerle sakinleştirmek Roger Ryswell ile Barbrey Dustin'e düştü. Roose Bolton hiç konuşmadı. Fakat Theon Greyjoy, adamın solgun gözlerinde daha önce hiç görmediği bir şeyler gördü; huzursuzluk, hatta bir parça korku.
O gece, yeni ahır, çatısında biriken karın ağırlığıyla yıkıldı.
Yirmi altı at ve iki seyis öldü; çöken çatının altında ezilmiş ya da karın içinde boğulmuşlardı. Cesetleri kazıp çıkarmak sabahın büyük bir bölümünü aldı. Lord Bolton, olay yerini incelemek üzere kısa bir süre için dış avluya çıktı, sonra sağ kalan atların, dış avluda titreyen atlarla birlikte içeri getirilmesini emretti. Ölü adamlar kardan çıkarıldıktan ve atlar kesildikten hemen sonra bir ceset daha bulundu.
Bu ceset, sarhoş bir tökezlemeyle ya da bir atın çiftesiyle savuşturulamazdı. Ölü adam Ramsay'in gözdelerinden biriydi; tıknaz, sıracalı, çirkin, Sarı Dick isimli asker. Adamın aletinin ne renk olduğunu tespit etmek zordu, zira biri o aleti kesmiş ve adamın ağzına tıkmıştı, bunu öyle sert bir şekilde yapmıştı ki Dick'in üç dişini kırmıştı. Aşçılar, cesedi, mutfağın dışında boğazına kadar kara gömülmüş hâlde bulduklarında, hem adam hem de aleti masmavi kesilmişti. "Cesedi yakın," diye emretti Roose Bolton, "ve bu konu hakkında tek kelime etmeyin. Bu hikâyenin yayılmasını istemiyorum."
Hikâye yine de yayıldı. Öğle vakti geldiğinde Kışyarı'nın büyük bir bölümü hikâyeyi duymuştu, hem de Ramsay Bolton'ın dudaklarından, Sarı Dick onun "oğlu"ydu. "Bunu yapan adamı bulduğumuzda," demişti Lord Ramsay, "onun derisini yüzeceğim, çıtır çıtır kızartacağım ve kendisine yedireceğim." Katilin

adının bir altın ejderha değerinde olduğu duyurulmuştu.
Akşam üzeri olduğunda Büyük Salon'daki pis koku elle tutulur hâldeydi. Yüzlerce at, köpek ve insan tek çatı altına sıkışmıştı. Zemin; çamur, erimiş kar, at pisliği, köpek boku ve hatta insan dışkısı yüzünden kaygandı. Hava; ıslak köpek, ıslak yün ve sırılsıklam at battaniyesi kokuyordu. Kalabalık banklarda rahat bulmak mümkün değildi ama yiyecek vardı. Aşçılar, dışı iyice kızarmış ve içi kanlı bırakılmış taze at etini, kavrulmuş soğan ve şalgamla birlikte kalın dilimler hâlinde servis etti... ve bir kez olsun, sıradan askerler de lordlar ve şövalyeler kadar iyi yemek yedi.
At eti, Theon'un harabeye dönmüş dişleri için fazla sertti. Theon, eti çiğnemeye çalıştığında dayanılmaz bir ağrı hissetti; bu yüzden, şalgamları ve soğanları hançerinin yassı yüzeyiyle püre yapıp yedi, sonra at etini çok küçük parçalara ayırdı, her parçayı emdi ve dışarı tükürdü. Bu şekilde en azından etin tadını aldı, yağ ve kan sayesinde biraz da besin. Kemiği köpeklere fırlattı, Boz Jeyne'in kemikle birlikte kaçıp gidişini ve Sara'yla Willow'un havlayarak onu takip edişini izledi.
Lord Bolton, Abel'a yemek sırasında şarkı söylemesini emretti. Şarkıcı önce "Demir Mızraklar"ı, sonra da "Kış Bâkiresi"ni söyledi. Barbrey Dustin daha neşeli bir şey istediğinde, Abel, "Kraliçe Terliğini Çıkardı, Kral Tacını" ile "Ayı ve Güzel Bakire"yi söyledi. Freyler şarkıya eşlik ettiler ve nakarat geldiğinde kuzeyli adamlar bile yumruklarını masalara vurup bağırdılar,
"Bir ayıl Bir Ayıl"
Fakat sesler atları korkuttu, çok geçmeden şarkıcılar sustu ve müziğin sesi kısıldı.
Piç'in Oğulları bir duvar apliğinin altında toplanmıştı, aplikteki meşale dumanlar çıkararak yanıyordu. Luton ve Deriyüzen zar atıyordu. Grunt'ın kucağında bir kadın oturuyordu, adamın eli kadının göğsündeydi. Benim-İçin-Dans-Et Damon kamçısını yağlıyordu. "Leş," diye seslendi. Köpeğini çağıran bir adamın yapacağı gibi kamçısını hafifçe bacağına vurdu. "Yine kokmaya başladın Leş."
"Evet," dedi Theon hafif bir sesle, verecek başka cevabı yoktu.
Kamçısını yağlı bir bez parçasıyla ovarken, "Bu iş bittiğinde Lord Ramsay senin dudaklarını kesecek," dedi Damon.
Dudaklarım onun karısının bacaklarının arasındaydı. Bu saygısızlık cezasız kalamaz.
"Sen nasıl diyorsan."
Luton güldü. "Bence bunu istiyor."
"Git buradan," dedi Deriyüzen. "Kokun midemi bulandırıyor." Diğerleri güldü.

Adamlar fikirlerini değiştirmeden, Theon hızla uzaklaştı. İşkenceciler onu takip edip dışarı çıkmazdı; içeride yiyecek, içecek, arzulu kadınlar ve sıcak ateşler olduğu sürece bunu yapmazlardı. Theon salondan ayrılırken, Abel, "Baharda Açan Bakireler"i söylüyordu.

Dışarıda öyle yoğun bir kar yağışı vardı ki Theon en fazla bir metre ileriyi görebiliyordu. Kendini beyaz bir çölün ortasında tek başına buldu, her iki yanında da göğüs yüksekliğinde kar duvarları vardı. Başını kaldırdığında yanaklarına kar taneleri dokundu, soğuk ve yumuşak öpücükler gibi. Theon, arkasındaki salondan gelen müzik seslerini duyabiliyordu. Şimdi yumuşak ve hüzünlü bir şarkı çalıyordu. Theon bir an için kendini huzurlu hissetti.

Daha ileride, onunla zıt yönde yürüyen bir adamla karşılaştı, adamın arkasında başlıklı pelerini dalgalanıyordu. Theon ve adam yüz yüze geldiklerinde kısaca bakıştılar. Adam eline bir hançer aldı. "Dönek Theon. Akraba Katili Theon."

"Değilim. Ben... ben demirdoğumluydum."

"Sen tamamıyla sahteydin. Nasıl oluyor da hâlâ nefes alıyorsun?"

Sarı Dick'in aletini ağzına tıkan ve Roger Ryswell'in seyisini siperlerden aşağı atan katilin bu adam olup olmadığını merak ederek, "Tanrıların benimle işi bitmedi," diye cevap verdi Theon. Tuhaf bir şekilde, korkmuyordu. Sol elinin eldivenini çıkardı. "Lord Ramsay'in benimle işi bitmedi."

Adam baktı, güldü. "Öyleyse seni ona bırakıyorum."

Theon, kollarıyla bacakları karla katılaşana ve elleriyle ayakları uyuşana dek fırtınanın içinde yürüdü, sonra yine iç duvarın siperlerine tırmandı. Orada, otuz metre yukarıda, biraz rüzgâr esiyor ve karları havalandırıyordu. Bütün mazgallar dolmuştu. Theon bir delik açmak için kar duvarını delmek zorunda kaldı... ve hendeğin ötesini göremediğini fark etti. Dış duvardan geriye, sadece belirsiz bir gölge ve karanlıkta yüzen loş ışıklar kalmıştı.

Dünya kayboldu.

Kral Toprakları, Nehirova, Pyke, Demir Adaları, bütün Yedi krallık; Theon'un bildiği, okuduğu ya da hayalini kurduğu her yer kaybolmuştu. Geride sadece Kışyarı kalmıştı.

Theon burada hayaletlerle birlikte kapana kısılmıştı. Mahzen mezardaki eski hayaletler ve Theon'un yarattığı yeni hayaletler; Mikken, Farlen, Gynir Kırmızıburun, Aggar, Gaddar Gelmarr, Pelit Suyu'ndaki değirmencinin karısı ve iki küçük oğlu ve diğerleri.

Benim marifetim. Benim hayaletlerim. Hepsi buradalar. Öfkeliler.

Theon, mahzen mezarı ve kayıp kılıçları düşündü.

Odasına döndü, Çelikincik Walton geldiğinde Theon ıslak kıyafetlerini

çıkarıyordu. “Benimle gel dönek,” dedi Walton. “Lordumuz seninle konuşmak istiyor.”
Theon’un temiz ve kuru bir kıyafeti yoktu, çıkardığı ıslak paçavraları tekrar giyip adamı takip etti. Çelikincik onu Büyük Kule’ye, bir zamanlar Eddard Stark’a ait olan çalışma odasına götürdü. Lord Bolton yalnız değildi. Solgun yüzlü ve ciddi tavırlı Leydi Dustin lordla birlikte oturuyordu; Roger Ryswell’in pelerininin yakasında at başı şeklinde demir bir broş vardı; Aenys Frey ateşin yanında duruyordu, adamın yanakları soğuk yüzünden kızarmıştı.
“Bana kalede amaçsızca dolaştığın söylendi,” diye başladı Lord Bolton. “Ahırlarda, mutfaklarda, kışlalarda ve siperlerde görüldüğün rapor edildi. Çökmüş kulelerin yıkıntılarının yakınında, Leydi Catelyn’in eski septinin dışında ve tanrı korusunda da görülmüşsün. Bunları inkâr ediyor musun?”
“Hayır lord’um.” Theon, kelimeyi, ağzında çamur varmış gibi söylemeye özen gösterdi. Bunun Lord Bolton’ı memnun ettiğini biliyordu. “Uyuyamıyorum lord’um. Yürüyorum.” Başını önde tuttu, gözlerini yere saçılmış kuru sazlara dikti. Lordun yüzüne bakmak akıllıca değildi. “Savaştan önce buradaydım. Lord Eddard’ın muhafızıydım.”
“Rehineydin,” dedi Bolton.
“Evet lord’um. Rehineydim.”
Fakat burası benim evimdi. Gerçek bir ev değil ama bildiğim en iyi ev.
“Biri adamlarımı öldürüyor.”
“Evet lord’um.”
“Senin öldürmediğine inanıyorum?” Bolton’ın sesi her zamankinden daha yumuşak bir hâl aldı, “iyiliklerime böyle bir ihanetle karşılık vermezsin.”
“Hayır lord’um, yapmam. Ben... sadece yürüyorum, hepsi bu.”
Leydi Dustin konuştu. “Eldivenlerini çıkar.”
Theon şaşkın bir ifadeyle kadına baktı. “Hayır, lütfen. Ben... ben...”
“Leydinin dediğini yap,” dedi Sör Aenys. “Bize ellerini göster.”
Theon eldivenlerini çıkardı ve herkesin görebilmesi için ellerini yukarı kaldırdı.
Onların önünde çıplak duruyor değilim. Bu o kadar kötü değil.
Sol elinde üç parmak vardı, sağ elinde dört. Ramsay bir elin sadece serçe parmağını almıştı, diğerinin yüzük ve orta parmağını.
“Sana bunu Piç yaptı,” dedi Leydi Dustin.
“Eğer leydim memnun olacaksa, bunu... ondan ben istedim.” Ramsay her seferinde, Theon’un bunu istemesini sağlamıştı.
Ramsay beni her zaman yalvartıyor.
“Bunu neden yaptın?”

“Benim... benim o kadar çok parmağa ihtiyacım yoktu.”
“Dört parmak yeterli.” Sör Aenys, zayıf çenesinden farekuyruğu gibi sarkan ince sakalını parmakladı. “Sağ elinde dört parmak var. Hâlâ kılıç tutabilir. Ya da hançer.”
Leydi Dustin güldü. “Bütün Freyler bu kadar aptal mı? Ona bir bakın. Hançer tutmak mı? Bir kaşığı bile zor tutar. Onun, Piç’in o iğrenç yaratığının üstesinden gelip adamın erkekliğini boğazına tıkabileceğine inanıyor musunuz gerçekten?”
“Ölenlerin hepsi güçlü adamlardı,” dedi Roger Ryswell, “ve hiçbiri bıçaklanmamıştı. Aradığımız katil, Dönek değil.”
Roose Bolton’ın solgun gözleri Theon’un üstüne sabitlendi. O gözler, Deriyüzen’in bıçağı kadar keskindi. “Bu fikre katılmaya meyillim. Güç bir yana, bu adamın içinde oğluma ihanet etmek yok.”
Roger Ryswell homurdandı. “O değilse, kim? Kalenin içinde Stannis’in bir adamı var. Bu belli.”
Leş bir adam değil. Ben bir adam değilim.
Theon, Leydi Dustin’in mahzen mezardaki kayıp kılıçlardan bahsedip bahsetmediğini merak etti.
“Manderly’ye bakmalıyız,” diye mırıldandı Sör Aenys Frey. “Lord Wyman bizi sevmiyor.”
Ryswell ikna olmamıştı. “Fakat biftekleri, pirzolaları ve et turtalarını seviyor. Karanlıkta kalede dolaşması için sofradan kalkması gerek. Manderly bunu sadece tuvalete gitmek için yapıyor, bir saat süren çömelmelerini gerçekleştirmek için.”
“Cinayetleri bizzat Lord Wyman’ın işlediğini iddia etmiyorum. Lord beraberinde üç yüz adam getirdi. Yüz şövalye. İçlerinden herhangi biri...”
“Gece işi şövalyelerin işi değildir,” dedi Leydi Dustin. “Üstelik sizin düğününüzde akrabalarını kaybeden tek adam Lord Wyman değil Sör Frey. Fahişefelaketi’nin sizi daha çok sevdiğini mi sanıyorsunuz? Eğer İri Jon’u tutmasaydınız, adam iç organlarınızı dışarı döker ve onları size yedirirdi, Tıpkı Leydi Hornwood’un kendi parmaklarını yediği gibi. Flintler, Cenvynler, Tallhartlar, Slateler... Genç Kurt’un yanında hepsinin adamları vardı.”
“Ryswell Hanedanı’nın adamları da vardı,” dedi Roger Ryswell.
“Höyükler’in dışından Dustinler bile vardı.” Leydi Dustin’in dudakları ince ve vahşi bir gülümsemeyle aralandı. “Kuzey unutmaz Sör Frey.”
Aenys Frey’in dudakları öfkeyle titredi. “Starklar onurumuzu lekeledi. Kuzeyli adamların unutmaması gereken şey bu.”
Roose Bolton çatlak dudaklarını ovuşturdu. “Bu laf dalaşı işe yaramaz.”

Parmağını Theon’a doğrulttu. “Gidebilirsin. Nerede dolaştığına dikkat et. Aksi takdirde yarın bulacağımız ceset sen olabilirsin, yüzünde kırmızı bir gülümsemeyle.”
“Dediğiniz gibi lordum.” Theon, eldivenlerini sakat ellerine geçirdi ve sakat ayağının üstünde topallayarak odadan çıktı.
Kurt vakti geldiğinde Theon hâlâ uyanıktı, yün katmanlarına ve yağlı kürklere sarınmış bir hâlde iç duvarın üstündeki yürüme yolunda ikinci turunu atıyordu, kendini uyumaya yetecek kadar yormayı umuyordu. Bacakları dizlerine kadar karla kaplanmıştı, başı ve omuzları beyazla örtülmüştü. Yürüdüğü yönde rüzgâr yüzüne çarpıyordu ve eriyen kar taneleri buzlu gözyaşları misali yanaklarından aşağı süzülüyordu.
Sonra Theon boru sesini duydu.
Uzun ve pes bir inlemeydi, siperlerin üzerinde asılı kaldı, siyah havada sallandı, onu duyan her adamın kemiklerine işledi. Kale duvarlarındaki bütün devriyeler sese doğru döndüler, mızraklarının saplarını sıkıca kavradılar. Kışyarı’nın harabe hâlindeki salonlarında ve içkalelerinde; lordlar diğer lordları susturdu, uyuyanlar karanlık köşelerinde uyandı. Savaş borusunun sesi kaybolur kaybolmaz, bir davul gümlemeye başladı:
GÜM güm GÜM güm GÜM güm.
Ve her adamın ağzından, beyaz nefes bulutlarıyla yazılmış bir isim geçti.
Stannis,
diye fısıldadı adamlar.
Stannis burada, Stannis geldi, Stannis, Stannis, Stannis.
Theon titredi. Baratheon ya da Bolton; onun için önemi yoktu. Stannis, Sur’da Jon Kar’la ittifak kurmuştu ve Jon, Theon’un başım hiç düşünmeden alırdı.
Bir piçin pençelerinden, bir başka piçin ellerinde ölmek için kurtul.
Theon, eğer nasıl yapıldığını hatırlasaydı yüksek sesle gülerdi.
Davul sesi, Avcı Kapısı’nın ötesindeki Kurt Ormanı’ndan geliyor gibiydi.
Duvarın hemen dışındalar.
Theon yürüme yolu boyunca yürüdü, yirmi devriye içinde sadece bir adam daha aynı şeyi yaptı ama kapının iki yanında yükselen kulelere vardıklarında bile, beyaz peçenin ötesini göremediler.
Savaş borusu tekrar öttüğünde, “Duvarları boru sesiyle yıkmayı mı düşünüyorlar?” diye şaka yaptı bir Flint. “Belki de Stannis, Joramun’un Borusu’nu bulduğunu düşünüyordur.”
“Stannis kaleye saldıracak kadar aptal mı?” diye sordu bir devriye.
“O Robert değil,” diye duyurdu bir Höyükler adamı. “Kuşatma kuracak. Bizi aç

bırakıp dışarı çıkarmayı deneyecek.”
“Önce topları donar,” dedi bir başka devriye.
“Onunla dövüşmeliyiz,” dedi bir Frey.
Bunu yapın,
diye düşündü Theon.
Karın içine at sürün ve ölün. Kışyarını bana ve hayaletlere bırakın.
Roose Bolton’ın böyle bir mücadeleye sıcak bakacağını seziyordu.
Buna bir son vermek zorunda.
Kale, uzun bir kuşatmaya karşı koyamayacak kadar kalabalıktı ve kaledeki lordların çoğunun sadakati şüpheliydi. Şişman Wyman Manderly, Fahişefelaketi Umber, Hornwood Hanedanı’nın ve Tallhart Hanedanı’nın adamları, Lockelar, Flintler ve Ryswellller; hepsi, nesillerdir Stark Hanedanı’na bağlı olan kuzeyli adamlardı. Onları burada tutan, Lord Eddard’ın kızıydı, onun kanı. Fakat kız yalnızca bir oyundu, kurt postu giymiş bir koyundu. Bu fars oyunu açığa çıkmadan önce, kuzeyli adamları Stannis’e karşı dövüşmek üzere mücadeleye göndermek akıllıcaydı.
Karda katliam. Ve devrilen her adam, Dehşet Kalesi için daha az düşman demek.
Theon, dövüşmesine izin verilip verilmeyeceğini merak etti. Dövüşürse en azından bir erkek gibi, elinde bir kılıçla ölebilirdi. Ramsay’in ona asla vermeyeceği bir armağandı bu ama Lord Roose verebilirdi.
Eğer ona yalvarırsam. Benden istediği her şeyi yaptım, rolümü oynadım, kızı verdim.
Ölüm, Theon’un umabileceği en tatlı kurtuluştu.
Tanrı korusunda, kar hâlâ yere değdiği anda eriyordu. Sıcak havuzlardan yosun, çamur ve çürüme kokulu buharlar yükseliyordu. Havada ılık bir sis asılıydı; ağaçları, kasvet cübbeleri giyen uzun boylu askerlere dönüştürüyordu. Buharlı koru gündüz vakitleri eski tanrılara dua etmeye gelen kuzeyli adamlarla dolu oluyordu ama bu saatte bütün ağaçlık Theon Greyjoy’a aitti.
Ve büvet ağacı, bilen gözleriyle korunun tam ortasında bekliyordu. Theon havuzun kenarında durdu ve ağacın gövdesine kazınmış kırmızı yüzün önünde başını eğdi. Davul sesini buradan bile duyabiliyordu;
güm GÜM güm GÜM güm GÜM güm GÜM.
Ses, uzak bir gök gürültüsü misali, her yerden aynı anda geliyormuş gibi duyuluyordu.
Gece rüzgârsızdı. Kar; soğuk ve karanlık gökyüzünden dümdüz aşağı iniyordu ama yürek ağacının yaprakları yine de Theon’un adını fısıldıyordu. “Theon,” diyor gibiydi yapraklar, “Theon.”

Eski tanrılar,
diye düşündü Theon.
Beni tanıyorlar. Adımı biliyorlar. Ben Greyjoy Hanedanı'ndan Theon'dum. Eddard Stark'ın muhafızıydım, onun çocuklarının kardeşi ve arkadaşıydım.
"Lütfen." Dizlerinin üstüne düştü. "Tek isteğim bir kılıç. Theon olarak ölmeme izin verin, Leş olarak ölmeyeyim." Yanaklarına, imkânsız surette sıcak yaşlar döküldü. "Ben demirdoğumluydum. Pyke'ın oğluydum, adaların oğlu."
Yukarıdan aşağı bir yaprak süzüldü, Theon'un alnına dokundu, havuza kondu, suyun üstünde yüzdü. Kırmızıydı, beş parmağı vardı, kanlı bir ele benziyordu. "...Bran," diye mırıldandı ağaç.
Biliyorlar. Tanrılar biliyor. Ne yaptığımı gördüler.
Ve bir tuhaf an boyunca, büvet ağacının beyaz gövdesine kazınmış yüz, Bran'ın yüzü gibi göründü. Kırmızı, bilge ve hüzünlü gözleriyle Theon'a baktı.
Bran'ın hayaleti,
diye düşündü Theon ama bu çılgınlıktı.
Öldürdüğümüz çocuk Bran değildi. Öldürdüğümüz diğer çocuk Rickon değildi. Onlar değirmencinin oğullarıydı, Pelit Suyu'nun yanındaki değirmende yaşıyorlardı.
"iki kafa almalıydım, yoksa benimle dalga geçerlerdi... bana gülerlerdi... bana..."
"Kiminle konuşuyorsun?" dedi bir ses.
Theon döndü, Ramsay'in onu bulduğunu sanıp dehşete düştü ama gelen sadece çamaşırcı kadınlardı; Holly, Rowan ve adı Theon'a malum olmayan bir kadın daha. "Hayaletlerle," dedi Theon. "Bana fısıldıyorlar. Onlar... benim adımı biliyorlar."
"Dönek Theon." Rowan, Theon'un kulağını tutup büktü. "İki kafa almalıydın, öyle mi?"
"Yoksa adamlar ona
gülerlerdi,"
dedi Holly.
Anlamıyorlar.
Theon, Rowan'ın elinden kurtuldu. "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.
"Seni," dedi üçüncü çamaşırcı kadın, diğerlerinden daha yaşlıydı, pes sesliydi, saçları grileşmişti.
"Sana söylemiştim. Sana dokunmak istiyorum dönek." Holly gülümsedi. Kızın elinde bir bıçak belirdi.
Bağırabilirim,
diye düşündü Theon.

Biri beni duyar. Kale silahlı adamlarla dolu.
Theon yardım gelmeden önce ölürdü elbette, kanı toprağa akar ve yürek ağacını beslerdi.
Ve bunun neresi yanlış olur
? “Dokun bana,” dedi. “Beni öldür.” Sesinde meydan okumadan çok ümitsizlik vardı. “Durmayın. İşimi bitirin. Tıpkı Sarı Dick’in ve diğerlerinin işini bitirdiğiniz gibi. Sizdiniz.”
Holly güldü. “Nasıl biz olabiliriz? Biz kadınız. Göğüsler ve bacak araları. Düzülmek için buradayız, korku salmak için değil.” “Piç seni incitti mi?” diye sordu Rowan. “Parmaklarını kesti, değil mi? Ayak parmaklarını yüzdü? Dişlerini kırdı? Seni zavallı çocuk.” Theon’un yanağına dokundu. “Bunlar bir daha olmayacak, sana söz veriyorum. Dua ettin ve eski tanrılar bizi gönderdi. Theon olarak ölmek mi istiyorsun? Sana bunu vereceğiz. Kolay ve hızlı bir ölüm, canın hiç yanmayacak.” Gülümsedi. “Ama önce Abel için şarkı söyleyeceksin. Seni bekliyor.”

TYRION

“Sürü doksan yedi.” Mezatçı kamçısını şaklattı. “Sizi eğlendirmek için eğitilmiş bir çift cüce.”

Mezat, kahverengi geniş Skahazadhan’ın Köle Körfezi’ne aktığı yerde kurulmuştu. Tyrion Lannister havadaki tuz kokusunu alabiliyordu. Köle ağıllarının arkasındaki tuvalet çukurlarından gelen ufunet, tuz kokusuna karışmıştı. Tyrion, sıcaktan öte nemden rahatsızdı. Hava, Tyrion’ın kafasını ve omuzlarını örten sıcak ve ıslak bir battaniye gibi ağırlık yapıyordu.

“Köpek ve domuz sürüye dâhildir,” diye duyurdu mezatçı. “Cüceler onları sürüyor. Bir sonraki ziyafetinizde konuklarınızı eğlendirin ya da cüceleri bir çılgınlık için kullanın.”

Mezat katılımcıları ahşap sıralarda oturuyor ve meyveli içecekler yudumluyordu. Bazıları köleler tarafından yelleniyordu. Birçoğu

tokar

giyiyordu. Köle Körfezi’nin eski kanı tarafından çok sevilen bu olağandışı giysi, kullanışsız olduğu kadar şıktı. Diğer katılımcılar daha sade giyinmişti; tunikler ve başlıklı pelerinler giyen adamlar, renkli ipekliler içinde kadınlar. Büyük ihtimalle fahişeler ya da rahibeler; bu kadar uzak doğuda ikisini ayırt etmek zordu.

Sıraların arkasında, birbirleriyle şakalaşan ve mezatla dalga geçen batıklar duruyordu.

Paralı askerler,

Tyrion biliyordu. Adamların pelerinlerinin altında uzun kılıçlar, kamalar, hançerler ve fırlatma baltaları gördü. Paralı askerlerin saçları ve sakalları, adamların çoğunun Özgür Şehirler’den geldiğini söylüyordu ama orada burada Batıdiyarlı olabilecek birkaç adam da vardı.

Köle mi satırı alıyorlar

?

Yoksa sadece gösteriyi izlemek için mi buradalar

?

“Cüceler için ilk fiyatı kim verecek?”
Antika bir tahtırevanın üstünde oturan yaşlı bir kadın, “Üç yüz,” dedi. Korkunç derecede şişman bir Yunkaili adam, bir leviathan gibi yayıldığı yerden, “Dört,” diye seslendi, altın püsküllü sarı ipeklere bürünmüştü ve Illyrio’dan dört kat iri görünüyordu. Tyrion adamı taşıyan kölelere acıdı.
Bize böyle bir görev verilmeyecek en azından. Cüce olmak ne büyük şans.
“Dört yüz bir,” dedi eflatun
tokar
giyen bir kocakarı. Mezatçı kadına ters bir bakış attı ama teklifi geçerli saydı.
Selaesori Qhoran’ın
köle denizcileri, beş yüz gümüşle dokuz yüz gümüş arasında değişen fiyatlarla ayrı ayrı satılmıştı. Tecrübeli denizciler değerli mallardı. Köle tacirleri denizcilerin sakat gökesine bindiklerinde, denizciler onlara karşı koymamıştı; bu durum onlar için sadece sahip değişimiydi. Geminin kaptanları özgür adamlardı ama su kıyısının dulu, bir fidye senedi hazırlamış ve bu gibi bir durumda kullanmaları için kaptanlara vermişti. Hayatta kalan üç ateşli parmak henüz satılmamıştı ama onlar Işık Tanrısı’nın köleleriydi ve kırmızı tapınak tarafından geri satın alınacaklarına güvenebilirlerdi. Adamların yüzlerindeki alev dövmeleri, onların fidye senetleriydi.
Tyrion ile Penny’nin böyle bir güvenceleri yoktu. “Dört yüz elli,” dedi biri.
“Beş yüz.”
Bazı teklifler Yüksek Valyria Dili’nde yapılıyordu, bazıları da Ghis dilinde. Birkaç alıcı, işaretlerle teklifte bulunuyordu; bir parmak hareketi, bükülen bir bilek ya da boyalı bir yelpazenin sallanışı.
“Bizi bir arada tuttukları için mutluyum,” diye fısıldadı Penny.
Köle taciri sert bir bakış attı. “Konuşmak yok.”
Tyrion, Penny’nin omzunu sıktı. Saçları alnına yapışmıştı, paçavraya dönmüş tuniği de sırtına. Bunun sebeplerinden biri terdi, diğeri de kurumuş kan. Tyrion, Jorah Mormont gibi köle tacirlerine karşı koyacak kadar aptalca davranmamıştı ama cezadan da kaçamamıştı, kırbaç darbelerini ağzıyla kazanmıştı.
“Sekiz yüz.”
“Sekiz yüz elli.”
“Sekiz yüz elli bir.”
Bir denizci kadar değerliyiz,
diye düşündü Tyrion. Ama alıcılar Sevimli Domuz’u istiyordu belki de.
İyi eğitilmiş bir domuz bulmak zor.
Alıcıların kilo başına teklifte bulunmadığı kesindi.

Mezat dokuz yüz gümüşte hız kesmeye başladı. Dokuz yüz elli birde (teklif kocakarıdan gelmişti) durdu. Fakat mezatçı kokuyu almıştı, cücelerin kalabalık için gösteri yapması gerekiyordu. Çıtırtı ve Sevimli platforma çıkarıldı. Eyerleri ve dizginleri olmayan hayvanları sürmenin zor bir iş olduğu anlaşıldı. Domuz hareket etmeye başladığında, Tyrion hayvanın poposundan kaydı ve kendi poposunun üstüne düştü, alıcılar bir kahkaha fırtınası kopardı.
“Bin,” dedi acayip şekilde şişman olan adam.
“Bin bir,” dedi kocakarı.
Penny’nin ağzı sabit ve anlamsız bir gülümsemeyle donmuştu.
Sizi eğlendirmek için eğitildi.
Kızın babasının hesap vermesi gereken çok şey vardı, cüceler için hangi küçük cehennem ayrıldıysa orada.
“Bin iki yüz,” dedi sarı giyen leviathan. Bir köle, adama içecek uzattı.
Limon olduğuna şüphe yok.
Platforma sabitlenen o sarı gözler Tyrion’ı huzursuz etti.
“Bin üç yüz.”
“Bin üç yüz bir,” dedi kocakarı.
Babam her zaman, bir Lannister’ın on sıradan adamdan daha kıymetli olduğunu söylerdi.
Bin altı yüz gümüşte tempo tekrar düştü. Köle taciri, bazı alıcıları, cüceleri yakından incelemeleri için platforma davet etti. “Dişi olan genç,” dedi, “ikisini çiftleştirebilirsiniz. Yavrular iyi sikke eder.”
Kocakarı, cüceleri yakından gördüğünde, “Bunun burnunun yarısı gitmiş,” diye şikâyet etti. Kadının buruşuk yüzü memnuniyetsizlikle ekşidi. Teni kurtçuk beyazıydı. Kadın, eflatun
tokarın içinde, küf tutmuş kuru erik gibi görünüyordu. “Gözleri de farklı renklerde. Çirkin bir yaratık. ”
“Leydim henüz en iyi kısmımı görmedi.” Tyrion apış arasını avuçladı.
Cadaloz öfkeyle tısladı. Tyrion, sırtına inen şiddetli kamçı darbesiyle dizlerinin üstüne düştü. Ağzı kan tadıyla doldu. Tyrion sırıttı ve tükürdü.
Sıraların arkasından gelen yeni bir ses, “İki bin,” diye seslendi.
Peki, bir cüce, bir paralı askerin ne işine yarar?
Tyrion, adamı daha iyi görebilmek için ayağa kalktı. Yeni alıcı yaşlı bir adamdı, beyaz saçlıydı ama uzun boylu ve zindeydi, köseleye benzer esmer bir teni ve kısa tıraş edilmiş kır sakalları vardı. Rengi solmuş mor pelerininin altına bir uzunkılıç ve hançer gizlemişti.
“İki bin beş yüz.” Bu seferki ses; süslü bir zırh kuşanmış, kısa boylu, kalın belli,

iri göğüslü bir kıza aitti. Kızın siyah demirden yapılmış göğüs kalkanına, altın kakmayla, pençelerinden zincirler sarkan bir harpiya işlenmişti. Kız bir kalkanın üstüne oturmuş ve bir çift köle asker tarafından omuz yüksekliğine kaldırılmıştı.
“Üç bin.” Esmer tenli adam kalabalığı yararak ilerledi, adamın arkadaşları diğer alıcıları kenarlara iterek onun için yol açtı.
Evet. Daha yakma gel.
Tyrion paralı askerlerle nasıl konuşulacağını biliyordu. Bu adamın, onu, ziyafetlerde konukları eğlendirsin diye istediğini bir an bile düşünmemişti.
Beni tanıyor. Beni Batıdiyar’a geri götürmek ve ablama satmak istiyor.
Gülümsemesini gizlemek için ağzını ovuşturdu. Cersei ve Yedi Krallık dünyanın öbür uçundaydı. Tyrion oraya varmadan ewel çok şey vuku bulabilirdi.
Bronn’u ikna etmiştim. Biraz şansım olursa bu adamı da ikna edebilirim.
Kocakarı ve kalkanın üstündeki kız üç bin gümüşte pes ettiler ama sarıya bürünmüş şişman adam durmadı. Paralı askeri sarı gözleriyle tarttı, dilini sarı dişlerinin üstünde gezdirdi ve “Sürü için beş bin gümüş,” dedi.
Paralı asker kaşlarını çattı, omuzlarını silkti, dönüp gitti.
Yedi cehennem.
Tyrion, devasa Lord Sarıgöbek’in malı olmak istemediğinden emindi. Küçük sarı gözleri ve Sevimli Domuz kadar iri göğüsleri olan sarı et dağının tahtırevandan taşan görüntüsü, cücenin tüylerini diken diken etmek için yeterliydi. Ve adamdan gelen koku, platformun üstünde bile elle tutulacak kadar yoğundu.
“Eğer başka teklif yoksa...”
‘Yedi bin,” diye bağırdı Tyrion.
Ahşap sıralardan bir kahkaha dalgası geçti. “Cüce kendi kendini satın almak istiyor,” dedi kalkanın üstündeki kız.
Tyrion kıza şehvetli bir şekilde sırıttı. “Zeki bir köle, zeki bir efendi hak eder ve hepiniz çok aptal görünüyorsunuz.”
Bu sözler, teklif verenlerin daha çok gülmesine ve mezatçının kaş çatmasına sebep oldu. Mezatçı, bu durumun onun kârına olup olmadığını çözmeye çalışırken kamçısını okşuyordu.
“Beş bin gümüş hakarettir!” diye seslendi Tyrion. “Mızrak dövüşü yaparım, şarkı söylerim, komik şeyler anlatırım. Karınızı düzüp onun çığlık atmasını sağlarım. Eğer tercih ederseniz düşmanınızın karısını beceririm. Düşmanı utandırmak için daha iyi bir yol var mı? Arbalette ölümcülüm.
Cyvasse
masasında benden üç kat iri adamları yıldırıp titretirim. Zaman zaman yemek yaptığım bilinir. Kendim için on bin gümüş öneriyorum. Ben o kadar ederim,

ederim, ederim. Babam, borçlarımı mutlaka ödemem gerektiğini söylerdi.”
Mor pelerinli paralı asker geri döndü. Diğer alıcıların oluşturduğu sıraların üzerinden Tyrion’ın gözlerine bakıp gülümsedi.
Sıcak bir gülümseme,
diye düşündü Tyrion.
Dostça. Ama gözleri soğuk. Belki de bizi onun satın almaşım istemiyorumdur.
Sarı dağ, tahtırevanında kıvranıyordu. Adamın geniş yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Ghis dilinde Tyrion’ın anlamadığı bir şeyler mırıldandı ama ses tonu yeterince anlaşılırdı. “Bu yeni bir teklif miydi?” Cüce, başını yana eğdi. “Ben, Casterly Kayası’nın bütün altınını öneriyorum.”
Tyrion, kamçıyı hissetmeden önce onu duydu; havada ince ve keskin bir ıslık. Darbenin etkisiyle inledi ama bu sefer ayakta kalmayı başardı. Düşünceleri yolculuğunun başlangıcına gitti; Tyrion’ın en önemli sorununun, salyangozun yanında hangi şarabın içileceğine karar vermek olduğu zamanlara.
Ejderhaların peşine düşenlerin başına neler geliyor bak.
Tyrion’ın dudaklarından bir kahkaha koptu, ilk sıradaki alıcıların üstüne kan ve tükürük damlaları saçıldı.
“Satıldın,” diye duyurdu mezatçı. Sonra cüceye tekrar vurdu, sadece vurabildiği için. Tyrion bu defa yere düştü.
Muhafızlardan biri onu ayağa kaldırdı. Başka bir muhafız, Penny’yi, mızrağının dibiyle dürterek platformdan indirdi. Bir sonraki mal, yerini almak üzere platforma doğru yürütülmeye başlamıştı bile. On beş ya da on altı yaşında bir kızdı.
Selaesori Qhoran’
dan değildi. Tyrion onu tanımıyordu.
Daenerys Targaryen’la hemen hemen aynı yaşta.
Köle taciri kızı çırılçıplak soydu.
Biz bu aşağılamadan esirgendik en azından.
Tyrion, Meereen duvarlarının etrafındaki Yunkai kamplarına baktı. Kapılar çok yakın görünüyordu... ve köle ağıllarındaki konuşmalara inanılacak olursa, Meereen özgür bir şehir olarak kalmıştı. Şu ufalanan duvarların ötesinde, kölelik ve köle ticareti hâlâ yasaktı. Tyrion’ın yapması gereken tek şey, o kapılara ulaşıp içeri girmekti, sonra yine özgür bir adam olacaktı.
Ancak Penny’yi terk etmediği takdirde bunu yapması imkânsızdı. Penny, köpeği ve domuzu da yanma almak isterdi.
“O kadar da kötü olmayacak, değil mi?” diye fısıldadı Penny. “Bizim için onca gümüş ödedi. Bize nazik davranacak, değil mi?”

Onu eğlendirdiğimiz sürece.
“Kötü davranılmayacak kadar kıymetliyiz,” dedi Tyrion, son iki kırbaç darbesi yüzünden sırtından hâlâ kan süzülüyordu.
Ama gösterimiz bayatladığında... ve bayatlıyor, gerçekten bayatlıyor.
Efendinin kâhyası, bir katır arabası ve iki askerle birlikte, Tyrion’la Penny’yi almak için bekliyordu. Uzun, dar bir yüzü ve etrafına altın tel sarılmış bir keçi sakalı vardı. Şakaklarından çıkan kırmızı siyah saçlarına bir çift kuş pençesi şekli vermişti. “Nasıl da küçük ve sevimli yaratıklarsınız,” dedi adam. “Bana kendi çocuklarımı hatırlatıyorsunuz... daha doğrusu, çocuklarım yaşasaydı bana onları hatırlatırdınız. Size iyi bakacağım. Bana isimlerinizi söyleyin.”
“Penny.” Kızın sesi fısıltıydı, küçük ve korkmuş.
Lannister Hanedanı’ndan Tyrion, Casterly Kayası’nın meşru lordu, setli sümüklü solucan.
“Yollo.”
“Cesur Yollo ve Parlak Penny. Asil ve yiğit Yezzan zo Qaggaz’ın kölelerisiniz. Kendisi bir alim ve bir savaşçıdır, Yunkai’nin Bilge Ustalar’ı için muteberdir. Kendinizi şanslı addedin, zira Yezzan nazik ve iyiliksever bir efendidir. Onu babanız olarak düşünün.”
Memnuniyetle,
diye düşündü Tyrion ama bu kez dilini tuttu. Yakında yeni efendisi için gösteri yapmak zorunda kalacağından emindi ve bir başka kamçı darbesini göze alamazdı.
“Babanız özel hazinelerini çok sever, sizi de bağrına basacak,” diyordu kâhya. “Beni de, siz küçükken sizinle ilgilenen bakıcı olarak düşünün. Bütün çocuklarım bana Bakıcı der.”
“Sürü doksan dokuz,” diye bağırdı mezatçı. “Bir savaşçı.”
Kız çabucak satılmıştı, yeni sahibine götürülüyordu, kıyafetlerini pembe uçlu küçük göğüslerine yapıştırmıştı. İki köle taciri, Jorah Mormont’u kızın yerini almak üzere platforma sürükledi. Şövalye, bir peştemal dışında çıplaktı, sırtında kamçı yaralan vardı, yüzü o kadar şişti ki neredeyse tanınmaz durumdaydı. El ve ayak bilekleri zincirlerle bağlanmıştı.
Benim için pişirdiği yemeğin tadına bakıyor,
diye düşündü Tyrion ama iri şövalyenin sefaletinden hiç zevk almadı.
Mormont, zincirlerin içinde bile tehlikeli görünüyordu; kalın kollu ve geniş omuzlu bir canavardı. Şövalyenin göğsündeki koyu renkli sert tüyler, onun insandan çok hayvan gibi görünmesine sebep oluyordu. Adamın iki gözü de morarmıştı, garip bir şekilde şişmiş bir yüzde iki siyah çukur. Şövalyenin tek

yanağına bir damga vurulmuştu: Bir şeytan maskesi.
Köle tacirleri
Selaesori Qhoran'ın
güvertesine çıktığında, Sör Jorah onları uzunkılıcıyla karşılamıştı, devrilmeden önce üç adam öldürmüştü. Öldürülen adamların arkadaşları şövalyeyi memnuniyetle katlederdi ama kaptan bunu yasaklamıştı; bir savaşçı her daim iyi gümüş ederdi. Mormont bir ıskarmoza zincirlenmiş, neredeyse ölümüne dövülmüş, aç bırakılmış ve damgalanmıştı.
"İri ve güçlü," diye duyurdu mezatçı. "Dövüş çukurlarında iyi bir gösteri sergiler. Kim yüz gümüşle başlayacak?"
Kimse başlamadı.
Mormont değersiz kalabalıkla ilgilenmiyordu; gözlerini kuşatma hattının ötesine, çok renkli kiremitlerden örülmüş duvarları olan uzak şehre dikmişti. Tyrion o gözlerdeki bakışı, bir kitap okur gibi kolayca okudu:
Çok yakın ve buna rağmen çok uzak.
Zavallı sefil geç kalmıştı. Ağıllardaki muhafızlar Daenerys Targaryen'ın evlendiğini söylemişlerdi. Daenerys, Meereenli köle tacirini kral olarak almıştı, adam soylu olduğu kadar zengindi. Barış antlaşması resmi olarak imzalandığında, Meereen'in dövüş çukurları tekrar açılacaktı. Diğer köleler, muhafızların yalan söylediğini, çünkü Daenerys Targaryen'ın köle tacirleriyle asla barış yapmayacağını iddia etmişlerdi. Daenerys'e
Mhysa,
diyorlardı. Biri, Tyrion'a, bu kelimenin
Anne
anlamına geldiğini söylemişti. Gümüş kraliçe çok yakında şehirden çıkacak, Yunkaililer'i ezecek ve kölelerin zincirlerini kıracaktı.
Sonra bize limonlu kek pişirecek ve yaralarımızı öpüp iyileştirecek,
diye düşündü cüce. Soylu kurtarılışlara inancı yoktu. Gerekirse kendisini ve Penny'yi bizzat kurtarırdı. Çizmesinin burnuna tıkıştırdığı mantarlar ikisine de yeterdi.
Bakıcı hâlâ, efendisinin yeni ganimetlerine ders veriyordu. "Sizden istenen her şeyi yaparsanız küçük lordlar gibi yaşarsınız. Şımartılır ve sevilirsiniz. İtaatsizlik ederseniz... ama bunu asla yapmazsınız öyle değil mi? Benim şekerlerim bunu yapmazlar." Öne eğildi ve Penny'nin yanağını sıktı.
"Öyleyse iki yüz," dedi mezatçı. "Böyle iri bir canavar bunun üç katı eder. Bundan nasıl da iyi bir koruma olur! Hiçbir düşman size sataşmaya cesaret edemez!"

“Gelin küçük dostlarım,” dedi Bakıcı. “Sizi yeni evinize götüreceğim. Yunkai’de, Qaggaz’ın altın piramidinde ikâmet edecek ve gümüş tabaklardan yemek yiyeceksiniz. Lâkin burada, askerlerin mütevazı çadırlarında basit hayatlar yaşıyoruz.”
“Kim bana yüz gümüş verecek?” diye bağırdı mezatçı.
Sonunda biri teklif verdi ama teklif sadece elli gümüştü.
“Elli bir,” dedi eflatun
tokar
giyen kocakarı.
Askerlerden biri, Penny’yi katır arabasının arkasına bindirdi. “Bu yaşlı kadın kim?” diye sordu Tyrion.
“Zahrina,” dedi adam. “Ucuz dövüşçüler satın alır. Kahramanlar için et. Arkadaşın yakında ölecek.”
O
benim arkadaşım değildi.
Buna rağmen, Tyrion Lannister, Bakıcı’ya döndü ve “Kadının onu almasına izin veremezsin,” dedi.
Bakıcı gözlerini kısarak Tyrion’a baktı. “Çıkardığın seslerin anlamı ne?”
Tyrion eliyle gösterdi. “O adam bizim gösterimizin bir parçası. Ayı ve güzel bakire. Jorah, ayı. Penny, bakire. Ben de onu kurtaran cesur şövalyeyim. Etrafta dans edip ayının hayalarına vuruyorum. Çok komik.”
Kâhya mezat alanına baktı. “O mu?” Jorah Mormont için yapılan açık arttırma iki yüz gümüşe ulaşmıştı.
“İki yüz bir,” dedi eflatun
tokarlı
kocakarı.
“Sizin ayınız. Anlıyorum.” Bakıcı kalabalığın içinden geçti, tahtırevandaki sarı Yunkaili’nin üzerine eğilip devasa adamın kulağına bir şeyler fısıldadı. Sarı adam başıyla onayladı, sonra yelpazesini kaldırdı. Hırıltılı bir sesle, “Uç yüz,” diye bağırdı.
Kocakarı burnunu çekip gitti. “Bunu neden yaptın?” diye sordu Penny, Ortak Dil’de.
Makul bir soru,
diye düşündü Tyrion.
Neden yaptım
? “Gösterin sıkıcı bir hâl almıştı. Her oyuncunun dans eden bir ayıya ihtiyacı vardır.”

Penny sitem dolu gözlerle Tyrion'a baktı, sonra tekrar arabanın arkasına çekildi ve kollarını Çıtırtı'ya dolayıp oturdu, köpek onun dünyadaki son dostuydu sanki.
Belki de öyledir.
Bakıcı, Jorah Mormont'la birlikte geri döndü. Efendinin köle askerlerinden ikisi, şövalyeyi katır arabasının arkasına, cücelerin arasına fırlattı. Şövalye karşı koymadı.
Kraliçesinin evlendiğini duyduğunda bütün mücadele gücünü kaybetti,
diye düşündü Tyrion. Kamçıların ve sopaların yapamadığını, fısıltıyla söylenmiş tek söz yapmıştı.
Kocakarının onu almasına izin vermeliydim. Jorah, bir göğüs kalkanındaki meme uçları kadar içe yaramaz olacak.
Bakıcı, katır arabasının ön tarafına tırmanıp dizginleri eline aldı. Tyrion ve arkadaşları, yeni efendileri soylu Yezzan zo Qaggaz'ın kuşatma kampındaki ikametgâhına doğru yola koyuldular. Katır arabasının arkasında dört köle asker yürüyordu, aracın her iki yanında ikişer asker daha vardı.
Penny ağlamadı ama kızın gözleri kıpkırmızı ve hüzünlüydü. Penny gözlerini Çıtırtı'tan hiç ayırmadı.
Eğer bakmazsa bütün bunların yok olacağını mı düşünüyor?
Sör Jorah hiçbir şeye ve hiç kimseye bakıyordu. Kamburlaşmıştı, zincirlerinin içinde kara kara düşünerek oturuyordu.
Tyrion her şeye ve herkese bakıyordu.
Yunkai ordugâhı bir tek kamp değildi; Meereen duvarlarının etrafında, hilal şeklinde dip dibe kurulmuş yüzlerce kamptan oluşuyordu. Kendi meydanları ve sokakları, tavernaları ve fahişeleri, iyi ve kötü mıntıkaları olan, ipek ve çadır bezinden inşa edilmiş bir şehirdi. Kuşatma hattıyla koy arasında sarı mantarlar misali çadırlar bitmişti. Bazı çadırlar küçük ve yoksuldu, yağmuru ve güneşi dışarıda tutmaya yarayan lekeli yelken bezi parçalarıydı. Fakat onların yanında, yüz adamın sığabileceği kadar geniş kışla çadırları ve saraylar kadar büyük ipek otağlar yükseliyordu. Otağların çatı direklerinin tepesinde harpiyalar ışıldıyordu. Bazı kamplar düzenliydi, çadırlar bir ateş çukurunun etrafına eş merkezli daireler hâlinde dizilmişti, silahlar ve zırhlar ilk dairenin et ı alana yığılmıştı, at sıraları dış dairedeydi. Diğer yerlerde mutlak bir kaos hüküm sürüyordu.
Meereen'in çevresindeki kuru ve kararmış araziler, fersahlar boyunca düz, çıplak ve ağaçsızdı. Fakat Yunkai gemileri, güneyden, altı devasa mancınık inşa etmeye yetecek miktarda kereste ve hayvan derisi getirmişti. Yakılmaya hazır zift ve reçine varilleri ile kaya parçaları tarafından çevrelenen mancınıklar, nehir kıyısı hariç şehrin üç yanma yerleştirilmişti. Katır arabasının yanında yürüyen

askerlerden biri Tyrion'ın nereye baktığını fark etti ve mancınıkların her birine bir isim verildiğini gururla söyledi: Ejderkıran, Kocakarı, Harpiya'nın Kızı, Fettan Abla, Astapor'un Hayaleti, Mazdhan'ın Yumruğu. Çadırların üzerinde on iki metre yükselen mancınıklar, kuşatma kampının baş simgeleriydi. "Mancınıkların sadece görüntüsü bile ejderha kraliçesine diz çöktürüyor," diye böbürlendi asker. "Ve kraliçe dizlerinin üstünde kalacak, Hizdahr'ın soylu aletini emecek, yoksa onun duvarlarını ezip moloza dönüştürürüz."

Tyrion bir kölenin kamçılandığını gördü, darbe üstüne darbe, sonunda adamın sırtı kandan ve çiğ etten ibaret bir harabeye dönüştü. Katır arabasının yanından zincire vurulu bir sıra adam geçti, her adımda şıngırdıyorlardı, mızraklar ve kısa kılıçlar taşıyorlardı ama el ve ayak bileklerinden birbirlerine bağlanmışlardı. I lavada kızarmış et kokusu vardı. Tyrion, güveç tenceresi için bir köpeğin derisini yüzen bir adam gördü.

Tyrion ölüler de gördü ve ölmek üzere olanları duydu. Dumanın, at kokusunun ve koyun tuzlu rayihasının altında kan ve dışkı ufuneti vardı. Çadırların birinden bir ceset çıkaran iki paralı askeri izlerken,

kanlı ishal,

diye düşündü Tyrion. Elleri seyirdi. Hastalık, bir orduyu, herhangi bir mücadeleden çok daha hızlı yok eder, demişti Lord Tywin bir zamanlar.

Vakit geçirmeden kaçmak için bir sebep daha.

Tyrion çeyrek mil ileride tekrar düşünmek için iyi bir sebep buldu. Kaçmaya çalışırken yakalanan üç kölenin etrafında insanlar toplanmıştı. "Benim küçük hâzinelerimin tatlı ve itaatkâr olacağını biliyorum," dedi Bakıcı. "Kaçmaya çalışanların başına neler geliyor bir bakın."

Tutsaklar bir kirişe bağlanmıştı ve bir çift sapancı tarafından hedef olarak kullanılıyordu. "Toloslular," dedi muhafız. "Dünyadaki en iyi sapancılar. Taş yerine kurşun toplar kullanırlar."

Tyrion, daha geniş menzilli yaylar varken neden sapan kullanıldığını hiçbir zaman anlamamıştı... ama daha önce Tolosluları iş başında da görmemişti. Kurşun toplar, diğer sapancıların kullandığı pürüzsüz taşlardan ve herhangi bir yaydan çok daha ağır hasar veriyordu. Toplardan biri, tutsaklardan birinin dizine çarptı. Adamın dizi patlayarak kan ve kemik yağmuruna dönüştü, alt bacağı koyu kırmızı bir tendonun ucunda sallanıyordu. Tutsak çığlık atmaya başladığında,

pekâlâ, artık kaçamayacak,

diye düşündü Tyrion. Adamın çığlıkları kamp takipçilerinin kahkahalarına ve sapancıların hedefi ıskalayacağına dair bahis oynayanların küfürlerine karıştı.

Penny yüzünü yana çevirdi ama Bakıcı, kızın çenesini tuttu ve kafasını döndürdü. “İzle,” diye emretti. “Ayı, sen de.”
Jorah Mormont başını kaldırıp Bakıcı’ya baktı. Tyrion, şövalyenin kollarındaki gerginliği görebiliyordu.
Kâhyayı boğacak ve bu hepimizin sonu olacak.
Fakat Mormont sadece sırıttı, sonra kahrolası gösteriyi izlemek için döndü.
Doğuda, Meereen’in muazzam duvarları sabah sıcağıyla balkıyordu. Şu zavallı aptalların varmayı umut ettiği sığmak orasıydı.
Fakat orası daha ne kadar sığınak olarak kalacak
?
Bakıcı dizginleri tekrar eline aldığında, üç sözde kaçağın üçü de ölmüştü. Katır arabası gıcırdayarak yola koyuldu.
Sarı efendinin kampı güneyde, Kocakarı’nın doğusundaydı. Mancınığın gölgesinde kalan kamp, dönümler boyunca yayılmıştı. Yezzan zo Qaggaz’ın mütevazı çadırının, sarı ipekten inşa edilmiş bir saray olduğu anlaşıldı. Çadırın sivri uçlu dokuz çatısını ayakta tutan merkez direklerin tepesinde, güneşte parlayan altın yaldızlı harpiyalar vardı. Sarayın çevresine daha küçük çadırlar dizilmişti. “Bunlar soylu efendimizin aşçılarının, metreslerinin, savaşçılarının ve önemsiz akrabalarının ikametgâhları,” dedi Bakıcı. “Lâkin siz şirinler, bizzat Yezzan’ın çadırında uyuma ayrıcalığına sahip olacaksınız. Efendimiz hazinelerini yakınında tutmaktan hoşlanır.” Mormont’a bakıp kaşlarını çattı. “Sen çadırda kalmayacaksın ayı. İri ve çirkinsin, dışarı zincirleneceksin.”
Şövalye cevap vermedi. “Önce, boyunluklar için ölçünüzün alınması gerek.”
Boyunluklar demirden yapılmıştı, güneşte parlasın diye hafifçe varaklanmıştı. Metalin üstüne Valyria hiyeroglifiyle Yezzan’ın ismi kazınmıştı ve boyunlukluların kulak altına denk gelen kısmına birer çift küçük çan asılmıştı; böylece, boyunluğu takan kişi, attığı her adımda küçük bir çınlama sesi çıkaracaktı. Jorah Mormont boyunluğunu abus bir sessizlikle kabul etti ama Penny, kendi boyunluğu demirci tarafından yerine sabitlenirken bağırmaya başladı. “Çok ağır,” diye sızlandı.
Tyrion kızın elini sıktı. “Som altından yapılmış,” diye yalan söyledi. “Batıdiyar’daki soylu leydiler böyle kolyelerin hayalini kurar.”
Boyunluk olması damga olmasından iyidir. Boyunluk çıkarılabilir.
Shae’i hatırladı; kızın boğazını saran altın zincirin, daha sıkı büküldükçe nasıl pırıldadığını.
Daha sonra Bakıcı, Sör Jorah’ı, yemek ateşinin yakınındaki bir kazığa bağlattı ve iki cüceyi Yezzan’ın çadırına götürüp onlara nerede uyuyacaklarını gösterdi.

Tyrion ve Penny, ana çadırdan sarı ipek duvarlarla ayrılan hah kaplı yatakhaneyi Yezzan'ın diğer hazineleriyle paylaşacaktı: Çarpık "keçi bacakları" olan bir oğlan, Mantarys'ten gelen iki başlı bir kız, sakallı bir kadın ve aytaşlarıyla Myr danteline bürünmüş uzun boylu, Şekerleme isimli bir yaratık. Cücelerin önüne getirildiğinde, "Erkek mi yoksa kadın mı olduğuma karar vermeye çalışıyorsunuz," dedi Şekerleme. Sonra eteğini kaldırdı ve eteğin altında ne olduğunu gösterdi. "Her ikisiyim, efendimiz en çok beni sever."

Bir ucube,

diye düşündü Tyrion.

Bir yerlerde bir tanrı gülüyor.

"Harika," dedi mor saçları ve menekşe rengi gözleri olan Şekerleme'ye, "ama biz bir defalığına, sevimli olanlar olmak istiyoruz."

Şekerleme güldü ama Bakıcı eğlenmemişti. "Şakalarını bu akşama, soylu efendimiz için gösteri yapacağınız zamana sakla. Onu memnun ederseniz ödüllendirilirsiniz. Etmezseniz..." Tyrion'ın yüzüne bir tokat indirdi.

Kâhya çadırdan ayrıldığında, "Bakıcı'ya karşı dikkatli olmak istersiniz," dedi Şekerleme. "Buradaki tek gerçek canavar odur." Sakallı kadın Ghis dilinin anlaşılmaz bir ağzını, Keçi çocuk ise denizcilere ait olan ve adına ticaret lisanı denen karma bir dili konuşuyordu. İki başlı kız geri zekâlıydı. Başlardan biri bir portakaldan daha büyük değildi ve hiç konuşmuyordu ama diğer baş sivri dişlere sahipti ve kafese fazlaca yaklaşan herkese hırlıyordu. Şekerleme dört lisanı akıcı olarak konuşabiliyordu, o lisanlardan biri Yüksek Valyria Dili'ydi.

"Efendi nasıl biri?" diye sordu Penny endişeyle.

"Pis kokar ve sarı gözleri var," dedi Şekerleme. "On yıl önce Sothoros'a gitti, o günden beri için için çürüyor. Sadece kısa bir vakit için bile olsa ona ölmekte olduğunu unutturursanız, size karşı çok cömert davranır. Ondan hiçbir şey esirgemeyin."

Tyrion ve Penny'nin, köle olmanın inceliklerini öğrenmek için sadece öğleden sonraları vardı. Yezzan'ın beden köleleri, bir banyo teknesini sıcak suyla doldurdular ve cücelelerin yıkanmasına izin verdiler; önce Penny, sonra Tyrion. Daha sonra, başka bir köle, Tyrion sırtındaki kesiklerin üstüne iltihaplanmayı engelleyecek kokulu bir merhem sürdü, ardından yaraları soğuk bir lapayla kapladı. Penny'nin saçları kesildi, Tyrion'ın sakalları düzeltildi. İkisine de yumuşak terlikler ve sade ama temiz kıyafetler verildi.

Akşam çökerken, Bakıcı döndü ve Tyrion'la Penny'ye oyuncu zırhlarını giyme vaktinin geldiğini söyledi. Yezzan bu akşam, Yunkaili Baş Komutan Yurkhaz zo Yunzak'ı ağırlayacaktı ve Penny'yle Tyrion'dan bir gösteri yapmaları

bekleniyordu. “Ayının zincirlerini çözelim mi?”
“Bu gece değil,” dedi Tyrion. “Efendimiz için önce biz mızrak dövüşü yapalım ve ayıyı bir başka zaman için saklayalım.”
“Aynen öyle. Gösteriniz bittikten sonra yemek ve içki servisine yardım edeceksiniz. Konuklarımızın üstüne bir şey dökmeyin, yoksa sizin için kötü olur.”
Akşam eğlencesi bir jonglörle başladı. Sonra, enerjik akrobatlardan oluşan bir trio geldi. Akrobatların ardından keçi bacaklı çocuk ortaya çıktı ve Yurkhaz’ın kölelerinden birinin çaldığı flüt eşliğinde tuhaf bir dans yaptı. Tyrion, flütçüye, “Castamere Yağmurları”nı bilip bilmediğini sormak istedi, kendi sırasını beklerken Yezzan’ı ve adamın konuklarını izledi. Şeref sandalyesinde oturan insan kurusu, bariz bir şekilde Yunkaili başkomutandı, sulu dışkı kadar sağlam görünüyordu. Başkomutanın beraberinde bir düzine lord vardı. El altında iki paralı asker kumandanı da bulunuyordu, kumandalara kendi birliklerinden birer düzine adam eşlik ediyordu. Kumandanlardan biri gri saçlı zarif bir Pentoslu’ydu, kanlı kumaş şeritlerinden örülmüş pelerini haricinde bütün giysileri ipekti. Diğer kumandan, bu sabah Tyrion’la Penny’yi satın almaya çalışan esmer tenli, kır sakallı adamdı. Şekerleme, “Esmer Ben Plumm,” diyerek adamı tanıttı.
Bir Batıdiyarlı ve bir Plumm. Güzel ve daha güzel.
“Sıra sizde,” eledi Bakıcı. “Eğlendirici olun benim küçük şirinlerim, yoksa pişman olursunuz.”
Tyrion, Groat’ın eski numaralarının yarısında bile ustalaşmamıştı ama domuzu sürebiliyordu, gerektiğinde düşebiliyordu ve aynı anda ayağa zıplayabiliyordu. Bütün bu numaralar beğeniyle karşılandı. Etrafta sarhoşça koşturan ve ahşap silahlarla birbirini dürten minik insanların görüntüsü, Köle Körfezi’nin yanındaki bir kuşatma kampında da, Joffrey’nin Kral Topraklarındaki düğününde olduğu kadar komikti.
Aşağılama,
diye düşündü Tyrion,
evrensel dil.
Cücelerden biri ne zaman bir darbe alsa ya da yere düşse, Yezzan çadırdaki en şiddetli ve en uzun kahkahayı koyuveriyordu. Adamın bütün bedeni, depremde titreyen bir yağ tulumu misali şiddetle titriyordu. Konuklar, Yezzan’a katılmadan önce, Yurkhaz zo Yunzak’ın tepkisini görmeyi bekliyordu. Başkomutan öyle kırılgan görünüyordu ki, Tyrion, gülme eyleminin adamı öldüreceğinden korkuyordu. Penny’nin miğferli başı bedeninden ayrıldığında ve altın şeritli yeşil

tokar
giyen ekşi suratlı bir Yunkaili'nin kucağına düştüğünde, Yurkhaz bir tavuk gibi gıdakladı. Sözde lord, miğferin içinde uzanıp da oradan sular damlatan mor renkli iri bir karpuz çıkardığında, Yunzak, yüzü meyveyle aynı renk olana kadar hırıldadı. Ev sahibine döndü ve adamın kulağına bir şeyler fısıldadı, Yezzan kıkır kıkır gülerek dudaklarını yaladı... bununla birlikte, Tyrion'a göre o sarı gözlerde öfke belirtisi de vardı.
Daha sonra, cüceler ahşap zırhlarıyla terden sırılsıklam olmuş giysilerini çıkardılar ve hizmet ederken kullanmaları için temin edilmiş tunikleri giydiler. Tyrion'a bir sürahi mor şarap verildi, Penny'ye de bir sürahi su. Kadehleri doldurarak etrafta gezindiler, terlikli ayakları kalın halıların üstünde fısıldadı. Bu göründüğünden daha zor bir işti. Çok geçmeden, Tyrion'ın bacaklarına korkunç kramplar girdi ve sırtındaki yaralardan biri tekrar kanamaya başladı. Kan, Tyrion'ın tuniğinin sarı ketenine işledi. Tyrion dilini ısırdı ve kadehleri doldurmaya devam etti.
Konukların çoğu, Tyrion ve Penny'yi, diğer köleleri umursadıkları kadar umursuyorlardı... ama Yunkaili bir adam, sarhoş bir şekilde, Yezzan'ın iki cüceyi çiftleştirmesi gerektiğini duyurdu. Başka bir adam, Tyrion'ın burnunu nasıl kaybettiğini merak etti. Tyrion az kalsın,
burnumu karının bacaklarının arasına soktum, karın da burnumu ısırdı,
diye cevap verecekti... ama gemideki fırtına sayesinde henüz ölmek istemediğine ikna olmuştu, bu yüzden sadece, "Saygısızlığımı cezalandırmak için kesildi lordum," dedi.
Daha sonra, kedigözleriyle püsküllenmiş mavi bir
tokar
giyen bir lord, Tyrion'ın mezat yerinde
cyvasse
yeteneğiyle ilgili böbürlendiğini hatırladı. "Haydi onu imtihan edelim," dedi. Ortaya bir masa ve taş takımları çıkarıldı. Birkaç dakika sonra, kırmızı yüzlü lord, masayı öfkeyle devirdi ve
cyvasse
taşlarını Yunkaililer'in kahkahaları eşliğinde halıların üstüne saçtı.
"Kazanmasına izin vermeliydin," diye fısıldadı Penny.
Esmer Ben Plumm yere devrilen masayı gülümseyerek kaldırdı. "Şimdi de beni dene cüce. Daha genç olduğum zamanlarda, ikinci Oğullar, Volantis'le anlaşmalıydı. Oyunu orada öğrendim."
"Ben yalnızca bir köleyim. Ne zaman ve kiminle oynayacağıma soylu efendim

karar verir.” Tyrion, Yezzan’a döndü. “Efendimiz?”
Bu fikir sarı lordu eğlendirmişti. “Nasıl bir bahis öneriyorsun Kumandan?”
“Kazanırsam, bu köleyi bana verirsiniz,” dedi Plumm. “Hayır,” dedi Yezzan zo Qaggaz. “Lâkin cücemi yenmeyi batırırsan, ona ödediğim miktarda sikkeyi altın olarak alırsın.” “Anlaştık,” dedi paralı asker. Halıların üstüne saçılan taşlar toplandı ve Esmer Ben’le Tyrion oyun masasına oturdu.
İlk oyunu Tyrion kazandı. Bahsi iki katma çıkaran Plumm ikinci oyunu aldı. Cüce, üçüncü tur için hazırlanırken rakibini inceledi. Adam esmer tenliydi, yanakları ve çenesi kısa tıraş edilmiş kır sakallarla kaplıydı, yüzü binlerce çizgi ve birkaç eski yara iziyle buruş buruştu. Plumm’ın sevimli bir görüntüsü vardı, bilhassa gülümsediğinde. Sadık hizmetkâr,
diye karar verdi Tyrion.
Herkesin en sevdiği amcası. Şakalarla, eski vecibelerle ve kaba bir bilgelikle dolu.
Hepsi sahteydi. O gülümsemeler Plumm’ın gözlerine, harisliğin bir ihtiyat peçesinin ardına gizlendiği yere hiç dokunmuyordu.
Bu adam aç ama tedbirli.
Paralı asker en az Yunkaili lord kadar kötü bir oyuncuydu ama cüretkâr olmak yerine sakin ve tutarlı bir şekilde oynuyordu. Açılış dizilimi her seferinde farklıydı ama buna rağmen aynıydı; tutucu, savunmacı ve edilgen.
Kazanmak için oynamıyor,
diye fark etti Tyrion.
Kaybetmemek için oynuyor,
ikinci oyunda, küçük adam mantıksız bir taarruzla altından kalkamayacağı bir hamle yaptığında, bu taktik işe yaramıştı. Üçüncüde yaramadı, dördüncüde ve son oyun olduğu anlaşılan beşincide de öyle.
Son oyunun sonlarına doğru, kalesi yıkılan, ejderhası ölen, filleri önde ve yük atları arkada olan Plumm gülümseyerek yukarı baktı ve “ Yollo yine kazandı,” dedi “Dört hamlede ölüm.”
“Üç.” Tyrion parmağının ucuyla ejderhasına vurdu. “Şanslıydım. Belki de bir sonraki oyunumuzdan önce kafamı ovmaksınız Kumandan. Şansımın bir kısmı parmaklarınıza bulaşabilir.”
Yine kaybedersin ama daha iyi bir oyun çıkarırsın.
Tyrion sırıtarak
cyvasse
masasından kalktı, şarap sürahisini aldı ve kadehleri doldurma işine geri döndü. Yezzan zo Qaggaz eskisinden daha zengindi ve Esmer Ben Plumm önemli

ölçüde fakirleşmişti. Tyrion'ın kocaman efendisi üçüncü oyun sırasında sarhoş halde uykuya dalmıştı, adamın sararmış parmaklarının arasından kayan altın kadeh yere düşmüş ve kadehin içindeki şarap halıya dökülmüştü ama adam uyandığında memnun olabilirdi.

Baş Komutan Yurkhaz zo Yunzak iri yapılı bir çift kölenin desteğiyle çadırdan ayrıldığında, diğer konuklar da gitme zamanının geldiğini anladı. Çadır boşaldıktan sonra, Bakıcı tekrar ortaya çıktı ve hizmetkârların ziyafet artıklarını yiyebileceğini söyledi. "Çabuk yiyin. Bütün bunlar siz uyumadan önce yine tertemiz olmalı."

Kâhya kamçısının sapıyla hafifçe Tyrion'ın yanağına vurduğunda, Tyrion dizlerinin üstündeydi; soylu Yezzan'ın yere dökülen şarabının, soylu Yezzan'ın halısında bıraktığı lekeyi çıkarmaya çalışıyordu, bacakları ağrıyordu ve sırtı acıyla çığlık atıyordu. "Yollo," dedi Bakıcı. "Sen ve karın iyi iş çıkardınız."

"O benim karım değil."

"Öyleyse fahişen. Ayağa kalkın, ikiniz de."

Tyrion dengesizce doğruldu, tek bacağı bedeninin altında titriyordu, düğümlenen uylukları öyle kötü zonkluyordu ki Tyrion ayağa kalmak için Penny'den yardım almak zorunda kaldı. "Ne yaptık?"

"Çok şey," dedi kâhya. "Bakıcı size, babanızı memnun ederseniz ödüllendirileceğinizi söyledi, söylemedi mi? Yezzan küçük hâzinelerini kaybetmek istemiyor ama Yurkhaz zo Yunzak, onu, böyle eğlenceli maskaraları kendine saklamanın bencillik olacağına ikna etti. Sevinin! Daznak'ın Büyük Çukuru'ndaki barış antlaşması kutlamalarında mızrak dövüşü yapma onuru kazandınız. Binlerce insan sizi görmeye gelecek. On binlerce insan. Ah, nasıl da güleceğiz!"

JAIME

Kuzgun Ağaç Kalesi eskiydi. Kalenin kadim taşlarının arasında büyüyen yosunlar, yaşlı bir kadının bacaklarındaki damarlar gibi duvarları sarmıştı. Kalenin ana kapısı iki muazzam kule tarafından korunuyordu ve daha küçük kuleler duvarların her açısını müdafaa ediyordu. Bütün kuleler kare şeklindeydi. Davul kuleler ve yarım ay şekilli kuleler mancınıklara karşı daha dayanıklıydı, zira fırlatılan taşlar kavisli duvarlardan sekerdi, fakat Kuzgunağaç, mimarların bu istisnai bilgeliğinden önce inşa edilmişti.

Kale, haritalar ve insanlar tarafından Karaorman Vadisi olarak anılan geniş ve verimli vadiye hükmediyordu. Bunun bir vadi olduğuna şüphe yoktu ama burada binlerce yıldır hiç ağaç yetişmemişti; ne kara, ne kahverengi ne de yeşil. Bir vakitler burada ağaçlar vardı ama baltalar onları çok uzun zaman önce temizlemişti. Bir zamanlar meşelerin yükseldiği yerlere evler, değirmenler ve hisarlar inşa edilmişti. Zemin çıplak ve çamurluydu, sulu kar yığınlarıyla beneklenmişti.

Bununla birlikte, kale duvarlarının iç tarafında, ormanın bir parçası hâlâ duruyordu. Blackwood Hanedanı eski tanrılara inanır ve Andallar'ın Batıdiyar'a gelişinden önceki zamanlarda İlk İnsanlar'ın ibadet ettiği şekilde ibadet ederdi. Tanrı korusundaki bazı ağaçların, Kuzgunağaç'ın kare kuleleri kadar yaşlı olduğu söylenirdi, bilhassa yürek ağacının; üst dalları fersahlarca uzaktan görülebilen, kemikli parmaklarıyla gökyüzünü tırmalayan, muazzam boyutlardaki büvet ağacı.

İnişli yokuşlu tepelik araziden geçip vadiye giren Jaime Lannister ve beraberindekiler, bir zamanlar Kuzgunağaç'ı çevreleyen tarlalardan, çiftliklerden ve meyve bahçelerinden geriye çok az şey kaldığını gördüler; sadece çamur ve küller, evlerin ve değirmenlerin kararmış iskeletleri. Bu boş arazide dikenli çalılar ve ısırganlar büyümüştü ama ekin denebilecek hiçbir şey yoktu. Jaime, baktığı her yerde babasının parmağını gördü, zaman zaman yol kenarında rastladığı kemiklerde bile. Kemiklerin çoğu koyun kemikleriydi ama atlar ve büyükbaş hayvanlar da vardı. Ara sıra bir insan kafatasına ya da göğüs

kafesinden yabani otlar çıkan başsız iskeletlere de rastlanıyordu.
Kuzgunağaç, Nehirova gibi büyük bir ordu tarafından kuşatılmamıştı. Bu kuşatma daha samimi bir hadiseydi, asırlarca önce başlayan bir dansın son adımıydı. Janos Bracken kalenin çevresine en fazla beş yüz adam yerleştirmişti. Jaime kuşatma kuleleri görmedi, koçbaşları ve mancınıklar görmedi. Bracken, Kuzgunağaç'ın kapılarını kırmak ya da kalenin yüksek ve kalın duvarlarına saldırmak niyetinde değildi, düşmanı aç bırakmaktan ve dışarı çıkmasını beklemekten memnundu. Kuşatmanın başlangıcında taarruzlar, çarpışmalar ve havada mekik dokuyan oklar olmuştu şüphesiz ama yarım yılın ardından bu çeşit saçmalıklar için herkes yorgundu. Can sıkıntısı ve sıradanlık yönetimi ele almıştı; disiplinin iki düşmanı.
Bu işi bitirme vakti geldi de geçti,
diye düşündü Jaime Lannister. Nehirova artık Lannisterlar'ın dindeyken, Kuzgunağaç, Genç Kurt'un kısa ömürlü krallığının son kalıntısıydı. Kale teslim olduğunda, Jaime'nin Uç Dişli Mızrak'taki işi bitecekti ve Jaime, Kral Toprakları'na dönmekte özgür olacaktı.
Krala dönmekte,
dedi Jaime kendi kendine, ama başka bir yanı fısıldadı,
Cersei'ye dönmekte.
Jaime, Cersei'yle yüzleşmek zorunda kalacağını düşünüyordu. Jaime şehre geri dönene kadar Yüce Rahip, Cersei'yi idam etmezse tabii. Jaime'nin Nehirova'da Peck'e yaktırdığı mektupta,
"Hemen gel,"
yazmıştı Cersei.
"Bana yardım et. Beni kurtar. Şu anda sana, daha önce hiç olmadığım kadar muhtacım. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Hemen gel."
Cersei'nin muhtaçlığı yeterince gerçekti, Jaime bundan şüphe etmiyordu. Geri kalanına gelince...
Lancel'le, Osmund Karakazan'la ve ihtimalle Ay Oğlan'la yatıyordu...
Jaime geri dönse bile, Cersei'yi kurtarmayı umut edemezdi. Cersei, ona atfedilen bütün ihanetlerden suçluydu ve Jaime'nin kılıç eli yoktu.
Kaledeki devriyeler, at koşturarak arazilerden gelen kafileye korkudan öte merakla baktı. Kimse tehlike borusu çalmadı ki bu Jaime için çok uygundu. Lord Bracken'ın çadırını bulmak zor olmadı. Kamptaki en büyük ve en iyi konumlu çadırdı; derenin yanındaki alçak bir yükseltinin üstüne kurulmuştu, Kuzgunağaç'ın iki kapısını rahatça görüyordu.
Çadır, merkez direğinin tepesinde dalgalanan sancak gibi kahverengiydi.

Sancakta, Bracken Hanedanı’nın kızıl aygırı, altın renkli bir kalkanın üstünde şahlanıyordu. Jaime kafilenin atlardan inmesini emretti ve adamlarına, isterlerse kampa karışabilecekle ı ini söyledi. “Siz ikiniz kalın,” dedi sancaktarlara. “Uzaklaşmayın. Bu iş çok vaktimi almayacak.” Onur’un sırtından aşağı atladı ve Bracken’ın çadırına doğru yürümeye başladı, kılıcı kınında tıkırdıyordu.
Çadırın kapısındaki muhafızlar, Jaime’nin yaklaştığını görünce kaygıyla birbirlerine baktılar. “Lordum,” dedi adamlardan biri. “Gelişinizi haber verelim mi?”
“Ben haber veririm.” Jaime, çadırın kapısını altın eliyle kenara çekti ve başım öne eğerek içeri girdi.
İçeridekiler iş üstündeydi, azgınlıkları öyle yoğundu ki ne kadın ne de adam Jaime’nin gelişini fark etti. Kadının gözleri kapalıydı, elleri Bracken’ın sırtındaki kahverengi kılları kavramıştı. İnliyordu. Lordun başı kadının göğüslerine gömülmüştü, elleri kadının kalçalarına kenetlenmişti. Jaime boğazını temizledi. “Lord Jonos.”
Kadın gözlerini açtı ve şaşkınlık dolu bir çığlık koyuverdi. Janos Bracken kadını itti, kınına uzandı, çıplak çeliği eline alıp küfrederek doğruldu.
“Kahrolası yedi cehennem,"
diye başladı, “çadırıma girmeye kim cesaret...” Sonra Jaime’nin beyaz pelerinini ve altın göğüs kalkanını gördü, kılıcının ucunu yere indirdi. “Lannister?”
Jaime yarım bir gülümsemeyle, “Keyfinizi böldüğüm için üzgünüm lordum,” dedi, “lâkin acelem var. Konuşabilir miyiz?”
“Konuşmak. Evet.” Lord Janos kılıcını kınına soktu. Jaime kadar uzun boylu değildi ama ondan ağırdı, bir demirciyi kıskandıracak kadar kaim kolları ve omuzları vardı. Yanakları ve çenesi kahverengi kirli sakallarla kaplıydı. Gözleri de kahverengiydi, o gözlerdeki öfke iyi gizlenememişti. “Beni gafil avladınız lordum. Gelişinizden habersizdim.”
“Görünüşe göre ben de sizin gelişinizi engelledim.” Jaime yataktaki kadına gülümsedi. Kadının tek eli göğsünün üstünde, diğer eli de bacaklarının arasındaydı, sağ göğsü açıkta kalmıştı.
Göğüs uçları Cersei’ninkilerden daha koyu renkliydi ve üç kat büyüktü. Jaime’nin bakışlarını hisseden kadın sağ göğsünü örttü ama bacaklarının arasını ortaya çıkardı. “Bütün kamp takipçileri bu kadar iffetli midir?” diye sordu Jaime. “Eğer bir insan şalgamlarını satmak istiyorsa, onları sergilemesi gerekir.”
“İçeri girdiğinizden beri şalgamlarıma bakıyorsunuz sör.” Kadın, yataktaki battaniyeyi buldu ve göğsüne çekti, sonra elini kaldırıp gözlerine düşen saçları geri itti. “Ayrıca şalgalarım satılık da değil.”

Jaime omuzlarını silkti. “Sizi olmadığınız bir şeyle karıştırdıysam özür dilerim. Kardeşimin yüzlerce fahişe tanıdığından eminim ama ben yalnızca bir fahişeyle yattım.”
“O bir savaş ganimeti.” Bracken, pantolonunu yerden alıp silkeledi. “Blackwood’un yeminli kılıçlarından birine aitti, ben adamın kafasını ikiye ayırana kadar. Ellerini aşağı indir kadın. Lannister lordum göğüslerine bakmak istiyor.”
Jaime bunu duymazdan geldi. “Pantolonunuzu ters giyiyorsunuz lordum,” dedi Bracken’a. Janos küfrederken, kadın yataktan kalktı ve yere saçılmış kıyafetlerini topladı. Eğilen, dönen ve uzanan kadının parmaklan, göğüsleriyle cinsel organın arasında huzursuzca çırpınıyordu. Kendini örtmek için gösterdiği çaba tuhaf bir şekilde tahrik ediciydi; kadın ortalıkta çırılçıplak dolaşıp işine baksa bu kadar kışkırtıcı olmazdı. “Bir adın var mı kadın?” diye sordu Jaime.
“Annem bana Hildy ismini vermiş sör.” Hildy, lekeli bir içliği başından geçirip aşağı çekti ve saçlarını içliğin yakasından dışarı çıkardı. Yüzü neredeyse ayakları kadar kirliydi ve bacaklarının arası Bracken’ın kız kardeşi sanılmasına yetecek kadar kıllıydı ama kızda albenili bir şeyler vardı. Basık burnu, yeleye benzeyen kabarık saçları... ya da eteğini giydikten sonra yaptığı küçük reverans.
“Ayakkabımın diğer tekini gördünüz mü lordum?”
Bu soru Lord Bracken’ı rahatsız etmiş gibiydi. “Ben kahrolası bir oda hizmetçisi miyim? Gerekirse çıplak ayakla git. Sadece git.” “Lordumun beni eve götürmeyeceği anlamına mı geliyor bu? Lordumun küçük karısıyla dua etmem için?” Hildy gülerek Jaime’ye baktı. “Sizin de küçük bir karınız var mı sör?”
Hayır, kız kardeşim var.
“Pelerinim ne renk?”
“Beyaz,” dedi kız. “Ama eliniz som altın. Erkekte sevdiğim bir özellik. Sizin kadında sevdiğiniz özellik nedir lordum?”
“Masumiyet.”
“Kadında dedim. Kız evlatta değil.”
Jaime, Myrcella’yı düşündü.
Ona da söylemem gerek.
Dornelu adamlar bundan hoşlanmayabilirdi. Doran Martell oğlunu Myrcella’yla nişanlamıştı çünkü kızın Robert’ın kanı olduğuna inanıyordu. Düğümler ve karışıklıklar, diye düşündü Jaime. Keşke bütün bunları kılıcının hızlı bir darbesiyle kesip çözebilseydi. “Bir yemin ettim,” dedi Hildy’ye.
“Öyleyse size şalgam yok,” dedi kız şımarıkça. “Dışarı çık,” diye kükredi Lord Jonos.

Kız dışarı çıktı. Fakat Jaime'nin yanından geçerken elini aşağı uzatıp Jaime'nin aletini sıktı. Yarı çıplak bir hâlde çadırdan çıkmadan önce, "Hildy," diye hatırlattı Jaime'ye.
Hildy,
diye düşündü Jaime. "Leydi karınız nasıl?" diye sordu Lord Jonos'a.
"Nereden bileyim? Karımın rahibine sorun. Babanız kalemizi yaktığında, karım tanrıların bizi cezalandırdığına karar verdi. Şimdi tek yaptığı dua etmek." Janos sonunda pantolonunun yüzünü çevirmişti ve bağcıklarını bağlıyordu. "Sizi buraya getiren nedir lordum? Karabalık mı? Adamın nasıl kaçtığını duyduk."
"Duydunuz mu?" Jaime bir kamp taburesine oturdu. "Adamın kendisinden duymuş olabilir misiniz?"
"Sör Brynden koşarak bana gelmemesi gerektiğini bilir. O adamdan hoşlanıyorum, bunu inkâr etmeyeceğim. Lâkin yüzünü etrafta ya da kendi yüzümün karşısında görürsem onu zincire vururum. Karabalık diz çöktüğümü biliyor. O da aynı şeyi yapmalıydı ama o her daim inatçı bir adamdı. Ağabeyi bunu size söyleyebilirdi."
"Tytos Blackwood diz çökmedi," dedi Jaime. "Karabalık, Kuzgunağaç'ta sığınak arayabilir mi?"
"Arayabilir ama bulması için benim kuşatma hattımı geçmesi gerekir ve bildiğim kadarıyla kanatları yok. Çok yakında, Tytos kendisi için bir sığmağa ihtiyaç duyacak. Burada fareleri ve bitki köklerini yemeye başladılar. Tytos bir sonraki dolunaydan önce teslim olacak."
"Tytos güneş batmadan önce teslim olacak. Ona bazı şartlar sunmak ve onu tekrar kral huzuruna kabul etmek niyetindeyim." "Anlıyorum." Lord Janos yünden yapılmış kahverengi bir tunik giydi, tuniğin ön tarafına Bracken'ın kızıl aygırı işlenmişti. "Bir kupa bira alır mısınız lordum?"
"Hayır ama siz benim yüzümden içkisiz kalmayın."
Bracken kendisi için bir kupa bira doldurdu, yarısını içti ve ağzını sildi. "Şartlardan bahsettiniz. Ne tür şartlar?"
"Olağan şeyler. Lord Blackwood vatan ihanetini itiraf edecek. Starklar ve Tullyler'le yaptığı ittifaktan vazgeçecek. Tanrıların ve insanların huzurunda, bundan böyle Harrenhal'un ve Demir Taht'ın sadık tebaası olarak kalacağına dair yemin edecek. Ben de onu kral adına affedeceğim. Asiliğin bedeli olarak birkaç çanak altın alacağız elbette. Kuzgunağaç'ın tekrar ayaklanmayacağından emin olmak için bir rehine de isteyeceğim."
"Kızını isteyin," diye önerdi Bracken. "Blackwood'un altı oğlu ama tek kızı var. Ona çok düşkündür. Sümüklü küçük bir yaratık, yedi yaşından büyük olamaz."

“Küçük ama işe yarayabilir.”
Lord Janos birasının son yudumunu içti ve kupayı bir kenara fırlattı. “Bize söz verilen araziler ve kaleler ne olacak?”
“Hangi arazilerden bahsediyorsunuz?”
“Yay Bayırı’ndan Kösnü Çayırı’na kadar Dul Suyu’nun doğu kıyısı ve ırmaktaki bütün adalar. Kırıkmısır Değirmeni, Lord Değirmeni, Çamurlu Kale harabesi, Vecit, Muharebe Vadisi, Eski Demirhane, Kopça köyleri, Karakopça, Kurganlar, Kil Havuzu ve Çamur Makber’deki pazar kasabası. Arı Ormanı, Lorgen Ormanı, Yeşil Tepe ve Barba’nın Göğüsleri. Blackwoodlar o tepelere Missy’nin Göğüsleri der ama onlar ilk önce Barba’ya aitti. Balağacı ve bütün kovanları. İşte, lordum bakmak isterse hepsini işaretledim.” Jonos masaya gitti ve parşömene çizilmiş bir harita çıkardı.
Jaime haritayı sağlam eliyle aldı ama parşömeni düz tutmak için altın elini kullanmak zorunda kaldı. “Bu araziler çok fazla,” dedi. “Beylik arazilerinizi dörtte bir oranında genişleteceksiniz.”
Bracken’ın ağzı inatla gerildi. “Bütün bu araziler bir zamanlar Taş Çit’e aitti. Blackwoodlar onları bizden çaldı.”
“Göğüsler’in arasındaki şu köy nedir?” Jaime, altın yaldızlı parmak eklemiyle hafifçe haritaya vurdu.
“Metelik Ağacı. Bir zamanlar orası da bizimdi ama yüzyıldır kraliyet iktası. Orayı istemiyoruz. Biz sadece Blackwoodlar’m çaldığı arazileri istiyoruz. Lord babanız, Lord Tytos’u etkisiz hâle getirdiğimiz takdirde bu arazileri bize geri vereceğini vadetmişti.” “Mamafih, buraya gelirken, kale duvarlarının üzerinde Tully sancaklarının ve Starklar’ın ulu kurdunun dalgalandığını gördüm. Görünüşe göre Lord Tytos etkisiz hâle getirilmemiş.” “Tytos’la halkını arazilerden sürdük ve onları Kuzgunağaç’ın içine hapsettik. Bana, şu duvarlara saldırmam için yeterli sayıda adam verin ve kaledeki herkesi etkisiz hâle getirip mezara sokayım lordum.”
“Eğer sana yeterli sayıda adam verirsem, etkisiz hâle getirme işini sen değil onlar yapmış olur. Bu durumda seni değil kendimi ödüllendirmem gerekir.” Jaime haritayı katladı. “Mümkünse bu bende kalsın.”
“Harita sizindir. Araziler bizim. Lannisterlar’ın borçlarını mutlaka ödediği söylenir. Sizin için dövüştük.”
“Bize karşı dövüştüğünüz kadar değil.”
“Kral bizi affetti. Yeğenimi ve oğlumu sizin kılıçlarınız öldürdü. Yürüyen Dağ hasadımı çaldı ve alıp götüremediği her şeyi yaktı. Kalemi ateşe verdi ve kızlarımdan birine tecavüz etti. Tazminat istiyorum.”

“Dağ öldü, babam da öyle,” dedi Jaime. “Ve bazıları, başınızın yeterli bir tazminat olduğunu söyleyebilir. Stark’ın yanında yer aldınız ve o Lord Walder tarafından öldürülene kadar ona sadık kaldınız.”
“Lord Walder hem onu, hem de benim kanımı taşıyan bir düzine iyi adamı öldürdü.” Lord Jonos başını çevirip yere tükürdü. “Evet, Genç Kurt’a sadık kaldım, tıpkı size sadık kalacağım gibi; bana adil davrandığınız sürece. Diz çöktüm, zira bir ölü uğruna ölmenin ve kaybedilmiş bir davada Bracken kanı dökmenin mantıksız olduğunu gördüm.”
“Aklıselim bir adam.”
Fakat kimileri, Lord Blackwood’un daha onurlu bir adam olduğunu söyleyebilir.
“Arazilerinizi alacaksınız. En azından bazılarım. Blackwoodlar’ı kısmen etkisiz hâle getirdiğiniz için.”
Lord Jonos tatmin olmuş gibi görünüyordu. “Lordumun uygun gördüğü kadar arazi, bizi mutlu eder. Lâkin size bir tavsiyede bulunmama izin verin. Blackwoodlar’a nazik davranmak işe yaramaz. Onların kanında ihanet var. Andallar’ın Batıdiyar’a gelişinden önce, bu nehre Bracken Hanedanı hükmediyordu. Biz kraldık ve Blackwoodlar bizim tebaamızdı, fakat bize ihanet ettiler ve tacı zorla aldılar. Her Blackwood bir dönek olarak doğar. Onlara şartlar önerirken bunu hatırlarsanız iyi edersiniz.”
“Ah, hatırlayacağım.”
Jaime, Bracken’ın kuşatma kampından Kuzgunağaç’ın kapılarına dönerken, Peck bir barış sancağıyla onun önünde at sürüyordu. Yirmi çift göz, kapı kulübesinin siperlerinden onları izliyordu. Jaime, hendeğin kenarında Onur’un dizginlerini çekti. Kenarlarına taşlar dizilmiş derin hendeğin yeşil suları pislik doluydu. Açılır kapanır köprü aşağı inmeye başladığında, Jaime, Sör Kennos’a, Herrock’un Borusu’nu öttürmesini emretmek üzereydi.
Lord Tytos Blackwood, Jaime’yi dış avluda, kendisi kadar cılız bir savaş atının sırtında karşıladı. Çok uzun ve çok zayıf olan Kuzgunağaç Lordu’nun kancalı bir burnu, uzun saçları ve iyice kırlaşmış sakalları vardı. Lordun cilalı kızıl göğüs kalkanına, gümüş kakmayla beyaz bir ağaç işlenmişti; çıplak ve ölü ağaç, kanatlanmış oniks kuzgunlar tarafından çevrelenmişti. Adamın omuzlarından, kuzgun tüylerinden yapılmış bir pelerin sarkıyordu. “Lord Tytos,” dedi Jaime.
“Sör.”
“İçeri girmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.”
“Ne hoş geldiğinizi söyleyeceğim, ne de gelmenizi umut ettiğimi inkâr edeceğim. Kılıcım için buradasınız.”
“Bu işe bir son vermek için buradayım. Adamlarınız cesurca dövüştü ama

savaşınız kaybedildi. Teslim olmaya hazır mısınız?" "Krala. Jonos Bracken'a değil."
"Anlıyorum."
Blackwood bir an tereddüt etti. "Atımdan inip şimdi ve burada diz çökmemi mi istiyorsunuz?"
Yüzlerce göz iki adamı izliyordu. "Rüzgâr soğuk esiyor ve avlu çamurlu," dedi Jaime. "Şartlar üstünde anlaşmaya vardığımızda, çalışma odanızdaki halının üstünde diz çökersiniz."
"Çok naziksiniz," dedi Lord Tytos. "Gelin sör. Kalem yiyecekten yoksun olabilir ama teveccühten yoksun değildir."
Blackwood'un çalışma odası, mağaramsı ahşap bir kulenin ikinci katındaydı. Lord ve Jaime içeri girdiklerinde şöminede ateş yanıyordu. Oda geniş ve havadardı. Meşe kirişler yüksek tavanı destekliyordu. Duvarlara yün halılar asılmıştı. Kafes işi bir çift geniş kapı, tanrı korusuna yukarıdan bakıyordu. Jaime, kapıların elmas şekilli kalın camlarının ardından, kaleye ismini veren ağacın eğri büğrü dallarını görebiliyordu. Kadim ve muazzam bir büvet ağacıydı, Casterly Kayası'ndaki Taş Bahçe'de bulunan ağaçtan on kat büyüktü. Fakat bu ağaç çıplak ve ölüydü.
"Brackenlar ağacı zehirledi," dedi ev sahibi. "Bin yıldır bir tek yaprak göstermedi. Üstatların söylediğine göre bin yıl sonra taşa dönüşmüş olacak. Büvet ağaçları asla çürümez."
'Ya kuzgunlar?" diye sordu Jaime. "Onlar nerede?"
"Akşam karanlığı çökerken geliyorlar ve bütün gece kalıyorlar. Yüzlercesi. Ağacın her dalını kara yapraklar misali kaplıyorlar. Binlerce yıldır geliyorlar. Nasıl ya da niye olduğunu kimse bilmiyor ama ağaç onları her gece kendine çekiyor." Blackwood, yüksek sırtlı bir sandalyeye oturdu. "Hürmet gereği metbu lordumu sormak zorundayım."
"Sör Edmure benim tutsağım olarak Casterly Kayası'na gidiyor. Karısı, çocukları doğana kadar İkizler'de kalacak. Sonra o ve bebek Edmure'a katılacak. Edmure, kaçmaya ya da ayaklanmaya kalkışmadığı takdirde uzun bir hayat yaşayacak."
"Uzun ve acı. Onursuz bir hayat. Öldüğü güne kadar, savaşmaktan korkan bir adam olduğu söylenecek."
Haksızca,
diye düşündü Jaime.
Edmure çocuğu için korktu. Benim kimin oğlu olduğumu biliyordu, öz halamdan daha iyi biliyordu.

“Seçim ona aitti. Amcası bizi kanatabilirdi.”
“Bunda hemfikiriz.” Blackwood’un sesi hiç açık vermiyordu. “Sormamda sakınca yoksa, Sör Brynden’a ne yaptınız?”
“Ona, siyahlan kuşanmasına izin vereceğimi söyledim. Lâkin Brynden kaçmayı tercih etti.” Jaime gülümsedi. “Onu bir ihtimal burada saklıyor olabilir misiniz?”
“Hayır.”
“Saklasaydınız söyler miydiniz?”
Gülümseme sırası Tytos Blackwood’daydı.
Jaime ellerini kavuşturdu, altın parmaklarını etten parmaklarına geçirdi. “Belki de şartlardan bahsetme vakti geldi.”
“Diz çökeceğim vakit bu mu?”
“Eğer memnun olacaksanız. Yahut çöktüğünüzü de farz edebiliriz.”
Lord Blackwood oturduğu yerde kaldı. Çok geçmeden ana hususlarda anlaşmaya vardılar: İtiraf, bağlılık, af, ödenecek belli miktarda altın ve gümüş. Jaime haritayı uzattığında, Lord Tytos şöyle bir bakıp güldü. “Hangi arazileri istiyorsunuz?” diye sordu. “Dönek ödüllendirilmeli elbette.”
“Evet. Lâkin hayal ettiğinden daha küçük bir ödül alacak. Bu arazilerin hangilerini vermeye razısınız?”
Lord Tytos bir an düşündü. “Ahşap Çit, Yay Bayırı ve Kopça.” “Bir harabe, bir bayır ve birkaç ağıl? Haydi lordum. İhanetinizin bedelini ödemelisiniz. Jonos, en azından değirmenlerden birini isteyecek.” Değirmenler zengin vergi kaynaklarıydı. Lord, öğütülen tahılların yüzde onunu alırdı.
“O hâlde Lord Değirmeni. Kırıkmısır Değirmeni bizimdir.” “Ve bir köy daha. Kurganlar?”
“Kurganlar’ın taşlarının altına gömülmüş atalarım var.” Tytos haritaya tekrar baktı. “Ona Balağacı ile bütün kovanlarını verin. Onca şeker onu şişmanlatır ve dişlerini çürütür.”
“Anlaştık. Fakat son bir şey daha var.”
“Bir rehine.”
“Evet lordum. Bir kızınız var sanırım.”
“Bethany.” Lord Tytos üzgün görünüyordu. “İki erkek kardeşim ve bir kız kardeşim de var. İki dul hala, yeğenler, kuzenler. Onlardan biriyle yetineceğinizi düşünmüştüm.”
“Sizin kanınızın çocuğu olmalı.”
“Bethany yalnızca sekiz yaşında. Kahkaha dolu kibar bir kız. Bu kaleden bir gün bile ayrılmadı.”
“Neden Kral Topraklarını görmesine izin vermeyesiniz? Majesteleri Kral onunla

hemen hemen aynı yaşta. Yeni bir arkadaş edinmek onu çok mutlu eder.”
“O arkadaşın babası tarafından mutsuz edildiği takdirde asabileceği bir arkadaş mı?” diye sordu Lord Tytos. “Dört oğlum var. Kızım yerine onlardan birini almayı düşünür müsünüz? Ben on iki yaşında ve tam bir maceraperest. Sizin yaverliğinizi yapabilir.” “Ne yapacağımı bilemediğim kadar fazla yaverim var. Ne zaman işesem, aletimi tutma onuru için kavga ediyorlar. Ve sizin altı oğlunuz var lordum, dört değil.”
“Bir zamanlar öyleydi. Robert benim en küçük oğlumdu, asla sağlıklı olmadı. Dokuz gün önce ishalden öldü. Lucas, Kırınızı Düğün’de katledildi. Walder Frey’in dördüncü karısı bir Blackwood’du ama İkizler’de, tıpkı misafir hakkı gibi, akrabalık da değersiz. Lucas’ı ağacın altına gömmek istiyorum ama Freyler oğlumun kemiklerini henüz bana göndermediler.”
“Göndermelerini sağlayacağım. Lucas en büyük oğlunuz muydu?”
“İkinci oğlumdu. Brynden en büyük oğlum ve vârisimdir. Ondan sonra Hoster gelir, maalesef okumaya düşkün bir çocuk.” “Kral Toprakları’nda da kitaplar var. Erkek kardeşimin zaman zaman okuduğunu hatırlıyorum. Belki de oğlunuz o kitaplara bir bakmak ister. Hoster’ı rehine olarak kabul ediyorum.”
Blackwood’un rahatlaması elle tutulur yoğunluktaydı. “Teşekkür ederim lordum.” Bir an için duraksadı. “Cüretimi bağışlarsanız, Lord Jonos’tan da rehine talep etmeniz iyi olur. Kızlarından birini. Jonos, bütün azgınlığına rağmen bir erkek evlada sahip olamadı.”
“Savaşta öldürülen bir piç oğlu vardı.”
“Öyle mi? Harry piçti, bu doğru, ama onu Jonos’un peydahlayıp peydahlamadığı daha çetrefilli bir soru. Harry sarı saçlı ve yakışıklı bir çocuktu. Jonos bunların ikisi de değil.” Lord Tytos ayağa kalktı. “Bana benimle akşam yemeği yeme onuru bahşeder misiniz?”
“Başka bir zaman lordum.” Kale açlıktan kırılıyordu; Jaime’nin kaledeki insanların ağızlarından yiyecek çalması doğru olmazdı. “Burada oyalanamam. Nehirova bekliyor.”
“Nehirova mı yoksa Kral Toprakları mı?”
“İkisi de.”
Lord Tytos, Jaime’nin aklını çelmeye çalışmadı. “Hoster, bir saat içinde yola çıkmak için hazır olur.”

Çocuk bir saat sonra hazırdı, Jaime’yle ahırların yanında buluştu, omzuna bir uyku şiltesi asmıştı, kolunun altında bir tomar parşömen vardı. Hoster en fazla on altı yaşındaydı ama babasından bile uzundu, neredeyse iki metre boyundaydı, hantal ve biçimsizdi, saçının bir kümesi diğerlerinden farklı bir

yöne doğru uzamıştı. “Lord Kumandan. Ben rehineniz Hoster’ım. Bana Hos derler. ” Sırıttı.
Bunun bir eğlence olduğunu mu sanıyor
? “Peki, bunu söyleyenler kimler?”
“Arkadaşlarım. Kardeşlerim.”
“Ben senin arkadaşın değilim. Senin kardeşin de değilim.” Bu sözler, çocuğun yüzündeki sırıtışı sildi. Jaime, Lord Tytos’a döndü. “Lordum, herhangi bir yanlış anlaşılma olmasın. Lord Beric Dondarrion, Myrli Thoros, Sandor Clegane, Brynden Tully, Taşyürek denen şu kadın... bütün bu insanlar haydut ve asidir, kralın ve kralın sadık kullarının düşmanıdır. Onların siz ya da insanlarınız tarafından saklandığını, korunduğunu ya da bir şekilde desteklendiğini öğrenecek olursam, size oğlunuzun başını göndermekte tereddüt etmem. Umarım bunu anlıyorsunuzdur. Şunu da anlayın: Ben Ryman Frey değilim.”
“Evet.” Lord Blackwood’un ağzındaki bütün sıcaklık izleri silinmişti. “Kiminle konuştuğumu biliyorum. Kral Katili.”
“Güzel.” Jaime eyerine çıktı ve Onur’u kapıya doğru döndürdü. “Size bereketli bir hasat ve kral huzurunun neşesini dilerim.” Jaime fazla uzağa gitmedi. Lord Jonos Bracken onu Kuzgunağaç’ın kapısında, bir sıra yaycının arkasında bekliyordu. Zırhlı bir atın sırtındaydı, at kıllarıyla süslenmiş bir miğfer takmış ve zırh kuşanmıştı. “Ulu kurtlu sancağı aşağı indirdiklerini gördüm,” dedi Jaime’ye. “İş bitti mi?”
“Bitti. Evinize dönün ve arazilerinize tohum ekin.”
Lord Bracken miğferinin göz siperini kaldırdı. “İnanıyorum ki sizin o kaleye girişinizden önce sahip olduğumdan daha fazla arazim var.”
“Kopça, Ahşap Çit, Balağacı ve bütün kovanları.” Jaime birini unutuyordu. “Ah, bir de Yay Bayırı.”
“Değirmen,” dedi Bracken. “Bir değirmenim olmalı.”
“Lord Değirmeni.”
Lord Jonos güldü. “Evet, bu işe yarar. Şimdilik.” Peck’in atının arkasında oturan Hoster Blackwood’u gösterdi. “Size rehine olarak verdiği şey bu mu? Kandırılmışsınız sör. Bu çocuk çok zayıf. Damarlarında kan yerine su akıyor. Ne kadar uzun boylu olduğuna bakmayın. Kızlarımdan biri, onu çürük bir dal misali kırabilir.”
“Kaç kızınız var lordum?” diye sordu Jaime.
“Beş. İkisi ilk karımdan. Üçü üçüncü karımdan.” Jonos, çok fazla konuştuğunu çok geç fark etti.
“Onlardan birini saraya gönderin. Vekil Kraliçe’ye eşlik etme ayrılacağına sahip

olacak.”
Bu sözlerin anlamını kavrayan Bracken’ın yüzü karardı. “Taş Çit’in dostluğuna bu şekilde mi karşılık veriyorsunuz?”
“Kraliçeye eşlik etmek büyük bir onurdur,” diye hatırlattı Jaime. “Kızınıza bunu öğretmek isteyebilirsiniz. Onu yıl bitmeden önce bekliyoruz.” Lord Bracken’ın cevap vermesini beklemedi, altın mahmuzlarıyla Onur’a hafifçe vurdu ve uzaklaştı. Jaime’nin adamları sıraya girerek onu takip etti. Çok geçmeden, toynakların tozuyla belirsizleşen kaleyi ve kampı arkalarında bıraktılar.
Kafile, Kuzgunağaç’a gelirken ne haydutlar ne de kurtlar tarafından rahatsız edilmişti, Jaime bu sebeple farklı bir yoldan geri dönmeye karar verdi; eğer tanrılar merhametliyse, Karabalık’a rastlayabilir ya da Beric Dondarrion’ın akılsız bir saldırıda bulunmasını sağlayabilirdi.
Gün bittiğinde, kafile Dul Suyu’nu takip ediyordu. Jaime rehinesini yanına çağırdı ve en yakın geçidin nerede olduğunu sordu. Çocuğun öncülüğünde geçide gittiler. Kafile sığ suların içinden nehrin karşısına geçerken, güneş bir çift yeşil tepenin arkasında alçalıyordu. “Göğüsler,” dedi çocuk.
Jaime, Lord Bracken’ın haritasını hatırladı. “O tepelerin arasında bir köy var.”
“Metelik Ağacı,” diyerek onayladı çocuk.
“Bu gece orada kamp kuracağız.” Köylüler, Sör Brynden’la ya da haydutlarla ilgili bilgiye sahip olabilirlerdi. Jaime, gittikçe kararan tepelere ve günün son ışığına doğru at sürerken, “Lord Jonos bu göğüslerin kime ait olduğuyla ilgili bir şeyler söylemişti,” diye seslendi Hoster’a. “Brackenlar onları bir isimle anıyor, Blackwoodlar başka bir isimle.”
“Evet lordum. Yüzyıldan fazladır böyle. Daha önce tepelere Anne’nin Göğüsleri denirdi. Ya da sadece Göğüsler. İki tepe var. Onların göğüslere benzediği düşünülüyor.”
“Neye benzediklerini görebiliyorum.” Jaime, çadırdaki kadını ve kadının koyu renkli büyük göğüs uçlarını nasıl saklamaya çalıştığını hatırladı. ‘Yüzyıl önce ne değişti?”
“Değersiz Aegon, Barba Bracken’ı metres tuttu,” diye cevap verdi kitaplara düşkün çocuk. “Barba büyük göğüslü bir kadındı. Kral, Taş Çit’i ziyarete geldiğinde ava çıktı ve tepeleri gördü, sonra da...”
“...onlara metresinin adını verdi.” Dördüncü Aegon, Jaime’nin doğumundan uzun yıllar önce ölmüştü ama Jaime, Aegon’ın saltanat tarihini, daha sonra neler olduğunu tahmin edecek kadar hatırlıyordu. “Ancak daha sonra Bracken kızını bir kenara fırlattı ve bir Blackwood kızı aldı, böyle mi oldu?”
“Leydi Melissa,” diyerek onayladı Hoster. “Ona Missy derlerdi. Tanrı

korumuzda bir heykeli var. Barba Bracken'dan çok daha güzeldi ama daha zayıftı. Barba, Missy'nin bir erkek çocuk kadar düz olduğunu söyledi. Kral Aegon bunu duyduğunda..."
"...Missy'ye Barba'nın göğüslerini verdi." Jaime güldü. "Blackwood ile Bracken arasındaki bu mesele nasıl başladı? Kaleme alındı mı?"
"Alındı lordum," dedi çocuk, "lâkin tarihin bir kısmı bizim üstatlarımız tarafından, bir kısmı da onların üstatları tarafından, hadiselerin vuku buluşundan asırlarca sonra yazıldı. Mesele Kahramanlar Çağı'na kadar gidiyor. O günlerde Blackwoodlar kraldı. Brackenlar ise at yetiştirmekle ünlü küçük lordlardı. Krala hak ettiği vergiyi ödemek yerine, atlardan kazandıkları altınları paralı askerler tutmak ve kralı devirmek için kullandılar."
"Bütün bunlar ne zaman oldu?"
"Andallar'dan beş yüzyıl önce. Eğer
Gerçek Tarih'e
inanacak olursak, onlardan bin yıl önce. Ancak Andallar'ın Dar Deniz'ine zaman geçtiğini kimse bilmiyor.
Gerçek Tarih,
o zamandan bu yana dört bin yıl geçtiğini söylüyor, bazı üstatlar ise sadece iki bin yıl geçtiğini iddia ediyor. Bir noktadan sonra bütün tarihler puslanıp dumanlanıyor ve tarihin netliği sis efsanesine dönüşüyor."
Tyrion bu çocuğu severdi. Sabahtan akşama kadar kitaplar hakkında konuşurlardı.
Jaime kardeşine karşı hissettiği öfkeyi bir an için unuttu ama sonra İblis'in ne yaptığını hatırladı. "Yani, Casterly Kayası'nın hâlâ Casterlyler'e ait olduğu zamanlarda, birinin ötekinden çaldığı taç için kavga ediyorsunuz. Meselenin kökü bu mu? Binlerce yıldır var olmayan bir krallığın tacı?" Güldü. "Çok fazla yıl, çok fazla savaş, çok fazla kral... bir de birilerinin barış yapmış olacağını düşünürsün."
"Birileri yaptı lordum. Pek çok kişi. Brackenlar'la yüzlerce kez barış yaptık, bu barışların çoğu evliliklerle mühürlendi. Her Bracken'da Blackwood kanı vardır, her Blackwood'da da Bracken kanı. Eski Kral'ın Huzuru yarım asır sürdü. Lâkin sonra yeni bir kavga patlak verdi ve eski yaralar tekrar kanamaya başladı. İnsanlar atalarına karşı yapılmış hataları hatırladığı sürece, hiçbir barış sonsuza dek sürmeyecek. Asırlardır biz Brackenlar'dan nefret ediyoruz onlar da bizden. Babam, bu nefretin asla bitmeyeceğini söylüyor."
"Bitebilir."
"Nasıl lordum? Babam, eski yaralar asla kapanmaz, der." "Benim babamın da bir

deyişi vardı. Düşmanını öldürebilecekken, yaralama. Ölü adamlar kin tutamaz.”
“Oğulları tutar,” dedi Hoster özür diler bir tonla.
“Eğer oğulları da öldürmezsen. Eğer benden şüphe ediyorsan Casterlyler’e sor. Lord ve Leydi Tarbeck’e ya da Castamere’in Keyneler’ine sor. Ejderha Kayası Prensi’ne sor.” Batıdaki tepeleri taçlandıran koyu kırmızı bulutlar, Jaime’ye bir an için Rhaegar’ın kızıl pelerinlere sarılmış çocuklarını hatırlattı.
“Starklar’ın hepsini bu yüzden mi öldürdünüz?”
“Hepsini değil,” dedi Jaime. “Lord Eddard’ın kızları hayatta. Uiri daha yeni evlendi. Diğeri...”
Brienne, neredesin
?
Kızı buldun mu?
“...eğer tanrılar merhametliyse bir Stark olduğunu unutur, iri yarı bir demirciyle ya da şişman yüzlü bir hancıyla evlenir, adamın evini çocuklarla doldurur ve çocuklarının başının bir şövalye tarafından ezilebileceği korkusuyla yaşamak zorunda kalmazdı.” “Tanrılar merhametlidir,” dedi rehine, kararsızca.
Buna inanmaya devam et.
Jaime, Onur’u mahmuzladı.
Metelik Ağacı, Jaime’nin beklediğinden çok daha büyük bir köydü. Savaş buraya da uğramıştı; kararmış meyve bahçeleri ve yıkık evlerin kavruk iskeletleri buna şahitlik ediyordu. Fakat harap olan her ev yerine üç yeni ev inşa edilmişti. Jaime, akşamın mavi karanlığının içinden, onlarca çatının üstüne serilmiş taze kesekleri ve ham ağaçtan yapılmış kapıları gördü. Bir ördek havuzuyla bir demirhanenin arasında, kasabaya adını veren ağaca rastladı; kadim ve uzun bir meşe. Ağacın eğri büğrü kökleri, ağır hareket eden kahverengi yılanlar gibi toprağa girip çıkıyordu, Ağacın devasa gövdesine yüzlerce bronz metelik çakılmıştı.
Peck ağaca baktı, sonra da boş evlere, “insanlar nerede?” “Saklanıyorlar,” dedi Jaime.
Evlerdeki ateşler söndürülmüştü ama bazıları hâlâ tütüyordu, bazıları soğuktu. Sıcak Harry Merrell’in bir sebze tarlasında bulduğu dişi keçi, etraftaki tek canlı yaratıktı... fakat köy, dört metre yüksekliğinde kalın duvarları olan, nehir topraklarındaki hisarlar kadar sağlam bir hisara sahipti ve Jaime köylüleri nerede bulacağını biliyordu.
Süvariler geldiğinde köylüler şu duvarların arkasına saklanmışlar, burada hâlâ bir köy olmasının sebebi de bu. Şimdi yine orada saklanıyorlar. Benden.
Jaime, Onur’u, hisarın kapılarına sürdü. “Siz, hisardakiler. Niyetimiz size zarar

vermek değil. Biz kralın adamlarıyız.”
Kapının üzerindeki duvarda yüzler belirdi. “Köyümüzü yakanlar, kralın adamlarıydı,” diye seslendi bir adam. “Ondan önce, başka bir kralın adamları koyunlarımızı aldı. Kralın adamları Harsley ile Sör Osmund’u öldürdüler ve Lacey’ye ölene kadar tecavüz ettiler.”
“Onlar benim adamlarım değildi,” dedi Jaime. “Kapıları açacak mısınız?”
“Gittiğinizde açacağız.”
Sör Kennos, Jaime’nin yanına geldi. “Kapıyı kolayca kırabiliriz ya da ateşe veririz.”
“Onlar üstümüze taş ve ok yağdırırken. ” Jaime başını sağa sola salladı. “Kanlı bir iş olur. Peki ne uğruna? Bu insanlar bize zarar vermediler. Evlerde kalacağız ama hırsızlık istemiyorum. Kendi yiyeceğimiz var.”
Yarım ay gökyüzünde sessizce ilerlerken, kafiledekiler atlarını köyün ortak alanlarındaki kazıklara bağladılar ve tuzlu et, kuru elma ve sert peynirden oluşan akşam yemeklerini yediler. Jaime az yedi, bir matara şarabı Peck ve rehine Hos’la paylaştı. Yaşlı meşe ağacına çivilenen metelikleri saymaya çalıştı ama metelikler o kadar çoktu ki Jaime sayıyı karıştırıp durdu.
Meteliklerin anlamı ne?
Jaime sorsaydı Blackwood çocuğu yanıtlardı ama işin gizemi bozulurdu.
Jaime, köyden kimsenin ayrılmamasını sağlamak için sınırlara devriyeler gönderdi. Düşmanın onları gafil avlamayacağından emin olmak için keşif süvarileri de yolladı. İki süvari tutsak bir kadınla birlikte geri döndüğünde, vakit gece yarısına yakındı. “Son derece cesur bir şekilde at sürüyordu lordum. Sizinle konuşmak istiyor.”
Jaime hızla ayağa kalktı. “Leydim. Seni bu kadar çabuk göreceğimi düşünmemiştim.”
Tanrılar merhamet edin, onu son gördüğüm hâlinden on yıl daha yaşlı görünüyor. Peki yüzüne ne olmuş?
“Şu sargı... yaralanmışsın...”
“Bir ısırık.” Kadın, ona Jaime’nin verdiği kılıcının kabzasına dokundu.
Yeminkâr.
“Lordum, bana bir görev verdiniz.”
“Kız. Onu buldun mu?”
“Buldum,” dedi Tarth Bakiresi Brienne.
“Nerede?”
“Bir günlük yol uzakta. Sizi ona götürebilirim sör... ama yalnız gelmeniz gerek. Aksi takdirde, Tazı onu öldürecek.”

JON

“R’hllor,” diye şarkı söyledi Melisandre, kollarım yağan kara karşı yukarı kaldırmıştı, “sen gözlerimizdeki ışıksın, kalbimizdeki ateşsin, karnımızdaki sıcaklıksın. Güneşin günümüzü ısıtır, yıldızların bizi gecenin karanlığından korur.”

Düğün konukları dağınık bir koro hâlinde,

“Işık Tanrısı R’hllor’u methedelim,”

diye karşılık verdi. Buz gibi soğuk bir rüzgâr konukların sözlerini alıp götürdü. Jon Kar, pelerinin başlığını kafasına çekti.

Bugün kar yağışı hafifti, havada ince kar taneleri dans ediyordu, ama Sur boyunca doğudan esen rüzgâr, Yaşlı Dadı’nın anlattığı hikâyelerdeki buz ejderhanın nefesi kadar soğuktu. Melisandre’nin ateşi bile titriyordu; çukurdaki alevler küçülmüştü, kırmızı rahibe şarkı söylerken onlar hafifçe çıtırdıyordu. Sadece Hayalet soğuğu hissetmiyormuş gibi görünüyordu.

Alys Karstark, Jon’a yaslandı. “Bir düğün sırasında yağan kar, soğuk bir evlilik anlamına gelir. Leydi annem eskiden hep böyle derdi.”

Jon, Kraliçe Selyse’ye baktı.

Bu kadınla Stannis’in evlendiği gün tipi fırtınası çıkmış olmalı.

Kakım kürkünün altında kamburlaşmış güneyli kraliçe kırılgan, solgun ve küçük görünüyordu. Leydileri, hizmetçileri ve şövalyeleri tarafından çevrilen kraliçenin ince dudaklarında sahte bir gülümseme donmuştu ama kadının gözleri derin bir saygıyla doluydu.

Soğuktan nefret ediyor ama alevleri seviyor.

Jon’un bunu görmesi için kadına bakması yeterliydi.

Melisandre tek laf etse, kraliçe kendi isteğiyle ateşin içine yürür, onu bir sevgili gibi kucaklar.

Kraliçenin bütün adamları kraliçe kadar coşkulu değildi. Sör Brus yarı sarhoş görünüyordu. Sör Malegorn’un eldivenli eli, adamın yanında oturan leydinin kalçasını kavramıştı. Sör Narbert esniyordu ve Kral Dağı’ndan Sör Patrek kızgın görünüyordu. Jon Kar, Stannis’in bu adamları neden kraliçeyle birlikte

bıraktığım anlamaya başlamıştı.
“Gece karanlık ve dehşet dolu,” dedi Melisandre. ‘Yalnız doğar ve yalnız ölürüz. Lâkin bu karanlık vadide yürürken birbirimizden ve senden güç alırız tanrımız. Bu iki insan, hayatlarını birleştirmek ve bu dünyanın karanlığına birlikte karşı koymak için bir araya geldi. Onların kalplerini ateşle doldur tanrım, doldur ki senin ışıklı yolunda el ele yürüyebilsinler.”
“Işık tanrısı bizi koru,”
diye bağırdı Kraliçe Selyse. Diğer sesler cevap verdi. Melisandre’nin inançlıları: Soluk benizli leydiler, titreyen hizmetçi kızlar, Sör Axell, Sör Narbert, Sör Lambert, demir zırhlar kuşanmış askerler, bronzlar kuşanmış Thennler ve hatta Jon’un kara kardeşlerinin birkaçı.
“Işık tanrısı çocuklarınızı kutsasın.”
Melisandre, derin ateş çukurunun bir uçundaydı, sırtı Sur’a dönüktü. Evlenmek üzere olan çift, çukurun diğer ucunda, rahibenin karşısındaydı. Kraliçe, kızı ve kızının soytarısıyla birlikte çiftin arasında duruyordu. Prenses Shireen kat kat kürklere sarınmıştı, yuvarlak görünüyordu, yüzünün büyük bölümünü örten kaşkoldan beyaz buharlar yükseliyordu. Sör Axell ve kraliçenin adamları, kraliyet grubunun etrafını sarmıştı.
Gece Nöbetçileri’nden birkaç adam ateş çukurunun etrafında toplanmıştı fakat çok sayıda kara kardeş, çatılardan, pencerelerden ve muazzam zikzak merdivenin basamaklarından töreni izliyordu. Jon, orada olan ve olmayan adamları zihnine not etti. Bazı adamlar görevdeydi, bazıları nöbetini tamamlamış ve uyumaya gitmişti. Fakat diğerleri, memnuniyetsizliklerini göstermek için törene katılmamayı tercih etmişlerdi. Othell Yanvyck ve Bowen Marsh törene katılmayanların arasındaydı. Rahip Chayle kısa bir süre için septten çıkmış, boynundaki yedi köşeli yıldızı okşamış ve dualar başladığında hemen septe girmişti.
Melisandre ellerini kaldırdı. Çukurdaki ateş, ödül almak isteyen kırmızı bir köpek gibi kadının parmaklarına doğru sıçradı. Bir kıvılcım girdabı, gökyüzünden düşen kar taneleriyle buluşmak için havaya yükseldi. “Ah Işık Tanrısı, sana şükrediyoruz,” dedi Melisandre, aç alevlere. “Senin inayetinle kralımız olan Stannis için sana şükrediyoruz. Ona yol göster ve onu savun R’hllor. Onu kötü insanların şerrinden koru ve karanlığın hizmetkârlarını ezmesi için ona kuvvet ver.”
Kraliçe Selyse, şövalyeler ve leydiler, “
Ona kuvvet ver,”
diye tekrar ettiler.

“Ona cesaret ver. Ona bilgelik ver.”
Alys Karstark, Jon’un koluna girdi. “Bu daha ne kadar sürecek Lord Kar? Eğer şu karın altına gömüleceksem, evli bir kadın olarak ölmek istiyorum.”
“Birazdan,” diye söz verdi Jon. “Birazdan.”
“Bizi ışıtan güneş için sana şükrediyoruz,”
diye şakıdı kraliçe.
“Gecenin karanlığında bize göz kulak olan yıldızlar için sana şükrediyoruz. Vahşi karanlığı uzakta tutan ocaklarımız ve meşalelerimiz için sana şükrediyoruz. Parlak ruhlarımız, sıcak karınlarımız ve kalplerimiz için sana şükrediyoruz.”
“Hayatlarını birleştirecek olanlar öne çıksın,” dedi Melisandre. Alevler kadının gölgesini Sur’a düşürüyordu ve rahibenin beyaz boğazındaki yakut ışıldıyordu.
Jon, Alys Karstark’a döndü. “Leydim. Hazır mısın?”
“Evet, Ah evet.”
“Korkmuyor musun?”
Kız, Jon’a küçük kardeşini hatırlatan bir edayla gülümsedi, Jon’un kalbi sızladı. “Bırak da o benden korksun.” Alys’in yanaklarında kar taneleri eriyordu ama saçları, Saten’in bir yerlerden bulduğu dantelle sarılmıştı. Kar, dantelin üstünde birikiyor ve kıza buzlu bir taç hediye ediyordu. Alys’in yanakları kızarmıştı, gözleri parlıyordu.
“Kış leydisi.” Jon, kızın elini sıktı.
Thenn Magnar’ı ateşin yanında duruyordu, savaşa gider gibi giyinmişti; kürk, deri ve bronz kuşanmıştı, kalçasında bronz bir kılıç vardı. Magnar, dökülen saçları yüzünden olduğundan daha büyük görünüyordu ama müstakbel karısının gelişini izlemek için döndüğünde, Jon onun içindeki delikanlıyı gördü. Magnar’ın gözleri ceviz kadar büyüktü. Bunun sebebi ateş miydi, rahibe miydi yoksa adamın içine korku eken kadın mıydı, Jon söyleyemezdi.
Alys tahmin ettiğinden daha haklıydı.
“Kadını kim veriyor?” diye sordu Melisandre.
“Ben,” dedi Jon. “Karstark Hanedanı’ndan Alys geliyor. Çiçek açmış yetişkin bir kadın, asil kanlı ve asil doğumlu.” Jon, kızın elini son bir kez sıktı ve diğerlerine katılmak için geri çekildi.
“Bu kadını almak için kim geliyor?” diye sordu Melisandre. “Ben.” Sigorn göğsünü yumrukladı. “Thenn Magnar’ı.” “Sigorn, ateşini Alys’le paylaşacak mısın? Gece karanlık ve dehşet dolu olduğunda Alys’i ısıtacak mısın?”
“Yemin ederim.” Magnar’ın yemini, havadaki beyaz bir buluttu. Adamın omuzları karla beneklenmişti, gözleri kırmızıydı. “Kırmızı tanrının alevleriyle

onu her gün ısıtacağım.”
“Alys, ateşini Sigorn’la paylaşacağına dair yemin eder misin? Gece karanlık ve dehşet dolu olduğunda Sigorn’u ısıtacak mısın?” “Kanı kaynayana kadar.” Alys’in bakire pelerini, Gece Nöbetçileri’nin siyah yünüydü. Pelerinin sırtındaki Karstark güneşi, pelerini astarlamak için kullanılan beyaz kürkten yapılmıştı.
Melisandre’nin gözleri, boğazındaki yakut kadar parlaktı. “Öyleyse bana gelin ve bir olun.” Melisandre bir el işaretiyle çifti çağırdığında, bir alev duvarı kükreyerek yükseldi ve turuncu dillerle kar tanelerini yaladı. Alys Karstark, Magnar’ın elini tuttu. Alys ve Sigorn, yan yana, ateş çukurunun üzerinden atladılar. “İki kişi alevlerin içine gitti.” Şiddetli bir rüzgâr, kırmızı kadının kızıl eteğini havalandırdı, kadın eteğini aşağı bastırdı. “Bir kişi dışarı çıkacak.” Kadının bakır saçları rüzgârla dans etti. “Ateşin birleştirdiğini kimse ayıramaz.”
Kraliçenin adamları, Thennler ve hatta birkaç kara kardeş,
“Ateşin birleştirdiğini kimse ayıramaz,”
diye tekrar etti.
Krallar ve amcalar haricinde,
diye düşündü Jon Kar.
Cregan Karstark yeğeninden bir gün sonra gelmişti. Beraberinde atlı ve silahlı dört asker, bir avcı ve bir köpek sürüsü vardı. Leydi Alys’i bir karacaymış gibi takip etmişlerdi. Jon Kar onları Kral Yolu’nda, Köstebek Kasabası’nın yarım fersah güneyinde karşılamıştı, Kara Kale’ye varıp misafir hakkı talep etmelerine ya da görüşme çağrısı yapmalarına fırsat vermemişti. Karstark adamlarından biri, Ty’a bir arbalet oku salmış ve bunun için ölmüştü. Böylece geriye dört adam ve Cregan’ın kendisi kalmıştı.

Şükür ki Kara Kale bir düzine buz hücresine sahipti. Hepsine yer var. Diğer birçok şey gibi, soyluluk Sur’da son bulurdu. Yedi Krallık’ın soyluları arasında bir aile armasına sahip olmak âdettendi ama Thennler’in aile armaları yoktu, Jon da kâhyalara doğaçlama yapmalarını söylemişti. Kâhyaların iyi iş çıkardığını düşünüyordu. Sigorn tarafından Leydi Alys’in omuzlarına serilen gelin pelerini, beyaz yün zeminde bronz bir disk sergiliyordu. Disk, kızıl ipekten yapılmış alevlerle çevrelenmişti. Dikkatlice bakanlar, bu yeni armada Karstark güneşinin yankılarını görebilirdi ama armayı Thenn Hanedanı’na uygun hâle getirmek için değişiklikler

yapılmıştı.

Magnar, Alys'in omuzlarındaki bakire pelerini yırtarcasına çekip aldı fakat kıza gelin pelerinini giydirirken neredeyse nazikti. Alys'in yanağını öpmek için öne eğildiğinde, nefesi kızın nefesine karıştı. Alevler bir kez daha kükredi. Kraliçenin adamları bir methiye şarkısı söylemeye başladı. Jon, Saten'in, "Bitti mi?" diye fısıldadığını duydu.

"Bitti," dedi Mully. "Bittiği iyi oldu. Onlar evlendi ve ben dondum." En iyi siyahlarını giymişti, yün takım o kadar yeniydi ki henüz solma fırsatı bulamamıştı ama Mully'nin yanakları rüzgâr sayesinde saçları kadar kırmızıydı. "Hobb'un tarçınlı ve karanfilli sıcak şarabı. Bu bizi biraz ısıtır."

"Karanfil ne?" diye sordu Öküz Owen.

Kar daha yoğun yağıyordu ve çukurdaki ateş sönmek üzereydi. Kalabalık dağılmaya ve avludan ayrılmaya başlamıştı; kraliçenin adamları, kralın adamları ve özgür insanlar, rüzgârdan ve soğuktan kaçmak için sabırsızlanıyordu. "Lordum ziyafete katılacak mı?" diye sordu Mully, Jon Kar'a.

"Kısa bir süre için." Jon ziyafette görünmezse, Sigorn bunu hakaret olarak kabul edebilirdi.

Ve sonuçta bu evlilik benim marifetim.

"Fakat ziyafetten önce ilgilenmem gereken başka meseleler var."

Jon, Hayalet'le birlikte Kraliçe Selyse'nin yanma gitti. Çizmeleri eski kar yığınlarını ezip çıtırdattı. Bir binadan diğerine giden yolları küremek çok zaman alan bir işe dönüşmüştü. Kara kardeşler, solucan yolları dedikleri yeraltı geçitlerini daha sık kullanır olmuşlardı.

"...çok güzel bir törendi," diyordu kraliçe. "Tanrımızın ateşli bakışını hissedebiliyordum. Ah, Stannis'e tekrar evlenmemiz için kaç kez yalvardığımı bilemezsiniz. Ruhlarımızın ve bedenlerimizin Işık Tanrısı tarafından kutsanıp gerçek bir birleşme yaşaması için. Birbirimize ateşle bağlandığımız takdirde, Majesteleri Kral'a daha fazla çocuk verebileceğimi biliyorum."

Ona daha çok çocuk verebilmek için, önce onun yatağına girmelisin.

Stannis Bratheon'ın karısından yıllardır uzak durduğu Sur'da bile biliniyordu. İnsan, Majesteleri Kral'ın, savaşın ortasında tekrar evlenme fikrine nasıl karşılık vermiş olabileceğini hayal edebiliyordu.

Jon reverans yaptı. "Eğer Majesteleri memnun olacaksa, ziyafet bekliyor."

Kraliçe kuşkulu gözlerle Hayalet'e baktı, sonra başını Jon'a çevirdi. "Elbette. Leydi Melisandre yolu biliyor."

Kırmızı rahibe konuştu. "Ateşlerimle ilgilenmeliyim Majesteleri. Bakarsınız

R’hllor, bana Majesteleri Kral’ın bir imgesini lütfeder. Belki de bir zaferin imgesini.”
“Ah.” Kraliçe Selyse kederli görünüyordu. “Elbette... tanrımızın bize bir imge bahşetmesi için dua edelim...”
“Saten, Majesteleri Kraliçeye yerini göster,” dedi Jon.
Sör Malegorn öne çıktı. “Majesteleri Kraliçe’ye ben eşlik edeceğim. Sizin... kâhyanıza ihtiyacımız yok.” Jon, şövalyenin
kâhya
kelimesinin söyleyiş şeklinden, adamın aslında başka bir şey söylemek istediğini anladı.
Oğlan! Evcil hayvan
?
Fahişe
?
Sör Malegorn kolunu uzattı, Kraliçe Selyse resmi bir şekilde adamın koluna girdi. Kadının diğer kolu kızının omzundaydı. Kraliyet ördekleri kraliçenin peşinden giderek avluyu geçti, soytarının şapkasındaki zillerin müziğiyle yürüyorlardı. “Balıkadamlar denizin altında deniz yıldızı çorbası içer,” dedi Yamalı Yüz. “Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh.”
Melisandre’nin yüzü karardı. “Bu yaratık tehlikeli. Onu sık sık alevlerimin içinde görüyorum. Bazen etrafında kafatasları oluyor, dudaklarında da kan.”
Zavallı adamı yakmamış olman şaşkınlık verici.
Kraliçenin kulağına fısıldanacak tek kelime, Yamalı Yüz’ün, kırmızı kadının ateşlerini beslemesine yeterdi. “Ateşin içinde soytarılar görüyorsunuz ama Stannis’ten bir ize rastlamıyorsunuz?”
“Onu aradığımda sadece kar görüyorum.”
Aynı işe yaramaz cevap.
Clydas, Stannis’i Arnolf Karstark’ın İhanetine karşı uyarmak için Derinorman Kalesi’ne bir kuzgun göndermişti ama Jon, kuşun krala ulaşıp ulaşmadığını bilmiyordu. Jon’un verdiği rehberler eşliğinde Braavoslu bankacı da Stannis’i arıyordu ama savaşla hava şartları arasında onu bulması mucize olurdu. “Kral ölmüş olsaydı bilir miydiniz?” diye sordu Jon, kırmızı rahibeye.
“Ölmedi. Stannis, Tanrı’nın seçilmişi. Onun kaderinde karanlıkla savaşmak var. Bunu alevlerin içinde gördüm, kadim bir kehanette okudum. Yıldızlar kanadığında ve karanlık çöktüğünde, Azor Ahai dumanın ve tuzun içinden tekrar doğup taş ejderhaları uyandıracak. Ejderha Kayası, dumanın ve tuzun yeri.”
Jon bütün bunları daha önce duymuştu. “Stannis Baratheon, Ejderha Kayası

Lordu’ydu fakat orada doğmadı. O, ağabeyi ve kardeşi gibi Fırtına Burnu’nda dünyaya geldi.” Kaşlarını çattı. ‘Ya Mance’e ne oldu? O da mı kayıp? Ateşlerinizin gösterdiği şey ne?” “Korkarım ki aynı şey. Sadece kar.”

Kar. Güneyde ağır kar yağışı vardı, Jon bunu biliyordu. Kalenin sadece iki gün uzağındaki Kral Yolu’nun geçit vermez olduğu söyleniyordu. Ve doğuda, Fok Körfezi’nde vahşi fırtınalar kopuyordu. Gelen son rapor, özgür insanları Çetinocak’tan kurtarmak için bir araya getirilen donanmanın, hâlâ Kıyıdaki Doğugözcüsü’nde olduğunu söylüyordu; vahşi sular donanmayı limana hapsetmişti. “Havada dans eden kıvılcımlar görüyorsunuz. ”

“Kafatasları görüyorum. Ve sen. Ne zaman alevlere baksam seni görüyorum. Sana bahsettiğim tehlike iyice yaklaştı.”

“Karanlıktaki hançerler. Biliyorum. Şüphelerimi bağışlayın leydim. Ölmek üzere olan bir atın sırtında, evlilikten kaçan gri bir kız... böyle söylemiştiniz.”

‘Yanlış değildim.”

“Doğru değildiniz. Alys, Arya değil.”

“İmge gerçekti. Yanlış olan, benim onu okuyuş şeklimdi. Ben de senin kadar ölümlüyüm Jon Kar. Bütün ölümlüler hata yapar.” “Lord kumandanlar bile.” Mance Rayder’la mızrak karıları geri dönmemişti ve Jon, kendini, kırmızı kadının kasten yalan söyleyip söylemediğini merak etmekten alıkoyamıyordu.

Kendi oyununu mu oynuyor

?

“Kurdunu yanından ayırmazsan iyi edersin lordum.”

“Hayalet nadiren benden uzaklaşır.” Kendi adını duyan kurt, başını kaldırdı. Jon hayvanın kulaklarının arkasını kaşıdı. “Lâkin şimdi bana müsaade etmelisiniz. Hayalet, benimle gel.”

Sur’un dibine oyulmuş ve ağır ahşap kapılarla kapatılmış buz hücrelerin ebatları, küçükle daha küçük arasında değişiyordu. Bazıları bir adamın adım atmasına izin verecek kadar genişti ama bazıları o kadar küçüktü ki tutsaklar yere oturmak zorunda kalıyordu, en küçük hücrelerde bunu yapmak bile mümkün değildi.

Jon, baş tutsağına en geniş hücreyi vermişti; içeride bir lazımlık, tutsağın donmaması için kürkler ve bir matara şarap vardı. Muhafızların hücre kapısını açması biraz zaman aldı çünkü kilit donmuştu. Wick Yontmaçubuk, kapıyı Jon’un geçebileceği kadar araladı. Hafif bir dışkı kokusu vardı ama Jon’un beklediği kadar keskin bir koku değildi. Bu acı soğukta dışkı bile donuyordu. Jon Kar, buzlu duvarlarda kendi solgun yansımasını görebiliyordu.

Hücrenin bir köşesinde, neredeyse insan boyunda bir kürk yığını vardı. “Karstark,” dedi Jon Kar. “Uyan.”

Kürkler kıpırdandı. Bazıları donarak birbirine yapışmıştı. Kürkler hareket ettiğinde onları örten buz tabakası pırıldadı. Dışarı bir kol çıktı, sonra bir yüz. Düğüm olmuş, matlaşmış, aralarına griler karışmış kahverengi saçlar, iki öfkeli göz, bir burun, bir ağız, bir sakal. Tutsağın bıyıkları buz tutmuştu ve burnunun altında sümük parçaları donmuştu. “Kar.” Tutsağın nefesi buharlaştı. “Beni tutmaya hakkın yok. Misafirperverlik yasaları...”

“Sen benim misafirim değilsin. Sur’a silahlı bir hâlde benim iznim olmadan geldin. Amacın yeğenini zorla alıp götürmekti. Leydi Alys’e ekmek ve tuz verildi. O, misafir. Sen tutsaksın.” Jon, sözlerinin anlaşılması için bir süre bekleyip, ‘Yeğenin evlendi,” dedi.

Cregan Karstark’ın dudakları çekildi. “Alys benimle sözlüydü.” Ellisini geçmiş olmasına rağmen, Cregan hücreye atılmadan önce güçlü bir adamdı. Soğuk bu gücü ondan almış ve onu zayıflatmıştı. “Lord babam...”

“Baban bir kale kumandanı, bir lord değil. Ve bir kale kumandanı evlilik anlaşmaları yapma yetkisine sahip değildir.”

“Babam Arnolf, Karhold Lordu’dur.”

“Benim bildiğim bütün kanunlara göre, erkek evlat amcadan önce gelir.”

Gregan ayağa kalktı ve ayak bileklerine yapışan kürkleri silkip attı. “Harrion öldü.”

Yahut yakında ölecek.

“Kız evlat da amcadan önce gelir. Eğer Harrion öldüyse, Karhold, Harrion’ın kardeşi Alys’e aittir ve Alys, Thenn Magnar’ı Sigorn’la evlendi.”

“Bir yabanıl. Kirli, katil bir yabanıl.” Cregan’ın elleri yumruğa dönüştü. O elleri örten kürk astarlı deri eldivenler, adamın geniş omuzlarından sarkan mat ve katı pelerinle takımdı. Adamın yünden yapılmış siyah cübbesine hanedanının güneşi işlenmişti. “Senin ne olduğunu görebiliyorum Kar. Yarı kurt, yarı yabanıl. Bir vatan hainiyle bir fahişenin gayrimeşru oğlu. Soylu bir genç kızı, pis kokulu bir vahşinin yatağına sokacaksın. Kıza önce kendini mi tattırdın?” Adam güldü. “Niyetin beni öldürmekse, bunu yap ve akraba katili ol. Starklar ve Karstarklar aynı kanı taşır.”

“Benim adım Kar.”

“Piç.”

“Suçluyum. En azından bu konuda.”

“Bırak da şu Magnar, Karhold’a gelsin. Onun kafasını keser, ağzına işemek için bir tuvalete tıkarız.”

“Sigorn iki yüz Thenn’e liderlik ediyor,” dedi Jon. “Ve Leydi Alys, Karhold’un kapılarının kendisine açılacağına inanıyor. İki Karhold adamı hâlihazırda leydiye

bağlılık yemini verdi. Leydi Alys, babanın Ramsay Bolton'la yaptığı planı bize anlattı ve ley dinin söyledikleri bu iki adam tarafından doğrulandı. Karhold'da yakın akrabaların olduğunu duydum. Ağzından çıkacak tek laf, onların hayatlarını kurtarabilir. Kaleyi teslim et. Leydi Alys ona ihanet eden kadınları bağışlayacak ve erkeklerin siyahları kuşanmasına izin verecek."
Cregan başını iki yana salladı. Saçlarının arasında oluşan buz parçaları hafifçe tıkırdadı. "Asla," dedi adam. "Asla, asla, asla."
Bu adamın kafasını düğün hediyesi olarak Leydi Alys'e ve Magnar'a vermeliyim,
diye düşündü Jon ama buna cesaret edemezdi. Gece Nöbetçileri diyarın kavgalarında taraf tutmazdı ve bazı kişiler,
Nöbet'in Stannis'e hâlihazırda ziyadesiyle yardım ettiğini söyleyebilirdi.
Bu adamın kafasını kesersem, kuzeyli adamları, arazilerini yabanıllara vermek için öldürdüğüm iddia edilir. Onu serbest bırakırsam, Leydi Alys ve Magnar'la başardığım şeyi paramparça etmek için elinden geleni yapar.
Jon, babasının bu durumda ne yapacağını, amcasının bu durumla nasıl baş edeceğini merak etti. Fakat Eddard Stark ölmüştü ve Benjen Stark, Sur'un ötesindeki buz çölünde kaybolmuştu.
Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar.
"Asla, uzun bir zaman," dedi Jon. "Yarın ya da bir yıl sonra ilaha farklı düşünebilirsin. Bununla birlikte, Kral Stannis er ya da geç Sur'a dönecek, döndüğünde seni idam edecek... siyah bir [içlerin giyersen işler değişir. Bir adam siyahları giydiğinde bütün suçları silinir."
Senin gibi adamların suçları bile.
"Şimdi iznini rica ediyorum. Katılmam gereken bir ziyafet var."
Buz hücrelerin ısırıcı soğuğundan sonra kalabalık mahzen o kadar sıcak geldi ki Jon içeri girdiği anda kendini boğuluyormuş gibi hissetti. Havada duman, kızarmış et ve baharatlı sıcak şarap kokusu vardı. Jon yüksek masadaki yerini alırken, Axell Florent şerefe kadeh kaldırıyordu. "Kral Stannis'e ve Kuzeyin Işığı Kraliçe Selyse'ye!" diye bağırdı adam. "Işık Tanrısı R'hllor'a, tanrı hepimizi korusun! Tek diyar, tek kral!"
"Tek diyar, tek kral,"
diye tekrar etti kraliçenin adamları.
Jon diğerleriyle birlikte içti. Alys Karstark'ın bu evlilikte mutluluk bulup bulmayacağını bilemezdi ama en azından bu gece, mutlu gecelerden biri olmalıydı.
Kâhyalar ilk yemeğin servisine başladılar; keçi eti ve havuç parçalarıyla

tatlandırılmış soğan çorbası. Krallara layık bir yemek sayılmazdı ama besleyiciydi, yeterince lezzetliydi ve insanın karnım ısıtıyordu. Öküz Owen kemanını aldı. Birçok özgür insan, flütler ve davullarla ona katıldı. Mance Rayder, Sur'a saldırdığında çalan aynı flütler ve davullar.

|on, müzik aletlerinin sesinin şimdi kulağa daha güzel geldiğini düşündü. Çorbayla birlikte fırından yeni çıkmış esmer ekmek somunları servis edildi. Masalarda yağ ve tuz vardı. Bu görüntü Jon'u hüzünlendirdi. Kara Kale'de tuz sıkıntısı yoktu ama Bowen Marsh'ın söylediğine göre, yağ, bir ay dönümü içinde tükenecekti.

Yaşlı Flint ve Norrey'e, yüksek masanın hemen altında itibarlı yerler verilmişti. Her iki adam da Stannis'le birlikte yürüyemeyecek kadar yaşlıydı; kendi yerlerine oğullarını ve torunlarını göndermişlerdi. Fakat düğün için Kara Kale'ye gelmekte tez davranmışlardı, Sur'a sütanneler de getirmişlerdi. Norrey kadını kırk yaşındaydı ve Jon'un o güne kadar gördüğü en büyük göğüslere sahipti. Flint kızı on dört yaşındaydı ve bir erkek çocuk kadar düz göğüslüydü ama yeterince sütü vardı. Val'in Canavar dediği bebek, iki sütanne arasında serpiliyor gibi görünüyordu.

Jon bunun için müteşekkirdi... ama kır saçlı yaşlı savaşçıların, tepelerden aşağı sadece sütanne getirmek için indiğine bir an bile inanmamıştı. Her iki adam da savaşçılarla birlikte gelmişti; Yaşlı Flint beş, Norey ise on iki adam getirmişti. Savaşçıların hepsi hayvan postları ve çivili deriler giymişti, kışın yüzü kadar korkutucu görünüyorlardı. Kimi uzun sakallara, kimi yara izlerine, kimi de her ikisine birden sahipti. Kuzeyin eski tanrılarına ibadet ediyorlardı, Sur'un ötesindeki özgür insanların ibadet ettiği tanrılara. Lâkin şimdi burada oturuyor ve denizin ötesinden gelen kırmızı tuhaf bir tanrının kutsadığı evlilik şerefine içki içiyorlardı.

İçmeleri, içmeyi reddetmelerinden daha iyi.

Ne Flint ne de Norrey kadehlerini ters çevirip şarabı yere dökmüşlerdi. Bu, bir kabul ediş göstergesi sayılabilirdi.

Belki de iyi güney şarabını ziyan etmek istemiyorlar. O taşlı tepelerde bu çeşit şaraplar içemiyorlar.

Bir sonraki yemeğin servis edilmesi beklenirken, Sör Axell Florent, Kraliçe Selyse'yi dansa kaldırdı. Diğer konuklar onları takip etti; önce kraliçenin şövalyeleri ve leydileri. Sör Brus ilk dansını Prenses Shireen'le yaptı, ardından kızın annesiyle dans etti. Sör Narbert, Selyse'nin leydi eşlikçilerinin hepsini sırayla dansa kaldırdı.

Kraliçenin adamları, kraliçenin leydilerinden bire üç oranında kalabalıktı, bu

yüzden en naçiz hizmetkâr kızlar bile dans etmeye zorlandı. Birkaç şarkı sonra, bazı kara kardeşler, suçları yüzünden Sur'a gönderilmeden önce saraylarda ve kalelerde öğrendikleri dans hareketlerini hatırlayıp piste çıktılar. Kral Ormanı'ndan gelen eski dolandırıcı Ulmer, dansta da okçulukta olduğu kadar mahir olduğunu kanıtladı. Zamanında Simon Toyne ve Büyük Göbekli Ben'le birlikte at sürmüş ve soylu tutsakların popolarına kendi işaretini dağlayan Beyaz Ahu Wenda'ya yardım etmiş Ulmer'ın, dans ettiği kızları Kral Ormanı Kardeşliği'nin hikâyeleriyle eğlendirdiği şüphesizdi. Saten baştan ayağa zarafetti, üç hizmetkâr kızla dans etti ama soylu bir leydiye yanaşmaya kalkışmadı. Jon bunun akıllıca olduğunu düşündü; kraliçenin bazı şövalyelerinin, bilhassa Kral Dağı'ndan Sör Patrek'in kâhyaya bakış şeklinden hiç hoşlanmamıştı.

Bu adam kan dökmek istiyor,

diye düşündü.

Bir bahane arıyor.

Öküz Owen, soytarı Yamalı Yüz'le dans etmeye başladığında kubbeli tavanda kahkahalar yankılandı. Bu manzara Leydi Alys'i gülümsetti. "Kara Kale'de sık sık dans eder misiniz?"

"Ne zaman düğün olursa leydim."

"Benimle dans edebileceğini biliyorsun. Bu nazikçe bir davranış olur. Eskiden benimle dans etmiştin."

"Eskiden?" dedi Jon.

"Çocukken," dedi Alys. Bir parça ekmek koparıp Jon'a fırlattı. "Gayet iyi biliyorsun."

"Leydim kocasıyla dans etmeli."

"Magnar'ım dans etmek için yaratılmamış. Eğer benimle dans etmeyeceksen, en azından bana sıcak şarap doldur."

"Nasıl emredersen." Jon, bir el işareti yaparak bir şarap sürahisi istedi. Kadehi Jon tarafından doldurulurken, "Artık evli bir kadınım," dedi Alys. "Küçük bir yabanıl ordusu olan yabanıl bir kocam var."

"Onlar kendilerine özgür insanlar diyorlar. Fakat Thennler ayrı bir halk. Çok eski bir halk." Bunu Jon'a Ygritte söylemişti.

Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar.

"Ayazdiş'in kuzey ucunda bulunan, yüksek tepelerle çevrili gizli bir vadiden geliyorlar. Binlerce yıldır insanlardan çok devlerle ilişki içindeler. Bu durum onları farklı kılıyor."

"Farklı," dedi Alys, "ama daha çok bize benziyorlar."

“Evet leydim. Thennler’in lordları ve kanunları var.”
Diz çökmeyi biliyorlar.
“Bronz üretmek için bakır ve kalay çıkarıyorlar. Silahlarını ve zırhlarını çalmak yerine kendileri yapıyorlar. Gururlu ve cesur insanlar. Mance Rayder, Styr tarafından Sur’un Ötesindeki Kral olarak kabul edilmeden önce, eski Magnar’ı üç kez yenmek zorunda kaldı.”
“Ve şimdi buradalar, Sur’un bize ait olan tarafında. Dağlardaki evlerinden benim yatak odama sürüldüler.” Alys hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Bu benim kendi hatam. Lord babam, kardeşin Robb’u etkilemek zorunda olduğumu söylemişti ama ben sadece altı yaşındaydım ve bunun nasıl yapılacağını bilmiyordum.”
Ama şimdi on altı yaşındasın ve yeni kocanı nasıl etkileyeceğini öğrenmen için dua etmeliyiz.
“Leydim, Karhold’daki yiyecek stoğu ne durumda?”
“İyi değil.” Alys iç geçirdi. “Babam, erkeklerimizin çoğunu güneye götürdü. Geride hasat kaldırmak üzere sadece kadınlar ve çocuklar kaldı. Onlar, sakatlar ve savaşa gidemeyecek kadar yaşlı olan adamlar. Ekinlerin bir kısmı tarlalarda kurudu, bir kısmı da sonbahar yağmurları yüzünden çamura gömüldü. Ve şimdi kar geldi. Bu kış sert geçecek. Yaşlıların çok azı kışı sağ çıkaracak ve çocukların çoğu zail olacak.”
Bu, kuzeylilerin iyi bildiği bir hikâyeydi. “Babamın büyükannesi, anne tarafından bir Flint’miş. Dağlarda yaşayan Flintler’den.” dedi Jon. “Kendilerine İlk Flintler derlermiş. Diğer Flintler’in yiyecek, arazi ve eş bulmak için dağlardan inen genç neslin kanı olduğu söylenir. Dağlardaki hayat her daim sertmiş. Kar yağdığında ve yiyecek bulmak zorlaştığında, genç adamlar kış kasabasına gitmek ya da kalelerin hizmetine girmek zorunda kalmış. Yaşlı adamlar bütün güçlerini toplayıp ava çıkacaklarını duyurmuşlar. Bazıları ilkbaharda ortaya çıkmış. Diğerleri bir daha asla görülmemiş.”
“Karhold’da da hemen hemen aynı şey oluyor.”
Jon bu duruma şaşırmadı. ‘Yiyecek stoklarınız azaldığında bizi hatırlayın leydim. Yaşlı adamlarınızı Sur’a gönderin. Bizim yeminimizi etsinler. Burada, en azından karın içinde tek başlarına ölmezler. Bize delikanlılar da gönderin, eğer gönderebilirseniz.”
“Nasıl istersen.” Alys, Jon’un eline dokundu. “Karhold unutmaz.”
Kızarmış geyik dilimleniyordu. Et, Jon’un beklediğinden daha güzel kokuyordu. Jon, Hardin Kulesi’ndeki Leathers’a bir porsiyon et, Wun Wun’a da üç büyük tepsi kızarmış sebze gönderdi. Sonra büyük bir dilimle kendi karnını doyurdu. Üçparmak Hobb, Jon’un endişelerini boşa çıkarmış ve görevini layığıyla yerine

getirmişti. Hobb iki gece önce Jon'a gitmiş ve Gece Nöbetçileri'ne, yabanıllara yemek pişirmek için değil, onları öldürmek için katıldığını söylemişti. "Ayrıca, daha önce düğün ziyafeti hazırlamadım lordum. Kara kardeşler asla evlenmez. Kahrolası yeminimiz bunu yasaklar."
Jon kızarmış geyik etini bir yudum sıcak şarapla midesine indirirken Clydas geldi. "Bir kuş," dedi, Jon'un eline bir parşömen tutuşturdu. Parşömen bir parça siyah mumla mühürlenmişti.
Doğugözcüsü.
Jon, bunu, mührü kırmadan önce biliyordu. Mektup, Üstat Harmune tarafından yazılmıştı; Cotter Pyke ne okuyabiliyor ne de yazabiliyordu. Fakat sözler Pyke'a aitti, sert ve öz.

Bugün deniz sakin. On bir gemi Çetinocak'a gitmek üzere bu sabah denize açıldı. Uç Braavoslu, dört Lysli ve bizim dört gemimiz. Lysliler den ikisi denize dayanacak durumda değil. Kurtardığımızdan daha fazla yabanılın boğulmasına sebep olabiliriz. Sizin emriniz. Yirmi kuzgun ve Üstat Harmune denizde. Raporlar göndereceğiz. Ben donanmayı Kuş Pençesi'nden komuta ediyorum. Tuzluçaput, Karakuş'un kaptanı. Doğugözcüsü, Sör Glendon'ın komutasında.

"Kara kanatlar, kara haberler?" dedi Alys Karstark.
"Hayır leydim. Uzun zamandır beklediğim bir haber geldi."
Ama haberin son kısmı beni rahatsız ediyor.
Glendon Hewett tecrübeli ve güçlü bir adamdı, Cotter Pyke'ın yokluğunda kale kumandanı olması akla uygundu, fakat adam aynı zamanda Sör Alliser Thorne'un dostuydu ve kısa bir zaman için bile olsa Janos Slynt'le arkadaşlık etmişti. Jon, Hewett'ın onu yatağından nasıl kaldırdığını ve kaburgalarını nasıl tekmelediğini hâlâ hatırlıyordu.
Benim seçeceğim adam o olmazdı.
Parşömeni dürdü ve kemerine sıkıştırdı.
Bir sonraki yemek, balıktı. Turnabalığının kılçığı ayıklanırken, Leydi Alys, Magnar'ı dans pistine sürükledi. Sigorn'un hareketlerinden, adamın daha önce hiç dans etmediği anlaşılıyordu ama Sigorn o kadar çok içmişti ki bu durumu önemsemiyordu.
"Işık Tanrısı tarafından birleştirilmiş kuzeyli bir genç kız ve bir yabanıl savaşçı." Sör Axell Florent, Leydi Alys'in boş sandalyesine oturdu. "Majesteleri Kraliçe bu evliliği onaylıyor. Kraliçeye çok yakınım lordum, bu yüzden fikrini biliyorum. Kral Stannis de onaylayacak."

Eğer Roose Bolton kralın kafasını bir kazığa geçirmediyse.
"Maalesef ki herkes aynı fikirde değil." Sör Axell'in sakalı, adamın sarkık

çenesinin altındaki karmakarışık bir çalılıktı, şövalyenin kulaklarından ve burun deliklerinden kıllar fışkırıyordu. “Sör Patrek, kendisinin Leydi Alys için daha uygun bir eş olduğunu düşünüyor. Kuzeye geldiğinde bütün arazilerini kaybetti.”
“Bu salonda bundan çok daha fazlasını kaybetmiş adamlar var,” dedi Jon. “Birçok adam, diyara hizmet ederken hayatını kaybetti. Sör Patrek kendini şanslı addetmeli.”
Axell Florent gülümsedi. “Burada olsaydı kral da aynı şeyi söylerdi. Mamafih, Majesteleri Kral’ın sadık şövalyeleri için bazı telafiler olmalı. Ayrıca, şu yabanılları krala ve diyara bağlamalıyız. Bu evlilik iyi bir ilk adım. Lâkin kraliçenin, yabanıl prensesin de evlendirildiğini görmekten mutluluk duyacağım biliyorum.”
Jon iç geçirdi. Val’in gerçek bir prenses olmadığını açıklamaktan yorulmuştu. O ne kadar çok anlatırsa anlatsın, insanlar onu duymuyormuş gibi görünüyordu. “Israrcı bir adamsınız Sör Axell, hakkınızı teslim edeyim.”
“Beni suçlayabilir misiniz lordum? Bu kolayca kazanılacak türden bir ödül değil. Duyduğuma göre, prenses evlilik çağındaymış, üstelik güzel bir kızmış. İyi kalçaları ve iyi göğüsleri varmış, yapısı çocuk doğurmaya müsaitmiş.”
“O çocukların babası kim olacak? Sör Patrek mi? Siz mi?” “Daha iyi biri var mı? Biz Florentler’in damarlarında, eski Bahçıvan krallarının kanı dolaşır. Nikâhı Leydi Melisandre kıyabilir. Tıpkı Leydi Alys ile Magnar’ın nikâhını kıydığı gibi.”
“Tek eksiğiniz, bir gelin.”
“Çaresi kolayca bulunabilir.” Florent’in gülümsemesi o kadar sahteydi ki ağrılı görünüyordu. “Kız nerede Lord Kar? Onu diğer kalelerinizden birine mi gönderdiniz? Bozkalkan’a ya da Gölge Kule’ye? Diğer kadınlarla birlikte Fahişe Çukuru’na?” Axell, Jon’a doğru eğildi. “Kimileri, kızı kendi zevkiniz için sakladığınızı söylüyor. Bu durum, kız hamile olmadığı sürece benim için sorun değil. Ona kendi oğullarımı doğurtacağım. Eğer kızı eyerleyip üstüne bindiyseniz, pekâlâ... İkimiz de erkeğiz, öyle değil mir
Jon yeterince dinlemişti. “Sör Axell, eğer gerçekten Kraliçe Lili’yseniz, Majesteleri Kraliçe’ye acırım.”
Florent’in yüzü öfkeyle kızardı. “O hâlde doğru. Kızı kendinize saklamak niyetindesiniz. Piç, babasının makamını istiyor.”
Piç, babasının makamını geri çevirdi. Eğer piç, Val’i istiyor olsaydı, yapması gereken tek şey bunu krala söylemekti,
“izninizi rica ediyorum sör,” dedi Jon. “Temiz havaya ihtiyacım var.”
Burası leş gibi kokuyor.

Başını çevirdi. “Bu bir boruydu.”
Diğerleri de duymuştu. Müzik ve kahkahalar aynı anda sustu. Dans edenler oldukları yerde dondular, sesi dinlediler. Hayalet bile kulaklarını dikleştirdi. Kraliçe Selyse, “Duydunuz mu?” diye sordu şövalyelerine.
“Bir savaş borusu, Majesteleri,” dedi Sör Narbert.
Kraliçe, titreyen ellerini boğazına götürdü. “Saldırı altında mıyız?”
“Hayır Majesteleri,” dedi Kral Ormanı’ndan Ulmer. “Sur’da ki gözcüler. Hepsi bu.”
Tek üfleyiş,
diye düşündü Jon Kar.
Korucular geri döndü.
Sonra boru tekrar duyuldu. Ses mahzeni doldurdu, “iki üfleyiş,” dedi Mully.
Kara kardeşler, kuzeyli adamlar, özgür insanlar, Thennler, kraliçenin adamları; herkes sessizleşti, boruyu dinledi. Beş kalp atışı zaman geçti. On. Yirmi. Sonra Öküz Owen kıkır kıkır güldü ve Jon Kar tekrar nefes aldı. “İki üfleyiş,” diye duyurdu. ‘Yabanıllar.”
Val.
Tormund Devfelaketi nihayet gelmişti.

DAENERYS

Salon Yunkai kahkahalarıyla, Yunkai şarkılarıyla, Yunkai dualarıyla çınlıyordu. Dansçılar dans ediyordu. Müzisyenler zillerle ve tiz seslerle tuhaf melodiler çalıyordu. Şarkıcılar, Eski Ghis'in anlaşılmaz lisanıyla kadim aşk şarkıları söylüyordu. Şarap su gibi akıyordu; Köle Körfezi'nin kıvamsız şarabı değil, Arbor'ın tatlı kırmızısı ve Qarth'ın tuhaf baharatlarla aromalanmış rüya şarabı. Yunkaililer, Kral Hizdahr'ın davetiyle, barış antlaşması imzalamak ve Meereen'in meşhur dövüş çukurlarının tekrar açılışına şahit olmak üzere gelmişlerdi. Daenerys'in soylu kocası, Yunkailer'i ağırlamak için Büyük Piramit'i açmıştı.

Bundan nefret ediyorum,

diye düşündü Daenerys Targaryen.

Bu nasıl oldu

?

Derilerini yüzmeyi tercih edeceğim adamlarla oturmuş içki içiyor ve onlarla birlikte gülüyorum.

Bir düzine farklı et ve balık servis ediliyordu: Deve, timsah, mürekkep balığı, ballı ördek, deniz tırtılı ve egzotik tatlardan hoşlanmayanlar için keçi, domuz ve at. Ayrıca köpek. Köpek eti olmadan hiçbir Ghis ziyafeti eksiksiz sayılmazdı. Hizdahr'ın aşçıları bu eti dört farklı şekilde hazırlamıştı. Daario, Dany'yi, "Ghisliler yüzen, uçan ve sürünen her şeyi yerler, insanlar ve ejderhalar haricinde," diyerek uyarmıştı. "Bir şans verilse bahse girerim ki ejderhaları da yerler." Yalnızca etle ziyafet olmazdı, bu yüzden meyveler, tahıllar ve sebzeler de vardı. Havada safran, tarçın, karanfil, karabiber ve diğer pahalı baharatların kokuları asılıydı.

Dany yemeklere neredeyse hiç dokunmadı.

Bu barış,

dedi kendi kendine.

Bu ihtiyacım olan şey, uğruna çalıştığım şey, Hizdahr'la evlenmemin sebebi. Öyleyse tadı neden yenilgi gibi?

“Çok az kaldı aşkım,” dedi Hizdahr, Dany’ye. ‘Yunkaililer çok yakında gidecekler, müttefiklerini ve yanaşmalarını da götürecekler. Hepimiz istediğimizi almış olacağız. Barış, yiyecek ve ticaret. Limanımız tekrar açılacak ve gemilerin gelip gitmesine izin verilecek.”
“Evet, buna
izin verecekler
,” dedi Dany, “ama savaş gemileri burada kalacak. İstedikleri zaman boğazımızı tekrar sıkabilecekler. Duvarlarımın dibinde bir köle pazarı kurdular!”
“Duvarlarımızın
dışında
tatlı kraliçem. Yunkaililer’in rahatsız edilmeden özgürce köle ticareti yapması, barış şartlarından biriydi.”
“Kendi şehirlerinde. Benim görebileceğim bir yerde değil.” bilge Ustalar, Skahazadhan’ın hemen güneyinde, kahverengi geniş nehrin Köle Körfezi’ne döküldüğü yerde köle ağılları ve bir mezat yeri kurmuşlardı. ‘Yüzüme karşı benimle alay ediyorlar. Gücümün onları durdurmaya yetmediğini anlatan bir gösteri düzenliyorlar.”
“Poz verip kasılıyorlar,” dedi Dany’nin soylu kocası. “Dediğin gibi, bu sadece bir gösteri. Bırak da oyunlarını sergilesinler. Gittiklerinde, arkalarında bıraktıkları yeri bir meyve pazarına dönüştürürüz.”
“Gittiklerinde,” diye tekrar etti Dany. “Peki ne zaman gidecekler? Skahazadhan’ın ilerisinde süvariler görüldü. Rakharo’nun dediğine göre Dothraklı keşifçiler. Arkalarında bir
khalasar
var. Tutsaklar alacaklar. Erkekler, kadınlar ve çocuklar; köle tacirleri için hediyeler.” Dothraklar ticaret yapmazlardı ama hediyeler verip alırlardı. Yunkaililer bu pazarı bu yüzden kurdular. Buradan binlerce köleyle ayrılacaklar.”
Hizdahr zo Loraq omuzlarını silkti. “Ama ayrılacaklar. Önemli olan bu aşkım. Yunkai köle ticareti yapacak, Meereen yapmayacak; anlaşma bu. Biraz daha dayan, her şey bitecek.”
Daenerys, parlak kırmızı bir
tokara
sarınmış ve kara düşüncelerle sarılmış hâlde yemek boyunca sessizce oturdu. Sadece onunla konuşulduğu zaman konuştu. Onlar şehrin içinde yiyip içerken, duvarların dışında alınıp satılan erkekleri ve kadınları düşündü. Soylu kocası konuşabilir ve kötü Yunkai şakalarına gülebilirdi. Bu, bir kralın hakkı ve

göreviydi.
Masadaki konuşmaların çoğu, yarın gerçekleşecek olan dövüş müsabakalarıyla ilgiliydi. Karasaçlı Barsena bir yaban domuzuyla yüzleşecekti, kadının hançerine karşı domuzun dişleri. Khrazz ve Benekli Kedi de dövüşeceklerdi. Günün son müsabakasında, Dev Goghor, Kemikkıran Belaquo'nun karşısına çıkacaktı. İki adamdan biri güneş batmadan ölmüş olacaktı.
Hiçbir kraliçenin elleri temiz değildir,
dedi Dany kendine. Doreah'ı, Quaro'yu, Eroeh'i...
Hiç tanışmadığı Hazzea isimli kızı düşündü.
Çukurlarda birkaç insanın ölmesi, kapılarda binlerce insanın ölmesinden iyidir. Barışın bedeli bu. Bu bedeli rızamla ödüyorum. Dönüp arkama bakarsam kaybolurum.
Görünüşüne bakılırsa, Yunkaili Baş Kumandan Yurkhaz zo Yunzak, Aegon'ın Fethi sırasında hayatta olabilirdi. Yamuk sırtlı, buruşuk ve dişsiz kumandan, ziyafet masasına iki köle tarafından taşınmıştı. Diğer Yunkaili lordlar da daha etkileyici değildi. Biri ufak tefek ve bodurdu ama lorda eşlik eden adamlar tuhaf bir şekilde zayıf ve uzundu. Üçüncü lord genç ve yakışıklıydı ama o kadar sarhoştu ki Dany adamın söylediği tek kelimeyi anlayamıyordu.
Nasıl oldu da bu yaratıkların arasına düştüm
?
Paralı askerler farklı bir meseleydi. Dört özgür birliğin her biri kendi kumandanlarını göndermişti. Rüzgârla Savrulanlar, Hırpani Prens olarak tanınan Pentos soylusu tarafından temsil ediliyordu. Uzun Mızraklar'ı temsil eden Gylo Rhegan bir askerden çok, bir ayakkabıcı gibi görünüyor ve mırıltılarla konuşuyordu. Kedi Tayfası'ndan Kanlı Sakal, Gylo'ya ve daha bir düzine adama yetecek kadar ses çıkarıyordu, çalıya benzer gür sakalları ve kadınlarla şaraba karşı büyük bir iştahı olan iri adam; bağırıyor, geğiriyor, gök gürültüsü gibi osuruyor ve yanma gelen her hizmetçi kızı çimdikliyordu, ara sıra kızlardan birini kucağına çekiyor ve kızın göğüslerini mıncıklayıp bacaklarının arasını elliyordu.
Ziyafette ikinci Oğullar da temsil ediliyordu.
Eğer Daario burada olsaydı, bu ziyafet kanla biterdi.
Hiçbir barış, Daario'u, Esmer Ben'in Meereen'e girmesine ve şehirden canlı olarak çıkmasına izin vermeye ikna edemezdi. Dany, yedi elçinin ve kumandanların zarar görmeyeceğine dair söz vermişti fakat Yunkaililer bu sözle yetinmemiş ve Dany'den rehineler talep etmişlerdi. Meereen, üç Yunkai soylusuna ve dört özgür birlik kumandanına karşılık, kuşatma kampına yedi kişi

göndermişti: Hizdahr'ın kız kardeşi, iki kuzeni, Dany'nin kansüvarisi Jhogo, amirali Groleo, Lekesizler'in kumandanı Kahraman ve Daario Naharis.
Daario, kılıç kemeriyle altın yaldızlı fettanları Dany'ye vermiş ve "Kızlarımı sana bırakıyorum," demişti. "Onları benim için güvende tut aşkım. Yunkaililer'in arasında yaramazlık yapmalarını istemeyiz."
Kelkafa da ziyafette değildi. Hizdahr'ın taç giydikten sonra yaptığı ilk iş, Kelkafa'yı Tunç Canavarlar'ın kumandanlığından almak ve onun yerine kendi kuzeni Maghaz zo Loraq'ı getirmekti.
Böylesi daha iyi. Yeşil Fazilet, Loraq ile Kandaq arasında kan davası olduğunu söylüyor. Üstelik Kelkafa, lord kocamı hakir gördüğünü hiçbir zaman gizlemedi. Ve Daario...
Daario düğünden bu yana iyice vahşileşmişti. Dany'nin barışı onu hoşnut etmemişti, Dany'nin evliliğinden daha da hoşnutsuzdu ve Dornelu adamlar tarafından kandırılmış olmak onu çok öfkelendirmişti. Prens Quentyn, diğer Batıdiyarlılar'ın Hırpani Prens'in emriyle taraf değiştirdiğini söylediğinde, Gri Solucanla Lekesizler araya girmiş ve Daario'nun bütün adamları öldürmesine engel olmuşlardı. Sahte firariler, piramidin bağırsaklarındaki zindanlara atılmıştı... ama Daario'nun öfkesi iltihaplanmaya devam etmişti.
Rehine olması onun için daha güvenli. Kumandanım barış için yaratılmamış.
Dany, Daario'nun, sarayın önünde Esmer Ben'i öldürmesini, Hizdahr'la alay etmesini, Yunkaililer'i kışkırtmasını ve uğruna çok şey feda edilen barış antlaşmasını bir şekilde bozmasını göze alamazdı. Daario savaş ve keder demekti. Bundan böyle, Dany onu yatağından, kalbinden ve kendinden uzak tutmak zorundaydı. Daario, eğer Dany'ye ihanet etmezse, ona hâkim olmak isteyecekti. Dany, onu hangi durumun daha çok korkuttuğunu bilmiyordu.
Oburluk bittiğinde ve yarısı yenmiş yemekler kraliçenin ısrarıyla, aşağıdaki kapılarda toplanan fakir insanlara verilmek üzere masalardan kaldırıldığında, uzun ince kadehler Qarth'tan gelen amber renkli likörle doldurulduu. Sonra eğlenceler başladı.
Yurkhaz zo Yunzak'ın sahip olduğu kastratolardan oluşan bir grup, Eski İmparatorluk'un kadim dilinde şarkılar söyledi. Adamların sesi tiz, tatlı ve imkânsız surette saftı. "Daha önce bu kadar güzel sesler duymuş muydun aşkım?" diye sordu Hizdahr. "Tanrıların sesine sahipler, öyle değil mi?"
"Evet," dedi Dany, "lâkin erkeklerin meyvelerine sahip olmayı tercih ederler miydi merak ediyorum."

Bütün göstericiler köleydi. Bu da anlaşmanın bir parçasıydı; köle sahipleri, kölelerini, onların azat edilmesinden korkmadan Meereen'e sokabileceklerdi. Bunun karşılığında, Yunkaililer, Dany'nin azat ettiği eski kölelerin haklarına ve özgürlüklerine saygı göstereceklerdi. Makul bir pazarlık, demişti Hizdahr, fakat bu pazarlığın kraliçenin ağzında bıraktığı tat, pisti. Dany, o pis tadı temizlemek için bir kadeh şarap daha içti.

"Eğer seni memnun edecekse, Yurkhaz şarkıcıları bize vermekten mutluluk duyar, bundan eminim," dedi Dany'nin soylu kocası. "Barışı mühürlemek için bir hediye. Sarayımız için güzel bir süs."

Bu kastratoları bize verecek ve sonra eve gidip yenilerini yaratacak. Dünya erkek çocuklarla dolu.

Şarkıcılardan sonra gelen akrobatlar da Dany'yi etkilemedi, en üst katında çıplak bir kız olan dokuz katlı bir piramit oluşturduklarında bile. Bu benim piramidimi mi temsil ediyor

? diye merak etti kraliçe.

En üst kattaki kız ben miyim

?

Daha sonra, Dany'nin lord kocası, Sarı Şehir'den gelen konukları Meereen'in gece manzarasını görebilmeleri için alt terasa götürdü. Ellerinde şarap kadehleri olan Yunkaililer, küçük gruplar hâlinde, bahçedeki limon ağaçlarının ve gece açan çiçeklerin altında dolaştılar. Ve Dany kendini Esmer Ben Plumm'la yüz yüze buldu.

Ben derin bir reverans yaptı. "İlahemiz. Çok güzel görünüyorsunuz. Her zaman böyleydiniz. Size bir düğün hediyesi getirebileceğimi düşündüm ama açık arttırmadaki fiyat benim için fazlasıyla yükseldi."

"Senden hediye istemiyorum." '

"Getireceğim hediyeyi isterdiniz. Eski bir düşmanınızın başı."

"Senin başın mı?" dedi Dany tatlı bir sesle. "Bana ihanet ettin."

"Eğer kusuruma bakmazsanız, bunun sert bir ifade olduğunu söyleyeceğim." Esmer Ben kırlaşmış sakallarını sıvazladı. "Daha önce de yaptığımız gibi kazanan tarafa geçtik, hepsi bu. Üstelik kararı ben vermedim. Adamlarım böyle istedi."

'Yani

onlar

bana ihanet etti, bunu mu söylüyorsun? Neden? ikinci Oğullar'a kötü mü davrandım? Ödemelerinizde hile mi yaptım?"

“Asla,” dedi Esmer Ben. “Lâkin mesele sadece sikke değildir Kudretli Majesteleri. Bunu çok uzun zaman önce, ilk mücadelemde öğrendim. Mücadeleden sonraki sabah ölülerin arasında dolaşıyordum, ganimet arıyordum. Bir cesede rastladım, kolu omzundan kopmuş bir baltacının cesedine. Adamın bedeni kuru kanla ve sineklerle kaplıydı, belki de bu yüzden kimse ona dokunmamıştı. Ama sineklerin ve kuru kanın altında çivili bir yelek vardı, iyi deriden yapılmış gibi görünüyordu. Yeleğin bana olacağını düşündüm, sinekleri kovaladım ve yeleği adamın üstünden çıkardım. Lanet olası şey, olması gerekenden çok daha ağırdı. Adam, yeleğin astarının altına bir hazine saklamıştı. *Atlın,*
İlahemiz. Tatlı, sarı altın. Herhangi bir adamın ölene kadar bir lord gibi yaşamasına yetecek kadar altın. Ama o altınların o adama ne faydası oldu? Adam, tek kolu kopmuş bir hâlde, bütün o sikkelerle birlikte kanın ve çamurun içinde yatıyordu. Ders budur, anlıyor musunuz? Gümüş tatlıdır ve altın anamızdır ama öldüğümüzde gümüşler ve altınlar, sıçtığımız son boktan daha değersizdir. Size daha önce de söylemiştim; yaşlı paralı askerler ve cesur paralı askerler vardır lâkin yaşlı ve cesur paralı asker yoktur. Oğullarım ölmek istemedi, hepsi bu. Ve onlara, Yunkaililer’in üstüne ejderhalarınızı salmak istemediğinizi söylediğimde...”
Beni yenilmiş olarak kabul ettiniz,
diye düşündü Dany
ve yanıldığınızı nasıl söyleyebilirim
? “Anlıyorum.” Dany konuşmayı orada sonlandırabilirdi ama merak ediyordu. “Bir lord gibi yaşamaya yetecek kadar altın, dedin. Onca altım ne yaptın?”
Esmer Ben güldü. “Aptal bir delikanlıydım, dost olarak kabul ettiğim bir adama altınlardan bahsettim, dostum çavuşumuza haber verdi ve silah arkadaşlarım gelip beni o yükten kurtardı. Çavuş çok genç olduğumu, altınları fahişelere ve başka şeylere harcayıp heba edeceğimi söyledi. Ama yeleğin bende kalmasına izin verdi.” Ben tükürdü. “Bir paralı askere asla güvenmeyin leydim.”
“Bu kadarını öğrendim. Bir gün bu ders için sana teşekkür etmeliyim.”
Esmer Ben’in gözleri kırıştı. “Gerek yok. Aklınızdakinin ne çeşit bir teşekkür olduğunu biliyorum.” Paralı asker tekrar reverans yaptı ve uzaklaştı.
Dany şehrine bakmak için döndü. Yunkaililer’in sarı çadırları, duvarların ötesinde düzenli sıralar hâlinde deniz kenarına dizilmişti. Çadırlar, kölelerin kazdığı hendeklerle korunuyordu. Yeni Ghis’ten gelen ve Lekesizlerde aynı şekilde eğitilip silahlandırılan iki demir lejyon, nehrin kuzeyinde kamp kurmuştu. Nehrin doğusunda iki lejyon daha vardı, Khyzai Geçidi’ne giden yolu

kapatıyorlardı. Özgür birliklerin at sıraları ve yemek ateşleri güneydeydi. Gündüzleri, gökyüzünde, gri kurdelelere benzeyen ince duman demetleri oluyordu. Geceleri uzaktaki ateşler görülebiliyordu. Zelâlet, körfezin hemen yanındaydı. Dany karanlıkta onu göremiyordu ama orada olduğunu biliyordu. Bu onu daha çok öfkelendiriyordu.
“Sör Barristan?” dedi Dany yumuşak bir sesle.
Beyaz şövalye hemen ortaya çıktı. “Majesteleri.”
“Ne kadar duydunuz?”
‘Yeteri kadar. Haksız değildi. Bir paralı askere asla güvenmeyin.”
Ya da bir kraliçeye,
diye düşündü Dany. “ikinci Oğullar’ın içinde, Esmer Ben’i... ortadan kaldırmaya... ikna edilebilecek bir adam var mı?”
“Bir zamanlar Daario Naharis’in, Fırtına Kargaları’nın diğer kumandanlarını ortadan kaldırdığı gibi mi?” Yaşlı şövalye huzursuz görünüyordu. “Olabilir. Ben bilemem Majesteleri.”
Hayır,
diye düşündü Dany,
sen fazla dürüst ve fazla onurlusun.
“Eğer olmazsa, Yunkaililer’in üç özgür birliği daha var.”
“Dolandırıcılar ve katiller, yüzlerce muharebe meydanının artığı,” diye uyardı Sör Barristan, Dany’yi. “Plumm kadar tehlikeli kumandanlarla dolu.”
“Ben sadece küçük bir kızım ve bu meselelerle ilgili çok az şey bilirim. Lâkin bana öyle geliyor ki, biz onların tehlikeli
olmalarını
istiyoruz. Hatırlarsınız, bir zamanlar ikinci Oğullar’ı ve Fırtına Kargaları’nı bize katılmaları için ikna etmiştim.”
“Eğer Gylo Rhegan’la ya da Hırpani Prens’le özel olarak konuşmak isterseniz, onları dairenize getirebilirim Majesteleri.”
“Bu uygun bir zaman değil. Çok fazla göz ve çok fazla kulak var. Siz onları Yunkaililer’den gizlice ayırmayı başarsanız bile, adamların yokluğu dikkat çeker. Onlara ulaşmanın daha sessiz bir yolunu bulmalıyız... bu gece değil ama yakında.”
“Nasıl emrederseniz. Mamafih, korkarım ki ben bu görev için uygun değilim. Kral Topraklarında bu çeşit işler, Lord Serçeparmak’a ya da Örümcek’e bırakılırdı. Biz yaşlı şövalyeler basit adamlarız, sadece dövüşmeye yararız.” Selmy, kılıcının kabzasına dokundu.
“Tutsaklarımız,” diye önerdi Dany. “Dornelularla birlikte Rüzgarla

Savrulanlar’dan ayrılan Batıdiyarlı adamlar. Onları hâlâ hücrelerde tutuyoruz, öyle değil mi? Onları kullanın.”
“Onları serbest bırakın, demek mi istiyorsunuz? Buraya sizin güveninizi kazanmak ve ilk fırsatta size ihanet etmek için gönderildiler Majesteleri.”
“Fakat başarısız oldular. Onlara güvenmiyorum. Asla güvenmeyeceğim.” Doğruyu söylemek gerekirse, Dany insanlara nasıl güvenileceğini unutuyordu.
“Onları yine de kullanabiliriz. İçlerinden biri kadındı. Meris. Onu geri gönderin... iyi niyetimin göstergesi olarak. Eğer kumandan akıllı bir adamsa, anlar.” “Kadın en beterleri.”
“Daha iyi.” Dany bir an düşündü. “Uzun Mızraklar’ın ve Kedi Tayfası’nın ağzını da aramalıyız.”
“Kanlı Sakal.” Sör Barristan’ın kaş çatması derinleşti. “Eğer Majesteleri kusuruma bakmazsa, o adama bulaşmak istemeyiz. Siz Dokuzmetelik Kralları’nı hatırlamayacak kadar gençsiniz lâkin şu Kanlı Sakal denen adam onlarla aynı hamurdan yoğrulmuş. Onun içinde hiç onur yok, sadece açlık var... altın açlığı, şan açlığı, kan açlığı.”
“Bu çeşit adamları benden daha iyi tanıyorsunuz sör.” Eğer Kanlı Sakal, paralı askerlerin en onursuzu ve en harisiyse, aklı en kolay çelinecek adam da olabilirdi. Fakat Dany, böyle meselelerde Sör Barristan’ın tavsiyelerine karşı gelmek istemiyordu. “En iyi olduğunu düşündüğünüz şeyi yapın ama çabuk davranın. Eğer Hizdahr’ın barışı bozulacak olursa, hazır olmak istiyorum. Köle tacirlerine güvenmiyorum.”
Kocama güvenmiyorum.
“İlk zayıflık işaretinde aleyhimize dönerler.”
“Yunkaililer de zayıflıyor. Kanlı ishal Toloslular’ı ele geçirdi ve nehrin karşısına yayılıp üçüncü Ghis lejyonuna ulaştı.”
Beyaz kısrak.
Dany iç geçirdi.
Quaithe beni beyaz kısrağın gelişine karşı uyardı. Bana Dorne prensinden de bahsetti, güneşin oğlundan. Bana daha birçok şey anlattı ama hepsi bilmeceler halindeydi.
“Düşmanlarımdan kurtulmak için salgına bel bağlayamam. Güzel Meris’i serbest bırakın. Derhal.”
“Emredersiniz. Lâkin... Cüretimi bağışlarsanız, bir yol daha var Majesteleri.”
“Dorne yolu mu?” Dany iç geçirdi. Uç Dornelu adam, Prens Quentyn’in rütbesine uygun olarak ziyafetteydi ama Reznak, onları Hizdahr’ın mümkün olduğunca uzağına oturtmuştu. Hizdahr kıskanç tabiatlı bir adam değildi ama

yeni karısının yakınlarında rakip bir talip görmekten hiçbir erkek hoşlanmazdı.
“Delikanlı cana yakın ve hoşsohbet görünüyor ama...”
“Martell Hanedanı kadim ve soyludur. Bir asır boyunca Targaryen Hanedanı’nın sadık bir dostu olmuştur. Babanızın yedilisinde, Prens Quentyn’le birlikte hizmet verme onuruna sahip oldum Majesteleri. Prens Lewyn bir adamın isteyebileceği en iyi silah arkadaşıydı. Eğer Majesteleri memnun olacaksa, Quentyn Martell de aynı kanı taşıyor.”
“Quentyn, bahsettiği şu elli bin kılıçla birlikte gelseydi daha memnun olurdum. O, iki şövalye ve bir parşömenle ortaya çıktı. Bir parşömen, insanlarımı Yunkaililer’e karşı koruyabilir mi? Quentyn bir donanmayla gelseydi...”
“Güneş Mızrağı denizde hiçbir zaman güçlü olmadı Majesteleri.”
“Evet.” Dany, Batıdiyar tarihini, bunu bilecek kadar biliyordu. Nymeria, Dorne’un kumlu kıyılarına on bin gemi çıkarmıştı ama Dorne prensiyle evlendiğinde bütün gemilerini yakmış ve sırtını sonsuza dek denize dönmüştü.
“Dorne çok uzakta. Şu prensi memnun etmem için bütün insanlarımı terk etmem gerekir. Onu evine göndermelisiniz.”
“Dornelu adamlar çok inatçıdır Majesteleri. Prens Quentyn’in ataları iki yüzyıl boyunca sizin atalarınızla savaştı. Quentyn siz olmadan gitmez.”
O
hâlde burada ötür,
diye düşündü Dany,
eğer benim gördüklerimden daha fazlasına sahip değilse.
“Hâlâ içeride mi?”
“Şövalyeleriyle birlikte içki içiyor.”
“Onu bana getirin. Çocuklarımla tanışma vakti geldi.” Barristan Selmy’nin uzun ve vakur yüzünden bir şüphe ifadesi geçti. “Emredersiniz.”
Dany’nin kralı, Yurkhaz zo Yunzak ve diğer Yunkaili lordlarla birlikte gülüyordu. Dany kocasının onu özleyeceğini sanmıyordu ama her ihtimale karşı, hizmetçilerine, Hizdahr onu soracak olursa, adama tuvalete gittiğini söylemelerini emretti.
Sör Barristan, Dorne prensiyle birlikte basamakların yanında bekliyordu. Martell’in kare şekilli yüzü kızarmıştı.
Çok fazla şarap,
diye karar verdi kraliçe, ama prens bunu gizlemek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Quentyn, kemerini süsleyen bakır güneşler haricinde sade bir şekilde giyinmişti.
Ona Kurbağa diyorlar,

diye hatırladı Dany. Bunun sebebini görebiliyordu. Prens yakışıklı bir adam değildi.
Dany gülümsedi. “Prensim. Aşağı inen yol uzun. Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?”
“Eğer Majesteleri memnun olacaksa.”
“O hâlde gelin.”
Meşaleler taşıyan iki Lekesiz küçük kafilenin önünde yürüdü. Biri balık, diğeri şahin maskesi takan iki Tunç Canavar arkadan geldi. Sör Barristan, Dany’nin her yere muhafızlarla gitmesi konusunda ısrarlıydı; burada, Dany’nin kendi piramidinde, barışın kutlandığı bu mutlu gecede bile. İnişi sessizlik içinde gerçekleştirdiler. Son basamaklara geldiklerinde, “Ejderhanın üç başı var,” dedi Dany. “Evliliğim bütün umutlarınızın sonu olmak zorunda değil. Neden burada olduğunuzu biliyorum.”
“Sizin için,” dedi Quentyn beceriksiz bir nezaketle.
“Hayır,” dedi Dany. “Ateş ve kan için.”
Fillerden biri, kaldığı bölmeden bağırdı. Aşağıdan cevap olarak gelen kükremenin ani ısısı Dany’nin yüzünü kızarttı. Prens Quentyn korkulu gözlerle etrafa baktı. “Ejderhalar kraliçenin geldiğini hissediyor,” dedi Sör Barristan.
Her çocuk annesini hisseder,
diye düşündü Dany.
Denizler kuruduğunda ve dağlar rüzgârda yaprak gibi sallandığında...
“Bana sesleniyorlar. Gelin.” Prens Quentyn’in elini tuttu ve adamı iki ejderhanın hapsedildiği çukura doğru götürdü. Lekesizler demir kapıları açtığında, Dany, Sör Barristan’a, “Siz dışarıda kalın,” dedi. “Prens Quentyn beni korur.” Dorne prensini çukurun kenarında durmak üzere içeri götürdü.
Ejderhalar boyunlarını çevirdiler ve ateşli gözlerle onlara baktılar. Viserion, zincirlerinden birini kırmış ve diğerlerini eritmişti; beyaz, devasa bir yarasa gibi çukurun tavanına tutunmuştu, pençeleri yanık tuğlalara gömülmüştü. Hâlâ zincirli olan Rhaegal bir boğa leşini didikliyordu. Çukurun zeminindeki kemik yığınları, Dany’nin buraya son gelişinde olduğundan daha yüksekti. Küle dönüşmüş tuğlalardan oluşan duvarlar, siyah ve griydi, uzun zaman dayanmazdı... ama tuğlaların ardında sadece toprak ve taş vardı.
Ejderhalar, eski Valyria’nın ateş yılanları gibi, kayaların içinde tünel kazabilirler mi?
Dany öyle olmamasını umdu.
Dorne prensinin yüzü süt gibi beyazladı. “Ben... üç ejderha olduğunu duymuştum.”

“Drogon avlanıyor.” Prensin, hikâyenin geri kalanını duymasına gerek yoktu. “Beyaz olan Viserion, yeşil olan Rhaegal. Onları ağabeylerime ithafen isimlendirdim.” Dany’nin sesi kavrulmuş taş duvarlarda yankılandı. Küçük bir kızın sesiydi, bir kraliçenin ve bir fatihin sesi değil. Yeni evlenmiş bir kızın mutlu sesi de değil.

Rhaegar cevap olarak kükredi. Çukur kırmızı ve sarı alevlerle doldu. Viserion yanıt verdi, onun alevleri turuncu ve altındı. Viserion kanatlarını çırptığında, gri bir kül bulutu havayı doldurdu. Ejderhanın bacaklarına dolanmış kırık zincirler şıngırdadı. Quentyn Martell sıçrayarak geri çekildi.

Daha zalim bir kadın, prense gülebilirdi ama Dany delikanlının elini sıktı ve “Beni de korkutuyorlar,” dedi. “Bundan utanılacak bir şey yok. Çocuklarım karanlıkta vahşi ve öfkeli oldular.”

“Onları... sürmek niyetinde misiniz?”

“Birini. Ejderhalar hakkında bildiğim her şeyi küçük bir kızken ağabeyimden duydum ve bazılarını kitaplardan okudum. Fatih Aegon’ın bile, Vhagar’ı ya da Meraxes’i sürmeye cesaret edemediği söylenir. Aegon’ın kız kardeşleri de Kara Dehşet Balerion’u sürmemişler. Ejderhalar insanlardan daha uzun yaşarlar, bazıları yüzlerce yıl hayatta kalır. Yani Aegon öldükten sonra Balerion’ın başka sürücüleri olmuş ama hiç kimse iki ejderha birden sürmemiş.”

Viserion tekrar tısladı, dişlerinin arasından duman çıktı. Dany ve Quentyn, ejderhanın boğazının derinliklerinde kaynayan altın ateşi gördüler.

“Onlar... ürkütücü yaratıklar.”

“Onlar

ejderha

Quentyn.” Dany, ayak parmaklarının ucunda yükseldi ve prensin her iki yanağını da hafifçe öptü. “Ben de öyleyim.”

Genç prens yutkundu. “Benim... damarlarımda da ejderha kanı var Majesteleri. Köklerim ilk Daenerys’e, İyi Kral Daeron’un kız kardeşi ve Dorne Prensi’nin karısı olan Targaryen prensesine uzanıyor. Dorne Prensi, Su Bahçeleri’ni onun için inşa etti.”

“Su Bahçeleri?” Doğruyu söylemek gerekirse, Dany, Dorne ve Dorne tarihi hakkında çok az şey biliyordu.

“Babamın en sevdiği yer. Bir gün size Su Bahçeleri’ni göstermek beni çok mutlu eder. Pembe mermerlerden yapılmışlardır, havuzları ve fıskiyeleri vardır, denize bakarlar.”

“Kulağa hoş geliyor.” Dany, prensi çukurdan uzaklaştırdı. O

buraya ait değil. Buraya asla gelmemeliydi.

“Oraya dönmelisiniz. Korkarım ki sarayım sizin için güvenli bir yer değil. Tahmin ettiğinizden çok daha fazla düşmana sahipsiniz. Daario’yu aptal durumuna düşürdünüz ve o böyle hakaretleri unutacak bir adam değil.”
“Şövalyelerim var. Yeminli kalkanlarım.”
“İki şövalye. Daario’nun iki yüz Fırtına Kargası var. Lord kocama da dikkat etmelisiniz. Ilımlı ve hoş bir adam gibi göründüğünü biliyorum lâkin aldanmayın. Hizdahr’ın tacı benim tacımdan güç alıyor ve Hizdahr, dünyadaki en amansız savaşçılardan oluşan bir ittifakı yönetiyor. O savaşçılardan biri, Hizdahr’ın bir rakibini aradan çıkarmak suretiyle onun lütfunu kazanmaya karar verecek olursa...”
“Ben Dorne prensiyim Majesteleri. Kölelerden ve paralı askerlerden kaçmam.”
Öyleyse gerçek bir aptalsın Kurbağa Prens.
Dany, vahşi çocuklarına son bir kez baktı. Delikanlıyı kapıya doğru götürürken ejderhaların çığlıklarını duyuyor ve tuğlalardan yansıyan alevlerin dansını görebiliyordu.
Dönüp arkama bakarsam kaybolurum.
“Sör Barristan bizi yukarı taşımaları için bir çift sandalye getirtecek ama tırmanış yine de yorucu olabilir.” Demir kapılar, Dany ile prensin arkasından gürültüyle kapandı. “Bana şu diğer Daenerys’i anlatın. Babamın krallığı hakkında bilmem gerekenden daha az şey biliyorum. Büyürken bir üstadım olmadı.”
Sadece ağabeyim vardı.
“Benim için zevktir Majesteleri,” dedi Quentyn.
Son konuk da piramitten ayrıldığında ve Dany dairesine çekilip lorduna ve kralına katıldığında vakit gece yansım epey geçmişti. Hizdahr mutlu ve sarhoştu. “Sözümü tuttum,” dedi. Irri ve Jhiqui, kralla kraliçeyi yatak için soyuyordu. “Barış istedin ve barış senin.”
Sen de kan istedin ve çok geçmeden sana kan vermeliyim,
diye düşündü Dany ama söylediği şey, “Müteşekkirim,” oldu.
Günün heyecanı Hizdahr’ın tutkularını alevlendirmişti. Hizmetçiler odadan ayrılır ayrılmaz, Hizdahr, Dany’nin kıyafetlerini yırtarcasına çıkardı ve onu sırtüstü yatağa devirdi. Dany kollarını kocasına doladı ve adamın işini görmesine izin verdi. Hizdahr’ın o kadar sarhoşken onun içinde uzun zaman kalamayacağını biliyordu.
Kalamadı. Daha sonra, burnunu Dany’nin kulağına sürttü ve “Tanrılar bu gece bize bir oğul bağışlamış olsun,” diye fısıldadı.
Dany’nin kafasında Mirri Maz Duur’un sözleri çınladı.

Güneş batıdan doğup doğudan battığında, denizler kuruyup dağlar rüzgârda yaprak gibi sallandığında, rahmim uyanıp canlı bir çocuk taşıdığında. İşte o zaman geri dönecek, daha önce değil.

Bu sözlerin anlamı çok açıktı; Dany'nin canlı bir çocuk doğurması, Khal Drogo'nun ölümden geri dönmesi kadar mümkündü. Fakat Dany kocasıyla bile paylaşamayacağı bazı sırlara sahipti, bu yüzden Hizdahr'ın umut beslemesine izin verdi.

Soylu Hizdahr çok geçmeden derin bir uykuya daldı. Dany kocasının yanında dönüp durdu. Onu sarsmak, uyandırmak istedi. Hizdahr'ın ona tekrar sarılmasını, onu tekrar öpmesini, tekrar düzmesini istedi. Ama Hizdahr bunları yapsa bile, sonra yine uykuya dalacaktı ve Dany'yi karanlıkta bir başına bırakacaktı. Dany, Daario'nun ne yaptığını merak etti. O da huzursuz muydu? Dany'yi düşünüyor muydu? Onu gerçekten seviyor muydu? Hizdahr'la evlendiği için ondan nefret mi ediyordu?

Daario'yu yatağıma sokmamalıydım.

Daario sadece paralı askerdi, bir kraliçeye ıygun bir hayat arkadaşı değildi, ama yine de...

Bunu her zaman biliyordum ama yine de yaptım.

"Kraliçem?" dedi karanlıktaki yumuşak bir ses.

Dany irkildi. "Kim var orada?"

"Missandei." Naathlı kâtibe yatağa yaklaştı. "Bu kulunuz ağladığınızı duydu."

"Ağlamak mı? Ağlamıyordum. Neden ağlayayım? Barışa sahibim, kralıma sahibim, bir kraliçenin isteyebileceği her şeye sahibim. Kötü bir rüya görmüşsün, hepsi bu."

"Dediğiniz gibi olsun Majesteleri." Missandei reverans yapıp yürümeye başladı.

"Kal," dedi Dany. "Yalnız olmak istemiyorum."

Missandei eliyle Hizdahr'ı gösterdi. "Majesteleri Kral yanınızda."

"Majesteleri Kral rüya görüyor ama ben uyuyamıyorum. Yarın kan banyosu yapmak zorundayım. Barışın bedeli." Dany hafifçe gülümsedi ve yatağa vurdu. "Gel. Otur. Benimle konuş."

"Eğer memnun olacaksanız." Missandei, Dany'nin yanına oturdu. "Ne hakkında konuşalım?"

"Ev," dedi Dany. "Nath. Kelebekler ve ağabeyler. Bana seni mutlu eden şeyleri anlat. Seni güldüren şeyleri. Bütün tatlı anılarını. Bana dünyada hâlâ iyi şeyler olduğunu hatırlat."

Missandei elinden gelenin en iyisini yaptı. Dany nihayet uykuya daldığında ve dumanla ateşten ibaret tuhaf rüyalar görmeye başladığında, küçük kâtibe hâlâ

konuşuyordu Sabah çabucak geldi.

THEON

Gün tıpkı Stannis gibi geldi: Görünmeden.
Kışyarı saatlerdir uyanıktı. Kalenin siperleri ve kuleleri; yünler, örgü zırhlar ve deriler giyen ve asla gelmeyen bir saldırıyı bekleyen adamlarla doluydu. Gökyüzü aydınlanmaya başladığında davulların sesi işitilmez oldu ama savaş boruları üç kez daha duyuldu, ses her seferinde biraz daha yakından geldi. Ve kar hâlâ yağıyordu.
Hayatta kalan seyislerden biri, "Fırtına bugün dinecek," diye ısrar etti yüksek sesle. "Daha kış bile gelmedi." Theon, eğer cesaret edebilseydi, gülerdi. Yaşlı Dadı'nın, kırk gün kırk gece süren fırtınalarla ilgili anlattığı hikâyeleri hatırladı. Bir yıl, on yıl süren fırtınalar... kaleleri, şehirleri ve krallıkları otuz metre karın altına gömen fırtınalar.
Theon, Büyük Salon'un arka tarafında, atların yakınında oturuyordu. Abel'ı, Rowan'ı ve domuz yağında kızartılmış bayat ekmek parçalarına saldıran Sincap isimli, kahverengi saçlı çamaşırcı kadını izliyordu. Kendisi, çiğnenecek kadar kıvamlı bir maşrapa esmer birayla kahvaltı etmişti.
Birkaç maşrapa daha içersem, Abel'ın planı o kadar çılgınca görünmeyebilir.
Roose Bolton esneyerek salona girdi. Solgun gözlü adama, tombul ve hamile karısı Şişko Walda eşlik ediyordu. Bolton'm önünde lordlar ve kumandanlar yürüyordu, aralarında Fahişefelaketi Umber, Aenys Frey ve Roger Ryswell de vardı. Wayman Manderly kahvaltı masasının ucunda oturuyordu, midesine sosisler ve haşlanmış yumurtalar indiriyordu. Wyman'ın yanındaki yaşlı Lord Lock, dişsiz ağzına yulaf lapası dolduruyordu.
Çok geçmeden Lord Ramsay de ortaya çıktı, salonun ön tarafına doğru yürürken kılıç kemerinin tokasını tutturdu. Bu sabah keyfi yok.
Theon bunu görebiliyordu.
Davullar yüzünden bütün gece uyanık kalmış,
diye tahmin etti,
ya da biri onu kızdırmış.
Yanlış bir kelime, kötü bir bakış, yersiz bir kahkaha; bunlardan herhangi biri

lordun gazabını uyandırabilir ve bir adamın derisine mal olabilirdi.
Lütfen lordum, bu tarafa bakmayın.
Ramsay'in her şeyi anlaması için tek bakış yeterdi.
Her şeyi yüzümden okuyacak. Bilecek. O her zaman bilir.
Theon, Abel'a döndü. "Bu işe yaramayacak," dedi. Sesi o kadar hafifti ki atlar bile onu duyamazdı. "Daha kaleden çıkamadan yakalanacağız. Kaçmayı başarsak bile Lord Ramsay peşimize düşecek. O, Kemik Ben ve kızlar."
"Lord Stannis duvarların diğer tarafında. Seslere bakılırsa fazla uzakta da değil. Yapmamız gereken tek şey ona ulaşmak." Abel'ın parmakları udun tellerinde dans etti. Şarkıcının sakalları kahverengiydi ama uzun saçları büyük ölçüde grileşmişti. "Eğer Piç peşimize düşerse, bunu yaptığına pişman olacak kadar uzun yaşayabilir."
Sen öyle san,
diye düşündü Theon.
Buna inan. Kendine bunun gerçek olduğunu söyle.
"Ramsay senin kadınlarını av olarak kullanacak," dedi şarkıcıya. "Onları kovalayacak, onlara tecavüz edecek ve cesetlerini köpeklere yedirecek. Eğer kadınlar onu iyice koşturursa, Ramsay bir sonraki köpek yavrularına kadınların isimlerini verecek. Senin derini yüzecek. O, Deriyüzen ve Benim-İçin-Dans-Et Damon, bu işi bir eğlenceye çevirecekler. Durmaları için onlara yalvaracaksın." Sakat eliyle şarkıcının kolunu yakaladı. "Onun eline tekrar düşmeme izin vermeyeceğine dair yemin ettin. Bana söz verdin." Theon bunu bir kez daha duymak istiyordu.
"Abel'ın sözü meşe kadar sağlamdır," dedi Sincap. Abel sadece omuz silkti. "Merak etme prensim."
Ramsay yüksek masada babasıyla tartışıyordu. Theon, adamların konuştuklarını duyamayacak kadar uzakta oturuyordu ama Şişko Walda'nın yuvarlak yüzündeki korku çok şey anlatıyordu. Theon, Wayman Manderly'nin biraz daha sosis için seslendiğini ve Roger Ryswell'in, tek kollu Harwood Stout'un yaptığı bir şakaya güldüğünü duydu.
Boğulmuş Tanrı'nın ıslak salonlarını görüp göremeyeceğini merak etti. Yoksa hayaleti burada, Kışyarı'nda mı kalacaktı?
Ölü ölüdür. Ölü olmak
Leş
olmaktan iyidir.
Eğer Abel'ın planı yolunda gitmezse, Ramsay, şarkıcıyla Theon'a uzun ve zor ölümler bahşederdi.

Bu sefer beni tepeden tırnağa yüzer. Ben ne kadar yalvarırsam yalvarayım ızdırabım son bulmaz.
Theon'un bildiği hiçbir acı, Deri yüzen'in küçük bıçağının uyandırdığı ıstıraba yaklaşamazdı. Abel çok yakında bunu öğrenecekti. Ve ne uğruna?
Jeyne, onun adı Jeyne ve gözlerinin rengi yanlış. Rolünü oynayan bir oyuncu. Lord Bolton ve Ramsay biliyor ama diğerleri kör. Bu sinsi gülüşlü, kahrolası şarkıcı bile kör. Birilerini kandıracağını sanıyorsun ama sen kandırılıyorsun Abel. Yanlış kız uğruna öleceksin.
Theon, Rowan tarafından Yıkık Kule'nin kalıntılarının arasında bekleyen Abel'a götürüldüğünde gerçeği söylemeye çok yaklaşmıştı ama son anda dilini tutmuştu. Şarkıcı, Eddard Stark'ın kızıyla birlikte kaçmak konusunda çok azimli görünüyordu. Lord Ramsay'in yeni karısının bir kâhya eniği olduğunu bilseydi...
Büyük Salon'un kapıları gürültüyle açıldı.

İçeri soğuk bir rüzgâr girdi ve buz kristallerinden oluşan bir bulut havada mavi beyaz parladı. Bulutun içinden Sör Hosteen Frey çıktı, beline kadar karla kaplanmıştı, kollarında bir ceset vardı. Masalardaki adamlar, kadehlerini ve kaşıklarını bırakıp dehşet verici manzaraya baktılar. Salona sessizlik çöktü.

Bir cinayet daha.

Yüksek masaya doğru yürüyen Sör Hosteen'in pelerinindeki karlar yere döküldü, zeminde adamın ayak sesleri çınladı. Bir düzine Frey şövalyesi Hosteen'in ardından içeri girdi. İçlerinden biri, Theon'un tanıdığı bir çocuktu. Büyük Walder, küçük olan, tilki suratlı ve bir çubuk kadar ince. Çocuğun göğsü, kolları ve pelerini kan lekeleriyle doluydu.
Kan kokusunu alan atlar bağırmaya başladı. Köpekler havayı koklayarak masaların altından çıktı. Adamlar sıralardan kalktı. Sör Hosteen'in kollarındaki bedenin pembe buzdan zırhı, meşale ışığıyla parladı.
"Kardeşim Merrett'in oğlu." Hosteen Frey, cesedi yüksek masanın önünde yere yatırdı. "Bir domuz gibi doğranmış ve büyük bir kar yığınının altına itilmiş. Bir çocuk."
Küçük Walder,
diye düşündü Theon.
Büyük olan.
Rowan'a baktı.
Altı kişiler,
diye hatırladı.
Bunu içlerinden herhangi biri yapmış olabilir.
Fakat çamaşırcı kadın, Theon'un bakışını hissetti. "Bu bizim işimiz değil," dedi.

Abel, “Sessiz ol,” diyerek kadını uyardı.

Lord Ramsay yüksek masadan kalkıp ölü çocuğun yanına indi. Babası daha ağır hareket etti; solgun gözlü, ifadesiz yüzlü, vakur. "Bu kirli bir iş.” Roose Bolton sesi bir kez olsun duyulacak kadar yüksekti. “Ceset nerede bulundu?”

“Şu yıkık kulenin altında lordum,” dedi Büyük Walder. “Eski gargoyleleri olan kulenin altında.” Çocuğun eldivenleri kuzeninin kanıyla katılaşmıştı. “Ona tek başına dışarı çıkmamasını söyledim ama bana bir adamı bulması gerektiğini söyledi. Adamın ona gümüş borcu varmış.”
“Hangi adam?” diye sordu Ramsay. “Bana onun adını ver. Bana onu göster çocuk. Sana o adamın derisinden bir pelerin yapayım.”
“Walder adamın adını söylemedi lordum. Sadece, sikkeleri zar oyununda kazandığını söyledi.” Frey çocuğu duraksadı. “Walder’a zar oyununu Beyaz Liman adamları öğretmişti. Hangileri olduğunu bilmiyorum ama onlar öğretmişti.”
“Lordum,” diye gürledi Hosteen Frey. “Bunu yapan adamın kim olduğunu biliyoruz. Bu çocuğu ve diğerlerini o öldürdü. Kendi eliyle değil, hayır. O bizzat cinayet İşleyemeyecek kadar korkak ve şişman. Cinayetleri sözleriyle işliyor.” Wyman Manderly’ye döndü. “Bunu inkâr ediyor musun?”
Beyaz Liman Lordu bir sosisin yarısını ısırdı. “İtiraf ediyorum...” Kol yeniyle dudaklarındaki yağı sildi, “...itiraf ediyorum ki bu zavallı çocuğu çok az tanıyorum. Lord Ramsay’in yaveriydi, öyle değil mi? Kaç yaşındaydı?”
“Son isim gününde dokuzuna basmıştı.”
“Çok küçük,” dedi Wyman Manderly. “Lâkin tanrıların bir lütfu olabilir bu. Çocuk yaşasaydı bir Frey olarak büyüyecekti.” Sör Hosteen masayı tekmeledi, masanın üst kısmı ayaklarından ayrılıp Lord Wyman’ın şişkin göbeğine devrildi. Kadehler ve tabaklar havaya uçtu, sosisler etrafa saçıldı ve bir düzine Manderly adamı küfürler ederek ayağa kalktı. Bazıları ellerine silah olarak kullanılabilecek şeyler aldı; bıçaklar, tabaklar, sürahiler.
Sör Hosteen Frey, uzunkılıcını kınından çıkarıp Wyman Manderly’ye doğru zıpladı. Beyaz Liman Lordu geri çekilmeye çalıştı ama masanın üst kısmı tarafından sandalyesine mıhlanmıştı. Hosteen’in bıçağı, Manderly’nin dört

gıdısından üçünü parlak kırmızı bir katı serpintisiyle yardı. Leydi Walda çığlık atarak kocasının koluna yapıştı. “Durun,” diye bağırdı Roose Bolton.
“Şu çılgınlığı durdurun.”
Manderlyler, Freyler’e saldırmak için sıraların üstünden atlarken, Roose Bolton’ın adamları öne çıktı. Manderlyler’den biri bir hançerle Sör Hosteen’e saldırdı fakat iri şövalye kendi etrafında dönüp adamın kolunu omzundan kopardı. Lord Wyman ayağa kalktı... ve yere devrildi. Manderly yerdeki kan gölünün içinde bir mors gibi çırpınırken, Yaşlı Lord Locke bir üstat bulmak için bağırdı.
Savaşçıları ayırmak ve katliama son vermek için kırk Dehşet Kalesi mızrakçısı gerekti. O zamana kadar altı Beyaz Liman adamı ve iki Frey ölmüştü, bir düzine yaralı vardı ve Piç’in Oğulları’ndan biri olan Luton gürültülü bir şekilde can çekişiyordu. Luton, bir avuç dolusu bağırsağı karnındaki yarığın içine geri sokmaya çalışırken ağlayarak annesini çağırıyordu. Lord Ramsay onu susturdu; Çelikincik’in adamlarından birinin mızrağını kaptı ve Luton’un göğsüne sapladı. Çatı kirişlerinde bile bağırışlar, dualar, küfürler, ürken atların çığlıkları ve Ramsay’in kancıklarının hırlamaları çınlıyordu. Salon, Roose Bolton’ın duyulmasına yetecek kadar sessizleşmeden önce, Çelikincik Walton mızrağının sapını defalarca yere vurmak zorunda kaldı.
“Görüyorum ki hepiniz kan istiyorsunuz,” dedi Dehşet Kalesi Lordu. Üstat Rhodry lordun yanında duruyordu, kolunda bir kuzgun vardı. Kuşun siyah tüyleri meşale ışığında gazyağı gibi parlıyordu.
Islak,
diye fark etti Theon.
Ve lordun elinde bir parşömen var. O da ıslak olmalı. Kara kanatlar, kara haberler.
“Kılıçlarımızı birbirimize savuracağımıza, onları Lord Stannis’e karşı kullanmalıyız.” Lord Bolton parşömeni açtı. “Stannis’in ordusu buradan üç gün uzakta bekliyor. Açlıktan kırılmış ve karda mahsur kalmış haldeler. Ve bilhassa ben, Stannis’in keyfini beklemekten sıkıldım. Sör Hosteen, şövalyelerinizi ve silahlı askerlerinizi ana kapıda toplayın. Madem mücadeleye bu kadar heveslisiniz, ilk darbeyi siz indirmelisiniz. Lord Wyman, Beyaz Liman adamlarını doğu kapısında toplayın. Onlar da önden gidecekler.”
Hosteen Frey’in kılıcı, neredeyse kabzasına kadar kıpkırmızıydı. Adamın yanağındaki kan damlaları çillere benziyordu.
Hosteen kılıcını indirdi ve “Emredersiniz lordum,” dedi. “Lâkin Stannis Baratheon’ın kafasını size getirdikten sonra, Lord Domuz Yağı’nın kafasını

kesme işini bitirmek niyetindeyim.”

Üstat Medrick, Lord Wyman’ın kanamasını durdurmak için uğraşıyordu. Dört Beyaz Liman şövalyesi adamın etrafını sarmıştı. En yaşlı şövalye, “Önce bizi geçmeniz gerekir sör,” dedi. Sert ifadeli yaşlı adamın kan lekeli pelerininde, eflatun zemin üstünde üç gümüş denizkızı sergileyen bir arma vardı.

“Memnuniyetle. Teker teker veya hepinizi birden, benim için fark etmez.”

Kanlı mızrağını savurarak,

“Yeter,"

diye kükredi Lord Ramsay. “ Bir tehdit daha duyarsam hepinizi bizzat deşerim. Lord babam konuştu! Gazabınızı taht talibi Stannis’e saklayın.”

Roose Bolton başıyla onayladı. “Oğlumun dediği gibi. Stannis’le işimiz bittiğinde birbirimizle savaşmak için yeterince vaktimiz olacak.” Kafasını çevirdi, Theon’un yanındaki şarkıcı Abel’ı bulana kadar soğuk ve solgun gözleriyle salonu araştırdı. “Şarkıcı,” diye seslendi, “gel ve bizim için sakinleştirici bir şeyler söyle.” Abel reverans yaptı. “Eğer lordum memnun olacaksa.” Elinde uduyla, birkaç cesedin üstünden çevikçe atlayarak platforma doğru yürüdü ve bağdaş kurarak yüksek masaya oturdu, Theon Greyjoy’un bilmediği hüzünlü ve sakin bir şarkı çalmaya başladı. Sör Hosteen, Sör Aenys ve diğer Freyler, atlarını salondan çıkarmak için hareketlendiler.

Rowan, Theon’un kolunu yakaladı. “Banyo. Şimdi olmalı.” Theon kadının kıskacından kurtuldu. “Gündüz vakti? Görülürüz.”

“Kar bizi gizler. Sağır mısın? Bolton kılıçlarını gönderiyor. Stannis’e onlardan önce ulaşmalıyız.”

“Ama... Abel...”

“Abel kendi kendini koruyabilir,” diye mırıldandı Sincap.

Bu çılgınlık. Umutsuz, aptalca, başarısızlığa mahkûm. Theon birasının son yudumunu içti ve gönülsüzce ayağa kalktı. “Kardeşlerini bul. Leydimin banyo teknesini doldurmak için çok su lâzım.” Sincap, her zamanki gibi sessiz adımlarla sıvışıp gitti. Rowan, Theon’u salondan çıkardı. Tanrı korusundaki o geceden beri, kız kardeşlerden biri Theon’un her adımını takip ediyor ve onu asla gözden kaçırmıyordu. Kızlar Theon’a güvenmiyordu. Neden güvensinler? Eskiden Leş’tim ve yine Leş olabilirim. Leş, Leş, kalleşle kafiyeli.

Dışarıda hâlâ kar yağıyordu. Yaverlerin yaptığı kardan adamlar, üç metrelik korkunç ve şekilsiz devlere dönüşmüştü. Rowan ve Theon tanrı korusuna doğru giderlerken iki yanlarında da beyaz duvarlar yükseliyordu; kale, kule ve salon arasındaki yollar buzlu hendeklerden ibaret bir labirente dönüşmüştü ama Theon Greyjoy saat başı kürenen yolların her kıvrımını ve her dönüşünü biliyordu.
Tanrı korusu bile beyazlıyordu. Yürek ağacının altındaki havuzun yüzeyinde ince bir buz tabakası oluşmuştu. Ağacın beyaz gövdesine kazılmış yüzde, küçük buz saçaklarından oluşan bir bıyık çıkmıştı. Günün bu saatinde, eski tanrılar sadece Rowan'la Theon'a ait olamazdı. Rowan, Theon'u, ağacın önünde dua eden kuzeyli adamlardan uzaklaştırdı ve kışla duvarının arkasındaki kuytu köşeye, çürük yumurta gibi kokan sıcak çamur havuzunun yanına götürdü. Theon, çamurun bile buz tutmaya başladığını gördü. "Kış geliyor..."
Rowan, Theon'a sert bir bakış attı. "Lord Eddard'ın sözlerini söylemeye hakkın yok. Senin hakkın yok. Asla olmayacak. Yaptığın şeyden sonra..."
"Siz de bir çocuk öldürdünüz."
"Biz yapmadık. Sana söyledim."
"Kelimeler rüzgârdır."
Benden daha iyi değiller. Aynıyız.
"Diğerlerini öldürdünüz. Çocuğu neden öldürmeyesiniz? Sarı Dick..." "...senin kadar kötü kokuyordu. Domuz gibi bir adamdı." "Küçük Walder da domuz yavrusuydu. Onu öldürmek, Freyler'le Manderlyler'i birbirine düşürdü. Bu çok zekiceydi. Siz..."
"Biz yapmadık."
Rowan, Theon'u boğazından yakalayıp kışla duvarına yapıştırdı, yüzü Theon'un yüzünden bir santim uzaktaydı. "Bunu bir kez daha söylersen dilini keserim akraba katili." Theon kırık dişlerinin arasından gülümsedi. "Kesemezsin. Muhafızları geçmek için dilime ihtiyacın var. Yalanlarıma ihtiyacın var."
Rowan, Theon'un yüzüne tükürdü. Sonra onu bıraktı ve eldivenli ellerini bacağına sürerek temizledi; Theon'a dokunmak onu kirletmişti sanki.
Theon kızı kışkırtmaması gerektiğini biliyordu. Rowan kendince, Deriyüzen ya da Benim-İçin-Dans-Et Damon kadar tehlikeliydi. Fakat Theon yorgundu ve üşüyordu, günlerdir uyumamıştı, başı zonkluyordu. "Ben korkunç şeyler yaptım... kendi insanlarıma ihanet ettim, taraf değiştirdim, bana güvenen adamların ölüm emirlerini verdim... ama akraba katili değilim."
"Stark çocukları hiçbir zaman senin kardeşlerin olmadı. Evet. Biliyoruz."
Bu doğruydu ama Theon'un söylemek istediği şey bu değildi.
Onlarla aynı kanı taşımıyorduk ama onlara asla zarar vermedim. Öldürdüğümüz

çocuklar bir değirmencinin oğullarıydı.
Theon, çocukların annesini düşünmek istemiyordu. Değirmencinin karısını yıllardır tanıyordu, hatta onunla yatmıştı,
iri göğüsler, koyu renk göğüs uçları, tatlı bir ağız ve neşeli bir gülüş. Bir daha asla tadamayacağım zevkler.
Fakat bunları Rowan'a anlatmanın faydası yoktu. Rowan, Theon'un inkârlarına asla inanamazdı; tıpkı Theon'un, kızın inkârlarına inanmadığı gibi. "Ellerimde kan var ama o kan kardeşlerimin değil," dedi yorgunca. "Üstelik cezamı çektim."
"Yeterince çekmedin." Rowan sırtını Theon'a döndü.
Aptal kadın.
Theon kırık dökük bir yaratık olabilirdi ama hâlâ bir hançer taşıyordu. Hançeri kınından çıkarmak ve kadının kürek kemiklerinin arasına saplamak zor bir iş olmazdı. Theon bu kadarına hâlâ muktedirdi. Hatta kıza iyilik yapmış bile olurdu; bu son, Rowan ve kardeşlerinin, Ramsay tarafından yakalandıklarında yüzleşecekleri sondan daha hızlı ve daha temizdi.
Leş bunu yapabilirdi. Lord Ramsay'i memnun etmek umuduyla bunu yapardı. Bu fahişeler Ramsay'in karısını çalmaya niyetliydi; Leş buna izin vermezdi. Fakat eski tanrılar Theon'u tanımışlardı, ona adıyla seslenmişlerdi.
Demirdoğumlu. Ben demirdoğumluydum, Balon Greyjoy'un oğluydum ve Pyke'ın meşru vârisiydim.
Theon'un parmak kökleri seyirdi ama Theon hançerini kınında tuttu.
Sincap geri döndüğünde yanında diğer dört kız vardı: Gri saçlı sıska Myrtle, uzun saç örgülü Cadıgöz Willow, kalın belli ve büyük göğüslü Frenya, bıçaklı Holly. Hizmetçi kızlar gibi giyinmişlerdi, kaba yünden yapılmış gri elbiseleri ve tavşan kürküyle astarlanmış kahverengi yün pelerinleri vardı.
Kılıç taşımıyorlar,
Theon gördü.
Baltalan ya da çekiçleri yok, bıçaktan başka silahları yok.
Holly'nin pelerininin yakası gümüş bir tokayla tutturulmuştu. Frenya'nın bedenine bir ip kangalı dolanmıştı. Kangal, kızın kalçalarından göğüslerine kadar çıkıyor ve onu olduğundan da iri gösteriyordu.
Myrtle, Rowan için hizmetçi kıyafeti getirmişti. "Avlular aptallarla dolu," diye uyardı kardeşlerini. "Kaleden çıkmak niyetindeler."
Willow, aşağılama dolu bir kahkaha atarak, "Diz çökenler," dedi. "Lord konuştu. Ona itaat etmek zorundalar."
Mutlu bir cıvıltıyla, "Ölecekler," dedi Holly.

“Biz de öleceğiz,” dedi Theon. “Muhafızları geçmeyi başarsak bile, Leydi Arya’yı nasıl dışarı çıkaracağız?”
Holly gülümsedi. “Altı kadın içeri girdi, altı kadın dışarı çıkacak. Hizmetçi kızlara kim bakar? Stark kızını Sincap gibi giydireceğiz.”
Theon, Sincap’a baktı.
Hemen hemen aynı boydalar. Bu plan işe yarayabilir.
“Peki Sincap nasıl dışarı çıkacak?”
Sincap bizzat cevap verdi. “Bir pencereden çıkıp doğruca tanrı korusuna ineceğim. Ağabeyim tarafından akın yapmak üzere ilk kez Sur’un güneyine getirildiğimde on iki yaşındaydım. İsmimi orada kazandım. Ağabeyim, ağaçların tepesinde koştururken bir sincap gibi göründüğümü söyledi. O zamandan beri altı kez Sur’a tırmandım. Taş bir kuleden aşağı inebilirim sanırım.”
“Mutlu oldun mu dönek?” diye sordu Rowan. “Haydi şu işi yapalım.”
Kışyarı’nın mağaramsı mutfağı tek başına bir binayı işgal ediyordu, yangın ihtimaline karşı kalenin ana salonlarının ve iç kalelerinin epey uzağına inşa edilmişti. Mutfaktaki kokular saatlere göre değişiyordu; kızarmış etlerin, pırasaların, soğanların ve taze ekmeklerin durmadan değişen esansı. Roose Bolton mutfak kapısına muhafızlar dikmişti. Doyurulacak bunca ağız varken her yiyecek parçası değerliydi. Aşçılar ve bulaşıkçı çocuklar bile sürckli gözetim altındaydı. Fakat muhafızlar, Leş’i tanıyordu. Leydi Arya’nın banyosu için sıcak su almaya geldiğinde onunla dalga geçmeyi seviyorlardı ama hiçbiri daha ileri gitmeye cesaret edemiyordu. Leş, Lord Ramsay’in evcil hayvanı olarak tanınıyordu.
Theon’un hizmetçi kızlarla birlikte geldiğini gören bir muhafız, “Ufunet Prensi sıcak su almaya geldi,” diye duyurdu. Mutfak kapısını açtı. “Çabuk olun. Sıcak hava dışarı kaçmasın.”
İçeride, Theon yanından geçen bir bulaşıkçı çocuğu kolundan yakaladı. "Leydim için sıcak su getir,” diye emretti. “Altı kova. İyice sıcak olsun. Lord Ramsay leydinin pembe ve temiz olmasından hoşlanıyor. ”
“Tamam lordum,” dedi çocuk. “Derhal lordum.”
“Derhal” Theon’un istediğinden daha uzun sürdü. Büyük kazanların hiçbiri temiz değildi, bulaşıkçı çocuk suyu ısıtmadan önce kazanlardan birini yıkamak zorunda kaldı. Sonra, suyun kaynaması sonsuza kadar, altı kovanın doldurulması iki kez sonsuza kadar sürdü. Abel’ın kadınları bütün o zaman boyunca bekledi, yüzleri başlıkları tarafından gölgelenmişti.
Her şeyi yanlış yapıyorlar.
Gerçek hizmetçi kızlar bulaşıkçı çocuklarla alay eder, aşçılarla fingirder, bir

ısırık şundan bir parça bundan almak için dil dökerdi. Rowan ve entrikacı kardeşleri dikkat çekmek istemiyordu ama kızların somurtkanca sessizlikleri muhafızların onlara tuhaf bakışlar atmasına sebep oldu. “Maisie, Jez ve diğer kızlar neredeler?” diye sordu adamlardan biri. “Her zaman gelenler.” “Leydi Arya onlardan memnun değildi,” diye yalan söyledi Theon. “Geçen seferki su, daha banyo teknesine ulaşmadan soğudu.”

Sıcak su havayı buhar bulutlarıyla doldurdu, gökyüzünden süzülmekte olan kar tanelerini eritti. Küçük kafile, buz duvarlı hendeklerden oluşan labirentten tekrar geçti. Su her adımda biraz daha soğudu. Geçitler birliklerle doluydu: Yün cübbeler ve kürk pelerinler giyen zırhlı şövalyeler, omuzlarına mızraklar asmış silahlı askerler, ipsiz yaylar ve ok demetleri taşıyan okçular, hürsüvariler ve savaş atlarını yürüten seyisler. Frey adamları ikiz kulelerin armasını taşıyordu. Beyaz Liman’dan gelenlerin armasında balıkadam ve üç dişli mızrak vardı. Küçük kafile ve askerler fırtınanın içinde zıt yönde yürüdüler, tedbirli gözlerle birbirlerine baktılar fakat kılıçlar çekilmedi.

Burada çekilmedi. Ormanda her şey farklı olabilir.

Yarım düzine tecrübeli Dehşet Kalesi adamı Büyük Kule’nin kapısını koruyordu. Muhafızların çavuşu, sıcak suyla dolu kovaları gördüğünde, ‘Yine mi banyo?” dedi. Ellerini soğuğa karşı koltukaltlarına sokmuştu. “Kız daha dün yıkandı. Bir kadın kendi yatağında ne kadar kirlenebilir ki?”

Theon, düğün gecesinde Jeyne’e yapmak zorunda bırakıldığı şeyleri hatırlayarak,

o yatağı Ramsay’le paylaşıyorsan tahmin edebileceğinden daha fazla kirlenirsin, diye düşündü. “Lord Ramsay’in emri.” “Öyleyse su donmadan önce içeri girin,” dedi çavuş. Muhafızlardan ikisi çift kanatlı kapıyı açtı.

İçerisi, neredeyse dışarısı kadar soğuktu. Holly çizmelerindeki karı silkeledi ve pelerininin başlığını geri çekti. “Bu işin daha zor olacağını düşünmüştüm, ” dedi. Nefesi havada dondu.

“Lordumun yatak odasının kapısında da muhafızlar var,” dedi Theon. “Ramsay’in adamları.” Muhafızlara burada Piç’in Oğulları demeye cesaret edemezdi. İnsan kimin dinliyor olabileceğini asla bilemezdi. “Başınız yerde, başlıklarınız yukarıda olsun.” “Theon’un dediğini yap Holly,” dedi Rowan. “Biri seni tanıyabilir. Böyle bir soruna ihtiyacımız yok.”

Theon önden yürüyerek merdiveni çıkmaya başladı.

Daha önce bu basamakları binlerce kez tırmandım.

Çocukken yukarı koşarak çıkardı, aşağı inerken basamakları üçer üçer aşardı. Bir keresinde Yaşlı Dadı’ya çarpmış ve kadını yere devirmişti, bu kaza ile

Kışyarı'ndaki en kötü dayağını yemişti ama bu, Pyke'ta ağabeylerinden yediği dayaklara kıyasla şefkat dolu sayılırdı. Theon ve Robb, bu basamaklarda, ahşap kılıçlarla birbirlerine saldırarak nice dövüşler yapmışlardı. Bu iyi bir eğitimdi; sarmal bir merdiveni geri geri tırmanırken azimli bir rakiple dövüşmenin ne kadar zor olduğunu öğretmişti. Sör Rodrik, basamakları geri geri inen iyi bir dövüşçünün, yüz adamla baş edebileceğini söylerdi.
Fakat bu çok uzun zaman önceydi. Şimdi herkes ölüydü. Jory, Sör Rodrik, Lord Eddard, Harwin, Hüllen, Cayn, Desmond, Şişman Tom, şövalyelik hayalleri kuran Alyn ve Theon'a ilk gerçek kılıcını veren Mikken. Belki Yaşlı Dadı bile.
Ve Robb. Theon için, Balon Greyjoy'un tohumlarından doğan bütün erkek evlatlardan daha çok kardeş olan Robb.
Kırmızı Düğün'de öldürüldü, Freyler tarafından katledildi. Onun yanında olmalıydım. Neredeydim
?
Onunla birlikte ölmeliydim.
Theon o kadar ani bir şekilde durdu ki Willow neredeyse onun sırtına gömülüyordu. Ramsay'in yatak odasının kapısı Theon'un önündeydi. Kapıdaki muhafızlar, Piç'in Oğulları'ndan Ekşi Alyn ve Grunt'tı.
Eski tanrılar bize şans diliyor olmalı.
Grunt'ın dili, Ekşi Alyn'in ise zekâsı yoktu. Biri gaddar, diğeri aşağılıktı. Bununla birlikte, ikisi de, hayatlarının büyük bir bölümünü Dehşet Kalesi'nin hizmetinde geçirmişlerdi. Onlara söylenen şeyi yaparlardı.
"Leydi Arya için sıcak su getirdim," dedi Theon.
"Kendini yıkamayı dene Leş," dedi Ekşi Alyn. "At pisliği gibi kokuyorsun." Grunt, arkadaşını onaylamasına homurdandı. Belki de adamın çıkardığı ses bir kahkahaydı. Fakat Alyn odanın kapısını açtı ve Theon'la kızlara içeri girmelerini işaret etti.
Bu odanın içinde gün doğmamıştı. Gölgeler her yeri kaplamıştı. Şöminedeki közlerin arasında son bir kütük çıtırdıyordu ve dağınık boş yatağın yanındaki komodinin üstünde bir mum titriyordu.
Kız gitmiş,
diye düşündü Theon.
Kendini umutsuzlukla camdan aşağı atmış.
Fakat pencereler fırtınaya karşı sıkı sıkı kapatılmıştı, panjurlar kar ve buzla mühürlenmişti. "Leydi nerede?" diye sordu Holly. Diğer kızlar, su kovalarını, ahşap banyo teknesinin içine boşalttı. Frenya kapıyı kapattı ve sırtını kapıya dayadı. Holly tekrar, "

Leydi nerede
?” diye sordu. Dışarıdan bir boru sesi geliyordu.
Borazan. Freyler, mücadele için toplanıyorlar.
Theon, eksik parmaklarının kaşındığını hissediyordu.
Sonra onu gördü. Kız, odanın en karanlık köşesine sinmişti, yerdeydi, kurt postlarından oluşan bir yığının altındaydı. Kız titremiyor olsaydı, Theon onu asla fark edemeyebilirdi. Jeyne, kendini gizlemek için kürklerin altına girmişti.
Bizden mi saklanıyordu
?
Yoksa lord kocasını mı bekliyordu
? Ramsay’in geliyor olabileceği düşüncesi, Theon’un çığlık atmak istemesine sebep oldu. “Leydim.” Theon kıza Arya diyemiyordu ve ona Jeyne demeye cesaret edemiyordu. “Gizlenmenize gerek yok. Bunlar dostlarınız.” Kürkler kıpırdandı. Yaşlarla pırıldayan bir göz dışarı baktı.
Koyu renk. Çok koyu. Kahverengi bir göz.
“Theon?”
“Leydi Arya.” Rowan kıza yaklaştı. “Hemen bizimle gelmelisiniz. Sizi ağabeyinize götürmeye geldik.”
“Ağabeyim?” Kızın yüzü kürklerin altından çıktı. “Benim... ağabeyim yok.”
Kim olduğunu unuttu. Adım unuttu.
“Aynen öyle,” dedi Theon, “ama bir zamanlar bir ağabeyiniz ve iki erkek kardeşiniz vardı. Robb, Bran ve Rickon.”
“Onlar öldü. Şimdi hiç ağabeyim yok.”
“Üvey ağabeyiniz var,” dedi Rowan. “Lord Karga.”
“Jon Kar?”
“Sizi ona götüreceğiz ama çabuk olmalısınız.”
Jeyne, kurt postlarını çenesine çekti. “Hayır. Bu bir oyun. Onun... lordumun, tatlı lordumun oyunu. Sizi o gönderdi. Bu, onu sevdiğimi kanıtlamam için düzenlenmiş bir sınav. Seviyorum. Seviyorum. Onu her şeyden çok seviyorum.” Kızın yanağına bir damla yaş süzüldü. “Ona söyleyin. Bunu ona söyleyin. Ne isterse yaparım... onunla... ya da köpekle... ya da... lütfen... ayağımı kesmesine gerek yok. Asla kaçmaya çalışmayacağım. Ona erkek çocuklar vereceğim. Yemin ederim. Yemin ederim...” Rowan hafifçe ıslık çaldı. “Tanrılar bu adamın belasını versin.”
“Ben
iyi
bir kızım,” diye ağladı Jeyne. “Beni

eğittiler.”
Willow kaşlarını çattı. “Biri şu kızı sustursun. Kapıdaki muhafız dilsizdi, sağır değil. Duyacaklar.”
“Kızı
ayağa kaldır dönek. ” Holly’nin elinde bıçak vardı. “Onu ayağa kaldır yoksa ben kaldıracağım. Gitmek zorundayız.
Küçük sürtüğü kaldır ve ona biraz cesaret ver.”
‘Ya çığlık atarsa?” dedi Rowan.

Hepimiz ölürüz, diye düşündü Theon. Onlara bunun saçmalık olduğunu söyledim ama beni dinlemediler. Abel hepsinin ölüm fermanını imzalamıştı. Bütün şarkıcılar yarı deliydi. Şarkılardaki kahraman, genç kızı canavarın kalesinden mutlaka kurtarırdı ama hayat bir şarkı değildi, tıpkı Jeyne Poole’un Arya Stark olmadığı gibi. Gözlerinin rengi yanlış. Ve burada kahramanlar yok. Sadece fahişeler var. Theon yine de Jeyne’in yanında diz çöktü, kürkleri aşağı çekti, kızın yanağına dokundu. “Beni tanıyorsun. Ben Theon’um biliyorsun. Ben de seni tanıyorum. Adım biliyorum.”

“Adım?” Kız başını iki yana salladı. “Benim adım...”
Theon, parmağını kızın dudaklarına koydu. “Bunu daha sonra konuşabiliriz. Şimdi sessiz olman gerek. Bizimle gel. Benimle. Seni buradan götüreceğiz. Ramsay’den uzak bir yere götüreceğiz.” Jeyne’in gözleri genişledi. “Lütfen,” diye fısıldadı kız. “Ah, lütfen.”
Elini tuttuğu kızı ayağa kaldırırken Theon’un eksik parmaklarının kökleri karıncalandı. Kürkler yere düştü. Jeyne kürklerin altında çıplaktı, küçük göğüsleri diş izleriyle doluydu. Theon, kızlardan birinin nefesini tuttuğunu duydu. Rowan, Theon’un eline bir kıyafet yığını tutuşturdu. “Onu giydir. Dışarısı soğuk.” Sincap iç çamaşırlarına kadar soyunmuştu, sedir ağacından yapılmış oymalı bir sandığın içinde daha kalın kıyafetler arıyordu. Sonunda, Lord Ramsay’in kapitone yeleklerinden birini ve iyice yıpranmış bir pantolonunu giymeye karar verdi.
Theon, Rowan’ın yardımıyla, Sincap’ın kıyafetlerini Jeyne Poole’a giydirdi.
Eğer tanrılar merhametliyse ve muhafızlar körse
,

kız geçip gidebilir.
“Şimdi dışarı çıkıp merdivenden aşağı ineceğiz,” dedi Jeyne’e. “Başını aşağıda, başlığını yukarıda tut. Holly’yi takip et. Koşma, ağlama, konuşma, kimsenin gözlerinin içine bakma.” “Yanımda dur,” dedi Jeyne. “Beni bırakma.”
“Tam yanında olacağım,” diye söz verdi Theon. Sincap, Leydi Arya’nm yatağına girdi ve battaniyeyi kafasına çekti.
Frenya yatak odasının kapısını açtı. Theon dışarı çıktığında, “Kızı iyice yıkadın mı Leş?” diye sordu Ekşi Alyn. Grunt, önünden geçen Willow’un göğsünü sıktı, iyi bir tercih yapmıştı; eğer Jeyne’e dokunacak olsaydı, kız çığlık atabilirdi. Sonra Holly, kol yenine sakladığı bıçakla Grunt’ın boğazını keserdi. Willow sadece kenara çekildi ve adamın önünden geçip gitti.
Theon bir an için kendini neredeyse mutlu hissetti.
Hiç bakmadılar. Hiç görmediler. Kızı burunlarının dibinden geçirdik!
Ama basamaklarda korku geri döndü. Theon ve kızlar Benim-İçin-Dans-Et Damon’la ya da Çelikincik Walton’la karşılaşırlarsa ne olacaktı? Ya da bizzat Ramsay’le?
Tanrılar beni korusun, Ramsay olmaz, ondan başka herkes olur.
Jeyne’i yatak odasından çıkarmak ne işe yarayacaktı? Theon, kızlar ve Jeyne hâlâ kalenin içindelerdi. Kaledeki bütün kapılar kapalıydı ve siperler devriye kaynıyordu. Theon ve kızlar büyük ihtimalle kulenin dışındaki muhafızlar tarafından durdurulacaklardı. Holly ve bıçağı; zırhlı, kılıçlı ve mızraklı altı adama karşı pek işe yaramayacaktı.
Ama dışardaki muhafızlar kapının yanında toplanmışlardı, sırtlarını buzlu rüzgâra ve savrulan kara dönmüşlerdi. Çavuş bile, Theon’a ve kızlara kısa bir bakış atmakla yetindi. Theon, çavuşa ve muhafızlara karşı keskin bir acıma duygusu hissetti. Ramsay, karısının gittiğini öğrendiğinde hepsinin derisini yüzecekti. Lordun Grunt’la Ekşi Alyn’e neler yapacağını düşünmek bile zordu.
Kapıdan on metre uzakta, Rowan elindeki boş kovayı yere bıraktı. Kızın kardeşleri de aynı şeyi yaptı. Büyük Kule hâlihazırda gözden kaybolmuştu. Avlu beyaz bir çöldü, fırtınanın ortasında tuhaf bir şekilde yankılanan yarı duyulur seslerle doluydu. Theon’la kızların etrafında buzlu hendek duvarları yükseliyordu; diz boyunda, sonra bel boyunda, sonra baş boyundan yüksek. Kışyarı’nın kalbindeydiler, çevreleri kale binalarıyla sarılıydı ama binaların hiçbiri görünmüyordu. Theon ve kızlar, Sur’un bin fersah uzağında, Her Daim Kış Topraklar’da kaybolmuş gibiydiler. Theon’un yanında tökezleyerek yürüyen Jeyne Poole, “Çok soğuk,” diye sızlandı.
Yakında daha da soğuk olacak.

Kış, kale duvarlarının ötesinde buzlu dişleriyle bekliyordu. O
kadar uzağa gidebilirsek tabii.
Üç hendeğin kesiştiği yol ayrımına geldiklerinde, “Bu taraftan,” dedi Theon.
“Frenya, Holly, siz onlarla gidin,” dedi Rowan. “Biz Abel’la geleceğiz. Bizi beklemeyin.” Dönüp karların içine daldı, Büyük Salon’a doğru yürümeye başladı.
Delilik ve daha büyük delilik,
diye düşündü Theon Greyjoy. Abel’ın altı kadınının hepsiyle birden kaçmak olasılık dışı görünmüştü; sadece ikisiyle kaçmak ise imkânsız görünüyordu. Fakat Jeyne’i odasına geri götürmek ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak için geç kalmışlardı. Theon, Jeyne’i kolundan tuttu ve Siper Kapısı’na giden yola çekti.
Tam bir kapı değil,
diye hatırlattı kendine.
Muhafızlar geçmemize izin verse bile, dış duvarda bir kapı daha yok.
Diğer gecelerde, muhafızlar Theon’un kapıdan geçmesine müsaade etmişlerdi ama Theon bütün o vakitlerde tek başına gelmişti, Peşinde üç hizmetçi kız varken o kadar kolay bir şekilde geçip gidemezdi. Ve muhafızlar Jeyne’in başlığının altına bakıp da Lord Kamsay’in karısını tanıyacak olurlarsa...
Yol sola kıvrıldı. İleride, kardan bir perdenin ardında, iki muhafız tarafından korunan Siper Kapısı göründü. Adamlar yünlerin, kürklerin ve derilerin içinde ayılar kadar iri görünüyordu, ellerindeki mızrakların boyu iki buçuk metreydi. “Kim geliyor?” diye seslendi adamlardan biri. Theon sesi tanımadı. Muhafızın yüzü bir kaşkolün altına gizlenmişti, sadece gözleri görünüyordu. ‘Leş, sen misin?”
Evet,
demek istedi Theon ama kendini, “Theon Greyjoy,” derken duydu. “Size birkaç... kadın getirdim.”
“Siz zavallı çocuklar donuyor olmalısınız,” dedi Holly. “Sizi biraz ısıtayım.” Muhafızın mızrağının ucunu kenara itti ve adamın yüzüne uzandı, yarı donmuş kaşkolü aşağı çekip adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu. Dudaklar birbirine değerken,
Holly’nin bıçağı muhafızın boğazının etine girdi. Theon, adamın gözlerinin genişlediği gördü. Geri çekilen Holly’nin dudaklarında kan vardı. Yere devrilen muhafızın ağzından da kan akıyordu.
Frenya, kafa karışıklığıyla soluğunu tutan ikinci muhafızın mızrağının sapını yakaladı. Kız ve adam bir an için mücadele ettiler. Sonra kız, muhafızın

pençesinden kurtardığı mızrağın dibini adamın alnına indirdi. Muhafız geriye doğru tökezlerken, Frenya mızrağı çevirdi ve ucunu karna sapladı.
Jeyne Poole bir çığlık koyuverdi. “Kahretsin,” dedi Holly. “Diz çökenler şimdi tepemize binecek.
Koşun!”
Theon tek eliyle Jeyne’in ağzını kapadı, diğer eliyle kızın belini yakaladı. Kızı, ölü muhafızların arasından ve donmuş hendeğin üstünden geçirerek kapıya doğru sürükledi. Belki de eski tanrılar onları hâlâ kolluyordu; açılır kapanır köprü, Kışyarı müdafılerinin dış siperlere gidip gelmesini kolaylaştırmak için aşağıda bırakılmıştı. Theon’la Jeyne’in arkasından ayak sesleri geliyordu, sonra iç duvarın siperlerinden bir borazan sesi duyuldu.
Frenya, açılır kapanır köprünün üstünde durup geri döndü. “Gidin. Ben diz çökenleri burada tutacağım.” Kanlı mızrak hâlâ kızın iri ellerindeydi.
Theon merdivenin başına vardığında sendeliyordu. Jeyne’i omzuna atıp basamakları tırmanmaya başladı. Jeyne mücadele etmekten vazgeçmişti, üstelik küçücük bir şeydi... fakat yumuşak karın altındaki basamaklar buz yüzünden kaygandı, Theon merdivenin yarısında dengesini kaybetti ve sert bir şekilde tek dizinin üstüne düştü, hissettiği acı öyle kötüydü ki az kalsın kızı da düşürüyordu, bir an için daha ileri gidemeyeceğinden korktu. Fakat Holly, Theon’u ayağa kaldırdı. Sonunda Jeyne’i siperlere çıkardılar.
Frenya aşağıda, karın içinde, yarım düzine muhafızla dövüşüyordu. Nefes nefese kalmış bir hâlde bir mazgal dişine yaslanan Theon aşağıdan gelen bağrışmaları duyabiliyordu. “Ne taraftan?” diye bağırdı Holly’ye. “Şimdi nereye gideceğiz?
Dışarı nasıl çıkacağız
?”
Holly’nin yüzündeki öfke, dehşete dönüştü. “Ah beni kanlı kanlı düzsünler. İp.” Kız isterik bir kahkaha koyuverdi.
“İp Frenya’da.”
Sonra inledi ve karnını tuttu. Kızın karnından bir ok çıkmıştı. Holly ellerini okun çevresine sardığında parmaklarının arasından kan sızdı. Göğüslerinin arasında ikinci bir ok belirmeden önce, “Dizçökenler iç duvarda...” diye inledi Holly, en yakındaki mazgal dişine tutunmaya çalışırken yere düştü, yumuşak
bir güm
sesiyle karların içine gömüldü.
Theon’la Jeyne’in solundan bağrışmalar geliyordu. Jeyne Poole, Holly’yi örten kardan battaniyenin beyazdan kırmızıya devrilişini izliyordu. İç duvardaki arbaletçiler silahlarını yeniden dolduruyorlardı, Theon biliyordu. Sağa gitmeyi

denedi ama o yönden de kılıçlı adamlar geliyordu. Theon, kuzeyde bir savaş borusunun öttüğünü duydu.
Stannis,
diye düşündü çılgınca.
Eğer ona ulaşabilirsek. Stannis bizim tek umudumuz.
Rüzgâr uluyordu ve Theon'la Jeyne kapana kısılmıştı.
Bir arbalet vızladı. Theon'un otuz santim uzağından bir ok geçti, en yakındaki mazgalı tıkayan donmuş karı parçaladı. Abel'dan, Rowan'dan, Sincap'tan ve diğerlerinden iz yoktu. Kız ve Theon yalnızdı.
Eğer bizi canlı olarak ele geçirirlerse, Ramsay'e teslim ederler.
Theon, Jeyne'i belinden yakaladı ve aşağı atladı.

DAENERYS

Gökyüzü merhametsiz bir maviydi, görünürde bir parça bile bulut yoktu.
Birazdan, kiremitler güneşin altında kavruluyor olacak,
diye düşündü Dany.
Kumların üstündeki savaşçılar, sandaletlerin altından ısıyı hissedecekler.
Jhiqui, Dany'nin ipek elbisesini çıkardı ve Irri, Dany'nin banyo havuzuna girmesine yardım etti. Yükselen güneşin hurma ağacı tarafında kırılan ışıkları suyun üstünde pırıldıyordu. Kraliçenin saçlarını yıkayan Missandei, "Dövüş çukurları açılmak zorunda olsa bile, Majesteleri'nin bizzat gitmesi gerekir mi?" diye sordu.
"Meereen'in yarısı beni görmek için orada olacak tatlım."
"Majesteleri," dedi Missandei, "bu kulunuz, Meereen'in yarısının, kanayan adamları görmek üzere orada olacağını söylemek için izin istiyor."
Haksız değil.
Kraliçe bunu biliyordu ama bunun bir önemi yoktu.

Çok geçmeden Dany tertemiz oldu. Etrafa sular sıçratarak ayağa kalktı. Banyo suyu bacaklarından aşağı aktı ve göğüslerinde boncuklandı. Güneş gökyüzüne tırmanıyordu, Dany'nin insanları birazdan toplanmaya başlayacaktı. Dany, bütün günü, gümüş tepsilerden buzlu meyveler yiyerek ve kırmızı kapılı bir evin hayalini kurarak mis kokulu havuzun içinde geçirmeyi tercih ederdi ama bir kraliçe, kendine değil, halkına aitti.
Jhiqui, Dany'yi kurulamak için yumuşak bir havlu getirdi.
"Khaleesi,
bugün hangi
tokarınızı istiyorsunuz?" diye sordu Irri.
"Sarı ipek olanı." Tavşanların kraliçesi, sarkık kulakları olmadan ortaya çıkamazdı. Sarı ipek hafifti ve serin tutuyordu. Dövüş çukuru bunaltıcı derecede sıcak olacaktı.
Kırmızı kumlar, ölmek üzere olan adamların ayak tabanlarını yakacak. "Tokarın üstüne kırmızı peçeyi takacağım." Peçe, uçuşan kumların Dany'nin ağzına

girmesini engelleyecekti. Ve kırmızı, kan damlalarını gizleyecek.
Dany'nin saçlarını tarayan Jhiqui ve kraliçenin tırnaklarını boyayan Irri neşeli bir şekilde günün müsabakaları hakkında konuşurlarken Missandei tekrar ortaya çıktı. "Kral, hazır olduğunuz zaman ona katılmanızı emrediyor Majesteleri. Prens Quentyn de
Dornelu adamlarla birlikte geldi. Eğer memnun olacaksanız sizinle konuşmak istiyorlar."
Bugünle ilgili çok az şey beni memnun edebilir.
"Başka bir gün."
Sör Barristan, Büyük Piramit'in zemin katında, Tunç Canavarlar tarafından çevrelenmiş süslü bir tahtırevanın yanında bekliyordu.
Sör Büyükbaba,
diye düşündü Dany. Barristan, yaşına rağmen, Dany'nin hediyesi olan zırhın içinde uzun boylu ve yakışıklı görünüyordu. Hizdahr kuzenini karşılamaya giderken, "Bugün Lekesizler tarafından korunsaydınız daha mutlu olurdum Majesteleri," dedi yaşlı şövalye. "Tunç Canavarlar'ın yarısı, denenmemiş azatlı köleler."
Diğer yarısı da sadakati şüpheli Meere enliler,
demedi. Selmy hiçbir Meereenli'ye güvenmiyordu, kelkafalara bile.
"Ve onları denemezsek, denenmemiş olarak kalacaklar."
"Bir maske, pek çok şeyi gizleyebilir Majesteleri. Baykuş maskesi takan adam sizi dün ve ondan önceki koruyan baykuş mu? Bunu nasıl bilebiliriz?"
"Eğer ben Tunç Canavarlar'a güvenmezsem Meereen nasıl güvenir? O maskelerin altında iyi ve cesur adamlar var. Hayatımı onlara teslim ediyorum."
Dany, yaşlı şövalyeye gülümsedi. "Fazla endişeleniyorsunuz sör. Yanımda siz olacaksınız, bundan başka korumaya ihtiyacım mı var?"
"Ben yaşlı bir adamım Majesteleri."
"Güçlü Belwas da yanımda olacak."
"Dediğiniz gibi olsun." Sör Barristan sesini alçalttı. "Majesteleri. Meris denen kadını emrettiğiniz üzere serbest bıraktık. Gitmeden önce sizinle konuşmak istedi. Sizin yerinize onunla ben buluştum. Meris, Hırpani Prens'in, en başından beri Rüzgârla Savrulanlar'ı sizin tarafınıza çekmek niyetinde olduğunu iddia ediyor. Buraya Hırpani Prens tarafından sizinle gizlice görüşmek üzere gönderildiğini fakat size yaklaşamadan önce Dornelu adamların ihanetine uğradığını ve maskesinin düştüğünü söylüyor."
Hainlik üstüne hainlik,
diye düşündü kraliçe bezgince.

Bunun bir sonu yok mu
? “Kadının söylediklerinin ne kadarına inandınız sör?”
“Çok azına ama bunlar onun sözleriydi Majesteleri.” “Gerekirse bizim tarafımıza geçecekler mi?”
“Meris geçeceklerini söylüyor lâkin bir bedel karşılığında.” “Ödeyin.” Meereen’in altına değil demire ihtiyacı vardı. “Hırpani Prens sikkeden fazlasını istiyor Majesteleri. Meris, adamın Pentos’u istediğini söylüyor.”
“Pentos mu?” Dany’nin gözleri kısıldı. “Ona Pentos’u nasıl verebilirim? Pentos dünyanın diğer ucunda.”
“Meris, Hırpani Prens’in beklemeye razı olduğunu söylüyor. Biz Batıdiyar’a yürüyene kadar.”
Ya Batıdiyar’a asla yürümezsek
? “Pentos, Pentoslular’a aittir. Ayrıca Yargıç Illyrio da Pentos’ta. Khal Drogo’yla evliliğimi ayarlayan ve bana ejderha yumurtalarını veren adam. Bana sizi, Belwas’ı ve Groleo’yu gönderen adam. Ona çok fazla şey borçluyum. Bu borcu, adamın şehrini bir paralı askere vererek
ödemeyeceğim.
Hayır.”
Sör Barristan başını öne eğdi. “Çok akıllısınız Majesteleri.” Dany tekrar Hizdahr’a katıldığında, “Daha önce böyle kutlu bir gün görmüş müydün aşkım?” diye sordu adam. Dany’nin uzun boylu iki köle tarafından taşınan tahtırevana binmesine yardım etti.
“Senin için kutlu olabilir. Güneş batmadan önce ölecek olan adamlar için o kadar kutlu değil.”
“Bütün insanlar ölmelidir,” dedi Hizdahr. “Lâkin her insan, kulaklarında şehrin tezahüratı çınlarken şan içinde ölemez.” Kapıda bekleyen askerlere bir el işareti yaptı. “Açın.”

Dany’nin piramidinin önündeki meydan renkli kiremitlerle kaplanmıştı. Kiremitlerden dalgalar hâlinde ısı yükseliyordu. Her yer insan kaynıyordu, kimileri tahtırevanlarda ya da sandalyelerde oturuyor kimileri de eşek sürüyordu, çoğu yayandı. On kişiden dokuzu batıya doğru ilerliyordu; kiremitten inşa edilmiş dar caddeden, Daznak’ın Çukuru’na gidiyordu. Tahtırevanın piramitten çıktığını gören insanlar, tezahürat çığlıkları atıp

meydana dağıldılar. Ne kadar tuhaf, diye düşündü kraliçe. Beni, bir zamanlar yüz altmış üç Ulu Usta'yı kazığa geçirdiğim aynı meydanda alkışlıyorlar. Muazzam bir davul önden giderek kraliyet alayı için yolları temizliyordu. Cilalı bakır disklerden oluşan zırhlı yelek giyen bir kelkafa, her vuruş arasında kalabalığa bağırıyordu. GÜM. "Geliyorlar!" GÜM. "Yolu açın!" GÜM. "Kraliçe!" GÜM. "Kral!" GÜM. Tunç Canavarlar dörtlü sıralar halinde davulun arkasında yürüyordu. Bazıları çomak, bazıları da sopa taşıyordu. Hepsi piliseli etekler, deri sandaletler ve Meereen'in çok renkli kiremitlerini yansıtmak amacıyla rengârenk kumaş parçalarından dikilmiş pelerinler giyiyordu. Canavarlar'ın maskeleri güneşte ışıldıyordu: Domuzlar, boğalar, şahinler, balıkçıllar, aslanlar, kaplanlar, ayılar, dört dilli yılanlar ve korkunç şahmeranlar.

Atları hiç sevmeyen Güçlü Belwas, çivili yeleği ve her adımda sallanan yara izli göbeğiyle Dany'nin tahtırevanın önünde yürüyordu. Irri ve Jhiqui, Aggo ve Rakharo'yla birlikte at sırtında Behvas'i takip ediyordu. Güneşi başından uzak tutmak amacıyla üstü kapalı bir sandalyede yolculuk eden Reznak, atlıların arkasındaydı. Sör Barristan Selmy, Dany'nin yanında at sürüyordu, şövalyenin zırhı güneşle parlıyordu, bembeyaz pelerini omuzlarından akıyordu, sol kolunda geniş ve beyaz bir kalkan vardı. Yaşlı şövalyenin biraz gerisinden Dorne prensi Quentyn Martell ve prensin Dornelu eşlikçileri geliyordu.
Kafile uzun kiremit yolda ağır ağır ilerliyordu.
GÜM.
"Geliyorlar!"
GÜM.
"Kraliçemiz."
GÜM.
"Kralımız."
GÜM.
'Yolu açın."
Dany, arkasındaki hizmetçilerin tartıştığını duyabiliyordu; kızlar, günün final müsabakasını kimin kazanacağıyla ilgili münakaşa ediyordu. Jhiqui'nin favorisi, burnundaki bronz halkaya kadar insandan çok boğaya benzeyen devasa Goghor'du. Irri, Kemikkıran Belaquo'nun dayağının, devin sonunu getireceğini söylüyordu.
Hizmetçilerim Dothraklı,
dedi Dany kendine. Ölüm her khalasarın yol arkadaşıdır. Dany'nin Khal

Drogo’yla evlendiği gün, düğün ziyafetinde
arakhhr
pırıldamış ve diğerleri içki içip çiftleşirken adamlar ölmüştü. Ölüm ve yaşam, at efendilerinin arasında el ele yürürdü ve evliliklerin kanla kutsandığı düşünülürdü. Birazdan Dany’nin yeni evliliği de kanla ıslanacaktı.
Nasıl da kutsanmış bir evlilik olacak.
GÜM, GÜM, GÜM, GÜM, GÜM, GÜM,
diye çaldı davul;
eskisinden daha hızlıydı, aniden öfkelenmiş ve sabırsızlanmıştı. Kafile, Pahl’ın pembe beyaz piramidiyle Naqqan’ın yeşil siyah piramidinin arasında ansızın durdu. Sör Barristan kılıcım çekti.
Dany arkaya döndü. “Neden durduk?”
Hizdahr ayağa kalktı. “Yol tıkalı.”
Bir tahtırevan, kafilenin yolunu kesecek şekilde devrilip ters dönmüştü. Tahtırevanın taşıyıcılarından biri, sıcak yüzünden kiremitlerin üstüne yığılmıştı. “Adama yardım edin,” diye emretti Dany. “Onu ezilmeden önce caddeden alın ve ona suyla yiyecek verin. On beş gündür yemek yememiş gibi görünüyor.”
Sör Barristan huzursuzca sağa sola baktı. Teraslarda, soğuk ve anlayışsız gözlerle aşağıyı seyreden Ghisli yüzler vardı. “Majesteleri, bu duraksamadan hoşlanmadım. Bu bir tuzak olabilir. Harpiya’nın Oğulları...”
“...ehlileştirildi,” dedi Hizdahr zo Loraq. “Kraliçem beni kralı ve hayat arkadaşı olarak kabul etmişken ona neden zarar vermek istesinler? Şimdi, tatlı kraliçemin emrettiği gibi şu adama yardım edin.” Dany’nin elini tutup gülümsedi.
Tunç Canavarlar, kendilerine emredileni yaptılar. Dany adamları izledi. “Şu taşıyıcılar, ben buraya gelmeden evvel köleydiler. Onları azat ettim. Lâkin o tahtırevan eskisinden daha hafif değil.”
“Doğru,” dedi Hizdahr. “Fakat o adamlar, şimdi o tahtırevanı taşımak için ücret alıyorlar. Sen gelmeden evvel, yere düşen adam bir nezaretçi tarafından derisi yüzülene kadar kamçılanırdı, şimdiyse yardım alıyor.”
Bu doğruydu. Domuz maskesi takan bir Tunç Canavar, taşıyıcıya bir su matarası uzattı. “Sanırım küçük zaferler için müteşekkir olmalıyım,” dedi kraliçe.
“Bir adım, sonra bir adım daha, kısa zaman sonra koşuyor olacağız. Birlikte yeni bir Meereen yaratacağız.” Yol nihayet açılmıştı. “Devam edelim mi?”
Dany başıyla onaylamaktan başka ne yapabilirdi?
Bir adım, sonra bir adım daha, ama nereye gidiyorum?
Daznak’ın Çukuru’nun kapılarında, bronzdan dökülmüş iki devasa savaşçı, ölümcül bir dövüşün içinde kenetlenip kalmıştı. Biri bir kılıç savuruyordu, diğeri

bir balta; heykeltıraş, savaşçıları, birbirlerini öldürür şekilde tasvir etmişti. Adamların silahları ve bedenleri kapının üzerinde bir kemer oluşturmuştu.
Ölümcül bir sanat, diye düşündü Dany.
Kraliçe, dövüş çukurlarını kendi terasından defalarca görmüştü. Küçük çukurlar Meereen'i çiçek hastalığı lekeleri gibi sarmıştı, büyük olanlar iltihaplı yaralardı, fakat hiçbiri bu çukurla kıyaslanamazdı. Dany ve lord kocası, her biri farklı renkteki kademeli sıralar tarafından çember içine alınmış devasa kiremit kâsenin tepesine çıkmak için bronz savaşçıların altından geçerken, Güçlü Belwas ve Sör Barristan onların iki yanındaydı.
Hizdahr zo Loraq, Dany'yi, siyahın, morun, mavinin, yeşilin, beyazın, sarının ve kırmızıya devrilen turuncunun arasından geçirdi. Onu, kızıl kiremitlerin, aşağıdaki kumların rengini aldığı yere götürdü. Çukurdaki seyyar satıcılar; sosisler, kızarmış soğanlar ve çubuklara geçirilmiş köpek ceninleri satıyordu ama Dany'nin bu tür şeylere ihtiyacı yoktu. Hizdahr, Dany'yle oturacakları locayı, soğutulmuş şarap ve tatlı su sürahileriyle, incirlerle, hurmalarla, kavunlarla, narlarla, pikan cevizleriyle, biberlerle ve büyük bir kâse ballı çekirgeyle doldurmuştu. Güçlü Belwas, "Çekirge!" diye bağırarak kâseyi kaptı ve bir avuç çekirgeyi ağzına attı.
"Bunlar çok lezzetlidir," dedi Hizdahr. "Birkaç tane yemelisin aşkım. Baldan önce baharatların içinde yuvarlanırlar, bu yüzden aynı anda hem tatlı hem de acı olurlar."
"Behvas'ın neden terlediği anlaşıldı," dedi Dany. "Ben incir ve hurmayla yetineceğim."
Çukurun karşı tarafında rengârenk elbiseler kuşanmış Faziletler oturuyordu, yeşil giyen tek Fazilet olan Galazza Galare'in ağırbaşlı suretinin etrafında toplanmışlardı. Meereen'in Ulu Ustalar'ı kırmızı ve turuncu sıraları doldurmuştu. Kadınlar peçeliydi. Erkekler, fırçalayıp cilaladıkları saçlarına boynuz, el ve diken şekilleri vermişti. Hizdahr'ın kadim Loraq soyundan gelen akrabaları mor, eflatun ve çivit mavisi
tokarhr
tercih etmişlerdi. Phal'ın akrabaları pembe ve beyaz çizgili
tokarhr
giymişlerdi. Yunkai'den gelen elçiler sarılara bürünmüş ve kralın yanındaki locayı doldurmuştu, her birinin kendi köleleri ve hizmetkârları vardı. Daha önemsiz soylardan gelen Meereenliler üst sıralarda, katliam yerinin daha uzağında toplanmıştı. Kumun en uzağındaki siyah ve mor sıralar, azatlı köleler ve sıradan insanlar tarafından işgal edilmişti. Paralı askerler de oraya

yerleştirilmişti, kumandanlar sıradan askerlerin arasına oturtulmuştu. Dany, Esmer Ben'in yıpranmış yüzünü ve Kanlı Sakal'ın kızıl bıyıklarıyla uzun saç örgülerini gördü.
Hizdahr doğruldu ve elini yukarı kaldırdı. "
Ulu Ustalar
! Kraliçem, size ve halkına duyduğu sevgiyi göstermek için bugün buraya geldi. Onun izni ve inayetiyle, şimdi size ölümcül sanatınızı veriyorum.
Meereen!
Kraliçe Daenerys sevgini duysun!"
On bin ağız teşekkürlerini haykırdı, sonra yirmi bin, sonra hepsi birden. Dany'ye adıyla seslenmediler, çok azı kraliçenin ismini telaffuz edebiliyordu. Bunun yerine, Ghis'in eski dilinde,
"Anne\"
diye bağırdılar.
"Mhysa!"
Ayaklarını yere, ellerini göbeklerine vurdular ve çukur titreyene kadar haykırdılar,
"Mhysa, Mhysa, Mhysa."
Dany, seslerin ona çarpmasına izin verdi.
Ben sizin anneniz değilim,
diye bağırabilirdi,
ben sizin kölelerinizin annesiyim, sizler ballı çekirge yerken şu kumların üstünde can veren bütün çocukların annesiyim.
Arkada oturan Reznak, kraliçenin kulağına fısıldamak için öne eğildi, "ilahemiz, sizi nasıl sevdiklerini duyuyor musunuz?"
Hayır,
Dany biliyordu,
onlar ölümcül sanatı seviyorlar.
Tezahüratlar azalmaya başladığında Dany yerine oturdu. Loca gölgedeydi ama Dany'nin başı zonkluyordu. "Jhiqui," diye seslendi kraliçe, "bana tatlı su ver lütfen. Boğazım çok kuru."
"Khrazz günün ilk katlini yapacak," dedi Hizdahr, Dany'ye. "Ondan daha iyi bir dövüşçü asla var olmamıştır."
"Güçlü Belwas daha iyiydi," diye ısrar etti Güçlü Belwas. Khrazz, alt tabaka doğumlu bir Meereenli'ydi, uzun boyluydu, kafasının ortasından ensesine inen kırmızı siyah sert saçları vardı. Khrazz'ın rakibi, Yaz Adaları'ndan gelen abanoz tenli bir mızrakçıydı. Mızrakçının hücumları Khrazz'ı bir süre için oyaladı ama

Khrazz kısakılıcıyla mızrağı düşürdüğünde geriye sadece katliam kaldı. Daha sonra, Khrazz siyah adamın kalbini kesip çıkardı ve üstünden kan damlayan kırmızı kalpten bir ısırık aldı. “Khrazz, cesur adamların kalbinin onu güçlendirdiğine inanıyor,” dedi Hizdahr. Jhiqui, kralı onaylayan mırıltılar çıkardı. Dany bir zamanlar, doğmamış oğluna kuvvet vermek için bir aygırın kalbini yemişti... ama bu eylem,

maegi

tarafından ana rahminde öldürülen Rhaego’yıı kurtaramamıştı. Üç ihanet göreceksin. Maegi ilk ihanetti, Jorah ikinci, Esmer Ben üçüncü. Dany’nin ihanetlerle işi bitmiş miydi?

“Ah,” dedi Hizdahr memnun bir şekilde. “İşte şimdi Benekli Kedi geliyor. Adamın nasıl hareket ettiğine bir bakın kraliçem. İki ayaklı bir şiir.”

Hizdahr’ın ayaklı şiir için bulduğu rakip, Goghor kadar uzun ve Belwas kadar genişti ama yavaştı. Benekli Kedi rakibini sakat bıraktığında, iki adam Dany’nin bir buçuk metre uzağında dövüşüyordu. Rakip, dizlerinin düştü. Kedi, ayağını rakibinin sırtına dayadı, elini adamın başına götürdü ve boğazını bir kulağından diğerine kadar kesti. Kırmızı kumlar adamın kanım içti, rüzgâr ise son sözlerini. Kalabalık memnuniyetle bağırdı.

“Kötü dövüş, iyi ölüm,” dedi Güçlü Belwas. “Güçlü Belwas dövüşçülerin çığlık atmasından nefret ediyor.” Bütün çekirgeleri bitirmişti, geğirdi ve bir yudum şarap içti.

Beyaz Qarthlılar, siyah Yaz Adalılar, bakır tenli Dothraklılar, mavi sakallı Tyroshlular, Kuzu İnsanlar, asık suratlı Braavoslular, Sothoros’un balta girmemiş ormanlarından gelen esmer tenli yarı insanlar; her biri, Daznak’ın Çukuru’nda ölmek için dünyanın uzak yerlerinden gelmişti. Rüzgârla uçuşan uzun sarı saçları olan genç bir delikanlı hakkında, “Bu çocuk gelecek vadediyor tatlım,” dedi Hizdahr... ama delikanlının rakibi o sarı saçları yakaladı, çocuğun dengesini bozdu ve karnını deşti. Delikanlı, ölüyken, kılıçlı hâlinden bile genç göründü.

“Bir çocuk,” dedi Dany. “O sadece bir çocuktu.”

“On altı yaşındaydı,” dedi Hizdahr. “Hayatını altın ve şan için tehlikeye atmayı özgürce tercih etmiş bir yetişkindi. Nazik kraliçemin akıllıca buyurduğu üzere, bugün Daznak’ta hiç çocuk ölmeyecek.”

Bir başka küçük zafer.

Halkımı daha iyi insanlara dönüştüremeye bilirim ama onları daha az kötü insanlara dönüştürmeyi deneyebilirim. Daenerys kadınların dövüşmesini de menedecekti ama

Karasaçlı Barsena, kendisinin de erkekler kadar hayatını tehlikeye atma hakkı

olduğunu söyleyip itiraz etmişti. Kraliçe maskaralıkları da yasaklamak istemişti; sakatların, cücelerin ve yaşlı kadınların; baltalarla, meşalelerle ve çekiçlerle birbirine saldırdığı komik dövüşleri. Dövüşçüler ne kadar beceriksiz olursa, maskaralığın o kadar komik olacağı düşünülüyordu. Hizdahr, Dany'nin insanlarla birlikte gülmesi gerektiğini, bu sayede daha çok sevileceğini söylemişti. Bu maskaralıklar olmadan, sakatların, cücelerin ve yaşlı kadınların aç kalacağını iddia etmişti. Ve Dany maskaralıklara rıza göstermişti.
Suçluları dövüş çukuruna mahkûm etmek eski bir gelenekti. Dany bu geleneği devam ettirebilirdi ama sadece belli suçlar için. "Katiller, tecavüzcüler ve köleliği sürdürmekte ısrar edenler dövüşmeye zorlanabilir fakat hırsızlar ve borçlular zorlanamaz." Bununla birlikte hayvanların dövüşmesi hâlâ serbestti. Dany, bir filin, altı kızıl kurttan oluşan bir sürüyü çabucak yok edişini izledi. Daha sonra, bir boğa ve bir ayı kanlı bir dövüş sergiledi, sonunda iki hayvan da paramparça ve can çekişir bir hâlde kumlarda kaldı. "Et ziyan edilmiyor," dedi Hizdahr. "Kasaplar, hayvan leşlerini, aç insanlara sağlıklı yahniler yapmak için kullanıyor. Kader Kapıları'na giden her insan, yahniden bir kâse alabilir."
"Güzel bir kanun," dedi Dany.
Çok az güzel kanununuz var.
"Bunun devam etmesini sağlamalıyız."
Hayvan dövüşlerinden sonra, eğlence dövüşü geldi. Çukurda altı atlıya karşı altı piyade vardı. Piyadeler uzun kılıçlar ve kalkanlarla dövüşüyordu, atlılar ise Dothrak
araklılarıyla.
Sahte şövalyeler zırhlı yelekler giymişti, sahte Dothraklar'ın hiç zırhı yoktu. Atlılar en başta avantajlı göründüler, iki rakiplerini ezip üçüncünün kulağını kestiler. Fakat sonra, hayatta kalan şövalyeler atlara saldırmaya başladılar, binicileri teker teker atsız bırakıp öldürdüler. Jhiqui manzaradan iğrenmişti. "Bu gerçek bir
khalasar
değildi," dedi.
Katledilenler çukurdan çıkarılırken, "Cesetlerin sağlıklı yahni yapmak için kullanılmayacağını umuyorum," dedi Dany.
"Atlar, evet," dedi Hizdahr. "Adamlar, hayır."
"At eti ve soğan, insana kuvvet verir," dedi Belwas.
Eğlence dövüşünün ardından, günün ilk maskaralık gösterisi başladı. İki cüce arasında geçecek mızrak müsabakası, Hizdahr'ın oyunlara davet ettiği Yunkaili lordlardan biri tarafından sunuldu. Cücelerden biri bir köpek, diğeri de bir

domuz sürüyordu. C 'ilçelerin ahşap zırhları yeni boyanmıştı. Zırhlardan birinde işgalci Robert Baratheon'ın erkek geyiği, diğerinde Lannister Hanedanının altın aslanı vardı. Bu armaların Dany'yi mutlu etmek çizildiği aşikârdı. Cücelerin maskaralıkları Güçlü Belwas'ın kahkahalar atmasına sebep oldu ama Dany'nin gülümsemesi silik ve zorlamaydı. Kırmızılı cüce eyerinden düşüp kumların üstünde domuzunu kovalamaya başladığında, köpeğin sırtındaki cüce onun peşinden gitti, ahşap bir kılıçla kırmızılı cücenin poposuna vurdu. "Bu tatlı ve gülünç bir gösteri ama..." dedi Dany.
"Sabırlı ol tatlım," dedi Hizdahr. "Aslanları salmak üzereler." Daenerys meraklı gözlerle Hizdahr'a baktı. "Aslanlar?"
"Uç tane. Cüceler onları beklemiyor."
Dany kaşlarını çattı. "Cücelerin ahşap kılıçları var. Ahşap zırhları. Aslanlarla nasıl dövüşmelerini beklersin?"
"Kötü bir şekilde," dedi Hizdahr. "Lâkin bizi şaşırtabilirler de. Büyük ihtimalle, çığlık atarak koşacak ve çukurdan çıkmaya çalışacaklar."
Dany memnun değildi. "Bunu yasaklıyorum."
"Nazik kraliçem. İnsanlarını hayal kırıklığına uğratmak istemezsin."
"Dövüşçülerin, hayatlarını altın ve şan uğruna kendi istekleriyle tehlikeye atacak yetişkin adamlar olacağına dair söz verdin. Bu cüceler, ahşap kılıçlarla aslanlara karşı dövüşmeye razı olmadılar. Dövüşü durduracaksın. Hemen."
Kralın ağzı gerildi. Dany bir an için, Hizdahr'ın o uysal gözlerinde öfke pırıltısı gördüğünü düşündü. "Nasıl emredersen." Hizdahr çukur efendisini çağırdı. Kamçılı adama, "Aslan yok," dedi.
"Aslan yok mu Şahanemiz? Eğlence bunun neresinde?" "Kraliçem konuştu. Cüceler zarar görmeyecek."
"Kalabalık bundan hoşlanmayacak."
"Öyleyse Barsena'yı getir. Bu insanları sakinleştirir."
"İlahımız en iyisini bilir." Çukur efendisi kamçısını şaklatıp emirler bağırdı. Cüceler çukurdan çıkarıldı. Seyirciler hoşnutsuzlukla bağırıp cücelere taş ve çürük meyve yağdırdı.
Peştemal ve sandaletten başka hiçbir şey giymeyen Karasaçlı Barsena kumlara çıktığında, seyircilerden bir kükreme sesi yükseldi. Uzun boylu, esmer tenli, otuz küsur yaşındaki kadın, bir panterin ölümcül zarafetiyle hareket ediyordu. Tezahürat sesleri bütün çukuru doldururken, "Barsena çok sevilir," dedi Hizdahr. "Gördüğüm en cesur kadındır."
"Dövüşen kızlar o kadar da cesur değildir," dedi Güçlü Belwas. "Dövüşen Güçlü Belwas cesur olurdu."

“Bugün bir yaban domuzuyla dövüşecek,” dedi Hizdahr.
Evet,
diye düşündü Dany,
çünkü onun karşısına çıkacak bir kadın bulamadın. Sikke kesesi ne kadar şişman olursa olsun.
“Görünüşe göre domuzun karşısına ahşap bir kılıçla çıkmayacak.”
Domuz devasaydı, insan kolu kadar uzun dişleri ve öfke dolu küçük gözleri vardı. Dany, Robert Baratheon’ı öldüren domuzun bu kadar amansız görünüp görünmediğini merak etti.
Korkunç bir yaratık ve korkunç bir ölüm.
Bir kalp atımı zaman için, İşgalci’ye karşı acıma duygusu hissetti.
“Barsena çok hızlıdır,” dedi Reznak. “Domuzla dans edecek ve hayvan ona yaklaştığında onu dilimleyecek. Domuz, devrilmeden önce kan içinde kalacak. Göreceksiniz Majesteleri.”
Dövüş, Reznak’ın söylediği gibi başladı. Domuz saldırdı, Barsena kenara kaçtı, kadının bıçağı güneşte gümüş gibi parladı. Barsena ikinci ataktan sıçrayarak kurtulduğunda, “Bir mızrağa ihtiyacı var,” dedi Sör Barristan. “Bir yaban domuzuyla dövüşmenin yolu bu değil.” Yaşlı şövalye, Daario’nun her zaman söylediği gibi, huysuz bir büyükbaba misali konuşuyordu.
Barsena’nın bıçağı kıpkırmızıydı ama domuz kısa bir zaman sonra durdu.
Bir boğadan daha zeki,
diye fark etti Dany. Bunu Barsena da fark etmişti. Bağırarak, bıçağını bir elinden diğerine fırlatarak domuza yaklaştı. Hayvan geri çekildiğinde, Barsena küfretti ve domuzun burnuna saldırdı, hayvanı kışkırtmaya çalışıyordu... ve başarılı oluyordu. Barsena’nın bir sonraki sıçraması bir an gecikti ve domuzun azı dişi, kadının sol bacağını dizinden kasığına kadar yardı.
Otuz bin ağız aynı anda inledi. Barsena, parçalanmış bacağını tutarak bıçağını yere attı ve hayvandan uzaklaşmaya çalıştı ama daha iki adım atamadan tekrar domuzun saldırısına uğradı. Dany başını başka yere çevirdi. “Bu yeterince cesurca mıydı?” diye sordu Güçlü Belwas’a. Kumların üzerinde bir çığlık yankılandı.
“Dövüşen domuzlar cesurdur ama bu kadar yüksek sesle çığlık atmak, cesurca değildir. Güçlü Behvas’ın kulaklarını acıtıyor.” Hadım, yara izleriyle dolu şişkin göbeğini ovuşturdu. “Güçlü Behvas’ın midesini de bozuyor.”
Domuz, burnunu Barsena’nın karnına gömdü ve kadının iç organlarını dışarı çıkarmaya başladı. Koku, kraliçenin dayanabileceğinden daha kötüydü. Sıcak, sinekler, kalabalıktan gelen sesler...

nefes alamıyorum.
Dany peçesini çıkarıp attı.
Tokarını da çıkardı. İpekteki inciler birbirine çarpıp hafifçe tıkırdadı.
“Khaleesi
?” dedi Irri. “Ne yapıyorsunuz?”
“Sarkık kulaklarımdan kurtuluyorum.” Domuz mızrakları taşıyan bir düzine adam, domuzu cesetten uzaklaştırıp ağıla geri götürmek için kumlara çıktı. Çukur efendisi de adamların yanındaydı, elinde dikenli bir kamçı vardı. Çukur efendisi domuzu kamçılamaya başladığında, kraliçe ayağa kalktı. “Sör Barristan, beni güven içinde bahçeme geri götürür müsünüz?”
Hizdahr, kafası karışmış gibi görünüyordu. “Oyunlar henüz bitmedi. Bir maskaralık, altı yaşlı kadın ve üç müsabaka daha var. Belaquo ve Goghor!”
“Belaquo kazanacak,” dedi Irri. “Bu bilinir.”
“Bilinmez,”
dedi Jhiqui. “Belaquo ölecek.”
“Biri ya da diğeri ölecek,” dedi Dany. “Ve hayatta kalan başka bir gün ölecek. Bu bir hataydı.”
“Güçlü Belwas çok fazla çekirge yedi.” Belwas’ın kahverengi geniş yüzünde hasta bir ifade vardı. “Güçlü Belwas’ın süte ihtiyacı var.”
Hizdahr, hadımı duymazdan geldi. “İlahem, Meereen halkı evliliğimizi kutlamaya geldi. Sana nasıl tezahürat yaptıklarını duydun. İnsanların sevgisini çöpe atma.”
“Bana değil, sarkık kulaklarıma tezahürat yaptılar. Beni bu mezbahadan götür kocam.” Dany, domuzun hırlamasını, mızrakçıları bağrışmalarını, çukur efendisinin kamçısının şaklamalarını duyabiliyordu.
“Tatlı leydim, hayır. Biraz daha kal. Maskaralık ve son dövüş için. Gözlerini kapat, kimse görmez. İnsanlar Belaquo’yla Goghor’u seyredecek. Şimdi gitmen...”
Hizdahr’ın yüzünden bir gölge geçti.
Arbede ve bağrışmalar durdu. On bin ses sustu. Bütün gözler gökyüzüne döndü. Dany’nin yanaklarına sıcak bir rüzgâr dokundu ve Dany, kendi kalbinin vuruşlarının üstünden kanatların sesini duydu. İki mızrakçı, sığınacak bir yer bulmak için kaçtı. Çukur efendisi olduğu yerde donup kaldı. Domuz, havayı koklayarak Barsena’nın yanına geri döndü. Güçlü Belwas inledi, sandalyesinden kayıp dizlerinin üstüne düştü.
Ejderha gökyüzünde dönüyordu. Pulları siyahtı. Gözleri, boynuzları ve omurgası kan kırmızısı. Üç ejderhanın en irisi olan Drogon, vahşi hayatta daha da

irileşmişti.
Oltu taşı kadar siyah olan kanatlarının genişliği bir uçtan diğer uca altı metreydi. Drogon, kumların üzerinde süzülürken kanatlarını bir kez çırptı, çıkan ses gök gürültüsü gibiydi. Domuz homurdanarak başını kaldırdı... ve alevler tarafından sarıldı. Dany, ısı dalgasını on metre uzaktan hissetti. Domuzun ölüm çığlığı neredeyse insansıydı. Drogon, domuz leşinin üstüne kondu ve pençelerini dumanlı ete geçirdi. Karnını doyururken Barsena'yla domuz arasında ayırım yapmadı.
"Ah tanrılar," diye inledi Reznak. "Kadını
yiyor!"
Kethüda, eliyle ağzını örttü. Güçlü Belwas gürültülü bir şekilde kusuyordu. Hizdahr zo Loraq'ın uzun ve solgun yüzünden tuhaf bir ifade geçti; biraz korku, biraz şehvet, biraz esrime. Hizdahr dudaklarını yaladı. Dany, tokarlarını tutmuş Pahllar'ın basamakları tırmandığını gördü, kaçmak için acele eden adamlar tokarlarının püsküllerine basıp tökezliyordu. Bazıları onları takip etti. Birbirlerini iterek koşuyorlardı. Daha çoğu yerlerinde kaldı.
Bir adam, kahramanlık yapmaya karar verdi.
Domuzu ağıla geri götürmek için gönderilen mızrakçılardan biriydi. Belki sarhoştu. Ya da deli. Belki de uzaktan uzağa Kara saçlı Barsena'yı seviyordu ya da Hazzea'yla ilgili fısıltılar duymuştu. Belki de sadece, hakkında şarkılar yazılmasını isteyen sıradan bir adamdı. Öne fırladı, elinde domuz mızrağı vardı. Ayağının altındaki kırmızı kumlar havalandı. Sıralardan bağrışmalar yükseldi. Drogon başını kaldırdı, dişlerinden kan damlıyordu. Kahraman, Drogon'un sırtına zıpladı ve demir mızrak ucunu ejderhanın pullu boynunun dibine sapladı.
Dany ve Drogon aynı anda çığlık attılar.
Kahraman, mızrağına abandı. Mızrak ucunu iyice derine gömmek için bütün ağırlığını kullandı. Drogon, bir acı tıslamasıyla kamburlaştı, kuyruğunu sağa sola salladı. Dany, ejderhanın uzun boynunun ucundaki başın döndüğünü ve hayvanın kara kanatlarının açıldığım gördü. Ejderha katili dengesini kaybedip kumların üstüne düştü. Mızrakçı yeniden ayağa kalmaya çalışırken Drogon'un dişleri adamın koluna gömüldü. Kahraman sadece,
"Hayır,"
diye bağıracak kadar vakit buldu. Drogon, kahramanın kolunu omzundan koparıp kenara attı. Bir fare çukurundaki kemirgeni fırlatıp atan bir köpek gibiydi.
Hizdahr zo Loraq diğer mızrakçılara, "Öldürün şunu," diye bağırdı.
"Canavarı öldürün!"

Sör Barristan, Dany’yi sıkıca tuttu. “Başka tarafa bakın Majesteleri.”
“Beni
bırak!”
Dünya yavaşlamış gibiydi. Dany, şövalyenin kıskacından kurtuldu, korkulukları aştı, çukura indiğinde sandaletinin tekini kaybetti. Koşarken parmaklarının arasındaki sıcak ve sert kumları hissetti. Sör Barristan ona sesleniyordu. Güçlü Belwas hâlâ kusuyordu. Dany daha hızlı koştu.
Mızrakçılar da koşuyordu. Bazıları, ellerindeki mızraklarla ejderhaya doğru gidiyordu. Diğerleri kaçıyordu, silahlarını bırakmışlardı. Kahraman, kumun üstünde sarsılıyordu. Adamın mızrağı hâlâ Drogon’un boynundaydı. Ejderhanın yarasından duman yükseliyordu. Diğer mızraklar yaklaşırken ejderha alev tükürdü, iki adam siyah alevle yıkandı. Drogon’un kuyruğu sağa sola sallandı ve hayvanın arkasında sürünen çukur efendisine çarpıp onu ikiye ayırdı. Meereenliler çığlık atıyordu, küfrediyordu, uluyordu. Dany, arkasından birinin geldiğini duyabiliyordu. “Drogon,” diye bağırdı.
“Drogon.”
Drogon’un başı döndü. Dişlerinin arasından duman çıktı. Kumlara damlayan kam da tütüyordu. Ejderha, kanatlarını tekrar çırptı, kızıl kumları havalandırdı. Dany, kırmızı sıcak bulutun içinde tökezledi, öksürdü. Drogon dişlerini gösterdi.
“Hayır,” diyecek kadar vakit buldu Dany.
Hayır. Bana zarar veremezsin. Beni tanımıyor musun?
Siyah dişler, Dany’nin yüzünün birkaç santim uzağında kapandı.
Kafamı koparmak istiyor.
Gözleri kum doluydu. Dany, çukur efendisinin cesedine takılıp tökezledi ve sırtüstü yere düştü.
Drogon kükredi. Ses, çukuru doldurdu. Sıcak bir rüzgâr Dany’yi sardı. Ejderhanın pullu boynu Dany’ye doğru uzandı. Drogon ağzını açtığında, kraliçe, hayvanın siyah dişlerinin arasındaki kırık kemik parçalarını ve kararmış etleri gördü. Drogon’un gözleri erimişti.
Cehenneme bakıyorum ama başımı çevirmeye cesaret edemem.
Dany daha önce hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.
Eğer ondan kaçarsam, beni yakar ve bir çırpıda yer.
Batıdiyar’da, rahipler yedi cehennemden ve yedi cennetten bahsederdi ama Batıdiyar ve oranın tanrıları çok uzaktaydı. Eğer burada ölürse, Dothraklar’ın at tanrısı çimleri ayırır ve Dany’yi kendi yıldızlı
khalasarına alır mıydı? Dany gece topraklarında güneşi ve yıldızının yanında at sürer miydi? Yoksa Ghis’in öfkeli tanrıları, onun ruhunu alıp işkence etmeleri

için harpiyalar mı gönderirdi? Drogon, kraliçenin yüzüne karşı kükredi. Hayvanın nefesi insan derisini haşlayacak kadar sıcaktı. Dany, sağ tarafında Barristan Selmy'nin bağırdığını duydu. "Bana gel! Buraya. Bana!"
Dany, Drogon'un gözlerinin kırmızı çukurlarında kendi yansımasını gördü. Nasıl da küçük, kırılgan ve korkmuş görünüyordu.
Korkumu görmesine izin veremem.
Eliyle kumları karıştırdı, çukur efendisinin cesedini itti, parmakları adamın kamçısının sapma değdi. Kamçıya dokunmak, Dany'nin kendini daha cesur hissetmesini sağladı. Deri sıcaktı, canlıydı. Drogon tekrar kükredi, ses o kadar şiddetliydi ki Dany az kalsın kamçıyı düşürüyordu. Ejderhanın dişleri Dany'ye yaklaştı.
Dany ejderhaya vurdu. Kamçıyı bütün gücüyle savurarak, "
Hayır
," diye bağırdı. Ejderha başını geri çekti. Dany tekrar,
"Hayır,"
dedi. "
HAYIR!
" Kamçının dikenleri, ejderhanın burnunu tırmaladı. Drogon doğruldu, kanatları kraliçeyi gölgede bıraktı. Dany, kamçıyı, ejderhanın pullu karnına indirdi, kolları ağrımaya başlayana kadar vurmaya devam etti. Drogon'un yılanımsı uzun boynu bir yay gibi büküldü. Ejderha, bir
tıssssss
sesi çıkararak Dany'ye ateş tükürdü. Dany eğilerek alevlerden kurtuldu, kamçıyı savurup,
"Hayır, hayır, hayır,"
diye bağırdı.
"Yere YAT!"
Drogon'un cevabı korku, öfke ve acı doluydu. Kanatlan bir kez açıldı, iki kez...
...ve katlandı. Ejderha son bir kez tısladı ve karın üstü yere uzandı. Mızrağın açtığı yaradan kan akıyordu. Kavrulmuş kumların üstüne damlayan kandan duman tütüyordu.
O, ete dönüşmüş ateş,
diye düşündü Dany,
ben de öyleyim.
Daenerys Targaryen ejderhanın sırtına bindi, mızrağı tutup dışarı çekti. Mızrağın ucu yarı erimişti. Kora dönüşen demir kırmızı parlıyordu. Dany demiri kenara fırlattı. Drogon, Dany'nin altında büküldü. Gücünü toplamaya çalışan ejderhanın

kasları seyiriyordu. Hava kum doluydu. Dany göremiyordu, nefes alamıyordu, düşünemiyordu. Kara kanatlar gök gürültüsü gibi çatırdadı. Ve aniden, Dany'nin altındaki kırmızı kumlar uzaklaşmaya başladı.

Dany, başı döner bir hâlde gözlerini kapadı. Gözlerini açtığında ise bir gözyaşı ve toz sisinin içinden Meereen'i gördü. Gözyaşları basamaklara dökülüp caddelere yayılıyordu.

Kamçı hâlâ elindeydi. Dany kamçıyı Drogon'un boynuna indirip bağırdı, "

Daha yükseğe

!" Diğer eliyle ejderhanın pullarına yapıştı, parmakları tutunacak bir yer aradı. Drogon'un geniş siyah kanatları havayı dövüyordu. Dany, bacaklarının arasında hayvanın sıcaklığını hissediyordu. Kalbi patlamak üzereydi.

Evet,

diye düşündü,

evet, şimdi, şimdi yap, beni götür, beni götür, UÇ!

JON

Tormund Devfelaketi uzun boylu bir adam değildi ama tanrılar ona geniş bir göğüs ve muazzam bir göbek vermişti. Mance Rayder, Tormund'un ciğerlerinin gücünden dolayı ona Borucu adını takmıştı ve Tormund'un kahkahasının dağların zirvelerindeki karlan devirebileceğim söylemeyi alışkanlık hâline getirmişti. Tormund'un öfkeliyken çıkardığı kükreme sesleri, Jon'a, bağıran bir mamutu hatırlatırdı.

Tormund o gün sıkça ve gürültülü bir şekilde kükredi. Haykırdı, bağırdı, yumruğunu masaya indirip bir su sürahisini devirdi, bal likörü boynuzunu elinden hiç düşürmedi; bu yüzden, tehditler savurduğunda ağzından çıkan tükürükler tatlıydı. Jon Kar'a korkak, yalancı, dönek, kara kalpli diz çöken, hırsız ve leş kargası dedi. Onu, özgür insanları arkadan düzmek isteyen bir oğlancı olmakla suçladı. İçki boynuzunu iki kez Jon'un kafasına fırlattı ama boynuzu boşalttıktan sonra. Tormund, iyi bal likörünü ziyan edecek bir adam değildi. Jon, adamın sözlerinin ona çarpmasına izin verdi. Sesini hiç yükseltmedi ve tehdide tehditle karşılık vermedi ama öngördüğünden fazla teslim de olmadı.

Sonunda, çadırın dışındaki ikindi gölgeleri uzamaya başladığında, Tormund Devfelaketi Borucu, Buz Kırıcı, Tormund Yıldırımyumruk, Ayıların Kocası, Al Kale'nin Şarap Kralı, Tanrılarla Konuşan ve Orduların Babası elini uzattı.

"O

hâlde anlaştık. Tanrılar beni affetsin. Beni asla affetmeyecek yüzlerce anne olduğunu biliyorum."

Jon, ona uzatılan eli tuttu. Kafasında yemininin sözleri çınlıyordu.

Ben karanlıktaki kılıç, duvardaki gözcüyüm. Ben soğukta yanan ateş, şafak vaktindeki ışığım. Ben uyurları uyandıran nida, diyar halkım koruyan kalkanım.

Ve yemine yeni bir satır eklenmişti:

Ben kapıları açan ve düşmanın içeri girmesine izin veren muhafızım.

Jon, doğru şeyi yaptığından emin olmak için çok şey verirdi ama geri dönemeyeceği kadar uzun bir yol katetmişti. "Anlaştık," dedi.

Tormund'un el sıkışması kemik kıran türdendi. Adamın bu özelliği

değişmemişti. Sakalı da aynıydı ama o beyaz kılların altındaki yüz iyice zayıflamıştı ve o al yanaklara derin çizgiler kazınmıştı. Tormund, Jon'un elini kemikli bir lapaya dönüştürmek için elinden gelenin en iyisini yaparken, "Mance, fırsatı varken seni öldürmeliydi, "dedi. "Bulamaç için altın... ve çocuklar. Zalim bir fiyat. Eskiden tanıdığım o tatlı delikanlıya ne oldu?"
Onu lord kumandan yaptılar.
"Adil bir pazarlık iki tarafı da mutsuz eder. Uç gün?"
"Eğer o kadar uzun yaşarsam. Kendi adamlarımdan bazıları, .şartları duyduklarında yüzüme tükürecekler." Tormund, Jon'un elini bıraktı. "Eğer onları biraz tanıyorsam senin kargaların da homurdanacak. Ve onları tanıyorum, sayamayacağım kadar fazla karga öldürdüm."
"Sur'un güneyine geldiğinde, bunu yüksek sesle söylemesen iyi olur."
"Har!" Tormund güldü. Bu da değişmemişti; adam hâlâ sık sık ve kolayca gülüyordu. "Zekice sözler. Kargaların beni gagalayarak öldürmesini istemem." Jon'un sırtına vurdu. "Bütün insanlarım Sur'un ardında güvende olduğunda, birlikte oturur, şarap içer, et yeriz. O vakte kadar..." Yabanıl, sol kolundaki halkayı çıkarıp Jon'a fırlattı, sonra sağ kolundaki halkayla aynı şeyi yaptı. "İlk ödemen. Bu halkaları babamdan almıştım, o da kendi babasından almış. Şimdi ikisi de senin, seni hırsız kara piç."
Kol halkaları eski altından yapılmıştı, sert ve ağırlardı, üstlerine İlk İnsanlar'ın kadim hiyeroglifleri işlenmişti. Tormund Dev felaketi, Jon onu bildi bileli bu halkaları takıyordu. "Braavoslu bu halkaları altın için eritecek. Yazık olacak. Belki de bunlar sende kalmalı."
"Hayır. Tormund Yıldırımyumruk'un özgür insanları hâzinelerinden vazgeçmeye zorladığı ama kendi hazinelerini sakladığı söylensin istemem." Tormund sırıttı. "Ama aletime taktığım halkayı saklayacağım. O bunlardan çok daha büyük. Sen onu bir tork olarak kullanabilirsin."
Jon gülmek zorundaydı. "Hiç değişmiyorsun."
"Ah, değişiyorum." Tormund'un sırıtışı, yazın eriyen karlar gibi kayboldu. "Al Kale'de olduğum adam değilim artık. Çok fazla ölüm ve ölümden beter şeyler gördüm. Oğullarım..." Tormund'un yüzü kederle çarpıldı. "Dormund, Sur için yapılan savaşta katledildi. Bunu senin şövalyelerinden biri yaptı, baştan ayağa gri çeliklere bürünmüş bir piçti, kalkanında pervaneler vardı. Saldırıyı gördüm. Oğlum, ben ona ulaşamadan önce öldü. Ve Torwynd... onu soğuk aldı. Torwynd her daim hastaydı. Bir gece uyurken öldü. İşin en kötü tarafı, biz henüz onun öldüğünü anlamamışken, Torwynd bembeyaz bir yüzle ve mavi gözlerle ayağa kalktı. Onunla bizzat ilgilenmek zorunda kaldım. Bu çok zordu Jon." Adamın

gözlerinde yaşlar pırıldadı. “Doğruyu söylemek gerekirse, Torwynd gerçek bir erkek sayılmazdı ama benim küçük oğlumdu ve ben onu seviyordum.”
Jon, elini Tormund’un omzuna koydu. “Çok üzgünüm.” “Neden? Onu sen öldürmedin. Ellerinde kan var, tıpkı benim ellerimde olduğu gibi, ama o kan oğlumun kanı değil.” Tormund başını salladı. “Hâlâ iki güçlü oğlum var.”
“Kızın...?”
“Munda.” Tormund’un gülümsemesi geri döndü. “İnanmayacaksın ama Uzunmızrak Ryk’ı koca olarak aldı. Bana sorarsan, o çocukta mantıktan çok maslahat var ama kızıma iyi davranıyor. Kızımı incitecek olursa, aletini keserim ve onu kendi aletiyle döverim.” Tormund, Jon’un sırtına candan bir şekilde tekrar vurdu. “Geri dönme vaktin geldi. Biraz daha oyalanırsan seni yediğimizi düşünecekler.”
“Öyleyse üç gün sonra, şafakta. Önce erkek çocuklar.”
“Bunu ilk kez ve onuncu kez söylediğinde de duymuştum karga,” dedi Tormund. “Bizi dinleyen biri, aramızda hiç güven olmadığını düşünür.” Tükürdü. “Önce erkek çocuklar, evet. Mamutlar uzun yoldan gelecek. Doğugözcüsü’nün onları beklediğinden emin ol. Kahrolası kapılarına saldırılmamasını ve hiç kavga çıkmamasını sağlayacağım. Sıraya girmiş ördek yavruları gibi uslu ve düzenli olacağız. Ben de anne ördek olacağım. Har!” Jon’u çadırdan çıkardı.
Dışarıda parlak ve bulutsuz bir gün vardı. Güneş, on beş gün süren gaiplikten sonra gökyüzüne geri dönmüştü. Sur güneyde mavi beyaz pırıldıyordu. Jon’un Kara Kale’deki yaşlı adamlardan duyduğu bir deyiş vardı:
Sur’un ruh halleri Deli Kral Aerys’inkiler den fazladır.
Bazen de,
Sur’un ruh halleri bir kadınınkinden fazladır,
denirdi. Sur bulutlu günlerde beyaz bir kaya gibi görünürdü. Aysız gecelerde kömür kadar kara olurdu. Kar fırtınalarında kardan oyulmuş gibi dururdu. Ama bunun gibi günlerde, Sur’u buzdan başka bir şey zannetmek imkansızdı. Bunun gibi günlerde, Sur bir rahibin kristali gibi ışıldardı. Her çatlak ve her yarık güneşle boyanırdı. Yarı saydam dalgaların ardında buzlu gökkuşakları dans eder ve ölürdü. Bunun gibi günlerde, Sur güzeldi.
Tormund’un en büyük oğlu, atların yanında duruyordu, Leathers’la sohbet ediyordu. Özgür insanlar arasında Uzun Toregg olarak tanınıyordu. Leathers’ı birkaç santimle geçmesine rağmen babasına otuz santim yukarıdan bakıyordu. Beygir lakaplı Köstebek Kasabası çocuğu Hareth, ateşin yanına oturmuştu, sırtı diğer iki adama dönüktü. Jon bu görüşme için beraberinde sadece Beygir’i ve Leathers’ı getirmişti; daha fazla adam, bir korku emaresi olarak algılanabilirdi.

Üstelik Tormund kan dökmek isteseydi, yirmi adam iki adamdan daha faydalı olmazdı. Jon'un ihtiyaç duyduğu tek koruma, Hayalet'ti; ulu kurt düşmanların kokusunu alabiliyordu, düşmanlığını gülümsemelerin arkasına saklayanların kokusunu bile.
Fakat Hayalet gitmişti. Jon, siyah eldivenlerinin tekini çıkardı, iki parmağını ağzına sokup ıslık çaldı.
"Hayaleti
Buraya gel."
Yukarıdan kanat sesleri duyuldu. Mormont'un kuzgunu, yaşlı bir meşe ağacının dalından kalkıp Jon'un eyerine kondu.
"Mısır,"
diye bağırdı.
"Mısır, mısır, mısır."
"Sen de mi beni takip ettin?" Jon, kuşu kovalamak için elini uzattı ama kendini hayvanın tüylerini okşarken buldu. Kuzgun, Jon'un gözlerine baktı, başını yukarı aşağı sallayarak,
"Kar,"
diye mırıldandı. Sonra ağaçların arasından Val'le birlikte Hayalet çıktı.
Birbirlerine aitlermiş gibi görünüyorlardı. Val baştan ayağa beyazlara bürünmüştü; beyaz deriden yapılmış çizmelerin içine sokulmuş beyaz yün bir pantolon, büvet ağacından oyulmuş bir broşla omza tutturulmuş beyaz bir pelerin, kemik kopçalı beyaz bir tunik. Kızın nefesi de beyazdı... ama gözleri maviydi, uzun saç örgüsü bal rengiydi, yanakları soğuk yüzünden kızarmıştı. Jon Kar uzun zamandır böyle güzel bir manzara görmemişti.
"Kurdumu çalmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu kıza.
"Neden olmasın? Eğer her kadının bir kurdu olsaydı, erkekler çok daha tatlı olurdu. Kargalar bile."
"Har!" diye güldü Tormund Devfelaketi. "Bu kızla ağız dalaşı yapma Lord Kar. Bu kız bizim gibiler için fazla zeki. Onu bir an önce çalsan iyi edersin. Yoksa Toregg uyanacak ve onu senden önce çalacak."
Şu öküz Axell Florent, Val için ne demişti? "Evlilik çağındaymış, üstelik güzel bir kızmış.
İyi kalçaları ve iyi göğüsleri varmış, yapısı çocuk doğurmaya müsaitmiş." Bunların hepsi doğruydu ama yabanıl kız bundan çok daha fazlasıydı. Bunu, Nöbet'in deneyimli korucularının bulamadığı Tormund'u bularak kanıtlamıştı. Bir prenses olmayabilirdi ama herhangi bir lord için kıymetli bir eş olurdu.
Ancak o köprü uzun zaman önce yanmıştı ve meşaleyi bizzat Jon fırlatmıştı.

“Toregg istediğini yapabilir,” dedi. “Ben bir yemin ettim.”
“Val bunu umursamaz. Umursar mısın?”
Val kalçasındaki kemik bıçağa vurdu. “Lord Karga, cesaret edebildiği herhangi bir gecede yatağıma girmeyi deneyebilir. Hadım edildiğinde, yeminine sadık kalmak onun için daha kolay olur.”
“Harl"
Tormund tekrar güldü. “Bunu duydun mu Toregg? Bu kızdan uzak dur. Bir kızım var, birine daha ihtiyacım yok.” Yabanıl şefi başını sallayarak çadırına girdi.
Jon, Hayalet’in kulağını kaşırken, Toregg, Val’in atını getirdi. Kız hâlâ, Sur’dan ayrıldığı gün Mully’den aldığı tüylü, tek gözlü, gri atı sürüyordu. Atını Sur’a doğru çevirirken, “Küçük canavar nasıl?” diye sordu.
“Senin bizden ayrıldığın güne göre iki kat iri ve üç kat gürültülü. Canı meme istediğinde sesi Doğugözcüsü’nden duyuluyor.” Jon atına bindi.
Val, Jon’un yanına geldi. “İşte... tıpkı söylediğim gibi sana Tormund’u getirdim. Şimdi ne olacak? Eski hücreme mi döneceğim?”
“Eski hücrende başkası var. Kraliçe Selyse, Kral Kulesi’ni kendine aldı. Hardin Kulesi’ni hatırlıyor musun?”
“O kule yıkılacakmış gibi görünüyor.”
“Yüzyıllardır öyle görünüyor. En üst katı senin için hazırlattım leydim. Kral Kulesi’ndeki odandan daha geniş fakat daha rahatsız bir yerin olacak. O kuleye kimse Hardin Sarayı diyemez.” “Özgürlüğü rahatlığa tercih ederim.”
“Kale içinde dolaşma özgürlüğün olacak ama üzülerek söylüyorum ki bir tutsak olarak kalmak zorundasın. Bununla birlikte, davetsiz misafirler tarafından rahatsız edilmeyeceğine dair söz verebilirim. Hardin Kulesi’ni benim adamlarım koruyor, kraliçenin adamları değil. Wun Wun da girişte uyuyor.”
“Koruyucu olarak bir dev? Dalla bile bununla böbürlenemezdi.”
Tormund’un yabanılları, çadırların içinden ve yapraksız ağaçlarının altından, Jon’la Val’in geçip gidişini izledi. Jon, dövüş yaşına gelmiş her adama karşılık üç kadın ve bir o kadar çocuk gördü. Mance Rayder özgür insanları Sur’a getirdiğinde, adamın takipçilerinin önünde koyun, keçi ve domuz sürüleri yürüyordu ama şimdi, etraftaki yegâne hayvanlar mamutlardı. Devlerin vahşiliği olmasaydı mamutlar da kesilirdi, Jon bundan emindi. Mamutların kemiklerinde ziyadesiyle et vardı.
Jon hastalık işaretleri de gördü. Bu durum onu anlatamayacağı kadar huzursuz etti. Tormund’un çetesi açlıktan kırılıp hasta olmuşsa, Köstebek Ana’yı takip edip Çetinocak’a giden binlerce insanın başına ne gelmişti?
Cotter Pyke yakında onlara ulaşacak. Eğer rüzgârlar nazik davrandıysa,

donanma şu anda, taşıyabildiği kadar çok özgür insanla birlikte Doğugözcüsü'ne dönüyor bile olabilir.
"Tormund'la görüşmen nasıl geçti?" diye sordu Val.
"Bunu bir yıl sonra sor. İşin zor bölümü hâlâ beni bekliyor. Kendi adamlarımı, bizzat pişirdiğim yemeği yemeye ikna edeceğim bölüm. Korkarım ki yemeğin tadından hoşlanmayacaklar." "Bırak da sana yardım edeyim."
"Ettin. Bana Tormund'u getirdin."
"Daha fazlasını yapabilirim."
Neden olmasın
? diye düşündü Jon.
Adamlarımın hepsi Val'in bir prenses olduğuna inanıyor.
Val, at sırtında doğmuş gibi görünüyor ve öyle at sürüyordu.
Savaşçı bir prenses,
diye karar verdi Jon,
bir kulede oturan, saçlarını fırçalayan ve onu kurtarmaya gelecek bir şövalye bekleyen kırılgan bir yaratık değil.
"Kraliçeyi bu anlaşmayla ilgili bilgilendirmeliyim," dedi. "İstersen onunla tanışabilirsin, tabii diz çökmeye razıysan." Jon'un, Majesteleri Kraliçe'yi, ağzını bile açmadan kızdırması iyi olmazdı.
"Diz çökerken gülebilir miyim?"
"Gülemezsin. Bu bir oyun değil. Halklarımızın arasında eski, derin ve kırmızı bir kan nehri akıyor. Stannis Baratheon, yabanılları diyara kabul etmeyi uygun gören az sayıda kişiden biri. Yaptığım şey için, Stannis'in kraliçesinin desteğine ihtiyacım var."
Val'in şen gülümsemesi soldu. "Sana söz veriyorum Lord Kar. Kraliçenin önünde münasip bir yabanıl prensesi gibi davranacağım."
O
benim kraliçem değil,
diyebilirdi Jon.
Gerçeği söylemek gerekirse kadının gideceği günü iple çekiyorum. Tanrılar merhametliyse, Selyse, Melisandre'yi de yanında götürür.
Yolun geri kalanında sessizce at sürdüler, Hayalet arkalarında yürüdü. Mormont'un kuzgunu kapıya kadar onları takip etti, sonra yukarı doğru kanat çırptı. Jon, Val ve diğerleri atlarından indiler. Beygir, buzlu tüneli aydınlatmak için bir meşaleyle birlikte önden gitti.
Jon ve beraberindekiler, tünelden geçip Sur'un güneyine vardılar. Kara kardeşlerden oluşan küçük bir kalabalık kapının yanında onları bekliyordu.

Aralarında Kral Ormanı’ndan Ulmer vardı. Yaşlı okçu, diğer adamların adına konuşmak için öne çıktı. “Delikanlılar merak içinde. Barış olacak mı lordum? Yoksa kan ve demir mi olacak?”
“Barış,” dedi Jon Kar. “Uç gün sonra, Tormund Devfelaketi insanlarım Sur’un içinden geçirecek. Dost olarak, düşman değil. Bazıları bize katılıp kardeşimiz bile olabilir. Bize düşen, onları içtenlikle karşılamak. Şimdi görevlerinizin başına dönün.” Jon, atının dizginlerini Saten’e uzattı. “Kraliçe Selyse’yi görmeliyim.” Majesteleri Kraliçe, Jon’un derhal ona gitmemesini hakaret olarak algılayabilirdi. “Daha sonra birkaç mektup yazmam gerek. Odama parşömen, kalem ve bir hokka üstat mürekkebi getir. Sonra Marsh’ı, Yanvyck’i, Rahip Cellador’u ve Clydas’ı çağır.” Cellador ayyaştı ve Clydas gerçek bir üstat değildi ama Jon’un elinde onlardan başka kimse yoktu.
Sam dönene kadar.
“Kuzeyli adamları da çağır. Flint ve Norrey. Leathers, sen de orada olmalısın.”
“Hobb soğan turtası pişiriyor,” dedi Saten. “Çağırdığınız adamlara akşam yemeğinde size katılmalarını söyleyeyim mi?” Jon düşündü. “Hayır. Onlara, gün batmamda Sur’un üstünde bana katılmalarını söyle.” Val’e döndü. “Leydim, lütfen benimle gel.”
“Karga emir verir, tutsak itaat eder.” Val’in ses tonu şakacıydı. “Onunla karşılaşan yetişkin adamların bacaklarını titretiyorsa, şu sizin kraliçe amansız bir kadın olmalı. Yün ve kürk yerine zırh mı kuşanmalıyım? Bu kıyafetleri bana Dalla verdi, bunların kanla lekelenmesini istemem.”
“Sözler kan döküyor olsaydı, korkmak için bir sebebin olurdu. Bence kıyafetlerin güvende leydim.”
Jon ve Val, kirli kar yığınlarının arasındaki yeni kürenmiş patikalardan geçerek Kral Kulesi’ne doğru yürüdüler. “Şu sizin kraliçenizin siyah sakalları olduğunu duydum.”
Jon, gülümsememesi gerektiğini biliyordu ama gülümsedi. “Sadece bıyığı var. Kılları sayabilirsin.”
“Nasıl da heves kırıcı.”
Kraliçe Selyse, kendi makamının hanımı olmak istediğiyle ilgili ne kadar konuşursa konuşsun, Kara Kale’nin rahatlığını Gece Kalesi’nin gölgeleri uğruna terk etmek hususunda aceleci davranmıyordu. Elbette muhafızları vardı; kapının önüne dört, basamaklara iki, kapının iç tarafındaki maltızın yanma iki adam yerleştirilmişti. Adamların kumandanı, Kral Dağı’ndan Sör Patrek’ti. Patrek; beyaz, mavi ve gümüş renkli şövalye kıyafetlerini giymişti, pelerininde beş köşeli yıldızlar vardı. Val’e takdim edilen şövalye, tek dizinin üstüne çöktü ve

kızın eldivenini öptü. “Bana söylenenden daha güzelsiniz prenses,” dedi. “Kraliçe güzelliğinizle ilgili çok şey anlattı.”
“Ne kadar tuhaf, kendisi beni hiç görmedi.” Val, Sör Patrek’in başına dokundu. “Şimdi ayağa kalk sör diz çöken. Kalk, kalk.” Bir köpekle konuşuyormuş gibi konuşuyordu.

Jon’un yapabildiği tek şey, gülmemekti. Taş kadar sert bir yüz ifadesiyle, şövalyeye kraliçeyi görmek istediğini söyledi. Sör Patrek, silahlı askerlerden birini, kraliçenin Jon’la Val’i kabul edip etmeyeceğini öğrenmek için yukarı gönderdi. “Kurt burada kalacak,” dedi.

Jon bunu bekliyordu. Ulu kurt, Kraliçe Selyse’yi en az Wun Wun kadar huzursuz ediyordu. “Hayalet, burada kal.”
Jon ve Val, Majesteleri Kraliçe’yi, ateşin yanında dikiş diker hâlde buldular. Kraliçenin soytarısı, sadece kendisinin duyabildiği bir müzik eşliğinde dans ediyordu, adamın şapkasındaki çanlar çınlıyordu. Yamalı Yüz, Jon’u gördüğünde, “Karga, karga,” diye bağırdı. “Denizin altındaki kargalar kar gibi beyazdır. Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh.” Prenses Shireen pencere sekisine oturmuştu, yüzünü şekilsizleştiren gri hastalığın en kötü kısmını saklamak için, başlığını kafasına geçirmişti.
Leydi Melisandre’den iz yoktu. Jon bunun için müteşekkir oldu. Kırmızı rahibeyle er ya da geç yüzleşmesi gerekecekti ama bu görüşmenin kraliçenin huzurunda olmamasını tercih ederdi. “Majesteleri.” Tek dizinin üstüne çöktü. Val de aynı şeyi yaptı.
Kraliçe Selyse, dikişini bir kenara bıraktı. “Kalkabilirsiniz.”
“Eğer Majesteleri menün olacaksa, Leydi Val’i takdim etmek isterim. Val’in ablası Dalla...”
“...bizi bütün gece ayakta tutan şu ağlak bebeğin annesiydi. Onun kim olduğunu biliyorum Lord Kar.” Kraliçe burnunu çekti. “Val buraya kral kocamdan önce döndüğü için şanslısın, aksi hâlde bu iş senin için kötü sonuçlanabilirdi. Çok kötü sonuçlanabilirdi.”
“Sen yabanıl prenses misin?” diye sordu Shireen, Val’e.
“Kimileri beni öyle çağırıyor,” dedi Val. “Ablam, Sur’un Ötesindeki Kral Mance Rayder’ın karısıydı. Kral için bir erkek evlat doğururken öldü.”

“Ben de prensesim,” dedi Shireen, “ama bir ablam yok. Eskiden bir kuzenim vardı, denize açıldı. Bir piçti ama onu seviyordum.”
“Lütfen Shireen,” dedi kraliçe. “Lord kumandanın, buraya, Robert’ın gayrimeşru çocuklarını dinlemek için gelmediğine eminim. Yamalı Yüz, iyi bir soytarı ol ve prensesi odasına götür.”
Adamın şapkasındaki çanlar çınladı. “Uzağa, uzağa,” diye şarkı söyledi soytarı. “Gel benimle denizin altına, uzağa, uzağa, uzağa.” Küçük prensesi elinden tuttu ve onu odadan çıkardı.
“Majesteleri,” dedi Jon, “Yabanılların lideri şartlarımı kabul etti.”
Kraliçe Selyse başıya onayladı. “Lord kocamın arzusu, bu vahşi insanlara bir sığınak vermekti. Kral huzurunu korudukları ve kral kanunlarına sadık kaldıkları sürece diyarımızda hoş karşılanacaklar.” Dudaklarını büzdü. “Buraya devler getireceklerini duydum.”
Val cevap verdi. “Hemen hemen iki yüz dev Majesteleri. Ve seksenden fazla mamut.”
Kraliçe titredi. “Dehşet verici yaratıklar.” Jon, kadının devlerden mi yoksa mamutlardan mı bahsettiğini söyleyemezdi. “Mamafih, lord kocam bu çeşit hayvanları mücadelelerde kullanabilir.”
“Olabilir Majesteleri,” dedi Jon, “lâkin mamutlar, kapımızdan geçemeyecek kadar iriler.”
“Kapı genişletilemez mi?”
“Bunun... akıllıca olmayacağı kanaatindeyim.”
Selyse burnunu çekti. “Eğer öyle diyorsanız. Bu konularda bilgi sahibi olduğunuzdan eminim. Şu yabanılları nereye yerleştirmeyi düşünüyorsunuz? Köstebek Kasabası’nın o kadar insanı barındıracak kadar büyük olmadığı aşikâr. Kaç kişiler?”
“Dört bin Majesteleri. Terk edilmiş kalelerimizde garnizon kurmamıza yardım edecekler. Sur’u daha iyi koruyacağız.”
“O kalelerin harabe hâlinde olduğunu sanıyordum. Molozlardan ibaret kasvetli, rüzgârlı yerler. Doğugözcüsü’nde farelerden ve örümceklerden bahsedildiği duydum.”
Örümcekler şimdiye kadar soğuk yüzünden ölmüştür, diye düşündü Jon,
fareler de kışın et kaynağı olarak kullanılabilir.
“Bunların hepsi doğru Majesteleri... fakat harabeler bile bir çeşit sığınak sağlar. Ve sığınaklarla Ötekiler arasında Sur var.”
“Bütün bunları dikkatlice düşündüğünüzü görüyorum Lord Kar. Kral Stannis mücadeleden zaferle döndüğünde buna memnun olacak, bundan eminim.”

Eğer döneceğini farz edersek.
“Yabanıllar ilk önce, Stannis’i kralları, R’hllor’u da tanrıları olarak kabul etmek zorundalar,” diyerek devam etti kraliçe.
İşte buradayız, dar bir geçidin içinde yüz yüzeyiz. “Majesteleri, beni bağışlayın. Üzerinde anlaşmaya vardığımız şartlar bunlar değil.”
Kraliçenin yüzü sertleşti. “Keder verici bir dikkatsizlik.” Kadının sesindeki belli belirsiz sıcaklık bir anda kaybolmuştu.
“Özgür insanlar diz çökmez,” dedi Val, kraliçeye.
“Öyleyse diz çöktürülmekler,” dedi kraliçe.
“Bunu yaparsanız ilk fırsatta tekrar ayaklanırız Majesteleri,” diye söz verdi Val. “Ellerimizde bıçaklarla ayaklanırız.”
Kraliçenin dudakları gerildi, çenesi hafifçe titredi. “Küstahsınız. Bu, yabanıllardan beklenecek bir tavır sanırım. Size, sizi nezaket konusunda eğitebilecek bir koca bulmalıyız.” Kraliçe bakışlarını Jon’a çevirdi. “Bunu onaylamıyorum Lord Kumandan. Lord kocam da onaylamayacak. Her ikimizin de gayet iyi bildiği gibi kapıları açmanıza engel olamam. Lâkin kral mücadeleden döndüğünde, bunun hesabını vereceğinize dair yemin edebilirim. Belki de yeniden düşünmek istersiniz.”
“Majesteleri.” Jon tekrar diz çöktü. Val bu defa ona katılmadı. “Eylemlerimden memnun olmadığınız için üzgünüm. En iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Gidebilir miyim?”
“Git. Derhal.”
Val, dışarı çıkıp kraliçenin adamlarından iyice uzaklaştığında öfkesini açığa vurdu. “Kadının sakallarıyla ilgili yalan söyledin. O kadının çenesinde, benim bacaklarımın arasındakinden fazla kıl var. Ve kadının kızı... kızın yüzü...”
“Gri hastalık.”
“Biz ona gri ölüm diyoruz.”
“Bu hastalık çocuklarda her zaman ölümcül değildir.”
“Sur’un kuzeyinde öyledir. Kesin tedavisi ağu otudur ama bir yastık ya da bir bıçak da işe yarar. O zavallı çocuğu ben doğurmuş olsaydım, ona merhamet hediyesini uzun zaman önce verirdim.” Bu, Jon’un daha önce hiç görmediği bir Val’di. “Prenses Shireen, kraliçenin tek çocuğu.”
“İkisine de acıyorum. O çocuk temiz değil.”
“Stannis savaşı kazanırsa, Shireen, Demir Taht’ın veliahtı olacak.”
“Öyleyse sizin Yedi Krallık’ınıza da acıyorum.”
“Üstatların inancına göre gri hastalık...”
“Üstatlar istedikleri şeye inanabilirler. Gerçeği öğrenmek istiyorsan orman

cadılarına sor. Gri ölüm uyur, sadece tekrar uyanmak için. O
çocuk temiz değil!”
“Tatlı bir çocuğa benziyor. Bilemezsin...”
“Bilirim. Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar.” Val, Jon’un kolunu yakaladı. “Canavarın oradan çıkarılmasını istiyorum. Onun ve sütannelerin. Onları ölü kızla aynı kulede bırakamazsın.”
Jon, Val’in elini itti. “O
kız ölü değil.”
“Ölü. Annesi bunu göremiyor. Anlıyorum ki sen de göremiyorsun. Ama ölüm orada.” Val, Jon’dan uzaklaştı, durdu, döndü. “Sana Tormund Devfelaketi’ni getirdim. Sen de bana canavarımı getir.”
‘Yapabilirsem, getiririm.”
‘Yap. Bana borçlusun Jon Kar.”
Jon, Val’in gidişini izledi.
Yanılıyor. Yanılıyor olmalı. Gri hastalık onun iddia ettiği kadar ölümcül değil, çocuklarda değil.
Hayalet yine gitmişti. Güneş batıda alçalmıştı. Şimdi bir kadeh sıcak şarap çok işime yarar. İki kadeh daha çok işime yarar. Ama şarap beklemek zorundaydı. Jon’un yüzleşmesi gereken düşmanlar vardı. Düşmanların en kötü türü: Kardeşler.
Leathers, vinç kafesinin yanında Jon’u bekliyordu. Birlikte yukarı çıktılar. Kafes yükseldikçe rüzgâr şiddetlendi. On beş metre yukarıda, kafes her esintiyle sallanmaya başladı, zaman zaman Sur’a sürtünüyor ve güneşte pırıl pırıl parlayan kristal yağmurları oluşturuyordu. Jon ve Leathers, kalenin en uzun kulelerinin üzerine yükseldiler. Yüz yirmibirinci metrede, rüzgâr dişlerini çıkardı ve Jon’un siyah pelerinini yakalayıp gürültülü bir şekilde demir parmaklıklara çarptı. İki yüz on beşinci metrede, rüzgârın dişleri Jon’un etine battı. Vinçten sorumlu adamlar kafesi tutarken,
Sur benim,
diye hatırlattı Jon kendine,
en azından iki gün daha.
Jon buzun üstüne atladı, vinçteki adama teşekkür etti ve nöbetteki mızrakçıyı başıyla selamladı. İki adam da yüzlerini örten yün başlıklar takmışlardı, sadece gözleri görünüyordu. Ama Jon, Ty’ı, sırtından aşağı dökülen karmakarışık siyah saçlarından, Owen’ı da kınına tıkıştırdığı sosislerden tanıdı. Onları sadece duruşlarından da tanıyabilirdi. Babası bir keresinde, Kışyarı’nda, ona ve Robb’a, *iyi bir lord adamlarını tanımalıdır,*

demişti.
Jon, Sur'un kenarına yürüdü ve Mance Rayder'ın ordusunun yok olduğu ölüm sahasına baktı. Mance'in şimdi nerede olduğunu merak etti.
Seni buldu mu küçük kardeşim
?
Yoksa onu serbest bırakmam için bana oyun mu oynadı
?
Jon'un Arya'yı son görüşünden bu yana çok uzun zaman geçmişti. Arya şimdi nasıl görünüyordu? Jon onu tanıyabilir miydi?
Arya Ayakaltı. Yüzü her zaman kirliydi.
Mikken'in onun için yaptığı küçük kılıcı hâlâ taşıyor muydu?
Düşmanına sivri ucu sapla,
demişti Jon, kardeşine. Jon'un Ramsay Kar hakkında duyduğu şey doğruysa, bu ders düğün gecesinde Arya'nm işine yarayacaktı.
Onu eve getir Mance. Ben senin oğlunu Melisandre'den kurtardım, şimdi de binlerce insanını kurtarmak üzereyim. Bana o küçük kızı borçlusun.
Kuzeydeki Tekinsiz Orman'da, ikindi vaktinin gölgeleri ağaçların arasında dolaşıyordu. Batı seması kıpkırmızıydı ama doğuda akşamın ilk yıldızları göz kırpıyordu. Jon Kar, kaybettiği her şeyi anımsayarak kılıç elinin parmaklarını esnetti.
Sam, seni tatlı aptal, beni lord kumandan yaptığında bana zalim bir oyun oynadın. Bir lord kumandanın hiç dostu olmuyor.
"Lord Kar?" dedi Leathers. "Kafes yukarı geliyor."
"Duyuyorum." Jon, Sur'un kenarında geri çekildi.
Yukarı çıkan ilk adamlar, kürke ve demire bürünmüş kabile şefleriydi; Flint ve Norrey. Norrey yaşlı bir tilkiye benziyordu, ince yapılı ve buruşuktu ama kurnaz ve çevikti. Torghen Flint, Norrey'den yarım baş kısaydı ama ondan iki kat ağır olmalıydı. Domuz budu kadar iri, kırmızı eklemli elleri vardı. Buzun üstünde topallayarak yürürken, karaçalı ağacından yapılmış siyah bir bastona dayanıyordu. Sonra Bowen Marsh geldi, ayı postuna sarınmıştı. Marsh'ın ardından Othell Yarwyck göründü. Sonra da yarı sarhoş Rahip Cellador.
"Benimle yürüyün," dedi Jon adamlara. Sur'un batı kenarı boyunca, üstüne çakıl taşlan yayılmış patikada, batan güneşe doğru yürüdüler. Isınma kulübesinden elli metre kadar uzaklaştıklarında, "Sizi neden çağırdığımı biliyorsunuz," dedi Jon. "Uç gün sonra, Tormund'u ve halkını Sur'un içinden geçirmek için kapıları açacağız. Birçok hazırlık yapmamız gerek."
Jon'un bildirisi sessizlikle karşılandı. Sonra Othell Yarwyck konuştu. "Lord

Kumandan, binlerce yabanıl var...”
“...cılız, kemiklerine kadar yorgun, evinden uzak, aç insanlar.” |on, yabanılların kamp ateşini işaret etti. “İşte oradalar. Tormund iddiasına göre dört bin kişiler.”
“Ateşlere bakılacak olursa üç bin kişiler derim.” Bowen Marsh sayılar ve ölçüler için yaşıyordu. “Orman cadısıyla birlikte Çetinocak’ta olan yabanıllar bu sayının iki katından fazla. Ve Sör Denys, Gölge Kule’nin ötesindeki dağlarda muazzam kamplar olduğunu yazdı...”
Jon bunu inkâr etmedi. “Tormund, Ağlak’ın, Kafatası Köprüsü’nü tekrar denemek niyetinde olduğunu söylüyor.”
Yaşlı Nar yara izine dokundu. O yarayı Kafatası Köprüsü’nü savunurken edinmişti. Ağlak Adam’ın Gorge Geçidi’nden karşıya geçmesini engellemişti. “Lord kumandan o... o canavarın da kapıdan geçmesine izin vermek niyetinde değil elbette?”
“Memnuniyetle olmasa da öyle.” Jon, Ağlak Adam’ın ona bıraktığı gözsüz kafaları unutmamıştı. Kara Jack Bulwer, Kıllı Hal ve Garth Boztüy.
Onların intikamını alamam ama isimlerini unutmayacağım.
“Evet lordum. Onun da kapıdan geçmesine izin vereceğim. Özgür insanlar arasında seçim yapamam, bunun geçebileceğini ve şunun geçemeyeceğini söyleyemem. Barış, herkes için barış demektir.”
Norrey, boğazını temizleyip tükürdü. “Kurtlarla ve leş kargalarıyla da barış yapın,”
“Zindanlarım çok barışçıldır,” diye homurdandı Yaşlı Flint. “Ağlak Adam’ı bana verin.”
“Ağlak kaç korucu öldürdü?” diye sordu Othell Yarwyck. “Kaç kadına tecavüz etti, kaç kadını öldürdü ya da çaldı?”
“Benim ırkımdan üç kadın çaldı,” dedi Yaşlı Flint. “Çalmadığı kızların gözlerini kör etti.”
“Bir adam siyahları giydiğinde bütün suçları affedilir,” diye hatırlattı Jon. “Eğer özgür insanların bizim yanımızda dövüşmesini istiyorsak, onların eski suçlarını affetmek zorundayız, tıpkı kendi insanlarımızın suçlarını affettiğimiz gibi.”
“Ağlak, yeminimizin sözlerini söylemez,” diye ısrar etti Yarwyck. “Pelerinimizi giymez. Diğer akıncılar bile ona güvenmiyor.”
“Bir adamı kullanmak için ona güvenmek gerekmez.”
Aksi hâlde sizlerden nasıl faydalanabilirdim?
“Ağlak’a ve onu seven adamlara ihtyacımız var. Yabanılı yabanıldan iyi bilen biri var mıdır? Düşmanımızı, düşmanımıza karşı dövüşmüş bir adamdan daha iyi kim tanır?”

“Ağlak’ın bütün bildiği tecavüz ve cinayet,” dedi Yarwyck. “Sur’u geçtiklerinde, yabanılların sayısı bizimkinden üç kat fazla olacak,” dedi Bowen Marsh. “Ve bu yalnızca Tormund’un çetesi. Ağlak’ın adamlarını Çetinocak’taki yabanıllara ekleyin. Gece Nöbetçileri’ni bir gecede ortadan kaldıracak kadar kuvvetli olacaklar.”
“Savaş sadece kalabalıkla kazanılmaz. Onları görmediniz. Yarısı, ayaklarının üstünde duran ölüler.”
‘Yerde yatan ölüler olmalarını tercih ederim,” dedi Yarwyck. “Eğer lordum memnun olacaksa.”
“Olmayacak.”
Jon’un sesi, pelerinini havalandıran rüzgâr kadar soğuktu. “O kampta çocuklar var. Yüzlerce, binlerce çocuk. Kadınlar da var.”
“Mızrak karıları.”
“Bazıları. Anneler, büyükanneler, dullar ve genç kızlarla birlikte... hepsini ölüme mi mahkûm edeceksiniz lordum?”
“Kardeşler ağız dalaşı yapmamalı,” dedi Rahip Cellador. “Diz çökelim ve yolumuzu bilgeliğiyle aydınlatması için Yaşlı Hatun’a dua edelim.”
“Lord Kar,” dedi Norrey, “şu yabanılları nereye yerleştirmeyi düşünüyorsunuz? Umarım benim arazilerime değildir.”
“Evet,” dedi Yaşlı Flint. “Onları Lütuf a yerleştirmek istiyorsunuz, aptallık ediyorsunuz, lâkin oradan ayrılmamalarını sağlayın, yoksa size onların kafaların gönderirim. Kış yakın, doyuracak daha fazla ağız istemiyorum.”
“Yabanıllar Sur’un üzerinde kalacak,” diye güvence verdi Jon. ‘‘Pek çoğu, terk edilmiş kalelerimizden birine yerleştirilecek.” Nöbet’in artık Buzizi’nde, Uzun Mezar’da, Samur Kale’de, Boz kalkan’da ve Derin Göl’de garnizonları vardı fakat terk edilmiş liflide bekleyen on kale daha mevcuttu. “Karıları ve çocukları olan idamlar, on yaşından küçük kız ve erkek yetimler, yaşlı kadınlar, dul analar, dövüşemeyecek durumda olan bütün kadınlar. Mızrak karılarını, kardeşlerine katılmaları için Uzun Mezar’a göndereceğiz. Bekâr erkekler, tekrar açtığımız diğer kalelere yollanacak. Siyahları giyenler burada kalacak ya da Doğugözcüsü’ne veya Gölge Kule’ye gidecek. Tormund makam olarak Meşe Kalkan’ı alacak, böylece elimizin altında olacak.”
Bowen Marsh iç geçirdi. “Eğer bizi kılıçlarıyla katletmezlerse, ağızlarıyla katledecekler. Tormund’u ve binlerce insanını nasıl besleyeceksiniz Lord Kumandan?”
Jon bu soruyu bekliyordu. “Doğugözcüsü vasıtasıyla. Gerekli miktarda yiyeceği gemiyle getireceğiz. Nehir topraklarından, fırtına topraklarından, Arryn

Vadisi'nden, Dorne'dan, Menzil'den, Dar Deniz'in karşısından ve Özgür Şehirler'den."
"Sormamda sakınca yoksa, bu yiyeceklerin bedeli nasıl ödenecek?"
Braavos'un Demir Bankası'ndagelen altınla,
diyebilirdi Jon. Bunu söylemek yerine, "Özgür insanların kürklerini ve hayvan postlarını muhafaza etmelerine izin verdim. Kış geldiğinde onlara ihtiyaç duyacaklar. Diğer bütün varlıklarını bize teslim etmek zorundalar. Altın, gümüş, amber, değerli taşlar, oymalar, kıymetli olan her şey. Onları, Özgür Şehirler'de satılmaları için Dar Deniz'in karşısına göndereceğiz."
"Yabanılların bütün varlığı," dedi Norrey. "Bununla bir kile mısır alabiliriz. İki kile de olabilir."
"Lord Kumandan, neden yabanılların silahlarından da vazgeçmelerini talep etmiyoruz?" diye sordu Clydas.
Leathers bu soruya güldü. "Özgür insanların sizin yanınızda ortak düşmanlarınıza karşı dövüşmesini istiyorsunuz. Silahımız olmadan bunu nasıl yapabiliriz? Yaratıklara kartopu mu fırlatacağız? Yoksa bize, onları dövmemiz için sopalar mı vereceksiniz?"
Yabanılların silahlan sopalardan biraz daha iyi,
diye düşündü Jon. Ahşap çomaklar; taş baltalar; tokmaklar; ateşle sertleşmiş ucu olan mızraklar; kemikten, taştan ve ejderhacamından yapılmış bıçaklar; hasır kalkanlar; kemik zırhlar; kaynatılmış deri. Thennler bronz kullanırdı. Ağlak gibi akıncılar, cesetlerden çalınmış çelik ve demir kılıçlar taşırdı... ama o kılıçlar bile, yıllarca kullanılmaktan aşınmış ve pas tutmuş çok eski silahlardı.
"Tormund Devfelaketi, insanlarının silahsızlandırmasına asla razı olmaz," dedi Jon. "Tormund, Ağlak'a benzemez ama korkak da değildir. Eğer ondan bunu istersek, kan dökülür." Norrey sakalını sıvazladı. "Yabanılları o harabe hâlindeki kalelere yerleştirebilirsiniz Lord Kar. Lâkin onların orada kalmasını nasıl sağlayacaksınız? Onların daha güneye, daha sıcak topraklara gitmesini engelleyecek ne var?"
"Bizim
topraklarımız," dedi Yaşlı Flint.
"Tormund bana bağlılık yemini verdi. Bahara kadar benim hizmetimde olacak. Ağlak ve diğer şefler de aynı yemini verecek. Aksi hâlde kapıdan geçmelerine müsaade etmeyeceğiz."
Yaşlı Flint başını iki yana salladı. "Bize ihanet edecekler." "Ağlak'ın sözü değersiz," dedi Othell Yanvyck.
"Bunlar tanrısız vahşiler," dedi Rahip Cellador. 'Yabanılların hainliği güneyde

bile meşhurdur.”
Leathers kollarını göğsünde birleştirdi. “Aşağıdaki mücadeleden mi bahsediyorsunuz? Ben diğer taraftaydım unuttunuz mu? Şimdi siyahları giyiyorum ve sizin delikanlılarınızı eğitiyorum. Bazıları benim için dönek diyebilir. Bu doğru olabilir... ama ben, siz kargalardan daha vahşi değilim. Bizim de tanrılarımız var. Kışyarı’nda ibadet edilenlerle aynı tanrılar.”
“Kuzeyin tanrıları. Sur’un inşasının evvelinden beri,” dedi Jon. “Tormund o tanrıların üzerine yemin etti. Sözünü tutacak. Onu, Mance Rayder’ı tanıdığım kadar tanıyorum. Bir süre onunla birlikte yürüdüm, hatırlarsınız.”
“Unutmadım,” dedi Lord Kâhya.
Unutmadın,
diye düşündü Jon,
unuttuğunu düşünmedim.
“Mance Rayder da bir yemin etmişti,” diye devam etti Marsh. “Taç takmayacağına, evlenmeyeceğine, çocuk sahibi olmayacağına dair yemin etmişti. Sonra sözünden döndü, bütün bunları yaptı ve diyarın üstüne korkunç bir ordu saldı. Sur’un ötesinde bekleyenler, o ordudan geriye kalanlar.”
“Iskartalar.”
“Kırık bir kılıç, eritilip tekrar dövülebilir. Kırık bir kılıç hâlâ öldürebilir.”
“Özgür insanların ne kanunları ne de lordları vardır,” dedi Jon. “Lâkin çocuklarını severler. Bu kadarını kabul edecek misiniz?”
“Bizi düşündüren onların çocukları değil. Biz babalardan korkuyoruz.”
“Tıpkı benim gibi. Bu yüzden rehine konusunda ısrar ettim.”
ilen, sizin sandığınız gibi herkese güvenen bir aptal değilim... inandığınız gibi yarı yabanıl da değilim.
“Yaşları sekizle on altı arasında değişen yüz erkek çocuk. Her şeften ve kumandandan bir oğul alınacak, geri kalanlar kabile tarafından seçilecek. Çocuklar; yaver ve yamer çömezi olarak hizmet verecek. Bu sayede, kendi adamlarımız diğer vazifeler için serbest kalacak. Çocuklardan bazıları bir gün siyahları giymeyi tercih edebilir. Bundan daha tuhaf şeyler oldu. Geriye kalanlar, atalarının sadakati için rehin tutulacak.”
Kuzeyli adamlar birbirlerine baktılar. “Rehineler,” dedi Norrey. “Tormund buna razı oldu mu?”
Ya olacaktı ya da insanlarının ölümünü izleyecekti,
diye düşündü Jon. “Buna kan parası dedi ama ödeyecek.”
“Evet, neden olmasın?” Yaşlı Flint bastonunu buza vurdu. “Kışyarı bizden erkek çocuklar istediğinde, verdiğimiz rehineler için ‘vesayet altına alındı’ derdik ama

onlar rehineydi ve zarar görmezlerdi.”
“Babaları Kış Kralı’m hoşnutsuz etmeyen çocuklar zarar görmezdi,” dedi Norrey. “Diğerleri eve döndüğünde, boyları bir baş kısalmış olurdu. Şimdi bana söyle evlat... şu yabanıl arkadaşların bize ihanet edecek olursa, gereken şeyi yapabilecek misin?”
Bunu Janos Slynt’e sorun.
“Tormund Devfelaketi beni denememesi gerektiğini biliyor. Sizin gözünüzde acemi bir çocuk olabilirim Lord Norrey ama ben hâlâ Eddard Stark’ın oğluyum.”
Lord Kâhya rahatlamamıştı. “Bu çocukların yaver olarak hizmet edeceğini söylüyorsunuz Lord Kumandan. Onlara
silah eğitimi
vermek niyetinde değilsiniz elbette?”
Jon öfkelendi. “Hayır lordum. Onlara iç çamaşırı dikmeyi öğretmek niyetindeyim. Elbette eğitimi alacaklar. Ayrıca tereyağı yapacaklar, odun kesecekler, ahırları temizleyecekler, lazımlıkları boşaltacaklar ve mesaj götürüp getirecekler... bütün bunların arasında mızrak, kılıç ve yay talimi yapacaklar.”
Marsh’ın yüzü kıpkırmızı kesildi. “Açıksözlülüğümü bağışlayın Lord Kumandan ama bunu söylemenin daha yumuşak bir yolu yok. Önerdiğiniz şeyin adı ihanet. Gece Nöbetçileri sekiz bin yıldır Sur’un üstünde duruyor ve yabanıllara karşı savaşıyor. Şimdi yabanılların kapıdan geçmesine izin verecek ve onlara dövüşmeyi öğreteceksiniz. Lord Kar, size hatırlatmam mı gerekiyor? Siz bir
yemin ettiniz.”
“Ne yemin ettiğimi biliyorum.” Jon sözleri söyledi.
“Ben karanlıktaki kılıç, duvardaki gözcüyüm. Ben soğukta yanan ateş, şafak vaktindeki ışığım. Ben uyurları uyandıran nida, diyar halkını koruyan kalkanım.
Sizin de yemininizi ederken söylediğiniz sözler bunlar mıydı?”
“Lord Kumandanın da gayet iyi bildiği gibi, bunlardı.”
“Bazı sözleri unutmadığımdan emin misiniz? Kral ve kral kanunlarıyla ilgili olanları. Kralın topraklarının her santimini koruyup her harap kaleye sahip çıkmamız gerektiğiyle ilgili olanları? Yeminin o kısmı nasıldı?” Jon bir cevap almak için bekledi. Cevap gelmedi.
“Ben diyar halkını koruyan kalkanım.
Sözler böyle. Şimdi söyleyin lordum... eğer bu yabanıllar, halkı oluşturan insanlar değilseler, neler?”
Bowen Marsh ağzını açtı. Dışarı hiç kelime çıkmadı. Adamın boynuna bir kızartı yürüdü.
Jon Kar başka tarafa döndü. Güneşin son ışıkları kaybolmaya başlamıştı. Jon,

Sur’un üstündeki çatlakların kırmızıdan griye, griden siyaha devrilişini, ateş çizgilerinin siyah buz nehirlerine dönüşmesini izledi. Leydi Melisandre birazdan gece ateşini yakacak ve şarkı söyleyecekti.

Işık Tanrısı, bizi koru, çünkü gece karanlık ve dehşet dolu.

Jon, tuhaf sessizliği kırarak, “Kış geliyor,” dedi sonunda. “Kışla birlikte ak yürüyenler de geliyor. Sur onları durduracağımız yer... ama Sur’da daha fazla adam olmalı. Bu tartışma bitmiştir. Kapıları açmadan önce yapmamız gereken çok şey var. Tormund ile insanlarına yiyecek, giyecek ve barınak vermemiz gerekecek. İnsanların bazıları hasta, bakıma ihtiyaçları olacak. Bu vazife senin Clydas. Kurtarabildiğin kadar çok insan kurtar.”

Clydas pembe gözlerini kırpıştırdı. “Elimden geleni yapacağım Jon. Lordum, demek istedim.”

“Özgür insanları yeni evlerine taşımak için her at ve öküz arabasına ihtiyacımız olacak. Othell, sen bu konuyla ilgilen.”

Yanvyck yüzünü buruşturdu. “Emredersiniz Lord Kumandan.”

“Lord Bowen, siz vergileri toplayacaksınız. Altın, gümüş, amber, torklar, kol halkaları, kolyeler. Hepsini tasnif edin, sayın ve güvenli bir şekilde Doğugözcüsü’ne ulaştırın.”

“Emredersiniz Lord Kar.”

Ve Jon düşündü.

Melisandre “buz” demişti, “karanlıktaki hançerler, donmuş kan ve çıplak çelik.”

Lord Kumandan’ın kılıç eli esnedi. Rüzgâr şiddetleniyordu.

CERSEI

Her gece, bir öncekinden daha soğuk gibiydi.
Hücrede ne şömine vardı ne de maltız. Mekândaki tek pencere, Cersei'nin dışarıyı göremeyeceği kadar yüksek ve içinden geçemeyeceği kadar dardı ama soğuğu içeri sokacak kadar genişti. Cersei, ona verilen ilk elbiseyi yırtmıştı, kendi giysilerinin iadesini talep etmişti ama bu talep onu çıplak ve titrer hâlde bırakmıştı. Ona yeni bir elbise getirdiklerinde, Cersei bunu giymiş ve getirenlere teşekkür etmişti, kelimeleri söylerken boğulacak gibi olmuştu.
Pencereden içeri sesler de giriyordu. Kraliçenin şehirde neler olduğunu anlamasının tek yolu buydu. Ona yemek getiren rahibeler hiçbir şey söylemiyordu.
Cersei bundan nefret ediyordu. Jaime onu kurtarmak için gelecekti ama Cersei onun geldiğini nasıl bilecekti? Jaime'nin, ordusunun önünden koşup tek başına gelecek kadar aptal olmamasını umuyordu. Çünkü Yüce Sept'in etrafını saran Fukara Dostlar'la baş edebilmek için her kılıca ihtiyaç duyacaktı. Cersei sık sık ikiziyle ilgili sorular soruyordu ama gardiyanlar cevap vermiyordu. Sör Loras'ı da soruyordu. Gelen son haberlere göre, Çiçek Şövalyesi, Ejderha Kayası'nı alırken edindiği yaralar sebebiyle kalede can çekişiyordu.
Bırak ölsün,
diye düşündü Cersei
ve acele etsin.
Delikanlının ölümü, Kral Muhafızları'nda boş bir yer anlamına gelecekti ve bu boşluk Cersei'nin kurtuluşu olabilirdi. Fakat rahibeler, Loras Tyrell hakkında, Jaime hakkında oldukları kadar sıkı ağızlılardı.
Cersei'nin tek ve son ziyaretçisi Üstat Qyburn'dü. Cersei'nin dünyası dört kişiden ibaretti: Kendisi ve üç yobaz gardiyanı. Rahibe Unella iri kemikli ve erkeksiydi, nasırlı elleri ve çirkin bir yüzü vardı. Rahibe Moelle, sert beyaz saçlara ve şüpheyle kısılmış gözlere sahipti, buruşuk yüzü bir baltanın bıçağı kadar keskindi. Rahibe Scolera kalın belli ve kısa boyluydu, büyük göğüsleri, zeytin renginde teni ve bozuk süte benzeyen ekşi bir kokusu vardı. Rahibeler

Cersei’ye su ve yiyecek getiriyorlardı, lazımlığını boşaltıyorlardı, birkaç günde bir elbisesini alıp yıkamaya götürüyorlardı. Cersei, elbisesi geri verilene kadar battaniyesinin altına sığınıyordu. Scolera zaman zaman, Cersei’ye
Yedi Köşeli Yıldız'dan
ya ila
Kutsal Dualar Kitabı’ndan
bölümler okuyordu ama rahibelerin hiçbiri onunla konuşmuyor ve onun sorularını yanıtlamıyordu.
Cersei üç rahibeden de nefret ediyordu, ona ihanet eden adamlardan nefret ettiği kadar.
Sahte dostlar, hain hizmetkârlar, ölümsüz aşktan bahseden adamlar, hatta Cersei’nin kendi kanından olanlar... hepsi, ihtiyacı olduğunda Cersei’yi terk etmişti. Osney Karakazan isimli o zayıf yaratık kamçının altında çözülmüştü, Yüce Serçe’nin kulaklarını sırlarla doldurup mezara girmişti. Osney’nin ağabeyleri, Cersei’nin sokaktan alıp adam ettiği o pislikler, sessizce oturmaktan başka bir şey yapmamışlardı. Cersei’nin amirali Aurane Su, Cersei’nin onun için inşa ettirdiği donanmayı alıp denize kaçmıştı. Orton Merryweather, bu kötü zamanlarda kraliçenin tek gerçek dostu olan Taena’yı da almış ve koşarak Uzunmasa’ya dönmüştü.
Harys Swyft ve Yüce Üstat Pycelle, Cersei’yi tutsaklığa terk etmiş ve diyarı ona karşı komplo kuran adamlara vermişlerdi. Kralın yeminli korucuları olan Meryn Trantve Boros Blount hiçbir yerde bulunamıyordu. Cersei’nin kuzeni olan ve bir zamanlar onu sevdiğini iddia eden Lancel bile Cersei’yi suçlayanlar arasındaydı. Cersei amcasını Kral Eli yapacakken, adam ona yardım etmeyi reddetmişti.
Ve Jaime...
Hayır, Cersei buna inanamazdı, inanmayacaktı. Jaime, Cersei’nin zor durumunu öğrenir öğrenmez gelecekti. “
Hemen gel,”
diye yazmıştı Cersei. “
Bana yardım et. Beni kurtar. Şu anda sana, daha önce hiç olmadığım kadar muhtacım. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Hemen gel.”
Qyburn, mektubu, ordusuyla birlikte nehir topraklarında olan Jaime’ye ulaştıracağına dair yemin etmişti. Fakat Qyburn bir daha hiç gelmemişti. Ölmüş olabilirdi. Belki de üstadın kafası, şehir kapılarının üzerindeki bir kazığa geçirilmişti. Belki de üstat, Kızıl Kale’nin altındaki kara hücrelerden birinde çürüyordu, Cersei’nin mektubu hiç gönderilmemişti. Kraliçe yüzlerce kez Qyburn’ü sormuştu ama gardiyanlar adamdan bahsetmiyordu. Cersei’nin kesin

olarak bildiği tek şey, Jaime'nin gelmediğiydi.
Henüz gelmedi,
dedi kendi kendine,
ama yakında gelecek. Jaime geldiğinde, Yüce Serçe ve kancıkları başka bir şarkı söyleyecek.
Cersei kendini çaresiz hissetmekten nefret ediyordu.
Tehditler savurmuştu ama tehditleri taş suratlar ve sağır kulaklar tarafından karşılanmıştı. Emirler vermişti ama emirleri duymazdan gelinmişti. Bir kadının diğer kadına duyduğu tabii anlayışa sığınarak Anne'nin merhameti için yakarmıştı ama üç buruşuk rahibe, yemin ettiklerinde kadınlıklarını da bir kenara bırakmışlardı. Cersei onları etkilemeyi denemişti, onlarla nazikçe konuşmuştu, her hakareti uysalca kabul etmişti. Rahibeler etkilenmemişti. Cersei onlara ödüller, unvanlar, altınlar ve mecliste mevkiler vadetmişti. Rahibeler kraliçenin vaatlerine, tehditlerine verdikleri gibi karşılık vermişlerdi.
Ve Cersei dua etmişti. Ah nasıl da dua etmişti. Dua, rahibelerin istediği şeydi, kraliçe de onlara istediklerini vermişti. Kaya'nın kızı değilmiş de sokaktaki sıradan bir kadınmış gibi dizlerinin üstünde dua etmişti. Tanrılardan onun masumiyetini kanıtlamalarını yüksek sesle istemişti. Onu itham edenlerin ani ve acılı ölümlere maruz kalması için sessiz dualar okumuştu. Dizleri kanayana kadar dua etmişti. Dili onu boğacakmışçasına kalınlaşıp ağırlaşana kadar dua etmişti. Cersei, hücrede, küçük bir kızken ona öğretilen bütün duaları hatırlamış ve Anne ile Bakire'ye, Baba ile Savaşçı'ya, Yaşlı Hatun ile Demirci'ye seslenen yeni dualar uydurmuştu. Yabancı'ya bile dua etmişti. Bildiği bütün sözleri tanrılara vermişti ama gözyaşlarını esirgemişti.
Gözyaşlarımı asla alamazlar,
dedi kendine.
Cersei kendini zayıf hissetmekten nefret ediyordu.
Tanrılar, Jaime'ye ve o kasıntı Robert'a verdikleri kuvveti ona vermiş olsalardı, Cersei kendi başına firar edebilirdi.
Ah, bir kılıç ve onu savuracak yetenek için neler feda etmezdim.
Cersei bir savaşçının kalbine sahipti ama tanrılar ona bir kadının kırılgan bedenini vermişti. Kraliçe en başlarda rahibelerle dövüşmeyi denemişti ama kadınlar onu alt etmişti. Çok kalabalıklardı ve göründüklerinden daha kuvvetlilerdi. Çirkinlerdi ama onca dua, yer ovma ve çırak hıra sopalarla attıkları dayaklar sayesinde ağaç kökleri gibi sertleşmişlerdi.
Ve Cersei'nin dinlenmesine izin vermiyorlardı. Gece ya da gündüz; kraliçe ne zaman gözlerini kapasa gardiyanlardan biri geliyor, onu uyandırıyor ve

günahlarını itiraf etmesini istiyordu. Cersei sadakatsizlikle, zinayla, büyük ihanetle ve hatta cinayetle suçlanıyordu; çünkü Osney Karakazan, son Yüce Rahip'i Cersei'nin emriyle boğduğunu itiraf etmişti. Rahibe Unella, kraliçeyi sarsarak uyandırdıktan sonra, "Bütün cinayetlerini ve zinalarını duymak için geldim," diye homurdanıyordu. Rahibe Moelle, Cersei'yi günahlarının uykusuz bıraktığını söylüyordu. "Bölünmemiş uykuların huzurunu sadece masumlar bilir. Günahlarını itiraf edersen, yeni doğmuş bir bebek gibi uyursun."

Uyan, uyu ve tekrar uyan. Cersei'nin her gecesi, işkencecilerin kaba elleriyle parçalara bölünüyordu. Her gece bir öncekinden daha soğuk ve daha zalim oluyordu. Baykuş vakti, kurt vakti, bülbül vakti, ay doğumu, ay batımı, sabah karanlığı, akşam karanlığı; zaman, bir ayyaş gibi yalpalayarak yürüyordu. Vakit hangi vakitti? Gün hangi gündü? Bu bir rüya mıydı yoksa Cersei uyanmış mıydı? Cersei'nin uyumasına izin verilen küçük uyku kırıkları, onun aklını dilimleyen usturalara dönüşmüştü. Cersei her gün biraz daha durgun, biraz daha yorgun ve biraz daha hasta oluyordu. Yüce Baelor Septi'nin yedi kulesinden birindeydi, kaç zamandır bu hücrede hapis olduğunu bilmiyordu.

Burada yaşlanacağım ve burada öleceğim,

diye düşündü umutsuzca.

Cersei bunun olmasına izin veremezdi. Oğlunun ona ihtiyacı vardı. Risk ne olursa olsun kendini buradan kurtarmak zorundaydı. Dünyası bir metre karelik bir hücreden, bir lazımlıktan, topak topak bir şilteden ve tenini kaşındıran bir battaniyeden ibaretti ama o hâlâ Lord Tywin'in vârisi ve Kaya'nın kızıydı.

Uykusuzluktan yorgun düşen, kule hücresine giren soğuk yüzünden her gece titreyen, dönüşümlü olarak aç kalan ve ateşlenen Cersei, sonunda itirafta bulunmak zorunda olduğunu anladı.

O gece, Rahibe Unella onu uyandırmak için hücreye geldiğinde, kraliçeyi dizlerinin üstünde beklerken buldu. "Günah işledim," dedi Cersei. Ağzının içindeki dili kalındı, dudakları çatlak ve yaralıydı. "Korkunç günahlar işledim. Bunu şimdi anlıyorum. Bunca zamandır nasıl bu kadar kör olabildim? Yaşlı Hatun bana geldi ve fenerini yukarı kaldırdı. Fenerin kutsal ışığıyla bana yürümem gereken yolu gösterdi. Yine temiz olmak istiyorum. Sadece bağışlanmak istiyorum. Lütfen iyi rahibe, size yalvarıyorum, suçlarımı ve zinalarımı itiraf etmem için beni Yüce Rahip'e götürün."

"Ona söyleyeceğim Majesteleri," dedi Rahibe Unella. 'Yüce Rahip çok memnun olacak. Ölümsüz ruhlarımız sadece itiraf ve gerçek nedamet sayesinde kurtulur."

Ve o uzun gecenin geri kalanında Cersei'nin uyumasına izin verdiler. Saatler boyu süren kutsanmış bir uykuydu. Cersei, Jaime'yle evli olduğu ve oğlunun

hâlâ yaşadığı uzun ve tatlı bir rüya görürken; baykuş, kurt ve bülbül bir kez olsun görünmeden ve dikkat çekmeden geçip gittiler.
Sabah olduğunda, kraliçe kendini neredeyse kendisi gibi hissediyordu. Gelen gardiyanlara yine dindar sesler çıkardı, günahlarını itiraf etmekte ve yaptığı her şey için affedilmekte ne kadar kararlı olduğunu söyledi.
“Bunu duyduğumuz için mutluyuz,” dedi Rahibe Moelle.
“Ruhunuzdan büyük bir yük kalkacak,” dedi Rahibe Scolera. “İtiraftan sonra kendinizi çok daha iyi hissedeceksiniz Majesteleri.”
Majesteleri.
Bu basit kelime Cersei’yi heyecanlandırdı. Gardiyanlar, Cersei’nin uzun süren tutsaklığı sırasında bu basit nezaketi göstermekten bile kaçınmışlardı.
‘Yüce Rahip bekliyor,” dedi Rahibe Unella.
Cersei, mütevazı ve itaakâr bir şekilde başım öne eğdi. “Önce banyo yapmama izin verir misiniz? Rahibin karşısına çıkacak durumda değilim.”
‘Yüce Rahip izin verirse daha sonra yıkanırsınız,” dedi Rahibe Unella. “Şu anda önemsemeniz gereken şey etinizin beyhudeliği değil, ölümsüz ruhunuzun temizliği.”
Üç rahibe, Cersei’yi kule merdiveninden aşağı indirdi. Rahibe Unella önde, Rahibe Moelle ve Rahibe Scolera arkada yürüdü; Cersei’nin kaçmaya çalışacağından korkuyormuş gibi. Basamakları inerken alçak bir sesle, “Son ziyaretçimden bu yana çok uzun /aman geçti,” dedi Cersei. “Kral iyi mi? Çocuğu için endişelenen bir anne olarak soruyorum.”
“Majesteleri Kral’ın sağlığı iyi,” dedi Rahibe Scolera “ve gece gündüz gayet iyi korunuyor. Kraliçe her zaman onun yanında.”
Kraliçe benim!
Cersei yutkundu, gülümsedi. “Bunu bilmek güzel,” dedi. “Tommen onu çok seviyor. Onun hakkında söylenen o korkunç şeylere asla inanmadım.” Margaery Tyrell zina ve yüksek ihanet ithamlarından bir şekilde kurtulmayı başarmış mıydı? “Bir duruşma yapıldı mı?”
“Yakında yapılacak,” dedi Rahibe Scolera, “lâkin kraliçenin ağabeyi...”
“Sessiz ol.”
Rahibe Unella omzunun üzerinden Scolera’ya baktı. “Çok konuşuyorsun yaşlı kadın. Bu çeşit meseleler hakkında konuşmak bizim işimiz değil.”
Scolera başını öne eğdi. “Lütfen bağışlayın.”
Basamakların geri kalanını sessizlik içinde indiler.
Yüce Serçe, Cersei’yi kutsal odada kabul etti. Sade bir şekilde döşenmiş yedi köşeli odanın duvarlarından, Yedi’nin kabaca oyulmuş yüzleri bakıyordu.

Yüzlerdeki ifade, Yüce Rahip'in yüzündeki ifade kadar ekşi ve kınama doluydu. Cersei içeri girdiğinde, Yüce Rahip ahşap bir masada oturmuş mektup yazıyordu, Cersei'nin onu son görüşünden bu yana hiç değişmemişti; Cersei'yi yakalayıp hücreye attığı günden beri. Hâlâ gri saçlıydı, açlıktan kırılıyormuş gibi görünüyordu, yüzü sert ve çizgiliydi, gözleri kuşku doluydu. Seleflerinin gösterişli kıyafetleri yerine, boyasız yünden yapılmış, ayak bileklerine kadar inen şekilsiz bir tunik giymişti. Selam sözü olarak, "Majesteleri," dedi. "Anlıyorum ki itirafta bulunmak istiyorsunuz."

Cersei dizlerinin üstüne düştü. "Evet Yüce Rahip. Yaşlı Hatun uykumda bana geldi ve fenerini yukarı kaldırdı..."

"Elbette. Unella, sen burada kalıp Majesteleri'nin sözlerini kayda geçireceksin. Scolera, Moelle, siz gidebilirsiniz." Rahip, parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. Bu, Cersei'nin babasının binlerce kez kullandığı bir hareketti.

Rahibe Unella, Cersei'nin yanındaki sandalyeye oturdu, bir parşömen aldı, bir tüy kalemi, üstat mürekkebine batırdı. Cersei bıçak gibi bir dehşet hissetti. "İtirafta bulunduğumda..."

"Günahlarınıza uygun olan muameleyi göreceksiniz Majesteleri."

Bu adam amansız,

diye düşündü Cersei bir kez daha. Bir an için kendini topladı. "Öyleyse Anne bana merhamet etsin. Erkeklerle evlilik dışı ilişkiler kurdum. İtiraf ediyorum."

"Kimlerle?" Yüce Rahip'in gözleri Cersei'nin gözlerine kilitlenmişti.

Cersei, arkasında oturan Unella'nın yazı yazdığını duyabiliyordu. Tüy kalem hafif bir sürtünme sesi çıkarıyordu. "Kuzenim Lancel Lannister ve Osney Karakazan." İki adam da Cersei'yle yattığını itiraf etmişti, bunu inkâr etmek işe yaramazdı. "Osney'nin ağabeyleri. Her ikisi de." Cersei, Osfyrd'in ve Osmund'un neler söyleceğini bilemezdi. Çok şey itiraf etmek, az şey itiraf etmekten daha güvenliydi. "Günahımı haklı çıkarmaz biliyorum ama çok yalnızdım ve korkuyordum Yüce Rahip. Tanrılar, koruyucum ve aşkım Robert'ı benden almıştı. Tek başımaydım. Etrafımı entrikacılar, sahte dostlar ve oğullarımın ölümü için komplolar kuran hainler sarmıştı. Kime güveneceğimi bilmiyordum, ben de... Karakazanlar'ı kendime bağlamak için elimdeki yegâne vasıtayı kullandım."

"Vasıta derken kadınlık organlarınızı mı kastediyorsunuz?" "Etimi kastediyorum." Cersei tek elini yüzüne götürdü. Elini tekrar aşağı indirdiğinde, gözleri gözyaşlarıyla ıslaktı. "Evet. Bakire beni bağışlasın. Lâkin bunu çocuklarım için yaptım, diyar için yaptım. Bundan hiç zevk almadım. Karakazanlar... onlar sert ve zalim adamlar, beni hoyratça kullandılar, fakat

başka ne yapabilirdim? Tommen'ın etrafında, benim güvenebileceğim adamlar olmalıydı."
"Majesteleri Kral, Kral Muhafızları tarafından korunuyordu." "Kralın ağabeyi Joffrey kendi düğün ziyafetinde öldürülürken, Kral Muhafızları hiçbir şey yapmadan durdular. Bir evladımın ölümünü izledim, birini daha kaybetmeye dayanamazdım. Günah işledim, ahlaksızca zina yaptım ama bunu Tommen için yaptım. Beni bağışlayın Yüce Rahip, lâkin çocuklarımın güvenliği için yapmam gereken şey buysa, bacaklarımı Kral Topraklarındaki her adam için açarım."
"Bağışlamak sadece tanrılara mahsustur. Sizin kuzeniniz ve lord kocanızın yaveri olan Sör Lancel için ne diyeceksiniz? Onu da sadakatini kazanmak için mi yatağınıza aldınız?"
"Lancel." Cersei duraksadı.
Dikkatli ol,
dedi kendine.
Lancel rahibe her şeyi anlatmış olmalı.
"Lancel beni sevdi. Henüz çocuk sayılırdı ama onun bana ya da oğluma olan sadakatinden asla şüphe etmedim."
"Ama onu yine de kirlettiniz."
"Yalnızdım." Cersei hıçkırığını bastırdı. "Kocamı, oğlumu ve lord babamı kaybetmiştim. Vekil kraliçeydim ama bir kraliçe hâlâ bir kadındır ve kadınlar kolayca cezbedilen zayıf yaratıklardır... Siz bunun doğruluğunu bilirsiniz Yüce Rahip. Kutsal rahibelerin bile günah işlediği malumdur. Lancel'de huzur buldum. O iyi ve nazik bir delikanlıydı ve benim birine ihtiyacım vardı. Yanlıştı, biliyorum, ama başka kimsem yoktu... bir kadının sevilmeye ihtiyacı vardır, yanında bir erkeğe ihtiyacı vardır, bir kadın..." Cersei önlenemez bir şekilde hıçkırmaya başladı.
Yüce Rahip kraliçeyi teselli etmek için hareketlenmedi. Gözlerini Cersei'ye sabitlemiş bir hâlde öylece oturdu, yukarıdaki septte bulunan Yedi heykellerininki gibi taştan bir ifadeyle onun ağlayışını izledi. Uzun dakikalar geçti ama sonunda kraliçenin gözyaşları kurudu. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı ve Cersei kendini bayılacakmış gibi hissediyordu.
Bununla birlikte, Yüce Serçe onunla işini bitirmemişti. "Bunlar sık rastlanan günahlar," dedi. "Dulların günahkârlığı iyi bilinir ve özlerinde bütün kadınlar hafifmeşreptir. Erkeklere istedikleri şeyleri yaptırmak için kurnazlıklarını ve güzelliklerini kullanırlar. Burada bir ihanet söz konusu değil. Kral Robert hayattayken, evlilik yatağınızdan sapmadıysanız tabii."
Titreyerek, "Asla," diye fısıldadı Cersei.

“Asla.
Yemin ederim.”
Rahip, kraliçenin yeminini umursamadı. “Size karşı başka suçlamalar da var Majesteleri, basit zinalardan çok daha ağır suçlar. Sör Osney Karakazan’ın âşığınız olduğunu kabul ettiniz. Sör Osney, selefimi sizin emrinizle boğduğu konusunda ısrar ediyor.
Kraliçe Margaery ve kuzenleri aleyhinde yalancı şahitlik yaptığını, yine sizin emrinizle onların hakkında zina ve yüksek ihanet hikâyeleri anlattığını söylüyor.”
“Hayır,” dedi Cersei. “Bu doğru değil. Margaery’yi kendi kızım gibi severim. Ve diğeri... Yüce Rahip’ten şikâyetçi olduğumu kabul ediyorum. O Tyrion’ın mahlukatıydı, zayıf ve yozdu, Kutsal İnanç’ımızın üstünde bir lekeydi. Bunu benim kadar siz de biliyorsunuz Yüce Rahip. Osney, rahibin ölümünün beni memnun edeceğini düşünmüş olabilir. Durum buysa, suçun bir kısmı benimdir... ama cinayet? Hayır. Cinayetten suçsuzum. Beni septe götürün, Baba’mın hüküm koltuğunun önünde durayım ve suçsuzluğumun gerçek olduğuna dair yemin edeyim.”
“Zaman içinde,” dedi Yüce Rahip. “Kendi lord kocanızın, Bu isimle Anılan İlk Kral olan sevgili ve merhum kralımız Robert’ın cinayetinde rol almakla da suçlanıyorsunuz.”
Lancel, diye düşündü Cersei. “Robert bir domuz tarafından öldürüldü. Şimdi de bir derideğiştiren olduğumu mu söylüyorlar? Bir varg? Kendi oğlumu, ilk evladım Joffrey’yi öldürmekle de suçlanıyor muyum?”
“Hayır. Sadece kocanızı öldürmekle suçlanıyorsunuz. Bunu reddediyorsunuz?”
“Ediyorum. Evet. Tanrıların ve insanların huzurunda reddediyorum.”
Rahip başını salladı. “Sonuncusu ve en beteri, çocuklarınızın babasının Kral Robert olmadığını söyleyenler var. Çocuklarınızın ensest ve zinadan doğmuş piçler olduğunu söyleyenler.”
“Bunu Stannis söylüyor,” dedi Cersei hemen. ‘Yalan, yalan, külliyen yalan. Stannis, Demir Taht’ı istiyor ama ağabeyinin çocukları onun yolunda duruyor. Bu yüzden, onların, ağabeyinin çocukları olmadığını iddia ediyor. O iğrenç mektup... o mektupta bir zerre bile gerçek yok. Bu suçlamayı kabul etmiyorum.”
Yüce rahip iki elini birden masanın üstüne koydu ve kendini yukarı iterek ayağa kalktı. “Güzel. Lord Stannis, kırmızı bir şeytana tapınmak için Yedi’nin gerçeğine yüz çevirdi. Yedi Krallık’ta onun sahte inancına yer yok.”
Bunu duymak neredeyse güven vericiydi. Cersei başıyla onayladı.
“Buna rağmen,” diyerek devam etti Yüce Rahip, “bunlar korkunç suçlamalar ve

diyarın gerçeği bilmesi gerek. Eğer gerçeği söylüyorsanız Majesteleri, bir duruşma masumiyetinizi mutlaka ortaya çıkarır.”
Bir duruşma, hâlâ.
“İtiraf ettim.”
“Bazı günahlarınızı itiraf ettiniz. Diğerlerini reddettiniz. Duruşmanız, gerçekleri yalanlardan ayıracak. İtiraf ettiğiniz günahlar için bağışlanmanız ve diğer suçlamalardan masum bulunmanız için Yedi’ye dua edeceğim.”
Cersei ağır ağır ayağa kalktı. “Bilgeliğiniz karşısında eğiliyorum Yüce Rahip,” dedi, “lâkin Anne’nin merhametinin bir damlası için yalvarabilir miyim? Oğlumu görmeyeli çok uzun zaman oldu, lütfen...”
Yaşlı adamın gözleri çakmak taşı parçaları gibiydi. “Bütün günahlarınızdan arınmadan kralın yanına yaklaşmanız münasip olmaz. Mamafih, salaha giden yolda ilk adımı attınız. Bu sebeple, başka ziyaretçilerinizin olmasına izin vereceğim.”
Kraliçe yeniden ağlamaya başladı. Bu seferki gözyaşları gerçekti. “Çok naziksiniz. Teşekkür ederim.”
“Anne merhametlidir. Ona teşekkür etmelisiniz.”
Moelle ve Scolera, Cersei’yi kule hücresine geri götürmek için bekliyordu. Unella onların yanma gitti. Hep birlikte basamakları tırmanırlarken, “Hepimiz sizin için dua ediyoruz Majesteleri,” dedi Rahibe Moelle. “Evet,” diye tekrar etti Rahibe Scolera. “Şimdi kendinizi çok daha hafif hissediyor olmalısınız. Düğün sabahındaki bir genç kız kadar temiz ve masum.”
Düğün sabahımda Jaime’yi düzdüm,
diye düşündü kraliçe. “Evet,” dedi. “Kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum. Sanki iltihaplı bir çıban bir neşterle kesildi. Sonunda iyileşmeye başlayabilirim. Neredeyse uçacak gibiyim.” Dirseğini Rahibe Scolera’nın yüzüne geçirmenin ve kadını sarmal merdivenden aşağı yuvarlamanın ne kadar güzel olacağını düşündü. Eğer tanrılar merhametliyse, yaşlı kancık Rahibe Unella’ya çarpar ve onu da kendisiyle birlikte aşağı götürürdü.
“Tekrar gülümsediğinizi görmek güzel,” dedi Scolera.
‘Yüce Rahip ziyaretçilerim olabileceğini söyledi.”
“Söyledi,” dedi Rahibe Unella. “Eğer bize kimleri görmek istediğinizi söylerseniz, onlara haber göndeririz.”
Jaime, Jaime’ye ihtiyacım var.
Fakat Jaime şehirdeyse neden ikizine gelmemişti? Cersei, Yüce Baelor Septi’nin duvarlarının ardında neler olduğuyla ilgili daha iyi bir Fikir edinene kadar Jaime’yi beklemeliydi, bu daha akıllıca olurdu. “Amcam,” dedi. “Sör Kevan

Lannister, babamın kardeşi. O şehirde mi?”
“Şehirde,” dedi Rahibe Unella. “Vekil Kral, Kızıl Kale’de ikâmet ediyor. Onu derhal çağıracağız.”
“Teşekkür ederim,” dedi Cersei.
Vekil Kral
? diye düşündü. Şaşırmış gibi yapamadı.
Mütevazı ve nadim bir kalbin, ruhun günahlarını temizlemekten çok daha büyük faydalar sağladığı anlaşıldı. Kraliçe o gece daha geniş bir hücreye taşındı. İki kat aşağıdaki hücre, yumuşak battaniyelere ve Cersei’nin dışarıyı seyredebileceği gerçek pencerelere sahipti. Yemek vakti geldiğinde, Cersei’ye bayat ekmek ve yulaf lapası yerine kızarmış horoz, üstüne kırık cevizler serpilmiş çıtır sebzeler ve tereyağında yüzen şalgamlar getirildi. Cersei, yakalandığından beri ilk kez o gece dolu bir mideyle yatağa girdi ve gecenin karanlık vakitlerini hiç rahatsız edilmeden uyuyarak geçirdi.
Ertesi sabah, şafakla birlikte Sör Kevan geldi.
Kapı açıldığında ve Sör Kevan hücreye girdiğinde Cersei hâlâ kahvaltı ediyordu.
“Bizi yalnız bırakın,” dedi Sör Kevan gardiyanlara. Rahibe Unella, Scolera ve Moelle’yi dışarı çıkarıp kapıyı arkadan kapadı. Kraliçe ayağa kalktı.
Sör Kevan, Cersei’nin onu son gördüğü hâlinden daha yaşlı görünüyordu. İri bir adamdı, geniş omuzlu ve kalın belliydi, büyük çenesinin çizgisini takip eden kısa tıraş edilmiş sarı sakalları ve alnından itibaren açılmaya başlamış sarı saçları vardı. Kırmızıya boyanmış yün pelerini, aslan kafası şeklindeki altın bir broşla omzuna tutturulmuştu.
“Geldiğin için teşekkür ederim,” dedi kraliçe.
Amcası kaşlarını çattı. “Oturmalısın. Sana söylemem gereken şeyler var...”
Cersei oturmak istemiyordu. “Bana hâlâ kızgınsın. Bunu sesinde duyabiliyorum. Beni affet amca. Şarabımı yüzüne dökmekle hata ettim ama...”
“Bir kadeh şarabın umurumda olduğunu mu sanıyorsun? Lancel benim
oğlum
Cersei. Senin öz kuzenin. Eğer sana kızgınsam, sebebi budur. Ona göz kulak olmalıydın, ona rehberlik etmeliydin, onun için iyi bir aileden münasip bir kız bulmalıydın. Sen bunları yapmak yerine...”
“Biliyorum. Biliyorum.”
Lancel beni, benim onu istediğimden çok daha fazla istedi. Bahse girerim ki hâlâ istiyor.
“Yalnızdım, zayıftım. Lütfen amca. Ah amca. Tatlı yüzünü görmek o kadar güzel ki. Korkunç şeyler yaptım, biliyorum, fakat benden nefret etmene dayanamam.”

Cersei amcasına sarıldı ve adamın yanağını öptü. “Beni affet. Beni affet.”
Sör Kevan kraliçenin sarılışına birkaç kalp atımı zaman boyunca tahammül etti, sonunda kendi kollarını kaldırdı. Kucaklaması kısa ve tuhaftı. “Yeter,” dedi. Sesi ifadesiz ve soğuktu. “Affedildin. Şimdi otur. Bazı kötü havadisler getirdim Cersei.”
Adamın sözleri Cersei’yi korkuttu. “Tommen’a bir şey mi oldu? Lütfen. Hayır. Oğlum için çok korktum. Kimse bana bir şey anlatmadı. Lütfen bana Tommen’ın iyi olduğunu söyle.” “Majesteleri Kral iyi. Sık sık seni soruyor.” Sör Kevan, ellerini Cersei’nin omuzlarına koydu.
“Öyleyse Jaime. Jaime mi?”
“Hayır. Jaime hâlâ nehir topraklarında bir yerde.”
“Bir yerde?” Cersei bu kelimelerin tınısından hoşlanmamıştı. “Kuzgunağaç’ı aldı ve Lord Blackwood’un teslimiyetini kabul etti,” dedi Sör Kevan, “ama Nehirova’ya dönerken adamlarından ayrıldı ve bir kadınla birlikte çekip gitti.”
“Bir kadın?” Cersei anlamaz gözlerle amcasına baktı. “Hangi kadın? Neden? Nereye gittiler?”
“Kimse bilmiyor. Jaime’den başka haber almadık. Söz konusu kadın, Akşamyıldızı’nın kızı Leydi Brienne olabilir.”
O
kadın.
Kraliçe, Tarth Bakiresi’ni hatırlıyordu; erkek zırhı giyen, iri, çirkin ve paytak
şey. Jaime beni öyle bir yaratık için terk etmez. Kuzgunum ona hiç ulaşmadı, yoksa Jaime gelirdi.
“Güneyde karaya çıkan paralı askerlere dair raporlar aldık,” diyordu Sör Kevan. “Tarth, Basamaktaşı, Gazap Burnu... Stannis’in bir özgür birlik tutmak için gereken sikkeyi nereden bulduğunu bilmeyi gerçekten çok isterdim. Onlara karşı koyacak kuvvetim yok, burada yok. Mace Tyrell bu kuvvete sahip lâkin kızıyla ilgili mesele bir çözüme ulaşmadan önce harekete geçmeyi reddediyor.”
Bir cellat, Margaery’yle ilgili meseleyi çabucak çözüme ulaçtım.
Cersei, Stannis’i ya da paralı askerleri hiç umursamıyordu.
Hem onu hem de Tyrelller’i Ötekiler alsın. Bırakın da birbirlerini doğrasınlar, diyar daha iyi bir yer olur.
“Lütfen amca, beni buradan çıkar.”
“Nasıl? Silah zoruyla mı?” Sör Kevan pencereye yürüyüp dışarı baktı, kaşlarını çatmıştı. “Bu kutsal yeri bir mezbahaya çevirmem gerekir ve bunu yapmak için adamım yok. Kuvvetimizin büyük bir bölümü kardeşinle birlikte Nehirova’daydı. Yeni bir ordu kurmak için vaktim olmadı.” Yüzünü Cersei’ye

döndü. ‘Yüce Rahip’le konuştum. Günahlarını telafi etmeden seni bırakmayacak.”
“İtiraf ettim.”
“Telafi etmek,
dedim. Şehrin önünde. Bir yürüyüş...”
“Hayır.” Cersei, amcasının ne söylemek üzere olduğunu biliyordu ve bunu duymak istemiyordu. “Asla. Ona bunu söyle. Ben bir kraliçeyim, bir rıhtım fahişesi değil.”
“Zarar görmeyeceksin. Kimse sana dokunmayacak...”
Cersei daha sert bir sesle,
“Hayır,”
dedi. “Ölmeyi tercih ederim.”
Sör Kevan etkilenmemişti. “Eğer arzun buysa, yakında gerçek olabilir. Yüce Rahip; kral cinayeti, ilah cinayeti, ensest ve yüksek ihanet suçlarıyla yargılanmana karar verdi.”
“İlah cinayeti?” Cersei’yi neredeyse gülecekti. “Ne zaman bir tanrı öldürdüm?”
‘Yüce Rahip, Yedi’nin dünyadaki sözcüsüdür. Ona saldırırsan bizzat tanrılara saldırmış olursun.” Sör Kevan, Cersei itiraz edemeden önce elini kaldırdı. “Bu konuları konuşmak fayda getirmez. Burada olmaz. Bunları duruşmada konuşacağız.” Gözlerini hücrede gezdirdi. Yüzündeki ifade çok şey anlatıyordu.
Biri bizi dinliyor.
Cersei burada bile, şimdi bile özgürce konuşmaya cesaret edemiyordu. Derin bir nefes aldı. “Beni kim yargılayacak?”
“İnanç,” dedi Sör Kevan, “eğer dövüşle yargılanmakta ısrarcı olmazsan. O durumda bir Kral Muhafızları şövalyesi tarafından savunulmak zorundasın. Sonuç ne olursa olsun, hakimiyetinin sonu geldi. Tommen reşit olana kadar onun vekili olarak hizmet vereceğim. Mace Tyrell, Kral Eli ilan edildi. Yüce Üstat Pycelle ve Sör Harys eski görevlerine devam ediyorlar, lâkin Paxter Redwyne lord amiral oldu ve Randyll Tarly yüksek yargıcın vazifelerini üstlendi.”
İkisi de Tyrell sancak beyleri. Diyarın bütün yönetimi Cersei’nin düşmanlarına veriliyordu, Kraliçe Margaery’nin yakınlarına ve akrabalarına. “Margaery de itham ediliyor. O ve kuzenleri. Serçeler onu nasıl serbest bırakıyor da beni bırakmıyor?”
“Randyll Tarly ısrar etti. Bu fırtına koptuğunda Kral Toprakları’na gelen ilk adam oydu, ordusunu da beraberinde getirdi. Tyrell kızları yine de yargılanacaklar ama Yüce Rahip onlara karşı açılan davanın zayıf olduğunu kabul ediyor. Yarı deli gibi görünen şu şarkıcı hariç, kraliçenin âşığı olduğu ileri

sürülen bütün adamlar, suçlamayı reddettiler ya da sözlerini geri aldılar. Yüce Rahip, kızları Tarly'nin vesayetine verdi, Lord Randyll de zamanı geldiğinde kızları duruşmaya getireceğine dair kutsal bir yemin etti."
'Ya kızı suçlayanlar?" diye sordu kraliçe. "Onlar nerede?"
"Osney Karakazan'la Mavi Ozan burada, septin altında. Redwyne ikizleri masum ilan edildi. Arpçı Hamish öldü. Diğerleri, Kızıl Kale'nin altındaki zindanlara atıldı, senin adamın Qyburn'ün sorumluluğundalar."
Oyburn,
diye düşündü Cersei. Bu iyiydi, Cersei'nin tutunabileceği bir dal vardı en azından. Adamlar Lord Qyburn'ün elindeydi ve Lord Qyburn mucizeler yaratabilirdi.
Ve dehşetli şeyler. Dehşetli şeyler de yaratabilir.
"Daha kötü haberler de var. Oturacak mısın?"
"Oturmak mı?" Cersei başını sağa sola salladı. Daha kötü ne olabilirdi? Küçük kraliçe ve kuzenleri kuşlar kadar özgürken, Cersei yüksek ihanet suçuyla yargılanacaktı. "Söyle. Nedir?"
"Myrcella. Dorne'dan vahim haberler aldık."
Cersei hemen,
"Tyrion,"
dedi. Tyrion, Cersei'nin küçük kızını Dorne'a göndermişti ve Cersei kızım eve getirmesi için Sör Balon Swann'ı görevlendirmişti. Bütün Dorne adamları yılandı ve Marteller en beter olanlarıydı. Kızıl Yılan, İblis'i müdaafa etmeyi bile denemiş ve cüceyi Joffrey'nin cinayetinden aklayacak zafere çok yaklaşmıştı. "Tyrion bunca zamandır Dorne'daydı ve şimdi kızımı yakaladı."
Sör Kevan tekrar kaşlarını çattı. "Myrcella, Gerold Dayne isimli Dornelu bir şövalyenin saldırısına uğradı. Adam Myrcella'nın yüzünü kesti. Myrcella... üzgünüm... bir kulağını kaybetti." "Bir kulak." Cersei dehşet içinde amcasına baktı. O
sadece bir çocuktu, benim kıymetli prensesimdi, üstelik çok güzeldi.
"Kızımın kulağını kesti. Peki Prens Doran ve Dornelu şövalyeler neredeydi? Küçük bir kızı koruyamadılar mı? Arys Oakheart neredeydi?" "Myrcella'yı savunurken katledildi. Dayne'in onu kestiği söyleniyor."
Sabah Kılıcı bir Dayne'di,
diye hatırladı kraliçe ama o çok uzun zaman önce ölmüştü. Bu Sör Gerold kimdi ve Cersei'nin kızına neden zarar vermek istemişti? Kraliçe buna anlam veremiyordu, meğerki... "Tyrion, Karasu Savaşı'nda burnunun yarısı kaybetti. Myrcella'nın yüzüne saldırmak, bir kulağını kesmek... bu işte İblis'in o kirli ve

küçük parmakları var.”
“Prens Doran kardeşinle ilgili hiçbir şey söylemedi. Ve Balon Swann, Myrcella’nın Gerold Dayne’i suçladığını yazdı. Şövalyeye Siyah Yıldız diyorlarmış.”
Cersei acı bir kahkaha koyuverdi. “Ne derlerse desinler, o kardeşimin maşası. Tyrion’ın Dornelular arasında dostları var. İblis bunu en başından beri planladı. Myrcella’yı Prens Trystane’le nişanlayan Tyrion’dı. Sebebini şimdi anlıyorum.”
“Her gölgede Tyrion’ı görüyorsun.”
“O gölgelerin mahlukatı. O Joffrey’yi öldürdü. O babamı öldürdü. Orada duracağını mı sanıyorsun? İblis’in hâlâ Kral Topraklarında olduğundan ve Tommen’ı öldürmek için planlar yaptığından korkuyordum ama önce Myrcella’yı öldürmek için Dorne’a gitmiş olmalı.” Cersei hücresini adımladı. “Tommen’ın yanında olmam gerek. Şu Kral Muhafızları, bir göğüs kalkanındaki meme uçları kadar faydasız.” Amcasına döndü. “Sör Arys öldürüldü, dedin.”
“Siyah Yıldız denen şu adam tarafından, evet.”
“Öldü. Arys öldü. Bundan emin misin?”
“Bize söylenen bu.”
“O hâlde Kral Muhafızlarında boş bir yer var. O yer derhal doldurulmalı. Tommen’ın korunması gerek.”
“Lord Tarly, Jaime’ye sunmak üzere kıymetli şövalyelerden oluşan bir liste hazırlıyor. Lâkin Jaime yeniden ortaya çıkana katlar...”
“Kral, bir adama beyaz pelerin verebilir. Tommen iyi bir çocuk. Ona kimi seçmesi gerektiğini söyleyin ve seçsin.”
“Ve sen kimi seçmesini istiyorsun?”
Cersei’nin hazır bir cevabı yoktu.
Müdaafımin yeni bir yüz kadar yeni bir isme de ihtiyacı var.
“Qyburn biliyor. Bu konuda ona güven. Aramızda fikir ayrılıkları var amca, fakat paylaştığımız kanın ve babama karşı duyduğun sevginin hürmetine, Tommen’ın ve onun sakat kız kardeşinin hatırına, senden istediğim şeyi yap. benim adıma Lord Qyburn’e git, ona beyaz bir pelerin götür ve vaktin geldiğini söyle.”

KRALİÇE MUHAFIZI

“Sen kraliçenin adamıydın,” dedi Reznak mo Reznak. “Kral, meclisi topladığında, etrafında kendi adamlarının olmasını istiyor.”
Ben hâlâ kraliçenin adamıyım. Bugün, yarın, daima, son nefesime kadar.
Barristan Selmy, Daenerys Targaryen’ın öldüğüne inanmayı reddediyordu.
Belki de bu yüzden bir kenara koyuluyordu.
Hizdahr hepimizi teker teker uzaklaştırıyor.
Ölüm kapısında bekleyen güçlü Güçlü Belwas, tapınakta, Mavi Faziletler’in bakımı altındaydı... fakat Selmy, Faziletler’in, çekirgelerin başladığı işi bitirmekle meşgul olduğundan şüpheleniyordu. Skahaz Kelkafa, Selmy’nin emrinden alınmıştı. Lekesizler kışlalara çekilmişti. Jhogo, Daario Na haris, Amiral Groleo ve Lekesizler’in Kahramanı; Yunkaililer’in rehineleri olarak kalmıştı. Aggo, Rakharo ve kraliçenin
khalasa
rının geri kalanı, kayıp kraliçeyi aramak üzere nehrin karşısına gönderilmişti. Missandei’nin yerine bile bir başkası getirilmişti; kral, bir çocuğu haberci olarak kullanmanın münasip olmadığını düşünmüştü.
Ve şimdi de ben.
Eskiden olsa, Selmy bu azli, onuruna sürülmüş bir leke olarak kabul edebilirdi. Ama bu Batıdiyar’daydı. Adına Meereen dedikleri bu yılan çukurunda, onur denen şey bir soytarı kıyafeti kadar saçmaydı. Ve bu güvensizlik karşılıklıydı. Hizdahr zo Loraq, Selmy’nin kraliçesinin hayat arkadaşı olabilirdi ama asla onun kralı olmayacaktı. “Eğer Majesteleri Kral’ın arzusu beni meclisten azletmekse...”
“Işığımız,” diye düzeltti kethüda. “Hayır, hayır, hayır, beni yanlış anladınız. İlahımız, Yunkai’den gelen bir temsilciler kurulunu kabul etmek üzere. Onlarla orduların geri çekilmesi hususunu tartışacak. Temsilciler... ah... ejderhanın gazabıyla hayatını kaybedenler için tazminat talep edebilir. Hassas bir mesele. Kral, tahtta, Meereenliler tarafından korunan Meereenli bir kralın görünmesinin daha iyi olacağını düşünüyor. Bunu anlayabildiğinizden eminim sör.”

Tahmin ettiğinden daha fazlasını anlıyorum.
“Majesteleri Kral kendisini korumak üzere kimleri seçti acaba?”
Reznak mo Reznak gülümsedi. “İlahımız’ı çok seven korkunç savaşçılar. Dev Goghor. Krazz. Benekli Kedi. Kemikkıran Belaquo. Hepsi de kahraman.”
Hepsi de çukur dövüşçüsü.
Sör Barristan şaşırmamıştı. Hizdahr zo Loraq yeni tahtında endişe içinde oturuyordu. Meereen’in son kralından bu yana bin yıl geçmişti ve eski kanın mensuplarının arasında bile, Hizdahr’dan daha iyi bir kral seçebileceklerine inanan insanlar vardı. Yunkaililer, paralı askerleri ve müttefikleriyle birlikte şehrin dışında bekliyordu. İçeride Harpiya’nın Oğulları vardı.
Ve kralın koruyucuları her gün biraz daha azalıyordu. Hizdahr’ın Gri Solucan’a karşı yaptığı aptalca hata, ona Lekesizler’e mal olmuştu. Majesteleri Kral, Lekesizler’in komutasını bir kuzenine vermeye kalkıştığında ki Tunç Canavarlar’ın komutasını da bir başka kuzenine vermişti, Gri Solucan, Lekesizler’in, sadece annelerinden emir alan özgür adamlar olduğunu söylemişti. Tunç Canavarlar’a gelince; onların yarısı azatlı kölelerdi, diğer yarısı da yalnızca Skahaz mo Kandaq’a sadık olabilecek kelkafalardan oluşuyordu. Kral Hizdahr’ın bir düşman denizine karşı tek güvenilir desteği, çukur dövüşçüleriydi.
“Dövüşçüler, Majesteleri Kral’ı bütün tehditlere karşı koruyabilir mi?” Sör Barristan’ın ses tonu, adamın gerçek duygularıyla ilgili hiç ipucu vermiyordu. Selmy, duygularını gizlemeyi yıllar önce Kral Toprakları’nda öğrenmişti.
“Şahanemiz,” diye vurguladı Reznak mo Reznak. “Diğer vazifeleriniz değişmeyecek sör. Bu barış başarısızlığa uğrayacak olursa; Işığımız, şehrin düşmanlarına karşı savaşacak orduyu sizin komuta etmenizi isteyecektir.”
En azından bu kadar aklı var.
Kemikkıran Belaquo ve Dev Goghor, Hizdahr’ın kalkanları olarak işe yarayabilirlerdi. Fakat bu adamların bir orduya liderlik etmesi fikri o kadar gülünçtü ki yaşlı şövalye az kalsın gülümseyecekti. “Majesteleri Kral’m emrindeyim.”
“Majesteleri
değil,” diye sızlandı kethüda. “Bu Batıdiyar tarzı bir unvan. Şahanemiz, Işığımız, İlahımız.”
Kibirlimiz daha uygun olurdu.
“Dediğiniz gibi olsun.”
Reznak dudaklarını yaladı. “Öyleyse anlaştık.” Adamın bu seferki yağlı gülümsemesinde azil vardı. Sör Barristan odadan çıktı, kethüdanın parfüm

kokusunu arkada bırakmaktan mutluydu.
Bir erkek ter kokmalı, çiçek değil.
Meereen'in Büyük Piramit'i, zemininden zirvesine kadar iki yüz elli metre yüksekliğindeydi. Kethüdanın dairesi ikinci kattaydı. Kraliçenin ve Selmy'nin daireleri en tepedeydi. Yukarı çıkmaya başladığında,
benim yaşımda bir adam için uzun bir tırmanış,
diye düşündü Sör Barristan. Kraliçenin işleriyle uğraşırken bu basamakları günde beş ya da altı kez tırmanıyordu, buna dizlerindeki ve belindeki ağrılar şahitlik edebilirdi.
Bu basamaklarla yüzleşemeyeceğim bir gün gelecek,
diye düşündü şövalye
ve o gün benim istediğimden daha erken burada olacak.
O gün gelmeden, Barristan en azından birkaç öğrencisinin onun yerini almak üzere hazır olmasını sağlamalıydı.
Hazır olduklarında onları bizzat şövalye ilan edeceğim, her birine at ve altın mahmuzlar vereceğim.
Saltanat daireleri durgun ve sessizdi. Hizdahr buraya yerleşmemişti, Büyük Piramit'in kalbinin derinliklerinde bulunan ve muazzam duvarlar tarafından çevrelenen kendi dairesinde kalmayı tercih etmişti. Mezzara, Miklaz, Qezza ve kraliçenin diğer genç kadeh taşıyıcıları gerçekte rehinelerdi ama hem Selmy hem de kraliçe çocukları o kadar çok seviyorlardı ki Selmy onları rehine olarak düşünemiyordu kralla birlikte gitmişlerdi. Irri ve Jhiqui diğer Dothraklılar'la birlikte piramitten ayrılmıştı. Sadece Missandei kalmıştı; piramidin zirvesindeki kraliçe dairesinde gezinen küçük ve meyus hayalet.
Sör Barristan terasa çıktı. Meereen'in üzerindeki gökyüzü ceset rengindeydi, mat beyaz ve ağırdı, bir uçtan diğer uca bulutlarla doluydu. Güneş, bir bulut duvarının ardına gizlenmişti, hiç görünmeden batacaktı, bu sabah görünmeden doğduğu gibi. Gece sıcak, terli, boğucu, yapış yapış ve nefes aldırmaz olacaktı. Yağmur üç gündür yağma tehdidinde bulunuyordu ama yere bir damla su bile düşmemişti. Yağmur bir rahatlama getirebilirdi, şehrin yıkanıp temizlenmesine yardım edebilirdi.
Sör Barristan buradan; küçük piramitleri, şehrin batı duvarlarını ve Köle Körfezi'nin kıyılarındaki Yunkai kamplarını görebiliyordu. Kamplardan, devasa bir yılanı anımsatan yağlı ve kalın bir duman sütunu yükseliyordu.
Yunkaili adamlar ölülerini yakıyorlar,
diye düşündü şövalye.
Beyaz kısrak, kuşatma kamplarının arasında dörtnala koşuyor.

Kraliçenin aldığı bütün önlemlere rağmen, hastalık şehrin içinde ve dışında yayılmıştı. Meereen'in pazar yerleri kapalıydı, sokakları boştu. Kral Hizdahr dövüş çukurlarının açık kalmasına izin vermişti ama çukurlara giden insan sayısı azdı. Söylentilere göre, Meereenliler Merhamet Tapınağı'ndan bile uzak durmaya başlamıştı.

Köle tacirleri bunun için de Daenerys'i suçlamanın bir yolunu bulacak,

diye düşündü Sör Barristan. Onların fısıltılarını duyabiliyordu; Ulu Ustalar, Harpiya'nın Oğulları, Yunkaililer, birbirlerine kraliçenin öldüğünü söylüyorlardı. Şehrin yarısı buna inanıyordu ama kelimeleri yüksek sesle söylemeye henüz cesaret edemiyorlardı.

Ama yakında edecekler.

Sör Barristan kendini çok yorgun, çok yaşlı hissediyordu.

Onca yıl nereye gitti?

Son zamanlarda, Barristan ne zaman su içmek için bir havuzun kenarına çömelse, suyun derinliklerinden ona bakan bir yabancıyla karşılaşıyordu. Mavi gözlerinin kenarındaki ince çizgiler ne zaman oluşmuştu? Saçları ne zaman güneş ışığından kara dönüşmüştü.

Yıllar önce yaşlı adam. Onlarca yıl önce.

Ama Kral Toprakları'ndaki turnuvadan sonra şövalye ilan edildiği gün, daha dün gibiydi. Barristan, Kral Aegon tarafından omzuna değdirilen kılıcın dokunuşunu hâlâ hatırlıyordu; bir genç kızın öpücüğü kadar hafif. Barristan yeminini ederken, sözler boğazına takılmıştı. Yeni şövalye o geceki ziyafette, ejderha biberiyle Dorne usulü pişirilmiş yaban domuzu kaburgası yemişti, biberler o kadar acıydı ki şövalyenin ağzı yanmıştı. Kırk yedi yıl. Ve tat hâlâ Barristan'ın hafızasındaydı ama Barristan on gün önce ne yediği sorulsa cevap veremezdi, bütün Yedi Krallık'ın geleceği buna bağlı olsa bile veremezdi.

Büyük ihtimalle haşlanmış sosis. Ya da tadı sosisten daha iyi olmayan bir başka saçma yemek.

Selmy, kim bilir kaçıncı kez, onu buraya getiren tuhaf kaderi düşündü. O bir Batıdiyar şövalyesiydi. Fırtına topraklarının ve Dorne hudutlarının adamıydı. Onun yeri Yedi Krallık'tı, Köle Körfezi'nin boğucu kıyıları değil.

Daenerys'i eve götürmek için geldim.

Ama onu kaybetmişti, tıpkı kızın babasını ve ağabeyini kaybettiği gibi.

Hatta Robert'ı. Onu da yan yolda bıraktım.

Belki de Hizdahr, Selmy'nin sandığından daha akıllıydı.

On yıl önce, Daenerys'in niyetinin ne olduğunu sezebilirdim. On yıl önce, onu durduracak kadar hızlı davranabilirdim.

Bunun yerine, Dany çukura atlarken Selmy afallamış bir hâlde yerinde durmuş, kızın adını bağırmış, sonra da kırmızı kumların üstünde beyhude bir çabayla kızın peşinden koşmuştu.
Yaşlandım ve yavaşladım.
Naharis'in Selmy'yle Sör Büyükbaba diyerek dalga geçmesi boşuna değildi.
Ogün kraliçenin yanında Daario olsaydı, benden daha hızlı hareket eder miydi
? Selmy cevabı bildiğini düşünüyordu ama hoşlandığı bir cevap değildi bu.
Geçen gece rüyasında yine o günü görmüştü: Dizlerinin üstüne çökmüş bir hâlde safra ve kan kusan Belwas, ejderha katillerini cesaretlendiren Hizdahr; dehşet içinde kaçışan, basamaklarda itişip kakışan, birbirini ezen, çığlık atıp bağıran erkekler ve kadınlar. Ve Daenerys...
Daenerys'in saçları tutuştu. Elinde bir kamçı vardı ve kız bağırıyordu, sonra ejderhanın sırtına bindi, uçtu.
Drogon'un havalanırken kaldırdığı kumlar Sör Barristan'ın gözlerine girmişti ama şövalye, gözyaşlarından ibaret bir peçenin ardından, ejderhanın çukurdan yükseldiğini ve hayvanın muazzam kara kanatlarının kapılardaki bronz savaşçıların omuzlarım dövdüğünü görmüştü.
Geri kalanını sonradan öğrenmişti. Kapıların ötesinde yoğun bir kalabalık birikmişti. Ejderhanın kokusuyla çıldıran atlar dehşetle şahlanmıştı, demir naili ayaklarıyla havayı tekmelemişlerdi. Tahtırevanlar ve yiyecek satan tezgâhlar devrilmişti, insanlar yere düşüp ezilmişti. Mızraklar fırlatılmış, arbalet okları salınmıştı. Kimi evine koşmuştu. Yaralarından duman tüten ejderha havada vahşice bükülmüştü, sırtında kız vardı, sonra alev püskürtmüştü.
Tunç Canavarlar, günün geri kalanını ve gecenin büyük bir bölümünü cesetleri toplamakla geçirmişti. Son sayıma göre iki yüz on dört ölü ve bunun üç katı kadar yaralı vardı. Drogon şehirden gitmişti, son olarak Skahazadhan'ın üzerinde görülmüştü, kuzeye doğru uçuyordu. Daenerys Targaryen'dan hiç iz bulunamamıştı. Bazı insanlar, kraliçenin düştüğünü gördüğüne dair yemin etmişti. Diğerleri, kraliçenin ejderha tarafından yenmek üzere götürüldüğünü iddia etmişti.
Yanılıyorlar.
Sör Barristan, ejderhalar hakkında, her çocuğun duyduğu masallardan öte bir şey bilmiyordu ama Targaryenlar'ı tanıyordu. Daenerys o ejderhayı
sürüyordu,
tıpkı Aegon'ın bir zamanlar Balerion'u sürdüğü gibi.
Yüksek sesle, "Eve gidiyor olabilir," dedi kendi kendine.
"Hayır," diye mırıldandı arkadan gelen bir ses. "Kraliçe bunu yapmaz sör. Bizi

almadan eve gitmez.”
Sör Barristan döndü. “Missandei. Çocuk. Kaç zamandır orada duruyorsun?”
“Çok olmadı,” dedi Missandei. “Sizi rahatsız ettiysem üzgünüm.” Duraksadı. “Skahaz mo Kandaq sizinle konuşmak istiyor.”
“Kelkafa mı? Onunla konuştun mu?” Bu ihtiyatsızlıktı, ihtiyatsızlık. Skahaz ile kral arasındaki düşmanlık derindi ve Missandei bunu bilecek kadar zekiydi. Skahaz, kraliçenin evliliğine yüksek sesle muhalefet etmişti ve Hizdahr bu gerçeği unutmamıştı. “Burada mı? Piramidin içinde mi?”
“İstediği zaman gelip gidiyor sör.”
Evet, bunu yapabilir.
“Benimle konuşmak istediğini kim söyledi?”
“Baykuş maskesi takan bir Tunç Canavar.”
Seninle konuşurken baykuş maskesi takıyordu. Şu anda bir çakal, bir kaplan ya da tembel hayvan olabilir.
Sör Barristan, maskelerden en başından beri nefret ediyordu. Dürüst adamlar yüzlerini saklamaya asla ihtiyaç duymamalıydı. Ve Kelkafa...
Ne düşünüyor olabilir
? Tunç Canavarların komutası Hizdahr tarafından Marghaz zo Loraq’a verildikten sonra, Skahaz, Nehir Muhafızı ilan edilmişti. Skahazadhan’ın elli fersahlık kıyı şeridinde bulunan bütün yolcu teknelerinden, tarak gemilerinden ve sulama hendeklerinden sorumlu olacaktı ama Kelkafa bu kadim ve şerefli vazifeyi reddetmişti. Hizdahr, Kelkafa’nın, mütevazı
Kandaq piramidine çekilmeyi tercih ettiğini söylüyordu.
Kelkafa, onu koruyacak bir kraliçe yokken buraya gelmekle büyük bir risk alıyor.
Üstelik Sör Barristan onunla konuşurken görülürse, şövalyenin üstüne de şüphe çekilirdi.
Barristan bu işin kokusundan hoşlanmamıştı. Bu işte desise, fısıltı, yalan ve karanlıkta tezgâhlanmış entrika kokusu vardı. Bunlar, Barristan’ın, Örümcek ve Lord Serçeparmak’la birlikte geride bırakmak istediği şeylerdi. Barristan Selmy kitaplara düşkün bir adam değildi ama seleflerinin eylemlerinin kaydedildiği Beyaz Kitap’ın sayfalarını sık sık karıştırırdı. Seleflerinin kimi kahramandı, kimi iradesiz, düzenbaz ve korkaktı. Çoğu sadece erkekti; diğer erkeklerden daha hızlı ve güçlü, kılıçta ve kalkanda daha yetenekli ama yine de kibre, hırsa, şehvete, aşka, öfkeye ve kıskançlığa tutsak; altına, kuvvete ve ölümsüzleri pençesine alan diğer zaaflara aç olan erkekler. En iyileri, kusurlarının üstesinden gelmeyi başarmış, görevini yapmış ve ellerinde kılıçlarıyla ölmüşlerdi. En kötüleri...
En kötüleri, taht oyunları oynayanlardı.

Selmy, Missandei’ye, “Şu baykuşu tekrar bulabilir misin?” diye sordu.
“Denerim sör.”
“Ona... arkadaşımızla... konuşacağımı söyle. Hava karardıktan sonra, ahırın yanında.” Piramidin kapıları gün batımında kapatılıp sürgüleniyordu. Ahır o vakitte sessiz olurdu. “Aynı baykuş olduğundan emin ol.” Bunu yanlış bir Tunç Canavar’ın duyması iyi olmazdı.
“Anladım.” Missandei gidecekmiş gibi döndü, sonra bir an için durdu ve “Yunkaililer şehri akreplerle çevrelemiş,” dedi. “Drogon geri dönecek olursa, gökyüzünü demir oklarla dolduracaklarmış.”
Bunu Sör Barristan da duymuştu. “Bir ejderhayı gökyüzünde öldürmek kolay değildir. Batıdiyar’da birçok kişi, Aegon’ı ve kız kardeşlerini vurup düşürmeyi denedi ama hiçbiri başarılı olamadı.”
Missandei başıyla onayladı. Kızın rahatlayıp rahatlamadığını söylemek zordu. “Sizce kraliçeyi bulacaklar mı sör? Çim topraklar çok engin ve ejderhalar gökyüzünde iz bırakmıyor.”
“Aggo ve Rakharo, kraliçenin kanının kanı... hem Dothrak denizini Dothraklılar’dan iyi kim bilir?” Selmy, küçük kâtibenin kolunu sıktı. “Onu bulacaklar.”
Eğer hâlâ yaşıyorsa.
Çimlerde dolaşan başka khal’lar vardı. On binlerce süvarisi olan
khalassar'
lara sahip at efendileri. Fakat küçük kızın bunu duymasına gerek yoktu. “Kraliçeyi çok sevdiğini biliyorum. Yemin ederim ki onu güvende tutacağım.”
Bu kelimeler kızı bir parça rahatlamış gibiydi.
Ama kelimeler rüzgârdır,
diye düşündü Sör Barristan.
Kraliçenin yanında değilken onu nasıl koruyabilirim
?
Barristan Selmy birçok kral görmüştü. Benzersiz Aegon’ın sıkıntılı saltanatı sırasında doğmuştu, şövalyeliğini onun ellerinden almıştı. Yirmi üç yaşında, Dokuzmetelik Kralları Savaşı’nda Canavar Maelys’i öldürdükten sonra, omuzlarına Aegon’ın oğlu Jaehaerys tarafından beyaz bir pelerin serilmişti. Jaehaerys’in oğlu Aerys çılgınlık içinde tükenirken, Selmy aynı beyaz pelerinin içinde Demir Taht’ın yanında durmuştu.
Durdum, gördüm, duydum ve hiçbir şey yapmadım.
Ama hayır. Bu adil değildi. Selmy görevini yapmıştı. Sör Barristan bazı geceler, o görevi layığıyla yapıp yapmadığını merak ediyordu. Tanrıların ve insanların

huzurunda yemin etmişti, şerefine leke sürüp o yemine karşı gelemezdi... ama Kral Aerys'in saltanatının son yıllarında, o yemini tutmak çok güçlenmişti. Selmy, hatırlarken bile acı çektiği şeyler görmüştü ve o kanın ne kadarının kendi ellerinde olduğunu birçok kez merak etmişti. Aerys'i Lord Darklyn'in zindanından kurtarmak için Gölgeli Vadi'ye gitmemiş olsaydı, Lord Tywin kasabayı yağmalarken, Aerys o zindanda ölebilirdi. Sonra Prens Rhaegar, Demir Taht'a çıkar ve belki diyarı iyileştirirdi. Gölgeli Vadi, Selmy'nin en büyük başarısıydı ama bu hatıra şövalyenin ağzında acı bir tat bırakıyordu.

Ama geceleri şövalyeye musallat olan, başarısızlıklardı.

Jaehaerys, Aerys, Robert. Üç ölü kral. Hepsinden daha iyi bir kral olabilecek Rhaegar. Prenses Elia ve çocukları. Sadece bir bebek olan Aegon ve kedisiyle birlikte Rhaenys.

Her biri ölmüştü ama onları korumaya yeminli Selmy yaşıyordu. Ve şimdi de Daenerys; Selmy'nin pırıl pırıl parlayan kraliçesi. O

ölmedi. Buna inanmayacağım.

İkindi vakti, Sör Barristan'ı şüphelerinden biraz olsun uzaklaştırdı. Şövalye, öğleden sonrayı, piramidin üçüncü katındaki talim salonunda geçirdi. Öğrencileriyle çalıştı, onlara kılıç, kalkan, at ve mızrak sanatını öğretti... ve mertliği; bir şövalyeyi, bir dövüş çukuru savaşçısından üstün yapan kaideyi. Selmy gittikten sonra, Daenerys kendi yaşıtı koruyuculara ihtiyaç duyacaktı ve Sör Barristan ona bu koruyucuları vermekte kararlıydı.

Barristan'ın eğittiği delikanlılar sekizle yirmi yaş aralığındaydı. Şövalye altmış öğrenciyle işe başlamıştı ama eğitimin, çocukların çoğu için fazla sert olduğu anlaşılmıştı. Şimdi bu sayının yarısından az öğrenci vardı fakat bazı çocuklar büyük gelecek vade diyordu. Selmy, çiftten çifte yürüyüp, onların ahşap kılıçlarla ve yuvarlak uçlu mızraklarla birbirlerine saldırmasını izlerken,

koruyacak bir kralım olmadığına göre artık onları eğitmek için daha fazla vaktim olacak,

diye düşündü.

Cesur çocuklar. Alt tabakadan geliyorlar ama bazıları iyi şövalyeler olacaklar, üstelik kraliçelerini seviyorlar. Eğer kraliçe olmasaydı, bu çocukların hepsi dövüş çukurlarına düşerdi. Hizdahr'nı çukur dövüşçüleri var ama Daenerys'in şövalyeleri olacak.

"Kalkanını yukarıda tut," diye bağırdı Selmy. "Bana darbelerini göster. Şimdi birlikte. Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı, aşağı, yukarı..."

Selmy, akşam yemeğini, güneş batarken kraliçenin terasında yedi. Meereen'in rengârenk kiremitleri önce griye, ardından siyaha devrilirken, yaşlı şövalye mor

alacakaranlığın içinden, basamaklı piramitlerde teker teker uyanan ateşleri izledi. Aşağıdaki caddelerde ve sokak aralarında toplanan gölgeler, göller ve nehirler yarattı. Şehir alacakaranlıkta huzurlu bir yer gibi görünüyordu, hatta güzel bir yer. Şarabının son yudumunu içerken,
bu barış değil, bir salgın hastalık,
diye düşündü yaşlı şövalye.
Dikkat çekmek istemiyordu, yemeğini bitirdiğinde meclis kıyafetlerini değiştirdi, Kraliçe Muhafızı pelerini yerine, sıradan bir adamın giyebileceği, başlıklı, kahverengi bir yolcu pelerini giydi. Kılıcını ve hançerini bırakmadı; bu görüşme bir tuzak olabilirdi. Selmy Hizdahr'a hiç güvenmiyordu ve Reznak mo Reznak'a karşı olan güveni daha da azdı. Belki de parfüm kokulu kethüda, Selmy'yle Skahaz'ı birlikte yakalamak ve onları krala karşı komplo kurmakla suçlamak amacıyla bu gizli görüşmeyi bizzat ayarlamıştı.
Kelkafa ihanetten bahsedecek olursa, onu tutuklamaktan başka seçeneğim kalmaz. Ben bu durumdan hiç hoşlanmıyor olsam da, Hizdahr benim kraliçemin hayat arkadaşı. Benim yükümlülüğüm ona karşı, Skahaz'a değil.
Yoksa öyle miydi?
Kral Muhafizı'nın ilk yükümlülüğü, kralı zarardan ve tehditten korumaktı. Beyaz şövalyeler; kralın emirlerine itaat edeceklerine, sırlarını saklayacaklarına, tavsiyeleri istendiğine tavsiye vereceklerine, istenmediğinde sessiz kalacaklarına, krala hizmet edeceklerine ve onun adıyla onurunu savunacaklarına dair de yemin ederlerdi. Daha açık bir şekilde konuşmak gerekirse; Kral Muhafızları'nın korumasını diğer insanlara, hatta kraliyet kanından gelenler bile tevsi etmek ya da etmemek, tamamıyla krala ait bir tercihti. Bazı krallar doğru düşünür ve karılarının, çocuklarının, kardeşlerinin, amcalarının, halalarının, uzak ya da yakın kuzenlerinin, hatta zaman zaman âşıklarının, metreslerinin ve piçlerinin Kral Muhafızları tarafından korunmasını uygun görürdü. Fakat diğer krallar, yakınlarının korunmasını hane şövalyeleri ile silahlı askerlere bırakmayı tercih eder ve Kral Muhafızları'nı şahsi korumaları olarak tutup yanlarından hiç ayırmazlardı.
Eğer kraliçe, bana Hizdahr'ı korumamı emretmiş olsaydı, bu emre itaat etmekten başka seçeneğim olmazdı.
Fakat Daenerys Targaryen ne münasip bir Kraliçe Muhafızları birliği kurmuş ne de hayat arkadaşıyla ilgili herhangi bir emir vermişti.
Böyle konularda karar ı>eren bir lord kumandanım varken hayat daha basitti,
diye düşündü Selmy. Şimdi lord kumandan benim ve hangi yolun doğru olduğunu bilmek zor.

Merdivenin son basamaklarına geldiğinde, Selmy kendini, piramidin kiremit duvarlarının arasındaki meşale ışığıyla aydınlatılmış koridorlarda tek başına buldu. Büyük kapılar kapatılmış ve sürgülenmişti. Kapıların dışında dört Tunç Canavar nöbet tutuyordu. İçeride dört nöbetçi daha vardı ki yaşlı şövalyenin karşılaştığı canavarlar onlardı; domuz, ayı, tarla faresi ve mantikor maskesi takan iri adamlar.
“Her şey yolunda sör,” dedi ayı.
“Böyle devam etsin.” Sör Barristan’ın, piramidin güvenliğinden emin olmak için geceleri etrafta dolaştığı bilinen bir şeydi.
Piramidin derinliklerinde, Viserion ve Rhaegal’in zincirli olduğu çukurun demir kapılarının önünde dört Tunç Canavar daha vardı. Adamların maskelerinden meşale ışıkları yansıyordu; maymun, koç, kurt ve timsah.
“Beslendiler mi?” diye sordu Sör Barristan.
“Evet sör,” diye cevap verdi maymun. “Birer koyun yediler.”
Bu kaç zaman daha yeterli olacak merak ediyorum.
Ejderhalar büyüdükçe iştahları da artıyordu.
Kelkafa’yı bulma zamanı gelmişti. Sör Barristan, kraliçenin filleriyle gümüş kısrağının önünden geçip ahırın arkasına gitti. O geçerken bir merkep ses çıkardı ve birkaç at, şövalyenin taşıdığı fenerin ışığına tepki verdi. Bunun dışında her şey karanlık ve sessizdi.
Sonra bir gölge, kendini boş bir bölmeden ayırdı ve siyah etekli, baldır zırhlı, göğüs kalkanlı bir Tunç Canavar’a dönüştü. Barristan Selmy, başlığın altındaki maskeyi gördüğünde, “Bir kedi?” dedi. Kelkafa, Tunç Canavarlar’ı komuta ettiği zamanlarda, korkutucu ve buyurgan ifadeli bir yılan maskesi takıyordu.
Skahaz mo Kandaq’ın tanıdık sesi, “Kediler her yere gider,” diye cevap verdi. “Kimse onlara bakmaz.”
“Eğer Hizdahr burada olduğunu öğrenirse...”
“Ona kim söyleyecek? Marghaz mı? Marghaz, Hizdahr’ın bilmesini istediğimi biliyor. Canavarlar hâlâ benim. Bunu unutma.” Kelkafa’nın sesi, adamın taktığı maske yüzünden boğuktu ama Selmy o sesteki öfkeyi duyabiliyordu. “Zehirci elimde.” “Kimmiş?”
“Hizdahr’ın pastacısı. İsmi sana bir şey ifade etmez. Adam sadece maşaymış. Harpiya’nın Oğulları adamın kızını almışlar ve kraliçe öldüğünde kızın geri verileceğine dair yemin etmişler. Belwas ve ejderha, Daenerys’i kurtardı. Kızı kimse kurtarmamış. Gecenin kör karanlığında babasına teslim edilmiş. Dokuz parça hâlinde. Yaşadığı her yıl için bir parça. “
“Neden?” Şüphe, Barristan’ın içini kemiriyordu. “Oğullar cinayetlere son

verdiler. Hizdahr'ın barışı..."
"...düzmece. En başta değildi, hayır. Yunkaililer kraliçemizden, onun ejderhalarından ve Lekesizler'inden korkuyordu. Bu toprak daha önce de ejderha gördü. Yurkhaz zo Yunzak tarihi biliyordu. Hizdahr da öyle. Neden barış olmasındı? Daenerys barış istiyordu, çok istiyordu, adamlar bunu görebiliyordu. Kraliçe, Astapor'a gitmeliydi." Skahaz, Selmy'ye yaklaştı. "Bu öncedendi. Çukur her şeyi değiştirdi. Daenerys gitti, Yurkhaz öldü. Yaşlı bir aslan sürüsü yerine, bir çakal sürüsü geldi. Kanlı Sakal... o adam barış istemiyor. Daha fazlası da var. Daha kötüsü. Volantis, donanmasını üstümüze gönderdi."
"Volantis." Selmy'nin kılıç eli karıncalandı.
Yunkai'yle barış yaptık. Volantis'le değil.
"Emin misin?"
"Eminim. Bilge Ustalar biliyor. Onların arkadaşları da. Harpiya, Reznak, Hizdahr. Kral, Volantisliler geldiğinde onlara kapıları açacak. Daenerys'in azat ettiği herkes yine köle olacak. Daha önce köle olmayanlar bile zincire vurulacak. Hayatının geri kalanını bir dövüş çukurunda geçirebilirsin yaşlı adam. Khrazz senin kalbini yiyecek."
Selmy'nin başı zonkluyordu. "Daenerys'e haber verilmeli." "Önce onu bulmamız gerek." Skahaz, Selmy'nin kolunu yakaladı. Parmakları demir gibiydi. "Kraliçeyi bekleyemeyiz. Özgür Kardeşler'le, Ana'nın Adamları'yla ve Sadık Kalkanlar'la konuştum. Loraq'a güvenmiyorlar. Yunkailileri kırmalıyız. Lâkin Lekesizler'e ihtiyacımız var. Gri Solucan seni dinler. Onunla konuş." "Ne amaçla?" İhanetten bahsediyor. Komplodan.
"Hayat." Kelkafa'nın gözleri, tunçtan yapılmış kedi maskesinin arkasında siyah göller gibiydi. "Volantisliler şehre varmadan önce saldırıya geçmeliyiz. Kuşatmayı kırmalıyız, köle taciri lordları öl dürmeliyiz, onların paralı askerlerini kendi tarafımıza çekmeliyiz. Yunkaililer bir saldırı beklemiyor. Kamplarda muhbirlerim var. Hastalık olduğunu söylüyorlar, her gün daha da kötüleşiyormuş. Askerler disiplinlerini kaybetmişler. Lordlar sürekli sarhoşmuş, ziyafetler düzenleyip tıka basa yiyorlarmış, Meereen düştüğünde ganimeti nasıl paylaşacaklarını konuşuyorlarmış, öncelik hakkı için ağız dalaşı yapıyorlarmış. Kanlı Sakal ve Hırpani Prens birbirinden nefret ediyor. Kimse bir mücadele beklemiyor. Şimdi değil. Hizdahr'ın barışının bizi uyuttuğuna inanıyorlar."
"O barış antlaşmasını Daenerys imzaladı," dedi Sör Barristan. "Onun izni olmadan antlaşmayı bozamayız."
"Ya Daenerys öldüyse?" diye sordu Skahaz. "O zaman ne olacak? Bana sorarsan, Daenerys kendi şehrini ve çocuklarını korumak isterdi."

Onun çocukları azatlı kölelerdi. Zincirlerden kurtardığı insanlar, ona Mysha derdi. “Anne.”
Kelkafa yanılmıyordu. Daenerys çocuklarını korumak isterdi. “Hizdahr ne olacak? O hâlâ Dany’nin hayat arkadaşı. Onun kralı. Kocası.”
“Onun zehircisi.”
Öyle mi? “Kanıtın nerede?”
“Adamın taktığı taç ve oturduğu taht yeterli kanıt. Gözlerini aç yaşlı adam. Hizdahr, hayatı boyunca istediği her şeyi Daenerys’ten aldı. Şimdi yönetimi eline geçirmişken, onu neden paylaşsın?”
Neden gerçekten
? O gün çukur çok sıcaktı. Selmy, kırmızı kumların üzerinde harelenen havayı hâlâ görüyor ve birilerini eğlendirmek için ölen adamların bedenlerinden dökülen kanın kokusunu hâlâ alıyordu. Ve kraliçenin çekirge yemesi için ısrar eden Hizdahr’ın sesini hâlâ duyuyordu.
Bunlar çok lezzetlidir... tatlı ve acı... ama kendisi bir çekirgeye bile dokunmadı...
Selmy şakaklarını ovdu.
Hizdahr zo Loraq’a hiçbir yemin vermedim. Vermiş olsaydım bile, Hizdahr beni bir kenara atardı, Joffrey’nin yaptığı gibi.
“Şu... pastacı, onu bizzat sorgulamak istiyorum. Tek başıma.”
“Öyle mi?” Kelkafa, kollarını göğsünde birleştirdi. “O hâlde anlaştık. Onu istediğin gibi sorgula.”
“Eğer... eğer adamın söyleyecekleri beni ikna ederse... bu işte senin yanında olacağım. Hizdahr zo Loraq’a zarar vermemeni istiyorum. Ta ki... adamın bu işte bir rolü olduğu kanıtlanana kadar.”
“Hizdahr’ı neden bu kadar çok umursuyorsun yaşlı adam? Hizdahr, eğer Harpiya değilse, Harpiya’nın ilk oğlu.”
“Kesin olarak bildiğim tek şey, Hizdahr’ın, kraliçenin hayat arkadaşı olduğu. Bu konuda söz vermeni istiyorum, aksi takdirde, yemin ediyorum ki karşında dururum.”
Skahaz’ın gülümsemesi vahşiydi. “Öyleyse söz veriyorum. Hizdahr, suçu kanıtlanana kadar zarar görmeyecek. Ama kanıt bulduğumuzda, onu kendi ellerimle öldüreceğim. Bağırsaklarını sökeceğim ve adamın ölmesine izin vermeden önce o bağırsakları ona göstereceğim.”
Hayır,
diye düşündü yaşlı şövalye.
Eğer Hizdahr kraliçemin ölümü için komplo kurduysa, onun içini bizzat ben bitireceğim ama ölümü hızlı ve temiz olacak.

Batıdiyar’ın tanrıları çok uzaktaydı ama Sör Barristan Selmy sessiz bir dua okumak için bir an durdu. Yolunu aydınlatması için Yaşlı Hatun’a yalvardı. Çocuklar için, dedi kentli kendine. Şehir için. Kraliçem için.
“Gri Solucanda konuşacağım.”

DEMİR TALİP

Keder,
gün doğumunda tek başına ortaya çıktı. Sabahın soluk pembe semasında, geminin siyah yelkenlerinin keskin hatlı silueti vardı.
Uyandırıldığında,
elli dört,
diye düşündü Victarion yüzünü ekşiterek
ve denizde tek başına yol alıyor.
Fırtına Tanrısı'na zalimliği için sessiz bir küfür savurdu, öfkesi kara bir taş gibi midesine oturmuştu.
Gemilerim nerede
?
Kalkanlar'dan, Demir Donanma'yı oluşturan yüz geminin doksan üçüyle birlikte ayrılmıştı. Bir tek lorda değil bizzat Deniz Taşı Tahtı'na ait olan, adaların dört bir yanından gelen adamlar tarafından yönetilen ve mürettebatlandırılan bir donanma. Yeşil toprakların muazzam savaş kadırgalarından daha küçük fakat herhangi bir dargemiden üç kat büyük, derin gövdeli, vahşi mahmuzlu, mücadelede kralın donanmasıyla baş edebilecek gemiler.
Dorne'un rüzgârlı ve çıplak kıyı şeridi boyunca yaptıkları uzun yolculuğun ardından, Basamaktaşı'ndan tahıl, et ve tatlı su almışlardı. Orada,
Demir Zafer
şişman bir ticaret gemisi ele geçirmişti.
Asil Leydi
isimli büyük göke; Martı Kasabası, Gölgeli Vadi ve Kral Toprakları üzerinden Eski Şehir'e gidiyordu; tuzlu morina, balina yağı ve salamura edilmiş ringa taşıyordu. Yiyecek, donanmanın ambarı için hoş bir ilaveydi. Redwyne Boğazları'nda ve Dorne kıyılarında ele geçirilen beş gemi daha üç göke, bir savaş gemisi ve bir kadırga donanmadaki gemi sayısını doksan dokuza çıkarmıştı.
Doksan dokuz gemi, üç gururlu donanma hâlinde, Sedir Adaları'nın güney

ucunda tekrar birleşmek üzere Basamaktaşı'ndan ayrılmıştı. Kırk beş gemi şu anda dünyanın öbür uçundaydı. Victarion'un yirmi iki gemisi, üçlü ve dörtlü gruplar hâlinde, bazısı da tek başına olmak üzere ayrı ayrı yol almıştı. Topal Ralfin on dört gemisi vardı. Kırmızı Ralf Stonehouse'la birlikte dokuz gemi denize açılmıştı. Kırmızı Ralf kayıplar arasındaydı. Denizde ele geçirilen dokuz ganimetin donanmaya katılmasıyla, toplam gemi sayısı elli dört olmuştu... Fakat ele geçirilen gemiler savaş gemileri değil; gökeler, balıkçı tekneleri, ticaret gemileri ve köle gemileriydi. Mücadelede, Demir Donanma'nın kayıp gemilerinin boşluğunu dolduramazlardı.

Donanmanın karşısına çıkan son gemi,

Bakirenin Gazabı'ydı,

bu üç gün önceydi. Ondan önceki gün, güneyden üç gemi birlikte çıkagelmişti;

Kuzgun Yemi, Demir Öpücük

ve onların arasında hantalca yol alan

Asil Leydi.

Fakat bir önceki ve ondan önceki gün hiçbir şey çıkmamıştı, daha evvelki gün de sadece

Başsız Jeyne

ve

Korku

gelmişti. Sonraki iki gün, deniz bomboştu ve gökyüzü bulutsuzdu. O sırada Topal Ralf gemileriyle birlikte ortaya çıkmıştı:

I.ord Quellon, Beyaz Dul, Ağıt, Keder, Leviathan, Demir Leydi, Orakçının Rüzgârı ve Savaş Çekici.

Arkalarında altı gemi daha vardı, ikisi fırtınada zarar görmüştü ve iple çekiliyordu.

Ralf, sürünerek Victarion'a geldiğinde, "Fırtınalar," diye mırıldanmıştı. "Uç büyük fırtına ve aralarda kötü rüzgârlar. Valyria'dan esen kül ve kükürt kokulu kırmızı rüzgârlar. Bizi o çürük kıyıya sürükleyen kara rüzgârlar. Bu yolculuk en başından lanetliydi. Kargagöz sizden korkuyor lordum, yoksa sizi neden bu kadar uzağa göndersin? Geri dönmemizi istemiyor."

Eski Volantis'in bir gün açığında ilk fırtınayla karşılaştığında Victarion da aynı şeyi düşünmüştü.

Tanrılar akraba katillerinden nefret eder,

demişti kendi kendine,

yoksa ağabeyimi kendi elimle onlarca kez öldürmüştüm.

Deniz kabarırken ve güverte ayaklarının altında yükselip alçalırken, Victarion,

Dagon’ın Ziyafeti
ile
Kızıl Dalganın
birbirine çarptığını görmüştü, çarpışma o kadar şiddetliydi ki iki gemi de parçalara ayrılmıştı.
Ağabeyimin marifeti,
diye düşünmüştü Victarion. Bunlar kaybettiği ilk gemilerdi ama son olmamıştı.
Victarion, Topal’ın yüzüne iki tokat indirmiş ve “İlk tokat kaybettiğin gemiler için,” demişti. “İkincisi lanetli sözlerin için. Bunları bir kez daha söylersen, dilini gemi direğine çivilerim. Eğer Kargagöz dilsizler yaratabiliyorsa, ben de yaratabilirim.” Elindeki zonklama olmasa, Victarion ağzından çıkan kelimeleri o kadar sert söylemeyebilirdi ama söylediklerinde ciddiydi. “Diğer gemiler de gelecek. Fırtınalar şimdilik durdu. Donanmama kavuşacağım.”
Gemi direğindeki maymun istihzayla bağırdı, Victarion’un hüsranını sezmişti sanki.
Pis, gürültücü yaratık.
Victarion hayvanın peşine bir adam gönderebilirdi ama maymunlar bu oyunu seviyor gibiydi, üstelik mürettebattan daha çevik olduklarını kanıtlamışlardı. Maymunun sesi Victarion’un kulaklarında çınladı ve elindeki zonklamayı arttırdı.
“Elli dört,” diye homurdandı Victarion. Bu kadar uzun bir yolculukta, Demir Donanma’nın bütün gemilerini muhafaza etmeyi ummak fazla olurdu... ama Boğulmuş Tanrı, Victarion’a yetmiş gemi bağışlayabilirdi, hatta seksen.
Keşke Buharsaçlı ya da başka bir rahip yanımızda olsaydı.
Victarion denize açılmadan önce kurban vermişti, Basamaktaşı’nda donanmayı üçe böldüğünde aynı şeyi tekrar yapmıştı ama belki de yanlış duaları okumuştu.
Belki de Boğulmuş Tanrı’nın hükmü burada geçmiyor.
Victarion çok uzağa geldiklerinden korkmaya başlamıştı, tanrıların bile tuhaf olduğu yabancı denizlere girdiklerinden... fakat bu şüphelerini sadece esmer kadına anlatmıştı; kadın dilsizdi, Victarion’un söylediklerini tekrar edemezdi.
Keder
göründüğünde, Victarion, Tekkulak Wulfe’u çağırdı. “Tarla Faresi’yle konuşmak istiyorum. Topal Ralfe, Kansız Tom’a ve Kara Çoban’a haber gönder. Bütün av kafileleri geri çağırılacak, sahil kampları sabahın ilk ışığında bozulacak. Toplayabildiğiniz kadar meyve toplayın ve domuzları gemilere bindirin. Gerektiğinde onları kesebiliriz.
Köpekbalığı,

donanmadan ayrılan gemilere nereye gittiğimizi söylemek için burada kalacak.”
Köpekbalığı’
nın onarılması için zaman gerekiyordu; fırtınalar yüzünden, geminin gövdeden başka bir şeyi kalmamıştı. Köpekbalığı’nı burada bırakmak, donanmayı elli üç gemiye indirecekti ama yapacak bir şey yoktu. “Donanma yarın, akşam dalgasında yola çıkacak.”
“Emredersiniz,” dedi Wulfe, “lâkin bir gün daha, bir gemi daha anlamına gelebilir Lord Kaptan.”
“Evet. On gün daha, on ya da hiç gemi anlamına da gelebilir. Yelkenleri görmeyi bekleyerek onca günü heba ettik. Küçük bir donanmayla kazanacağımız zafer daha tatlı olur.”
Ayrıca, ejderha kraliçesine Volantisliler’den önce ulaşmalıyım.
Victarion, Volantis’te, ikmal yapan kadırgalar görmüştü. Bütün şehir sarhoş gibi görünüyordu. Denizciler, askerler ve tamirciler, sokaklarda soylularla ve şişman tüccarlarla dans ediyordu. Hanlarda ve şaraphanelerde yeni troyka şerefine kadeh kaldırılıyordu. Bütün konuşmalar; ejderha kraliçesi öldüğünde şehre akacak olan altınlar, değerli taşlar ve kölelerle ilgiliydi. Victarion Greyjoy, bir gün içinde hazmedemeyeceği kadar çok şey görmüştü; utanç verici olmasına rağmen su ve yiyecek için altın bedel ödemiş ve gemisini tekrar denize çıkarmıştı.
Fırtına, Victarion’un gemilerini dağıtıp geciktirdiği gibi, Volantisliler’in gemilerini de dağıtıp geciktirmişti belki. Eğer şans güldüyse, Volantisliler’in savaş gemileri batmış ya da karaya oturmuş olabilirdi. Ama hayır. Hiçbir tanrı bu kadar merhametli değildi ve fırtınadan kurtulan o yeşil kadırgalar büyük ihtimalle Valyria’nm etrafını dolaşmışlardı.
Köle askerlerle dolu o büyük savaş Dromondları, kuzeye dönüp Meereen’e ve Yunkai’ye doğru gitmiştir. Eğer Fırtına Tanrısı onları esirgediyse, şimdiye dek Keder Girdabı’na varmışlardır.
Müttefikleri hâlihazırda Meereen’deydi: Yunkaililer, Astaporlular; Yeni Ghis’ten, Qarth’tan, Tolos’tan ve Fırtına Tanrısı bilir başka nerelerden gelen adamlar; hatta Meereen’in, şehir düşmeden önce kaçan kendi savaş gemileri. Victarion hepsine karşı elli dört gemiye sahipti.
Köpekbalığı
çıkınca elli üç gemi.
Kargagöz dünyanın öbür ucuna yelken açmıştı; Qarth’tan Uzun Ağaçlar Kasabası’na kadar akınlar düzenlemiş ve sadece çılgın adamların gittiği tanrısız limanlara uğramıştı. Euron, Tüten Deniz’e bile meydan okumuş ve hayatta kalıp

bunu anlatmıştı. Üstelik bunları bir tek gemiyle yaptı. Eğer Euron tanrılarla dalga geçebiliyorsa, ben de geçebilirim.
“Tamam Kaptan,” dedi Tekkulak Wulfe. Berber Nute’un yarısı etmezdi ama Nute’u Kargagöz çalmıştı. Euron, Berber Nute’u Meşe Kalkan Lordu ilan ederek, Victarion’un en iyi adamını kendine bağlamıştı. “Hâlâ Meereen’e mi gidiyoruz?”
“Başka nereye gideceğiz?
Ejderha kraliçesi beni Meereen’de bekliyor. Ağabeyime inanacak olursak, kraliçe dünyadaki en güzel kadın. Saçları platin, gözleri ametist.”
Euron’un bir kez olsun doğruyu söylediğini ummak çok mu fazlaydı?
Belki de.
Belki de ejderha kraliçesi, çiçek bozuğu bir yüzü ve dizlerine kadar sarkmış göğüsleri olan hırpani bir sürtüktü, kraliçenin
ejderhaları
da Sothoryos’un bataklıklarından gelen kertenkelelerden başka bir şey değildi.
Ama Euron’un söyledikleri doğruysa...
Victarion, Daenerys Targaryen’ın güzelliğini, Basamaktaşı’ndaki korsanların dudaklarından ve Eski Volantis’teki şişman tacirlerden duymuştu. Bu doğru olabilirdi. Üstelik Euron, ejderha kraliçesini Victarion’a hediye etmemişti; onu kendine almak niyetindeydi.
Beni, bir hizmetkârmışım gibi kızı almaya gönderdi. Kraliçeyi kendime aldığımda Kargagöz nasıl da uluyacak. Bırak da adamlar homurdansın.
Victarion, batıya boş ellerle dönemeyecek kadar uzağa gelmiş ve çok şey kaybetmişti.
Demir kaptan yumruğunu sıktı. “Git ve emirlerimin ifa edildiğinden emin ol. Her nerede saklanıyorsa üstadı bul ve onu kamarama gönder.”
“Tamam.” Wulfe topallayarak uzaklaştı.
Victarion Greyjoy pruvaya doğru döndü, donanmasına baktı. Dargemiler denizi doldurmuştu. Yelkenler sarılmış, kürekler içeri çekilmişti. Gemiler demirli bir hâlde suda sallanıyor ya da kumlu sahilde bekliyordu.
Sedir Adaları.
Sedir ağaçları neredeydi? Görünüşe göre dört yüzyıl önce boğulmuşlardı. Victarion, avlanmak için onlarca kez karaya çıkmış ama hiç sedir ağacı görmemişti.
Euron’un Batıdiyar’da Victarion’a musallat ettiği kadınsı üstat, buranın eski adının Yüz Mücadele Adası’ olduğunu iddia ediyordu ama mücadelelerde dövüşen adamlar asırlar önce toza dönüşmüştü.

Buraya Maymun Adası demeliler.
Domuzlar da vardı: Demirdoğumluların o güne kadar gördüğü en büyük, en siyah domuzlar ve çalılıkların arasında ciyaklayan domuz yavruları. İnsanlardan hiç korkmayan cesur yaratıklar.
Ama öğreniyorlar.
Demir Donanma'nın ambarları füme domuz jambonuyla, tuzlu domuz etiyle ve domuz pastırmasıyla doluyordu.
Fakat maymunlar... maymunlar bir salgın hastalıktı. Victarion, o şeytani yaratıkların gemiye getirilmesini yasaklamıştı ama her nasılsa, maymunlar donanmanın yarısını istila etmişti, Victarion'un
Demir Zafer'
ini bile.
Keşke bir arbaletim olsaydı.
Victarion bu denizi sevmiyordu. Bu bulutsuz gökyüzünü sevmiyordu. Mürettebatın kafasına vuran ve güverteleri yalınayak dolaşılamayacak kadar ısıtan bu parlak güneşi sevmiyordu. Hiç yoktan çıkıp gelen fırtınaları sevmiyordu. Pyke'ın çevresindeki denizler genelde fırtınalı olurdu ama orada, insan fırtınanın yaklaştığını anlayabilirdi. Bu güneyli fırtınalar, kadınlar kadar tehlikeliydi. Suyun rengi bile yanlıştı; kıyıya yakın yerlerde parlak bir turkuvaz ve açıklarda neredeyse siyah kadar koyu bir mavi. Victarion, evinin gri yeşil sularını özlemişti, beyaz köpüklü dalgaları ve metcezirleri.
Sedir Adaları'nı da sevmiyordu. Avlanmak güzeldi ama ormanlar fazla yeşil ve fazla sessizdi, eğri büğrü ağaçlarla ve Victarion'un adamlarının daha önce hiç görmediği parlak çiçeklerle doluydu. Ayrıca, donanmanın demir attığı yerin yarım fersah kuzeyinde bulunan Velos isimli boğulmuş şehrin yıkık saraylarının ve kırık heykellerinin arasında korkunç şeyler dolaşıyordu. Victarion, karada geçirdiği son gecede, karanlık ve rahatsız edici rüyalar görmüştü, uyandığında ağzı kan doluydu. Üstat, Victarion'un, uykusunda dilini ısırdığını söylemişti fakat Victarion, bunu Boğulmuş Tanrı'dan gelen bir işaret olarak kabul etmişti, burada daha fazla oyalanırsa kendi kanında boğulacağını söyleyen bir uyarı.
Rivayete göre, Kıyamet'in Valyria'ya geldiği gün, adanın üstünde yüz metrelik bir su duvarı yükselmişti. Binlerce erkek, kadın ve çocuk boğulmuştu. Geriye, o sırada denizde olan bir avuç balıkçıdan ve adanın en yüksek tepesindeki taş kulede nöbet tutan mızrakçılardan başka kimse kalmamıştı. Onlar, tepelerin ve vadilerin hırçın denize gömüldüğüne şahit olanlardı. Güzel Velos, sedir ağacından ve pembe mermerden inşa edilmiş saraylarıyla birlikte göz açıp kapayıncaya kadar yok olmuştu. Adanın kuzey ucundaki kiremit duvarlar ve

Ghozai isimli şehrin köle limanında bulunan basamaklı piramitler de aynı akıbete uğramıştı.
Victarion, donanmanın üç bölümünün yeniden birleşmesi için bu adayı seçerken, çok fazla boğulmuş adam, diye düşünmüştü,
Boğulmuş Tanrı orada kuvvetli olur.
Fakat Victarion bir rahip değildi. Her şeyi yanlış anlamışsa ne olacaktı? Belki de Boğulmuş Tanrı, adayı bir gazap anında yok etmişti. Aeron olsa bilirdi ama Buharsaçlı, Demir Adaları'na dönmüştü, Kargagöz ve saltanatı aleyhinde vaazlar veriyordu.
Deniztaşı Tahtı'nda imansız bir adam oturamaz.
Ama kaptanlar ve krallar, kral şûrasında Euron'un adını bağırmışlardı; Victarion'u ya da diğer imanlı adamları değil onu seçmişlerdi.
Sabah güneşi, göz kamaştırıcı parlak hareler hâlinde sudan yansıyordu. Victarion'un kafası zonklamaya başlamıştı. Ama kafasının güneşten mi, elinden mi yoksa onu huzursuz eden şüphelerden mi zonkladığını söyleyemezdi. Kamarasına indi, oradaki hava loş ve serindi. Esmer kadın, Victarion'un ne istediğini, o söylemeden önce biliyordu. Demir Kaptan bir sandalyeye otururken, esmer kadın su çanağının içinden yumuşak bir havlu aldı ve kaptanın alnına serdi. "Güzel," dedi Victarion. "Güzel. Şimdi de elime."
Esmer kadın cevap vermedi. Euron, onu Victarion'a vermeden önce dilini kesmişti. Victarion, Kargagöz'ün de kadınla yattığından emindi. Ağabeyinin tarzı buydu. Esmer kadının gemiye geldiği gün,
Euron'un hediyeleri zehirlidir,
diye hatırlatmıştı kaptan kendine.
Onun artıklarını istemiyorum.
Kadının boğazını kesmeye ve cesedini denize atmaya karar vermişti, Boğulmuş Tanrı'ya bir kan hediyesi. Ama her nedense, bunu bir türlü yapamamıştı.
O zamandan beri çok yol almışlardı. Victarion esmer kadınla konuşabiliyordu. Kadın asla cevap vermiyordu. Eldivenini çıkarırken,
"Keder
son gemi," dedi kaptan. "Diğerleri kayboldu, geç kaldı ya da battı." Esmer kadın, bıçağının ucunu, kaptanın kalkan elindeki yarayı saran keten sargının altına soktu. Kaptan yüzünü buruşturdu. "Bazıları, donanmayı bölmekle hata yaptığımı söyleyecek. Aptallar. Doksan dokuz gemimiz vardı... dünyanın öbür ucuna sürülemeyecek kadar hantal bir hayvan. Gemileri bir arada tutsaydım, en yavaş olanlar en hızlı olanları tutsak edecekti. Üstelik o kadar boğaz için yiyeceği nereden bulacaktım? Hiçbir liman, sularında onca savaş gemisi olsun

istemez. Fırtınalar bizi her halükârda bölecekti. Yaz Denizi'ne dağılmış yapraklar misali."

Victarion, donanmayı bir arada tutmaktansa filolara bölmüş ve her birini farklı rotalardan Köle Körfezi'ne göndermişti. En hızlı gemileri, Sothoryos'un kuzey kıyısındaki korsan rotasında yüzdürmesi için Kırmızı Ralf Stone'a vermişti. O hararetli yerde ölü şehirler çürürdü, boğucu sahillerden uzak durmak gerektiğini bütün denizciler bilirdi ama Şahmeran Adaları'nın; firari köleler, köle tacirleri, deriyüzenler, fahişeler, benekli adamlar ve daha beter insanlarla dolu çamurlu ve kanlı kasabalarında, demir bedeli ödemekten korkmayan adamlar için bol bol yiyecek vardı.

Daha büyük, daha ağır ve daha yavaş gemiler, Kalkanlar'da esir alınan insanları satmak üzere Lys'e gitmişti. Tutsaklar; Lord Hewett'ın Kasabasından ve diğer adalardan gelen kadınlar, çocuklar ve teslim olmayı ölmeye tercih eden erkeklerdi. Victarion, böyle zayıf cibiliyetli yaratıklardan tiksiniyordu. Buna rağmen, insan satmak Victarion'un ağzında acı bir tat bırakıyordu. Bir adamı köle olarak almak ya da bir kadını tuz karısı olarak tutmak doğru ve münasipti ama insanlar, altın için satılabilecek keçiler ya da kümes hayvanları değildi. Victarion, satış işini Topal Ralfe bıraktığına memnundu. Ralf, bu işten kazandığı sikkeleri, doğuya doğru uzun bir yolculuk yapacak olan büyük gemileri erzakla doldurmak için kullanacaktı.

Victarion'un gemileri, güneye kıvrılıp Valyria'nın etrafını dolaşmadan önce, Volantis'te yiyecek, şarap ve temiz su ikmali yapmak için Münazaalı Topraklar'ın kıyıları boyunca sürünmüştü. Bu, doğuya giden en bilindik ve en kalabalık yoldu; gemilerin fırtına esnasında sığınabileceği, tamirat yapabileceği, gerekirse ambarlarını tazeleyebileceği küçük adalarla ve ganimetlerle doluydu.

"Elli dört gemi çok az," dedi Victarion, esmer kadına, "ama daha fazla bekleyemem. Tek yol..." Homurdandı. Esmer kadın, sargıyı açarken yara kabuğunun bir parçasını da kaldırmıştı. Kabuğun altındaki et gri siyahtı, "...tek yol, şu köle tacirlerini gafil avlamak. Bir vakitler Lannis Limanı'nda yaptığım gibi. Onlara denizden yaklaş, onları paramparça et, sonra kızı al ve Volantisliler tepene binmeden önce eve koş." Victarion bir korkak değildi ama bir aptal da değildi; üç yüz gemiyi elli dört gemiyle alt edemezdi. "Ejderha kraliçesi benim karım olacak, sen de onun hizmetçisi olacaksın." Dilsiz bir hizmetçi, ağzından sır kaçıramazdı.

Victarion başka şeyler de söyleyecekti ama üstat geldi, bir fare kadar ürkek bir şekilde kapıyı tıklattı. "İçeri gir," diye seslendi Victarion "ve kapıyı sürgüle. Neden burada olduğunu biliyorsun."

“Lord Kaptan.” Gri kıyafetleri ve kahverengi küçük bir bıyığı olan üstadın görüntüsü de fareye benziyordu. O
bıyığın onu daha erkeksi gösterdiğini mi sanıyor
? Adamın adı Kenvin’di. Çok gençti, en fazla yirmi iki yaşında olabilirdi. “Elinizi görebilir miyim?” diye sordu.
Aptalca bir soru.
Üstatların bazı faydaları vardı ama Victarion, Kerwin denen şu adam için tiksintiden başka bir şey hissetmiyordu. Kerwin, pürüzsüz pembe yanaklarıyla, yumuşak elleriyle ve kahverengi bukleleriyle birçok kızdan daha kız gibi görünüyordu.
Demir Zafer'
1
e
ilk geldiğinde yapmacık bir gülümsemesi de vardı ama Basamaktaşı’nın açıklarında yanlış adama gülümsemiş ti; Burton Humble, üstadın dört dişini kırmıştı. Kısa bir zaman sonra, Kerwin sürünerek kaptana gelmiş ve mürettebattan dört adamın, onu alt güverteye götürdüğünü ve bir kadın gibi kullandığını söylemişti. Victarion, üstatla arasından duran masaya bir hançer koymuş ve “Bu işe son vermenin yolu budur,” demişti. Kerwin hançeri almıştı kaptanın tahminine göre silahı reddedemeyecek kadar korkmuştu ama hiç kullanmamıştı.
“Elim burada,” dedi Victarion. “İstediğin kadar bak.”
Üstat Kerwin, yarayı daha iyi inceleyebilmek için tek dizinin üstüne çöktü. Hatta yarayı bir köpek gibi kokladı. “İltihabı tekrar akıtmak zorundayım. Renk... Lord Kaptan, kesik iyileşmiyor. Elinizi kesmek zorunda kalabilirim.”
Bunu daha önce de konuşmuşlardı. “Elimi kesersen seni öldürürüm. Ama önce, seni küpeşteye bağlarım ve kıçını mürettebata hediye ederim. Şimdi işini yap.”
“Acı çekeceksiniz.”
“Her zaman.”
Hayat acının ta kendisidir seni aptal. Boğulmuş Tanrı’nın ıslak salonlarından başka hiçbir yerde huzur yoktur.
“Yap.”
Çocuk bu kadar pembe ve yumuşak birini erkek olarak düşünmek zordu hançerin kenarını kaptanın avcuna yatırdı ve yarayı kesti. Yaradan fışkıran iltihap, bozuk süt kadar koyu ve sarıydı. Esmer kadın koku yüzünden burnunu buruşturdu, üstat öğürdü, Victarion bile midesinin kalktığını hissetti. “Daha derin kes. Hepsini dışarı çıkar. Bana kan göster.”

Üstat Kevin hançeri daha derine batırdı. Hançer bu sefer acıttı una iltihapla birlikte kan da aktı, fener ışığında simsiyah görünerek kadar koyu renk bir kan.
Kan iyiydi. Victarion onaylar gibi homurdandı. Yarası üstat tarafından kurulanır, sıkılır ve sirkede kaynatılmış yumuşak bir bezle iltihabından arındırılırken, Victarion gözlerini bile kırpmadan öylece oturdu. Üstat işini bitirdiğinde, çanaktaki temiz su, üstü köpükle kaplı iğrenç bir çorbaya dönüşmüştü. Sadece bu görüntü bile bir insanı hasta etmeye yeterdi. "Şu pisliği al ve git." Victarion başıyla esmer kadını gösterdi. "Elimi o sarabilir."
Çocuk gitti ama koku kaldı. Son zamanlarda kokudan kaçış yoktu. Üstat, yaranın güvertede, açık havada, güneş ışığında temizlemesinin daha iyi olacağını söylemişti ama Victarion bunu yasaklamıştı. Bu, mürettebatın görebileceği bir şey değildi. Denizciler evlerinden yarım dünya uzaktaydı, demir kaptanın paslandığını görmelerine izin verilemezdi.
Victarion'un sol eli hâlâ zonkluyordu, mat bir ağrıydı ama ısrarcıydı. Victarion yumruğunu sıktığında, koluna bir bıçak saplanmış gibi hissediyordu.
Bıçak değil, uzunkılıç. Bir hayaletin elindeki ıızunkılıç.
Hayaletin adı Serry idi. Bir şövalye, Güney Kalkanı'nın vârisi.
Onu öldürdüm, ama o, beni mezarından bıçaklamaya devam ediyor. Onu gönderdiğim sıcak cehennemden kılıcını uzatıyor ve çeliği elime saplayıp etimin içinde döndürüyor.
Victarion o dövüşü dün gibi hatırlıyordu. Kalkanı paramparça olmuştu, işe yaramaz bir şekilde kolundan sarkıyordu. Serry'nin uzunkılıcı aşağı indiğinde, Victarion elini yukarı kaldırmış ve kılıcı yakalamıştı. Delikanlı göründüğünden daha güçlüydü; kılıç, kaptanın zırh eldiveninin pullu çeliğini ve eldivenin altındaki dolguyu yarıp ete gömülmüştü. Daha sonra Victarion,
küçük bir kedinin tırmığı,
demişti kendi kendine. Kesiği yıkamış, üstüne kaynar sirke dökmüş, sarmış ve unutmuştu. Ağrının geçeceğine ve yaranın zamanla iyileşeceğine güvenmişti.
Fakat yara iltihaplanmıştı. Victarion, Serry'nin kılıcının zehirli olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Yoksa yara neden iyileşmeyi reddetsindi? Gerçek bir erkek zehirle öldürmezdi. Moat Cailin'deki bataklık şeytanları, Victarion'un adamlarının üstüne zehirli oklar salmışlardı ama onlar gibi alçak yaratıklardan beklenecek bir davranıştı bu. Serry soylu bir şövalyeydi. Zehir; korkaklar, kadınlar ve Dornelu adamlar içindi.
Victarion, "Serry değilse kim?" diye sordu esmer kadına. "Bunu o fare kılıklı üstat yapıyor olabilir mi? Bir üstat, büyüler ve başka numaralar bilir. Kerwin, elimi kesmesine izin vereceğim umuduyla, o numaralardan birini beni

zehirlemek için kullanıyor olabilir.” Victarion daha çok düşündükçe, bu ihtimal daha olası görünüyordu. “O sefil yaratığı bana Kargagöz verdi.” Euron, Kenvin’i Yeşil Kalkan’dan almıştı. Kerwin orada Lord Chester’a hizmet ediyor, lordun kuzgunlarıyla ilgileniyor ve çocuklarına ders veriyordu. Fare, Euron’un dilsizlerinden biri tarafından, boynundaki gayet münasip zincirden tutulup sürüklenerek

Demir Zafer’e

getirildiğinde nasıl da ciyaklamıştı. “Eğer bu onun intikamıysa, bana haksızlık ediyor. Onun alınması için ısrar eden Euron’du, kuşlarıyla herhangi bir yaramazlık yapmasın diye.” Euron, Kenvin’in yolculukla ilgili haberler gönderebilmesi için, Victarion’a üç kafes dolusu kuzgun da vermişti ama Victarion kuşların salınmasını yasaklamıştı.

Bırak da Kargagöz endişelenip meraklansın.

Esmer kadın Victarion’un elini altı kat temiz sargıyla sarıyordu ki Longwater Turna kamaranın kapısını çaldı,

Keder

’in kaptanının bir tutsakla birlikte geldiğini haber verdi. “Bize bir büyücü getirdiğini söylüyor Kaptan. Onu denizden çıkardığını söylüyor.”

“Bir büyücü?” Boğulmuş Tanrı, Victarion’a hediye göndermiş olabilir miydi? Buraya, dünyanın öbür ucuna? Aeron olsa bilirdi ama Aeron, hayata geri döndürülmeden önce, Boğulmuş Tanrı’nın ıslak salonlarının haşmetini görmüştü. Victarion, her insanın yapması gerektiği gibi, tanrısına karşı sıhhatli bir korku besliyordu ama onun inancı çeliğeydi. Yaralı elini esnetti, eldivenini takıp ayağa kalktı. “Bana şu büyücüyü göster.”

Keder

’in kaptanı güvertede bekliyordu. Ufak tefek bir adamdı, çirkin olduğu kadar kıllıydı, doğuştan bir Sparr’dı. Adamları ona Tarla Faresi diyordu. Victarion’u gördüğünde, “Lord Kaptan,” dedi, “bu Moqorro. Boğulmuş Tanrı’dan bir hediye.”

Büyücü devasa bir adamdı; Victarion kadar uzundu, ondan iki kat genişti, büyük kaya parçalarına benzeyen bir göbeği ve yüzünü aslan yelesi gibi saran kemik beyazı sakalları vardı. Teni siyahlı. Yaz Adalılar’ın kuğu gemilerinde kullanılan fındık rengi değil, Dothraklı at efendilerinin kızıl kahvesi değil, esmer kadının toprak ve kömür karışımı rengi değil,

siyahtı.

Kömürden siyah, oltu taşından siyah, bir kuzgunun kanatlarından siyah.

Yanmış,

diye düşündü Victarion,
eti kararıp gevrekleşene kadar alevlerde kızartılmış bir adam gibi yanmış.
Adamın yanaklarında ve alnında hâlâ alevler dans ediyordu. Adamın gözleri, donmuş alevlerden oluşan bir maskenin arasından dışarı bakıyordu.
Köle dövmeleri,
kaptan biliyordu. Şeytanın işaretleri.
"Onu kırık bir serene tutunmuş hâlde bulduk," dedi Tarla Faresi. "Gemisi batmış, on gündür suyun içindeymiş."
"On gündür denizin içinde olsaydı ölür ya da deniz suyu içmekten delirirdi." Tuzlu su kutsaldı; Aeron Buharsaçlı ve diğer rahipler, insanları o suyla kutsayabilir ve kendi inançlarını kuvvetlendirmek için ara sıra birkaç yudum içebilirlerdi ama hiçbir ölümlü, derin denizin suyunu günlerce içip hayatta kalmayı umut edemezdi. Victarion, tutsağa, "Bir büyücü olduğunu mu iddia ediyorsun?" diye sordu.
Siyah adam, Ortak Dil'i kullanarak, "Hayır Kaptan," dedi. Sesi, denizin dibinden geliyormuş gibi derindi. "Ben, Işık Tanrısı R'hllor'un mütevazı bir kölesinden başka bir şey değilim."
R'hllor. Öyleyse bir kırmızı rahipsin.
Victarion yabancı şehirlerde böyle adamlar görmüştü. Bu adamlar ipekten, kadifeden ve kuzu yününden dikilmiş kırmızı elbiseler giyer, kutsal ateşlerle ilgilenirdi. Bu adam, kalın bacaklarına yapışan ve gövdesini saran soluk renkli, tuz lekeli paçavralar giymişti... ama Victarion, paçavralara daha yakından baktığında, kıyafetin bir zamanlar kırmızı olduğunu anladı. "Bir pembe rahip," dedi.
"Şeytani bir rahip," dedi Tekkulak Wulfe. Tükürdü.
"Belki de elbisesi tutuşmuştur, o da elbisesini söndürmek için suya atlamıştır," dedi Longwater Turna. Herkes güldü. Maymunlar bile eğlenmiş gibi görünüyordu. Yukarıda gevezelik ettiler. İçlerinden biri, kendi bokundan bir avuç alıp güverteye fırlattı.
Victarion Greyjoy kahkahalara güvenmezdi. Kahkaha sesi onu her zaman huzursuz ederdi; kendini, anlamadığı bir şakanın öznesiymiş gibi hissetmesine sebep olurdu. Çocukken, Euron Kargagöz onunla sık sık alay ederdi. Buharsaçlı olmadan önce Aeron da aynı şeyi yapardı. Victarion'un ağabeylerinin alayları her zaman övgü kılığına bürünürdü ve Victarion bazen onunla alay edildiğini bile anlamazdı. Kahkahaları duyana kadar. Sonra öfke gelirdi. Boğazının gerisinde kaynayan öfkenin tadı, Victarion'un boğulacakmış gibi hissetmesini sağlardı. Maymunlar da aynı hissi veriyordu. Onların maskaralıkları kaptanın

yüzüne bir gülümseme kondurmuyordu ama mürettebat kükrüyor, bağırıyor ve ıslık çalıyordu.
“Üzerimize lanet getirmeden önce onu Boğulmuş Tanrı’ya gönderin,” dedi Burton Humble.
“Bir gemi batmış ve sadece bu adam enkaza tutunmuş,” dedi Tekkulak Wulfe. “Mürettebat nerede? Bu adam mürettebatı tüketmeleri için şeytanları mı çağırmış? Şu gemiye ne olmuş?” “Fırtına,” dedi Moqorro. Kollarını göğsünde birleştirmişti, korkutucu görünmüyordu ama etrafındaki bütün adamlar onun ölmesini istiyordu. Maymunlar bile bu büyücüden hoşlanmamıştı. Yukarıda ipten ipe atlıyor, çığlık atıyorlardı.
Victarion kararsızdı.
Denizden çıkmış. Boğulmuş Tanrı, bizim onu bulmamızı istemese, onu suyun yüzeyine gönderir miydi
? Euron’un büyücüleri vardı. Belki de Boğulmuş Tanrı, Victarion’un da bir büyücüsü olsun istemişti. “Bu adama neden büyücü diyorsun?” diye sordu kaptan, Tarla Faresi’ne. “Ben yalnızca bir kırmızı rahip görüyorum.”
“Ben de böyle düşünmüştüm Lord Kaptan... ama o bazı şeyler biliyor. Kimse ona söylemeden önce Köle Körfezi’ne gittiğimizi bildi. Sizin burada, bu adada olacağınızı da bildi.” Küçük adam duraksadı. “Lord Kaptan, bu adam... onu buraya getirmezsek sizin kesinlikle öleceğinizi söyledi.”
“Benim
öleceği mi?” Victarion güldü.
Bu adamın boğazını kesin ve cesedini denize atın,
demek üzereyken sakat eli zonklamaya başladı. Bileğinden dirseğine kadar uzanan ağrı öyle ıstırap vericiydi ki Victarion sözlerinin safraya dönüştüğünü hissetti, sendeledi ve düşmemek için küpeşteye tutundu.
“Büyücü, kaptanı lanetledi,” dedi bir ses.
Diğer adamlar o sese katıldı.
“Boğazını kesini
Üzerimize şeytanları çekmeden önce onu öldürün!” Hançerini ilk çeken adam, Longwater Turna’ydı. “
HAYIR!
” diye kükredi Victarion. “Geri çekilin! Hepiniz. Turna, çeliğini ortadan kaldır. Tarla Faresi, gemine dön. Humble, büyücüyü kamarama getir. Diğerleriniz, görevlerinizin başına dönün.” Bir an için, adamların ona itaat edeceğinden emin olamadı. Adamlar, ellerinde yarım kılıçlarıyla, hiçbir şey yapmadan durdular, karar vermek için birbirlerine baktılar. Gökyüzünden maymun boku yağmuru

yağıyordu. Victarion büyücüyü kolundan yakalayıp ambar ağzına doğru çekene kadar kimse kımıldamadı.
Victarion kamaranın kapısını açtığında, esmer kadın sessiz ve gülümser bir hâlde ona doğru döndü... ama kaptanın yanında kırmızı rahibi gören kadının dudakları dişlerinden çekildi, kadın ani bir öfkeyle bir yılan gibi tıssssssladı. Victarion, sağlam elinin tersiyle kadına vurup onu yere devirdi. “Sessiz ol kadın, ikimize de şarap getir.” Siyah adama döndü. “Tarla Faresi doğru mu söyledi? Ölümümü mü gördün?”
“Bunu ve daha fazlasını.”
“Nerede? Ne zaman? Mücadelede mi öleceğim?” Victarion’un sağlam eli kapanıp açıldı. “Bana yalan söylersen, kafanı bir karpuz gibi kırar ve beynini maymunlara yediririm.”
“Ölümünüz şu anda burada, bizimle lordum. Bana elinizi verin.”
“Elim. Elimle ilgili ne biliyorsun?”
“Sizi gece ateşlerinde gördüm Victarion Greyjoy. Sert ve amansız bir ifadeyle alevlerin içinde yürüdünüz. Büyük baltanızdan kan damlıyordu. Sizi bileklerinizden ve boğazınızdan yakalayan dokunaçları, sizi dans ettiren siyah sicimleri görmüyordunuz.”
“Dans?”
Victarion öfkelendi. “Gece ateşleri yalan söylüyor. Ben dans etmek için yaratılmadım ve ben kimsenin kuklası değilim.” Eldivenini çıkardı, kesik elini kırmızı rahibe gösterdi, “işte. İstediğin şey bu muydu?” Yeni sargının rengi kan ve iltihap yüzünden değişmişti bile. “Bana bu yarayı veren adamın kalkanında bir gül vardı. Bir diken elimi çizdi.”
“En küçük çizik bile ölümcül olabilir Lord Kaptan. Lâkin izin verirseniz bu yarayı iyileştiririm. Bir bıçağa ihtiyacım olacak. En iyisi gümüş olur ama demir de işe yarar. Bir de maltız. Ateş yakmam gerek. Acı çekeceksiniz. Daha önce hiç tatmadığınız korkunç bir acı. Ama işimiz bittiğinde, elinizi geri alacaksınız.”
Bu büyücü adamların hepsi aynı. Fare de beni acıya karşı uyarmıştı.
“Ben demirdoğumluyum rahip. Acıya gülerim. İstediğini alacaksın... ama başarısız olursan ve elim iyileşmezse, boğazını keseceğim ve seni bizzat denize atacağım.”
Moqorro reverans yaptı, koyu renk gözleri ışıldıyordu. “Öyle olsun.”
Demir Kaptan o gün bir daha görülmedi ama saatler geçerken,
Demir Zafer’
in mürettebatı, kaptanın kamarasından derin, karanlık ve çılgın kahkahalar geldiğini rapor etti. Longwater Turna ve Tekkulak Wulfe kamara kapısını

açmaya çalıştıklarında kapının sürgülü olduğunu fark ettiler. Daha sonra bir şarkı duyuldu; üstadın dediğine göre Yüksek Valyria dilinde söylenen, tiz sesli, tuhaf bir ağıt. Maymunlar gemiyi o zaman terk ettiler, bağırarak suya atladılar.

Gün batımı geldiğinde, deniz mürekkep gibi siyahlaştığında ve güneş gökyüzünü deri bir kırmızıya boyadığında, Victarion güverteye döndü. Belinden yukarısı çıplaktı, sol kolu dirseğine kadar kanlıydı. Mürettebattaki adamlar fısıldaşarak ve birbirlerine bakışlar atarak toplandığında, Victarion yanmış ve kararmış elini havaya kaldırdı. Üstadı işaret eden parmaklarından duman yükseliyordu. “Şu adam. Boğazını kesin ve onu denize atın. Rüzgârlar Meereen’e kadar bizim yanımızda olacak.” Moqorro bunu ateşlerin içinde görmüştü. Fahişenin evlendiğini de görmüştü ama bundan ne çıkardı? Victarion Greyjoy’un dul bıraktığı ilk kadın o olmayacaktı.

TYRION

Şifacı hoş sözler mırıldanarak çadıra girdi ama havadaki kötü koku ve Yezzan zo Qaggaz'a bir bakışı bu duruma bir son verdi. "Beyaz kısrak," dedi adam, Şekerleme'ye.

Ne büyük sürpriz,

diye düşündü Tyrion.

Kim tahmin edebilirdi ki? Bir burnu ve benim gibi yarım bir burnu olan adamlar dışında?

Yezzan ateşler içinde yanıyordu. Kendi dışkısından oluşan bir gölün içinde kıvranıyordu. Yezzan'ın boku kanlı bir çamura dönüşmüştü... ve adamın sarı poposunu silmek Yollo ile Penny'ye düşmüştü. Efendi, onların yardımıyla bile kendi ağırlığını kaldıramıyordu; yatağın diğer ucuna yuvarlanmak bütün kuvvetini alıyordu.

"Benim sanatım burada faydalı olmaz," dedi şifacı. "Soylu Yezzan'ın hayatı tanrıların elinde. Mümkünse onu serin tutun. Bazıları bunun iyi geldiğini söyler. Ona su getirin." Beyaz kısraktan etkilenen insanlar sürekli susuzluk çekiyordu, sıçmaların arasında litrelerce su içiyordu, "içebildiği kadar çok, temiz su."

"Nehir suyu değil," dedi Şekerleme.

"Hiçbir surette." Şifacı, bu sözlerin ardından kaçarcasına gitti.

Bizim de kaçmamız gerek,

diye düşündü Tyrion. O altın tasmalı bir köleydi, attığı her adımda neşeyle çınlayan küçük çanları vardı.

Yezzan'ın özel hâzinelerinden biri. Bir ölüm fermanından ayırt edilemez bir onur.

Yezzan zo Qaggaz, ciğerparelerini yanında tutmaktan hoşlanıyordu, bu yüzden hasta adama eşlik etmek Yollo'ya, Penny'ye ve diğer hâzinelere düşmüştü.

Zavallı yaşlı Yezzan.

Yağtulumu lordu kötü bir efendi değildi. Şekerleme bu konuda haklıydı. Tyrion, gece ziyafetlerinde hizmet verirken, Meereen'le yapılan barışa saygı gösteren Yunkaili Iordların başında Yezzan'ın geldiğini öğrenmişti. Diğer lordların çoğu

sadece zaman geçiriyor ve Volantis ordularının şehre varmasını bekliyordu. Birkaç lord, Volantisliler zafere ve ganimetin en iyi bölümüne sahip olmasın diye şehre derhal saldırmak istiyordu. Yezzan bunların hiçbirine destek vermiyordu. Meereen'in rehinelerini, paralı asker Kanlı Sakal'ın önerdiği gibi mancınıkla geri göndermeye de razı olmuyordu.
Ama iki gün içinde çok şey değişebilirdi. İki gün önce, Bakıcı sağ ve salimdi. İki gün önce, Yezzan beyaz kısrağın nal seslerini duymamıştı. İki gün önce, Eski Volantis'in donanmaları iki gün daha uzaktaydı. Ve şimdi...
Penny, lütfenbanaöyleolmadığınısöyle sesiyle, 'Yezzan ölecek mi?" diye sordu.
"Hepimiz öleceğiz."
"Kanlı ishal yüzünden demek istedim."
Şekerleme umutsuz gözlerle cücelere baktı. 'Yezzan ölmemeli." Hermafrodit, devasa efendisinin alnını okşadı, adamın terle ıslanmış saçlarını geri itti. Yezzan inledi. Adamın bacaklarından aşağı kahverengi bir su deresi daha aktı. Efendinin yatağı kirlenmişti, kokuyordu, ama adamı hareket ettirmenin yolu yoktu. "Bazı efendiler, ölürken kölelerini azat ederler," dedi Penny. Şekerleme kıkırdadı. Ürkütücü bir sesti. "Sadece gözdelerini. Onları bu dünyanın kederlerinden azat ederler. Sevgili efendilerine mezarda eşlik, sonraki hayatta hizmet etsinler diye." Şekerleme biliyor olmalı. Kesilecek ilk boğaz onunki.
Keçi çocuk konuştu. "Gümüş kraliçe..."
"...öldü," diye ısrar etti Şekerleme. "Onu unut! Ejderha onu nehrin karşısına götürdü. Kraliçe, Dothrak denizinde boğuldu." "İnsan çimlerde boğulmaz," dedi keçi çocuk.
"Özgür olsaydık," dedi Penny, "kraliçeyi bulabilirdik. 'Ya da onu aramaya giderdik en azından."
Sen köpeğinin, ben domuzumun sırtında, Dothrak denizinde bir ejderhayı kovalıyoruz.
Tyrion gülmemek için yara izini kaşıdı. "Şu malum ejderha, kızarmış domuza düşkün olduğunu hâlihazırda gösterdi. Kızarmış cüce iki kat lezzetlidir."
"Benimki sadece bir dilekti," dedi Penny. "Uzaklara gidebiliriz. Savaş bitti ve yine gemiler var."
Bitti mi
? Tyrion bundan şüpheliydi. Parşömenler imzalanmıştı ama savaşlar parşömen üstünde yapılmazdı.
M
"Qarth'a gidebiliriz," diye devam etti Penny. "Ağabeyim, oradaki caddelerin yeşim taşıyla kaplı olduğunu söylerdi. Şehir duvarları dünyanın harikalarından

biri. Qarth'ta gösteri yaptığımızda, üstümüze gümüş ve altın yağmurları yağacak, göreceksin."
"Koydaki gemilerin bazıları Qarthlı," diye hatırlattı Tyrion. "Lomas Longstrider, Qarth'ın duvarlarını görmüş. Onun yazdığı kitap benim için yeterli. Gelmek istediğim kadar doğuya geldim." Şekerleme, Yezzan'ın ateşli yüzünü nemli bir bezle sildi. "Yezzan yaşamalı. Yoksa hepimiz onunla birlikte ölürüz. Beyaz kısrak bütün sürücüleri alıp götürmez. Efendi iyileşecek."
Bu su katılmamış bir yalandı. Yezzan'ın bir gün daha yaşaması mucize olurdu. Tyrion'a kalırsa, yağtulumu lordu, Sothoryos'ta kaptığı iğrenç hastalık yüzünden zaten ölüyordu. Kanlı ishal sadece adamın ölümünü hızlandıracaktı.
Aslında bir merhamet.
Ama cücenin istediği türden bir merhamet değildi. "Şifacı, efendinin temiz suya ihtiyacı olduğunu söyledi. Biz bununla ilgileniriz." "Çok naziksin." Şekerleme uyuşmuş gibi konuşuyordu. Bu sadece boğazının kesilmesinden korktuğu için değildi; Yezzan'ın hâzineleri arasında, sadece Şekerleme bu devasa efendiden gerçekten hoşlanıyormuş gibi görünüyordu.
"Penny benimle gel." Tyrion çadırın kapısını açtı ve Penny'yi Meereen sabahının sıcağına çıkardı. Hava nemli, sıcak ve bunaltıcıydı ama Yezzan'ın sarayımsı çadırını dolduran ter, dışkı ve hastalık kokusundan sonra yine de rahatlacıydı.
"Su, efendiye yardım edecek," dedi Penny. "Şifacı böyle söyledi, doğru olmalı. Temiz tatlı su."
"Temiz tatlı su, Bakıcı'ya yardım etmedi."
Zavallı yaşlı Bakıcı.
Yezzan'ın askerleri, geçen gece alacakaranlıkta, Bakıcı'yı bir ceset arabasına atmıştı. Her saat başı insanlar ölüyorken kimse yeni bir ölü adama dikkatle bakmazdı, bilhassa Bakıcı kadar nefret edilen bir adama. Kramplar başladığında, Yezzan'ın diğer hâzineleri nezaretçinin yanma gitmeyi reddetmişti. Adamı sıcak tutmak ve ona içecek götürmek Tyrion'a kalmıştı.
Sulu şarap, limonata ve içinde mantar dilimleri olan köpek kuyruğu çorbası.
İç Bakıcı. Kıçından fışkıran bok suyunun yerine yenisinin koyulması gerek. "Hayır." Bakıcı'nın söylediği son söz buydu. Adamın duyduğu son sözler ise, "Bir Lannister borcunu mutlaka öder," oldu.
Tyrion bu gerçeği Penny'den saklamıştı ama kız, efendinin başına neler geleceğini anlamalıydı. "Eğer Yezzan gün doğumunu görecek kadar yaşarsa çok şaşırırım."
Penny, Tyrion'ın koluna yapıştı. "Bize ne olacak?"
"Yezzan'ın vârisleri var. Yeğenleri." Yeğenlerin dördü, adamın köle askerlerini

komuta etmek üzere Yezzan'la birlikte Yunkai'den gelmişti. Biri ölmüştü, bir taarruz sırasında Targaryen paralı askerleri tarafından katledilmişti. Diğer üç yeğen, büyük ihtimalle Yezzan'ın kölelerini bölüşeceklerdi. Yeğenlerin sakatlara, ucubelere ve grotesklere düşkün olup olmadığı o kadar kesin değildi. "İçlerinden biri bizi miras alabilir. Yahut mezat yerine geri döneriz."
"Hayır." Penny'nin gözleri büyüdü. "Bu olmasın. Lütfen." "Bu ihtimalden ben de hoşlanmıyorum".
Birkaç metre ileride, Yezzan'ın altı askeri tozun içinde çömelmişti. Kemik fırlatıyor ve bir şarap matarasını elden ele geçiyorlardı. İçlerinden biri Yara lakaplı çavuştu. Kötü huylu zalim bir adamdı, taş kadar pürüzsüz bir kafası ve öküz gibi kolları vardı.
Ve bir öküz kadar zeki,
diye hatırladı Tyrion.
Askerlere doğru yürüdü. 'Yara," diye seslendi, "soylu Yezzan'ın temiz tatlı suya ihtiyacı var. Yanına iki adam al ve taşıyabildiğin kadar su getir. Ve çabuk ol."
Askerler oyunu bıraktı. Yara ayağa kalktı, yüzü asıktı. "Ne dedin cüce? Sen kim olduğunu sanıyorsun?"
"Kim olduğumu biliyorsun. Yollo. Lordumuzun hâzinelerinden biri. Şimdi sana dediğimi yap."
Askerler güldü. "Su getir Yara," dedi biri alay eder gibi "ve çabuk ol. Yezzan'ın maymunu sana bir emir verdi."
"Askerlere ne yapacaklarını
söyleyemezsin,"
dedi Yara. "Askerler?" Tyrion kafası karışmış gibi yaptı. "Ben sadece köleler görüyorum. Boynunda bir boyunluk var. Tıpkı benim boynumda olduğu gibi."
Yara'nın eliyle indirdiği vahşi darbe, Tyrion'ı yere serdi ve dudağını patlattı. "Yezzan'ın boyunluğu. Senin değil."
Tyrion, patlak dudağındaki kanı elinin tersiyle sildi. Ayağa kalkmaya çalıştığında dengesini kaybetti ve tekrar dizlerinin üstüne düştü, dengesini geri kazanmak için Penny'nin yardımına ihtiyaç duydu. "Şekerleme, efendinin su içmesi gerektiğini söyledi," dedi en iyi sızlanışıyla.
"Şekerleme gitsin ve kendi kendini düzsün. Bunun için yaratılmış. Biz o ucubeden de emir almayız."
Hayır,
diye düşündü Tyrion. Köleler arasında bile lordlar ve köylüler vardı. Hermafrodit uzun zamandır efendinin evcil hayvanıydı, şımartılıyor ve kayırılıyordu, Yezzan'ın diğer köleleri bu sebeple ondan nefret ediyordu.

Askerler, emirlerini efendilerinden ve gözetmenlerinden almaya alışıktı. Fakat Bakıcı ölmüştü ve Yezzan yeni bir gözetmen seçemeyecek kadar hastaydı. Üç yeğene gelince; o cesur özgür adamlar, beyaz kısrağın nal seslerini duydukları anda, başka bir yerde acil işleri olduğunu hatırlamışlardı.
“S-su,” dedi Tyrion yalvararak. “Nehir suyu olmaz, şifacı söyledi. Temiz, tatlı su.”
Yara homurdandı. “Siz gidin. Ve çabuk olun.”
“Biz mi?” Tyrion’la Penny umutsuzca bakıştı. “Su çok ağır. Biz sizin kadar kuvvetli değiliz. Bir... bir öküz arabası alabilir miyiz?”
“Bacaklarınızı alın.”
“Onlarca kez gidip gelmemiz gerekir.”
‘Yüzlerce kez gidip gelin. Umurumda değil.”
“Sadece ikimiz... efendinin ihtiyacı olan suyu taşıyamayız.” “Ayınızı da alın,” diye önerdi Yara. “Sadece su taşımaya yarıyor.”
Tyrion geri adım attı. “Dediğin gibi olsun sahip.”
Yara sırıttı.
Sahip, Ah, bundan hoşlandı.
“Morgo, anahtarları getir. Kovaları doldur ve hemen geri dön cüce. Kaçmaya çalışan kölelere ne olduğunu biliyorsun.”
“Kovaları getir,” dedi Tyrion, Penny’ye. Sör Jorah Mormont’u kafesten çıkarmak için Morgo’yla gitti.
Şövalye, tutsaklığa iyi uyum sağlayamamıştı. Ayıyı oynamak ve güzel bakireyi alıp götürmek için çağırıldığında suratını asmış ve işbirliği yapmamıştı, cansız adımlar atmış ve gösteriye katılmaya tenezzül etmemişti. Ama kaçmaya da çalışmamıştı. Gardiyanlarına şiddet göstermemişti, genelde adamların emirlerini duymazdan gelmiş ya da onlara mırıltılı küfürlerle cevap vermişti. Bakıcı bunların hiçbirinden memnun olmamıştı, Mormont’u demir bir kafese kapatıp onu her akşam dövdürerek memnuniyetsizliğini göstermişti. Mormont, darbeleri sessizce kabul etmişti. Şövalye dövülürken duyulan yegâne sesler, onu döven kölelerin küfürleri ve Sör Jorah’ın bereli etine indirilen sopaların donuk gümbürtüleriydi.
İri şövalyenin dövülüşünü ilk kez gördüğünde,
bu adam bir kabuk,
diye düşünmüştü Tyrion.
Dilimi tutmalı ve Zahrina’nın onu almasına izin vermeliydim. O bundan daha iyi bir kader olurdu.
Mormont, gözlerini kısıp eğilerek dar kafesten çıktı, iki gözü de morarmıştı, sırtı

kuru kan yüzünden kabuk kabuk olmuştu. Yüzü öyle çürük ve şişti ki insan yüzü gibi görünmüyordu. Şövalye, bir peştemal haricinde çıplaktı; kirli, sarı bir bez parçası. “Cücelerin su taşımasına yardım edeceksin,” dedi Morgo.
Sör Jorah’ın tek cevabı, aksi bir bakıştı.
Bazı adamlar, özgür olarak ölmeyi köle olarak yaşamaya tercih ediyor sanırım.
Şükürler olsun ki Tyrion’ın böyle bir derdi yoktu, fakat Mormont, Morgo’yu öldürürse, diğer köleler Tyrion’ın bu özelliğini fark edemeyebilirdi. Şövalyenin cesurca ve aptalca bir şey yapmasına fırsat vermeden, “Gel,” dedi Tyrion. Yürüdü ve Mormont’un onu takip edeceğini umdu.
Tanrılar bir kez olsun merhametliydi. Mormont takip etti.
Penny için iki, Tyrion için iki ve Sör Jorah için dört kova. En yakın kuyu Kocakarı’nın güneybatısındaydı. Tyrion, Penny ve Mormont o yöne doğru gittiler. Attıkları her adımda, boyunluklarındaki çanlar neşeyle çınladı. Kimse onları umursamadı. Onlar sadece, efendileri için su taşıyan kölelerdi. Boyunluklar bazı avantajlar sağlıyordu; özellikle, üstüne Yezzan zo Qaggaz’ın isminin kazındığı boyunluklar. Bir köle, efendisi kadar önemliydi; Yezzan, sarı renkli devasa bir sümüklü böcek olmasına ve sidik kokmasına rağmen Sarı Şehir’deki en zengin adamdı ve savaşa altı yüz köle asker getirmişti. Tyrion ve arkadaşlarının boynundaki boyunluklar, onlara kamp içinde istedikleri yere gitme özgürlüğü veriyordu.
Yezzan ölene kadar.
Şıngırtılı Lordlar’ın köleleri en yakın arazide talim yapıyordu. Köleler, kumda yanaşık düzende yürüyüp uzun mızraklarıyla sıralar oluştururken, onları birbirlerine bağlayan zincirlerin şıngırtıları sert ve metalik bir müzik yaratıyordu. Başka yerlerde, gruplar hâlindeki köleler, mancınıkların ve akreplerin altında taştan rampalar yükseltiyordu, siyah ejderhanın geri dönmesi durumunda kampı daha iyi savunabilmek için onları gökyüzüne doğru çeviriyorlardı. Ağır makineleri rampalara iterken terleyip küfreden köleleri görmek, cüceyi gülümsetti. Arbaletler de vardı. İki adamdan biri, bir arbalet ve oklarla dolu bir sadak taşıyordu.
Eğer herhangi biri Tyrion’a sormayı akıl etseydi, Tyrion ona zahmet etmemesini söylerdi. Demir oklardan biri tesadüfen bir göze denk gelmediği takdirde, kraliçenin evcil hayvanı böyle oyuncaklarla yere indirilemezdi.
Ejderhaları öldürmek o kadar kolay değil. Onu bunlardan biriyle gıdıklamak, onu daha beter kızdırmaktan başka bir işe yaramaz.
Bir ejderhanın en hassas yeri gözleriydi. Gözler ve gözlerin arkasındaki beyin. Bazı hikâyelerin anlattığı gibi belden aşağısı değil. O bölgedeki pullar,

ejderhanın sırtındaki ve böğürlerindeki pullar kadar sertti. Boğazın altı da değil. Bu çılgınlıktı. Bu sözde ejderha katilleri, ateşi bir mızrak darbesiyle söndürmeyi de deneyebilirdi. Rahip Barth,
Gayritabii Tarih'te,
"Ölüm, ejderhanın ağzından gelir," diye yazmıştı, "ama o yöne doğru gitmez."
Daha ileride, Yeni Ghis'ten gelen iki lejyon kalkan duvarın önüne dizilmişti. At kılıyla süslenmiş yarım miğferler takan çavuşlar, anlaşılmaz aksanlarıyla emirler bağırıyorlardı. Çıplak gözle bakıldığında, Ghisliler, Yunkaili köle askerlerden daha zorlu görünüyordu ama Tyrion'ın şüpheleri vardı. Lejyonerler, Lekesizlerde aynı tarzda silahlanmış ve örgütlenmiş olabilirdi... ama Ghisliler üç yıl boyunca askerlik hizmeti veren özgür vatandaşlarken, hadımların askerlikten başka hayatı yoktu.
Kuyunun başında çeyrek millik bir sıra oluşmuştu.
Meereen'in bir günlük yürüyüş sınırları içinde sadece bir avuç kuyu vardı, bu yüzden bekleyiş her zaman uzundu. Yunkai ordularının çoğu, içme suyunu Skahazadhan'dan alıyordu. Tyrion bunun çok kötü bir fikir olduğunu şifacının uyarısından önce de biliyordu. Daha zeki olanlar, tuvalet çukurlarının yukarısında kalmaya dikkat ediyordu ama hâlâ şehrin aşağısındalardı.
Kuşatma dikkate alındığında, şehrin bir günlük yürüyüş sınırları içinde temiz su kuyuları bulunması Daenerys Targaryen'ın hâlâ masum biri olduğunu kanıtlıyordu.
Kraliçe her kuyuyu zehirleyebilirdi. Sonra bütün Yunkaililer nehir suyu içmek zorunda kalırdı. Kuşatmanın ne kadar uzun süreceğini o zaman görürdük.
Lord babasının yapacağı şey bu olurdu, Tyrion şüphe etmiyordu.
Tyrion ve arkadaşları ne zaman bir başka yere doğru yürü se, boyunluklarındaki çanlar keyifle çınlıyordu.
O kadar neşeli bir ses ki, birinin gözünü bir kaşıkla dışarı çıkarmak istememe sebep oluyor.
Griff, Ördek ve Yarı-Ustat Haldon, genç prensleriyle birlikte Batıdiyar'a varmış olmalılardı.
Ben de onlarla birlikte olmalıydım... ama hayır, bir fahişe düzmek zorundaydım. Akraba katili olmak yeterli değildi, mahvoluşumu mühürlemek için bir bacak arasına ve şaraba ihtiyacım vardı. Ve şimdi burada, dünyanın yanlış uçundayım, gelişimi altın çanlarla duyuran bir köle boyunluğu takıyorum. Doğru şekilde dans edersem "Castamere Yağmurları"nı çalabilirim.
Son haberleri ve dedikoduları duymak için kuyu başından daha iyi bir yer yoktu. Tyrion ve Penny sıra boyunca ağır ağır ilerlerken, paslı demir boyunluk takan

yaşlı bir köle, “Ben ne gördüğümü biliyorum,” dedi. “Ejderhanın bacakları ve kolları kopardığını, insanları ikiye böldüğünü, onları yakıp kül ettiğini gördüm, insanlar koşmaya başladılar, çukurdan çıkmaya çalıştılar. Oraya bir gösteri izlemeye gitmiştim ve Ghis’in tanrıları şahittir ki bir gösteri izledim. Mor sıralardaydım, bu yüzden ejderhanın beni rahatsız etmeyeceğini düşündüm.”
“Kraliçe, ejderhanın sırtına çıktı ve uçtu,” dedi uzun boylu esmer bir kadın.
“Denemiş,” dedi yaşlı adam, “ama tutunamamış. Arbaletler ejderhayı yaralamış. Duyduğuma göre kraliçe de pembe göğüslerinin arasından vurulmuş. Yere düşmüş, bir arabanın tekerlerinin altında ezilmiş. Kraliçenin öldüğünü gören bir adamı tanıyan bir kız tanıyorum.”
Bu grubun içinde sessiz kalmak daha akıllıcaydı ama Tyrion kendini tutamadı. “Bir ceset bulunmadı,” dedi
Yaşlı adam kaşlarını çattı. “Sen bu konuda ne bilirsin ki?”
“Onlar oradaydı,” dedi esmer kadın. “Bunlar kraliçe için mızrak dövüşü yapan cüceler.”
Yaşlı adam, Tyrion’la Penny’yi ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kısarak aşağı baktı. “Siz domuz süren cücelersiniz.”
Şöhretimiz bizden önde yürüyor. Tyrion alaycı bir reverans yaptı ve domuzlardan birinin köpek olduğunu söylemekten kaçındı. “Sürdüğüm domuz aslında kız kardeşim, ikimiz de aynı burna sahibiz. Kardeşim bir büyücü tarafından lanetlendi. Ama ona büyük ve ıslak bir öpücük verirseniz güzel bir kadına dönüşür. Kötü olan şu ki, kardeşimi bir kez tanıdığınızda, yine domuza dönüşsün diye onu tekrar öpmek istersiniz.”
Bir kahkaha fırtınası koptu. Yaşlı adam bile gülüyordu. “Öyleyse onu gördün,” dedi arkada duran kızıl saçlı bir delikanlı. “Kraliçeyi gördün. Söyledikleri kadar güzel mi?”
Bir tokara sarınmış, gümüşi saçlı, ince belli bir kız gördüm,
diyebilirdi Tyrion.
Yüzü peçeliydi ve ben uzaktaydım. Bir domuzun sırımdaydım.
Daenerys Targaryen, sahip locasında, Ghisli kralının yanında oturuyordu ama Tyrion’ın gözleri kraliçenin arkasında duran altın zırhlı şövalyeye kenetlenmişti. Adamın yüz hatları görünmüyordu ama cüce, Barristan Selmy’yi nerede görse tanırdı.
Illyrio en azından bu konuda haklıydı,
diye düşündüğünü hatırladı.
Ama Selmy beni tanıyacak mı? Ve tanırsa ne yapacak?
Tyrion kendini orada ve o anda tanıtacaktı ama bir şey onu durdurmuştu; ihtiyat,

korkaklık, içgüdü, adı her neyse. Cesur Barristan'ın onu düşmanlıktan başka bir şeyle karşılayacağını hayal edememişti. Selmy, Jaime'nin Kral Muhafızları'ndaki varlığını asla onaylamamıştı. Yaşlı şövalye, isyandan önce, Jaime'nin çok genç ve deneyimsiz olduğunu düşünmüştü; isyandan sonra, Kral Katili'nin beyaz yerine siyah pelerin giymesi gerektiğini söylemişti. Ve Tyrion'ın suçları daha kötüydü. Jaime çılgın bir adamı öldürmüştü. Tyrion öz babasının kasıklarına bir ok saplamıştı, Sör Barristan'ın yıllardır tanıdığı ve hizmet ettiği bir adamın kasıklarına. Tyrion her şeye rağmen şansını deneyebilirdi ama Penny o sırada onun kalkanına bir darbe indirmişti ve an, bir daha geri dönmemek üzere geçip gitmişti.

Penny, sıradaki diğer kölelere, "Kraliçe gösterimizi izledi," diyordu, "ama onu sadece o zaman gördük."

"Ejderhayı görmeliydiniz," dedi yaşlı adam.

Keşke görseydik.

Tanrılar Tyrion'a bu kadarını bile lütfetmemişti. Daenerys Targaryen kanatlanırken, Bakıcı, cücelerin ayak bileklerine demir halkalar bağlıyordu. Adam, cüceleri mezbahaya bıraktıktan sonra oradan ayrılsaydı ya da ejderha gökyüzünden yere indiğinde diğer köle tacirleriyle birlikte kaçsaydı, iki cüce özgür bir şekilde yürüyüp gidebilirdi.

Ya da küçük çatılarımızı çınlatarak koşardık.

Tyrion omuzlarım silkerek, "Bir ejderha mı vardı?" dedi. "Benim tek bildiğim, kimse ölü bir kraliçe bulamadı."

Yaşlı adam ikna olmadı. "Ah, yüzlerce ceset buldular. Cesetleri çukura atıp yaktılar ama cesetlerin yarısı zaten kızarmıştı. Belki de yanmış, ezilmiş, kanla kaplanmış kraliçeyi tanıyamadılar. Belki de siz köleleri sessiz tutmak için başka türlü konuştular."

"Biz

köleler?" dedi esmer kadın. "Sen de boyunluk takıyorsun."

"Ghazdor'un

boyunluğu," diye böbürlendi yaşlı adam. "Onu doğduğumdan beri tanıyorum. Neredeyse kardeşi gibiyim. Sizin gibi köleler, yani Astapor'un ve Yunkai'nin süprüntüleri... siz özgür olmak için sızlanıyorsunuz ama ben boyunluğumu ejderha kraliçesine vermem, bunun için aletimi yalasa bile vermem. Benim efendim adil bir adam, bu daha iyi."

Tyrion adama itiraz etmedi. Esaretle ilgili en tehlikeli şey, esarete alışmanın çok kolay oluşuydu. Tyrion'a göre kölelerin hayatı, Casterly Kayası'nda hizmet veren adamların hayatlarından farklı değildi. Bazı efendilerin ve gözetmenlerin

zalim olduğu doğruydu ama aynı şey bazı Batıdiyarlı lordlar ve kâhyalar için de geçerliydi. Yunkaili efendilerin çoğu, kölelerine yeterince nazik davranıyordu; işlerini yaptıkları ve sorun çıkarmadıkları sürece... ve paslı bir boyunluk takan bu adamın, Lord Titrekyanak isimli efendisine karşı hissettiği hararetli sadakat, hiç de alışılmadık değildi.

"Büyük Yürekli Ghazdor mu?" dedi Tyrion tatlı bir sesle. "Efendimiz Yezzan sürekli onun zekâsından bahseder." Yezzan'ın asıl söyledikleri,

benim popomun sol yanağında, Ghazdor'un ve bütün kardeşlerinin toplamında olduğundan daha fazla zekâ var

, idi ama Tyrion gerçek kelimeleri kullanmamanın daha iyi olacağını düşündü.

Tyrion'la Penny kuyuya ulaştığında öğle vakti gelip geçmişti. Tek bacaklı cılız bir köle kuyudan su çekiyordu, gözlerini şüpheyle kısarak cücelere baktı. "Yezzan'ın suyunu her zaman Bakıcı çeker, dört adam ve bir katır arabasıyla." Kovayı bir kez daha kuyuya bıraktı. Yumuşak bir şop sesi duyuldu. Tek bacaklı adam su dolmasını bekledi, sonra kovayı yukarı çekmeye başladı. Kolları güneşten yanmıştı, soyuluyordu, inceydi ama tamamen kastan oluşuyordu.

"Katır öldü," dedi Tyrion. "Bakıcı da öyle. Zavallı adam. Yezzan ise beyaz kısrağa bindi. Efendimizin altı askeri ishal oldu. İki kova su alabilir miyim?"

"Nasıl istersen." Gereksiz sohbet böylece bitti.

Duyduğun nal sesleri mi?

Tyrion'ın askerler hakkında söylediği yalan, tek bacaklı adamın daha hızlı hareket etmesini sağladı.

Tyrion ve arkadaşları dönüş yoluna koyuldu. Cücelerin her biri temiz suyla dolu iki kova taşıyordu. Sör Jorah'ın iki elinde de ikişer kova vardı. Gün sıcaktı, hava ıslak yün gibi kesifti ve kovalar her adımda ağırlaşıyordu.

Kısa bacaklar üstünde uzun bir yürüyüş.

Tyrion adım attıkça kovalardan su sıçrıyor ve cücenin bacaklarını ıslatıyordu. Tyrion'ın çanları bir yürüyüş marşı çalıyordu. İşin buraya varacağını bilseydim baba, yaşamana izin verebilirdim. Yarım mil doğuda, bir çadırın ateşe verildiği yerden siyah dumanlar yükseliyordu.

Dün gecenin ölülerini yakıyorlar.

Kafasını sağa eğerek, "Bu taraftan," dedi Tyrion.

Penny, kafası karışmış bir hâlde Tyrion'a baktı. "O yoldan gelmedik."

"O dumanı solumak istemeyiz. O duman kötü niyetlerle dolu." Bu bir yalan değildi.

Tamamıyla değil.

Penny kısa zaman sonra nefes nefese kaldı, kovaların ağırlığıyla mücadele

ediyordu. “Dinlenmem gerek.”
“Nasıl istersen.” Tyrion, mola vermekten memnun bir şekilde kovalarını yere bıraktı. Zonklayan bacaklarını ovmak için bir kayanın üstüne oturdu.
“İstersen ben ovabilirim,” dedi Penny. “Düğümlerin nerede olduğunu biliyorum.”
Tyrion zaman içinde Penny’yi sevmişti ama kızın dokunuşlarından hâlâ rahatsız oluyordu. Sör Jorah’a döndü. “Birkaç dayak sonra benden daha çirkin olacaksın Mormont. Söyle bana, içinde bir parça dövüş gücü kaldı mı?”
İri şövalye, morarmış iki gözünü kaldırdı ve bir böceğe bakar gibi Tyrion’a baktı. “Boynunu kıracak kadar İblis.”
“Güzel.” Tyrion kovalarım yerden aldı. “Öyleyse bu taraftan.” Penny alnını kırıştırdı. “Hayır. Soldan gitmeliyiz.” Eliyle işaret etti. “Şu görünen mancınık, Kocakarı.”
“Şu da Fettan Abla.” Tyrion başıyla diğer yönü gösterdi, “Güven bana. Benim gösterdiğim yol daha kısa.” Yürümeye başladı, çanları çınladı. Penny onu takip edecekti, Tyrion biliyordu.
Bazen kızı ve kızın küçük hayallerini kıskanıyordu. Penny ona Sansa Stark’ı hatırlatıyordu; evlendiği ve kaybettiği çocuk gelini. Penny, yaşadığı onca dehşet verici şeye rağmen bir şekilde inançlı kalmıştı.
Daha akıllı olmalı. O Sansa’dan büyük. Üstelik bir cüce. Bunu unutmuş gibi davranıyor, ucube koleksiyonundaki bir köle değilmiş de asil doğumlu güzel bir kızmış gibi davranıyor.
Çoğu gecelerde, Tyrion, Penny’nin dua ettiğini duyuyordu.
Kelime ziyam. Eğer bizi dinleyen tanrılar varsa, onlar, eğlenmek için bize işkence eden zalim tanrılar. Esaretle, kanla ve acıyla dolu böyle bir dünyayı başka kim yaratırdı
?
Başka kini bize bu suretleri verirdi
? Tyrion bazen Penny’yi tokatlamak istiyordu, onu sarsmak, ona bağırmak, onu rüyalarından uyandıracak herhangi bir şey yapmak istiyordu.
Kimse bizi kurtarmayacak,
demek istiyordu.
Henüz en kötüsünü görmedik.
Ama her nedense bu sözleri söyleyemiyordu. Kızın çirkin yüzüne sağlam bir tokat indirip gözlerindeki perdeyi kaldırmak yerine, kendini onun omzunu okşarken ya da ona sarılırken buluyordu.
Her dokunuş bir yalan. Ona öyle fazla miktarda sahte sikke verdim ki, kendini

zengin zannediyor.
Tyrion, Penny'den, Doznak'ın Çukuru'nun gerçeğini bile saklamıştı.
Aslanlar. Aslanları üzerimize salacaklardı.
Bu çok ironik olurdu.
Belki de Tyrion, paramparça olmadan önce küçük ve acı bir kahkaha atacak kadar zaman bulurdu.
Onlar için nasıl bir son hazırlandığını kimse Tyrion'a söylememişti ama Daznak'ın Çukuru'nun kiremitlerinin altında bilmeceyi çözmek zor olmamıştı. Sıraların altında gizli bir dünya vardı; çukur dövüşçülerinden ve onlarla ilgilenen adamlardan, onları besleyen aşçılardan, silahlandıran demircilerden, onları kanatan, tıraş eden ve yaralarını sargılayan berber hekimlerden, onlara dövüşlerden önce ve sonra hizmet eden fahişelerden, yenilenleri zincirler ve kancalar kullanarak kumdan çeken ceset taşıyıcılarından ibaret karanlık bir âlem.
Tyrion'a ilk ipucunu Bakıcı'nın yüzü vermişti. Penny ve Tyrion, yaptıkları gösterinin ardından, dövüşçülerin müsabakalardan önce ve sonra bir araya toplandığı mahzene dönmüşlerdi. Mahzendeki bazı dövüşçüler silahlarını keskinleştiriyorlardı. Diğerleri tuhaf tanrılara dua ediyor ya da ölmek üzere dışarı çıkmadan önce haşhaş sütüyle sinirlerini uyuşturuyorlardı. Dövüşen ve kazanan adamlar bir köşede zar atıyordu, sadece ölümle yüzleşen ve hayatta kalan adamların gülebileceği şekilde gülüyorlardı.
Bakıcı, Çıtırtı'yı yürüten Penny'yi gördüğünde, kaybettiği bir iddiadan dolayı borçlu olduğu bir çukur çalışanına gümüş sikkeler veriyordu. Bakıcı'nın gözlerindeki şaşkınlık bir kalp atışı zaman içinde kaybolmuştu ama Tyrion o şaşkınlığın ne anlama geldiğini kavramıştı.
Bakıcı geri dönmemizi beklemiyordu. Kimse geri dönmemizi beklemiyordu. Orada ölmemiz gerekiyordu.
Tyrion, bir hayvan terbiyecisinin çukur efendisine yüksek sesle sızlandığını duyduğunda, bilmecenin son parçası da yerini bulmuştu. "Aslanlar aç. İki gündür bir şey yemediler. Bana onları beslemem söylendi ama besleyemedim. Kraliçe etin bedelini ödemeli."
"Kraliçe meclisi topladığında, bunu onunla konuşursun," demişti çukur efendisi.
Penny hiç şüphelenmemişti. Onun çukurla ilgili tek sıkıntısı, daha fazla insanın gülmemiş olmasıydı. Tyrion neredeyse,
aslanlar üstümüze salınsaydı insanlar altlarını ıslatana kadar gülerdi,
diyecekti. Bunu söylemek yerine kızın kolunu sıkmıştı.
Penny aniden durdu. "Yanlış yoldan gidiyoruz."
"Hayır." Tyrion kovaları yere bıraktı. Parmaklarında sapların bıraktığı derin

oluklar vardı. “Gitmek istediğimiz çadırlar şunlar. Şuradakiler.”
“ikinci Oğullar?” Sör Jorah’ın yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. “Orada yardım bulacağını sanıyorsan, Esmer Ben Plumm’ı tanımıyorsun demektir.”
“Ah, tanıyorum. Plumm ve ben beş el
cyvasse
oynadık. Esmer Ben açıkgöz, inatçı, zeki... ama ihtiyatlı. Rakibinin riskler almasına izin verirken kendisi arkasına yaslanıyor ve karar vermeden önce durup düşünüyor. Mücadeleye, mücadelenin aldığı şekle göre mukabele ediyor.”
“Mücadele? Ne mücadelesi?” Penny, Tyrion’dan uzaklaştı. “Geri dönmemiz gerek. Efendimizin temiz suya ihtiyacı var. Geç kalırsak kamçılanırız. Ayrıca Sevimli Domuz ve Çıtırtı da orada.”
“Şekerleme onlarla ilgilenir,” diye yalan söyledi Tyrion. Daha büyük ihtimalle, Yara ve arkadaşları, çok yakında kızarmış domuz eti ve köpek yahnisi yiyor olacaktı ama Penny’nin bunu duymasına gerek yoktu. “Bakıcı öldü ve Yezzan ölmek üzere. Herhangi biri yokluğumuzu fark edene kadar hava kararır. Bir daha asla böyle bir fırsat bulamayız.”
“Hayır.
Kaçmaya çalışırken yakaladıkları kölelere ne yaptıklarını biliyorsun.
Biliyorsun.
Lütfen. Kamptan ayrılmamıza asla izin vermezler.”
“Kamptan ayrılmadık.” Tyrion kovaları aldı. Arkasına hiç bakmadan hızlıca yürümeye başladı. Mormont onu takip etti. Birkaç dakika sonra, aceleyle onların peşinden koşan Penny’nin ayak sesleri duyuldu. Kumlu bir bayırdan indiler ve eski püskü çadırlardan oluşan bir çemberin kenarına vardılar.
At sıralarına yaklaştıklarında ilk muhafızı gördüler; kırmızı sakalından Tyroshlu olduğu anlaşılan uzun boylu bir mızrakçı. “Kimler gelmiş? O kovalarda ne var?”
“Su,” dedi Tyrion, “eğer memnun olacaksınız.”
“Bira beni daha çok memnun ederdi.” Tyrion’ın sırtına bir mızrak ucu dokundu; arkadan bir muhafız daha gelmişti. ‘Yolunu mu kaybettin cüce?” Tyrion, adamın sesinde Kral Toprakları’nı duydu.
Bit Çukuru’ndan bir pislik.
“Birliğinize katılmak için buradayız.”
Kovalardan biri Penny’nin parmaklarından kayıp yere devrildi. Penny kovayı düzeltene kadar suyun yarısı döküldü.
“Bu birlikte yeterince soytarı var. Niye üç tane daha isteyelim?” Tyroshlu, mızrağının ucuyla Tyrion’ın boyunluğuna vurdu, küçük altın çanları çınlattı. “Benim gördüğüm, kaçak bir köle. Uç kaçak köle. Bunlar kimin boyunlukları?”

“Sarı Balina’nın.” Bu cevabı, konuşmaları duyup gelen üçüncü bir adam vermişti; cılız, kirli sakallı, ekşi yaprak çiğnemekten dişleri lekelenmiş bir asker.
Bir çavuş.
Tyrion bunu, diğer iki muhafızın adama gösterdiği saygıdan anlamıştı. Adamın sağ elinin olması gereken yerde bir kanca vardı.
Bronn’un vasat bir gölgesi ya da ben Kutsal Baelor’um.
“Bunlar Ben’in satın almaya çalıştığı cüceler,” dedi çavuş, “ama iri olan... en iyisi onu da getirin. Üçünü de getirin.”
Tyroshlu, mızrağıyla yolu gösterdi. Tyrion hareket etti. Diğer paralı asker yanaklarında ayva tüyleri ve başında saman rengi saçları olan delikanlı Penny’yi kolunun altından tutup havaya kaldırdı. “Ah, benimkinin memeleri varmış,” dedi gülerek. Emin olmak için elini kızın tuniğinin altına soktu.
“Getir şunu,” diye parladı çavuş.
Delikanlı, Penny’yi omzuna attı. Tyrion, güdük bacaklarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde önden yürüdü. Nereye gittiklerini biliyordu: Ateş çukurunun diğer ucundaki büyük çadıra. Çadırın bez duvarları, yılların güneşi ve yağmuruyla çatlayıp solmuştu. Birkaç paralı asker, önlerinden geçip giden cüceleri izlemek için döndü, bir kamp takipçisi kıkırdadı ama kimse müdahale etmek için hareketlenmedi.
Çadırın içinde kamp sandalyeleri, ahşap bir masa, mızrakların ve baltalı kargıların durduğu bir raf, çarpıcı renklere boyanmış eski halılar ve üç subay vardı. Subaylardan biri ince ve latifti; keçi sakalı, eşkıya bıçağı ve pembe bir takımı vardı. Diğeri tombuldu, kelleşmeye başlamıştı; bir elinde kalem ve parmaklarında mürekkep lekeleri vardı.
Üçüncü subay, Tyrion’ın aradığı adamdı. Tyrion reverans yaptı. “Kumandan.”
“Onları gizlice kampa girerken yakaladık.” Genç muhafız, Penny’yi halının üstüne attı.
“Kaçaklar,” dedi Tyroshlu. “Kovalı kaçaklar.”
“Kova?” diye sordu Esmer Ben Plumm. Kimse açıklamaya cesaret edemeyince, “Nöbetlerinize dönün çocuklar,” dedi. “Ve bundan kimseye bahsetmeyin.” Muhafızlar gittiğinde Tyrion’a gülümsedi.
“Cyvasse
oynamak için mi geldin Yollo?”
“Eğer istersen. Seni yenmek beni eğlendiriyor. İki kere dönek olduğunu duydum Plumm. Tam bana göre bir adam.”
Esmer Ben’in dudaklarındaki gülümseme, adamın gözlerine hiç ulaşmadı. Plumm, konuşan bir yılanı inceliyormuş gibi Tyrion’ı inceledi. “Neden

buradasın?”
“Rüyalarını gerçek yapmak için. Mezatta bizi satın almaya çalıştın. Sonra bizi *cyvasse*’de kazanmaya çalıştın. Bir burnum varken bile, böyle bir tutku uyandıracak kadar yakışıklı değildim... benim gerçek değerimi bilenler için durum başka. Pekâlâ, işte buradayım, beni alabilirsin. Şimdi iyi bir arkadaş ol, demircini çağır ve bizi şu boyunluklardan kurtar, işerken çınlamaktan bıktım.” “Soylu efendinle sorun yaşamak istemem.”
“Yezzan’ın üç kayıp köleden daha acil dertleri var. Beyaz kısrağa bindi. Ayrıca, bizi niye burada arasınlar? Havayı koklayarak buraya gelen herkesin cesaretini kırmaya yetecek kadar kılıcın var. Büyük bir kazanç için küçük bir risk.”
Pembe takım giyen züppe tısladı. “Kampımıza hastalık getirdiler. Çadırlarımızın içine kadar hastalık getirdiler.” Ben Plumm’a döndü. “Şu cücenin kafasını keseyim mi Kumandan? Geri kalanını bir tuvalet çukuruna atarız.” Kılıcını çekti; mücevherli kabzası olan bir eşkıya bıçağı.
“Kafamla uğraşırken çok dikkatli ol,” dedi Tyrion. “Üstüne kanım sıçrasın istemezsin. Kan, hastalığı taşır. Ayrıca bütün kıyafetlerimizi kaynatmanız ya da yakmanız gerekiyor.”
“Kıyafetlerini sen onların içindeyken yakmayı düşünüyorum Yollo.”
“Benim adım Yollo değil. Ama sen bunu biliyorsun. Beni ilk gördüğün andan beri biliyorsun.”
“Olabilir.”
“Ben de seni tanıyorum lordum,” dedi Tyrion. “Evdeki Plummlar’dan daha az mor ve daha çok kahverengisin ama adın yalan değilse batılı bir adamsın, doğumla değilse kanla. Plumm Hanedanı, Casterly Kayası’na yeminlidir. Aslında bu hanedanın tarihini biraz bilirim. Soyunuz, Dar Deniz’in karşısındaki bir taş işçisinden türedi. Bahse girerim ki Viserys Plumm’ın küçük oğullarından biriydi. Kraliçenin ejderhaları sana düşkündü, değil mi?” Paralı asker eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Bunu sana kim söyledi?”
“Kimse. Ejderhalar hakkında duyduğun hikâyelerin çoğu saçmalıktır. Konuşan ejderhalar, altın ve değerli taş biriktiren ejderhalar, dört bacağı ve fil kadar büyük göbeği olan ejderhalar, sfenkslere bilmeceler soran ejderhalar... hepsi saçmalık. Ama eski kitaplarda gerçekler de var. Kraliçenin ejderhalarının seni sevdiğini bilmekle kalmıyorum, seni neden sevdiklerini de biliyorum.” “Annem, babamda bir damla ejderha kanı olduğunu söylerdi.” “İki damla. Bu ya da yüz seksen santimlik bir alet. Hikâyeyi biliyor musun? Şimdi, sen zeki bir Plumm’sın ve kafamın bir lordluk unvanı ettiğini biliyorsun... ama Batıdiyar’da. Batıdiyar

dünyanın öbür ucunda. Sen oraya vardığında, kafamdan geriye sadece kemikler ve kurtçuklar kalacak. Tatlı ablam, kafanın bana ait olduğunu kabul etmeyecek ve seni vadedilen ödülden mahrum bırakacak. Kraliçelerin nasıl olduğunu bilirsin. Hepsi de kaypak sürtüklerdir ve Cersei onların en beteridir."
Esmer Ben sakalını kaşıdı. "Öyleyse seni canlı canlı teslim ederim. Ya da kafanı bir kavanoza tıkıp turşusunu kurarım."
'Ya da beni birliğe alırsın. Bu en akıllıca hareket olur." Tyrion sırıttı. "Ben ikinci oğul olarak doğdum. Bu birlik benim kaderim."
Pembeli adam kaşlarını çatarak, "ikinci Oğullar'da soytarılara yer yok," dedi. "Bizim dövüşçülere ihtiyacımız var."
"Size bir dövüşçü getirdim," dedi Tyrion. Mormont'u parmağıyla dürttü.
"Bu yaratık mı?" Eşkıya güldü. "Çirkin bir hayvan. Ama ikinci Oğul olmak için sadece yara izleri yetmez."
Tyrion farklı renklerdeki gözlerini devirdi. "Lord Plumm, bu iki arkadaşın isimleri nedir? Pembe olan çok can sıkıcı."
Eşkıya dudağım kıvırdı. Elinde kalem olan adam Tyrion'ın küstahlığına güldü. Ama arkadaşların isimlerini veren, Jorah Mormont'tu. "Hokka, birliğin veznedarıdır. Şu züppe kendine Zeki Kasporio der ama Kancık Kasporio daha uygun bir isim olur. Beş para etmez bir adamdır."
Mormont'un yüzü tanınmaz hâlde olabilirdi ama sesi değişmemişti. Kasporio, Jorah'a şaşkınlık dolu bir bakış attı. Plumm'ın gözlerinin kenarındaki çizgiler neşeyle kırıştı. "Jorah
Mormont
? Bu sen misin? Gerçi gittiğin günkü kadar gururlu görünmüyorsun. Sana hâlâ
sör
mü demeliyiz?"
Sör Jorah'ın şiş dudakları grotesk bir sırıtışla büküldü. "Bana bir kılıç verirsen, beni istediğin isimle çağırabilirsin Ben." Kasporio geriledi. "Sen... kraliçe seni kovdu..."
"Geri döndüm. Bana aptal diyebilirsin."
Aşık bir aptal.
Tyrion boğazını temizledi. "Eski günleri bilahare yâd edersiniz... ben, omuzlarımın üstünde duran başımın niye daha faydalı olacağını açıkladıktan sonra. Dostlarıma karşı çok cömert olduğumu anlayacaksın Lord Plumm. Benden şüphe edersen Bronn'a sor, Dolf oğlu Shagga'ya sor, Timett oğlu Timett'e sor."
"Peki, onlar kim?" diye sordu Hokka isimli adam.

“Kılıcını bana adayan ve bu hizmet sayesinde ziyadesiyle zenginleşen iyi adamlar.” Tyrion omuzlarını silkti. “Ah, tamam, ‘iyi’ kısmıyla ilgili yalan söyledim. Onlar kana susamış piçler, tıpkı sizin gibi.”
“Belki,” dedi Esmer Ben. “Belki de sen bazı isimler uydurdun.
Shagga
mı dedin? Bu bir kadın ismi mi?”
“Göğüsleri yeterince büyük. Emin olmak için, onu bir dahaki görüşümde pantolonunun içine bakarım. Şuradaki bir
cyvasse
seti mi? Masayı kur ve şu oyunu oynayalım. Ama ilk önce bir kadeh şarap içeceğim sanırım. Boğazım eski bir kemik kadar kuru ve bana öyle geliyor ki anlatmam gereken çok şey var.”

JON

O gece rüyasında; ormanda uluyan, savaş borularının feryatları ve davulların vuruşları eşliğinde ilerleyen yabanılları gördü.

Güm GÜM güm GÜM güm GÜM,

diye geliyordu ses, bir vuruşta bin yürek. Kiminin mızrağı, kiminin yayı, kiminin baltası vardı. Diğerleri, kemikten yapılmış arabalar sürüyordu, midilliler kadar iri köpekler arabaları çekiyordu. Arabaların arasında devler yürüyordu, boyları on iki metreydi, meşe ağaçları kadar büyük tokmakları vardı.

"Sağlam durun," diye seslendi Jon Kar. "Onları geri püskürtün." Sur'un üstünde duruyordu. Tek başınaydı. "Alev," diye bağırdı, "onları alevle besleyin." Ama onu duyacak kimse yoktu.

Gittiler. Beni terk ettiler.

Yanan oklar tıslayarak yukarı fırladı, arkalarında alev dilleri kaldı. Korkuluk kardeşler yere tökezlendi, siyah pelerinleri alev aldı. Düşmanlar, örümcekler misali buza tırmanırken,

"Kar,"

diye feryat etti bir kartal. Jon siyah buzla zırhlanmıştı ama bıçağı avcunun içinde kıpkırmızı yandı. Ölü adamlar Sur'un tepesine tırmandığında, Jon onları tekrar ölsünler diye aşağı yolladı. Bir ihtiyarı, sakalsız bir delikanlıyı, bir devi, sivri dişleri olan sıska bir adamı, kızıl saçlı bir kızı katletti. Kızın Ygritte olduğunu çok geç fark etti. Kız, ortaya çıktığı kadar çabuk bir şekilde gitti.

Dünya kırmızı bir sise dönüştü. Jon kılıcını batırdı, savurdu, salladı. Donal Noye'u keserek yere devirdi ve Sağır Dick Follard'ın bağırsaklarını deşti. Qhorin Yarımel dizlerinin üstüne düştü, boğazından akan kanı beyhude bir çabayla durdurmaya çalıştı.

"Ben

Kışyarı Lordu'yum," diye bağırdı Jon. Şimdi önünde Robb vardı, saçları erimiş karla ıslaktı. Uzunpençe onun kafasını aldı. Sonra pürüzlü bir el, Jon'u omzundan yakaladı. Jon döndü...

...ve göğsünü gagalayan bir kuzgunla uyandı.

“Kar,”
diye bağırdı kuş. Jon kuşa vurdu. Kuzgun, memnuniyetsizliğini çığlık atarak duyurdu ve bir yatak direğine kondu, şafak öncesi karanlığın içinden uğursuz bir şekilde Jon’a baktı.
Gün gelmişti. Vakit kurt vaktiydi. Birazdan güneş doğacaktı ve dört bin yabanıl bir nehir hâlinde Sur’un içinden akacaktı. Çılgınlık. Jon Kar, yanık elini saçlarının arasından geçirdi ve ne yaptığını bir kez daha düşündü. Kapılar bir kez açıldığında geri dönüş olmayacaktı.
Tormund’la anlaşma yapan kişi Yaşlı Ayı olmalıydı. Jaremy Rykker, Qhorin Yarımel, Denys Mallister ya da bir başka tecrübeli adam olmalıydı. Amcam olmalıydı.
Fakat bu çeşit endişeler için vakit geçti. Her tercihin kendi riskleri, kendi sonuçları vardı. Jon oyunu sonuna kadar oynayacaktı.
Mormont’un kuzgunu odanın diğer ucunda mırıldanırken Jon yataktan kalktı ve karanlıkta giyindi.
“Mısır,"
dedi kuzgun.
“Kral, Kar, Jon Kar, Jon Kar.”
Bu tuhaftı. Jon’un hatırladığı kadarıyla, kuzgun daha önce onun tam adını hiç söylememişti.
Jon, mahzende diğer yüksek rütbelilerle birlikte kahvaltı etti. Kızarmış ekmek, yağda yumurta, kan sosisi, yulaf lapası ve sarı biradan oluşan yemeği yerken, hazırlıkları bir kez daha gözden geçirdiler. “Her şey hazır,” diye güvence verdi Bowen Marsh. “Eğer yabanıllar anlaşma şartlarına uyarlarsa, her şey emrettiğiniz gibi yürür.”
Ve uymazlarsa, bu iş kana ve katliama dönüşür.
“Unutmayın,” dedi Jon, “Tormund’un insanları aç, korkmuş ve üşümüş hâlde. Bazıları bizden nefret ediyor, en az bazılarınızın onlardan nefret ettiği kadar. Hepimiz ince bir buz tabakasının üstünde dans ediyoruz. Bir çatlak oluşursa hepimiz boğuluruz. Eğer bugün kan dökülürse, ilk darbeyi indirenin bizden biri olmaması için dua edin. Aksi hâlde, eski ve yeni tanrıların huzurunda yemin ederim ki o darbeyi indiren adamın başını keserim.”
Adamlar, “Emredersiniz, yerine getirilecek, evet lordum,” gibi mırıltılı sözlerle ve baş hareketleriyle cevap verdiler. Sonra teker teker ayağa kalktılar, kılıç kemerlerini ve siyah pelerinlerini takıp dışarı çıktılar.
Masadaki son adam, dün gece altı arabayla birlikte Uzun Mezar’dan gelen Efkârlı Edd’di. Kara kardeşler şimdi o kaleye Fahişe Mezarı diyordu. Edd’in

Uzun Mezar'a gönderiliş sebebi, arabaların taşıyabildiği kadar mızrak karısı toplamak ve onları kız kardeşlerine katılmaları için geri getirmekti.
Jon, bir ekmek parçasını yumurtanın sarısına batıran Edd'i izledi. Edd'in ekşi suratını görmek tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. "Onarım işi nasıl gidiyor?" diye sordu eski kâhyasına.
Tollett, "On yıl sonra biter," dedi her zamanki kasvetli ses tonuyla. "Kaleye taşındığımızda her yer fare doluydu. Mızrak karıları o iğrenç yaratıkları öldürdü. Şimdi her yer mızrak karısı dolu. Fareleri geri istediğim günler oluyor."
"Demir Emmett'in hizmetinde bulunmaktan memnun musun?" diye sordu Jon.
"Aslında Kara Maris onun hizmetinde lordum. Ben... katırlarla ilgileniyorum. Nettles onlarla akraba olduğumu iddia ediyor. Aynı uzun yüze sahip olduğumuz doğru ama ben katırlar kadar inatçı değilim. Her neyse, şerefim üzerine yemin ederim ki katırların annesiyle hiç tanışmadım." Edd, yumurtasını bitirip iç geçirdi. "Cıvık yumurtaları seviyorum. Lütfen lordum, yabanılların bütün tavuklarımızı yemesine izin verme."
Avluda, doğu seması aydınlanmaya başlamıştı. Gökyüzünde bir parça bile bulut yoktu. "Görünüşe göre bu iş için güzel bir gün olacak," dedi Jon. "Aydınlık, ılık ve güneşli bir gün."
"Sur ağlayacak. Ve kış neredeyse kapıda. Bu doğal değil lordum. Bana sorarsan kötü bir işaret."
Jon gülümsedi. "Ya kar yağsaydı?"
"Daha kötü bir işaret."
"Sen nasıl bir havayı tercih ederdin?"
"içeride kaldığımız havaları," dedi Efkârlı Edd. "Eğer lordum izin verirse katırlarımın yanına dönmeliyim. Gittiğimde beni özlüyorlar. Mızrak karıları için aynı şeyi söyleyemem."
Orada ayrıldılar; Tollett, doğu yoluna dönüp arabaların beklediği yere gitti, Jon Kar ahırlara yöneldi. Saten, Jon'un atını eyerleyip dizginlemişti, onu bekliyordu. Üstat mürekkebi kadar siyah ve parlak bir yelesi olan savaş atı, Jon'un keşif gezileri için tercih edeceği bir binek değildi ama bu sabah önemli olan tek şey etkileyici görünmekti ve siyah yeleli aygır bunun için kusursuz bir tercihti.
Jon'un kuyrukları da bekliyordu. Jon, etrafının muhafızlarla çevrili olmasından hiç hoşlanmıyordu ama bugün yanında birkaç iyi adam bulundurması akıllıcaydı. Ellerinde uzun mızraklar, kemerlerinde kılıçlar ve hançerler olan örgü zırhlı, yarım miğferli, siyah pelerinli muhafızlar korkutucu bir manzara oluşturuyordu. Jon bu görev için emrindeki bütün ihtiyarları ve acemi delikanlıları gözden geçirmiş ve olgunluk çağında sekiz adam seçmişti: Ty, Mtılly, Solak Lew, Büyük

Liddle, Rory, Bit Fulk, Garrett Yeşilmızrak. Ve Kara Kale'nin yeni silah ustası Leathers; özgür insanlara, Sur'un altındaki mücadelede Mance için dövüşmüş bir adamın bile, Gece Nöbetçileri'nde itibarlı bir mevkiye sahip olabileceğini göstermek için.

Herkes kapıda toplandığında, doğu semasında koyu kırmızı bir yara belirmişti.

Yıldızlar gidiyor,

diye düşündü Jon.

Tekrar ortaya çıktıklarında, sonsuza kadar değişmiş bir dünyanın üzerinde pırıldayacaklar.

Kraliçenin adamlarından birkaç kişi, Leydi Melisandre'nin gece ateşinin közlerinin yanında durmuş olup biteni izliyordu. Jon, Kral Kulesi'ne baktığında, bir pencerenin ardında kırmızı bir parlama gördü. Kraliçe Selyse'den elbette eser yoktu.

Zaman gelmişti. "Kapıyı açın," dedi Jon hafif bir sesle.

"KAPIYI AÇINI"

diye kükredi Büyük Liddle. Sesi gök gürültüsü gibiydi. İki yüz on beş metre yukarıdaki nöbetçiler duydular ve savaş borularını dudaklarına götürdüler. Ses çınladı, Sur'dan yansıyıp bütün dünyaya yayıldı.

Ahooooooooooooooooooooooooooooooo.

Tek uzun üfleyiş. Bu ses, dört bin yıldan fazladır korucuların eve gelişini haber veriyordu. Bugün anlamı farklıydı. Bu ses bugün, yabanılları yeni evlerine çağırıyordu.

Uzun tünelin her iki ucundaki kapılar ardına kadar açıldı ve demir sürgüler çıkarıldı. Yukarıdaki buzun üstünde şafak ışığı pırıldadı; pembe, altın ve mor. Efkârlı Edd yanılmamıştı. Sur birazdan ağlayacaktı.

Tanrılar, tek başına ağlamasına izin verin.

Saten önden giderek buzun altında yürüdü, tünelin karanlığını demir bir fenerle aydınlattı. Jon, atını dizginlerinden tutup yürüterek Saten'i takip etti, muhafızlar arkasındaydı. Sonra Bowen Marsh ve kâhyalar geldi, her biri farklı görevlere sahip yirmi adam. Yukarıda, Sur, Kral Ormanı'ndan Ulmer'a teslim edilmişti. Kara Kale'nin en iyi kırk yaycısı Ulmer'la birlikteydi, aşağıda çıkacak herhangi bir soruna ok yağmuruyla cevap vermek için hazırlardı.

Sur'un kuzeyinde Tormund Devfelaketi bekliyordu, onun ağırlığını kaldıramayacak kadar cılız görünen küçük bir atın sır tındaydı. Tormund'un hâlâ hayatta olan iki oğlu Toreggve genç Dryn, altmış savaşçıyla birlikte Tormund'un yanındaydı.

"Har\"

diye seslendi Tormund. “Muhafızlar, öyle mi? Güven bunun neresinde karga?”
“Sen benim getirdiğimden fazla adam getirmişsin.”
“Getirdim. Yanıma gel delikanlı. Halkımın seni görmesini istiyorum. Daha önce bir lord kumandan görmemiş olan binlerce insanım var; çocukken, eğer uslu durmazlarsa korucuların onları yiyeceğini duymuş yetişkin adamlar. Seni olduğun gibi görmeleri gerek; siyah pelerin giymiş uzun yüzlü bir delikanlı. Gece Nöbetçileri’nde korkulacak bir şey olmadığını öğrenmeleri gerek.”
Bu, öğrenmemelerini tercih edeceğim bir ders.
Jon, yanık elinin eldivenini çıkardı, iki parmağını ağzına sokup ıslık çaldı. Kapıdaki Hayalet koşarak geldi. Tormund’un atı öyle sert bir şekilde geri çekildi ki yabanıl adam neredeyse eyerinden düşüyordu. “Korkulacak bir şey yok mu?” dedi Jon. “Hayalet, dur.”
“Sen kara kalpli bir piçsin Lord Karga.” Tormund Borucu, kendi savaş borusunu dudaklarına götürdü. Borunun sesi gök gürültüsü gibi yankılandı ve özgür insanlar kapıya doğru akmaya başladı.
Jon, şafaktan akşam karanlığına kadar yabanılların geçişini izledi.
Önce rehineler geldi; yaşları sekizle on altı arasında değişen yüz çocuk. “Bu senin kan paran Lord Karga,” diye duyurdu Tormund. “Bu çocukların ağlayan anneleri, geceleri rüyalarına musallat olmaz umarım.” Bazı çocuklar kapıya anneleri ya da babaları, bazıları da büyük kardeşleri tarafından getirildi. Çoğu yalnız geldi. On dört ve on beş yaşındaki çocuklar hemen hemen yetişkin erkeklerdi ve bir kadının eteğine yapışmış hâlde görülmek istemiyorlardı.
İki kâhya kapıdan geçen çocukları saydı, isimleri parşömenlere not etti. Üçüncü kâhya, çocukların değerli eşyalarını vergi olarak aldı ve eşyaları da kayda geçirdi. Çocuklar, binlerce yıldır akrabalarının düşmanı olan bir nizama hizmet için, daha önce hiçbirinin gitmediği bir yere gidiyordu ama Jon hiç gözyaşı görmedi, ağlayan anneler duymadı.
Bunlar kış insanları,
diye hatırlattı kendine.
Onların geldiği yerde, insanın gözyaşları yanaklarında donar. O
karanlık tünele girme sırası kendine geldiğinde, bir tek rehine bile ayak diremedi ya da sinsice kaçmaya çalışmadı.
Hemen hemen bütün çocuklar zayıftı, bazıları sıskalık sınırını aşmıştı, çırpı gibi bacakları ve çubuk gibi kolları vardı. Bunun dışında şekil şekil ve renk renklerdi. Jon, uzun ve kısa çocuklar gördü, esmer, sarışın, kumral ve Ygritte gibi ateşle öpülmüş çocuklar gördü. Yara izleri, sakat bacakları ve çiçek bozuğu yüzleri olan çocuklar gördü. Yaşı büyük olan çocukların çoğu ince sakallara ya da küçük

bıyıklara sahipti ama Tormund'unki gibi gür bir sakalı olan tek delikanlı vardı. Bazı çocuklar kaliteli yumuşak kürkler, bazıları kaynatılmış deriler, bazıları da zırh döküntüleri giymişti. Çoğu yüne ve fok derisine bürünmüştü, birkaçı paçavralar içindeydi. Biri çıplaktı. Çoğunun silahı vardı: Ucu keskinleştirilmiş mızraklar, taş başlı tokmaklar; kemikten, taştan ya da ejderhacamından yapılmış bıçaklar, dikenli çomaklar, ağlar, birkaç eski ve paslı kılıç. Boynuzayak çocukları, kar yığınlarının içinde neşeli bir şekilde yalınayak yürüdü. Diğer delikanlılar, aynı kar yığınlarının üstünde, çizmelerine taktıkları ayı pençeleriyle yürüdüler ve asla kara gömülmediler. Altı çocuk atla geldi, iki çocuk katırla. İki kardeş, bir keçiyle ortaya çıktı. En iri rehine iki metre boyundaydı ama bir bebeğin yüzüne sahipti. En küçük rehine, dokuz yaşında olduğunu iddia eden ama altıdan büyük görünmeyen çelimsiz bir çocuktu.

Tanınmış adamların oğulları özel olarak not edildi. Tormund bu çeşit çocukları göstermeyi ihmal etmedi. "Şuradaki çocuk Soren Kalkankıran'ın oğludur," dedi uzun boylu bir delikanlı için. "Şu kızıl saçlı delikanlı, Gerrick Kankralı'nın tohumudur. Raymun Kızılsakal'ın soyundan geldiğini söyler ama doğruyu istersen Kızılsakal'ın kardeşinin soyundan gelir." Gerrick'in oğlundan sonra gelen iki çocuk, birbirlerine ikiz olacak kadar çok benziyorlardı ama Tormund, onların bir yıl arayla doğmuş kuzenler olduğu konusunda ısrarcıydı. "Biri Avcı Harle, diğeri ise Yakışıklı Harl tarafından aynı kadından peydahlandı. Babaları birbirinden nefret eder. Senin yerinde olsaydım, birini Doğugözcüsü'ne, diğerini Gölge Kule'ye gönderirdim."

Diğer rehineler; Göçebe Howd'un, Broog'un, Devyn Fokyüzen'in, Ahşap Kulak Kabilesi'nden Kyleg'in, Morna Beyaz Maske'nin ve Büyük Öküz Balığı'nın oğulları olarak isimlendirildiler. "Büyük Öküz Balığı? Gerçekten mi?"

"Donuk Kıyı'daki insanların tuhaf isimleri vardır."

Üç rehine, Qhorin Yarımel tarafından öldürülen meşhur akıncı Kargakatili Alfyn'in oğullarıydı. Ya da Tormund öyle söylüyordu. "Kardeş gibi görünmüyorlar," dedi Jon.

"Farklı annelerden doğan üvey kardeşler. Alfyn'in aleti minicik bir şeydi, seninkinden bile küçüktü ama Alfyn aletini soktuğu yerlerle ilgili hiç çekingen değildi. Her kasabada bir oğlu vardır." Tormund, fare yüzlü çelimsiz bir çocuk hakkında, "Bu, Varamyr Altıderi'nin eniklerinden biri," dedi. "Varamyr'i hatırlıyorsun değil mi?"

Jon hatırlıyordu. "Derideğiştiren."

"Evet, öyleydi. Ayrıca ahlaksız bir bücürdü. Büyük ihtimalle öldü. Mücadeleden beri kimse onu görmedi."

Erkek çocuklardan ikisi, kılık değiştirmiş kızlardı. Jon onları gördüğünde Rory'yi ve Büyük Liddle'ı çağırıp kızları ona getirmelerini emretti. Biri uysalca geldi ama diğeri tekmeler atıp muhafızları ısırdı.
Bu iş kötü neticelenebilir.
"Bu ikisinin meşhur babaları var mı?"
"Flar! Şu cılız şeylerin mi? Sanmıyorum. Kabile tarafından seçilmişler."
"Bunlar kız."
"Öyle mi?" Tormund gözlerini kısarak çocuklara baktı. "Ben ve Lord Karga, hanginizin daha büyük alete sahip olduğuna dair iddiaya girdik. Pantolonlarınızı indirin de bir bakalım."
Kızlardan biri kızardı. Diğeri meydan okur gibi dik dik baktı. "Bizi rahat bırak Tormund Devufuneti. Gitmemize izin ver." "Har! Sen kazandın karga. Bunların aleti yok. Gerçi şu küçük olanın taşakları var. Bir mızrak karısı olabilir." Kendi adamlarına seslendi. "Lord Kar iç çamaşırını ıslatmadan önce, gidin ve şu kızlar için kız kıyafetleri bulun."
"Onların yerini alacak iki erkek çocuk lazım."
"Neden?" Tormund sakalını kaşıdı. "Bana kalırsa rehine, rehinedir. Şu senin keskin kılıcın, bir kızın başını da bir oğlanın başını kestiği kolaylıkla kesebilir. Bir baba, kız evlatlarını da sever. Pekâlâ, çoğu baba."
Beni kaygılandıran onların babalan değil.
"Mance, Cesur Danny Flint hakkında şarkı söyler miydi?"
"Hatırladığım kadarıyla hayır. Danny kimdi?"
"Siyahları kuşanmak için erkek kılığına girmiş bir kız. Şarkısı hüzünlü ve güzel ama başına gelenler öyle değil." Şarkının bazı uyarlamalarına göre kızın hayaleti hâlâ Gece Kalesi'nde dolaşıyordu. "Kızları Uzun Mezar'a göndereceğim." Oradaki yegâne erkekler Demir Emmett ve Efkârlı Edd'di, Jon ikisine de güveniyordu. Bütün kardeşleri için aynı şeyi söyleyemezdi.
Yabanıl anladı. "Siz kargalar, ahlaksız kuşlarsınız." Tükürdü. "O hâlde iki erkek çocuk daha. Onları alacaksın."
Doksan dokuz rehine ağır adımlarla Sur'un altından geçtiğinde, Tormund Devfelaketi son rehineyi ortaya çıkardı. "Oğlum Dryn. Ona iyi bakıldığından emin ol yoksa karaciğerini kızartıp yerim."
Jon çocuğu inceledi.
Bran'ın yaşında. Daha doğrusu, Theon tarafından öldürülmeseydi olacağı yaşta.
Fakat Dryn'de Bran'ın tatlılığından eser yoktu. Kısa bacaklı, kalın kollu, kırmızı geniş yüzlü, kahverengi saçlı tıknaz bir çocuktu, babasının minyatürüydü. "Bizzat benim yaverim olarak hizmet verecek," diye söz verdi Jon.

“Duydun mu Dryn? Sakın kibre kapılma.” Tormund, Jon’a döndü. “Zaman zaman iyi bir dayağa ihtiyacı olacak. Ama dişlerine dikkat et. Isırır.” Tekrar borusunu aldı, kaldırdı, üfledi.
Bu sefer savaşçılar ortaya çıktı. Ve sadece yüz kişi değillerdi. Adamlar ağaçların altından çıkıp yürümeye başlarken,
beş yüz,
diye tahmin etti Jon Kar,
belki de bin.
On kişiden biri atlıydı ama hepsi silahlıydı. Sırtlarında taşıdıkları hasır kalkanlar hayvan postlarıyla ya da kaynatılmış deriyle kaplanmıştı. Kalkanların üstüne yılanlar, örümcekler, kesik başlar, kanlı çekiçler, kırık kafatasları ve şeytanlar boyanmıştı. Birkaç savaşçı, çalıntı çeliklere bürünmüştü; cesetlerden ya da ölü koruculardan yağmalanan çentikli zırh parçalan. Diğerleri, Çıngıraklı gibi kemiklerle zırhlanmıştı. 11er biri kürk ve deri giymişti.
Savaşçıların arasında mızrak karıları da vardı, uzun saçları rüzgârla dalgalanıyordu. Jon, Ygritte’i hatırlamadan onlara bakamadı: Ygritte’in saçlarındaki ateş ışıltısını, mağarada Jon’u soyarken ki yüzünü, sesinin tınısını. Ygritte yüzlerce kez, “Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar,” demişti.
Bu, şimdi de o zaman olduğu kadar doğruydu.
“Önce kadınları gönderebilirdin,” dedi Jon, Tormund’a. “Anneleri ve genç kızları.” Yabanıl kurnaz gözlerle Jon’a baktı. “Evet, gönderebilirdim. Ve siz kargalar, şu kapıyı kapatmaya karar verebilirdiniz. Diğer tarafta birkaç savaşçı; bu durumda kapı açık kalır öyle değil mi?” Sırıttı. “Kahrolası atını satın aldım Jon Kar. Lâkin bu, atın dişlerini saymayacağım anlamına gelmez. Benim ve insanlarımın sana güvenmediğimizi düşünme sakın. Size, en az sizin bize güvendiğiniz kadar güveniyoruz.” Güldü. “Savaşçılar istemiştin, öyle değil mi? İşte buradalar. Her biri altı karga eder.”
Jon gülümsemek zorundaydı. “Silahlarını ortak düşmanımız için sakladıkları sürece sorun yok.”
“Sana bu konuda söz verdim, vermedim mi? Tormund Dev felaketi’nin sözü. Demir kadar sağlam.” Tormund başını çevirip tükürdü.
Savaşçılardan oluşan nehrin içinde Jon’un birçok rehinesinin babası vardı. Bazıları, kılıçlarının kabzasını okşayarak, soğuk ve ölü gözlerle Jon’a baktılar. Diğerleri, uzun zamandır görmedikleri bir akrabalarına gülümser gibi ona gülümsediler. Fakat o gülümsemelerden birkaçı, Jon Kar’ı soğuk bakışlardan daha fazla huzursuz etti. Kimse diz çökmedi ama hemen herkes yemin etti. “Tormund neye yemin ettiyse ben de ediyorum,” dedi siyah saçlı Brogg,

konuşmayı sevmeyen bir adamdı. Soren Kalkankıran, başını yarım santim aşağı eğerek kükredi, “İhtiyaç duyacak olursan, Soren’in baltası şenindir Jon Kar.” Kızıl sakallı Gerrick Kralkanı, üç kızını yanında getirmişti. “İyi eşler olacaklar ve kocalarına asil kanlı oğullar doğuracaklar,” diye böbürlendi. “Tıpkı babaları gibi, bir zamanlar Sur’un Ötesindeki Kral olan Raymun Kızılsakal’ın soyundan geliyorlar.”

Jon, kanın özgür insanlar arasında önemi olmadığım biliyordu. Bunu ona Ygritte öğretmişti. Gerrick’in kızları Ygritte’le aynı kızıl ışıltılı saçlara sahipti ama Ygritte’in saçları kıvırcık bir düğümken kızlarınki düz ve uzundu.

Ateşle öpülmüş.

“Her biri ötekinden güzel üç prenses,” dedi Jon, Gerrick’e. “Kraliçeye takdim edilmelerini sağlayacağım.” Selyse Baratheon, bu üç kızdan, Val’den hoşlandığından fazla hoşlanabilirdi; bunlar daha genç ve çok daha korkaktı.

Babalan aptal gibi görünüyor ama kızlar yeterince tatlı.

Göçebe Howd kılıcının üstüne yemin etti; Jon’un o güne gördüğü en çentikli ve en çukurlu demir parçası. Devyn Fokyüzen, Jon’a, fok derisinden yapılmış bir şapka armağan etti, Avcı Harle da ayı pençesinden bir kolye. Savaşçı cadı Morna, büvet ağacından yapılmış maskesini Jon’un eldivenli elini öpmeye yetecek kadar bir zaman için çıkardı ve Jon’un adamı ya da kadını olacağına dair yemin etti; Jon hangisini tercih ederse.

Kapıdan geçen her savaşçı, değerli eşyalarını çıkardı ve kâhyalar tarafından kapının önüne yerleştirilmiş el arabalarından birinin içine attı. Amber kolye uçları, altın torklar, mücevherli hançerler, değerli taşlarla süslenmiş gümüş broşlar, bilezikler, savatlı kupalar, altın kadehler, savaş boruları, içki boynuzları, yeşim bir tarak, tatlı su incilerinden yapılmış bir kolye... hepsi teslim edildi ve Bowen Marsh tarafından kayda geçirildi. Bir adam, büyük bir lord için hazırlandığı kesin olan gümüş pullu bir zırh yeleği verdi. Bir diğeri, kabzasında üç safir bulunan kırık bir kılıç çıkardı.

Daha tuhaf şeyler de vardı: Gerçek mamut kılından yapılmış oyuncak bir mamut, fildişi bir penis, tekboynuz başından yapılmış bir miğfer. Bu tür şeyler Özgür Şehirler’den ne kadar yiyecek satın alırdı; Jon Kar hiç bilmiyordu.

Süvarilerden sonra Donuk Kıyı adamları geldi. Jon, Çıngıraklı gibi tıkırdayan kemik arabaların teker teker geçişini izledi. Arabaların yarısı, eskisi gibi tekerlekler üstünde ilerliyordu, diğerlerine kızaklar takılmıştı. Kızaklı arabalar kar yığınlarının üstünde rahatça kaydı, tekerlekli olanlar kara gömülüp kaldı.

Kemik arabaları çeken köpekler, ulu kurtlar kadar iri, ürkütücü hayvanlardı. Donuk Kıyı kadınları fok derilerine bürünmüştü, bazılarının kucağında bebekler

vardı. Daha büyük çocuklar, annelerinin arkasında yürüdüler ve ellerindeki taşlar kadar kara ve sert gözlerle Jon'a baktılar. Bazı erkeklerin şapkalarında geyik boynuzları vardı, bazıları da şapkalarına öküz balığı dişleri takmıştı. Jon kısa zaman içinde, bu iki türün birbirinden hoşlanmadığını anladı. Kafilenin en arkasında birkaç cılız geyik vardı. İri köpekler, sürüden ayrılanların topuklarını ısırdı.

"Bu insanlara karşı dikkatli ol Jon Kar," dedi Tormund. "Vahşi bir halk. Erkekler kötü, kadınlar daha beter." Eyerinden deri bir matara alıp Jon'a uzattı. "Al. Bu onları daha az ürkütücü yapabilir. Ve seni gece için ısıtır. Hayır, devam et, sende kalsın. Güzelce iç." Mataranın içinde, Jon'un gözlerini yaşartacak ve göğsüne ateş yılanları salacak kadar sert bir bal likörü vardı. "Sen iyi bir adamsın Tormund Devfelaketi. Bir yabanıl için."

"Çoğundan daha iyi olabilirim. Lâkin bazıları kadar iyi değilim."

Güneş, parlak mavi gökyüzünde ağır ağır ilerlerken yabanıllar gelmeye devam etti. Gün ortasından hemen önce, bir öküz arabası tünelin virajlarından birinde sıkıştığında hareket durdu. Jon Kar duruma bakmaya gitti. Araba sıkışıp kalmıştı. Arkadaki adamlar, arabayı parçalayacaklarını ve öküzü olduğu yerde keseceklerini söyleyip sürücüyü tehdit ediyorlardı. Sürücü ve yakınları, böyle bir şeye kalkışırlarsa onları öldüreceklerini söylüyorlardı. Jon, Tormund'un ve Toregg'in yardımıyla yabanılların kan dökmesini önledi ama yolu tekrar açmak bir saat aldı.

Tormund, hafifçe bulutlanan gökyüzüne ekşi bir ifadeyle baktı ve "Daha büyük bir kapıya ihtiyacın var," dedi Jon'a. "Bu yol çok yavaş. Sütnehri'ni bir kamışın içinden geçirmeye benziyor.

Har.

Keşke Joramun'un Borusu bende olsaydı. Onu güzelce öttürürdüm ve molozların arasında yürürdük."

"Melisandre, Joramun'un Borusu'nu yaktı."

"Öyle mi?" Tormund, kalçasına bir şaplak indirip güldü. "Demek o güzel boruyu yaktı. Bence büyük bir günah. O boru bin yaşındaydı. Onu bir devin mezarında bulduk, daha önce hiçbirimiz o kadar büyük bir boru görmemiştik. Mance bu yüzden sana onun Joramun'un Borusu olduğunu söylemeye karar verdi. Kahrolası Sur'u bir üfleyişle yıkacak kuvvete sahip olduğunu düşünmeni istedi. Lâkin gerçek olanı asla bulamadık. Dört kazı yaptık ama bulamadık. Bulsaydık, Yedi Krallık'tâki her diz çöken, şarabım bütün yaz boyunca soğutacak kadar buz parçasına sahip olurdu."

Jon kaşlarını çatarak eyerinde döndü.

Ve Joramun, Kış Borusu'nu üfleyip topraktaki devleri uyandırdı.
Altın bantları ve kadim hiyeroglifleri olan o muazzam boru... Mance Rayder yalan mı söylemişti yoksa şu anda Tormund mu yalan söylüyordu?
Eğer Mance'in borusu sahteyse, gerçek boru nerede
?
Öğleden sonra güneş gitti, gün gri ve rüzgârlı oldu. "Kar havası," dedi Tormund sertçe.
Diğer insanlar da düz ve beyaz bulutlarda aynı kehaneti görmüştü. Acele etmeye başladılar. Sinirler gerildi. Saatlerdir sırada olanların önüne geçmeye çalışan bir adam bıçaklandı. Toregg, saldırganın elinden bıçağı aldı, iki adamı da sıradan çıkardı ve en baştan başlamaları için yabanıl kampına geri gönderdi.
Küçük çocuklarla dolu bir el arabasını kapıya doğru iten dört yaşlı kadını izlerken, "Tormund," dedi Jon, "bana düşmanımızı anlat. Ötekiler hakkında bilinecek her şeyi bilmek istiyorum." Yabanıl, çenesini sıvazladı. "Burada olmaz," dedi, "Sur'un bu tarafında olmaz." Yaşlı adam, beyaz pelerinler giymiş ağaçlara doğru huzursuzca baktı. "Onlar asla uzakta değildir. Gündüzleri ortaya çıkmazlar, şu yaşlı güneş pırıldarken çıkmazlar, ama sakın uzağa gittiklerini düşünme. Gölgeler asla uzağa gitmez. Sen onları görmeyebilirsin lâkin onlar her zaman peşindedir."
"Güneyden buraya gelirken sizi rahatsız ettiler mi?"
"Asla güruh hâlinde gelmediler, eğer sormak istediğin buysa, ama her zaman bizimleydiler, sınırlarımızı kemirdiler. Düşünmek istemediğim kadar fazla keşif süvarisi kaybettik. Arkada kalmak ya da kafileden ayrılmak insanın hayatına mal oluyordu. Her akşam, kampımızı ateşlerle çevreledik. Ateşten kesinlikle hoşlanmıyorlar. Ama karlar geldiğinde... kar, sulu sepken ve dondurucu yağmur... kuru odun bulmak ve çıraları tutuşturmak çok zor... ve
soğuk...
bazı geceler ateşlerimiz küçülüp söndü. Böyle gecelerin sabahında mutlaka ölüler bulursun. Tabii önce ölüler seni bulmazsa. Tonvynd'in bulunduğu gece... oğlum... o..." Tormund yüzünü başka tarafa çevirdi.
"Biliyorum," dedi Jon Kar.
Tormund ona döndü. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Ölü bir adamı öldürdün, evet, duydum. Bir adam bir ölüyle dövüşebilir ama ölülerin efendisi geldiğinde... bir sisle nasıl dövüşebilirsin karga? Dişleri olan gölgelerle... nefes aldığında canını yakacak kadar soğuk olan ve göğsüne bir bıçak gibi saplanan havayla... bilmiyorsun, bilemezsin... kılıcın
soğuğu

kesebilir mi?”
Sam’in eski kitaplarda bulup ona anlattığı şeyleri hatırlayarak,
göreceğiz,
diye düşündü Jon. Uzunpençe eski Valyria’nın ateşlerinde dövülmüştü, ejderha aleviyle dövülmüş ve büyülerle tavlanmıştı.
Sam ona ejderha çeliği diyordu. Sıradan çelikten daha sağlam, daha hafif, daha sert ve daha keskin...
Ama bunlar bir kitaptaki kelimelerdi. Gerçek sınav mücadelede gelecekti.
“Haksız değilsin,” dedi Jon. “Bilmiyorum. Ve tanrılar merhametliyse asla bilmeyeceğim.”
“Tanrılar nadiren merhametlidir Jon Kar.” Tormund başıyla gökyüzünü gösterdi. “Bulutlar yığıldı. Hava şimdiden daha karanlık ve daha soğuk. Sur artık ağlamıyor. Bak.” Döndü ve oğlu Toregg’e seslendi. “Kampa dön ve insanları harekete geçir. Hastalar, güçsüzler, tembeller ve korkaklar; hepsini ayağa kaldır. Mecbur kalırsan onların kahrolası çadırlarını ateşe ver. Karanlık çökerken kapı kapanmalı. O vakte kadar kapıdan geçmemiş olanlar, onları benden önce Ötekiler’in bulması için dua etsinler. Anladın mı?”
“Anladım.” Toregg atını mahmuzladı ve sıranın sonuna doğru dörtnala koşmaya başladı.
Yabanıllar durmaksızın geldiler. Gün kararmıştı. Gökyüzü baştan sona bulutlarla doldu ve ısı kayboldu. Kapıda daha fazla itişip kakışma vardı; insanlar, keçiler ve boğalar birbirini eziyordu.
Bu sabırsızlıktan öte bir şey,
diye fark etti Jon.
Korkuyorlar. Savaşçılar
>
mızrak kanlan, akıncılar; şu ormandan korkuyorlar, ağaçların arasında yürüyen gölgelerden korkuyorlar. Gece çökmeden önce, ormanla aralarına Sur’u koymak istiyorlar.
Bir kar tanesi havada dans etti. Sonra biri daha.
Benimle dans et Jon Kar,
diye düşündü Lord Kumandan.
Yakında benimle dans edeceksin.
Yabanıllar durmaksızın geldiler. Kimi şimdi daha hızlı hareket ediyordu, aceleyle muhabere meydanının karşı tarafına koşuyordu. Diğerleri yaşlılar, gençler ve çelimsizler neredeyse hiç kımıldamıyordu. Bu sabah, meydan kalın bir kar battaniyesiyle örtülüydü, karın üstündeki ince buz tabakası güneşte

parlıyordu. Meydan şimdi siyah, kahverengi ve kaygandı. Özgür insanların geçişi, zemini çamura ve pisliğe dönüştürmüştü. Ahşap tekerlekler ve at nalları; kemikten, boynuzdan ve demirden yapılmış kızaklar, domuz ayakları, ağır çizmeler, ineklerin ve boğaların yarık ayakları, Boynuzayak halkının çıplak ve kara ayakları; hepsi zeminde izler bırakmıştı. Yumuşak zemin kafileyi daha da yavaşlatmıştı. “Daha büyük bir kapıya ihtiyacın var,” dedi Tormund tekrar.

Akşam üstüne doğru, kar sabit bir şekilde yağıyordu ama yabanıllardan oluşan nehir bir dereye dönüşmüştü. Yabanıl kampının olduğu yerdeki ağaçların arasından duman sütunları yükseliyordu. “Toregg,” diye açıklamaya başladı Tormund, “ölüleri yakıyor. Uyuyan ve bir daha uyanmayan birileri her zaman vardır. Onları çadırlarının içinde, kıvrılmış ve donmuş bir hâlde bulursun. Toregg ne yapılması gerektiğini biliyor.”

Toregg, atlı ve silahlı bir düzine savaşçıyla birlikte ormandan çıktığında, dere küçük bir akıntıya dönüşmüştü. “Artçı kuvvetim,” dedi Tormund gülümseyerek. “Siz kargaların koruculari var. Bizim de var. Hepimiz dışarı çıkmadan önce saldırıya uğrayabiliriz diye, onları kampta bırakmıştım.”

“En iyi adamların.”

“Ya da en kötü. O adamların her biri bir karga öldürdü.” Süvarilerin arasında yaya bir adam vardı, adamın arkasında kocaman bir hayvan yürüyordu.

Bir yaban domuzu,

Jon gördü,

devasa bir yaban domuzu.

Hayalet’ten iki kat büyük olan yaratık, sert ve siyah kıllarla kaplıydı, insan kolu kadar uzun dişlere sahipti. Jon daha önce bu kadar büyük ya da bu kadar çirkin bir domuz görmemişti. Domuzun önündeki adam da daha güzel değildi; hantal, çatık kaşlı ve basık burunluydu, koyu renk sakallarla kaplı büyük bir çenesi ve birbirine yakın küçük gözleri vardı.

“Borroq.” Tormund başını çevirip tükürdü.

“Bir derideğiştiren.” Bu bir soru değildi. Jon her nasılsa biliyordu.

Hayalet başını çevirdi. Yağan kar, domuzun kokusunu maskelemişti ama beyaz kurt kokuyu şimdi almıştı. Jon’un önüne geçti, sessiz bir hırlamayla dişlerini gösterdi.

“

Hayır!

” diye bağırdı Jon. “Hayalet, yat. Bekle.

Bekle!”

‘Yaban domuzları ve kurtlar,” dedi Tormund. “En iyisi bu gece ulu kurdunu bir

yere kapat. Borroq'un da domuz için aynı şeyi yapmasını sağlayacağım." Kararan gökyüzüne baktı. "Bunlar sonuncular. Geç bile kaldılar. Bütün gece kar yağacak, hissediyorum. Şu buzun diğer tarafında neler olduğuna bakma vakti geldi."
"Sen önden git," dedi Jon. "Buzdan geçen son kişi ben olacağım. Ziyafette sana katılırım."
"Ziyafet?
Har
İşte bu, duymaktan hoşlandığım bir kelime." Yabanıl, küçük atını Sur'a doğru çevirip mahmuzladı. Toregg ve süvariler onu takip ettiler, kapıda atlarından indiler, hayvanları dizginlerinden tutarak tünele soktular. Bowen Marsh, son arabaları tünele çeken kâhyalara nezaret edecek kadar oyalandı. Geriye sadece Jon Kar ve muhafızları kaldı.
Derideğiştiren on metre ileride durdu. Adamın canavarı çamuru eşeledi, kokladı. Domuzun tümsekli sırtı ince bir kar tabakasıyla kaplıydı. Hayvan hırladı, başını aşağı indirdi ve Jon bir an için canavarın saldırıya geçeceğini düşündü.
"Kardeşim," dedi Jon. "Devam etsen iyi olur. Kapıyı kapatmak üzereyiz."
"Bunu yapın," dedi Borroq. "Kapıyı sıkıca kapatın. Geliyorlar karga." Jon'un o güne kadar gördüğü en çirkince gülümsemeyi sergiledi ve kapıya doğru yürüdü. Yaban domuzu onu takip etti. Yağan kar, onların arkasında kalan izleri örttü.
"Bu iş bitti," dedi Rory, adamla domuz gittiğinde.
Hayır,
diye düşündü Jon Kar,
daha yeni başladı.
Bowen Marsh, rakamlarla dolu bir parşömenle birlikte Sur'un güneyinde bekliyordu. "Bugün kapıdan üç bin yüz on dokuz yabanıl geçti," dedi Lord Kâhya. "Rehinelerinizin altmışı, karınları doyurulduktan sonra Doğugözcüsü'ne ve Gölge Kule'ye gönderildi. Edd Tolett, altı araba dolusu kadını Uzun Mezar'a götürdü. Diğerleri bizimle kaldı."
"Uzun zaman için değil," diye söz verdi Jon, Marsh'a. "Tormund kendi insanlarını birkaç gün içinde Meşe Kalkan'a götürmeyi planlıyor. Onları nereye yerleştireceğimize karar verdiğimizde diğerleri de gidecek."
"Siz nasıl diyorsanız Lord Kar." Kelimeler sertti. Bowen Marsh'ın ses tonu,
onun
yabanılları nereye yerleştireceğini bildiğini söylüyordu.
Jon'un geri döndüğü kale, bu sabah ayrıldığı kaleden çok farklıydı. Jon bildi bileli, Kara Kale sessizliğin ve gölgelerin yeri olmuştu; siyahlar giyen bir grup

adamın, bir zamanlar on binlerce insanı barındırmış bir kalenin enkazları arasında hayalet gibi dolaştığı bir yer. Bütün bunlar değişmişti. Jon Kar'ın daha evvel hiç ışık görmediği pencerelerde şimdi parıltılar vardı. Avlularda yabancı sesler yankılanıyordu ve yıllardır sadece siyah çizmeleri bilen buzlu patikalarda özgür insanlar yürüyordu. Jon, eski Taş Kışla'nın dışında, birbirlerine kar fırlatan adamlar gördü.

Oynuyorlar,

diye düşündü şaşkınlıkla.

Yetişkin adamlar çocuklar gibi oyun oynuyor, bir zamanlar Bran ve Arya'nın yaptığı gibi kartopu fırlatıyor.

Donal Noye'un silahhanesi hâlâ karanlık ve sessizdi. Jon'un arka taraftaki odası daha da karanlıktı. Ama Jon pelerinini çıkarır çıkarmaz, Dannel başını kapıdan içeri uzattı ve Clydas'ın bir mesaj getirdiğini haber verdi.

"Onu içeri gönder." Jon, şöminede tutuşturduğu ince mumla üç kalın mum yaktı.

Clydas gözlerini kırparak odaya girdi, elinde bir parşömen vardı. "Özür dilerim Lord Kumandan. Çok yorgun olduğunuzu biliyorum ama bunu hemen görmek isteyeceğinizi düşündüm."

"İyi yaptın." Jon okudu:

Altı gemiyle Çetinocak'tayız. Denizler çok sert. Karakuş bütün mürettebatıyla birlikte kaybedildi, iki Lysli gemi Skane'de karaya oturdu. Kuş Pençesi su alıyor. Burası çok kötü. Yabanıllar kendi ölülerini yiyorlar. Ormanda ölü şeyler var. Braavoslu kaptanlar gemilerine sadece kadınları ve çocukları alıyorlar. Cadı kadın bize köle tacirleri diyor. Fırtına Kargası'nı ele geçirme girişimi bozguna uğratıldı, altı denizci ve çok sayıda yabanıl öldü. Sekiz kuzgun kaldı. Denizde ölü şeyler var. Karadan yardım gönderin, denizler çok fırtınalı. Üstat Harmune'un eliyle, Kuş Pençesi'nden.

Cotter Pyke mektubun altına kendi kızgın mührünü vurmuştu.

"Havadisler kötü mü lordum?" diye sordu Clydas.

"Gayet kötü."

Ormanda ölü şeyler var. Denizde ölü şeyler var. Denize açılan on bir geminin altısı kaldı.

Jon Kar kaşlarını çatarak parşömeni dürdü.

Gece çöküyor,

diye düşündü

ve şimdi benim savaşım başlıyor.

KOVULMUŞ ŞÖVALYE

“Bu
Soylu İsmi Taşıyan On Dördüncü Adam, Meereen Kralı, Ghis’in Evladı, Eski İmparatorluk’un Sekiz Başkanından Biri, Skahazadhan’ın Efendisi, Ejderhaların Hayat Arkadaşı ve Harpiya’nın Kanı, İlahımız Hizdahr zo Loraq için diz çökün,”
diye bağırdı müjdeci. Adamın sesi mermer zeminden yansıdı ve sütunların arasında çınladı.
Sör Barristan Selmy, elini pelerininin katlarının arasına soktu ve kınındaki kılıcını gevşetti. Kralın huzuruna kılıçla çıkmak, kralın muhafızları dışında herkese yasaktı. Görünüşe göre Selmy, azledilmiş olmasına rağmen hâlâ o sayının içinde kabul ediliyordu. En azından kimse onun kılıcını almaya çalışmamıştı.
Daenerys Targaryen, meclis toplantılarını, abanoz ağacından yapılmış cilalı bir sırada oturarak yönetmeyi tercih ederdi. Pürüzsüz ve gösterişsiz sıra, Sör Barristan’ın kraliçeyi rahat ettirmek için bulduğu minderlerle dolu olurdu. Kral Hizdahr o sırayı, altın yaldızlı ahşaptan yapılmış iki görkemli tahtla değiştirmişti, tahtların uzun sırtları ejderha şeklinde yontulmuştu. Başında altın bir taç ve elinde mücevherli bir asa olan kral, sağ taraftaki tahta oturdu. İkinci taht boş kaldı.
Önemli olan taht, diye düşündü Sör Barristan.
Ejderha şekli verilmiş bir sandalye, ne kadar özenle oyulmuş olursa olsun gerçek bir ejderhanın yerini tutamaz.
İkiz tahtların sağ tarafında Dev Goghor duruyordu; yara izleriyle dolu acımasız bir yüzü olan devasa adam. Sol tarafta Benekli Kedi vardı, tek omzunun üstüne bir leopar derisi atmıştı. Onların arkasında Kemikkıran Belaquo ve soğuk bakışlı Khrazz vardı.
Hepsi de tecrübeli katiller,
diye düşündü Selmy,
ama gelişi borularla ve davullarla haber verilen bir düşmanla bir dövüş

çukurunda yüzleşmek başka, gizli bir katili saldırıya geçmeden önce bulmak başka.

Gün yeni başlamıştı ama Selmy kendini kemiklerine kadar yorgun hissediyordu, bütün geceyi dövüşerek geçirmiş gibiydi. Sör Barristan, yaşlandıkça daha az uykuya ihtiyaç duyuyordu sanki. Bir yaverken günde on saat uyur ve talim avlusuna gittiğinde hâlâ esniyor olurdu. Altmış üç yaşında, gecede beş saat uykunun yeterinden fazla olduğunu öğrenmişti. Geçen gece neredeyse hiç uyumamıştı. Yatak odası, kraliçenin dairesinin içinde bulunan küçük bir hücreydi, aslında bir köle bölmesiydi. Odanın mobilyaları bir yatak, bir lazımlık, bir giysi dolabı ve bir sandalyeden oluşuyordu. Selmy, yatağın yanındaki komodinin üstünde bir mum ve Savaşçı'nın ahşap bir oymasını tutuyordu, dindar bir adam sayılmazdı ama ahşap oyma sayesinde kendini bu tuhaf şehirde daha az yalnız hissediyordu ve gecelerin kara nöbetleri sırasında o oymadan yardım istiyordu.

Beni, içimi kemiren şu şüphelerden kurtar,

diye dua ediyordu,

hana doğru olan şeyi yapma gücü ver.

Fakat ne dua ne de şafak ona sarahat getiriyordu.

Salon, yaşlı şövalyenin daha önce hiç görmediği kadar kalabalıktı ama şövalyenin asıl önemsediği orada olmayan yüzlerdi; Missandei, Belwas, Gri Solucan, Aggo, Jhogo, Rakharo, Irri, Jhiqui ve Daario Naharis. Kelkafa'nın yerinde, kralın kuzeni ve Tunç Canavarlar'ın yeni kumandanı olan Marghaz zo Loraq duruyordu; göğüs kalkanı takan, deri şeritli bir etek giyen, kalın bacaklı, şişman bir adam. Selmy daha şimdiden, adama karşı yoğun bir küçümseme duygusu geliştirmişti. Bu tür adamları Kral Toprakları'nda da görmüştü; üstlerine yaltaklanan, astlarına zalim davranan, kibirli ve basiretsiz yaratıklar.

Skahaz da salonda olabilir,

diye düşündü, Selmy, çirkin yüzü bir maskenin arkasına saklanmış olabilir. Sütunların arasında kırk Tunç Canavar vardı. Kelkafa onlardan herhangi biri olabilirdi.

Salonda yüzlerce ses uğulduyordu, sesler sütunlarda ve mermer zeminde yankılanıyordu. Meşum ve öfkeli bir uğultuydu. Selmy'ye, arılar bir nehir hâlinde dışarı akmadan önce arı kovanından gelen sesi hatırlatıyordu. Ve Selmy kalabalıktaki yüzlerde öfke, keder ve korku görüyordu.

Kralın yeni müjdecisi oturumu resmen açar açmaz çirkinlik başladı. Bir kadın, Daznak'ın Çukuru'nda ölen ağabeyi için feryat etti, bir diğeri de zarar gören tahtırevanı için. Şişman bir adam, yanık kolunu meclise göstermek için

sargılarını çıkardı. Mavi
tokar
giyen bir adam, Kahraman Harghaz'dan bahsetmeye başladığında bir azatlı köle tarafından yere serildi. İki adamı ayırmak ve sürükleyerek salondan çıkarmak için altı Tunç Canavar gerekti.
Tilki, şahin, fok, çekirge, aslan, kurbağa.
Aynı adamlar her gün aynı maskeleri mi takıyorlardı yoksa her sabah yeni maskeler mi seçiyorlardı?
"Sessizlik!" diye yalvarıyordu Reznak mo Reznak. "Lütfen! Cevap vereceğim ama..."
"Doğru mu?" diye bağırdı bir azatlı kadın köle. "Annemiz öldü mü?"
"Hayır, hayır, hayır," diye cırladı Reznak. "Zamanı geldiğinde, Kraliçe Daenerys bütün kudreti ve ihtişamıyla Meereen'e dönecek. O vakte kadar, İlahımız Kral Hizdahr..."
"O benim kralım değil!" diye bağırdı bir azatlı köle.
İnsanlar itişip kakışmaya başladı.
"Kraliçe ölmedi,"
diye duyurdu kethüda. "Kansüvarileri, Majesteleri Kraliçe'yi bulmak ve onu sevgili kocasıyla sadık kullarına getirmek için Skahazadhan'm karşısına geçti. Her birinin onar süvarisi ve her süvarinin üçer atı var. Kraliçe Daenerys bulunacak."
Daha sonra, brokar takım giyen uzun boylu bir Ghisli, soğuk ve gür bir sesle konuştu. Kral Hizdahr ejderha tahtında kıpırdandı, ilgili fakat sakin görünmek için elinden geleni yapıyordu. Cevabı yine kethüda verdi.
Sör Barristan, Reznak'ın yağlı sözlerinin ona çarpıp gitmesine izin verdi. Kral Muhafızları'nda geçirdiği yıllar, ona duymadan dinlemenin sırlarını öğretmişti. Bu yetenek, konuşmacının, kelimelerin gerçekten rüzgâr olduğunu kanıtladığı durumlarda çok işe yarıyordu. Selmy, salonun arka tarafında Dorne prensini ve delikanlının iki arkadaşını gördü.
Martell tehlikede olduğunun farkında değil. Daenerys onun bu meclisteki tek dostuydu ve Daenerys artık yok.
Dornelu adamların, o sırada söylenenlerin ne kadarını anladıklarını merak etti. Köle tacirlerinin konuştuğu kırma Ghis dilini Selmy bile her zaman anlayamıyordu, özellikle hızla konuşulduğunda.
Prens Quentyn dikkatle dinliyordu en azından.
Bu çocuk tam babasının oğlu.
Quentyn düz yüzlü ve tıknazdı, uyanık, aklı başında ve vazifeşinas bir delikanlı

gibi görünüyordu... ama genç bir kızın kalbini hızlandıracak türden bir delikanlı değildi. Ve Daenerys
Targaryen, başka ne olursa olsun, safdili oynarken iddia ettiği gibi hâlâ genç bir kızdı. Bütün iyi kraliçeler gibi halkını her şeyden önde tutuyordu aksi hâlde Hizdahr zo Loraq'la asla evlenmezdi ama Dany'nin içindeki kız hâlâ şiirsellik, tutku ve kahkaha özlemi duyuyordu.
Dany ateş istiyor ve Dorne ona çamur gönderdi.
Birinin ateşini düşürmek için çamurdan lapa yapabilirdin, çocuğunu doyurmak için çamura tohum ekip ekin yetiştirebilirdin. Ateş seni sadece tüketiyorken çamur seni beslerdi ama aptallar, çocuklar ve genç kızlar her zaman ateşi tercih ederdi.
Prensin arkasında duran Sör Gerris Drinkwater, Yronwood'un kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Sör Gerris, prensin olmadığı her şeydi: Uzun boylu, ince, yakışıklı, bir kılıç adamının zarafetine ve bir saray mensubunun zekâsına sahip. Selmy, pek çok Dorne bakiresinin, o güneşle açılmış saçları okşadığından ve o gülümseyen dudakları öptüğünden emindi. Selmy kendini, eğer prens bu olsaydı, işler farklı gelişebilirdi, diye düşünmekten alıkoyamıyordu... ama Drinkwater'da, Selmy'nin damağı için fazlaca şekerli olan bir şeyler vardı.
Sahte sikke,
diye düşündü yaşlı şövalye. Böyle adamları daha önce de görmüştü.
Gerris'in fısıldadığı şey komik olmalıydı zira Yromvood apansız bir kahkaha koyuverdi. Kahkaha o kadar gürültülüydü ki bizzat kral döndü ve Dorne'lu adamlara baktı, prensi gördüğünde kaşlarını çattı.
Sör Barristan o ifadeyi sevmedi. Kralın kuzenini çağırmasından, öne eğilmesinden ve adamın kulağına bir şey Asılmasından daha da az hoşlandı.
Sör Barristan kendi kendine,
ben Dorne'a yeminli değilim,
dedi. Ama Kral Muhafızları'nın arasındaki bağların hâlâ çok sıkı olduğu günlerde, Lewyn Martell, Barristan'ın Yeminli Kardeş'iydi. Üç Dişli Mızrak'ta Prens Lewyn'e yardım edemedim ama şimdi onun yeğenine yardım edebilirim. Martell bir yılan yatağında dans ediyordu ama yılanları göremiyordu. Daenerys, tanrıların ve insanların huzurunda bir başka adamla evlenmişti, Quentyn'in buna rağmen devam eden mevcudiyeti Plizdahr'ı kışkırtabilirdi ve Quentyn şimdi, kralın gazabına karşı kraliçenin korumasına da sahip değildi.
Bununla birlikte...
Selmy'nin aklına gelen şey ona bir tokat gibi çarptı. Quentyn, Dorne sarayında büyümüştü, desiselerin ve zehirlerin yabancısı değildi. Quentyn'in tek amcası

Prens Lewyn de değildi.
Quentyn, Kızıl Yılan'ın akrabası.
Daenerys başka bir adamla evlenmiş olabilirdi ama Hizdahr ölürse Dany özgür kalır ve tekrar evlenebilirdi.
Kelkafa yanılmış olabilir mi
? Çekirgelerin Dany için getirildiğini kim söyleyebilir?
Kâse kralın locasındaydı. Belki de hedef en başından beri kraldı.
Hizdahr'ın ölümü kırılgan barışı paramparça ederdi. Harpiya'nın Oğulları cinayetlerine, Yunkaililer de savaşlarına devam ederlerdi. Daenerys'in, Quentyn'den ve delikanlının getirdiği evlilik anlaşmasından daha iyi bir seçeneği kalmazdı.
Selmy, salonun arka tarafındaki taş basamakları tırmanan çizmelerin sesini duyduğunda hâlâ bu şüpheyle boğuşuyordu. Yun kaili adamlar gelmişti. Sarı Şehir'den gelen kafileye üç Bilge Usta liderlik ediyordu, her birinin kendi silahlı eşlikçileri vardı. Köle tacirlerinden biri altın püsküllü kırmızı
tokar
giymişti, diğerinin
tokan
mavi turuncu çizgiliydi. Üçüncü adamın göğüs kalkanına; oniks, yeşim taşı ve incilerle erotik sahneler resmedilmişti. Paralı asker kumandanı Kanlı Sakal, omzuna astığı deri çuval ve yüzündeki cinayet ifadesiyle adamlara eşlik ediyordu.
Hırpani Prens yok,
diye fark etti Selmy.
Esmer Ben Plumm yok.
Serinkanlı gözlerle Kanlı Sakal'a baktı.
Bana seninle dans etmem için küçücük bir sebep ver son gülenin kim olacağını görelim.
Reznak mo Reznak öne çıktı. "Bilge Ustalar, bizi şereflendirdiniz. Işığımız Kral Hizdahr, Yunkai'den gelen dostlarını selamlıyor. Anlıyoruz ki..."
"Bunu anlayın." Kanlı Sakal, omzundaki çuvalın içinden kesik bir baş çıkarıp kethüdaya fırlattı.
Reznak korku dolu bir çığlık atıp kenara kaçtı. Kesik kafa zıplayarak kethüdanın yanından geçti, mor mermer zeminde kan lekeleri bırakarak yuvarlandı ve Kral Hizdahr'ın ejderha tahtının ayağına çarpıp durdu. Salon boyunca dizilmiş olan Tunç Canavarlar, mızraklarını indirdiler. Dev Goghor, kendini kralın tahtının önüne attı. Benekli Kedi ve Khrazz, kralın iki yanına geçerek bir duvar

oluşturdu.
Kanlı Sakal güldü. “Adam ölü. Isırmaz.”
Kethüda, dikkatli ama çok dikkatli bir şekilde kafaya yaklaştı, kesik kafayı saçlarından nazikçe tutup yukarı kaldırdı. “Amiral Groleo.”
Sör Barristan tahta doğru baktı. Çok sayıda krala hizmet etmişti, onların böyle bir provokasyona nasıl tepki verebileceğini hayal etmekten geri duramadı. Aerys korkuyla irkilip geri çekilirdi, büyük ihtimalle Demir Taht’ın dikenlerine sürtünüp kendini keserdi, sonra kılıçlı adamlarına seslenir ve Yunkaili adamları kesmelerini söylerdi. Robert, Kanlı Sakal’a aynı yöntemle geri ödeme yapmak için çekicini isterdi. Birçok insan tarafından zayıf olarak tanınan Jaehaerys bile, Kanlı Sakal’ın ve Yunkaili adamların tutuklanmasını emrederdi.
Hizdahr donmuş gibi oturuyordu, büyülenmiş bir adam gibiydi. Reznak, kesik başı, kralın ayaklarının dibinde duran saten minderin üstüne bıraktı, sonra kaçtı, ağzı tiksintiyle bükülmüştü. Sör Barristan, kethüdanın çiçekli parfümünün kokusunu metrelerce uzaktan alabiliyordu.
Ölü adam, sitem dolu gözlerle yukarı bakıyordu. Sakalı kuru kanla katılaşmıştı ama boğazından hâlâ kırmızı damlalar sızıyordu. Görünüşe bakılacak olursa, adamın başını bedeninden ayırmak için birden fazla darbe gerekmişti. Salonun arka tarafındaki ricacılar gizlice dışarı çıkmaya başladılar. Tunç Canavarlar’dan biri, taktığı şahin maskesini çıkarıp kahvaltısını kustu.
Barristan Selmy kesik kafaların yabancısı değildi. Ama bu kafa... Groleo o eski gemiyle dünyanın yarısını katetmişti. Pentos’tan Qarth’a ve sonra Astapor’a.
Groleo iyi bir adamdı. Bu sonu hak etmedi. İstediği tek
şey
evine geri dönmekti.
Şövalye gerildi, bekledi.
Kral Hizdahr en sonunda, “Bu,” dedi, “bu... bu bizi memnun etmedi... bu ne anlama geliyor... bu...”
Kırmızı
tokarh
köle taciri bir parşömen çıkardı. “Bu mesajı ustalar konseyinden getirdim.” Parşömeni açtı. “Burada yazıyor:
“Yedi kişi, barış antlaşmasını imzalamak ve Daznak’ın Çukuru’ndaki kutlama oyunlarına şahitlik etmek üzere Meereen’e girdi. Onların güvenliğinin teminatı olarak bize yedi rehine verildi. Sarı Şehir, Meereen’in konuğu iken zalimce öldürülen Yurkhaz zo Yunzak’ın yasını tutuyor. Kanın bedeli, kanla ödenmeli.’ ”

Groleo’nun Pentos’ta bir karısı vardı. Çocukları, torunları.
Onca rehine içinden neden o seçildi?
Jhogo, Kahraman ve Daario Na haris savaşçıları komuta etmiş adamlardı ama Groleo donanmasız bir amiraldi. Çubuk mu çektiler?
Yoksa Groleo’nun bizim için daha değersiz olduğunu mu düşündüler, bir misillemeye sebep vermeyeceğini mi farz ettiler?
diye sordu şövalye kendi kendine... ama bu soruları sormak, soruları cevaplamaktan daha kolaydı.
Böyle düğümleri çözecek yeteneğim yok.
“Majesteleri,” diye seslendi Sör Barristan. “Eğer hatırlarsanız, soylu Yurkhaz kaza eseri öldü. Ejderhadan kaçmaya çalışırken basamaklarda tökezledi ve kendi köleleriyle eşlikçilerinin ayaklarının altında ezildi. Ya da korku yüzünden kalbi durdu. O yaşlı bir adamdı.”
“Kralın izni olmadan konuşan bu adam da kim?” diye sordu çizgili
tokar
giyen köle taciri; çıkık bir çenesi ve ağzına büyük gelen dişleri olan ufak tefek bir adamdı. Selmy’ye bir tavşanı hatırlatıyordu. “Yunkaili lordlar, muhafızların gevezelikleriyle mi meşgul olmalı?”
Tokar
ının eteklerindeki incileri salladı.
Hizdahr zo Loraq gözlerini kesik kafadan alamıyordu. Reznak kralın kulağına bir şey fısıldadı, kral ancak o zaman kımıldadı. ‘Yurkhaz zo Yunzak sizin baş komutanınızdı,” dedi. “Şu anda hanginiz Yunkai adına konuşuyorsunuz?”
“Hepimiz,” dedi tavşan. “Ustalar konseyi.”
Kral Hizdahr biraz cesaret buldu. “O hâlde barışımızı bozma mesuliyeti hepinize ait.”
Göğüs kalkanı takan Yunkaili adam cevap verdi. “Bizim barışımız bozulmadı. Kanın bedelini kan öder. Cana karşı can. İyi niyetimizin bir simgesi olarak, rehinelerden üçünü size geri getirdik.” Adamın arkasındaki demir sıra açıldı. Üç Meereenli öne getirildi; tomarlarını tutan iki kadın ve bir adam.
“Kız kardeşim,” dedi Hizdahr zo Loraq sertçe. “Kuzenlerim.” Bir el işaretiyle kanayan kafayı gösterdi. “Şunu gözümün önünden alın.”
“Amiral bir deniz adamıydı,” diye hatırlattı Sör Barristan, krala. “Belki de Şahanemiz, Yunkaililer’den, amiralin bedeninin bize iade edilmesini ister, böylece amirali dalgaların altına gömebiliriz.”
Tavşan dişli lord elini salladı. “Eğer Işığımız memnun olacaksa, bu istek yerine getirilir. Saygımızın nişanesi olarak.”

Reznak mo Reznak gürültülü bir şekilde boğazını temizledi. “Saygısızlık etmek istemem ama hatırladığım kadarıyla İlahımız Kraliçe Daenerys, size... ah... yedi rehine vermişti. Diğer üçü...” “Onlar konuğumuz olarak kalacaklar,” dedi göğüs kalkanı takan Yunkaili lord. “Ejderhalar yok edilene kadar.”
Salona sessizlik çöktü. Sonra mırıltılar, homurtular, fısıltılı küfürler, fısıltılı dualar duyuldu; kovanda kımıldanan arılar. “Ejderhalar...” dedi Kral Hizdahr.
“...canavardır, Daznak’ın Çukuru’nda herkesin gördüğü gibi. Onlar hayattayken gerçek bir barış mümkün değil.”
Reznak cevap verdi. “Şahanemiz Kraliçe Daenerys, Ejderhaların Anası’dır. Sadece o...”
Kanlı Sakal, Reznak’ın sözünü kesti. “O gitti. Yandı ve tükendi. Onun kırık kafatasında yabani otlar büyüdü.”
Bu sözler bir kükremeyle karşılandı. Kimileri bağırmaya ve küfretmeye başladı. Diğerleri, ayaklarını yere vurdular ve onay dolu ıslıklar çaldılar. Tunç Canavarlar, salonu tekrar sessizleştirmek için mızraklarının dibini yere vurmak zorunda kaldılar.
Sör Barristan, gözlerini Kanlı Sakal’dan hiç ayırmadı.
Bir şehri yağmalamaya geldi ama Hizdahr’ın barışı onu ganimetten etti. Kan dökülsün diye elinden gelen her şeyi yapar.
Hizdahr zo Loraq, tahtından ağır ağır kalktı. “Konseyime danışmak zorundayım. Bu oturum bitmiştir.”
“Bu Soylu İsmi Taşıyan On Dördüncü Adam, Meereen Kralı, Ghis’in Evladı, Eski Imparatorluk’un Sekiz Başkanından Biri, Skahazadhan’ın Efendisi, Ejderhaların Hayat Arkadaşı ve Harpiya’nın Kanı, İlahımız Hizdahr zo Loraq için diz çökün,”
diye bağırdı müjdeci. Tunç Canavarlar, sütunların arasından çıkıp bir sıra oluşturdular, sonra yanaşık düzende ağır ağır ilerlemeye başladılar ve ricacıları salondan çıkardılar.
Dornelu adamlar, diğer insanların çoğunun gittiği kadar uzağa gitmek zorunda değildi. Quentyn Martell’e, rütbesine ve konumuna uygun olarak, Büyük Piramit’in içinde bir daire tahsis edilmişti; meclis salonundan iki kat aşağıda, kendi tuvaleti ve terası olan geçişli odalar. Belki de prens ve arkadaşlarının, basamaklara doğru yürümeden önce kalabalığın dağılmasını bekleme sebepleri buydu.
Sör Barristan düşünceli bir hâlde onları izledi.
Daenerys ne isterdi'?
diye sordu kendine. Bu sorunun cevabını bildiğini düşünüyordu. Yaşlı şövalye

salonun karşı tarafına doğru yürüdü. Dornelu adamları basamakların başında yakaladı. Drinkwater'in, "Senin babanın meclis toplantıları hiç bu kadar eğlenceli olmadı," diye şaka yaptığını duydu.
"Prens Quentyn," diye seslendi Selmy. "Biraz konuşabilir miyiz?"
Quentyn Martell döndü. "Sör Barristan. Elbette. Dairem bir kat aşağıda."
Hayır.
"Size tavsiye vermek haddim değil Prens Quentyn... lâkin sizin yerinizde olsam daireme dönmezdim. Siz ve arkadaşlarınız, bütün basamakları inip buradan ayrılmalısınız."
Prens Quentyn şaşkın gözlerle baktı. "Piramitten mi?"
"Şehirden. Dorne'a dönün."
Dornelu adamlar bakıştılar. "Silahlarımız ve kalkanlarımız odalarımızda," dedi Gerris Drinkwater. "Sikkelerimizden bahsetmiyorum bile."
"Kılıçların yerine yenileri alınabilir," dedi Sör Barristan. "Size, Dorne'a dönmenizi sağlayacak kadar sikke verebilirim. Prens Quentyn, kral bugün sizi işaretledi. Kaşlarını çattı."
Gerris Drinkwater güldü. "Hizdahr zo Loraq'tan mı korkacağız? Onu az önce gördünüz. Yunkaili adamların önünde sinip kaldı. Ona bir
kafa
gönderdiler ve o hiçbir şey yapmadı."
Quentyn Martell başıyla onayladı. "Bir prens, harekete geçmeden önce iyice düşünmelidir. Şu kral... onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Kraliçe de beni ona karşı uyarmıştı, bu doğru, lâkin..."
"Kraliçe sizi uyardı mı?" Selmy kaşlarını çattı. "Neden hâlâ buradasınız?"
Prens Quentyn öfkelendi. "Evlilik anlaşması..."
"...iki ölü adam tarafından yapıldı ve içinde size ya da kraliçeye dair tek kelime yok. O anlaşma, kız kardeşinizi kraliçenin ağabeyine veriyor, yani bir başka ölü adama. Anlaşmanın hiçbir ehemmiyeti yok. Majesteleri Kraliçe, siz ortaya çıkana kadar anlaşmanın varlığından bile habersizdi. Babanız sırlarını iyi saklıyor Prens Quentyn. Korkarım ki fazla iyi. Eğer kraliçe bu anlaşmadan Qarth'tayken haberdar olsaydı, yönünü asla Köle Körfezi'ne çevirmezdi ama siz çok geç geldiniz. Amacım yaranıza tuz basmak değil lâkin Majesteleri Kraliçe'nin yeni bir kocası ve eski bir âşığı var. Görünüşe göre ikisini de size tercih ediyor."
Prensin siyah gözlerinde öfke pırıldadı. "Şu Ghisli küçük lord, Yedi Krallık Kraliçesi için münasip bir hayat arkadaşı değil." "Buna siz karar veremezsiniz." Sör Barristan duraksadı, halihâzırda çok şey söyleyip söylemediğini düşündü.

Hayır. Ona hikâyenin geri kalanım da anlat.
“O gün Daznak’ın Çukuru’nda, locadaki yiyeceklerin bazıları zehirliydi. Hepsini Güçlü Belwas’ın yemiş olması sadece tesadüf. Mavi Faziletler, Belwas’ın, cüssesi ve olağanüstü kuvveti sayesinde kurtulduğunu söylüyor ama Belwas ölüme çok yaklaştı. Hâlâ ölme ihtimali var.”
Prens Quentyn’in yüzündeki şaşkınlık aşikârdı. “Zehirlenmek istenen kişi... Daenerys miydi?”
“O ya da Hizdahr. Belki de her ikisi. Fakat loca Hizdahr’ındı. Bütün hazırlıkları Majesteleri Kral yapmıştı. Eğer zehir onun marifetiyse... bir günah keçisine ihtiyacı olacak. Uzak diyarlardan gelen ve mecliste hiç dostu olmayan bir rakipten daha iyisini bulabilir mi? Kraliçenin reddettiği bir talipten daha iyisini bulabilir mi?”
Quentyn Martell sarardı.
“Beni
Ben asla... bu işte parmağım olduğunu düşünemezsiniz...”
Quentyn ya doğruyu söylüyor ya da çok usta bir oyuncu.
“Başkaları düşünebilir,” dedi Sör Barristan. “Kızıl Yılan amcanızdı. Ve Kral Hizdahr’ın ölmesini istemek için iyi sebepleriniz var.”
“Diğerlerinin de var,” dedi Gerris Drinkwater. “En başta Naharis. Kraliçenin...”
“...aşığı,” diye bitirdi Sör Barristan; Dornelu şövalyenin, kraliçenin onurunu lekeleyecek bir şey söylemesine izin vermedi. “Dorne’da onları böyle anıyorsunuz, değil mi?” Cevap beklemedi. “Prens Lewyn benim Yeminli Kardeş’imdi. O günlerde, Kral
Muhafızları arasında küçük sırlar vardı. Lewyn’in bir metresi olduğunu biliyordum. Lewyn bunda utanılacak bir şey olduğunu düşünmüyordu.”
“Evet,” dedi Quentyn, yüzü kızarmıştı, “ama...”
“Cesaret edebilseydi, Daario, Hizdahr’ı hiç düşünmeden öldürürdü,” diye devam etti Sör Barristan. “Lâkin zehirle değil. Asla. Üstelik Daario orada bile değildi. Hizdahr da çekirgeler için onu suçlamak isterdi... ama kralın Fırtına Kargaları’na ihtiyacı olabilir ve Kargalar’ın kumandanını ölüme mahkûm ederse onları kaybeder. Hayır prensim. Eğer Majesteleri Kral bir zehirciye ihtiyaç duyarsa, size bakar.” Selmy, çekinmeden söyleyebileceği her şeyi söylemişti. Eğer tanrılar gülümserse, birkaç gün sonra Meereen’in yönetimi Hizdahr zo Loraq’ta olmayacaktı... ama Prens Quentyn’i yaklaşan kan gölünün ortasında bırakmak bir işe yaramazdı. “Eğer Meereen’de kalmak zorundaysanız, saraydan uzak durun ve Hizdahr’ın sizi unutması için dua edin,” dedi Sör Barristan. “Lâkin Dorne’a giden bir gemi daha akıllıca olur prensim. Hangi yolu seçerseniz seçin,

size iyi şanslar dilerim.”
Barristan üç basamak inmişti ki Quentyn Martell ona seslendi. “Size Cesur Barristan diyorlar.”
“Bazıları öyle diyor.” Selmy bu ismi on yaşındayken kazanmıştı. Yeni yaver olmuştu ama öyle kibirli, öyle gururlu ve öyle aptaldı ki tecrübeli şövalyelerle mızrak dövüşü yapabileceğini düşünmüştü. Lord Dondarrion’un silahhanesinden bir savaş atı ile bir zırh ödünç almış ve Karaliman’da gizemli şövalye olarak piste çıkmıştı.
Müjdeci bile gülmüştü. Kollarım o kadar inceydi ki, mızrağımı aşağı indirdiğimde yapabildiğim tek şey, mızrağın ucunun yere sürünmesini engellemekti.
Lord Dondarrion, Selmy’yi attan aşağı çekip dövse haklı olurdu ama Prens Ejderhakanat, üstüne oturmayan bir zırhın içinde piste çıkan ahmak çocuğa acımış ve ona mücadelesini sergileme ayrıcalığı tanımıştı. Selmy’nin mücadelesi sadece bir tur sürmüştü. Daha sonra, Prens Duncan onu ayağa kaldırıp miğferini çıkarmıştı.
“Bir çocuk,”
diye duyurmuştu kalabalığa.
“Cesur bir çocuk.” Elli üç yıl önce. O vakit Karaliman’da olan adamların kaçı hâlâ hayatta
?
“Dorne’a yanımda Daenerys olmadan gittiğimde bana ne isim takacaklar sizce?” diye sordu Prens Quentyn. “İhtiyatlı Quentyn? Korkak Quentyn? Ürkek Quentyn?”
Çok Geç Gelen Prens, diye düşündü yaşlı şövalye... ama bir Kral Muhafızları şövalyesi, hiçbir şey öğrenmese bile, dilini tutmayı öğrenirdi. “Akıllı Quentyn,” dedi Barristan. Ve bunun doğru olmasını umdu.

REDDEDİLMİŞ TALİP

Sör Gerris Drinkwater; Bezelye'yi, Kitap'ı ve Yaşlı Kemik Ben'i, Meereen'in pek de hoş olmayan şarap mahzenlerinden birinde, sarı bira içip çıplak kölelerin birbirlerini öldürüşünü seyreder hâlde bulduğunu söylemek için piramide döndüğünde, neredeyse hayalet vakti gelmişti.

"Bezelye bir bıçak çekti ve firarilerin midelerinin sarı balçıkla dolu olup olmadığı üstüne bahse girmeyi teklif etti," dedi Sör Gerris. "Ona bir ejderha attım ve sarı altının işe yarayıp yaramayacağını sordum. Bezelye sikkeyi ısırdı ve ne satın almak istediğimi sordu. Cevap verdiğimde, bıçağını ortadan kaldırdı ve sarhoş ya da deli olup olmadığımı öğrenmek istedi."

"Bırak da ne istiyorsa düşünsün, mesajı ilettiği sürece sorun değil," dedi Quentyn.

"O kadarını yapacak. Bahse girerim ki istediğin görüşme de gerçekleşecek. Sırf, Paçavra seni Güzel Meris'e verip ciğerini söktürsün ve onu soğanla kızartabilsin diye. Selmy'yi dinlemeliydik. Cesur Barristan kaçmanı söylüyorsa, çizmenin bağcıklarını bağlarsın. Liman hâlâ açıkken, Volantis'e giden bir gemi bulmalıyız." Geminin bahsi bile Sör Archibald'ın yanaklarını yeşile dönüştürdü.

"Gemi istemiyorum. Volantis'e kadar tek ayağımın üstünde zıplayarak gitmeyi tercih ederim."

Volantis,

diye düşündü Quentyn.

Sonra Lys, sonra ev. Geldiğim yoldan geri dönerim, boş ellerle. Üç cesur adam öldü, ne uğruna

?

Yeşilkan'ı tekrar görmek, Güneş Mızrağı'nı ve Su Bahçeleri'ni ziyaret etmek, Köle Körfezi'nin sıcak, nemli ve pis havası yerine Demir Ormanı'nın temiz dağ havasını solumak güzel olurdu. Quentyn, babasının ona sitem sözleri söylemeyeceğini biliyordu ama hayal kırıklığı orada, adamın gözlerinde dururdu. Quentyn'in kız kardeşi yüzünü asardı. Kum Yılanları, kılıç kadar keskin gülümsemeler eşliğinde Quentyn'le dalga geçerdi. Ve Lord Yromvood,

Quentyn’in ikinci babası, Quentyn’in güvende olması için kendi oğlunu da yolculuğa gönderen adam...
“Sizi burada tutmayacağım,” dedi Quentyn, arkadaşlarına.
“Babam bu görevi benim omuzlarıma yükledi, sizin omuzlarınıza değil. Eğer arzunuz buysa eve gidin. İstediğiniz yoldan. Ben kalıyorum.”
İri adam omuzlarını silkti. “Drinkwater ve ben de kalıyoruz.” Ertesi gece, Denzo D’han şartları konuşmak üzere Prens Quentyn’in kapısına geldi. “Seninle yarın, baharat çarşısının yanında buluşacak. Mor nilüferle işaretlenmiş kapıyı bul. Kapıyı iki kez çal ve özgürlük diye seslen.”
“Anlaştık,” dedi Quentyn. “Arch ve Gerris yanımda olacak. İsterse o da iki adam getirebilir. Daha fazlası olmaz.”
“Eğer prensim memnun olacaksa.” Kelimeler yeterince nezaket doluydu ama Denzo’nun ses tonu kötü niyetle keskindi, savaşçı şairin gözleri istihzayla parlıyordu. “Gün batımında gel. Ve takip edilmediğinden emin ol.”
Dornelu adamlar, yanlış bir yola sapar ya da mor nilüferi bulmakta zorluk çekerler diye gün batımına bir saat kala Büyük Piramit’ten ayrıldılar. Quentyn ve Gerris kılıç kemerlerini taktılar. İri adam, savaş çekicini geniş sırtına astı.
Berbat kokulu bir ara sokaktan eski baharat pazarına doğru yürürlerken, “Bu saçmalıktan vazgeçmek için geç değil,” dedi Gerris. Havada idrar kokusu vardı. Çelik kasnaklı tekerlekleri olan bir ceset arabasının tıngırtıları duyuluyordu. “Yaşlı Kemik Ben, Güzel Meris’in, bir adamın ölümünü bir ay dönümüne yayabileceğini söylerdi. Onlara yalan söyledik Quentyn. Buraya gelmek için onları kullandık ve sonra Fırtına Kargaları’na geçtik.”
“Bize emredildiği gibi.”
“Ama Hırpani, bunu gerçekten yapmamızı istemedi,” dedi iri adam. “Hırpani’nin diğer oğulları Sör Orson, Dick Straw, Hungerford, Will, bütün o sürü bizim sayemizde hâlâ bir zindanda. Yaşlı Paçavra bundan çok hoşlanmış olamaz.”
“Evet,” dedi Prens Quentyn, “ama altından hoşlanıyor.” Gerris güldü. “Ne yazık ki bizim hiç altınımız yok. Bu barışa güveniyor musun Quent? Şehrin yarısı, ejderha katili için kahraman diyor; diğer yarısı, onun adı geçince kan tükürüyor.”
“Harzoo,” dedi iri adam.
Quentyn kaşlarını çattı. “Adamın adı Harghaz’dı.”
“Hizdahr, Humzum, Hagnag, ne fark eder? Ben hepsine Harzoo diyorum. O bir ejderha katili değildi. Bütün yaptığı, kıçını çıtır çıtır kızarttırmaktı.”
“Cesurdu.”
Ben o canavarın karşısına sadece bir mızrakla çıkacak cesarete sahip olur muydum

?
“Cesurca öldü, demek istiyorsun.”
“Çığlık atarak öldü,” dedi Arch.
Gerris, elini Quentyn’in omzuna koydu. “Kraliçe geri dönse bile, hâlâ evli olacak.”
“Eğer Kral Harzoo’yu çekicimle ezersem, olmayacak.” “Hizdahr,” dedi Quentyn. “Onun adı Hizdahr.”
“Çekicimin bir öpücüğünden sonra kimse onun adının ne olduğunu umursamaz,” dedi Arch.
Anlamıyorlar.
Quentyn’in arkadaşları, onun burada oluşunun gerçek amacını unutmuşlardı.
Yol Daenerys’ten geçiyor, ona doğru gitmiyor. Daenerys ödülün kendisi değil, ödüle giden vasıta.
“Daenerys bana, ‘Ejderhanın üç başı var,’ dedi. ‘Evliliğim bütün umutlarınızın sonu olmak zorunda değil. Neden burada olduğunuzu biliyorum. Ateş ve kan için.’ Benim damarlarımda Targaryen kanı var, bunu biliyorsunuz. Köklerim...”
“Köklerini boş ver,” dedi Gerris. “Ejderhalar senin kanını umursamaz, tadı dışında. Bir ejderhayı tarih dersiyle ehlileştiremezsin. Onlar canavar, üstat değil. Quent, yapmak istediğin şey gerçekten bu mu?”
“Yapmak zorunda olduğum şey bu. Dorne için. Babam için. Cletus, Will ve Üstat Kedry için.”
“Onlar öldü,” dedi Gerris. “Umursamazlar.”
“Hepsi öldü,” diye onayladı Quentyn. “Ne için? Ejderha kraliçesiyle evlenebileyim diye beni buraya getirmek için. Cletus bu yolculuğa
büyük macera
demişti. Şeytan yolları, fırtınalı denizler ve yolun sonunda dünyanın en güzel kadını. Torunlarımıza anlatacağımız bir hikâye. Ama Cletus bir çocuğun babası olamayacak, eğer şu taverna fahişesinin karnına bir piç bırakmadıysa. Will düğününü asla görmeyecek. Onların ölümlerinin bir anlamı olmalı.”
Gerris, kiremit duvara yaslanmış bir ceset gösterdi, yeşil bir sinek bulutu cesede eşlik ediyordu. “Onun ölümünün bir anlamı var mıydı?”
Quentyn tiksintiyle cesede baktı. “O kanlı ishal yüzünden öldü. Ondan uzak durun.” Beyaz kısrak şehir duvarlarının içindeydi. Caddelerin bu kadar boş görünmesi boşuna değildi. “Lekesizler onun için bir ceset arabası gönderir.”
“Şüphesiz. Ama benim sorum bu değildi. İnsanların yaşamları anlamlıdır, ölümleri değil. Will ve Cletus’u ben de seviyordum ama bu onları geri getirmez. Bu bir hata Quent. Paralı askerlere güvenemezsin. ”

“Onlar da diğer insanlar gibi. Altın, şan ve güç istiyorlar. Ben buna güveniyorum.”

Buna ve kendi kaderime. Ben bir Dorne prensiyim ve benim damarlarımda ejderha kanı var.

Quentyn ve arkadaşları, Rhazdar’ın sarı yeşil piramidinin gölgesinde çömelen birbirine benzer kulübelerin arasındaki kiremit kulübenin ahşap kapısının üstüne boyanmış mor nilüferi bulduğunda, güneş şehir duvarlarının altına inmişti. Quentyn, söylendiği gibi kapıyı iki kez çaldı. Kaba bir ses kapının ardından cevap verdi, Köle Körfezi’nin anlaşılmaz kırma diliyle bir şeyler homurdandı. Bu dil, Eski Ghis lisanıyla Yüksek Valyria Dili’nin çirkin bir harmanıydı. Prens aynı dilde karşılık verdi. “Özgürlük.”

Kapı açıldı. Tedbir olarak içeri önce Gerris girdi, Quentyn onun hemen arkasındaydı, en arkada iri adam vardı, içerideki hava, mavimsi bir dumanla pusluydu. Dumanın tatlı kokusu; idrarın, ekşi şarabın ve çürük etin daha keskin ufunetini tam olarak gizleyemiyordu. Mekân, dışarıdan göründüğünden çok daha büyüktü, bitişik kulübelerle sağa ve sola doğru genişliyordu. Caddeden bir düzine yapı olarak görünen şey, içeride bir tek uzun salona dönüşüyordu.

Bu vakitte, mekânın yarıdan azı doluydu. Birkaç müşteri, Dornelu adamlara, sıkkın, düşmanca ya da meraklı bakışlar attı. Diğerleri, odanın diğer ucundaki çukurun etrafında toplanmıştı. Çukurun içinde iki çıplak kadın bıçaklarla birbirine saldırıyordu ve izleyiciler onlar için tezahürat yapıyordu.

Quentyn, buluşmaya geldikleri adamı göremedi. Sonra, daha önce görmedikleri bir kapı ardına kadar açıldı ve kapıdan yaşlı bir kadın çıktı; püsküllerinde minicik kafatasları olan koyu kırmızı bir

tokar

giymişti. Buruş buruş bir yaratıktı, teni kısrak sütü gibi beyazdı, saçları o kadar inceydi ki Quentyn o saçların altındaki kafa derisini görebiliyordu. “Dorne,” dedi kadın. “Ben Zahrina’yım. Mor Nilüfer. Aşağı git. Onları bulacaksın.” Kapıyı tuttu ve Quentyn’le arkadaşlarının kapıdan geçmesi için elini salladı.

Kapının ardında ahşap bir merdiven vardı, basamaklar dik ve yılankaviydi. Bu sefer iri adam öne geçti ve Gerris en arkada kaldı, prens onların arasındaydı.

Bir yeraltı kileri.

Aşağı inen yol uzundu ve öyle karanlıktı ki Quentyn kaymamak için yolu hissederek yürümek zorunda kaldı. Basamakların sonuna doğru, Sör Archibald hançerini çekti.

Yukarıdaki şaraphaneden üç kat daha büyük olan kiremit bir mahzene vardılar. Duvarlara devasa fıçılar dizilmişti. Kapının iç tarafına kırmızı bir fener asılmıştı,

masa olarak kullanılan ters döndürülmüş bir fıçının üstünde siyah bir mum titriyordu. Mahzendeki tek ışık buydu.
Caggo Cesetkatili, şarap fıçılarının yanında volta atıyordu, siyah
arakhı kalçasından sarkıyordu. Güzel Meris bir arbalete sarılmıştı, gözleri iki gri taş kadar sert ve cansızdı. Dornelu adamlar içeri girdiğinde, Denzo D'han kapıyı sürgüledi, sonra kapının önünde durup kollarını göğsünde birleştirdi.
Çok kalabalıklar,
diye düşündü Quentyn.
Hırpani Prens masada oturuyordu, elinde bir kadeh şarap vardı. Prensin gümüş grisi saçları mum ışığında neredeyse altın rengi görünüyordu ama adamın gözlerinin altındaki torbalar eyer heybeleri kadar büyük duruyordu. Hırpani Prens, kahverengi yünden yapılmış bir yolcu pelerini giymişti, pelerinin altında gümüşi bir örgü zırh ışıldıyordu. Bu bir ihanet belirtisi miydi yoksa basit bir ihtiyat işareti mi?
Yaşlı bir paralı asker, ihtiyatlı bir paralı askerdir.
Quentyn, adamın masasına yaklaştı. "Lordum, pelerininiz yokken farklı görünüyorsunuz."
"Paçavra pelerinim mi?" Pentoslu omuz silkti. "Sefil bir şey... fakat o paçavralar düşmanlarımı korkuyla dolduruyor. Rüzgârla savrulan paçavralarımın görüntüsü, muharebe meydanında adamlarıma bütün sancaklardan daha fazla cesaret veriyor. Ve eğer görünmeden hareket etmek istersem, sadece pelerinimi çıkarıyorum ve sıradan bir adam oluyorum." Karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Otur. Anladığım kadarıyla bir prenssin. Keşke bunu önceden bilseydim. Bir şey içer misin? Zahrina yemek de ikram ediyor. Ekmeği bayat ve yahnisi ağza alınmaz, içinde bir birkaç parça et olan yağ ve tuz. Zahrina köpek eti olduğunu söylüyor ama bence fare eti daha olası. Fakat seni öldürmez. İnsan sadece yemek cazip olduğunda dikkatli davranmalı. Zehirciler daima en lezzetli yemekleri seçerler."
"Uç adam getirmişsiniz," dedi Sör Gerris, sesinde resmiyet vardı. "İkişer adam getirmek konusunda anlaşmaya varmıştık." "Meris adam değil. Meris, tatlım, gömleğini çıkar, ona göster." "Buna gerek yok," dedi Quentyn. Eğer duydukları doğruysa, o gömleğin altında, Meris'in göğüslerini kesen adamın bıraktığı yara izlerinden başka bir şey yoktu. "Meris bir kadın, buna katılıyorum. Yine de şartları çarpıttınız."
"Hırpani ve çarpık; ben nasıl da hilekârım. İkiye üç, önemli bir üstünlük değildir, bu böyle kabul edilmelidir, ama kıymetiharbiyesi vardır. Bu dünyada, bir adam, tanrıların ona verdiği hediyeleri benimsemeyi öğrenmek zorundadır. Ben bu

dersi bir bedel karşılığında öğrendim ve iyi niyetimin bir göstergesi olarak onu sana takdim ediyorum.” Hırpani Prens tekrar sandalyeyi gösterdi. “Otur ve ne için geldiysen söyle. Seni, söyleyeceklerini dinlemeden öldürmeyeceğime dair söz verdim. Prens dostum için en azından bu kadarını yapabilirim. Quentyn, değil mi?”
“Martell Hanedanı’ndan Quentyn.”
“Kurbağa sana daha çok yakışıyor. Yalancılarla ve firarilerle birlikte içki içmek âdetim değildir ama beni meraklandırdın.” Quentyn oturdu.
Bu iş, bir yanlış lafla biran içinde kana dönüşür.
‘Yaptığımız hile için bizi affetmenizi rica ediyorum. Köle Körfezi’ne giden yegâne gemiler, sizi savaşa getirmek için tutulmuş gemilerdi.”
Hırpani Prens omuz silkti. “Her döneğin bir hikâyesi vardır. Kılıcını bana adayan, sikkelerimi alan ve kaçan ilk adamlar siz değilsiniz. Hepsinin sebepleri vardı. ‘Küçük oğlum hasta,’ ya da ‘Karım beni boynuzluyor,’ ya da ‘Diğer adamlar bana aletlerini emdiriyor.’ Sonuncusu çok cazibeli bir oğlandı ama onun firarını mazur görmedim. Başka bir adam, yemeklerimizin çok kötü olduğunu ve hastalanmadan önce kaçmak zorunda kaldığını söyledi; ayağını kestim, kızarttım ve ona yedirdim. Sonra onu kamp aşçısı yaptım. Yemeklerimizin kalitesi önemli derecede arttı, kontratı bittiğinde adam yenisini imzaladı. Fakat sen... en iyi adamlarımın çoğu, senin yalancı dilin yüzünden kraliçenin zindanına kapatıldı ve bahse girerim ki yemek bile pişiremiyorsundur.” “Ben bir Dorne prensiyim,” dedi Quentyn. “Babama ve halkıma karşı bir sorumluluğum var. Gizli bir evlilik anlaşması vardı.” “Duydum. Ve gümüş kraliçe o parşömen parçasını gördüğünde senin kollarına atıldı, öyle mi?”
“Hayır,” dedi Güzel Meris.
“Hayır mı? Ah, hatırladım. Müstakbel eşin bir ejderhanın sırtına binip uçtu. Pekâlâ, kız geri döndüğünde bizi nikâhınıza davet etmeyi unutma. Birlikteki adamlar sizin mutluluğunuza kadeh kaldırmak ister ve ben Batıdiyar düğünlerini çok severim. Bilhassa yatağa sokma törenini, ancak... ah, bekle...” Hırpani Prens, Denzo D’Han’a döndü. “Denzo, bana ejderha kraliçesinin bir Ghisli’yle evlendiğini söylemiştin sanırım.”
“Bir Meereen soylusu. Zengin.”
Hırpani Prens tekrar Quentyn’e döndü. “Bu doğru olabilir mi? Elbette olamaz. Şu senin evlilik anlaşmandan ne haber?” “Kraliçe ona güldü,” dedi Güzel Meris.
Daenerys hiç gülmedi.
Diğer Meereenliler, Quentyn’i, Robert’ın bir zamanlar mecliste tuttuğu Yaz Adalı gibi eğlenceli bir garabet olarak görebilirdi ama kraliçe, Quentyn’le her

zaman nazik bir şekilde konuşmuştu. “Çok geç geldik,” dedi Quentyn.
“Beni daha evvel terk etmemeniz talihsizlik olmuş.” Hırpani Prens şarabını yudumladı. ‘Yani... Prens Kurbağa’nın bir düğünü olmayacak. Bu yüzden mi zıplayarak bana döndün? Dornelu delikanlılar kontratlarına sadık kalmaya mı karar verdi?”
“Hayır.”
“Ne kadar üzücü.”
“Yurkhaz zo Yunzak öldü.”
“Eski havadisler. Onu ölürken gördüm. Zavallı adam bir ejderha gördü ve kaçmaya çalışırken tökezledi. Sonra on bin kişi adamın üstüne basıp geçti. Sarı Şehir’in gözyaşlarına boğulduğundan eminim. Onun şerefine kadeh kaldırmamı mı istiyorsun?”
“Hayır. Yunkaili adamlar yeni bir kumandan seçtiler mi?” “Ustalar konseyi bir anlaşmaya varamadı. Yezzan zo Qaggaz en büyük desteğe sahipti ama şimdi o da öldü. Ulu Ustalar baş komutayı kendi aralarında dönüşümlü olarak paylaşıyorlar. Bugünkü liderimiz Ayyaş Fatih lakaplı Yunkai soylusu, senin saflardan arkadaşın. Yarın Lord Titrekyanak lider olacak.”
“Tavşan,” dedi Meris. “Titrekyanak döndü.”
‘Yanıldığımı kabul ediyorum tatlım. Yunkaili dostlarımız bize bir çizelge verecek kadar nazikti.
Çizelgeye başvurmak konusunda daha özenli olmaya
çalışmalıyım.”
“Yurkhaz zo Yunzak sizi tutan adamdı.”
“Kontratımızı şehri adına imzaladı. Aynen öyle.”
“Meereen ve Yunkai barış yaptı. Kuşatma kaldırılacak, ordular dağıtılacak. Mücadele olmayacak, katliam olmayacak, yağma ve ganimet olmayacak.”
“Hayat hayal kırıklıklarıyla dolu.”
‘Yunkaili adamlar dört özgür birlik için ücret ödemeye daha ne kadar devam edecek sizce?”
Hırpani Prens bir yudum şarap içti ve konuştu. “Can sıkıcı bir soru. Fakat özgür birlik adamlarının hayatı böyledir. Bir savaş biter, bir diğeri başlar. Şükürler olsun ki, bir yerlerde binleriyle savaşan birileri mutlaka vardır. Belki de burada. Biz burada oturmuş içki içiyorken; Kanlı Sakal, Kral Hizdahr’a yeni bir kafa göndermeleri için Yunkaili dostlarımıza baskı yapıyor. Azatlı köleler ve köle tacirleri birbirlerinin boğazlarına bakıp bıçaklarını keskinleştiriyor. Harpiya’nın Oğulları piramitlerin içinde komplolar düzenliyor. Beyaz kısrak hem köleleri hem de lordları aynı şekilde ezip geçiyor. Sarı Şehir’den gelen dostlarımız

denize bakıyor. Ve çim topraklarında bir yerde, bir ejderha, Daenerys Targaryen'ın etini didikliyor. Bu gece Meereen'i kim yönetiyor? Yarın kim yönetecek?" Pentoslu omuz silkti. "Emin olduğum tek şey var. Biri bizim kılıçlarımıza ihtiyaç duyacak."
"O kılıçlara benim ihtiyacım var. Sizi Dorne kiralayacak."
Hırpani Prens, Güzel Meris'e baktı. "Bu kurbağanın küstahlıktan yana sıkıntısı yok. Ona hatırlatmalı mıyım? Sevgili prensim, imzaladığın son kontratı, o pembe ve sevimli poponu silmek için kullandın."
"Yunkaili adamların size ödediği ücretin iki katını ödeyeceğim"
"Ödemeyi, kontratı imzaladığımız anda altınla yapacaksın, değil mi?"
"Bir kısmını Volantis'e vardığımızda vereceğim, geri kalanını da Güneş Mızrağı'na döndüğümde. Denize açıldığımızda yanımızda altın vardı ama birliğe katıldığımızda altınları saklamak zor olacaktı, bu yüzden sikkelerimizi bankalara yatırdık. Size belgeleri gösterebilirim."
"Ah, belgeler. Ama
iki kat
ücret alacağız."
"İki kat belge," dedi Güzel Meris.
"Ücretin geri kalanını Dorne'da alacaksınız," diye ısrar etti Quentyn. "Babam onurlu bir adamdır. Eğer bir anlaşmaya mührümü basarsam, babam anlaşmanın şartlarını yerine getirir. Bu konuda bana güvenebilirsiniz."
Hırpani Prens şarabını bitirdi, kadehini ters çevirdi ve Quentyn'le kendi arasına koydu. "Bakalım doğru anlamış mıyım? İspatlı bir yalancı ve bir yemin bozan, bizimle kontrat yapmak ve ücretimizi vaatlerle ödemek istiyor. Peki hangi hizmet karşılığında? Rüzgarla Savrulanlar, Yunkaililer'i ezip Sarı Şehir'i mi yağmalayacak? Arazide bir Dothrak
khalasarını mı yenecek? Seni evine, babana mı götürecek? Yoksa Kraliçe Daenerys'i ıslak ve arzulu bir hâlde senin yatağına mı getirecek? Bana doğruyu söyle Prens Kurbağa. Benden ve adamlarımdan ne istiyorsun?"
"Bir ejderhayı çalmama yardım etmenizi istiyorum."
Caggo Cesetkatili kıkırdadı. Güzel Meris'in dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Denzo D'han ıslık çaldı.
Hırpani Prens sadece sandalyesinin arkasına yaslandı ve "Ejderhalar için iki kat ücret yetmez küçük prens," dedi. "Bu kadarını bir kurbağa bile bilir. Ejderhalar pahalıya gelir. Ve ücreti vaatlerle ödeyen bir adam, en azından daha büyük vaatlerde bulunması gerektiğini bilecek kadar akıl sahibi olur."
"Eğer ücreti üç katma çıkarmamı istiyorsanız..."

“Benim istediğim,” dedi Hırpani Prens, “Pentos.”

YENİDEN DOĞMUŞ GRİFİN

Önce okçuları gönderdi.
Kara Balaq'ın komutasında bin yay vardı. Jon Connington, gençliğinde, birçok şövalye gibi yayaları küçümserdi ama sürgünde akıllanmıştı. Ok, kendi minvalinde bir kılıç kadar öldürücüydü. Bu yüzden Connington, Evsiz Harry Strickland'den, bu uzun yolculuk için Balaq'ın komutasındaki yayaları yüz adamlık on birliğe bölmesini ve her birliği farklı bir gemiye yerleştirmesini istemişti.
O gemilerin altısı bir arada kalmış ve yolcularını Gazap Burnu'nun kıyılarına götürmüştü, (diğer dört gemi gecikmişti ama Volantisliler gemilerin er ya da geç ortaya çıkacağını söylüyordu; Griff, gemilerin kaybolmuş ya da başka bir yere gitmiş olabileceğini düşünüyordu) şu anda birliğin elinde altı yüz yay vardı. Bu iş için iki yüz yay yeterliydi. "Kuzgunları dışarı göndermeye çalışacaklar," dedi Connington, Kara Balaq'a. "Üstat Kulesi'ni izleyin. Şurada." Kamp alanındayken çamurla çizdiği haritayı gösterdi. "Kaleden ayrılan her kuşu yere indirin."
"işimiz bu," dedi Yaz Adalı.
Balaq'ın adamlarının üçte biri arbalet kullanıyordu. Diğer üçte bir, doğunun çift kıvrımlı kirişli yaylarını taşıyordu. Porsuk ağacından yapılan ve Batıdiyarlı okçular tarafından kullanılan uzun yaylar onlardan daha iyiydi ama en iyisi, Kara Balaq'ın ve elli Yaz Adalı'nın kullandığı, altınyürek ağacından yapılan büyük yaylardı. Ne çeşit yaylar taşıyor olurlarla olsunlar, Balaq'ın bütün adamları, kendilerini yüzlerce mücadelede, akında ve çatışmada kanıtlamış, keskin gözlü, deneyimli muhariplerdi. Kendilerini Akbaba Tüneği'nde bir kez daha kanıtladılar.
Kale; Gazap Burnu'nun kıyısında, üç tarafı Gemikıran Koyu'nun çalkantılı sularıyla çevrili, azametli, koyu kırmızı kayalardan bir uçurumun üstünde yükseliyordu. Kalenin tek girişi, bir kapı kulübesi tarafından korunuyordu. Girişin ardında, Conningtonlar'ın akbaba gırtlağı dediği uzun ve çıplak bayır uzanıyordu. Gırtlağı zorlamak kanlı bir iş olabilirdi. Çünkü bayır, saldırganları,

mızraklarla, taşlarla ve kalenin ana kapısının iki yanında yükselen yuvarlak kulelerdeki müdafilerin oklarıyla karşılıyordu. Ve saldırganlar o kapılara ulaştığında, içerideki adamlar onların başına kaynar yağ döküyordu. Griff yüz ya da daha fazla adam kaybetmeyi bekliyordu.

Dört adam kaybetti.

Ormanın, kapı kulübesinin ardındaki araziye yayılmasına izin verilmişti. Franklyn Çiçek, çalılıkları gizlenmek için kullandı ve kampta yapılan koçbaşıyla birlikte ağaçların arasından çıkmadan önce, adamlarını kapının yirmi metre yakınına kadar götürdü. Ahşaba vuran ahşap sesi, siperlere iki adam getirdi; Kara Balaq'ın okçuları ikisini de devirdi. Kapı kapalıydı ama sürgülenmemişti, bu sayede ikinci darbe gerçekleşti. Kalenin merkezinden bir savaş borusu sesi geldiğinde, Sör Franklyn'in adamları gırtlağın yarısını çoktan tırmanmıştı.

Adamların kancaları perde duvarın üzerinden geçerken ilk kuzgun havalandı, birkaç dakika sonra da ikinci kuzgun. İki kuş da daha yüz metre uçamadan oklar tarafından yere düşürüldü. Bir muhafız, kapılara ulaşan ilk adamın üstüne bir kova yağ döktü ama yağı ısıtacak zaman bulamamıştı; kova, muhteviyatından daha fazla zarar verdi. Çok geçmeden, siperlerde kılıçlar çınlamaya başladı. Altın Mürettebat'ın adamları mazgal dişlerinin arasından geçti ve,

"Birgrifitt! Birgrifitt!"

diye bağırarak yürüme yolu boyunca koştu. Bu nida, Connington Hanedanı'nın kadim savaş çığlığıydı ve kalenin müdafılerinin kafasını karıştırmış olmalıydı.

Her şey birkaç dakika içinde bitti. Griff, beyaz bir savaş atının sırtında gırtlağa tırmandı, yanında Evsiz Harry Strickland vardı. Kaleye yaklaştığında, üstat kulesinden havalanan üçüncü kuzgunu gördü, kuşu bizzat Kara Balaq vurdu. Griff, avluda, "Başka mesaj istemiyorum," dedi Sör Franklyn Çiçek'e. Üstat kulesinden uçan son şey, üstat oldu. Kollarını kanat gibi çırpan adam, bir kuşla karıştırılabilirdi.

Bu, bütün direnişin sonuydu. Geri kalan muhafızlar silahlarını bıraktılar. Bu kadar kısa bir zaman içinde, Akbaba Tüneği tekrar Jon Connington'a aitti ve Connington bir kez daha lorddu.

"Sör Franklyn," dedi lord, "kaleyle mutfakları araştırın ve bulduğunuz herkesi dışarı çıkarın. Malo, üstat kulesinde ve silahhanede aynı şeyi yapın. Sör Brendel; ahırlar, sept ve kışla. Herkesi avluya getirin ve kimseyi öldürmemeye çalışın, ölmekte ısrar edenler hariç. Fırtına topraklarını kazanmak istiyoruz ama bunu katliamla yapmak istemiyoruz. Anne'nin mihrabının altına bakmayı unutmayın; orada, gizli bir sığınağa inen gizli bir merdiven var. Kuzeybatı kulesinin altında, doğruca denize inen bir gizli merdiven daha var. Kimse kaçmasın."

“Kaçmayacak lordum,” diye söz verdi Franklyn Çiçek. Connington adamların gidişini izledi, sonra bir el işaretiyle Yarı-Ustat’ı çağırdı. “Haldon, kuşluğun sorumluluğu sende. Bu gece bazı mesajlar göndereceğim.”
“Dua edelim de bizim için birkaç kuzgun bırakmış olsunlar.” Zaferin süratinden Evsiz Harry Strickland bile etkilenmişti. Conningtonlar’ın beş nesil boyunca oturduğu oymalı ve altın yaldızlı Akbaba Tahtı’nı görmek için büyük salona girdiğinde, “Bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemiştim,” dedi.
“Zorlaşacak. Şimdilik onları gafil avladık ama bu sonsuza dek süremez, Kara Balaq diyardaki bütün kuzgunları yere indirse bile.”
Strickland duvarlardaki rengi solmuş goblenleri, kırmızı beyaz camları olan elmas şekilli pencereleri, mızrak, kılıç ve savaş çekici raflarını inceledi. “Bırak gelsinler. Tedarikli olduğumuz sürece, bu kale bizim sayımızın yirmi kat fazlasıyla baş edebilir. Kaleye deniz yoluyla girilip çıkılabildiğini de söylüyorsun.” “Aşağıda, uçurumun altında gizli bir mağara var. Sadece deniz çekildiğinde ortaya çıkıyor.” Ama Connington, kimsenin gelmesine izin vermek niyetinde değildi. Akbaba Tüneği sağlam fakat küçük bir kaleydi ve burada kaldığı sürece Connington da küçük görünecekti. Bununla birlikte, yakınlarda, oldukça büyük ve dayanıklı bir kale daha vardı.
Onu al ve diyarı titret.
“Bana izin vermelisin baş kumandan. Lord babam septin altında gömülü, onun için dua etmeyeli çok uzun zaman oldu.”
“Elbette lordum.”
Fakat Connington, baş kumandandan ayrıldığında septe gitmedi. Adımları onu doğu kulesinin çatısına götürdü. Bu kule,
Akbaba Tüneği’nin en yüksek kulesiydi. Connington basamakları çıkarken, geçmiş tırmanışları hatırladı. Durup ormanlara, uçurumlara, denize bakmayı ve bütün bunların Connington Hanedanı’na ait olduğunu bilmeyi seven lord babasıyla birlikte yaptığı yüzlerce tırmanışı ve Rhaegar Targaryen’la yaptığı bir (yalnızca bir!) tırmanışı anımsadı. Prens Rhaegar, Dorne’dan dönerken eşlikçileriyle birlikte on beş gün boyunca burada kalmıştı.
Prens o zamanlar çok gençti, ben daha da gençtim, ikimiz de delikanlıydık.
Prens, kendisi için düzenlenen karşılama ziyafetinde gümüş telli arpını almış ve konuklar için müzik yapmıştı.
Bir aşk ve felaket şarkisiydi,
diye hatırladı Jon Connington,
prens udunu bıraktığında salondaki bütün kadınlar ağlıyordu.
Erkekler ağlamıyordu elbette. Özellikle Jon’un babası. Tek sevgisi toprak olan

Lord Armond Connington, bütün geceyi, Lord Morring'le yaşadığı ihtilafta prensin onun tarafını tutmasını sağlamaya çalışarak geçirmişti.

Çatı kapısı öyle kötü sıkışmıştı ki yıllardır hiç açılmadığı belliydi. Jon Connington, kapıyı, omzuyla sertçe vurarak açmak zorunda kaldı. Fakat siperlere çıktığında karşılaştığı manzara hâlâ eskisi kadar büyüleyiciydi: Rüzgârla oyulmuş taşları ve sivri uçlu kayalarıyla uçurum, kalenin dibinde huzursuz bir canavar gibi kıpırdanıp kükreyen deniz, sonsuzluğa uzanan gökyüzü ve bulutlar, sonbahar renkleriyle orman. Prens Rhaegar, Jon'un şu anda durduğu yerde durmuş ve "Babanın arazileri çok güzel," demişti. "Bir gün hepsi benim olacak," diye karşılık vermişti

Jon. Arbor'dan Sur'a kadar bütün diyarın vârisi olan bir prensi etkileyecekmişim gibi.

Akbaba Tüneği, sadece birkaç yıl için bile olsa, nihayetinde Jon'un olmuştu. Jon Connington, tıpkı babası ve büyükbabası gibi, fersahlar boyunca batıya, kuzeye ve güneye uzanan geniş topraklara hükmetmişti. Ama babası ve büyükbabası topraklarını asla kaybetmemişlerdi. Jon etmişti. Çok fazla yükseldim, çok fazla sevdim, çok fazla cesaret ettim. Bir yıldızı yakalamaya çalıştım ve düştüm.

Çanların Savaşı'ndan sonra, Aerys Targaryen çılgın bir nankörlük ve kuşku kriziyle Jon'un unvanlarını alıp onu sürgüne göndermişti. Connington Hanedanı'nda kalan araziler ve lordluk unvanı, Jon'un Prens Rhaegar'a eşlik etmek üzere Kral Toprakları'na giderken kale kumandanı ilan ettiği kuzeni Sör Ronald'a geçmişti. Savaştan sonra, Robert Baratheon grifinlerin yıkımını tamamlamıştı. Kuzen Ronald kalesini ve kafasını muhafaza etmişti ama lordluk unvanını ve arazilerinin neredeyse tümünü kaybetmişti. Araziler Robert'a destek veren lordlara dağıtılmıştı ve Ronald, Akbaba Tüneği Şövalyesi olmuştu.

Ronald Connington yıllar önce ölmüştü. Jon'a, şu anki Akbaba Tüneği Şövalyesi'nin, yani Ronald'ın oğlu Ronnet'in, nehir topraklarında savaşta olduğu söylenmişti. Bu iyiydi. Jon Connington'ın tecrübelerine göre, insanlar kendilerine ait olduğunu düşündükleri şeyler uğruna savaşırlardı, o şeyleri hırsızlıkla kazanmış olsalar bile. Jon, geri dönüşünü, akrabalarından birini öldürerek kutlamak istemiyordu. Kırmızı Ronnet'in babası lord kuzeninin düşüşünden istifade etmişti, bu doğruydu ama Ronnet o zamanlar çocuktu. Jon Connington merhum Sör Ronald'dan bile nefret etmiyordu. Bütün suç Jon'undu.

Jon her şeyi Taşlı Sept'te, kibri yüzünden kaybetmişti.

Robert Baratheon kasabada bir yerde saklanıyordu, yalnız ve yaralıydı. Jon Connington bunu biliyordu. Robert'ın kafasını kazığa geçirirse isyanın sona ereceğini de biliyordu. Genç ve gururluydu. Nasıl olmasındı? Kral Aerys onu El

ilan etmiş ve ona bir ordu vermişti. Jon, bu güvene ve Rhaegar'ın sevgisine layık olduğunu kanıtlamak istiyordu; asi lordu kendi elleriyle katledecek ve Yedi Krallık tarihine geçecekti.

Jon böylece Taşlı Sept'e saldırmış, kasabayı kapatmış ve bir arama başlatmıştı. Jon'un şövalyeleri evden eve gitmiş, her kapıyı kırmış, her kilere bakmıştı. Jon kanalizasyon kanallarına bile adamlar göndermişti ama Robert yine de ondan kaçmayı başarmıştı. Kasabalılar Robert'ı

saklamıştı.

Onu bir sığınaktan diğerine taşımış ve kralın adamlarından hep bir adım önde olmuşlardı. Bütün kasaba hain doluydu. Sonunda işgalciyi bir geneleve saklamışlardı. Ne çeşit bir kral, kadınların eteklerinin arkasına gizlenirdi? Ama Jon'un araştırması devam ederken, Eddard Stark ve Hoster Tully asi bir orduyla birlikte kasabaya gelmişlerdi. Orduyu çanlar ve mücadele takip etmişti. Robert, elinde bir kılıçla genelevden çıkmıştı ve kasabaya adını veren eski septin basamaklarında Jon'u öldürmeye çok yaklaşmıştı.

Dört yıl sonra, Jon Connington kendi kendine suçlu olmadığını ve bir adamın yapabileceği her şeyi yaptığını söylemişti. Jon'un askerleri her deliği aramıştı. Jon ödüller ve aflar vadetmişti, rehineler almıştı, rehineleri karga kafeslerine tıkmış ve Robert teslim edilene kadar onlara yiyecek ya da su verilmeyeceğine dair yemin etmişti. Bunların hiçbiri işe yaramamıştı. Jon bir gece, "Tywin Lannister bile daha fazlasını yapamazdı," demişti Karayürek'e, sürgününün ilk yılındaydı.

"İşte bu konuda yanılıyorsun," diye karşılık vermişti Myles Toyne. "Lord Tywin kasabayı aramakla uğraşmazdı. Kasabayı ve kasabadaki her canlı yaratığı yakardı. Erkekleri, delikanlıları, bebekleri, soylu şövalyeleri, kutsal rahipleri, domuzları, fahişeleri, fareleri, asileri; hepsini yakardı. Ateşler söndüğünde ve geriye küllerle közler kaldığında, Robert Baratheon'ın kemiklerini bulmaları için adamlarını gönderirdi. Daha sonra, Stark ve Tully ordularıyla birlikte ortaya çıktığında, Tywin her ikisine de af önerirdi. Adamlar bu öneriyi kabul eder, kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırıp evlerine dönerlerdi."

Atalarının siperlerine yaslanarak,

Myles haksız değildi,

diye düşündü Jon.

Robert'ı teke tek bir dövüşte öldürmenin şanım istedim. Robert benden kaçtı ve Uç Dişli Mızrak'ta Rhaegar'ı katletti.

"Rhaegar'ı yarı yolda bıraktım," dedi, "ama oğlunu yarı yolda bırakmayacağım."

Connington çatıdan indiğinde, adamları kale garnizonunu ve hayatta kalan insanları avluda toplamıştı. Sör Ronnet gerçekten Jaime Lannister'la birlikte kuzeyde bir yerdeydi ama Akbaba Tüneği grifinlerden yoksun değildi. Tutsaklar arasında Ronnet'ın erkek kardeşi Raymund, kız kardeşi Alynne ve gayrimeşru oğlu Ronald Fırtına da vardı. Connington onların batı kulesine hapsedilmelerini emretti. Kız ağlamaya başladı. Kızıl saçlı piç çocuk, en yakındaki mızrakçıyı ısırmayı denedi. "Kesin şunu, ikiniz de," diye bağırdı Jon. "Kırmızı Ronnet büsbütün aptal olduğunu kanıtlamazsa, hiç kimse zarar görmeyecek."

Jon Connington'ın lord olduğu zamanlarda, buradaki tutsakların sadece birkaçı kalenin hizmetindeydi: Tek gözü kör yaşlı bir çavuş, birkaç çamaşırcı kadın, Robert'ın İsyanı sırasında seyis yamağı olan bir seyis, korkunç şekilde şişmanlamış aşçı ve kalenin zırh ustası. Griff, yolculuk sırasında, senelerdir ilk kez sakal bırakmıştı. Sakallarının çoğu şaşırtıcı bir şekilde kızıl çıkmıştı ama ateşin içinde biraz kül de vardı. Jon, hanedanının grifinleriyle süslenmiş kırmızı beyaz tuniğinin içinde, Prens Rhaegar'ın arkadaşı ve refakatçisi olan genç lordun daha yaşlı ve daha sert hâli gibi görünüyordu... ama Akbaba Tüneği'nin erkekleri ve kadınları ona hâlâ yabancı gözlerle bakıyordu.

"Bazılarınız beni tanıyor," dedi Jon. "Diğerleriniz tanıyacak. Ben, sürgünden dönen meşru lordunuzum. Düşmanlarım size benim öldüğümü söylediler. Gördüğünüz üzere o hikâyeler yalan. Kuzenime hizmet ettiğiniz gibi bana da sadakatle hizmet ederseniz zarar görmezsiniz."

Jon, insanları teker teker öne çıkardı, herkesin ismini sordu, sonra onlara diz çökmelerini ve bağlılık yemini vermelerini emretti. Her şey düzgün gitti. Garnizonun askerleri saldırıdan sadece dört adam kurtulmuştu; yaşlı çavuş ve üç delikanlı kılıçlarını Jon'un ayağının dibine koydular. Kimse itiraz etmedi. Kimse ölmedi.

Zafer sahipleri, o gece büyük salonda, kızarmış et ve taze balık yediler, kalenin mahzenlerinden getirilen kırmızı şarabı içtiler. Jon Connington, Akbaba Tahtı'nda oturdu, yüksek masayı Evsiz Harry Strickland, Kara Balaq, Franklyn Çiçek ve esir alınan üç grifinle paylaştı. Çocuklar onunla aynı kanı taşıyordu ve Jon onları tanıması gerektiğini düşünüyordu ama piç oğlan, "Babam seni öldürecek," diye bağırdığında, Jon esirlerini yeterince tanıdığına karar verdi, onları hücrelerine geri yolladı ve masadan kalktı.

Yarı-Üstat Haldon ziyafete katılmamıştı. Jon onu üstat kulesinde buldu. Haldon bir parşömen yığınının üzerine eğilmişti, etrafı haritalarla doluydu. "Birliğin geri kalanının nerede olduğunu bulmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu Connington.

"Keşke bulabilseydim lordum."

On bin adam, silahları, atları ve filleriyle birlikte Volon Therys'ten denize açılmıştı. Şimdiye kadar bu sayının yarısı bile
Batıdiyar'a ulaşamamıştı; kararlaştırılan karaya çıkma noktasına, Yağmur Ormanı'nın kenarındaki uzun ve ıssız kıyıya, Jon Connington'ın gayet iyi bildiği... bir zamanlar ona ait olan topraklara varamamıştı.
Birkaç yıl önce olsa, Jon, Gazap Burnu'na çıkmaya asla cesaret edemezdi; fırtına lordları Baratheon Hanedanı'na ve Kral Robert'a hararetle sadıktı. Fakat Robert'ın ve Renly'nin ölümü her şeyi değiştirmişti. Stannis, dünyanın diğer ucunda olmasaydı bile, hararetli bir sadakat uyandıramayacak kadar sert ve soğuk bir adamdı. Fırtına topraklarının Lannister Hanedanı'nı sevmesi için de bir sebep yoktu. Ayrıca burada, Jon Connington'ın kendi dostları da vardı.
Yaşlı lordlar beni hâlâ hatırlar ve lordların oğulları hikâyeleri duymuş olmalı. Üstelik Rhaegar'ı ve onun küçük oğlunu herkes biliyor.
Şükürler olsun ki Jon'un gemisi, varış noktasına ulaşan ilk gemilerden biriydi. Ondan sonraki tek mesele, yerel lordlara fark ettirmeden bir kamp alanı kurmak ve karaya çıkan adamları hızlı bir şekilde bir araya toplamaktı. Altın Mürettebat, güçlükler karşısında ne kadar azimli olduğunu bu noktada kanıtlamıştı. Aceleyle bir araya getirilmiş hane şövalyelerinden ve yerel askerlerden oluşan bir ordunun yaşayacağı kargaşa ve bu kargaşanın sebep olacağı gecikme, Jon'un kampında görülmemişti. Altın Mürettebat'ın üyeleri Acıçelik'in vârisleriydi ve disiplin onlar için anne sütü demekti.
'Yarın bu vakitlerde elimizde üç kale olacak," dedi Jon. Akbaba Tüneği'ni alan adamlar, mevcut kuvvetin dörtte birini temsil ediyordu. Sör Tristan Nehir, Morrigen Hanedanı'nın makamı olan Karga Yuvası'nı almak için Jon'la aynı anda yola çıkmıştı. Laswell Peake de Wyldelar'ın hisarı olan Yağmur Evi'ni almaya gitmişti. Her iki adam da eşit oranda kuvvete sahipti. Birliğin diğer adamları, Volantisli veznedar Gorys Edoryen'in komutasında, karaya çıkış noktasını ve prensi korumak üzere kamp alanında kalmıştı. Jon, adamlarının sayısının artmaya devam edeceğini düşünüyordu çünkü her gün birkaç gemi daha karaya çıkış noktasına varıyordu. "Atlarımızın sayısı hâlâ çok az."
"Ve hiç filimiz yok," dedi Yarı-Üstat. Filleri taşıyan büyük gökelerin hiçbiri gelmemişti. Jon onları en son Lys'te, donanmayı dağıtan fırtınadan önce görmüştü. "Batıdiyar'da atlar bulunabilir. Filler..."
"...önemli değil." O devasa hayvanlar bir meydan muharebesinde faydalı olabilirlerdi ama arazide düşmanlarla karşılaşmadan önce güçlerini toplamaları gerekirdi ve bu zaman alırdı. "Şu parşömenlerden işe yarar bir şeyler öğrenebildin mi?"

“Ah, çok şey öğrendim lordum.” Haldon hafifçe gülümsedi. “Lannisterlar kolayca düşman ediniyorlar ama dostlarını ellerinde tutmak konusunda güçlük yaşıyorlar. Tyrelller’le kurdukları ittifak bozulmak üzere. Kraliçe Cersei ile Kraliçe Margaery, bir tavuk kemiği için kavga eden kancıklar misali Tommen için kavga ediyor ve her ikisi de ihanet ve ahlaksızlıkla suçlanıyor. Mace Tyrell, Kral Toprakları’na dönüp kızını kurtarmak için Fırtına Burnu’ndaki kuşatmayı terk etti; geride, Stannis’in adamlarını kalenin içinde tutmak üzere bir avuç adam bıraktı.”
Connington oturdu. “Devam et.”
“Lannisterlar, kuzeyde Boltonlar’a ve nehir topraklarında Freyler’e güveniyor. İki hanedan da hainlikleriyle ve zalimlikleriyle meşhur. Lord Stannis Baratheon hâlâ açıkça başkaldırıyor. Adaların demirdoğumluları da krala karşı ayaklanmış durumda. Kimse Vadi’den bahsetmiyor. Bundan Arrynlar’ın taraf tutmadığı sonucunu çıkarıyorum.”
“Ya Dorne?” Vadi çok uzaktı; Dorne yakın.
“Prens Doran’ın küçük oğlu, Myrcella Baratheon’la nişanlanmış. Dornelular’ın Lannister Hanedanı’yla işbirliği yaptığını düşünebiliriz lâkin Kemik Yolu’nda ve Prens Geçidi’nde orduları var, bekliyorlar...”
“Bekliyorlar.” Jon kaşlarını çattı. “Ne için?” Daenerys ve ejderhalar yokken, Jon’un asıl umudu Dorne’du. “Güneş Mızrağı’na bir mektup yolla. Doran Martell, kız kardeşinin oğlunun hâlâ hayatta olduğunu ve babasının tahtını almak için Batıdiyar’a geldiğini bilmeli.”
“Nasıl isterseniz lordum.” Yarı-Üstat bir başka parşömene baktı. “Karaya çıkışımızın zamanlaması bundan daha iyi olamazdı. Her yerde olası dostlarımız ve müttefiklerimiz var.”
“Ama ejderhalarımız yok,” dedi Jon Connington. “Şu olası müttefikleri kendi tarafımıza çekmek için, onlara önerecek başka bir şey bulmalıyız.”
“Altın ve araziler, geleneksel teşviklerdir.”
“Keşke altımız ya da arazilerimiz olsaydı. Altın ve arazi vaadi kimileri için yeterli olabilir ama Strickland ve adamları, en iyi arazileri ve kaleleri, yani sürgüne gönderilen atalarından çalınan yerleri kendileri için isteyecekler. Olmaz.”
“Önerecek bir ödülünüz daha var lordum,” dedi Yarı-Üstat Haldon. “Prens Aegon. Bir evlilik anlaşması, bazı büyük hanedanları bizim sancağımız altına getirir.”
Parlak prensimiz için bir gelin.
Jon Connington, Prens Rhaegar’ın düğününü gayet iyi hatırlıyordu.

Elia hiçbir surette prense layık değildi. En haçından beri kırılgan ve hastalıklıydı, doğumdan sonra iyice zayıflamıştı.
Elia, Prenses Rhaenys'i doğurduktan sonra yarım yıl boyunca yataktan kalkamamıştı ve Prens Aegon'ın doğumu onu neredeyse öldürmüştü. Üstatlar, Prens Rhaegar'a, Elia'nın bir daha anne olamayacağını söylemişti.
"Daenerys Targaryen bir gün eve dönebilir," dedi Connington. "Aegon onunla evlenebilmek için bekâr kalmalı."
"Lordum en iyisini bilir," dedi Haldon. "Bu durumda, olası dostlarımıza daha küçük bir ödül teklif etmeyi düşünmeliyiz." "Senin önerin nedir?"
"Siz. Evli değilsiniz. Büyük bir lordsunuz. Hâlâ çocuk sahibi olabilirsiniz. Bugün mülksüzleştirdiğimiz kuzenlerinizden başka vârisiniz yok. Kadim bir hanedanın evladısınız. Sağlam bir kaleniz ve zafer kazandığınızda müteşekkir bir kral tarafından size iade edilecek ve hatta genişletilecek verimli topraklarınız var. Bir savaşçı olarak ünlüsünüz ve Kral Aegon'ın El'i olduğunuzda onun sesiyle konuşup diyarı onun adına yöneteceksiniz. Bence birçok hevesli lord, kızını böyle bir adamla evlendirmek ister. Dorne prensi bile."
Jon Connington'ın cevabı, uzun ve soğuk bir bakıştı. Yarı-Üstat m onu en az şu cüce kadar rahatsız ettiği zamanlar vardı. "Sanmıyorum." Ölüm kolumda yürüyor. Bunu ne bir erkek ne de bir kadın bilmeli. Jon ayağa kalktı. "Prens Doran'a mektup yaz."
"Emredersiniz lordum."
Jon Connington o gece lord dairesinde, kırmızı beyaz kadifeden yapılmış tozlu cibinliğin altında, bir zamanlar babasına ait olan yatakta uyudu, şafak vakti yağmurun sesiyle uyandı. Bir hizmetkâr, Jon'un kapısını ürkekçe tıklatıp yeni lordun kahvaltı için neler istediğini sordu. "Haşlanmış yumurta, kızarmış ekmek ve bezelye. Ve bir testi şarap. Mahzendeki en kötü şarabı getir." "En...
kötü
mü lordum?"
"Beni duydun."
Yiyecekler ve şarap getirildiğinde, Jon kapıyı sürgüledi, testiyi bir çanağa boşalttı ve elini çanağın içine soktu. Leydi Lemore gri hastalıktan şüphelendiğinde, cücenin tedavisi için sirkeli bezler ve sirke banyosu önermişti. Fakat her sabah bir testi sirke istemek dikkat çekerdi. Şarap da işe yarardı ama iyi şarabı ziyan etmeye gerek yoktu. Jon'un dört parmağının tırnakları kararmıştı ama başparmağının tırnağı şimdilik iyiydi. Orta parmağı ikinci eklemine kadar grileşmişti.
Onları kesmeliyim,

diye düşündü Jon,
ama eksik parmaklarımı nasıl açıklarım
? Gri hastalığın duyulmasına izin veremezdi. Tuhaf görünse de, bir mücadele sırasında arkadaşını kurtarmak için ölüm riski alan adamlar, gri hastalık söz konusu olduğunda aynı arkadaşı hiç düşünmeden terk ederdi.
Kahrolası cücenin boğulmasına izin vermeliydim.
Günün ilerleyen saatlerinde, Jon Connington giysilerini giyip eldivenlerini takarak kaleyi bir kez daha teftiş etti ve bir savaş konseyi düzenlemek için Evsiz Harry Strickland ile kumandanlarına haber gönderdi. Dokuz kişi çalışma odasında toplandı: Connington ve Strickland, Yarı-Üstat Haldon, Kara Balaq, Sör Franklyn Çiçek, Malo Jayn, Sör Brendel Byrne, Dick Cole ve Lymond Pease. YarıUstat'ın iyi havadisleri vardı. "Marq Mandrake'in kampından haberler geldi. Volantisliler onu karaya çıkarmışlar, Estermont olduğu anlaşılan bir kıyıda, beş yüze yakın adamla birlikte. Marq, Yeşil Kaya'yı ele geçirmiş."
Estermont, Gazap Burnu açıklarında bir adaydı ve Jon'un hedeflerinden biri değildi. "Kahrolası Volantisliler bizden kurtulmaya o kadar hevesliler ki bizi gördükleri ilk kara parçasına atıyorlar," dedi Franklyn Çiçek. "Basamaktaşı'na dağılmış yüzlerce delikanlımız olduğuna dair bahse girerim."
Yaslı bir ses tonuyla, "Fillerimle birlikte," dedi Harry Strickland. Evsiz Harry fillerini özlemişti.
"Mandrake'in hiç okçusu yok," dedi Lymond Pease. 'Yeşil Kaya düşmeden önce kaleden kuzgunlar uçurulup uçurulmadığını biliyor muyuz?"
"Uçurulduğunu düşünüyorum," dedi Jon Connington. "Ama kuzgunlar ne çeşit mesajlar taşıyordu? Olsa olsa, denizden gelen dağınık akıncıların haberlerini." Jon, daha Volon Therys'ten denize açılmadan önce, ilk saldırılar sırasında hiç sancak göstermemeleri için kumandanlarını uyarmıştı; ne Prens Aegon'ın üç başlı ejderhası, ne Jon'un grifinleri, ne de birliğin kafataslı altın sancakları sergilenecekti. Lannisterlar Stannis Baratheon'dan, Basamaktaşı'nın korsanlarından, ormanlardaki haydutlardan ya da suçlayabilecekleri başka kimler varsa onlardan şüpheleneceklerdi. Kral Toprakları'na ulaşan raporların kafa karıştırıcı ve çelişkili olması daha iyiydi. Demir Taht harekete geçmekte ne kadar ağır davranırsa, Jon kuvvetini toplamak ve müttefikler bulmak için o kadar fazla vakte sahip olurdu. "Estermont'ta gemiler olmalı. Orası bir ada. Haldon, Mandrake'e haber yolla. Adada bir garnizon bıraksın ve adamlarının geri kalanını soylu tutsaklarla birlikte Gazap Burnu'na getirsin."
"Emredersiniz lordum. Estermont Hanedanı'nın her iki kralla da kan bağları var. İyi rehineler olurlar."

Evsiz Harry mutlu bir şekilde, “İyi fidyeler,” dedi.
“Prens Aegon’ı çağırma vakti de geldi,” diye duyurdu Lord Jon. “Akbaba Tüneği’nin duvarlarının ardında daha güvende olur.”
“Bir süvari gönderirim,” dedi Franklyn Çiçek. “Lâkin size söyleyeyim; delikanlı, güvende olmak fikrinden hiç hoşlanmayacak. O, mücadelenin tam ortasında olmak istiyor.”
Onun yaşındayken hepimizin istediği gibi,
diye düşündü Lord Jon.
“Prensin sancağını dalgalandırma vakti geldi mi?” diye sordu Pease.
“Henüz değil. Bırak da Kral Toprakları, doğum hakkını geri almak isteyen bir lordun, birkaç paralı askerle birlikte eve geldiğini düşünsün. Hatta Kral Tommen’a bir mektup yazıp affedilmek istediğimi bildireceğim, unvanlarımın ve arazilerimin geri verilmesini talep edeceğim. Bu onları biraz oyalar. Onlar düşünürken, ben nehir topraklarındaki, Menzildeki ve Dorne’daki olası dostlarımıza gizlice haber göndereceğim.” En önemli adım buydu. Önemsiz lordlar, zarar görmek korkusu ya da kazanç elde etmek umudu ile Jon’un davasına katılabilirdi ama Lannister Hanedanıyla hanedanın müttefiklerine meydan okuyacak kuvvet sadece Dorne Prensi’nde vardı. “Herkesten önce Doran Martell’i kazanmalıyız.”
“Pek şansımız yok,” dedi Strickland. “Dornelu adamlar kendi gölgelerinden korkarlar. Cesur olduklarını söyleyemeyiz.”
Tıpkı senin cesur olduğunu söyleyemeyeceğimiz gibi.
“Prens Doran ihtiyatlı bir adamdır, bu doğru. Kazanacağımıza ikna olmadan bize katılmaz. Onu ikna etmek için, ona kuvvetimizi göstermeliyiz.”
“Eğer Peake ve Nehir başarılı olurlarsa, Gazap Burnu’nun büyük bölümünü biz kontrol edeceğiz,” dedi Strickland. “Bu kadar günde dört kale aldık. Bu fevkalade bir başlangıç ama kuvvetimizin sadece yarısı burada. Adamlarımızın geri kalanını beklemeliyiz. Atlarımız ve fillerimiz de yok. Bekleyelim, derim. Gücümüzü toplayalım, küçük lordları davamıza katalım, Lysono Maar etrafa muhbirler göndersin, düşmanlarımızla ilgili öğrenebileceğimiz ne varsa öğrenelim.”
Connington, tombul baş kumandana soğuk bir bakış attı.
Bu adam bir Karayürek değil, Acıçelik değil, Maelys değil. Mümkün olsa, ayaklarının altının tekrar su toplamasını göze almaktansa, yedi cehennemin her biri buz tutana kadar bekler.
“Dünyanın yarısını burada beklemek için katetmedik. Tek şansımız, Kral Toprakları kim olduğumuzu öğrenmeden önce sert ve hızlı bir şekilde saldırmak.

Fırtına Burnu'nu almak niyetindeyim. Orası hemen hemen zaptedilemez bir kale ve Stannis Baratheon'ın güneydeki son sığınağı. Kaleyi aldığımızda, gerektiğinde sığınabileceğimiz sağlam bir istihkâma sahip olacağız. Kaleyi almak gücümüzü de ispat edecek."
Altın Mürettebat'ın kumandanları bakıştı. "Eğer Fırtına Burnu hâlâ Stannis'e sadık olan adamlar tarafından tutuluyorsa, kaleyi Lannisterlar'dan değil Stannis'ten almış oluruz," diye itiraz etti Brendel Byrne. "Neden Stannis'le birlikte Lannisterlar'a karşı ortak bir dava oluşturmayalım?"
"Stannis, Robert'ın kardeşi. Targaryen Hanedanı'nı deviren soyun mensubu," diye hatırlattı Jon Connington. "Üstelik Stannis, hâlâ onun komutasında olan yetersiz kuvvetle birlikte binlerce fersah uzakta. Onunla aramızda bütün diyar var. Sadece ona ulaşmak bile yarım yıl sürer ve Stannis'in bize önerebileceği çok az şey var."
"Eğer Fırtına Burnu zaptedilemez bir kaleyse, onu nasıl almayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Malo.
"Kurnazlıkla."
Evsiz Harry Strickland itiraz etti. "Beklemeliyiz."
"Bekleyeceğiz." Jon Connington ayağa kalktı. "On gün. Daha fazla değil. Hazırlanmak o kadar sürer. On birinci günün sabahında, Fırtına Burnu'na gitmek için yola çıkacağız."
Dört gün sonra prens geldi, yüz atlıdan oluşan kafilenin başında at sürüyordu, arkasında üç fil yürüyordu. Rahibe Lemore prensin yanındaydı, yine beyaz rahibe kıyafetlerini giymişti. Prensle rahibenin önünde Sör Duckfield vardı, adamın omuzlarından kar beyazı bir pelerin akıyordu.
Ördek'in attan inişini seyrederken,
sağlam ve sadık bir adam,
diye düşündü Connington,
ama Kral Muhafızlarına layık değil.
Prensi, o pelerini Duckfield'a vermekten vazgeçirmek için elinden geleni yapmıştı. Bu onurun şöhretli savaşçılar ve büyük lordların oğulları için saklanmasının daha iyi olacağını, çünkü o savaşçıların bağlılığının prensin davasına ihtişam katacağını ve yaklaşan mücadelede büyük lordların desteğinin gerekeceğini söylemişti ama prensi etkileyememişti. "Eğer gerekirse, Ördek benim için can verir," demişti genç prens "ve Kral Muhafızlarımdan beklediğim tek şey bu. Kral Katili şöhretli bir savaşçıydı ve büyük bir lordun oğluydu."
Onu diğer altı mevkiyi boş bırakmaya ikna ettim en azından, yoksa Ördek'in arkasında, her biri bir öncekinden yetersiz altı ördek yavrusu yürüyor olurdu.

“Majesteleri’ni çalışma odama getirin,” diye emretti Jon. “Derhal.”
Fakat Prens Aegon Targaryen, Genç Griff olduğu zamanlardaki kadar itaatkâr bir delikanlı değildi. Prens, Ördek’le birlikte çalışma odasına geldiğinde aradan bir saat geçmişti. “Lord Connington,” dedi Aegon, “Kalenizi sevdim.”
“Babanızın arazileri çok güzel,” demişti. Gümüşi saçları rüzgârla dalgalanıyordu, gözleri koyu mordu, bu çocuğun gözlerinde daha koyu bir mor.
“Ben de severim Majesteleri. Lütfen oturun. Sör Rolly, şimdilik size ihtiyacımız yok.”
“Hayır. Ördek’in kalmasını istiyorum.” Prens oturdu. “Strickland ve Çiçek’le konuştuk. Bize, Fırtına Burnu’na düzenlemeyi planladığınız şu saldırıdan bahsettiler.”
Jon Connington öfkesinin açığa çıkmasına izin vermedi. “Ve Evsiz Harry saldırıyı ertelemeniz için sizi ikna etmeye mi çalıştı?” “Aslında bunu yapmayı denedi,” dedi prens, “ama saldırıyı ertelemeyeceğim. Harry yaşlı bir bakire, öyle değil mi? Haksız değilsiniz lordum. Saldırı düzenlenecek... küçük bir değişiklikle. Saldırıya ben liderlik edeceğim.”

KURBAN

Kraliçenin adamları kasabanın yeşil alanında iki büyük odun yığını yaptı.
Yoksa kasabanın beyaz alanında mı
? Donmuş zemine delikler açmak için kürenen alanlar dışındaki her yerde diz boyu kar vardı. Rüzgâr batıdan esiyor ve göllerin donmuş yüzeyinin üstünden daha fazla kar getiriyordu.
“Bunu izlemek istemezsin,” dedi Aly Mormont.
“İstemem ama izleyeceğim.” Asha Greyjoy deniz canavarının kızıydı, çirkinliğe bakmaya dayanamayacak şımarık bir bakire değildi.
Karanlık, soğuk ve aç bir gündü, tıpkı önceki ve ondan önceki gün gibi. Günün büyük bölümünü buzun üstünde, donmuş göllerden daha küçük olanının yüzeyinde açtıkları iki deliğin yanında, eldivenli elleriyle sıkı sıkı tuttukları balık oltalarıyla geçirmişlerdi. Kısa bir zaman öncesine kadar adam başı birer ya da ikişer balık yakalayabiliyorlardı, buzda balık avı konusunda daha tecrübeli olan Kurt Ormanı adamları gölden dört ya da beş balık çekebiliyordu. Bugün, Asha’nın yakaladığı tek şey, kemiklerine kadar işleyen soğuktu. Aly de daha iyisini yapamamıştı. İkisi de üç gündür tek balık tutamamıştı.
Dişi Ayı tekrar denedi. “
Benim
bunu izlememe gerek yok.”
Kraliçenin adamlarının yakmak istediği kişi sen değilsin.
“Öyleyse git. Kaçmayacağım. Nereye giderim? Kışyarı’na mı?” Asha güldü. “Duyduğuma göre buraya üç günlük mesafedeymiş.”
Kraliçenin altı adamı, kraliçenin diğer altı adamı tarafından açılan deliklerin içine, çam ağacından yapılmış iki devasa kazık yerleştirmeye çalışıyordu. Asha, adamlara amaçlarının ne olduğunu sorma gereği duymadı. Biliyordu.
Kazıklar.
Birazdan akşam olacaktı ve kırmızı tanrı beslenmek zorundaydı. Kraliçenin adamları bu işe,
bir kan ve ateş adağı,

diyordu,
Işık Tanrısı hararetli gözünü bize çevirecek ve şu üç kere lanet olası karları eritecek.
Sör Godry Farring, kazıkların deliklerine çakılmasını izlemek için toplanan adamlara, "Işık Tanrısı, bu korku ve karanlık dolu yerde bile bizi korur," dedi.
"Senin güneyli tanrının karla ne ilgisi var?" diye sordu Artos Flint. Adamın siyah sakallan buz tutup katılaşmıştı. "Bu eski tanrıların gazabı. Asıl onları sakinleştirmeliyiz."
"Evet," dedi Koca Kova Wull. "Kırmızı Rahloo burada hiçbir anlam ifade etmiyor. Eski tanrıları kızdıracaksınız. Eski tanrılar, adalarından bizi izliyorlar."
İki gölün arasında çiftçi kasabası duruyordu. Büyük gölün üstünde ağaçlıklı küçük adalar vardı, boğulmuş bir devin donmuş yumrukları, buzun altından yukarı vurmuş ve adaları oluşturmuştu sanki. Adalardan birinde yaşlı bir büvet ağacı yükseliyordu. Eğri büğrü ağacın gövdesi ve dalları, ağacın etrafını saran kar kadar beyazdı. Sekiz gün önce, Asha, Aly Mormont'la birlikte, ağacın kırmızı gözlerine ve kanlı ağzına yakından bakmaya gitmişti.
Bu sadece özsu,
demişti kendi kendine,
büvet ağaçlarının içinde dolaşan özsu.
Ama gözleri ikna olmamıştı; görmek inanmaktı ve Asha'nın gözlerinin gördüğü şey donmuş kandı.
"Bu karı siz kuzeyli adamlar getirdiniz," diye üsteledi Carlos Penny. "Siz ve şeytan ağaçlarınız. R'hllor bizi kurtaracak." "R'hllor hepimizi lanetleyecek," dedi Artos Flint. İkinizin tanrılarına da lanet olsun, diye düşündü Asha Greyjoy.
Sör Godry kazıkları inceledi. Kazıklardan birini, yerine iyice oturduğundan emin olmak için itti. "Güzel, güzel. İşe yarar. Sör Clayton, kurbanı buraya getirin."
Sör Clayton Suggs, Godry'nin sağlam sağ eliydi.
Yoksa kurumuş kolu mu
? Asha, Sör Clayton'dan hoşlanmıyordu. Farring kırmızı tanrıya hararetle bağlıydı ama Suggs sadece zalimdi. Asha, aralanmış dudakları ve hevesli gözleriyle alevleri izleyen Suggs'ı gece ateşlerinin başında görmüştü.
Bu adam tanrıyı değil, alevleri seviyor,
diye karar vermişti. Asha, Sör Justin'e, Suggs'ın daha önce de böyle olup olmadığını sorduğunda, Justin yüzünü buruşturmuştu. "Ejderha Kayası'nda işkencecilerle kumar oynar ve onların tutsakları sorgulamasına yardım ederdi. Bilhassa, tutsak genç bir kadın olduğunda."
Asha şaşırmamıştı. Asha'yı yakmak Suggs'a büyük zevk verirdi.

Eğer fırtına dinmezse.
Kafile, on dokuz gündür, Kışyarı'ndan üç gün uzaktaydı.
Derinormatı Kalesi'yle Kışyarı arasında yüz fersah var. Kuzgun uçuşuyla üç yüz mil.
Ama kafiledeki kimse kuzgun değildi ve fırtına dinmiyordu. Asha her sabah güneşi görmek umuduyla uyanıyordu ama bir başka karlı günle karşılaşıyordu. Fırtına, her kulübeyi ve ağılı kar yığınlarının altına gömmüştü. Kar yakında uzun salonu da yutacaktı.
Devrilen atlar, göllerden çıkarılan balıklar (balıklar her geçen gün biraz daha azalıyordu) ve avcıların bu ölü ormanda bulabildiği yetersiz gıdalar dışında yiyecek yoktu. Kralın şövalyeleri ve lordları at etinin aslan payını aldığı için sıradan adamlara neredeyse hiç et kalmıyordu. Sıradan adamların kendi ölülerini yemeye başlaması boşuna değildi.
Dişi Ayı, dört Peasebury adamının, merhum Lord Fell'in adamlarından birini kestiğini ve adamın kalçalarıyla kollarından çıkan et parçalarını ateşte kızarttığını söylediğinde, Asha da herkes gibi dehşete düşmüştü ama şaşırmış rolü yapamamıştı. Asha, dört adamın, bu amansız yürüyüş sırasında insan eti yiyen ilk kişiler olmadığına dair bahse girebilirdi; onlar sadece ilk yakalananlardı.
Peasebury'nin dörtlüsü, ziyafetin bedelini canlarıyla ödeyecekti, kralın emri buydu... ve kraliçenin adamlarının iddiasına göre, onları yakmak fırtınayı dindirecekti. Asha Greyjoy, kraliçenin adamlarının kırmızı tanrısına inanmıyordu ama onların haklı olması için dua ediyordu. Fırtına dinmezse başka cenaze ateşleri yakılırdı ve Sör Clayton Suggs gönlünden geçeni alırdı.
Sör Clayton tarafından dışarı çıkarılan dört yamyam çıplaktı, bilekleri deri kayışlarla bağlanmıştı. En gençleri, karın içinde tökezlerken ağlıyordu. Diğer ikisi çoktan ölmüş adamlar gibi yürüyordu, gözleri yere sabitlenmişti. Asha, adamların ne kadar sıradan olduğunu görünce şaşırdı.
Canavar değiller,
diye düşündü,
sadece insanlar.
Dört adamın en yaşlı olanı, diğerlerinin çavuşuydu. Sadece o meydan okudu. Onu mızrak zoruyla yürüten kraliçe adamlarına zehir tükürdü. "Hepinizi becereyim. Kırmızı tanrınızı da becereyim," dedi. "Beni duyuyor musun Farring?
Dev Katili?
Kahrolası kuzenin öldüğünde güldüm Godry. Onu da yemeliydik. Delikanlı

kızartıldığında mis gibi koktu, bahse girerim ki eti yumuşak ve suluydu.” Bir mızrağın sapı, adamı dizlerinin üstüne düşürdü ama onu susturamadı. Adam ayağa kalktığında bir ağız dolusu kan ve kırık diş tükürüp konuşmaya devam etti. “En lezzetli yer, kamış. Ateşin üstünde çıtır çıtır kızarmış şişman bir sosis.” Adam zincire vurulurken bile saçmalamaya devam etti. “Corliss Penny buraya gel. Penny ne çeşit bir isim? Annenin ücreti bu kadar mıydı? Ve sen Suggs, seni kahrolası piç, sen...”
Sör Clayton tek kelime etmedi. Hızlı bir hançer darbesi çavuşun boğazını kesti, adamın göğsüne bir kan nehri aktı.
Ağlayan adam daha çok ağladı, her hıçkırıkta bedeni sarsıldı, o kadar zayıftı ki Asha onun kaburgalarını sayabiliyordu. “Hayır,” diye yalvardı adam. “Lütfen. O ölüydü, o ölüydü ve biz açtık, lütfen...”
“Çavuş zekiydi,” dedi Asha, Aly Mormont’a. “Suggs’ı öldürmeye teşvik etti.” Eğer sıra kendisine gelirse, aynı numaranın iki kez işe yarayıp yaramayacağını merak etti.
Dört kurban sırt sırta bağlandı, bir kazığa iki kişi. Üç canlı ve bir ölü adam orada asılı durdu. Işık Tanrısı’nın mütedeyyinleri adamların ayaklarının altına ağaç kütükleri ve dallar yığdılar, sonra yığınları lamba yağıyla ıslattılar. Hızlı hareket etmeleri gerekiyordu. Kar her zamanki gibi yoğun yağıyordu ve odunlar kısa zaman sonra sırılsıklam olacaktı.
“Kral nerede?” diye sordu Sör Corliss Penny.
Dört gün önce, Sör Godry’nin akrabası ve kralın yaverlerinden biri olan Bryen Farring isimli bir çocuk soğuğa ve açlığa yenik düşmüştü. Delikanlının bedeni alevlere verilirken, Stannis Baratheon asık suratıyla cenaze ateşinin yanında durmuştu. Kral daha sonra gözcü kulesine çekilmiş ve o zamandan beri dışarı çıkmamıştı... fakat zaman zaman kulenin çatısında görülüyordu, gece gündüz yanan işaret ateşinin başında duruyordu.
Kırmızı tanrıyla konuşuyor,
diyordu kimileri.
Leydi Melisandre’yi çağırıyor,
diye üsteliyordu diğerleri. Her halükârda, Asha Greyjoy kralın kaybolduğunu ve yardım çığlıkları attığını düşünüyordu.
Sör Godry en yakındaki askere, “Canty, gidip kralı bul ve ona her şeyin hazır olduğunu söyle,” dedi.
“Kral burada.” Ses, Richard Horpe’a aitti.
Sör Richard, örgü zırhının ve göğüs kalkanının üstüne kapitone takımını giymişti. Takıma işlenen armada, kül ve kemik rengi zemin üstünde ölümü

simgeleyen üç pervane vardı. Kral Stannis, Morpe'un yanında yürüyordu. Onların arkasından, bastonuna yaslanmış bir hâlde topallayan Arnolf Karstark geliyordu. Kuzeyli adam bir oğul, üç torun, dört yüz mızrakçı, kırk okçu, bir düzine atlı mızrakçı, bir üstat, bir kafes kuzgun... ama sadece kendi insanlarına yetecek kadar yiyecek getirmişti.
Asha'nın anladığına göre, Karstark aslında bir lord değildi. Gerçek lord, Lannisterlar'ın tutsağıydı ve Arnolf sadece Karhold'un kale kumandanıydı. Adam zayıf, bükük ve çarpıktı, sol omzu sağ omzundan on beş santim yukarıdaydı. Cılız bir boynu, gri kısık gözleri ve sarı dişleri vardı. Birkaç tel beyaz saç onu tamamıyla kel olmaktan kurtarıyordu. Adamın çatallı sakalının yarısı beyaz yarısı griydi ama her zaman dağınıktı. Asha, Arnolf un gülümsemelerinde ekşi bir şeyler olduğunu düşünüyordu ama söylentiler doğruysa, Kışyarı alındığı takdirde, kale bu adamın komutasına bırakılacaktı. Karstark Hanedanı uzak geçmişte Stark Hanedanı'ndan filizlenmişti ve Lord Arnolf, Eddard Stark'ın sancak beyi olup da Stannis'in tarafına geçen ilk adamdı.
Asha'nın bildiği kadarıyla, Karstarklar'ın tanrıları, kuzeyin eski tanrılarıydı; Wulllar'ın, Norreyler'in, Flintler'in ve diğer dağ kabilelerinin inandığı tanrılar. Asha merak etti; Arnolf yakma törenine kralın emriyle, kırmızı tanrının gücüne bizzat şahitlik etmek üzere mi gelmişti?
Kazıklara bağlanan adamların ikisi, Stannis'i gördüklerinde merhamet için yalvarmaya başladılar. Kral sessizce onları dinledi, sonra Godry Farring'e döndü ve "Başlayabilirsiniz," dedi.
Dev Katili kollarını kaldırdı.
"Işık tanrısı, bizi duy."
"Işık Tanrısı bizi koru,"
diye şakıdı kraliçenin adamları, "çünkü gece karanlık ve dehşet dolu."
Sör Godry başını kararan gökyüzüne doğru kaldırdı.
"Bizi ısıtan güneşin için sana şükrediyoruz ve onu bize geri vermen için sana yalvarıyoruz. Ah tanrım, ışığın düşmanımıza giden yolu aydınlatsın. "
Adamın yüzünde kar taneleri eridi.
"Geceleri bize göz kulak olan yıldızlar için sana şükrediyoruz. Yıldızları gizleyen şu perdeyi kaldırman için sana yalvarıyoruz. O perdeyi kaldır ki yıldızların yüzünü bir kez daha görebilelim.
"
"Işık Tanrısı bizi koru,"
diye dua etti kraliçenin adamları

“ve şu vahim karanlığı bizden uzak tut.”
Sör Corliss Penny öne çıktı. İki eliyle birden tuttuğu meşaleyi başının üzerinde çevirdi, alevleri körükledi. Tutsaklardan biri ağlamaya başladı.
“R’hllor,”
diye şarkı söyledi Sör Godry, “Şimdi sana dört şeytani adam veriyoruz. Onları mutlu ve sadık kalplerle senin arındırın alevlerine veriyoruz ki ruhlarındaki karanlık yanıp yok olsun. Onların habis etleri kavrulup kararsın ki ruhları özgür ve arınmış bir şekilde ışığa ulaşsın. Onların kanını kabul eyle. Ah tanrım, hizmetkârlarını bağlayan buzdan zincirleri erit. Onların acısını duy. Kılıçlarımıza kuvvet ver ki senin düşmanlarının kanını akıtabilelim. Bu kurbanı kabul et ve bize Kışyarı’na giden yolu göster. Göster ki inançsızların hakkından gelelim.”
“Işık Tanrısı bu kurbanı kabul et,”
diye tekrarladı yüz ses. Sör Corliss ilk odun yığınını ateşe verdi, sonra meşaleyi ikinci yığının üstüne fırlattı. Tutsaklar öksürmeye başladı. İlk alevler göründü, bakireler kadar utangaçlardı, dans ediyor ve kütüklerden bacaklara sıçrıyorlardı. Dakikalar içinde iki odun yığını da ateşle sarıldı.
Alevler bacaklarını yalarken,
“Adam ölüydü,”
diye bağırdı ağlayan delikanlı. “Onu ölü bulduk... lütfen...
açtık...”
Alevler delikanlının bacaklarının arasına ulaştı, çocuğun yalvarışları, tek ve kelimesiz bir çığlığa dönüştü.
Asha Greyjoy boğazındaki safra tadını alabiliyordu. Demir Adaları’nda, Boğulmuş Tanrı’yı onurlandırmak için kendi insanlarının boğazını kesip cesetlerini denize atan rahipler görmüştü. Bu zalimceydi ama şimdi olanlar daha beterdi.
Gözlerini kapat,
dedi Asha kendine.
Kulaklarını kapat. Başka tarafa dön. Bunu görmene gerek yok.
Kraliçenin adamları kırmızı R’hllor için bir zafer ilahisi söylüyordu ama Asha çığlıkların üstünden ilahinin sözlerini duyamıyordu. Yüzüne alevlerin ısısı çarpıyordu ama Asha yine de titriyordu. Hava dumanla ve yanan etin kokusuyla ağırlaşmıştı. Bedenlerden biri, onu kazığa bağlayan kora dönmüş zincirlerin içinde hâlâ seyiriyordu.
Bir süre sonra çığlıklar sustu.
Kral Stannis tek kelime etmeden uzaklaştı, gözcü kulesinin ıssızlığına döndü.
Alevlerde cevaplar aramak için işaret ateşine döndü,

Asha biliyordu. Arnolf Karstark kralın peşinden gitmek istedi ama Sör Richard Horpe adamı kolundan yakalayıp uzun salona doğru çevirdi, izleyiciler dağılmaya başladı, her biri kendi ateşine ve bulabildiği yetersiz akşam yemeğine doğru yürüdü.

Clayton Suggs, Asha'nın yanma geldi. "Demir sürtük gösteriyi beğendi mi?" Adamın nefesi bira ve soğan kokuyordu.

Domuz gözleri var,

diye düşündü Asha. Bu çok uygundu; Suggs'ın kalkanında ve pelerininde kanatlı domuzlar vardı. Suggs, yüzünü Asha'nın yüzüne öyle çok yakınlaştırdı ki Asha adamın burnundaki siyah noktaları sayabildi. "Kazıkta kıvranan sen olduğunda, kalabalık daha da büyük olacak," dedi adam.

Haksız değildi. Kurtlar Asha'yı sevmiyordu; Asha demirdoğumluydu ve halkının işlediği suçların hesabını vermek zorundaydı; Moat Cailin'in, Derinorman Kalesi'nin, Torrhen Kalesi'nin, taşlı kıyıda asırlarca devam eden akınların ve Theon'un Kışyarı'nda yaptığı her şeyin hesabını vermek zorundaydı.

"Beni bırakın sör." Suggs ne zaman onunla konuşsa Asha baltalarını özlüyordu. Parmak dansında adalardaki bütün adamlardan iyiydi ve bunu kanıtlayacak on parmağa sahipti.

Keşke şu adamla dans edebilseydim.

Bazı adamların yüzleri bir sakal için ağlardı; Sör Clayton'ın yüzü, gözlerinin arasına saplanacak bir balta için ağlıyordu. Ama Asha'nın baltası yoktu, yapılabilecek en iyi şey adamın elinden kurtulmaya çalışmaktı. Sör Clayton, Asha'yı daha sıkı tuttu, adamın eldivenli parmakları demir pençeler misali Asha'nın koluna battı.

"Leydim onu bırakmanızı istedi," dedi Aly Mormont. "Onu dinleseniz iyi edersiniz sör. Leydi Asha yakılmayacak."

"Yakılacak," diye üsteledi Suggs. "Bu şeytana tapan kadın çok uzun zamadır aramızda." Yine de Asha'nın kolunu bıraktı. Kimse Dişi Ayı'yı yok yere kışkırtmak istemezdi.

Justin Massey o anda ortaya çıktı. "Kral, ganimeti için başka planlar yapıyor," dedi gülümseyerek. Yanakları soğuktan kızarmıştı.

"Kral mı? Yoksa sen mi?" Suggs, aşağılama dolu bir kahkaha koyuverdi. "İstediğin kadar dolap çevir Massey. Kız yine de yanacak. Kız ve kızın damarındaki kral kanı. Kral kanında güç vardır, kırmızı kadın eskiden böyle söylerdi. Tanrımızı memnun edecek bir güç."

"Bırak da R'hllor ona yolladığımız dört adamla yetinsin."

“Alt tabakadan gelen dört köylü. Bir dilenci hediyesi. O pislikler, karı asla durduramaz. Kız durdurabilir.”
Dişi Ayı konuştu. “Onu yakarsak ve kar yağmaya devam ederse ne olacak? Ondan sonra kimi yakacaksınız? Beni mi?”
Asha dilini daha fazla tutamadı. “Neden Sör Clayton olmasın? Belki de R’hllor kendi hizmetkârlarından birini istiyordur. Aleti alevler tarafından yalanırken ilahiler söyleyecek inançlı bir adam istiyordur.”
Sör Justin güldü. Suggs o kadar eğlenmemişti. “Kahkahaların tadını çıkar Massey. Kar yağmaya devam ederse kimin güleceğini göreceğiz.” Kazıklardaki ölü adamlara baktı, gülümsedi ve Sör Godry’yle diğer kraliçe adamlarına katılmak üzere gitti.
“Kurtarıcım,” dedi Asha, Justin Massey’ye. Niyeti ne olursa olsun, adam bu kadarını hak etmişti. “Beni kurtardığınız için teşekkür ederim sör.”
“Bu durum, kraliçenin adamları arasında dostlar edinmenizi sağlamayacak,” dedi Dişi Ayı. “R’hllor’a olan inancınızı kayıp mı ettiniz?”
“Bundan daha fazlasına olan inancımı kaybettim,” dedi Massey. Nefesi sise dönüştü. “Ama akşam yemeğine hâlâ inanıyorum. Bana katılır mısınız leydilerim?”
Aly Mormont kafasını sağa sola salladı. “Hiç iştahım yok.” “Benim de yok. Ama yine de biraz at eti yemelisiniz, yoksa yakında yemediğinize pişman olursunuz. Derinorman Kalesi’nden ayrılırken sekiz yüz atımız vardı. Dün geceki sayı altmış dörttü.” Bu durum Asha’yı şaşırtmadı. Massey’nin kendi atı da dâhil olmak üzere, büyük savaş atlarının hemen hemen hepsi ölmüştü. Binek atlarının çoğu da gitmişti. Kuzeyli adamların küçük atları bile yem yokluğu sebebiyle sendeliyordu. Ama atlara neden ihtiyaç vardı? Stannis artık yürümüyordu. Güneş, ay ve yıldızlar o kadar uzun zamandır yoktu ki Asha onların bir rüya olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. “Ben yiyeceğim.”
Aly tekrar kafasını salladı. “Ben yemeyeceğim.”
“Öyleyse Leydi Asha’yla ilgilenmeme müsaade edin,” dedi Sör Justin. “Size söz veriyorum, kaçmasına müsaade etmeyeceğim.” Dişi Ayı, adamın sesindeki şakacı tonu duymazdan gelerek gönülsüzce razı oldu. Orada ayrıldılar. Aly çadırına gitti; Asha ve Justin Massey uzun salona. Salon uzakta değildi ama kar yığınları derindi, rüzgâr sertti ve Asha’nın ayakları buz tutmuştu. Bilekleri her adımda zonkluyordu.
Uzun salon, küçük ve vasat bir yer olmasına rağmen kasabadaki en geniş yapıydı; Stannis göl kenarındaki gözcü kulesine yerleşirken, lordlar ve kumandanlar uzun salonu kendilerine almışlardı. Salonun kapısında bir çift

muhafız vardı. Adamlardan biri Massey için kapıyı açtı. Sör Justin, Asha'yı kapıdan geçirerek sıcakla kutsanmış salona soktu.
Salonun iki yanı boyunca sıralar ve ahşap masalar uzanıyordu, elli insanın oturacağı kadar yer vardı... ama içeriye bu sayının iki katı adam sıkışmıştı. Toprak zeminin ortasına bir ateş hendeği kazılmıştı, tavanda bir sıra duman deliği bulunuyordu. Hendeğin bir kenarına kurtlar, diğer kenarına da şövalyeler ve güneyli lordlar oturmuştu.
Asha, güneylilerin acınacak hâlde olduğunu düşündü; adamlar çökük yanaklı ve cılızdı, bazıları solgun ve hastaydı, diğerlerinin yüzü kırmızı ve rüzgâr yanığıydı. Onlarla kıyaslandıklarında, kuzeyliler zinde ve sağlıklı görünüyordu; çalılar kadar gür sakalları olan iri adamlar, kürklere ve demirlere bürünmüştü. Onlar da açtı, onlar da üşümüştü ama yürüyüş, küçük atları ve ayı pençeleri olan kuzeyli adamlar için daha kolay olmuştu.
Asha kürk eldivenlerini çıkardı, parmaklarını esnetirken acıyla irkildi. Donmuş ayakları ısıyla çözülürken bacakları zonkladı. Çiftçiler kaçarken geride önemli miktarda bataklık kömürü bırakmıştı. Hava, yanan yosunların topraksı kokusuyla ve dumanla doluydu. Asha, pelerinini, üstüne yapışan karları silkeledikten sonra kapının yanındaki kancaya astı.

Sör Justin, Asha ile kendisi için iki yer bulup yemek getirdi; bira ve kızarmış at eti parçalan. Asha bir yudum bira içip at etine saldırdı. Bu seferki porsiyon, Asha'nın son yediği porsiyondan daha küçüktü ama etin kokusu kızın midesini guruldatmaya yetti. Çenesine kan ve yağ damlarken, "Teşekkür ederim sör," dedi Asha.

"Justin. Israr ediyorum." Massey, etini küçük parçalara bölüp hançerinin ucuyla yedi.
Masanın sonundaki Will Foxglove, etrafındaki adamlara, Stannis'in üç gün sonra tekrar yürüyüşe geçeceğini söylüyordu. Bunu, kralın atlarıyla ilgilenen seyislerden birinin ağzından duymuştu. "Majesteleri Kral, ateşlerde zafer görmüş," dedi, "binlerce yıl boyunca hem lordların kalelerinde hem de köylülerin kulübelerinde anlatılacak bir zafer."
Justin Massey, başını at etinden kaldırdı. "Dün geceki soğuk sayımı seksene ulaştı." Dişlerinin arasından çıkardığı kıkırdak parçasını en yakındaki köpeğe

fırlattı. “Yürürsek, yüzlerce insan kaybederiz.”
“Burada kalırsak binlerce insan kaybedeceğiz,” dedi Humfrey Clifton. “Ya devam et ya da öl, derim.”
“Devam et
ve
öl, diye cevap veririm. Kışyarı’na varsak ne olacak? Kaleyi nasıl alacağız? Adamlarımızın yarısı tek adım atamayacak kadar güçsüz. Onlara duvar mı tırmandıracaksınız? Kuşatma kaleleri mi inşa ettireceksiniz?”
“Hava düzelene kadar burada kalmalıyız,” dedi Sör Ormund Wylde; tabiatı, vahşi anlamındaki ismini yalanlayan, kadavraya benzeyen, yaşlı bir şövalyeydi. Asha, bazı silahlı askerlerin, bundan sonra hangi büyük şövalyenin ya da lordun öleceğine dair bahse girdiğini duymuştu. Sör Osmund net bir şekilde favoriydi.
Benim üstüme ne kadar sikke koyduklarını merak ediyorum,
diye düşündü Asha.
Belki de bahse katılmak için hâlâ vakit vardır.
“Burada en azından bir sığınağa sahibiz,” diye üsteliyordu Wylde, “göllerde balık da var.”
“Çok az balık ve çok fazla balıkçı,” dedi Lord Peasebury kederle. Kederli olmak için iyi sebepleri vardı; az önce Sör Godry tarafından yakılanlar, onun adamlarıydı ve o anda salonda bulunan bazı kişiler, Peasebury’nin, adamlarının ne yaptığını gayet iyi bildiğini ve hatta onların ziyafetine ortak olduğunu söylemişti.
“Haksız değil,” diye homurdandı Ned Woods, Derinorman’dan gelen keşif süvarilerinden biriydi. Burunsuz Ned diye çağırılıyordu; iki kış önce, soğuk ısırması yüzünden burnunun ucunu kaybetmişti. Woods, Kurt Ormanı’nı yaşayan her adamdan daha iyi biliyordu. Kralın en kibirli lordları bile, Woods konuşurken dinlemeyi öğrenmişti. “Gölleri tanıyorum. Cesetlere musallat olan kurtçuklar misali göllere dadandınız. Buzda o kadar çok delik açtınız ki daha fazla adamın suya düşmemiş olması mucize. Adanın çevresinde, farelerin kemirdiği bir peynir tekerleğine benzeyen yerler var.” Kafasını salladı. “Göllerin işi bitti. Onları balıksız bıraktınız.”
“Yürüyüşe geçmek için bir sebep daha,” dedi Humfrey Clifton. “Eğer kaderimizde ölüm varsa, elimizde kılıçla ölelim.”
Bu, geçen gece ve ondan önceki gece yapılan aynı tartışmaydı.
Yola devam et ve öl, burada kal ve öl, geri çekil ve öl.
“Arzu ettiğin gibi ölmekten çekinme Humfrey,” dedi Justin Massey. “Şahsen ben, hayatta kalmak ve bir bahar daha geçirmek isterim.”

“Bazıları buna korkaklık diyebilir,” diye karşılık verdi Lord Peasebury.
“Korkak olmak yamyam olmaktan iyidir.”
Peasebury’nin yüzü ani bir öfkeyle çarpıldı. “Sen...”
“Ölüm, savaşın bir parçasıdır Justin.” Sör Richard Horpe kapının iç tarafında ayakta duruyordu. Erimiş kar, adamın saçlarını ıslatmıştı. “Bizimle birlikte yürüyenler, Bolton’dan alacağımız ganimeti paylaşacaklar ve ölümsüz bir şanın sahibi olacaklar. Yürüyemeyecek kadar güçsüz olanlar kendi kendilerini korumak zorunda kalacaklar. Lâkin söz veriyorum, Kışyarı’nı alır almaz buraya yiyecek göndereceğiz.”
“Kışyarı’nı alamayacaksınız
!”
Arnolf Karstark, oğlu Arthor ve üç torunuyla birlikte yüksek masada oturuyordu. Masadan, “Evet, alacağız,” diyen bir gıdaklama geldi. Lord Arnolf ayağa kalktı, avının üstünden kalkan bir akbabaya benziyordu. Destek almak için lekeli eliyle oğlunun omzuna tutundu. “Kışyarı’nı Ned ve onun kızı için alacağız. Zalimce katledilen Genç Kurt için alacağız. Gerekirse ben ve insanlarım size yolu göstereceğiz. Bu kadarını Majesteleri Kral’a da söyledim.
Yürüyelim,
dedim. Yürüyelim ve ay dönmeden önce Freyler’in ve Boltonlar’ın kanıyla yıkanalım.”
Adamlar, ayaklarını yere, yumruklarını masalara vurmaya başladılar. Asha hemen hemen hepsinin kuzeyli olduğunu gördü. Ateş hendeğinin karşı tarafındaki güneyli lordlar, sıralarda sessizce oturuyordu.
Justin Massey, gürültü dinene kadar bekledi. Sonra konuştu. “Cesaretiniz hayranlık verici Lord Karstark. Lâkin cesaret, Kışyarı duvarlarında bir gedik açamaz. Peki, kaleyi nasıl almayı düşünüyorsunuz? Kartoplarıyla mı?”
Lord Arnolf’un torunlarından biri cevap verdi. “Koçbaşları yapmak için ağaçları keseceğiz ve kapıları kıracağız.”
“Ve öleceksiniz.”
Bir başka torun sesini duyurdu. “Merdivenler yapacağız, duvarlara tırmanacağız.”
“Ve öleceksiniz.”
Lord Arnolf’un küçük oğlu Arthor Karstark konuştu. “Kuşatma kuleleri inşa edeceğiz.”
“Ve öleceksiniz. Ve öleceksiniz. Ve öleceksiniz.” Sör Justin gözlerini devirdi. “Tanrılar merhamet edin. Bütün Karstarklar deli mi?”
“Tanrılar

mı?” dedi Richard Horpe. “Kendini kaybettin Justin. Burada bir tek tanrı var. Bu topluluğun içinde şeytanlardan bahsetme. Şimdi bizi sadece Işık Tanrısı kurtarabilir. Aynı fikirde değil misin?” Elini kılıcının kabzasına koydu ama gözlerini Justin Massey’nin yüzünden hiç ayırmadı.
Sör Justin o bakışın altında ezildi. “Işık Tanrısı, evet. İnancım seninki kadar sağlam Richard, bunu biliyorsun.”
“İnancını değil cesaretini sorguluyorum Justin. Derinorman Kalesi’nden ayrıldığımızdan bu yana, attığımız her adımda yenilgiden bahsettin. Kimin tarafında olduğunu merak etmeye başladım.”
Massey’nin boynu kızardı. “Burada kalıp hakarete uğramayacağım.” Massey, duvardaki ıslak pelerinini sert bir şekilde çekip aldı. Asha kumaşın yırtıldığını duydu. Massey, Horpe’un yanından geçip kapıya doğru yürüdü.
Çok çabuk dağıldı, diye düşündü Asha.
Kurtarıcım içyağından yapılmış.
Buna rağmen, Asha’yı yakmaya çalışan kraliçe adamlarına karşı koyacak az sayıdaki kişiden biri Sör Justin’di. Asha ayağa kalktı, pelerinini giydi ve kar fırtınasına çıkıp şövalyeyi takip etti.
Henüz on metre ilerleyemeden kayboldu. Gözcü kulesinin tepesinde yanan işaret ateşinin turuncu pırıltısını görebiliyordu ama kasaba yok olmuştu. Asha, kardan ve sessizlikten ibaret beyaz bir dünyada tek başınaydı, uyluklarına kadar çıkan kar yığınlarının arasında güçlükle ilerliyordu. “Justin?” diye seslendi. Cevap alamadı. Sol tarafta bir yerde, bir atın kişnediğini duydu.
Zavallı hayvanın sesi korku dolu. Belki de yarının akşam yemeği olacağını biliyor.
Asha pelerinine sıkı sıkı sarındı.
Farkında olmadan kasabanın yeşil alanına döndü. Çam ağacından yapılmış kazıklar hâlâ duruyordu, kavrulmuş ve kararmıştı ama yanmamıştı. Ölülerin zincirleri şimdiye kadar soğumuştu ama demir kollarıyla cesetlere hâlâ sıkıca sarılıyorlardı. Cesetlerden birinin üstüne bir kuzgun konmuştu, kararmış kafatasına yapışan yanık et parçalarını didikliyordu. Uçuşan kar, cenaze ateşinin tabanını örtmüştü, ölü adamın ayak bileğine kadar tırmanmıştı.
Eski tanrılar onu gömmek istiyor,
diye düşündü Asha.
Bu onların marifeti değildi.
Clayton Suggs’ın pes sesi, “İyice bak sürtük,” dedi. “Kızardığında sen de bu kadar güzel görüneceksin. Söyle bana, mürekkep balıkları çığlık atabilir mi?”
Babamın tanrısı, eğer dalgaların altındaki ıslak salonunda beni duyabiliyorsan,

bana küçük bir fırlatma baltası bahşet.
Boğulmuş Tanrı cevap vermedi. Nadiren cevap verirdi. Tanrıların sorunu buydu.
“Sör Justin’i gördün mü?”
“Şahlanan aptalı mı? Ondan ne istiyorsun sürtük? Eğer düzül meye ihtiyacın varsa, ben Massey’den daha erkeğim.”
Yine mi sürtük
? Suggs gibi adamların kadınları sürtük diyerek aşağılaması çok tuhaftı, zira bir kadında değer verdikleri tek şey onun bacak arasıydı. “Kral tecavüzcüleri hadım ediyor,” diye hatırlattı Asha.
Sör Clayton güldü. “Kral ateşlere bakmaktan yarı kör oldu.
Ama korkma sürtük, sana tecavüz etmeyeceğim. Sonra seni öldürmem gerekir. Ben senin yandığını görmeyi tercih ederim.”
At yine kişniyor.
“Duydun mu?”
“Neyi duydum mu?”
“Bir at. Hayır, atlar. Birden fazla.” Asha başım çevirdi, etrafı dinledi. Kar, seslerle tuhaf oyunlar oynuyordu. Sesin hangi yönden geldiğini anlamak zordu.
“Bu bir mürekkep balığı oyunu mu? Ben hiç ses...” Suggs kaşlarını çattı. “Lanet olsun. Süvariler.” Kılıç kemerini yokladı. Kürk ve deri eldivenlerin içindeki elleri sakardı. Sonunda, kınındaki uzun kılıcı çekmeyi başardı.
Süvariler gelmişti.
Fırtınanın içinden bir hayalet birliği gibi çıktılar, küçük atların sırtındaki büyük adamlar. Giydikleri kabarık kürkler onları daha da iri gösteriyordu, kalçalarından kılıçlar sarkıyordu, kılıçlar kınlarının içinde tıkırdıyor ve bir çelik şarkısı söylüyordu. Asha, bir adamın eyerine bağlanmış baltayı gördü, bir başka adamın sırtında savaş baltası vardı. Adamlar kalkan da taşıyordu ama kalkanlara boyanmış armalar kar yüzünden görünmüyordu. Asha; giydiği yün, kürk ve kaynatılmış deri katlarına rağmen kendini çırılçıplak hissediyordu.
Bir boru,
diye düşündü,
kampı ayaklandırmak için bir boruya ihtiyacım var.
“Koş, seni aptal sürtük,” diye bağırdı Sör Clayton. “Koş ve kralı uyar. Lord Bolton tepemizde.” Suggs bir zalim olabilirdi ama cesaretten yoksun değildi. Elinde kılıcıyla karların içinde ilerledi, süvarilerle kral kulesinin arasına kendi bedenini koydu. Kulenin işaret ateşi, Suggs’ın arkasında tuhaf bir tanrının gözü gibi turuncu parlıyordu. “Orada kim var? Dur!
Dur

\”
Baş süvari, Suggs’ın önünde dizginlerini çekti. Adamın arkasında başka atlılar vardı, belki yirmiye yakın, Asha’nın onları sayacak kadar vakti yoktu. Fırtınanın içinde yüz süvari daha olabilirdi. Roose Bolton’ın bütün ordusu birazdan kasabaya varabilirdi. Ama bunlar...
Keşif süvarisi olamayacak kadar fazla, öncü kuvvet olamayacak kadar azlar.
Ve iki adam siyahlar kuşanmıştı. Asha aniden,
Gece Nöbetçileri,
diye fark etti. “Kimsiniz?” diye seslendi.
“Arkadaşlar,” diye cevap verdi tanıdık bir ses. “Sizi Kışyarı’nda aradık ama davul çalan ve boru üfleyen Kargayemi’nden başka bir şey bulamadık. Sizi bulmak epey vakit aldı.” Süvari eyerinden indi, başlığını geri çekip reverans yaptı. Sakalı çok gürdü, buzla katılaşmıştı, Asha bir an için adamı tanımadı, sonra, “Tris?” dedi.
“Leydim.” Tristifer Botley diz çöktü. “Bakir de burada. Roggon, Nemrutdil, Parmak, Rook... altı kişiyiz, at sürebilecek durumda olan herkes geldi. Cromm yaraları yüzünden öldü.”
“Bu ne?” diye sordu Clayton Suggs. “Sen bu kızın adamlarından biri misin? Derinorman’ın zindanından nasıl kaçtınız?”
Tris ayağa kalktı ve dizlerindeki karı silkeledi. “Sybelle Glover’a özgürlüğümüz karşılığında yüklü bir miktar fidye önerildi ve leydi, fidyeyi, kral adına kabul etmeyi seçti.”
“Ne fidyesi? Kim deniz pislikleri için fidye öder ki?”
“Ben ödedim sör.” Cevap veren adam, küçük atının sırtında öne çıktı. Çok uzun ve çok zayıftı, bacakları o kadar uzundu ki ayaklarının yere sürünmemesi mucizeydi. “Beni güven içinde krala götürecek eşlikçilere ihtiyacım vardı. Leydi Sybelle’in de doyuracak daha az boğaza ihtiyacı vardı.” Uzun boylu adamın yüzü bir kaşkol tarafından gizleniyordu ama adamın kafasında, Asha’nın Tyrosh’a son gidişinden bu yana gördüğü en tuhaf şapka vardı; birbirinin üstüne bindirilmiş üç silindirden oluşan kenarsız bir kule. “Bana Kral Stannis’i burada bulabileceğim söylendi. Onunla derhal konuşmam gerek.”
“Peki sen kimsin?”
Uzun boylu adam zarif bir şekilde küçük atından indi, tuhaf şapkasını çıkardı, reverans yaptı. “Ben Tycho Naharis’im. Braavos’un Demir Bankası’nın mütevazı bir hizmetkârıyım.”
Gecenin içinden çıkıp gelebilecek bütün garip şeylerin arasında, Asha Greyjoy’un bekleyeceği en son şey, Braavoslu bir bankacıydı. Bu çok saçmaydı.

Asha gülmek zorundaydı. “Kral Stannis gözcü kulesini makam olarak kullanıyor. Sör Clayton sizi ona götürmekten mutluluk duyar, bundan eminim.”
“Bu çok iyi olur. Zaman çok mühim.” Bankacı zeki gözlerle Asha’yı inceledi. “Eğer yanılmıyorsam, siz Greyjoy Hanedanı’ndan Leydi Asha’sınız.”
“Ben Greyjoy Hanedanı’ndan Asha’yım. Bir leydi olup olmadığımla ilgili farklı fikirler var.”
Braavoslu gülümsedi. “Size bir hediye getirdik.” Bir el işaretiyle arkasında duran adamı çağırdı. “Kralı Kışyarı’nda bulmayı umuyorduk. Maalesef buradaki kar fırtınası kaleyi de sarmıştı. Kalenin duvarlarının dibinde, bir grup acemi delikanlıyla birlikte kralın gelişini bekleyen Mors Umber’i bulduk. Umber bize bunu verdi.”
İki kişi kaba bir şekilde önüne atıldığında,
bir kız ve yaşlı bir adam,
diye düşündü Asha. Kız, giydiği kürklere rağmen şiddetle titriyordu. Bu kadar korkmamış olsaydı güzel bile görünebilirdi fakat burnunun ucu soğuk ısırmasından dolayı kararmıştı. Yaşlı adam... kimse onun yakışıklı olduğunu düşünmezdi. Asha, bedeninde bu adamdan daha fazla et olan korkuluklar görmüştü. Adamın yüzü, kafatasına geçirilmiş deriydi, kirli saçları kemik beyazıydı. Ve adam berbat kokuyordu. Adamın sadece görüntüsü bile Asha’yı tiksintiyle dolduruyordu.
Adam gözlerini kaldırdı. “Kardeşim. Bak. Bu sefer seni tanıdım.”
Asha’nın kalbi bir vuruş atladı. “77ıeon?”
Adamın dudakları geri çekildi, bu bir gülümseme olabilirdi. Dişlerinin yarısı gitmişti, geri kalanlar kırık ve parça parçaydı. “Theon,” diye tekrar etti adam. “Benim adım Theon. Adını bilmek zorundasın.”

VICTARION

Demir Donanma avına yaklaşırken, deniz siyahtı ve ay gümüştü.
Gemiyi, Sedir Adası ile Astapor limanının arkasındaki tepelerin arasında gördüler; tıpkı siyah rahip Moqorro'nun söylediği gibi. Geminin ana direğindeki gözcü sepetinden, "Ghisli," diye bağırdı Longwater Turna. Victarion Greyjoy, Ghisli geminin gittikçe büyüyen yelkenlerini baş kasarasından izledi. Sonra yükselip alçalan kürekleri ve geminin suda bıraktığı beyaz izi seçti. Ay ışığında parlayan köpükler, denizin üstünde bir yara izi gibiydi.
Gerçek bir savaş gemisi değil,
diye fark etti Victarion.
Büyük bir ticaret kadırgası.
İyi bir ganimet. Avı takip etmeleri için kaptanlara işaret verdi. Gemiye çıkacak ve onu ele geçireceklerdi.
Kadırganın kaptanı tehlikeyi fark etmişti. Rotasını değiştirip batıya döndü, Sedir Adası'na doğru ilerlemeye başladı. Belki de gizli bir körfeze sığınmayı ya da peşindeki gemiyi adanın kuzey kıyısı boyunca uzanan sivri kayalıklara sürüklemeyi umut ediyordu. Bununla birlikte, kadırga yüklüydü ve rüzgâr demirdoğumlulardan yanaydı.
Keder
ve
Demir Zafer
avın yolunu kesti. Hızlı
Atmaca
ve çevik
Parmak Dansçısı
avın arkasına geçti. Ghisli kaptan o zaman bile sancağını indirmedi.
Ağıt,
avın yanına yanaştı, geminin iskele tarafını tırmalayıp küreklerini parçaladı. İki gemi Ghozai harabelerine o kadar yakındı ki, şehrin yıkık piramitlerinin üstüne şafağın ilk ışıkları vururken gemidekiler maymunların gevezeliklerini

duyabiliyordu.
Kadırganın kaptanı zincire vurulmuş bir hâlde Victarion'a getirildiğinde, ganimetin adının
Ghis Şafağı
olduğunu söyledi. Kadırga, Yeni Ghis'ten yola çıkmıştı, Meereen'de ticaret yapmıştı ve Yunkai üzerinden Ghis'e geri dönüyordu. Kaptan, gırtlak sesleriyle, tıslamalarla ve hırıltılarla dolu Ghis dilinden başka bir dil konuşmuyordu. Victarion daha önce bu kadar çirkin bir lisan duymamıştı. Moqorro, kaptanın sözlerini, Batıdiyar'ın Ortak Dil'ine tercüme etti. Kaptan, Meereen için yapılan savaşın kazanıldığını iddia ediyordu; ejderha kraliçesi ölmüştü ve Hizdak isimli bir Ghisli şehri yönetiyordu.
Victarion, yalan söylediği için kaptanın dilini kestirdi. Moqorro, Daenerys Targaryen'ın ölmediğinden emindi. Rahibin kırmızı tanrısı R'hllor, kraliçenin yüzünü kutsal alevlerin içinde ona göstermişti. Victarion yalanlara tahammül edemezdi, Ghisli kaptanın elleriyle ayaklarını bağlatıp adamı denize attırdı. Boğulmuş Tanrı'ya bir hediye. "Kırmızı tanrın hak ettiğini alacak," diye söz verdi Moqorro'ya, "ama denizlerde, Boğulmuş Tanrı'nın hükmü geçer."
"R'hllor'dan ve adının anılmaması gereken Öteki'nden başka tanrı yoktur." Büyücü rahip siyahlar giymişti ama kıyafetinin yakasında, kollarında ve eteklerinde altın şeritler vardı.
Demir Zafer'de
kırmızı kumaş yoktu, fakat Moqorro'nun tuz lekeli paçavralar içinde dolaşması da uygun değildi, bu yüzden Victarion, Tom Tidewood'a, rahip için yeni kıyafetler bulmasını emretmişti, hatta kendi tuniklerinden birkaçını adama vermişti. Tunikler siyah ve altın rengiydi, zira Greyjoy Hanedanı'nın arması, siyah zemin üstünde altın bir deniz canavarıydı, sancaklarda ve yelkenlerde de aynı arma vardı. Kırmızı rahiplerin kızıl ve kırmızı kıyafetleri demirdoğumlular için yabancıydı ama Victarion, Greyjoy renkleri giyen Moqorro'nun mürettebat tarafından daha kolay bir şekilde kabul göreceğini ummuştu.
Umudu beyhudeydi. Tepeden tırnağa siyahlar giyen ve yüzünde kırmızı turuncu alev dövmelerinden bir maske bulunan rahip her zamankinden daha uğursuz görünüyordu. Rahip güvertede dolaştığında, mürettebat ondan uzak duruyordu. Rahibin gölgesi kazara üstlerine düşecek olsa, adamlar yere tükürüyordu. Kırmızı rahibi denizden çıkaran Tarla Faresi bile, adamı Boğulmuş Tanrıya vermesi için Victarion'a baskı yapıyordu.
Fakat Moqorro, bu tuhaf kıyıları demirdoğumlulardan daha iyi tanıyordu, ejderhaların sırlarına da vakıftı.

Kargagöz'ün büyücüleri var, benim neden olmasın
? Victarion'un kara büyücüsü, Euron'un üç büyücüsünün toplamından daha kudretliydi. Buharsaçlı bir büyücüyü onaylamazdı ama Aeron ve takvası çok uzaktaydı.
Victarion yanık elini kudretli bir yumruk hâline getirdi.
"Ghis Şafağı,
Demir Donanma gemilerine uygun bir isim değil," dedi. "Geminin adını
Kırmızı Tanrının Gazabı
olarak değiştiriyorum, senin şerefine büyücü."
Büyücü başını öne eğdi. "Kaptan nasıl uygun görürse." Ve Demir Donanma'nın gemi sayısı tekrar elli dörde yükseldi.
Ertesi gün ani bir fırtınayla karşılaştılar. Moqorro bunu da önceden haber vermişti. Yağmurlar dindiğinde üç geminin kaybolduğu anlaşıldı. Gemiler batmış mıydı, karaya mı oturmuştu yoksa rüzgârla savrulup rotadan mı çıkmıştı; bilmenin yolu yoktu. "Nereye gittiğimizi biliyorlar," dedi Victarion, adamlarına. "Eğer hâlâ yüzüyorlarsa onlarla tekrar karşılaşırız." Demir kaptan geride kalanları bekleyemezdi. Müstakbel karısının etrafı düşmanlar tarafından sarılmışken bunu yapamazdı.
Dünyanın en güzel kadını benim baltama muhtaç.
Ayrıca, Moqorro üç geminin kaybolmadığını söylemişti. Büyücü rahip, her gece,
Demir Zafer'in
baş kasarasında bir ateş yakıyor ve ilahiler söyleyerek alevlerin etrafında dolaşıyordu. Alevlerin ışığı, adamın siyah derisini cilalı oniks gibi parlak yapıyordu. Ve bazen, Victarion, rahibin yüzündeki alev dövmelerinin dans ettiğini görür gibi oluyordu. Alevler kıvrılıyor, bükülüyor, eriyip birbirine karışıyor, rahip başım hareket ettirdikçe renk değiştiriyordu.
Bir kürekçi, "Kara rahip şeytanları üzerimize çekiyor," derken duyulmuştu. Bu sözler Victarion'a rapor edildiğinde, demir kaptan kürekçiyi kırbaçlatmıştı, adamın sırtı omuzlarından beline kadar kan içinde kalmıştı. Moqorro, "Kayıp kuzularınız Yaros isimli adada sürüye geri dönecek," dediğinde, "Dua et de dönsünler rahip," diye karşılık vermişti demir kaptan. 'Yoksa kırbacın tadına sen de bakarsın."
Demir Donanma, Astapor'un kuzeybatısında ikinci ganimetini aldığında, deniz mavi yeşildi ve mavi gökyüzünde güneş ışıldıyordu.
Bu seferki gemi,
Güvercin
isimli bir Myr gökesiydi. Halı, yeşil şarap ve Myr danteli taşıyordu. Yeni Ghis

üzerinden Yunkai’ye gidiyordu. Geminin kaptanı, uzak şeyleri yakın gösteren bir Myr gözüne sahipti; her biri, bir sonrakinin içine girecek şekilde işlenmiş pirinç tüplerin ucunda iki cam mercek. Victarion bu hâzineyi kendine sakladı. Gökeye Örümcek Kuşu adını verdi. Gökenin mürettebatının fidye için tutulmasını emretti. Mürettebattakiler köle ya da köle taciri değil, özgür Myr insanları ve deneyimli denizcilerdi. Böyle adamlar iyi sikke ederdi. Myr’den yola çıkan
Güvercin,
Meereen ya da Daenerys hakkında yeni bilgilere sahip değildi, Rhoyne’daki Dothrak süvarileri ve yürüyüşe geçen Altın Mürettebat gibi Victarion’un hâlihazırda bildiği eski havadisleri vardı.
O gece, gece ateşinin yanında duran kara rahip Moqorro’ya, “Ne görüyorsun?” diye sordu kaptan. “Yarın bizi neler bekliyor? Daha çok yağmur mu?” Hava yağmur kokuyordu.
“Gri gökyüzü ve sert rüzgârlar,” dedi Moqorro. ‘Yağmur yok. Arkadan kaplanlar geliyor. İleride sizin ejderhanız bekliyor.”
Sizin ejderhanız.
Victarion bu kelimelerin tınısı sevdi. “Bana bilmediğim bir şey söyle rahip.”
“Kaptan emir verir ben itaat ederim,” dedi Moqorro. Mürettebat ona Kara Alev demeye başlamıştı. Bu ismi, “Moqorro” diyemeyen Steffar Stammerer uydurmuştu. “Sahil şeridi burada batıdan doğuya doğru akar. Kuzeye döndüğü yerde iki tavşan daha bulacağız. Çok bacaklı hızlı tavşanlar.”
Rahibin dediği gerçekleşti. Bu seferki gemilerin ince, uzun ve hızlı iki kadırga olduğu anlaşıldı. Onları ilk önce Topal Ralf gördü. Ama çok geçmeden, kadırgalar
Keder'
i ve
Meyus Leydi'
yi geride bıraktı. Victarion;
Demir Kanat'ı, Atmaca'
yı ve
Deniz Canavarının Öpücüğü'
nü kadırgaların peşine yolladı. Donanmada bu üçünden daha hızlı bir gemi yoktu. Kovalamaca gün boyu sürdü, ama kısa ve vahşi bir çatışmanın ardından iki kadırga da ele geçirildi. Gemiler boştu, Meereen’de kamp kuran Ghis lejyonları için silah, levazım... ve savaşta ölen adamların yerini dolduracak yeni lejyonerler almak üzere Yeni Ghis’e gidiyorlardı. “Mücadelede katledilen adamların yerine mi?” diye sordu Victarion. Kadırgaların mürettebatı öyle

olmadığını söyledi. Ölümlerin sebebi, beyaz kısrak denilen kanlı ishaldi. Ve tıpkı *Ghis Şafağı'nın*
kaptanı gibi, kadırgaların kaptanları da Daenerys Targaryen'ın öldüğü yalanını tekrar etti.
"Hangi cehennemdeyse ona benden bir öpücük verin," dedi Victarion. Baltasını istedi ve kaptanların kafasını orada, o anda kesti. Daha sonra kaptanların adamlarını da öldürdü, sadece küreklere zincirli köleleri esirgedi. Kölelerin zincirlerini bizzat kırdı, onlara artık özgür insanlar olduklarını ve Demir Donanma'nın küreklerini çekme ayrıcalığına kavuştuklarını söyledi. Bu ayrıcalık, Demir Adaları'nda doğan her adamın çocukluk hayaliydi. "Ejderha kraliçesi köleleri azat ediyor, ben de aynı şeyi yapıyorum," diye duyurdu demir kaptan.
Kadırgalara
Hayalet
ve
Gölge
isimlerini verdi. O gece, esmer kadına sahip olduktan sonra, "Çünkü bu gemilerin geri dönmesini ve Yunkaili adamlara musallat olmasını istiyorum," dedi ona. Artık yakındı, her gün biraz daha yaklaşıyordu. Esmer kadının göğüslerini sıkarken, "Bir yıldırım misali üzerlerine çökeceğiz," dedi. Boğulmuş Tanrı'nın denizin derinliklerinden gelen sesini duyuyor gibiydi.
Bana iyi hizmet ettin kaptan,
diyordu sanki dalgalar.
Seni bu vazife için yaratmıştım.
Fakat Victarion kırmızı tanrıyı da besleyecekti, Moqorro'nun ateş tanrısını. Rahibin iyileştirdiği kol korkunç görünüyordu, dirseğinden parmak uçlarına kadar kızarmış et parçaları vardı. Bazen, Victarion parmaklarını kapattığında, deri çatlıyor ve çatlaktan dumanlar çıkıyordu ama kol, daha önce hiç olmadığı kadar güçlüydü. "Şimdi yanımda iki tanrı var," dedi Victarion esmer kadına. "Hiçbir düşman iki tanrının önünde duramaz." Sonra kadını sırtüstü yuvarladı ve ona bir kez daha sahip oldu.
Geminin baş kasarasının önünde Yaros'un uçurumları belirdiğinde, Victarion üç kayıp gemisinin onu beklediğini gördü, tıpkı Moqorro'nun söylediği gibi. Demir kaptan adama ödül olarak bir tork verdi.
Şimdi bir tercih yapmak zorundaydı: Boğazlardan geçme riskini mi almalıydı yoksa Demir Donanma'yı adaların çevresinden mi dolaştırmalıydı? Güzel Ada'nın acı hatırası hâlâ demir kaptanın aklındaydı. Demir Donanma adalarla

ana kara arasında sıkışıp kalmışken, Stannis Baratheon hem kuzeyden hem de güneyden saldırmıştı. Victarion hayatının en ezici mağlubiyetini yaşamıştı. Ama Yaros'un etrafını dolaşmak Victarion'a çok kıymetli günler kaybettirirdi. Yunkai bu kadar yakındayken boğazlardan geçmek büyük olasılıkla ağır olurdu ama Victarion, Meereen'e iyice yaklaşmadan evvel Yunkaili gemilerle karşılaşmayı beklemiyordu.

Kargagöz olsa ne yapardı?

Victarion bir süre bunu düşündü, sonra kaptanlarına işaret verdi. "Boğazlardan geçeceğiz."

Yaros donanmanın arkasında kaybolmadan önce üç ganimet daha alındı. Tarla Kuşu'yla

Keder

'in payına şişman bir savaş gemisi düştü.

Uçurtma

'nın kaptanı Manfryd Merlyn bir ticaret kadırgası aldı. Gemilerin ambarları ticari mallarla doluydu; şaraplar, ipekler, baharatlar, nadir bulunan ahşaplar ve daha nadir bulunan kokular. Fakat asıl ödül, gemilerin kendisiydi. Günün ilerleyen saatlerinde, bir balıkçı teknesi,

Yedi Kafatası

ve

Köle Afeti

tarafından ele geçirildi. Küçük, yavaş ve pis bir şeydi, güvertesine çıkmaya bile değmezdi. Victarion, balıkçıları dize getirmek için iki gemi gerektiğini öğrendiğinde sinirlendi fakat siyah ejderhanın geri döndüğünü o balıkçıların dudaklarından duydu. "Gümüş kraliçe gitti," dedi balıkçı teknesinin kaptanı. "Ejderhasının sırtında uzaklara uçtu, Dothrak denizinin karşısına geçti."

"Dothrak denizi nerede?" diye sordu Victarion. "Demir Donanma'yı o denizin karşısına yüzdüreceğim ve her neredeyse kraliçeyi bulacağım."

Balıkçı yüksek sesle güldü. "Bu görülmeye değer bir manzara olur. Dothrak denizi çimenlerden ibarettir seni aptal."

Bunu söylememeliydi. Victarion, adamı yanık eliyle boğazından tutup havaya kaldırdı, onu gemi direğine çarptı, Yunkaili'nin yüzü kapkara olana dek adamın boğazını sıktı. Adam bir süre çırpındı, beyhude bir çabayla demir kaptanın kıskacından kurtulmaya çalıştı. "Victarion Greyjoy'a aptal diyen adam, bununla böbürlenecek kadar uzun yaşamaz." Victarion elini açtığında, balıkçının bedeni gevşek bir şekilde güverteye düştü. Longwater Turna ve Tom Tidewood, cesedi küpeştenin üstünden denize attı. Boğulmuş Tanrı'ya bir hediye daha.

Daha sonra, kara rahip Moqorro, “Sizin Boğulmuş Tanrı’nız bir canavar,” dedi. “O, adının anılmaması gereken karanlık tanrı Öteki’nin kölesinden başka bir şey değil.”
“Dikkatli ol rahip,” dedi Victarion. “Bu gemide, tanrıya küfrettiğin için dilini kesecek dindar adamlar var. Kırmızı tanrın hak ettiğini alacak, söz veriyorum. Benim sözüm demirdir. İstediğin adama sor.”
Kara rahip başını eğdi. “Gerek yok. Işık Tanrısı bana sizin değerinizi gösterdi Lord Kaptan. Her gece, ateşlerimde, sizi bekleyen şanı ve şerefi görüyorum.”
Bu sözler, Victarion Greyjoy’u, o gece esmer kadına da söylediği gibi ziyadesiyle memnun etti. “Ağabeyim Balon büyük bir adamdı,” dedi demir kaptan, “ama onun yapamadığını ben yapacağım. Demir Adaları yine özgür olacak ve Eski Usul geri dönecek. Bunu Dagon bile başaramadı.” Dagon Greyjoy’un Deniztaşı Tahtı’nda oturuşundan bu yana neredeyse yüzyıl geçmişti ama demirdoğumlular hâlâ onun alanlarından ve mücadelelerinden bahsederdi. Dagon’ın zamanında Demir Taht’ta zayıf bir kral vardı, kralın çapaklı gözleri Dar Deniz’in karşısına, piçlerin ve sürgünlerin isyan planları yaptığı yere sabitlenmişti. Lord Dagon fırsattan istifade etmiş ve Gün Batımı Denizi’ni ele geçirmek amacıyla Pyke’tan yelken açmıştı. “Aslanı sakalından yakaladı ve ulu kurdun kuyruğunu düğümledi ama Dagon bile ejderhaları yenemedi. Ama ben ejderha kraliçesine sahip olacağım. Kraliçe yatağımı paylaşacak ve bana kudretli oğullar doğuracak.”
O gece, Demir Donanma’nın gemi sayısı altmıştı.
Yaros’un kuzeyinde, tuhaf gemiler çoğaldı. Victarion’un gemileri Yunkai’ye çok yakındı. Sarı Şehir ile Meereen arasındaki sahil şeridi levazım gemileriyle dolu olmalıydı. Bu yüzden Victarion, Demir Donanma’yı açık sulara çıkardı. Orada bile başka gemilerle karşılaşma ihtimali vardı. “Kimsenin kaçmasına ve düşmanımızı uyarmasına izin vermeyin,” diye emretti demir kaptan. Emri yerine getirildi.
Sarı Şehir’in kuzeyindeki sularda bir köle gemisinin yakalandığı sabah, deniz yeşildi ve gökyüzü griydi.
Keder, Savaşçı Fahişe ve Demir Zafer
tarafından ele geçirilen geminin ambarında, Lys’in zevk evlerine doğru götürülen parfüm kokulu yirmi oğlan ve seksen kız vardı. Gemideki adamlar, kendi kara sularına bu kadar yakınken bir tehlikeyle karşılaşmayı beklemiyorlardı, bu yüzden demirdoğumlular gemiyi alırken hiç zorlanmadı. Gemiye,
Arzulu Bakire

ismi verildi.
Victarion köle tacirlerini kılıçtan geçirdi, sonra kürekçilerin zincirlerinin kırılmasını emretti. “Artık benim için kürek çeke çeksiniz. İyi çekin, ödüllendirilirsiniz.” Kızları, kaptanların arasında bölüştürdü. “Lysliler sizi fahişelere çevirecekti,” dedi onlara, “ama biz sizi kurtardık. Şimdi birçok adam yerine sadece bir adama hizmet edeceksiniz. Kaptanlarını memnun eden kızlar, tuz karıları olarak alınabilirler, bu itibarlı bir mevkidir.” Parfüm kokan oğlanları zincire vurup denize attı. Onlar gayritabii yaratıklardı. Gemi, oğlanlardan temizlediğinde daha güzel kokmaya başladı.
Victarion, en güzel yedi kızı kendine aldı. Kızlardan birinin kızıl saçları ve çilli göğüsleri vardı. Biri her yerini tıraşlamıştı. Biri kahverengi saçlı ve kahverengi gözlüydü, bir fare kadar ürkekti. Biri, Victarion’un o güne kadar gördüğü en büyük göğüslere sahipti. Beşincisi siyah saçlı, altın tenli, ufak tefek bir şeydi, gözleri amber rengiydi. Akıncısı süt gibi beyazdı, göğüs uçlarına ve bacaklarının arasındaki dudaklara altın halkalar takmıştı. Yedinci si mürekkep kadar siyahtı. Yunkaili köle tacirleri, kızlara zevkin yedi makamını öğretmişti ama Victarion’un onları isteme sebebi bu değildi. Victarion, Meereen’e varıp kraliçesini alana dek esmer kadınla yetinebilirdi. Hiçbir adam, güneş onu bekliyorken mum ışığına ihtiyaç duymazdı.
Demir Kaptan yeni ganimetine
Tacirin Çığlığı
adını verdi. Demir Donanma’nın gemi sayısı altmış bire yükseldi. Victarion, demirdoğumlulara, “Ele geçirdiğimiz her gemi bizi daha güçlü kılıyor,” dedi, “ama şimdiden sonra işimiz zorlaşacak. Yarın ya da öbür gün savaş gemileriyle karşılaşabiliriz. Meereen’in kara sularına girmek üzereyiz, düşmanlarımızın donanmaları bizi bekliyor. Köle Şehirleri’nin gemileriyle karşılaşacağız; Tolos’tan, Elyria’dan, Yeni Ghis’ten hatta Qarth’tan gelen gemilerle.” Eski Volantis’in yeşil kadırgalarından bahsetmemeye özen gösterdi, kadırgalar şu anda Keder Girdabı’ndan geçiyor olmalıydı. “Köle tacirleri çelimsiz yaratıklardır. Bizden nasıl kaçtıklarını, kılıçtan geçirilirken nasıl çığlık attıklarını duydunuz. Her biriniz yirmi tacir edersiniz çünkü siz demirden yaratıldınız. Köle tacirlerinin yelkenlerini gördüğünüz anda bunu hatırlayın. Merhamet göstermeyin ve merhamet beklemeyin. Bizim merhamete ne ihtiyacımız var? Biz demirdoğumluyuz. İki tanrı bize göz kulak oluyor.
Tacirlerin gemilerini ele geçireceğiz, umutlarını paramparça edeceğiz ve körfezlerini kana bulayacağız.”
Victarion’un sözleri muazzam bir tezahüratla karşılandı. Kaptan bir baş

selamıyla yanıt verdi, sonra kendine ayırdığı yedi kızı güverteye çağırdı. Her birini yanaklarından öptü ve onlara kendilerini bekleyen onurdan bahsetti, kızlar onun sözlerini anlamıyordu gerçi. Kızları balıkçı teknesine bindirdi, teknenin halatlarını çözdü ve tekneyi ateşe verdi.

Demir Donanma'nın savaş gemileri yanan teknenin yanından geçerken, "Bu masumiyet ve güzellik armağanıyla iki tanrıyı da tebcil ediyoruz," dedi Victarion. "Bu kızlar, fani şehvetle lekelenmeden, ışığın içinde tekrar hayat bulsun ya da Boğulmuş Tanrı'nın ıslak salonlarına inip denizler kuruyana dek dans edip gülsün."

Dumanlar çıkaran tekne deniz tarafından yutulurken, Victarion, yedi güzel kızın çığlığının neşeli bir şarkıya dönüştüğünü duydu. Sonra sert bir rüzgâr geldi, yelkenleri doldurdu, gemileri önce kuzey doğuya, sonra yine kuzeye sürdü. Onları Meereen'e ve çok renkli kiremitlerden inşa edilmiş piramitlere doğru götürdü.

Bir şarkının kanatlarında sana uçuyorum Daenerys,

diye düşündü demir kaptan.

Victarion, o gece ilk kez, büyük Valyria'nın dumanlı viranelerinde Kargagöz tarafından bulunan ejderha borusunu ortaya çıkardı. Kıvrımlı bir şeydi, bir uçtan diğer uca iki metreydi, kapkara parlıyordu, kırmızı altından ve siyah Valyria çeliğinden yapılmış kasnakları vardı.

Euron'un cehennem borusu.

Victarion, esmer kadının kalçaları kadar sıcak ve pürüzsüz olan boruyu okşadı. Boru o kadar parlaktı ki, Victarion onun derinliklerinde kendi yüz hatlarının çarpık tasvirini görebiliyordu. Borunun kasnaklarına tuhaf ve sihirli yazılar kazınmıştı. Moqorro o yazıların Valyria hiyeroglifleri olduğunu söyledi.

Bu kadarını Victarion da biliyordu. "Ne diyorlar?"

"Çok şey." Kara rahip altın kasnaklardan birini gösterdi. "Burada borunun adı yazıyor. '

Ben Ejderha Bağcısı'yım,'

diyor. Sesini duydunuz mu hiç?"

"Bir kez." Victarion'un ağabeyinin kırmalarından biri, Eski

Wyk'teki kral şûrasında cehennem borusunu öttürmüştü. Devasa bir adamdı, kafası tıraşlıydı, kaslı kollarında altın, oniks ve yeşim halkalar vardı, göğsüne bir şahin dövmesi yapılmıştı. "Borunun çıkardığı ses... her nasılsa yakıyordu. Kemiklerim alev almış gibiydi, etim içeriden dağlanıyordu. Yazılar kıpkırmızı ve sıcak parladı, sonra bembeyaz ve sıcak, bakması zordu. Ses asla susmayacak gibi geldi. Uzun bir çığlık gibiydi. Eriyip tek olmuş binlerce çığlık gibi."

“Peki boruyu üfleyen adama ne oldu?”
“Öldü. Boruyu üfledikten sonra dudakları su topladı. Kuşu da kanıyordu.” Kaptan, göğsüne vurdu. “Şahin, buradaydı. Tüylerinden kan damlıyordu. Adamın içinin yandığım söylediler ama bu bir masal da olabilir.”
“Gerçek bir masal.” Moqorro, cehennem borusunu çevirip ikinci altın kasnaktaki yazıyı okudu. “Burada,
‘Hiçbir fâni beni üfleyip hayatta kalamaz,’
diyor.”
Victarion, ağabeyinin ihanetlerini düşündü.
Euron’un hediyeleri zehirlidir.
“Kargagöz, bu borunun, ejderhaları benim irademe bağlayacağına dair yemin etti. Ama bedeli ölümse, bu ne işime yarar?”
“Ağabeyiniz boruyu bizzat üflemedi. Siz de yapmamalısınız.” Moqorro çelik kasnağı gösterdi. “İşte.
‘Ateş için kan, kan için ateş.’
Boruyu kimin üflediği önemli değil. Ejderhalar borunun sahibine gelir. Borunun *sahibi*
olmalısınız. Kanla.”

ÇİRKİN KÜÇÜK KIZ

Çok Yüzlü Tanrı’nın on bir hizmetkârı, o gece tapınağın altında toplandı. Daha önce hiç bu kadar kalabalık olmamışlardı. Sadece küçük lord ve şişman adam ön kapıdan girdi; diğerleri gizli yollardan, tünellerden ve geçitlerden geldi. Siyah beyaz elbiselerini giymişlerdi ama yerlerine otururken başlıklarını geri çektiler ve o gün takmayı tercih ettikleri yüzleri gösterdiler. Yüksek sırtlı sandalyeler, yukarıdaki tapınağın kapıları gibi abanozdan ve büvet ağacından yapılmıştı. Abanoz sandalyelerin arkasına büvet yüzler kakılmıştı, büvet sandalyelerin arkasına da abanoz yüzler.

Diğer çıraklardan biri, bir sürahi kırmızı şarapla birlikte odanın karşı tarafında duruyordu. Kızın elinde bir sürahi su vardı. Tanrının hizmetkârlarından biri, bir şey içmek istediğinde kaşını kaldırıyor ya da parmağını büküyordu. Kalfaların biri ya da ikisi birden gidip hizmetkârın kadehini dolduruyordu. Ama genellikle öylece duruyorlardı.

Ben taştan oyuldum,

diye hatırlattı kız kendi kendine.

Ben bir heykelim. Kahramanlar Kanalı’nın kenarında duran Deniz Lordu heykelleri gibi.

Su ağırdı ama kızın kolları güçlüydü.

Rahipler Braavos dilini kullanıyordu ama içlerinden biri uzun dakikalar boyunca Yüksek Valyria Dili’nde konuştu. Kız kelimeleri anlıyordu ama her zaman duyamıyordu; hizmetkârlar alçak seslerle konuşuyordu. Bir veba kurbanının yüzünü takan rahip, “Bu adamı tanıyorum,” dedi. “Bu adamı tanıyorum,” diye tekrar etti şişman adam. Ama yakışıklı adam, “Bu adama hediyeyi vereceğim, onu tanımıyorum,” dedi. Daha sonra, şaşı adam, aynı şeyi başka biri için söyledi. Uç saatlik şarap ve konuşmadan sonra, rahipler tapınaktan ayrıldılar... nazik adam, küçük kız ve veba izleri olan rahip dışında hepsi. Rahibin yanaklarında açık yaralar vardı ve saçları dökülmüştü, burun deliğinden kan damlıyordu, gözlerinin kenarında da kuru kan vardı. Nazik adam, küçük kıza, “Kardeşimiz seninle konuşmak istiyor,” dedi. “İstersen otur.” Kız, abanoz yüzlü büvet

sandalyelerden birine oturdu, kanlı yaralardan korkmuyordu, sahte yüzlerden korkmayacak kadar uzun zamandır Siyahın ve Beyazın Evi'ndeydi.
Kızla baş başa kaldıklarında, "Sen kimsin?" diye sordu vebalı adam.
"Kimse."
"Öyle değil. Sen Stark Hanedanından Arya'sın, dudağını ısıran ve yalan söyleyemeyen kız."
"Eskiden Arya'ydım. Şimdi değilim."
"Neden buradasın yalancı?"
"Hizmet etmek için. Öğrenmek için. Yüzümü değiştirmek için."
"Önce kalbini değiştirmelisin. Çok yüzlü Tanrı'nın hediyesi çocuk oyuncağı değildir. Kendi amaçların ve kendi keyfin için öldürdün. Bunu inkâr mı edeceksin?"
Kız, dudağını ısırdı. "Ben..."
Rahip, kızı tokatladı.
Kız, yanağının zonkladığını hissetti ama bu tokadı hak ettiğini biliyordu. "Teşekkür ederim." Yeterince tokat yerse, dudağını ısırmaktan vazgeçebilirdi. Bunu Arya yapıyordu, gece kurdu değil. "İnkâr ediyorum."
'Yalan söylüyorsun. Gerçeği gözlerinde görebiliyorum. Bir kurdun gözlerine sahipsin ve kan tadını seviyorsun."
Kız,
Sör Gregor,
diye düşündü.
Dunsen, Tatlı Ralf. Sör Ilyn, Sör Meryn, Kraliçe Cersei.
Konuşursa yalan söylemesi gerekecekti ve rahip anlayacaktı. Kız sessiz kaldı.
"Bana eskiden bir kedi olduğunu söylediler. Balık kokuyor muşsun, ara sokaklarda dolaşıyormuşsun, sikke için midye ve istiridye satıyormuşsun. Senin gibi küçük yaratıklara uygun küçük bir hayat. İste ve o hayatı sana geri verelim. El arabanı it, midyelerini sat, mutlu ol. Kalbin, bizden biri olmak için fazla yumuşak."
Beni kovmak niyetinde.
"Benim kalbim yok. Sadece boşluğum var. Birçok insan öldürdüm. İsteseydim seni de öldürürdüm." "Bunun tadı sana tatlı mı gelirdi?"
Kız doğru cevabı bilmiyordu. "Belki."
"Öyleyse buraya ait değilsin. Bu evde, ölümün hiçbir tatlılığı yoktur. Biz savaşçı değiliz, asker değiliz, kibirle kabarmış eşkıyalar değiliz. Biz, keselerimizi şişmanlatmak için bir lordun emriyle cinayet işlemeyiz. Biz, Çok Yüzlü Tanrı'nın hizmetkârlarından başka bir şey değiliz."

“
Valar dohaeris." Bütün insanlar hizmet etmeli.
“Sözleri biliyorsun ama hizmet edemeyecek kadar gururlusun. Bir hizmetkâr mütevazı ve itaatkâr olmalıdır.”
“İtaat ediyorum. Herkesten daha mütevazı olabilirim.”
Bu sözler rahibi güldürdü. “Tevazu tanrıçası olacağından eminim. Lâkin bedeli ödeyebilir misin?”
“Hangi bedel.”
“Bedel sensin. Bedel, sahip olduğun ve sahip olmayı umduğun her şey. Gözlerini aldık ve onları sana geri verdik. Sonra kulaklarını alacağız ve sessizlik içinde yürüyeceksin. Bize bacaklarını verip sürüneceksin. Kimsenin kızı, kimsenin karısı, kimsenin annesi olmayacaksın. Adın bir yalan olacak, taktığın yüz kendi yüzün olamayacak.”
Kız az kalsın yine dudağını ısıracaktı ama bu sefer kendini yakaladı, durdu.
Yüzüm, her şeyi gizleyen karanlık bir göl.
Taşıdığı bütün isimleri düşündü: Arry, Gelincik, Güvercin, Kanalların Kedisi. Kışyarı’nda yaşayan Arya Atsurat isimli aptal kızı düşündü, isimlerin önemi yoktu. “Bedeli ödeyebilirim. Bana bir yüz verin.” “Yüzler kazanılır.”
“Nasıl?”
“Malum bir adama malum bir hediye vererek.”
“Hangi adam?”
“Tanıdığın biri değil.”
“Çok insan tanımıyorum.”
“Onlardan biri. Bir yabancı. Sevmediğin, nefret etmediğin, hiç tanışmadığın biri. Onu öldürecek misin?”
“Evet.”
“Öyleyse yarın, yine Kanalların Kedisi olacaksın. O yüzü tak, izle, itaat et. Çok Yüzlü Tanrıya layık bir hizmetkâr olup olmadığını görelim.”
Kedi, ertesi gün, kanaldaki evde yaşayan Brusco’ya ve adamın kızlarına geri döndü. Onu gören Brusco’nun gözleri büyüdü. Selam sözü olarak, “
Valar morghulis,"
dedi Kedi.
“Valar dohaeris,”
diye karşılık verdi Brusco.

O andan sonraki zaman, Kedi asla uzaklara gitmemiş gibi geçti. Kedi, öldürmek zorunda olduğu adamı ilk kez öğle vakti, Mor Liman'ın parke taşlı sokaklarında el arabasını iterken gördü. Yaşlı bir adamdı, ellisini epey geçmişti. Kedi kendi kendine, uzun bir hayat yaşamış, demeye çalıştı. Babamın hayatı o kadar kısa sürmüşken bu adamın hayatı neden bu kadar uzun sürsün? Ama Kanalların Kedisi'nin babası yoktu, bu yüzden bu düşünceyi kendine sakladı.

Adamın yanından geçerken,
"Deniz tarakları, istiridyeler,"
diye bağırdı.
"Midyeler, karidesler."
Hatta adama gülümsedi. Bazen, insanları durdurup bir şey satın almalarını sağlamak için yapman gereken tek şey gülümsemekti. Yaşlı adam Kedi'nin gülümsemesine cevap vermedi. Kaşlarını çatıp yürümeye devam etti, bir su birikintisine bastı. Sıçrayan sular Kedi'nin ayaklarını ıslattı.
Adamın gidişini izlerken,
hiç nazik değil,
diye düşündü Kedi.
Yüzü sert ve zalim.
Yaşlı adamın burnu dar ve sivriydi, dudakları inceydi, gözleri birbirine yakındı, saçları grileşmişti ama sivri uçlu küçük sakalı hâlâ siyahtı. Kedi, adamın sakalının boyalı olduğunu düşündü ve saçlarının neden boyanmadığını merak etti. Adamın bir omzu diğerinden daha yüksekti, onu çarpık gösteriyordu.
Kedi, o gece Siyahın ve Beyazın Evi'ne döndüğünde, "O şeytani bir adam," diye duyurdu. "Zalim dudakları ve gaddar gözleri var, bir caninin sakalına sahip."
Nazik adam güldü. "O herhangi bir adam, içinde hem aydınlık hem de karanlık var. Onu yargılamak sana düşmez."
Bu sözler, kızı duraksattı. "Tanrılar onu yargıladı mı?"
"Bazı tanrılar yargılamış olabilir. Eğer insanları yargılamayacaklarsa, tanrılar ne işe yararlar? Çok Yüzlü Tanrı insanların ruhlarını tartmaz. Hediyesini en kötü insanlara verdiği gibi, en iyi insanlara da verir. Aksi takdirde iyi insanlar sonsuza dek yaşardı." Yaşlı adamla ilgili en kötü şey, adamın elleriydi; Kedi buna ertesi gün, el arabasının arkasından adamı izlerken karar verdi. Adamın uzun ve kemikli parmakları sürekli hareket ediyordu; adamın sakalını kaşıyor, kulağını çekiyor, bir masaya vuruyor, kıpırdıyor, kıpırdıyor, kıpırdıyordu.
Elleri iki beyaz örümceğe benziyor.

Kedi o ellere daha çok baktıkça, onlardan daha çok nefret etti.
“Ellerini çok fazla hareket ettiriyor,” dedi tapınakta. “İçi korku dolu olmalı. Hediye ona huzur verecek.”
“Hediye herkese huzur verir.”
“Onu öldürdüğümde gözlerimin içine bakacak ve bana teşekkür edecek.”
“Eğer bunu yaparsa, başarısız olmuşsun demektir. En iyisi, seni hiç fark etmemesi.”
Kedi, yaşlı adamı birkaç gün izledikten sonra, onun bir çeşit tacir olduğuna karar verdi. Adamın yaptığı ticaret denizle ilgiliydi ama Kedi onu bir kez bile bir gemide görmedi. Adam, günlerini, Mor Liman yakınlarındaki bir çorbacıda oturarak geçiriyordu; önünde bir kâse soğan çorbası soğurken kâğıtları ve mühür mumlarını karıştırıyordu, sert bir ses tonu kullanarak kaptanlarla, gemi sahipleriyle ve diğer tacirlerle konuşuyordu, adamların hiçbiri ondan hoşlanıyormuş gibi görünmüyordu.
Ama ona para getiriyorlardı: Braavos’un altın, gümüş ve kare şekilli demir sikkeleriyle dolu şişman keseler. Yaşlı adam sikkeleri dikkatlice sayıyordu, onları tasnif edip düzgünce istifliyordu. Sikkelere asla bakmıyordu. Bunu yapmak yerine, onları ağzının sol tarafıyla ısırıyordu, çünkü sadece o tarafta dişleri vardı. Zaman zaman bir sikkeyi masanın üstünde döndürüyor ve sikkenin dururken çıkardığı sesi dinliyordu.
Yaşlı adam, bütün sikkeleri sayıp tatlarına baktıktan sonra, bir parşömenin üstüne bir şeyler karalıyor, parşömeni mühürlüyor ve kaptana veriyordu. Yahut başını sağa sola sallıyor ve sikkeleri masanın karşı tarafına itiyordu. Bunu ne zaman yapsa, diğer adam öfkeyle kızarıyor ya da korkuyla sararıyordu.
Kedi anlamıyordu. “Adamlar ona altın ve gümüş ödüyor ama yaşlı adam onlara sadece kâğıt veriyor. Bu adamlar aptal mı?”
“Birkaçı aptal olabilir. Çoğu sadece ihtiyatlı. Kimi onu kandırdığını düşünüyor ama yaşlı adam kolayca kandırılacak biri değil.”
“Ama adamlara ne satıyor?”
“Onlara sigorta senedi yazıyor. Adamların gemileri bir fırtınada kaybolacak ya da korsanlar tarafından ele geçirilecek olursa; yaşlı adam, geminin ve geminin içindeki her şeyin bedelini ödeyeceğine dair güvence veriyor.”
“Bu bir çeşit bahis mi?”
“Bir çeşit. Bütün kaptanların kaybetmeyi umduğu bir bahis.”
“Evet, ama kazanırlarsa...”
“...gemilerini kaybediyorlar, genelde hayatlarını da. Denizler tehlikelidir, en tehlikeli oldukları zaman sonbahardır. Denizde boğulan birçok kaptan,

çocuklarının ve dul karısının zorda kalmayacağını bilerek, Braavos'ta imzaladığı sigorta senedinden küçük bir teselli almıştır şüphesiz." Nazik adamın dudaklarından hüzünlü bir gülümseme geçti. "Lâkin böyle bir sigorta senedi yazmak başka şey, sigortanın yükümlülüğünü yerine getirmek bambaşka bir şey."
Kedi anladı.
Kaptanlardan biri yaşlı adamdan nefret ediyor olmalı. Kaptanlardan biri Siyahın ve Beyazın evine gelip yaşlı adamın ölmesi için dua etti.
Kedi, bunu hangi kaptanın yaptığını merak etti ama nazik adam ona söylemedi. "Böyle meseleleri araştırmak senin işin değil," dedi. "Sen kimsin?"
"Kimse."
"Kimse, soru sormaz." Kedi'nin ellerini tuttu. "Eğer bunu yapamayacaksan, sadece söylemen yeterli. Bunda utanılacak bir şey yok. Bazı insanlar Çok yüzlü Tanrı'ya hizmet etmek için yaratılmıştır, bazıları yaratılmamıştır. İste ve bu vazifeyi senden alayım." "Yapacağım. Yapacağımı söyledim. Yapacağım."
Ama nasıl
? Bu daha zordu.
Yaşlı adamın muhafızları vardı. Biri ince ve uzun, diğeri kısa ve tombul iki adam. Adamın yanından hiç ayrılmıyorlardı, onun izni olmadan kimseyi yaklaştırmıyorlardı. Bir keresinde, yaşlı adam çorbacıdan evine dönerken, bir sarhoş neredeyse ona çarpacaktı ama uzun boylu muhafız araya girmiş ve sarhoşu sertçe itip yere devirmişti. Çorbacıda, soğan çorbasını ilk önce kısa boylu muhafız tadıyordu. Yaşlı adam, çorbayı içmek için soğumasını bekliyordu; muhafızın kötü etkilenmediğinden emin olmaya yetecek bir süre.
"Korkuyor," dedi Kedi, "ya da birinin onu öldürmek istediğini biliyor."
"Bilmiyor," dedi nazik adam, "ama şüpheleniyor."
"İşemeye bile muhafızlarıyla gidiyor," dedi Kedi, "ama muhafızlar gittiğinde o gitmiyor. Uzun boylu olan, diğerinden daha hızlı. Onun su dökmeye gitmesini bekleyeceğim, çorbacıya gireceğim ve yaşlı adamı gözünden bıçaklayacağım."
"Diğer muhafız ne olacak?"
"O yavaş ve aptal. Onu da öldürebilirim."
"Muharebe meydanında önüne çıkan herkesi doğrayan bir kasap mısın sen?"
"Hayır."
"Umarım değilsindir. Sen Çok yüzlü Tanrı'nın hizmetkârısın ve Çok Yüzlü Tanrı'nın hediyesi sadece işaretlenmiş ve seçilmiş olan insanlara verilir."
Kedi anladı.
Yaşlı adamı öldür. Sadece onu öldür.

Kedi, bir yol bulmadan önce üç gün daha yaşlı adamı izledi. Parmak bıçağıyla talim yapmak bir gün daha aldı. Kırmızı Roggo, Kedi'ye bıçağı nasıl kullanacağını öğretmişti ama Kedi, gözleri alındığından beri bir sikke kesesi kesmemişti. Bıçağın nasıl kullanıldığını hâlâ bildiğinden emin olmak istedi.

Sakin ve hızlıca, başka yolu yok, beceriksizlik etme,

dedi kendine. Kol yenindeki bıçağı çekti, tekrar ve tekrar. Bıçağı kullanmayı hâlâ hatırladığını görünce memnun oldu. Çeliği, mum ışığında gümüşi mavi parlayana dek bileği taşına sürttü. İşin diğer kısmı daha zorluydu ama küçük kız Kedi'ye yardım etmek üzere oradaydı. Kahvaltı ederken, "Yarın yaşlı adama hediyeyi vereceğim," diye duyurdu Kedi.

"Çok Yüzlü Tanrı memnun olacak." Nazik adam ayağa kalktı. "Kanalların Kedisi birçok insan tarafından tanınıyor. Bu işi yaparken görülürse, Brusco ve kızlarının başını derde sokabilir. Yeni bir yüz edinmenin vakti geldi."

Kız gülümsemedi ama içten içe memnundu. Kedi'yi bir kez kaybetmişti, onun yasını tutmuştu, onu tekrar kaybetmek istemiyordu. "Nasıl görüneceğim?"

"Çirkin. Kadınlar seni gördüklerinde başlarını çevirecekler. Çocuklar dik dik bakıp seni gösterecekler. Güçlü adamlar sana acıyacak, bazıları birkaç damla gözyaşı dökecek. Seni gören, seni kolay kolay unutamayacak. Gel."

Nazik adam, bir kancada asılı duran demir feneri aldı. Kedi'yi siyah havuzun ve sessiz tanrıların önünden geçirip tapınağın arka tarafındaki basamaklara götürdü. Nazik adam ile Kedi basamakları tırmanırken, küçük kız onların peşine takıldı. Kimse konuşmadı. Basamaklara sürtünen terlikli ayakların hışırtısından başka ses duyulmadı. On sekiz adım, küçük kafileyi, bir insan elinin parmakları gibi ayrılan beş geçidin bulunduğu mahzenlere getirdi. Buradaki basamaklar daha dar ve daha dikti ama kız bu basamakları binlerce kez inip çıkmıştı, onlardan korkmuyordu. Yirmi iki adım sonra yeraltı kilerine vardılar. Buradaki tüneller çok dar ve kıvrımlıydı, büyük bir kayanın kalbinden geçen siyah solucan yollarına benziyordu. Geçitlerden biri, ağır bir demir kapıyla kapatılmıştı. Rahip, feneri bir kancaya astı, elini cebine soktu ve süslü bir anahtar çıkardı.

Kızın kolları ürperdi.

Kutsal oda.

Nazik adam onu daha aşağı götürecekti, üçüncü kata, sadece rahiplerin girebildiği gizli odalara.

Anahtar, çok hafif bir ses çıkararak, kilidin içinde üç kez şıngırdadı. Kapı açıldı, yağlanmış demir menteşeler hiç ses çıkarmadı. Kapının ardında, som kayadan yontulmuş başka basamaklar vardı. Rahip, feneri bir kez daha eline aldı ve yolu gösterdi.

Dört, beş, altı, yedi.
Kız, sopasını yanında getirmiş olmayı isterdi.
On, on bir, on iki.
Tapmakla kilerin arasında kaç basamak olduğunu biliyordu. Tavan arasına giden dar sarmal merdivenin basamaklarını ve çatıya çıkan ahşap el merdiveninin çubuklarını bile saymıştı.
Fakat bu merdiven ona yabancıydı ve bu yüzden tehlikeliydi.
Yirmi bir, yirmi iki, yirmi üç.
Hava her adımda biraz daha soğuyor gibiydi. Basamak sayısı otuza ulaştığında, kız, kanalların da altına indiklerini anladı.
Otuz üç, otuz dört.
Ne kadar derine ineceklerdi?
Basamaklar bir başka demir kapının önünde son bulduğunda, kızın sayımı elli dörde ulaşmıştı. Bu kapı kilitli değildi. Nazik adam kapıyı açıp içeri girdi. Kız onu takip etti, arkasında küçük kız vardı. Adımları karanlığın içinde yankılandı. Nazik adam yukarı kaldırdığı fenerin kapaklarını açtı. Duvarlara ışık vurdu.
Binlerce yüz, kıza bakıyordu.

Duvarlara asılmışlardı. Kızın önünde, arkasında, yukarıda, aşağıda, baktığı ve döndüğü her yerde yüzler vardı. Kız yaşlı yüzler, genç yüzler, beyaz yüzler, koyu yüzler, pürüzsüz yüzler, buruşuk yüzler, çilli yüzler, yaralı yüzler, güzel yüzler, çirkin yüzler, kadınlar ve erkekler, genç kızlar ve delikanlılar, hatta bebekler, gülümseyen yüzler, asık yüzler, tüysüz yüzler, tüylerle kaplı yüzler; hırsla, öfkeyle, şehvetle dolu yüzler gördü. Maskeler, dedi kendi kendine, bunlar sadece maske. Ama bunu düşündüğü anda bile, bunun doğru olmadığım biliyordu. Bunlar deriydi.

“Seni korkuttular mı çocuk?” diye sordu nazik adam. “Hâlâ bizden ayrılabilirsin. İstediğin şey gerçekten bu mu?”
Arya dudağını ısırdı. Ne istediğini bilmiyordu. Eğer buradan ayrılırsam, nereye giderim? Yüzlerce ceset yıkamış ve soymuştu, ölü şeyler onu korkutmuyordu.
Cesetleri buraya getirip yüzlerini kesiyorlar, ne olmuş yani
? O gece kurduydu, deri parçaları onu korkutamazdı.
Bunlar deri başlıklar, hepsi bu, bana zarar veremezler.

‘Yap şunu,” dedi.
Nazik adam onu odanın karşısına götürdü, yan geçitlere giren bir sıra tünelden geçirdi. Fener ışığı her dönüşü aydınlattı. Tünellerden birinin duvarları insan kemiklerinden yapılmıştı, tavanı kafatası sütunları tarafından destekleniyordu. Bir başka tünelin sonunda, daha da aşağı inen sarmal basamaklar vardı.
Burada kaç mahzen var
? diye merak etti kız.
Sonsuza dek aşağı mı iniyor bunlar
?
“Otur,” diye emretti rahip. Kız oturdu. “Şimdi gözlerini kapat.” Kız gözlerini kapattı. “Canın acıyacak,” diye uyardı rahip, “lâkin acı, gücün bedelidir. Kımıldama.”
Taş kadar kıpırtısız,
diye düşündü kız. Hareket etmeden oturdu. Kesik hızlıydı, bıçak keskin. Kazın tenine değen metalin soğuk olması gerekirdi ama ılıktı. Kız, yüzüne kan aktığını hissedebiliyordu; alnına, yanaklarına ve çenesine kırmızı bir perde dökülüyordu. Perde kızın dudaklarına ulaştığında, kız tuz ve bakır tadı aldı, dudaklarını yalayıp titredi.
“Bana yüzü getir,” dedi nazik adam. Küçük kız cevap vermedi ama taş zemine sürtünen terliklerin fısıltısı duyuldu. Nazik adam, Kedi’ye bir kadeh uzattı ve “Bunu iç,” dedi. Kedi, kadehi bir dikişte boşalttı. İçtiği şey ekşiydi, limon gibi. Kız, binlerce yıl önce, limonlu kek seven bir kız tanımıştı.
Hayır, o ben değildim. O Arya’ydı.

“Oyuncular yüzlerini hilelerle değiştirir,” diyordu nazik adam, “büyücüler, gözü aldatan yanılsamalar yaratmak için ışığı, gölgeleri ve nefsi kullanır. Bu sanatları öğreneceksin lâkin bizim burada yaptığımız çok daha derin bir iştir. Zeki insanlar hileleri fark edebilir ve yanılsamalar keskin gözlerin önünde erir, fakat senin takmak üzere olduğun yüz, doğarken sahip olduğun yüz kadar gerçek ve berktir. Gözlerini kapalı tut.” Kız, saçlarının, nazik adamın parmaklan tarafından geri itildiğini hissetti. “Kımıldama. Kendini tuhaf hissedeceksin. Başın dönebilir ama hareket etmemelisin.”

Sonra, yeni yüz eski yüzün üstüne çekilirken hafif bir hışırtı duyuldu. Deri, kızın

yüzüne sürtündü, sert ve kuruydu ama kızın kanını emdikçe yumuşadı, esnekleşti. Kızın yanakları ısındı, kızardı. Kız, kalbinin çırpındığım hissetti ve uzun bir an boyunca nefes alamadı. Taş kadar sert eller boğazını sıkıyordu, onu boğuyordu. Kız, saldırganın kollarını tırmalamak için kendi ellerini yukarı kaldırdı ama orada kimse yoktu. Kızın içi korkunç bir dehşetle doldu, kız bir ses duydu, kör edici bir acı eşliğinde gelen berbat bir çatırdama sesi. Gözlerinin önünde bir surat yüzüyordu; ağzı öfkeyle çarpılmış, şişman, sakallı, zalim bir surat. “Nefes al çocuk,” dedi rahip. “Korkuyu soluğunla dışarı çıkar. Gölgelerden kurtul. Adam ölü. Kız ölü. Kızın acısı bitti.

Nefes al.”

Kız derin ve sarsıcı bir nefes aldı ve adamın söylediklerinin doğru olduğunu fark etti. Kimse onu boğmuyordu, kimse ona vurmuyordu. Buna rağmen, yüzüne dokunmak için yukarı kaldırdığı elleri titriyordu. Parmaklarının ucunda kuru kan parçalan ufalandı. Kız, yanaklarına, gözlerine ve çene çizgisine dokundu. “Yüzüm hâlâ aynı.”

“Öyle mi? Emin misin?”

Emin

miydi? Bir değişiklik hissetmemişti ama bu hissedilecek bir şey olmayabilirdi. Elini yüzünde gezdirdi; bir zamanlar Harrenhal’dayken Jaqen H’ghar’ın yaptığı gibi. Jaqen bunu yaptığında, adamın yüzü dalgalanmış ve değişmişti. Kız bunu yaptığında, hiçbir şey olmadı. “Aynı gibi geliyor.”

“Sana öyle geliyor,” dedi rahip. “Aynı görünmüyor.”

“Diğer gözler için, burnun ve çenen kırık,” dedi küçük kız. ‘Yanak kemiğinin parçalandığı yer çökük ve dişlerinin yarısı eksik.” Kız, dilini kullanarak ağzının içini araştırdı ama bir delik ya da kırık dişler bulamadı.

Büyücülük,

diye düşündü.

Yeni bir yüzüm var. Çirkin, kırık bir yüz.

“Bir süre kâbuslar görebilirsin,” dedi nazik adam. “Yüzünü aldığın kızın babası onu öyle sık ve zalimce dövüyordu ki kız bize gelene kadar acıdan ve korkudan hiç kurtulamadı.”

“Onu siz mi öldürdünüz?”

“Hediyeyi kendisi için istedi. Babası için değil.”

Babasını öldürmeliydiniz.

Nazik adam, kızın düşüncelerini okumuş olmalıydı. “Ölüm, sonunda kızın babası için de geldi. Bütün insanlar için geldiği gibi. Yarın, malum bir adam için gelmesi gerektiği gibi.” Feneri yukarı kaldırdı. “Burada işimiz bitti.”

Şimdilik. Duvarlardaki derilerin boş göz delikleri, tapınağa dönmek için basamakları tırmanan kızı izledi. Kız, bir an için, derilerin dudaklarının kımıldadığını gördü. Dudaklar, duyulamayacak kadar hafif seslerle karanlık ve tatlı sırlar fısıldıyordu.
Kız o gece uyuyamadı. Soğuk ve karanlık odasında battaniyeye dolanmış bir hâlde dönüp durdu ama nereye dönerse dönsün yüzleri gördü.
Gözleri yok ama beni görebiliyor.
Duvarda babasının yüzünü gördü. Onun yanında leydi annesinin yüzü asılıydı, onların altına kardeşlerinin yüzleri sıralanmıştı.
Hayır. O başka bir kızdı. Ben kimseyim ve benim kardeşlerim siyah beyaz elbiseler giyer.
Ama siyah şarkıcı oradaydı, kızın İğne'yle öldürdüğü seyis yamağı oradaydı, yol ağzındaki handa öldürdüğü sivilceli yaver oradaydı, Harrenhal'dan kaçarken boğazını kestiği muhafız oradaydı. Vadeci de duvardaydı, kara deliklere dönüşen gözleri kötülükle pırıldıyordu. Kız, adamın sırtına tekrar ve tekrar ve tekrar sapladığı hançeri anımsadı.
Sonunda Braavos'un üstüne gri, karanlık ve bulutlu bir gün doğdu. Çirkin kız sis olmasını ummuştu ama tanrılar sık sık yaptıkları gibi kızın dualarını duymazdan gelmişlerdi. Hava berrak ve soğuktu, rüzgârın nahoş bir ısırığı vardı. Ölmek için güzel bir gün, diye düşündü kız. Duası davetsizce dudaklarına geldi.
Sör Gregor, Dünsen, Tatlı Ralf. Sör Ilyn, Sör Meryn, Kraliçe Cersei.
İsimleri sessizce söyledi. Siyahın ve Beyazın Evi'nde, insan onu kimlerin dinlediğini asla bilemezdi.
Mahzenler, tapınağın havuzundan su içmek için Siyahın ve Beyazın Evi'ne gelen insanlardan alınan eski kıyafetlerle doluydu.
Burada, dilenci paçavralarından gösterişli ipeklere ve kadifelere kadar her şey bulunabilirdi. Çirkin bir kız, çirkin kıyafetler giymeli, diye karar verdi kız. Etekleri iyice yıpranmış lekeli kahverengi bir pelerin, balık kokan yeşil bir tunik ve ağır çizmeler seçti. Son olarak parmak bıçağını aldı.
Acelesi yoktu, Mor Liman'a uzun yoldan gitmeyi tercih etti. Köprüyü geçip Tanrıların Adası'na vardı. Brusco'nun kızı ne zaman ay kanı yüzünden yatağa düşse, Kanalların Kedisi buradaki tapınakların arasında midye ve istiridye satardı. Çirkin kız, Talea'yı görmeyi umuyordu; belki de Talea, unutulmuş tanrıların küçük ve meyus mabetlerinin bulunduğu Labirent'in dışında satış yapıyordu, ama bu aptalcaydı. Bugün hava çok soğuktu ve Talea bu kadar erken uyanmaktan nefret ederdi. Lys'in Ağlayan Leydisi'nin mabedinin dışındaki heykel, çirkin kız onun önünden geçerken gümüşi gözyaşları döküyordu.

Gelenek Bahçeleri’nde otuz metre boyunda yaldızlı bir ağaç duruyordu, ağacın yaprakları gümüştü, imtizaç Tanrısı’nın ahşap salonundaki kurşun camlı pencerelerde meşale ışıkları parlıyordu, camların üstünde elli farklı türde parlak renkli kelebekler dans ediyordu.

Bir keresinde, Denizcinin Karısı, kızla birlikte dışarı çıkmış ve ona şehrin tuhaf tanrılarının hikâyelerini anlatmıştı. “Burası Yüce Çoban’ın Evi. Uç başlı Trios’un üç kuleli bir kalesi var. Trios’un ilk başı can çekişenleri yer ve yeniden doğanlar üçüncü baştan çıkar, ortadaki başın ne yaptığını bilmiyorum. Bunlar, Sessiz Tanrı’nın Taşları. Şuradaki de Dökümcü’nün Labirent’i. Dökümcü’nün rahipleri, sadece adamakıllı yürümeyi öğrenenlerin bilgeliğe giden yolu bulabileceğini söylerler. Kanalın ilerisinde Kırmızı Boğa’nın Tapınağı var. Boğa’nın rahipleri her on üç günde bir beyaz bir buzağının boğazını keser ve dilencilere kanla dolu kâseler verir.”

Görünüşe göre bugün, on üçüncü gün değildi; Kırmızı Boğa’nın basamakları boştu. Kardeş tanrılar Semosh ve Selloso, Siyah Kanal’ın karşılıklı kenarlarında yükselen ve taş bir köprüyle birbirine bağlanan ikiz tapınaklarda rüya görüyorlardı. Çirkin kız köprüyü geçip rıhtımlara doğru gitti, sonra Paçavracı Limanı’nın içinden geçti ve Batık Kasaba’nın suya yarı gömülmüş kuleleriyle kubbelerinin arasında yürüdü.

Çirkin kız Mutlu Liman’a vardığında, bir grup Lysli denizci mekândan ayrılıyordu ama fahişelerin hiçbiri yoktu. Gemi kapalıydı, oyuncular hâlâ uyuyor olmalıydı. Fakat çirkin kız daha ileride, Ibbenli bir balina avı gemisinin yanındaki iskelede, Kedi’nin eski arkadaşı Tagganaro’yu gördü. Tagganaro, Fokların Kralı Casso’yla top oynuyordu, o sırada adamın yankesicileri, top oyununu izleyen seyircilerin keselerini yürütüyordu. Çirkin kız oyunu izlemek için durdu, Tagganaro tanımaz gözlerle ona baktı ama Casso bağırıp yüzgeçlerini salladı.

Beni tanıdı,

diye düşündü çirkin kız,

ya da balık kokusunu aldı.

Aceleyle yoluna devam etti.

Çirkin kız Mor Liman’a vardığında, yaşlı adam çorbacı dükkânının içinde her zamanki masasında oturuyordu, bir yandan bir gemi kaptanıyla pazarlık ediyor, diğer yandan bir kese sikke sayıyordu. Uzun boylu muhafız yaşlı adamın yanındaydı. Kısa boylu olan kapıya yakın oturuyordu, içeri girenleri inceliyordu. Sorun değildi. Çirkin kızın içeri girmeye niyeti yoktu. Çorbacının yirmi metre ilerisindeki odun yığınının üstüne tünedi. Rüzgârın hayalet parmakları, kızın

pelerinini çekiştirdi.
Liman, böyle gri ve soğuk bir günde bile kalabalık bir yerdi. Kız, fahişe arayan denizciler ve denizci arayan fahişeler gördü. Gösterişli fakat buruşuk kıyafetler giyen iki sarhoş eşkıya, birbirine yaslanmış hâlde çirkin kızın önünden geçti.
Çirkin kız istediği adamı gördüğünde, neredeyse öğle vakti gelmişti. Adam varlıklı bir gemi sahibiydi, daha önce yaşlı adamla üç kez ticaret yapmıştı. İri ve kel tacir, kahverengi kadifeden dikilmiş kürk astarlı ağır bir pelerin giymişti, gümüş aylar ve yıldızlarla süslenmiş bir kemer takmıştı. Sol bacağı bir kaza sebebiyle sakat kalmıştı. Adam bir bastona dayanarak ağır ağır yürüyordu.
Bu adam herhangi biri kadar işe yarar,
diye düşündü çirkin kız,
bazılarından daha çok işe yarar.
Odun yığınının üstünden aşağı atlayıp tacirin peşine düştü. Bir düzine uzun adımdan sonra adamın yanma vardı, parmak bıçağını eline aldı. Sikke kesesi adamın sağ tarafındaydı, kemere asılmıştı ama adamın pelerini kızı engelliyordu. Parmak bıçağı sakin ve hızlı bir şekilde dışarı çıktı. Derin bir kesik, kadifeyi geçti. Adam hiçbir şey hissetmedi. Kırmızı Roggo bunu görse gülümserdi. Çirkin kız kesiğin içine elini uzattı, parmak bıçağıyla keseyi kesti, avcunu altınlarla doldurdu...
İri adam döndü. “Ne...”
Adamın hareketi, elini pelerinden dışarı çıkarmaya çalışan kızın kolunu büktü. Sikkeler yere saçıldı.
“Hırsız!”
İri adam, çirkin kıza saldırmak için bastonunu kaldırdı. Çirkin kız, tacirin sakat bacağını tekmeledi, kenara çekildi, adam yere düşerken kız koşmaya başladı. Parmaklarının arasından birkaç sikke daha kaydı. Arkasından,
“Hırsız! Hırsız!
” sesleri geliyordu. Büyük göbekli bir hancı, kızın kolunu yakalamak için beceriksizce bir hamle yaptı ama çirkin kız hancının etrafında döndü, kahkahalar atan bir fahişenin yanından hızla geçti, en yakındaki ara sokağa doğru koştu.
Kanalların Kedisi bu ara sokakları biliyordu,
diye hatırladı çirkin kız. Sola döndü, alçak bir duvarın üstünden atladı, küçük bir kanalı zıplayarak geçti, tozlu bir depoya açılan kilitsiz bir kapıdan içeri girdi. O zamana kadar kovalamaca sesleri kesilmişti ama en iyisi emin olmaktı. Çirkin kız depodaki sandıkların arkasına çömeldi, kollarını dizlerine dolayarak bekledi. Bir saate yakın bir zaman orada durdu, sonra depodan çıkmanın güvenli olduğuna karar verdi, binanın yan cephesini tırmandı ve neredeyse Kahramanlar

Kanalı’na kadar çatılarda ilerledi. Gemi sahibi şimdiye kara sikkelerini toplamış ve çorbacıya gitmiş olmalıydı. Belki de şu anda bir kâse sıcak çorba içiyor ve yaşlı adama, kesesini çalmaya çalışan çirkin kızı anlatıyordu.
Nazik adam, Siyahın ve Beyazın Evi’nde çirkin kızı bekliyordu, tapınağın havuzunun kenarına oturmuştu. Çirkin kız adamın yanma oturdu, havuzun kenarına bir sikke koydu. Sikke altındı, bir yüzünde bir ejderha, diğer yüzünde bir kral vardı.
“Batıdiyar’ın altın ejderhası,” dedi nazik adam. “Bu sikkeyi nereden buldun? Biz hırsız değiliz.”
“Çalmıyordum. Adamın sikkelerinden birini aldım ama ona bizim sikkelerimizden birini bıraktım.”
Nazik adam anladı. “Adam, o sikkeyle ve kesesindeki diğer sikkelerle yaşlı adama ödeme yaptı. Kısa bir zaman sonra yaşlı adamın kalbi durdu. Böyle mi oldu? Çok üzücü.” Rahip, altın sikkeyi alıp havuzun içine attı. “Öğrenecek çok şeyin var ama umutsuz olmayabilirsin.”
O gece, çirkin kıza, Arya Stark’ın yüzünü geri verdiler.
Ona kalfaların giydiği yumuşak ve kalın elbiselerden birini de getirdiler, elbisenin yarısı siyah, yarısı beyazdı. “Burada olduğun zamanlarda bu elbiseyi giy,” dedi rahip, “lâkin şu sıralar ona çok az ihtiyaç duyacağını da bil. Yarın sabah, ilk kalfalık eğitimini almak için Izembaro’ya gideceksin. Mahzenlerdeki kıyafetlerden istediğini al. Şehir, Mor Liman’ın müdavimleri tarafından tanınan çirkin bir kız arıyor, yani yüzünü de değiştirsen iyi olur.” Çirkin kızın çenesini tuttu, kızın kafasını sağa sola çevirip başıyla onayladı. “Bu sefer güzel bir yüz gerek sanırım. Kendi yüzün kadar güzel. Sen kimsin çocuk?”
“Kimse,” dedi çirkin kız.

CERSEI

Kraliçe, tutsaklığının son gecesinde uyuyamadı. Gözlerini ne zaman kapatsa, kafası yarına dair kötü önsezilerle ve imgelerle doldu.
Muhafızlarım olacak,
dedi kendi kendine.
Muhafızlar insanları benden uzak tutacak. Kimsenin bana dokunmasına izin verilmeyecek.
Yüce Serçe bu konuda söz vermişti.
Yine de, kraliçe korkuyordu. Myrcella'nın Dorne'a gitmek için denize açıldığı gün, yani ekmek isyanının çıktığı gün, kraliyet alayının geçeceği bütün yollara altın pelerinliler yerleştirilmişti ama ayak takımı altın pelerinlilerin oluşturduğu duvarı geçmiş, eski Yüce Rahip'i parçalara ayırmış ve Lollys Stokeworth'e defalarca tecavüz etmişti. Eğer Lollys gibi solgun, yumuşak ve aptal bir yaratık hayvanları tahrik edebiliyorsa, bir kraliçe ne kadar şehvet uyandırabilirdi?
Cersei hücresini adımladı, küçük bir kızken Casterly Kayası'nın bağırsaklarında gördüğü kafese kapatılmış aslanlar kadar huzursuzdu. Cersei ve Jaime, aslanların kafeslerine girmek konusunda birbirlerine meydan okurlardı. Cersei bir keresinde, elini iki demir parmaklığın arasından içeri uzatacak ve sarımsı kahverengi hayvanlardan birine dokunacak kadar cesaret bulmuştu. Cersei her zaman kardeşinden daha cesurdu. Aslan dönmüş ve altın rengi kocaman gözleriyle Cersei'ye bakmıştı, sonra onun parmaklarını yalamıştı. Hayvanın dili eğe kadar sertti ama Cersei elini geri çekmemişti, sonra Jaime, Cersei'yi omuzlarından tutup kafesten uzaklaştırmıştı.
"Senin sıran," demişti Cersei ikizine. "Hayvanın yelesini çek, sana meydan okuyorum. "Jaime
bunu yapamadı. Kılıç bende olmalıydı, onda değil.
Omuzlarına ince bir battaniye örten Cersei, çıplak ayaklarıyla, titreyerek hücreyi adımladı. Yarın için endişeliydi. Akşama her şey bitecekti.
Küçük bir yürüyüşün ardından evime döneceğim, yine Tommen'ın yanında olacağım, Maegor Hisarı'ndaki odamda olacağım.

Sör Kevan, Cersei'nin tek kurtuluşunun bu yürüyüş olduğunu söylemişti. Ama öyle miydi? Cersei amcasına güvenemiyordu, Yüce
Rahip'e güvenemediği gibi.
Hâlâ reddedebilirim. Hâlâ masum olduğum konusunda ısrar edip her şeyi bir yargılamayla tehlikeye atabilirim.
Ama Cersei, İnanç tarafından yargılanmaya cesaret edemiyordu. Margaery Tyrell buna cesaret etmişti. Yargılama küçük gülün işine yarayabilirdi ama yeni Yüce Rahip'in etrafındaki rahiplerin, rahibelerin ve serçelerin arasında Cersei'nin dostları yoktu. Cersei'nin tek umudu dövüşle yargılamaydı ama bunun için bir müdafisi olmalıydı.

Jaime elini kaybetmeseydi...

Ama bu yol hiçbir yere çıkmıyordu. Jaime'nin kılıç eli gitmişti, Jaime de öyle. Jaime, Brienne denen kadınla birlikte nehir topraklarında bir yerde kaybolmuştu. Kraliçe yeni bir müdafi bulmak zorundaydı, yoksa bugünkü çetin sınav, kraliçenin sancılarının en önemsizi olurdu. Düşmanları onu ihanetle suçluyordu. Cersei, ne pahasına olursa olsun Tommen'a ulaşmak zorundaydı. O
beni sever. Öz annesini reddetmez. Joff inatçı ve öngörülemezdi ama Tommen iyi bir çocuk. O küçük ve uslu bir kral. Ona ne söylenirse yapar.
Eğer burada kalırsa Cersei'nin sonu gelirdi ve Kızıl Kale'ye dönmenin tek yolu yürümekti. Yüce Rahip son derece sertti ve Sör Kevan adama karşı parmağını kıpırdatmayı bile reddetmişti.
Günün ilk ışıkları pencereye vurduğunda, "Bugün bana hiçbir zarar gelmeyecek," dedi Cersei. "Sadece gururum yaralanacak." Sözleri kulağında boş çınladı.
Jaime hâlâ gelebilir.
Cersei, altın zırhı güneşle parlayan Jaime'nin, sabah sislerinin arasından çıkıp geldiğini hayal etti. Jaime, eğer beni birazcık sevdiysen...
Gardiyanlar Cersei'yi almaya geldi. Rahibe Scolera; Rahibe Unella'ya ve Rahibe Moelle'ye liderlik ediyordu. Kadınların yanında dört çırak ve iki sessiz rahibe vardı. Gri elbiseler giyen sessiz rahibelerin görüntüsü Cersei'nin içini korkuyla doldurdu.
Neden buradalar
? Ölecek miyim? Sessiz rahibeler ölülerle ilgilenirdi. "Yüce Rahip, bana hiçbir zarar gelmeyeceğine dair söz verdi."
"Gelmeyecek." Rahibe Unella çırakları çağırdı. Çıraklar bir kalıp soda sabunu, bir çanak su, bir makas ve bir ustura getirdi. Çeliğin görüntüsü Cersei'yi ürpertti.
Beni tıraş edecekler. Biraz daha aşağılama, lapamın içine bir kuru üzüm tanesi

daha.

B

en Cersei Lannister'ım, Kaya'nın aslanıyım, Yedi Krallık'ın meşru kraliçesiyim, Tywin Lannister'ın öz kızıyım. Ve saçlar yeniden büyür.

"Bitirin şu işi," dedi Cersei.

Diğerinden daha yaşlı olan sessiz rahibe makası aldı. Tecrübeli bir berberdi, buna şüphe yoktu; mensubu olduğu nizam, katledilmiş soyluların cesetlerini akrabalarına geri göndermeden önce temizlerdi ve saçları kesmekle sakalları düzeltmek temizlik işinin parçalarıydı. Kadın ilkönce kraliçenin saçlarını kesti. Makas açılıp kapanırken, Cersei bir heykel kadar kıpırtısız bir şekilde oturdu. Altın rengi saç demetleri yere döküldü. Cersei hücredeyken, saçlarıyla gerektiği gibi ilgilenmesine izin verilmemişti ama güneşin dokunuşuyla o kirli ve karmakarışık saçlar bile ışıldıyordu.

Tacım,

diye düşündü kraliçe.

Diğer tacımı benden çaldılar ve şimdi bunu da alıyorlar.

Bukleler Cersei'nin ayaklarının dibinde bir yığın oluşturduğunda, çıraklardan biri kraliçenin kafasını sabunladı ve sessiz rahibe usturayla kısa saçları kazıdı.

Cersei, bu işin saçlarının kazınmasıyla son bulacağını ummuştu ama hayır.

"Elbisenizi çıkarın Majesteleri," diye emretti Rahibe Unella.

"Burada mı?" diye sordu kraliçe. "Neden?"

"Kırpılmanız gerekiyor."

Kırpılmak,

diye düşündü Cersei,

bir koyun gibi.

Elbisesini çıkarıp yere attı. "Ne istiyorsanız yapın."

Sonra yine sabun, ılık su ve ustura geldi. Kraliçenin koltuk altlarındaki kıllar gitti, sonra bacaklarındakiler, sonra da bacaklarının arasındaki çıkıntıyı örten altın tüyler. Sessiz rahibe usturayla birlikte kraliçenin bacaklarının arasına girdiğinde, Cersei, şu anda kadının diz çöktüğü yerde Jaime'nin olduğu vakitleri hatırladı, uyluklarındaki öpücükleri ve ıslaklığı. Jaime'nin öpücükleri her zaman sıcaktı. Ustura buz kadar soğuktu.

Tıraş işi bittiğinde, Cersei bir kadının olabileceği kadar çıplak ve savunmasızdı.

Arkasına saklanacağım bir tek tüy bile kalmadı.

Cersei'nin dudaklarından küçük, umutsuz ve acı bir kahkakaha koptu.

"Majesteleri bu işi eğlenceli mi buluyor?" dedi Rahibe Scolera.

"Hayır rahibe," dedi Cersei.

Ama bir gün, dilini sıcak bir kerpetenle koparacağım ve bu çok eğlenceli olacak.
Çıraklardan biri Cersei için bir elbise getirdi. Beyaz rahibe elbisesi, Cersei'yi kule merdivenlerinden inerken ve septten çıkarken örtecek, ibadet edenleri çıplak etin görüntüsünden esirgeyecekti.
Yedi hepimizi korusun, nasıl da ikiyüzlüler.
"Sandalet giymeme izin verilecek mi?" diye sordu Cersei. "Sokaklar çok kirli."
"Günahlarınız kadar kirli değil," dedi Rahibe Moelle. "Yüce Rahip, kendinizi, tanrıların yarattığı şekilde sergilemenizi emretti. Annenizin rahminden çıkarken ayaklarınızda sandaletler var mıydı?"
"Hayır rahibe," demek zorunda kaldı kraliçe.
"Öyleyse cevabınızı aldınız."
Bir çan çınlamaya başladı. Kraliçenin uzun süren tutsaklığı sona ermişti. Cersei elbiseye sıkı sıkı sarındı, yumuşak kumaşın sıcaklığı için müteşekkirdi. "Gidelim," dedi. Oğlu şehrin karşı tarafında onu bekliyordu. Cersei ne kadar erken yola düşerse, oğluna o kadar çabuk kavuşurdu.
Cersei Lannister aşağı inerken, taş basamaklar ayaklarının altını sıyırdı. Cersei, Baelor Septi'ne, bir arabanın içinde, bir kraliçe olarak gelmişti. Buradan çıplak ayaklarla ve kel bir kafayla ayrılıyordu.
Ama ayrılıyorum. Önemli olan bu.
Kule çanları şarkı söylüyordu; şehri, kraliçenin utancına şahitlik etmeye çağırıyordu. Yüce Baelor Septi, şafak ayini için gelen inançlılarla doluydu. Septin kubbesinde dua sesleri yankılanıyordu. Fakat kraliçenin alayı göründüğünde septe bir sessizlik çöktü. Cersei koridor boyunca yürüyüp bir zamanlar lord babasının cesedinin yattığı yerden geçerken, binlerce göz onu izliyordu. Kraliçe yürümeye devam etti, ne sağa baktı ne de sola. Çıplak ayakları mermer zemini dövdü. Cersei üzerindeki gözleri hissedebiliyordu. Sanki Yedi de mihrapların arkasından onu izliyordu.
Savaşçı'nın Oğulları, Fener Salonu'nda Cersei'nin gelişini bekliyordu. Omuzlarında gökkuşağı pelerinleri vardı, miğferlerini süsleyen kristaller fener ışığında pırıldıyordu. Ayna gibi parlayana kadar cilalanmış gümüş zırhlar giymişlerdi ama Cersei o zırhların altında kıldan dokunmuş mintanlar olduğunu biliyordu. Oğullar'ın uçurtma şekilli kalkanlarının hepsi aynı armayı taşıyordu: Karanlıkta ışıldayan kristal bir kılıç, sıradan insanların Kılıçlar olarak andığı nizamın kadim alameti.
Oğullar'ın kumandanı, Cersei'nin önünde diz çöktü. "Belki de Majesteleri beni hatırlar. Ben, Sör Sadık Theodan'ım. Yüce Rahip size refakat etmemi buyurdu. Ben ve kardeşlerim, sizi güvenli bir şekilde şehrin karşısına götüreceğiz."

Cersei'nin bakışları, Theodan'ın arkasında duran adamların yüzlerine kaydı. İşte oradaydı: Lancel, Cersei'nin kuzeni, Sör Kevan'ın oğlu, bir zamanlar Cersei'yi sevdiğini iddia eden ama sonra tanrıları daha çok sevdiğine karar veren hain.

Benim kanım ve benim ihanetçim.

Cersei, Lancel'i unutmayacaktı. "Ayağa kalkabilirsiniz Sör Theodan. Hazırım."

Şövalye ayağa kalktı, elini kaldırdı. İki adam muazzam kapılara doğru gitti ve onları ardına kadar açtı. Cersei kapılardan geçip açık havaya çıktı; güneş ışığını görünce, deliğinden çıkan bir fare gibi gözlerini kırpıştırdı.

Dışarıda sert bir rüzgâr esiyordu, Cersei'nin elbisesinin eteği bacaklarına çarpmaya başladı. Sabah havası, Kral Toprakları'nın tanıdık kokularıyla ağırdı. Cersei ekşi şarap, taze ekmek, bayat balık, dışkı, duman, ter ve at sidiği kokuları aldı. Hiçbir çiçek bu kadar güzel kokamazdı. Elbisesinin içinde kamburlaşan Cersei, mermer basamakların tepesinde duraksadı, Savaşçı'nın Oğulları kraliçenin etrafını sardı.

Cersei aniden, tam olarak bu noktada daha önce de durduğunu hatırladı; Lord Eddard Stark'ın başının kesildiği gün.

Bunun olmaması gerekiyordu. Joff, lordun canını bağışlamalı ve adamı Sur'a göndermeliydi.

Stark'ın büyük oğlu Robb, Kışyarı Lordu olacaktı ama Sansa bir rehine olarak sarayda kalacaktı. Varys'le Serçeparmak şartlar üzerinde çalışmıştı ve Ned Stark, küçük kızının boş kafasını kurtarmak için gururunu yutmuştu.

Sansa için iyi bir evlilik ayarlayabilirdim. Bir Lannister evliliği. Joff olmazdı elbette ama Lancel ya da onun küçük kardeşlerinden biri uygun düşebilirdi.

Petyr Baelish, Sansa'yla kendisinin evlenmesini önermişti ama bu imkânsızdı; Baelish fazlasıyla alt tabaka doğumluydu.

Eğer Joffrey ona söyleneni yapmış olsaydı, Kışyarı asla savaşa girmeyecekti ve Robert'ın kardeşleriyle babam ilgilenecekti.

Ama Joff, Stark'm kafasının kesilmesini emretmişti ve Lord Slynt ile Sör Payne bu emri hızlıca yerine getirmişti.

Tam olarak buradaydı,

diye hatırladı kraliçe. Janos Slynt, Ned Stark'm kafasını saçlarından tutarak havaya kaldırmıştı, Stark'm hayat kanı merdivenlerden aşağı akmıştı, o andan sonra geri dönüş olmamıştı.

Hatıralar çok uzak görünüyordu. Joffrey ölmüştü, Stark'ın bütün oğulları da öyle. Cersei'nin babası bile can vermişti. Ve şimdi Cersei yine Yüce Sept'in basamaklarında duruyordu ama bu sefer, ayak takımının izlediği kişi Ned Stark değil, oydu.

Aşağıdaki geniş mermer meydan, Stark'ın öldüğü günkü kadar kalabalıktı. Kraliçe, baktığı her yerde gözler gördü. Kalabalık, eşit sayıda kadın ve erkekten oluşuyordu. Bazı insanların omuzlarında çocuklar vardı. Dilenciler ve hırsızlar, tavernacılar ve tacirler, sepiciler ve seyisler, oyuncular ve yoksul fahişeler, bütün pislikler kraliçenin küçük düşürülmesini görmeye gelmişti. Pisliklerin arasına Fukara Dostlar karışmıştı. O kirli ve tıraşsız yaratıklar, mızraklar ve baltalarla silahlanmış, çentikli göğüs kalkanları takmış, paslı örgü zırhlar ve çatlak deriler kuşanmış, üstüne İnanç'ın yedi köşeli yıldızı işlenmiş beyaz yün cübbeler giymişlerdi. Yüce Serçe'nin hırpani ordusu.

Cersei'nin bir yanı, hâlâ Jaime'nin gelmesini ve onu bu aşağılamadan kurtarmasını istiyordu ama Jaime ortada görünmüyordu. Sör Kevan da yoktu. Cersei şaşırmadı. Sör Kevan son ziyaretinde açık konuşmuştu; Cersei'nin utancının, Casterly Kayası'nın şerefini lekelemesine izin verilemezdi. Bugün hiçbir aslan Cersei'yle birlikte yürümeyecekti. Bu çile sadece ve sadece Cersei'ye aitti.

Rahibe Unella, Cersei'nin sağında durdu; Rahibe Moelle solunda, Rahibe Scolera da arkasında. Kraliçe kaçacak ya da ayak direyecek olursa, bu üç acuze onu tapınağa geri sokacak ve bu defa hücresinden asla çıkmamasını sağlayacaktı.

Cersei başını kaldırdı. Meydanın ilerisinde; aç gözlerden, açık ağızlardan ve kirli yüzlerden oluşan bu denizin ötesinde, şehrin karşı tarafında Aegon Tepesi yükseliyordu. Kızıl Kale'nin kuleleri ve siperleri, doğan güneşin ışığıyla pembeye boyanmıştı. Çok uzak değil. Cersei kalenin kapılarına vardığında çilelerinin en kötüsü son bulacaktı. Cersei oğluna kavuşacaktı. Müdafisine kavuşacaktı. Amcası ona söz vermişti.

Tommen beni bekliyor. Benim küçük kralım. Bunu yapabilirim. Yapmak zorundayım.

Rahibe Unella öne çıktı. "Huzurunuza bir günahkâr geliyor," diye duyurdu. "O, Lannister Hanedanı'ndan Cersei, dul kraliçe, Majesteleri Kral Tommen'ın anası, Majesteleri Kral Robert'ın dulu. Istırap verici yalanlar söyledi ve zina yaptı."

Rahibe Unella, Cersei'nin sağına geçti. "Bu günahkâr, günahlarını itiraf etti ve bağışlanmak için yalvardı. Yüce Rahip, bu kadının, kibrinden arınmak ve kendini tanrının yarattığı şekilde şehrin iyi insanlarına sergilemek suretiyle nedamet göstermesini buyurdu."

Rahibe Scolera bitirdi. "Günahkâr şimdi, mütevazı bir kalple, bütün sırlardan ve gizlerden arınmış bir şekilde, çırılçıplak bir hâlde, nedamet yürüyüşünü yapmak üzere tanrıların ve insanların huzuruna çıkıyor."

Büyükbabası öldüğünde, Cersei bir yaşındaydı. Cersei'nin babasının lord olduktan sonra yaptığı ilk şey, kendi babasının metresini Casterly Kayası'ndan kovmak olmuştu. Kadın, hem Lord Tytos'un müsrifçe verdiği kıyafetlerden, hem de kendi kendine aldığı mücevherlerden yoksun bırakılmış ve bütün batı onun ne olduğunu görebilsin diye Lannis Limanı'nın caddelerinde çırılçıplak dolaştırılmıştı.

Cersei o zamanlar, bu temaşayı bizzat göremeyecek kadar küçüktü ama büyürken hikâyeleri duymuştu. Olaya şahitlik eden çamaşırcı kadınlar ve muhafızlar, kadının nasıl ağlayıp yalvardığını, soyunması emredildiğinde kıyafetlerine nasıl yapıştığını, çıplak ayaklarıyla caddelerde yürürken göğüslerini ve cinsel organını örtmek için nasıl umutsuzca çabaladığını anlatmışlardı. "Kibirli ve gururlu bir kadındı," demişti muhafızlardan biri. "Öyle mağrurdu ki pisliğin içinden geldiğini unutmuş gibiydi. Ama kıyafetlerini çıkardığında, diğer fahişelerden biri oluverdi."

Eğer Sör Kevan ve Yüce Serçe, Cersei'ye de aynı şeyin olacağını düşünüyorlarsa çok yanılıyorlardı. Cersei'nin damarlarında Lord Tywin'in kanı vardı.

Ben bir dişi aslanım. Onlar için kuyruk sallamayacağım.

Kraliçe, elbisesini çıkardı.

Sakin ve acelesiz tek hareketle çırılçıplak kaldı. Sanki kendi dairesinde banyo yapmak için soyunuyordu ve hizmetçilerden başka kimse ona bakmıyordu. Tenine soğuk değdiğinde, kraliçe şiddetle titredi. Kendini, büyük babasının fahişesinin yaptığı gibi elleriyle gizlemeye çalışmamak için bütün gücünü kullandı. Elleri yumruğa dönüştü, tırnakları avcuna battı. Herkes ona bakıyordu, bütün aç gözler. Ama ne görüyorlardı?

Ben güzelim,

diye hatırlattı Cersei kendine. Jaime bunu ona kaç kez söylemişti? Robert bile, kocalık haklarını almak için sarhoş bir hâlde Cersei'nin yatağına geldiğinde, bu kadar iltifatı ona çok görmemişti.

Ama insanlar Ned Stark'a da aynı şekilde bakıyordu.

Hareket etmek zorundaydı. Çıplak, kırpılmış ve yalınayak Cersei, mermer basamakları ağır ağır inmeye başladı. Başını dik tuttu, bir kraliçenin yapması gereken şey buydu. Muhafızlar Cersei'nin önünde yayıldı. Fukara Dostlar insanları kenara itip kraliçe için yol açarken, Kılıçlar onun iki yanma geçti. Rahibe Unella, Rahibe Scolera ve Rahibe Moelle kraliçeyi takip etti. Rahibelerin arkasında beyaz kıyafetli çırak kızlar vardı.

"Fahişe!"

diye bağırdı biri. Bir kadın sesiydi. Diğer kadınlar söz konusu olduğunda en zalim olanlar, yine kadınlardı.
Cersei onu duymazdan geldi.
Daha fazlası ve daha beterleri olacak. Bu yaratıkların hayattaki en büyük eğlencesi, kendilerinden üstün olanlarla alay etmek.
Cersei onları susturamazdı, bu yüzden onları duymuyormuş gibi yapmak zorundaydı. Onlara bakmayacaktı. Gözlerini şehrin karşı tarafındaki Yüksek Aegon Tepesi'ne dikecekti, Kızıl Kale'nin güneşle ışıldayan kulelerine. Cersei kurtuluşu orada bulacaktı, eğer Sör Kevan sözünü tutarsa.

Bunu o istedi. O ve Yüce Serçe. Küçük gül de istedi, hiç şüphem yok. Günah işledim ve günahlarımın bedelini ödemeliyim. Utancımı şehrin bütün dilencilerinin önünde sergilemeliyim. Gururumu kırabileceklerini düşünüyorlar, bunun benim sonum olacağını sanıyorlar ama yanılıyorlar.
Rahibe Unella ve Rahibe Moelle, Cersei'yle aynı tempoda yürüyordu. Rahibe Scolera bir çan çalarak arkadan geliyordu.
"Ayıplayın,"
diye sesleniyordu yaşlı acuze,
"günahkârı ayıplayın, ayıplayın, ayıplayın."
Sağ taraftan bir fırıncı çırağı bağırıyordu, çocuğun sesi rahibenin sesine karışıyordu, "Etli börekler, üç metelik, sıcak etli börekler." Mermer zemin soğuk ve kaygandı, Cersei düşme korkusuyla dikkatli adımlar atıyordu. Yol, Cersei'yi, Kutsanmış Baelor'un heykelinin önünden geçirdi. Kaidesinin üstünde, yüzündeki himmet ifadesiyle dimdik ve sakin duran heykele bakan biri, Baelor'un nasıl büyük bir soytarı olduğunu asla tahmin edemezdi. Targaryen sülalesinden hem iyi hem de kötü krallar çıkmıştı ama o kralların hiçbiri Baelor kadar aziz olmamıştı. İnsanları ve tanrıları eşit derecede seven bu nazik ve mütedeyyin rahip kral, kendi kız kardeşlerini hücreye hapsetmişti. Baelor'un heykelinin, Cersei'nin çıplak göğüslerinin görüntüsü karşısında ufalanmaması mucizeydi. Tyrion eskiden, Kral Baelor'un kendi aletinden korktuğunu söylerdi. Baelor bir keresinde, Kral Toprakları'ndaki bütün fahişeleri sürgüne göndermişti. Tarih kitapları, kadınlar şehir kapılarından dışarı çıkarılırken Baelor'un onlar için dua ettiğini ama onlara hiç bakmadığını yazardı.
"Kahpe," diye bağırdı bir ses. Bir başka kadın. Kalabalığın içinden bir şey uçtu. Çürük bir sebze. Cersei'nin başının üstünden geçip Fukara Dostlar'dan birinin ayaklarının dibine düştü.
Korkmuyorum. Ben bir dişi aslanım.
Cersei yürümeye devam etti. "Sıcak börekler," diye bağırıyordu fırıncının çırağı.

“Sıcak böreklerim var.” Rahibe Scolera çanını çalıyordu, “
Ayıplayın
,” diyordu, “
günahkârı ayıplayın, ayıplayın ayıplayın.”
Fukara Dostlar, Cersei’nin önünde yürüdüler, insanları kalkanlarıyla kenara iterek dar bir yol açtılar. Cersei onları takip etti, başı dikti, gözleri uzaktaydı. Her adım, Kızıl Kale’yi biraz daha yakınlaştırıyordu. Her adım, Cersei’yi oğluna ve kurtuluşa yaklaştırıyordu.
Meydanı geçmek yüzyıl sürmüş gibi geldi ama sonunda, Cersei’nin ayaklarının altındaki mermer kaldırım taşma dönüştü. Etrafta dükkânlar, ahırlar ve evler belirdi. Visenya Tepesi’nden aşağı iniş başladı.
İlerleyiş burada daha yavaştı. Cadde dik ve dardı, çok kalabalıktı. Fukara Dostlar yolu tıkayanları itti, onları kenara çekmeye çalıştı ama gidecek bir yer yoktu ve kalabalığın arka tarafındaki insanlar da öne doğru baskı yapıyordu. Cersei başını yukarıda tutmaya çalıştı, ıslak ve kaygan bir şeye bastı, az kalsın düşüyordu ama Rahibe Unella onu kolundan yakaladı. “Bastığınız yere dikkat etmelisiniz Majesteleri.”
Cersei fahişenin elinden kurtuldu. Uysal bir sesle, “Evet rahibe,” dedi ama kadının yüzüne tükürecek kadar öfkeliydi. Yürümeye devam etti, üstüne sadece ürperti ve gurur giymişti. Kızıl Kale’yi aradı. Kale şimdi görünmüyordu, caddenin iki tarafındaki yüksek binalarla gizlenmişti. Çanını çınlatarak, “
Ayıplayın, ayıplayın,”
dedi Rahibe Scolera. Cersei daha hızlı yürümeye çalıştı ama önünde yürüyen Yıldızlar’ın sırtına çarpıp adımlarını tekrar ağırlaştırdı. Yolun ilerisinde, el arabalı bir adam, şişe geçirilmiş et parçaları satıyordu. Fukara Dostlar adamı yoldan çekerken yürüyüş durdu. Et, Cersei’nin gözüne fare gibi göründü ama yol yürüyüşe devam etmesine yetecek kadar açıldığında et kokusu havayı doldurmuştu ve etraftaki adamların yarısı şişe geçirilmiş parçaları çiğniyordu. “Biraz ister misiniz Majesteleri?” diye seslendi bir adam. Domuz gözlü, kocaman göbekli, iri bir adamdı, Robert’ı hatırlatan siyah, dağınık sakalları vardı. Cersei tiksintiyle baktığında, adam elindeki şişi ona fırlattı. Şiş, Cersei’nin bacağına çarpıp yere düştü. Tam pişmemiş et, kraliçenin uyluğunda yağlı ve kanlı bir iz bıraktı.
Buradaki bağrışmalar, meydandakilerden daha gürültülü gibiydi. Belki de bunun sebebi, ayak takımının kraliçeye çok daha yakın olmasıydı. En sık duyulan sözler “fahişe” ve “günahkâr”dı ama “kahpe” ve “hain” diyenler de vardı. Cersei ara sıra, Stannis ya da Margaery için tezahürat yapan insanlar da duyuyordu.

Kaldırım taşları pisti, yol o kadar dardı ki kraliçe su birikintilerinin etrafından bile dolaşamıyordu.
Kimse ıslak ayaklar yüzünden ölmemiştir,
dedi kendine. Birikintilerin sadece yağmur suyu olduğuna inanmak istiyordu ama at sidiği de bir o kadar muhtemeldi.
Pencerelerden ve balkonlardan pislik yağıyordu: Çürük sebzeler, bira kovaları, yere çarptığında kırılıp kükürt kokusu çıkaran yumurtalar. Sonra biri, hem Fukara Dostlar'ın hem de Savaşçı'nın Oğulları'nın üzerinden ölü bir kedi fırlattı. Hayvanın leşi, patlayacak kadar sert bir şekilde kaldırım taşlarına çarptı, Cersei'nin bacaklarına bağırsaklar ve kurtçuklar saçıldı.
Cersei yürümeye devam etti.
Ben körüm ve sağırım, bunlar da solucanlar,
dedi kendine.
"Ayıplayın, ayıplayın
," diye şarkı söyledi rahibeler. "Kestane, kızarmış sıcak kestane," diye bağırdı bir seyyar satıcı. Balkonlardan birinde oturan bir ayyaş, kadehini alaycı bir tavırla kaldırarak, "Sürtük Kraliçe," diye seslendi. "Kraliyet memelerine selamlar olsun!"
Kelimeler rüzgârdır,
diye düşündü Cersei.
Kelimeler bana zarar veremez.
Visenya Tepesi'nin yarısını inmişken, kraliçe ilk kez düştü; dışkı olabilecek bir şeyin üstüne basıp kaydı. Rahibe Unella tarafından ayağa kaldırıldığında dizi kanıyordu. Kalabalıktan bir kahkaha dalgası yükseldi. Bir adam bağırdı ve kraliçenin dizini öpüp iyileştirmeyi önerdi. Cersei, tepedeki Yüce Baelor Septi'nin yedi kristal kulesini hâlâ görebiliyordu.
Gerçekten bu kadar az yol mu katettim
? Daha kötüsü, Cersei, Kızıl Kale'yi gözden kaybetmişti. "Nerede... nerede...?"
"Majesteleri." Refakatçilerin kumandanı Cersei'nin yanma geldi. Cersei adamın ismini unutmuştu. "Devam etmelisiniz. Kalabalık azgınlaşmaya başladı."
Evet,
diye düşündü
Cersei. Azgınlaştı.
"Korkmuyorum."
"Korkmalısınız." Kumandan, Cersei'yi kolunda tutup çekti. Cersei sendeleyerek tepeden aşağı indi aşağı, hep aşağı her adımda irkildi, kumandanın onu desteklemesine izin verdi.

Yanımda Jaime olmalıydı.
Jaime kılıcını çeker ve kalabalığın arasında bir yol açardı. Cersei'ye bakmaya cesaret eden her adamın gözlerini oyup dışarı çıkarırdı.
Kaldırım taşları çatlak ve eğri büğrüydü, kaygandı, sertti. Cersei'nin topuğu keskin bir şeye denk geldi, bir taşa ya da kırık bir çanağa. Cersei acıyla çığlık attı. "Sandalet istemiştim," diye bağırdı Rahibe Unella'ya. "Bana bir çift sandalet verebilirdiniz. Bu kadarını yapabilirdiniz." Şövalye tekrar kraliçenin kolunu tuttu, sıradan bir hizmetçinin kolunu tutar gibi.
Kim olduğumu unuttu mu
? Cersei, Batıdiyar'ın kraliçesiydi. Bu şövalye, kaba ellerini kraliçeye değdirme hakkına sahip değildi.
Tepenin zeminine doğru, eğim azaldı ve cadde genişlemeye başladı. Cersei, Aegon Tepesi'nin zirvesindeki Kızıl Kale'yi tekrar görebiliyordu. Sör Theodan'ın kıskacından kurtuldu. "Beni sürüklemenize gerek yok sör." Aksayarak yürümeye devam etti, taşların üzerinde kanlı ayak izleri bıraktı.
Çamurun ve pisliğin içinde yürüdü, kanıyordu, ürpermişti, topallıyordu. Her yerden sesler geliyordu. "Benim karımın memeleri bunlardan daha güzel," diye bağırdı bir adam. Arabası Fukara Dostlar tarafından yoldan çekilen bir sürücü küfretti.
"Ayıplayın, ayıplayın, günahkârı ayıplayın,"
diye şakıdı rahibeler. Bir genelev penceresindeki fahişe, eteğini yukarı kaldırarak, "Şuna bakın," diye seslendi aşağıdaki adamlara, "benim içime, onun içine girenin yarısı kadar kamış girmedi." Çanlar çınlıyordu, çınlıyordu, çınlıyordu. "Bu kraliçe olamaz," diye bağırdı bir çocuk, "bu kadın annem kadar sarkık."
Bu benim kefaretim,
dedi Cersei kendine.
Korkunç günahlar işledim ve bu benim kefaretim. Yakında bitecek, her şey geride kalacak, sonra unutacağım.
Kraliçe, tanıdık yüzler görmeye başladı. Gür favorileri olan kel bir adam, Cersei'nin babasının kaş çatışıyla, bir pencereden aşağı baktı. Adam Lord Tywin'e o kadar çok benziyordu ki Cersei tökezledi. Bir fıskiyenin altında genç bir kız oturuyordu, ıslanmıştı, Melera Hetherspoon'ın suçlayan gözleriyle Cersei'yi süzdü. Cersei, Ned Stark'ı gördü, lordun yanında kızıl saçlı Sansa ve kızın gri kurdu vardı. Kalabalığın içinde dolaşan her çocuk Tyrion'a dönüştü, Joffrey ölürken gülen Tyrion gibi Cersei'ye gülüyorlardı. Joff da oradaydı, Cersei'nin oğlu, onun ilk evladı, onun altın bukleli tatlı gülüşlü parlak çocuğu,

Joff un güzel dudakları vardı, o...
Kraliçe ikinci kez düştü.
Ayağa kaldırıldığında yaprak gibi titriyordu. “Lütfen,” dedi. “Anne merhamet et. İtiraf ettim.”
“Ettiniz,” dedi Rahibe Moelle. “Bu sizin kefaretiniz.”
“Az kaldı,” dedi Rahibe Unella. “Gördünüz mü?” Eliyle işaret etti. “Tepeye tırmanacağız. Hepsi bu.”
Tepeye tırmanacağız.
Bu doğruydu. Yüksek Aegon Tepesi’nin ayağına gelmişlerdi, kale yukarıdaydı.
“Fahişe,” diye bağırdı biri. “Kardeşini beceren sürtük,” diye ekledi bir başkası. “Zelil.”
“Bunu emmek ister misin Majesteleri?” Kasap önlüğü takan bir adam, cinsel organını pantolonundan çıkarıp sırıttı. Önemli değildi. Cersei neredeyse evine gelmişti.
Tırmanmaya başladı.
Kahkahalar ve bağrışmalar burada daha kabaydı. Yürüyüş, Cersei’yi Bit Çukuru’ndan geçirmemişti, Çukur’un sakinleri de gösteriyi izlemek için Aegon Tepesi’nin alçak yamaçlarında toplanmıştı. Fukara Dostlar’ın, kalkanların ve mızrakların arkasından Cersei’ye bakan yüzleri çarpık, canavarsı ve korkunç görünüyordu. Her yerde domuzlar ve çıplak çocuklar vardı. Dilenciler ve yankesiciler kalabalığın arasında böcekler gibi dolaşıyordu. Cersei; sivri dişli adamlar, kafaları kadar büyük cedreleri olan acuzeler, boynuna yılan sarılmış bir fahişe, yanakları ve alnı iltihaplı yaralarla dolu bir adam gördü. Cersei topallayarak önlerinden geçerken, insanlar güldüler, bağırdılar ve dudaklarını yaladılar. Bazıları ağza alınmaz tekliflerde bulundu, diğerleri hakaret etti.
Kelimeler rüzgârdır,
diye düşündü Cersei,
kelimeler beni incitemez. Ben güzelim. Batıdiyar’daki en güzel kadınım. Jaime öyle olduğumu söyledi. Jaime bana asla yalan söylemez. Hatta Robert, Robert beni hiç sevmedi ama güzel olduğumu gördü, beni istedi.
Fakat Cersei kendini güzel hissetmiyordu. Yaşlı, kullanılmış, kirli ve çirkin hissediyordu. Karnında, doğurduğu çocuklardan kalan çatlaklar vardı ve göğüsleri eskiden olduğu kadar sert değildi, onları yukarıda tutacak bir giysi yokken sarkık görünüyorlardı.
Bunu yapmamalıydım. Ben onların kraliçesiydim ama çimdi gördüler, gördüler, gördüler.
Cersei, giyinmiş ve tacını takmışken bir kraliçeydi. Çıplakken, kanıyorken ve

topallıyorken sadece bir kadındı, kalabalıktaki adamların karılarından çok farklı olmayan bir kadın, onların genç ve güzel kızlarından çok annelerine benzeyen bir kadın.

Ben ne yaptım

?

Cersei'nin gözlerinde bir şey vardı, batıyordu, onun görüşünü bulandırıyordu. Cersei ağlayamazdı, ağlamayacaktı, solucanlar onun gözyaşlarını görmemeliydi. Sert bir rüzgâr, Cersei'nin şiddetle titremesine sebep oldu.

Ve birdenbire acuze oradaydı, sarkık göğüsleriyle ve yeşilimsi buruşuk teniyle kalabalığın içinde duruyordu, diğer insanlarla birlikte gülüyordu, çapaklı sarı gözleri kötülükle pırıldıyordu.

"Kraliçe olacaksın,"

diye tısladı kadın,

"sonra daha genç ve daha güzel bir kraliçe gelecek, seni devirecek ve değer verdiğin her şeyi elinden alacak."

Artık gözyaşlarını durdurmanın bir yolu yoktu. Gözyaşları kraliçenin yanağını asit gibi yaktı. Cersei tiz bir çığlık koyuverdi, tek koluyla göğüslerini sakladı, diğer elini bacaklarının arasına götürdü ve koşmaya başladı, Fukara Dostları iterek kendine yol açtı, tepeyi tırmanırken kamburlaştı, yolun yarısını katetmişken tökezleyip düştü, on metre sonra tekrar düştü, artık emekliyordu, ellerinin ve ayaklarının üstünde bir köpek gibi yukarı tırmanıyordu. Kral Toprakları'nın insanları ona yol veriyor, gülüyor, eğleniyor, alkış tutuyordu.

Sonra birdenbire, insanlar bölündü ve kalabalık yok oldu, Cersei'nin önünde kale kapıları ve kırmızı pelerinli mızrakçılar belirdi. Cersei, amcasının emirler bağıran tanıdık sesini duydu, beyaz zırhlar ve karlı pelerinler içinde ona doğru yürüyen Sör Boros Blount'ı ve Sör Meryn Grant'ı gördü. "Oğlum," diye bağırdı. "Oğlum nerede? Tommen nerede?"

"Burada değil. Hiçbir oğul, annesinin utancına şahit olmak zorunda kalmamalı." Sör Kevan'ın sesi acımasızdı. "Şunu örtün."

Sonra Jacelyn, Cersei'nin üzerine eğildi, onun çıplaklığını yumuşak yeşil bir battaniyeyle örtttü. İki kadının üstüne bir gölge düştü, güneşi gizledi. Kraliçe, bedeninin altına kayan soğuk çeliği hissetti. Zırh kuşanmış iki kol, onu bir bebekmişçesine havaya kaldırdı. Adam, kraliçeyi devasa adımlarla kapı kulübesine doğru taşırken,

bir dev,

diye düşündü Cersei. Sur'un ötesindeki tanrısız vahşilikte hâlâ devler olduğunu duymuştu.

Bu yalnızca bir masal. Rüya mı görüyorum'?
Hayır. Cersei'nin kurtarıcısı gerçekti. Boyu iki buçuk metreydi, belki de daha uzundu, saban atlarına layık bir göğsü ve bir öküzü utandırmayacak kollan vardı. Beyaz mineli göğüs kalkanı çelikti, bir bakirenin umutları kadar parlaktı, kalkanın altında yaldızlı bir örgü zırh vardı. Bir büyük miğfer, adamın yüzünü gizliyordu. Miğferin tepesinden, İnanç'ın gökkuşağı renklerini taşıyan yedi ipek şerit akıyordu. Adamın pelerininin omuzlarına bir çift yedi köşeli yıldız tutturulmuştu, yıldızlar altındı.

Beyaz bir pelerin.

Sör Kevan sözünü tutmuştu. Tommen, Cersei'nin kıymetli küçük oğlu, annesinin müdafisini Kral Muhafızı ilan etmişti.
Cersei, Qyburn'ün nereden geldiğini hiç görmedi ama adam bir anda kraliçeyle müdafinin yanında belirdi. Müdafinin uzun adımlarına yetişmek için çabalıyordu. "Majesteleri," dedi, "geri döndüğünüzü görmek çok güzel. Kral Muhafızları'nın en yeni mensubunu takdim etmeme izin verir misiniz? Bu, Sör Robert Strong."
Kapılardan geçerken, "Sör Robert," diye fısıldadı Cersei.
"Eğer Majesteleri memnun olacaksa, Sör Robert kutsal sessizlik andı içti," dedi Qyburn. "Majestleri Kral'ın bütün düşmanları ölene ve diyar kötülüklerden temizlenene kadar konuşamayacağına dair yemin etti."
Evet,
diye düşündü Cersei Lannister.
Ah, evet.

TYRİON

Parşömen yığını yüksekti. Tyrion baktı ve iç geçirdi. “Ben sizin bir kardeş birliği olduğunuzu sanıyordum. Bir kardeşin, bir kardeşe beslediği sevgi mi bu? Güven nerede? Dostluk, sevgi, saygı, sadece birlikte dövüşmüş ve kanamış adamların bilebileceği duygusal yakınlık?”
“Hepsi zaman içinde,” dedi Esmer Ben.

“İmza attıktan sonra,” dedi Hokka, bir tüy kalemin ucunu sivriltiyordu.
Zeki Kasporio kılıcının kabzasına dokundu. “Eğer kanamayı şimdi başlatmak istersen, sana memnuniyetle yardım ederim.” “Ne kadar naziksin,” dedi Tyrion. “Sanmıyorum.”
Hokka, parşömenleri Tyrion’ın önüne koydu ve ona kalemi uzattı. “İşte mürekkebin. Eski Volantis’ten geldi. Siyah üstat mürekkebi kadar uzun dayanır. Yapman gereken tek şey notları imzalamak ve bana vermek. Gerisini ben halledeceğim.”
Tyrion sırıttı. “Önce onları okuyabilir miyim?”
“Eğer istersen. Hemen hemen hepsi aynı. En altta olanlar dışında. Vakti gelince onlarlar da ilgileneceğiz elbette.”
Ah, ilgileneceğimizden eminim.
Çoğu adam, bir birliğe katılırken bedel ödemezdi ama Tyrion çoğu adamdan biri değildi. Kalemi hokkaya batırdı, ilk parşömenin üzerine eğildi, duraksadı, yukarı baktı. ‘Yollo mu yoksa Hugor Tepe olarak mı imzalamamı istersin?”
Esmer Ben gözlerini kırıştırdı. “Yezzan’ın varislerine dönmek mi yoksa sadece kafanın kesilmesini mi istersin?”
Cüce güldü ve parşömeni imzaladı;
Lannister Hanedanı’ndan Tyrion.
Notu sol yanında duran Hokka’ya uzatırken yığını inceledi. “Kaç tane var? Elli? Altmış? Beş yüz ikinci Oğul olduğunu sanıyordum.”
“Şu anda beş yüz on üç,” dedi Hokka. “Sen kayıt defterimizi imzaladığında beş yüz on dört olacağız.”
‘Yani on kişiden sadece biri notu alacak?” dedi Tyrion. “Bu hiç adil görünmüyor. Özgür birliklerde herkes her şeyi eşit şekilde paylaşır sanıyordum.” Sıradaki parşömeni imzaladı.
Esmer Ben güldü. “Ah, herkes paylaşır. Ama eşit şekilde değil, ikinci Oğullar bir aileye benzer...”
“ ...ve her ailenin hırslı kuzenleri vardır.” Tyrion bir not daha imzaladı. Veznedara uzattığı parşömen kıvrıldı. “Casterly Kayası’nın bağırsaklarında hücreler vardır, babam en kötü aile mensuplarımızı o hücrelerde tutar.” Kalemi hokkaya batırdı.
Lannister Hanedanı’ndan Tyrion,
diye karaladı, notu taşıyan adama yüz altın ejderha ödeyeceğini vadetti.
Kalemin her darbesiyle biraz daha fakirleşiyorum... ya da fakirleşirdim, en başta dilenci olmasaydım.
Tyrion bir gün, bu imzaları attığı için pişman olabilirdi.

Ama bugün değil.
Islak mürekkebe üfledi, parşömeni veznedara uzattı ve alttaki notu imzaladı. Tekrar ve tekrar ve tekrar. “Bu beni derinden yaralıyor,” dedi imzalar arasında. “Batıdiyar’da, Bir Lannister’ın sözü altın değerindedir.”
Hokka omuz silkti. “Burası Batıdiyar değil. Dar Deniz’in bu tarafında, sözlerimizi kâğıda geçiririz.” Ona uzatılan parşömenlerin üstüne, fazla mürekkebi emmesi için perdah kumu serpiyor, parşömeni silkeliyor ve notu kenara koyuyordu. “Suya yazılan vaatler genellikle... unutuluyor, diyebilir miyiz?”
“Lannisterlar tarafından değil.” Tyrion bir not daha imzaladı. Sonra bir tane daha. Artık bir ritim tutturmuştu. “Bir Lannister borcunu mutlaka öder.”
Plumm güldü. “Evet ama bir paralı askerin sözü değersizdir.”
Ama senin sözün değerli,
diye düşündü Tyrion
ve bunun için tanrılara şükürler olsun.
“Doğru, ama kayıt defterinizi imzalayana kadar bir paralı asker olmayacağım.”
‘"Yakında olacaksın,” dedi Esmer Ben. “Notlardan sonra.” “Elimden geldiğince hızlı dans ediyorum.” Tyrion gülmek istedi ama bu, oyunu mahvederdi. Plumm bu işten keyif alıyordu ve Tyrion adamın keyfini bozmaya niyetli değildi.
Bırak da beni domalttığını ve arkadan becerdiğini düşünmeye devam etsin. Ben de kâğıt ejderhalar vererek çelik kılıçlar almaya devam edeyim.
Eğer Tyrion doğum hakkını almak için Batıdiyar’a dönerse, Casterly Kayası’nın bütün altınlarına sahip olacak ve sözünü yerine getirecekti. Eğer dönmezse, ölecekti ve yeni kardeşleri bu parşömenlerle kıçlarını sileceklerdi. Birkaç adam, Tyrion’ın tatlı ablasını ödeme yapma
ya ikna etmek umuduyla bu notlarla birlikte Kral Toprakları’na gidebilirdi.
Buna şahitlik etmek için, hasırların arasında bir karaböcek olmayı isterdim.
Tyrion parşömen yığınının yarısına ulaştığında, notlardaki yazılar değişti. Yüz ejderha, çavuşlar içindi. Yeni notlardaki meblağ aniden büyüdü. Tyrion şimdi, notu taşıyan kişiye bin altın ejderha ödemeyi vadediyordu. Kafasını salladı, güldü, imzaladı. Tekrar ve tekrar. “Peki,” dedi imzasını karalarken, “birlikteki görevim ne olacak?”
“Bokkoko’nun göt oğlanı olamayacak kadar çirkinsin,” dedi Kasporio, “ama bir ok hedefi olarak işe yarayabilirsin.”
“Tahmin ettiğinden daha çok,” dedi Tyrion, dolduruşa gelmeyecekti. “Büyük kalkanlı küçük bir adam, okçuları delirtir. Bunu senden daha zeki bir adamdan duymuştum.”

“Hokka’yla birlikte çalışacaksın,” dedi Esmer Ben Plumm. “Hokka *için* çalışacaksın,” dedi Hokka. “Kayıt defterleri tutacaksın, sikke sayacaksın, sözleşmeler ve mektuplar yazacaksın.” “Memnuniyetle,” dedi Tyrion. “Defterleri severim.”

“Başka ne yaparsın?” diye sordu Kasporio. “Hâline bir bak. Dövüşemezsin.”

“Eskiden, Casterly Kayası’nın bütün lağım borularından sorumluydum,” dedi Tyrion. “Bazıları yıllardır tıkalıydı ama kısa zaman içinde hepsini çalışır hâle getirdim.” Kalemi tekrar mürekkebe batırdı. “Belki de kamp takipçilerine nezaret edebilirim. Adamların tıkanmasına izin veremeyiz, öyle değil mi?”

Bu latife, Esmer Ben’i memnun etmedi. “Fahişelerden uzak dur,” dedi. “Pek çoğunda frengi var ve çok konuşurlar. Birlikteki ilk firari köle sen değilsin ama varlığını yüksek sesle duyurmamıza gerek yok. Göz önünde dolaşmanı istemiyorum. Mümkün olduğunca içeride kal ve bir kovaya sıç. Tuvalet çukurlarında çok fazla göz var. Ve benim iznim olmadan asla kamptan ayrılma. Sana yaver zırhı giydirebilir ve Jorah’ın göt oğlanıymışsın gibi davranabiliriz ama gerçeği görebilecek adamlar var. Meereen alındığında ve biz Batıdiyar’a gittiğimizde, kırmızılar ve altınlar giyip etrafta istediğin gibi dolaşabilirsin. Lâkin o vakte kadar...”

“...bir kayanın altında yaşamalı ve hiç ses çıkarmamalıyım.”

Lannister Hanedanı’ndan Tyrion, diye imzaladı bir kez daha. Bu son parşömendi. Geride, diğerlerinden farklı üç not kalmıştı. İkisi ince tirşe üstüne yazılmış ve isme düzenlenmişti. Zeki Kasporio için on bin ejderha. Gerçek adının Tybero Istarion olduğu anlaşılan Hokka için de aynı not hazırlanmıştı.

“Tybero?” dedi Tyrion. “Kulağa bir Lannister ismi gibi geliyor. Yoksa uzun zamandır kayıp olan bir kuzen misin?”

“Belki de. Ben de borçlarımı mutlaka öderim. Bir veznedardan beklenen şey budur. imzala.”

Tyrion imzaladı.

Esmer Ben’in notu sonuncuydu. Bu not, kuzu derisi bir parşömenin üstüne yazılmıştı.

Yüz bin altın ejderha, yirmi beş hektar verimli arazi, bir kale ve lordluk unvanı.

Çok güzel. Bu Plumm ucuz değilmiş. Tyrion yara izini kaşıdı ve bir dargınlık gösterisi yapması gerekir mi diye merak etti. Bir adamı düzerken birkaç çığlık beklerdin. Tyrion küfredebilir, hırsızlıktan bahsedebilir, bir süre için imza atmayı

reddedebilir, sonra gönülsüzce razı olabilir ve bütün bunları yaparken sürekli itiraz edebilirdi. Ama oyun oynamaktan bezmişti, bu yüzden gülümsedi, notu imzaladı ve parşömeni Esmer Ben'e verdi. "Aletin hikâyelerdeki kadar büyük," dedi. "Beni bir güzel düzdüğünü farz et Lord Plumm."
Esmer Ben imzaya üfledi. "Zevk bana ait İblis. Şimdi, seni bizden biri yapalım. Hokka, kayıt defterini getir."
Kayıt defteri deri ciltliydi, demir menteşeleri vardı ve üstünde yemek yenebilecek kadar büyüktü. Defterin içindeki ahşap plakalarda, bir asır öncesine kadar giden tarihler ve isimler vardı. Sayfaları çevirirken, "İkinci Oğullar en eski özgür birlikler arasındadır," dedi Hokka. "Bu dördüncü defter. Bizimle birlikte hizmet vermiş her adamın adı burada yazılı. Bize ne zaman katıldıkları, nerelerde dövüştükleri, kaç zaman hizmet verdikleri, nasıl öldükleri; her şey defterin içinde. Burada bazı meşhur isimler bulacaksın, Yedi Krallık'a ait isimler. Aegon Nehir bir yıl boyunca bizimle birlikte hizmet verdi, sonra bizden ayrılıp Altın Mürettebat'ı kurdu. Siz Batıdiyarlılar ona Acıçelik diyorsunuz. Parlak Prens Aerion Targaryen bir İkinci Oğul'du. Göçebe Kurt Rodrik Stark da öyle. Hayır, o mürekkebi kullanma." Masaya yeni bir hokka koydu.
Tyrion başını yana eğdi. "Kırmızı mürekkep?"
"Birliğin geleneği," diye açıkladı Hokka. "Bir zamanlar, adamlar isimlerini kendi kanlarıyla yazarlardı ama kanın kötü bir mürekkep olduğu anlaşıldı."
"Lannisterlar gelenekleri sever. Bana bıçağını ver."
Hokka tek kaşını yukarı kaldırdı, omuzlarını silkti, hançerini kınından çekti ve kabzası önde olmak üzere Tyrion'a uzattı. Tyrion, hançerin ucunu başparmağının etli kısmına batırırken,
hâlâ acıyor Yarı-Üstat, çok teşekkür ederim,
diye düşündü. Hokkanın içine büyük bir kan damlası damlattı, hançeri yeni bir kalemle değiştirdi ve Jorah Mormont'un çok daha mütevazı imzasının altına, büyük ve kaim harflerle,
Lannister Hanedanı'ndan Tyrion, Casterly Kayası Lordu,
diye yazdı.
Tamamdır.
Cüce, kamp taburesinin üstünde ileri geri sallandı. "Benden istedikleriniz bu kadar mı? Bir yemin etmem gerekmiyor mu? Bir bebek öldürmem? Kumandanın aletini emmem?" "Neyi istersen onu em." Hokka, defteri kendine çevirdi ve mürekkebin üstüne perdah kumu serpti. "Çoğumuz için sadece imza yeterlidir ama yeni silah arkadaşımızı hayal kırıklığına uğratmak istemem, ikinci Oğullar'a hoş geldin Lord Tyrion."

Lord Tyrion.
Cüce bu kelimelerin tınısını sevdi, ikinci Oğullar, Altın Mürettebat'ın parlak şöhretine sahip olmayabilirlerdi ama asırlar içinde bazı önemli zaferler kazanmışlardı. "Birliğe hizmet eden başka lordlar da var mıydı?"
"Arazisiz lordlar," dedi Esmer Ben. "Senin gibi İblis."
Tyrion tabureden aşağı atladı. "Bir önceki kardeşim hiç tatmin edici değildi. Yeni kardeşlerimden daha fazlasını bekliyorum. Şimdi, nereye gidip silah ve zırh alacağım?"
"Bir domuz sürmek de ister misin?" diye sordu Kasporio. "Ah, karının birlikte olduğunu bilmiyordum," dedi Tyrion. "Önerdiğin için teşekkür ederim ama bir at sürmeyi tercih ederim."
Eşkıya kızardı ama Hokka güldü, Esmer Ben bile kıkırdadı. "Hokka, ona arabaları göster. İstediği çeliği alsın. Kızı da götür. Ona bir miğfer ve zırh giydir. Bazıları onun bir erkek olduğunu düşünebilir."
"Lord Tyrion, benimle gel." Hokka, çadırın kapısını açıp Tyrion'ı dışarı çıkardı. "Snatch seni arabalara götürecek. Kadınını al ve yemek çadırının önünde Snatch'le buluş."
"O benim kadınım değil. Belki de onu sen almalısın. Son zamanlarda bütün yaptığı uyumak ve dik dik bana bakmak."
"O hâlde onu daha sık ve daha sert düzmelisin," dedi veznedar. "Onu götür, onu bırak, ne istiyorsan yap. Snatch umursamaz. Zırhını aldığın zaman gel ve beni bul. Hesap defterleri üstünde çalışmaya başlayacaksın."
"Nasıl istersen."
Tyrion, Penny'yi, birlikte kaldıkları çadırın bir köşesinde uyur hâlde buldu. Kız, lekeli yatak örtülerinin altındaki saman şiltenin üstüne kıvrılmıştı. Tyrion çizmesinin ucuyla kıza dokundu. Penny döndü, gözlerini kırptı, esnedi. "Hugor? Ne oldu?"
"Demek yine konuşuyoruz, öyle mi?" Kızın konuşması, kasvetli sessizliğinden daha iyiydi. Her şey terk edilmiş bir köpek ve bir domuz için, ikimizi birden kölelikten kurtardım. İnsan biraz minnetarlık göreceğini sanıyor. "Biraz daha uyursan savaşı kaçıracaksın."
"Üzgünüm," dedi Penny, tekrar esnedi. "Ve yorgunum. Çok yorgunum."
Yorgun musun yoksa hasta mısın
? Tyrion saman şiltenin yanında diz çöktü. Kızın alnına dokundu.
Burası mı sıcak yoksa kızın ateşi mi var
? Bu soruyu yüksek sesle sormaya cesaret edemedi. İkinci Oğullar gibi sert adamlar bile, beyaz kısrağa binmekten korkardı. Eğer Penny'nin hasta olduğunu

düşünürlerse, onu bir an bile tereddüt etmeden kovarlardı.
Bizi Yezzan'ın vârislerine bile verebilirler, notlar olsun ya da olmasın.
"Kayıt defterini imzaladım. Eski usulde, kanla. Artık bir İkinci Oğul'um."
Penny doğruldu, gözlerini ovuşturdu. "Ben ne olacağım? Ben de imza atabilir miyim?"
"Sanmıyorum. Bazı özgür birliklerin kadın üyeler aldığı bilinir ama... neticede onlar, İkinci Kızlar değiller."
"Biz
," dedi Penny. "Eğer onlardan biri olduysan,
biz
demelisin,
onlar
değil. Sevimli Domuz'u gören biri var mı? Ya da Çıtırtı'yı? Çıtırtı'dan haber var mı?"
Eğer Kasporio'ya güvenebilirsen.
Plumm'ın çok da zeki olmayan ikinci kumandanı, Yunkaili iki köle yakalayanın kampta dolaştığını ve bir çift firari cüce aradığını iddia etmişti. Kaspo'nun söylediğine göre, adamlardan biri, ucuna köpek kafası geçirilmiş bir mızrak taşıyordu. Fakat bu çeşit havadisler, Penny'yi yataktan çıkaracak türden havadisler değildi. "Henüz haber yok," diye yalan söyledi Tyrion. "Gel, senin için bir zırh bulmalıyız."
Penny tedbirli gözlerle Tyrion'a baktı. "Zırh mı? Neden?" "Eski silah ustamın söylediği bir şey vardı. 'Mücadeleye asla çıplak gitme delikanlı.' Onun sözünü dinliyorum. Ayrıca, artık bir paralı askerim ve karşılığında para alabileceğim bir kılıcım olmalı." Penny kımıldamadı. Tyrion kızı bileğinden tuttu, ayağa kaldırdı, yüzüne birkaç giysi fırlattı. "Giyin. Başlıklı pelerinini tak ve kafanı aşağıda tut. Köle yakalayanların izliyor olma ihtimaline karşı, iki çocuk gibi görünmek zorundayız."
İki cüce pelerinli ve başlıklı bir hâlde ortaya çıktığında, Snatch yemek çadırının önünde bekliyordu, ekşiyaprak çiğniyordu. "Duyduğuma göre siz ikiniz, bizim için dövüşecekmişsiniz," dedi çavuş. "Meereen korkudan altını ıslatacak. Hiç adam öldürdünüz mü?"
"Ben öldürdüm," dedi Tyrion. "Onları sinek gibi ezdim." "Neyle?"
"Bir balta ve bir hançer, iyi seçim değil. Ama arbalette ölümcülüm."
Snatch, kancasının ucuyla bilek kökünü kaşıdı. "Arbalet garaz kâr bir şey. Onunla kaç kişi öldürdün?"
"Dokuz." Tyrion'ın babası en azından dokuz adam ederdi. Casterly Kayası

Lordu, Batı Muhafızı, Lannis Limanı’nın Kalkanı, Kral Eli, koca, ağabey, baba, baba, baba.
“Dokuz.” Snatch güldü ve bir ağız dolusu ekşi yaprak tükürdü. Belki de Tyrion’ın ayağını hedef almıştı ama yapraklar dizine düştü. Adam tükürerek “dokuz” hakkındaki fikrini belirtmişti, bu açıktı. Çavuşun ellerinde, ekşi yaprağın suyunun bıraktığı lekeler vardı. Adam ağzına iki yaprak atıp ıslık çaldı. “Kem! Buraya gel.” Kem koşarak geldi. “Lord ve Leydi İblis’i arabalara götür. Çekiç onlara birlik çeliklerinden versin.”
“Çekiç sızmış olabilir,” dedi Kem.
“Yüzüne işe. Bu onu uyandırır.” Snatch tekrar Tyrion’la Penny’ye döndü. “Daha önce kahrolası cücelerimiz olmamıştı ama hiç çocuk sıkıntısı çekmedik. Şu ya da bu fahişenin oğulları, macera yaşamak için evden kaçan küçük aptallar, göt oğlanları, yaverler. Onların zırhları size uyacak kadar küçük olabilir. Çocuklar o zırhların içinde öldüler ama sizin gibi korkusuz yaratıkların bundan rahatsız olmayacağını biliyorum. Dokuz muydu?” Kafasını sallayıp uzaklaştı.
İkinci Oğullar, silahlarını ve zırhlarını, kampın merkezine yakın bir yere çektikleri altı büyük arabanın içinde muhafaza ediyordu. Kem, mızrağını bir baston gibi sallayarak yolu gösterdi. “Kral Toprakları’ndan gelen bir çocuk nasıl oldu da bir özgür birliğin içine düştü?” diye sordu Tyrion.
Delikanlı gözlerini kısarak Tyrion’a baktı. “Kral Toprakları’ndan geldiğimi kim söyledi?”
“Kimse.”
Ağzından çıkarı her kelime, leş gibi Bit Çukuru kokuyor.
“Seni zekân ele verdi. Bir Kral Topraklı kadar zeki kimse yoktur derler.”
Delikanlı şaşırdı. “Kim der?”
“Herkes.”
Ben.
“Ne zamandan beri?”
Ben uydurduğumdan beri.
“Asırlardır,” diye yalan söyledi Tyrion. “Babam bunu söylemeyi alışkanlık hâline getirmişti. Lord Tywin’i bilir miydin Kem?”
“Kral Eli. Onu tepenin yukarısına doğru at sürerken görmüştüm. Adamları kırmızı pelerinler giymişti, miğferlerinde küçük aslanlar vardı. O miğferleri sevmiştim.” Delikanlının ağzı gerildi. “Ama El’i hiç sevmedim. O şehri yağmaladı. Sonra da Karasu’da bizi ezdi.”
“Orada mıydın?”

“Stannis’le birlikte. Lord Tywin, Renly’nin hayaletiyle birlikte geldi ve bize kanattan saldırdı. Ben mızrağımı bırakıp kaçtım. Ama gemilere vardığımda, o kahrolası şövalye, ‘Mızrağın nerede evlat?’ diye sordu. ‘Burada korkaklara yer yok.’ Sonra gittiler ve beni orada bıraktılar, beni ve daha binlerce adamı. Daha sonra, geride bırakılan adamların, Stannis’le savaşmak için Sur’a gönderildiğini duydum. Ben de Dar Deniz’in karşısına geçtim ve İkinci Oğullar’a katıldım.”

“Kral Toprakları’nı özlüyor musun?”
“Bazen. Şu çocuğu özlüyorum. O... o benim arkadaşımdı. Ve Kardeşim. Kennet. Ama gemi köprüsünde öldü.”
“O gün birçok iyi adam öldü.” Tyrion’ın yara izi şiddetle kaşınıyordu. Tyrion yara izini tırnakladı.
“Yemekleri de özlüyorum,” dedi Kem hasretle.
“Annenin yemeklerini mi?”
“Annemin yemeklerini fareler bile yemezdi. Ama şu güveç dükkânı vardı. Kimse onlar gibi kahverengi pişirmezdi. Onların yaptığı kahverengi o kadar koyu olurdu ki, kaşığını kâsenin içine saplayabilirdin. Sen hiç kâhverengi yedin mi Yarımadam?” “Birkaç kez. Ben ona şarkıcı yahnisi diyorum.”
“Neden?”
“Tadı o kadar güzel ki şarkı söyleyesim geliyor.”
Kem bunu sevmişti. “Şarkıcı yahnisi. Bit Çukuru’na döndüğümde bundan isteyeceğim. Sen neleri özlüyorsun Yarımadam?”
Jaime’yi,
diye düşündü Tyrion.
Shae’i. Tysha’yı. Karımı, karımı özlüyorum, neredeyse hiç tanımadığım karımı.
“Şarabı, fahişeleri ve zenginliği,” diye cevap verdi. “Bilhassa zenginliği. Zenginlik sana şarap ve fahişe satın alır.”
Zenginlik sana kılıçlar ve onları savuracak Kemler de satın alır.
“Casterly Kayası’ndaki lazımlıkların som altından yapıldığı doğru mu?” diye sordu Kem.
“Duyduğun her şeye inanmamalısın. Özellikle Lannister Hanedanı söz konusu olduğunda.”
“Bütün Lannisterlar’ın sinsi yılanlar olduğu söylenir.”
‘Yılan?” Tyrion güldü. “Şu duyduğun ses, mezarında sürünen babamdan geliyor. Biz aslanız. Yahut öyle olduğumuzu söylemekten hoşlanıyoruz. Ama önemli değil Kem. Bir yılanın üstüne basmakla bir aslanın kuyruğuna basmak aynı şey;

ikisinde de ölürsün.”

Silahhaneye vardılar. Çekiç isimli efsanevi zırh ustasının, ucube görünümlü bir çam yarması olduğu anlaşıldı. Adamın sol kolu, sağ kolundan iki kat kalındı. “Genelde sarhoştur,” dedi Kem. “Esmer Ben önemsemiyor ama bir gün bizim için gerçek bir zırh ustası bulacak.” Çekiç’in çırağı kızıl saçlı, Çivi isimli bir delikanlıydı. Elbette. Başka ne olacaktı? diye düşündü Tyrion. Çekiç, tıpkı Kem’in tahmin ettiği gibi sarhoşluk içinde uykudaydı ama Çivi, iki cücenin, arabaların arasında dolaşmasına itiraz etmedi. “Hemen hemen hepsi demir döküntüleri,” dedi, “ama kullanabileceğiniz her şeyi alabilirsiniz.”

Ahşaptan ve sert deriden yapılmış çatıların altındaki araba zeminleri, eski silahlardan ve zırhlardan oluşan yığınlarla doluydu. Tyrion yığınlara baktı, Casterly Kayası’nın altındaki silahhanede bulunan sıra sıra kılıçları, mızrakları ve bakalı kargıları hatırlayarak iç geçirdi. “Bu biraz zaman alabilir,” dedi.

“Eğer bulabilirsen burada iyi çelikler de var,” diye kükredi pes bir ses. “Hiçbiri güzel değil ama bir kılıcı durdurabilir.”

Arabanın arka tarafından iri bir şövalye çıktı, tepeden tırnağa birlik çeliğine bürünmüştü. Sağ bacağındaki baldır zırhı sol bacağındakiyle eş değildi. Boyunluğu paslıydı. Kol korumalığı süslü ve gösterişliydi, üstüne savatla çiçekler işlenmişti. Sağ elindeki zırh eldiveni pullu çelikten yapılmıştı. Sol elinde, zincirden örülmüş paslı bir kolçak vardı. Göğüs kalkanındaki meme uçlarına demir halkalar geçirilmişti. Büyük miğferinin tepesi koç boynuzlarıyla süslenmişti, boynuzlardan biri kırıktı.

Şövalye miğferini çıkardığında, Jorah Mormont’un hırpalanmış yüzü göründü.

Her santimiyle bir paralı asker gibi görünüyor ve Yezzan’ın kafesinden çıkardığımız kırık yaratığa hiç benzemiyor,

diye düşündü Tyrion. Şövalyenin morlukları kaybolmuştu ve yüzündeki şişlikler büyük ölçüde inmişti, Mormont neredeyse yine insan gibi görünüyordu... ama kendisi gibi göründüğü söylenemezdi. Köle tacirleri tarafından adamın yanağına vurulan ve onu tehlikeli, itaatsiz bir köle olarak işaretleyen damga sonsuza kadar orada kalacaktı. Sör Jorah hiçbir zaman yakışıklı bir adam olmamıştı ama bu damga onu korkutucu bir yaratığa dönüştürmüştü.

Tyrion sırıttı. “Senden daha güzel göründüğüm sürece mutlu bir adam olacağım.” Penny’ye döndü. “Sen şu arabayı al. Ben bununla başlayacağım.”
“Eğer birlikte bakarsak işimiz daha çabuk biter,” dedi Penny. Paslı bir miğfer aldı, kafasına taktı, güldü. “Korkutucu görünüyor muyum?”
Kafasına kâse geçirmiş bir soytarı gibi görünüyorsun.
“O bir yarım miğfer. Bir büyük miğfer istersin.” Tyrion bir büyük miğfer bulup Penny’nin başına taktı.
“Çok büyük.” Penny’nin sesi çeliğin içinde yankılandı. “Dışarıyı göremiyorum.” Miğferi çıkarıp kenara attı. “Yarım miğferin nesi kötü?”
“Yüzü kapatmıyor.” Tyrion, Penny’nin burnunu sıktı. “Burnuna bakmayı seviyorum. Onu kaybetmemeni tercih ederim.”
Kızın gözleri büyüdü. “Burnumu seviyor musun?”
Ah, yedi beni korusun.
Tyrion döndü ve arabanın arka tarafındaki eski zırh yığınlarını karıştırmaya başladı.
“Sevdiğin başka bir yerim var mı?” diye sordu Penny.
Belki de bu sorunun kulağa neşeli gelmesini istemişti ama bu hüzünlü bir tınıydı. Konunun daha fazla uzamaması umuduyla, “Her yerini seviyorum,” dedi Tyrion.
“Neden zırha ihtiyacımız var? Biz sadece oyuncuyuz. Biz sadece dövüşüyormuş gibi yapıyoruz.”
Demir zincirden örülmüş bir zırhı incelerken, “İyi rol yapıyorsun,” dedi Tyrion. Zırh o kadar delikliydi ki güveler tarafından yenmiş gibi görünüyordu.
Ne tür güveler örgü zırhları yer
? “Ölü rolü yapmak, mücadeleden sağ çıkmanın yollarından biridir. Diğer yol, iyi bir
zırhtır.” Ama korkarım ki burada iyi bir zırh yok.
Tyrion, Yeşil Çatal’da, Lord Lefford’un arabalarında bulduğu uyumsuz zırh parçalarının içinde dövüşmüştü; kafasına taktığı dikenli miğfer, ters çevrilip başına geçirilmiş bir kova gibi görünüyordu. Birlik çeliği daha kötüydü. Sadece eski değildi; çukurlu, çentikli, çatlak ve kırılgandı.
Bu kurumuş kan mı yoksa sadece pas mı
? Tyrion kokladı ama emin olamadı.
“Burada bir arbalet var,” dedi Penny.
Tyrion silaha baktı. “Üzengili bir makara kullanamam. Bacaklarım yeterince uzun değil.” Ama doğruyu söylemek gerekirse, Tyrion bir arbalet istemiyordu. Arbaleti yeniden doldurmak uzun zaman alıyordu. Tyrion, tuvalet çukurlarının etrafında dolaşıp bir düşmanın çömelmesini beklese bile, düşmana birden fazla

ok salma ihtimali çok düşüktü.
Arbalet yerine bir gürz aldı, havada döndürdü, tekrar yere bıraktı. Çok ağır. Bir savaş baltasına baktı (çok uzun), bir topuzu inceledi (bu da çok ağır), bir düzine kılıç denedikten sonra hoşlandığı bir kama buldu; üçgen bıçaklı çirkin bir çelik parçası. Bıçağın üstünde bir parça pas vardı ama pas silahı daha tehlikeli yapardı. Tyrion ahşap bir kın buldu ve kamayı onun içine soktu. “Küçük bir adam için küçük bir kılıç.” diye şaka yaptı Penny. “Bu bir kama ve büyük bir adam için yapılmış.” Tyrion kıza eski bir uzun kılıç gösterdi. “Bu bir kılıç. Dene.”
Penny kılıcı aldı, savurdu, kaşlarını çattı. “Çok ağır.”
“Çelik, ahşaptan daha ağırdır. Ama bu silahla bir adamın boynunu kesebilirsin ve adamın kafası bir karpuza dönüşmez.” Tyrion kılıcı Penny’nin elinden aldı ve silahı yakından inceledi. “Ucuz çelik. Ve çentikli. İşte şurası, gördün mü? Sözümü geri alıyorum. Kafa kesmek için daha iyi bir kılıca ihtiyacın var.”
“Ben kafa kesmek
istemiyorum
.”
“İstememeksin zaten. Darbelerini dizin altında tut. Baldır, dizardı kirişi, bilek... ayakları kesildiğinde devler bile devrilir. Yere yığıldıklarında senden büyük değillerdir.”
Penny ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. “Dün gece rüyamda, ağabeyimin hâlâ hayatta olduğunu gördüm. Büyük bir lord için gösteri yapıyorduk. Çıtırtı’yla Sevimli Domuz’u sürüyorduk. İnsanlar bize güller atıyordu. Çok mutluyduk...”
Tyrion, Penny’yi tokatladı.
Neticede yumuşak bir tokattı, hafif bir fiskeydi, ardında hiç kuvvet yoktu. Kızın yanağında iz bile bırakmamıştı. Ama Penny’nin gözleri doldu.
“Eğer rüya görmek istiyorsan uyumaya devam et,” dedi Tyrion. “Uyandığında, biz hâlâ bir kuşatmanın ortasındaki firari köleler olacağız. Çıtırtı öldü. Büyük ihtimalle domuz da. Şimdi bir zırh bul, onu giy ve nerene battığını boş ver. Gösteri sona erdi. Dövüş, saklan, altım pislet; sen nasıl istersen. Ama ne yapmaya karar verirsen ver, onu çelik bir zırhın içinde yapacaksın.”
Penny yanağına dokundu. “Asla kaçmamalıydık. Biz para
lı asker değiliz. Biz hiçbir çeşit asker değiliz. Yezzan’ın yanında iyiydik. Bakıcı zaman zaman zalimdi ama Yezzan asla değildi. Biz onun gözdeleriydik, onun... onun...”
“Köleleriydik. Aradığın kelime; köle.”

“Köleleriydik,” dedi Penny öfkeyle. “Onun özel köleleriydik. Tıpkı Şekerleme gibi. Onun hâzineleriydik.”

Onun evcil hayvanlarıydık,

diye düşündü Tyrion.

Ve bizi o kadar çok seviyordu ki aslanlara yem olalım diye dövüş çukuruna gönderdi.

Penny tamamen haksız değildi. Yezzan’ın köleleri, Yedi Krallık’taki birçok köylüden daha iyi besleniyordu ve kış geldiğinde açlıktan ölme ihtimalleri düşüktü. Köleler maldı, doğru. Onlar alınıp satılabilirdi, kırbaçlanıp damgalanabilirdi, sahiplerinin şehevi zevkleri için kullanılabilirdi, daha fazla köle üretmek için çiftleştirilebilirdi. Bu açıdan, köpeklerden ya da atlardan çok farklı değillerdi. Ama lordların çoğu, köpeklerine ve atlarına iyi bakardı. Gururlu adamlar, özgür olarak ölmeyi köle olarak yaşamaya tercih ettiklerini söyleyebilirlerdi ama gurur ucuzdu. Çelik çakmaktaşına vurduğunda, böyle adamlar ejderha dişi kadar zor bulunurdu. Aksi hâlde, dünya kölelerle dolu olmazdı.

Köle olmayı tercih etmemiş tek köle yok,

diye düşündü cüce.

Bu insanların seçenekleri esaretten ve ölümden ibaret olabilir ama seçenek her zaman var.

Tyrion Lannister, kendini diğerlerinden ayrı tutmuyordu. Başlangıçta, dili yüzünden birkaç kamçı darbesi yemişti ama kısa zaman içinde Bakıcı’yı ve soylu Yezzan’ı memnun etmenin inceliklerini öğrenmişti. Jorah Mormont daha uzun ve daha sert mücadele vermişti ama nihayetinde Tyrion’ın geldiği yere gelecekti.

Ve Penny, pekâlâ...

Penny, ağabeyi Groat’ın öldüğü günden beri yeni bir sahip arıyordu. Onunla ilgilenecek, ona ne yapacağım söyleyecek birini bulmak istiyordu.

Fakat bunu kıza söylemek çok zalimce olurdu. “Yezzan’ın özel köleleri beyaz kısraktan kaçamadı,” dedi Tyrion. “Öldüler. Hepsi. İlk giden Şekerleme’ydi.” Mamut eğitimcisi, Tyrion’la Penny’nin kaçtığı gün ölmüştü. Bunu Tyrion’a Esmer Ben Plumm söylemişti. Yezzan’ın ucube koleksiyonundaki kölelerin kaderini ne Ben ne de Kasporio biliyordu... ama

Sevimli Penny rüyalarından vazgeçmek için yalanlara ihtiyaç duyuyorsa, Tyrion ona yalanlar verecekti. “Eğer yine köle olmak istiyorsan, savaştan sonra senin için nazik bir sahip bulurum ve seni satarken aldığım sikkeleri eve dönmek için kullanırım. Seni nazik bir Yunkaili’ye satarım. Adam sana altından yapılmış yeni bir boyunluk verir, boyunluğun zilleri sen hareket ettikçe çınlar. Ama önce, bizi bekleyen savaştan sağ çıkman gerekir. Kimse ölü bir oyuncuyu satın almaz.”

‘Ya da ölü bir cüceyi,” dedi Jorah Mormont. “Bu mücadele bittiğinde, büyük ihtimalle hepimiz solucan yemi olacağız. Yunkaililer bu savaşı kaybetti ama bunu fark etmeleri biraz vakit alabilir. Meereen, Lekesiz piyadelerden oluşan bir orduya sahip, dünyanın en iyi savaşçılarına. Ve Meereen ejderhalara sahip. Kraliçe geri döndüğünde Meereen’in üç ejderhası olacak. Kraliçe geri dönecek. Dönmek zorunda. Bizim tarafımızda kırk Yunkaili lord var. Lordların adamları yarı eğitimli maymunlar. Uzun sopaların üstünde yürüyen köleler, zincire vurulu köleler... kör adamlardan ve felçli çocuklardan oluşan birlikleri olduğunu öğrenmek beni şaşırtmazdı.”
“Ah biliyorum,” dedi Tyrion. “ikinci Oğullar kaybeden tarafta. Tekrar taraf değiştirmeliler ve bunu acilen yapmalılar.” Sırıttı. “Bu işi bana bırak.”

KRAL DEVİREN

Bir beyaz ve bir siyah gölge; iki komplocu, Büyük Piramit'in ikinci katındaki silahhanede, mızrak sıralarının, ok demetlerinin ve unutulmuş mücadelelerden kalan yadigârların asılı olduğu duvarların arasında bir araya geldiler.
"Bu gece," dedi Skahaz mo Kandaq. Adamın yamalı pelerininin başlığının altından, bir yarasanın tunç yüzü bakıyordu. "Bütün adamlarım yerlerinde olacaklar. Parola; Greleo."
"Groleo."
Bu çok uygun sanırım.
"Evet. Ona yapılan şey... mecliste miydin?"
"Kırk muhafızdan biriydim. Kanlı Sakal'ı ve diğerlerini katletmek için, tahtta oturan o boş odunun emir vermesini bekliyorduk. Yunkaililer, Daenerys'e, kendi verdiği rehinenin kafasını getirmeye cesaret edebilirler miydi sence?"
Hayır,
diye düşündü Selmy. "Hizdahr perişan görünüyordu." "Düzmece. Hizdahr'ın kendi akrabası hiç zarar görmemiş bir hâlde iade edildi. Gördün. Yunkaililer bir fars oyunu sahneledi ve Hizdahr baş oyuncuydu. Mesele kesinlikle Yurkhaz zo Yunzak değildi. Diğer köle tacirleri, o yaşlı soytarıyı bizzat ezmekten memnuniyet duyardı. Bu oyun, Hizdahr ejderhaları öldürmek için bir bahaneye sahip olsun diye düzenlendi."
Sör Barristan düşündü. "Cesaret eder mi?"
"Kraliçeyi öldürmeye cesaret etti. Neden kraliçenin evcil hayvanlarını öldürmeye etmesin? Eğer harekete geçmezsek, Hizdahr bir süre tereddüt edecek. Bu sayede hem gönülsüzlüğünü kanıtlayacak hem de Bilge Ustalar'a, onu Fırtına Kargaları'ndan ve kansüvarilerinden kurtarmaları için fırsat vermiş olacak. Sonra harekete geçecek. Ulu Ustalar, Volantis donanması şehre varmadan önce ejderhaların ölmesini istiyor."
Evet, istiyorlar.
Her şey yerine oturuyordu. "Bu olmayacak." Selmy'nin kraliçesi, Ejderhaların Anası'ydı; çocuklarının zarar görmesine izin vermezdi. "Kurt vaktinde. Gecenin

en karanlık yerinde. Bütün dünya uyurken.” Selmy bu sözleri ilk kez Gölgeli Vadi’de, Tywin Lannister’dan duymuştu.
Bana Aerys’i dışarı çıkar
mam için bir gün verdi. Ertesi gün şafak vakti kralla birlikte geri dönmezsem, şehri çelikle ve ateşle alacağını söyledi. Kurt vaktinde içeri girdim ve kurt vaktinde kralla birlikte dışarı çıktını.
“Gri Solucan ve Lekesizler, ilk ışıkta kapıları kapatıp sürgüleyecekler.”
“İlk ışıkta saldırmak en iyisi,” dedi Skahaz. “Kapılardan hızla çık, kuşatma hatlarını geç, yataklarından tökezleyerek kalkan Yunkaililer’i ez,”
“Hayır.” İki adam bu konuyu daha önce de tartışmıştı. “Majesteleri Kraliçe tarafından imzalanıp mühürlenmiş bir barış antlaşması var. Antlaşmayı ilk bozan taraf biz olmayacağız. Hizdahr’ı devirdikten sonra, şehri onun yerine yönetecek bir konsey kuracağız ve Yunkaililer’den rehinelerimizi geri vermelerini ve ordularını geri çekmelerini talep edeceğiz. Reddedecek olurlarsa, işte o zaman, sadece o zaman, onları barışın bozulduğuna dair bilgilendireceğiz ve onlarla savaşacağız. Seninki onursuz bir yol.” “Seninki aptalca bir yol,” dedi Kelkafa. “Vakit uygun. Azatlı kölelerimiz hazır. Aç.”
Selmy bunun doğru olduğunu biliyordu. Hem Özgür Kardeşlerin Symon Çizgili Sırf ı, hem de Sadık Kalkanlar’ın Mollono Yos Dob’u mücadele için hevesliydi. Kendilerini kanıtlamak ve yaptıkları bütün hataları bir Yunkai kan banyosunda temizlemek istiyorlardı. Selmy’nin endişelerini paylaşan tek adam, Ana’nın Adamları’ndan Marselen’di. “Bu konuyu konuştuk. Benim yolumdan gitmek konusunda anlaştık.”
“Anlaştık,” diye homurdandı Kelkafa, “ama bu Groleo’dan önceydi. Kafadan önce. Köle tacirlerinin hiç onuru yok.”
“Bizim var,” dedi Sör Barristan.
Kelkafa, Ghis dilinde bir şeyler mırıldandıktan sonra, “Nasıl istersen,” dedi. “Lâkin bana öyle geliyor ki, daha bu oyun bitmeden, senin şu yaşlı adam onurundan pişmanlık duyacağız. Hizdahr’ın muhafızlarından ne haber?”
“Majesteleri Kral, uyurken yanında iki muhafız tutuyor. Biri yatak odasının kapısında. Diğeri içeride, odaya bitişik bir nişte. Bu geceki muhafızlar, Khrazz ve Çelikderi.”
“Khrazz,” diye homurdandı Kelkafa. “Bundan hoşlanmadım.” “Kan dökülmesi gerekmez,” dedi Sör Barristan. “Hizdahr’la konuşacağım. Eğer onu öldürmek niyetinde olmadığımızı anlarsa, muhafızlarına teslim olmalarını emredebilir.”
“Ya anlamazsa? Hizdahr elimizden kaçmamalı.” “Kaçmayacak.” Selmy, Khrazz’dan ya da Çelikderi’den korkmuyordu. Onlar sadece çukur

dövüşçüleriydi. Hizdahr'ın eski dövüşçü kölelerden oluşan dehşet verici koleksiyonundan, en iyi ihtimalle niteliksiz muhafızlar çıkardı. Dövüşçüler hıza, güce, gaddarlığa ve az da olsa silah kullanma kabiliyetine sahipti ama kan oyunları, bir kralı korumak için yetersiz bir eğitimdi. Çukurlarda, düşmanın gelişi borularla ve davullarla duyurulurdu. Mücadele bittikten sonra, kazananlar yaralarını sardırır ve ağrılarını dindirmek için haşhaş sütü içerlerdi; tehlikenin geçtiğini ve bir sonraki dövüşe kadar içki içmekte, yemek yemekte, kadınlarla yatmakta özgür olduklarını bilirlerdi. Ama mücadele, bir Kral Muhafızları şövalyesi için asla bitmezdi. Tehlike, günün ya da gecenin herhangi bir vaktinde, her yerden ve hiçbir yerden gelirdi. Düşmanın gelişi duyurulmazdı: kullar, hizmetkârlar, dostlar, kardeşler, hatta eşler; herhangi biri pelerinin altına bir bıçak saklamış ve kalbinde cinayet gizlemiş olabilirdi. Bir Kral Muhafızları şövalyesi, bir saatlik dövüşe karşılık, on bin saatini izleyerek, bekleyerek, gölgelerin içinde sessizce durarak geçirirdi. Kral Hizdahr'ın çukur dövüşçüleri, daha şimdiden yeni görevlerinden sıkılmış ve huzursuz olmaya başlamışlardı. Ve sıkkın adamlar ihtiyatsızlaşırdı, tepkileri yavaşlardı.

"Khrazz'la ben ilgileneceğim," dedi Sör Barristan. "Sadece, Tunç Canavarlarda da ilgilenmek zorunda kalmamamı sağla." "Endişelenme. Marghaz'ı bir yaramazlık yapmasına fırsat vermeden zincire vuracağız. Sana söyledim, Tunç Canavarlar benim." 'Yunkaililer arasında adamların olduğunu söylemiştin?" 'Yılanlar ve muhbirler. Reznak'ın daha çok adamı var."

Reznak'a güvenilmez. Çok tatlı kokuyor ve insanda çok pis bir his bırakıyor.

"Biri rehinelerimizi kurtarmalı. İnsanlarımızı geri almazsak, Yunkaililer onları bize karşı kullanır."

Skahaz, maskesindeki burun deliklerinden homurdandı. "Kurtarmaktan bahsetmek kolay. Kurtarmak daha zor. Bırak da köle tacirleri bizi tehdit etsin."

“Ya tehdit etmekten fazlasını yaparlarsa?”

“Rehinelerimizi çok mu özlersin yaşlı adam? Bir hadım, bir vahşi ve bir paralı asker.”
Kahraman, Jhogo ve Daario.
“Jhogo, kraliçenin kansüvarisi, onun kanının kanı, Kızıl Topraklar’ı birlikte geçtiler. Kahraman, Gri Solucan’ın ikinci kumandanı. Ve Daario...”
Dany, Daario’yu seviyor.
Selmy bunu kızın gözlerinde görmüştü, sesinde duymuştu. “...Daario kibirli ve ihtiyatsız ama Majesteleri Kraliçe için çok kıymetli. Fırtına Kargaları meseleyi kendi başlarına halletmeye karar vermeden önce Daario’yu kurtarmamız gerek. Bu yapılabilir. Bir zamanlar, kraliçenin babasını güvenli bir şekilde Gölgeli Vadi’den çıkarmıştım. Kral, asi bir lord tarafından tutsak alınmıştı ama...”
“...Yunkaililer’in arasından hiç fark edilmeden geçmeyi umut edemezsin. Yüzünü herkes tanıyor.”
Yüzümü senin gibi saklayabilirim,
diye düşündü Selmy ama Kelkafa’nın haklı olduğunu biliyordu. Böyle kahramanlıklar için çok yaşlıydı. “Öyleyse başka bir yol bulmamız gerek. Başka bir kurtarıcı. Yunkaililer’in tanıdığı biri, varlığı kampın içinde dikkat çekmeyecek biri...”
“Daario sana Sör Büyükbaba diyor,” diye hatırlattı Skahaz. “Bana ne dediğini söylemeyeceğim. Eğer rehineler sen ve ben olsaydık, Daario bizim için derisini tehlikeye atar mıydı?”
Atmazdı,
diye düşündü Selmy, ama “Atardı,” dedi.
“Eğer yanıyor olsaydık, Daario üstümüze işeyebilirdi. Ondan başka yardım bekleme. Bırak da Fırtına Kargaları yeni bir kumandan seçsin, haddini bilen birini. Eğer kraliçe geri dönmezse, dünyadan bir paralı asker eksilir. Kim onun yasını tutar?”
“Peki kraliçe geri döndüğünde?”
“Ağlar, saçlarını yolar ve Yunkaililer’e küfreder. Bize değil. Bizim elimizde kan yok. Sen onu teselli edersin. Şu çok sevdiği eski zaman hikâyelerini anlatırsın. Zavallı Daario, kraliçenin cesur kumandanı... kraliçe onu asla unutmayacak, hayır... ama adamın ölmesi hepimiz için daha iyi, evet? Daenerys için de daha iyi.”
Daenerys ve Batıdiyar için daha iyi.
Daenerys Targaryen kumandanı seviyordu am o sevgiyi besleyen Dany’nin

içindeki kızdı, kraliçe değil.
Prens Rhaegar, Leydi Lyanna'sını sevdi ve bu sevgi uğruna öldü. Daemon Karaateş ilk Daenerys'i sevdi ve ona kavuşamayınca isyan çıkardı. Acıçelik ile Kankuzgunu, Shiera Denizyıldızı'nı sevdiler ve Yedi Krallık kanadı. Prens Ejderhakanat, Eski Taş'ın Jenny'sini öyle çok sevdi ki tacını bir kenara bıraktı ve Batıdiyar gelinin başlık parasını cesetlerle ödedi.
Beşinci Aegon'ın üç oğlu da aşk evlilikleri yapmıştı. Ve bu alışılmadık hükümdar, kendi kraliçesini seçerken kalbinin peşinden gittiği için, oğullarının da aynı şeyi yapmasına izin vermiş ve sağlam dostlar kazanabilecekken amansız düşmanlar edinmişti. Sonra ihanetler ve çalkantılar birbirini takip etmişti, tıpkı gecenin gündüzü takip ettiği gibi. Her şey büyücülük, ateş ve keder içinde Yaz Kalesi'nde bitmişti.
Dany'nin Daario'ya olan aşkı zehir.
Çekirgelerden daha yavaş bir zehir ama onun kadar ölümcül. "Hâlâ Jhogo var," dedi Sör Barristan. "O ve Kahraman. İkisi de Majesteleri Kraliçe için kıymetli."
"Bizim de rehinelerimiz var," diye hatırlattı Skahaz Kelkafa. "Eğer köle tacirleri bizim rehinelerimizden birini öldürürse, biz de onların rehinelerinden birini öldürürüz."
Sör Barristan adamın ne demek istediğini bir an için anlamadı. Sonra hatırladı. "Kraliçenin kadeh taşıyıcıları?"
"Rehineler,"
diye üsteledi Skahaz mo Kandaq. "Grazdar ve Qezza. İkisi de Yeşil Fazilet'in kanından geliyor. Mezzara bir Merreq. Kezmya bir Pahl. Azzak bir Ghazeen. Bhakaz bir Loraq, Hizdahr'ın akrabası. Hepsi piramitlerin kızları ve oğulları. Zhak, Quazzar, Uhlez, Hazkar, Dhazak. Hepsi Ulu Ustalar'ın çocukları."
"Masum kızlar ve güzel yüzlü oğlanlar." Sör Barristan, kraliçeye hizmet ettikleri süre boyunca bütün çocukları tanımıştı; şöhret hayalleri kuran Grazhar, utangaç Mezzara, tembel Miklaz, güzel Kezmya, iri gözleriyle ve melek sesiyle Qezza, dansçı Dhazzar ve diğerleri. "Çocuklar."
"Harpiya'nın çocukları. Kanın bedelini ancak kan öder." "Groleo'nun kafasını getiren Yunkaili adam da böyle söylemişti."
'Yanılmıyordu."
"Buna izin vermem."
"Eğer onlara dokunmayacaksan, rehineler ne işe yarar?"
"Belki Daario, Kahraman ve Jhogo karşılığında üç çocuk önerebiliriz," dedi Sör Barristan. "Majesteleri Kraliçe..."
"...burada değil. Ne yapılacağına karar vermek sana ve bana düşüyor. Haklı

olduğumu biliyorsun.”
“Prens Rhaegar’ın iki çocuğu vardı,” dedi Sör Barristan. “Rhaenys küçük bir kızdı. Aegon henüz bebekti. Tywin Lannister, Kral Toprakları’nı aldığında, lordun adamları iki çocuğu da öldürdü. Lord Tywin, çocukları kırmızı pelerinlere sarıp yeni krala hediye etti.”
Robert çocukları gördüğünde ne dedi
?
Gülümsedi mi
? Barristan Selmy, Uç Dişli Mızrak’ta ağır yaralanmıştı, bu yüzden Lord Tywin’in hediyesinin görüntüsünden esirgenmişti ama hep merak etmişti.
Eğer Robert’i, Rhaegar’ın çocuklarının cesetlerine gülerken görseydim, hiçbir ordu onu öldürmeme engel olamazdı.
“Çocukların öldürülmesine müsaade etmeyeceğim. Ya bunu kabul edersin ya da bu işe hiç bulaşmam.”
Skahaz güldü. “Sen inatçı, yaşlı bir adamsın. Şu senin güzel yüzlü oğlanlar, büyüyecekler ve Harpiya’nın Oğulları olacaklar. Onları ya şimdi öldür ya da sonra.”
“İnsanları işledikleri suçlar için öldürürsün, bir gün işleyebilecekleri suçlar için değil.”
Kelkafa duvardan bir balta aldı, silahı inceledi, homurdandı. “Öyle olsun. Hizdahr ya da rehinelerimiz zarar göremeyecek. Bu seni mutlu etti mi Sör Büyükbaba?”
Bu içle ilgili hiçbir şey beni mutlu edemez.
“İşe yarar. Kurt vakti. Hatırla.”
“Unutacak değilim sör.” Tunç yarasanın ağzı hareket etmedi ama Sör Barristan o maskenin ardındaki sırıtışı hissedebiliyordu. “Kandaq uzun zamandır bu geceyi bekliyor.”
Ben de bundan korkuyorum.
Eğer Kral Hizdahr masumsa, Barristan’la Kelkafa’nın bugün yapacağı şey, vatan hainliği olacaktı. Ama Hizdahr nasıl masum olabilirdi? Selmy, Dany’nin zehirli çekirgeleri yemesi için ısrar eden ve ejderhaların katledilmesi için adamlarına bağıran Hizdahr’ı duymuştu.
Eğer harekete geçmezsek, Hizdahr ejderhaları öldürecek ve şehrin kapılarım kraliçenin düşmanlarına açacak. Bunu yapmak zorundayız.
Bununla birlikte, yaşlı şövalye ne kadar evirip çevirse de bu işte hiç onur bulamıyordu.
Uzun günün geri kalanı, bir sümüklüböcek kadar hızlı geçti.

Kral Hizdahr başka bir yerde, Yunkaililer'in taleplerine verilecek en iyi karşılığın ne olacağına karar vermek için, Reznak mo Reznak, Marghaz zo Loraq, Galazza Galare ve diğer Meereenli danışmanlarıyla toplantı yapıyordu... fakat Barristan Selmy, artık bu çeşit toplantıların bir parçası değildi. Koruyacak bir kralı da yoktu. Selmy, bütün nöbetçilerin yerlerinde olduğundan emin olmak için piramidi tepeden tırnağa kontrol etti. Bu iş sabahın büyük bölümünü aldı. Selmy öğleden sonrayı öğrencileriyle birlikte geçirdi, daha büyük delikanlılara daha sert bir sınav sunmak için kılıç ve kalkan bile kuşandı.

Daenerys Targaryen şehri ele geçirip onları zincirlerinden kurtardığında, bu delikanlıların bazıları dövüş çukurları için eğitiliyordu, yani Sör Barristan'ın öğrencileri olmadan önce de kılıçla, mızrakla ve savaş baltasıyla tanışıklıkları vardı. Birkaçı hazır olabilirdi.

En başta Tumco Lho, Şahmeran Adaları'ndan gelen çocuk.

Tumco, üstat mürekkebi kadar siyahtı ama hızlı ve güçlüydü, Barristan'ın Jaime Lannister'dan bu yana gördüğü en fıtri kılıç adamıydı.

Larraq da öyle. Kamçı.

Sör Barristan, Kamçı isimli delikanlının dövüş tarzını onaylamıyordu ama çocuğun yetenekleriyle ilgili en ufak şüphesi yoktu. Larraq'ın kılıç, mızrak ve gürz gibi şövalye silahlarında ustalaşması için yıllar gerekliydi ama delikanlı kamçıda ve zıpkında ölümcüldü. Yaşlı şövalye, delikanlıya, kamçının zırhlı bir düşmana karşı işe yaramayacağını söylemişti... sonra Larraq'ı kamçı kullanırken görmüştü; delikanlı, kamçısını düşmanın bacaklarına doluyor ve onu yere deviriyordu.

Henüz bir şövalye değil ama amansız bir dövüşçü.

Larraq ve Tumco, yaşlı şövalyenin en iyi öğrencileriydi. Diğer çocukların Kırmızı Kuzu dediği Lhazarlı delikanlı teknikten çok vahşiliğe sahipti ama gelecek vadediyordu. Babalarının borcu karşılığında köleleştirilen üç Ghisli kardeşte de umut olabilirdi.

Yirmi yedi öğrenci içinde, umut vadeden altı delikanlı.

Selmy daha fazla olmasını isterdi ama bu iyi bir başlangıçtı. Diğer öğrenciler henüz çok küçüktü; kılıçlardan ve kalkanlardan çok dokuma tezgâhlarına, sabanlara ve lazımlıklara alışıklardı, fakat çok çalışıyor ve çabuk öğreniyorlardı. Selmy, çocukları birkaç yıl yaver olarak çalıştırırsa, kraliçesine vermek üzere altı şövalyeye daha sahip olabilirdi. Hiçbir zaman hazır olamayacak çocuklara gelince; pekâlâ, herkes şövalye olmak için yaratılmamıştı.

Diyarın mumculara, hancılara ve zırh ustalarına da ihtiyacı var.

Bu, Batıdiyar'da olduğu kadar Meereen'de de doğruydu.

Sör Barristan, talim yapan Tumco ve Larraq'ı izlerken, onları orada ve o anda şövalye ilan etmeyi düşündü, Kırmızı Kuzu'yu bile hemen şövalye yapabilirdi. Bir şövalye yaratmak için bir şövalye gerekliydi ve bu gece bir şeyler ters giderse Barristan şafak vakti ölmüş ya da bir zindana tıkılmış olabilirdi. O zaman bu delikanlıları kim şövalye ilan ederdi? Öte yandan, genç bir şövalyenin saygınlığı, ona şövalyelik veren adamın onurundan gelirdi. Bu delikanlıların bir vatan haini tarafından şövalye ilan edildiğinin bilinmesi, onlara hiçbir fayda sağlamayacağı gibi, Barristan'ın yanındaki hücreye tıkılmalarına da sebep olabilirdi.

Bundan daha iyisini hak ediyorlar,

diye karar verdi Sör Barristan.

Yaver olarak uzun bir yaşam sürmeleri, lekeli bir şövalye olarak kısa bir yaşam sürmelerinden iyidir.

İkindi vakti eriyip akşama karışırken, Sör Barristan, öğrencilerine, silahlarıyla kalkanlarını bırakıp etrafında toplanmalarını emretti. Onlara şövalyeliğin ne dernek olduğunu anlattı. "Bir adamı gerçek şövalye yapan şey, kılıç değil, mertliktir," dedi. "Onursuz bir şövalye, sıradan bir katilden farksızdır. Onurluca ölmek, onursuzca yaşamaktan iyidir." Çocukların ona tuhaf bir şekilde baktığını düşündü ama bir gün anlayacaklardı.

Sör Barristan daha sonra piramidin zirvesinde, Missandei'yi parşömen ve kitap yığınlarının arasında buldu. "Bu gece burada kal çocuk," dedi. "Ne olursa olsun, ne görürsen gör, ne duyarsan duy, sakın kraliçenin dairesinden ayrılma."

"Anladım," dedi kız. "Sormamda sakınca yoksa..."

"En iyisi sorma." Sör Barristan tek başına terasa çıktı. Şehre yukarıdan bakarken,

ben bunun için yaratılmamışım,

diye düşündü. Piramitler teker teker uyanıyordu. Fenerler ve meşaleler titreyerek canlanırken, sokaklarda gölgeler toplanıyordu.

Komplolar, desiseler, fısıltılar, yalanlar, sırlar içinde sırlar... ve her nasılsa, ben bütün bunların bir parçası oldum.

Selmy şimdiye kadar bu çeşit şeylere alışmış olmalıydı belki de. Kızıl Kale'nin de sırları vardı. Rhaegar'ın bile. Ejderha Kayası Prensi, Selmy'ye, asla Arthur Dayne'e güvendiği gibi güvenmemişti. Harrenhal bunun

kanıtıydı. Yalana bahar yılı.

Bu hâlâ acı bir hatıraydı. Yaşlı Lord Whent, kardeşi Sör Oswell Whent'i ziyaret edip geri döndükten kısa bir süre sonra, bir turnuva düzenleyeceğini duyurmuştu. Kral Aerys, Varys'in fısıltıları sayesinde, kendi oğlunun onu tahttan indirmek için komplo kurduğuna ve Whent'in turnuvasının, Rhaegar'ın büyük lordlarla tanışması için bir bahane olduğuna inanmıştı. Gölgeli Vadi'den beri Kızıl Kale'den hiç çıkmamış olan Aerys, birdenbire, Prens Rhaegar'la birlikte Harrenhal'a gideceğini duyurmuştu ve o noktadan sonra her şey altüst olmuştu.

Eğer daha iyi bir şövalye olsaydım... son müsabakada, diğer adamları atsız bıraktığım gibi prensi de atsız bıraksaydım, aşk ve güzellik kraliçesini seçen adam ben olacaktım.

Rhaegar, Kışyarı'ndan Lyanna Stark'ı seçmişti. Barristan Selmy olsa başka birini tercih ederdi. Mevcut kraliçeyi değil. Dorne'lu Elia'yı da değil. Elia seçilse pek çok savaş ve keder engellenebilirdi ama Selmy'nin tercihi yine de o olmazdı. Selmy, Elia'nın eşlikçilerinden biri olan ve kısa bir süredir sarayda bulunan o genç kızı seçerdi... Dorne prensesi Elia, Ashara Dayne'e kıyasla bir mutfak hizmetçisiydi.

Aradan onca yıl geçmişti ama Sör Barristan, Ashara'nın gülümsemesini hâlâ hatırlıyordu. Omuzlarına dökülen koyu renk uzun saçları ve insanı büyüleyen menekşe rengi gözleri olan Ashara'yı görmek için yapması gereken tek şey, gözlerini kapatmaktı.

Daenerys'in gözleri de aynı.

Kraliçe ona baktığında, Selmy kendini Ashara'nın kızına bakıyormuş gibi hissediyordu...

Ama Ashara'nın kızı ölü doğmuştu ve Selmy'nin güzel leydisi kısa bir zaman sonra kendini bir kuleden aşağı atmıştı; kaybettiği çocuk için duyduğu kederle çıldırmıştı, belki de onu Harrenhal'da lekeleyen adamın kederine de dayanamamıştı. Sör Barristan'ın onu sevdiğini bilmeden ölmüştü. Nasıl bilebilirdi? Barristan, bir Kral Muhafızları şövalyesiydi, evlenmemeye yeminliydi. Hislerini Ashara'ya söylemesinin bir faydası yoktu.

Sessizliğimin de faydası olmadı. Eğer Rhaegar'ı atsız bırakıp Ashara'yı aşk ve güzellik kraliçesi ilan edebilseydim, Ashara, Stark yerine bana bakar mıydı

?

Selmy bunu asla bilmeyecekti ama ona en çok musallat olan başarısızlık buydu. Gökyüzü bulutluydu. Hava sıcak, bunaltıcı ve kasvetliydi ama Selmy'nin omurgasında bir sızı vardı.

Yağmur,
diye düşündü yaşlı şövalye.
Fırtına geliyor. Bu gece değilse yarın.
Sör Barristan, fırtınayı görecek kadar yaşayıp yaşamayacağını merak etti.
Eğer Hizdahr'ın kendi Örümcek'i varsa, ölü sayılırım.
İş oraya varırsa, Selmy yaşadığı gibi ölecekti; elinde uzun kılıcıyla.
Batıda, Köle Körfezi'nde dolaşan yelkenlerin ardında günün son ışıkları kaybolurken, Sör Barristan tekrar piramide girdi, iki hizmetkâr çağırdı ve onlara banyo suyu ısıtmalarını söyledi; öğrencileriyle geçirdiği ikindi vaktinin ardından kendini kirli ve terli hissediyordu.
Hizmetkârların getirdiği su sadece ılıktı. Selmy, su iyice soğuyana kadar küvette kaldı ve teni kızarana kadar keselendi. Daha önce hiç olmadığı kadar temiz bir şekilde küvetten çıktı, kurulandı ve beyazlarını giydi. Çoraplar, iç çamaşırları, ipek tunik, dolgulu yelek; hepsi yeni yıkanmış ve beyazlatılmıştı. Selmy onların üstüne, kraliçenin hediyesi olan zırhını kuşandı. Örgü zırhı altın yaldızlıydı, ince bir işçilikle yapılmıştı, halkaları deri kadar yumuşaktı. Göğüs kalkanı mineliydi, buz kadar sert ve yeni yağmış kar kadar parlaktı. Selmy, altın tokalı deri kemerinin bir yanına hançerini, diğer yanma uzun kılıcını astı. Son olarak beyaz pelerinini taktı. Pelerini omuzlarına iğneledi.
Miğferini asılı olduğu kancada bıraktı. Miğferin ince göz penceresi görüşünü engelliyordu ve Selmy'nin olacak şeyleri görebilmesi gerekiyordu. Piramidin koridorları geceleri karanlık oluyordu, düşmanlar her taraftan saldırabilirdi. Ayrıca, miğferin ejderha kanadı şeklindeki süsleri çok güzel görünüyordu ama bir kılıcın ya da baltanın hedefi olmaları çok kolaydı. Selmy, bu parçayı, bir sonraki turnuva için saklayacaktı, eğer Yedi ona bir turnuva daha bahşedecek olursa.
Yaşlı şövalye, silahlı ve zırhlı bir şekilde, kraliçenin odasına bitişik hücresinde bekledi. Karanlıkta, gözlerinin önünden, hizmet ettiği ve yarı yolda bıraktığı bütün kralların yüzleri geçti. Kral Muhafızları'nda omuz omuza hizmet verdiği kardeşlerinin yüzleri de geçti. Selmy, o kardeşlerden kaçının onun yapmak üzere olduğu şeyi yapacağını merak etti.
Bazıları hiç kuşkusuz yapardı.
Ama hepsi değil. Bazdan, Kelkafa'yı bir vatan haini olarak öldürmekten bir an bile imtina etmezdi.
Piramidin dışında yağmur yağmaya başladı. Sör Barristan yağmurun sesini dinleyerek karanlıkta oturdu.
Kulağa gözyaşı sesi gibi geliyor,

diye düşündü.
Ağlayan ölü kralların sesi gibi geliyor.
Sonra gitme vakti geldi.
Meereen'in Büyük Piramit'i, Ghis'in Büyük Piramit'inin bir yankısı olarak inşa edilmişti. Meereenli piramit, kırmızı mermer koridorları şimdi yarasalarla ve örümceklerle dolu olan kadim atası gibi otuz üç katlıydı; bu sayı, her nedense, Ghis tanrıları için kutsaldı. Sör Barristan tek başına basamakları inmeye başladı, beyaz pelerini arkasında dalgalandı. Yaşlı şövalye, damarlı mermerden yapılmış geniş merdiven yerine, kiremit duvarların içine gizlenmiş daha dar, daha dik ve daha düz basamaklardan oluşan hizmetkâr merdivenini kullandı.
On iki kat aşağıda Kelkafa'yı buldu. Adamın kaba yüz hatları, sabah taktığı yarasa maskesiyle gizlenmişti. Kelkafa'nın yanında altı Tunç Canavar vardı, adamların her biri, birbirinin eşi olan böcek maskeleri takmıştı.
Çekirgeler, diye fark etti Selmy. "Groleo," dedi.
"Groleo," diye karşılık verdi çekirgelerden biri.
"İhtiyaç duyacak olursan, daha çok çekirgem var," dedi Skahaz.
"Altı yeterli. Kapılardaki adamlardan ne haber?"
"Benim adamlarım. Sorun yaşamayacaksın."
Sör Barristan, Kelkafa'yı kolundan yakaladı. "Mecbur kalmadıkça kan dökme. Yarın bir konsey toplayacağız. Şehre, ne yaptığımızı ve bunu neden yaptığımızı anlatacağız."
"Nasıl istersen. İyi şanslar yaşlı adam."
Yaşlı adam ve Kelkafa kendi yollarına gittiler. Tunç Canavarlar, inişine kaldığı yerden devam eden Sör Barristan'ın peşine düştüler.
Kralın dairesi, on altıncı ve on yedinci katlarda piramidin kalbine gömülmüştü. Selmy bu katlara ulaştığında, piramidin içine giren kapıların zincirlenmiş olduğunu gördü, iki Tunç Canavar nöbetteydi. Nöbetçilerin yamalı pelerinlerinin başlıklarının altında, bir fare ve bir boğa vardı.
"Groleo," dedi Sör Barristan.
"Groleo," diye karşılık verdi boğa. "Sağdaki üçüncü oda." Fare, zinciri çözdü. Sör Barristan ve beraberindekiler, kırmızı siyah kiremitlerden inşa edilmiş, meşale ışığıyla aydınlatılmış dar bir hizmetkâr koridoruna girdiler. İki odanın önünden geçip sağdaki üçüncü odaya doğru giderlerken ayak sesleri zeminde yankılandı.
Kralın odasının oymalı ahşap kapılarının dışında, genç bir çukur dövüşçüsü olan Çelikderi vardı. Delikanlının yanaklarına ve alnına, gri ve yeşil renkli karmaşık desenli dövmeler yapılmıştı. İnanışa göre, Valyria'ya ait kadim bir büyücü işareti

olan bu çizimler, delikanlının derisini ve etini çelik kadar sert yapmıştı. Delikanlının göğsü ve kolları da bu çeşit dövmelerle kaplıydı ama bunların bir kılıcı ya da baltayı gerçekten durdurup durduramayacağı muammaydı.
Çelikderi, dövmeler olmadan da sağlam görünüyordu; Sör Barristan'dan on beş santim uzun, ince, kaslı bir delikanlıydı. Yolu kapatmak için mızrağını indirerek, "Kim geliyor?" diye seslendi. Çekirgelerle birlikte gelen Sör Barristan'ı gördüğünde mızrağım tekrar düzeltti. 'Yaşlı Sör."
"Kralımızla görüşmem gerek."
"Vakit geç."
"Vakit geç lâkin mesele acil."
"Sorayım." Çelikderi, uzun mızrağının dibini kralın odasının kapısına vurdu. Kapıdaki gözetleme deliği açıldı. Bir çocuk gözü göründü. Bir çocuk sesi kapının ardından seslendi. Çelikderi cevap verdi. Sör Barristan, ağır bir sürgünün geri çekildiğini duydu. Kapı ardına kadar açıldı.
"Sadece siz," dedi Çelikderi. "Canavarlar burada kalacak."
"Nasıl istersen." Sör Barristan çekirgelere bir baş işareti yaptı, çekirgelerden biri şövalyeye aynı işaretle cevap verdi. Selmy, tek başına içeri girdi.
Karanlık, penceresiz, iki buçuk metre kalınlığında duvarlarla çevrili daire, geniş ve konforluydu. Siyah meşeden yapılmış muazzam sütunlar, yüksek tavanı destekliyordu. Zemin, Qarth'tan getirilen ipek halılarla kaplıydı. Duvarlarda paha biçilmez goblenler vardı; renkleri solmuş tarihi duvar halıları, Ghis'in Eski İmparatorluk'unun ihtişamını resmediyordu. En büyük duvar halısının üstündeki resim, yenilmiş Valyria ordusundan geriye kalanları, boyunduruğa geçirilip zincire vurulurken tasvir ediyordu. Kralın yatak odasına giden kemerli geçidin iki yanında, sandalağacından yontulmuş iki âşık vardı. Cilalanmış ahşap heykellerin tahrik edici olması gerektiği şüphesizdi ama Sör Barristan onların nahoş olduğunu düşündü.
Bu yerden ne kadar çabuk ayrılırsak, o kadar iyi.
Odadaki tek ışık demir bir maltızdan geliyordu. Kraliçenin kadeh taşıyıcılarından ikisi maltızın yanında duruyordu; Draqaz ve Qezza. "Miklaz kralı uyandırmaya gitti," dedi Qezza. "Size şarap getirelim mi sör?"
"Hayır. Teşekkür ederim."
Draqaz, bir sandalyeyi göstererek, "Oturabilirsiniz," dedi.
"Ayakta durmayı tercih ederim," diye karşılık verdi Sör Barristan. Yatak odasının kemerli geçidinden gelen sesleri duyabiliyordu. Seslerden biri krala aitti.
Bu Soylu İsmi Taşıyan On Dördüncü Adam olan Kral Hizdahr zo Loraq

esneyerek ve sabahlığının kuşağını bağlayarak ortaya çıktı. Sabahlık yeşil satenden dikilmişti, gümüş iplik işlemeleriyle ve incilerle süslenmişti. Sabahlığın içindeki kral çıplaktı. Bu iyiydi. Çıplak adamlar kendilerini savunmasız hisseder ve intihara giden kahramanlık eylemlerine daha az meyilli olurlardı.
Sör Barristan'ın, puslu bir perdenin ardından kemerli geçidin başında gördüğü kadın da çıplaktı. İpek bir örtü, kadının göğüslerini ve kalçalarını kısmen örtmüştü.
"Sör Barristan." Hizdahr tekrar esnedi. "Vakit ne? Tatlı kraliçemden haber mi var?"
'Yok Majesteleri."
Hizdahr iç geçirdi. "Şahanemiz, deyin lütfen. Gerçi gecenin bu vaktinde 'Uykulumuz' daha uygun olur." Kral, kendine bir kadeh şarap doldurmak için içki dolabına gitti ama sürahinin dibinde sadece birkaç damla şarap kalmıştı. Adamın yüzünden bir hoşnutsuzluk ifadesi geçti. "Miklaz. Şarap. Hemen."
"Emredersiniz İlahımız."
"Draqaz'ı da yanına al. Bir sürahi Arbor altını ve bir sürahi tatlı kırmızı. Şu sizin sarı sidiğinizden istemem, teşekkürler. Ve sürahimi bir kez daha boş bulursam, şu pembe yanaklarınızı bükmek zorunda kalabilirim." Çocuklar koşarak gitti. Kral tekrar Selmy'ye döndü. "Rüyamda Daenerys'i bulduğunu gördüm."
"Rüyalar yalan söyleyebilir Majesteleri."
"Işığımız
demeniz yeterli. Sizi bu vakitte bana getiren nedir sör? Şehirde bir sorun mu var?"
"Şehir sakin."
"Öyle mi?" Hizdahr, kafası karışmış gibi görünüyordu. "Neden geldiniz?"
"Bir soru sormak için. Majesteleri, Harpiya siz misiniz?" Hizdahr'ın kadehi, adamın parmaklarının arasından kaydı, halıya çarpıp zıpladı, yerde yuvarlandı. "Gecenin köründe buraya gelip bana bunu mu soruyorsunuz? Delirdiniz mi?" Kral ancak o zaman Sör Barristan'ın zırh giydiğini fark etti. "Ne... neden... bu ne cesaret..."
"Zehir sizin marifetiniz miydi Şahanemiz?"
Kral Hizdahr bir adım geri gitti. "Çekirgeler mi? O... o Dornelu adamın işiydi. Sözde prens Quentyn'in işi. Eğer benden şüphe ediyorsanız Reznak'a sorun."
"Kanıtınız var mı? Reznak'ın kanıtı var mı?"
"Hayır. Olsaydı Dornelular'ı tutuklatırdım. Belki de her halükârda bunu yapmalıyım. Marghaz onların itiraf etmesini sağlar, bundan eminim. Dornelular'ın hepsi zehirci. Reznak onların yılanlara taptığını söylüyor."

“Yılanları yiyorlar,” dedi Sör Barristan. “Orası sizin çukurunuzdu, sizin locanızdı, onlar sizin koltuklarınızdı. Tatlı şarap ve yumuşak minderler. İncirler, karpuzlar ve ballı çekirgeler. Hepsini siz temin ettiniz. Majesteleri Kraliçe’nin çekirgeleri tatması için ısrar ettiniz ama siz bir tane bile yemediniz.”
“Ben... acı baharatlar bana yaramıyor. Daenerys benim kanındı. Benim kraliçemdi. Neden onu zehirlemek isteyeyim?”
Karımdı,
diyor.
Daenerys’in öldüğüne inanıyor.
“Buna yalnızca siz cevap verebilirsiniz Şahanemiz. Belki de Daenerys’in yerine başka bir kadın koymak istediniz.” Sör Barristan, ürkek gözlerle yatak odasından bakan kızı işaret etti. “Belki de şunu.”
Kral çıldırmış gibi etrafa baktı. “O
mu?
Onun hiçbir değeri yok. O bir yatak kölesi.” Ellerini havaya kaldırdı. “Yanlış konuştum. Köle değil. Özgür bir kadın. Zevk vermek için eğitilmiş. Bir kralın bile bazı ihtiyaçları vardır. O kız... o kız sizi hiç ilgilendirmez sör. Ben Daenerys’e asla zarar vermem. Asla.”
“Kraliçenin çekirgeleri yemesi için ısrar ettiniz. Duydum.”
“Tadını seveceğini düşündüm.” Hizdahr bir adım daha geri gitti. “Hem acı hem tatlı.”
“Acı, tatlı ve zehirli. Çukurdaki adamlara Drogon’u öldürmelerini emrettiğinizi kendi kulaklarımla duydum. Onlara bağırdığınızı duydum.”
Hizdahr dudaklarını yaladı. “O canavar, Barsena’yı yedi. Ejderhalar insanları avlar. Drogon öldürüyordu, yakıyordu...”
“...kraliçeye zarar vermek isteyen adamları yakıyordu. Belki de Harpiya’nın Oğulları’nı. Sizin dostlarınızı.”
“Onlar benim dostlarım değil.”
“Böyle söylüyorsunuz ama onlara cinayetleri durdurmalarını söylediğinizde size itaat ettiler. Onlardan biri olmasaydınız bunu yaparlar mıydı?”
Hizdahr başım sağa sola salladı. Bu sefer cevap vermedi.
“Bana doğruyu söyleyin,” dedi Sör Barristan. “Kraliçeyi gerçekten sevdiniz mi? Bir parça bile olsa? Yoksa sadece taca mı şehvet duydunuz?”
“Şehvet? Bana şehvetten bahsetmeye cesaret mi ediyorsunuz?” Kralın ağzı öfkeyle çarpıldı. “Taca şehvet duydum, evet... ama Daenerys’in o paralı askere duyduğu şehvetin yarısı kadar değil. Belki de Daenerys’i o çok kıymetli kumandanı zehirlemeye çalışmıştır, onu bir kenara attığı için. Çekirgeleri ben de

yeseydim, paralı asker bir taşla iki vurmuş olurdu.”
“Daario bir katil ama zehirci değil.” Sör Barristan krala yaklaştı. “Harpiya siz misiniz?” Bu sefer elini kılıcının kabzasına koydu. “Bana doğruyu söylerseniz, size hızlı ve temiz bir ölüm sözü veririm.”
“Çok fazla varsayımda bulunuyorsunuz sör,” dedi Hizdahr. “Bu sorulardan ve sizden bıktım. Hizmetimden azledildiniz. Meereen’den derhal ayrılırsanız yaşamanıza müsaade ederim.”
“Eğer Harpiya değilseniz, bana onun ismini verin.” Sör Barristan, kılıcını kınından çekti. Kılıcın keskin kenarı maltız ışığını yakaladı ve ince, turuncu bir çizgiye dönüştü.
Hizdahr dağıldı. Yatak odasına doğru geri geri yürürken, “Kfz
razz!”
diye çığlık attı. “
Khrazz! Khrazz!”
Sör Barristan, sol tarafta bir kapının açıldığını duydu, tam zamanında döndü ve bir duvar halısının arkasından çıkan Khrazz’ı gördü. Adam ağır hareket ediyordu, hâlâ uykuluydu ama silahı elindeydi: Uzun ve kıvrımlı bir Dothrak
arakh,
at sırtındaki bir adamın derin ve doğrayıcı darbeler indirebilmesi için tasarlanmış bir cani kılıcı.
Mücadele alanındaki ya da dövüş çukurlarındaki yan çıplak düşmanlara karşı öldürücü bir silah.
Ama dar alanlarda,
arahk
ın uzunluğu bir dezavantajdı ve Selmy zırhlıydı.
“Hizdahr için buradayım,” dedi şövalye. “Çeliğini bırak ve kenara çekil. Zarar görmeyeceksin.”
Khrazz güldü. ‘Yaşlı adam. Kalbini yiyeceğim.” İki adam aynı boydaydı ama Khrazz, Selmy’den on kilo ağır ve kırk yıl gençti. Solgun bir teni, ölü gözleri ve alnından boynuna kadar inen kızıl saçları vardı.
“Öyleyse gel,” dedi Cesur Barristan.
Khrazz geldi.
Selmy, bütün gündür ilk kez kendinden emindi.
Ben bunun için yaratıldım,
diye düşündü.
Dans, tatlı çelik şarkısı, elimde bir kılıç ve önümde düşman.
Çukur dövüşçüsü hızlıydı, ateş gibi hızlıydı, Sör Barristan’ın o güne kadar

dövüştüğü en hızlı adamdı. Arakh, o iri ellerde, ıslık çalan bir bulanıklığa dönüştü. Çelik bir fırtına, üç taraftan aynı anda yaşlı şövalyenin üstüne geliyor gibiydi. Darbelerin çoğu şövalyenin başını hedef almıştı. Khrazz aptal değildi. Miğfer takmayan Selmy'nin en savunmasız yeri boynundan yukarısıydı.
Selmy darbeleri sakince engelledi, uzun kılıcıyla her darbeyi karşılayıp bertaraf etti. Kılıçlar tekrar ve tekrar çınladı. Sör Barristan geri çekildi. Göz ucuyla, tavuk yumurtası kadar beyaz ve büyük gözlerle dövüşü izleyen kadeh taşıyıcılarını gördü. Khrazz küfretti ve yüksek bir darbeyi alçak bir darbeye çevirdi, yaşlı şövalyenin kılıcım ilk kez geçti, ama adamın çelik baldır zırhını sıyırmaktan başka bir şey yapamadı. Selmy'nin cevaben indirdiği darbe, çukur dövüşçüsünün sol omzunu buldu, ince keten tuniği kesip ete gömüldü. Sarı tunik önce pembeye, sonra kırmızıya döndü.
Selmy'nin etrafında dönerek, "Sadece korkaklar çeliğe bürünür," dedi Khrazz. Dövüş çukurlarında kimse zırh giymezdi. İnsanlar oraya kan görmek için gelirdi: Ölüm, parçalanma, ıstırap çığlıkları ve kızıl kumların şarkısı.
Sör Barristan, Khrazz'la birlikte döndü. "Bu korkak seni öldürmek üzere sör." Khrazz bir şövalye değildi ama delikanlının cesareti ona bu kadar iltifat kazandırmıştı. Khrazz, zırhlı bir adamla nasıl dövüşüleceğim bilmiyordu. Sör Barristan bunu delikanlının gözlerinde görebiliyordu: Şüphe, akıl karışıklığı, korku filizleri. Çukur dövüşçüsü tekrar saldırdı, çeliğin katletmediği düşmanı ses katledebilirmiş gibi bu kez çığlık attı.
Arakh
aşağıdan saldırdı, sonra yukarıdan, sonra yine aşağıdan.
Selmy, kafasını hedef alan darbeleri engelledi, diğerlerini zırhına bıraktı. Çukur dövüşçüsünün yanağını kulağından ağzına kadar kesti, sonra delikanlının göğsünde kırmızı bir yarık açtı. Khrazz'ın yaralarından kan boşaldı. Delikanlı çıldırmış gibiydi, boş eliyle maltızı yakalayıp ters çevirdi, közleri ve sıcak kömürleri Selmy'nin ayaklarına saçtı. Sör Barristan sıcak kömürlerin üzerinden atladı. Khrazz'ın darbesi yaşlı şövalyenin kolunu yakaladı ama
arakh
sadece sert mineyi kırabildi ve minenin altındaki çeliğe hiç ulaşamadı.
"Çukurda olsaydık bu darbe kolunu koparmıştı yaşlı adam."
"Çukurda değiliz."
"Şu zırhı çıkar!"
"Çeliğini bırakmak için geç değil. Teslim ol."
"Öl," diye bağırdı Khrazz... ama
arakhı

nı kaldırdığında, silahın ucu duvar halılarından birine takıldı. Sör Barristan'ın beklediği fırsat buydu. Yaşlı şövalye, çukur dövüşçüsünün karnını yardı, takıldığı yerden kurtulan
arakhı
bertaraf etti ve Khrazz'ın bağırsakları yağlı yılan balıkları misali dışarı dökülürken kılıcını hızlıca delikanlının kalbine batırdı.
Kan ve iç organlar, kralın ipek halılarını lekeledi. Selmy bir adım geri çekildi. Elindeki uzun kılıcın yarısı kıpkırmızıydı. Halılar, dağılan kömürlerin düştüğü noktalarda için için yanmaya başlamıştı. Barristan, zavallı Qezza'nın hıçkırıklarını duydu. "Korkma," dedi yaşlı şövalye. "Sana zarar vermeyeceğim çocuk. Ben yalnızca kralı istiyorum."
Kılıcım bir perdeye sürüp temizleyerek yatak odasına girdi. Bu Soylu isimle Anılan On Dördüncü Adam olan Hizdahr zo Loraq'ı, bir duvar halısının arkasına gizlenmiş ve ağlar hâlde buldu. "Canımı bağışla," diye yalvardı kral. "Ölmek istemiyorum." "Kimse ölmek istemez ama herkes mutlaka ölür." Sör Barristan, kılıcını kınına sokup Hizdahr'ı ayağa kaldırdı. "Gelin. Sizi bir hücreye götüreceğim." Tunç Canavarlar şimdiye kadar Çelikderi'yi etkisiz hâle getirmiş olmalıydı. "Kraliçe geri dönene kadar tutuklu kalacaksınız. Eğer size karşı hiçbir şey ispatlanamazsa zarar görmeyeceksiniz. Size bir şövalye olarak söz veriyorum." Kralı kolundan tuttu ve adamı yatak odasından çıkardı, başı tuhaf bir şekilde dönüyordu, neredeyse sarhoş gibiydi.
Ben bir Kral Muhafızıydım. Şimdi neyim
?
Miklaz ve Draqaz, kralın şarabıyla geri döndüler. Göğüslerine bastırdıkları sürahilerle birlikte açık kapının önünde durup, iyice genişlemiş gözleriyle Khrazz'ın cesedine baktılar. Qezza hâlâ ağlıyordu ama Jezhene onu teselli ediyormuş gibi görünüyordu, kıza sarılmıştı, onun saçlarını okşuyordu. Diğer kadeh taşıyıcıları onların arkasında duruyordu. "İlahımız," dedi Miklaz, "soylu Reznak mo Reznak hemen gelmenizi istedi."
Çocuk, krala, Sör Barristan orada değilmiş, yerde bir ölü adam yatmıyormuş ve ölü adamın kanı ağır ağır halının üstüne akmı yormuş gibi hitap etmişti.
Skahaz, Reznak'ı, biz onun sadakatinden emin olana dek gözaltında tutmalıydı. Bir şeyler ters mi gitti?
"Nereye gidecek?" diye sordu Barristan, çocuğa. "Kethüda, Majesteleri Kral'ın nereye gitmesini istiyor?"
"Dışarı." Miklaz, Barristan'ı ilk kez görmüş gibiydi. "Terasa. Görmek için."
"Neyi görmek için?"

“E-e-ejderhaları. Ejderhalar serbest bırakılmış sör.”
Yedi bizi korusun,
diye düşündü yaşlı şövalye.

EJDERHA TERBİYECİSİ

Gece ağır ve karanlık adımlarla ilerledi. Yarasa vaktini yılanbalığı vakti takip etti; yılanbalığı vaktini hayalet vakti. Prens, tavanı seyrederek, uyumadan rüya görerek, hatırlayarak, hayal kurarak, keten örtülerin altında dönüp durarak, ateş ve kan düşünceleriyle yanarak yatağında uzandı.

Sonunda dinlenmekten umudunu kesen Quentyn Martell, çalışma odasına gitti, bir kadeh şarap doldurup karanlıkta içti. Şarap, prensin dilinde tatlı bir teselli bıraktı, Quentyn bir mum yakıp bir kadeh daha doldurdu. Şarap uyumama yardım edecek, dedi kendi kendine, ama bunun bir yalan olduğunu biliyordu.

Uzunca bir zaman muma baktı, sonra kadehini masaya bırakıp avcunu alevin üzerine koydu. Elini aleve değecek kadar aşağı indirmek için bütün cesaretini kullandı. Alev avcuna dokunduğunda, prens bir acı çığlığı atarak elini geri çekti.

“Quentyn, delirdin mi?”

Hayır, sadece korktum. Yanmak istemedim.

“Gerris?”

“Etrafta dolaştığını duydum.”

“Uyuyamadım.”

“Uykusuzluğun tedavisi yanıklar mı? Ilık süt ve güzel bir ninni işe yarar. Ya da daha iyisi, seni Merhamet Tapınağı’na götüreyim ve senin için bir kız bulayım.”

“Bir fahişe, demek istiyorsun.”

“Onlara Faziletler deniyor. Değişik renkleri var. Sadece kırmızı olanlar düzüşüyor.” Gerris masanın karşısına oturdu. “Bana sorarsan, bizim oradaki rahibeler de bu geleneği benimsemeli. Yaşlı rahibelerin kuru eriğe benzediğini fark ettin mi? Ömür boyu bakire kalmak insana bunu yapıyor.”

Quentyn terastan dışarı baktı, gece gölgeleri ağaçların arasında toplanmıştı. Prens, yere düşen suyun yumuşak sesini duyabiliyordu. ‘Yağmur mu yağıyor? Fahişeler gidecek.”

“Hepsi değil. Zevk bahçelerinde kuytu yerler var. Fahişeler, her gece, bir adam bulana kadar oralarda bekliyor. Adam bulamayanlar, yalnız ve ihmal edilmiş bir hâlde güneş doğana kadar kuytularda kalıyor. Onları teselli etmeliyiz.”

“Onlar beni teselli etmeli; söylemek istediğin bu mu?”
“Aynı zamanda bu.”
“Ben bu tür bir teselli istemiyorum.”
“Sana katılmıyorum. Daenerys Targaryen dünyadaki tek kadın değil. Bakir olarak ölmek mi istiyorsun?”
Quentyn ölmek istemiyordu.
Demir Ormanı’na geri dönmek, senin kız kardeşlerinin ikisini birden öpmek, Gwyneth Yronwood’la evlenmek, onun çiçek açtığını görmek, onunla çocuk yapmak istiyorum. Turnuvalarda at sürmek, ava çıkmak, Norvos’a gidip annemi ziyaret etmek, babamın gönderdiği kitapları okumak istiyorum. Cletus’un, Will’in ve Üstat Kedry’nin hayata dönmesini istiyorum.
“Daenerys bir fahişeyle yattığımı duyunca memnun olur mu sence?”
“Olabilir. Erkekler bakirelerden hoşlanabilir ama kadınlar, yatak odasında ne yapacağını bilen erkekleri sever. Bu da bir çeşit kılıç oyunu. İyi olmak için talim yapman gerekir.”
Gerris’in sözlerindeki iğne can yakıcıydı. Quentyn, Daenerys Targaryen’ın önünde durmuş, onunla evlenmek isterken, kendini daha önce hiç olmadığı kadar çocuk hissetmişti. Kraliçeyle yatağa girmek fikrinden, en az ejderhalardan korktuğu kadar korkuyordu. Kraliçeyi memnun edemezse ne olacaktı?
“Daenerys’in bir âşığı var,” dedi kendini savunur bir tonla. “Babam beni buraya, yatak odasında kraliçeyi eğlendireyim diye göndermedi. Neden geldiğimizi biliyorsun.”
“Kraliçeyle evlenemezsin. Onun bir kocası var.”
“Hizdahr zo Loraq’a âşık değil.”
“Aşkın evlilikle ne ilgisi var? Bir prens daha akıllı olmalı. Senin babanın aşk evliliği yaptığı söylenir. Baban evliliğinde ne kadar mutluluk buldu?”
Hemen hemen hiç.
Doran Martell ve Norvoslu karısı, evliliklerinin yarısını ayrı ayrı, diğer yarısını da kavga ederek geçirmişlerdi. Doran Martell’in ihtiyatsızca yaptığı tek şey evliliğiydi, evlenirken mantığı yerine kalbini dinlemiş ve buna pişman olmuştu.
“Alınan her risk insanı felakete sürüklemez,” diye üsteledi Quentyn. “Bu benim vazifem. Benim kaderim.”
Benim dostum olman gerekiyor Gerris. Neden hayallerimle alay etmek zorundasın
?
Sen korkulan mm üstüne yağ dökmeden de yeterince kuşkum var.
“Bu benim büyük maceram olacak.”

“insanlar büyük maceralarda ölür.”
Gerris haksız değildi. Bu hikâyelerde de vardı. Kahraman; dostlarıyla birlikte yola düşer, tehlikelerle yüzleşir, zafer kazanıp evine dönerdi.
Dostlarından bazıları hiç geri dönmez ama kahraman asla ölmez. Ben kahraman olmalıyım.
“İhtiyacım olan tek şey cesaret. Dorne’un beni kifayetsiz bir adam olarak hatırlamasını mı istiyorsun?”
“Dorne hiçbirimizi uzun süre hatırlamayacak.”
Quentyn, avcundaki yanık yeri emdi. “Dorne, Aegon’ı ve onun kız kardeşlerini hatırlıyor. Ejderhalar kolay kolay unutulmaz. Daenerys’i de hatırlayacaklar.”
“Öldüyse hatırlamayacaklar.”
“O yaşıyor.”
Yaşamak zorunda.
“Daenerys kayboldu ama ben onu bulacağım.”
Bulduğumda ve ona layık olduğumu kanıtladığımda, Daenerys bana o paralı askere baktığı gibi bakacak.
“Onu bir ejderha sürerek mi bulacaksın?”
“Altı yaşımdan beri at sürüyorum.”
“Ve birkaç kez attan düştün.”
“Ama her seferinde tekrar eyere çıktım.”
“Uç yüz metre yukarıdan aşağı hiç düşmedin,” dedi Gerris. “Üstelik atlar, binicilerini kararmış kemiklere ve küle dönüştürmezler.”
Tehlikelerin farkındayım.
“Bunu daha fazla dinlemeyeceğim. İstersen gidebilirsin Gerris. Bir gemi bul ve eve koş.” Prens ayağa kalktı, mumu söndürdü, yatağına ve terden sırılsıklam olmuş keten çarşaflarına döndü.
Drinkwater ikizlerinden birini öpmeliydim. Ya da ikisi birden. Fırsatım varken bunu yapmalıydım. Annemi ve onun doğduğu yeri görmek için Norvos’a gitmeliydim. Annem onu unutmadığımı bilmeliydi.
Quentyn, kiremitlere çarpan yağmurun sesini duyabiliyordu.
Kurt vakti geldiğinde, yağmur sabit ve sert bir şekilde yağıyordu. Bu soğuk sağanak, birazdan Meereen’in kiremit caddelerini nehirlere çevirecekti. Üç Dornelu adam, şafak öncesi karanlıkta meyve, ekmek ve peynirden oluşan basit bir yemek yiyip keçi sütü içtiler. Gerris kendine bir kadeh şarap doldurmak istediğinde Quentyn onu durdurdu. “Şarap yok. Daha sonra içmek için yeterince vaktimiz olacak.”
“Umarım,” dedi Gerris.

İri adam terasa doğru baktı. “Yağmur yağacağını biliyordum,” dedi kederli bir ses tonuyla. “Dün gece kemiklerim ağrıyordu. Yağmurdan önce hep ağrır. Ejderhalar bundan hoşlanmayacak. Ateşle su yan yana durmaz, bu bilinir. Güzel bir ateş yakarsın, sonra yağmur yağmaya başlar, odunlar ıslanır ve alevler ölür.” Gerris güldü. “Ejderhalar odundan yaratılmadı Arch.” “Bazıları yaratıldı. Şu yaşlı Kral Aegon, azgın olan, bizi fethetmek için ahşap ejderhalar yaptırdı. O işin sonu kötü oldu gerçi.”

Bu işin sonu da kötü olabilir,

diye düşündü prens. Değersiz Aegon’ın saçmalıkları ve başarısızlıkları onu ilgilendirmiyordu ama Quentyn şüphelerle ve endişelerle doluydu. Arkadaşlarının yorucu alayları prensin başını ağrıtıyordu.

Onlar Dornelu olabilir ama ben Dorne’um. Yıllar sonra, ben öldüğümde, insanlar benimle ilgili şarkılar söyleyecek.

Quentyn aniden ayağa kalktı. “Vakit geldi.”

Quentyn’in arkadaşları da ayağa kalktı. Sör Archibald, keçi sütünün son yudumunu içip iri elinin tersiyle üst dudağını sildi. “Kostümlerimizi getireceğim.”

Arch, Hırpani Prensle yaptıkları ikinci görüşme sırasında edindikleri bohçayla birlikte geri döndü. Bohçanın içinde; birbirine dikilmiş küçük kare kumaşlardan oluşan başlıklı üç pelerin, üç çomak, üç kısakılıç ve üç tunç maske vardı. Bir boğa, bir aslan ve bir maymun.

Tunç Canavar olmak için gereken her şey.

Hırpani Prens bohçayı Gerris’e verirken, “Parola sorabilirler,” demişti. “Parola *köpek.”*

“Bundan emin misiniz?” diye sormuştu Gerris. “Bir hayat üstüne bahis oynayacak kadar emin misiniz?”

Prens, Gerris’in ne demek istediği anlamıştı. “Benim hayatım üstüne.”

“Parola bu olacak.”

“Bunu nasıl öğrendiniz?”

“Birkaç Tunç Canavar’a rastladık ve Meris onlara nazikçe sordu. Lâkin bir prens, böyle sorular sormaması gerektiğini bilir. Pentos’ta bir deyiş vardır. Fırıncıya turtanın içine ne koyduğunu sorma. Sadece ye.”

Sadece ye.
Quentyn, bu deyişte bilgelik olduğunu düşünmüştü.
“Ben boğa olacağım,” dedi Arch.
Quentyn boğa maskesini Arch’a uzattı. “Aslan maskesi benim.”
“Beni maymun ettiniz.” Gerris, maymun maskesini yüzüne bastırdı. “Bu şeylerin içinde nasıl nefes alıyorlar?”
“Tak şunu.” Prens şaka kaldıracak durumda değildi.
Bohçanın içinde, bir boğanın derisini yüzebilecek kadar kalın bir kamçı da vardı; tunç ve kemikten yapılmış bir sapı olan çirkin bir deri parçası. “Bu ne için?” diye sordu Arch.
“Daenerys, siyah canavarı sindirmek için kamçı kullandı.” Quentyn, kamçıyı kangal haline getirip kemerine astı. “Arch, çekicini de al. Ona ihtiyacımız olabilir.”
Gece vakti Meereen’in Büyük Piramit’ine girmek kolay bir iş değildi. Kapılar her akşam kapatılıp sürgüleniyor ve sabahın ilk ışıklarına kadar kilitli kalıyordu. Her girişe muhafızlar yerleştiriliyordu. En alt terasta devriyeler geziyor ve caddeleri gözlüyordu. Eskiden bu muhafızlar Lekesizler’di. Şimdi ise Tunç Canavarlar. Ve Quentyn, bütün farkı yaratan şeyin bu olacağını umuyordu.
Nöbet değişimi gün doğumunda yapılıyordu ama Dornelu adamlar hizmetkâr merdiveninden aşağı inerken şafağa hâlâ yarım saat vardı. Duvarlar rengârenk kiremitlerden örülmüştü fakat gölgeler onları griye dönüştürmüştü, Gerris’in taşıdığı meşalenin ışığı duvarlara vuruyor ve kiremitleri tekrar renklediriyordu. Quentyn ve arkadaşları, uzun inişi gerçekleştirirken kimseyle karşılaşmadılar. Yıpranmış kiremitlere sürtünen çizmelerin sesinden başka bir ses duymadılar.
Piramidin ana kapıları merkez meydana bakıyordu ama Dorne’lu adamlar, bir ara sokağa açılan yan girişe doğru yürüdüler. Bu kapılar; eski kölelerin, efendilerinin işlerini görürken kullandığı ve sıradan insanlarla tacirlerin sevkiyat yaparken girip çıktığı kapılardı.
Som bronzdan yapılmış kapılar demir bir sürgüyle kapatılmıştı. Kapıların önünde iki Tunç Canavar duruyordu. Adamların çomakları, mızrakları ve kısakılıçları vardı, cilalı tunç maskelerinden meşale ışığı yansıyordu. Quentyn, iri adamın arkada kalması için bir baş işareti yaptı, Gerris’le birlikte, fare ve tilki maskeleri takan nöbetçilere doğru yürüdü.
“Erken geldiniz,” dedi tilki.
Quentyn omuz silkti. “İsterseniz gidebiliriz. Bizim nöbetimizi de siz tutabilirsiniz.” Bir Ghisli gibi konuşmadığını biliyordu ama Tunç Canavarlar’ın yarısı, kendi ana dillerini konuşan azatlı kölelerden oluşuyordu, Quentyn’in

aksam dikkat çekmiyordu.
“Boş versene,” dedi fare.
“Günün parolasını söyle,” dedi tilki.
“Köpek,” dedi Dornelu adam.
Tunç Canavarlar bakıştı. Quentyn, üç uzun kalp atışı boyunca, bir şeylerin yanlış gittiğinden ve Güzel Meris’le Hırpani Prens’in yanlış parola aldığından korktu. Sonra tilki homurdandı. “Köpek,” dedi. “Kapı sizindir.” Nöbetçiler uzaklaşırken, prens tekrar nefes aldı.
Fazla vakit yoktu. Gerçek rahatlama kısa bir zaman sonra gelecekti şüphesiz. “Arch,” diye seslendi Quentyn. İri adam ortaya çıktı, boğa maskesi meşale ışığıyla parladı. “Sürgü. Çabuk.”
Demir sürgü kalın ve ağırdı ama iyi yağlanmıştı. Sör Archibal sürgüyü çekmekte zorlanmadı. Quentyn kapıları açtı ve Gerris meşaleyi sallayarak içeri girdi. “Şunu içeri sok. Acele et.”
Kasap arabası dışarıdaydı, sokak arasında bekliyordu. Sürücü, katıra vurup arabayı hareket ettirdi, demir kasnaklı tekerlekler kiremitlerin üstünde gürültüyle tıkırdadı. Arabanın arkasında dörde bölünmüş bir öküz leşi ve iki ölü koyun vardı. Altı kişi yürüyerek içeri girdi. Beşi Tunç Canavarlar’ın maskelerinden takmıştı ama Güzel Meris yüzünü gizleme gereği duymamıştı. “Lordunuz nerede?” diye sordu Quentyn, Meris’e.
“Benim
lordum
yok,” diye cevap verdi kadın. “Eğer prens dostundan bahsediyorsan o yakında bir yerde, elli adamla birlikte. Ejderhayı dışarı çıkar. Hırpani, söz verdiği gibi, seni güven içinde buradan götürecek. Buradaki komuta Caggo’da.”
Sör Archibald kaşlarını çatarak kasap arabasına baktı. “Ejderha bu arabaya sığacak mı?” diye sordu.
“Sığmalı. İki öküz sığıyor.” Cesetkatili bir Tunç Canavar gibi giyinmişti. Adamın yara izleriyle dolu yüzü bir kobra maskesinin ardına gizlenmişti ama kalçasındaki siyah
arakh
onu ele veriyordu. “Bize, bu hayvanların, kraliçenin canavarlarından daha küçük olduğu söylendi.”
“Çukur, ejderhaların gelişimini yavaşlattı.” Quentyn, aynı şeyin Yedi Krallık’ta da olduğunu okumuştu. Kral Topraklarındaki Ejderha Çukuru’nda doğan ve büyüyen ejderhaların hiçbiri, Vhagar’ın, Meraxes’in ya da Kral Aegon’ın ejderhası olan Kara Dehşet’in boyutlarına erişememişti. ‘Yeterince zincir

getirdiniz mi?”
“Kaç ejderhanız var?” diye sordu Güzel Meris. “On ejderhaya yetecek kadar zincir getirdik. Etin altına gizledik.”
“Çok güzel.” Quentyn’in başı dönüyordu. Bu olanların hiçbiri gerçek gibi görünmüyordu. Prens bir an, her şey bir oyunmuş gibi hissediyordu, bir sonraki an kendini bir kâbusun içinde buluyordu; karanlık bir kapıyı açtığı, kapının diğer tarafında dehşetin ve ölümün beklediğini bildiği ama her nasılsa kendini durduramadığı kötü bir rüyanın içinde. Avuçları terlemişti. Quentyn avuçlarını bacaklarına sildi ve “Çukurun içinde daha fazla nöbetçi olacak,” dedi.
“Biliyoruz,” dedi Gerris.
“Hazır olmalıyız.”
“Hazırız,” dedi Arch.
Quentyn’in midesine kramp girdi. Prens aniden bağırsaklarını boşaltma ihtiyacı hissetti ama şimdi izin isteyip tuvalete gidemezdi. “Öyleyse bu taraftan.” Kendini bir çocuk gibi hissediyordu ama insanlar onu takip etti; Gerris ve iri adam; Meris, Caggo ve diğer Rüzgârla Savrulanlar. İki paralı asker, arabadaki gizli bir bölmeden arbaletler çıkardı.

Büyük Piramit’in zemini, ahırların arkasında bir labirente dönüşüyordu ama Quentyn Martell kraliçeyle birlikte buraya gelmişti ve yolu hatırlıyordu. Kiremitten inşa edilmiş üç muazzam kemerin altından geçtiler, sonra taştan örülmüş dik bir rampadan aşağı inip derinlere gittiler, zindanların ve işkence odalarının arasında yürüdüler. Adımları duvarlarda yankılandı, kasap arabası arkalarında tıkırdadı. İri adam, kafileye yol göstermek için duvar apliğindeki meşaleyi aldı.

Sonunda, kafilenin önünde bir çift demir kapı belirdi. Pas tutmuş ürkütücü kapılar, her biri, bir insan kolu kalınlığındaki halkalardan oluşmuş bir zincirle kapatılmıştı. Kapıların boyutları ve kalınlıkları, Quentyn Martell’in bu yolun akla uygunluğunu sorgulamasına sebep oldu. İşin daha beteri, her iki kapı da, içeride bulunan ve dışarı çıkmaya çalışan bir şey tarafından çentiklenmişti. Kalın demir üç yerden çatlamıştı. Soldaki kapının üst köşesi erimiş gibi görünüyordu.
Kapıda dört Tunç Canavar nöbet tutuyordu. Üçünün elinde uzun mızraklar vardı. Dördüncü adam çavuştu, bir kısakılıç ve bir hançer taşıyordu. Adamın maskesi

şahmeran başı şeklinde dövülmüştü. Diğer üç adam böcek maskeleri takmışlardı. Çekirgeler, diye fark etti Quentyn. “Köpek,” dedi.
Çavuş, burnunu çekti.
Bu hareket, Quentyn Martell’in, bir şeylerin ters gittiğini anlamasına yetti. Şahmeranın eli hançerine uzanırken, “Devirin şunları,” diye bağırdı prens.
Çavuş hızlıydı. İri adam daha hızlı. Arch, elindeki meşaleyi en yakındaki çekirgeye fırlattı, sırtına uzanıp çekicini aldı. Çekicin sivri ucu şahmeranın alnına gömüldüğünde çavuşun bıçağı, deri kınından bile çıkamamıştı. Çekiç, maskenin ince tuncunu geçip alttaki ete ve kemiğe saplandı. Çavuş sendeledi, sonra dizlerinin üstüne düşüp yere yığıldı, adamın tüm bedeni şiddetle sarsılıyordu.
Quentyn donmuş bir hâlde adama baktı, midesi bulanıyordu, kendi bıçağı hâlâ kınındaydı, silahına uzanmadı. Prensin gözleri, yerde çırpınarak can veren çavuşa sabitlenmişti. Arch’ın elinden düşen meşale, etraftaki bütün gölgelerin zıplayıp kıvrılmasına sebep oluyor ve can çekişen adamın titremeleriyle zalimce alay ediyordu. Prens, çekirgenin mızrağının ona doğru geldiğini hiç görmedi. Gerris, prensin üstüne atılıp onu kenara itti. Quentyn mızrağı ancak o zaman fark etti. Mızrağın ucu, prensin taktığı aslan maskesinin yanağına sürtündü. Darbe o kadar sertti ki, mas
ke neredeyse yırtılıyordu. Sersemlemiş bir hâlde,
mızrak boğazıma saplanabil irdi,
diye düşündü prens.
Etrafı çekirgeler tarafından sarılan Gerris küfretti. Quentyn, koşan ayakların sesini duydu. Sonra gölgelerin içinden paralı askerler geldi. Gerris, kılıcının ucunu muhafızlardan birinin maskesinin altına sokup adamın boğazını yırttı, ikinci muhafızın göğsünden bir arbalet oku çıktı.
Son çekirge mızrağını bıraktı. “Teslim oluyorum. Teslim oluyorum.”
“Hayır. Ölüyorsun.” Caggo,
araklımın
tek darbesiyle adamın kafasını aldı. Valyria çeliği; eti, kemiği ve kıkırdağı, iç yağını kesermiş gibi kesti. “Çok gürültü var,” diye sızlandı Caggo. “Kulağı olan her adam bizi duyacak.”
“Köpek,” dedi Quentyn. “Günün parolası köpek olmalıydı. Geçmemize neden izin vermediler? Bize dediniz ki...”
“Size bu planın çılgınlık olduğunu söyledik, unuttunuz mu?” dedi Güzel Meris. “Amaçladığınız şeyi yapın.”
Ejderhalar,

diye düşündü Prens Quentyn.
Evet. Ejderhalar için geldik.
Kendini kusacakmış gibi hissediyordu.
Ben burada ne yapıyorum? Baba neden
?
Dört adam bir kalp atışı zaman içinde öldü. Ne uğruna
? “Ateş ve kan,” diye fısıldadı, “ateş ve kan.” Ayaklarının dibinde kan birikiyordu, kiremit zemin kanı emiyordu. Ateş şu kapıların ardındaydı. “Zincirler... anahtarımız yok...”
“Anahtar bende,” dedi Arch. Savaş çekicini sert ve hızlı bir şekilde savurdu. Çekicin ucu kilide dokunduğunda kıvılcımlar çıktı. Tekrar, tekrar, tekrar, tekrar. Beşinci darbede kilit kırıldı. Zincirler o kadar gürültülü bir şekilde yere düştü ki, Quentyn, piramidin yarısının sesi duyduğunu düşündü. “Arabayı getirin.” Ejderhalar beslendikleri zaman daha uysal olacaklardı.
Bırak da midelerini kızarmış etle doldursunlar.
Archibald Yronwood demir kapıları ardına kadar açtı. Paslı menteşeler, kilit kırılırken uyuyanları uyandırmak için çığlık attı. Quentyn ve arkadaşlarını, ani bir ısı dalgası eşliğinde kül, kükürt ve yanık et kokusu karşıladı.
Kapıların arkası siyahtı; canlıymış gibi görünen, kasvetli ve aç bir karanlık. O karanlığın içinde bir şey vardı, kıvrılmıştı, bekliyordu.
Savaşçı, bana cesaret ver,
diye dua etti Quentyn. Bunu yapmak istemiyordu ama başka seçeneği yoktu.
Daenerys kendimi ona kanıtlamamı istiyor, yoksa bana ejderhaları gösterir miydi
? Gerris, Quentyn’e bir meşale verdi. Quentyn kapılardan geçti.
Yeşil olan Rhaegal, beyaz olan Viserion,
diye hatırlattı kendine, isimlerini kullan, onlara emir ver, onlarla sakin fakat sert bir şekilde konuş. Onların efendisi ol, Daenerys’in çukurda olduğu gibi. Kız çukurda tek başınaydı, ipekler giymişti ama korkusuzdu.
Korkmamalıyım. Daenerys bunu yaptı, ben de yapabilirim.
Önemli olan şey, hiç korku göstermemekti.
Hayvanlar korkunun kokusunu alabilir, ejderhalar.
.. Quentyn ejderhalar hakkında ne biliyordu? Ejderhalar yeryüzünden gideli yüzyıldan fazla olmuştu.
Çukurun ağzı biraz ilerideydi. Quentyn ağır ağır yürüdü, meşaleyi sağa sola salladı. Duvar, zemin ve tavan, ışığı içti.
Yanmış,

diye fark etti Quentyn.
Kiremitler kararmış, ufalanıp küle dönmüş.
Hava, Quentyn'in attığı her adımda biraz daha ısınıyordu. Quentyn terlemeye başladı.
Önünde iki göz belirdi.
Gözler bronzdu, cilalı kalkandan daha parlaktı, kendi ısılarıyla ışıldıyorlardı, ejderhanın burun deliklerinden yükselen dumanın oluşturduğu peçenin ardında yanıyorlardı. Quentyn'in meşalesinin ışığı, koyu yeşil pulların üstüne vurdu. Sonra ejderha ağzını açtı, dışarı bir ışık ve ısı dalgası çıktı. Quentyn, sivri uçlu siyah dişlerden oluşan çitin ardında bir ocak ışıltısı gördü; uyuyan ateşin ışığı, Quentyn'in meşalesinden bin kat parlaktı. Ejderhanın başı bir atın başından daha büyüktü, hayvanın boynu uzadıkça uzuyordu. Baş yukarı kalkarken, boyun bir yılan misali açıldı ve o bronz gözler Quentyn'e yukarıdan baktı.
Yeşil,
diye düşündü prens,
pulları yeşil.
"Rhaegal," dedi. Sesi boğazında takıldı, dışarı çıkan ses bir vıraklamaydı.
Kurbağa,
diye düşündü prens,
yine kurbağaya dönüşüyorum.
"Yiyecek," diye bağırdı. 'Yiyecekleri getirin."
İri adam onu duydu. Arch, koyunlardan birini iki bacağından tutarak arabadan aldı ve çukura fırlattı.

Rhaegal, koyunu havada yakaladı. Ejderhanın başı döndü, dişlerinin arasından bir alev mızrağı çıktı; yeşil damarlı, turuncu sarı bir ateş fırtınası. Koyun, yere düşmeye başlamadan önce yanmıştı. Üstünden dumanlar tutan koyun leşi, zemindeki kiremitlere çarpmadan evvel, ejderhanın dişleriyle yakalandı. Gövdenin etrafında hâlâ alev halkaları vardı. Hava yanık yün ve kükürt kokuyordu. Ejderha ufuneti.

"İki ejderha olduğunu sanıyordum," dedi iri adam.
Viserion. Evet. Viserion nerede
? Prens, çukurdaki karanlığı aydınlatmak için meşalesini aşağı indirdi. Koyunun

dumanlı leşini didikleyen ve kuyruğunu sağa sola sallayan yeşil ejderhayı görebiliyordu. Hayvanın boğazında demir bir boyunluk vardı. Boyunluktan bir metre uzunluğunda kırık bir zincir sarkıyordu. Çukurun zeminindeki kararmış kemiklerin arasına halkalar saçılmıştı, bükülmüş metaller kısmen erimişti.
Buraya son geldiğimde, Rhaegal duvara ve yere zincirliydi,
diye hatırladı prens,
ama Viserion tavandan sarkıyordu.
Quentyn bir adım geriledi, meşaleyi yukarı kaldırdı, başını geri çevirdi.
Bir an için, sadece yukarıdaki kararmış kemeri gördü. Kiremit kemer, ejderha ateşiyle kavrulmuştu. Quentyn'in gözüne bir parça kül düştü. Tavanda solgun ve yarı gizlenmiş bir şey hareket etti.
Kendine bir kovuk oluşturmuş,
diye fark etti prens.
Kiremit içinde bir oyuk.
Büyük Piramit'in temelleri, üstündeki muazzam yapının ağırlığını taşıyabilmek için devasaydı. Piramidin iç duvarları bile, herhangi bir kalenin perde duvarlarından üç kat kalındı. Fakat Viserion kendisi için, o duvarlardan birinde, alev ve pençe marifetiyle bir delik açmıştı, içinde uyuyabileceği kadar büyük delik.
Ve az önce ejderhayı uyandırdık.
Quentyn, kiremitlerin içinde kıvrılıp tavanın bir parçası hâline gelen ve devasa bir yılana benzeyen şeyin kıpırdandığını görebiliyordu. Yere daha fazla kül döküldü, birkaç kiremit parçası düştü. Yılan çözüldü, bir boyun ve kuyruk sahibi oldu. Sonra ejderhanın boynuzlu başı göründü, hayvanın gözleri karanlıkta yanan altın parçaları gibi parlıyordu. Kanatları açılan ejderha esnedi.
Quentyn'in kafasındaki bütün planlar uçup gitti. Dorne Prensi, paralı askerlere bağıran Caggo Cesetkatili'ni duyabiliyordu.
Zincirler,
diye düşündü,
zincirleri gönderiyor.
Plan, ejderhaları beslemek ve onları uyuşukken zincirlemekti; kraliçenin yaptığı gibi. Bir ejderha. Tercihen ikisi birden.
"Daha fazla et," dedi Qıentyn.
Ejderhalar beslendiklerinde miskinleşiyorlar.
Quentyn, Dorne'da, aynı şeyin yılanlar için de geçerli olduğunu görmüştü ama burada, bu canavarlarla... "Getirin... getirin..."
Viserion kendini tavandan aşağı bıraktı, beyaz deri kanatlar genişçe açıldı.

Hayvanın boynundaki kırık zincir vahşice sallanıyordu. Viserion'un alevi çukuru yaladı; kırmızı ve turuncuyla çevrelenmiş altın bir ok. Beyaz kanatlar tekrar ve tekrar çırpınırken, havada sıcak kül ve sülfürden ibaret bir bulut patladı.
Bir el, Quentyn'i omzundan yakaladı. Meşale Quentyn'in elinden düşüp yerde zıpladı, sonra yuvarlanarak çukura düştü, hâlâ yanıyordu. Prens, tunç bir maymunla yüz yüze geldi.
Gerris.
"Quent, bu plan işe yaramayacak. Ejderhalar çok vahşi, onlar..."
Ejderha, yüzlerce aslanı korkutup kaçıracak bir kükreme koyuvererek Dornelu adamlarla kapının arasına girdi. Yabancıları incelerken başını sağa sola oynattı; Dornelular'ı, Rüzgârla Savrulanlar'ı ve Caggo'yu gözden geçirdi. En son ve en uzun Meris'e baktı, onu kokladı.
Kadın,
diye düşündü Quentyn.
Meris'in kadın olduğunu biliyor. Daenerys'i arıyor. Annesini istiyor ve onun neden burada olmadığını anlamıyor.
Quentyn, Gerris'in elinden kurtuldu. "Viserion," diye seslendi.
Beyaz olan Viserion.
Bir an için yanlış ismi söylediğinden korktu. El yordamıyla kemerindeki kamçıyı ararken, "Viserion," diye seslendi tekrar.
Daenerys siyah ejderhayı kamçıyla sindirdi. Benim de aynı şeyi yapmam gerek.
Ejderha kendi adını biliyordu, başını döndürdü ve üç uzun kalp atışı boyunca Dorne prensine baktı. Ejderhanın siyah hançerlere benzeyen parlak dişlerinde solgun ateşler yanıyordu. Gözleri erimiş altın gölleri gibiydi, burun deliklerinden duman çıkıyordu.
"Yat," dedi Quentyn, sonra öksürdü, sonra tekrar öksürdü.
Hava dumanla doluydu ve kükürt kokusu boğucuydu. Viserion, Meris'e olan ilgisini kaybetti. Tekrar Rüzgarla Savrulanlar'a döndü ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Ölü muhafızların kanının ya da kasap arabasındaki etlerin kokusunu almış olabilirdi. Belki de yolun açık olduğunu yeni fark etmişti.
Quentyn, paralı askerlerin bağırdığını duydu. Caggo zincirleri istiyordu ve Güzel Meris birine kenara çekilmesini söylüyordu. Ejderha, tuhaf hareketlerle zeminde ilerledi, dizlerinin ve dirseklerinin üstünde emekleyen bir adama benziyordu ama Dorne prensinin inanamayacağı kadar hızlıydı. Rüzgârla Savrulanlar kenara çekilmekte tez davranmayınca, Viserion bir kükreme daha koyuverdi. Quentyn zincirlerin şıngırtısını ve bir arbaletin pes vızıltısını duydu.
"Hayır," diye bağırdı prens, "hayır, yapmayın,

yapmayın,”
ama geç kalmıştı. Arbalet oku Viserion’un boynuna çarparak geri dönerken ve karanlıkta kaybolurken, Quentyn,
aptal adam,
diye düşünecek kadar vakit buldu. Okun arkasında ateşten bir çizgi ışıldadı; altın ve kırmızı pırıldayan ejderha kanı.
Arbaletçi el yordamıyla yeni bir ok ararken, ejderhanın dişleri adamın boğazının çevresinde kapandı. Tunç Canavarlar’ın korkutucu kaplan maskelerinden birini takan adam, silahını yere atıp ejderhanın çenesini aralamaya çalıştı, o sırada kaplanın ağzından alevler aktı, arbaletçinin gözleri yumuşak bir ses çıkararak patladı ve tunç maske erimeye başladı. Viserion paralı askerin boğazından büyük bir et parçası kopardı, adamın yanan cesedi yere düşerken, ejderha et parçasını midesine indirdi.
Diğer Rüzgârla Savrulanlar geri çekiliyordu. Bütün bunlar Güzel Meris için bile fazlaydı. Viserion’un boynuzlu başı, Rüzgarla Savrulanlar ile av arasında bir ileri bir geri hareket ediyordu. Ejderha bir süre sonra paralı askerleri unuttu ve boynunu aşağı eğip ölü adamdan bir ağız dolusu et daha kopardı. Bu sefer bacağından.
Quentyn kamçısı salladı. “Viserion,” diye bağırdı, bu sefer sesi daha yüksekti. Quentyn bunu yapabilirdi, bunu yapacaktı, babası onu bunu yapması için dünyanın diğer ucuna göndermişti ve Quentyn babasını yarı yolda bırakmayacaktı.
“VISERION!”
Prens, kamçısını havada şaklattı, kamçının sesi kararmış duvarlarda yankılandı.
Beyaz baş yukarı kalktı. Altın gözler kısıldı. Ejderhanın burun deliklerinden çıkan dumanlar döne döne havaya yükseldi.
“Yat,” diye emretti prens.
Korkunu koklamasına izin vermemelisin.
‘Yat, yat,
yat.”
Kamçıyı havada çevirip ejderhanın yüzüne indirdi. Viserion tısladı.
Sonra, Quentyn bir sıcak hava dalgasıyla sarsıldı ve deri kanatların sesini duydu. Hava kül ve köz doluydu. Kararmış kiremitlerde korkunç bir kükreme yankılanıyordu. Quentyn, arkadaşlarının vahşice bağırdığını işitebiliyordu. Gerris onun adını söylüyordu, tekrar ve tekrar. İri adam feryat ediyordu, “Arkanda, arkanda,
arkanda

!”
Quentyn döndü, gözlerini sıcak rüzgârdan korumak için kolunu yüzüne kaldırdı.
Rhaegal,
diye hatırlattı kendine,
yeşil olan Rhaegal.
Quentyn kamçısını kaldırdığında, kamçının yandığını gördü. Eli de yanıyordu. Her yeri, Quentyn’in her yeri yanıyordu.

Ah, diye düşündü prens. Sonra çığlık atmaya başladı.

JON

“Bırakın ölsünler,” dedi Kraliçe.
Bu Jon Kar’ın beklediği cevaptı.
Bu kraliçe asla hayal kırıklığına uğratmıyor.
Ama bunu bilmek, darbeyi hafifletmiyordu. “Majesteleri,” diye üsteledi Jon, “Çetinocak’ta binlerce insan açlıktan kırılıyor. Çoğu kadın...”
“...ve çocuk. Evet. Çok üzücü.” Kraliçe, kızını yanına çekti ve çocuğun yanağını öptü.
Gri hastalıkla bozulmamış yanağı,
Jon’un dikkatinden kaçmadı. “Çocuklar için elbette üzgünüz ama mantıklı davranmalıyız. Onlara verecek yiyeceğimiz yok, üstelik savaşlarda lord kocama yardım edemeyecek kadar küçükler. Işığın içinde tekrar hayat bulmaları daha iyi.”
Bu,
bırakın ölsünler,
demenin daha yumuşak şekliydi.
Oda kalabalıktı. Prenses Shireen, annesinin koltuğunun yanında duruyordu. Yamalı Yüz, prensesin ayaklarının dibinde bağdaş kurmuştu. Kraliçenin arkasında Sör Axell Florent vardı. Asshaili Melisandre ateşin yanındaydı, Melisandre’nin boğazındaki yakut, kadının aldığı her nefesle nabızlanıyordu. Kırmızı kadının da eşlikçileri vardı; yaver Devan Seaworth ve kralın kalede bıraktığı iki muhafız.
Kraliçe Selyse’nin koruyucuları olan ışıltılı şövalyeler duvar boyunca sıraya dizilmişti: Sör Malegorn, Sör Benethon, Sör Nar bert, Sör Patrek, Sör Dorden, Sör Brus. Kara Kale kana susamış yabanıllar tarafından işgal edilmişken, Selyse yeminli kılıçlarını gece gündüz yanında tutuyordu. Tormund Devfelaketi bunu duyduğunda kükremişti. “Kaçırılmaktan mı korkuyor? Aletimin ne kadar büyük olduğunu ona söylemedin umarım, bu bütün kadınları korkutur. Hep bıyıkları olan bir kadın istemişimdir.” Sonra gülmüştü.
Şimdi gülüyor olmazdı.

Jon burada yeterince zaman harcamıştı. “Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm Majesteleri. Gece Nöbetçileri bu meseleyle ilgilenecek.”
Kraliçenin burun delikleri genişledi. “Hâlâ Çetinocak’a gitmeyi düşünüyorsunuz. Bunu yüzünüzde görebiliyorum.
Bırakın ölsünler
dedim ama siz bu saçmalıkta ısrarlısınız. İnkâr etmeyin.” “En iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapmalıyım. Saygısızlık etmek istemem ama Sur benim Majesteleri, bu karar da öyle.” “Öyle,” dedi Selyse “ve kral döndüğünde bu kararın hesabını vereceksiniz. Korkarım ki diğer kararlarınızın hesabını da vereceksiniz. Lâkin görüyorum ki mantığa karşı sağırsınız. Yapmak zorunda olduğunuz şeyi yapın.”
Sör Malegorn konuştu. “Lord Kar, bu keşif gezisine kim liderlik edecek?”
“Kendinizi mi öneriyorsunuz sör?”
“Aptal gibi mi görünüyorum?”
Yamalı Yüz ayağa sıçradı. “Ben liderlik edeceğim!” Soytarının çanları neşeyle çınladı. “Tekrar denize yürüyeceğiz, deniz atları süreceğiz, denizkızları gelişimizi duyurmak için denizkabuklarını öttürecek, oh, oh, oh.”
Herkes güldü. Kraliçe Selyse bile hafifçe gülümsedi. Jon o kadar eğlenmemişti. “Bizzat yapamayacağım hiçbir şeyi adamlarımdan istemem. Keşif gezisine ben liderlik edeceğim.”
“Ne kadar cesursunuz,” dedi kraliçe. “Onaylıyoruz. Daha sonra, bir ozan sizin hakkınızda coşkulu bir şarkı yazacak ve biz, sizden daha sağduyulu bir lord kumandan seçeceğiz.” Bir yudum şarap içti. “Diğer meselelerden bahsedelim. Axell, lütfen yabanıl kralı getir.”
“Derhal Majesteleri.” Sör Axell bir kapıdan dışarı çıktı ve bir an sonra Gerrick Kralkanı’yla birlikte geri döndü. “Kızılsakal Ha nedanı’ndan Gerrick,” diye duyurdu, ‘Yabanıl Kralı.”
Gerrick Kralkanı uzun boylu bir adamdı, geniş omuzları vardı. Görünüşe göre, kraliçe ona eski bir kralın kıyafetlerini giydirmiş ti. Keselenmiş, derlenip toplanmış, kadifelere ve kakım kürküne bürünmüş, saçları yeni yıkanmış, kızıl sakalı düzgünce kesilmiş yabanıl, tepeden tırnağa güneyli bir lord gibi görünüyordu.
Kral Toprakları’ndaki taht odasına girebilir ve kimse gözünü kırpmaz,
diye düşündü Jon.
“Gerrick, yabanılların gerçek ve meşru kralıdır,” dedi kraliçe, “işgalci Mance Rayder’ın annesi sıradan bir kadındı ve babası kara kardeşlerden biriydi ama Gerrick, büyük kral Raymun Kızılsakal’ın hiç bozulmamış erkek soyundan

geliyor.”
Hayır,
diyebilirdi Jon.
Gerrick, Raymun Kızılsakal’ın küçük kardeşinin soyundan geliyor.
Özgür insanlar için, Raymun Kızılsakal’ın soyundan gelmek, adamın atının soyundan gelmek kadar değerliydi.
Hiçbir şey bilmiyorlar Ygritte. Ve daha kötüsü, asla öğrenmeyecekler.
“Gerrick, en büyük kızını, benim sevgili Axell’ime vermeyi nezaketle kabul etti,” dedi Kraliçe Selyse. “Kadın ve erkek, Işık Tanrısı’nın kutsal evlilik bağıyla birleşecek. Aynı düğünde Gerrick’in diğer kızları da aynı evlenecek. Ortanca kızı Sör Brus Buckler ile. En küçük kızı da Kızıl Havuz’dan Sör Malegorn ile.”
“Sörler.” Jon, adı zikredilen şövalyeleri başıyla selamladı. “Nişanlılarınızda mutluluk bulmanızı dilerim.”
“Denizin altında, adamlar balıklarla evlenir.” Yamalı Yüz birkaç küçük dans adımı attı. “Evlenir, evlenir, evlenir.”
Kraliçe Selyse tekrar burnunu çekti. “Dört evlilik, üç evlilik kadar kolay bir şekilde gerçekleştirilebilir. Val isimli şu kadının evlendirilmesinin vakti geldi de geçiyor Lord Kar. Val’in, iyi ve sadık şövalyem Sör Patrek’le evlenmesine karar verdim.”
“Val’in bundan haberi var mı Majesteleri?” diye sordu Jon. “Özgür insanlar arasında, bir adam bir kadını arzuladığında, onu kaçırır. Bu sayede gücünü, zekâsını ve cesaretini kanıtlar. Talip, kadının akrabaları tarafından yakalandığı takdirde büyük bir dayak yer, kadın tarafından değersiz bulunursa dayaktan daha kötü şeylerle karşılaşır.”
“Barbar teamülü,” dedi Axell Florent.
Sör Patrek sadece güldü. “Lord Kar, Leydi Val bizim usullerimize yabancıysa onu bana gönderin. Kendisine, soylu bir leydinin kocasına karşı olan vazifelerini öğreteyim.”
Bu harika olur.
Jon merak etti; kraliçe, Val’in Prenses Shireen’le ilgili düşüncelerini bilse, onu kendi şövalyelerinden biriyle evlendirmeye bu kadar hevesli olur muydu? “Nasıl isterseniz,” dedi, “lâkin özgürce konuşmama müsaade edersiniz...”
“Hayır, etmiyorum. Çekilebilirsiniz.”
Jon Kar diz çöktü, başını eğdi ve odadan ayrıldı.
L
Basamakları ikişer ikişer aştı, aşağı inerken karşılaştığı kraliçe adamlarını başıyla selamladı. Majesteleri Kraliçe, kendisini katil yabanıllardan korumaları

için her sahanlığa muhafızlar yerleştirmişti. Jon yolu yarılamışken, yukarıdan gelen biri ona seslendi. “Jon Kar.”
Jon döndü. “Leydi Melisandre.”
“Konuşmalıyız.”
“Öyle mi?”
Sanmıyorum.
“Leydim, vazifelerim var.”
“Ben de o vazifelerden bahsedeceğim.” Melisandre aşağı indi. Kırmızı elbisesinin etekleri basamaklara sürtünüp hışırdadı. Kadın havada ilerliyor gibiydi. “Ulu kurdun nerede?”
“Dairemde uyuyor. Majesteleri Kraliçe, Hayalet’in huzura gelmesine izin vermiyor, prensesin Hayalet’ten korktuğunu iddia ediyor. Borroq ve yaban domuzu burada olduğu sürece, Hayalet’i serbest bırakmaya zaten cesaret edemem.” Fokyüzenler kabilesini Yeşilkalkan’a götüren arabalar geri döndüğünde, Borroq, Soren Kalkankıran’la birlikte Taşkapı’ya gidecekti, şimdilik kale mezarlığının yanındaki kadim mozolelerden birinde kalıyordu. Borroq için ölü adamların arkadaşlığı, canlı olanların arkadaşlığından daha uygundu. Domuz da diğer hayvanların uzağında olmaktan ve mezarların arasında dolaşmaktan mutluydu. “O yaratık bir boğa büyüklüğünde ve kılıç kadar uzun azı dişleri var. Hayalet’i serbest bırakırsam domuzun peşine düşer ve iki hayvan da bu karşılaşmadan sağ çıkmaz.”
“Borroq dertlerinin en küçüğü. Bu keşif gezisi...”
“Sizden gelecek tek laf, kraliçeyi etkileyebilirdi.”
“Selyse bu konuda haklı Lord Kar. Bırak ölsünler. Onları kurtaramazsın. Gemilerin kayboldu...”
“Geriye altı gemi kaldı. Donanmanın yarısından fazlası.” “Gemilerin kayboldu.
Hepsi.
Tek adam bile geri dönmeyecek. Ateşlerimde gördüm.”
“Ateşlerinizin yalan söylediği biliniyor.”
“Hatalar yaptım, bunu kabul ediyorum fakat...”
“Ölmek üzere olan bir atın sırtında gri bir kız. Karanlıktaki hançerler. Dumanın ve tuzun içinde doğan vadedilmiş bir prens. Bana öyle geliyor ki, siz hatadan başka bir şey yapmadınız leydim.
Stannis nerede? Çıngıraklıya ve mızrak karılarına ne oldu?
Kardeşim nerede
?”
“Bütün soruların cevaplanacak. Gökyüzüne bak Lord Kar. Cevaplarını aldığında

bana haber ver. Kış neredeyse üstümüzde. Ben senin tek umudunum.”
“Bir aptalın umudu.” Jon döndü ve kadından ayrıldı.
Leathers avluda dolaşıyordu. Jon’un dışarı çıktığını gördüğünde, “Toregg geri döndü,” dedi. “Toregg’in babası insanlarını Meşe Kalkan’a yerleştirecek ve bu öğleden sonra seksen savaşçıyla birlikte buraya dönecek. Sakallı kraliçe ne dedi?”
“Majesteleri Kraliçe yardım etmeyecek.”
“Çenesindeki kılları yolmakla meşgul, öyle mi?” Leathers tükürdü. “Sorun değil. Tormund’un adamları ve bizimkiler yeterli olur.”
Oraya gitmemiz için yeterli olur.
Jon Kar’ı asıl endişelendiren, geri dönüş yolculuğuydu. Çoğu aç ve hasta olan binlerce özgür insan, eve dönüşü ağırlaştıracaktı.
Bir buz nehrinden daha yavaş hareket eden bir insan nehri.
Bu yavaşlık onları savunmasız bırakacaktı.
Ormanda ölü şeyler var. Denizde ölü şeyler var.
“Kaç adam yeterli olur?” diye sordu Jon, Leathers’a. “Yüz? İki yüz? Beş yüz? Bin?”
Daha fazla mı yoksa daha az mı adam götürmeliyim?
Daha küçük bir kafile, Çetinocak’a daha çabuk varırdı... ama yiyecek olmadan kılıçların ne anlamı vardı? Köstebek Ana ve insanları, hâlihazırda kendi ölülerini yiyecek noktadaydı. İnsanları doyurmak için arabalar; arabaları çekmek için atlar, öküzler ve köpekler götürmek gerekirdi. Kafile, ormanın içinden uçarak geçmek yerine sürünmeye mahkûm olurdu. “Karar verilmesi gereken çok şey var,” dedi Jon. “Haber sal. Gece nöbeti başladığında, bütün liderlerin Kalkan Salonu’nda toplanmasını istiyorum. Tormund o vakte kadar dönmüş olur. Toregg’i nerede bulurum?”
“Büyük ihtimalle küçük canavarın yanında. Duyduğuma göre sütannelerden birinden hoşlanıyormuş.”
Val’den hoşlanıyor. Val’in ablası bir kraliçeydi, Val neden olmasın?
Tormund bir zamanlar Sur’un Ötesindeki Kral olmayı hayal etmişti ama Mance tarafından yenilgiye uğratılmıştı. Uzun Toregg de aynı hayali kuruyor olabilirdi.
Toregg, Gerrick Kralkanı’nından iyidir.
“Onları rahat bırakalım,” dedi Jon. “Toregg’le daha sonra konuşabilirim.” Kral Kulesi’nin önünden geçerken yukarı baktı. Sur beyazdı, gökyüzü daha beyaz.
Kar havası.
“Dua edelim de bir fırtına daha çıkmasın.”
Mully ve Bit, silahhanenin dışında titreyerek nöbet tutuyorlardı. “içeride olmanız

gerekmez mi?” diye sordu Jon. “Şu rüzgârdan uzakta?”
“Bu çok güzel olurdu ama kurdunuz bugün arkadaş istemiyor lordum,” dedi Bit Fulk.
Mully onayladı. “Beni ısırmaya çalıştı.”
“Hayalet
mi?” Jon çok şaşırmıştı.
“Eğer başka bir kurdunuz yoksa, evet lordum. Hayalet’i daha önce hiç böyle görmedim. Bu kadar vahşi, demek istiyorum.”
Jon, kapıdan içeri girdiğinde, Mully’nin haksız olmadığını bizzat gördü. Ulu kurt yerinde duramıyordu. Silahhaneyi boydan boya dolaşıyor, soğuk tav fırının önünden geçip duruyordu. “Sakinleş Hayalet,” diye seslendi Jon. “Otur Hayalet.
Otur.”
Fakat hayvana dokunmak için hareketlendiğinde, ulu kurt tüylerini kabarttı ve dişlerini gösterdi. Şu kahrolası yaban domuzu yüzünden. Hayalet, domuzun kokusunu buradan bile alıyor.
Mormont’un kuzgunu da huzursuz görünüyordu.
“Kar,”
diye bağırıyordu.
“Kar, kar, kar.”
Jon kuşu kovaladı, Saten’e bir ateş yaktırdıktan sonra onu Bowen Marsh’ı ve Othell Yanvyck’i bulmaya yolladı. “Bir sürahi şarap da getir.”
“Uç kadeh mi lordum?”
“Altı. Mully ve Bit, sıcak bir şeye ihtiyaçları varmış gibi görünüyorlar. Sen de öyle.”
Saten gittiğinde, Jon masaya oturdu ve Sur’un kuzeyindeki toprakların haritalarına bir kez daha baktı. Çetinocak’a giden en hızlı yol sahil şeridiydi... Doğugözcüsü’nden. Denize yakın yerlerde orman daha seyrekti, arazi genelde düzdü. Sonbahar fırtınaları uluyarak geldiğinde, sahile kardan çok sulusepken ve dondurucu yağmur düşerdi.
Devler Doğugözcüsü’nde. Leathers bazılarının bize yardım edeceğini söylüyor.
Kara Kale’den çıkıldığında yol daha zordu, tam olarak Tekinsiz Orman’ın kalbinden geçiyordu.
Eğer kar Sur’da bu kadar derinse, ormanda nasıldır
?
Marsh burnunu çekerek odaya girdi. Yanvyck’in yüzü asıktı. “Bir fırtına daha,” diye duyurdu Baş İnşaatçı. “Bu şartlarda nasıl çalışabiliriz? Daha çok inşaatçıya ihtiyacım var.”

“Özgür insanları kullanın,” dedi Jon.
Yarwyck başını sağa sola salladı. “Faydadan çok zarar getiriyorlar. Özensizler, dikkatsizler, tembeller... arada birkaç iyi ahşap işçisinin olduğunu inkâr edemem ama içlerinde tek duvar ustası ya da demirci yok. Kuvvetli olabilirler lâkin kendilerine söyleneni yapmıyorlar. Ve biz bütün o harabeleri tekrar kalelere çevirmek zorundayız. Bu yapılamaz lordum. Size gerçeği söylüyorum. Bu yapılamaz.”
‘Yapılacak,” dedi Jon, “ya da harabelerde yaşayacaklar.”
Bir lordun etrafında, dürüst tavsiyelerine güvenilebilecek adamlar olması gerekirdi. Marsh ve Yarwyck yaltakçı değillerdi ve bu iyi bir şeydi... ama
yardım
da etmiyorlardı. Jon son zamanlarda, adamların vereceği cevabı, soruyu sormadan önce biliyordu.
Bilhassa özgür insanlar söz konusu olduğunda, adamların hoşnutsuzluğu kemiklerine kadar işliyordu. Jon, Soren Kalkankıran’ı Taşkapı’ya yerleştirdiğinde, Yanvyck o kalenin çok ıssız olduğundan şikâyet etmişti. Soren’in o tepelerde ne tür işler çevireceğini kim bilebilirdi? Jon, Meşe Kalkan’ı Tormund Devfelaketi’ne ve Kraliçe Kapısı’nı Morna Beyaz Maske’ye verdiğinde, Marsh, şimdi Kara Kale’nin iki yanında da düşmanlar olduğunu söylemişti. Borroq’a gelince; Othell Yanvyck, Taşkapı’nın kuzeyindeki ormanın yaban domuzlarıyla dolu olduğunu iddia etmişti. Derideğiştirenin bir domuz ordusu kurmayacağını kim söyleyebilirdi?
Kırağı Kalesi’nde ve Kafiye Kapısı’nda hâlâ garnizon yoktu. Jon, adamlara, hangi yabanıl şeflerinin bu kaleleri tutmaya uygun olduğunu sordu. “Elimizde Brogg, Tacir Gavin ve Büyük Öküz Balığı var... Tormund’un söylediğine göre Göçebe Howd tek başına yürüyor ama Avcı Harle, Yakışıklı Harle ve Kör Doss göreve uygun olabilir. Ygon Yaşlıbaba bir grup adamın liderliğini yapıyor fakat adamların çoğu kendi oğullarından ve torunlarından oluşuyor, Ygon’un on sekiz karısı var, yarısını akınlar sırasında kaçırmış. Bu adamların hangisi...”
“Hiçbiri,” dedi Bowen Marsh. “Bu adamları yaptıkları işlerden tanıyorum. Onlara kaleler değil darağaçları vermeliyiz.” “Evet,” dedi Othell Yanvyck. “Kötü, daha kötü ve en kötü. Bir dilenci tercihi. İsterseniz bize bir kurt sürüsü gösterin ve boğazımızın hangi kurt tarafından parçalanmasını istediğimizi sorun lordum.”
Çetinocak konusunda da anlaşmaya varılamadı. Saten şarap kadehlerini doldururken, Jon kraliçeyle yaptığı görüşmeyi adamlara anlattı. Marsh, baharatlı sıcak şarabı görmezden gelerek dikkatlice Jon’u dinledi. Yanvyck bir kadeh içti,

sonra bir kadeh daha. Fakat Jon'un sözleri biter bitmez, "Majesteleri Kraliçe haklı," dedi Lord Kâhya. "Bırakın ölsünler."
Jon arkasına yaslandı. "Bana verebileceğiniz tek tavsiye bu mu lordum? Tormund seksen adam getiriyor. Kaç kişi göndermeliyiz? Devleri çağırmalı mıyız? Uzun Mezar'daki mızrak karılarını çağırmak mıyız? Yanımızda kadınlar olursa, Köstebek Ana'nın insanları endişelerinden kurtulabilir."
"O hâlde kadınları gönderin. Devleri gönderin. Sütten kesilmemiş bebekleri gönderin. Lordumun duymak istediği şey bu mu?" Bowen Marsh, Kafatası Köprüsü'nde edindiği yara izini kaşıdı. "Hepsini gönderin. Ne kadar çok özgür insan kaybedersek, besleyecek o kadar az ağzımız olur."
Yanvyck de daha yardımsever değildi. "Eğer Çetinocak'taki yabanılların kurtarılmaya ihtiyacı varsa, bırakın da onları yabanıllar kurtarsın. Tormund, Çetinocak'a giden yolu biliyor. Adamın konuşmasına bakılırsa, o büyük aletiyle bütün insanları tek başına kurtarabilir."
Bu beyhude bir görüşmeydi,
diye düşündü Jon.
Beyhude, neticesiz ve umutsuz.
"Tavsiyeleriniz için teşekkür ederim lordlarım." Saten, Jon ve diğer adamların pelerinlerini giymelerine yardım etti. Adamlar silahhanenin içinden geçerken Hayalet onları kokladı, kuyruğunu dikeltti.
Kardeşlerim.
Gece Nöbetçileri; Üstat Aemon'ın bilgeliğine, Sarmvell Tarly'nin tahsiline, Qhorin Yarımel'in cesaretine, Yaşlı Ayı'nın inatçı azmine ve Donal Noye'un merhametine sahip liderlere muhtaçtı ama bunlar yerine Othell ve Yanvyck gibi adamlar vardı.
Dışarıda yoğun bir şekilde kar yağıyordu. "Rüzgâr güneyden esiyor," dedi Yarwyck. "Karı doğruca Sur'un yüzeyine vuruyor. Görüyor musunuz?"
Haklıydı. Zikzak merdiven neredeyse ilk sahanlığına kadar kara gömülmüştü. Buz hücrelerin ve depoların ahşap kapıları beyaz bir duvarın ardında kaybolmuştu. "Buz hücrelerde kaç tutsağımız var?" diye sordu Bowen Marsh.
"Dört canlı, iki ölü adam."
Cesetler.
Jon onları neredeyse unutmuştu. Büvet ağacı korusundan getirdikleri cesetlerden bir şeyler öğrenmeyi ummuştu ama ölü adamlar inatla ölü kalmıştı. "Hücrelerin kapılarındaki karları küremeliyiz."
"On kâhya ve on kürek işe yarar," dedi Marsh.
"Wun Wun'u da kullanın."

“Emredersiniz.”
On kâhya ve bir dev, kar yığınlarını kısa zamanda ortadan kaldırdılar ama Jon, kapılar temizlendiğinde bile tatmin olmadı. “Hücreler yarın sabah tekrar kara gömülmüş olacak. Tutsakları, havasızlıktan boğulup ölmeden önce hücrelerden çıkarmalıyız.”
“Karstark’ı da çıkaracak mıyız lordum?” diye sordu Bit Fulk. “O adamı bahara kadar hücrede tutamaz mıyız?”
“Keşke tutabilseydik.” Cregan Karstark, geceleri ulumayı ve ona yemek götüren herkese donmuş dışkı fırlatmayı alışkanlık hâline getirmişti. Gardiyanların gözde tutsağı değildi. “Onu Lord Kumandan Kulesi’ne götürün. Yeraltı kileri işe yarar.” Kısmen yıkılmış olmasına rağmen, Yaşlı Ayı’nın eski makamı buz hücrelerden daha sıcaktı. Yeraltı kilerleri zarar görmemişti.
Cregan, hücreye giren muhafızları tekmeledi, kıvrılıp muhafızların elinden kurtulmaya çalıştı, onları itti, hatta ısırmaya çalıştı. Fakat soğuk yüzünden güçsüzleşmişti ve Jon’un adamları ondan daha iri, daha genç, daha kuvvetliydi. Cregan’ı dışarı çıkardılar, hâlâ mücadele eden adamı diz boyu karların içinde sürükleyerek yeni evine götürdüler.
Canlı adamlar hücrelerden çıkarılırken, “Cesetleri ne yapmamızı istersiniz Lord Kumandan?” diye sordu Marsh.
“Onları bırakın.”
Eğer fırtına onları defnederse ne âlâ.
Jon, ölü
adamları önünde sonunda yakmak zorunda kalacaktı ama cesetler şimdilik, demir zincirlerle bağlanmış bir hâlde hücrelerde kalacaktı. Zincirler ve ölü olmak, onların zararsız tutmaya yeterdi.
Tormund Devfelaketi geri dönüşünü kusursuz bir şekilde zamanlamıştı; kar küreme işi bittiğinde, savaşçılarıyla birlikte gök gürültüsü gibi geldi. Toregg’in Leathers’a söz verdiği gibi seksen değil, elli savaşçı getirmişti ama Tormund’a yok yere Mübalağacı denmiyordu. Yabanıl adam soğuktan kızarmış yüzüyle kaleye girdi, bir kupa bira ve yiyecek sıcak bir şeyler istemek için bağırdı, sakalı ve bıyığı buz tutmuştu.
Birileri, Yıldırımyumruk’a, Gerrick Kralkanı’ndan ve adamın yeni tarzından bahsetmişti. ‘Yabanıl Kralı mı?” diye kükredi Tormund. “Har! Aslında Kıllı Kıç Çatalımın Kralı.”
“Soylu bir görünüşü var,” dedi Jon.
“Kırmızı saçlarıyla uyumlu, kırmızı, küçük bir kamışı var. Başka bir şeyi yok. Raymun Kızılsakal ve oğulları Uzungöl’de öldüler. Ayyaş Dev ve Starklar

sayesinde. Küçük kardeş ölmedi. Ona neden Kızıl Kuzgun dendiğini hiç merak ettin mi?" Tormund'un ağzı dişsiz bir sırıtışla aralandı. "Mücadeleden kaçan ilk adam olduğu için. Sonra bu konuyla ilgili bir şarkı da yapıldı." Tormund burnunu sildi. "Eğer kraliçe onun kızlarını istiyorsa, buyursun alsın."
"Kızlar,"
diye gakladı Mormont'un kuzgunu.
"Kızlar, kızlar."
Kuzgunun konuşması Tormund'u tekrar güldürdü. "İşte akıllı bir kuş. Kuş için ne kadar istiyorsun Kar? Sana oğlumu verdim, sen de bana en azından bu kahrolası kuşu verebilirsin."
"Verirdim," dedi Jon, "ama verirsem onu yersin."
Tormund buna da güldü.
Siyah kanatlarını çırparak,
"Yersin,"
dedi kuş.
"Mısır? Mısır? Mısır?"
"Keşif gezisi hakkında konuşmalıyız," dedi Jon. "Kalkan Salonu'nda aynı fikirde olmalıyız. Biz..." Mully, Clydas'ın bir mektup getirdiğini haber vermek için burnunu kapı aralığından uzattığında, Jon cümlesini yarım bıraktı.
"Mektubu sana versin. Daha sonra okurum."
"Nasıl isterseniz lordum, fakat... Clydas kendisi gibi görünmüyor. O... pembeden çok beyaz. Üstelik titriyor."
"Kara kanatlar, kara haberler," diye mırıldandı Tormund. "Siz diz çökenler böyle diyordunuz değil mi?"
"Biz,
soğukkanlı davran ama ateşini de harlı tut,
deriz," dedi Jon.
"Ay yuvarlakken Dornelu adamlarla içki içme,
deriz. Biz birçok şey söyleriz."
Mully bir vecize daha ekledi. "Büyükannem,
yaz dostları yaz karları gibi erir ama kış dostları sonsuza kadar kalır,
derdi."
"Şu an için yeterince vecize duyduk," dedi Jon Kar. "Clydas'ı içeri gönder lütfen."
Mully haklıydı; yaşlı kâhya titriyordu, adamın yüzü kar kadar beyazdı. "Aptalca davranıyorum ama... bu mektup beni korkutuyor Lord Kumandan. Bakın."
Parşömenin dışına bir tek kelime yazılmıştı;

piç. Lord Kar, Jon Kar
ya da
Lord Kumandan
yoktu. Sadece
piç.
Ve mektup, pembe mühür mumuyla mühürlenmişti. “Hemen gelmekle doğru bir şey yaptın,” dedi Jon.
Korkmakta haklıydın.
Mührü kırdı, parşömeni düzeltti ve mektubu okudu.

Sahte kralın öldü piç. Yedi gün süren mücadelede sahte kral ve bütün adamları ezildi. Kralın sihirli kılıcı bende. Bunu kralın kırmızıfahişesine de söyle.

Sahte kralının dostları öldü. Kafaları Kışyarı duvarlarının üstünde. Gel de onları gör piç. Sahte kralın yalan söyledi. Sen de yalan söyledin. Bütün dünyaya Sur’un Ötesindeki Kral’ı yaktığını duyurdun ama onu, benim karımı kaçırması için Kışyarı’na gönderdin.

Karımı geri alacağım. Eğer Mance Rayder’ı geri istiyorsan, gel ve onu al. Mance Rayder’ı bir kafese tıktım. Onu senin yalanlarının kanıtı olarak bütün kuzeye göstereceğim. Kafes soğuk ama Mance için, onunla birlikte Kışyarı’na gelen altı fahişenin derilerinden sıcak bir pelerin yaptım.

Karımı geri istiyorum. Sahte kralın kraliçesini istiyorum. Sahte kralın kızını ve kırmızı cadısını istiyorum. Sahte kralın yabanıl prensesini istiyorum. Sahte kralın küçük prensini istiyorum, şu yabanıl bebeği. Ve Leş’imi istiyorum. Onları bana gönder piç. Gönder ve seni ya da kara kargalarım rahatsız etmeyeyim. Onları benden sakla ve o piç kalbini yerinden söküp yiyeyim.

Mektup imzalanmıştı;

Ramsay Bolton,

Meşru Kışyarı Lordu.

“Kar?” dedi Tormund Devfelaketi. “O kâğıttan babanın kanlı kafası çıkmış gibi görünüyorsun.”
Jon Kar hemen cevap vermedi. “Mully, CIydas’ı odasına geri götür. Hava karanlık ve yollar kar yüzünden kaygan. Saten, onlarla git.” Mektubu Tormund Devfelaketi’ne uzattı. “Al, kendin bak.”
Yabanıl adam kuşkulu gözlerle mektuba baktı ve parşömeni hemen geri uzattı. “Nahoş görünüyor... ama Tormund Yıldırım yumruk kâğıtlarla konuşmayı öğrenemedi, yapacak daha iyi işleri vardı. Mektuplar hiçbir zaman iyi şeyler söylemiyorlar, öyle değil mi?”

“Nadiren söylüyorlar,” dedi Jon.
Kara kanatlar, kara haberler.
Belki de bu eski vecizelerde, Jon’un bildiğinden daha fazla gerçeklik vardı. “Mektubu Ramsay Kar göndermiş. Ne yazdığını sana okuyacağım.”
Jon okumayı bitirdiğinde, Tormund ıslık çaldı. “Har. Bu çok boktan. Mance’le ilgili ne söylemişti? Onu bir kafese tıkmış, öyle mi? Nasıl olur? Yüzlerce insan, kırmızı cadının Mance’i yaktığını gördü.”
Jon az kalsın,
o Çıngıraklaydı,
diyecekti. O
büyücülüktü. Kırmızı kadın göz bağı demişti.
“Melisandre...
gökyüzüne bak,
dedi.” Jon mektubu masaya bıraktı. “Fırtınada bir kuzgun. Kırmızı kadın bu mektubun geleceğini gördü.”
Cevaplarını aldığında bana haber ver.
“Hepsi yalan olabilir,” dedi Tormund. Sakalını kaşıdı. “Eğer bir kalemim ve bir hokka üstat mürekkebim olsaydı, aletimin kolum kadar uzun ve kalın olduğunu yazabilirdim ama yazmak bunu gerçek yapmazdı.”
“Işık Getiren’i almış. Kışyarı duvarlarının üstündeki kafalardan bahsediyor. Mızrak karılarını ve kadınların sayısını biliyor.”
Mance Rayder’ı biliyor.
“Hayır. Bu mektupta gerçekler var.”
‘Yanıldığını söylemeyeceğim. Ne yapmayı düşünüyorsun karga?”
Jon, kılıç elinin parmaklarını esnetti.
Gece Nöbetçileri taraf tutmaz.
Elini kapatıp açtı. Önerdiğiniz şeyin adı ihanet. Saçlarında karlar eriyen Robb’u düşündü. Çocuğu öldür ve erkeğin doğmasına izin ver. Bir maymun kadar çevik bir şekilde kule duvarlarına tırmanan Bran’ı düşündü. Rickon’un soluksuz kahkahalarını düşündü. Leydi’nin tüylerini tarayıp kendi kendine şarkı söyleyen Sansa’yı düşündü.
Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar.
Saçları kuş yuvasına benzeyen Arya’yı düşündü.
Mance için, onunla birlikte Kışyarı’na gelen altı fahişenin derilerinden sıcak bir pelerin yaptım. Karımı geri istiyorum... karımı geri istiyorum... karımı geri istiyorum...
“Planı değiştirsek iyi olacak sanırım,” dedi Jon Kar.

Jon ve Tormund iki saate yakın konuştular.
Nöbet değişiminde, Fulk ve Mully'nin yerini Beygir ve Rory aldı. Vakit geldiğinde, adamlara, "Benimle gelin," dedi Jon. Hayalet onları takip etmek istedi ama Jon ulu kurdu boynundan yakalayıp tekrar içeri soktu. Kalkan Salonu'nda toplanan adamların arasında Borroq da olabilirdi. Jon'un şu an ihtiyaç duyduğu son şey, kendi kurdunun, derideğiştirenin domuzunu parçalamasıydı.
Kalkan Salonu, Kara Kale'nin en eski bölümlerinden biriydi. Salonun meşe kirişleri asırların dumanıyla kararmıştı. Gece Nöbetçileri'nin çok daha büyük olduğu zamanlarda, salonun duvarlarına parlak renklere boyanmış ahşap kalkanlar asılırdı. Şimdi olduğu gibi o vakitlerde de, bir şövalye siyahları giydiğinde, eski armasını bir kenara bırakır ve kardeşliğin siyah kalkanını alırdı. Şövalyelerin bıraktığı kalkanlar, Kalkan Salonu'nun duvarlarına asılırdı.
Yüzlerce şövalye, yüzlerce kalkan demekti. Şahinler, kartallar, ejderhalar, grifinler, güneşler, geyikler, kurtlar, mantikorlar, boğalar, ağaçlar, çiçekler, arplar, mızraklar, yengeçler, deniz canavarları, kırmızı aslanlar, altın aslanlar, damalı aslanlar, baykuşlar, kuzular, denizkızları, balıkadamlar, aygırlar, yıldızlar, kovalar, tokalar, derisi yüzülmüş adamlar, asılmış adamlar, yakılmış adamlar, baltalar, uzunkılıçlar, kaplumbağalar, tekboynuzlar, ayılar, telekler, örümcekler, yılanlar, akrepler ve gökkuşağının hayal bile edemeyeceği kadar renge sahip diğer yüzlerce arma, Kalkan Salonu'nun duvarlarını süslerdi.
Fakat bir şövalye öldüğünde, adamın kalkanı, onunla birlikte cenaze ateşine ya da mezara gitmek üzere duvardan indirilirdi ve asırlar içinde siyahları giyen şövalyelerin sayısı azalmıştı. Kara Kale şövalyelerinin ayrı bir yerde yemek yemesinin anlamsızlaştığı günler gelmişti. Kalkan Salonu terk edilmişti. Son yüzyıl içinde, salon nadiren kullanılmıştı. Bir yemek salonu olarak çok fazla eksiği vardı; karanlık, kirli ve cereyanlıydı, kışın ısıtması zordu, kilerleri fare doluydu, muazzam kirişleri ahşap kurtları tarafından yenmiş ve örümcek ağlarıyla sarılmıştı.
Fakat burası iki yüz kişiyi barındıracak kadar genişti, insanlar biraz sıkışırsa, salon bu sayının yarı katını daha alırdı. Jon ve Tormund içeri girdiğinde, salondan bir ses dalgası geçti; bir kovanın içinde arılar kımıldanıyordu sanki. Jon, gördüğü siyahların azlığına dayanarak, içeride bir kargaya karşılık beş yabanıl olduğunu tahmin etti. Duvarlarda bir düzineden az kalkan kalmıştı; rengi solmuş, ahşabı çatlamış, gri ve hüzünlü şeyler. Ama duvarlardaki apliklerde meşaleler yanıyordu ve Jon salona masalarla sıralar getirilmesini emretmişti. Üstat Aemon bir seferinde,

oturacak rahat bir yeri olan insanlar, dinlemeye daha meyilli olurlar,
demişti;
ayakta duran insanlar bağırmaya meyillidir.
Salonun baş tarafında bir platform vardı. Jon, Tormund Dev felaketi'yle birlikte platforma çıktı ve sessizlik sağlamak için elini yukarı kaldırdı. Arılar sadece daha gürültülü vızıldadı. Sonra Tormund, savaş borusunu dudaklarına götürüp üfledi. Borunun sesi salonu doldurdu, kirişlerde yankılandı. Salona sessizlik çöktü.
"Sizleri, Çetinocak'ın kurtuluşu için bir plan yapmak üzere buraya çağırdım," diye başladı Jon. "Çetinocak'ta binlerce özgür insan var, orada kısılıp kaldılar, açlar. Ormanda ölü şeyler olduğuna dair raporlar aldık." Sol tarafta Marsh'ı ve Yarwyck gördü. Othell'in etrafı inşaatçılar tarafından sarılmıştı. Bowen'ın yanında Wick Yontmaçubuk, Solak Lew ve Akançamur'dan Alf vardı. Jon sağ tarafına baktığında, kollarını göğsünde birleştirmiş bir hâlde masada oturan Soren Kalkankıran'ı gördü. Daha arkada, Tacir Gavin ile Yakışıklı Harle fısıldaşıyordu. Ygon Yaşlıbaba, karılarının arasında oturuyordu. Göçebe Howd tek başınaydı. Borroq, karanlık bir köşede bir duvara yaslanmıştı. Şükürler olsun ki adamın yaban domuzu ortalıkta değildi. "Köstebek Ana'yı ve insanlarım almaları için gönderdiğim gemiler, fırtınalarla enkaza dönüştü. O insanlara ya kara yoluyla elimizden gelen yardımı göndereceğiz ya da onların ölmesine izin vereceğiz." Jon, Kraliçe Selyse'nin iki şövalyesinin de salonda olduğunu gördü. Sör Nar bert ve Sör Benethon, salonun diğer ucundaki kapının yanında ayakta duruyordu ama kraliçenin diğer adamlarının yokluğu dikkat çekiyordu. "Bu keşif gezisine bizzat liderlik etmeyi ve mümkün olduğunca çok özgür insanı buraya getirmeyi umuyordum." Jon, salonun arka tarafında kırmızı bir pırıltı fark etti. Leydi Melisandre gelmişti. "Fakat az önce Çetinocak'a gidemeyeceğimi öğrendim. Keşif gezisine, hepinizin tanıdığı Tormund Devfelaketi liderlik edecek. Ona ihtiyaç duyduğu kadar adam vereceğim." "Peki sen nerede olacaksın karga?" diye kükredi Borroq. "Beyaz köpeğinle birlikte burada, Kara Kale'de mi saklanacaksın?" "Hayır. Güneye gideceğim." Jon, Ramsay Kar'ın yazdığı mektubu salondakilere okudu.
Kalkan Salonu çıldırdı.
Herkes aynı anda bağırmaya başladı. Ayağa kalkıp yumruklarını salladılar.
Rahat sıraların sakinleştirici etkisi buraya kadarmış.
Kılıçlar savruldu, baltalar kalkanlara vuruldu. Jon Kar, Tormund'a baktı. Devfelaketi savaş borusunu bir kez daha üfledi; ilk seferinden iki kat daha uzun ve iki kat daha gürültülü.

Salon tekrar sessizleştiğinde, “Gece Nöbetçileri, Yedi Krallık’ın savaşlarında yer almaz,” diye hatırlattı Jon. “Bolton Piçi’ne karşı koymak, Stannis’in intikamını almak, kralın dulunu ve kızını savunmak bizim işimiz değil. Kadınların derilerinden pelerinler yapan bu yaratık, benim kalbimi sökmeye yemin etmiş ve ben bu sözlerin hesabını sormak niyetindeyim... fakat kardeşlerimden, yeminlerini bozmalarını isteyecek değilim. Gece Nöbetçileri, Çetinocak’a gidecek. Ben tek başıma Kışyarı’na at süreceğim, meğerki...” Jon duraksadı, “...burada, benimle birlikte gelip yanımda duracak bir adam var mı?”

Kopan gürültü Jon’un umut ettiğinden fazlaydı. Ses o kadar şiddetliydi ki duvardan iki eski kalkan düştü. Soren Kalkankıran ayaktaydı, Göçebe de öyle. Uzun Toregg, Brogg, Avcı Harle, Yakışıklı Harle, Ygon Yaşlıbaba, Kör Doss, hatta Büyük Öküz Balığı.

Kılıçlarım var,

diye düşündü Jon

ve senin için geliyoruz piç.

Yarwyck ve Marsh, bütün adamlarıyla birlikte gizlice dışarı çıkıyordu; Jon gördü. Önemli değildi. Jon’un artık onlara ihtiyacı yoktu. Onları istemiyordu.

Hiç kimse, kardeşlerimi yeminlerini bozmaya teşvik ettiğimi söyleyemez. Eğer bu yemin bozmaksa, suç sadece ve sadece benim.

Tormund, Jon’un sırtına vuruyordu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “İyi konuştun karga. Şimdi bal likörünü getir! Onları sarhoş et ve kendine bağla, bu iş böyle yapılır. Seni bir yabanıla dönüştürdük evlat. Har!”

“Bira isteyeceğim,” dedi Jon, Melisandre’nin gittiğini fark etti, kraliçenin şövalyeleri de gitmişti. Önce Selyse’yle konuşmalıydım. Kocasının öldüğünü bilmeye hakkı var. “Müsaadeni istiyorum. Onları sarhoş etme işini sana bırakacağım.”

“Har! Bana uygun bir vazife. Git!”

Jon, Beygir ve Rory’yle birlikte Kalkan Salonu’ndan ayrıldı.

Kraliçeyi gördükten sonra Melisandre’yle konuşabilirim,

diye düşündü.

Eğer fırtınanın içinde bir kuzgun görebiliyorsa, benim için Ramsay Kar’ı da bulabilir.

Sonra bir bağrışma duydu... ve Sur’u titreten bir kükreme. “Ses Hardin Kulesi’nden geldi lordum,” dedi Beygir. Başka şeyler de söyleyecekti ama çığlık sesi onu susturdu.

Jon’un ilk düşüncesi

Val

oldu. Ama bu bir kadının çığlığı değildi.
Bu ölüm ıstırabı çeken bir adamın sesi.
Jon koşmaya başladı. Beygir ve Rory onu takip etti. ‘Yaratıklar mı?” diye sordu Rory. Jon merak etti. Cesetler zincirlerini kırmış olabilir miydi?
Jon ve muhafızlar Hardin Kulesi’ne vardığında çığlık kesilmişti ama Wun Weg Wun Dar Wun hâlâ kükrüyordu. Dev, kanlı bir cesedi tek bacağından tutmuş sallıyordu. Arya küçükken, önüne sebze koyulduğunda, oyuncak bebeğini bu şekilde bacağından tutar ve bir gürz misali savururdu ama bebeği parçalara ayırmazdı. Ölü adamın kılıç kolu metrelerce uzaktaydı, kolun altındaki kar, kırmızıya dönüyordu.
“Onu bırak,” diye bağırdı Jon. “Wun Wun,
onu bırak.”

Wun Wun ya duymadı ya da anlamadı. O da kanıyordu, kolunda ve karnında kılıç kesikleri vardı. Dev, şövalyeyi, kulenin gri taşlarına savurdu, tekrar ve tekrar, adamın başı yaz karpuzu gibi kırmızı ve yumuşak olana kadar. Şövalyenin yün pelerini rüzgârda çırpınıyordu, bir zamanlar beyazdı, kenarlarına gümüş dokuma kumaş geçilmişti, üstünde mavi yıldız desenleri vardı. Her yere kan ve kemik saçılıyordu.

Çevredeki kulelerden ve içkalelerden insanlar akıyordu. Kuzeyliler, yabanıllar, kraliçenin adamları... “Bir sıra oluşturun,” diye emretti Jon Kar. “İnsanları geride tutun. Herkesi, özellikle kraliçenin adamlarını.” Ölü adam, Kral Dağı’ndan Sör Patrek’ti. Kafasının büyük kısmı gitmişti ama adamın arması, yüzü kadar belirleyiciydi. Jon, Sör Malegorn’un, Sör Brus’un ya da kraliçenin diğer şövalyelerinin, Sör Patrek’in intikamını almaya çalışmasına izin veremezdi.
Wun Weg Wun Dar Wun tekrar uludu ve Sör Patrek’in diğer kolunu büküp çekti. Kol, parlak kırmızı bir kan serpintisiyle adamın omzundan koptu.
Bir papatyanın yapraklarını koparan bir çocuk gibi,
diye düşündü Jon. “Leathers, onunla konuş, onu sakinleştir. Eski Dil, Eski Dil’i anlıyor. Diğerleriniz,
geri çekilin.
Çeliklerinizi kaldırın, onu korkutuyorsunuz.” Devin kesildiğini göremiyorlar mıydı? Jon buna bir son vermek zorundaydı yoksa daha fazla adam ölecekti.

Wun Wun’un kuvvetine dair en ufak fikirleri yoktu.
Bir boru, bir boruya ihtiyacım var.
Bir çelik pırıltısı gördü, pırıltıya doğru döndü.
“Kılıç yok!”
diye bağırdı. “Wick, şu hançeri ortadan...”
...kaldır,
diyecekti Jon. Wick Yontmaçubuk hançerini Jon’un boğazına doğru savurduğunda, kelime bir hırıltıya dönüştü. Jon kıvrılarak bıçaktan uzaklaştı ama teninde ince bir sıyrık oluştu.
Beni kesti.
Jon elini boynuna götürdü, parmaklarının arası kanla doldu.
“Neden?”
“Nöbet için.” Wick tekrar saldırdı. Jon bu sefer Wick’in bileğini yakaladı ve adamın kolunu geri büküp hançerini yere düşürmesini sağladı. Uzun boylu kâhya geriledi, ellerini havaya kaldırdı;
ben değildim, ben değildim,
der gibiydi. Jon, Uzunpençe’ye uzandı ama parmakları sertleşmiş ve sakarlaşmıştı, kılıcı kınından çekmeyi başaramadı.
Sonra Bowen Marsh, Jon’un önüne dikildi, yanaklarına göz yaşlan akıyordu. “Nöbet için.” Jon’un karnım yumrukladı. Adam elini geri çektiğinde, Jon’un karnına bir hançer gömülüydü.
Jon dizlerinin üstüne düştü. Hançerin kabzasını buldu ve bıçağı saplandığı yerden çıkardı. Yara, soğuk gece havasında tütüyordu. “Hayalet,” diye fısıldadı Jon. Acıyla sarsıldı.
Düşmanına sivri ucu sapla.
Kürek kemiklerinin arasına üçüncü hançer saplandığında, Jon inledi ve yüzüstü karın içine düştü. Dördüncü hançeri hiç hissetmedi. Sadece soğuk vardı.

KRALİÇE ELİ

Dorne prensi üç gündür can çekişiyordu.
Eski şehrin kiremit sokakları, siyah gökyüzünden tıslayarak inen yağmur tarafından nehirlere dönüştürülürken, prens şafak karanlığında son nefesini verdi. Yağmur, yangınların en beterlerini söndürmüştü ama eskiden Hazkar'ın piramidi olan harabeden ve Yherizan'ın Rhaegal tarafından yakılan siyah piramidinden hâlâ duman yükseliyordu. Siyah piramit, karanlığın içinde, turuncu mücevherlerle süslenmiş şişman bir kadın gibi pırıldıyordu.
Sör Barristan Selmy, uzaktaki közleri izlerken,
belki de tanrılar sağır değil,
diye düşündü.
Eğer yağmur yağmasaydı, yangınlar şimdiye kadar bütün Meereen'i tüketmiş olurdu.
Yaşlı şövalye ejderhalardan bir iz görmedi, esasen görmeyi de beklemiyordu. Ejderhalar yağmuru sevmiyordu. Batı ufkunda, birazdan güneşin doğacağı yeri işaretleyen ince, kırmızı bir çizgi vardı. Selmy o çizginin, bir yaradan sızan ilk kana benzediğini düşündü. Genelde, derin bir kesik söz konusu olduğunda bile, acıdan önce kan gelirdi.
Selmy, Büyük Piramit'in en yüksek basamağının korkuluğunun yanında duruyordu; her sabah yaptığı gibi, şafağın geleceğini bilerek ve şafakla birlikte kraliçenin geri döneceğini umarak gökyüzünü araştırıyordu. Kraliçenin dairesinden gelen sesleri duyduğunda,
o bizi terk etmez, insanlarını asla bırakmaz,
diyordu kendi kendine.
Sör Barristan içeri girdi. Beyaz pelerininden yağmur damlaları süzülüyordu ve çizmeleri yerde ayak izleri bırakıyordu. Quentyn Martell, Sör Barristan'ın emriyle kraliçenin yatağına yatırılmıştı. Delikanlı bir şövalyeydi ve bunun yanısıra bir Dorne prensiydi; dünyanın yarısını katetmiş bir adamın bir yatakta ölmesine izin vermek, gösterilmesi gereken bir nezaketti. Yatak mahvolmuştu. Çarşaf, örtüler, yastıklar, şilte; her şey kan ve duman kokuyordu ama Selmy,

Daenerys’in onu affedeceğini düşünüyordu.
Missandei yatağın yanında oturuyordu. Küçük kâtibe gece gündüz prensin yanında kalmıştı, prensin dile getirebildiği ihtiyaçlarıyla ilgilenmişti, ona su ve haşhaş sütü getirmişti, prensin ağzından çıkan işkence görmüş kelimeleri dinlemişti, ona kitap okumuştu, prensin yanındaki sandalyede uyuyakalmıştı. Sör Barristan, kraliçenin kadeh taşıyıcılarından Missandei’ye yardım etmelerini istemişti ama yanık adamın görüntüsü en cesur çocuklar için bile çok fazlaydı. Ve Mavi Faziletler gelmemişti, Barristan’ın onlara dört kez haber göndermiş olmasına rağmen. Belki de şimdiye kadar, son Fazilet de beyaz kısrağa binmişti.
Barristan’ın geldiğini fark eden Naathlı küçük kâtibe başını kaldırdı. “Prens artık acı çekmiyor. Dornelu tanrılar onu evine götürdü. Gördünüz mü? Gülümsüyor.”
Nereden biliyorsun
?
Dudakları yok.
Ejderhalar onu tamamen tüketseydi daha iyi olurdu. O en azından hızlı bir ölüm olurdu. Bu...
Ateş, ölmek için korkunç bir yol. Cehennemlerin ateşten olması boşuna değil.
“Onu ört.”
Missandei yatak örtüsünü prensin yüzüne çekti. “Ona ne yapılacak sör? Evinden çok uzakta.”
“Dorne’a geri götürülmesini sağlayacağım.”
Ama nasıl
?
Kül olarak mı
? Prensi yakmak için ateş gerekirdi ve Sör Barristan daha fazla ateşe katlanamazdı.
Eti kemikten ayırmamız gerek.
Evde olsa, bu işle sessiz rahibeler ilgilenirdi ama burası Köle Körfezi’ydi. En yakın sessiz rahibe binlerce fersah uzaktaydı. “Artık uyumaksın çocuk. Kendi yatağında.”
“Cesaretimi bağışlayın ama siz de aynı şeyi yapmalısınız sör. Bütün gece uyumadınız.”
Yıllardır uyumadım çocuk. Üç Dişli Mızrak’tan beri uyumadım.
Yüce Üstat Pycelle, yaşlı adamların, uykuya gençler kadar ihtiyaç duymadığını söylerdi ama Selmy’nin durumu bundan daha öteydi. Selmy, gözlerini kapatırsa bir daha açamayacağı korkusuyla bu yaşına gelmişti. Diğer adamlar uykuda ölmeyi arzu edebilirdi ama bir Kral Muhafızları şövalyesi için böyle bir ölüm

yoktu.
Yaşlı şövalye, “Geceler çok uzun,” dedi Missandei’ye “ve yapılacak çok iş var, her zaman. Yedi Krallık’ta olduğu gibi burada da. Ama sen yeterince çalıştın çocuk. Git ve dinlen.”
Eğer tanrılar merhametliyse, rüyanda ejderhaları görmezsin.

Küçük kız gittikten sonra, yaşlı şövalye, Quentyn Martell’in yüzünü son bir kez görmek için örtüyü kaldırdı. Prensin yüzündeki etin çoğu sıyrılmıştı, etin altındaki kafatası görünüyordu. Delikanlının gözleri irin dolu havuzlara dönüşmüştü. Dorne’da kalmalıydı. Bir kurbağa olarak kalmalıydı. Her adam ejderhaların dansı için yaratılmamıştır. Selmy, delikanlının yüzünü tekrar örterken kendini merak içinde buldu; onun kraliçesinin yüzünü örtecek biri olacak mıydı? Yoksa kraliçenin yası tutulmamış cesedi, Dothrak denizinin uzun çimenleri arasında, kör gözlerle gökyüzüne bakarken çürüyüp gidecek miydi?

“Hayır,” dedi Barristan yüksek sesle. “Daenerys ölmedi. Daenerys o ejderhayı sürüyordu. Kendi gözlerimle gördüm.” Aynı şeyi daha önce yüzlerce kez söylemişti... ama buna inanmak her geçen gün biraz daha zorlaşıyordu.
Daenerys yanıyordu... ve ben onun düştüğünü görmemiş bile olsam, gördüğüne dair yemin eden yüzlerce insan var.
Gün ağır ağır şehrin üstüne doğdu. Yağmur hâlâ yağıyordu ama doğu semasına hafif bir ışık yayıldı. Güneşle birlikte Kelkafa geldi. Skahaz; piliseli siyah etek, baldır zırhı ve kaslı göğüs kalkanından oluşan tanıdık kıyafetlerini giymişti. Kolunun altında, dili dışarı sarkan bir kurt kafası şeklinde dövülmüş yeni bir tunç maske vardı. “Aptal oğlan ölmüş, öyle mi?”
“Prens Quentyn ilk ışıklardan hemen önce öldü.” Selmy, Skahaz’ın bunu bilmesine şaşırmadı. Piramidin içinde haberler çabuk yayılıyordu. “Konsey toplandı mı?”
“El’in keyfini bekliyorlar.”
Selmy’nin bir yanı,
ben El değilim,
diye bağırmak istedi.
Ben basit bir şövalyeyim, kraliçenin koruyucusuyum. Ben bunu asla istemedim.

Fakat kraliçe gitmiş ve kral zincire vurulmuşken, birinin şehri yönetmesi gerekiyordu ve Sör Barristan, Kelkafa'ya güvenmiyordu. 'Yeşil Fazilet'ten haber var mı?"

"Henüz şehre dönmedi." Skahaz, rahibenin gönderilmesine karşı çıkmıştı. Galazza Galare de vazifeyi hevesle kabul etmemişti. Barış hatırına gitmeyi kabul edeceğini söylemişti ama Bilge Ustalarda görüşmesi gereken kişinin Hizdahr zo Loraq olduğunu belirtmişti. Sör Barristan teslim olmamıştı, Yeşil Fazilet sonunda başını eğmiş ve elinden gelenin en iyisini yapacağına dair yemin etmişti.

Selray, Kelkafa'ya, "Şehir ne durumda?" diye sordu.

"Emrettiğin gibi bütün kapılar kapatıldı ve sürgülendi. Şehrin içinde kalan bütün paralı askerleri ve Yunkaililer'i takip ediyoruz, yakaladıklarımızı şehirden sürüyor ya da tutukluyoruz. Çoğu saklanıyor. Hiç şüphe yok ki piramitlerin içinde. Lekesizler, duvarlara ve kulelere adamlar yerleştirdiler. Herhangi bir saldırıya karşı hazırlar. Meydanda toplanmış iki yüz soylu adam var,

tokar

larına sarınmış bir hâlde yağmurun altında duruyor ve görüşme talep ediyorlar. Hizdahr'ın serbest bırakılmasını, benim ölmemi ve senin şu ejderhaları katletmeni istiyorlar. Şövalyelerin bu işte iyi olduğunu duymuşlar. Hazkar'ın piramidinden hâlâ cesetler çıkarılıyor. Yherizan ve Uhles isimli Ulu Ustalar, kendi piramitlerini ejderhalara bıraktılar."

Sör Barristan bütün bunları biliyordu. Alacağı cevaptan dehşet duyarak, 'Ya cinayet sayısı?" diye sordu.

Yirmi dokuz."

Yirmi dokuz?" Bu, Barristan'ın hayal edebileceğinden çok daha kötüydü. İki gün önce, Harpiya'nın Oğulları gölge savaşını tekrar başlatmıştı. Fakat bir gecede dokuzdan yirmi dokuza çıkmak...

"Sayı, gün ortasından önce otuzu geçecek. Neden bu kadar gri görünüyorsun yaşlı adam? Ne bekliyordun? Harpiya, Hizdahr'ın özgür olmasını istiyor, bu yüzden oğullarını tekrar caddelere saldı. Ölülerin hepsi azatlı köleler ve kelkafalar, eskiden olduğu gibi. Kurbanlardan biri benim adamımdı, bir Tunç Canavar. Cesetlerin yanına Harpiya'nın işareti bırakılıyor. İşaret bir tebeşirle kaldırıma çiziliyor ya da bir duvara kazınıyor. '

Ejderhalar ölmeli,'

ve '

Kahraman Harghaz

,' gibi yazılar da var. Kelimeler yağmur tarafından silinmeden önce, '

Daenerys’e ölüm,'
diyen bir cümle de görülmüş.”
“Kan vergisi...”
“Her piramitten iki yüz doksan altın, evet.” Skahaz homurdandı. “Toplanacak... ama birkaç sikke kaybetmek Harpiya’yı durdurmaz. Bunu sadece kan yapabilir.”
“Sen öyle diyorsun.”
Yine rehineler. İzin versem her birini öldürür.
“Bunu söylediğin ilk yüz seferde de seni duymuştum. Hayır.”
Skahaz tiksintiyle, “Kraliçe Eli,” diye homurdandı. “Bence yaşlı bir kadının eli, buruş buruş ve çelimsiz. Daenerys’in bir an önce bize dönmesi için dua ediyorum.” Kurt maskesini yüzüne taktı. “Konseyin hazırlanıyor olmalı.”
“Kraliçenin konseyi, benim değil.” Selmy, ıslak pelerinini kuru bir pelerinle değiştirdi ve kılıç kemerini taktı, sonra Kelkafa’yla birlikte basamakları indi.
Bu sabah sütunlu koridorda ricacılar yoktu. Sör Barristan, El unvanı almış olmasına rağmen, kraliçenin yokluğunda meclisi toplamak gibi bir küstahlık yapmayacak ve Skahaz mo Kandaq’ın yapmasına da izin vermeyecekti. Hizdahr’ın tuhaf görünüşlü ejderha tahtları Sör Barristan’ın emriyle kaldırılmıştı ama Selmy, kraliçenin çok sevdiği basit sırayı da geri getirmemişti. Bunun yerine, salonun merkezine yuvarlak bir masa koydurmuş ve masanın etrafına, adamların oturup birbirinin dengi olarak konuşabileceği yüksek sırtlı sandalyeler dizdirmişti.
Sör Barristan, Skahaz Kelkafa’yla birlikte mermer basamaklardan geldiğinde, masadaki adamlar ayağa kalktı. Ana’nın Adamları’ndan Marselen ve Özgür Kardeşler’in kumandanı Symon Çizgili Sırt da oradaydı. Sadık Kalkanlar yeni bir kumandan seçmişti; Tal Toraq isimli, siyah derili bir Yaz Adalı. Kalkanlar’ın eski kumandanı Mollono Yos Dob beyaz kısrak yüzünden ölmüştü. Gri Solucan, Lekesizler adına salondaydı. Fırtına Kargaları, Jokin isimli bir okçu ve Dulbırakan olarak tanınan asık suratlı bir baltacı tarafından temsil ediliyordu. Bu iki adam, Daario Naharis’in yokluğunda birliğin müşterek kumandanlığını yapıyordu. Kraliçenin
khalasarı
nın büyük bir bölümü, Dothrak denizinde kraliçeyi arayan Aggo ve Rakharo’yla birlikte gitmişti ama çarpık bacaklı, şaşı gözlü
jaqqa rhan
Rommo, şehirde kalan süvarilerin adına konuşmak için konseye katılmıştı.

Ve Sör Barristan'ın oturduğu sandalyenin tam karşısında, Kral Hizdahr'ın sabık muhafızları vardı; çukur dövüşçüleri Dev Goghor, Kemikkıran Belaquo, Camarron ve Benekli Kedi. Selmy, Skahaz Kelkafa'nın itirazlarına rağmen, onların da konseyde bulunması için ısrar etmişti. Bu adamlar, bir zamanlar Daenerys Targaryen'ın şehri almasına yardım etmişti ve unutulmamaları gerekirdi. Kanla ıslanmış zalimler ve katiller olabilirlerdi ama kendi minvallerinde sadık olmuşlardı... Kral Hizdahr'a, evet, ama kraliçeye de.

Son olarak, Güçlü Belwas hantal adımlarla salona girdi. Hadım ölümle yüzleşmişti, ölüme o kadar yaklaşmıştı ki onu dudaklarından öpebilirdi. Ölüm onu işaretlemişti. Belwas on iki kilo kaybetmişti. Bir zamanlar o muazzam göğsün ve karnın üstünde gerili olan yara izleriyle dolu koyu kahverengi deri, şimdi gevşek katlar hâlinde adamın bedeninden sarkıyordu, Behvas'a üç beden büyük gelen bir elbiseye benziyordu. Hadımın adımları da ağırlaşmıştı.

Yine de, onu görmek yaşlı şövalyenin kalbini sevinçle doldurdu. Selmy, Güçlü Belwas'la birlikte dünyanın diğer ucuna gelmişti ve bu iş kılıç çekmeye varırsa ona güvenebileceğini biliyordu. "Belwas, bize katılabildiğin için çok mutluyuz."

"Aksakal." Belwas gülümsedi. "Ciğer ve soğan nerede? Güçlü Belwas eskisi kadar güçlü değil, yemek yemeli, tekrar iri olmalı. Onlar Güçlü Belwas'ı hasta etti. Biri ölmeli."

Biri ölecek. Büyük ihtimalle birden fazlası.

"Otur dostum." Belwas masaya oturup kollarını göğsünde birleştirdiğinde, Sör Barristan konuşmaya devam etti. "Quentyn Martell bu sabah öldü, şafaktan hemen önce."

Dulbırakan güldü. "Ejderha sürücüsü."

"Ben ona aptal derim," dedi Symon Çizgili Sırt.

Hayır, sadece bir çocuk.

Sör Barristan kendi gençliğinde yaptığı aptallıkları unutmamıştı. "Ölü hakkında kötü konuşmayın. Prens, yaptığı şeyin karşılığında korkunç bir bedel ödedi."

"Diğer Dornelu adamlardan ne haber?" diye sordu Tal Taraq. "Şimdilik tutsaklar." İki Dornelu adam da direniş göstermemişti. Tunç Canavarlar, Archibald Yronwood'u prensin kavrulmuş bedenine sarılmış bir hâlde bulmuştu, adamın ellerindeki yanıklar buna şahitlik edebilirdi. Sör Archibald, Quentyn Martell'in bedenini saran alevleri söndürmek için ellerini kullanmıştı. Gerris Drinkwater, elinde kılıcıyla iki adamın başında duruyordu ama çekirgeler ortaya çıkar çıkmaz silahını yere atmıştı. "Aynı hücreyi paylaşıyorlar."

“Bırakın da aynı darağacını paylaşsınlar,” dedi Symon Çizgili Sırt. “Şehrin üstüne iki ejderha saldılar.”
“Çukurları açın ve Dornelular’a kılıç verin,” dedi Benekli Kedi. “Meereen benim adımı bağırırken ikisini de öldüreyim.” “Dövüş çukurları kapalı kalacak,” dedi Selmy. “Kan ve gürültü, ejderhaları çağırmaktan başka bir işe yaramaz.”
“Belki de üçü birden gelir,” dedi Marselen. “Siyah canavar bir kez gelmişti, neden yine gelmesin? Bu sefer kraliçemizle birlikte.”
Ya da onsuz.
Drogon, sırtında Daenerys olmaksızın Meereen’e dönerse, şehir ateşe ve kana bulanırdı, Sör Barristan bundan emindi. Bu masada oturan adamlar çok geçmeden birbirlerini hançerlerdi. Daenerys Targaryen genç bir kız olabilirdi ama bu adamları bir arada tutan tek şeydi.
“Majesteleri Kraliçe istediği zaman dönecek,” dedi Sör Barristan. “Daznak’ın Çukuru’na bin koyun koyduk, Ghrazz’ın Çukuru’nu öküzlerle doldurduk, Hizdahr zo Loraq’ın oyunlar için topladığı hayvanları Altın Çukur’a yerleştirdik.” Ejderhalar koyun etini seviyorlardı, ne zaman açıksalar Daznak’ın Çukuru’na gidiyorlardı. Sör Barristan, ejderhaların insan avladığına dair bir haber almamıştı. Ejderhaların Kahraman Harghaz’dan bu yana öldürdüğü yegâne Meereenliler; Rhaegal, Hazkar’ın piramidinin tepesinde yuva kurmak istediğinde ona itiraz edecek kadar aptal olan köle tacirleriydi. “Konuşmamız gereken daha acil meseleler var. Yeşil Fazilet’i, rehinelerimizin serbest bırakılmasıyla ilgili anlaşmalar yapması için Yunkaili adamlara gönderdim, öğlen vakti adamların cevabıyla birlikte geri dönmesini bekliyorum.”
“Kelimelerle birlikte,” dedi Dulbırakan. “Fırtına Kargaları, Yunkaililer’i tanır. Onların dilleri kıvrak solucanlara benzer. Yeşil Fazilet solucan sözleriyle geri dönecek, kumandanla değil.”
“Eğer Kraliçe Eli hatırlıyorsa, bizim Kahraman’ımız da Bilge Ustalar’ın elinde,” dedi Gri Solucan. “Kraliçenin kansüvarisi Jhogo da öyle.”
“Kraliçenin kanının kanı,” diye onayladı Dothraklı Rommo. “Jhogo serbest bırakılmalı.
Khalasarın
onuru bunu talep ediyor.” “Jhogo serbest bırakılacak,” dedi Sör Barristan, “lâkin önce beklemeli ve Yeşil Fazilet’in neler başarabileceğini görmeliyiz.”
Skahaz Kelkafa, yumruğunu masaya vurdu. “Yeşil Fazilet hiçbir şey başaramayacak. Biz burada otururken, o kadın Yunkaililerle birlikte komplo kuruyor bile olabilir.
Anlaşmalar

mı dedin?
Anlaşmalar mı yapıyor
? Ne tür
anlaşmalar
?”
“Fidye,” dedi Sör Barristan. “Her adam karşılığında adamın ağırlığınca altın.”
“Bilge Ustalar bizim altınımıza muhtaç değil sör,” dedi Mar selen. “Onlar sizin Batıdiyarlı lordlarınızdan daha zengin. Hepsi.”
“Mamafih, Bilge Ustalar’ın paralı askerleri altın istiyor. Rehinelerin onlar için ne anlamı var? Yunkaili adamlar fidye teklifini geri çevirirse, paralı askerlerle onların arasına bir bıçak girer.”
Ya da ben öyle umuyorum.
Bu taktik, Missandei’nin önerişiydi. Sör Barristan böyle bir şeyi asla kendi başına düşünemezdi. Kral Toprakları’nda, rüşvet meseleleriyle Serçeparmak ilgilenirdi. Tahtın düşmanları arasında bölünme yaratmak Lord Varys’in işiydi. Selmy’nin görevi daha dolambaçsızdı.
Missandei sadece on bir yaşında ama bu masada oturan bütün adamlardan daha zeki.
‘Yeşil Fazilet, bütün Yunkaili kumandanlar bir araya toplandıktan sonra teklifimizi sunacak.”
“Teklif yine de reddedilecek,” diye üsteledi Symon Çizgili Sırt. ‘Yunkaililer, ejderhaların öldürülmesini ve kralın tekrar tahta çıkarılmasını isteyecek.”
‘Yanılıyor olman için dua ediyorum.”
Ve haklı olmandan korkuyorum.
“Senin tanrıların çok uzakta Sör Büyükbaba,” dedi Dulbırakan. “Dualarını duyduklarını sanmıyorum. Yunkaililer yaşlı kadını senin yüzüne tükürsün diye geri yolladıklarında ne olacak?”
Hafif, çok hafif bir sesle,
“Ateş ve kan,”
dedi Sör Barristan Selmy.
Uzunca bir an kimse konuşmadı. Sonra Güçlü Belwas göbeğini tokatladı, “Ciğer ve soğandan daha iyi,” dedi. Skahaz Kelkafa, kurt maskesinin göz deliklerinden bakıp konuştu. “Kral Hizdahr’ın barışını kıracak mısın yaşlı adam?”

“Paramparça edeceğim.” Çok uzun zaman önce, bir prens, Selmy’ye, Cesur Barristan adını vermişti. O ismi alan delikanlının bir yanı hâlâ yaşlı şövalyenin içindeydi. “Piramidin tepesinde, bir zamanlar Harpiya’nın durduğu yerde bir işaret kulesi oluşturduk. Yağ ile ıslatılmış kuru odun yığını. Üstü yağmura karşı kapatıldı. Eğer vakit gelirse ki gelmemesi için dua ediyorum, o odun yığınını yakacağız. Alevler, kapılardan dışarı akıp saldırıya geçmemiz için işaretimiz olacak. Her birinize bir rol düşecek, bu yüzden hepiniz gece gündüz hazır olmalısınız. Ya düşmanımızı imha edeceğiz ya da imha olacağız.” Yaverine bir el işareti yaptı. “Düşmanımızın nizamını; kamplarını, kuşatma hatlarını ve mancınıklarını göstermek için birkaç harita hazırlattım. Eğer köle tacirlerini kırabilirsek, paralı askerler onları terk eder. Kaygılarınız ve sorularınız olduğunu biliyorum. Onları burada dile getirin. Bu masadan kalktığımız anda, hepimiz aynı fikre ve aynı amaca sahip olmalıyız.”

“Öyleyse biraz yiyecek ve içecek iste,” dedi Symon Çizgili Sırt. “Bu iş biraz vakit alacak.”

Sabahın tamamını ve öğleden sonranın büyük bir bölümünü aldı. Kaptanlar ve kumandanlar, bir kova yengeç üstünde tartışan balıkçı kadınlar misali haritalar üstünde tartıştı. Zayıf noktalar ve kuvvetli noktalar, küçük okçu birliğinin nereye yerleştirileceği, fillerin Yunkaili hatları kırmak için kullanılması ya da artçı kuvvet olarak saklanması, ilk saldırıyı komuta etme onurunun kime ait olacağı, süvarilerin kanatlarda mı yoksa öncü kuvvette mi mevzileneceği.

Sör Barristan, her adamın fikrini dile getirmesine izin verdi. Tal Toraq, kuşatma hatları kırılır kırılmaz Yunkai’ye yürümeleri gerektiğini düşünüyordu; Sarı Şehir neredeyse savunmasız olacaktı ve Yunkaili adamların kuşatmayı kaldırıp onları takip etmekten başka seçeneği kalmayacaktı. Benekli Kedi, düşmana meydan okumayı ve onların göndereceği bir müdafıyle teke tek dövüş yapmayı önerdi. Güçlü Belwas bu fikirden hoşlandı ama düşman müdafisiyle dövüşen adamın Kedi değil kendisi olması için ısrar etti. Count’un Camarron’ı, nehir kıyısına bağlanan gemileri ele geçirmeyi ve Skahazadhan’ı kullanarak Yunkaililer’in artçı kuvvetinin üstüne üç yüz çukur dövüşçüsü götürmeyi teklif etti. Salondaki

her adam, ellerindeki en iyi birliğin Lekesizler olduğunu kabul etti ama kimse, onların nasıl mevzileneceği konusunda anlaşmaya varamadı. Dulbırakan, hadımları, Yunkai savunmasının kalbine inecek demir bir yumruk olarak kullanmak istedi. Marselen, Lekesizler'in, savaş hattının iki ucuna yerleştirmesinin daha iyi olacağını söyledi. Symon Çizgili Sırt, hadımları, azatlı kölelerden oluşan üç birliğe katmak üzere üç gruba ayırmak istedi; Özgür Kardeşler savaşmaya hevesliydi ama deneyimden yoksundu, Lekesizler olmadan tecrübeli paralı askerlerle savaşamazlardı. Gri Solucan sadece, Lekesizler'in onlara verilecek her emre itaat edeceğini söyledi.

Her şey konuşulduğunda, tartışıldığında ve karara bağlandığında, Symon Çizgili Sırt son bir meseleye dikkat çekti. 'Yunkai'de köleyken, efendim adına özgür birliklerle pazarlık ettim ve onların ödemeleriyle ilgilendim. Paralı askerleri tanırım ve Yunkaililer'in, paralı askerlere, ejderha ateşiyle yüzleşmeye yetecek kadar sikke veremeyeceğini biliyorum. Şimdi size soruyorum... eğer barış bozulur ve bir savaş başlarsa, ejderhalar gelecek mi? Mücadeleye katılacaklar mı?"

Gelecekler,

diyebilirdi Sör Barristan.

Sesler onları getirecek. Bağrışmalar, çığlıklar ve kan kokusu onları mücadele alanına çekecek. Tıpkı Daznak'ın Çukuru'ndan yükselen gürültünün, Drogon'u kızıl kumlara çektiği gibi. Fakat geldiklerinde, bir tarafı diğer taraftan ayırt edebilecekler mi?

Her nedense, Sör Barristan ayırt edemeyeceklerini düşünüyordu, bu yüzden sadece, "Ejderhalar ne istiyorlarsa onu yapacaklar," dedi. "Eğer gelirlerse, yalnızca kanatlarının görüntüsü bile köle tacirlerinin korkup kaçmasını sağlayabilir." Sonra adamlara teşekkür etti ve dağıtabileceklerini söyledi.

Gri solucan salonda kaldı. "İşaret ateşi yakıldığında ben ve adamlarım hazır olacağız. Fakat saldırıya geçtiğimiz anda, rehin verdiğimiz adamların Yunkailier tarafından öldürüleceğini bilmelisiniz Kral Eli."

"Bunu önlemek için elimden gelen her şeyi yapacağım dostum. Şimdi bana müsaade et. Dornelu adamlar, prenslerinin öldüğünü bilmeli."

Gri Solucan başını eğdi. "Bu kulunuz itaat eder."

Sör Barristan, yeni şövalyelik verdiği iki adamını yanma alarak zindanlara gitti. Keder ile suçluluk hissinin iyi adamları çılgına çevirdiğini bilirdi ve Prens Quentyn'in ölümünde Archibald Yronwood'la Gerris Drinkwater'ın payları

vardı. Zindanlara vardıklarında, Sör Barristan, Tum'la Kırmızı Kuzu'ya dışarıda beklemelerini söyledi ve Dornelu adamlara prensin ıstırabının bittiğini haber vermek için içeri girdi.
Sör Archibald'ın söyleyecek bir şeyi yoktu. İri ve kel adam, şiltesinin kenarında oturup keten sargılı ellerine baktı. Sör Gerris duvarı yumrukladı. "Ona bunun aptallık olduğunu söylemiştim. Eve gitmek için ona yalvarmıştım. Şu sürtük kraliçe onu istemedi. Prens, ona aşkını ve bağlılığını sunmak için dünyayı katetti ama kraliçe onun yüzüne güldü."
"Gülmedi," dedi Selmy. "Eğer onu tanısaydın, bunu bilirdin." "Prensi reddetti. Prens ona kalbini verdi ama kraliçe, o kalbi prense geri fırlatıp paralı askeri düzmeye gitti."
"Dilinize dikkat etseniz iyi olacak sör." Sör Barristan, Gerris Drinkwater'dan hoşlanmıyordu ve onun Daenerys'i karalamasına izin vermeyecekti. "Prens Quentyn'in ölümü kendi marifetiydi. Ve sizin."
"Bizim?
Bizim suçumuz nedir sör? Quentyn bizim arkadaşımızda evet. Onun için aptal diyebilirsiniz ama bütün hayalperestler aptaldır. Lâkin Quentyn her şeyden önce bizim prensimizdi. Vazifemiz ona itaat etmekti."
Barristan Selmy bu sözlerin gerçekliğine itiraz edemezdi; hayatının yarısını, ayyaşların ve deli adamların emirlerine itaat ederek geçirmişti. "Prens çok geç geldi."
"Kraliçeye kalbini verdi," dedi Sör Gerris bir kez daha. "Kraliçenin kalplere değil kılıçlara ihtiyacı vardı."
"Ona Dorne'un mızraklarını da verecekti."
"Keşke verebilseydi." Hiç kimse, Daenerys'in Dorne prensine iltifatla bakmasını Sör Barristan'dan fazla isteyemezdi. "Ama çok geç geldi. Ve yaptığınız aptallık... paralı askerler tutmak, şehrin üstüne iki ejderha salmak... bu delilikti, delilikten beterdi. Bu ihanetti."
"Quentyn yaptığı şeyi Daenerys'in aşkı için yaptı," diye üsteledi Gerris Drinkwater. "Onun sevgisine layık olduğunu kanıtlamak için yaptı."
Yaşlı şövalye yeterince dinlemişti. "Prens Quentyn yaptığı şeyi Dorne için yaptı. Sevecen bir büyükbaba olduğumu mu sanıyorsunuz? Ben hayatımı kralların, kraliçelerin ve prenslerin etrafında geçirdim. Güneş Mızrağı, Demir Taht'a karşı silaha sarılmak istiyor. Hayır, inkâr etmeye kalkışmayın. Doran Martell, zafer umudu olmadan mızraklarını çağıracak bir adam değil. Prens Quentyn buraya görev için geldi. Görev, onur, şan açlığı... aşk değil. Quentyn ejderhalar için buradaydı, Daenerys için değil." "Onu tanımıyordunuz sör. O..."

“O öldü Gerris.” Yromvood ayağa kalktı. “Kelimeler onu geri getirmez. Cletus ve Will de öldü. Ben yumruğumu onun içine sokmadan önce kahrolası ağzını kapat.” İri şövalye, Selmy’ye döndü. “Bize ne yapacaksınız?”
“Skahaz Kelkafa asılmanızı istiyor. Onun dört adamını öldürdünüz.
Kraliçenin
dört adamını katlettiniz. O adamlardan ikisi, Majesteleri Kraliçe’yi Astapor’dan beri takip eden azatlı kölelerdi.” Yromvood şaşkın görünmüyordu. “Canavar adamlar, evet. Ben yalnızca şahmeran maskeli olanı öldürdüm. Ama bunun bir önemi yok, biliyorum.”
“Quentyn’i koruyorduk,” dedi Drinkwater. “Biz...”
“Sessiz
ol Drink. Yaşlı şövalye biliyor,” dedi Archibald, Sör Barristan’a döndü. “Bizi asmak niyetinde olsaydınız buraya gelip bizimle konuşmazdınız. Mesele başka, öyle değil mi?”
“Evet.”
Bu adam göründüğü kadar aptal olmayabilir.
“Canlı hâliniz ölü hâlinizden daha çok işime yarar. Bana hizmet edin. Sonra bir gemi ayarlayacağım ve sizi Dorne’a göndereceğim. Prens Quentyn’in kemiklerini lord babasına götürmeniz için size vereceğim.” Sör Archibald yüzünü buruşturdu. “Neden her seferinde gemi? Fakat birileri Quentyn’in kemiklerini eve götürmeli. Bizden ne istiyorsunuz sör?”
“Kılıçlarınızı.”
“Binlerce kılıcınız var.”
“Kraliçenin azatlı köleleri tecrübesiz. Paralı askerlere güvenmiyorum. Lekesizler cesur askerler... lâkin savaşçı değiller. Şövalye değiller.” Selmy duraksadı. “Ejderhaları kaçırmaya çalıştığınızda neler oldu? Anlatın.”
Dornelu adamlar bakıştı. “Quentyn, Hırpani Prens’e, ejderhaları kontrol edebileceğini söyledi. Bunun kanında olduğunu söyledi. Quentyn’de Targaryen kanı vardı.”
“Ejderha kanı.”
“Evet. Paralı askerler ejderhaları zincirlememize yardım edecekti, onları rıhtımlara götürecektik.”
“Hırpani Prens bir gemi ayarlamıştı,” dedi Yromvood. “Büyük bir gemi, iki ejderhayı da alırız diye. Quent ejderhalardan birini sürecekti.” Sargılı ellerine baktı. “Ama içeri girdiğimiz anda bu planın işe yaramayacağını anladık. Ejderhalar çok vahşiydi. Zincirler... her yerde kırık zincir parçaları vardı,
büyük

zincirler, senin kafan kadar büyük halkalar, halkaların arasına paramparça kemikler karışmıştı. Ve Quent, Yedi onu korusun, Quent altını pisletecekmiş gibi görünüyordu. Caggo ve Meris kör değildi, bunu onlar da gördü. Sonra arbaletçilerden biri, ok saldı. Belki de paralı askerlerin niyeti en başından beri ejderhaları öldürmekti. Hırpani'nin ne yapacağını asla bilemezsin. Amaç ne olursa olsun, ok salmak aptalcaydı. Okun yaptığı tek şey ejderhaları kızdırmaktı ve hayvanlar zaten sakin değildi. Sonra... sonra işler kötüye gitti." "Rüzgârla Savrulanlar savruldu," dedi Sör Gerris. "Quent çığlık atıyordu, alevlerle sarılmıştı. Paralı askerler kaçtı. Caggo, Meris, ölenler dışında herkes."
"Ah, sen ne bekliyordun Drink? Kedi, fareyi öldürür. Domuz, kendi bokunun içinde yuvarlanır. Ve paralı asker, ona en çok ihtiyaç duyduğun anda kaçar. Onu suçlayamazsın. Tabiatı budur." "Haksız değil," dedi Sör Barristan. "Prens Quentyn, Hırpani Prens'e bu yardım karşılığında ne önerdi?"
Cevap alamadı. Sör Gerris, Sör Archibald'a baktı. Sör Archibald ellerine, yere, kapıya baktı.
"Pentos," dedi Sör Barristan. "Quentyn ona Pentos'u vadetti. Söyleyin. Şimdi söyleceğiniz hiçbir söz, Prens Quentyn'e yarar ya da zarar getirmez."
"Evet," dedi Sör Archibald. "Vaat Pentos'tu. Quent ve Hırpani anlaşma imzaladılar."
Burada bir fırsat var.
"Zindanlarımızda hâlâ Rüzgârla Savrulanlar var. Şu sahte firariler."
"Hatırlıyorum," dedi Yronwood. "Hungerford, Straw, o grup. Bazıları paralı askerler için o kadar da kötü değil. Diğerleri, biraz işkenceye dayanabilir. Konunun onlarla ne ilgisi var?"
"Onları Hırpani Prens'e geri göndermek niyetindeyim. Sizi de. Binlerce adam içinde iki kişi olacaksınız. Yunkai kampında dikkat çekmezsiniz. Hırpani Prens'e bir mesaj götürmenizi istiyorum. Ona, sizi benim gönderdiğimi ve kraliçenin sesiyle konuştuğumu söyleyin. Rehinelerimizi zarar görmemiş bir hâlde bize getirirse ücretini ödeyeceğimizi söyleyin."
Sör Archibald yüzünü buruşturdu. "Hırpani Prens bizi Güzel Meris'e verir. İstediğiniz şeyi yapmaz."
"Neden yapmasın? Görev gayet basit."
Ejderhaları çalmaya kıyasla.
"Bir zamanlar, kraliçenin babasını Gölgeli Vadi'den çıkarmıştım."
"Orası Batıdiyar'dı," dedi Gerris Drinkwater. "Burası Meere en."
"Arch şu ellerle kılıç bile tutamaz."
"Kılıç tutmasına gerek yok. Yanınızda paralı askerler olacak." Gerris

Drinkwater, rengi güneşle açılmış saçlarını geri itti. “Bunu aramızda tartışmamız için biraz zaman isteyebilir miyiz?” “Hayır,” dedi Selmy.
‘Yapacağım,” dedi Sör Archibald. “Ama işe canavarlar karışmayacak. Drink de yapacak.” Sırıttı. “Kendisi henüz bilmiyor ama yapacak.”
Ve iş bitmişti.
Piramidin zirvesine giden uzun tırmanışı gerçekleştirirken,
en azından basit kısmı bitti,
diye düşündü Barristan Selmy. İşin zor kısmını Dornelu adamlara bırakmıştı. Selmy’nin büyükbabası burada olsa dehşete düşerdi. Dornelu adamlar en azından ismen şövalyeydi ama Barristan’ı sadece Yronwood etkilemişti. Yronwood gerçek çeliğe sahipti. Drinkwater’ın güzel bir yüzü, kıvrak bir dili ve bir baş dolusu iyi saçı vardı.
Yaşlı şövalye piramidin zirvesindeki kraliçe dairesine döndüğünde, Prens Quentyn’in cesedi ortadan kaldırılmıştı. Genç kadeh taşıyıcılarının altısı, bir çocuk oyunu oynuyordu. Bir çember oluşturacak şekilde yere oturmuşlardı, sırayla hançer çeviriyorlardı. Hançer durduğunda, bıçağın sivri ucunun işaret ettiği çocuk, saçından bir parça kesiyordu. Sör Barristan, Hasat Kalesi’nde küçük bir çocukken, kuzenleriyle birlikte buna benzer bir oyun oynamıştı... ama hatırladığı kadarıyla, Batıdiyar’da oynanan oyunun içinde öpücükler vardı. “Bkahaz,” diye seslendi yaşlı şövalye. “Bana bir kadeh şarap getir lütfen. Grazhar, Azzak, siz kapıda durun. Yeşil Fazilet’i bekliyorum. Onu gelir gelmez içeri alın. Bunun dışında rahatsız edilmek istemiyorum.”
Azzak ayağa fırladı. “Emredersiniz Lord El.”
Sör Barristan terasa çıktı. Yağmur durmuştu ama gri bir bulut duvarı, Köle Körfezi’nin üstünde batan güneşi gizlemişti. Hazdar’ın kararmış taşlarından hâlâ dumanlar yükseliyordu. Rüzgârla bükülen dumanlar kurdelelere benziyordu. Doğuda, şehir duvarlarının ötesinde, bir dizi tepenin üzerinde beyaz kanatlar göründü.
Viserion,
diye düşündü Selmy. Ejderha avlanıyordu, belki de sadece uçmak için uçuyordu. Selmy, Rhaegal’ın nerede olduğunu merak etti. Yeşil ejderha şimdiye kadar, beyaz ejderhadan daha tehlikeli olduğunu göstermişti.
Bhakaz şarap getirdiğinde, yaşlı şövalye büyük bir yudum aldı ve çocuktan su istedi. Birkaç kadeh şarap Selmy’nin uyumasına yardım edebilirdi ama Galazza Galare düşmanla yaptığı görüşmeden döndüğünde Selmy ayık olmalıydı. Bu yüzden şarabını, içine bolca su katarak içti. Dünya kararıyordu. Selmy çok yorgundu, kuşkularla doluydu. Dornelu adamlar, Hizdahr, Reznak, saldırı...

Selmy doğru şeyleri mi yapıyordu? Daenerys'in isteyeceği şeyleri mi yapıyordu?
Ben bunun için yaratılmamışım.
Selmy'den önce, başka Kral Muhafızları şövalyeleri de El olarak hizmet vermişti. Sayıları azdı. Selmy onları Beyaz Kitap'ta okumuştu. O şövalyelerin de kendilerini böyle yitik ve şaşkın hissedip hissetmediklerini merak etti.
"Lord El." Grazhar kapıda duruyordu, elinde bir mum vardı. 'Yeşil Fazilet geldi. Haber vermemi istemiştiniz."
"Onu içeri gönder ve birkaç mum yak."

Galazze Galare'in yanında dört Pembe Fazilet vardı. Sör Barristan, kadını çevreleyen bilgelik ve asalet aylasına hayranlık duymaktan kendini alamadı. Bu güçlü bir kadın. Ve Daenerys'in sadık bir dostu. "Lord El," dedi Yeşil Fazilet, yüzü yeşil bir peçenin ardında gizliydi. "Oturabilir miyim? Bu kemikler yaşlı ve yorgun."

"Grazhar, Yeşil Fazilet için sandalye getir." Pembe Faziletler rahibenin arkasına dizildi, gözleri yerdeydi. "Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?" diye sordu Sör Barristan.
"Çok iyi olur Sör Barristan. Boğazım konuşmaktan kurudu. Meyve suyu olabilir."
"Nasıl isterseniz." Selmy, bir el işaretiyle Kezmya'yı çağırdı ve rahibe için balla tatlandırılmış limon suyu istedi. Rahibe, meyve suyunu içmek için peçesini çıkardı ve Selmy kadının ne kadar yaşlı olduğunu hatırladı.
Benden yirmi yaş büyük, belki de daha fazla.
"Kraliçe burada olsaydı, bana katılır ve bizim için yaptığınız şeylere müteşekkir olduğunu söylerdi."
"Şahanemiz her zaman çok nazikti." Galazza Galare içeceğini bitirdi ve peçesini tekrar taktı. "Tatlı kraliçemizden haber var mı?"
"Henüz yok."
"Onun için dua ediyorum. Sormamda sakınca yoksa, Kral Hizdahr nasıl? Işığımız'ı görmeme izin verilebilir mi?"
'Yakında. Ona zarar verilmedi, bana güvenebilirsiniz."
"Bunu duyduğuma sevindim. Yunkai'nin Bilge Ustalar'ı onu sordu. Soylu Hizdahr'ın bir an önce hak ettiği mevkiye iade edilmesini istediklerini duymak

sizi şaşırtmaz sanırım.”
“Edilecek. Eğer kraliçemizi öldürmeye çalışmadığı ispatlanırsa. O vakte kadar, Meereen, sadık ve adil adamlardan oluşan bir konsey tarafından yönetilecek. O konseyde sizin için de bir yer var. Bize öğretecek çok şeyiniz olduğunu biliyorum Kayramız. Bilgeliğinize muhtacız.”
“Korkarım ki beni boş sözlerle methediyorsunuz Lord El,” dedi Yeşil Fazilet. “Eğer gerçekten bilge olduğumu düşünüyorsanız şimdi beni dinleyin. Soylu Hizdahr’ı serbest bırakın ve onu tekrar tahta çıkarın.”
“Bunu sadece kraliçe yapabilir.”

Yeşil Fazilet peçesinin ardından iç geçirdi. “İnşa etmek için onca uğraştığımız barış, sonbahar rüzgârına yakalanmış bir yaprak gibi savruluyor. Bunlar vahim günler. Caddelerimizde ölüm geziyor, üç kere lanetli Astapor’dan gelen beyaz kısrağı sürüyor. Ejderhalar gökyüzünde dolanıyor, çocukların etiyle besleniyor. Yüzlerce insan gemilere binip Yunkai’ye, Tolos’a, Qarth’a, onları kabul edecek herhangi bir sığınağa gidiyor. Hazkar’ın piramidi dumanlı bir harabeye dönüştü. O kadim nesebin mensubu birçok adam, piramidin kararmış taşlarının altında ölü yatıyor. Uhlez’in ve Yherizan’ın piramitleri ejderha yuvası; piramitlerin sahipleri evsiz dilenciler oldu. Halkım bütün umudunu kaybetti, tanrılara yüz çevirdi, gecelerini içkiye ve zinaya adadı.”

“Ve cinayete. Harpiya’nın Oğulları dün gece otuz kişi öldürdü.”
“Bunu duyduğum için ıstırap çekiyorum. Zamanında cinayetlere son veren Soylu Hizdahr’ı serbest bırakmak için bir sebep daha.”
Eğer bizzat Harpiya değilse, bunu nasıl başardı?
“Majesteleri Kraliçe, Hizdahr zo Loraq’la evlendi, onu hayat arkadaşı ve kralı yaptı, onun arzusuna uyarak ölümcül sanatı yeniden canlandırdı. Kral bunların karşılığında ona zehirli çekirgeler verdi.”
“Kral bunların karşılığında ona barış verdi. Size yalvarıyorum sör, bunu görmezden gelmeyin. Barış paha biçilmezdir. Hizdahr, bir Loraq’tır. Ellerini zehirle kirletmez. O masum.”
“Nasıl emin olabiliyorsunuz? Eğer zehirciyi tanımıyorsanız? “Ghis’in tanrıları söyledi.”

“Benim tanrım Yedi’dir ve Yedi bu konuda sessiz kaldı. Bilgemiz, teklifimi Yunkaililer’e sundunuz mu?”
“Emrettiğiniz gibi bütün lordlara ve kumandanlara... lâkin korkarım ki onların cevabından hoşlanmayacaksınız.”
“Teklifimi geri mi çevirdiler?”
“Evet. İnsanlarınızı altınla geri alamayacağınızı söylediler. Onları tekrar özgür kılacak tek şey, ejderhaların kanı.”
Bu, Sör Barristan’ın umut ettiği olmasa da beklediği cevaptı. Yaşlı şövalyenin ağzı gerildi.
L

“Bunların duymak istediğiniz sözler olmadığını biliyorum,” dedi Galazza Galare, “Ama ben kendi adıma Yunkaililer’i anlıyorum. Ejderhalar korkunç yaratıklar. Yunkaili adamlar onlardan korkuyorlar... ve korkmak için iyi bir sebepleri var, bunu inkâr edemezsiniz. Tarihimiz Valyria’nın ejderhalarından ve ejderhaların Yeni Ghis halkına getirdiği yıkımdan bahseder. O gün çukurda, sizin genç kraliçenizin, kendisine Ejderhaların Anası diyen güzel Daenerys’in bile... yandığını gördük. O bile ejderhanın gazabından kurtulamadı.”

“Majesteleri Kraliçe... o...”
“...öldü. Tanrılar ona tatlı bir uyku bahşetsin.” Rahibenin peçesinin ardında gözyaşları pırıldadı. “Bırakın kraliçenin ejderhaları da uyusun.”
Selmy, ayak seslerini duyduğunda rahibeye verecek bir cevap arıyordu. Kapı sertçe açıldı. Skahaz mo Kandaq dört Tunç Canavarla birlikte içeri girdi, yolunu kesmek isteyen Grazhar’ı kenara itti.
Sör Barristan hemen ayağa fırladı. “Ne oluyor?” “Mancınıklar,” diye gürledi Kelkafa. “Altısı birden.”
Galazza Galare kalktı. “Yunkaili adamlar teklifinize cevap veriyor sör. Onların cevabından hoşlanmayacağınızı söylemiştim.” O
hâlde savaşı seçtiler. Öyle olsun.
Sör Barristan tuhaf bir şekilde rahatlamıştı. Savaştan anlıyordu. “Eğer Meereen’i taşlar fırlatarak kırabileceklerini düşünüyorlarsa... ”
“Taşlar değil.” Yaşlı kadının sesi keder doluydu, korku doluydu. “Cesetler.”

DAENERYS

Tepe, yeşil bir denizdeki taşlı bir adaydı.
Dany’nin tepeden aşağı inmesi yarım gün aldı. Kraliçe, zemine ulaştığında nefes nefeseydi, ateşi vardı, kasları ağrıyordu, taşlar ellerini sıyırmıştı. Avcundaki patlamış su kabarcığının derisini koparırken,
eskisinden daha iyi,

diye düşündü. Teni pembe ve hassastı, çatlak avuçlarından süte benzer bir sıvı sızıyordu ama yanıkları iyileşiyordu.
Tepe, buradan bakıldığında daha büyük görünüyordu. Dany, buraya, doğum yeri olan kadim kalenin ardından Ejderha Kayası ismini vermişti. Kadim Ejderha Kayası ile ilgili bir hatırası yoktu ama bu Ejderha Kayası'nı asla unutmayacaktı. Tepenin yamaçları sert çimenlerle ve dikenli çalılıklarla kaplıydı. Yukarıda, çıplak kayalardan oluşan sivri bir zirve vardı. Drogon orada; kırık kayaların, ustura kadar keskin taşların ve iğne gibi çıkıntıların arasındaki sığ bir mağarada yuva kurmuştu. Dany tepeyi ilk kez gördüğünde,
Drogon bir süre burada yaşamış,
diye düşünmüştü. Havada kül kokusu vardı, görünürdeki her ağaç ve her taş kararmıştı, etrafa yanık kemikler saçılmıştı ama burası Drogon için evdi.
Dany ev özleminin ne demek olduğunu biliyordu.
İki gün önce, Dany sivri bir kayaya tırmanmış ve güneyde su görmüştü; güneş batarken bir an için pırıldayan ince bir şerit.
Bir dere,
diye karar vermişti Dany. Küçük bir dereydi ama Dany'yi daha büyük akıntıya götürürdü, o akıntı küçük bir nehre akardı ve dünyanın bu bölümündeki bütün nehirler Skahazadhan'ın kollarıydı. Dany'nin Skahazadhan'ı bulduktan sonra yapması gereken tek şey, nehri Köle Körfezi'ne kadar takip etmekti.
Meereen'e ejderha kanatlarının üstünde dönmeyi tercih ederdi elbette. Fakat bu, Drogon'un paylaşmadığı bir arzuydu.

Eski Valyria'nm ejderha lordları, ejderhalarını tılsımlarla ve büyülü borularla kontrol ederdi. Dany bir kelime ve bir kamçıyla yetinmişti, ejderhanın sırtındayken bir binici olmayı en baştan öğrendiğini hissetmişti. Dany beyaz kısrağının sağ böğrüne vurduğunda, kısrak sola giderdi; bir atın ilk içgüdüsü, tehlikeden kaçmaktı. Dany, Drogon'un sağ böğrünü kamçıladığında, ejderha sağa dönmüştü; bir ejderhanın ilk içgüdüsü saldırıya geçmekti. Bazen, Dany'nin nereye vurduğu hiç önemli değilmiş gibi görünmüştü; Drogon istediği yere gitmiş ve Dany'yi de beraberinde götürmüştü. Drogon dönmek istemediğinde, ne kamçı ne de kelimeler işe yaramıştı. Dany, kamçının, Drogon'un canını yakmaktan çok onu rahatsız ettiğini anlamıştı; ejderhanın pulları kemikten daha sertti.

Ve ejderha, gündüzleri ne kadar uzağa giderse gitsin, geceleri mutlaka Ejderha Kayası'na dönüyordu; bir içgüdü, onu eve getiriyordu.

Onun evi, benim değil.

Dany'nin evi Meereen'deydi, orada kocası ve âşığı vardı, Dany'nin ait olduğu yer elbette orasıydı.

Yürümeye devam et. Dönüp arkama bakarsam kaybolurum.

Hatıralar Dany'yle birlikte yürüyordu. Yukarıdan bulutlar görünüyordu. Çimenlerin arasında karıncalar kadar küçük atlar koşuyordu. Aşağıda parlak ve mavi nehirler akıyordu. O

manzaraları tekrar görebilecek miyim

? Dany, Drogon'un sırtındayken kendini

bütün

hissetmişti. Dany bulutlardayken, bu dünyanın kederleri ona dokunamamıştı. Dany bundan nasıl vazgeçerdi?

Ama vakit gelmişti. Bir kız çocuğu hayatını oyun oynayarak geçirebilirdi ama Dany yetişkin bir kadındı, bir kraliçeydi, binlerce insanın annesiydi. Drogon kamçının önünde eğilmişti, Dany de aynı şeyi yapmalıydı; tekrar tacını takmalı, abanoz sırasına ve soylu kocasının kollarına dönmeliydi.

Ruhsuz öpücükleriyle Hizdahr.

Güneş bu sabah sıcaktı, gökyüzü mavi ve bulutsuzdu. Bu iyiydi. Dany'nin paçavraya dönmüş kıyafetleri onu ısıtmıyordu. Dany, Meereen'den ayrılırken yaptığı vahşi uçuş sırasında sandaletlerinden birini kaybetmişti, diğerini de Drogon'un yuvasında bırakmıştı, tek ayakkabıyla yürümektense çıplak ayakla gitmeyi tercih etmişti. Tomarıyla peçesi dövüş çukurunda kalmıştı ve Dany'nin iç tuniği, Dothrak denizinin sıcak günlerine ve soğuk gecelerine karşı dayanıksızdı. Ter, çim ve toprak, tuniği lekelemişti. Dany, incik kemiğini sarmak için tuniğin eteğinden bir şerit parçası yırtmıştı.

Perişan görünüyor olmalıyım ama havalar sıcak giderse donmam.

Dany tepede tek başınaydı, oradaki geçici ikametinin büyük bir bölümünü aç ve acı içinde geçirmişti... ama bütün bunlara rağmen, kendini tuhaf bir şekilde mutlu hissetmişti.

Birkaç sızı, boş bir mide, gece titremeleri... insan uçabiliyorken bütün bunların ne önemi var

?

Her şeyi en baştan yine yaparım.

Jhiqui ve Irri, piramidin zirvesinde beni bekliyor,

dedi kraliçe kendi kendine. Tatlı kâtibe Missandei ve bütün küçük kadeh

taşıyıcıları da onu bekliyordu. Dany'ye yiyecek getireceklerdi. Dany, hurma ağacının altındaki havuzda yıkanacaktı. Kendini tekrar temiz hissetmek güzel olacaktı. Kirli olduğunu bilmesi için bir aynaya ihtiyacı yoktu.

Karnı da açtı. Dany bir sabah, tepenin güney yamacında yabani soğanlar bulmuştu, aynı günün ilerleyen saatlerinde lahanaya benzer kırmızımsı bir sebzeyle karşılaşmıştı, sebzenin ne olduğunu bilmiyordu ama onu yediğinde hastalanmamıştı. Bundan başka, Drogon'un mağarasının dışındaki gölcükte bir balık yakalamıştı. Genelde Drogon'un artıklarını yiyerek hayatta kalmıştı; yanık kemiklerin ilikleri ve yarı kızarmış yarı çiğ kalmış et parçaları. Bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bir gün, çıplak ayağının yan tarafıyla, bir koyunun çatlak kafatasını tekmelemişti. Dik yamaçtan çim denizine doğru yuvarlanan kafatasını izlerken, onu takip etmesi gerektiğini fark etmişti.

Dany, hızlı adımlarla uzun çimenlerin arasında yürüdü. Ayak parmaklarının arasına giren toprak sıcaktı. Çimenler onun boyundaydı.

Gümüş atımın sırtında, güneşimin ve yıldızımın yanında yol alırken bu kadar uzun görünmüyorlardı.

Dany yürürken, çukur efendisinin kamçısını bacağına vurdu. Bu kamçı ve sırtındaki paçavra, Meereen'den aldığı yegâne şeylerdi.

Dany yeşil bir krallığın içinde yürüyordu ama bu yeşil, yaz mevsiminin koyu yeşili değildi. Sonbahar kendini burada bile hissettiriyordu ve kış çok uzakta durmuyordu. Çimenler Dany'nin hatırladığından daha solgundu, sararmaya yakındı. Sarıdan sonra kahverengi gelecekti. Çimenler ölüyordu.

Daenerys Targaryen, Dothrak denizinin yabancısı değildi, Qohor Ormanı'ndan Dağların Anası'na ve Dünyanın Rahmi'ne kadar uzanan bu çimen okyanusunu tanıyordu. Bu okyanusu ilk gördüğünde, Dany henüz küçük bir kızdı, Khal Drogo'yla yeni evlenmişti, dosh khaleenin kocakarılarına takdim edilmek üzere Vaes Dothrak'a gidiyordu, önünde uzanan bu çimenlerin görüntüsü nefesini kesmişti. Gökyüzü maviydi, çimenler yeşildi ve ben umut doluydum. Sör Jorah o vakitler Dany'nin yanındaydı. Irri, Jhiqui ve Doreah, Dany'nin ihtiyaçlarıyla ilgileniyordu. Dany'nin güneşi ve yıldızı, geceleri ona sarılıyordu, Dany'nin karnında onun çocuğu büyüyordu. Rhaego. Oğluma Rhaego adını koyacaktım. Dosh khaleen, oğlumun, Dünyanın Tepesine Çıkacak Aygır olacağını söylemişti.

Dany, Braavos'taki kırmızı kapılı evde yaşadığı yarı hatırlanır günlerden beri hiç o kadar mutlu olmamıştı.

Ama Kızıl Topraklar'da, Dany'nin mutluluğu küle dönüşmüştü. Dany'nin güneşi ve yıldızı atından düşmüştü.
Maegi
Mirri Maz Duur, Rhaego'yu Dany'nin rahminde öldürmüştü. Dany, Khal Drogo'nun boş kabuğunu kendi elleriyle boğmuştu. Daha sonra Drogo'nun muazzam
khalasarı
parçalanmıştı. Ko Pono kendini Khal Pono ilan etmiş ve birçok süvariyi beraberinde götürmüştü. Ko Jhaqo kendini Khal Jhaqo ilan etmiş ve daha fazla süvari çalmıştı. Jhago'nun kansüvarisi Mago, Eroah isimli kıza tecavüz etmiş ve onu öldürmüştü. Khal Drogo'nun cenaze ateşinin içinde Dany'nin ejderhaları doğmuştu ve Dany bu sayede, kalan günlerini
dosh khaleen'in
kocakarılarıyla birlikte geçirmek üzere Vaes Dothrak'a sürüklenmekten kurtulmuştu.
Ateş saçlarımı yaktı ama bunun dışında bana dokunmadı.
Daznak'ın Çukuru'nda da aynı şey olmuştu. Dany bu kadarını hatırlıyordu ama daha sonra olanlar sisliydi. Çok fazla insan vardı, bağırıyorlardı, birbirlerini itiyorlardı. Dany, şahlanan atları ve devrilen karpuz arabasını hatırladı. Aşağıdan bir mızrak gelmişti, onu arbalet okları takip etmişti. Oklardan biri o kadar yakından geçmişti ki Dany oku yanağında hissetmişti. Diğer oklar Drogon'un pullarından sekmiş, pulların arasına saplanmış ya da hayvanın kanatlarının ince zarını yırtınıştı. Dany umutsuzca ejderhanın sırtına binmeye çalışırken, hayvan onun altında bükülmüş ve kamçı darbeleriyle titremişti. Drogon'un yaralarından duman tütmüştü, ejderhaya çarpan oklardan biri tutuşmuştu. Ejderha kanatlarını çırptığında, başka bir ok serbest kalıp yere düşmüştü. Dany, aşağıda, alevlerle sarılmış adamlar görmüştü. Adamlar, çılgın bir dansın şiddetli sancısına kapılmış gibi ellerini havaya kaldırmışlardı. Yeşil
tokarlı
bir kadın, ağlayan bir çocuğa uzanmıştı, onu kollarının arasına alıp alevlerden korumuştu. Dany,
tokarın
rengini net bir şekilde görmüştü ama kadının yüzünü seçememişti. Kadın basamaklarda tökezlemişti, insanlar onun üstüne basıp geçmişti, bazıları alevler

içindeydi.
Sonra bütün bunlar solmuştu, sesler azalmıştı, insanlar küçülmüştü, Drogon gökyüzünde yükselirken mızraklar ve oklar arkada kalmıştı. Dany ejderhayı yukarı, yukarı, daha yukarı sürmüştü. Ejderha kanatlarını açmış ve şehrin kiremitlerinden yükselen sıcak havayı yakalamıştı, piramitlerin ve çukurların çok üzerine çıkmıştı.
Aşağı düşüp ölsem bile buna değer,
diye düşünmüştü Dany.
Ejderha kuzeye, nehrin ötesine uçmuştu. Yırtılmış ve paralanmış kanatlarıyla, bir hayalet ordusunun sancaklarına benzeyen bulutların arasında yol almıştı. Dany, Köle Körfezi'ni ve körfezin yanında akan eski Valyria Yolu'nu görmüştü. Kumların ve harabelerin arasında ilerleyen yol, batıda bir yerde kaybolmuştu.
Eve giden yol.
Sonra, aşağıda, rüzgârla dalgalanan çimenlerden başka bir şey kalmamıştı.
Bu ilk uçuş binlerce yıl önce miydi
? Bazen öyleymiş gibi görünüyordu.
Güneş, yükseldikçe ısınıyordu. Çok geçmeden Dany'nin başı zonklamaya başladı. Dany'nin saçları tekrar çıkıyordu ama çok yavaş bir şekilde. "Bir şapkaya ihtiyacım var," dedi Dany yüksek sesle. Ejderha Kayası'nın tepesinde kendisi için bir şapka yapmaya çalışmıştı, Drogo'yla geçirdiği zamanlarda Dothraklı kadınlardan gördüğü gibi çimenleri örmeyi denemişti ama ya yanlış çimenleri kullanmıştı ya da sadece yetenekten yoksundu. Şapkalar dağılıp durmuştu.
Tekrar dene,
demişti Dany kendine.
Bir dahaki sefere daha iyi bir iş çıkaracaksın. Sen ejderhanın kantsın, bir şapka yapabilirsin.
Denemişti, tekrar denemişti ama son girişimi ilk girişimden daha başarılı olmamıştı.

Dany tepenin zirvesinden gördüğü dereyi bulduğunda, vakit öğleni bulmuştu. Küçük bir akıntıydı, derecikti, Dany'nin kolundan daha geniş değildi... ve Dany'nin kolu, Ejderha Kayası'nda geçirdiği her gün biraz daha incelmişti. Dany, bir avuç dolusu su alıp yüzüne çarptı. Derenin dibi

çamurluydu. Dany suyun daha soğuk, daha temiz olmasını dilerdi... ama hayır, eğer Dany umutlarını dileklere yükleyecekse, kurtarılış dileyecekti.

Dany hâlâ, birinin onun peşine düşmüş olması umuduna tutunuyordu. Sör Barristan onu aramaya gelebilirdi; Selmy, Dany'nin ilk Kraliçe Muhafızı'ydı, onun hayatını kendi hayatıyla korumaya ant içmişti. Dany'nin kansüvarileri de Dothrak denizine yabancı değildi ve onların hayatı Dany'nin hayatına bağlıydı. Dany'nin kocası, soylu Hizdahr zo Loraq, karısını aramaları için adamlar gönderebilirdi. Ve Daario... Dany, Daario'yu, uzun çimlerin arasında ona doğru at sürerken hayal etti, adam gülümsüyordu ve ağzındaki altın diş, batan güneşin son ışığıyla parlıyordu.

Fakat Daario rehine olarak Yunkaililer'e verilmişti.

Daario, Kahraman, Jhogo, Groleo ve Hizdahr'ın üç akrabası.

Şimdiye kadar bütün rehineler serbest bırakılmış olmalıydı ama...

Dany, kumandanın bıçaklarının, hâlâ onun yatağının yanındaki duvarda asılı olup olmadığını merak etti.

"Kızlarımı sana bırakıyorum,"

demişti Daario. "

Onları benim için güvende tut açkım."

Yunkaili adamlar, Daario'nun Dany için ne kadar kıymetli olduğunu biliyor muydu? Dany aynı soruyu, rehineler Yunkai kampına gönderilirken Sör Barristan'a da sormuştu. "Konuşmaları duymuş olmalılar," demişti yaşlı şövalye. "Naharis, sizin ona karşı duyduğunuz... büyük... hürmetle... böbürlenmiş bile olabilir. Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama mütevazılık, kumandanın erdemlerinden biri değil. Kumandan... kılıç adamlığından büyük gurur duyuyor."

Benimle yattığı için böbürleniyor, demek istiyorsunuz.

Fakat Daario, düşmanların arasında böyle böbürlenecek kadar aptal değildi.

Fark etmez. Yunkailier şimdiye kadar evlerine dönmüş olmalı.

Dany yaptığı her şeyi bunun için yapmıştı. Barış için.

Geldiği yoldan geri döndü; Ejderha Kayası'nın çim toprakların üzerinde bir yumruk gibi yükseldiği yere gelen yoldan. Tepe çok yakın görünüyor. Saatlerdir yürüyorum ama elimi uzatsam ona dokunacak gibiyim. Geri dönmek için geç değildi. Drogon'un mağarasının dışındaki gölcükte balıklar

vardı. Dany, tepedeki ilk gününde o gölcükten bir balık yakalamıştı, yine yakalayabilirdi. Tepede artıklar da vardı, üstünde hâlâ et parçaları bulunan kararmış kemikler, Drogon'un kurbanlarından geriye kalanlar.

Hayır,
dedi Dany kendine.
Dönüp arkama bakarsam kaybolurum.
Ejderha Kayası'nın güneşle kavrulmuş taşlarının arasında yıllarca yaşayabilirdi. Gündüzleri Drogon'u sürerdi. Büyük çim denizi gün batınımda altından turuncuya devrilirken, Dany, Drogon'un artıklarını kemirirdi. Ama o böyle bir hayat sürmek için doğmamıştı. Sırtını tekrar tepeye döndü, kulaklarını rüzgârın söylediği uçuş ve özgürlük şarkısına kapattı. Küçük dere güneydoğudan doğuya akıyordu. Dany dereyi takip etti.
Beni nehre götür, senden tek isteğim bu. Beni nehre götür, gerisini ben halledeceğim.
Zaman ağır ağır geçti. Dere bir oraya bir buraya kıvrıldı, Dany onu takip etti; ne kadar yol aldığını, başındaki zonklamayı, midesindeki açlığı düşünmemeye çalıştı.
Bir adım at. Bir adım daha. Sonra bir adım daha.
Dany başka ne yapabilirdi?
Deniz sessizdi. Rüzgâr estiğinde çimenler iç geçiriyor ve sadece tanrıların anladığı bir dilde fısıldaşıyordu. Dere zaman zaman taşların etrafından dolaşırken şırıldıyordu. Dany'nin etrafında böcekler vızıldıyordu; tembel yusufçuklar, yeşil yaban arıları, neredeyse görülmeyecek kadar küçük olan kan emici tatarcıklar. Böcekler koluna konduğunda Dany onları kayıtsızca eziyordu. Dereden su içen bir fare gördü ama Dany yaklaştığında, fare, uzun çimenlerin arasına dalarak ortadan kayboldu. Ara sıra kuş sesleri de işitiliyordu. Kuş sesleri karnını guruldatıyordu ama Dany kuşları yakalayacak bir ağdan yoksundu ve şu ana kadar bir yuvaya da rastlamamıştı.
Bir zamanlar uçmayı hayal ediyordum,
diye düşündü, şimdi yumurta çalmayı hayal ediyorum, "insanlar deli ve tanrılar onlardan daha deli," dedi çimenlere. Çimenler mırıldanarak onu onayladı.
Dany o gün üç kez Drogon'u gördü, ilk seferinde, ejderha o kadar uzaktaydı ki bir kartal gibi görünüyordu, bulutların arasına girip çıkıyordu, ikinci seferde, Drogon güneşin önünden geçti, siyah kanatlarını açtı ve dünya karardı. Dany, yarım kalp atışı zaman boyunca, Drogon'un onu aradığını sandı ama ejderha,
Dany'ye hiç dikkat etmeden uçtu ve doğuda bir yerde gözden kayboldu. İyi ki,

diye düşündü Dany.
Akşam, Dany'yi neredeyse gafil avladı. Güneş, Ejderha Kayası'nın uzak zirvesini altın rengine boyarken, Dany taştan örülmüş alçak bir duvara çarpıp tökezledi. Yabani otlarla sarılmış kırık dökük bir duvardı, belki de eskiden bir tapınağın parçasıydı ya da kasaba lordunun salonuydu. Duvarın ardında daha fazla yıkıntı vardı; eski bir kuyu ve bir zamanlar kulübelerin durduğu yerleri işaretleyen halkalar. Dany, kulübelerin kerpiçten yapıldığını tahmin etti ama yılların rüzgârı ve yağmuru onları silip süpürmüştü. Güneş batana kadar sekiz kulübe yeri daha buldu ama ileride, çimenlerin arasında daha fazlası da olabilirdi.
Taş duvar diğer yapılardan daha iyi dayanmıştı. Boyu bir metreden uzun değildi ama bir açı oluşturarak diğer duvarla birleştiği yerde gece için sığınak vadediyordu. Dany duvarın köşesine sıkıştı, yıkıntıların etrafında büyüyen çimenleri koparak kendine bir çeşit yuva yaptı. Çok yorgundu, iki ayağında da yeni su kabarcıkları oluşmuştu.
Yürüdüğüm yoldan olsa gerek,
diye düşündü kıkırdayarak.

Dünya kararırken, Dany yuvasına yerleşip gözlerini kapattı. Gece soğuktu, zemin sertti, Dany'nin midesi boştu. Dany kendini; Meereen'i, aşığı Daario'yu, kocası Hizdahr'ı, Irri'yı, Jhiqui'yi, tatlı Missandei'yi, Sör Barristan'ı, Reznak'ı ve Skahaz Kelkafa'yı düşünürken buldu. Ölmüş olmamdan mı korkuyorlar? Bir ejderhanın sırtına binip uçtum. Ejderhanın beni yediğini mi düşünüyorlar? Hizdahr'ın hâlâ kral olup olmadığını merak etti. Hizdahr'ın tacı Dany'den geliyordu. Hizdahr, Dany'nin yokluğunda tacını muhafaza edebilmiş miydi? Hizdahr, Drogon'un ölmesini istedi. Onu duydum. "Öldürün şunu," diye bağırdı, "canavarı öldürün." Yüzünde şehvet vardı. Güçlü Belwas dizlerinin üstüne çökmüştü, kusuyordu, titriyordu. Zehir. Zehir olmalı. Ballı çekirgeler. Hizdahr onları yemem için ısrar etti ama bütün çekirgeleri Belwas yedi. Dany, Hizdahr'ı kral yapmıştı, onu yatağına almıştı, onun için dövüş çukurlarını açmıştı; Hizdahr, Dany'nin ölmesini istemek için hiçbir sebebe sahip değildi. Ama başka kim olabilirdi? Reznak mı? Dany'nin parfüm kokulu kethüdası? Yunkaililer mi? Harpiya'nın Oğulları mı?

Uzakta bir kurt uludu. Ses Dany'yi hüzünlendirdi ve kendini yalnız hissetmesine sebep oldu ama açlığını gidermedi. Çim toprakların üzerinde ay yükselirken, Dany huzursuz bir uykuya daldı.
Rüya gördü. Bütün kaygıları ve acıları kayboldu. Dany göğe yükseliyor gibiydi. Yıldızlar ona sırlar fısıldarken Dany tekrar uçuyor, havada dönüyor, kahkahalar atıyor, dans ediyordu. "Kuzeye gitmek için güneye yolculuk etmelisin. Batıya varmak için doğuya gitmelisin. İlerlemek için geri dönmelisin. Işığa dokunmak için gölgelerden geçmelisin."
"Quaithe?" diye seslendi Dany. "Neredesin Quaithe?"
Sonra gördü.
Maskesi yıldız ışığından yapılmış.
Yıldızlar bir kadının sesiyle, "Kim olduğunu unutma Daenerys," diye fısıldadı. "Ejderhalar biliyor. Ya sen?"
Ertesi sabah uyandığında Dany'nin her yeri tutulmuştu, kollarında, bacaklarında ve yüzünde karıncalar yürüyordu. Dany, onların ne olduğunu fark ettiğinde, yatak ve yorgan olarak kullandığı kahverengi çimenleri kenara atıp hızla ayağa kalktı. Bütün vücudunda küçük, kırmızı kabartılar vardı. Buralar, kaşınıyor ve yanıyordu.
Bunca karınca nereden geldi?
Dany, kollarındaki, bacaklarındaki ve karnındaki karıncaları eliyle süpürdü. Kafaderisine dokundu ve bunlardan başında da olduğunu hissetti. Onları yere silkeleyip ayağıyla ezdi. Çok fazlaydılar...
Daha sonra, karıncaların yuvasının, duvarın diğer tarafında olduğunu anladı. Bunların duvarı nasıl aştığını merak etti. Bu yıkık duvar, karıncalar için Batıdiyar'daki Sur kadar devasa olmalıydı.
Dünyadaki en büyük duvar,
derdi Viserys eskiden, onu bizzat inşa etmiş gibi gururlanırdı.
Viserys, Dany'ye, Yedi Krallık'ın yol kenarlarındaki kadim çalılıklarda uyumak zorunda kalacak kadar fakir olan şövalyelerin hikâyelerini anlatmıştı. Dany, sık bir çalılık için çok şey feda edebilirdi.
Tercihen karınca yuvası olmayan bir çalılık.
Güneş yeni doğuyordu. Kobalt mavisi gökyüzünde hâlâ birkaç yıldız parlıyordu.
Belki de o yıldızlardan biri Khal Drogo'dur.
Drogo gece topraklarında ateşli aygırım sürüyor ve bana gülümsüyordur.
Ejderha Kayası çim toprakların üzerinde hâlâ görünür durumdaydı. Çok yakın görünüyor.
Fersahlarca yol almış olmalıyım ama bir saatte geri dönebilirmişim geri geliyor.

Dany tekrar uzanmak, gözlerini kapatmak ve kendini uykuya teslim etmek istiyordu.
Hayır. Yola devam etmeliyim. Dere. Sadece dereyi takip et.
Dany, gideceği yoldan emin olmak için bir an durdu. Yanlış yola sapıp suyu kaybetmek işe yaramazdı. “Dostum,” dedi yüksek sesle. “Dostumun yanından ayrılmazsam kaybolmam.” Cesaret edebilseydi dere kenarında uyurdu ama geceleri su içmek için gelen hayvanlar vardı. Dany onların izlerini görmüştü. Bir aslan için yetersiz bir yemek olurdu ama bu bile hiç yemek olmamasından iyiydi.
Hangi yolun kuzeye gittiğinden emin olduktan sonra adımlarını saydı. Sekizinci adımda dere göründü. Dany bir avuç su alıp içti. Karnına sancı girdi ama buna dayanmak susuzluğa dayanmaktan kolaydı. Uzun çimlerin üstünde pırıldayan sabah çiyinden başka içecek yoktu, aslında çimlerden başka yiyecek de yoktu.
Karıncaları yemeyi deneyebilirim,
diye düşündü Dany. Sarı karıncalar karın doyuramayacak kadar küçüktü ama çimlerin arasında büyük, kırmızı karıncalar dolaşıyordu. Dany, kıvrımlı derenin yanında topallayarak yürürken, “Denizde kayboldum,” dedi, “belki de birkaç yengeç ya da kocaman bir balık bulurum.” Belindeki kamçı hafifçe bacağına vuruyordu,
pat, pat, pat.
Dere, Dany’yi, adım adım eve götürüyordu.
Öğleden hemen sonra, Dany derenin yanında büyüyen bir çalıya denk geldi. Çalının eğri büğrü dalları yeşil böğürtlenlerle doluydu. Dany şüpheyle meyvelere baktı, sonra daldan bir böğürtlen koparıp kemirdi. Meyvenin etli yüzeyi ekşi ve sertti, insanın ağzında acı bir tat bırakıyordu. Dany bu tada aşinaydı,
“Khalasarda,
et kızartmalarını tatlandırmak için bu böğürtlenler kullanılıyordu,” diye karar verdi. Bunu yüksek sesle söylemek, söylediğinin gerçekliğinden daha emin olmasını sağladı. Karnı gurulduyordu, Dany böğürtlenleri iki eliyle birden toplayıp ağzına tıktı.
Bir saat sonra, karnı öyle kötü bir şekilde ağrımaya başladı ki
Dany yürümeye devam edemedi. Günün geri kalanım yeşil balçık kusarak geçirdi.
Burada kalırsam ölürüm. Şu an ölüyor olabilirim.
Dothrak’ın at tanrısı çimenleri ayırır ve Dany’yi yıldızı
khlasarını

alır mıydı? Dany gece topraklarında Khal Drogo'yla birlikte at sürer miydi? Batıdiyar'da, Targaryen Hanedanı'nın ölüleri ateşe verilirdi ama burada kim Dany için cenaze ateşi yakardı?
Etim kurtları ve leş kargalarım besleyecek,
diye düşündü Dany hüzünle.
Ve solucanlar karnımı delip içimde sürünecek.
Gözleri tekrar Ejderha Kayası'na gitti. Tepe şimdi daha küçük görünüyordu. Dany, naillerce uzaktaki tepenin zirvesinden yükselen dumanı görebiliyordu.
Drogon avdan dönmüş.
Dany gün batınımda, çimenlerin arasında çömelmiş bir hâlde inliyordu. Çıkardığı her dışkı, bir öncekinden daha suluydu ve daha kötü kokuyordu. Daha çok su içtikçe daha çok sıçıyordu fakat daha çok sıçtıkça daha çok susuyordu ve susuzluk onu daha çok su içmesi için dereye götürüyordu. Sonunda gözlerini kapattığında, Dany o gözlerini bir daha açacak kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordu.
Rüyasında ölü ağabeyini gördü.
Viserys, Dany'nin onu son gördüğü gibiydi. Ağzı ıstırapla çarpılmıştı, saçları yanmıştı, yüzü kararmıştı, erimiş altın tarafından haşlanan alnından, yanaklarından ve gözlerinden duman tütüyordu.
"Sen öldün," dedi Dany.
Öldürüldüm. Viserys'in dudakları hiç kıpırdamıyordu ama Dany her nasılsa onun fısıltılı sesini duyabiliyordu.
Benim için yas tutmadın kardeşim. Yasın tutulmadan ölmek çok zor.
"Bir zamanlar seni seviyordum."
Bir zamanlar,
dedi Viserys, sesi öyle acıydı ki Dany'yi titretti.
Sen benim karım olmalıydın, kanımızı ejderha saflığında tutmak için bana gümüş saçlı ve menekşe gözlü çocuklar doğurmalıydın. Ben seninle ilgilendim. Sana kim olduğunu öğrettim. Seni doyurdum. Seni doyurabilmek için annemizin tacını sattım.
"Bana zarar verdin. Beni korkuttun."
Sadece ejderhayı uyandırdığında. Seni sevdim.
"Beni sattın. Bana ihanet ettin."
Hayır, ihanet eden şendin. Bana düşman oldun. Kendi kanına düşman oldun. Beni kandırdılar. Senin at efendisi kocan ve onun pis kokulu yabanileri. Bana altın bir taç vadettiler ve bunu verdiler.
Viserys, ucundan duman tüten parmaklarıyla, yüzünden aşağı akan erimiş altına

dokundu.
“Tacını alabilirdin,” dedi Dany. “Eğer bekleseydin, güneşim ve yıldızım senin için o tacı kazanabilirdi.”
Yeterince bekledim. Bütün hayatım boyuma bekledim. Ben onların kralıydım, onların meşru kralı. Onlar bana güldüler.
“Yargıç Illyrio’yla birlikte Pentos’ta kalmalıydın. Khal Drogo beni
dosh khaleene
takdim etmek zorundaydı ama sen bizimle gelmek zorunda değildin. Bu senin tercihindi. Senin hatandı.”
Ejderhayı uyandırmak mı istiyorsun seni küçük fahişe? Drogo’nun
khalasarı benimdi. Onları satın aldım. Yüz bin çığlıkcı. Onlara senin bekâretinle ödeme yaptım.
“Asla anlamadın. Dothraklar bir şey satın almazlar ve bir şey satmazlar. Onlar hediyeler verir ve hediyeler alırlar. Eğer bekleseydin...”
Bekledim. Tacım için, tahtım için, senin için. Onca yıl bekledim ve aldığım tek
şey
erimiş altın oldu. Ejderha yumurtalarını neden sana verdiler? Onlar benim olabilirdi. Eğer bir ejderham olsaydı, dünyaya sözlerimizin anlamını öğretebilirdim.
Viserys gülmeye başladı, çenesi yüzünden kopana kadar güldü, ağzından erimiş altın aktı.
Dany nefes nefese uyandığında, uylukları kanla kayganlaşmıştı.
Dany bir an için, bacaklarındakinin ne olduğunu anlamadı. Dünya yeni aydınlanmaya başlamıştı ve uzun çimler rüzgârla hafifçe hışırdıyordu.
Hayır, lütfen, biraz daha uyuyayım. Çok yorgunum.
Uyumadan önce oluşturduğu çimen yığının altına girmeye çalıştı. Bazı çimenler ıslaktı.
Yine mi yağmur yağdı
? Dany doğruldu, uykusunda altını pislettiğinden korktu. Parmaklarını yüzüne değdirdiğinde, ellerindeki kan kokusunu aldı. Ölüyor muyum? Sonra, çimenlerin üzerinde yüzen hilali gördü ve ay kanının geldiğini anladı.

Eğer bu kadar yorgun ve korkmuş olmasaydı rahatlayabilirdi ama şiddetle titremeye başladı. Parmaklarını toprağa sürttü, bacaklarının arasını silmek

için bir avuç çimen koparttı. Ejderha ağlamaz. Dany kanıyordu ama bu sadece âdet kanıydı. Ama ay hâlâ hilal. Bu nasıl olabilir? Son kanamasını hatırlamaya çalıştı. Geçen dolunayda mıydı? Ondan öncekinde mi? Daha öncekinde mi? Hayır, o kadar zaman geçmiş olamaz. "Ben ejderhanın kanıyım," dedi çimenlere, yüksek sesle.

Çimenler ilk kez cevap verdi.
Ejderhalarını karanlığa zincirleyene kadar öyleydin.
"Drogon küçük bir kız öldürdü. Kızın adı... kızın adı..." Dany küçük kızın adını hatırlayamadı. O kadar çok üzüldü ki, bütün gözyaşları yanıp buharlaşmış olmasaydı ağlayabilirdi. "Benim asla bir kızım olmayacak. Ben Ejderhaların Anası'ydım."
Evet,
dedi çimenler,
ama sen çocuklarına düşman oldun.
Dany'nin midesi boştu, ayakları su toplamıştı, karnındaki sancılar artmıştı. Bağırsakları yılanlarla doluydu. Öğlen vakti geldiğinde dere suyu ılık olacaktı ama şafağın serinliğinde su neredeyse soğuktu. Dany, titreyen elleriyle aldığı bir avuç dolusu çamur ve suyu yüzüne çarparken, bacaklarında taze kan olduğunu gördü. İç tuniğinin yırtık eteği kanla lekelenmişti. Bunca kırmızı, Dany'yi korkuttu.
Ay kam, bu sadece ay kanı,
ama Dany, daha önce bu kadar ağır bir kanama geçirdiğini hatırlamıyordu.
Su olabilir mi
? Eğer bu suysa, Dany ölüme mahkûmdu. Su içmek zorundaydı, yoksa ölürdü.
"Yürü," diye emretti kendine. "Dereyi takip et. Dere seni Skahazadhan'a götürecek. Daario seni orada bulacak." Ama sadece ayağa kalkmak bile Dany'nin bütün gücünü aldı. Ve ayağa kalkan Dany'nin yapabildiği tek şey, ateşli ve kanamalı bir hâlde öylece durmaktı. Gözlerini mavi gökyüzüne kaldırdı, güneşe baktı.
Sabahın yarısı geçti,
diye düşündü. Kendini bir adım atmaya zorladı, ardından bir adım daha, sonra tekrar yürüyordu, küçük dereyi takip ediyordu.
Hava ısındı, güneş Dany'nin kafasına ve yanık saçlarından geriye kalanların üstüne vurdu. Dany'nin ayak tabanlarının altında su vardı. Dany derenin içinde yürüyordu. Bunu kaç zamandır yapıyordu? Ayak parmaklarının arasına dolan yumuşak kahverengi çamur kendini iyi hissettiriyordu ve ayaklarındaki su

kesecikleri
nin sızısını azaltıyordu.
Derenin içinde ya da dışında; yürümeye devam etmek zorundayım. Bu dere beni nehre götürecek. Nehir beni eve götürecek.
Ama götürmüyordu.
Meereen, Dany'nin evi değildi ve asla olmayacaktı. Meereen; tuhaf tanrıları ve tuhaf saçları olan tuhaf adamların ve püsküllü tokarlara sarınmış köle tacirlerinin şehriydi. Onurun fuhuşla kazanıldığı, katliamın bir sanat olduğu ve köpeklerin lezzetli bir yemek gibi yendiği yerdi. Meereen her zaman Harpiya'ya ait olacaktı ve Daenerys asla bir harpiya olamazdı.
Jorah Mormont'un huysuz ses tonuyla,
asla,
dedi çimenler.
Sizi uyarmıştım Majesteleri. Bu şehri rahat bırakın, demiştim. Sizin savaşınızın Batıdiyar'da olduğunu söylemiştim.
Ses sadece fısıltıydı ama Dany, Sör Jorah'ın onun yanında yürüdüğünü hissedebiliyordu.
Benim huysuz ayım,
diye düşündü,
benim yaşlı, tatlı ayım, beni seven ve bana ihanet eden adam.
Dany, Sör Jorah'ı çok özlemişti. Adamın çirkin yüzünü görmek, kollarını adama dolamak ve kendini onun göğsüne bastırmak istiyordu ama arkasına bakarsa Sör Jorah'ın gideceğini biliyordu. "Rüya görüyorum," dedi. "Uyanıkken görülen bir rüya, yürürken görülen bir rüya. Yalnızım ve kayboldum."
Sör Jorah, rüzgâr kadar yumuşak bir sesle,
kayboldun çünkü hiç olmaman gereken bir yerde oyalandın,
diye mırıldandı.
Yalnızsın çünkü beni yanından kovdun.
"Bana ihanet ettin. Altın için beni gammazladın."
Ev için. Benim tek isteğim evdi.
"Ve bendim. Beni istedin." Dany bunu şövalyenin gözlerinde görmüştü.
İstedim, diye fısıldadı çimen.
"Beni öptün. Beni öpebileceğim asla söylemedim ama sen öptün. Beni düşmanlarıma sattın ama beni öperken samimiydin."
Sana iyi tavsiyeler verdim. Mızraklarını ve kılıçlarını Yedi Krallık için saklamam söyledim. Meereen'i Meereenliler'e bırak ve batıya git, dedim. Beni dinlemedin.

“Meereen’i almak ya da çocuklarımın o uzun yürüyüş sırasında açlıktan öldüğünü izlemek zorundaydım.” Dany, Kızıl Topraklar’dan geçerken arkada bıraktığı cesetleri hâlâ görebiliyordu. Bu tekrar görmek istediği bir manzara değildi. “İnsanlarımı doyurmak için Meereen’i almak zorundaydım.”
Meereen’i aldın,
dedi Sör Jorah,
ama yine de orada oyalandın.
“Bir kraliçe olmak için.”
Sen zaten kraliçesin,
dedi Jorah.
Batıdiyar’da.
“Batıdiyar çok uzakta,” diye sızlandı Dany. “Yorgundum Jorah. Savaştan bıkmıştım. Dinlenmek, gülmek, ağaçlar dikmek ve onların büyüdüğünü görmek istedim.”
Hayır. Sen ejderhanın kanısın.
Fısıltı giderek hafifliyordu, sanki Sör Jorah geride kalıyordu.
Ejderhalar ağaç dikmez. Bunu unutma. Kim olduğunu unutma. Ne olmak için yaratıldığını unutma. Sözlerini unutma.
“Ateş ve kan,” dedi Dany sallanan çimenlere.
Bir taşa takıldı, tek dizinin üstüne düşüp acıyla bağırdı, her şeye rağmen Jorah’ın onu tutacağını ve ayağa kaldıracağını umdu. Şövalyeyi aramak için arkaya baktığında bütün gördüğü, kahverengi dere... ve hâlâ hafifçe sallanan çimenlerdi.
Rüzgâr,
dedi Dany kendi kendine,
rüzgâr çimenlerin hareket etmesine sebep oluyor.
Fakat hiç rüzgâr esmiyordu. Güneş gökyüzündeydi, dünya hâlâ sıcaktı. Havada tatarcık sürüleri vardı, derenin üzerinde bir yusufçuk uçuyordu. Ve çimenler, sallanmaları için hiçbir sebep yokken sallanıyordu.
Dany elleriyle suyun içini yokladı, yumruk büyüklüğünde bir taş buldu, taşı çamurdan çıkardı. Bu kötü bir silahtı ama boş ellerden evlaydı. Dany, gözünün ucuyla, çimenlerin yine hareket ettiğini gördü. Çimenler, bir kralın önünde reverans yapıyormuşçasına eğildi ama ortada bir kral yoktu. Dünya yeşil ve boştu. Dünya yeşil ve sessizdi. Dünya sarıydı ve ölüyordu.
Ayağa kalkmak zorundayım,
dedi Dany kendi kendine.
Yürümek zorundayım. Dereyi takip etmek zorundayım.
Çimenlerin arasından gümüşi bir tını geldi.

Çanlar, diye düşündü Dany, Khal Drogo'yu ve adamın saç örgüsündeki çanları anımsayarak gülümsedi.
Güneş batıdan doğup doğudan battığında, denizler kuruyup dağlar rüzgârda yaprak gibi sal
landığında, rahmim uyanıp canlı bir çocuk taşıdığında, Khal Drogo işte o zaman bana geri dönecek.
Ama bunların hiçbiri olmamıştı.
Çanlar,
diye düşündü Dany tekrar. Kansüvarileri onu bulmuştu. "Aggo," diye fısıldadı kraliçe. "Jhogo. Rakharo." Daario onlarla birlikte gelmiş olabilir miydi?
Yeşil deniz açıldı. Bir süvari göründü. Adamın saç örgüsü siyah ve parlaktı, teni cilalı bakır gibi koyuydu, gözleri acı badem şeklindeydi, saçlarında çanlar çınlıyordu. Süvari, boyalı bir yelek giymiş ve madalyonlardan oluşan bir kemer takmıştı. Adamın bir kalçasına
arakh,
diğerine kamçı asılmıştı, eyerinde bir av yayı ve bir sadak dolusu ok vardı.
Tek süvari, tek başına. Bir keşifçi.
Bu adam, av bulmak ve gizlenmiş düşmanları ortaya çıkarmak için
khalasarın önünde at süren keşif süvarilerinden biriydi. Eğer Dany'yi orada bulursa; ona tecavüz eder, onu öldürür ya da köleleştirirdi, En iyi ihtimalle, Dany'yi dosh khaleenin
kocakarılarına gönderirdi; khalları ölen
khaleesilerin dosh khaleene
gitmesi gerekirdi.
Fakat süvari, Dany'yi görmedi. Çimenler onu gizliyordu ve adam başka bir tarafa bakıyordu. Dany adamın gözlerini izledi. İşte, gölge orada uçuyordu, kanatlan genişçe açılmıştı. Ejderha bir mil kadar uzaktaydı ama keşif süvarisi donup kalmıştı, adamın aygırı korkuyla kişnemeye başladı. Süvari, bir rüyadan uyanırmışçasına uyandı, atını döndürdü ve çimenlerin arasında dörtnala koşmaya başladı.
Dany adamın gidişini izledi. Atın ayak sesleri yerini sessizliğe bıraktığında, Dany çığlık attı. Sesi kısılana kadar bağırdı... ve Dragon geldi, burnundan dumanlar çıkıyordu. Çimenler ejderhanın önünde eğildi. Dany kan, ter ve korku kokuyordu ama bunların önemi yoktu. "İlerlemek için geri dönmeliyim," dedi. Çıplak bacaklarını ejderhanın boynuna doladı, hayvanı tekmeledi ve Dragon gökyüzüne doğru fırladı. Dany'nin kamçısı kaybolmuştu. Dany, ejderhayı kuzeydoğuya çevirmek için ellerini ve ayaklarını kullandı; süvari o tarafa doğru

gitmişti. Dragon, yeterince istekli bir şekilde uçuyordu, belki de binicisinin korkusunu koklamıştı.

Dany ve Drogon, bir düzine kalp atışı sonra Dothraklı'yı geçmişlerdi. Dany sağda ve solda, yanmış ve küle dönmüş çimenler gördü. Drogon buraya daha önce de gelmiş, diye fark etti. Ejderhanın yeşil çim denizinde bıraktığı izler, gri adalara benziyordu.

Aşağıda büyük bir at sürüsü belirdi. Süvariler de vardı, yirmi ya da daha fazla adam. Ejderhayı görür görmez kaçtılar. Üzerlerine ejderha gölgesi düşen atlar koşmaya başladılar, ayaklarının altındaki çimenleri paramparça ettiler... hızlılardı ama uçamıyorlardı. Çok geçmeden, atlardan biri diğerlerinin arkasında kaldı. Ejderha kükreyerek onun üstüne doğru alçaldı, zavallı hayvan o anda alevler içinde kaldı ama bir şekilde koşmaya devam etti, her adımda çığlık atıyordu, sonunda Drogon atın üstüne indi ve hayvanın belini kırdı. Dany, kayıp düşmemek için bütün gücüyle ejderhanın boynuna sarıldı.
At leşi, Drogon'un yuvasına taşıyamayacağı kadar ağırdı. Ejderha avını oracıkta yedi, hava dumanla ve yanmış at kılı kokusuyla doluydu. Açlıktan kırılmak üzere olan Dany, ejderhanın sırtından inip onunla birlikte karnını doyurdu. Çıplak ve yanık elleriyle, ölü atın bedeninden, üstünden duman tüten et parçaları kopardı.
Meereen'deyken ipekler giyen bir kraliçeydim
,
hurma dolmaları ve ballı kuzu eti yerdim. Soylu kocam beni şimdi görse ne düşünür acaba?
Hizdahr dehşete düşerdi, bu kesindi. Ama Daario...
Daario gülerdi,
arakhıyla bir parça at eti keser ve Dany'nin yanına oturup karnını doyururdu.
Batı seması kan çürüğü rengine devrilirken, Dany yaklaşan atların ayak seslerini duydu. Ayağa kalktı, kirli ellerini paramparça tuniğine sildi ve ejderhasının yanına gitti.
Dumanların içinden onlarca atlı savaşçı çıkarken, Khal Jhogo, Dany'yi o hâlde buldu.

SON

“Ben hain değilim,” dedi Akbaba Tüneği Şövalyesi, “ben Kral Tommen’ın ve sizin sadık adamınızım.”
Pelerininden erimiş kar suları damlayan şövalyenin sözlerine,
pıtpıtpıt,
sesleri eşlik ediyordu. Kral Topraklarının üstüne bütün gece boyunca kar yağmıştı, dışarıdaki kar yığınları ayak bileği boyundaydı. Sör Kevan Lannister, pelerinine daha sıkı sarındı. “Böyle söylüyorsunuz sör. Kelimeler rüzgârdır.”
“Öyleyse kelimelerimin gerçekliğini kılıcımla kanıtlamama izin verin.” Meşale ışıkları, Ronnet Connington’ın kızıl saçlarını ve sakalını kırmızı bir ateşe dönüştürüyordu. “Beni amcama karşı gönderin, size onun ve sahte ejderhanın kafasını getireyim.” Lannisterlar’ın kırmızı pelerinler giyen ve aslan tepelikli miğferler takan mızrakçıları taht odasının batı duvarına dizilmişti. Karşı duvarda Tyrell muhafızları vardı. Taht odasındaki soğuk, elle tutulur yoğunluktaydı. Kraliçe Cersei ya da Kraliçe Margaery salonda değildi ama varlıkları hissediliyor ve havayı zehirliyordu; bir ziyafetteki hayaletler gibi.
Masanın arkasında, kralın küçük konseyinin beş üyesi oturuyordu. Demir Taht siyah bir canavar gibi yere çömelmişti. Tahtın dikenleri, pençeleri ve bıçakları gölgelerin içine gizlenmişti. Kevan Lannister onları sırtında hissedebiliyordu, kürek kemiklerinin arasındaki bir kaşıntı gibi. Yaşlı Kral Aerys’in bu tahta tünediğini, yeni edindiği kesikler yüzünden kanarken öfkeli gözlerle aşağı baktığını hayal etmek kolaydı. Ama bugün, taht boştu. Sör Kevan, Tommen’ın konseye katılması için bir sebep görememişti. Çocuğun annesiyle kalmasına izin vermek daha nazikçe bir tavırdı. Anne ve oğlun daha ne kadar birlikte olacağını sadece Yedi biliyordu... Cersei’nin duruşması... ve büyük ihtimalle infazı yaklaşmıştı.
Mace Tyrell konuşuyordu. “Amcanızla ve şu sahtekâr delikanlıyla daha sonra biz ilgileneceğiz.” Yeni Kral Eli, meşe ağacından el şeklinde yontulmuş bir tahtta oturuyordu. Lord, çok istediği bu makamı Sör Kevan’ın rızasıyla aldığı gün tuhaf bir kibre kapılmıştı. “Biz yürüyüş için hazır olana dek siz burada

bekleyeceksiniz. Sonra sadakatinizi kanıtlamak için bir fırsata sahip olabilirsiniz.”
Sör Kevan, Tyrell’in söylediklerine katılmadı. “Sör Ronnet’i dairesine geri götürün,” dedi.
Ve orada sessiz durmasını sağlayın.
İtirazları ne kadar şiddetli olursa olsun, Akbaba Tüneği Şövalyesi hâlâ zanlıydı. İddialara göre, güneyde karaya çıkan paralı askerlerin lideri, şövalyenin kanından biriydi.
Connington’ın ayak sesleri duyulmaz olduğunda, Yüce Üstat Pycelle ağır ağır başını salladı. “Ronnet’in amcası bir zamanlar onun durduğu yerde durmuş ve Kral Aerys’e, ona Robert Baratheon’ın başını getireceğini söylemişti.”
Bir adam Pycelle kadar yaşlandığında böyle şeyler oluyor. Gördüğü ya da duyduğu her şey, ona gençliğinde vuku bulmuş olayları hatırlatıyor.
“Sör Ronnet’le birlikte kaç silahlı asker şehre geldi?” diye sordu Sör Kevan.
‘Yirmi,” dedi Lord Randyll Tarly. “Adamların çoğu Gregor Clegane’in eski sürüsünden. Yeğeniniz Jaime onları Connington’a vermişti. Bahse girerim ki onlardan kurtulmak için. İçlerinden biri, Bakire Havuzu’na ayak basar basmaz cinayet işledi. Biri de tecavüzle itham edildi. İlk adamı asmak, İkinciyi hadım etmek zorunda kaldım. Bana kalsa hepsini Gece Nöbetçileri’ne gönderirim. Connington’ı da. Böyle pislikler Sur’a aittir.”
“Bir köpek, sahibine benzer,” dedi Mace Tyrell. “Siyah pelerinin onlara yakışacağı konusunda hemfikiriz. Şehir muhafızlarında bu tür adamların olmasına tahammül edemem.” Altın pelerinlilere Yüksek Bahçeli yüz adam katılmıştı ama Lord Tyrell, batılı adamların birliğe yapacağı dengeleyici katılıma açıkça direniyordu.
Ben ona bir şeyler verdikçe o daha fazlasını istiyor.
Kevan Lannis ter, Cersei’nin Tyrellller’e niye o kadar kızgın olduğunu anlamaya başlıyordu. Fakat şu an, açık bir tartışma başlatmaya uygun bir zaman değildi. Lannister Hanedanı’nın kuvvetinin büyük bir bölümü nehir topraklarındayken, Randyll Tarly ve Mace Tyrell, Kral Toprakları’na ordular getirmişti. Sör Kevan uzlaştırıcı bir ses tonuyla, “Dağ’ın adamları her zaman savaşçıydı,” dedi, “onları paralı askerlere karşı kullanmamız gerekebilir. Eğer bu birlik, Qyburn’ün muhbirlerinin iddia ettiği gibi Altın Mürettebat ise...”
“isimleri ne olursa olsun, onlar bir grup maceraperestten başka bir şey değil,” dedi Randyll Tarly.
“Olabilir,” dedi Sör Kevan. “Lâkin bu maceraperestler, biz onları görmezden geldiğimiz sürece kuvvetlenecekler. Bir harita hazırlattık. Akın yapılan yerleri

gösteren bir harita. Yüce Üstat?”
Harita çok güzeldi, bir üstat eli tarafından ince tirşe üstüne çizilmişti, masayı kaplayacak kadar büyüktü. Lekeli eliyle işaret ederek, “Burası,” dedi Pycelle. Üstadın kol yeni yukarı sıyrıldığında, adamın dirseğiyle bileğinin arasında sarkık ve solgun bir deri parçası sallandı. “Burası ve burası. Sahil şeridi ve adalar. Tarth, Basamaktaşı, hatta Estermont. Connington’ın şimdi de Fırtına Burnu’na doğru gittiğini bildiren raporlar aldık.”
“Eğer bu akınları düzenleyen Jon Connington’sa,” dedi Randyll Tarly.
“Fırtına Burnu,” diye homurdandı Lord Mace Tyrell. “Fırtına Burnu’nu alamaz. Eğer Fatih Aegon değilse bunu yapamaz. Alsa da ne çıkar? Fırtına Burnu, Stannis’in elinde. Bırakın da kale, bir taht talibinden diğerine geçsin. Bu bizi neden rahatsız etsin? Kızımın masumiyeti ispatlandıktan sonra, ben kaleyi yeniden ele geçiririm.”
Kaleyi en başta ele geçirmemişken, nasıl yeniden ele geçireceksin!
“Anlıyorum lordum, fakat...”
Tyrell, Kevan’ın sözünü bitirmesine izin vermedi. “Kızıma karşı yapılan ithamlar, çok çirkin yalanlar. Tekrar soruyorum, neden bu fars oyununu oynamak zorundayız? Kral Tommen kızımın masum olduğunu duyursun ve bu saçmalık şimdi ve burada bitsin sör.”
Bunu yap ve fısıltılar bir ömür boyu Margaery’yi takip etsin.
“Kimse kızınızın masumiyetinden kuşku duymuyor lordum,” diye yalan söyledi Sör Kevan. “Lâkin Yüce Rahip bir duruşma yapılması için ısrar ediyor.”
Lord Randyll tiksintiyle güldü. “Krallar ve büyük lordlar serçelerin cıvıltılarıyla dans etmeye başlarsa neye dönüşürüz?”
“Her tarafta düşmanlarımız var Lord Tarly,” diye hatırlattı
Sör Kevan. “Kuzeyde Stannis, batıda demiradamlar, güneyde paralı askerler. Yüce Rahip’e meydan okursak, Kral Topraklarının oluklarında da kan akar. Tanrılara karşı gelirken görülürsek, mütedeyyinleri birbirlerinin ya da şu sözde işgalcilerin kollarına atarız.”
Mace Tyrell etkilenmedi. “Paxter Redwyne demiradamları denizden süpürdüğünde, oğlum Kalkanlar’ı geri alacak. Stannis’in işini kar yağışı ya da Bolton bitirecek. Connington’a gelince...”
“Eğer oysa,” dedi Lord Randyll.
“...Connington’a gelince,” diye tekrar etti Tyrell, “o bugüne dek ne zaferler kazandı ki ondan korkalım? Taşlı Sept’te Robert’ın Ayaklanmasını bitirebilirdi. Başarısız oldu. Tıpkı Altın Mürettebat’ın her daim başarısız olduğu gibi. Bazı adamlar onlara katılabilir, bu doğru. Diyar, o aptallardan kurtulunca daha iyi bir

yer olur.”
Sör Kevan, Tyrell’in kuşkusuzluğunu paylaşabilmek isterdi. Jon Connington’ı bir zamanlar uzaktan tanımıştı. Connington gururlu bir delikanlıydı, Prens Rhaegar’ın sevgisini kazanmak için yarışan genç lordların en dik başlı olanıydı. Kibirliydi ama aynı zamanda yetenekli ve çalışkandı. Bu özellikleri ve silah kullanmaktaki becerisi sayesinde, Deli Kral Aerys tarafından El ilan edilmişti. Yaşlı Lord Merryweathers’ın eylemsizliği, ayaklanmanın çıkmasına ve yayılmasına yol açmıştı. Kral Aerys, Robert’ın gençliğine ve kuvvetine denk gelecek genç ve kuvvetli birini istemişti. Kralın yaptığı tercih Casterly Kayası’nda duyulduğunda, “Çok erken,” demişti Lord Tywin. “Connington çok genç, çok cüretkâr, şöhrete çok hevesli.”
Çatıların Savaşı, bu sözlerin doğruluğunu kanıtlamıştı. Sör Kevan savaştan sonra, Aerys’in Tywin’i bir kez daha çağırmaktan başka şansının olmadığını düşünmüştü... fakat Deli Kral, Tywin yerine Lord Chelsted’e ve Lord Rossart’a dönmüştü. Ama bütün bunlar çok uzun zaman önceydi. Eğer bu akınları düzenleyen gerçekten Jon Connington’sa, o şimdi farklı bir adam. Daha yaşlı, daha sert, daha tecrübeli... daha tehlikeli.
“Connington’ın elinde Altın Mürettebat’tan daha fazlası olabilir. Elinde Targaryen soyundan gelen bir taht talibi olduğu söyleniyor.”
“Elinde sahtekâr bir delikanlı var,” dedi Randyll Tarly.
“Belki. Belki de değil.” Tywin, Prens Rhaegar’ın çocuklarının kırmızı pelerinlere sarılmış bedenlerini Demir Taht’ın önüne bırakırken, Kevin Lannister bu salondaydı. Küçük kız tanınır surette Prenses Rhaenys’ti ama erkek bebek... kemikten, beyinden, kan pıhtısından ve birkaç saç telinden ibaret suratsız bir dehşetti.
Tywin, bebeğin Prens Aegon olduğunu söyledi ve biz onun sözüne inandık.
“Doğudan da bazı hikâyeler geliyor. Kanını kimsenin sorgulayamayacağı ikinci bir Targaryen. Daenerys Fırtınadadoğan.” “Babası kadar deli,” dedi Lord Mace Tyrell.
Yüksek Bahçe ve Tyrell Hanedanı tarafından, sonuna ve daha ötesine kadar desteklenen bir babadan bahsediyoruz.
“Kız deli olabilir,” dedi Sör Kevan, “ama batıya bu kadar duman geliyorsa, doğuda bir ateş yanıyor olmalı.”
Yüce Üstat Pycelle başını salladı. “Ejderhalar. Aynı hikâyeler Eski Şehir’e de ulaştı. Duymazdan gelinemeyecek kadar fazla. Üç ejderhası olan gümüş saçlı bir kraliçe.”
“Dünyanın diğer ucunda,” dedi Mace Tyrell. “Köle Körfezi Kraliçesi, evet.

İstediği gibi kraliçe olabilir.”
“Bu konuda hemfikiriz,” dedi Sör Kevan, “lâkin o kız Fatih Aegon’ın kanından geliyor ve ben onun sonsuza kadar Meereen’de kalacağını sanmıyorum. Eğer kız bu kıyılara ulaşır ve kuvvetini Jon Connington’la sahte prensin kuvvetine katarsa... Connington'ı ve şu taht talibini şimdi yok etmeliyiz. Daenerys Fırtınadadoğan batıya gelmeden önce.”
Mace Tyrell, kollarını göğsünde birleştirdi. “Ben de bunu yapmak niyetindeyim sör. Duruşmadan sonra.”
“Paralı askerler sikke için savaşır, dedi Yüce Üstat Pycelle. ‘Yeterince altın verirsek, Altın Mürettebat’ın, Lord Connington’ı ve taht talibini bize teslim etmesini sağlayabiliriz.”
“Eğer altınımız olsaydı,” dedi Harys Swyft. “Hazine dairemizde farelerden ve böceklerden başka bir şey yok lordlarım. Myrli bankacılara bir mektup daha yazdım. Braavos’a olan borcumuzu ödeyip bize yeni kredi vermeyi kabul ederlerse, vergileri arttırmak zorunda kalmayabiliriz. Aksi takdirde...”
“Pentoslu yargıçların da kredi verdiği bilinir,” dedi Sör Kevan. “Onları deneyin.”
Pentoslular’ın borç para verme ihtimali, Myrli bankacıların Demir Taht’a yardım etme ihtimalinden daha düşüktü ama bu yol da denenmeliydi. Yeni bir sikke kaynağı bulunamaz ya da Demir Bankası insaflı olmaya razı edilemezse, Sör Kevan kraliyetin borçlarını Lannister altınıyla ödemek zorunda kalacaktı. Yeni vergiler koymaya cesaret edemezdi, Yedi Krallık’ın her yerinde isyanlar varken bunu yapamazdı. Diyardaki lordların yarısı, vergi sistemiyle istibdadı birbirinden ayıramazdı ve bir bakır sikke muhafaza etme ihtimali varsa en yakındaki gaspçının tarafına geçmekte bir an bile tereddüt etmezdi. ‘Yargıçlardan bir şey çıkmazsa, Demir Bankası’yla bizzat görüşmek için Braavos’a gitmeniz gerekebilir.”
Sör Harys ürktü. “Mecbur muyum?”
“Siz
hazine başısınız,” dedi Lord Randyll sertçe.
“Öyleyim.” Swyft’in çenesinin ucundaki beyaz sakal demeti öfkeyle titredi. “Bu sıkıntının benim marifetim olmadığını hatırlamama gerek var mı lordlarım? Üstelik bazılarımız, kasalarını, Bakire Havuzu’nun ve Ejderha Kayası’nın ganimetleriyle dolduramadı.”
“Bu imadan hoşlanmadım Swyft,” dedi Mace Tyrell. “Size yemin ederim ki Ejderha Kayası’nda herhangi bir servet bulunamadı. Oğlumun adamları o rutubetli ve kasvetli adayı karış karış aradı ama bir tek değerli taşa ya da bir parça altına rastlanmadı. Şu efsanevi ejderha yumurtları da yoktu.”

Kevan Lannister, Ejderha Kayası'nı kendi gözleriyle görmüştü. Loras Tyrell'in o kadim kaleyi karış karış aradığından şüpheliydi. Neticede o kale, Valyrialılar tarafından büyücülük kokan yöntemlerle inşa edilmişti. Ve Sör Loras gençti, gençliğin verdiği bütün aceleci muhakemelere meyilliydi, üstelik kaleye saldırırken korkunç bir şekilde yaralanmıştı. Fakat Tyrell'e, oğlunun hatalı olabileceğini hatırlatmak işe yaramazdı. "Eğer Ejderha Kayası'nda bir servet varsa, Stannis onu bulmuştur," dedi Sör Kevan. "Diğer konulara geçelim lordlarım. Yüksek ihanet ithamıyla yargılanacak iki kraliçemiz var. Yeğenim, dövüşle yargılanmayı tercih etti. Kendisinin müdafisi Sör Robert Strong olacak."
"Sessiz dev." Lord Randyll yüzünü buruşturdu.
"Söyleyin sör, bu adam nereden çıktı?" diye sordu Mace Tyrell. "Adını neden daha önce hiç duymadık? Konuşmuyor, yüzünü göstermiyor, zırhını asla çıkarmıyor. Onun bir şövalye olduğundan emin miyiz?"
Canlı olduğundan bile emin değiliz.
Meryn Trant, Strong'un yemek yemediğini ve hiçbir şey içmediğini söylemişti. Boros Blount, adamın tuvaleti hiç kullanmadığını iddia etmişti.
Neden kullansın
?
Ölü adamlar sıçmaz.
Kevan Lannister, o pırıltılı beyaz zırhın altında kimin olduğuna dair kuvvetli bir şüphe besliyordu. Bu şüpheyi Mace Tyrell ve Randyll Tarly'nin de paylaştığına kuşku yoktu. Strong'un miğferinin altında hangi yüz gizleniyor olursa olsun, şimdilik gizli kalmalıydı. Sessiz dev, Sör Kevan'ın yeğeninin tek umuduydu.
Umarım göründüğü kadar sağlamdır.
Fakat Mace Tyrell, kendi kızına yönelik tehditten ötesini göremiyordu. "Majesteleri Kral, Sör Robert'ı Kral Muhafızı ilan etti," etti diye hatırlattı Sör Kevan. "Qyburn de adama kefil oldu. Ne olursa olsun, Sör Robert'ın galip gelmesine ihtiyacımız var lordlarım. Eğer yeğenim suçlu bulunursa, çocuklarının meşruiyeti sorgulanır. Eğer Tommen'ın krallığı son bulursa, Margaery'nin kraliçeliği de son bulur." Tyrell'in bunu düşünmesi için biraz bekledi. "Cersei, ne yapmış olursa olsun hâlâ Kaya'nın kızıdır, benim kanımdır. Onun bir hain gibi öldürülmesine izin vermem ama tırnaklarım içeri çekmesini sağlarım. Cersei'nin bütün muhafızları azledildi ve onların yerine benim adamlarım yerleştirildi. Cersei'ye bundan böyle leydiler değil, Yüce Rahip tarafından seçilen üç kalfa ve bir rahibe eşlik edecek. Cersei diyar yönetiminde ve Tommen'ın eğitiminde söz sahibi olmayacak. Duruşmadan sonra onu Casterly Kayası'na göndereceğim ve orada kalmasını sağlayacağım. Bunlarla yetinin."

Sör Kevan hikâyenin gerisini anlatmadı. Cersei artık lekeli bir maldı ve güçten yoksundu. Şehirdeki her fırıncı çırağı ve her dilenci Cersei'nin utancına şahit olmuştu. Bit Çukuru'ndan Sidiksu Dönemeci'ne kadar her fahişe ve her sepici onun çıplaklığını görmüştü. İnsanların hevesli gözleri Cersei'nin göğüslerinde, karnında ve kadınlık organında gezinmişti. Bunlardan sonra hiçbir kraliçe, insanlara hükmetmeyi umut edemezdi. Cersei, altınların, zümrütlerin ve ipeklerin içindeyken bir kraliçeydi, bir tanrıçaya en yakın şeydi ama çıplakken sadece insandı. Karnında çatlaklar olan, göğüsleri sarkmış orta yaşlı bir kadındı.
Utanç içinde yaşamak, kibir içinde ölmekten iyidir,
dedi Sör Kevan kendine. "Yeğenim bundan böyle uslu duracak," diye söz verdi Mace Tyrell'e. "Bu konuda bana güvenebilirsiniz lordum."
Tyrell gönülsüz bir şekilde başıyla onayladı. "Dediğiniz gibi olsun. Margaery, bütün diyar onun masumiyetine şahit olabilsin diye İnanç tarafından yargılanmayı tercih etti."
Eğer kızınız inanmamızı istediğiniz kadar masumsa, kızınız kendisini suçlayanlarla yüzleşirken neden sizin ordunuz da orada olmak zorunda?
diye sorabilirdi Sör Kevan. Bunun yerine, "Masumiyeti en kısa zamanda ispatlanır umarım," dedi, sonra Yüce Üstat Pycelle'e döndü. "Başka bir şey var mı?"
Yüce Üstat kâğıtlarına başvurdu. "Rosby mirasını konuşmalıyız. Pay talep eden dört kişi var..."
"Rosby meselesini daha ileri bir tarihte halledebiliriz. Başka?" "Prenses Myrcella için hazırlıklar yapılmalı."
"Dornelular'la alışveriş yapanların başına gelen şey budur," dedi Mace Tyrell "Kız için daha iyi bir eş bulunabilir elbette?"
Oğlun Willas gibi mi? Myrcella bir Dornelu tarafından sakat bırakıldı; senin oğlun başka bir Dornelu tarafından.
"Elbette," dedi Sör Kevan, "lâkin Dornelular'ı gücendirmeden de yeterince düşmana sahibiz. Eğer Doran Martell şu sahte ejderhaya aldanıp kuvvetini Connington'ın kuvvetine eklerse, işler hepimiz için çok kötü gidebilir."
Sör Harys Swyft rahatsız edici bir kakırtıyla, "Belki de Dornelu dostlarımızı Lord Connington'ın hakkından gelmeye ikna edebiliriz," dedi. "Böylece kandan ve beladan uzak durmuş oluruz." "Oluruz," dedi Sör Kevan yorgunca. Bu toplantıyı bitirme vakti gelmişti. "Teşekkür ederim lordlarım. Beş gün sonra tekrar toplanalım. Cersei'nin duruşmasından sonra."
"Nasıl isterseniz. Savaşçı, Sör Robert'ın kollarına kuvvet versin." Mace Tyrell'in sözleri kin doluydu. Lord, Vekil Kral'ın önünde, reveransların en baştan

savmasını yaptı. Ama bu da bir şeydi ve Sör Kevan bu kadarı için müteşekkirdi.
Randyll Tarly metbu lorduyla birlikte salondan ayrıldı, adamların arkasında yeşil pelerinli bir mızrakçı vardı. Adamların gidişini izleyen Sör Kevan,
asıl tehlike Tarly,
diye düşündü.
Dar görüşlü bir adam ama demir iradeli ve zeki. Üstelik Menzil'in böbürlenebileceği kadar iyi bir savaşçı. Fakat onu bizim tarafımıza nasıl çekebilirim
?
Kral Eli gittiğinde, "Lord Tyrell beni sevmiyor," dedi Yüce Üstat Pycelle. "Şu ay çayı meselesi... bundan asla bahsetmezdim ama kraliçeden emir aldım! Eğer Vekil Kral bana birkaç muhafız verirse, geceleri daha rahat uyurum."
"Lord Tyrell bunu yanlış anlayabilir."
Sör Harys Swyft keçi sakalım çekiştirdi. "Benim de muhafıza ihtiyacım var. Bunlar çok tehlikeli zamanlar."
Evet,
diye düşündü Sör Kevan Lannister.
Üstelik Kral Eli'nin değiştirmek istediği tek konsey üyesi Pycelle değil.
Mace Tyrell'in hazine başı makamı için kendi adayı vardı: Yüksek Bahçe'nin Kocaman Garth olarak tanınan Lord Kethüdası, Mace'in kendi amcası.
İhtiyacım olan son şey, küçük konseyde bir Tyrell daha.
Kevan'ın konseydeki adam sayısı hâlihazırda azdı. Sör Harys, Kevan'ın karısının babasıydı. Kevan, Pycelle'e de güvenebilirdi. Fakat Tarly, Yüksek Bahçe'ye yeminliydi. Şu anda Euron Greyjoy'un hakkından gelmek üzere donanmasıyla birlikte Dorne'a doğru giden lord amiral Paxter Redwyne da Yüksek Bahçe'nin adamıydı. Redwyne, Kral Toprakları'na döndüğünde, küçük konseydeki taraf sayısı üçe üç olacaktı; Lannister'a karşı Tyrell.
Yedinci sandalyede, şu anda Myrcella'yı eve getiren Dornelu kadın oturabilirdi.
Leydi Nym. Fakat Qybum'un raporlarının sadece yansı bile doğruysa, kadın bir leydi değil.
Nym, Kızıl Yılan'ın piç kızlarından biriydi. En az babası kadar kötü şöhretliydi ve Prens Oberyn'in kısa bir süre oturduğu konsey sandalyesini kendisine almak niyetindeydi. Sör Kevan, Mace Tyrell'i kadının gelişinden henüz haberdar etmemişti. El'in bundan memnun olmayacağını biliyordu.
Serçeparmak'a ihtiyacımız var. Petyr Baelish, havadan altın ejderhalar toplamak gibi bir yeteneğe sahipti.
"Dağ'ın adamlarını tutun," dedi Sör Kevan. "Ronnet'in artık onlara ihtiyacı

yok.” Mace Tyrell’in, Pycelle’i ya da Swyft’i öldürmeyi deneyecek kadar aptal olacağını düşünmüyordu ama muhafızlar iki adamın kendilerini daha güvende hissetmelerini sağlayacaksa, onlar için muhafız temin edilebilirdi.

Üç adam, taht odasından birlikte çıktı. Dışarıda kar yağıyordu. Dış avlunun etrafında girdap gibi dönen kar taneleri, kafesinden çıkmak için uluyan bir hayvanı anımsatıyordu. “Daha evvel böyle bir soğuk gördünüz mü?” diye sordu Sör Harys.

“Soğuktan bahsedilecek zaman,” dedi Yüce Üstat Pycelle, “dışarıda soğuğun içinde durduğun zaman değildir.” Dış avluyu ağır adımlarla geçip dairesine döndü.

Diğer iki adam, taht odasının basamaklarında biraz daha oyalandı. “Şu Myrli bankacılara hiç güvenmiyorum,” dedi Sör Revan. “Braavos’a gitmek için hazırlık yapsanız iyi olur.”

Sör Harys bu fikirden hoşlanmamıştı. “Eğer mecbursam. Lâkin tekrar söylüyorum, bu sıkıntı benim marifetim değil.”

“Değil. Demir Bankası’nın beklemesini isteyen Cersei’ydi. Braavos’a onu mu göndereyim?”

Sör Harys gözlerini kırpıştırdı. “Majesteleri Kraliçe... bu... bu...”

Sör Revan adamı kurtardı. “Şakaydı. Kötü bir şaka. Gidin ve sıcak bir ateş bulun. Ben de aynı şeyi yapacağım.” Eldivenlerini taktı ve avlunun karşı tarafına yürüdü, pelerini arkasında dalgalanırken başını rüzgâra karşı öne eğdi.

Maegor Hisarı’nı çevreleyen kuru hendeğin içinde bir metre yüksekliğinde kar vardı. Hendeğin kenarındaki kazıklar buzla pırıldıyordu. Maegor’a giren ve oradan çıkan tek yol, hendeğin üzerinde uzanan açılır kapanır köprüden geçiyordu. Köprünün diğer ucunda her zaman bir Kral Muhafızları şövalyesi olurdu. Bu geceki görev, Sör Meryn Trant’a düşmüştü. Balon Swann, Siyah Yıldız isimli şövalyeyi bulmak üzere Dorne’daydı. Loras Tyrell ağır yaralı bir hâlde Ejderha Kayası’ndaydı. Jaime nehir topraklarında kaybolmuştu. Sör Kevan, Cersei her iki adamla da yattığını itiraf ettikten bir saat sonra, Osmund Karakazan’ı (ve adamın kardeşi Osfryd’i) zindana atmıştı. Geride, küçük kralı ve kraliyet ailesini korumak üzere sadece Trant, Boros Blount ve Qyburn’un dilsiz canavarı Robert Strong kalmıştı.

Kral Muhafızları için yeni kılıçlar bulmam gerek.

Tommen’ın etra

fında yedi iyi şövalye olmalıydı. Eskiden Kral Muhafızları ömür boyu hizmet ederdi ama bu teamül, Joffrey’yi, kendi köpeği olan Sandor Clegane'e yer açmak için Sör Barristan Selmy’yi azletmekten alıkoymamıştı. Kevan bu emsali

kullanabilirdi.
Lancel'e beyaz bir pelerin giydirebilirim,
diye düşündü.
Bu görevde, Savaşçı'nın Oğulları'nda asla bulunamayacak bir şeref var.
Kevan Lannister, karla ıslanmış pelerinini çalışma odasının duvarına astı ve hizmetkârına ateş için odun getirmesini emretti. Şöminenin yanma otururken, "Bir kadeh sıcak şarap da iyi olur," dedi.
Ateş kısa zamanda etkisini gösterdi, sıcak şarap Kevan'ın içini güzelce ısıttı. Onu uykulu da yaptı, Sör Kevan bir kadeh daha içmeye cesaret edemedi. Gün henüz bitmemişti. Okunacak raporlar, yazılacak mektuplar vardı.
Cersei ve kralla birlikte akşam yemeği de yiyeceğim.
Cersei, nedamet yürüyüşünden beri durgun ve uysaldı. Ona refakat eden çırakların verdiği rapora göre, kraliçe, uyanık olduğu zamanların üçte birini oğluyla geçiriyor, diğer üçte birinde dua okuyor ve vaktin geri kalanını banyo teknesinde harcıyordu. Cersei günde dört ya da beş kez yıkanıyordu, kendini at kılından yapılmış fırçalarla ve sert soda sabunuyla ovuyordu, derisini yüzmek istiyormuş gibi görünüyordu.
Ne kadar sert ovalarsa ovalasın, tenindeki lekeyi çıkaramayacak. Sör Kevan, Cersei'nin bir zamanlar olduğu, hayat ve haylazlık dolu küçük kızı hatırladı. Ve çiçek açtığında, ahhh... ondan daha güzel bir kız var mıydı? Eğer Aerys, Cersei'yi Rhaegar'la evlendirmeye razı olsaydı kim bilir kaç ölüm engellenirdi.
Cersei, prense oğullar verebilirdi. Menekşe gözlü ve altın yeleli aslanlar... ve Rhaegar, Cersei gibi bir karısı varken, Lyanna Stark'a asla iki kez bakmazdı. Kevan'ın hatırladığı kadarıyla kuzeyli kızın vahşi bir güzelliği vardı ama parlak bir meşale, doğan güneşin dengi olamazdı.
Ama kaybedilmiş mücadeleleri ve sapılmamış yolları düşünmenin bir faydası yoktu. İşi bitmiş yaşlı adamların kusuruydu bu. Rhaegar, Dornelu Elia ile evlenmişti. Lyanna Stark ölmüştü. Robert Baratheon, Cersei'yi eş olarak almıştı ve şimdi buradalardı. Bu gece, Kevan'ın yolu, onu yeğeninin odasına götürecek ve Cersei'yle yüz yüze getirecekti.
Suçlu hissetmem için bir sebep yok,
dedi Sör Kevan kendi kendine.
Tywin bunu mutlaka anlardı, ismimize leke süren ben değildim, onun kendi kızıydı. Ben yaptığım şeyi, Lannister Hanedanı'nın iyiliği için yaptım.
Bir zamanlar Kevan'ın ağabeyi de aynı şeyi yapmıştı. Lord Ty tos son yıllarında, karısının ölümünden sonra, bir mum imalatçısının kızını metres tutmuştu. Dul bir lordun, sıradan bir kızı yatak ısıtıcı olarak kullanması alışılmadık bir şey

değildi... ama çok geçmeden, Lord Tytos metresini yanında oturtmaya, kadına hediyeler ve sikkeler vermeye, hatta ona devlet meselelerini danışmaya başlamıştı. Kadın birkaç yıl içinde hizmetkârları kovar, hane şövalyelerine emir verir, lord rahatsızlandığında onun adına konuşur hâle gelmişti. İtibarı öyle büyümüştü ki, Lannis Limanı'nda, lorddan ricası olan adamların, kadının önünde diz çöküp onun kucağına konuşması gerektiği söylenir olmuştu... çünkü Lord Tytos'un kulakları, leydisinin bacaklarının arasındaydı. Kadın, Kevan'la Tywin'in annesinin mücevherlerini bile almıştı.

Bütün bunlar, Lord Tytos'un, kadının yatağına giden basamakları tırmanırken öldüğü güne kadar sürmüştü. Tywin kadını çırılçıplak soyup sıradan bir fahişe gibi Lannis Limanı'nın rıhtımlarının arasında dolaştırdığında, kendini kadının arkadaşı ilan eden ve sevgisini kazanan herkes çabucak kaybolmuştu. Kimse kadına el sürememişti ama o yürüyüş, kadının gücünün bitişini hecelemişti. Hiç şüphe yok ki Tywin, altın kızı için aynı kaderi hayal etmemişti.

Şarabının son yudumunu içerken, "Böyle olmak zorundaydı," diye homurdandı Sör Kevan. Yüce Rahip'in sakinleştirilmesi gerekiyordu. Tommen, gelecek mücadelelerde İnanç'ın desteğine ihtiyaç duyacaktı. Ve Cersei... o altın çocuk; kibirli, aptal, muhteris bir kadına dönüşmüştü. Hükmetmesine izin verilirse, Joffrey'yi mahvettiği gibi Tommen'ı da mahvederdi.

Dışarıda yükselen rüzgâr, Kevan'ın penceresindeki panjurları tırmalıyordu. Kevan ayağa kalktı. Dişi aslanla ininde yüzleşme vakti gelmişti.

Onun tırnaklarını söktük. Jaime...

Ama hayır, Kevan bunu düşünmeyecekti.

Kullanılmaktan yıpranmış eski bir takım giydi; yeğeni onun yüzüne bir kadeh şarap daha fırlatabilirdi. Kılıç kemerini sandalyesinin sırtında asılı bıraktı. Sadece Kral Muhafızları şövalyeleri Tommen'ın huzuruna kılıçla çıkabilirdi.

Sör Kevan kraliyet dairesine girdiğinde, Sör Boros Blount çocuk kral ile annesinin yanındaydı. Mineli göğüs kalkanı, beyaz pelerin ve yarım miğfer takmıştı. İyi görünmüyordu. Son zamanlarda, Boros'un yüzü ve göbeği gözle görülür şekilde şişmanlamıştı. Adamın rengi de kötüydü. Boros sırtını bir duvara dayamıştı, ayakta durmakta zorluk çekiyor gibiydi.

Yemek servisi üç çırak tarafından yapıldı. Yaşları on iki ile on altı arasında değişen, iyi ailelerden gelen, beyaz yünlüler giyen temiz kızların her biri, bir öncekinden daha masum ve daha ruhani görünüyordu ama Yüce Rahip, hiçbir kızın yedi günden fazla kraliçenin hizmetinde kalmasına izin vermiyordu; Cersei'nin onları yozlaştıracağından korkuyordu. Kızlar kraliçenin gardırobuyla ilgileniyor, banyosunu hazırlıyor, şarabını dolduruyor, sabahları çarşaflarını değiştiriyordu. İçlerinden biri her gece kraliçenin yatağını paylaşıyordu, bu sayede kraliçenin yatağına başka bir ziyaretçi giremiyordu. Diğer iki kız, onlarla ilgilenen rahibeyle birlikte, kraliçenin dairesinin bitişiğindeki odada uyuyordu.
Leyleğe benzer çiçek bozuğu bir kız, Sör Kevan'ı kralın huzuruna götürdü. Kevan içeri girdiğinde, Cersei ayağa kalktı ve amcasının yanağını hafifçe öptü. "Sevgili amcam. Akşam yemeğini bizimle birlikte yemen ne hoş." Kraliçe, düğmeleri boğazına kadar kapalı olan, kahverengi, mütevazı bir elbise ve tıraşlı kafasını örten, başlıklı, yeşil bir harmani giymişti.
Nedamet yürüyüşünden önce, altın bir taç takarak kelliğini gözler önüne sererdi.
"Gel amca, otur," dedi. "Şarap içer misin?"
"Bir kadeh." Kevan oturdu. Hâlâ ihtiyatlıydı.

Çilli bir çırak, kadehleri baharatlı sıcak şarapla doldurdu. "Tommen, Lord Tyrell'in, El Kulesi'ni yeniden inşa etmek istediğini söyledi."
Sör Kevan başıyla onayladı. 'Yeni kulenin, senin yaktığın kuleden iki kat yüksek olacağını söylüyor."
Cersei güldü. "Uzun mızraklar, uzun kuleler... Lord Tyrell bir şeyler mi ima ediyor?"
Bu soru Sör Kevan'ı gülümsetti.
Nasıl gülündüğünü hâlâ hatırlıyor olması güzel.
Sör Kevan, kraliçeye, ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olup olmadığını sordu. "Bana iyi hizmet ediliyor," dedi kraliçe. "Kızlar çok tatlı. Rahibeler dualarımı aksatmamamı sağlıyor. Fakat masumiyetim ispatlandığında, Taena Merryweather'ın bana bir kez daha eşlik etmesini isterim. Taena meclise oğlunu da getirebilir. Tommen'ın etrafında çocuklar olmalı, soylu arkadaşlar."
Bu makul bir istekti. Sör Kevan, bu isteğin yerine getirilmemesi için bir sebep göremedi. Cersei, Leydi Taena'yla birlikte Casterly Kayası'na gittiğinde, Kevan, Merryweather'ın oğluna bizzat vasilik yapabilirdi. "Duruşmadan sonra Leydi Taena'yı çağırtırım, "diye söz verdi.
Akşam yemeği etli arpa çorbasıyla başladı, bıldırcın ve kızarmış turna balığıyla devam etti. Masada şalgam, mantar, bolca sıcak ekmek ve yağ vardı. Her yemek, kralın önüne konulmadan önce Sör Boros Blount tarafından tadıldı. Bu, bir Kral

Muhafızları şövalyesi için küçük düşürücü bir görevdi ama belki de Boros'un muvaffak olabileceği tek... ve Tommen'ın ağabeyinin nasıl öldüğü düşünülürse, akıllıca bir vazifeydi.
Kevan Lannister, kralı uzun zamandır bu kadar mutlu görmemişti. Tommen, çorbadan tatlıya kadar, bir yandan kedi yavrularını besledi diğer yandan onların kahramanlıklarıyla ilgili gevezelik etti. "Kötü kedi geçen gece penceremin dışındaydı," dedi bir noktada, "fakat Sör Pençe ona tısladı, kötü kedi çatıya kaçtı."
"Kötü kedi?" dedi Sör Kevan neşeli bir sesle.
Tommen tatlı bir çocuk.
"Tek kulağı yırtık, yaşlı, siyah bir erkek kedi," dedi Cersei. "Kötü huylu pis bir yaratık. Bir keresinde Joffun elini tırmalamıştı." Yüzünü buruşturdu. "Kediler farelerin çoğalmasını engelliyor biliyorum ama... bu kedi, kuşluktaki kuzgunlara da saldırıyor."
"Hizmetkârlara onun için bir tuzak kurmalarını söylerim." Sör Kevan, yeğenini hiç bu kadar sessiz, durgun ve vakur görmemişti.
Böylesi daha iyi,
diye düşündü. Ama bu durum onu hüzünlendiriyordu bir yandan.
Eskiden çok parlak yanan ateşi sönmüş.
Kralın en sevdiği tatlı olan kremalı kek beklenirken, "Kardeşini sormadın," dedi Kevan.
Cersei çenesini yukarı kaldırdı, kadının yeşil gözleri mum ışığıyla pırıldadı. "Jaime? Bir haber mi var?"
'Yok. Cersei, kendini hazırlamalısın. Jaime..."
"Ölmüş olsaydı bilirdim. Biz bu dünyaya birlikte geldik amca. Jaime bensiz gitmez." Cersei bir yudum şarap içti. "Tyrion ne zaman isterse gidebilir. Ondan da haber yok sanırım."
"Son zamanlarda kimse, bize bir cüce kafası satmaya çalışmadı. Hayır."
Cersei başını salladı. "Amca, sana bir soru sorabilir miyim?" "Ne istersen."
"Karın... onu meclise getirecek misin?"
"Hayır." Dorna hassas bir ruhtu. Arkadaşları ve akrabalarıyla birlikte evinde olmazsa rahat edemezdi. Çocuklarını gayet güzel yetiştirmişti, torun sahibi olma hayalleri kurmuştu. Günde yedi kez dua ederdi, iğne işini ve çiçekleri severdi. Dorna, Kral Toprakları'nda, yılan deliğine atılan bir kedi yavrusu kadar mutlu olurdu. "Leydi karım yolculuk etmekten hoşlanmıyor. Onun yeri Lannis Limanı."
Yerini bilen bir kadın, akıllı bir kadındır."

Sör Kevan bu sözlerin tınısından hoşlanmadı. “Ne demek istiyorsan söyle.”
“Zaten söyledim.” Cersei kadehini uzattı. Çilli kız kadehi tekrar doldurdu. Sonra kremalı kek geldi, sohbet yumuşadı. Tom men ve kedileri Sör Boros tarafından yatak odasına götürüldükten sonra, konu kraliçenin duruşmasına geldi.
“Osney’nin ağabeyleri, sessizce durup onun ölmesini izlemez,” dedi Cersei.
“Bunu yapmayacaklarını biliyorum. İkisini de tutuklattım.” Cersei şaşırmış gibiydi. “Hangi suçla?”
“Bir kraliçeyle zina. Yüce Rahip’in söylediğine göre, iki adamla da yattığını itiraf etmişsin, unuttun mu?”
Cersei’nin yüzü kızardı. “Hayır. Onlara ne yapacaksın?”
“Eğer suçlarını kabul ederlerse Sur’a göndereceğim. Eğer inkâr ederlerse, Sör Robert’la yüz yüze gelebilirler. Bu tür adamlar asla bu kadar yüksek makamlara getirilmemeli.”
Cersei başını öne eğdi. “Ben... ben onları yanlış değerlendirdim.”
“Görünüşe göre birçok adamı yanlış değerlendirdin.”
Kevan başka şeyler de söyleyebilirdi ama tombul yanakları olan siyah saçlı çırak geri döndü ve “Lordum, leydim,” dedi, “rahatsız ettiğim için üzgünüm ancak aşağıda bir çocuk var. Yüce Üstat Pycell, Vekil Kral’ın bir an önce ona gitmesi için yalvarıyormuş.”
Kara kanatlar, kara haberler,
diye düşündü Sör Kevan.
Fırtına Burnu düşmüş olabilir mil Yoksa kuzeyden, Bolton’dan bir haber mi geldi
?
“Jaime’yle ilgili bir haber olabilir,” dedi kraliçe.
Bunu bilmenin bir tek yolu vardı. Sör Kevan ayağa kalktı. “Müsaadenle.” Odadan çıkmadan öce tek dizinin üstüne çöküp yeğeninin elini öptü. Eğer sessiz dev onu yarı yolda bırakırsa, Cersei’nin bileceği son öpücük bu olabilirdi.
Ulak, sekiz ya da dokuz yaşında bir çocuktu, giydiği kalın kürkler yüzünden bir ayı yavrusuna benziyordu. Trant, çocuğu Maegor’a sokmaktansa köprüde bekletmeyi tercih etmişti. “Git ve bir ateş bul delikanlı,” dedi Sör Kevan, çocuğun eline bir sikke tutuşturdu. “Kuşluğa giden yolu gayet iyi biliyorum.”
Kar yağışı nihayet durmuştu. Kartopu kadar beyaz ve tombul dolunay, dağınık bulutlardan oluşan bir peçenin ardında yüzüyordu. Yıldızlar uzak ve soğuktu. Sör Kevan iç avluya girerken, kale yabancı bir yer gibi görünüyordu. Bütün kuleler buzlu dişler çıkarmıştı, bütün tanıdık yollar beyaz bir battaniyenin altında kaybolmuştu. Mızrak uzunluğunda bir buz saçağı, Kevan’ın ayağının dibine

düşüp parçalandı.
Kral Toprakları'nda sonbahar,
diye düşündü Kevan.
Sur'da nasıl olduğunu tanrılar bilir.
Bir hizmetçi kız kapıyı açtı, çok zayıftı, üstüne büyük gelen kürk astarlı bir elbise giymişti. Sör Kevan, ayağını yere vurarak çizmesindeki karlan temizledi, pelerinini çıkarıp kıza uzattı. 'Yüce Üstat beni bekliyor," dedi. Kız başıyla onayladı, vakur ve sessizdi, basamakları gösterdi.
Pycelle'in dairesi kuşluğun altındaydı. Birbirine geçişli havadar odalardaki raflar bitkilerle, merhemlerle, losyonlarla, kitaplarla ve parşömenlerle doluydu. Sör Kevan her zaman, bu dairenin rahatsız edici şekilde sıcak olduğunu düşünmüştü. Bu gece değil. Soğuk, elle tutulacak kadar yoğundu. Şöminede küllerden ve sönmek üzere olan közlerden başka bir şey yoktu. Birkaç mumun titrek alevleri, şuraya ya da buraya loş bir ışık saçıyordu.
Diğer yerler gölgelere gizlenmişti... açık pencerenin altındaki yer dışında. Orada, rüzgârla savrulan kar taneleri pırıldıyordu. Pencere sekisinde açık renkli, iri, tüyleri karışmış bir kuzgun dolaşıyordu. Kevan Lannister'ın bu güne kadar gördüğü en büyük kuştu. Casterly Kayası'ndaki bütün av şahinlerinden büyüktü. En büyük baykuştan daha büyüktü. Savrulan kar taneleri kuzgunun etrafında dans ediyordu. Ay ışığı, kuzgunu gümüşe boyuyordu.
Gümüş değil. Beyaz. Bu kuş beyaz.
Hisar'ın beyaz kuzgunları, siyah kuzenleri gibi mesajlar taşımazdı. Eski Şehir'den çıkmalarının bir tek amacı vardı: Mevsimin değiştiğini haber vermek.
"Kış," dedi Sör Kevan. Kelime, havada beyaz bir sise dönüştü. Kevan pencereden döndü.
Sonra, göğsündeki kaburga kemiklerinin arasına bir şey çarptı, bir devin yumruğu kadar sertti. Sör Kevan nefessiz kaldı, geriye doğru sendeledi. Beyaz kuzgun havalandı, kuşun solgun kanatları Kevan'ın başını dövmeye başladı. Sör Kevan devrilircesine pencere sekisine oturdu.
Ne... kim...
Bir ok, neredeyse sapına kadar Kevan'ın göğsüne gömülmüştü.
Hayır. Hayır, ağabeyim de böyle öldü.
Okun saplandığı yerden kan sızıyordu. "Pycelle," diye mırıldandı Kevan, kafası karışmıştı, "Bana yardım et... Ben..."
Sonra gördü. Yüce Üstat Pycelle çalışma masasında oturuyordu, alnını deri cildi kalın bir kitaba dayamıştı.
Uyuyor,

diye düşündü Kevan... sonra gözlerini kırptı, yaşlı adamın lekeli kafatasındaki derin yarığı ve başının altında biriken kanı gördü. Masadaki mumun etrafı kemik ve beyin parçalarıyla doluydu, erimiş mum gölünün içindeki adacıklara benziyorlardı.
Muhafız istemişti,
diye düşündü Sör Kevan.
Ona muhafız göndermeliydim.
Cersei en başından beri haklı olabilir miydi? Bu Tyrion'ın işi miydi? "Tyrion?" diye seslendi Kevan. "Neredesin?"
"Çok uzakta," dedi tanıdık bir ses.
Adam, bir kitaplığın yanındaki gölge havuzunun içinde duruyordu, tıknazdı, yüzü solgundu, pudralı ellerinde bir arbalet vardı, ayaklarını yumuşak terlikler sarmıştı.
"Varys?"
Hadım, arbaleti yere indirdi* "Sör Kevan. Lütfen beni bağışlayın. Size karşı bir husumetim yok. Bunu kötü niyetle yapmadım. Diyar için yaptım. Çocuklar için."
Benim çocuklarım var. Karım var. Ah Dorna.
Kevan acıyla sarsıldı, gözlerini kapattı, tekrar açtı. "Kalede... kalede yüzlerce Lannister muhafızı var."
"Ama şükürler olsun ki hiçbiri bu odada değil. Bu bana acı veriyor lordum. Böylesi soğuk bir gecede tek başınıza ölmeyi hak etmiyorsunuz. Sizin gibi birçok insan var; kötü amaçların hizmetinde olan iyi adamlar... ama kraliçenin yaptığı bütün iyi işleri mahvedecektiniz; Yüksek Bahçe'yle Casterly Kayası'nı barıştırmak, İnanç'ı küçük kralınıza bağlamak, Yedi Krallık'ı Tommen'ın hâkimiyeti altında birleştirmek. Yani..."
Sert bir rüzgâr esti. Sör Kevan şiddetli bir şekilde titredi. "Üşüdünüz mü lordum?" diye sordu Varys. "Beni affedin. Yüce Üstat ölürken altını pisletti. Koku o kadar kötüydü ki boğulacağımı sandım."
Sör Kevan ayağa kalkmaya çalıştı ama hiç gücü kalmamıştı, bacaklarını hissetmiyordu.
"Arbaletin uygun olacağını düşündüm. Lord Tywin'le çok şey paylaştınız, bunu neden paylaşmayasınız? Yeğeniniz, Tyrelller tarafından öldürüldüğünüzü düşünecek, belki de İblis'in suç ortaklığıyla. Birileri, bir yerlerde, Dornelu adamları suçlamanın bir yolunu bulacak. Kuşku, bölünme ve güvensizlik, çocuk kralın ayağının altındaki zemini yiyip tüketecek. O sırada Aegon, Fırtına Burnu'nun üzerine sancağını çekecek ve diyarın lordları onun etrafında toplanacak."

“Aegon?”
Kevan bir an için anlamadı, sonra hatırladı. Kendi kanıyla ve beyin parçalarıyla lekenmiş kırmızı pelerine sarılmış bir bebek. “Öldü. O öldü.”
“Hayır.” Hadımın sesi pesleşmiş gibiydi. “O burada. Aegon, yürümeye başladığı günden beri hükmetmek için şekillendiriliyor. Bir şövalyeye yaraşır şekilde silah eğitimi aldı ama eğitimi bununla sınırlı kalmadı. Okuyor ve yazıyor, birçok dil konuşuyor; tarih, hukuk ve edebiyat biliyor. Bir rahibe, ona İnanç’ın sırlarını öğretti. Aegon balıkçılarla yaşadı, elleriyle çalıştı, nehirlerde yüzdü, balık ağlarını onardı, kendi çamaşırlarını yıkamayı öğrendi. Aegon balık tutabilir, pişirebilir. Açlığın, av durumuna düşmenin, korkmanın ne demek olduğunu bilir. Tommen’a, krallığın onun hakkı olduğu öğretildi. Aegon, krallığın onun görevi olduğunu bilir. Bir kralın, halkını her şeyden üstün tutması ve halkı için yaşaması gerektiğini bilir.”
Sör Kevan seslenmeyi denedi... muhafızlarına, karısına, ağabeyine... ama kelimeler gelmedi. Kevan’ın ağzından kan sızdı, şövalye sarsıldı.
“Özür dilerim.” Varys ellerini ovuşturdu. “Acı çektiğinizi bildiğim hâlde yaşlı ve aptal bir kadın gibi burada duruyorum. Bu işi bitirmenin vakti geldi.” Hadım, dudaklarını büzüp ıslık çaldı.
Sör Kevan buz gibi soğuktu, güçlükle aldığı her nefes, bedenine bıçak gibi bir ağrı saplıyordu. Kevan hadımın hareket ettiğini gördü, yere sürünen yumuşak terliklerin sesini duydu. Karanlık havuzundan dokuz ya da on yaşında bir çocuk çıktı, solgundu, kıyafeti lime limeydi. Yüce Üstat’ın sandalyesinin arkasında bir başka çocuk belirdi. Kevan’a kapıyı açan kız da oradaydı. Yarım düzine çocuk Kevan’ın etrafında toplandı. Siyah gözlü beyaz tenli oğlanlar ve kızlar.
Ve ellerinde, hançerler.

EKLER

BATIDİYAR

ÇOCUK KRAL

TOMMEN BARATHEON, Bu İsimle Anılan İlk Kral, Andallar'ın Rhoynarlar'ın ve İlk İnsanlar'ın Kralı, Yedi Krallık Lordu, sekiz yaşında

-karısı, Tyrell Hanedanı'ndan KRALİÇE MARGAERY, üç kez evlendi, iki kez dul kaldı, yüksek ihanet suçuyla itham edildi, Yüce Baelor Septi'nde esir tutuldu,

-Margaery'nin leydi eşlikçileri ve kuzenleri MEGGA, ALLA ve ELINOR, zinayla suçlandılar,

-Elinor'un nişanlısı ALYN AMBROSE, yaver,

-annesi, Lannister hanedanı'ndan CERSEI, Dul kraliçe, Casterly Kayası Leydisi, yüksek ihanet suçuyla itham edildi, Yüce Baelor Septi'nde esir tutuldu,

-kardeşleri:

-ağabeyi, {KRAL I.JOFFREYBARATHEON}, kendi düğün ziyafetinde zehirlendi,

-ablası, PRENSES MYRCELLA BARATHEON, dokuz yaşında, Güneş Mızrağı'ndan Prens Doran Martell'in vesayetinde, prensin oğlu Trystane ile nişanlı,

-kedileri, SÖR PENÇE, LEYDİ SAKAL, ÇİZME,

-amcaları:

-SÖR JAIME LANNİSTER, namı diğer KRAL KATİLİ, Kraliçe Cersei'nin ikizi, Kral muhafızları Lord Kumandanı,

-TYRİON LANNİSTER, namı diğer İBLİS, bir cüce, baba ve akraba katili olarak yargılandı ve hüküm giydi,

-diğer akrabaları:

-büyükbabası, {TYWIN LANNİSTER}, Casterly Kayası Lordu, Batı

Muhafızı, Kral Eli, oğlu Tyrion tarafından tuvalette öldürüldü,
-büyük amcası, SÖR KEVAN LANNİSTER, Vekil Kral, Diyar'ın Koruyucusu, Dorna Swyft ile evli,
-çocukları:
-SÖR LANCEL LANNİSTER, Savaşçı'nın Oğulları Kutsal Nizaminin bir askeri,
-{WILLEM}, Martyn'in ikizi, Nehirova'da öldürüldü,
-MARTYN, Willem'in ikizi, bir yaver,
-JANEI, üç yaşında bir kız,
-büyük halası, GENNA LANNİSTER, Sör Emmon Frey ile evli
-çocukları:
-{SÖR CLEOS FREY}, haydutlar tarafından öldürüldü,
-oğlu, Sör Tywin Frey, namı diğer TY
-oğlu, WILLEM FREY, bir yaver,
-SÖR LYONEL FREY, Leydi Genna'nın ikinci oğlu,
-{TION FREY}, bir yaver, Nehirova'da öldürüldü,
-WALDER FREY, namı diğer KIRMIZI WALDER, Casterly Kayası'nda yaver,
-büyük amcası, {SÖR TYGETT LANNİSTER}, Darlessa Marbrand ile evli,
-çocukları:
-TYREK LANNİSTER, bir yaver,
Kral Topraklarındaki ekmek ayaklanması sırasında kayboldu,
-LEYDİ ERMESANDE HAYFORD, Tyrek'in çocuk karısı,
-büyük amcası, GERRION LANNİSTER, denizde kayboldu,
-JOYTEPE, Gerrion'ın gayrimeşru kızı,
-Kral Tommen'in küçük konseyi:
-SÖR KEVAN LANNİSTER, Vekil Kral,
-LORD MACE TYRELL, Kral Eli,
-YÜCE ÜSTAT PYCELLE, danışman ve şifacı,
-SÖR JAIME LANNİSTER, Kral Muhafızları Lord Kumandanı,
-LORD PAXTER REDWYNE, baş amiral ve gemilerin efendisi,
-QYBURN, gözden düşmüş bir üstat, nekromanser, muhabir başı,
-Kraliçe Cersei'nin eski küçük konseyi:
-{LORD GYLES ROSBY}, hazine başı, öksürük yüzünden öldü,
-LORD ORTON MERRYWEATHER, yüksek yargıç ve adalet başı, Kraliçe Cersei'nin tutuklanmasından sonra Uzun Masa'ya kaçtı,
-AURANE SU, Akıntıtaşı Piçi, baş amiral ve gemilerin efendisi, Kraliçe

Cersei’nin tutuklanmasından sonra kraliyet donanmasıyla birlikte denize kaçtı,

-Kral Tommen’in Kral Muhafızları:

-SÖR JAIME LANNİSTER, Lord Kumandan,

-SÖR MERYN TRANT,

-SÖR BOROS BLOUNT, azledildi ve tekrar göreve getirildi,

-SÖR BALON SWANN, Prenses Myrcella ile Dorne’da,

-SÖR OSMUND KARAKAZAN,

-SÖR LORAS TYRELL, Çiçek Şövalyesi,

-{SÖR ARYS OAKHEART}, Dorne’da öldü,

-Tommen’in Kral Topraklarındaki meclisi:

-AY OĞLAN, kraliyet soytarısı,

-PATE, sekiz yaşında erkek çocuk, Kral Tommen’in kırbaç oğlanı,

-ESKİ ŞEHİRLİ ORMOND, kraliyet arpçısı ve şarkıcısı,

-SÖR OSFRYD KARAKAZAN, Sör Osmund ve Sör Osney’nin kardeşi, Şehir Muhafızlarının kumandanı,

-NOHO DIMITTIS, Braavos’un Demir Bankası’ndan bir elçi,

-{SÖR GREGOR CLEGANE}, namı diğer YÜRÜYEN DAĞ, zehirli bir yara yüzünden öldü,

-RENNIFER DERİNSU, Kızıl Kale’nin zindanlarında ast gardiyanların başı,

-Kraliçe Margaery’nin iddia edilen aşıkları:

-WAT, kendisine MAVİ OZAN diyen bir şarkıcı, işkence sebebiyle çıldıran bir tutsak,

-{ARPÇI HAMISH}, yaşlı bir şarkıcı, tutsakken öldü,

-SÖR MARK MULLENDORE, Karasu Savaşı’nda evcil maymununu ve kolunu kaybetti,

-SÖR TALLAD, namı diğer UZUN, SÖR LAMBERT TURNBERRY, SÖR BAYARD NORCROSS, SÖR HUGH CLIFTON,

-JALABHAR XHO, Kırmızı Çiçek Vadisi Prensi, Yaz Adalarından sürgün,

-SÖR HORAS REDWYNE, masum bulundu ve serbest bırakıldı,

-SÖR HOBBER REDWYNE, masum bulundu ve serbest bırakıldı,

-Cersei’nin baş ithamcısı:

-SÖR OSNEY KARAKAZAN, Sör Osmund’un ve Sör Osfryd’in kardeşi, İnanç tarafından esir tutuluyor,

-İnanç’ın insanları:

-YÜCE RAHİP, İnanç'ın Pederi, Yedi'nin Yeryüzündeki Sesi, yaşlı ve çelimsiz bir adam,
-RAHİBE UNELLA, RAHİBE MOELLE, RAHİBE SCOLERA, kraliçenin gardiyanları,
-RAHİP TORBERT, RAHİP RAYNARD, RAHİP LUCEON, RAHİP OLLIDOR, En Mütedeyyinlerin mensupları,
-RAHİBE AGLANTINE, RAHİBE HELICENT, Yedi'nin Yüce Baelor Septi'ndeki hizmetkârları,
-SÖR THEODAN WELLS, namı diğer SADIK THEODAN, Savaşçı'nın Oğulları'nın dindar kumandanı,
-Kral Toprakları ahalisi:
-CHATAYA, pahalı bir genelevin sahibesi,
-ALAYAYA, Chataya'nın kızı,
-DANCY, MAREI, Chataya için çalışan kızlar,
-TOBHO MOTT, bir zırh ustası,
-taçlı toprakların Demir Taht'a yeminli olan lordları:
-RENFRED RYKKER, Gölgeli Vadi Lordu,
-SÖR RUFUS LEEK, Renfred'in hizmetindeki tek bacaklı bir şövalye, Gölgeli Vadi'deki Boz Kale'nin kale kumandanı,
-{TANDA STOKEWORTH}, Stokeworth Leydisi, kalça kırığı yüzünden öldü,
-büyük kızı, FALYSE, kara hücrelerde çığlık atarak öldü,
-{SÖR BALMAN BYRCH}, Leydi Falyse'in kocası, mızrak dövüşünde öldü,
-küçük kızı, LOLLYS, yarım akıllı, Stokeworth Leydisi,
-yeni doğan oğlu, TYRİON TANNER, tecavüzden doğdu,
-kocası, KARASU ŞÖVALYESİ SÖR BRONN, şövalye ilan edilmiş eski bir paralı asker,
-ÜSTAT FRENKEN, Stokeworth'ün hizmetinde,

Kral Tommen'in sancağında, Baratheonlar'ın altın zemin üstündeki siyah, taçlı erkek geyiği ve Lannisterlar'ın kırmızı zemin üstündeki altın aslanı vardır; dövüşürler.

SUR'DAKİ KRAL

STANNİS BARATHEON, Hanedanından Bu İsimle Anılan İlk Kral, Lord Steffon Baratheon'in ve Estermont Hanedanı'ndan Leydi Cassana'nın ikinci oğulları, Ejderha Kayası Lordu, kendisini Batıdiyar Kralı ilan etti.

-Stannis’in Kara Kale’deki maiyeti:

-ASSHAI’DEN LEYDİ MELİSANDRE, namı diğer KIRMIZI KADIN, Işık Tanrısı R’hllor’un rahibesi,

-şövalyeleri ve yeminli kılıçları:

-SÖR RİCHARD HORPE, ikinci kumandan,

-SÖR GODRY FARRING namı diğer DEV KATİLİ,

-SÖR JUSTİN MASSEY,

-LORD ROBIN PEASEBURRY,

-LORD HARWOOD FELL,

-SÖR CLAYTON SUGGS, SÖR CORLISS PENNY, kraliçenin adamları ve Işık Tanrısı’nın ateşli takipçileri,

-yaverleri, DEVAN SEAWORTH ve BRYEN FARRING,

-tutsağı, MANCE RAYDER, Sur’un Ötesindeki Kral,

-Rayder’ın bebek oğlu, “yabanıl prensi,”

-bebeğin sütannesi, ŞEBBOY, bir yabanıl kız,

-Şebboy’un bebek oğlu, “zelil,” Şebboy’un babası {CRASTER}’dan olma,

-Stannis’in Kıyıdaki Doğugözcüsü’ndeki maiyeti:

-KRALİÇE SELYSE, Florent Hanedanından, karısı,

-PRENSES SHIREEN, kızları, on bir yaşında,

-YAMALI YÜZ, Shireen’in dövmeli soytarısı,

-amcası, SÖR AXELL FLORENT, kraliçenin baş adamı, kendini Kraliçe Eli ilan etti,

-Selyse’nin şövalyeleri ve yeminli kılıçları, SÖR NARBERT GRANDISON, KRAL DAĞI’NDAN SÖR PATREK, SÖR BENETHON SCALES, SÖR HUYSUZ DORDEN, KIRMIZI HAVUZ’DAN SÖR MALEGORN, SÖR LAMBERT WHITEWATER, SÖR PERKİN FOLLARD, SÖR BRUS BUCKLER,

-DAVOS SEAWORTH, Yağmur Ormanı Lordu, Dar Deniz Amirali, Kral Eli, namı diğer SOĞAN ŞÖVALYESİ,

-SALLADHAR SAAN, Lysli, bir korsan ve paralı denizci, *Valyrian* ile bir kadırga donanmasının kaptanı,

-TYCHO NESTORIS, Braavos’un Demir Bankası’nın temsilcisi.

Kral Stannis sancak olarak Işık Tanrısı’nın alevli kalbini almıştır: Sarı zemin üstünde, turuncu alevlerle çevrelenmiş kırmızı bir kalp. Kalbin içinde, Baratheon Hanedanı’nm taçlı, siyah erkek geyiği vardır.

ADALAR'IN VE KUZEYİN KRALI

Pyke’lı Greyjoylar, köklerinin Kahramanlar Çağı’nın Boz Kral’ına uzandığını söylerler. Efsane, Boz Kral’ın sadece batı adalarına değil denize de hükmettiğini ve bir denizkızıyla evlendiğini anlatır. Ejderha Aegon, son Demir Adaları Kralı’nın soyuna son vermiş, lâkin demiradamların eski geleneklerini canlandırmalarına ve kendi aralarından bir lider seçmelerine müsaade etmiştir. Demir adamların seçtiği ilk lider, Pyke’lı Lord Vickon Greyjoy’dur. Greyjoy Hanedanı’nın arması, siyah zemin üstünde altın bir deniz canavarıdır. Greyjoy Hanedanı’na ait söz: *Biz Tohum Ekmeyiz.*

EURON GREYJOY, Gri Kral’dan bu yana Bu İsimle Anılan Üçüncü Kral, T uzun ve Kayanın Kralı, Demir Adaları’nın ve Kuzey’in Kralı, Deniz Rüzgârı’nın Oğlu ve Pyke’ın Orak Lordu, *Sükûnet’in* kaptanı, namı diğer KARGAGÖZ,

-ağabeyi, {BALON}, Gri Kral’dan bu yana, Bu İsimle Anılan Dokuzuncu Kral, bir köprüden düşerek öldü,

-Kral Balon’ın dulu, Harlaw Hanedanı’ndan KRALİÇE ALANNYS,

-çocukları:

-{RODRİK}, Balon’ın ilk isyanı sırasında öldürüldü,

-{MARON}, Balon’ın ilk isyanı sırasında öldürüldü,

-ASHA, kızları, *Kara Rüzgâr m* kaptanı, Derinorman Kalesi’nin fatihi, Erik Demiryapan ile evli,

-THEON, kendisini Kışyarı Prensi ilan etti, kuzeyliler tarafından DÖNEK THEON olarak anılıyor, Dehşet Kalesi’nde tutsak,

-ortanca kardeşi, VICTARION, Demir Donanma’nın Lord Kaptan’ı, *Demir Zafer*’in efendisi,

-küçük AERON, namı diğer BUHARSAÇLI, Boğulmuş Tanrı’nın rahibi,

-kaptanları ve yeminli kılıçları:

-KARADİŞLİ TORWOLD, ÇİMDİKSURAT JON MYRE, HÜRDOĞMUŞ RODRİK, KIZIL KÜREKÇİ, QUELLON HUMBLE, SOLAK LUCAS CODD, HARREN HOARE, PİÇ KEMMETT TURNA, KÖLE QARL, TAŞYUMRUK, ÇOBAN RALF, LORD LİMANI’NDAN RALF,

-mürettebatı:

-{CRAGORN}, cehennem borusunu üfledi ve öldü,

-lord sancak beyleri:

-ERİK DEMİRYAPAN, ayrıca ERİK ÖRSKIRAN ve ADİL ERİK olarak anılır, Demir Adaları’nın Lord Kâhyası, Pyke’ın kale kumandanı,

eskiden iyi tanınan yaşlı bir adam, Asha Greyjoy ile evli,

-Pyke'ın lordları:

-GERMUND BOTLEY, Lord Limanı Lordu,

-WALDON WYNCH, Demir Yuva Lordu,

-Eski Wyk'in lordları:

-DUNSTAN DRUMM, Eski Wyk Lordu,

-NORNE GOODBROTHER, Kırıktaş Lordu,

-STONEHOUSE,

-Büyük Wyk'in lordları:

-GOROLD GOODBROTHER, Çekiçboynuz Lordu,

-TRISTON FARWYND, Fokderisi Burnu Lordu,

-SPARR,

-MELDRED MERLYN, Çakıltaşı Lordu,

-Orkmont'un lordları:

-ALYN ORKWOOD, namı diğer Orkmont'un Orkwood'u,

-LORD BALON TAWNEY,

-Tuz Uçurumu'nun lordları:

-LORD DONNOR SALTCLIFF,

-LORD SUNDERLY,

-Harlaw'un lordları:

-RODRİK HARLAW, namı diğer OKUYUCU, Harlaw Lordu, On Kule Lordu, Harlaw'un Harlaw'u,

-SIGFRYD HARLAW, namı diğer GÜMÜŞSAÇ SIGFRYD, Harlaw Kalesi efendisi,

-HOTHO HARLAW, namı diğer KAMBUR HOTHO, ışıltılı Kule Lordu,

-BOREMUND HARLAW, namı diğer MAVİ BOREMUND, Yaşlıkadın Tepesi'nin efendisi,

-küçük adaların ve kayaların lordları:

-GYLBERT FARWYND, Issız Işık Lordu,

-demirdoğumlu fatihler:

-Kalkan Adaları'nda,

-GÜLÜMSEMEZ ANDRIK Güney Kalkanı Lordu,

-BERBER NUTE, Meşe Kalkan Lordu,

-MARON VOLMARK Yeşil Kalkan Lordu,

-SÖR HARRAS HARLAW, Gri Kalkan Lordu, Gri Bahçeler Şövalyesi,

-Moat Cailin'de,

-RALF KENNİNG, kale kumandanı,

-ADRACK HUMBLE, kolunun yarısı yok,

-DAGON CODD, kimseye temsil olmaz,

-Torrhen Kalesi'nde,

-DAGMER, namı diğer YARIKÇENE, *Köpük içen in* kaptanı,

-Derinorman Kalesi'nde,

-ASHA GREYJOY, deniz canavarının kızı, *Kara Rüzgâr'ın* kaptanı,

-aşığı BAKİR QARL, bir kılıç adamı,

-eski aşığı, TRISTIFER BOTLEY, Lord Limanı vârisi, arazileri elinden alındı,

-mürettebatı, ROGGON PASLISAKAL, NEMRUT DİL, CÜCE ROLFE, LORREN UZUNBALTA, ROOK, ALTIPARMAKTI HARL, DÜŞÜKGÖZ DALE, EARL HARLAW, CROMM, BORU HAGEN VE Hagen'in kızıl saçlı kızı,

-kuzeni, QUENTYN GREYJOY,

-kuzeni, DAGON GREYJOY, namı diğer SARHOŞ DAGON.

BÜYÜK VE KÜÇÜK DİĞER HANEDANLAR

ARRYN HANEDANI

Arrynlar'ın kökleri, Vadi ve Dağ Kralları'na uzanır. Arryn Hanedanı'nın arması, gök mavisi zemin üstünde ay ve şahindir. Arryn Hanedanı, Beş Kralın Savaşı'nda yer almamıştır.

ROBERT ARRYN, Kartal Yuvası Lordu, Vadi'nin Savunucusu, sekiz yaşında hasta bir çocuk, TATLIBÜLBÜL olarak anılır,

-annesi, Tully Hanedanı'ndan {LEYDİ LYSA}, Lord Jon Arryn'ın dulu, Ay Kapısı'ndan ölüme itildi,

-koruyucusu, PETYR BAELISH, namı diğer SERÇE PARMAK, Harrenhal Lordu, Üç Dişli Mızrak Azam Lordu ve Vadi'nin Lord Savunucusu,

-ALAYNE TAŞ, Lord Baelish'in nüfusuna kabul ettiği gayrimeşru kızı, on üç yaşında, gerçek kimliği Sansa Stark,

-SÖR LOTHOR BRUNE, Lord Petyrin hizmetinde bir paralı asker, Kartal Yuvası muhafızlarının kumandanı,

-OSWELL, Lord Petyrin hizmetindeki yaşlı bir adam, zaman zaman KARAKAZAN olarak anılır,

-SÖR SHADRICK, namı diğer DELİ FARE, Lord Petyrin hizmetindeki vasıfsız bir şövalye,

-YAKIŞIKLI SÖR BYRON ve NEŞELİ SÖR MORGARTH, Lord Petyrin hizmetindeki vasıfsız şövalyeler,

-ahalisi ve hizmetlileri:

-ÜSTAT COLEMON, danışman, şifacı ve hoca,

-MORD, zalim bir zindancı, altın bir dişi var,

-GRETCHEL, MADDYve MELA, hizmetçi kadınlar,

-sancak beyleri, Dağ'ın ve Vadi'nin Lordları:

-YOHN ROYCE, namı diğer BRONZ YOHN, Taşyazı Lordu,

-oğlu SÖR ANDAR, Taşyazı vârisi,

-LORD NESTOR ROYCE, Vadi Baş Vekilharcı ve Ay Kapılarının kale kumandanı,

-kızı MYR AN DA, namı diğer RANDA, az kullanılmış bir dul,

-oğlu SÖR ALBAR,

-MYA TAŞ, Kral I. Robert Baratheon'ın gayrimeşru kızı,

-LYONEL CORBRAY, Yürek Ocağı Lordu,

-SÖR LYN CORBRAY, Lyonel'in kardeşi ve vârisi, meşhur kılıç Meyus Leydi'nin taşıyıcısı,

-SÖR LUCAS CORBRAY, Lyonel'in küçük kardeşi,

-TRISTON SUNDERLAND, Üç Kız Kardeş Lordu,

-GODRİC BORRELL, Tatlı Kız Kardeş Lordu,

-ROLLAND LONGTHORPE, Uzun Kız Kardeş Lordu,

-ALESANDOR TORRENT, Küçük Kız Kardeş Lordu,

-ANYA WAYNWOOD, Demirmeşe Kalesi Leydisi,

-SÖR MORTON, Leydi Anya'nın büyük oğlu ve vârisi,

-SÖR DONNEL, Kapı Şövalyesi,

-WALLACE, Leydi Anya'nın en küçük oğlu,

-HARROLD HARDYNG, Leydi Anya'nın vesayetinde, ekseriyetle VÂRİS HARRY olarak anılan bir yaver,

-SÖR SYMOND TEMPLETON, Dokuzyıldız Şövalyesi,

-JON LYNDERLY, Yılan Ormanı Lordu,

-EDMUND WAXLEY, Dişbudak Şövalyesi,

-GEROLD GRAFTON, Martı Kasabası Lordu,

-{EON HUNTER}, Uzunyay Kalesi Lordu, yakın zamanda vefat etti,

-SÖR GILWOOD, namı diğer GENÇ HUNTER, Lord Eon'un en büyük oğlu

-SÖR EUSTACE, Lord Eon'un ikinci oğlu,

-SÖR HARLAN, Lord Eon’un en küçük oğlu,

-Genç Lord Hunter’in hane ahalisi:

-ÜSTAT WILLAMEN, danışman, şifacı ve hoca,

-HORTON REDFORT, Kızılhisar Lordu, üç kez evlendi,

-SÖR JASPER, SÖR CREIGHTON, SÖR JON, Horton’ın oğulları,

-SÖR MYCHEL, Horton’ın en küçük oğlu, yeni, şövalye, Taşyazı’dan Ysilla Royce ile evli,

-BENEDAR BELMORE, Keskin Şarkı Lordu,

-Ay Dağları’ndaki kabile şefleri:

-TAŞ KARGALAR’DAN DOLF OĞLU SHAGGA, şu anda Kral Ormanı’nda bir çetenin lideri,

-YANIK ADAMLAR’DAN TIMETT OĞLU TIMETT,

-KARA KULAKLAR’DAN CHEYK KIZI CHELLA,

-AY KARDEŞLERİNDEN CALOR OĞLU CRAW.

Arryn Hanedanı’nın sözü: *Onur Kadar Yüksek.*

BARATHEON HANEDANI

Büyük Hanedanlar’ın en genci olan Baratheon Hanedanı, Fetih Savaşları sırasında; Fatih Aegon’ın gayrimeşru kardeşi olduğu rivayet edilen Orys Baratheon son Fırtına Kralı Kibirli Argilac’ı öldürdüğünde doğdu. Aegon, Orys’i; Argilac’ın kaleleri, arazileri ve kızıyla ödüllendirdi. Orys, Argilac’ın kızını eş olarak aldı ve Argilac’ın nesebinin sancağı ile sözlerini benimsedi.

Aegon’ın Fethi’nden sonraki 283. yılda, Baratheon Hanedanından Fırtına Burnu Lordu Robert, Demir Taht’ı kazanmak için Deli Kral Aenys II. Targaryen’ı devirdi. Robert’in taht üstündeki iddiası, Kral V Aegon Targaryen’in kızı olan büyükannesinden geliyordu. Lâkin Robert, iddiasının, savaş çekicinden geldiğini söylemeyi tercih etti.

{ROBERT BARATHEON}, Bu İsimle Anılan İlk Kral, Andallar’ın Rhoynarlar’ın ve İlk İnsanların Kralı, Yedi Krallık Lordu, Diyar’ın Koruyucusu, bir domuz tarafından öldürüldü,

-karısı, Lannister Hanedanı’ndan KRALİÇE CERSEİ,

-çocukları:

-{KRAL JOFFREY BARATHEON}, kendi düğün ziyafetinde zehirlendi,

-PRENSES MYRCELLA, dokuz yaşında, Güneş Mızrağı’nda vesayet altında, Prens Tyrstane Martell ile nişanlı,

-KRAL TOMMEN BARATHEON, Bu İsimle Anılan İlk Kral,
-kardeşleri:
-STANNİS BARATHEON, asi Ejderha Kayası Lordu ve Demir Taht'ın talibi,
-kızı Shireen, on bir yaşında,
-{RENLY BARATHEON}, Asi Fırtına Burnu Lordu ve Demir Taht'ın talibi, Fırtına Burnu'nda, kendi ordusunun ortasında öldürüldü,
-gayrimeşru çocukları:
-MYA TAŞ, on dokuz yaşında bir kız, Ay Kapıları'nda Lord Nestor'ın hizmetinde,
-GENDRY, nehir topraklarından bir haydut, nesebinden habersiz,
-EDRIC FIRTINA, Robert'ın kabul ettiği gayrimeşru oğlu, Florent Hanedanından Leydi Delena'dan doğma, Lys'te saklanıyor,
-SÖR ANDREW ESTERMONT, Edric'in kuzeni ve vâsisi,
-muhafızları ve koruyucuları:
-SÖR GERALD GOWER, namı diğer BALIKÇI KADIN, ÇENTİK TEPE'DEN SÖR TRISTON, OMER BLACKBERRY,
-{BARRA}, Robert'ın Kral Topraklarındaki bir fahişeden doğma kızı, Cersei'nin emriyle öldürüldü,
-diğer akrabaları:
-büyük amcası SÖR ELDON ESTERMONT, Yeşil Kaya Lordu,
-kuzeni, SÖR AEMON ESTERMONT, Eldon'ın oğlu,
-kuzeni, SÖR LOMAS ESTERMONT, Aemon'ın oğlu,
-kuzeni, SÖR LOMAS ESTERMONT, Eldon'ın oğlu,
-kuzeni, SÖR ANDREW ESTERMONT, Lomas'ın oğlu,
-Fırtına Burnu'na yeminli sancak beyleri, fırtına topraklan lordları:
-DAVOS SEAWORTH, Yağmur Ormanı Lordu, Dar Deniz Amirali ve Kral Eli,
-karısı, MARYA, bir marangozun kızı,
-oğulları,{DALE, ALLARD, MATTHOS, MARIC}, Karasu Savaşı'nda öldüler,
-oğulları, DEVAN, Kral Stannis'in yaveri,
-oğulları, STANNİS ve STEFFON,
-SÖR GILBERT FARRING, Fırtına Burnu kale kumandanı,
-oğlu, BRYEN, Kral Stannis'in yaveri,
-kuzeni, SÖR GODRY FARRING, namı diğer DEV KATİLİ,
-ELWOOD MEADOWS, Çimenlik Kalesi Lordu, Fırtına Burnu'nda

kethüda,
-SELWYN TARTH, namı diğer AKŞAMYILDIZI, Tarth Lordu,
-kızı BRIENNE, TARTH BAKİRESİ, aynı zamanda GÜZEL BRIENNE olarak anılır,
-yaveri, PODRICK PAYNE, on yaşında bir çocuk,
-SÖR RONNET CONNİNGTON, namı diğer KIRMIZI RONNET, Akbaba Tüneği Şövalyesi,
-kardeşleri, RAYMUND ve ALYNNE,
-gayrimeşru oğlu, RONALD FIRTINA,
-kuzeni JON CONNİNGTON, eski Fırtına Burnu Lordu ve Kral Eli, Kral II. Aerys Targaryen tarafından sürgüne gönderildi, içki yüzünden öldüğüne inanılıyor,
-LESTER MORRIGEN, Karga Yuvası Lordu,
-kardeşi ve vârisi, SÖR RİCHARD MORRIGEN,
-kardeşi {SÖR GUYARD MORRIGEN, namı diğer YEŞİL GUYARD}, Karasu Savaşı'nda öldürüldü,
-ARSTAN SELMY, Hasat Kalesi Lordu,
-büyük amcası, SÖR BARRİSTAN SELMY,
-CASPER WYLDE, Yağmur Kalesi Lordu,
-amcası, SÖR ORMUND WYLDE, yaşlı bir şövalye,
-HARWOOD FELL, Kesik Orman Lordu,
-HUGH GRANDISON, namı diğer GRİ SAKAL, Muazzam Manzara Lordu,
-SEBASTION ERROL, Haystack Kalesi Lordu, CLIFFORD SWANN, Taşmiğfer Lordu,
-BERRIC DONDARRION, namı diğer YILDIRIM LORDU, Karasu Lordu, nehir topraklarında bir haydut, sık sık katledildi, şimdi ölü olduğuna inanılıyor,
-{BRYCE CARON}, Gece Şarkısı Lordu, Karasu'da Sör Philip Foote tarafından öldürüldü,
-katili, SÖR PHILIP FOOTE, tek gözlü bir şövalye, Gece Şarkısı Lordu,
-gayrimeşru doğumlu üvey kardeşi, SÖR ROLLAND FIRTINA, namı diğer GECE ŞARKISI PİÇİ, Gece Şarkısı Lordu ünvanına talip,
-ROBIN PEASEBURY, Bezelyelik Lordu,
-MARY MERTYNS, Sisli Orman Lordu,

-RALPH BUCKLER, Bronz Kapı Lordu,

-kuzeni, SÖR BRUS BUCKLER,

Baratheon arması, altın zemin üzerinde siyah bir erkek geyiktir. Baratheon sözü: *Gazap Bizimdir.*

FREY HANEDANI

Freyler, Tully Hanedanının sancak beyleridir fakat görevlerini yerine getirmek hususunda her zaman sebatkâr olmamışlardır. Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Robb Stark, Lord Walder'ın kızlarından ya da torunlarından biriyle evleneceğine söz vererek lordun ittifakını kazanmıştır. Robb, sözünden dönüp Leydi Jeyne Westerling ile evlendiğinde, Freyler, Roose Bolton'la birlikte bir komplo kurmuş ve tarihe Kırmızı Düğün olarak geçen ziyafette Genç Kurt'u ve takipçilerini katletmişlerdir.

WALDER FREY, Geçit Lordu,

-ilk karısından, {Royce Hanedanından LEYDİ PERRA}:

-{SÖR STEVRON FREY}, Öküzağzı Mücadelesi'nden sonra öldü,

-SÖR EMMON FREY, ikinci oğlu,

-SÖR AENYS FREY, üçüncü oğlu, kuzeydeki Frey kuvvetini komuta ediyor,

-Aenys'in oğlu, AEGON KANLIDOĞAN, bir haydut,

-Aenys'in oğlu, RHAEGAR, elçi olarak Beyaz Liman'a gitti,

-ikinci karısından, {Swann Hanedanından LEYDİ CYRENNA}:

-SÖR JARED FREY, elçi olarak Beyaz Liman'a gitti,

-RAHİP LUCEON, beşinci oğlu,

-üçüncü karısından, {Crakehall Hanedanından LEYDİ AMAREI}:

-SÖR HOSTEEN FREY, meşhur bir şövalye,

-LYTHENE, Lord Walder'ın kızı, Lord Lucias Vypren'le evli,

-SYMOND FREY, yedinci oğlu, veznedar, elçi olarak Beyaz Liman'a gitti,

-SÖR DANWELL, sekizinci oğlu,

-{MERRETT FREY}, dokuzuncu oğlu, Eski Taş'ta asıldı,

-Merrett'in kızı, WALDA, namı diğer ŞİŞKO WALDA, Dehşet Kalesi Lordu Roose Bolton'la evli,

-Merrett'in oğlu, WALDER, namı diğer KÜÇÜK WALDER, sekiz yaşında, Ramsay Bolton'm hizmetinde yaver,

-{SÖR GEREMY FREY}, onuncu oğlu, boğuldu,

-SÖR RAYMUND FREY, on birinci oğlu,

-dördüncü karısından, {Blackwood Hanedanı'ndan LEYDİ ALYSSA}:
-LOTHAR FREY, on ikinci oğlu, namı diğer AKSAK LOTHAR,
-SÖR JAMMOS FREY, on üçüncü oğlu,
-Jammos'un oğlu, WALDER, namı diğer BUYUK WALDER, sekiz yaşında, Ramsey Bolton'ın hizmetinde yaver,
-SÖR WHALEN FREY, on dördüncü oğlu,
-MORYA, üçüncü kızı, Sör Flement Brax'le evli,
-TYTA, dördüncü kızı, namı diğer BAKİRE TYTA,
-beşinci karısından, {Whent Hanedanı'ndan LEYDİ SARYA}:
-çocukları olmadı,
-altıncı karısından, {Rosby Hanedanı'ndan LEYDİ BETHANY}:
-SÖR PERWYN FREY, on beşinci oğlu,
-{SÖR BENFREY}, Lord Walder'ın on altıncı oğlu, Kırmızı Düğün'de aldığı yara sebebiyle öldü,
-ÜSTAT WILLAMEN, on yedinci oğlu, Uzunyay Kalesi'nde görevli,
-OLYVAR, on sekizinci oğlu, Robb Stark'ın eski yaveri,
-ROSLIN, on altı yaşında genç kız, Kırmızı Düğün'de Lord Edmure Tully ile evlendi, hamile,
-yedinci karısından, {Farring Hanedanı'ndan LEYDİ ANNARA}:
-ARWYN, altıncı kızı, on dört yaşında,
-WENDEL, on dokuzuncu oğlu, on üç yaşında, Deniz gözcüsü'nde yaver çömezi,
-COLMAR, yirminci oğlu, İnanç'a söz verildi, on bir yaşında,
-WALTYR, Lord Walder'ın yirmi birinci oğlu, kısaca TYR diye anılır, on yaşında,
-ELMAR, Lord Walder'ın son oğlu, kısa bir süre Arya Stark'la nişanlıydı, dokuz yaşında,
-SHIREI, yedinci kızı ve en küçük çocuğu, yedi yaşında,
-sekizinci karısı, Erenford Hanedanından LEYDİ JÖYEUSE,
-hamile,
-Lord Walder'ın muhtelif annelerden doğma gayrimeşru çocukları,
-WALDER NEHİR, namı diğer PİÇ WALDER,
-ÜSTAT MELWYS, Rosby'de hizmetli,
-JEYNE NEHİR, MARTYN NEHİR, RYGER NEHİR, RONEL NEHİR, MELLARA NEHİR, diğerleri.

LANNİSTER HANEDANI

Casterly Kayası'nın Lannisterlar'ı, Kral Tommen'in Demir Taht'a dair iddiasının baş destekçileridir. Köklerinin, Kahramanlar Çağı'nın efsanevi düzenbazı Akıllı Lann'den gelmesiyle övünürler. Casterly Kayası ve Altın Diş'teki altın madenleri, onları Büyük Hanedanlar'ın en zengini yapmıştır. Lannister Hanedanı'nın arması, kırmızı zemin üstünde altın bir aslandır. Lannister Hanedanının sözü: *Beni kükrerken duyun!*

{TYWIN LANNİSTER}, Casterly Kayası Lordu, Batı Muhafızı, Lannis Limanı Kalkanı ve Kral Eli, cüce oğlu tarafından tuvalet odasında öldürüldü,

-Lord Tywin'in çocukları:

-CERSEİ, Jaime'nin ikizi, Kral I. Robert Baratheon'in dulu, Yüce Baelor Septi'nde tutsak,

-SÖR JAIME, Cersei'nin ikizi, namı diğer KRAL KATİLİ, Kral Muhafızları Lord Kumandanı,

-yaverleri, JOSMYN PECKLEDON, GARRETT PAEGE, LEW PIPER,

-SOR ILYN PAYNE, dilsiz bir şövalye, eskiden Kral Adaleti ve cellattı,

-SÖR RONNET CONNİNGTON, namı diğer KIRMIZI RONNET, Akbaba Tüneği Şövalyesi, bir tutsakla birlikte Bakire Havuzu'na gönderildi,

-SÖR ADDAM MARBRAND, SÖR FLEMENT BRAX, SÖR ALYN STACKSPEAR, SÖR STEFFON SWYFT, SÖR HUMFREY SWYFT, SÖR LYLE CRAKEHALL namı diğer GÜÇLÜDOMUZ, SÖR JON BETTLEY, namı diğer SAKALSIZ,

-TYRİON, namı diğer İBLİS, Dar Deniz'in karşısında kaçak,

-Casterly Kayası'ndaki hane ahalisi:

-ÜSTAT CREYLEN, şifacı, hoca ve danışman,

-VYLARR, muhafızların kumandanı,

-SÖR BENEDICT BROOM, silah ustası,

-BEYAZGÜLÜŞLÜ WAT, bir şarkıcı,

-Lord Tywin'in kardeşleri ve onların çocukları:

-SÖR KEVAN LANNİSTER, Swyft Hanedanı'ndan DORNA ile evli,

-LEYDİ GENNA, Sör Emmon Frey'le evli, Emmon şu anda Nehirova Lordu,

-Genna'nın en büyük oğlu{SÖR CLEOS FREY}, Darry Hanedanı'ndan Jeyne ile evliydi, haydutlar tarafından öldürüldü,

-Cleos'un büyük oğlu, SÖR TYWIN FREY, kısaca TY olarak

anılır, şimdi Nehirova vârisi,
-Cleos'un ikinci oğlu, WILLEM FREY, bir yaver,
-Genna'nın diğer oğulları, SÖR LYONEL FREY, {TION FREY}, WALDER FREY, namı diğer KIRMIZI WALDER,
-{SÖR TYGETT LANNİSTER}, çiçek hastalığından öldü,
-TYREK, Tygett'in oğlu, kayıp, ölmüş olmasından endişe ediliyor,
-LEYDİ ERMESANDE HAYFORD, Tyrek'in çocuk karısı,
-{GERION LANNİSTER}, denizde kayboldu,
-JOY TEPE, Gerion'ın gayrimeşru kızı, on bir yaşında,
-Lord Tywin'in diğer yakın akrabaları:
-{SÖR STAFFORD LANNİSTER}, Lord Tywin'in kuzeni ve karısının kardeşi, Öküzağzı'ndaki mücadelede öldürüldü,
-CERENNA ve MYRIELLE, Stafford'ın kızları,
-SÖR DAVEN LANNİSTER, Stafford'ın oğlu,
-SÖR DAMION LANNİSTER, bir kuzen, Leydi Shiera Crakehall ile evli,
-oğulları SÖR LUCION,
-kızları, LANNA, Lord Antario Jast ile evli,
-LEYDİ MARGOT, bir kuzen, Lord Titus Peake ile evli,
-sancak beyleri ve yeminli kılıçlar, Batı'nın Lordları:
-DAMON MARBRAND, Külizi Lordu,
-ROLAND CRAKEHALL, Crakehall Lordu,
-SEBASTON FARMAN, Güzel Ada Lordu,
-TYTOS BRAX, Boynuzvadi Lordu,
-QUENTEN BANEFORT, Afet Kalesi Lordu,
-SÖR HARYS SWYFT, Sör Kevan Lannister'ın kayınbabası,
-REGENARD ESTREN, Sokak Kalesi Lordu,
-GAWEN WESTERLING, Sarpkaya Lordu,
-LORD SELMOND STACKSPEAR,
-TERRENCE KENNİNG, Tetik Lordu,
-LORD ANTARİO JAST,
-LORD ROBIN MORELAND,
-LEYDİ ALYSANNE LEFFORD,
-LEWYS LYDDEN, Derin İn Lordu,
-LORD PHILIP PLUMM,
-LORD GARRISON PRESTER,
-SÖR LORENT LORCH, arazi sahibi bir şövalye,

-SÖR GARTH GREENFIELD, arazi sahibi bir şövalye,
-SÖR LYMOND VIKARY, arazi sahibi bir şövalye,
-SÖR RAYNARD RUTTIGER, arazi sahibi bir şövalye,
-SÖR MANFRYD YEW, arazi sahibi bir şövalye,
-SÖR TYBOLT HETHERSPOON, arazi sahibi bir şövalye,

MARTELL HANEDANI

Dorne, Demir Taht'a bağlılık yemini veren Yedi Krallık'ın sonuncusudur. Kan, gelenek, coğrafya ve tarih; Dornelular'ı diğer krallıklardan ayırır. Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Dorne taraf tutmadı. Myrcella Baratheon'ın Prens Trystane ile nişanlanmasının ardından, Güneş Mızrağı, Kral Joffrey'yi destekleyeceğini duyurdu ve sancak beylerini çağırdı. Martell Hanedanının arması, altın mızrak saplanmış kızıl güneştir. Martell Hanedanının sözü: *Eğilmez, Bükülmez, Kırılmaz.*

DORAN NYMEROS MARTELL, Güneş Mızrağı Lordu, Dorne Prensi,
-karısı, Özgür Şehir Norvos'tan MELLARIO,
-çocukları:
-PRENSES ARIENNE, Güneş Mızrağı vârisi,
-PRENS QUENTYN, yeni şövalye, Demir Ormanı Lordu Yronwood'un himayesinde,
-PRENS TRYSTANE, Myrcella Baratheon'la nişanlı,
-YEŞİL KAN'DAN SÖR GASCOYNE, prensin yeminli kalkanı,
-Prens Doran'ın kardeşleri:
-{PRENSES ELIA}, Kral Topraklarının İşgali sırasında tecavüze uğradı ve katledildi,
-{RHAENYS TARGARYEN}, Elia'nın küçük kızı, Kral Topraklarının İşgali sırasında katledildi,
-{AEGON TARGARYEN}, sütten kesilmemiş bir bebek, Kral Topraklarının İşgali sırasında katledildi,
-{PRENS OBERYN}, namı diğer KIZIL YILAN, bir dövüşle yargılama sırasında Sör Gregor Clegane tarafından öldürüldü,
-Prens Oberyn'in metresi ELLARIA KUM, Lord Harmen Ullerin gayrimeşru kızı,
-Prens Oberyn'in gayrimeşru kızları KUM YILANLARI:
-OBARA, annesi Eski Şehirli bir fahişe,
-NYMERİA, LEYDİ NYM olarak anılır, annesi Volantisli soylu bir kadın,

-TYENE, annesi bir rahibe,
-SARELLA, on dokuz yaşında, annesi Yaz Adaları'ndan bir kaptan,
-ELIA, on dört yaşında, annesi Ellaria Kum,
-OBELLA, on iki yaşında, annesi Ellaria Kum,
-DOREA, sekiz yaşında, annesi Ellaria Kum,
-LOREZA, altı yaşında, annesi Ellaria Kum,

-Prens Doran'ın Su Bahçeleri'ndeki maiyeti:
-AREO HOTAH, Norvoslu, muhafızların kumandanı,
-ÜSTAT CALEOTTE, danışman, şifacı ve hoca,

-Prens Doran'ın Güneş Mızrağı'ndaki maiyeti:
-ÜSTAT MYLES, danışman, şifacı ve hoca,
-RICASSO, Güneş Mızrağı'nın baş kâhyası, yaşlı ve kör bir adam,
-SÖR MANFREY MARTELL, Güneş Mızrağı kale kumandanı,
-LEYDİ ALYSE LADYBRIGHT, lord hazineci,

-vesayetindeki çocuk, PRENSES MYRCELLA BARATHEON, Prens Trystane ile nişanlı,
-Myrcella'nın yeminli kalkanı, SÖR ARYS OAKHEART, Areo Hotah tarafından katledildi,
-eşlikçisi, ROSAMUND LANNİSTER,

-Prens Doran'in sancak beyleri, Dorne Lordları:
-ANDERS YRONWOOD, Demir Ormanı Lordu, Taş Yol Muhafızı, Asilkan,
-YNYS, büyük kızı, Ryon Allyrion ile evli,
-SÖR CLETUS, oğlu ve vârisi,
-GWYNETH, küçük kızı, on iki yaşında,
-HARMEN HULLER, Cehennem Çukuru Lordu,
-DELONNE ALLYRION, İnayet Leydisi,
-RYON ALLYRION, Delonne'nin oğlu ve vârisi,
-DAGOS MANWOODY, Kral Mezarı Lordu,
-LARRA BLACKMONT, Blackmont Leydisi,
-NYMELLA TOLAND, Hayalet Tepesi Leydisi,
-QUENTYN QORGYLE, Kumtaşı Lordu,
-SÖR DEZIEL DALT, Limon Ormanı Şövalyesi,
-FRANKLYN FOWLER, Yüksek Sema Lordu, namı diğer YAŞLI ŞAHİN, Prens Geçidi Muhafızı,
-SÖR SYMON SANTAGAR, Benekli Orman Şövalyesi,

-EDRIC DAYNE, Kayanyıldız Lordu, bir yaver,
-TREBOR JORDAYNE, Tor Lordu,
-TREMOND GARGALEN, Tuz Kıyısı Lordu,
-DAERON VAITH, Kızıl Kumullar Lordu.

STARK HANEDANI

Starklar'ın kökleri, Mimar Brandon'a ve Kış Kralları'na uzanır. Binlerce yıl boyunca, Kuzey Kralları olarak Kışyarı'ndan hükmetmişlerdir. Hakimiyetleri, Diz Çöken Kral olarak tanınan ve savaşmak yerine bağlılık yemini vermeyi tercih eden Torrhen Stark'a kadar sürmüştür. Kışyarı Lordu Eddard Stark, Kral Joffrey tarafından infaz edildiğinde; kuzeyli adamlar Demir Taht'a olan yeminlerini bozmuş ve Robb'u Kuzey Kralı ilan etmişlerdir. Kral Robb, Beş Kralın Savaşı sırasında bütün mücadeleleri kazanmıştır fakat İkizler'de, dayısının düğünü sırasında, Freyler'in ve Boltonlar'ın ihanetine uğramıştır.

{ROBB STARK,} Kışyarı Lordu, Kuzey Kralı ve Üç Dişli Mızrak Kralı, namı diğer GENÇ KURT, Kırmızı Düğün'de katledildi,
-ulu kurdu, {BOZ RÜZGÂR}, Kırmızı Düğün'de katledildi^
-kardeşleri:
-SANSA, kız kardeşi, Lannister Hanedanı'ndan Tyrion ile evli,
-Sansa'nın ulu kurdu {LEYDİ}, Darry Kalesi'nde öldürüldü,
-ARYA, on bir yaşında kız, kayıp, öldüğü düşünülüyor,
-NYMERIA, Arya'nın ulu kurdu, nehir topraklarında dolaşıyor,
-BRANDON, BRAN olarak anılır, Kışyarı vârisi, dokuz yaşında, öldüğüne inanılıyor,
-YAZ, Bran'ın ulu kurdu,
-RICKON, dört yaşında, öldüğüne inanılıyor,
-TÜYLÜKÖPEK, Rickon'un ulu kurdu,
-OSHA, bir yabanıl kadın, Kışyarı'nda tutsaktı,
-üvey kardeşi, JON KAR, Gece Nöbetçileri'nde,
-HAYALET, Jon'un ulu kurdu,
-diğer akrabaları:
-amcası, BENJEN STARK, Gece Nöbetçileri Baş Korucusu, Sur'un ötesinde kayboldu, öldüğüne inanılıyor,
-teyzesi { LYSA ARRYN}, Kartal Yuvası Leydisi,
-oğlu, ROBERT ARRYN, Kartal Yuvası Lordu, Vadi'nin Savunucusu, hastalıklı bir çocuk,
-dayısı, SÖR EDMURE TULLY, Nehirova Lordu, Kırmızı Düğün'de

esir alındı,
-Frey Hanedanından LEYDİ ROSLIN, Edmure'un karısı, hamile,
-annesinin amcası, SÖR BRYNDEN TULLY, namı diğer KARABALIK, Nehirova'nın eski kale kumandanı, şu anda kaçak,
-Kışyarı sancak beyleri, Kuzey Lordları:
-JON UMBER, namı diğer İRİ JON, Son Ocak Lordu, İkizler'de tutsak,
-{JON}, namı diğer KÜÇÜK JON, İri Jon'un en büyük oğlu ve vârisi, Kırmızı Düğün'de katledildi,
-MORS, namı diğer KARGAYEMİ, İri Jon'un amcası, Son Ocak'ın kale kumandanı,
-HOTHER, namı diğer FAHİŞEFELAKETİ, İri Jon'un amcası, Son Ocak'ın ikinci kumandanı
-{CLEY CERWYN}, Cenvyn Lordu, Kışyarında öldürüldü,
-JONELLE, ablası, otuz iki yaşında bir bakire,
-ROOSE BOLTON, Dehşet Kalesi Lordu,
-{DOMERİC}, vârisi, mide rahatsızlığı yüzünden öldü,
-WALTON, namı diğer ÇELİKİNCİK, kumandanı,
-RAMSAY BOLTON, nüfusuna kabul ettiği gayrimeşru oğlu, namı diğer BOLTON PİÇİ, Hornwood Lordu,
-WALDER FREY ve WALDER FREY, KÜÇÜK WALDER ve BÜYÜK WALDER olarak anılırlar, Ramsay'in yaverleri,
-KEMİK BEN, Dehşet Kalesi'nin barınak başı,
-SARI DİCK, BENİM-İÇİN-DANS-ET-DAMON, DERİYÜZEN, GRUNT,
-{RICKARD KARSTARK}, Karhold Lordu, tutsakları öldürdüğü için Genç Kurt tarafından başı kesilerek infaz edildi,
-{EDDARD}, oğlu, Fısıltılı Orman'da katledildi,
-{TORRHEN}, oğlu, Fısıltılı Orman'da katledildi,
-HARRIÖN, oğlu, Bakire Havuzu'nda tutsak,
-ALYS, kızı, on beş yaşında,
-amcası, ARNOLF, Karhold'un kale kumandanı,
-CREGAN, Arnolf un büyük oğlu,
-ARTHOR, Arnolf un küçük oğlu,
-WYMAN MANDERLY, Beyaz Liman Lordu, aşırı şişman,
-SÖR WYLIS MANDERLY, en büyük oğlu ve vârisi, aşırı şişman, Harrenhal'da tutsak,
-Wylis'in karısı, Woolfield Hanedanı'ndan LEONA,

-WYNAFRYD, büyük kızları,
-WYLLA, küçük kızları,
-{SÖR WENDEL MANDERLY}, ikinci oğlu, Kırmızı Düğün'de katledildi,
-SÖR MARLON MANDERLY, kuzeni, Beyaz Liman'daki garnizonun kumandanı,
-ÜSTAT THEOMORE, danışman, şifacı ve hoca,
-WEX, on iki yaşında delikanlı, eskiden Theon Greyjoy'un yaveriydi, dilsiz,
-SÖR BARTİMUS, yaşlı bir şövalye, tek bacaklı, genelde sarhoş, Kurt İni'nin kale kumandanı,
-GARTH, gardiyan ve cellat,
-Garth'ın baltası LEYDİ LU,
-THERRY, genç bir zindancı,
-MAEGE MORMONT, Ayı Adası Leydisi, DİŞİ AYI,
-{DACEY}, en büyük kızı, Kırmızı Düğün'de katledildi,
-ALYSANE, kızı, genç DİŞİ AYI,
-LYRA, JORELLE, LYANNA, küçük kızları,
-{JEOR MORMONT}, ağabeyi, Gece Nöbetçileri Lord Kumandanı, kendi adamları tarafından katledildi,
-SÖR JORAH MORMONT, oğlu, bir sürgün,
-HOWLAND REED, Bozsu Gözcüsü Lordu, adalı,
-karısı, JYANA,
-çocukları:
-MEERA, genç bir avcı,
-JOJEN, yeşil görüşlü bir delikanlı,
-GALBART GLOVER, Derinorman Kalesi Efendisi, bekâr,
-ROBETT GLOVER, kardeşi ve vârisi,
-Robett'in karısı, Locke Hanedanı'ndan SYBELLE,
-BENJICOT BRANCH, BURUNSUZ NED WOODS, Derinorman Kalesi'ne yeminli Kurt Ormanı adamları,
-{SÖR HELMAN TALLHART}, Torrhen Kalesi Efendisi, Gölgeli Vadi'de katledildi,
-{BENFRED}, oğlu ve vârisi, demiradamlar tarafından Taşlı Kıyı'da katledildi,
-EDDARA, kızı, Torrhen Kalesi'nde tutsak,
-{LEOBALD}, kardeşi, Kışyarında öldürüldü,

-Leobald'ın karısı, Hornwood Hanedanından BERENA, Torrhen Kalesi'nde tutsak,

-oğulları, BRANDON ve BEREN, Torrhen Kalesi'nde tutsaklar,

-RODRIK RYSWELL, Dereler Lordu,

-BARBREY DUSTIN, kızı, Höyükler Leydisi, Lord William Dustin'in dulu,

-HARWOOD STOUT, tebaasından bir adam, Höyükler'de küçük bir lord,

-{BETHANY BOLTON}, kızı, Lord Roose Bolton'ın ikinci karısı, ateşli bir hastalık yüzünden öldü,

-ROGER RYSWELL, RICKARD RYSWELL, ROOSE RYSWELL, kavgacı sancak beyleri ve kuzenleri,

-LYESSA FLINT, Dulkadın Gözcüsü Leydisi,

-ONDREW LOCKE, Eski Kale Lordu,

dağ kabilelerinin şefleri:

-HUGO WULL, namı diğer KOCA KOVA, BRANDON NORREY,

-BRANDON NORREY, Genç Brandon, oğlu,

-TORREN LIDDLE,

-DUNCAN LIDDLE, büyük oğlu, namı diğer BÜYÜK LIDDLE,

-MORGAN LIDDLE, ikinci oğlu, namı diğer, ORTANCA LIDDLE,

-RICKARD LIDDLE, küçük oğlu, namı diğer KÜÇÜK LIDDLE,

-TORGHEN FLINT, İlk Flintler'den, namı diğer YAŞLI FLINT,

-KARA DONNEL FLINT, oğlu ve vârisi,

-ARTOS FLINT, ikinci oğlu, Kara Donnel'ın üvey kardeşi.

Starklar'ın arması, buz beyazı zemin üstünde koşan gri ulu kurttur. Stark sözü: *Kış Geliyor.*

TULLY HANEDANI

Nehirovalı Lord Edmyn Tully, Fatih Aegon'a bağlılık yemini veren ilk nehir lordu idi. Fatih Aegon, bütün nehir topraklarının hakimiyetini Tully Hanedanı'na vererek Edmyn Tully'yi ödüllendirdi. Tully Hanedanı, Üç Dişli Mızrak'in bütün topraklarına hükmetti. Tully arması, dalgalı mavi ve kırmızı zemin üstünde zıplayan gümüş bir alabalıktır. Tully Hanedanı'nın sözü: *Aile, Görev, Onur.*

EDMURE TULLY, Nehirova Lordu, kendi düğününde Freyler tarafından esir alındı,

-karısı, Frey Hanedanı'ndan LEYDİ ROSLIN, hamile,

-ablası, {LEYDİ CATELYN STARK}, Kışyarı Lordu Eddard'ın dulu,

Kırmızı Düğün'de öldürüldü,
-{LEYDİ LYSA ARRYN}, Edmure'un kız kardeşi, Vadi'den Lord Jon Arryn'in dulu, Kartal Yuvası'ndan aşağı atılarak öldürüldü,
-amcası, SÖR BRYNDEN TULLY, namı diğer KARABALIK, eski Nehirova kale kumandanı, şimdi bir kanun kaçağı,
-Nehirova'daki hane ahalisi:
-ÜSTAT VYMAN, danışman, şifacı ve hoca,
-SÖR DESMOND GRELL, silah ustası,
-SÖR ROBIN RYGER, muhafızların kumandanı
-UZUN LEW, ELWODD, DELP, muhafızlar,
-UTHERYDES WAYN, Nehirova kâhyası,
-sancak beyleri, Üç Dişli Mızrak Lordları:
-TYTOS BLACKWOOD, Kuzgunağaç Kalesi Lordu,
-BRYNDEN, büyük oğlu ve vârisi,
-{LUCAS}, ikinci oğlu, Kırmızı Düğün'de öldürüldü,
-HOSTER, üçüncü oğlu, kitaplara düşkün bir delikanlı,
-EDMUND ve ALYN, küçük oğulları,
-BETHANY, kızı, sekiz yaşında,
-{ROBERT}, en küçük oğlu, ishalden öldü,
-JONOS BRACKEN, Taş Çit Lordu,
-BARBARA JAYNE, CATELYN, BESS, ALYSANNE, kızları,
-HILDY, bir kamp takipçisi,
-JASON MALLISTER, Denizgözcüsü Lordu, kendi kalesinde hapis,
-PATREK, Jason'ın oğlu, babasıyla birlikte tutsak,
-SÖR DENYS MALLISTER, Lord Jason'ın amcası, Gece Nöbetçileri'nin adamı,
-CLEMENT PIPER, Pembekız Kalesi Lordu,
-SÖR MARQ PIPER, Clement'in oğlu ve vârisi, Kırmızı Düğün'de esir alındı,
-KARYL VANCE, Yolcu Durağı Lordu,
-NORBERT VANCE, kör Atranta Lordu,
-THEOMAR SMALLWOOD, Pelit Kalesi Lordu,
-WILLIAM MOOTON, Bakire Havuzu Lordu,
-ELEANOR, kızı ve vârisi, on üç yaşında, Boynuz Tepe'den Dickon Tarly ile evli,
-SHELLA WHENT, haklarında yoksun bırakılmış Harrenhal Leydisi,

-SÖR HALMON PAEGE,
-LORD LYMOND GOODBROOK.

TYRELL HANEDANI

Tyreller, soylarını İlk İnsanlar'ın bahçıvan kralı Garth Greenhand'e dayandırmalarına rağmen, Menzil Krallarının vekilharçları olarak yükseldiler. Gardener Hanedanının son kralı Ateş Tarlası'nda katledildiğinde, kralın baş vekilharcı Harlen Tyrell, Yüksek Bahçe'yi Fatih Aegon'a teslim etti. Aegon kaleyi ve Menzil'in hakimiyetini Harlen'e bağışladı. Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Mace Tyrell, Renly Baratheon'ı destekleyeceğini duyurdu ve kızı Margaery'yi Renly'yle evlendirdi. Renly'nin ölümü üzerine, Yüksek Bahçe, Lannister Hanedanıyla ittifak yaptı ve Margaery, Kral Joffrey ile nişanlandı.

MACE TYRELL, Yüksek Bahçe Lordu, Güney Muhafızı, Hudutlar'ın Savunucusu ve Menzil'in Yüksek Mareşali,

-karısı, Eski Şehir'in Hightower Hanedanından LEYDİ ALERIE,

-çocukları:

-WILLAS, Mace'in en büyük oğlu, Yüksek Bahçe vârisi,

-SÖR GARLAN, namı diğer YİĞİT, Mace'in ikinci oğlu, yakın zamanda, Parlaksu Kalesi Lordu ilan edildi,

-Garlan'ın karısı, Fossoway Hanedanından LEYDİ LEONETTE,

-SÖR LORAS, Çiçek Şövalyesi, Mace'in en küçük oğlu, Kral Muhafızlarının Yeminli Kardeşi, Ejderha Kayası'nda yaralandı,

-MARGAERY, Mace'in kızı, iki kez evlendi ve iki kez dul kaldı,

-kuzenleri, MEGGA, ALLA ve ELINOR TYRELL,

-Elinor'un nişanlısı ALYN AMBROSE, bir yaver,

-LEYDİ ALYSANNE BULWER, LEYDİ ALYCE GRACEFORD, LEYDİ TAENA MERRYWEATHER, MEREDYTH CRANE, RAHİBE NYSTERICA, refakatçileri,

-dul annesi, Redwyne Hanedanı'ndan LEYDİ OLENNA, namı diğer DİKEN KRALİÇESİ,

-kız kardeşleri:

-LEYDİ MINA, Arbor Lordu Paxter Redwyne ile evli,

-oğlu, HORAS REDWYNE, namı diğer DEHŞET,

-oğlu, SÖR HOBBER REDWYNE, namı diğer SALYA

-kızı, DESMERA REDWYNE, on altı yaşında,

-LEYDİ JANNA, Sör Jon Fossoway ile evli,

-amcaları:

-GARTH, namı diğer KOCAMAN, amcası, Yüksek Bahçe'nin Lord Kâhyası,
-Garth'ın gayrimeşru çocukları GARSE ve GARRETT ÇİÇEK,
-SÖR MORYN, Eski Şehir Muhafızları Lord Kumandanı,
-ÜSTAT GORMON, amcası, Hisar'da hizmet veriyor,
-Mace'in Yüksek Bahçe'deki hane ahalisi:
-ÜSTAT LOMYS, danışman, şifacı ve hoca,
-IGON VYRWEL, muhafızların kumandanı,
-SÖR VORTIMER CRANE, silah ustası,
-YAĞTOPARI, soytarı, son derece şişman,
-Mace'in sancak beyleri, Menzil Lordları:
-RANDYLL TARLY, Boynuz Tepe Lordu, Kral Tommen'in Üç Dişli Mızraktaki ordusunu komuta ediyor,
-PAKTER REDWYNE, Arbor Lordu,
-SÖR HORAS ve SÖR HOBBER, Paxter'in ikiz oğulları,
-Lord Paxter'in şifacısı ÜSTAT BALLABAR,
-ARWYN OAKHEART, Eski Meşe Leydisi,
-MATHIS ROWAN, Altınbahçe Lordu,
-LEYTON HIGHTOWER, Eski Şehir'in sesi, Liman Lordu,
-HUMFREY HEWETT, Meşe Kalkan Lordu,
-FALIA ÇİÇEK, Humfrey'nin gayrimeşru kızı,
-OSBERT SERRY, Güney Kalkanı Lordu,
-GUTHOR GRIMM, Gri Kalkan Lordu,
-MORIBALD CHESTER, Yeşil Kalkan Lordu,
-ORTON MERRYWEATHER, Uzunmasa Lordu,
-LEYDİ TAENA, Orton'ın karısı, Myrli bir kadın,
-RUSSELL, Taena'nın oğlu, sekiz yaşında,
-LORD ARTHUR AMBROSE,
-LORENT CASWELL, Acı Köprü Lordu,
-Mace'in şövalyeleri ve yeminli kılıçları,
-SÖR JON FOSSOWAY, yeşil elmalı Fossowayler'den,
-SÖR TANTON FOSSOWAY, kırmızı elmalı Fossowayler'den,

Tyrellller'in arması, çimen yeşili zeminde altın bir güldür. Tyrellller'in sözü: *Güçlenerek Büyür.*

GECE NÖBETÇİLERİ'NİN YEMİNLİ KARDEŞLERİ

JON KAR, Kışyarı Piçi, Gece Nöbetçileri'nin dokuz yüz doksan sekizinci

Lord Kumandanı,

-HAYALET, Jon’un ulu kurdu,

-EDDISON TOLLETT, namı diğer EFKÂRLI EDD, Jon’un kâhyası,

-Kara Kale’de:

-ÜSTAT AEMON (TARGARYEN), şifacı ve danışman, kör bir adam, yüz iki yaşında,

-CLYDAS, Aemon’ın kâhyası,

-SAMWELL TARLY, Aemonin kâhyası, kitaplara düşkün şişman bir delikanlı,

-BOWEN MARSH, Lord Kâhya,

-ÜÇPARMAK HOBB, kâhya ve baş aşçı,

-{DONAL NOYE}, tek kollu zırh ustası ve demirci, Kudretli Mag tarafından kapıda öldürüldü,

-OWEN namı diğer ÖKÜZ, TİM DÜĞÜMDİL, MULLY, CUGEN, DONNEL HILL namı diğer ŞEKER HILL, SOLAK LEW, JEREN, TY, WICK YONTMAÇUBUK, kâhyalar,

-OTHELL YARWYCK, Baş İnşaatçı,

-Eksik Çizme, Halder, Albett, Fıçı, Alf, inşaatçılar

-RAHİP CELLADOR, sarhoş bir mütedeyyin,

-KARA JACK BULWER, baş korucu,

-DYWEN, KEDGE AKGÖZ, BEDWYCK namı diğer DEV, GARTH BOZTÜY, KRAL ORMANI’NDAN ULMER, ELRON, GARRET YEŞİLMIZRAK, BİT FULK, PYP, GRENN namı diğer ÖKÜZ, TİM TAŞ, RORY, BERNARR namı diğer KARA BERNARR, SAKALLI BEN, TOM BARLEYCORN, GOADY BÜYÜK LITTLE, UZUN KASABALI LUKE, KILLI HAL, korucular,

-LEATHERS, karga olmayı seçen bir yabanıl,

-SÖR ALLİSER THORNE, eski silah ustası,

-LORD JANOS SLYNT, Kral Toprakları Şehir Muhafızlarının eski kumandanı, kısa bir süre için Harrenhal Lordu,

-DEMİR EMMETT, Doğugözcüsü’nün eski adamı, silah ustası,

-HARETH, namı diğer AT, ikizler ARRON ve EMRİCK, SATEN, ZIPZIP ROBİN, eğitimdeki acemiler,

-Gölge Kule’de:

-SÖR DENYS MALLISTER, Kumandan,

-WALLACE MASSEY, Denys’in kâhyası ve yaveri,

-ÜSTAT MULLIN, şifacı ve danışman,

-{QHORIN YARIMEL, YAVER DALBRIDGE, EGGEN}, Sur'un ötesinde öldürülen korucular,

-TAŞYILANI, korucu, Çığlık Geçidi'nde kayboldu,

-Kıyıdaki Doğugözcüsü'nde:

-COTTER PYKE, Kumandan,

-ÜSTAT HARMUNE, şifacı ve danışman,

-YAŞLI TUZLUÇAPUT, *Karakuş*'un kaptanı,

-SÖR GLENDON HEWETT, silah ustası,

-SÖR MAYNARD HOLT, *Kuşpençesi*'nin kaptanı,

-RUSS BARLEYCORN, *Fırtına Kargası'nın* kaptanı.

YABANILLAR YA DA ÖZGÜR İNSANLAR

MANCE RAYDER, Sur'un Ötesindeki Kral, Kara Kale'de tutsak,

-{DALLA}, Mance'in karısı, doğum sırasında öldü,

-oğulları, savaşta doğdu, henüz isimlendirilmedi,

-VAL, Dalla'nın kız kardeşi, "yabanıl prenses," Kara Kale'de tutsak,

-{JARL}, Val'in sevgilisi, Sur'dan düşerek öldü,

- şefleri, kumandanları ve akıncıları:

-KEMİK LORDU, ÇINGIRAKLI olarak alaya alınır, bir akıncı ve bir savaş çetesinin lideri, Kara Kale'de tutsak,

-{YGRITTE}, genç bir mızrak karısı, Jon Karin sevgilisi, Kara Kale'ye düzenlenen saldırı sırasında öldürüldü,

-RYK, namı diğer UZUNMIZRAK, Kemik Lordu'nun çetesinin bir üyesi,

-RAGWYLE, LENYL, Kemik Lordu'nun çetesinin üyeleri,

-TORMUND, Al Kale'nin şarap Kralı, namı diğer, DEVFELAKETİ, MÜBALAĞACI, BORUCU, BUZ KIRICI, ayrıca YILDIRIMYUMRUK, AYILARIN KOCASI, TANRILARLA KONUŞAN, ORDULARIN BABASI,

-Tormund'un oğulları, UZUN TOREGG, MUNİS TORWYRD, DORMUND, DRYN, Tormund'un kızı, MUNDA,

-AĞLAK, kötü şöhretli bir akıncı ve bir savaş çetesinin lideri,

-{HARMA}, namı diğer KÖPEKBAŞLI, Sur'un altında öldürüldü,

-HALLECK, Harma'nın erkek kardeşi,

-{STYR}, Thenn Magnarı, Kara Kale'ye düzenlenen saldırı sırasında öldürüldü,

-SIGORN, Styr’in oğlu, yeni Thenn Magnarı,

-VARAMYR, namı diğer ALTIDERİ, bir derideğiştiren, altı kurdun, bir gölge kedisinin ve bir kar ayısının efendisi, çocukken YUMRU olarak anılırdı,

-TEKGÖZ, SİNSİ, AVCI, Varamyr’in kurtları,

-{TÜMSEK}, Varamyr’in kardeşi, bir köpek tarafından öldürüldü,

-{HAGGON}, Varamyr’in manevi babası, derideğiştiren ve avcı,

-THİSTLE, bir mızrak karısı, sert ve çirkin,

-{BRIAR, GRISELLA}, derideğiştirenler, uzun zaman önce öldüler,

-BORROQ, namı diğer YABAN DOMUZU, çok korkulan bir derideğiştiren,

-SOREN KALKANKIRAN, meşhur bir savaşçı,

-MORNA BEYAZ MASKE, cadı savaşçı, akıncı,

-YGON YAŞLIBABA, on sekiz karısı olan bir kabile şefi,

-BÜYÜK ÖKÜZ BALIĞI, Donuk Kıyı’da şef,

-KÖSTEBEK ANA, kehanette bulunan bir orman cadısı,

-BROGG, TACİR GAVIN, AVCI HARLE, YAKIŞIKLI HARLE, GÖÇEBE HOWD, KÖR DOSS, AHŞAP KULAK KABİLESİ’NDEN KYLEG, DEVYN FOKYUZEN, özgür insanlar arasındaki şefler ve liderler,

-{ORELL, namı diğer KARTAL ORELL}, Çığlık Geçidi’nde Jon Kar tarafından katledilen bir derideğiştiren,

-{MAG MAR TUN DOH WEG}, namı diğer KUDRETLİ MAG, bir dev, Kara Kale’nin kapısında Donal Noye tarafından öldürüldü,

-WUN WEG WUN DAR WUN, namı diğer WUN WUN, bir dev,

-ROWAN, HOLLY, SİNCAP, CADIGÖZ WILLOW, FRENYA, MYRTLE, Sur’da esir tutulan mızrak karıları.

SUR’UN ÖTESİ

-Tekinsiz Orman’da,

-BRANDON STARK, kısaca BRAN olarak anılır, Kışyarı Prensi ve Kuzey vârisi, dokuz yaşında sakat bir çocuk,

-eşlikçileri ve koruyucuları:

-MEERA REED, on altı yaşında bir kız, Bozsu Gözcüsü’nden Howland Reed’in kızı,

-JOJEN REED, Meera’nın kardeşi, on üç yaşında, yeşilgörüşle lanetli,

-HODOR, yarım akıllı bir seyis, iki buçuk metre boyunda,

-rehberi, SOĞUKEL, siyahları giyiyor, belki de bir zamanlar Gece Nöbetçileri'nin adamıydı, şimdilik bir sır,

-Craster Kalesi'nde,

-eskiden Gece Nöbetçileri'nin adamı olan hainler:

-KAMA, Craster'ı öldürdü,

-OLLO KESİKEL, lord kumandanı Jeor Mormont'u öldürdü,

-YEŞİLYOL'DAN GARTH, MAWNEY, GRUBBS, ROSBYDEN ALAN, eski korucular,

-DÜZTABAN KARL, ÖKSÜZ OSS, MIRMIR BILL, eski kâhyalar,

-içi boş bir tepenin altındaki mağaralarda,

-ÜÇ GÖZLÜ KARGA, aynı zamanda SON YEŞİLGÖREN olarak anılır, büyücü ve uykuda yürüyen, eskiden BRYNDEN ismiyle Gece Nöbetçileri'nin hizmetindeydi, şimdi insandan çok bir ağaç,

-ormanın çocukları, toprağın şarkısını söyleyenler, tükenmekte olan soyun son temsilcileri:

-YAPRAK, KÜL, TERAZİ, SİYAH BIÇAK, KARLI PELERİN, KARA ELMAS. ESSOS

DAR DENİZİN ÖTESİ BRAAVOS'TA

FERREGO ANTARYON, Braavos'un Deniz Lordu,

-QARRO VOLENTIN, Braavos'un Baş Kılıcı, Ferrego'nun koruyucusu,

-BELLEGERE OTHERYS, namı diğer SİYAH İNCİ, aynı ismi taşıyan bir korsan kraliçenin soyundan gelen bir zaniye,

-PEÇELİ LEYDİ, MERLING KRALİÇESİ, AY GÖLGESİ, AKŞAMIN KIZI, DİŞİ ŞAİR, meşhur zaniyeler,

-NAZİK ADAM ve KÜÇÜK KIZ, Siyahın ve Beyazın Evi'nde Çok Yüzlü Tanrının hizmetkârları,

-UMMA, tapınağın aşçısı,

-YAKIŞIKLI ADAM, ŞİŞMAN ADAM, SERT YÜZLÜ ADAM, AÇLIKTAN KIRILAN ADAM, ŞAŞI ADAM, Çok Yüzlü Tanrının gizli hizmetkârları,

-Stark Hanedanından ARYA, Siyahın ve Beyazın Evi'nde bir çırak, ARRY, NAN, GELİNCİK, GÜVERCİN, TUZLU ve KANALLARIN KEDİ'Sİ olarak da bilinir,

-BRUSCO, bir balık satıcısı,

-TALEA ve BREA, Brusco'nun kızları,

-MERALYN, kısaca MERRY diye anılır, Paçavracılar Limanı civarındaki bir genelev olan Mutlu Liman'ın sahibesi,

-DENİZCİNİN KARISI, Mutlu Liman'daki bir fahişe,

-LANNA, Denizcinin Karısı'nın kızı, genç bir fahişe,

-KIRMIZI ROGGO, GYLORO DOTHARE, GYLENO DOTHARE, TELEK olarak anılan bir kâtip, ATEŞ SİHİRBAZI COSSOMO, Mutlu Liman'ın müdavimleri,

-TAGGANARO, yan kesici ve hırsız,

-CASSO, FOKLARIN KRALI, Tagganaro'nun eğitimli fok balığı,

-SARHOŞ KIZ, huyu değişken bir fahişe,

-S'VRONE, cinayet geçmişi olan bir rıhtım fahişesi,

ESKİ VOLANTİS'TE

-iktidardaki troyka:

-MALAQUO MAEGYR, Volantis Troykası, bir kaplan,

-DONIPHOS PAENYMION, Volantis Troykası, bir fil,

-NYESSOS VHASSAR, Volantis Troykası, bir fil,

-Volantis halkı:

-BENERRO, Işık Tanrısı R'hllor'un Yüksek Rahip'i,

-sağ kolu MOQORRO, R'hllor'un rahibi,

-SU KENARININ DULU, şehrin zengin kadını, eskiden köleydi, VOGARRO'NUN FAHİŞESİ olarak da anılır,

-PENNY, cüce bir kız, oyuncu,

-kızın domuzu SEVİMLİ,

-kızın köpeği, ÇITIRTI,

-{GROAT}, Penny'nin ağabeyi, cüce bir oyuncu, öldürüldü ve kafası kesildi,

-ALIOS QHAEDAR, troyka adayı,

-PARQUELLO VAELAROS, troyka adayı,

-BELICHO STAEGONE, troyka adayı,

-GRAZDAN MO ERAZ, bir Yunkai elçisi.

KÖLE KÖRFEZİNDE

Sarı Şehir Yunkai'de:

-YURHAZ ZO YUNZAK, Yunkai ordularının ve müttefîklerinin baş komutanı, köle taciri, kusursuz bir nesepten gelen yaşlı bir adam,

-YEZZAN ZO QAGGAZ, SARI BALİNA olarak alaya alınır, aşırı obez,

hasta, çok zengin,

-BAKICI, Yezzan’ın köle gözetmeni,

-ŞEKERLEME, hermafrodit bir köle, Yezzan’ın hazinesi,

-YARA, çavuş köle asker,

-MORGO, köle asker,

-MORGHAZ ZO ZHERZYN, genellikle sarhoş olan soylu bir adam, AYYAŞ FATİH olarak alaya alınır,

-GORZHAK ZO ERAZ, soylu bir adam, köle taciri, PELTE SURAT olarak alaya alınır,

-FAEZHAR ZO FAEZ, soylu bir adam, köle taciri, TAVŞAN olarak tanınır,

-GHAZDOR ZO AHLAQ, soylu bir adam, köle taciri, TİTREKYANAK olarak alaya alınır,

-PAEZHAR ZO MYRAQ, ufak tefek yapılı soylu bir adam, KÜÇÜK KUMRU olarak alaya alınır,

-CHEZDAR ZO RHAEZN, MAEZON ZO RHAEZN, GRAZDHAN ZO RHAEZN, soylu kardeşler, ŞINGIRTILI LORDLAR olarak alaya alınırlar,

-ARABACI, HAYVAN EFENDİSİ, PARFÜMLÜ KAHRAMAN, soylu adamlar, köle tacirleri,

-Kırmızı Şehir Astapor’da:

-MUHTEŞEM CLEOS, namı diğer KASAP KRAL,

-CLEON II, Cleon’un halefi, sekiz gün boyunca kral oldu,

-KRAL BOĞAZKESEN, bir barbar, tacı çalmak için İkinci Cleon’un boğazını kesti,

-KRALİÇE FAHİŞE, Kral İkinci Cleon’un kapatması, kralın ölümünden sonra taht üstünde hak iddia etti.

SUYUN KARŞISINDAKİ KRALİÇE

DAENERYS TARGARYEN, Bu İsimle Anılan İlk Kraliçe, Meereen Kraliçesi, Andalların, Rhoynarlar’ın ve İlk İnsanlar’ın kraliçesi, Yedi Krallık Lordu, Diyar’ın Koruyucusu, Büyük Çim Denizi’nin *Khaleesi*’si, namı diğer FIRTINADADOĞAN, ATEŞ GEÇİRMEZ, EJDERHALARIN ANASI,

-ejderhaları, DROGON, VİSERİON, RHAEGAL,

-ağabeyi,{RHAEGAR}, Ejderha Kayası Prensi, Üç Dişli Mızrak’ta Kral Robert tarafından katledildi,

-Rhaegar’ın kızı, {RHAENYS}, Kral Topraklarının İşgali sırasında

katledildi,

-Rhaegar’in oğlu,{AEGON}, Kral Topraklarının İşgali sırasında katledildi,

-ağabeyi, {VISERYS}, Hanedanından Bu İsimle Anılan Üçüncü Kişi, namı diğer YALVARAN KRAL, erimiş altınla taçlandırıldı,

-lord kocası, {DROGO}, Dothrak *Khal’ı*, iyileşmeyen bir yaradan öldü,

-ölü doğan oğlu,{RHAEGO},ana rahminde *maegi* Mirri Maz Duur tarafından katledildi, koruyucuları:

-SÖR BARRİSTAN SELMY, namı diğer CESUR BARRİSTAN, eskiden Kral Robert’ın Kral Muhafızlarının Lord Kumandanıydı,

-Barristan’in şövalye olmak üzere eğittiği delikanlılar,

-TUMCHO LHO, Şahmeran Adalarından,

-LARRAQ, namı diğer KAMÇI, Meereen’den,

-KIRMIZI KUZU, Lhazar’dan bir azatlı köle,

-ÇOCUKLAR, Ghisli üç kardeş,

-GÜÇLÜ BELWAS, hadım ve eski dövüşçü köle,

-Dothraklı kansüvarileri:

-JHOGO, kansüvarisi, kamçı,

-AGGO, kansüvarisi, yay,

-RAKHARO, kansüvarisi, *arakh*,

-kumandanları:

-DAARİO NAHARIS, gösterişli bir adam, Tyroshlu paralı asker, Fırtına Kargaları isimli özgür birliğin kumandanı,

-BEN PLUMM, Namı diğer ESMER BEN, kırma bir paralı asker, ikinci Oğullar isimli özgür birliğin kumandanı,

-GRİ SOLUCAN, bir hadım, hadımlardan oluşan bir piyade birliği olan Lekesizler’in kumandanı,

-KAHRAMAN, Lekesizler’in ikinci kumandam,

-SADIK KALKAN, Lekesiz mızrakçısı,

-MOLLONO YOS DOB, azatlı kölelerden oluşan Sadık Kalkanlar isimli özgür birliğin kumandanı,

-SYMON ÇİZGİLİ SIRT, azatlı kölelerden oluşan ÖZGÜR KARDEŞLER isimli birliğin kumandanı,

-MARSELEN, azatlı kölelerden oluşan ANA’NIN OĞULLARI isimli birliğin kumandanı, bir hadım, Missandei’nin ağabeyi,

-GROLEO, Pentoslu, büyük göke *Saduleon’un* kaptanıydı, şimdi donanmasız bir amiral,

-ROMMO, bir *jaqqa rharı*, Dothraklı,

-Meereenli meclisi:

-REZNAK MO REZNAK, kethüda, kel ve kaypak bir adam,

-SKAHAZ MO KANDAQ, namı diğer KELKAFA, şehrin muhafızlığını yapan Tunç Canavarlar'ın kumandanı,

-hizmetkârları:

-IRRİ ve JHIQUI, Dothraklı genç kadınlar,

-MİSSANDEİ, Naathlı, mütercim ve kâtibe,

-GRAZDAR, QEZZA, MEZZARA, KEZMYA, AZZAK, BHAKAZ, MIKLAZ, DHAZZAR, DRAQAZ, JHEZANE, Meereen piramitlerinin çocukları, kraliçenin kadeh taşıyıcıları ve uşakları,

-Meeren halkı, soylular ve sıradan olanlar:

-GALAZZA GALARE, Yeşil Fazilet, Merhamet Tapınağı'nda yüksek rahibe,

-GRAZDAM ZO GALARE, kuzeni, soylu bir adam,

-HİZDAHR ZO LORAQ, Meereen soylusu, çok zengin, kadim bir nesepten geliyor,

-MARGHAZ ZO LORAQ, kuzeni,

-RYLONA RHEE, azatlı kadın köle, arpçı,

-{HAZZEA}, bir çiftçinin kızı, dört yaşında,

-DEV GOGHOR, KHRAZZ, KEMİKKIRAN BELAQUO, COUNT'UN CAMARON'I, KORKUSUZ ITHOKE, BENEKLİ KEDİ, KARASAÇLI BARSENA, ÇELİKDERİ, çukur dövüşçüleri ve azatlı köleler,

-müphem müttefikleri, sahte dostları ve bilinen düşmanları:

-SÖR JORAH MORMONT, eski Ayı Adası Lordu,

-{MIRRI MAZ DUUR}, ebe ve *maegi*, Lhazar'ın Yüce Çobanının hizmetkârı,

-XARO XHOAN DAXOS, Qarthlı bir tacir prens,

-QUAITHE, Asshai'den maskeli bir gölge bağcısı,

-ILLYRİO MOPATIS, Özgür Şehir Pentos'tan bir yargıç, Daenerys'in Khal Drogo'yla evlenmesine aracılık etti,

-MUHTEŞEM CLEON, Astapor'un kasap kralı,

-kraliçenin talipleri,

-Köle Körfezi'nde:

-DAARİO NAHARIS, paralı asker, Fırtına Kargaları'nın kumandanı,

-HİZDAHR ZO LORAQ, Meereen soylusu, çok zengin,

-MUHTEŞEM CLEON, Astapor'un kasap kralı,

-Volantis'te:

-PRENS QUENTYN MARTELL, Güneş Mızrağı'ndan Dorne Prensi Doran Martell'in büyük oğlu,

-yeminli kalkanları ve eşlikçileri:

-{SÖR CLETUS YRONWOOD}, Demir Ormanı vârisi, korsanlar tarafından katledildi,

-SÖR ARCHIBALD YRONWOOD, Cletus'un kuzeni, namı diğer İRİ ADAM,

-SÖR GERRİS DRINKWATER,

-{ÜSTAT KEDRY}, korsanlar tarafından katledildi,

-{SÖR WILLAM WELLS}, korsanlar tarafından katledildi,

-Rhoyne'da:

-GENÇ GRİFF, on sekiz yaşında mavi saçlı bir delikanlı,

-manevi babası, GRİFF, Altın Mürettebat'a hizmet vermiş eski paralı asker,

-eşlikçileri, öğretmenleri ve koruyucuları:

-SÖR ROLLY DUCKFIELD, namı diğer ÖRDEK, bir şövalye,

-RAHİBE LEMORE, İnanç'a bağlı bir kadın,

-HALDON, namı diğer YARIÜSTAT, hoca,

-YANDRY, *Utangaç Bakire'nin* efendisi ve kaptanı,

-YSİLLA, karısı,

-denizde:

-VICTARION GREYJOY, Demir Donanma'nın Lord Kaptanı, namı diğer DEMİR KAPTAN,

-kaptanın yatak ısıtıcısı, esmer ve dilsiz bir kadın, Euron Kargagöz'ün hediyesi,

-şifacısı, ÜSTAT KERWIN, Yeşil Kalkan'da hizmetliydi, Euron'un hediyesi,

-*Demir Zafer*'deki mürretebatı:

-TEKKULAK WULFE, RAGNOR TURNA, LONGWATER TURNA, TOM TIDEWOOD, BURTON HUMBLE, QUELLON HUMBLE, STEFFAR STAMMERER,

-kaptanları:

-RODRIK SPARR, namı diğer TARLA FARESİ, *Keder*'in kaptanı,

-KIRMIZI RALF STONEHOUSE, *Kırmızı Soytarı'nın* kaptanı
-MANFRYD MERLYN, *Uçurtma'nın* kaptanı,
-TOPAL RALF, *Lord Quellon*'un kaptanı,
-TOM CODD, namı diğer KANSIZ TOM, *Ağıt*'ın kaptanı,
-DAEGON SHEPHERD, namı diğer KARA ÇOBAN, *Hançer*'in kaptanı.

Targaryenlar ejderhanın kanıdır. Kökleri, Valyria'nın kadim Özgür Kale'sinin soylu lordlarına uzanır. Leylak, çivit mavisi ve menekşe gözler ile platin saçlar, irsiyetlerinin işaretçileridir. Targaryen Hanedanı, kanının saflığını korumak amacıyla kardeşi kardeşle, kuzeni kuzenle, dayı ve amcayı yeğenle evlendirmiştir. Hanedanın kurucusu olan Fatih Aegon iki kız kardeşiyle evlenmiş ve her ikisinden de birer oğul sahibi olmuştur. Targaryen Hanedanının arması, siyah zemin üstünde üç başlı kırmızı bir ejderhadır. Ejderhanın başlan Aegon ve kız kardeşlerini temsil eder. Targaryenlar'ın sözü: *Ateş ve Kan.*

PARALI ASKERLER
ÖZGÜR BİRLİKLERİN ERKEKLERİ VE KADINLARI

ALTIN MÜRETTEBAT, sadakati şüpheli on bin kişiden oluşur:
-EVSİZ HARRY STRİCKLAND, baş kumandan,
-WATKYN, yaveri ve kadeh taşıyıcısı,
-{SÖR MYLES TOYNE}, dört yıl önce öldü, eski baş kumandan,
-KARA BALAQ, beyaz saçlı bir Yaz Adalı, birliğin yaycılarının kumandanı,
-LYSONO MAAR, Özgür Şehir Lys'ten gelen bir paralı asker, birliğin muhbir başı,
-GORYS EDORYEN, Özgür Şehir Volantis'ten gelen bir paralı asker, birliğin veznedarı,
-SÖR FRANKLYN ÇİÇEK, Şıra Kalesi Piçi, Menzil'den gelen bir paralı asker,
-SÖR MARQ MANDRAKE, kölelikten kaçmış bir sürgün, yüzünde çiçek hastalığı izleri var,
-SÖR LASWELL PEAKE, sürgün bir lord,
-kardeşleri, TORMAN ve PYKEWOOD,
-SÖR TRISTAN NEHİR, piç, haydut, sürgün,
-CASPOR TEPE, HUMFREY TAŞ, MALOJAYN, DİCK COLE, WILL COLE, LORIMAS MUDD, JON LOTHSON, LYMON

PEASE, SÖR BRENDEL BYRNE, DUNCAN STRONG, ZİNCİR, GENÇ JON MUDD, birliğin çavuşları,

-{SÖR AEGOR NEHİR, namı diğer ACIÇELİK}, Kral VI. Aegon'ın gayrimeşru oğlu, birliğin kurucusu,

-{MAELYS I. KARAATEŞ}, birliğin baş kumandam, Batıdiyarın Demir Tahtı'nın talibi, Dokuzlu Çete'nin mensubu, Dokuzmetelik Kralları Savaşı'nda katledildi,

--RÜZGÂRLA SAVRULANLAR, iki bin süvari ve piyadeden oluşur, Yunkai'ye yeminlidir,

-HIRPANİ PRENS, Özgür Şehir Pentos soylusu, birliğin kumandanı ve kurucusu,

-CAGGO, namı diğer CESETKATİLİ, prensin sağ kolu,

-DENZO D'HAN, savaşçı ozan, prensin sol kolu,

-HUGH HUNGERFORD, çavuş, birliğin eski veznedarı, sikke çaldığı için üç parmağını kaybetti,

-SÖR ORSON TAŞ, SÖR LUCİFER LONG ORMANIN WILL'i, DİCK STRAW, ZENCEFİL JACK, Batıdiyarlı paralı askerler,

-GÜZEL MERİS, birliğin işkencecisi,

-KİTAP, Volantisli bir kılıç adamı, okumaya düşkün,

-BEZELYE, Myr'den gelen bir arbaletçi,

-YAŞLI KEMİK BEN, yıpranmış bir Yaz Adalı,

-MYRIO MYRAKIS, Pentos'tan gelen bir paralı asker,

--KEDİ TAYFASI, üç bin kişiden oluşur, Yunkai'ye yeminlidir,

-KANLISAKAL, kumandan,

--UZUN MIZRAKLAR, sekiz yüz süvariden oluşur, Yunkai'ye yeminlidir,

-GYLO RHEGAN, kumandan,

--İKİNCİ OĞULLAR, beş yüz süvariden oluşur, Kraliçe Daenerys'e yeminlidir,

-ESMER BEN PLUMM, kumandan,

-KASPARIO, namı diğer ZEKİ KASPARIO, bir eşkıya, ikinci kumandan,

-TYBERO ISTARION, namı diğer HOKKA, birliğin veznedarı,

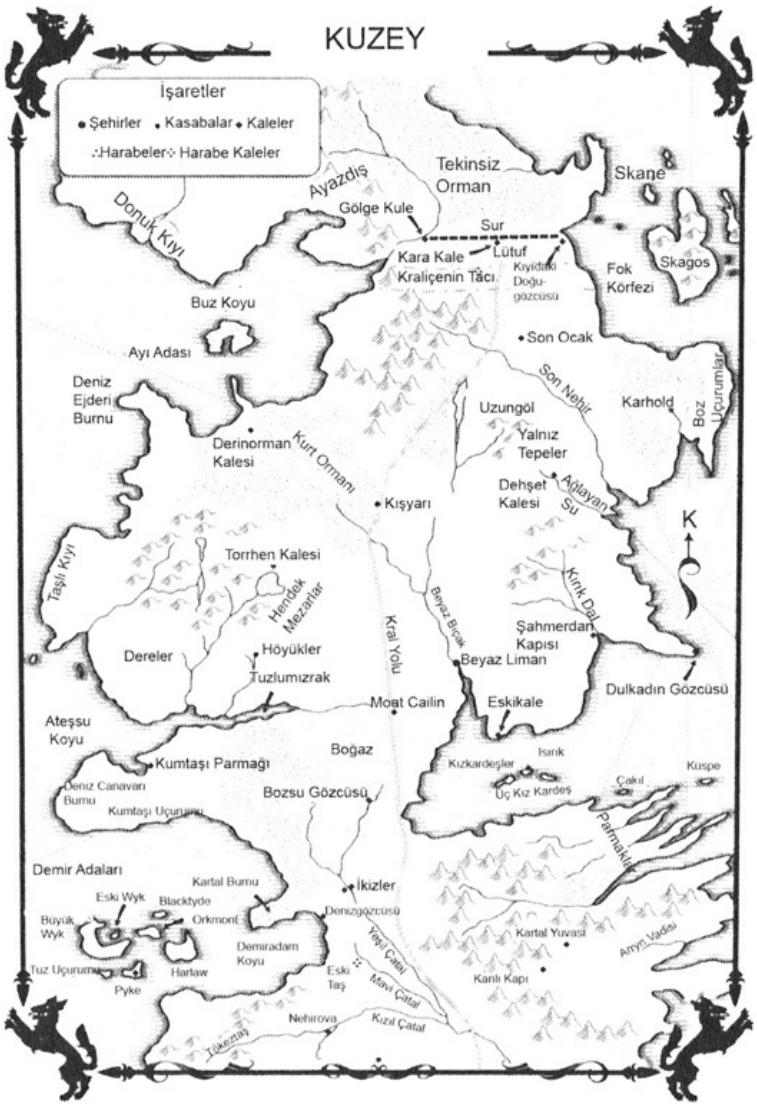
-ÇEKİÇ, ayyaş bir demirci ve zırh ustası,

-ÇİVİ, Çekiç'in çırağı,

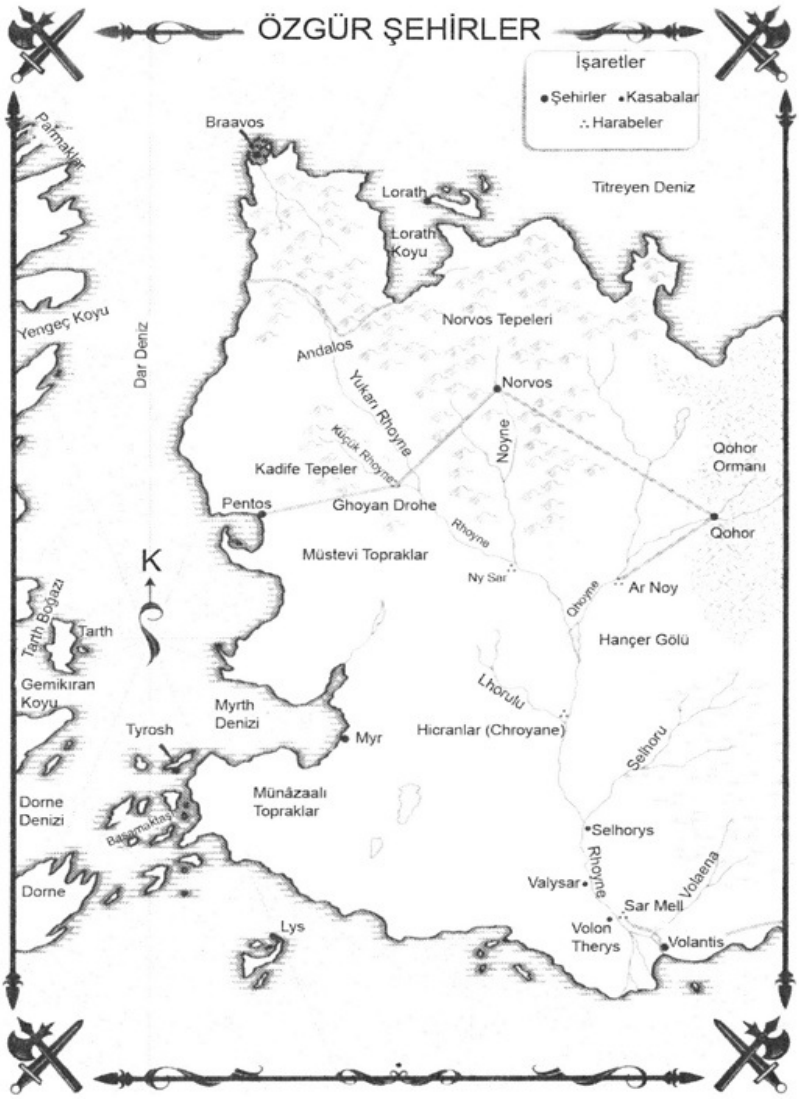
-SNATCH, tek kollu bir çavuş,
-KEM, genç bir paralı asker, Bit Çukuru'ndan,
-BOKKOKO, şöhretli bir baltacı,
-UHLAN, çavuş,

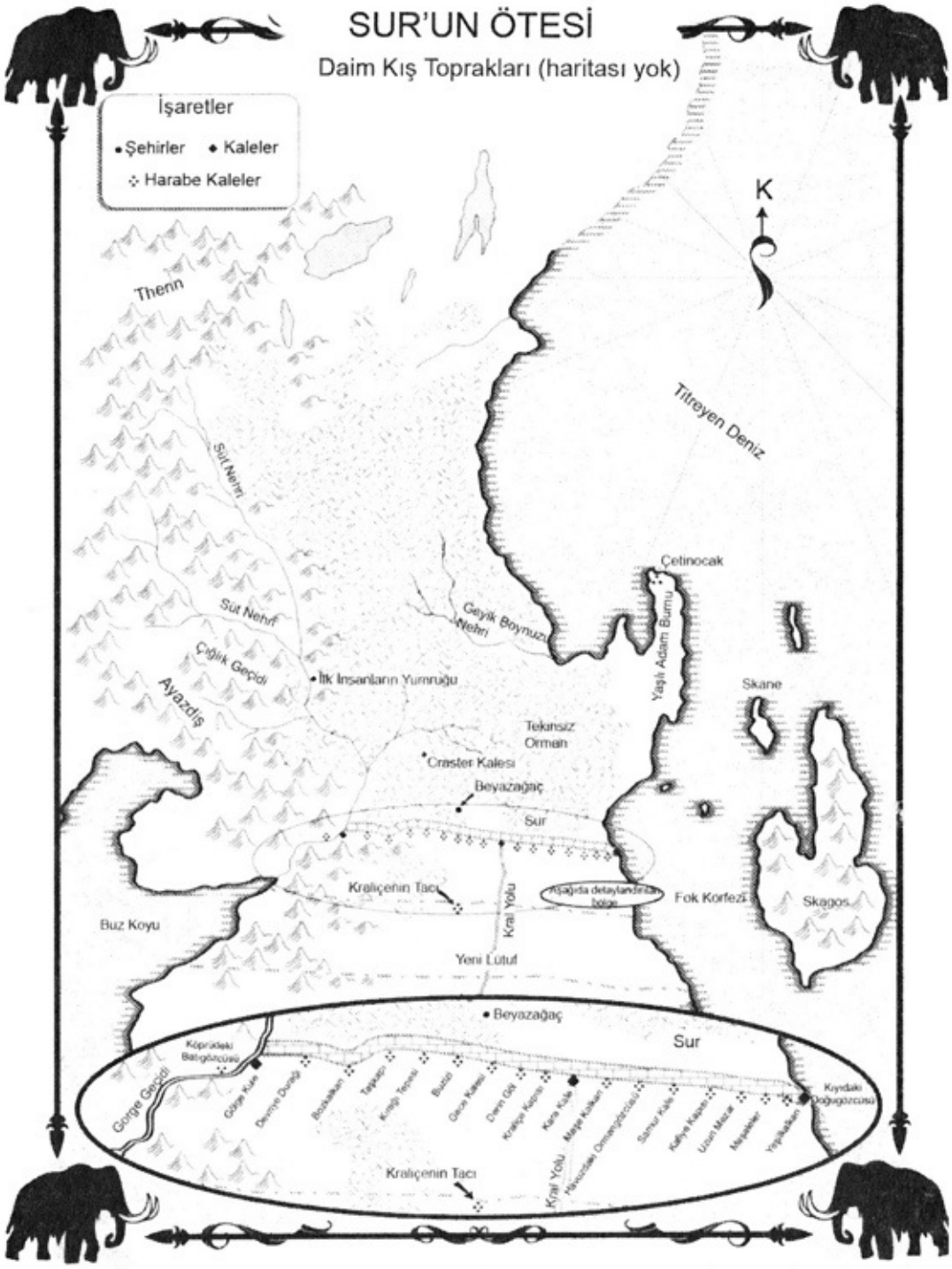
--FIRTINA KARGALARI, beş yüz süvariden oluşur, Kraliçe Daenerys'e yeminlidir,
-DAARİO NAHARIS, kumandan,
-DULBIRAKAN, ikinci kumandan,
-JOKIN, birliğin yayalarının kumandam.

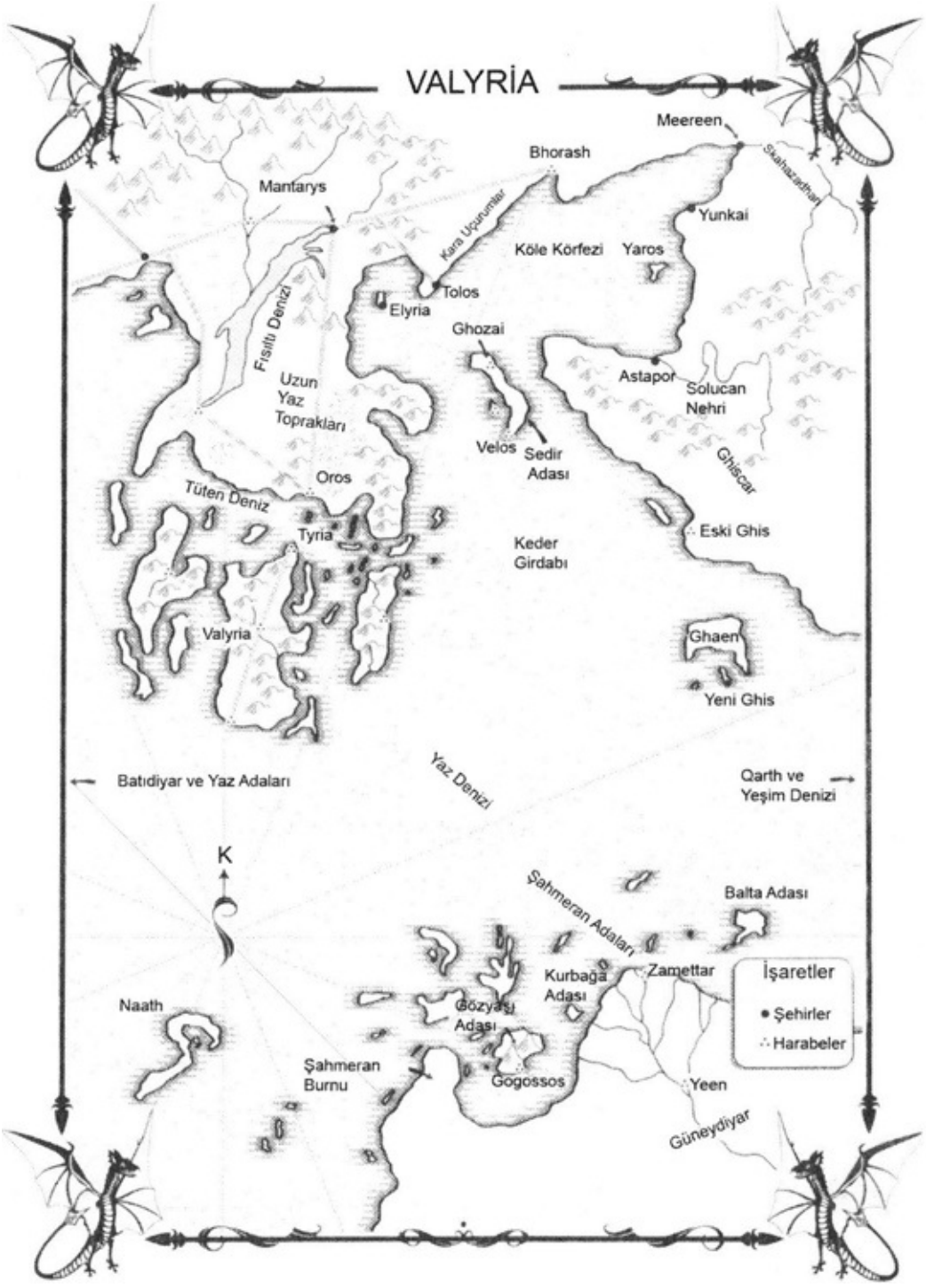
HARİTALAR

KUZEY
İşaretler
Şehirler
Kasabalar
Kaleler
Harabeler
Harabe Kaleler
Tekinsiz Orman
Skane
Ayazdiş
Gölge Kule
Donuk Kıyı
Sur
Kara Kale
Kraliçenin Tacı
Lutuf
Kıyıdaki Doğu-gözcüsü
Fok Körfezi
Skagos
Buz Koyu
Son Ocak
Ayı Adası
Deniz Ejderi Burnu
Son Nehir
Karhold
Boz Uçurumlar
Uzungöl
Yalnız Tepeler
Derinorman Kalesi
Kurt Ormanı
Dehşet Kalesi
Aglayan Su
Kışyarı
K
Taşlı Kıyı
Torrhen Kalesi
Hendek Mezarlar
Kırık Dal
Kral Yolu
Beyaz Bıçak
Şahmerdan Kapısı
Dereler
Höyükler
Tuzlumızrak
Beyaz Liman
Dulkadın Gözcüsü
Moat Cailin
Eskikale
Ateşsu Koyu
Boğaz
Kumtaşı Parmağı
Kızkardeşler
Isırık
Üç Kız Kardeş
Çakıl
Kuspe
Deniz Canavarı Burnu
Bozsu Gözcüsü
Kumtaşı Uçurumu
Parmaklar
Demir Adaları
Kartal Burnu
İkizler
Eski Wyk
Blacktyde
Denizgözcüsü
Büyük Wyk
Orkmont
Kartal Yuvası
Demiradam Koyu
Yeşil Çatal
Arryn Vadisi
Tuz Uçurumu
Harlaw
Eski Taş
Mavi Çatal
Kanlı Kapı
Pyke
Nehirova
Kızıl Çatal
Ilıkeziaş

GÜNEY
İşaretler
Şehirler
Kasabalar
Kaleler
Harabeler
Harabe Kaleler
Üç Kız Kardeş
Soğuksu
Yılan Ormanı
Yürek Ocağı
Uzunyay Kalesi
Keskinşarkı
Kartal Yuvası
Arryn Vadisi
Eski Çapa
Kanlı Kapı
Demirmeşe
Taşyazı
Kızılhisar
Lord Harrowby'in Kasabası
Tuzçukuru
Dışbudak
Yengeç Burnu
Kırkpençe Burnu
Pençe Adası
Ejderha Koyası
Akıntıtaşı
Kanal
Massey Kancası
Keskinburun
Karasu Koyu
Rosby
Kral Toprakları
Karasu Nehri
Kral Ormanı
Ağrısu
Saman Kalesi
Bronz Kaşık
Tarth
Akşamgüneşi Kalesi
Kesik Orman
Fırtına Burnu
Gemikıran Koyu
Akbaba Tüneği
Yaz Kalesi
Karga Yuvası
Taşmeğfer
Yağmur Ormanı
Yağmur Kalesi
Sisli Orman
Estermont
Gazap Burnu
Yeşil Kaya
Ağlayan Kule
Gri Dehşet
Hayalet Tepesi
Kırık Kol
Güneş Mızrağı
Limon Ormanı
Tuz Kıyısı
Yeşil Kan
Vaith
Kurbağ
İnayet
Dorne
Dorne Denizi
Demir Ormanı
Yüksek Sema
Yüksek Dergah
Kumtaşı
Cehennem Çukuru
Kükürt
Kayanyıldız
Güneş Evi
Arbor
Redwyne Boğazları
Fısıltılı Ses
Üç Kule
Kaçaç
Eski Şehir Topraklar
Yukarı
Bal Kalesi
Balli Şarap
Bandallon
Parlaksu Kalesi
Yüksek Bahçe
Dünya Yolu
Kalkan Adaları
Eski Meşe
Kızıl Göl
Crakehall
Mısır Tarlası
Gümüş Kale
Şölen Ateşi
Lannis Limanı
Casterly Kayası
Tebk
Güzel Kız
Güzel Ada
Sarsfield
Sarpkaya
Tökeztaş
Kulizi
Nehir Yolu
Altın Dış
Kızıl Çatal
Petit Kalesi
Pembekuz
Boynuzvadisi
Taşlı Sept
Derin İn
Altın Yol
Altınbahçe
Eski Meşe
Gül Yolu
Menzil
Harap Kale
Acı Köpru
Mavi Yanık
Çimli Vadi
Uzunmasa
Mander
Şara Kalesi
Mochye Deresi
Gece Şarkısı
Boynuz Tepe
Dorne Hudutları
Kemik Yolu
Karalıman
Şahin Tüneği
Wyl
Saadet Kulesi
Kral Mezarı
Yüksek Sema
Prens Geçidi
Demirmeşe
Kanlı Kapı
Panayır Pazarı
Han
Nehirova
Yüce Yürek
Harrenhal
Sessiz Ada
Yüzler Adası
Tanrı Gözü
Bakire Havuzu
Geyik Boynuzu Gölgeli Vadi
Kral Yolu
Deniz Gözcüsü
Yeşil Çatal
Mavi Çatal
Kızıl Çatal
Ikizler
Kartal Burnu
Demiradam Koyu
Harlaw
Pyke
Tuz Uçurumu
Afet Kalesi
Orkmont
Eski Wyk
Blacktyde
Büyük Wyk
Demir Adaları

ÖZGÜR ŞEHİRLER
İşaretler
Şehirler
Kasabalar
Harabeler
Braavos
Parmaklık
Titreyen Deniz
Lorath
Lorath Koyu
Yengeç Koyu
Dar Deniz
Norvos Tepeleri
Andalos
Yukarı Rhoyne
Norvos
Küçük Rhoyne
Noyne
Qohor Ormanı
Kadife Tepeler
Pentos
Ghoyan Drohe
Rhoyne
Qohor
Müstevi Topraklar
Ny Sar
Ar Noy
Ohoyne
K
Tarth Boğazı
Tarth
Hançer Gölü
Gemikıran Koyu
Lhorulu
Myrth Denizi
Tyrosh
Myr
Hicranlar (Chroyane)
Selhoru
Dorne Denizi
Münâzaalı Topraklar
Selhorys
Rhoyne
Volaena
Valysar
Sar Mell
Dorne
Lys
Volon Therys
Volantis

SUR'UN ÖTESİ
Daim Kış Toprakları (haritası yok)
İşaretler
Şehirler
Kaleler
Harabe Kaleler
K
Themn
Titreyen Deniz
Süt Nehri
Süt Nehri
Çığlık Geçidi
Ayazdiş
İlk İnsanların Yumruğu
Geyik Boynuzu Nehri
Çetinocak
Yaşlı Adam Burnu
Skane
Tekinsiz Orman
Craister Kalesi
Beyazağaç
Sur
Kraliçenin Tacı
Kral Yolu
Aşağıda detaylandırılan bölge
Fok Körfezi
Skagos
Buz Koyu
Yeni Lütuf
Beyazağaç
Sur
Köprüdeki Bilgiçcüsü
Gorge Geçidi
Gölge Kule
Devriye Durağı
Bozkabanı
Taşkafa
Kırtığı Tepesi
Buzlu
Geniş Kalesi
Dairesi Gölü
Kraliçe Kapısı
Kara Kule
Mavga Kulları
Kayıtsızlar Ormanyörtüsü
Sarımsı Kule
Kafiye Kapısı
Uzun Mezar
Mağaralar
Yeşilkalkan
Kıyıdaki Boğazcüsü
Kraliçenin Tacı
Kral Yolu

VALYRİA
Meereen
Bhorash
Skahazadhan
Manfarys
Kara Uçurumlar
Yunkai
Köle Körfezi
Yaros
Tolos
Elyria
Frisitli Denizi
Ghozai
Astapor
Uzun Yaz Toprakları
Solucan Nehri
Velos
Sedir Adası
Ghiscar
Oros
Tüten Deniz
Tyria
Eski Ghis
Keder Girdabı
Valyria
Ghaen
Yeni Ghis
Batıdiyar ve Yaz Adaları
Yaz Denizi
Qarth ve Yeşim Denizi
K
Şahmeran Adaları
Balta Adası
Kurbağa Adası
Zamettar
İşaretler
Şehirler
Harabeler
Naath
Gözyaşı Adası
Şahmeran Burnu
Gogossos
Yeen
Güneydiyar